

2 rinnakkain 33/38 ja 1776

1. MOOSEKSEN KIRJA

1938

1 LUKU

1:1 Alussa loi Jumala taivaan ja maan.

1:2 Ja maa oli autio ja tyhjä, ja pimeys oli syvyyden päällä, ja Jumalan Henki liikkui vetten päällä.

1:3 Ja Jumala sanoi: Tulkoon valkeus. Ja valkeus tuli.

1:4 Ja Jumala näki, että valkeus oli hyvä; ja Jumala erotti valkeuden pimeydestä.

1:5 Ja Jumala kutsui valkeuden päiväksi, ja pimeyden hän kutsui yöksi. Ja tuli ehto, ja tuli aamu, ensimmäinen päivä.

1:6 Ja Jumala sanoi: Tulkoon taivaanvahvuus vetten välille erottamaan vedet vesistä.

1:7 Ja Jumala teki taivaanvahvuuden ja erotti vedet, jotka olivat taivaanvahvuuden alla, vesistä, jotka olivat taivaanvahvuuden päällä; ja tapahtui niin.

1:8 Ja Jumala kutsui vahvuuden taivaaksi. Ja tuli ehto, ja tuli aamu, toinen päivä.

1:9 Ja Jumala sanoi: Kokoontukoot vedet, jotka ovat taivaan alla, yhteen paikkaan, niin että kuiva tulee näkyviin. Ja tapahtui niin.

1:10 Ja Jumala kutsui kuivan maaksi, ja paikan, mihin vedet olivat kokoontuneet, hän kutsui mereksi. Ja Jumala näki, että se oli hyvä.

1:11 Ja Jumala sanoi: Kasvakoon maa vihantaa, ruohoja, jotka tekevät siementä, ja hedelmäpuita, jotka lajiensa mukaan kantavat maan päällä hedelmää, jossa niiden siemen on. Ja tapahtui niin:

1:12 maa tuotti vihantaa, ruohoja, jotka tekivät siementä lajiensa mukaan, ja puita, jotka lajiensa mukaan kantoivat hedelmää, jossa niiden siemen oli. Ja Jumala näki, että se oli hyvä.

1:13 Ja tuli ehto, ja tuli aamu, kolmas päivä.

1:14 Ja Jumala sanoi: Tulkoot valot

1. MOOSEKSEN KIRJA

1776

1 LUKU

1:1 Alussa loi Jumala taivaan ja maan.

1:2 Ja maa oli autio ja tyhjä, ja pimeys oli syvyyden päällä, ja Jumalan Henki liikkui vetten päällä.

1:3 Ja Jumala sanoi: tulkoon valkeus, ja valkeus tuli.

1:4 Ja Jumala näki valkeuden hyväksi. Niin Jumala erotti valkeuden pimeydestä:

1:5 Ja Jumala kutsui valkeuden päiväksi, ja pimeyden kutsui hän yöksi. Ja tuli ehtoosta ja aamusta ensimmäinen päivä.

1:6 Ja Jumala sanoi: tulkoon vahvuus vetten vaiheelle, eroittamaan vesiä vesistä.

1:7 Ja Jumala teki vahvuuden, ja erotti vedet, jotka ovat vahvuuden alla, niistä vesistä, jotka ovat vahvuuden päällä: ja tapahtui niin.

1:8 Ja Jumala kutsui vahvuuden taivaaksi. Ja tuli ehtoosta ja aamusta toinen päivä.

1:9 Ja Jumala sanoi: kokoontukoon vedet taivaan alla erinomaiseen paikkaan, niin että kuiva näkyy. Ja tapahtui niin.

1:10 Ja Jumala kutsui kuivan maaksi, ja vetten kokoukset hän kutsui mereksi. Ja Jumala näki sen hyväksi.

1:11 Ja Jumala sanoi: vihoittakoon maa, ja kasvakoon ruohon, jossa siemen on, ja hedelmälliset puut, jotka hedelmän kantavat lajiensa jälkeen, jossa sen siemen on maan päällä. Ja tapahtui niin.

1:12 Ja maa vihoitti ja kasvoi ruohon, jossa siemen oli lajiensa jälkeen, ja hedelmälliset puut, joiden siemen oli itsesssänsä lajiensa jälkeen. Ja Jumala näki sen hyväksi.

1:13 Ja tuli ehtoosta ja aamusta kolmas päivä.

1:14 Ja Jumala sanoi: tulkoon valkeudet

taivaanvahvuuteen erottamaan päivää yöstä, ja olkoot ne merkkeinä osoittamassa aikoja, päiviä ja vuosia,

1:15 ja olkoot valoina taivaanvahvuudella paistamassa maan päälle. Ja tapahtui niin:

1:16 Jumala teki kaksi suurta valoa, suuremman valon hallitsemaan päivää ja pienemmän valon hallitsemaan yötä, sekä tähdet.

1:17 Ja Jumala pani ne taivaanvahvuuteen, paistamaan maan päälle

1:18 ja hallitsemaan päivää ja yötä ja erotta-maan valon pimeästä. Ja Jumala näki, että se oli hyvä.

1:19 Ja tuli ehtoo, ja tuli aamu, neljäs päivä.

1:20 Ja Jumala sanoi: Viliskööt vedet eläviä olentoja, ja lentäkööt linnut maan päällä, taivaanvahvuuden alla.

1:21 Ja Jumala loi suuret merieläimet ja kaikkinaiset liikkuvat, vesissä vilisevät elävät olennot, kunkin lajinsa mukaan, ja kaikkinaiset siivekkäät linnut, kunkin lajinsa mukaan. Ja Jumala näki, että se oli hyvä.

1:22 Ja Jumala siunasi ne sanoen: Olkaa hedelmälliset ja lisääntykää ja täyttäkää meren vedet, ja linnut lisääntykööt maan päällä.

1:23 Ja tuli ehtoo, ja tuli aamu, viides päivä.

1:24 Ja Jumala sanoi: Tuottakoon maa elävät olennot, kunkin lajinsa mukaan, karjaeläimet ja matelijat ja metsäeläimet, kunkin lajinsa mukaan. Ja tapahtui niin:

1:25 Jumala teki metsäeläimet, kunkin lajinsa mukaan, ja karjaeläimet, kunkin lajinsa mukaan, ja kaikki maan matelijat, kunkin lajinsa mukaan. Ja Jumala näki, että se oli hyvä.

1:26 Ja Jumala sanoi: Tehkäämme ihminen kuvaksemme, kaltaiseksemme; ja vallitkoot he meren kalat ja taivaan linnut ja karjaeläimet ja koko maan ja kaikki matelijat, jotka maassa matelevat.

1:27 Ja Jumala loi ihmisen omaksi

taivaan vahvuuteen, eroittamaan päivää ja yötä: ja olkoon merkeiksi, ja ajoiksi, ja päiviksi ja vuosiksi.

1:15 Ja olkoon valkeudeksi taivaan vahvuudessa, paistamaan maan päälle. Ja tapahtui niin.

1:16 Ja Jumala teki kaksi suurta valkeutta: suuremman valkeuden päivää hallitsemaan, ja vähemmän valkeuden yötä hallitsemaan, ja tähdet.

1:17 Ja Jumala pani ne taivaan vahvuuteen, paistamaan maan päälle.

1:18 Ja hallitsemaan päivää ja yötä, ja eroittamaan valkeutta ja pimeyttä. Ja Jumala näki sen hyväksi.

1:19 Ja tuli ehtoosta ja aamusta neljäs päivä.

1:20 Ja Jumala sanoi: kuohuttakoon vedet yltäkylä liikkuvaisia eläimiä, ja linnut lentäköön maan päällä taivaan avaruudessa.

1:21 Ja Jumala loi suuret valaskalat, ja kaikkinaiset liikkuvaiset eläimet, jotka vedet kuohuttivat yltäkylä kunkin lajinsa jälkeen, ja kaikkinaiset siivilliset linnut, lajinsa jälkeen. Ja Jumala näki sen hyväksi.

1:22 Ja Jumala siunasi heitä, ja sanoi: olkaat hedelmälliset ja lisääntykää, ja täyttäkää meren vedet, ja linnut lisääntyköön veden päällä.

1:23 Ja tuli ehtoosta ja aamusta viides päivä.

1:24 Ja Jumala sanoi: tuottakoon maa eläimet lajinsa jälkeen, karjan, madot ja pedot maalle lajinsa jälkeen. Ja tapahtui niin.

1:25 Ja Jumala teki pedot maalle lajinsa jälkeen, ja karjan lajinsa jälkeen, ja kaikkinaiset matelevaiset maalla lajinsa jälkeen. Ja Jumala näki sen hyväksi.

1:26 Ja Jumala sanoi: tehkäämme ihminen meidän kuvaksemme, meidän muotomme jälkeen: ja he vallitkaan kalat meressä, ja taivaan linnut, ja karjan ja koko maan, ja kaikki, jotka maalla matelevat.

1:27 Ja Jumala loi ihmisen omaksi

kuvaksensa, Jumalan kuvaksi hän hänet loi; mieheksi ja naiseksi hän loi heidät.

1:28 Ja Jumala siunasi heidät, ja Jumala sanoi heille: Olkaa hedelmälliset ja lisääntykää ja täyttäkää maa ja tehkää se itsellenne alamaiseksi; ja vallitkaa meren kalat ja taivaan linnut ja kaikki maan päällä liikkuvat eläimet.

1:29 Ja Jumala sanoi: Katso, minä annan teille kaikkinaiset siementä tekevät ruohot, joita kasvaa kaikkialla maan päällä, ja kaikki puut, joissa on siementä tekevä hedelmä; olkoot ne teille ravinnoksi.

1:30 Ja kaikille metsäeläimille ja kaikille taivaan linnuille ja kaikille, jotka maassa matelevat ja joissa on elävä henki, minä annan kaikkinaiset viheriät ruohot ravinnoksi. Ja tapahtui niin.

1:31 Ja Jumala katsoi kaikkea, mitä hän tehnyt oli, ja katso, se oli sangen hyvää. Ja tuli ehtoo, ja tuli aamu, kuudes päivä.

2 LUKU

2:1 Niin tulivat valmiiksi taivas ja maa kaikkine joukkoinensa.

2:2 Ja Jumala päätti seitsemäntenä päivänä työnsä, jonka hän oli tehnyt, ja lepäsi seitsemäntenä päivänä kaikesta työstänsä, jonka hän oli tehnyt.

2:3 Ja Jumala siunasi seitsemännen päivän ja pyhitti sen, koska hän sinä päivänä lepäsi kaikesta luomistyöstänsä, jonka hän oli tehnyt.

2:4 Tämä on kertomus taivaan ja maan synnystä, kun ne luotiin. Siihen aikaan, kun Herra Jumala teki maan ja taivaan,

2:5 ei ollut vielä yhtään kedon pensasta maan päällä, eikä vielä kasvanut mitään ruohoa kedolla, koska Herra Jumala ei vielä ollut antanut sataa maan päälle eikä ollut ihmistä maata viljelemässä,

2:6 vaan sumu nousi maasta ja kasteli koko maan pinnan.

kuvaksensa, Jumalan kuvaksi hän sen loi: mieheksi ja vaimoksi loi hän heitä.

1:28 Ja Jumala siunasi heitä, ja Jumala sanoi heille: kasvakaat ja lisääntykää ja täyttäkää maata, ja tehkää se teillenne alamaiseksi; ja vallitkaa kalat meressä, ja taivaan linnut, ja kaikki eläimet, jotka maalla liikkuvat.

1:29 Ja Jumala sanoi: katso, minä annoin teille kaikkinaiset ruohot, joissa siemen on koko maan päällä, ja kaikkinaiset hedelmälliset puut, ja puut, joissa siemen on, teille ruaksi.

1:30 Ja kaikille eläimille maan päällä, ja kaikille taivaan linnuille, ja kaikille, jotka matelevat maan päällä, joissa elävä henki on, kaikkinaiset viheriäiset ruohot syötäväksi. Ja tapahtui niin.

1:31 Ja Jumala katsoi kaikkia, kuin hän tehnyt oli, ja katso, ne olivat sangen hyvät. Ja tuli ehtoosta ja aamusta se kuudes päivä.

2 LUKU

2:1 Ja niin taivas ja maa päätettiin, ja kaikki heidän joukkonsa.

2:2 Ja Jumala oli päättänyt seitsemänten päivään (asti) työnsä, kuin hän tehnyt oli, ja lepäsi seitsemäntenä päivänä kaikista teoistansa, kuin hän tehnyt oli.

2:3 Ja Jumala siunasi seitsemännen päivän ja pyhitti sen; että hän lepäsi hänessä kaikista teoistansa, jotka Jumala loi ja (täydellisesti) teki.

2:4 Ja näin on taivas ja maa tullut, koska he luotiin, sillä ajalla jolla \Herra\ Jumala teki maan ja taivaan.

2:5 Ja kaikkinaiset pensaat kedolla, jotka ei ennen olleet maan päällä, ja kaikkinaiset ruohot kedolla, jotka ei ennen kasvaneet. Sillä ei \Herra\ Jumala antanut vielä sataa maan päälle, eikä ollut ihmistä, joka maata viljeli;

2:6 Vaan sumu nousi maasta, ja kasti kaiken maan.

2:7 Silloin Herra Jumala teki maan tomusta ihmisen ja puhalsi hänen sieraimiinsa elämän hengen, ja niin ihmisestä tuli elävä sielu.

2:8 Ja Herra Jumala istutti paratiisin Eedeniin, itään, ja asetti sinne ihmisen, jonka hän oli tehnyt.

2:9 Ja Herra Jumala kasvatti maasta kaikkinaisia puita, ihania nähdä ja hyviä syödä, ja elämän puun keskelle paratiisia, niin myös hyvän- ja pahantiedon puun.

2:10 Ja Eedenistä lähti joki, joka kasteli paratiisia, ja se jakaantui sieltä neljään haaraan.

2:11 Ensimmäisen nimi on Piison; se kiertää koko Havilan maan, jossa on kultaa;

2:12 ja sen maan kulta on hyvää. Siellä on myös bedellion-pihkaa ja onyks-kiveä.

2:13 Toisen virran nimi on Giihon; se kiertää koko Kuusin maan.

2:14 Kolmannen virran nimi on Hiddekel; se juoksee Assurin editse. Ja neljäs virta on Euftrat.

2:15 Ja Herra Jumala otti ihmisen ja pani hänet Eedenin paratiisiin viljelemään ja varjelemaan sitä.

2:16 Ja Herra Jumala käski ihmistä sanoen: Syö vapaasti kaikista muista paratiisin puista,

2:17 mutta hyvän- ja pahantiedon puusta älä syö, sillä sinä päivänä, jona sinä siitä syöt, pitää sinun kuolemalla kuoleman.

2:18 Ja Herra Jumala sanoi: Ei ole ihmisen hyvä olla yksinänsä, minä teen hänelle avun, joka on hänelle sopiva.

2:19 Ja Herra Jumala teki maasta kaikki metsän eläimet ja kaikki taivaan linnut ja toi ne ihmisen eteen nähdäkseen, kuinka hän ne nimittäisi; ja niinkuin ihminen nimitti kunkin elävän olennon, niin oli sen nimi oleva.

2:20 Ja ihminen antoi nimet kaikille karja-eläimille ja taivaan linnuille ja kaikille metsän eläimille. Mutta Aadamille ei

2:7 Ja \Herra\ Jumala teki ihmisen, tomun maasta, ja puhalsi hänen sieraimiinsa elävän hengen: ja tuli ihminen niin eläväksi sieluksi.

2:8 Ja \Herra\ Jumala istutti Paradisin Edenissä itään päin, ja pani siihen ihmisen, jonka hän tehnyt oli.

2:9 Ja \Herra\ Jumala kasvatti maasta kaikkinaiset puut, ihanaiset nähdä ja hyvät syödä, ja elämän puun keskelle Paradisia, niin myös hyvän ja pahan tiedon puun.

2:10 Ja Edenistä kävi virta kastamaan Paradisia, ja jakoi sieltä itsensä neljäksi päävirraksi.

2:11 Ensimmäinen kutsutaan Pison: se juoksee koko Hevilan maan ympärinsä, ja siellä on kultaa.

2:12 Ja sen maan kulta on kallis, ja siellä myös löytään Bedellion, ja kallis kivi Oniks.

2:13 Toinen virta kutsutaan Gihon: se juoksee koko Etiopian ympärinsä.

2:14 Kolmas virta kutsutaan Hiddekel, ja juoksee Assyrian editse. Ja neljäs virta on Phrat.

2:15 Ja \Herra\ Jumala otti ihmisen, ja pani Edenissä Paradisiin, viljelemään ja varjelemaan sitä.

2:16 Ja \Herra\ Jumala käski ihmistä, ja sanoi: syö vapaasti kaikkinaisista puista Paradisissa;

2:17 Mutta hyvän ja pahan tiedon puusta älä syö: sillä jona päivänä sinä siitä syöt, pitää sinun kuolemalla kuoleman.

2:18 Ja \Herra\ Jumala sanoi: ei ole hyvän ihmisen yksinänsä olla, minä teen hänelle avun, joka hänen tykönänsä oleman pitää.

2:19 Koska \Herra\ Jumala oli tehnyt maasta kaikkinaiset eläimet kedolle, ja kaikkinaiset taivaan linnut, toi hän ne Adamin eteen, että hän näkis, kuinka hän ne nimittäisi: sillä niinkuin Adam kaikkinaiset eläimet nimitti, niin ne kutsutaan.

2:20 Ja Adam antoi kullekin karjalle, ja taivaan linnuille, ja eläimille maan päällä heidän nimensä. Mutta Aadamille ei löytty

löytynyt apua,
joka olisi hänelle sopinut.

2:21 Niin Herra Jumala vaivutti ihmisen raskaaseen uneen, ja kun hän nukkui, otti hän yhden hänen kylkiluistaan ja täytti sen paikan lihalla.

2:22 Ja Herra Jumala rakensi vaimon siitä kylkiluusta, jonka hän oli ottanut miehestä, ja toi hänet miehen luo.

2:23 Ja mies sanoi: Tämä on nyt luu minun luistani ja liha minun lihastani; hän kutsuttakoon miehettäreksi, sillä hän on miehestä otettu.

2:24 Sentähden mies luopukoon isästänsä ja äidistänsä ja liittyköön vaimoonsa, ja he tulevat yhdeksi lihaksi.

2:25 Ja he olivat molemmat, mies ja hänen vaimonsa, alasti eivätkä hävenneet toisiansa.

3 LUKU

3:1 Mutta käärme oli kavalin kaikista kedon eläimistä, jotka Herra Jumala oli tehnyt; ja se sanoi vaimolle: Onko Jumala todellakin sanonut: Älkää syökö kaikista paratiisin puista?

3:2 Niin vaimo vastasi käärmeelle: Me saamme syödä muiden puiden hedelmiä paratiisissa,

3:3 mutta sen puun hedelmästä, joka on keskellä paratiisia, on Jumala sanonut: Älkää syökö siitä älkääkä koskeko siihen, ettette kuolisi.

3:4 Niin käärme sanoi vaimolle: Ette suinkaan kuole;

3:5 vaan Jumala tietää, että sinä päivänä, jona te siitä syötte, aukenevat teidän silmänne, ja te tulette niinkuin Jumala tietämään hyvän ja pahan.

3:6 Ja vaimo näki, että siitä puusta oli hyvä syödä ja että se oli ihana katsella ja suloinen

apua, joka hänen tykönänsä olisi.

2:21 Ja \Herra\ Jumala pani raskaan unen Adamiin, ja kuin hän nukkui, otti hän yhden hänen kylkiluistansa, ja täytti sen paikan lihalla.

2:22 Ja \Herra\ Jumala rakensi vaimon siitä kylkiluusta, jonka hän Adamista otti, ja toi sen hänen eteensä.

2:23 Niin sanoi Adam: tämä on nyt luu minun luistani, ja liha minun lihastani: se pitää kutsuttaman miehiseksi, sillä hän on otettu miehestä.

2:24 Sentähden pitää miehen luopuman isästänsä ja äidistänsä, ja vaimoonsa sidottu oleman, ja tulevat yhdeksi lihaksi.

2:25 Ja he olivat molemmat alasti, Adam ja hänen emäntänsä, ja ei hävenneet.

3 LUKU

3:1 Ja kärme oli kavalin kaikkia eläimiä maan päällä, jotka \Herra\ Jumala tehnyt oli, ja se sanoi vaimolle: sanoiko Jumala, älkää syökö kaikkinaisista puista Paradisissa?

3:2 Niin vaimo sanoi kärmeelle: me syömme niiden puiden hedelmistä, jotka ovat Paradisissa;

3:3 Mutta sen puun hedelmästä, joka on keskellä Paradiasia, on Jumala sanonut: älkää syökö siitä, ja älkää ruvetko siihen, ettette kuolisi.

3:4 Niin kärme sanoi vaimolle: ei suinkaan pidä teidän kuolemalla kuoleman.

3:5 Vaan Jumala tietää, että jona päivänä te syötte siitä, aukenevat teidän silmänne, ja te tulette niinkuin Jumala, tietämään hyvän ja pahan.

3:6 Ja vaimo näki siitä puusta olevan hyvän syödä, ja että se oli ihana nähdä ja suloinen puu antamaan ymmärryksen: ja otti sen

puu antamaan ymmärrystä; ja hän otti sen hedelmästä ja söi ja antoi myös miehellensä, joka oli hänen kanssansa, ja hänkin söi.

3:7 Silloin aukenivat heidän molempain silmät, ja he huomasivat olevansa alasti; ja he sitoivat yhteen viikunapuun lehtiä ja tekivät itselleen vyöverhot.

3:8 Ja he kuulivat, kuinka Herra Jumala käyskenteli paratiisissa illan viileydessä. Ja mies vaimoineen lymysi Herran Jumalan kasvojen edestä paratiisin puiden sekaan.

3:9 Mutta Herra Jumala huusi miestä ja sanoi hänelle: Missä olet?

3:10 Hän vastasi: Minä kuulin sinun askeleesi paratiisissa ja pelkäsin, sillä minä olen alasti, ja sentähden minä lymysin.

3:11 Ja hän sanoi: Kuka sinulle ilmoitti, että olet alasti? Etkö syönyt siitä puusta, josta minä kielsin sinua syömästä?

3:12 Mies vastasi: Vaimo, jonka annoit olemaan minun kanssani, antoi minulle siitä puusta, ja minä söin.

3:13 Niin Herra Jumala sanoi vaimolle: Mitäs olet tehnyt? Vaimo vastasi: Käärme petti minut, ja minä söin.

3:14 Ja Herra Jumala sanoi käärmeelle: Koska tämän teit, kirottu ole sinä kaikkien karjaeläinten ja kaikkien metsän eläinten joukossa. Vatsallasi sinun pitää käymän ja tomua syömän koko elinaikasi.

3:15 Ja minä panen vainon sinun ja vaimon välille ja sinun siemenesi ja hänen siemenensä välille; se on polkeva rikki sinun pääsi, ja sinä olet pistävä sitä kantapäähän.

3:16 Ja vaimolle hän sanoi: Minä teen suuriksi sinun raskautesi vaivat, kivulla sinun pitää synnyttämän lapsia; mutta mieheesi on sinun halusi oleva, ja hän on sinua vallitseva.

3:17 Ja Aadamille hän sanoi: Koska kuultit

hedelmästä ja söi, ja antoi miehellensä siitä, ja hän söi.

3:7 Silloin aukenivat molempain heidän silmänsä, ja äkkäsivät, että he olivat alasti; ja sitoivat yhteen fikunalehtiä, ja tekivät heillensä peitteitä.

3:8 Ja he kuulivat \Herran\ Jumalan äänen, joka käyskenteli Paradisissa, kuin päivä viileäksi tuli. Ja Adam lymyi emäntinensä \Herran\ Jumalan kasvoin edestä puiden sekaan Paradisissa.

3:9 Ja \Herra\ Jumala kutsui Adamin, ja sanoi hänelle: Kussas olet?

3:10 Ja hän sanoi: minä kuulin sinun äänes Paradisissa, ja pelkäsin: sillä minä olen alasti, ja sentähden minä lymyin.

3:11 Ja hän sanoi: kuka sinulle ilmoitti, että olet alasti? Etkös syönyt siitä puusta, josta minä sinua haastoin syömästä?

3:12 Niin sanoi Adam: vaimo, jonkas annoit minulle, antoi minulle siitä puusta, ja minä söin.

3:13 Silloin sanoi \Herra\ Jumala vaimolle: miksis sen teit? Ja vaimo sanoi: kärme petti minut, ja minä söin.

3:14 Ja \Herra\ Jumala sanoi kärmeelle: että tämän teit, kirottu ole sinä kaikista karjasta, ja kaikista eläimistä maalla: sinun pitää käymän vatsallas, ja syömän maata kaiken elinaikas.

3:15 Ja minä panen vainon sinun ja vaimon välille, ja sinun siemenes ja hänen siemenensä välille; sen pitää rikki polkemaan sinun pääs, ja sinä olet pistävä häntä kantapäähän.

3:16 Ja vaimolle sanoi hän: Minä saatan sinulle paljon tuskaa, koskas raskaaksi tulet: sinun pitää synnyttämän lapsia kivulla, ja sinun tahtos pitää miehes alle annettu oleman, ja hänen pitää vallitseman sinua.

3:17 Ja Aadamille sanoi hän: että kuultit

vaimoasi ja söit puusta, josta minä kielsin sinua sanoen: Älä syö siitä, niin kirottu olkoon maa sinun tähtesi. Vaivaa nähden sinun pitää elättämän itseäsi siitä koko elinaikasi;

3:18 orjantappuroita ja ohdakkeita se on kasvava sinulle, ja kedon ruohoja sinun on syötävä.

3:19 Otsasi hiessä sinun pitää syömän leipäsi, kunnes tulet maaksi jälleen, sillä siitä sinä olet otettu. Sillä maasta sinä olet, ja maaksi pitää sinun jälleen tuleman.

3:20 Ja mies antoi vaimolleen nimen Eeva, sillä hänestä tuli kaiken elävän äiti.

3:21 Ja Herra Jumala teki Aadamille ja hänen vaimollensa puvut nahasta ja puki ne heidän yllensä.

3:22 Ja Herra Jumala sanoi: Katso, ihminen on tullut sellaiseksi kuin joku meistä, niin että hän tietää hyvän ja pahan. Kun ei hän nyt vain ojentaisi kättänsä ja ottaisi myös elämän puusta ja söisi ja eläisi iankaikkisesti!

3:23 Niin Herra Jumala ajoi hänet pois Eedenin paratiisista viljelemään maata, josta hän oli otettu.

3:24 Ja hän karkoitti ihmisen ja asetti Eedenin paratiisiin itäpuolelle kerubit ynnä välkkyvän, leimuavan miekan vartioitsemaan elämän puun tietä.

4 LUKU

4:1 Ja mies yhtyi vaimoonsa Eevaan; ja tämä tuli raskaaksi ja synnytti Kainin ja sanoi: Minä olen saanut pojan Herran avulla.

4:2 Ja taas hän synnytti pojan, veljen Kainille, Aabelin. Ja Aabelista tuli lampuri, mutta Kainista peltomies.

4:3 Ja jonkun ajan kuluttua tapahtui, että Kain toi maan hedelmistä uhrilahjan Herralle;

4:4 ja myöskin Aabel toi uhrilahjan laumansa esikoisista, niiden rasvoista. Ja Herra katsoi Aabelin ja hänen uhrilahjansa puoleen;

emäntäs ääntä, ja söit puusta, josta minä kielsin sinua sanoen: ei sinun pidä siitä syömän: kirottu olkoon maa sinun tähtes; surulla pitää sinun elättämän itses hänestä kaiken elinaikas.

3:18 Orjantappuroita ja ohdakkeita pitää hänen kasvaman, ja sinun pitää maan ruohoja syömän.

3:19 Sinun otsas hiessä pitää sinun syömän leipää, siihen asti kuin sinä maaksi jälleensä tulet, että siitä otettu olet: sillä sinä olet maa, ja maaksi pitää sinun jälleensä tuleman.

3:20 Ja Adam kutsui emäntänsä nimen Heva, että hän on kaikkein elävitten äiti.

3:21 Ja \Herra\ Jumala teki Adamille ja hänen emännällensä nahoista hameet, ja puetti heidän yllensä.

3:22 Ja \Herra\ Jumala sanoi: katso, Adam on ollut niin kuin yksi meistä, tietäen hyvän ja pahan; mutta nyt ettei hän ojentaisi kättänsä, ja ottaisi myös elämän puusta, söisi ja eläisi iankaikkisesti:

3:23 Niin \Herra\ Jumala johdatti hänen ulos Edenin Paradisista maata viljelemään, josta hän otettu oli.

3:24 Ja ajoi Adamin ulos, ja pani idän puolelle Edenin Paradiasia Kerubimin paljaalla, lyöväisellä miekalla elämän puun tietä vartioitsemaan.

4 LUKU

4:1 Ja Adam tunsu emäntänsä Hevan, ja hän tuli raskaaksi, ja synnytti Kainin, ja sanoi: minulla on mies \Herra\.

4:2 Ja taas hän synnytti hänen veljensä Habelin. Ja Habel tuli lampuriksi, mutta Kain peltomieheksi.

4:3 Ja tapahtui muutamain päivain perästä, että Kain uhrasi \Herralle\ lahjan maan hedelmistä.

4:4 Ja Habel myös uhrasi laumansa esikoisista, ja heidän lihavuudestansa. Ja \Herra\ katsoi (leppyisesti) Habelin ja hänen uhrinsa puoleen.

4:5 mutta Kainin ja hänen uhrilahjansa puoleen hän ei katsonut. Silloin Kain vihastui kovin, ja hänen hahmonsansa synkistyi.

4:6 Ja Herra sanoi Kainille: Miksi olet vihastunut, ja miksi hahmosi synkistyy?

4:7 Eikö niin: jos teet hyvin, voit kohottaa katseesi; mutta jos et hyvin tee, niin väijyy synti ovelta, ja sen halu on sinuun, mutta hallitse sinä sitä!

4:8 Ja Kain sanoi veljellensä Aabelille: menkäämme kedolle. Ja heidän kedolla ollessansa Kain karkasi veljensä Aabelin kimppuun ja tappoi hänet.

4:9 Niin Herra sanoi Kainille: Missä on veljesi Aabel? Hän vastasi: En tiedä; olenko minä veljeni vartija?

4:10 Ja hän sanoi: Mitä olet tehnyt? Kuule, veljesi veri huutaa minulle maasta.

4:11 Ja nyt ole kirottu ja karkoitettu pois tältä vainiolta, joka avasi suunsa ottamaan veljesi veren sinun kädestäsi.

4:12 Kun maata viljelet, ei se ole enää sinulle satoansa antava; kulkija ja pakolainen pitää sinun oleman maan päällä.

4:13 Ja Kain sanoi Herralle: Syyllisyyteni on suurempi, kuin että sen kantaa voisin.

4:14 Katso, sinä karkoitat minut nyt pois vainiolta, ja minun täytyy lymytä sinun kasvojesi edestä ja olla kulkija ja pakolainen maan päällä; ja kuka ikinä minut kohtaa, se tappaa minut.

4:15 Mutta Herra sanoi hänelle: Sentähden, kuka ikinä tappaa Kainin, hänelle se pitää seitsemänkertaisesti kostettaman. Ja Herra pani Kainiin merkin, ettei kukaan, joka hänet kohtaisi, tappaisi häntä.

4:16 Niin Kain poistui Herran kasvojen edestä ja asettui asumaan Noodin maahan, itään päin Eedenistä.

4:17 Ja Kain yhtyi vaimoonsa, ja tämä tuli raskaaksi ja synnytti Hanokin. Ja hän rakensi kaupungin ja antoi sille kaupungille

4:5 Mutta Kainin ja hänen uhrinsa puoleen ei hän (leppyisesti) katsonut: silloin Kain vihastui sangen kovin, ja hänen hahmonsansa muuttui.

4:6 Niin \Herra\ sanoi Kainille: miksis olet vihainen? Ja miksi hahmos muuttuu?

4:7 Eikö se niin ole? jos hyvin teet niin syntis anteeksi annetaan; ja jolles hyvin tee, niin synti väijyy oven edessä, ja hänen himonsa on sinun tykö, vaan hallitse sinä häntä.

4:8 Ja Kain puhui veljensä Habelin kanssa. Ja tapahtui heidän kedolla ollessansa, että Kain karkasi veljensä Habelin päälle, ja tappoi hänen.

4:9 Niin \Herra\ sanoi Kainille: kussa on Habel sinun veljes? hän vastasi: en minä tiedä: olenko minä veljeni vartija?

4:10 Ja hän sanoi: mitä tehnyt olet? veljes veren ääni huutaa minun tyköni maasta.

4:11 Ja nyt kirottu ole sinä: (kirottu) maan päältä, joka avasi suunsa ottamaan veljes verta sinun kädestäs.

4:12 Koskas maata viljelet, niin ei pidä sen tästedes sinulle väkeänsä antaman; kulkian ja pakenevaisen pitää sinun oleman maan päällä.

4:13 Ja Kain sanoi \Herralle\: minun rangaistukseni on suurempi, kuin että se on kannettava.

4:14 Katsos, sinä ajat minun pois tänäpäivänä maalta, ja minun pitää sinun kasvois edestä lymymän ja tulen kulkiaksi ja pakenevaiseksi maan päällä. Ja niin minun käy, kuka ikänänsä minun löytää, se tappaa minun.

4:15 Mutta \Herra\ sanoi hänelle: Sentähden, kuka ikänänsä Kainin tappaa, se pitää seitsemän kertaisesti kostettaman. Ja \Herra\ pani merkin Kainiin, ettei kenkään häntä tappaisi, joka hänen löytäisi.

4:16 Ja niin Kain läksi \Herran\ kasvoin edestä, ja asui Nodin maalla, itään päin Edenistä.

4:17 Ja Kain tunsu emäntänsä, joka tuli raskaaksi, ja synnytti Hanokin. Ja hän rakensi kaupungin, jonka hän kutsui poikansa nimellä

poikansa nimen Hanok.

4:18 Ja Hanokille syntyi Irad, Iradille syntyi Mehujael, Mehujaelille syntyi Metusael, Metusaelille syntyi Lemek.

4:19 Lemek otti itselleen kaksi vaimoa, toisen nimi oli Aada ja toisen nimi Silla.

4:20 Ja Aada synnytti Jaabalin; hänestä tuli niiden kantaisä, jotka teltoissa asuvat ja karjanhoitoa harjoittavat.

4:21 Ja hänen veljensä nimi oli Juubal; hänestä tuli kaikkien niiden kantaisä, jotka kannelta ja huilua soittavat.

4:22 Myöskin Silla synnytti pojan, Tuubal-Kainin; hänestä tuli kaikkinaisten vaski- ja rauta-aseiden takoja. Ja Tuubal-Kainin sisar oli Naema.

4:23 Ja Lemek lausui vaimoillensa: Aada ja Silla, kuulkaa puhettani, te Lemekin emännät, ottakaa sanani korviinne: minä surmaan miehen haavastani ja nuorukaisen mustelmastani.

4:24 Niin, Kain kostetaan seitsen-kertaisesti, mutta Lemek seitsemänkymmentä seitsemän kertaa.

4:25 Ja Adam yhtyi taas vaimoonsa, ja tämä synnytti pojan ja antoi hänelle nimen Seet, sanoen: Jumala on suonut minulle toisen pojan Aabelin sijaan, koska Kain hänet surmasi.

4:26 Ja myöskin Seetille syntyi poika, ja hän antoi hänelle nimen Enos. Siihen aikaan ruvettiin avuksi huutamaan Herran nimeä.

5 LUKU

5:1 Tämä on Aadamin sukuluettelo. Kun Jumala loi ihmisen, teki hän hänet Jumalan kaltaiseksi.

5:2 Mieheksi ja naiseksi hän heidät loi ja siunasi heidät ja antoi heille nimen ihminen, silloin kun heidät luotiin.

5:3 Kun Adam oli sadan kolmenkymmenen vuoden vanha, syntyi hänelle poika, joka oli hänen kaltaisensa, hänen kuvansa, ja hän

Hanok.

4:18 Mutta Hanok siitti Iradin. Irad siitti Mahujaelin. Mahujael siitti Metusaelin. Metusael siitti Lamekin.

4:19 Mutta Lamek otti kaksi emäntää, yhden nimi oli Ada, ja toisen nimi Zilla.

4:20 Ja Ada synnytti Jabalin, joka oli niiden isä, jotka majoissa asuivat, ja karjaa kasvattivat.

4:21 Ja hänen veljensä nimi oli Jubal, josta kantelein ja huiluin soittajat tulivat.

4:22 Zilla myös synnytti TubalKainin, joka oli taitava kaikkinaisissa vaski- ja rautatöissä, ja Tubalkainin sisar oli Naema.

4:23 Ja Lamek sanoi emännillensä, Adalle ja Zillalle: te Lamekin emännät, kuulkaat minun ääntäni, ja vaari ottakaat siitä kuin minä sanon: minä olen miehen tappanut minulleni haavaksi, ja nuorukaisen minulleni sinimarjaksi:

4:24 Kain kostetaan seitsemän kertaisesti, mutta Lamek seitsemän ja seitsemänkymmenen kertaisesti.

4:25 Ja Adam taas tunsu emäntänsä, ja hän synnytti pojan, ja kutsui hänen nimensä Set, sanoen: Jumala on minulle toisen siemenen antanut Habelin edestä, jonka Kain tappoi.

4:26 Ja Set myös siitti pojan, ja kutsui hänen Enos. Silloin ruvettiin saarnaamaan \Herran\ nimestä.

5 LUKU

5:1 Tämä on ihmisen sukukunnan kirja, siihen aikaan, koska Jumala loi ihmisen, ja teki hänen Jumalan muotoiseksi.

5:2 Mieheksi ja vaimoksi loi hän heidät ja siunasi heitä, ja kutsui heidän nimensä ihminen, sinä päivänä jona he luotiin.

5:3 Ja Adam oli sadan ja kolmenkymmenen ajastajan vanha, ja siitti pojan, joka hänen kuvansa kaltainen oli, ja kutsui hänen

antoi hänelle nimen Seet.

5:4 Ja Aadam eli Seetin syntymän jälkeen kahdeksansataa vuotta, ja hänelle syntyi poikia ja tyttöjä.

5:5 Niin oli Aadaminkoko elinaika yhdeksän-sataa kolmekymmentä vuotta; sitten hän kuoli.

5:6 Kun Seet oli sadan viiden vuoden vanha, syntyi hänelle Enos.

5:7 Ja Seet eli Enoksen syntymän jälkeen kahdeksansataa seitsemän vuotta, ja hänelle syntyi poikia ja tyttöjä.

5:8 Niin oli Seetin koko elinaika yhdeksänsataa kaksitoista vuotta; sitten hän kuoli.

5:9 Kun Enos oli yhdeksänkymmenen vuoden vanha, syntyi hänelle Keenan.

5:10 Ja Enos eli Keenanin syntymän jälkeen kahdeksansataa viisitoista vuotta, ja hänelle syntyi poikia ja tyttöjä.

5:11 Niin oli Enoksen koko elinaika yhdeksänsataa viisi vuotta; sitten hän kuoli.

5:12 Kun Keenan oli seitsemänkymmenen vuoden vanha, syntyi hänelle Mahalalel.

5:13 Ja Keenan eli Mahalalelin syntymän jälkeen kahdeksansataa neljäkymmentä vuotta, ja hänelle syntyi poikia ja tyttöjä.

5:14 Niin oli Keenanin koko elinaika yhdeksänsataa kymmenen vuotta; sitten hän kuoli.

5:15 Kun Mahalalel oli kuudenkymmenen viiden vuoden vanha, syntyi hänelle Jered.

5:16 Ja Mahalalel eli Jeredin syntymän jälkeen kahdeksansataa kolmekymmentä vuotta, ja hänelle syntyi poikia ja tyttöjä.

5:17 Niin oli Mahalalelin koko elinaika kahdeksansataa yhdeksänkymmentä viisi vuotta; sitten hän kuoli.

5:18 Kun Jered oli sadan kuudenkymmenen kahden vuoden vanha, syntyi hänelle Hanok.

5:19 Ja Jered eli Hanokin syntymän jälkeen kahdeksansataa vuotta, ja hänelle syntyi poikia

nimensä Set.

5:4 Ja eli sitte kahdeksansataa ajastaikaa, ja siitti poikia ja tyttöjä.

5:5 Ja koko hänen ikänsä oli yhdeksänsataa ja kolmekymmentä ajastaikaa, ja kuoli.

5:6 Set oli sadan ja viiden ajastajan vanha, ja siitti Enoksen.

5:7 Ja eli sitte kahdeksansataa ja seitsemän ajastaikaa, ja siitti poikia ja tyttöjä.

5:8 Ja koko hänen ikänsä oli yhdeksänsataa ja kaksitoistakymmentä ajastaikaa, ja kuoli.

5:9 Enos oli yhdeksänkymmenen ajastajan vanha, ja siitti Kenanin.

5:10 Ja eli sitte kahdeksansataa ja viisitoistakymmentä ajastaikaa, ja siitti poikia ja tyttöjä.

5:11 Ja koko hänen ikänsä oli yhdeksänsataa ja viisi ajastaikaa, ja kuoli.

5:12 Kenan oli seitsemänkymmenen ajastajan vanha, ja siitti Mahalaleelin.

5:13 Ja eli sitte kahdeksansataa ja neljäkymmentä ajastaikaa, ja siitti poikia ja tyttöjä.

5:14 Ja koko hänen ikänsä oli yhdeksänsataa ja kymmenen ajastaikaa, ja kuoli.

5:15 Mahalaleel oli viiden ajastajan seitsemättäkymmentä vanha, ja siitti Jaredin.

5:16 Ja eli sitte kahdeksansataa ja kolmekymmentä ajastaikaa, ja siitti poikia ja tyttöjä.

5:17 Ja koko hänen ikänsä oli kahdeksansataa yhdeksänkymmentä ja viisi ajastaikaa, ja kuoli.

5:18 Jared oli sadan ja kahdeseitsemättäkymmentä ajastajan vanha, ja siitti Henokin.

5:19 Ja eli sitte kahdeksansataa ajastaikaa, ja siitti poikia ja tyttöjä.

ja tyttäriä.

5:20 Niin oli Jeredin koko elinaika yhdeksänsataa kuusikymmentä kaksi vuotta; sitten hän kuoli.

5:21 Kun Hanok oli kuudenkymmenen viiden vuoden vanha, syntyi hänelle Metusalah.

5:22 Ja Hanok vaelsi Metusalahin syntymän jälkeen Jumalan yhteydessä kolmesataa vuotta, ja hänelle syntyi poikia ja tyttäriä.

5:23 Niin oli Hanokin koko elinaika kolmesataa kuusikymmentä viisi vuotta.

5:24 Ja kun Hanok oli vaeltanut Jumalan yhteydessä, ei häntä enää ollut, sillä Jumala oli ottanut hänet pois.

5:25 Kun Metusalah oli sadan kahdeksankymmenen seitsemän vuoden vanha, syntyi hänelle Lemek.

5:26 Ja Metusalah eli Lemekin syntymän jälkeen seitsemänsataa kahdeksankymmentä kaksi vuotta, ja hänelle syntyi poikia ja tyttäriä.

5:27 Niin oli Metusalahin koko elinaika yhdeksänsataa kuusikymmentä yhdeksän vuotta; sitten hän kuoli.

5:28 Kun Lemek oli sadan kahdeksankymmenen kahden vuoden vanha, syntyi hänelle poika.

5:29 Ja hän antoi hänelle nimen Nooa, sanoen: Tämä lohduttaa meitä työssämme ja kättemme vaivoissa viljellessämme maata, jonka Herra on kironnut."

5:30 Ja Lemek eli Nooan syntymän jälkeen viisisataa yhdeksänkymmentä viisi vuotta, ja hänelle syntyi poikia ja tyttäriä.

5:31 Niin oli Lemekin koko elinaika seitsemänsataa seitsemänkymmentä seitsemän vuotta; sitten hän kuoli.

5:32 Kun Nooa oli viidensadan vuoden vanha, syntyivät hänelle Seem, Haam ja Jaafet.

5:20 Ja koko hänen ikänsä oli yhdeksänsataa ja kaksiseitsemättäkymmentä ajastaikaa, ja kuoli.

5:21 Henok oli viidenseitsemättäkymmentä ajastajan vanha, ja siitti Metusalan.

5:22 Ja sitte kuin hän oli Metusalan siittänyt, pysyi hän jumalisessa elämässä kolmesataa ajastaikaa, ja siitti poikia ja tyttäriä.

5:23 Ja koko hänen ikänsä oli kolmesataa ja viisiseitsemättäkymmentä ajastaikaa.

5:24 Ja hän eli jumalisesti: ja ei enää ollut; sillä Jumala otti hänen pois.

5:25 Metusala oli sadan ja seitsemän ajastajan yhdeksättäkymmentä vanha, ja siitti Lamekin.

5:26 Ja eli sitte seitsemänsataa ja kaksiyhdeksättäkymmentä ajastaikaa, ja siitti poikia ja tyttäriä.

5:27 Ja koko hänen ikänsä oli yhdeksänsataa ja yhdeksänseitsemättäkymmentä ajastaikaa, ja kuoli.

5:28 Lamek oli sadan ja kahden ajastajan yhdeksättäkymmentä vanha, ja siitti pojan.

5:29 Ja kutsui hänen nimensä Noa, sanoen: tämä on lohduttava meitä meidän vaivassamme ja töissämme maan päällä, jonka \Herra\ kironnut on.

5:30 Sitte eli hän viisisataa yhdeksänkymmentä ja viisi ajastaikaa, ja siitti poikia ja tyttäriä.

5:31 Ja koko hänen ikänsä oli seitsemänsataa ja seitsemänkahdeksattakymmentä ajastaikaa, ja kuoli.

5:32 Noa oli viidensadan ajastajan vanha, ja siitti Semin, Hamin ja Japhetin.

6 LUKU

6:1 Kun ihmiset alkoivat lisääntyä maan päällä

ja heille syntyi tyttäriä,

6:2 huomasivat Jumalan pojat ihmisten tyttäret ihaniksi ja ottivat vaimoikseen kaikki, jotka he parhaiksi katsoivat.

6:3 Silloin Herra sanoi: Minun henkeni ei ole vallitseva ihmisessä iankaikkisesti, koska hän on liha. Niin olkoon hänen aikansa sata kaksikymmentä vuotta.

6:4 Siihen aikaan eli maan päällä jättiläisiä, ja myöhemminkin, kun Jumalan pojat yhtyivät ihmisten tyttäriin ja nämä synnyttivät heille lapsia; nämä olivat noita muinaisajan kuuluisia sankareita.

6:5 Mutta kun Herra näki, että ihmisten pahuus oli suuri maan päällä ja että kaikki heidän sydämensä aivoitukset ja ajatukset olivat kaiken aikaa ainoastaan pahat,

6:6 niin Herra katui tehneensä ihmiset maan päälle, ja hän tuli murheelliseksi sydämessänsä.

6:7 Ja Herra sanoi: Minä hävitän maan päältä ihmiset, jotka minä loin, sekä ihmiset että karjan, matelijat ja taivaan linnut; sillä minä kadun ne tehneeni.

6:8 Mutta Nooa sai armon Herran silmien edessä.

6:9 Tämä on kertomus Nooan suvusta. Nooa oli aikalaistensa keskuudessa hurskas ja nuhteeton mies ja vaelsi Jumalan yhteydessä.

6:10 Ja Nooalle syntyi kolme poikaa, Seem, Haam ja Jaafet.

6:11 Mutta maa turmeltui Jumalan edessä, ja maa tuli täyteen väkivaltaa.

6:12 Niin Jumala näki, että maa oli turmeltunut; sillä kaikki liha oli turmellut vaelluksensa maan päällä.

6:13 Silloin Jumala sanoi Nooalle: Minä olen päättänyt tehdä lopun kaikesta lihasta, sillä maa on heidän tähtensä täynnä väkivaltaa;

6 LUKU

6:1 Ja tapahtui, koska ihmiset rupesivat lisääntymään maan päällä, ja siittivät tyttäriä;

6:2 Niin Jumalan pojat näkivät ihmisten tyttäret kauniiksi, ja ottivat emänniksensä kaikesta kuin he valitsivat.

6:3 Silloin sanoi \Herra\; ei minun henkeni pidä nuhteleman ihmistä (sanan kautta) ijankaikkisesti, sillä hän on liha; sentähden olkoon hänellä aikaa, sata ja kaksikymmentä ajastaikaa.

6:4 Siihen aikaan olivat sankarit maan päällä: ja myös sitte, kuin Jumalan pojat makasivat ihmisten tytärtien kanssa, ja he olivat siittäneet heille (lapsia): nämä olivat valtiaat, ne muinen kuuluisat miehet.

6:5 Mutta \Herra\ näki ihmisen pahuuden suureksi maan päällä; ja kaikki hänen sydämensä aivoitus ja ajatus oli ainoastansa paha joka aika.

6:6 Ja \Herra\ katui ihmisen tehneensä maan päälle, ja tuli murheelliseksi sydämessänsä.

6:7 Ja \Herra\ sanoi: Minä tahdon ihmisen, jonka minä loin, hukuttaa maan päältä, hamasta ihmisestä niin karjaan asti, matoihin ja ja taivaan lintuihin asti; sillä minä kadun, että minä niitä tehnyt olen.

6:8 Mutta Noa löysi armon \Herran\ edessä.

6:9 Tämä on Noan sukukunta: Noa oli hurskas ja vakaa mies ajallansa, ja eli jumalisesti:

6:10 Ja siitti kolme poikaa, Semin, Hamin ja Japhetin.

6:11 Mutta maa oli turmeltu Jumalan kasvoin edessä, ja täynnänsä väkivaltaa.

6:12 Silloin katsahti Jumala maan päälle, ja katso, se oli turmeltu: sillä kaikki liha oli turmellut tiensä maan päällä.

6:13 Ja Jumala sanoi Noalle: kaiken lihan loppu on minun eteeni tullut: sillä maa on heistä täynnänsä väkivaltaa, ja katso, minä hukutan heitä ynnä maan kanssa.

katso, minä hävitän heidät ynnä maan.

6:14 Tee itsellesi arkki honkapuista, rakenna arkki täyteen kammioita, ja tervaa se sisältä ja ulkoa.

6:15 Ja näin on sinun se rakennettava: kolmesataa kyynärää olkoon arkin pituus, viisikymmentä kyynärää sen leveys ja kolmekymmentä kyynärää sen korkeus.

6:16 Tee arkkiin valoaukko, ja tee se kyynärän korkuiseksi, ja sijoita arkin ovi sen kylkeen; rakenna siihen kolme kerrosta, alimmainen, keskimäinen ja ylimmäinen.

6:17 Sillä katso, minä annan vedenpaisumuksen tulla yli maan hävittämään taivaan alta kaiken lihan, kaiken, jossa on elämän henki; kaikki, mikä on maan päällä, on hukkuva.

6:18 Mutta sinun kanssasi minä teen liiton, ja sinun on mentävä arkkiin, sinun ja sinun poikiesi, vaimosi ja miniäsi sinun kanssasi.

6:19 Ja kaikista eläimistä, kaikesta lihasta, sinun on vietävä arkkiin kaksi kutakin lajia säilyttääksesi ne hengissä kanssasi; niitä olkoon koiras ja naaras.

6:20 Lintuja lajiensa mukaan, karjaeläimiä lajiensa mukaan ja kaikkia maan matelijoita lajiensa mukaan tulokoon kaksi kutakin lajia sinun luoksesi, säilyttääksesi ne hengissä.

6:21 Ja hanki itsellesi kaikkinaista ravintoa, syötäväksi kelpaavaa, ja kokoa sitä talteesi, että se olisi ruuaksi sinulle ja heille.

6:22 Ja Nooa teki näin; aivan niinkuin Jumala hänen käski tehdä, niin hän teki.

7 LUKU

7:1 Ja Herra sanoi Nooalle: Mene sinä ja koko perheesi arkkiin, sillä sinut minä olen tässä sukukunnassa havainnut hurskaaksi edessäni.

7:2 Kaikkia puhtaita eläimiä ota luoksesi seitsemän paria, koiraita ja naaraita, mutta epäpuhtaita eläimiä kutakin yksi pari, koiras

6:14 Tee sinulles arkki hongasta, ja tee sisälle olinsijat, ja tervaa se sisältä ja ulkoa.

6:15 Ja tee häntä näin: Kolmesataa kyynärää pitää oleman arkin pituuden, viisikymmentä kyynärää hänen leveytensä ja kolmekymmentä kyynärää korkeutensa.

6:16 Arkin akkunan sinun pitää tekemän, ja kyynärällä päättämän sen ylhäältä: Ja arkin oven pitää sinun paneman sivuun. Ja hänellä pitää oleman kolme pohjaa, yksi alinna, toinen keskellä ja kolmas ylinnä.

6:17 Ja minä, katso, minä annan tulla vedenpaisumuksen maan päälle hukuttamaan kaikkea lihaa, jossa elävä henki on taivaan alla, ja kaikki, mitä maan päällä on, pitää hukkuman.

6:18 Mutta sinun kanssas minä minun liittoni teen, ja sinun pitää arkkiin sisälle menemän, sinun ja sinun poikas, ja sinun emäntäs, ja poikais emännät sinun kanssas.

6:19 Ja sinun pitää saattaman arkkiin kaikkinaiset eläimet kaikesta lihasta kaksittain, koiraksen ja naaraksen, jäämään elämään kanssas.

6:20 Linnuista lajistansa, karjasta lajistansa, kaikkinaisista madoista maan päällä lajistansa. Kaikista näistä pitää kaksittain sinun tykö käymän, jäämään elämään.

6:21 Ja sinun pitää ottaman tykö kaikkinaista ruokaa, jota syödään, ja kokooman sinun tykö, sinulle ja heille elatukseksi.

6:22 Ja Noa teki sen: kaikki mitä Jumala hänen käski, niin hän teki.

7 LUKU

7:1 Ja \Herra\ sanoi Noalle: mene sinä ja koko sinun huonees arkkiin: sillä sinun minä olen nähnyt hurskaaksi minun edessäni tällä ajalla.

7:2 Kaikista puhtaista eläimistä ota tykö seitsemän ja seitsemän, koiras ja naaras, mutta saastaisista eläimistä kaksin, koiras ja

ja naaras.

7:3 Niin myös taivaan lintuja seitsemän paria, koiraita ja naaraita, että siemen säilyisi elossa koko maan päällä.

7:4 Sillä seitsemän päivän kuluttua minä annan sataa maan päälle neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä ja hävitän maan päältä kaikki olennot, jotka olen tehnyt.

7:5 Ja Nooa teki näin, aivan niinkuin Herra oli hänen käsenyt tehdä.

7:6 Nooa oli kuudensadan vuoden vanha, kun vedenpaisumus tuli maan päälle.

7:7 Ja Nooa ja hänen poikansa, vaimonsa ja miniänsä hänen kanssaan menivät arkkiin vedenpaisumusta pakoon.

7:8 Puhtaita eläimiä ja epäpuhtaita eläimiä, lintuja ja kaikkia, joita maassa matelee,

7:9 meni Nooan luo arkkiin kaksittain, koiras ja naaras, niinkuin Jumala oli Nooalle käskyn antanut.

7:10 Ja niiden seitsemän päivän kuluttua tuli vedenpaisumus maan päälle.

7:11 Ja sinä vuonna, jona Nooa oli kuudensadan vuoden vanha, sen toisena kuukautena, kuukauden eitsemäntenätoista päivänä, sinä päivänä puhkesivat kaikki suuren syvyyden lähteet, ja taivaan akkunat aukenivat.

7:12 Ja satoi rankasti maan päälle neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä.

7:13 Juuri sinä päivänä menivät Nooa sekä Seem, Haam ja Jaafet, Nooan pojat, ja Nooan vaimo ja hänen kolme miniäänsä heidän kanssaan arkkiin;

7:14 he ja kaikki metsäeläimet lajiensa mukaan ja kaikki karjaeläimet lajiensa mukaan ja kaikki matelijat, jotka maan päällä matelevat, lajiensa mukaan ja kaikki linnut lajiensa mukaan, kaikki lintuset, kaikki, mikä siivekästä on.

7:15 Ja ne menivät Nooan luo arkkiin

naaras.

7:3 Niin myös taivaan linnuista seitsemän ja seitsemän, koiras ja naaras, että siemen jäis elämään koko maan päällä.

7:4 Sillä vielä seitsemän päivän perästä annan minä sataa maan päälle neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä, ja hukutan maan päältä kaikki elävät luontokappaleet, jotka minä tehnyt olen.

7:5 Ja Noa teki kaiken sen jälkeen kuin \Herra\ hänelle käski.

7:6 Ja Noa oli kuudensadan ajastajan vanha, koska vedenpaisumus tuli maan päälle.

7:7 Ja Noa meni arkkiin poikinensa, emäntinensä, ja hänen poikainsa emännät hänen kanssansa, vedenpaisumisen edestä.

7:8 Puhtaista eläimistä ja saastaisista, ja linnuista ja kaikista, kuin matelevat maan päällä,

7:9 Menivät Noan tykö arkkiin kaksittain, koiras ja naaras, niinkuin Herra Noalle käsenyt oli.

7:10 Ja tapahtui, koska seitsemän päivää kuluneet olivat, tuli vedenpaisumus maan päälle.

7:11 Kuudennella sadalla ajastajalla Noan ijästä, toisella kuukaudella, seitsemäntenätoista kymmenentenä päivänä kuusta, sinä päivänä kuohuivat kaikki syvyyden lähteet, ja taivaan akkunat aukenivat.

7:12 Ja maan päälle satoi neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä.

7:13 Juuri sinä päivänä meni Noa ja Sem, ja Ham, ja Japhet, Noan pojat, ja Noan emäntä, ja kolme hänen poikainsa emäntää hänen kanssansa arkkiin.

7:14 He ja kaikki pedot lajistansa, ja kaikki matelevaiset, jotka matelevat maan päällä, lajistansa, ja kaikki linnut lajistansa, kaikki lentäväiset, joilla siivet olivat.

7:15 Ja menivät Noan tykö arkkiin kaksittain

kaksittain, kaikki liha, kaikki, jossa oli elämän henki.

7:16 Ja ne, jotka menivät sisälle, olivat koiras ja naaras kaikesta lihasta, niinkuin Jumala oli hänelle käskyn antanut. Ja Herra sulki oven hänen jälkeensä.

7:17 Silloin tuli vedenpaisumus maan päälle, tuli neljänäkymmenenä päivänä; ja vedet paisuivat ja nostivat arkin, niin että se kohosi korkealle maasta.

7:18 Ja vedet saivat vallan ja paisuivat suuresti maan päällä, ja arkki ajelehti veden pinnalla.

7:19 Ja vedet nousivat nousemistaan maan päällä, niin että kaikki korkeat vuoret kaiken taivaan alla peittyivät.

7:20 Viisitoista kyynärää vesi nousi vuorten yli, niin että ne peittyivät.

7:21 Silloin hukkui kaikki liha, joka maan päällä liikkui: linnut, karjaeläimet, metsäeläimet ja kaikki pikkueläimet, joita maassa vilisi, sekä kaikki ihmiset.

7:22 Kaikki, joiden sieraimissa oli elämän hengen henkäys, kaikki, jotka elivät kuivalla maalla, kuolivat.

7:23 Niin Herra hävitti kaikki olennot, jotka maan päällä olivat, niin hyvin ihmiset kuin myös karjaeläimet, matelijat ja taivaan linnut; ne hävisivät maan päältä. Ainoastaan Nooa sekä ne, jotka olivat hänen kanssansa arkissa, jäivät henkiin.

7:24 Ja vedet vallitsivat maan päällä sataviisikymmentä päivää.

8 LUKU

8:1 Silloin Jumala muisti Nooa ja kaikkia metsäeläimiä ja kaikkia karjaeläimiä, jotka olivat hänen kanssansa arkissa. Ja Jumala nosti tuulen puhaltamaan yli maan, niin että vesi laskeutui.

8:2 Ja syvyyden lähteet ja taivaan akkunat sulkeutuivat, ja sade taivaasta taukosi.

kaikesta lihasta, jossa elävä henki oli.

7:16 Je ne olivat koirakset ja naarakset kaikkinaisesta lihasta, ja menivät sisälle niinkuin Jumala hänelle käsenyt oli. Ja \Herra\ sulki hänen jälkeensä.

7:17 Silloin tuli vedenpaisumus neljäkymmentä päivää maan päälle, ja vedet paisuivat, ja nostivat arkin ylös, ja veivät korkialle maasta.

7:18 Niin vedet saivat vallan, ja paisuivat sangen suuresti maan päälle, niin että arkki oli vesiajolla.

7:19 Ja vedet saivat sangen suuren vallan, ja enänivät niin suuresti maan päälle, että kaikki korkiat vuoret koko taivaan alla peitettiin.

7:20 Viisitoistakymmentä kyynärää korkialla olivat vedet vuorten päällä, jotka he peittivät.

7:21 Silloin hukkui kaikki liha, joka maan päällä matelee, linnut, karja, pedot, ja kaikki, jotka maan päällä liikkuvat, ja kaikki ihmiset.

7:22 Ja kaikki, joilla elävä henki oli kuivan maan päällä, ne kuolivat.

7:23 Niin hukutettiin kaikki ne, kuin maan päällä olivat, ihmisestä niin karjaan asti, ja matoihin, ja taivaan lintuihin asti, kaikki hukutettiin maan päältä, ainoastansa Noa jäi, ja ne jotka hänen kanssansa olivat arkissa.

7:24 Ja vedet seisoivat valtiasna maan päällä sata ja viisikymmentä päivää.

8 LUKU

8:1 Silloin Jumala muisti Noaa ja kaikkia eläviä, ja kaikkea karjaa, kuin hänen kanssansa olivat arkissa, ja Jumala nosti tuulen maan päälle, ja vedet seisahtivat.

8:2 Ja syvyyden lähteet tukittiin, ja taivaan akkunat, ja sateet taivaasta asetettiin.

8:3 Ja vesi väistyi väistymistään maan päältä; sadan viidenkymmenen päivän kuluttua alkoi vesi vähentyä.

8:4 Niin arkki pysähtyi seitsemäntenä kuukautena, kuukauden seitsemäntenätoista päivänä, Araratin vuorille.

8:5 Ja vesi väheni vähenemistään aina kymmenenteen kuukauteen asti. Kymmenentenä kuukautena, kuukauden ensimmäisenä päivänä, tulivat vuorten huiput näkyviin.

8:6 Neljäkymmenen päivän kuluttua Nooa avasi arkin ikkunan, jonka hän oli tehnyt,

8:7 ja laski kaarneen lentoon, ja se lenteli edestakaisin, kunnes vesi maan päältä kuivui.

8:8 Sitten hän laski luotansa kyyhkysen nähdäksensä, oliko vesi vähentynyt maan pinnalta.

8:9 Mutta kyyhkynen ei löytänyt paikkaa, missä lepuuttaa jalkaansa, vaan palasi hänen luoksensa arkkiin, sillä koko maa oli vielä veden peitossa; niin hän ojensi kätensä ja otti sen luoksensa arkkiin.

8:10 Ja hän odotti vielä toiset seitsemän päivää ja laski taas kyyhkysen arkista.

8:11 Ja kyyhkynen tuli hänen luoksensa ehtoopuolella, ja katso, sen suussa oli tuore öljypuun lehti. Niin Nooa ymmärsi, että vesi oli vähentynyt maan päältä.

8:12 Mutta hän odotti vielä toiset seitsemän päivää ja laski kyyhkysen lentoon, eikä se enää palannut hänen luoksensa.

8:13 Ja Nooan kuudentenasadantena yhdentenä ikävuotena, vuoden ensimmäisenä kuukautena, kuukauden ensimmäisenä päivänä, oli vesi kuivunut maan päältä. Niin Nooa poisti katon arkista ja katseli; ja katso, maan pinta oli kuivunut.

8:14 Ja toisena kuukautena, kuukauden kahdentenäkymmenentenä seitsemäntenä

8:3 Ja vedet maan päältä enemmän ja enemmän juoksivat pois, ja vähenivät sadan ja viidenkymmenen päivän perästä.

8:4 Ja seitsemäntenätoista-kymmenentenä päivänä, seitsemännessä kuukaudessa jäi arkki Araratin vuorelle.

8:5 Mutta vedet juoksivat pois, ja vähenivät hamaan kymmenenteen kuukauteen asti. Ensimmäisenä päivänä kymmenentenä kuukautena näkyivät vuorten kukkulat.

8:6 Neljäkymmenen päivän perästä avasi Noa arkin akkunan, jonka hän tehnyt oli.

8:7 Ja antoi kaarneen lentää ulos, joka lensi kahtiapäin, siihen asti kuin vedet maan päältä kuivuivat.

8:8 Sitte lähetti hän kyhkyisen tykönsä, koettelemaan, jos vedet olisivat juosseet pois maan päältä.

8:9 Koska ei kyhkyinen löytänyt kussa hän sai jalkansa levätä, palasi hän hänen tykönsä arkkiin: sillä vedet olivat vielä koko maan päällä, niin hän ojensi kätensä, otti hänen ja toi arkkiin.

8:10 Ja odotti vielä toiset seitsemän päivää, ja antoi taas kyhkyisen lentää arkista.

8:11 Se palasi hänen tykönsä, ehtoopuolella, ja katso, hän toi suussansa öljypuun lehden, jonka hän murtanut oli. Niin Noa ymmärsi vedet maan päältä juosseeksi pois.

8:12 Mutta hän odotti vielä seitsemän päivää, ja antoi kyhkyisen lentää ulos, joka ei enää palannut.

8:13 Ja kuudennella sadalla ja ensimmäisellä ajastajalla (Noan ijästä) ensimmäisenä päivänä ensimmäisessä kuukaudessa, kuivuivat vedet maan päältä. Niin avasi Noa arkin katon, ja näki, ja katso, maa oli kuivunut.

8:14 Niin maa tuli peräti kuivaksi seitsemäntenäkolmatta-

päivänä, oli maa aivan kuiva.

8:15 Ja Jumala puhui Nooalle sanoen:

8:16 Lähde arkista, sinä ja vaimosi, poikasi ja miniäsi sinun kanssasi.

8:17 Ja kaikki eläimet, jotka ovat luonasi, kaikki liha, linnut ja karjaeläimet ja kaikki matelijat, jotka maan päällä matelevat, vie ne ulos kanssasi. Niitä vilisköön maassa, ja ne olkoot hedelmälliset ja lisääntyköt maan päällä.

8:18 Ja Nooa ja hänen poikansa, vaimonsa ja miniänsä hänen kanssaan lähtivät ulos,

8:19 niin myös kaikki metsäeläimet, kaikki matelijat ja kaikki linnut, kaikki, mikä liikkuu maan päällä, lähtivät arkista suvuittain.

8:20 Ja Nooa rakensi alttarin Herralle ja otti kaikkia puhtaita karjaeläimiä ja kaikkia puhtaita lintuja ja uhrasi polttouhreja alttarilla.

8:21 Ja Herra tunsu suloisen tuoksun ja sanoi sydämässään: En minä koskaan enää kiroa maata ihmisen tähden; sillä ihmisen sydämen aivoitukset ovat pahat nuoruudesta saakka.

Enkä minä koskaan enää tuhoa kaikkea, mikä elää, niinkuin nyt olen tehnyt.

8:22 Niin kauan kuin maa pysyy, ei lakkaa kylväminen eikä leikkaaminen, ei vilu eikä helle, ei kesä eikä talvi, ei päivä eikä yö.

9 LUKU

9:1 Ja Jumala siunasi Nooan ja hänen poikansa ja sanoi heille: Olkaa hedelmälliset ja lisääntykää ja täyttäkää maa.

9:2 Ja peljätkööt ja vaviskoot teitä kaikki eläimet maan päällä ja kaikki taivaan linnut ja kaikki, jotka maassa matelevat, ja kaikki meren kalat; ne olkoot teidän valtaanne annetut.

9:3 Kaikki, mikä liikkuu ja elää, olkoon teille ravinnoksi; niinkuin minä olen antanut teille

kymmenentenä päivänä toisessa kuukaudessa.

8:15 Niin Jumala puhui Noalle sanoen:

8:16 Lähde arkista, sinä ja sinun emäntäs, ja sinun poikas, ja sinun poikais emännät sinun kanssas.

8:17 Kaikkinaiset eläimet, jotka sinun tykönäs ovat, kaikkinaisesta lihasta, sekä linnuista että karjasta, ja kaikista matelevaisista maan päällä, johdata ne ulos kanssas: ja kävelkөөn ne maan päällä, ja olkoon hedelmälliset ja lisääntykөөn maan päällä.

8:18 Niin Noa meni ulos poikinensa, ja emäntinensä, ja poikainsa emännät hänen kanssansa.

8:19 Kaikkinaiset eläimet, kaikkinaiset matelevaiset, kaikkinaiset linnut, ja kaikki kuin maalla matelevat: läksivät arkista, jokainen kaltaisensa tykö.

8:20 Ja Noa rakensi \Herralle\ alttarin: ja otti kaikkinaisesta puhtaasta karjasta, ja kaikkinaisista puhtaista linnuista, ja uhrasi polttouhria alttarilla.

8:21 Ja \Herra\ haisti lepytyshajun, ja \Herra\ sanoi sydämässään: en minä silleen enää maata kiroo ihmisen tähden: vaikka ihmisen sydämen aivoitus on paha hamasta lapsuudesta: ja en minä silleen enää lyö kaikkia kuin elävät, niinkuin minä tehnyt olen.

8:22 Niin kauvan kuin maa seisoo, ei pidä kylväminen ja niittäminen, vilu ja helle, suvi ja talvi, päivä ja yö lakkaaman.

9 LUKU

9:1 Ja Jumala siunasi Noan ja hänen poikansa, ja sanoi heille: olkaat hedelmälliset, lisääntykää ja täyttäkää maata.

9:2 Ja teidän pelkonne ja hämmästyksenne olkoon kaikissa eläimissä maan päällä, ja kaikissa linnuissa taivaan alla; ja kaikissa, jotka maalla matelevat, ja kaikissa kaloissa meressä: ne ovat teidän käsiinne annetut.

9:3 Kaikki, jotka liikkuvat ja elävät, olkoon teille ruaksi: niinkuin viheriäisen ruohon, olen

viheriäiset kasvit, niin minä annan teille myös tämän kaiken.

9:4 Älkää vain syökö lihaa, jossa sen sielu, sen veri, vielä on.

9:5 Mutta teidän oman verenne minä kosten; jokaiselle eläimelle minä sen kosten, ja myöskin ihmisille minä kosten ihmisen sielun, toiselle toisen sielun.

9:6 Joka ihmisen veren vuodattaa, hänen verensä on ihminen vuodattava, sillä Jumala on tehnyt ihmisen kuvaksensa.

9:7 Ja te olkaa hedelmälliset ja lisääntykää, enentykää maassa ja lisääntykää siinä.

9:8 Ja Jumala puhui Nooalle ja hänen pojillensa, jotka olivat hänen kanssansa, sanoen:

9:9 Katso, minä teen liiton teidän ja teidän jälkeläistenne kanssa

9:10 ja kaikkien elävien olentojen kanssa, jotka luonanne ovat, lintujen, karjaeläinten ja kaikkien metsäeläinten kanssa, jotka luonanne ovat, kaikkien kanssa, jotka arkista lähtivät, kaikkien maan eläinten kanssa.

9:11 Minä teen liiton teidän kanssanne: ei koskaan enää pidä kaikkea lihaa hukutettaman vedenpaisumuksella, eikä vedenpaisumus koskaan enää maata turmele.

9:12 Ja Jumala sanoi: Tämä on sen liiton merkki, jonka minä ikuisiksi ajoiksi teen itseni ja teidän ja kaikkien elävien olentojen välillä, jotka teidän luonanne ovat:

9:13 minä panen kaareni pilviin, ja se on oleva liiton merkinä minun ja maan välillä.

9:14 Ja kun minä kokoan pilviä maan päälle ja kaari näkyy pilvissä,

9:15 muistan minä liittoni, joka on minun ja teidän ja kaikkien elävien olentojen, kaiken lihan välillä, eikä vesi enää paisu tulvaksi

minä kaikki teille antanut.

9:4 Ainoastansa älkää syökö lihaa, jossa vielä on veri itsessänne:

9:5 Ja totisesti minä tahdon vaatia teidän ruumiinne veren, kaikilta eläimiltä minä sen tahdon vaatia: ja ihmisen kädestä, ja myös itsekunkin hänen veljensä kädestä tahdon minä vaatia ihmisen hengen.

9:6 Se kuin ihmisen veren vuodattaa, hänen verensä pitää ihmisen kautta vuodatettaman: sillä Jumala on ihmisen tehnyt kuvaksensa.

9:7 Olkaat siis hedelmälliset, lisääntykää ja enentäkää teitänne maassa, ja tulkaat siinä moneksi.

9:8 Ja Jumala puhui Nooalle ja hänen pojillensa hänen kanssansa, sanoen:

9:9 Ja minä, katso, minä teen teidän kanssanne minun liittoni, ja teidän siemenenne kanssa teidän jälkeenne.

9:10 Ja jokaisen elävän hengen kanssa, jotka teidän tykönänne ovat, sekä linnuissa että karjassa, ja kaikissa eläimissä maan päällä, jotka teidän tykönänne ovat, kaikissa niissä, jotka arkista läksivät, mikä ikänensä eläin se maassa on.

9:11 Ja teen minun liittoni teidän kanssanne: ettei tästedes enää pidä kaikkea lihaa hukutettaman vedenpaisumisella: ja ei pidä tästedes enää vedenpaisumus tuleman maata turmelemaan.

9:12 Ja Jumala sanoi: tämä on sen liiton merkki, jonka minä annan minun ja teidän välillenne, ja joka elävän hengen välille teidän tykönänne, tästedes ijankaikkiseen.

9:13 Minun kaareni minä olen pannut pilviin: sen pitää oleman liiton merkki, minun ja maan välillä.

9:14 Ja koska niin tapahtuu, että minä tuotan pilven maan ylitse: niin pitää kaari pilvissä nähtämän.

9:15 Ja niin minä muistan minun liittoni, minun ja teidän välillänne, ja joka elävän hengen kaikkinaisessa lihassa; ettei enää

hävittämään kaikkea lihaa.

9:16 Niin kaari on oleva pilvissä, ja minä katselen sitä muistaakseni iankaikkista liittoa Jumalan ja kaikkien elävien olentojen, kaiken lihan välillä, joka maan päällä on.

9:17 Ja Jumala sanoi Nooalle: Tämä on sen liiton merkki, jonka minä olen tehnyt itseni ja kaiken lihan välillä, joka maan päällä on.

9:18 Ja Nooan pojat, jotka lähtivät arkista, olivat Seem, Haam ja Jaafet. Ja Haam oli Kanaanin isä.

9:19 Nämä kolme ovat Nooan pojat, ja heistä kaikki maan asukkaat polveutuvat.

9:20 Ja Nooa oli peltomies ja ensimmäinen, joka istutti viinitarhan.

9:21 Mutta kun hän joi viiniä, niin hän juopui ja makasi alasti majassansa.

9:22 Ja Haam, Kanaanin isä, näki isänsä hävyn ja kertoi siitä molemmille veljillensä ulkona.

9:23 Niin Seem ja Jaafet ottivat vaipan ja panivat molemmat sen hartioilleen ja menivät selin sisään ja peittivät isänsä hävyn; ja heidän kasvonsa olivat käännetyt toisaalle, niin etteivät he nähneet isänsä häpyä.

9:24 Kun Nooa heräsi päihtymyksestänsä ja sai tietää, mitä hänen nuorin poikansa oli hänelle tehnyt,

9:25 niin hän sanoi: Kirottu olkoon Kanaan, olkoon hän veljiensä orjain orja.

9:26 Vielä hän sanoi: Kiitetty olkoon Herra, Seemin Jumala, ja olkoon Kanaan heidän orjansa.

9:27 Jumala laajentakoon Jaafetin, ja asukoon hän Seemin majoissa, ja Kanaan olkoon heidän orjansa.

9:28 Ja Nooa eli vedenpaisumuksen jälkeen kolmesataa viisikymmentä vuotta.

vedenpaisumus pidä tuleman kaikkea lihaa hukuttamaan.

9:16 Sentähden pitää kaaren pilvissä oleman, että minä katson sitä, ja muistan sen ijankaikkisen liiton Jumalan välillä ja joka elävän hengen, kaikkinaisessa lihassa, kuin maan päällä on.

9:17 Ja Jumala sanoi Noalle: tämä on sen liiton merkki, jonka minä olen tehnyt minun ja kaiken lihan välille maan päällä.

9:18 Ja Noan pojat, jotka läksivät arkista, olivat Sem, Ham, ja Japhet. Ja Ham oli Kanaanin Isä.

9:19 Nämä ovat kolme Noan poikaa, ja heistä ovat ne, jotka hajoitetut ovat kaikkeen maahan.

9:20 Ja Noa rupesi olemaan peltomiesnä, ja istutti viinamäen.

9:21 Ja hän joi viinaa; ja juopui ja makasi peittämättä majassansa.

9:22 Koska Ham, Kanaanin Isä, näki hänen isänsä hävyn, sanoi hän sen molemmille veljillensä, jotka ulkona olivat.

9:23 Niin otti Sem ja Japhet vaatteen, ja panivat molempain heidän hartioillensa, ja menivät seljittäin, ja peittivät isänsä hävyn. Ja heidän kasvonsa olivat käännetyt pois, niin etteivät he nähneet isänsä häpyä.

9:24 Koska Noa heräsi viinastansa, ja sai tietää, mitä hänen nuorin poikansa hänelle tehnyt oli:

9:25 Niin sanoi hän: kirottu olkoon Kanaan: olkoon hän orjain orja, hänen veljeinsä seassa.

9:26 Ja vielä sanoi: Kiitetty olkoon \Herra\ Seemin Jumala, ja Kanaan olkoon hänen orjansa.

9:27 Jumala levittäköön Japhetin, ja hän asukoon Seemin majoissa, ja Kanaan olkoon hänen orjansa.

9:28 Ja Noa eli, vedenpaisumisen jälkeen kolmesataa ja viisikymmentä ajastaikaa.

9:29 Niin Nooan koko ikä oli yhdeksänsataa viisikymmentä vuotta; sitten hän kuoli.

10 LUKU

10:1 Tämä on kertomus Nooan poikien, Seemin, Haamin ja Jaafetin, suvusta. Heille syntyi poikia vedenpaisumuksen jälkeen.

10:2 Jaafetin pojat olivat Goomer, Maagog, Maadai, Jaavan, Tuubal, Mesek ja Tiiras.

10:3 Ja Goomerin pojat olivat Askenas, Riifat ja Toogarma.

10:4 Ja Jaavanin pojat olivat Elisa, Tarsis, kittiläiset ja doodanilaiset;

10:5 heistä haarautuivat pakanoiden saarten asukkaat maittensa, eri kielensä, heimojensa ja kansakuntiansa mukaan.

10:6 Ja Haamin pojat olivat Kuus, Misraim, Puut ja Kanaan.

10:7 Ja Kuusin pojat olivat Seba, Havila, Sabta, Raema ja Sabteka. Ja Raeman pojat olivat Saba ja Dedan.

10:8 Ja Kuusille syntyi Nimrod. Hän oli ensimmäinen valtias maan päällä.

10:9 Hän oli mahtava metsämies Herran edessä. Siitä on sananparsa: Mahtava metsämies Herran edessä niinkuin Nimrod.

10:10 Ja hänen valtakuntansa alkuna olivat Baabel, Erek, Akkad ja Kalne Sinearin maassa.

10:11 Siitä maasta hän lähti Assuriin ja rakensi Niiniven, Rehobot-lirin ja Kelahin,

10:12 sekä Resenin Niiniven ja Kelahin välille; se on tuo suuri kaupunki.

10:13 Ja Misraimille syntyivät luudilaiset, anamilaiset, lehabilaiset, naftuhilaiset,

10:14 patrokselaiset, kasluhilaiset, joista filistealaiset ovat lähteneet, sekä kaftorilaiset.

10:15 Ja Kanaanille syntyivät Siidon, hänen esikoisensa, ja Heet,

9:29 Ja koko Noan ikä oli yhdeksänsataa ja viisikymmentä ajastaikaa, ja kuoli.

10 LUKU

10:1 Tämä on Noan lasten sukukunta: Semin, Hamin ja Japhetin: ja heille syntyi lapsia vedenpaisumisen jälkeen.

10:2 Japhetin lapset: Gomer, Magog, Madai, Javan ja Tubal: Mesek ja Tiras.

10:3 Mutta Gomerin lapset: Askenas, Riphad ja Togarma.

10:4 Javanin lapset: Elisa ja Tarsis: Kittim ja Dodanim.

10:5 Näistä ovat hajoitettut pakanain luodot, heidän maakunnissansa, itsekukin oman kielensä jälkeen: heidän sukukuntainsa jälkeen, heidän kansoissansa.

10:6 Hamin lapset: Kus, Misraim, Put ja Kanaan.

10:7 Kuksen lapset: Seba, Hevila, Sabta, Naema ja Sabteka. Naeman lapset: Skepa ja Dedan.

10:8 Mutta Kus siitti Nimrodin: hän rupesi olemaan valtias maalla.

10:9 Ja hän oli jalo metsämies \Herran\ edessä. Siitä on sananlasku: se on jalo metsämies \Herran\ edessä, niinkuin Nimrod.

10:10 Ja hänen valtakuntansa alku oli Babel, Erek, Akad ja Kalne, Sinearin maalla.

10:11 Siitä maakunnasta tuli hän Assyriaan: ja rakensi Niniven, ja Rehobotin kaupungin, ja Kalan.

10:12 Ja myös Ressen, Niniven ja Kalan vaiheelle: joka on suuri kaupunki.

10:13 Misraim siitti Ludimin, Anamimin, Leabimin, Naphtuhimin.

10:14 Patrusimin ja Kasluhimin; joista tulleet ovat Philistim ja Kaphtorim.

10:15 Mutta Kanaan siitti esikoisensa Sidonin ja Hetin.

10:16 sekä jebusilaiset, amorilaiset, girgasilaiset,

10:17 hivviläiset, arkilaiset, siiniläiset,

10:18 arvadilaiset, semarilaiset ja hamatilaiset. Sittemmin hajaantuivat kanaanilaisten heimot.

10:19 Ja kanaanilaisten alue ulottui Siidonista Gerariin päin aina Gassaan asti sekä Sodomaan, Gomorraan, Admaan ja Seboimiin päin aina Lesaan asti.

10:20 Nämä olivat Haamin pojat heimojensa, kieltensä, maittensa ja kansakuntiansa mukaan.

10:21 Myöskin Seemille, Jaafetin vanhimmalle veljelle, josta tuli kaikkien Eeberin poikien kantaisä, syntyi poikia.

10:22 Seemin pojat olivat Eelam, Assur, Arpaksad, Luud ja Aram.

10:23 Ja Aramin pojat olivat Uus, Huul, Geter ja Mas.

10:24 Arpaksadille syntyi Selah, ja Selahille syntyi Eeber.

10:25 Ja Eeberille syntyi kaksi poikaa: toisen nimi oli Peleg, sillä hänen aikansa jakaantuivat maan asukkaat, ja hänen veljensä nimi oli Joktan.

10:26 Ja Joktanille syntyi Almodad, Selef, Hasarmavet, Jerah,

10:27 Hadoram, Uusal, Dikla,

10:28 Oobal, Abimael, Saba,

10:29 Oofir, Havila ja Joobab. Kaikki nämä olivat Joktanin poikia.

10:30 Ja heidän asumasiensa ulottuivat Meesasta aina Sefariin, Itävuorelle asti.

10:31 Nämä olivat Seemin pojat heimojensa, kieltensä, maittensa ja kansakuntiansa mukaan.

10:32 Nämä olivat Noan poikien heimot sukukuntiansa ja kansakuntiansa mukaan; ja niistä haarautuivat kansat maan päälle vedenpaisumuksen jälkeen.

10:16 Ja Jebusin, Emorin, Girgosin.

10:17 Hivin, Arkin, Sinin,

10:18 Ja Arvadin, Semarin ja Hamatin. Sitten ovat hajoitettut Kanaanealaisten suvut.

10:19 Ja Kanaanealaisten rajat olivat Sidonista Gerarin kautta hamaan Gatsaan: Sodomaan, ja Gomorraan, ja Adamaan, Seboimiin päin, Lasaan asti.

10:20 Nämät ovat Hamin lapset heidän sukukuntiansa ja kieltensä jälkeen: heidän maakunniansa ja kansoissansa.

10:21 Mutta myös itse Semille syntyi lapsia: hän oli kaikkein Eeberin lasten isä: Japhetin sen vanhimman veli.

10:22 (Ja nämät ovat) Semin lapset: Elam ja Assur: Arphaksad, Lud ja Aram.

10:23 Ja Aramin lapset: Uts, Hul, Geter ja Mas.

10:24 Mutta Arphaksad siitti Salan: Sala siitti Eeberin.

10:25 Eeberille syntyi kaksi poikaa: yksi kutsuttiin Peleg, että hänen aikansa maailma jaettiin: hänen veljensä kutsuttiin Joktan.

10:26 Joktan siitti Almodadin ja Salephin: Hasarmavetin ja Jaran.

10:27 Hadoramin, Usalin, Dikelan.

10:28 Obalin, Abimaelin, Seban.

10:29 Ophirin, Hevilan ja Jobabin. Kaikki nämä ovat Joktanin pojat.

10:30 Ja heidän asumasiensa oli Mesasta: siihen asti kuin Sephariin tullaan, vuoren tykö, itään päin.

10:31 Nämät ovat Semin lapset, sukukuntiansa ja kieltensä jälkeen: heidän maakunniansa, kansainsa jälkeen.

10:32 Nämät ovat Noan lasten sukukunnat, heidän heimokuntiansa jälkeen, heidän kansoissansa. Ja näistä ovat kansat jaetut maan päälle vedenpaisumisen jälkeen.

11 LUKU

11:1 Ja kaikessa maassa oli yksi kieli ja yksi puheenparsi.

11:2 Kun he lähtivät liikkeelle itään päin, löysivät he lakeuden Sinearin maassa ja asettuivat sinne.

11:3 Ja he sanoivat toisillensa: Tulkaa, tehkäämme tiiliä ja polttakaamme ne koviksi.

Ja tiiltä he käyttivät kivenä, ja maapihkaa he käyttivät laastina.

11:4 Ja he sanoivat: Tulkaa, rakentakaamme itsellemme kaupunki ja torni, jonka huippu ulottuu taivaaseen, ja tehkäämme itsellemme nimi, ettemme hajaantuisi yli kaiken maan.

11:5 Niin Herra astui alas katsomaan kaupunkia ja tornia, jonka ihmislapset olivat rakentaneet.

11:6 Ja Herra sanoi: Katso, he ovat yksi kansa, ja heillä kaikilla on yksi kieli, ja tämä on heidän ensimmäinen yrityksensä. Ja nyt ei heille ole mahdotonta mikään, mitä aikovatkin tehdä.

11:7 Tulkaa, astukaamme alas ja sekoittakaamme siellä heidän kielensä, niin ettei toinen ymmärrä toisen kieltä.

11:8 Ja niin Herra hajotti heidät sieltä yli kaiken maan, niin että he lakkasivat kaupunkia rakentamasta.

11:9 Siitä tuli sen nimeksi Baabel, koska Herra siellä sekoitti kaiken maan kielen; ja sieltä Herra hajotti heidät yli kaiken maan.

11:10 Tämä on kertomus Seemin suvusta. Kun Seem oli sadan vuoden vanha, syntyi hänelle Arpaksad kaksi vuotta vedenpaisumuksen jälkeen.

11:11 Ja Seem eli Arpaksadin syntymän jälkeen viisisataa vuotta, ja hänelle syntyi poikia ja tyttäriä.

11:12 Kun Arpaksad oli kolmenkymmenen viiden vuoden vanha, syntyi hänelle Selah.

11:13 Ja Arpaksad eli Selahin syntymän jälkeen neljäsataa kolme vuotta, ja hänelle

11 LUKU

11:1 Ja koko maailmalla oli yhtäläinen kieli ja yhtäläinen puheenparsi.

11:2 Ja koska he matkustivat idästä, löysivät he kedon Sinearin maalla, ja asuivat siellä.

11:3 Ja sanoivat keskenänsä: käykäämme tiilejä tekemään ja polttamaan. Ja heillä olivat tiilit kivein siassa, ja maan pihka siteeksi.

11:4 Ja sanoivat: käykäämme, rakentakaamme meille kaupunki ja torni, joka taivaaseen ulottuisi, tehdäksemme meille nimeä; ettei meitä hajoitettaisi kaikkiin maihin.

11:5 Silloin \Herra\ astui alas katsomaan kaupunkia ja tornia, jota ihmisten lapset rakensivat.

11:6 Ja \Herra\ sanoi: katso, se on yhtäläinen kansa, ja yhtäläinen kieli on kaikkein heidän seassansa, ja he ovat ruvenneet tätä tekemään: ja nyt ei heitä taideta estettää mistään, kuin he ovat aikoneet tehdä.

11:7 Käykäämme, astukaamme alas ja sekoittakaamme siellä heidän kielensä; niin ettei kenkään ymmärtäisi toisensa kieltä.

11:8 Ja niin \Herra\ hajotti heidät sieltä kaikkiin maihin; ja he lakkasivat sitä kaupunkia rakentamasta.

11:9 Ja sentähden kutsuttiin hänen nimensä Babel: sillä siellä \Herra\ sekoitti koko maan kielen: ja \Herra\ hajotti heidät sieltä kaikkiin maihin.

11:10 Nämät ovat Semin sukukunnat: Sem oli sadan ajastajan vanha, ja siitti Arphaksadin, kaksi ajastaikaa vedenpaisumisen jälkeen.

11:11 Ja eli sitte viisisataa ajastaikaa, ja siitti poikia ja tyttäriä.

11:12 Arphaksad oli viidenneljättäkymmentä ajastajan vanha, ja siitti Salan.

11:13 Ja eli sitte neljäsataa ja kolme ajastaikaa, ja siitti poikia ja tyttäriä.

syntyi poikia ja tyttäriä.

11:14 Kun Selah oli kolmenkymmenen vuoden vanha, syntyi hänelle Eeber.

11:15 Ja Selah eli Eeberin syntymän jälkeen neljäsataa kolme vuotta, ja hänelle syntyi poikia ja tyttäriä.

11:16 Kun Eeber oli kolmenkymmenen neljän vuoden vanha, syntyi hänelle Peleg.

11:17 Ja Eeber eli Pelegin syntymän jälkeen neljäsataa kolmekymmentä vuotta, ja hänelle syntyi poikia ja tyttäriä.

11:18 Kun Peleg oli kolmenkymmenen vuoden vanha, syntyi hänelle Regu.

11:19 Ja Peleg eli Regun syntymän jälkeen kaksisataa yhdeksän vuotta, ja hänelle syntyi poikia ja tyttäriä.

11:20 Kun Regu oli kolmenkymmenen kahden vuoden vanha, syntyi hänelle Serug.

11:21 Ja Regu eli Serugin syntymän jälkeen kaksisataa seitsemän vuotta, ja hänelle syntyi poikia ja tyttäriä.

11:22 Kun Serug oli kolmenkymmenen vuoden vanha, syntyi hänelle Naahor.

11:23 Ja Serug eli Naahorin syntymän jälkeen kaksisataa vuotta, ja hänelle syntyi poikia ja tyttäriä.

11:24 Kun Naahor oli kahdenkymmenen yhdeksän vuoden vanha, syntyi hänelle Terah.

11:25 Ja Naahor eli Terahin syntymän jälkeen sata yhdeksäntoista vuotta, ja hänelle syntyi poikia ja tyttäriä.

11:26 Kun Terah oli seitsemänkymmenen vuoden vanha, syntyivät hänelle Abram, Naahor ja Haaran.

11:27 Ja tämä on kertomus Terahin suvusta. Terahille syntyivät Abram, Naahor ja Haaran.
Ja Haaranille syntyi Loot.

11:28 Ja Haaran kuoli ennen isäänsä Terahia synnyinmaassansa, Kaldean Uurissa.

11:29 Ja Abram ja Naahor ottivat itsellensä vaimot; Abram in vaimon nimi oli Saarai, ja Naahorin vaimon nimi oli Milka, Haaranin tytär; Haaran oli Milkan ja Jiskan isä.

11:14 Sala oli kolmenkymmenen ajastajan vanha, ja siitti Eeberin.

11:15 Ja eli sitte neljäsataa ja kolme ajastaikaa, ja siitti poikia ja tyttäriä.

11:16 Eeber oli neljänneljätkymmentä ajastajan vanha, ja siitti Pelegin.

11:17 Ja eli sitte neljäsataa ja kolmekymmentä ajastaikaa, ja siitti poikia ja tyttäriä.

11:18 Peleg oli kolmenkymmenen ajastajan vanha, ja siitti Regun.

11:19 Ja eli sitte kaksisataa ja yhdeksän ajastaikaa, ja siitti poikia ja tyttäriä.

11:20 Regu oli kahdenneljätkymmentä ajastajan vanha, ja siitti Serugin.

11:21 Ja eli sitte kaksisataa ja seitsemän ajastaikaa, ja siitti poikia ja tyttäriä.

11:22 Serug oli kolmenkymmenen ajastajan vanha ja siitti Nahorin.

11:23 Ja eli sitte kaksisataa ajastaikaa, ja siitti poikia ja tyttäriä.

11:24 Nahor oli yhdeksänkolmattakymmentä ajastajan vanha, ja siitti Taran.

11:25 Ja eli sitte sata ja yhdeksäntoistakymmentä ajastaikaa, ja siitti poikia ja tyttäriä.

11:26 Tara oli seitsemänkymmenen ajastajan vanha, ja siitti Abram in, Nahorin ja Haranin.

11:27 Nämät ovat Taran sukukunnat: Tara siitti Abram in, Nahorin ja Haranin. Haran siitti Lotin.

11:28 Ja Haran kuoli isänsä, Taran edessä, isänsä maalla Kaldean Uurissa.

11:29 Silloin Abram ja Nahor ottivat heillensä emännät: Abram in emännän nimi oli Sarai, ja Nahorin emännän nimi oli Milka, Haranin tytär, joka oli Milkan ja Jiskan isä.

11:30 Mutta Saarai oli hedelmätön, hänellä ei ollut lasta.

11:31 Ja Terah otti poikansa Abram in ja poikansa pojan Loot in, Haaran in pojan, ja miniänsä Saarain, poikansa Abram in vaimon, ja he lähtivät heidän kanssaan Kaldean Uurista mennäksensä Kanaan in maahan, ja he saapuivat Harraniin asti ja asuivat siellä.

11:32 Ja Terah in ikä oli kaksisataa viisi vuotta; sitten Terah kuoli Harranissa.

12 LUKU

12:1 Ja Herra sanoi Abramille: Lähde maastasi, suvustasi ja isäsi kodista siihen maahan, jonka minä sinulle osoitan.

12:2 Niin minä teen sinusta suuren kansan, siunaan sinut ja teen sinun nimesi suureksi, ja sinä olet tuleva siunaukseksi.

12:3 Ja minä siunaan niitä, jotka sinua siunaavat, ja kiroan ne, jotka sinua kiroavat, ja sinussa tulevat siunatuiksi kaikki sukukunnat maan päällä.

12:4 Niin Abram lähti, niinkuin Herra oli hänelle puhunut, ja Loot meni hänen kanssansa. Abram oli Harranista lähtiessänsä seitsemänkymmenen viiden vuoden vanha.

12:5 Ja Abram otti vaimonsa Saarain ja veljensä pojan Loot in sekä kaiken omaisuuden, jonka he olivat koonneet, ja ne palvelijat, jotka he olivat hankkineet Harranissa, ja he lähtivät menemään Kanaan in maahan. Ja he tulivat Kanaan in maahan.

12:6 Ja Abram kulki maan läpi aina Sikemin paikkakunnalle, Mooren tammelle asti. Ja siihen aikaan kanaanilaiset asuivat siinä maassa.

12:7 Silloin Herra ilmestyi Abramille ja sanoi: Sinun jälkeläisillesi minä annan tämän maan.

Niin hän rakensi sinne alttarin Herralle, joka oli hänelle ilmestynyt.

12:8 Sieltä hän siirtyi edemmäksi vuoristoon, itään päin Beetelistä, ja pystytti

11:30 Mutta Sarai oli hedelmätön, eikä ollut hänellä lasta.

11:31 Ja Tara otti poikansa Abram in ja Lot in Haran in pojan, poikansa pojan, ja miniänsä Sarain, poikansa Abram in emännän, ja he läksivät ulos ynnä Kaldean Uurista menemään Kanaan in maalle, ja tulivat Haraniin, ja asuivat siellä.

11:32 Ja Tara oli kahdensadan ja viiden ajastajan vanha ja kuoli Haranissa.

12 LUKU

12:1 Ja \Herra\ oli sanonut Abramille: Lähde maaltas, ja suvustas, ja isäs huoneesta: sille maalle, jonka minä sinulle osoitan.

12:2 Ja minä teen sinun suureksi kansaksi, ja siunaan sinun, ja teen sinulle suuren nimen, ja sinä olet siunaus.

12:3 Minä siunaan niitä, jotka sinua siunaavat, ja kiroon niitä, jotka sinua kiroovat. Ja sinussa pitää kaikki sukukunnat maan päällä siunatuiksi tuleman.

12:4 Niin Abram läksi, niinkuin \Herra\ hänelle sanonut oli, ja Lot meni hänen kanssansa: Mutta Abram oli viidenkahdeksattakymmentä ajastajan vanha Haranista lähteissänsä.

12:5 Niin otti Abram emäntänsä Sarain, ja Lot in, veljensä pojan, tavaroinensa, jotka he olivat panneet kokoon, ja sielut, jotka he olivat saaneet Haranissa, ja läksivät matkustamaan Kanaan in maalle; tulivat myös Kanaan in maalle.

12:6 Ja Abram vaelsi sen maakunnan lävitse, hamaan Sikemin paikkakuntaan, Moren lakeuteen asti. Ja siihen aikaan asuivat Kanaanealaiset maalla.

12:7 Silloin näkyi \Herra\ Abramille, ja sanoi: sinun siemenelles annan minä tämän maan. Ja hän rakensi siinä alttarin \Herralle\, joka hänelle näkynyt oli.

12:8 Sitte siirsi hän itsensä edemmä vuoren tykö, BetElistä itään päin, ja pani siihen

telttansa, niin että Beetel oli lännessä ja Ai idässä, ja hän rakensi sinne alttarin Herralle ja huusi avuksi Herran nimeä.

12:9 Ja sieltä Abram lähti ja vaelsi yhä edemmäksi Etelämaahan päin.

12:10 Niin tuli nälänhätä maahan, ja Abram meni Egyptiin, asuakseen siellä jonkun aikaa, sillä nälänhätä maassa oli kova.

12:11 Ja kun hän lähestyi Egyptiä, puhui hän vaimollensa Saaraille: Katso, minä tiedän, että sinä olet kaunis nainen.

12:12 Kun egyptiläiset saavat nähdä sinut, niin

he sanovat: Hän on hänen vaimonsa, ja tappavat minut, mutta antavat sinun elää.

12:13 Sano siis olevasi minun sisareni, että minun kävisi hyvin sinun tähtesi ja minä sinun takiasi saisin jäädä henkiin.

12:14 Kun Abram tuli Egyptiin, näkivät egyptiläiset, että Saarai oli hyvin kaunis nainen.

12:15 Ja kun faraon ruhtinaat olivat nähneet hänet, ylistelivät he häntä faraolle; ja vaimo vietiin faraon hoviin.

12:16 Ja Abramia hän kohteli hyvin hänen tähtensä. Ja hän sai pikkukarjaa, raavaskarjaa ja aaseja, palvelijoita ja palvelijattaria, aasintammoja ja kameleja.

12:17 Mutta Herra antoi kovien vitsausten kohdata faraota ja hänen hoviansa Saarain, Abrammin vaimon, tähden.

12:18 Silloin farao kutsui Abrammin luoksensa ja sanoi: Mitä olet minulle tehnyt? Miksi et ilmoittanut minulle, että hän on sinun vaimosi?

12:19 Miksi sanoit: Hän on minun sisareni, niin että minä otin hänet vaimokseni?

Katso, tässä on vaimosi, ota hänet ja mene.

12:20 Ja farao antoi hänestä käskyn miehille, että he saattaisivat hänet pois, hänet ja hänen vaimonsa sekä kaiken, mitä

majansa, niin että BetEl oli lännen puolella ja Ai idän puolella, ja rakensi siinä alttarin \Herralle\, ja saarnasi \Herran\ nimestä.

12:9 Ja Abram läksi sieltä edemmä, ja vaelsi etelään päin.

12:10 Niin tuli kova aika maalle, ja Abram meni alas Egyptiin, olemaan muukalaisna siellä: sillä sangen kova aika oli maalla.

12:11 Ja tapahtui, koska hän lähestyi Egyptiä, puhui hän emännällensä Saraille: katso armaani, minä tiedän sinun ihanaksi vaimoksi nähdä.

12:12 Koska Egyptiläiset saavat sinun nähdä, niin he sanovat: tämä on hänen emäntänsä, ja tappavat minun, ja antavat sinun elää.

12:13 Sanos siis itses minun sisarekseni; että minulle hyvin olis sinun tähtes, ja minä eläisin sinun vuokses.

12:14 Koska Abram tuli Egyptiin, näkivät Egyptiläiset vaimon juuri ihanaksi.

12:15 Ja Pharaon ruhtinaat näkivät hänen, ja ylistivät häntä Pharaon edessä: silloin vietiin vaimo Pharaon huoneeseen.

12:16 Ja Abramille tehtiin hyvin hänen tähtensä. Ja hänellä oli lampaita ja karjaa, ja aaseja, ja palvelioita, ja piikoja, ja aasintammoja ja kameleja.

12:17 Mutta \Herra\ vitsasi Pharaota suurilla vitsauksilla, ja hänen huonettansa, Saarain Abrammin emännän tähden.

12:18 Silloin kutsui Pharao Abrammin tykönsä, ja sanoi: miksis tämän minulle teit? miksi et ilmoittanut minulle häntä emännäksesi?

12:19 Miksis sanoit, hän on sisareni? että minä ottaisin hänen emännäkseni? katso tässä on sinun emäntäs, ota häntä ja mene.

12:20 Ja Pharao antoi käskyn hänestä miehille: ja he saattoivat hänen ulos ja hänen emäntänsä, ja kaikki kuin hänellä oli.

hänellä oli.

13 LUKU

13:1 Niin Abram lähti pois Egyptistä, hän ja hänen vaimonsa ja kaikki, mitä hänellä oli, ja

Loot hänen kanssaan, Etelämaahan.

13:2 Abram oli hyvin rikas: hänellä oli karjaa, hopeata ja kultaa.

13:3 Ja hän vaelsi, kulki levähdyspaikasta toiseen, Etelämaasta Beeteliin asti, aina siihen paikkaan, missä hänen majansa oli ensi kerralla ollut, Beetelin ja Ain välillä,

13:4 siihen paikkaan, johon hän ennen oli rakentanut alttarin; ja Abram huusi siinä avuksi Herran nimeä.

13:5 Ja myöskin Lootilla, joka vaelsi Abramien kanssa, oli pikkukarjaa, raavaskarjaa ja teltoja.

13:6 Eikä maa riittänyt heidän asuakseen yhdessä, sillä heillä oli paljon omaisuutta, niin etteivät voineet yhdessä asua.

13:7 Niin syntyi riitaa Abramien karjapaimenten ja Lootin karjapaimenten välillä. Ja siihen aikaan asuivat siinä maassa kanaanalaiset ja perissiläiset.

13:8 Silloin Abram sanoi Lootille: Älköön olko riitaa meidän välillämme, minun ja sinun, älköönkä minun paimenteni ja sinun paimentesi välillä, sillä olemmehan veljeksiä.

13:9 Eikö koko maa ole avoinna edessäsi? Eroa minusta. Jos sinä menet vasemmalle, niin minä menen oikealle, tahi jos sinä menet oikealle, niin minä menen vasemmalle.

13:10 Ja Loot nosti silmänsä ja näki koko Jordanin lakeuden olevan runsasvetistä seutua; ennenkuin Herra hävitti Sodoman ja Gomorran, oli se Sooriin saakka niinkuin Herran puutarha, niinkuin Egyptin maa.

13:11 Niin Loot valitsi itselleen koko Jordanin lakeuden ja siirtyi itään päin, ja he erkanivat toisistaan.

13 LUKU

13:1 Niin Abram vaelsi ylös Egyptistä emäntänsä ja kaiken kalunsa kanssa, ja Lot hänen kanssansa, etelään päin.

13:2 Ja Abramilla oli sangen paljon karjaa, hopiaa ja kultaa.

13:3 Ja hän matkusti edespäin etelästä BetEliin asti, hamaan siihen paikkaan, jossa hänen majansa oli ennen ollut, BetElin ja Ain vaiheella:

13:4 Juuri siihen paikkaan, johon hän ennen alttarin oli rakentanut; ja Abram saarnasi siinä \Herran\ nimestä.

13:5 Mutta Lotilla, joka Abramia seurasi, oli myös lampaista, ja karjaa, ja majoja.

13:6 Ja ei heitä vetänyt maa yhdessä asumaan; sillä heillä oli paljon tavaraa, eikä taitaneet yhdessä asua.

13:7 Ja riita oli Abramien paimenien ja Lotin paimenien välillä: Ja siihen aikaan asuivat myös Kanaanealaiset ja Pheresiläiset maalla.

13:8 Niin Abram sanoi Lotille: älkään olko riitaa minun ja sinun välillä, ja minun ja sinun paimentes välillä: sillä me olemme miehet veljekset.

13:9 Eikö koko maa ole edessäs altis? eroita sinus minusta, jos sinä menet vasemmalle puolelle, minä menen oikealle, eli jos sinä menet oikealle, minä menen vasemmalle.

13:10 Niin Lot nosti silmänsä, ja katseli kaiken Jordanin lakeuden; sillä se oli vedestä viljainen: ennen kuin \Herra\ Sodoman ja Gomorran hukutti, oli se niinkuin \Herran\ yrttitarha, niinkuin Egyptin maa, siihenasti kuin Zoariin tullaan.

13:11 Ja Lot vallitsi itsellensä koko sen lakeuden Jordanin tykönä, ja matkusti itään päin: ja niin veljekset erkanivat toinen

13:12 Abram asettui Kanaanin maahan, Loot asettui lakeuden kaupunkeihin ja siirtyi siirtymistään telttoineen Sodomaan asti.

13:13 Mutta Sodoman kansa oli kovin paha ja syntistä Herran edessä.

13:14 Ja Herra sanoi Abramille, sen jälkeen kuin Loot oli hänestä eronnut: Nosta silmäsi ja katso siitä paikasta, missä olet, pohjoiseen, etelään, itään ja länteen.

13:15 Sillä kaiken maan, jonka näet, minä annan sinulle ja sinun jälkeläisillesi ikuisiksi ajoiksi.

13:16 Ja minä teen sinun jälkeläistesi luvun paljoksi kuin maan tomun. Jos voidaan lukea maan tomu, niin voidaan lukea myöskin sinun jälkeläisesi.

13:17 Nouse ja vaella maata pitkin ja poikin, sillä sinulle minä sen annan.

13:18 Ja Abram siirtyi siirtymistään telttoineen ja tuli ja asettui Mamren tammistoon, joka on Hebronin luona, ja rakensi sinne alttarin Herralle.

14 LUKU

14:1 Ja tapahtui siihen aikaan, kun Amrafel oli Sinearin kuninkaana, Arjok Ellasarin kuninkaana, Kedorlaomer Eelamin kuninkaana ja Tidal Goojimin kuninkaana,

14:2 että he aloittivat sodan Beraa, Sodoman kuningasta, Birsaa, Gomorran kuningasta, Sinabia, Adman kuningasta, Semeberia, Seboimin kuningasta, ja Belan, se on Soarin, kuningasta vastaan.

14:3 Nämä kaikki liittoutuivat kokoontuen Siddimin laaksoon, jossa Suolameri nyt on.

14:4 Kaksitoista vuotta he olivat olleet Kedorlaomerille alamaiset, mutta kolmantenatoista vuotena he tekivät kapinan.

14:5 Neljäntenätoista vuotena tulivat

toisestansa:

13:12 Että Abram asui Kanaanin maalla, ja Lot asui lakeuden kaupungeissa, ja pani majansa Sodoman puoleen.

13:13 Mutta Sodoman kansa oli paha, ja rikkoi kovin \Herraa\ vastaan.

13:14 Ja \Herra\ sanoi Abramille, sitte kuin Lot oli eroittanut itsensä Abramista: nosta nyt silmäsi ja katso siitä, kussas asut, pohjan puoleen, etelän puoleen, idän puoleen ja lännen puoleen.

13:15 Sillä kaiken sen maan, minkä sinä näet, annan minä sinulle, ja sinun siemenelles ijankaikkiseksi.

13:16 Ja teen sinun siemenes niinkuin tomun maan päällä: että jos joku taita lukea tomun maan päällä, niin hän myös taitaa sinun siemenes lukea.

13:17 Nouse ja vaella maata pitkin ja poikin: sillä sinulle minä sen annan.

13:18 Niin Abram siirsi majansa, ja tuli, ja asui Mamren lakeudella, joka on Hebronissa: ja rakensi siinä alttarin \Herralle\.

14 LUKU

14:1 Ja tapahtui Amraphelin Sinearin kuninkaan, Ariokin Ellassarin kuninkaan, Kedorlaomerin Elamin kuninkaan, ja Tidealin pakanoitten kuninkaan aikana:

14:2 Että he sotivat Bereaa Sodoman kuningasta, ja Birsaa Gomorran kuningasta, ja Sineabia Adaman kuningasta, ja Semeberia Zeboimin kuningasta, ja Belan, se on Zoarin, kuningasta vastaan.

14:3 Nämät kaikki tulivat yhteen Siddimin laaksossa; se on suolainen meri:

14:4 Sillä he olivat olleet kaksitoistakymmentä ajastaikaa kuningas Kedorlaomerin alla; mutta kolmantenatoistakymmenentenä ajastaikana olivat he hänestä luopuneet.

14:5 Neljäntenätoistakymmenentenä

Kedorlaomer ja ne kuninkaat, jotka olivat hänen kanssaan; ja he voittivat refalaiset Astarot-Karnaimissa ja suusilaiset Haamissa, niin myös eemiläiset Kirjataimin tasangolla

14:6 ja hoorilaiset heidän vuoristossaan, Seirissä, aina Eel-Paaraniin asti, joka on erämaan laidassa.

14:7 Ja he palasivat ja tulivat Mispatin lähteelle, se on Kaadekseen, ja valloittivat koko amalekilaisten maan ja voittivat myöskin amorilaiset, jotka asuivat Hasason-Taamarissa.

14:8 Silloin lähtivät Sodomän kuningas, Gomorran kuningas, Adman kuningas, Seboimin kuningas ja Belan, se on Sooarin, kuningas ja asettuivat Siddimin laaksossa sotarintaan heitä vastaan -

14:9 Eelamin kuningasta Kedorlaomeria, Goojimin kuningasta Tidalia, Sinearin kuningasta Amrafelia ja Ellasarin kuningasta Arjokia vastaan, neljä kuningasta viittä vastaan.

14:10 Mutta Siddimin laakso oli täynnä maapihkakuoppia. Ja Sodomän ja Gomorran kuninkaat pakenivat ja putosivat niihin; mutta henkiin jääneet pakenivat vuoristoon.

14:11 Ja he ottivat Sodomasta ja Gomorrasta kaiken tavaran ja kaikki ruokavarat ja menivät matkaansa.

14:12 Ja lähtiessään he ottivat mukaansa myöskin Lootin, Abramien veljenpojan, ja hänen omaisuutensa; hän näet asui Sodomassa.

14:13 Mutta muuan pakolainen tuli ja ilmoitti siitä Abramille, hebrealaiselle; tämä asui tammistossa, joka oli amorilaisen Mamren, Eskolin ja Aanerin veljen, oma, ja he olivat Abramien liittolaisia.

14:14 Kun Abram kuuli, että hänen sukulaisensa oli otettu vangiksi, aseisti hän luotettavimmat palvelijansa, jotka olivat hänen kodissaan syntyneet, kolmesataa kahdeksantoista miestä, ja ajoi vihollisia takaa aina Daaniin saakka.

14:15 Ja hän jakoi väkensä ja hyökkäsi

ajastaikana tuli Kedorlaomer, ja ne kuninkaat, kuin hänen kanssansa olivat, ja löivät ne Kalevan pojat Karnaimin Astarotissa, ja Susimin Hammissa; niin myös Emimin Sjaven Kirjataimissa:

14:6 Ja Horilaiset Seirin vuorella; siihen lakiaan paikkaan Pharaniin asti, korpea liki.

14:7 Ja he palasivat ja tulivat Mispatin lähteen tykö, se on Kades, ja löivät koko Amalekilaisten maan; niin myös Amorilaiset, jotka asuivat Hasesonin Tamarissa.

14:8 Niin läksivät Sodomän kuningas, ja Gomorran kuningas, ja Adaman kuningas, ja Zeboimin kuningas, ja Belan, se on Zoarin kuningas: ja hankitsivat sotaan heitä vastaan Siddimin laaksossa:

14:9 Kedorlaomeria Eelamin kuningasta, ja Tibealia pakanoitten kuningasta, ja Amraphelia Sinearin kuningasta, ja Ariokia Ellassarin kuningasta vastaan: neljä kuningasta viittä vastaan.

14:10 Ja Siddimin laaksossa oli monta maanpihkakuoppaa. Mutta Sodomän ja Gomorran kuningas siinä pakoon ja maahan lyötiin, ja jääneet pakenivat vuorille.

14:11 Ja he ottivat kaiken Sodomän ja Gomorran tavaran, ja kaiken heidän elatuksensa, ja menivät matkaansa.

14:12 Ja ottivat myös Lotin Abramien veljen pojan kanssansa, ja hänen tavaransa, ja menivät matkaansa, sillä hän asui Sodomassa.

14:13 Silloin tuli yksi joka päässyt oli, ja ilmoitti sen Abramille Hebrealaiselle, joka asui Mamren Amorilaisen lakeudella, joka Eskolin ja Aanerin veli oli. Nämät olivat liitossa Abramien kanssa.

14:14 Koska Abram kuuli veljensä otetuksi kiini, varusti hän omaa kotona syntynyttä palveliaansa kolmesataa ja kahdeksantoistakymmentä, ja ajoi takaa heitä Daniin asti.

14:15 Jakoi itsensä ja karkasi heidän

palvelijoinen yöllä vihollisten kimppuun ja voitti heidät ja ajoi heitä takaa aina Hoobaan saakka, joka on Damaskosta pohjoiseen.

14:16 Ja hän toi takaisin kaiken tavaran; myöskin sukulaisensa Lootin ja hänen tavaransa hän toi takaisin, niin myös vaimot ja muun väen.

14:17 Kun hän oli paluumatkalla, voitettuaan Kedorlaomerin ja ne kuninkaat, jotka olivat tämän kanssa, meni Sodoman kuningas häntä vastaan Saaven laaksoon, jota sanotaan Kuninkaan laaksoksi.

14:18 Ja Melkisedek, Saalemin kuningas, toi leipää ja viiniä; hän oli Jumalan, Korkeimman, pappi.

14:19 Ja hän siunasi hänet sanoen: Siunatkoon Abramia Jumala, Korkein, taivaan ja maan luoja.

14:20 Ja kiitetty olkoon Jumala, Korkein, joka antoi vihollisesi sinun käsiisi. Ja Abram antoi hänelle kymmenykset kaikesta.

14:21 Ja Sodoman kuningas sanoi Abramille: Anna minulle väki ja pidä sinä tavara.

14:22 Mutta Abram sanoi Sodoman kuninkaalle: Minä nostan käteni Herran, Jumalan, Korkeimman, taivaan ja maan luojan, puoleen ja vannon:

14:23 En totisesti ota, en langan päätä, en kengän paulaa enkä mitään muuta, mikä on sinun, ettet sanoisi: Minä olen tehnyt Abramin rikkaaksi.

14:24 En tahdo mitään, paitsi mitä palvelijat ovat kuluttaneet ja mikä on niille miehille tuleva, jotka minua seurasivat, Aanerille, Eskolille ja Mamrelle; he saakoot osansa.

15 LUKU

15:1 Näiden tapausten jälkeen tuli Abramille näyssä tämä Herran sana: Älä pelkää, Abram! Minä olen sinun kilpesi; sinun palkkasi on oleva sangen suuri.

15:2 Mutta Abram sanoi: Oi Herra, Herra,

päällensä yöllä palvelioinensa, ja löi heitä: ja ajoi takaa hamaan Hobaan, joka on vasemmalla puolella Damaskua.

14:16 Ja toi jällensä kaiken tavaran: ja myös veljensä Lotin ja hänen tavaransa toi hän jällensä, niin myös vaimot ja väen.

14:17 Silloin meni Sodoman kuningas häntä vastaan, koska hän palasi lyömästä Kedorlaomeria, ja niitä kuninkaita hänen kanssansa: Sjaven lakeudella, joka kuninkaan laaksoksi kutsutaan.

14:18 Mutta Melkisedek Salemin kuningas toi leivän ja viinan: ja hän oli ylimmäisen Jumalan pappi.

14:19 Ja siunasi häntä, ja sanoi: siunattu ole sinä Abram sille kaikkein korkeimmalle Jumalalle, jonka taivas ja maa oma on.

14:20 Ja kiitetty olkoon kaikkein korkein Jumala, joka sinun vihollises antoi sinun käsiis. Ja (Abram) antoi hänelle kymmenykset kaikesta.

14:21 Silloin Sodoman kuningas sanoi Abramille: anna minulle väki, ja pidä itse tavara.

14:22 Ja Abram sanoi Sodoman kuninkaalle: Minä nostan minun käteni \Herran\ kaikkein korkeimman Jumalan tykö, jonka taivas ja maa oma on:

14:23 Etten minä ota kaikesta sinun omastas lankaakaan eli kengän rihmaa, ettes sanoisi: minä olen Abramin äveriääksi tehnyt:

14:24 Ei suinkaan, paitsi sitä kuin nämät nuoret miehet syöneet ovat; ja niiden miesten osan, jotka minua seurasivat: Aner, Eskol ja Mamre, he saakoon osansa.

15 LUKU

15:1 Kuin nämä olivat niin tapahtuneet, tuli \Herran\ sana Abramin tykö näyssä, sanoen: älä pelkää Abram, minä olen sinun kilpes, ja sangen suuri palkkas.

15:2 Mutta Abram sanoi: Herra, \Herra\,

mitä sinä minulle annat? Minä lähden täältä lapsetonna, ja omaisuuteni haltijaksi tulee damaskolainen mies, Elieser.

15:3 Ja Abram sanoi vielä: Sinä et ole antanut minulle jälkeläistä; katso, talossani syntynyt palvelija on minut perivä.

15:4 Mutta katso, hänelle tuli tämä Herran sana: Hän ei ole sinua perivä, vaan joka lähtee sinun omasta ruumiistasi, hän on sinut perivä.

15:5 Ja hän vei hänet ulos ja sanoi: Katso taivaalle ja lue tähdet, jos ne taidat lukea. Ja hän sanoi hänelle: Niin paljon on sinulla oleva jälkeläisiä.

15:6 Ja Abram uskoi Herraan, ja Herra luki sen hänelle vanhurskaudeksi.

15:7 Ja hän sanoi hänelle: Minä olen Herra, joka toin sinut Kaldean Uurista, antaakseni sinulle tämän maan omaksesi.

15:8 Mutta hän sanoi: Oi Herra, Herra, mistä minä tiedän, että saan sen omakseni?

15:9 Ja hän sanoi hänelle: Tuo minulle kolmivuotias hieho, kolmivuotias vuohi ja kolmivuotias oinas sekä metsäkyyhkyen ja nuori kyyhkyen.

15:10 Ja hän toi nämä kaikki ja halkaisi ne ja asetti puolikkaat vastakkain; lintuja hän ei kuitenkaan halkaissut.

15:11 Niin laskeutui petolintuja ruumiiden päälle, mutta Abram karkoitti ne pois.

15:12 Kun aurinko oli laskemaisillaan, valtasi raskas uni Abramin, ja katso, kauhu ja suuri pimeys valtasi hänet.

15:13 Ja Herra sanoi Abramille: Niin tiedä totisesti, että sinun jälkeläisesi tulevat elämään muukalaisina maassa, joka ei ole heidän omansa, ja heidän on niitä palveleminen, ja ne sortavat heitä neljäsataa vuotta.

15:14 Mutta myös sen kansan, jota he palvelevat, minä tuomitsen; ja sitten he

mitäs minulle annat? minä lähden lapsetoinna täältä, ja minun huoneeni haltia on tämä Eleasari Damaskusta.

15:3 Ja Abram taas sanoi: mutta minulle et sinä antanut siementä. Ja katsos, minun kotopalkolliseni tulee minun perillisekseni.

15:4 Ja katso, \Herran\ sana tuli hänen tykönsä, sanoen: ei tämä sinua peri: vaan joka sinun ruumiistas tulee, se tulee sinun perillisekses.

15:5 Niin hän vei hänen ulos, ja sanoi: katso taivaaseen ja lue tähdet, jos sinä ne taidat lukea. Ja sanoi hänelle: niin sinun siemenes on oleva.

15:6 (Abram) uskoi \Herran\, ja hän luki hänelle sen vanhurskaudeksi.

15:7 Ja sanoi hänelle: minä se \Herra\ olen, joka vein sinun ulos Kaldean Uurista, antaakseni sinulle tämän maan omakses.

15:8 Ja hän sanoi: Herra, \Herra\, mistä minä tietäisin sen omistavani?

15:9 Ja hän sanoi hänelle: ota minulle kolmivuotinen hehkonen, ja kolmivuotinen vuohi, ja kolmivuotinen oinas: niin myös mettinen, ja nuori kyhkyläinen.

15:10 Ja hän otti hänelle nämät kaikki, ja jakoi keskeltä kahtia, ja pani itsekunkin osan toinen toisensa kohdalle; vaan lintuja ei hän jakanut.

15:11 Niin linnut tulivat lihain päälle; ja Abram karkoitti ne.

15:12 Ja tapahtui auringon laskeissa, että raskas uni lankesi Abramin päälle: ja katso, hämmästys ja synkkä pimeys tuli hänen päällensä.

15:13 Niin hän sanoi Abramille: sinun pitää totisesti tietämän, että sinun siemenes tulee muukalaiseksi sille maalle, joka ei heidän omansa ole, ja he saattavat heitä orjaksi, ja vaivaavat heitä neljäsataa ajastaikaa.

15:14 Mutta sille kansalle, jonka orjana he ovat, kosten minä: ja sitte he lähtevät ulos

pääsevät lähtemään, mukanaan paljon tavaraa.

15:15 Mutta sinä saat mennä isiesi tykö rauhassa, ja sinut haudataan päästyäsi korkeaan ikään.

15:16 Ja neljännessä polvessa sinun jälkeläisesi palaavat tänne takaisin; sillä amorilaisten syntivelka ei ole vielä täysi.

15:17 Ja kun aurinko oli laskenut ja oli tullut pilkkopimeä, näkyi suitsuava pätsi ja liekehtivä tuli, joka liikkui uhrikappaleiden välissä.

15:18 Sinä päivänä Herra teki Abramin kanssa liiton, sanoen: Sinun jälkeläisillesi minä annan tämän maan, Egyptin virrasta aina suureen virtaan, Eufrat-virtaan saakka:

15:19 keeniläiset, kenissiläiset, kadmonilaiset,

15:20 heettiläiset, perissiläiset, refalaiset,

15:21 amorilaiset, kanaanilaiset, girgasilaiset ja jebusilaiset.

16 LUKU

16:1 Saarai, Abramin vaimo, ei synnyttänyt hänelle lasta. Mutta Saarailla oli egyptiläinen orjatar, jonka nimi oli Haagar.

16:2 Ja Saarai sanoi Abramille: Katso, Herra on sulkenut minut synnyttämästä; yhdy siis minun orjattareeni, ehkä minä saisin lapsia hänestä. Ja Abram kuuli Saaraita.

16:3 Ja Saarai, Abramin vaimo, otti egyptiläisen orjattarensa Haagarin, sitten kuin Abram oli asunut kymmenen vuotta Kanaanin maassa, ja antoi hänet miehellensä Abramille vaimoksi.

16:4 Ja hän yhtyi Haagariin, ja Haagar tuli raskaaksi. Kun hän huomasi olevansa raskaana, tuli hänen emäntänsä halvaksi hänen silmissään.

16:5 Silloin Saarai sanoi Abramille: Minun kärsimäni vääryys kohdatkoon sinua; minä annoin orjattareni sinun syliisi, mutta kun hän huomasi olevansa raskaana, tulini minä

suurella tavaralla.

15:15 Ja sinä menet isäis tykö rauhassa, ja haudataan hyvässä ijässä.

15:16 Vaan neljännessä miespolvessa he tänne palajavat: sillä Amorilaisten pahuus ei ole vielä täytetty.

15:17 Ja koska aurinko oli laskenut, ja pimeys joutunut: katso, pätsi suitsi, ja liekki kävi kappaleitten keskeltä.

15:18 Sinä päivänä teki \Herra\ liiton Abramin kanssa, sanoen: sinun siemenelles annan minä tämän maan, hamasta Egyptin virrasta, niin suureen virtaan Phratiin asti.

15:19 Keniläiset, ja Kenitsiläiset, ja Kadmonilaiset,

15:20 Ja Hetiläiset, ja Pheresiläiset, ja Kalevan pojat,

15:21 Ja Amorilaiset, ja Kanaanealaiset, ja Gergesiläiset, ja Jebusilaiset.

16 LUKU

16:1 Ja Sarai Abramin emäntä ei synnyttänyt hänelle. Mutta hänellä oli Egyptiläinen piika, jonka nimi oli Hagar.

16:2 Ja Sarai sanoi Abramille: katso nyt; \Herra\ on minun sulkenut synnyttämästä, menes siis minun piikani sivuun, jos minä sittenkin saisin lapsia hänestä. Ja Abram otti Sarain sanan.

16:3 Ja Sarai Abramin emäntä otti Egyptiläisen piikansa Hagarin, sitte kun Abram kymmenen ajastaikaa oli asunut Kanaanin maalla: ja antoi sen miehellensä Abramille emännäksi.

16:4 Ja hän makasi Hagarin tykönä, joka tuli raskaaksi. Koska hän tunsi itsensä raskaaksi, tuli hänen emäntänsä halvaksi hänen silmissänsä.

16:5 Niin sanoi Sarai Abramille: minulle tapahtunut vääryys lankee sinun päälles; minä annoin minun piikani sinun sivuus; ja että hän tunsi itsensä raskaaksi, halpenin minä hänen

halvaksi hänen silmissään. Herra tuomitkoon meidän välillämme, minun ja sinun.

16:6 Abram sanoi Saaraille: Katso, orjattaresi on sinun vallassasi, tee hänelle, mitä tahdot. Niin Saarai kuritti häntä, ja hän pakeni hänen luotaan.

16:7 Ja Herran enkeli tapasi hänet vesilähteeltä erämaassa, sen lähteen luota, joka on Suurin tien varressa.

16:8 Ja hän sanoi: Haagar, Saarain orjatar, mistä tulet ja mihin menet? Hän vastasi: Olen paossa emäntääni Saaraita.

16:9 Ja Herran enkeli sanoi hänelle: Palaa emäntäsi tykö ja nöyryy hänen kätensä alle.

16:10 Ja Herran enkeli sanoi hänelle: Minä teen sinun jälkeläistesi luvun niin suureksi, ettei heitä voida lukea heidän paljoutensa tähden.

16:11 Vielä Herran enkeli puhui hänelle: Katso, sinä olet raskaana ja synnytät pojan ja kutsut hänet Ismaeliksi, sillä Herra on kuullut sinun hätäsi.

16:12 Hänestä tulee mies kuin villiaasi: hänen kätensä on kaikkia vastaan, ja kaikkien käsi on häntä vastaan, ja hän on kaikkien veljiensä niskassa.

16:13 Ja Haagar nimitti Herraa, joka oli häntä puhutellut, nimellä: Sinä olet ilmestyksen Jumala. Sillä hän sanoi: Olenko minä tässä vilaukselta saanut nähdä hänet, joka minut näkee?

16:14 Sentähden kutsutaan kaivoa nimellä Lahai-Roin kaivo; se on Kaadeksen ja Beredin välillä.

16:15 Ja Haagar synnytti Abramille pojan, ja Abram antoi pojallensa, jonka Haagar oli hänelle synnyttänyt, nimen Ismael.

16:16 Ja Abram oli kahdeksankymmenen kuuden vuoden vanha, kun Haagar synnytti hänelle Ismaelin.

edessänsä: \Herra\ tuomitkoon minun ja sinun välillä.

16:6 Mutta Abram sanoi Saraille: katso, sinun piikas on sinun käsissä, tee hänen kansansa mitäs tahdot: Niin Sarai kuritti häntä, ja hän pakeni hänen tykönsä.

16:7 Mutta \Herran\ enkeli löysi hänen vesilähteen tykönä korvessa: lähteen tykönä Surrin tiellä.

16:8 Ja sanoi: Hagar, Sarain piika, kustas tulet? ja kuhunkas menet? hän sanoi: minä pakenin emäntääni Saraita.

16:9 Ja \Herran\ enkeli sanoi hänelle: palaja emäntäs tykö, ja nöyryytä itses hänen kätensä alle.

16:10 Ja \Herran\ enkeli sanoi hänelle: minä lisään suuresti sinun siemenes, niin ettei sitä taideta luettaa paljouden tähden.

16:11 Ja \Herran\ enkeli sanoi (vielä) hänelle: katso, sinä olet raskas, ja synnytät pojan: ja sinun pitää kutsuman hänen nimensä Ismael: sillä \Herra\ on kuullut sinun vaivas.

16:12 Hän tulee tylyksi mieheksi, ja hänen kätensä jokaista vastaan, ja jokaisen käsi häntä vastaan, ja hän on asuva kaikkein veljeinsä edessä.

16:13 Ja hän kutsui \Herran\ nimen, joka häntä puhutteli, sinä Jumala, joka näet minun, sillä hän sanoi: enkö minä ole katsonut hänen peräänsä, joka minun näkee?

16:14 Sentähden nimitti hän sen kaivon, sen elävän kaivoksi, joka minun näkee, joka on Kadeksen ja Baredin välillä.

16:15 Ja Hagar synnytti Abramille pojan: ja Abram kutsui poikansa nimen, jonka Hagar synnytti, Ismael.

16:16 Ja Abram oli kuudenyhdeksättäkymmentä ajastajan vanha, koska Hagar synnytti Ismaelin Abramille.

17 LUKU

17:1 Kun Abram oli yhdeksänkymmenen yhdeksän vuoden vanha, ilmestyi Herra hänelle ja sanoi hänelle: Minä olen Jumala, Kaikkivaltias; vaella minun edessäni ja ole nuhteeton.

17:2 Ja minä teen liittoni meidän välillemme, minun ja sinun, ja lisään sinut ylen runsaasti.

17:3 Ja Abram lankesi kasvoilleen, ja Jumala puhui hänelle sanoen:

17:4 Katso, tämä on minun liittoni sinun kanssasi: sinusta tulee kansojen paljouden isä.

17:5 Niin älköön sinua enää kutsuttako Abramiksi, vaan nimesi olkoon Aabraham, sillä minä teen sinusta kansojen paljouden isän.

17:6 Minä teen sinut sangen hedelmälliseksi ja annan sinusta tulla kansoja, ja sinusta on polveutuva kuninkaita.

17:7 Ja minä teen liiton sinun kanssasi ja sinun jälkeläistesi kanssa, sukupolvesta sukupolveen, iankaikkisen liiton, ollakseni sinun ja sinun jälkeläistesi Jumala,

17:8 ja minä annan sinulle ja sinun jälkeläisillesi sen maan, jossa sinä muukalaisena asut, koko Kanaanin maan, ikuisesti omaisuudeksi; ja minä olen heidän Jumalansa.

17:9 Ja Jumala sanoi Aabrahamille: Mutta sinä pidä minun liittoni, sinä ja sinun jälkeläisesi, sukupolvesta sukupolveen.

17:10 Ja tämä on minun liittoni sinun ja sinun jälkeläistesi kanssa; pitäkää se: ympärileikatkaa jokainen miehenpuoli keskuudessanne.

17:11 Ympärileikatkaa esinahkanne liha, ja se olkoon liiton merkki meidän välillämme, minun ja teidän.

17:12 Sukupolvesta sukupolveen ympärileikattakoon jokainen poikalapsi

17 LUKU

17:1 Koska Abram oli yhdeksänkymmenen ja yhdeksän ajastaikainen, näkyi \Herra\ Abramille ja sanoi hänelle: Minä olen Jumala kaikkivaltias: vaella minun edessäni, ja ole vakaa.

17:2 Ja minä teen liittoni minun ja sinun välilles, ja lisään sinun sangen suuresti.

17:3 Ja Abram lankesi kasvoilleensa: Ja Jumala puhui hänen kanssansa, sanoen:

17:4 Katso, Minä olen, ja minun liittoni on sinun kanssas, ja sinä tulet paljon kansan isäksi.

17:5 Sentähden ei sinua pidä enää kutsuttaman Abram; mutta Abrahamin pitää oleman sinun nimes: sillä minä olen tehnyt sinun paljon kansan isäksi.

17:6 Ja teen sinun sangen suuresti hedelmälliseksi, ja asetan sinun kansoiksi: ja kuninkaat tulevat sinusta.

17:7 Ja minä teen minun liittoni minun vaiheelleni ja sinun, ja sinun siemenes sinun jälkees, heidän suvuissansa iankaikkiseksi liitoksi: että minä olen sinun Jumalas, ja sinun siemenes sinun jälkees.

17:8 Ja annan sinulle ja sinun siemenelles sinun jälkees, sen maan, jossa sinä muukalainen olet; koko Kanaanin maan ijäiseksi omaisuudeksi: ja olen heidän Jumalansa.

17:9 Ja Jumala sanoi Abrahamille: pidä siis minun liittoni, sinä ja sinun siemenes sinun jälkees, heidän suvuissansa.

17:10 Ja tämä on liitto, jonka teidän pitämän pitää, minun vaiheellani ja teidän, ja sinun siemenes vaiheella sinun jälkees: kaikki miehenpuoli pitää teidän seassanne ympärileikattaman.

17:11 Ja teidän pitää ympärileikkaaman teidän esinahkanne lihan: sen pitää oleman liiton merkiksi minun ja teidän vaiheellanne.

17:12 Kahdeksan päiväinen poikalapsi pitää ympärileikattaman teidän seassanne, kaikki

teidän keskuudessanne kahdeksan päivän vanhana, niin hyvin kotona syntynyt palvelija kuin muukalaiselta, keneltä tahansa, rahalla ostettu, joka ei ole sinun jälkeläisiäsi.

17:13 Ympärileikattakoon sekä kotonasi syntynyt että rahalla ostamasi; ja niin minun liittoni on oleva merkitty teidän lihaanne iankaikkiseksi liitoksi.

17:14 Mutta ympärileikkaamaton miehenpuoli, jonka esinahan liha ei ole ympärileikattu, hävitettäköön kansastansa; hän on rikkonut minun liittoni.

17:15 Ja Jumala sanoi Aabrahamille: Älä kutsu vaimoasi Saaraita enää Saaraiksi, vaan Saara olkoon hänen nimensä.

17:16 Ja minä siunaan häntä ja annan hänestäkin sinulle pojan; niin, minä siunaan häntä, ja hänestä tulee kansakuntia, polveutuu kansojen kuninkaita.

17:17 Aabraham lankesi kasvoillensa ja naurahti, sillä hän ajatteli sydämessään: Voiko satavuotiaalle syntyä poika, ja voiko Saara, joka on yhdeksänkymmenen vuoden vanha, vielä synnyttää?

17:18 Ja Aabraham sanoi Jumalalle: Kunpa edes Ismael saisi elää sinun edessäsi!

17:19 Niin Jumala sanoi: Totisesti, sinun vaimosi Saara synnyttää sinulle pojan, ja sinun on pantava hänen nimekseen lisä, ja minä teen liittoni hänen kanssaan iankaikkiseksi liitoksi hänen jälkeläisillensä.

17:20 Mutta myös Ismaelista minä olen kuullut sinun rukouksesi; katso, minä siunaan häntä ja teen hänet hedelmälliseksi ja annan hänen lisääntyä ylen runsaasti. Hänestä on polveutuva kaksitoista ruhtinasta, ja minä teen hänestä suuren kansan.

17:21 Mutta liittoni minä teen lisäkin kanssa, jonka Saara sinulle synnyttää tähän aikaan tulevana vuonna.

17:22 Kun Jumala oli lakannut puhumasta

miehenpuoli teidän suvuissanne: kotona syntynyt, eli kaikkinaiselta muukalaiselta rahalla ostettu, joka ei ole sinun siemenestäsi.

17:13 Kaiketi pitää ympärileikattaman sekä kotonas syntynyt, että rahallas ostettu; ja niin minun liittoni on oleva teidän lihassanne ijankaikkiseksi liitoksi.

17:14 Ja jonka esinahallisen miehenpuolen esinahan liha ei ympärileikata, se sielu pitää hukutettaman kansastansa: hän on minun liittoni rikkonut.

17:15 Ja Jumala sanoi Abrahamille: Saraita sinun emäntääs ei pidä sinun enää kutsuman Sarai; vaan Saara pitää oleman hänen nimensä:

17:16 Sillä minä siunaan häntä, ja annan myös hänestä sinulle pojan; sillä minä siunaan hänen, ja hän on tuleva kansoiksi, ja kansain kuninkaat tulevat hänestä.

17:17 Ja Abraham lankesi kasvoillensa ja naurahti, ja sanoi sydämessään: syntyneekö sadanajastaiselle poika? ja Saara yhdeksänkymmenen ajastaisainen synnyttäneekö?

17:18 Ja Abraham sanoi Jumalalle: josko Ismael saisi elää sinun edessäsi!

17:19 Niin sanoi Jumala: Tosin Saara sinun emäntäs synnyttää sinulle pojan ja sinun pitää hänen nimensä kutsuman Isaak: ja minä teen minun liittoni hänen kanssansa iankaikkiseksi liitoksi, hänen siemenellensä hänen jälkeensä.

17:20 Ismaelista olen minä myös sinun rukoukses kuullut, katso, minä olen siunannut häntä, ja teen hänen hedelmälliseksi, ja lisään hänen sangen suuresti: kaksitoistakymmentä ruhtinasta pitää hänen siittämän, ja minä teen hänen suureksi kansaksi.

17:21 Mutta minun liittoni teen minä Isaakin kanssa; jonka Saara on sinulle synnyttävä, tähän aikaan tulevana vuonna.

17:22 Ja kuin puhe oli päätetty hänen

Aabrahamin kanssa, kohosi hän ylös hänen luotansa.

17:23 Ja Abraham otti poikansa Ismaelin sekä kaikki kotona syntyneet ja kaikki rahalla ostamansa palvelijat, kaikki Aabrahamin perheen miehenpuolet, ja ympärileikkasi sinä samana päivänä heidän esinahkansa lihan, niinkuin Jumala oli hänelle sanonut.

17:24 Abraham oli yhdeksänkymmenen yhdeksän vuoden vanha, kun hänen esinahkansa liha ympärileikattiin.

17:25 Ja hänen poikansa Ismael oli kolmentoista vuoden vanha, kun hänen esinahkansa liha ympärileikattiin.

17:26 Abraham ja hänen poikansa Ismael ympärileikattiin sinä samana päivänä;

17:27 ja kaikki hänen perheensä miehet, sekä kotona syntyneet että muukalaisilta rahalla ostetut, ympärileikattiin hänen kanssaan.

18 LUKU

18:1 Ja Herra ilmestyi hänelle Mamren tammistossa, jossa hän istui telttamajansa ovella päivän ollessa palavimmillaan.

18:2 Kun hän nosti silmänsä ja katseli, niin katso, kolme miestä seisoi hänen edessään; nähdessään heidät hän riensi heitä vastaan majan ovelta ja kumartui maahan

18:3 ja sanoi: Herrani, jos olen saanut armon sinun silmiesi edessä, älä mene palvelijasi ohitse.

18:4 Sallikaa tuoda vähän vettä pestäksenne jalkanne ja levätkää puun siimeksessä.

18:5 Minä tuon palasen leipää virkistääkseenne itseänne, ennenkuin jatkatte matkaanne, sillä kaiketi sitä varten olette poikenneet palvelijanne luo. He sanoivat: Tee, niinkuin olet puhunut.

18:6 Ja Abraham kiiruhti majaan Saaran tykö ja sanoi: Hae joutuin kolme vakallista lestyjä jauhoja, sotke ja leivo kaltiaisia.

kanssansa, meni Jumala ylös Abrahamin tyköä.

17:23 Ja Abraham otti poikansa Ismaelin, ja kaikki kotona syntyneet, ja kaikki ostetut: kaiken miehenpuolen Abrahamin huoneessa: ja ympärileikkasi heidän esinahkansa lihan, kohta sinä päivänä kuin Jumala oli puhunut hänen kanssansa.

17:24 Ja Abraham oli yhdeksän ja yhdeksänkymmenen ajastaikainen, koska hänen esinahkansa liha ympärileikattiin.

17:25 Mutta Ismael hänen poikansa oli kolmentoistakymmenen ajastaikainen, koska hänen esinahkansa liha ympärileikattiin.

17:26 Yhtenä päivänä ympärileikattiin Abraham, ja Ismael hänen poikansa.

17:27 Ja kaikki miehenpuoli hänen huoneessansa, kotona syntyneet ja muukalaisilta ostetut, ympärileikattiin hänen kanssansa.

18 LUKU

18:1 Ja \Herra\ näkyi hänelle Mamren lakeudella; jossa hän istui majan ovella, koska päivä oli palavimmallansa.

18:2 Koska hän silmänsä nosti ja näki, katso kolme miestä seisoivat hänen edessään: ja kuin hän näki heidät, juoksi hän heitä vastaan majan ovelta, ja kumarsi itsensä maahan.

18:3 Ja sanoi: Herra, jos minä olen armon löytänyt sinun edessä, niin älä mene palvelias ohitse.

18:4 Ja sallikaat tuotaa vähä vettä pestäksenne teidän jalkanne, ja levätkää teitä puun alla.

18:5 Ja minä tuon teidän eteenne kappaleen leipää, virvottaaksenne teidän sydäntänne, ja sitte menkää: sillä sentähden te poikkesitte teidän palvelianne tykö. Ja he sanoivat: tee niin kuin sinä olet puhunut.

18:6 Niin Abraham riensi majaan Saaran tykö, ja sanoi: riennä sinuas ja tuo kolme mittaa sämpyläjauhoja, sotke ja leivo kaltiaisia.

18:7 Sitten Aabraham riensi karjaan, otti nuoren ja kauniin vasikan ja antoi palvelijalle, joka ryhtyi nopeasti sitä valmistamaan.

18:8 Ja hän otti voita ja maitoa sekä vasikan, jonka hän oli valmistuttanut, ja pani ne heidän eteensä; itse hän seiso heidän luonansa puun alla sillä aikaa, kuin he söivät.

18:9 Ja he kysyivät häneltä: Missä vaimosi Saara on? Hän vastasi: Tuolla majassa.

18:10 Ja hän sanoi: Minä palaan luoksesi tulevana vuonna tähän aikaan, ja katso, vaimollasi Saaralla on silloin oleva poika. Mutta Saara kuunteli majan ovella hänen takanansa.

18:11 Mutta Aabraham ja Saara olivat iäkkäät, eikä Saaran enää ollut, niinkuin naisten tavallisesti on.

18:12 Sentähden Saara naurahti itseksensä ja ajatteli: Heräisikö minussa, näin kuihduttuani, vielä halu? Ja myös minun herrani on vanha.

18:13 Mutta Herra sanoi Aabrahamille: Miksi Saara nauroi ajatellen: Synnyttäisinkö minä todella, minä, joka olen näin vanha?

18:14 Onko mikään Herralle mahdotonta? Tähän aikaan minä palaan luoksesi tulevana vuonna, ja Saaralla on silloin poika.

18:15 Ja Saara kielsi sanoen: En minä nauranut; sillä hän pelkäsi. Mutta hän sanoi: Ei ole niin; sinä nauroit.

18:16 Silloin miehet nousivat siitä ja kääntyivät Sodomaan päin, ja Aabraham kulki heidän kanssaan saattaaksensa heitä.

18:17 Ja Herra sanoi: Salaisinko minä Aabrahamilta, mitä olen tekävä?

18:18 Onhan Aabrahamista tuleva suuri ja väkevä kansa, ja kaikki kansakunnat maan päällä tulevat hänessä siunatuiksi.

18:19 Sillä minä olen valinnut hänet, että hän käskisi lapsiansa ja perhettänsä, joka jää hänen jälkeensä, noudattamaan Herran tietä ja tekemään sitä, mikä vanhurskaus ja

18:7 Ja Abraham juoksi karjan tykö: ja toi nuoren ja kauniin vasikan, ja antoi palveliallensa, joka riensi valmistamaan sitä.

18:8 Ja hän toi voita ja maitoa, ja vasikasta, jota hän valmistanut oli, ja pani heidän eteensä: ja hän seiso heidän edessänsä puun alla ja he söivät.

18:9 Niin sanoivat he hänelle: kussa on Saara sinun emäntäs? hän vastasi: täällä majassa.

18:10 Ja hän sanoi: tosin minä palajan sinun tykö, liki tällä vuoden ajalla, ja katso, Saaralla emännällä on poika. Ja Saara kuuli sen majan ovelle, joka oli hänen takanansa.

18:11 Mutta Abraham ja Saara olivat vanhat ja ijälliseksi joutuneet; niin että Saaralta olivat lakanneet vaimolliset menot.

18:12 Sentähden nauroi Saara itsellensä, ja sanoi: nyt koska minä vanha olen, antanenko minä itseni hekumaan? ja minun herrani on vanhentunut.

18:13 Ja \Herra\ sanoi Abrahamille: miksi Saara nauroi, sanoen: pitäneeköstä todellakin minun synnyttämän, joka olen vanhaksi tullut?

18:14 Onko \Herralle\ jotakin mahdotointa? Määrättyyn aikaan, koska minä palajan sinun tykö, tällä vuoden ajalla, niin Saaralla on poika.

18:15 Niin Saara kielsi, sanoen: en minä nauranut: sillä hän hämmästy. Mutta hän sanoi: ei ole niin, sinä nauroit.

18:16 Silloin nousivat miehet sieltä, ja käänsivät heitäsä Sodomaan päin: ja Abraham meni heidän kanssansa, saattamaan heitä.

18:17 Ja \Herra\ sanoi: kuinka minä salaan Abrahamilta, jota minä teen?

18:18 Että Abraham tulee suureksi ja väkeväksi kansaksi, ja kaikki kansat maan päällä pitää hänessä siunatuksi tuleman.

18:19 Sillä minä tunnen hänen, että hän käskää lapsiansa ja huonettansa hänen jälkeensä \Herran\ tietä pitämään, ja tekemään hurskautta ja oikeutta: että \Herra\

oikeus on, jotta Herra antaisi Aabrahamille tapahtua, mitä hän on hänelle luvannut.

18:20 Niin Herra sanoi: Valitushuuto Sodoman

ja Gomorran tähden on suuri, ja heidän syntinsä ovat ylen raskaat.

18:21 Sentähden minä menen alas katsomaan, ovatko he todella tehneet kaiken sen, josta huuto on minun eteeni tullut, vai eivätkö; minä tahdon sen tietää.

18:22 Ja miehet kääntyivät sieltä ja kulkivat Sodomaan päin, mutta Aabraham jäi vielä seisomaan Herran eteen.

18:23 Ja Aabraham lähestyi häntä ja sanoi: Aiotko siis hukuttaa vanhurskaan yhdessä jumalattoman kanssa?

18:24 Entä jos kaupungissa on viisikymmentä vanhurskasta; aiotko hukuttaa heidät etkä säästä paikkaa siellä olevain viidenkymmenen vanhurskaan tähden?

18:25 Pois se, että sinä näin tekisit: surmaisit vanhurskaan yhdessä jumalattoman kanssa, niin että vanhurskaan kävisi samoin kuin jumalattoman! Pois se sinusta! Eikö kaiken maan tuomari tekisi oikeutta?

18:26 Ja Herra sanoi: Jos löydän Sodoman kaupungista viisikymmentä vanhurskasta, niin minä heidän tähtensä säästän koko paikan.

18:27 Aabraham vastasi ja sanoi: Katso, olen rojhennut puhua Herralleni, vaikka olen tomu ja tuhka.

18:28 Entä jos viidestäkymmenestä vanhurskaasta puuttuu viisi; hävitätkö viiden tähden koko kaupungin? Hän sanoi: En hävitä, jos löydän sieltä neljäkymmentä viisi.

18:29 Ja hän puhui vielä hänelle sanoen: Entä jos siellä on neljäkymmentä? Hän vastasi: Niiden neljänkymmenen tähden jätän sen tekemättä.

18:30 Aabraham sanoi: Älköön Herrani

saattais Aabrahamille kaikki, kuin hän hänelle luvannut on.

18:20 Ja \Herra\ sanoi: Sodomassa ja Gomorrassa on suuri huuto, ja heidän syntinsä ovat sangen raskaat.

18:21 Minä astun nyt alas ja katson, jos he täydellisesti tehneet ovat huudon jälkeen, joka minun eteeni tullut on; taikka jos ei niin ole, että minä sen tietäisin.

18:22 Ja miehet käänsivät itsensä sieltä, ja menivät Sodomaan päin. Mutta Abraham jäi seisomaan vielä \Herran\ eteen.

18:23 Ja Abraham astui hänen tykönsä, ja sanoi: hukutatkos myös vanhurskaan jumalattoman kanssa?

18:24 Jos kaupungissa olisi viisikymmentä vanhurskasta, hukuttaisitkos myös ne, ja et säästäisi sitä siaa viidenkymmenen vanhurskaan tähden, jotka siellä olisivat?

18:25 Pois se sinusta, että sen tekisit, ja kuolettaisit vanhurskaan jumalattoman kanssa, ja että vanhurskaalle kävisi niinkuin jumalattomallekin. Pois se sinusta: Eikö kaiken maailman tuomari oikein tuomitsisi?

18:26 \Herra\ sanoi: jos minä löydän viisikymmentä vanhurskasta Sodoman kaupungissa; niin minä säästän kaiken sen paikan heidän tähtensä.

18:27 Abraham vastasi ja sanoi: katso, minä olen ruvennut puhumaan minun Herrani kanssa; ehkä minä tomu ja tuhka olen.

18:28 Mitämaks, jos oli vailla viisi niistä viidestäkymmenestä vanhurskaasta, kadottaisitkos viiden tähden koko kaupungin? ja hän sanoi: en kadota, jos minä löydän siellä viisiviidettäkymmentä.

18:29 Ja hän puhui vielä hänelle, ja sanoi: mitämaks, siinä löytäisiin neljäkymmentä? ja hän sanoi: en tee minä neljänkymmenen tähden.

18:30 Abraham sanoi: älköön minun Herrani

vihastuko, että vielä puhun. Entä jos siellä on kolmekymmentä? Hän vastasi: En tee sitä, jos löydän sieltä kolmekymmentä.

18:31 Mutta hän sanoi: Katso, minä olen rohjennut puhua Herralleni. Entä jos siellä on kaksikymmentä? Hän vastasi: Niiden kahdenkymmenen tähden jätän hävittämättä.

18:32 Ja hän sanoi: Älköön Herrani vihastuko, että puhun vielä tämän ainoan kerran. Entä jos siellä on kymmenen? Hän vastasi: Niiden kymmenen tähden jätän hävittämättä.

18:33 Ja Herra lähti pois, senjälkeen kuin hän oli lakannut puhumasta Aabrahamin kanssa, ja Aabraham palasi kotiinsa.

19 LUKU

19:1 Ja ne kaksi enkeliä tulivat Sodomaan illalla, ja Loot istui Sodoman portissa; ja nähtyänsä heidät Loot nousi heitä vastaan ja kumartui maahan kasvoillensa.

19:2 Ja hän sanoi: Oi herrani, poiketkaa palvelijanne taloon yöksi ja peskää jalkanne! Aamulla varhain voitte jatkaa matkaanne. He sanoivat: Emme, vaan me jäämme yöksi taivasalle.

19:3 Mutta hän pyysi heitä pyytämällä, ja he poikkesivat hänen luoksensa ja tulivat hänen taloonsa. Ja hän valmisti heille aterian ja leipoi happamattomia leipiä, ja he söivät.

19:4 Ennenkuin he olivat laskeutuneet levolle, piirittivät kaupungin miehet, sodomalaiset, sekä nuoret että vanhat, koko kansa kaikkialta, talon.

19:5 Ja he huusivat Lootia sanoen hänelle: Missä ne miehet ovat, jotka tulivat luoksesi yöllä? Tuo heidät tänne meidän luoksemme, ryhtyäksemme heihin.

19:6 Silloin Loot meni ulos heidän luokseen portille ja sulki oven jälkeensä

19:7 ja sanoi: Älkää, veljeni, tehkö niin pahoin.

vihastuko, että minä vielä puhun: mitämaks, löyttäisiin siellä kolmekymmentä? ja hän sanoi: en minä tee, jos minä löydän siellä kolmekymmentä.

18:31 Ja hän sanoi taas: katso, minä olen ruvennut puhumaan minun Herrani kanssa: mitämaks, löyttäisiin siellä kaksikymmentä? ja hän sanoi: en kadota heitä kahdenkymmenen tähden.

18:32 Ja hän vielä sanoi: älköön minun Herrani vihastuko, jos minä ainoastansa tällä erällä puhu: mitämaks, siellä löyttäisiin kymmenen? ja hän sanoi: en kadota heitä kymmenen tähden.

18:33 Ja \Herra\ meni pois sitte kuin hän oli Aabrahamin kanssa puhunut: ja Abraham palasi kotiansa.

19 LUKU

19:1 Ja kaksi enkeliä tulivat ehtoon Sodomaan, ja Lot istui Sodoman portissa: ja kuin hän näki heidät, nousi hän heitä vastaan, ja kumarsi kasvoillensa maahan.

19:2 Ja sanoi: katso, minun Herrani, poiketkaat teidän palvelianne huoneeseen yöksi, ja antakaat pestä jalkanne, ja aamulla varhain noustuanne menette matkaan. Ja he sanoivat: ei suinkaan, vaan kadulla me yötä pidämme.

19:3 Ja hän kovin vaati heitä, ja he poikkesivat hänen tykönsä, ja tulivat hänen huoneeseensa. Ja hän valmisti heille aterian, ja leipoi happamattomia leipiä, ja he söivät.

19:4 Ennenkuin he levätä panivat, tulivat kaupungin miehet, Sodomalaiset, nuoret ja vanhat: kaikki kansa joka kulmalta, ja piirittivät huoneen.

19:5 Ja huusivat Lotin, ja sanoivat hänelle: kussa ovat ne miehet, jotka sinun tykösi yöllä tulivat? tuo heitä meidän tykömme tutaksemme heitä.

19:6 Silloin Lot meni ulos heidän tykönsä oven eteen, ja sulki oven jälkeensä.

19:7 Ja sanoi: älkää te, rakkaat veljeni, tehkö niin pahoin.

19:8 Katsokaa, minulla on kaksi tyttäätä, jotka eivät vielä miehestä tiedä. Ne minä tuon teille, tehkää heille, mitä tahdotte. Älkää vain tehkö näille miehille mitään pahaa, sillä he ovat tulleet minun kattoni suojaan.

19:9 Mutta he vastasivat: Mene tiehesi! Ja he sanoivat: Tuo yksi on tullut tänne asumaan muukalaisena, ja yhtäkaikki hän alati pyrkii hallitsemaan. Nytpä me pitelemmekin sinua pahemmin kuin heitä. Ja he tunkeutuivat väkivaltaisesti miehen, Lootin, kimppuun ja kävivät murtamaan ovea.

19:10 Silloin miehet ojensivat kätensä, vetivät Lootin luoksensa huoneeseen ja sulki oven.

19:11 Ja he sokaisivat ne miehet, jotka olivat talon ovella, sekä nuoret että vanhat, niin että he turhaan koettivat löytää ovea.

19:12 Ja miehet sanoivat Lootille: Vieläkö sinulla on ketään omaista täällä? Vie pois täältä vävyysi, poikasi, tyttäresi ja kaikki, keitä sinulla kaupungissa on,

19:13 sillä me hävitämme tämän paikan. Koska huuto heistä on käynyt suureksi Herran edessä, lähetti Herra meidät hävittämään sen.

19:14 Silloin Loot meni puhuttelemaan vävyjensä, joiden oli aikomus ottaa hänen tyttärensä, ja sanoi: Nouskaa, lähtekää pois tästä paikasta, sillä Herra hävittää tämän kaupungin. Mutta hänen vävynsä luulivat hänen laskevan leikkiä.

19:15 Aamun sarastaessa enkelit kiirehtivät Lootia sanoen: Nouse, ota vaimosi ja molemmat tyttäresi, jotka ovat luonasi, ettet hukkuisi kaupungin syntivelan tähden.

19:16 Ja kun hän vielä vitkasteli, tarttuivat miehet hänen käteensä sekä hänen vaimonsa ja molempien tyttäriensä käteen, sillä Herra tahtoi säästää hänet, ja veivät hänet ulos ja jättivät hänet ulkopuolelle

19:8 Katso, minulla on kaksi tyttäätä, jotka ei vielä miehestä mitään tiedä: ne minä tuotan teille, tehkää heille mitä te tahdotte: ainoastansa näille miehille älkää mitään pahaa tehkö; sillä sentähden ovat he tulleet minun kattoni varjon ala.

19:9 Mutta he sanoivat: tule tänne. Ja sanoivat: tuleeko joku muukalaiseksi, ja kuitenkin tahtoo kokonansa hallita? nyt, me teemme enemmän pahaa sinulle kuin heille: ja he tekivät suurella väkivallalla miehelle Lotille ylläkön, ja juoksivat ovea särkemään.

19:10 Niin miehet ojensivat kätensä ulos, ja tempasivat Lotin tykönsä huoneeseen, ja paiskasivat oven kiinni.

19:11 Ja miehet, kuin huoneen oven edessä olivat, löivät he sokeudella, pienet ja suuret, niin että he väsyivät ovea etseissänsä.

19:12 Ja miehet sanoivat Lotille: onko sinulla vielä tässä joku? vävyjä, eli poikia taikka tyttäriä, eli kaikkia mitä sinulla on tässä kaupungissa? vie ne ulos tästä siasta.

19:13 Sillä me hukutamme tämän paikan: että heidän huutonsa on suuri \Herran\ edessä, niin \Herra\ lähetti meidät heitä hukuttamaan.

19:14 Niin Lot meni ulos ja puhutteli vävyjensä, jotka piti saaman hänen tyttärensä, ja sanoi: nouskaat ja lähtekää tästä siasta: sillä \Herra\ hukuttaa tämän kaupungin: mutta hän oli niinkuin leikkiä tekevä hänen vävyinsä silmäin edessä.

19:15 Koska aamurusko kävi ylös, kiiruhtivat enkelit Lotin joutumaan, ja sanoivat: nouse, ota emäntäs, ja kaksi tyttäätä, jotka saapuvilla ovat, ettet sinä myös hukkuisi tämän kaupungin pahuudessa.

19:16 Koska hän viipyi, tarttuivat miehet hänen käteensä, ja hänen emäntänsä, ja hänen kahden tyttärensä käteen, sillä \Herra\ tahtoi säästää heitä: ja taluttivat hänen ulos ja jättivät hänen ulkopuolelle kaupunkia.

kaupunkia.

19:17 Ja viedessään heitä ulos sanoi mies: Pakene henkesi tähden, älä katso taaksesi äläkä pysähdy mihinkään lakeudella. Pakene vuorille, ettet hukkuisi.

19:18 Mutta Loot sanoi heille: Oi herrani, ei niin!

19:19 Katso, palvelijasi on saanut armon sinun silmiesi edessä, ja suuri on sinun laupeutesi, jota olet minulle osoittanut pelastaaksesi henkeni, mutta minä en voi päästä pakoon vuorille; pelkään, että onnettomuus saavuttaa minut ja minä kuolen.

19:20 Katso, tuolla on kaupunki lähellä, vähän matkan päässä, paetakseni sinne; salli minun pelastua sinne - onhan se vähän matkan päässä - jäädäkseni eloon.

19:21 Ja hän sanoi hänelle: Katso, minä teen sinulle mieliksi tässäkin kohden; en hävitä kaupunkia, josta puhut.

19:22 Pakene nopeasti sinne, sillä minä en voi tehdä mitään, ennenkuin olet sinne saapunut. Siitä kaupunki sai nimekseen Sooar.

19:23 Aurinko oli noussut, kun Loot saapui Soariin.

19:24 Ja Herra antoi sataa Sodomaa ja Gomorran päälle tulikiveä ja tulta, Herran tyköä taivaasta,

19:25 ja hävitti nämä kaupungit ynnä koko lakeuden sekä kaikki niiden kaupunkien asukkaat ja maan kasvullisuuden.

19:26 Ja Lootin vaimo, joka tuli hänen jäljessään, katsoi taaksensa, ja niin hän muuttui suolapatsaaksi.

19:27 Aabraham nousi varhain aamulla ja meni siihen paikkaan, jossa hän oli seisonut Herran edessä,

19:28 katseli Sodomaan ja Gomorraan päin ja yli koko lakeuden, ja katso, maasta nousi savu niinkuin pätsin savu.

19:29 Kun Jumala tuhosi sen lakeuden kaupungit, muisti Jumala Aabrahamia ja

19:17 Ja koska he johdattivat heitä ulos, sanoivat he: pelasta sinun sielusi, ja älä katsahda taakses, ja älä myös seisahda koko tälle lakeudelle; vaan turvaa sinuas vuorelle, ettes hukkuisi.

19:18 Ja Lot sanoi heille: Ei Herra.

19:19 Katso, sinun palvelias on löytänyt armon sinun edessä, sinä olet tehnyt sinun laupeutes suureksi, jonkas minulle osotit, pelastaakses minun sieluani: en taida minä pelastaa minuani vuorella, ettei minulle jotakuta pahaa tapahtuisi, ja kuolisin.

19:20 Katsos, tuo kaupunki on läsnä, paeta sinne: ja hän on vähä: salli minua siellä pelastettua: eikö hän ole vähäinen? että minun sieluni siellä elävänä pysyis.

19:21 Niin sanoi hän hänelle: katso, tässä asiassa olen minä myös sinun rukoukses päälle katsonut: etten minä kukista sitä kaupunkia, jostas puhuit.

19:22 Riennä, pelasta sinuas siellä: sillä en minä taida tehdä mitään, siihenasti että sinne sisälle tulet. Sentähden kutsui hän sen kaupungin Zoar.

19:23 Aurinko oli nousnut maan päälle, ja Lot tuli Zoariin sisälle.

19:24 Ja \Herra\ antoi sataa Sodomaa ja Gomorran päälle tulikiveä ja tulta: \Herralta\ taivaasta.

19:25 Ja kukisti ne kaupungit, ja kaiken sen lakeuden: niin myös kaikki niiden kaupunkien asuvaset, ja maan kasvun.

19:26 Ja Lotin emäntä käänsi kasvonsa takaisin hänestä; ja muuttui suolapatsaaksi.

19:27 Mutta Abraham nousi varhain aamulla, ja meni siihen paikkaan, kussa hän oli ennen seisonut \Herran\ edessä.

19:28 Ja katsahti Sodomaan ja Gomorraan päin, ja kaiken sen maan lakeuteen; ja näki että savu nousi maasta niinkuin pätsin savu.

19:29 Ja tapahtui, koska Jumala kukisti sen lakeuden kaupungit, muisti Jumala Aabrahamin:

johdatti Lootin pois hävityksen keskeltä, hävittäessään ne kaupungit, joissa Loot oli asunut.

19:30 Ja Loot lähti Sooarista ja asettui vuoristoon molempien tyttäriensä kanssa, sillä hän pelkäsi asua Sooarissa; ja hän asui luolassa, hän ja hänen molemmat tyttärensä.

19:31 Niin vanhempi sanoi nuoremmalle: Isämme on vanha, eikä tässä maassa ole ketään miestä, joka voisi tulla luoksemme siten, kuin on kaiken maan tapa.

19:32 Tule, juottakaamme isällemme viiniä ja maatkaamme hänen kanssaan, saadaksemme isästäimme jälkeläisen.

19:33 Niin he juottivat sinä yönä isällensä viiniä. Ja vanhempi meni ja makasi hänen kanssaan, eikä tämä huomannut, milloin hän tuli hänen viereensä ja milloin hän nousi.

19:34 Seuraavana päivänä sanoi vanhempi nuoremmalle: Katso, minä makasin viime yönä isäni kanssa; juottakaamme hänelle tänäkin yönä viiniä, ja mene sinä ja makaa hänen kanssaan, saadaksemme isästäimme jälkeläisen.

19:35 Niin he juottivat sinäkin yönä isällensä viiniä; ja nuorempi meni ja makasi hänen kanssaan, eikä tämä huomannut, milloin hän tuli hänen viereensä ja milloin hän nousi.

19:36 Ja niin Lootin molemmat tyttäret tulivat isästänsä raskaiksi.

19:37 Ja vanhempi synnytti pojan ja antoi hänelle nimen Mooab; hänestä polveutuvat mooabilaiset aina tähän päivään saakka.

19:38 Ja myöskin nuorempi synnytti pojan ja antoi hänelle nimen Ben-Ammi; hänestä polveutuvat ammonilaiset aina tähän päivään saakka.

20 LUKU

20:1 Ja Aabraham siirtyi sieltä Etelämaahan ja asettui Kaadeksen ja Suurin välimaille; ja

ja johdatti Lotin ulos hävityksen keskeltä, koska hän kukisti ne kaupungit, joissa Lot asui.

19:30 Ja Lot läksi Zoarista, ja asui vuorella, ja kaksi hänen tyttärtänsä hänen kanssansa; sillä hän pelkäsi asua Zoarissa: ja oli luolassa ja kaksi hänen tyttärtänsä hänen kanssansa.

19:31 Niin sanoi vanhempi nuoremmalle: meidän isämme on vanha: eikä ole muuta miestä maan päällä, makaamaan meidän kanssamme, koko maan tavan jälkeen.

19:32 Käykäämme, juottakaamme meidän isämme viinalla, ja maatkaamme hänen kanssansa, herättääksemme isästäimme siementä.

19:33 Niin he juottivat isänsä sinä yönä viinalla. Ja vanhempi tuli ja makasi isänsä kanssa, ja ei hän huomainnut koska hän levätä tuli, ja koska hän nousi.

19:34 Toisena päivänä sanoi vanhempi nuoremmalle: katso, minä makasin menneenä yönä isäni kanssa: juottakaamme häntä tänäkin yönä viinalla, ja mene sinä ja makaa hänen kanssansa, herättääksemme isästäimme siementä.

19:35 Niin he juottivat myös sinä yönä isänsä viinalla: ja nuorempi meni ja makasi hänen kanssansa, ja ei hän huomainnut koska hän levätä tuli, ja koska hän nousi.

19:36 Ja niin molemmat Lotin tyttäret tulivat isästänsä raskaaksi.

19:37 Ja vanhempi synnytti pojan, ja kutsui hänen nimensä Moab: hänestä ovat Moabilaiset tulleet, hamaan tähän päivään asti.

19:38 Ja nuorempi myös synnytti pojan, ja kutsui hänen nimensä BenAmmi: hänestä tulivat Ammonin lapset, hamaan tähän päivään asti.

20 LUKU

20:1 Niin Abraham vaelsi sieltä etelään päin, ja asui Kadeksen ja Surrin vaiheella: ja oli

hän
asui jonkun aikaa Gerarissa.

20:2 Ja Aabraham sanoi vaimostansa Saarasta: Hän on minun sisareni. Niin Abimelek, Gerarin kuningas, lähetti noutamaan Saaran luoksensa.

20:3 Mutta Jumala tuli Abimelekin tykö yöllä unessa ja sanoi hänelle: Katso, sinun on kuoltava sen vaimon tähden, jonka olet ottanut, sillä hän on toisen miehen aviovaimo.

20:4 Mutta Abimelek ei ollut ryhtynyt häneen, ja hän sanoi: Herra, surmaatko syyttömänkin?

20:5 Eikö hän itse sanonut minulle: Hän on minun sisareni? Ja samoin tämäkin sanoi: Hän on minun veljeni. Olen tehnyt tämän vilpittömin sydämin ja viattomin käsin.

20:6 Ja Jumala sanoi hänelle unessa: Niin, minä tiedän, että sinä teit sen vilpittömin sydämin. Sentähden minä estinkin sinut tekemästä syntiä minua vastaan enkä sallinut sinun kajota häneen.

20:7 Niin anna nyt miehelle hänen vaimonsa takaisin, sillä hän on profeetta, ja hän on rukoileva sinun puolestasi, että saisit elää. Mutta jollet anna häntä takaisin, niin tiedä, että olet kuolemalla kuoleva, sinä ja kaikki sinun omaisesi.

20:8 Niin Abimelek nousi varhain aamulla ja kutsui kaikki palvelijansa ja kertoi heille tämän kaiken; ja miehet olivat kovin peloissaan.

20:9 Ja Abimelek kutsui Aabrahamin ja sanoi hänelle: Mitä oletkaan meille tehnyt! Mitä minä olen rikkonut sinua vastaan, koska olet saattanut minut ja minun valtakuntani syyppääksi näin suureen rikokseen? Sinä olet tehnyt minulle, mitä ei sovi tehdä.

20:10 Ja Abimelek sanoi vielä Aabrahamille: Mikä oli tarkoituksesi, kun tämän teit?

20:11 Aabraham vastasi: Minä ajattelin näin: Tällä paikkakunnalla ei varmaankaan

muukalainen Gerarissa.

20:2 Ja Abraham sanoi emännästensä Saarasta: hän on minun sisareni. Niin Abimelek Gerarin kuningas lähetti ja antoi noutaa Saaran tykönsä.

20:3 Mutta Jumala tuli Abimelekin tykö yöllä unessa: ja sanoi hänelle: katso, sinun pitää kuoleman sen vaimon tähden, jonka ottanut olet; sillä hän on yhden miehen aviovaimo.

20:4 Mutta Abimelek ei ollut ryhtynyt häneen, ja sanoi: Herra tahdotkos myös surmata hurskaan kansan?

20:5 Eikö hän sanonut minulle: hän on minun sisareni, ja hän myös itse sanoi: hän on minun veljeni: yksivakaisella sydämellä ja viattomilla käsillä olen minä sen tehnyt.

20:6 Ja Jumala sanoi hänelle unessa: minä myös tiedän, että sydämes yksivakaisuudessa sen tehnyt olet. Sentähden minä myös estin sinun, ettes rikkoisi minua vastaan; jonka tähden en minä sallinut sinua ryhtymään häneen.

20:7 Niin anna nyt miehelle hänen emäntänsä jälleen; sillä hän on propheta: ja hän on rukoileva sinun edestäs, että saat elää. Mutta jos et sinä anna häntä jälleen, niin tiedä, että totisesti kuolet, ja kaikki mitä sinulla on.

20:8 Niin Abimelek nousi varhain aamulla, ja kutsui kaikki palveliansa, ja puhui kaikki nämät sanat heidän kuultensa: ja miehet pelkäsivät suuresti.

20:9 Ja Abimelek kutsui Abrahamin, ja sanoi hänelle: mitäs meille teit? ja mitä minä olen rikkonut sinua vastaan, että saattaisit minulle ja minun valtakunnalleni niin suuren rikoksen? sinä olet tehnyt minua vastaan niitä töitä joita ei sovi tehdä.

20:10 Ja Abimelek sanoi vielä Abrahamille: mitäs näit, että tämän teit?

20:11 Abraham sanoi: minä ajattelin: kukaties ei tässä paikassa ole yhtään Jumalan pelkoa:

peljätä Jumalaa; he surmaavat minut vaimoni tähden.

20:12 Ja hän onkin todella minun sisareni, isäni tytär, vaikkei olekaan äitini tytär; ja niin hänestä tuli minun vaimoni.

20:13 Mutta kun Jumala lähetti minut kulkemaan pois isäni kodista, sanoin minä hänelle: Osoita minulle se rakkaus, että, mihin paikkaan ikinä tulemmekin, sanot minusta: hän on minun veljeni.

20:14 Silloin Abimelek otti pikkukarjaa ja raavaskarjaa, palvelijoita ja palvelijattaria ja antoi ne Aabrahamille. Ja hän lähetti hänelle takaisin hänen vaimonsa Saaran.

20:15 Ja Abimelek sanoi: Katso, minun maani on avoinna edessäsi; asu, missä mielesi tekee!

20:16 Ja Saaralle hän sanoi: Katso, minä annan veljellesi tuhat sekeliä hopeata. Olkoot ne sinulle hyvitykseksi kaikkien niiden edessä, jotka sinun kanssasi ovat; niin olet kaikkien edessä todistettu viattomaksi.

20:17 Mutta Aabraham rukoili Jumalaa, ja Jumala paransi Abimelekin ja hänen vaimonsa ja hänen orjattarensa, niin että he synnyttivät lapsia.

20:18 Sillä Herra oli sulkenut jokaisen kohdan Abimelekin huoneessa Saaran, Aabrahamin vaimon, tähden.

21 LUKU

21:1 Ja Herra piti Saarasta huolen, niinkuin oli luvannut; ja Herra teki Saaralle, niinkuin oli puhunut.

21:2 Ja Saara tuli raskaaksi ja synnytti Aabrahamille pojan hänen vanhoilla päivillään, juuri sinä aikana, jonka Jumala oli hänelle sanonut.

21:3 Ja Aabraham nimitti poikansa, joka hänelle oli syntynyt, sen, jonka Saara oli hänelle synnyttänyt, lisäkiksi.

21:4 Ja Aabraham ympärileikkasi poikansa lisäkin, tämän ollessa kahdeksan päivän

ja he surmaavat minun, emäntäni tähden.

20:12 Ja hän on tosin minun sisareni: sillä hän on minun isäni tytär, vaan ei äitini tytär: ja minä otin hänen emännäkseni.

20:13 Koska Jumala laski minun kulkemaan isäni huoneesta, sanoin minä hänelle: tämä on sinun lempes, jonka sinun minua kohtaan pitää tekemän: kuhunka paikkaan ikänänsä me tulemme, sano minusta: hän on minun veljeni.

20:14 Niin Abimelek otti lampaista, ja karjaa, ja palvelioita, ja piikoja, ja antoi Aabrahamille: ja antoi hänelle jälleen Saaran hänen emäntänsä.

20:15 Ja Abimelek sanoi: katso, minun maani on altis sinun edessä: asu kussa sinulle parhain kelpaa.

20:16 Ja sanoi Saaralle: katso, minä olen antanut veljelless tuhat hopenäköä, katso, ne pitää oleman sinulle silmäin peitteeksi, kaikkein edessä, jotka sinun kanssasi ovat, ja kaikkein muiden edessä. Ja niin vahvistettiin (hänen nuhteettomuutensa).

20:17 Ja Aabraham rukoili Jumalaa: ja Jumala paransi Abimelekin, ja hänen emäntänsä, ja hänen piikansa, ja ne siittivät.

20:18 Sillä \Herra\ oli peräti sulkenut kaikki kohdat Abimelekin huoneessa, Saaran Aabrahamin emännän tähden.

21 LUKU

21:1 Ja \Herra\ etsi Saaraa, niinkuin hän sanonut oli: ja \Herra\ teki Saaralle niinkuin hän puhunut oli.

21:2 Ja Saara tuli raskaaksi, ja synnytti Aabrahamille pojan hänen vanhuudessansa; sillä ajalla kuin Jumala hänelle sanonut oli.

21:3 Ja Aabraham kutsui poikansa nimen, joka hänelle syntynyt oli, ja jonka Saara hänelle synnyttänyt oli, Isaak.

21:4 Ja Aabraham ympärileikkasi poikansa Isaakin kahdeksan päiväisenä: niinkuin Jumala

vanha, niinkuin Jumala oli hänen käsenyt tehdä.

21:5 Aabraham oli sadan vuoden vanha, kun hänen poikansa lisak syntyi hänelle.

21:6 Ja Saara sanoi: Jumala on saattanut minut naurunalaiseksi; kuka ikinä saa tämän kuulla, se nauraa minulle.

21:7 Ja hän sanoi vielä: Kuka olisi tiennyt sanoa Aabrahamille: Saara on imettävä lapsia? Ja nyt minä kuitenkin olen synnyttänyt hänelle pojan hänen vanhoilla päivillään.

21:8 Ja poika kasvoi, ja hänet vieroitettiin. Ja Aabraham laittoi suuret pidot siksi päiväksi, jona lisak vieroitettiin.

21:9 Ja Saara näki egyptiläisen Haagarin pojan, jonka tämä oli Aabrahamille synnyttänyt, ilvehtivän

21:10 ja sanoi Aabrahamille: Aja pois tuo orjatar poikinensa, sillä ei tuon orjattaren poika saa periä minun poikani, lisakin, kanssa.

21:11 Aabraham pahastui suuresti tästä puheesta poikansa tähden.

21:12 Mutta Jumala sanoi Aabrahamille: Älä pahastu siitä poikasi ja orjattaresi tähden. Kuule Saaraa kaikessa, mitä hän sinulle sanoo, sillä ainoastaan lisakista sinä saat nimellesi jälkeläiset.

21:13 Mutta myöskin orjattaren pojasta minä teen suuren kansan, koska hän on sinun jälkeläisesi.

21:14 Varhain seuraavana aamuna Aabraham otti leipää ja vesileilin ja antoi ne Haagarille, pannen ne hänen olalleen, sekä pojan, ja lähetti hänet menemään. Hän lähti ja harhaili Beerseban erämaassa.

21:15 Mutta kun vesi loppui leilistä, heitti hän pojan pensaan alle,

21:16 meni ja istui syrjään jousenkantaman päähän, sillä hän ajatteli: En voi nähdä pojan kuolevan. Ja istuessaan siinä syrjässä hän korotti äänensä ja itki.

21:17 Silloin Jumala kuuli pojan valituksen,

hänen käsenyt oli.

21:5 Ja Abraham oli sadan ajastaikainen, koska Isaak hänen poikansa hänelle syntyi.

21:6 Ja Saara sanoi: Jumala on tehnyt minulle nauron: kuka ikänä sen saa kuulla, hän nauraa minua.

21:7 Ja sanoi vielä: kuka olisi taitanut sanoa Abrahamille: Saara on lapsia imettävä; sillä minä olen synnyttänyt pojan hänen vanhuudessansa.

21:8 Ja lapsi kasvoi ja vieroitettiin: ja Abraham teki suuren pidon sinä päivänä, jona Isaak vieroitettiin.

21:9 Ja Saara näki Egyptiläisen Hagarin pojan, jonka se Abrahamille synnyttänyt oli, pilkkaajaksi.

21:10 Ja sanoi Abrahamille: aja ulos tämä palkkavaimo poikinensa: sillä palkkavaimon pojan ei pidä perimän minun poikani Isaakin kanssa.

21:11 Ja tämä sana oli Abrahamin mielestä sangen karvas, hänen poikansa tähden.

21:12 Mutta Jumala sanoi Abrahamille: älä ota sitä pahakses pojasta ja palkkapiiastas: kaikki mitä Saara sinulle sanoo, niin kuule häntä: sillä Isaakissa pitää sinulle siemen kutsuttaman.

21:13 Minä teen myös piikas pojan (suureksi) kansaksi; että hän sinun siemenes on.

21:14 Niin nousi Abraham aamulla varhain, ja otti leipiä ja vesileilin; ja antoi Hagarille, ja pani hänen selkäänsä, ja (antoi hänelle) pojan, ja laski hänen menemään. Ja hän meni matkaansa, ja eksyi BerSaban korvessa.

21:15 Koska vesi oli loppunut leilistä, heitti hän pojan puun alle.

21:16 Ja meni pois, ja istui hänen kohdallensa taamma, liki joutsen kantamalle; sillä hän sanoi: en minä voi nähdä pojan kuolemaa. Ja hän istui hänen kohdallensa, korotti äänensä ja itki.

21:17 Ja Jumala kuuli pojan äänen, ja

ja Jumalan enkeli huusi taivaasta Haagarille sanoen: Mikä sinun on, Haagar? Älä pelkää, sillä Jumala on kuullut pojan valituksen, siinä missä hän makaa.

21:18 Nouse, nosta poika maasta ja tartu hänen käteensä, sillä minä teen hänestä suuren kansan.

21:19 Ja Jumala avasi hänen silmänsä, niin että hän huomasi vesikaivon. Ja hän meni ja täytti leilin vedellä ja antoi pojan juoda.

21:20 Ja Jumala oli pojan kanssa, ja hän kasvoi

ja asui erämaassa, ja hänestä tuli jousimies.

21:21 Ja hän asui Paaranin erämaassa; ja hänen äitinsä otti hänelle vaimon Egyptin maasta.

21:22 Siihen aikaan puhui Abimelek ja hänen sotapäällikkönsä Piikol Aabrahamille sanoen: Jumala on sinun kanssasi kaikessa, mitä teet.

21:23 Vanno nyt tässä minulle Jumalan kautta, ettet ole oleva petollinen minulle etkä minun suvulleni etkä jälkeläisilleni, vaan tee sinäkin laupeus minulle ja sille maalle, jossa muukalaisena asut, niinkuin minä olen sinulle tehnyt.

21:24 Aabraham sanoi: Minä vannon.

21:25 Aabraham nuhteli kuitenkin Abimelekiä vesikaivon tähden, jonka Abimelekin palvelijat olivat vallanneet.

21:26 Mutta Abimelek vastasi: En tiedä, kuka sen on tehnyt; et ole itse minulle mitään ilmoittanut, enkä ole siitä kuullut ennen kuin tänään.

21:27 Silloin Aabraham otti pikkukarjaa ja raavaskarjaa ja antoi Abimelekille; ja he tekivät molemmat keskenänsä liiton.

21:28 Ja Aabraham asetti laumasta seitsemän uuhikaritsaa erilleen muista.

21:29 Silloin Abimelek sanoi Aabrahamille: Mitä tarkoittavat nuo seitsemän karitsaa, jotka olet asettanut tuonne erilleen?

21:30 Hän vastasi: Nämä seitsemän karitsaa on sinun otettava minun kädestäni,

Jumalan enkeli huusi Hagaria taivaasta, ja sanoi hänelle: mikä sinun on, Hagar? älä pelkää; sillä Jumala on kuullut pojan äänen, kussa hän makaa.

21:18 Nouse, ota poika, ja tue häntä kädellä: sillä minä teen hänen suureksi kansaksi.

21:19 Ja Jumala avasi hänen silmänsä, että hän näki vesikaivon; niin hän meni ja täytti leilin vedellä, ja antoi pojan juoda.

21:20 Ja Jumala oli pojan kanssa, ja hän kasvoi; ja asui korvessa, ja tuli tarkaksi joutsimieheksi.

21:21 Ja asui Paranin korvessa; ja hänen äitinsä otti hänelle emännän Egyptin maalta.

21:22 Sillä ajalla puhui Abimelek ja hänen sotapäällikönsä Phikol Abrahamille, sanoen: Jumala on sinun kanssasi kaikessa mitä sinä teet.

21:23 Niin vannon nyt minulle tässä Jumalan kautta, ettes ole minulle, ja minun pojalleni, ja poikanipojalle petollinen; vaan sen laupiuden jälkeen, jonka minä tein sinun kanssasi, tee sinä myös minun kanssani, ja sen maan kanssa, jossa sinä olet muukalainen.

21:24 Niin sanoi Abraham: minä vannon.

21:25 Ja Abraham nuhteli Abimelekiä, sen vesikaivon tähden, kun Abimelekin palvelijat olivat väkivallalla ottaneet.

21:26 Ja Abimelek sanoi: en ole minä tietänyt kuka sen teki; etkä sinä ilmoittanut minulle; enkä minä sitä ole ennen kuullut, kuin tänä päivänä.

21:27 Niin otti Abraham lampaista ja karjaa, ja antoi Abimelekille; ja he tekivät molemmat liiton keskenänsä.

21:28 Ja Abraham asetti seitsemän karitsaa laumasta erinänsä.

21:29 Ja Abimelek sanoi Abrahamille: mihinkä ne seitsemän karitsaa, jotka olet asettanut erinänsä?

21:30 Hän vastasi: nämät seitsemän karitsaa pitää sinun ottaman minun kädestäni,

todistukseksi minulle siitä, että tämä kaivo on minun kaivamani.

21:31 Siitä kutsuttiin paikkaa Beersebaksi, koska he molemmat vanhoivat siinä toisilleen valan.

21:32 Niin he tekivät liiton Beersebassa. Ja Abimelek nousi ja Piikol, hänen sotapäällikkönsä, ja he palasivat filistealaisten maahan.

21:33 Ja Aabraham istutti tamariskipuun Beersebaan ja huusi siinä avuksi Herran, iankaikkisen Jumalan nimeä.

21:34 Ja Aabraham asui kauan muukalaisena filistealaisten maassa.

22 LUKU

22:1 Näiden tapausten jälkeen Jumala koetteli Aabrahamia ja sanoi hänelle: Aabraham! Hän vastasi: Tässä olen.

22:2 Ja hän sanoi: Ota lisä, ainokainen poikasi, jota rakastat, ja mene Moorian maahan ja uhraa hänet siellä polttouhriksi vuorella, jonka minä sinulle sanon.

22:3 Varhain seuraavana aamuna Aabraham satuloi aasinsa ja otti mukaansa kaksi palvelijaansa sekä poikansa lisäksi, ja halottuaan polttouhripuita hän lähti menemään siihen paikkaan, jonka Jumala oli hänelle sanonut.

22:4 Kolmantena päivänä Aabraham nosti silmänsä ja näki sen paikan kaukaa.

22:5 Silloin Aabraham sanoi palvelijoilleen: Jääkää tähän aasin kanssa. Minä ja poika menemme tuonne rukoilemaan; sitten me palaamme luoksenne.

22:6 Ja Aabraham otti polttouhripuut ja säilytti ne poikansa lisäksi selkään; itse hän otti käteensä tulen ja veitsen, ja niin he astuivat molemmat yhdessä.

22:7 Lisä puhui isällensä Aabrahamille sanoen: Isäni! Tämä vastasi: Tässä olen, poikani. Ja hän sanoi: Katso, tässä on tuli ja halot, mutta missä on lammas polttouhriksi?

todistukseksi minulle, että minä olen tämän kaivon kaivanut.

21:31 Sentähden kutsui hän sen sian BerSaba: sillä siinä he molemmat vanhoivat keskenänsä.

21:32 Ja niin he tekivät liiton BerSabassa. Ja Abimelek nousi ja Phikol hänen sotapäällikönsä, ja palasivat Philistealaisten maalle.

21:33 Ja Aabraham istutti puita BerSabassa; ja saarnasi siinä \Herran\ iankaikkisen Jumalan nimestä.

21:34 Ja oli muukalainen Philistealaisten maalla kauan aikaa.

22 LUKU

22:1 Ja koska se oli tapahtunut, koetteli Jumala Aabrahamia, ja sanoi hänelle: Aabraham. Ja hän vastasi: Katso, tässä minä olen.

22:2 Ja hän sanoi: ota nyt Isaak sinun ainoa poikas, jotas rakastat, ja mene Morian maalle; ja uhraa häntä siellä polttouhriksi yhdellä niistä vuorista, jonka minä sinulle sanova olen.

22:3 Niin Aabraham nousi varhain aamulla, ja valjasti aasinsa, ja otti kaksi palveliaansa kanssansa, ja poikansa lisäksi; ja halkoili puita polttouhriin, ja valmisti itsensä, ja meni sille paikalle, minkä Jumala oli hänelle sanonut.

22:4 Kolmantena päivänä nosti Aabraham silmänsä, ja näki sen paikan taampana.

22:5 Silloin Aabraham sanoi palvelioilleen: olkaat te tässä itsekseenne aasin tykönä; mutta minä ja poika käymme tuonne. Ja koska me olemme rukoilleet, niin me palajamme teidän tyköne.

22:6 Ja Aabraham otti polttouhriin halvot, ja säilytti poikansa lisäksi selkään, vaan itse hän otti tulen ja veitsen käteensä; ja he kävivät molemmat ynnä.

22:7 Niin sanoi Isaak isällensä Aabrahamille: minun isäni. Hän vastasi: katso, tässä minä olen, poikani. Ja hän sanoi: katso, tässä on tuli ja halvot; mutta kussa on lammas polttouhriksi?

22:8 Aabraham vastasi: Jumala on katsova itselleen lampaan polttouhriksi, poikani. Ja he astuivat molemmat yhdessä.

22:9 Ja kun he olivat tulleet siihen paikkaan, jonka Jumala oli hänelle sanonut, rakensi Aabraham siihen alttarin, latoi sille halot, satoi poikansa lisäksi ja pani hänet alttarille halkojen päälle.

22:10 Ja Aabraham ojensi kätensä ja tarttui veitseen teurastaakseen poikansa.

22:11 Silloin Herran enkeli huusi hänelle taivaasta sanoen: Aabraham, Aabraham! Hän vastasi: Tässä olen.

22:12 Niin hän sanoi: Älä satuta kättäsi poikaan äläkä tee hänelle mitään, sillä nyt minä tiedän, että sinä pelkää Jumalaa, kun et kieltänyt minulta ainokaista poikaasi.

22:13 Niin Aabraham nosti silmänsä ja huomasi takanansa oinaan, joka oli sarvistaan takertunut pensaikkoon. Ja Aabraham meni, otti oinaan ja uhrasi sen polttouhriksi poikansa sijasta.

22:14 Ja Aabraham pani sen paikan nimeksi Herra näkee. Niinpä vielä tänä päivänä sanotaan: Vuorella, missä Herra ilmestyy.

22:15 Ja Herran enkeli huusi Aabrahamille toistamiseen taivaasta

22:16 ja sanoi: Minä vannon itse kauttani, sanoo Herra: Sentähden että tämän teit etkä kieltänyt minulta ainokaista poikaasi,

22:17 minä runsaasti siunaan sinua ja teen sinun jälkeläistesi luvun paljoksi kuin taivaan tähdet ja hiekka, joka on meren rannalla, ja sinun jälkeläisesi valtaavat vihollistensa portit.

22:18 Ja sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki kansakunnat maan päällä, sentähden että olit minun äänelleni kuuliainen.

22:19 Sitten Aabraham palasi palvelijainsa luo, ja he nousivat ja kulkivat yhdessä Beersebaan.

Ja Aabraham jäi asumaan Beersebaan.

22:20 Näiden tapausten jälkeen ilmoitettiin

22:8 Abraham vastasi: Jumala on edeskatsova itsellensä lampaan polttouhriksi, poikani. Ja he kävivät molemmat ynnä.

22:9 Ja kuin he tulivat sille paikalle, josta Jumala oli hänelle sanonut, teki Abraham siihen alttarin, ja pani halvot; ja satoi poikansa Isaakin, ja pani hänen alttarille halkoin päälle.

22:10 Ja ojensi kätensä, ja sivalsi veitsen, teurastaaksensa poikaansa.

22:11 Niin \Herran\ enkeli huusi häntä taivaasta, sanoen: Abraham, Abraham. Hän vastasi: tässä minä olen.

22:12 Hän sanoi: älä satuta kättäs poikaan, älä myös hänelle mitään tee: sillä nyt minä tiedän, että sinä pelkää Jumalaa, ja et ole säästänyt ainokaista poikaas minun tähteni.

22:13 Niin Abraham nosti silmänsä, ja äkkäsi oinaan takanansa, sarvista sekaantuneena tihkiään pensastoon. Niin Abraham meni, ja otti oinaan ja uhrasi polttouhriksi poikansa edestä.

22:14 Ja Abraham nimitti sen paikan, \Herra\ on edeskatsova: josta vielä tänäpäpä sanotaan, \Herran\ vuorella edeskatsotaan.

22:15 Mutta \Herran\ enkeli huusi Abrahamia toistamiseen taivaasta.

22:16 Ja sanoi: Minä olen vannonut itse kauttani, sanoo \Herra\: että tämän teit, ja et säästänyt sinun ainoaa poikaas;

22:17 Niin minä suuresti siunaan sinun, ja runsaasti lisää sinun siemenes niinkuin taivaan tähdet, ja niinkuin sannan meren reunalla. Ja sinun siemenes on perivä vihollistensa portit.

22:18 Ja sinun siemenessäs pitää kaikki kansat maan päällä siunatuksi tuleman, että minun äänelleni kuuliainen olit.

22:19 Sitte palasi Abraham palveliainsa tykö, ja he nousivat, ja ynnä matkustivat BerSabaan. Ja Abraham asui BerSabassa.

22:20 Ja koska nämät olivat tapahtuneet,

Aabrahamille: Katso, myöskin Milka on synnyttänyt poikia sinun veljellesi Naahorille.

22:21 Nämä olivat Uus, hänen esikoisensa, tämän veli Buus, Kemuel, Aramin isä,

22:22 Kesed, Haso, Pildas, Jidlaf ja Betuel;

22:23 Ja Betuelille syntyi Rebekka. Nämä kahdeksan synnytti Milka Naahorille, Aabrahamin veljelle.

22:24 Ja hänen sivuvaimonsa, nimeltä Reuma, synnytti myös lapsia: Tebahin, Gahamin, Tahaan ja Maakan.

23 LUKU

23:1 Ja Saara eli sadan kahdenkymmenen seitsemän vuoden vanhaksi; niin vanhaksi eli Saara.

23:2 Ja Saara kuoli Kirjat-Arbassa, se on Hebronissa, Kanaanin maassa. Ja Aabraham meni murehtimaan Saaraa ja itkemään häntä.

23:3 Senjälkeen Aabraham nousi ja lähti vainajan luota ja puhui heettiläisille sanoen:

23:4 Minä olen muukalainen ja vieras teidän keskuudessanne; antakaa minulle perintöhauta maassanne, haudatakseni ja kätkeäkseni siihen vainajani.

23:5 Heettiläiset vastasivat Aabrahamille, sanoen hänelle:

23:6 Kuule meitä, herra. Sinä olet Jumalan ruhtinas meidän keskuudessamme; hautaa vainajasi parhaaseen hautaamme. Ei kukaan meistä kiellä sinua hautaamasta vainajaasi hautaansa.

23:7 Niin Aabraham nousi ja kumarsi maan kansalle, heettiläisille,

23:8 ja puhui heille sanoen: Jos teidän mieleenne on, että minä haetaan ja kätken vainajani, niin kuulkaa minua ja taivuttakaa Efron, Sooharin poika,

23:9 antamaan minulle Makpelan luola, joka on hänen omansa ja on hänen vainionsa

ilmoitettiin Aabrahamille sanoen: katso, Milka on myös synnyttänyt poikia sinun veljelles Nahorille.

22:21 Esikoisensa Utsin, ja Butsin hänen veljensä, ja Kemuelin Aramin isän.

22:22 Ja Kesedin ja Hasonin, ja Pildaksen ja Jedlaphen, ja Betuelin.

22:23 Mutta Betuel siitti Rebekan. Nämät kahdeksan synnytti Milka Nahorille Aabrahamin veljelle.

22:24 Mutta hänen jalkavaimonsa, Rehuma nimeltä, synnytti Teban, Gahamin, Tehaksen ja Maakan.

23 LUKU

23:1 Ja Saaran elinaika oli sata ja seitsemänkymmälkättäkymmettä ajastaikaa: ne olivat Saaran ikävuodet.

23:2 Ja Saara kuoli Arban kaupungissa, joka (on) Hebron Kanaanin maalla. Niin tuli Abraham murehtimaan Saaraa ja itkemään häntä.

23:3 Sitte nousi hän kuolleen tyköä; ja puhui Hetin lapsille sanoen:

23:4 Minä olen muukalainen ja kuitenkin asuvainen teidän tykönänne, antakaat minulle perintöhauta teidän tykönänne, haudatakseni minun kuolteeni, joka on minun edessäni.

23:5 Niin vastasivat Hetin lapset Abrahamia, sanoen hänelle:

23:6 Kuule meitä, rakas herra: sinä olet Jumalan ruhtinas meidän seassamme, hautaa sinun kuoltees meidän parhaisiin hautoihimme: ei yksikään meistä sinua kiellä hautaamasta kuolluttas hänen hautaansa.

23:7 Niin Abraham nousi ja kumarsi itsensä maan kansan edessä, (nimittäin) Hetin lasten edessä.

23:8 Ja hän puhui heille, sanoen: jos teidän mielenne on, että minä haetaan minun kuolteeni, joka minun edessäni on; niin kuulkaat minua, ja rukoilkaat minun edestäni Ephronia Zoarin poikaa.

23:9 Että hän antais minulle Makpelan luolan, joka hänellä on, vainionsa perällä: täyden

perällä. Täydestä hinnasta hän antakoon sen minulle perintöhaudaksi teidän keskuudessanne.

23:10 Mutta Efron istui siellä heettiläisten joukossa. Ja Efron, heettiläinen, vastasi Aabrahamille heettiläisten kuullen, kaikkien, jotka kulkivat hänen kaupunkinsa portista, sanoen:

23:11 Ei, herrani, vaan kuule minua. Vainion minä lahjoitan sinulle ja myöskin luolan, joka siinä on, minä lahjoitan sinulle; kansalaisteni nähden minä sen sinulle lahjoitan. Hautaa vainajasi.

23:12 Ja Aabraham kumarsi maan kansalle

23:13 ja puhui Efronille, maan kansan kuullen, sanoen: Jospa kuitenkin - oi, kuule minua! Minä maksan vainion hinnan; ota se minulta ja anna minun haudata siihen vainajani.

23:14 Efron vastasi Aabrahamille, sanoen hänelle:

23:15 Herrani, kuule minua. Neljänsadan hopeasekelin maa, mitä se minulle ja sinulle merkitsee? Hautaa vainajasi.

23:16 Kuultuaan Efronin sanat Aabraham punnitsi Efronille sen rahasumman, jonka tämä oli maininnut heettiläisten kuullen, neljänsataa hopeasekeliä, kaupassa käypää.

23:17 Niin Efronin vainio, joka on Makpelassa itään päin Mamresta, sekä vainio että siellä oleva luola ynnä kaikki puut, jotka kasvoivat vainiolla, koko sillä alueella,

23:18 joutuivat Aabrahamin omaksi kaikkien heettiläisten nähden, jotka kulkivat hänen kaupunkinsa portista.

23:19 Senjälkeen Aabraham hautasi vaimonsa Saaran luolaan, joka on Makpelan vainiolla, itään päin Mamresta, se on Hebronista, Kanaanin maassa.

23:20 Niin vainio ja siellä oleva luola siirtyi heettiläisiltä Aabrahamille, perintöhaudaksi.

hinnan edestä antakaan sen minulle teidän keskellänne perintöhaudaksi.

23:10 Sillä Ephron asui Hetin lasten seassa. Niin vastasi Ephron Hetiläinen Abrahamia, Hetin poikain kuullen, kaikkein sisälle ja ulos käyväisten hänen kaupunkinsa portista, sanoen:

23:11 Ei, minun herrani, vaan kuule minua; vainion minä annan sinulle, ja luolan, joka siinä on, annan minä sinulle: minun kansani lasten nähden annan minä sen sinulle; hautaa kuolles.

23:12 Abraham kumarsi maan kansan edessä.

23:13 Ja puhui Ephronille maan kansan kuullen, sanoen: jos sinä minua kuulet: minä annan rahan vainion edestä, ota se minulta, ja minä hautaan minun kuolleenii siihen.

23:14 Ephron vastasi Abrahamia, sanoen hänelle:

23:15 Minun herrani, kuule minua: maa maksaa neljänsataa sikliä hopiaa; vaan mitä se on minun ja sinun välillä? hautaa sinun kuolles.

23:16 Abraham kuuli Ephronia, ja punnitsi hänelle rahan, jonka hän nimittänyt oli Hetin lasten kuullen: neljänsataa sikliä hopiaa, käypää rahaa.

23:17 Ja niin vahvistettiin Ephronin vainio, joka Makpelassa on Mamren kohdalla, sekä pelto että luola joka siinä on, ja kaikki puut siinä vainiossa, jotka ympäri kaikissa sen rajoissa ovat.

23:18 (Kaikki ne tulivat) Abrahamille omaisuudeksi Hetin lasten nähden: kaikkein (nähden), jotka sisällekävivät hänen kaupunkinsa portista.

23:19 Ja sitte hautasi Abraham emäntänsä Saaran siihen luolaan, joka oli Makpelan vainiossa Mamren kohdalla; se on Hebron Kanaanin maalla:

23:20 Niin vahvistettiin siis vainio ja luola, joka siinä oli, Abrahamille perintöhaudaksi, Hetin lapsilta.

24 LUKU

24:1 Ja Aabraham oli vanha ja iälliseksi tullut, ja Herra oli siunannut Aabrahamia kaikessa.

24:2 Niin Aabraham sanoi palvelijallensa, talonsa vanhimmalle, joka hallitsi kaikkea, mitä hänellä oli: Pane kätesi kupeeni alle.

24:3 Minä vannotan sinua Herran, taivaan ja maan Jumalan, kautta, ettet ota pojalleni vaimoa kanaanilaisten tyttäristä, joiden keskuudessa minä asun,

24:4 vaan menet minun omaan maahani ja sukuni luo ja otat sieltä vaimon pojalleni lisakille.

24:5 Palvelija sanoi hänelle: Entä jos tyttö ei tahdo seurata minua tähän maahan, onko minun silloin vietävä poikasi takaisin siihen maahan, josta olet lähtenyt?

24:6 Aabraham vastasi hänelle: Varo, ettet vie poikaani takaisin sinne.

24:7 Herra, taivaan Jumala, joka otti minut pois isäni kodista ja synnyinmaastani, hän, joka puhui minulle ja vannoi minulle sanoen: Sinun jälkeläisillesi minä annan tämän maan, hän lähettää enkelinsä sinun edelläsi, niin että saat sieltä vaimon pojalleni.

24:8 Mutta jos tyttö ei tahdo seurata sinua, niin olet tästä valasta vapaa. Älä vain vie poikaani sinne takaisin.

24:9 Niin palvelija pani kätensä herransa Aabrahamin kupeen alle ja lupasi sen hänelle valalla vannoen.

24:10 Ja palvelija otti herransa kameleista kymmenen sekä kaikkinaisia kalleuksia herransa tavaroista; ja hän nousi ja lähti Mesopotamiaan, Naahorin kaupunkiin.

24:11 Ja hän antoi kamelien asettua kaupungin ulkopuolelle vesikaivon ääreen lepäämään, illan suussa, jolloin naiset tulivat vettä ammentamaan.

24:12 Ja hän sanoi: Herra, minun herrani Aabrahamin Jumala, suo minulle tänään

24 LUKU

24:1 Ja Abraham oli vanha ja joutunut ijälliseksi: ja \Herra\ oli siunannut hänen kaikissa.

24:2 Niin sanoi Abraham vanhimmalle huoneensa palvelialle, joka kaikki hallitsi, mitä hänellä oli: laske nyt kätes minun kupeeni alle.

24:3 Ja minä vannotan sinua \Herran\ taivaan ja maan Jumalan kautta; ettes ota emäntää minun pojalleni Kanaanealaisten tyttäristä, joiden seassa minä asun.

24:4 Vaan mene minun isäni maalle ja minun sukuni tykö; ja ota minun pojalleni Isaakille emäntä.

24:5 Ja palvelia sanoi: jos niin tapahtuis, ettei vaimo tahtois seurata minua tähän maahan: pitääkö minun kumminkin viemän jälleensä sinun poikas sille maalle, jostas lähtenyt olet?

24:6 Abraham sanoi hänelle: kavahda sinuas, ettes vie minun poikaani sinne jälleensä.

24:7 \Herra\ taivaan Jumala, joka minun otti isäni huoneesta ja syntymä-maaltani, ja joka minun kanssani puhui, ja myös vannoi minulle, sanoen: sinun siemenelles minä annan tämän maan: hän lähettää enkelinsä sinun edelläs, ettäs ottaisit minun pojalleni emännän sieltä.

24:8 Jos ei vaimo tahtois seurata sinua, niin sinä olet vapaa tästä minun valastani; ainoastansa älä vie minun poikaani sinne jälleen.

24:9 Niin laski palvelia kätensä herransa Abrahamin kupeen alle; ja vannoi hänelle sen.

24:10 Niin otti palvelia kymmenen kamelia herransa kameleista, ja läksi matkaan, ja otti myötänsä kaikkinaisesta herransa tavarasta: ja vaelsi Mesopotamiaan Nahorin kaupunkiin.

24:11 Ja hän antoi kameleihin laskea polvillensa ulkona kaupungista vesikaivon tykönä; ehtoopuolella, jolla ajalla vaimoväen tapa oli lähteä vettä ammentamaan.

24:12 Ja sanoi: \Herra\, minun herrani Abrahamin Jumala, anna minun kohdata

menestystä ja tee laupeus herralleni Aabrahamille.

24:13 Katso, minä seison tässä lähteellä, ja kaupunkilaisten tyttäret tulevat ammentamaan vettä.

24:14 Niin tapahtukoon, että se tyttö, jolle minä sanon: Kallista tänne vesiastiaasi juodakseni, ja joka vastaa: Juo, minä juotan kamelisikin, on juuri se, jonka sinä olet määrännyt palvelijallesi lisäkille; ja siitä minä tiedän, että olet tehnyt laupeuden herralleni.

24:15 Tuskin hän oli lakannut puhumasta, niin tuli siihen Rebekka, joka oli Aabrahamin veljen Naahorin ja hänen vaimonsa Milkan pojan, Betuelin, tytär; ja hänellä oli vesiastia olallaan.

24:16 Ja tyttö oli näöltään hyvin ihana, neitsyt, johon ei mies ollut koskenut. Ja hän astui alas lähteelle, täytti astiansa ja tuli ylös.

24:17 Silloin palvelija riensi häntä vastaan ja sanoi: Anna minun juoda vähän vettä astiastasi.

24:18 Hän vastasi: Juo, herrani. Ja hän laski nopeasti astiansa alas kädelleen ja antoi hänen juoda.

24:19 Ja annettuaan hänen juoda hän sanoi: Minä ammennan vettä myös sinun kameleillesi, kunnes ne ovat juoneet kyllikseen.

24:20 Niin hän tyhjensi nopeasti astiansa kaukaloon ja riensi jälleen kaivolle ammentamaan vettä ja ammensi kaikille hänen kameleilleen.

24:21 Ja mies katseli häntä ääneti saadakseen tietää, oliko Herra antanut hänen matkansa onnistua vai ei.

24:22 Kun kamelit olivat juoneet, otti mies kultaisen nenärenkaan, joka painoi puolen sekeliä, ja hänen käsiinsä kaksi rannerengasta, jotka painoivat kymmenen kultasekeliä.

24:23 Ja hän kysyi: Kenenkä tytär olet? Sano minulle. Onko isäsi talossa tilaa yötä

tänäpäpä (herrani morsiamen); ja tee laupius minun herrani Aabrahamin kanssa.

24:13 Katso, minä seison tässä vesikaivon tykönä: ja heidän tyttärensä, jotka asuvat tässä kaupungissa, tulevat vettä ammentamaan.

24:14 Jos joku piika tulee, jolle minä sanon: kallista tänne vesiastia juodakseni, ja hän sanoo: juo, minä juotan myös sinun kamelis: että hän on se, jonka olet edeskatsonut palvelialles Isaakille, ja siitä ymmärtäisin tehnees laupiuden minun herrani kanssa.

24:15 Ja ennenkuin hän lakkasi puhumasta, katso, Rebekka tuli, joka syntynyt oli Betuelille, Milkan, Aabrahamin veljen Nahorin emännän pojalle. Ja hänellä vesiastiansa olallansa.

24:16 Ja piika oli sangen ihana nähdä, ja vielä neitsy, ja ei yksikään mies ollut häneen ryhtynyt: hän meni alas kaivon tykö, ja täytti astiansa, ja tuli ylös.

24:17 Niin palvelia juoksi häntä vastaan, ja sanoi: annas minun juoda vähä vettä astiastas.

24:18 Hän sanoi: juo minun herrani: ja hän kiiruusti laski alas vesiastiansa kätensä päälle, ja antoi hänen juoda.

24:19 Ja kuin hän oli antanut hänen juoda, sanoi hän: minä myös ammunnan vettä kameleilles, niinkauvan että he kaikki saavat juoda.

24:20 Ja hän kaasi kohta veden astiastansa ruuheen, ja juoksi taas kaivolle ammentamaan: ja ammensi kaikille hänen kameleillensa.

24:21 Mutta mies ihmetteli häntä: ja oli ääneti, ja tahtoi tietää, jos \Herra\ oli tehnyt hänen matkansa onnelliseksi, taikka ei.

24:22 Ja koska kaikki kamelit olivat juoneet, antoi mies hänelle kulta-otsalehden, joka painoi puolen sikliä: niin myös kaksi rannerengasta hänen käsiinsä, jotka painoivat kymmenen sikliä kultaa.

24:23 Ja sanoi: kenenkäs tytär olet? sanos minulle se: onko isäs huoneessa sias meidän

ollaksemme?

24:24 Hän vastasi hänelle: Olen Betuelin, Naahorin ja Milkan pojan, tytär.

24:25 Ja hän sanoi hänelle vielä: Meillä on runsaasti olkia ja rehua; myöskin yösijaa on meillä antaa.

24:26 Silloin mies kumartui maahan ja rukoili Herraa

24:27 ja sanoi: Kiitetty olkoon Herra, minun herrani Aabrahamin Jumala, joka ei ole ottanut pois armoansa ja totuuttansa minun herraltani. Herra on johdattanut minut tätä tietä herrani veljen kotiin.

24:28 Mutta tyttö riensi ilmoittamaan äitinsä perheelle, mitä oli tapahtunut.

24:29 Rebekalla oli veli, jonka nimi oli Laaban; ja Laaban riensi ulos miehen luo lähteelle.

24:30 Sillä kun hän näki nenärenkaan ja rannerenkaat sisarensa käsissä ja kuuli sisarensa Rebekan kertovan ja sanovan: Näin mies puhui minulle, meni hän miehen luo; ja katso, hän seisoj vielä kamelien luona lähteellä.

24:31 Ja hän sanoi hänelle: Tule sisään, sinä Herran siunattu. Minkätähden seisot ulkona? Minä olen valmistanut tilaa talossa ja sijaa kameleille.

24:32 Niin mies tuli taloon, ja Laaban riisui kamelit ja antoi kameleille olkia ja rehua sekä hänelle ja hänen seuralaisilleen vettä jalkojen pesemiseksi.

24:33 Sitten pantiin ruokaa hänen eteensä, mutta hän sanoi: En syö, ennenkuin olen puhunut asiani. Laaban vastasi: Puhu.

24:34 Hän sanoi: Minä olen Aabrahamin palvelija.

24:35 Herra on suuresti siunannut minun herraani, niin että hänestä on tullut mahtava mies; hän on antanut hänelle pikkukarjaa ja raavaskarjaa, hopeata ja kultaa, palvelijoita ja palvelijattaria, kameleja ja aaseja.

yötä ollaksemme?

24:24 Hän sanoi hänelle: minä olen Betuelin, Milkan pojan, tytär, jonka hän synnytti Nahorille.

24:25 Ja hän vielä sanoi hänelle: on myös olkia ja karjan ruokaa kyllä meillä: ja myös siasa yötä olla.

24:26 Ja mies kumarsi maahan ja rukoili \Herraa\:

24:27 Ja sanoi: kiitetty olkoon \Herra\, minun herrani Aabrahamin Jumala, joka ei ottanut pois laupiuttansa ja totuuttansa minun herraltani: minua on \Herra\ johdattanut tällä tiellä, minun herrani veljen huoneeseen.

24:28 Niin piika juoksi ja ilmoitti nämät asiat äitinsä huoneessa.

24:29 Oli myös Rebekalla veli, jonka nimi oli Laban: ja Laban juoksi miehen tykö lähteelle.

24:30 Sillä koska hän näki otsalehden ja rannerenkaat sisarensa käsissä, ja kuuli sisarensa Rebekan puheet, sanovan: näin on mies puhunut minulle; tuli hän miehen tykö, ja katso, hän seisoj kameleihin tykönä lähteellä.

24:31 Ja sanoi: tule sisälle, sinä \Herran\ siunattu, mitäs seisot ulkona? minä olen huoneen valmistanut, ja siasa kameleille.

24:32 Niin meni mies huoneeseen, ja riisui kamelit: ja hän antoi olkia ja ruokaa kameleille, ja vettä pestä hänen jalkojansa, ja miesten jalkoja, jotka hänen kanssansa olivat.

24:33 Sitte pantiin ruokaa hänen eteensä: mutta hän sanoi: en minä syö ennenkuin minä olen puhunut minun asiani. He vastasivat: puhu.

24:34 Hän sanoi: minä olen Aabrahamin palvelija.

24:35 Ja \Herra\ on runsaasti siunannut minun herrani, ja hän on suureksi tullut, ja on antanut hänelle lampaita ja karjaa, hopiaa ja kultaa, palvelioita ja piikoja, kameleja ja aaseja.

24:36 Ja Saara, herrani vaimo, on vanhalla iällensä synnyttänyt herralleni pojan; ja tälle hän on antanut kaiken omaisuutensa.

24:37 Ja herrani vannotti minua sanoen: Älä ota pojalleni vaimoa kanaanilaisten tyttäristä, joiden maassa minä asun,

24:38 vaan mene minun isäni kotiin ja sukuni luo ja ota sieltä pojalleni vaimo.

24:39 Silloin minä sanoin herralleni: Entä jos tyttö ei seuraa minua?

24:40 Hän vastasi minulle: Herra, jonka edessä minä olen vaeltanut, lähettää enkelinsä sinun kanssasi ja antaa matkasi onnistua, niin että saat pojalleni vaimon minun suvustani ja isäni perheestä.

24:41 Silloin, kun saavut sukuni luo, olet vapaa valasta, jonka minulle vannoit; jos he eivät häntä sinulle anna, olet valasta vapaa.

24:42 Niin minä tänään tulin lähteelle ja sanoin: Herra, minun herrani Aabrahamin Jumala, jos annat onnistua sen matkan, jolla olen,

24:43 salli tapahtua niin, että se neitonen, joka minun seisoessani tässä vesilähteellä tulee ammentamaan vettä ja sanoessani hänelle: Anna minun juoda vähän vettä astiastasi,

24:44 vastaa minulle: Juo itse, ja minä ammennan myös sinun kameleillesi - että hän on se vaimo, jonka Herra on määrännyt minun herrani pojalle.

24:45 Tuskin olin lakannut näin puhumasta itsekseni, niin katso, Rebekka tuli sinne, vesiastia olallansa, astui alas lähteelle ja ammensi. Ja minä sanoin hänelle: Anna minun juoda.

24:46 Hän laski nopeasti astian alas olaltansa ja sanoi: Juo, minä juotan myös sinun kamelisi. Niin minä join, ja hän juotti myös kamelit.

24:47 Ja minä kysyin häneltä sanoen: Kenenkä tytär sinä olet? Hän vastasi: Olen

24:36 Niin myös Saara minun herrani emäntä on synnyttänyt minun herralleni pojan, vanhalla iällensä: hänelle on hän antanut kaikki mitä hänellä on.

24:37 Ja minun herrani vannotti minua, sanoen: ei sinun pidä ottaman minun pojalleni emäntää Kanaanealaisten tyttäristä, joiden maalla minä asun.

24:38 Vaan mene minun isäni huoneesen, ja minun sukuni tykö; ja ota (sieltä) minun pojalleni emäntä.

24:39 Mutta minä sanoin minun herralleni: taitais tapahtua, ettei vaimo seuraisi minua?

24:40 Niin hän sanoi minulle: \Herra\", jonka edessä minä vaellan, lähettää enkelinsä sinun kanssas, joka tekee sinun matkas onnelliseksi, ottamaan minun pojalleni emäntä minun suvustani ja minun isäni huoneesta.

24:41 Silloin sinä tulet vapaaksi minun valastani, koska tulet minun sukuni tykö: ja jos ei he anna sinulle, niin sinä olet vapaa valastani.

24:42 Niin tulin minä tänäpäpä lähteelle, ja sanoin: \Herra\", minun herrani Abrahamin Jumala, jos sinä olet tehnyt minun matkani onnelliseksi, jota minä nyt vaellan.

24:43 Katso, niin seison minä tässä vesilähteen tykönä: koska yksi piika tulee vettä ammentamaan, ja minä sanon hänelle: annas minulle vähän vettä juoda astiastas:

24:44 Ja hän sanoo minulle: juo sinä, minä ammunnan myös sinun kameleilles: se on se vaimo, jonka \Herra\" on edeskatsonut minun herrani pojalle.

24:45 En minä vielä päässyt puhumasta sydämestäni, katso, niin Rebekka tuli, ja hänen vesiastiansa hänen olallansa, astui alas lähteelle ja ammensi: ja minä sanoin hänelle: annas minun juoda.

24:46 Ja hän riensi ja laski vesiastian olaltansa alas, ja sanoi: juo, minä juotan myös kamelisi. Niin minä join, ja hän juotti myös kamelit.

24:47 Ja minä kysyin häneltä, ja sanoin: kenekä tytär sinä olet? hän vastasi: minä

Betuelin, Naahorin ja Milkan pojan, tytär. Niin minä panin nenärenkaan hänen nenäänsä ja rannerenkaat hänen käsiinsä.

24:48 Ja minä kumarruin maahan ja rukoilin Herraa, kiittäen Herraa, minun herrani Aabrahamin Jumalaa, joka oli johdattanut minut oikeata tietä saamaan herrani veljen tyttären hänen pojalleen.

24:49 Ja jos nyt tahdotte osoittaa suosiota ja uskollisuutta minun herralleni, niin ilmoittakaa se minulle; jollette, niin ilmoittakaa minulle sekin, kääntyäkseni toisaalle, oikealle tai vasemmalle.

24:50 Laaban ja Betuel vastasivat sanoen: Herralta tämä on tullut; emme voi tässä asiassa puhua sinulle hyvää emmekä pahaa.

24:51 Katso, siinä on Rebekka edessäsi, ota hänet ja mene. Tulkoon hän herrasi pojan vaimoksi, niinkuin Herra on sanonut.

24:52 Kuultuaan heidän sanansa Aabrahamin palvelija kumartui maahan Herran eteen.

24:53 Sitten palvelija otti esille hopea- ja kultakaluja sekä vaatteita ja antoi ne Rebekalle. Myöskin hänen veljelleen ja äidilleen hän antoi kallisarvoisia lahjoja.

24:54 Ja he söivät ja joivat, hän ja hänen seuralaisensa, ja olivat siellä yötä. Mutta kun he olivat nousseet seuraavana aamuna, sanoi hän: Päästäkää minut menemään herrani luo.

24:55 Tytön veli ja äiti vastasivat: Anna tytön viipyä luonamme vielä joku aika, edes kymmenen päivää. Sitten saat lähteä.

24:56 Mutta hän sanoi heille: Älkää viivyttäkö minua, koska Herra on antanut matkani onnistua. Päästäkää minut menemään, tahdon lähteä herrani luo.

24:57 He vastasivat: Kutsukaamme tänne tyttö ja kysykäämme häneltä itseltään.

24:58 Ja he kutsuivat Rebekan ja sanoivat hänelle: Tahdotko lähteä tämän miehen kanssa? Hän vastasi: Tahdon.

olen Betuelin tytär, Nahorin pojan, jonka Milka hänelle synnytti. Niin minä panin otsalehden hänen otsaansa, ja rannerenkaat hänen käsiinsä:

24:48 Ja kumarsin itseni maahan ja rukoilin \Herraa\; ja kiitin \Herraa\, minun herrani Aabrahamin Jumalaa, joka minun oli johdattanut oikiaa tietä, ottamaan hänen pojallensa minun herrani veljen tyttäätä.

24:49 Ja nyt, jos te olette ne, jotka osotatte minun herralleni laupiuden ja totuuden, niin sanokaat minulle: ja jos ei, niin sanokaat myös minulle, että minä kääntäisin itseni oikialle taikka vasemmalle puolelle.

24:50 Niin vastasi Laban ja Betuel, ja sanoivat: tämä asia on tullut \Herralta\; sentähden emme taida sinua vastaan puhua, pahaa taikka hyvää.

24:51 Siinä on Rebekka edessäsi, ota häntä ja mene, ja olkaan sinun herras pojan emäntä, niinkuin \Herra\ on sanonut.

24:52 Ja koska Aabrahamin palvelia kuuli heidän sanansa; kumarsi hän maahan \Herran\ eteen.

24:53 Ja palvelia toi hopia- ja kultakalut, ja vaatteet, ja antoi Rebekalle: vaan hänen veljellensä ja äidillensä antoi hän (muita) kalleita kaluja.

24:54 Niin he söivät ja joivat, hän ja miehet, jotka hänen kanssansa olivat, ja siellä pitivät yötä: ja he nousivat aamulla varhain: ja hän sanoi: päästäkää minua herrani tykö.

24:55 Mutta hänen veljensä ja äitinsä sanoivat: olkaan piika meidän tykönämme edes kymmenenkin päivää: sitte sinä saat mennä.

24:56 Niin sanoi hän heille: älkää viivyttäkö minua: sillä \Herra\ on tehnyt minun matkani onnelliseksi: laskekaat minua menemään minun herrani tykö.

24:57 Niin he sanoivat: kutsukaamme piika, ja kysykäämme mitä hän sanoo.

24:58 Ja he kutsuivat Rebekan, ja sanoivat hänelle: tahdotkos mennä tämän miehen kanssa? hän vastasi: menen.

24:59 Niin he lähettivät sisarensa Rebekan imettäjiineen matkalle Aabrahamin palvelijan ja hänen miestensä mukana.

24:60 Ja he siunasivat Rebekan ja lausuivat hänelle: Oi sisaremme, tulkoon sinusta tuhat kertaa kymmentuhatta, ja vallatkoot sinun jälkeläisesi vihamiestensä portit!

24:61 Ja Rebekka nousi palvelijattarineen, ja he istuivat kamelien selkään ja seurasivat miestä. Niin palvelija otti Rebekan mukaansa ja lähti matkalle.

24:62 Ja lisak oli tulossa Lahai-Roin kaivon tienoilta; hän asui näet Etelämaassa.

24:63 Ja lisak oli illan suussa lähtenyt kedolle käyskentelemään, ja kun hän nosti silmänsä, näki hän kamelien lähestyvän.

24:64 Kun Rebekka nosti silmänsä ja näki lisakin, laskeutui hän nopeasti maahan kamelin selästä

24:65 ja kysyi palvelijalta: Kuka on tuo mies, joka tulee kedolla meitä vastaan? Palvelija vastasi: Hän on minun herrani. Niin hän otti hunnun ja verhoutui siihen.

24:66 Ja palvelija kertoi lisakille kaikki, mitä hän oli toimittanut.

24:67 Ja lisak vei Rebekan äitinsä Saaran majaan ja otti hänet luokseen, ja hänestä tuli hänen vaimonsa, ja hän rakasti häntä. Niin lisak sai lohdutuksen äitinsä kuoltua.

25 LUKU

25:1 Ja Abraham otti vielä vaimon, ja hänen nimensä oli Ketur.

25:2 Ja hän synnytti hänelle Simranin ja Joksanin, Medanin ja Midianin, Jisbakin ja Suuahin.

25:3 Mutta Joksanille syntyi Seba ja Dedan. Dedanin jälkeläisiä olivat: assurilaiset, letusilaiset ja leummilaiset.

25:4 Ja Midianin pojat olivat Eefa, Eefer, Hanok, Abida ja Eldaa. Kaikki nämä ovat Keturan jälkeläisiä.

25:5 Ja Abraham antoi kaiken

24:59 Niin he laskivat sisarensa Rebekan menemään, ja hänen imettäjänsä, Abrahamin palvelian kanssa; ja ne jotka hänen seurassansa olivat.

24:60 Ja he siunasivat Rebekkaa ja sanoivat hänelle: sinä olet meidän sisaremme, lisäännä tuhannen tuhanteen; ja sinun siemenes omistakoon vihamiestensä portit.

24:61 Niin Rebekka nousi piikoinensa, ja istuivat kamelein päälle, ja seurasivat sitä miestä. Ja palvelia otti Rebekan, ja meni matkaansa.

24:62 Mutta Isaak palasi siltä kaivolta, joka kutsuttiin sen elävän, joka minun näkee: sillä hän asui etelän maalla.

24:63 Ja oli lähtenyt rukoilemaan kedolle ehtoopuolella: ja nosti silmänsä, ja näki, ja katso, kamelit lähestyivät.

24:64 Ja Rebekka nosti silmänsä ja näki Isaakin: ja pudotti itsensä maahan kamelin päältä:

24:65 Ja sanoi palvelialle: mikä mies tämä on, joka kedolla käy meitä vastaan? palvelia vastasi: se on minun herrani: niin hän otti vaatteen ja peitti itsensä.

24:66 Ja palvelia jutteli Isaakille kaiken asian, kuin hän oli toimittanut.

24:67 Ja Isaak vei hänen äitinsä Saaran majaan: ja otti Rebekan emännäksensä, ja rakasti häntä: ja niin Isaak lohdutettiin äitinsä jälkeen.

25 LUKU

25:1 Ja Abraham taas otti emännän nimeltä Ketur.

25:2 Hän synnytti hänelle Simran ja Joksan, ja Medan ja Midian, ja Jesbakin ja Suan.

25:3 Mutta Joksan siitti Seban ja Dedanin. Dedanin lapset olivat: Asserim, Letusin ja Luumim.

25:4 Midianin lapset olivat: Epha, Epher, Hanok, Abida, ja Eldaa: nämät kaikki ovat Keturan pojat.

25:5 Ja Abraham antoi kaikki mitä hänellä oli

omaisuutensa lisakille.

25:6 Mutta sivuvaimojensa pojille Aabraham antoi lahjoja; ja hän lähetti heidät vielä eläesssänsä pois poikansa lisakin luota itään päin, itäiselle maalle.

25:7 Tämä on Aabrahamin elinvuosien luku: sata seitsemänkymmentä viisi vuotta.

25:8 Ja Aabraham vaipui kuolemaan korkeassa iässä, vanhana ja elämästä kyllänsä saaneena, ja tuli otetuksi heimonsa tykö.

25:9 Ja hänen poikansa lisak ja Ismael hautasivat hänet Makpelan luolaan, heettiläisen Efronin, Sooharin pojan, vainiolle, joka on itään päin Mamresta, 25:10 sille vainiolle, jonka Aabraham oli ostanut heettiläisiltä; siihen haudattiin Aabraham ja hänen vaimonsa Saara.

25:11 Ja Aabrahamin kuoltua Jumala siunasi hänen poikaansa lisakia. Ja lisak asui Lahai-Roin kaivon tienoilla.

25:12 Ja tämä on kertomus Ismaelin suvusta, Aabrahamin pojan, jonka Saaran egyptiläinen orjatar Haagar synnytti Aabrahamille.

25:13 Nämä ovat Ismaelin poikien nimet heidän nimiensä ja polveutumisensa mukaan: Nebajot, Ismaelin esikoinen, Keedar, Adbeel, Mibsam,

25:14 Misma, Duuma, Massa,

25:15 Hadad, Teema, Jetur, Naafis ja Keedma.

25:16 Nämä ovat Ismaelin pojat ja nämä heidän nimensä heidän kyliensä ja leiripaikkojensa mukaan, kaksitoista ruhtinasta heimokuntineen.

25:17 Ja tämä on Ismaelin elinvuosien luku: sata kolmekymmentä seitsemän vuotta; ja hän vaipui kuolemaan ja tuli otetuksi heimonsa tykö.

25:18 Ja he asuivat Havilasta aina Suuriin asti, joka on Egyptistä itään päin Assyriaan mentäessä. Hän kävi kaikkien veljiensä kimppuun.

lisakille.

25:6 Mutta niille lapsille, jotka jalkavaimoista olivat, antoi hän lahjoja, ja lähetti heidät pois poikansa Isaakin tyköä, vielä eläissänsä, idän puoleen, itäiselle maalle.

25:7 Ja tämä on Abrahamin elinaika, kuin hän eli: sata ja viisikahdeksattakymmentä ajastaikaa.

25:8 Ja hän tuli riutuneeksi, ja kuoli levollisessa iässä, vanhana ja elämästä kyllänsä saanut: ja koottiin kansansa tykö.

25:9 Ja hänen poikansa Isaak ja Ismael hautasivat hänen Makpelan luolaan: Ephronin Hetiläisen Zoarin pojan vainiossa, Mamren kohdalle:

25:10 Sille kedolle, jonka Abraham oli ostanut Hetin lapsilta: siihen on Abraham haudattu, ja Saara hänen emäntänsä.

25:11 Ja Abrahamin kuoleman jälkeen siunasi Jumala hänen poikansa Isaakin: Ja Isaak asui sen elävän, joka minun näkee, kaivon tykönä.

25:12 Mutta nämät ovat Ismaelin Abrahamin pojan sukukunnat, jonka Hagar Egyptiläinen Saaran piika synnytti.

25:13 Ja nämä ovat Ismaelin poikain nimet, heidän nimeinsä ja sukukuntainsa jälkeen: Ismaelin esikoinen oli Nebaot, Kedar, Abdeel, Mibsam,

25:14 Misma, Duma, Masa,

25:15 Hadar, Tema, Jetur, Naphis ja Kedma.

25:16 Nämät ovat Ismaelin lapset, ja nämät heidän nimensä, heidän kylissänsä ja kaupungeissansa: kaksitoistakymmentä ruhtinasta heidän kansoissansa.

25:17 Ja tämä on Ismaelin ikä: sata ja seitsemän neljättäkymmentä ajastaikaa: ja hän tuli riutuneeksi, ja kuoli, ja koottiin kansansa tykö.

25:18 Mutta he asuivat Hevilasta hamaan Surriin asti, joka on Egyptin kohdalla Assyriaan mentäessä. Kaikkein hänen veljeinsä kohdalle lankesi (hänen arpansa).

25:19 Ja tämä on kertomus lisakin, Aabrahamin pojan, suvusta. Aabrahamille syntyi lisak.

25:20 Ja lisak oli neljänkymmenen vuoden vanha, kun hän otti vaimokseen Rebekan, joka oli aramilaisen Betuelin tytär Mesopotamiasta ja aramilaisen Laabanin sisar.

25:21 Ja lisak rukoili Herraa vaimonsa puolesta, sillä tämä oli hedelmätön. Ja Herra kuuli hänen rukouksensa, ja hänen vaimonsa Rebekka tuli raskaaksi.

25:22 Ja lapset sysäsivät toisiaan hänen kohdussansa. Niin hän sanoi: Jos näin käy, minkätähden minä elän? Ja hän meni kysymään Herralta.

25:23 Ja Herra sanoi hänelle: Kaksi kansaa on sinun kohdussasi, kaksi heimoa erkanee sinun ruumiistasi, toinen heimo on toista voimakkaampi, vanhempi palvelee nuorempaa.

25:24 Kun hänen synnyttämisensä aika oli tullut, katso, hänen kohdussaan oli kaksoiset.

25:25 Joka ensiksi tuli hänen kohdustaan, oli ruskea ja yliyltään niinkuin karvainen vaippa; sentähden pantiin hänelle nimeksi Eesau.

25:26 Senjälkeen tuli ulos hänen veljensä, ja hän piti kädellään Eesaun kantapäätä. Ja hänelle pantiin nimeksi Jaakob. Lisak oli kuudenkymmenen vuoden vanha heidän syntyesssänsä.

25:27 Ja pojat kasvoivat suuriksi, ja Eesausta tuli taitava metsästäjä, aron mies; Jaakob sitä vastoin oli hiljainen mies, joka pysyi kotosalla.

25:28 Lisak rakasti enemmän Eesauta, sillä hän söi mielellänsä metsänriistaa, mutta Rebekka rakasti enemmän Jaakobia.

25:29 Kerran, kun Jaakob oli keittänyt itselleen keiton, tuli Eesau kedolta nälästä nääntyneenä.

25:30 Ja Eesau sanoi Jaakobille: Anna minun särpiä tuota ruskeata, tuota ruskeata keittoa, sillä minä olen nälästä nääntynyt.

25:19 Ja nämät ovat Isaakin Abrahamin pojan sukukunnat: Abraham siitti Isaakin.

25:20 Ja Isaak oli neljänkymmenen ajastaikainen, koska hän otti Rebekan Betuelin Syrialaisen tyttären Mesopotamiasta, Labanin syrialaisen sisaren, itsellensä emännäksi.

25:21 Ja Isaak rukoili \Herraa\ emäntänsä edestä; sillä hän oli hedelmätön, ja \Herra\ kuuli häntä: niin Rebekka hänen emäntänsä tuli raskaaksi.

25:22 Ja lapset sysäsivät toinen toistansa hänen kohdussansa. Niin hän sanoi: jos näin piti käymän, miksi minä olen (raskaaksi tullut?) ja meni kysymään \Herralta\.

25:23 Ja \Herra\ sanoi hänelle: kaksi kansaa ovat sinun kohdussas, ja kahtalainen väki erkanee sinun ruumiistas: mutta toinen kansa voittaa toisen, ja suurempi palvelee vähempää.

25:24 Koska aika tuli synnyttää; katso, kaksoiset olivat hänen kohdussansa.

25:25 Ensimmäinen joka tuli ulos, oli ruskia ja karvainen niinkuin vaate: sentähden kutsuivat he hänen nimensä Esau.

25:26 Senjälkeen tuli ulos hänen veljensä, joka piti kädellänsä Esaun kantapäätä, ja se kutsuivat hänen nimensä Jakob. Kuudenkymmenen ajastaikainen oli Isaak heidän syntyisssänsä.

25:27 Ja poikaiset kasvoivat, ja Esau tuli jaloksi metsä- ja peltomieheksi. Mutta Jakob oli yksivakainen mies, ja asui majoissa.

25:28 Ja Isaak rakasti Esauta; sillä hän söi mielellänsä hänen metsäsaalistansa. Mutta Rebekka rakasti Jakobia.

25:29 Koska Jakob oli keittänyt herkun, tuli Esau metsästä, ja oli väsyksissä.

25:30 Ja Esau sanoi Jakobille: anna minun syödä tästä ruskiasta herkusta: sillä minä olen väsyksissä. Sentähden kutsutaan hänen

Sentähden hän sai nimen Edom.

25:31 Mutta Jaakob sanoi: Myy minulle ensin esikoisuutesi.

25:32 Eesau vastasi: Katso, minä kuolen kuitenkin, mitä minä esikoisuudellani teen?

25:33 Jaakob sanoi: Vanno minulle ensin. Ja hän vannoi hänelle ja myi esikoisuutensa Jaakobille.

25:34 Ja Jaakob antoi Eesaulle leipää ja hernekeittoa. Ja hän söi ja joi, nousi ja meni matkoihinsa. Niin halpana Eesau piti esikoisuutensa.

26 LUKU

26:1 Mutta maahan tuli nälänhätä, toinen kuin se nälänhätä, joka oli ollut aikaisemmin, Aabrahamin päivinä. Silloin lisäk meni Abimelekin, filistealaisten kuninkaan, luo Gerariin.

26:2 Ja Herra ilmestyi hänelle ja sanoi: Älä mene Egyptiin, vaan jää asumaan maahan, jonka minä sinulle sanon.

26:3 Oleskele muukalaisena tässä maassa, ja minä olen sinun kanssasi ja siunaan sinua. Sillä sinulle ja sinun jälkeläisillesi minä annan kaikki nämä maat ja pidän valan, jonka minä olen vannonut sinun isällesi Aabrahamille.

26:4 Ja minä teen sinun jälkeläistesi luvun paljoksi kuin taivaan tähdet ja annan jälkeläisillesi kaikki nämä maat, ja sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki kansakunnat maan päällä,

26:5 sentähden että Aabraham kuuli minua ja noudatti, mitä minä noudatettavaksi annoin, minun käskyjäni, säädöksiäni ja opetuksiani.

26:6 Niin lisäk asettui Gerariin.

26:7 Ja kun sen paikkakunnan miehet kysyivät hänen vaimostansa, sanoi hän: Hän on minun sisareni. Hän näet pelkäsi sanoa: Hän on minun vaimoni, sillä hän ajatteli: Nuo miehet voivat tappa minut Rebekan tähden, sillä hän on näöltään kaunis.

nimensä Edom.

25:31 Mutta Jakob sanoi: myy minulle tänäpäpä sinun esikoisuutes.

25:32 Esau vastasi: katso, minä kuolen kuitenkin; mitä minun esikoisuudesta on?

25:33 Ja Jakob sanoi: niin vanno minulle tänäpäpä: ja hän vannoi hänelle, ja myi Jakobille esikoisuutensa.

25:34 Niin Jakob antoi Esaulle leivän, ja sen ruskian herneherkun, ja hän söi ja joi, ja nousi ja meni pois. Ja niin Esau katsoi esikoisuutensa ylö.

26 LUKU

26:1 Niin kallis aika tuli maalle sen entisen jälkeen, joka oli Abrahamin ajalla: ja Isaak meni Abimelekin Philistealaisten kuninkaan tykö Gerariin.

26:2 Niin \Herra\ ilmestyi hänelle, ja sanoi: älä mene Egyptiin, vaan asu sillä maalla, jonka minä sanon sinulle.

26:3 Ole muukalainen tällä maalla, ja minä olen sinun kanssas, ja siunaan sinua: sillä sinulle ja sinun siemenelles minä annan kaikki nämät maat, ja vahvistan sen valan, jonka minä Abrahamille sinun isälles vannonut olen.

26:4 Ja enennän sinun siemenes niinkuin taivaan tähdet: ja annan sinun siemenelles kaikki nämät maat: Ja sinun siemenes kautta pitää kaikki kansat maan päällä siunatuksi tuleman:

26:5 Sillä Abraham oli kuuliainen minun äänelleni, ja piti minun oikeuteni, käskyäni, säätyni ja lakini.

26:6 Niin Isaak asui Gerarissa.

26:7 Ja koska sen maan kansa kysyi hänen emännästänsä, sanoi hän: hän on minun sisareni; sillä hän pelkäsi sanoa: hän on minun emäntäni (ajatellen), ettei he joskus löisi minua kuoliaksi Rebekan tähden: sillä hän oli ihana kasvoilta.

26:8 Kun hän oli viipynyt siellä jonkun aikaa, niin tapahtui, että Abimelek, filistealaisten kuningas, kerran katsellessaan ulos akkunasta näki lisäksi hyväilevän vaimoansa.

26:9 Niin Abimelek kutsutti lisäksi ja sanoi: Katso, hänhän on sinun vaimosi! Miksi olet sanonut: Hän on minun sisareni? Lisäksi vastasi hänelle: Minä ajattelin, että minun muuten ehkä tapetaan hänen tähtensä.

26:10 Abimelek sanoi: Mitä oletkaan meille tehnyt! Kuinka helposti olisikaan voinut tapahtua, että joku kansasta olisi maannut sinun vaimosi kanssa, ja niin sinä olisit saattanut meidät syyhyn!

26:11 Ja Abimelek antoi käskyn kaikelle kansalle, sanoen: Joka koskee tähän mieheen tai hänen vaimoonsa, se on kuolemalla rangaistava.

26:12 Ja lisäksi kylvi siinä maassa ja sai sinä vuonna satakertaisesti, sillä Herra siunasi häntä.

26:13 Ja hän rikastui ja hyötyi hyötymistään, kunnes hänestä tuli hyvin rikas.

26:14 Ja hänellä oli laumoittain sekä pikkukarjaa että raavaskarjaa ja paljon palvelijoita, niin että filistealaiset alkoivat kadehtia häntä.

26:15 Ja filistealaiset tukkivat kaikki ne kaivot, jotka hänen isänsä palvelijat olivat kaivaneet hänen isänsä Aabrahamin päivinä, ja täyttivät ne mullalla.

26:16 Silloin Abimelek sanoi lisäksi: Mene pois luotamme, sillä sinä olet tullut paljon väkevämmäksi meitä.

26:17 Niin lisäksi lähti sieltä ja leiriytyi Gerarin laaksoon ja asui siellä.

26:18 Ja lisäksi kaivatti uudelleen auki ne vesikaivot, jotka hänen isänsä Aabrahamin päivinä olivat kaivetut, mutta jotka filistealaiset olivat Aabrahamin kuoltua tukkineet, ja antoi niille jälleen ne nimet, jotka hänen isänsä oli niille antanut.

26:19 Ja lisäksi palvelijat kaivoivat laaksossa ja löysivät sieltä kaivon, jossa oli

26:8 Ja tapahtui, koska hän siellä kappaleen aikaa viipyi, katsoi Abimelek Philistealaisten kuningas akkunasta, ja näki Isaakin hyväilevän emäntäänsä.

26:9 Niin kutsui Abimelek Isaakin, ja sanoi: katso, totisesti hän on sinun emäntäs: miksis olet sanonut: hän on minun sisareni? Ja Isaak sanoi hänelle: minä ajattelin, etten minä tapettaisi hänen tähtensä.

26:10 Abimelek sanoi: miksis tämän meille teit? olis pikaisesti tapahtunut, että joku kansasta olis maannut sinun emäntäs kanssa, ja niin sinä olisit saattanut meidän päällemme rikoksen.

26:11 Niin Abimelek antoi käskyn kaikelle kansalle, sanoen: joka ryhtyy tähän mieheen, tahi hänen emäntäänsä, hänen pitää totisesti kuoleman.

26:12 Ja Isaak kylvi sillä maalla, ja sai sinä vuonna satakertaisesti: sillä \Herra\ siunasi hänen.

26:13 Ja mies tuli voimalliseksi: ja menestyi sangen suuresti siihen asti, että hän juuri suureksi joutui.

26:14 Ja hänellä oli paljon tavaraa lampaissa ja karjassa, oli myös paljon perhettä: sentähden Philistealaiset kadehtivat häntä.

26:15 Ja he tukitsivat kaikki kaivot, jotka hänen isänsä palvelijat olivat kaivaneet, hänen isänsä Aabrahamin aikana, ja täyttivät ne mullalla.

26:16 Ja Abimelek sanoi Isaakille: mene pois meidän tyköämme: sillä sinä olet tullut paljon väkevämmäksi meitä.

26:17 Niin Isaak läksi sieltä: ja teki majansa Gerarin laaksoon, ja asui siinä.

26:18 Ja Isaak antoi jälleensä kaivaa ne vesikaivot, jotka he olivat kaivaneet hänen isänsä Aabrahamin aikana, ja jotka Philistealaiset Aabrahamin kuoleman jälkeen olivat tukinneet: ja nimitti ne niillä nimillä, joilla hänen isänsä ne kutsunut oli.

26:19 Niin kaivoivat myös Isaakin palvelijat siihen laaksoon: ja löysivät sieltä

juoksevaa vettä.

26:20 Mutta Gerarin paimenet alkoivat riidellä lisäkin paimenten kanssa, sanoen: Vesi on meidän. Niin hän kutsui kaivon Esekiksi, koska he olivat riidelleet hänen kanssaan.

26:21 Senjälkeen he kaivoivat toisen kaivon ja joutuivat riitaan siitäkin; niin hän antoi sille nimen Sitna.

26:22 Sitten hän muutti sieltä pois ja kaivoi vielä yhden kaivon. Siitä ei syntynyt riitaa. Sentähden hän nimitti sen Rehobotiksi ja sanoi: Nyt Herra on antanut meille tilaa, niin että voimme lisääntyä maassa.

26:23 Sieltä hän meni Beersebaan.

26:24 Ja Herra ilmestyi hänelle sinä yönä ja sanoi: Minä olen sinun isäsi Aabrahamin Jumala; älä pelkää, sillä minä olen sinun kanssasi ja siunaan sinua ja teen sinun jälkeläistesi luvun suureksi palvelijani Aabrahamin tähden.

26:25 Silloin hän rakensi sinne alttarin, huusi avuksi Herran nimeä ja pystytti sinne telttansa. Ja lisäkin palvelijat kaivoivat siihen kaivon.

26:26 Niin Abimelek lähti hänen luokseen Gerarista ystävänsä Ahusatin ja sotapäällikkönsä Piikolin seuraamana.

26:27 Mutta lisäkin sanoi heille: Minkätähden tulette minun luokseni, vaikka olette minulle vihamieliset ja karkoititte minut luotanne?

26:28 He vastasivat: Me olemme selvästi nähneet, että Herra on sinun kanssasi. Sentähden ajattelimme: Olkoon sinun ja meidän välillämme valallinen sopimus; me tahdomme tehdä sinun kanssasi liiton,

26:29 ettet tee meille mitään pahaa, niinkuin emme mekään ole sinuun koskeneet, vaan olemme tehneet sinulle ainoastaan hyvää ja sallineet sinun lähteä rauhassa. Sinä olet nyt Herran siunattu.

26:30 Silloin hän laittoi heille pidot, ja he söivät ja joivat.

26:31 Varhain seuraavana aamuna he vannoivat valan toisillensa; senjälkeen lisäkin päästi heidät menemään, ja he lähtivät

luontolähteen.

26:20 Mutta Gerarin paimenet riitelivät Isaakin paimenten kanssa, ja sanoivat: tämä on meidän vetemme. Niin hän kutsui sen kaivon Esek, että he riitelivät hänen kanssansa.

26:21 Niin kaivoivat he myös toisen kaivon, ja he riitelivät myös siitä: niin hän nimitti sen Sitna.

26:22 Niin hän siirsi itsensä sieltä, ja kaivoi toisen kaivon, josta ei he riidelleet. Sen tähden nimitti hän sen Rehobot, ja sanoi: nyt \Herra\ on antanut meille laviamman sian, ja on antanut meidän kasvaa maan päällä.

26:23 Sitte meni hän BerSabaan.

26:24 Niin \Herra\ ilmestyi hänelle sinä yönä ja sanoi: minä olen sinun isäs Aabrahamin Jumala: älä pelkää, sillä minä olen kanssasi, ja siunaan sinun, ja annan lisääntyä sinun siemenes, minun palveliani Aabrahamin tähden.

26:25 Ja hän rakensi siinä alttarin, ja saarnasi \Herran\ nimestä, ja teki siihen majansa: ja hänen palveliansa kaivoivat siihen kaivon.

26:26 Niin Abimelek meni hänen tykönsä Gerarista: ja Ahusat hänen ystävänsä, ja Phikol hänen sotajoukkonsa päämies.

26:27 Mutta Isaak sanoi heille: miksi te tulitte minun tyköni: ja te vainositte minua, ja ajoitte minun pois teidän tyköänne.

26:28 He sanoivat: me näimme ilmeissänsä, että \Herra\ on sinun kanssasi, sentähden me sanoimme: olkoon nyt vala meidän molempain vaiheellamme, meidän ja sinun välillä, ja me teemme liiton sinun kanssasi.

26:29 Ettet tekisi meille mitään vahinkoa, niinkuin emme mekään ole sinuun ryhtyneet, ja niinkuin emme myös tehneet sinulle muuta kuin hyvää, ja laskimme sinun rauhassa menemään. Sinä olet nyt \Herran\ siunattu.

26:30 Ja hän valmisti heille pidon, ja he söivät ja joivat.

26:31 Ja nousivat aamulla varhain, ja vannoivat toinen toisellensa, ja Isaak laski heidät menemään, ja menivät pois hänen

hänen luotaan rauhassa.

26:32 Samana päivänä lisakin palvelijat tulivat ja kertoivat hänelle kaivosta, jonka olivat kaivaneet, sanoen hänelle:

26:33 Me löysimme vettä. Ja hän antoi sille nimen Siba. Sentähden on kaupungin nimi vielä tänäkin päivänä Beerseba.

26:34 Kun Eesau oli neljäkymmenen vuoden vanha, otti hän vaimoikseen Jehuditin, heettiläisen Beerin tyttären, ja Baasematin, heettiläisen Eelonin tyttären.

26:35 Näistä tuli lisakille ja Rebekalle katkera suru.

27 LUKU

27:1 Kun lisak oli tullut vanhaksi ja hänen silmänsä olivat hämärtyneet, niin ettei hän enää voinut nähdä, kutsui hän Eesaun, vanhemman poikansa, ja sanoi hänelle: Poikani! Tämä vastasi hänelle: Tässä olen.

27:2 Niin hän sanoi: Katso, minä olen tullut vanhaksi enkä tiedä, milloin kuolen.

27:3 Ota siis aseesi, viinesi ja jousesi, ja mene kedolle ja pyydystä minulle riistaa.

27:4 Ja laita minulle herkkuruoka, minun mieliruokani, ja tuo se syödäkseni, että minä siunaisin sinut, ennenkuin kuolen.

27:5 Mutta Rebekka kuuli, kuinka lisak puhui pojallensa Eesaulle. Ja kun Eesau oli lähtenyt kedolle pyydystämään riistaa, tuodakseen isällensä,

27:6 puhui Rebekka pojalleen Jaakobille sanoen: Katso, minä kuulin sinun isäsi puhuvan veljellesi Eesaulle ja sanovan:

27:7 Tuo minulle riistaa ja laita minulle herkkuruoka syödäkseni, että siunaisin sinut Herran edessä, ennenkuin kuolen.

27:8 Kuule siis, poikani, mitä sanon, ja tee, mitä minä käsken:

27:9 mene laumaan ja ota sieltä minulle kaksi hyvää vohlaa laittaakseni niistä

tyköönsä rauhassa.

26:32 Sinä samana päivänä tulivat Isaakin palvelijat, ja ilmoittivat hänelle kaivosta, jonka he kaivaneet olivat, ja sanoivat hänelle: me löysimme veden.

26:33 Ja hän kutsui hänen Saba: siltä nimitetään kaupunki BerSaba, hamaan tähän päivään asti.

26:34 Koska Esau oli neljäkymmenen ajastaikainen, otti hän Juditin Hetiläisen Berin tyttären emännäksensä: Ja Basmatin Hetiläisen Elonin tyttären:

26:35 Jotka olivat Isaakille ja Rebekalle mielikarvaudeksi.

27 LUKU

27:1 Ja tapahtui, koska Isaak tuli vanhaksi, ja hänen silmänsä pimiäksi, ettei hän nähnyt, niin kutsui hän Esaun vanhemman poikansa, ja sanoi hänelle: minun poikani: hän vastasi häntä: tässä minä olen.

27:2 Ja hän sanoi: katso, minä olen vanhennut: enkä tiedä minun kuolemanpäivääni.

27:3 Ota siis nyt sinun kalus, viines ja joutses; ja mene kedolle, ja pyydä minulle metsän-otus.

27:4 Ja tee minulle himoruokaa, senkaltaista jota minä rakastan, ja tuo syödäkseni: että minun sieluni siunais sinua, ennenkuin minä kuolen.

27:5 Mutta Rebekka kuuli Isaakin näitä puhuvan poikansa Esaun kanssa. Ja Esau meni metsään, pyytämään metsänotusta, tuodaksensa.

27:6 Niin puhui Rebekka pojallensa Jakobille, sanoen: katso, minä kuulin isäs puhuvan veljes Esaun kanssa, ja sanovan:

27:7 Tuo minulle metsänotus, ja tee minulle himoruokaa syödäkseni; että siunaisin sinua \Herran\ edessä, ennen kuin minä kuolen.

27:8 Niin kuule nyt poikani minun ääneni, mitä minä sinulle käsken.

27:9 Mene laumaan, ota sieltä minulle kaksi hyvää vohlaa; tehdäkseni isälles niistä

isällesi herkkuruuan, hänen mieliruokansa.
27:10 Ja sinun on vietävä se isäsi syödä, että hän siunaisi sinut, ennenkuin kuolee.

27:11 Mutta Jaakob sanoi äidillensä Rebekalle: Katso, veljeni Eesau on karvainen, mutta minä olen sileäihoinen.

27:12 Entä jos isäni tunnustelee minua? Silloin minä joudun hänen silmissään pilkkaajaksi ja hankin itselleni kirouksen enkä siunausta.

27:13 Hänen äitinsä sanoi hänelle: Kohdatkoon se kirous minua, poikani; kuule vain, mitä minä sanon, mene ja nouda.

27:14 Niin hän meni noutamaan ne ja toi ne äidilleen; ja hänen äitinsä laittoi herkkuruuan, hänen isänsä mieliruuan.

27:15 Ja Rebekka otti vanhemman poikansa Eesaun parhaat vaatteet, jotka olivat hänen hallussaan talossa, ja puki ne nuoremman poikansa Jaakobin ylle.

27:16 Mutta vohlain nahat hän kääri hänen käsiinsä ja paljaaseen kaulaansa.

27:17 Sitten hän antoi herkkuruuan ynnä leipomansa leivän poikansa Jaakobin käteen.

27:18 Ja Jaakob meni isänsä luo ja sanoi: Isäni! Hän vastasi: Tässä olen; kuka sinä olet, poikani?

27:19 Jaakob sanoi isällensä: Minä olen Eesau, esikoisesi. Olen tehnyt, niinkuin käskit minun tehdä; nouse istumaan ja syö riistaani, siunataksesi minut.

27:20 Mutta lisak sanoi pojalleen: Kuinka olet, poikani, niin pian löytänyt? Hän vastasi: Herra, sinun Jumalasi, johdatti sen minun eteeni.

27:21 Niin lisak sanoi Jaakobille: Tulehan lähemmä, poikani, tunnustellakseni, oletko sinä poikani Eesau vai etkö.

27:22 Ja Jaakob astui isänsä lisakin luo, ja tämä tunnusteli häntä ja sanoi: Ääni on Jaakobin ääni, mutta kädet ovat Eesaun kädet.

himoruokaa, niinkuin hän rakastaa.

27:10 Ja vie se isälles hänen syödäksensä; että hän siunaisi sinua, ennen kuin hän kuolee.

27:11 Niin Jakob sanoi äidillensä Rebekalle: katso, veljeni Esau on karvainen, mutta minä olen paljas.

27:12 Mitämaks, isäni sivelee minua, ja luulee minun häntä pettävän: ja minä saatan päälleni kirouksen, ja en siunausta.

27:13 Niin hänen äitinsä sanoi hänelle: sinun kiroukses tulkoon minun päälleni, minun poikani: ainoastansa ole minun äänelleni kuuliainen, mene ja tuo se minulle.

27:14 Niin hän meni ja otti ja toi äidillensä; ja hänen äitinsä valmisti himoruan, jota hänen isänsä rakasti.

27:15 Ja Rebekka otti vanhemman poikansa Eesaun parhaat vaatteet, jotka huoneessa hänen tykönänsä olivat: ja puetti nuoremman poikansa Jakobin niihin.

27:16 Vaan vohlain nahat kääri hän hänen käsiinsä, ja paljaaseen kaulaansa.

27:17 Ja antoi sen himoruan ja leivän, kun hän valmistanut oli, poikansa Jakobin käteen.

27:18 Ja hän tuli isänsä tykö, ja sanoi: minun isäni. Hän vastasi: tässä minä olen. Kukas olet, minun poikani.

27:19 Jakob sanoi isällensä: minä olen Esau sinun esikoises; minä olen niin tehnyt kuin sinä minulle käskit: nouse siis, istu, ja syö minun saalistani, että sinun sielusi siunaisi minua.

27:20 Mutta Isaak sanoi pojallensa: minun poikani, kuinkas olet niin nopiasti löytänyt? ja hän vastasi: \Herra\ sinun Jumalasi antoi minun sen kohdata.

27:21 Niin sanoi Isaak Jakobille: tules tänne minun poikani sivelläkseni: jos olet minun poikani Esau taikka et.

27:22 Niin Jakob astui isäntä Isaakin tykö: ja kuin hän sively häntä, sanoi hän: ääni on Jakobin ääni, mutta kädet ovat Eesaun kädet.

27:23 Eikä lisäks tuntenut häntä, sillä hänen kätensä olivat karvaiset, niinkuin hänen veljensä Eesaun kädet, ja hän siunasi hänet.

27:24 Vielä hän kysyi: Oletko sinä todella minun poikani Eesau? Hän vastasi: Olen.

27:25 Silloin hän sanoi: Tuo ruoka minulle, syödäkseni poikani riistaa, että siunaisin sinut. Niin hän toi hänelle sen, ja hän söi; ja hän tarjosi hänelle viiniä, ja hän joi.

27:26 Senjälkeen hänen isänsä lisäks sanoi hänelle: Tule tänne ja suutele minua, poikani.

27:27 Hän astui hänen luokseen ja suuteli häntä. Niin lisäks tunsu hänen vaatteidensa hajun ja siunasi hänet, sanoen: Katso, minun poikani tuoksu on kuin kedon tuoksu, jonka Herra on siunannut.

27:28 Jumala antakoon sinulle taivaan kastetta ja maan lihavuutta, jyviä ja viiniä yllin kyllin.

27:29 Kansat palvelkoot sinua, kansakunnat sinua kumartakoot. Ole veljiesi herra, ja äitisi pojat kumartakoot sinua. Kirottu olkoon, joka sinua kiroaa, siunattu, joka sinua siunaa.

27:30 Kun lisäks oli ehtinyt siunata Jaakobin ja tämä juuri oli lähtenyt isänsä lisäksin luota, niin hänen veljensä Eesau tuli kotiin metsästä.

27:31 Ja hänkin laittoi herkkuruuan, vei sen isälleen ja sanoi isälleen: Nouse, isäni, ja syö poikasi riistaa, siunataksesi minut.

27:32 Hänen isänsä lisäks kysyi häneltä: Kuka olet? Hän vastasi: Minä olen poikasi Eesau, sinun esikoisesi.

27:33 Silloin lisäks säikähtyi kovin ja sanoi: Kuka sitten oli se metsästäjä, joka toi minulle riistaa, niin että minä, ennenkuin sinä tulit, söin kaikkea ja siunasin hänet? Siunattu hän myös on oleva.

27:34 Kun Eesau kuuli isänsä sanat, puhkesi hän valittamaan äänekkäästi ja haikeasti ja sanoi isälleen: Siunaa minutkin,

27:23 Ja ei tuntenut häntä: sillä hänen kätensä olivat niinkuin Eesaun veljensä kädet, karvaiset: ja niin hän siunasi häntä.

27:24 Ja sanoi hänelle: oletkos minun poikani Esau? hän vastasi: olen.

27:25 Niin hän sanoi: tuo siis tänne syödäkseni minun poikani saalista, että minun sieluni siunaisi sinua: niin hän toi sen hänelle, ja hän söi, toi myös hänelle viinaa, ja hän joi.

27:26 Ja Isaak hänen isänsä sanoi hänelle: tules nyt liki, minun poikani, ja anna minun suuta.

27:27 Ja hän astui liki, ja suuta antoi hänen. Niin hän tunsu hänen vaatteensa hajun, ja siunasi häntä, ja sanoi: katso, minun poikani haju, on niinkuin kedon haju, jonka \Herra\ siunannut on.

27:28 Jumala antakoon sinulle taivaan kasteesta, ja maan lihavuudesta; yltäkyllä jyviä ja viinaa.

27:29 Kansat palvelkoon sinua, ja sukukunnat kumartakoon sinua. Ole sinun veljeis herra, ja sinun äitis lapset langetkoon sinun jalkais juureen: kirottu olkoon se, joka sinua kiroo, ja siunattu olkoon se, joka sinua siunaa.

27:30 Koska Isaak oli päättänyt siunauksensa Jakobille, ja Jakob siitä siihen oli lähtenyt isänsä Isaakin tyköä; niin Esau hänen veljensä tuli pyydyksiltänsä.

27:31 Ja hän myös valmisti himoruan, ja vei isällensä, ja sanoi hänelle: nouskaan minun isäni, ja syökään poikansa saalista, että sinun sielusi siunaisi minua.

27:32 Niin vastasi Isaak hänen isänsä häntä: kukas olet? hän sanoi: minä olen sinun poikas, sinun esikoises Esau.

27:33 Niin Isaak vapisi hämmästyksestä sangen kovin, ja sanoi: kuka? kussasta siis se metsämies on, joka minulle sen toi? ja minä söin kaikista, ennen kuin sinä tulit ja minä siunasin hänen: hänen pitää myös siunatun oleman.

27:34 Koska Esau kuuli isänsä puheen, huusi hän suurella äänellä, ja hänen mielensä tuli sangen karvaaksi: ja hän sanoi isällensä:

isäni!

27:35 Mutta hän vastasi: Veljesi tuli kavalasti ja riisti sinulta siunauksen.

27:36 Niin hän sanoi: Oikeinpa häntä kutsutaankin Jaakobiksi. Sillä hän on nyt kahdesti minut pettänyt: esikoisuuteni hän on minulta vienyt, ja katso, nyt hän riisti minulta myöskin siunauksen. Ja hän kysyi: Eikö sinulla ole mitään siunausta minun varalleni?

27:37 Ja lisä vastasi ja sanoi Eesaulle: Katso, minä olen asettanut hänet sinun herraksesi ja antanut kaikki hänen veljensä hänelle palvelijoiksi sekä varustanut hänet jyvillä ja viinillä; mitä voisin enää tehdä sinun hyväksesi, poikani?

27:38 Eesau sanoi isällensä: Tuo yksi ainoa siunausko sinulla vain onkin, isäni? Siunaa myöskin minut, isäni! Ja Eesau korotti äänensä ja itki.

27:39 Niin hänen isänsä lisä vastasi ja sanoi hänelle: Katso, sinun asuinsijasi on oleva kaukana lihavasta maasta ja vailla taivaan kastetta ylhäältä.

27:40 Miekkaasi varassa sinä olet elävä ja palveleva veljeäsi. Mutta valtoimena kierrellen sinä riisit hänen ikeensä niskaltasi.

27:41 Ja Eesau alkoi vihata Jaakobia siunauksen tähden, jolla hänen isänsä oli hänet siunannut; ja Eesau ajatteli itsekseen: Pian tulee aika, jolloin suremme isäämme; silloin minä tapan veljeni Jaakobin.

27:42 Mutta Rebekalle ilmoitettiin hänen vanhemman poikansa Eesaun aikeista; ja hän kutsutti luokseen nuoremman poikansa Jaakobin ja sanoi hänelle: Katso, veljesi Eesau uhkaa kostaa sinulle ja tappaa sinut.

27:43 Kuule siis, mitä sanon, poikani: nouse ja pakene minun veljeni Laabanin luo Harraniin

27:44 ja jää hänen luokseen joksikin aikaa, kunnes veljesi kiukku asettuu,

27:45 kunnes veljesi lakkaa sinua vihaamasta ja unhottaa, mitä olet hänelle

siunaa myös minuakin, minun isäni.

27:35 Niin hän sanoi: sinun veljes on tullut kavaluudella, ja vienyt pois siunauksen sinulta.

27:36 Niin hän sanoi: eiköstä hän myös oikein kutsuta Jakob? sillä hän jo kahdesti minun on polkenut, minun esikoisuuteni hän sai, ja katso, nyt hän vei pois minun siunaukseni minulta: ja hän sanoi: etkös yhtäkään siunausta minun varakseni pitänyt?

27:37 Niin vastasi Isaak, ja sanoi Esaulle: Katso, minä olen asettanut hänen sinun herrakses, ja kaikki hänen veljensä olen minä hänelle palveliaksi pannut, jyvillä ja viinalla olen minä hänen varustanut: mitästä minä siis nyt sinulle teen, minun poikani?

27:38 Ja Esau sanoi isällensä: yksiköstä siunaus sinulla vaivoin onkin, minun isäni? siunaa myös minuakin, minun isäni: ja Esau korotti äänensä ja itki.

27:39 Niin vastasi Isaak, hänen isänsä, ja sanoi hänelle: Katso, lihava asuinsia pitää sinulla oleman maan päällä, ja kastetta taivaasta ylhäältä.

27:40 Sinun miekallas pitää sinun elättämän itses, ja palveleman sinun veljeäs. Ja tapahtuu, että sinä myös tulet herraksi, ja särjet hänen ikeensä niskastas.

27:41 Ja Esau vihastui Jakobin päälle siunauksen tähden, jolla hänen isänsä hänen siunannut oli; ja sanoi sydämässään: minun isäni murhepäivät lähestyvät: ja minä tapan veljeni Jakobin.

27:42 Mutta Rebekalle ilmoitettiin Esaun hänen vanhemman poikansa sanat: joka lähetti ja kutsui Jakobin nuoremman poikansa, ja sanoi hänelle: katso, veljes Esau lohduttaa itsiänsä siitä, että hän sinun tappaa.

27:43 Nyt, minun poikani, ole minun äänelleni kuuliainen: valmista sinus ja pakene kohta minun veljeni Labanin tykö Haraniin.

27:44 Ja ole hänen tykönänsä kappale aikaa: siihenasti että veljes kiukku asettuu.

27:45 Ja siihenasti että hänen vihansa lakkaa sinusta, ja hän unhottaa mitäs häntä vastaan

tehnyt. Sitten minä lähetän noutamaan sinut sieltä. Minkätähden menettäisin teidät molemmat samana päivänä!

27:46 Ja Rebekka sanoi lisakille: Minä olen kyllästynyt elämäni Heetin tyttären tähden. Jos Jaakobkin ottaa vaimon Heitin tyttäristä, tässä maassa syntyneen, sellaisen kuin nämä, niin mitä varten minä enää elän?

28 LUKU

28:1 Silloin lisak kutsui Jaakobin ja siunasi hänet; hän käski häntä ja sanoi hänelle: Älä ota vaimoksesi ketään Kanaanin tyttäristä,

28:2 vaan nouse ja mene Mesopotamiaan, isoisäsi Betuelin kotiin, ja ota sieltä itsellesi vaimo enosi Laabanin tyttäristä.

28:3 Ja Jumala, Kaikkivaltias, siunatkoon sinua ja antakoon sinun tulla hedelmälliseksi ja lisääntyä, niin että sinusta tulee suuri kansojen joukko.

28:4 Ja hän suokoon sinulle Aabrahamin siunauksen, sinulle ynnä sinun jälkeläisillesi, että saisit omaksesi maan, jossa sinä muukalaisena asut ja jonka Jumala on antanut Aabrahamille.

28:5 Niin lisak lähetti Jaakobin matkalle, ja hän lähti Mesopotamiaan Laabanin luo, joka oli aramilaisen Betuelin poika ja Rebekan, Jaakobin ja Eesaun äidin, veli.

28:6 Kun Eesau näki, että lisak oli siunannut Jaakobin ja lähettänyt hänet Mesopotamiaan ottamaan sieltä itselleen vaimoa - sillä hän oli siunannut hänet, käskenyt häntä ja sanonut: Älä ota vaimoa Kanaanin tyttäristä -

28:7 ja että Jaakob oli totellut isäänsä ja äitiänsä ja lähtenyt Mesopotamiaan,

28:8 silloin hän huomasi, että Kanaanin tyttäret olivat hänen isälleen lisakille vastenmieliset;

28:9 ja niin Eesau meni Ismaelin luo ja otti Mahalatin, Aabrahamin pojan Ismaelin tyttären, Nebajotin sisaren, vaimokseen

tehnyt olet. Niin minä lähetän ja tuotan sinun sieltä. Miksi teidän molempain pitäis yhtenä päivänä minulta tuleman pois?

27:46 Ja Rebekka sanoi Isaakille: minä suutun minun elämäni, Hetin tytärten tähden: jos Jakob ottaa vaimon Hetin tyttäristä, jotka ovat niinkuin tämän maan tyttäret, mitä minun sitte auttaa elämään?

28 LUKU

28:1 Niin Isaak kutsui poikansa Jakobin ja siunasi häntä, käski ja sanoi hänelle: älä ota emäntää Kanaanin tyttäristä.

28:2 Vaan valmista ja mene Mesopotamiaan, Betuelin sinun äitis isän huoneeseen: ja ota sinulles sieltä emäntä, Labanin sinun enos tyttäristä.

28:3 Ja Jumala kaikkivaltias siunatkoon sinua, ja tehköön sinun hedelmälliseksi ja enätköön sinun, ettäs tulisit (suureksi) kansain joukoksi.

28:4 Antakoon myös sinulle Aabrahamin siunauksen, sinulle ja sinun siemenelles sinun kanssa: periäkses sitä maata, jossas muukalainen olet, jonka Jumala Aabrahamille antanut on.

28:5 Niin lähetti Isaak Jakobin tyköänsä menemään Mesopotamiaan, Labanin, Betuelin Syrialaisen pojan tykö, Rebekan, Jakobin ja Esaun äidin, veljen.

28:6 Koska Esau näki, että Isaak oli siunannut Jakobin, ja lähettänyt hänen Mesopotamiaan ottamaan sieltä itsellensä emäntää: ja että hän, sittekuin hän hänen siunannut oli, käski häntä ja sanoi: ei sinun pidä ottaman emäntää Kanaanin tyttäristä.

28:7 Ja että Jakob oli isällensä ja äidillensä kuuliainen; ja meni Mesopotamiaan.

28:8 Esau näki myös, ettei Isaak hänen isänsä voinut nähdä Kanaanin tyttäriä;

28:9 Meni Esau Ismaelin tykö: ja otti Mahalatin Ismaelin Aabrahamin pojan tyttären, Nabojotin sisaren, emännäksensä, paitsi

entisten lisäksi.

28:10 Niin Jaakob lähti Beersebastasta mennäksensä Harraniin.

28:11 Ja hän osui erääseen paikkaan, johon yöpyi, sillä aurinko oli laskenut; ja hän otti sen paikan kivistä yhden, pani sen päänsä alaiseksi ja asettui nukkumaan siihen paikkaan.

28:12 Niin hän näki unta, ja katso, maan päälle oli asetettu tikapuut, joiden pää ulottui taivaaseen, ja katso, Jumalan enkelit kulkivat niitä myöten ylös ja alas.

28:13 Ja katso, Herra seisoi hänen edessään ja sanoi: Minä olen Herra, sinun isäsi Aabrahamin Jumala ja lisäkin Jumala. Tämän maan, jonka päällä sinä makaat, minä annan sinulle ja sinun jälkeläisillesi.

28:14 Ja sinun jälkeläistesi paljous on oleva kuin maan tomu, ja sinä leviät länteen ja itään, pohjoiseen ja etelään, ja sinussa ja sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki sukukunnat maan päällä.

28:15 Ja katso, minä olen sinun kanssasi ja varjelen sinua, missä ikinä kuljet, ja saatan sinut takaisin tähän maahan; sillä minä en jätä sinua, ennenkuin olen toteuttanut sen, minkä minä olen sinulle puhunut.

28:16 Silloin Jaakob heräsi unestansa ja sanoi: Herra on totisesti tässä paikassa, enkä minä sitä tiennyt.

28:17 Ja pelko valtasi hänet, ja hän sanoi: Kuinka peljättävä onkaan tämä paikka! Tässä on varmasti Jumalan huone ja taivaan portti.

28:18 Ja Jaakob nousi varhain aamulla, otti kiven, jonka hän oli pannut päänsä alaiseksi, ja nosti sen pystyyn patsaaksi ja vuodatti öljyä sen päälle.

28:19 Ja hän kutsui paikan Beeteliksi; mutta ennen oli kaupungin nimenä Luus.

28:20 Ja Jaakob teki lupauksen, sanoen: Jos Jumala on minun kanssani ja varjelee minut sillä tiellä, jota nyt kuljen, ja antaa minulle leipää syödäkseni ja vaatteita pukeutuakseni,

entisiä.

28:10 Niin Jakob läksi BerSabasta: ja meni Haraniin.

28:11 Ja joutui yhteen paikkaan, ja oli siinä yötä: sillä aurinko oli laskenut, ja otti kiven siitä paikasta, ja pani päänsä alaiseksi, ja makasi siinä paikassa.

28:12 Ja näki unta, ja katso, tikapuut seisoivat maan päällä, joiden pää ulottui taivaaseen: ja katso, Jumalan enkelit kävivät ylös ja alas niitä myöten.

28:13 Ja katso, \Herra\ seisoi niiden päällä, ja sanoi: Minä olen \Herra\, Abrahamin sinun isäs Jumala, ja Isaakin Jumala: tämän maan, jonka päällä sinä makaat, annan minä sinulle ja sinun siemenelles.

28:14 Ja sinun siemenes pitää oleman niinkuin maan tomu, ja sinun pitää leviämän länteen ja itään, pohjaan ja etelään päin. Ja sinussa pitää kaikki sukukunnat maan päällä siunatuksi tuleman, ja sinun siemenessäsi.

28:15 Ja katso, minä olen sinun kanssas, ja varjelen sinua, kuhunkas ikänänsä joudut, ja saatan sinun jälleensä tälle maalle: sillä en minä hylkää sinua siihenasti, että minä kaikki teen, mitä minä sinulle puhunut olen.

28:16 Koska Jakob heräsi unestansa, niin hän sanoi: totisesti on \Herra\ tässä paikassa: ja en minä sitä tietänyt.

28:17 Niin hän pelkäsi, ja sanoi: kuinka peljättävä on tämä paikka! ei tässä muu ole kuin Jumalan huone ja taivaan ovi.

28:18 Ja Jakob nousi varhain aamulla, ja otti kiven, jonka hän oli pannut päänsä alaiseksi, ja pani sen pystyälle muistopatsaaksi: ja vuodatti öljyä sen päälle.

28:19 Kutsui siis sen paikan BetEl; vaan muinaisiin aikoihin se kutsuttiin Luts.

28:20 Niin Jakob teki lupauksen, sanoen: jos Jumala on minun kanssani, ja varjelee minua tällä tiellä, jota minä vaellan, antaa myös minulle leipää syödäkseni, ja vaatetta verhokseni:

28:21 niin että saan palata rauhassa isäni kotiin, niin on Herra oleva minun Jumalani;
28:22 ja tämä kivi, jonka olen patsaaksi pystyttänyt, on oleva Jumalan huone, ja kaikesta, mitä minulle suot, minä totisesti annan sinulle kymmenykset.

29 LUKU

29:1 Ja Jaakob lähti matkaan ja tuli Idän miesten maalle.
29:2 Ja katso, hän huomasi kedolla kaivon, ja katso, sen ääressä makasi kolme lammaislaumaa, sillä siitä kaivosta oli tapana juottaa laumoja. Ja kaivon suulla oli suuri kivi.
29:3 Sillä sinne koottiin kaikkien laumojen kokoontua sinne ja sitten vieritettiin kivi kaivon suulta ja juotettiin lampaat, jonka jälkeen kivi taas pantiin paikoilleen kaivon suulle.
29:4 Ja Jaakob sanoi heille: Veljeni, mistä te olette? He vastasivat: Harranista olemme.
29:5 Hän kysyi heiltä: Tunnetteko Laabanin, Naahorin pojan? He vastasivat: Tunnetämme.
29:6 Ja hän kysyi heiltä: Voiko hän hyvin? He vastasivat: Hyvin hän voi; ja katso, Raakel, hänen tyttärensä, tulee tuolla lammasten kanssa.
29:7 Hän sanoi: Vielä on täysi päivä ja liian aikaista koota lauma; juottakaa lampaat ja viekää ne takaisin laitumelle.
29:8 He vastasivat: Emme voi, ennenkuin kaikki laumat ovat koolla ja kivi on vieritetty kaivon suulta; sitten juotamme lampaat.
29:9 Hänen vielä puhuessaan heidän kanssaan tuli Raakel isänsä lammasten kanssa, sillä hänen oli tapana olla paimenessa.
29:10 Kun Jaakob näki Raakelin, enonsa Laabanin tyttären, ja enonsa Laabanin lampaat, astui hän esiin ja vieritti kiven kaivon suulta ja juotti enonsa Laabanin lampaat.

28:21 Ja tulen takaperin rauhassa kotia isäni tykö: ja \Herra\ on minun Jumalani.
28:22 Niin tämä kivi, jonka minä panin pystyälle muistopatsaaksi, pitää oleman Jumalan huone: ja kaikista, jotkas minulle annat, annan minä tosin sinulle kymmenykset.

29 LUKU

29:1 Niin Jakob läksi matkaan: ja tuli itäiselle maalle.
29:2 Ja katseli ympärillensä, ja katso, kaivo oli kedolla. Ja katso, siellä makasi myös kolme lammaislaumaa sen tykönä, sillä siitä kaivosta juottivat he laumat: ja suuri kivi oli kaivon suulla.
29:3 Sillä sinne koottiin kaikki laumat, ja vieritettiin kivi kaivon suulta, ja he juottivat lampaista: ja vierittivät kiven jälleen siallensa kaivon suulle.
29:4 Ja Jakob sanoi heille: minun veljeni, kusta te olette? he vastasivat: Haranista me olemme.
29:5 Hän sanoi heille: tunnetteko Labanin, Nahorin pojan? he sanoivat: tunnetämme kyllä.
29:6 Hän sanoi: onko hän rauhassa? he vastasivat: rauhassa hän on. Ja katso, Rakel hänen tyttärensä tulee lammasten kanssa.
29:7 Niin hän sanoi: katso, vielä on paljon päivää, eikä vielä ole aika karjaa koota: niin juottakaa siis lampaista, menkää ja kaitkaat heitä.
29:8 He sanoivat: emme saa siihenasti kuin kaikki laumat kootaan, ja vieritämme kiven kaivon suulta, juottaaksemme lampaat.
29:9 Vielä hänen puhussaan heidän kanssansa, tuli Rakel isänsä lammasten kanssa: sillä hän kaitsi lampaista.
29:10 Ja tapahtui, koska Jakob näki Rakelin enonsa Labanin tyttären, ja enonsa Labanin lampaat: niin meni Jakob hänen tykönsä, ja vieritti kiven kaivon suulta. Ja juotti enonsa Labanin lampaat.

29:11 Ja Jaakob suuteli Raakelia ja korotti äänensä ja itki.

29:12 Niin Jaakob ilmoitti Raakelille, että hän oli hänen isänsä sukulainen ja Rebekan poika; ja Raakel riensi pois ja ilmoitti sen isällensä.

29:13 Kun Laaban kuuli kerrottavan Jaakobista, sisarensa pojasta, riensi hän häntä vastaan, syleili ja suuteli häntä ja toi hänet kotiinsa; ja hän kertoi Laabanille kaikki, mitä oli tapahtunut.

29:14 Ja Laaban sanoi hänelle: Niin, sinä olet minun luutani ja lihaani. Ja hän asui hänen luonaan kuukauden päivät.

29:15 Ja Laaban sanoi Jaakobille: Olet tosin sukulaiseni, mutta palvelisitko silti minua palkatta? Sano minulle, mikä on palkkasi oleva.

29:16 Mutta Laabanilla oli kaksi tytärtä; vanhemman nimi oli Leea, nuoremman nimi oli Raakel.

29:17 Ja Leealla oli sameat silmät, mutta Raakelilla oli kaunis vartalo ja kauniit kasvot.

29:18 Ja Jaakob rakasti Raakelia; niin hän sanoi: Minä palvelen sinua seitsemän vuotta saadakseni Raakelin, nuoremman tyttäresi.

29:19 Laaban vastasi: Parempi on, että annan hänet sinulle, kuin että antaisin hänet jollekin toiselle; jää luokseni.

29:20 Jaakob palveli siis seitsemän vuotta saadakseen Raakelin, ja ne tuntuivat hänestä muutamilta päiviltä; niin hän rakasti häntä.

29:21 Senjälkeen Jaakob sanoi Laabanille: Anna minulle vaimoni, sillä aikani on nyt kulunut umpeen, mennäkseni hänen tykönsä.

29:22 Silloin Laaban kutsui kokoon kaikki sen paikkakunnan asukkaat ja laittoi pidot;

29:23 mutta illalla hän otti tyttärensä Leean ja vei hänet hänen luokseen; ja hän yhtyi häneen.

29:24 Ja Laaban antoi orjattarensa Silpan tyttärellensä Leelle orjattareksi.

29:11 Ja Jakob suuta antoi Rakelin: ja korotti äänensä ja itki.

29:12 Ja ilmoitti hänelle, että hän oli hänen isänsä veli, Rebekan poika. Niin juoksi hän ja ilmoitti sen isällensä.

29:13 Ja koska Laban kuuli sanoman Jakobista sisarensa pojasta, juoksi hän häntä vastaan, ja otti hänen syliinsä, ja suuta antoi hänen, ja vei hänen huoneesensa: ja hän jutteli Labanille kaiken asian.

29:14 Niin sanoi Laban hänelle: tosin sinä olet minun luuni ja lihani. Ja hän oli hänen tykönänsä koko kuukauden.

29:15 Sitte sanoi Laban Jakobille: vaikkas olet minun veljeni, palveletkos sentähden minua ilman mitäkään? ilmoita minulle, mikä sinun palkkas olis.

29:16 Ja Labanilla oli kaksi tytärtä: vanhemman nimi oli Lea, ja nuoremman nimi oli Rakel.

29:17 Mutta Lea oli pehmiä silmistä; vaan Rakel oli kauniin muotoinen, ja ihana kasvoilta.

29:18 Ja Jakob rakasti Rakelia: ja sanoi: minä palvelen sinua seitsemän ajastaikaa Rakelin, sinun nuoremman tyttäres tähden.

29:19 Laban vastasi: parempi on, että minä annan sinulle, kuin jollekin toiselle: ole minun tykönäni.

29:20 Niin palveli Jakob Rakelin tähden seitsemän ajastaikaa: ja ne olivat hänen silmissänsä niinkuin muutamat päivät, rakastaissansa häntä.

29:21 Ja Jakob sanoi Labanille: anna minun emäntäni minulle: sillä minun aikani on täytetty mennä hänen tykönsä.

29:22 Niin Laban kutsui kokoon kaiken sen paikkakunnan miehet, ja piti häät.

29:23 Mutta ehtona otti hän tyttärensä Lean, ja vei sen hänen tykönsä: ja hän makasi sen tykönä.

29:24 Ja Laban antoi tyttärellensä Lealle piikansa Silpan piiksi.

29:25 Aamulla hän näki, että se oli Leea. Ja hän sanoi Laabanille: Mitä oletkaan minulle tehnyt? Olenhan palvellut sinua saadakseni Raakelin! Miksi petit minut?

29:26 Laaban vastasi: Ei ole meidän maassamme tapana antaa nuorempaa ennen vanhempaa.

29:27 Vietä nyt vain tämä hääviikko loppuun, niin annetaan sinulle toinenkin, kunhan olet palveluksessani vielä toiset seitsemän vuotta.

29:28 Ja Jaakob suostui siihen, ja kun hän oli viettänyt sen viikon loppuun, antoi Laaban myöskin tyttärensä Raakelin hänelle vaimoksi.

29:29 Ja Laaban antoi orjattarensa Bilhan tyttärellensä Raakelille orjattareksi.

29:30 Ja hän yhtyi myös Raakeliin, ja Raakel oli hänelle rakkaampi kuin Leea; ja hän palveli Laabanin luona vielä toiset seitsemän vuotta.

29:31 Ja kun Herra näki, että Leeaa hyljittiin, avasi hän hänen kohtunsa; mutta Raakel oli hedelmätön.

29:32 Niin Leea tuli raskaaksi ja synnytti pojan ja antoi hänelle nimen Ruuben, sanoen: Herra on nähnyt minun kurjuuteni; nyt on mieheni rakastava minua.

29:33 Ja hän tuli jälleen raskaaksi ja synnytti pojan ja sanoi: Herra on kuullut, että minua hyljitään, ja on antanut minulle myös tämän. Niin hän antoi hänelle nimen Simeon.

29:34 Ja hän tuli jälleen raskaaksi ja synnytti pojan ja sanoi: Nyt kai mieheni vihdoinkin kiintyy minuun, sillä olenhan synnyttänyt hänelle kolme poikaa. Sentähden hän antoi hänelle nimen Leevi.

29:35 Ja hän tuli vieläkin raskaaksi ja synnytti pojan ja sanoi: Nyt minä kiitän Herraa. Sentähden hän antoi hänelle nimen Juuda. Sitten hän lakkasi synnyttämästä.

30 LUKU

30:1 Kun Raakel näki, ettei hän synnyttänyt

29:25 Aamulla, katso, se oli Lea. Ja hän sanoi Labanille: miksis tämän minulle teit? enkö minä Rakelin tähden palvellut sinua? miksis minun petit?

29:26 Vastasi Laban: ei niin ole meidän maan tapa, että nuorempi annetaan ennen vanhempaa.

29:27 Täytä tämän viikko; niin se myös sinulle annetaan, siitä palveluksesta kun sinä palvelet minua vielä toiset seitsemän ajastaikaa.

29:28 Jakob teki niin, ja täytti hänen viikkonsa: ja hän antoi hänelle tyttärensä Rakelin emännäksi.

29:29 Ja Laban antoi tyttärellensä Rakelille piikansa Bilhan, piiksi.

29:30 Niin hän makasi myös Rakelin kanssa, ja piti Rakelin rakkaampana kuin Lean; ja palveli häntä vielä toiset seitsemän ajastaikaa.

29:31 Ja koska \Herra\ näki Lean katsottavan ylön, teki hän hänen hedelmälliseksi; mutta Rakel oli hedelmätön.

29:32 Niin Lea tuli raskaaksi, ja synnytti pojan, ja kutsui hänen nimensä Ruben, ja sanoi: \Herra\ on katsonut minun ahdistukseni puoleen, nyt siis minun mieheni rakastaa minua.

29:33 Ja hän taas tuli raskaaksi, ja synnytti pojan, ja sanoi: \Herra\ on kuullut minua katsottavan ylön, ja on myös tämän minulle antanut: ja kutsui hänen nimensä Simeon.

29:34 Ja hän jälleen tuli raskaaksi ja synnytti pojan, ja sanoi: nyt taas minun mieheni pysyy minun tykönäni: sillä minä synnytin hänelle kolme poikaa. Sentähden hän kutsui hänen nimensä Levi.

29:35 Ja hän tuli vielä raskaaksi, ja synnytti pojan, ja sanoi: nyt minä kiitän \Herraa\; sentähden kutsui hän hänen nimensä Juuda: ja lakkasi synnyttämästä.

30 LUKU

30:1 Koska Rakel näki, ettei hän synnyttänyt

Jaakobille, kadehti hän sisartaan ja sanoi Jaakobille: Hanki minulle lapsia, muuten minä kuolen.

30:2 Niin Jaakob vihastui Raakeliin ja sanoi: Minäkö olen Jumala, joka on kieltänyt sinulta kohdun hedelmän?

30:3 Mutta Raakel sanoi: Tässä on orjattareni Bilha; yhdy häneen, että hän synnyttäisi minun helmaani ja minäkin siten saisin lapsia hänestä.

30:4 Ja hän antoi hänelle orjattarensa Bilhan vaimoksi, ja Jaakob yhtyi häneen.

30:5 Ja Bilha tuli raskaaksi ja synnytti Jaakobille pojan.

30:6 Niin Raakel sanoi: Jumala hankki minulle oikeuden, ja hän kuuli minun ääneni ja antoi minulle pojan. Sentähden hän antoi hänelle nimen Daan.

30:7 Ja Bilha, Raakelin orjatar, tuli jälleen raskaaksi ja synnytti Jaakobille toisen pojan.

30:8 Niin Raakel sanoi: Jumalan taisteluja minä olen taistellut sisareni kanssa ja olen voittanut. Ja hän antoi hänelle nimen Naftali.

30:9 Kun Leea näki lakanneensa synnyttämästä, otti hän orjattarensa Silpan ja antoi hänet Jaakobille vaimoksi.

30:10 Ja Silpa, Leean orjatar, synnytti Jaakobille pojan.

30:11 Niin Leea sanoi: Onneksi! Ja hän antoi hänelle nimen Gaad.

30:12 Ja Silpa, Leean orjatar, synnytti Jaakobille toisen pojan.

30:13 Niin Leea sanoi: Onnellista minua! Niin, naiset ylistävät minua onnelliseksi. Ja hän antoi hänelle nimen Asser.

30:14 Mutta Ruuben meni kerran ulos nisunleikkuun aikana ja löysi lemменmarjoja vainiolta ja toi ne äidillensä Leealle. Niin Raakel sanoi Leealle: Anna minulle poikasi lemменmarjoja.

30:15 Leea vastasi hänelle: Eikö riitä, että olet vienyt minulta mieheni, koska tahdot

Jakobille, kadehti hän sisartansa, ja sanoi Jakobille: anna minun lapsia, eli minä kuolen.

30:2 Jakob vihastui kovin Rakelin päälle, ja sanoi: olenko minä Jumalan siassa, joka on sinulta kieltänyt kohdun hedelmän?

30:3 Ja hän sanoi: tässä on minun piikani Bilha, makaa hänen kanssansa; että hän synnyttäis minun helmaani, ja saisin sittenkin hänestä lapsia.

30:4 Niin hän antoi hänelle piikansa Bilhan emännäksi: ja Jakob makasi hänen kanssansa.

30:5 Niin Bilha tuli raskaaksi ja synnytti Jakobille pojan.

30:6 Ja Rakel sanoi: Jumala ratkasi minun asiani, ja kuuli myös minun ääneni, ja antoi minulle pojan; sentähden kutsui hän hänen nimensä Dan.

30:7 Ja taas Bilha Rakelin piika tuli raskaaksi, ja synnytti Jakobille toisen pojan.

30:8 Niin sanoi Rakel: minä olen jalosti kilvoitellut minun sisareni kanssa, ja olen myös voittanut: ja hän kutsui hänen nimensä Naphtali.

30:9 Koska Lea näki, että hän lakkasi synnyttämästä; otti hän piikansa Silpan, ja antoi sen Jakobille emännäksi.

30:10 Niin synnytti Silpa, Lean piika, Jakobille pojan.

30:11 Ja Lea sanoi: joukko tulee: ja kutsui hänen nimensä Gad.

30:12 Ja Silpa, Lean piika, synnytti Jakobille toisen pojan.

30:13 Ja Lea sanoi: autuasta minua, sillä tyttäret sanovat minua autuaaksi: ja hän kutsui hänen nimensä Asser.

30:14 Ja Ruben meni ulos nisun elon aikana, ja löysi dudaimia vainioilta, ja toi ne Lealle äidillensä. Niin sanoi Rakel Lealle: anna minulle poikas dudaimista.

30:15 Hän vastasi häntä: vähäkö sinun siinä on, että olet minulta miehen vienyt, mutta

ottaa vielä poikani lemменmarjatkin? Raakel sanoi: Olkoon, maatkoon hän tämän yön sinun kanssasi, kunhan saan poikasi lemменmarjat.

30:16 Kun Jaakob illalla palasi vainiolta, meni Leea häntä vastaan ja sanoi: Minun luokseni sinun on tultava, sillä minä olen ostanut sinut poikani lemменmarjoilla. Ja hän makasi sen yön hänen kanssaan.

30:17 Ja Jumala kuuli Leeaa, ja Leea tuli raskaaksi ja synnytti Jaakobille viidennen pojan.

30:18 Niin Leea sanoi: Jumala on palkinnut minulle sen, että annoin orjattareni miehelleni. Ja hän antoi hänelle nimen Isaskar.

30:19 Ja Leea tuli jälleen raskaaksi ja synnytti Jaakobille kuudennen pojan.

30:20 Silloin Leea sanoi: Jumala on antanut minulle hyvän lahjan. Nyt mieheni on asuva minun luonani, sillä minä olen synnyttänyt hänelle kuusi poikaa. Ja hän antoi hänelle nimen Sebulon.

30:21 Sitten hän synnytti tyttären ja antoi hänelle nimen Diina.

30:22 Mutta Jumala muisti Raakeliakin, ja Jumala kuuli häntä ja avasi hänen kohtunsa.

30:23 Niin hän tuli raskaaksi ja synnytti pojan ja sanoi: Jumala on ottanut pois minun häpeäni.

30:24 Ja hän antoi hänelle nimen Joosef, sanoen: Herra antakoon minulle vielä toisen pojan.

30:25 Ja kun Raakel oli synnyttänyt Joosefin, sanoi Jaakob Laabanille: Päästä minut menemään kotiini ja omaan maahani.

30:26 Anna minulle vaimoni ja lapseni, joiden vuoksi olen sinua palvellut, mennäkseni pois; sillä tiedäthän itse, kuinka olen sinua palvellut.

30:27 Laaban vastasi hänelle: Jospa saisin armon silmiesi edessä! Merkkini ilmoittavat, että Herra sinun tähtesi on siunannut minua.

tahdot myös ottaa poikani dudaimit? Ja Rakel sanoi: sentähden maatkaan hän tänä yönä sinun kanssas poikas dudaimien tähden.

30:16 Koska Jakob ehtoona kedolta palasi, meni Lea häntä vastaan, ja sanoi: minun kanssani pitää sinun makaaman: sillä minä olen sinun kallisti ostanut poikani dudaimilla. Ja hän makasi sen yön hänen kanssansa.

30:17 Ja Jumala kuuli Lean, ja hän tuli raskaaksi, ja synnytti Jakobille viidennen pojan.

30:18 Ja Lea sanoi: Jumala on maksanut sen minulle, että minä annoin piikani miehelleni: ja kutsui hänen nimensä Isaskar.

30:19 Ja Lea taas tuli raskaaksi, ja synnytti Jakobille kuudennen pojan.

30:20 Ja Lea sanoi: Jumala on minun hyvästi lahjoittanut, nyt taas asuu minun mieheni minun tykönäni: sillä minä olen synnyttänyt hänelle kuusi poikaa. Ja kutsui hänen nimensä Sebulon.

30:21 Sitte synnytti hän tyttären, ja kutsui hänen nimensä Dina.

30:22 Mutta Jumala muisti myös Rakelin, ja Jumala kuuli hänen, ja saatti hedelmälliseksi.

30:23 Niin hän tuli raskaaksi ja synnytti pojan, ja sanoi: Jumala on ottanut pois minun häväistykseni.

30:24 Ja kutsui hänen nimensä Joseph, sanoen: \Herra\ lisätköön minulle vielä toisen pojan.

30:25 Ja tapahtui, koska Rakel oli synnyttänyt Josephin; sanoi Jakob Labanille: päästä minua menemään kotiani ja maalleni.

30:26 Anna minulle minun emäntäni ja lapseni, joiden tähden minä olen sinua palvellut, että minä menisin pois: sillä sinä tiedät minun palvelukseni, kuin minä olen sinua palvellut.

30:27 Ja Laban sanoi hänelle: anna minun löytää armo sinun edessäs, minä ymmärrän, että \Herra\ on siunannut minun sinun tähtes.

30:28 Ja hän sanoi vielä: Määrää palkka, joka minun on sinulle maksettava, niin minä sen annan.

30:29 Hän vastasi hänelle: Itsehän tiedät, kuinka minä olen sinua palvellut ja millaiseksi karjasi on tullut minun hoidossani.

30:30 Sillä vähän sinulla oli ennen minun tuloani, mutta sitten se on karttunut suureksi, ja Herra on siunannut sinua, missä vain minä liikuin. Mutta milloin saan ruveta tekemään työtä minäkin oman perheeni hyväksi?

30:31 Hän vastasi: Mitä minun on sinulle annettava? Jaakob sanoi: Ei sinun tarvitse antaa minulle mitään. Jos myönnät minulle tämän, niin minä yhä edelleen paimennan ja vartioitsen sinun laumojasi:

30:32 minä tarkastan tänään kaiken laumasi; erota siitä pois kaikki pilkulliset ja kirjavat lampaat sekä karitsoista kaikki mustat ja vuohista kirjavat ja pilkulliset. Ja minun palkkani on sitten oleva tämä,

30:33 ja siinä minun rehellisyyteni tulee toteennäytetyksi: kun vasta tulet omin silmin katsomaan minun palkkaani, niin kaikki vuohet, jotka eivät ole pilkullisia eivätkä kirjavia, ja kaikki karitsat, jotka eivät ole mustia, katsottakoon minun varastamikseni.

30:34 Laaban vastasi: Hyvä, olkoon, niinkuin olet puhunut.

30:35 Ja samana päivänä hän erotti pois juovikkaat ja kirjavat vuohipukit ja kaikki pilkulliset ja kirjavat vuohet - kaikki, joissa oli jotakin valkoista - sekä kaikki mustat karitsat ja jätti ne poikiensa hoitoon.

30:36 Ja hän asetti niin, että oli kolmen päivän välimatka hänen ja Jaakobin välillä; ja Jaakob paimensi Laabanin muuta karjaa.

30:37 Mutta Jaakob otti itselleen tuoreita haavan, mantelipuun ja plataanin oksia ja kuori niihin valkeita juovia, paljastaen oksien valkoisen rungon.

30:38 Ja kuorimansa oksat hän pani

30:28 Ja sanoi (vielä): määrää siis sinun palkkas minulle, ja minä annan.

30:29 Mutta hän sanoi hänelle: sinä tiedät, kuinka minä olen palvellut sinua: ja kuinka paljo sinun karjaas on minun haltuuni annettu.

30:30 Sinulla oli vähä ennenkuin minä tulin, mutta nyt se on paljoksi kasvanut, ja \Herra\ on siunannut sinun, minun jalkajuonteni kautta. Koska minä siis oman huoneeni parasta katson?

30:31 Ja (Laban) sanoi: mitästä minä sinulle annan? Ja Jakob sanoi: ei sinun pidä mitään antaman minulle. Mutta jos sinä tämän minulle teet, niin minä vielä tästälähin kaitsen ja varjelen sinun laumaas:

30:32 Minä käyn tänäpäpäni kaiken sinun laumas lävitse, eroittaen sieltä kaikki pilkulliset ja kirjavat lampaat, ja kaikki hallavat karitsain seassa, ja kirjavat ja pilkulliset vuohen seassa, (mitä sitte kirjavaksi ja pilkulliseksi tulee) se olkoon minun palkkani.

30:33 Niin minun vanhurskauteni on todistava tästedes minusta, koska se siihen tulee, että minun pitää palkkani sinun nähtes saaman: niin että kaikki, jotka ei ole pilkulliset taikka kirjavat vohlista, eikä hallavat karitsoista, se olkoon varkaus minun tykönäni.

30:34 Niin sanoi Laban: katso, joska se olis sanas jälkeen.

30:35 Ja sinä päivänä erotti hän pilkulliset ja kirjavat kauriit ja kaikki pilkulliset ja kirjavat vuohet, kaikki joissa jotakin valkeutta oli, ja kaikki hallavat karitsat: ja antoi ne lastensa haltuun.

30:36 Ja asetti kolmen päiväkuunan matkan, itsensä ja Jakobin vaiheelle: ja Jakob kaitsi niitä, jotka Labanin laumasta jäivät.

30:37 Mutta Jakob otti viherjäisiä haapaisia sauvoja, mandelpuisia ja plataneapuisia; ja kuori niihin valkiat juonteet, valkian paikan paljastamisella, joka sauvain päällä oli.

30:38 Ja pani ne sauvat, jotka hän kuorinut

eläinten eteen vesikaukaloihin eli juoma-astioihin, joista ne tulivat juomaan; ja ne olivat kiimallaan tullessansa juomaan.

30:39 Ja eläimet pariutuivat oksien edessä ja synnyttivät juovikkaita, pilkullisia ja kirjavia karitsoita.

30:40 Sitten Jaakob erotti karitsat; ja hän asetti eläinten päät niihin päin, jotka olivat pilkullisia, ja kaikkiin niihin päin, jotka olivat mustia Laabanin laumassa; siten hän hankki itselleen eri laumansa eikä päästänyt niitä Laabanin laumaan.

30:41 Ja joka kerta kun voimakkaat eläimet olivat kiimallaan, pani Jaakob oksat eläinten silmien eteen vesikaukaloihin, niin että ne pariutuivat oksien edessä.

30:42 Mutta heikkojen eläinten eteen hän ei niitä pannut. Niin joutuivat heikot Laabanille ja voimakkaat Jaakobille.

30:43 Ja siten mies tuli ylen rikkaaksi; hän sai paljon pikkukarjaa sekä palvelijattaria, palvelijoita, kameleja ja aaseja.

31 LUKU

31:1 Mutta hän sai kuulla, että Laabanin pojat puhuivat näin: Jaakob on anastanut kaikki, mitä isämme omisti; isämme omaisuudesta hän on hankkinut itselleen kaiken tämän rikkauden.

31:2 Ja Jaakob huomasi Laabanin kasvoista, ettei hän ollut häntä kohtaan niinkuin ennen.

31:3 Ja Herra sanoi Jaakobille: Palaja isiesi maahan ja sukusi tykö. Minä olen sinun kanssasi.

31:4 Niin Jaakob kutsutti Raakelin ja Leean kedolle laumansa luo,

31:5 ja hän sanoi heille: Minä huomaan isänne kasvoista, ettei hän ole minua kohtaan niinkuin ennen, vaikka isäni Jumala on ollut minun kanssani.

31:6 Te tiedätte, että minä olen palvellut isäanne kaikin voimin,

oli, laumain eteen, vesiruuhiin, ja juoma-astioihin, lauman eteen, joihin he tulivat juomaan, että he juomalle tultuansa siittäisivät.

30:39 Ja niin laumat siittivät niiden sauvain päällä, ja kantoivat pilkullisia, juonteisia ja kirjavia.

30:40 Niin Jakob eroitti karitsat, ja asetti lauman kasvot, siinä valkiassa laumassa, niitä pilkullisia ja hallavia päin: ja teki itsellensä eri lauman, ja ei laskenut niitä Labanin lauman sekaan.

30:41 Ja koska se varhain kantava lauma oli sikoillansa, pani Jakob sauvat laumain silmäin eteen ruuhiin: että he siittäisivät sauvain päällä.

30:42 Mutta koska ne hiljain juoksivat, niin ei hän pannut niitä sisälle. Niin tulivat äpöiset Labanille ja varhain kannetut Jakobille.

30:43 Siitä tuli mies sangen äveriääksi, niin että hänellä oli paljo lampaita ja piikoja ja palvelioita, ja kameleja ja aaseja.

31 LUKU

31:1 Ja hänen eteensä tuli Labanin lasten puhe, että he sanoivat: Jakob on saattanut itsellensä kaiken meidän isämme tavarain: ja siitä meidän isämme hyvydestä on hän saattanut itsellensä kaiken tämän tavarain.

31:2 Ja Jakob näki Labanin kasvoin: ja katso, ei ollut se häntä kohtaan, niinkuin eilen ja entispäivänä.

31:3 Ja \Herra\ sanoi Jakobille: palaja sinun isäis maalle, ja sukuis tykö: ja minä olen sinun kanssas.

31:4 Niin lähetti Jakob ja kutsui Rakelin ja Lean kedolle laumansa tykö.

31:5 Ja sanoi heille: minä näen teidän isänne kasvoin, ettei hän ole minua kohtaan niinkuin eilen ja entispäivänä, mutta minun isäni Jumala on ollut minun kanssani.

31:6 Ja te itse tiedätte, että minä olen kaikella minun väelläni palvellut teidän isäanne.

31:7 mutta isänne on kohdellut minua petollisesti ja muuttanut palkkaani kymmenen kertaa. Jumala ei kuitenkaan ole sallinut hänen tehdä minulle mitään vahinkoa.

31:8 Kun hän sanoi: Pilkulliset olkoot sinun palkkasi, niin koko lauma kantoi pilkullisia; ja kun hän sanoi: Juovikkaat olkoot sinun palkkasi, niin koko lauma kantoi juovikkaita.

31:9 Niin on Jumala ottanut isänne omaisuuden ja antanut minulle.

31:10 Mutta lauman pariutumisen aikana minä nostin silmäni ja näin unessa, että vuohipukit, jotka astuivat laumaa, olivat juovikkaita, pilkullisia ja kirjavia.

31:11 Ja Jumalan enkeli sanoi minulle unessa: Jaakob! Minä vastasin: Tässä olen.

31:12 Niin hän sanoi: Nosta silmäsi ja katso, kaikki vuohipukit, jotka astuvat laumaa, ovat juovikkaita, pilkullisia ja kirjavia, sillä minä olen nähnyt kaiken, mitä Laaban sinulle tekee.

31:13 Minä olen Jumala, joka ilmestyin Beetelissä, jossa sinä voitelit patsaan ja jossa teit minulle lupauksen. Nouse nyt ja lähde tästä maasta ja palaja synnyinmaahasi.

31:14 Silloin Raakel ja Leea vastasivat ja sanoivat hänelle: Ei meillä ole enää osaa eikä perintöä isämme talossa.

31:15 Eikö hän pitänyt meitä kuin vieraita, koska myi meidät ja söi suuhunsa meistä saamansa hinnan.

31:16 Niin, koko se rikkaus, jonka Jumala on ottanut isältämme, meidän se on ja meidän lastemme. Tee siis nyt kaikki, mitä Jumala on sinulle sanonut.

31:17 Silloin Jaakob nousi ja nosti lapsensa ja vaimonsa kamelien selkään

31:18 ja kuljetti pois kaiken karjansa ja kaiken omaisuutensa, jonka hän oli koonnut, kaiken omistamansa ja Mesopotamiassa hankkimansa karjan,

31:7 Mutta teidän isänne on vietellyt minua, ja muuttanut minun palkkani jo kymmenen kertaa: ei kuitenkaan sallinut Jumala hänen vahinkoa tehdä minulle.

31:8 Koska hän sanoi: kirjavat pitää oleman sinun palkkas, niin kaikki lauma kantoi kirjavia. Mutta jos hän sanoi: pilkulliset pitää oleman sinun palkkas, niin kaikki lauma kantoi pilkullisia.

31:9 Niin on Jumala ottanut teidän isänne hyvyden ja antanut minulle.

31:10 Ja tapahtui lauman siittämisen ajalla, nostin minä silmäni ja näin unessa: ja katso, kauriit, jotka nousivat laumain päälle, olivat juonteiset, pilkulliset ja kirjavat.

31:11 Ja Jumalan enkeli sanoi minulle unessa: Jakob; ja minä vastasin: tässä minä olen.

31:12 Mutta hän sanoi: nosta silmäsi, ja katso, kaikki kauriit, jotka nousevat laumain päälle, ovat juonteiset, pilkulliset ja kirjavat: sillä minä olen nähnyt kaikki, mitä Laban sinulle tekee.

31:13 Minä olen Jumala BetElissä, jossa sinä voitelit kiven, ja jossas teit minulle lupauksen: nouse siis nyt ja lähde tältä maalta, ja palaja syntymä-maalles.

31:14 Niin vastasivat Rakel ja Lea, ja sanoivat hänelle: onko meillä enää osaa, eli perimistä meidän isämme huoneessa?

31:15 Eikö hän ole pitänyt meitä muukalaisina? Sillä hän on myynyt meidät, ja peräti syönyt meidän hintamme.

31:16 Sentähden kaikki hyvyys, jonka Jumala on ottanut meidän isältämme, se tulee oikeudella meille ja meidän lapsillemme: Nyt siis kaikki, mitä Jumala sinulle on käskenyt, se tee.

31:17 Niin nousi Jakob; ja nosti lapsensa ja emäntänsä kamelein päälle.

31:18 Ja vei pois kaiken karjansa, ja kaiken tavaransa, minkä hän oli pannut kokoon, sen oman karjansa, kun hän oli saanut Mesopotamiassa: mennäksensä isänsä Isaakin

mennäkseen isänsä lisäksi luo Kanaanin maahan.

31:19 Mutta Laaban oli mennyt keritsemään lampaitaan. Silloin Raakel varasti isänsä kotijumalat.

31:20 Ja Jaakob lähti varkain aramilaisen Laabanin luota eikä ilmaissut hänelle pakenemisaiettaan.

31:21 Niin hän pakeni kaikkinsa, lähti ja meni virran yli ja suuntasi kulkunsa Gileadin vuorille päin.

31:22 Mutta kolmantena päivänä Laabanille ilmoitettiin, että Jaakob oli paennut.

31:23 Silloin hän otti mukaansa heimonsa miehet ja ajoi häntä takaa seitsemän päivänmatkaa ja saavutti hänet Gileadin vuorilla.

31:24 Mutta Jumala tuli aramilaisen Laabanin luo unessa yöllä ja sanoi hänelle: Varo, ettet puhu Jaakobille hyvää etkä pahaa.

31:25 Ja Laaban saavutti Jaakobin. Jaakob oli pystyttänyt telttansa vuorelle, Laaban taas pystytti telttansa Gileadin vuorelle.

31:26 Ja Laaban sanoi Jaakobille: Mitä oletkaan tehnyt? Sinä olet pettänyt minut ja kuljettanut pois minun tyttäreni niinkuin miekalla otetut!

31:27 Minkätähden pakenit salaa, läksit luotani varkain? Et ilmoittanut minulle mitään, ja niin minä en saanut saattaa sinua matkalle iloiten ja laulaen, vaskirummuin ja kanteleihin,

31:28 etkä suonut minun suudella lasteni lapsia ja tyttäriäni. Tyhmästi sinä olet menetellyt.

31:29 Minulla olisi valta tehdä teille pahaa, mutta teidän isänne Jumala sanoi minulle viime yönä näin: Varo, ettet puhu Jaakobille hyvää etkä pahaa.

31:30 Olkoon: sinä olet nyt lähtenyt matkallesi, koska niin suuresti ikävöit isäsi kotiin, mutta minkätähden olet varastanut minun jumalani?

31:31 Jaakob vastasi ja sanoi Laabanille: Minä pelkäsin, sillä ajattelin, että sinä

tykö Kanaanin maalle.

31:19 Mutta Laban oli mennyt keritsemään laumaansa. Ja Rakel varasti isänsä epäjumalat.

31:20 Niin varasti Jakob Labanin Syrialaisen sydämen, siinä ettei hän ilmoittanut hänelle, että hän pakeni.

31:21 Niin hän pakeni, ja kaikki, mitä hänellä oli, nousi ja meni virran ylitse; ja meni Gileadin vuorta kohden.

31:22 Kolmantena päivänä ilmoitettiin Labanille, että Jakob oli paennut.

31:23 Niin hän otti veljensä kanssansa, ja ajoi häntä takaa seitsemän päiväkunnan matkan: ja saavutti hänen Gileadin vuorella.

31:24 Mutta Jumala oli tullut Labanin Syrialaisen tykö yöllä unessa ja sanonut hänelle: kavahta sinuas, ettes puhu Jakobille hyvää eli pahaa.

31:25 Ja Laban lähestyi Jakobia. Mutta Jakob oli majansa tehnyt vuorelle. Ja Laban teki veljinensä myös majansa Gileadin vuorelle.

31:26 Niin sanoi Laban Jakobille: mitäs olet tehnyt, että varastit minun sydämeni ja olet vienyt pois minun tyttäreni niinkuin miekalla otetut?

31:27 Ja miksis salaa pakenit ja varastit sinus minulta, ja et ilmoittanut minulle? että minä olisin sinua saattanut ilolla, ja lauluilla, ja trumpuilla, ja kanteleilla.

31:28 Ja et sallinut minun suuta antaa minun pojilleni ja tyttärilleni: tämän sinä olet tyhmästi tehnyt.

31:29 Ja minulla olis kyllä voimaa tehdä teille pahaa, mutta teidän isänne Jumala sanoi menneenä yönä minulle: kavahta itses puhumasta Jakobille hyvää eli pahaa.

31:30 Ja nyt että kumminkin menit pois, ja niin suuresti ikävoitsit isäs huoneeseen: miksis varastit minun jumalani.

31:31 Ja Jakob vastasi, ja sanoi Labanille: minä pelkäsin ja luulin sinun väkivallalla

riistäisit minulta tyttäresi.

31:32 Mutta se, jonka hallusta löydät jumalasi, menettäköön henkensä.

Heimojemme miesten läsnäollessa tutki, mitä minulla on, ja ota pois, mikä on omaasi. Sillä Jaakob ei tiennyt, että Raakel oli ne varastanut.

31:33 Ja Laaban meni Jaakobin teltaan, Leean teltaan ja molempien orjarten teltaan, mutta ei löytänyt mitään. Ja tultuaan ulos Leean teltasta hän meni Raakelin teltaan.

31:34 Mutta Raakel oli ottanut kotijumalat, pannut ne kamelin satulaan ja istunut niiden päälle. Ja Laaban penkoi koko teltan, mutta ei löytänyt mitään.

31:35 Ja hän sanoi isällensä: Älä vihastu, herrani, siitä etten voi nousta sinun edessäsi, sillä minun on, niinkuin naisten tavallisesti on. Ja Laaban etsi, mutta ei löytänyt kotijumalia.

31:36 Silloin Jaakob vihastui ja soimasi Laabania; Jaakob puhkesi puhumaan ja sanoi Laabanille: Mitä minä olen rikkonut, mitä pahaa minä olen tehnyt, että näin minua ahdistat?

31:37 Nyt olet penkonut kaikki minun tavarani; mitä olet löytänyt sellaista, joka olisi sinun talosi tavaraa? Tuo se tähän minun heimoni ja sinun heimosi miesten eteen, että he ratkaisisivat meidän molempien välin.

31:38 Jo kaksikymmentä vuotta minä olen ollut sinun luonasi; sinun uuhesi ja vuohesi eivät ole synnyttäneet keskoisia, enkä minä ole oinaita sinun laumastasi syönyt.

31:39 Pedon haaskaamaa en ole sinulle tuonut, se oli minun itseni korvattava; minulta sinä sen vaadit, olipa se viety päivällä tai viety yöllä.

31:40 Päivällä vaivasi minua helle, yöllä vilu, ja uni pakeni silmistäni.

31:41 Jo kaksikymmentä vuotta minä olen ollut sinun talossasi; neljätoista vuotta minä palvelin sinua saadakseni molemmat

ottavan pois minulta sinun tyttäres.

31:32 Mutta kenenkä tyköä sinä löydät jumalasi, ei sen pidä elämän. Tunnustele meidän veljeimme läsnä ollessa, mitä omaas on minun tykönäni, ja ota pois se. Mutta ei Jakob tietänyt Rakelin niitä varastaneen.

31:33 Niin Laban meni Jakobin majaan, ja Lean majaan, ja heidän molempain piikainsa majaan, ja ei löytänyt. Ja läksi Lean majasta, ja tuli Rakelin majaan.

31:34 Mutta Rakel oli ottanut epäjumalat ja pannut kameleihin satulan ala, ja istui siihen päälle; mutta Laban etsi kaiken majan ja ei löytänyt.

31:35 Ja hän sanoi isällensä: älköön minun herrani vihastuko, etten minä saa nousta sinun edessäsi: sillä minulle tapahtuu vaimoin menon jälkeen: Ja hän etsi, ja ei löytänyt epäjumaliansa.

31:36 Ja Jakob vihastui ja riiteli Labanin kanssa; vastasi ja sanoi hänelle: mitä minä olen rikkonut, ja mikä minun pahatekoni on, että minua olet niin vihaisesti ajanut takaa?

31:37 Sinä olet etsiskellyt kaikki minun taloni kalut, mitä olet löytänyt kaikista sinun talois kaluista? Tuo tähän minun ja sinun veljeis eteen, ratkaista meidän kahden vaiheellamme.

31:38 Minä olen ollut sinun tykönäs jo kaksikymmentä ajastaikaa, ja sinun lampaas ja vuohes ei ole hedelmättömät olleet: ja en ole minä syönyt oinaita sinun laumastas.

31:39 Enkä ole tuonut sinulle pedolta haaskattua, mutta minun piti sen maksaman, sen olet sinä minun kädestäni vaatinut: niin myös mitä ikänänsä sinulta päivällä eli yöllä varastettu oli.

31:40 Päivällä on minun helle väsyttänyt, ja yöllä vilu: ja uni on paennut minun silmistäni.

31:41 Minä olen jo kaksikymmentä ajastaikaa ollut sinun huoneessasi, neljätoistakymmentä ajastaikaa palvelin minä sinua kahden tyttäres

tyttäresi ja kuusi vuotta saadakseni sinulta karjaa, mutta kymmenen kertaa sinä muutit minun palkkani.

31:42 Jos minun isäni Jumala, Aabrahamin Jumala, jota myöskin lisä pelkää, ei olisi ollut minun puolellani, niin sinä olisit nyt lähettänyt minut tyhjänä tieheni. Jumala on nähnyt minun kurjuuteni ja kätteni vaivannäön, ja hän ratkaisi viime yönä asian.

31:43 Niin Laaban vastasi ja sanoi Jaakobille: Tyttäret ovat minun tyttäriäni, ja lapset ovat minun lapsiani, ja karja on minun karjaani, ja kaikki, mitä näet, on minun omaani. Mutta minkä minä nyt mahdan näille tyttärilleni tai lapsille, jotka he ovat synnyttäneet!

31:44 Tule siis, tehkäämme liitto keskenämme, ja olkoon se todistuksena meidän välillämme, minun ja sinun.

31:45 Silloin Jaakob otti kiven ja nosti sen pystyyn patsaaksi.

31:46 Ja Jaakob sanoi heimonsa miehille: Kootkaa kiviä. Ja he ottivat kiviä ja rakensivat roukkion ja aterioivat siinä sen kiviroukkion päällä.

31:47 Ja Laaban antoi sille nimen Jegar-Saahaduta, mutta Jaakob antoi sille nimen Galed.

31:48 Ja Laaban sanoi: Tämä roukkio olkoon tänään todistajana meidän välillämme, minun ja sinun; sentähden hän antoi sille nimen Galed

31:49 ja myöskin nimen Mispa, sillä hän sanoi: Herra olkoon vartija meidän välillämme, minun ja sinun, kun joudumme loitolle toistemme näkyvistä.

31:50 Jos sinä kohtelet pahasti minun tyttäriäni tahi otat toisia vaimoja tyttärieni lisäksi, niin tiedä, että vaikkei ketään ihmistä olekaan läsnä, Jumala kuitenkin on todistajana meidän välillämme, minun ja sinun.

31:51 Ja Laaban sanoi vielä Jaakobille: Katso, tämä roukkio ja tämä patsas, jonka minä olen pystyttänyt meidän välillemme,

tähden, ja kuusi ajastaikaa sinun laumas tähden: ja sinä olet muuttanut minun palkkani kymmenen kertaa.

31:42 Jollei minun isäni Jumala, Aabrahamin Jumala ja Isaakin pelko olisi ollut minun puolellani; niin sinä peräti tyhjänä olisit minun päästänyt. Mutta Jumala on nähnyt minun vaivani ja kätteni työt, ja nuhteli menneenä yönä sinua.

31:43 Vastasi Laban, ja sanoi Jakobille: tyttäret ovat minun tyttäreni, ja pojat ovat minun poikani, ja laumat ovat minun laumani, ja kaikki mitä sinä näet ovat minun: mitä minä teen tänäpäpä minun tyttärilleni taikka heidän lapsillensa, jotka he ovat synnyttäneet?

31:44 Tule siis nyt ja tehkäämme liitto, minä ja sinä; joka pitää oleman todistus minun ja sinun vaiheellas.

31:45 Niin otti Jakob kiven, ja pani pystyälle muistopatsaaksi.

31:46 Ja Jakob sanoi veljillensä: kootkaat kiviä. Ja he toivat kiviä, ja tekivät roukkion; ja atrioitsivat siinä sen roukkion päällä.

31:47 Ja Laban kutsui hänen Jegar Sahabuta: mutta Jakob kutsui hänen Gilead.

31:48 Niin Laban sanoi: tämä roukkio olkoon todistus tänäpäpä minun ja sinun vaiheellas; sentähden kutsui hän hänen nimensä Gilead.

31:49 Ja Mitspa; sillä hän sanoi: \Herra\ olkoon peräänkatsoja sinun ja minun vaiheellani, koska me erkanemme toinen toisestamme:

31:50 Jos sinä vaivaat minun tyttäriäni, taikka otat muita emäntiä, paitsi minun tyttäriäni. Ei ole yhtään ihmistä (joka todistais) meidän kanssamme, mutta katso, Jumala on todistaja minun ja sinun vaiheellas.

31:51 Ja Laban sanoi (vielä) Jakobille: katso, tämä on roukkio, ja tämä on muistopatsas, jonka minä panen minun ja sinun vaiheelles.

minun ja sinun

31:52 - tämä roukkio olkoon todistuksena, ja myöskin tämä patsas olkoon todistuksena siitä, etten minä kulje tämän roukkion ohi sinun luoksesi ja ettet sinäkään kulje tämän roukkion ja tämän patsaan ohi minun luokseni paha mielessä.

31:53 Aabrahamin Jumala ja Naahorin Jumala, heidän isiensä Jumala, olkoon tuomarina meidän välillämme. Ja Jaakob vannoi valansa Jumalan kautta, jota hänen isänsä lisä pelkäsi.

31:54 Ja Jaakob uhrasi vuorella teurasuhrin ja kutsui heimonsa miehet aterioimaan, ja he aterioivat ja olivat yötä vuorella.

31:55 Mutta varhain seuraavana aamuna Laaban nousi, suuteli lastensa lapsia ja tyttäriään ja hyvästeli heidät; sitten hän lähti matkaan ja palasi kotiinsa.

32 LUKU

32:1 Mutta Jaakob kulki tietänsä; ja Jumalan enkeleitä tuli häntä vastaan.

32:2 Ja nähdessään heidät Jaakob sanoi: Tämä on Jumalan sotajoukkoa. Ja hän antoi sille paikalle nimen Mahanaim.

32:3 Sitten Jaakob lähetti sanansaattajat edellään veljensä Eesaun luo Seirin maahan, Edomin alueelle.

32:4 Ja hän käski heitä sanoen: Sanokaa herralleni Eesaulle näin: Sinun palvelijasi Jaakob sanoo: Minä olen oleskellut Laabanin luona ja viipynyt siellä tähän saakka;

32:5 ja minä olen saanut raavaita, aaseja, pikkukarjaa, palvelijoita ja palvelijattaria ja lähetän nyt sanan herralleni, että saisin armon sinun silmiesi edessä.

32:6 Sanansaattajat palasivat Jaakobin luo ja sanoivat: Me tulimme veljesi Eesaun luo; hän on jo matkalla sinua vastaan, neljäsataa miestä mukanaan.

32:7 Silloin valtasi Jaakobin suuri pelko ja ahdistus. Ja hän jakoi väen, joka oli hänen kanssansa, ja pikkukarjan ja raavaskarjan ja kamelit kahteen joukkoon.

31:52 Tämä roukkio olkoon todistus, ja tämä patsas olkoon myös todistus, etten minä käy ylitse tämän roukkion sinun tykö, etkä sinä käy ylitse tämän roukkion ja tämän patsaan minun tyköni, vahinkoa tekemään.

31:53 Aabrahamin Jumala ja Nahorin Jumala ja heidän isänsä Jumala, ratkaiskoon meidän välillämme. Ja Jakob vannoi isänsä Isaakin pelvon kautta.

31:54 Ja Jakob uhrasi vuorella, ja kutsui veljensä syömään leipää. Ja kuin he olivat syöneet, olivat he yötä vuorella.

31:55 Mutta aamulla varhain nousi Laban, ja suuta antoi poikainsa ja tytärtensä, ja siunasi heitä, ja meni matkaansa, ja palasi kotiansa.

32 LUKU

32:1 Mutta Jakob meni tietänsä myöten, ja Jumalan enkelit tulivat häntä vastaan.

32:2 Ja koska hän näki heidät, sanoi hän: Nämä ovat Jumalan sotajoukko. Ja hän kutsui sen paikan Mahanaim.

32:3 Niin Jakob lähetti sanansaattajat edellensä veljensä Esaun tykö, Seirin maakuntaan, Edomin maalle.

32:4 Ja käski heitä, sanoen: sanokaat näin minun herralleni Esaulle: näin sanoo sinun palvelias Jakob: minä olen ollut muukalainen Labanin tykönä, ja viipynyt tähän asti.

32:5 Ja minulla on karjaa ja aaseja, lampaista, palvelioita ja piikoja: ja lähetin ilmoittamaan minun herralleni, löytääkseni armoa sinun edessä.

32:6 Sanansaattajat palasivat Jakobin tykö, sanoen: me tulimme Esaun sinun veljes tykö; ja hän tulee sinua vastaan, ja neljäsataa miestä hänen kanssansa.

32:7 Niin peljästyivät Jakob kovin, ja ahdistus tuli hänen päällensä: ja jakoi väen, joka oli hänen kanssansa, ja lampaat, ja karjan ja kamelit kahteen joukkoon.

32:8 Sillä hän ajatteli: Jos Eesau hyökkää toisen joukon kimppuun ja tuhoaa sen, niin toinen joukko pääsee pakoon.

32:9 Ja Jaakob sanoi: Isäni Aabrahamin Jumala ja isäni lisäksi Jumala, Herra, sinä, joka sanoit minulle: Palaja maahasi ja sukusi luo, niin minä teen sinulle hyvää!

32:10 Minä olen liian halpa kaikkeen siihen armoon ja kaikkeen siihen uskollisuuteen, jota sinä olet palvelijallesi osoittanut; sillä ainoastaan sauva kädessäni minä kuljin tämän Jordanin yli, ja nyt on minulle karttunut kaksi joukkoa.

32:11 Pelasta minut veljeni Eesaun käsistä, sillä minä pelkään, että hän tulee ja tuhoaa minut ynnä äidit lapsineen.

32:12 Olethan itse sanonut: Minä teen sinulle hyvää ja annan sinun jälkeläistesi luvun tulla paljoksi kuin meren hiekka, jota ei voida lukea sen paljouden tähden.

32:13 Ja hän jäi siihen yöksi. Sitten hän erotti omaisuudestaan lahjaksi veljelleen Eesaulle

32:14 kaksisataa vuohta ja kaksikymmentä vuohipukkia, kaksisataa uuhta ja kaksikymmentä oinasta,

32:15 kolmekymmentä imettävää kamelia varsoineensa, neljäkymmentä lehmää ja kymmenen härkää, kaksikymmentä aasintammaa ja kymmenen aasia.

32:16 Ja hän jätti ne palvelijainsa haltuun, kunkin lauman erikseen, ja sanoi palvelijoilleen: Menkää minun edelläni ja jättäkää välimatka kunkin lauman välille.

32:17 Ja hän käski ensimmäistä sanoen: Kun veljeni Eesau kohtaa sinut ja kysyy: Kenen sinä olet, ja mihin menet, ja kenen ovat nuo elukat tuolla edelläsi?

32:18 niin vastaa: Ne ovat palvelijasi Jaakobin, lähetetyt lahjaksi herralleni Eesaulle; ja katso, myös hän itse tulee jäljessämme.

32:19 Samoin hän käski toista ja kolmatta ja kaikkia muita, jotka laumoja ajoivat, sanoen: Juuri näin on teidän sanottava Eesaulle, kun tapaatte hänet.

32:8 Ja sanoi: jos Esau tulee yhden joukon päälle, ja lyö sen; niin jäänyt joukko pääsee.

32:9 Ja Jakob sanoi: minun isäni Aabrahamin Jumala, ja minun isäni Isaakin Jumala, \Herra\ joka sanoit minulle: palaja maalles ja sukuis tykö, ja minä teen sinulle hyvää.

32:10 Minä olen mahdotoin kaikkeen siihen armoon, ja kaikkeen siihen totuuteen, jonka sinä teit palvelialles. Sillä koska minä tämän Jordanin ylitse menin, ei minulla muuta ollut kuin minun sauvani; mutta nyt minulla on kaksi joukkoa.

32:11 Pelasta siis nyt minua minun veljeni Esaun käsistä: sillä minä pelkään hänen tulevan ja lyövän minun, ja äidin lapsinensa.

32:12 Sinä olet kumminkin sanonut: minä teen kaiketi sinulle hyvää; ja lisäksi sinun siemenes niinkuin sannan meressä, joka paljouden tähden ei luettaa taideta.

32:13 Ja hän yötyi sinne, ja otti niistä, kuin olivat käsillä, lahjoja lähettääksensä veljellensä Eesaulle:

32:14 Kaksisataa vuohta, ja kaksikymmentä kaurista: kaksisataa lammasta ja kaksikymmentä jäärää:

32:15 Imettäviä kameleja varsoineensa kolmekymmentä: neljäkymmentä lehmää ja kymmenen härkää, kaksikymmentä aasia ja kymmenen varsaa.

32:16 Ja antoi ne palvelioittensa käsiin, itsekunkin lauman erinänsä; ja sanoi palvelioillensa: menkää minun edelläni, ja pitäkää väli jokaisen lauman vaiheella.

32:17 Ja käski ensimmäiselle, sanoen: Koska minun veljeni Esau kohtaa sinun, ja kysyy sinulta, kenenkäs olet, ja kuhunkas menet? ja kenenkä nämät ovat, joitas ajat edelläs?

32:18 Niin sano: nämät ovat sinun palvelias Jakobin lahjat, lähetetyt minun herralleni Eesaulle: ja katso, hän tulee myös itse meidän jäljessämme.

32:19 Niin käski hän myös toiselle ja kolmannelle, ja kaikille niille, jotka kävivät lauman jälissä, sanoen: tämän minun sanani jälkeen puhukaat Eesaulle, koska te hänen

32:20 Ja sanokaa myös: Katso, sinun palvelijasi Jaakob tulee meidän jäljessämme. Sillä hän ajatteli: Minä koetan lepyttää häntä lahjalla, joka kulkee edelläni. Sitten astun itse hänen kasvojensa eteen; ehkä hän ottaa minut ystävällisesti vastaan.

32:21 Niin lahja kulki hänen edellensä, mutta itse hän jäi siksi yöksi leiriin.

32:22 Mutta yöllä hän nousi, otti molemmat vaimonsa ja molemmat orjattarensa ja yksitoista lastansa ja meni kahlauspaikasta Jabbokin yli.

32:23 Ja hän otti heidät ja vei heidät joen yli ja vei sen yli kaiken, mitä hänellä oli.

32:24 Ja Jaakob jäi yksinensä toiselle puolelle. Silloin painiskeli hänen kanssaan muuan mies päivän koittoon saakka.

32:25 Ja kun mies huomasi, ettei hän häntä voittanut, iski hän häntä lonkkaluuhun, niin että Jaakobin lonkka nyrjähti hänen painiskellessaan hänen kanssaan.

32:26 Ja mies sanoi: Päästä minut, sillä päivä koittaa. Mutta hän vastasi: En päästä sinua, ellet siunaa minua.

32:27 Ja hän sanoi hänelle: Mikä sinun nimesi on? Hän vastasi: Jaakob.

32:28 Silloin hän sanoi: Sinun nimesi älköön enää olko Jaakob, vaan Israel, sillä sinä olet taistellut Jumalan ja ihmisten kanssa ja olet voittanut.

32:29 Ja Jaakob kysyi ja sanoi: Ilmoita nimesi. Hän vastasi: Miksi kysyt minun nimeäni? Ja hän siunasi hänet siinä.

32:30 Ja Jaakob antoi sille paikalle nimen Penuel, sillä, sanoi hän, minä olen nähnyt Jumalan kasvoista kasvoihin, ja kuitenkin on minun henkeni pelastunut.

32:31 Ja kun hän oli kulkenut Penuelin ohitse, nousi aurinko; mutta hän ontui lonkkaansa.

32:32 Sentähden israelilaiset eivät vielä tänäkään päivänä syö reisijännettä, joka kulkee lonkkaluun yli; sillä hän iski

löydätte.

32:20 Ja sanokaat myös: katso, sinun palvelias Jakob on myös meidän jäljessämme; sillä hän ajatteli: minä lepytän hänen lahjoilla, jotka minun edelläni menevät; sitte tahdon minä nähdä hänen kasvonsa, mitämaks, hän ottaa vastaan minun ystävällisesti.

32:21 Niin lahjat menivät hänen edellensä; mutta hän oli itse siinä yötä joukkoinensa.

32:22 Ja nousi yöllä ja otti kaksi emäntäänsä, ja ne kaksi piikaansa, ja yksitoistakymmentä lastansa: ja meni ylitse Jabbokin luotuspaikkaan.

32:23 Ja otti ne ja vei heidät virran ylitse: ja vei myös ylitse kaikki, mitä hänellä oli.

32:24 Mutta Jakob jäi sille puolelle yksinensä. Silloin paineli yksi mies hänen kanssansa, siihenasti kuin aamurusko nousi.

32:25 Ja kuin hän näki, ettei hän voittanut häntä, rupesi hän hänen reiteensä, niin että Jakobin reisiluu horjahtui painellessa hänen kanssansa.

32:26 Ja hän sanoi: päästä minua, sillä aamurusko nousee. Mutta hän vastasi: en minä päästä sinua, jolles siunaa minua.

32:27 Ja hän sanoi hänelle: mikä sinun nimes on? hän vastasi: Jakob.

32:28 Ja hän sanoi: ei sinua sillen pidä kutsuttaman Jakob, vaan IsraEl: sillä sinä olet taistellut Jumalan ja ihmisten kanssa, ja olet voittanut.

32:29 Ja Jakob kysyi häneltä, ja sanoi: sanos nyt sinun nimes. Mutta hän sanoi: miksis minun nimeäni kysyt? Ja hän siunasi häntä siinä paikassa.

32:30 Ja Jakob kutsui sen paikan Pniel: sillä minä olen nähnyt Jumalan kasvosta kasvoon, ja minun sieluni on vapahdettu.

32:31 Ja aurinko nousi, koska hän Pnielin ohitse kävi, ja hän ontui reidestänsä.

32:32 Sentähden ei syö Israelin lapset reisisuonta tähän päivään asti, että Jakobin reisiluu horjahtui.

Jaakobia lonkkaluuhun, reisijänteen kohdalle.

33 LUKU

33:1 Kun Jaakob nosti silmänsä ja katseli, niin katso, Eesau oli tulossa, neljäsataa miestä mukanaan. Silloin hän jakoi lapset Leealle, Raakelille ja molemmille orjattarille.

33:2 Ja hän asetti orjattaret lapsineen ensimmäisiksi, niiden jälkeen Leean lapsineen ja Raakelin Joosefin kanssa viimeiseksi.

33:3 Mutta itse hän astui heidän edellensä ja kumartui maahan seitsemän kertaa, kunnes oli saapunut veljensä eteen.

33:4 Mutta Eesau riensi häntä vastaan ja sulki hänet syliinsä, halasi häntä kaulasta ja suuteli häntä; ja he itkivät.

33:5 Ja hän nosti silmänsä ja näki vaimot ja lapset ja kysyi: Keitä ovat nämä, jotka ovat sinun seurassasi? Hän vastasi: Ne ovat minun lapseni, jotka Jumala on palvelijallesi lahjoittanut.

33:6 Niin orjattaret lähestyivät lapsineen ja kumartuivat maahan.

33:7 Myöskin Leea lapsineen lähestyi, ja he kumartuivat maahan. Viimein lähestyivät Joosef ja Raakel ja kumartuivat maahan.

33:8 Sitten hän kysyi: Mitä tarkoittit kaikella sillä joukolla, jonka minä kohtasin? Hän vastasi: Saada armon herrani silmien edessä.

33:9 Mutta Eesau sanoi: Minulla on itselläni kyllin; pidä, veljeni, omasi!

33:10 Jaakob vastasi: Ei niin; jos olen saanut armon sinun silmiesi edessä, niin ota minulta vastaan lahjani; sillä olenhan saanut nähdä sinun kasvosi, niinkuin nähdään Jumalan kasvot, ja sinä olet ottanut minut suosiollisesti vastaan.

33:11 Ota siis tervehdyslahjani, joka sinulle tuotiin, sillä Jumala on ollut minulle armollinen, ja minulla on yllin kyllin kaikkea. Ja hän pyysi häntä pyytämällä, kunnes hän otti sen.

33 LUKU

33:1 Ja Jakob nosti silmänsä ja näki, ja katso, Esau tuli, ja neljäsataa miestä hänen kanssansa: ja hän jakoi lapset Lealle ja Rakelille, ja molemmille piioille.

33:2 Ja asetti piiat lapsinensa ensimmäiseksi; sitälähin Lean hänen lastensa kanssa, ja Rakelin Josephin kanssa jälimmäiseksi.

33:3 Mutta itse hän kävi heidän edellensä: ja kumarsi maahan seitsemän kertaa, siihenasti kuin hän veljeänsä lähestyi.

33:4 Ja Esau juoksi häntä vastaan, ja syliänsä otti hänen, ja halasi häntä kaulasta, ja suuta antoi hänen: ja he itkivät.

33:5 Ja hän nosti silmänsä, ja näki vaimot ja lapset, ja sanoi: kutka nämät kanssas ovat? Hän vastasi: ne ovat lapset, jotka Jumala on lahjoittanut sinun palvelialles.

33:6 Niin piiat lähestyivät lapsinensa ja kumarsivat hänen edessänsä.

33:7 Ja lähestyi myös Lea lapsinensa, ja kumarsivat hänen edessänsä. Sitte tuli Joseph ja Rakel, jotka myös kumarsivat hänen edessänsä.

33:8 Ja hän sanoi: mitäs tahdot kaiken sen joukon kanssa, kuin minä kohdannut olen? Hän vastasi: löytääkseni armoa minun herrani edessä.

33:9 Ja Esau sanoi: minulla on kyllä, minun veljeni, pidä omas.

33:10 Niin Jakob vastasi: ei niin, mutta jos minä olen löytänyt armon sinun edessä, niin ota minun lahjani minun kädestäni: sillä minä näin sinun kasvosi, niinkuin minä olisin nähnyt Jumalan kasvot; ettäs olet minut hyväksi ottanut.

33:11 Ota siis se siunaus, jonka minä olen tuonut sinulle: sillä Jumala on sen minulle antanut, ja minulla on kyllä kaikkinaista. Niin hän vaati häntä ottamaan.

33:12 Sitten Eesau sanoi: Lähtekäämme liikkeelle ja vaeltakaamme eteenpäin; minä vaellan sinun edelläsi.

33:13 Mutta Jaakob sanoi hänelle: Herrani näkee itse, että lapset ovat pieniä ja että minulla on imettäviä lampaita ja lehmiä mukaan; jos näitä ajaa kiivaasti päivänkään, kuolee koko lauma.

33:14 Kulkekoon siis herrani palvelijansa edellä; minä seuraan hiljalleen jäljessä, sen mukaan kuin karja, jota kuljetan, ja lapset jaksavat käydä, kunnes saavun herrani luo Seiriin.

33:15 Eesau vastasi: Minä jätän luoksesi osan väestäni. Hän sanoi: Minkätähden niin? Kunhan vain saan armon herrani silmien edessä!

33:16 Niin Eesau sinä päivänä kääntyi takaisin ja meni sitä tietään Seiriin.

33:17 Mutta Jaakob lähti Sukkotiin ja rakensi siellä itsellensä majan. Ja karjallensa hän teki tarhoja. Siitä tuli sen paikan nimeksi Sukkot.

33:18 Ja Jaakob saapui matkallansa Mesopotamiasta onnellisesti Sikemin kaupunkiin, joka on Kanaanin maassa, ja leiriytyi kaupungin edustalle.

33:19 Ja hän osti sen maapalstan, johon hän oli pystyttänyt telttansa, Hamorin, Sikemin isän, pojilta sadalla kesitalla.

33:20 Ja hän pystytti siihen alttarin ja antoi sille nimen Eel, Israelin Jumala.

34 LUKU

34:1 Ja Diina, Leean tytär, jonka hän oli synnyttänyt Jaakobille, meni tapaamaan sen maan tyttäriä.

34:2 Ja Sikem, joka oli hivviläisen Hamorin, sen maan ruhtinaan, poika, näki hänet, otti hänet luokseen, makasi hänen kanssaan ja teki hänelle väkivaltaa.

34:3 Ja hänen sydämensä kiintyi Diinaan, Jaakobin tyttäreeseen, ja hän rakasti tyttöä ja viihdytteli häntä.

33:12 Ja (Esau) sanoi: lähtekäämme jo matkustamaan, minä vaellan sinun kanssas.

33:13 Niin hän sanoi hänelle: minun herrani tietää minulla olevan pieniä lapsia, ja imettäviäsiä lampaita ja karjaa: jos ne yhtenä päivänä äkisti ajettaisiin, niin kuolis lauma.

33:14 Niin menkään minun herrani palveliansa edellä: mutta minä seuraan hiljaksensa senjälkeen kuin karja ja lapset käydä voivat, siihenasti kuin minä tulen minun herrani tykö Seiriin.

33:15 Ja Esau sanoi: minä jätän kuitenkin sinun tykös jotakin siitä väestä, kuin minun kanssani on. Hän vastasi: mihinkä se? Anna minun ainoastansa löytää armo minun herrani edessä.

33:16 Niin Esau palasi sinä päivänä tietänsä myöten Seiriin.

33:17 Mutta Jakob matkusti Sukkotiin, ja rakensi itsellensä huoneen, ja teki majat karjallensa. Sentähden kutsui hän sen paikan Sukkot.

33:18 Sitte tuli Jakob rauhoitettuna siihen kaupunkiin Sikem, joka on Kanaanin maalla, sitte kuin hän oli tullut Mesopotamiasta; ja sioitti itsensä kaupungin kohdalle.

33:19 Ja osti murun peltoa, johonka hän teki majansa, Hemorin, Sikemin isän lapsilta, sadan penningin edestä.

33:20 Ja rakensi siinä alttarin: ja rukoili väkevää Israelin Jumalan nimeä.

34 LUKU

34:1 Ja Dina, Lean tytär, jonka hän Jakobille synnyttänyt oli, meni katselemaan sen maakunnan tyttäriä.

34:2 Koska Sikem, Hemorin Heviläisen, sen maakunnan ruhtinaan poika näki hänen, otti hän hänen ja makasi hänen, ja häpäisi hänen.

34:3 Ja hänen sydämensä paloi Dinan Jakobin tyttären perään; ja rakasti piikaa, ja puhutteli häntä suloisilla sanoilla.

34:4 Ja Sikem puhui isällensä Hamorille sanoen: Hanki minulle tämä tyttö vaimoksi.

34:5 Ja Jaakob oli saanut kuulla, että Sikem oli raiskannut hänen tyttärensä Diinan; mutta kun hänen poikansa olivat hänen laumansa kanssa kedolla, oli Jaakob vaiti siksi, kunnes he palasivat.

34:6 Ja Hamor, Sikemin isä, meni Jaakobin luo puhuttelemaan häntä.

34:7 Ja Jaakobin pojat tulivat kedolta. Kuultuaan, mitä oli tapahtunut, miehet sydäntyivät ja vihastuivat kovin siitä, että hän oli tehnyt häpeällisen teon Israelissa, kun oli maannut Jaakobin tyttären; sillä semmoista ei saa tehdä.

34:8 Niin Hamor puhui heille sanoen: Poikani Sikemin sydän on mielistynyt teidän sisareenne; antakaa hänet hänelle vaimoksi.

34:9 Lankoutukaa meidän kanssamme, antakaa te tyttäriänne meille, ja ottakaa te itsellenne meidän tyttäriämme,

34:10 ja jääkää asumaan meidän luoksemme. Maa on oleva teille avoinna, asukaa siinä ja kierrelkää siinä ja asettukaa sinne.

34:11 Ja Sikem sanoi tytön isälle ja veljille: Suokaa minun saada armo silmienne edessä, ja mitä te vaaditte minulta, sen minä annan.

34:12 Vaatikaa minulta kuinka suuri morsiamen hinta ja kuinka suuret antimet tahansa: minä annan, mitä te minulta vaaditte. Antakaa minulle vain se tyttö vaimoksi.

34:13 Mutta Jaakobin pojat vastasivat Sikemille ja hänen isällensä Hamorille puhuen petollisesti, sentähden että hän oli raiskannut heidän sisarensa Diinan;

34:14 he sanoivat heille: Emme voi tehdä sitä, että antaisimme sisaremmme ympärileikkaamattomalle miehelle, sillä se olisi meistä häpeällistä.

34:15 Me suostumme ainoastaan sillä ehdolla, että te tulette meidän kaltaisiksemme, niin että kaikki

34:4 Ja Sikem puhui isällensä Hemorille, sanoen: ota minulle tämä piika emännäksi.

34:5 Ja Jakob kuuli, että he hänen tyttärensä Dinan olivat häväisseet, ja hänen poikansa olivat lauman kanssa kedolla. Ja Jakob vaiken siihenasti kuin he tulivat.

34:6 Ja Hemor Sikemin isä meni Jakobin tykö puhuttelemaan häntä.

34:7 Silloin tulivat Jakobin pojat kedolta: ja koska he sen kuulivat, tulivat miehet surulliseksi, ja vihastuivat sangen kovin; että hän oli tehnyt tyhmyyden Israelissa, maaten Jakobin tyttären: sillä ei ollut se oikein tehty.

34:8 Niin puhui Hemor heidän kanssansa, sanoen: minun poikani Sikemin sydän halajaa teidän tyttärenne jälkeen; antakaat siis se hänelle emännäksi.

34:9 Naittakaat teitänne yhteen meidän kanssamme: antakaat teidän tyttärenne meille, ja ottakaat jälleensä meidän tyttäremme teille.

34:10 Ja asukaat meidän kanssamme: maan pitää oleman teillä alttiina, asukaat, myykäät ja ostakaat siinä, ja omistakaat maa.

34:11 Ja Sikem sanoi hänen isällensä ja veljillensä: antakaat minun löytää armo teidän edessä: ja mitä te sanotte minulle, sen minä annan.

34:12 Anokaat minulta rohkiasti huomenlahja ja antimia, ja minä annan, mitä te anotte: antakaat minulle vaivoin se piika emännäksi.

34:13 Niin vastasivat Jakobin pojat Sikemille, ja hänen isällensä Hemorille, ja puhuivat petoksella; että hän oli heidän sisarensa Dinan häväissyt.

34:14 Ja sanoivat heille: emme taida sitä tehdä, että me annamme meidän sisaremmme ympärileikkaamattomalle miehelle: sillä se olisi meille häpiäksi.

34:15 Mutta kuitenkin siinä me suostumme teihin; jos te tulette meidän kaltaisiksemme, että kaikki miehenpuoli teidän seassanne

miehenpuolenne ympärileikataan.

34:16 Silloin me annamme omia tyttäriämme teille ja otamme itsellemme teidän tyttäriänne, ja me asetumme teidän luokseen ja tulemme yhdeksi kansaksi.

34:17 Mutta jos te ette kuule meitä ettekä ympärileikkautta itseänne, niin me otamme sisaremme ja menemme tiehemme.

34:18 Ja heidän puheensa kelpasi Hamorille ja Sikemille, Hamorin pojalle.

34:19 Eikä nuori mies viivytellyt niin tekemästä, sillä hän oli mieltynyt Jaakobin tyttäreeseen; ja hän oli suuremmassa arvossa kuin kukaan muu hänen isänsä perheessä.

34:20 Niin menivät Hamor ja hänen poikansa Sikem kaupunkinsa porttiin ja puhuivat kaupunkinsa miehille sanoen:

34:21 Näillä miehillä on rauha mielessä meitä kohtaan; antakaamme heidän siis asettua tähän maahan ja kierrellä siinä, onhan maa tilava heillekin joka suuntaan. Ottakaamme me heidän tyttäriänsä vaimoiksemme, ja antakaamme me tyttäriämme heille.

34:22 Mutta ainoastaan sillä ehdolla miehet suostuvat asettumaan meidän luoksemme, tullaksensa meidän kanssamme yhdeksi kansaksi, että kaikki miehenpuolemme ympärileikataan, niinkuin he itsekin ovat ympärileikatut.

34:23 Tulevathan silloin heidän karjansa ja tavaransa ja kaikki heidän juhtansa meidän omiksemme. Suostukaamme siis, niin he asettuvat luoksemme.

34:24 Ja he kuulivat Hamoria ja hänen poikaansa Sikemiä, kaikki, jotka kulkivat hänen kaupunkinsa portista; ja niin kaikki miehenpuolet, kaikki, jotka kulkivat hänen kaupunkinsa portista, ympärileikkauttivat itsensä.

34:25 Mutta kolmantena päivänä, kun he olivat kipeimmillään, Jaakobin kaksi poikaa, Simeon ja Leevi, Diinan veljet, ottivat kumpikin miekkansa ja hyökkäsivät,

ympärileikattaisiin,

34:16 Niin me annamme meidän tyttäreemme teille, ja otamme teidän tyttäreenne meille, ja asumme teidän kanssanne ja tulemme yhdeksi kansaksi.

34:17 Mutta jollette kuule meitä, ja anna teitänne ympärileikata; niin me otamme meidän tyttäreemme, ja menemme matkaamme.

34:18 Ja heidän puheensa kelpasi Hemorille, ja Sikemille Hemorin pojalle.

34:19 Ja se nuori mies ei viivytellyt sitä tehdäkseen: sillä hän rakasti suuresti Jakobin tytärtä, ja hän oli kunniassa pidettävä kaikkein ylitse isänsä huoneessa.

34:20 Niin tuli Hemor ja hänen poikansa Sikem kaupunkinsa porttiin, ja puhuivat kaupunkinsa miehille, sanoen:

34:21 Nämät miehet ovat rauhalliset meidän kanssamme, ja tahtovat asua ja elää tällä maalla, ja katso, maa on kyllä avara heidän edessänsä: ottakaamme heidän tyttärensä meille emännäksi, ja antakaamme meidän tyttäreemme heille.

34:22 Mutta siihen ne miehet antavat meille suosionsa, asuaksensa meidän kanssamme ja tullaksensa yhdeksi kansaksi: jos meistä ympärileikataan kaikki miehenpuoli, niin kuin he myös ympärileikatut ovat.

34:23 Heidän karjansa ja hyvyytensä, ja kaikki heidän eläimensä, eikö ne ole meidän omamme? Jos me muutoin olemme heidän tahtonsa jälkeen, niin että he asuvat meidän kanssamme.

34:24 Ja he olivat Hemorille kuuliaisat, ja Sikemille hänen pojallensa, kaikki jotka hänen kaupunkinsa portista kävivät ulos: ja ympärileikkasivat itsensä, jokainen miehenpuoli, jotka hänen kaupunkinsa portista kävivät ulos.

34:25 Ja tapahtui kolmantena päivänä, koska he kipiämmällänsä olivat, ottivat kaksi Jakobin poikaa Simeon ja Leevi, Dinan veljet, kumpikin miekkansa, ja menivät rohkiasti kaupunkiin: ja

kenenkään aavistamatta, kaupunkiin ja tappoivat jokaisen miehenpuolen.

34:26 Myöskin Hamorin ja hänen poikansa Sikemin he tappoivat miekan terällä, ottivat Diinan Sikemin talosta ja menivät pois.

34:27 Ja Jaakobin pojat karkasivat haavoitettujen kimppuun ja ryöstivät kaupungin, sentähden että he olivat raiskanneet heidän sisarensa.

34:28 Ja he anastivat heidän pikkukarjansa ja raavaskarjansa ja aasinsa ja kaikki, mitä oli sekä kaupungissa että kedolla.

34:29 Ja kaikki heidän tavaransa, kaikki heidän lapsensa ja vaimonsa he veivät saaliinaan, ja he ryöstivät samoin kaiken muun, mitä taloissa oli.

34:30 Niin Jaakob sanoi Simeonille ja Leeville: Te olette syösseet minut onnettomuuteen, saattaneet minut tämän maan asukkaiden, kanaanilaisten ja perissiläisten, vihoihin. Minun joukkoni on vähäinen; jos he kokoontuvat minua vastaan, niin he tuhoavat minut, ja niin minut ja minun sukuni hävitetään.

34:31 Mutta he vastasivat: Pitikö hänen kohdella meidän sisartamme niinkuin porttoa!

35 LUKU

35:1 Ja Jumala sanoi Jaakobille: Nouse, mene Beeteliin, asetu sinne ja rakenna sinne alttari Jumalalle, joka ilmestyi sinulle paetessasi veljeäsi Eesauta.

35:2 Niin Jaakob sanoi perheellensä ja kaikille, jotka olivat hänen kanssaan: Poistakaa vieraat jumalat, joita teillä on keskuudessanne, puhdistautukaa ja muuttakaa vaatteenne.

35:3 Ja nouskaamme ja menkäämme Beeteliin, rakentaakseni sinne alttarin Jumalalle, joka kuuli minua ahdistukseni aikana ja oli minun kanssani tiellä, jota vaelsin.

35:4 Niin he jättivät Jaakobille kaikki vieraat jumalat, jotka olivat heidän hallussansa, sekä renkaat, jotka olivat

tappoivat jokaisen miehenpuolen.

34:26 Ja tappoivat myös Hemorin, ja hänen poikansa Sikemin miekan terällä: ja ottivat Dinan Sikemin huoneesta, ja menivät pois.

34:27 Niin tulivat Jakobin pojat tapettuiden päälle, ja ryöstivät kaupungin; että he olivat häväisseet heidän sisarensa.

34:28 Ja veivät pois heidän lampaansa, karjansa, aasinsa, ja mitä sekä kaupungissa että kedolla oli.

34:29 Ja kaikki heidän hyvyytensä, lapsensa ja heidän vaimonsa he ottivat vangiksi, ja ryöstivät; niin myös kaikki, mitä huoneissa oli.

34:30 Ja Jakob sanoi Simeonille ja Leville: te olette minulle mielikarvouden tehneet, saattaen minun haisevaiseksi tämän maakunnan asuvalle, Kanaanealaisille ja Pheresiläisille: ja minä olen vähä joukko, koska he heitäsä kokoovat minun päälleni, niin he tappavat minun, ja minä hukutetaan, ja minun huoneeni.

34:31 Mutta he vastasivat: pitiköstä heidän tekemän meidän sisaremme kanssa, niinkuin jonkun porton kanssa?

35 LUKU

35:1 Ja Jumala sanoi Jakobille: nouse ja mene ylös BetEliin, ja asu siellä: ja tee siihen alttari Jumalalle, joka sinulle ilmestyi, koska sinä pakenit veljes Esaun edestä.

35:2 Niin sanoi Jakob perheellensä, ja kaikille, jotka hänen kanssansa olivat: eroittakaat teistänne vieraat Jumalat, jotka teidän seassanne ovat, ja puhdistakaat teitänne, ja muuttakaat teidän vaatteenne.

35:3 Ja nouskaamme ja menkäämme ylös BetEliin; että minä tekisin siihen alttarin Jumalalle, joka minua kuuli minun hätäaikani, ja on ollut minun kanssani tiellä, jota minä matkustin.

35:4 Niin he antoivat Jakobille kaikki vieraat Jumalat, jotka heidän käsissänsä olivat, ja korvarenkaansa, jotka heidän korvissansa

heidän korvissaan, ja Jaakob kätki ne maahan tammen alle, joka oli Sikemissä.

35:5 Ja he lähtivät liikkeelle; ja Jumalan kauhu valtasi heidän ympärillään olevat kaupungit, niin etteivät nämä ajaneet takaa Jaakobin poikia.

35:6 Ja Jaakob saapui Luusiin, joka on Kanaanin maassa, se on Beeteliin, kaiken väen kanssa, joka oli hänen seurassaan.

35:7 Ja hän rakensi sinne alttarin ja nimitti paikan Eel-Beeteliksi, koska Jumala oli siellä ilmestynyt hänelle, silloin kun hän pakeni veljeään.

35:8 Mutta Debora, Rebekan imettäjä, kuoli, ja hänet haudattiin Beetelin alapuolelle tammen alle, ja se sai siitä nimen Itkutammi.

35:9 Ja Jumala ilmestyi jälleen Jaakobille hänen palattuaan Mesopotamiasta ja siunasi hänet.

35:10 Ja Jumala sanoi hänelle: Sinun nimesi on Jaakob; mutta älköön sinua enää kutsuttako Jaakobiksi, vaan nimesi olkoon Israel. - Niin hän sai nimen Israel.

35:11 Ja Jumala sanoi hänelle: Minä olen Jumala, Kaikkivaltias; ole hedelmällinen ja lisäännä. Kansa, suuri kansojen joukko on sinusta tuleva, ja kuninkaita lähtee sinun kupeistasi.

35:12 Ja maan, jonka minä olen antanut Aabrahamille ja lisakille, minä annan sinulle; myöskin sinun jälkeläisillesi minä annan sen maan.

35:13 Ja Jumala kohosi ylös hänen luotaan siitä paikasta, jossa hän oli häntä puhutellut.

35:14 Ja Jaakob pystytti patsaan siihen paikkaan, jossa hän oli häntä puhutellut, kivipatsaan, ja vuodatti juomauhrin sen päälle ja kaatoi öljyä sen päälle.

35:15 Ja Jaakob nimitti sen paikan, jossa Jumala oli häntä puhutellut, Beeteliksi.

35:16 Sitten he lähtivät liikkeelle Beetelistä. Ja kun vielä oli jonkun verran matkaa Efrataan, joutui Raakel synnytystuskiin, ja

olivat. Ja Jakob kaivoi ne sen tammen alle, joka oli Sikemin tykönä.

35:5 Ja he matkustivat. Ja Jumalan pelko tuli niille kaupungeille, jotka olivat heidän ympärillensä, ettei he ajaneet Jakobin poikia takaa.

35:6 Niin tuli Jakob Lutsiin Kanaanin maalle, se on BetEl, kaiken sen väen kanssa kuin hänen kanssansa oli.

35:7 Ja rakensi siihen alttarin, ja kutsui sen paikan ElBetEl; sillä Jumala ilmestyi siinä hänelle, paetessansa veljensä edestä.

35:8 Niin kuoli Debora Rebekan imettäjä, ja haudattiin alemmaiselle puolelle BetEliä, tammen alle: ja se kutsuttiin itkutammeksi.

35:9 Ja Jumala ilmestyi taas Jakobille, sitte kuin hän oli tullut Mesopotamiasta ja siunasi häntä.

35:10 Ja Jumala sanoi hänelle: sinun nimes on Jakob: mutta ei silleen pidä sinun nimes kutsuttaman Jakob, vaan IsraEl pitää sinun nimes oleman. Ja niin kutsuttiin hänen nimensä IsraEl.

35:11 Ja Jumala sanoi hänelle: Minä olen kaikkivaltias Jumala, ole hedelmällinen ja enäne, kansa ja kansain joukko pitää sinusta tuleman: ja kuninkaat pitää tuleman sinun kupeistas.

35:12 Ja sen maan, jonka minä olen antanut Aabrahamille ja Isaakille, annan minä sinulle: ja sinun siemenelles sinun jälkees, annan minä sen maan.

35:13 Ja niin meni Jumala ylös hänen tyköänsä, siinä paikassa, kuin hän hänen kanssansa puhunut oli.

35:14 Mutta Jakob asetti muistopatsaan siihen paikkaan, jossa hän hänen kanssansa puhunut oli, (nimittäin) kivisen patsaan: ja uhrasi juomauhria, ja kaasi öljyä sen päälle.

35:15 Ja Jakob kutsui sen paikan, jossa Jumala hänen kanssansa puhunut oli, BetEl.

35:16 Ja he matkustivat BetElistä, ja kuin vielä vähä matkaa oli Ephratiin, niin synnytti Rakel, ja synnyttäminen oli hänelle sangen

hänen synnytystuskansa olivat hyvin kovat.

35:17 Ja kun hänen synnytystuskansa olivat kovimmillaan, sanoi kättilövaimo hänelle: Älä pelkää, sillä tälläkin kertaa sinä saat pojan.

35:18 Mutta kun hänen henkensä oli lähtemäisillään, sillä hänen oli kuoltava, antoi hän hänelle nimen Benoni, mutta hänen isänsä antoi hänelle nimen Benjamin.

35:19 Niin Raakel kuoli siellä, ja hänet haudattiin Efratan tien varteen, se on Beetlehemiin.

35:20 Ja Jaakob pystytti hänen haudalleen patsaan; tämä Raakelin hautapatsas on olemassa vielä tänäkin päivänä.

35:21 Ja Israel lähti liikkeelle sieltä ja pystytti telttansa tuolle puolen Karjatornia.

35:22 Ja tapahtui, kun Israel asui siinä maassa, että Ruuben meni ja makasi Bilhan, isänsä sivuvaimon, kanssa. Ja Israel sai sen kuulla.

35:23 Jaakobilla oli kaksitoista poikaa. Leraan pojat olivat Ruuben, Jaakobin esikoinen, Simeon, Leevi, Juuda, Isaskar ja Sebulon.

35:24 Raakelin pojat olivat Joosef ja Benjamin.

35:25 Bilhan, Raakelin orjattaren, pojat olivat Daan ja Naftali.

35:26 Silpan, Leraan orjattaren, pojat olivat Gaad ja Asser. Nämä ovat ne Jaakobin pojat, jotka syntyivät hänelle Mesopotamiassa.

35:27 Ja Jaakob saapui isänsä lisäksi luo Mamreen, Kirjat-Arbaan, se on Hebroniin, jossa Abraham ja lisäksi olivat asuneet muukalaisina.

35:28 Ja lisäksi elinaika oli sata kahdeksänkymmentä vuotta.

35:29 Ja lisäksi vaipui kuolemaan ja tuli otetuksi heimonsa tykö, vanhana ja elämästä kyllänsä saaneena. Ja hänen poikansa Eesau ja Jaakob hautasivat hänet.

raskas.

35:17 Ja koska synnyttäminen oli hänelle raskaimmallansa; sanoi lastenämmä hänelle: älä pelkää, sillä tämä poika on sinulla myös oleva.

35:18 Mutta hänen henkensä lähteissä, koska hänen piti kuoleman, kutsui hän hänen nimensä BenOni: mutta hänen isänsä kutsui hänen nimensä BenJamin.

35:19 Niin kuoli Rakel: ja hän haudattiin Ephratiin tien viereen, se on BetLehem.

35:20 Ja Jakob pani patsaan hänen hautansa päälle: tämä on Rakelin haudan patsas hamaan tähän päivään asti.

35:21 Ja IsraEl matkusti edespäin, ja teki majansa tuolle puolelle Ederin tornia.

35:22 Ja se tapahtui, koska IsraEl asui siinä maakunnassa, meni Ruben ja makasi Bilhan isänsä jalkavaimon kanssa. Ja IsraEl sai sen kuulla. Ja Jakobilla oli kaksitoistakymmentä poikaa.

35:23 Leraan pojat olivat nämät: Jakobin esikoinen Ruben; niin Simeon, ja Levi, ja Juuda, ja Isaskar ja Zebulon.

35:24 Rakelin pojat olivat: Joseph ja BenJamin.

35:25 Bilhan Rakelin piian pojat olivat: Dan ja Naphtali.

35:26 Silpan Leraan piian pojat olivat: Gad ja Asser. Nämä ovat Jakobin pojat, jotka hänelle syntyneet olivat Mesopotamiassa.

35:27 Ja Jakob tuli isänsä Isaakin tykö Mamreen, Arban kaupunkiin, joka on Hebron, jossa Abraham ja Isaak olivat muukalaiset olleet.

35:28 Ja Isaak oli sadan ja kahdeksänkymmenen ajastaikainen:

35:29 Ja tuli riutuneeksi, ja kuoli, ja koottiin kansansa tykö, vanhana ja suuttunutta elämästä. Ja hänen poikansa Esau ja Jakob hautasivat hänen.

36 LUKU

36:1 Tämä on kertomus Eesaun, se on Edomin, suvusta.

36:2 Eesau otti vaimoikseen Kanaanin tyttäristä Aadan, heettiläisen Eelonin tyttären, ja Oholibaman, joka oli hivviläisen Sibonin pojan Anan tytär,

36:3 ja Baasematin, Ismaelin tyttären, Nebajotin sisaren.

36:4 Aada synnytti Eesaulle Elifaan, ja Baasemat synnytti Reguelin.

36:5 Ja Oholibama synnytti Jeuksen, Jalamin ja Koorahin. Nämä olivat Eesaun pojat, jotka syntyivät hänelle Kanaanin maassa.

36:6 Ja Eesau otti vaimonsa, poikansa ja tyttärensä ja kaiken talonväkensä, karjansa ja kaikki juhtansa ja kaiken tavaransa, jonka hän oli hankkinut Kanaanin maassa; ja hän lähti toiseen maahan, pois veljensä Jaakobin luota.

36:7 Sillä heidän omaisuutensa oli niin suuri, etteivät he voineet asua yhdessä, eikä se maa, jossa he asuivat muukalaisina, riittänyt heille heidän karjansa paljouden tähden.

36:8 Ja Eesau asettui Seirin vuoristoon, Eesau, se on Edom.

36:9 Ja tämä on kertomus edomilaisten isän Eesaun suvusta, hänen, joka asui Seirin vuoristossa.

36:10 Nämä ovat Eesaun poikien nimet: Elifas, Eesaun vaimon Aadan poika; Reguel, Eesaun vaimon Baasematin poika.

36:11 Ja Elifaan pojat olivat Teeman, Oomar, Sefo, Gaetam ja Kenas.

36:12 Mutta Timna oli Elifaan, Eesaun pojan, sivuvaimo, ja hän synnytti Elifaalle Amalekin. Nämä olivat Eesaun vaimon Aadan pojat.

36:13 Reguelin pojat olivat nämä: Nahat ja Serah, Samma ja Missa. Ne olivat Eesaun vaimon Baasematin pojat.

36:14 Mutta nämä olivat Eesaun vaimon Oholibaman, Sibonin pojan Anan tyttären,

36 LUKU

36:1 Tämä on Esaun sukukunta, joka on Edom.

36:2 Esau otti emännät Kanaanin tyttäristä: Adan, Hetiläisen Elonin tyttären, ja Oholibaman, Anan Heviläisen Zibeonin pojan tyttären.

36:3 Ja Basmatin, Ismaelin tyttären, Nebajotin sisaren.

36:4 Ada synnytti Esaulle Eliphan. Ja Basmat synnytti Reguelin.

36:5 Oholibama synnytti Jeun, Jaelamin ja Koran. Nämät ovat Esaun lapset, jotka hänelle syntyivät Kanaanin maalla.

36:6 Ja Esau otti emäntänsä, poikansa ja tyttärensä ja kaikki huoneensa sielut, ja karjansa ja kaikki juhtansa, ja kaiken sen tavaransa, kuin hän oli pannut kokoon Kanaanin maalla: ja meni (toiselle) maalle, veljensä Jakobin tyköä.

36:7 Sillä heidän tavaransa oli niin suuri, ettei he taitaneet asua ynnä: ja se maa, jossa he muukalaiset olivat, ei vetänyt heitä heidän karjansa (paljouden) tähden.

36:8 Niin asui Esau Seirin vuorella, ja tämä Esau on Edom.

36:9 Nämät ovat Esaun sukukunnat Edomilaisten isän Seirin vuorella.

36:10 Nämät ovat Esaun poikain nimet: Eliphas, Adan Esaun emännän poika: Reguel Basmatin Esaun emännän poika.

36:11 Ja Eliphan pojat olivat: Teman, Omar, Zepho, ja Gaetam ja Kenas.

36:12 Mutta Timna oli Eliphan Esaun pojan jalkavaimo, joka synnytti hänelle Amalekin. Ne ovat Adan Esaun emännän lapset.

36:13 Mutta Reguelin lapset ovat nämät: Nahat, ja Zera, Samma, Missa. Ne ovat Basmatin Esaun emännän lapset.

36:14 Mutta nämät olivat Oholibaman Esaun emännän pojat, Anan tyttären Zibeonin pojan

pojat, jotka hän synnytti Eesaulle: Jeus, Jalam ja Koorah.

36:15 Nämä olivat Eesaun poikien suku ruhtinaat: Elifaan, Eesaun esikoisen, pojat olivat ruhtinas Teeman, ruhtinas Oomar, ruhtinas Sefo, ruhtinas Kenas,

36:16 ruhtinas Koorah, ruhtinas Gaetam, ruhtinas Amalek. Nämä olivat ne ruhtinaat, jotka polveutuivat Elifaasta Edomin maassa; ne olivat Aadan pojat.

36:17 Ja nämä olivat Reguelin, Eesaun pojan, pojat: ruhtinas Nahat, ruhtinas Serah, ruhtinas Samma, ruhtinas Missa. Nämä olivat ne ruhtinaat, jotka polveutuivat Reguelista Edomin maassa; ne olivat Eesaun vaimon Baasematin pojat.

36:18 Ja nämä olivat Eesaun vaimon Oholibaman pojat: ruhtinas Jeus, ruhtinas Jalam, ruhtinas Koorah. Nämä olivat ne ruhtinaat, jotka polveutuivat Eesaun vaimosta, Anan tyttärestä Oholibamasta.

36:19 Nämä olivat Eesaun, se on Edomin, pojat, ja nämä heidän suku ruhtinaansa.

36:20 Mutta nämä olivat hoorilaisen Seirin pojat, sen maan alkuasukkaat: Lootan, Soobal, Sibon, Ana,

36:21 Diison, Eeser ja Diisan. Nämä olivat hoorilaisten suku ruhtinaat, Seirin pojat, Edomin maassa.

36:22 Mutta Lootanin pojat olivat Hoori ja Heemam; ja Lootanin sisar oli Timna.

36:23 Ja nämä olivat Soobalin pojat: Alvan, Maanahat ja Eebal, Sefo ja Oonam.

36:24 Nämä olivat Sibonin pojat: Aija ja Ana. Tämä oli se Ana, joka löysi ne lämpimät lähteet erämaassa, paimentaessaan isänsä Sibonin aaseja.

36:25 Ja nämä olivat Anan lapset: Diison ja Oholiba, Anan tytär.

36:26 Nämä olivat Diisonin pojat: Hemdan, Esban, Jitran ja Keran.

36:27 Nämä olivat Eeserin pojat: Bilhan, Saavan ja Akan.

36:28 Nämä olivat Diisanin pojat: Uus ja Aran.

tyttären lapset; jotka hän synnytti Esaulle: Jeus ja Jaelam ja Kora.

36:15 Nämä ovat ruhtinaat Esaun lapsista: Eliphan Esaun esikoisen lapset ovat nämät: se ruhtinas Teman, se ruhtinas Omar, se ruhtinas Zepho, se ruhtinas Kenas.

36:16 Se ruhtinas Kora, se ruhtinas Gaetam, se ruhtinas Amalek. Nämä ovat ruhtinaat Eliphasta Edomin maalla, ja ovat Adan lapset.

36:17 Ja nämät ovat Reguelin Esaun pojan lapset: se ruhtinasa Nahat, se ruhtinas Sera, se ruhtinas Samma, se ruhtinas Missa. Nämä ovat ruhtinaat Reguelista Edomilaisten maalla ja ovat Basmatin Esaun emännän lapset.

36:18 Mutta nämät ovat Oholibaman Esaun emännän lapset: se ruhtinas Jeus, se ruhtinas Jaelam, se ruhtinas Kora. Nämä ovat ruhtinaat Oholibamasta, Anan tyttärestä, Esaun emännästä.

36:19 Nämä ovat Esaun lapset, ja heidän ruhtinaansa. Hän on Edom.

36:20 Mutta nämät ovat Seirin hoorilaisen lapset, jotka sillä maalla asuivat: Lotan, Sobal, Sibeon, Ana.

36:21 Dison, Etser ja Disan. Nämä ovat hoorilaisten ruhtinaat, Seirin lapset Edomin maalla.

36:22 Mutta Lotanin lapset ovat: Hori ja Heman: ja Lotanin sisar Timna.

36:23 Sobalin lapset olivat nämät: Alvan, Manahat, Ebal, Sepho ja Onam.

36:24 Nämä olivat Sibeonin lapset: Aja ja Ana. Tämä on se Ana, joka korvessa löi Jeminiläiset, kaitessansa isänsä Sibeonin aaseja.

36:25 Mutta Ananin lapset olivat: Dison ja Oholibama Ananin tytär.

36:26 Disonin lapset olivat: Hemdan, ja Esban, Jetran ja Karan.

36:27 Etserin lapset olivat: Bilhan, ja Savan ja Akan.

36:28 Disanin lapset olivat: Uts ja Aran.

36:29 Nämä olivat hoorilaisten sukuruhtinaat: ruhtinas Lootan, ruhtinas Soobal, ruhtinas Sibon, ruhtinas Ana, 36:30 ruhtinas Diison, ruhtinas Eeser, ruhtinas Diisan. Nämä olivat hoorilaisten sukuruhtinaat, ruhtinas ruhtinaalta, Seirin maassa.

36:31 Ja nämä olivat ne kuninkaas, jotka hallitsivat Edomin maassa, ennenkuin yksikään kuningas oli hallinnut israelilaisia:

36:32 Bela, Beorin poika, oli kuninkaana Edomissa, ja hänen kaupunkinsa nimi oli Dinhaba.

36:33 Kun Bela kuoli, tuli Joobab, Serahin poika, Bosrasta, kuninkaaksi hänen sijaansa.

36:34 Kun Joobab kuoli, tuli Huusam, teemaniilaisten maasta, kuninkaaksi hänen sijaansa.

36:35 Kun Huusam kuoli, tuli Hadad, Bedadin poika, kuninkaaksi hänen sijaansa, hän, joka voitti midianilaiset Mooabin kedolla; ja hänen kaupunkinsa nimi oli Avit.

36:36 Kun Hadad kuoli, tuli Samla, Masrekasta, kuninkaaksi hänen sijaansa.

36:37 Kun Samla kuoli, tuli Saul, Rehobotista, virran varrelta, kuninkaaksi hänen sijaansa.

36:38 Kun Saul kuoli, tuli Baal-Haanan, Akborin poika, kuninkaaksi hänen sijaansa.

36:39 Kun Baal-Haanan, Akborin poika, kuoli, tuli Hadar kuninkaaksi hänen sijaansa, ja hänen kaupunkinsa nimi oli Paagu; ja hänen vaimonsa nimi oli Mehetabel, joka oli Matredin, Mee-Saahabin tyttären, tytär.

36:40 Ja nämä ovat Eesaun sukuruhtinasten nimet, heidän sukujensa, asuinpaikkojensa ja nimiensä mukaan: ruhtinas Timna, ruhtinas Alva, ruhtinas Jetet,

36:41 ruhtinas Oholibama, ruhtinas Eela, ruhtinas Piion,

36:42 ruhtinas Kenas, ruhtinas Teeman, ruhtinas Mibsar,

36:43 ruhtinas Magdiel, ruhtinas Iram.

36:29 Nämät ovat Horilaisten ruhtinaat: se ruhtinas Lotan, se ruhtinas Sobal, se ruhtinas Zibeon, se ruhtinas Ana.

36:30 Se ruhtinas Dison, se ruhtinas Etser, se ruhtinas Disan. Nämät ovat Horilaisten ruhtinaat, heidän ruhtinastensa seassa Seirin maalla.

36:31 Mutta kuninkaas kuin Edomin maalla hallitsivat, ennenkuin joku kuningas hallitsi Israelin lapsia, ovat nämät:

36:32 Niin hallitsi Edomissa Bela Beorin poika: ja hänen kaupunkinsa nimi on Dinhaba.

36:33 Ja koska Bela kuoli, tuli Jobab Seran poika Bosrasta kuninkaaksi hänen sijaansa.

36:34 Kuin Jobab kuoli, tuli Husam Temanilaisten maalta kuninkaaksi hänen sijaansa.

36:35 Koska Husam kuoli, tuli Hadad Bedadin poika kuninkaaksi hänen sijaansa, joka löi Midianilaiset Moabilaisten kedolla, ja hänen kaupunkinsa nimi oli Avit.

36:36 Koska Hadad kuoli, hallitsi Samla Masrekasta hänen siassansa.

36:37 Koska Samla kuoli, tuli Saul kuninkaaksi hänen sijaansa, Rehobotin virran tyköä.

36:38 Koska Saul kuoli, tuli Baalhanan Akborin poika kuninkaaksi hänen sijaansa.

36:39 Koska Baalhanan Akborin poika kuoli, tuli Hadar kuninkaaksi hänen sijaansa, ja hänen kaupunkinsa nimi oli Pagu: ja hänen emäntänsä nimi oli Mehetabeel, Matredin tytär, joka Mesahabin tytär oli.

36:40 Ja nämät ovat Esaun ruhtinasten nimet heidän suvuissansa, paikoissansa ja nimissänsä: se ruhtinas Timna, se ruhtinas Alva, se ruhtinas Jetet.

36:41 Se ruhtinas Oholibama, se ruhtinas Ela, se ruhtinas Pinon.

36:42 Se ruhtinas Kenas, se ruhtinas Teman, se ruhtinas Mibtsar.

36:43 Se ruhtinas Magdiel, se ruhtinas Iram.

Nämä olivat Edomin sukuuhtinaat, heidän asuinsijojensa mukaan heidän perintömaassaan - Edomin, se on Eesaun, edomilaisten isän, sukuuhtinaat.

37 LUKU

37:1 Mutta Jaakob asui siinä maassa, jossa hänen isänsä oli oleskellut muukalaisena, Kanaanin maassa.

37:2 Tämä on kertomus Jaakobin suvusta. Kun Joosef oli seitsemäntoista vuoden vanha, oli hän veljensä kanssa lampaita paimentamassa; hän oli nuorukaisena isänsä vaimojen Bilhan ja Silpan poikien seurassa. Ja hän kertoi isälleen, mitä paha kuuli heistä puhuttavan.

37:3 Ja Israel rakasti Joosefia enemmän kuin kaikkia muita poikiansa, koska hän oli syntynyt hänelle hänen vanhalla iällensä, ja hän teetti hänelle pitkäliepeisen, hihallisen ihokkaan.

37:4 Kun hänen veljensä näkivät, että heidän isänsä rakasti häntä enemmän kuin kaikkia hänen veljiänsä, vihasivat he häntä eivätkä voineet puhutella häntä ystävällisesti.

37:5 Kerran Joosef näki unen ja kertoi sen veljilleen; sen jälkeen he vihasivat häntä vielä enemmän.

37:6 Hän näet sanoi heille: Kuulkaa, minä unen minä olen nähnyt.

37:7 Katso, me olimme sitovinamme lyhteitä vainiolla, ja katso, minun lyhteeni nousi seisomaan, ja teidän lyhteenne asettuivat ympärille ja kumarsivat minun lyhdettäni.

37:8 Niin hänen veljensä sanoivat hänelle: Sinäkö tulisit meidän kuninkaaksemme, sinäkö hallitsisit meitä? Ja he vihasivat häntä vielä enemmän hänen uniensa ja puheidensa tähden.

37:9 Ja hän näki vielä toisenkin unen, jonka hän kertoi veljilleen ja sanoi: Minä näin vielä unen: katso, aurinko ja kuu ja yksitoista tähteä kumarsivat minua.

37:10 Ja kun hän kertoi sen isälleen ja

Nämät ovat Edomin ruhtinaat, niin kuin he asuneet ovat perintö-maallansa, ja Esau on Edomilaisten isä.

37 LUKU

37:1 Ja Jakob asui sillä maalla, jossa hänen isänsä muukalainen oli ollut: (nimittäin) Kanaanin maalla.

37:2 Ja nämät ovat Jakobin sukukunnat: Joseph oli seitsemäntoistakymmenen ajastaikainen, koska hän kaitsi karjaa veljeinsä kanssa, ja hän oli nuorella ijällensä Bilhan ja Silpan, isänsä emäntäin lasten kanssa: ja Joseph ilmoitti isällensä, mikä paha sanoma heistä kuului.

37:3 Mutta Israel rakasti Josephia enemmän kuin kaikkia muita lapsiansa, että hän oli syntynyt hänelle vanhalla ijällensä: ja teki hänelle kirjavan hameen.

37:4 Kuin hänen veljensä näkivät, että hänen isänsä rakasti häntä enemmän kuin kaikkia hänen veljiänsä, vihasivat he häntä; ja ei voineet puhutella häntä ystävällisesti.

37:5 Niin Joseph näki unen, ja ilmoitti sen veljillensä, josta he rupesivat häntä enemmän vihaamaan.

37:6 Sillä hän oli sanonut heille, kuulkaas tätä unta, jonka minä näin.

37:7 Katso, me olimme sitovanamme jalallisia vainiolla ja minun jalalliseni nousi ja seisoi; ja katso, teidän jalallisenne seisovat ympärillä, ja kumarsivat minun jalallistani.

37:8 Niin sanoivat hänen veljensä hänelle: sinäkö tulet meidän kuninkaaksemme, kokonansa hallitsemaan meitä? Ja vihasivat häntä vielä enemmän, hänen unensa ja puheensa tähden.

37:9 Ja hän taas näki toisen unen, ja jutteli sen veljillensä, ja sanoi: katso, minä näin vielä unta: ja katso, aurinko, kuu ja yksitoista tähteä kumarsivat minua.

37:10 Ja kuin hän sitä saneli isällensä ja

veljilleen, nuhteli hänen isänsä häntä ja sanoi hänelle: Mikä uni se on, jonka sinä olet nähnyt? Olisiko minun ja äitisi ja veljesi tultava kumartumaan sinun eteesi maahan?

37:11 Ja hänen veljensä kadehtivat häntä; mutta hänen isänsä pani tämän mieleensä.

37:12 Kun hänen veljensä olivat menneet kaitsemaan isänsä lampaita Sikemiin,

37:13 sanoi Israel Joosefille: Sinun veljesi ovat paimenessa Sikemissä; tule, minä lähetän sinut heidän luokseen. Hän vastasi: Tässä olen.

37:14 Ja hän sanoi hänelle: Mene katsomaan, kuinka veljesi ja karja voivat, ja kerro sitten minulle. Niin hän lähetti hänet matkalle Hebronin laaksosta, ja hän tuli Sikemiin.

37:15 Ja muuan mies kohtasi hänet, hänen harhaillessaan kedolla; ja mies kysyi häneltä: Mitä etsit?

37:16 Hän vastasi: Minä etsin veljiäni; sano minulle, missä he ovat paimentamassa.

37:17 Mies vastasi: He lähtivät pois täältä, sillä minä kuulin heidän sanovan:

Menkäämme Dootaniin. Niin Joosef meni veljiensä jäljissä ja löysi heidät Dootanista.

37:18 Kun he kaukaa näkivät hänet ja ennenkuin hän saapui heidän luokseen, pitivät he neuvoa tappaaksensa hänet.

37:19 He sanoivat toisillensa: Katso, tuolla tulee se unennäkijä!

37:20 Tulkaa, tappakaamme nyt hänet ja heittäkäämme hänet johonkin kaivoon ja sanokaamme: villipeto on hänet syönyt. Saammepa sitten nähdä, mitä hänen unistaan tulee.

37:21 Kun Ruuben sen kuuli, tahtoi hän pelastaa hänet heidän käsistään ja sanoi: Älkäämme lyökö häntä kuoliaaksi.

37:22 Vielä Ruuben sanoi heille: Älkää vuodattako verta; heittäkää hänet tähän kaivoon, joka on täällä erämaassa, mutta älkää satuttako kättänne häneen. Hän näet tahtoi pelastaa hänet heidän käsistään,

veljillensä, nuhteli hänen isänsä häntä ja sanoi hänelle: mikä uni se on, kuin sinä olet nähnyt? Pitääkö minun ja sinun äitis ja veljes tuleman ja kumartaman meitämme sinun edessä maahan?

37:11 Ja hänen veljensä kadehtivat häntä; mutta hänen isänsä piti nämät sanat mielessänsä.

37:12 Koska hänen veljensä menivät kaitsemaan karjaa Sikemiin,

37:13 Sanoi Israel Josephille: eikö veljes kaitse karjaa Sikemissä? Tule, minä lähetän sinun heidän tykönsä; hän vastasi: tässä minä olen.

37:14 Hän sanoi: mene ja katso, ovatko veljes ja karja rauhassa, ja palaja minulle sitä sanomaan. Ja hän lähetti hänen Hebronin laaksosta; ja hän tuli Sikemiin.

37:15 Niin yksi mies kohtasi hänen eksesissä kedolla; ja kysyi häneltä sanoen: mitäs etsit?

37:16 Hän vastasi: minä etsin veljiäni: sanos minulle, kussa he kaitsevat karjaa.

37:17 Ja mies sanoi: he läksivät täältä; sillä minä kuulin heidän sanovan: käykäämme Dootaniin. Niin Joseph meni veljeinsä perään, ja löysi heidät Dootanista.

37:18 Kuin he kaukana näkivät hänen, ja ennenkuin hän heitä lähestyi, pitivät he neuvoa häntä vastaan, tappaaksensa häntä.

37:19 Ja sanoivat toinen toisellensa: katso, tuo unennäkiä tulee.

37:20 Tulkaat siis, tappakaamme häntä, ja heittäkäämme häntä yhteen kuoppaan, ja sanokaamme: paha peto on hänen syönyt: niin saadaa nähdä, mihinkä hänen unensa joutuvat.

37:21 Koska Ruben sen kuuli, tahtoi hän häntä pelastaa heidän käsistään, ja sanoi: älkäämme hänen henkeänsä ottako.

37:22 Ja Ruben vielä sanoi heille: älkää vuodattako verta, vaan heittäkää häntä tähän kuoppaan, joka on korvessa, ja älkää satuttako kättänne häneen; sillä hän tahtoi pelastaa häntä heidän käsistään,

saattaaksensa hänet takaisin isänsä tykö.

37:23 Kun Joosef sitten tuli veljiensä luo, riisuivat he Joosefilta hänen ihokkaansa, pitkäliepeisen, hihallisen ihokkaan, joka oli hänen yllään,

37:24 ja ottivat hänet ja heittivät hänet kaivoon; mutta kaivo oli tyhjä, siinä ei ollut vettä.

37:25 Senjälkeen he istuivat aterioimaan. Ja kun he nostivat silmänsä, näkivät he ismaelilaismatkueen tulevan Gileadista; heidän kamelinsa kuljettivat kumihartsia, balsamia ja hajupihkaa, ja he olivat viemässä niitä Egyptiin.

37:26 Silloin Juuda sanoi veljillensä: Mitä hyötyä meillä on siitä, että surmaamme veljemme ja salaamme hänen verensä?

37:27 Tulkaa, myykäämme hänet ismaelilaisille, mutta älköön kätemme sattuko häneen, sillä hän on meidän veljemme, meidän omaa lihaamme. Ja hänen veljensä kuulivat häntä.

37:28 Kun nyt midianilaiset kauppiat menivät siitä ohitse, vetivät veljet Joosefin ylös kaivosta; ja he myivät Joosefin kahdestakymmenestä hopeasekelistä ismaelilaisille. Nämä veivät Joosefin Egyptiin.

37:29 Kun sitten Ruuben palasi kaivolle, niin Joosefia ei enää ollut kaivossa. Silloin hän repäisi vaatteensa,

37:30 palasi veljiensä luo ja sanoi: Poika on kadonnut. Voi minua, minne minä joudun!

37:31 Niin he ottivat Joosefin ihokkaan, teurastivat vuohipukin ja kastoivat ihokkaan vereen.

37:32 Sitten he lähettivät tuon pitkäliepeisen, hihallisen ihokkaan kotiin isälleen ja sanoivat: Tämän me löysimme; tarkasta, onko se poikasi ihokas vai eikö.

37:33 Ja tarkastettuaan sen hän sanoi: Tämä on minun poikani ihokas. Villipeto on hänet syönyt; totisesti, Joosef on raadeltu kuoliaaksi.

37:34 Ja Jaakob repäisi vaatteensa, pani

saattaaksensa häntä jälleen isänsä tykö.

37:23 Ja tapahtui, koska Joseph tuli veljeinsä tykö, riisuivat he häneltä hameen, (nimittäin) sen kirjavan hameen, joka hänen yllänsä oli;

37:24 Ja ottivat hänen ja heittivät kuoppaan: ja kuoppa oli tyhjä, ja ei ollut siinä vettä.

37:25 Sitte istuivat he syömään leipää: ja kuin he nostivat silmänsä ja katselivat, niin katso, Ismaelilaisten joukko tuli Gileadista; ja heidän kameleinsa kannatus oli styraks, mastiks ja ladanum, ja vaelsivat viemään niitä alas Egyptiin.

37:26 Niin sanoi Juuda veljillensä: mitä me siitä hyödyimme, että me murhaamme meidän veljemme ja salaamme hänen verensä?

37:27 Tulkaat ja myykäämme häntä Ismaelilaisille, ja älkäämme satuttako käsiämme häneen: sillä hän on meidän veljemme ja lihamme; ja he kuulivat häntä.

37:28 Koska Midianilaisten kauppiamiehet siitä menivät ohitse, vetivät he Josephin ja ottivat ylös kuopasta, ja myivät hänen Ismaelilaisille, kahteenkymmeneen hopiapenninkiin; jotka veivät Josephin pois Egyptiin.

37:29 Koska Ruben palasi kuopalle, niin katso, ei ollut Joseph kuopassa: ja hän repäisi vaatteensa,

37:30 Ja palasi veljeinsä tykö, ja sanoi: ei ole nuorukainen siellä, voi minua! kuhunka minä menen?

37:31 Niin he ottivat Josephin hameen ja tappoivat kauriin, ja tahrasivat hameen vereen,

37:32 Ja lähettivät sen kirjavan hameen, ja antoivat kantaa isällensä, ja sanoivat: tämän me löysimme: tunnustele, jos tämä on poikas hame taikka ei?

37:33 Ja hän tunsu sen, ja sanoi: tämä on minun poikani hame, paha peto on hänen syönyt: raadellen on Joseph revelty.

37:34 Ja Jakob repäisi vaatteensa, ja kääri

säkin lanteilleen ja suri poikaansa pitkät ajat.

37:35 Ja kaikki hänen poikansa ja tyttärensä kävivät häntä lohduttamaan, mutta hän ei huolinut lohdutuksesta, vaan sanoi: Murehtien minä menen tuonelaan poikani tykö. Ja hänen isänsä itki häntä.

37:36 Mutta midianilaiset myivät hänet Egyptiin Potifarille, joka oli faraon hoviherra ja henkivartijain päämies.

38 LUKU

38:1 Siihen aikaan Juuda lähti pois veljiensä luota ja asettui erään Adullamissa asuvan miehen luo, jonka nimi oli Hiira.

38:2 Siellä Juuda näki Suua nimisen kanaanilaisen miehen tyttären, ja hän otti tämän luokseen ja yhtyi häneen.

38:3 Ja hän tuli raskaaksi ja synnytti pojan; ja hän antoi hänelle nimen Eer.

38:4 Ja taas hän tuli raskaaksi ja synnytti pojan ja antoi hänelle nimen Oonan.

38:5 Ja hän synnytti vieläkin pojan ja antoi hänelle nimen Seela; ja synnyttäessään hänet hän oli Kesibissä.

38:6 Ja Juuda otti Eerille, esikoisellensa, vaimon, jonka nimi oli Taamar.

38:7 Mutta Eer, Juudan esikoinen, ei ollut Herralle otollinen; sentähden Herra antoi hänen kuolla.

38:8 Niin Juuda sanoi Oonanille: Yhdy veljesi leskeen ja ota hänet avioksesi ja herätä siemen veljellesi.

38:9 Mutta kun Oonan tiesi, ettei jälkeläinen olisi oleva hänen, niin hän antoi, aina kun yhtyi veljensä vaimoon, siemenensä mennä maahan, ettei hankkisi jälkeläistä veljelleen.

38:10 Mutta se, minkä hän teki, oli paha Herran silmissä; sentähden hän antoi hänenkin kuolla.

38:11 Silloin Juuda sanoi miniällensä Taamarille: Asu leskenä isäsi talossa, kunnes poikani Seela joutuu täysikasvuiseksi. Hän näet ajatteli: Kun ei

säkin kupeisiinsa; ja murehti poikaansa monta päivää.

37:35 Ja kaikki hänen poikansa ja tyttärensä nousivat häntä lohduttamaan; vaan ei hän tahtonut antaa itsiänsä lohdutettaa, mutta sanoi: minä menen murehtien alas poikani tykö hautaan. Ja hänen isänsä itki häntä.

37:36 Mutta Midianilaiset myivät hänen Egyptiin Potipharille, Pharaon kamaripalvelialle ja huovinhaltialle.

38 LUKU

38:1 Se tapahtui siihen aikaan, että Juuda meni alas veljeinsä tyköä, ja poikkesi yhden miehen tykö Odollamiin, jonka nimi oli Hira.

38:2 Ja Juuda näki siellä Kanaanin miehen tyttären, hänen nimensä oli Sua: ja otti hänen, ja meni hänen tykönsä.

38:3 Ja hän tuli raskaaksi ja synnytti pojan; ja kutsui hänen nimensä Ger.

38:4 Ja hän taas tuli raskaaksi ja synnytti pojan; ja kutsui hänen nimensä Onan.

38:5 Ja hän synnytti vielä pojan, ja kutsui hänen nimensä Sela. Ja Juuda oli Kesibissä, koska hän sen synnytti.

38:6 Ja Juuda otti esikoisellensa Gerille emännän, jonka nimi oli Tamar.

38:7 Mutta Ger, Juudan esikoinen, oli paha \Herran\ edessä: ja \Herra\ kuoletti hänen.

38:8 Niin sanoi Juuda (pojallensa) Oonanille: mene veljes emännän tykö, ja ota häntä aviokses, herättääkses veljelles siementä.

38:9 Mutta Onan tiesi, ettei siemen olisi tullut hänen omaksensa: koska hän siis makasi veljensä emännän kanssa, antoi hän sen pudota maahan, ja turmeli sen, ettei hän olisi antanut veljellensä siementä.

38:10 Ja se paha, kuin hän teki, ei kelvannut \Herralle\, joka kuoletti myös hänen.

38:11 Niin sanoi Juuda miniällensä Tamarille: ole leskenä isäs huoneessa siihenasti kuin minun poikani Sela kasvaa. Sillä hän ajatteli: tohtii tapahtua, että hän myös kuolee,

vain tämäkin kuolisi niinkuin hänen veljensä. Niin Taamar meni pois ja jäi asumaan isänsä kotiin.

38:12 Pitkän aikaa sen jälkeen Suuan tytär, Juudan vaimo, kuoli. Suruajan mentyä Juuda lähti ystävänsä adullamilaisen Hiiran kanssa Timnaan lammastensa keritsiäisiin.

38:13 Niin tuotiin Taamarille tämä sanoma: Katso, appesi menee Timnaan keritsemään lampaitaan.

38:14 Silloin hän riisui pois leskenvaatteensa ja verhoutui huntuun peittäytyen siihen ja istui Eenaimin portille, Timnaan vievän tien varteen. Sillä hän oli nähnyt, että vaikka Seela oli täysikasvuinen, ei häntä annettu hänelle vaimoksi.

38:15 Kun nyt Juuda näki hänet, luuli hän häntä portoksi; sillä hän oli peittänyt kasvonsa.

38:16 Ja hän poikkesi hänen luokseen tiepuoleen ja sanoi: Anna minun yhtyä sinuun. Hän näet ei tiennyt, että nainen oli hänen miniänsä. Tämä vastasi: Mitä annat minulle saadaksesi yhtyä minuun?

38:17 Hän sanoi: Lähetän sinulle vohlan laumastani. Nainen vastasi: Annatko minulle pantin, kunnes sen lähetät?

38:18 Hän sanoi: Mitä on minun annettava sinulle pantiksi? Hän vastasi: Sinettisi, nauhasi ja sauvasi, joka on kädessäsi. Niin hän antoi ne hänelle ja yhtyi häneen, ja hän tuli hänestä raskaaksi.

38:19 Ja hän nousi ja meni sieltä ja pani pois huntunsa ja pukeutui leskenvaatteisiinsa.

38:20 Mutta Juuda lähetti adullamilaisen ystävänsä viemään vohlaa, saadaksensa takaisin pantin naiselta; mutta hän ei löytänyt häntä.

38:21 Ja hän kyseli sen paikkakunnan miehiltä ja sanoi: Missä on se pyhäkköportto, joka istui Enaimissa tien varressa? He vastasivat: Ei täällä ole ollut mitään pyhäkköporttoa.

38:22 Ja hän palasi Juudan luo ja sanoi:

niinkuin hänen veljensäkin. Niin Tamar meni pois, ja oli isänsä huoneessa.

38:12 Koska monta päivää oli kulunut, kuoli Suan tytär, Juudan emäntä. Ja kuin Juuda oli itsensä lohduttanut, meni hän Timnatiin, lammastensa keritsiäin tykö ystävänsä Hiran kanssa Odollamista.

38:13 Niin ilmoitettiin Tamarille, sanoen: katso, appes menee ylös Timnatiin keritsemään lampaitansa.

38:14 Niin riisui hän yltänsä leskivaatteensa, ja verhoitti itsensä liinalla ja peitti itsensä, ja istui kahden lähteen veräjälle, joka on tiellä Timnatiin; sillä hän näki, että Sela oli kasvanut, ja ei häntä annettu sille emännäksi.

38:15 Koska Juuda näki hänen, luuli hän sen portoksi; sillä hän oli peittänyt kasvonsa.

38:16 Ja hän poikkesi tien oheen hänen tykönsä, ja sanoi: annas minun maata kanssas; sillä ei hän tietänyt sitä miniäksensä. Hän vastasi: mitäs minun annat, jos sinä makaisit minun kanssani?

38:17 Hän sanoi: minä lähetän kauriin laumastani. Hän vastasi: anna siis minulle pantti niin kauvaksi kuin sinä sen lähetät.

38:18 Hän sanoi: mitästä minä sinulle pantiksi annan? Hän vastasi: sinettis, sitees, ja sauvas, joka kädessäs on. Niin hän antoi ne hänelle, ja makasi hänen kanssansa, ja hän tuli raskaaksi hänestä.

38:19 Ja hän nousi ja meni, ja pani pois peitteen, ja puki jälleen leskivaatteet yllensä.

38:20 Mutta Juuda lähetti kauriin ystävänsä kanssa Odollamista, että hän vaimolta ottais pantin jälleen: ja ei hän löytänyt häntä.

38:21 Niin hän kyseli sen paikan miehiltä, sanoen: kussa on se portto, kuin istui näillä kahdella lähteellä tien ohessa? He vastasivat: ei yksikään portto ole tässä ollut.

38:22 Mutta hän palasi Juudan tykö, ja sanoi:

En löytänyt häntä; ja myös sen paikkakunnan miehet sanoivat, ettei siellä ole ollutkaan mitään pyhäkköporttoa.

38:23 Silloin Juuda sanoi: Pitäköön sen sitten, ettemme joutuisi häpeään. Katso, minä olen lähettänyt tämän vohlan, mutta sinä et ole löytänyt häntä.

38:24 Noin kolmen kuukauden kuluttua ilmoitettiin Juudalle: Sinun miniäsi Taamar on harjoittanut haureutta, ja haureudesta hän on myös tullut raskaaksi. Juuda sanoi: Viekää hänet poltettavaksi.

38:25 Mutta kun häntä vietiin, lähetti hän sanan apelleen sanoen: Minä olen raskaana siitä miehestä, jonka nämä ovat. Ja hän käski sanoa: Tarkasta, kenen tämä sinetti, nämä nauhat ja tämä sauva ovat.

38:26 Ja Juuda tunsu ne ja sanoi: Hän on oikeassa minua vastaan, koska minä en antanut häntä pojalleni Seelalle. Ei hän kuitenkaan enää yhtynyt häneen.

38:27 Kun hänen synnyttämisensä aika tuli, katso, hänen kohdussaan oli kaksoiset.

38:28 Ja hänen synnyttäessään pisti toinen kätensä ulos; kättilövaimo otti punaista lankaa ja satoi sen hänen käteensä ja sanoi: Tämä tuli ensiksi ulos.

38:29 Mutta kun hän sitten taas veti kätensä takaisin, katso, silloin tuli hänen veljensä ulos; ja kättilövaimo sanoi: Minkä repeämän oletkaan reväissyt itsellesi! Ja hän sai nimen Peres.

38:30 Sitten tuli hänen veljensä, jonka kädessä oli punainen lanka; ja hän sai nimen Serah.

39 LUKU

39:1 Ja Joosef vietiin Egyptiin, ja Potifar, egyptiläinen mies, joka oli faraon hoviherra ja henkivartijain päämies, osti hänet ismaelilaisilta, jotka olivat hänet sinne tuoneet.

39:2 Mutta Herra oli Joosefin kanssa, niin että hän menestyi kaikessa, ja hän oleskeli isäntänsä, egyptiläisen, talossa.

en minä löytänyt häntä; sanoivat myös sen paikan miehet, ettei tässä ole yhtäkään porttoa ollut.

38:23 Juuda sanoi: pitäkään ne, ettemme mitämaks häpiään tulisi; katso, minä lähetin kauriin, ja et sinä löytänyt häntä.

38:24 Liki kolmen kuukauden jälkeen ilmoitettiin Juudalle: sinun miniäs Tamar on salavuoteessa ollut, ja katso, salavuoteesta on hän myös raskaaksi tullut. Juuda sanoi: viekää häntä poltettaa.

38:25 Mutta koska hän tuotiin edes, lähetti hän appensa tykö, sanoen: siitä miehestä, jonka nämä ovat, olen minä raskas. Ja sanoi: tunnetkos, kenenkä on tämä sinetti, side ja sauva.

38:26 Ja Juuda tunsu ne, ja sanoi: hän on minua hurskaampi: etten minä hänelle poikaani Selaa antanut. Kuitenkin ei hän enempää maannut häntä.

38:27 Ja tapahtui hänen synnyttämisensä ajalla, ja katso, kaksoiset olivat hänen kohdussansa.

38:28 Ja tapahtui hänen synnyttäissäänsä, pisti toinen ulos kätensä, johonka lastenämmä tarttui, ja satoi siihen punaisen langan, sanoen: tämä tulee ensiksi ulos.

38:29 Mutta koska hän kätensä takaperin veti, tuli ulos hänen veljensä, ja hän sanoi: miksis olet reväissyt? Tämä rikkirepäisemys on sinun tähtes: ja hänen nimensä kutsuttiin Perets.

38:30 Sitte tuli ulos hänen veljensä, jonka kädessä oli se punainen lanka; ja hänen nimensä kutsuttiin Sera.

39 LUKU

39:1 Ja Josef vietiin alas Egyptiin: ja Potiphar Egyptiläinen Pharaon kamaripalvelia ja huovinhaltia osti hänen Ismaelilaisilta, jotka hänen sinne alas vieneet olivat.

39:2 Ja \Herra\ oli Josephin kanssa, ja hän oli onnellinen mies, ja oli isäntänsä Egyptiläisen huoneessa.

39:3 Ja hänen isäntänsä näki, että Herra oli hänen kanssaan ja että Herra antoi kaiken, mitä hän teki, menestyä hänen käsissään.

39:4 Niin Joosef saavutti hänen suosionsa ja sai palvella häntä. Ja hän asetti hänet talonsa hoitajaksi ja uskoi hänen haltuunsa kaikki, mitä hänellä oli.

39:5 Ja siitä ajasta lähtien, kun hän oli uskonut hänen hoitoonsa talonsa ja kaiken, mitä hänellä oli, Herra siunasi egyptiläisen taloa Joosefin tähden, ja Herran siunaus oli kaikessa, mitä hänellä oli kotona ja kedolla.

39:6 Niin hän jätti Joosefin haltuun kaikki, mitä hänellä oli, eikä hän itse välittänyt mistään, paitsi ruuasta, jota hän söi.

39:7 Mutta Joosefilla oli kaunis vartalo ja kauniit kasvot. Ja tapahtui jonkun ajan kuluttua, että hänen isäntänsä puoliso iski silmänsä Joosefiin ja sanoi: Makaa minun kanssani.

39:8 Mutta hän kieltäytyi ja sanoi isäntänsä puolisolle: Katso, isäntäni ei itse välitä mistään, mitä talossa on, vaan on uskonut minun haltuuni kaikki, mitä hänellä on.

39:9 Hänellä ei ole tässä talossa enemmän valtaa kuin minulla, eikä hän ole kieltänyt minulta mitään, paitsi sinut, koska olet hänen puolisonsa. Kuinka minä siis tekisin niin suuren pahanteon ja rikkoisin Jumalaa vastaan!

39:10 Ja vaikka vaimo joka päivä puhui sellaista Joosefille, ei tämä suostunut makaamaan hänen vieressään eikä olemaan hänen kanssaan.

39:11 Mutta eräänä päivänä, kun Joosef tuli taloon toimittamaan askareitaan eikä ketään talonväestä ollut sisällä saapuvilla,

39:12 tarttui hän Joosefin vaippaan ja sanoi: Makaa minun kanssani. Mutta tämä jätti vaippansa hänen käsiinsä, pakeni ja riensi ulos.

39:13 Kun hän nyt huomasi, että Joosef oli

39:3 Ja hänen isäntänsä näki, että \Herra\ oli hänen kanssansa; sillä kaikki, mitä hän teki, antoi \Herra\ menestyä hänen kädessään.

39:4 Niin että hän löysi armon hänen edessään, ja tuli hänen palveliaksansa: ja hän asetti hänen huoneensa ylitse, ja kaikki mitä hänellä oli, antoi hän hänen käteensä.

39:5 Ja siitä ajasta kuin hän oli hänen pannut huoneensa ja kaiken tavaransa päälle, siunasi \Herra\ sen Egyptiläisen huoneen Josephin tähden, ja \Herran\ siunaus oli kaikissa niissä, jotka hänellä kotona ja kedolla olivat.

39:6 Sentähden antoi hän kaikki Josephin haltuun, mitä hänellä oli, ja ei tiedustellut mitään häneltä, paitsi sitä ruokaa, jonka hän söi. Ja Joseph oli kauniin luontoinen, ja ihana kasvoilta.

39:7 Ja tapahtui tämän jälkeen, että hänen isäntänsä emännän silmät paloivat Josephin päälle, ja sanoi: makaa minun kanssani.

39:8 Mutta hän kielsi, ja sanoi isäntänsä emännälle: katso, minun isäntäni ei tiedusta minulta, mitä huoneessa on, ja kaikki mitä hänellä on, antoi hän minun käteeni.

39:9 Ei pidä hän itseänsä tässä huoneessa suurempana minua, ei myös ole hän kieltänyt minulta mitään, paitsi sinun, siinä kuin sinä olet hänen emäntänsä: kuinka siis minä niin paljon paha tekisin ja rikkoisin Jumalaa vastaan?

39:10 Mutta hän piti jokapäivä senkaltaiset puheet Josephin kanssa; mutta ei hän totellut maata hänen kanssansa, eli olla hänen kanssansa.

39:11 Ja tapahtui yhtenä päivänä, että Joseph meni huoneesen askaroitsemaan; ja ei ollut yksikään perheestä läsnä.

39:12 Ja hän tarttui hänen hameesensa, sanoen: makaa minun kanssani. Mutta hän jätti hameensa hänen käteensä, ja pakeni, ja meni ulos.

39:13 Koska hän näki, että hän jätti

jättänyt vaippansa hänen käsiinsä ja paennut ulos,

39:14 huusi hän talonväkeään ja sanoi heille näin: Katsokaa, hän on tuonut meille hebrealaisen miehen pitämään meitä pilkkanaan; tämä tuli luokseni maatakseen minun kanssani, mutta minä huusin kovalla äänellä.

39:15 Ja kun hän kuuli minun kirkaisevan ja huutavan, jätti hän vaippansa viereeni, pakeni ja riensi ulos.

39:16 Ja hän pani vaipan viereensä siksi, kunnes Joosefin isäntä tuli kotiin.

39:17 Ja hän puhui hänelle samalla tavalla, sanoen: Tuo hebrealainen orja, jonka olet tuonut meille, tuli luokseni pitämään minua pilkkanaan;

39:18 mutta kun minä kirkaisin ja huusin, jätti hän vaippansa viereeni ja pakeni ulos.

39:19 Kun hänen isäntänsä kuuli puolisonsa kertovan ja sanovan: Näin sinun orjasi on tehnyt minulle, syytyi hänen vihansa.

39:20 Ja Joosefin isäntä otti hänet ja pani hänet vankilaan, paikkaan, jossa kuninkaan vangit säilytettiin; ja hän jäi siihen vankilaan.

39:21 Mutta Herra oli Joosefin kanssa ja soi hänen saavuttaa suosiota ja päästä vankilan päällikön armoihin.

39:22 Ja vankilan päällikkö uskoi kaikki vangit, jotka vankilassa olivat, Joosefin haltuun. Ja kaikki, mitä siellä toimitettiin, tehtiin hänen toimestaan.

39:23 Eikä vankilan päällikkö ollenkaan valvonut sitä, mikä oli Joosefille uskottu, sillä Herra oli Joosefin kanssa. Ja Herra antoi menestystä sen, mitä hän teki.

40 LUKU

40:1 Ja tapahtui jonkun ajan kuluttua, että Egyptin kuninkaan juomanlaskija ja leipoja rikkoivat herraansa, Egyptin kuningasta,

hameensa hänen käteensä, ja pakeni ulos:

39:14 Huusi hän perhettänsä, ja sanoi heille: katsokaat, hän on tuonut meille yhden Hebrealaisen miehen, saattamaan meitä häpiään: hän tuli minun tyköni makaamaan minun kanssani; mutta minä huusin korkialla äänellä.

39:15 Ja koska hän kuuli, että minä riahdin ja huusin, jätti hän minulle hameensa, pakeni ja meni ulos.

39:16 Niin hän piti hänen hameensa tykönänsä, siihenasti kuin hänen isäntänsä kotia tuli,

39:17 Ja puhui hänelle ne sanat, sanoen: Hebrealainen palvelia, jonkas olet meille tuonut, tuli minun tyköni, saattamaan minua häpiään.

39:18 Mutta koska minä riahdin ja huusin, jätti hän minulle hameensa ja pakeni ulos.

39:19 Koska hänen isäntänsä kuuli emäntänsä sanat, kuin hän puhui hänelle, sanoen: niin on sinun palvelias tehnyt minulle, vihastui hän sangen kovin.

39:20 Ja hänen isäntänsä otti Josephin, ja pani vankihuoneeseen, jossa kuninkaan vangit olivat: ja niin hän oli siellä vankihuoneessa.

39:21 Mutta \Herra\ oli Josephin kanssa, ja käänsi laupiutensa hänen tykönsä; ja antoi hänen löytää armon vankihuoneen haltian edessä.

39:22 Niin että hän antoi kaikki vangit vankihuoneessa Josephin käden alle, että kaikki mitä siellä tehtiin, se tehtiin hänen kauttansa.

39:23 Ja vankihuoneen haltia ei pitänyt mistään murhetta niistä, jotka hänen kädessänsä olivat; sillä \Herra\ oli Josephin kanssa, ja mitä hän teki, antoi \Herra\ menestystä.

40 LUKU

40:1 Ja sitte tapahtui, että Egyptin kuninkaan ylimmäinen juomanlaskija ja leipoja rikkoivat herraansa Egyptin kuningasta vastaan:

vastaan.

40:2 Ja farao vihastui näihin kahteen hoviherraansa, ylimmäiseen juomanlaskijaan ja ylimmäiseen leipojaan,

40:3 ja panetti heidät vankeuteen henkivartijain päämiehen taloon, samaan vankilaan, jossa Joosef oli vankina.

40:4 Ja henkivartijain päämies antoi heille Joosefin heitä palvelemaan. Niin he olivat jonkun aikaa vankeudessa.

40:5 Ollessaan vankilassa vangittuina he molemmat, Egyptin kuninkaan juomanlaskija ja leipoja, näkivät samana yönä unta, kumpikin unensa, ja kummankin unella oli oma selityksensä.

40:6 Ja kun Joosef aamulla tuli heidän luokseen, huomasi hän heidät alakuloisiksi.

40:7 Silloin hän kysyi faraon hoviherroilta, jotka olivat hänen kanssansa vankeudessa hänen isäntänsä talossa: Miksi te olette tänään niin murheellisen näköiset?

40:8 He vastasivat hänelle: Olemme kumpikin nähneet unen, eikä ole niiden selittäjää. Ja Joosef sanoi heille: Unien selitykset ovat Jumalan; kertokaa kuitenkin minulle.

40:9 Niin ylimmäinen juomanlaskija kertoi unensa Joosefille ja sanoi hänelle: Minä näin unta, ja katso, minun edessäni oli viinipuu;

40:10 viinipuussa oli kolme oksaa, ja samassa kun se alkoi versoa, sen kukat puhkesivat ja marjat sen rypäleissä kypsyivät.

40:11 Ja minulla oli faraon malja kädessäni, ja minä otin marjat ja pusersin niistä mehun faraon maljaan ja annoin maljan faraon käteen.

40:12 Ja Joosef sanoi hänelle: Tämä on sen selitys: kolme oksaa merkitsee kolmea päivää.

40:13 Kolmen päivän kuluttua farao korottaa sinun pääsi ja asettaa sinut jälleen virkaasi. Ja sinä annat faraon maljan hänen käteensä niinkuin ennenkin, kun olit hänen juomanlaskijansa.

40:2 Niin Pharao vihastui molempain palveliainsa, ylimmäisen juomanlaskijan ja ylimmäisen leipojan päälle.

40:3 Ja heitti heidät vankiuteen huovinhaltian huoneeseen, vankihuoneeseen siihen paikkaan, jossa Joseph oli vankina.

40:4 Ja huovinhaltia pani Josephin heidän kanssansa palvelemaan heitä. Ja he olivat vankiudessa kappaleen aikaa.

40:5 Ja molemmat näkivät unta, kumpikin unensa yhtenä yönä, kukin unensa selityksen jälkeen, Egyptin kuninkaan juomanlaskia ja leipoja, jotka olivat sidottuna vankihuoneessa.

40:6 Koska Joseph tuli aamulla heidän tykönsä, ja näki heidän murheelliseksi.

40:7 Kysyi hän niiltä Pharaon palvelioilta, jotka hänen kanssansa herransa vankihuoneessa olivat, ja sanoi: miksi te olette tänäpäpä surulliset?

40:8 He vastasivat häntä: me olemme nähneet unta, ja ei ole, joka sen selittää. Niin sanoi Joseph heille: Jumalan on selitys, kuitenkin jutelkaat se minulle.

40:9 Niin ylimmäinen juomanlaskia jutteli unensa Josephille, ja sanoi hänelle: minä näin unta ja katso, viinapuu oli minun edessäni.

40:10 Ja sillä viinapuulla oli kolme haaraa ja se oli niinkuin viheriöitsemällänsä, sen kukoistus kävi ylös, ja sen rypäleet tuleantuivat viinamarjoiksi.

40:11 Ja Pharaon juoma-astia oli minun kädessäni: niin minä otin viinamarjat, ja pusersin ne Pharaon juoma-astiaan, ja annoin sen juoma-astian Pharaon käteen.

40:12 Ja Joseph sanoi hänelle: tämä on sen selitys: Kolme haaraa ovat kolme päivää.

40:13 Kolmen päivän sisällä korottaa Pharao sinun pääs, ja asettaa sinun jälleensä entiseen virkaas: ja sinä annat Pharaon käteen juoma-astian niinkuin ennenkin, koska olit hänen juomansa laskia.

40:14 Mutta muista minua, kun sinun hyvin käy, ja tee minulle laupeus mainitsemalla minusta faraolle ja toimittamalla minut pois tästä talosta.

40:15 Sillä minut on varastettu hebrealaisten maasta, enkä minä ole täälläkään tehnyt mitään, mistä minut olisi tullut panna tähän vankikuoppaan.

40:16 Kun ylimmäinen leipoja näki, että Joosef antoi hyvän selityksen, sanoi hän hänelle: Myöskin minä näin unen, ja katso, kolme nisuleipäkoria oli minun pääni päällä.

40:17 Ja ylimmässä korissa oli kaikenlaisia leivoksia faraon syötäväksi, mutta linnut söivät ne korista, joka oli minun pääni päällä.

40:18 Joosef vastasi ja sanoi: Tämä on sen selitys: kolme koria merkitsee kolmea päivää.

40:19 Kolmen päivän kuluttua farao korottaa sinun pääsi ripustamalla sinut hirsipuuhun, ja taivaan linnut syövät sinun lihasi.

40:20 Kolmantena päivänä sen jälkeen, faraon syntymäpäivänä, tämä laittoi pidot kaikille palvelijoilleen. Silloin hän korotti palvelijainsa joukosta sekä ylimmäisen juomanlaskijan että ylimmäisen leipojan pään.

40:21 Ylimmäisen juomanlaskijan hän asetti hänen entiseen juomanlaskijantoimeensa, niin että hän sai antaa maljan faraon käteen;

40:22 mutta ylimmäisen leipojan hän hirtätti, niinkuin Joosef oli heille selityksessään sanonut.

40:23 Mutta ylimmäinen juomanlaskija ei muistanut Joosefia, vaan unhotti hänet.

41 LUKU

41:1 Kahden vuoden kuluttua tapahtui, että farao näki unen; hän oli seisovinaan Niilivirran rannalla.

41:2 Ja katso, virrasta nousi seitsemän kaunista ja lihavaa lehmää, jotka kävivät laitumella kaislikossa.

40:14 Mutta muista minua tykönäs, koska sinun hyvin käy, ja tee sitte laupius minun kanssani, ettäs ilmoittaisit minun Pharaolle, ja antaisit minun ottaa täältä ulos.

40:15 Sillä minä olen salaisesti varastettu Hebrealaisten maalta; enkä ole tässä mitään tehnyt, että he minun tähän vankiuteen panivat.

40:16 Koska ylimmäinen leipoja näki, että selitys oli hyvä; sanoi hän Josephille: minä myös uneksuin, ja katso, kolme palmikoittua koria oli minun pääni päällä.

40:17 Ja ylimmäisessä korissa oli kaikkinaisia leivotuita ruokia Pharaon tarpeeksi: ja linnut söivät niitä korista minun pääni päältä.

40:18 Joseph vastasi, ja sanoi: tämä on sen selitys: kolme koria ovat kolme päivää.

40:19 Ja kolmen päivän sisällä ylentää Pharao sinun pääs, ja ripustaa sinun hirsipuuhun: ja linnut syövät sinun lihas sinun päältä.

40:20 Ja tapahtui kolmantena päivänä, koska Pharao piti syntymäpäiväänsä, teki hän pidon kaikille palvelioilleen, ja ylensi ylimmäisen juomanlaskijan pään, ja ylimmäisen leipojan pään palvelioittensa seassa.

40:21 Ja asetti ylimmäisen juomanlaskijan jälleen (entiseen) virkaansa, antamaan Pharaon käteen juoma-astiaa.

40:22 Mutta ylimmäisen leipojan antoi hän hirttää; niinkuin Joseph oli heille selittänyt.

40:23 Mutta ylimmäinen juomanlaskija ei muistanut Josephia, vaan unhotti hänen.

41 LUKU

41:1 Ja tapahtui kahden ajastajan perästä, että Pharao näki unen, niinkuin hän olis seisonut virran tykönä.

41:2 Ja katso, virrasta astui ylös seitsemän kaunista ja lihavaa lehmää, jotka kävivät laitumella ruohostossa.

41:3 Ja katso, niiden jälkeen nousi virrasta toiset seitsemän lehmää, rumia ja laihoja; ne asettuivat edellisten lehmien viereen virran rannalle.

41:4 Ja ne rumat ja laihat lehmät söivät ne seitsemän kaunista ja lihavaa lehmää. Siihen farao heräsi.

41:5 Mutta hän nukkui uudestaan ja näki toisen kerran unta: seitsemän paksua ja kaunista tähkäpäätä kasvoi samassa oljessa.

41:6 Ja katso, niiden jälkeen kasvoi vielä seitsemän tähkäpäätä, ohutta ja itätuulen polttamaa.

41:7 Ja nämä ohuet tähkäpäätä nielivät ne seitsemän paksua ja täyteläistä tähkäpäätä. Siihen farao heräsi, ja katso, se oli unta.

41:8 Mutta aamulla hänen mielensä oli levoton, ja hän kutsutti eteensä kaikki Egyptin tietäjät ja kaikki viisaat; ja farao kertoi heille unensa, mutta ei ollut sitä, joka olisi voinut selittää ne faraolle.

41:9 Silloin puhui ylimmäinen juomanlaskija faraolle sanoen: Nyt minä muistan rikokseni.

41:10 Farao oli vihastunut palvelijoihinsa, ja hän pani minut vankeuteen henkivartijain päämiehen taloon, minut ja ylimmäisen leipojan.

41:11 Niin me molemmat, minä ja hän, näimme samana yönä unta; me näimme kumpikin unemme, jolla oli oma selityksensä.

41:12 Ja siellä oli meidän kanssamme hebrealainen nuorukainen, henkivartijain päämiehen palvelija. Hänelle me kerroimme unemme, ja hän selitti ne meille; hän selitti, mitä kummankin uni merkitsi.

41:13 Ja niinkuin hän meille oli selittänyt, niin kävikin: minut asetettiin entiseen virkaani, toinen hirtettiin.

41:14 Silloin farao kutsutti Joosefin eteensä. Ja hänet tuotiin kiiruusti vankikuopasta. Ja hän ajatti hiuksensa ja muutti vaatteensa ja tuli faraon eteen.

41:3 Sitte näki hän toiset seitsemän lehmää tulevan virrasta ylös, rumaa ja laihaa; ja seisoivat niiden (toisten) lehmäin tykönä virran reunalla.

41:4 Ja ne rumat ja laihat lehmät söivät ne seitsemän lihavaa ja kaunista lehmää. Niin Pharao heräsi.

41:5 Ja hän nukkui jälleensä, ja näki toisen kerran unta: ja katso, seitsemän täysinäistä ja paksua tähkäpäätä kasvoivat yhdessä oljessa.

41:6 Ja katso, seitsemän pientä ja itätuulelta surkastunutta tähkäpäätä kasvoivat niiden jälkeen.

41:7 Ja ne seitsemän laihaa tähkää nielivät ne seitsemän paksua ja täysinäistä tähkäpäätä. Niin Pharao heräsi ja näki, että se oli uni.

41:8 Ja aamulla oli hänen henkensä murheellinen, lähetti ja antoi kutsua kokoon kaikki Egyptin noidat ja tietäjät, ja Pharao jutteli heille unensa. Mutta ei ollut, joka sen taisi selittää Pharaon edessä.

41:9 Niin puhui ylimmäinen juomanlaskija Pharaolle, sanoen: minä muistan tänäpäpä minun rikokseni.

41:10 Koska Pharao vihastui palveliainsa päälle, ja pani minun ja ylimmäisen leipojan vankiuteen, huovinhaltian huoneeseen;

41:11 Niin me molemmat näimme yhtenä yönä unta, kumpikin unensa selityksen jälkeen me uneksuimme.

41:12 Ja siellä oli meidän kanssamme Hebrealainen nuorukainen, huovinhaltian palvelia, ja me juttelimme hänelle, ja hän selitti meille meidän unemme: kummallekin unensa jälkeen selitti hän sen.

41:13 Ja niinkuin hän meille selitti, niin se tapahtui: sillä minä asetettiin minun virkaani ja hän hirtettiin.

41:14 Niin lähetti Pharao, ja antoi kutsua Josephin, ja he hopusti ottivat hänen vankiudesta ulos. Ja hän antoi itsensä keritä, ja muutti vaattensa ja tuli Pharaon tykö.

41:15 Ja farao sanoi Joosefille: Minä olen nähnyt unen, eikä ole sen selittäjää, mutta olen kuullut kerrottavan sinusta, että kun kuulet unen, sinä voit sen selittää.

41:16 Joosef vastasi faraolle sanoen: En minä; mutta Jumala antaa faraolle suotuisan vastauksen.

41:17 Ja farao puhui Joosefille: Minä näin unen; olin seisovinani Niilivirran rannalla.

41:18 Ja katso, virrasta nousi seitsemän lihavaa ja kaunista lehmää, jotka kävivät laitumella kaislikossa.

41:19 Ja katso, niiden jälkeen nousi virrasta toiset seitsemän lehmää, kurjia, kovin rumia ja laihoja; en ole koko Egyptin maassa nähnyt niin rumia kuin ne.

41:20 Ja nämä laihat ja rumat lehmät söivät ne ensimmäiset, ne lihavat lehmät.

41:21 Mutta vaikka ne olivat nielleet nämä, ei voinut huomata, että ne olivat nielleet ne, vaan ne olivat yhtä rumannäköiset kuin ennenkin. Siihen minä heräsin.

41:22 Mutta taas minä näin unta: seitsemän tähtäistä ja kaunista tähtäistä kasvoi samassa oljessa.

41:23 Ja katso, niiden jälkeen kasvoi vielä seitsemän tähtäistä, kuivunutta, ohutta ja itätuulen polttamaa.

41:24 Ja nämä ohuet tähtäistä nielivät ne seitsemän kaunista tähtäistä. Minä kerroin tämän tietäjille, mutta ei kukaan kyennyt sanomaan minulle, mitä se merkitsee.

41:25 Niin Joosef sanoi faraolle: Faraon unet merkitsevät kumpikin samaa; Jumala on ilmaissut faraolle, mitä hän on tekevä.

41:26 Seitsemän kaunista lehmää merkitsee seitsemää vuotta, seitsemän kaunista tähtäistä merkitsee myös seitsemää vuotta; unilla on sama merkitys.

41:27 Ja seitsemän laihaa ja rumaa lehmää, jotka nousivat niiden jälkeen, merkitsee seitsemää vuotta, ja seitsemän tyhjää, itätuulen polttamaa tähtäistä merkitsee seitsemää nälkävuotta.

41:28 Tätä minä tarkoitin, kun sanoin

41:15 Niin sanoi Pharao Josephille: minä olen unta nähnyt, ja ei ole sen selittäjää; mutta minä olen kuullut sinusta sanottavan: koska unen kuulet, niin sinä taidat sen selittää.

41:16 Joseph vastasi Pharaota, sanoen: ei se ole minulla; mutta Jumala aavistaa kuitenkin Pharaolle hyvää.

41:17 Niin puhui Pharao Josephille: unessa olin minä seisovana virran reunalla.

41:18 Ja katso, virrasta tuli ylös seitsemän lihavaa ja kaunista lehmää, jotka kävivät laitumella ruhostossa.

41:19 Ja katso, heidän jälkeensä tulivat ylös toiset seitsemän piestä ja juuri rumaa ja laihaa lehmää: en ole minä koko Egyptin maalla nähnyt niin rumia.

41:20 Ja ne laihat ja rumat lehmät söivät ne ensimmäiset seitsemän lihavaa lehmää.

41:21 Ja koska he olivat syöneet, ei heidän päällensä mitään tuntunut, että he olivat syöneet; vaan olivat niin rumat nähdä kuin ennenkin. Niin minä heräsin.

41:22 Ja taas näin minä unessani seitsemän tähtäistä kasvaneen yhdessä oljessa, täysinäistä ja kaunista.

41:23 Sitte kävi ylös seitsemän kuivaa, piestä ja itätuulelta surkastunutta tähtäistä.

41:24 Ja ne pienet tähtäistä nielivät ne seitsemän kaunista tähtäistä. Ja minä olen sen sanonut tietäjille, mutta ei ole joka sen minulle ilmoittais.

41:25 Joseph sanoi Pharaolle: Pharaon uni on yhtäläinen: Jumala ilmoittaa Pharaolle, mitä hän tekevä on.

41:26 Ne seitsemän kaunista lehmää ovat seitsemän vuotta, ja ne seitsemän täysinäistä tähtäistä ovat myös seitsemän vuotta: se on yhtäläinen uni.

41:27 Mutta ne seitsemän laihaa ja rumaa lehmää, jotka astuivat ylös heidän jälkeensä, ovat seitsemän vuotta, ja ne seitsemän laihaa ja itätuulelta surkastunutta tähtäistä ovat seitsemän nälkävuotta.

41:28 Se on nyt se, kuin minä Pharaolle

faraolle: Jumala on antanut faraon nähdä, mitä hän on tekävä.

41:29 Katso, tulee seitsemän vuotta, jolloin on suuri viljavuus koko Egyptin maassa.

41:30 Mutta niitä seuraa seitsemän sellaista nälkävuotta, että Egyptin maan entinen viljavuus kokonaan unhottuu, ja nälänhätä tuottaa maalle häviön.

41:31 Eikä enää tiedetä mitään maassa vallinneesta viljavuudesta sitä seuraavan nälänhädän vuoksi, sillä se on oleva ylen kova.

41:32 Mutta että uni toistui faraolle, se tietää, että Jumala on asian varmasti päättänyt ja että Jumala antaa sen pian tapahtua.

41:33 Nyt valitkoon siis farao ymmärtäväisen ja taitavan miehen ja asettakoon hänet Egyptin hallitusmieheksi.

41:34 Näin tehkään farao: asettakoon päällysmiehiä maahan ja ottakoon viidennen osan Egyptin maan sadosta seitsemänä viljavuotena.

41:35 Ja koottakoon näinä hyvinä vuosina, jotka tulevat, kaikki niiden sato ja kasattakoon viljaa faraon haltuun, talletettakoon sato kaupunkeihin ja säilytettäkään,

41:36 niin että maalla on eloa säästössä seitsemän nälkävuoden varalle, jotka kohtaavat Egyptin maata. Niin ei maa joudu perikatoon nälänhädän aikana.

41:37 Tämä puhe miellytti faraota ja kaikkia hänen palvelijoitansa.

41:38 Ja farao sanoi palvelijoilleen: Voisimmeko löytää ketään, jossa on Jumalan henki niinkuin tässä?

41:39 Ja farao sanoi Joosefille: Koska Jumala on sinulle ilmoittanut kaiken tämän, ei ole ketään niin ymmärtäväistä ja taitavaa, kuin sinä olet.

41:40 Hoida sinä minun taloani, ja sinun käskyäsi totelkoon kaikki minun kansani; ainoastaan valtaistuimen puolesta minä olen sinua korkeampi.

sanonut olen: että Jumala ilmoitti Pharaolle, mitä hän tekävä on.

41:29 Katso, seitsemän viljaista vuotta tulevat koko Egyptin maalle.

41:30 Ja niiden jälkeen tulevat seitsemän nälkävuotta, niin että kaikki senkaltainen viljan kylliys unhotetaan Egyptin maalla, ja se kallis aika hävittää maakunnan.

41:31 Ja ei enämpi tiedetä siitä viljan kyllyydestä maakunnassa, sen kalliin ajan tähden, joka tulee; sillä se tulee sangen raskaaksi.

41:32 Mutta että uni on kerrottu Pharaolle, se (aavistaa) että asia on Jumalalta päätetty, ja Jumala on pian sen tekävä.

41:33 Nyt siis Pharao etsikään toimellista ja taitavaa miestä, asettaaksensa Egyptin maan päälle.

41:34 Toimittakaan Pharao ja asettakaan ottomiehiä maakuntaan, ja ottakaan viidennen osan Egyptin maalta niinä seitsemänä viljavuonna.

41:35 Ja he kootkaan kaikkinaista ravintoa niinä hyvinä vuosina, jotka tulevat, ja antakaan tulla jyviä Pharaon haltuun, varaksi kaupungeissa, ja tallella pitäkään.

41:36 Että ruokaa olis tähteelle pantu maakunnalle, niinä seitsemänä nälkävuonna, jotka tulevat Egyptin maalle, ettei maa hävitettäisi näljän tähden.

41:37 Ja se puhe kelpasi Pharaolle, ja kaikille hänen palvelioillensa.

41:38 Ja Pharao sanoi palvelioillensa: taidammeko me löytää tainkaltaisen miehen, jossa Jumalan henki on?

41:39 Ja Pharao sanoi Josephille: että Jumala on tämän kaiken sinulle ilmoittanut, niin ei ole yhtään niin taitavaa ja ymmärtäväistä kuin sinä olet.

41:40 Ole sinä minun huoneeni päällä, ja sinun sanalles pitää kaiken minun kansani kuuliaisena oleman; ainoastansa kuninkaallisessa istuimessa tahdon minä olla korkiampi sinua.

41:41 Ja farao sanoi Joosefille: Katso, minä asetan sinut koko Egyptin maan hallitusmieheksi.

41:42 Ja farao otti sinettisormuksensa kädestään ja pani sen Joosefin käteen ja puetti hänen ylleen hienot pellavavaatteet ja ripusti kultakäädyt hänen kaulaansa.

41:43 Ja hän antoi hänen ajaa omissa, lähinnä parhaissa vaunuissaan, ja hänen edellään huudettiin: abrek! Niin asetettiin hänet koko Egyptin maan hallitusmieheksi.

41:44 Ja farao sanoi Joosefille: Minä olen farao, mutta sinun tahtomattasi älköön kukaan nostako kättä tai jalkaa koko Egyptin maassa.

41:45 Ja farao nimitti Joosefin Saafenat-Paneahiksi ja antoi hänelle puolisoiksi Aasenatin, Oonin papin Poti-Feran tyttären. Niin Joosef lähti tarkastamaan Egyptin maata.

41:46 Joosef oli kolmenkymmenen vuoden vanha, kun hän tuli faraon, Egyptin kuninkaan, palvelijaksi. Ja Joosef lähti faraon luota ja kulki läpi koko Egyptin maan.

41:47 Ja seitsemänä viljavuotena maa kasvoi ylen runsaasti.

41:48 Ja näinä seitsemänä hyvänä vuotena, jotka tulivat Egyptin maahan, hän kokosi kaikkea eloa ja talletti sen kaupunkeihin. Hän talletti kuhunkin kaupunkiin sen elon, joka tuotiin ympäristön vainioilta.

41:49 Niin Joosef kasasi viljaa niinkuin meren hiekkaa, ylen suuret määrät, siihen asti että lakattiin sitä mittaamasta, sillä se ei ollut enää mitattavissa.

41:50 Joosefille syntyi, ennenkuin nälkävuosi tuli, kaksi poikaa, jotka Aasenat, Oonin papin Poti-Feran tytär, synnytti hänelle.

41:51 Esikoiselle Joosef antoi nimen Manasse, sillä, sanoi hän, Jumala on saattanut minut unhottamaan kaikki vaivani ja koko isäni kodin.

41:52 Toiselle hän antoi nimen Efraim, sillä, sanoi hän, Jumala on tehnyt minut

41:41 Ja Pharaos sanoi Josephille: katso, minä olen asettanut sinun koko Egyptin päälle.

41:42 Ja Pharaos otti sormuksen kädestänsä, ja pani sen Josephin käteen: ja puetti hänen kalleisiin liinavaatteisiin, ja ripusti kultakäädyt hänen kaulaansa.

41:43 Ja antoi hänen ajaa toisessa vaunussansa, ja antoi huutaa hänen edellensä: Abrek: ja asetti hänen koko Egyptin maan päälle.

41:44 Ja Pharaos sanoi Josephille: minä olen Pharaos; ja ilman sinun tahdotas ei pidä yhdenkään ylentämän kättänsä taikka jalkaansa koko Egyptin maalla.

41:45 Ja Pharaos kutsui Josephin nimen Salaisuutten selittäjäksi: ja antoi hänelle Asnatin, Potipheran Onin papin tyttären, emännäksi. Niin Joseph meni ympärinsä Egyptin maan.

41:46 Ja Joseph oli kolmenkymmenen ajastaikainen, koska hän seisoi Pharaon, Egyptin kuninkaan edessä. Ja Joseph läksi Pharaon tyköä, ja vaelsi ympärinsä kaiken Egyptin maan.

41:47 Ja maa kasvoi pivottaikin niinä seitsemänä viljavuosina.

41:48 Ja hän kokosi niinä seitsemänä vuonna kaikkinaisen elatuksen, joka oli Egyptin maalla, ja pani sen tähteelle kaupunkeihin: mitä elatusta maa kasvoi ympärinsä kunkin kaupungin, sen hän siihen tähteelle pani.

41:49 Ja Joseph kokosi sangen paljon jyviä, niinkuin santaa meressä, siihenasti että hän lakkasi lukemasta, sillä ne olivat epälukuiset.

41:50 Ja Josephille syntyi kaksi poikaa, ennenkuin kallis aika tuli, jotka hänelle synnytti Asnat, Potipheran Onin papin tytär.

41:51 Ja kutsui esikoisensa nimen Manasse; sillä (sanoi hän) Jumala on antanut minun unhottaa kaiken minun vaivani, ja kaiken minun isäni huoneen.

41:52 Mutta toisen nimen hän kutsui Ephraim; sillä (sanoi hän) Jumala on tehnyt minun

hedelmälliseksi kärsimysteni maassa.

41:53 Ne seitsemän viljavuotta, jotka tulivat Egyptin maahan, kuluivat loppuun.

41:54 Senjälkeen alkoi seitsemän nälkävuotta, niinkuin Joosef oli sanonut, ja tuli nälänhätä kaikkiin maihin, mutta Egyptin maassa oli leipäviljaa kaikkialla.

41:55 Mutta koko Egyptin maa näki nälkää, ja kansa huusi faraolta leipää. Silloin farao sanoi kaikille egyptiläisille: Menkää Joosefin luo ja tehkää, mitä hän käskee teidän tehdä.

41:56 Kun nälkä ahdisti koko maata, avasi Joosef kaikki varastot ja myi viljaa egyptiläisille. Mutta nälänhätä tuli yhä kovemmaksi Egyptin maassa.

41:57 Ja kaikista maista tultiin Egyptiin Joosefin luo ostamaan viljaa, sillä kaikissa maissa oli kova nälänhätä.

42 LUKU

42:1 Mutta kun Jaakob sai tietää, että Egyptissä oli viljaa, sanoi hän pojillensa: Mitä epäröitte?

42:2 Ja hän sanoi: Katso, minä olen kuullut, että Egyptissä on viljaa. Menkää sinne ja ostakaa meille sieltä viljaa, että pysyisimme hengissä emmekä kuolisi.

42:3 Niin kymmenen Joosefin veljeä lähti ostamaan viljaa Egyptistä.

42:4 Mutta Benjaminia, Joosefin veljeä, Jaakob ei lähettänyt hänen veljiensä mukana, sillä hän pelkäsi, että häntä kohtaisi jokin onnettomuus.

42:5 Niin Israelin pojat tulivat muiden tulijain mukana ostamaan viljaa, sillä Kanaanin maassa oli nälänhätä.

42:6 Mutta Joosef oli vallanpitäjänä maassa; hän myi viljaa kaikelle maan kansalle. Niin Joosefin veljet tulivat ja kumartuivat hänen edessään kasvoilleen maahan.

42:7 Ja Joosef näki veljensä, ja hän tunsi heidät, mutta tekeytyi heille vieraaksi, puhutteli heitä ankarasti ja kysyi heiltä:

hedelmälliseksi minun raadollisuuteni maassa.

41:53 Koska ne seitsemän viljavuotta olivat kuluneet Egyptin maalla,

41:54 Rupesivat ne seitsemän nälkävuotta tulemaan, niinkuin Joseph oli (edellä) sanonut: ja nälkä tuli kaikkiin maakuntiin; mutta koko Egyptin maalla oli leipää.

41:55 Kuin Egyptin maa myös kärsi nälkää, huusi kansa Pharaon tykö leivän tähden. Mutta Pharao sanoi kaikille Egyptiläisille: menkää Josephin tykö; mitä hän sanoo teille, se tehkää.

41:56 Koska nälkä tuli koko maakuntaan, avasi Joseph kaikki jyväaitat jokapaikassa, ja myi Egyptiläisille; sillä nälkä tuli aina raskaammaksi Egyptin maalla.

41:57 Ja kaikki maakunnat tulivat Egyptiin ostamaan Josephilta; sillä suuri nälkä oli kaikissa maakunnissa.

42 LUKU

42:1 Mutta koska Jakob näki olevan jyviä myydä Egyptissä, sanoi hän pojillensa: mitä te katselette toinen toisenne päälle?

42:2 Ja sanoi: katso, minä kuulen Egyptissä olevan jyviä; menkää alas sinne, ja ostakaa meille sieltä, että me eläisimme, ja emme kuolisi.

42:3 Niin menivät kymmenen Josephin veljeä alas, ostamaan jyviä Egyptistä.

42:4 Mutta Benjaminia, Josephin veljeä, ei lähettänyt Jakob veljiensä kanssa; sillä hän sanoi: ettei hänelle vahinkoa tapahtuisi.

42:5 Niin läksivät Israelin lapset matkaan (jyviä) ostamaan muiden seurassa; sillä nälkä oli Kanaanin maalla.

42:6 Mutta Joseph oli hallitsia maakunnassa, hän antoi myydä jyviä kaikelle maan kansalle. Niin tulivat Josephin veljet, ja kumarsivat maahan kasvoillensa hänen eteensä.

42:7 Ja Joseph näki veljensä, ja tunsi heidät, ja teeskeli hänensä oudoksi heitä vastaan, ja puhui kovasti heidän kanssansa, ja sanoi

Mistä te tulette? He vastasivat: Kanaanin maasta tulemme, ostamaan elintarpeita.

42:8 Ja Joosef tunsu veljensä, mutta he eivät tunteneet häntä.

42:9 Silloin Joosef muisti unet, jotka hän oli nähnyt heistä, ja sanoi heille: Te olette vakoojia; olette tulleet katsomaan, mistä maa olisi avoin.

42:10 He vastasivat hänelle: Ei, herra; palvelijasi ovat tulleet ostamaan elintarpeita.

42:11 Me olemme kaikki saman miehen poikia, olemme rehellisiä miehiä; palvelijasi eivät ole vakoojia.

42:12 Mutta hän sanoi heille: Ei ole niin, vaan te olette tulleet katsomaan, mistä maa olisi avoin.

42:13 He vastasivat: Meitä, sinun palvelijoitasi, on kaksitoista veljestä, saman miehen poikia Kanaanin maasta; nuorin on nyt kotona isämme luona, ja yhtä ei enää ole.

42:14 Joosef sanoi heille: Niin on, kuin olen teille puhunut: te olette vakoojia.

42:15 Näin te tulette koeteltaviksi: niin totta kuin farao elää, te ette pääse täältä lähtemään, ellei nuorin veljenne tule tänne.

42:16 Lähettäkää yksi joukostanne noutamaan veljenne tänne, mutta teidän muiden on jääminen tänne vangeiksi, että koeteltaisiin, oletteko puhuneet totta; muuten, niin totta kuin farao elää, te olette vakoojia.

42:17 Ja hän panetti heidät vankeuteen kolmeksi päiväksi.

42:18 Mutta kolmantena päivänä Joosef sanoi heille: Jos tahdotte elää, niin tehkää näin, sillä minä olen Jumalaa pelkääväinen:

42:19 jos olette rehellisiä miehiä, niin jääköön yksi teistä, veljeksistä, vangiksi vankilaan, jossa teitä säilytettiin, mutta te muut menkää viemään kotiin viljaa perheittenne nälänhätään.

42:20 Ja tuokaa nuorin veljenne minun

heille: kusta te tulette? He vastasivat: Kanaanin maalta, ostamaan syötävää.

42:8 Ja Joseph tunsu veljensä, vaan ei he häntä tunteneet.

42:9 Niin Joseph muisti unensa, jotka hän oli nähnyt heistä; ja sanoi heille: te olette vakoojat, ja olette tulleet katsomaan, kusta maa avojoin olisi.

42:10 He vastasivat häntä: ei minun herrani: mutta sinun palvelias ovat tulleet ostamaan jyviä.

42:11 Me olemme kaikki yhden miehen pojat: me olemme vaat, eikä sinun palvelias ole ikänänsä olleet vakoojat.

42:12 Hän sanoi heille: ei suinkaan, mutta te olette tulleet katsomaan, kusta maa avojoin olisi.

42:13 He sanoivat: me sinun palvelias olimme kaksitoistakymmentä veljestä, yhden miehen pojat Kanaanin maalla; ja katso, nuorin on nyt meidän isämme tykönä, mutta yksi ei ole sillen eleillä.

42:14 Joseph sanoi heille: sepä se on, kuin minä olen teille puhunut, sanoen: vakoojat te olette.

42:15 Siinä teitä pitää koeteltaman. Niin totta kuin Pharao elää, ei teidän pidä täältä pääsemän, jollei teidän nuorin veljenne tule tänne.

42:16 Lähettäkää yksi teistänne, joka tuo teidän veljenne tänne: mutta teidän pitää vankina oleman, niin teidän puheenne koetellaan, jos teissä totuus on; mutta jollei, niin totta kuin Pharao elää, te olette vakoojat.

42:17 Niin hän pani heidät kiinni kolmeksi päiväksi.

42:18 Ja kolmantena päivänä sanoi Joseph heille: jos te tahdotte elää, niin tehkää näin; sillä minä pelkään Jumalaa.

42:19 Jos te olette vaat, niin antakaat yksi teidän veljistänne olla sidottuna teidän vankihuoneessanne; mutta menkää te ja viekää kotia, mitä te ostanteet olette nälkää vastaan kotonanne.

42:20 Ja tuokaa teidän nuorin veljenne

luokseni. Jos teidän puheenne siten todeksi vahvistuu, niin vältätte kuoleman. Ja heidän täytyi tehdä niin.

42:21 Mutta he sanoivat toinen toisellensa: Totisesti, me olemme syylliset sentähden, mitä teimme veljellemme; sillä me näimme hänen sielunsa tuskan, kun hän anoi meiltä armoa, emmekä kuulleet häntä. Sentähden on meille tullut tämä tuska.

42:22 Ruuben vastasi heille sanoen: Enkö minä sanonut teille: Älkää tehkö pahoin nuorukaista vastaan! Mutta te ette kuulleet minua; katsokaa, nyt kostetaan hänen verensä.

42:23 Mutta he eivät tieneet, että Joosef ymmärsi heitä, sillä hän puhui heille tulkin kautta.

42:24 Ja hän kääntyi pois heistä ja itki. Sitten hän kääntyi taas heihin päin ja puhui heidän kanssaan. Ja hän otti heidän joukostaan Simeonin ja vangitutti hänet heidän nähtensä.

42:25 Ja Joosef käski täyttää heidän säkkinsä viljalla ja panna jokaisen rahat takaisin hänen säkkiinsä sekä antaa heille evästä matkalle. Ja heille tehtiin niin.

42:26 Ja he sälyttivät viljansa aasien selkään ja lähtivät sieltä.

42:27 Kun sitten eräs heistä yöpaikassa avasi säkkinsä syöttääkseen aasiansa, huomasi hän rahansa säkin suussa.

42:28 Hän sanoi veljilleen: Minulle on annettu rahani takaisin; katso, se on minun säkissäni. Silloin heidän sydämensä vavahti, ja he katsoivat säikähtyneinä toisiinsa sanoen: Mitä Jumala on meille tehnyt?

42:29 Tultuansa isänsä Jaakobin luo Kanaanin maahan he ilmoittivat hänelle kaikki, mitä heille oli tapahtunut, ja sanoivat:

42:30 Mies, joka on sen maan valtiaana, puhutteli meitä ankarasti ja kohteli meitä, niinkuin olisimme olleet maata vakoilemassa.

42:31 Mutta me sanoimme hänelle:

minun tyköni, että teidän sananne todeksi löyttäisiin, ettette kuolisi; ja he tekivät niin.

42:21 Mutta he sanoivat toinen toisellensa: me olemme totisesti vianalaiset meidän veljemme tähden; sillä me näimme hänen sielunsa ahdistuksen, koska hän meiltä armoa rukoili, ja emme kuulleet häntä; sentähden on tämä ahdistus meidän päällemme tullut.

42:22 Ruben vastasi heitä, sanoen: enkö minä puhunut teille, sanoen: älkää tehkö vääryyttä nuorukaiselle, ja ette tahtoneet kuulla? Ja nyt hänen verensä meiltä vaaditaan.

42:23 Vaan ei he tietäneet Josephin sitä ymmärtävän; sillä hän puhui heille tulkin kautta.

42:24 Ja hän käänsi itsensä heistä, ja itki. Koska hän jällensä käänsi heidän puoleensa ja puhutteli heitä, otti hän Simeonin heitä, ja satoi hänen heidän nähtensä.

42:25 Ja Joseph käski heidän säkkinsä täytettää jyvillä, ja annettaa heidän rahansa jälleen itsekunkin omaan säkkiinsä, ja annettaa heille evästä matkalle; ja heille tehtiin niin.

42:26 Ja he panivat kalunsa aaseinsa päälle, ja läksivät sieltä.

42:27 Koska yksi heistä avasi säkkinsä, antaaksensa ruokaa aasillensa, ja äkkäsi rahansa säkkinsä suussa,

42:28 Ja sanoi veljillensä: minulle on annettu minun rahani jällensä, katso, se on minun säkissäni. Niin heidän sydämensä vavahtui, ja hämmästyivät keskenänsä, sanoen: miksi on Jumala meille näin tehnyt?

42:29 Koska he tulivat isänsä Jakobin tykö Kanaanin maalle, ilmoittivat he hänelle kaikki, mitä heille tapahtunut oli, sanoen:

42:30 Se mies, sen maan herra, puhui kovasti meille, ja piti meitä maan vakoijina.

42:31 Ja me vastasimme häntä: me olemme

Olemme rehellisiä miehiä emmekä mitään vakoojia;

42:32 meitä on kaksitoista veljestä, saman isän poikia; yhtä ei enää ole, ja nuorin on nyt kotona isämme luona Kanaanin maassa.

42:33 Mutta mies, sen maan valtias, sanoi meille: Siitä minä saan tietää, oletteko rehellisiä miehiä: jättäkää yksi veljistänne minun luokseni; ottakaa sitten viljaa perheittenne nälänhätään.

42:34 Ja menkää ja tuokaa nuorin veljenne luokseni, saadakseni tietää, ettette ole vakoojia, vaan rehellisiä miehiä. Sitten minä annan teille veljenne takaisin, ja te saatte vapaasti liikkua maassa.

42:35 Kun he sitten tyhjensivät säkkinsä, niin katso, kunkin rahakukkaro oli hänen säkissään; ja nähdessään rahakukkaronsa he sekä heidän isänsä peljästyivät.

42:36 Ja heidän isänsä Jaakob sanoi heille: Te teette minut lapsettomaksi; Joosefia ei enää ole, Simeonia ei enää ole, ja Benjamininkin te tahdotte viedä minulta; kaikki tämä kohtaa minua.

42:37 Ruuben vastasi isälleen sanoen: Saat surmata minun molemmat poikani, jos en tuo häntä sinulle takaisin; anna hänet minun huostaani, niin minä tuon hänet sinulle takaisin.

42:38 Mutta hän sanoi: Ei minun poikani saa lähteä teidän kanssanne, sillä hänen veljensä on kuollut, ja hän on yksin jäljellä; jos onnettomuus kohtaa häntä matkalla, jolle aiotte lähteä, niin te saatatte minun harmaat hapseni vaipumaan murheella tuonelaan.

43 LUKU

43:1 Mutta nälänhätä oli maassa kova.

43:2 Ja kun he olivat syöneet loppuun sen viljan, jonka olivat tuoneet Egyptistä, sanoi heidän isänsä heille: Menkää jälleen ostamaan meille vähän elintarpeita.

43:3 Juuda vastasi hänelle sanoen: Se mies

vaat, emme ole ikänänsä oleet vakoajat.

42:32 Me olimme kaksitoistakymmentä veljestä meidän isämme poikaa: yksi ei ole silleen eleissä, ja nuorin on nyt isämme tykönä Kanaanin maalla.

42:33 Sanoi se mies, sen maan herra meille: siitä minä tunnen, jos te olette vaat: yksi teidän veljistänne jättäkää minun tyköni, ja ottakaat teidän taloinne tarve, ja menkää pois.

42:34 Ja tuokaat teidän nuorin veljenne minun tyköni, niin minä ymmärrän, ett'ette ole vakoajat, vaan vaat; niin annan minä myös teidän veljenne jälleen, ja saatte tehdä kauppaa tässä maakunnassa.

42:35 Ja tapahtui, koska he tyhjensivät säkkejensä, katso, oli itsekunkin rahakäärö hänen säkissänsä: ja kuin he näkivät rahakäärönsä, hämmästyivät he isänsä kanssa.

42:36 Niin sanoi Jakob heidän isänsä heille: te olette saattaneet minun lapsettomaksi: Joseph ei ole elävissä, eikä Simeon, Ja Benjaminin tahdotte te vielä viedä pois; minun kohtaan nämät kaikki tapahtuvat.

42:37 Ruben vastasi isällensä, sanoen: tapa molemmat minun poikani, jollen minä häntä jälleen sinulle (kotia) tuo, ainoastansa anna häntä minun haltuuni, minä hänen sinulle jälleen (kotia) tuon.

42:38 Hän sanoi: ei minun poikani pidä menemän alas teidän kanssanne: sillä hänen veljensä on kuollut, ja hän on jäänyt yksin, ja jos hänelle tapahtuis jotakin pahaa tiellä, jota te vaellatte, niin te saatatte minun harmaat karvani murheella hautaan.

43 LUKU

43:1 Mutta kallis aika ahdisti maata.

43:2 Ja koska he loppuivat syödä ne jyvät kuin he Egyptistä tuoneet olivat, sanoi heidän isänsä heille: menkää jälleensä sinne, ja ostakaat meille jotakin elatusta.

43:3 Niin vastasi häntä Juuda, sanoen: se

teroitti meille teroittamalla: Ette saa tulla minun kasvojeni eteen, ellei veljenne ole teidän kanssanne.

43:4 Jos annat veljemme seurata meidän mukanaamme, niin me lähdemme ostamaan sinulle elintarpeita.

43:5 Mutta jos et anna, niin emme lähde; sillä se mies sanoi meille: Ette saa tulla minun kasvojeni eteen, ellei veljenne ole teidän kanssanne.

43:6 Israel sanoi: Minkätähden teitte niin pahasti minua kohtaan, että ilmaisitte tuolle miehelle teillä olevan vielä veljen?

43:7 He vastasivat: Mies kyseli tuiki tarkasti meitä ja meidän sukuamme, sanoen: Elääkö isänne vielä? Onko teillä vielä veljeä? Silloin me ilmoitimme hänelle, niinkuin asia on. Saatoimmeko tietää, että hän sanoisi: Tuokaa tänne veljenne?

43:8 Ja Juuda sanoi isällensä Israelille: Anna nuorukaisen seurata minun mukanaani, niin me nousemme ja lähdemme matkalle, että jäisimme eloon, sekä me että sinä ja vaimomme ja lapsemme, emmekä kuolisi.

43:9 Minä vastaan hänestä; minun kädestäni saat vaatia hänet. Jos en tuo häntä takaisin sinun luoksesi ja aseta häntä eteesi, niin minä olen syyllinen sinun edessäsi kaiken elinaikani.

43:10 Totisesti, jos emme olisi näin vitkastelleet, niin olisimme jo kaksikin kertaa voineet olla sieltä kotona.

43:11 Silloin heidän isänsä Israel sanoi heille: Jos niin on, tehkää ainakin tämä: ottakaa säkkeihinne maan parhaimpia tuotteita ja viekää ne sille miehelle lahjaksi: vähän balsamia ja vähän hunajaa, kumihartsia ja hajupihkaa, pähkinöitä ja manteleita.

43:12 Ja ottakaa mukaanne kaksinkertainen raha, niin että viette takaisin sen rahan, joka palautettiin säkkienne suussa. Ehkä se oli erehdys.

43:13 Ottakaa sitten mukaanne myöskin veljenne ja nouskaa ja menkää jälleen sen miehen luo.

mies haastoi meitä sangen kovin, ja sanoi: ei pidä teidän näkemän minun kasvojani, jollei teidän veljenne ole teidän kanssanne.

43:4 Jos siis sinä nyt lähetät meidän veljemme meidän kanssamme, niin me menemme alas ja ostamme sinulle elatusta.

43:5 Vaan jolles häntä lähetä, niin emme mekään mene; sillä se mies sanoi meille: ei teidän pidä näkemän minun kasvojani, jollei teidän veljenne ole teidän kanssanne.

43:6 Israel sanoi: miksi te teitte minua vastaan niin pahoin, että te sanoitte sille miehelle teillä vielä olevan veljen.

43:7 He vastasivat: se mies kysyi meistä niin visusti, ja meidän suvustamme, sanoen: vieläkö teidän isänne elää? Onko teillä vielä veljeä? Niin me vastasimme häntä kuin hän kysyi. Taitaisimmeko me ratki tietää hänen sanovan: tuokaat veljenne tänne.

43:8 Niin sanoi Juuda isällensä Israelille: lähetä nuorukainen minun kanssani, niin me valmistamme ja lähdemme matkaan: että me eläisimme ja emme kuolisi, sekä me että sinä ja meidän lapsemme.

43:9 Minä takaan hänen edestänsä, kaipaa häntä minun käsistäni; jollen minä tuo häntä jälleen sinun tykö, ja pane häntä sinun etees, niin minä olen vikapää sinun edessäs kaikkena minun elinaikanani.

43:10 Sillä jollei meillä olisi ollut viivytystä, totisesti me olisimme jo toisen kerran tulleet jälleensä.

43:11 Niin sanoi Israel heidän isänsä heille: jos nyt kumminkin niin pitää oleman, tehkää siis näin: ottakaa maan parhaista hedelmistä teidän astioihinne, ja viekää sille miehelle lahjoja: jotakin mastiksia ja hunajaa, ja styraksia, ja ladanumia, ja dadelia ja mandelia.

43:12 Ottakaaat myös toinen raha teidän myötänne, ja se raha, jonka te toitte jälleensä säkkein suussa, viekääat myötänne; taitaa olla, että se on epähuomiosta tapahtunut.

43:13 Ottakaaat myös teidän veljenne; ja valmistakaaat, ja menkääat jälleen sen miehen tykö.

43:14 Jumala, Kaikkivaltias, suokoon, että se mies tekisi teille laupeuden ja antaisi toisen veljenne sekä Benjaminin palata kotiin teidän kanssanne. Mutta jos tulen lapsettomaksi, niin tulen lapsettomaksi.

43:15 Niin miehet ottivat mukaansa lahjan ja kaksinkertaisen rahan sekä myöskin Benjaminin ja nousivat ja menivät Egyptiin; ja he astuivat Joosefin eteen.

43:16 Kun Joosef näki Benjaminin heidän seurassaan, sanoi hän huoneenhaltijalleen: Vie nämä miehet sisään; teurasta teuras ja valmista se, sillä miehet saavat syödä päivällistä minun kanssani.

43:17 Ja mies teki, niinkuin Joosef oli käskenyt, ja vei miehet Joosefin taloon.

43:18 Mutta miehet pelkäsivät, kun heitä vietiin Joosefin taloon, arvelen: Sen rahan tähden, joka viime kerralla tuli takaisin meidän säkeissämme, ne nyt vievät meitä tänne hyökätäkseen ja karatakseen meidän kimppuumme, ottaakseen meidät orjiksi ja anastaakseen aasimme.

43:19 Niin he menivät Joosefin huoneenhaltijan luo ja puhuttelivat häntä talon ovella

43:20 ja sanoivat: Oi kuule, herra, me olemme kerran ennen käyneet täällä ostamassa elintarpeita,

43:21 ja kun me tulimme yöpaikkaan ja avasimme säkkimme, niin katso, jokaisen raha oli hänen säkkinsä suussa täysipainoisena; olemme nyt tuoneet ne mukanamme takaisin.

43:22 Ja olemme tuoneet mukanamme toisenkin rahan ostaaksemme viljaa elatukseemme. Emme tiedä, kuka on pannut meidän rahamme säkkeihimme.

43:23 Hän vastasi: Olkaa rauhassa, älkää peljätkö. Teidän Jumalanne ja teidän isänne Jumala on antanut teidän löytää aarteen säkeistänne. Teidän rahanne minä olen saanut. Ja hän toi heidän luokseen Simeonin.

43:14 Jumala kaikkivaltias antakoon teidän löytää laupiuden sen miehen edessä, että hän päästäis jälleen teille toisen teidän veljenne, ja (tämän) Benjaminin. Mutta minä, niinkuin minä olen lapsettomaksi joutunut, olen lapsettona.

43:15 Niin ottivat miehet nämät lahjat, ja ottivat kaksi sen vertaa rahaa myötänsä, ja Benjaminin: valmistivat itsensä ja menivät Egyptiin, ja seisoivat Josephin edessä.

43:16 Ja kun Joseph näki Benjaminin heidän kanssansa, sanoi hän huoneensa haltijalle: vie nämät miehet huoneesen, ja tee ja teurasta ja valmista; sillä heidän pitää minun kanssani päivällistä syömän.

43:17 Ja se mies teki niinkuin Joseph oli hänelle käskenyt, ja vei miehet Josephin huoneesen.

43:18 Ja he pelkäsivät, että he vietiin Josephin huoneesen, ja sanoivat: me viedään tänne sen rahan tähden jonka me tätä ennen löysimme meidän säkeistämme: että hän soimais meitä, ja saattais meitä oikeuden alle, ja ottais meitä orjiksensa, ja meidän aasimme.

43:19 Sentähden he menivät Josephin huoneenhaltijan tykö, ja puhuttelivat häntä huoneen oven edessä,

43:20 ja sanoivat: ah, minun herrani, me olimme ennen tänne tulleet ostamaan jyviä.

43:21 Ja koska me tulimme yösiälle, ja avasimme meidän säkkimme, katso, niin oli itsekunkin raha säkkinsä suussa täydellä painolla: sentähden olemme me ne jällensä myötämme tuoneet.

43:22 Olemme myös toisen rahan myötämme tuoneet ostaaksemme jyviä; emme sitä tiedä, kuka on pannut jällensä meidän rahamme meidän säkkiimme.

43:23 Mutta hän sanoi: olkaat hyvässä turvassa, älkää peljätkö: teidän Jumalanne ja teidän isänne Jumala on teille tavarantantanut teidän säkkiinne: teidän rahanne olen minä saanut. Ja hän toi Simeonin heidän tykönsä.

43:24 Ja hän vei miehet Joosefin taloon ja antoi heille vettä jalkain pesemiseksi ja heidän aaseilleen rehua.

43:25 He laittoivat lahjansa järjestykseen siksi, kunnes Joosef tulisi päivälliselle; sillä he olivat kuulleet, että saisivat aterioita siellä.

43:26 Kun Joosef oli tullut kotiin, veivät he hänelle huoneeseen lahjat, jotka heillä oli mukanaan, ja kumartuivat maahan hänen edessään.

43:27 Hän tervehti heitä ja kysyi: Kuinka voi teidän vanha isänne, josta puhuitte? Vieläkö hän elää?

43:28 He vastasivat: Palvelijasi, meidän isämme, voi hyvin; hän elää vielä. Ja he kumartuivat ja heittäytyivät maahan.

43:29 Ja hän nosti silmänsä ja näki veljensä Benjaminin, äitinsä pojan, ja kysyi: Onko tämä teidän nuorin veljenne, josta puhuitte? Sitten hän sanoi: Jumala olkoon sinulle, poikani, armollinen.

43:30 Mutta silloin Joosef keskeytti äkkiä puheensa, sillä nähdessään veljensä hän tuli sydämessään liikutetuksi ja etsi tilaisuutta itkeäkseen; niin hän meni sisähuoneeseen ja itki siellä.

43:31 Senjälkeen hän pestyään kasvonsa tuli ulos, hillitsi itsensä ja käski: Tarjotkaa ruokaa.

43:32 Ja tarjottiin erikseen hänelle ja erikseen heille ja erikseen egyptiläisille, jotka aterioivat hänen kanssaan; egyptiläiset näet eivät saata syödä yhdessä hebrealaisten kanssa, sillä se on egyptiläisille kauhistus.

43:33 He istuivat vastapäätä häntä iän mukaan, esikoinen ensimmäisenä ja nuorin viimeisenä; ja ihmetellen miehet katselivat toisiaan.

43:34 Ja hän antoi kantaa omasta pöydästään ruokia heille, ja Benjaminin annos oli viisi kertaa suurempi kuin kaikkien muiden. Ja he joivat hänen kanssaan ja juopuivat.

43:24 Ja se mies vei heidät Josephin huoneeseen, antoi heille vettä pestä heidän jalkojansa, ja antoi ruokaa heidän aaseillensa.

43:25 Mutta he valmistivat lahjojansa, siihen asti kuin Joseph tuli päivälliselle; sillä he olivat kuulleet, että heidän piti siellä syömän.

43:26 Koska Joseph tuli huoneeseen, kantoivat he lahjoja huoneeseen hänelle käsissään, ja kumarsivat maahan hänen eteensä.

43:27 Ja hän tervehti heitä rakkaasti, ja sanoi: onko teidän vanha isänne rauhassa, josta te minulle sanoitte? Vieläkö hän elää?

43:28 He vastasivat: sinun palvelias meidän isämme on rauhassa, ja elää vielä; ja he kumarsivat ja maahan lankesivat hänen edessään.

43:29 Niin hän nosti silmänsä ja näki veljensä Benjaminin, äitinsä pojan, ja sanoi: onko tämä teidän nuorin veljenne, josta te sanoitte minulle? Ja sanoi vielä: Jumala olkoon sinulle armollinen, minun poikani.

43:30 Ja Joseph kiiruhti itsensä; sillä hänen sydämensä paloi veljeänsä kohtaan, ja etsi siaan itkeäkseen; ja meni kamariinsa, ja itki siellä.

43:31 Ja kuin hän oli pessyt kasvonsa, tuli hän ulos; ja pidätti itsensä, ja sanoi: tuokaat leipää.

43:32 Ja pantiin erinänsä hänelle ja erinänsä heille, niin myös Egyptiläisille, jotka hänen kanssansa atrioitsivat, erinänsä; sillä Egyptiläiset ei saa syödä Hebrealaisten kanssa, sillä se on Egyptiläisille kauhistus.

43:33 Ja he istutettiin hänen kohdallensa, esikoinen esikoisuutensa jälkeen, ja nuorin nuoruutensa jälkeen: sitä miehet ihmettelivät keskenänsä.

43:34 Ja heille kannettiin ruokaa hänen pöydältänsä, mutta Benjaminille viisi kertaa enemmän kuin muille. Ja he joivat ja juopuivat hänen kanssansa.

44 LUKU

44:1 Senjälkeen Joosef käski huoneenhaltijaansa sanoen: Täytä miesten säkit viljalla, niin paljon kuin he voivat kuljettaa, ja pane itsekunkin raha hänen säkkinsä suuhun.

44:2 Ja nuorimman säkin suuhun pane minun maljani, tuo hopeamalja, ynnä hänen viljarahansa. Ja hän teki, niinkuin Joosef käski.

44:3 Aamulla päivän valjetessa miehet saivat aaseinensa lähteä matkalle.

44:4 Mutta kun he olivat ehtineet vähän matkaa kaupungin ulkopuolelle, sanoi Joosef huoneenhaltijalleen: Nouse ja aja miehiä takaa, ja kun saavutat heidät, sano heille: Minkätähden olette palkinneet hyvän pahalla?

44:5 Onhan se juuri se, josta isäntäni juo ja josta hän salaisia tiedustelee. Te olette pahoin tehneet menetellessänne näin.

44:6 Kun hän sitten saavutti heidät, puhui hän heille nämä sanat.

44:7 He vastasivat hänelle: Minkätähden herramme puhuu näin? Pois se, että palvelijasi tekisivät niin!

44:8 Katso, rahan, jonka löysimme säkkiemme suusta, me olemme tuoneet takaisin sinulle Kanaanin maasta; kuinka siis olisimme varastaneet hopeata tai kultaa herrasi talosta?

44:9 Se palvelijoistasi, jolta se löydetään, kuolsoon; ja me muut tulemme herramme orjiksi.

44:10 Hän vastasi: Olkoon niin, kuin olette puhuneet; se, jolta se löydetään, olkoon minun orjani. Mutta te muut pääsette vapaiksi.

44:11 Ja he laskivat nopeasti säkkinsä maahan, ja jokainen avasi säkkinsä.

44:12 Ja hän etsi, alkaen vanhimmasta ja lopettaen nuorimpaan, ja malja löytyi Benjaminin säkistä.

44:13 Silloin he repäisivät vaatteensa, kuormasivat kukin tavaransa aasinsa selkään ja palasivat kaupunkiin.

44 LUKU

44:1 Ja Joseph käski huoneensa haltiaa, sanoen: täytä miesten säkit jyvillä, niin paljo kuin he voivat kannattaa, ja pane itsekunkin raha säkkinsä suuhun.

44:2 Ja minun maljani, se hopiamalja pane nuorimman säkin suuhun, ynnä jyväinsä hinnan kanssa. Ja hän teki niinkuin Joseph hänelle käski.

44:3 Mutta aamulla päivän valjetessa, päästettiin miehet menemään aaseinensa.

44:4 Ja koska he olivat lähteneet kaupungista, eikä vielä kauvas joutuneet, sanoi Joseph huoneensa haltialle: nouse ja aja takaa miehiä, ja koska heidän saat takaa, niin sano heille: miksi te olette hyvän pahalla maksaneet?

44:5 Eikö se ole, josta minun herrani juo? Ja josta hän kyllä hyvin taitaa arvata teistä? Te olette pahoin tehneet.

44:6 Ja kuin hän käsitti heidät, puhui hän nämät sanat heille.

44:7 He vastasivat häntä: miksi minun herrani senkaltaista puhuu? Pois se, että sinun palvelias niin tekisivät.

44:8 Katso, rahan, jonka me löysimme säkkeimme suusta, olemme me jälleen sinulle tuoneet Kanaanin maalta: kuinkasta siis me varastimme hopiaa eli kultaa sinun herras huoneesta?

44:9 Jonka tyköä sinun palvelioiltas se löydetään, hän kuolkaan: niin tahdomme me myös olla orjat minun herralleni.

44:10 Hän sanoi: olkaan nyt teidän sananne jälkeen: jonka tyköä se löydetään, hän olkaan minun orjani; mutta te olette vapaat.

44:11 Ja he laskivat kiiruusti itsekukin säkkinsä maahan, ja jokainen avasi säkkinsä.

44:12 Ja hän etsei, ruveten vanhimmasta niin nuorimpaan asti; ja hopiamalja löydettiin Benjaminin säkistä.

44:13 Niin repäisivät vaatteensa, ja itsekukin pani kuormansa aasin päälle, ja palasivat kaupunkiin.

44:14 Ja Juuda meni veljinensä Joosefin taloon, jossa tämä vielä oli, ja he lankesivat maahan hänen eteensä.

44:15 Silloin Joosef sanoi heille: Mitä olettekaan tehneet! Ettekö tienneet, että minun kaltaiseni mies saa salatut ilmi?

44:16 Juuda vastasi: Mitä sanoisimmekaan herralleni, mitä puhuisimme ja millä puolustautuisimme! Jumala on paljastanut palvelijaisi syyllisyyden. Katso, me olemme herrani orjat, niin hyvin me muut kuin se, jolta malja löytyi.

44:17 Hän sanoi: Pois se, että minä tekisin niin! Se, jolta malja löytyi, olkoon minun orjani, mutta te muut menkää rauhassa kotiin isänne luo.

44:18 Silloin Juuda astui hänen eteensä ja sanoi: Oi herrani, salli palvelijasi puhua sananen herrani kuullen, älköönkä vihasi syytykö palvelijaasi kohtaan, sillä sinä olet niinkuin itse farao!

44:19 Herrani kysyi palvelijoiltaan sanoen: Onko teillä isää tai veljeä?

44:20 Me vastasimme herralleni: Meillä on kotona vanha isä ja veli, joka on syntynyt hänen vanhoilla päivillensä ja on vielä nuori; mutta tämän veli on kuollut, ja niin hän on jäänyt yksin äidistänsä, ja hänen isänsä rakastaa häntä.

44:21 Niin sinä sanoit palvelijoillesi: Tuokaa hänet tänne minun luokseni, että silmäni saisivat katsella häntä.

44:22 Me vastasimme herralleni: Nuorukainen ei saata jättää isäänsä, sillä jos hän jättäisi isänsä, niin tämä kuolisi.

44:23 Mutta sinä sanoit palvelijoillesi: Jos nuorin veljenne ei tule tänne teidän kanssanne, niin älkää enää näyttäytykö minun kasvojeni edessä.

44:24 Ja me menimme kotiin palvelijasi, minun isäni, luo ja kerroimme hänelle herrani sanat.

44:25 Niin isämme sanoi: Menkää jälleen

44:14 Ja Juuda meni veljinensä Josephin huoneeseen (sillä hän oli vielä silloin siellä); ja he lankesivat maahan hänen eteensä.

44:15 Joseph sanoi heille: mikä työ se on, kuin te tehneet olette? Ettekö te tietäneet, että senkaltainen mies kuin minä olen taitaa kyllä hyvin arvata.

44:16 Ja Juuda sanoi: mitä me vastaamme minun herralleni? Taikka mitä me puhumme? Taikka millä me taidamme itsemme puhdistaa? Jumala on löytänyt sinun palveliaisi vääryyden: katso, me olemme meidän herramme orjat, sekä me, että se, jolta malja löydettiin.

44:17 Mutta hän sanoi: pois se, että minä tekisin; sen miehen, jolta malja on löydetty, pitää oleman minun orjani; mutta menkää te rauhassa isänne tykö.

44:18 Niin Juuda astui hänen tykönsä, ja sanoi: ah minun herrani, suo nyt palvelias puhua yksi sana minun herrani korvissa, ja älkään julmistuko sinun vihas sinun palvelias päälle, sillä sinä olet niinkuin Pharao.

44:19 Minun herrani kysyi hänen palvelioiltaan, sanoen: onko teillä isää taikka veljeä?

44:20 Niin me vastasimme meidän herraamme: meillä on vanha isä, ja nuorukainen syntynyt hänen vanhalla ijällensä, jonka veli on kuollut, ja hän on yksinensä jäänyt äidistänsä, ja hänen isänsä pitää hänen rakkaana.

44:21 Niin sinä sanoit palvelioilles: tuokaat häntä tänne minun tyköni, että minä saan nähdä hänen.

44:22 Mutta me vastasimme minun herralleni: ei taida nuorukainen jättää isäänsä; sillä jos hän jättäisi isänsä, niin hän kuolis.

44:23 Niin sinä sanoit palvelioilles: jollei teidän nuorin veljenne tule teidän kanssanne, niin ei teidän pidä enää minun kasvojani näkemän.

44:24 Ja koska me menimme sinun palvelias minun isäni tykö, ja ilmoitimme hänelle minun herrani sanat,

44:25 Niin sanoi meidän isämme: menkää

ostamaan meille vähän elintarpeita.

44:26 Me sanoimme: Emme voi lähteä sinne; ainoastaan jos nuorin veljemme seuraa mukamme, me lähdemme, sillä me emme voi näyttäytyä sen miehen kasvojen edessä, jollei nuorin veljemme ole mukamme.

44:27 Niin palvelijasi, minun isäni, sanoi meille: Tiedättehän itse, että vaimoni synnytti minulle kaksi poikaa.

44:28 Toinen lähti pois luotani, ja minä sanoin: Varmaan hänet on raadeltu kuoliaaksi, enkä minä ole häntä siitä päivin nähnyt.

44:29 Jos te nyt viette minulta tämänkin ja jos onnettomuus kohtaa häntä, niin te saatatte minun harmaat hapseni vaipumaan tuskalla tuonelaan.

44:30 Jos minä siis tulisin kotiin palvelijasi, isäni, luo eikä meillä olisi mukamme nuorukaista, johon hän on kaikesta sielustaan kiintynyt,

44:31 niin hän nähdessään, ettei nuorukainen ole kanssamme, kuolisi, ja me, sinun palvelijasi, saattaisimme palvelijasi, isämme, harmaat hapsen vaipumaan murheella tuonelaan.

44:32 Sillä palvelijasi on luvannut isälleen vastata nuorukaisesta ja sanonut: Jos en tuo häntä takaisin luoksesi, niin minä olen syyllinen isäni edessä kaiken elinaikani.

44:33 Ja jääköön siis palvelijasi herralleni orjaksi nuorukaisen sijaan, ja nuorukainen menköön kotiin veljiensä kanssa.

44:34 Sillä kuinka minä voisin mennä kotiin isäni luo, jollei nuorukainen olisi kanssani? En voisi nähdä sitä surkeutta, joka tulisi isäni osaksi.

45 LUKU

45:1 Silloin Joosef ei voinut kauemmin hillitä itseään kaikkien niiden nähden, jotka seisoivat hänen ympärillään. Hän huusi: Antakaa kaikkien mennä pois minun luotani!

jälleen pois, ja ostakaat meille jotakin elatusta.

44:26 Mutta me sanoimme: emme tohdi sinne mennä; vaan jos meidän nuorin veljemme on meidän kanssamme, niin me menemme; sillä emme saa nähdä sen miehen kasvoja, jollei meidän nuorin veljemme ole meidän kanssamme.

44:27 Niin sinun palvelias minun isäni sanoi meille: te tiedätte, että minun emäntäni synnytti minulle kaksi,

44:28 Ja toinen läksi minun tyköäni, josta sanottiin, että hän on kuoliaaksi revelty, ja en ole minä häntä vielä sitte nähnyt.

44:29 Jos te tämän myös minulta viette pois, ja hänelle tapahtuis jotakin pahaa, niin te saattaisitte minun harmaat karvani murheella hautaan.

44:30 Jos minä nyt tulisin sinun palvelias minun isäni tykö, ja ei olisi nuorukainen meidän kanssamme: sillä hänen henkensä riippuu tämän hengestä.

44:31 Niin tapahtuis, koska hän näkis, ettei nuorukainen kanssa olisi, että hän kuolis; niin me sinun palvelias saattaisimme sinun palvelias meidän isämme harmaat karvat murheella hautaan.

44:32 Sillä sinun palvelias on taannut nuorukaisen minun isäni edessä, sanoen: jollen minä häntä tuo jälleensä sinun tykö, niin minä sen edestä kaiken minun elinaikani olen vikapää kärsimään.

44:33 Ja nyt siis jääköön sinun palvelias nuorukaisen edestä minun herralleni orjaksi: vaan nuorukainen menkään veljeinsä kanssa.

44:34 Sillä kuinka minä taidan mennä minun isäni tykö, jollei nuorukainen olisi minun kanssani? Etten minä näkisi sitä surkeutta, johon minun isäni joutuu.

45 LUKU

45:1 Niin ei Joseph voinut itseänsä silleen pidättää kaikkein niiden edessä, jotka hänen tykönänsä seisoivat, ja hän huusi: menkää ulos kaikki minun tyköäni; ja ei yksikään

Niin ei ollut ketään saapuvilla, kun Joosef ilmaisi itsensä veljilleen.

45:2 Ja hän purskahti ääneensä itkemään, niin että egyptiläiset ja faraon hoviväki sen kuulivat.

45:3 Ja Joosef sanoi veljilleen: Minä olen Joosef. Vieläkö minun isäni elää? Mutta hänen veljensä eivät voineet vastata hänelle, niin hämmästyksissään he olivat hänen edessään.

45:4 Mutta Joosef sanoi veljilleen: Tulkaa tänne luokseni. Ja he tulivat. Niin hän sanoi: Minä olen Joosef, teidän veljenne, jonka myitte Egyptiin.

45:5 Mutta älkää nyt olko murheissanne älkääkä pahoitelko sitä, että olette myyneet minut tänne, sillä Jumala on minut lähettänyt teidän edellänne pitääkseen teidät hengissä.

45:6 Kaksi vuotta on nyt nälänhätä ollut maassa, ja vielä on jäljellä viisi vuotta, joina ei kynnetä eikä eloa korjata.

45:7 Niin Jumala lähetti minut teidän edellänne säilyttääkseen teille jälkeläisiä maan päällä ja pitääkseen teidät hengissä, pelastukseksi monille.

45:8 Ette siis te ole lähettäneet minua tänne, vaan Jumala; hän asetti minut faraon neuvonantajaksi ja koko hänen hovinsa herraksi ja koko Egyptin maan valtiaaksi.

45:9 Menkää, rientäkää minun isäni tykö ja sanokaa hänelle: Näin sanoo poikasi Joosef: Jumala on asettanut minut koko Egyptin herraksi, tule luokseni, älä viivyttel!

45:10 Sinä saat asettua Goosenin maakuntaan ja olla minun läheisyydessäni, sinä ja sinun lapsesi ja lastesi lapset, pikkukarjasi ja raavaskarjasi, kaikki, mitä sinulla on.

45:11 Minä elätän sinua siellä - vielä on näet viisi nälkävuotta - niin ettet sinä eikä sinun perheesi eikä kukaan omaisistasi ole sortuva puutteeseen.

45:12 Te näette omin silmin, ja myöskin

seisonut hänen tykönänsä, koska Joseph itsensä ilmoitti veljillensä.

45:2 Ja itki korkealla äänellä, niin että Egyptiläiset ja Pharaon perhe sen kuulivat.

45:3 Ja Joseph sanoi veljillensä: minä olen Joseph. Vieläkö minun isäni elää? Mutta ei hänen veljensä taitaneet häntä vastata; sillä he olivat niin hämmästyneet hänen kasvoinsa edessä.

45:4 Niin sanoi Joseph veljillensä: tulkaat siis minun tyköni. Ja he tulivat. Ja hän sanoi: minä olen Joseph teidän veljenne, jonka te myitte Egyptiin.

45:5 Ja nyt, älkää surulliset olko, ja älkää niin kovin hämmästykö, että te olette minua tänne myyneet; sillä teidän henkenne elatuksen tähden on Jumala minun teidän edellänne tänne lähettänyt.

45:6 Kaksi nälkävuotta on jo ollut maassa, ja vielä nyt on viisi vuotta, niin ettei kynnetä eikä niitetä.

45:7 Mutta Jumala on minun lähettänyt teidän edellänne, tallella pitämään teitä maan päällä, ja elättämään teitä suuren pelastuksen kautta.

45:8 Ja nyt ette ole minua tänne lähettäneet, vaan Jumala, joka myös minun asetti isäksi Pharaolle, ja herraksi kaiken hänen huoneensa päälle, ja koko Egyptin maan esimieheksi.

45:9 Rientäkää ja menkää minun isäni tykö, ja sanokaat hänelle: näin sanoo sinun poikas Joseph: Jumala on minun asettanut koko Egyptin maan herraksi, tule alas minun tyköni, ja älä viivyttel.

45:10 Ja sinä olet asuva Gosenin maassa, ja olet oleva juuri läsnä minua, sinä ja sinun lapses ja sinun lastes lapset, sinun karjas, pienet ja suuret, ja kaikki mitä sinulla on.

45:11 Siellä minä elätän sinua, vielä on viisi nälkävuotta, ettet sinä ja sinun huonees, ja kaikki kuin sinulla on, hukkuisi.

45:12 Ja katso, teidän silmänne näkevät, ja

veljeni Benjamin näkee, että minä itse teille puhun.

45:13 Kertokaa siis isällenne kaikesta siitä kunniaista, joka on tullut minun osakseni Egyptissä, ja kaikesta, mitä olette nähneet, ja rientäkää ja tuokaa isäni tänne.

45:14 Ja hän lankesi veljensä Benjaminin kaulaan ja itki, ja myöskin Benjamin itki hänen kaulassaan.

45:15 Ja hän suuteli kaikkia veljiään ja itki heidän rinnoillaan. Senjälkeen hänen veljensä puhelivat hänen kanssaan.

45:16 Kun sanoma siitä, että Joosefin veljet olivat saapuneet, kuului faraon hoviin, oli se faraon ja kaikkien hänen palvelijainsa mieleen.

45:17 Ja farao sanoi Joosefille: Sano veljillesi: Tehkää näin: sälyttäkää kuormat juhtainne selkään ja lähtekää kotiin Kanaanin maahan,

45:18 ottakaa isänne ja perheenne ja tulkaa minun luokseni, niin minä annan teille parasta, mitä Egyptissä on, ja te saatte syödä maan lihavuudesta.

45:19 Ja näin sinun on käskettävä heitä: Tehkää näin: ottakaa itsellenne vaunuja Egyptin maasta lapsianne ja vaimojanne varten ja tuokaa isänne ja tulkaa.

45:20 Älkää surko taloustavaroitanne, sillä mitä parasta on koko Egyptin maassa, se on oleva teidän omanne.

45:21 Israelin pojat tekivät niin, ja Joosef antoi heille vaunuja faraon käskyn mukaan sekä evästä matkaa varten.

45:22 Hän antoi kullekin heistä juhlapuvun, mutta Benjaminille hän antoi kolmesataa hopeasekeliä sekä viisi juhlapukua.

45:23 Samoin hän lähetti isälleen lahjaksi kymmenen aasia, jotka olivat kuormitetut Egyptin parhaimmilla tavaroilla, ja kymmenen aasintammaa, jotka kantoivat viljaa ja leipää sekä eväitä hänen isälleen matkaa varten.

45:24 Sitten hän päästi veljensä menemään ja sanoi heille: Älkää riidelkö matkalla.

minun veljeni Benjaminin silmät, että minä puhun teidän kanssanne suusta suuhun.

45:13 Ja ilmoittakaat minun isälleni kaikki minun kunniani Egyptissä, ja kaikki mitä te nähneet olette. Rientäkää siis ja tuokaat minun isäni tänne.

45:14 Ja hän halasi veljeänsä Benjaminia kaulasta ja itki, ja Benjamin myös itki hänen kaulassansa.

45:15 Ja hän antoi suuta kaikille veljillensä, ja itki heidän ylitsensä; ja sitte puhuivat hänen veljensä hänen kanssansa.

45:16 Koska se sanoma kuului Pharaon huoneeseen, nimittäin, että Josephin veljet tulleet olivat, oli se hyvä Pharaon mielestä, ja kaikkein hänen palveliainsa.

45:17 Ja Pharao sanoi Josephille: sano veljilles, tehkää näin: sälyttäkää teidän juhtainne päälle, ja menkää matkaanne; ja kuin te tulette Kanaanin maalle,

45:18 Niin ottakaa teidän isänne, ja teidän perheenne ja tulkaa minun tyköni: minä annan teille Egyptin maan hyvyyden, ja te syötte maan ytimen.

45:19 Ja käske heitä: tehkää niin, ottakaa teillenne vaunut Egyptin maalta teidän lapsillenne, ja emännillenne, ja tuokaat teidän isänne ja tulkaa.

45:20 Älkää myös totelko teidän talonne kappaleita: sillä kaikki Egyptin maan hyvyys pitää teidän oleman.

45:21 Ja Israelin lapset tekivät niin, ja Joseph antoi heille vaunut Pharaon käskyn jälkeen, ja antoi myös heille evään matkalle.

45:22 Ja antoi heille kaikille itsekullekin muutinvaatteet, mutta Benjaminille antoi hän kolmesataa hopiapenninkiä, ja viidet muutinvaatteet.

45:23 Mutta isällensä lähetti hän kymmenen aasia sälytettyä Egyptin hyvyydellä, ja kymmenen aasintammaa, kannattaen jyviä ja leipää ja evästä isällensä matkalle.

45:24 Niin hän lähetti veljensä matkaan, ja sanoi heille: älkää riidelkö tiellä.

45:25 Niin he lähtivät Egyptistä ja tulivat isänsä Jaakobin luo Kanaanin maahan.

45:26 Ja he kertoivat hänelle ja sanoivat: Joosef on vielä elossa ja on koko Egyptin maan valtias. Mutta hänen sydämensä pysyi kylmänä, sillä hän ei uskonut heitä.

45:27 Niin he kertoivat hänelle kaiken, mitä Joosef oli heille puhunut. Ja kun hän näki vaunut, jotka Joosef oli lähettänyt häntä tuomaan, niin elpyi heidän isänsä Jaakobin henki.

45:28 Ja Israel sanoi: Nyt on minulla kyllin; poikani Joosef elää vielä, minä menen häntä katsomaan, ennenkuin kuolen.

46 LUKU

46:1 Niin Israel lähti matkalle mukanaan kaikki, mitä hänellä oli. Ja kun hän saapui Beersebaan, uhrasi hän teurasuhreja isänsä lisäksi Jumalalle.

46:2 Ja Jumala puhui Israelille näyssä yöllä; hän sanoi: Jaakob, Jaakob! Tämä vastasi: Tässä olen.

46:3 Niin hän sanoi: Minä olen Jumala, sinun isäsi Jumala; älä pelkää mennä Egyptiin, sillä minä teen sinut siellä suureksi kansaksi.

46:4 Minä menen sinun kanssasi Egyptiin, ja minä myös johdatan sinut sieltä takaisin. Ja Joosefin käsi on sulkeva sinun silmäsi.

46:5 Ja Jaakob lähti Beersebasta, ja Israelin pojat nostivat isänsä Jaakobin, lapsensa ja vaimonsa vaunuihin, jotka farao oli lähettänyt häntä noutamaan.

46:6 Ja he ottivat karjansa ja tavaransa, jotka he olivat hankkineet Kanaanin maassa, ja tulivat niin Egyptiin, Jaakob ynnä kaikki hänen jälkeläisensä.

46:7 Poikansa ja poikiensa pojat, tyttärensä ja poikiensa tyttäret, kaikki jälkeläisensä, hän vei mukanaan Egyptiin.

46:8 Nämä ovat Israelin lasten nimet, niiden, jotka tulivat Egyptiin: Jaakob ja hänen poikansa. Jaakobin esikoinen oli

45:25 Niin he läksivät Egyptistä, ja tulivat Kanaanin maalle isänsä Jakobin tykö.

45:26 Ja ilmoittivat hänelle, sanoen: vielä Joseph elää, ja on koko Egyptin maan herra; ja hänen sydämensä hämmästyti, sillä ei hän uskonut heitä.

45:27 Niin he sanoivat hänelle kaikki Josephin sanat, kuin hän heille puhunut oli. Ja kuin hän näki vaunut, jotka Joseph oli lähettänyt häntä tuomaan, niin Jakobin, heidän isänsä henki virkosi.

45:28 Ja Israel sanoi: nyt minulla kyllä on, että minun poikani Joseph vielä elää: minä menen häntä katsomaan ennekuin minä kuolen.

46 LUKU

46:1 Niin läksi Israel kaiken sen kanssa kuin hänellä oli, ja koska hän tuli BerSabaan, uhrasi hän uhria isänsä Isaakin Jumalalle.

46:2 Ja Jumala puhui yöllä näyssä Israelille, sanoen: Jakob, Jakob. Hän vastasi: tässä minä olen.

46:3 Ja hän sanoi: Minä olen Jumala, sinun isäs Jumala: älä pelkää mennä Egyptiin: sillä minä teen sinun siellä suureksi kansaksi.

46:4 Minä menen Egyptiin sinun kanssasi, ja minä jällensä sinun sieltä johdatan. Ja Joseph laskee kätensä sinun silmäis päälle.

46:5 Ja Jakob läksi BerSabasta: ja Israelin lapset veivät isänsä Jakobin ynnä lastensa ja emäntäinsä kanssa, vaunuissa, jotka Pharao oli häntä tuomaan lähettänyt.

46:6 Ja he ottivat karjansa ja tavaransa, jotka he olivat koonneet Kanaanin maalla, ja tulivat Egyptiin, Jakob ja kaikki hänen siemenensä hänen kanssansa.

46:7 Hänen poikansa ja hänen poikainsa pojat hänen kanssansa, hänen tyttärensä ja hänen lastensa tyttäret, ja kaikki hänen siemenensä, vei hän kanssansa Egyptiin.

46:8 Ja nämä ovat Israelin lasten nimet, jotka tulivat Egyptiin: Jakob ja hänen poikansa. Jakobin esikoinen Ruben.

Ruuben.

46:9 Ruubenin pojat olivat Hanok, Pallu, Hesron ja Karmi.

46:10 Simeonin pojat olivat Jemuel, Jaamin, Oohad, Jaakin, Soohar ja Saul, kanaanilaisen vaimon poika.

46:11 Leevin pojat olivat Geerson, Kehat ja Merari.

46:12 Juudan pojat olivat Eer, Oonan, Seela, Peres ja Serah; mutta Eer ja Oonan kuolivat Kanaanin maassa. Pereksen pojat olivat Hesron ja Haamul.

46:13 Isaskarin pojat olivat Toola, Puvva, Joob ja Simron.

46:14 Sebulonin pojat olivat Sered, Eelon ja Jahleel.

46:15 Nämä olivat Leean pojat; ne hän synnytti Jaakobille Mesopotamiassa sekä tyttären Diinan. Näitä Jaakobin poikia ja tyttäriä oli kaikkiaan kolmekymmentä kolme henkeä.

46:16 Gaadin pojat olivat Sifjon ja Haggi, Suuni ja Esbon, Eeri ja Arodi ja Areli.

46:17 Asserin pojat olivat Jimna, Jisva, Jisvi ja Beria; heidän sisarensa oli Serah. Berian pojat olivat Heber ja Malkiel.

46:18 Nämä olivat Silpan lapset, hänen, jonka Laaban antoi tyttärellensä Leealle, ja hän synnytti ne Jaakobille, kuusitoista henkeä.

46:19 Raakelin, Jaakobin vaimon, pojat olivat Joosef ja Benjamin.

46:20 Ja pojat, jotka syntyivät Joosefille Egyptin maassa, olivat Manasse ja Efraim; nämä synnytti hänelle Aasenat, Oonin papin Poti-Feran tytär.

46:21 Benjaminin pojat olivat Bela, Beker ja Asbel, Geera ja Naaman, Eehi ja Roos, Mupim ja Hupim ja Ard.

46:22 Nämä olivat Raakelin pojat, jotka syntyivät Jaakobille, kaikkiaan neljätoista henkeä.

46:23 Daanin poika oli Husim.

46:24 Naftalin pojat olivat Jahseel, Guuni, Jeaser ja Sillem.

46:9 Ja Rubenin lapset: Hanok, Pallu, Hetsron ja Karmi.

46:10 Simeonin lapset: Jemuel, Jamin, Ohad, Jakin, Zohar: niin myös Saul, Kananean vaimon poika.

46:11 Levin lapset: Gerson, Kahat ja Merari.

46:12 Juudan lapset: Ger, Onan, Sela, Perets ja Sera. Mutta Ger ja Onan kuolivat Kanaanin maalla. Ja Peretsin pojat olivat: Hetsron ja Hamul.

46:13 Ja Isaskarin lapset: Tola, Phua, Job ja Simron.

46:14 Ja Sebulonin lapset: Sered, Elon ja Jahleel.

46:15 Nämät ovat Lean lapset, jotka hän synnytti Jakobille Mesopotamiassa, ja Dinan hänen tyttärensä. Kaikki hänen poikansa ja tyttärensä olivat kolmeneljättäkymmentä henkeä.

46:16 Gadin lapset: Ziphion, Haggi, Suni, Etsbon, Eri, Arodi ja Areli.

46:17 Asserin lapset: Jemna, Jesua, Jesui, Bria ja Sera heidän sisarensa. Mutta Brian lapset: Heber ja Malkiel.

46:18 Nämät ovat Silpan lapset, jonka Laban antoi tyttärellensä Lealle, ja hän synnytti Jakobille nämät kuusitoistakymmentä henkeä.

46:19 Rakelin Jakobin emännän lapset: Joseph ja Benjamin.

46:20 Ja Josephille olivat syntyneet Egyptin maalla, jotka hänelle synnytti Asnat, Potipheran Onin papin tytär: nimittäin Manasse ja Ephraim.

46:21 Benjaminin lapset: Bela, Beker, Asbel, Gera, Naaman, Ehi ja Ros; Mupim, Hupim, ja Ard.

46:22 Nämät ovat Rakelin lapset, jotka ovat Jakobille syntyneet, kaikki yhteen, neljätoistakymmentä henkeä.

46:23 Danin lapset: Husim.

46:24 Naphtalin lapset: Jahseel, Guni, Jetser ja Sillem.

46:25 Nämä olivat Bilhan pojat, hänen, jonka Laaban antoi tyttärellensä Raakelille, ja hän synnytti ne Jaakobille, kaikkiaan seitsemän henkeä.

46:26 Kaikkiaan oli niitä, jotka Jaakobin kanssa siirtyivät Egyptiin ja olivat lähteneet hänen kupeistansa, paitsi Jaakobin miniöitä, yhteensä kuusikymmentä kuusi henkeä.

46:27 Ja Joosefin poikia, jotka syntyivät hänelle Egyptissä, oli kaksi. Jaakobin perheen jäseniä, jotka siirtyivät Egyptiin, oli kaikkiaan seitsemänkymmentä henkeä.

46:28 Ja hän lähetti Juudan edellensä Joosefin luo ilmoittamaan hänelle tulostaan Gooseniin. Niin he tulivat Goosenin maakuntaan.

46:29 Ja Joosef valjastutti vaununsa ja meni isäänsä Israelia vastaan Gooseniin. Ja kun hän saapui hänen eteensä, lankesi hän hänen kaulaansa ja itki kauan hänen kaulassaan.

46:30 Ja Israel sanoi Joosefille: Nyt minä kuolen mielelläni, kun olen nähnyt sinun kasvosi ja tiedän, että sinä vielä elät.

46:31 Sen jälkeen Joosef sanoi veljilleen ja isänsä perheelle: Minä menen ilmoittamaan faraolle ja sanon hänelle: Minun veljeni ja minun isäni perhe, jotka ovat olleet Kanaanin maassa, ovat saapuneet luokseni.

46:32 Ja nämä miehet ovat paimenia, sillä he hoitavat karjaa; ja he ovat tuoneet mukanaan lampaansa, karjansa ja kaiken muun omaisuutensa.

46:33 Kun siis farao kutsuu teidät eteensä ja kysyy: Mikä teidän ammattinne on?

46:34 niin vastatkaa: Me, sinun palvelijasi, olemme hoitaneet karjaa nuoruudestamme tähän asti, me niinkuin meidän isämmeekin - että saisitte asettua Goosenin maakuntaan. Sillä kaikki paimenet ovat egyptiläisille kauhistus.

47 LUKU

47:1 Ja Joosef meni ja ilmoitti faraolle, sanoen: Minun isäni ja veljeni ovat

46:25 Nämät ovat Bilhan lapset, jonka Laban antoi tyttärellensä Rakelille, ja hän synnytti nämät Jakobille, kaikki yhteen, seitsemän henkeä.

46:26 Kaikki henget, kuin tulivat Jakobin kanssa Egyptiin, jotka olivat tulleet hänen kupeistansa, paitsi Jakobin poikain emäntiä, ovat kaikki yhteen, kuusiseitsemättäkymmentä henkeä.

46:27 Ja Josephin pojat, jotka hänelle olivat syntyneet Egyptissä, olivat kaksi henkeä. Niin että kaikki henget Jakobin huoneesta, jotka tulivat Egyptiin olivat seitsemänkymmentä.

46:28 Ja hän lähetti edellensä Juudan Josephin tykö, osoittamaan hänelle tietä Goseniin, ja he tulivat Gosenin maalle.

46:29 Niin valmisti Joseph vaununsa ja meni isäänsä Israelia vastaan Goseniin. Ja koska hän sai nähdä hänen, halasi hän häntä kaulasta ja itki hetken aikaa hänen kaulassansa.

46:30 Niin sanoi Israel Josephille: nyt minä mielelläni kuolen, että minä näin sinun kasvosi, ja ettäs vielä elät.

46:31 Ja Joseph sanoi veljillensä, ja isänsä huoneelle: minä menen ja ilmoitan Pharaolle, ja sanon hänelle: minun veljeni ja isäni huone, jotka olivat Kanaanin maalla, ovat tulleet minun tyköni.

46:32 Ja he ovat paimenet, sillä he ovat tottuneet karjaa kaitsemaan: niin myös suuret ja pienet karjansa, ja kaikki, mitä heillä oli, ovat tuoneet myötänsä.

46:33 Koska siis Pharao kutsuu teitä ja sanoo: mikä teidän virkanne on?

46:34 Niin sanokaat: sinun palvelias ovat tottuneet karjaa kaitsemaan, hamasta meidän nuoruudestamme niin tähänasti, sekä me että meidän isämme: että te saisitte asua Gosenin maalla, sillä kaikki paimenet ovat kauhistus Egyptiläisille.

47 LUKU

47:1 Niin Joseph tuli ja ilmoitti Pharaolle, ja sanoi: minun isäni ja minun veljeni, heidän

pikkukarjoineen ja raavaskarjoineen, kaikkine omaisuuksineen, tulleet Kanaanin maasta, ja katso, he ovat Goosenin maakunnassa.

47:2 Ja hän oli ottanut mukaansa veljiensä joukosta viisi miestä; ne hän toi faraon eteen.

47:3 Niin farao kysyi hänen veljiltänsä: Mikä on teidän ammattinne? He vastasivat faraolle: Me, sinun palvelijasi, olemme paimenia, me niinkuin isämmekin.

47:4 Ja he sanoivat vielä faraolle: Me olemme tulleet asuaksemme jonkun aikaa tässä maassa; sillä palvelijoillasi ei ollut laidunta karjalleen, koska kova nälänhätä on Kanaanin maassa. Suo siis palvelijaisi asettua Goosenin maakuntaan.

47:5 Niin farao sanoi Joosefille: Isäsi ja veljesi ovat tulleet sinun luoksesi.

47:6 Egyptin maa on avoinna sinun edessäsi; sijoita isäsi ja veljesi maan parhaaseen osaan. Asukoot Goosenin maakunnassa; ja jos tiedät heidän joukossaan olevan kelvollisia miehiä, niin aseta heidät minun karjani päällysmiehiksi.

47:7 Senjälkeen Joosef toi isänsä Jaakobin sisään ja esitti hänet faraolle. Ja Jaakob toivotti faraolle siunausta.

47:8 Niin farao kysyi Jaakobilta: Kuinka monta ikävuotta sinulla on?

47:9 Jaakob vastasi faraolle: Minun vaellusaikani on kestänyt sata kolmekymmentä vuotta. Vähät ja pahat ovat olleet minun elinvuosieni päivät eivätkä ole saavuttaneet sitä elinvuosien määrää, mikä isilläni oli vaelluksensa aikana.

47:10 Ja Jaakob toivotti faraolle siunausta ja lähti hänen luotaan.

47:11 Ja Joosef sijoitti isänsä ja veljensä Egyptin maahan ja antoi heille maaomaisuutta maan parhaasta osasta, Ramseksen maakunnasta, niinkuin farao oli hänen käsenyt tehdä.

47:12 Ja Joosef elätti isäänsä ja veljiänsä ja koko isänsä perhettä antamalla jokaiselle elatusta vaimojen ja lasten luvun mukaan.

47:13 Mutta ei missään koko maassa ollut

karjansa, pienet ja suuret, ja kaikki, mitä heillä on, ovat tulleet Kanaanin maalta; ja katso, he ovat Gosenin maalla.

47:2 Ja hän otti viisi nuorimmista veljistänsä, ja asetti Pharaon eteen.

47:3 Niin Pharao sanoi hänen veljillensä: mikä teidän virkanne on? He vastasivat: sinun palvelias ovat paimenet, sekä me että meidän isämme.

47:4 Ja sanoivat vielä Pharaolle: me olemme tulleet asumaan teidän kanssanne tälle maalle; sillä sinun palvelioillasi ei ole laidunta karjallensa, niin kova nälkä on Kanaanin maalla. Niin suo sinun palvelias asua Gosenin maalla.

47:5 Niin Pharao puhui Josephille, sanoen: sinun isäs ja veljes ovat tulleet sinun tykösi.

47:6 Egyptin maa on altis sinun edessäsi; aseta isäs asumaan ja veljes kaikkein parhaaseen paikkaan tässä maassa: asukaan Gosenin maalla. Ja jos sinä ymmärrät, että heidän seassansa on kelvollisia miehiä, niin aseta heitä minun karjani päälle.

47:7 Ja Joseph toi isänsä, Jakobin, sisälle, ja asetti hänen Pharaon eteen. Ja Jakob siunasi Pharaota.

47:8 Niin Pharao sanoi Jakobille: kuinka vanha sinä olet?

47:9 Jakob sanoi Pharaolle: minun kulkemiseni aika on sata ja kolmekymmentä ajastaikaa: vähä ja paha on minun elämäni aika ja ei ulotu minun isäini kulkemisen aikaan.

47:10 Ja Jakob siunasi Pharaota, ja läksi hänen tykönsä.

47:11 Niin Joseph toimitti isänsä ja veljensä asumaan, ja antoi heille omaisuuden Egyptin maalla, parhaassa maan paikassa; nimittäin Rameseksen maalla, niinkuin Pharao oli käsenyt.

47:12 Ja Joseph elätti isänsä, veljensä ja koko isänsä huoneen, sen jälkeen kuin heillä lapsia oli.

47:13 Ja ei ollut leipää kaikessa maassa; sillä

leipää; sillä nälänhätä oli hyvin kova, niin että Egyptin maa ja Kanaanin maa olivat nääntymässä nälkään.

47:14 Ja viljalla, jota ostettiin, Joosef kokosi kaiken rahan, mitä oli Egyptin maassa ja Kanaanin maassa; ja Joosef vei rahat faraon hoviin.

47:15 Kun raha oli loppunut Egyptin maasta ja Kanaanin maasta, tulivat kaikki egyptiläiset Joosefin luo, sanoen: Anna meille leipää. Miksi me kuolisimme sinun silmiesi edessä? Sillä raha on loppunut.

47:16 Joosef vastasi: Tuokaa tänne karjanne. Minä annan teille leipää karjastanne, jos rahanne on loppunut.

47:17 Ja he toivat Joosefille karjansa, ja Joosef antoi heille leipää hevosista, lampaista, raavaskarjasta ja aaseista. Niin hän sen vuoden elätti heitä leivällä kaiken heidän karjansa hinnasta.

47:18 Niin kului se vuosi. Seuraavana vuonna he tulivat taas hänen luoksensa ja sanoivat hänelle: Emme tahdo salata herraltamme, että raha on lopussa, ja myöskin eläimemme ovat joutuneet herramme omiksi; meillä ei ole muuta jäljellä annettavana herrallemme kuin ruumiimme ja peltomme.

47:19 Miksi me menehtyisimme sinun silmiesi edessä, sekä me itse että meidän peltomme? Osta meidät ja peltomme leivällä, niin me tulemme peltoinemme faraon orjiksi. Anna meille siementä, että eläisimme emmekä kuolisi eivätkä peltomme joutuisi autioiksi.

47:20 Niin Joosef osti faraolle kaikki Egyptin pellot; sillä egyptiläiset myivät jokainen vainionsa, koska nälkä ahdisti heitä. Niin joutui maa faraon omaksi.

47:21 Ja hän siirsi kansan kaupunkeihin, Egyptin toisesta äärestä toiseen saakka.

47:22 Ainoastaan pappien peltoja hän ei ostanut; sillä papeilla oli määrätyt tulot faraolta ja he elivät niistä määrätyistä tuloistaan, jotka he faraolta saivat. Sentähden heidän ei tarvinnut myydä

sangen raskas nälkä oli, niin että Egyptin ja Kanaanin maa nääntyi näljän tähden.

47:14 Ja Joseph kokosi kaiken rahan kuin löyttiin Egyptin ja Kanaanin maalla, jyvän edestä kuin he ostivat. Ja Joseph vei rahan Pharaon huoneeseen.

47:15 Koska raha oli kulunut Egyptin ja Kanaanin maalta, niin tulivat kaikki Egyptiläiset Josephin tykö, sanoen: anna meille leipää, miksi meidän pitää kuoleman edessä, että raha on puuttunut?

47:16 Joseph sanoi: tuokaat teidän karjanne, ja minä annan teille karjanne edestä, jos raha on puuttunut?

47:17 Ja he toivat karjansa Josephille, ja Joseph antoi heille leipää hevosten, ja lammasten, ja karjan ja aasein edestä. Niin hän ruokki heitä leivällä sen vuoden, kaiken heidän karjansa edestä.

47:18 Koska se vuosi oli kulunut, tulivat he hänen tykönsä toisna vuonna, ja sanoivat hänelle: emme taida salata meidän herraltamme, ettei ainoastansa raha ole kulunut, mutta myös kaikki karja on meidän herrallamme, ja ei ole mitään jäänyt meidän herramme edessä, paitsi meidän ruumistamme ja meidän peltoamme.

47:19 Miksi meidän pitää kuoleman edessä ja meidän peltomme tulee kylmille? Osta meitä ja meidän maamme leivän edestä, niin me ja meidän maamme tulemme Pharaon omaksi. Anna siementä, että me eläisimme ja emme kuolisi, ja ei maa tulisi kylmille.

47:20 Niin Joseph osti koko Egyptin maan Pharaolle; sillä Egyptiläiset myivät itsekukin peltonsa, että nälkä heitä niin kovin ahdisti: ja maa tuli Pharaon omaksi.

47:21 Ja hän siirsi kansan kaupunkeihin yhdestä Egyptin äärestä toiseen.

47:22 Paitsi pappein peltoa, jota ei hän ostanut: sillä se oli säättö Pharaolta, että papit söisivät sen nimitetyn osan, kuin Pharaon heille antoi: sentähden ei he myyneet maatansa.

peltojansa.

47:23 Ja Joosef sanoi kansalle: Katso, minä olen nyt ostanut teidät ja teidän peltonne faraolle; katso, tässä on teille siementä, kylväkää peltonne.

47:24 Mutta sadosta teidän on annettava viides osa faraolle; mutta neljä viidettä osaa jääköön teille pellon siemeneksi sekä ravinnoksi itsellenne ja niille, jotka talossanne ovat, sekä elatukseksi vaimoillenne ja lapsillenne.

47:25 He vastasivat: Sinä olet pitänyt meidät hengissä; suo meidän vain saada armo herramme silmien edessä, niin olemme faraon orjia.

47:26 Niin Joosef teki sen säädökseksi, joka vielä tänäkin päivänä on voimassa Egyptin pelloista, että faraolle on annettava viides osa. Ainoastaan pappien pellot eivät joutuneet faraon omiksi.

47:27 Niin Israel jäi asumaan Egyptiin, Goosenin maakuntaan; he asettuivat sinne ja olivat hedelmällisiä ja lisääntyivät suuresti.

47:28 Ja Jaakob eli Egyptin maassa seitsemäntoista vuotta, ja koko hänen elinaikansa oli sata neljäkymmentä seitsemän vuotta.

47:29 Kun lähestyi aika, jolloin Israelin oli kuoltava, kutsui hän poikansa Joosefin ja sanoi hänelle: Jos olen saanut armon sinun silmiesi edessä, niin pane nyt kätesi minun kupeeni alle ja osoita minulle laupeus ja uskollisuus: älä hautaa minua Egyptiin, 47:30 sillä minä tahdon levätä isieni luona; vie siis minut Egyptistä ja hautaa minut heidän hautaansa. Hän vastasi: Minä teen, niinkuin sanot.

47:31 Hän sanoi: Vanno se minulle. Ja hän vannoi hänelle. Silloin Israel rukoili, kumartuneena vuoteensa päänalaista vasten.

48 LUKU

48:1 Tämän jälkeen tuotiin Joosefille sana:

47:23 Niin Joseph sanoi kansalle: katso, minä olen ostanut tänäpäpä teidän ja teidän maanne Pharaolle: katso, tässä on teille siemenet, kylväkää teidän maanne.

47:24 Ja teidän pitää antaman tulosta viidennen osan Pharaolle; mutta neljä osaa pitää oleman teille pellon siemeneksi, ja teille ravinnoksi, ja niille, jotka ovat teidän huoneessanne, ja ruuksi teidän lapsillenne.

47:25 Niin he sanoivat: sinä olet meitä elämässä pitänyt: anna ainoastansa meidän löytää armo sinun meidän herramme edessä, ja me tahdomme olla Pharaon orjat.

47:26 Ja Joseph teki sen määrän koko Egyptin maalle, hamaan tähän päivään asti, että Pharaolle piti annettaman viides osa; paitsi pappein maata, se ei tullut Pharaon omaksi.

47:27 Niin Israel asui Egyptissä Gosenin maalla; ja he omistivat sen, ja kasvoivat ja suuresti lisääntyivät.

47:28 Ja Jakob eli Egyptin maalla, seitsemäntoistakymmentä ajastaikaa, ja koko hänen ikänsä oli sata ja seitsemänviidettäkymmentä ajastaikaa.

47:29 Ja koska Israelin päivät joutuivat kuolla, kutsui hän poikansa Josephin, ja sanoi hänelle: jos minä olen löytänyt armon sinun edessä, niin laske nyt kätes minun kupeeni alle, ettäs tekisit laupiuden ja totuuden minun kanssani, ettes hautaisi minua Egyptiin.

47:30 Mutta minä tahdon maata minun isäini tykönä, ja sinun pitää viemän minua Egyptistä, ja hautaaman minua heidän hautaansa. Ja hän sanoi: minä teen sinun sanas jälkeen.

47:31 Hän sanoi: vanno minulle. Ja hän vannoi hänelle. Ja Israel kallisti itsensä päänalaiselle.

48 LUKU

48:1 Sitte sanottiin Josephille: katso, sinun

Katso, isäsi on sairaana. Ja hän otti mukaansa molemmat poikansa, Manassen ja Efraimin.

48:2 Ja Jaakobille ilmoitettiin ja sanottiin: Katso, poikasi Joosef on tullut sinun luoksesi. Niin Israel kokosi voimansa ja nousi istumaan vuoteessaan.

48:3 Ja Jaakob sanoi Joosefille: Jumala, Kaikkivaltias, ilmestyi minulle Luusissa Kanaanin maassa ja siunasi minut

48:4 ja sanoi minulle: Katso, minä teen sinut hedelmälliseksi ja annan sinun lisääntyä, annan tulla sinusta suuren kansojen joukon, ja minä annan sinun jälkeläisillesi tämän maan ikuisiksi perintömaaksi.

48:5 Kaksi poikaasi, jotka ovat sinulle syntyneet Egyptin maassa, ennenkuin minä tulin luoksesi Egyptiin, olkoot minun omani; Efraim ja Manasse olkoot minun omani niinkuin Ruuben ja Simeon.

48:6 Mutta ne lapsesi, jotka ovat syntyneet sinulle heidän jälkeensä, olkoot sinun; nimitettäköön heitä veljiensä nimellä heidän perintöosassaan.

48:7 Palatessani Mesopotamiasta kuoli minulta Raakel matkalla Kanaanissa, kun vielä oli jonkun verran matkaa Efrataan; ja minä hautasin hänet siellä Efratan - se on Beetlehemin - tien varteen.

48:8 Kun nyt Israel huomasi Joosefin pojat, kysyi hän: Keitä nämä ovat?

48:9 Joosef vastasi isälleen: Ne ovat minun poikani, jotka Jumala on minulle täällä antanut. Hän sanoi: Tuo heidät minun luokseni siunatakseni heidät.

48:10 Mutta Israelin silmät olivat vanhuudesta hämärät, niin ettei hän voinut nähdä. Niin Joosef toi heidät hänen luokseen, ja hän suuteli heitä ja syleili heitä.

48:11 Ja Israel sanoi Joosefille: En olisi uskonut saavani nähdä sinun kasvojasi; ja katso, Jumala on suonut minun nähdä sinun jälkeläisiäsikin.

48:12 Ja Joosef otti heidät pois hänen

isäs sairastaa. Ja hän otti molemmat poikansa kanssansa, Manassen ja Ephraimin.

48:2 Niin Jakobille ilmoitettiin, sanoen: katso, sinun poikas Joseph tulee sinun tykö. Ja Israel vahvisti itsensä ja istui vuoteessa.

48:3 Ja Jakob sanoi Josephille: Jumala kaikkivaltias näkyi minulle Lutsissa Kanaanin maalla; ja siunasi minua.

48:4 Ja sanoi minulle: katso, minä annan sinun olla hedelmällisen ja lisääntyä, ja teen sinun paljoksi kansaksi; ja annan myös tämän maan sinun siemenelles sinun jälkees, ijankaikkiseksi perimiseksi.

48:5 Nyt siis ne kaksi sinun poikaas, jotka sinulle ovat syntyneet Egyptissä, ennenkuin minä tulin tänne sinun tykö, pitää oleman minun; nimittäin Ephraim ja Manasse, niinkuin Ruben ja Simeon ovat minun.

48:6 Mutta sinun lapses, jotkas siität niiden jälkeen, pitää oleman sinun, ja pitää nimitettämän veljeinsä nimellä, heidän perimisestänsä.

48:7 Ja koska minä tulin Mesopotamiasta, kuoli minulta Rakel Kanaanin maalla, tiellä, koska vielä kappale matkaa oli Ephrataan; ja minä hautasin hänen siellä Ephratan tiellä, se on Betlehem.

48:8 Ja Israel näki Josephin pojat, ja sanoi: kutka nämä ovat?

48:9 Ja Joseph vastasi isäänsä: ne ovat minun poikani, jotka Jumala on minulle täällä antanut. Ja hän sanoi: tuos heitä minun tyköni siunatakseni heitä.

48:10 Sillä Israelin silmät olivat pimiät vanhuudesta, eikä taitanut hyvin nähdä. Ja hän vei heidät hänen tykönsä. Ja hän antoi suuta heidän, ja otti heitä syliinsä.

48:11 Ja Israel sanoi Josephille: en minä ajatellut nähdä sinun kasvojas, ja katso, Jumala on antanut minun myös nähdä sinun siemenes.

48:12 Ja Joseph otti heidät pois hänen

polviltansa ja kumartui maahan kasvoilleen.

48:13 Sitten Joosef tarttui heihin molempiin, Efraimiin oikealla kädellensä, vasemmalla Israelista, ja Manasseen vasemmalla kädellensä, oikealla Israelista, ja toi heidät niin hänen eteensä.

48:14 Mutta Israel ojensi oikean kätensä ja laski sen Efraimin pään päälle, vaikka tämä oli nuorempi, ja vasemman kätensä Manassen pään päälle; hän pani siis kätensä ristikkäin, sillä Manasse oli esikoinen.

48:15 Ja hän siunasi Joosefin sanoen: Jumala, jonka kasvojen edessä minun isäni Aabraham ja lisä ovat vaeltaneet, Jumala, joka on minua kainnut syntymästani hamaan tähän päivään asti,

48:16 enkeli, joka on minut pelastanut kaikesta pahasta, siunatkoon näitä nuorukaisia; heitä mainittaessa mainittakoon minun nimeni ja minun isieni Aabrahamin ja lisäkin nimi, ja he lisääntykööt suuresti keskellä maata.

48:17 Mutta kun Joosef huomasi, että hänen isänsä laski oikean kätensä Efraimin pään päälle, pani hän sen pahakseen ja tarttui isänsä käteen siirtääkseen sen Efraimin pään päältä Manassen pään päälle.

48:18 Ja Joosef sanoi isälleen: Ei niin, isäni, sillä tämä on esikoinen; pane oikea kätesi hänen päänsä päälle.

48:19 Mutta hänen isänsä epäsi ja sanoi: Kyllä tiedän, poikani, kyllä tiedän; hänestäkin on tuleva kansa, hänkin on tuleva suureksi, mutta hänen nuorempi veljensä on kuitenkin tuleva häntä suuremmaksi, ja hänen jälkeläisistään on tuleva kansan paljous.

48:20 Ja niin hän siunasi heidät sinä päivänä, sanoen: Sinun nimelläsi siunataan Israelissa, sanotaan: Jumala tehköön sinut Efraimin ja Manassen kaltaiseksi. Niin hän asetti Efraimin Manassen edelle.

48:21 Ja Israel sanoi Joosefille: Katso, minä kuolen, mutta Jumala on teidän

sylistänsä, ja kumarsi itsiänsä maahan hänen kasvoinsa eteen.

48:13 Niin Joseph otti heidät molemmat, Ephraimin oikeaan käteensä, jonka hän asetti Israelin vasemmalle kädelle, ja Manassen vasempaan käteensä, Israelin oikealle kädelle, ja vei heidät hänen tykönsä.

48:14 Niin Israel ojensi oikean kätensä, ja laski Ephraimin pään päälle, joka oli nuorempi, mutta vasemman kätensä Manassen pään päälle, ja muutti tietävästi kätensä; sillä Manasse oli esikoinen.

48:15 Ja hän siunasi Josephia, ja sanoi: Jumala, jonka kasvoin edessä minun isäni Abraham ja Isaak vaeltaneet ovat, Jumala, joka minun kainnut on minun elinaikanani tähän päivään asti.

48:16 Enkeli, joka minun pelastanut on kaikesta pahasta, siunatkoon näitä nuorukaisia, että he nimitettäisiin minun ja minun isäni, Abrahamin, ja Isaakin nimellä, ja kasvaisivat aivan paljoksi maan päällä.

48:17 Mutta koska Joseph näki isänsä laskevan oikean kätensä Ephraimin pään päälle, otti hän sen pahaksi, ja rupesi isänsä käteen, siirtääkseen Ephraimin pään päältä Manassen pään päälle.

48:18 Ja sanoi Joseph isällensä: ei niin minun isäni; tämä on esikoinen, laske oikea kätesi hänen päänsä päälle.

48:19 Mutta hänen isänsä kielsi sen, ja sanoi: minä tiedän kyllä, minun poikani, minä tiedän: tämä myös tulee suureksi kansaksi; mutta kuitenkin hänen nuorempi veljensä tulee suuremmaksi kuin hän, ja hänen siemenensä tulee suureksi kansain paljoudeksi.

48:20 Niin hän siunasi heitä sinä päivänä, sanoen: joka tahtoo jonkun siunata Israelissa, niin sanokaan näin: Jumala tehköön sinun niinkuin Ephraimin ja Manassen. Ja niin asetti hän Ephraimin Manassen edelle.

48:21 Ja Israel sanoi Josephille: katsot minä kuolen; ja Jumala on teidän kanssanne, ja vie

kanssanne ja vie teidät takaisin isienne maahan.

48:22 Ja lisäksi siihen, minkä veljesi saavat, minä annan sinulle vuorenharjanteen, jonka olen miekallani ja jousellani ottanut amorilaisilta.

49 LUKU

49:1 Sitten Jaakob kutsui poikansa ja sanoi: Kokoontukaa, niin minä ilmoitan teille, mitä teille päivien lopulla tapahtuu.

49:2 Tulkaa kokoon ja kuulkaa, Jaakobin pojat, kuulkaa isäanne Israelia.

49:3 Ruuben, sinä olet minun esikoiseni, minun voimani ja minun miehuuteni ensimmäinen, ensi sijalla arvossa, ensi sijalla vallassa.

49:4 Mutta sinä kuohahdat kuin vesi, et pysy ensi sijalla, sillä sinä nousit isäsi leposijalle; silloin sinä sen saastutit. Niin, hän nousi vuoteeseeni.

49:5 Simeon ja Leevi, veljekset, heidän aseensa ovat väkivallan aseet.

49:6 Heidän neuvoonsa ei suostu minun sieluni, heidän seuraansa ei yhdy minun sydämeni; sillä vihassaan he murhasivat miehiä, omavaltaisuudessaan he silpoivat härkiä.

49:7 Kirottu olkoon heidän vihansa, sillä se on raju, heidän kiukkunsa, sillä se on julma. Minä jakelen heidät Jaakobin sekaan ja hajotan heidät Israelin sekaan.

49:8 Juuda, sinua sinun veljesi ylistävät; sinun kätesi on vihollistesi niskassa, sinua kumartavat isäsi pojat.

49:9 Juuda on nuori leijona; saaliilta olet, poikani, noussut. Hän on asettunut makaamaan, hän lepää kuin leijona, kuin naarasleijona - kuka uskaltaa häntä häiritä?

49:10 Ei siirry valtikka pois Juudalta eikä hallitsijansauva hänen polviensa välistä, kunnes tulee hän, jonka se on ja jota kansat tottelevat.

teitä jälleensä teidän isäinne maalle.

48:22 Minä olen myös antanut sinulle osan maata, päälle sinun veljeis osan, jonka minä miekallani ja joutsellani Amorilaisten käsistä ottanut olen.

49 LUKU

49:1 Niin kutsui Jakob poikansa, ja sanoi: kootkaat teitänne, ja minä ilmoitan teille, mitä teille tapahtuu tulevaisilla ajoilla.

49:2 Tulkaat kokoon ja kuulkaat, te Jakobin lapset, kuulkaat teidän isäanne Israelia.

49:3 Ruben, sinä olet minun esikoiseni, minun voimani, ja väkevyyteni alku, ylimmäinen kunniasa, ja ylimmäinen vallassa.

49:4 Hempiä niinkuin vesi, ei sinun pidä ylimmäisen oleman; sillä sinä astuit isäs vuoteesen: silloin sinä saastutit sen. Hän nousi minun vuoteelleni.

49:5 Simeon ja Leevi ovat veljekset, heidän miekkansa ovat murha-aseet.

49:6 Ei minun sieluni pidä tuleman heidän neuvoonsa, ja minun kunniani ei pidä yhdistymän heidän seurakuntansa kanssa; sillä kiukussansa ovat he miehen murhanneet, ja ylpeydessänsä turmelleet härjän.

49:7 Kirottu olkoon heidän kiukkunsa, että se niin tuima on, ja heidän julmuutensa, että se niin paatunut on. Minä eroitan heitä Jakobissa, ja hajotan heitä Israelissa.

49:8 Juuda, sinä olet; sinua pitää sinun veljes kiittämän, sinun kätes pitää oleman sinun vihollistes niskalle, sinun isäs lapset pitää sinua kumartaman.

49:9 Juuda on nuori jalopeura, saaliilta olet sinä astunut, minun poikani: hän on itsensä kumartanut maahan, ja levännyt niinkuin jalopeura, ja niinkuin suuri jalopeura; kuka tohtii hänen herättää?

49:10 Ei valtikka oteta pois Juudalta, eikä Lain opettaja hänen jalvoistansa, siihenasti kuin Sankari tulee, ja hänessä kansat rippuvat kiinni.

49:11 Hän sitoo aasinsa viinipuuhun, viiniköynnökseen aasinsa varsan; hän huuhtoo vaatteensa viinissä, viittansa rypäleen veressä.

49:12 Hänen silmänsä ovat viinistä sameat, hänen hampaansa valkeat maidosta.

49:13 Sebulon asuu meren rannalla, laivojen rannikolla, hänen sivunsa on Siidoniin päin.

49:14 Isaskar on luiseva aasi, joka loikoilee karjatarhojen välissä.

49:15 Hän huomasi lepopaikkansa suloiseksi ja maan ihanaksi; niin hän taivutti olkansa taakan alle ja joutui työveroa tekemään.

49:16 Daan hankkii oikeutta kansalleen, hänkin yhtenä Israelin sukukunnista.

49:17 Daan on kärkeenä tiellä, on polulla kyynä, joka puree hevosta vuohiseen, niin että ratsastaja syöksyy selin maahan.

49:18 Sinulta minä odotan pelastusta, Herra.

49:19 Gaadia ahdistavat rosvojoukot, mutta hän itse ahdistaa heitä heidän kintereillään.

49:20 Asserista tulee lihavuus, hänen leipänsä, hän tarjoaa kuninkaan herkuja.

49:21 Naftali on nopea peura; hän antaa kauniita sanoja.

49:22 Joosef on nuori hedelmäpuu, nuori hedelmäpuu lähteen reunalla; sen oksat ulottuvat yli muurin.

49:23 Jousimiehet hätyyttävät häntä, ampuvat ja ahdistavat häntä.

49:24 Mutta hänen jousensa pysyy lujana, ja hänen käsivartensa ovat notkeat Jaakobin Väkevän avulla, kaitsijan, Israelin kallion,

49:25 isäsi Jumalan, avulla, joka sinua auttakoon, Kaikkivaltiaan avulla, joka sinua siunatkoon, antakoon siunauksia taivaasta ylhäältä, siunauksia syvyydestä alhaalta, siunauksia nisistä ja kohdusta.

49:11 Hän sitoo varsansa viinipuuhun, ja aasintammansa varsan parhaasen viinapuuhun; Hän pesee vaatteensa viinassa, ja hameensa viinamarjan veressä.

49:12 Hänen silmänsä ovat punaisemmat viinaa ja hampaansa valkeammat rieskaa.

49:13 Zebulon on asuva meren sataman ja haahtein satamain vieressä, ja on ulottuva hamaan Sidoniin.

49:14 Isaskar on luja aasi, ja sioittaa itsensä rajain välille.

49:15 Hän näki levon hyväksi, ja maan ihanaksi; ja kumarsi hartiansa kantamaan, ja on veronalainen palvelia.

49:16 Dan on tuomitseva kansaansa, niinkuin joku Israelin sukukunnista.

49:17 Dan on oleva kärkeenä tiellä, ja kyykärkeenä polulla; ja puree hevosta vuokoiseen, niin että sen ajaja seljällensä lankee.

49:18 \Herra\, minä odotan sinun autuuttas.

49:19 Gad hän on; hänelle tekee joukko väkiryynnäkö; mutta hän itse on tekevä väkiryynnäkö vihdoon heille.

49:20 Asserista tulee hänen lihava leipänsä, ja hän antaa kuninkaalle herkut.

49:21 Naphtali on nopia peura, ja antaa suloiset puheet.

49:22 Joseph on hedelmällisen puun oksa, hedelmällisen puun oksa lähteen tykönä: tyttäret kävelivät muurin päällä.

49:23 Ja vaikka ampujat saattivat hänen mielensä karvaaksi, riitelivät hänen kanssansa ja vihasivat häntä,

49:24 On kuitenkin hänen joutsensa vahvana pysynyt, ja hänen käsivartensa miehustunut, sen väkevän käten kautta Jakobissa; hänestä on paimen ja kivi Israelissa.

49:25 Sinun isäs Jumalalta on hän sinulle avun tuottava, ja ynnä kaikkivaltiaan kanssa on hän sinua siunaava taivaan siunauksella ylhäältä, ja syvyyden siunauksella alhaalta, niin myös nisäin ja kohtuin siunauksella.

49:26 Sinun isäsi siunaukset kohoavat yli minun vanhempaini siunausten, yli ikuisten kukkulain ihanuuden. Ne laskeutukoot Joosefin pään päälle, veljiensä ruhtinaan päälle.

49:27 Benjamin on raatelevainen susi; aamulla hän syö riistaa, ja illalla hän jakaa saalista.

49:28 Nämä ovat kaikki Israelin sukukunnat, luvultaan kaksitoista, ja tämän puhui heille heidän isänsä siunatessaan heidät; hän siunasi jokaisen erikseen erityisellä siunauksella.

49:29 Ja hän käski heitä ja sanoi heille: Minut otetaan pois heimoni tykö; haudatkaa minut isieni viereen, siihen luolaan, joka on heettiläisen Efronin vainiolla,

49:30 luolaan, joka on Makpelan vainiolla, itään päin Mamresta Kanaanin maassa, jonka vainion Abraham osti heettiläiseltä Efronilta perintöhaudakseen.

49:31 Siihen on haudattu Abraham ja hänen vaimonsa Saara, siihen on haudattu lisä ja hänen vaimonsa Rebekka, ja siihen minäkin hautasin Leean,

49:32 siihen vainioon, joka luolineen on ostettu heettiläisiltä.

49:33 Kun Jaakob oli antanut määräyksensä pojilleen, veti hän jalkansa vuoteeseen ja kuoli ja tuli otetuksi heimonsa tykö.

50 LUKU

50:1 Ja Joosef vaipui isänsä kasvoja vasten, itki siinä kumartuneena hänen ylitsensä ja suuteli häntä.

50:2 Sitten Joosef käski lääkäreitä, jotka olivat hänen palveluksessaan, balsamoimaan hänen isänsä, ja lääkärit balsamoivat Israelin.

50:3 Siihen kului neljäkymmentä päivää, sillä niin pitkä aika kuluu balsamoimiseen. Ja egyptiläiset itkivät häntä seitsemänkymmentä päivää.

50:4 Sittenkuin hänen muistoksensa vietetty

49:26 Sinun isäs siunaukset minun isäini siunausten sivussa, ulottuvat voimallisesti niihin kalliimpihin asti maailman kukkuloilla; jotka tulevat Josephin pään päälle, ja Natsirein pään laelle, hänen veljeinsä keskellä.

49:27 Benjamin on raatelevainen susi, aamulla hän syö saaliin, ja ehtona saaliin jakaa.

49:28 Nämät kaikki ovat kaksitoistakymmentä Israelin sukukuntaa. Ja tämä on se kuin heidän isänsä heille puhui siunatessansa heitä: itsekutakin, niinkuin kunkin siunaus oli, siunasi hän heitä.

49:29 Ja hän käski heitä, ja sanoi heille: minä kootaan minun kansani tykö: haudatkaa minua minun isäni tykö, siihen luolaan, joka on Hetiläisen Efronin vainiossa.

49:30 Siihen luolaan Makpelan vainiossa, joka on Mamren kohdalla Kanaanin maalla, jonka Abraham osti hautaamisen perimiseksi vainion kanssa, siltä Hetiläiseltä Efronilta.

49:31 Sinne ovat he haudanneet Abrahamin ja hänen emäntänsä Saaran, sinne ovat he myös haudanneet Isaakin ja Rebekan hänen emäntänsä. Sinne olen minä myös haudannut Lean.

49:32 Siihen vainioon ja siihen luolaan, kuin on ostettu Hetin lapsilta.

49:33 Ja koska Jakob lopetti käskyn lastensa tykö, pani hän jalkansa kokoon vuoteessa; ja loppui, ja koottiin kansansa tykö.

50 LUKU

50:1 Niin Joseph lankesi isänsä kasvoille, itki hänen ylitsensä, ja antoi suuta hänen.

50:2 Ja Joseph käski palvelioitansa lääkäreitä voidella isäänsä; ja lääkärit voitelivat Israelia.

50:3 Ja he täyttivät hänelle neljäkymmentä päivää; sillä niin monta oli voiteluspäivää. Ja Egyptiläiset itkivät häntä seitsemänkymmentä päivää.

50:4 Koska hänen murhepäivänsä olivat

suruaika oli päättynyt, puhui Joosef faraon hoviväelle: Jos olen saanut armon teidän silmienne edessä, niin puhukaa minun puolestani faraolle näin:

50:5 Isäni vannotti minua sanoen: Katso, minä kuolen, hautaa minut omaan hautaani, jonka olen kaivanut itselleni Kanaanin maassa. Anna minun siis nyt mennä hautaamaan isäni; sitten palaan takaisin.

50:6 Farao vastasi: Mene hautaamaan isäsi sen valan mukaan, jonka olet hänelle vannonut.

50:7 Niin Joosef meni hautaamaan isäänsä, ja hänen kanssaan menivät kaikki faraon palvelijat, hänen hovinsa vanhimmat ja kaikki Egyptin maan vanhimmat

50:8 sekä koko Joosefin perhe, hänen veljensä ja hänen isänsä perhe; ainoastaan vaimonsa, lapsensa, pikkukarjansa ja raavaskarjansa he jättivät Goosenin maakuntaan;

50:9 hänen mukanaan meni myös sekä vaunuja että ratsumiehiä. Ja niin heitä oli sangen suuri joukko.

50:10 Kun he saapuivat Gooren-Aatadiin, joka on Jordanin tuolla puolella, panivat he siellä toimeen ylen suuret ja juhlalliset valittajaiset, ja hän vietti isänsä surujuhlaa seitsemän päivää.

50:11 Ja kun maan asukkaat, kanaanilaiset, näkivät surujuhlan Gooren-Aatadissa, sanoivat he: Siellä on egyptiläisillä suuri surujuhla. Siitä sai paikka nimekseen Abel-Misraim; se on Jordanin tuolla puolella.

50:12 Ja hänen poikansa tekivät hänelle, niinkuin hän oli määrännyt heille:

50:13 hänen poikansa veivät hänet Kanaanin maahan ja hautasivat hänet Makpelan vainiolla olevaan luolaan, jonka vainion Aabraham oli ostanut perintöhaudaksi heettiläiseltä Efronilta ja joka oli itään päin Mamresta.

50:14 Senjälkeen kuin Joosef oli haudannut isänsä, palasi hän Egyptiin, hän ja hänen

kuluneet, puhui Joseph Pharaon palvelioille, sanoen: jos minä olen armon löytänyt teidän edessänne, niin puhukaat Pharaolle, ja sanokaat:

50:5 Minun isäni vannotti minua, sanoen: katso, minä kuolen, hautaa minua minun hautaani, jonka minä olen kaivanut minulle Kanaanin maalla: niin tahtoisin minä nyt siis mennä, ja haudata minun isäni, ja palata tänne jälleensä.

50:6 Pharao sanoi hänelle: mene ja hautaa sinun isäs, niinkuin hän sinua vannottanut on.

50:7 Niin Joseph meni hautaamaan isäänsä; ja hänen kanssansa menivät kaikki Pharaon palveliat, hänen huoneensa vanhimmat, ja kaikki Egyptin maan vanhimmat.

50:8 Kaikki myös Josephin väki, ja hänen veljensä, ja hänen isänsä väki. Ainoastaan lapsensa, ja lampaansa, ja karjansa jättivät he Gosenin maalle.

50:9 Menivät myös hänen kanssansa vaunut ja ratsasmiehet. Ja se oli sangen suuri joukko.

50:10 Ja koska he tulivat Atadin riihen tykö, joka on sillä puolen Jordania, niin he pitivät siinä suuren ja katkeran valituksen; ja hän murehti isäänsä seitsemän päivää.

50:11 Ja koska Kanaanin maan asuvaliset näkivät heidän murheensa Atadin riihen tykönä, sanoivat he: Egyptiläiset murehtivat siellä sangen kovin. Siitä se paikka kutsutaan: Egyptiläisten valitus, joka on sillä puolella Jordania.

50:12 Niin hänen lapsensa tekivät hänelle niinkuin hän oli käsenyt.

50:13 Ja veivät hänen Kanaanin maalle, ja hautasivat hänen Makpelan vainion luolaan, jonka Abraham vainion kanssa ostanut oli perintöhaudaksi, Efronilta Hetiläiseltä, Mamren kohdalla.

50:14 Niin palasi Joseph Egyptiin, hän ja hänen veljensä, ja kaikki jotka hänen

veljensä sekä kaikki, jotka hänen kanssaan olivat menneet hautaamaan hänen isäänsä. 50:15 Mutta kun Joosefin veljet näkivät, että heidän isänsä oli kuollut, ajattelivat he: Ehkä Joosef nyt alkaa vainota meitä ja kostaa meille kaiken sen pahan, mitä me olemme hänelle tehneet.

50:16 Niin he lähettivät Joosefille tämän sanan: Isäsi käski ennen kuolemaansa ja sanoi:

50:17 Sanokaa Joosefille näin: Oi, anna anteeksi veljiesi rikos ja synty, sillä pahasti he ovat menetelleet sinua kohtaan. Anna siis isäsi Jumalan palvelijoille anteeksi heidän rikoksensa. Ja Joosef itki kuullessaan nämä heidän sanansa.

50:18 Sitten tulivat Joosefin veljet itse, lankesivat maahan hänen eteensä ja sanoivat: Katso, me olemme sinun orjiasi!

50:19 Mutta Joosef vastasi heille: Älkää peljätkö, olenko minä Jumalan sijassa?

50:20 Te tosin hankitsitte minua vastaan pahaa, mutta Jumala on kääntänyt sen hyväksi, että hän saisi aikaan sen, mikä nyt on tapahtunut, ja pitäisi hengissä paljon kansaa.

50:21 Älkää siis peljätkö; minä elätän teidät ja teidän vaimonne ja lapsenne. Ja hän lohdutti ja rauhoitti heitä.

50:22 Ja Joosef sekä hänen isänsä perhe jäivät asumaan Egyptiin. Ja Joosef eli sadan kymmenen vuoden vanhaksi.

50:23 Ja Joosef sai nähdä Efraimin lapsia kolmanteen polveen; myöskin Maakirista, Manassen pojasta, syntyi lapsia Joosefin polville.

50:24 Niin Joosef sanoi veljilleen: Minä kuolen, mutta Jumala pitää huolen teistä ja johdattaa teidät tästä maasta siihen maahan, jonka hän valalla vannoen on luvannut Aabrahamille, lisakille ja Jaakobille.

50:25 Ja Joosef vannotti Israelin poikia sanoen: Kun Jumala pitää huolen teistä, viekää silloin minun luuni täältä.

50:26 Ja Joosef kuoli sadan kymmenen vuoden vanhana. Ja hänet balsamoitiin ja

kanssansa olivat menneet hautaamaan hänen isäänsä, sitte kuin hän isänsä haudannut oli.

50:15 Mutta koska Josephin veljet näkivät isänsä kuolleeksi, sanoivat he: mitämaks, Joseph on vihaava meitä, ja kaiketi kostaa meille kaiken sen pahan, kuin me häntä vastaan tehneet olemme.

50:16 Sentähden käskivät he sanoa Josephille: sinun isäs käski ennenkuin hän kuoli, sanoen:

50:17 Niin sanokaat Josephille: minä rukoilen, anna nyt veljilles anteeksi heidän rikoksensa ja pahatekonsa, että he niin pahoin ovat tehneet sinua vastaan. Anna nyt anteeksi, sinun isäs Jumalan palveliain pahateko. Mutta Joseph itki heidän näitä puhuissansa.

50:18 Ja hänen veljensä myös tulivat ja lankesivat maahan hänen eteensä ja sanoivat: katso, me olemme sinun palvelias.

50:19 Joseph sanoi heille: älkää peljätkö; sillä minä olen Jumalan käden alla.

50:20 Te ajattelitte minua vastaan pahaa; mutta Jumala on ajatellut sen hyväksi, että hän tekis, niinkuin nyt nähtävä on, pelastaaksensa paljo kansaa.

50:21 Älkää siis nyt peljätkö, minä ravitsen teitä ja teidän lapsianne; ja hän rohkaisi heitä ja puheli ystävällisesti heidän kanssansa.

50:22 Ja niin asui Joseph Egyptissä, hän ja hänen isänsä huone; ja Joseph eli sata ja kymmenen ajastaikaa,

50:23 Ja näki Ephraimin lapset kolmanteen polveen, niin myös Makirin Manassen pojan lapset, kasvatetut Josephin polven juuressa.

50:24 Joseph sanoi veljillensä: minä kuolen, ja Jumala on totisesti etsivä teitä, ja vie teidän tältä maalta siihen maahan, jonka hän on itse vannonut Abrahamille, Isaakille ja Jakobille.

50:25 Niin vannotti Joseph Israelin lapsia, sanoen: Jumala on totisesti teitä etsivä, viekää pois minun luuni täältä.

50:26 Ja niin Joseph kuoli sadan ja kymmenen ajastaikaisena, ja he voitellivat

pantiin arkkun Egyptissä

TOINEN MOOSEKSEN KIRJA

1 LUKU

1:1 Nämä ovat Egyptiin tulleiden Israelin poikien nimet; Jaakobin kanssa he olivat itsekukin perheineen tulleet sinne:

1:2 Ruuben, Simeon, Leevi ja Juuda,

1:3 Isaskar, Sebulon ja Benjamin,

1:4 Daan, Naftali, Gaad ja Asser.

1:5 Ja Jaakobin kupeista lähteneitä oli kaikkiaan seitsemänkymmentä henkeä.

Mutta Joosef oli jo ennestään Egyptissä.

1:6 Ja Joosef kuoli ja kaikki hänen veljensä ynnä koko se sukupolvi.

1:7 Mutta israelilaiset olivat hedelmälliset ja sikisivät, lisääntyivät ja enenivät hyvin suurilukuisiksi, niin että maa tuli heitä täyteen.

1:8 Niin Egyptiin tuli uusi kuningas, joka ei Joosefista mitään tiennyt.

1:9 Tämä sanoi kansallensa: Katso, israelilaisten kansa on suurempi ja väkevämpi kuin me.

1:10 Tulkaa, menetelkäämme siis viisaasti heitä kohtaan, että he eivät lisääntyisi eivätkä, jos sota syttyisi, liittyisi hekin vihollisiimme ja sotisi meitä vastaan ja lähtisi maasta pois.

1:11 Niin heille asetettiin työnjohtajia rasittamaan heitä raskaalla työllä. Ja heidän täytyi rakentaa faraolle varastokaupungit Piitom ja Ramses.

1:12 Mutta kuta enemmän kansaa rasitettiin, sitä enemmän se lisääntyi, ja sitä enemmän se levisi, niin että israelilaisia ruvettiin pelkäämään.

1:13 Niin egyptiläiset pitivät israelilaisia orjantyössä väkivalloin

1:14 ja katkeroittivat heidän elämänsä kovalla laasti- ja tiilityöllä ja kaikenlaisella työllä ulkona kedolla, kaikenlaisella työllä, jota he teettivät heillä väkivalloin.

hänen, ja panivat arkkun Egyptissä.

TOINEN MOOSEKSEN KIRJA

1 LUKU

1:1 Nämät ovat Israelin lasten nimet, jotka Jakobin kanssa tulivat Egyptiin, itsekukin huoneinensa he sinne tulivat,

1:2 Ruben, Simeon, Levi ja Juuda.

1:3 Isaskar, Zebulon ja Benjamin.

1:4 Dan, Naphtali, Gad ja Asser.

1:5 Ja kaikki henget, jotka Jakobin kupeista olivat tulleet, olivat seitsemänkymmentä henkeä. Mutta Joseph oli (ennen) Egyptissä.

1:6 Ja Joseph oli kuollut, ja kaikki hänen veljensä, ja kaikki sen aikaiset.

1:7 Ja Israelin lapset olivat hedelmälliset ja suuresti enenivät ja lisääntyivät, ja sangen voimallisesti vahvistuivat, niin että maa täytettiin heistä.

1:8 Niin uusi kuningas tuli Egyptiin, joka ei Josephista mitään tietänyt.

1:9 Hän sanoi kansallensa: katso, Israelin lasten joukko on suurempi ja väkevämpi meitä.

1:10 Tulkaat, käykäämme kavalasti heidän kimppuunsa, ettei heitä tulisi niin paljon. Sillä jos joku sota nousisi, tohtisivat he mennä meidän vihamiestemme puolelle, ja sotia meitä vastaan, ja lähteä maalta pois.

1:11 Niin asetettiin heidän päällensä veron päämiehet, vaivaamaan heitä orjuudella; sillä Pharaolle rakennettiin verokaupungit, Pitom ja Raamses.

1:12 Mutta jota enemmän he rasittivat kansaa, sitä enemmän se lisääntyi ja kasvoi. Ja he tulivat suutuksiin Israelin lasten tähden.

1:13 Ja Egyptiläiset vaivasivat Israelin lapsia orjuudella armaitsemata.

1:14 Ja saattivat heidän elämänsä katkeraksi raskaalla saven ja tiilein työllä, ja kaikkinaisella rasituksella kedolla, ja kaikkinaisella työllä, kuin he taisivat heidän

1:15 Ja Egyptin kuningas puhui hebrealaisille kättilövaimoille, joista toisen nimi oli Sifra ja toisen Puua;

1:16 ja hän sanoi: Kun te autatte hebrealaisia vaimoja heidän synnyttäessään, niin tarkastakaa lapsen sukupuoli: jos se on poika, surmatkaa se, mutta jos se on tyttö, jääköön eloon.

1:17 Mutta kättilövaimot pelkäsivät Jumalaa eivätkä tehneet, niinkuin Egyptin kuningas oli heille sanonut, vaan antoivat poikalasten elää.

1:18 Niin Egyptin kuningas kutsui kättilövaimot ja sanoi heille: Miksi te näin teette ja annatte poikalasten elää?

1:19 Kättilövaimot vastasivat faraolle: Hebrealaiset vaimot eivät ole niinkuin egyptiläiset. He ovat voimakkaita; ennenkuin kättilövaimo tulee heidän luoksensa, ovat he jo synnyttäneet.

1:20 Mutta Jumala salli kättilövaimojen menestyä, ja kansa lisääntyi ja eneni suurilukuseksi.

1:21 Ja koska kättilövaimot pelkäsivät Jumalaa, niin hän antoi heille runsaasti perhettä.

1:22 Niin farao antoi käskyn kaikelle kansallensa, sanoen: Kaikki poikalapset, jotka syntyvät, heittäkää Niilivirtaan, mutta kaikkien tyttölasten antakaa elää.

2 LUKU

2:1 Niin eräs mies, joka oli Leevin sukua, meni ja nai leeviläisen neidon.

2:2 Ja vaimo tuli raskaaksi ja synnytti pojan. Ja kun hän näki, että se oli ihana lapsi, salasi hän sitä kolme kuukautta.

2:3 Mutta kun hän ei voinut sitä enää salata, otti hän kaisla-arkun, siveli sen maapihkalla ja piellä, pani lapsen siihen ja laski sen kaislikkoon Niilivirran rantaan.

2:4 Ja lapsen sisar asetui taammaksi nähdäksensä, mitä hänelle tapahtuisi.

2:5 Silloin faraon tytär tuli alas

päällensä panna, armaitsemata.

1:15 Ja Egyptin kuningas puhui Hebrealaisille lastenämmille, joista yhden nimi oli Siphra, ja toisen nimi Pua.

1:16 Ja hän sanoi: Koska te autatte Hebrealaisia vaimoja heidän synnyttäessään, ja näette istuimella, jos on poika, niin surmatkaat häntä; mutta jos se tytär on, niin se eläköön.

1:17 Mutta lastenämmät pelkäsivät Jumalaa, ja ei tehneet niinkuin Egyptin kuningas oli heille sanonut; mutta antoivat poikaiset elää.

1:18 Niin Egyptin kuningas kutsui lastenämmät, ja sanoi heille: miksi te tämän teitte, että te annoitte poikaisten elää?

1:19 Niin lastenämmät vastasivat Pharaota: Hebrealaiset vaimot ei ole niinkuin Egyptiläiset; sillä he ovat vahvemmat luonnostansa, ja ennenkuin lastenämmä tulee heidän tykönsä, ovat he synnyttäneet.

1:20 Sentähden teki Jumala lastenämmille hyvin, ja kansa lisääntyi ja vahvistui sangen suuresti.

1:21 Ja että lastenämmät pelkäsivät Jumalaa, rakensi hän heille huoneita.

1:22 Niin käski Pharao kaikelle kansallensa, sanoen: kaikki pojat kuin syntyvät pitää teidän heittämän virtaan, mutta kaikki tyttäret antakaat elää.

2 LUKU

2:1 Niin mies Leevin huoneesta meni ja nai Levin tyttären.

2:2 Ja se vaimo tuli raskaaksi, ja synnytti pojan. Ja koska hän näki, että se oli ihana lapsi, salasi hän sen kolme kuukautta.

2:3 Ja kuin ei hän taitanut häntä enää salata, otti hän kaisilaisen arkun, ja sivui sen savella ja pijellä, ja pani lapsen siihen ja laski sen kaisilistoon, virran partaalle.

2:4 Ja hänen sisarensa seiso i taampana, että hän näkis, mitä hänelle tapahtuisi.

2:5 Niin Pharaon tytär meni alas pesemään

peseytymään virrassa, ja hänen seuranaan kävelivät virran rannalla; ja kun hän näki arkun kaislikossa, lähetti hän palvelijattarensa ja otti sen ylös.

2:6 Ja kun hän avasi sen, näki hän lapsen; ja katso, siinä oli poikanen, joka itki. Niin hänen tuli sitä sääli, ja hän sanoi: Tämä on hebrealaisten lapsia.

2:7 Niin lapsen sisar sanoi faraon tyttärelle: Menenkö kutsumaan sinulle hebrealaisen imettäjän, joka voi imettää sen lapsen sinulle?

2:8 Faraon tytär vastasi hänelle: Mene! Niin tyttö meni ja kutsui lapsen äidin.

2:9 Ja faraon tytär sanoi hänelle: Ota tämä lapsi ja imetä se minulle, niin minä maksan sinulle siitä palkan. Ja vaimo otti lapsen ja imetti sen.

2:10 Mutta kun lapsi oli kasvanut, toi hän sen faraon tyttärelle, ja tämä otti sen pojaksensa ja antoi hänelle nimen Mooses, sillä hän sanoi: Minä olen vetänyt hänet ylös vedestä.

2:11 Ja tapahtui niihin aikoihin, kun Mooses oli kasvanut suureksi, että hän meni veljiensä luo ja näki heidän raskaan työnsä. Ja hän näki egyptiläisen miehen lyövän hebrealaista miestä, erästä hänen veljistään.

2:12 Silloin hän katseli ympärillensä joka taholle, ja kun hän näki, ettei ketään ollut läheisyydessä, löi hän egyptiläisen kuoliaaksi ja kätki hänet hiekkaan.

2:13 Ja hän meni toisena päivänä ulos ja näki kaksi hebrealaista miestä tappelemassa keskenään; ja hän sanoi syylliselle: Miksi lyöt toveriasi?

2:14 Tämä vastasi: Kuka on asettanut sinut meidän päämieheksemme ja tuomariksemme? Aiotko tappaa minutkin, niinkuin tapoit egyptiläisen? Silloin Mooses peljästy ja ajatteli: Se on siis tullut ilmi.

2:15 Ja kun farao sai kuulla tästä tapahtumasta, etsi hän Moosesta tappaakseen hänet. Mutta Mooses lähti faraota pakoon ja pysähtyi Midianin

itseensä virtaan, ja hänen piikansa käyskentelevät virran partaalla; ja kuin hän näki arkun kaislistossa, lähetti hän piikansa ja antoi hänen ottaa ylös.

2:6 Ja kuin hän avasi, näki hän lapsen, ja katso, lapsi itki; niin hän armahti sen päälle, ja sanoi: tämä on Hebrealaisten lapsia.

2:7 Niin sanoi hänen sisarensa Pharaon tyttärelle: tahdotkos että minä menen kutsumaan sinulle imettäväisen Hebrealaisen vaimon, joka sinulle sen lapsen imettäis.

2:8 Pharaon tytär sanoi hänelle: mene. Niin piika meni ja kutsui lapsen äidin.

2:9 Ja Pharaon tytär sanoi hänelle: ota tämä lapsi, ja imetä häntä minulle, ja minä annan palkan sinulle. Niin vaimo otti lapsen, ja imetti sen.

2:10 Mutta koska lapsi oli kasvanut, toi hän sen Pharaon tyttärelle, ja hän otti sen pojaksensa, ja kutsui hänen Moses; sillä hän sanoi: vedestä olen minä hänen ottanut.

2:11 Siihen aikaan koska Moses oli suureksi tullut, meni hän veljeinsä tykö ja näki heidän orjuutensa, ja äkkäsi Egyptiläisen lyövän Hebrealaista miestä hänen veljistänsä.

2:12 Ja hän katseli ympärillensä sinne ja tänne, ja kuin hän näki, ettei yhtään läsnä ollut, tappoi hän sen Egyptiläisen ja kätki santaan.

2:13 Ja hän meni toisna päivänä ulos, ja katso, kaksi Hebrealaista miestä tappelevat keskenänsä, ja hän sanoi väärintekiälle: miksis lyöt lähimmäistä.

2:14 Hän vastasi: kuka sinun on asettanut päämieheksemme ja tuomariksemme? Tahdotkos minunkin tappaa, niinkuin sinä tapoit Egyptiläisen? Niin Moses pelkäsi, ja sanoi: tosin on tämä ilmi tullut.

2:15 Ja se tuli Pharaon eteen, ja hän etsi Mosesta tappaakseen. Mutta Moses pakeni Pharaon edestä, ja seisautui Midianin maalla, ja istui kaivon tykönä.

maahan ja istahti eräälle kaivolle.

2:16 Ja Midianin papilla oli seitsemän tytärtä; nämä tulivat vettä ammentamaan ja täyttivät vesikaukalot, juottaakseen isänsä lampaista.

2:17 Mutta paimenet tulivat ja ajoivat heidät pois. Silloin Mooses nousi ja auttoi heitä ja juotti heidän lampaansa.

2:18 Ja kun he tulivat isänsä Reguelin luo, kysyi hän: Kuinka te tänä päivänä niin pian jouduitte?

2:19 He vastasivat: Egyptiläinen mies auttoi meitä paimenten käsistä, ammensipa vielä vettäkin meille ja juotti lampaat.

2:20 Ja hän sanoi tyttärillensä: Missä hän on? Miksi te niin jätitte miehen? Kutsukaa hänet aterioimaan meidän kanssamme.

2:21 Ja Mooses suostui asumaan sen miehen luona, ja hän antoi Moosekselle tyttärensä Sipporan vaimoksi.

2:22 Tämä synnytti pojan, ja Mooses antoi hänelle nimen Geersom; sillä hän sanoi: Minä olen muukalainen vieraalla maalla.

2:23 Ja kun oli kulunut pitkä aika, kuoli Egyptin kuningas. Ja israelilaiset huokailivat orjuuttansa ja valittivat; ja heidän huutonsa heidän orjuutensa tähden nousi Jumalan tykö.

2:24 Ja Jumala kuuli heidän vaikeroimisensa, ja Jumala muisti liittonsa Aabrahamin, lisäksi ja Jaakobin kanssa.

2:25 Ja Jumala katsoi israelilaisten puoleen, ja Jumala piti heistä huolta.

3 LUKU

3:1 Ja Mooses kaitsi appensa Jetron, Midianin papin, lampaista. Ja kun hän kerran ajoi lampaista erämaan tuolle puolelle, tuli hän Jumalan vuoren, Horebin, juurelle.

3:2 Silloin Herran enkeli ilmestyi hänelle tulen liekissä keskellä orjantappurapensasta; ja hän näki, että pensas paloi ilmitulessa, mutta pensas ei kuitenkaan kulunut.

3:3 Niin Mooses sanoi: Minä käyn tuonne ja katson tätä suurta näkyä, miksi ei

2:16 Mutta Midianin papilla oli seitsemän tytärtä; ne tulivat vettä ammentamaan ja täyttivät ruuhet, juottaaksensa isänsä lampaista.

2:17 Niin tulivat muutamat paimenet ja ajoivat heidät pois. Mutta Moses nousi ja autti heitä, ja juotti heidän lampaansa.

2:18 Ja kuin he tulivat isänsä Reguelin tykö, sanoi hän: miksi te tänäpäpä niin pian jouduitte?

2:19 He sanoivat: Egyptin mies autti meitä paimenien käsistä, ja myös viriästi ammensi meille, ja juotti lampaat.

2:20 Ja hän sanoi tyttärillensä: kussa hän on? Miksi te niin jätitte miehen? Kutsukaat häntä syömään meidän kanssamme.

2:21 Ja Moses mielistyi asumaan sen miehen tykönä, ja hän antoi Moosekselle tyttärensä Ziporan emännäksi.

2:22 Se synnytti pojan ja hän kutsui hänen nimensä Gersom; sillä hän sanoi: minä olen muukalainen vieraalla maalla.

2:23 Ja pitkän ajan perästä kuoli Egyptin kuningas. Ja Israelin lapset huokasivat orjuuden tähden ja huusivat, ja heidän huutonsa astui ylös Jumalan tykö heidän orjuutensa tähden.

2:24 Ja Jumala kuuli heidän huokauksensa: ja muisti liittonsa Aabrahamin, Isaakin ja Jakobin kanssa.

2:25 Ja Jumala katsahti Israelin lasten puoleen, ja Jumala piti heistä huolta.

3 LUKU

3:1 Ja Moses kaitsi appensa Jetron Midianin papin lampaista: ja hän ajoi lampaat taamma korpeen, ja tuli Jumalan vuoren Horebin tykö.

3:2 Ja \Herran\ enkeli näkyi hänelle pensaasta, tulen liekissä: ja hän näki, ja katso, pensas paloi tulesta, ja ei kuitenkaan kulunut.

3:3 Ja Moses sanoi: minä käyn tuonne, ja katson tätä suurta näkyä, miksi ei pensas

pensas pala poroksi.

3:4 Kun Herra näki hänen tulevan katsomaan, huusi hän, Jumala, hänelle pensaasta ja sanoi: Mooses, Mooses! Hän vastasi: Tässä olen.

3:5 Hän sanoi: Älä tule tänne! Riisu kengät jalastasi, sillä paikka, jossa seisot, on pyhä maa.

3:6 Ja hän sanoi vielä: Minä olen sinun isäsi Jumala, Aabrahamin Jumala, Iisakin Jumala ja Jaakobin Jumala. Ja Mooses peitti kasvonsa, sillä hän pelkäsi katsoa Jumalaa.

3:7 Ja Herra sanoi: Minä olen nähnyt kansani kurjuuden Egyptissä ja kuullut heidän huutonsa sortajainsa tähden; niin, minä tiedän heidän tuskansa.

3:8 Sentähden minä olen astunut alas vapauttamaan heidät egyptiläisten kädestä ja johdattamaan heidät siitä maasta hyvään ja tilavaan maahan, maahan, joka vuotaa maitoa ja mettä, sinne, missä kanaanilaiset, heettiläiset, amorilaiset, perissiläiset, hivviläiset ja jebusilaiset asuvat.

3:9 Ja nyt on israelilaisten huuto tullut minun kuuluviini, ja minä olen myös nähnyt sen sorron, jolla egyptiläiset heitä sortavat.

3:10 Niin mene nyt, minä lähetän sinut faraon tykö, ja vie minun kansani, israelilaiset, pois Egyptistä.

3:11 Mutta Mooses sanoi Jumalalle: Mikä minä olen menemään faraon tykö ja viemään israelilaisia pois Egyptistä?

3:12 Hän vastasi: Minä olen sinun kanssasi; ja tämä olkoon sinulle tunnusmerkinä, että minä olen sinut lähettänyt: kun olet vienyt kansan pois Egyptistä, niin te palvelette Jumalaa tällä vuorella.

3:13 Mooses sanoi Jumalalle: Katso, kun minä menen israelilaisten luo ja sanon heille: Teidän isienne Jumala on lähettänyt minut teidän luoksenne, ja kun he kysyvät

pala ylös?

3:4 Koska \Herra\ näki hänen menevän katsomaan, huusi Jumala häntä pensaasta, ja sanoi: Moses, Moses. Hän vastasi: tässä minä olen.

3:5 Hän sanoi: älä lähesty tänne; riisu kenkäs jalvoistas; sillä paikka, jossas seisot, on pyhä maa.

3:6 Ja hän vielä sanoi: Minä olen sinun isäs Jumala, Abrahamin Jumala, Isaakin Jumala, ja Jakobin Jumala. Ja Moses peitti kasvonsa; sillä hän pelkäsi katsoa Jumalan päälle.

3:7 Ja \Herra\ sanoi: Minä olen hyvin kyllä nähnyt minun kansani ahdistuksen, joka on Egyptissä, ja minä olen kuullut heidän huutonsa, niiden tähden, jotka heitä ahdistavat; sillä minä tiedän heidän tuskansa.

3:8 Ja olen astunut alas heitä vapahtamaan Egyptiläisten käsistä, ja viemään heitä tältä maalta hyvään ja laviaan maahan, siihen maahan, jossa rieskaa ja hunajaa vuotaa, sille paikalle, jossa Kanaanealaiset, Hetiläiset, Amorilaiset, Pheresiläiset, Heviläiset ja Jebusilaiset asuvat.

3:9 Ja katso, Israelin lasten huuto on tullut minun eteeni, ja minä myös olen nähnyt heidän ahdistuksensa, jolla Egyptiläiset heitä ahdistavat.

3:10 Ja nyt mene, ja minä tahdon lähettää sinun Pharaon tykö, ja sinun pitää johdattaman minun kansaani Israelin lapsia ulos Egyptistä.

3:11 Ja Moses sanoi Jumalalle: mikä minä olen menemään Pharaon tykö, ja viemään Israelin lapset ulos Egyptistä?

3:12 Hän sanoi: totisesti olen sinun kanssas; ja tämä olkoon sinulle merkiksi, että minä olen sinun lähettänyt. Koska olet johdattanut minun kansani Egyptistä, niin teidän pitää palveleman Jumalaa tällä vuorella.

3:13 Moses sanoi Jumalalle: katso, koska minä tulen Israelin lasten tykö, ja sanon heille: teidän isäinne Jumala on minun lähettänyt teidän tykö, ja he sanovat

minulta: Mikä hänen nimensä on? niin mitä minä heille vastaan?

3:14 Jumala vastasi Moosekselle: Minä olen se, joka minä olen. Ja hän sanoi vielä: Sano israelilaisille näin: Minä olen lähetti minut teidän luoksenne.

3:15 Ja Jumala sanoi vielä Moosekselle: Sano israelilaisille näin: Herra, teidän isienne Jumala, Aabrahamin Jumala, lisäkin Jumala ja Jaakobin Jumala, lähetti minut teidän luoksenne; tämä on minun nimeni iankaikkisesti, ja näin minua kutsuttakoon sukupolvesta sukupolveen.

3:16 Mene ja kokoa Israelin vanhimmat ja sano heille: Herra, teidän isienne Jumala, Aabrahamin, lisäkin ja Jaakobin Jumala, on ilmestynyt minulle ja sanonut: Totisesti minä pidän teistä huolen ja pidän silmällä, mitä teille tapahtuu Egyptissä.

3:17 Ja minä olen päättänyt näin: minä johdatan teidät pois Egyptin kurjuudesta kanaanilaisten, heetiläisten, amorilaisten, perissiläisten, hivviläisten ja jebusilaisten maahan, siihen maahan, joka vuotaa maitoa ja mettä.

3:18 Ja he kuulevat sinua. Niin mene sitten, sinä ja Israelin vanhimmat, Egyptin kuninkaan tykö, ja sanokaa hänelle: Herra, hebrealaisten Jumala, on kohdannut meitä. Anna siis meidän mennä kolmen päivän matka erämaahan uhraamaan Herralle, Jumalallemme.

3:19 Mutta minä tiedän, että Egyptin kuningas ei päästä teitä menemään, ei edes väkevän käden pakolla.

3:20 Mutta minä ojennan käteni ja lyön Egyptiä kaikenkaltaisilla ihmeilläni, joita minä olen siellä tekevä, ja sitten hän päästää teidät.

3:21 Ja minä annan tämän kansan päästä egyptiläisten suosioon, niin että te lähtiessänne ette lähde tyhjin käsin.

3:22 Vaan jokainen vaimo on pyytävä naapuriltaan ja luonaan majailevalta

minulle: mikä hänen nimensä on? Mitä minun pitää heille sanoman?

3:14 Sanoi Jumala Mosekselle: Minä olen se kuin minä olen. Ja sanoi: niin pitää sinun sanoman Israelin lapsille: Minä olen lähetti minun teidän tyköne.

3:15 Ja Jumala sanoi vielä Mosekselle: niin pitää sinun sanoman Israelin lapsille: \Herra\ teidän isäinne Jumala, Aabrahamin Jumala, Isäkin Jumala, ja Jakobin Jumala lähetti minun teidän tyköne; tämä on minun nimeni ijankaikkisesti, ja tämä on minun muistoni suvusta niin sukuun.

3:16 Mene ja kokoo Israelin vanhemmat, ja sano heille: \Herra\ teidän isäinne Jumala on näkynyt minulle, Aabrahamin, Isäkin, ja Jakobin Jumala, sanoen: minä olen etsein etsinyt teitä, ja nähnyt, mitä teille on tapahtunut Egyptissä.

3:17 Ja olen sanonut: minä tahdon johdattaa teitä ulos Egyptin ahdistuksesta, Kanaanealaisten, Hetiläisten, Amorilaisten, Pheresiläisten ja Jebusilaisten maalle, jossa rieskaa ja hunajaa vuotaa.

3:18 Ja heidän pitää kuuleman sinun äänes; ja sinun ja vanhimmat Israelista pitää menemän Egyptin kuninkaan tykö, ja sanoman hänelle: \Herra\ Hebrealaisten Jumala on kohdannut meitä. Anna siis nyt meidän mennä kolmen päivän matka korpeen, uhraamaan \Herralle\ meidän Jumalallemme.

3:19 Mutta minä tiedän, ettei Egyptin kuningas laske teitä menemään; vaan väkevän käden kautta.

3:20 Silloin minä ojennan käteni, ja lyön Egyptin kaikkinaisilla minun ihmeilläni, joita minä tekevä olen heidän keskellensä, ja sitte pitää hänen teidät päästämän.

3:21 Ja minä annan armon tälle kansalle Egyptiläisten edessä, että koska te lähdette, ei teidän pidä tyhjin käsin lähtemän.

3:22 Vaan jokaisen vaimon pitää anoman kylänsä vaimolta, ja huonekuntalaiseltansa

vaimolta hopea- ja kultakaluja ja vaatteita. Niihin te puette poikanne ja tyttärenne ja viette ne saaliina egyptiläisiltä.

4 LUKU

4:1 Mooses vastasi ja sanoi: Katso, he eivät usko minua eivätkä kuule minua, vaan sanovat: Ei Herra ole sinulle ilmestynyt.

4:2 Herra sanoi hänelle: Mikä sinulla on kädessäsi? Hän vastasi: Sauva.

4:3 Hän sanoi: Heitä se maahan. Ja hän heitti sen maahan, ja se muuttui käärmeeksi; ja Mooses pakeni sitä.

4:4 Mutta Herra sanoi Moosekselle: Ojenna kätesi ja tartu sen pyrstöön. Niin hän ojensi kätensä ja tarttui siihen, ja se muuttui sauvaksi hänen kädessänsä.

4:5 - Siitä he uskovat, että Herra, heidän isiensä Jumala, Aabrahamin Jumala, lisäksi Jumala ja Jaakobin Jumala, on sinulle ilmestynyt.

4:6 Ja Herra sanoi vielä hänelle: Pistä kätesi poveesi. Ja hän pisti kätensä poveensa. Ja kun hän veti sen ulos, niin katso, hänen kätensä oli pitalista valkoinen niinkuin lumi.

4:7 Ja hän sanoi: Pistä kätesi takaisin poveesi. Ja hän pisti kätensä takaisin poveensa. Ja kun hän veti sen ulos povestansa, niin katso, se oli taas niinkuin hänen muukin ihonsa.

4:8 Herra sanoi: Jos he eivät usko sinua eivätkä tottele ensimmäistä tunnustekoa, niin he uskovat toisen tunnusteon.

4:9 Mutta jos he eivät usko näitäkään kahta tunnustekoa eivätkä kuule sinua, niin ota vettä Niilivirrasta ja kaada kuivalle maalle, niin se vesi, jonka virrasta otat, on muuttuva vereksi kuivalla maalla.

4:10 Niin Mooses sanoi Herralle: Oi Herra, minä en ole puhetaitoinen mies; en ole ollut ennen enkä senkään jälkeen, kuin sinä puhuit palvelijallesi; sillä minulla on hidas puhe ja kankea kieli.

4:11 Ja Herra sanoi hänelle: Kuka on

hopia- ja kulta-astiat ja vaatteet, ja paneman ne teidän poikainne ja tyttärenne päälle, ja paljastaman Egyptiläiset.

4 LUKU

4:1 Moses vastasi, ja sanoi: katso, ei he usko minua, eikä ole kuuliaiset minun äänelleni; vaan sanovat: ei ole \Herra\ näkynyt sinulle.

4:2 \Herra\ sanoi hänelle: mikä se on sinun kädessäs? Hän sanoi: sauva.

4:3 Ja hän sanoi: heitä se maahan, ja hän heitti sen maahan, ja se muuttui kärmeeksi. Ja Moses pakeni häntä.

4:4 Mutta \Herra\ sanoi Mosekselle: ojenna kätes, ja rupee hänen pyrstöönsä. Niin hän ojensi kätensä ja rupesi häneen, ja se muuttui sauvaksi hänen kädessänsä.

4:5 Sentähden pitää heidän uskomana, että \Herra\ on näkynyt sinulle, heidän isänsä Jumala, Aabrahamin Jumala, Isaakin Jumala ja Jakobin Jumala.

4:6 Ja \Herra\ sanoi vielä hänelle: pistä nyt kätes povees. Ja hän pisti sen poveensa. Ja koska hän veti sen ulos, katso, hänen kätensä oli spitalinen niinkuin lumi.

4:7 Ja hän sanoi: pistä kätes jällensä povees, ja hän pisti kätensä jälleen poveensa, ja veti jällensä sen ulos povestansa, ja katso, se tuli niinkuin hänen ihonsa.

4:8 Ja on tapahtuva, jollei he sinua usko, eikä ole kuuliaiset sinun äänelles yhden ihmeen tähden, niin he uskovat sinun äänes toisen ihmeen tähden.

4:9 Jollei he usko niitä kahta ihmettä, eikä ole kuuliaiset sinun äänelles, niin ota vettä virrasta, ja kaada kuivalle maalle, niin se vesi, jonka olet ottanut virrasta, tulee vereksi kuivalla maalla.

4:10 Niin sanoi Moses \Herralle\ : Ah Herra, en ole minä tähän asti puhelias mies ollut, enkä myös sitte kuin sinä palvelias kanssa puhunut olet; sillä minulla on hidas puhe ja kankia kieli.

4:11 Ja \Herra\ sanoi hänelle: kuka on

antanut ihmiselle suun, tahi kuka tekee mykän tai kuuron, näkevän tai sokean? Enkö minä, Herra?

4:12 Mene siis nyt, minä olen sinun suusi apuna ja opetan sinulle, mitä sinun on puhuttava.

4:13 Mutta hän sanoi: Oi Herra, lähetä kuka muu tahansa!

4:14 Niin Herra vihastui Moosekseen ja sanoi: Eikö sinulla ole veljesi Aaron, leeviläinen? Minä tiedän, että hän osaa puhua. Ja katso, hän tulee sinua vastaan; ja kun hän näkee sinut, iloitsee hän sydämestänsä.

4:15 Ja puhu sinä hänelle ja pane sanat hänen suuhunsa. Ja minä olen sinun suusi apuna ja hänen suunsa apuna ja opetan teille, mitä teidän on tehtävä.

4:16 Ja hän on puhuva sinun puolestasi kansalle; niin hän on oleva sinulla suuna, ja sinä olet oleva hänellä Jumalana.

4:17 Ja ota käteesi tämä sauva, jolla olet tekevä nuo tunnusteot.

4:18 Niin Mooses tuli takaisin appensa Jetron luo ja sanoi hänelle: Anna minun mennä takaisin veljieni tykö Egyptiin, katsomaan, ovatko he vielä elossa. Jetro sanoi Moosekselle: Mene rauhassa.

4:19 Ja Herra sanoi Moosekselle Midianissa: Mene takaisin Egyptiin, sillä kaikki ne ovat kuolleet, jotka väijyivät sinun henkeäsi.

4:20 Niin Mooses otti vaimonsa ja poikansa ja pani heidät aasin selkään ja palasi Egyptin maahan; ja Mooses otti käteensä Jumalan sauvan.

4:21 Ja Herra sanoi Moosekselle: Kun tulet takaisin Egyptiin, niin katso, että teet faraon edessä kaikki ne ihmeet, jotka minä olen pannut sinun käteesi. Mutta minä paadutan hänen sydämensä, niin että hän ei päästä kansaa.

4:22 Sano silloin faraolle: Näin sanoo

luonut ihmisen suun? Eli kuka on tehnyt mykän taikka kuuron, eli näkevän taikka sokian? Enkö minä \Herra\ (ole niitä tehnyt)?

4:12 Mene siis nyt, minä olen sinun suussas, ja opetan sinua, mitä sinun puhuman pitää.

4:13 Moses sanoi: Ah Herra, lähetä, jonkas tahdot lähettää.

4:14 Niin \Herra\ vihastui suuresti Moseksen päälle, ja sanoi: enkö minä tunne Aaronia sinun veljeäs, Levin suvusta, että hän on puhelias? Ja katso, hän tulee sinua vastaan, ja koska hän näkee sinun, niin hän iloitsee sydämestänsä.

4:15 Sinun pitää puhuman hänelle, ja paneman sanat hänen suuhunsa; ja minä olen sinun ja hänen suunsa kanssa, ja opetan teitä, mitä teidän pitää tekemän.

4:16 Ja hänen pitää puhuman sinun puolestas kansalle. Hänen pitää oleman sinun suunas, ja sinun pitää oleman hänelle Jumalana.

4:17 Ja ota tämä sauva kätees, jolla sinun pitää tekemän ihmeitä.

4:18 Niin Moses läksi sieltä, ja tuli jällensä appensa Jetron tykö, ja sanoi hänelle: annas minun mennä, että minä palajaisin veljeini tykö, jotka ovat Egyptissä, ja näkisin heitä, jos he vielä elävät. Ja Jetro sanoi Mosekselle: mene rauhassa.

4:19 Ja \Herra\ sanoi Mosekselle Midianissa: mene ja palaja Egyptiin; sillä ne kaikki ovat kuolleet, jotka sinun henkes perään seisoivat.

4:20 Ja Moses otti emäntänsä ja poikansa, ja pani ne aasin päälle, ja palasi Egyptiin; ja otti Jumalan sauvan käteensä.

4:21 Ja \Herra\ sanoi Mosekselle: katso, koskas tulet Egyptiin jällensä, että teet kaikki ne ihmeet Pharaon edessä, jotka minä olen antanut sinun kätees. Ja minä paadutan hänen sydämensä, ja ei hän päästä kansaa.

4:22 Ja sinun pitää sanoman Pharaolle: näin

Herra: Israel on minun esikoispoikani;

4:23 sentähden minä sanon sinulle: Päästä minun poikani palvelemaan minua. Mutta jos kieltäydyt päästämästä häntä, niin katso, minä tapan sinun esikoispoikasi.

4:24 Ja matkan varrella yöpaikassa tapahtui, että Herra kävi hänen kimppuunsa ja tahtoi surmata hänet.

4:25 Silloin Sippora otti terävän kiven ja leikkasi pois poikansa esinahan, kosketti sillä Moosesta alhaalta ja sanoi: Sinä olet minun veriylkäni.

4:26 Niin hän jätti hänet rauhaan. Silloin Sippora sanoi: Veriylkä ympärileikkauksen kautta.

4:27 Ja Herra sanoi Aaronille: Mene Moosesta vastaan erämaahan. Ja hän meni ja kohtasi hänet Jumalan vuorella ja suuteli häntä.

4:28 Ja Mooses kertoi Aaronille kaikki, mitä Herra oli puhunut lähettäessään hänet, ja kaikki ne tunnusteot, jotka hän oli käsenyt hänen tehdä.

4:29 Niin Mooses ja Aaron menivät ja kokosivat kaikki israelilaisten vanhimmat.

4:30 Ja Aaron puhui kaikki, mitä Herra oli Moosekselle sanonut, ja Mooses teki tunnusteot kansan silmien edessä.

4:31 Ja kansa uskoi. Ja kun he kuulivat, että Herra oli pitänyt huolta israelilaisista ja nähnyt heidän kurjuutensa, kumartuivat he maahan ja rukoilivat.

5 LUKU

5:1 Senjälkeen Mooses ja Aaron menivät ja sanoivat faraolle: Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Päästä minun kansani viettämään minulle juhlaa erämaassa.

5:2 Mutta farao vastasi: Kuka on Herra, jota minun pitäisi kuulla ja päästää Israel? Minä en tunne Herraa enkä päästä Israelia.

5:3 Niin he sanoivat: Hebrealaisten Jumala on kohdannut meitä. Anna siis meidän

sanoo \Herra\: Israel on minun poikani, minun esikoiseni.

4:23 Ja minä käsken sinulle: päästä minun poikani palvelemaan minua, ja jos et sinä tahdo häntä päästää, katso, minä tapan sinun poikas, sinun esikoises.

4:24 Ja koska hän oli tiellä majassa, tuli \Herra\ häntä vastaan, ja tahtoi hänen tappa.

4:25 Niin Zippora otti kiven, ja ympärileikkasi poikansa esinahan, ja rupesi hänen jalkoihinsa, ja sanoi: sinä olet minulle veriylkä.

4:26 Niin hän luopui hänestä. Mutta sanoi: veriylkä ympärileikkauksen tähden.

4:27 Ja \Herra\ sanoi Aaronille: mene Mosesta vastaan korpeen. Ja hän meni, ja tuli häntä vastaan Jumalan vuorella, ja antoi hänen suuta.

4:28 Ja Moses ilmoitti Aaronille kaikki \Herran\ sanat, jotka hänen lähetti, ja kaikki ihmeet, jotka hän hänet käsenyt oli.

4:29 Niin meni Moses ja Aaron, ja kokosivat kaikki Israelin lasten vanhimmat.

4:30 Ja Aaron puhui kaikki ne sanat, jotka \Herra\ Mosekselle puhunut oli, ja teki ihmeitä kansan edessä.

4:31 Ja kansa uskoi. Ja kuin he kuulivat, että \Herra\ oli etsinyt Israelin lapsia, nähnyt myös heidän ahdistuksensa, lankesivat he maahan ja rukoilivat.

5 LUKU

5:1 Sitte menivät Moses ja Aaron Pharaon tykö, ja sanoivat: näin sanoo \Herra\ Israelin Jumala: päästä minun kansani pitämään minulle juhlaa korvessa.

5:2 Pharao vastasi: kuka on \Herra\, jonka ääntä minun pitäis kuuleman, ja päästämän Israelin? En minä siitä \Herrasta\ mitään tiedä, enkä päästä Israelia.

5:3 Ja he sanoivat: Heprealainen Jumala on kohdannut meitä; anna siis nyt meidän

mennä kolmen päivän matka erämaahan uhraamaan Herralle, Jumalallemme, ettei hän rankaisisi meitä rutolla tai miekalla.

5:4 Mutta Egyptin kuningas vastasi heille: Miksi te, Mooses ja Aaron, pidätätte kansaa työnteosta? Menkää töihinne.

5:5 Ja farao sanoi vielä: Katsokaa, liian paljon on muutenkin joutoväkeä maassa, ja te tahdotte saattaa heidät kulkemaan työttöminä.

5:6 Ja farao antoi sinä päivänä käskyn kansan työnteettäjille ja päällysmiehille, sanoen:

5:7 Älkää enää antako kansalle olkia tiilien tekemistä varten niinkuin ennen; he menkööt itse ja kootkoot itselleen oljet.

5:8 Pankaa kuitenkin heidän tehtäväkseen sama tiilimäärä, jonka he ennenkin ovat tehneet, siitä mitään vähentämättä; sillä he ovat laiskoja, sentähden he huutavat näin: Menkäämme uhraamaan Jumalallemme!

5:9 Pantakoon miehille raskasta työtä, että heillä olisi siinä tekemistä ja että he eivät kuuntelisi valhepuheita.

5:10 Niin kansan työnteettäjät ja päällysmiehet menivät ja sanoivat kansalle: Näin sanoo farao: Minä en anna teille enää olkia.

5:11 Menkää itse ja hankkikaa itsellenne olkia, mistä vain löydätte, mutta työstänne ei vähennetä mitään.

5:12 Niin kansa hajosi pitkin Egyptin maata keräämään pehkuja olkien asemesta.

5:13 Ja työnteettäjät ahdistivat heitä sanoen: Tehkää työnne valmiiksi, kunkin päivän määrä päivälleen, niinkuin silloinkin, kun saitte olkia.

5:14 Ja israelilaisten päällysmiehiä, joita faraon työnteettäjät olivat heille asettaneet, piestiin, ja heille sanottiin: Miksi ette ole eilen ettekä tänään suorittaneet tähänastista määräänne tiilien teossa?

mennä kolmen päivän matka korpeen uhraamaan \Herralle\ meidän Jumalallemme, ettei hän rutolla miekalla meidän päällemme tulis.

5:4 Niin Egyptin kuningas sanoi heille: miksi te, Moses ja Aaron, pidätte kansan heidän työstänsä? Menkää teidän työhönne.

5:5 Pharao sanoi vielä: katso, ilmankin on kansaa paljo maalla, ja te vielä nyt tahdotte heitä joutilaaksi saattaa heidän töistänsä.

5:6 Sentähden käski Pharao sinä päivänä kansan teettäjille ja heidän haltioillensa, sanoen:

5:7 Ei teidän pidä tästälähin olkia antaman kansalle tiilejä tehdä niinkuin ennen; menkään he itse ja kootkaan itsellensä olkia.

5:8 Kuitenkin se tiililuku, jonka he tekivät tähän asti, laskekaat heidän päällensä, ja älkää siitä vähentäkö; sillä he ovat joutilasna, sentähden he huutavat, sanoen: me tahdomme mennä uhraamaan meidän Jumalallemme.

5:9 Rasitettakoon kansa työllä, että heillä olisi kyllä tekemistä, eikä luottaisi valhepuheisiin.

5:10 Niin kansan teettäjät ja heidän haltiansa menivät ja puhuivat kansalle, sanoen: näin sanoo Pharao: en minä tahdo teille olkia antaa.

5:11 Menkää itse kokoomaan teillenne olkia kusta ikänänsä te löydätte; mutta teidän työstänne ei pidä mitään vähennettämän.

5:12 Niin kansa hajotti itsensä koko Egyptin maan ympärinsä hakemaan heillensä sänkiä, että heillä olkia olisi.

5:13 Ja teettäjät vaativat heitä, sanoen: täyttäkää teidän päivätyönne, niinkuin silloinkin, koska teillä olkia oli.

5:14 Ja Israelin lasten haltiat, jotka Pharaon teettäjät heidän päällensä asettaneet olivat, piestiin ja sanottiin heille: miksi ette eilen eikä tänäpäpä täyttäneet teidän määrättyä päivätyötänne tiilein tekemisessä, niinkuin ennenkin.

5:15 Niin israelilaisten päällysmiehet menivät ja valittivat faraolle, sanoen: Minkätähden teet näin palvelijoillesi?

5:16 Olkia palvelijoillesi ei anneta, mutta kuitenkin sanotaan meille: Tehkää tiilet. Ja katso, palvelijoitasi piestään, vaikka vika on sinun oman väkesi.

5:17 Mutta hän sanoi: Te olette laiskoja, laiskoja olette; sentähden te sanotte: Menkäämme uhraamaan Herralle.

5:18 Menkää vain työhönne. Olkia ei teille anneta, mutta määrätty luku tiiliä on teidän hankittava.

5:19 Niin israelilaisten päällysmiehet huomasiivat joutuneensa ahtaalle, kun heille sanottiin: Ette saa mitään tiililuvun vähennystä kunkin päivän määrästä.

5:20 Ja kun he lähtivät faraon luota, kohtasivat he Mooseksen ja Aaronin, jotka odottivat heitä,

5:21 ja he sanoivat näille: Herra kostakoon teille ja tuomitkoon teidät; sillä te olette saattaneet meidät faraon ja hänen palvelijainsa vihoihin ja antaneet heidän käteensä miekan, meille surmaks.

5:22 Silloin Mooses palasi Herran tykö ja sanoi: Herra, miksi olet tehnyt niin pahoin tälle kansalle? Miksi olet lähettänyt minut?

5:23 Sillä siitä asti, kun minä menin faraon tykö puhumaan sinun nimessäsi, hän on tehnyt pahaa tälle kansalle, etkä sinä suinkaan ole kansaasi vapahtanut.

6 LUKU

6:1 Mutta Herra vastasi Moosekselle: Nyt saat nähdä, mitä minä faraolle teen; sillä väkevän käden pakottamana hän on päästävä heidät, ja väkevän käden pakottamana hän on ajava heidät maastansa.

6:2 Ja Jumala puhui Moosekselle ja sanoi hänelle: Minä olen Herra.

6:3 Ja minä olen ilmestynyt Aabrahamille, lisakille ja Jaakobille Jumalana Kaikkivaltiaana, mutta nimelläni Herra en

5:15 Niin Israelin lasten haltiat menivät ja huusivat Pharaon tykö, sanoen: miksis näin teet palvelioilles?

5:16 Ei anneta sinun palvelioilles olkia, ja he sanovat meille: tehkää tiilit, ja katso, sinun palvelias piestään, ja sinun kansalles nuhde on.

5:17 Ja hän sanoi: te olette joutilaat, joutilaat te olette, sentähden te sanotte: menkäämme ja uhratkaamme \Herralle\.

5:18 Niin menkää nyt, ja tehkää työtä. Olkia ei pidä teille annettaman; mutta tiililuvun pitää teidän kuitenkin antaman.

5:19 Niin Israelin lasten haltiat näkivät itsensä olevan ahdistuksessa, sillä (heille) sanottiin: ei teidän pidä vähentämän teidän tiileistänne, kunkin päivän määrästä.

5:20 Ja he kohtasivat Moseksen ja Aaronin, jotka seisovivat heitä vastassa, kuin he läksivät Pharaon tyköä.

5:21 Joille he sanoivat: \Herra\ nähköön teitä ja tuomitkoon; sillä te olette tehneet meidän haisevaiseksi Pharaon edessä, ja hänen palveliainsa edessä, että te olette miekan antaneet heidän käteensä, surmata meitä.

5:22 Moses palasi \Herran\ tykö, ja sanoi: Herra miksis niin pahasti teet tätä kansaa vastaan? Miksis olet minut tänne lähettänyt?

5:23 Sillä sitte kuin minä menin Pharaon tykö, puhuttelemaan häntä sinun nimees, on hän pahoin tehnyt tälle kansalle; ja et sinä ollenkaan ole pelastanut sinun kansaas.

6 LUKU

6:1 Niin sanoi myös \Herra\ Moosekselle: nyt pitää sinun näkemän, mitä minä Pharaolle teen; sillä hänen pitää heitä päästämän väkevän käden kautta, ja hänen myös pitää väkevän käden kautta heitä ajaman ulos maaltansa.

6:2 Ja Jumala puhui Moosekselle, ja sanoi hänelle: Minä (olen) \Herra\,

6:3 Ja olen näkynyt Abrahamille, Isaakille ja Jakobille kaikkivaltiasna Jumalana. Mutta minun nimessäni \Herra\, en ole minä tuttu

minä ole tehnyt itseäni heille tunnetuksi.

6:4 Ja minä tein myös liittoni heidän kanssansa, antaakseni heille Kanaanin maan, sen maan, jossa he muukalaisina asuivat.

6:5 Ja nyt minä olen kuullut israelilaisten vaikeroimisen, kun egyptiläiset pitävät heitä orjantyydyssä, ja olen muistanut liittoni.

6:6 Sano sentähden israelilaisille: Minä olen Herra, ja minä vien teidät pois egyptiläisten siron alta ja vapautan teidät orjuudesta ja pelastan teidät ojennetulla käsivarrella ja suurilla rangaistustuomioilla.

6:7 Niin minä otan teidät kansakseni ja olen teidän Jumalanne; ja te tulette tietämään, että minä olen Herra, teidän Jumalanne, joka vien teidät pois egyptiläisten siron alta.

6:8 Ja minä johdatan teidät siihen maahan, jonka minä olen kättä kohottaen luvannut antaa Aabrahamille, lisakille ja Jaakobille; ja sen minä annan teille omaksi. Minä olen Herra.

6:9 Ja Mooses puhui näin israelilaisille; mutta he eivät kuulleet Moosesta tuskaantumisensa ja raskaan orjuutensa tähden.

6:10 Sitten Herra puhui Moosekselle ja sanoi:

6:11 Mene ja sano faraolle, Egyptin kuninkaalle, että hän päästää israelilaiset maastansa.

6:12 Mutta Mooses puhui Herran edessä ja sanoi: Katso, israelilaiset eivät kuulleet minua; kuinka sitten farao kuulisi minua, joka olen huuliltani ympärileikkaamaton?

6:13 Mutta Herra puhui Moosekselle ja Aaronille ja käski heitä menemään israelilaisten ja faraon, Egyptin kuninkaan, tykö ja viemään israelilaiset pois Egyptin maasta.

6:14 Nämä ovat heidän perhekuntainsa päämiehet: Ruubenin, Israelin esikoisen, pojat olivat Hanok ja Pallu, Hesron ja

heiltä.

6:4 Ja minä tein myös minun liittoni heidän kanssansa, antaakseni heille Kanaanin maan, heidän vaelluksensa maan, jossa he ovat muukalaiset olleet.

6:5 Ja minä olen myös kuullut Israelin lasten huokauksen, joita Egyptiläiset orjuudella vaivaavat, ja olen minun liittoni muistanut.

6:6 Sentähden sano Israelin lapsille: minä olen \Herra\, ja minä johdatan teitä Egyptin kuorman alta, ja pelastan teitä orjuudestanne, ja vapahdan teitä ojetulla käsivarrella ja suurella oikeudella.

6:7 Ja otan teitä minun kansakseni, ja olen teidän Jumalanne, että te tietäisitte, että minä olen teidän Jumalanne, joka teitä johdatan ulos Egyptin orjuudesta.

6:8 Ja vien teitä sille maalle, jonka ylitse minä nostin minun käteni antaakseni sen Abrahamille, Isaakille ja Jakobille; sen minä tahdon antaa teille omaksi: minä \Herra\.

6:9 Näin puhui Moses Israelin lapsille; vaan ei he kuulleet Mosesta henkensä ahdistuksen ja raskaan orjuutensa tähden.

6:10 Silloin puhui \Herra\ Mosekselle, sanoen:

6:11 Mene ja puhu Pharaolle Egyptin kuninkaalle, että hän päästäis Israelin lapset hänen maaltansa.

6:12 Mutta Moses puhui \Herran\ edessä, sanoen: katso Israelin lapset ei kuulleet minua, kuinkasta Pharao kuulisi minua, ja minulla on myös ympärileikkaamattomat huulet?

6:13 Niin puhui \Herra\ Mosekselle ja Aaronille, ja käski heitä Israelin lasten ja Pharaon Egyptin kuninkaan tykö, johdattamaan Israelin lapsia ulos Egyptin maalta.

6:14 Nämä olivat heidän isänsä huonetten päät. Rubenin Israelin esikoisen lapset: Hanok ja Pallu, Hetsron ja Karmi: nämä ovat

Karmi. Nämä ovat Ruubenin sukukunnat.

6:15 Simeonin pojat olivat Jemuel, Jaamin, Oohad, Jaakin, Soohar ja Saul, kanaanilaisen vaimon poika. Nämä ovat Simeonin sukukunnat.

6:16 Ja nämä ovat Leevin poikien nimet heidän polveutumisensa mukaan: Geerson, Kehat ja Merari. Ja Leevin elinaika oli sata kolmekymmentä seitsemän vuotta.

6:17 Geersonin pojat olivat Libni ja Siimei, sukujensa mukaan.

6:18 Kehatin pojat olivat Amram, Jishar, Hebron ja Ussiel. Ja Kehatin elinaika oli sata kolmekymmentä kolme vuotta.

6:19 Merarin pojat olivat Mahli ja Muusi. Nämä ovat Leevin suvut polveutumisensa mukaan.

6:20 Mutta Amram otti isänsä sisaren Jookebedin vaimokseen, ja tämä synnytti hänelle Aaronin ja Mooseksen. Ja Amramin elinaika oli sata kolmekymmentä seitsemän vuotta.

6:21 Jisharin pojat olivat Koorah, Nefeg ja Sikri.

6:22 Ussielin pojat olivat Miisael, Elsafan ja Sitri.

6:23 Ja Aaron otti vaimoksensa Eliseban, Amminadabin tyttären, Nahsonin sisaren, ja tämä synnytti hänelle Naadabin, Abihun, Eleasarin ja litamarin.

6:24 Koorahin pojat olivat Assir, Elkana ja Abiasaf. Nämä ovat koorahilaisten suvut.

6:25 Ja Eleasar, Aaronin poika, otti itsellensä vaimon Puutielin tyttäristä, ja tämä synnytti hänelle Piinehaan. Nämä ovat leeviläisten perhekuntien päämiehet heidän sukujensa mukaan.

6:26 Nämä olivat Aaron ja Mooses, joille Herra sanoi: Viekää israelilaiset joukkoinensa pois Egyptin maasta.

6:27 Nämä puhuivat faraolle, Egyptin kuninkaalle, että he aikoivat viedä israelilaiset pois Egyptistä, nimittäin Mooses ja Aaron.

6:28 Ja niihin aikoihin, kun Herra puhui

Rubenin sukukunnat.

6:15 Ja Simeonin lapset: Jemuel, Jamin, Ohad, Jakin, Zoar ja Saul, sen Kanaanean vaimon poika: nämät ovat Simeonin sukukunnat.

6:16 Ja nämät ovat Levin lasten nimet heidän sukukunnissansa: Gerson, Kahat ja Merari: Mutta Levin elämän vuodet olivat sata ja seitsemänjättäkymmentä ajastaikaa.

6:17 Gersonin lapset: Libni ja Simein heidän sukukunnissansa.

6:18 Kahatin lapset: Amram, Jesear, Hebro ja Usiel. Mutta Kahatin elämän vuodet olivat sata ja kolmenjättäkymmentä ajastaikaa.

6:19 Ja Merarin pojat: Maheli ja Musi: nämät ovat Levin sukukunnat heidän polvisuvussansa.

6:20 Ja Amram otti isänsä sisaren Jokebetin emännäksensä, joka synnytti hänelle Aaronin ja Mooseksen. Ja Amramin elämän vuodet olivat sata ja seitsemänjättäkymmentä ajastaikaa.

6:21 Ja Jetsearin lapset: Kora, Nepheg ja Sikri.

6:22 Ja Usielin lapset: Misael, Eltsaphan ja Sitri.

6:23 Aaron otti itsellensä emännän Elitseban, Aminadabin tyttären, Nahassonin sisaren, joka hänelle synnytti Nadabin, Abihun, Eleatsarin ja Itamarin.

6:24 Ja Koran lapset: Assir, Elkana ja Abiasaph: nämät ovat Koralaisten sukukunnat.

6:25 Mutta Eleatsar Aaronin poika otti itsellensä Putielin tyttäristä emännän, joka synnytti hänelle Pinehaan. Nämä ovat Leviläisten isäin päät heidän sukukunnissansa.

6:26 Nämä ovat Aaron ja Mooses, joille \Herra\ sanoi: johdattakaat ulos Israelin lapset Egyptin maalta joukkoinensa.

6:27 Nämä ovat ne, jotka puhuivat Pharaon Egyptin kuninkaan kanssa, että heidän piti johdattaman ulos Israelin lapset Egyptistä: nämät ovat Mooses ja Aaron.

6:28 Ja sinä päivänä puhui \Herra\

Moosekselle Egyptin maassa,
6:29 puhui Herra Moosekselle näin: Minä olen Herra. Sano faraolle, Egyptin kuninkaalle, kaikki, mitä minä sinulle puhun.
6:30 Mutta Mooses vastasi Herran edessä: Katso, minä olen huuliltani ympärileikkaamaton, kuinka siis farao kuulisi minua?

7 LUKU

7:1 Mutta Herra sanoi Moosekselle: Katso, minä asetan sinut jumalaksi faraolle, ja veljesi Aaron on oleva sinun profeettasi.
7:2 Puhu kaikki, mitä minä sinun käsken puhua; ja Aaron, sinun veljesi, puhukoon faraolle, että hän päästää israelilaiset maastansa.
7:3 Mutta minä paadutan faraon sydämen ja teen monta tunnustekoa ja ihmettä Egyptin maassa.
7:4 Ja farao ei kuule teitä, mutta minä asetan käteni Egyptiä vastaan ja vien pois joukkoni, kansani, israelilaiset, Egyptin maasta, toimittaen suuret rangaistustuomiot.
7:5 Ja egyptiläiset tulevat tietämään, että minä olen Herra, kun minä ojennan käteni Egyptin yli ja vien pois israelilaiset heidän keskeltänsä.
7:6 Ja Mooses ja Aaron tekivät, niinkuin Herra oli heitä käsenyt; niin he tekivät.
7:7 Mutta Mooses oli kahdeksankymmenen vuoden vanha ja Aaron kahdeksankymmenen kolmen vuoden vanha, kun he puhuivat faraon kanssa.
7:8 Ja Herra puhui Moosekselle ja Aaronille ja sanoi:
7:9 Kun farao puhuu teille ja sanoo: Tehkää jokin ihmetyö, niin sano sinä Aaronille: Ota sauvasi ja heitä se faraon eteen, niin se muuttuu käärmeeksi.
7:10 Niin Mooses ja Aaron menivät faraon tykö ja tekivät, niinkuin Herra oli käsenyt. Aaron heitti sauvansa faraon ja hänen palvelijainsa eteen, ja se muuttui

Moseksen kanssa Egyptin maalla,
6:29 Ja sanoi hänelle: Minä olen \Herra\
puhu Pharaolle Egyptin kuninkaalle kaikki, mitä minä sinulle puhun.
6:30 Niin vastasi Moses \Herralles\
katso, minä olen ympärileikkaamaton huulilta, kuinkasta Pharao minua kuulee?

7 LUKU

7:1 Ja \Herra\
sanoi Mosekselle: katso, minä olen asettanut sinun Pharaon Jumalaksi. Ja veljes Aaron pitää oleman sinun prophetas.
7:2 Sinun pitää puhuman kaikki, mitä minä käsken sinulle, vaan Aaron sinun veljes pitää sen puhuman Pharaolle: että hän päästäis Israelin lapset maaltansa.
7:3 Mutta minä tahdon paaduttaa Pharaon sydämen, ja tehdä monta minun ihmettäni ja tunnustähteäni Egyptin maalla.
7:4 Ja ei Pharao kuule teitä; ja minä tahdon osoittaa minun käteni Egyptissä, ja johdatan ulos minun joukkoni, minun kansani Israelin lapset Egyptin maalta suurella oikeudella.
7:5 Ja Egyptiläisten pitää tietämän, että minä olen \Herra\
ojetessani kättäni Egyptin ylitse, ja johdattaissani ulos Israelin lapset heidän keskeltänsä.
7:6 Moses ja Aaron tekivät niinkuin \Herra\
oli heille käsenyt.
7:7 Ja Moses oli kahdeksankymmenen ajastaikainen, ja Aaron kolmen ajastaikainen yhdeksättäkymmentä, koska he puhuivat Pharaon kanssa.
7:8 Ja \Herra\
puhui Mosekselle ja Aaronille, sanoen:
7:9 Koska Pharao puhuu teille, sanoen: osoittakaat teidän ihmeenne. Niin sinun pitää sanoman Aaronille: ota sauvas, ja heitä Pharaon eteen, ja se tulee kärmeeksi.
7:10 Niin Moses ja Aaron menivät Pharaon tykö, ja tekivät niinkuin \Herra\
oli käsenyt. Ja Aaron heitti sauvansa Pharaon ja hänen palveliainsa eteen, ja se tuli kärmeeksi.

käärmeeksi.

7:11 Ja faraokin kutsui maansa viisaat ja velhot; ja nämä Egyptin tietäjät tekivät samoin taioillansa:

7:12 he heittivät kukin sauvansa maahan, ja ne muuttuivat käärmeiksi. Mutta Aaronin sauva nieli heidän sauvansa.

7:13 Ja faraon sydän paatui, eikä hän kuullut heitä, niinkuin Herra oli sanonutkin.

7:14 Sitten Herra sanoi Moosekselle: Faraon sydän on kovettunut, hän kieltäytyy päästämästä kansaa.

7:15 Mene faraon tykö huomenaamuna, kun hän menee veden luo, ja seisahdu hänen tielleen Niilivirran partaalle. Ja ota käteesi se sauva, joka oli muuttunut käärmeeksi,

7:16 ja sano hänelle: Herra, hebrealaisten Jumala, on lähettänyt minut sinun luoksesi ja käskenyt sanoa: Päästä minun kansani palvelemaan minua erämaassa. Mutta katso, sinä et ole totellut tähän asti.

7:17 Sentähden Herra sanoo näin: Tästä olet tunteva, että minä olen Herra: katso, minä lyön sauvalla, joka on kädessäni, virran veteen, ja se muuttuu vereksi.

7:18 Ja kalat virrassa kuolevat, ja virta rupeaa haisemaan, niin että egyptiläisiä inhottaa juoda vettä virrasta.

7:19 Ja Herra sanoi Moosekselle: Sano Aaronille: Ota sauvasi ja ojenna kätesi Egyptin vetten yli, sen jokien, kanavien ja lammikkojen yli ja kaikkien niiden paikkojen yli, joihin on vettä kokoontunut, niin ne muuttuvat vereksi. Ja verta on oleva Egyptin maassa kaikkialla, sekä puuastioissa että kiviastioissa.

7:20 Ja Mooses ja Aaron tekivät, niinkuin Herra oli käskenyt. Hän kohotti sauvan ja löi Niilivirran veteen faraon ja hänen palvelijainsa nähden; ja kaikki vesi, joka virrassa oli, muuttui vereksi.

7:21 Ja kalat virrassa kuolivat, ja virta haisi, niin että egyptiläiset eivät saattaneet

7:11 Niin Pharaon myös kutsui tietäjät ja noidat, ja Egyptin noidat tekivät myös niin noitumisillansa.

7:12 Ja itsekukin heistä heitti sauvansa maahan, ja ne tulivat kärmeiksi. Mutta Aaronin sauva nieli heidän sauvansa.

7:13 Niin Pharaon sydän paatui, eikä myös kuullut heitä: niinkuin \Herra\ oli sanonut.

7:14 Ja \Herra\ sanoi Mosekselle: Pharaon sydän on kovettunut, ja ei tahdo päästää kansaa.

7:15 Mene Pharaon tykö varhain aamulla, katso, hän kävelee vetten tykönä, ja seiso häntä vastassa virran reunalla, ja se sauva, joka oli kärmeeksi muuttunut, ota sinun kätees.

7:16 Ja sano hänelle: \Herra\ Hebrealaisten Jumala on minun lähettänyt sinun tykö, sanoen: laske minun kansani palvelemaan minua korvessa; ja katso, et ole sinä kuullut tähän asti.

7:17 Sentähden sanoo \Herra\ näin: tästä pitää sinun tunteman minun olevan \Herran\: katso, minä lyön tällä sauvalla, joka on minun kädessäni, veteen, joka virrassa on, ja sen pitää muuttuman vereksi,

7:18 Niin että kalat, jotka virrassa ovat, pitää kuoleman, ja virran pitää haiseman, ja Egyptiläiset pitää kyylymän, koska he juovat vettä virrasta.

7:19 Ja \Herra\ sanoi Mosekselle: sano Aaronille: ota sauvas, ja ojenna kätes Egyptin vetten ylitse, ja heidän virtainsa ylitse, ja heidän jokeinsa ylitse, ja heidän järveinsä ylitse, ja kaikkein heidän vesilammikkoinsa ylitse, ja ne pitää tuleman vereksi, ja pitää oleman veri koko Egyptin maassa, sekä puuastioissa että myös kiviastioissa.

7:20 Niin Moses ja Aaron tekivät niinkuin \Herra\ oli käskenyt, ja hän nosti sauvan ja löi veteen, joka virrassa oli, Pharaon ja hänen palveliainsa edessä: ja kaikki vedet, jotka olivat virrassa, muuttuivat vereksi.

7:21 Ja kala, jotka olivat virrassa, kuolivat, ja virta haisi, niin ettei Egyptiläiset saaneet

juoda vettä virrasta; ja verta oli kaikkialla Egyptin maassa.

7:22 Mutta Egyptin tietäjät tekivät samoin taioillansa. Ja faraon sydän paatui, eikä hän kuullut heitä, niinkuin Herra oli sanonutkin.

7:23 Ja farao kääntyi ja palasi kotiinsa eikä välittänyt tästäkään.

7:24 Mutta kaikki egyptiläiset kaivoivat Niilivirran ympäriltä vettä juodaksensa; sillä he eivät voineet juoda virran vettä.

7:25 Ja näin oli kulunut seitsemän päivää siitä, kun Herra oli lyönyt Niilivirtaa.

8 LUKU

8:1 Sitten Herra sanoi Moosekselle: Mene faraon luo ja sano hänelle: Näin sanoo Herra: Päästä minun kansani palvelemaan minua.

8:2 Mutta jos kieltäydyt päästämästä heitä, niin katso, minä rankaisen koko sinun maatasi sammakoilla.

8:3 Ja Niilivirta on vilisevä sammakoita, ja ne nousevat maalle ja tulevat sinun taloosi ja makuuhuoneeseesi ja vuoteeseesi, sekä sinun palvelijaisi taloihin ja kansasi sekaan, sinun leivinuuneihisi ja taikinakaukaloihisi.

8:4 Jopa sinun ja sinun kansasi ja kaikkien sinun palvelijaisi päälle hyppii sammakoita.

8:5 Ja Herra sanoi Moosekselle: Sano Aaronille: Ojenna kätesi sauvoinensa jokien, kanavien ja lammikkojen yli ja nostata sammakoita Egyptin maahan.

8:6 Niin Aaron ojensi kätensä Egyptin vetten yli, ja sammakoita nousi, ja ne peittivät Egyptin maan.

8:7 Ja tietäjät tekivät samoin taioillansa ja nostattivat sammakoita Egyptin maahan.

8:8 Niin farao kutsui Mooseksen ja Aaronin ja sanoi: Rukoilkaa Herraa, että hän ottaisi pois sammakot vaivaamasta minua ja

juoda vettä virrasta. Ja veri oli koko Egyptin maalla.

7:22 Egyptin noidat tekivät myös niin noituuksillansa. Mutta Pharaon sydän paatui, ja ei kuullut heitä: niinkuin \Herra\ sanonut oli.

7:23 Ja Pharao käänsi itsensä ja palasi kotiansa, ja ei pannut sitäkään sydämeensä.

7:24 Mutta kaikki Egyptiläiset kaivoivat virran ympärillä vettä juodaksensa; sillä ei he saaneet juoda virran vesistä.

7:25 Ja se oli täyttä seitsemän päivää, sittenkuin \Herra\ oli lyönyt virran.

8 LUKU

8:1 Ja \Herra\ sanoi Mosekselle: mene Pharaon tykö, ja sano hänelle: näin sanoo \Herra\; päästä minun kansani palvelemaan minua.

8:2 Vaan jos et sinä tahdo päästää; katso, niin minä rankaisen kaikki sinun maas ääret sammakoilla.

8:3 Niin että virran pitää kuohuman sammakoista, ja ne pitää astuman ylös, ja tuleman sinun huoneesees, ja sinun lepokammioos, ja sinun vuoteesees, niin myös sinun palveliais huoneesen, ja sinun kansas sekaan, ja sinun pätsiis, sinun taikina-astioihis;

8:4 Ja sinun päälles, ja sinun kansas ja kaikkein sinun palveliais päälle, pitää sammakot hyppelemän.

8:5 Ja \Herra\ sanoi Mosekselle: sanos Aaronille: ojenna kätes sauvoinensa virtain, jokein ja järvein ylitse, ja anna sammakot nousta ylitse koko Egyptin maan.

8:6 Ja Aaron ojensi kätensä Egyptin vetten ylitse; ja sammakot tulivat sieltä ylös, ja peittivät koko Egyptin maan.

8:7 Tekivät myös noidat niin noituuksillansa: ja antoivat sammakot tulla Egyptin maan ylitse.

8:8 Niin Pharao kutsui Moseksen ja Aaronin, ja sanoi: rukoilkaat \Herraa\, että hän ottaisi pois sammakot minulta ja minun kansaltani;

minun kansaani, niin minä päästän kansan uhraamaan Herralle.

8:9 Mooses sanoi faraolle: Suvaitse määrätä minulle aika, jonka kuluessa minun on rukoiltava, sinun itsesi, sinun palvelijaisi ja kansasi puolesta, sammakot hävitettäviksi luotasi ja taloistasi, niin että niitä jää ainoastaan Niilivirtaan.

8:10 Hän vastasi: Huomiseksi. Niin Mooses sanoi: Tapahtukoon, niinkuin sanoit, tietääksesi, ettei kukaan ole niinkuin Herra, meidän Jumalamme.

8:11 Sammakot katoavat luotasi ja taloistasi ja sinun palvelijaisi ja kansasi luota, ja niitä jää ainoastaan Niilivirtaan.

8:12 Niin Mooses ja Aaron lähtivät faraon luota. Ja Mooses huusi Herran puoleen sammakkojen tähden, jotka hän oli pannut faraon vaivaksi.

8:13 Ja Herra teki Mooseksen sanan mukaan: sammakot kuolivat huoneista, pihoilta ja kedoilta.

8:14 Ja he kokosivat niitä läjittäin, ja maa rupesi haisemaan.

8:15 Mutta kun farao näki päässeensä hengähtämään, kovensi hän sydämensä eikä kuullut heitä, niinkuin Herra oli sanonutkin.

8:16 Sitten Herra sanoi Moosekselle: Sano Aaronille: Ojenna sauvasi ja lyö maan tomua, niin siitä tulee sääskiä koko Egyptin maahan.

8:17 Ja he tekivät niin: Aaron ojensi kätensä ja sauvansa ja löi maan tomua; niin sääsket ahdistivat ihmisiä ja karjaa. Kaikki maan tomu muuttui sääskiksi koko Egyptin maassa.

8:18 Ja tietäjät tekivät samoin taioillansa saadakseen sääskiä syntymään, mutta he eivät voineet. Ja sääsket ahdistivat ihmisiä ja karjaa.

8:19 Niin tietäjät sanoivat faraolle: Tämä on Jumalan sormi. Mutta faraon sydän paatui, eikä hän kuullut heitä, niinkuin Herra oli sanonutkin.

niin minä päästän kansan uhraamaan \Herralle\.

8:9 Moses sanoi: pidä sinä se kunnia, (että määrää) koska minun pitää rukoileman edestä, ja palveliais ja kansas edestä, että sammakot pitäis hukutettaman sinulta, ja sinun huoneistas, ainoastansa virtaan jäämän.

8:10 Hän sanoi: huomenna. Hän vastasi: olkoon sanas jälkeen, että tietäisit, ettei yksikään ole niinkuin \Herra\, meidän Jumalamme.

8:11 Silloin sammakot pitää otettaman pois sinulta, ja sinun huoneistas, ja sinun palvelioiltas, ja sinun kansaltas, ainoastansa virtaan jäämän.

8:12 Niin Moses ja Aaron läksivät Pharaon tyköä: ja Moses huusi \Herran\ tykö sammakkoin tähden, jotka hän Pharaon päälle pannut oli.

8:13 Ja \Herra\ teki Moseksen sanan jälkeen: ja sammakot kuolivat huoneista, kylistä ja kedoilta.

8:14 Ja he heittivät ne suuriin roukkioihin, ja maa haisi siitä.

8:15 Kun Pharao näki levon saaneensa, paadutti hän sydämensä, ja ei kuullut heitä: niinkuin \Herra\ sanonut oli.

8:16 Ja \Herra\ sanoi Mosekselle: sano Aaronille: ojenna sauvas, ja lyö maan tomuun, että se tulis täiksi koko Egyptin maassa.

8:17 Ja he tekivät niin: ja Aaron ojensi kätensä sauvoinensa, ja löi maan tomua, ja täit tulivat ihmisiin ja eläimiin: ja kaikki maan tomu muuttui täiksi koko Egyptin maassa.

8:18 Tekivät myös noidat noituuksillansa niin, täitä matkaan saattaaksensa; vaan ei he taitaneet. Ja täit olivat ihmisissä ja eläimissä.

8:19 Niin sanoivat noidat Pharaolle: tämä on Jumalan sormi. Mutta Pharaon sydän paatui, ja ei kuullut heitä: niinkuin \Herra\ sanonut oli.

8:20 Ja Herra sanoi Moosekselle: Astu huomenna varhain faraon eteen, kun hän menee veden luo, ja sano hänelle: Näin sanoo Herra: Päästä minun kansani palvelemaan minua.

8:21 Sillä jos et päästä minun kansaani, niin katso, minä lähetän paarmoja sinun, sinun palvelijaisi ja sinun kansasi kimppuun ja sinun taloihisi, niin että egyptiläisten talot, jopa se maa, jonka päällä ne ovat, tulevat paarmoja täyteen.

8:22 Mutta minä erotan sinä päivänä Goosenin maan, jossa minun kansani asuu, ettei sinne paarmoja tule, tietääksesi, että minä olen maan Herra.

8:23 Näin minä panen pelastuksen erottamaan oman kansani sinun kansastasi. Huomenna on tämä ihme tapahtuva.

8:24 Ja Herra teki niin: paarmoja tuli suuret parvet faraon ja hänen palvelijainsa taloihin; ja paarmat tulivat maan turmioksi koko Egyptin maassa.

8:25 Niin farao kutsutti Mooseksen ja Aaronin ja sanoi: Menkää ja uhratkaa Jumalallenne tässä maassa.

8:26 Mutta Mooses sanoi: Ei sovi niin tehdä; sillä me uhraamme Herralle, Jumalallemme, sellaista, joka on egyptiläisille kauhistus. Jos me nyt uhraamme egyptiläisten nähden sellaista, joka on heille kauhistus, niin eivätkö he kivitä meitä?

8:27 Salli meidän mennä kolmen päivän matka erämaahan uhraamaan Herralle, Jumalallemme, niinkuin hän on meille sanonut.

8:28 Farao sanoi: Minä päästän teidät uhraamaan Herralle, Jumalallenne, erämaassa; älkää vain menkö kovin kauas. Rukoilkaa minun puolestani.

8:29 Niin Mooses sanoi: Katso, kun olen lähtenyt sinun luotasi, rukoilen minä Herraa, ja paarmat häviävät pois huomenna faraolta, hänen palvelijoiltansa ja hänen kansaltaan. Älköön vain farao enää pettäkö,

8:20 Ja \Herra\ sanoi Mosekselle: nouse huomenna varhain, ja seiso Pharaon edessä; katso, hän menee vetten tykö, ja sano hänelle: näin sanoo \Herra\: päästä minun kansani palvelemaan minua.

8:21 Sillä jos et sinä päästä minun kansaani; katso, niin minä tahdon lähettää sinulle, ja sinun palvelioilles, ja sinun kansalles, ja sinun huoneisiis kaikkinaiset turilaat, niin että kaikki huoneet Egyptissä täytetään turilaista, niin myös se maa jonka päällä he ovat.

8:22 Ja minä tahdon eroittaa sinä päivänä Gosenin maan, jossa minun kansani asuu, ettei siinä yhtään turilasta pidä oleman: ettäs tietäisit minun olevan \Herran\ koko maan keskellä.

8:23 Ja minä panen lunastuksen minun ja sinun kansas välille. Huomenna pitää tämän ihmeen tapahtuman.

8:24 Ja \Herra\ teki niin. Ja tuli paljo turilaita Pharaon huoneesen, ja hänen palveliainsa huoneisiin, ja koko Egyptin maalle; ja maa turmeltiin turilailta.

8:25 Niin kutsui Pharao Moseksen ja Aaronin, ja sanoi: menkää ja uhratkaa teidän Jumalallenne tällä maalla.

8:26 Moses sanoi: ei sovi niin tehdä; sillä me uhraisimme \Herralle\ meidän Jumalallemme Egyptiläisten kauhistuksen: katso, jos me Egyptin maan kauhistukset uhraisimme heidän edessänsä, eikö he meitä kivittäisi?

8:27 Kolmen päiväkunnan matkan menemme me korpeen, ja uhraamme \Herralle\ meidän Jumalallemme, niinkuin hän on meille sanonut.

8:28 Pharao sanoi: minä päästän teidät, että te uhraisitte \Herralle\ teidän Jumalallenne korvessa, ainoastansa ettette kauvas menisi; rukoilkaat minun edestäni.

8:29 Moses sanoi: Katso, kuin minä menen sinun tyköäs, niin minä rukoilen \Herraa\, että turilaat otettaisiin pois Pharaolta, ja hänen palvelijoiltansa, ja hänen kansaltansa huomenna: ainoastansa älä minua enää

niin ettei hän päästäkään kansaa uhraamaan Herralle.

8:30 Ja Mooses lähti faraon luota ja rukoili Herraa.

8:31 Ja Herra teki, niinkuin Mooses oli sanonut: hän vapautti faraon, hänen palvelijansa ja hänen kansansa paarmoista, niin ettei niitä jäänyt ainoatakaan.

8:32 Mutta farao kovensi sydämensä tälläkin kerralla eikä päästänyt kansaa.

9 LUKU

9:1 Sitten Herra sanoi Moosekselle: Mene faraon tykö ja puhu hänelle: Näin sanoo Herra, hebrealaisten Jumala: Päästä minun kansani palvelemaan minua.

9:2 Sillä jos kieltäydyt päästämästä heitä ja vielä pidätät heitä,

9:3 niin katso, Herran käsi on lyövä sinun karjaasi, joka on kedolla, hevosia, aaseja, kameleita, nautoja ja lampaista ylen ankaralla ruttotaudilla.

9:4 Mutta Herra on tekevä erotuksen israelilaisten karjan ja egyptiläisten karjan välillä, niin ettei mitään kuole siitä, mikä on israelilaisten omaa.

9:5 Ja Herra asetti määrätyn ajan ja sanoi: Huomenna on Herra tekevä niin tässä maassa.

9:6 Ja seuraavana päivänä Herra teki niin, ja kaikki Egyptin karja kuoli; mutta israelilaisten karjasta ei kuollut ainoatakaan.

9:7 Ja kun farao lähetti tiedustelemaan, niin katso, israelilaisten karjasta ei ollut kuollut ainoatakaan. Mutta faraon sydän kovettui, eikä hän päästänyt kansaa.

9:8 Sitten Herra sanoi Moosekselle ja Aaronille: Ottakaa kahmalonne täyteen pätsin nokea, ja Mooses viskatkoon sen taivasta kohti faraon silmien edessä,

9:9 niin se muuttuu tomuksi, joka peittää koko Egyptin maan, ja siitä tulee ihmisiin ja karjaan märkäpaiseita kaikkialla Egyptin maassa.

viettele, niin ettes päästä kansaa uhraamaan \Herralle\.

8:30 Ja Moses läksi Pharaon tyköä, ja rukoili \Herraa\.

8:31 Ja \Herra\ teki niinkuin Moses sanonut oli: ja otti turilaat Pharaolta ja hänen palvelioitansa, ja hänen kansaltansa pois, niin ettei yhtäkään jäänyt.

8:32 Mutta Pharao paadutti sydämensä vielä nyt tälläkin haavaa ja ei päästänyt kansaa.

9 LUKU

9:1 Niin \Herra\ sanoi Mosekselle mene Pharaon tykö, ja sano hänelle: näin sanoo \Herra\ Hebrealaisten Jumala: päästä minun kansani palvelemaan minua.

9:2 Vaan jolles päästä, mutta vielä pidätät heitä:

9:3 Katso, \Herran\ käsi on sinun karjas päällä, jotka ovat kedolla, hevosten päällä, aasein päällä, kamelein päällä, härkäin päällä, lammasten päällä, sangen raskaan ruttotaudin kanssa.

9:4 Ja \Herra\ on eroittava Israelin karjan Egyptin karjasta, niin ettei mitään kuole kaikesta kuin Israelin lapsilla on.

9:5 Ja \Herra\ määräsi ajan, sanoen: tämän \Herra\ tekee huomenna maassa.

9:6 Ja \Herra\ teki niin toisna päivänä, ja kaikki Egyptin karja kuoli: vaan Israelin lasten karjasta ei yhtäkään kuollut.

9:7 Niin Pharao lähetti (tiedustelemaan) ja katso, ei ollut Israelin karjasta yhtäkään kuollut. Mutta Pharaon sydän paatui, ja ei päästänyt kansaa.

9:8 Ja \Herra\ sanoi Mosekselle ja Aaronille: ottakaat kätenne täyteen toton nokea, ja Moses paiskatkaan sen taivaasen päin Pharaon edessä.

9:9 Ja pitää tuleman tomuksi koko Egyptin maan päälle, ja pitää oleman ihmisten ja karjan päällä märkäpäistä punottavaiset paisumat koko Egyptin maalla.

9:10 Ja he ottivat pätsin nokea ja astuivat faraon eteen, ja Mooses viskasi sen taivasta kohti; niin märkäpaiseita tuli ihmisiin ja karjaan.

9:11 Eivätkä tietäjätäkään voineet pitää puoliaan Moosesta vastaan paiseiden tähden, sillä paiseita oli tietäjissä samoin kuin kaikissa muissakin egyptiläisissä.

9:12 Mutta Herra paadutti faraon sydämen, niin ettei hän kuullut heitä, niinkuin Herra oli sanonutkin Moosekselle.

9:13 Sitten Herra sanoi Moosekselle: Astu huomenaamuna varhain faraon eteen ja sano hänelle: Näin sanoo Herra, hebrealaisten Jumala: Päästä minun kansani palvelemaan minua.

9:14 Muutoin minä tällä kertaa lähetän kaikki vitsaukseni vaivaamaan sinua itseäsi, sinun palvelijoitasi ja kansaasi, tietääksesi, ettei ketään ole minun vertaistani koko maan päällä.

9:15 Sillä minä olisin jo ojentanut käteni ja lyönyt sinua ja sinun kansaasi ruttotaudilla, niin että olisit kokonaan hävinnyt maan päältä,

9:16 mutta juuri sitä varten minä olen antanut sinun säilyä, että näyttäisin sinulle voimani ja että minun nimeni julistettaisiin kaiken maan päällä.

9:17 Jos sinä vielä estät minun kansaani etkä päästä heitä,

9:18 niin katso, huomenna tähän aikaan minä annan tulla ylen ankaran raesateen, jonka kaltaista ei ole Egyptissä ollut siitä päivästä saakka, jona sen perustus pantiin, aina tähän asti.

9:19 Lähetä siis nyt saattamaan suojaan karjasi ja kaikki, mitä sinulla on kedolla. Sillä kaikki ihmiset ja karja, jotka ovat kedolla ja joita ei ole korjattu kotiin, joutuvat raesateen alle ja kuolevat.

9:20 Se faraon palvelijoista, joka pelkäsi Herran sanaa, toimitti silloin palvelijansa ja karjansa huoneiden suojaan;

9:21 mutta joka ei välittänyt Herran sanasta, se jätti palvelijansa ja karjansa

9:10 Ja he ottivat nokea totosta, ja seisoivat Pharaon edessä, ja Moses paiskasi sen taivaasen päin: niin tulivat märkäpäistä punottavaiset paisumat ihmisiin ja karjaan.

9:11 Niin ettei noidatkaan saaneet seisoa Moseksen edessä paisumain tähden: sillä paisumat olivat niin noitain päällä, kuin kaikkien Egyptiläisten.

9:12 Mutta \Herra\ paadutti Pharaon sydämen, ja ei hän kuullut heitä: niinkuin \Herra\ Mosekselle sanonut oli.

9:13 Niin sanoi \Herra\ Mosekselle: nouse huomenna varhain, ja seiso Pharaon edessä, ja sano hänelle: Näin sanoo \Herra\ Hebrealaisten Jumala: päästä minun kansani palvelemaan minua.

9:14 Muutoin minä tällä haavaa lähetän kaikki minun rangaistukseni sinun sydämees, ja sinun palveliaisi, ja sinun kansas päälle, tietääkses, ettei kaikessa maassa ole minun vertaani;

9:15 Sillä minä olisin nyt jo ojentanut käteni, ja lyönyt sinun ja sinun kansas ruttotaudilla: että sinun olis täytynyt hukkuu maan päältä.

9:16 Mutta tosin sentähden olen minä sinun antanut seisoa, että minä osoittaisin sinulle minun voimani, ja että minun nimeni julistettaisiin kaikessa maassa.

9:17 Ja vieläkos nyt ylennät itses minun kansani päälle, etkä päästä heitä:

9:18 Katso, huomenna tällä ajalla annan minä sangen suuria rakeita sataa, jonka kaltaisia ei ole ollut Egyptissä, hamasta siitä päivästä kuin se perustettu on, niin tähän asti.

9:19 Lähetä siis nyt ja korjaa sinun karjas ja kaikki mitä sinulla on kedolla; sillä kaikki ihmiset ja karja kuin kedolla löydetään, ja ei ole korjatut huoneesen, niiden päälle lankeevat rakeet ja heidän pitää kuoleman.

9:20 Joka Pharaon palvelioista pelkäsi \Herran\ sanaa, se palveliansa ja karjansa huoneesen korjasi,

9:21 Vaan jonka sydän ei totellut \Herran\ sanaa, se jätti kedolle palveliansa ja karjansa.

kedolle.

9:22 Ja Herra sanoi Moosekselle: Ojenna kätesi taivasta kohti, niin raesade kohtaa koko Egyptin maata, ihmisiä, karjaa ja kaikkia kedon kasveja Egyptin maassa.

9:23 Niin Mooses ojensi sauvansa taivasta kohti, ja Herra antoi jylistä ja lähetti rakeita, ja tulta iski maahan. Näin Herra antoi sataa rakeita yli Egyptin maan.

9:24 Ja rakeita tuli, ja tulta leimahteli rakeiden keskellä. Raesade oli ylen ankara, niin ettei sellainen ollut kohdannut koko Egyptin maata siitä ajasta saakka, jolloin se tuli asutuksi.

9:25 Ja rakeet löivät maahan kaikkialla Egyptin maassa kaiken, mitä kedolla oli, sekä ihmiset että karjan; ja rakeet tuhosivat kaikki maan kasvit ja pirstoivat kaikki kedon puut.

9:26 Ainoastaan Goosenin maata, jossa israelilaiset olivat, ei raesade kohdannut.

9:27 Niin farao kutsutti Mooseksen ja Aaronin ja sanoi heille: Minä olen tehnyt syntiä tällä kertaa. Herra on oikeassa, mutta minä ja minun kansani olemme väärässä.

9:28 Rukoilkaa Herraa, sillä jo on meillä kyllin Jumalan jylinää ja rakeita. Minä päästän teidät, eikä teidän tarvitse enää viipyä.

9:29 Mooses vastasi hänelle: Kun lähden kaupungista, niin minä ojennan käteni Herran puoleen, ja jylinä lakkaa eikä rakeita enää tule, tietääksesi, että maa on Herran.

9:30 Mutta et sinä eivätkä sinun palvelijasi, sen kyllä tiedän, vielä nytkään pelkää Herraa Jumalaa.

9:31 Niin pellava ja ohra tuhoutuivat, sillä ohra oli tähkällä ja pellava kukalla;

9:32 mutta nisu ja kolmitahkoinen vehnä eivät turmeltuneet, sillä ne tuleentuvat myöhemmin.

9:22 Niin sanoi \Herra\ Mosekselle: ojenna kätes taivaasen päin, että rakeita satais koko Egyptin maan päälle: ihmisten päälle, karjan päälle, ja kaikkein päälle, mitä kedolla vihottaa Egyptin maalla.

9:23 Niin ojensi Moses sauvansa taivaasen päin, että \Herra\ antais jylistä ja rakeita sataa, ja että pitkäisen tuli leimahtelis maan päälle; ja \Herra\ antoi sataa rakeita Egyptin maan päälle,

9:24 Että rakeet ja tuli sekaisin maahan lankesivat, niin raskaasti, ettei ikänänsä senkaltaista kaikessa Egyptin maassa tapahtunut ollut, siitä ajasta kuin kansa siinä asumaan rupesi.

9:25 Ja rakeet löivät koko Egyptin maalla kaikki kuin kedolla olivat, sekä ihmiset että karjan: niin myös koko maan vihannan löivät rakeet kaikki, myös puut kedolla särkivät rikki.

9:26 Ainoasti Gosenin maakunnassa, jossa Israelin lapset olivat, ei rakeita ollut.

9:27 Niin lähetti Pharao ja kutsui Moseksen ja Aaronin, ja sanoi heille: minä olen tällä haavalla pahoin tehnyt; \Herra\ on vanhurskas, vaan minä ja minun kansani olemme jumalattomat.

9:28 Sentähden rukoilkaat \Herraa\, että jo kyllä olis, ja että Jumalan jylinä ja rakeet lakkaisivat: niin minä päästän teidät, eikä teidän pidä enempi täällä viipymän.

9:29 Ja Moses sanoi hänelle: koska minä lähden kaupungista, niin minä ojennan käteni \Herran\ tykö: niin jylinä lakkaa ja rakeita ei pidä enempi oleman, ettäs tietäisit maan olevan \Herran\.

9:30 Mutta et sinä ja sinun palvelias, minä kyllä tiedän, vielä nytkään pelkää \Herraa\ Jumalaa.

9:31 Niin pellavat ja ohrat maahan lyötiin; sillä ohra oli tähkäpäällä ja pellava oli kulkulla.

9:32 Mutta nisu ja kaura ei turmeltuneet, sillä ne olivat hiljakylvöt.

9:33 Ja Mooses lähti faraon luota, ulos kaupungista, ja ojensi kätensä Herran puoleen; ja jylinä ja rakeet lakkasivat, eikä sade enää vuotanut maahan.

9:34 Kun farao näki, että sade, rakeet ja jylinä lakkasivat, teki hän yhä edelleen syntiä ja kovensi sydämensä, sekä hän että hänen palvelijansa.

9:35 Niin faraon sydän paatui, eikä hän päästänyt israelilaisia, niinkuin Herra oli Mooseksen kautta sanonutkin.

10 LUKU

10:1 Sitten Herra sanoi Moosekselle: Mene faraon tykö, sillä minä olen koventanut hänen sydämensä ja hänen palvelijainsa sydämet, että tekisin nämä tunnustekoni heidän keskellensä

10:2 ja että sinä kertoisit lapsillesi ja lastesi lapsille, mitä minä olen tehnyt egyptiläisille, ja minun tunnustekoni, jotka olen tehnyt heidän keskellensä, tietääksenne, että minä olen Herra.

10:3 Niin Mooses ja Aaron menivät faraon tykö ja sanoivat hänelle: Näin sanoo Herra, hebrealaisten Jumala: Kuinka kauan sinä kieltäydyt nöyrymästä minun edessäni? Päästä minun kansani palvelemaan minua.

10:4 Sillä jos sinä kieltäydyt päästämästä minun kansaani, niin katso, minä annan huomenna tulla sinun maahasi heinäsiirakoja.

10:5 Ja ne peittävät maan pinnan, niin ettei maata näy, ja ne syövät tähteet siitä, mikä teille rakeilta pelastui ja jäi, ja ne syövät kaikki teidän puunne, jotka kedolla kasvavat.

10:6 Ja ne täyttävät sinun talosi ja kaikkien sinun palvelijaisi talot ja kaikkien egyptiläisten talot, niin ettei sinun isäsi eivätkä esi-isäsi ole sellaista nähneet siitä päivästä, jona tulivat maailmaan, hamaan tähän päivään asti. Ja hän kääntyi ja lähti pois faraon luota.

10:7 Mutta faraon palvelijat sanoivat hänelle: Kuinka kauan tämä mies on oleva

9:33 Niin Moses meni ulos kaupungista Pharaon tyköä, ja ojensi kätensä \Herran\ tykö; ja jylinä ja rakeet lakkasivat, ja sade ei enempi vuodatettu maan päälle.

9:34 Koska Pharao näki, että sade, ja rakeet, ja jylinät lakkasivat, teki hän vielä enemmän pahaa, ja paadutti sydämensä, sekä hän että hänen palveliansa.

9:35 Niin paatui Pharaon sydän, ja ei päästänyt Israelin lapsia: niinkuin \Herra\ Mooseksen kautta sanonut oli.

10 LUKU

10:1 Ja \Herra\ sanoi Moosekselle: mene Pharaon tykö; sillä minä paadutin hänen ja hänen palveliainsa sydämet, tehdäkseni nämät minun ihmeeni heidän seassansa.

10:2 Ja että sinä ilmoittaisit sinun lastes, ja sinun lastes lasten korviin, mitä minä tehnyt olen Egyptissä, ja minun ihmeeni, jotka minä tein heidän seassansa, että te tietäisitte, että minä olen \Herra\.

10:3 Niin menivät Moses ja Aaron Pharaon tykö, ja sanoivat hänelle: näin sanoo \Herra\ Hebrealaisten Jumala: kuinka kauan et sinä tahdo nöyryyttää itsiäs minun edessäni? Päästä minun kansani palvelemaan minua;

10:4 Sillä jos sinä estelet päästää minun kansani; katso, niin minä huomenna tuotan heinäsiirakat kaikkiin sinun maas ääriin,

10:5 Niin että heidän pitää peittämän maan, niin ettei maa pidä näkymän; ja heidän pitää syömän tähteet, mitkä teille on jääneet rakeilta, ja pitää syömän kaikki vihottavaiset puut teidän kedollanne,

10:6 Ja täyttämän sinun huonees, ja kaikkein sinun palveliais huoneet, ja koko Egyptin huoneet; jonka kaltaisia sinun isäs ja isäis-isät ei nähneet ole, siitä päivästä kuin he maan päällä olleet ovat tähän päivään asti. Ja hän käänsi itsensä ja meni ulos Pharaon tyköä.

10:7 Niin sanoivat Pharaon palveliat hänelle: kuinka kauvan pitää hänen oleman meille

meille paulaksi? Päästä miehet palvelemaan Herraa, heidän Jumalaansa. Etkö vieläkään ymmärrä, että Egypti joutuu perikatoon?

10:8 Niin Mooses ja Aaron tuotiin takaisin faraon eteen. Ja tämä sanoi heille: Menkää ja palvelkaa Herraa, Jumalaanne. Vaan ketkä menevät?

10:9 Mooses vastasi: Me menemme, nuoret ja vanhat, me menemme poikinemme ja tyttärimemme, lammastemme ja karjoinemme; sillä meillä on Herran juhla.

10:10 Niin hän sanoi heille: Olkoon vain Herra teidän kanssanne, kunhan minä ensin päästän teidät ja teidän vaimonne ja lapsenne. Katsokaa, teillä on paha mielessä.

10:11 Siitä ei tule mitään. Mutta menkää te, miehet, ja palvelkaa Herraa, sillä sitä hän te olette pyytäneetkin. Ja heidät ajettiin pois faraon edestä.

10:12 Ja Herra sanoi Moosekselle: Ojenna kätesi Egyptin maan yli ja tuo tänne heinäsiirakat; tulkoon niitä Egyptin maahan, ja syökööt ne kaikki maan kasvit, kaikki, mitä rakeilta on jäänyt.

10:13 Niin Mooses ojensi sauvansa Egyptin maan yli, ja Herra antoi itätuulen puhaltamaan yli maan koko sen päivän ja koko yön; kun aamu tuli, toi itätuuli heinäsiirakat mukanaan.

10:14 Ja heinäsiirakkoja tuli koko Egyptin maahan, ja ne laskeutuivat ylen suurina laumoina koko Egyptin alueelle; niin paljon ei heinäsiirakkoja ollut koskaan sitä ennen tullut eikä sen jälkeen tule.

10:15 Ne peittivät koko maan pinnan, niin että maa tuli mustaksi; ja ne söivät kaikki maan kasvit ja kaikki puiden hedelmät, jotka olivat rakeilta säilyneet. Niin ei jäänyt mitään vihantaa jäljelle puihin eikä kedon kasveihin koko Egyptin maassa.

10:16 Silloin farao kutsutti kiiruusti Mooseksen ja Aaronin ja sanoi: Minä olen rikkonut Herraa, teidän Jumalaanne, ja teitä vastaan.

10:17 Anna nyt anteeksi minun rikkomukseni vielä tämä kerta, ja rukoilkaa

paulaksi? Päästä kansa palvelemaan \Herraa\ Jumalaansa: etkös vielä tiedä Egyptiä hävitetyksi?

10:8 Niin Moses ja Aaron palautettiin jälleensä Pharaon tykö, joka sanoi heille: menkää ja palvelkaat \Herraa\ teidän Jumalaanne; vaan kutka ne ovat jotka menevät?

10:9 Ja Moses sanoi: me menemme meidän nuorten ja vanhain kanssa, poikinemme ja tyttärimemme, lammastemme ja karjamme kanssa; sillä meillä on \Herran\ juhla.

10:10 Ja hän sanoi heille: ikään niin, olkoon \Herra\ teidän kanssanne. Pitäiskö minun päästämisen teidät ja teidän lapsenne? Katsokaat, jollei teillä jotakin pahaa sydämessänne ole?

10:11 Ei niin, mutta menkää te miehet ja palvelkaat \Herraa\; sillä sitä te olette pyytäneetkin. Ja he ajoivat heidät pois Pharaon edestä.

10:12 Niin sanoi \Herra\ Moosekselle: ojenna kätesi Egyptin maan ylitse heinäsiirakkain tähden, että he tulisivat Egyptin maan päälle, ja söisivät kaiken maan vihannon, kaikki mitä rakeilta jäänyt on.

10:13 Moses ojensi sauvansa Egyptin maan ylitse, ja \Herra\ antoi tulla itätuulen sille maalle kaiken sen päivän ja kaiken sen yön; ja aamulla nosti itätuuli heinäsiirakat.

10:14 Ja tulivat heinäsiirakat koko Egyptin maan päälle, laskivat itsensä joka paikkaan Egyptin maalle, niin epäluokuiset, ettei heidän kaltaisiansa heinäsiirakkoja ennen ollut, eikä tästedes tule.

10:15 Ja he peittivät kaiken maan, ja maa tuli mustaksi. Ja söivät kaikki maan vihannon, ja kaikki puiden hedelmät kuin jääneet olivat rakeilta, ja ei jäänyt ensinkään viheriäistä puihin ja kedon ruohoihin koko Egyptin maalla.

10:16 Niin kutsui Pharao kiiruusti Mooseksen ja Aaronin, ja sanoi: minä olen pahaa tehnyt \Herraa\ teidän Jumalaanne, ja teitä vastaan.

10:17 Niin anna nyt minulle anteeksi minun rikokseni vielä tällä erällä, ja rukoilkaat

Herraa, Jumalaanne, että hän poistaisi minulta ainakin tämän surman.

10:18 Niin hän lähti pois faraon luota ja rukoili Herraa.

10:19 Ja Herra käänsi tuulen hyvin kovaksi länsituuleksi; se vei heinäsiirakat mukanaan ja painoi ne Kaislamereen, niin ettei yhtäkään heinäsiirakkaa jäänyt koko Egyptin alueelle.

10:20 Mutta Herra paadutti faraon sydämen, niin ettei hän päästänyt israelilaisia.

10:21 Sitten Herra sanoi Moosekselle: Ojenna kätesi taivasta kohti, niin Egyptin maahan tulee sellainen pimeys, että siihen voi käsin tarttua.

10:22 Ja Mooses ojensi kätensä taivasta kohti, ja koko Egyptin maahan tuli synkeä pimeys kolmeksi päiväksi.

10:23 Ei kukaan voinut nähdä toistansa, eikä kukaan voinut liikkua paikaltansa kolmeen päivään. Mutta kaikilla israelilaisilla oli valoisata asuinpaikoissansa.

10:24 Niin farao kutsui Mooseksen ja sanoi: Menkää ja palvelkaa Herraa; ainoastaan lampaanne ja karjanne jääkööt tänne. Myöskin vaimonne ja lapsenne menkööt teidän mukanne.

10:25 Mutta Mooses sanoi: Sinun on annettava mukaamme myös teurasuhrit ja polttouhrit, uhrataksemme niitä Herralle, Jumalallemme.

10:26 Karjammekin täytyy tulla meidän kanssamme, ei sorkkaakaan saa jäädä, sillä siitä meidän on otettava uhrit palvellaksemme Herraa, Jumalaamme, emmekä itsekään tiedä, ennenkuin tulemme sinne, mitä meidän on uhrattava palvellessamme Herraa.

10:27 Mutta Herra paadutti faraon sydämen, niin että hän ei tahtonut päästää heitä.

10:28 Ja farao sanoi hänelle: Mene pois luotani ja varo, ettet enää tule minun kasvojeni eteen; sillä sinä päivänä, jona tulet minun kasvojeni eteen, sinä olet

\Herraa\ teidän Jumalaanne, että hän ottais minulta pois vielä tämän kuoleman.

10:18 Ja hän meni pois Pharaon tyköä, ja rukoili \Herraa\.

10:19 Niin \Herra\ käänsi tuulen aivan tuimaksi länsituuleksi, ja nostatti heinäsiirakat ja heitti heidät Punaiseen mereen, niin ettei yhtäkään heinäsiirakkaa jäänyt koko Egyptin maan ääriin.

10:20 Mutta \Herra\ paadutti Pharaon sydämen, ja ei hän päästänyt Israelin lapsia.

10:21 Ja \Herra\ sanoi Moosekselle: ojenna kätes taivaaseen päin, että pimeys tulis Egyptin maan päälle, niin että pimeyteen ruveta taidettaisiin.

10:22 Ja Moses ojensi kätensä taivaaseen päin, niin tuli synkiä pimeys koko Egyptin maan päälle kolmeksi päiväksi.

10:23 Niin ettei toinen toistansa nähnyt, eikä myös noussut paikastansa kolmena päivänä. Mutta kaikilla Israelin lapsilla oli valkeus heidän asuinsioissansa.

10:24 Niin kutsui Pharao Mooseksen, ja sanoi: menkää ja palvelkaat \Herraa\; ainoastansa teidän lampaanne ja karjanne jääkään tänne: teidän lapsenne menkään myös teidän kanssanne.

10:25 Moses sanoi: sinun pitää myös salliman minun käsiini uhrini, ja polttouhrin, jota meidän pitää tekemän \Herralle\ meidän Jumalallemme.

10:26 Meidän karjamme pitää myös menemän meidän kanssamme, ja ei yhtäkään sorkkaa jäämän; sillä siitä meidän pitää ottaman ja tekemän palveluksen \Herralle\ meidän Jumalallemme: ja emme tiedä, millä me palvelemme \Herraa\, siihenasti kuin me sinne tulemme.

10:27 Mutta \Herra\ paadutti Pharaon sydämen, ja ei hän tahtonut päästää heitä.

10:28 Ja Pharao sanoi hänelle: mene pois minun tyköäni, ja karta ettes enempi silleen tule minun kasvojeni eteen; sillä jona päivänä sinä tulet minun eteeni, pitää sinun kuoleman.

kuoleva.

10:29 Mooses vastasi: Oikein sinä puhuit; minä en tule tämän jälkeen sinun kasvojesi eteen.

11 LUKU

11:1 Sitten Herra sanoi Moosekselle: Vielä yhden vitsauksen minä annan tulla faraolle ja Egyptiin; sen jälkeen hän päästää teidät täältä. Ja kun hän todella päästää teidät, niin hän ajamalla ajaa teidät täältä.

11:2 Puhu siis nyt kansalle, että he, jokainen mies ja jokainen vaimo, pyytävät lähimmäisiltänsä hopea- ja kultakaluja.

11:3 Ja Herra antoi kansan päästä egyptiläisten suosioon. Myöskin Mooses oli hyvin arvossapidetty mies Egyptin maassa, sekä faraon palvelijain että kansan silmissä.

11:4 Ja Mooses sanoi: Näin sanoo Herra: Puoliyön aikana minä lähden kulkemaan kautta Egyptin maan.

11:5 Ja kaikki esikoiset Egyptin maassa kuolevat, valtaistuimellansa istuvan faraon esikoisesta käsikiveä vääntävän orjattaren esikoiseen asti, ynnä kaikki karjan esikoiset.

11:6 Ja koko Egyptin maassa on oleva kova valitus, jonka kaltaista ei ole ollut eikä koskaan tule.

11:7 Mutta kenellekään israelilaiselle ei koirakaan ole muriseva, ei ihmiselle eikä eläimelle, tietääksesi, että Herra tekee erotuksen egyptiläisten ja Israelin välillä.

11:8 Ja kaikki nämä sinun palvelijasi tulevat minun luokseni, kumartavat minua ja sanovat: Mene pois, sinä ja kaikki kansa, joka sinua seuraa. Ja sen jälkeen minä menen. Ja niin hän lähti faraon luota vihasta hehkuen.

11:9 Mutta Herra sanoi Moosekselle: Farao ei kuule teitä, että paljon minun ihmeitäni tapahtuisi Egyptin maassa.

11:10 Ja Mooses ja Aaron tekivät kaikki nämä ihmeet faraon edessä; mutta Herra

10:29 Moses vastasi: niinkuin sinä sanonut olet, en tule minä enempi sinun kasvois eteen.

11 LUKU

11:1 Ja \Herra\ oli sanonut Mosekselle: vielä minä annan tulla yhden rangaistuksen Pharaolle ja Egyptiin, sitte hän päästää teidät täältä, ja koska hän teidät kokonansa päästää, niin hän ajain ajaa teidät täältä ulos.

11:2 Niin sano siis nyt kansalle: että joka mies anois lähimmäiseltänsä, ja jokainen vaimo lähimmäiseltänsä, hopia- ja kulta-astioita.

11:3 Sillä \Herra\ oli antanut armon kansalle Egyptiläisten edessä. Ja Moses oli sangen kuuluisa mies Egyptin maalla, Pharaon palveliain ja kansan edessä.

11:4 Ja Moses sanoi: näin sanoo \Herra\ : puoliyön aikaan minä vaellan Egyptin maan lävitse,

11:5 Ja jokainen esikoinen Egyptin maalla pitää kuoleman, Pharaon esikoisesta, joka hänen istuimellansa piti istuman, piian esikoiseen asti, joka myllyssä on, niin myös kaikkein eläinten esikoiset.

11:6 Ja suuren parun pitää oleman koko Egyptin maalla, jonkakaltaista ei ole ollut, eikä tuleman pidä.

11:7 Mutta kaikkein Israelin lasten seassa ei koirakaan kieltänsä värvättämän pidä ihmisiä taikka eläimiä vastaan: että te tietäisitte, kuinka \Herra\ eroittaa Egyptin ja Israelin.

11:8 Silloin kaikki nämät sinun palvelias pitää tuleman minun tyköni, ja kumartaman minua, sanoen: lähde ulos, sinä ja kaikki kansa, jotka sinun allas ovat, ja sitte minä lähden. Ja hän läksi Pharaon tyköä sangen vihoissansa.

11:9 Mutta \Herra\ oli sanonut Mosekselle: ei Pharao kuule teitä, että paljo minun ihmeitäni tapahtuis Egyptin maalla.

11:10 Ja Moses ja Aaron tekivät kaikki nämä ihmeet Pharaon edessä, vaan \Herra\

paadutti faraon sydämen, niin ettei hän päästänyt israelilaisia maastansa.

12 LUKU

12:1 Ja Herra puhui Moosekselle ja Aaronille Egyptin maassa sanoen:

12:2 Tämä kuukausi olkoon teillä kuukausista ensimmäinen; siitä alottakaa vuoden kuukaudet.

12:3 Puhukaa koko Israelin kansalle ja sanokaa: Tämän kuun kymmenentenä päivänä ottakoon kukin perheenisäntä itsellensä karitsan, yhden karitsan joka perhekuntaa kohti.

12:4 Mutta jos perhe on liian pieni koko karitsaa syömään, niin ottakoon lähimmän naapurinsa kanssa yhteisen karitsan, henkilöluvun mukaan. Karitsaa kohti laskekaa niin monta, että voivat sen syödä.

12:5 Ja karitsanne olkoon virheetön, vuoden vanha urospuoli; lampaista tai vuohista se ottakaa.

12:6 Ja pitäkää se tallella neljänteentoista päivään tätä kuuta; silloin Israelin koko seurakunta teurastakoon sen iltahämärässä.

12:7 Ja he ottakoot sen verta ja sivelkoot sillä molemmat pihtipielet ja ovenpäällisen niissä taloissa, joissa he sitä syövät.

12:8 Ja he syökoot lihan samana yönä; tulesa paistettuna, happamattoman leivän ja katkerain yrttien kanssa he sen syökoot.

12:9 Älkää syökö siitä mitään raakana tai vedessä keitettynä, vaan tulesa paistettuna päineen, jalkoineen ja sisälmyksineen.

12:10 Älkää jättäkö siitä mitään huomenamuksi; mutta jos jotakin siitä jäisi huomenamuksi, niin polttakaa se tulesa.

12:11 Ja syökää se näin: kupeet vyötettyinä, kengät jalassanne ja sauva kädessänne; ja syökää se kiiruusti. Tämä on pääsiäinen Herran kunniaksi.

12:12 Sillä minä kuljen sinä yönä kautta

paadutti hänen sydämensä, ja ei hän päästänyt Israelin lapsia maaltansa.

12 LUKU

12:1 \Herra\ oli puhunut Mosekselle ja Aaronille Egyptin maalla, sanoen:

12:2 Tämä kuukausi pitää oleman teidän tykönänne ensimmäinen kuu; hänestä pitää teidän alkaman ajastajan kuukaudet.

12:3 Puhukaat koko Israelin seurakunnalle, sanoen: kymmenentenä päivänä tällä kuulla ottakaan itsekukin itsellensä karitsan, se joka perheen isäntä on, karitsan joka huoneelle;

12:4 Vaan jos yksi huone vähä on karitsaa syömään, niin ottakaan kylänsä miehen kansansa, joka likin hänen huonettansa on, että niin monta tulis, kuin voisivat karitsan syödä.

12:5 Ja sen karitsan pitää teille oleman virheettömän ajastaikaisen oinaan. Karitsoista eli vohlista pitää teidän sen ottaman.

12:6 Ja sen teidän pitää tallella pitämän neljänteentoistakymmenenteen päivään asti tätä kuuta, ja koko Israelin kansan kokous pitää sen teurastaman kahden ehtoon välillä.

12:7 Ja heidän pitää ottaman verestä, ja sivuman molemmat pihtipielet ja huonetten ovenpäällisen, joissa he sitä syövät.

12:8 Ja heidän pitää sinä yönä syömän lihaa tulella paistettua ja happamattomaa leipää; katkerain ruohoin kanssa pitää heidän sen syömän.

12:9 Ei teidän pidä sitä syömän uutena eikä vedellä keitettynä, mutta tulella paistettuna, pään, jalkain ja sisällysten kanssa.

12:10 Eikä teidän pidä jättämän mitään huomeneksi; ja jos jotakin jää huomeneksi, se tulella poltettakoon.

12:11 Mutta näin pitää teidän syömän sitä: teidän pitää oleman vyötetyt kupeista, ja kengät jalassanne, ja sauva kädessänne, ja pitää sen syömän niinkuin matkaan kiiruhtavaiset: se on \Herran\ pääsiäinen.

12:12 Sillä minä käyn sinä yönä Egyptin

Egyptin maan ja surmaan kaikki esikoiset Egyptin maassa, sekä ihmiset että eläimet, ja panen toimeen rangaistustuomion, jonka minä olen langettanut kaikista Egyptin jumalista. Minä olen Herra.

12:13 Ja veri on oleva merkki, teille suojelukseksi, taloissa, joissa olette; sillä kun minä näen veren, niin minä menen teidän ohitsenne, eikä rangaistus ole tuhoava teitä, kun minä rankaisen Egyptin maata.

12:14 Ja tämä päivä olkoon teille muistopäivä, ja viettäköö sitä Herran juhlanä; sukupolvesta sukupolveen viettäköö sitä ikuisena säädöksenä.

12:15 Seitsemän päivää syökää happamatonta leipää; jo ensimmäisenä päivänä korjatkaa pois hapan taikina taloistanne. Sillä jokainen, joka hapanta syö, ensimmäisestä päivästä seitsemänteen päivään asti, hävitettäköön Israelista.

12:16 Ensimmäisenä päivänä pitääkö pyhä kokous ja samoin myös seitsemäntenä päivänä pyhä kokous. Mitään työtä älköön tehtäkö niinä päivinä; ainoastaan se, mitä kukin tarvitsee ruuaksi, ainoastaan se valmistettakoon.

12:17 Ja pitääkö tätä happamattoman leivän juhlaa, sillä juuri sinä päivänä minä vein teidän joukkonne pois Egyptin maasta; sentähden pitääkö tätä päivää, sukupolvesta sukupolveen, ikuisena säädöksenä.

12:18 Ensimmäisessä kuussa, kuukauden neljäntenätoista päivänä, ehtoolla, syökää happamatonta leipää, ja niin tehkää aina saman kuun yhdennenkolmatta päivän ehtooseen asti.

12:19 Seitsemään päivään älköön hapanta taikinaa olko teidän taloissanne; sillä jokainen, joka hapanta leipää syö, hävitettäköön Israelin kansasta, olipa hän muukalainen tai maassa syntynyt.

12:20 Älkää syökö mitään hapanta, vaan

maan lävitse, ja lyön kaikki esikoiset Egyptin maalla, ihmisistä karjaan asti, ja annan tulla minun rangaistukseni kaikkein Egyptiläisten epäjumalain päälle: Minä \Herra\.

12:13 Ja veren pitää oleman teille merkiksi huoneissanne, kussa te olette, että koska minä näen, niin minä menen teidän ohitsenne: ja ei pidä teille tuleman se rangaistus kadottamaan teitä, koska minä lyön Egyptin maata.

12:14 Ja tämä päivä pitää oleman teille muistoksi, ja teidän pitää sen pyhittämän juhlaaksi \Herralles\; ijankaikkiseksi säädöksi teidän sukukunnissanne teidän sen pyhittämän pitää.

12:15 Seitsemän päivää pitää teidän syömän happamatointa leipää, nimittäin ensimmäisenä päivänä pitää teidän paneman pois happaman leivän teidän huoneissanne: sillä jokainen kuin hapointa leipää syö ensimmäisestä päivästä niin seitsemänteen päivään asti, hänen sielunsa pitää hukutettaman Israelista.

12:16 Ensimmäisenä päivänä on teillä pyhä kokous, ja myös seitsemäntenä päivänä on teillä pyhä kokous. Ei yhtäkään työtä pidä tehtämän niinä päivinä, mutta vaivoin mitä ruuksi tarvitaan jokaiselle hengelle, se ainoastansa tehkää.

12:17 Ja pitääköät happamattoman leivän juhlaa, sillä juuri sinä päivänä olen minä teidän joukkonne johdattanut Egyptin maalta: ja teidän pitää pitämän tämän päivän teidän sukukunnissanne ijankaikkiseksi säädöksi.

12:18 Neljäntenätoistakymmenentenä päivänä ensimmäisestä kuusta ehtoon pitää teidän syödä happamatointa leipää, hamaan ensimmäiseen päivään asti kolmattakymmentä siitä kuusta, ehtoon.

12:19 Niin ettei seitsemänä päivänä löydetä hapointa leipää teidän huoneissanne; sillä jokainen joka hapointa leipää syö, hänen sielunsa pitää hukutettaman Israelin joukosta, joko hän muukalainen on eli omainen.

12:20 Sentähden älkää ensinkään syökö

syökää happamatonta leipää, missä asuttekin.

12:21 Ja Mooses kutsui kaikki Israelin vanhimmat ja sanoi heille: Menkää ja ottakaa lammaskutakin perhekuntaanne kohti ja teurastakaa pääsiäislammasta.

12:22 Ja ottakaa isoppikimppu, kastakaa se vereen, joka on maljassa, ja sivelkää ovenpäällinen ja molemmat pihtipielet sillä verellä, joka on maljassa. Älköönkään kukaan mennä ulos talonsa ovesta ennen aamua.

12:23 Sillä Herra kulkee rankaisemassa egyptiläisiä; mutta kun Herra näkee veren ovenpäällisessä ja molemmissa pihtipielissä, menee hän sen oven ohi eikä salli tuhoajan tulla teidän taloihinne teitä vitsauksella lyömään.

12:24 Noudattakaa tätä; se olkoon ikuinen säädös sinulle ja sinun lapsillesi.

12:25 Ja kun te tulette siihen maahan, jonka Herra on teille antava, niinkuin hän on sanonut, niin noudattakaa näitä menoja.

12:26 Kun sitten lapsenne kysyvät teiltä: Mitä nämä menot merkitsevät?

12:27 niin vastatkaa: Tämä on pääsiäisuhri Herralle, joka meni israelilaisten talojen ohi Egyptissä, kun hän rankaisi egyptiläisiä, mutta säästi meidän kotimme. Silloin kansa kumartui maahan ja rukoili.

12:28 Ja israelilaiset menivät ja tekivät, niinkuin Herra oli Moosekselle ja Aaronille käskyn antanut; niin he tekivät.

12:29 Ja puoliyön aikana tapahtui, että Herra surmasi kaikki Egyptin maan esikoiset, valtaistuimellaan istuvan faraon esikoisesta vankikuopassa olevan vangin esikoiseen asti, ynnä kaikki karjan esikoiset.

12:30 Niin farao nousi sinä yönä ja kaikki hänen palvelijansa ynnä kaikki egyptiläiset, ja kova valitus oli Egyptissä; sillä ei ollut yhtään taloa, jossa ei ollut kuollutta.

12:31 Ja hän kutsutti yöllä Mooseksen ja Aaronin ja sanoi: Nouskaa ja menkää pois minun kansani joukosta, sekä te että

hapointa leipää; vaan happamatointa leipää syökäätkä kaikissa teidän asuinpaikoissanne.

12:21 Ja Mooses kutsui kaikki Israelin vanhimmat, ja sanoi heille: menkää ja ottakaa teille lampaita kukin perhekuntansa jälkeen, ja teurastakaa pääsiäiseksi.

12:22 Ja ottakaa side isoppia, ja kastakaa vereen, joka on maljassa, ja sivukaat sillä oven päällinen, ja molemmat pihtipielet: ja ei yksikään ihminen pidä menemään ulos huoneensa ovesta huomeniseen asti.

12:23 Sillä \Herra\ tahtoo käydä ohitse lyömään Egyptiläisiä: ja koska hän saa nähdä veren ovenpäällisessä ja molemmissa pihtipielissä, menee \Herra\ sen oven ohitse, ja ei salli hukuttajan tulla teidän huoneisiinne rankaisemaan.

12:24 Sentähden pidä tämä sääty sinulle ja sinun lapsillesi ijankaikkisesti.

12:25 Ja koska te tulette siihen maahan, jonka \Herra\ teille antava on, niinkuin hän sanonut on, niin pitäkäätkä tämä palvelus.

12:26 Ja koska teidän lapsenne sanovat teille: mikä palvelus tämä teillä on?

12:27 Niin teidän pitää sanoman: tämä on \Herran\ pääsiäisuhri, joka ohitse meni Israelin lasten huoneet Egyptissä, koska hän rankaisi Egyptiläisiä, ja meidän huoneemme vapahti: niin kansa maahan kumartain rukoili.

12:28 Ja Israelin lapset menivät ja tekivät niinkuin \Herra\ Moosekselle ja Aaronille käskentä oli.

12:29 Ja tapahtui puoliyön aikana, että \Herra\ löi kaikki esikoiset Egyptin maalla, Pharaon esikoisesta, joka hänen istuimellansa istuman piti, niin vangin esikoiseen asti, joka oli vankihuoneessa, ja kaikki eläinten esikoiset.

12:30 Sinä yönä nousi Pharao ja kaikki hänen palvelijansa, ja kaikki Egyptiläiset, ja suuri parku oli Egyptissä; sillä ei siellä ollut huonetta, jossa ei kuollutta ollut.

12:31 Ja hän kutsui Mooseksen ja Aaronin yöllä, ja sanoi: nouskaa ja menkää pois minun kansastani, sekä te että Israelin lapset:

israelilaiset; menkää ja palvelkaa Herraa, niinkuin olette puhuneet.

12:32 Ottakaa myös lampaanne ja karjanne mukaanne, niinkuin olette puhuneet, ja menkää ja rukoilkaa minullekin siunausta.

12:33 Ja egyptiläiset ahdistivat kansaa jouduttaaksensa heidän lähtöensä maasta pois, sillä he ajattelivat: Me kuolemme kaikki.

12:34 Ja kansa otti taikinansa, ennenkuin se oli hapannut, ja kantoi taikinakaukalonsa vaippoihin käärittynä olkapäillään.

12:35 Ja israelilaiset olivat tehneet Mooseksen sanan mukaan: he olivat pyytäneet egyptiläisiltä hopea- ja kultakaluja sekä vaatteita.

12:36 Ja Herra oli antanut kansan päästä egyptiläisten suosioon, niin että nämä suostuivat heidän pyyntöönsä; ja niin he veivät saalista egyptiläisiltä.

12:37 Ja israelilaiset lähtivät liikkeelle ja kulkivat Ramsekselta Sukkotiin; heitä oli noin kuusisataa tuhatta jalkamiestä, paitsi vaimoja ja lapsia.

12:38 Ja myös paljon sekakansaa meni heidän kanssansa, sekä lampaita ja raavaskarjaa suuret laumat.

12:39 Ja he leipoivat siitä taikinasta, jonka olivat tuoneet Egyptistä, happamattomia leipiä; sillä se ei ollut hapannut, kun heidät karkoitettiin Egyptistä. He eivät olleet saaneet viipyä, eivätkä he myöskään olleet valmistaneet itsellensä evästä.

12:40 Mutta aika, jonka israelilaiset olivat asuneet Egyptissä, oli neljäsataa kolmekymmentä vuotta.

12:41 Kun ne neljäsataa kolmekymmentä vuotta olivat kuluneet, niin juuri sinä päivänä kaikki Herran joukot lähtivät Egyptin maasta.

12:42 Valvontayö Herran kunniaksi on tämä yö, koska hän silloin vei heidät pois Egyptin maasta; tämän yön kaikki israelilaiset valvokoot Herran kunniaksi,

ja menkää matkaanne ja palvelkaat \Herraa\, niinkuin te sanoneet olette.

12:32 Ottakaat myös myötänne teidän lampaanne ja teidän karjanne, niinkuin te sanoneet olette, menkää matkaanne; ja siunatkaat myös minua.

12:33 Ja Egyptiläiset vaativat kansaa, ja hoputtaen ajoivat heitä pois maalta; sillä he sanoivat: me kuolemme jokainen.

12:34 Ja kansa kantoi taikinansa, ennenkuin se happani, nimittäin tähteensä, sidottuna vaatteisiin olallansa.

12:35 Ja Israelin lapset olivat tehneet Moseksen sanan jälkeen, ja olivat anoneet Egyptiläisiltä hopia- ja kulta-astioita ja vaatteita.

12:36 Ja \Herra\ oli antanut kansalle armon Egyptiläisten edessä, että he lainasivat, ja niin he paljastivat Egyptiläiset.

12:37 Niin matkustivat Israelin lapset Rameksesta Sukkotiin, lähes kuusisataa tuhatta jalkamiestä, paitsi lapsia.

12:38 Ja paljon kaikkinaista kansaa meni heidän kanssansa, ja lampaita, ja karjaa, ja sangen paljon eläimiä.

12:39 Ja he leipoivat siitä uudesta taikinasta, jonka he olivat tuoneet Egyptistä, happamattomia leipiä; sillä ei se ollut hapannut, sentähden että he ajettiin Egyptistä pois, eikä myös saaneet viipyä, ja ei semminkään saaneet heillensä evästä valmistaa.

12:40 Se aika kuin Israelin lapset asuivat Egyptissä, oli neljäsataa ja kolmekymmentä ajastaikaa.

12:41 Ja koska ne olivat kuluneet, läksi koko \Herran\ joukko yhtenä päivänä Egyptin maalta.

12:42 Sentähden tämä yö pidetään \Herral\, että hän vei heidät ulos Egyptin maalta: tämä on se yö, joka pidettävän pitää \Herral\ kaikilta Israelin lapsilta heidän

sukupolvesta sukupolveen.

12:43 Ja Herra sanoi Moosekselle ja Aaronille: Tämä on säädös pääsiäislampaasta: Kukaan muukalainen älköön siitä syökö;

12:44 mutta jokainen rahalla ostettu orja syököön siitä, kunhan olet ympärileikannut hänet.

12:45 Loinen ja päiväpalkkalainen älkööt siitä syökö.

12:46 Samassa talossa se syötäköön; älköön mitään siitä lihasta vietäkö talosta ulos, älkääkä siitä luuta rikkoko.

12:47 Koko Israelin seurakunta viettäköön sitä aterialla.

12:48 Ja jos joku muukalainen asuu sinun luonasi ja tahtoo viettää pääsiäistä Herran kunniaksi, niin ympärileikkauttakoon kaikki miehenpuolensa ja sitten käyköön sitä viettämään ja olkoon silloin niinkuin maassasyntynyt. Mutta yksikään ympärileikkaamaton älköön siitä syökö.

12:49 Sama laki olkoon maassasyntyneellä ja muukalaisella, joka asuu teidän keskuudessanne.

12:50 Ja kaikki israelilaiset tekivät, niinkuin Herra oli Moosekselle ja Aaronille käskyn antanut; niin he tekivät. Ja juuri sinä päivänä Herra vei israelilaiset joukkoinensa pois Egyptin maasta.

13 LUKU

13:1 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

13:2 Pyhitä minulle jokainen esikoinen, jokainen, joka israelilaisten seassa, sekä ihmisistä että karjasta, avaa äidinkohdun; se on minun.

13:3 Ja Mooses sanoi kansalle: Muistakaa tämä päivä, jona te lähditte Egyptistä, orjuuden pesästä; sillä Herra vei teidät sieltä pois väkevällä kädellä. Sentähden älköön mitään hapanta syötäkö.

13:4 Tänä päivänä aabib-kuussa te lähditte.

13:5 Ja kun Herra vie sinut kanaanilaisten,

sukukunnissansa.

12:43 Ja \Herra\ sanoi Moosekselle ja Aaronille: tämä on sääty pitää pääsiäistä: ei yksikään muukalainen pidä siitä syömän.

12:44 Jokainen ostettu orja pitää ympärileikattaman, ja sitten syökään siitä.

12:45 Muukalainen ja päivämiehen ei pidä syömän sitä.

12:46 Yhdessä huoneessa pitää se syötämän. Ei teidän pidä huoneesta viemän ulos sitä lihaa, eikä teidän pidä luuta rikkoman siitä.

12:47 Koko Israelin seurakunta pitää näin tekemän.

12:48 Jos joku muukalainen asuu sinun tykönäs, ja tahtoo pitää \Herralles\ pääsiäistä, niin ympärileikkatakaan kaikki miehenpuolet, ja sitten käykään sitä tekemään, ja olkaan niinkuin maan omainen; sillä ei yhdenkään ympärileikkaamattoman pidä siitä syömän.

12:49 Yksi sääty pitää oleman omaisella ja muukalaisella, joka asuu teidän seassanne.

12:50 Ja kaikki Israelin lapset tekivät niinkuin \Herra\ oli Moosekselle ja Aaronille käskenyt.

12:51 Niin \Herra\ yhtenä päivänä johdatti Israelin lapset ulos Egyptin maalta, heidän joukoissansa.

13 LUKU

13:1 Ja \Herra\ puhui Moosekselle ja sanoi:

13:2 Pyhitä minulle jokainen esikoinen, kuka ikänänsä äitinsä kohdun avaa Israelin lasten seassa, sekä ihmisistä että eläimistä: ne ovat minun.

13:3 Niin sanoi Mooses kansalle: muistakaa tämä päivä, jona te olette lähteneet Egyptistä, orjuuden huoneesta, että \Herra\ on teidät täältä johdattanut väkevällä kädellä. Sentähden ei pidä syötämän hapointa.

13:4 Tänäpäpä olette lähteneet, sillä kuulla Abib.

13:5 Ja on tapahtuva, koska \Herra\ sinun

heettiläisten, amoriilaisten, hivviläisten ja jebusilaisten maahan, jonka hän sinun isillesi vannotulla valalla on luvannut antaa sinulle, siihen maahan, joka vuotaa maitoa ja mettä, niin vietä tämä jumalanpalvelus tässä kuussa.

13:6 Syö seitsemänä päivänä happamatonta leipää, ja seitsemäntenä päivänä olkoon Herran juhla.

13:7 Happamatonta leipää syötäköön näinä seitsemänä päivänä; älköön mitään hapanta olko, älköön olko hapanta taikinaa koko sinun maassasi.

13:8 Ja kerro pojillesi sinä päivänä ja sano: Näin tehdään sen johdosta, mitä Herra minulle teki, kun minä lähdin Egyptistä.

13:9 Ja se olkoon merkinä sinun kädessäsi ja muistutuksena sinun otsallasi, että Herran laki olisi sinun suussasi; sillä Herra vei sinut väkevällä kädellä pois Egyptistä.

13:10 Sentähden noudata tätä säädöstä määräaikaansa vuodesta vuoteen.

13:11 Ja kun Herra on vienyt sinut kanaaniilaisten maahan, niinkuin hän on sinulle ja sinun isillesi vannonut, ja kun hän on sen sinulle antanut,

13:12 niin luovuta Herralle kaikki, mikä avaa äidinkohdun; ja kaikki ensiksisyntyneet karjastasi, urospuolet, olkoot Herran.

13:13 Mutta jokainen aasin ensiksisynnyttämä lunasta lampaalla; mutta jos et sitä lunasta, niin taita siltä niska. Ja lunasta jokainen ihmisen esikoinen poikiesi seassa.

13:14 Ja kun sinun poikasi vastaisuudessa kysyy sinulta ja sanoo: Mitä tämä merkitsee? niin vastaa hänelle: Herra vei meidät väkevällä kädellä pois Egyptistä, orjuuden pesästä.

13:15 Sillä kun farao paatui ja kieltäytyi päästävästä meitä, surmasi Herra kaikki esikoiset Egyptin maassa, ihmisten

tulla antaa Kanaanealaisten, Hetiläisten, Amoriilaisten, Heviläisten ja Jebusilaisten maalle, jonka hän sinun isilles on vannonut antaaksensa sinulle: sen maan, jossa rieskaa ja hunajaa vuotaa, niin sinun pitää tämän palveluksen tekemän tällä kuulla:

13:6 Seitsemän päivää pitää sinun syömän happamatonta leipää, ja seitsemäntenä päivänä on \Herran\ juhla.

13:7 Sentähden pitää seitsemän päivää syötämän happamatonta leipää, ja ei pidä sinun tykönäs yhtään hapointa taikinaa nähtämän; eikä hapointa leipää pidä nähtämän kaikissa sinun maas äärissä.

13:8 Ja sinun pitää ilmoittaman sinun pojalles sinä päivänä, sanoen: (tämän minä pidän) sentähden että \Herra\ teki näin minun kanssani, koska minä läksin Egyptistä.

13:9 Sentähden pitää tämä oleman sinulle merkiksi sinun kädessäs, ja muistoksi sinun edessäs, että \Herran\ käsky pitää oleman sinun suussas; sillä \Herra\ on väkevällä kädellä sinun johdattanut Egyptistä.

13:10 Sentähden pidä tämä sääty ajallansa vuosi vuodelta.

13:11 Ja koska \Herra\ on sinun vienyt Kanaanealaisten maalle, niinkuin hän sinulle ja sinun isilles vannonut on, ja antanut sen sinulle,

13:12 Niin pitää sinun eroittaman \Herralle\ jokaisen kuin avaa äitinsä kohdun, ja jokaisen esikoisen eläinten seassa, kuin sinulla on: kaikki miehenpuoli on \Herran\.

13:13 Mutta kaikki aasin esikoiset pitää sinun lunastaman karitsalla; jollet sinä lunasta sitä, niin väännä niskat rikki. Mutta jokaisen esikoisen ihmisistä sinun lastes seassa pitää sinun lunastaman.

13:14 Ja koska sinun poikas kysyy sinulta tästedes: mikä tämä on? pitää sinun sanoman hänelle: \Herra\ on johdattanut meitä väkevällä kädellä Egyptistä, orjuuden huoneesta.

13:15 Sillä se tapahtui, koska Pharao kovuutti itsensä ja ei tahtonut meitä päästää, että \Herra\ löi kuoliaaksi jokaisen esikoisen

esikoisista karjan esikoisiin asti. Sentähden minä uhraan Herralle jokaisen urospuolen, joka avaa äidinkohdun, ja jokaisen esikoisen pojistani minä lunastan.

13:16 Ja se olkoon merkinä sinun kädessäsi ja muistolauseena sinun otsallasi; sillä Herra vei meidät väkevällä kädellä pois Egyptistä.

13:17 Mutta kun farao oli päästänyt kansan, ei Jumala johdattanut heitä sitä tietä, joka kulki filistealaisten maan kautta, vaikka se oli suorin, sillä Jumala ajatteli, että kansa ehkä katuisi nähdessänsä sodan syttyvän ja palaisi Egyptiin;

13:18 vaan Jumala antoi kansan poiketa erämaan tietä myöten Kaislamerta kohti. Ja taisteluun valmiina israelilaiset lähtivät Egyptin maasta.

13:19 Ja Mooses otti mukaansa Joosefin luut; sillä tämä oli vannottanut israelilaisia ja sanonut: Kun Jumala pitää huolen teistä, viekää silloin minun luuni täältä mukananne.

13:20 Ja he lähtivät liikkeelle Sukkotista ja leirytyivät Eetamiin, erämaan reunaan.

13:21 Ja Herra kulki heidän edellensä, päivällä pilvenpatsaassa johdattaaksensa heitä tietä myöten ja yöllä tulenpatsaassa valaistaksensa heidän kulkunsa, niin että he voivat vaelttaa sekä päivällä että yöllä.

13:22 Pilvenpatsas ei poistunut päivällä eikä tulenpatsas yöllä kansan edestä.

14 LUKU

14:1 Herra puhui Moosekselle sanoen:

14:2 Sano israelilaisille, että he kääntyvät takaisin ja leirytyvät Pii-Hahirotin kohdalle Migdolin ja meren välille; leirytykää vastapäätä Baal-Sefonia meren rannalle.

14:3 Ja farao on ajatteleva, että israelilaiset ovat eksyneet maassa ja että erämaa on saartanut heidät.

14:4 Ja minä paadutan faraon sydämen,

Egyptin maalla, ihmisen esikoisesta niin eläinten esikoiseen asti: sentähden uhraan minä \Herralle\ jokaisen kuin äitinsä kohdun avaa, joka miehenpuoli on, ja jokaisen, esikoisen minun lapsistani lunastan minä.

13:16 Ja tämän pitää oleman meriksi sinun kädessäsi, ja muistoksi sinun edessäsi: että \Herra\ on johdattanut meidät väkevällä kädellä Egyptistä.

13:17 Ja tapahtui, koska Pharaon oli päästänyt kansan, niin ei Jumala johdattanut heitä tietä Philistealaisten maan lävitse, joka tärkein oli; sillä Jumala sanoi, ettei kansa joskus katuisi, koska he näkisivät sodan heitänsä vastaan, ja palajaisi Egyptiin.

13:18 Sentähden hän johdatti kansan ympärinsä, korven lävitse Punaista merta kohden. Ja Israelin lapset läksivät viisin joukoin Egyptin maalta.

13:19 Ja Moses otti myötänsä Josephin luut: sillä hän oli kovasti vannottanut Israelin lapset, sanoen: Jumala on tosin teitä etsivä, niin viekää minun luuni täältä myötänne.

13:20 Niin he läksivät Sukkotista, ja sioittivat heitänsä Etamiin, joka on korven ääressä.

13:21 Ja \Herra\ kävi heidän edellensä päivällä pilven patsaassa, johdattaaksensa heitä tiellä, ja yöllä tulen patsaassa, valistaaksensa heitä vaeltamaan, sekä yöllä että päivällä.

13:22 Pilven patsas ei erinnyt päivällä, eikä tulen patsas yöllä kansan edestä.

14 LUKU

14:1 Ja \Herra\ puhui Mosekselle sanoen:

14:2 Puhu Israelin lapsille, että he palajaisivat ja sioittaisivat heitänsä Hiironin laakson kohdalle, Migdolin ja meren vaiheelle, BaalZephonin eteen ja sen kohdalle sioittaen heitänsä meren tykö.

14:3 Ja Pharaon sanoo Israelin lapsista: he käyvät eksyksissä maalla, korpi on heidät sulkenut.

14:4 Ja minä paadutan Pharaon sydämen, ja

niin että hän ajaa heitä takaa; mutta minä näytän kunniani tuhoamalla faraon ja koko hänen sotajoukkonsa; ja niin egyptiläiset tulevat tietämään, että minä olen Herra. Ja he tekivät niin.

14:5 Kun Egyptin kuninkaalle ilmoitettiin, että kansa oli paennut, muuttui faraon ja hänen palvelijainsa mieli kansaa kohtaan, ja he sanoivat: Mitä teimmekään, kun päästimme Israelin meitä palvelemasta!

14:6 Ja hän valjastutti hevoset sotavaunujensa eteen ja otti väkensä mukaansa;

14:7 ja hän otti kuudetsadat valitut sotavaunut sekä kaikki muut Egyptin sotavaunut ynnä vaunusoturit niihin kaikkiin.

14:8 Sillä Herra paadutti faraon, Egyptin kuninkaan, sydämen, niin että hän lähti ajamaan takaa israelilaisia, vaikka israelilaiset olivat lähteneet matkaan voimallisen käden suojassa.

14:9 Ja egyptiläiset, kaikki faraon hevoset, sotavaunut ja ratsumiehet ja koko hänen sotajoukkonsa, ajoivat heitä takaa ja saavuttivat heidät leirytyneinä meren rannalle, Pii-Hahirotin kohdalle, vastapäätä Baal-Sefonia.

14:10 Ja kun farao oli lähellä, nostivat israelilaiset silmänsä ja näkivät, että egyptiläiset olivat tulossa heidän jäljessään. Silloin israelilaiset peljästyivät kovin ja huusivat Herraa.

14:11 Ja he sanoivat Moosekselle: Eikö Egyptissä ollut hautoja, kun toit meidät tänne erämaahan kuolemaan? Mitä teit meille, kun johdatit meidät pois Egyptistä!

14:12 Emmekö sanoneet tätä sinulle Egyptissä? Sanoimmehan: Anna meidän olla rauhassa, että palvelisimme egyptiläisiä. Sillä parempi olisi ollut palvella egyptiläisiä kuin kuolla erämaahan.

14:13 Mooses vastasi kansalle: Älkää

hän ajaa heitä takaa; ja minä voitan kunnian Pharaosta ja kaikesta hänen sotaväestänsä. Ja Egyptiläisten pitää tietämän, että minä olen \Herra\. Ja he tekivät niin.

14:5 Ja kuin sanottiin Egyptin kuninkaalle, että kansa pakeni, tuli hänen ja hänen palveliainsa sydän käännetyksi kansaa vastaan, ja he sanoivat: miksi me olemme niin tehneet, että me päästimme Israelin palvelemasta meitä?

14:6 Ja hän valmisti vaununsa, ja otti väkensä myötänsä.

14:7 Ja otti kuusisataa parasta vaunua, niin myös kaikki muut Egyptin vaunut, ja päämiehet niiden kaikkein päälle.

14:8 Ja \Herra\ paadutti Pharaon Egyptin kuninkaan sydämen, ja hän ajoi takaa Israelin lapsia, jotka kuitenkin olivat korkian käden kautta lähteneet.

14:9 Niin Egyptiläiset ajoivat heitä takaa, ja saavuttivat heidät meren tykönä, kussa he itsensä sioittaneet olivat, kaikki Pharaon vaunuhevoset, hänen ratsasmiehensä, ja hänen sotajoukkonsa: Hirotin laaksossa, BaalZephonin kohdalla.

14:10 Ja kuin Pharaon lähestyi heitä, nostivat Israelin lapset silmänsä, ja katso, Egyptiläiset tulivat heidän perässään; ja Israelin lapset peljästyivät sangen suuresti, ja huusivat \Herran\ tykö.

14:11 Ja sanoivat Moosekselle: Eikö hautoja ollut Egyptissä, ettäs rupesit meitä johdattamaan korpeen kuolemaan? Miksis meille niin olet tehnyt: ettäs meitä johdatit Egyptistä?

14:12 Eikö tämä se ole, kuin me puhuimme Egyptissä, sanoen: anna meidän olla, että me palvelisimme Egyptiläisiä; sillä meidän olisi parempi palvella Egyptiläisiä, kuin kuolla korvessa.

14:13 Moses sanoi kansalle: älkää peljätkö,

peljätkö; pysykää paikoillanne, niin te näette, minkä pelastuksen Herra tänä päivänä antaa teille; sillä sellaista, minkä näette egyptiläisille tapahtuvan tänä päivänä, ette koskaan enää tule näkemään.

14:14 Herra sotii teidän puolestanne, ja te olkaa hiljaa.

14:15 Ja Herra sanoi Moosekselle: Miksi huudat minulle? Sano israelilaisille, että he lähtevät liikkeelle.

14:16 Mutta sinä nosta sauvasi ja ojenna kätesi meren yli ja halkaise se, niin että israelilaiset voivat käydä meren poikki kuivaa myöten.

14:17 Ja katso, minä paadutan egyptiläisten sydämet, niin että he tulevat heidän perässängä; minä näytän kunniani tuhoamalla faraon ja koko hänen sotajoukkonsa, hänen sotavaununsa ja ratsumiehensä.

14:18 Ja egyptiläiset tulevat tietämään, että minä olen Herra, kun minä näytän kunniani tuhoamalla faraon, hänen sotavaununsa ja ratsumiehensä.

14:19 Niin Jumalan enkeli, joka oli kulkenut Israelin joukon edellä, siirtyi kulkemaan heidän takanansa; ja pilvenpatsas siirtyi heidän edeltängä ja asettui heidän taaksensa

14:20 ja tuli egyptiläisten joukon ja Israelin joukon väliin; ja pilvi oli pimeä noille ja valaisi yön näille. Näin koko yönä toinen joukko ei voinut lähestyä toista.

14:21 Ja Mooses ojensi kätensä meren yli. Niin Herra saattoi vahvalla itätuulella, joka puhalsi koko yön, meren väistymään ja muutti meren kuivaksi maaksi; ja vesi jakautui kahtia.

14:22 Ja israelilaiset kulkivat meren poikki kuivaa myöten, ja vesi oli heillä muurina sekä oikealla että vasemmalla puolella.

14:23 Ja egyptiläiset, kaikki faraon hevoset, hänen sotavaununsa ja ratsumiehensä,

seisokaat ja katsokaat minkä autuuden \Herra\ tänäpäinä tekee teille; sillä näitä Egyptiläisiä, jotka te tänäpäinä näette, ei teidän pidä ikängensä enempi näkemän ijankaikkisesti,

14:14 \Herra\ sotii teidän puolestanne, ja teidän pitää alallanne oleman.

14:15 Ja \Herra\ sanoi Mosekselle: mitä huudat minun tyköni? Sano Israelin lapsille, että he vaeltaisivat.

14:16 Mutta nosta sinä sauvas, ja ojenna kätes meren ylitse, ja eroita se yhdestä, että Israelin lapset kävisivät keskeltä merta kuivaa myöten.

14:17 Ja katso, minä paadutan Egyptiläisten sydämet, ja he seuraavat teidän jälissängä; niin minä voitan kunnian Pharaosta ja kaikesta hänen sotajoukostansa, hänen vaunuistansa ja ratsasmiehistängä.

14:18 Ja Egyptiläisten pitää tietängä, että minä olen \Herra\, koska minä olen kunnian voittanut Pharaosta, ja hänen vaunuistansa ja ratsasmiehistängä.

14:19 Niin Jumalan enkeli nousi, joka Israelin joukon edellä kävi, ja meni heidän takansa: ja pilven patsas siirsi itsensä heidän kasvoinsa edestä, ja seisoi heidän takanansa,

14:20 Ja tuli Egyptiläisten ja Israelin joukkoin vaiheelle, ja oli pimiä pilvi, ja valaisi (näille) yön: niin ettei he koko yönä toinen toistansa taitaneet lähestyä.

14:21 Koska Moses ojensi kätensä meren ylitse, antoi \Herra\ vedet juosta pois vahvalla itätuulella koko sen yön; ja teki meren kuiville, ja vedet erkanivat.

14:22 Ja Israelin lapset kävivät keskeltä merta kuivaa myöten, ja vedet olivat heille niinkuin muuri heidän oikialla ja vasemmalla puolellansa.

14:23 Ja Egyptiläiset ajoivat heitä takaa ja seurasivat heidän perässängä, ja kaikki

ajoiivat heitä takaa ja tulivat heidän perässänään keskelle merta.

14:24 Kun aamuvartio tuli, katsahti Herra egyptiläisten joukkoa tulenpatsaasta ja pilvestä ja saattoi hämminkiin egyptiläisten joukon.

14:25 Ja hän antoi heidän vaunujensa pyöräin irtautua, niin että heille kävi vaikeaksi päästä eteenpäin. Niin egyptiläiset sanoivat: Paetkaamme Israelia, sillä Herra sotii heidän puolestansa egyptiläisiä vastaan.

14:26 Mutta Herra sanoi Moosekselle: Ojenna kätesi meren yli, että vedet palautuisivat ja peittäisivät egyptiläiset, heidän sotavaununsa ja ratsasmiehensä.

14:27 Niin Mooses ojensi kätensä meren yli, ja aamun koittaessa meri palasi paikoilleensa, egyptiläisten paetessa sitä vastaan; ja Herra syöksi egyptiläiset keskelle merta.

14:28 Ja vedet palasivat ja peittivät sotavaunut ja ratsasmiellet, koko faraon sotajoukon, joka oli seurannut heitä mereen; ei yksikään heistä pelastunut.

14:29 Mutta israelilaiset kulkivat kuivaa myöten meren poikki, ja vesi oli heillä muurina sekä oikealla että vasemmalla puolella.

14:30 Niin Herra pelasti Israelin sinä päivänä egyptiläisten käsistä, ja Israel näki egyptiläiset kuolleina meren rannalla.

14:31 Ja Israel näki sen suuren teon, jonka Herra teki tuhotessaan egyptiläiset. Silloin kansa pelkäsi Herraa ja uskoi Herraan ja uskoi hänen palvelijaansa Moosesta.

15 LUKU

15:1 Silloin Mooses ja israelilaiset veisasivat Herralle tämän virren; he sanoivat näin: Minä veisaan Herralle, sillä hän on ylen korkea; hevoset ja miehet hän mereen syöksi.

15:2 Herra on minun väkevyyteni ja

Pharaon hevoset, hänen vaununsa ja ratsasmiehensä keskelle merta.

14:24 Koska aamuvartio tuli, katsahti \Herra\ Egyptiläisten joukon päälle tulen patsaasta ja pilvestä hukuttaaksensa Egyptiläisten joukon,

14:25 Ja hän syöksi pyörät erinään heidän vaunuistansa, niin että he työläästi vetivät niitä. Niin sanoivat Egyptiläiset: paetkaamme Israelia, sillä \Herra\ sotii heidän puolestansa Egyptiläisiä vastaan.

14:26 Mutta \Herra\ sanoi Moosekselle: ojenna kätes meren ylitse, että vedet juoksisivat Egyptiläisten ylitse, heidän vaunuinsa ja ratsasmiestensä ylitse.

14:27 Niin ojensi Moses kätensä meren ylitse, ja meri palasi ennen huomenta voimaansa. Ja koska Egyptiläiset pakenivat, kohtasi heitä vesi, ja \Herra\ syöksi heidät keskelle merta.

14:28 Ja vedet palasivat ja kävivät vaunuin, ja ratsasmiesten, ja koko Pharaon sotajoukon ylitse, jotka heitä olivat seuranneet mereen: niin ettei yksikään heistä päässyt.

14:29 Mutta Israelin lapset kävivät kuivaa myöten keskeltä merta, ja vedet olivat heille niinkuin muuri heidän oikialla ja vasemmalla puolellansa.

14:30 Ja niin \Herra\ vapahti Israelin sinä päivänä Egyptiläisten kädestä: ja Israel näki Egyptiläiset kuolleina meren reunalla.

14:31 Ja Israel näki myös sen suuren voiman, jonka \Herra\ oli osottanut Egyptiläisten päälle. Ja kansa pelkäsi \Herraa\, ja he uskoivat \Herran\ ja hänen palveliansa Moseksen.

15 LUKU

15:1 Silloin veisasi Moses ja Israelin lapset \Herralle\ tämän virren, ja sanoivat: Minä veisaan \Herralle\, sillä hän on sangen jalon työn tehnyt, hevosen ja miehen hän mereen syöksi.

15:2 \Herra\ on minun väkevyyteni ja

ylistysvirteni, ja hänestä tuli minulle pelastus. Hän on minun Jumalani, ja minä ylistän häntä, hän on minun isäni Jumala, ja minä kunnioitan häntä.

15:3 Herra on sotasankari, Herra on hänen nimensä.

15:4 Faraon vaunut ja hänen sotajoukkonsa hän suisti mereen, hänen valitut vaunusoturinsa hukkuivat Kaislamereen.

15:5 Syvyys peitti heidät; he vajosivat pohjaan niinkuin kivi.

15:6 Sinun oikea kätesi, Herra, sinä voimassa jalo, sinun oikea kätesi, Herra, murskaa vihollisen.

15:7 Valtasuuruudessasi sinä kukistat vastustajasi. Sinä päästät vihasi valloilleen, ja se kuluttaa heidät niinkuin korret.

15:8 Ja sinun vihasi puhalluksesta kasaantuivat vedet, laineet seisahtuivat roukkioiksi, syvyyden aallot hyytyivät keskelle merta.

15:9 Vihollinen sanoi: Minä ajan takaa, minä saavutan heidät, minä jaan saaliin ja tyydytän heissä kostonhimoni; minä paljastan miekkani, minun käteni hävittää heidät.

15:10 Sinun tuulesi puhalsi, ja meri peitti heidät; he upposivat valtavesiin niinkuin lyijy.

15:11 Herra, kuka on sinun vertaisesi jumalien joukossa! Kuka on sinun vertaisesi, sinä pyhydessä jalo; sinä ylistettävissä teoissa peljättävä, sinä ihmeitten tekijä!

15:12 Sinä ojensit oikean kätesi, maa nielaisi heidät.

15:13 Mutta armossasi sinä johdatit lunastamaasi kansaa, sinä veit sen voimallasi pyhään asuntoosi.

15:14 Kansat kuulivat sen ja vapisivat, tuska valtasi Filistean asukkaat.

15:15 Silloin peljästyivät Edomin ruhtinaat, Mooabin sankarit valtasi vavistus, kaikki Kanaanin asukkaat menehtyivät pelkoon.

kiitosvirteni, ja on minun autuuteni. Hän on minun Jumalani, ja minä rakennan hänelle majan, hän on minun Isäni Jumala, ja minä ylistän häntä.

15:3 \Herra\ on äsken sotamies: \Herra\ on hänen nimensä.

15:4 Pharaon vaunut ja hänen sotaväkinsä syöksi hän mereen. Hänen valitut päämiehensä ovat upotetut Punaiseen mereen.

15:5 Syvyys on heitä peittänyt, ja vajosivat pohjaan, niinkuin kivi.

15:6 \Herra\, sinun oikia kätes osotti hänensä voimalliseksi väkevyydessä: \Herra\, sinun oikia kätes on lyönyt vihollisen.

15:7 Ja sinun suurella kunniallas olet sinä sinun vihollises kukistanut, sillä koska sinä lähetit hirmuisuutes, kulutti se heidät niinkuin korren.

15:8 Ja sinun vihas puhalluksen kautta kokoontuivat vedet; ja virrat seisoivat niinkuin roukkioissa, syvyydet niinkuin hyytyivät keskelle merta.

15:9 Vihollinen sanoi: minä ajan takaa ja saavutan heitä, ja saalista jaan, ja heihin minun mieleni jäähdytän: minä vedän ulos miekkani, ja minun käteni pitää heitä hukuttaman.

15:10 Silloin sinun tuules puhalsi, ja meri peitti heidät, ja he pohjaan vajosivat, niinkuin lyijy, väkevissä vesissä.

15:11 \Herra\, kuka on sinun vertas jumalten seassa? Kuka on sinun kaltaises, joka olet niin korkia ja pyhä, hirmullinen, kiitettävä ja ihmetten tekiä?

15:12 Koskas oikian kätes ojensit, niin maa heidät nieli.

15:13 Sinä olet johdattanut laupiudessas tämän kansan, jonkas pelastit, ja olet vienyt heidän väkevyydessäs sinun pyhään asumisees.

15:14 Koska kansat sen kuulevat, vapisevat he: ahdistus käsittää Philistealaiset.

15:15 Silloin hämmästyvät Edomin ruhtinaat, ja vapistus tarttuu Moabin sankareihin: kaikki kanaanin maan asuvaset raukeavat.

15:16 Kauhu ja väristys valtasi heidät; sinun käsivartesi väkevyyden tähden he kävivät mykiksi niinkuin kivi. Niin sinun kansasi, Herra, kulkee perille, kulkee perille se kansa, jonka olet itsellesi hankkinut.

15:17 Sinä viet heidät perille ja istutat heidät vuorelle, joka on sinun perintöosasi, paikkaan, jonka sinä, Herra, olet asunnoksesi valmistanut, pyhäkköösi, Herra, jonka sinun kätesi ovat tehneet.

15:18 Herra on kuningas aina ja iankaikkisesti.

15:19 Sillä kun faraon hevoset ja hänen sotavaununsa ja ratsumiehensä menivät mereen, palautti Herra meren vedet heidän päällensä; mutta israelilaiset kulkivat kuivaa myöten meren poikki.

15:20 Ja naisprofeetta Mirjam, Aaronin sisar, otti vaskirummun käteensä, ja kaikki naiset seurasivat häntä vaskirumpuja lyöden ja karkeloiden.

15:21 Ja Mirjam viritti heille virren: Veisatkaa Herralle, sillä hän on ylen korkea, hevoset ja miehet hän mereen syöksi.

15:22 Sitten Mooses antoi israelilaisten lähteä liikkeelle Kaislameren luota, ja he menivät Suurin erämaahan. Ja he vaelsivat kolme päivää erämaassa löytämättä vettä.

15:23 Sitten he tulivat Maaraan; mutta he eivät voineet juoda Maaran vettä; sillä se oli karvasta. Sentähden paikka sai nimen Maara.

15:24 Niin kansa napisi Moosesta vastaan ja sanoi: Mitä me juomme?

15:25 Mutta hän huusi Herran puoleen; ja Herra osoitti hänelle puun, jonka hän heitti veteen, ja vesi tuli makeaksi. Siellä hän antoi kansalle lain ja oikeuden, ja siellä hän koetteli sitä.

15:26 Hän sanoi: Jos sinä kuulet Herraa, Jumalaasi, ja teet, mikä on oikein hänen silmissänsä, tarkkaat hänen käskyjänsä ja noudatat kaikkea hänen lakiansa, niin minä en pane sinun kärsittäväksesi yhtäkään niistä vaivoista, jotka olen pannut egyptiläisten kärsittäviksi, sillä minä olen

15:16 Tulkoon hämmästys heidän päällensä, ja pelko sinun väkevän käsivartes kautta, he vaijetkoon niinkuin kivi, siihenasti että sinun kansas, \Herra\, lävitse käy, jonka sinä saanut olet.

15:17 Johdata heitä ja istuta heitä sinun perimises vuorelle, jonka sinä \Herra\ asumiseskes tehnyt olet: sinun pyhyytes tykö, Herra, jonka sinun kätes vahvistaneet ovat.

15:18 \Herra\ hallitsee alati ja ijankaikkisesti.

15:19 Sillä Pharaon hevoset menivät mereen, vaunuinensa ja ratsasmiehinensä, ja \Herra\ palautti meren vedet heidän päällensä. Mutta Israelin lapset kävivät kuivaa myöten keskeltä merta.

15:20 Ja MirJam prophetissa, Aaronin sisar, otti kanteleen käteensä, ja kaikki vaimot seurasivat häntä kanteleilla ja hypyllä.

15:21 Ja MirJam vastasi heitä: Veisatkaat \Herralle\; sillä hän on sangen jalon työn tehnyt, hevosen ja miehen hän mereen syöksi.

15:22 Niin Moses antoi Israelin lasten vaeltaa Punaisen meren tyköä, ja he menivät Suurin korpeen: ja matkustivat kolme päivää korvessa, ja ei löytäneet vettä.

15:23 Niin he tulivat Maraan, vaan eivät saaneet juoda sitä vettä Marassa, sillä se oli ylen karvas; josta se paikka kutsutaan Mara.

15:24 Siinä napisi kansa Mosesta vastaan, sanoen: mitä me juomme?

15:25 Mutta hän huusi \Herran\ tykö, ja \Herra\ osotti hänelle puun, jonka hän heitti veteen, ja vedet tulivat makiaksi. Siinä pani hän heidän eteensä käskyn ja oikeuden, ja kiusasi siinä heitä.

15:26 Ja sanoi: jos sinä kuulet sinun \Herras\ Jumalas äänen, ja teet mikä oikeus on hänen edessänsä, ja panet hänen käskynsä sinun korviis, ja pidät kaikki hänen säätynsä: niin en minä pane sinun päälles yhtäkään vitsausta niistä, jotka minä Egyptiläisten päälle pannut olen; sillä minä

Herra, sinun parantajasi.

15:27 Sitten he tulivat Eelimiin; siellä oli kaksitoista vesilähdettä ja seitsemänkymmentä palmupuuta. Ja he leirytyivät siellä veden ääreen.

16 LUKU

16:1 Sitten he lähtivät, koko Israelin kansa, liikkeelle Eelimistä ja tulivat Siinin erämaahan, joka on Eelimin ja Siinain välillä, toisen kuun viidentenätoista päivänä siitä, kun he olivat lähteneet Egyptin maasta.

16:2 Ja koko Israelin kansa napisi Moosesta ja Aaronia vastaan erämaassa;

16:3 ja israelilaiset sanoivat heille: Jospa olisimme saaneet surmamme Herran kädestä Egyptin maassa, jossa istuimme lihapatain ääressä ja leipää oli kyllin syödäksemme! Mutta te olette tuoneet meidät tähän erämaahan antaaksenne koko tämän joukon kuolla nälkään.

16:4 Niin Herra sanoi Moosekselle: Katso, minä annan sataa teille leipää taivaasta. Ja kansa menköön ja kootkoon kunakin päivänä sen päivän tarpeen. Näin minä koettelen heitä, vaeltavatko he minun lakini mukaan vai eivät.

16:5 Ja kun he kuudentena päivänä valmistavat sen, mitä ovat tuoneet kotiin, niin sitä on oleva kaksi kertaa niin paljon, kuin mitä he muutoin joka päivä kokoavat.

16:6 Ja Mooses ja Aaron sanoivat kaikille israelilaisille: Tänä iltana te tulette tietämään, että Herra on vienyt teidät pois Egyptin maasta,

16:7 ja huomenaamuna te tulette näkemään Herran kunnian, koska Herra on kuullut teidän napinanne häntä vastaan. Sillä mitä olemme me, että te meitä vastaan napisette?

16:8 Ja Mooses sanoi vielä: Herra antaa teille tänä iltana lihaa syödäksenne ja huomenna leipää yltäkylän ravinnoksenne, koska Herra on kuullut teidän napinanne, kun olette napisseet häntä vastaan. Sillä

olen \Herra\ sinun parantajas.

15:27 Ja he tulivat Elimiin, siellä on kaksitoistakymmentä lähdettä, ja seitsemänkymmentä palmupuuta: siellä he sioittivat itsensä vetten tykö.

16 LUKU

16:1 Niin he matkustivat Elimistä, ja koko Israelin lasten joukko tuli Sinnin korpeen, joka on Elimin ja Sinain välillä:

viidentenätoistakymmenentenä päivänä toisella kuulla sittenkuin he Egyptin maalta lähteneet olivat.

16:2 Ja koko Israelin lasten joukko napisi Mosesta ja Aaronia vastaan korvessa.

16:3 Ja Israelin lapset sanoivat heille: koska me olisimme Egyptin maalla \Herran\ käden kautta kuolleet, koska me istuimme lihapatain tykönä, ja oli leipää yltäkylä syödä; sillä te olette sentähden meidän johdattaneet tähän korpeen kuolettaaksenne näljällä kaikkea tätä joukkoa.

16:4 Niin sanoi \Herra\ Mosekselle: katso, minä annan sataa teille leipää taivaasta: ja kansan pitää menemän ulos ja kokooman joka päivä niin paljon kuin he tarvitsevat, koetellakseni heitä, jos he vaeltavat minun käskyssäni elikkä ei.

16:5 Ja pitää tapahtuman, että he kuudentena päivänä valmistavat sen kuin he tuovat (kotia) ja kaksikertaisesti sen suhteen, minkä he muutoin joka päivä kokoavat.

16:6 Moses ja Aaron sanoivat kaikille Israelin lapsille: ehtona pitää teidän tietämän \Herran\ johdattaneen teidät Egyptin maalta.

16:7 Ja huomenna pitää teidän näkemän \Herran\ kunnian; sillä hän on kuullut teidän napistuksenne \Herraa\ vastaan. Ja mitkä me olemme, että te napisette meitä vastaan?

16:8 Vielä sanoi Moses: \Herra\ antaa teille ehtona lihaa syödäksenne, ja huomenna leipää teidän ravinnoksenne, että \Herra\ on kuullut teidän napistuksenne, jolla te olette napisseet häntä vastaan. Sillä mitkä me

mitä olemme me? Ette ole napisseet meitä vastaan, vaan Herraa vastaan.

16:9 Ja Mooses sanoi Aaronille: Sano koko Israelin kansalle: Astukaa Herran eteen, sillä hän on kuullut teidän napinanne.

16:10 Ja kun Aaron oli puhunut tämän koko Israelin seurakunnalle, kääntyivät he erämaahan päin, ja katso, Herran kunnia näkyi pilvessä.

16:11 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

16:12 Minä olen kuullut israelilaisten napinan. Puhu heille ja sano: Iltahämärässä teillä on oleva lihaa syödäksenne, ja huomenna on teillä leipää yltäkyllin; niin te tulette tietämään, että minä olen Herra, teidän Jumalanne.

16:13 Ja illalla tuli viiriäisiä, ja ne peittivät leirin, ja aamulla laskeutui kastesumu leirin ympärille.

16:14 Ja kun kastesumu oli haihtunut, katso, erämaassa oli maan pinnalla jotakin hienoa, suomujen tapaista, jotakin hienoa niinkuin härmä.

16:15 Kun israelilaiset näkivät sen, kyselivät he toisiltansa: Mitä tämä on? Sillä he eivät tieneet, mitä se oli. Ja Mooses sanoi heille: Tämä on se leipä, jonka Herra on antanut teille syötäväksi.

16:16 Ja näin on Herra käsenyt: Kootkaa sitä, jokainen tarpeen mukaan; ottakaa goomer-mitta mieheen perheenne pääluvun mukaan, kukin niin monelle, kuin kullakin majassansa on.

16:17 Ja israelilaiset tekivät niin, ja he kokosivat, yksi enemmän, toinen vähemmän.

16:18 Mutta kun he mittasivat sen goomermitalla, niin ei sille jäänyt liikaa, joka oli koonnut enemmän, eikä siltä puuttunut, joka oli koonnut vähemmän; jokainen oli koonnut niin paljon, kuin hän tarvitsi.

16:19 Ja Mooses sanoi heille: Älköön kukaan jättäkö siitä mitään huomiseksi.

16:20 Mutta he eivät kuulleet Moosesta, vaan muutamat jättivät siitä jotakin

olemme? Teidän napistuksenne ei ole meitä, vaan \Herraa\ vastaan.

16:9 Ja Moses sanoi Aaronille: sano koko Israelin lasten joukolle: tulkaat \Herran\ eteen, sillä hän on kuullut teidän napistuksenne.

16:10 Ja tapahtui, kun Aaron näitä puhunut oli kaikelle Israelin lasten joukolle, käänsivät he itsensä korpeen päin, ja katso, \Herran\ kunnia näkyi pilvessä.

16:11 Ja \Herra\ puhui Moosekselle, sanoen:

16:12 Minä olen kuullut Israelin lasten napistuksen, puhu heille sanoen: kahden ehtoon välillä pitää teillä oleman lihaa syödäksenne, ja aamulla pitää teidän ravituksi tuleman leivästä: ja teidän pitää tietämän, että minä olen \Herra\ teidän Jumalanne.

16:13 Ja tapahtui ehtona, että peltokanat tulivat ja peittivät leirin, ja aamulla oli kaste leirin ympärinsä.

16:14 Ja kuin kaste nousi, katso, niin oli korvessa jotakin ymmyrjäistä ja pientä, niin kuin härmää maan päällä.

16:15 Ja kuin Israelin lapset sen näkivät, sanoivat he toinen toisellensa: Man tämä on; sillä he ei tietäneet mitä se oli. Mutta Moses sanoi heille: tämä on se leipä, jonka \Herra\ teille on antanut syödäksenne.

16:16 Tämä on se, josta \Herra\ käsenyt on. Jokainen kootkaan sitä niin paljon kuin hän itse syö, ja ottakaan gomor joka pääluvulle, henkiluvun jälkeen joka on hänen majassansa.

16:17 Ja Israelin lapset tekivät niin, ja kokosivat muutamat enemmän ja muutamat vähemmän.

16:18 Ja kuin he mittasivat sen gomorilla, niin ei sillä mitään liaksi ollut, joka paljon koonnut oli, eikä siltä mitään puuttunut, joka vähemmän kokosi, mutta jokainen oli koonnut niin paljon kuin he syödäksensä tarvitsivat.

16:19 Ja Moses sanoi heille: ei kenenkään pidä siitä huomeneksi mitään jättämän.

16:20 Mutta ei he kuulleet Mosesta, monikahdat jättivät siitä jotakin huomeneksi.

huomiseksi. Niin siihen kasvoi matoja, ja se rupesi haisemaan; ja Mooses vihastui heihin.

16:21 Ja he kokosivat sitä joka aamu sen verran, kuin kukin tarvitsi; mutta kun aurinko alkoi paahtaa, niin se suli.

16:22 Mutta kuudentena päivänä he kokosivat sitä leipää kaksinkertaisesti, kaksi goomeria kullekin. Ja kaikki kansan päämiehet tulivat ja ilmoittivat sen Moosekselle.

16:23 Niin hän sanoi heille: Tämä tapahtuu Herran sanan mukaan; huomenna on levon päivä, Herralle pyhitetty sapatti. Mitä leivotte, se leipokaa, ja mitä keitätte, se keittäkää; mutta kaikki, mitä tähteeksi jää, pankaa talteen huomiseksi.

16:24 Ja he panivat sen talteen huomiseksi, niinkuin Mooses oli käskenyt, eikä se ruvennut haisemaan, eikä siihen tullut matoja.

16:25 Ja Mooses sanoi: Syökää se tänä päivänä, sillä tänä päivänä on Herran sapatti; tänään ette löydä kedolta mitään.

16:26 Kuutena päivänä on teidän sitä koottava, mutta seitsemäntenä päivänä on sapatti; silloin ei sitä ole.

16:27 Kuitenkin muutamat kansasta lähtivät seitsemäntenä päivänä kokoamaan sitä, mutta he eivät löytäneet mitään.

16:28 Niin Herra sanoi Moosekselle: Kuinka kauan aiotte kieltäytyä noudattamasta minun käskyjäni ja lakejäni?

16:29 Katsokaa, Herra on antanut teille sapatin; sentähden hän antaa teille kuudentena päivänä kahden päivän leivän. Olkoon jokainen alallaan, älköönkään kukaan lähtekö paikaltansa seitsemäntenä päivänä.

16:30 Ja kansa lepäsi seitsemäntenä päivänä.

16:31 Ja Israelin heimo antoi sille nimen manna. Ja se oli valkean korianderinsiemenen kaltaista ja maistui hunajakakulta.

16:32 Ja Mooses sanoi: Näin on Herra

Niin madot kasvoivat siihen, ja tuli haisemaan. Ja Mooses vihastui heidän päällensä.

16:21 Niin he kokosivat siitä joka aamu, niin paljon kuin jokainen syödäksensä tarvitsi. Mutta koska päivä tuli palavaksi, niin se suli.

16:22 Ja tapahtui kuudentena päivänä, että he kokosivat kaksinkertaisesti sitä leipää, kaksi gomoria kullekin. Ja kaikki päämiehet kansan seasta tulivat ja ilmoittivat sen Moosekselle.

16:23 Ja hän sanoi heille: tämä on se minkä \Herra\ sanonut on: huomenna on sabbati, pyhä lepo \Herralle\; mitä te leivotte, se leipokaat, ja mitä te keitätte, se keittäkää; mutta mitä liiaksi on, jättäkää se tähteelle pantaa huomeneksi.

16:24 Ja he jättivät sitä huomeneksi, niinkuin Mooses käskenyt oli: ja ei tullut se haisemaan, eikä matoa tullut siihen.

16:25 Niin sanoi Mooses: syökää se tänäpäpä, sillä tätäpäpä on \Herran\ sabbati: tänäpäpä ette sitä löydä kedolta.

16:26 Kuusi päivää pitää teidän kokooman; mutta seitsemäntenä päivänä on sabbati, ja ei löydetä sitä.

16:27 Ja tapahtui, että seitsemäntenä päivänä läksivät muutamat kansan seasta kokoomaan, ja ei he löytäneet mitään.

16:28 Niin \Herra\ sanoi Moosekselle: kuinka kauan ette tahdo pitää minun käskyjäni ja lakiani?

16:29 Katsokaat, \Herra\ on teille antanut sabbatin, ja sentähden on hän antanut teille kuudentena päivänä kahden päivän leivän: niin olkaan siis jokainen kotonansa, ja älkään yksikään lähtekö siastansa seitsemäntenä päivänä.

16:30 Niin lepäsi kansa seitsemäntenä päivänä.

16:31 Ja Israelin huone kutsui hänen nimensä man: ja se oli niinkuin korianderin siemen, valkia, ja maisti niinkuin sämpylä hunajan kanssa.

16:32 Ja Mooses sanoi: tämä on se minkä

käskeny: Ota sitä goomerin täysi säilytettäväksi sukupolvesta sukupolveen, että he näkisivät sen leivän, jolla minä olen ravinnut teitä erämaassa, johdattaessani teitä Egyptin maasta.

16:33 Ja Mooses sanoi Aaronille: Ota astia ja pane siihen goomerin täysi mannaa ja aseta se Herran eteen säilytettäväksi sukupolvesta sukupolveen.

16:34 Ja Aaron asetti sen talteen lain arkin eteen, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut.

16:35 Ja israelilaiset söivät mannaa neljäkymmentä vuotta, kunnes he tulivat asuttuun maahan; he söivät mannaa siihen asti, kunnes tulivat Kanaanin maan rajalle. -

16:36 Goomer on kymmenesosa eefaa.

17 LUKU

17:1 Sitten kaikki israelilaisten seurakunta lähti liikkeelle Siinin erämaasta ja matkusti levähdyspaikasta toiseen Herran käskyn mukaan. Ja he leiriytyivät Refidimiin; siellä ei ollut vettä kansan juoda.

17:2 Niin kansa riiteli Moosesta vastaan ja sanoi: Antakaa meille vettä juoda! Mooses vastasi heille: Miksi riitelette minua vastaan? Miksi kiusaatte Herraa?

17:3 Mutta kansalla oli siellä jano, ja he napisivat yhä Moosesta vastaan ja sanoivat: Minkätähden olet tuonut meidät Egyptistä, antaksesi meidän ja meidän lastemme ja karjamme kuolla janoon?

17:4 Niin Mooses huusi Herraa ja sanoi: Mitä minä teen tälle kansalle? Ei paljon puutuu, että he kivittävät minut.

17:5 Herra vastasi Moosekselle: Mene kansan edellä ja ota mukaasi muutamia Israelin vanhimpia. Ja ota käteesi sauva, jolla löit Niilivirtaa, ja mene.

17:6 Katso, minä seison siellä sinun edessäsi kalliolla Hoorebin luona; lyö kalliioon, ja siitä on vuotava vettä, niin että kansa saa juoda. Ja Mooses teki niin Israelin vanhimpain nähden.

\Herra\ käskeny on: täytä gomor siitä, kätkeä teidän jälkeentulevaisillenne: että he näkisivät sen leivän, jolla minä olen teitä ruokkinut korvessa, koska minä johdatin teitä ulos Egyptin maalta.

16:33 Ja Moses sanoi Aaronille: ota astia, ja pane siihen gomorin täysi mannaa: ja pane se \Herran\ eteen, tallella pidettää teidän jälkeen tulevaisillenne.

16:34 Niinkuin \Herra\ käskeny oli Mosekselle, niin Aaron pani sen todistuksen eteen tallella pidettäväksi.

16:35 Ja Israelin lapset söivät mannaa neljäkymmentä ajastaikaa, siihenasti kuin he tulivat sille maalle jossa heidän asuman piti: siihenasti kuin he tulivat Kanaanin maan rajoille, söivät he mannaa.

16:36 Ja gomor on kymmenes osa ephaa.

17 LUKU

17:1 Ja koko Israelin lasten joukko matkusti Sinnin korvesta, vaelluksissansa \Herran\ käskyn jälkeen, ja sioittivat itsensä Raphidimiin, ja ei ollut vettä kansalle juoda.

17:2 Ja kansa riiteli Moksen kanssa, ja sanoi: antakaat meille vettä juodaksemme. Moses sanoi heille: mitä te riitelette minun kanssani? Miksi kiusaatte \Herraa\?

17:3 Ja kansa janosi juoda siellä vettä, ja he napisivat Mosesta vastaan, ja sanoivat: mitä vasten sinä olet meidät johdattanut Egyptistä tänne kuolettaakses minua ja minun lapsiani, ja minun eläimiäni janolla?

17:4 Niin Moses huusi \Herran\ tykö, sanoen: mitä minä teen tälle kansalle? Vähä puuttuu, ettei he kivitä minua.

17:5 Ja \Herra\ sanoi Mosekselle: mene kansan edellä, ja ota kanssas muutamia Israelin vanhimmista, ja sinun sauvas, jolla sinä löit virtaa, ota sinun kätees ja mene.

17:6 Katso, minä seison siellä sinun edessäsi kalliolla Horebissa: ja sinun pitää lyömän kalliota, ja siinä pitää vedet juokseman, niin että kansa siitä juoda saa. Ja Moses teki niin Israelin vanhimpain edessä.

17:7 Ja hän antoi sille paikalle nimen Massa ja Meriba sentähden, että israelilaiset siellä riitelivät ja kiusasivat Herraa, sanoen: Onko Herra meidän keskellämme vai ei?

17:8 Sitten tulivat amalekilaiset ja taistelivat Israelia vastaan Refidimissä.

17:9 Niin Mooses sanoi Joosualle: Valitse meille miehiä, mene ja taistele huomenna amalekilaisia vastaan. Minä asetun vuoren huipulle, Jumalan sauva kädessäni.

17:10 Ja Joosua teki, niinkuin Mooses oli hänelle sanonut, ja taisteli amalekilaisia vastaan. Mutta Mooses, Aaron ja Huur nousivat vuoren huipulle.

17:11 Ja niin kauan kuin Mooses piti kätensä ylhäällä, oli Israel voitolla; mutta kun hän antoi kätensä vaipua, olivat amalekilaiset voitolla.

17:12 Mutta kun Mooseksen kädet väsyivät, ottivat he kiven ja asettivat sen hänen allensa, ja hän istui sille, ja Aaron ja Huur kannattivat hänen käsiänsä kumpikin puoleltansa. Näin hänen kätensä kestivät vahvoina auringon laskuun asti.

17:13 Ja Joosua voitti amalekilaiset ja heidän sotaväkensä miekan terällä.

17:14 Ja Herra sanoi Moosekselle: Kirjoita tämä kirjaan muistoksi ja teroita se Joosuan mieleen: Minä pyyhin pois amalekilaisten muiston taivaan alta.

17:15 Ja Mooses rakensi alttarin ja pani sille nimeksi: Herra on minun lippuni.

17:16 Ja hän sanoi: Minä nostan käteni Herran istuinta kohden: Herra sotii amalekilaisia vastaan sukupolvesta sukupolveen.

18 LUKU

18:1 Ja Midianin pappi Jetro, Mooseksen appi, sai kuulla kaikki, mitä Jumala oli tehnyt Moosekselle ja kansalleen Israelille, kuinka Herra oli vienyt Israelin pois Egyptistä.

18:2 Ja Jetro, Mooseksen appi, otti mukaansa Sipporan, Mooseksen vaimon,

17:7 Ja kutsui sen paikan nimen Massa ja Meriba, Israelin lasten riidan tähden, ja että he kiusasivat \Herraa\, sanoen: olleeko \Herra\ meidän seassamme elikkä ei?

17:8 Niin Amalek tuli: ja soti Israelia vastaan Raphidimissa.

17:9 Ja Moses sanoi Josuualle: valitse meille miehiä, mene ja sodi Amalekia vastaan: huomenna minä seison mäen kukkulalla, ja pidän Jumalan sauvan kädessäni.

17:10 Ja Josua teki niinkuin Moses sanoi hänelle, ja soti Amalekia vastaan. Mutta Moses, Aaron ja Hur astuivat mäen kukkulalle.

17:11 Ja tapahtui, että koska Moses piti kätensä ylhäällä, voitti Israel; mutta koska hän kätensä laski alas, voitti Amalek.

17:12 Mutta Moseksen kädet olivat raskaat, sentähden ottivat he kiven ja asettivat hänen alansa ja hän istui sen päällä; vaan Aaron ja Hur pitivät ylhäällä hänen käsiänsä kumpikin puoleltansa, niin pysyi hänen kätensä juuri vahvana auringon laskemaan asti.

17:13 Ja Josua heikonsi Amalekin ja hänen kansansa miekan terällä.

17:14 Ja \Herra\ sanoi Mosekselle: kirjoita tämä muistoksi kirjaan, ja muistuta Josuan korvissa; sillä minä pyyhin kokonansa pois Amalekin muiston taivaan alta.

17:15 Ja Moses rakensi alttarin, ja kutsui sen nimen: \Herra\ on minun lippuni.

17:16 Ja hän sanoi: koska käsi oli \Herran\ istuinta päin, oli \Herralla\ sota Amalekia vastaan: (niin se on tästäkin lähin) suvusta sukuun.

18 LUKU

18:1 Ja Jetro Midianin pappi, Moseksen appi kuuli kaikki, mitä Jumala Mosekselle ja Israelin kansalle oli tehnyt: että \Herra\ oli johdattanut Israelin pois Egyptistä.

18:2 Ja Jetro Moseksen appi otti Ziporan Moseksen emännän, jonka hän oli takaperin

jonka tämä oli lähettänyt kotiin,

18:3 ja hänen kaksi poikaansa; näistä oli toisen nimi Geersom, koska Mooses oli sanonut: Minä olen muukalainen vieraalla maalla,

18:4 ja toisen nimi Elieser, koska hän oli sanonut: Isäni Jumala oli minun apuni ja pelasti minut faraon miekasta.

18:5 Ja Jetro, Mooseksen appi, tuli hänen poikiensa ja hänen vaimonsa kanssa Mooseksen luo erämaahan, jossa tämä oli leirytnyt Jumalan vuoren juurelle.

18:6 Ja hän käski sanoa Moosekselle: Minä Jetro, sinun appesi, ynnä vaimosi kahden poikansa kanssa olemme tulleet luoksesi.

18:7 Niin Mooses meni appeansa vastaan, kumarsi ja suuteli häntä. Ja kun he olivat tervehtineet toisiansa, menivät he teltaan.

18:8 Ja Mooses kertoi apellensa kaikki, mitä Herra oli tehnyt faraolle ja egyptiläisille Israelin tähden, ja kaikki ne vaikeudet, jotka heitä olivat kohdanneet matkalla, ja kuinka Herra oli pelastanut heidät.

18:9 Ja Jetro iloitsi kaikesta siitä hyvästä, mitä Herra oli tehnyt Israelille, pelastaessaan heidät egyptiläisten kädestä.

18:10 Ja Jetro sanoi: Kiitetty olkoon Herra, joka on pelastanut teidät egyptiläisten ja faraon kädestä, Herra, joka on pelastanut kansansa egyptiläisten vallasta.

18:11 Nyt minä tiedän, että Herra on suurempi kaikkia jumalia; sillä sentähden, että egyptiläiset ylpeilivät, on heidän näin käynyt.

18:12 Ja Jetro, Mooseksen appi, toimitti polttouhrin ja teurasuhreja Jumalalle; ja Aaron ja kaikki Israelin vanhimmat tulivat aterioimaan Mooseksen apen kanssa Jumalan eteen.

18:13 Seuraavana päivänä Mooses istui tuomitsemaan kansaa, ja kansa seiso i Mooseksen ympärillä aamusta iltaan asti.

lähettänyt,

18:3 Ja kaksi hänen poikaansa, joista yhden nimi oli Gersom, sillä hän sanoi: minä olin muukalainen vieraalla maalla.

18:4 Ja toisen nimi oli Elieser, sillä (hän sanoi) minun isäni Jumala on ollut minun apuni, ja on pelastanut minun Pharaon miekasta.

18:5 Niin Jetro Moseksen appi, ja hänen poikansa, ja hänen emäntänsä tulivat Moseksen tykö siihen korpeen, kussa hän itsensä sioittanut oli Jumalan vuorella.

18:6 Ja antoi sanoa Mosekselle: minä Jetro sinun appes olen tullut sinun tykö, ja sinun emäntäs, ja molemmat hänen poikansa hänen kanssansa.

18:7 Niin meni Moses appeansa vastaan, kumarsi itsensä, ja suuta antoi hänen; ja koska he olivat tervehtineet toinen toistansa, menivät he majaan.

18:8 Niin jutteli Moses apellensa kaikki, mitä \Herra\ tehnyt oli Pharaolle, ja Egyptiläisille Israelin tähden, ja kaiken sen vaivan joka heillä tiellä oli ollut, ja että \Herra\ oli auttanut heitä.

18:9 Ja Jetro riemuitsi kaiken sen hyvyyden ylitse, jonka \Herra\ oli tehnyt Israelille, että hän oli pelastanut heitä Egyptiläisten kädestä.

18:10 Ja Jetro sanoi: kiitetty olkoon \Herra\, joka teidät pelastanut on Egyptiläisten ja Pharaon kädestä: joka on vapahtanut kansansa Egyptiläisten käden alta.

18:11 Nyt minä tiedän, että \Herra\ on suurempi kuin kaikki Jumalat; sillä siinä asiassa, jossa ylpeilivät, oli hän heidän ylitsensä (valtias).

18:12 Ja Jetro Moseksen appi otti polttouhria ja muuta uhria Jumalalle. Niin tuli Aaron ja kaikki vanhimmat Israelista syömään leipää Moseksen apen kanssa Jumalan edessä.

18:13 Ja tapahtui toisena päivänä, että Moses istui oikeutta tekemään kansalle; ja kansa seiso i Mooseksen ympärillä aamusta niin

18:14 Kun Mooseksen appi näki kaiken, mitä hän teki kansalle, sanoi hän: Mitä tämä puuha on, jota sinulla on kansan kanssa? Miksi sinä istut yksin ja kaikki kansa seisoo ympärilläsi aamusta iltaan asti?

18:15 Mooses vastasi apellensa: Kansa tulee minun luokseni kysymään Jumalalta neuvoa.

18:16 Kun heillä on jokin riita-asia, tulevat he minun luokseni, ja minä ratkaisen heidän riitansa ja ilmoitan heille Jumalan säädökset ja lait.

18:17 Niin Mooseksen appi sanoi hänelle: Siinä sinä et menettele viisaasti.

18:18 Sinä uuvutat sekä itsesi että tämän kansan, joka on kanssasi; sillä tämä tehtävä on sinulle liian raskas, etkä sinä voi sitä yksinäsi toimittaa.

18:19 Kuule nyt, mitä minä sanon. Minä neuvon sinua, ja Jumala on oleva sinun kanssasi. Ole sinä kansan edusmies Jumalan edessä, ja saata sinä sen asiat Jumalan eteen. Ja opeta heille säädökset ja lait,

18:20 ja neuvo heille tie, jota heidän on kuljettava, ja mitä heidän on tehtävä.

18:21 Mutta valitse koko kansasta kelvollisia ja Jumalaa pelkääviä, luotettavia ja väärää voittoa vihaavia miehiä, ja aseta ne heille tuhannen, sadan, viidenkymmenen ja kymmenen päämiehiksi.

18:22 Nämä tuomitkoot kansaa joka aika. Kaikki suuret asiat he saattakoot sinun tietoosi, mutta kaikki vähäiset asiat ratkaiskoot itse. Huojenna näin jotakin itseltäsi, ja kantakoot he kuormaa sinun kanssasi.

18:23 Jos näin teet ja Jumala itse sinua näin káskee, niin sinä jaksat sen kestää; ja

ehtooseen asti.

18:14 Koska Moseksen appi näki kaikki, mitä hän teki kansalle, sanoi hän: mikä tämä on kuin sinä teet kansalle? Miksis sinä istut yksinä, ja kaikki kansa seisoo sinun edessä, hamasta aamusta niin ehtooseen?

18:15 Moses vastasi appeansa: sillä kansa tulee minun tyköni, ja kysyy Jumalalta neuvoa.

18:16 Koska heillä on jotakin asiaa, tulevat he minun tyköni, että minun pitää oikeutta tekemän jokaisen välillä ja hänen lähimmäisensä välillä, ja osottaman heille Jumalan oikeudet ja käskyt.

18:17 Ja Moseksen appi sanoi hänelle: ei se ole hyvä kuin sinä teet.

18:18 Sinä väsyvät peräti sekä itses että tämän kansan joka sinun kanssas on; sillä tämä asia on sinulle ylen raskas, et taida sinä sitä yksinä toimittaa.

18:19 Nyt kuule minun ääneni, minä neuvon sinua, ja Jumala on sinun kanssas. Ole sinä kansan puolesta Jumalan edessä, ja tuota heidän asiansa Jumalan eteen.

18:20 Ja muistuta heille oikeudet ja käskyt: osota heille tie, jota heidän vaeltaman pitää, ja ne työt mitkä heidän tekemän pitää.

18:21 Niin etsi sinä kaiken kansan seasta vaat miehet, Jumalaa pelkääväiset, totuuden miehet, ne jotka ahneutta vihaavat: ja aseta ne heille päämiehiksi, tuhanten päälle, sadan päälle, viidenkymmenen päälle, ja kymmenen päälle,

18:22 Että ne aina kansalle oikeuden tekisivät: mutta kuin joku raskas asia tulee, että he sen tuovat sinun eteesi mutta kaikki pienet asiat he itse ratkaiskaan: niin huojenna jotakin itseltäs, ja he kantavat kuormaa sinun kanssas.

18:23 Jos sinä sen teet, ja Jumala sen sinulle káskee, niin sinä taidat voimassa

kaikki tämä kansa saa mennä rauhassa kotiinsa.

18:24 Ja Mooses noudatti appensa puhetta ja teki kaiken, mitä tämä oli sanonut.

18:25 Mooses valitsi kelvollisia miehiä koko Israelista ja asetti heidät kansan johtoon, tuhannen, sadan, viidenkymmenen ja kymmenen päämiehiksi.

18:26 Nämä tuomitsivat kansaa joka aika. Vaikeat asiat he lykkäsivät Moosekselle, mutta vähäiset asiat he ratkaisivat itse.

18:27 Sitten Mooses saattoi appensa matkaan, ja tämä meni omaan maahansa.

19 LUKU

19:1 Kolmantena kuukautena siitä, kun israelilaiset olivat lähteneet Egyptin maasta, juuri samana kuukauden päivänä, he tulivat Siinain erämaahan.

19:2 Sillä he olivat lähteneet Refidimistä, tulleet Siinain erämaahan ja leiriytyneet erämaahan; ja Israel oli siellä leirissä vuoren kohdalla.

19:3 Ja Mooses nousi Jumalan tykö, ja Herra huusi häntä vuorelta ja sanoi: Sano näin Jaakobin heimolle ja ilmoita israelilaisille:

19:4 Te olette nähneet, mitä minä olen tehnyt egyptiläisille ja kuinka minä olen kantanut teitä kotkan siivillä ja tuonut teidät luokseni.

19:5 Jos te nyt kuulette minun ääntäni ja pidätte minun liittoni, niin te olette minun omaisuuteni ennen kaikkia muita kansoja; sillä koko maa on minun.

19:6 Ja te olette minulle pappisvaltakunta ja pyhä kansa. Sano nämä sanat israelilaisille.

19:7 Kun Mooses tuli takaisin, kutsui hän kokoon kansan vanhimmat ja puhui heille kaikki ne sanat, jotka Herra oli hänen

pysyä, niin myös kaikki tämä kansa saa mennä kotiansa rauhassa.

18:24 Ja Moses kuuli appensa äänen, ja teki kaikki mitä hän sanoi.

18:25 Ja valitsi vaat miehet kaikesta Israelista, ja asetti heidät kansan päämiehiksi, tuhanten päälle, sadan päälle, viidenkymmenen päälle, ja kymmenen päälle,

18:26 Jotka tekivät kansalle oikeuden joka aika. Mutta jotka raskaat asiat olivat, lykkäsivät he Moseksen alle; vaan kaikki pienet asiat he itse ratkasivat.

18:27 Niin Moses antoi appensa mennä ja hän meni omalle maallensa.

19 LUKU

19:1 Kolmantena kuukautena Israelin lasten lähtemisestä Egyptin maalta, tulivat he sinä päivänä Sinain korpeen.

19:2 Sillä he olivat lähteneet Raphidimista, ja tulivat Sinain korpeen, ja sioittivat itsensä korpeen: ja Israel sioitti itsensä siihen, vuoren kohdalle.

19:3 Ja Moses astui ylös Jumalan tykö. Ja \Herra\ huusi häntä vuorelta, ja sanoi: näin sinun pitää sanoman Jakobin huoneelle, ja Israelin lapsille ilmoittaman.

19:4 Te olette nähneet, mitä minä Egyptiläisille tehnyt olen: ja kuinka minä olen teitä kantanut kotkan siivillä, ja olen saattanut teidät minun tyköni.

19:5 Jos te siis minun ääneni ahkerasti kuulette, ja pidätte minun liittoni, niin teidän pitää oleman minulle kallis omaisuus kaikista kansoista, vaikka muutoin koko maa on minun.

19:6 Ja teidän pitää oleman minulle papillinen valtakunta ja pyhä kansa. Nämä ovat ne sanat, jotka sinun pitää Israelin lapsille, sanoman.

19:7 Niin Moses tuli ja kutsui kokoon vanhimmat kansan seasta, ja jutteli heille kaikki sanat, jotka \Herra\ hänen käsenyt

käskenytt puhua.

19:8 Niin koko kansa vastasi yhtenä miehenä ja sanoi: Kaiken, mitä Herra on puhunut, me teemme. Ja Mooses vei kansan vastauksen Herralle.

19:9 Niin Herra sanoi Moosekselle: Katso, minä tulen sinun tykösi paksussa pilvessä, että kansa kuulisii, kun minä puhun sinun kanssasi, ja uskoisi myös sinua ainiaan. Ja Mooses ilmoitti Herralle kansan vastauksen.

19:10 Niin Herra sanoi Moosekselle: Mene kansan luo ja pyhitä heidät tänä päivänä ja huomenna, ja peskoot he vaatteensa.

19:11 Ja olkoot valmiit kolmanneksi päiväksi; sillä kolmantena päivänä Herra astuu koko kansan nähden alas Siinain vuorelle.

19:12 Ja merkitse raja kansalle yltympäri ja sano: Varokaa nousemasta vuorelle tahi koskettamasta sen juureen. Jokainen, joka vuoreen koskee, rangaistakoon kuolemalla.

19:13 Älköön kenenkään käsi häneen koskeko, vaan hänet kivitettäköön tahi ammuttakoon kuoliaaksi. Olipa eläin tai ihminen, ei se saa jäädä eloon. Vasta kun pitkä torven puhallus kuuluu, he nouskoot vuorelle.

19:14 Ja Mooses astui alas vuorelta kansan luo; ja hän pyhitti kansan, ja he pesivät vaatteensa.

19:15 Ja hän sanoi kansalle: Olkaa kolmanneksi päiväksi valmiit; älköön kukaan ryhtykö naiseen.

19:16 Ja kolmantena päivänä, kun aamu oli tullut, alkoi jylistä ja salamoida, ja paksu pilvi laskeutui vuoren ylle, ja kuului ylen kova pasunan ääni, niin että koko kansa, joka oli leirissä, vapisi pelosta.

19:17 Silloin Mooses vei kansan leiristä Jumalaa vastaan, ja he asettuivat vuoren juurelle.

19:18 Ja koko Siinain vuori peittyi savuun, kun Herra astui sille alas tulella, ja siitä nousi savu niinkuin pätsin savu, ja koko vuori vapisi kovasti.

oli.

19:8 Ja kaikki kansa vastasi yhtä haavaa, ja sanoi: kaikki mitä \Herra\ puhunut on, me tahdomme tehdä. Ja Moses sanoi jällensä kansan sanat \Herralle\.

19:9 Niin \Herra\ sanoi Mosekselle: katso, minä tulen sinun tyköks paksussa pilvessä, että kansa kuulee minun puhuvan sinun kanssas, ja uskoo sinua ijankaikkisesti. Ja Moses ilmoitti \Herralle\ kansan puheen.

19:10 Ja \Herra\ sanoi Mosekselle: mene kansan tykö, ja pyhitä heitä tänäpäpä ja huomenna: että he vaatteensa pesisivät.

19:11 Ja olisivat kolmantena päivänä valmiit; sillä kolmantena päivänä \Herra\ on astuva alas kaiken kansan eteen Sinain vuorelle.

19:12 Ja sinun pitää paneman rajan kansan ympärille, sanoen: karttakaat teitäne, ettette vuorelle astu taikka tartu sen rajaan: joka siihen vuoreen sattuu, sen pitää totisesti kuoleman.

19:13 Ei yksikään käsi pidä häneen rupeeman, vaan hän pitää täydellisesti kivitettämän, eli kohdastansa ammuttaman lävitse, joko se eläin taikka ihminen olis, ei pidä sen elämän. Koska ääni rupee pitkään kajahtamaan, silloin he vuorelle astukaan.

19:14 Moses astui vuorelta kansan tykö, ja pyhitti heitä: ja he pesivät vaatteensa.

19:15 Ja hän sanoi heille: olkaat kolmanteen päivään valmiit, ja älkäät lähestykö vaimoja.

19:16 Kuin kolmas päivä tuli, ja aamu oli, niin tuli pitkäisen jylinä ja leimaus, ja paksu pilvi vuoren päälle, ja sangen väkevä basunan ääni: niin kaikki kansa, jotka leirissä olivat, pelvosta vapisivat.

19:17 Ja Moses johdatti kansan leiristä Jumalaa vastaan, ja he seisahivat vuoren alle.

19:18 Mutta koko Sinain vuori suitsi, siitä että \Herra\ astui alas sen päälle tulella, ja sen savu kävi ylös niinkuin pätsin savu, niin että koko vuori sangen kovaan vapisi.

19:19 Ja pasunan ääni koveni kovenemistaan. Mooses puhui, ja Jumala vastasi hänelle jyllinällä.

19:20 Ja Herra astui alas Siinain vuorelle, vuoren kukkulalle, ja Herra kutsui Mooseksen vuoren kukkulalle; ja Mooses nousi sinne ylös.

19:21 Niin Herra sanoi Moosekselle: Astu alas ja varoita kansaa tunkeutumasta lähelle Herraa, häntä nähdäkseen, sillä silloin heistä monta kaatuu.

19:22 Papitkin, jotka saavat lähestyä Herraa, pyhittäkööt itsensä, ettei Herra heitä tuhoaisi.

19:23 Mutta Mooses vastasi Herralle: Kansa ei voi nousta Siinain vuorelle, sillä sinä olet varoittanut meitä ja sanonut: Merkitse raja vuoren ympäri ja pyhitä se.

19:24 Niin Herra sanoi hänelle: Astu alas ja tule taas ylös, sinä ja Aaron sinun kanssasi. Mutta papit ja kansa älkööt tunkeutuko ylös, Herraa lähelle, ettei hän heitä tuhoaisi.

19:25 Ja Mooses astui alas kansan luo ja sanoi heille tämän.

20 LUKU

20:1 Ja Jumala puhui kaikki nämä sanat ja sanoi:

20:2 Minä olen Herra, sinun Jumalasi, joka vein sinut pois Egyptin maasta, orjuuden pesästä.

20:3 Älä pidä muita jumalia minun rinnallani.

20:4 Älä tee itsellesi jumalankuvaa äläkä mitään kuvaa, älä niistä, jotka ovat ylhäällä taivaassa, älä niistä, jotka ovat alhaalla maan päällä, äläkä niistä, jotka ovat vesissä maan alla.

20:5 Älä kumarra niitä äläkä palvele niitä. Sillä minä, Herra, sinun Jumalasi, olen kiivas Jumala, joka kostan isien pahat teot lapsille kolmanteen ja neljänteen polveen, niille, jotka minua vihaavat;

19:19 Ja sen basunan helinä enemmän ja enemmän eneni. Moses puhui ja Jumala vastasi häntä kuultavasti.

19:20 Kuin nyt \Herra\ oli tullut alas Sinain vuoren kukkulalle, niin \Herra\ kutsui Moseksen vuoren kukkulalle. Ja Moses astui sinne ylös.

19:21 Niin sanoi \Herra\ hänelle: astu alas ja varoita kansaa, ettei he kävisi rajan ylitse \Herran\ tykö, häntä näkemään, ja monta heistä lankeaisi.

19:22 Niin myös papit, jotka \Herraa\ lähestyvät, pitää heitensä pyhittämän, ettei \Herra\ heitä hukuttaisi.

19:23 Ja Moses sanoi \Herralle\: eipä kansa saa astua ylös Sinain vuorelle; sillä sinä olet meille todistanut ja sanonut: pane rajat vuoren ympärille, ja pyhitä se.

19:24 Ja \Herra\ sanoi hänelle: mene ja astu alas, ja astu ylös (jällensä) sinä ja Aaron sinun kansas; mutta papit ja kansa älkään lähestykö astumaan ylös \Herran\ tykö, ettei hän heitä hukuttaisi.

19:25 Ja Moses astui alas kansan tykö ja sanoi nämät heille.

20 LUKU

20:1 Ja Jumala puhui kaikki nämät sanat, sanoen:

20:2 Minä (olen) \Herra\ sinun Jumalasi; joka sinun Egyptin maalta orjuuden huoneesta ulos vienyt olen.

20:3 Ei sinun pidä muita jumalia pitämän minun edessäni.

20:4 Ei sinun pidä tekemän sinulles kuvaa eikä jonkun muotoa, niiden jotka ylhäällä taivaassa ovat, eli niiden, jotka alhaalla ovat maan päällä, eikä niiden, jotka vesissä maan alla ovat.

20:5 Ei sinun pidä kumartaman niitä, eikä myös palveleman niitä: Sillä minä, \Herra\ sinun Jumalasi, olen kiivas Jumala, joka etsiskelen isäin pahat teot lasten päälle, kolmanteen ja neljänteen polveen, jotka minua vihaavat;

20:6 mutta teen laupeuden tuhansille, jotka minua rakastavat ja pitävät minun käskyni.

20:7 Älä turhaan lausu Herran, sinun Jumalasi, nimeä, sillä Herra ei jätä rankaisematta sitä, joka hänen nimensä turhaan lausuu.

20:8 Muista pyhittää lepopäivä.

20:9 Kuusi päivää tee työtä ja toimita kaikki askareesi;

20:10 mutta seitsemäs päivä on Herran, sinun Jumalasi, sapatti; silloin älä mitään askareta toimita, älä sinä älköönkä sinun poikasi tai tyttäresi, sinun palvelijasi tai palvelijattaresi tai juhtasi älköönkä muukalaisesi, joka sinun porteissasi on.

20:11 Sillä kuutena päivänä Herra teki taivaan ja maan ja meren ja kaikki, mitä niissä on, mutta seitsemäntenä päivänä hän lepäsi; sentähden Herra siunasi lepopäivän ja pyhitti sen.

20:12 Kunnioita isääsi ja äitiäsi, että kauan eläisit siinä maassa, jonka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa.

20:13 Älä tapa.

20:14 Älä tee huorin.

20:15 Älä varasta.

20:16 Älä sano väärää todistusta lähimmäisestäsi.

20:17 Älä himoitse lähimmäisesi huonetta. Älä himoitse lähimmäisesi vaimoa äläkä hänen palvelijaansa, palvelijatartaan, härkäänsä, aasiansa äläkä mitään, mikä on lähimmäisesi omaa.

20:18 Ja kaikki kansa havaitsi jylinän, tulen leimaukset, pasunan äänen ja vuoren suitsuamisen; ja kun he sen havaitsivat, vapisivat he ja pysyivät taampana.

20:19 Ja he sanoivat Moosekselle: Puhu sinä meidän kanssamme, niin me kuulemme. Älköön Jumala puhuko meidän kanssamme, ettemme kuolisi.

20:6 Ja teen laupiuden monelle tuhannelle, jotka minua rakastavat, ja pitävät minun käskyni.

20:7 Ei sinun pidä turhaan lausuman sinun \Herras\ Jumalasi nimeä; sillä ei \Herra\ pidä sitä rankaisematta, joka hänen nimensä turhaan lausuu.

20:8 Muista sabbatin päivää, että sen pyhittäisit.

20:9 Kuusi päivää pitää sinun työtä tekemän ja kaikki askarees toimittaman.

20:10 Mutta seitsemäntenä päivänä on \Herra\ sinun Jumalasi sabbati: silloin ei sinun pidä yhtään työtä tekemän, eikä sinun, eikä sinun poikas, eikä sinun tyttäres, eikä sinun palvelias, eikä sinun piikas, eikä sinun juhtas, eikä sinun muukalaises, joka sinun portissas on.

20:11 Sillä kuutena päivänä on \Herra\, taivaan ja maan ja meren tehnyt, ja kaikki mitä niissä ovat, ja lepäsi seitsemäntenä päivänä. Sentähden siunasi \Herra\ sabbatin päivän, ja pyhitti sen.

20:12 Sinun pitää kunnioittaman isääs ja äitiäs, että kauan eläisit maan päällä, jonka \Herra\ sinun Jumalasi antaa sinulle.

20:13 Ei sinun pidä tappaman.

20:14 Ei sinun pidä huorin tekemän.

20:15 Ei sinun pidä varastaman.

20:16 Ei sinun pidä väärää todistusta sanoman sinun lähimmäistäs vastaan.

20:17 Ei sinun pidä pyytämän sinun lähimmäises huonetta. Ei sinun pidä himoitseman sinun lähimmäises emäntää, eikä hänen palveliaansa, eikä piikaansa, eikä hänen härkäänsä, eikä mitään mikä sinun lähimmäises on.

20:18 Ja kaikki kansa näki pitkäisen jylinän, ja tulen leimaukset, ja basunan helinän, ja vuoren suitevan: ja koska he sen näkivät, niin he pakenivat ja seisautuivat taamma.

20:19 Niin he sanoivat Mosekselle: puhu sinä meidän kanssamme, ja me kuulemme: ja älkään Jumala meidän kanssamme puhuko, ettemme kuolisi.

20:20 Mutta Mooses vastasi kansalle: Älkää peljätkö, sillä Jumala on tullut koettelemaan teitä, että Herran pelko olisi teidän silmäinne edessä ja ettette syntiä tekisi.

20:21 Ja kansa pysyi taampana, mutta Mooses lähestyi pimeyttä, jossa Jumala oli.

20:22 Ja Herra sanoi Moosekselle: Sano israelilaisille näin: Te olette nähneet, että minä olen puhunut teille taivaasta.

20:23 Älkää tehkö jumalia minun rinnalleni; hopeaisia tai kultaisia jumalia älkää tehkö itsellenne.

20:24 Tee minulle alttari maasta, ja uhraa sen päällä polttouhrisi ja yhteysuhrisi, lampaasi ja raavaasi. Joka paikassa, mihin minä säädän nimeni muiston, minä tulen sinun tykösi ja siunaan sinua.

20:25 Mutta jos sinä teet minulle kivialttarin, niin älä rakenna sitä hakatusta kivistä; sillä jos sinä kosket taltallasi kiveen, niin sinä saastutat sen.

20:26 Äläkä nouse portaita myöten minun alttarilleni, ettei häpysi sen päällä paljastuisi.

21 LUKU

21:1 Nämä ovat ne oikeudet, jotka sinun tulee asettaa heidän eteensä:

21:2 Jos sinä ostat hebrealaisen orjan, niin hän palvelkoon kuusi vuotta, mutta seitsemäntenä hän pääsköön vapaaksi maksutta.

21:3 Jos hän on tullut yksinäisenä, niin yksinäisenä lähteköönkin; mutta jos hän oli nainut, niin lähteköön vaimo hänen kanssaan.

21:4 Jos hänen isäntänsä on antanut hänelle vaimon, ja tämä on synnyttänyt hänelle poikia tai tyttäriä, niin vaimo lapsinensa jääköön isännän omaksi, ja hän lähteköön yksinään.

21:5 Mutta jos orja vakuuttaa: Minä

20:20 Ja Moses sanoi kansalle: älkää peljätkö; sillä Jumala on tullut teitä koettelemaan, ja että hänen pelkonsa olisi teidän edessänne, ettette syntiä tekisi.

20:21 Ja kansa seisahtui taamma; mutta Moses meni sen pimeyden tykö, jossa Jumala oli.

20:22 Ja \Herra\ sanoi Mosekselle: niin sinun pitää Israelin lapsille sanoman: te olette nähneet, että minä olen taivaasta teidän kanssanne puhunut.

20:23 Ei teidän pidä tekemän epäjumalia minun sivuuni: hopiaisia jumalia, ja kultaisia jumalia ei teidän pidä teillenne tekemän.

20:24 Tee alttari maasta minulle, jonka päälle sinun pitää polttouhris ja kiitosuhris, sinun lampaas ja karjas uhraaman: mihinkä paikkaan ikänänsä minä säädän minun nimeni muiston, sinne minä tulen sinun tykösi, ja siunaan sinua.

20:25 Ja jos sinä teet minulle kivisen alttarin, niin älä tee sitä vuoltuista kivistä: jos sinä siihen veitses satutat, niin sinä sen saastutat.

20:26 Ei myös sinun pidä astumilla minun alttarilleni astuman, ettei sinun häpiäs sen päällä paljastettaisi.

21 LUKU

21:1 Nämät ovat ne oikeudet, jotka sinun pitää paneman heidän eteensä:

21:2 Jos sinä ostat Hebrealaisen orjan, hänen pitää sinua palveleman kuusi vuotta; vaan seitsemäntenä pitää hänen lähtemän vapaana lunastamatta;

21:3 Jos hän naimatoinna on ollut, naimatoinna pitää hänen myös lähtemän; vaan jos hän nainunna tuli, lähtekään emäntinensä.

21:4 Jos hänen isäntänsä antoi hänelle emännän, jos se on synnyttänyt hänelle poikia tai tyttäriä, niin hänen emäntänsä ja lapsensa pitää oleman hänen isäntänsä omat, vaan itse hänen pitää lähtemän yksinänsä.

21:5 Mutta jos orja julkisesti sanoo: minä

rakastan isäntääni, vaimoani ja lapsiani
enkä tahdo päästä vapaaksi,

21:6 niin hänen isäntänsä viekoon hänet
Jumalan eteen ja asettakoon hänet ovea
tai pihtipieltä vasten, ja hänen isäntänsä
lävistäköön hänen korvansa naskalilla, ja
hän olkoon hänen orjansa ainiaan.

21:7 Jos joku myy tyttärensä orjaksi,
älköön tämä pääskö vapaaksi, niinkuin
miesorjat pääsevät.

21:8 Jos hän ei miellytä isäntäänsä,
sittenkuin tämä jo on määrännyt hänet
itsellensä, niin tämä sallikoon lunastaa
hänet pois. Vieraaseen kansaan älköön
hänellä olko valtaa häntä myydä, kun hän
hänet hylkää.

21:9 Mutta jos hän määrää hänet
pojallensa, niin antakoon hänen nauttia
tyttärien oikeutta.

21:10 Jos hän ottaa itselleen toisen
vaimon, niin älköön vähentäkö
ensimmäiseltä tämän ravintoa, vaatetusta ja
aviollista oikeutta.

21:11 Jos hän ei tee hänelle näitä kolmea,
niin lähteköön vaimo pois maksutta ja
rahakorvauksetta.

21:12 Joka lyö ihmistä, niin että tämä
kuolee, se rangaistakoon kuolemalla.

21:13 Mutta jos hän ei ole tehnyt sitä
murha-aikeessa, vaan Jumala on sallinut
sen vahingon tapahtua hänen kätensä
kautta, niin minä määrään sinulle paikan,
johon hän voi paeta.

21:14 Mutta jos joku menettelee niin
rikollisesti lähimmäistensä kohtaan, että
tappaa hänet kavalasti, on sinun otettava
hänet minun alttarinikin luota surmattavaksi.

21:15 Joka lyö isäänsä tai äitiänsä, se
rangaistakoon kuolemalla.

21:16 Joka varastaa ihmisen ja joko myy
hänet tahi pitää häntä hallussansa, se
rangaistakoon kuolemalla.

21:17 Joka kiroaa isäänsä tai äitiänsä, se
rangaistakoon kuolemalla.

21:18 Jos miehet riitelevät keskenänsä ja
toinen lyö toista kivellä tai nyrkillä, mutta

rakastan minun isäntääni, vaimoani ja
lapsiani: en tahdo tulla minä vapaaksi,
21:6 Niin hänen isäntänsä viekään hänen
tuomarien tykö, ja seisauttakaan hänet oveen,
taikka pihtipieleen, ja lävistäkään isäntä hänen
korvansa naskalilla, ja olkaan ijäti hänen
orjansa.

21:7 Jos joku myy tyttärensä orjaksi, ei
hänen pidä lähtemän niinkuin orjat lähtevät.

21:8 Jollei hän kelpaa isännällensä, joka ei
tahdo häntä kihlata, niin hänen pitää
antaman hänen lunastettaa; mutta
muukalaiselle kansalle ei pidä oleman hänelle
voimaa häntä myydä, tehden petollisesti
hänen kanssansa.

21:9 Mutta jos hän sen kihlaa pojallensa, niin
antakaan hänen nautita tyärten oikeutta.

21:10 Jos hän pojallensa ottaa toisen, niin ei
hänen pidä kieltämän häneltä hänen
ravintoansa, vaatteitansa, ja asunto-
oikeuttansa.

21:11 Jollei hän tee hänelle näitä kolmea,
niin sen pitää vapaana lähtemän
lunastamatta.

21:12 Joka lyö ihmisen niin että hän kuolee,
hänen pitää totisesti kuoleman.

21:13 Vaan jollei hän ole häntä väijynyt,
mutta Jumala on antanut hänen langeta
hänen käsiinsä, niin minä määrään sinulle
paikan, johonka hänen pakeneman pitää.

21:14 Mutta jos joku ylpeydestä tappaa
lähimmäisensä kavaluudella; sen sinun pitää
ottaman minun alttariltanikin pois, kuolettaa.

21:15 Joka lyö isäänsä taikka äitiänsä, sen
pidää totisesti kuoleman.

21:16 Joka varastaa ihmisen ja myy hänen,
eli löydetään hänen tykönänsä, sen pitää
totisesti kuoleman.

21:17 Ja joka kiroilee isäänsä ja äitiänsä, sen
pidää totisesti kuoleman.

21:18 Koska miehet keskenänsä riitelevät, ja
toinen lyö toistansa kivellä eli rusikalla, ja

tämä ei kuole, vaan joutuu vuoteen omaksi, 21:19 niin olkoon, jos hän tointuu ja voi mennä ulos sauvaansa nojaten, lyöjä vapaa rangaistuksesta; korvatkoon ainoastaan hänen sairastamisaikansa ja pitäköön huolta hänen paranemisestaan.

21:20 Jos joku lyö orjaansa tai orjatartaan sauvalla, niin että tämä kuolee hänen käsiinsä, niin häntä rangaistakoon.

21:21 Mutta jos se elää päivän tai kaksi, niin älköön lyöjä rangaistako, sillä se on hänen omaa rahaansa.

21:22 Jos miehet tappelevat keskenänsä ja loukkaavat raskasta vaimoa, niin että hän synnyttää kesken, mutta vahinkoa ei tapahdu, niin sakotettakoon syyllistä vaimon miehen vaatimuksen ja riidanratkaisijan harkinnan mukaan.

21:23 Mutta jos vahinko tapahtuu, niin annettakoon henki hengestä,

21:24 silmä silmästä, hammas hampaasta, käsi kädestä, jalka jalasta,

21:25 palovamma palovammasta, haava haavasta, mustelma mustelmasta.

21:26 Jos joku lyö orjaansa tai orjartartansa silmään ja turmelee sen, niin päästäköön hänet vapaaksi silmän tähde

21:27 Ja jos hän lyö orjaltaan tai orjattareltaan hampaan suusta, niin päästäköön hänet vapaaksi hampaan tähden.

21:28 Jos härkä puskee miehen tai naisen kuoliaaksi, niin härkä kivitettäköön, älköönkä sen lihaa syötäkö; mutta härän omistaja olkoon vapaa rangaistuksesta.

21:29 Mutta jos härkä on ennenkin puskenut ja sen isäntää on varoitettu eikä hän ole sitä vartioinut, ja jos se tappaa miehen tai naisen, niin härkä kivitettäköön, ja myös sen isäntä rangaistakoon kuolemalla.

21:30 Mutta jos hänelle määrätään lunastusmaksu, niin maksakoon henkensä lunnaiksi niin paljon, kuin hänelle

hän ei kuole vaan makaa vuoteessansa: 21:19 Jos hän paranee, niin että hän käy ulos sauvansa nojalla, niin sen pitää syyttömän oleman joka löi: ainoastaan maksakaan hänen työnsä vahingon, josta hän on estetyksi tullut, ja hänen pitää kaiketi hänen terveeksi laittaman.

21:20 Kun joku lyö palveliaansa eli palkkapiikaansa sauvalla, niin että hän kuolee hänen käsiinsä: hän pitää kaiketi kostettaman.

21:21 Vaan jos hän päivän taikka kaksi elää, ei pidä häntä kostettaman, sillä se on hänen rahansa.

21:22 Jos miehet tappelevat keskenänsä, ja loukkaavat raskaan vaimon, niin että hänen täytyy hedelmänsä kesken synnyttää; ja ei kuoleman vahinko tapahdu: niin hän pitää rahalla rangaistaman, sen jälkeen kuin vaimon mies häneltä anoo, ja se pitää annettaman arviomiesten ehdosta;

21:23 Mutta jos kuoleman vahinko tulee, niin pitää hänen antaman hengen hengestä.

21:24 Silmän silmästä, hampaan hampaasta, käden kädestä, jalan jalasta.

21:25 Polton poltosta, haavan haavasta, sinimarjan sinimarjasta.

21:26 Joka lyö palveliansa eli palkkapiikansa silmän, ja turmeles sen, hänen pitää päästämisen sen vapaaksi silmän tähden.

21:27 Niin myös jos hän lyö palvelialtansa taikka palkkapiialtansa hampaan suusta, niin pitää hänen päästämisen sen vapaaksi hampaan tähden.

21:28 Jos härkä kuokaisee miehen eli vaimon, niin että hän kuolee: se härkä pitää kaiketi kivitettämän, ja ei pidä hänen lihaansa syötämän; ja niin on härjän isäntä viatoin.

21:29 Mutta jos härkä ennen oli harjaantunut kuokkimaan, ja sen isännälle oli todistusten kanssa ilmoitettu, ja ei hän korjannut häntä; jos hän sitte tappaa miehen eli vaimon, niin pitää härkä kivitettämän, ja hänen isäntänsä kuoleman.

21:30 Mutta jos hän rahalla pääsee, niin pitää hänen antaman henkensä lunastukseksi niin paljon kuin määrätään.

määrätään.

21:31 Jos se puskee pojan tai tytön, niin meneteltäköön saman lain mukaan.

21:32 Jos härkä puskee orjan tai orjattaren, niin maksakoon sen omistaja pusketun isännälle kolmekymmentä hopeasekeliä, ja härkä kivitettäköön.

21:33 Jos joku jättää kaivon auki tahi kaivaa kaivon eikä peitä sitä, ja härkä tai aasi putoaa siihen,

21:34 niin kaivon omistaja korvatkoon isännälle sen rahassa; mutta kuollut eläin olkoon hänen.

21:35 Jos jonkun härkä puskee toisen härän kuoliaaksi, niin myykööt elävän härän ja jakakoot sen hinnan, ja myös kuolleen jakakoot keskenään.

21:36 Jos taas oli tunnettua, että se härkä ennenkin oli puskenut eikä sen isäntä ollut sitä vartioinut, niin antakoon härän härästä, mutta kuollut olkoon hänen.

22 LUKU

22:1 Jos joku varastaa härän tai lampaan ja teurastaa tahi myy sen, antakoon viisi raavasta yhdestä härästä ja neljä lammasta yhdestä lampaasta.

22:2 Jos varas tavataan murtautumasta sisälle ja lyödään kuoliaaksi, ei tappaja ole vereen vikapää.

22:3 Mutta jos aurinko jo oli noussut, niin tappaja on vereen vikapää. Varas maksakoon korvauksen; mutta jos hänellä ei ole mitään, niin myytäköön hänet varastamansa tavaran korvaukseksi.

22:4 Jos varastettu eläin, olipa se härkä, aasi tai lammas, tavataan hänen hallustaan elävänä, niin korvatkoon sen kaksinkertaisesti.

22:5 Jos joku turmelee toiselta pellon tai viinitarhan päästämällä siihen karjansa ja syöttämällä sitä toisen pellossa, antakoon korvaukseksi peltonsa tai viinitarhansa

21:31 Jos hän pojan eli tyttären kuokaisee, niin pitää yhdellä tavalla hänen kanssansa tehtämän.

21:32 Jos joku härkä kuokaisee palvelian eli palkkapiian, niin pitää hänen antaman heidän isännällensä kolmekymmentä hopiasikliä, ja härkä pitää kivitettämän.

21:33 Jos joku avaa kuopan, taikka kaivaa kuopan, jos ei hän sitä peitä, ja härkä eli aasi siihen putoo:

21:34 Niin pitää sen kuopan isäntä maksaman rahalla sen isännälle; mutta sen kuolleen pitää hänen oleman.

21:35 Jos jonkun härkä kuokkii toisen miehen härjän, että se kuolee, niin pitää heidän myymän sen elävän härjän, ja jakaman rahan, niin myös sen kuolleen härjän pitää heidän jakaman.

21:36 Elikkä jos se oli tiettävä, että härkä on ennen tottunut kuokkimaan, ja hänen isäntänsä ei korjannut häntä, niin hänen pitää antaman härjän härjästä, ja se kuollut pitää hänen oleman.

22 LUKU

22:1 Jos joku varastaa härjän taikka lampaan ja teurastaa eli myy sen; hänen pitää antaman viisi härkää yhdestä härjästä, ja neljä lammasta yhdestä lampaasta.

22:2 Jos varas käsitetään, koska hän itsensä sisälle kangottaa, ja hän lyödään kuoliaaksi, niin ei pidä tappajan vereen vikapään oleman.

22:3 Vaan jos aurinko on noussut hänen ylitsensä, niin pitää tappajan kuolemaan vikapään oleman: kaiketi pitää hänen jälleensä maksaman; jollei hänellä ole varaa, niin myytäkään hän varkautensa tähden.

22:4 Jos varkaan kappale löydetään täydellisesti hänen tyköönsä, härkä, aasi, eli lammas; niin pitää hänen jälleensä kaksikertaisesti maksaman.

22:5 Jos joku syöttää toisen pellon eli viinamäen, niin että hän päästää sisälle karjansa, ja syöttää toisen pellossa, hänen pitää siitä parhaasta, kuin hänen omassa

parhaimman kasvun.

22:6 Jos tuli pääsee irti ja tarttuu orjantappuroihin ja jos kuhilaat tai vilja tai pelto palaa, niin korvatkoon vahingon se, joka on kulovalkean sytyttänyt.

22:7 Jos joku antaa toiselle rahaa tai tavaraa säilytettäväksi ja se varastetaan tämän talosta, niin varas, jos hänet tavataan, korvatkoon sen kaksinkertaisesti.

22:8 Mutta jos varasta ei tavata, astukoon talon omistaja Jumalan eteen ja vannokoon, ettei hän ole kädellensä kajonnut toisen omaan.

22:9 Jokaisessa anastusasiassa, koskipa se härkää tai aasia tai lammasta tai vaatetta tai mitä tahansa kadonnutta, josta joku sanoo: Tämä se on, tulkoon kummankin asia Jumalan eteen; ja se, jonka Jumala tuomitsee syylliseksi, korvatkoon toiselle kaksinkertaisesti.

22:10 Jos joku antaa toiselle aasin tai härän tai lampaan tai minkä eläimen tahansa säilytettäväksi ja se kuolee tai vahingoittuu tai ryöstetään pois kenenkään näkemättä,

22:11 niin vala Herran edessä ratkaiskoon heidän välillään, onko toinen kädellensä kajonnut toisen omaan; omistaja hyväksyköön valan, ja toinen olkoon korvauksesta vapaa.

22:12 Mutta jos se on häneltä varastettu, korvatkoon sen omistajalle.

22:13 Jos se on raadeltu, tuokoon sen esiin todistukseksi, eikä hänen tarvitse raadeltua korvata.

22:14 Jos joku lainaa toiselta elukan ja se vahingoittuu tai kuolee eikä sen omistaja ole saapuvilla, korvatkoon sen.

22:15 Jos sen omistaja on saapuvilla, ei tarvitse korvausta maksaa; jos se oli vuokralla, olkoon vuokra korvauksena.

22:16 Jos joku viettelee neitsyen, joka ei ole kihlattu, ja makaa hänet, maksakoon

pellossansa eli viinamäesssänsä löydetään maksaman.

22:6 Jos valkia vallallensa pääsee, ja orjantappuroihin syttyy, niin että kykäät eli laiho, eli pelto poltetaan, niin sen pitää maksaman, kuin valkian päästi.

22:7 Jos joku antaa lähimmäisellensä rahaa, eli muuta kalua kätköön, ja se varastetaan hänen huoneestansa: jos se varas löydetään, niin hänen pitää sen kaksinkertaisesti maksaman.

22:8 Ja jos ei varas löydetä, niin pitää huoneen isäntä tuotaman tuomarien eteen vannotettaa, jos ei hän ole käsiänsä satuttanut lähimmäisensä kaluun.

22:9 Kaiken väärän asian tähden härjästä eli aasista, taikka lampaasta, eli vaatteesta ja kaiken sen tähden kuin pois tullut on, josta joku sanoo: tämä se on, niin pitää heidän molempain asiansa tuleman tuomarien eteen; jonka tuomarit vikapääksi löytävät, sen pitää lähimmäisellensä kaksinkertaisesti maksaman.

22:10 Jos joku antaa lähimmäisellensä aasin, eli härjän, eli lampaan, taikka mikä eläin se olis, tähteelle, ja se kuolee, taikka saa muutoin vamma, taikka ajetaan pois, ettei yksikään sitä näe:

22:11 Niin pitää valan heidän molempain välillensä käymän \Herran\ kautta, ettei hän ole satuttanut kättänsä lähimmäisensä kaluun; ja sen jonka kalu oma oli, pitää siihen tyytymän, ja toisen ei pidä sitä maksaman.

22:12 Jos varas sen varastaa häneltä, niin pitää hänen sen maksaman sen isännälle.

22:13 Mutta jos se raadeltu on, niin pitää hänen todistajat tuoman, ja ei mitään jälleen antaman.

22:14 Jos joku ottaa lainaksi lähimmäiseltänsä, ja se tulee rivinomaksi eli kuolee, niin ettei sen isäntä ole läsnä, niin hänen pitää sen kokonansa maksaman.

22:15 Mutta jos sen isäntä on siihen tykönä, niin ei hänen pidä sitä maksaman; jos se palkalla oli, niin saakoon palkkansa.

22:16 Jos joku viettelee neitseeseen, joka ei vielä ole kihlattu, ja makaa hänen, sen pitää

häneistä morsiamenhinnan ja ottakoon hänet vaimokseen.

22:17 Jos isä kieltäytyy antamasta häntä hänelle, maksakoon mies rahassa morsiamenhinnan niinkuin neitsyestä.

22:18 Velhonaisen älä salli elää.

22:19 Jokainen, joka sekaantuu eläimeen, rangaistakoon kuolemalla.

22:20 Joka uhraa muille jumalille kuin Herralle, ainoalle, olkoon vihitty tuhon omaksi.

22:21 Älä sorra äläkä ahdistaa muukalaista, sillä te olette itse olleet muukalaisina Egyptin maassa.

22:22 Älkää sortako leskeä tai orpoa.

22:23 Sillä jos sinä serrat heitä ja he huutavat minua avuksensa, niin minä totisesti kuulen heidän huutonsa,

22:24 ja minun vihani syytty, ja minä surmaan teidät miekalla, niin että teidän vaimonne joutuvat leskiksi ja lapsenne orvoiksi.

22:25 Jos lainaat rahaa jollekin minun kansastani, jollekin köyhälle, joka on sinun luonasi, niin älä menettele koronkiskurin tavoin häntä kohtaan. Älkää panko korkoa hänen maksettavakseen.

22:26 Jos sinä olet lähimmäiseltäsi ottanut pantiksi vaipan, anna se hänelle takaisin, ennenkuin aurinko laskee;

22:27 sillä se on hänen ainoa peitteensä, johon hän käärii ruumiinsa. Missä hän muutoin makaisi? Ja jos hän huutaa minua avukseen, kuulen minä häntä, sillä minä olen laupias.

22:28 Jumalaa älä herjaa, ja kansasi ruhtinasta älä kiroa.

22:29 Älä viivyttelä antamasta antia vilja- ja mehusatosi runsaudesta. Esikoinen pojistasi anna minulle.

22:30 Samoin tee raavaittesi ja lampaittesi

kaiketi hänelle antaman huomenlahjan, ja ottaman hänen emännäksensä.

22:17 Jos hänen isänsä ei tahdo häntä antaa hänelle, niin hänen pitää antaman rahaa, niin paljo kuin neitseeseen huomenlahja on.

22:18 Velhonaista ei sinun pidä salliman elää.

22:19 Joka järjettömäin luontokappalten kanssa yhteyntyy, sen pitää totisesti kuoleman.

22:20 Se joka uhraa jumalille, ja ei ainoalle \Herralle\, hänen pitää kirottu oleman.

22:21 Muukalaisia ei sinun pidä ahdistaman, eikä myös polkuna pitämän: sillä te olette myös olleet muukalaisina Egyptin maalla.

22:22 Ei teidän pidä yhtään leskeä eli orpolasta murheelliseksi saattaman.

22:23 Koska sinä jonkun heistä murheelliseksi saatat: jos hän hartaasti huutaa minun tyköni, niin minä tahdon totisesti kuulla hänen huutonsa.

22:24 Ja minun vihani julmistuu, niin että minä tapan heidät miekalla; ja teidän emäntänne pitää tuleman leskiksi, ja teidän lapsenne orvoiksi.

22:25 Koska sinä lainaat minun kansalleni rahaa, köyhälle kuin sinun tykönäs on, ei sinun pidä oleman häntä vastaan niinkuin kasvon ottaja, eli korkoa hänen päällensä paneman.

22:26 Koska sinä lähimmäiseltäs vaatteet otat pantiksi, niin sinun pitää antaman sen hänelle jällensä, ennen kuin aurinko laskee.

22:27 Sillä se on hänen ainoa verhonsa, ja vaate hänen ihollansa: missästä hän makais? Ja tapahtuu, että hän huutaa minun tyköni, niin minä kuulen häntä; sillä minä olen laupias.

22:28 Tuomareita ei sinun pidä kiroileman, ja ylimmäistä sinun kansassas ei sinun pidä sadatteleman.

22:29 Sinun uutistas ja pisarias ei sinun pidä viivyttelämän. Esikoisen sinun pojistas pitää sinun antaman minulle.

22:30 Niin pitää myös sinun tekemän härkäis

ensiksisyntyneelle. Seitsemän päivää se olkoon emänsä kanssa; kahdeksantena päivänä anna se minulle.

22:31 Ja te olkaa minulle pyhä kansa. Älkää syökö kedolla raadellun eläimen lihaa, vaan heittäkää se koirille.

23 LUKU

23:1 Älä levitä valheellista huhua, äläkä anna apuasi syylliselle rupeamalla vääräksi todistajaksi.

23:2 Älä ole joukon mukana tekemässä pahaa, äläkä todista riita-asiassa niin, että taivut joukon mukaan ja väännät oikean vääräksi.

23:3 Älä ole puolueellinen alhaisen hyväksi hänen asiassansa.

23:4 Jos tapaat vihollisesi härän tai aasin eksyksissä, niin saata se hänelle takaisin.

23:5 Jos näet vihamiehesi aasin makaavan kuormansa alla, niin älä jätä häntä auttamatta, vaan auta häntä sitä päästämään.

23:6 Älä väännä vääräksi keskuudessanne asuvan köyhän oikeutta hänen riita-asiassansa.

23:7 Pysy erilläsi väärästä asiasta, äläkä surmaa viatonta ja syytöntä, sillä minä en julista syyllistä syyttömäksi.

23:8 Äläkä ota lahjusta, sillä lahjus sokaisee näkevät ja vääristää syyttömien asiat.

23:9 Muukalaista älä sorra, sillä te tiedätte muukalaisen mielialan, koska itsekin olette olleet muukalaisina Egyptin maassa.

23:10 Kuutena vuotena kylvä maasi ja korjaa sen sato.

23:11 Mutta seitsemäntenä vuotena jätä se korjaamatta ja lepäämään, että kansasi köyhät saisivat siitä syödä; ja mitä jäljelle jää, sen metsän eläimet syökööt. Samoin

ja lammastes kanssa. Seitsemän päivää anna heidän olla emänsä tykönä, kahdeksantena päivänä pitää sinun sen antaman minulle.

22:31 Teidän pitää oleman pyhä kansa minulle. Sentähden ei teidän pidä syömän lihaa, joka metsän pedoilta raadeltu on, mutta heittämän sen koirille.

23 LUKU

23:1 Ei sinun pidä uskoman valheita; ettäs auttaisit jumalatointa, ja tulisit vääräksi todistajaksi.

23:2 Ei sinun pidä joukkoa seuraaman pahuuteen, eikä myös vastaaman oikeuden edessä niin että sinä poikkeat joukon jälkeen pois oikeutta vääntämään.

23:3 Ei sinun pidä kaunisteleman köyhää, hänen asiassansa.

23:4 Koska sinä kohtaat vihollises härjän eli aasin eksyksissä niin sinun pitää johdattaman sen hänelle jällensä.

23:5 Koskas näet vihollises aasin makaavan kuorman alla, kavahda, ettes häntä jättäisi; vaan sinun pitää kaiketi auttaman häntä.

23:6 Ei sinun pidä kääntelemän sinun köyhäs oikeutta hänen asiassansa.

23:7 Ja ole kaukana vääristä asioista. Viatointa ja hurskasta ei sinun pidä tappaman; sillä en minä pidä jumalatointa hurskaana.

23:8 Ei sinun pidä lahjoja ottaman; sillä lahjat sokaisevat näkeväiset, ja kääntävät hurskasten asiat.

23:9 Ei teidän pidä solvaiseman muukalaisia; sillä te tiedätte muukalaisen sydämen, että te myös itse olette olleet muukalaiset Egyptin maalla.

23:10 Kuusi vuotta pitää sinun kylvämän sinun maas, ja kokooman sen tulon.

23:11 Vaan seitsemäntenä vuonna pitää sinun sen levolle jättämän, että köyhät sinun kansastas siitä syödä saisivat. Ja mitä jää, sen metsän pedot syökään. Niin pitää myös

tee viinitarhallesi ja öljytarhallesi.

23:12 Kuusi päivää tee työtäsi, mutta lepää seitsemäs päivä, että härkäsi ja aasisaisivat hengähtää ja orjattaresi poika ynnä muukalainen saisivat virkistyä.

23:13 Kaikkea, mitä minä olen sanonut teille, noudattakaa. Vierasten jumalien nimiä älkää mainitko, älköön niitä kuuluko teidän huuliltanne.

23:14 Kolme kertaa vuodessa vietä juhlaa minun kunniakseni.

23:15 Pidä happamattoman leivän juhla: seitsemänä päivänä syö happamatonta leipää, niinkuin minä olen sinua käsenyt, määrätynä aikana aabib-kuussa, sillä siinä kuussa sinä olet lähtenyt Egyptistä; mutta tyhjin käsin älköön tultako minun kasvojeni eteen.

23:16 Ja vietä leikkuujuhla, kun leikkaat uutiset viljastasi, jonka olet kylvänyt vainioon, ja korjuujuhla vuoden lopussa, kun korjaat satosi vainiolta.

23:17 Kolme kertaa vuodessa tulkoon kaikki sinun miesväkesi Herran, Herran, kasvojen eteen.

23:18 Älä uhraa minun teurasuhrini verta happamen leivän ohella. Ja minun juhlahuhrini rasvaa älköön jääkö yön yli seuraavaan aamuun.

23:19 Parhaat maasi uutisesta tuo Herran, Jumalasi, huoneeseen. Älä keitä vohlaa emänsä maidossa.

23:20 Katso, minä lähetän enkelin sinun edellesi varjelemaan sinua tiellä ja johdattamaan sinua siihen paikkaan, jonka minä olen valmistanut.

23:21 Ole varuillasi hänen edessään ja kuule häntä äläkä pahoita hänen mieltänsä. Hän ei jätä teidän rikoksianne rankaisematta, sillä minun nimeni on hänessä.

23:22 Mutta jos sinä kuulet häntä ja teet kaikki, mitä minä käsen, niin minä olen

sinun tekemän viinamäkes ja öljymäkes kanssa.

23:12 Kuusi päivää pitää sinun työtäs tekemän, mutta seitsemäntenä päivänä pitää sinun lepäämän: että sinun härkäs ja aasisaisivat levätä, ja sinun piikas poika ja muukalainen sais itsensä virvottaa.

23:13 Kaikki ne mitkä minä olen teille sanonut, pitää teidän pitämän. Ja vierasten jumalain nimeä ei pidä teidän muistaman, ja sinun suustas ei pidä ne kuuluman.

23:14 Kolmasti vuodessa pitää sinun minulle juhlaa pitämän.

23:15 Happamattoman leivän juhlan pitää sinun pitämän, niin että sinä seitsemän päivää syöt happamatointa leipää, niinkuin minä sinulle käsenyt olen, määrätynä aikana sillä kuulla Abib. Sillä että sillä ajalla olet sinä lähtenyt Egyptistä; mutta älä tule tyhjin käsin minun eteeni.

23:16 Ja sen juhlan, koskas ensin rupeet pelloilta korjaamaan, mitäs siihen kylvänyt olet. Ja korjaamisen juhlan, vuoden lopussa, koska sinä työs kedolta korjannut olet.

23:17 Kolmasti vuodessa pitää kaikki sinun miesväkes tuleman Herran \Jumalan\ eteen.

23:18 Ei sinun pidä uhraaman minun uhrini verta happaman taikinan kanssa; ja minun juhlani lihavuus ei pidä ylitse yön jäämän huomeneksi.

23:19 Uutista ensimmäisestä sinun maas hedelmästä pitää sinun tuoman sinun \Herras\ Jumalasin huoneeseen. Ei sinun pidä keittämän vohlaa emänsä rieskassa.

23:20 Katso, minä lähetän enkelin sinun edellesi varjelemaan sinua tiellä, ja johdattamaan sinun siihen paikkaan, jonka minä olen valmistanut.

23:21 Pidä vaari itsestäs hänen kasvoinsa edessä ja kuule hänen äänensä, älä hänen mieltänsä pahoita; sillä ei hän jätä rankaisemata teidän ylitsekäymistänne: sillä minun nimeni on hänessä.

23:22 Vaan jos sinä ahkerasti kuulet hänen äänensä, ja teet kaikki mitä minä sinulle

sinun vihollistesi vihollinen ja vastustajaisi vastustaja.

23:23 Sillä minun enkelini käy sinun edelläsi ja johdattaa sinut amorilaisten, heettiläisten, perissiläisten, kanaanilaisten, hivviläisten ja jebusilaisten maahan, ja minä hävitän heidät.

23:24 Älä kumarra heidän jumaliansa, älä palvele niitä äläkä tee, niinkuin he tekevät, vaan kukista ne maahan ja murskaa niiden patsaat.

23:25 Palvelkaa Herraa, Jumalaanne, niin hän siunaa sinun ruokasi ja juomasi, ja minä pidän puutteen sinusta kaukana.

23:26 Ei keskensynnyttäjää eikä hedelmätöntä ole sinun maassasi oleva. Ja sinun päiviesi luvun minä teen täydeksi.

23:27 Minä lähetän kauhuni sinun edelläsi ja saatan hämminkiin kaikki kansat, joiden luo sinä tulet, ja ajan kaikki vihollisesi pakoon sinun edestäsi.

23:28 Ja minä lähetän herhiläisiä sinun edelläsi karkoittamaan hivviläiset, kanaanilaiset ja heettiläiset sinun tieltäsi.

23:29 Mutta minä en karkoita heitä sinun tieltäsi yhtenä vuotena, ettei maa tulisi autioksi eivätkä metsän pedot lisääntyisi sinun vahingoksesi;

23:30 vähitellen minä karkoitan heidät sinun tieltäsi, kunnes olet tullut kyllin lukuisaksi ottamaan haltuusi maan.

23:31 Ja minä asetan sinun rajasi Kaislamerestä filistealaisten mereen ja erämaasta Euftrat-virtaan asti; sillä minä annan maan asukkaat teidän valtaanne, ja sinä karkoitat heidät tieltäsi.

23:32 Älä tee liittoa heidän äläkä heidän jumaliansa kanssa.

23:33 Älkööt he jääkö asumaan sinun maahasi, etteivät saattaisi sinua tekemään syntiä minua vastaan; sillä jos sinä palvelet heidän jumaliansa, on se sinulle paulaksi.

käsken, niin minä olen sinun vihollistes vihollinen, ja sinun vainoojais vainooja.

23:23 Sillä minun enkelini käy sinun edelläsi, ja johdattaa sinun Amorilaisten, Hetiläisten, Pheresiläisten, Kanaanealaisten, Heviläisten, ja Jebusilaisten tykö, ja minä hävitän heitä.

23:24 Niin ei sinun pidä kumartaman heidän jumaliansa, eikä myös heitä palveleman, eikä heidän tekoinsa jälkeen tekemän; mutta sinun pitää heidän epäjumalansa heittämän pois, ja lyömän heidän kuvansa rikki.

23:25 Mutta \Herraa\ teidän Jumalaanne pitää teidän palveleman, niin hän siunaa sinun leipäs ja sinun vetes: ja minä otan sinulta pois kaikki sairaudet.

23:26 Ei yksikään kesken synnyttäväinen eikä hedelmätöin pidä oleman sinun maassas; ja minä tahdon täyttää sinun päiväs luvun.

23:27 Minä lähetän minun pelkoni sinun edelles, ja hukutan kaiken kansan, jonka tykö sinä menet: ja saatan kaikki sinun vihollises pakoon sinun edestäs.

23:28 Minä lähetän hörhöläiset sinun edelles, jotka pitää ajaman pois sinun edestäs Heviläiset, Kanaanealaiset ja Hetiläiset.

23:29 En minä heitä aja ulos yhtenä vuonna sinun edestäs, ettei maa autiaksi tulisi, eikä metsän pedot enenisi sinua vastaan.

23:30 Vähittäin minä heitä ajan ulos sinun edestäs, siihenasti että kasvat ja omistat maan.

23:31 Ja minä panen sinun maas rajat Punaisesta merestä niin Philistealaisten mereen asti, ja korvesta niin virtaan asti: sillä minä annan maan asuvaiset sinun kätees, ajaakses heitä ulos edestäs.

23:32 Ei sinun pidä liittoa tekemän heidän kanssansa, eikä heidän jumalainsa kanssa.

23:33 Ei heidän pidä asuman sinun maassas, ettei he kehoittaisi sinua syntiä tekemään minua vastaan, niin että palvelet heidän jumaliansa, sillä se on sinulle paulaksi.

24 LUKU

24:1 Ja hän sanoi Moosekselle: Nouse Herran tykö, sinä ja Aaron, Naadab ja Abihu ynnä seitsemänkymmentä Israelin vanhinta; ja kumartukaa ja rukoilkaa taampana.

24:2 Mooses yksinään lähestyköön Herraa; muut älkööt lähestykö, ja kansa älköön nousko sinne hänen kanssansa.

24:3 Ja Mooses tuli ja kertoi kansalle kaikki Herran sanat ja kaikki hänen säädöksensä. Niin koko kansa vastasi yhteen ääneen ja sanoi: Kaiken, mitä Herra on puhunut, me teemme.

24:4 Sitten Mooses kirjoitti kaikki Herran sanat. Ja hän nousi varhain seuraavana aamuna ja rakensi alttarin vuoren juurelle sekä pystytti kaksitoista patsasta Israelin kahdentoista sukukunnan mukaan.

24:5 Ja hän lähetti israelilaisten joukosta nuoria miehiä uhraamaan polttouhreja ja teurastamaan härkiä yhteysuhriksi Herralle.

24:6 Ja Mooses otti verestä puolet ja pani uhrimaljoihin, ja toisen puolen hän vihmoi alttarille.

24:7 Ja hän otti liiton kirjan ja luki sen kansan kuullen. Ja he sanoivat: Kaikkea, mitä Herra on puhunut, me noudatamme ja tottelemme.

24:8 Niin Mooses otti veren ja vihmoi sitä kansan päälle ja sanoi: Katso, tämä on sen liiton veri, jonka Herra on tehnyt teidän kansanne kaikkien näiden sanojen perusteella.

24:9 Ja Mooses ja Aaron, Naadab ja Abihu ynnä seitsemänkymmentä Israelin vanhinta nousivat vuorelle.

24:10 Ja he näkivät Israelin Jumalan; ja hänen jalkainsa alla oli alusta, niinkuin safiirikivistä, kirkas kuin itse taivas.

24:11 Eikä hän kajonnut kädellensä israelilaisten valittuihin, ja he katselivat Jumalaa, söivät ja joivat.

24:12 Ja Herra sanoi Moosekselle: Nouse

24 LUKU

24:1 Ja hän sanoi Mosekselle: astu \Herran\ tykö, sinä ja Aaron, Nadab ja Abihu, ja seitsemänkymmentä vanhinta Israelista: ja kumartakaat itsenne taampana.

24:2 Mutta Moses lähestyköön yksinänsä \Herran\ tykö, ja älkööt muut lähestykö: älköön myös kansa astuko ylös hänen kanssansa.

24:3 Ja Moses tuli ja jutteli kansalle kaikki \Herran\ sanat, ja oikeudet. Niin vastasi kaikki kansa yhdellä äänellä, ja sanoi: kaikki ne sanat, mitkä \Herra\ puhunut on, tahdomme me tehdä.

24:4 Niin kirjoitti Moses kaikki \Herran\ sanat, ja nousi varhain aamulla, ja rakensi alttarin vuoren palttaan, kahdentoistakymmenen patsaan kanssa, kahdentoistakymmenen Israelin sukukunnan jälkeen.

24:5 Ja lähetti sinne nuoria miehiä Israelin lapsista, jotka uhrasivat polttouhria, ja kiitosuhria \Herralle\, mulleista.

24:6 Ja Moses otti puolen verestä ja pani maljoihin; mutta toisen puolen verestä priiskotti hän alttarille.

24:7 Ja otti liitonkirjan, ja luki sen kansan korvain kuullen, ja he sanoivat: kaikki mitä \Herra\ puhunut on tahdomme me tehdä ja olla hänelle kuuliaiset.

24:8 Niin Moses otti veren ja priiskotti kansan päälle, ja sanoi: katso, tämä on liiton veri, jonka \Herra\ teki teidän kansanne kaikkein näiden sanain päälle.

24:9 Niin astui Moses ja Aaron, Nadab ja Abihu ylös, ja seitsemänkymmentä Israelin vanhinta.

24:10 Ja näkivät Israelin Jumalan: hänen jalkainsa alla oli niinkuin teko saphirin kivistä, ja kuin itse taivas, koska seijes on;

24:11 Eikä ojentanut kättänsä Israelin lasten päämiesten tykö: ja kuin he olivat nähneet Jumalan, niin he söivät ja joivat.

24:12 Ja \Herra\ sanoi Mosekselle: astu ylös

minun tyköni vuorelle ja ole siellä, niin minä annan sinulle kivitaulut ynnä lain ja käskyt, jotka minä olen kirjoittanut heille opetuksiksi.

24:13 Silloin Mooses ja hänen palvelijansa Joosua lähtivät; ja Mooses nousi Jumalan vuorelle.

24:14 Mutta vanhimmille hän sanoi: Odottakaa meitä täällä, kunnes palaamme teidän tyköne. Ja katso, Aaron ja Huur ovat teidän kanssanne; jolla on jotakin asiaa, kääntykään heidän puoleensa.

24:15 Kun Mooses oli noussut vuorelle, peitti pilvi vuoren.

24:16 Ja Herran kirkkaus laskeutui Siinain vuorelle, ja pilvi peitti sen kuusi päivää; ja seitsemäntenä päivänä hän huusi Moosesta pilven keskeltä.

24:17 Ja Herran kirkkaus vuoren kukkulalla näytti israelilaisten silmissä kuluttavalta tullelta.

24:18 Ja Mooses meni pilven keskelle ja nousi vuorelle. Ja Mooses oli vuorella neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä.

25 LUKU

25:1 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

25:2 Sano israelilaisille, että he kokoavat anteja minulle; jokaiselta, jonka sydän on siihen altis, ottakaa vastaan anti minulle.

25:3 Ja nämä ovat ne annit, joita teidän on otettava vastaan heiltä: kultaa, hopeata ja vaskea,

25:4 punasinisiä, purppuranpunaisia ja helakanpunaisia lankoja ja valkoisia pellavalankoja sekä vuohenkarvoja,

25:5 punaisia oinaannahkoja, sireeninahkoja, akasiapuuta,

25:6 öljyä seitsenhaaraista lamppua varten, hajuaineita voiteluöljyä ja hyvänhajuista suitsutusta varten,

25:7 onyks-kiviä ja muita jalokiviä kasukkaa ja rintakilpeä varten.

minun tyköni vuorelle, ja ole siellä: ja minä annan sinulle kiviset taulut, ja lain, ja käskyt, jotka minä kirjoittanut olen, jotka sinun pitää heille opettaman.

24:13 Silloin nousi Moses ja hänen palveliansa Josua: ja Moses astui ylös Jumalan vuorelle.

24:14 Ja sanoi vanhimmille: olkaat tässä siihen asti, kuin me palajamme teidän tyköne: katso, Aaron ja Hur ovat teidän tykönänne: jolla joku asia on, se tulkaan heidän eteensä.

24:15 Koska Moses tuli vuorelle, niin pilvi peitti vuoren,

24:16 Ja \Herran\ kunnia asui Sinain vuorella, ja pilvi peitti sen kuusi päivää: ja hän kutsui Moseksen pilven keskeltä seitsemäntenä päivänä.

24:17 Ja \Herran\ kunnia oli nähdä niinkuin kuluttavainen tuli, vuoren kukkulalla, Israelin lasten edessä.

24:18 Ja Moses meni keskelle pilveä, ja astui ylös vuorelle: ja Moses oli vuorella neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä.

25 LUKU

25:1 Ja \Herra\ puhui Moosekselle, sanoen:

25:2 Puhu Israelin lapsille, että he tuovat minulle ylennysuhrin: joka mieheltä, jonka sydän hyvästä tahdosta sen antaa, pitää teidän minun ylennysuhrini ottaman.

25:3 Ja tämä on ylennysuhri, jonka teidän pitää ottaman heiltä: kultaa ja hopiaa ja vaskea.

25:4 Sinisiä villoja, purpuraa, ja tulipunaisia villoja, niin myös kallista liinaa ja vuohen karvoja.

25:5 Punaisia oinaan nahkoja, tekasjinnahkoja, ja sittimipuita,

25:6 Öljyä lamppuihin, yrttejä voide-öljyksi, ja hyvän hajullisia kaluja savuttamiseksi.

25:7 Onikinkiviä, ja sisälle sovitettuja kiviä päällisvaatteeseen ja kilpeen.

25:8 Ja tehköt he minulle pyhäkön asuakseni heidän keskellään.

25:9 Tehkää asumus ja kaikki sen kalusto tarkoin sen kaavan mukaan, jonka minä sinulle näytän.

25:10 Tehköt he arkin akasiapuusta, puolenkolmatta kyynärän pituisen, puolentoista kyynärän levyisen ja puolentoista kyynärän korkuisen.

25:11 Ja päällystä se puhtaalla kullalla, päällystä se sisältä ja ulkoa; ja tee siihen kultareunus ylympäri.

25:12 Ja vala siihen neljä kultarengasta ja kiinnitä ne sen neljään jalkaan, niin että kaksi rengasta tulee sen toiselle puolelle ja kaksi rengasta sen toiselle puolelle.

25:13 Ja tee korennot akasiapuusta ja päällystä ne kullalla.

25:14 Ja pistä renkasiin arkin sivuille korennot, joilla arkki on kannettava.

25:15 Korennot jääkööt arkin renkasiin, älköönkä niitä vedettävä pois.

25:16 Ja pane arkkiin laki, jonka minä sinulle annan.

25:17 Tee myös armoistuimien puhtaasta kullasta, puolenkolmatta kyynärän pituinen ja puolentoista kyynärän levyinen.

25:18 Ja tee kaksi kultakerubia, tee ne kohotakoista tekoa, armoistuimien molempiin päihin.

25:19 Tee toinen kerubi toiseen päähän ja toinen kerubi toiseen päähän. Tehkää kerubit armoistuimesta kohoaviksi, sen kumpaankin päähän.

25:20 Ja kerubit levittäkööt siipensä ylöspäin, niin että ne peittävät siivillänsä armoistuimien, ja niiden kasvot olkoot vastakkain; armoistuinta kohti olkoot kerubien kasvot käännettyt.

25:21 Ja aseta armoistuin arkin päälle ja pane arkkiin laki, jonka minä sinulle annan.

25:8 Ja heidän pitää tekemän minulle pyhän, että minä asuisin heidän seassansa.

25:9 Kaiken sen jälkeen kuin minä osotan sinulle Tabernaklin muodon, ja kaikkein sen astiain muodon: niin pitää teidän sen tekemän.

25:10 Tehkää arkki sittimipuusta, jonka pituus pitää oleman puolikolmatta kyynärää, ja leveys puolitoista kyynärää, ja korkeus puolitoista kyynärää.

25:11 Ja sinun pitää sen silaaman puhtaalla kullalla, sisältä ja ulkoa pitää sinun sen silaaman; ja sinun pitää tekemän kultaisen vanteen sen ympäri.

25:12 Ja pitää myös valaman neljä kultaista rengasta, jotka sinun pitää paneman neljään kulmaan, niin että kaksi rengasta ovat hänen yhdellä puolellansa, ja toiset kaksi rengasta toisella puolellansa.

25:13 Ja sinun pitää tekemän korennot sittimipuusta, ja silaaman ne kullalla.

25:14 Ja pitää pistämän korennot renkasiin, arkin sivulle; että niillä arkki kannettaisiin.

25:15 Sen arkin renkaissa pitää oleman korennot; ja ei pidä niistä vedettävän ulos.

25:16 Ja sinun pitää paneman arkkiin sen todistuksen, jonka minä sinulle annan.

25:17 Sinun pitää myös tekemän armoistuimen, puhtaasta kullasta, puolikolmatta kyynärää pitkän, ja puolitoista kyynärää leviän.

25:18 Ja sinun pitää tekemän kaksi Kerubimiä kullasta: valetusta kullasta pitää sinun ne tekemän, molempiin päihin armo-istuinta.

25:19 Ja tee yksi Kerubimi tähän päähän ja toinen toiseen päähän: molempiin päihin armoistuinta pitää teidän Kerubimit tekemän.

25:20 Ja ne Kerubimit pitää hajottaman siipensä sen ylitse, niin että he peittävät armo-istuinta siivillänsä, ja heidän kasvonsa pitää oleman toinen toisensa puoleen: ja Kerubimin kasvot pitää oleman armo-istuinta päin.

25:21 Ja sinun pitää asettaman armo-istuinta arkin päälle, ja paneman arkkiin sen

25:22 Ja siinä minä ilmestyn sinulle ja puhun sinulle armoistuimelta, niiden kahden kerubin välistä, jotka ovat lain arkin päällä, kaiken sen, minkä minä sinun kauttasi israelilaisille säädän.

25:23 Ja tee pöytä akasiapuusta, kahden kyynärän pituinen, kyynärän levyinen ja puolentoista kyynärän korkuinen.

25:24 Ja päällystä se puhtaalla kullalla ja tee siihen kultareunus yltympäri.

25:25 Ja tee sen ympäri kämmenen korkuinen lista ja listan ympäri kultareunus.

25:26 Ja tee siihen neljä kultarengasta ja kiinnitä renkaat sen neljään kulmaan, kunkin neljän jalan kohdalle.

25:27 Renkaat olkoot juuri listan alla niiden korentojen pitiminä, joilla pöytä on kannettava.

25:28 Ja tee ne korennot akasiapuusta ja päällystä ne kullalla, ja niillä on pöytä kannettava.

25:29 Tee myös siihen vadit ja kupit, kannut ja maljat, joista juomauhrit vuodatetaan; tee ne puhtaasta kullasta.

25:30 Ja pidä aina minun edessäni pöydällä näkyleivät.

25:31 Ja tee myös seitsenhaarainen lamppu puhtaasta kullasta. Tee lamppu jalkoineen ja varsineen kohotakoista tekoa; sen kukkakuvut, nuput kukkalehtineen, olkoot samaa kappaletta kuin se.

25:32 Kuusi haaraa lähteköön lampun sivuista, kolme haaraa toisesta sivusta ja kolme haaraa toisesta sivusta.

25:33 Toisessa haarassa olkoon kolme mantelinkukan muotoista kukkakupua, nuppua kukkalehtineen, ja toisessa haarassa samoin kolme mantelinkukan

todistuksen, jonka minä sinulle annan.

25:22 Ja siinä minä sinulle olen saapuvilla, ja puhuttelen sinua armo-istuimelta, kahden Kerubimin väliltä, jotka ovat todistuksen arkin päällä, kaikista mitä minä sinun käsken sanoa Israelin lapsille.

25:23 Ja sinun pitää tekemän pöydän sittimipuusta: kaksi kyynärää pitää oleman hänen pituutensa, ja kyynärä hänen leveytensä, ja puolitoista kyynärää hänen korkeutensa.

25:24 Ja sinun pitää silaaman sen puhtaalla kullalla, ja tekemän ympärinsä sen päälle kultaisen vanteen.

25:25 Ja sinun pitää tekemän vanteen sen ympäri kämmentä korkian, ja tekemän kultaisen palteen vanteen ympäri.

25:26 Ja sinun pitää siihen tekemän neljä kultaista rengasta, ja paneman renkaat neljään kulmaan, jotka ovat neljän jalan päällä.

25:27 Juuri vanteen kohdalla pitää ne renkaat oleman, että niihin taidettaisiin pistää korennot, joilla pöytä kannettaisiin.

25:28 Ja sinun pitää tekemän ne korennot sittimipuusta ja silaaman kullalla: ja pöytä niillä kannettaman.

25:29 Ja sinun pitää siihen myös tekemän sen vadit, ja lusikat, ja maljat ja pikarit, joilla ulos ja sisälle kaadetaan: puhtaasta kullasta pitää sinun ne tekemän.

25:30 Ja sinun pitää paneman aina pöydälle minun eteeni katumusleivät.

25:31 Sinun pitää myös tekemän kynttiläjalan puhtaasta kullasta: valetusta kullasta pitää se kynttiläjalka tehtämän, jonka varsi haarainsa, maljainsa, nuppeinsa ja kukkaistensa kanssa pitää siitä samasta oleman.

25:32 Kuusi haaraa pitää käymän ulos hänen kyljistänsä: kolme kynttiläjalan haaraa hänen yhdestä kyljestänsä, ja kolme kynttiläjalan haaraa hänen toisesta kyljestänsä.

25:33 Ja pitää oleman kolme maljaa niinkuin mandelpähkinät, yhdessä haarassa, niin myös nuppi ja kukkainen, ja kolme mandelpähkinän muotoista maljaa toisessa haarassa, ja nuppi

muotoista kukkakupua, nuppua kukkalehtineen; näin olkoon jokaisessa kuudessa haarassa, jotka lampusta lähtevät.

25:34 Mutta lampussa itsessään olkoon neljä mantelinkukan muotoista kukkakupua, nuppua kukkalehtineen.

25:35 Yksi nappu olkoon aina jokaisen haaraparin alla niistä kuudesta haarasta, jotka lampusta lähtevät.

25:36 Nuput ja haarat olkoot samaa kappaletta kuin se; olkoon se kauttaaltaan samaa kohotakoista tekoa, puhdasta kultaa.

25:37 Ja tee siihen seitsemän lamppua, ja lamput asetettakoon niin, että seitsenhaarainen lamppu heittää valonsa etupuolelle.

25:38 Ja sen lamppusukset ja karstakupit olkoot puhdasta kultaa.

25:39 Yhdestä talentista puhdasta kultaa tehtäköön sekä se että kaikki nämä kalut.

25:40 Ja katso, että teet ne sen kaavan mukaan, joka sinulle niistä vuorella näytettiin.

26 LUKU

26:1 Ja tee asumus kymmenestä telttakankaan kaistasta, jotka ovat valmistetut kerratuista valkoisista pellavalangoista ja punasinisistä, purppuranpunaisista ja helakanpunaisista langoista, ja tee niihin taidokkaasti kudottuja kerubeja.

26:2 Kunkin kaistan pituus olkoon kaksikymmentäkahdeksan kyynärää ja leveys neljä kyynärää; kaikilla kaistoilla olkoon sama mitta.

26:3 Viisi kaistaa yhdistettäköön toisiinsa, ja samoin toiset viisi kaistaa yhdistettäköön toisiinsa.

26:4 Ja tee silmukat punasinisestä langasta ensimmäisen kaistan reunaan, yhdistetyn kappaleen laitaan, ja samoin toisen yhdistetyn kappaleen viimeisen kaistan

ja kukkainen: niin pitää oleman niissä kuudessa haarassa, jotka kynttilälajalasta ulos käyvät.

25:34 Mutta kynttilälajalassa pitää oleman neljä maljaa mandelin muotoista, ja siihen nupit ja kukkaiset.

25:35 Nimittäin yksi nappi kahden haaran alla, ja taas yksi nappi toisen haaran alla, ja vielä yksi nappi kahden (jälkimäisen) haaran alla: niissä kuudessa haarassa, jotka kynttilälajalasta ulos käyvät.

25:36 Niiden nupit ja niiden haarat pitää siitä oleman: ja kaikki tyyni pitää oleman valetusta kullasta.

25:37 Ja sinun pitää tekemän seitsemän lamppua sen päälle, jotka lamput pitää sytyttämän, niin että ne valistaisivat toinen toisensa kohdalla.

25:38 Ja kynttilän niistimet ja sammutuskalut puhtaasta kullasta.

25:39 Yhdestä leiviskästä puhdasta kultaa pitää sinun sen tekemän, kaikkein näiden astiain kanssa.

25:40 Niin katso, ja tee sen muodon jälkeen, kuin sinä näit vuorella.

26 LUKU

26:1 Ja Tabernaklin pitää sinun tekemän kymmenestä vaatteesta: kalliista kerratuista liinalangoista, sinisistä, purpuraisista, ja tulipunaisista villoista. Gerubimin sinun pitää tekemän taitavasti sen päälle.

26:2 Kunkin vaatten pituus pitää oleman kahdeksan kyynärää kolmattakymmentä, ja leveys pitää oleman neljä kyynärää: ja niillä kaikilla vaatteilla pitää yksi mitta oleman.

26:3 Viisi vaatetta pitää yhdistettämän toinen toiseensa, ja taas viisi yhdistettämän toinen toiseensa.

26:4 Sinun pitää myös tekemän silmukset sinisistä villoista ensimmäisen vaatten reunaan, äärimäiset kulmat yhteen sidottaa: ja niin sinun pitää tekemän äärimäisen vaatten

reunaan.

26:5 Tee viisikymmentä silmukkaa ensimmäiseen kaistaan, ja tee viisikymmentä silmukkaa vastaavan kaistan laitaan, toiseen yhdistettyyn kappaleeseen, niin että silmukat ovat kohdakkain.

26:6 Ja tee viisikymmentä kultahakasta ja yhdistä kaistat toisiinsa näillä hakasilla, niin että siitä tulee yhtenäinen asumus.

26:7 Tee vielä kaistoista, jotka ovat kudotut vuohenkarvoista, teltta asumuksen suojaksi; tee niitä kaistoja yksitoista.

26:8 Kunkin kaistan pituus olkoon kolmekymmentä kyynärää ja leveys neljä kyynärää; niillä yhdellätoista kaistalla olkoon sama mitta.

26:9 Liitä yhteen viisi kaistaa erikseen ja kuusi kaistaa erikseen, ja aseta kuudes niistä kaksin kerroin teltan etupuolelle.

26:10 Ja tee viisikymmentä silmukkaa toisen yhdistetyn kappaleen viimeisen kaistan reunaan ja viisikymmentä silmukkaa toisen yhdistetyn kappaleen vastaavan kaistan reunaan.

26:11 Tee myös viisikymmentä vaskihakasta ja pistä hakaset silmukoihin ja liitä teltta yhteen, niin että siitä tulee yhtenäinen.

26:12 Siitä telttakaistojen liiasta osasta, joka jää riippumaan, jääköön puolet riippumaan asumuksen takasivulle.

26:13 Ja siitä, mikä telttakaistoissa on liikaa pituutta, riippukoon kyynärän verran asumuksen kummallakin sivulla sitä peittämässä.

26:14 Ja tee teltalle peite punaisista oinaannoista ja sen päälle vielä toinen peite sireeninnahoista.

reunaan, sen kulmat yhteenpantaa toistamiseen.

26:5 Sinun pitää tekemän viisikymmentä silmusta ensimmäiseen vaatteeseen, niin myös viisikymmentä silmusta äärelle vaatetta, joka toisessa yhdistyksessä on; ja silmukset pitää oleman toinen toisensa kohdalla.

26:6 Ja sinun pitää tekemän viisikymmentä kultaista koukkaa, ja ne vaatteet yhdistämän toinen toiseensa niillä koukuilla, niin että se tulis yhdeksi Tabernakliksi.

26:7 Ja sinun pitää tekemän yksitoistakymmentä vaatetta vuohen karvoista, peitteeksi Tabernaklin päälle.

26:8 Jokaisen vaateen pituuden pitää oleman kolmekymmentä kyynärää, ja leveyden neljä kyynärää, ja leveyden neljä kyynärää. Ja kaikki yksitoistakymmentä pitää oleman yhdensuuruiset.

26:9 Viisi vaatetta pitää sinun toinen toiseensa yhdistämän erinänsä, ja myös kuusi vaatetta erinänsä; niin että teet sen kuudennen vaateen kaksikertaiseksi etiseltä puolen Tabernaklia.

26:10 Ja sinun pitää tekemän viisikymmentä silmusta ensimmäisen vaateen reunaan, äärelle, josta se yhdistetään ja myös viisikymmentä silmusta siihen vaateen reunaan, josta se toinen kerta yhdistetään.

26:11 Niin myös pitää sinun tekemän viisikymmentä vaskikoukkaa, ja paneman koukut silmuksiin ja yhdistämän majan, että se olis yksi maja.

26:12 Vaan se liika joka ylitse jää Tabernaklin vaatteesta: nimittäin puolen siitä liiksi jääneestä vaatteesta, pitää sinun antaman riippua ylitse Tabernaklin, perän puolella.

26:13 Ja yksi kyynärä pitää oleman yhdellä ja yksi kyynärä toisella puolen, sen ylitse jääneen majan vaateen pituudesta: sen pitää riippuman Tabernaklin sivuilla siellä ja täällä, sitä peittämässä.

26:14 Mutta tämän ensimmäisen peitteen päälle sinun pitää tekemän toisen peitteen punaisista oinaan nahoista, ja vielä sitten ylimmäisen peitteen tekasjim-nahoista.

26:15 Asumuksen laudat tee akasiapuusta, pystyyn asetettaviksi.

26:16 Jokainen lauta olkoon kymmentä kyynärää pitkä ja puoltatoista kyynärää leveä.

26:17 Jokaisessa laudassa olkoon kaksi tappia, jotka ovat poikkilistalla yhdistetyt keskenään; tee näin kaikki asumuksen laudat.

26:18 Ja asumuksen lautoja tee kaksikymmentä lautaa eteläpuolta varten.

26:19 Ja tee neljäkymmentä hopeajalustaa kahdenkymmenen laudan alle, aina kaksi jalustaa kunkin laudan alle sen kahta tappia varten.

26:20 Samoin asumuksen toista sivua, pohjoispuolta, varten kaksikymmentä lautaa,

26:21 ja neljäkymmentä hopeajalustaa, aina kaksi jalustaa kunkin laudan alle.

26:22 Mutta asumuksen takasivua, länsipuolta, varten tee kuusi lautaa.

26:23 Ja tee kaksi lautaa asumuksen peränurkkia varten.

26:24 Ja ne olkoot yhteenliitetyjä kaksoislautoja ja alhaalta alkaen kiinni toisissaan ylös saakka, ensimmäiseen renkaaseen asti; näin tehtäköön ne molemmat ja asetettakoon kumpaankin nurkkaan.

26:25 Näin tulee olemaan yhteensä kahdeksan lautaa ja niihin kuusitoista hopeajalustaa, aina kaksi jalustaa kunkin laudan alla.

26:26 Tee myös viisi poikkitankoa akasiapuusta asumuksen toisen sivun lautoja varten,

26:27 ja viisi poikkitankoa asumuksen toisen sivun lautoja varten, ja viisi poikkitankoa asumuksen takasivun, länsipuolen, lautoja varten.

26:28 Ja keskimäinen poikkitanko asetettakoon keskelle lautoja, ja kulkekoon se reunasta reunaan.

26:29 Ja päällystä laudat kullalla ja tee

26:15 Sinun pitää myös tekemän Tabernaklin laudat sittimipuusta, pystyällä olemaan.

26:16 Jokaisen laudan pituus pitää oleman kymmenen kyynärää, vaan leveys puolitoista kyynärää.

26:17 Kaksi vaarnaa pitää jokaisessa laudassa oleman, niin että he taittaisiin yhdistettää toinen toiseensa. Näin pitää sinun tekemän kaikki Tabernaklin laudat.

26:18 Ja sinun pitää tekemän Tabernaklin laudat, niin että kaksikymmentä lautaa pitää oleman etelän puolella.

26:19 Ja neljäkymmentä hopiajalkaa pitää sinun tekemän kahdenkymmenen laudan alle, niin että jokaisen laudan alla pitää oleman kaksi jalkaa, kahden vaarnansa päällä.

26:20 Niin myös majan toisella sivulla pohjan puolella pitää oleman kaksikymmentä lautaa.

26:21 Ja neljäkymmentä hopiajalkaa: aina kaksi jalkaa kunkin laudan alla.

26:22 Mutta perällä Tabernaklia länteen päin pitää sinun tekemän kuusi lautaa.

26:23 Ja kaksi lautaa pitää sinun tekemän Tabernaklin perälle, niihin kahteen kulmaan.

26:24 Niin että kumpikin niistä taittaisiin yhdistettää silmuksella sekä alhaalta että ylhäältä: yhdellä tavalla pitää he molemmista kulmista yhdistettämän kulmakiskoilla,

26:25 Niin että yhteen olis kahdeksan lautaa, ja heidän hopiajalkansa kuusitoistakymmentä: aina kaksi jalkaa kunkin laudan alla.

26:26 Sinun pitää myös tekemän korennot sittimipuusta: viisi niihin lautoihin, jotka yhdellä Tabernaklin sivulla ovat;

26:27 Ja viisi korentoa niihin lautoihin, kuin toisella Tabernaklin sivulla ovat: ja viisi korentoa myös niihin lautoihin, jotka perällä Tabernaklia ovat, länteen päin.

26:28 Ja keskimäinen korento pitää keskeltä lautoja käymän yhdestä kulmasta niin toiseen.

26:29 Ja sinun pitää laudat kullalla silaaman,

kullasta niiden renkaat poikkitankojen pitimiksi ja päällystä poikkitangot kullalla.

26:30 Ja aseta asumus pystyyn sen muotoiseksi, kuin sinulle vuorella näytettiin.

26:31 Tee vielä esirippu punasinisistä, purppuranpunaisista ja helakanpunaisista langoista ja kerratuista valkoisista pellavalangoista; ja tehtäköön siihen taidokkaasti kudottuja kerubeja.

26:32 Ja ripusta se neljään akasiapuiseen, kullalla päällystettyyn pylväeseen, joissa on kultakoukut ja jotka seisovat neljällä hopeajalustalla.

26:33 Ja ripusta esirippu hakasten alle ja vie sinne esiripun sisäpuolelle lain arkki. Ja niin olkoon esirippu teille väliseinänä pyhän ja kaikkeinpyhimmän välillä.

26:34 Ja aseta armoistuin lain arkin päälle, joka on kaikkeinpyhimmässä.

26:35 Mutta pöytä sijoita esiripun ulkopuolelle ja seitsenhaarainen lamppu vastapäätä pöytää, asumuksen eteläsivulle; aseta siis pöytä pohjoissivulle.

26:36 Tee myös teltan oveen uudin, kirjaellen kudottu punasinisistä, purppuranpunaisista ja helakanpunaisista langoista ja kerratuista valkoisista pellavalangoista.

26:37 Ja tee uudinta varten viisi pylvästä akasiapuusta ja päällystä ne kullalla, mutta niiden koukut olkoot kultaa; ja vala niille viisi vaskijalustaa.

27 LUKU

27:1 Ja tee alttari akasiapuusta; se olkoon neliskulmainen, viittä kyynärää pitkä ja viittä kyynärää leveä sekä kolmea kyynärää korkea.

27:2 Tee siihen sarvet, sen neljään kulmaan, niin että sarvet ovat samaa kappaletta kuin se. Ja päällystä se vaskella.

ja kullasta renkaat niihin tekemän, joihinka korennot pistetään, ja sinun pitää myös korennot kullalla silaaman.

26:30 Ja niin pitää sinun Tabernaklin pystyälle paneman, sen muodon jälkeen, kuin sinä näit vuorella.

26:31 Esiripun pitää myös sinun tekemän sinisistä, purpuraisista ja tulipunaisista villoista, niin myös kalliista kerratuista liinalangoista, ja tekemään Kerubimit sen päälle taitavasti.

26:32 Ja sinun pitää ripustaman sen neljän sittimipuisen, kullalla silatun patsaan päälle, ja niiden kultaiset koukut, neljän hopiajalan päälle.

26:33 Ja sinun pitää ripustaman esiripun koukuille, ja paneman todistusarkin sisälliselle puolen esirippua, niin että esirippu olis teille erotus pyhän ja kaikkein pyhimmän vaiheella.

26:34 Armo-istuimen pitää sinun myös paneman todistusarkin päälle, kaikkein pyhimpään.

26:35 Ja paneman pöydän ulkoiselle puolen esirippua, ja kynttiläjalan pöydän kohdalle, päivän puolelle Tabernaklia, niin että pöytä seisoo pohjaan päin.

26:36 Ja sinun pitää tekemän peittovaatteen Tabernaklin oveen, sinisistä, purpuraisista ja tulipunaisista villoista, niin myös kalliista kerratusta liinalangasta, taitavasti ommellun.

26:37 Tätä peittovaatetta varten pitää sinun tekemän viisi patsasta sittimipuusta ja ne kullalla silaaman, ja koukut pitää oleman kullasta: ja sinun pitää valaman niille viisi vaskista jalkaa.

27 LUKU

27:1 Ja sinun pitää tekemän myös alttarin sittimipuusta: viisi kyynärää pitää oleman pituuden, ja viisi kyynärää leveyden: neljäkulmaisen pitää sen alttarin oleman, ja kolme kyynärää hänen korkeutensa.

27:2 Sarvet sinun pitää myös tekemän hänen neljään kulmaansa: siitä pitää hänen sarvensa oleman; ja sinun pitää sen vaskella silaaman.

27:3 Tee siihen kuuluvat kattilat tuhan poisviemistä varten sekä lapiot, maljat, haarukat ja hiilipannut. Kaikki sen kalusto tee vaskesta.

27:4 Ja tee siihen myös verkonkaltainen ristikkokehys vaskesta ja tee verkkoon neljä vaskirengasta, ristikon neljään kulmaan.

27:5 Ja aseta se alttarin välireunuksen alle, maahan kiinni, niin että verkko ulottuu puolitiehen alttaria.

27:6 Ja tee alttariin korennot akasiapuusta ja päällystä ne vaskella.

27:7 Ja korennot pistettäköön renkaisiin, niin että korennot ovat kahden puolen alttaria, sitä kannettaessa.

27:8 Tee se laudoista, ontoksi. Niinkuin sinulle näytettiin vuorella, niin se tehtäköön.

27:9 Tee myös asumukselle esipiha. Etelän puolella olkoot esipihan ympärysverhot kerratuista valkoisista pellavalangoista, sadan kyynärän pituiset tätä yhtä sivua varten;

27:10 ja olkoon niiden pylväitä kaksikymmentä ja näiden vaskijalustoja kaksikymmentä, mutta pylväiden koukut ja niiden koristepienat olkoot hopeata.

27:11 Samoin myös pohjoisen puolella olkoot ympärysverhot sadan kyynärän pituiset; ja olkoon niiden pylväitä kaksikymmentä ja näiden vaskijalustoja kaksikymmentä, mutta pylväiden koukut ja niiden koristepienat olkoot hopeata.

27:12 Ja esipihan lännenpuoleisella sivulla olkoot ympärysverhot viidenkymmenen kyynärän pituiset, ja olkoon niiden pylväitä kymmenen ja näiden jalustoja kymmenen.

27:13 Ja esipihan leveys etupuolella, itään päin, olkoon viisikymmentä kyynärää.

27:14 Ja olkoot ympärysverhot portin toisella puolella viidentoista kyynärän pituiset, ja olkoon niiden pylväitä kolme ja näiden jalustoja kolme.

27:15 Samoin olkoot ympärysverhot toisella puolella viidentoista kyynärän pituiset, ja

27:3 Tee myös hänen patansa, joihin tuhka korjataan, ja lapionsa, ja maljansa, ja tadikkonsa ja hiilikattilansa: kaikki hänen kalunsa pitää sinun vaskesta tekemän.

27:4 Ja sinun pitää myös tekemän hänelle häkin, niinkuin verkon vaskesta, ja tekemän sen verkon päälle neljä vaskirengasta hänen neljään kulmaansa.

27:5 Sinun pitää sen paneman alhaalta alttarin ympäri, niin että se häkki ulottuu keskelle alttaria.

27:6 Ja sinun pitää tekemän sittimipuiset korennot alttarille, ja silaaman ne vaskella;

27:7 Ja pitää pistämän korennot renkaisiin, niin että korennot ovat kahden puolen alttaria, joilla se kannettaisiin.

27:8 Ja laudoista pitää sinun sen tekemän, niin että se on tyhjä sisältä: niinkuin sinulle osoitettiin vuorella, niin se tehtämän pitää.

27:9 Sinun pitää myös tekemän Tabernaklin pihan meren puolelle; ja pihan vaatteet pitää oleman kalliista kerratusta liinasta, sata kyynärää pitää oleman yhden sivun pituus.

27:10 Ja hänen patsaitansa pitää oleman kaksikymmentä, kahdenkymmenen vaskijalan päällä, ja patsasten koukut ja heidän vyönsä hopiasta.

27:11 Niin myös pohjan puoleen, pituudelle pitää oleman esivaatteet sata kyynärää pitkät, ja kaksikymmentä sen patsasta kahdenkymmenen vaskijalan päällä, patsasten koukut vöinensä hopiasta.

27:12 Mutta pihan laveudelle lännen puoleen pitää oleman vaatteet, viisikymmentä kyynärää pitkät, ja kymmenen patsasta kymmenen jalan päällä.

27:13 Ja itään päin, pihan laveuden pitää oleman viisikymmentä kyynärää.

27:14 Niin että vaatteella yhdellä puolella on viisitoistakymmentä kyynärää: ja kolme patsasta kolmen jalan päällä.

27:15 Ja viisitoistakymmentä kyynärää toisella puolella, siihen myös kolme patsasta kolmen

olkoon niiden pylviä kolme ja näiden jalustoja kolme.

27:16 Ja esipihan portissa olkoon kahdenkymmenen kyynärän pituinen uudin, kirjaellen kudottu punasinisistä, purppuranpunaisista ja helakanpunaisista langoista ja kerratuista valkoisista pellavalangoista, ja olkoon sen pylviä neljä ja näiden jalustoja neljä.

27:17 Kaikissa pylväissä esipihan ympärillä olkoot koristepienat hopeata ja koukut hopeata, mutta jalustat vaskea.

27:18 Esipihan pituus olkoon sata kyynärää ja leveys viisikymmentä kyynärää; ympärysverho olkoon viittä kyynärää korkea ja kudottu kerratuista valkoisista pellavalangoista, ja jalustat olkoot vaskea.

27:19 Koko asumuksen kalusto kaikkia siinä tehtäviä töitä varten, samoin kuin kaikki sen vaarnat ja kaikki esipihan vaarnat, olkoot vaskea.

27:20 Ja käske israelilaisten tuoda sinulle puhdasta, survomalla saatua öljyyn öljyä seitsenhaaraista lampua varten, että lamput aina voidaan nostaa paikoilleen.

27:21 Ilmestysmajassa, ulkopuolella esirippua, joka on lain arkin edessä, hoitakoon Aaron poikineen niitä illasta aamuun asti Herran edessä. Tämä olkoon ikuinen säädös, jota israelilaiset noudattakoot sukupolvesta sukupolveen.

28 LUKU

28:1 Ja kutsu eteesi israelilaisten joukosta veljesi Aaron poikineen, että he pappeina palvelisivat minua, Aaron ja hänen poikansa Naadab ja Abihu, Eleasar ja litamar.

28:2 Ja teetä veljellesi Aaronille pyhät vaatteet, kunniaksi ja kaunistukseksi.

28:3 Ja puhuttele kaikkia taidollisia miehiä, jotka minä olen täyttänyt taidollisuuden hengellä, että he tekevät vaatteet Aaronille, jotta hänet pyhitettäisiin pappina

jalan päällä.

27:16 Mutta pihan läpikäytävässä pitää oleman yksi vaate kaksikymmentä kyynärää leviä, sinisistä, purpuraisista ja tulipunaisista villoista, ja kalliista liinalangasta taitavasti ommellun: siihen myös neljä patsasta ja neljän jalan päällä.

27:17 Kaikilla patsailla ympärinsä pihan pitää oleman hopiavanteet, hopiakoukut, ja vaskiset jalat.

27:18 Ja pihan pituus pitää oleman sata kyynärää, ja leveys kaikelta kohtaa viisikymmentä, ja korkeus viisi kyynärää, kalliista kerratusta liinasta: ja heidän jalkansa vaskesta.

27:19 Kaikki Tabernaklin astiat, jotka kaikkinaiseen palvelukseen tarvitaan, kaikki hänen vaarnansa ja kaikki pihan vaarnat pitää oleman vaskesta.

27:20 Ja käske Israelin lapsille, että he toisivat sinulle kaikkein selkiämpää öljyyn öljyä puserrettua, valkeudeksi: että lamppu aina palais.

27:21 Seurakunnan majassa ulkoisella puolella esirippua, joka on todistuksen edessä, pitää Aaron poikinensa sen toimittaman, (valistamaan) ehtoosta niin aamuun asti, \Herran\ edessä. Se pitää teille oleman ijankaikkinen sääty heidän sukukunnissansa, Israelin lasten seassa.

28 LUKU

28:1 Ja sinun pitää ottaman tykös sinun veljes Aaronin poikinensa Israelin lasten seasta, että hän olis minun pappini: Aaron ja hänen poikansa Nadab, Abihu, Eleasar ja Itamar.

28:2 Ja sinun pitää tekemän veljellesi Aaronille pyhät vaatteet, kunniaksi ja kaunistukseksi.

28:3 Ja sinun pitää myös puhuman kaikkein niiden kanssa, joilla taitava sydän on, jotka minä taidon hengellä täyttänyt olen, että he tekevät vaatteita Aaronille hänen

palvelemaan minua.

28:4 Ja nämä ovat ne vaatteet, jotka heidän on tehtävä: rintakilpi, kasukka, viitta, ruutuinen ihokas, käärelakki ja vyö. Ja he tehkööt sinun veljellesi Aaronille ja hänen pojilleen pyhät vaatteet, että he pappeina palvelisivat minua.

28:5 Ja he ottakoot tätä varten kultaa sekä punasinisiä, purppuranpunaisia ja helakanpunaisia lankoja ja valkoisia pellavalankoja.

28:6 Kasukan he tehkööt kullasta sekä punasinisistä, purppuranpunaisista ja helakanpunaisista langoista ja kerratuista valkoisista pellavalangoista, taidokkaasti kutomalla.

28:7 Siinä olkoon kaksi yhdistettävää olkakappaletta, ja se kiinnitettäköön niihin molemmista päistään.

28:8 Ja vyö, jolla kasukka kiinnitetään, olkoon tehty samalla tavalla ja samasta kappaleesta kuin se: kullasta sekä punasinisistä, purppuranpunaisista ja helakanpunaisista langoista ja kerratuista valkoisista pellavalangoista.

28:9 Ota sitten kaksi onyks-kiveä ja kaiverra niihin Israelin poikien nimet,

28:10 kuusi heidän nimeään toiseen kiveen ja toiset kuusi nimeä toiseen kiveen siinä järjestyksessä, kuin he ovat syntyneet.

28:11 Niinkuin taidokkaasti hiotaan kiveä, kaiverretaan sinettisormuksia, niin kaiverra Israelin poikien nimet niihin kahteen kiveen. Ja kehystettäköön ne kultapalmikoimilla.

28:12 Ja pane molemmat kivet kasukan olkakappaleihin kiviksi, jotka johdattavat muistoon israelilaiset; näin Aaron kantakoon heidän nimiänsä molemmilla olkapäillään Herran kasvojen edessä, että heitä muistettaisiin.

28:13 Ja tee kultapalmikoimia

28:14 ja kahdet käädyt puhtaasta kullasta; tee ne punomalla, niinkuin punonnaista tehdään, ja kiinnitä punotut käädyt

pyhittämiseksensä, että hän olis minun pappini.

28:4 Ja nämä ovat vaatteet, jotka heidän tekemän pitää: kilpi, päällisvaate, hame, ahdashame, hiippa ja vyö. Ja näin pitää heidän tekemän sinun veljelles Aaronille ja hänen pojillensa pyhät vaatteet, että hän minun pappini olis.

28:5 Siihen pitää heidän ottaman kultaa, sinisiä, purpuraisia ja tulipunaisia villoja, ja kallista liinaa.

28:6 Päällisvaatteen pitää heidän tekemän kullasta, ja sinisistä, purpuraisista ja tulipunaisista villoista, ja kalliisti kerratusta liinasta, taitavasti.

28:7 Että se yhdistettäisiin molempain olkain päältä ja sidottaisiin yhteen molemmilta puolilta.

28:8 Ja hänen päällisvaatteensa vyö, kuin sen päällä on, pitää oleman yhdellä tavalla tehty, kullasta, sinivilloista, purpurasta ja tulipunaisista villoista, ja kalliista kerratusta liinalangasta.

28:9 Ja sinun pitää ottaman kaksi onikin kiveä, ja kaivaman niihin Israelin poikain nimet.

28:10 Heidän kuusi nimeänsä yhteen kiveen, ja toiset kuusi nimeä toiseen kiveen, sen jälkeen kuin he syntyneet ovat.

28:11 Niinkuin kivenvuolia sinetin kaivaa, pitää sinun taitavasti kaivaman niihin kahteen kiveen Israelin lasten nimet, ja ne kultaan sisälle sulkeman.

28:12 Ja sinun pitää ne molemmat kivet paneman hartioille päällisvaatteeseen, että ne ovat muistokivet Israelin lapsille: ja Aaronin pitää kantaman heidän nimensä \Herran\ edessä molemmilla olillansa muistoksi.

28:13 Ja sinun pitää tekemän kultaiset nastat.

28:14 Ja kahdet vitjat puhtaasta kullasta, joilla päät ovat, pitää sinun tekemän, taitavasti väätyt: ne väätyt vitjat pitää sinun

palmikoimiin.

28:15 Ja jumalanvastausten rintakilpi tee taidokkaasti kutomalla; tee sekin samalla tavalla, kuin kasukka on tehty: tee se kullasta sekä punasinisistä, purppuranpunaisista ja helakanpunaisista langoista ja kerratuista valkoisista pellavalangoista.

28:16 Se olkoon neliskulmainen ja taskun muotoon tehty, vaaksan pituinen ja vaaksan levyinen.

28:17 Ja kiinnitä sen pintaan kiviä ylyltään, neljään riviin: ensimmäiseen riviin karneoli, topaasi ja smaragdi;

28:18 toiseen riviin rubiini, safiiri ja jaspis;

28:19 kolmanteen riviin hyasintti, akaatti ja ametisti;

28:20 ja neljänteen riviin krysoliitti, onyks ja berylli. Kultapalmikoimilla kehystettyinä kiinnitettäköön ne paikoilleen.

28:21 Kiviä olkoon Israelin poikain nimien mukaan kaksitoista, yksi kutakin nimeä kohti; kussakin kivessä olkoon yksi kahdentoista sukukunnan nimistä, kaiverrettuna samalla tavalla, kuin kaiverretaan sinettisormuksia.

28:22 Ja tee rintakilpeen puhtaasta kullasta käädyt, punotut, niinkuin punonnaista tehdään.

28:23 Ja tee rintakilpeen kaksi kultarengasta ja kiinnitä molemmat renkaat rintakilven kahteen yläkulmaan.

28:24 Ja kiinnitä ne molemmat kultapunonnaiset kahteen renkaaseen rintakilven yläkulmiin.

28:25 Ja kiinnitä molempien punonnaisten toiset kaksi päätä kahteen palmikoimaan ja kiinnitä nämä kasukan olkakappaleihin, sen etupuolelle.

28:26 Ja tee vielä kaksi kultarengasta ja pane ne rintakilven molempiin alakulmiin, sen sisäpuoliseen, kasukkaa vasten olevaan reunaan.

28:27 Ja tee vieläkin kaksi kultarengasta ja kiinnitä ne kasukan molempiin olkakappaleihin, niiden alareunaan,

yhdistämän nastoihin.

28:15 Virankilven pitää sinun myös tekemän taitavasti, niinkuin päällisvaatteenkin pitää sinun sen tekemän: kullasta, sinisistä ja purpuraisista, ja tulipunaisista villoista, ja kerratusta kalliin liinan langasta sinun sen tekemän pitää.

28:16 Neljäkulmaisen pitää sen oleman ja kaksinkertaisen, kämmenen leveys hänen pituutensa, ja kämmenen leveytensä.

28:17 Ja sinun pitää täyttämän sen täyttymys kivillä, neljällä kivirivillä. Ensimmäinen rivi pitää oleman sardius, topats, smaragdi.

28:18 Toinen rivi: rubiin, saphiir, demanti.

28:19 Kolmas rivi: linkurius, akat ja ametisti.

28:20 Neljäs rivi: turkos, onyks ja jaspis: kultaan pitää ne istutettaman kaikilta riveiltä.

28:21 Ja ne kivet pitää oleman kahdentoistakymmenen Israelin lasten nimen jälkeen, kaivetut kivenvuolialta jokainen nimeltänsä, kahdentoistakymmenen sukukunnan jälkeen.

28:22 Ja sinun pitää tekemän vitjat kilpeen, yhden pituiset, taitavasti väätyt, puhtaasta kullasta.

28:23 Ja sinun pitää tekemän kilpeen kaksi kultarengasta, ja paneman ne molemmat renkaat kahteen kilven kulmaan.

28:24 Ja pistämään ne kaksi kultavitjaa kahteen renkaaseen kilven kulmiin.

28:25 Mutta ne kaksi päätä niistä kahdesta vitjasta pitää sinun antaman tulla kahteen nastaan, ja paneman päällisvaatteeseen hartioille, toinen toisensa kohdalle.

28:26 Ja sinun pitää tekemän kaksi kultaista rengasta, ja paneman ne molempiin kilven kulmiin: sen reunaan sisälliselle puolelle päällisvaatetta.

28:27 Ja sinun pitää tekemän kaksi kultarengasta, ja paneman ne päällisvaatteen molemmille olkapäille toinen toisensa

etupuolelle, sauman kohdalle, kasukan vyön yläpuolelle.

28:28 Ja rintakilpi solmittakoon renkaistaan punasinisellä nauhalla kasukan renkaiisiin, niin että se on kasukan vyön yläpuolella; näin rintakilpi ei irtaudu kasukasta.

28:29 Ja niin Aaron kantakoon jumalanvastausten rintakilvessä sydämensä päällä, astuessaan pyhäkköön, Israelin poikain nimet, että heidät alati johdatettaisiin muistoon Herran edessä.

28:30 Ja pane jumalanvastausten rintakilpeen uurim ja tummim, niin että ne ovat Aaronin sydämen päällä, hänen astuessaan Herran eteen. Ja niin kantakoon Aaron Jumalan vastaukset israelilaisille sydämensä päällä aina Herran edessä ollessaan.

28:31 Kasukan viitta tee kokonaan punasinisistä langoista;

28:32 ja sen keskellä olkoon pääntie, ja tämä pääntie ympäröitäköön kudotulla päämeellä niinkuin haarniskan aukko, ettei se repeäisi.

28:33 Ja tee sen helmaan granaattiomenia punasinisistä, purppuranpunaisista ja helakanpunaisista langoista, ja kiinnitä ne helmaan ympärinsä ja niiden väliin kultatiukuja yltympäri,

28:34 vuorotellen kultatiuku ja granaattiomena, viitan helmaan ympärinsä.

28:35 Ja Aaron pitäköön sen yllään toimittaessaan virkaansa, niin että kuuluu, kun hän menee pyhäkköön Herran eteen ja tulee sieltä ulos, ettei hän kuolisi.

28:36 Tee myös otsakoriste puhtaasta kullasta ja kaiverra siihen, niinkuin sinettisormusta kaiverretaan, sanat: Herralle pyhitetty.

28:37 Ja sido se punasinisellä nauhalla, niin että se on kiinni käärelakissa; etupuolella käärelakkia se olkoon.

kohdalle, alaspäin, sen saumaa vasten, vaatteen vyön päälle.

28:28 Ja rintavaate pitää yhdistettämän renkaillansa sinisellä siteellä päällisvaatteen renkaiisiin, niin että se olis päällisvaatetta liki, ettei rintavaate eriais päällisvaatteesta.

28:29 Ja niin pitää Aaronin kantaman Israelin lasten nimet virankilvessä sydämensä päällä, koska hän pyhään sisälle menee, muistoksi \Herran\ edessä alinomaisesti.

28:30 Ja sinun pitää paneman virankilpeen valkeudet ja täydellisyydet, jotka pitää oleman Aaronin sydämen päällä, koska hän menee \Herran\ eteen. Ja niin pitää Aaronin kantaman Israelin lasten oikeuden sydämensä päällä aina \Herran\ edessä.

28:31 Sinun pitää myös tekemän päällisvaatteen alle hameen, kaiken sinisistä villoista.

28:32 Ja ylinnä siinä pitää keskellä oleman pään läpi, ja sepalus sen läven ympärillä, pallistettu yhteen niinkuin pantsarin läpi, ettei se kehkiäisi.

28:33 Ja alhaalle hänen liepeisiinsä pitää sinun tekemän niinkuin granatin omenat sinisistä, purpuraisista ja tulipunaisista villoista ympärinsä: ja niiden keskelle kultaiset kulkuiset ympärinsä.

28:34 Niin että siinä on kultainen kulkuinen, ja sitälikin granatin omena: ja taas kultainen kulkuinen granatin omenan kanssa, ympärinsä hameen liepeitä.

28:35 Ja Aaron pitää sen päällensä pitämän, koska hän palveluksen tekee, niin että siitä kuullaan kulina, koska hän menee pyhään, \Herran\ eteen, ja hän käy ulos, ettei hän kuolisi.

28:36 Sinun pitää myös tekemän otsalehden puhtaasta kullasta, ja kaivaman siihen, niinkuin sinetti kaivetaan, \Herran\ PYHYYS.

28:37 Ja sinun pitää sen sitoman sinisellä langalla, niin että se on hiipan päällä: etisellä puolella hiippaa sen pitää oleman.

28:38 Ja se olkoon Aaronin otsalla, niin että Aaron kantaa kaiken sen, mitä israelilaiset rikkovat uhratessaan pyhiä uhreja ja antaessaan pyhiä lahjojansa; ja se olkoon alati hänen otsallaan, että Herran mielisuosio tulisi heidän osaksensa.

28:39 Kudo myös ruutuinen ihokas valkoisista pellavalangoista, ja tee käärelakki valkoisista pellavalangoista, ja tee vyö kirjokudoksesta.

28:40 Ja Aaronin pojille tee ihokkaat ja vyöt; ja tee heille päähineet kunniaksi ja kaunistukseksi.

28:41 Ja pue ne veljesi Aaronin ja hänen poikiensa ylle; ja voitele heidät ja vihi heidät virkaansa ja pyhitä heidät pappeina palvelemaan minua.

28:42 Ja tee heille pellavakaatiot hävyn peitteeksi; ulottukoot ne lanteilta reisiin asti.

28:43 Ja Aaron ja hänen poikansa pitäkööt ne yllään mennessänsä ilmestysmajaan, tahi kun he lähestyvät alttaria tehdäkseen palvelusta pyhäkössä, etteivät he joutuisi syynalaisiksi ja kuolisi. Tämä olkoon ikuinen säädös hänelle ja hänen jälkeläisilleen.

29 LUKU

29:1 Tee heille näin, pyhittäaksesi heidät pappeina palvelemaan minua: Ota mullikka ja kaksi virheetöntä oinasta

29:2 ja happamatonta leipää ja öljyyn leivottuja happamattomia kakkuja ja öljyllä voideltuja happamattomia ohukaisia; leivo ne lestyistä nisujauhoista.

29:3 Ja pane ne samaan koriin ja tuo ne korissa, samalla kertaa kuin tuot mullikan ja kaksi oinasta.

29:4 Tuo sitten Aaron poikinensa ilmestysmajan ovelle ja pese heidät vedellä.

28:38 Ja sen pitää oleman Aaronin otsalla, niin että Aaron kantaa pyhain vääryyden, kuin Israelin lapset pyhittivät, kaikissa heidän pyhyytensä lahjoissa. Ja se pitää alinomati oleman hänen otsassansa, heille mielisuosioksi \Herran\ edessä.

28:39 Sinun pitää myös tekemän ahtaan hameen kalliista liinasta, ja hiipan kalliista liinasta: ja taitavasti ommellun vyön pitää myös tekemän.

28:40 Ja Aaronin pojille pitää sinun tekemän hameita, voitä ja hiippoja, kunniaksi ja kaunistukseksi.

28:41 Ja sinun pitää ne puettaman veljes Aaronin ja hänen poikainsa ylle, ja pitää voiteleman heitä, ja täyttämän heidän kätensä, ja pyhittämän heitä, että he olisivat minun pappini.

28:42 Ja pitää tekemän heille liinaiset alusvaatteet, peittääksensä häpylihansa: kupeista niin reisiin asti pitää ne oleman.

28:43 Ja Aaron poikinensa pitää ne yllänsä pitämän, koska he menevät seurakunnan majaan, eli koska he lähestyvät alttaria palvelusta tekemään pyhässä, ettei heille kostettaisi heidän vääryytensä, ja he kuolisi. Se pitää oleman hänelle ja hänen siemenellensä hänen jälkeensä ijankaikkinen sääty.

29 LUKU

29:1 Ja tämä on se kuin sinun pitää tekemän heille, pyhittäakses heitä, että he olisivat minun pappini: ota yksi nuori mulli, ja kaksi virheetöntä oinasta.

29:2 Ja happamattomia leipiä ja happamattomia kyrsiä sekoitettuja öljyllä, ja happamattomia ohuita kyrsiä voidelluita öljyllä: nisuisista jauhoista pitää sinun ne tekemän.

29:3 Ja sinun pitää paneman ne koriin, ja korissa ne kantaman edes, niin myös mullin ja ne kaksi oinasta.

29:4 Ja sinun pitää tuoman Aaronin poikinensa seurakunnan majan oven eteen, ja pesemän heitä vedellä.

29:5 Ja ota vaatteet ja pue Aaronin ylle ihokas ja kasukan viitta ja kasukka ja rintakilpi; ja sido hänen ympärilleen kasukan vyö.

29:6 Pane myös käärelakki hänen päähänsä ja kiinnitä pyhä otsalehti käärelakkiin.

29:7 Ja ota voiteluöljyä ja vuodata hänen päähänsä ja voitele hänet.

29:8 Ja tuo hänen poikansa esille ja pue heidän ylleen ihokkaat.

29:9 Ja vyötä heidät vyöllä, sekä Aaron että hänen poikansa, ja sido päähineet heidän päähänsä, että pappeus olisi heille ikuisena säätyinä. Vihi näin virkaansa Aaron ja hänen poikansa.

29:10 Ja tuo mullikka ilmestysmajan eteen, ja Aaron poikineen laskekoon kätensä mullikan pään päälle.

29:11 Ja teurasta sitten mullikka Herran edessä, ilmestysmajan ovella.

29:12 Ja ota mullikan verta ja sivele sitä sormellasi alttarin sarviin; mutta kaikki muu veri vuodata alttarin juurelle.

29:13 Ja ota kaikki sisälmyksiä peittävä rasva ja maksanlisäke ja molemmat munuaiset ynnä niiden päällä oleva rasva, ja polta ne alttarilla.

29:14 Mutta mullikan liha, nahka ja rapa polta tulella leirin ulkopuolella. Se on syntiuhri.

29:15 Ja ota toinen oinaista, ja Aaron poikinensa laskekoon kätensä sen oinaan pään päälle.

29:16 Teurasta sitten oinas ja ota sen veri ja vihmo se alttarille ympäriinsä;

29:17 ja leikkele oinas määräkappaleiksi ja

29:5 Ja sinun pitää ottaman vaatteet ja puettaman Aaronin ylle, ahtaan hameen, ja päällisvaate-hameen, ja vyöttämän hänen päällisvaatteen vyöllä.

29:6 Sinun pitää myös paneman hiipan hänen päähänsä, ja laskeman pyhän kruunun hiipan päälle;

29:7 Ja ottaman voidellusöljyn, ja vuodattaman hänen päänsä päälle, ja voiteleman häntä.

29:8 Ja hänen poikainsa anna tulla edes, ja pueta heidän yllensä ahtaat hameet.

29:9 Ja sinun pitää vyöttämän heidän vyöllä, sekä Aaronin että hänen poikansa, ja paneman hiipat heidän päähänsä, että heillä olis pappeus ijankaikkiseksi säädyksi: ja sinun pitää täyttämän Aaronin käden ja hänen poikainsa käden.

29:10 Ja sinun pitää tuoman mullin seurakunnan majan eteen: ja Aaronin poikinensa pitää paneman kätensä mullin päälle.

29:11 Niin sinun pitää teurastaman mullin \Herran\ edessä, seurakunnan majan oven tykönä.

29:12 Ja sinun pitää ottaman mullin verestä, ja sivuman sormellas alttarin sarviin; mutta kaikki sen muu veri vuodata alttarin pohjaan.

29:13 Ja sinun pitää ottaman kaiken lihavuuden kuin sisällykset peittää, ja maksan kalvon, ja molemmat munaskuut, ja lihavuuden, joka on niiden päällä, ja polttaman alttarilla.

29:14 Mutta mullin lihan ja hänen vuotansa ja rapansa pitää sinun polttaman tulella ulkona leiristä; sillä se on rikosuhri.

29:15 Yhden oinaan pitää sinun myös ottaman: ja Aaronin poikinensa pitää paneman kätensä sen oinaan pään päälle.

29:16 Ja sinun pitää teurastaman oinaan, ja ottaman hänen verensä, ja priiskottaman alttarille ympäriinsä.

29:17 Mutta oinaan pitää sinun leikkaaman

pese sen sisälmykset ja jalat ja pane ne kappaleiden ja pään päälle.

29:18 Ja polta koko oinas alttarilla. Se on polttouhri Herralle, se on suloisesti tuoksuva uhri Herralle.

29:19 Ota sitten toinen oinas, ja Aaron poikinensa laskekoon kätensä oinaan pään päälle.

29:20 Ja teurasta oinas ja ota sen verta ja sivele Aaronin ja hänen poikiensa oikean korvan lehteen ja oikean käden peukaloon ja heidän oikean jalkansa isoonvarpaaseen, mutta vihmo muu veri alttarille ympärinsä.

29:21 Ja ota alttarilla olevaa verta ja voiteluöljyä ja pirskoita Aaronin ja hänen vaatteidensa päälle, ja samoin hänen poikiensa ja heidän vaatteidensa päälle. Näin hän tulee pyhäkölle pyhitetyksi, sekä hän itse että hänen vaatteensa, ja samoin hänen poikansa ja hänen poikiensa vaatteet.

29:22 Ota sitten oinaasta rasva ja rasvahäntä ja sisälmyksiä peittävä rasva ja maksanlisäke ja molemmat munuaiset ynnä niiden päällä oleva rasva ja oikea reisi, sillä tämä on vihkiäisoinas.

29:23 Ja ota pyöreä leipä ja öljyyn leivottu kakku ja ohukainen happamattomien leipien korista, joka on Herran edessä.

29:24 Ja pane kaikki nämä Aaronin käsiin ja hänen poikiensa käsiin, että toimitettaisiin niiden heilutus Herran edessä.

29:25 Ota ne sitten heidän käsistään ja polta alttarilla, polttouhrin päällä, suloiseksi tuoksuksi Herran edessä. Se on Herran uhri.

29:26 Ja ota rintaliha Aaronin vihkiäisoinaasta ja toimituta sen heilutus Herran edessä; ja se olkoon sinun osasi.

29:27 Näin sinun on pyhitettävä heilutettu rintaliha ja anniksi annettu reisi, se, mitä

kappaleiksi, ja pesemän hänen sisällyksensä ja jalkansa, ja paneman sen hänen kappaltensa ja päänsä päälle.

29:18 Ja polttaman koko oinaan alttarilla; sillä se on polttouhri \Herralle\; makiä haju ja tuli \Herralle\.

29:19 Toisen oinaan pitää sinun myös ottaman, ja Aaron poikinensa pitää paneman kätensä oinaan pään päälle.

29:20 Ja sinun pitää teurastaman oinaan ja ottaman hänen verestänsä, ja sivuman Aaronin ja hänen poikainsa oikian korvan lehteen, ja oikian käden peukaloon, ja heidän oikian jalkansa isoon varpaaseen: ja priiskottaman veren alttarille ympärinsä.

29:21 Ja sinun pitää ottaman verestä, kuin alttarilla on, ja voidellusöljystä, ja priiskottaman Aaronin ja hänen vaatettensa päälle, ja hänen poikainsa ja heidän vaatettensa päälle: niin hän tulee pyhäksi itse vaatteinensa, ja hänen poikansa vaatteinensa.

29:22 Sitte pitää sinun ottaman oinaasta lihavuuden, ja saparon, ja sen lihavuuden kuin sisällykset peittää, ja maksan kalvon, ja molemmat munaskuut, niin myös sen lihavuuden kuin niiden päällä on, ja oikian lavan; sillä se on täyttämisen oinas.

29:23 Ja yhden kyrsän leipää, ja yhden öljykyrsän, ja ohuen kyrsän korista, jossa happamattomat leivät ovat \Herran\ edessä.

29:24 Ja sinun pitää paneman kaikki nämät Aaronin ja hänen poikainsa kätten päälle, ja häälyttämän ne häälytykseksi \Herralle\.

29:25 Ja niin pitää sinun ne ottaman heidän käsistänsä, ja polttaman alttarilla polttouhriksi ja makiaksi hajuksi \Herralle\; sillä se on \Herran\ tuli.

29:26 Ja sinun pitää ottaman rinnan Aaronin täyttämisen oinaasta, ja pitää sen häälyttämän häälytyshriksi \Herran\ eteen: ja se pitää oleman sinun osas.

29:27 Ja sinun pitää pyhittämän häälytyshriksen ja ylennyslavan, joka häälytetty

on heilutettu ja anniksi annettu Aaronin ja hänen poikiensa vihkiäisoinaasta.

29:28 Ja ne olkoot Aaronin ja hänen poikiensa ikuinen osuus, israelilaisilta saatu, sillä se on anti. Se olkoon israelilaisten anti heidän yhteysuhreistaan, heidän antinsa Herralle.

29:29 Aaronin pyhät vaatteet tulkoot hänen pojillensa hänen jälkeensä, että heidät niissä voideltaisiin ja vihittäisiin virkaansa.

29:30 Seitsemänä päivänä on sen hänen pojistaan, joka tulee papiksi hänen sijaansa, puettava ne ylleen, kun hän menee ilmestysmajaan toimittamaan virkaansa pyhäkössä.

29:31 Ja ota vihkiäisoinas ja keitä sen liha pyhässä paikassa.

29:32 Ja Aaron poikinensa syököön ilmestysmajan ovella oinaan lihan ynnä leivän, joka on korissa.

29:33 He syökööt sen, mitä käytettiin heidän sovittamiseksi, kun heidät vihittiin virkaansa ja pyhitettiin, mutta syrjäinen älköön sitä syökö, sillä se on pyhää.

29:34 Jos jotakin jää tähteeksi vihkiäislihasta tai leivästä seuraavaan aamuun, polta tähteeksi jäänyt tulessa; älköön sitä syötäkö, sillä se on pyhää.

29:35 Tee näin Aaronille ja hänen pojillensa, aivan niinkuin minä olen sinua käsenyt. Seitsemän päivää kestäköön heidän vihkimisensä.

29:36 Ja uhraa joka päivä syntiuhrimullikka sovituksi, ja puhdistaa alttari toimittamalla sen sovitus ja voitele se pyhittäaksesi sen.

29:37 Seitsemänä päivänä toimita alttarin sovitus ja pyhitä se. Näin tulee alttarista korkeasti-pyhä; jokainen, joka alttariin koskee, on pyhäkölle pyhitetty.

on ja ylennetty on, Aaronin ja hänen poikainsa täyttämisen oinaasta.

29:28 Ja sen pitää oleman Aaronille ja hänen pojillensa ijankaikkiseksi säädyksi Israelin lapsilta; sillä se on ylennysuhri: ja ylennysuhrin pitää oleman \Herran\ oman Israelin lapsilta, heidän kiitosuhrissansa ja ylennysuhrissansa.

29:29 Mutta Aaronin pyhät vaatteet pitää oleman hänen pojillansa hänen jälkeensä, että heidät pitää niissä voideltaman, ja heidän kätensä täytettämän.

29:30 Joka hänen pojistaan tulee papiksi hänen sijaansa, sen pitää pukeman ne ylensä seitsemän päivää; jonka pitää käymän seurakunnan majaan palvelemaan pyhässä.

29:31 Sinun pitää myös ottaman täyttämisen oinaan, ja keittämän sen lihan pyhässä siassa.

29:32 Ja Aaronin poikinensa pitää syömän sen oinaan lihan, ja leivän, joka on korissa, seurakunnan majan oven edessä.

29:33 Ja niiden pitää ne syömän, jotka niiden kautta sovitut ovat, täyttää heidän käsiänsä, ja pyhitettää heitä. Ei muukalaisen pidä sitä syömän; sillä se on pyhä.

29:34 Jos jotakin tähteeksi jää täyttymisen lihasta ja leivästä aamuun asti, sen pitää sinun polttaman tulessa: ei sitä pidä syötämän, sillä se on pyhä.

29:35 Ja näin pitää sinun tekemän Aaronille ja hänen pojillensa, kaiken sen jälkeen kuin minä sinulle käsenyt olen: seitsemän päivää pitää sinun heidän kätensä täyttämän;

29:36 Ja joka päivä teurastaman mullin rikosuhrin sovinnoksi. Ja sinun pitää puhdistaman alttarin, koskas sovintoa uhraat sen päällä, ja voiteleman sen, että sen pyhittäisit.

29:37 Ja seitsemän päivää pitää sinun puhdistaman alttarin, ja pyhittämän sen; ja se alttari pitää oleman kaikkein pyhin. Mitä ikänänsä siihen alttariin tarttuu, se on

29:38 Ja uhraa alttarilla tämä: kaksi vuodenvanhaa karitsaa joka päivä, ainiaan.

29:39 Uhraa toinen karitsa aamulla ja toinen karitsa iltahämärässä,

29:40 ja kumpaakin karitsaa kohti kymmenennes lestyjä jauhoja, sekoitettuna neljännekseen hiin-mittaa survomalla saatua öljyä, ja juomauhriksi neljännes hiin-mittaa viiniä.

29:41 Ja uhraa toinen karitsa iltahämärässä; uhrattakoon se toimittamalla samankaltainen ruokauhri ja juomauhri kuin aamullakin, suloisesti tuoksuvaksi uhriksi Herralle.

29:42 Tämä olkoon teillä jokapäiväinen polttouhri sukupolvesta sukupolveen ilmestysmajan ovella Herran edessä, jossa minä ilmestyn teille puhuakseni sinun kanssasi.

29:43 Siinä minä ilmestyn israelilaisille, ja se on oleva minun kirkkauteni pyhittämä.

29:44 Ja minä pyhitän ilmestysmajan ja alttarin; ja minä pyhitän Aaronin poikinensa pappeina palvelemaan minua.

29:45 Ja minä asun israelilaisten keskellä ja olen heidän Jumalansa.

29:46 Ja he tulevat tietämään, että minä olen Herra, heidän Jumalansa, joka vein heidät pois Egyptin maasta, asuakseni heidän keskellään. Minä olen Herra, heidän Jumalansa.

30 LUKU

30:1 Tee myös alttari suitsutuksen polttamista varten; tee se akasiapuusta.

30:2 Olkoon se kyynärän pituinen ja kyynärän levyinen, siis neliskulmainen, ja kahta kyynärää korkea; sen sarvet olkoot samaa kappaletta kuin sekin.

pyhitetty.

29:38 Ja tämä on se kuin sinun pitää tekemän alttarilla: kaksi vuosikuntaista karitsaa pitää sinun uhraaman joka päivä sen päällä.

29:39 Yhden karitsan aamulla, ja toisen karitsan pitää sinun uhraaman kahden ehtoon välillä.

29:40 Ja kymmenennen osan jauhoja, sekoitettu neljännekseen hinniä puserretun öljyn kanssa; ja neljänneksen hinniä viinaa juomauhriksi, yhdelle karitsalle.

29:41 Ja toisen karitsan pitää sinun uhraaman kahden ehtoon välillä: niinkuin aamullisenkin ruokauhrin ja juomauhrin pitää sinun sen uhraaman \Herralle\ makiaksi hajuksi ja tuleksi.

29:42 Tämä on alinomainen polttouhri teidän sukukunnillenne seurakunnan majan oven tykönä \Herran\ edessä, kussa minä olen saapuvilla teille, ja puhun sinulle.

29:43 Siellä minä Israelin lapsille olen saapuvilla: ja se pyhitetään minun kunniasani.

29:44 Ja minä pyhitän todistuksen majan alttareinensa, ja pyhitän Aaronin poikinensa minulle papiksi.

29:45 Ja asun Israelin lasten seassa, ja olen heidän Jumalansa.

29:46 Ja heidän pitää tietämän, että minä olen \Herra\ heidän Jumalansa, joka heidät johdatin Egyptin maalta, että minä asuisin heidän seassansa. Minä olen \Herra\ heidän Jumalansa.

30 LUKU

30:1 Sinun pitää myös tekemän suitsutusalttarin suitsutettaa: sittimipuusta sinun sen tekemän pitää.

30:2 Kyynärä pitää oleman hänen pituutensa ja kyynärä leveytensä: nelikulmaisen pitää sen oleman, ja kaksi kyynärää hänen korkeutensa; siitä myös pitää oleman hänen sarvensa.

30:3 Ja päällystä se puhtaalla kullalla, sekä sen levy että sivut ympärinsä ja sen sarvet; ja tee kultareunus sen ympäri.

30:4 Ja tee siihen kaksi kultarengasta; pane ne reunuksen alle, kummallekin sivulle, molempiin sivukappaleihin. Ne olkoot niiden korentojen pitiminä, joilla alttari on kannettava.

30:5 Ja tee korennotkin akasiapuusta ja päällystä ne kullalla.

30:6 Ja aseta se lain arkin edessä olevan esiripun eteen, niin että se tulee armoistuimen kohdalle, joka on lain arkin päällä ja jossa minä sinulle ilmestyn.

30:7 Ja Aaron polttakoon sen päällä hyvänhajuista suitsutusta; joka aamu, kun hän laittaa lamput kuntoon, hän polttakoon sitä.

30:8 Samoin myös, kun Aaron iltahämärässä nostaa lamput paikoilleen, hän polttakoon sitä. Tämä olkoon teillä jokapäiväinen suitsutusuhri Herran edessä sukupolvesta sukupolveen.

30:9 Älkää uhratko sen päällä vierasta suitsutusta älkääkään polttouhria tai ruokauhria; älkää myöskään vuodattako juomauhria sen päällä.

30:10 Ja Aaron toimittakoon kerran vuodessa sen sarvien sovituksen; sovitukseksi uhratun syntiuhriin verellä hän toimittakoon kerran vuodessa sen sovituksen, sukupolvesta sukupolveen. Se on korkeasti-pyhä Herralle.

30:11 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

30:12 Kun sinä lasket israelilaisten lukumäärän - niiden, joiden on oltava katselmuksessa - niin jokainen heistä suorittakoon, heistä katselmusta pidettäessä, hengestään sovituskaksun Herralle, ettei mikään rangaistus heitä kohtaisi, heistä katselmusta pidettäessä.

30:13 Jokainen katselmuksessa oleva antakoon puoli sekeliä, pyhäkkösekelin painon mukaan, kaksikymmentä geraa laskettuna sekeliin; puoli sekeliä olkoon anti

30:3 Ja sinun pitää silaaman sen puhtaalla kullalla, hänen lakensa ja seinänsä ympärinsä, ja sen sarvet. Ja sinun pitää tekemän kultaisen vanteen sen ympärinsä.

30:4 Ja kaksi kultaista rengasta pitää sinun tekemän, molemmille tahoille kahteen hänen kulmaansa vanteen alle, että korennot niihin pistettäisiin, joilla se kannettaisiin.

30:5 Sinun pitää myös tekemän korennot sittimipuusta, ja silaaman ne kullalla.

30:6 Ja asettaman se esiripun eteen, joka on todistusarkin edessä; armo-istuimen edessä, joka on todistuksen päällä, siellä minä tulen sinun tykö.

30:7 Ja Aaronin pitää sen päällä polttaman hyvänhajullista suitsutusta: joka aamu koska hän valmistaa kynttilät, pitää hänen sen suitsuttaman.

30:8 Niin myös koska Aaron sytyttää kynttilät kahden ehtoon välillä, pitää hänen sen suitsuttaman: sen suitsutuksen pitää oleman alinomaisen \Herran\ edessä, teidän sukukunnissanne.

30:9 Ei teidän pidä yhtään muukalaista suitsutusta tekemän sen päällä, eli polttouhria, eli ruokauhria, eikä myös juomauhria uhraaman sen päällä.

30:10 Ja Aaron pitää sen sarvein päällä sovittaman kerran vuodessa: rikosuhrin verestä pitää hänen sen päällä kerran vuodessa sovittaman teidän sukukunnissanne: se on kaikkein pyhin \Herralle\.

30:11 Ja \Herra\ puhui Moosekselle, sanoen:

30:12 Koska Israelin lapset luettelet, niin heidän pitää itsekunkin sielunsa edestä antaman sovinnon \Herralle\, koska he luetellaan: ettei heidän päällensä joku rangaistus tulisi, koska he luetellaan.

30:13 Ja pitää jokaisen, joka luvussa on, antaman puolen sikliä, pyhän siklin jälkeen: sikli maksaa kaksikymmentä geraa: puoli sikliä pitää oleman \Herran\ ylennysuhri.

Herralle.

30:14 Kaikki katselmuksessa olevat, kaksikymmenvuotiaat ja sitä vanhemmat, antakoot tämän annin Herralle.

30:15 Rikas älköön antako enemmän älköönkä köyhä vähemmän kuin puoli sekeliä, antina Herralle, maksaaksenne sovituksen hengestäne.

30:16 Ja ota sovitusrahat israelilaisilta ja käytä ne palvelukseen ilmestysmajassa, että israelilaiset johdatettaisiin muistoon Herran edessä teidän henkenne sovituksesi.

30:17 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

30:18 Tee myös vaskiallas vaskijalustoineen peseytymistä varten ja aseta se ilmestysmajan ja alttarin välille ja kaada siihen vettä;

30:19 ja Aaron ja hänen poikansa peskoot siinä kätensä ja jalkansa.

30:20 Kun he menevät ilmestysmajaan, peseytykööt vedessä, etteivät kuolisi; samoin myös, kun he lähestyvät alttaria ja käyvät toimittamaan virkaansa polttamalla uhrin Herralle.

30:21 He peskoot kätensä ja jalkansa, etteivät kuolisi. Ja tämä olkoon heille ikuinen säädös, hänelle itselleen ja hänen jälkeläisillensä, sukupolvesta sukupolveen.

30:22 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

30:23 Ota itsellesi hajuaineita parasta lajia: sulavaa mirhaa viisisataa sekeliä, hyvänhajuista kanelia puolet siitä eli kaksisataa viisikymmentä sekeliä ja hyvänhajuista kalmoruokoa samoin kaksisataa viisikymmentä sekeliä,

30:24 sitten vielä kassiaa viisisataa sekeliä, pyhäkkösekelin painon mukaan, ja hiin-mitta öljyyn öljyä.

30:25 Ja tee siitä pyhä voiteluöljy, höyrytetty voide, jollaista voiteensekoittaja valmistaa; se olkoon pyhä voiteluöljy.

30:26 Voitele sillä ilmestysmaja, lain arkki

30:14 Joka kahdenkymmenen vuotisen luvussa löydetään ja sen ylitse: sen pitää antaman \Herralle\ ylennysuhrin.

30:15 Varallisen ei pidä siihen lisäämään, ja köyhän ei pidä vähentämään puolesta siklistä, koska he antavat \Herralle\ ylennysuhrin teidän sieluinne sovinnoksi.

30:16 Ja sinun pitää sovintorahan ottaman Israelin lapsilta, ja antaman sen seurakunnan majan palvelukseksi: ja sen pitää Israelin lapsille muistoksi oleman \Herran\ edessä, että teidän sielunne sovitettaisiin.

30:17 Niin \Herra\ taas puhui Mosekselle, sanoen:

30:18 Sinun pitää myös tekemän vaskisen pesoastian, vaskijalan kanssa, pesemistä varten: ja sen pitää sinun asettaman seurakunnan majan ja alttarin vaiheelle, ja paneman siihen vettä.

30:19 Että Aaron ja hänen poikansa pesisivät siitä kätensä ja jalkansa.

30:20 Koska he menevät seurakunnan majaan, pitää heidän itsensä pesemän vedellä, ettei he kuolisi, taikka koska he lähestyvät alttarin tykö palvelemaan \Herraa\ savu-uhrilla.

30:21 Ja heidän pitää pesemän kätensä ja jalkansa, ettei he kuolisi ja se pitää heille oleman ijankaikkiseksi säädyksi, hänelle ja hänen siemenellensä heidän sukukunnissansa.

30:22 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

30:23 Ota sinulles parhaista kaluista: kaikkein kalliimmasta mirhamista viisisataa sikliä, ja puoli sen vertaa kanelia, kaksisataa ja viisikymmentä, ja myös kalmusta kaksisataa ja viisikymmentä.

30:24 Mutta kasiaa viisisataa pyhän siklin jälkeen, ja öljyä öljyypuusta yksi hin,

30:25 Ja sinun pitää siitä tekemän pyhän voidellusöljyn, parhaan voiteen apotekarin tavalla: sen pitää pyhän voiteen-öljyn oleman.

30:26 Sillä sinun pitää voiteleman seurakunnan majan, niin myös todistusarkin.

30:27 ja pöytä kaikkine kaluineen, seitsenhaarainen lamppu kaluineen, niin myös suitsutusalttari,

30:28 polttouhrialttari kaikkine kaluineen ynnä allas jalustoineen.

30:29 Ja pyhitä ne, niin että ne tulevat korkeasti-pyhiksi. Jokainen, joka niihin koskee, tulee pyhäksi.

30:30 Voitele myös Aaron ja hänen poikansa ja pyhitä heidät pappeina palvelemaan minua.

30:31 Puhu myös israelilaisille ja sano: Tämä olkoon teillä minun pyhä voiteluöljyni sukupolvesta sukupolveen.

30:32 Kenenkään muun ihmisen ruumiille älköön sitä vuodatettako, älkääkä sen sekoitusta jäljitelkö. Pyhä se on, ja pyhänä se pitäkää.

30:33 Jokainen, joka valmistaa sellaisen voiteen, ja jokainen, joka sivelee sitä syrjäiseen, hävitettäköön kansastansa.

30:34 Ja Herra sanoi Moosekselle vielä: Ota itsellesi hyvänhajuisia aineita, hajupihkaa, simpukankuorta, tuoksukumia, näitä hyvänhajuisia aineita, ja puhdasta suitsuketta, yhtä paljon kutakin lajia,

30:35 ja tee niistä suitsutus, höystonesekoitus, jollaista voiteensekoittaja valmistaa, suolansekainen, puhdas ja pyhä.

30:36 Ja hienonna osa siitä jauhoksi ja pane sitä lain arkin eteen ilmestysmajaan, jossa minä ilmestyn sinulle. Korkeasti-pyhänä se pitäkää.

30:37 Älkää valmistako itsellenne mitään muuta suitsutusta tämän sekoituksen mukaan. Pidä tämä Herralle pyhitettynä.

30:38 Jokainen, joka sellaista tekee nauttiaksensa sen tuoksusta, hävitettäköön kansastansa.

31 LUKU

31:1 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

30:27 Ja pöydän ja kaikki hänen astiansa, ja kynttiläjalan ja sen astiat, niin myös suitsutusalttarin,

30:28 Polttouhrin alttarin ja kaikki sen astiat, niin myös pesoastian jalkoinensa.

30:29 Ja sinun pitää ne pyhittämän, ja ne pitää kaikkein pyhimmät oleman: mitä ikänänsä niihin tarttuu, se pitää pyhitetty oleman.

30:30 Aaronin ja hänen poikansa pitää sinun myös voitelemaan ja pyhittämän heitä minulle papiksi.

30:31 Sinun pitää myös puhuman Israelin lapsille, sanoen: tämä öljy pitää oleman minulle pyhä voidellus teidän sukukunnissanne.

30:32 Ihmisen ruumiin päälle ei pidä se voidellus vuodatettaman, ja ei teidän pidä myös senkaltaista tekemän; sillä se on pyhä, sentähden pitää myös se teiltä pyhitettämän.

30:33 Se joka tekee senkaltaista voidetta, eli joka panee sitä muukalaisen päälle, se pitää hävitettämän kansoistansa.

30:34 Ja \Herra\ sanoi Mosekselle: ota sinulle hyvänhajullisia kaluja, staktea ja galbania; näistä hajavista kaluista, puhtaan pyhän savun kanssa, pitää yhden verran oleman.

30:35 Sinun pitää siitä tekemän suitsutuksen, apotekarin tavalla: suolatun, puhtaan ja pyhän.

30:36 Ja sinun pitää sen pieneksi survoman, ja paneman siitä todistuksen eteen seurakunnan majaan, kussa minä olen sinua läsnä: sen pitää teille oleman kaikkein pyhimmän.

30:37 Ja senkaltaista suitsutusta ei teidän pidä itsellenne tekemän; mutta tämä pitää oleman sinulle pyhä, \Herran\ edessä.

30:38 Joka senkaltaista tekee suitsuttaaksensa, se pitää hävitettämän kansoistansa.

31 LUKU

31:1 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

31:2 Katso, minä olen nimeltään kutsunut Besaleelin, Urin pojan, Huurin pojanpojan, Juudan sukukunnasta;

31:3 ja minä olen täyttänyt hänet Jumalan hengellä, taidollisuudella, ymmärryksellä, tiedolla ja kaikkinaisella kätevyydellä

31:4 sommittelemaan taidokkaita teoksia ja valmistamaan niitä kullasta, hopeasta ja vaskesta,

31:5 hiomaan ja kiinnittämään kiviä ja veistämään puuta, tekemään kaikkinaisia töitä.

31:6 Ja katso, minä olen antanut hänelle apulaiseksi Oholiabin, Ahisamakin pojan, Daanin sukukunnasta, ja olen antanut kaikkien taidollisten sydämeen taidollisuuden tehdä kaikki, mitä minä olen sinun käsenyt teettää:

31:7 ilmestysmajan, lain arkin, armoistuimen sen päälle, kaiken majan kaluston,

31:8 pöydän kaluinensa, aitokultaisen seitsenhaaraisen lampun kaikkine kaluinensa, suitsutusalttarin,

31:9 polttouhrialttarin kaikkine kaluinensa, altaan jalustoineen,

31:10 virkapuvut ja pappi Aaronin muut pyhät vaatteet sekä hänen poikiensa pappispuvut,

31:11 voiteluöljyn ja hyvänhajuisen suitsukkeen pyhäkköä varten. He tehkööt kaiken niin, kuin minä olen sinulle käskyn antanut.

31:12 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

31:13 Puhu israelilaisille ja sano: Pitäkää minun sapattini, sillä se on merkinä meidän välillämme, minun ja teidän, sukupolvesta sukupolveen, tietääksenne, että minä olen Herra, joka pyhitän teidät.

31:14 Siis pitäkää sapatti, sillä se on teille pyhä. Joka sen rikkoo, rangaistakoon kuolemalla; sillä kuka ikinä silloin työtä tekee, hävitettäköön kansastansa.

31:15 Kuusi päivää tehtäköön työtä, mutta seitsemäntenä päivänä on sapatti, levon

31:2 Katso, minä kutsuin nimeltänsä Betsaleelin Urin pojan, Hurin pojanpojan, Juudan suvusta.

31:3 Ja täytin hänen Jumalan hengellä: viisaudella ja kaikkinaisella taidolla:

31:4 Taitoja ylösajattelemaan, ja tekemään kullasta, ja hopiasta, ja vaskesta,

31:5 Taitavasti leikkaamaan ja sisälle panemaan kivet, ja taitavasti tekemään puusta kaikkinaista työtä.

31:6 Ja katso, minä annoin myös hänelle avuksi Oholiabin Ahisamakin pojan, Danin suvusta, ja itsekunkin taitavan sydämeen annoin minä taidon tekemään kaikkia, mitä minä olen sinulle käsenyt:

31:7 Seurakunnan majan ja liiton arkin, ja armo-istuimen, joka sen päällä on, ja kaikki majan astiat,

31:8 Pöydän ja sen astiat, ja puhtaan kynttilänjalan, ja kaikki sen kalut, ja myös savu-alttarin.

31:9 Polttouhri-alttarin ja kaikki sen kalut, ja myös pesoastian jalkoinensa,

31:10 Ja virkavaatteet, ja papin Aaronin pyhät vaatteet, ja hänen poikainsa vaatteet, papin virkaan,

31:11 Voidellusöljyn ja suitsutuksen hajavista kaluista, pyhään: kaiken sen jälkeen, kuin minä olen sinulle käsenyt, pitää heidän tekemän.

31:12 Ja \Herra\ puhui Moosekselle, sanoen:

31:13 Puhu Israelin lapsille, sanoen: teidän pitää kaiketi pitämän minun sabbatini; sillä se on merkki minun välilläni ja teidän, teidän suvuissanne, että te tietäisitte minun olevan \Herran\, joka teitä pyhitän.

31:14 Sentähden pitäkää sabbati; sillä se on teillä pyhä. Joka sen rikkoo, hänen pitää totisesti kuoleman; sillä kuka ikänänsä silloin työtä tekee, sen sielu pitää hävitettämän kansansa seasta.

31:15 Kuusi päivää pitää työtä tehtämän, mutta seitsemäntenä päivänä on sabbatin

päivä, Herralle pyhitetty. Kuka ikinä tekee työtä sapatinpäivänä, rangaistakoon kuolemalla.

31:16 Ja pitäkööt israelilaiset sapatin, niin että he viettävät sapatia sukupolvesta sukupolveen ikuisena liittona.

31:17 Se on oleva ikuinen merkki minun ja israelilaisten välillä; sillä kuutena päivänä Herra teki taivaan ja maan, mutta seitsemäntenä päivänä hän lepäsi ja hengähti.

31:18 Ja kun hän oli lakannut puhumasta Mooseksen kanssa Siinain vuorella, antoi hän hänelle kaksi laintaulua, kivitaulua, joitten kirjoitus oli Jumalan sormella kirjoitettu.

32 LUKU

32:1 Mutta kun kansa näki, että Mooses viipyi eikä tullut alas vuorelta, kokoontui kansa Aaronin ympärille ja sanoi hänelle: Nouse, tee meille Jumala, joka käy meidän edellämme. Sillä me emme tiedä, mitä on tapahtunut Moosekselle, tälle miehelle, joka johdatti meidät Egyptin maasta.

32:2 Niin Aaron sanoi heille: Irroittakaa kultarenkaat, jotka ovat vaimojenne, poikienne ja tyttärenne korvissa, ja tuokaa ne minulle.

32:3 Ja kaikki kansa irroitti kultarenkaat, jotka heillä oli korvissaan, ja he toivat ne Aaronille;

32:4 ja hän otti vastaan kullan heidän käsistään, kaavaili sitä piirtimellä ja teki siitä valetun vasikan. Ja he sanoivat: Tämä on sinun jumalasi, Israel, se, joka on johdattanut sinut Egyptin maasta.

32:5 Kun Aaron tämän näki, rakensi hän sille alttarin; ja Aaron julisti ja sanoi: Huomenna on Herran juhla.

32:6 Ja he nousivat varhain seuraavana päivänä ja uhrasivat polttouhreja ja toivat yhteysuhreja; ja kansa istui syömään ja juomaan, ja sitten he nousivat iloa pitämään.

32:7 Silloin Herra sanoi Moosekselle: Mene,

lepo, pyhä \Herralle\: kuka ikänensä työtä tekee sabbatin päivänä, hänen pitää totisesti kuoleman.

31:16 Sentähden pitäkään Israelin lapset sabbatin, että he sen pyhittäisivät, sukukunnissansa ijankaikkiseksi liitoksi.

31:17 Minun ja Israelin lasten välillä on se ijankaikkinen merkki; sillä kuutena päivänä teki \Herra\ taivaan ja maan, mutta seitsemäntenä päivänä hän lepäsi, ja virvoitti itsensä.

31:18 Ja sitte kuin [Herra] oli lopettanut puheensa Mooseksen kanssa Sinain vuorella, antoi hän hänelle kaksi todistuksen taulua, jotka olivat kivistä, Jumalan sormella kirjoitetut.

32 LUKU

32:1 Mutta koska kansa näki, että Moses viipyi tulemasta alas vuorelta, niin he kokoontuivat Aaronia vastaan, ja sanoivat hänelle: nouse, tee meille jumalia, jotka meidän edellämme kävisivät; sillä emme tiedä, mitä tälle miehelle Moosekselle tapahtunut on, joka meidät Egyptin maalta johdatti.

32:2 Niin sanoi Aaron heille: reväiskäät kultaiset korvarenkaat, jotka ovat emäntienne korvissa, ja teidän poikainne, ja teidän tyttärenne: ja tuokaat minun tyköni.

32:3 Niin kaikki kansa repäisi ne kultaiset korvarenkaat, jotka olivat heidän korvissansa: ja toivat Aaronin tykö.

32:4 Jonka hän otti heidän kädestänsä, ja kuvasi sen kaivinraudalla, ja teki siitä valetun vasikan; ja he sanoivat: nämät ovat sinun jumalas, Israel, jotka sinun Egyptin maalta johdattivat ulos.

32:5 Ja koska Aaron sen näki, rakensi hän alttarin heidän eteensä; ja Aaron huusi ja sanoi: huomenna on \Herran\ juhlapäivä.

32:6 Ja he varhain aamulla nousivat toisena päivänä, ja he uhrasivat polttouhria, ja kantoivat edes kiitosuhria. Ja kansa istui syömään ja juomaan, ja nousivat mässäämään.

32:7 Mutta \Herra\ puhui Moosekselle: mene,

astu alas, sillä sinun kansasi, jonka johdatit Egyptin maasta, on turmion tehnyt.

32:8 Pian he poikkesivat siltä tieltä, jota minä käskin heidän kulkea; he tekivät itselleen valetun vasikan. Sitä he ovat kumartaneet, ja sille he ovat uhranneet ja sanoneet: Tämä on sinun jumalasi, Israel, se, joka on johdattanut sinut Egyptin maasta.

32:9 Ja Herra sanoi vielä Moosekselle: Minä näen, että tämä kansa on niskurikansa.

32:10 Anna minun olla, että vihani leimahtaisi heitä vastaan, hukuttaakseni heidät; mutta sinusta minä teen suuren kansan.

32:11 Mutta Mooses rukoili armoa Herralta, Jumalaltansa, ja sanoi: Herra, miksi sinun vihasi syttyy omaa kansaasi vastaan, jonka olet vienyt pois Egyptin maasta suurella voimalla ja väkevällä kädellä?

32:12 Miksi egyptiläiset saisivat sanoa: Heidän onnettomuudekseen hän vei heidät pois, tappaaksensa heidät vuorilla ja hävittääksensä heidät maan päältä? Käänny vihasi hehkusta ja kadu sitä turmiota, jonka aiot tuottaa kansallesi.

32:13 Muista palvelijoitasi Aabrahamia, lisakia ja Israelia, joille olet itse kauttasi vannonut ja sanonut: Minä teen teidän jälkeläistenne luvun paljoksi kuin taivaan tähdet; ja koko tämän maan, josta olen puhunut, minä annan teidän jälkeläisillenne, ja he saavat sen ikuisiksi perinnöksi.

32:14 Niin Herra katui sitä turmiota, jonka hän oli uhannut tuottaa kansallensa.

32:15 Ja Mooses kääntyi ja astui alas vuorelta, ja hänen kädessään oli kaksi laintaulua. Ja tauluihin oli kirjoitettu molemmille puolille; etupuolelle ja takapuolelle oli niihin kirjoitettu.

32:16 Ja taulut olivat Jumalan tekemät, ja kirjoitus oli Jumalan kirjoitusta, joka oli tauluihin kaiverrettu.

32:17 Kun Joosua kuuli kansan huudon, sen melutessa, sanoi hän Moosekselle:

astu alas; sillä sinun kansas, jonka sinä Egyptin maalta johdatit ulos, turmeli itsensä.

32:8 He äkisti poikkesivat pois siltä tieltä, jonka minä heille käskin. He tekivät itsellensä valetun vasikan, ja kumarsivat sitä, ja uhrasivat sille, ja sanoivat: nämät ovat sinun jumalas, Israel, jotka sinun Egyptin maalta johdattivat ulos.

32:9 Ja \Herra\ sanoi Mosekselle: minä näin tämän kansan; ja katso, se on niskurikansa.

32:10 Sentähden salli nyt minun vihani julmistua heidän päällensä, että minä hukutan heidät: niin minä teen sinun suureksi kansaksi.

32:11 Mutta Moses rukoili hartaasti \Herran\ Jumalansa edessä, ja sanoi: \Herra\, miksi sinun vihas julmistuu sinun kansan päälle, jonka Egyptin maalta johdatit ulos, suurella voimalla ja väkevällä kädellä?

32:12 Miksi Egyptiläiset pitäis puhuman ja sanoman: heidän vahingoksensa hän heitä johdatti ulos, tappaaksensa heitä vuorella, ja hävittääksensä heitä maan päältä? Käänny pois sinun vihas hirmuisuudesta, ja kadu sitä paha sinun kansaas vastaan.

32:13 Muista sinun palvelioitas Aabrahamia, Isaakia ja Israelia, joille sinä itse kauttas vannot, ja sanoit heille: minä enennän teidän siemenenne niinkuin taivaan tähdet: ja kaiken tämän maan, josta minä sanoin, annan teidän siemenellenne, ja heidän pitää sen perimän ijankaikkisesti.

32:14 Niin \Herra\ katui sitä paha, jonka hän uhkasi tehdä kansallensa.

32:15 Ja Moses käänsi itsensä, ja astui alas vuorelta, ja hänen kädessänsä oli kaksi todistuksen taulua: ja taulut olivat kirjoitetut molemmilta puolilta.

32:16 Ja taulut olivat Jumalan teko: ja kirjoitus oli myös Jumalan kirjoitus, kaivettu tauluihin.

32:17 Koska Josua kuuli kansan huudon, sanoi hän Mosekselle: sodan ääni leirissä.

Sotahuuto kuuluu leiristä.

32:18 Mutta tämä vastasi: Se ei ole voittajien huutoa, eikä se ole voitettujen huutoa; minä kuulen laulua.

32:19 Ja kun Mooses lähestyi leiriä ja näki vasikan ja karkelon, niin hänen vihansa syttyi, ja hän heitti taulut käsistensä ja murskasi ne vuoren juurella.

32:20 Senjälkeen hän otti vasikan, jonka he olivat tehneet, poltti sen tulessa ja rouhensi sen hienoksi ja hajotti veteen ja juotti sen israelilaisille.

32:21 Ja Mooses sanoi Aaronille: Mitä tämä kansa on tehnyt sinulle, kun olet saattanut heidät näin suureen syntiin?

32:22 Aaron vastasi: Älköön herrani viha syttykö; sinä tiedät itse, että tämä kansa on paha.

32:23 He sanoivat minulle: Tee meille jumala, joka käy meidän edellämme; sillä emme tiedä, mitä on tapahtunut Moosekselle, tälle miehelle, joka johdatti meidät Egyptin maasta.

32:24 Niin minä sanoin heille: Jolla on kultaa, irroittakoon sen yltänsä; ja he antoivat sen minulle. Ja minä heitin sen tuleen, ja siitä tuli tämä vasikka.

32:25 Kun Mooses näki, että kansa oli kurittomuuden vallassa, koska Aaron oli päästänyt heidät kurittomuuden valtaan, vahingoniloksi heidän vihollisillensa,

32:26 niin Mooses seisahtui leirin portille ja huusi: Joka on Herran oma, se tulkoon minun luokseni. Silloin kokoontuivat hänen luoksensa kaikki leeviläiset.

32:27 Ja hän sanoi heille: Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Jokainen sitokoon miekkansa vyölleen. Käykää sitten edestakaisin leirin halki portista porttiin ja tappakaa jokainen, olkoon vaikka oma veli, ystävä tai sukulainen.

32:28 Niin leeviläiset tekivät Mooseksen käskyn mukaan; ja sinä päivänä kaatui kansaa noin kolmetuhatta miestä.

32:29 Ja Mooses sanoi: Koska te nyt olette olleet omia poikianne ja veljiänne vastaan,

32:18 Hän vastasi: ei se ole voittajain, eikä voitettuiden huuto: minä kuulen veisaajain äänen.

32:19 Ja koska hän lähestyi leiriä, näki hän vasikan ja hypyn. Ja Moseksen viha julmistui, ja heitti pois käsistensä taulut, ja löi ne rikki vuoren alla.

32:20 Hän otti myös vasikan, jonka he tehneet olivat, ja poltti tulella, ja mursi sen tuhaksi; sitte hajoitti hän sen veteen, ja antoi sen Israelin lasten juoda.

32:21 Ja Moses sanoi Aaronille: mitä tämä kansa on sinulle tehnyt, ettäs niin suuren rikoksen saatit heidän päällensä?

32:22 Ja Aaron sanoi: älköön minun herrani viha julmistuko: sinä tiedät, että tämä kansa on pahuudessa.

32:23 He sanoivat minulle: tee meille jumalia, jotka meidän edellemme kävisivät; sillä emme tiedä, mitä tälle miehelle Mosekselle tapahtunut on, joka meidän Egyptin maalta johdatti.

32:24 Joille minä sanoin: jolla on kultaa, reväiskään sen pois; ja he antoivat sen minulle, ja minä heitin sen tuleen, ja siitä tuli tämä vasikka.

32:25 Kun Moses näki, että kansa oli paljastettu; sillä Aaron oli heidän paljastanut häväistykseksi heidän vihollisillensa,

32:26 Niin Moses seiso leirin portissa ja sanoi: joka on \Herran\ oma, se tulkaan minun tyköni; niin kokoontuivat hänen tykönsä kaikki Levin pojat,

32:27 Joille hän sanoi: näin sanoo \Herra\ Israelin Jumala: jokainen sitokaan miekan kupeillensa: vaeltakaat lävitse, ja palaitkaat portista niin porttiin leirissä, ja tappakaat itsekukin veljensä, ja kukin ystävänsä, ja kukin lähimmäisensä.

32:28 Niin Levin pojat tekivät Moseksen käskyn jälkeen: ja sinä päivänä lankesi kansasta liki kolmetuhatta miestä.

32:29 Moses sanoi: pyhittäkää tänäpäpä teidän kätenne \Herral\, itsekukin

niin vihkiytykää tänä päivänä Herran palvelukseen, että hän tänä päivänä antaisi siunauksen teille.

32:30 Seuraavana päivänä Mooses sanoi kansalle: Te olette tehneet suuren synnin. Minä nousen nyt Herran tykö - jos ehkä voisin sovittaa teidän rikoksenne.

32:31 Ja Mooses palasi Herran tykö ja sanoi: Voi, tämä kansa on tehnyt suuren synnin! He ovat tehneet itselleen jumalan kullasta.

32:32 Jospa nyt antaisit heidän rikoksensa anteeksi! Mutta jos et, niin pyyhi minut pois kirjastasi, johon kirjoitat.

32:33 Mutta Herra vastasi Moosekselle: Joka on tehnyt syntiä minua vastaan, sen minä pyyhin pois kirjastani.

32:34 Mene nyt ja johdata kansa siihen paikkaan, josta minä olen sinulle puhunut; katso, minun enkelini käy sinun edelläsi. Mutta kostoni päivänä minä koston heille heidän rikoksensa.

32:35 Niin Herra rankaisi kansaa, koska he olivat teettäneet vasikan, jonka Aaron teki.

33 LUKU

33:1 Sitten Herra sanoi Moosekselle: Lähde täältä ja vaella, sinä ja kansa, jonka olet johdattanut Egyptin maasta, siihen maahan, jonka minä olen vannoen luvannut Aabrahamille, lisakille ja Jaakobille, sanoen: Sinun jälkeläisillesi minä annan sen.

33:2 Ja minä lähetän enkelin sinun edelläsi ja karkoitan pois kanaanilaiset, amorilaiset, heettiläiset, perissiläiset, hivviläiset ja jebusilaiset,

33:3 että tulisit siihen maahan, joka vuotaa maitoa ja mettä. Sillä minä en itse vaella sinun kanssasi, koska olet niskurikansa, etten minä sinua tiellä hukuttaisi.

33:4 Kun kansa kuuli tämän kovan puheen, tulivat he murheellisiksi, eikä yksikään pukenut koristuksiaan yllensä.

33:5 Ja Herra sanoi Moosekselle: Sano israelilaisille: Te olette niskurikansa. Jos minä silmänräpäyksenkään vaeltaisin sinun

pojassansa ja veljessänsä, että hän tänäpäpä antais teille siunauksen.

32:30 Toisna päivänä sanoi Moses kansalle: te olette tehneet suuren synnin; ja nyt minä astun ylös \Herran\ tykö, jos minä mitämaks taidan sovittaa teidän rikoksenne.

32:31 Niin Moses palasi \Herran\ tykö, ja sanoi: minä rukoilen; tämä kansa teki suuren synnin, ja he tekivät itsellensä kultaisia jumalia.

32:32 Nyt siis anna heidän rikoksensa anteeksi; mutta jollei, niin pyyhi minut nyt pois sinun kirjastas, jonkas kirjoittanut olet.

32:33 Ja \Herra\ sanoi Mosekselle: joka minua vastaan syntiä tekee, sen minä pyyhin minun kirjastani.

32:34 Niin mene sinä nyt, ja johdata kansa sille sialle, josta minä olen sinulle puhunut: Katsos, minun enkelini käy sinun edelläs. Mutta minun etsikkopäivänäni koston minä heidän rikoksensa.

32:35 Ja niin löi \Herra\ kansaa; että he olivat tehneet vasikan, jonka Aaron teki.

33 LUKU

33:1 Ja \Herra\ puhui Mosekselle: mene täältä, sinä ja kansa, jonkas johdatit Egyptin maalta, sille maalle, kuin minä vannoin Abrahamille, Isaakille ja Jakobille, sanoen: sinun siemenelles minä sen annan,

33:2 Ja lähetän sinun edelläs enkelin, ja ajan pois Kanaanealaiset, Amorilaiset, ja Hetiläiset, ja Pheresiläiset, Heviläiset, ja Jebusilaiset,

33:3 Sille maalle, jossa rieskaa ja hunajaa vuotaa; sillä en minä mene sinun kanssas, sillä sinä olet niskuri kansa, etten minä sinua joskus tieltä hukuttaisi.

33:4 Koska kansa kuuli tämän pahan puheen, tulivat he surulliseksi, ja ei yksikään pukenut kaunistusta yllensä.

33:5 Ja \Herra\ sanoi Mosekselle: sano Israelin lapsille: te olette niskurikansa, minä tulen äkisti sinun päälles, ja hukutan sinun;

keskelläsi, minä hukuttaisin sinut. Riisu nyt koristuksesi yltäsi, niin minä ajattelen, mitä sinulle tekisin.

33:6 Niin israelilaiset riisuivat koristuksensa ja olivat Hoorebin vuoren luota lähtien ilman niitä.

33:7 Mutta Mooses otti majan ja pystytti sen leirin ulkopuolelle, jonkun matkan päähän leiristä, ja kutsui sen ilmestysmajaksi; ja jokaisen, jolla oli kysyttävää Herralta, oli mentävä ilmestysmajalle, leirin ulkopuolelle.

33:8 Ja kun Mooses lähti majalle, nousi koko kansa, ja kukin asettui majansa ovelle ja katseli Mooseksen jälkeen, kunnes hän oli mennyt majaan.

33:9 Ja aina kun Mooses meni majaan, laskeutui pilvenpatsas ja seisahtui majan ovelle; ja Herra puhutteli Moosesta.

33:10 Ja kaikki kansa näki pilvenpatsaan seisovan majan ovella; niin kaikki kansa nousi, ja he kumartuivat itsekukin majansa ovella.

33:11 Ja Herra puhutteli Moosesta kasvoista kasvoihin, niinkuin mies puhuttelee toista. Sitten Mooses palasi takaisin leiriin; mutta Joosua, Nuunin poika, hänen apumiehensä ja palvelijansa, ei poistunut majasta.

33:12 Ja Mooses sanoi Herralle: Katso, sinä sanot minulle: Johdata tämä kansa sinne, mutta et ole ilmoittanut minulle, kenen sinä lähetät minun kanssani. Ja kuitenkin sinä sanoit: Minä tunnen sinut nimeltäsi, ja sinä olet myös saanut armon minun silmiäni edessä.

33:13 Jos siis olen saanut armon sinun silmiesi edessä, niin ilmoita minulle tiesi, että tulisin tuntemaan sinut ja tietäisin saaneeni armon sinun silmiesi edessä; ja katso: tämä kansa on sinun kansasi.

33:14 Hän sanoi: Pitäisikö minun kasvosteni käymän sinun kanssasi ja minun viemän sinut lepoon?

33:15 Hän vastasi hänelle: Elleivät sinun

riisu siis nyt kaunistukses sinultas, että minä tietäisin, mitä minä sinulle tekisin.

33:6 Niin riisuivat Israelin lapset kaunistuksensa Horebin vuoren tykönä.

33:7 Moses myös otti majan ja pani sen ylös kauvas leiristä, ja kutsui sen seurakunnan majaksi: ja kuka ikänänsä tahtoi kysyä \Herralta\, hänen piti menemän seurakunnan majan tykö, joka oli ulkona leiristä.

33:8 Ja tapahtui, koska Moses meni majan tykö, niin nousi kaikki kansa, ja itsekukin seiso majansa ovella, ja he katselivat Moseksen jälkeen siihen asti, että hän tuli majaan.

33:9 Ja tapahtui, koska Moses tuli majaan, tuli pilven patsas alas, ja seiso majan ovella: ja puhutteli Mosesta.

33:10 Ja koska kaikki kansa näki pilven patsaan seisovan majan oven edessä, niin kaikki kansa nousi ja itsekukin kumarsi itsensä majan ovella.

33:11 Ja \Herra\ puhutteli Mosesta kasvosta niin kasvoon, niinkuin joku ystävätänsä puhuttelee. Ja koska hän palasi leiriin, niin hänen palveliansa Josua Nunin poika, nuorukainen ei lähtenyt majasta.

33:12 Ja Moses sanoi \Herralle\: katso, sinä sanot minulle: johdata tämä kansa, ja et sinä ilmoittanut, kenenkä sinä lähetät minun kanssani; ja kuitenkin sinä sanoit minulle: minä tunnen sinun nimeltäsi, ja sinä olet myös armon löytänyt minun edessäni.

33:13 Nyt siis, jos minä muutoin olen armon löytänyt sinun edessäsi, niin osota nyt minulle sinun tiesi, että minä sinut tuntisin ja löytäisin armon sinun edessäsi: ja katso kuitenkin, että tämä väki on sinun kansas.

33:14 Ja hän sanoi: minun kasvoni käy sinun edelläsi, ja minä annan sinulle levon.

33:15 Ja hän sanoi hänelle: jollei sinun

kasvosi käy meidän kanssamme, niin älä johdata meitä täältä pois.

33:16 Sillä mistä muutoin tiedetään, että minä olen saanut armon sinun silmiesi edessä, minä ja sinun kansasi, ellei siitä, että sinä käyt meidän kanssamme, niin että me, minä ja sinun kansasi, olemme erikoiset kaikkien kansojen joukossa, jotka maan päällä ovat?

33:17 Herra vastasi Moosekselle: Mitä sinä nyt pyydät, sen minä myös teen; sillä sinä olet saanut armon minun silmiäni edessä, ja minä tunnen sinut nimeltäsi.

33:18 Silloin hän sanoi: Anna siis minun nähdä sinun kirkkautesi.

33:19 Hän vastasi: Minä annan kaiken ihanuuteni käydä sinun ohitsesi ja huudan nimen Herra sinun edessäsi. Ja minä olen armollinen, kenelle olen armollinen, armahdan, ketä armahdan.

33:20 Ja hän sanoi vielä: Sinä et voi nähdä minun kasvojani; sillä ei kukaan, joka näkee minut, jää eloon.

33:21 Sitten Herra sanoi: Katso, tässä on paikka minun läheisyydessäni; astu tuohon kalliolle.

33:22 Ja kun minun kirkkautesi kulkee ohitse, asetan minä sinut kallion rotkoon ja peitän sinut kädelläni, kunnes olen kulkenut ohi.

33:23 Kun minä sitten siirrän pois käteni, näet sinä minun selkäpuoleni; mutta minun kasvojani ei voi kenkään katsoa.

34 LUKU

34:1 Ja Herra sanoi Moosekselle: Veistä itsellesi kaksi kivitaulua, entisten kaltaista, niin minä kirjoitan niihin tauluihin ne sanat, jotka olivat entisissä tauluissa, jotka sinä murskasit.

34:2 Ole siis huomenaamaksi valmis; ja nouse huomenaamuna Siinain vuorelle ja seiso siellä minua vastassa vuoren huipulla.

34:3 Mutta älköön kukaan nousko sinne sinun kanssasi, älköönkään ketään näkykö

kasvos käy edellä, niin älä vie meitä tästä pois.

33:16 Ja mistä se tässä tietää saadaan, että minä ja sinun kansas olemme löytäneet armon sinun edessä? Eikö, koskas vaellat meidän kanssamme? että me eroitettaisiin, minä ja sinun kansas, kaikista kansoista, jotka ovat maan piirin päällä.

33:17 Ja \Herra\ sanoi Moosekselle: Ja minä myös tämän teen, niinkuin sinä sanoit; sillä sinä olet löytänyt armon minun edessäni, ja minä tunnen sinun nimeltäsi.

33:18 Mutta hän sanoi: osota siis minulle sinun kunnias.

33:19 Ja hän vastasi: minä annan kaikki minun hyvyyteni käydä sinun kasvois edellä, ja tahdon saarnata \Herran\ nimeä sinun edessäsi. Ja minä armaitsen, ja olen laupias, jolle minä laupias olen.

33:20 Ja sanoi taas: et sinä taida nähdä minun kasvojani; sillä ei yksikään ihminen, joka minun näkee, taida elää.

33:21 Vielä sanoi \Herra\: katsos, sia on minun tykönäni: siellä pitää sinun seisoman kalliolla.

33:22 Ja pitää tapahtuman, koska minun kunniani vaeltaa ohitse, niin minä panen sinun kallion rotkoon, ja minä peitän sinun minun kädelläni niinkauvan kuin minä vaellan ohitse.

33:23 Sitte koska minä otan pois minun käteni, saat sinä nähdä minun takaa; vaan minun kasvojani ei taideta nähdä.

34 LUKU

34:1 Ja \Herra\ sanoi Moosekselle: vuole sinulles kaksi kivistä taulua entisten kaltaista: ja minä kirjoitan niihin tauluihin ne sanat, jotka ensimmäisissä tauluissa olivat, jotka löit rikki.

34:2 Ole siis huomenna valmis, ja astu varhain Sinain vuorelle, ja seiso siellä minun edessäni vuoren kukkulalla.

34:3 Vaan älkään yksikään astuko ylös sinun kanssasi, älkään myös yksikään koko sillä

koko vuorella; lampaitakaan ja karjaa älköön käykö laitumella vuoren vaiheilla.

34:4 Ja Mooses veisti kaksi kivitaulua, entisten kaltaista. Ja varhain seuraavana aamuna Mooses nousi Siinain vuorelle, niinkuin Herra oli häntä käsenyt, ja otti ne kaksi kivitaulua käteensä.

34:5 Niin Herra astui alas pilvessä, ja Mooses asettui siellä hänen läheisyyteensä ja huusi Herran nimeä.

34:6 Ja Herra kulki hänen ohitsensa ja huusi: Herra, Herra on laupias ja armahtavainen Jumala, pitkämielinen ja suuri armossa ja uskollisuudessa,

34:7 joka pysyy armollisena tuhansille, joka antaa anteeksi pahat teot, rikokset ja synnit, mutta ei kuitenkaan jätä rankaisematta, vaan kostaa isien pahat teot lapsille ja lasten lapsille kolmanteen ja neljänteen polveen.

34:8 Niin Mooses kumartui nopeasti maahan ja rukoili ja sanoi:

34:9 Herra, jos olen saanut armon sinun silmiesi edessä, niin käyköön Herra meidän keskellämme. Sillä tämä on tosin niskurikansa, mutta anna anteeksi meidän pahat tekomme ja syntimme ja ota meidät perintöosaksesi.

34:10 Hän vastasi: Katso, minä teen liiton, minä teen kaiken sinun kansasi nähden ihmeellisiä tekoja, joiden kaltaisia ei ole tehty yhdessäkään maassa, ei minkään kansan keskuudessa. Niin koko kansa, jonka keskellä sinä olet, on näkevä Herran teot, sillä peljättävää on se, mitä minä sinulle teen.

34:11 Noudata, mitä minä tänä päivänä käsen sinun noudattaa. Katso, minä karkoitan sinun tieltäsi amorilaiset, kanaanelaiset, heettiläiset, perissiläiset, hivviläiset ja jebusilaiset.

34:12 Kavahda, ettet tee liittoa sen maan asukasten kanssa, johon tulet, etteivät he tulisi teidän keskuudessanne ansaksi;

34:13 vaan kukistakaa heidän alttarinsa ja

vuorella näkykö; ja eikä lampaita eikä karjaa pidä kaittaman sen vuoren kohdalla.

34:4 Ja Moses teki kaksi kivistä taulua entisten kaltaista, ja nousi aamulla varhain, ja astui ylös Sinain vuorelle, niinkuin \Herra\ hänen käsenyt oli, ja otti ne kaksi kivistä taulua käteensä.

34:5 Ja \Herra\ astui alas pilvessä, ja seisoi hänen kanssansa siellä, ja saarnasi \Herran\ nimestä.

34:6 Ja \Herra\ vaelsi hänen kasvoinsa edessä, ja huusi: \Herra\, \Herra\ Jumala (on) laupias ja armollinen, ja pitkämielinen, suuresta armosta ja totuudesta;

34:7 Joka pitää laupiuden tuhanteen polveen, ja ottaa pois vääryyden, ylitsekäymisen ja synnin: jonka edessä ei yksikään ole viatoin, joka etsii isäin vääryyden ja lasten ja lastenlasten päälle, hamaan kolmanteen ja neljänteen polveen.

34:8 Ja Moses kiiruusti kumarsi itsensä maahan ja rukoili.

34:9 Ja sanoi: Herra, jos minä olen löytänyt armon sinun edessä, niin käykään siis Herra meidän kanssamme: sillä tämä on niskuri kansa; että olisit meidän vääryydellemme ja synnillemme armollinen, ja omistaisit meitä sinulles perimiseksi.

34:10 Ja hän sanoi: katso, minä teen liiton kaiken sinun kansas edessä, ja minä myös teen ihmeellisiä tekoja, joidenka kaltaisia ei ikänänsä ennen tehty ole jossakussa maassa, eikä yhdenkään kansan seassa: ja kaiken kansan, joiden seassa sinä olet, pitää näkemän \Herran\ teot; sillä se pitää oleman peljättävä, minkä minä sinun kanssas teen.

34:11 Pidä se, kuin minä sinulle tänäpäpä käsen: katso, minä ajan ulos sinun edestäs Amorilaisen, Kanaanealaisen, Hetiläisen, Pheresiläisen, Heviläisen ja Jebusilaisen.

34:12 Kavahda sinuas, ettet sinä tee liittoa sen maan asuvaisten kanssa, johonkas tulet: ettei se olisi sinulle paulaksi teidän keskellänne.

34:13 Vaan heidän alttarinsa pitää teidän

murskatkaa heidän patsaansa ja hakatkaa maahan heidän asera-karsikkonsa.

34:14 Älä kumarra muuta jumalaa; sillä Herra on nimeltänsä Kiivas, hän on kiivas Jumala.

34:15 Älä siis tee liittoa maan asukasten kanssa, ettet, kun he kulkevat haureudessa jumaliensa jäljessä ja uhraavat jumalillensa ja kutsuvat sinua, sinä söisi heidän uhristaan,

34:16 ja etteivät heidän tyttärensä, kun sinä otat heitä pojillesi vaimoiksi ja kun he kulkevat haureudessa jumaliensa jäljessä, viettelisi sinun poikiasikin haureudessa kulkemaan heidän jumaliensa jäljessä.

34:17 Älä tee itsellesi valettuja jumalankuvia.

34:18 Vietä happamattoman leivän juhlaa: seitsemänä päivänä syö happamatonta leipää, niinkuin minä olen sinua käsenyt, määrätynä aikana, aabib-kuussa, sillä aabib-kuussa sinä olet lähtenyt Egyptistä.

34:19 Kaikki, mikä avaa äidinkohdun, on minun; samoin myös kaikki sinun karjasi urospuolet, raavaittesi ja lampaittesi ensiksisynnyttämät.

34:20 Mutta aasin ensiksisynnyttämä lunasta lampaalla, mutta jos et sitä lunasta, niin taita siltä niska. Jokainen esikoinen pojistasi lunasta. Ja tyhjin käsin älköön tultako minun kasvojeni eteen.

34:21 Kuusi päivää tee työtä, mutta lepää seitsemäs päivä; kyntö- ja elonleikkuaikanakin sinun on levättävä.

34:22 Ja vietä viikkojuhla, kun leikkaat nisusi uutisen, ja korjuujuhla vuoden vaihteessa.

34:23 Kolme kertaa vuodessa kaikki sinun miesväkesi tulkoon Herran, sinun Herrasi, Israelin Jumalan, kasvojen eteen.

34:24 Sillä minä karkoitan kansat sinun tieltäsi ja laajennan sinun alueesi; eikä kukaan ole himoitseva sinun maatasi, kun

kukistaman, ja heidän kuvansa rikkoman: ja heidän metsistönsä maahan lyömän.

34:14 Sillä ei sinun pidä rukoileman muita jumalia: sillä \Herran\ nimi on kiivoittelia, että hän on kiivas Jumala.

34:15 Ei sinun pidä joskus tekemän liittoa sen maan asuvaisten kanssa: sillä koska he hauristelevat jumalainsa kanssa, ja uhraavat jumalillensa, ja kutsuvat sinun, että söisit heidän uhristansa,

34:16 Ja ottaisit heidän tyttäristänsä sinun pojilles emäntiä; jotka hauristelevat jumalainsa kanssa, ja saattavat sinun poikas myös heidän jumalainsa kanssa hauristelemaan.

34:17 Ei sinun pidä valetuita jumalia tekemän sinulles.

34:18 Happamattoman leivän juhlan sinun pitää pitämän. Seitsemän päivää pitää sinun happamatointa leipää syömän, niinkuin minä sinulle käsenyt olen, määrätyllä ajalla Abibin kuulla; sillä sinä olet lähtenyt Egyptistä Abibin kuulla.

34:19 Kaikki, jotka ensin avaavat äitinsä kohdun, ovat minun: kaikki härkyiset karjasta, ja oinaat lampaista, jotka esikoiset ovat.

34:20 Mutta aasin esikoisen pitää sinun lunastaman lampaalla; jos et sinä lunasta, niin väännä hänen niskansa poikki. Jokaisen esikoisen sinun pojistas pitää sinun lunastaman, ja ei yksikään pidä tyhjin käsin minun eteeni tuleman.

34:21 Kuusi päivää pitää sinun työtä tekemän, ja seitsemäntenä päivänä pitää sinun lepäämän: sekä pellon kyntämisestä että niittämisestä pitää sinun lepäämän.

34:22 Viikkojuhlan sinun pitää pitämän, ensimmäisestä nisun elon uutisesta: ja korjaamisen juhlan, vuoden lopulla.

34:23 Kolmasti vuodessa pitää kaikki miehen puoles näkymän kaikkivaltiaan \Herran\ Israelin Jumalan edessä.

34:24 Sillä minä ajan ulos pakanat sinun edestä ja levitän sinun maas ääret; ja ei pidä yhdenkään himoitseman sinun maatas,

sinä kolme kertaa vuodessa vaellat tullaksesi Herran, sinun Jumalasi, kasvojen eteen.

34:25 Älä uhraa minun teurasuhrini verta happaman leivän ohella. Ja pääsiäisjuhlan uhrista älköön mitään jääkö yli yön seuraavaan aamuun.

34:26 Parhaat maasi uutisesta tuo Herran, sinun Jumalasi, huoneeseen. Älä keitä vohlaa emänsä maidossa.

34:27 Ja Herra sanoi Moosekselle: Kirjoita itsellesi nämä sanat, sillä näiden sanojen mukaisesti minä olen tehnyt liiton sinun ja Israelin kanssa.

34:28 Ja hän oli siellä Herran tykönä neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä syömättä ja juomatta. Ja hän kirjoitti tauluihin liiton sanat, ne kymmenen sanaa.

34:29 Ja kun Mooses astui alas Siinain vuorelta ja hänellä vuorelta alas astuessaan oli kädesssänsä kaksi laintaulua, ei hän tiennyt, että hänen kasvojensa iho oli tullut säteileväksi hänen puhuessaan Herran kanssa.

34:30 Ja kun Aaron ja kaikki israelilaiset näkivät Mooseksen kasvojen ihon säteilevän, pelkäsivät he lähestyä häntä.

34:31 Mutta Mooses huusi heitä; niin Aaron ja kaikki kansan päämiehet kääntyivät takaisin hänen luokseen, ja Mooses puhui heille.

34:32 Sitten kaikki israelilaiset lähestyivät häntä, ja hän käski heidän noudattaa kaikkea, mitä Herra oli puhunut hänelle Siinain vuorella.

34:33 Ja kun Mooses oli lakannut puhumasta heidän kanssaan, pani hän peitteen kasvoilleen.

34:34 Mutta niin usein kuin hän meni Herran eteen puhuttelemaan häntä, poisti hän peitteen, siksi kunnes tuli ulos. Ja tultuaan ulos hän puhui israelilaisille, mitä hänen oli käsketty puhua.

34:35 Ja israelilaiset näkivät joka kerta

koska sinä menet ylös näyttämään itses \Herralles\ sinun Jumalalles, kolmasti vuodessa.

34:25 Ei sinun pidä uhraaman minun uhrini verta happaman leivän ohessa. Ja pääsiäisjuhlan uhrista ei pidä mitään jäämän yön yli huomeneksi.

34:26 Ensimmäisestä sinun maas kasvon uutisesta pitää sinun tuoman sinun \Herras\ Jumalas huoneeseen. Ei sinun pidä keittämän vohlaa hänen emäntänsä rieskassa.

34:27 Ja \Herra\ sanoi Mosekselle: kirjoita sinulles nämät sanat: sillä näiden sanain jälkeen olen minä liiton tehnyt sinun ja Israelin kanssa.

34:28 Ja hän oli siellä \Herran\ tykönä neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä, ja ei syönyt leipää, eikä juonut vettä: ja hän kirjoitti tauluihin liiton sanat, ne kymmenet sanat.

34:29 Koska Moses astui Sinain vuorelta alas, oli hänellä kaksi todistustaulua kädesssänsä, astuissansa alas vuorelta: ja ei Moses tietänyt, että hänen kasvonsa nahka paisti siitä, että [Herra] oli puhutellut häntä.

34:30 Ja koska Aaron ja kaikki Israelin lapset näkivät hänen kasvonsa nahan paistavan, pelkäsivät he häntä lähestyä.

34:31 Niin kutsui Moses heitänsä hänen puoleensa, sekä Aaron että kaikki ylimmäiset kansan seasta, ja Moses puhutteli heitä.

34:32 Sitte lähestyivät kaikki Israelin lapset häntä, ja hän käski heille kaikki ne, mitkä \Herra\ puhui hänen kanssansa Sinain vuorella.

34:33 Ja että Moses olis tainnut päättää puheensa heidän kanssansa, pani hän peitteen kasvoinsa eteen.

34:34 Mutta koska hän meni sisälle \Herran\ eteen puhuttelemaan häntä, pani hän peitteen pois, niin kauvaksi kuin hän läksi jällensä ulos. Ja koska hän läksi ulos, puhui hän Israelin lapsille, mitä hänelle käsketty oli.

34:35 Niin katsoivat Israelin lapset hänen

Mooseksen kasvojen ihon säteilevän; ja Mooses veti peitteen kasvoillensa, siksi kunnes hän jälleen meni puhuttelemaan häntä.

35 LUKU

35:1 Ja Mooses kokosi kaiken Israelin kansan ja sanoi heille: Näin on Herra käskenyt teidän tehdä:

35:2 Kuusi päivää tehtäköön työtä, mutta seitsemäs päivä olkoon teille pyhä sapatin, levon päivä, Herralle pyhitetty. Kuka ikinä silloin työtä tekee, se surmattakoon.

35:3 Älkää sytyttäkö tulta sapatin päivänä, missä asuttekin.

35:4 Ja Mooses sanoi koko Israelin kansalle näin: Näin on Herra käskenyt ja sanonut:

35:5 Ottakaa siitä, mitä teillä on, anti Herralle; jokainen, jonka sydän on siihen altis, tuokoon anniksi Herralle kultaa, hopeata ja vaskea,

35:6 punasinisiä, purppuranpunaisia ja helakanpunaisia lankoja ja valkoisia pellavalankoja sekä vuohenkarvoja,

35:7 punaisia oinaannahkoja, sireeninahkoja, akasiapuuta,

35:8 öljyä seitsenhaaraista lamppua varten, hajuaineita voiteluöljyä ja hyvänhajuista suitsutusta varten,

35:9 onyks-kiviä ja muita jalokiviä kasukkaa ja rintakilpeä varten.

35:10 Ja kaikki taidolliset teidän keskuudessanne tulkooot ja tehköt kaikki, mitä Herra on käskenyt:

35:11 asumuksen teltoineen ja peitteineen, hakasineen, lautoineen, poikkitankoineen, pylväineen ja jalustoineen,

35:12 arkin korentoineen, armoistuimen ja sitä verhoavan esiripun,

35:13 pöydän korentoineen ja kaikkine kaluineen sekä näkyleivät,

35:14 seitsenhaaraisen lampun kaluineen ja lamppuineen, öljyä seitsenhaaraista

kasvoihinsa, kuinka hänen kasvoinsa nahka paisti: niin veti jällensä peitteen kasvoinsa päälle, niinkauvaksi kuin hän jällensä meni puhuttelemaan häntä.

35 LUKU

35:1 Ja Moses kokosi kaiken Israelin seurakunnan, ja sanoi heille: nämät ovat ne, mitä \Herra\ käskenyt on teidän tehdä.

35:2 Kuusi päivää pitää työtä tehtämän, mutta seitsemännen päivän pitää teille pyhä oleman, sabbatin lepo \Herralle\; kuka ikänänsä silloin työtä tekee, sen pitää kuoleman.

35:3 Ei teidän pidä tulta sytyttämän kaikissa teidän asuinsioissanne sabbatin päivänä.

35:4 Ja Moses sanoi kaikille Israelin lasten seurakunnalle: tämä on se, jota \Herra\ käskenyt on, sanoen:

35:5 Ottakaat teidän seastanne ylennysuhria \Herralle\; jokainen, jolla hyväntahtoinen sydän on, tuokaan ylennysuhrin \Herralle\; kultaa, hopiaa ja vaskea.

35:6 Sinisiä, purpuraisia ja tulipunaisia villoja, kallista liinaa ja vuohen karvoja,

35:7 Punalla painetuita, oinaan nahkoja, ja tekasjim-nahkoja, sittimipuita,

35:8 Öljyä lamppuihin, ja hyvänhajuisia kaluja voidellusöljyyn ja hyvään suitsutukseen,

35:9 Onikin kiviä ja sisälle suljetuita kiviä päällisvaatteesen ja rintavaatteesen.

35:10 Ja jokainen taitava teidän seassanne tulkaan ja tehkään kaikki mitä \Herra\ käskenyt on:

35:11 Majan vaatteinensa, peitteinensä, renkainensa, lautoinensa, korentoinensa, patsainensa ja jalkoinensa;

35:12 Arkin korentoinensa, armo-istuimen ja esiripun;

35:13 Pöydän korentoinensa ja kaikki sen kalut, niin myös katsomusleivät;

35:14 Kynttiläjalan kaluinensa valistamaan, ja hänen lamppunsa ja öljyä valkeudeksi.

lamppua varten,

35:15 suitsutusalttarin korentoineen, voiteluöljyn ja hyvänhajuisen suitsukkeen, oviuutimen asumuksen ovelle,

35:16 polttouhrialttarin vaskiristikkoineen, korentoineen ja kaikkine kaluineen, altaan jalustoineen,

35:17 esipihan ympärysverhot pylväineen ja jalustoineen sekä esipihan porttiin uutimen,

35:18 asumuksen vaarnat ja esipihan vaarnat köysineen,

35:19 virkapuvut pyhäkköpalvelusta varten ja pappi Aaronin muut pyhät vaatteet sekä hänen poikiensa pappispuvut.

35:20 Ja kaikki israelilaisten seurakunta meni pois Mooseksen luota.

35:21 Sitten he tulivat takaisin, jokainen, jonka sydän häntä siihen vaati, ja jokainen, jonka henki oli siihen altis, ja toivat antinsa Herralle ilmestysmajan valmistamista varten ja kaikkea siinä vietettävää jumalanpalvelusta varten ja pyhiä vaatteita varten.

35:22 He tulivat, sekä miehet että naiset, jokainen, jonka sydän oli siihen altis, ja toivat solkia, korvarenkaita, sormuksia ja kaulakoristeita, kaikkinaisia kultakaluja - jokainen, joka toi Herralle kultaa heilutusuhriksi.

35:23 Ja jokainen, jolla oli punasinisiä, purppuranpunaisia ja helakanpunaisia lankoja, valkoisia pellavalankoja, vuohenkarvoja, punaisia oinaannahkoja tai sireeninahkoja, toi niitä.

35:24 Ja jokainen, joka voi antaa anniksi hopeata ja vaskea, toi annin Herralle. Ja jokainen, jolla oli akasiapuuta, toi sitä kaikkinaisten töiden valmistamista varten.

35:25 Ja kaikki taitavat naiset kehräsivät omin käsin ja toivat kehräämänsä punasiniset, purppuranpunaiset ja helakanpunaiset langat ja valkoiset pellavalangat;

35:26 ja kaikki naiset, joiden taidollinen

35:15 Ja savu-alttarin korentoinensa, voidellusöljyn ja hyvänhajavia kaluja suitsutukseen, ja vaatteen majan oven eteen.

35:16 Polttouhrin alttarin vaskihäkin kanssa, korennot ja kaikki sen astiat: pesoastian jalkoinensa.

35:17 Pihan vaatteet patsainensa ja jalkoinensa, niin myös vaatteen pihan oven eteen;

35:18 Majan ja pihan vaarnat köysinensä;

35:19 Virkavaatteet pyhän palvelukseen: pyhät vaatteet papille Aaronille, hänen poikainsa vaatteen kanssa, papin virkaan.

35:20 Silloin meni koko Israelin lasten seurakunta ulos Moseksen kasvoin edestä.

35:21 Ja tuli jokainen, jonka sydän kehoitettiin, ja jolla oli hyvänsuopainen henki, ja toivat ylennysuhrin \Herralle\, seurakunnan majan tarpeeksi, ja kaikkeen sen palvelukseen, ja pyhiin vaatteisiin.

35:22 Ja tulivat sekä miehet että vaimot, kaikki, joilla oli hyvänsuopainen sydän, ja toivat rannerenkaita, korvarenkaita, sormuksia ja solkia, ja kaikkinaisia kultaisia astioita; toi myös joka mies kultaa häällytysuhriksi \Herralle\.

35:23 Ja jokainen toi, joka tyköönsä löysi sinisiä, ja purpuraisia, ja tulipunaisia villoja, ja kallista liinaa, ja vuohenkarvoja, punalla painetuita oinaan nahkoja, ja tekasjinnahkoja.

35:24 Jokainen joka hopiaa ja vaskea ylensi, hän sen toi ylennysuhriksi \Herralle\. Ja jokainen, joka tyköönsä löysi sittimipuita, hän toi niitä kaikkinaiseksi Jumalan palveluksen tarpeeksi.

35:25 Ja kaikki taitavat vaimot kehräsivät käsillänsä, ja toivat kehräyksensä sinisistä, ja purpuraisista ja tulipunaisista villoista, ja kallista liinasta.

35:26 Ja ne vaimot, jotka senkaltaisia töitä

sydän heitä siihen vaati, kehräsivät vuohenkarvoja.

35:27 Mutta päämiehet toivat onyks-kiviä ja muita jalokiviä kasukkaa ja rintakilpeä varten,

35:28 ja hajuaineita ja öljyä seitsenhaaraista lamppua varten sekä voiteluöljyksi ja hyvänhajuiseksi suitsutukseksi.

35:29 Kaikki israelilaiset, miehet ja naiset, joiden sydän oli altis ja vaati heitä tuomaan jotakin niitä töitä varten, joita Herra Mooseksen kautta oli käskenyt tehdä, toivat vapaaehtoisen lahjan Herralle.

35:30 Ja Mooses sanoi israelilaisille: Katsokaa, Herra on nimeltään kutsunut Besalelin, Uurin pojan, Huurin pojanpojan, Juudan sukukunnasta,

35:31 ja on täyttänyt hänet Jumalan hengellä, taidollisuudella, ymmärryksellä, tiedolla ja kaikkinaisella kätevyydellä

35:32 sommittelemaan taidokkaita teoksia ja valmistamaan niitä kullasta, hopeasta ja vaskesta,

35:33 hiomaan ja kiinnittämään kiviä ja veistämään puuta, tekemään kaikkinaisia taidokkaita töitä.

35:34 Hänelle ja Oholiabille, Ahisamakin pojalle, Daanin sukukunnasta, hän on myös antanut kyvyn opettaa muita.

35:35 Nämä hän on täyttänyt taidollisuudella tekemään kaikkinaisia töitä, jommoisia tekevät seppä, kuvakudosten tekijä, kirjokankaiden kutoja, joka valmistaa punasinisiä, purppuranpunaisia ja helakanpunaisia kankaita ja valkoisia pellavakankaita, sekä muu kankuri, ne, jotka valmistavat kaikkinaisia töitä ja sommittelevat taidokkaita teoksia.

36 LUKU

36:1 Ja Besalel ja Oholiab ynnä kaikki taidolliset, joille Herra on antanut taidollisuuden ja ymmärryksen tietää, miten mikin pyhäkössä tehtävä työ on

taisivat ja siihen olivat hyväntahtoiset, kehräsivät vuohen karvoja.

35:27 Mutta päämiehet toivat onikin kiviä, ja kiinnitettyjä kiviä, päällisvaatteeseen ja rintavaatteeseen.

35:28 Ja hyvänhajullisia yrttejä, ja öljyä valkeudeksi, ja voidellusöljyksi, ja yrttein suitsutukseksi.

35:29 Ja niin Israelin lapset toivat hyvällä mielellä, sekä miehet että vaimot kaikkinaiseen tarpeeseen, niinkuin \Herra\ Mosekselle käskenyt oli että tehtämän piti.

35:30 Ja Mooses sanoi Israelin lapsille: katsokaat, \Herra\ on kutsunut Betsaleelin nimeltä, Uurin pojan, Hurin pojanpojan, Juudan suvusta,

35:31 Ja täyttänyt hänen Jumalan hengellä: taidolla, ymmärryksellä ja tiedolla kaikkinaiseen työhön,

35:32 Ja taitavasti ylösajattelemaan sitä, mitä tehdä taidetaan kullasta, hopiasta ja vaskesta,

35:33 Taitavasti kaivamaan ja sisälle kiinnittämään kalliita kiviä, veistämään puuta, ja tekemään taitavasti kaikkinaista visua työtä;

35:34 Ja on antanut taidon hänen sydämeensä opettaa: ynnä Oholiabin Ahisamakin pojan kanssa Danin suvusta.

35:35 Ja on täyttänyt heidän sydämensä taidolla, tekemään kaikkinaista visua työtä, kaivamaan, kutomaan ja neulomaan sinisiä, ja purpuraisia ja tulipunaisia villoja, ja kallista liinaa, niin että he tekevät ja ylösajattelevat kaikkinaisia, taitavasti.

36 LUKU

36:1 Niin Betsaleel ja Oholiab tekivät työtä, ja jokainen taitava mies, joille \Herra\ oli antanut taidon ja ymmärryksen, tietämään tehdä kaikkea pyhän palveluksen työtä: kaiken

suoritettava, tehköt kaikissa kohdin, niinkuin Herra on käsenyt.

36:2 Niin Mooses kutsui luoksensa Besalelin ja Oholiabin ja kaikki taidolliset, joiden sydämeen Herra oli antanut taidollisuuden, kaikki, joiden sydän vaati heitä ryhtymään työhön suorittaaksensa sen.

36:3 Ja he ottivat Moosekselta kaikki annit, jotka israelilaiset olivat tuoneet pyhäkössä tehtävien töiden suorittamista varten. Mutta he toivat hänelle vielä joka aamu vapaaehtoisia lahjoja.

36:4 Niin tulivat kaikki taidolliset, jotka tekivät kaikkinaista työtä pyhäkössä, mies toisensa jälkeen, siitä työstä, jota kukin oli tekemässä,

36:5 ja sanoivat Moosekselle näin: Kansa tuo enemmän, kuin mitä tarvitaan sen työn valmistamiseksi, jonka Herra on käsenyt tehdä.

36:6 Niin Mooses käski kuuluttaa leirissä ja sanoa: Älköön kukaan, mies tai nainen, enää valmistako mitään anniksi pyhäkköä varten. Ja niin kansa lakkasi tuomasta lahjoja.

36:7 Sillä kaikkea työtä varten, mikä oli tehtävä, oli jo koottu riittävästi, jopa liiaksikin.

36:8 Ja niin kaikki taidolliset, jotka siinä työssä olivat, tekivät asumuksen kymmenestä telttakankaan kaistasta, jotka olivat valmistetut kerratuista valkoisista pellavalangoista ja punasinisistä, purppuranpunaisista ja helakanpunaisista langoista; ja niihin tehtiin taidokkaasti kudottuja kerubeja.

36:9 Kunkin kaistan pituus oli kaksikymmentä kahdeksan kyynärää ja leveys neljä kyynärää; kaikilla kaistoilla oli sama mitta.

36:10 Ja viisi kaistaa yhdistettiin toisiinsa, ja samoin toiset viisi kaistaa yhdistettiin toisiinsa.

36:11 Sitten tehtiin silmukat punasinisestä langasta ensimmäisen kaistan reunaan, yhdistetyn kappaleen laitaan, ja samoin

sen jälkeen kuin \Herra\ käsenyt oli.

36:2 Ja Moses kutsui Betsaleelin ja Oholiabin, ja kaikki taitavat miehet, joiden sydämiin \Herra\ oli taidon antanut: kaikki ne, jotka mielellänsä itsensä taritsivat ja menivät sitä työtä tekemään;

36:3 Ja he ottivat Mosekselta kaikkinaiset ylennykset, jotka Israelin lapset toivat pyhän palveluksen tarpeeksi, että sen piti tehdyksi tuleman: ja he toivat joka aamu hyvämielisen lahjansa hänelle.

36:4 Niin he tulivat kaikki taitavat miehet, jotka kaikkea työtä tekivät pyhän rakennuksessa, itsekukin työstänsä kuin hän teki.

36:5 Ja he puhuivat Mosekselle, sanoen: kansa tuo ylen paljon: enemmän kuin tämän palveluksen rakennukseen tarvitaan, jonka \Herra\ on käsenyt tehdä.

36:6 Niin Moses käski kaikille kuuluttaa leirissä, sanoen: älkään yksikään mies elikkä vaimo enempi tuoko ylennykseksi. Ja niin kansa estettiin tuomasta.

36:7 Sillä jo oli kalua kyllä kaikkinaiseen tarpeeseen kuin tehtämän piti, ja vielä sittekin liiaksi.

36:8 Ja niin kaikki taitavat miehet, jotka siinä työssä olivat, tekivät majan kymmenen vaatetta: kalliista kerratusta liinasta, sinisistä, purpuraisista ja tulipunaisista villoista; ynnä Kerubimein kanssa tekivät he ne, taitavasti.

36:9 Ja kunkin vaatteen pituus oli kahdeksankolmattakymmentä kyynärää, ja joka vaatteen leveys neljä kyynärää: yksi mitta oli kaikilla vaatteilla.

36:10 Ja hän yhdisti viisi vaatetta toinen toiseensa, ja taas viisi vaatetta toinen toiseensa.

36:11 Ja teki myös silmukset sinisistä villoista sen ensimmäisen vaatteen palteesen sauman kohdalle: ja niin hän myös teki sen

toisen yhdistetyn kappaleen viimeisen kaistan reunaan.

36:12 Viisikymmentä silmukkaa tehtiin ensimmäiseen kaistaan ja viisikymmentä silmukkaa vastaavan kaistan laitaan, toiseen yhdistettyyn kappaleeseen, niin että silmukat olivat kohdakkain.

36:13 Ja sitten tehtiin viisikymmentä kultahakasta, ja kaistat yhdistettiin toisiinsa näillä hakasilla, niin että siitä tuli yhtenäinen asumus.

36:14 Vielä tehtiin vuohenkarvoista telttakankaan kaistoja asumusta suojaavaksi teltaksi; niitä kaistoja tehtiin yksitoista.

36:15 Kunkin kaistan pituus oli kolmekymmentä kyynärää ja leveys neljä kyynärää; niillä yhdellätoista kaistalla oli sama mitta.

36:16 Kaistat liitettiin yhteen, viisi kaistaa erikseen ja kuusi kaistaa erikseen.

36:17 Ja viisikymmentä silmukkaa tehtiin toisen yhdistetyn kappaleen viimeisen kaistan reunaan ja viisikymmentä silmukkaa toisen yhdistetyn kappaleen vastaavan kaistan reunaan.

36:18 Sitten tehtiin viisikymmentä vaskihakasta, joilla teltta liitettiin yhteen, niin että siitä tuli yhtenäinen.

36:19 Vielä tehtiin teltalle peite punaisista oinaannahoista ja sen päälle vielä toinen peite sireeninnahoista.

36:20 Asumuksen laudat tehtiin akasiapuusta, pystyyn asetettaviksi.

36:21 Jokainen lauta oli kymmentä kyynärää pitkä ja puoltatoista kyynärää leveä.

36:22 Jokaisessa laudassa oli kaksi tappia, jotka olivat poikkilistalla yhdistetyt keskenään; näin tehtiin kaikki asumuksen laudat.

36:23 Ja asumuksen lautoja tehtiin kaksikymmentä lautaa eteläpuolta varten.

36:24 Ja tehtiin neljäkymmentä hopeajalustaa kahdenkymmenen laudan alle, aina kaksi jalustaa kunkin laudan alle, sen kahta tappia varten.

äärimäisen vaatteen reunaan toisen sauman kohdalle.

36:12 Viisikymmentä silmusta hän teki ensimmäiseen vaatteeseen, ja viisikymmentä silmusta toisen vaatteen reunaan, joilla ne toinen toisiinsa yhdistettiin: ja silmukset olivat toinen toisensa kohdalla.

36:13 Ja hän teki myös viisikymmentä kultaista koukkua, joilla hän vaatteet toinen toiseensa yhdisti, niin että se tuli yhdeksi majaksi.

36:14 Ja hän teki vaatteet vuohen karvoista, peitteeksi majan päälle: yksitoistakymmentä vaatetta hän niistä teki.

36:15 Ja jokaisen vaatteen pituus oli kolmekymmentä kyynärää, ja leveys neljä kyynärää: yksi mitta oli kaikilla yhdellätoistakymmenellä vaatteella.

36:16 Ja yhdisti viisi vaatetta erinänsä, ja kuusi vaatetta erinänsä.

36:17 Ja teki viisikymmentä silmusta äärimäisen vaatteen reunalle, sauman kohdalle, ja teki myös viisikymmentä silmusta toisen vaatteen reunaan, sauman kohdalle.

36:18 Ja hän teki viisikymmentä vaskikoukkua, joilla maja yhdistettiin, että se yksi olis.

36:19 Ja teki peitteen majan päälle, punalla painetuista oinaan nahoista, ja vielä peitteen sen päälle tekasjim-nahoista.

36:20 Ja teki majan laudat sittimipuista, pystyälle olemaan.

36:21 Jokaisen laudan pituus oli kymmenen kyynärää, ja leveys puolitoista kyynärää.

36:22 Jokaiseen lautaan teki hän kaksi vaarnaa, joilla ne toinen toiseensa liitettiin: niin teki hän kaikki majan laudat.

36:23 Ja hän teki ne majan laudat, niin että kaksikymmentä lautaa seisoi etelään päin.

36:24 Ja teki neljäkymmentä hopiajalkaa kahdenkymmenen laudan alle: joka laudan alle kaksi jalkaa, aina kahden vaarnan kanssa.

36:25 Samoin asumuksen toista sivua, pohjoispuolta, varten tehtiin kaksikymmentä lautaa,

36:26 ja neljäkymmentä hopeajalustaa, aina kaksi jalustaa kunkin laudan alle.

36:27 Mutta asumuksen takasivua, länsipuolta, varten tehtiin kuusi lautaa.

36:28 Ja kaksi lautaa tehtiin asumuksen peränurkkia varten,

36:29 ja ne olivat yhteenliitettyjä kaksoislautoja ja alhaalta alkaen kiinni toisissaan ylös saakka, ensimmäiseen renkaaseen asti; näin ne molemmat tehtiin kumpaakin nurkkaa varten.

36:30 Näin tuli olemaan yhteensä kahdeksan lautaa ja niihin kuusitoista hopeajalustaa, aina kaksi jalustaa kunkin laudan alla.

36:31 Sitten tehtiin myös viisi poikkitankoa akasiapuusta asumuksen toisen sivun lautoja varten

36:32 ja viisi poikkitankoa asumuksen toisen sivun lautoja varten ja viisi poikkitankoa asumuksen takasivun, länsipuolen, lautoja varten.

36:33 Ja keskimäinen poikkitanko tehtiin kulkemaan lautojen keskikohdalta, reunasta reunaan.

36:34 Ja laudat päällystettiin kullalla, ja niiden renkaat tehtiin kullasta poikkitankojen pitimiksi, ja poikkitangotkin päällystettiin kullalla.

36:35 Vielä tehtiin esirippu punasinisistä, purppuranpunaisista ja helakanpunaisista langoista ja kerratuista valkoisista pellavalangoista; ja siihen tehtiin taidokkaasti kudottuja kerubeja.

36:36 Ja siihen tehtiin neljä pylvästä akasiapuusta, ja ne päällystettiin kullalla, ja niiden koukut olivat kultaa; ja niitä varten valettiin neljä hopeajalustaa.

36:37 Sitten tehtiin myös teltan oveen uudin, kirjaellen kudottu punasinisistä, purppuranpunaisista ja helakanpunaisista langoista ja kerratuista valkoisista pellavalangoista,

36:25 Hän teki myös toiselle sivulle majaa, pohjan puolelle, kaksikymmentä lautaa,

36:26 Neljäkymmenen hopiajalan kanssa: aina kaksi jalkaa kunkin laudan alle.

36:27 Mutta perälle majaa, länteen päin, teki hän kuusi lautaa,

36:28 Ja teki kaksi muuta lautaa majan kulmille, molemmille sivuille.

36:29 Niin että kumpikin niistä tuli yhteen alhaalta; niin myös ylhäältä yhdistettiin ne yhdellä renkaalla: niin hän teki niille molemmille kulmille.

36:30 Ja oli kahdeksan lautaa, ja kuusitoistakymmentä hopiajalkaa: aina kaksi jalkaa yhden laudan alla.

36:31 Niin teki hän myös korennot sittimipuusta: viisi niihin lautoihin, jotka olivat yhdellä puolella majaa.

36:32 Ja viisi korentoa niihin lautoihin, jotka olivat toisella puolella majaa, ja taas viisi korentoa niihin lautoihin, jotka olivat kahden puolen majaa länteen päin.

36:33 Ja teki keskimäisen korennon, niin että se piti lautain keskeltä sisälle sysättämän, yhdestä kulmasta toiseen.

36:34 Ja silasi laudat päältä kullalla, mutta heidän renkaansa teki hän kullasta, joihinka korennot pistettiin: ja silasi myös korennot kullalla.

36:35 Hän teki myös esiripun, sinisistä, purpuraisista ja tulipunaisista villoista ja kalliista kerratusta liinasta: hän teki myös Kerubimin sen päälle taitavasti.

36:36 Ja teki siihen neljä patsasta sittimipuusta, ja silasi ne kullalla, ja niiden koukut kullasta, ja valoi niille neljä hopiajalkaa.

36:37 Ja teki vaatteen majan oven eteen, sinisistä, ja purpuraisista, ja tulipunaisista villoista, ja valkiasta kerratusta liinasta: taitavasti neulotun.

36:38 ja siihen viisi pylvästä koukkuineen; ja niiden päät ja niiden koristepienat päällystettiin kullalla, ja niiden viisi jalustaa tehtiin vaskesta.

37 LUKU

37:1 Ja Besalel teki arkin akasiapuusta, puolenkolmatta kyynärän pituisen, puolentoista kyynärän levyisen ja puolentoista kyynärän korkuisen.

37:2 Ja hän päällysti sen puhtaalla kullalla sisältä ja ulkoa ja teki siihen kultareunuksen yltympäri.

37:3 Ja hän valoi siihen neljä kultarengasta, sen neljään kulmaan, niin että kaksi rengasta tuli sen toiselle puolelle ja kaksi rengasta sen toiselle puolelle.

37:4 Ja hän teki korennot akasiapuusta ja päällysti ne kullalla.

37:5 Ja hän pisti arkin sivuilla oleviin renkaisiin korennot, joilla arkki oli kannettava.

37:6 Ja hän teki armoistuimen puhtaasta kullasta, puoltakolmatta kyynärää pitkän ja puoltatoista kyynärää leveän.

37:7 Ja hän teki kaksi kultakerubia, kohotakoista tekoa, armoistuimen molempiin päihin,

37:8 toisen kerubin toiseen päähän ja toisen kerubin toiseen päähän. Armoistuimesta kohoaviksi hän teki kerubit, sen kumpaankin päähän.

37:9 Ja kerubit levittivät siipensä ylöspäin, niin että ne peittivät siivillänsä armoistuimen, ja niiden kasvot olivat vastakkain; kerubien kasvot olivat käännettyt armoistuinta kohti.

37:10 Hän teki myös pöydän akasiapuusta, kahta kyynärää pitkän, kyynärää leveän ja puoltatoista kyynärää korkean.

37:11 Ja hän päällysti sen puhtaalla kullalla ja teki siihen kultareunuksen yltympäri.

37:12 Ja hän teki sen ympäri kämmenen korkuisen listan, ja listan ympäri

36:38 Ja viisi patsasta heidän koukkuinsa kanssa, ja silasi niiden päät, ja heidän vanteensa kullalla: ja niiden viisi vaskijalkaa.

37 LUKU

37:1 Ja Betsaleel teki arkin sittimipuusta: puolikolmatta kyynärää pitkän, puolitoista kyynärää leviän, ja puolitoista kyynärää korkian.

37:2 Ja silasi sen puhtaalla kullalla, sekä sisältä että ulkoa, ja teki sen ympärille kultaisen vanteen.

37:3 Ja valoi neljä kultarengasta hänen neljään kulmaansa: kaksi rengasta yhdelle puolelle, ja myös kaksi rengasta toiselle puolelle.

37:4 Ja teki korennot sittimipuusta, ja silasi ne kullalla.

37:5 Ja pisti ne korennot renkaisiin arkin sivulle, niin että arkki taidettiin kannettaa.

37:6 Ja hän teki armo-istuimen puhtaasta kullasta, puolikolmatta kyynärää pitkän ja puolitoista kyynärää leviän.

37:7 Ja teki kaksi Kerubimia kullasta: vahvaa tekoa, molempiin päihin armo-istuinta.

37:8 Yhden Kerubimin tähän päähän, ja toisen Kerubimin toiseen päähän: molempiin päihin armo-istuinta hän teki Kerubimit.

37:9 Ja Kerubimit levittivät siipensä sen ylitse, ja peittivät armo-istuimen siivillänsä, ja heidän kasvonsa olivat toinen toisensa puoleen: armo-istuimeen päin olivat Kerubimien kasvot.

37:10 Hän teki myös pöydän sittimipuusta, kaksi kyynärää pitkäksi, kyynärää leviäksi, ja puolitoista kyynärää korkiaksi.

37:11 Ja silasi sen puhtaalla kullalla, ja teki kultaisen vanteen sen ympärille.

37:12 Ja teki partaan sen ympärille kämmentä leviän: teki myös kultaisen vanteen

kultareunuksen.

37:13 Ja hän valoi siihen neljä kultarengasta ja kiinnitti renkaat neljään kulmaan, sen neljän jalan kohdalle.

37:14 Renkaat olivat juuri listan alla niiden korentojen pitiminä, joilla pöytä oli kannettava.

37:15 Ja hän teki korennot akasiapuusta ja päällysti ne kullalla; ja niillä oli pöytä kannettava.

37:16 Hän teki puhtaasta kullasta pöydällä pidettävät astiat: vadit ja kupit, maljat ja kannut, joista juomauhri vuodatetaan.

37:17 Hän teki myös seitsenhaaraisen lampun puhtaasta kullasta. Kohotakoista tekoa hän teki seitsenhaaraisen lampun jalkoineen ja varsineen; sen kukkakuvut, nuput kukkalehtineen, olivat samaa kappaletta kuin se.

37:18 Kuusi haaraa lähti lampun sivuista, kolme haaraa toisesta sivusta ja kolme haaraa toisesta sivusta.

37:19 Toisessa haarassa oli kolme mantelinkukan muotoista kukkakupua, nuppua kukkalehtineen, ja toisessa haarassa samoin kolme mantelinkukan muotoista kukkakupua, nuppua kukkalehtineen; näin oli jokaisessa kuudessa haarassa, jotka lampusta lähtivät.

37:20 Mutta itse seitsenhaaraisessa lampussa oli neljä mantelinkukan muotoista kukkakupua, nuppua kukkalehtineen.

37:21 Yksi nuppu oli aina jokaisen haaraparin alla niistä kuudesta haarasta, jotka lampusta lähtivät.

37:22 Nuput ja haarat olivat samaa kappaletta kuin se; se oli kokonaan samaa kohotakoista tekoa, puhdasta kultaa.

37:23 Ja hän teki siihen seitsemän lamppua ja siihen kuuluvat lamppusakset ja karstakupit puhtaasta kullasta.

37:24 Yhdestä talentista puhdasta kultaa hän teki sekä sen että kaikki sen kalut.

37:25 Hän teki myös suitsutusalttarin

partaan ympärille.

37:13 Ja valoi siihen neljä kultaista rengasta, ja pani ne renkaat neljälle kulmalle heidän neljän jalkansa päälle.

37:14 Juuri partaan kohdalla olivat renkaat, joissa korennot olivat sisällä, joilla pöytä kannettiin.

37:15 Ja hän teki myös korennot sittimipuusta, ja silasi ne kullalla, että pöytä niillä kannettaa taidettiin.

37:16 Hän teki myös pöytäastiat, vadit, lusikat, ja maljat, ja pikarit, joilla ulos ja sisälle kaadettiin, puhtaasta kullasta.

37:17 Hän teki myös kynttiläjalan puhtaasta kullasta: vahvan tekoiseksi hän kynttiläjalan teki ja hänen vartensa, haaransa, maljansa, nuppinsa ja kukkaisensa olivat siitä samasta.

37:18 Kuusi haaraa kävi hänen kyljestänsä: kolme haaraa kynttiläjalan yhdeltä sivulta, ja myös kolme haaraa sen toiselta sivulta.

37:19 Kolme mandelin-muotoista maljaa oli sen yhdessä haarassa, ja yksi nuppi ja kukkainen, niin myös kolme mandelin-kaltaista maljaa toisessa haarassa, yksi nuppi ja kukkainen: niin oli niissä kuudessa haarassa, jotka kynttiläjalasta uloskävivät.

37:20 Mutta kynttiläjalassa oli neljä mandelin-muotoista maljaa toisessa haarassa, nuppeinsa ja kukkaistensa kanssa,

37:21 Niin että nuppi oli siinä kahden haaran alla, ja taas nuppi (toisen) kahden haaran alla, ja vielä nuppi kahden jälkimmäisen haaran alla: nimittäin niissä kuudessa haarassa, jotka siitä uloskävivät,

37:22 Ja hänen nuppinsa ja haaransa sen päällä, ja se kaikki oli puhtaasta lujasta kullasta.

37:23 Ja hän teki myös seitsemän lamppua: ja heidän niistimensä ja sammutuskalunsa olivat puhtaasta kullasta.

37:24 Ja hän teki sen, kaikkein astiainsa kanssa, yhdestä leiviskästä puhdasta kultaa.

37:25 Hän teki myös suitsutusalttarin

akasiapuusta, kyynärän pituisen ja kyynärän levyisen, siis neliskulmaisen, ja kahta kyynärää korkean; sen sarvet olivat samaa kappaletta kuin se.

37:26 Ja hän päällysti sen puhtaalla kullalla, sekä sen levyn että sivut ympärinsä ja sen sarvet; ja hän teki kultareunuksen sen ympäri.

37:27 Ja hän teki siihen kaksi kultarengasta reunuksen alle molemmin puolin, molempiin sivuihin, niiden korentojen pitimiksi, joilla alttari oli kannettava.

37:28 Ja korennotkin hän teki akasiapuusta ja päällysti ne kullalla.

37:29 Ja hän teki pyhän voiteluöljyn ja puhtaan, hyvänhajuisen suitsukkeen, jollaista voiteensekoittaja valmistaa.

38 LUKU

38:1 Ja hän teki polttouhrialttarin akasiapuusta, neliskulmaisen, viittä kyynärää pitkän, viittä kyynärää leveän ja kolmea kyynärää korkean.

38:2 Ja hän teki siihen sarvet, sen neljään kulmaan, niin että sarvet olivat samaa kappaletta kuin se. Ja hän päällysti sen vaskella.

38:3 Ja hän teki kaikki alttarin kalut: kattilat, lapiot, maljat, haarukat ja hiilipannut. Kaikki sen kalut hän teki vaskesta.

38:4 Ja hän teki alttariin verkonkaltaisen ristikkokehyksen vaskesta, alttarin välireunuksen alle, maahan kiinni, niin että se ulottui puolitiehen alttaria.

38:5 Ja hän valoi neljä rengasta vaskiristikon neljään kulmaan, korentojen pitimiksi.

38:6 Ja korennot hän teki akasiapuusta ja päällysti ne vaskella.

38:7 Ja hän pisti alttarin sivuilla oleviin renkaisiin korennot, joilla se oli kannettava. Ja hän teki sen laudoista, ontoksi.

38:8 Ja hän teki vaskialtaan vaskijalustoineen niiden naisten

sittimipuusta: yhtä kyynärää pitkän ja yhtä kyynärää leviän, juuri nelikulmaiseksi, ja kaksi kyynärää korkian; siitä uloskävivät hänen sarvensa.

37:26 Ja silasi sen puhtaalla kullalla, sen katon ja seinät ympärinsä, ja sen sarvet: ja teki sen ympärille vanteen kullasta,

37:27 Ja kaksi kultaista rengasta vanteen alle molemmin puolin, niin että korennot siihen sysättiin, kannettaa niillä.

37:28 Ja korennot hän teki sittimipuusta, ja silasi ne kullalla.

37:29 Ja teki pyhän voidellusöljyn ja puhtaan suitsutuksen, hyvänhajullisista yrteistä, apotekarin tavan jälkeen.

38 LUKU

38:1 Ja teki myös polttouhrin alttarin sittimipuusta, viisi kyynärää pitkän ja viisi kyynärää leviän, juuri nelikulmaiseksi, ja kolme kyynärää korkiaksi.

38:2 Ja teki neljä sarvea sen neljän kulman päälle: siitä olivat hänen sarvensa; ja silasi sen vaskella.

38:3 Ja teki kaikkinaiset alttarin astiat, tuhka-astiat, lapiot, maljat, hangot, hiiliastiat: kaikki astiat teki hän vaskesta.

38:4 Ja teki alttarin ympärille vaskihäkin niinkuin verkon, maasta niin puolialttariin.

38:5 Ja valoi neljä rengasta neljään vaskihäkin kulmiin, että korennot niihin pistettiin.

38:6 Ja teki korennot sittimipuusta, ja silasi ne vaskella,

38:7 Ja pani renkaisiin alttarin sivulle, joilla se kannettiin. Ja teki laudoista, avojammaksi sisältä.

38:8 Ja hän teki pesoastian vaskesta, ja sen jalan myös vaskesta, niiden vaimoin peileistä,

kuvastimista, jotka toimittivat palvelusta ilmestysmajan ovella.

38:9 Sitten hän teki esipihan. Etelän puolella olivat esipihan ympärysverhot kerratuista valkoisista pellavalangoista, sadan kyynärän pituiset;

38:10 niiden pylväitä oli kaksikymmentä ja näiden vaskijalustoja kaksikymmentä, mutta pylväiden koukut ja niiden koristepienat olivat hopeata.

38:11 Samoin olivat ympärysverhot myös pohjoisen puolella sadan kyynärän pituiset; niiden pylväitä oli kaksikymmentä ja näiden vaskijalustoja kaksikymmentä, mutta pylväiden koukut ja niiden koristepienat olivat hopeata.

38:12 Mutta lännen puolella olivat ympärysverhot viidenkymmenen kyynärän pituiset; niiden pylväitä oli kymmenen ja näiden jalustoja kymmenen, ja pylväiden koukut ja niiden koristepienat olivat hopeata.

38:13 Ja etupuolella, itään päin, olivat ympärysverhot viidenkymmenen kyynärän pituiset.

38:14 Ympärysverhot olivat portin toisella sivulla viidentoista kyynärän pituiset, ja niiden pylväitä oli kolme ja näiden jalustoja kolme.

38:15 Samoin olivat ympärysverhot toisellakin sivulla, siis esipihan portin kummallakin puolella, viidentoista kyynärän pituiset; niiden pylväitä oli kolme ja näiden jalustoja kolme.

38:16 Kaikki esipihan ympärysverhot yltämpäri olivat kerratuista valkoisista pellavalangoista,

38:17 ja pylväiden jalustat olivat vaskea, mutta pylväiden koukut ja niiden koristepienat olivat hopeata, ja niiden päiden päällystys oli hopeata; kaikki esipihan pylväät olivat ympäröidyt hopeaisilla koristepienoilla.

38:18 Ja esipihan portin uudin oli kirjaellen kudottu punasinisistä, purppuranpunaisista ja helakanpunaisista langoista ja kerratuista

jotka palvelivat seurakunnan majan oven edessä.

38:9 Ja hän teki pihan etelään päin, ja pihan vaatteet valkiasta kerratusta liinasta, sata kyynärää pitkäksi,

38:10 Hänen kahdenkymmenen patsastensa ja kahdenkymmenen jalkainsa kanssa vaskesta, mutta heidän koukkunsa ja vyönsä hopiasta.

38:11 Niin myös pohjaa päin sata kyynärää, kahdenkymmenen patsaan ja kahdenkymmenen jalan kanssa vaskesta, mutta heidän koukkunsa ja vyönsä hopiasta.

38:12 Mutta lännen puolella olivat vaatteet viisikymmentä kyynärää, kymmenen patsaansa ja kymmenen jalkansa kanssa, mutta heidän koukkunsa ja vyönsä hopiasta;

38:13 Mutta itää päin viisikymmentä kyynärää:

38:14 Vaatteet viisitoistakymmentä kyynärää sivulla: kolmen patsaan ja kolmen jalan kanssa.

38:15 Ja toisella sivulla molemmin puolin, pihan läpikäytävän tykönä, olivat vaatteet viisitoistakymmentä kyynärää: heidän kolmen patsaansa ja jalkansa kanssa.

38:16 Ja kaikki pihan vaatteet ympärinsä olivat valkiasta kerratusta liinasta,

38:17 Ja patsasten jalat vaskesta, ja heidän koukkunsa ja vyönsä hopiasta, niin että heidän nuppinsa olivat silatut hopialla: ja kaikki myös ne pihan patsaat olivat vyötetyt hopyavyöllä.

38:18 Ja peitevaatteet pihan sisällekäytävään teki hän sinisistä ja purpuraisista ja tulipunaisista villoista, ja valkiasta kerratusta

valkoisista pellavalangoista, kahdenkymmenen kyynärän pituinen ja niinkuin esipihan ympärysverhotkin viiden kyynärän korkuinen, vaatteiden leveyden mukaan;

38:19 ja sen pylväitä oli neljä ja näiden vaskijalustoja neljä, mutta niiden koukut olivat hopeata, ja niiden päiden päällystys ja niiden koristepienat olivat hopeata.

38:20 Ja kaikki asumuksen ja ympärillä olevan esipihan vaarnat olivat vaskea.

38:21 Näin paljon lasketaan menneen asumuksen, lain asumuksen, kustannuksiin, joka lasku tehtiin Mooseksen käskyn mukaan leeviläisten toimesta, litamarin, pappi Aaronin pojan, johdolla.

38:22 Ja Besaleel, Uurin poika, Huurin pojanpoika, Juudan sukukunnasta, oli tehnyt kaikki, mistä Herra oli Moosekselle käskyn antanut,

38:23 ja hänellä oli apulaisena Oholiab, Ahisamakin poika, Daanin sukukunnasta, seppä ja kuvakudosten tekijä; tämä valmisti kirjokankaita punasinisistä, purppuranpunaisista ja helakanpunaisista langoista ja valkoisista pellavalangoista.

38:24 Kultaa, joka käytettiin siihen työhön, kaikkeen työhön pyhäkössä, oli heilutusuhrina tuotu kaikkiaan kaksikymmentä yhdeksän talenttia, seitsemänsataa kolmekymmentä sekeliä, pyhäkkösekelin painon mukaan.

38:25 Ja hopeata, joka kansalta katselmusta pidettäessä kerääntyi, oli sata talenttia ja tuhat seitsemänsataa seitsemänkymmentä viisi sekeliä, pyhäkkösekelin painon mukaan,

38:26 puolikas, puoli sekeliä, henkeä kohti, pyhäkkösekelin painon mukaan, jokaiselta katselmuksessa olleelta kaksikymmenvuotiaalta ja sitä vanhemmalta, kaikkiaan kuudeltasadalta kolmelta tuhannelta viideltäsadalta viideltäkymmeneltä.

38:27 Ja ne sata talenttia hopeata käytettiin pyhäkön jalustain ja esiripun

liinasta, taitavasti neulotut, kaksikymmentä kyynärää pitkäksi, ja viisi kyynärää korkiaksi leveydessä pihan vaatteiden kohdalla,

38:19 Niin myös niiden neljä patsasta ja niiden neljä jalkaa vaskesta, ja heidän koukkunsa hopiasta, ja heidän päänsä silatut ja vyötetyt hopiavöillä.

38:20 Ja kaikki vaarnat majassa, ja koko piha ympärinsä, olivat vaskesta.

38:21 Tämä on kaluin luku joka todistuksen majaan tarvittiin, jotka ovat luetut Mooseksen käskyn jälkeen: Leeviläisten palveluksen kautta, litamarin papin Aaronin pojan käden alla.

38:22 Ja Betsaleel Uurin poika, Hurin pojanpoika Juudan suvusta, teki kaikki kuin Herra Moosekselle oli käsenyt,

38:23 Ja hänen kanssansa Oholiab Ahisamakin poika Danin suvusta; sillä hän oli taitava ja ymmärtäväinen neulomaan sinisillä, ja purpuraisilla, ja tulipunaisilla villoilla, ja valkiolla liinalla.

38:24 Kaikki se kulta mikä tehtiin kaiken tämän pyhän tarpeeksi, se kuin annettu oli ylennykseksi, oli yhdeksänkolmekymmentä leiviskää, seitsemänsataa ja kolmekymmentä sikliä, pyhän siklin jälkeen.

38:25 Mutta hopia, joka siihen yhteiseltä kansalta annettiin, oli sata leiviskää, tuhannen seitsemänsataa viisikahdeksattakymmentä sikliä, pyhän siklin jälkeen:

38:26 Niin monta puolta sikliä, kuin monta henkeä, pyhän siklin jälkeen: kaikilta niiltä, jotka luetut olivat kahdestäkymmenestä ajastajasta ja sen ylitse, kuusisataa tuhatta, kolmetuhatta, viisisataa ja viisikymmentä.

38:27 Sadasta leiviskästä hopiaa valettiin pyhät jalat, ja esiripun jalat: sata jalkaa

jalustain valamiseen; sata talenttia sataan jalustaan, talentti jalustaa kohti.

38:28 Ja niistä tuhannesta seitsemätasadasta seitsemätäkymmenestä viidestä sekelistä tehtiin koukut pylväisiin ja päällystettiin hopealla niiden päät ja tehtiin niihin koristepienat.

38:29 Ja heilutusuhri-vaskea oli seitsemänkymmentä talenttia, kaksituhatta neljäsataa sekeliä.

38:30 Siitä tehtiin jalustat ilmestysmajan oveen, vaskialttari ja siihen kuuluva vaskinen ristikkokehys ja kaikki alttarin kalut

38:31 sekä jalustat ympärillä olevaan esipihaan ja jalustat esipihan porttiin ja kaikki asumuksen vaarnat ja kaikki vaarnat ympärillä olevaan esipihaan.

39 LUKU

39:1 Ja punasinisistä, purppuranpunaisista ja helakanpunaisista langoista tehtiin virkapuvut pyhäkköpalvelusta varten; ja samoin tehtiin muut pyhät vaatteet Aaronille, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut.

39:2 Kasukat tehtiin kullasta sekä punasinisistä, purppuranpunaisista ja helakanpunaisista langoista ja kerratuista valkoisista pellavalangoista.

39:3 Kultalevyt taottiin ohuiksi ja leikattiin säikeiksi, taidokkaasti kudottaviksi punasinisten, purppuranpunaisten ja helakanpunaisten lankojen ja valkoisten pellavalankojen sekaan.

39:4 Siihen tehtiin yhdistettävät olkakappaleet; molemmista päistänsä se kiinnitettiin niihin.

39:5 Ja vyö, joka oli oleva kasukassa sen kiinnittämiseksi, oli tehty samasta kappaleesta kuin se, samalla tavalla kullasta sekä punasinisistä, purppuranpunaisista ja helakanpunaisista langoista ja kerratuista valkoisista pellavalangoista, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut.

39:6 Sitten valmistettiin kultapalmikoimilla

sadasta leiviskästä, leiviskä kullekin jalalle.

38:28 Mutta tuhannesta seitsemätasadasta ja viidestäkahdeksattakymmenestä siklistä tehtiin koukut patsaisiin: ja heidän päänsä silattiin, ja yöllä vyötettiin.

38:29 Mutta vaski, joka annettiin ylennysuhriksi, oli seitsemänkymmentä leiviskää, kaksituhatta ja neljäsataa sikliä.

38:30 Siitä tehtiin jalat seurakunnan majan oveen, ja vaski-alttari ja vaskihäkki kuin siinä oli, ja myös kaikki alttarin astiat,

38:31 Niin myös jalat ympärinsä pihaa, ja jalat pihan sisällekäytävään, ja kaikki majan vaarnat, ja kaikki pihan vaarnat ympärinsä.

39 LUKU

39:1 Mutta sinisistä, ja purpuraisista, ja tulipunaisista villoista tekivät he virkavaatteita palvelukseen pyhässä: ja he tekivät pyhiä vaatteita Aaronille, niinkuin \Herra\ oli käskenyt Mosekselle.

39:2 Ja hän teki päällisvaatteen kullasta, sinisistä, ja purpuraisista, ja tulipunaisista villoista ja valkiasta kerratusta liinasta.

39:3 Ja he takoivat kullan kiskoksi, jonka hän leikkasi langaksi, että se taittiin taitavasti kudottaa sinisten, purpuraisten ja tulipunaisten villain ja valkian liinan seassa.

39:4 He tekivät hänelle olkavaatteet, yhteensidotut: kahdelta kulmalta se yhdistettiin.

39:5 Ja vyö sen päällä oli myös tehty sillä tavalla taitavasti kullasta, sinisistä, purpuraisista, ja tulipunaisista villoista ja valkiasta kerratusta liinasta: niinkuin \Herra\ oli käskenyt Mosekselle.

39:6 Ja he tekivät onikin kivet, kiinnitetyt

kehystetyt onyks-kivet, joihin oli kaiverrettu Israelin poikien nimet, niinkuin kaiverretaan sinettisormuksia.

39:7 Ja ne pantiin kasukan olkakappaleihin, että ne kivet johdattaisivat muistoon israelilaiset, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut.

39:8 Rintakilpi tehtiin taidokkaasti kutomalla, samalla tavalla kuin kasukkakin oli tehty, kullasta sekä punasinisistä, purppuranpunaisista ja helakanpunaisista langoista ja kerratuista valkoisista pellavalangoista.

39:9 Se oli neliskulmainen ja taskun muotoon tehty; rintakilpi tehtiin vaaksan pituinen ja vaaksan levyinen, taskun muotoon.

39:10 Ja sen pintaan kiinnitettiin kiviä ylyltään, neljään riviin: ensimmäiseen riviin karneoli, topaasi ja smaragdi;

39:11 toiseen riviin rubiini, safiiri ja jaspis;

39:12 kolmanteen riviin hyasintti, akaatti ja ametisti;

39:13 ja neljänteen riviin krysoliitti, onyks ja berylli. Kultapalmikoimilla kehystettyinä ne kiinnitettiin paikoilleen.

39:14 Kiviä oli Israelin poikien nimien mukaan kaksitoista, yksi kutakin nimeä kohti; kussakin kivessä oli yksi kahdentoista sukukunnan nimistä, kaiverrettuna samalla tavalla, kuin kaiverretaan sinettisormuksia.

39:15 Ja rintakilpeen tehtiin puhtaasta kullasta käädyt, punotut, niinkuin punonnaista tehdään.

39:16 Vielä tehtiin kaksi kultapalmikoimaa ja kaksi kultarengasta, ja molemmat renkaat kiinnitettiin rintakilven molempiin yläkulmiin.

39:17 Ja molemmat kultapunonnaiset kiinnitettiin kahteen renkaaseen rintakilven yläkulmiin.

39:18 Ja molempien punonnaisten toiset kaksi päätä kiinnitettiin kahteen palmikoimaan, ja nämä kiinnitettiin kasukan olkakappaleihin, sen etupuolelle.

39:19 Vielä tehtiin kaksi kultarengasta, ja

kultaan: kaivetut sinetin tavalla Israelin lasten nimein jälkeen.

39:7 Ja istuttivat ne olkapäille päällisvaatteeseen, että ne kivet piti oleman Israelin lapsille muistoksi: niinkuin \Herra\ oli käskenynt Mosekselle.

39:8 Ja he tekivät rintavaatteen sillä tavalla taitavasti, kuin päällisvaatekin oli tehty: kullasta, sinisistä, ja purpuraisista villoista, ja kalliista kerratusta liinasta,

39:9 Niin että se oli nelitahkoinen ja kaksikertainen: vaaksa pituudelta ja vaaksa leveydeltä, aina kaksikertaisesti.

39:10 Ja täytti sen neljällä kivirivillä: ensimmäinen rivi oli sardius, topatsius ja smaragdi;

39:11 Toinen rivi: rubin, saphiir ja demanti;

39:12 Kolmas rivi: lynkurius, akat ja ametisti;

39:13 Ja neljäs rivi: turkos, oniks ja jaspis: kiinnitetty ympäriltä kullalla joka riviltä.

39:14 Ja nämät kivet olivat Israelin lasten nimein jälkeen kaksitoistakymmentä, kaivetut sinetin tavalla, itsekukin nimeltänsä, kahdentoistakymmentä sukukunnan jälkeen.

39:15 He tekivät myös rintavaatteen päälle vitjat kahden pään kanssa, vääten puhtaasta kullasta.

39:16 Ja he tekivät kaksi kultanastaa, ja kaksi kultarengasta, ja yhdistivät ne kaksi rengasta kahteen rintavaatteen palteesen.

39:17 Ja pistivät ne kaksi kultavitjaa niihin kahteen renkaaseen, rintavaatteen kulmiin.

39:18 Mutta ne kaksi päätä vitjoista panivat he ylös niihin kahteen nastaan, ja yhdistivät ne päällisvaatteen kulmilta, juuri toinen toisensa kohdalle.

39:19 Niin he tekivät kaksi muuta

ne pantiin rintakilven molempiin alakulmiin, sen sisäpuoliseen, kasukkaa vasten olevaan reunaan.

39:20 Ja vieläkin tehtiin kaksi kultarengasta, ja ne kiinnitettiin kasukan molempiin olkakappaleihin, niiden alareunaan, etupuolelle, sauman kohdalle, kasukan vyön yläpuolelle.

39:21 Sitten rintakilpi solmittiin renkaistaan punasinisellä nauhalla kasukan renkaisiin, niin että se oli kasukan vyön yläpuolella, eikä siis rintakilpi irtautunut kasukasta - kaikki, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut.

39:22 Kasukan viitta tehtiin kokonaan kutomalla punasinisistä langoista.

39:23 Ja pääntie viitan keskellä oli niinkuin haarniskan aukko, ja pääntie ympäröitiin päärmeellä, ettei se repeäisi.

39:24 Ja viitan helmaan tehtiin granaattiomenia punasinisistä, purppuranpunaisista ja helakanpunaisista kerratuista langoista.

39:25 Sitten tehtiin tiukuja puhtaasta kullasta, ja nämä tiuvut kiinnitettiin granaattiomienien väliin viitan helmaan ympärinsä, granaattiomienien väliin:

39:26 vuorotellen tiuku ja granaattiomena viitan helmaan ympärinsä, käytettäväksi virantoimituksessa, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut.

39:27 Sitten tehtiin Aaronille ja hänen pojilleen ihokkaat, kudotut valkoisista pellavalangoista,

39:28 käärelakki valkoisista pellavalangoista, koristepäähineet valkoisista pellavalangoista ja pellavakaatiot kerratuista valkoisista pellavalangoista,

39:29 ja vihdoin vyö kerratuista valkoisista pellavalangoista ja punasinisistä, purppuranpunaisista ja helakanpunaisista langoista, kirjaellen kudottu, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut.

39:30 Vielä tehtiin otsakoriste, pyhä otsalehti, puhtaasta kullasta ja siihen

kultarengasta, ja yhdistivät ne niihin toisiin kahteen rintavaatteen kulmaan, sen palteeseen joka on päällisvaatteen sivussa sisällisellä puolella.

39:20 Ja he tekivät kaksi muuta kultarengasta: ne panivat he kahteen kulmaan alhaallepäin päällisvaatteen, toinen toisensa kohdalle, sitä saumaa kohden, päällisvaatteen vyön ylimmäiselle puolelle,

39:21 Niin että rintavaate yhdistettiin renkainensa niihin renkaisiin, kuin oli päällisvaatteessa, sinisellä nuoralla, niin että se olis liki päällisvaatetta, ja ei eriais päällisvaatteesta: niinkuin \Herra\ käski Mosekselle.

39:22 Hän teki myös hameen päällisvaatteen alle, kokonansa kudotun sinisistä villoista.

39:23 Ja päänläven keskelle, niinkuin pantsarin päänläven; sepaluksen päänläven ympärille pallistetun, ettei se kehkiäisi.

39:24 Ja he tekivät granaatin omenat alhaalle hameen liepeisiin sinisistä, ja purpuraisista ja tulipunaisista villoista, jotka kerratut olivat.

39:25 Ja tekivät kulkuiset puhtaasta kullasta, ja panivat ne kulkuiset granaatin omenain välille ympärille, hameen liepeisiin.

39:26 Niin että kulkuinen ja granaatin omena oli vuoroin ympärinsä hameen liepeitä: palvelemaan sillä, niinkuin \Herra\ käskenynt oli Mosekselle.

39:27 Ja he tekivät myös ahtaat hameet, kudotut valkiasta kalliista liinasta, Aaronille ja hänen pojillensa,

39:28 Ja hiipan valkiasta kalliista liinasta, ja kauniit lakit valkiasta kalliista liinasta, ja alusvaatteet valkiasta kerratusta liinasta,

39:29 Ja taitavasti neulotun vyön valkiasta kerratusta kalliista liinasta, sinisistä, ja purpuraisista, ja tulipunaisista villoista: niinkuin \Herra\ käskenynt oli Mosekselle:

39:30 He tekivät myös otsalehden, pyhän kruunun päälle, puhtaasta kullasta, ja

piirrettiin, niinkuin sinettisormusta kaiverretaan, kirjoitus: Herralle pyhitetty.

39:31 Ja siihen kiinnitettiin punasininen nauha sidottavaksi käärelakin yläreunaan, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut.

39:32 Ja niin valmistui koko työ: asumus, ilmestysmaja. Ja israelilaiset tekivät kaiken, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut; niin he tekivät.

39:33 Ja he toivat Mooseksen eteen asumuksen, majan kaikkine kaluineen, hakasineen, lautoineen, poikkitankoineen, pylväineen ja jalustoineen,

39:34 punaisista oinaannoista tehdyn peitteen ja sireeninnahoista tehdyn peitteen ja verhona olevan esiripun,

39:35 lain arkin korentoineen, armoistuimen,

39:36 pöydän kaikkine kaluineen ja näkyleivät,

39:37 aitokultaisen seitsenhaaraisen lampun riviin pantavine lamppuineen ja kaikkine kaluineen sekä öljyä seitsenhaaraista lampua varten,

39:38 kultaisen alttarin, voiteluöljyn ja hyvänhajuisen suitsukkeen, majan oven uutimen,

39:39 vaskialttarin vaskisine ristikkokehyksineen, sen korennot ja kaikki kalut, altaan jalustoineen,

39:40 esipihan ympärysverhot pylväineen ja jalustoineen, esipihan portin uutimen sekä sen köydet ja vaarnat, ja kaikki kalut, joita tarvitaan asumuksen, ilmestysmajan, tehtävissä,

39:41 virkapuvut pyhäköpalvelusta varten ja pappi Aaronin muut pyhät vaatteet sekä hänen poikiensa pappispuvut.

39:42 Aivan niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut, niin olivat israelilaiset tehneet kaiken sen työn.

39:43 Ja Mooses katseli kaikkea työtä, ja katso, he olivat tehneet sen niin, kuin Herra oli käskenyt; niin he olivat tehneet.

kaivoivat kirjoituksen siihen, niinkuin sinetti kaivetaan: \Herran\ PYHYYS.

39:31 Ja sitoivat sen päälle sinisen nuoran, että sen piti yhdistämän hiipan ylhäältä: niinkuin \Herra\ oli käskenyt Mosekselle.

39:32 Ja niin kaikki seurakunnan majan rakennus päätettiin. Ja Israelin lapset tekivät kaikki sen jälkeen, kuin \Herra\ oli käskenyt Mosekselle; niin he tekivät.

39:33 Ja he kantoivat majan Moseksen tykö kaluinsa: sen koukut, laudat, korennot, patsaat ja jalat.

39:34 Ja peitteen punalla painetuista oinaannoista, peitteen tekasjim-nahoista: ja peitteen esiripun,

39:35 Todistusarkin korentoinensa, ja myös armo-istuimen,

39:36 Pöydän kaikkein astiainsa kanssa, ja katsomusleivät,

39:37 Puhtaan kynttiläläjalan valmistetun lamppuineensa, kaiken sen kanssa kuin siihen tarvittiin, ja öljyä valkeudeksi,

39:38 Kulta-alttarin ja voidellusöljyn, ja yrtein suitsutuksen, ja majan ovivaatteen,

39:39 Vaskisen alttarin ja vaskisen häkin korentoinensa, ja kaikkein kaluinsa kanssa, ja pesoastian jalkoinensa,

39:40 Pihan vaatteet patsainensa ja jalkoinensa, vaatteen pihan sisällekäytävän eteen, köysinensä ja vaajoinensa, ja kaikki seurakunnan majan palveluksen astiat,

39:41 Virkavaatteet palveltaa pyhässä, papin Aaronin pyhät vaatteet, ja hänen poikainsa vaatteet, joilla heidän piti tekemän papin viran palveluksen:

39:42 Kaikkein niiden jälkeen mitkä \Herra\ oli käskenyt Mosekselle: niin tekivät Israelin lapset kaiken sen työn.

39:43 Ja Moses näki kaiken tämän rakennuksen, että he olivat tehneet sen, niinkuin \Herra\ oli käskenyt; ja Moses

Silloin Mooses siunasi heidät.

40 LUKU

40:1 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

40:2 Ensimmäisen kuukauden ensimmäisenä päivänä pystytä asumus, ilmestysmaja.

40:3 Ja aseta sinne lain arkki ja ripusta esirippu arkin eteen.

40:4 Ja tuo sinne pöytä ja lado sille näkyleivät päälletysten; ja tuo sinne seitsenhaarainen lamppu ja nosta sen lamput paikoilleen.

40:5 Ja sijoita kultainen suitsutusalttari lain arkin eteen ja ripusta uudin majan oveen.

40:6 Ja polttouhrialttari sijoita asumuksen, ilmestysmajan, oven eteen.

40:7 Ja allas sijoita ilmestysmajan ja alttarin välille ja kaada siihen vettä.

40:8 Ja tee esipiha ylytymä ja pane uudin esipihan porttiin.

40:9 Ota sitten voiteluöljyä ja voitele asumus ja kaikki, mitä siinä on, ja pyhitä se kalustoineen, että se tulisi pyhäksi.

40:10 Ja voitele polttouhrialttari kaikkine kaluineen ja pyhitä alttari, että alttari tulisi korkeasti-pyhäksi.

40:11 Voitele myös allas jalustoineen ja pyhitä se.

40:12 Tuo sitten Aaron poikineen ilmestysmajan ovelle ja pese heidät vedellä.

40:13 Ja pue Aaron pyhiin vaatteisiin ja voitele hänet ja pyhitä hänet, että hän pappina palvelisi minua.

40:14 Ja tuo myös hänen poikansa ja pue heidän ylleen ihokkaat.

40:15 Ja voitele heidät, niinkuin sinä voitelit heidän isänsäkin, että he pappeina palvelisivat minua. Niin tämä on oleva heille voitelu ikuiseen pappeuteen, sukupolvesta

siunasi heitä.

40 LUKU

40:1 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

40:2 Ensimmäisenä päivänä ensimmäisestä kuusta pitää sinun paneman ylös seurakunnan majan.

40:3 Ja sinun pitää siihen paneman sisälle todistuksen arkin, ja sinun pitää peittämän arkin esiripulla.

40:4 Ja sinun pitää myös sinne sisälle tuoman pöydän, ja valmistaman sen, ja asettaman siihen kynttilälajalan, ja paneman lamput sen päälle.

40:5 Ja sinun pitää asettaman kultaisen savualttarin todistusarkin eteen, ja ripustaman vaatteen majan eteen.

40:6 Mutta polttouhrin alttarin pitää sinun asettaman seurakunnan majan oven eteen,

40:7 Ja paneman pesoastian seurakunnan majan ja alttarin välille, ja paneman siihen vettä,

40:8 Ja tekemän pihan sen ympärille, ja ripustaman vaatteen pihan portin eteen,

40:9 Ja ottaman voidellusöljyn, ja voiteleman majan ja kaikki ne mitkä siinä ovat, ja pyhittämän sen kaluinensa, että ne olisivat pyhät,

40:10 Ja voiteleman polttouhrin alttarin kaluinensa, ja pyhittämän alttarin: ja se alttari pitää oleman kaikkein pyhin.

40:11 Sinun pitää myös voiteleman pesinastian jalkoinensa, ja sen pyhittämän.

40:12 Ja sinun pitää tuoman Aaronin poikinensa seurakunnan majan oven eteen, ja pesemän heidät vedellä,

40:13 Ja puettaman Aaronin pyhiin vaatteisiin, ja voiteleman ja pyhittämän hänen, minun papikseni.

40:14 Ja sinun pitää myös tuoman hänen poikansa ja puettaman heidän yllensä ahtaat hameet,

40:15 Ja voiteleman heidät, niinkuin sinä voitelit heidän isänsä voitelit, minun papikseni. Ja tämän voidelluksen pitää oleman heille ijankaikkiseksi pappeudeksi, heidän

sukupolveen.

40:16 Ja Mooses teki kaiken, niinkuin Herra oli häntä käsenyt; niin hän teki.

40:17 Ja asumus pystytettiin toisen vuoden ensimmäisessä kuussa, kuukauden ensimmäisenä päivänä.

40:18 Silloin Mooses pystytti asumuksen. Hän asetti paikoilleen sen jalustat, kiinnitti sen laudat, sovitti paikoilleen sen poikkitangot ja pystytti sen pylväät.

40:19 Ja hän levitti asumuksen ylle teltan ja asetti ylimmäksi sen päälle telttapeitteen, niinkuin Herra oli Moosesta käsenyt.

40:20 Sitten hän otti lain, pani sen arkkiin ja kiinnitti arkkiin korennot ja asetti armoistuimen arkin päälle.

40:21 Ja hän toi arkin asumukseen ja sijoitti paikoilleen sitä verhoavan esiripun, ripustaen sen lain arkin eteen, niinkuin Herra oli Moosesta käsenyt.

40:22 Ja hän asetti pöydän ilmestysmajaan, asumuksen pohjoissivulle, esiripun ulkopuolelle

40:23 ja latoi sille näkyleivät päälletysten Herran eteen, niinkuin Herra oli Moosesta käsenyt.

40:24 Ja hän asetti seitsenhaaraisen lampun ilmestysmajaan, vastapäätä pöytää, asumuksen eteläsivulle,

40:25 ja nosti lamput paikoilleen Herran eteen, niinkuin Herra oli Moosesta käsenyt.

40:26 Ja hän asetti kultaisen alttarin ilmestysmajaan esiripun eteen

40:27 ja poltti siinä hyvänhajuista suitsuketta, niinkuin Herra oli Moosesta käsenyt.

40:28 Ja hän ripusti uutimen asumuksen oveen.

40:29 Ja polttouhrialttarin hän asetti asumuksen, ilmestysmajan, oven eteen ja uhrasi sen päällä polttouhrin ja ruokauhrin, niinkuin Herra oli Moosesta käsenyt.

40:30 Ja altaan hän asetti ilmestysmajan ja alttarin välille ja kaatoi siihen vettä

sukukunnissansa.

40:16 Ja Moses teki kaikki kuin \Herra\ oli hänelle käsenyt.

40:17 Niin tapahtui toisena vuonna, ensimmäisenä päivänä ensimmäisestä kuusta, että maja pantiin ylös.

40:18 Ja koska Moses pani ylös majan, niin hän asetti jalat ja laudat ja korennot, ja nosti patsaat pystyälle,

40:19 Ja levitti peitteen majan ylitse, ja pani katon sen päälle: niinkuin \Herra\ oli käsenyt Mosekselle.

40:20 Ja otti todistuksen ja pani arkkiin, ja asetti korennot arkin päälle, ja pani myös armoistuimen arkin päälle.

40:21 Ja toi arkin majaan, ja ripusti esiripun todistusarkin eteen: niinkuin \Herra\ oli käsenyt Mosekselle.

40:22 Niin asetti hän myös pöydän seurakunnan majaan, pohjan puoliselle sivulle, ulkoiselle puolelle esirippua.

40:23 Ja asetti leivät sen päälle järjestykseen, \Herran\ eteen: niinkuin \Herra\ oli käsenyt Mosekselle.

40:24 Niin pani hän myös kynttiläjalan seurakunnan majaan, juuri pöydän kohdalle, etelän sivulle majaa.

40:25 Ja pani lamput niiden päälle \Herran\ eteen: niinkuin \Herra\ oli käsenyt Mosekselle.

40:26 Ja pani myös kultaisen alttarin seurakunnan majaan, esiripun eteen.

40:27 Ja suitsutti yrtein suitsutuksen sen päällä: niinkuin \Herra\ oli käsenyt Mosekselle.

40:28 Ja ripusti vaatteen majan oven eteen.

40:29 Vaan polttouhrin alttarin pani hän seurakunnan majan oven eteen, ja uhrasi sen päällä polttouhrin ja ruokauhrin: niinkuin \Herra\ oli käsenyt Mosekselle.

40:30 Ja pesoastian pani hän seurakunnan majan ja alttarin välille, ja pani siihen vettä

peseytymistä varten.

40:31 Ja Mooses ja Aaron ja hänen poikansa pesivät siinä kätensä ja jalkansa;

40:32 kun he menivät ilmestysmajaan tahi lähestyivät alttaria, niin he aina peseytyivät, niinkuin Herra oli Moosesta käsenyt.

40:33 Ja asumuksen ja alttarin ympärille hän laittoi esipihan ja ripusti uutimen esipihan porttiin. Ja niin Mooses päätti sen työn.

40:34 Sitten pilvi peitti ilmestysmajan, ja Herran kirkkaus täytti asumuksen;

40:35 eikä Mooses voinut mennä ilmestysmajaan, sillä pilvi oli laskeutunut sen päälle, ja Herran kirkkaus täytti asumuksen.

40:36 Ja joka kerta, kun pilvi kohosi asumuksen päältä, lähtivät israelilaiset liikkeelle; näin oli koko heidän vaelluksensa ajan.

40:37 Mutta milloin pilvi ei kohonnut, he eivät lähteneet liikkeelle, ennenkuin sinä päivänä, jona se taas kohosi.

40:38 Sillä Herran pilvi oli päivällä asumuksen päällä, ja yöllä oli pilvessä tulen hohde kaikkien israelilaisten silmien edessä; näin oli koko heidän vaelluksensa ajan.

KOLMAS MOOSEKSEN KIRJA

1 LUKU

1:1 Ja Herra kutsui Mooseksen ja puhui hänelle sisältä ilmestysmajasta sanoen:

1:2 Puhu israelilaisille ja sano heille: Jos joku teistä tahtoo tuoda uhrilahjan Herralle, niin tuokaa uhrilahjanne karjasta, joko raavaista tai lampaista.

1:3 Jos hänen uhrilahjansa on raavaspolttohuri, tuokoon virheettömän urospuolen; ilmestysmajan ovelle hän tuokoon sen, että Herran mielisuosio tulisi hänen osaksensa.

1:4 Ja hän laskekoon kätensä polttouhriteuraan pään päälle; niin se on

pestä heitänsä.

40:31 Ja Moses ja Aaron ja hänen poikansa pesivät kätensä ja jalkansa siitä.

40:32 Sillä heidän piti pesemän itsensä, koska he menivät seurakunnan majaan eli kävivät alttarin tykö; niinkuin \Herra\ oli käsenyt Mosekselle.

40:33 Ja hän pani pihan ylös, majan ja alttarin ympärille, ja ripusti vaatteen pihan sisällekäytävään. Ja niin Moses päätti sen työn.

40:34 Ja pilvi peitti seurakunnan majan, ja \Herran\ kunnia täytti majan.

40:35 Ja ei Moses taitanut käydä seurakunnan majaan; sillä pilvi oli sen päällä, ja \Herran\ kunnia täytti majan.

40:36 Ja koska pilvi meni ylös majan päältä niin Israelin lapset vaelsivat, kaikissa matkoissansa.

40:37 Vaan koska ei pilvi mennyt ylös, silloin ei he vaeltaneet, siihen päivään asti, että se meni ylös.

40:38 Sillä \Herran\ pilvi oli päivällä majan ylitse, ja yöllä oli tuli siinä, koko Israelin huoneen silmäin edessä, kaikissa heidän vaelluksissansa.

3 MOOSEKSEN KIRJA

1 LUKU

1:1 Ja \Herra\ kutsui Moseksen, ja puhui hänelle seurakunnan majasta, sanoen:

1:2 Puhu Israelin lapsille, ja sano heille: joka teistä tahtoo uhrata \Herralle\, niin tehkää teidän uhrinne eläimistä, karjasta ja lampaista.

1:3 Jos hän tahtoo [Herralle] polttouhria karjasta tehdä, niin uhratkaan virheettömän härkyisen: seurakunnan majan oven edessä hän sen uhratkaan, että se olis \Herralle\ otollinen häneltä.

1:4 Ja pankaan kätensä sen polttouhrin pään päälle, niin se on otollinen häntä sovittamaan.

oleva otollinen ja tuottava hänelle sovituksen.

1:5 Ja hän teurastakoon mullikan Herran kasvojen edessä, ja papit, Aaronin pojat, tuokoot veren ja vihmokoot veren ympärinsä alttarille, joka on ilmestysmajan ovella.

1:6 Ja hän nylkeköön polttouhriteuraan ja leikelköön sen määräkappaleiksi.

1:7 Ja pappi Aaronin pojat tehkööt tulen alttarille ja pankoot halkoja tuleen.

1:8 Ja papit, Aaronin pojat, asettakoot kappaleet ynnä pään ja rasvan halkojen päälle, jotka ovat tulessa alttarilla.

1:9 Mutta sisälmykset ja jalat hän pesköön vedessä, ja pappi polttakoon kaiken alttarilla; se on polttouhri, suloisesti tuoksuva uhri Herralle.

1:10 Ja jos hänen uhrilahjansa, joka on tarkoitettu polttouhriksi, on otettu pikkukarjasta, lampaista tai vuohista, tuokoon virheettömän urospuolen.

1:11 Ja teurastakoon sen alttarin pohjoissivulla, Herran edessä; ja papit, Aaronin pojat, vihmokoot sen veren alttarille ympärinsä.

1:12 Ja hän leikelköön sen määräkappaleiksi, ja pappi asettakoon ne ynnä pään ja rasvan halkojen päälle, jotka ovat tulessa alttarilla.

1:13 Mutta sisälmykset ja jalat hän pesköön vedessä, ja pappi tuokoon sen kaiken ja polttakoon alttarilla; se on polttouhri, suloisesti tuoksuva uhri Herralle.

1:14 Ja jos hänen uhrilahjansa Herralle on lintupolttouhri, tuokoon uhrilahjanaan metsäkyyhkyisiä tai kyyhkysenpoikia.

1:15 Ja pappi tuokoon sen alttarille, vääntäköön siltä niskat poikki ja polttakoon sen alttarilla, ja puserrettakoon sen veri alttarin seinään.

1:16 Ja hän ottakoon sen kuvun rapoineen pois ja heittäköön sen alttarin viereen itäpuolelle, tuhkaläjälle.

1:17 Sitten hän reväisköön sen auki siipien kohdalta, niitä kuitenkin irroittamatta, ja

1:5 Ja hänen pitää teurastaman mullin \Herran\ edessä; ja papit, Aaronin pojat, pitää tuoman veren ja priiskottaman alttarille ympärinsä, joka on seurakunnan majan oven edessä.

1:6 Ja vuota pitää polttouhrista nyljettämän ja pitää kappaleiksi hakattaman.

1:7 Ja papin Aaronin pojat pitää tekemän tulen alttarille ja halvot tulen päälle paneman.

1:8 Ja papit Aaronin pojat pitää sovittaman kappaleet, pään ja lihavuuden, halkoin päälle, jotka ovat alttarilla tulen päällä.

1:9 Mutta sisällykset ja jalat pitää vedellä pestämän, ja papin pitää kaikki nämät polttaman alttarilla: polttouhriksi, ja lepytyshajun tuleksi \Herralle\.

1:10 Ja jos hän tahtoo tehdä polttouhria pienistä eläimistä, lampaista eli vuohista, niin uhratkaan virheettömän oinaan eli kauriin.

1:11 Ja teurastakaan sen \Herran\ edessä pohjan puolella alttaria, ja papit, Aaronin pojat, pitää priiskottaman hänen verensä alttarille ympärinsä.

1:12 Ja se pitää hakattaman kappaleiksi, sekä pää että lihavuus, ja papin pitää ne sovittaman halkoin päälle, jotka ovat alttarilla tulen päällä.

1:13 Mutta sisällykset ja jalat pitää vedellä pestämän, ja papin pitää sen kaiken uhraaman ja polttaman alttarilla: se on polttouhri, tuliuhri ja lepytyshaju \Herralle\.

1:14 Jos hän tahtoo taas tehdä polttouhria \Herralle\ linnuista, niin tehkään sen mettisistä, elikkä kyhkyläisten pojista.

1:15 Ja papin pitää sen alttarille tuoman, ja niskan poikki vääntämän, ja alttarilla polttaman, ja antaman veren vuotaa alttarin seinään.

1:16 Ja ottakaan hänen kupunsa höyheninensä ulos, ja heittäkään ne alttarin viereen itään päin, tuhka-ko'on päälle.

1:17 Ja pitää sen siipinensä halkaiseman, mutta ei erinänsä repäisemän. Ja niin papin

pappi polttakoon sen alttarilla halkojen päällä, jotka ovat tulessa; se on polttouhri, suloisesti tuoksuva uhri Herralle.

2 LUKU

2:1 Jos joku tahtoo tuoda Herralle lahjaksi ruokauhrin, olkoon hänen uhrilahjanaan lestyjä jauhoja; ja hän vuodattakoon siihen öljyä ja pankoon sen päälle suitsuketta

2:2 ja vieköön sen papeille, Aaronin pojille, ja pappi ottakoon kourallisen niitä jauhoja ja sitä öljyä ynnä kaiken suitsukkeen ja polttakoon tämän alttariuhriosan alttarilla suloisesti tuoksuvana uhrina Herralle.

2:3 Mutta se, mikä jää tähteeksi ruokauhrista, olkoon Aaronin ja hänen poikiensa oma; se on korkeasti-pyhää, Herran uhria.

2:4 Mutta jos tahdot tuoda ruokauhrilahjan uunissa paistetusta, olkoon uhrinasi lestyistä jauhoista valmistetut, öljyyn leivotut happamattomat kakut tai öljyllä voidellut happamattomat ohukaiset.

2:5 Jos taas uhrilahjasi on ruokauhri, joka leivinlevyllä paistetaan, olkoon se valmistettu lestyistä jauhoista, öljyyn leivottu ja happamaton.

2:6 Paloittele se palasiksi ja vuodata öljyä sen päälle; se on ruokauhri.

2:7 Ja jos uhrilahjasi on ruokauhri, joka paistetaan pannussa, valmistettakoon se lestyistä jauhoista ynnä öljystä.

2:8 Ja vie ruokauhri, joka näin on valmistettu, Herralle; se vietäköön papille, ja hän tuokoon sen alttarin ääreen.

2:9 Ja pappi erottakoon ruokauhrista alttariuhriosan ja polttakoon sen alttarilla suloisesti tuoksuvana uhrina Herralle.

2:10 Mutta se, mikä jää tähteeksi ruokauhrista, olkoon Aaronin ja hänen poikiensa oma; se on korkeasti-pyhää, Herran uhria.

2:11 Mitään ruokauhria, jonka te tuotte

pitää sillänsä sen polttaman halkoin päällä, jotka ovat alttarilla tulen päällä: tämä on polttouhri, tuliuhri ja lepytyshaju \Herralle\.

2 LUKU

2:1 Ja jos joku henki tahtoo tehdä \Herralle\ ruokauhria, niin sen pitää oleman sämpyläjauhoista, ja hänen pitää öljyä sen päälle vuodattaman ja pyhää savua sen päälle paneman,

2:2 Ja sitte sen papeille Aaronin pojille viemän: niin pitää papin ottaman pivonsa täyden niistä sämpyläjauhoista, ja öljyä kaiken pyhän savun kanssa, ja sen polttaman alttarilla muistoksi. Tämä on tuliuhri ja lepytyshaju \Herralle\.

2:3 Se kuin jää ruokauhrista, pitää oleman Aaronin ja hänen poikainsa oman: sen pitää oleman kaikkein pyhimmän \Herran\ tulista.

2:4 Mutta jos sinä tahdot tehdä ruokauhria pätsissä kypsytetystä, niin ota happamattomia kyrsiä sämpyläjauhoista öljyyn sekoitettuna, ja happamattomia ohukaisia kyrsiä öljyllä voideltuita.

2:5 Vaan jos sinun ruokauhris on pannussa kypsetystä, niin sen pitää oleman happamattomista sämpyläjauhoista öljyyn sekoitettuna.

2:6 Sen sinun pitää jakaman kappaleiksi, ja vuodattaman öljyä sen päälle: niin se on ruokauhri.

2:7 Ja jos sinun ruokauhris on halstarilla kypsetystä, niin sinun pitää tekemän sen sämpyläjauhoista öljyn kanssa.

2:8 Ja sen ruokauhrin, jonka sinä tahdot senkaltaisista tehdä \Herralle\, pitää sinun tuoman papille, ja kantaman sen alttarin tykö.

2:9 Ja papin pitää ylentämän sen ruokauhrin muistoksi ja polttaman alttarilla. Se on tuliuhri ja lepytyshaju \Herralle\.

2:10 Tähteet ruokauhrista tulee oleman Aaronin ja hänen poikainsa omat: sen pitää oleman kaikkein pyhimmän \Herran\ tulista.

2:11 Kaiken ruokauhrin, kuin te uhraatte

Herralle, älköön valmistettako happamesta; älkää polttako uhria Herralle mistään happamesta taikinasta tai hunajasta.

2:12 Uutisuhri lahjana saatte tuoda niitä Herralle, mutta älkööt ne tulko alttarille suloiseksi tuoksuksi.

2:13 Ja jokainen ruokauhri lahjasi suolaa suolalla, äläkä anna Jumalasi liitonsuolan puuttua ruokauhristasi; jokaiseen uhri lahjaasi sinun on tuotava suolaa.

2:14 Mutta jos tahdot tuoda uutisesta ruokauhrin Herralle, niin tuo uutisruokauhrinasi tullessa paahdettuja tähkäpäitä tai survottuja jyviä tuleentumattomasta viljasta.

2:15 Ja vuodata siihen öljyä ja pane siihen suitsuketta; se on ruokauhri.

2:16 Ja pappi polttakoon alttariuhriosan survotuista jyivistä ja öljystä ynnä kaiken suitsukkeen uhrina Herralle.

3 LUKU

3:1 Jos hänen uhrilahjansa on yhteysuhri, tuokoon hän, jos hän tuo raavaskarjasta härän tai lehmän, virheettömän eläimen Herran eteen.

3:2 Ja hän laskekoon kätensä uhriteuraansa pään päälle ja teurastakoon sen ilmestysmajan ovella; ja papit, Aaronin pojat, vihmokoot veren alttarille ympärinsä.

3:3 Ja hän tuokoon yhteysuhrista uhrina Herralle sisälmyksiä peittävän rasvan ja kaiken sisälmysten rasvan

3:4 ja molemmat munuaiset ynnä niiden päällä lantiolihaksissa olevan rasvan ja maksanlisäkkeen, joka on irroitettava munuaisten luota.

3:5 Ja Aaronin pojat polttakoot sen alttarilla polttouhrin päällä, joka on halkojen päällä tullessa, suloisesti tuoksuvana uhrina Herralle.

3:6 Mutta jos hän tuo uhrilahjanaan

\Herralle\, pitää teidän tekemän ilman hapatusta: sillä ei yhtään hapatusta eli hunajaa pidä siinä poltettaman uhriksi \Herralle\.

2:12 Mutta uutisten uhrissa pitää teidän ne uhraaman \Herralle\; vaan ei ne pidä tuleman alttarille makiaksi hajuksi.

2:13 Kaiken sinun ruokauhris pitää sinun suolaaman, ja sinun ruokauhris ei pidä ikänänsä ilman sinun Jumalasi liitonsuolata oleman; sillä kaikissa sinun uhreissas pitää sinun suolaa uhraaman.

2:14 Mutta jos sinä tahdot tehdä uutisesta ruokauhrin \Herralle\, niin sinun pitää kuivaaman viheriäiset tähkäpäät tulella, ja survoman ne pieniksi, ja sitten uhraaman ruokauhrin sinun uutisestas.

2:15 Ja sinun pitää paneman öljyä siihen ja pyhää savua, niin on se ruokauhri.

2:16 Ja papin pitää ottaman niistä survotuista jyivistä ja öljystä, ynnä kaiken pyhän savun kanssa, ja polttaman sen muistoksi. Se on tuliuhri \Herralle\.

3 LUKU

3:1 Ja jos hänen uhrinsa on kiitosuhri karjasta, niin pitää hänen uhraaman härjän eli lehmän, ja virheettömän uhrin tuoman \Herran\ eteen.

3:2 Ja pitää laskeman kätensä uhrinsa pään päälle, ja teurastaman seurakunnan majan oven edessä; ja papit Aaronin pojat pitää priiskottaman veren alttarille ympärinsä.

3:3 Ja pitää uhraaman siitä kiitosuhrista polttouhrin \Herralle\: lihavuuden, kuin sisällykset peittää, ja kaiken sisällysten lihavuuden,

3:4 Ja kaksi munaskuuta sen lihavuuden kanssa, kuin niiden päällä on lanteissa, ja maksan kalvon munaskuiden kanssa eroittaman.

3:5 Aaronin pojat pitää polttaman sen alttarilla polttouhriksi puiden päällä, jotka ovat tullessa, tuliuhriksi ja lepytyshajuksi \Herralle\.

3:6 Mutta jos hän tekee \Herralle\ kiitosuhria

Herralle yhteysuhriksi pikkukarjasta urospuolen tai naaraspuolen, niin tuokoon virheettömän eläimen.

3:7 Jos hän tuo uhrilahjanaan lampaan, niin tuokoon sen Herran eteen

3:8 ja laskekoon kätensä uhriteuraansa pään päälle ja teurastakoon sen ilmestysmajan ovella, ja Aaronin pojat vihmokoot sen veren alttarille ympärinsä.

3:9 Ja hän tuokoon yhteysuhrista uhrina Herralle sen rasvan, koko rasvahännän, joka on irroitettava häntänikamista, sisälmyksiä peittävän rasvan ja kaiken sisälmysten rasvan

3:10 ja molemmat munuaiset ynnä niiden päällä lantiolihaksissa olevan rasvan ja maksanlisäkkeen, joka on irroitettava munuaisten luota.

3:11 Ja pappi polttakoon sen alttarilla uhriruokana Herralle.

3:12 Ja jos hänen uhrilahjansa on vuohi, tuokoon sen Herran eteen

3:13 ja laskekoon kätensä sen pään päälle ja teurastakoon sen ilmestysmajan ovella; ja Aaronin pojat vihmokoot sen veren alttarille ympärinsä.

3:14 Ja hän tuokoon siitä uhrilahjanaan Herralle uhriksi sisälmyksiä peittävän rasvan ja kaiken sisälmysten rasvan

3:15 ja molemmat munuaiset ynnä niiden päällä lantiolihaksissa olevan rasvan ja maksanlisäkkeen, joka on irroitettava munuaisten luota.

3:16 Ja pappi polttakoon ne alttarilla uhriruokana, suloisesti tuoksuvana uhrina; kaikki rasva olkoon Herran oma.

3:17 Tämä olkoon teille ikuinen säädös sukupolvesta sukupolveen, missä asuttekin: mitään rasvaa tai verta älkää syökö.

4 LUKU

4:1 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

4:2 Puhu israelilaisille ja sano: Jos joku

pienistä eläimistä, oinaista eli uuhista, niin sen pitää oleman ilman virheettä.

3:7 Jos hän uhraa karitsan, niin hänen pitää sen tuoman \Herran\ eteen,

3:8 Ja pitää laskeman kätensä uhrinsa pään päälle, ja teurastaman sen seurakunnan majan oven edessä. Ja Aaronin pojat pitää priiskottaman sen veren alttarille ympärinsä,

3:9 Ja kiitosuhrista uhraaman \Herralle\ polttouhrin, sen lihavuuden: koko saparon eroitettun selkäpiistä: lihavuuden, kuin sisällykset peittää, ja kaiken sisällysten lihavuuden,

3:10 Ja kaksi munaskuuta sen lihavuuden kanssa kuin lanteissa niiden päällä on, ja eroittaman maksan kalvon munaskuiden kanssa.

3:11 Ja papin pitää sen polttaman alttarilla, tulen ruaksi \Herralle\.

3:12 Jos hänen uhrinsa on vuohi ja hän tuo sen \Herran\ eteen,

3:13 Niin hänen pitää laskeman kätensä sen pään päälle, ja teurastaman seurakunnan majan oven edessä. Ja Aaronin pojat pitää priiskottaman hänen verensä alttarille ympärinsä,

3:14 Ja pitää siitä uhraaman polttouhrin \Herralle\: lihavuuden, kuin sisällykset peittää, ja kaiken sisällysten lihavuuden.

3:15 Ja kaksi munaskuuta lihavuuden kanssa, joka niiden päällä on lanteissa, ja maksan kalvon munaskuiden kanssa eroittaman.

3:16 Ja papin pitää polttaman sen alttarilla, tulen ruaksi, makiaksi hajuksi. Kaikki lihavuus on \Herran\ oma.

3:17 Sen pitää oleman ijankaikkisen säädyn teidän sukukunnissanne, kaikissa tiedän asuinsioissanne: ettette yhtään lihavuutta eli mitään verta söisi.

4 LUKU

4:1 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

4:2 Puhu Israelin lapsille, ja sano: jos joku

erehdyksestä rikkoo jotakuta Herran käskyä vastaan ja tekee jotakin, mitä ei saa tehdä,

4:3 niin, jos voideltu pappi tekee rikkomuksen ja saattaa kansan vikapääksi, tuokoon rikkomuksensa tähden, jonka hän on tehnyt, virheettömän mullikan Herralle syntiuhriksi.

4:4 Ja vieköön mullikan ilmestysmajan ovelle Herran eteen ja laskekoon kätensä mullikan pään päälle ja teurastakoon mullikan Herran edessä.

4:5 Ja ottakoon se voideltu pappi mullikan verta ja vieköön sen ilmestysmajaan,

4:6 ja pappi kastakoon sormensa vereen ja pirskoittakoon verta seitsemän kertaa Herran edessä, pyhäkön esiripun edessä.

4:7 Ja pappi sivelköön sitä verta alttarin sarviin, jolla poltetaan hyvänhajuista suitsutusta Herran edessä ja joka on ilmestysmajassa; mullikan kaiken muun veren hän vuodattakoon ilmestysmajan oven edessä olevan polttouhrialttarin juurelle.

4:8 Ja kaiken syntiuhrimullikan rasvan hän erottakoon siitä pois, sekä sisälmyksiä peittävän rasvan että kaiken sisälmysten rasvan,

4:9 ja molemmat munuaiset ynnä niiden päällä lantiolihaksissa olevan rasvan ja maksanlisäkkeen, joka on irroitettava munuaisten luota,

4:10 samalla tavalla kuin se erotetaan pois yhteysuhrihärästä; ja pappi polttakoon ne polttouhrialttarilla.

4:11 Mutta mullikan nahan ja kaiken lihan ynnä pään ja jalat, sisälmykset ja ravan,

4:12 koko mullikan, hän vieköön leirin ulkopuolelle puhtaaseen paikkaan, johon tuhka heitetään, ja polttakoon sen halkojen päällä tulessa; siinä paikassa, johon tuhka heitetään, se poltettakoon.

4:13 Ja jos koko Israelin seurakunta erehdyksestä tekee rikkomuksen ja

sielu rikkoo tietämättä jotakuta \Herran\ käskyä vastaan, jota ei hänen pitäis tekemän, niin että hän tekis yhtäkin vastaan niistä:

4:3 Jos pappi, joka voideltu on, rikkoo kansan pahenukseksi, niin hänen pitää rikoksensa edestä, kuin hän tehnyt on, tuoman virheettömän nuoren mullin \Herralle\ rikosuhriksi,

4:4 Ja pitää tuoman mullin \Herran\ eteen, seurakunnan majan oven tykö, ja laskeman kätensä mullin pään päälle, ja teurastaman mullin \Herran\ edessä.

4:5 Ja pappi kuin voideltu on, pitää ottaman mullin verestä, ja kantaman seurakunnan majaan.

4:6 Ja papin pitää kastaman sormensa vereen ja priiskottaman sitä verta seitsemän kertaa \Herran\ ja pyhän esiripun edessä.

4:7 Ja papin pitää siitä verestä paneman suitsutusalttarin sarvein päälle, joka on \Herran\ edessä seurakunnan majassa, ja kaiken muun veren kaataman polttouhrin alttarin pohjalle, joka on seurakunnan majan oven edessä.

4:8 Ja kaiken rikosuhriin mullin lihavuuden pitää hänen ylentämän: nimittäin sen lihavuuden joka sisällykset peittää, ja kaiken sisällysten lihavuuden,

4:9 Ja kaksi munaskuuta sen lihavuuden kanssa, joka niiden päällä on lanteissa, ja maksan kalvon munaskuiden kanssa eroittaman,

4:10 Niinkuin ylennetään kiitosuhri härjästä: ja papin pitää sen polttaman polttouhrialttarilla.

4:11 Mutta mullin vuodan, kaiken lihan, pään ja jalkain kanssa, ja sisällykset ja ravan,

4:12 Niin myös koko mullin pitää hänen leiristä viemän ulos puhtaaseen paikkaan, johonka tuhkat heitetään, ja se pitää poltettaman puiden päällä tulessa: juuri siinä paikassa, johon tuhka heitetään, pitää se poltettaman.

4:13 Jos koko Israelin seurakunta eksyis, ja se olis heidän silmäinsä edessä peitetty, niin

seurakunta ei siitä tiedä ja he rikkomalla jotakuta Herran käskyä vastaan ovat tehneet sellaista, mitä ei saa tehdä, ja niin joutuneet vikapäiksi,

4:14 ja jos sitten rikkomus, jonka he ovat tehneet sitä vastaan, tulee tunnetuksi, niin tuokoon seurakunta mullikan syntiuhriksi ja viekään sen ilmestysmajan eteen.

4:15 Ja seurakunnan vanhimmat laskekoot kätensä mullikan pään päälle Herran edessä, ja mullikka teurastettakoon Herran edessä.

4:16 Ja voideltu pappi viekään mullikan verta ilmestysmajaan.

4:17 Ja pappi kastakoon sormensa vereen ja pirskoittakoon sitä seitsemän kertaa Herran edessä, esiripun edessä.

4:18 Ja hän sivelkään sitä verta alttarin sarviin, joka on Herran edessä ilmestysmajassa; kaiken muun veren hän vuodattakoon ilmestysmajan oven edessä olevan polttouhrialttarin juurelle.

4:19 Ja hän erottakoon siitä pois kaiken rasvan ja polttakoon sen alttarilla

4:20 ja tehkään tälle mullikalle, niinkuin hän teki syntiuhrimullikalle; samalla tavalla hän sille tehkään. Kun pappi näin on toimittanut heille sovituksen, annetaan heille anteeksi.

4:21 Ja mullikan hän viekään leirin ulkopuolelle ja polttakoon sen, niinkuin hän poltti edellisen mullikan; se on seurakunnan syntiuhri.

4:22 Jos päämies tekee rikkomuksen ja erehdyksestä rikkomalla jotakuta Herran, Jumalansa, käskyä vastaan tekee sellaista, mitä ei saa tehdä, ja niin joutuu vikapäiksi,

4:23 ja hän sitten saa tietää rikkomuksensa, jonka hän on tehnyt, niin tuokoon uhrilahjanaan kauriin, virheettömän urospuolen,

4:24 ja laskekoon kätensä kauriin pään päälle ja teurastakoon sen siinä paikassa, jossa polttouhriteuraat Herran edessä teurastetaan; se on hänen syntiuhriinsa.

4:25 Ja pappi ottakoon syntiuhriin verta

että he olisivat tehneet jotakuta \Herran\ käskyä vastaan, jota ei heidän tulisi tehdä, ja niin tulisivat vikapäiksi,

4:14 Ja sitte ymmärtäisivät rikoksensa, jonka he olivat tehneet, niin pitää heidän tuoman nuoren mullin rikosuhriksi, ja asettaman sen seurakunnan majan eteen.

4:15 Ja seurakunnan vanhimmat pitää laskeman kätensä mullin pään päälle \Herran\ edessä, ja teurastaman mullin \Herran\ edessä.

4:16 Ja pappi, joka voideltu on, pitää kantaman mullin veren seurakunnan majaan.

4:17 Ja papin pitää kastaman sormensa vereen ja seitsemän kertaa priiskottaman \Herran\ eteen, esiripun edessä,

4:18 Ja pitää siitä verestä paneman alttarin sarvein päälle, joka on \Herran\ edessä seurakunnan majassa, ja kaiken sen muun veren kaataman polttouhriin alttarin pohjaan, joka on seurakunnan majan edessä.

4:19 Kaiken hänen lihavuutensa pitää hänen ylentämän ja polttaman alttarilla,

4:20 Ja pitää tekemän tämän mullin kanssa niinkuin hän teki rikosuhrin mullin kanssa: ja niin pitää papin heidät sovittaman, ja se heille annetaan anteeksi.

4:21 Ja hänen pitää viemän mullin leiristä ulos, ja polttaman hänen, niinkuin hän poltti sen entisen mullin: sen pitää oleman rikosuhrin seurakunnan edestä.

4:22 Mutta jos päämies rikkoo ja tekee jotakuta \Herran\ Jumalansa käskyä vastaan, jota ei hänen tekemän pitäisi, ja tulee tietämätää vikapäiksi,

4:23 Ja osotetaan hänelle sitte hänen rikoksensa, jolla hän on rikkonut: hänen pitää tuoman uhriksi virheettömän kauriin.

4:24 Ja laskeman kätensä kauriin pään päälle, ja teurastaman siinä paikassa, kussa \Herral\ polttouhria teurastetaan: se pitää oleman hänen rikosuhrinsa.

4:25 Sitte pitää papin ottaman rikosuhrin

sormeensa ja sivelkään sitä polttouhrialttarin sarviin; muun veren hän vuodattakoon polttouhrialttarin juurelle.

4:26 Mutta kaiken sen rasvan hän polttakoon alttarilla, niinkuin yhteysuhrin rasvan. Kun pappi näin on toimittanut hänelle sovituksen hänen rikkomuksestansa, annetaan hänelle anteeksi.

4:27 Jos joku rahvaasta erehdyksestä rikkoo jotakuta Herran käskyä vastaan tekemällä sellaista, mitä ei saa tehdä, ja niin joutuu vikapääksi,

4:28 ja hän sitten saa tietää rikkomuksensa, jonka hän on tehnyt, niin tuokoon rikkomuksensa tähden, jonka hän on tehnyt, uhrilahjanaan vuohen, virheettömän naaraspuolen,

4:29 ja laskekoon kätensä tämän syntiuhriteuraan pään päälle ja teurastakoon sen polttouhripaikalla.

4:30 Ja pappi ottakoon sen verta sormeensa ja sivelkään sitä polttouhrialttarin sarviin; kaiken muun veren hän vuodattakoon alttarin juurelle.

4:31 Ja hän irroittakoon kaiken sen rasvan, niinkuin rasva irroitetaan yhteysuhrista, ja pappi polttakoon sen alttarilla suloisena tuoksuna Herralle. Kun pappi näin on toimittanut hänelle sovituksen, annetaan hänelle anteeksi.

4:32 Mutta jos hän tuo uhrilahjanaan karitsan syntiuhriksi, niin tuokoon virheettömän uuhon

4:33 ja laskekoon kätensä tämän syntiuhriteuraan pään päälle ja teurastakoon sen syntiuhriksi siinä paikassa, jossa polttouhrieläin teurastetaan.

4:34 Ja pappi ottakoon syntiuhrin verta sormeensa ja sivelkään polttouhrialttarin sarviin; kaiken muun veren hän vuodattakoon alttarin juurelle.

4:35 Ja kaiken sen rasvan hän irroittakoon, niinkuin yhteysuhrilampaan rasva irroitetaan, ja pappi polttakoon sen alttarilla Herran uhrin päällä. Kun pappi on toimittanut

verta sormellansa, ja paneman sen polttouhrin alttarin sarvein päälle, ja sen muun veren kaataman polttouhrin alttarin pohjalle.

4:26 Mutta kaiken hänen lihavuutensa pitää hänen polttaman alttarilla, niinkuin sen lihavuuden kiitosuhrista. Ja niin papin pitää sovittaman hänen rikoksensa, ja se hänelle annetaan anteeksi.

4:27 Jos joku sielu yhteisestä kansasta rikkoo tietämättä, niin että hän tekee jotakuta \Herran\ käskyä vastaan, jota ei hänen tekemän pitäis, ja tulee niin vikapääksi,

4:28 Ja sitte saatetaan ymmärtämään rikoksensa, jolla hän on rikkonut: hänen pitää tuoman uhriksi virheettömän vuohen, sen rikoksen edestä, jolla hän rikkonut on,

4:29 Ja pitää laskeman kätensä rikosuhrin pään päälle ja teurastaman sen rikosuhrin polttouhrin paikalla.

4:30 Ja papin pitää sormellansa ottaman sen verta, ja paneman sen polttouhrin alttarin sarvein päälle, ja kaiken veren kaataman alttarin pohjaan.

4:31 Ja kaiken hänen lihavuutensa pitää hänen eroittaman, niinkuin hän eroitti kiitosuhrin lihavuuden: ja papin pitää sen polttaman alttarilla makiaksi hajuksi \Herralle\. Ja niin pitää papin häntä sovittaman, ja se annetaan anteeksi hänelle.

4:32 Mutta jos hän tuo lampaansa rikosuhriksi, niin tuokaan virheettömän uuhon.

4:33 Ja laskekaan kätensä rikosuhrin pään päälle ja teurastakaan sen rikosuhriksi siinä paikassa, missä polttouhri teurastetaan.

4:34 Ja papin pitää sormellansa ottaman rikosuhrin verta, ja paneman polttouhrin alttarin sarvein päälle, ja kaataman kaiken muun veren alttarin pohjaan.

4:35 Mutta kaiken lihavuuden pitää hänen eroittaman niinkuin kiitosuhrin lampaan lihavuus erotettiin, ja papin pitää polttaman sen alttarilla \Herran\ tuleksi. Ja niin pitää

hänelle sovituksen hänen rikkomuksestansa, jonka hän on tehnyt, annetaan hänelle anteeksi.

5 LUKU

5:1 Jos joku rikkoo siten, että hän, vaikka kuulee vannotuksen ja voisi olla todistajana, joko hän on ollut silminnäkijänä tahi muuten saanut asiasta tietää, ei kuitenkaan ilmoita sitä ja niin joutuu syynalaiseksi;

5:2 tahi jos joku tietämättään koskee johonkin saastaiseen, mihin tahansa, joko saastaisen metsäeläimen raatoon tai saastaisen kotieläimen raatoon tai saastaisen matelijan raatoon, ja on siten tullut saastaiseksi ja vikapääksi;

5:3 tahi jos hän tietämättään koskee ihmisen saastaan, olipa se mitä saastaa tahansa, josta tulee saastaiseksi, mutta sitten huomaa sen ja joutuu vikapääksi;

5:4 tahi jos joku, ajattelemattomasti puhuen huulillansa, tietämättään vannoo tekevänsä jotakin, pahaa tai hyvää - vannoipa mitä hyvänsä, mitä ihminen saattaa ajattelemattomasti vannoa - mutta sitten huomaa sen ja joutuu johonkin sellaiseen vikapääksi,

5:5 niin, jos hän on vikapää johonkin sellaiseen, tunnustakoon sen, mitä on rikkonut,

5:6 ja tuokoon hyvityksenä Herralle rikkomuksesta, jonka hän on tehnyt, naaraspuolen pikkukarjasta, uuden tai vuohen, syntiuhriksi; ja pappi toimittakoon hänelle sovituksen hänen rikkomuksestansa.

5:7 Mutta jollei hän saa hankitukseksi sellaista eläintä, niin tuokoon Herralle hyvitykseksi siitä, mitä on rikkonut, kaksi metsäkyyhkystä tai kaksi kyyhkysenpoikaa, toisen syntiuhriksi ja toisen polttouhriksi,

5:8 ja viekään ne papille. Tämä uhratkoon ensiksi sen, joka on määrätty syntiuhriksi, vääntäkään siltä niskat poikki, päätä kuitenkaan irrottamatta,

5:9 ja pirskoittakoon syntiuhrin verta

papin hänen rikoksensa sovittaman, jolla hän on rikkonut, ja se hänelle annetaan anteeksi.

5 LUKU

5:1 Jos joku sielu rikkoo, niin että hän kuulee jonkun kiroilevan, ja hän on sen todistaja, eli on sen nähnyt taikka tietänyt, ja ei ilmoita siitä, hän on vikapää vääryyteen.

5:2 Eli jos joku sielu rupee johonkuhun saastaiseen kappaleeseen, taikka saastaisen metsän eläimen raatoon, eli saastaisen karjan raatoon eli saastaisen madon raatoon, ja se olis hänelle tietämätöin: hän on saastainen ja vikapää.

5:3 Eli jos hän rupee saastaiseen ihmiseen, millä ikänensä saastaisuudella ihminen taitaa saastaiseksi tulla, tietämätä, ja sen sitte ymmärtää, se on vikapää.

5:4 Eli jos joku sielu vannoo, niin että hänen suustansa käy ajattelemata pahoin eli hyvin tehdä, kaikki kuin ihminen vannoo huomaitsemata, ja sen sitte ymmärtää: hän on vikapää yhteen näistä.

5:5 Koska hän on vikapää johonkuhun näistä, ja tunnustaa, että hän siinä rikkonut on:

5:6 Niin pitää hänen tämän rikoksensa vian edestä, kuin hän rikkonut on, tuoman laumasta \Herralle\ uuden eli vuohen rikosuhriksi: niin pitää papin sovittaman hänen rikoksensa.

5:7 Jollei hänellä ole lammasta, niin tuokaan \Herralle\ rikoksensa edestä, jolla hän rikkonut on, kaksi mettistä eli kaksi kyhköläisen poikaa: yhden rikosuhriksi, ja toisen polttouhriksi.

5:8 Ja viekään ne papille: hänen pitää sen ensimmäisen uhraaman rikosuhriksi ja vääntämän sen niskat ja ei kuitenkaan päätä erinänsä repäisemän,

5:9 Ja pitää priiskottaman alttarin seinän

alttarin seinään, ja puserrettakoon se veri, joka jää jäljelle, alttarin juurelle; se on syntiuhri.

5:10 Ja toisen hän säädetyllä tavalla valmistakoon polttouhriksi. Kun pappi näin on toimittanut hänelle sovituksen hänen rikkomuksestaan, jonka hän on tehnyt, annetaan hänelle anteeksi.

5:11 Jollei hän saa hankituksi kahta metsäkyyhkystä tai kahta kyyhkysenpoikaa, niin tuokoon uhrilahjanaan sen sovittamiseksi, mitä on rikkonut, kymmenennen osan eefamittaa lestyjä jauhoja syntiuhriksi, mutta älköön vuodattako siihen öljyä älköönkä panko sen päälle suitsuketta, sillä se on syntiuhri.

5:12 Ja vieköön sen papille, ja pappi ottakoon siitä kourallisen, alttariuhriosan, ja polttakoon sen alttarilla Herran uhrin päällä; se on syntiuhri.

5:13 Kun pappi näin on toimittanut hänelle sovituksen jostakin sellaisesta hänen tekemästään rikkomuksesta, annetaan hänelle anteeksi. Ja papille tulkoon se, mikä ruokauhristakin.

5:14 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

5:15 Jos joku lankeaa uskottomuuteen ja erehdyksestä rikkoo anastamalla sitä, mikä on Herralle pyhitetty, tuokoon hyvityksenä Herralle vikauhriksi virheettömän oinaan pikkukarjasta, niin monen hopeasekelin arvoisen, pyhäkkösekelin painon mukaan, kuin sinä arvioit.

5:16 Ja mitä hän on pyhitetystä anastanut itselleen, sen hän korvatkoon ja pankoon siihen lisäksi vielä viidennen osan sen arvosta ja antakoon sen papille. Kun pappi näin on toimittanut hänelle sovituksen uhraamalla vikauhrioinaan, annetaan hänelle anteeksi.

5:17 Jos joku rikkoo jotakuta Herran käskyä vastaan ja tekee tietämättään sellaista, mitä ei saa tehdä, ja tulee vikapääksi ja joutuu syynalaiseksi,

5:18 niin tuokoon papille vikauhriksi pikkukarjasta sinun arviosi mukaisen,

rikosuhrin verellä, ja antaman sen veren, joka jää, vuotaa alttarin pohjaan. Se on rikosuhri.

5:10 Toisen pitää hänen uhraaman polttouhriksi tavan jälkeen. Ja niin pitää papin sovittaman hänen rikoksensa, jolla hän rikkonut on, ja se annetaan hänelle anteeksi.

5:11 Jollei hänelle ole kahta mettistä eli kahta kyhkyläisen poikaa, niin tuokaan uhrinsa, rikoksensa edestä, kymmenennen osan ephaa sämpyläjauhoja rikosuhriksi. Mutta ei hänen pidä öljyä sen päälle paneman, eikä pyhää savua; sillä se on rikosuhri.

5:12 Ja hänen pitää sen viemän papille, ja papin pitää siitä ottaman pivon täyden muistoksi, ja polttaman sen alttarilla \Herralle\ tuliuhriksi: tämä on rikosuhri.

5:13 Ja papin pitää niin sovittaman hänelle hänen rikoksensa, jolla hän rikkonut on, ja se annetaan anteeksi hänelle. Ja sen pitää oleman papin oman niinkuin ruokauhrinkin.

5:14 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

5:15 Jos joku sielu kovasti rikkoo ja erehdyksestä syntiä tekee jossakussa joka \Herralle\ pyhitetty on, hänen pitää \Herralle\ tuoman vikauhrin, virheettömän oinaan laumasta, sinun arvios jälkeen hoiapainoon, pyhän siklin jälkee, vikauhriksi.

5:16 Siihen myös, mitä hän on rikkonut pyhitetyssä, pitää hänen sen antaman jällensä, ja pitää sen tykö antaman viidennen osan, ja antaman sen papille: ja papin pitää sovittaman hänen vikauhrin oinaalla, niin se hänelle annetaan anteeksi.

5:17 Ja jos joku sielu rikkoo ja tekee vastoin jotakuta \Herran\ käskyä, jota ei hänen pitänyt tekemän, ja ei sitä tietänyt: hän on vikapää vääryyteen,

5:18 Ja pitää tuoman papille virheettömän oinaan laumasta, sinun arvios jälkeen

virheettömän oinaan. Kun pappi on toimittanut hänelle sovituksen siitä erehdyksestä, jonka hän on tietämättään tehnyt, annetaan hänelle anteeksi.

5:19 Se on vikauhri; sillä hän on tullut vikapääksi Herran edessä.

6 LUKU

6:1 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

6:2 Jos joku tekee rikkomuksen ja on uskoton Herraa kohtaan kieltämällä saaneensa lähimmäiseltään, mitä tämä on hänen haltuunsa antanut tai hänen hoitoonsa uskonut, tahi mitä hän itse on väkisin ottanut tai vääryydellä anastanut lähimmäiseltään,

6:3 tahi jos hän on löytänyt kadotetun esineen ja kieltää sen, tahi vannoo väärin missä asiassa tahansa, jossa ihminen helposti rikkoo,

6:4 niin hän, jos hän näin on rikkonut ja tullut vikapääksi, antakoon takaisin, mitä hän väkisin on ottanut tai vääryydellä anastanut, tahi mitä hänen haltuunsa oli uskottu, tahi kadotetun esineen, jonka hän oli löytänyt,

6:5 kaiken, jonka tähden hän oli väärin vannonut; ja korvatkoon sen täyteen määräänsä ja pankoon siihen vielä lisäksi viidennen osan sen arvosta. Sille, jonka oma se on, hän antakoon sen sinä päivänä, jona hän vikauhrinsa toimittaa.

6:6 Mutta hyvityksenä Herralle hän tuokoon papille vikauhriksi sinun arviosi mukaisen, virheettömän oinaan pikkukarjasta.

6:7 Kun pappi näin on toimittanut hänelle sovituksen Herran edessä, annetaan hänelle anteeksi kaikki, mitä hän on tehnyt sellaista, josta hän on tullut vikapääksi.

6:8 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

6:9 Käske Aaronia ja hänen poikiansa ja sano: Tämä on laki polttouhrista. Polttouhri olkoon alttarin liedellä koko yön aamuun asti, ja tulta pidettäköön siten vireillä alttarilla.

vikauhriksi: ja papin pitää sovittaman hänelle hänen tietämättömyytensä, kun hän tehnyt on tietämättä, niin se hänelle annetaan anteeksi.

5:19 Se on vikauhri: sillä vikaan hän kaiketikin \Herran\ edessä joutunut on.

6 LUKU

6:1 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

6:2 Jos joku sielu tekee syntiä ja rikkoo kovasti \Herraa\ vastaan, kieltäen lähimmäiseltänsä sen, minkä hän hänen haltuunsa antanut on, eli sen, jonka hän hänelle (muutoin) käteen antanut on, taikka jonka hän väkivallalla ottanut on, eli vääryydellä on saattanut allensa:

6:3 Eli sen joka kadotettu oli, löytänyt on, ja kieltää sen väärällä valalla, eli mikä ikänänsä se olis, jossa ihminen lähimmäistänsä vastaan rikkoo;

6:4 Koska hän niin rikkoo ja tulee vikapääksi, niin pitää hänen antaman jällensä, mitä hän väkivallalla ottanut on ja vääryydellä on saattanut allensa eli sen mikä hänen haltuunsa annettu oli, eli kadotetun kuin hän löytänyt on,

6:5 Eli jonka tähden hän väärän valan tehnyt on, sen pitää hänen kaikki tyynni antaman jällensä ja vielä sitte viidennen osan päälliseksi: sille, jonka se oma oli, pitää hänen sen antaman vikauhrinsa päivänä.

6:6 Mutta vikauhrinsa pitää hänen tuoman \Herralle\; virheettömän oinaan laumasta, sinun arvios jälkeen vikauhriksi, papin tykö.

6:7 Ja papin pitää sovittaman hänen \Herran\ edessä, niin hänelle annetaan anteeksi, mitä ikänänsä se olis, kaikista niistä mitä hän tehnyt on, jossa hän itsensä vikapääksi saatti.

6:8 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

6:9 Käske Aaronille ja hänen pojillensa sanoen: tämä on polttouhrin sääty: polttouhrin pitää palaman alttarilla kaiken yötä aamuun asti. Ja alttarilla tulen pitää sen päällä palaman.

6:10 Ja pappi pukeutukoon pellavapukuunsa ja pukeutukoon pellavakaatioihin peittääkseen häpynsä, ja korjatkoon pois tuhan, joksi tuli on kuluttanut polttouhrin alttarilla, ja pankoon sen alttarin viereen.

6:11 Ja sitten hän riisukoon vaatteensa ja pukeutukoon toisiin vaatteisiin, ja viekään tuhan leirin ulkopuolelle puhtaaseen paikkaan.

6:12 Ja tulta pidettäkään siten vireillä alttarilla älköönkä se koskaan sammuko; ja pappi sytyttäkään alttarilla halot joka aamu ja asettakoon sen päälle polttouhrin ja polttakoon sen päällä yhteysuhrin rasvat.

6:13 Tuli palakoon aina alttarilla älköönkä koskaan sammuko.

6:14 Ja tämä on laki ruokauhrista: Aaronin pojat tuokoot sen Herran eteen, alttarin ääreen.

6:15 Ja pappi erottakoon ruokauhrista kourallisen lestyjä jauhoja ja öljyä ja kaiken suitsukkeen, joka on ruokauhrin päällä, ja polttakoon alttarilla alttariuhriosan suloiseksi tuoksuksi Herralle.

6:16 Ja mikä siitä jää tähteeksi, sen syököön Aaron poikinensa; happamatonna se syötäkään pyhässä paikassa, ilmestysmajan esipihalla he sen syökööt.

6:17 Älköön sitä leivottako hapatettuna. Heidän osakseen minä olen sen uhreistani antanut; se on korkeasti-pyhää niinkuin syntiuhri ja vikauhrikin.

6:18 Jokainen miehenpuoli Aaronin jälkeläisistä syököön siitä. Tämä olkoon heidän ikuinen osuutensa Herran uhreista sukupolvesta sukupolveen. Jokainen, joka niihin koskee, on pyhäkölle pyhitetty.

6:19 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

6:20 Tämä olkoon Aaronin ja hänen poikiensa uhrilahja, joka heidän on tuotava Herralle voitelupäivänänsä: kymmenesosa eefa-mittaa lestyjä jauhoja jokapäiväiseksi ruokauhriksi, puolet aamulla ja puolet illalla.

6:10 Ja papin pitää yllensä pukeman liinahameen, ja vetämän liinaisen alusvaatteen ihonsa päälle, ja korjaaman tuhan alttarilta, sitte kuin tuli polttouhrin kuluttanut on, ja paneman sen alttarin viereen.

6:11 Ja sitte pitää riisuman vaatteensa, ja toisiin vaatteisiin itsensä pukeman, ja sitte tuhan viemän ulos leiristä puhtaaseen paikkaan.

6:12 Tuli pitää palaman alttarilla, ja ei koskaan sammuman. Ja papin pitää halot sen päällä joka aamu sytyttämän, ja hänen pitää asettaman polttouhrin sen päälle, ja polttaman kiitosuhrin lihavuuden sen päällä.

6:13 Tuli pitää alinomaa palaman alttarilla, ja ei koskaan sammutettaman.

6:14 Ja tämä on ruokauhrin sääty, jonka Aaronin pojat uhraaman pitää alttarilla, \Herran\ eteen:

6:15 Papin pitää ottaman pivon täyden sämpyläjauhoja ruokauhrista, ja öljystä, ja kaiken pyhän savun, joka ruokauhrin päällä on, ja sen polttaman alttarilla lepytyshajuksi ja muistoksi \Herralle\.

6:16 Ja sen tähteet pitää Aaronin poikinensa syömän: happamatonna pitää se syötämän, pyhässä siassa, seurakunnan majan pihassa pitää heidän sen syömän.

6:17 Ja ei heidän pidä leipoman sitä hapatuksen kanssa; sillä se on heidän osansa, jonka minä heille minun tuliuhreistani antanut olen: se pitää oleman kaikkein pyhin, niinkuin rikosuhri ja niinkuin vikauhri.

6:18 Jokainen miehenpuoli Aaronin lapsista pitää sen syömän. Se olkoon alinomainen sääty teidän sukukunnissanne \Herran\ tuliuhrista. Jokainen kuin niihin rupee, se pitää pyhitetty oleman.

6:19 Ja \Herra\ puhui Moosekselle, sanoen:

6:20 Tämän pitää oleman Aaronin ja hänen poikainsa uhri, jonka heidän pitää uhraaman \Herralle\ voidelluspäivänänsä: kymmenennen osan ephaa sämpyläjauhoja alinomaiseksi ruokauhriksi, puolen aamulla ja puolen ehtolla.

6:21 Leivinlevyllä se valmistettakoon öljyyn leivottuna; tuo se hyvin sotkettuna ja uhraa se palasiksi paloitetuna ruokauhrina suloiseksi tuoksuksi Herralle.

6:22 Ja pappi, joka hänen pojistaan on hänen sijaansa voideltu, toimittakoon sen. Se on Herran ikuinen osuus; se poltettakoon kokonaisuhrina.

6:23 Jokainen papin ruokauhri on kokonaisuhrin; älköön sitä syötäkö.

6:24 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

6:25 Puhu Aaronille ja hänen pojillensa ja sano: Tämä on laki syntiuhrista. Siinä paikassa, missä polttouhri teurastetaan, teurastettakoon myös syntiuhri Herran edessä; ja se on korkeasti-pyhä.

6:26 Pappi, joka syntiuhrin uhraa, syököön sen; pyhässä paikassa se syötäköön, ilmestysmajan esipihalla.

6:27 Jokainen, joka sen lihaan koskee, on pyhäkölle pyhitetty, ja jos sen verta on pirskunut vaatteille, niin pese pyhässä paikassa se, mihin sitä on pirskunut.

6:28 Ja saviastia, jossa se keitetään, rikottakoon; jos se on keitetty vaskiastiassa, hangattakoon astia puhtaaksi ja huuhdottakoon vedellä.

6:29 Jokainen miehenpuoli papeista saakoon sitä syödä; se on korkeasti-pyhää.

6:30 Mutta mitään syntiuhrin, jonka verta viedään ilmestysmajaan sovituksen toimittamista varten pyhäkössä, älköön syötäkö, vaan se poltettakoon tulella.

7 LUKU

7:1 Ja tämä on laki vikauhrista. Se on korkeasti-pyhää.

7:2 Siinä paikassa, missä polttouhri teurastetaan, teurastettakoon myös vikauhri, ja sen veri vihmottakoon alttarille ympärinsä.

7:3 Ja kaikki sen rasva uhrattakoon, sekä rasvahäntä että sisälmyksiä peittävä rasva,

6:21 Pannussa sinun sen tekemän pitää öljyn kanssa, ja sen kypsennyksen tuoman: ja leivottuina kappaleina sinun sen uhraaman pitää, lepytyshajuksi \Herralle\.

6:22 Ja papin, joka hänen pojistaan hänen sijaansa voideltu on, pitää sen tekemän. Tämä on ijankaikkinen sääty \Herralle\, se pitää kaikki poltettaman.

6:23 Sillä kaikki papin ruokauhri pitää kokonansa poltettaman, ei sitä pidä syötämän.

6:24 Ja \Herra\ puhui Moosekselle, sanoen:

6:25 Puhu Aaronille ja hänen pojillensa, ja sano: tämä on rikosuhriin sääty: kussa paikassa polttouhri teurastetaan, siinä pitää myös rikosuhri teurastettaman \Herran\ edessä, ja se on kaikkein pyhin.

6:26 Pappi, joka rikosuhria uhraa, pitää sen syömän: pyhällä sialla sen syötämän pitää, seurakunnan majan pihalla.

6:27 Kuka ikänänsä hänen lihaansa rupee, se pitää pyhitetty oleman, ja vaatteen, jonka päälle se veri priiskotetaan, pitää sinun pesemän pyhässä siassa.

6:28 Ja se saviastia, jossa se keitetään, pitää rikottaman. Jos se on vaskisessa padassa keitetty, niin se pitää hivutettaman, ja vedellä virutettaman.

6:29 Kaikki miehenpuolet papeista pitää syömän sen; sillä se on kaikkein pyhin.

6:30 Mutta kaikki se rikosuhri, jonka veri viedään seurakunnan majaan, sovinnoksi pyhään siaan, sitä ei pidä syötämän, vaan tulella poltettaman.

7 LUKU

7:1 Ja tämä on vikauhrin sääty: se on kaikkein pyhin.

7:2 Siinä paikassa, kussa polttouhri teurastetaan, pitää myös teurastettaman vikauhri, ja sen veri pitää priiskotettaman alttarille ympärinsä.

7:3 Ja kaikki sen lihavuus pitää uhrattaman, sekä häntä että lihavuus, joka sisällykset peittää.

7:4 ja molemmat munuaiset ynnä niiden päällä lantiolihaaksissa oleva rasva ja maksanlisäke, joka on irroitettava munuaisten luota.

7:5 Ja pappi polttakoon ne alttarilla uhrina Herralle; se on vikauhri.

7:6 Jokainen miehenpuoli papeista saakoon sitä syödä. Se syötäköön pyhässä paikassa; se on korkeasti-pyhää.

7:7 Mitä on säädetty syntiuhrista, koskee vikauhriakin; laki on sama molemmista. Se olkoon sen papin oma, joka sillä sovituksen toimittaa.

7:8 Ja pappi, joka toimittaa jonkun puolesta polttouhrin, saakoon uhraamansa polttouhriteuraan nahan.

7:9 Ja jokainen ruokauhri, joka paistetaan uunissa, ja jokainen pannussa tai leivinlevyllä valmistettu, olkoon sen papin oma, joka uhrin toimittaa.

7:10 Mutta jokainen muu ruokauhri, olipa siihen sekoitettu öljyä tai olipa se kuiva, olkoon kaikkien Aaronin poikien oma, yhden niinkuin toisenkin.

7:11 Ja tämä on laki yhteysuhrista, joka Herralle tuodaan:

7:12 Jos joku tuo sen kiitokseksi, niin tuokoon kiitosuhriteuraan lisäksi öljyyn leivottuja happamattomia kakkuja, öljyllä voideltuja happamattomia ohukaisia ja sekoitettuja lestyjä jauhoja öljyyn leivottuina kakkuina.

7:13 Hapatetusta taikinasta leivottujen kakkujen ohella hän tuokoon tämän uhrilahjansa kiitosuhrina uhratun yhteysuhriteuraan lisäksi.

7:14 Ja hän tuokoon siitä yhden kutakin uhrilahja-lajia anniksi Herralle; se olkoon sen papin oma, joka vihmoo yhteysuhrin veren.

7:15 Ja kiitosuhrina uhratun yhteysuhriteuraan liha syötäköön sinä päivänä, jona se on uhrattu, älköönkä mitään siitä jätettävä seuraavaan aamuun.

7:16 Mutta jos uhrilahjana tuotu teuras on lupausuhri tai vapaaehtoinen uhri,

7:4 Ja ne kaksi munaskuuta sen lihavuuden kanssa, joka niiden päällä on lanteissa: ja maksan kalvon munaskuiden kanssa pitää hänen eroittaman.

7:5 Niin pitää papin sen polttaman alttarilla tuliuhriksi \Herralle\; se on vikauhri.

7:6 Jokainen miehenpuoli papeista pitää syömän sen; pyhässä siassa pitää se syötämän; sillä se on kaikkein pyhin.

7:7 Niinkuin rikosuhri on, niin pitää myös vikauhrin oleman; sillä yhtäläinen pitää heidän molempain säätynsä oleman: ja se pitää sen papin oma oleman, joka sillä sovittaa.

7:8 Sen papin, joka polttouhrin uhraa, pitää polttouhrin vuota oma oleman, jonka hän uhrannut on.

7:9 Ja kaikkalainen ruokauhri, joka pätsissä kypsetty on, ja kaikki kuin pannussa eli halstarilla valmistettu on, sen pitää papin oman oleman, joka sen uhraa.

7:10 Ja kaikkalainen ruokauhri, joka öljyllä sekoitettu, taikka kuiva on, sen pitää kaikkein Aaronin lasten oman oleman, yhden niinkuin toisenkin.

7:11 Ja tämä on kiitosuhrin säätö, joka \Herralle\ uhrataan:

7:12 Jos he tahtovat tehdä ylistysuhria, niin heidän pitää uhraaman ylistysuhrin sivussa happamattomia leipiä, sekoitettuja öljyllä, ja happamattomia ohukaisia kyrsiä, voidelluita öljyllä, ja pannussa kypsetyitä sämpyläleipiä sekoitettuja öljyllä.

7:13 Mutta senkaltaisia uhreja pitää heidän tekemän hapanneen kyrsän päälle, heidän kiitosuhrinsa ylistysuhriksi.

7:14 Ja yksi kaikista niistä pitää uhrattaman \Herralle\ ylennysuhriksi, ja sen pitää papin oman oleman, joka priiskottaa kiitosuhrin vereen.

7:15 Ja ylistysuhrin liha hänen kiitosuhrissansa pitää sinä päivänä syötämän, jona se uhrattu on, ja ei mitään pidä tähteeksi jätettävän huomeneksi.

7:16 Mutta jos joku lupauksesta taikka hyvästä tahdosta uhraa, niin se pitää sinä

syötäköön se sinä päivänä, jona se on tuotu; jos kuitenkin jotakin siitä jää tähteeksi, saatakoon se syödä seuraavana päivänä.

7:17 Mutta mitä uhrilihasta on tähteenä kolmantena päivänä, se poltettakoon tulesa.

7:18 Jos yhteysuhriteuraan lihaa syödään kolmantena päivänä, ei se ole otollinen eikä sitä lueta tuojan hyväksi, vaan se on saastaista; jokainen, joka sitä syö, joutuu syynalaiseksi.

7:19 Sitä lihaa, joka on sattunut saastaiseen, mihin tahansa, älköön syötäkö, vaan se poltettakoon tulesa; muuten saakoon jokainen, joka on puhdas, syödä yhteysuhriteuraan lihaa.

7:20 Mutta jokainen, joka saastaisena ollessaan syö yhteysuhriteuraan lihaa, joka on Herran oma, hävitettäköön kansastansa.

7:21 Jos joku koskee johonkin saastaiseen, mihin tahansa, joko ihmisen saastaan tahi saastaiseen karjaeläimeen tai mihin inhottavaan saastaan tahansa, ja syö yhteysuhriteuraan lihaa, joka on Herran oma, hänet hävitettäköön kansastansa.

7:22 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

7:23 Puhu israelilaisille ja sano: Älkää syökö mitään härän, lampaan tai vuohen rasvaa.

7:24 Itsestään kuolleen tai kuoliaaksi raadellun eläimen rasva käytettäköön kaikkinaisiin tarpeisiin; mutta älkää sitä syökö.

7:25 Sillä jokainen, joka syö sen eläimen rasvaa, josta tuodaan Herralle uhri, hävitettäköön kansastansa.

7:26 Älkää myöskään, missä asuttekin, syökö mitään verta, ei lintujen eikä karjaeläinten.

7:27 Jokainen, joka syö verta, minkälaista hyvänsä, hävitettäköön kansastansa.

7:28 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

päivänä syötämän, jona se uhrattu on; mutta jos jotakin tähteeksi jää uhrista toiseksi päiväksi, niin pitää se myös syötämän.

7:17 Mutta se mikä tähteeksi jää siitä uhrin lihasta, niin se kolmantena päivänä pitää poltettaman tulesa.

7:18 Mutta jos joku syö kolmantena päivänä siitä uhratusta lihasta, joka on hänen kiitosuhristansa, niin ei ole hän otollinen, joka sen on uhrannut, eikä se hänelle pidä luettaman, mutta se on kauhistus; ja jokainen sielu, joka sitä syö, on vikapää pahaan tekoon.

7:19 Mutta se liha, joka sattuu johonkuhun saastaisuuteen, ei pidä syötämän, mutta tulesa poltettaman. Joka puhdas on, se pitää syömän lihasta.

7:20 Ja se sielu, joka syö kiitosuhrin lihasta, siitä mikä \Herran\ oma on, ja hänen saastaisuutensa on hänen päällensä, se sielu pitää hävitettämän kansoistansa.

7:21 Jos joku sielu rupee johonkuhun saastaisuuteen, olkoon se saastainen ihminen eli saastainen eläin eli joku muu saastainen kauhistus, ja syö kiitosuhrin lihasta siitä mikä \Herran\ oma on, se pitää hävitettämän kansoistansa.

7:22 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

7:23 Puhu Israelin lapsille, sanoen: ei teidän pidä mitään lihavuutta syömän härjistä, lampaista ja vuohista.

7:24 Raadon eli haaskan lihavuus pantakoon kaikkinaisiin tarpeisiin: mutta ei teidän pidä sitä kaiketikaan syömän.

7:25 Sillä joka syö lihavuutta siitä eläimestä, joka \Herralle\ tuliuhriksi annettu on, se sielu pitää hävitettämän kansoistansa.

7:26 Ei teidän pidä myös verta syömän kaikissa teidän asumasioissanne, ei linnuista, eikä eläimistä.

7:27 Jokainen sielu, joka syö jotain verta, se pitää hävitettämän kansoistansa.

7:28 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

7:29 Puhu israelilaisille ja sano: Joka tuo Herralle yhteysuhrinsa, tuokoon Herralle uhrilahjan tästä yhteysuhristaan.

7:30 Omin käsin hän tuokoon Herran uhrin; tuokoon rasvan ynnä rintalihan, ja toimitettakoon niiden heilutus Herran edessä.

7:31 Ja pappi polttakoon rasvan alttarilla, mutta rintaliha olkoon Aaronin ja hänen poikiensa oma.

7:32 Ja oikea reisi antakaa papille anniksi yhteysuhriteuraistanne.

7:33 Se Aaronin pojista, joka uhraa yhteysuhrin veren ja rasvan, saakoon oikean reiden osaksensa.

7:34 Sillä minä olen ottanut heilutusrintalihan ja anniksi annetun reiden israelilaisilta heidän yhteysuhriteuraistansa ja antanut ne pappi Aaronille ja hänen pojillensa ikuisiksi osuudeksi israelilaisilta.

7:35 Tämä on Aaronin ja hänen poikiensa osa Herran uhreista, joka heille määrättiin sinä päivänä, jona hän toi heidät pappeina palvelemaan Herraa;

7:36 sen osan Herra käski sinä päivänä, jona hän heidät voiteli, israelilaisten antaa heille ikuisiksi osuudeksi sukupolvesta sukupolveen.

7:37 Tämä on se laki polttouhrista, ruokauhrista, syntiuhrista, vikauhrista, vihkiäisuhrista ja yhteysuhrista,

7:38 jonka lain Herra antoi Moosekselle Siinain vuorella sinä päivänä, jona hän antoi israelilaisille käskyn tuoda uhrilahjansa Herralle Siinain erämaassa.

8 LUKU

8:1 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

8:2 Ota Aaron ja hänen poikansa ynnä heidän vaatteensa ja voiteluöljy sekä syntiuhrimullikka ja ne kaksi oinasta ja kori, jossa happamattomat leivät ovat,

8:3 ja kokoa kaikki seurakunta ilmestysmajan oven eteen.

7:29 Puhu Israelin lapsille, sanoen: se joka \Herralle\ kiitosuhrinsa uhraa, hänen pitää tuoman, mikä \Herralle\ kiitosuhriksi tulee.

7:30 Mutta hänen pitää sen kantaman kädessänsä \Herran\ tuliuhriksi: rinnan lihavuuden pitää hänen tuoman rinnan kanssa, että ne pitää oleman häälytysuhriksi \Herralle\.

7:31 Mutta papin pitää polttaman lihavuuden alttarilla, ja rinnan pitää Aaronin ja hänen poikainsa oleman.

7:32 Ja oikian lavan pitää teidän antaman papille ylennysuhriksi, teidän kiitosuhristanne.

7:33 Ja joka uhraa kiitosuhrin verta ja lihavuutta Aaronin pojista, hänen pitää saaman oikian lavan osaksensa.

7:34 Sillä häälytysrinnan ja ylennyslavan olen minä ottanut Israelin lapsilta heidän kiitosuhristansa, ja olen sen antanut papille Aaronille ja hänen pojillensa ijankaikkiseksi säädyksi, Israelin lapsilta.

7:35 Tämä on Aaronin ja hänen poikainsa voitelus \Herran\ tuliuhrista, siitä päivästä, jona he \Herralle\ papiksi annettiin.

7:36 Jotka \Herra\ käski sinä päivänä, jona hän heidän voiteli, annettaa heille Israelin lapsilta, ijankaikkiseksi säädyksi heidän sukukunnissansa.

7:37 Ja tämä on sääty polttouhrista, ruokauhrista, rikosuhrista, vikauhrista, niin myös täytösuhrista ja kiitosuhrista.

7:38 Jonka \Herra\ Mosekselle käski Sinain vuorella; sinä päivänä, jona hän käskyn antoi hänelle Israelin lasten tykö, että heidän pitää uhraaman uhrinsa \Herralle\ Sinain korvessa.

8 LUKU

8:1 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

8:2 Ota Aaron poikinensa ja vaatteet, ja voidellusöljy: niin myös mulli rikosuhriksi, ja kaksi oinasta, ja myös kori happamattomia leipiä.

8:3 Ja kokoa kaikki kansa, seurakunnan majan oven eteen.

8:4 Ja Mooses teki, niinkuin Herra oli häntä käsenyt, ja seurakunta kokoontui ilmestysmajan oven eteen.

8:5 Ja Mooses sanoi seurakunnalle: Näin on Herra käsenyt tehdä.

8:6 Ja Mooses toi Aaronin ja hänen poikansa esille ja pesi heidät vedellä.

8:7 Sitten hän pani hänen yllensä ihokkaan ja vyötti hänet vyöllä ja puki hänet viittaaan ja pani kasukan hänen päälleen ja vyötti hänet kasukan vyöllä ja satoi sen hänen ympärilleen

8:8 ja asetti hänen rintaansa rintakilven ja pani kilpeen uurimin ja tummimin

8:9 ja pani käärelakin hänen päähänsä ja pani käärelakkiin, sen etupuolelle, kultaisen otsakoristeen, pyhän otsalehden, niinkuin Herra oli Moosesta käsenyt.

8:10 Ja Mooses otti voiteluöljyn ja voiteli asumuksen ja kaikki, mitä siinä oli, ja pyhitti ne;

8:11 ja hän pirskoitti sitä seitsemän kertaa alttarille ja voiteli alttarin kaikkine kaluineen ynnä altaan jalustoineen pyhittääkseen ne.

8:12 Ja hän vuodatti voiteluöljyä Aaronin päähän ja voiteli hänet pyhittääkseen hänet.

8:13 Ja Mooses toi esille Aaronin pojat ja puki heidän yllensä ihokkaat ja vyötti heidät vyöllä ja satoi päähineet heidän päähänsä, niinkuin Herra oli Moosesta käsenyt.

8:14 Ja hän toi esille syntiuhrimullikan, ja Aaron ja hänen poikansa laskivat kätensä syntiuhrimullikan päälle.

8:15 Sitten Mooses teurasti sen ja otti sen verta ja siveli sitä sormellansa alttarin sarviin yltymperi ja puhdisti alttarin; ja muun veren hän vuodatti alttarin juurelle ja pyhitti sen toimittamalla sen sovituksen.

8:16 Ja Mooses otti kaiken sisälmysten päällä olevan rasvan ja maksanlisäkkeen ja molemmat munuaiset rasvoineen ja poltti ne alttarilla.

8:17 Mutta mullikan nahkoinensa, lihoinensa

8:4 Moses teki niinkuin \Herra\ hänelle käsenyt oli: ja kokosi kansan seurakunnan majan oven eteen.

8:5 Ja Moses sanoi kansalle: tämä on se minkä \Herra\ on käsenyt tehdä.

8:6 Ja Moses otti Aaronin poikinensa, ja pesi heidät vedellä.

8:7 Ja puetti hänen yllensä hameen, ja vyötti hänen vyöllä ja puetti hänen ylishameella, ja pani päällisvaatteen hänen päällensä: niin myös vyötti hänen päällisvaatteen vyöllä, ja vaatetti hänen sillä.

8:8 Ja pani hänen päällensä rintavaatteen: ja pani rintavaatteen päälle valkeudet ja täydellisyydet.

8:9 Ja pani hiipan hänen päähänsä: ja pani hiipan päälle hänen otsallensa kultaisen otsalehden, pyhän kruunun, niinkuin \Herra\ Mosekselle käsenyt oli.

8:10 Ja Moses otti voidellusöljyn, ja voiteli majan ja kaikki mitä siinä oli: ja pyhitti ne.

8:11 Ja priiskotti sitä seitsemän kertaa alttarille, ja voiteli alttarin ja kaikki sen astiat, ja pesoastian jalkoinensa, ja pyhitti ne.

8:12 Ja kaasi voidellusöljyä Aaronin päälle, ja voiteli hänen ja pyhitti.

8:13 Ja Moses toi aaronin pojat, ja puetti heidän yllensä hameet, vyötti heidät vyöllä, ja satoi lakit heidän päähänsä: niin kuin \Herra\ hänelle käsenyt oli.

8:14 Ja antoi tuoda mullin rikosuhriksi ja Aaron poikinensa pani kätensä rikosuhriin mullin päälle.

8:15 Ja teurasti sen. Ja Moses otti verestä, ja pani sormellansa alttarin sarviin ympärinsä, ja puhdisti alttarin, ja kaasi veren alttarin pohjalle, ja pyhitti sen, sovittaaksensa (kansaa) sen päällä.

8:16 Ja otti kaiken sisällysten lihavuuden, ja maksan kalvon, ja molemmat munaskuut, ynnä lihavuuden kanssa, ja Moses suitsutti ne alttarilla.

8:17 Mutta mullin vuotinensa, lihoinensa ja

ja rapoinensa hän poltti tulessa leirin ulkopuolella, niinkuin Herra oli Moosesta käsenyt.

8:18 Ja hän toi esille polttouhriinaan, ja Aaron ja hänen poikansa laskivat kätensä oinaan pään päälle.

8:19 Ja Mooses teurasti sen ja vihmoi veren alttarille ympärinsä

8:20 ja leikkeli oinaan määräkappaleiksi; sitten Mooses poltti pään ynnä kappaleet ja rasvan.

8:21 Mutta sisälmykset ja jalat hän pesi vedessä; ja niin Mooses poltti koko oinaan alttarilla. Se oli polttouhri suloiseksi tuoksuksi, uhri Herralle, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut.

8:22 Ja hän toi esille toisen oinaan, vihkiäisoinaan, ja Aaron ja hänen poikansa laskivat kätensä oinaan pään päälle.

8:23 Ja Mooses teurasti sen ja otti sen verta ja siveli sitä Aaronin oikean korvan lehteen ja oikean käden peukaloon ja oikean jalan isoonvarpaaseen.

8:24 Ja Mooses toi Aaronin pojat esille ja siveli verta heidän oikean korvansa lehteen ja oikean kätensä peukaloon ja heidän oikean jalkansa isoonvarpaaseen, mutta vihmoi muun veren alttarille ympärinsä.

8:25 Ja hän otti rasvan ja rasvahännän ja kaiken sisälmysten päällä olevan rasvan ja maksanlisäkkeen ja molemmat munuaiset rasvoineen ja oikean reiden.

8:26 Sitten hän otti happamattomien leipien korista, joka oli Herran edessä, yhden happamattoman kakun ja yhden öljyyn leivotun kakun ja yhden ohukaisen ja pani ne rasvojen ja oikean reiden päälle

8:27 ja pani kaikki nämä Aaronin käsiin ja hänen poikiensa käsiin, ja toimitutti niiden heilutuksen Herran edessä.

8:28 Sitten Mooses otti ne heidän käsistänsä ja poltti ne alttarilla polttouhrin päällä; tämä oli vihkiäisuhri suloiseksi tuoksuksi, uhri Herralle.

8:29 Ja Mooses otti rintalihan ja toimitti sen heilutuksen Herran edessä;

sonsinensa poltti hän tulessa ulkona leiristä, niinkuin \Herra\ Mosekselle käsenyt oli.

8:18 Ja hän toi oinaan polttouhriksi, ja Aaron poikinensa panivat kätensä oinaan pään päälle.

8:19 Ja se teurastettiin, ja Moses priiskotti hänen verensä alttarille ympäri.

8:20 Ja leikkasi oinaan kappaleiksi, ja Moses suitsutti pään ja kappaleet ja lihavuuden,

8:21 Ja pesi sisällykset ja jalat vedellä; ja Moses suitsutti koko oinaan alttarilla: se on polttouhri makiaksi hajuksi, se on tuliuhri \Herralle\, niinkuin \Herra\ hänelle käsenyt oli.

8:22 Ja toi myös toisen oinaan, täytösuhrin oinaan, ja Aaron poikinensa pani kätensä oinaan pään päälle.

8:23 Ja Moses teurasti sen ja otti hänen vertansa, ja sivui Aaronin oikian korvan lehteen, niin myös oikian käden peukaloon, ja oikian jalan isoon varpaaseen.

8:24 Ja Moses toi myös Aaronin pojat, ja sivui verellä heidän oikian korvansa lehden, ja heidän oikian kätensä peukaloon, ja heidän oikian jalkansa isoon varpaaseen, ja Moses priiskotti veren alttarille ympäri.

8:25 Ja otti lihavuuden ja saparon ja kaiken sisällysten lihavuuden, ja maksan kalvon ja molemmat munaskuut heidän lihavuutensa kanssa, niin myös oikian lavan.

8:26 Hän otti myös korista, jossa happamattomat leivät olivat \Herran\ edessä, yhden happamattoman kyrsän, ja öljyllä voidellun kyrsän, ja ohukaisen kyrsän, ja pani ne lihavuuden ja oikian lavan päälle,

8:27 Ja antoi kaikki nämät Aaronin käsiin, ja hänen poikainsa käsiin, ja häälytti ne häälytykseksi \Herran\ edessä.

8:28 Ja sitte otti Moses ne heidän käsistänsä ja poltti alttarilla polttouhrin päällä: se on täytösuhri lepytyshajuksi, se on tuliuhri \Herralle\.

8:29 Ja Moses otti rinnan ja häälytti sen häälytykseksi \Herran\ edessä: täytösuhrin

vihkiäisoinaasta tuli tämä Mooseksen osaksi, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut.

8:30 Ja Mooses otti voideluöljyä ja verta, jota oli alttarilla, ja pirskoitti sitä Aaronin ja hänen vaatteidensa päälle ja samoin hänen poikiensa ja heidän vaatteidensa päälle ja pyhitti niin Aaronin ja hänen vaatteensa ynnä hänen poikansa ja heidän vaatteensa.

8:31 Ja Mooses sanoi Aaronille ja hänen pojillensa: Keittäkää liha ilmestysmajan ovelta ja syökää se siinä ynnä leipä, joka on vihkiäisuhriin kuuluvassa korissa, niinkuin minä olen käsenyt ja sanonut: Aaron poikinensa syököön sen.

8:32 Mutta mitä jää tähteeksi lihasta ja leivästä, se polttakaa tulesa.

8:33 Seitsemään päivään älkää lähtekö ilmestysmajan ovelta, älkää ennenkuin teidän vihkimispäivänne ovat kuluneet umpeen, sillä seitsemän päivää kestää teidän vihkimisenne.

8:34 Niinkuin on tehty tänä päivänä, niin on Herra käsenyt vastakin tehdä toimittaakseen teille sovituksen.

8:35 Ja olkaa seitsemän päivää ilmestysmajan ovelta, päivät ja yöt, ja toimittakaa Herran palvelustehtävät, ettette kuolisi; sillä niin on minulle käsky annettu.

8:36 Ja Aaron ja hänen poikansa tekivät kaiken, mitä Herra oli Mooseksen kautta käsenyt.

9 LUKU

9:1 Ja kahdeksantena päivänä Mooses kutsui Aaronin ja hänen poikansa ja Israelin vanhimmat

9:2 ja sanoi Aaronille: Ota itsellesi härkävasikka syntiuhriksi ja oinas polttouhriksi, molemmat virheettömiä, ja tuo ne Herran eteen.

oinaasta sai Moses osan, niinkuin \Herra\ hänelle käsenyt oli.

8:30 Ja Moses otti voidellusöljyä ja verta, joka oli alttarilla, ja priiskotti Aaronin ja hänen vaatettensa päälle, niin myös hänen poikainsa ja heidän vaatettensa päälle, ja pyhitti niin Aaronin ja hänen vaatteensa, niin myös hänen poikansa ja heidän vaatteensa hänen kanssansa.

8:31 Ja Moses sanoi Aaronille ja hänen pojillensa: keittäkää lihaa seurakunnan majan oven edessä, ja syökää se siinä paikassa, niin myös leipää, joka täytösuhriin korissa on, niinkuin minä käskin sanoen: Aaron poikinensa pitää ne syömän.

8:32 Vaan mitä jää tähteeksi lihasta ja leivästä, sen teidän pitää polttaman tulesa.

8:33 Ja ei teidän pidä lähtemän seitsemänä päivänä seurakunnan majan ovesta, siihenasti, koska tiedän täytösuhrinne päivät täytetään; sillä seitsemänä päivänä teidän kätenne täytetään.

8:34 Niinkuin se tänäpäpä tapahtunut on, niin \Herra\ on käsenyt tehtää, että te sovitettaisiin.

8:35 Ja teidän pitää oleman seitsemän päivää seurakunnan majan oven edessä, yli päivää ja yötä, ja teidän pitää ottaman vaarin \Herran\ vartioista, ettette kuolisi; sillä niin on minulle käsketty.

8:36 Ja Aaron poikinensa teki kaiken sen, kuin \Herra\ Moseksen kautta käsenyt oli.

9 LUKU

9:1 Ja tapahtui kahdeksantena päivänä, että Moses kutsui Aaronin ja hänen poikansa, niin myös vanhimmat Israelista.

9:2 Ja sanoi Aaronille: ota sinulles nuori vasikka rikosuuhriksi, ja oinas polttouhriksi, molemmat virheettömät, ja tuo \Herran\ eteen.

9:3 Ja puhu israelilaisille ja sano: Ottakaa kauris syntiuhriksi ja vasikka ja karitsa, molemmat vuoden vanhoja ja virheettömiä, polttouhriksi

9:4 ja härkä ja oinas yhteysuhriksi, uhrattaviksi Herran edessä, ynnä ruokauhri, johon on öljyä sekoitettu, sillä tänä päivänä ilmestyy teille Herra.

9:5 Ja he toivat, mitä Mooses oli käsenyt, ilmestysmajan edustalle, ja koko seurakunta astui esiin ja asettui Herran eteen.

9:6 Ja Mooses sanoi: Näin Herra on käsenyt teidän tehdä, että Herran kirkkaus ilmestyisi teille.

9:7 Ja Mooses sanoi Aaronille: Astu alttarin ääreen ja uhraa syntiuhriksi ja polttouhriksi ja toimita itsellesi ja kansalle sovitus ja uhraa sitten kansan uhrilahja ja toimita heille sovitus, niinkuin Herra on käsenyt.

9:8 Niin Aaron astui alttarin ääreen ja teurasti oman syntiuhrivasikkansa.

9:9 Ja Aaronin pojat toivat hänelle veren, ja hän kastoi sormensa vereen ja siveli sitä alttarin sarviin, mutta muun veren hän vuodatti alttarin juurelle.

9:10 Mutta syntiuhriteuraan rasvan ja munuaiset ja maksanlisäkkeen hän poltti alttarilla, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut.

9:11 Ja lihan ja nahan hän poltti tulessa leirin ulkopuolella.

9:12 Sitten hän teurasti polttouhrin, ja Aaronin pojat ojensivat hänelle veren, ja hän vihmoi sen alttarille ympärinsä.

9:13 Ja he ojensivat hänelle polttouhrin kappaleittain ynnä pään, ja hän poltti ne alttarilla.

9:14 Ja hän pesi sisälmykset ja jalat ja poltti ne polttouhrin päällä alttarilla.

9:15 Sitten hän toi kansan uhrilahjan ja otti kansan syntiuhrikauriin, teurasti sen ja uhrasi sen syntiuhrina samalla tavalla kuin edellisen.

9:16 Ja hän toi myös polttouhrin ja uhrasi sen säädetyllä tavalla.

9:3 Ja puhu Israelin lapsille, sanoen: ottakaat kauris rikosuhriksi, ja vasikka ja karitsa, molemmat vuosikuntaiset ja virheettömät, polttouhriksi.

9:4 Ja myös härkä ja oinas uhrattaa kiitosuhriksi \Herran\ edessä, ja ruokauhri sekoitettu öljyllä; sillä tänäpäpä ilmestyy \Herra\ teille.

9:5 Ja he toivat ne kuin Moses käsenyt oli, seurakunnan majan oven eteen: ja kaikki kansa kävi edes, ja seisoi \Herran\ edessä.

9:6 Niin sanoi Moses: tämä on se, minkä \Herra\ käsenyt on teidän tehdä, ja \Herran\ kunnia ilmestyy teille.

9:7 Ja Moses sanoi Aaronille: astu alttarin tykö, ja tee rikosuhris, ja polttouhris ja sovita sinuas ja kansaa, ja tee sitte kansan uhri ja sovita heitä, niinkuin \Herra\ käsenyt on.

9:8 Ja Aaron astui alttarin tykö ja teurasti vasikan rikosuhrisensa.

9:9 Ja Aaronin pojat kantoivat veren hänen tykönsä, ja hän kastoi sormensa vereen, ja siveli alttarin sarviin, ja veren kaasi hän alttarin pohjalle.

9:10 Ja lihavuuden, ja munaskuut, ja maksan kalvon rikosuhrista, poltti hän alttarilla, niinkuin \Herra\ oli Mosekselle käsenyt.

9:11 Mutta lihan ja nahan poltti hän tulessa ulkona leiristä.

9:12 Sitte hän teurasti polttouhrin, ja Aaronin pojat kantoivat veren hänen tykönsä, ja hän priiskotti sen alttarille ympäri.

9:13 Ja he toivat myös polttouhrin hänelle, kappaleiksi leikatun, ja pään, ja hän poltti ne alttarilla.

9:14 Ja hän pesi sisällykset ja jalat, ja poltti ne polttouhrin päällä, alttarilla.

9:15 Sitte kantoi hän kansan uhrin edes, ja otti kauriin, joka oli kansan rikosuhris, ja teurasti sen, ja teki siitä rikosuhrin, niinkuin sen entisenkin.

9:16 Ja hän toi myös polttouhrin, ja valmisti sen tavan jälkeen.

9:17 Ja hän toi ruokauhrin ja otti siitä kouransa täyden ja poltti sen alttarilla aamu-polttouhrin lisäksi.

9:18 Sitten hän teurasti härän ja oinaan kansan yhteysuhriksi, ja Aaronin pojat ojensivat hänelle veren, ja hän vihmoi sen alttarille ympärinsä.

9:19 Mutta härän ja oinaan rasvat, rasvahännän, rasvakalvon, munuaiset ja maksanlisäkkeen,

9:20 nämä rasvat he panivat rintalihojen päälle, ja hän poltti rasvat alttarilla.

9:21 Mutta rintalihain ja oikean reiden heilutuksen Aaron toimitti Herran edessä, niinkuin Mooses oli käskenyt.

9:22 Ja Aaron kohotti kätensä kansaa kohti ja siunasi heidät, ja kun hän oli toimittanut syntiuhrin, polttouhrin ja yhteysuhrin, astui hän alas.

9:23 Ja Mooses ja Aaron menivät ilmestysmajaan, ja kun he tulivat sieltä ulos, siunasivat he kansan. Silloin Herran kirkkaus ilmestyi kaikelle kansalle.

9:24 Ja tuli lähti Herran tyköä ja kulutti polttouhrin ja rasvat alttarilta. Ja kaikki kansa näki sen, ja he riemuitsivat ja lankesivat kasvoillensa.

10 LUKU

10:1 Ja Aaronin pojat Naadab ja Abihu ottivat kumpikin hiilipannunsa ja virittivät niihin tulen ja panivat suitsuketta sen päälle ja toivat vierasta tulta Herran eteen, vastoin hänen käskyänsä.

10:2 Silloin lähti tuli Herran tyköä ja kulutti heidät, niin että he kuolivat Herran edessä.

10:3 Niin Mooses sanoi Aaronille: Tämä tapahtuu Herran sanan mukaan: Niissä, jotka ovat minua lähellä, minä osoitan pyhyytteni ja kaiken kansan edessä kirkkauteni. - Mutta Aaron oli ääneti.

10:4 Ja Mooses kutsui Miisaelin ja Elsafanin, Aaronin sedän Ussielin pojat, ja sanoi heille: Astukaa esiin ja kantakaa

9:17 Ja toi ruokauhrin, ja otti siitä pivonsa täyden, ja poltti ne alttarilla, paitsi aamullista polttouhria.

9:18 Sitte teurasti hän härjän ja oinaan kansan kiitosuhriksi, ja Aaronin pojat kantoivat veren hänelle, ja hän priiskotti sen alttarin ympäri.

9:19 Mutta härjän lihavuuden, ja oinaan saparon, ja sisällysten lihavuuden, ja munaskuut, ja maksan kalvon:

9:20 Kaiken tämän lihavuuden panivat he rintain päälle, ja polttivat lihavuuden alttarilla.

9:21 Mutta rinnat ja oikian lavan häälytti Aaron häälytykseksi \Herran\ edessä, niinkuin [Herra] oli käskenyt Mosekselle.

9:22 Ja Aaron nosti kätensä kansan puoleen, ja siunasi heitä: ja sittekuin hän rikosuhrin, polttouhrin ja kiitosuhrin tehnyt oli, meni hän alas.

9:23 Niin Moses ja Aaron menivät seurakunnan majaan, ja koska he jälleen sieltä läksivät, siunasivat he kansan. Niin \Herran\ kunnia ilmestyi kaiken kansan edessä:

9:24 Sillä tuli tuli \Herralta\ alas, ja kulutti polttouhrin, ja sen lihavuuden, alttarilta: ja koska kaikki kansa sen näki, riemuitsivat he sangen suuresti, ja lankesivat maahan kasvoillensa.

10 LUKU

10:1 Ja Aaronin pojat Nadab ja Abihu ottivat kumpikin suitsutusastiansa, ja panivat tulta niihin, ja panivat suitsutusta sen päälle: ja kantoivat vierasta tulta \Herran\ eteen, jota ei hän heille ollut käskenyt.

10:2 Silloin läksi tuli \Herralta\, ja kulutti heidät; niin että he kuolivat \Herran\ edessä.

10:3 Niin sanoi Moses Aaronille: tämä on se kuin \Herra\ puhunut on, sanoen: Minä pyhitetään niissä, jotka minua lähestyvät, ja kaiken kansan edessä minä kunnioitetaan. Ja Aaron oli ääneti.

10:4 Mutta Moses kutsui Misaelin, ja Eltsaphanin, Usielin, Aaronin sedän pojat ja sanoi heille, tulkaat ja kantakaa teidän

sukulaisenne pyhäkön läheisyydestä leirin ulkopuolelle.

10:5 Ja he astuivat esiin ja kantoivat heidät ihokkaineen leirin ulkopuolelle, niinkuin Mooses oli sanonut.

Eleasarille ja litamarille: Älkää päästäkö tukkaanne hajalle älkääkä repikö vaatteitanne, ettette kuolisi ja ettei hänen vihansa kohtaisi koko seurakuntaa; mutta teidän veljenne, koko Israelin heimo, itkekööt tätä paloa, jonka Herra on sytyttänyt.

10:7 Älkääkä poistuko ilmestysmajan ovelta, ettette kuolisi, sillä Herran voiteluöljy on teissä. Ja he tekivät, niinkuin Mooses oli sanonut.

10:8 Ja Herra puhui Aaronille sanoen:

10:9 Viiniä ja väkijuomaa älkää juoko, älä sinä älköötäkään sinun poikasi sinun kanssasi, kun menette ilmestysmajaan, ettette kuolisi. Tämä olkoon teille ikuinen säädös sukupolvesta sukupolveen,

10:10 tehdäksenne erotuksen pyhän ja epäpyhän, saastaisen ja puhtaan välillä,

10:11 ja opettaaksenne israelilaisille kaikki ne käskyt, jotka Herra on heille Mooseksen kautta puhunut.

10:12 Ja Mooses puhui Aaronille ja hänen eloon jääneille pojillensa Eleasarille ja litamarille: Ottakaa se ruokauhri, joka on jäänyt tähteeksi Herran uhreista, ja syökää se happamattomana alttarin ääressä; sillä se on korkeasti-pyhä.

10:13 Ja syökää se pyhässä paikassa, sillä se on sinun osuutesi ja sinun poikiesi osuus Herran uhreista; niin on minulle käsky annettu.

10:14 Mutta heilutus-rintaliha ja anniksi annettu reisi syökää puhtaassa paikassa, sinä ja sinun poikasi ja tyttäresi sinun kanssasi; sillä ne ovat sinun osuudeksesi ja sinun poikiesi osuudeksi annetut israelilaisten yhteysuhriteuraista.

10:15 Anniksi annettu reisi ja heilutus-

veljenne pyhän edestä: ulos leiristä.

10:5 Ja he tulivat ja kantoivat heidät hameinensa leiristä, niinkuin Mooses oli sanonut.

10:6 Niin sanoi Mooses Aaronille, ja hänen pojillensa Eleasarille ja Itamarille: ei teidän pidä paljastaman teidän päätänne, eikä myös repimän teidän vaatteitanne, ettette kuolisi, ja ettei viha tulisi kaiken kansan päälle: mutta teidän veljenne koko Israelin huoneesta itkekään tätä paloa, jonka \Herra\ sytyttänyt on.

10:7 Vaan ei teidän pidä menemän seurakunnan majan ovesta ulos, ettette kuolisi; sillä \Herran\ voidellusöljy on teidän päällänne. Ja he tekivät Moseksen sanan jälkeen.

10:8 Ja \Herra\ puhui Aaronille, sanoen:

10:9 Viinaa ja väkevää juomaa ei pidä sinun juoman, eikä sinun poikas sinun kanssa, koska te menette seurakunnan majaan, ettette kuolisi: se pitää oleman ijankaikkinen sääty teidän sukukunnillenne,

10:10 Että te eroitatte mikä pyhä ja ei pyhä, mikä saastainen ja puhdas on.

10:11 Ja että te opettaisitte Israelin lapsille kaikki oikeudet, kuin \Herra\ heille Mooseksen kautta puhunut on.

10:12 Ja Mooses puhui Aaronille ja hänen jääneille pojillensa Eleasarille ja Itamarille: ottakaa se, joka tähteeksi jäänyt on ruokauhrista, \Herran\ tuliuhrista, ja syökää se happamattomana alttarin tykönä; sillä se on kaikkein pyhin.

10:13 Ja teidän pitää sen syömän pyhällä sialla: sillä se on sinun oikeutesi ja sinun poikais oikeus \Herran\ tuliuhrista; sillä se on minulle niin käsketty.

10:14 Mutta häälytysrinnan ja ylennyslavan pitää sinun ja sinun poikas ja tyttäres sinun kanssasi syömän puhtaalla paikalla; sillä tämä oikeus on sinulle ja sinun pojilles annettu Israelin lasten kiitosuhrista;

10:15 Sillä ylennyslava ja häälytysrinta,

rintaliha tuotakoon uhrirasvojen kanssa ja toimitettakoon niiden heilutus Herran edessä; ne olkoot sinun ja sinun poikiesi ikuinen osuus, niinkuin Herra on käsenyt.

10:16 Ja Mooses tiedusteli syntiuhrikaurista, ja katso, se oli poltettu. Silloin hän vihastui Eleasariin ja Itamariin, Aaronin eloon jääneihin poikiin, ja sanoi:

10:17 Miksi ette ole syöneet syntiuhria pyhässä paikassa? Sehän on korkeasti-pyhä, ja hän on antanut sen teille, että poistaisitte kansan syntivelan ja toimittaisitte heille sovituksen Herran edessä.

10:18 Katso, ei ole sen verta tuotu pyhäkköön sisälle; teidän olisi tullut syödä se pyhäkössä, niinkuin minä olen käsenyt.

10:19 Mutta Aaron sanoi Moosekselle: Katso, he ovat tänä päivänä tuoneet syntiuhrinsa ja polttouhrinsa Herran eteen, ja kuitenkin on tämä minua kohdannut; jos minä tänä päivänä söisin syntiuhria, olisikohan se Herralle otollista?

10:20 Kun Mooses sen kuuli, tyytyi hän siihen.

11 LUKU

11:1 Ja Herra puhui Moosekselle ja Aaronille sanoen heille:

11:2 Puhukaa israelilaisille ja sanokaa: Nämä ovat ne eläimet, joita te saatte syödä kaikista nelijalkaisista eläimistä maan päällä:

11:3 Kaikkia nelijalkaisia eläimiä, joilla on kokonansa halkinaiset sorkat ja jotka märehvät, te saatte syödä.

11:4 Näitä älkää kuitenkaan syökö niistä, jotka märehvät, ja niistä, joilla on sorkat: kamelia, joka kyllä märehcii, mutta jolla ei ole sorkkia: se olkoon teille saastainen;

11:5 tamaania, joka kyllä märehcii, mutta jolla ei ole sorkkia: se olkoon teille saastainen;

11:6 jänistä, joka kyllä märehcii, mutta jolla ei ole sorkkia: se olkoon teille saastainen;

lihavuus tuliuhrein kanssa, pitää kannettaman sisälle häälytettää häälytykseksi \Herran\ edessä: sentähden pitää sen oleman sinulle ja sinun lapsilles ijanikkaiseksi säädyksi, niinkuin \Herra\ käsenyt on.

10:16 Ja Moses etsi ahkerasti rikosuhrin kaurista, ja katso, se oli poltettu: ja vihastui Eleatsarin ja Itamarin Aaronin jääneiden poikain päälle, sanoen:

10:17 Miksi ette ole syöneet rikosuhria pyhällä paikalla? sillä se on kaikkein pyhin, ja hän on antanut teille sen, että teidän pitää kantaman kansan rikokset, ja sovittaman heitä \Herran\ edessä.

10:18 Katso, hänen verensä ei ole tuotu pyhään: teidän olisi pitänyt kaikesti syömän sen pyhässä, niinkuin minulle käsketty on.

10:19 Mutta Aaron sanoi Mosekselle: katso, tänäpäpä ovat he uhranneet rikosuhriensa ja polttouhrinsa \Herran\ edessä. Ja minulle on senkaltainen asia tapahtunut: ja pitäiskö minun tänäpäpä syömän rikosuhrista, olisko se \Herralle\ otollinen?

10:20 Kun Moses sen kuuli, tyytyi hän siihen.

11 LUKU

11:1 Ja \Herra\ puhui Mosekselle ja Aaronille, sanoen heille:

11:2 Puhukaat Israelin lapsille, sanoen: nämät ovat eläimet, joita te saatte syödä, kaikkein eläinten seassa maan päällä.

11:3 Kaikista kaksisorkkaisista eläimistä, jotka sorkkansa kokonansa hajoittavat ja märhettävät, saatte te syödä.

11:4 Kuitenkin tätä ette mahda syödä niistä, jotka märhettävät ja ovat kaksisorkkaiset, nimittäin: kameli, joka kyllä märhettii, vaan ei hajota sorkkiansa, se on teille saastainen;

11:5 Kaninit märhettivät, mutta ei ole kaksisorkkaiset, sentähden ne ovat teille saastaiset;

11:6 Ja jänis myös märhettii, vaan ei ole kaksisorkkainen, sentähden se on teille

11:7 sikaa, jolla tosin on kokonansa halkinaiset sorkat, mutta joka ei märehdi; se olkoon teille saastainen.

11:8 Näiden lihaa älkää syökö ja näiden raatoihin älkää koskeko, ne olkoot teille saastaiset.

11:9 Näitä te saatte syödä kaikista vesieläimistä: kaikkia, joilla on evät ja suomukset ja jotka elävät vedessä, niin hyvin merissä kuin joissa, te saatte syödä.

11:10 Mutta kaikista niistä, joita vedet vilisevät, kaikista elollisista, jotka elävät vedessä, inhotkaa kaikkia niitä, joilla ei ole eviä eikä suomuksia, elivätpä merissä tai joissa.

11:11 Niitä inhotkaa; niiden lihaa älkää syökö, ja niiden raadot inhottakoot teitä.

11:12 Kaikkia niitä vesieläimiä, joilla ei ole eviä eikä suomuksia, inhotkaa.

11:13 Linnuista taas inhotkaa näitä; älköön niitä syötäkö, vaan olkoot inhottavia: kotka, partakorppikotka ja harmaa korppikotka,

11:14 haarahaukka ja suohaukkalajit,

11:15 kaikki kaarnelajit,

11:16 kamelikurki, pääskynen, kalalokki ja jalohaukkalajit,

11:17 huuhkaja, kalasääksi ja kissapöllö,

11:18 sarvipöllö, pelikaani ja likakorppikotka,

11:19 haikara ja sirriäislajit, harjalintu ja yölepakko.

11:20 Ja kaikkia siivellisiä pikkueläimiä, jotka liikkuvat neljällä jalalla, inhotkaa.

11:21 Kuitenkin saatte siivellisistä pikkueläimistä, jotka liikkuvat neljällä jalalla, syödä niitä, joilla jalkojen yläpuolella on kaksi säärtä hypelläksensä niillä maassa.

11:22 Niistä te saatte syödä seuraavia: heinäsirkkalajeja, solam-sirkkalajeja, hargol-sirkkalajeja ja haagab-sirkkalajeja.

11:23 Mutta kaikkia muita siivellisiä pikkueläimiä, joilla on neljä jalkaa, inhotkaa.

saastainen;

11:7 Ja sika on kaksisorkkainen, joka kokonansa hajottaa sorkkansa, mutta ei märheti, sentähden se on teille saastainen.

11:8 Näiden lihaa ei teidän pidä syömän, eikä heidän raatoihinsa tarttuman; sillä ne ovat teille saastaiset.

11:9 Näitä te saatte syödä kaikista niistä jotka vesissä ovat: kaikki, joilla on uimukset ja suomukset vesissä, meressä ja virroissa, niitä teidän pitää syömän.

11:10 Mutta kaikki, joilla ei ole uimuksia ja suomuksia meressä ja virroissa, kaikkein niiden seassa, jotka liikkuvat ja elävät vesissä, ne pitää oleman teille kauhistus.

11:11 Ne ovat teitä kauhistavat: niiden lihaa ei teidän pidä syömän, kauhistukaat heidän raatoansa.

11:12 Sillä kaikki, joilla ei ole uimuksia ja suomuksia vesissä, ne ovat teille kauhistus.

11:13 Näitä te kauhistukaat linnuista, eikä teidän niitä pidä syömän, sillä ne ovat kauhistus: Kotka, ja luukotka ja kalakotka;

11:14 Kokkolintu, ja harakka lainensa,

11:15 Ja kaikki kaarneet lainensa;

11:16 Strutsi, pääskyinen, louve ja haukka lainensa;

11:17 Huhkaja, merimetsäs ja hyypiä;

11:18 Yökkö, ruovonpäristäjä ja storkki;

11:19 Haikara ja mäkihaukka lainensa, puputtaja ja nahkasiipi.

11:20 Ja kaikki, jotka liikkuvat lintuin seassa ja käyvät neljällä jalalla, pitää oleman teille kauhistus.

11:21 Kuitenkin näitä saatte te syödä linnuista, jotka liikkuvat ja käyvät neljällä jalalla: joilla ovat sääret jalkain päällä, hypellä maan päällä.

11:22 Ja näitä te saatte syödä heistä kuin on: arbe lainensa, ja selaam lainensa, ja hargol lainensa, ja haagab lainensa.

11:23 Vaan kaikki, jotka paitsi niitä ovat nelijalkaiset lintuin seassa, ne ovat teille

11:24 Seuraavista eläimistä te tulette saastaisiksi; jokainen, joka niiden raatoihin koskee, olkoon saastainen iltaan asti.

11:25 Ja jokainen, joka niiden raatoja kantaa, peskään vaatteensa ja olkoon saastainen iltaan asti.

11:26 Kaikki nelijalkaiset eläimet, joilla on sorkat, mutta ei kokonaan halkinaiset, ja jotka eivät märehdi, olkoot teille saastaiset; jokainen, joka niihin koskee, olkoon saastainen.

11:27 Ja kaikki nelijalkaiset eläimet, jotka käyvät käpälillä, olkoot teille saastaiset; jokainen, joka niiden raatoihin koskee, olkoon saastainen iltaan asti.

11:28 Ja joka kantaa niiden raatoja, peskään vaatteensa ja olkoon saastainen iltaan asti; ne olkoot teille saastaiset.

11:29 Ja nämä olkoot teille saastaiset niistä pikkueläimistä, jotka liikkuvat maassa: myyrä, hiiri ja sisiliskolajit,

11:30 anaka-eläin, kooah-eläin, leeta-eläin, hoomet-eläin ja kameleontti.

11:31 Ne olkoot teille saastaiset kaikista pikkueläimistä; jokainen, joka niihin koskee, sittenkuin ne ovat kuolleet, olkoon saastainen iltaan asti.

11:32 Ja kaikki, minkä päälle joku niistä kuolleena putoaa, on saastaista, olipa se sitten puuastia tai vaatekappale tai nahka tai säkki tai mikä tahansa kalu, jota johonkin tarpeeseen käytetään. Se pantakoon veteen ja olkoon saastainen iltaan asti; sitten se on puhdas.

11:33 Ja jos joku niistä putoaa saviastian, on kaikki, mitä siinä on, saastaista, ja astia rikottakoon.

11:34 Kaikki ruoka, jota syödään, on saastaista, jos sen astian vettä tulee siihen; ja kaikki juoma, jota juodaan, on jokaisessa

kauhistus.

11:24 Ja ne pitää teidän saastaisena pitämän; ja jokainen kuin tarttuu heidän raatoihinsa, sen pitää oleman saastaisen ehtoosen asti.

11:25 Ja jos joku heidän raatojansa kantaa, sen pitää pesemän vaatteensa ja oleman saastaisen ehtoosen asti.

11:26 Ja jokainen eläin, joka on sorkallinen, vaan ei kaksisorkkainen, eikä märheti, ne ovat teille saastaiset; ja jokainen, kuin niihin tarttuu, pitää oleman saastainen.

11:27 Ja jokainen kuin käy kämmenellensä kaikkein petoin seassa, jotka käyvät neljällä jalalla, ne ovat teille saastaiset; jokainen, kuin rupee heidän raatoihinsa, sen pitää oleman saastaisen ehtoosen asti.

11:28 Ja joka kantaa heidän raatojansa, se peskään vaatteensa, ja pitää oleman saastaisen ehtoosen asti; sillä kaikki nämät ovat saastaiset teille.

11:29 Ja nämät pitää oleman myös teille saastaiset niiden eläinten seassa, jotka matelevat maalla: myyrä, hiiri, maakrokodili, jokainen lainensa.

11:30 Stellio, kameleon, sisilisko, sinisisilisko ja salamandra.

11:31 Nämät ovat teille saastaiset kaikkein niiden seassa, kuin matelevat; ja jokainen kuin rupee heihin sittekuin he kuolleet ovat, pitää oleman saastainen ehtoosen asti.

11:32 Ja kaikki, kuin senkaltainen raato päälle putoo pitää oleman saastainen, olis se kaikkalainen puuastia, eli vaate, eli nahka, eli säkki; ja kaikkalainen ase, jolla jotakin tehdään, pitää pantaman veteen, ja sen pitää oleman saastaisen ehtoosen asti, niin se tulee puhtaaksi.

11:33 Ja kaikkinaiset savi-astiat, joihinka senkaltainen raato putoo, ovat kaikki saastaiset, ja mitä niissä on, ja pitää rikottaman.

11:34 Kaikki ruoka, jota syödään, jos se vesi tulee sen päälle, se on saastainen, ja kaikki juoma, jota juodaan senkaltaisista astioista,

sellaisessa astiassa saastaista.

11:35 Ja kaikki, minkä päälle niiden raato putoaa, tulee saastaiseksi; olkoon se leivinuuni tai liesi, niin se revittäköön maahan; sillä saastaisia ne ovat ja saastaisia ne teille olkoot.

11:36 Kuitenkin lähde tai kaivo, paikka, johon vettä on kokoontunut, pysyy puhtaana. Mutta joka niiden raatoon koskee, olkoon saastainen.

11:37 Ja jos niiden raato putoaa kylvösiemenen päälle, minkä hyvänsä, joka kylvetään, pysyy tämä puhtaana.

11:38 Mutta jos siemen on vedellä kasteltu ja niiden raato putoaa sen päälle, tulee siemen teille saastaiseksi.

11:39 Ja jos joku eläin, joka on teille ravinnoksi, kuolee, olkoon se, joka sen raatoon koskee, saastainen iltaan asti.

11:40 Ja joka syö sen raatoa, pesköön vaatteensa ja olkoon saastainen iltaan asti; ja joka kantaa sen raatoa, pesköön vaatteensa ja olkoon saastainen iltaan asti.

11:41 Kaikki pikkueläimet, jotka liikkuvat maassa, olkoot inhottavia; älköön niitä syötäkö.

11:42 Kaikista niistä, jotka käyvät vatsallansa, ja kaikista pikkueläimistä, jotka liikkuvat maassa, käyden neljällä tai useammalla jalalla, niistä älkää mitään syökö, sillä ne ovat inhottavia.

11:43 Älkää saattako itseänne inhottaviksi koskemalla matelemaan pikkueläimeen, mihin tahansa, älkääkä saastuttako itseänne niillä, niin että tulette niistä saastaisiksi.

11:44 Sillä minä olen Herra, teidän Jumalanne; pyhittäkää siis itsenne ja olkaa pyhät, sillä minä olen pyhä. Niin älkää saastuttako itseänne koskemalla mihinkään pikkueläimeen, joka liikkuu maassa.

11:45 Sillä minä olen Herra, joka olen

on saastainen.

11:35 Ja kaikki, kuin senkaltainen raato päälle putoo, se tulee saastaiseksi, olis se pätsi eli kattila, se pitää rikottaman; sillä se on saastainen, ja sen pitää oleman teille saastaisen.

11:36 Kuitenkin lähteet, kaivot ja lammikot ovat puhtaat; vaan jokainen, joka tarttuu heidän raatoonsa, sen pitää oleman saastaisen.

11:37 Ja jos senkaltainen raato lankee siemenen päälle, joka kylvetty on, niin on se kuitenkin puhdas.

11:38 Ja jos vettä kaadetaan siemenen päälle, ja lankee joku senkaltainen raato niiden päälle, niin se tulee teille saastaiseksi.

11:39 Ja jos joku eläin kuolee, jota teidän sopii syödä, se joka sen raatoon tarttuu, se on saastainen ehtoosen asti.

11:40 Se joka syö senkaltaista raatoa, hänen pitää pesemän vaatteensa ja oleman saastaisen ehtoosen asti, niin myös se, joka kantaa senkaltaisia raatoja, pitää pesemän vaatteensa ja oleman saastaisen ehtoosen asti.

11:41 Kaikki maalla matelevainen pitää oleman teille kauhistava, ja ei pidä sitä syötämän.

11:42 Ja jokainen kuin vatsallansa käy, ja jotka käyvät neljällä eli useammalla jalalla, kaikista, jotka matelevat maalla, ei pidä teidän niitä syömän; sillä ne ovat kauhistus.

11:43 Älkää sielujanne kauhistavaiseksi tehkö kaikissa matelevaisissa, ja älkää saastuttako teitäni niissä, niin että te tulette saastaiseksi.

11:44 Sillä minä olen \Herra\ teidän Jumalanne, sentähden teidän pitää pyhittämän teitäni, että te tulisitte pyhäksi; sillä minäkin olen pyhä. Ei teidän pidä saastuttaman teidän sielujanne jollakin matelevaisella eläimellä, joka matelee maalla.

11:45 Sillä minä olen \Herra\, joka teidät

johdattanut teidät Egyptin maasta, ja joka olen teidän Jumalanne; olkaa siis pyhät, sillä minä olen pyhä.

11:46 Tämä on laki nelijalkaisista eläimistä ja linnuista ja kaikista elollisista, joita vedessä vilisee, ja kaikista olennoista, joita maassa liikkuu,

11:47 että tietäisitte erottaa puhtaat saastaisista ja syötävät eläimet niistä eläimistä, joita ei saa syödä.

12 LUKU

12:1 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

12:2 Puhu israelilaisille ja sano: Kun vaimo tulee hedelmälliseksi ja synnyttää poikalapsen, olkoon hän saastainen seitsemän päivää; yhtä monta päivää kuin hänen kuukautisensa kestävät, hän olkoon saastainen.

12:3 Ja kahdeksantena päivänä ympärileikattakoon pojan esinahan liha.

12:4 Mutta vaimo pysyköön kotona kolmekymmentä kolme päivää puhdistavan verenvuotonsa aikana; älköön hän koskeko mihinkään, mikä on pyhää, älköönkä tulko pyhäkköön, ennenkuin hänen puhdistuspäivänsä ovat kuluneet umpeen.

12:5 Mutta jos hän synnyttää tyttölapsen, olkoon hän saastainen kaksi viikkoa, samoin kuin kuukautisissaan, ja pysyköön kotona kuusikymmentä kuusi päivää puhdistavan verenvuotonsa aikana.

12:6 Mutta kun hänen puhdistuspäivänsä pojan tai tyttären jälkeen ovat kuluneet umpeen, vieköön hän vuoden vanhan karitsan polttouhriksi ja kyyhkysenpojan tai metsäkyyhkysen syntiuhriksi ilmestysmajan oven eteen papille.

12:7 Ja tämä tuokoon ne Herran eteen ja

johdatin Egyptin maalta, että minä olisin teidän Jumalanne, sentähden teidän pitää oleman pyhät; sillä minä olen pyhä.

11:46 Ja tämä on sääty kaikista eläimistä ja linnuista, ja kaikista, jotka vesissä liikkuvat, ja kaikkinaisista eläimistä, jotka maalla matelevat,

11:47 Että tietäisitte eroittaa puhtaat saastaisista: ja mitä eläimiä syödä saadaan, ja mitä eläimiä ei sovi syödä.

12 LUKU

12:1 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

12:2 Puhu Israelin lapsille, ja sano: koska vaimo siittää ja synnyttää poikalapsen, niin hänen pitää seitsemän päivää oleman saastaisen, niinkauvan kuin hän kärsii sairauttansa.

12:3 Ja kahdeksantena päivänä pitää ympärileikattaman hänen esinahkansa liha.

12:4 Mutta hänen pitää oleman kotona kolmeneljättäkymmentä päivää puhdistuksensa veressä; ei hänen pidä rupeeman yhteekään, mikä pyhä on, eikä hänen pidä pyhään tuleman, siihenasti kuin hänen puhdistuspäivänsä täytetään.

12:5 Mutta jos hän synnyttää piikalapsen, niin hänen pitää saastaisen oleman kaksi viikkoa, niinkauvan kuin hän kärsii sairauttansa, ja kuusiseitsemättäkymmentä päivää pitää hänen kotona oleman puhdistuksensa veressä.

12:6 Mutta koska hänen puhdistuspäivänsä pojan eli tyttären jälkeen ovat täytetyt, niin tuokaan vuosikuntaisen karitsan polttouhriksi, ja kyyhkyläisen pojan eli mettisen rikosuhriksi, papille seurakunnan majan oven eteen,

12:7 Jonka ne pitää uhraaman \Herran\

toimittakoon hänelle sovituksen, niin hän on puhdas verenvuodostansa. Tämä on laki lapsensynnyttäjästä, olipa hän synnyttänyt poika- tai tyttölapsen.

12:8 Mutta jos hän ei saa hankitukse lammasta, ottakoon kaksi metsäkyyhkystä tai kaksi kyyhkysenpoikaa, toisen polttouhriksi ja toisen syntiuhriksi; ja pappi toimittakoon hänelle sovituksen, niin hän on puhdas.

13 LUKU

13:1 Ja Herra puhui Moosekselle ja Aaronille sanoen:

13:2 Jos jonkun ihoon tulee nystyrä tai ihottuma tai vaalea pilkku, niinkuin pitalitauti olisi tulemassa hänen ihoonsa, vietäköön hänet pappi Aaronin tai jonkun hänen poikansa, pappien, eteen.

13:3 Ja jos pappi tarkastaessaan sairasta paikkaa ihossa huomaa, että karvat sairaassa paikassa ovat muuttuneet valkoisiksi ja että se paikka näyttää muuta ihoa matalammalta, on se pitalitautia; ja niin pian kuin pappi on sen huomannut, julistakoon hän hänet saastaiseksi.

13:4 Ja jos hänen ihossansa on valkea pilkku, mutta se ei näytä muuta ihoa matalammalta eivätkä karvat ole muuttuneet valkoisiksi, sulkekoon pappi sairaan sisälle seitsemäksi päiväksi.

13:5 Ja seitsemäntenä päivänä pappi tarkastakoon häntä, ja jos sairas paikka hänestä näyttää pysyneen entisellään sairauden leviämättä ihossa, sulkekoon pappi hänet sisälle vielä seitsemäksi päiväksi.

13:6 Ja seitsemäntenä päivänä pappi uudestaan tarkastakoon häntä, ja jos hän huomaa, että sairas paikka on käynyt vaaleaksi ja että sairaus ei ole ihossa levinnyt, julistakoon pappi hänet puhtaaksi, sillä se on ihottumaa; hän peskään vaatteensa, ja niin hän on puhdas.

edessä, ja sovittaman hänen, niin hän puhdistuu verensä juoksusta. Tämä on sääty pojan eli tyttären synnyttämisestä.

12:8 Jos ei hänellä ole varaa karitsaan, niin ottakaan kaksi mettistä, eli kaksi kyhkyläisen poikaa, toisen polttouhriksi ja toisen rikosuhriksi. Ja niin papin pitää sovittaman hänen, että hän puhdistettaisiin.

13 LUKU

13:1 Ja \Herra\ puhui Mosekselle ja Aaronille, sanoen:

13:2 Jos ihmisen ihoon tulee ajos, eli rupi, eli syhelmä, niinkuin spitalitauti tahtois tulla hänen ihoonsa, niin pitää hän vietämän papin Aaronin tykö, eli yhden hänen pojistansa pappein seasta.

13:3 Ja sitte kuin pappi näkee merkin ihossa, ja jos karvat merkissä ovat muuttuneet valkiaksi, ja haavan paikka on nähdä matalampi kuin muu iho hänen ruumiissansa, niin se on spitalitauti, sentähden pitää papin katseleman häntä ja tuomitseman hänen saastaiseksi.

13:4 Mutta jos hänen ihossansa on valkea syhelmä, eikä kuitenkaan näy olevan syvemmällä muuta ihoa, ja karvat ei ole muuttuneet valkiaksi, niin pitää papin hänen sulkeman sisälle seitsemäksi päiväksi.

13:5 Ja seitsemäntenä päivänä katselkaan pappi häntä, jos haavat näkyvät hänessä olevan niinkuin ennekin, ja ei ole levinneet hänen ihossansa, niin papin pitää hänen jälleen toiseksi seitsemäksi päiväksi sulkeman sisälle.

13:6 Ja koska pappi taas katselee hänen toisena seitsemäntenä päivänä ja löytää haavat rauvenneeksi, eikä levinneeksi hänen ihossansa, niin pitää papin tuomitseman hänen puhtaaksi; sillä se on syhelmä: ja pitää pesemän vaatteensa, ja niin on hän puhdas.

13:7 Mutta jos ihottuma leviää leviämistään hänen ihossansa, sen jälkeen kuin hän oli näyttäytynyt papille tullakseen puhtaaksi julistetuksi, näyttäytykseen uudestaan papille;

13:8 ja jos pappi huomaa ihottuman levinneen ihossa, julistakoon pappi hänet saastaiseksi; se on pitalia.

13:9 Jos pitalitauti ilmestyy ihmiseen, vietäköön hänet papin luo.

13:10 Ja jos pappi tarkastaessaan huomaa ihossa valkoisen nystyrän, jonka kohdalta karvat ovat muuttuneet valkoisiksi, ja liikaa lihaa kasvavan nystyrään,

13:11 on hänen ihossaan jo vanha pitali, ja sentähden pappi julistakoon hänet saastaiseksi älköönkä enää sulkeko häntä sisälle, sillä hän on saastainen.

13:12 Ja jos pitali puhkeaa ihossa, niin että se peittää sairaan koko ihon päästä jalkoihin asti, mihin pappi katsokoonkin,

13:13 ja jos pappi tarkastaessaan huomaa pitalin peittävän koko ihon, niin julistakoon hän sairaan puhtaaksi; hän on kokonansa muuttunut valkoiseksi ja on puhdas.

13:14 Mutta niin pian kuin häneen ilmestyy liikaa lihaa, on hän saastainen.

13:15 Ja kun pappi huomaa liian lihan, julistakoon hän hänet saastaiseksi; liika liha on saastaista, se on pitalia.

13:16 Mutta jos liika liha häviää ja sairas paikka muuttuu valkoiseksi, menköön hän papin luo.

13:17 Ja jos pappi huomaa, että sairas paikka on muuttunut valkoiseksi, julistakoon pappi sairaan puhtaaksi; hän on puhdas.

13:18 Ja jos jonkun ihoon tulee paise, joka paranee jälleen,

13:19 ja paiseen sijalle tulee valkoinen nystyrä tai vaaleanpunainen pilkku, näyttäytykseen hän papille.

13:7 Mutta jos rupi leviää hänen ihossansa, sitte kuin hän on papilta katsottu ja puhtaaksi sanottu, niin hän pitää katsottaman toisen kerran papilta.

13:8 Jos siis pappi näkee, että ruvet ovat levinneet hänen ihossansa, niin pitää papin tuomitseman hänen saastaiseksi: se on spitali.

13:9 Mutta koska spitalin haava tulee ihmiseen, niin hän pitää vietämän papin tykö.

13:10 Ja koska pappi näkee valkian ajoksen tulleeksi hänen ihoonsa, ja karvat vaalistuneeksi, ja elävän lihan olevan ajoksessa.

13:11 Niin on vanha spitali hänen ihossansa, ja sentähden pitää papin tuomitseman häntä saastaiseksi, ja ei silleen sulkeman sisälle, sillä hän on jo saastainen.

13:12 Ja jos spitali kovin leviää hänen ihossansa, ja täyttää koko ihonsa, päästä niin jalkoihin, kaiken sen jälkeen, mitä pappi näkee silmäinsä edessä.

13:13 Koska pappi katsoo ja näkee spitalin peittäneeksi koko hänen ihona, niin pitää hän tuomitseman hänen puhtaaksi, sentähden että kaikki on hänessä muuttunut valkiaksi; sillä hän on puhdas.

13:14 Mutta jona päivänä elävä liha hänessä näkyy, niin hän tuomitaan saastaiseksi,

13:15 Ja pappi nähtyänsä elävän lihan, pitää hänen tuomitseman saastaiseksi; sillä elävä liha on saastainen, ja se on spitali.

13:16 Mutta jos se elävä liha muuttuu jälleen valkiaksi, niin pitää hänen tuleman papin tykö,

13:17 Ja koska pappi näkee haavat muuttuneen valkiaksi, niin papin pitää tuomitseman hänen puhtaaksi; sillä hän on puhdas.

13:18 Ja jos jonkun ihoon tulee paisuma, ja paranee jälleen,

13:19 Ja sitte siihen siaan tulee jotakin valkiaa eli punaista rakkoa, se pitää katsottaman papilta.

13:20 Ja jos pappi tarkastaessaan huomaa, että se paikka näyttää muuta ihoa matalammalta ja että karvat siinä ovat muuttuneet valkoisiksi, julistakoon pappi hänet saastaiseksi; paiseeseen on puhjennut pitalitauti.

13:21 Mutta jos pappi tarkastaessaan huomaa, ettei siinä ole valkoisia karvoja ja ettei se paikka ole muuta ihoa matalampi ja että se on käynyt vaaleaksi, sulkekoon pappi hänet sisälle seitsemäksi päiväksi.

13:22 Ja jos se leviää leviämistään hänen ihossaan, julistakoon pappi hänet saastaiseksi; se on pitalia.

13:23 Mutta jos pilkku pysyy alallansa eikä leviä, on se paiseen arpi, ja pappi julistakoon hänet puhtaaksi.

13:24 Tahi jos joku saa palohaavan ihoonsa ja palohaavaan kasvavaan lihaan ilmestyy vaaleanpunainen tai valkoinen pilkku,

13:25 ja jos pappi tarkastaessaan huomaa karvojen muuttuneen valkoisiksi siinä pilkussa ja sen paikan näyttävän muuta ihoa matalammalta, niin on palohaavaan puhjennut pitali, ja pappi julistakoon hänet saastaiseksi; se on pitalitautia.

13:26 Mutta jos pappi tarkastaessaan huomaa, ettei pilkussa ole valkoisia karvoja ja ettei se ole muuta ihoa matalampi ja että se on käynyt vaaleaksi, niin sulkekoon pappi hänet sisälle seitsemäksi päiväksi.

13:27 Ja seitsemäntenä päivänä pappi tarkastakoon häntä; jos se on yhä levinnyt ihossa, julistakoon pappi hänet saastaiseksi; se on pitalitautia.

13:28 Mutta jos pilkku on pysynyt alallansa eikä ole levinnyt ihossa ja on edelleen vaalennut, on se palohaavasta syntynyt nystyrä, ja pappi julistakoon hänet puhtaaksi; se on palohaavan arpi.

13:29 Jos mieheen tai naiseen tulee sairas paikka päähän tai partaan,

13:30 ja jos pappi tarkastaessaan sairasta

13:20 Koska pappi näkee sen paikan matalammaksi muuta ihoa, ja karvat ovat muuttuneet valkiaksi, niin papin pitää hänen tuomitseman saastaiseksi; sillä siitä paisumasta on spitali tullut.

13:21 Mutta jos pappi näkee, ettei karvat ole siinä muuttuneet valkiaksi, ja ei ole matalampi kuin muukaan iho, ja se on kadonnut, niin papin pitää sulkeman hänen sisälle seitsemäksi päiväksi.

13:22 Mutta jos se paljo levenee hänen ihossansa, niin pitää papin tuomitseman hänen saastaiseksi; sillä se on spitalin haava.

13:23 Mutta jos se syhelmä pysyy siällansa, ja ei levitä itseänsä, niin se on paisuman arpi, ja papin pitää tuomitseman hänen puhtaaksi.

13:24 Ja jos jonkun iho tulee rupiin tulen poltteesta ja polton haavat ovat punaiset taikka valkiat,

13:25 Ja pappi näkee sen karvat muuttuneeksi valkiaksi, siitä kuin palanut on, ja matalammaksi muuta ihoa, niin on spitali tullut siitä poltteesta: sentähden pitää papin tuomitseman hänen saastaiseksi; sillä se on spitalin haava.

13:26 Mutta jos pappi näkee, ettei karvat palaneessa ole muuttuneet valkiaksi, eikä matalammaksi ole tullut muuta ihoa, ja on siitä kadonnut, niin pitää papin sulkeman hänen sisälle seitsemäksi päiväksi.

13:27 Ja seitsemäntenä päivänä pitää papin katseleman häntä: jos se on paljo levinnyt hänessä, niin papin pitää tuomitseman hänen saastaiseksi; sillä se on spitali.

13:28 Mutta jos se on alallansa pysynyt palaneessa, eikä ole levinnyt hänen ihossansa, mutta on kadonnut, niin se on arpi palaneen jälkeen, ja papin pitää tuomitseman hänen puhtaaksi; sillä se on arpi palaneen jälkeen.

13:29 Jos mieheen eli vaimoon tulee syhelmä, päähän eli partaan,

13:30 Ja pappi katsoo sen ruven ja näkee

paikkaa huomaa, että se näyttää muuta ihoa matalammalta ja että siinä on ohuita, kellertäviä karvoja, niin julistakoon pappi hänet saastaiseksi; se on pitalisyyhelmää, se on pää- eli partapitalia.

13:31 Ja jos pappi tarkastaessaan sairasta paikkaa huomaa, ettei se näytä muuta ihoa matalammalta, mutta ettei siinä ole mustia karvoja, sulkekoon pappi syyhelmää sairastavan sisälle seitsemäksi päiväksi.

13:32 Ja jos pappi seitsemäntenä päivänä tarkastaessaan sairasta paikkaa huomaa, ettei syyhelmiä ole levinnyt ja ettei siinä ole kellertäviä karvoja ja ettei syyhelmiä näytä muuta ihoa matalammalta,

13:33 niin ajakoon sairas hiuksensa tai partansa, kuitenkin ajamatta sairasta paikkaa, ja pappi sulkekoon syyhelmää sairastavan sisälle vielä seitsemäksi päiväksi.

13:34 Ja jos pappi seitsemäntenä päivänä tarkastaessaan sairasta paikkaa huomaa, ettei syyhelmiä ole levinnyt ihossa ja ettei se näytä muuta ihoa matalammalta, julistakoon pappi hänet puhtaaksi; hän peskään vaatteensa, ja niin hän on puhdas.

13:35 Mutta jos syyhelmiä leviää leviämistään ihossa, sen jälkeen kuin hänet julistettiin puhtaaksi,

13:36 ja jos pappi tarkastaessaan häntä huomaa, että syyhelmiä on levinnyt ihossa, älköön pappi enää etsikö kellertäviä karvoja; hän on saastainen.

13:37 Mutta jos syyhelmiä hänestä näyttää pysyneen entisellään ja jos siihen on kasvanut mustia karvoja, on syyhelmiä parantunut; hän on puhdas, ja pappi julistakoon hänet puhtaaksi.

13:38 Jos miehen tai naisen ihoon tulee pilkkuja, valkoisia pilkkuja,

13:39 ja jos pappi tarkastaessaan huomaa vaalenevia, valkoisia pilkkuja heidän ihossaan, on se vaaratonta valkoista ihottumaa, joka on puhjennut ihoon; hän on puhdas.

13:40 Jos hiukset lähtevät miehen päästä,

sen matalammaksi muuta ihoa, ja karvat tulevat siitä paikasta keltaiseksi ja harvemmaksi, niin papin pitää tuomitseman sen saastaiseksi; sillä se on rupi, se on spitali päässä eli parrassa.

13:31 Mutta jos pappi näkee, ettei se rupi ole matalampi muuta ihoa, ja karvat ei ole hänessä mustat, niin pitää papin sulkeman hänen, jolla rupihaava on, sisälle seitsemäksi päiväksi.

13:32 Ja koska pappi seitsemäntenä päivänä näkee, ettei rupi ole levinnyt ihossa, eikä ole keltaisia karvoja, ja ei ole rupi matalampi nähdä muuta ihoa,

13:33 Pitää hänen ajeleman itsensä, kuitenkin ettei hän ajele rupea ja papin pitää hänen, jolla rupi on, sulkeman sisälle toiseksi seitsemäksi päiväksi;

13:34 Ja koska pappi seitsemäntenä päivänä näkee ruven, ja löytää, ettei rupi ole levinnyt ihossa, ja ei ole matalampi muuta ihoa, niin papin pitää tuomitseman hänen puhtaaksi, ja hänen pitää pesemän vaatteensa, ja niin puhdas oleman.

13:35 Mutta jos rupi kovin levittää itsensä ihoon hänen puhdistuksensa jälkeen,

13:36 Ja pappi näkee ruven levinneeksi ihossa, niin ei pidä papin silleen kysymän, jos karvat ovat keltaiset; sillä hän on saastainen.

13:37 Jos se on silmäin edessä nähdä, että rupi on yhdellensä ollut, ja siitä ovat mustat karvat käyneet ulos, niin rupi on parantunut, ja hän on puhdas: sentähden pitää papin hänen puhtaaksi sanoman.

13:38 Ja jos miehen eli vaimon ihoon tulee valkia syyhelmiä,

13:39 Ja pappi näkee sen rauvenneeksi, niin on valkia rupi tullut hänen ihoonsa, ja hän on puhdas.

13:40 Jos miehen hiukset päästä lähtevät,

takaraivosta, on hän takakalju; hän on puhdas.

13:41 Ja jos hiukset lähtevät päästä, ohimoista, on hän otsakalju; hän on puhdas.

13:42 Mutta jos vaaleanpunainen pilkku ilmestyy takaraivon tai otsapuolen paljaaseen paikkaan, on se pitalia, joka on puhkeamassa takaraivon tai otsapuolen paljaaseen paikkaan.

13:43 Ja jos pappi tarkastaessaan häntä huomaa, että nystyrä takaraivon tai otsapuolen paljaassa paikassa on vaaleanpunainen näyttäen samanlaiselta kuin pitali muussa ihossa,

13:44 niin mies on pitalinen ja saastainen; pappi julistakoon hänet heti saastaiseksi hänen päässänsä olevan sairauden tähden.

13:45 Joka sairastaa pitalia, hän käyköön rikkireivityissä vaatteissa, tukka hajallaan ja parta peitettynä ja huutakoon: Saastainen, saastainen!

13:46 Niin kauan kuin sairaus hänessä on, olkoon hän saastainen; saastaisena hän asukoon yksinänsä, hänen asuinsijansa olkoon leirin ulkopuolella.

13:47 Jos pitalitartuntaa tulee vaatekappaleeseen, olipa vaatekappale villainen tai pellavainen,

13:48 tai kudottuun tai solmustettuun kankaaseen, olipa se pellavaista tai villaista, tai nahkaan tai mihin nahasta tehtyyn esineeseen tahansa,

13:49 ja jos tartunnan paikka näyttää vihertävältä tai punertavalta vaatekappaleessa tai nahassa tai kudotussa tai solmustetussa kankaassa tai missä nahasta tehdyssä esineessä tahansa, niin se on pitalia, ja se on näytettävä papille.

13:50 Ja kun pappi on tarkastanut tartunnan paikan, sulkekoon hän tartutetun sisälle seitsemäksi päiväksi.

13:51 Ja jos hän seitsemäntenä päivänä tarkastaessaan tartunnan paikkaa huomaa, että tarttuma on levinnyt vaatekappaleessa

niin että hän tulee paljaspääksi, hän on puhdas.

13:41 Ja jos ne etiseltä puolelta päätä lähtevät, niin hän on otsalta paljas, ja on puhdas.

13:42 Mutta jos joku valkea taikka punainen haava tulee paljaan päälle, niin on siihen spitali tullut paljaan pään eli otsan päälle;

13:43 Sentähden pitää papin katsoman häntä, ja koska hän näkee valkian eli punaisen haavan tulleen paljaan pään eli otsan päälle, että se näkyy niinkuin muukin spitali ihossa,

13:44 Niin hän on spitalinen ja saastainen mies, ja papin pitää kaiketi tuomitseman hänen saastaiseksi, senkaltaisen haavan tähden hänen päässänsä.

13:45 Joka spitalinen on, hänen vaatteensa pitää revityt oleman, ja pää avoin, suu peitetty, ja hänen pitää huutaman: saastainen! saastainen!

13:46 Niinkauvan kuin haava hänessä on, pitää hänen saastainen oleman, yksinänsä asuman ja hänen asuinsijansa ulkona leiristä oleman.

13:47 Jos jonkun vaatteeseen tulee tulee spitalin haava, olkoon se lankainen eli liinainen,

13:48 Loimeen eli kuteesen, olkoon se liinainen eli villainen, elikkä nahkaan, elikkä kaikkinaiseen nahkavaatteeseen:

13:49 Ja jos se haava kovin vihertyy, eli paljo punertuu vaatteessa, eli nahassa, eli loimessa, eli kuteessa, eli jossakussa kappaleessa, joka nahasta tehty on, se on spitalin haava; sentähden pitää papin häntä katsoman.

13:50 Ja koska pappi senkaltaisen haavan näkee, niin hänen pitää sen sulkeman sisälle seitsemäksi päiväksi;

13:51 Ja jos hän seitsemäntenä päivänä näkee että haava on levinnyt vaatteessa, loimessa eli kuteessa, nahassa, eli jossakussa

tai kudotussa tai solmustetussa kankaassa tai nahassa tai missä nahasta tehdyssä esineessä tahansa, on tarttuma pahanlaatuista pitalia; ne ovat saastaiset.

13:52 Ja hän polttakoon vaatekappaleen tai kudotun tai solmustetun kankaan, olipa se villainen tai pellavainen, tai nahasta tehdyn esineen, olipa se mikä tahansa, jossa tarttuma on, sillä se on pahanlaatuista pitalia; kaikki sellainen poltettakoon tulessa.

13:53 Mutta jos pappi tarkastaessaan huomaa, ettei tarttuma ole levinnyt vaatekappaleessa tai kudotussa tai solmustetussa kankaassa tai nahasta tehdyssä esineessä, olipa se mikä tahansa,

13:54 käsketään pappi pestä esineen, jossa tarttuma on, ja sulkekoon sen sisälle vielä seitsemäksi päiväksi.

13:55 Ja jos pappi tarkastaessaan tartunnan saanutta esinettä, sen jälkeen kuin se on pesty, huomaa, ettei tarttuma ole muuttunut näöltään, on esine, vaikka tarttuma ei olekaan levinnyt, saastainen, ja se poltettakoon tulessa; se on pitalin syövä, olkoon sitten nurjalta tai oikealta puolelta.

13:56 Mutta jos pappi tarkastaessaan huomaa, että tartunnan paikka on pesemisen jälkeen vaalennut, reväisköön hän sen pois vaatekappaleesta tai nahasta tai kudotusta tai solmustetusta kankaasta.

13:57 Ja jos sitten vielä tarttumaa ilmestyy vaatekappaleeseen tai kudottuun tai solmustettuun kankaaseen tai mihin nahasta tehtyyn esineeseen tahansa, on se puhkeavaa pitalia; se esine, jossa tarttuma on, poltettakoon tulessa.

13:58 Mutta vaatekappale tai kudottu tai solmustettu kangas tai mikä nahasta tehty esine tahansa, josta tarttuma on pesemällä kadonnut, pestäköön vielä kerran, ja niin se on puhdas.

13:59 Tämä on laki pitalitarttumasta vaatekappaleessa, villaisessa tai pellavaisessa, tai kudotussa tai

kappaleessa joka nahasta tehty on, niin on se kuluttavainen spitali, ja se haava on saastainen.

13:52 Ja hänen pitää vaatteet polttaman, loimen ja kuteen, eli mikä se olis, liinainen eli lankainen, eli kaikkalainen joka nahasta tehty on, jossa senkaltainen haava on; sillä se on kuluttavainen spitali, ja pitää tulessa poltettaman.

13:53 Ja jos pappi näkee, ettei haava ole levinnyt vaatteessa, loimessa eli kuteessa, eli kaikkinaisessa kappaleessa joka nahasta on,

13:54 Niin pitää papin käskemän pestä sen, jossa haava on, ja pitää hänen sulkeman sisälle jällensä toiseksi seitsemäksi päiväksi.

13:55 Ja koska pappi näkee haavan, sittekuin se pesty on, ettei haava ole muuttunut hänen silmäinsä edessä, eikä myös ole levinnyt, niin se on saastainen, ja pitää tulessa poltettaman; sillä se on syvälle itsensä laskenut, ja on sen paljaaksi kuluttanut.

13:56 Jos pappi näkee, ette haava kadonnut on sittekuin se pestiin, niin hänen pitää sen repäisemän pois vaatteesta, nahasta, loimesta eli kuteesta.

13:57 Ja jos se vielä sitte näkyy vaatteessa, loimessa, kuteessa eli kaikkinaisessa nahkavaatteessa, niin se on pisama, ja se pitää poltettaman tulessa ynnä sen kanssa, jossa se haava on.

13:58 Mutta vaate, loimi, kude, eli kaikkalainen nahkakalu, kuin pesty on, joista haava kadonnut on; se pitää vastuudesta pestämän ja puhdas oleman.

13:59 Tämä on sääty spitalisesta ruvesta vaatteessa, liinaisessa, lankaisessa loimessa eli kuteessa, ja kaikkinaisessa

solmustetussa kankaassa tai missä nahasta tehdyssä esineessä tahansa, laki niiden puhtaiksi tai saastaisiksi julistamisesta.

14 LUKU

14:1 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

14:2 Tämä olkoon laki pitalitautisen puhdistamispäivästä. Hänet tuotakoon papin eteen,

14:3 ja pappi menkään leirin ulkopuolelle; ja jos pappi tarkastaessaan pitalista huomaa, että hän on parantunut pitalitaudista,

14:4 käsketään pappi puhdistettavaa varten ottaa kaksi elävää, puhdasta lintua, setripuuta, helakanpunaista lankaa ja isoppikorren.

14:5 Ja pappi käsketään teurastaa toisen linnun saviastian päällä, jossa on raikasta vettä.

14:6 Sitten hän ottakoon sen elävän linnun ynnä setripuun, helakanpunaisen langan ja isoppikorren ja kastakoon ne ynnä elävän linnun sen linnun vereen, joka teurastettiin raikkaan veden päällä,

14:7 ja pirskoittakoon sitä seitsemän kertaa siihen, joka on pitalista puhdistettava; ja puhdistettuaan hänet hän päästää sen elävän linnun lentämään kedolle.

14:8 Ja puhdistettava peskään vaatteensa, ajakoon kaikki hiuksensa ja peseytyköön vedessä, niin hän on puhdas. Sen jälkeen hän saa mennä leiriin; asukoon kuitenkin ulkona teltastansa seitsemän päivää.

14:9 Seitsemäntenä päivänä hän ajakoon kaikki hiukset päästensä, partansa ja kulmakarvansa: kaikki karvat hän ajakoon; peskään sitten vaatteensa ja peskään ruumiinsa vedessä, niin hän on puhdas.

14:10 Ja kahdeksantena päivänä hän ottakoon kaksi virheetöntä karitsaa ja virheettömän, vuoden vanhan uuhikaritsan sekä kolme kymmenenestä lestyjä jauhoja, joihin on sekoitettu öljyä, ruokauhriksi, ja yhden loog-mitan öljyä.

nahkavaatteessa: niitä puhtaaksi eli saastaiseksi sanoa.

14 LUKU

14:1 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

14:2 Ja tämä on spitalisen sääty: koska hän puhdistetaan, hän pitää tuotaman papin tykö.

14:3 Ja papin pitää käymän ulos leiristä, katselemaan häntä, jos spitalin haava on parantunut spitalisesta.

14:4 Ja pappi käsketään sen, joka puhdistetaan, ottaa kaksi elävää puhdasta lintua, ja sedripuuta, ja tulipunaiseksi painettua villaa, ja isoppia.

14:5 Ja pappi käsketään sen teurastaa yhden linnun saviastiassa, vuotavan veden tykönä.

14:6 Ja ottakaan elävän linnun sedripuun kanssa, tulipunalla painetun villan ja isopin, ja kastakaan tapetun linnun vereen, vuotavan veden tykönä.

14:7 Ja priiskottakaan spitalista puhdistettavan päälle seitsemän kertaa: ja niin puhdistakaan hänen, ja antakaan elävän linnun lentää kedolle.

14:8 Mutta puhdistettu peskään vaatteensa, ja ajelkaan kaikki hiuksensa, ja peskään itsensä vedessä ja niin on hän puhdas. Menkään sitte leiriin, kuitenkin asukaan ulkona majastansa seitsemän päivää.

14:9 Ja seitsemäntenä päivänä pitää hänen ajeleman kaikki hiukset päästensä, ja partansa ja karvat silmäkulmistansa, niin että kaikki karvat ovat ajellut, ja pitää pesemän vaatteensa, ja pesemän ihonsa vedellä, niin on hän puhdas.

14:10 Ja kahdeksantena päivänä pitää hänen ottaman kaksi virheetöntä karitsaa, ja virheettömän vuosikuntaisen lampaan, niin myös kolme kymmenestä sämpyläjauhoja ruokauhriksi, öljyllä sekoitettuja, ja yhden login öljyä.

14:11 Ja puhdistusta toimittava pappi asettakoon puhdistettavan henkilön ja nämä esineet Herran eteen ilmestysmajan ovelle.

14:12 Sitten pappi ottakoon toisen karitsan ja tuokoon sen vikauhriksi ynnä loog-mitan öljyä, ja toimittakoon niiden heilutuksen Herran edessä.

14:13 Ja niin hän teurastakoon karitsan siinä paikassa, jossa syntiuhri- ja polttouhriteuraat teurastetaan, pyhässä paikassa; sillä vikauhri on, niinkuin syntiuhrikin, papin oma, se on korkeasti-pyhä.

14:14 Ja pappi ottakoon vikauhrin verta ja sivelkään sitä puhdistettavan oikeaan korvanlehteen sekä oikean käden peukaloon ja oikean jalan isoonvarpaaseen.

14:15 Senjälkeen pappi ottakoon öljyä loog-mitasta ja kaatakoon sitä vasempaan käteensä,

14:16 ja pappi kastakoon oikean kätensä etusormen öljyyn, jota on hänen vasemmassa kädessään, ja pirskoittakoon öljyä sormellansa seitsemän kertaa Herran edessä.

14:17 Ja käteensä jäänyttä öljyä pappi sivelkään puhdistettavan oikeaan korvanlehteen sekä oikean käden peukaloon ja oikean jalan isoonvarpaaseen vikauhrin veren päälle.

14:18 Ja käteensä vielä jääneen öljyn pappi sivelkään puhdistettavan päähän; näin pappi toimittakoon hänelle sovituksen Herran edessä.

14:19 Sitten pappi uhratkoon syntiuhriin ja toimittakoon puhdistettavalle sovituksen hänen saastaisuudestaan, ja senjälkeen hän teurastakoon polttouhriteuraan.

14:20 Ja pappi uhratkoon polttouhrin ja ruokauhrin alttarilla, ja kun pappi näin on toimittanut hänelle sovituksen, on hän puhdas.

14:21 Mutta jos hän on köyhä eikä saa hankituksi niin paljoa, ottakoon vain yhden karitsan vikauhriksi, heilutettavaksi,

14:11 Niin pitää papin, joka puhdisti, asettaman puhdistetun ja tämän kalun, \Herran\ eteen seurakunnan majan oven edessä.

14:12 Ja papin pitää ottaman yhden karitsan, ja uhraaman vikauhriksi, öljylogin kanssa, ja pitää ne häälyttämäm häälytykseksi \Herran\ edessä.

14:13 Ja sitte teurastaman karitsan sillä paikalla, kussa rikosuhri ja polttouhri teurastetaan, pyhässä siassa; sillä niinkuin rikosuhri, niin myös vikauhrikin on papin oma; sillä se on kaikkein pyhin.

14:14 Ja papin pitää ottaman vikauhrin verta ja sivuman puhdistetun oikian korvan lehteen, niin myös oikian käden peukaloon, ja oikian jalan isoon varpaaseen.

14:15 Ja papin pitää ottaman öljylogista ja vuodattaman papin vasempaan käteen.

14:16 Ja papin pitää kastaman oikian kätensä sormen öljyyn, joka hänen vasemmassa kädessään on, ja priiskottaman öljyä sormellansa seitsemän kertaa \Herran\ edessä.

14:17 Vaan käteensä jääneestä öljystä pitää papin paneman puhdistetun oikian korvan lehteen, ja oikiaan peukaloon, ja oikian jalan isoon varpaaseen, vikauhrin veren päälle.

14:18 Käteensä jääneen öljyn, pitää papin paneman puhdistetun pään päälle, ja papin pitää sovittaman häntä \Herran\ edessä.

14:19 Ja papin pitää tekemän rikosuhriin, ja sovittaman puhdistetun hänen saastaisuudestaan, ja sen jälkeen teurastaman polttouhrin.

14:20 Ja papin pitää uhraaman polttouhrin ja ruokauhrin alttarilla, ja papin pitää sovittaman häntä, niin hän on puhdas.

14:21 Jos hän on köyhä eikä ole hänellä varaa, niin ottakaan karitsan vikauhrinsa edestä häälytykseksi, sovittaakseen häntä, ja

toimittaakseen itsellensä sovituksen, sekä vain yhden kymmenenneksen lestyjä jauhoja, joihin on sekoitettu öljyä, ruokauhriksi, ja loog-mitan öljyä,

14:22 sekä kaksi metsäkyyhkystä tai kaksi kyyhkysenpoikaa, mikäli hän on saanut ne hankituksi; toinen olkoon syntiuhriksi ja toinen polttouhriksi.

14:23 Ja hän viekään ne papille puhdistustaan varten kahdeksantena päivänä, ilmestysmajan ovelle Herran eteen.

14:24 Ja pappi ottakoon vikauhrikaritsan ja loog-mitan öljyä, ja pappi toimittakoon niiden heilutuksen Herran edessä,

14:25 ja vikauhrikaritsa teurastettakoon, ja pappi ottakoon vikauhrin verta ja sivelkään sitä puhdistettavan oikeaan korvanlehteen sekä oikean käden peukaloon ja oikean jalan isoonvarpaaseen.

14:26 Sitten pappi kaatakoon öljyä vasempaan käteensä,

14:27 ja pappi pirskoittakoon oikealla etusormellaan öljyä, jota on hänen vasemmassa kädessään, seitsemän kertaa Herran edessä.

14:28 Ja käteensä jäänyttä öljyä pappi sivelkään puhdistettavan oikeaan korvanlehteen sekä oikean käden peukaloon ja oikean jalan isoonvarpaaseen, siihen paikkaan, missä on vikauhrin verta.

14:29 Ja käteensä vielä jääneen öljyn pappi sivelkään puhdistettavan päähän toimittaakseen hänelle sovituksen Herran edessä.

14:30 Ja hän uhratkoon toisen niistä metsäkyyhkysistä tai kyyhkysenpojista, jotka hän on hankkinut,

14:31 mikäli on saanut ne hankituiksi, toisen syntiuhriksi ja toisen polttouhriksi ruokauhrin ohella. Näin pappi toimittakoon puhdistettavalle sovituksen Herran edessä.

14:32 Tämä on laki pitalitautia sairastavasta, joka ei saa hankituksi puhdistukseensa sitä, mikä on säädetty.

yhden kymmeneksen sämpyläjauhoja, sekoitetun öljyllä, ruokauhriksi, ja login öljyä,

14:22 Ja kaksi mettistä eli kaksi kyyhkyläisen poikaa, jotka hän voi saada: toinen olkoon rikosuhriksi, ja toinen polttouhriksi.

14:23 Ja kantakaan sen papille kahdeksantena päivänä puhdistukseensa, seurakunnan majan oven eteen, \Herran\ edessä.

14:24 Niin pitää papin ottaman vikauhrin karitsan, ja login öljyä, ja papin pitää ne häälyttämän häälytykseksi \Herran\ edessä,

14:25 Ja teurastaman vikauhrin karitsan, ja papin pitää ottaman vikauhrin verta, ja sivuman puhdistetun oikian korvan lehteen, niin myös oikian käden peukaloon, ja oikian jalan isoon varpaaseen.

14:26 Ja papin pitää vuodattaman öljyä papin vasempaan käteen.

14:27 Ja papin pitää priiskottaman oikian käden sormella öljyä, joka on hänen vasemmassa kädessään, seitsemän kertaa \Herran\ edessä.

14:28 Käteensä jääneestä öljystä pitää papin panenman puhdistetun oikian korvan lehteen, ja oikian käden peukaloon, ja oikian jalan isoon varpaaseen, vikauhrin veren päälle.

14:29 Ja käteensä jääneen öljyn pankaan papin puhdistetun pään päälle, ja sovittakoon häntä \Herran\ edessä.

14:30 Ja valmistakaan mettisiä, taikka kyyhkyläisen poikia, jotka hän on voinut saada,

14:31 Nimittäin niitä, joita hän on voinut saada: yhden rikosuhriksi ja toisen polttouhriksi, ynnä ruokauhrin kanssa; ja niin pitää papin sovittaman puhdistetun \Herran\ edessä,

14:32 Tämä on sääty spitalisesta, joka ei voi saada sitä, mikä hänen puhdistukseensa tarvitaan.

14:33 Ja Herra puhui Moosekselle ja Aaronille sanoen:

14:34 Kun te tulette Kanaanin maahan, jonka minä annan teille perintömaaksi, ja minä sallin pitalin tarttua johonkin taloon siinä maassa, jonka te saatte perintömaaksenne,

14:35 niin talon omistaja menköön ja ilmoittakoon sen papille sanoen: Minun talooni näyttää ilmestyneen jotakin pitalitarttuman tapaista.

14:36 Ja pappi käsketään tyhjentää talon, ennenkuin menee tarkastamaan tarttumaa, ettei kaikki, mitä talossa on, tulisi saastaiseksi; sitten pappi menköön tarkastamaan taloa.

14:37 Ja jos hän tarkastaessaan tarttumaa näkee tartunnan paikassa talon seinissä vihertäviä tai punertavia syvennyksiä, jotka näyttävät muuta seinää matalammilta,

14:38 menköön pappi talosta ulos talon ovelle ja sulkekoon talon seitsemäksi päiväksi.

14:39 Ja jos pappi palattuaan seitsemäntenä päivänä tarkastaessaan huomaa tarttuman levinneen talon seinissä,

14:40 käsketään hän murtaa pois ne kivet, joissa tarttuma on, ja heittää ne ulos kaupungista saastaiseen paikkaan.

14:41 Ja talo kaavittakoon sisältä ympärinsä puhtaaksi, ja kaavittu savi heitettäkään ulos kaupungista saastaiseen paikkaan.

14:42 Ja otettakoon toisia kiviä ja pantakoon entisten kivien sijaan, ja otettakoon toista savea ja savettakoon talo sillä.

14:43 Jos tarttuma taas ilmestyy taloon, sen jälkeen kuin kivet ovat murretut pois ja talo on puhtaaksi kaavittu ja uudestaan savettu,

14:44 menköön pappi sisälle, ja jos hän tarkastaessaan huomaa tarttuman levinneen talossa, niin on talossa pahanlaatuinen pitali; se on saastainen.

14:33 Ja \Herra\ puhui Mosekselle ja Aaronille, sanoen:

14:34 Koska te tulette Kanaanin maalle, jonka minä annan teille omaisuudeksi, ja minä sen maan huoneesen spitalin haavan annan,

14:35 Niin pitää sen tuleman, jonka huone on, ja ilmoittaman papille, sanoen: minun huoneessani näkyy niinkuin (spitalin) haava;

14:36 Niin pitää papin käskemän heidän lakaista huoneen, ennenkuin pappi siihen menee katsomaan haavaa, ettei kaikki, jotka huoneessa ovat, saastutettaisi: sitte pitää papin menemän katselemaan huonetta.

14:37 Koska hän näkee haavan, ja löytää, että huoneen seinissä viheriäiset ja punahtavat onnet ovat, ja ovat nähä matalammat muuta seinää;

14:38 Niin lähtekään pappi huoneen ovesta, ja sulkekaan huoneen kiinni seitsemäksi päiväksi.

14:39 Ja koska pappi seitsemäntenä päivänä palajaa ja näkee haavan itsensä levittäneeksi huoneen seiniin;

14:40 Niin pitää papin käskemän heidän kangottaa ulos kiviä, joissa haava on, ja heittää niitä kaupungista ulos, saastaiseen paikkaan.

14:41 Ja huone pitää sisältä kaikki ympärinsä puhtaaksi kaavittaman, ja kaavittu savi heitettämän kaupungista ulos, saastaiseen paikkaan.

14:42 Ja heidän pitää ottaman toiset kivet, ja paneman niiden kivein siaan, ja ottaman toisen saven, ja sivuman huoneen.

14:43 Jos siis haava jälleensä tulee, ja pakahtuu ulos huoneessa sittekuin kivet ovat kangotetut ulos, ja huone vastuudesta sivuttu;

14:44 Niin pitää papin menemän sen sisälle, ja koska hän näkee haavan laskeneeksi itsensä leviämmälle huoneessa, niin on tosin kuluttuvainen spitali siinä huoneessa, ja se on

14:45 Sentähden se talo revittäköön, sekä sen kivet että puuaineet ja kaikki sen savi, ja vietäköön ne ulos kaupungista saastaiseen paikkaan.

14:46 Ja se, joka on käynyt talossa sinä aikana, jona sen oli oltava suljettuna, olkoon saastainen iltaan asti.

14:47 Ja se, joka siinä talossa on maannut, peskään vaatteensa, ja se, joka siinä talossa on syönyt, peskään vaatteensa.

14:48 Mutta jos pappi menee sisälle ja tarkastaessaan huomaa, ettei tarttuma ole levinnyt talossa, sen jälkeen kuin talo on savettu, niin julistakoon pappi talon puhtaaksi, sillä tarttuma on hävinnyt.

14:49 Ja hän ottakoon talon puhdistamiseksi kaksi lintua, setripuuta, helakanpunaista lankaa ja isoppikorren.

14:50 Ja teurastakoon toisen linnun saviastian päällä, jossa on raikasta vettä.

14:51 Ja ottakoon setripuun, isoppikorren ja helakanpunaisen langan ja elävän linnun, kastakoon ne teurastetun linnun vereen ja raikkaaseen veteen ja pirskoittakoon sitä taloon seitsemän kertaa.

14:52 Näin hän puhdistakoon talon linnun verellä ja raikkaalla vedellä, elävällä linnulla, setripuulla, isoppikorrella ja helakanpunaisella langalla.

14:53 Ja sitten hän päästäköön elävän linnun lentämään ulkopuolelle kaupunkia kedolle. Kun hän näin on toimittanut talolle sovituksen, on se puhdas.

14:54 Tämä on laki kaikkinaisesta pitalitaudista ja syyhelmästä,

14:55 pitalista vaatteissa ja taloissa,

14:56 nystyröistä, ihottumista ja vaaleista pilkuista,

14:57 neuvoksi siitä, milloin mikin on saastainen, milloin puhdas. Tämä on laki pitalista.

saastainen.

14:45 Sentähden pitää se huone särjettämän, sekä kivet että puut, ja kaikki savi huoneesta, ja vietävä kaupungista ulos, saastaiseen paikkaan.

14:46 Ja se joka käy huoneessa niinkauvan kuin se teljetty on, hänen pitää oleman saastainen ehtoosen asti.

14:47 Ja sen joka siinä huoneessa makaa, pitää vaatteensa pesemän, ja se joka syö siinä huoneessa, pitää vaatteensa pesemän.

14:48 Jos myös pappi menee ja näkee, ettei haava ole laskenut itseänsä leviämmelle huoneessa, sittekuin se sivuttu on, niin sanokaan sen puhtaaksi; sillä haava on parannut.

14:49 Ja pitää ottaman huoneen puhdistamiseksi kaksi lintua, niin myös sedripuuta, ja tulipunalla painetuita villoja, ja isoppia,

14:50 Ja teurastaman toisen linnun savisessa astiassa, vuotavan veden tykönä.

14:51 Ja pitää ottaman sedripuun, ja isopin, ja tulipunalla painetuita villoja, ja elävän linnun, ja kastaman ne sen vereen, ja vuotavaan veteen, ja priiskottaman huoneen seitsemän kertaa,

14:52 Ja puhdistaman huoneen linnun verellä, ja vuotavalla vedellä, niin myös elävällä linnulla, sedripuulla, isopilla ja tulipunalla painetulla villalla.

14:53 Ja sitte päästäköön elävän linnun lentämään kaupungista kedolle, ja sovittakaan huoneen, niin se on puhdas.

14:54 Tämä on kaikkinaisen spitalin ja syhelmän haavain sääty:

14:55 Vaatteen ja huoneen spitalin,

14:56 Paisumain, pisamain ja putkenpolttamien,

14:57 Että pitää tiedettämän, mikä puhdas eli saastainen kunakin päivänä oleman pitää. Tämä on sääty spitalista.

15 LUKU

15:1 Ja Herra puhui Moosekselle ja Aaronille sanoen:

15:2 Puhukaa israelilaisille ja sanokaa heille: Jos jollakin, kenellä tahansa, on elimestään liman vuoto, on hänen vuotonsa saastainen.

15:3 Hänen vuotonsa saastaisuus on sellainen, että hän, niin hyvin silloin, kun hänen elimestään vuotaa, kuin silloin, kun hänen elimensä pidättää vuodon, on saastainen.

15:4 Jokainen vuode, jossa vuotoa sairastava lepää, tulee saastaiseksi, ja jokainen istuin, jolla hän istuu, tulee saastaiseksi.

15:5 Ja se, joka koskee hänen vuoteeseensa, peskään vaatteensa ja peseytykseen vedessä ja olkoon saastainen iltaan asti.

15:6 Ja se, joka istuu istuimelle, jolla vuotoa sairastava on istunut, peskään vaatteensa ja peseytykseen vedessä ja olkoon saastainen iltaan asti.

15:7 Ja se, joka koskee vuotoa sairastavan ruumiiseen, peskään vaatteensa ja peseytykseen vedessä ja olkoon saastainen iltaan asti.

15:8 Ja jos vuotoa sairastava sylkee puhtaan ihmisen päälle, niin tämä peskään vaatteensa ja peseytykseen vedessä ja olkoon saastainen iltaan asti.

15:9 Ja jokainen satula, jossa vuotoa sairastava ratsastaa, tulee saastaiseksi.

15:10 Ja jokainen, joka koskee mihin hyvänsä, mikä on ollut hänen allaan, olkoon saastainen iltaan asti; ja joka sellaista kantaa, peskään vaatteensa ja peseytykseen vedessä ja olkoon saastainen iltaan asti.

15:11 Ja jokainen, johon vuotoa sairastava koskee, ennenkuin on huuhtonut kätensä vedessä, peskään vaatteensa ja peseytykseen vedessä ja olkoon saastainen iltaan asti.

15:12 Ja saviastia, johon vuotoa sairastava

15 LUKU

15:1 Ja \Herra\ puhui Mosekselle ja Aaronille, sanoen:

15:2 Puhukaat Israelin lapsille, ja sanokaat heille: koska miehellä on lihansa juoksu, on hän saastainen.

15:3 Ja silloin on hän saastainen siitä juoksusta, koska hänen lihansa juoksee taikka tulee tukituksi siitä vuotamisesta; niin se on saastaisuus.

15:4 Jokainen vuode, jossa hän lepää, jolla on juoksu, on saastainen, ja kaikki se, jonka päällä hän istuu, saastutetaan.

15:5 Ja se, joka sattuu hänen vuoteeseensa, pitää pesemän vaatteensa, ja viruttaman hänensä vedellä, ja pitää oleman saastaisen ehtoosen asti.

15:6 Se joka istuu sillä istuimella millä hän on istunut, jolla juoksu on, hänen pitää pesemän vaatteensa, ja viruttaman itsensä vedellä, ja oleman saastaisen ehtoosen asti.

15:7 Se joka sattuu hänen lihaansa, hän peskään vaatteensa, ja viruttakaan hänensä vedellä, ja olkaan saastainen ehtoosen asti.

15:8 Jos hän sylkee puhtaan päälle, niin se pitää pesemän vaatteensa, ja viruttaman hänensä vedellä, ja oleman saastainen ehtoosen asti.

15:9 Ja koko se satula, jolla hän ajaa, pitää oleman saastainen.

15:10 Ja se joka sattuu johonkuhun siihen, joka hänen allansa on ollut, pitää saastaisen oleman ehtoosen asti, ja joka niitä kantaa, pitää pesemän vaatteensa, ja viruttaman itsensä vedellä, ja oleman saastaisen ehtoosen asti.

15:11 Ja johonka hän, jolla juoksu on, tarttuu, ennen kuin hän kätensä pesee vedellä, sen pitää vaatteensa pesemän ja viruttaman itsensä vedellä, ja oleman saastaisen ehtoosen asti.

15:12 Jos hän tarttuu saviseen astiaan, se

koskee, rikottakoon; mutta jokainen puuastia huuhdottakoon vedessä.

15:13 Ja kun vuotoa sairastava tulee puhtaaksi vuodostansa, niin hän laskekoon puhtaaksi-tulemisestaan seitsemän päivää ja sitten peskään vaatteensa ja peskään ruumiinsa raikkaassa vedessä, niin hän on puhdas.

15:14 Ja kahdeksantena päivänä hän ottakoon kaksi metsäkyyhkystä tai kaksi kyyhkysenpoikaa ja tulkoon Herran eteen ilmestysmajan ovelle ja antakoon ne papille.

15:15 Ja pappi uhratkoon ne, toisen syntiuhriksi ja toisen polttouhriksi. Näin pappi toimittakoon Herran edessä hänelle sovituksen hänen vuodostansa.

15:16 Kun miehellä on ollut siemenvuoto, peskään hän koko ruumiinsa vedessä ja olkoon saastainen iltaan asti.

15:17 Ja jokainen vaatekappale ja jokainen nahka, johon siemenvuotoa on tullut, pestäkään vedessä ja olkoon saastainen iltaan asti.

15:18 Ja kun mies on maannut naisen kanssa ja vuodattanut siemenensä, peseytyköt he vedessä ja olkoot saastaiset iltaan asti.

15:19 Ja kun naisella on vuoto, niin että verta vuotaa hänen ruumiistansa, olkoon hän kuukautistilassaan seitsemän päivää, ja jokainen, joka häneen koskee, olkoon saastainen iltaan asti.

15:20 Ja kaikki, minkä päällä hän lepää kuukautistilansa aikana, tulee saastaiseksi, ja kaikki, minkä päällä hän istuu, tulee saastaiseksi.

15:21 Ja jokainen, joka hänen vuoteeseensa koskee, peskään vaatteensa ja peseytykään vedessä ja olkoon saastainen iltaan asti.

15:22 Ja jokainen, joka koskee istuimeen, mihin hyvänsä, jolla hän on istunut, peskään vaatteensa ja peseytykään vedessä ja olkoon saastainen iltaan asti.

15:23 Ja jos joku koskee esineeseen, joka

pitää rikottaman; mutta puu-astia pitää vedellä virutettaman.

15:13 Ja tultuansa puhtaaksi lihansa juoksusta, pitää hänen lukeman seitsemän päivää puhdistuksestansa, ja pitää pesemän vaatteensa, niin myös viruttaman itsensä juoksevalla vedellä, niin hän on puhdas.

15:14 Ja kahdeksantena päivänä pitää hänen ottaman parin mettisiä, eli kaksi kyhkyläisen poikaa, ja pitää tuoman \Herran\ eteen seurakunnan majan ovelle, ja antaman ne papille.

15:15 Ja papin pitää ne uhraaman, yhden rikosuhriksi, ja toisen polttouhriksi, ja sovittaman hänen \Herran\ edessä hänen juoksustansa.

15:16 Koska miehestä siemen vuotaa unessa, hänen pitää pesemän koko ruumiinsa vedellä, ja oleman saastaisen ehtoosen asti.

15:17 Ja kaikki vaate, ja kaikki nahka, joka senkaltaisella siemenellä tahrattu on, pitää pestämän vedellä, ja oleman saastainen ehtoosen asti.

15:18 Ja vaimo, jonka tykönä senkaltainen mies makaa, jolla on siemenen juoksu, heidän pitää pesemän itsensä vedellä, ja oleman saastaiset ehtoosen asti.

15:19 Koska vaimolla on lihansa veren juoksu, pitää hänen erinänsä oleman seitsemän päivää, ja joka häneen sattuu, sen pitää saastaisen oleman ehtoosen asti.

15:20 Ja kaikki jonka päällä hän lepää, niinkauvan kuin hän erinänsä on, pitää oleman saastainen, ja kaikki, jonka päällä hän istuu, pitää oleman saastainen.

15:21 Ja se, joka hänen vuoteesensa sattuu, pitää pesemän vaatteensa, ja viruttaman itsensä vedellä, ja oleman saastaisen ehtoosen asti.

15:22 Ja joka tarttuu johonkuhun, jonka päällä hän on istunut, hänen pitää pesemän vaatteensa, ja viruttaman itsensä vedellä, ja oleman saastaisen ehtoosen asti.

15:23 Jos jotakin osaa olla sen vuoteessa, eli

on hänen vuoteellaan tai istuimella, jolla hän on istunut, olkoon saastainen iltaan asti.

15:24 Ja jos mies makaa hänen kanssaan ja hänen kuukautistansa tulee hänen päällensä, olkoon hän saastainen seitsemän päivää, ja jokainen vuode, jossa hän lepää, tulee saastaiseksi.

15:25 Jos naisen verenvuoto kestää kauan aikaa, vaikka ei ole hänen kuukautisaikansa, tahi jos se jatkuu hänen kuukautisaikansa ohitse, pidettäköön hänet koko vuotonsa ajan saastaisena, niinkuin hänen kuukautisaikanaankin; hän on saastainen.

15:26 Jokaisesta vuoteesta, jossa hän lepää vuotonsa aikana, olkoon voimassa, mitä on säädetty hänen kuukautisaikana käyttämästään vuoteesta; ja jokainen istuin, jolla hän istuu, tulee saastaiseksi niinkuin hänen kuukautisaikanaankin.

15:27 Ja jokainen, joka niihin koskee, tulee saastaiseksi; hän pesköön vaatteensa ja peseytyköön vedessä ja olkoon saastainen iltaan asti.

15:28 Mutta kun hän tulee puhtaaksi vuodostansa, laskekoon seitsemän päivää, ja sitten hän on puhdas.

15:29 Ja kahdeksantena päivänä hän ottakoon kaksi metsäkyyhkystä tai kaksi kyyhkysenpoikaa ja tuokoon ne papille, ilmestysmajan ovelle.

15:30 Ja pappi uhratkoon toisen syntiuhriksi ja toisen polttouhriksi. Näin pappi toimittakoon Herran edessä hänelle sovituksen hänen saastaisesta vuodostaan.

15:31 Näin teidän on varoitettava israelilaisia saastaisuudesta, etteivät he saastaisuudessa kuolisi, jos saastuttavat minun asumukseni, joka on heidän keskellensä.

15:32 Tämä on laki miehestä, joka sairastaa vuotoa, ja miehestä, jolla on siemenvuoto ja joka tulee siitä saastaiseksi,

15:33 ja naisesta, jolla on kuukautisensa, ja

istuimella, kussa hän istuu, ja joku siihen tarttuu, hänen pitää oleman saastaisen ehtoosen asti.

15:24 Ja jos joku mies leväten lepää hänen tykönänsä, siihen aikaa kuin hänen aikansa tulee, hänen pitää oleman saastaisen seitsemän päivää, ja koko hänen vuoteensa, jossa hän levännyt on, pitää oleman saastaisen.

15:25 Jos jonkun vaimon veren juoksu vuotaa kauan aikaa, ei vaivoin niinkauvan kuin aika on, mutta myös ylitse sen ajan, hänen pitää oleman saastaisen niinkauvan kuin se vuotaa, niinkuin hänen oikiällä vuotonsa ajalla.

15:26 Kaikki vuode, kussa hän lepää, niinkauvan kuin hän vuotaa, pitää oleman niinkuin oikian vuotonsa ajan vuode. Ja kaikki istuin, jonka päällä hän istuu, pitää oleman saastainen, niinkuin se hänen oikiana vuotamisensa aikana on saastainen.

15:27 Se joka rupee johonkuhun niihin, hänen pitää oleman saastaisen, ja pitää pesemän vaatteensa, ja viruttaman itsensä vedellä, ja oleman saastaisen ehtoosen asti.

15:28 Koska hän on puhdas vuotamisesta, niin hänen pitää lukeman seitsemän päivää, ja sitte hänen pitää oleman puhtaan.

15:29 Mutta kahdeksantena päivänä pitää hänen ottaman parin mettisiä eli kaksi kyyhkyläisen poikaa, ja viemän papille, seurakunnan majan oven edessä.

15:30 Ja papin pitää uhraaman yhden rikosuhriksi, ja toisen polttouhriksi, ja sovittaman hänen \Herran\ edessä saastaisuutensa juoksusta.

15:31 Niin teidän pitää eroittaman Israelin lapsia heidän saastaisuudestansa, ettei he kuolisi saastaisuudessa, koska he minun majani saastuttavat, joka heidän seassansa on.

15:32 Tämä on sääty vuotamisesta, ja siitä, jolta (unessa) siemen vuotaa, niin että hän siitä tulee saastaiseksi,

15:33 Ja siitä, jolla on veren juoksu, ja siitä,

miehestä ja naisesta, jotka sairastavat jotakin vuotoa, sekä miehestä, joka makaa saastaisen naisen kanssa.

16 LUKU

16:1 Ja Herra puhui Moosekselle, sen jälkeen kuin kaksi Aaronin poikaa oli kuollut, joita kuolema kohtasi, kun he astuivat Herran eteen.

16:2 Ja Herra sanoi Moosekselle: Sano veljellesi Aaronille: älköön hän joka aika menkö pyhimpään, esiripun sisäpuolelle, armoistuimen eteen, joka on arkin päällä, ettei hän kuolisi; sillä minä ilmestyn pilvessä armoistuimen kohdalla.

16:3 Mutta näin Aaron menköön pyhimpään: hänellä olkoon mukanaan mullikka syntiuhriksi ja oinas polttouhriksi;

16:4 ja hän pukekoon pyhän pellavaihokkaan yllensä, peittäköön häpynsä pellavakaatioilla, vyöttäköön itsensä pellavavyöllä ja pankoon pellavaisen käärelakin päähänsä. Nämä ovat pyhät vaatteet; ja hän pesköön ruumiinsa vedessä ja pukekoon ne yllensä.

16:5 Ja hän ottakoon israelilaisten seurakunnalta kaksi kaurista syntiuhriksi ja yhden oinaan polttouhriksi.

16:6 Ja Aaron tuokoon oman syntiuhrimullikkansa ja toimittakoon sovituksen itsellensä ja perheellensä.

16:7 Sitten hän ottakoon ne kaksi kaurista ja asettakoon ne Herran eteen ilmestysmajan ovelle.

16:8 Ja Aaron heittäköön arpa niistä kahdesta kauriista: toisen arvan Herralle ja toisen Asaselille.

16:9 Ja Aaron tuokoon sen kauriin, jonka arpa määräsi Herralle, ja uhratkoon sen syntiuhriksi.

16:10 Mutta se kauris, jonka arpa määräsi Asaselille, asetettakoon elävänä Herran eteen, että sille toimitettaisiin sovitus ja se sitten päästettäisiin erämaahan Asaselille.

jolla joku vuotaminen on, miehestä eli vaimosta: ja koska mies lepää saastaisen tykönä.

16 LUKU

16:1 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sittekuin ne kaksi Aaronin poikaa kuolleet olivat; sillä uhratessansa \Herran\ edessä kuolivat he.

16:2 Ja \Herra\ sanoi Mosekselle: sano veljelles Aaronille, ettei hän joka aika mene sisimäiseen pyhään, sisälliselle puolelle esirippua armo-istuimen eteen, joka arkin päällä on, ettei hän kuolisi; sillä minä näytän minun pilvessä armo-istuimen päällä.

16:3 Mutta näiden kanssa pitää Aaronin käymän pyhään sisälle: hänen pitää ottaman nuoren mullin rikosuhriksi, ja oinaan polttouhriksi,

16:4 Ja pitää pukeman pyhän liinahameen yllensä ja liinaisen alusvaatteen ihonsa päälle, ja vyöttämään itsensä liinaisella vyöllä, ja paneman liinahiipan päähänsä; sillä ne ovat pyhät vaatteet, ja pitää viruttaman ihonsa vedellä, ja ne pukeman päällensä.

16:5 Ja pitää ottaman Israelin lasten joukolta kaksi kaurista rikosuhriksi ja yhden oinaan polttouhriksi.

16:6 Ja Aaronin pitää tuoman mullin rikosuhriksensa ja sovittaman itsensä huoneinensa,

16:7 Ja sitte ottaman ne kaksi kaurista asettaaksensa \Herran\ eteen, seurakunnan majan ovella.

16:8 Ja Aaronin pitää heittämän arvan kahdesta kauriista: toisen arvan \Herralle\, ja toisen vapaalle kauriille.

16:9 Ja Aaronin pitää uhraaman sen kauriin, jonka päälle \Herran\ arpa lankesi, ja valmistaman sen rikosuhriksi.

16:10 Mutta sen kauriin, jonka päälle vapauden arpa lankesi, pitää hänen asettaman elävänä \Herran\ eteen, että hänen pitää sovittaman sen ja päästämän sen vapaan kauriin korpeen.

16:11 Senjälkeen Aaron tuokoon oman syntiuhrimullikkansa ja toimittakoon sovituksen itsellensä ja perheellensä ja teurastakoon oman syntiuhrimullikkansa.

16:12 Ja hän ottakoon hiilipannun täyteen tulisia hiiliä alttarilta, joka on Herran edessä, ja kahmalonsa täyteen survottua hyvänhajuista suitsuketta ja viekään ne esiripun sisäpuolelle.

16:13 Ja hän pankoon suitsukkeen tulen päälle Herran eteen, niin että suitsutus pilvenä peittää lain arkin päällä olevan armoistuimen, ettei hän kuolisi.

16:14 Ja hän ottakoon mullikan verta ja pirskoittakoon sitä sormellansa armoistuimen etupuolelle; ja armoistuimen eteen hän pirskoittakoon sormellansa verta seitsemän kertaa.

16:15 Sitten hän teurastakoon kansan syntiuhrikauriin ja viekään sen verta esiripun sisäpuolelle ja tehkään sen verellä, niinkuin hän teki mullikan verellä: pirskoittakoon sitä armoistuimelle ja armoistuimen eteen.

16:16 Ja näin hän toimittakoon pyhäkölle sovituksen israelilaisten saastaisuudesta ja heidän rikoksistaan, olivatpa heidän syntinsä minkälaiset tahansa; näin hän tehkään myös ilmestysmajalle, joka on heidän tykönänsä, keskellä heidän saastaisuuttansa.

16:17 Älköön yhtään ihmistä olko ilmestysmajassa, kun hän tulee toimittamaan sovitusta pyhimässä, siihen saakka kunnes hän sieltä lähtee ja on toimittanut itsellensä ja perheellensä ja koko Israelin seurakunnalle sovituksen.

16:18 Sitten hän lähtekään sieltä alttarin ääreen, joka on Herran edessä, ja toimittakoon sille sovituksen; ja hän ottakoon mullikan verta ja kauriin verta ja sivelkään sitä alttarin sarviin yltympäri.

16:19 Ja hän pirskoittakoon sormellansa sen päälle verta seitsemän kertaa ja

16:11 Ja niin pitää Aaronin tuoman rikosuhriensa mullin, ja sovittaman itsensä ja huoneensa, ja teurastaman sen rikosuhriin mullin edestänsä,

16:12 Ja ottaman astian täynnänsä tulisia hiiliä alttarilta, joka on \Herran\ edessä, ja pivonsa täyden survottua Pyhää savua ja kantaman sisälliselle puolen esirippua,

16:13 Ja paneman sitä tulen päälle \Herran\ eteen, niin että pyhän savun suitsu armoistuimen peittäis, joka on todistuksen päällä, ettei hän kuolisi,

16:14 Ja ottaman mullin verta, priiskottaaksensa sormellansa armoistuimen puoleen, etiselle puolelle itään päin: seitsemän kertaa pitää hänen näin sormellansa armoistuimen edessä verta priiskottaman.

16:15 Sitte pitää hänen teurastaman kansan rikosuhriin kauriin ja kantaman hänen verestänsä esiripun sisälliselle puolelle, ja pitää tekemän sen veren kanssa, niinkuin hän teki mullin veren kanssa, ja priiskottaman sitä armoistuimen päälle, ja armoistuimen edessä,

16:16 Ja niin sovittaman pyhän, Israelin lasten riettaudesta ja heidän väärydestänsä, kaikissa heidän synneissänsä: niin pitää myös hänen tekemän seurakunnan majalle, joka on heidän tykönänsä, keskellä heidän saastaisuuttansa.

16:17 Ei pidä yhdenkään ihmisen oleman seurakunnan majassa, koska hän käy sovittamaan pyhässä, siihenasti että hän sieltä käy ulos: ja pitää niin sovittaman itsensä, ja huoneensa, ja koko Israelin kansan.

16:18 Ja koska hän menee ulos alttarin tykö, joka on \Herran\ edessä, pitää hänen sovittaman sen ja ottaman mullin verta, ja kauriin verta, ja sivuman alttarin sarvein päälle ympärinsä.

16:19 Ja priiskottaman sormellansa verta seitsemän kertaa sen päälle ja puhdistaman

puhdistakoon ja pyhittäköön sen israelilaisten saastaisuudesta.

16:20 Ja kun hän on loppuun toimittanut pyhäkön ja ilmestysmajan ja alttarin sovittamisen, tuokoon hän sen elävän kauriin.

16:21 Ja Aaron laskekoon molemmat kätensä elävän kauriin pään päälle ja tunnustakoon siinä kaikki israelilaisten pahat teot ja kaikki heidän rikkomuksensa, olipa heillä mitä syntejä tahansa, ja pankoon ne kauriin pään päälle ja lähettäköön sen, sitä varten varatun miehen viemänä, erämaahan.

16:22 Näin kauris kantakoon kaikki heidän pahat tekonsa autioon seutuun; ja kauris päästettäköön erämaahan.

16:23 Ja Aaron menköön ilmestysmajaan ja riisukoon yltänsä pellavavaatteet, jotka hän oli pukenut päälleen mennessänsä pyhäkköön, ja jättäköön ne sinne.

16:24 Ja hän pesköön pyhässä paikassa ruumiinsa vedessä ja pukekoon ylleen omat vaatteensa; sitten hän lähteköön sieltä ja uhratkoon sekä oman polttouhrinsa että kansan polttouhrin ja toimittakoon niin sekä itsellensä että kansalle sovituksen.

16:25 Ja syntiuhrin rasvan hän polttakoon alttarilla.

16:26 Ja se, joka päästi kauriin Asaselille, pesköön vaatteensa ja pesköön ruumiinsa vedessä, ja sitten hän tulkoon leiriin.

16:27 Ja syntiuhrimullikka ja syntiuhrikauris, joiden veri tuotiin sovituksesi pyhäkköön, vietäköön leirin ulkopuolelle, ja niiden nahka, liha ja rapa poltettakoon tulesa.

16:28 Ja se, joka ne polttaa, pesköön vaatteensa ja pesköön ruumiinsa vedessä, ja sitten hän tulkoon leiriin.

16:29 Tämä olkoon teille ikuinen säädös: seitsemännessä kuussa, kuukauden kymmenentenä päivänä, kurittakaa itseänne paastolla älkääkä yhtäkään askareta toimittako, älköön maassa syntynyt älköönkä muukalainen, joka asuu teidän

ja pyhittämän sen Israelin lasten saastaisuudesta.

16:20 Ja koska hän on täyttänyt pyhän ja seurakunnan majan ja alttarin sovinnon, niin pitää hänen tuoman elävän kauriin.

16:21 Ja Aaronin pitää paneman molemmat kätensä elävän kauriin pään päälle, ja tunnustaman sen päällä kaikki Israelin rikokset ja heidän pahat tekonsa kaikissa heidän synneissänsä, ja ne paneman kauriin pään päälle, ja lähettämän sen jonkun soveliaan miehen kanssa korpeen:

16:22 Että kauriin pitää kantaman kaikki heidän pahat tekonsa erämaahan, ja hänen pitää jättämän kauriin korpeen.

16:23 Ja Aaronin pitää käymän seurakunnan majaan, ja riisuman liinavaatteet yltänsä, jotka hän ennen pukenut oli käydessänsä pyhään, ja jättämän ne sinne.

16:24 Ja pitää pesemän ihonsa vedellä pyhässä siassa, ja pukeman ylensä omat vaatteensa, ja menemän ulos, ja tekemän sekä oman että kansan polttouhrin, ja niin sovittaman sekä itsensä että kansan,

16:25 Ja polttaman rikosuhrin lihavuuden alttarilla.

16:26 Vaan se, joka vei sen vapaan kauriin ulos, pitää viruttaman vaatteensa, ja pesemän ihonsa vedellä, ja sitte tuleman jälleensä leiriin.

16:27 Ja rikosuhrin mullin ja rikosuhrin kauriin, joidenka veri kannettiin sovinnoksi pyhään, pitää vietämän leiristä ulos, tulesa poltettaa, sekä heidän nahkansa, lihansa ja rapansa.

16:28 Ja se joka niitä polttaa, pitää viruttaman vaatteensa, ja pesemän ihonsa vedellä, ja sitte tuleman leiriin.

16:29 Tämän pitää oleman teille ijankaikkisen säädyn: kymmenentenä päivänä seitsemäntenä kuukautena pitää teidän sielujanne vaivaaman, ja ei mitäkään työtä tekemän: olkoon se omainen, eli vieras, joka teidän seassanne muukalainen on.

keskellänne.

16:30 Sillä sinä päivänä toimitetaan teille sovitus teidän puhdistamiseksi; kaikista synneistänne te tulette puhtaiksi Herran edessä.

16:31 Se olkoon teille levon päivä, kurittakaa silloin itseänne paastolla; se olkoon ikuinen säädös.

16:32 Ja sovituksen toimittakoon se pappi, joka on voideltu ja joka on vihitty papinvirkaan isänsä sijaan; hän pukekoon yllensä pellavavaatteet, pyhät vaatteet,

16:33 ja toimittakoon sovituksen kaikkeinpyhimmälle ja sovituksen ilmestysmajalle ja alttarille sekä sovituksen myös papeille ja kaikelle seurakunnan kansalle.

16:34 Tämä olkoon teille ikuinen säädös, että toimitatte israelilaisille sovituksen kaikista heidän synneistänsä kerran vuodessa. Ja hän teki, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut.

17 LUKU

17:1 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

17:2 Puhu Aaronille ja hänen pojillensa ja kaikille israelilaisille ja sano heille: Näin on Herra käskenyt sanoen:

17:3 Kuka ikinä Israelin heimosta teurastaa härän tai karitsan tai vuohen leirissä tai leirin ulkopuolella

17:4 eikä tuo sitä ilmestysmajan ovelle antaaksensa sen uhrilahjana Herralle Herran asumuksen edessä, hänet pidettäköön vereen vikapäänä; hän on vuodattanut verta, ja se mies hävitettäköön kansastansa.

17:5 Sentähden israelilaiset tuokoot uhriteuraansa, jotka he ovat teurastaneet kedolla, Herran eteen ilmestysmajan ovelle, papille, ja siellä uhratkoot ne yhteysuhriksi Herralle.

17:6 Ja pappi vihmokoon veren Herran alttarille ilmestysmajan oven edessä ja

16:30 Sillä sinä päivänä te sovitetaan, niin että tulette puhtaaksi: kaikista teidän synneistänne \Herran\ edessä tulette te puhtaaksi.

16:31 Sentähden pitää sen oleman teille suurimman sabbatin, ja teidän pitää vaivaaman teidän sielujanne: se olkoon teille alinomainen sääty.

16:32 Mutta sovinnon pitää papin tekemän, joka voideltu on, ja jonka käsi täytetty on papin virkaan hänen isänsä sijaan: ja pitää pukeman yllensä liinaiset vaatteet, jotka ovat pyhät vaatteet.

16:33 Ja niin pitää hänen sovittaman kaikkein pyhimmän ja seurakunnan majan ja alttarin, niin myös papit, ja kaiken kansan pitää hänen sovittaman.

16:34 Tämän pitää oleman teille alinomaisen säädyn, että sovitatte Israelin lapset kaikista heidän synneistänsä, kerran vuodessa. Ja hän teki niinkuin \Herra\ oli käskenyt Moosekselle.

17 LUKU

17:1 Ja \Herra\ puhui Moosekselle, sanoen:

17:2 Puhu Aaronille ja hänen pojillensa, ja kaikille Israelin lapsille, ja sano heille: tämä on se, minkä \Herra\ käskenyt on, sanoen:

17:3 Kuka ikänänsä Israelin huoneesta teurastaa härjän, eli karitsan, eli vuohen leirissä, taikka joka teurastaa ulkona leiristä,

17:4 Ja ei kannan seurakunnan majan oven eteen sitä, mikä \Herralle\ uhriksi pitää tuotaman, \Herran\ majan eteen, hänen pitää vereen vikapää oleman, niinkuin se, jonka veren vuodattanut on, ja se ihminen pitää hävitettämän kansastansa.

17:5 Sentähden pitää Israelin lapset uhrinsa, jonka he kedolla uhrata tahtovat, \Herran\ eteen kantaman seurakunnan majan ovella papille, ja siellä uhraaman ne kiitosuhriksi \Herralle\.

17:6 Ja papin pitää priiskottaman veren \Herran\ alttarille seurakunnan majan oven

polttakoon rasvan suloiseksi tuoksuksi Herralle.

17:7 Ja älkööt he enää uhratko uhrejansa metsänpeikoille, joiden jäljessä he haureudessa kulkevat. Tämä olkoon heille ikuinen säädös sukupolvesta sukupolveen.

17:8 Ja sano heille: Kuka ikinä Israelin heimosta tai muukalaisista, jotka asuvat teidän keskellänne, uhraa polttouhrin tai teurasuhrin

17:9 eikä tuo sitä ilmestysmajan ovelle, Herralle uhrattavaksi, se mies hävitettäköön kansastansa.

17:10 Kuka ikinä Israelin heimosta tai muukalaisista, jotka asuvat teidän keskellänne, syö verta, mitä tahansa, sitä ihmistä vastaan, joka verta syö, minä käännän kasvoni ja hävitän hänet kansastansa.

17:11 Sillä lihan sielu on veressä, ja minä olen sen teille antanut alttarille, että se tuottaisi teille sovituksen; sillä veri tuottaa sovituksen, koska sielu on siinä.

17:12 Sentähden minä olen sanonut israelilaisille: Älköön kukaan teistä syökö verta; älköön myöskään muukalainen, joka asuu teidän keskellänne, syökö verta.

17:13 Ja kuka ikinä Israelin heimosta tai muukalaisista, jotka asuvat teidän keskellänne, saa pyydystetyksi syötävän metsäeläimen tai linnun, hän vuodattakoon sen veren maahan ja peittäköön multa.

17:14 Sillä kaiken lihan sielu on sen veri, jossa sen sielu on; sentähden minä sanon israelilaisille: Älkää syökö minkään lihan verta. Sillä kaiken lihan sielu on sen veri; jokainen, joka sitä syö, hävitettäköön.

17:15 Ja jokainen, olipa hän maassa syntynyt tai muukalainen, joka syö itsestään kuollutta tai kuoliaaksi raadeltua eläintä, peskөөn vaatteensa ja peseytyköön vedessä ja olkoon saastainen iltaan asti; niin hän tulee puhtaaksi.

edessä, ja polttaman lihavuuden \Herralle\ lepytyshajuksi,

17:7 Ja ei millään muotoa enää uhriansa uhraaman ajattaroille, joiden kanssa he huorin tehneet ovat. Se pitää oleman heille heidän sukukunnissansa ijankaikkinen sääty.

17:8 Sentähden pitää sinun sanoman heille: kuka ikänensä ihminen Israelin huoneesta, eli vieras, joka teidän seassanne on muukalainen, teki uhrin eli polttouhrin,

17:9 Eikä sitä kanna seurakunnan majan oven eteen, että hänen \Herralle\ sen tekemän pitäis, se ihminen pitää hävitettämän kansastansa.

17:10 Ja kuka ikänensä ihminen Israelin huoneesta, eli muukalaisista, jotka teidän seassanne asuvat, syö jotakin verta, häntä vastoin minä panen minun kasvoni, ja hävitän hänen kansastansa.

17:11 Sillä lihan sielu on veressä, ja minä olen sen teille antanut alttarille, että teidän sielunne pitäis sen kautta sovitettaman; sillä veri on sielun sovinto.

17:12 Sentähden minä olen sanonut Israelin lapsille: ei yksikään henki teidän seassanne pidä verta syömän: eikä yksikään muukalainen, joka teidän seassanne asuu, pidä verta syömän.

17:13 Ja kuka ikänä ihminen Israelin lapsista, taikka muukalainen teidän seassanne, joka saa metsän eläimen eli linnun pyydyksellä, jota syödään, hänen pitää vuodattaman sen veren, ja peittämän sen multa.

17:14 Sillä kaiken lihan henki on hänen verensä niinkauvan kuin se elää. Ja minä olen sanonut Israelin lapsille: ei teidän pidä yhdenkään lihan verta syömän; sillä kaiken lihan henki on hänen verensä: kuka ikänensä sen syö, se pitää hukutettaman.

17:15 Ja kuka ikänä henki syö raatoa, taikka sitä, joka revitty on, olkoon hän kotolainen eli muukalainen, hänen pitää pesemän vaatteensa, ja viruttaman hänensä vedellä, ja oleman saastaisen ehtoosen asti: niin hän tulee puhtaaksi.

17:16 Mutta jos hän ei pese vaatteitansa eikä pese ruumistansa, joutuu hän syynalaiseksi.

18 LUKU

18:1 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

18:2 Puhu israelilaisille ja sano heille: Minä olen Herra, teidän Jumalanne.

18:3 Älkää tehkö, niinkuin tehdään Egyptin maassa, jossa te asuite, älkääkään tehkö, niinkuin tehdään Kanaanin maassa, johon minä teidät vien; älkää vaeltako heidän tapojensa mukaan.

18:4 Vaan seuratkaa minun säädöksiäni ja noudattakaa minun käskyjäni vaeltaaksenne niiden mukaan. Minä olen Herra, teidän Jumalanne.

18:5 Noudattakaa minun käskyjäni ja säädöksiäni, sillä se ihminen, joka ne pitää, on niistä elävä. Minä olen Herra.

18:6 Älköön kukaan teistä ryhtykö veriheimolaiseensa paljastaakseen hänen häpyänsä. Minä olen Herra.

18:7 Isäsi häpyä ja äitisi häpyä älä paljasta. Hän on sinun äitisi, älä hänen häpyänsä paljasta.

18:8 Älä paljasta äitipuolesi häpyä, se on sinun isäsi häpy.

18:9 Älä paljasta sisaresi häpyä, olipa hän isäsi tytär tai äitisi tytär, kotona tai ulkona syntynyt; älä paljasta heidän häpyänsä.

18:10 Älä paljasta poikasi tyttären tai tyttäresi tyttären häpyä, sillä se on sinun oma häpysi.

18:11 Älä paljasta äitipuolesi tyttären häpyä, tyttären, joka on sinun isällesi syntynyt; hän on sinun sisaresi.

18:12 Älä paljasta isäsi sisaren häpyä; hän on sinun isäsi veriheimolainen.

18:13 Älä paljasta äitisi sisaren häpyä, sillä hän on sinun äitisi veriheimolainen.

18:14 Älä paljasta setäsi häpyä, älä ryhdy hänen vaimoonsa; hän on sinun tätisi.

17:16 Jollei hän pese itsiänsä ja ihoansa viruta, niin hänen pitää itse kantaman vääryytensä.

18 LUKU

18:1 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

18:2 Puhu Israelin lapsille, ja sano heille. Minä olen \Herra\ teidän Jumalanne.

18:3 Ei teidän pidä tekemän Egyptin maan työn jälkeen, jossa te asuite, ei myös teidän pidä tekemän Kanaanin maan työn jälkeen, johonka minä tiedän vien, ei teidän myös pidä heidän säädyissänsä vaeltaman.

18:4 Vaan tehkää minun oikeuteni, ja pitäkää minun säätyäni, vaeltaaksenne niissä; (sillä) minä olen \Herra\ teidän Jumalanne.

18:5 Sentähden pitää teidän minun säätyäni pitämän ja minun oikeuteni: se ihminen, joka niitä tekee, hän elää niissä; sillä minä olen \Herra\.

18:6 Ei kenenkään pidä lähimmäistä lankoansa lähestymän, hänen häpyänsä paljastaman; sillä minä olen \Herra\.

18:7 Sinun isäs häpyä, ja äitis häpyä ei sinun pidä paljastaman. Se on sinun äitis, älä siis hänen häpyänsä paljasta.

18:8 Ei sinun pidä paljastaman isäs emännän häpyä; sillä se on isäs häpy.

18:9 Sinun sisares häpyä, isäs tyttären, eli äitis tyttären, kotona taikka ulkona syntyneen, ei sinun pidä paljastaman heidän häpyänsä.

18:10 Ei sinun pidä paljastaman poikas tyttären, eli tyttäres tyttären häpyä; sillä se on sinun häpys.

18:11 Ei sinun pidä paljastaman äitipuoles tyttären häpyä, joka isälles syntynyt on; sillä se on sinun sisares.

18:12 Ei sinun pidä paljastaman isäs sisaren häpyä; sillä se on isäs lähimmäinen.

18:13 Ei sinun pidä paljastaman äitis sisaren häpyä, sillä se on sinun äitis lähimmäinen.

18:14 Ei sinun pidä paljastaman setäs häpyä, niin ettäs lähestyt hänen emäntäänsä; sillä se on sinun setäs emäntä.

18:15 Älä paljasta miniäsi häpyä; hän on sinun poikasi vaimo, älä paljasta hänen häpyänsä.

18:16 Älä paljasta veljesi vaimon häpyä; se on sinun veljesi häpy.

18:17 Älä paljasta vaimon ja hänen tyttärensä häpyä, äläkä ota vaimoksi hänen poikansa tytärtä tai tyttärensä tytärtä paljastaaksesi hänen häpynsä, sillä he ovat veriheimolaisia; se on sukurutsausta.

18:18 Älä ota vaimosi eläessä hänen sisartansa vaimoksesi ja paljasta hänen häpyänsä, sillä se tuo riidan.

18:19 Älä ryhdy vaimoon paljastaaksesi hänen häpyänsä, kun hän on saastainen kuukautisaikansa.

18:20 Älä makaa lähimmäisesi vaimon kanssa, ettet siten itseäsi saastuttaisi.

18:21 Älä anna lapsiasi poltettaviksi uhrina Molokille, ettet häpäisisi Jumalasi nimeä. Minä olen Herra.

18:22 Älä makaa miehenpuolen kanssa, niinkuin naisen kanssa maataan; se on kauhistus.

18:23 Älä sekaannu mihinkään eläimeen, ettet siten itseäsi saastuttaisi. Älköönkä nainen tarjoutuko eläimelle pariutuaksensa sen kanssa; se on iljettävyys.

18:24 Älkää saastuttako itseänne millään näistä, sillä näillä kaikilla ovat itsensä saastuttaneet ne kansat, jotka minä karkoitan teidän tieltänne.

18:25 Ja maa tuli saastaiseksi, ja minä kostin sille sen pahat teot, niin että maa oksensi ulos asujamensa.

18:26 Sentähden noudattakaa minun käskyjäni ja säädöksiäni älkääkään mitään näistä kauhistuksista tehkö, älköön maassa syntynyt älköönkä muukalainen, joka asuu teidän keskellänne -

18:27 sillä kaikkia näitä kauhistuksia ovat tehneet tämän maan asukkaat, jotka olivat

18:15 Ei sinun pidä paljastaman miniäs häpyä; sillä hän on poikas emäntä, sentähden ei sinun pidä hänen häpyänsä paljastaman.

18:16 Ei sinun pidä paljastaman veljes emännän häpyä; sillä se on sinun veljes häpy.

18:17 Ei sinun pidä sinun emäntäs ynnä hänen tyttärensä häpyä paljastaman, eikä hänen poikansa tytärtä, eli tyttären tytärtä ottaman, heidän häpyänsä paljastamaan; sillä ne ovat hänen lähimmäisensä, ja se on kauhistus.

18:18 Ei sinun pidä myös ottaman sinun emäntäs sisarta, häntä vaivaamaan, hänen häpyänsä paljastamaan, vielä hänen eläissänsä.

18:19 Vaimon tykö, niin kauvan kuin hän saastaisuutensa sairautta kärsii, ei sinun pidä lähestymän, hänen häpynsä paljastamaan.

18:20 Ei sinun pidä myös makaaman lähimmäises emännän tykönä, häneen ryhtymän, jolla itses häneen saastutat.

18:21 Ei sinun pidä siemenestä antaman Molekille poltettaa, ettes häpäisisi sinun Jumalas nimeä; sillä minä olen \Herra\.

18:22 Ei sinun pidä miehenpuolen kanssa makaaman, niinkuin vaimon kanssa; sillä se on kauhistus.

18:23 Ei sinun pidä myös eläimen kanssa makaaman, ettes itsiäs sen kanssa saastuttaisi. Ja ei yksikään vaimo pidä eläimeen ryhtymän, yhdistymään sen kanssa; sillä se on kauhistus.

18:24 Ei teidän pidä yhdessäkään näissä itsiänne saastuttaman; sillä näissä kaikissa ovat pakanat heitänsä saastuttaneet, jotka minä ajan pois teidän edestänne.

18:25 Ja maa on sillä saastutettu, ja minä etsiskelen sen pahat teot, niin että sen maan pitää asujansa oksentaman.

18:26 Sentähden pitäkää minun säätyni ja oikeuteni, ja älkää näistä kauhistuksista yhtäkään tehkö: ei omainen, eikä vieras, joka teidän seassanne muukalainen on.

18:27 Sillä kaikkia näitä kauhistuksia ovat tämän maan kansat tehneet, jotka teidän

ennen teitä, niin että maa tuli saastaiseksi

18:28 ettei maa teitäkin oksentaisi, jos te sen saastutatte, niinkuin se on oksentanut ulos sen kansan, joka oli ennen teitä.

18:29 Sillä jokainen, joka tekee minkä tahansa näistä kauhistuksista, hävitettäköön kansastansa, kaikki, jotka semmoista tekevät.

18:30 Sentähden noudattakaa minun määräyksiäni, ettette seuraisi niitä kauhistavia tapoja, joita on seurattu ennen teitä, ettekä saastuttaisi itseänne niillä. Minä olen Herra, teidän Jumalanne.

19 LUKU

19:1 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

19:2 Puhu kaikelle israelilaisten seurakunnalle ja sano heille: Olkaa pyhät, sillä minä, Herra, teidän Jumalanne, olen pyhä.

19:3 Jokainen teistä peljätköön äitiänsä ja isäänsä, ja pitäkää minun sapattini. Minä olen Herra, teidän Jumalanne.

19:4 Älkää kääntykö epäjumalien puoleen älkääkä tehkö itsellenne valettuja jumalankuvia. Minä olen Herra, teidän Jumalanne.

19:5 Ja kun te uhraatte yhteysuhria Herralle, uhratkaa se niin, että hänen mielisuosionsa tulee teidän osaksenne.

19:6 Syökää se samana päivänä, jona te uhraatte, tai seuraavana päivänä; mutta mitä tähteeksi jää kolmanteen päivään, se poltettakoon tulesa.

19:7 Jos sitä syödään kolmantena päivänä, niin se on saastaista, ei otollista.

19:8 Ja joka sitä syö, joutuu syynalaiseksi, sillä hän on häväissyt Herran pyhän, ja hänet hävitettäköön kansastansa.

19:9 Kun te korjaatte eloa maastanne, niin älä leikkaa viljaa pelloltasi reunoja myöten äläkä poimi tähkäpäitä leikkuun jälkeen.

edellänne olivat, ja ovat maan saastuttaneet,

18:28 Ettei se maa myös teitä oksentaisi, jos te sitä saastutatte, niinkuin se on oksentanut kansan, joka teidän edellänne oli.

18:29 Sillä kuka ikänänsä näitä kauhistuksia tekee, sen sielu pitää hävitettämän kansastansa.

18:30 Sentähden pitäkää minun käskyni, ettette tekisi kauhistavaisten tapain jälkeen, joita ne tekivät, jotka teidän edellänne olivat: ettette itsiänne niillä saastuttaisi; sillä minä olen \Herra\ teidän Jumalanne.

19 LUKU

19:1 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

19:2 Puhu koko Israelin lasten joukolle, ja sano heille: teidän pitää oleman pyhät; sillä minä olen pyhä, \Herra\ teidän Jumalanne.

19:3 Jokainen peljätkään äitiänsä ja isäänsä, ja pitäkää minun sabbatini; sillä minä olen \Herra\ teidän Jumalanne.

19:4 Ei teidän pidä teidänne kääntämän epäjumalain tykö, ja ei pidä teidän tekemän teillenne valetuita jumalia; sillä minä olen \Herra\ teidän Jumalanne.

19:5 Ja koska te \Herralle\ teette kiitosuhria, niin teidän pitää uhraaman, että se teiltä otollinen olis.

19:6 Ja se pitää syötämän sinä päivänä, jona te uhraatte, ja toisena päivänä; mutta mitä tähteeksi jää kolmanneksi päiväksi, pitää tulella poltettaman.

19:7 Jos joku sitä kuitenkin syö kolmantena päivänä, niin on se kauhistus, eikä ole otollinen.

19:8 Ja joka siitä syö, sen pitää kantaman vääryytensä; sillä hän on \Herran\ pyhän riivannut, ja se sielu pitää hävitettämän kansastansa.

19:9 Koska te elon leikkaatte maastanne, ei sinun pidä tyynni peltos kulmia leikkaaman, ja ei elos päitä noukkiman.

19:10 Älä myöskään korjaa tyhjäksi viinitarhaasi äläkä poimi varisseita marjoja, vaan jätä ne köyhälle ja muukalaiselle. Minä olen Herra, teidän Jumalanne.

19:11 Älkää varastako, älkää valhetelko älkääkä lähimmäistänne pettäkö.

19:12 Älkää vannoko väärin minun nimeeni, ettet häpäisisi Jumalasi nimeä. Minä olen Herra.

19:13 Älä tee lähimmäisesi vääryyttä äläkä ota mitään väkisin. Päivämiehesi palkka älköön olko sinun takanasi huomiseen asti.

19:14 Älä kiroa kuuroa äläkä pane kompastusta sokean eteen, vaan pelkää Jumalaasi. Minä olen Herra.

19:15 Älkää tehkö vääryyttä tuomitessanne; älä ole puolueellinen köyhän hyväksi äläkä pidä ylhäisen puolta, vaan tuomitse lähimmäisesi oikein.

19:16 Älä liiku panettelijana kansasi keskellä äläkä vaani lähimmäisesi verta. Minä olen Herra.

19:17 Älä vihaa veljeäsi sydämessäsi, vaan nuhtelee lähimmäistäsi, ettet joutuisi hänen tähtensä syynalaiseksi.

19:18 Älä kosta äläkä pidä vihaa kansasi lapsia vastaan, vaan rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi. Minä olen Herra.

19:19 Noudattakaa minun käskyjäni. Älä anna karjassasi kahden erilaisen eläimen pariutua, älä kylvä peltoosi kahdenlaisista siementä, älköönkä kahdenlaisista langoista kudottua vaatetta tulko yllesi.

19:20 Jos mies makaa naisen, joka on orjatar ja toisen miehen oma eikä ole lunastettu eikä vapaaksi laskettu, rangaistakoon heitä, ei kuitenkaan kuolemalla, koska nainen ei ollut vapaa.

19:10 Ei pidä sinun myös tyynni korjaaman viinämäkiäs, eli noukkiman varisseita marjoja, vaan jättämän ne vaivaisille ja muukalaisille; sillä minä olen \Herra\ teidän Jumalanne.

19:11 Ei teidän pidä varastaman, eli valehteleman, eli pettämän toinen toistanne.

19:12 Ei teidän pidä väärin vannoman minun nimeeni, ja häpäisemän sinun Jumalasi nimeä; sillä minä olen \Herra\.

19:13 Ei sinun pidä tekemän lähimmäisesi vääryyttä, eli ryöväämän häntä. Sinun päivämiehes palkka ei pidä oleman sinun tykönäs huomiseen asti.

19:14 Ei sinun pidä kuuroja kirooman, ei sinun pidä myös paneman sokian eteen jotakin, johonka hän kompastuis. Vaan sinun pitää pelkäämän sinun Jumalaasi; sillä minä olen \Herra\.

19:15 Ei teidän pidä vääryyttä tekemän tuomiossa, ei armaitseman köyhää, eikä kunnioitseman voimallista, mutta tuomitseman lähimmäises oikein.

19:16 Ei sinun pidä oleman panettelian sinun kansas seassa. Ei sinun pidä myös asettaman sinuas lähimmäises verta vastaan; sillä minä olen \Herra\.

19:17 Ei sinun pidä vihaaman veljeäs sinun sydämessäsi; vaan sinun pitää kaiketi nuhteleman lähimmäistäsi, ettes vikaapääksi tulisi hänen tähtensä.

19:18 Ei sinun pidä kostaman, eikä vihaaman kansas lapsia. Sinun pitää rakastaman lähimmäistäsi, niinkuin itse sinuas; sillä minä olen \Herra\.

19:19 Minun säätyäni pitää teidän pitämän. Ei sinun pidä antaman karjas sekoittaa heitänsä muiden eläinten laihin. Ja älä kylvä peltoas sekoitetulla siemenellä. Ja ei yksikään vaate pidä tuleman sinun ylles, joka villaisesta ja liinaisesta kudottu on.

19:20 Jos mies makaa vaimon tykönä ja ryhtyy häneen, ja se on orja, ja jo on toiselta maattu, kuitenkin ei ole irrallensa eli vapaaksi laskettu, se pitää suomittaman, vaan ei pidä heidän kuoleman, sillä ei hän ollut vapaa.

19:21 Ja mies tuokoon hyvityksensä Herralle vikauhri-oinaan ilmestysmajan ovelle.

19:22 Ja kun pappi on toimittanut hänelle vikauhri-oinaalla Herran edessä sovituksen siitä synnistä, jonka hän on tehnyt, annetaan hänelle hänen tekemänsä synti anteeksi.

19:23 Kun te tulette siihen maahan ja istutate kaikkinaisia hedelmäpuita, niin jättäkää niiden hedelmä, niiden esinahka, koskemattomaksi; kolmena vuotena pitäkää ne ympärileikkaamattomina, älkää niitä syökö.

19:24 Mutta neljäntenä vuotena pyhitettäköön kaikki niiden hedelmät ilojuhlissa Herralle,

19:25 ja vasta viidentenä vuotena syökää niiden hedelmää; näin te lisäätte niiden tuottoa. Minä olen Herra, teidän Jumalanne.

19:26 Älkää syökö mitään verinensä. Älkää merkeistä ennustelko älkääkä harjoittako noituutta.

19:27 Älkää keritkö tukkaanne pääläen ympäriltä, äläkä leikkaamalla turmele partasi reunaa.

19:28 Älkää viileskelkö ihoanne vainajan tähden älkääkä koristelko itseänne ihopiirroksilla. Minä olen Herra.

19:29 Älä häpäise tytärtäsi antamalla hänen tulla portoksi, ettei maa harjoittaisi haureutta ja tulisi täyteen iljettävyyttä.

19:30 Pitäkää minun sapattini ja peljätkää minun pyhäkköäni. Minä olen Herra.

19:31 Älkää kääntykö vainaja- ja tietäjähenkien puoleen; älkää etsikö heitä, ettette tulisi heistä saastutetuiksi. Minä olen Herra, teidän Jumalanne.

19:32 Nouse harmaapään edessä ja kunnioita vanhusta sekä pelkää Jumalaasi. Minä olen Herra.

19:33 Kun muukalainen asuu luonasi teidän maassanne, älkää sortako häntä.

19:34 Muukalainen, joka asuu teidän

19:21 Mutta miehen pitää tuoman \Herralle\ vikansa edestä oinaan vikauhriksi, seurakunnan majan oven eteen.

19:22 Ja papin pitää sovittaman hänen vikauhrinsa oinaalla \Herran\ edessä siitä rikoksesta, jolla hän on rikkonut; niin hänelle (Jumalalta) armo tapahtuu hänen rikoksestansa, jolla hän rikkonut on.

19:23 Koska te tulette siihen maahan ja istutate kaikkinaisia puita, joita syödään, pitää teidän leikkaaman pois niiden hedelmän esinahan: kolme vuotta pitää teidän pitämän heitä ympärileikkaamattomina, niin ettette syö niistä;

19:24 Vaan neljäntenä vuonna pitää kaikki heidän hedelmänsä pyhitettämän kiitokseksi \Herralle\.

19:25 Viidentenä vuonna pitää teidän hedelmän syömän, ja kokooman sisälle tulon; sillä minä olen \Herra\ teidän Jumalanne.

19:26 Ei teidän pidä mitään syömän veren kanssa. Ei teidän pidä totteleman aavistuksia eli taikauksia.

19:27 Ei teidän pidä keritsemän paljaaksi päänne lakea ympärinsä, ja ei tyynni ajeleman partaanne.

19:28 Ei teidän pidä leikkaaman ihoanne kuolleen tähden, eli piirusteleman kirjoituksia päälänne; sillä minä olen \Herra\.

19:29 Ei sinun pidä salliman tytärtäs porttona olla, ettei maa tottuisi haureuteen ja tulisi täyteen kauhistusta.

19:30 Pitäkää minun pyhäpäiväni, ja peljätkää minun pyhäni; sillä minä olen \Herra\.

19:31 Ei teidän pidä kääntämän teitänne tietäjäin tykö, ja älkää kysykö velhoilta, ettette saastuisi heistä; sillä minä olen \Herra\ teidän Jumalanne.

19:32 Harmaapään edessä pitää sinun nouseman, ja kunnioittaman vanhaa, ja pelkäämän Jumalaasi; sillä minä olen \Herra\.

19:33 Jos joku muukalainen on sinun tykönäs teidän maallanne asuva, ei teidän pidä sitä ryöstämän.

19:34 Hänen pitää asuman teidän tykönänne,

luonanne, olkoon niinkuin maassa syntynyt teikäläinen. Rakasta häntä niinkuin itseäsi, sillä tekin olitte muukalaisina Egyptin maassa. Minä olen Herra, teidän Jumalanne.

19:35 Älkää tehkö vääryyttä tuomitessanne älkääkä käyttäessänne pituus-, paino- tai astiamittaa.

19:36 Olkoon teillä oikea vaaka, oikeat punnukset, oikea eefa-mitta ja oikea hiin-mitta. Minä olen Herra, teidän Jumalanne, joka vein teidät pois Egyptin maasta.

19:37 Noudattakaa kaikkia minun käskyjäni ja kaikkia minun säädöksiäni ja pitäkää ne. Minä olen Herra.

20 LUKU

20:1 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

20:2 Sano israelilaisille: Jos joku, kuka tahansa israelilainen tai muukalainen, joka asuu Israelissa, antaa lapsiansa Molokille, hänet rangaistakoon kuolemalla; maan kansa kivittäköön hänet.

20:3 Ja minä käännän kasvoni sitä miestä vastaan ja hävitän hänet hänen kansastansa, koska hän on antanut Molokille lapsiansa saastuttaen minun pyhäkköni ja häväisten minun pyhän nimeni.

20:4 Ja jos maan kansa säästää sitä miestä, joka antaa lapsiansa Molokille, niin etteivät he häntä surmaa,

20:5 niin minä itse käännän kasvoni sitä miestä vastaan ja hänen sukuansa vastaan; hänet ja kaikki, jotka häntä seuraten ovat lähteneet haureudessa kulkemaan Molokin jäljessä, minä hävitän heidän kansastansa.

20:6 Ja jos joku kääntyy vainaja- tai tietäjähenkien puoleen, lähtien haureudessa kulkemaan heidän jäljesssä, sitä ihmistä vastaan minä käännän kasvoni ja hävitän hänet hänen kansastansa.

20:7 Pyhittäkää siis itsenne ja olkaa pyhät; sillä minä olen Herra, teidän Jumalanne.

niinkuin omainen teidän seassanne. Ja sinun pitää rakastaman häntä, niinkuin itse sinuas; sillä te olitte myös muukalaiset Egyptin maalla. Minä olen \Herra\ teidän Jumalanne.

19:35 Ei pidä teidän vääryyttä tekemän tuomiolla: kyynärällä, vaalla ja mitalla.

19:36 Oikia vaaka, oikia leiviskä, oikia vakka, oikia kannu pitää oleman teidän tykönänne; sillä minä olen \Herra\ teidän Jumalanne, joka teitä olen johdattanut Egyptin maalta:

19:37 Että teidän pitää pitämän ja tekemän kaikki minun säätyini, ja kaikki minun oikeuteni; sillä minä olen \Herra\.

20 LUKU

20:1 Ja \Herra\ puhui Mosekselle; sanoen:

20:2 Sano myös Israelin lapsille: kuka ikänänsä Israelin lapsista, eli muukalaisista, joka Israelin lasten seassa asuu, siemenestänsä Molekille antaa, sen pitää totisesti kuoleman: maan kansan pitää häntä kivittämän kuoliaaksi.

20:3 Ja minä asetan minun kasvoni sitä ihmistä vastaan, ja hävitän hänen kansastansa, että hän Molekille siemenestänsä antanut ja minun pyhäni saastuttanut on, ja minun pyhää nimeäni häväissyt.

20:4 Ja jos maan kansa sitä ihmistä säästää, joka siemenestänsä Molekille antanut on, niin ettei he sitä surmaa,

20:5 Niin minä kuitenkin sitä ihmistä vastaan minun kasvoni asetan, ja hänen sukuansa vastaan, ja hävitän sen ja kaikki jotka hänen perässsä Molekin kanssa huorin tehneet ovat, heidän kansastansa.

20:6 Jos joku sielu hänensä noitain ja tietäjäin tykö kääntää, huorin tekemään heidän kanssansa, niin minä kasvoni asetan sitä sielua vastaan, ja hävitän sen kansastansa.

20:7 Sentähden pyhittäkää teitänne, ja olkaat pyhät; sillä minä olen \Herra\ teidän Jumalanne.

20:8 Ja noudattakaa minun käskyjäni ja pitäkää ne. Minä olen Herra, joka pyhitän teidät.

20:9 Kuka ikinä kiroaa isäänsä tai äitiänsä, hänet rangaistakoon kuolemalla; isäänsä ja äitiänsä hän on kironnut, hän on verivelan alainen.

20:10 Jos joku tekee aviorikoksen toisen miehen vaimon kanssa, jos hän tekee aviorikoksen lähimmäisensä vaimon kanssa, niin heidät, sekä aviorikkojamies että -nainen, rangaistakoon kuolemalla.

20:11 Jos joku makaa äitipuolensa kanssa, paljastaa hän isänsä hävyn; heidät molemmat rangaistakoon kuolemalla, he ovat verivelan alaiset.

20:12 Jos joku makaa äitiänsä kanssa, rangaistakoon heidät molemmat kuolemalla; he ovat tehneet iljettävyyden, he ovat verivelan alaiset.

20:13 Jos joku makaa miehenpuolen kanssa, niinkuin naisen kanssa maataan, tekevät he molemmat kauhistuksen; heidät rangaistakoon kuolemalla, he ovat verivelan alaiset.

20:14 Jos joku ottaa vaimoksi naisen ja hänen äitinsä, on se iljettävyys; sekä hänet että ne molemmat poltettakoon tullessa, ettei mitään iljettävyyttä olisi teidän seassanne.

20:15 Jos joku sekaantuu eläimeen, rangaistakoon hänet kuolemalla, ja se eläin tappakaa.

20:16 Ja jos nainen ryhtyy eläimeen, mihin tahansa, pariutuaksensa sen kanssa, niin surmaa sekä nainen että eläin; heidät rangaistakoon kuolemalla, he ovat verivelan alaiset.

20:17 Jos joku ottaa vaimoksi sisarensa, isänsä tyttären tai äitinsä tyttären, ja näkee hänen häpynsä ja tämä näkee hänen häpynsä, niin se on häpeä, ja heidät hävitettäköön kansalaistensa silmien edessä; hän on paljastanut sisarensa hävyn, hän on joutunut syynalaiseksi.

20:18 Jos joku makaa kuukautistilassa

20:8 Ja pitäkää minun säätyäni, ja tehkää ne; sillä minä olen Herra, joka teitä pyhitän.

20:9 Kuka ikänensä isäänsä ja äitiänsä kiroo, sen pitää totisesti kuoleman, että hän isäänsä ja äitiänsä kironnut on: hänen verensä olkoon hänen päällensä.

20:10 Joka huorin tekee jonkun miehen aviopuolison kanssa, se joka lähimmäisensä emännän kanssa huorin tekee, pitää totisesti kuolettaman, sekä huorintekijä, että huora.

20:11 Jos joku isänsä emännän tykönä makaa, niin että hän isänsä hävyn paljastanut on, he molemmat pitää totisesti kuoleman: heidän verensä olkoon heidän päällensä.

20:12 Jos joku äitiänsä tykönä makaa, niin he molemmat pitää totisesti kuoleman; sillä he ovat kauhistuksen tehneet: heidän verensä olkoon heidän päällensä.

20:13 Jos joku miehenpuolen kanssa makaa, niinkuin jonkun vaimon kanssa, he ovat kauhistuksen tehneet, heidän pitää molemmat totisesti kuoleman: heidän verensä olkoon heidän päällensä.

20:14 Jos joku nai vaimon ja sen äidin, hän on kauhistuksen tehnyt: se pitää tulella poltettaman, ja ne ynnä molemmat, ettei yhtään kauhistusta olisi teidän seassanne.

20:15 Jos joku eläimen kanssa makaa, sen pitää totisesti kuoleman, ja se eläin pitää tapettaman.

20:16 Jos joku vaimo johonkuhun eläimeen ryhtyy, makaamaan sen kanssa, niin sinun pitää tappaman sekä vaimon, että eläimen; heidän pitää totisesti kuoleman: heidän verensä olkoon heidän päällensä.

20:17 Jos joku sisarensa nai, isänsä eli äitinsä tyttären, ja hänen häpynsä näkee, ja se näkee hänen häpynsä, se on kauhistus: ne pitää hävitettämän sukunsa kansan edessä: sillä hän on sisarensa hävyn paljastanut, hänen pitää pahuutensa kantaman.

20:18 Jos joku mies jonkun vaimon tykönä

olevan naisen kanssa ja paljastaa hänen häpynsä, avaa hänen lähteensä, ja nainen paljastaa verensä lähteen, niin heidät molemmat hävitettäköön kansastansa.

20:19 Älä paljasta äitisi sisaren tai isäsi sisaren häpyä; sillä se, joka niin tekee, on paljastanut veriheimolaisensa; he joutuvat syynalaisiksi.

20:20 Jos joku makaa setänsä vaimon kanssa, on hän paljastanut setänsä hävyn; he joutuvat syynalaisiksi, lapsettomina he kuolkoot.

20:21 Jos joku ottaa vaimoksi veljensä vaimon, on se saastaisuus; hän on paljastanut veljensä hävyn, lapsettomiksi he jääkööt.

20:22 Noudattakaa siis kaikkia minun käskyjäni ja kaikkia minun säädöksiäni ja pitäkää ne, ettei teitä oksentaisi ulos se maa, johon minä vien teidät asumaan.

20:23 Ja älkää vaeltako sen kansan tapojen mukaan, jonka minä karkoitan teidän tieltänne; sillä kaikkia näitä he ovat tehneet ja nostaneet minun inhoni.

20:24 Mutta minä sanon teille: Te saatte ottaa omaksenne heidän maansa, sillä minä annan sen teille omaksi, maan, joka vuotaa maitoa ja mettä. Minä olen Herra, teidän Jumalanne, joka olen teidät erottanut muista kansoista.

20:25 Erottakaa myös puhtaat eläimet saastaisista ja saastaiset linnut puhtaista, ettette saattaisi itseänne inhottaviksi koskemalla nelijalkaisiin eläimiin, lintuihin tai maan matelijoihin, mihin tahansa, jotka minä olen erottanut, että te pitäisitte ne saastaisina.

20:26 Olkaa siis minulle pyhät, sillä minä, Herra, olen pyhä, ja minä olen teidät erottanut muista kansoista olemaan minun omani.

20:27 Jos jossakin miehessä tai naisessa on vainaja- tai tietäjähenki, niin heidät rangaistakoon kuolemalla; heidät kivitettäköön, he ovat verivelan alaiset.

makaa hänen sairautensa aikana, ja paljastaa hänen häpynsä, ja avaa hänen lähteensä, ja vaimo paljastaa verensä lähteen: ne molemmat pitää hävitettämän heidän kansastansa.

20:19 Sinun äitis sisaren häpyä ja sinun isäs sisaren häpyä ei sinun pidä paljastaman; sillä se on lähimmäisensä paljastanut, ja ne pitää pahuutensa kantaman.

20:20 Jos joku setänsä emännän kanssa makaa, hän on setänsä hävyn paljastanut: ne pitää rikoksensa kantaman. Lapsetonna heidän pitää kuoleman.

20:21 Jos joku veljensä emännän ottaa, se on häpiällinen työ: heidän pitää lapsetonna oleman, että hän on veljensä hävyn paljastanut.

20:22 Niin pitäkää nyt kaikki minun säätyäni, ja kaikki minun oikeuteni, ja tehkää ne, ettei maa teitä oksentaisi, johon minä teidät vien asumaan.

20:23 Ja älkää vaeltako pakanain säädyissä, jotka minä teidän edeltänne olen ajava ulos; sillä kaikkia näitä he ovat tehneet, ja minä olen kauhistanut heitä.

20:24 Mutta teille sanon minä: teidän pitää omistaman heidän maansa; sillä minä annan teille sen perimiseksi, sen maan, jossa rieskaa ja hunajaa vuotaa. Minä olen \Herra\ teidän Jumalanne, joka olen teitä eroittanut muista kansoista.

20:25 Että teidän pitää myös eroittaman puhtaat eläimet saastaisista, ja saastaiset linnut puhtaista, ja ei saastuttaman teidän sielujanne eläimissä, linnuissa ja kaikissa, mitkä maalla matelevat, jotka minä teille eroittanut olen, että ne ovat saastaiset.

20:26 Sentähden pitää teidän oleman minulle pyhät, sillä minä \Herra\ olen pyhä, ja olen teitä eroittanut muista kansoista, että teidän pitäis oleman minun omani.

20:27 Jos joku mies eli vaimo noidaksi eli tietäjäksi löydetään, ne pitää totisesti kuoleman, heidän pitää ne kivittämän, heidän verensä olkoon heidän päällensä.

21 LUKU

21:1 Ja Herra sanoi Moosekselle: Puhu papeille, Aaronin pojille, ja sano heille: Pappi älköön saattako itseänsä saastaiseksi kenestäkään kuolleesta sukulaisestaan, 21:2 paitsi lähimmästä veriheimolaisestaan: äidistänsä, isästänsä, pojastansa, tyttärestänsä ja veljestänsä, 21:3 sekä sisarestansa, jos tämä oli neitsyt ja eli hänen luonaan eikä ollut naitu; hänestä hän saa saastua.

21:4 Älköön hän, sukunsa päämies, saattako itseään saastaiseksi, ettei hän itseänsä häpäisisi.

21:5 Älkööt he ajako paljaaksi päälakeansa älköötke leikatko partansa reunaa älköötke koristelko itseänsä ihopiirroksilla.

21:6 He olkoot Jumalallensa pyhät älköötke häväiskö Jumalansa nimeä, sillä he uhraavat Herran uhreja, Jumalansa leipää; sentähden he olkoot pyhät.

21:7 Älkööt he ottako vaimoksi porttoa tai häväistyä naista älköötke ottako miehensä hylkäämää vaimoa, sillä pappi on pyhä Jumalallensa.

21:8 Sinun on pidettävä häntä pyhänä, koska hän uhraa sinun Jumalasi leipää; hän olkoon sinulle pyhä, sillä minä, Herra, joka pyhitän teidät, olen pyhä.

21:9 Jos papin tytär häpäisee itsensä haureudella, niin hän häpäisee isänsä; hänet poltettakoon tulessa.

21:10 Se pappi, joka on ylimmäinen veljiensä seassa, jonka pään päälle voiteluöljy on vuodatettu ja joka pyhiin vaatteisiin pukemalla on vihitty virkaansa, älköön päästäkö tukkaansa hajalle älköönkä reväiskö vaatteitansa.

21:11 Älköön hän myöskään menkö minkään kuolleen luo; isästänsäkään tai äidistänsä hän älköön saattako itseänsä saastaiseksi.

21:12 Älköön hän lähtekö pyhäköstä, ettei hän häpäisisi Jumalansa pyhäkköä, sillä

21 LUKU

21:1 Ja \Herra\ sanoi Mosekselle: puhu papeille Aaronin pojille ja sano heille: papin ei pidä itsiänsä saastuttaman yhdessäkään kuolleessa kansastansa;

21:2 Vaan hänen suvussansa, joka on hänen lähimmäisensä: niinkuin hänen äitinsä, isänsä, poikansa, tyttärensä ja veljensä,

21:3 Ja sisarensa, joka neitsy on, joka hänen tykönänsä on, ja ei yhdenkään miehen emäntänä ollut ole: niissä mahtaa hän saastuttaa itsensä.

21:4 Ei hänen pidä saastuttaman itsiänsä, että hän on esimies kansassansa, ettei hän itsiänsä halventaisi.

21:5 Ei heidän pidä paljaaksi ajeleman päälakiansa, eli keritsemään partansa vierä, eikä ihoonsa merkkejä leikkaaman.

21:6 Heidän pitää Jumalallensa pyhät oleman, ja ei häpäisemän Jumalansa nimeä; sillä he uhraavat \Herran\ tuliuhria, Jumalansa leipää; sentähden pitää heidän oleman pyhät.

21:7 Ei heidän pidä naiman porttoa, eli muilta maattua, eli mieheltänsä hyljättyä ottaman; sillä hän on pyhä Jumalallensa.

21:8 Sentähden pitää sinun pyhittämän hänen, että hän uhraa sinun Jumalasi leipää: hänen pitää oleman sinulle pyhän; sillä minä \Herra\ olen pyhä, joka teidät pyhitän.

21:9 Jos papin tytär rupee salavuoteiseksi, se pitää tulessa poltettaman; sillä hän on häväissyt isänsä.

21:10 Joka ylimmäinen pappi on veljeinsä seassa, jonka pään päälle voidellusöljy vuodatettu, ja käsi täytetty on, että hän vaatteen puetetaan: ei pidä sen paljastaman päätänsä, ja ei leikkaaman rikki vaatettansa.

21:11 Ja ei yhdenkään kuolleen tykö tuleman, ja ei saastuttaman itsiänsä isässänsä eli äidissänsä.

21:12 Ei hänen pidä lähtemän pyhästä, ettei hän saastuttaisi Jumalansa pyhää; sillä hänen

hänessä on hänen Jumalansa voiteluöljyn vihkimys. Minä olen Herra.

21:13 Hän ottakoon vaimoksensa neitsyen.

21:14 Leskeä tai hyljättyä vaimoa tai häväistyä naista tai porttoa hän älköön ottako, vaan neitsyen omasta suvustaan hän ottakoon vaimoksensa,

21:15 ettei hän häpäisisi jälkeläisiään suvussansa; sillä minä olen Herra, joka hänet pyhitän.

21:16 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

21:17 Puhu Aaronille ja sano: jos jossakin sinun jälkeläisistäsi, tulevissa sukupolvissa, on joku vamma, älköön hän lähestykö uhraamaan Jumalansa leipää.

21:18 Älköön lähestykö kukaan, jossa on joku vamma, älköön kukaan sokea tai ontuva, kukaan kasvoiltaan tahi jäseniltään muodoton,

21:19 jalkansa tai kätensä taittanut,

21:20 kyttyräselkäinen tai surkastunut, silmävikainen tai ihotautinen tai rupinen tai kuohittu.

21:21 Pappi Aaronin jälkeläisistä älköön kukaan, jossa on joku vamma, lähestykö uhraamaan Herran uhreja; hänessä on vamma, sentähden hän älköön lähestykö uhraamaan Jumalansa leipää.

21:22 Kuitenkin hän syököön Jumalansa leipää, sekä korkeasti-pyhää että pyhää.

21:23 Mutta älköön hän tulko esiripun luo älköönkä lähestykö alttaria, koska hänessä on vamma, ettei hän häpäisisi minun pyhäkköäni; sillä minä olen Herra, joka pyhitän heidät.

21:24 Ja Mooses sanoi tämän Aaronille ja hänen pojillensa ja kaikille israelilaisille.

22 LUKU

22:1 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

22:2 Käske Aatoria ja hänen poikiensa pyhästi pitelemään israelilaisten pyhiä lahjoja, heidän minulle pyhittämiänsä,

Jumalansa voidellusöljyn kruunu on hänen päällensä. Minä olen \Herra\.

21:13 Hänen pitää ottaman neitseen emännäksensä,

21:14 Ja ei leskeä, eli hyljättyä, eli maattua, taikka porttoa pidä hänen ottaman. Mutta neitosen omasta kansastansa pitää hänen ottaman emännäksensä,

21:15 Ettei hän saastuttaisi siementänsä kansansa seassa; sillä minä olen \Herra\, joka hänen pyhitän.

21:16 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

21:17 Puhu Aaronille ja sano: jos joku virhe on jossakussa sinun siemenessäs teidän suvussanne, ei pidä sen lähestymän uhraamaan Jumalansa leipää.

21:18 Sillä ei kenenkään, jossa joku virhe on, pidä käymän edes: jos hän on sokia, eli ontuva, vajava eli liallinen jäsenistä,

21:19 Eli virheellinen jalasta eli kädestä,

21:20 Taikka ryhäselkä, eli pienukainen, eli karsoi, eli pisamainen, taikka rupinen, eli rivinoma rauhaisista:

21:21 Jos jossakin papin Aaronin siemenessä virhe on, ei sen pidä lähestymän uhraamaan \Herran\ tuliuhria; sillä hänellä on virhe, sentähden ei pidä hänen lähestymän Jumalansa leipää uhraamaan.

21:22 Kuitenkin pitää hänen syömän Jumalansa leivästä, sekä siitä pyhästä, että kaikkein pyhimmästä.

21:23 Mutta ei hänen pidä kuitenkaan tuleman esiripun tykö, eikä lähestymän alttaria, että hänessä on virhe, ettei hän saastuttaisi minun pyhääni; sillä minä olen \Herra\, joka heidät pyhitän.

21:24 Ja Moses sanoi (nämät) Aaronille, ja hänen pojillensa, ja kaikille Israelin lapsille.

22 LUKU

22:1 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

22:2 Puhu Aaronille ja hänen pojillensa, että he karttaisivat Israelin lasten pyhitettyä, joita he pyhittävät minulle, ja ettei he häpäisisi

etteivät he häpäisisi minun pyhää nimeäni.
Minä olen Herra.

22:3 Sano heille polvesta polveen: Jos kuka tahansa teidän jälkeläisistänne saastuneena ollessaan lähestyy niitä pyhiä lahjoja, joita israelilaiset pyhittävät Herralle, hänet hävitettäköön minun kasvojeni edestä.

22:4 Minä olen Herra. Älköön kukaan Aaronin jälkeläinen, joka on pitalinen tai jolla on vuoto, syökö pyhistä lahjoista, ennenkuin hän on tullut puhtaaksi; ja joka koskee johonkin kuolleesta saastuneeseen tahi jolla on siemenvuoto,

22:5 tahi joka koskee pikkueläimeen, mihin tahansa, josta saastuu, tai ihmiseen, josta saastuu, olipa sen saastaisuus mitä laatua tahansa,

22:6 niin jokainen, joka koskee johonkin sellaiseen, olkoon saastainen iltaan asti älköönkä syökö pyhistä lahjoista, ellei hän ole pessyt ruumistaan vedessä.

22:7 Mutta kun aurinko on laskenut, on hän puhdas, ja sitten hän syököön pyhistä lahjoista, sillä se on hänen ruokansa.

22:8 Itsestään kuollutta tai kuoliaaksi raadeltua eläintä hän älköön syökö, ettei hän siten saastuisi. Minä olen Herra.

22:9 He noudattakoot minun määräyksiäni, etteivät joutuisi syynalaisiksi pyhitetyn tähden ja kuolisi, sentähden että häpäisevät pyhitetyn. Minä olen Herra, joka pyhitän heidät.

22:10 Yksikään syrjäinen älköön syökö pyhästä lahjasta; papin loinen tai päiväpalkkainen älköön syökö pyhästä lahjasta.

22:11 Mutta kun pappi ostaa rahallansa orjan, saakoon tämä siitä syödä; samoin hänen kodissaan syntyneet orjat syökööt hänen ruokaansa.

22:12 Jos papin tytär tulee syrjäisen miehen vaimoksi, älköön hän syökö pyhistä antilahjoista.

22:13 Mutta jos papin tytär tulee leskeksi

minun pyhää nimeäni; sillä minä olen \Herra\.

22:3 Sano siis heille ja heidän suvuillensa: jokainen kuin teidän siemenestänne menee pyhitetyn tykö, jonka Israelin lapset pyhittävät \Herralle\, ja hänen saastaisuutensa on hänessä, hänen sielunsa pitää hävitettämän minun kasvoini edestä; sillä minä olen \Herra\.

22:4 Kuka ikänä Aaronin siemenestä on spitalinen eli vuotavainen, sen ei pidä syömän pyhitetyistä, ennen kuin hän puhdistetaan. Ja jos joku rupee johonkuhun saastaiseen ruumiiseen, taikka siihen, joka siemenensä vuodattaa unessa,

22:5 Taikka se, joka rupee johonkuhun matelevaiseen, joka hänelle saastainen on, taikka ihmiseen, joka hänelle saastainen on, ja kaikkinaiseen, joka hänen saastuttaa:

22:6 Se sielu joka rupee johonkuhun niistä, pitää oleman saastainen ehtoosen asti, ja ei pidä syömän pyhitetyistä, vaan hänen pitää ensin viruttaman ruumiinsa vedellä.

22:7 Ja koska aurinko laskenut on, ja hän on puhdistettu, niin syökään sitte pyhitetyistä; sillä se on hänen ruokansa.

22:8 Raatoa ja mitä pedolta raadeltu on, ei hänen pidä syömän, ettei hän siitä saastutettaisi; sillä minä olen \Herra\.

22:9 Sentähden heidän pitää pitämän minun säätyäni, ettei heidän pitäisi syntiä saattaman päällensä, ja kuoleman siitä, koska he saastuttavat itsensä; sillä minä olen \Herra\, joka heitä pyhitän.

22:10 Mutta ei yksikään muukalainen pidä syömän pyhitetyistä, eikä papin perhe, eikä myös joku palkollinen pidä syömän pyhitettyä.

22:11 Vaan koska pappi ostaa jonkun hengen rahallansa, se syökään siitä, ja se joka hänen huoneessansa syntynyt on, se myös syökään hänen leivästänsä.

22:12 Ja jos papin tytär tulee jonkun muukalaisen emännäksi, niin ei hänen pidä syömän pyhitetyistä ylennyksestä.

22:13 Mutta jos papin tytär tulee leskeksi, eli

tai hyljätiksi ja on lapseton ja hän tulee takaisin isänsä taloon ja asuu siellä niinkuin nuoruudessaan, niin hän syököön isänsä ruokaa; mutta kukaan syrjäinen älköön sitä syökö.

22:14 Ja jos joku erehdyksessä syö pyhästä lahjasta, korvatkoon papille pyhän lahjan ja pankoon siihen vielä lisäksi viidennen osan sen arvosta.

22:15 Älkööt papit häväiskö israelilaisten pyhiä lahjoja, joita nämä antavat Herralle,

22:16 älköötäkään saattako heitä syynalaisiksi ja vikapäiksi sallimalla heidän syödä pyhiä lahjojansa; sillä minä olen Herra, joka pyhitän heidät.

22:17 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

22:18 Puhu Aaronille ja hänen pojillensa ja kaikille israelilaisille ja sano heille: Kuka ikinä Israelin heimosta tai muukalaisista Israelissa tuo polttouhriksi uhrilahjansa, olipa se mikä hyvänsä lupausuhri tai vapaaehtoinen uhri, jonka he tuovat Herralle,

22:19 niin tuokaa sellainen uhri, että hänen mielisuosionsa tulee teidän osaksenne: virheetön urospuoli raavaista, lampaista tai vuohista.

22:20 Mutta yhtään eläintä, jossa on vamma, älkää tuoko, sillä siitä hänen mielisuosionsa ei tule teidän osaksenne.

22:21 Jos joku tuo Herralle yhteysuhrin raavaista tai lampaista, joko lupausta täyttääkseen tai vapaaehtoisena uhrina, olkoon eläin virheetön ollakseen otollinen; älköön siinä olko mitään vammaa.

22:22 Sokeata tai raajarikkoa tai silvottua tai paiseista tai ihotautista tai rupista älkää Herralle tuoko, älkääkään sellaisia asettako alttarille, uhriksi Herralle.

22:23 Härän tai lampaan, joka on jäseniltään muodoton tai vaivainen, sinä saat uhrata vapaaehtoisena uhrina, mutta

hyljätiksi ja ei hänellä ole siementä, ja hän tulee jälleen kotia isänsä huoneeseen, niin hänen pitää syömän isänsä leivästä, niinkuin silloinkin, koska hän neitsenä oli. Mutta ei yksikään muukalainen pidä siitä syömän.

22:14 Ja jos joku syö pyhitetyistä tietämättä, hänen pitää lisäämään siihen viidennen osan, ja antaman papille pyhitetyn,

22:15 Ettei heidän pitäisi saastuttaman Israelin lasten pyhitettyjä, joita he ylentävät \Herralle\,

22:16 Ettei he saattaisi rikosta ja vikaa päällensä, syödessään heidän pyhitetyistään; sillä minä olen \Herra\, joka heitä pyhitän.

22:17 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

22:18 Puhu Aaronille ja hänen pojillensa, ja kaikille Israelin lapsille, ja sano heille: kuka ikinä Israelin huoneesta, eli muukalainen Israelissa, tahtoo uhrata, olkoon se lupauksesta, taikka vapaasta ehdosta, jota he tahtovat uhrata \Herralle\ polttouhriksi,

22:19 Että se hänelle olis otollinen teiltä, niin pitää sen oleman virheettömän härkyisen karjasta, oinaan karitsoista, eli kauriin vuohista.

22:20 Mutta ei yhtäkään, jossa virhe on, pidä teidän uhraaman; sillä ei se ole hänelle otollinen teiltä.

22:21 Jos joku tahtoo uhrata \Herralle\ kiitosuhria, eli erinomaisesta lupauksesta, taikka vapaasta ehdosta, karjasta eli lampaista, sen pitää oleman virheettömän, että se olis otollinen: ei siinä pidä yhtään virhettä oleman.

22:22 Jos se on sokia, taikka raajarikko, taikka jäsenpuoli, taikka kuivettu, taikka rupinen, taikka köhnäinen, niin ei pidä teidän senkaltaisia \Herralle\ uhraaman, ja ei pidä teidän tuliuhria niistä antaman \Herran\ alttarille.

22:23 Härjän eli lampaan, liiallisen eli puuttuvaisen jäsenistä, saat sinä uhrata vapaasta ehdostas; mutta ei se ole otollinen

lupausuhriksi se ei ole otollinen.

22:24 Älkää uhratko Herralle eläintä, joka on kuohittu puristamalla tai musertamalla tai repimällä tai leikkaamalla; älkää tehkö maassanne sellaista.

22:25 Älkää myöskään muukalaiselta ostako mitään sellaisia eläimiä tuodaksenne niitä Jumalanne ruuaksi, sillä ne ovat turmeltuja, niissä on vamma; niistä ei tule teidän osaksenne mielisuosio.

22:26 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

22:27 Kun vasikka tai karitsa tai vohla on syntynyt, olkoon se emänsä luona seitsemän päivää; mutta kahdeksannesta päivästä alkaen se on otollinen uhrilahjaksi Herralle.

22:28 Älkää raavaseläintä tai lammasta ja sen sikiötä teurastako samana päivänä.

22:29 Kun te uhraatte Herralle kiitosuhrin, uhratkaa se niin, että hänen mielisuosionsa tulee teidän osaksenne.

22:30 Se syötäköön samana päivänä; älkää jättäkö siitä mitään seuraavaan aamuun. Minä olen Herra.

22:31 Noudattakaa siis minun käskyjäni ja pitäkää ne. Minä olen Herra.

22:32 Älkää häväiskö minun pyhää nimeäni: minä tahdon olla pyhä israelilaisten keskellä. Minä olen Herra, joka pyhitän teidät

22:33 ja joka vein teidät pois Egyptin maasta, ollakseni teidän Jumalanne. Minä olen Herra.

23 LUKU

23:1 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

23:2 Puhu israelilaisille ja sano heille: Herran juhla-ajat, joiksi teidän on kuulutettava pyhät kokoukset, minun juhla-aikani, ovat nämä.

23:3 Kuusi päivää tehtäköön työtä, mutta seitsemäntenä päivänä on sapatti, levon päivä, pyhä kokous; silloin älkää yhtäkään askareta toimittako, se on Herran sapatti,

lupauksen edestä.

22:24 Eikä myöskään sinun pidä sitä \Herralle\ uhraaman, mikä muserrettu, eli runneltu, eli revitty, eli haavoitettu on; ei teidän pidä sitä teidän maassanne tekemän.

22:25 Ei myöskään teidän pidä uhraaman jonkun muukalaisen kädestä teidän Jumalanne leipää kaikista niistä; sillä ne ovat turmellut ja virheelliset: ei ne ole otolliset teiltä.

22:26 Ja \Herra\ puhui Moosekselle, sanoen:

22:27 Koska vasikka, eli karitsa, eli vohla pojittu on, niin olkaan emänsä tykönä seitsemän päivää; mutta kahdeksantena päivänä, ja sen jälkeen, on se otollinen tuliuhriksi \Herralle\.

22:28 Olkoon se nauta, eli lammas, niin ei pidä se teurastettaman sikiöinensä yhtenä päivänä.

22:29 Koska te uhraatte \Herralle\ kiitosuhria, teidän pitää sen niin uhraaman, että se teiltä otollinen olis.

22:30 Se pitää syötämän sinä päivänä, ja ei pidä mitään tähteenä huomeneksi jätettämän; sillä minä olen \Herra\.

22:31 Sentähden pitäkää minun käskyni ja tehkää ne, sillä minä olen \Herra\.

22:32 Ettette häpeäisi minun pyhää nimeäni, ja että minä pyhitettäisiin Israelin lasten keskellä; sillä minä olen \Herra\, joka teitä pyhitän,

22:33 Ja joka olen teidät johdattanut Egyptin maalta, että minä olisin teidän Jumalanne: minä \Herra\.

23 LUKU

23:1 Ja \Herra\ puhui Moosekselle, sanoen:

23:2 Puhu Israelin lapsille ja sano heille: nämät ovat \Herran\ juhlat, jotka teidän pitää kutsuman pyhiksi kokouksiksi: ne ovat minun juhiani.

23:3 Kuusi päivää pitää sinun työtä tekemän, vaan seitsemäntenä päivänä on se suuri sabbati, pyhä kokous, jona ei teidän pidä yhtään työtä tekemän; sillä se on \Herran\

missä asuttekin.

23:4 Nämä ovat Herran juhla-ajat, pyhät kokoukset, jotka teidän on kuulutettava määrääjällansa:

23:5 Ensimmäisessä kuussa, kuukauden neljäntenätoista päivänä, iltahämärässä, on pääsiäinen Herran kunniaksi.

23:6 Ja saman kuukauden viidentenätoista päivänä on happamattoman leivän juhla Herran kunniaksi; syökää happamatonta leipää seitsemän päivää.

23:7 Ensimmäisenä päivänä olkoon teillä pyhä kokous, silloin älkää yhtäkään arkiaskareta toimittako.

23:8 Tuokaa Herralle uhri seitsemänä päivänä. Seitsemäntenä päivänä on pyhä kokous; silloin älkää yhtäkään arkiaskareta toimittako.

23:9 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

23:10 Puhu israelilaisille ja sano heille: Kun te tulette siihen maahan, jonka minä teille annan, ja leikkaatte sen viljaa, niin viekää papille viljastanne uutislyhde.

23:11 Ja hän toimittakoon sen lyhteen heilutuksen Herran edessä, että hänen mielisuosiensa tulisi teidän osaksenne; sapatin jälkeisenä päivänä pappi toimittakoon sen heilutuksen.

23:12 Ja sinä päivänä, jona teidän lyhteenne heilutus toimitetaan, uhratkaa virheetön, vuoden vanha karitsa polttouhriksi Herralle,

23:13 ja siihen kuuluvaksi ruokauhriksi kaksi kymmenennestä lestyjä jauhoja, öljyyn sekoitettuna, uhriksi, suloiseksi tuoksuksi Herralle, sekä siihen kuuluvaksi juomauhriksi neljännes hiin-mittaa viiniä.

23:14 Älkääkä syökö uutisleipää, paahdettuja jyviä tai tuleentumatonta viljaa ennen sitä päivää, jona tuotte Jumalallenne uhrilahjan. Se olkoon teille ikuinen säädös sukupolvesta sukupolveen, missä asuttekin.

23:15 Sitten laskekaa sapatin jälkeisestä

sabbati kaikissa teidän asuinsioissanne.

23:4 Nämät ovat \Herran\ juhlapäivät, pyhät kokoukset, jotka teidän pitää pitämän määrättyillä ajallansa:

23:5 Neljäntenätoistakymmenentenä päivänä ensimmäisenä kuukautena, kahden ehtoon välillä, on \Herran\ pääsiäinen.

23:6 Ja viidentenätoistakymmenentenä päivänä sinä kuukautena on \Herran\ happamattoman leivän juhla: silloin pitää teidän syömän happamatointa leipää seitsemän päivää.

23:7 Ensimmäisenä päivänä olkoon teillä pyhä kokous, eikä yhtään raskasta työtä pidä teidän silloin tekemän.

23:8 Ja teidän pitää uhraaman \Herralle\ tuliuhria seitsemän päivää. Seitsemäntenä päivänä on pyhä kokous. (Ja silloin myös) ei pidä teidän yhtäkään raskasta työtä tekemän.

23:9 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

23:10 Puhu Israelin lapsille, ja sano heille: koska te tulette sille maalle, jonka minä annan teille, ja te leikkaatte sen elon, niin teidän pitää viemän papille lyhteen teidän elostanne uutiseksi.

23:11 Ja sen lyhteen pitää hänen häälyttämän \Herran\ edessä, että se olis otollinen teiltä: päivää jälkeen sabbatin pitää papin sen häälyttämän.

23:12 Ja teidän pitää sinä päivänä, jona teidän lyhteenne häälytetään, uhraaman virheettömän vuosikuntaisen karitsan polttouhriksi \Herralle\.

23:13 Ja ruokauhriksi kaksi kymmenestä sämpyläjauhoja, sekoitetut öljyllä, tuliuhriksi ja lepytyshajuksi \Herralle\, niin myös juomauhriksi neljännes hinni viinaa.

23:14 Ja ei pidä teidän syömän uudisleipää, kuivattua tähkäpäätä eli jyviä, siihen päivään asti, jona te kannatte teidän Jumalallenne uhrin. Sen pitää oleman ijankaikkisen säädyn teidän sukukunnillenne kaikissa teidän asuinsioissanne.

23:15 Sitte pitää teidän lukeman toisesta

päivästä, siitä päivästä, jona toitte heilutuslyhteen, seitsemän täyttä viikkoa,

23:16 laskekaa viisikymmentä päivää seitsemännen sapatin jälkeiseen päivään asti; sitten tuokaa Herralle uusi ruokauhri.

23:17 Sieltä, missä asutte, tuokaa heilutusleiväksi kaksi kakkua, jotka on leivottava happamana kahdesta kymmenenneksestä lestyjä jauhoja, Herralle uutislahjaksi.

23:18 Ja tuokaa leipänne ohella seitsemän virheetöntä, vuoden vanhaa karitsaa ja mullikka sekä kaksi oinasta; ruoka- ja juomauhreineen ne olkoot polttouhri Herralle, suloisesti tuoksuva uhri Herralle.

23:19 Ja uhratkaa kauris syntiuhriksi sekä kaksi vuoden vanhaa karitsaa yhteysuhriksi.

23:20 Ja pappi toimittakoon niiden ja uutisleivän ynnä kahden karitsan heilutuksen Herran edessä. Ne olkoot Herralle pyhät ja papin omat.

23:21 Ja kuuluttakaa pyhä kokous juuri siksi päiväksi; silloin älkää yhtäkään arkiaskareta toimittako. Se olkoon teille ikuinen säädös sukupolvesta sukupolveen, missä asuttekin.

23:22 Kun te korjaatte eloa maastanne, niin älä leikkaa viljaa pelloltasi reunoja myöten äläkä poimi tähkäpäitä leikkuun jälkeen, vaan jätä ne köyhälle ja muukalaiselle. Minä olen Herra, teidän Jumalanne.

23:23 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

23:24 Puhu israelilaisille ja sano: Seitsemännessä kuussa, kuukauden ensimmäisenä päivänä, pitäkää sapatinlepo, muistojuhla pasunaa soittaen, pyhä kokous.

23:25 Älkää silloin yhtäkään arkiaskareta toimittako, vaan tuokaa uhri Herralle.

sabbatin päivästä, koska te kannoitte häälytyslyhteen edes: seitsemän täysinäistä viikkoa ne pitää oleman,

23:16 Toiseen päivään asti, seitsemännen viikon jälkeen, (se on) viisikymmentä päivää pitää teidän lukeman, ja sitte uhraaman \Herralle\ uutta ruokauhria.

23:17 Ja uhraaman kaikista teidän asumasioistanne kaksi häälytysleipää, kahdesta kymmeneksestä sämpyläjauhoja, hapatettuina pitää ne kypsettämän, \Herranne\ uutiseksi.

23:18 Ja pitää tuoman teidän leipänne kanssa seitsemän vuosikuntaista ja virheetöntä karitsaa, ja yhden nuoren mullin, ja kaksi oinasta: sen pitää oleman \Herran\ polttouhrin, ja heidän ruokauhrinsa ja juomauhrinsa, se on makian hajun tuli \Herralle\.

23:19 Niin myös pitää teidän valmistaman kauriin rikosuhriksi, niin myös kaksi vuosikuntaista karitsaa kiitosuhriksi.

23:20 Ja papin pitää häälyttämän ne uudisleivän kanssa häälytykseksi \Herran\ edessä, kahden karitsan kanssa. Ja pitää oleman \Herralle\ pyhät, ja papin omat.

23:21 Ja teidän pitää kuuluttaman tämän päivän: tämä pitää teille pyhä kokous oleman. Ei teidän pidä (silloin) yhtäkään raskasta työtä tekemän: ijankaikkisen säädyn pitää sen oleman teidän sukukunnissanne, kaikissa teidän asuinsioissanne.

23:22 Koska te leikkaatte elon teidän maastanne, ei sinun pidä ylen tyynni peltos kulumia leikkaaman, eikä elon päitä noukkiman, vaan jättämän ne vaivaisille ja muukalaisille. Minä olen \Herra\ teidän Jumalanne.

23:23 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

23:24 Puhu Israelin lapsille, ja sano: ensimmäisenä päivänä seitsemäntenä kuukautena pitää teidän pitämän sabbatin, soittamisen muistoksi: se on pyhä kokous.

23:25 Silloin ei pidä teidän yhtään raskasta työtä tekemän, ja teidän pitää uhraaman tuliuhri \Herralle\.

23:26 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

23:27 Tämän seitsemännen kuun kymmenentenä päivänä on sovituspäivä; pitäkää silloin pyhä kokous, kurittakaa itseänne paastolla ja tuokaa Herralle uhri.

23:28 Älkää toimittako yhtäkään askareta sinä päivänä, sillä se on sovituspäivä, jolloin teille toimitetaan sovitus Herran, teidän Jumalanne, edessä.

23:29 Sillä jokainen, joka ei sinä päivänä kurita itseänsä paastolla, hävitettäköön kansastansa.

23:30 Ja jokainen, joka sinä päivänä toimittaa jotakin askareta, minä hävitän hänen kansastansa.

23:31 Älkää silloin yhtäkään askareta toimittako. Se olkoon teille ikuinen säädös sukupolvesta sukupolveen, missä asuttekin.

23:32 Se on oleva teille levon päivä, kurittakaa itseänne paastolla. Kuukauden yhdeksäntenä päivänä illalla, illasta iltaan, pitäkää tämä sapatti.

23:33 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

23:34 Puhu israelilaisille ja sano: Tämän seitsemännen kuun viidentenätoista päivänä on lehtimajanjuhla Herran kunniaksi; se kestää seitsemän päivää.

23:35 Ensimmäisenä päivänä pidettäköön pyhä kokous; älkää silloin yhtäkään arkiaskareta toimittako.

23:36 Seitsemänä päivänä tuokaa uhri Herralle. Kahdeksantena päivänä olkoon teillä pyhä kokous, ja tuokaa uhri Herralle; se on juhla kokous, älkää silloin yhtäkään arkiaskareta toimittako.

23:37 Nämä ovat Herran juhla-ajat, joiksi teidän on kuulutettava pyhät kokoukset, tuodaksenne Herralle uhreja: polttouhreja ja ruokauhreja, teurasuhreja ja juomauhreja, kunakin päivänä sen päivän uhrin;

23:38 ja sitäpaitsi Herran sapatit ja teidän muut lahjanne ja kaikki lupausuhrinne ja

23:26 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

23:27 Kymmenentenä päivänä tänä seitsemäntenä kuuna on sovintopäivä, se pitää oleman teille pyhä kokous: silloin vaivatkaat sielujanne, ja uhratkaat \Herralle\ tuliuhri.

23:28 Ja ei pidä teidän yhtään työtä tekemän sinä päivänä; sillä se on sovintopäivä, että te sovitettaisiin \Herran\ teidän Jumalanne edessä.

23:29 Sillä jokainen sielu, jota ei sinä päivänä vaivata, pitää hävitettämän kansastansa.

23:30 Ja jokainen sielu, joka sinä päivänä jotakin työtä tekee, sen minä hukutan kansastansa.

23:31 Sentähden ei pidä teidän (silloin) mitään työtä tekemän: sen pitää oleman ijankaikkisen säädyn teidän sukukunnillenne kaikissa teidän asuinsioissanne.

23:32 Se on teidän suuri sabbatinne, ja teidän pitää vaivaaman sielujanne: yhdeksäntenä päivänä kuusta ehtoon pitää teidän pitämän tämän sabbatin, ehtoosta niin ehtoosen.

23:33 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

23:34 Puhu Israelin lapsille, sanoen: viidentenätoistakymmenentenä päivänä tänä seitsemäntenä kuukautena on lehtimajan juhla, seitsemän päivää \Herralle\.

23:35 Ensimmäisenä päivänä pitää oleman pyhä kokous: ei teidän pidä yhtään raskasta työtä (silloin) tekemän.

23:36 Seitsemän päivää pitää teidän uhraaman tuliuhria \Herralle\, kahdeksantena päivänä pitää teillä pyhä kokous oleman, ja teidän pitää tekemän tuliuhri \Herralle\; sillä se on päätöspäivä: ei pidä teidän yhtään raskasta työtä (silloin) tekemän.

23:37 Nämät ovat \Herran\ juhlapäivät, jotka teidän pitää kutsuman pyhäksi kokoukseksi, ja uhraaman \Herralle\ tuliuhria, polttouhria, ruokauhria, juomauhria, ja muita uhreja, jokaisen päivänänsä.

23:38 Ilman \Herran\ sabbatia, ja ilman teidän lahjojanne ja ilman kaikkia

kaikki vapaaehtoiset uhrinne, joita te Herralle annatte.

23:39 Mutta seitsemännen kuukauden viidentenätoista päivänä, kun te olette korjanneet maan sadon, viettäkää Herran juhlaa seitsemän päivää; ensimmäinen päivä on levon päivä, ja kahdeksas päivä on myös levon päivä.

23:40 Ensimmäisenä päivänä ottakaa ihania hedelmiä puista, palmunoksia ja tuuheiden puiden lehviä sekä pajuja purojen varsilta, ja pitäkää iloa seitsemän päivää Herran, Jumalanne edessä.

23:41 Ja viettäkää sitä juhlaa Herran kunniaksi seitsemän päivää vuodessa. Se olkoon teille ikuinen säädös sukupolvesta sukupolveen; viettäkää se seitsemännessä kuussa.

23:42 Seitsemän päivää asukaa lehtimajoissa; kaikki Israelissa syntyneet asukoot lehtimajoissa,

23:43 että teidän jälkeläisenne tietäisivät, kuinka minä annoin israelilaisten asua lehtimajoissa, kun vein heidät pois Egyptin maasta. Minä olen Herra, teidän Jumalanne.

23:44 Ja Mooses puhui näistä Herran juhla-ajoista israelilaisille.

24 LUKU

24:1 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

24:2 Käske israelilaisten tuoda sinulle puhdasta, survomalla saatua öljyyn öljyä seitsenhaaraista lamppua varten, että lamput aina voidaan nostaa paikoilleen.

24:3 Ulkopuolella esirippua, joka on lain arkin edessä ilmestysmajassa, Aaron hoitakoon sitä niin, että se aina, ehtoosta aamuun asti, palaa Herran edessä. Se olkoon teille ikuinen säädös sukupolvesta sukupolveen.

24:4 Aitokultaisen seitsenhaaraisen lampun lamppuja hän hoitakoon niin, että ne aina

lupauksianne, ja ilman kaikkia mielellisiä antimianne, joita teidän pitää antaman \Herralle\.

23:39 Niin pitää nyt teidän viidentenätoistakymmenentenä päivänä seitsemäntenä kuukautena, koottuanne vuoden tulon maalta, juhlallisesti viettämän \Herran\ riemujuhlaa, seitsemän päivää: ensimmäisenä päivänä on sabbati, ja kahdeksantena päivänä on myös sabbati.

23:40 Ja teidän pitää ensimmäisenä päivänä ottaman teillenne hedelmiä ihanasta puusta, palmun versoja, ja oksia paksu-oksaisista puista ja pajuja ojista, ja oleman riemuiset seitsemän päivää, \Herran\ teidän Jumalanne edessä.

23:41 Ja pitää niin pitämän \Herralle\ sitä riemujuhlaa vuodessa seitsemän päivää: sen pitää oleman ijankaikkisen säädyn teidän sukukunnissanne, että teidän niin pitää pyhää riemujuhlaa pitämän seitsemäntenä kuukautena.

23:42 Seitsemän päivää pitää teidän asuman lehtimajoissa: joka omainen on Israelissa, hänen pitää asuman lehtimajoissa,

23:43 että teidän sukunne tietäisivät, kuinka minä olen antanut Israelin lapset asua majoissa, koska minä johdatin heitä Egyptin maalta: Minä \Herra\ teidän Jumalanne.

23:44 Ja Moses sanoi nämät \Herran\ juhlapäivät Israelin lapsille.

24 LUKU

24:1 Ja \Herra\ puhui Moosekselle, sanoen:

24:2 Käske Israelin lasten tuoda sinulle selkiää öljyyn öljyä, puserrettua ulos, valaistukseksi, joka aina pitää lamppuissa sytytettyinä oleman.

24:3 Ulkoiselle puolelle todistuksen esirippua seurakunnan majassa pitää Aaronin sen alati valmistaman, ehtoosta niin aamuun asti \Herran\ edessä. Sen pitää oleman ijankaikkisen säädyn teidän sukukunnissanne.

24:4 Ja hänen pitää valmistaman lamput puhtaasen kynttiläjalkaan, aina \Herran\

palavat Herran edessä.

24:5 Ja ota lestyjä jauhoja ja leivo niistä kaksitoista kakkua; joka kakussa olkoon niitä kaksi kymmenennestä.

24:6 Ja lado ne päälletysten kahteen pinoon, kuusi pinoonsa, aitokultaiselle pöydälle Herran eteen.

24:7 Ja pane pinojen päälle puhdasta suitsuketta leipien alttariuhriosana uhriksi Herralle.

24:8 Sapatti sapatilta hän aina asettakoon ne Herran eteen israelilaisten antina; se on ikuinen liitto.

24:9 Ne olkoot Aaronin ja hänen poikiensa omat, ja he syökööt ne pyhässä paikassa, sillä ne ovat korkeasti-pyhät; ne ovat hänen ikuinen osuutensa Herran uhreista.

24:10 Erään israelilaisen vaimon poika, jonka isä oli egyptiläinen mies, oli lähtenyt maasta israelilaisten mukana; ja tämän israelilaisen vaimon poika ja muuan israelilainen mies riitelivät keskenänsä leirissä.

24:11 Ja israelilaisen vaimon poika pilkkasi Herran nimeä ja kirosi sitä. Silloin he toivat hänet Mooseksen eteen. Ja hänen äitinsä nimi oli Selomit, Dibrin tytär, Daanin sukukunnasta.

24:12 Ja he panivat hänet vankeuteen, kunnes heille ilmoitettaisiin Herran vastaus.

24:13 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

24:14 Vie kirooja leirin ulkopuolelle, ja kaikki, jotka kuulivat sen, laskekoot kätensä hänen päänsä päälle, ja koko kansa kivittäköön hänet.

24:15 Ja puhu israelilaisille ja sano: Kuka ikinä Jumalaansa kiroaa, se joutuu syynalaiseksi.

24:16 Ja joka Herran nimeä pilkkaa, rangaistakoon kuolemalla; koko kansa kivittäköön hänet kuoliaaksi. Olipa se muukalainen tai maassa syntynyt, joka pilkkaa Herran nimeä, hänet surmattakoon.

edessä.

24:5 Ja sinun pitää ottaman sämpyläjauhoja ja leipoman niistä kaksitoistakymmentä kyrsää: kaksi kymmenestä pitää oleman joka kyrsässä.

24:6 Ja sinun pitää heidän paneman kahteen läjään, kuusi kumpaankin läjään, puhtaalle pöydälle \Herran\ eteen.

24:7 Ja sinun pitää paneman niiden päälle puhdasta pyhää savua, että ne pitää oleman muistoleivät: se on tuliuhri \Herralle\.

24:8 Joka sabbatin päivänä pitää hänen aina valmistaman ne \Herran\ edessä, Israelin lapsilta ijankaikkiseksi liitoksi.

24:9 Ja ne pitää Aaronin ja hänen poikainsa omat oleman, heidän pitää ne syömän pyhässä siassa; sillä se on hänelle kaikkein pyhin \Herran\ tuliuhreista ijankaikkiseksi säädyksi.

24:10 Ja yhden Israelilaisen vaimon poika läksi ulos, joka Egyptiläisen miehen poika oli Israelin lasten seassa, ja se Israelilaisen vaimon poika riiteli toisen Israelilaisen kanssa leirissä,

24:11 Ja se Israelilaisen vaimon poika pilkkasi nimeä ja kirosi. Niin toivat he hänen Mooseksen eteen, (ja hänen äitinsä nimi oli Selomit Dibrin tytär, Danin sukukunnasta).

24:12 Ja panivat hänen vankeuteen niinkauvaksi, että heille olis selkiä päätös annettu \Herran\ suusta.

24:13 Ja \Herra\ puhui Moosekselle, sanoen:

24:14 Vie häntä leiristä ulos, joka kiroillut on, ja anna kaikkein, jotka sen kuulivat, laskea kätensä hänen päänsä päälle, ja kaikki kansa kivittäkään häntä.

24:15 Ja puhu Israelin lapsille, sanoen: kuka ikinä Jumalaansa kiroilee, hänen pitää kantaman syntinsä.

24:16 Ja joka \Herran\ nimeä pilkkaa, sen pitää totisesti kuoleman, kaiken kansan pitää häntä kuoliaaksi kivittämän. Niinkuin muukalaisen, niin pitää myös omaisen oleman: jos hän pilkkaa sitä nimeä, niin

24:17 Jos joku lyö kuoliaaksi ihmisen, kenen hyvänsä, hänet rangaistakoon kuolemalla.

24:18 Mutta joka lyö kuoliaaksi kotieläimen, korvatkoon sen: henki hengestä.

24:19 Ja joka tuottaa lähimmäisellensä vamman, sille tehtäköön, niinkuin hänkin on tehnyt:

24:20 ruhje ruhjeesta, silmä silmästä, hammas hampaasta; saman vamman, jonka hän on toiselle tuottanut, saakoon hän itsekin.

24:21 Joka lyö kuoliaaksi kotieläimen, korvatkoon sen; mutta joka lyö kuoliaaksi ihmisen, se surmattakoon.

24:22 Sama laki olkoon teillä, niin muukalaisella kuin maassa syntyneelläkin; sillä minä olen Herra, teidän Jumalanne.

24:23 Ja Mooses puhui näin israelilaisille; ja he veivät kiroijan leirin ulkopuolelle ja kivittivät hänet kuoliaaksi. Näin israelilaiset tekivät, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut.

25 LUKU

25:1 Ja Herra puhui Moosekselle Siinain vuorella sanoen:

25:2 Puhu israelilaisille ja sano heille: Kun te tulette siihen maahan, jonka minä teille annan, niin maa pitääköön sapattia Herran kunniaksi.

25:3 Kuutena vuotena kylvä peltosi ja kuutena vuotena leikkaa viinitarhasi ja korjaa niiden sato,

25:4 mutta seitsemäntenä vuotena olkoon maalla levon aika, sapatti Herran kunniaksi; silloin älä kylvä peltoasi äläkä leikkaa viinitarhaasi.

25:5 Leikatun viljasi jälkikasvua älä leikkaa, äläkä poimi viinirypäleitä, jotka ovat kasvaneet leikkaamattomissa viinipuissasi. Silloin olkoon maalla levon vuosi.

25:6 Mutta mitä itsestänsä kasvaa maan

hänen pitää kuoleman.

24:17 Jos joku lyö jonkun ihmisen kuoliaaksi, hänen pitää totisesti kuoleman.

24:18 Vaan joka jonkun naudan lyö, hänen pitää maksaman hengen hengestä.

24:19 Ja joka tekee jonkun lähimmäisensä virheelliseksi, hänelle pitää niin tehtämän, kuin hänkin tehnyt on:

24:20 Haava haavasta, silmä silmästä, hammas hampaasta; niinkuin hän on jonkun ihmisen virheelliseksi tehnyt, niin pitää myös hänelle jälleen tehtämän.

24:21 Niin että joka lyö naudan, hänen pitää sen maksaman, vaan joka lyö ihmisen, sen pitää kuoleman.

24:22 Yhden oikeuden pitää oleman teidän seassanne, niin muukalaisella kuin omaisellakin; sillä minä olen \Herra\ teidän Jumalanne.

24:23 Koska Moses oli näitä puhunut Israelin lapsille, niin veivät he sen leiristä ulos, joka kiroillut oli, ja kivittivät hänen kuoliaaksi: ja Israelin lapset tekivät niinkuin \Herra\ Mosekselle käsenyt oli.

25 LUKU

25:1 Ja \Herra\ puhui Mosekselle Sinain vuorella, sanoen:

25:2 Puhu Israelin lapsille ja sano heille: koska te tulette siihen maahan, jonka minä teille annan, niin maan pitää pitämän \Herralle\ lepoa.

25:3 Kuusi vuotta pitää sinun peltos kylvämän, ja kuusi vuotta viinamäkes leikkaaman, ja sen hedelmät kokooman;

25:4 Mutta seitsemäntenä vuonna pitää maan pitämän \Herralle\ suuren pyhän, jona ei sinun pidä kylvämän sinun peltoas taikka leikkaaman sinun viinamäkeäs.

25:5 Ja mitä itsestänsä kasvaa laihostas, ei sinun pidä leikkaaman, ja viinamarjoja, jotka ilman sinun työtäs ovat kasvaneet, ei sinun pidä noukkiman; sillä se on maan lepovuosi.

25:6 Mutta maan lepoa sinun pitää sentähdn

levätessä, olkoon teille ruuaksi, sinulle itsellesi, sinun palvelijallesi ja palvelijattarellesi, päiväpalkkalaisellesi ja loisesellesi, jotka luonasi asuvat.

25:7 Ja karjallesi ja metsäeläimille sinun maassasi olkoon kaikki sen sato ruuaksi.

25:8 Ja laske seitsemän vuosiviikkoa: seitsemän kertaa seitsemän vuotta, niin että seitsemän vuosiviikon aika on neljäkymmentä yhdeksän vuotta.

25:9 Ja seitsemännessä kuussa, kuukauden kymmenentenä päivänä anna pasunan raikuen soida; sovituspäivänä antakaa pasunan soida koko maassanne.

25:10 Ja pyhittäkää viideskymmenes vuosi ja julistakaa vapautus maassa kaikille sen asukkaille. Se olkoon teille riemuvuosi; jokainen teistä saa silloin palata perintömaallensa ja sukunsa luo.

25:11 Riemuvuosi olkoon teille viideskymmenes vuosi; älkää silloin kylväkö älkääkää jälkikasvua leikatko, älkääkää poimiko, mitä leikkaamattomissa viinipuissa on kasvanut.

25:12 Sillä se on riemuvuosi, se olkoon teille pyhä; pellolta syökää sen sato.

25:13 Riemuvuotena saa jokainen teistä palata perintömaallensa.

25:14 Jos myyt jotakin lähimmäisesellesi tai ostat jotakin lähimmäiseltäsi, niin älkää tehkö vääryyttä toinen toisellenne.

25:15 Vaan maksa lähimmäisesellesi riemuvuoden jälkeisten vuosien luvun mukaan, satovuosien luvun mukaan hän saakoon maksun sinulta.

25:16 Kuta useampia vuosia on, maksa sitä suurempi hinta, ja kuta vähemmän vuosia on, maksa sitä pienempi hinta; sillä

pitämän, että sinun pitää siitä syömän, sinun palvelias ja piikas, niin myös päivämiehes, huonekuntaises, ja muukalaiset sinun tykönäs.

25:7 Ja sinun karjalles ja eläimilles sinun maallas kaikki, mitä siinä kasvaa, pitää oleman ruuksi.

25:8 Ja sinun pitää lukeman sinulles seitsemän lepovuotta, niin että seitsemän vuotta pitää seitsemän kertaa luettaman: ja ne seitsemän lepovuoden aikaa tekee yhdeksän vuotta viidettäkymmentä.

25:9 Niin sinun pitää antaman soittaa basunalla ylitse koko teidän maakuntanne, kymmenentenä päivänä seitsemäntenä kuukautena: juuri sovintopäivänä pitää teidän antaman basunan käydä yli koko teidän maakuntanne.

25:10 Ja teidän pitää sen viidennenkymmenennen vuoden pyhittämän, ja pitää kuuluttaman vapauden maassa kaikille niille, jotka siinä asuvat; sillä se on teidän riemuvuotenne: silloin pitää itsekunkin pääsemän jälleen omaan saamaansa, itsekukin omaan sukuunsa.

25:11 Sillä viideskymmenes vuosi on teidän riemuvuotenne: ei teidän pidä kylvämän, eikä leikkaaman itsestänsä kasvanutta, eikä myös hakeman niitä, mitkä ilman työtä kasvaneet ovat.

25:12 Sillä se on riemuvuosi, se pitää pyhitettämän teiltä. Mutta teidän pitää syömän niitä kaikkia, mitä maa kantaa.

25:13 Tämä on riemuvuosi, jona itsekunkin teistä pitää omaan saamaansa pääsemän jälleensä.

25:14 Jos sinä jotakin myyt lähimmäiseselles, taikka ostat jotakin häneltä, niin ei yhdenkään pidä pettämän veljeänsä.

25:15 Vaan riemuvuoden luvun jälkeen pitää sinun ostaman lähimmäiseltäs, ja vuoden tulon jälkeen pitää hänen sinulle myymän.

25:16 Sitä usiammat kuin vuodet ovat, pitää sinun korottaman hinnan, ja sen harvemmat kuin vuodet ovat, pitää sinun alentaman

satomäärän hän myy sinulle.

25:17 Älköön teistä kukaan tehkö vääryyttä lähimmäisellensä, vaan pelkää Jumalaasi; sillä minä olen Herra, teidän Jumalanne.

25:18 Sentähden pitää minun käskyni ja noudattakaa minun säädöksiäni ja pitääkää ne, niin te saatte turvallisesti asua maassa.

25:19 Ja maa on antava hedelmänsä, ja teillä on kyllin syötävää, ja te saatte turvallisesti asua siinä.

25:20 Ja jos te sanotte: Mitä me syömme seitsemäntenä vuotena, kun meidän ei ole lupa kylvää eikä korjata satoamme?

25:21 niin minä käsken siunaukseni kuudentena vuotena tulemaan teille, niin että se tuottaa teille kolmen vuoden sadon.

25:22 Ja kun te kylvätte kahdeksantena vuotena, on teillä vielä vanhaa satoa syödä; siihen asti, kunnes yhdeksäntenä vuotena sen sato on saatu, on teillä vanhaa syödä.

25:23 Älköön maata ainaiseksi myytäkö, sillä maa on minun ja te olette muukalaisia ja vieraita minun luonani.

25:24 Ja kaikessa siinä maassa, jonka te saatte perintömaaksenne, antakaa oikeus maan sukulunastamiseen.

25:25 Jos veljesi köyhtyy ja myy perintömaatansa, niin hänen lähin sukulunastajansa tulkoon ja lunastakoon sen, mitä hänen veljensä on myynyt.

25:26 Mutta jos jollakin ei ole sukulunastajaa, mutta hän itse voi hankkia niin paljon, kuin lunastukseen tarvitaan,

25:27 niin laskekoon, kuinka monta vuotta on kulunut myymisestä, ja maksakoon jäljellä olevasta ajasta miehelle, jolle hän myi, ja palatkoon perintömaallensa.

25:28 Mutta jos hän ei voi hankkia niin paljoa, kuin maksamiseen tarvitaan, niin jääköön se, mitä hän on myynyt, ostajan haltuun riemuvuoteen asti. Mutta

hinnan; sillä vuoden tulon luvun jälkeen pitää hänen myymän sinulle.

25:17 Älkään kenkään pettäkö lähimmäistensä, mutta pelkää sinun Jumalaasi; sillä minä olen \Herra\ teidän Jumalanne.

25:18 Sentähden tehkäät minun säätyni ja pitääkää minun oikeuteni, että te ne teette, ja turvallisesti asutte maassa.

25:19 Ja maan pitää antaman teille hedelmänsä, ja teillä pitää oleman kyllä syötävää, ja asuman pelkäämätä siinä.

25:20 Ja jos te sanotte: mitä meidän pitää syömän seitsemäntenä vuonna? katso, ei meidän pidä kylvämän, eikä vuoden tuloa kokooman.

25:21 Niin minä käsken minun siunaukseni tulla kuudentena vuotena teidän ylitsenne, niin että sen pitää tekemän teille kolmen vuoden tulon.

25:22 Ja teidän pitää kylvämän kahdeksantena vuonna, ja vanhasta vuoden kasvusta syömän yhdeksänteen vuoteen asti, niin että te syötte vanhasta uutiseen asti.

25:23 Sentähden ei teidän pidä maata peräti myymän; sillä maan on minun, ja te olette muukalaiset ja vieraat minun edessäni.

25:24 Ja teidän pitää koko teidän omassa maassanne antaman maan lunastettaa.

25:25 Jos sinun veljes köyhtyy, ja myy sinulle omaisuudestansa, ja hänen lähimmäinen lankonsa tulee hänen tykönsä, ja tahtoo lunastaa, niin pitää hänen lunastaman sen, minkä hänen veljensä myynyt on.

25:26 Ja jos joku on, jolla ei yhtään lunastajaa ole, ja taitaa niin paljo matkaan saada, kuin sen lunastukseksi tarvitaan.

25:27 Niin pitää luettaman vuosiluku sittenkuin hän myi, ja annettaman hänelle, joka myi, mitä liaksi on, että hän tulis omaisuuteensa jälleen.

25:28 Mutta jos ei hän takaansa löydä niin paljo että hän sais sen jälleen, niin pitää sen, minkä hän myynyt on, oleman ostajan kädessä riemuvuoteen asti; niin hänen pitää

riemuvuotena se on vapaa, ja hän palatkoon perintömaallensa.

25:29 Jos joku myy asuinrakennuksen muureilla varustetussa kaupungissa, olkoon hänellä oikeus lunastaa se vuoden kuluessa siitä, kun hän sen myi; sen ajan kestää hänen sukulunastusoikeutensa.

25:30 Mutta jollei sitä lunasteta, ennenkuin vuosi on kulunut umpeen, niin jääköön talo muureilla varustetussa kaupungissa ainaiseksi ostajalle ja hänen suvullensa, riemuvuotena vapaaksi tulematta.

25:31 Mutta talot kylissä, joiden ympärillä ei ole muuria, luettakoon peltomaahan; ne olkoot lunastettavissa, ja riemuvuotena ne tulevat vapaiksi.

25:32 Kuitenkin olkoon leeviläisillä niissä kaupungeissa, jotka ovat heidän perintöomaisuuttaan, ikuinen oikeus talojen lunastamiseen.

25:33 Jos joku leeviläinen käyttää lunastusoikeutta, niin myyty talo kaupungissa, joka on leeviläistä perintöomaisuutta, palautuu riemuvuotena vapaaksi; sillä talot leeviläiskaupungeissa ovat heidän perintöomaisuuttaan israelilaisten seassa.

25:34 Ja heidän kaupunkeihinsa kuuluvaa laidunmaata älköön myytäkö, sillä se on heidän ikuista perintöomaisuuttansa.

25:35 Jos veljesi sinun luonasi köyhtyy eikä jaksu pysyä pystyssä, tue häntä samoin kuin muukalaista tai loista; hän eläköön luonasi.

25:36 Älä ota korkoa tai voittoa häneltä, vaan pelkää Jumalaasi ja anna veljesi elää luonasi.

25:37 Älä anna hänelle rahaasi korolle äläkä ota elintarpeista voittoa.

25:38 Minä olen Herra, teidän Jumalanne, joka vein teidät pois Egyptin maasta antaakseni teille Kanaanin maan ja ollakseni teidän Jumalanne.

25:39 Jos veljesi sinun luonasi köyhtyy ja myy itsensä sinulle, älä pane häntä orjan

oleman vapaan ja saaman omansa jälleen.

25:29 Se joka myy asuttavan huoneen kaupungin muurin sisältä, hänellä on vapaa ehto ajastajassa, sitä lunastaa jällensä: ja sen pitää oleman ajan, jolla hän lunastaa sen.

25:30 Ja jos ei hän lunasta sitä koko ajastajassa, niin pitää ostajan sen huoneen kaupungin muurin sisältä pitämän ijankaikkisesti ja hänen sukunsa, ja ei pidä vapaaksi tuleman ilovuotena.

25:31 Mutta jos huone on maan kylässä, kussa ei yhtään muuria ympärillä ole, niin se pitää luettaman peltomaaksi: se lunastetaan ja tulee ilovuotena vapaaksi.

25:32 Leviläisten kaupungit ja huoneet kaupungeissa, joissa heidän tavaransa ovat, saavat he aina lunastaa.

25:33 Se joka jotakin lunastaa Leviläisiltä, hänen pitää siitä luopuman ilovuonna, olkoon se ostettu huone eli omaisuus kaupungissa, jossa hän asunut on; sillä huoneet Leviläisten kaupungeissa ovat heidän omaisuutensa Israelin lasten seassa.

25:34 Mutta maata heidän kaupunkeinsa ympäriltä ei pidä myytämän; sillä se on heidän saamansa ijankaikkisesti.

25:35 Jos veljes köyhtyy ja tulee voimattomaksi tykönäs, niin sinun pitää pitämän hänen ylös, niinkuin muukalaisen, taikka huonekuntaisen, että hän eläis sinun kanssas.

25:36 Ja ei sinun pidä ottaman korkoa eli voittoa häneltä; vaan pelkää sinun Jumalaas, että sinun veljes sais elää sinun kanssas.

25:37 Ei sinun pidä antaman rahaas hänelle korolle, eikä antaman viljaas kasvulle.

25:38 Sillä minä olen \Herra\ teidän Jumalanne, joka teidän johdatin Egyptin maalta, antaakseni teille Kanaanin maan, ja ollakseni teidän Jumalanne.

25:39 Jos veljes köyhtyy sinun tykönäs, ja myy itsensä sinulle, niin ei sinun pidä häntä

työhön,

25:40 vaan hän olkoon päiväpalkkalaisena ja loisena sinun luonasi; riemuvuoteen asti hän palvelkoon sinua.

25:41 Silloin hän lähteköön luotasi vapaana, hän ja hänen lapsensa hänen kanssaan, ja palatkoon sukunsa luo ja isiensä perintömaalle.

25:42 Sillä he ovat minun palvelijoitani, jotka minä vein pois Egyptin maasta; sentähden älköön heitä orjan tavalla myytäkö.

25:43 Älä hallitse heitä kovuudella, vaan pelkää Jumalaasi.

25:44 Mutta orjasi ja orjattaresi, jotka hankit itsellesi, ostakaa kansoista, jotka asuvat teidän ympärillänne.

25:45 Tahi ostakaa ne teidän luonanne asuvien loisten lapsista ja heidän sukulaisistaan, jotka ovat teidän luonanne ja jotka ovat heille syntyneet teidän maassanne; ja ne olkoot teidän perintöomaisuuttanne.

25:46 Ja jättäkää ne jälkeenne perinnöksi lapsillenne, pysyväksi perintöomaisuudeksi; niitä saatte pitää ainaisesti orjinanne. Mutta veljistänne, israelilaisista, älä ketään kovuudella hallitse.

25:47 Jos sinun luonasi asuva muukalainen tai loinen tulee varoihin, veljesi köyhtyessä hänen luonaan, niin että hän myy itsensä sinun luonasi asuvalle muukalaiselle tai loiselle tai jollekin muukalaisen suvun jäsenelle,

25:48 niin olkoon hän, sen jälkeen kuin hän myi itsensä, lunastettavissa; joku hänen veljistään lunastakoon hänet.

25:49 Tahi lunastakoon hänet hänen setänsä tai setänsä poika tai joku veriheimolainen hänen suvustansa; tahi jos hän tulee varoihin, lunastakoon hän itse itsensä.

25:50 Ja hänen on laskettava yhdessä ostajansa kanssa, kuinka pitkä aika on

pitämän niinkuin orjaa.

25:40 Mutta hänen pitää oleman sinun tykönäs niinkuin päivämiehen, eli huonekuntaisen, palvelen sinua riemuvuoteen asti.

25:41 Silloin pitää hänen käymän ulos vapaana sinun tyköäs lapsinensa, ja pitää tuleman sukunsa tykö jälleen, ja isäinsä saaman päälle.

25:42 Sillä he ovat minun palveliani, jotka minä Egyptin maalta johdattanut olen: sentähden ei pidä heitä orjan tavalla myytämän.

25:43 Ei sinun pidä ankarasti heitä hallitseman, vaan pelkäämän sinun Jumalaas.

25:44 Jos tahdot pitää orjaa ja piikaa, niin sinun pitää ostaman ne pakanoilta, jotka teidän ympärillänne ovat.

25:45 Ja huonekuntalaisilta, jotka muukalaiset ovat teidän seassanne, pitää teidän ne ostaman, ja heidän suvuiltansa, jotka he teidän tykönänne teidän maassanne synnyttäneet ovat: ja ne pitää teidän omanne oleman.

25:46 Ja pitäkää heitä omananne, ja teidän lapsillenne teidän jälkeenne ijankaikkiseksi perimiseksi, ja niiden pitää oleman teidän orjanne; mutta veljenne Israelin lapset ei pidä toinen toistansa ankarasti hallitseman.

25:47 Jos muukalainen eli huonekuntainen hyötyy sinun tykönäs, ja sinun veljes köyhtyy hänen tykönänsä, niin että hän myy itsensä muukalaiselle, joka huonekuntainen sinun tykönäs on, eli jollekulle muukalaisen suvusta,

25:48 Niin pitää hänellä oikeus oleman lunastettaa jälleen sittekuin hän myyty on, että joku hänen veljistänsä pitäis hänen lunastaman jällensä;

25:49 Eli hänen setänsä eli setänsä poika lunastakaan hänen, taikka joku hänen lähimmäisestä suvustansa, eli jos hän itse taitaa niin paljo matkaan saada, niin pitää hänen lunastaman itsensä.

25:50 Ja hänen pitää lukua laskeman ostajansa kanssa, siitä vuodesta kuin hän myi

riemuvuoteen siitä vuodesta, jolloin hän myi itsensä hänelle; ja hänen myyntihintansa jaettakoon vuosien luvulla; hänen palvelusaikansa laskettakoon saman arvoiseksi kuin päiväpalkkalaisen.

25:51 Jos vielä on monta vuotta jäljellä, maksakoon hän takaisin lunastushintanaan niitä vastaavan osan siitä summasta, jolla hänet ostettiin.

25:52 Mutta jos vain vähän vuosia on jäljellä riemuvuoteen, laskekoon ostaja nekin hänelle, ja hän maksakoon lunastushintansa sen mukaan, kuin hänellä on vuosia jäljellä.

25:53 Vuosikaupalla otetun päiväpalkkalaisen tavalla hän palvelkoon häntä, mutta älköön tämä kovuudella hallitko häntä sinun silmiesi edessä.

25:54 Mutta jos häntä ei näin lunasteta, tulkoon hän riemuvuotena vapaaksi, hän itse ja hänen lapsensa hänen kanssaan.

25:55 Sillä israelilaiset ovat minun palvelijoitani; he ovat minun palvelijani, jotka minä vein pois Egyptin maasta. Minä olen Herra, teidän Jumalanne.

26 LUKU

26:1 Älkää tehkö itsellenne epäjumalia älkääkä pystyttäkö itsellenne jumalankuvia tai patsaita, älkää myöskään asettako maahanne kiviä, joissa on kuvia, kumartaaksenne niitä, sillä minä olen Herra, teidän Jumalanne.

26:2 Pitäkää minun sapattini ja peljätäkää minun pyhäkköäni. Minä olen Herra.

26:3 Jos te vaellatte minun säädöksieni mukaan ja noudatatte minun käskyjäni ja pidätte ne,

26:4 annan minä teille sateen ajallansa, niin että maa antaa satonsa ja kedon puut kantavat hedelmänsä.

26:5 Ja puiminen kestää teillä viininkorjuuseen asti, ja viininkorjuu kestää kylvöön asti, ja teillä on kyllin leipää syödäksenne, ja te saatte turvallisesti asua maassanne.

itsensä ilovuoteen asti, ja raha pitää luettaman vuoden luvun jälkeen, sittekuin hän myytiin, ja kaiken sen ajan palkka pitää siihen luettaman:

25:51 Ja jos vielä monta vuotta on ilovuoteen, niin hänen pitää sitä enemmän antaman lunastuksestansa, senjälkeen kuin hän ostettu on.

25:52 Mutta jos harvat vuodet ovat ilovuoteen, niin laskekaan lukua hänen kanssansa ja hänen pitää vuotten jälkeen antaman lunastuksensa.

25:53 Ja pitää hänen palkkansa myös siihen luettaman vuosi vuodelta, ja ei hänen pidä ankaruudella häntä hallitseman sinun edessä.

25:54 Josei hän näin lunasta itsiänsä, niin hänen pitää ilovuonna vapaana käymän ulos lapsinensa.

25:55 Sillä Israelin lapset ovat minun palveliani; he ovat minun palveliani, jotka minä olen Egyptin maalta johdattanut ulos: Minä olen \Herra\ teidän Jumalanne.

26 LUKU

26:1 Ei teidän pidä tekemän teillenne epäjumalia, ei kuvia, eikä myös patsaita pystyttämän teillenne, eikä myös yhtään merkkikiveä paneman teidän maallanne, kumartaaksenne niitä; sillä minä olen \Herra\ teidän Jumalanne.

26:2 Pitäkää minun sabbatini, ja peljätäkää minun pyhyttäni: Minä olen \Herra\.

26:3 Jos te säädyissäni vaellatte, ja minun käskyni kätkette, ja teette ne,

26:4 Niin minä annan teille sateen ajallansa, ja maa antaa kasvunsa, ja kedon puut antavat hedelmänsä.

26:5 Ja riihen aika ulottuu viinan uutiseen asti, ja viinan uutinen ulottuu toukokoikaan asti, ja teillä pitää oleman leipää viljalta, ja saatte asua levollisesti teidän maassanne.

26:6 Ja minä annan rauhan teidän maallenne, ja te saatte levätä, kenenkään peljättämättä; ja minä hävitän pahat pedot teidän maastanne, eikä miekka käy teidän maanne ylitse.

26:7 Te ajatte pakoon vihollisenne, ja he kaatuvat miekkaan teidän edessänne.

26:8 Viisi teistä ajaa pakoon sata, ja sata teistä ajaa pakoon kymmentuhatta, ja teidän vihollisenne kaatuvat miekkaan teidän edessänne.

26:9 Ja minä käännyn teidän puoleenne ja teen teidät hedelmällisiksi ja annan teidän lisääntyä ja pidän liittoni teidän kanssanne.

26:10 Ja te saatte syödä vanhaa, viime vuoden satoa, ja te joudutte viemään vanhan pois uuden tieltä.

26:11 Ja minä panen asumukseni teidän keskellenne enkä viero teitä.

26:12 Ja minä vaellan teidän keskellänne ja olen teidän Jumalanne, ja te olette minun kansani.

26:13 Minä olen Herra, teidän Jumalanne, joka vein teidät pois Egyptin maasta, olemasta heidän orjinansa; ja minä mursin rikki teidän ikeenne puut ja annoin teidän kulkea pää pystyssä.

26:14 Mutta jos te ette kuule minua ettekä pidä kaikkia näitä käskyjä,

26:15 vaan hylkääte halpana minun ohjeeni ja teidän sielunne vieroo minun säädöksiäni, niin ettette pidä kaikkia minun käskyjäni, vaan rikotte minun liittoni,

26:16 niin minäkin teen teille samoin ja rankaisen teitä hirmuisilla onnettomuuksilla, hivutustaudilla ja kuumeella, jotka sammuttavat teidän silmänne ja näännyttävät sielunne; ja te kylvätte siemenenne turhaan, sillä teidän vihollisenne syövät sen.

26:17 Ja minä käännän kasvoni teitä vastaan, ja teidän vihollisenne voittavat teidät; teidän vihamiehenne hallitsevat teitä,

26:6 Ja minä annan rauhan teidän maallenne, ja te saatte levätä, ja ei kenkään teitä peljätä, ja minä ajan pahat pedot teidän maaltanne pois, ja miekan ei pidä käymän teidän maanne lävitse.

26:7 Teidän pitää vihollisianne ajaman takaa, ja heidän pitää kaatuman miekkaan teidän edessänne.

26:8 Viisi teistä karkottaa sata, ja sata teistä karkottaa kymmentuhatta, ja teidän vihollisenne pitää kaatuman teidän edessänne miekkaan.

26:9 Ja minä käännän minuni teidän puoleenne, ja teen teidät hedelmälliseksi ja lisään teitä, ja vahvistan minun liittoni teidän kanssanne.

26:10 Ja te saatte syödä sitä vanhaa, joka vanhenee, ja vanhat te hylkääte uuden tähden.

26:11 Ja minä panen asumasiani teidän keskellenne, ja minun sieluni ei hyljää teitä.

26:12 Ja minä vaellan teidän keskellänne ja olen teidän Jumalanne, ja teidän pitää oleman minun kanssani.

26:13 Sillä minä olen \Herra\ teidän Jumalanne, joka johdatin teidät ulos Egyptin maalta, ettei teidän pitänyt oleman heidän orjansa. Minä olen taittanut poikki ikeenne vehmerän, ja olen antanut tiedän käydä pystyällä.

26:14 Mutta jos te ette kuule minua, ettekä tee kaikkia näitä käskyjä,

26:15 Vaan suututte säätyihini, ja teidän sielunne hyljää minun oikeuteni, ettekä tee kaikkia minun käskyjäni, ja rikotte minun liittoni,

26:16 Niin minä teen teille nämät: minä rankaisen teitä vavistuksella, kuivataudilla, ja poltetaudilla, josta kasvonne raukeevat ja ruumiinne näännyvät: ja teidän pitää siemenenne kylvämän turhaan, ja teidän vihollistenne pitää syömän sen.

26:17 Ja minä asetan kasvoni teitä vastaan, ja te lyödään vihamiehiltänne, ja ne pitää hallitseman teitä, jotka teitä vihaavat, teidän

ja te pakenette, vaikka ei kukaan aja teitä takaa.

26:18 Jos ette sittenkään kuule minua, niin minä vielä kuritan teitä seitsenkertaisesti teidän syntienne tähden.

26:19 Ja minä murran teidän ylpeän uhmanne; minä teen teidän taivaanne raudankovaksi ja maanne vasken kaltaiseksi.

26:20 Ja teidän voimanne kuluu hukkaan, sillä teidän maanne ei anna satoansa eivätkä maan puut anna hedelmäänsä.

26:21 Ja jos te sittenkin käytte minua vastaan ettekä tahdo kuulla minua, niin minä lyön teitä vielä seitsenkertaisesti, teidän syntienne mukaan.

26:22 Minä lähetän teidän sekaanne metsän pedot riistämään teiltä lapsenne, raatelemaan karjaanne ja vähentämään teidän lukuanne, niin että teidän tienne tulevat autioiksi.

26:23 Jos te ette vielä tästäkään minun kurituksestani ota ojentuaksenne, vaan yhä käytte minua vastaan,

26:24 niin minäkin käyn teitä vastaan ja lyön teitä seitsenkertaisesti teidän syntienne tähden.

26:25 Minä saatan teidän kimppuunne miekan, joka kostaa rikotun liiton; ja kun te kokoonnutte kaupunkeihinne, niin minä lähetän teidän sekaanne ruttotaudin, ja teidän on antautuminen vihollisen valtaan.

26:26 Kun minä murran teiltä leivän tuen, niin kymmenen vaimoa paistaa teidän leipänne yhdessä uunissa, ja he tuovat kotiin teidän leipänne vaaalla punnittuna; ja kun te syötte, ette tule ravituiksi.

26:27 Ja jos te ette vielä sittenkään kuule minua, vaan yhä käytte minua vastaan,

26:28 niin minäkin kiivastuksessani käyn teitä vastaan ja kuritan teitä seitsenkertaisesti teidän syntienne tähden.

26:29 Ja te syötte poikienne lihaa, ja tyttärienne lihaa te syötte.

pitää myös pakeneman, koska ei kenkään teitä aja takaa.

26:18 Jollette vielä sittekään kuule minua, niin minä lisään sen seitsemän kertaa, rangaistakseni teitä synteinne tähden.

26:19 Ja minä särjen teidän ylpeytenne uppiniskaisuuden, minä teen teidän toivonne niinkuin raudan, ja teidän maanne niinkuin vasken.

26:20 Ja teidän voimanne pitää hukkaan kulutettaman, niin ettei teidän maanne kasvoansa anna, eikä puut maalla hedelmäänsä anna.

26:21 Ja jos te vielä minua vastaan vaellatte, ettekä tahdo kuulla minua, niin minä vielä sitte lisään rangaistuksen teidän päällenne seitsemän kertaa, teidän synteinne tähden.

26:22 Ja lähetän teidän sekaanne metsän pedot syömään lapsianne, ja karjaanne raatelemaan, ja vähentämään teitä, ja teidän tienne pitää autioksi tuleman.

26:23 Jollette vielä niillä anna kuritettaa teitänne, mutta käytte minua vastaan,

26:24 Niin minä myös käyn teitä vastaan, ja lyön teitä vielä seitsemän kertaa enemmän, teidän synteinne tähden.

26:25 Ja saatan päällenne kostomiekan, joka minun liittoni pitää kostaman, että te kokootte teitänne teidän kaupunkeihinne: sitte minä lähetän teidän sekaanne ruttotaudin, ja annan teitä vihamiestenne käteen.

26:26 Ja minä hukutan teiltä leivän aineen, niin että yhdessä pätsissä kymmenen vaimoa leipänne kypsentyvät, ja punnitsevat leipänne vaalla: ja syötyänne ette tule ravituksi.

26:27 Ja jollette vielä sitte kuule minua, mutta vaellatte minua vastaan,

26:28 Niin minä myös hirmuisuudessa vaellan teitä vastaan, ja minä rankaisen teitä seitsemän kertaa enemmän, teidän synteinne tähden,

26:29 Että teidän pitää syömän poikainne ja tyttärienne lihaa,

26:30 Ja minä kukistan teidän uhrikukkulanne ja hävitän teidän auringonpatsaanne ja panen teidän ruumiinne teidän kivijumalienne ruumiiden päälle, ja minun sieluni inhoaa teitä.

26:31 Ja minä muutan teidän kaupunkinne raunioiksi ja hävitän teidän pyhäkkönne enkä mielisty teidän uhrienne tuoksuun.

26:32 Ja minä hävitän maan, niin että teidän vihollisenne, jotka siinä asuvat, siitä tyrmistyvät.

26:33 Mutta teidät minä hajotan kansojen sekaan ja ajan teitä takaa paljastetulla miekalla, ja teidän maanne tulee autioksi ja kaupunkinne raunioiksi.

26:34 Silloin maa saa hyvityksen sapateistaan, niin kauan kuin se on autiona ja te olette vihollistenne maassa. Silloin maa lepää ja saa hyvityksen sapateistaan.

26:35 Niin kauan kuin se on autiona, saa se levätä nauttien sitä lepoa, jota se ei saanut teidän sapatteistanne, asuessanne siinä.

26:36 Ja niille teistä, jotka jäävät jäljelle, minä annan pelokkaan sydämen heidän vihollistensa maassa, niin että lentävän lehden kahina ajaa heidät pakoon, ja he pakenevat, niinkuin pakenisivat miekkaa, ja kaatuvat, vaikka ei kukaan heitä aja takaa.

26:37 Ja he kompastuvat toinen toiseensa niinkuin miekkaa paeten, vaikka ei kukaan aja heitä takaa; ja te ette voi pitää puolianne vihollisianne vastaan.

26:38 Ja te häviätte kansojen sekaan, ja vihollistenne maa nielee teidät.

26:39 Ja ne teistä, jotka jäävät jäljelle, riutuvat teidän vihollistenne maassa syntivelkansa tähden; ja myös isiensä syntivelan tähden he riutuvat niinkuin nekin.

26:40 Silloin he tunnustavat syntivelkansa ja isiensä syntivelan, sen että ovat olleet minulle uskottomat ja käyneet minua vastaan,

26:41 jonka tähden minäkin kävin heitä vastaan ja vien heidät heidän vihollistensa maahan. Silloin heidän ympärileikkaamaton

26:30 Ja minä kukistan teidän kukkulanne ja hävitän teidän kuvanne, ja panen teidän raatonne epäjumalainne raatoin päälle, ja minun sieluni kuoittaa teitä.

26:31 Ja teen kaupunkinne autioksi ja kirkkonne hävitän, enkä myös teidän lepytyshajuanne haista.

26:32 Ja minä tahdon hävittää maan, niin että vihollisenne, jotka siinä asuvat, pitää siitä hämmästyvän.

26:33 Ja hajoitan teitä pakanain sekaan, ja vedän ulos miekan teidän jälkeenne, ja maanne pitää tuleman kylmille ja kaupunkinne kukistetuksi.

26:34 Silloin kelpaa maalle hänen leponsa, niinkauvan kuin hän autiona on, ja te olette vihollisten maalla. Ja silloin vasta maa lepää ja pyhää pitää.

26:35 Niinkauvan kuin se autiona on, saa hän levätä, ettei hän saanut pyhää pitää, silloin koska teidän piti hänen pyhäänsä antaman pitää, koska te asuitte siellä.

26:36 Ja niille, jotka jäävät teistä, teen minä vapisevan sydämen heidän vihollistensa maalla, niin että kapisevan lehden ääni karkottaa heitä, ja pitää pakeneman sitä niinkuin miekkaa, ja pitää kaatuman siinä, kussa ei kenkään heitä aja takaa.

26:37 Ja heidän pitää lankeeman toinen toisensa päälle, niinkuin miekan edestä, vaikka ei yksikään karkota heitä, ja ette tohdi nousta vihamiehiänne vastaan.

26:38 Ja teidän pitää hukkuman pakanain seassa, ja vihollisten maa pitää teitä syömän.

26:39 Ne kuin jäävät teistä, pitää vaipuman pahuudessaan, teidän vihollistenne maalla. Ja isiänsä pahoissa teoissa pitää teidän vaipuman.

26:40 Silloin pitää heidän tunnustaman pahat tekonsa ja isiänsä pahat teot, joilla he ovat minun mieleni rikkoneet, ja vaeltaneet minua vastaan.

26:41 Sentähden minä myös vaellan heitä vastaan ja vien heitä vihollistensa maalle, että edes silloin heidän ympärileikkaamaton

sydämensä nöyrytyy, ja silloin he sovittavat syntivelkansa.

26:42 Ja silloin minä muistan liittoni Jaakobin kanssa ja muistan liittoni lisakin kanssa ja liittoni Aabrahamin kanssa, ja minä muistan myös maan.

26:43 Mutta ensin tulkoon maa tyhjäksi heistä ja saakoon hyvityksen sapateistansa olemalla autiona, niin kauan kuin he ovat poissa; ja he sovittakoot syntivelkansa sentähden, juuri sentähden, että he hylkäsivät minun säädökseni ja että heidän sielunsa vieroi minun käskyjäni.

26:44 Mutta sittenkään, vaikka he ovat vihollistensa maassa, en minä heitä hylkää enkä viero heitä niin, että lopettaisin heidät ja rikkoisin liittoni heidän kanssansa; sillä minä olen Herra, heidän Jumalansa.

26:45 Ja minä muistan heidän hyväksensä liiton heidän isiensä kanssa, jotka minä vein pois Egyptin maasta kansojen silmien edessä, ollakseni heidän Jumalansa. Minä olen Herra.

26:46 Nämä ovat ne käskyt, säädökset ja lait, jotka Herra asetti itsensä ja israelilaisten välille Siinain vuorella, Mooseksen kautta.

27 LUKU

27:1 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:
27:2 Puhu israelilaisille ja sano heille: Jos jollakin on täytettävänä lupaus Herralle ja sinun on arvioitava luvatus ihmisen arvo,

27:3 niin arvioitse mies, joka on kahdenkymmenen ja kuudenkymmenen vuoden välillä, viiteenkymmeneen hopeasekeliin pyhäkkösekelin painon mukaan;

27:4 mutta jos se on nainen, arvioitse hänet kolmeenkymmeneen sekeliin.

27:5 Viisivuotisesta kaksikymmenvuotiseen asti arvioitse miehenpuoli kahteenkymmeneen sekeliin ja vaimonpuoli

sydämensä nöyryyttäis itsensä; silloin myös heidän pahan tekonsa rangaistus heille kelpaa.

26:42 Ja minä muistan minun liittoni Jakobin kanssa, niin myös minun liittoni Isaakin kanssa, ja myös minun liittoni Abrahamin kanssa muistan minä, muistan myös maan,
26:43 Joka heiltä jätetty on, ja sille kelpaa lepopäivänsä, niinkauvan kuin se autiona on heiltä, ja heidän pahan tekonsa rangaistus heille kelpaa, että he hylkäsivät minun oikeuteni, ja heidän sielunsa on kuoittanut minun säätyjäni.

26:44 Ja vaikka he vielä vihollistensa maalla ovat, en minä kuitenkaan ole heitä hyljännyt, ja en heitä niin kurittanut, että minä olisin heidän peräti hukuttanut, ja minun liittoni heidän kanssansa tyhjäksi tehnyt; sillä minä olen \Herra\ heidän Jumalansa.

26:45 Ja minä muistan ensimmäisen liittoni heistä, koska minä johdatin heidät Egyptin maalta pakanain silmäin edestä, ollakseni heidän Jumalansa: minä \Herra\.

26:46 Nämät ovat ne säädyt ja oikeudet ja käskyt, jotka \Herra\ antoi itsensä ja Israelin lasten vaiheelle, Sinain vuorella, Mooseksen käden kautta.

27 LUKU

27:1 Ja \Herra\ puhui Moosekselle, sanoen:
27:2 Puhu Israelin lapsille ja sano heille: Jos joku tekee jonkun erinomaisen lupauksen, niin pitää ne sinun arvios jälkeen oleman \Herran\ omat.

27:3 Niin pitää tämän oleman sinun arvios: Kahdenkymmenen vuotisen miehenpuolen kuuteenkymmeneen vuoteen asti, pitää sinun arvaaman viiteenkymmeneen hopeasikliin, pyhän siklin jälkeen.

27:4 Mutta vaimonpuolen pitää sinun arvaaman kolmeenkymmeneen sikliin.

27:5 Mutta viiden vuotisesta kahdenkymmenen vuotiseen asti, jos se on miehenpuoli, niin pitää sinun arvaaman kahteenkymmeneen

kymmeneen sekeliin.

27:6 Kuukauden vanhasta viisivuotiseen asti arvioitse miehenpuoli viiteen hopeasekeliin ja vaimonpuoli kolmeen hopeasekeliin.

27:7 Kuusikymmenvuotinen ja sitä vanhempi miehenpuoli arvioitse viiteentoista sekeliin ja vaimonpuoli kymmeneen sekeliin.

27:8 Jos joku on liian köyhä maksamaan arviohintaa, vietäköön hänet papin eteen, ja pappi arvioikoon hänet; lupauksen tekijän varojen mukaan arvioikoon pappi hänet.

27:9 Mutta jos lupaus koskee karjaa, josta voidaan tuoda uhrilahja Herralle, olkoon kaikki, mikä siitä annetaan Herralle, pyhää.

27:10 Sitä älköön vaihdettako älköönkä muutettako; ei hyvää huonoon eikä huonoa hyvään. Jos joku kuitenkin vaihtaa eläimen toiseen, olkoon sekä se että siihen vaihdettu pyhä.

27:11 Mutta jos se on saastainen eläin, mikä tahansa, joita ei saa tuoda uhrilahjaksi Herralle, niin vietäköön eläin papin eteen;

27:12 ja pappi arvioikoon sen tarkastaen, onko se hyvä vai huono. Olkoon sillä se arviohintaa, jonka pappi määrää.

27:13 Jos omistaja tahtoo sen lunastaa, antakoon arviohinnan lisäksi viidennen osan siitä.

27:14 Ja jos joku pyhittää talonsa pyhäksi lahjaksi Herralle, niin pappi arvioikoon sen tarkastaen, onko se hyvä vai huono. Olkoon sillä se arviohintaa, jonka pappi määrää.

27:15 Mutta jos se, joka on talonsa pyhittänyt, tahtoo lunastaa sen, niin antakoon arviosumman lisäksi viidennen osan siitä; ja niin se on hänen omansa.

27:16 Jos joku pyhittää Herralle kappaleen perintömaatansa, niin arvioi se kylvön suuruuden mukaan; hoomer-mitta ohria

sikliin, vaan vaimonpuolen kymmeneen sikliin.

27:6 Jos se on kuukautinen viidenteen vuoteen asti, ja on miehenpuoli, pitää sinun sen arvaaman viiteen hopeasikliin, mutta vaimonpuolen kolmeen hopeasikliin.

27:7 Mutta jos se on kuudenkymmenen vuotinen eli sen päälle, ja miehenpuoli, pitää sinun arvaaman hänen viiteentoistakymmeneen sikliin, mutta vaimonpuolen kymmeneen sikliin.

27:8 Ja jos hän on ylen köyhä senkaltaiseen arvioon, niin pitää hänen menemän papin eteen, ja papin pitää arvaaman hänen. Sen jälkeen, kuin se, joka lupauksen tehnyt on, voi matkaan saada, pitää papin hänen arvaaman.

27:9 Jos se on karjasta, jota \Herralle\ uhrataan, kaikki mitä \Herralle\ annetaan, se on pyhä.

27:10 Ei pidä sitä vaihetettaman eli muutettaman hyvä pahaan, eli paha hyvään. Jos joku kumminkin vaihettaa yhden eläimen toiseen, niin pitää he molemmat oleman pyhät.

27:11 Jos se eläin on saastainen, jota ei saada uhrata \Herralle\, niin pitää se vietämän papin eteen,

27:12 Ja papin pitää arvaaman sen, jos se on hyvä eli paha: sen pitää pysymän sinun arviossasi, joka pappi olet.

27:13 Jos joku kuitenkin tahtoo lunastaa sen, hänen pitää antaman viidennen osan sinun arviossi päälle.

27:14 Ja jos joku pyhittää huoneensa \Herralle\ pyhäksi, niin pitää papin arvaaman sen, jos se on hyvä eli paha: ja papin arviossasi pitää sen pysymän.

27:15 Mutta jos pyhittänyt tahtoo lunastaa huoneensa, niin pitää hänen antaman viidennen osan enemmän rahaa, kuin sinun arviossi on, ja niin pitää se hänen oleman.

27:16 Jos joku pyhittää \Herralle\ kappaleen peltoa perintömaastansa, niin pitää sinun se arvaaman sen jälkeen, kuin siihen kylvetään;

vastatkoon viittäkymmentä hopeasekeliä.

27:17 Jos hän pyhittää peltonsa riemuvuodesta alkaen, jääköön sille arvioimasi täysi hinta.

27:18 Mutta jos hän pyhittää peltonsa riemuvuoden jälkeen, laskekoon pappi hänelle rahasumman niiden vuosien luvun mukaan, jotka ovat jäljellä seuraavaan riemuvuoteen; ja se vähennettäköön sinun arvioimastasi hinnasta.

27:19 Ja jos se, joka pellon on pyhittänyt, tahtoo lunastaa sen, niin antakoon arvioimasi hinnan lisäksi viidennen osan siitä; ja niin se jää hänen omakseen.

27:20 Mutta jos hän ei lunasta peltoa, vaan myy sen toiselle, ei se enää ole lunastettavissa;

27:21 vaan kun pelto riemuvuotena tulee vapaaksi, olkoon se Herralle pyhitetty, niinkuin vihitty pelto; se joutuu papin omaisuudeksi.

27:22 Jos joku Herralle pyhittää ostamansa pellon, joka ei ole hänen perintömaatansa,

27:23 laskekoon pappi hänelle arviohinnan riemuvuoteen asti; ja hän suorittakoon samana päivänä arvioimasi hinnan pyhänä lahjana Herralle.

27:24 Riemuvuotena pelto palautukoon sille, jolta se on ostettu ja jonka perintömaata se on.

27:25 Ja kaikki sinun arvioimisesi tapahtukoon pyhäkkösekelin painon mukaan; sekelissä olkoon kaksikymmentä geeraa.

27:26 Mutta karjan esikoista, joka ensiksi syntyneenä jo on Herran oma, älköön kukaan pyhittäkö; olipa se härkä tai lammas, se on jo Herran oma.

27:27 Jos se on saastaisia eläimiä, lunastakoon omistaja sen sinun arvioimastasi hinnasta ja pankoon lisäksi

jos siihen kylvetään homer ohria, niin pitää sen maksaman viisikymmentä hopeasikliä.

27:17 Vaan jos hän pyhittää peltonsa ilovuodesta alkain, niin pitää sen maksaman sinun arvios jälkeen.

27:18 Jos hän on pyhittänyt peltonsa ilovuoden jälkeen, niin papin pitää lukeman hänelle rahan vuoden luvun jälkeen, kuin takaperin on ilovuoteen asti, ja se pitää sinun arviostas vähennettämän.

27:19 Jos se joka pellon pyhittänyt on, tahtoo sen todella lunastaa jälleen, niin pitää hänen antaman viidettä osaa enemmän rahaa, kuin se sinulta arvattu on, ja niin pitää se hänen oleman.

27:20 Jos ei hän tahdo lunastaa peltoa, mutta myy sen toiselle, niin ei pidä sitä enää lunastettaman.

27:21 Vaan se pelto, koska se ilovuonna tulee vapaaksi, pitää oleman pyhä \Herralle\, niinkuin valallisella lupauksella eroitettu pelto, ja pitää oleman papin perintösaama.

27:22 Jos joku sen pellon, jonka hän ostanut on, joka ei ole hänen perintömaansa, pyhittää \Herralle\,

27:23 Niin pitää papin laskeman hänen edessänsä sen hinnan sinun arvios jälkeen, ilovuoteen asti, ja hänen pitää sen samana päivänä antaman ulos, sinun arvios jälkeen, että se \Herralle\ pyhä olis;

27:24 Mutta ilovuonna pitää sen tuleman hänen omaksensa jälleen, jolta hän sen ostanut on, että se oli hänen perintösaamansa maalla.

27:25 Kaikki sinun arvios pitää tapahtuman pyhän siklin jälkeen; mutta sikli tekee kaksikymmentä geraa.

27:26 Mutta eläinten esikoista, joka esikko-oikeuden jälkeen \Herran\ oma muutoinkin on, ei pidä kenenkään pyhittämän, olkoon härkä eli lammas; sillä se on \Herran\.

27:27 Jos jotakin saastaista on eläinten seassa, niin se pitää lunastettaman sinun arvios jälkeen, ja siihen lisäksi annettaman

viidennen osan sen arvosta; jos sitä ei lunasteta, myytäköön se arvioimaasi hintaan.

27:28 Mitään vihittyä, mitä hyvänsä, jonka joku on vihkinyt Herralle omaisuudestaan, olipa se ihminen tai eläin tai perintömaa, älköön myytäkö älköönkä lunastettako; sillä kaikki vihitty on korkeasti-pyhää, Herran omaa.

27:29 Ihmistä, ketä hyvänsä, joka on tuhon omaksi vihitty, älköön lunastettako, vaan hänet surmattakoon.

27:30 Kaikki maan kymmenykset, sekä pellon viljasta että puiden hedelmistä, ovat Herran omat, pyhä lahja Herralle.

27:31 Jos joku tahtoo lunastaa jotakin kymmenyksistensä, antakoon hän siihen lisäksi viidennen osan.

27:32 Ja kaikki kymmenykset raavaskarjasta ja pikkukarjasta, joka kymmenes eläin kaikesta, mikä kulkee paimenen sauvan alitse, olkoot pyhä lahja Herralle.

27:33 Älköön kysyttäkö, onko se hyvä vai huono, älköönkä sitä vaihdettako. Jos joku kuitenkin vaihtaa sen, niin olkoon sekä se että siihen vaihdettu pyhä; älköön niitä lunastettako.

27:34 Nämä ovat ne käskyt, jotka Herra Siinain vuorella antoi Moosekselle israelilaisia varten.

NELJÄS MOOSEKSEN KIRJA

1 LUKU

1:1 Ja Herra puhui Moosekselle Siinain erämaassa ilmestysmajassa toisen kuukauden ensimmäisenä päivänä, toisena vuotena siitä, kun he olivat lähteneet Egyptin maasta, sanoen:

1:2 Laskekaa koko Israelin kansan väkiluku suvuittain ja perhekunnittain, nimien lukumäärän mukaan, kaikki miehenpuolet, pääluvun mukaan.

viides osa; jos ei sitä lunasteta, niin se myytäkään sinun arvios jälkeen.

27:28 Kuitenkin kaikkea valallisella lupauksella eroitettua, jota joku valallisesti lupaa \Herralle\ kaikesta mitä hänellä on, joko se olis ihminen, eläin eli perintöpelto, ei sitä pidä myytämän eli lunastettaman; sillä kaikki valallisella lupauksella eroitettu on kaikkein pyhin \Herralle\.

27:29 Kaikkea kirottua, joka kiroukseen annetaan ihmisistä, ei pidä lunastettaman, vaan hän pitää totisesti kuoletettaman.

27:30 Kaikki maan kymmenykset, sekä maan siemenestä että puiden hedelmistä, ovat \Herran\, ja pitää oleman pyhät \Herralle\.

27:31 Jos joku tahtoo lunastaa kymmenyksensä, hänen pitää antaman viidennen osan lisäksi.

27:32 Ja kaikki kymmenykset karjasta, ja lampaista, ja kaikista kuin vitsan alla käy, ne ovat pyhät kymmenykset \Herralle\.

27:33 Ei pidä kysyttämän, jos se on hyvä eli paha, eikä myös pidä sitä vaihdettaman. Jos joku vaihettaa sen, niin pitää ne molemmat oleman pyhät, ja ei lunastettaman.

27:34 Nämä ovat ne käskyt, jotka \Herra\ antoi Mooseksen kautta Israelin lapsille, Sinain vuorella.

4. MOOSEKSEN KIRJA

1 LUKU

1:1 Ja \Herra\ puhui Moosekselle Sinain korvessa, seurakunnan majassa, ensimmäisenä päivänä toisena kuukautena, toisena vuonna jälkeen, sittekuin he olivat lähteneet Egyptin maalta, ja sanoi:

1:2 Lukekaat koko Israelin lasten joukko, heidän sukunsa, ja heidän isäinsä huonetten jälkeen, ja heidän nimeinsä luvun jälkeen, kaikki miehenpuoli, mies mieheltä,

1:3 Pitäkää katselmus, sinä ja Aaron, kaikista Israelin sotakelpoisista miehistä, kaksikymmenvuotisista ja sitä vanhemmista, osastoittain.

1:4 Ja teidän apunanne olkoon yksi mies jokaisesta sukukunnasta, sen perhekuntien päämies.

1:5 Ja nämä ovat niiden miesten nimet, jotka teitä avustakoot: Ruubenista Elisur, Sedeurin poika;

1:6 Simeonista Selumiel, Suurisaddain poika;

1:7 Juudasta Nahson, Amminadabin poika;

1:8 Isaskarista Netanel, Suuarin poika;

1:9 Sebulonista Eliab, Heelonin poika;

1:10 Joosefin pojista: Efraimista Elisama, Ammihudin poika ja Manassesta Gamliel, Pedasurin poika;

1:11 Benjaminista Abidan, Gideonin poika;

1:12 Daanista Ahieser, Ammisaddain poika;

1:13 Asserista Pagiel, Okranin poika;

1:14 Gaadista Eljasaf, Deguelin poika;

1:15 Naftalista Ahira, Eenanin poika.

1:16 Nämä olkoot kansan edusmiehet, heidän isiensä sukukuntien ruhtinaat, Israelin heimojen päämiehet.

1:17 Ja Mooses ja Aaron ottivat luoksensa nämä nimeltä mainitut miehet

1:18 ja kokosivat kaiken kansan toisen kuukauden ensimmäisenä päivänä, ja kansa pantiin luetteloihin suvuittain ja perhekunnittain, nimien lukumäärän mukaan, kaksikymmenvuotiset ja sitä vanhemmat, pääluvun mukaan,

1:19 niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut. Niin hän piti heistä katselmuksen Siinain erämaassa.

1:20 Ruubenin, Israelin esikoisen, jälkeläisiä oli polveutumisensa mukaan, suvuittain ja perhekunnittain, nimien lukumäärän, pääluvun mukaan, kaikkiaan miehenpuolia, kaksikymmenvuotisia ja sitä vanhempia, kaikkia sotakelpoisia,

1:21 näitä Ruubenin sukukunnasta katselmuksessa olleita oli

1:3 Kahdenkymmenen vuotiset ja sen ylitse, kaikki jotka kelpaavat lähtemään sotaan Israelissa: lukekaat heitä heidän joukkonsa jälkeen, sinä ja Aaron.

1:4 Ja teidän kanssanne pitää oleman yksi mies jokaisesta sukukunnasta, joka on isänsä huoneen päämies.

1:5 Ja nämä ovat niiden päämiesten nimet, jotka teidän kanssanne seisoman pitää: Rubenista, Elitsur Zedeurin poika;

1:6 Simeonista, Selumiel Suri-Saddain poika;

1:7 Juudasta, Nahesson Amminadabin poika;

1:8 Isaskarista, Netaneel Suarin poika;

1:9 Sebulonista, Eliab Helonin poika;

1:10 Josephin pojista: Ephraimista, Elisama Ammihudin poika; Manassesta, Gamliel Pedatsurin poika;

1:11 BenJaminista, Abidan Gideonin poika;

1:12 Danista, Ahieser Ammi Saddain poika;

1:13 Asserista, Pagiel Okranin poika;

1:14 Gadista, Eliasaph Deguelin poika;

1:15 Naphtalista, Ahira Enan poika.

1:16 Nämät olivat kutsutut kansan seasta, isäinsä sukuin esimiehet, jotka olivat Israelin tuhanten päät.

1:17 Niin Moses ja Aaron ottivat miehet tykönsä, jotka nimeltänsä nimitetyt olivat,

1:18 Ja he kokosivat kaiken kansan, ensimmäisenä päivänä toisella kuulla, jotka luettelivat polvilukunsa, sukukuntainsa, ja isäinsä huonetten jälkeen: nimenomattain, kahdenkymmenen vuotisesta ja sen ylitse, mies mieheltä.

1:19 Niinkuin \Herra\ oli käskenyt Mosekselle, niin luki hän heitä Sinain korvessa.

1:20 Rubenin Israelin esikoisen lapset olivat heidän polviluvuissansa, sukunsa ja isäinsä huonetten jälkeen, nimenomattain, mies mieheltä kaikki miehenpuoli, kahdenkymmenen vuotisista ja sen ylitse, kaikki kelvolliset sotaan menemään,

1:21 Luetut Rubenin sukukuntaan, kuusiviidettäkymmentä tuhatta ja viisisataa.

neljäkymmentäkuusi tuhatta viisisataa.

1:22 Simeonin jälkeläisiä, katselmuksessa olleita, oli polveutumisensa mukaan, suvuittain ja perhekunnittain, nimien lukumäärän, pääluvun mukaan, kaikkiaan miehenpuolia, kaksikymmenvuotisia ja sitä vanhempia, kaikkia sotakelpoisia,

1:23 näitä Simeonin sukukunnasta katselmuksessa olleita oli viisikymmentäyhdeksän tuhatta kolmesataa.

1:24 Gaadin jälkeläisiä oli polveutumisensa mukaan, suvuittain ja perhekunnittain, nimien lukumäärän mukaan, kaksikymmenvuotisia ja sitä vanhempia, kaikkia sotakelpoisia,

1:25 näitä Gaadin sukukunnasta katselmuksessa olleita oli neljäkymmentäviisi tuhatta kuusisataa viisikymmentä.

1:26 Juudan jälkeläisiä oli polveutumisensa mukaan, suvuittain ja perhekunnittain, nimien lukumäärän mukaan, kaksikymmenvuotisia ja sitä vanhempia, kaikkia sotakelpoisia,

1:27 näitä Juudan sukukunnasta katselmuksessa olleita oli seitsemänkymmentäneljä tuhatta kuusisataa.

1:28 Isaskarin jälkeläisiä oli polveutumisensa mukaan, suvuittain ja perhekunnittain, nimien lukumäärän mukaan, kaksikymmenvuotisia ja sitä vanhempia, kaikkia sotakelpoisia,

1:29 näitä Isaskarin sukukunnasta katselmuksessa olleita oli viisikymmentäneljä tuhatta neljäsataa.

1:30 Sebulonin jälkeläisiä oli polveutumisensa mukaan, suvuittain ja perhekunnittain, nimien lukumäärän mukaan, kaksikymmenvuotisia ja sitä vanhempia, kaikkia sotakelpoisia,

1:31 näitä Sebulonin sukukunnasta katselmuksessa olleita oli viisikymmentäseitsemän tuhatta neljäsataa.

1:22 Simeonin lapset ja heidän polvilukunsa, sukunsa ja isäinsä huonetten jälkeen, luetut nimenomattain mies mieheltä, kaikki miehenpuoli kahdenkymmenen vuotisista ja sen ylitse, kaikki sotaan menemään kelpolliset,

1:23 Luetut Simeonin sukukuntaan, yhdeksänkuudettakymmentä tuhatta ja kolmesataa.

1:24 Gadin lapset ja heidän polvilukunsa, sukunsa ja isäinsä huonetten jälkeen, nimenomattain kahdenkymmenen vuotisista ja sen ylitse, kaikki sotaan menemään kelpolliset,

1:25 Luetut Gadin sukukuntaan, viisiviidettäkymmentä tuhatta, kuusisataa ja viisikymmentä.

1:26 Juudan lasten polviluku, heidän sukunsa ja isäinsä huonetten jälkeen, nimenomattain kahdenkymmenen vuotisista ja sen ylitse, kaikki sotaan menemään kelpolliset,

1:27 Luetut Juudan sukukuntaan, neljäkahdeksattakymmentä tuhatta ja kuusisataa.

1:28 Isaskarin lasten polviluku, heidän sukunsa ja isäinsä huonetten jälkeen, nimenomattain kahdenkymmenen vuotisista ja sen ylitse, kaikki sotaan menemään kelpolliset,

1:29 Luetut Isaskarin sukukuntaan, neljäkuudettakymmentä tuhatta ja neljäsataa.

1:30 Sebulonin lasten polviluku, heidän sukuinsa ja isäinsä huonetten jälkeen, nimenomattain kahdenkymmenen vuotisista ja sen ylitse, kaikki sotaan menemään kelpolliset,

1:31 Luetut Sebulonin sukukuntaan, seitsemänkuudettakymmentä tuhatta ja neljäsataa.

1:32 Joosefin jälkeläisiä, Efraimin jälkeläisiä, oli polveutumisensa mukaan, suvuittain ja perhekunnittain, nimien lukumäärän mukaan, kaksikymmenvuotisia ja sitä vanhempia, kaikkia sotakelpoisia,

1:33 näitä Efraimin sukukunnasta katselmuksessa olleita oli neljäkymmentätuhatta viisisataa.

1:34 Manassen jälkeläisiä oli polveutumisensa mukaan, suvuittain ja perhekunnittain, nimien lukumäärän mukaan, kaksikymmenvuotisia ja sitä vanhempia, kaikkia sotakelpoisia,

1:35 näitä Manassen sukukunnasta katselmuksessa olleita oli kolmekymmentäkaksi tuhatta kaksisataa.

1:36 Benjaminin jälkeläisiä oli polveutumisensa mukaan, suvuittain ja perhekunnittain, nimien lukumäärän mukaan, kaksikymmenvuotisia ja sitä vanhempia, kaikkia sotakelpoisia,

1:37 näitä Benjaminin sukukunnasta katselmuksessa olleita oli kolmekymmentäviisi tuhatta neljäsataa.

1:38 Daanin jälkeläisiä oli polveutumisensa mukaan, suvuittain ja perhekunnittain, nimien lukumäärän mukaan, kaksikymmenvuotisia ja sitä vanhempia, kaikkia sotakelpoisia,

1:39 näitä Daanin sukukunnasta katselmuksessa olleita oli kuusikymmentäkaksi tuhatta seitsemäsataa.

1:40 Asserin jälkeläisiä oli polveutumisensa mukaan, suvuittain ja perhekunnittain, nimien lukumäärän mukaan, kaksikymmenvuotisia ja sitä vanhempia, kaikkia sotakelpoisia,

1:41 näitä Asserin sukukunnasta katselmuksessa olleita oli neljäkymmentäyksi tuhatta viisisataa.

1:42 Naftalin jälkeläisiä oli polveutumisensa mukaan, suvuittain ja perhekunnittain, nimien lukumäärän mukaan, kaksikymmenvuotisia ja sitä vanhempia,

1:32 Josephin lapset: Ephraimin lapsista polvilukunsa, sukunsa ja isäinsä huonetten jälkeen, nimenomattain kahdenkymmenen vuotisista ja sen ylitse, kaikki sotaan menemään kelpoiset,

1:33 Luetut Ephraimin sukukuntaan olivat neljäkymmentätuhatta ja viisisataa.

1:34 Manassen lapset polvilukunsa, sukunsa ja isäinsä huonetten jälkeen, nimenomattain kahdenkymmenen vuotisista ja sen ylitse, kaikki jotka sotaan menemään kelpasivat,

1:35 Luetut Manassen sukukuntaan, kaksineljätkymmentä tuhatta ja kaksisataa.

1:36 Benjaminin lasten polviluku, heidän sukunsa ja isäinsä huonetten jälkeen, nimenomattain kahdenkymmenen vuotisista ja sen ylitse, kaikki jotka sotaan menemään kelpasivat,

1:37 Luetut Benjaminin sukukuntaan, viisineljätkymmentä tuhatta ja neljäsataa.

1:38 Danin lasten polviluku, heidän sukunsa ja isäinsä huonetten jälkeen, nimenomattain kahdenkymmenen vuotisista ja sen ylitse, kaikki ne jotka sotaan menemään kelpasivat,

1:39 Luetut Danin sukukuntaan, kaksiseitsemättäkymmentä tuhatta ja seitsemäsataa.

1:40 Asserin lasten polviluku, heidän sukunsa ja isäinsä huonetten jälkeen, nimenomattain kahdenkymmenen vuotisista ja sen ylitse, kaikki jotka sotaan kelpasivat,

1:41 Luetut Asserin sukukuntaan, yksiviidettätkymmentä tuhatta ja viisisataa.

1:42 Naphtalin lasten polviluku, heidän sukunsa ja isäinsä huonetten jälkeen, nimenomattain kahdenkymmenen vuotisista ja sen ylitse, kaikki jotka sotaan kelpasivat,

kaikkia sotakelpoisia,

1:43 näitä Naftalin sukukunnasta katselmuksessa olleita oli viisikymmentäkolme tuhatta neljäsataa.

1:44 Nämä ovat ne katselmuksessa olleet, joista Mooses ja Aaron ja Israelin ruhtinaat, nuo kaksitoista miestä, perhekuntiansa edustaen, pitivät katselmuksen.

1:45 Ja kaikkiaan katselmuksessa olleita israelilaisia oli perhekunnittain, kaksikymmenvuotisia ja sitä vanhempia, kaikkia Israelin sotakelpoisia miehiä,

1:46 näitä katselmuksessa olleita oli yhteensä kuusisataakolme tuhatta viisisataa viisikymmentä.

1:47 Mutta leeviläisistä, heidän isiensä sukukunnasta, ei pidetty katselmusta yhdessä muiden kanssa.

1:48 Sillä Herra puhui Moosekselle sanoen:

1:49 Ainoastaan Leevin sukukunnasta älä pidä katselmusta äläkä laske heidän väkilukuansa yhdessä muiden israelilaisten kanssa,

1:50 vaan pane leeviläiset hoitamaan lain asumusta ja sen kaikkea kalustoa ja kaikkea, mitä siihen kuuluu. He kantakoot asumusta ja sen kaikkea kalustoa, ja he toimittakoot siinä palvelusta sekä leiriytykööt asumuksen ympärille.

1:51 Kun asumus lähtee liikkeelle, purkakoot leeviläiset sen; ja kun asumus pysähtyy leiripaikkaan, pystyttäkööt leeviläiset sen. Syrjäinen, joka siihen ryhtyy, surmattakoon.

1:52 Muut israelilaiset asettukoot kukin omaan leiriinsä ja kukin lippunsa luo, osastoittain.

1:53 Mutta leeviläiset leiriytykööt lain asumuksen ympärille, ettei Herran viha kohtaisi Israelin kansaa, ja leeviläiset hoitakoot tehtäviä lain asumuksessa.

1:54 Ja israelilaiset tekivät kaiken, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut; niin he tekivät.

1:43 Luetut Naphtalin sukukuntaan, kolmekuudettakymmentä tuhatta ja neljäsataa.

1:44 Nämät ovat ne luetut, jotka Moses ja Aaron ja kaksitoistakymmentä Israelin päämiestä lukivat, joista aina yksi oli jokaisen heidän isänsä huoneen ylitse.

1:45 Ja olivat kaikki yhteen luetut Israelin lapset, heidän isänsä huonetten jälkeen, kahdestakymmenestä vuodesta ja sen ylitse, kaikki jotka olivat sotaan kelpolliset Israelissa,

1:46 Ja olivat kaikki luetut, kuusi kertaa satatuhatta ja kolmetuhatta ja viisisataa ja viisikymmentä.

1:47 Mutta Leviläiset heidän isänsä sukukunnan jälkeen ei olleet heidän lukuunsa luetut.

1:48 Ja \Herra\ puhui Moosekselle, sanoen:

1:49 Ei kuitenkaan pidä sinun lukeman Levin sukukuntaa, eli ottaman heistä päälukua, Israelin lasten seassa;

1:50 Mutta sinun pitää asettaman Leviläiset todistuksen majan palvelukseen, ja kaikkein sen astiain päälle, ja kaikkein mitkä sen omat ovat. Heidän pitää kantaman majan, ja kaikki sen astiat, ja heidän pitää ottaman vaarin siitä, ja sioittaman itsensä majan ympärille.

1:51 Ja kuin matkustetaan, silloin pitää Leviläisten ottaman majan alas, ja koska joukko itsensä sioittaa, pitää heidän paneman sen ylös. Jos joku muukalainen lähestyy sitä, sen pitää kuoleman.

1:52 Israelin lapset pitää sioittaman itsensä kukin leiriinsä ja joukkonsa lipun tykö.

1:53 Mutta Leviläiset pitää sioittaman itsensä todistuksen majan ympärille, ettei viha tulisi Israelin lasten joukon päälle. Sentähden pitää Leviläisten pitämän vaarin todistuksen majan vartiosta.

1:54 Ja Israelin lapset tekivät sen: kaikki mitä \Herra\ Moosekselle käskenyt oli, niin he tekivät.

2 LUKU

2:1 Ja Herra puhui Moosekselle ja Aaronille sanoen:

2:2 Israelilaiset leiriytykööt kukin lippunsa luo, perhekuntiensa sotamerkkien kohdalle; he leiriytykööt taammas ilmestysmajan ympärille.

2:3 Etupuolelle, itään päin, leiriytyköön Juudan leirin lippukunta osastoittain, ja Juudan jälkeläisten päämiehenä olkoon Nahson, Amminadabin poika;

2:4 hänen osastonsa, katselmuksessa olleet, on seitsemänkymmentäneljä tuhatta kuusisataa miestä.

2:5 Hänen viereensä leiriytyköön Isaskarin sukukunta, ja Isaskarin jälkeläisten päämiehenä olkoon Netanel, Suuarin poika;

2:6 hänen osastonsa, katselmuksessa olleet, on viisikymmentäneljä tuhatta neljäsataa miestä.

2:7 Sitten Sebulonin sukukunta, ja Sebulonin jälkeläisten päämiehenä olkoon Eliab, Heelonin poika;

2:8 hänen osastonsa, katselmuksessa olleet, on viisikymmentäseitsemän tuhatta neljäsataa miestä.

2:9 Juudan leirin katselmuksessa olleita on siis kaikkiaan sata kahdeksänkymmentäkuusi tuhatta neljäsataa miestä, osastoittain; he lähtekööt liikkeelle ensimmäisenä joukkona.

2:10 Ruubenin leirin lippukunta leiriytyköön etelään päin osastoittain, ja Ruubenin jälkeläisten päämiehenä olkoon Elisur, Sedeurin poika;

2:11 hänen osastonsa, katselmuksessa olleet, on neljäkymmentäkuusi tuhatta viisisataa miestä.

2:12 Hänen viereensä leiriytyköön Simeonin sukukunta, ja Simeonin jälkeläisten päämiehenä olkoon Selumiel, Suurisaddain poika;

2:13 hänen osastonsa, katselmuksessa olleet, on viisikymmentäyhdeksän tuhatta kolmesataa miestä.

2 LUKU

2:1 Ja \Herra\ puhui Mosekselle ja Aaronille, sanoen:

2:2 Israelin lapset pitää itsensä sioittaman, jokainen lippunsa ja merkkinsä alle, isänsä huoneen jälkeen: sille kohdalle ympäri seurakunnan majaa pitää heidän itsensä sioittaman.

2:3 Etiselle puolelle itään päin pitää Juudan lippunsa ja joukkonsa kanssa itsensä sioittaman: heidän päämiehensä Nahesson Amminadabin poika,

2:4 Ja hänen joukkonsa luetut, neljäkahdeksattakymmentä tuhatta ja kuusisataa.

2:5 Hänen viereensä pitää Isaskarin sukukunnan itsensä sioittaman: heidän päämiehensä Netaneel Zuarin poika,

2:6 Ja hänen joukkonsa luetut, neljäkuudettakymmentä tuhatta ja neljäsataa.

2:7 Senjälkeen Sebulonin sukukunta ja heidän päämiehensä Eliab Helonin poika,

2:8 Ja hänen joukkonsa luetut, seitsemänkuudettakymmentä tuhatta ja neljäsataa.

2:9 Kaikki Juudan leirissä luetut, satatuhatta ja kuusiyhdeksättäkymmentä tuhatta ja neljäsataa, heidän joukoissansa: heidän pitää ensinnä vaeltaman.

2:10 Etelän puolelle pitää Rubenin itsensä sioittaman lippunsa ja joukkonsa kanssa, heidän päämiehensä Elitsur Sedeurin poika,

2:11 Ja hänen joukkonsa luetut, kuusiviidettäkymmentä tuhatta ja viisisataa.

2:12 Hänen viereensä pitää Simeonin sukukunnan itsensä sioittaman: heidän päämiehensä Selumiel Suri Saddain poika,

2:13 Ja hänen joukkonsa luetut, yhdeksänkuudettakymmentä tuhatta ja kolmesataa.

2:14 Sitten Gaadin sukukunta, ja Gaadin jälkeläisten päämiehenä olkoon Eljasaf, Reguelin poika;

2:15 hänen osastonsa, katselmuksessa olleet, on neljäkymmentäviisi tuhatta kuusisataa viisikymmentä miestä.

2:16 Ruubenin leirin katselmuksessa olleita on siis kaikkiaan sata viisikymmentäyksi tuhatta neljäsataa viisikymmentä miestä, osastoittain. He lähtekööt liikkeelle toisena joukkona.

2:17 Sitten lähtee liikkeelle ilmestysmaja ja leeviläisten leiri toisten leirien keskellä. Niinkuin olivat leirytyneet, niin lähteköötkin, kukin kohdallansa, lippukunnittain.

2:18 Efraimin leirin lippukunta leirytykseen länteen päin osastoittain, ja Efraimin jälkeläisten päämiehenä olkoon Elisama, Ammihudin poika;

2:19 hänen osastonsa, katselmuksessa olleet, on neljäkymmentä tuhatta viisisataa miestä.

2:20 Hänen viereensä leirytykseen Manassen sukukunta, ja Manassen jälkeläisten päämiehenä olkoon Gamliel, Pedasurin poika;

2:21 hänen osastonsa, katselmuksessa olleet, on kolmekymmentäkaksi tuhatta kaksisataa miestä.

2:22 Sitten Benjaminin sukukunta, ja Benjaminin jälkeläisten päämiehenä olkoon Abidan, Gideonin poika;

2:23 hänen osastonsa, katselmuksessa olleet, on kolmekymmentäviisi tuhatta neljäsataa miestä.

2:24 Efraimin leirin katselmuksessa olleita on siis kaikkiaan satakahdeksan tuhatta ja sata miestä, osastoittain. He lähtekööt liikkeelle kolmantena joukkona.

2:25 Daanin leirin lippukunta leirytykseen pohjoiseen päin osastoittain, ja Daanin jälkeläisten päämiehenä olkoon Ahieser, Ammisaddain poika;

2:26 hänen osastonsa, katselmuksessa olleet, on kuusikymmentäkaksi tuhatta

2:14 Sitälähin Gadin sukukunta, heidän päämiehensä Eliasaph Reguelin poika,

2:15 Ja heidän joukkonsa luetut, viisiviidettäkymmentä tuhatta, kuusisataa ja viisikymmentä.

2:16 Kaikki Rubenin leirissä luetut, satatuhatta, yksikuudettäkymmentä tuhatta, neljäsataa ja viisikymmentä heidän joukoissansa. Ja heidän pitää toisena vaeltaman.

2:17 Sitte pitää seurakunnan majan vaeltaman Leviläisten leirin kanssa keskileirissä, ja niinkuin he teitensä sioittavat, niin pitää myös heidän vaeltaman, jokaisen paikassansa, lippuinsa alla.

2:18 Lännen puolelle pitää Ephraimin itsensä sioittaman lippunsa ja joukkonsa kanssa, heidän päämiehensä Elisama Ammihudin poika,

2:19 Ja hänen joukkonsa luetut, neljäkymmentä tuhatta ja viisisataa.

2:20 Lähin häntä pitää Manassen sukukunnan itsensä sioittaman: heidän päämiehensä Gamliel Pedasurin poika,

2:21 Ja hänen joukkonsa luetut, kaksineljätkymmentä tuhatta ja kaksisataa.

2:22 Senjälkeen Benjaminin sukukunta: heidän päämiehensä Abidan Gideonin poika,

2:23 Ja hänen joukkonsa luetut, viisineljätkymmentä tuhatta ja neljäsataa.

2:24 Kaikki Ephraimin leirissä luetut, satatuhatta, ja kahdeksantuhatta, ja sata, heidän joukoissansa. Ja heidän pitää kolmantena vaeltaman.

2:25 Pohjan puolella pitää Danin sioituslippu oleman heidän joukoinsa jälkeen, ja Danin lasten päämies Ahieser AmmiSaddain poika,

2:26 Ja hänen joukkonsa luetut, kaksiseitsemättäkymmentä tuhatta ja

seitsemänsataa miestä.

2:27 Hänen viereensä leiriytyköön Asserin sukukunta, ja Asserin jälkeläisten päämiehenä olkoon Pagieli, Okranin poika;

2:28 hänen osastonsa, katselmuksessa olleet, on neljäkymmentäyksi tuhatta viisisataa miestä.

2:29 Sitten Naftalin sukukunta, ja Naftalin jälkeläisten päämiehenä olkoon Ahira, Eenanin poika;

2:30 hänen osastonsa, katselmuksessa olleet, on viisikymmentäkolme tuhatta neljäsataa miestä.

2:31 Daanin leirin katselmuksessa olleita on siis kaikkiaan sata viisikymmentäseitsemän tuhatta kuusisataa miestä. He lähtekööt liikkeelle viimeisenä joukkona, lippukuntinensa.

2:32 Nämä olivat israelilaisten katselmuksessa olleet, perhekunnittain; eri leirien katselmuksessa olleita oli osastoittain kaikkiaan kuusisataakolme tuhatta viisisataa viisikymmentä miestä.

2:33 Mutta leeviläisten katselmusta ei pidetty samalla kuin muiden israelilaisten, sillä niin oli Herra Moosekselle käskyn antanut.

2:34 Ja israelilaiset tekivät kaiken, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut. Niin he leiriytyivät lippukunnittain, ja niin he lähtivät liikkeelle kukin suvuittain ja perhekunnittain.

3 LUKU

3:1 Tämä on kertomus Aaronin ja Mooseksen suvusta, siihen aikaan kun Herra puhui Moosekselle Siinain vuorella.

3:2 Nämä ovat Aaronin poikien nimet: Naadab, esikoinen, Abihu, Eleasar ja litamar.

3:3 Nämä ovat Aaronin poikien, voideltujen pappien, nimet, niiden, jotka olivat vihityt papinvirkkaa toimittamaan.

3:4 Mutta Naadab ja Abihu kuolivat Herran edessä tuodessaan vierasta tulta Herran

seitsemänsataa.

2:27 Hänen viereensä pitää Asserin sukukunnan heitänsä sioittaman, ja Asserin lasten päämies Pagieli Okranin poika,

2:28 Ja hänen joukkonsa luetut, yksiviidettäkymmentä tuhatta ja viisisataa.

2:29 Sitälikin Naphtalin sukukunta, ja Naphtalin lasten päämies Ahira Enanin poika,

2:30 Ja hänen joukkonsa luetut, kolmekuudettäkymmentä tuhatta ja neljäsataa.

2:31 Niin että kaikki Danin leirissä luetut ovat satatuhatta, seitsemänkuudettäkymmentä tuhatta ja kuusisataa. Ja heidän pitää viimeisenä vaeltaman lippunsa alla.

2:32 Tämä on Israelin lasten luku heidän isäinsä huonetten jälkeen, kaikkein heidän leirinsä luettuina ja joukkoinsa kanssa: kuusisataa tuhatta ja kolmetuhatta, viisisataa ja viisikymmentä.

2:33 Mutta Leviläiset ei ole luetut Israelin lasten lukuun, niinkuin \Herra\ Moosekselle oli käsenyt.

2:34 Ja Israelin lapset tekivät sen: kaiken sen jälkeen, kuin \Herra\ oli Moosekselle käsenyt, sioittivat he heitänsä lippunsa alle ja matkustivat itsekukin sukukunnassansa, isäinsä huoneen jälkeen.

3 LUKU

3:1 Nämä ovat Aaronin ja Mooseksen sukukunnat siihen aikaan koska \Herra\ puhui Moosekselle Sinain vuorella.

3:2 Ja nämä ovat Aaronin poikain nimet: Nadab esikoinen, sitälikin Abihu, Eleasar ja Itamar.

3:3 Nämä ovat Aaronin poikain nimet, jotka olivat papiksi voidellut, ja heidän kätensä täytetyt papin virkaan.

3:4 Mutta Nadab ja Abihu kuolivat \Herran\ edessä, koska he uhrasivat vierasta tulta

eteen Siinain erämaassa; ja heillä ei ollut poikia. Niin Eleasar ja Itamar toimittivat papinvirkaa isänsä Aaronin edessä.

3:5 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

3:6 Tuo Leevin sukukunta esille ja aseta se pappi Aaronin eteen palvelemaan häntä.

3:7 Ja he hoitakoot sekä hänen että koko kansan tehtäviä ilmestysmajan edustalla, toimittakoot

3:8 Ja he hoitakoot kaikkea ilmestysmajan kalustoa ja israelilaisten tehtäviä, toimittakoot palvelusta asumuksessa.

3:9 Niin on sinun annettava leeviläiset Aaronille ja hänen pojilleen; antakoot israelilaiset heidät hänen haltuunsa, hänelle palvelijoiksi.

3:10 Mutta Aaronin ja hänen poikiensa käske hoitaa papinvirkansa. Syrjäinen, joka siihen ryhtyy, surmattakoon.

3:11 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

3:12 Katso, minä itse olen ottanut leeviläiset israelilaisten keskuudesta israelilaisten kaikkien esikoisten sijaan, kaiken sijaan, joka avaa äidinkohdun; leeviläiset ovat siis tulleet minun omikseni.

3:13 Sillä minun omani on jokainen esikoinen. Sinä päivänä, jona minä surmasin kaikki Egyptin maan esikoiset, minä pyhitin itselleni kaikki Israelin esikoiset, sekä ihmisten että karjan; minun omani ne ovat. Minä olen Herra.

3:14 Ja Herra puhui Moosekselle Siinain erämaassa sanoen:

3:15 Pidä leeviläisten katselmus perhekunnittain ja suvuittain; kaikista miehenpuolista, kuukauden ikäisistä ja sitä vanhemmista, pidä katselmus.

3:16 Ja Mooses piti heistä katselmuksen Herran käskyn mukaan, niinkuin hänelle oli määrätty.

3:17 Ja nämä olivat Leevin poikien nimet: Geerson, Kehat ja Merari.

\Herran\ edessä Sinain korvessa, ja ei ollut heillä poikia; mutta Eleasar ja Itamar tekivät papin virkaa isänsä Aaronin edessä.

3:5 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

3:6 Tuo edes Levin sukukunta ja aseta heitä papin Aaronin eteen, palvelemaan häntä,

3:7 Ja pitämään vaarin hänen vartiostansa ja koko seurakunnan vartiosta, seurakunnan majan edessä, ja palvelemaan majan palveluksessa,

3:8 Ja tallella pitämään kaikki seurakunnan majan astiat, ja ottamaan vaarin Israelin lasten vartioitsemisesta, palvelemaan majan palveluksessa.

3:9 Ja sinun pitää antaman Aaronille ja hänen pojillensa Leviläiset; he ovat niille lahjaksi annetut Israelin lapsista.

3:10 Mutta Aaronin poikinensa pitää sinun asettaman pitämään vaaria pappeudestansa. Ja jos joku muukalainen siihen lähestyy, sen pitää kuoleman.

3:11 Ja \Herra\ puhui Mosekselle sanoen:

3:12 Katso, minä otin Leviläiset Israelin lapsista kaikkein esikoisten edestä, jotka ensisti äitinsä kohdun avaavat Israelin lasten seassa, niin että Leviläisten pitää oleman minun.

3:13 Sillä kaikki esikoiset ovat minun: sinä päivänä, kuin minä löin kaikki esikoiset Egyptin maalla, pyhitin minä itselleni kaikki esikoiset Israelissa, ihmisistä niin karjaan asti, että ne olisivat minun: Minä \Herra\.

3:14 Ja \Herra\ puhui Mosekselle Sinain korvessa, sanoen:

3:15 Lue Levin pojat heidän isänsä huoneen ja sukukuntainsa jälkeen: kaiken miehenpuolen, kuukauden vanhan ja sen ylitse, pitää sinun lukeman.

3:16 Ja Moses luki heitä \Herran\ sanan jälkeen, niinkuin hänelle oli käsketty.

3:17 Ja nämä olivat Levin pojat nimeinsä jälkeen: Gerson, Kahat ja Merari.

3:18 Ja nämä olivat Geersonin poikien nimet, suvuittain: Libni ja Siimei.

3:19 Ja Kehatin pojat olivat, suvuittain, Amram, Jishar, Hebron ja Ussiel.

3:20 Ja Merarin pojat olivat, suvuittain, Mahli ja Muusi. Nämä olivat Leevin suvut perhekunnittain.

3:21 Geersonista polveutuivat libniläisten suku ja siimeiläisten suku. Nämä olivat geersonilaisten suvut.

3:22 Katselmuksessa olleita oli heitä, kaikkien miehenpuolten, kuukauden ikäisten ja sitä vanhempien, lukumäärän mukaan - näitä katselmuksessa olleita oli seitsemäntuhatta viisisataa miestä.

3:23 Geersonilaisten suvut leiriytyivät asumuksen taakse länteen päin.

3:24 Ja geersonilaisten perhekunta-päämies oli Eljasaf, Laelin poika.

3:25 Geersonin poikien hoidettavana ilmestysmajassa oli asumus ja telttä, sen peite, ilmestysmajan oven uudin

3:26 ja asumusta ja alttaria ympäröivän esipihan ympärysverhot ja sen portin uudin sekä sen köydet - kaikkine palvelustehtävineen.

3:27 Kehatista polveutuivat amramilaisten suku, jisharilaisten suku, hebronilaisten suku ja ussielilaisten suku. Nämä olivat kehatilaisten suvut.

3:28 Miehenpuolten, kuukauden ikäisten ja sitä vanhempien, lukumäärän mukaan oli heitä kaikkiaan kahdeksantuhatta kuusisataa, jotka hoitivat pyhäkössä suoritettavia tehtäviä.

3:29 Kehatilaisten suvut leiriytyivät asumuksen sivulle etelään päin.

3:30 Ja kehatilaisten sukujen perhekunta-päämies oli Elisafan, Ussielin poika.

3:31 Heidän hoidettavanaan oli arkki, pöytä, seitsenhaarainen lamppu, alttarit ja pyhä kalusto, jota jumalanpalveluksessa käytettiin, ynnä esirippu - kaikkine palvelustehtävineen.

3:18 Mutta Gersonin poikain nimet heidän sukukunnissansa olivat Libni ja Simeil.

3:19 Kahatin pojat heidän sukukunnissansa: Amram, Jetsehar, Hebron ja Usiel.

3:20 Merarin pojat heidän sukukunnissansa: Maheli ja Musi. Nämät ovat Levin sukukunnat heidän isänsä huoneen jälkeen.

3:21 Nämät ovat Gersonin sukukunnat: Libniläiset ja Simeiläiset.

3:22 Heidän lukunsa, kaikki miehenpuoli kuukauden vanha ja sen ylitse, ne olivat seitsemäntuhatta ja viisisataa.

3:23 Ja Gersonilaisten sukukunnat pitää heitänsä sioittaman takapuolelle majaa, länteen päin.

3:24 Heidän päämiehensä, pitää oleman Eljasaph Laelin poika.

3:25 Ja Gersonin lasten pitää vartioitseman seurakunnan majassa Tabernaklia, ja majaa, peitteitä, ja seurakunnan majan oven vaatteita,

3:26 Ja pihan vaatteita, ja pihan oven peitettä, joka on Tabernaklin ja alttarin päällä ympäri, ja köysiä ja kaikkia, mitä sen palvelukseen tarvitaan.

3:27 Nämät ovat Kahatin sukukunnat: Amramilaiset, Jetseharilaiset, Hebronilaiset ja Usieliläiset:

3:28 Kaikki miehenpuoli kuukauden vanhasta ja sen ylitse, lukuansa kahdeksantuhatta ja kuusisataa, joiden pitää pitämän vaarin pyhän vartioitsemisesta,

3:29 Ja pitää heitänsä sioittaman etelän puolelle, sivulle majaa.

3:30 Ja heidän päämiehensä pitää oleman Elitsaphan Usielin poika.

3:31 Ja heidän pitää vartioitseman arkkia, pöytää, kynttiläjalkaa, alttareita ja kaikkia pyhän astioita, joilla palvelusta tehdään, ja peitteitä ja kaikkia, mitä palvelukseen tarvitaan.

3:32 Ja leeviläisten päämiesten esimies oli Eleasar, pappi Aaronin poika; hän oli niiden päällysmies, jotka hoitivat tehtäviä pyhäkössä.

3:33 Merarista polveutuivat mahlilaisten suku ja muusilaisten suku. Nämä olivat Merarin suvut.

3:34 Katselmuksessa olleita oli heitä kaikkien miehenpuolten, kuukauden ikäisten ja sitä vanhempien, lukumäärän mukaan kuusituhatta kaksisataa.

3:35 Ja Merarin sukujen perhekunta-päämies oli Suuriel, Abihailin poika. He leiriytyivät asumuksen sivulle pohjoiseen päin.

3:36 Ja Merarin poikien hoidettavaksi oli uskottu asumuksen laudat, poikkitangot, pylvääät ja jalustat sekä kaikki sen kalusto - kaikkine palvelustehtävineen;

3:37 niinkään ympärillä olevan esipihan pylvääät jalustoinensa, vaarnoinensa ja köysinensä.

3:38 Mutta asumuksen eteen, itään päin, ilmestysmajan eteen, auringonnousuun päin, leiriytyivät Mooses ja Aaron ynnä hänen poikansa; heidän hoidettavanaan oli pyhäkkö, se, mikä oli israelilaisten hoidettavana. Mutta syrjäinen, joka ryhtyi siihen, oli surmattava.

3:39 Katselmuksessa olleita leeviläisiä, joista Mooses ja Aaron Herran käskyn mukaan pitivät katselmuksen suvuittain, kaikkia miehenpuolia, kuukauden ikäisiä ja sitä vanhempia, oli kaikkiaan kaksikymmentäkaksi tuhatta.

3:40 Ja Herra sanoi Moosekselle: Katsasta kaikki israelilaisten miehenpuoliset esikoiset, kuukauden ikäisistä ja sitä vanhemmista, ja laske heidän nimiensä lukumäärä.

3:41 Ja ota minulle - minä olen Herra - leeviläiset israelilaisten kaikkien esikoisten sijaan sekä myös leeviläisten karja israelilaisten karjan kaikkien esikoisten sijaan.

3:42 Ja Mooses katsasti, niinkuin Herra oli häntä käsenyt, kaikki israelilaisten

3:32 Mutta kaikkein Levin päämiesten ylimmäinen pitää oleman Eleatsarin papin Aaronin pojan, ylitse niiden, jotka pitävät vaarin pyhän vartioitsemisesta.

3:33 Nämät ovat Merarin sukukunnat: Mahelilaiset ja Musilaiset,

3:34 Joiden luku oli kuusituhatta ja kaksisataa, kaikki miehenpuoli, kuukauden vanha ja sen ylitse.

3:35 Heidän päämiehensä pitää oleman Suriel Abihailin poika, ja pitää sioittaman heitänensä sivulle majaa, pohjan puolelle.

3:36 Ja heidän virkansa pitää oleman, vartioida majan lautoja, korennoita, patsaita ja majan jalkoja, ja kaikkia astioita, jotka sen palvelukseen tarvitaan,

3:37 Niin myös patsaita pihan ympärillä, ja sen jalkoja, ynnä paanuin ja köytten kanssa.

3:38 Mutta seurakunnan majan etiselle puolelle itään päin pitää Moses ja Aaron ja hänen poikansa heitänensä sioittaman, ja vartioitseman pyhän vartioita Israelin lasten puolesta. Jos joku muukalainen siihen lähestyy, sen pitää kuoleman.

3:39 Kaikkein Leeviläisten luku, jotka Moses ja Aaron lukivat, heidän sukukunnissansa \Herran\ sanan jälkeen, kaikki miehenpuoli, kuukauden vanha ja sen ylitse, oli kaksikolmattakymmentä tuhatta.

3:40 Ja \Herra\ puhui Mosekselle: lue kaikki esikoiset, jotka miehenpuolet ovat Israelin lasten seassa, kuukauden vanhat ja sen ylitse, ja ota heidän nimeinsä luku.

3:41 Ja sinun pitää ottaman Leviläiset minulle, minä \Herra\, kaikkein Israelin lasten esikoisten edestä, ja Leviläisten karjat, kaikkein Israelin lasten karjan esikoisten edestä.

3:42 Ja Moses luki, niinkuin \Herra\ hänelle käsenyt oli, kaikki Israelin lasten esikoiset.

esikoiset.

3:43 Ja katselmuksessa olleita oli heitä, kaikkia miehenpuolisia esikoisia, nimien lukumäärän mukaan, kuukauden ikäisiä ja sitä vanhempia, kaikkiaan kaksikymmentä kaksituhatta kaksisataa seitsemänkymmentä kolme.

3:44 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

3:45 Ota leeviläiset israelilaisten kaikkien esikoisten sijaan ja leeviläisten karja heidän karjansa sijaan, ja niin leeviläiset tulevat minun omikseni. Minä olen Herra.

3:46 Mutta lunastukseksi noista kahdestasadasta seitsemästäkymmenestä kolmesta, jonka verran israelilaisten esikoisia on yli leeviläisten määrän,

3:47 ota miestä kohti viisi sekeliä, ota ne pyhäkkösekelin painon mukaan, kaksikymmentä geeraa laskettuna sekeliin.

3:48 Ja anna se raha Aaronille ja hänen pojillensa lunastukseksi niistä, joita on yli leeviläisten määrän.

3:49 Ja Mooses otti lunastushinnan niistä, joita oli yli leeviläisillä lunastettujen määrän.

3:50 Israelilaisten esikoisista hän otti tämän rahan, tuhat kolmesataa kuusikymmentä viisi sekeliä pyhäkkösekelin painon mukaan.

3:51 Ja Mooses antoi sen lunastushinnan Aaronille ja hänen pojillensa Herran käskyn mukaan, niinkuin Herra oli Moosesta käsenyt.

4 LUKU

4:1 Ja Herra puhui Moosekselle ja Aaronille sanoen:

4:2 Laske Leevin jälkeläisten joukosta Kehatin jälkeläisten lukumäärä suvuittain ja perhekunnittain,

4:3 kolmikymmenvuotiset ja sitä vanhemmat aina viisikymmenvuotisiin saakka, kaikki, joiden on palveltava toimittamalla askareita ilmestysmajassa.

4:4 Kehatin poikien palvelustehtävänä ilmestysmajassa olkoon tämä: huolenpito

3:43 Ja olivat kaikki miehiset esikoiset, heidän nimeinsä luvun jälkeen, kuukauden vanhat ja sen ylitse luetut, kaksikolmattakymmentä tuhatta, kaksisataa ja kolmekahdeksattakymmentä.

3:44 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

3:45 Ota Leviläiset kaikkein Israelin lasten esikoisten edestä, ja Leviläisten karja heidän karjansa edestä: ja Leviläisten pitää oleman minun, minä olen \Herra\.

3:46 Mutta lunastuksen niiden kahdensadan ja kolmenkahdeksattakymmenen edestä, jotka jäävät Israelin lasten esikoisista Leviläisten luvun ylitse,

3:47 Pitää sinun ottaman viisi sikliä joka hengeltä: pyhän siklin jälkeen pitää sinun sen ottaman; sikli maksaa kaksikymmentä geeraa.

3:48 Ja sinun pitää antaman rahan Aaronille ja hänen pojillensa, lunastettuina edestä, jotka ylitse olivat.

3:49 Niin otti Moses lunastusrahan niiltä, jotka ylitse olivat Leviläisten lunastetuista.

3:50 Israelin lasten esikoisilta otti hän rahan, tuhannen kolmesataa ja viisiseitsemättäkymmentä sikliä: pyhän siklin jälkeen.

3:51 Ja Moses antoi lunastusrahan Aaronille ja hänen pojillensa \Herran\ sanan jälkeen, niinkuin \Herra\ oli Mosekselle käsenyt.

4 LUKU

4:1 Ja \Herra\ puhui Mosekselle ja Aaronille, sanoen:

4:2 Lue Kahatin lapset Levin poikain seasta, heidän sukukuntainsa ja isäinsä huoneen jälkeen,

4:3 Kolmenkymmenen vuotisesta ja sen ylitse, viidenkymmenen vuotiseen asti: kaikki ne jotka kelvolliset ovat sotaan menemään, seurakunnan majassa palvelusta tekemään.

4:4 Ja tämä pitää oleman Kahatin poikain virka todistuksen majassa, joka kaikkein pyhin

korkeasti-pyhistä.

4:5 Ja leirin liikkeelle lähtiessä menkööt Aaron ja hänen poikansa ja päästäkööt alas esiripun sekä peittäkööt sillä lain arkin;

4:6 sitten he pankoot sen päälle sireeninnahkapeitteen ja levittäkööt päällimmäiseksi vaatteen, kokonaan punasinisistä langoista tehdyn, ja asettakoot paikoilleen sen korennot.

4:7 Ja näkyleipäpöydälle he levittäkööt punasinisen vaatteen ja pankoot sen päälle vadit ja kupit, maljat ja juomauhrikannut; ja ainainen leipä olkoon myös sen päällä.

4:8 Sitten he levittäkööt näiden päälle helakanpunaisen vaatteen ja peittäkööt sen sireeninnahkapeitteellä ja asettakoot paikoilleen sen korennot.

4:9 Ja he ottakoot punasinisen vaatteen ja peittäkööt seitsenhaaraisen lampun lamppuineen, lamppusaksineen, karstakuppeineen ja kaikkine öljyastioineen, joita sen hoitamisessa käytetään.

4:10 Ja he käärikööt sen ja kaiken sen kaluston sireeninnahkapeitteeseen ja pankoot kantopaareille.

4:11 Ja kultaiselle alttarille he levittäkööt punasinisen vaatteen ja peittäkööt sen sireeninnahkapeitteellä ja asettakoot paikoilleen sen korennot.

4:12 Ja he ottakoot kaiken jumalanpalveluskaluston, jota pyhäkössä käytetään, ja käärikööt sen punasiniseen vaatteeseen ja peittäkööt sen sireeninnahkapeitteellä ja pankoot kantopaareille.

4:13 Ja he puhdistakoot tuhasta alttarin sekä levittäkööt sen päälle purppuranpunaisen vaatteen

4:14 ja pankoot sen päälle kaiken kaluston, jota alttarilla käytetään: hiilipannut, haarukat, lapiot ja maljat, kaiken alttarikaluston; ja levittäkööt sen päälle sireeninnahkapeitteen ja asettakoot paikoilleen sen korennot.

on:

4:5 Koska leiriä siirretään, niin pitää Aaronin poikinensa tuleman ja ottaman esiripun alas, ja käärimän todistuksen arkin siihen,

4:6 Ja paneman peitteen sen päälle tekasjimoista, ja hajoittamaan kokonansa sinisen vaatteen sen ylitse, ja paneman sen korennot siallensa.

4:7 Niin myös pitää heidän hajoittaman näkypöydälle sinisen vaatteen, ja paneman sen päälle vadit, lusikat, maljat ja kannut, joilla ulos ja sisälle kaadetaan, ja ne alinomaiset leivät pitää sen päällä oleman.

4:8 Ja heidän pitää hajoittaman niiden päälle tulipunaisen vaatteen, ja peittämän tekasjimo-nahkaisella peitteellä, ja paneman sen korennot siallensa.

4:9 Ja heidän pitää ottaman sinisen vaatteen, ja käärimän valkeuden kynttiläjalan sen sisälle, ja sen lamput, niistimet ja sammutusastiat, ja kaikki öljyastiat, joilla palvelusta siinä tehdään.

4:10 Ja tämän ja kaikkein näiden kaluin ympäri pitää heidän paneman peitteen tekasjimo-nahasta, ja paneman ne korentoin päälle.

4:11 Niin myös pitää heidän hajoittaman kultaisen alttarin päälle sinisen vaatteen, ja peittämän sen tekasjimo-nahkaisella peitteellä, ja paneman sen korennot siallensa.

4:12 Kaikki astiat, joilla he palvelevat pyhässä, pitää heidän ottaman ja levittämän niiden ylitse sinisen vaatteen, ja peittämän sen tekasjimo-nahkaisella peitteellä, ja paneman ne korentoin päälle.

4:13 Heidän pitää myös käväisemän tuhan alttarilta ja hajoittaman purppuraisen vaatteen sen päälle,

4:14 Ja paneman sen päälle kaikki astiat, joilla he siinä palvelevat, hiilipannut, hangot, lapiot ja maljat, ja kaikki alttarin astiat; heidän pitää myös hajoittaman sen ylitse tekasjimo-nahkaisen peitteen, ja paneman korennot siallensa.

4:15 Ja kun leirin lähtiessä liikkeelle Aaron ja hänen poikansa ovat valmiiksi peittäneet pyhäkön ja pyhäkön kaiken kaluston, niin tulkoot Kehatin pojat kantamaan, mutta älkööt koskeko pyhäkköön, etteivät kuolisi. Tämä on ilmestysmajasta se, mikä on Kehatin poikien kannettava.

4:16 Ja Eleasar, pappi Aaronin poika, pitäköön huolen seitsenhaaraisen lampun öljystä, hyvänhajuisesta suitsukkeesta, jokapäiväisestä ruokauhrista ja voiteluöljystä; hän pitäköön huolen koko asumuksesta ja kaikesta, mitä siinä on, pyhäköstä ja sen kalustosta.

4:17 Ja Herra puhui Moosekselle ja Aaronille sanoen:

4:18 Älkää päästäkö kehatilaisten sukuhaaraa häviämään leeviläisten joukosta.

4:19 Näin siis tehkää heille, että he saisivat elää eivätkä kuolisi lähestyessään kaikkeinpyhintä: Aaron ja hänen poikansa menkööt ja asettakoot heidät jokaisen tekemään palvelustehtävänsä ja kantamaan kannettavaansa;

4:20 mutta älkööt nämä menkö katsomaan pyhiä esineitä, älkööt silmänräpäykseksikään, etteivät kuolisi.

4:21 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

4:22 Laske myöskin Geersonin jälkeläisten lukumäärä perhekunnittain ja suvuittain;

4:23 pidä kolmikymmenvuotisten katselmus ja sitä vanhempien, viisikymmenvuotisiin asti, kaikkien, joiden on palveltava toimittamalla palvelusta ilmestysmajassa.

4:24 Geersonilaissukujen tehtävänä palveltaessa ja kannettaessa olkoon tämä:

4:25 he kantakoot asumuksen telttakankaan kaistat ja ilmestysmajan, sen peitteen ja sireeninnahkapeitteen, joka on sen päällä päällimmäisenä, sekä ilmestysmajan oven uutimen

4:26 ja asumusta ja alttaria ympäröivän esipihan ympärysverhot ja sen portin uutimen sekä niiden köydet ja kaiken

4:15 Koska Aaron ja hänen poikansa nämät toimittaneet ovat ja peittäneet pyhän ja kaikki pyhät astiat, ja leiriä siirretään, niin pitää sitte Kahatin lapset menemän ja kantaman niitä, ja ei pidä rupeeman pyhään, ettei he kuolisi. Nämät pitää oleman Kahatin lasten taakat seurakunnan majassa.

4:16 Ja Eleasarilla, papin Aaronin pojalla, pitää oleman tämä virka: toimittaa öljyä valaistukseksi, ja yrttejä suitsutukseksi, ja alinomaista ruokauhria, ja voidellusöljyä, niin että hän toimittaa koko Tabernaklin ja kaikki, mitä siinä on, pyhän ja hänen astiansa.

4:17 Ja \Herra\ puhui Mosekselle ja Aaronille sanoen:

4:18 Ei teidän pidä Kahatilaisten sukukuntain sikiöitä hävittämän Leviläisten seasta.

4:19 Vaan sen teidän pitää heidän kanssansa tekemän, että he eläisivät ja ei kuolisi: jos he lähestyvät sitä kaikkein pyhimpää, niin pitää Aaronin poikinensa menemän sisälle ja asettaman itsekunkin heidän virkaansa ja taakkaansa.

4:20 Vaan ei heidän pidä menemän sinne sisälle, katsomaan pyhää, koska se peitetään, ettei he kuolisi.

4:21 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

4:22 Lue Gersonin lapset, heidän isänsä huoneen ja sukukuntainsa jälkeen:

4:23 Kolmenkymmenen vuotisesta ja sen ylitse viidenkymmenen vuotiseen asti, pitää sinun ne lukeman, kaikki ne, jotka sotaan menemään kelvolliset ovat, että heillä olis virka seurakunnan majassa.

4:24 Ja tämä pitää oleman Gersonilaisten sukukunnan virka, jota heidän pitää tekemän ja kantaman:

4:25 Ja heidän pitää kantaman Tabernaklin vaatteet, ja seurakunnan majan, ja hänen peitteensä, ja tekasjim-nahkaisen peitteen, joka on sen päällä, ja myös seurakunnan majan ovivaatteen,

4:26 Ja pihan vaatteet, ja läpikäytävän oven vaatteen pihassa, joka käy sekä Tabernaklin että myös alttarin ympäri, ja hänen köytensä

niiden hoitamiseen tarvittavan kaluston; he toimittakoot kaiken, mitä siinä on tehtävä.

4:27 Aaronin ja hänen poikiensa käskyn mukaisesti tapahtukoon kaikki geersonilaisten palvelus, mitä hyvänsä he kantavat ja toimittavatkin, ja antakaa heidän hoitoonsa kaikki heidän kannettavansa.

4:28 Tämä on geersonilaissukujen palvelustehtävä ilmestysmajassa; ja he hoitakoot toimensa litamarin, pappi Aaronin pojan, johdolla.

4:29 Pidä Merarin jälkeläisten katselmus suvuittain ja perhekunnittain;

4:30 pidä kolmikymmenvuotisten katselmus ja sitä vanhempien, viisikymmenvuotisiin asti, kaikkien, joiden on palveltava toimittamalla palvelusta ilmestysmajassa.

4:31 Ja nämä ovat uskotut heille kannettaviksi heidän toimittaessaan palvelusta ilmestysmajassa: asumuksen laudat, sen poikkitangot, pylväät ja jalustat

4:32 sekä ympärillä olevan esipihan pylväät jalustoineen, vaarnoineen ja köysineen, kaikki niiden kalusto ja kaikki, mitä tarvitaan niiden hoitamiseen. Ja antakaa heidän hoitoonsa nimeltä mainittuina ne kalut, joiden kantaminen on heidän tehtävänä.

4:33 Tämä on merarilaissukujen palvelustehtävä, mitä hyvänsä he toimittavatkin ilmestysmajassa litamarin, pappi Aaronin pojan, johdolla.

4:34 Ja Mooses ja Aaron sekä kansan päämiehet pitivät Kehatin jälkeläisten katselmuksen suvuittain ja perhekunnittain,

4:35 kolmikymmenvuotisten ja sitä vanhempien, aina viisikymmenvuotisiin asti, kaikkien, joiden oli palveltava toimittamalla palvelusta ilmestysmajassa.

4:36 Ja heitä, suvuittain katselmuksessa olleita, oli kaksituhatta seitsemänsataa viisikymmentä.

4:37 Näin paljon oli kehatilaissuvuista

ja kaikki virkansa astiat, ja kaikki mitä heidän virassansa tarvitaan ja heidän tekemän pitää.

4:27 Aaronin ja hänen poikainsa sanan jälkeen pitää kaikkein Gersonin poikain virka tehtämän, kaikki mitä heidän kantaman ja korjaaman pitää; ja teidän pitää katsoman, että he ottaisivat vaarin kaikista kuormistansa.

4:28 Tämän pitää Gersonin lasten ja sukuin virka oleman seurakunnan majassa: ja heidän vartionsa pitää oleman Itamarin, papin Aaronin pojan käden alla.

4:29 Merarin lapset, heidän sukukuntainsa ja isäinsä huoneen jälkeen, pitää sinun myös lukeman:

4:30 Kolmenkymmenen vuotisesta ja sen ylitse, viidenkymmenen vuotiseen asti, pitää sinun ne lukeman, kaikki sotaan menemään kelpolliset, palvelemaan seurakunnan majassa.

4:31 Tästä kuormasta pitää heidän pitämän vaarin, kaiken virkansa jälkeen seurakunnan majassa, kuin ovat majan laudat, ja korennot, ja patsaat, ja jalat,

4:32 Niin myös patsaat pihan ympärillä, ja jalat, ja naulat, ja köydet, kaikkein heidän astiainsa kanssa, kaiken heidän virkansa perästä: jokaiselle pitää teidän nimenomattain asettaman kuormat astioista, joista heidän pitää pitämän vaarin.

4:33 Ja tämä pitää oleman Merarin lasten sukuin virka kaikissa, joista heidän pitää ottaman vaarin seurakunnan majassa, Itamarin papin Aaronin pojan käden alla.

4:34 Ja Moses ja Aaron, ynnä kaiken kansan päämiesten kanssa, lukivat Kahatilaisten lapset, heidän sukuinsa ja isäinsä huoneen jälkeen,

4:35 Kolmenkymmenen vuotisesta ja sen ylitse viidenkymmenen vuotiseen asti, kaikki sotaan menemään kelpolliset, palvelusta tekemään seurakunnan majassa.

4:36 Ja heidän lukunsa oli heidän sukuinsa jälkeen, kaksituhatta, seitsemänsataa ja viisikymmentä.

4:37 Tämä on Kahatilaisten sukukuntain luku,

katselmuksessa olleita, kaikkia ilmestysmajassa palvelevia, joiden katselmuksen Mooses ja Aaron pitivät sen käskyn mukaisesti, jonka Herra oli Mooseksen kautta antanut.

4:38 Ja Geersonin jälkeläisiä, joiden katselmus pidettiin suvuittain ja perhekunnittain,

4:39 kolmikymmenvuotisia ja sitä vanhempia viisikymmenvuotisiin asti, kaikkia, joiden oli palveltava toimittamalla palvelusta ilmestysmajassa,

4:40 näitä katselmuksessa olleita oli suvuittain ja perhekunnittain kaksituhatta kuusisataa kolmekymmentä.

4:41 Näin paljon oli geersonilaisten suvuista katselmuksessa olleita, kaikkia ilmestysmajassa palvelevia, joiden katselmuksen Mooses ja Aaron pitivät Herran käskyn mukaisesti.

4:42 Ja merarilaisten suvuista oli niitä, joiden katselmus pidettiin suvuittain ja perhekunnittain,

4:43 kolmikymmenvuotisia ja sitä vanhempia viisikymmenvuotisiin asti, kaikkia, joiden oli palveltava toimittamalla palvelusta ilmestysmajassa,

4:44 näitä, suvuittain katselmuksessa olleita, oli kolmetuhatta kaksisataa.

4:45 Näin paljon oli merarilaisten suvuista katselmuksessa olleita, joista Mooses ja Aaron pitivät katselmuksen sen käskyn mukaisesti, jonka Herra oli Mooseksen kautta antanut.

4:46 Kaikkia katselmuksessa olleita leviläisiä, joiden katselmuksen Mooses ja Aaron ja Israelin päämiehet pitivät suvuittain ja perhekunnittain,

4:47 kolmikymmenvuotisia ja sitä vanhempia, viisikymmenvuotisiin asti, kaikkia, joiden oli palveltava toimittamalla palvelusta ja kantamistyötä ilmestysmajassa,

4:48 näitä katselmuksessa olleita oli kahdeksantuhatta viisisataa kahdeksankymmentä.

joilla kaikilla oli toimittamista seurakunnan majassa, jotka Mooses ja Aaron lukivat, \Herran\ sanan jälkeen, Moseksen kautta.

4:38 Niin luettiin myös Gersonin lapset, sukukuntainsa ja isäinsä huoneen jälkeen,

4:39 Kolmenkymmenen vuotisista ja sen ylitse viidenkymmenen vuotisiin asti, kaikki sotaan menemään kelvolliset, palvelusta tekemään seurakunnan majassa.

4:40 Ja heidän lukunsa, heidän sukuinsa ja isäinsä huoneen jälkeen, oli kaksituhatta kuusisataa ja kolmekymmentä.

4:41 Tämä on Gersonin lasten suvun luku, joilla kaikilla oli tekemistä seurakunnan majassa, jotka Mooses ja Aaron lukivat, \Herran\ sanan jälkeen.

4:42 Luettiin myös Merarin lapset, sukuinsa ja isäinsä huoneen jälkeen,

4:43 Kolmenkymmenen vuotisista ja sen ylitse viidenkymmenen vuotisiin asti, kaikki sotaan menemään kelvolliset, palvelusta tekemään seurakunnan majassa.

4:44 Ja heidän lukunsa oli, heidän sukuinsa jälkeen, kolmetuhatta ja kaksisataa.

4:45 Tämä on Merarin lasten suvun luku, jotka Mooses ja Aaron lukivat, \Herran\ sanan jälkeen Moseksen kautta.

4:46 Kaikkein Leviläisten luku, kuin Mooses ja Aaron ynnä Israelin päämiesten kanssa lukivat, heidän sukuinsa ja isäinsä huoneen jälkeen,

4:47 Kolmenkymmenen vuotisesta ja sen ylitse, viidenkymmenen vuotiseen asti, kaikki ne jotka menivät sisälle palvelusta tekemään virassansa, ja kuormaa kantamaan seurakunnan majaan,

4:48 Heidän luettunsa olivat kahdeksantuhatta, viisisataa ja kahdeksankymmentä.

4:49 Sen käskyn mukaisesti, jonka Herra oli Mooseksen kautta antanut, määrättiin jokaiselle heistä oma palvelustehtävänsä ja kantamistyönsä. Tämän katselmuksen Mooses piti, niinkuin Herra oli häntä käskenyt.

5 LUKU

5:1 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

5:2 Käske israelilaisten karkoittaa leiristä jokainen pitalinen ja jokainen vuotoa sairastava ja jokainen kuolleesta saastunut.

5:3 Karkoittakaa sellaiset, sekä miehet että naiset, leirin ulkopuolelle, etteivät he saastuttaisi leiriään, jossa minä asun heidän keskellensä.

5:4 Ja israelilaiset tekivät niin ja karkoittivat heidät leirin ulkopuolelle; niinkuin Herra oli puhunut Moosekselle, niin israelilaiset tekivät.

5:5 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

5:6 Puhu israelilaisille: Jos mies tai nainen tekee rikkomuksen minkä tahansa, jonka ihminen tekee menettelemällä uskottomasti Herraa kohtaan, ja niin joutuu vikapääksi,

5:7 tunnustakoon hän rikkomuksensa, jonka on tehnyt, ja maksakoon velkansa täyteen määrään sekä pankoon siihen lisäksi viidennen osan sen arvosta ja antakoon sen sille, jolle hän on velkaa.

5:8 Mutta jos hänellä ei ole sukulunastajaa, jolle velka olisi maksettava, maksettakoon velka Herralle, se on papille, ja sitä paitsi sovitus-oinas, jolla toimitetaan syynalaiselle sovitus.

5:9 Ja jokainen anti, mikä hyvänsä israelilaisten papille tuomista pyhistä lahjoista, olkoon papin oma.

5:10 Ja jokaisen pyhät lahjat olkoot papin omat; mitä joku antaa papille, se olkoon papin oma.

5:11 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

4:49 Ja hän luki heidät \Herran\ sanan jälkeen Moseksen kautta, itsekunkin hänen virkaansa ja kuormaansa, ja ne, mitkä hän luki, olivat niinkuin \Herra\ Moosekselle käskenytyä oli.

5 LUKU

5:1 Ja \Herra\ puhui Moosekselle, sanoen:

5:2 Käske Israelin lapset ajaa kaikki spitaliset leiristä ulos, ja kaikki, joiden siemen vuotoa, ja kaikki ne, jotka ovat johonkuhun kuolleseen itsensä saastuttaneet.

5:3 Sekä miehet että vaimot pitää teidän ajaman ulos: leiristä ne pitää teidän ajaman ulos, ettei he leiriänsä saastuttaisi, kussa minä heidän keskellensä asun.

5:4 Ja Israelin lapset tekivät niin, ja ajoivat ne leiristä ulos: niinkuin \Herra\ oli Moosekselle sanonut, niin he tekivät.

5:5 Ja \Herra\ puhui Moosekselle, sanoen:

5:6 Puhu Israelin lapsille: jos joku mies eli vaimo tekee jotakin syntiä ihmistä vastaan, niin että hän raskaasti rikkoo \Herraa\ vastaan, se sielu on vianalaiseksi itsensä saattanut.

5:7 Heidän pitää tunnustaman rikoksensa, jonka he tehneet ovat, ja pitää päänänsä sovittaman vikansa, ja vielä lisäämän viidennen osan, ja antaman sille, jota vastaan he rikkoneet ovat.

5:8 Jos ei sillä ihmisellä ole sitä, jolla omaisen oikeus on, jolle se rikos maksettaa taittaisiin, niin pitää se \Herralle\ annettaman, ja oleman papin oman, paitsi sovinto-oinasta, jolla hän sovitetään.

5:9 Niin pitää myös kaikki ylennys kaikista, minkä Israelin lapset pyhittävät ja uhraavat papille, oleman hänen omansa.

5:10 Jos joku jotain pyhittää, sen pitää oleman papin omana, ja mitä joku antaa papille, sen pitää oleman myös hänen omansa.

5:11 Ja \Herra\ puhui Moosekselle, sanoen:

5:12 Puhu israelilaisille ja sano heille: jos jonkun miehen vaimo on pettänyt miehensä ja ollut hänelle uskoton

5:13 ja joku on maannut hänen kanssaan eikä hänen miehensä ole saanut sitä tietää ja vaimo on saanut sen salatuksi, vaikka hän on saastuttanut itsensä, eikä ole todistajaa häntä vastaan eikä häntä ole teosta tavattu,

5:14 mutta luulevaisuuden henki on vallannut miehen ja hän luulee vaimoansa, joka onkin saastuttanut itsensä, tahi jos luulevaisuuden henki on vallannut miehen ja hän luulee vaimoansa, vaikka tämä ei ole saastuttanut itseänsä,

5:15 niin tuokoon mies vaimonsa papin eteen ja uhrilahjana hänen puolestaan kymmenennen osan eefa-mittaa ohrajauhoja, mutta älköön hän sen päälle vuodattako öljyä älköönkä panko suitsuketta, sillä se on luulevaisuusuhri, muistutusuhri, joka johdattaa muistoon pahan teon.

5:16 Ja pappi tuokoon vaimon ja asettakoon hänet Herran eteen.

5:17 Ja pappi ottakoon pyhää vettä saviastian, ja sitten pappi ottakoon tomua asumuksen lattialta ja pankoon veteen.

5:18 Ja pappi asettakoon vaimon Herran eteen, päästäköön vaimon tukan hajalle ja asettakoon hänen käsiinsä muistutusuhriin, se on luulevaisuusuhriin, ja papin kädessä olkoon katkera kirovesi.

5:19 Ja pappi vannottakoon vaimoa ja sanokoon hänelle: Jos ei kukaan ole maannut sinun kanssasi etkä ole pettänyt miestäsi saastuttamalla itseäsi, niin älköön tämä katkera kirovesi sinua vahingoittako.

5:20 Mutta jos olet pettänyt miehesi ja saastuttanut itsesi ja joku muu kuin miehesi on maannut sinun kanssasi,

5:21 niin - pappi vannottakoon vaimoa kirovalalla ja pappi sanokoon vaimolle -

5:12 Puhu Israelin lapsille ja sano heille: jos jonkun miehen vaimo tulee ynsiäksi ja rikkoo kovasti häntä vastaan;

5:13 Ja jos joku makaa hänen, ja se on hänen miehensä silmäin edestä salattu ja peitetty, että hän on itsensä saastuttanut, ja ei ole todistusta häntä vastaan, eikä hän ole siinä löydetty,

5:14 Ja kiivaushenki kehoittaa hänen, että hän kiivoittelee vaimostansa, että hän on saastuttanut itsensä, eli epäluulon henki on tullut hänen päällensä, että hän on epäluulossa vaimostansa, vaikka ei hän ole saastuttanut itsiänsä,

5:15 Niin pitää miehen viemän vaimonsa papin eteen, ja viemän uhrin hänen edestänsä, kymmenennen osan ephaa ohraisia jauhoja, ja ei sen päälle öljyä vuodattaman, eikä myös pyhää savua sen päälle paneman; sillä se on kiivausuhri ja muistouhri, joka pahan teon muistuttaa.

5:16 Niin pitää papin tuoman hänen edes, ja asettaman \Herran\ eteen.

5:17 Ja papin pitää ottaman pyhää vettä saviastian, ja tomua Tabernaklin permannosta pitää papin myös ottaman ja paneman veteen.

5:18 Ja papin pitää asettaman vaimon \Herran\ eteen, ja paljastaman vaimon pään, ja paneman sen käten päälle muistouhriin, joka on kiivausuhri, ja papin kädessä pitää oleman ne katkerat kirousvedet.

5:19 Ja papin pitää vannottaman vaimoa, ja sanoman hänelle: jos ei yksikään mies ole maannut sinun kanssasi, ja jos et sinä ole poikennut sinun miehes tyköä, niin ettet sinä ole itsiäs saastuttanut, niin sinun pitää vapaa oleman tästä karvaasta vedestä.

5:20 Mutta jos sinä olet poikennut miehes tyköä, niin että sinä olet saastuttanut itsesi, ja joku on sinun maannut, paitsi sinun omaa miestäsi,

5:21 Niin pitää papin vannottaman vaimoa kirouksen valalla, ja sanoman hänelle:

tehköön Herra sinun nimesi kiroukseksi ja sadatukseksi sinun kansasi keskuudessa, kuihduttakoon Herra sinun lanteesi ja paisuttakoon vatsasi;

5:22 menköön tämä kirovesi sinun sisuksiisi, niin että vatsasi paisuu ja lanteesi kuihtuvat. Ja vaimo sanokoon: Amen, Amen.

5:23 Ja pappi kirjoittakoon nämä kiroukset ja huuhtokoon kirjoituksen kiroveteen.

5:24 Sitten hän juottakoon vaimolla sen katkeran kiroveden, ja menköön kirovesi häneen, tuskaksi hänelle.

5:25 Ja pappi ottakoon vaimon kädestä luulevaisuusuhrin ja toimittakoon uhrin heilutuksen Herran edessä ja tuokoon sen alttarille.

5:26 Ja pappi ottakoon uhrista kourallisen alttariuhriosaksi ja polttakoon sen alttarilla ja juottakoon sitten vaimolla veden.

5:27 Ja kun hän on juottanut vaimolla veden, niin, jos hän on saastuttanut itsensä ja ollut miehelleen uskonon, menee kirovesi häneen, hänelle tuskaksi, ja hänen vatsansa paisuu ja lanteensa kuihtuvat, ja vaimon nimi tulee kiroukseksi hänen kansansa keskuudessa.

5:28 Mutta jos vaimo ei ole saastuttanut itseänsä, vaan on puhdas, ei hän vahingoitu, vaan pysyy hedelmällisenä.

5:29 Tämä on laki luulevaisuudesta. Jos vaimo pettää miehensä ja saastuttaa itsensä,

5:30 tai jos jonkun valtaa luulevaisuuden henki ja hän luulee vaimonsa, niin hän asettakoon vaimonsa Herran eteen, ja pappi tehköön vaimolle kaiken tämän lain mukaan.

5:31 Niin mies olkoon syyllisyydestä vapaa, mutta vaimo kantakoon syyllisyytensä.

\Herra\ antakoon sinun kiroukseksi ja sadatukseksi kansas keskelle, niin että \Herra\ sallii lakastua lantees ja vatsas ajettua.

5:22 Niin menkään nyt tämä kirousvesi sinun sisällyksiis, niin että sinun vatsas ajettuu, ja sinun lantees lakastuvat. Ja vaimon pitää sanoman: amen, amen!

5:23 Ja niin pitää papin kirjoittaman nämä kiroukset kirjaan, ja pitää taas pyyhkimän ne ulos siihen katkeraan veteen,

5:24 Ja pitää antaman vaimon juoda siitä katkerasta kirousvedestä, ja se kirousvesi pitää menemän hänen sisällensä katkeruudeksi.

5:25 Ja papin pitää ottaman kiivausuhrin vaimon kädestä, ja ylentämän sen \Herran\ eteen ruokauhriksi, ja uhraaman sen alttarilla.

5:26 Ja papin pitää ottaman pivon täyden ruokauhrista hänen muistouhriksensa, ja polttaman sen alttarilla, ja sitte antaman sitä vettä vaimon juoda.

5:27 Ja koska hän on juottanut hänen sillä vedellä, niin tapahtuu, jos hän on itsensä saastuttanut ja kaiketikin rikkonut miestänsä vastaan, että kirousvesi tulee hänen sisällensä katkeraksi, ja hänen vatsansa ajettuu ja hänen lanteensa lakastuvat: ja sen vaimon pitää oleman kirotun kansansa seassa.

5:28 Vaan jos se vaimo ei ole saastuttanut itseänsä, vaan on puhdas, niin ei pidä sen mitään hänelle vahinkoa tekemän, vaan hänen pitää hedelmälliseksi tuleman.

5:29 Tämä on kiivauslaki: koska joku vaimo poikkeee pois miehensä tyköä ja saastuttaa itsensä,

5:30 Eli koska epäluulon henki kehoittaa miehen kiivoittelemaan vaimostansa, että hän asettaa hänen \Herran\ eteen, niin papin pitää tekemän hänelle kaiken tämän lain jälkeen.

5:31 Ja miehen pitää oleman viattoman siitä pahasta teosta, vaan vaimon pitää kantaman pahuutensa.

6 LUKU

6:1 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

6:2 Puhu israelilaisille ja sano heille: Kun mies tai nainen tekee nasiirilupauksen vihkiytyäksensä Herralle,

6:3 niin pidättyköön hän viinistä ja väkijuomasta; älköön juoko haparviiniä tai hapanta juomaa älköönkä mitään viinirypäleen mehua; älköön syökö tuoreita älköönkä kuivia rypäleitä.

6:4 Niin kauan kuin hänen nasiirilupauksensa kestää, älköön hän syökö mitään, mikä viiniköynnöksestä saadaan, älköön edes raakileita tai köynnösten versoja.

6:5 Niin kauan kuin hänen nasiirilupauksensa kestää, älköön partaveitsi koskettako hänen päätänsä. Kunnes kuluu umpeen aika, joksi hän on vihkiytynyt Herralle, hän olkoon pyhä ja kasvattakoon päänsä hiukset pitkiksi.

6:6 Niin kauan kuin hän on Herralle vihkiytynyt, älköön hän menkö kuolleen luo.

6:7 Älköön hän saastuko edes isästänsä tai äidistänsä, veljestänsä tai sisarestansa heidän kuoltuaan, sillä hänen päässään on Jumalalle-vihkiytymisen merkki.

6:8 Niin kauan kuin hänen nasiirilupauksensa kestää, hän on pyhä Herralle.

6:9 Jos joku odottamatta, äkkiarvaamatta kuolee hänen läheisyydessään ja hän niin saastuttaa vihityn päänsä, niin hän ajattakoon hiuksensa puhdistuspäivänään, seitsemäntenä päivänä hän ajattakoon ne.

6:10 Ja kahdeksantena päivänä hän tuokoon kaksi metsäkyyhkystä tai kaksi kyyhkysenpoikaa papille ilmestysmajan ovelle.

6:11 Ja pappi uhratkoon toisen syntiuhriksi ja toisen polttouhriksi ja toimittakoon hänelle sovituksen kuolleen tähden tulleesta

6 LUKU

6:1 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

6:2 Puhu Israelin lapsille ja sano heille: jos mies eli vaimo lupaa erinomaisen lupauksen, eroittaaksensa itsensä \Herralle\,

6:3 Hänen pitää eroittaman itsensä viinasta ja väkevästä juomasta: viinan etikkaa ja väkevän juoman etikkaa ei pidä hänen myös juoman, eikä myös kaikkea sitä, mikä on viinamarjoista vuotanut, pidä hänen juoman, eikä myös pidä hänen syömän tuoreita eikä kuivia viinamarjoja.

6:4 Kaikella eroituksensa ajalla ei pidä hänen mitään, kuin viinapuusta tehty on, eikä viinamarjan tuumia eli kuoria syömän.

6:5 Kaikella eroituksensa lupauksen ajalla ei pidä partaveitsen tuleman hänen päänsä päälle: siihenasti kuin hänen päivänsä täytetään, kuin hän oli \Herralle\ itsensä eroittanut, pitää hänen pyhän oleman, ja antaman päänsä hiukset vapaasti kasvaa.

6:6 Kaikella ajalla, kuin hän \Herralle\ itsensä eroittanut on, ei pidä hänen menemän yhdenkään kuolleen ruumiin tykö, 6:7 Eikä saastuttaman itsiänsä isänsä taikka äitinsä, eikä veljensä eli sisarensa kuolleen ruumiiseen; sillä hänen Jumalansa eroitus on hänen päänsä päällä.

6:8 Ja kaikella eroituksensa ajalla pitää hänen \Herralle\ pyhän oleman.

6:9 Jos joku äkisti ja tapaturmaisesti kuolee hänen tykönänsä, niin tulee hänen eroituksensa pää saastutetuksi, ja hänen pitää ajeleman päänsä paljaaksi puhdistuspäivänänsä, seitsemäntenä päivänä pitää hänen sen ajeleman.

6:10 Ja kahdeksantena päivänä pitää hänen tuoman kaksi mettistä eli kaksi kyhkyläisen poikaa papin tykö, seurakunnan majan oven eteen.

6:11 Ja papin pitää uhraaman yhden syntiuhriksi, ja toisen polttouhriksi, ja sovittaman hänen, että hän saastutti itsensä

rikkomuksesta ja pyhittäköön uudelleen hänen päänsä sinä päivänä.

6:12 Ja hän vihkiytyköön uudelleen Herralle nasiirilupauksensa ajaksi ja tuokoon vuoden vanhan karitsan vikauhriksi. Mutta kulunut aika jääköön lukuunottamatta, koska hän saastutti vihkimyksensä.

6:13 Ja tämä on nasiirilaki: Sinä päivänä, jona hänen nasiirilupauksensa aika on kulunut umpeen, tuotakoon hänet ilmestysmajan ovelle,

6:14 ja hän tuokoon uhrilahjanansa Herralle vuoden vanhan virheettömän karitsan polttouhriksi ja vuoden vanhan virheettömän uuhikaritsan syntiuhriksi sekä virheettömän oinaan yhteysuhriksi

6:15 ynnä korillisen lestyistä jauhoista leivottuja happamattomia leipiä, öljyyn leivottuja kakkuja ja öljyllä voideltuja happamattomia ohukaisia sekä niihin kuuluvan ruoka- ja juomauhrin.

6:16 Ja pappi tuokoon ne Herran eteen ja toimittakoon hänen syntiuhrinsa ja polttouhrinsa.

6:17 Mutta oinaan hän uhratkoon yhteysuhriksi Herralle ynnä korillisen happamattomia leipiä; ja pappi toimittakoon myös hänen ruoka- ja juomauhrinsa.

6:18 Ja nasiiri ajattakoon hiuksensa, vihkiytymisensä merkin, ilmestysmajan ovella ja ottakoon päänsä hiukset, vihkiytymisensä merkin, ja pankoon ne tuleen, joka palaa yhteysuhrin alla.

6:19 Ja pappi ottakoon oinaan keitetyn lavan ja korista happamattoman kakun sekä happamattoman ohukaisen ja pankoon ne nasiirin käsiin, senjälkeen kuin tämä on ajattanut pois vihkiytymisensä merkin.

6:20 Ja pappi toimittakoon niiden heilutuksen Herran edessä. Se olkoon pyhä lahja papille, annettava heilutetun rintalihan ja anniksi annetun reiden lisäksi. Sen jälkeen nasiiri saakoon juoda viiniä.

6:21 Tämä on laki nasiirista, joka tekee

kuolleen ruumiilla, ja niin pitää hänen pyhittämän päänsä sinä päivänä.

6:12 Ja hänen pitää \Herralle\ pitämisen eroituksensa päivät, ja tuoman vuosikuntaisen karitsan vikauhriksi. Ja niin pitää ne entiset päivät tyhjään raukeeman, sentähden että hänen eroituksensa tuli saastutetuksi.

6:13 Tämä on eroitetun laki, koska hänen lupauksensa aika täyetty on: hän pitää tuotaman seurakunnan majan oven eteen.

6:14 Ja hänen pitää tuoman uhrinsa \Herralle\: vuosikuntaisen virheettömän karitsan polttouhriksi, vuosikuntaisen virheettömän uuhin syntiuhriksi ja vuosikuntaisen virheettömän oinaan kiitosuhriksi,

6:15 Ja korin happamattomia kyrsiä sämpyläjauhoista, sekoitettuja öljyyn, ja ohukaisia happamattomia kyrsiä, öljyllä voidelluita, ja heidän ruokauhrinsa ja juomauhrinsa:

6:16 Ja papin pitää ne tuoman \Herran\ eteen ja pitää uhraaman hänen syntiuhriksensa ja polttouhriksensa.

6:17 Mutta oinaan hänen pitää uhraaman \Herralle\ kiitosuhriksi, ja happamattomat leivät korissa; ja papin pitää myös hänen ruokauhrinsa ja juomauhrinsa tekemän.

6:18 Ja se, joka luvannut on, pitää lupauksensa pään ajeleman paljaaksi, seurakunnan majan oven edessä, ja ottaman lupauksensa pään hiukset ja heittämän ne tuleen, joka kiitosuhrin alla on.

6:19 Ja papin pitää ottaman oinaan keitetyn lavan, ja yhden happamattoman kyrsän korista, ja yhden ohukaisen happamattoman kyrsän, ja paneman ne eroitetun käden päälle, sittekuin hän ajellut on eroituksensa hiukset;

6:20 Ja papin pitää ne häälyttämän häälytykseksi \Herran\ edessä. Ja se on pyhä papille, ynnä häälytyksin ja ylennyslavan kanssa, ja sitte eroitettu juokaan viinaa.

6:21 Tämä on eroitetun laki, joka uhrinsa

lupauksen, ja hänen uhrilahjastaan, jonka hän uhraa Herralle vihkiytymisensä tähden, sen lisäksi, mitä hän muuten saa hankituksi. Tekemänsä lupauksen mukaan hän menetelkään näin, noudattaen vihkiytymistään koskevaa lakia.

6:22 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

6:23 Puhu Aaronille ja hänen pojillensa ja sano: Siunatessanne israelilaisia sanokaa heille:

6:24 Herra siunatkoon sinua ja varjelkoon sinua;

6:25 Herra valistakoon kasvonsa sinulle ja olkoon sinulle armollinen;

6:26 Herra kääntäkään kasvonsa sinun puoleesi ja antakoon sinulle rauhan.

6:27 Näin he laskekoot minun nimeni israelilaisten ylitse, ja minä siunaan heitä.

7 LUKU

7:1 Kun nyt Mooses oli saanut pystytetyksi asumuksen ja oli voidellut sen ja pyhittänyt sen kaikkine kalustoineen ynnä alttarin kaikkine kalustoineen sekä voidellut ja pyhittänyt ne,

7:2 niin Israelin ruhtinaat, perhekuntien päämiehet, nimittäin heimoruhtinaat, katselmuksessa olleiden esimiehet,

7:3 toivat lahjanansa Herran eteen kuudet katetut vaunut ja kaksitoista raavasta, kaksi ruhtinasta aina yhdet vaunut ja kukin ruhtinas härän; ne he toivat asumuksen eteen.

7:4 Ja Herra sanoi Moosekselle näin:

7:5 Ota ne heiltä ilmestysmajan palveluksessa käytettäväksi ja anna ne leeviläisille, kullekin hänen palvelustehtävänsä mukaisesti.

7:6 Ja Mooses otti vastaan vaunut ja raavaat ja antoi ne leeviläisille.

7:7 Kahdet vaunut ja neljä raavasta hän antoi Geersonin pojille heidän

lupaa \Herralle\ eroituksensa puolesta, paitsi mitä hän muutoin taisi matkaan saattaa: niinkuin hän on luvannut, niin pitää myös hänen tekemän lupauslakinsa jälkeen.

6:22 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

6:23 Puhu Aaronille ja hänen pojillensa, ja sano: näin pitää teidän siunaaman Israelin lapsia, ja sanoman heille:

6:24 \Herra\ siunatkoon sinua, ja varjelkoon sinua.

6:25 \Herra\ valistakoon kasvonsa sinun päälles, ja olkoon sinulle armollinen.

6:26 \Herra\ ylentäkään kasvonsa sinun puolees, ja antakoon sinulle rauhan.

6:27 Ja heidän pitää paneman minun nimeni Israelin lasten päälle, ja minä tahdon siunata heitä.

7 LUKU

7:1 Ja tapahtui sinä päivänä, koska Moses oli pannut Tabernaklin ylös, voiteli hän sen ja pyhitti sen, ja kaikki sen astiat, niin myös alttarin ja kaikki sen astiat: ja voiteli ne, ja pyhitti ne.

7:2 Niin uhrasivat Israelin päämiehet, jotka ylimmäiset olivat isäinsä huoneessa; sillä he olivat päämiehet sukukuntain ylitse, ja seisivat ylimmäisessä siassa heidän seassansa, jotka luetut olivat,

7:3 Ja toivat uhrinsa \Herran\ eteen: kuusi peitettyä vaunua ja kaksitoistakymmentä härkää, aina vaunun kahden päämiehen edestä; mutta härjän itsekunkin edestä, ja toivat ne majan eteen.

7:4 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

7:5 Ota heiltä, että ne palvelisivat seurakunnan majan palveluksessa ja anna ne Leviläisille, itsekullekin virkansa jälkeen.

7:6 Niin otti Moses vaunut ja härjät, ja antoi ne Leviläisille.

7:7 Kaksi vaunua ja neljä härkää antoi hän Gersonin lapsille, heidän virkansa jälkeen.

palvelustehtävänsä mukaisesti.

7:8 Ja neljät vaunut sekä kahdeksan raavasta hän antoi Merarin pojille sen palvelustehtävän mukaisesti, joka heidän oli suoritettava Itamarin, pappi Aaronin pojan, johdolla.

7:9 Mutta Kehatin pojille hän ei antanut mitään, koska heidän hoidettavinaan oli pyhät esineet, joita heidän oli olallaan kannettava.

7:10 Ja ruhtinaat toivat vihkiäislahjoja alttaria varten sinä päivänä, jona se voideltiin; ja ruhtinaat toivat lahjansa alttarin eteen.

7:11 Ja Herra sanoi Moosekselle: Ruhtinaat tuokoot yksitellen, kukin päivänänsä, uhrilahjansa alttarin vihkiäisiin.

7:12 Ensimmäisenä päivänä toi uhrilahjansa Nahson, Amminadabin poika, Juudan sukukunnasta.

7:13 Ja hänen uhrilahjanansa oli hopeavati, sadan kolmenkymmenen sekelin painoinen, ja hopeamalja, joka painoi seitsemänkymmentä sekeliä pyhäkkösekelin painon mukaan, molemmat täynnä öljyllä sekoitettuja lestyjä jauhoja ruokauhriksi,

7:14 kymmenen sekelin painoinen kultakuppi, täynnä suitsuketta,

7:15 mullikka, oinas ja vuoden vanha karitsa polttouhriksi,

7:16 kauris syntiuhriksi

7:17 ja yhteysuhriksi kaksi raavasta, viisi oinasta, viisi kaurista ja viisi vuoden vanhaa karitsaa. Tämä oli Nahsonin, Amminadabin pojan, uhrilahja.

7:18 Toisena päivänä Netanel, Suarin poika, Isaskarin ruhtinas, toi uhrilahjansa.

7:19 Hän toi uhrilahjanansa hopeavadin, sadan kolmenkymmenen sekelin painoisen, hopeamaljan, joka painoi seitsemänkymmentä sekeliä pyhäkkösekelin painon mukaan, molemmat täynnä öljyllä sekoitettuja lestyjä jauhoja ruokauhriksi,

7:20 kymmenen sekelin painoisen kultakupin, täynnä suitsuketta,

7:8 Neljä vaunua ja kahdeksan härkää antoi hän Merarin lapsille, heidän virkansa jälkeen, Itamarin, papin Aaronin pojan käden alla.

7:9 Mutta Kahatin lapsille ei hän mitään antanut; sillä heillä oli pyhän virka, ja piti kantaman olallansa.

7:10 Ja päämiehet uhrasivat alttarin vihkimiseksi, sinä päivänä koska se voideltu oli, ja uhrasivat lahjansa alttarin eteen.

7:11 Ja \Herra\ sanoi Moosekselle: anna jokaisen päämiehen tuoda uhrinsa, itsekunkin päivänänsä alttarin vihkimiseksi.

7:12 Ensimmäisenä päivänä uhrasi lahjansa Nahesson, Amminadabin poika, Juudan sukukunnasta.

7:13 Ja hänen lahjansa oli yksi hopiavati, joka painoi sata ja kolmekymmentä sikliä, yksi hopiamalja, joka maksoi seitsemänkymmentä sikliä, pyhän siklin jälkeen: ne molemmat täynnänsä öljyllä sekoitettuja sämpyläjauhoja, ruokauhriksi;

7:14 Siihen kultainen lusikka, jossa oli kymmenen sikliä kultaa, täynnänsä suitsutusta,

7:15 Yksi nuori mulli, yksi oinas, yksi vuosikuntainen karitsa, polttouhriksi,

7:16 Yksi kauris syntiuhriksi,

7:17 Ja kiitosuhriksi kaksi härkää, viisi oinasta, viisi kaurista, ja viisi vuosikuntaista karitsaa. Tämä on Nahessonin Amminadabin pojan lahja.

7:18 Toisena päivänä uhrasi Netaneel, Suarin poika, Isaskarin päämies.

7:19 Hänen lahjansa oli hopiavati, joka maksoi sata ja kolmekymmentä sikliä, hopiamalja, joka maksoi seitsemänkymmentä sikliä, pyhän siklin jälkeen: molemmat täynnänsä sämpyläjauhoja, sekoitetuita öljyllä, ruokauhriksi;

7:20 Siihen kultainen lusikka, joka maksoi kymmenen sikliä kultaa, täynnänsä

7:21 mullikan, oinaan ja vuoden vanhan karitsan polttouhriksi,

7:22 kauriin syntiuhriksi

7:23 ja yhteysuhriksi kaksi raavasta, viisi oinasta, viisi kaurista ja viisi vuoden vanhaa karitsaa. Tämä oli Netanelin, Suuarin pojan, uhrilahja.

7:24 Kolmantena päivänä Sebulonin jälkeläisten ruhtinas Eliab, Heelonin poika:

7:25 hänen uhrilahjansa oli hopeavati, sadan kolmenkymmenen sekelin painoinen, hopeamalja, joka painoi seitsemänkymmentä sekeliä pyhäkkösekelin painon mukaan, molemmat täynnä öljyllä sekoitettuja lestyjä jauhoja ruokauhriksi,

7:26 kymmenen sekelin painoinen kultakuppi, täynnä suitsuketta,

7:27 mullikka, oinas ja vuoden vanha karitsa polttouhriksi,

7:28 kauris syntiuhriksi

7:29 ja yhteysuhriksi kaksi raavasta, viisi oinasta, viisi kaurista ja viisi vuoden vanhaa karitsaa. Tämä oli Eliabin, Heelonin pojan, uhrilahja.

7:30 Neljäntenä päivänä Ruubenin jälkeläisten ruhtinas Elisur, Sedeurin poika:

7:31 hänen uhrilahjansa oli hopeavati, sadan kolmenkymmenen sekelin painoinen, hopeamalja, joka painoi seitsemänkymmentä sekeliä pyhäkkösekelin painon mukaan, molemmat täynnä öljyllä sekoitettuja lestyjä jauhoja ruokauhriksi,

7:32 kymmenen sekelin painoinen kultakuppi, täynnä suitsuketta,

7:33 mullikka, oinas ja vuoden vanha karitsa polttouhriksi,

7:34 kauris syntiuhriksi

7:35 ja yhteysuhriksi kaksi raavasta, viisi oinasta, viisi kaurista ja viisi vuoden vanhaa karitsaa. Tämä oli Elisurin, Sedeurin pojan, uhrilahja.

7:36 Viidentenä päivänä Simeonin jälkeläisten ruhtinas Selumiel, Suurisaddain poika:

suitsutusta,

7:21 Mulli karjasta, oinas, vuosikuntainen karitsa, polttouhriksi,

7:22 Kauris syntiuhriksi,

7:23 Ja kiitosuhriksi kaksi härkää, viisi oinasta, viisi kaurista, ja viisi vuosikuntaista karitsaa. Tämä on Netaneelin Suarin pojan lahja.

7:24 Kolmantena päivänä Sebulonin lasten päämies, Eliab Helonin poika.

7:25 Hänen lahjansa oli hoviavati, joka maksoi sata ja kolmekymmentä sikliä, hoviamalja, joka maksoi seitsemänkymmentä sikliä, pyhän siklin jälkeen: molemmat täynnä sämpyläjauhoja, sekoitetuita öljyllä, ruokauhriksi,

7:26 Kultainen lusikka, joka maksoi kymmenen sikliä kultaa, täynnä suitsutusta,

7:27 Mulli karjasta, oinas, vuosikuntainen karitsa, polttouhriksi,

7:28 Kauris syntiuhriksi,

7:29 Ja kiitosuhriksi kaksi härkää, viisi oinasta, viisi kaurista, ja viisi vuosikuntaista karitsaa. Tämä on Eliabin Helonin pojan lahja.

7:30 Neljäntenä päivänä Rubenin lasten päämies, Elisur Sedeurin poika.

7:31 Hänen lahjansa oli hoviavati, joka maksoi sata ja kolmekymmentä sikliä, hoviamalja, joka maksoi seitsemänkymmentä sikliä, pyhän siklin jälkeen: molemmat täynnä sämpyläjauhoja, sekoitetuita öljyllä, ruokauhriksi,

7:32 Kultainen lusikka, joka maksoi kymmenen sikliä kultaa täynnänsä suitsutusta,

7:33 Mulli karjasta, oinas, vuosikuntainen karitsa, polttouhriksi,

7:34 Kauris syntiuhriksi,

7:35 Ja kiitosuhriksi kaksi härkää, viisi oinasta, viisi kaurista, ja viisi vuosikuntaista karitsaa. Tämä on Elisurin Sedeurin pojan lahja.

7:36 Viidentenä päivänä Simeonin lasten päämies, Selumiel SuriSaddain poika.

7:37 hänen uhrilahjansa oli hopeavati, sadan kolmenkymmenen sekelin painoinen, hopeamalja, joka painoi seitsemänkymmentä sekeliä pyhäkkösekelin painon mukaan, molemmat täynnä öljyllä sekoitettuja lestyjä jauhoja ruokauhriksi,

7:38 kymmenen sekelin painoinen kultakuppi, täynnä suitsuketta,

7:39 mullikka, oinas ja vuoden vanha karitsa polttouhriksi,

7:40 kauris syntiuhriksi

7:41 ja yhteysuhriksi kaksi raavasta, viisi oinasta, viisi kaurista ja viisi vuoden vanhaa karitsaa. Tämä oli Selumielin, Suurisaddain pojan, uhrilahja.

7:42 Kuudentena päivänä Gaadin jälkeläisten ruhtinas Eljasaf, Deguelin poika:

7:43 hänen uhrilahjansa oli hopeavati, sadan kolmenkymmenen sekelin painoinen, hopeamalja, joka painoi seitsemänkymmentä sekeliä pyhäkkösekelin painon mukaan, molemmat täynnä öljyllä sekoitettuja lestyjä jauhoja ruokauhriksi,

7:44 kymmenen sekelin painoinen kultakuppi, täynnä suitsuketta,

7:45 mullikka, oinas ja vuoden vanha karitsa polttouhriksi,

7:46 kauris syntiuhriksi

7:47 ja yhteysuhriksi kaksi raavasta, viisi oinasta, viisi kaurista ja viisi vuoden vanhaa karitsaa. Tämä oli Eljasafin, Deguelin pojan, uhrilahja.

7:48 Seitsemäntenä päivänä Efraimin jälkeläisten ruhtinas Elisama, Ammihudin poika:

7:49 hänen uhrilahjansa oli hopeavati, sadan kolmenkymmenen sekelin painoinen, hopeamalja, joka painoi seitsemänkymmentä sekeliä pyhäkkösekelin painon mukaan, molemmat täynnä öljyllä sekoitettuja lestyjä jauhoja ruokauhriksi,

7:50 kymmenen sekelin painoinen kultakuppi, täynnä suitsuketta,

7:51 mullikka, oinas ja vuoden vanha karitsa polttouhriksi,

7:37 Hänen lahjansa oli hopiavati, joka maksoi sata ja kolmekymmentä sikliä, hopiamalja, joka maksoi seitsemänkymmentä sikliä, pyhän siklin jälkeen: molemmat täynnä sämpyläjauhoja, sekoitetuita öljyllä, ruokauhriksi,

7:38 Kultainen lusikka, joka maksoi kymmenen sikliä kultaa, täynnänsä suitsutusta,

7:39 Mulli karjasta, oinas, vuosikuntainen karitsa, polttouhriksi,

7:40 Kauris syntiuhriksi,

7:41 Ja kiitosuhriksi kaksi härkää, viisi oinasta, viisi kaurista, ja viisi vuosikuntaista karitsaa. Tämä on Selumielin SuriSaddain pojan lahja.

7:42 Kuudentena päivänä Gadin lasten päämies, Eliasaph Deguelin poika.

7:43 Hänen lahjansa oli hopiavati, joka maksoi sata ja kolmekymmentä sikliä, hopiamalja, joka maksoi seitsemänkymmentä sikliä, pyhän siklin jälkeen: molemmat täynnä sämpyläjauhoja, sekoitetuita öljyllä, ruokauhriksi,

7:44 Kultainen lusikka, joka maksoi kymmenen sikliä kultaa, täynnänsä suitsutusta,

7:45 Mulli karjasta, oinas, vuosikuntainen karitsa, polttouhriksi,

7:46 Kauris syntiuhriksi,

7:47 Ja kiitosuhriksi kaksi härkää, viisi oinasta, viisi kaurista, ja viisi vuosikuntaista karitsaa. Tämä on Eliasaphin Deguelin pojan lahja.

7:48 Seitsemäntenä päivänä Ephraimin lasten päämies, Elisama Ammihudin poika.

7:49 Hänen lahjansa oli hopiavati, joka maksoi sata ja kolmekymmentä sikliä, hopiamalja, joka maksoi seitsemänkymmentä sikliä, pyhän siklin jälkeen: molemmat täynnä sämpyläjauhoja, sekoitetuita öljyllä, ruokauhriksi,

7:50 Kultainen lusikka, joka maksoi kymmenen sikliä kultaa, täynnänsä suitsutusta,

7:51 Mulli karjasta, oinas, vuosikuntainen karitsa polttouhriksi,

7:52 kauris syntiuhriksi

7:53 ja yhteysuhriksi kaksi raavasta, viisi oinasta, viisi kaurista ja viisi vuoden vanhaa karitsaa. Tämä oli Elisaman, Ammihudin pojan, uhrilahja.

7:54 Kahdeksantena päivänä Manassen jälkeläisten ruhtinas Gamliel, Pedasurin poika:

7:55 hänen uhrilahjanansa oli hopeavati, sadan kolmenkymmenen sekelin painoinen, hopeamalja, joka painoi seitsemänkymmentä sekeliä pyhäkkösekelin painon mukaan, molemmat täynnä öljyllä sekoitettuja lestyjä jauhoja ruokauhriksi,

7:56 kymmenen sekelin painoinen kultakuppi, täynnä suitsuketta,

7:57 mullikka, oinas ja vuoden vanha karitsa polttouhriksi,

7:58 kauris syntiuhriksi

7:59 ja yhteysuhriksi kaksi raavasta, viisi oinasta, viisi kaurista ja viisi vuoden vanhaa karitsaa. Tämä oli Gamlielin, Pedasurin pojan, uhrilahja.

7:60 Yhdeksäntenä päivänä Benjaminin jälkeläisten ruhtinas Abidan, Gideonin poika:

7:61 hänen uhrilahjanansa oli hopeavati, sadan kolmenkymmenen sekelin painoinen, hopeamalja, joka painoi seitsemänkymmentä sekeliä pyhäkkösekelin painon mukaan, molemmat täynnä öljyllä sekoitettuja lestyjä jauhoja ruokauhriksi,

7:62 kymmenen sekelin painoinen kultakuppi, täynnä suitsuketta,

7:63 mullikka, oinas ja vuoden vanha karitsa polttouhriksi,

7:64 kauris syntiuhriksi

7:65 ja yhteysuhriksi kaksi raavasta, viisi oinasta, viisi kaurista ja viisi vuoden vanhaa karitsaa. Tämä oli Abidanin, Gideonin pojan, uhrilahja.

7:66 Kymmenentenä päivänä Daanin jälkeläisten ruhtinas Ahieser, Ammisaddain poika:

7:67 hänen uhrilahjanansa oli hopeavati, sadan kolmenkymmenen sekelin painoinen,

7:52 Kauris syntiuhriksi,

7:53 Ja kiitosuhriksi kaksi härkää, viisi oinasta, viisi kaurista, ja viisi vuosikuntaista karitsaa. Tämä on Elisaman Ammihudin pojan lahja.

7:54 Kahdeksantena päivänä Manassen lasten päämies, Gamliel Pedasurin poika.

7:55 Hänen lahjansa oli hopiavati, joka maksoi sata ja kolmekymmentä sikliä, hopiamalja, joka maksoi seitsemänkymmentä sikliä, pyhän siklin jälkeen: molemmat täynnä sämpyläjauhoja, sekoitetuita öljyllä, ruokauhriksi,

7:56 Kultainen lusikka, joka maksoi kymmenen sikliä kultaa, täynnä suitsutusta,

7:57 Mulli karjasta, oinas, vuosikuntainen karitsa, polttouhriksi,

7:58 Kauris syntiuhriksi,

7:59 Ja kiitosuhriksi kaksi härkää, viisi oinasta, viisi kaurista, ja viisi vuosikuntaista karitsaa. Tämä on Gamlielin Pedasurin pojan lahja.

7:60 Yhdeksäntenä päivänä Benjaminin lasten päämies, Abidan Gideonin poika.

7:61 Hänen lahjansa oli hopiavati, joka maksoi sata ja kolmekymmentä sikliä, hopiamalja, joka maksoi seitsemänkymmentä sikliä, pyhän siklin jälkeen: molemmat täynnä sämpyläjauhoja, sekoitetuita öljyllä, ruokauhriksi,

7:62 Kultainen lusikka, joka maksoi kymmenen sikliä kultaa, täynnä suitsutusta,

7:63 Mulli karjasta, oinas, vuosikuntainen karitsa, polttouhriksi,

7:64 Kauris syntiuhriksi,

7:65 Ja kiitosuhriksi kaksi härkää, viisi oinasta, viisi kaurista, ja viisi vuosikuntaista karitsaa. Tämä on Abidan Gideonin pojan lahja.

7:66 Kymmenentenä päivänä Danin lasten päämies, AhiEser AmmiSaddain poika.

7:67 Hänen lahjansa oli hopiavati, joka maksoi sata ja kolmekymmentä sikliä,

hopeamalja, joka painoi seitsemänkymmentä sekeliä pyhäkkösekelin painon mukaan, molemmat täynnä öljyllä sekoitettuja lestyjä jauhoja ruokauhriksi,

7:68 kymmenen sekelin painoinen kultakuppi, täynnä suitsuketta,

7:69 mullikka, oinas ja vuoden vanha karitsa polttouhriksi,

7:70 kauris syntiuhriksi

7:71 ja yhteysuhriksi kaksi raavasta, viisi oinasta, viisi kaurista ja viisi vuoden vanhaa karitsaa. Tämä oli Ahieserin, Ammisaddain pojan, uhrilahja.

7:72 Yhdentenätoista päivänä Asserin jälkeläisten ruhtinas Pagieli, Okranin poika:

7:73 hänen uhrilahjansa oli hopeavati, sadan kolmenkymmenen sekelin painoinen, hopeamalja, joka painoi seitsemänkymmentä sekeliä pyhäkkösekelin painon mukaan, molemmat täynnä öljyllä sekoitettuja lestyjä jauhoja ruokauhriksi,

7:74 kymmenen sekelin painoinen kultakuppi, täynnä suitsuketta,

7:75 mullikka, oinas ja vuoden vanha karitsa polttouhriksi,

7:76 kauris syntiuhriksi

7:77 ja yhteysuhriksi kaksi raavasta, viisi oinasta, viisi kaurista ja viisi vuoden vanhaa karitsaa. Tämä oli Pagielin, Okranin pojan, uhrilahja.

7:78 Kahdentenatoista päivänä Naftalin jälkeläisten ruhtinas Ahira, Eenanin poika:

7:79 hänen uhrilahjansa oli hopeavati, sadan kolmenkymmenen sekelin painoinen, hopeamalja, joka painoi seitsemänkymmentä sekeliä pyhäkkösekelin painon mukaan, molemmat täynnä öljyllä sekoitettuja lestyjä jauhoja ruokauhriksi,

7:80 kymmenen sekelin painoinen kultakuppi, täynnä suitsuketta,

7:81 mullikka, oinas ja vuoden vanha karitsa polttouhriksi,

7:82 kauris syntiuhriksi

7:83 ja yhteysuhriksi kaksi raavasta, viisi oinasta, viisi kaurista ja viisi vuoden vanhaa

hopiamalja, joka maksoi seitsemänkymmentä sikliä, pyhän siklin jälkeen: molemmat täynnä sämpyläjauhoja, sekoitetuita öljyllä, ruokauhriksi,

7:68 Kultainen lusikka, joka maksoi kymmenen sikliä kultaa, täynnä suitsutusta,

7:69 Mulli karjasta, oinas, vuosikuntainen karitsa, polttouhriksi,

7:70 Kauris syntiuhriksi,

7:71 Ja kiitosuhriksi kaksi härkää, viisi oinasta, viisi kaurista, ja viisi vuosikuntaista karitsaa. Tämä on AhiEserin AmmiSaddain pojan lahja.

7:72 Ensimmäisenätoistakymmenentenä päivänä Asserin lasten päämies, Pagieli Okranin poika.

7:73 Hänen lahjansa oli hopiavati, joka maksoi sata ja kolmekymmentä sikliä, hopiamalja, joka maksoi seitsemänkymmentä sikliä, pyhän siklin jälkeen: molemmat täynnä öljyllä sekoitettuja sämpyläjauhoja, ruokauhriksi,

7:74 Kultainen lusikka, joka maksoi kymmenen sikliä kultaa, täynnä suitsutusta,

7:75 Mulli karjasta, oinas, vuosikuntainen karitsa, polttouhriksi,

7:76 Kauris syntiuhriksi,

7:77 Ja kiitosuhriksi kaksi härkää, viisi oinasta, viisi kaurista, ja viisi vuosikuntaista karitsaa. Tämä on Pagielin Okranin pojan lahja.

7:78 Toisenätoistakymmenentenä päivänä Naphtalin lasten päämies, Ahira Enanin poika.

7:79 Hänen lahjansa oli hopiavati, joka maksoi sata ja kolmekymmentä sikliä, hopiamalja, joka maksoi seitsemänkymmentä sikliä, pyhän siklin jälkeen: molemmat täynnä öljyllä sekoitettuja sämpyläjauhoja, ruokauhriksi,

7:80 Kultainen lusikka, joka maksoi kymmenen sikliä kultaa, täynnä suitsutusta,

7:81 Mulli karjasta, oinas, vuosikuntainen karitsa, polttouhriksi,

7:82 Kauris syntiuhriksi,

7:83 Ja kiitosuhriksi kaksi härkää, viisi oinasta, viisi kaurista, ja viisi vuosikuntaista

karitsaa. Tämä oli Ahiran, Eenanin pojan, uhrilahja.

7:84 Nämä olivat ne vihkiäislahjat, jotka Israelin ruhtinaat antoivat alttaria varten sinä päivänä, jona se voideltiin: kaksitoista hopeavatia, kaksitoista maljaa, kaksitoista kultakuppia,

7:85 kukin hopeavati sadan kolmenkymmenen sekelin ja kukin malja seitsemänkymmenen sekelin painoinen; näissä astioissa oli siis hopeata yhteensä kaksituhatta neljäsataa sekeliä pyhäkkösekelin painon mukaan.

7:86 Kultakuppeja oli kaksitoista, täynnä suitsuketta, kukin kuppi kymmenen sekelin painoinen pyhäkkösekelin painon mukaan; kupeissa oli siis kultaa yhteensä sata kaksikymmentä sekeliä.

7:87 Polttouhrieläimiä oli yhteensä: kaksitoista härkää, kaksitoista oinasta, kaksitoista vuoden vanhaa karitsaa ynnä niihin kuuluva ruokauhri; ja syntiuhrikauriita oli kaksitoista.

7:88 Yhteysuhrieläimiä oli yhteensä: kaksikymmentä neljä härkää, kuusikymmentä oinasta, kuusikymmentä kaurista ja kuusikymmentä vuoden vanhaa karitsaa. Nämä olivat ne vihkiäislahjat, jotka annettiin alttaria varten, sen jälkeen kuin se oli voideltu.

7:89 Ja kun Mooses meni ilmestysmajaan puhumaan Herran kanssa, kuuli hän äänen, joka puhutteli häntä lain arkin päällä olevalta armoistuimelta, molempien kerubien väliltä; ja Herra puhui hänelle.

8 LUKU

8:1 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

8:2 Puhu Aaronille ja sano hänelle: kun nostat lamput paikoilleen, niin valaiskoot ne seitsemän lamppua seitsenhaaraisen lampun edustaa.

8:3 Ja Aaron teki niin; hän nosti lamput valaisemaan seitsenhaaraisen lampun

karitsaa. Tämä on Ahiran Enanin pojan lahja.

7:84 Tämä on alttarin vihkimys sinä päivänä, jona se voideltiin, johonka Israelin lasten ruhtinaat uhrasivat: kaksitoistakymmentä hopiavatia, kaksitoistakymmentä hopiamaljaa, kaksitoistakymmentä kultaista lusikkaa,

7:85 Niin että jokainen vati painoi sata ja kolmekymmentä sikliä hopiaa, ja jokainen malja seitsemänkymmentä sikliä, niin että kaikkein astiain hopian luku juoksi kaksituhatta ja neljäsataa sikliä, pyhän siklin jälkeen.

7:86 Ja ne kaksitoistakymmentä kultaista lusikkaa, jotka suitsutusta täynnä olivat, jokainen painoi kymmenen sikliä, pyhän siklin jälkeen, niin että luku lusikkain kullasta juoksi sata ja kaksikymmentä sikliä.

7:87 Eläinten luku polttouhriksi, kaksitoistakymmentä mullia, kaksitoistakymmentä oinasta, kaksitoistakymmentä vuosikuntaista karitsaa, ja heidän ruokauhrinsa, ja kaksitoistakymmentä kaurista syntiuhriksi.

7:88 Ja karjan luku kiitosuhriksi oli neljä härkää kolmattakymmentä, kuusikymmentä oinasta, kuusikymmentä kaurista, kuusikymmentä vuosikuntaista karitsaa. Tämä on alttarin vihkimys koska se voideltiin.

7:89 Ja koska Moses meni seurakunnan majaan, että häntä siellä puhuteltaisiin, niin kuuli hän äänen puhuvan kanssansa armoistuimelta, joka oli todistuksen arkin päällä, kahden Kerubimin vaiheella, ja sieltä puhuteltiin häntä.

8 LUKU

8:1 Ja \Herra\ puhui Mosekselle sanoen:

8:2 Puhu Aaronille, ja sano hänelle: koskas lamput panet ylös, niin pitää ne seitsemän lamppua valaiseman juuri kynttiläjalan kohdalla.

8:3 Ja Aaron teki niin, ja asetti lamput kynttiläjalan kohdalle, niinkuin \Herra\

edustaa, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut.

8:4 Ja näin oli seitsenhaarainen lamppu tehty: se oli kullasta, kohotakoista tekoa; sen jalka ja kukkalehdetkin olivat kohotakoista tekoa. Aivan sen kaavan mukaan, jonka Herra oli Moosekselle näyttänyt, hän teki seitsenhaaraisen lampun.

8:5 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

8:6 Ota leeviläiset israelilaisten keskuudesta ja puhdistu heidät.

8:7 Ja puhdistaksesi heidät tee näin: Pirskoita heihin synnistä puhdistavaa vettä, ja ajattakoot he koko ruumiinsa partaveitsellä ja peskötöot vaatteensa ja puhdistakoot itsensä.

8:8 Ja sitten he ottakoot mullikan sekä siihen kuuluvana ruokauhrina öljyllä sekoitettuja lestyjä jauhoja; ja ota toinen mullikka syntiuhriksi.

8:9 Tuo sitten leeviläiset ilmestysmajan eteen sekä kokoa kaikki Israelin kansa.

8:10 Ja kun olet tuonut leeviläiset Herran eteen, laskekoot israelilaiset kätensä leeviläisten päälle,

8:11 ja Aaron toimittakoon leeviläisille israelilaisten puolesta heilutuksen Herran edessä, että he kelpaisivat Herran palvelukseen.

8:12 Mutta leeviläiset laskekoot kätensä mullikkain pään päälle, ja valmista toinen syntiuhriksi ja toinen polttouhriksi Herralle, toimittaaksesi sovituksen leeviläisille.

8:13 Aseta sitten leeviläiset Aaronin ja hänen poikiensa eteen ja toimita heille heilutus Herran edessä.

8:14 Erotta leeviläiset israelilaisten keskuudesta, että leeviläiset olisivat minun omani.

8:15 Ja senjälkeen leeviläiset menkööt palvelemaan ilmestysmajaa, kun sinä olet puhdistanut heidät ja toimittanut heille heilutuksen.

8:16 Sillä he ovat kokonaan annetut minun

Mosekselle käskönyt oli.

8:4 Mutta kynttiläjalka oli tehty lujasta kullasta, varresta niin kukkaisiin asti oli se vahvaa tekoa: sen muodon jälkeen kuin \Herra\ oli Moosekselle näyttänyt, niin teki hän kynttiläjalan.

8:5 Ja \Herra\ puhui Moosekselle, sanoen:

8:6 Ota Leviläiset Israelin lapsista ja puhdistu heitä.

8:7 Ja näin pitää sinun tekemän heille, puhdistakses heitä. Sinun pitää priiskottaman syntivettä heidän päällensä: ja heidän pitää kaiken lihansa päältä karvat ajeleman, ja vaatteensa pesemän, niin he ovat puhtaat.

8:8 Ja sitte pitää heidän ottaman nuoren mullin, ja sen ruokauhriksi öljyllä sekoitettuja sämpyläjauhoja, ja toisen nuoren mullin pitää sinun ottaman syntiuhriksi.

8:9 Ja sinun pitää tuoman Leviläiset seurakunnan majan eteen, ja kaiken Israelin lasten kansan kokooman.

8:10 Ja tuoman Leviläiset \Herran\ eteen: ja Israelin lapset pitää paneman kätensä Leviläisten päälle.

8:11 Ja Aaronin pitää häälyttämän Leviläiset Israelin lapsilta \Herran\ eteen, \Herran\ palvelusta palvelemaan.

8:12 Ja Leviläisten pitää laskeman kätensä mullin päälle, ja toinen mullin pitää \Herralle\ syntiuhriksi tehtämän, ja toinen polttouhriksi, Leviläisiä sovittamaan.

8:13 Ja sinun pitää asettaman Leviläiset Aaronin ja hänen poikainsa eteen, ja häälyttämän heitä häälytykseksi \Herralle\.

8:14 Ja sinun pitää eroittaman Leviläiset Israelin lapsista, niin että Leviläiset pitää oleman minun.

8:15 Ja sitte pitää heidän käymän sisälle palvelemaan seurakunnan majassa, ja pitää sinun heitä puhdistaman, ja häälyttämän heitä häälytykseksi.

8:16 Sillä he ovat minulle peräti annetut

omikseni israelilaisten keskuudesta; kaiken sen sijaan, joka avaa äidinkohdun, israelilaisten kaikkien esikoisten sijaan, minä olen heidät ottanut omikseni.

8:17 Sillä jokainen esikoinen israelilaisten keskuudessa, niin ihmisten kuin karjankin, on minun omani; sinä päivänä, jona minä surmasin kaikki Egyptin maan esikoiset, minä pyhitin heidät itselleni.

8:18 Ja minä otin leeviläiset israelilaisten kaikkien esikoisten sijaan.

8:19 Ja minä annoin leeviläiset Aaronille ja hänen pojillensa palvelijoiksi, israelilaisten keskuudesta, suorittamaan israelilaisten puolesta palvelusta ilmestysmajassa ja toimittamaan israelilaisille sovituksia; ja niin israelilaisia ei kohtaa rangaistus siitä, että lähestyvät pyhäkköä.

8:20 Mooses ja Aaron ja koko Israelin kansa tekivät leeviläisille kaiken, niinkuin Herra oli Moosekselle leeviläisistä käskyn antanut; niin israelilaiset heille tekivät.

8:21 Ja leeviläiset puhdistautuivat synnistä ja pesivät vaatteensa. Ja Aaron toimitti heille heilutuksen Herran edessä, ja Aaron toimitti heille sovituksen heidän puhdistamiseksi.

8:22 Ja senjälkeen leeviläiset menivät toimittamaan palvelustansa ilmestysmajassa Aaronin ja hänen poikiensa edessä. Niinkuin Herra oli Moosekselle leeviläisistä käskyn antanut, niin heille tehtiin.

8:23 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

8:24 Tämä olkoon voimassa leeviläisistä: Kahdenkymmenen viiden vuoden ikäiset ja sitä vanhemmat menkööt palvelemaan ja toimittamaan palvelusta ilmestysmajassa.

8:25 Mutta viidennestäkymmenennestä ikävuodesta alkaen leeviläinen olkoon palveluksesta vapaa älköönkä enää palvelko,

8:26 vaan auttakoon veljiään ilmestysmajassa heidän tehtäviensä hoitamisessa, mutta palvelusta hän älköön enää toimittako. Järjestä näin leeviläisille

Israelin lasten seasta, ja minä olen heidät ottanut minulleni kaikkein edestä, jotka ensisti avaavat äitinsä kohdun, nimittäin, kaikkein esikoisten edestä Israelin lapsista.

8:17 Sillä kaikki esikoiset Israelin lapsista ovat minun, sekä ihmisistä että eläimistä: sinä päivänä, kuin minä löin kaikki esikoiset Egyptin maalla, pyhitin minä ne minulleni,

8:18 Ja otin minulleni Leviläiset, kaikkein esikoisten edestä Israelin lapsista,

8:19 Ja annoin Leviläiset Aaronille ja hänen pojillensa lahjaksi Israelin lapsista, että heidän pitää seurakunnan majassa Israelin lasten virassa palveleman, ja sovittaman Israelin lapset, ettei rangaistus tulisi Israelin lasten päälle, jos he lähestyisivät pyhää.

8:20 Ja Moses ynnä Aaronin kanssa, ja koko Israelin seurakunta tekivät Leviläisille kaikki niinkuin \Herra\ oli Mosekselle käsenyt; niin tekivät Israelin lapset heille.

8:21 Ja Leviläiset puhdistivat itsensä, ja pesivät vaatteensa, ja niin Aaron häälytti heidät häälytykseksi \Herran\ edessä, ja sovitti heitä niin että he puhdistettiin.

8:22 Ja sitte Leviläiset menivät seurakunnan majaan, virkaansa tekemään Aaronin ja hänen poikainsa eteen: niinkuin \Herra\ oli Mosekselle käsenyt Leviläisistä, niin tekivät he heille.

8:23 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

8:24 Tämä on se minkä Leviläisten pitää pitämän: viidennestä vuodesta kolmattakymmentä ja sen ylitse, ovat he kelpolliset sotaan menemään ja palvelemaan seurakunnan majassa.

8:25 Mutta viidennestäkymmenestä vuodesta pitää heidän vapaat oleman palveluksensa virasta, ja ei pidä enää palveleman.

8:26 Mutta heidän pitää veljeinsä palveluksesta seurakunnan majassa ottaman vaarin; mutta viran töitä ei heidän pidä tekemän. Näin sinun pitää tekemän Leviläisille

heidän tehtävänsä.

9 LUKU

9:1 Ja Herra puhui Moosekselle Siinain erämaassa toisena vuotena siitä, kun he olivat lähteneet Egyptin maasta, sen vuoden ensimmäisessä kuussa, sanoen:

9:2 Israelilaiset viettäkööt pääsiäisen määräaikaansa.

9:3 Tämän kuukauden neljäntenätoista päivänä, iltahämärässä, viettäkää se määräaikaansa; kaikkien sitä koskevien käskyjen ja säädösten mukaan se viettäkää.

9:4 Ja Mooses käski israelilaisten viettää pääsiäistä.

9:5 Niin he viettivät pääsiäisen ensimmäisessä kuussa, kuukauden neljäntenätoista päivänä, iltahämärässä, Siinain erämaassa; israelilaiset tekivät kaiken, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut.

9:6 Mutta siellä oli miehiä, jotka olivat saastuneet kuolleesta eivätkä voineet viettää pääsiäistä sinä päivänä. Niin he astuivat sinä päivänä Mooseksen ja Aaronin eteen.

9:7 Ja miehet sanoivat hänelle: Me olemme saastuneet kuolleesta; miksi meidät estetään tuomasta Herralle uhrilahjaa määräaikaansa israelilaisten keskuudessa?

9:8 Ja Mooses sanoi heille: Jääkää tähän, minä menen kuulemaan, mitä Herra teistä säätää.

9:9 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

9:10 Puhu israelilaisille näin: Jos joku teistä tai teidän jälkeläisistänne on saastunut kuolleesta tai on kaukana matkalla, viettäköön kuitenkin pääsiäistä Herran kunniaksi;

9:11 viettäkööt sitä toisen kuukauden neljäntenätoista päivänä, iltahämärässä. Happamattoman leivän ja katkerain yrttien kanssa he syökööt pääsiäislampaan.

heidän vartiossansa.

9 LUKU

9:1 Ja \Herra\ puhui Mosekselle Sinain korvessa, toisena vuonna sittekuin he olivat lähteneet Egyptin maalta, ensimmäisenä kuukautena, sanoen:

9:2 Israelin lasten pitää pääsiäistä pitämän määrättyllä ajallansa:

9:3 Neljäntenätoistakymmenentenä päivänä tällä kuulla kahden ehtoon välillä, pitää heidän sen pitämän, ajallansa: kaikkein säätyinsä ja kaikkein oikeuttensa jälkeen pitää teidän sen tekemän.

9:4 Ja Moses puhui Israelin lapsille, että heidän piti pääsiäistä pitämän.

9:5 Ja he pitivät pääsiäistä neljäntenä päivänä toistakymmentä ensimmäisellä kuulla, kahden ehtoon välillä, Sinain korvessa: kaiken sen jälkeen minkä \Herra\ oli Mosekselle käskenyt, niin tekivät Israelin lapset.

9:6 Niin siellä oli muutamia miehiä, jotka olivat saastaantuneet kuolleessa ihmisessä, niin ettei he saaneet pitää pääsiäistä sinä päivänä, ja he menivät sinä päivänä Mooseksen ja Aaronin eteen.

9:7 Ja ne miehet sanoivat hänelle: me olemme saastaantuneet kuolleesta ihmisestä: miksi me niin ylönkatsottuna pidetään, ettemme saa uhrata lahjojamme aikaansa Israelin lasten seassa?

9:8 Ja Moses sanoi heille: seisokaat, minä tahdon kuulla, mitä \Herra\ käskää teille.

9:9 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

9:10 Puhu Israelin lapsille, sanoen: kuka ikänä saastuttaa itsensä kuolleessa, elikkä on taampana kaukaisella matkalla teistä, taikka teidän lankoinne seassa, hänen pitää kuitenkin pitämän pääsiäistä \Herralle\.

9:11 Vaan toisella kuulla, neljäntenä päivänä toistakymmentä, kahden ehtoon välillä, pitää heidän sen tekemän, ja heidän pitää sen syömän happamattoman leivän ja karvasten ruohoin kanssa.

9:12 Älkööt he jättäkö siitä mitään seuraavaan aamuun älköötäkä siitä luuta rikkoko. Kaikkien pääsiäistä koskevien käskyjen mukaan he viettäkööt sitä.

9:13 Mutta se mies, joka on puhdas eikä ole matkoilla ja kuitenkin jättää pääsiäisen viettämättä, hävitettäköön kansastansa, koska hän ei tuonut uhrilahjaa Herralle määräraikanansa; se mies joutuu syynalaiseksi.

9:14 Ja jos muukalainen asuu teidän luonanne ja tahtoo viettää pääsiäistä Herran kunniaksi, viettäköön sen pääsiäistä koskevien käskyjen ja säädösten mukaan; samat käskyt olkoot teillä, niin muukalaisella kuin maassa syntyneelläkin.

9:15 Mutta sinä päivänä, jona asumus pystytettiin, peitti pilvi asumuksen, lain majan, ja illalla näkyi asumuksen päällä niinkuin tulenhohde, ja aina aamuun asti.

9:16 Niin oli aina: pilvi peitti sen päivällä ja tulenhohde yöllä.

9:17 Ja niin usein kuin pilvi kohosi majan päältä, lähtivät israelilaiset liikkeelle; ja mihin pilvi laskeutui, siihen israelilaiset leiriytyivät.

9:18 Herran käskyn mukaan israelilaiset lähtivät liikkeelle, ja Herran käskyn mukaan israelilaiset leiriytyivät. He olivat leiriytyneinä, niin kauan kuin pilvi pysyi asumuksen päällä.

9:19 Ja kun pilvi viipyi asumuksen päällä useampia päiviä, noudattivat israelilaiset, mitä Herra oli käsenyt heidän noudattaa, eivätkä lähteneet liikkeelle.

9:20 Mutta joskus pilvi viipyi asumuksen päällä vain muutamia päiviä; silloinkin he Herran käskyn mukaan olivat leiriytyneinä ja lähtivät Herran käskyn mukaan liikkeelle.

9:21 Ja joskus pilvi pysyi paikallaan vain illasta aamuun ja kohosi aamulla; silloinkin he lähtivät liikkeelle. Tahi jos pilvi pysyi päivän ja yön ja sitten kohosi, niin he lähtivät liikkeelle.

9:22 Tahi kun pilvi viipyi pysyen asumuksen

9:12 Ei pidä heidän siitä mitäkään tähteeksi jättämän huomeneksi, eikä luuta siitä rikkoman: kaikkein pääsiäissäytyin jälkeen pitää heidän sen tekemän.

9:13 Mutta joka puhdas on, ja ei ole matkalla, ja unhottaa pitää pääsiäistä, hänen sielunsa pitää hävitettämän kansoistansa. Sentähden ettei hän ole kantanut uhrinansa \Herralle\ määrätyllä ajallansa, sen pitää itse syntinsä kantaman.

9:14 Ja jos joku muukalainen asuu teidän seassanne, ja pitää myös \Herralle\ pääsiäistä: pääsiäisen säätyin ja oikeutten jälkeen hänen sen pitämän pitää. Tämä sääty pitää teille yhtäläinen oleman, niin muukalaiselle kuin omaisellekin maassa.

9:15 Ja sinä päivänä kuin Tabernakli pantiin ylös, varjosi pilvi todistuksen majan, ja oli ehtoosta niin aamuun asti majan päällä, niinkuin tuli.

9:16 Niin tapahtui alati, että pilvi varjosi sen ja näkyi yöllä niinkuin tuli.

9:17 Ja kuin pilvi nousi majan päältä, niin vaelsivat Israelin lapset, ja kuhunka paikkaan pilvi seisahti, siinä myös Israelin lapset heitäsä sioittivat.

9:18 \Herran\ sanan jälkeen vaelsivat Israelin lapset, ja \Herran\ sanan jälkeen he myös heitäsä sioittivat: aina niinkauvan kuin pilvi pysyi majan päällä, pysyivät he myös siallansa.

9:19 Ja koska pilvi usiammat päivät pysyi majan päällä, niin ottivat Israelin lapset vaarin \Herran\ vartiosta, ja ei vaeltaneet.

9:20 Ja koska niin tapahtui, että pilvi oli järjestänsä monikahdat päivät majan päällä, niin he sioittivat heitäsä \Herran\ sanan jälkeen, ja \Herran\ sanan jälkeen he myös vaelsivat.

9:21 Ja jos se niin tapahtui, että pilvi aina ehtoosta niin huomeneen asti oli majan päällä, ja sitte aamulla nousi, niin he vaelsivat, eli koska pilvi päivällä taikka yöllä nousi, niin he myös vaelsivat.

9:22 Eli koska pilvi kaksi päivää eli

päällä pari päivää tai kuukauden tai vielä pitemmän ajan, niin olivat israelilaiset leiriytyneinä eivätkä lähteneet liikkeelle; mutta kun se kohosi, lähtivät he liikkeelle.

9:23 Herran käskyn mukaan he leiriytyivät ja Herran käskyn mukaan he lähtivät liikkeelle. He noudattivat, mitä Herra Mooseksen kautta oli käsenyt heidän noudattaa.

10 LUKU

10:1 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

10:2 Tee itsellesi kaksi hopeatorvea, tee ne kohotakoista tekoa, käyttääksesi niitä kansan kokoonkutsumiseen ja leirien liikkeelle-panemiseen.

10:3 Kun niihin molempiin puhalletaan, kokoontukoon sinun luoksesi koko kansa ilmestysmajan oven eteen.

10:4 Mutta kun ainoastaan toiseen puhalletaan, kokoontukoot sinun luoksesi ruhtinaat, Israelin heimojen päämiehet.

10:5 Mutta kun puhallatte hälytyssoiton, silloin lähtekööt itään päin leiriytyneet leirit liikkeelle.

10:6 Ja kun toistamiseen puhallatte hälytyssoiton, lähtekööt etelään päin leiriytyneet leirit liikkeelle. Hälytyssoitto puhallettakoon liikkeelle lähdetessä.

10:7 Mutta seurakuntaa kokoonkutsuttaessa puhaltakaa torveen, hälytyssoittoa soittamatta.

10:8 Ja Aaronin pojat, papit, puhaltakoot näitä torvia. Tämä olkoon teille ikuinen säädös sukupolvesta sukupolveen.

10:9 Ja kun te maassanne lähdette taisteluun vihollista vastaan, joka teitä ahdistaa, niin soittakaa torvilla hälytys; silloin te muistutte Herran, teidän Jumalanne, mieleen ja pelastutte vihollisistanne.

10:10 Ja ilopäivinänne sekä juhlinanne ynnä uudenkuun päivinä puhaltakaa torviin

kuukauden taikka muutoin kauvan aikaa pysyi majan päällä, niin Israelin lapset siottivat heitänsä, ja ei matkustaneet, ja koska se nousi, niin he matkustivat.

9:23 \Herran\ käskyn jälkeen olivat he siallansa, ja \Herran\ käskyn jälkeen he matkustivat, ja ottivat vaarin \Herran\ vartiosta, \Herran\ sanan jälkeen Mooseksen kautta.

10 LUKU

10:1 Ja \Herra\ puhui Moosekselle, sanoen:

10:2 Tee sinulles hopiasta kaksi torvea, vahvaksi sinun ne tekemän pitää, niillä kutsuakses seurakuntaa kokoon, ja koska joukon pitää matkustaman.

10:3 Koska niillä molemmilla hiljaksensa soitetaan, silloin pitää koko seurakunnan kokoontuman seurakunnan majan oven eteen.

10:4 Vaan koska ainoastaan yhdellä hiljaksensa soitetaan, silloin pitää päämiehet ja tuhanten esimiehet Israelissa tuleman kokoon.

10:5 Mutta koska te vahvasti soitatte, silloin pitää ne leirit lähtemän matkaan, jotka itään päin ovat.

10:6 Mutta koska te toisen kerran vahvasti soitatte, silloin pitää ne leirit lähtemän matkaan, jotka etelään päin ovat; sillä koska he lähtevät matkaan, niin pitää teidän vahvasti soittaman.

10:7 Mutta koska seurakunnan pitää kokoontuman, silloin teidän pitää ainoastansa hiljaksensa, ja ei vahvasti soittaman.

10:8 Ja papit Aaronin pojat pitää näillä torvilla soittaman: ja tämä pitää teille ja teidän sukukunnillenne oleman ijankaikkinen sääty.

10:9 Ja koska te lähdette sotaan teidän maallanne vihollisianne vastaan, jotka teitä vainoovat, silloin pitää teidän vahvasti torvilla soittaman, että teitä muistettaisiin \Herran\ teidän Jumalanne edessä, ja te pelastettaisiin vihollisistanne.

10:10 Niin myös teidän ilopäivinänne, ja teidän juhlapäivinänne, ja teidän uusissa

uhratessanne poltto- ja yhteysuhrejanne, niin ne saattavat teidän Jumalanne muistamaan teitä. Minä olen Herra, teidän Jumalanne.

10:11 Toisen vuoden toisen kuukauden kahdentenakymmenentenä päivänä pilvi kohosi lain asumuksen päältä.

10:12 Silloin israelilaiset lähtivät liikkeelle, leiri leirin jälkeen, Siinain erämaasta; ja pilvi pysähtyi Paaranin erämaassa.

10:13 Niin he ensi kerran lähtivät liikkeelle sillä tavoin, kuin Herra oli Mooseksen kautta käsenyt.

10:14 Juudan jälkeläisten leirin lippukunta lähti ensimmäisenä joukkona liikkeelle osastoittain, ja tätä osastoa johti Nahson, Amminadabin poika.

10:15 Ja Isaskarin jälkeläisten sukukuntaosastoa johti Netanel, Suuarin poika.

10:16 Ja Sebulonin jälkeläisten sukukuntaosastoa johti Eliab, Heelonin poika.

10:17 Ja kun asumus oli purettu, niin lähtivät liikkeelle Geersonin pojat ja Merarin pojat, jotka kantoivat asumusta.

10:18 Sitten lähti Ruubenin leirin lippukunta liikkeelle osastoittain, ja tätä osastoa johti Elisur, Sedeurin poika.

10:19 Ja Simeonin jälkeläisten sukukuntaosastoa johti Selumiel, Suurisaddain poika.

10:20 Ja Gaadin jälkeläisten sukukuntaosastoa johti Eljasaf, Deguelin poika.

10:21 Sitten lähtivät kehatilaiset liikkeelle kantaen pyhiä esineitä. Ja asumus pantiin pystyyn, ennenkuin he saapuivat perille.

10:22 Sitten lähti Efraimin jälkeläisten leirin lippukunta liikkeelle osastoittain, ja tätä osastoa johti Elisama, Ammihudin poika.

10:23 Manassen jälkeläisten sukukuntaosastoa johti Gamliel, Pedasurin poika.

kuissanne, pitää teidän torvilla soittaman, teidän polttouhrienne ja kiitosuhrienne uhratessanne, että ne olisivat teille muistoksi teidän Jumalanne edessä. Minä \Herra\ teidän Jumalanne.

10:11 Ja tapahtui kahdentenakymmenentenä päivänä, toisena kuukautena toisena vuonna, että pilvi nostettiin todistuksen majan tyköä,

10:12 Ja Israelin lapset läksivät matkaansa järjestyksessä Sinain korvesta, ja pilvi seisautti Paranin korvessa.

10:13 Ja he läksivät ensimmäisen kerran \Herran\ sanan jälkeen Mooseksen kautta.

10:14 Nimittäin Juudan lasten leirin lippu läksi ensin matkaan joukkoinensa, ja heidän joukkonsa päällä oli Nahesson Amminadabin poika.

10:15 Ja Isaskarin lasten suvun joukon päällä oli Netaneel Suarin poika.

10:16 Ja Sebulonin lasten suvun joukon päällä oli Eliab Helonin poika.

10:17 Silloin maja otettiin maahan: ja Gersonin ja Merarin lapset läksivät matkaan ja kantoivat majaa.

10:18 Sitäläkin läksi Rubenin leirin lippu joukkoinensa, ja hänen joukkonsa päällä oli Elisur Sedeurin poika.

10:19 Ja Simeonin lasten suvun joukon päällä oli Selumiel SuriSaddain poika.

10:20 Ja Gadin lasten suvun joukon päällä oli Eliasaph Deguelin poika.

10:21 Niin matkustivat myös Kahatilaiset ja kantoivat pyhää, ja toiset panivat majan ylös, siihenasti että nämät tulivat.

10:22 Sitäläkin läksi Ephraimin lasten leirin lippu joukkoinensa, ja hänen joukkonsa päällä oli Elisama Ammihudin poika.

10:23 Ja Manassen lasten sukukunnan joukon päällä oli Gamliel Pedatsurin poika.

10:24 Benjaminin jälkeläisten sukukuntaosastoa johti Abidan, Gideonin poika.

10:25 Sitten lähti Daanin jälkeläisten leirin lippukunta liikkeelle kaikkien leirien jälkijoukkona, osastoittain, ja tätä osastoa johti Ahieser, Ammisaddain poika.

10:26 Asserin jälkeläisten sukukuntaosastoa johti Pagiel, Okranin poika.

10:27 Ja Naftalin jälkeläisten sukukuntaosastoa johti Ahira, Eenanin poika.

10:28 Tällainen oli israelilaisten liikkeellelähtö osastoittain; niin he lähtivät liikkeelle.

10:29 Ja Mooses puhui Hoobabile, midianilaisen Reguelin, Mooseksen apen, pojalle: Me lähdemme siihen paikkaan, josta Herra on sanonut: Sen minä annan teille. Lähde meidän kanssamme, niin me palkitsemme sinut hyvin, sillä Herra on luvannut hyvää Israelille.

10:30 Mutta hän vastasi hänelle: En lähde, vaan minä menen omaan maahani ja sukuni luo.

10:31 Niin Mooses sanoi: Älä jätä meitä, sillä sinähän tiedät, mihin meidän sopii leirytyä erämaassa; rupea siis meille oppaaksi.

10:32 Jos lähdet meidän kanssamme, niin me annamme sinun saada osasi siitä hyvästä, minkä Herra meille suo.

10:33 Niin he lähtivät liikkeelle Herran vuoren luota ja vaelsivat kolme päivänmatkaa. Ja Herran liitonarkki kulki heidän edellensä kolme päivänmatkaa etsimässä heille levähdyspaikkaa.

10:34 Ja Herran pilvi oli heidän päällensä päivällä, kun he lähtivät leiristä liikkeelle.

10:35 Ja kun arkki lähti liikkeelle, niin Mooses lausui: Nouse, Herra, hajaantukoot sinun vihollisesi, ja sinun vihamiehesi paetkoot sinua.

10:36 Ja kun arkki laskettiin maahan, lausui hän: Palaja, Herra, Israelin heimojen kymmentuhansien tykö.

10:24 Ja Benjaminin lasten sukukunnan joukon päällä oli Abidan Gideonin poika.

10:25 Sitäläkin läksi Danin lasten leirin lippu joukkoinensa. Ja niin kaikki leirit matkassansa olivat. Ja hänen joukkonsa päällä oli AhiEser AmmiSaddain poika.

10:26 Ja Asserin lasten sukukunnan joukon päällä oli Pagiel Okranin poika.

10:27 Ja Naphtalin lasten sukukunnan joukon päällä oli Ahira Enanin poika.

10:28 Nämät ovat Israelin lasten vaellukset joukkoinensa, koska he matkustivat.

10:29 Ja Moses puhui nälämiehellensä Hobabile Reguelin Midianilaisen pojalle: me menemme siihen paikkaan, josta \Herra\ sanonut on: minä annan sen teille. Tule meidän kanssamme, me teemme sinulle hyvää, sillä \Herra\ on hyvää luvannut Israelille.

10:30 Hän vastasi häntä: en minä tule teidän kanssanne, vaan minä menen omalle maalleni sukuni tykö.

10:31 Hän sanoi: älä meistä luovu, sillä sinä tiedät, kussa meidän pitää itsemme sioittaman korvessa, ja sinä olet meidän silmämme.

10:32 Ja jos sinä tulet meidän kanssamme, niin se hyvä, minkä \Herra\ meille tekee, sen me teemme sinulle.

10:33 Niin he matkustivat kolme päiväkuunaa \Herran\ vuoren tyköä, ja \Herran\ liiton arkki vaelsi heidän edellensä kolme päiväkuunaa, katsomaan heille, kussa heidän lepäämään piti.

10:34 Ja \Herran\ pilvi oli heidän päällensä päivällä, koska he leiristä matkustivat.

10:35 Ja koska arkki läksi matkaan, sanoi Moses: \Herra\ nouse, että vihollises hajotettaisiin, ja ne, jotka sinua vainoovat, pakenisivat sinun edestäs.

10:36 Koska arkki lepäsi, sanoi hän: Palaja, \Herra\, niiden monen kymmenen tuhannen tykö Israelissa.

11 LUKU

11:1 Mutta kansa tuskitteli, ja se oli paha Herran korvissa. Kun Herra sen kuuli, vihastui hän, ja Herran tuli syttyi heidän keskellään, ja se kulutti ulommaisena osan leiriä.

11:2 Silloin kansa huusi Moosesta, ja Mooses rukoili Herraa; niin tuli alkoi sammua.

11:3 Ja sen paikan nimeksi pantiin Tabera, koska Herran tuli oli siellä syttynyt heidän keskellään.

11:4 Mutta heidän keskuuteensa kerääntyneessä hylkyväessä heräsivät himot, ja niin israelilaisetkin rupesivat jälleen itkemään, sanoen: Voi jospa meillä olisi lihaa syödäksemme!

11:5 Me muistelemme kaloja, joita söimme Egyptissä ilmaiseksi, kurkkuja, melooneja, ruoholaukkaa, sipulia ja kynsilaukkaa.

11:6 Mutta nyt me näännyimme, sillä eihän täällä ole mitään; emme saa nähdäkään muuta kuin tuota mannaa.

11:7 Ja manna oli korianderin siemenen kaltaista ja bedellion-pihkan näköistä.

11:8 Kansa samoili sitä kokoamassa ja jauhoi sitä käsikivillä tai survoi huhmaressa; sitten he keittivät sitä padassa ja valmistivat siitä kaltiaisia. Ja sen maku oli samanlainen kuin öljyleivoksen.

11:9 Ja kasteen laskeutuessa yöllä leiriin laskeutui mannakin siihen.

11:10 Ja Mooses kuuli, kuinka kansa, joka suku, itki, kukin majansa ovella; niin Herra vihastui kovin, ja myös Mooseksen silmissä se oli paha.

11:11 Ja Mooses sanoi Herralle: Miksi olet tehnyt niin pahoin palvelijallesi, ja miksi en ole saanut armoa sinun silmiesi edessä, koska olet pannut kaiken tämän kansan minun taakakseni?

11:12 Olenko minä kaiken tämän kansan äiti tai isä, koska käsket minua kantamaan sitä sylissäni, niinkuin hoitaja kantaa

11 LUKU

11:1 Ja tapahtui, koska kansa kärsimättömyydestä napisi, oli se paha \Herran\ korvissa, ja koska \Herra\ sen kuuli, julmistui hänen vihansa, ja \Herran\ tuli syttyi heidän seassansa, joka äärimäiset heidän leirissänsä poltti.

11:2 Silloin huusi kansa Moseksen tykö, ja Moses rukoili \Herraa\, niin tuli asettui.

11:3 Ja se paikka kutsuttiin Tabera, että \Herran\ tuli oli syttynyt heidän keskellensä.

11:4 Mutta sekalainen kansa heidän seassansa oli syttynyt himoon, ja Israelin lapset myös rupesivat taas itkemään ja sanoivat: kuka antaa meille lihaa syödäksemme?

11:5 Me muistamme ne kalat, joita me söimme ilman maksota Egyptissä, ja ne agurkit, ja melonit, ja puurlaukat, ja sipulit, ja kynsilaukat.

11:6 Mutta nyt on sielumme kuivettunut, ja ei ole ikänä mitään, paitsi tämä manna on meidän silmäimme edessä.

11:7 Ja manna oli niinkuin korianderin siemen, ja nähdä niinkuin bedellion.

11:8 Ja kansa juoksi sinne ja tänne, ja kokosi sitä, ja jauhoi myllyllä eli survoi rikki huhmaressa, ja keitti padassa, ja teki itsellensä siitä paistinkakkuja, ja ne maistivat niinkuin öljyleivät.

11:9 Ja koska kaste yöllä laskeusi leiriin, niin laskeusi myös manna sen päälle.

11:10 Ja Moses kuuli kansan itkevän sukukunnissansa, itsekunkin majansa ovella, ja \Herran\ viha julmistui suuresti, ja Moses myös pani sen pahaksi.

11:11 Ja Moses sanoi \Herralle\: miksi sinä niin ahdistat palveliaasi? ja miksi en minä löydä armoa sinun edessä, ettäs panet kaiken tämän kansan kuorman minun päälleni?

11:12 Olenko minä kaiken tämän kansan siittänyt? olenko minä synnyttänyt hänen? ettäs niin sanoit minulle: kanna heitä

imeväistä lasta, siihen maahan, jonka olet valalla vannonen luvannut heidän isillensä?

11:13 Mistä minulla on lihaa antaa kaikelle tälle kansalle, kun he ahdistavat minua itkullaan sanoen: Anna meille lihaa syödäksemme?

11:14 En minä jaksa yksinäni kantaa koko tätä kansaa, sillä se on minulle liian raskas.

11:15 Ja jos näin aiot kohdella minua, niin surmaa minut mieluummin, jos olen saanut armon sinun silmiesi edessä, ja päästä minut näkemästä tätä kurjuutta.

11:16 Silloin Herra puhui Moosekselle: Kutsu kokoon minua varten seitsemänkymmentä miestä Israelin vanhimpia, jotka tiedät kansan vanhimmiksi ja päällysmiehiksi; tuo heidät ilmestysmajalle, ja he asettukoot sinne sinun kanssasi.

11:17 Minä sitten astun alas ja puhun siellä sinun kanssasi ja otan henkeä, joka sinussa on, ja annan heille; siten he voivat auttaa sinua tuon kansataakan kantamisessa, ettei sinun tarvitse sitä yksinäsi kantaa.

11:18 Mutta kansalle sano: Pyhittäytykää huomiseksi, niin saatte syödä lihaa, koska itkitte Herran kuullen, sanoen: Voi, jospa meillä olisi lihaa syödäksemme! Egyptissä meidän oli hyvä olla. Herra antaa nyt teille lihaa syödäkseenne.

11:19 Eikä siinä ole teille syömistä ainoastaan päiväksi tai kahdeksi, tai viideksi tai kymmeneksi tai kahdeksikymmeneksi päiväksi,

11:20 vaan kuukauden päiviksi, kunnes ette enää siedä sen hajua ja se iljettää teitä. Sillä te olette pitäneet halpana Herran, joka on teidän keskellänne, ja itkeneet hänen edessänne sanoen: Miksi lähdimmekään Egyptistä!

11:21 Mooses vastasi: Kuusisataa tuhatta jalkamiestä on sitä kansaa, jonka

helmassas, niinkuin elatusisä kantaa imevän lapsen, siihen maahan, jonka sinä heidän isillensä vannot?

11:13 Mistä minä otan lihaa kaikelle tälle kansalle antaakseni? sillä he itkevät minun edessäni ja sanovat: anna meille lihaa syödäksemme.

11:14 En minä yksinäni voi kaikkea tätä kansaa kantaa; sillä se on minulle ylen raskas.

11:15 Ja jos sinä niin teet minulle, niin lyö minut kohta kuoliaaksi, jos minä muutoin olen armon löytänyt sinun edessä, ettei minun niin täytyisi onnettomuuttani nähdä.

11:16 Ja \Herra\ sanoi Moosekselle: kokoa minulle seitsemänkymmentä miestä Israelin vanhimmista, jotka tiedät vanhimmiksi ja päämiehiksi kansan seassa, ja tuo heitä seurakunnan majan oven eteen, ja seisokaat siinä sinun kanssas.

11:17 Ja minä tulen alas, ja puhun siellä sinun kanssas, ja otan siitä hengestä joka sinun ylitses on ja annan heille, että he ynnä sinun kanssas kantaisivat kansan kuorman, ettet sinä yksinäsi sitä kantaisi.

11:18 Ja sano kansalle: pyhittäkää teitä huomiseksi, että te lihaa söisitte; sillä teidän itkunne on tullut \Herran\ korviin ja te sanoitte: kuka antaa meille lihaa syödäksemme? sillä hyvin me elimme Egyptissä; ja \Herra\ antaa teille lihaa syödäkseenne.

11:19 Ei vaivoin päiväksi, eikä kahdeksi syödäkseenne, eikä viideksi, eikä kymmeneksi, eikä kahdeksikymmeneksi päiväksi;

11:20 Mutta koko kuukaudeksi, siihen asti että se käy teidän sieramistanne ulos, ja tulee teille kyylytykseksi; sillä te olette \Herran\ hyljänneet, joka on teidän seassanne, ja itkitte hänen edessänne, ja sanoitte: miksi me olemme tänne lähteneet Egyptistä?

11:21 Ja Moses sanoi: tämä kansa on kuusisataa tuhatta jalkamiestä, joidenka

keskuudessa minä elän, ja kuitenkin sinä sanot: Minä annan heille lihaa, niin että heillä on sitä syödä kuukauden päivät.

11:22 Onko lampaista ja raavista teurastettaviksi heille, niin että heille riittää, vai kootaanko heille kaikki meren kalat, niin että heille riittää?

11:23 Mutta Herra sanoi Moosekselle: Onko Herran käsi lyhyt? Nyt saat nähdä, toteutuuko sinulle minun sanani vai eikö.

11:24 Niin Mooses meni ulos ja kertoi kansalle Herran sanat. Sitten hän kutsui kokoon seitsemänkymmentä miestä kansan vanhimpia ja asetti heidät majan ympärille.

11:25 Silloin Herra astui alas pilvessä ja puhutteli häntä, otti henkeä, joka hänessä oli, ja antoi sitä niille seitsemällekymmenelle vanhimmalle. Kun henki laskeutui heihin, niin he joutuivat hurmoksiin, mutta sen jälkeen he eivät enää siihen joutuneet.

11:26 Mutta leiriin oli heitä jäänyt kaksi miestä, toisen nimi oli Eldad ja toisen nimi Meedad. Heihinkin henki laskeutui, sillä hekin olivat luetteloon merkityt, vaikka eivät olleet lähteneet majalle; nämä joutuivat leirissä hurmoksiin.

11:27 Silloin riensi muuan nuorukainen ja ilmoitti Moosekselle sanoen: Eldad ja Meedad ovat joutuneet hurmoksiin leirissä.

11:28 Mutta Joosua, Nuunin poika, joka oli ollut Mooseksen palvelija nuoruudestaan asti, puuttui puheeseen sanoen: Oi, herrani Mooses, kiellä heitä!

11:29 Mutta Mooses vastasi hänelle: Oletko kateellinen minun puolestani? Oi, jospa koko Herran kansa olisi profeettoja, niin että Herra antaisi henkensä heihin!

11:30 Sitten Mooses siirtyi takaisin leiriin ja hänen kanssaan Israelin vanhimmat.

11:31 Mutta Herran lähettämä tuuli nousi ja ajoi edellään viiriäisiä mereltä päin ja painoi niitä leiriin päivänmatkan laajuudelta joka suunnalle leiristä, lähes kahden kyynärän korkeuteen maasta.

seassa minä olen, ja sinä sanot: minä annan heille lihaa syödäksensä koko kuukaudeksi.

11:22 Tapetaanko lampaat ja karja, että he ravittaisiin? taikka kootaanko kaikki kalat merestä heille, että he ravittaisiin?

11:23 \Herra\ sanoi Moosekselle: onko \Herran\ käsi lyhennetty? Nyt sinun pitää näkemän, jos minun sanani jälkeen tapahtuu sinulle elikkä ei.

11:24 Ja Moses meni ulos ja sanoi kansalle \Herran\ sanat, ja kokosi seitsemänkymmentä miestä kansan vanhimmista ja asetti heidät ympäri majaa.

11:25 Niin tuli \Herra\ alas pilvessä, ja puhui hänen kanssansa, ja otti siitä hengestä, joka oli hänen päällensä, ja antoi seitsemällekymmenelle vanhimmalle miehelle. Ja tapahtui, koska henki lepäsi heidän päällensä, niin he ennustivat; vaan ei sitte enää kertoneet.

11:26 Mutta kaksi miestä jäi vielä leiriin, yhden nimi oli Eldad ja toisen nimi Medad, joiden päällä myös henki lepäsi; sillä he olivat myös kirjoitetut, vaan ei he vielä olleet käyneet ulos majan tykö, ja he ennustivat leirissä.

11:27 Niin juoksi nuorukainen ja ilmoitti Moosekselle, ja sanoi: Eldad ja Medad ennustavat leirissä.

11:28 Niin vastasi Josua Nunin poika, Mooseksen palvelia, jonka hän valinnut oli, ja sanoi: minun herrani Moses! kiellä heitä.

11:29 Mutta Moses sanoi hänelle: oletko sinä minun edessäni kiivas? Jospa kaikki \Herran\ kansa ennustaisi! Ja \Herra\ antais henkensä tulla heihin.

11:30 Ja niin Moses ja Israelin vanhimmat palasivat leiriin.

11:31 Niin tuli tuuli \Herralta\ ja ajoi peltokanat merestä, ja hajoitti ne leiriin, täältäpäin päivämatkan matkan, ja sieltäpäin päivämatkan matkan leirin ympärille, liki kahta kyynärää korkialle maan päälle.

11:32 Silloin kansa ryhtyi kokoamaan viiriäisiä ja kokosi niitä koko sen päivän ja koko yön ja koko seuraavan päivän. Vähin määrä, jonka joku sai kootuksi, oli kymmenen hoomer-mittaa. Ja he levittivät niitä pitkin leiriä kuivamaan.

11:33 Mutta lihan vielä ollessa heidän hampaissaan, ennenkuin se oli syöty loppuun, syttyi Herran viha kansaa kohtaan, ja Herra tuotti kansalle hyvin suuren surman.

11:34 Ja sen paikan nimeksi pantiin Kibrot-Hattaava, koska sinne haudattiin kansasta ne, jotka olivat antautuneet halunsa valtaan.

11:35 Kibrot-Hattaavasta kansa lähti liikkeelle Haserotia kohti ja pysähtyi Haserotiin.

12 LUKU

12:1 Mutta Mirjam ja Aaron parjasivat Moosesta etiopialaisen naisen tähden, jonka hän oli ottanut vaimokseen; sillä hän oli ottanut vaimokseen etiopialaisen naisen.

12:2 Ja he sanoivat: Ainoastaan Mooseksen kauttaako Herra puhuu? Eikö hän puhu myös meidän kauttamme? Ja Herra kuuli sen.

12:3 Mutta Mooses oli sangen nöyrä mies, nöyrempi kuin kukaan muu ihminen maan päällä.

12:4 Niin Herra sanoi äkisti Moosekselle ja Aaronille ja Mirjamille: Menkää te kaikki kolme ilmestysmajalle. Ja he menivät kaikki kolme sinne.

12:5 Silloin Herra astui alas pilvenpatsaassa, asettui majan ovelle ja kutsui Aaronia ja Mirjamia; molemmat menivät sinne.

12:6 Ja Herra sanoi: Kuulkaa minun sanani. Jos keskuudessanne on profeetta, niin minä ilmestyn hänelle näyssä, puhun hänen kanssaan unessa.

12:7 Niin ei ole minun palvelijani Mooses, hän on uskollinen koko minun talossani;

12:8 hänen kanssaan minä puhun suusta

11:32 Niin nousi kansa koko sinä päivänä, ja koko sinä yönä, ja koko toisena päivänä, ja kokosi peltokanoja, ja se, joka vähimmän kokosi, hän kokosi kymmenen homeria, ja he leivittivät ne kohta ympäri leiriä.

11:33 Koska liha oli vielä heidän hammastensa välillä, ja ennenkuin se tuli kuluneeksi, julmistui \Herran\ viha kansan päälle, ja \Herra\ löi heitä sangen suurella rangaistuksella,

11:34 Josta se paikka kutsutaan Himohaudaksi; sillä siihen on haudattu himoitseva kansa.

11:35 Ja kansa matkusti Himohaudoilta Hatserotiin ja pysähtyi Hatserotissa.

12 LUKU

12:1 Ja MirJam ja Aaron puhuivat Mosesta vastaan hänen Etiopilaisen emäntänsä tähden, jonka hän nainut oli, että hän Etiopilaisen nainut oli,

12:2 Ja sanoivat: puhuuko \Jumala\ ainoastaan Moseksen kautta? eikö hän myös puhu meidän kauttamme? Ja \Herra\ kuuli sen.

12:3 Mutta Moses oli sangen siviä mies, enempi kuin kaikki muut ihmiset maan päällä.

12:4 Ja \Herra\ sanoi äkisti Mosekselle, Aaronille ja MirJamille: menkää te kolme seurakunnan majaan. Ja he kaikki kolme menivät.

12:5 Niin \Herra\ tuli alas pilven patsaassa, ja seisoi majan ovella, ja kutsui Aaronin ja MirJamin, ja he molemmat menivät ulos.

12:6 Ja hän sanoi: kuulkaat nyt minun sanojani: jos joku on teidän seassanne propheta, minä \Herra\ ilmestyn hänelle näyssä, ja unessa puhuttelen häntä.

12:7 Vaan ei niin palveliani Moses, joka koko minun huoneessani uskollinen on.

12:8 Hänen kanssansa minä puhun suusta

suuhun, avoimesti enkä peitetyin sanoin, ja hän saa katsella Herran muotoa. Miksi ette siis peljänneet puhua minun palvelijaani Moosesta vastaan?

12:9 Ja Herran viha syntyi heitä kohtaan, ja hän meni pois.

12:10 Kun pilvi oli poistunut majan päältä, niin katso, Mirjam oli lumivalkea pitalista; ja Aaron kääntyi Mirjamiin päin, ja katso, tämä oli pitalinen.

12:11 Silloin Aaron sanoi Moosekselle: Oi, herrani! Älä pane meidän päällemme syntiä, jonka olemme tyhmyydessä tehneet.

12:12 Älä anna hänen jäädä kuolleen sikiön kaltaiseksi, jonka ruumis on puoleksi mädännyt, kun se äitinsä kohdusta tulee.

12:13 Silloin Mooses huusi Herran puoleen sanoen: Oi, Jumala! Paranna hänet!

12:14 Herra vastasi Moosekselle: Jos hänen isänsä olisi sylkenyt häntä silmille, eikö hänen olisi ollut hävettävä seitsemän päivää? Olkoon hän nyt suljettuna ulos leiristä seitsemän päivää, ja sitten hän pääsköön takaisin.

12:15 Niin Mirjam oli suljettuna ulos leiristä seitsemän päivää, eikä kansa lähtenyt liikkeelle, ennenkuin Mirjam oli tuotu takaisin.

13 LUKU

13:1 Sen jälkeen kansa lähti liikkeelle Haserotista ja leirytyi Paaranin erämaahan.

13:2 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

13:3 Lähetä miehiä vakoilemaan Kanaanin maata, jonka minä annan israelilaisille; lähettäkää mies kustakin isien sukukunnasta, ainoastaan niitä, jotka ovat ruhtinaita heidän keskuudessaan.

13:4 Niin Mooses lähetti heidät Paaranin erämaasta Herran käskyn mukaan; kaikki ne miehet olivat israelilaisten päämiehiä.

13:5 Ja nämä olivat heidän nimensä: Ruubenin sukukunnasta Sammua, Sakkurin poika,

suuhun ja näkyväisesti, ja ei tapauksilla, ja hän näkee \Herran\ muodon. Miksi ette te siis peljänneet puhua palveliaani Mosesta vastaan?

12:9 Ja \Herran\ viha julmistui heidän päällensä, ja hän meni pois.

12:10 Niin myös pilvi meni pois majan päältä. Ja katso, niin MirJam tuli kohta spitaliin niinkuin lumi: niin Aaron käänsi itsensä MirJamia päin, ja katso, hän oli spitalissa.

12:11 Sanoi siis Aaron Moosekselle: Ah minun herrani! älä pane tätä syntiä meidän päällemme: sillä me olemme tyhmästi tehneet, ja me olemme syntiä tehneet.

12:12 Ettei tämä nyt tulisi niinkuin kuollut, jonka puoli lihaa on kulunut lähteissänsä äitinsä kohdusta.

12:13 Niin Moses huusi \Herralle\ ja sanoi: Ah Jumala, paranna häntä!

12:14 Ja \Herra\ sanoi Moosekselle: jos hänen isänsä olisi hänen kasvoillensa sylkenyt, eikö hänen olisi pitänyt häpeemän seitsemän päivää? Anna sulkea hänen seitsemäksi päiväksi leiristä ulos, ja sitte hän jälleen otettakaan sisälle.

12:15 Niin MirJam suljettiin seitsemäksi päiväksi leiristä, ja ei kansa matkustanut, ennenkuin MirJam otettiin takaisin.

13 LUKU

13:1 Ja sitte kansa matkusti Hatserotista ja sioitti itsensä Paranin korpeen.

13:2 Ja \Herra\ puhui Moosekselle, sanoen:

13:3 Lähetä miehet edelläs vakoomaan Kanaanin maata, jonka minä Israelin lapsille annan: yksi mies itsekustakin isänsä suvusta pitää lähetettämän, kukin päämies heidän seassansa.

13:4 Ja Moses lähetti heidät Paranin korvesta \Herran\ sanan jälkeen: kaikki ne olivat Israelin lasten päämiehet.

13:5 Ja nämä ovat heidän nimensä: Rubenin sukukunnasta, Sammua Sakkurin poika,

13:6 Simeonin sukukunnasta Saafat, Hoorin poika,
13:7 Juudan sukukunnasta Kaaleb, Jefunnen poika,
13:8 Isaskarin sukukunnasta Jigal, Joosefin poika,
13:9 Efraimin sukukunnasta Hoosea, Nuunin poika,
13:10 Benjaminin sukukunnasta Palti, Raafun poika,
13:11 Sebulonin sukukunnasta Gaddiel, Soodin poika,
13:12 Manassen sukukunnasta Joosefin sukukuntaa Gaddi, Suusin poika,
13:13 Daanin sukukunnasta Ammiel, Gemallin poika,
13:14 Asserin sukukunnasta Setur, Miikaelin poika,
13:15 Naftalin sukukunnasta Nahbi, Vofsin poika,
13:16 Gaadin sukukunnasta Genuel, Maakin poika.
13:17 Nämä olivat niiden miesten nimet, jotka Mooses lähetti maata vakoilemaan. Mutta Mooses kutsui Hoosean, Nuunin pojan, Joosuaksi.
13:18 Ja lähettäessään heidät vakoilemaan Kanaanin maata Mooses sanoi heille: Lähtekää nyt Etelämaahan ja nouskaa vuoristoon
13:19 ja katselkaa, minkälainen maa on ja minkälainen kansa, joka siinä asuu, onko se voimakas vai heikko, onko sitä vähän vai paljon,
13:20 ja minkälainen maa on, jossa se asuu, onko se hyvä vai huono, ja minkälaiset ne kaupungit ovat, joissa se asuu, avonaisia kyliäkö vai varustettuja kaupunkeja,
13:21 ja minkälaista on maa, lihavaa vai laihaa, onko siinä puita vai ei. Ja olkaa rohkealla mielellä ja ottakaa mukaanne sen maan hedelmiä. Oli näet se aika, jolloin ensimmäiset rypäleet kypsyivät.
13:22 Niin he lähtivät sinne ja vakoilivat

13:6 Simeonin sukukunnasta, Saphat Horin poika,
13:7 Juudan sukukunnasta, Kaleb Jephunnen poika,
13:8 Isaskarin sukukunnasta, Igeal Josephin poika,
13:9 Ephraimin sukukunnasta, Hosea Nunin poika,
13:10 Benjaminin sukukunnasta, Palti Raphun poika,
13:11 Sebulonin sukukunnasta, Gaddiel Sodin poika,
13:12 Josephin sukukunnasta, Manassesta, Gaddi Susin poika,
13:13 Danin sukukunnasta, Ammiel Gemallin poika,
13:14 Asserin sukukunnasta, Setur Mikaelin poika,
13:15 Naphtalin sukukunnasta, Nakbi Vopsin poika,
13:16 Gadin sukukunnasta, Guel Makin poika.
13:17 Nämät ovat niiden miesten nimet, jotka Moses lähetti vakoimaan maata, ja Hosean Nunin pojan nimitti Moses Josuaksi.
13:18 Koska Moses lähetti heidät vakoimaan Kanaanin maata, sanoi hän heille: menkää etelän puoleen, ja astukaat vuorelle,
13:19 Katselkaat maata, millainen se on, ja kansaa, joka siinä asuu, onko se väkevä eli heikko, vähä eli paljo.
13:20 Ja millainen maa se on, jossa he asuvat, onko se hyvä eli paha, ja minkälaiset kaupungit ovat, joissa he asuvat, asuvatko he majoissa eli linnoissa,
13:21 Ja millainen maa on, lihava eli laiha, ja onko puita sillä maalla, taikka ei. Olkaat vahvassa turvassa, ja ottakaat maan hedelmää. Ja se oli siihen aikaan jona viinamarjat ensisti kypsyneet olivat.
13:22 Ja he menivät ja vakoivat maan Zinin

maata Siinin erämaasta Rehobiin asti, josta mennään Hamatiin.

13:23 Ja he lähtivät Etelämaahan ja tulivat Hebroniin, jossa asuivat Ahiman, Seesai ja Talmai, Anakin jälkeläiset. Mutta Hebron oli rakennettu seitsemän vuotta ennen Egyptin Soonia.

13:24 Ja he tulivat Rypälelaaksoon; sieltä he leikkasivat viiniköynnöksen, jossa oli rypäleterttu, ja kahden miehen täytyi kantaa sitä korennolla; samoin he ottivat granaattiomenia ja viikunoita.

13:25 Se paikka nimitettiin Rypälelaaksoksi, rypäleen tähden, jonka israelilaiset sieltä leikkasivat.

13:26 Ja he palasivat maata vakoilemasta neljäkymmenen päivän kuluttua.

13:27 He vaelsivat ja tulivat Mooseksen, Aaronin ja kaiken Israelin kansan luo Paaranin erämaahan Kaadekseen. Ja he tekivät heille ja kaikelle kansalle selkoa matkastaan ja näyttivät heille sen maan hedelmiä.

13:28 Ja he kertoivat hänelle sanoen: Me menimme siihen maahan, jonne meidät lähetit. Ja se tosiaankin vuotaa maitoa ja mettä, ja tällaisia ovat sen hedelmät.

13:29 Mutta kansa, joka siinä maassa asuu, on voimallista, ja kaupungit ovat lujasti varustettuja ja hyvin suuria; näimmepä siellä Anakin jälkeläisiäkin.

13:30 Amalekilaiset asuvat Etelämaassa ja heetiläiset, jebusilaiset ja amorilaiset asuvat vuoristossa, ja kanaanilaiset asuvat meren rannalla ja Jordanin varsilla.

13:31 Ja Kaaleb koitti tyyntyttää kansaa napisemasta Moosesta vastaan ja sanoi: Menkäämme sittenkin sinne ja ottakaamme se haltuumme, sillä varmasti me sen voitamme.

13:32 Mutta ne miehet, jotka olivat käyneet hänen kanssaan siellä, sanoivat: Emme me kykene käymään sen kansan kimppuun, sillä se on meitä voimakkaampi.

13:33 Niin he saattoivat israelilaisten keskuudessa pahaan huutoon sen maan,

korvesta Rehobiin asti, jonka kautta Hamatiin mennään.

13:23 He menivät myös etelään päin ja tulivat Hebroniin: siellä oli Abkiman, Sesai ja Talmai, Enakin lapset. Ja Hebron oli rakennettu seitsemän ajastaikaa ennen kuin Zoan Egyptissä.

13:24 Ja tulivat hamaan Eskolin ojan tykö, ja leikkasivat sieltä viinapuun oksan viinamarjarypäleen kanssa, ja kaksi kantoi sitä korennolla, niin myös granatin omenia ja fikunia.

13:25 Ja se paikka kutsuttiin Eskolin virraksi, sen viinamarjarypäleen tähden, jonka Israelin lapset sieltä leikkasivat.

13:26 Ja he palasivat maata vakoomasta neljäkymmenen päivän perästä.

13:27 Ja he kävivät, ja tulivat Mooseksen ja Aaronin tykö, ja kaiken Israelin lasten seurakunnan tykö, Paranin korpeen Kadeksessa, ja ilmoittivat heille asian ja koko joukolle, millainen se oli, ja osoittivat heille maan hedelmät.

13:28 Ja he juttelivat hänelle, ja sanoivat: me tulimme sille maalle, johonka sinä meitä lähetit, jossa myös rieskaa ja hunajaa vuotaa, ja tämä on hänen hedelmänsä.

13:29 Paitsi sitä, että siinä maakunnassa asuu väkevä kansa, ovat siellä juuri vahvat ja suuret kaupungit, ja me näimme siellä myös Enakin pojat.

13:30 Amalekilaiset asuvat etelän puolella maata, Hetiläiset ja Jebusilaiset ja Amorilaiset asuvat vuorilla. Kanaanealaiset asuvat meren tykönä ja Jordanin vierellä.

13:31 Mutta Kaleb vaikitti kansaa Mooseksen edessä, ja sanoi: käykäämme rohkiasti ja omistakaamme maa; sillä kyllä me sen voitamme.

13:32 Mutta ne miehet, jotka hänen kanssansa olivat menneet, sanoivat: emme taida mennä sitä kansaa vastaan; sillä he ovat meitä väkevämmät.

13:33 Ja he saattivat maan, jonka he katselleet olivat, pahaan huutoon Israelin

jota olivat olleet vakoilemassa, sanoessaan: Se maa, jota olemme kierrelleet ja vakoilleet, on maa, joka syö omat asukkaansa; ja kaikki kansa, jota me siellä näimme, oli kookasta väkeä.

13:34 Näimmepä siellä jättiläisiäkin, Anakin jättiläisheimon jälkeläisiä, ja me olimme mielestämme kuin heinäsiirkkoja; sellaisia me heistäkin olimme.

14 LUKU

14:1 Silloin koko kansa alkoi huutaa ja parkua, ja kansa itki sen yön.

14:2 Ja kaikki israelilaiset napisivat Moosesta ja Aaronia vastaan, ja koko kansa sanoi heille: Jospa olisimme kuolleet Egyptin maahan tai tähän erämaahan! Jospa olisimme kuolleet!

14:3 Ja miksi viekään Herra meitä tuohon maahan, jossa me kaadumme miekkaan ja vaimomme ja lapsemme joutuvat vihollisen saaliiksi! Eikö meidän olisi parempi palata Egyptiin?

14:4 Ja he puhuivat toinen toiselleen: Valitkaamme johtaja ja palatkaamme Egyptiin.

14:5 Silloin Mooses ja Aaron lankesivat kasvoilleen Israelin kansan koko seurakunnan eteen.

14:6 Mutta Joosua, Nuunin poika, ja Kaaleb, Jefunnen poika, jotka olivat olleet mukana maata vakoilemassa, repäisivät vaatteensa

14:7 ja puhuivat kaikelle israelilaisten seurakunnalle näin: Maa, jota kävimme vakoilemassa, on ylen ihana maa.

14:8 Jos Herra on meille suosiollinen, niin hän vie meidät siihen maahan ja antaa sen meille, maan, joka vuotaa maitoa ja mettä.

14:9 Älkää vain kapinoiko Herraa vastaan älkääkä peljätkö sen maan kansaa, sillä heitä ei ole meille kuin suupalaksi. Heidän varjelijansa on väistynyt heistä, mutta meidän kanssamme on Herra. Älkää te

lasten seassa, sanoen: maa, jonka lävitse me kävimme vakoimassa sitä, syö asujansa, ja kaikki kansa, jonka me siellä näimme, ovat juuri pitkät ihmiset.

13:34 Me näimme siellä myös hirmuiset Enakin pojat, jättiläisiä: ja me olimme meidän silmäimme edessä (nähdä) niinkuin heinäsiirkat, ja niin olimme myös me heidän silmäinsä edessä.

14 LUKU

14:1 Niin kaikki seurakunta nousi ja rupesi parkumaan, ja kansa itki sen yön.

14:2 Ja kaikki Israelin lapset napisivat Mosesta ja Aaronia vastaan, ja koko joukko sanoi heille: jospa olisimme kuolleet Egyptin maalla! taikka jospa tässä korvessa vielä kuolisimme!

14:3 Miksi \Herra\ vie meitä tälle maalle miekalla surmattaa! Meidän vaimomme ja lapsemme tulevat saaliiksi! Eikö parempi ole, että palajamme Egyptiin?

14:4 Ja he sanoivat toinen toisellensa: asettakaamme päämies ja palatkaamme Egyptiin.

14:5 Niin Moses ja Aaron lankesivat kasvoillensa, koko Israelin lasten seurakunnan edessä.

14:6 Ja Josua Nunin poika, ja Kaleb Jephunnen poika, jotka myös maan olivat vaonneet, repäisivät vaatteensa.

14:7 Ja puhuivat kaikelle Israelin kokoukselle, sanoen: maa, jonka lävitse me vaeltaneet olemme vakoimassa sitä, on juuri hyvä maa.

14:8 Jos \Herralla\ on hyvä suosio meihin, niin hän vie meidät sille maalle, ja antaa sen meille: se on maa, jossa rieskaa ja hunajaa vuotaa.

14:9 Ainoastansa älkäätkä olko \Herraa\ vastaan niskurit, ja älkäätkä te peljätkö tämän maan kansaa; sillä me syömme heitä niinkuin leipää: heidän turvansa on erinnyt heistä, ja \Herra\ on meidän kanssamme: älkäätkä

heitä peljätkö.

14:10 Silloin koko seurakunta vaati heitä kivitettäväksi, mutta Herran kirkkaus ilmestyi kaikille israelilaisille ilmestysmajassa.

14:11 Ja Herra sanoi Moosekselle: Kuinka kauan tämä kansa pitää minua pilkkanaan eikä usko minuun, huolimatta kaikista tunnusteista, jotka minä olen tehnyt sen keskuudessa?

14:12 Minä tuhoan sen rutolla ja hävitän sen perinjuurin, mutta sinusta minä teen suuremman ja väkevämmän kansan, kuin se on.

14:13 Mutta Mooses sanoi Herralle: Ovathan egyptiläiset kuulleet, että sinä voimallasi olet vienyt tämän kansan heidän keskeltänsä.

14:14 Ja he ovat puhuneet siitä sen maan asukkaille; hekin siis ovat kuulleet, että sinä, Herra, olet tämän kansan keskellä, sinä Herra, joka olet sille ilmestynyt silmästä silmään, ja että sinun pilvesi pysyy heidän päällensä ja että sinä kuljet heidän edellensä pilvenpatsaassa päivin ja tulenpatsaassa öin.

14:15 Mutta jos sinä nyt surmaat tämän kansan, niinkuin yhden miehen, niin kansat, jotka saavat kuulla sitä kerrottavan sinusta, sanovat näin:

14:16 Koska Herra ei kyennyt viemään tätä kansaa siihen maahan, jonka hän oli heille valalla vannonen luvannut, tappoi hän heidät erämaahan.

14:17 Osoittautukoon nyt sinun suuri voimasi, Herra, niinkuin olet puhunut sanoen:

14:18 Herra on pitkämielinen ja suuri armossa, hän antaa anteeksi pahat teot ja rikokset, mutta ei jätä niitä rankaisematta, vaan kostaa isien pahat teot lapsille kolmanteen ja neljänteen polveen.

14:19 Anna siis anteeksi tämän kansan pahat teot suuressa armossasi, niinkuin sinä ennenkin olet anteeksi antanut tälle kansalle, Egyptistä tänne saakka.

peljätkö heitä.

14:10 Niin sanoi koko kansan joukko, että he piti kivitettämän kuoliaaksi, ja \Herran\ kunnia näkyi seurakunnan majassa kaikille Israelin lapsille.

14:11 Ja \Herra\ sanoi Mosekselle: kuinka kauan tämä kansa pilkkaa minua? ja kuinka kauan ei he usko minun päälleni, kaikkein tunnustähtein kautta, jotka minä heidän seassansa tehnyt olen?

14:12 Minä lyön heitä ruttotaudilla, ja hävitän heitä, ja minä teen sinun suuremmaksi ja väkevämmäksi kansaksi, kuin tämän.

14:13 Ja Moses sanoi \Herralle\: jos Egyptiläiset saavat sen kuulla, joiden keskeltä sinä olet johdattanut tämän kansan sinun voimallas,

14:14 Ja ne sanovat tämän maan asuvalle, jotka kuulleet ovat, että sinä \Herra\ olet tämän kansan seassa, ja että sinä \Herra\ nähdään kasvoista niin kasvoihin, ja sinun pilves seisoo heidän päällensä, ja sinä käyt heidän edellensä, päivällä pilven patsaassa ja yöllä tulen patsaassa;

14:15 Jos sinä tapat tämän kansan, niinkuin yhden miehen, niin pakanat, jotka sanoman sinusta kuulleet ovat, puhuvat ja sanovat:

14:16 Ei \Herra\ voinut johdattaa tätä kansaa siihen maahan, jonka hän heille vannoni; sentähden on hän heidät surmannut korvessa.

14:17 Nyt siis enentäkään Herra voimansa, niinkuin sinä puhunut olet, sanoen:

14:18 \Herra\ on pitkämielinen ja sangen laupias, ja antaa anteeksi vääryydet ja rikokset, ja ei yhtään viallista pidä viatoinna, mutta kostaa isäin vääryydet lapsille kolmanteen ja neljänteen polveen.

14:19 Niin ole armollinen tämän kansan rikokselle, sinun suuresta laupiudestas, niinkuin sinä tälle kansalle annoit anteeksi hamasta Egyptistä tähän asti.

14:20 Ja Herra vastasi: Minä annan anteeksi, niinkuin sinä olet anonut.

14:21 Mutta niin totta kuin minä elän, ja niin totta kuin Herran kirkkaus on täyttävä kaiken maan:

14:22 ei kukaan niistä miehistä, jotka ovat nähneet minun kirkkauteeni ja minun tunnustekoni, jotka minä olen tehnyt Egyptissä ja tässä erämaassa, mutta kuitenkin nyt jo kymmenen kertaa ovat minua kiusanneet eivätkä ole kuulleet minun ääntäni,

14:23 ei yksikään heistä ole näkevä sitä maata, jonka minä valalla vannon lupasin heidän isillensä; ei yksikään minun pilkkaajistani ole sitä näkevä.

14:24 Mutta koska minun palvelijassani Kaalebissa on toinen henki, niin että hän on minua uskollisesti seurannut, niin hänet minä vien siihen maahan, jossa hän kävi, ja hänen jälkeläisensä saavat sen omakseen.

14:25 Mutta koska amalekilaiset ja kanaanilaiset asuvat laaksoissa, niin kääntykää huomenna toisaanne päin ja painukaa erämaahan, Kaislameren tietä.

14:26 Ja Herra puhui Moosekselle ja Aaronille sanoen:

14:27 Kuinka kauan tämä häijy joukko napisee minua vastaan? Minä olen kuullut, kuinka israelilaiset napisevat minua vastaan.

14:28 Sano heille: Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, aivan niinkuin te olette minulle puhuneet, niin minä teille teen.

14:29 Tähän erämaahan kaatuvat teidän ruumiinne, teidän kaikkien, jotka olette katselmuksessa olleet, niin monta kuin teitä on kaksikymmenvuotisia ja sitä vanhempia, jotka olette napisseet minua vastaan.

14:30 Totisesti, te ette pääse siihen maahan, jonka minä olen kättä kohottaen luvannut antaa teille asumasijaksi, ei kukaan teistä, paitsi Kaaleb, Jefunnen poika, ja Joosua, Nuunin poika.

14:31 Mutta teidän lapsenne, joiden sanoitte joutuvan vihollisen saaliiksi, heidät

14:20 Ja \Herra\ sanoi: minä annoin sen heille anteeksi, sinun sanas jälkeen.

14:21 Mutta niin totta kuin minä elän, niin koko maailma täytetään \Herran\ kunnialla.

14:22 Sillä kaikki miehet, jotka näkivät minun kunniani ja ihmeeni, jotka minä tein Egyptissä ja korvessa, ja nyt kymmenen kertaa ovat minua kiusanneet, eikä kuulleet minun ääntäni:

14:23 Ei heidän pidä näkemän sitä maata, jonka minä heidän isillensä vannonin, eikä yksikään, joka minua pilkannut on, pidä näkemän sitä.

14:24 Vaan palveliani Kalebin, että toinen henki on hänen kanssansa ja hän uskollisesti seurasi minua, vien minä siihen maahan, jossa hän ennen oli, ja hänen siemenensä pitää sen perimän.

14:25 Nyt siis että Amalekilaiset ja Kanaanealaiset väjyvät laaksoissa, niin palatkaat huomenna ja matkustakaat korpeen, Punaisen meren tietä myöten.

14:26 Ja \Herra\ puhui Mosekselle ja Aaronille, sanoen:

14:27 Kuinka kauvan tämä paha joukko napisee minua vastaan? Sillä minä kuulin Israelin lasten napinan, jolla he minua vastaan napisivat.

14:28 Sentähden sano heille: niin totta kuin minä elän, sanoo \Herra\, minä teen teille, niinkuin te minun korvaini kuullen puhuitte:

14:29 Teidän ruumiinne pitää lankeeman tässä korvessa ja kaikki teidän luettunne, jotka luettiin kahdenkymmenen vuotisista ja sen ylitse, jotka napsitte minua vastaan.

14:30 Ei teidän pidä tuleman siihen maahan, jonka ylitse minä käteni nostin, salliakseni teidän siellä asua, paitsi Kalebia Jephunnen poikaa, ja Josuaa Nunin poikaa.

14:31 Vaan teidän lapsenne, jotka te sanoitte tulevan saaliiksi, minä sinne johdatan, että he

minä vien sinne, ja he saavat tulla tuntemaan sen maan, jota te halveksitte.

14:32 Mutta teidän ruumiinne kaatuvat tähän erämaahan,

14:33 ja teidän lastenne täytyy harhailla paimentolaisina tässä erämaassa neljäkymmentä vuotta ja kärsiä teidän uskottomuutenne tähden, kunnes teidän ruumiinne ovat maatuneet tähän erämaahan.

14:34 Niinkuin te neljäkymmentä päivää vakoilitte maata, niin saatte nyt, päivä vuodeksi luettuna, neljäkymmentä vuotta kärsiä pahoista teoistanne ja tulla tuntemaan, mitä se on, että minä käännyn teistä pois.

14:35 Minä, Herra, olen puhunut. Totisesti, niin minä teen tälle häijylle kansalle, joka on käynyt kapinoimaan minua vastaan: he hukkuvat tähän erämaahan, tänne he kuolevat.

14:36 Mutta ne miehet, jotka Mooses oli lähettänyt maata vakoilemaan ja jotka palattuaan olivat saattaneet koko kansan napisemaan häntä vastaan, saattamalla sen maan pahaan huutoon,

14:37 ne miehet, jotka olivat saattaneet sen maan pahaan huutoon, kuolivat äkkikuolemalla Herran edessä.

14:38 Mutta Joosua, Nuunin poika, ja Kaaleb, Jefunnen poika, jäivät eloon niistä miehistä, jotka olivat käyneet maata vakoilemassa.

14:39 Ja Mooses puhui tämän kaikille israelilaisille. Niin kansa tuli kovin murheelliseksi.

14:40 Ja he nousivat varhain seuraavana aamuna lähteäkseen ylös vuoristoon ja sanoivat: Katso, tässä me olemme; me lähdemme siihen paikkaan, josta Herra on puhunut, sillä me olemme syntiä tehneet.

14:41 Mutta Mooses sanoi: Minkätähden te nyt käytte rikkomaan Herran käskyä? Ei se onnistu.

14:42 Älkää lähtekö sinne, sillä Herra ei ole teidän keskellänne; älkää lähtekö,

tuntisivat sen maan, jonka te hylkäsitte.

14:32 Mutta te ja teidän ruumiinne pitää lankeeman tässä korvessa;

14:33 Ja teidän lapsenne pitää oleman paimenina tässä korvessa, neljäkymmentä ajastaikaa, kantaen teidän huoruuttanne, siihenasti että ruumiinne kuluvat korvessa.

14:34 Niiden neljänkymmenen päiväluvun jälkeen, joina te maan vaonneet olette, aina ajastaika päivästä pitää luettaman, että teidän pitää kantaman pahat tekonne neljäkymmentä ajastaikaa, että te ymmärtäisitte minun pois luopumiseni.

14:35 Minä \Herra\ olen sen puhunut, sen minä myös teen kaikelle tälle pahalle joukolle, joka on itsensä asettanut minua vastaan: tässä korvessa pitää heidän kuluman ja siinä kuoleman.

14:36 Ja ne miehet, jotka Moses lähetti maata vakoomaan ja palasivat, saattaen kaiken kansan napisemaan häntä vastaan, ja olivat tuottaneet pahan sanoman maasta,

14:37 Ne miehet kuolivat \Herran\ rangaistuksesta, jotka toivat pahan sanoman maasta,

14:38 Mutta Josua Nunin poika ja Kaleb Jephunnen poika jäivät elämään kaikista niistä miehistä, jotka menneet olivat maata vakoomaan.

14:39 Ja Moses puhui kaikki nämät sanat kaikille Israelin lapsille: silloin kansa murehti suuresti.

14:40 Ja he nousivat varhain huomeneltain ja menivät vuoren kukkulalle, ja sanoivat: katso, tässä me olemme, ja menemme siihen paikkaan, josta \Herra\ on puhunut; sillä me olemme syntiä tehneet.

14:41 Mutta Moses sanoi: miksi te niin rikotte \Herran\ sanan? ei se teille menesty.

14:42 Älkää menkö, sillä ei ole \Herra\ teidän kanssanne, ettette lyötäisi teidän

etteivät vihollisenne voittaisi teitä.

14:43 Sillä amalekilaiset ja kanaanilaiset ovat siellä teitä vastassa, ja niin te kaadutte miekkaan; sillä te olette kääntyneet pois Herrasta, eikä Herra ole teidän kanssanne.

14:44 Yhtäkaikki he lähtivät uppiniskaisuudessaan kulkemaan ylös vuoristoon; mutta ei Herran liitonarkki eikä Mooseskaan siirtynyt leiristä.

14:45 Silloin amalekilaiset ja kanaanilaiset, jotka siinä vuoristossa asuivat, syöksyivät alas ja voittivat heidät ja hajottivat heidät, ajaen heitä aina Hormaan asti.

15 LUKU

15:1 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

15:2 Puhu israelilaisille ja sano heille: Kun te tulette siihen maahan, jonka minä annan teille asuinsijaksi,

15:3 ja uhraatte Herralle uhrin, poltto- tai teurasuhrin, joko lupausta täyttääksenne tai vapaaehtoisena lahjana tai juhlistanne, valmistaaksenne Herralle suloisen tuoksun raavaista tai lampaista,

15:4 niin se, joka tuo uhrin, tuokoon lahjanansa Herralle ruokauhriksi kymmenenneksen lestyjä jauhoja, sekoitettuna neljännekseen hiin-mittaa öljyä;

15:5 ja juomauhriksi, polttouhrin tai teurasuhrin lisäksi, uhraa neljännes hiin-mittaa viiniä kutakin karitsaa kohti.

15:6 Mutta oinaan lisäksi uhraa ruokauhrina kaksi kymmenennestä lestyjä jauhoja, sekoitettuna kolmannekseen hiin-mittaa öljyä,

15:7 ja juomauhriksi tuo kolmannes hiin-mittaa viiniä suloiseksi tuoksuksi Herralle.

15:8 Mutta kun uhraat mullikan poltto- tai teurasuhriksi, joko lupausta täyttääksesi tai yhteysuhriksi Herralle,

15:9 niin tuotakoon mullikan lisäksi ruokauhrina kolme kymmenennestä lestyjä

vihollisiltanne.

14:43 Sillä Amalekilaiset ja Kanaanealaiset ovat siellä teidän edessänne, ja miekalla surmataan, että te itsenne käänsitte pois \Herrasta\; ja ei ole \Herra\ teidän kanssanne.

14:44 Mutta he rohkaisivat itsensä menemään vuoren kukkulalle, vaan \Herran\ liitonarkki ja Moses ei menneet leiristä ulos.

14:45 Niin tulivat Amalekilaiset ja Kanaanealaiset, jotka vuorella asuivat, ja löivät heidät ja runtelivat heitä hamaan Hormaan asti.

15 LUKU

15:1 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

15:2 Puhu Israelin lapsille ja sano heille: koska te tulette siihen maahan, jossa teidän asuman pitää, jonka minä teille annan,

15:3 Ja te uhraatte \Herralle\ tuliuhria, polttouhria, elikkä erinomaisen lupauksen uhria, eli oman hyvän tahdon, eli teidän juhlanne uhria, tehdäksenne \Herralle\ makiaa hajua karjasta eli lampaista:

15:4 Joka siis \Herralle\ tahtoo mieluisesti uhrata lahjansa, hänen pitää tekemän ruokauhriksi kymmeneksen sämpyläjauhoja, sekoitettuja neljänneksellä hinniä öljyä.

15:5 Ja viinaa juomauhriksi myös neljänneksen hinniä: sen pitää sinun tekemän polttouhriksi eli muuksi uhriksi, koska karitsa uhrataan.

15:6 Eli koska oinas uhrataan, niin pitää sinun tekemän ruokauhriksi kaksi kymmenestä sämpyläjauhoja, sekoitettuja kolmanneksella hinniä öljyä.

15:7 Ja viinaa juomauhriksi myös kolmas osa hinniä: sen sinun pitää uhraaman \Herralle\ lepytyshajuksi.

15:8 Mutta jos sinä teet mullin polttouhriksi taikka teurasuhriksi tahi erinomaisen lupauksen uhriksi, tahi kiitosuhriksi \Herralle\,

15:9 Niin sinun pitää mullin kanssa tekemän ruokauhriksi kolme kymmenestä

jauhoja, sekoitettuna puoleen hiin-mittaa öljyä,
15:10 ja juomauhriksi tuo puoli hiin-mittaa viiniä suloisesti tuoksuvaksi uhriksi Herralle.

15:11 Näin tehtäköön kutakin härkää tai oinasta tai karitsaa tai vohlaa uhrattaessa.

15:12 Niin monta kuin uhrieläimiä on, niin tehkää näin kullekin, niin monta kuin niitä on.

15:13 Jokainen maassa syntynyt tehkööön näin, tuodessaan suloisesti tuoksuvan uhrin Herralle.

15:14 Ja jos muukalainen, joka asuu teidän luonanne tai on ainiaksi asettunut teidän keskuuteenne, tahtoo uhrata suloisesti tuoksuvan uhrin Herralle, niin hän tehkööön, niinkuin tekin teette.

15:15 Seurakunnassa olkoon laki sama teillä kuin muukalaisellakin, joka asuu teidän luonanne. Tämä olkoon teille ikuinen säädös sukupolvesta sukupolveen. Se, mikä koskee teitä, koskekoon myös muukalaista Herran edessä.

15:16 Sama laki ja sama oikeus olkoon sekä teillä että muukalaisella, joka asuu teidän luonanne.

15:17 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

15:18 Puhu israelilaisille ja sano heille: Kun tulette siihen maahan, johon minä teidät vien,

15:19 niin syödessänne sen maan leipää antakaa Herralle anti.

15:20 Ensimmäisistä jyvärouheistanne antakaa kakku anniksi; antakaa se, niinkuin puimatantereelta annatte annin.

15:21 Ensimmäisistä jyvärouheistanne antakaa Herralle anti sukupolvesta sukupolveen.

15:22 Mutta jos erehdyksestä jätätte täyttämättä jonkun näistä käskyistä, jotka Herra on Moosekselle puhunut,

sämpyläjauhoja, sekoitettuja puoleen hinniin öljyä,

15:10 Ja viinaa juomauhriksi myös puoli hinniä: tämä on tuliuhri makiaksi hajuksi \Herralle\.

15:11 Niin sinun pitää tekemän kunkin mullin kanssa, oinaan, lampaan, karitsan ja vohlan kanssa.

15:12 Sen luvun jälkeen kuin te yhdelle teette, niin pitää teidän tekemän kullekin heidän lukunsa jälkeen.

15:13 Jokainen omainen pitää tämän näin tekemän, uhrataksensa ne \Herralle\ lepytyshajun tuleksi.

15:14 Ja jos joku muukalainen asuu teidän tykönänne, eli on teidän sukuiinne seassa, ja tahtoo tehdä \Herralle\ tuliuhria makiaksi hajuksi, hän tehkään niinkuin teidän tekemän pitää.

15:15 Kaikella kansalla pitää oleman yksi sääty, sekä teillä että muukalaisilla. Ijankaikkinen sääty pitää se oleman teidän sukukunnillenne, niin että \Herran\ edessä pitää muukalaisen oleman niinkuin tekin.

15:16 Yksi laki ja yksi oikeus pitää oleman teillä ja muukalaisilla, jotka asuvat teidän tykönänne.

15:17 Ja \Herra\ puhui Moosekselle, sanoen:

15:18 Puhu Israelin lapsille, ja sano heille: tultuanne siihen maahan, johon minä teidät johdatan,

15:19 Ja syötyänne sen maan leipää, pitää teidän antaman ylennysuhrin \Herralle\.

15:20 Taikinanne alkeista pitää teidän antaman yhden kyrsän ylennykseksi: niinkuin te annatte [Herralle] ylennyksen teidän riihestänne, niin pitää teidän myös tämän ylennyksen tekemän.

15:21 Niin pitää teidän myös antaman \Herralle\ taikinanne alkeista ylennykseksi, teidän sukukunnissanne.

15:22 Ja jos te tietämättä eksytte, ja ette tee kaikkia näitä käskyjä, joita \Herra\ Moosekselle käsenyt on,

15:23 mitä hyvänsä, mistä Herra Mooseksen kautta on teille käskyn antanut, siitä päivästä lähtien, jolloin Herra antoi käskynsä, ja edelleen sukupolvesta sukupolveen,

15:24 niin, jos rikkomus tapahtui seurakunnan tietämättä, erehdyksestä, uhratkoon koko seurakunta mullikan polttouhriksi, suloiseksi tuoksuksi Herralle, ynnä siihen kuuluvan ruoka- ja juomauhrin, niinkuin säädetty on, sekä kauriin syntiuhriksi.

15:25 Kun pappi sitten on toimittanut sovituksen kaikelle israelilaisten seurakunnalle, niin rikkomus annetaan heille anteeksi; sillä se on ollut erehdys ja he ovat tuoneet lahjansa uhriksi Herralle sekä syntiuhriinsa Herran eteen erehdyksensä vuoksi.

15:26 Se annetaan silloin anteeksi kaikelle israelilaisten seurakunnalle samoinkuin muukalaiselle, joka asuu heidän keskellensä; sillä koko kansa on vastuunalainen erehdyksestä.

15:27 Mutta jos joku yksityinen rikkoo erehdyksestä, tuokoon vuoden vanhan vuohen syntiuhriksi.

15:28 Kun pappi on toimittanut sovituksen sille, joka on erehdyksestä, tahtomattaan, rikkonut Herraa vastaan, kun hän on toimittanut hänelle sovituksen, niin hänelle annetaan anteeksi.

15:29 Sama laki olkoon sekä maassa syntyneillä israelilaisilla että muukalaisella, joka asuu heidän keskellensä, kun joku rikkoo erehdyksestä.

15:30 Mutta se, joka tahallisesti tekee syntiä, olipa hän maassa syntynyt tai muukalainen, pilkkaa Herraa, ja hänet hävitettäköön kansastansa.

15:31 Sillä hän on pitänyt halpana Herran sanan ja rikkonut hänen käskynsä; hänet tuhottakoon, syntivelka painaa häntä.

15:32 Israelilaisten oleskellessa erämaassa tavattiin mies kokoamassa puita

15:23 Kaikki mitä \Herra\ Mooseksen kautta teille käskenyt on, siitä päivästä, jona hän rupesi käskemään, niin teidän lapsinne asti:

15:24 Jos siis koko kansa jossakin tietämättömyydestä erehtyy, niin pitää kaiken kansan tekemän polttouhriksi nuoren mullin karjasta, makiaksi hajuksi \Herralle\ heidän ruokauhrinsa ja juomauhrinsa kanssa, kuin se tulee heidän tehdäksensä, ja yhden kauriin syntiuhriksi.

15:25 Ja papin pitää näin sovittaman koko joukon Israelin lapsista, ja se heille annetaan anteeksi; sillä se on tietämättömyys. Ja heidän pitää kantaman lahjansa tuliuhriksi \Herralle\, ja syntiuhriinsa \Herran\ eteen tietämättömyytensä tähden,

15:26 Niin se annetaan anteeksi koko Israelin lasten joukolle, niin myös muukalaisille, jotka asuvat heidän seassansa; sillä kaikki kansa on siinä tietämättömyydessä.

15:27 Mutta kuin yksi sielu tietämättä syntiä tekee, hänen pitää tuoman vuosikuntaisen vuohen syntiuhriksi.

15:28 Ja papin pitää eksyneen sielun sovittaman, koska hän tietämättömyydestä syntiä tekee \Herran\ edessä, niin että hän sovittaa hänen, ja se annetaan hänelle anteeksi.

15:29 Ja sekä omaisille Israelin lasten seassa että muukalaisille, jotka heidän seassansa asuvat, pitää yhden lain oleman kuin teidän pitää tekemän tietämättömyyden edestä.

15:30 Mutta jos joku sielu ilkeilytensä vuoksi jotakin tekee, olkoon omainen eli muukalainen, se pilkkaa \Herraa\; ja se sielu pitää hävitettävän kansastansa.

15:31 Sillä hän on \Herran\ sanan katsonut ylön, ja hänen käskynsä tyhjäksi tehnyt: se sielu pitää peräti hävitettävän, ja olkoon oma nuhteensa.

15:32 Ja tapahtui, että Israelin lapset korvessa ollessansa löysivät miehen puita

sapatinpäivänä.

15:33 Niin ne, jotka hänet tapasivat puita kokoamasta, toivat hänet Mooseksen ja Aaronin ja koko seurakunnan eteen.

15:34 Ja he panivat hänet vankeuteen, koska ei ollut vielä määrätty, mitä hänelle oli tehtävä.

15:35 Mutta Herra sanoi Moosekselle: Se mies rangaistakoon kuolemalla, koko seurakunta kivittäkään hänet leirin ulkopuolella.

15:36 Silloin koko seurakunta vei hänet leirin ulkopuolelle, ja he kivittivät hänet kuoliaaksi, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut.

15:37 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

15:38 Puhu israelilaisille ja sano heille, että heidän on sukupolvesta sukupolveen tehtävä itsellensä tupsut viittojensa kulmiin ja sidottava kulmien tupsuihin punasinen lanka.

15:39 Ne tupsut olkoon teillä, että te, kun ne näette, muistaisitte kaikki Herran käskyt ja ne täyttäisitte ettekä seuraisi sydämenne ettekä silmienne himoja, jotka houkuttelevat teitä haureuteen;

15:40 niin muistakaa ja täyttäkää kaikki minun käskyni ja olkaa pyhät Jumalallenne.

15:41 Minä olen Herra, teidän Jumalanne, joka vein teidät pois Egyptin maasta ollakseni teidän Jumalanne. Minä olen Herra, teidän Jumalanne.

16 LUKU

16:1 Mutta Koorah, Jisharin poika, joka oli Leevin pojan Kehatin poika, otti Daatanin ja Abiramin, Eliabin pojat, ja Oonin, joka oli Ruubenin pojan Peletin poika,

16:2 ja he nousivat kapinaan Moosesta vastaan, ja heihin yhtyi israelilaisista kaksisataa viisikymmentä miestä, kansan päämiehiä, kansankokouksen jäseniä, arvokkaita miehiä.

hakemasta sabbatina.

15:33 Ja ne jotka hänen olivat löytäneet puita hakemasta, veivät hänen Moseksen ja Aaronin eteen, ja kaiken kansan eteen.

15:34 Ja he panivat hänen kiinni; sillä ei se ollut vielä päätetty, mitä hänelle piti tehtävän.

15:35 Mutta \Herra\ sanoi Mosekselle: sen miehen pitää totisesti kuoleman: kaiken kansan pitää häntä kivittämän kuoliaaksi, ulkona leiristä.

15:36 Niin kaikki kansa vei hänen leiristä ulos, ja kivitti hänen kuoliaaksi, niinkuin \Herra\ Mosekselle käskenyt oli.

15:37 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

15:38 Puhu Israelin lapsille, ja sano heille: että heidän pitää tekemän tilkoja vaatettensa liepeisiin, sukukunnillensa, ja heidän pitää paneman sinisen langan niiden tilkain päälle, jotka ovat heidän vaatettensa liepeissä,

15:39 Ja ne tilkat pitää oleman teille merkiksi, ja katsoissanne niiden päälle pitää teidän kaikki \Herran\ käskyt muistaman ja tekemän ne, ettette tekisi teidän sydämenne ajatuksen jälkeen, ettekä myös huorin tekisi teidän silmäinne näyn jälkeen.

15:40 Sentähden pitää teidän muistaman ja tekemän kaikki minun käskyni, ja oleman pyhät teidän Jumalallenne.

15:41 Minä olen \Herra\ teidän Jumalanne, joka teidät Egyptin maalta ulos johdatin, ollakseni teidän Jumalanne: Minä \Herra\ teidän Jumalanne.

16 LUKU

16:1 Ja Kora Jetseharin poika, joka oli Levin pojan Kahatin poika, otti kanssansa Datanin ja Abiramin Eliabin pojat, ja Onin Peletin pojan Rubenin pojista,

16:2 Ja he nousivat Mosesta vastaan: niin myös Israelin lapsista kaksisataa ja viisikymmentä miestä ylimmäisistä, kansalta kutsuttua, kuuluisaa miestä,

16:3 Ja he kokoontuivat Moosesta ja Aaronia vastaan ja sanoivat heille: Jo riittää! Koko seurakunta, he kaikki, ovat pyhät, ja Herra on heidän keskellensä. Miksi te siis korotatte itsenne Herran seurakunnan yli?

16:4 Kun Mooses sen kuuli, lankesi hän kasvoillensa.

16:5 Sitten hän puhui Koorahille ja kaikelle hänen joukolleen sanoen: Huomenna Herra ilmoittaa, kuka on hänen omansa ja kuka on pyhä ja kenen hän sallii käydä tykönsä. Kenen hän valitsee, sen hän sallii käydä tykönsä.

16:6 Tehkää näin: Ottakaa itsellenne hiilipannut, sinä Koorah ja kaikki sinun joukkosi,

16:7 ja virittäkää niihin tuli ja pankaa niihin huomenna suitsuketta Herran edessä, niin se mies, jonka Herra silloin valitsee, on pyhä. Riittääköön se teille, te leeviläiset!

16:8 Ja Mooses puhui Koorahille: Kuulkaa, te leeviläiset!

16:9 Eikö teille jo riitä se, että Israelin Jumala on erottanut teidät Israelin seurakunnasta, sallinut teidän käydä hänen tykönsä toimittamaan palvelusta Herran asumuksessa ja seisomaan seurakunnan edessä palvelemissa heitä?

16:10 Hän salli käydä tykönsä sinun ja kaikkien veljesi, leeviläisten, sinun kanssasi; ja nyt te tavoittelette pappeuttakin.

16:11 Niin siis sinä ja koko sinun joukkosi käytte kapinoimaan Herraa vastaan; sillä mikä on Aaron, että te häntä vastaan napisette!

16:12 Ja Mooses kutsutti Daatanin ja Abiramin, Eliabin pojat. Mutta he sanoivat: Emme tule.

16:13 Eikö jo riitä, että olet tuonut meidät tänne maasta, joka vuotaa maitoa ja mettä, hukuttaaksesi meidät erämaahan? Pyritkö vielä meidän valtiaaksemme?

16:14 Oletpa totisesti tuonut meidät maahan, joka vuotaa maitoa ja mettä, ja

16:3 Ja he kokoontuivat Mosesta ja Aaronia vastaan, ja sanoivat heille: se on teille ylen paljo; sillä kansa on kaikki pyhä, ja \Herra\ on heidän kanssansa, ja miksi te korotatte teitänne \Herran\ kansan päälle?

16:4 Koska Moses sen kuuli, lankesi hän kasvoillensa,

16:5 Ja puhui Koralle ja koko hänen seurallensa sanoen: huomenna \Herra\ ilmoittaa kuka hänen omansa on, ja kuka pyhä on ja saa hänelle uhrata: jonka hän valitsee, se uhratkaan hänelle.

16:6 Tehkää näin: ottakaat teillenne savuastiat, Kora ja kaikki hänen seuransa,

16:7 Ja pankaat niihin tulta, ja heittäkää niihin suitsutusta \Herran\ eteen huomenna, ja se mies, jonka \Herra\ valitsee, olkoon pyhä: se on teille paljo, Levin lapset.

16:8 Ja Moses sanoi Koralle: kuulkaat nyt Levin lapset!

16:9 Vähäkö se teille on, että Israelin Jumala on teidät eroittanut Israelin kansasta ja antanut tulla tykönsä palvelusta tekemään \Herran\ Tabernaklin virassa, ja seisomaan seurakunnan edessä, ja heitä palvelemaan?

16:10 Hän on ottanut sinun ja kaikki sinun veljes Levin lapset tykönsä: ja te pyydätte myös pappeutta?

16:11 Sinä ja kaikki sinun joukkos nostatte kapinan \Herraa\ vastaan. Mikä Aaron on, että te napisette häntä vastaan?

16:12 Ja Moses lähetti kutsumaan Datania ja Abiramia Eliabin poikia; mutta he sanoivat: emme sinne tule ylös.

16:13 Vähäkö se on, että sinä olet meidät maalta tuonut ulos, jossa rieskaa ja hunajaa vuotaa, tappaakses meitä korvessa, vaan teet sinus vielä päämieheksi meidän ylitsemme, ja tahdot myös hallita meitä?

16:14 Jalosti sinä olet meidät johdattanut siihen maahan, jossa rieskaa ja hunajaa

antanut meille perintöosaksi vainioita ja viinitarhoja! Luuletko voivasi sokaista silmät näiltä ihmisiltä? Me emme tule.

16:15 Silloin Mooses vihastui kovin ja sanoi Herralle: Älä katso heidän uhrilahjansa puoleen. En ole keneltäkään heistä aasiakaan anastanut enkä kenellekään heistä mitään vääryyttä tehnyt.

16:16 Silloin Mooses sanoi Koorahille: Astukaa huomenna Herran eteen, sinä itse ja koko sinun joukkosi, sekä myöskin Aaron,

16:17 ja ottakoon kukin teistä hiilipannunsa ja pankoon siihen suitsuketta sekä tuokoon Herran eteen hiilipannunsa, kaksisataa viisikymmentä hiilipannua; niinkään sinä ja Aaron tuokaa kumpikin hiilipannunne.

16:18 Niin he ottivat kukin hiilipannunsa, virittivät niihin tulen ja panivat niihin suitsuketta ja asettuivat ilmestysmajan ovelle; samoin myöskin Mooses ja Aaron.

16:19 Mutta Koorah kokosi heitä vastaan koko seurakunnan ilmestysmajan ovelle. Silloin Herran kirkkaus näkyi koko seurakunnalle.

16:20 Ja Herra puhui Moosekselle ja Aaronille sanoen:

16:21 Erottautukaa te tästä joukosta, niin minä tuokiassa heidät tuhoan.

16:22 Mutta he lankesivat kasvoillensa ja sanoivat: Oi Jumala, sinä Jumala, jonka vallassa on kaiken lihan henki: jos yksi mies rikkoo, vihastutko silloin koko seurakuntaan?

16:23 Niin Herra puhui Moosekselle sanoen:

16:24 Puhu seurakunnalle näin: Lähtekää pois Koorahin, Daatanin ja Abiramin asumuksen ympäriltä.

16:25 Sitten Mooses nousi ja meni Daatanin ja Abiramin luo, ja Israelin vanhimmat seurasivat häntä.

16:26 Ja hän puhui seurakunnalle sanoen: Siirtykää pois näiden jumalattomien miesten majoilta älkääkö koskeko mihinkään, mikä on heidän, ettette tuhoutuisi kaikkien heidän syntiensä tähden.

vuotaa, ja annoit pelot ja viinamäet perinnöksi. Tahdotkos vielä näiltä miehiltä silmät puhkaista? emme tule sinne.

16:15 Silloin vihastui Moses sangen kovin, ja sanoi \Herralle\: älä käännä sinuas heidän ruokauhrinsa puoleen! En minä heiltä ottanut aasiakaan, ja en ole heidän yhdenkään pahaa tehnyt.

16:16 Ja Moses sanoi Koralle: sinä ja koko sinun joukkos pitää huomenna oleman \Herran\ edessä, sinä ja he, ja Aaron,

16:17 Ja jokainen ottakoon savuastiansa, ja pankaan suitsutusta siihen, ja tuokaan \Herran\ eteen, kukin savuastiansa, kaksisataa ja viisikymmentä savuastiaa, niin myös sinä ja Aaron kukin savuastianne.

16:18 Ja kukin otti savuastiansa, ja pani siihen tulen, ja heittivät siihen suitsutusta, ja seisoivat seurakunnan majan ovelle, Moses ja Aaron myös.

16:19 Ja Kora kokosi heitä vastaan kaiken kansan, seurakunnan majan oven eteen: silloin \Herran\ kunnia näkyi kaikelle kansalle.

16:20 Ja \Herra\ puhui Mosekselle ja Aaronille, sanoen:

16:21 Eroittakaat teitänne tästä joukosta, niin minä äkisti heidät hukutan.

16:22 Mutta he lankesivat kasvoillensa ja sanoivat: Jumala, kaiken lihan henkein Jumala! jos yksi mies on syntiä tehnyt, tahdotkos antaa vihas julmistua kaiken kansan päälle?

16:23 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

16:24 Puhu kansalle ja sano: paetkaat Koran, Datanin ja Abiramin majain ympäriltä.

16:25 Ja Moses nousi ja meni Datanin ja Abiramin tykö, ja vanhimmat Israelista seurasivat häntä,

16:26 Ja puhui kansalle, sanoen: paetkaat näiden jumalattomien ihmisten majain ympäriltä, ja älkää ruvetko mihinkään heidän omaansa, ettette myös hukkuisi kaikissa heidän synneissän.

16:27 Niin he lähtivät pois Koorahin, Daatanin ja Abiramin asumuksen ympäriltä. Mutta Daatan ja Abiram olivat tulleet ulos ja asettuneet majojensa ovelle vaimoinensa ja suurine ja pienine lapsinensa.

16:28 Ja Mooses puhui: Tästä te tietäkää, että Herra on minut lähettänyt tekemään kaikki nämä teot ja etteivät ne ole tapahtuneet minun omasta tahdostani:

16:29 jos nämä kuolevat samalla tavalla, kuin muut ihmiset kuolevat, ja heidän käy, niinkuin kaikkien muiden ihmisten käy, niin ei Herra ole minua lähettänyt.

16:30 Mutta jos Herra antaa jotakin erikoista tapahtua ja maa avaa kitansa ja nielaisee heidät kaikkienensa, niin että he elävältä suistuvat tuonelaan, niin siitä tietäkää, että nämä miehet ovat pilkanneet Herraa.

16:31 Tuskin oli hän saanut kaiken tämän sanotuksi, niin maa halkesi heidän altansa

16:32 ja maa avasi kitansa ja nielaisi heidät, heidän asuntonsa, kaiken Koorahin väen ja kaikki heidän tavaransa.

16:33 Ja he suistuivat kaikkienensa elävältä tuonelaan, ja maa peitti heidät; ja niin heidät hävitettiin seurakunnan keskeltä.

16:34 Ja koko Israel, joka oli heidän ympärillensä, pakeni kuullessaan heidän huutonsa, sillä he pelkäsivät maan nielaisevan heidätkin.

16:35 Mutta tuli lähti Herran tyköä ja kulutti ne kaksisataa viisikymmentä miestä, jotka olivat tuoneet suitsutusta.

16:36 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

16:37 Käske Eleasaria, pappi Aaronin poikaa, korjaamaan nuo hiilipannut palosta, mutta puhdistamaan tuli niistä kauas,

16:38 sillä ne ovat tulleet pyhäkön omiksi. Noiden henkensä menettäneiden syntisten hiilipannuista takokaa ohuita levyjä alttarin päällystämiseksi; sillä he toivat ne Herran eteen, ja niin ne tulivat pyhäkön omiksi ja

16:27 Ja he pakenivat Koran, Datanin ja Abiramin majain ympäriltä; mutta Datan ja Abiram kävivät ulos, ja seisoivat majainensa ovella emäntinensä, poikinensa ja lapsinensa.

16:28 Ja Moses sanoi: siitä teidän pitää tietämän \Herran\ minua lähettäneeksi, kaikkia näitä töitä tekemään, niin ettei se ole minun omasta sydämestäni:

16:29 Jos he kuolevat niinkuin kaikki ihmiset kuolevat, eli kostetaan, niinkuin kaikille ihmisille kostetaan, niin ei \Herra\ ole minua lähettänyt.

16:30 Mutta jos \Herra\ tässä jotakin uutta tekee, niin että maa avaa suunsa ja nielee heidät kaikkein kanssa, mitä heillä on, niin että he elävinä menevät helvettiin, niin teidän pitää tietämän, että nämät miehet pilkkasivat \Herraa\.

16:31 Ja tapahtui, koska hän kaikki nämät sanat puhunut oli, halkesi maa heidän altansa.

16:32 Ja maa avasi suunsa ja nieli heidät, ja heidän huoneensa, ja kaikki ne ihmiset, jotka Koran tykönä olivat, ja kaiken heidän tavaransa.

16:33 Ja he menivät elävänä helvettiin, kaikkienensa kuin heillä oli, ja maa peitti heidät, ja he hukkuivat kansan seasta.

16:34 Ja koko Israel, joka heidän ympärillensä oli, pakeni heidän parkunsa tähden. Sillä he sanoivat: ettei maa meitäkin nielisi.

16:35 Ja tuli läksi \Herralta\, ja poltti ne kaksisataa ja viisikymmentä miestä, jotka suitsutusta uhrasivat.

16:36 Ja \Herra\ puhui Moosekselle, sanoen:

16:37 Sano Eleasarille papin Aaronin pojalle, että hän ottaa savuastiat tulipalosta, ja hajoittaa tulen sinne ja tänne; sillä ne ovat pyhät.

16:38 Näiden savuastiat, jotka syntiä tekivät sielujansa vastaan, ne takokaat leveiksi, ohukaisiksi kiskoiksi, joilla alttari peitetään; sillä ne ovat \Herran\ eteen uhratut ja pyhitetyt. Ja ne pitää oleman merkiksi Israelin

merkiksi israelilaisille.

16:39 Niin pappi Eleasar otti ne vaskiset hiilipannut, jotka nuo tulen polttamat miehet olivat tuoneet, ja ne taottiin alttarin päällystykseksi,

16:40 muistuttamaan israelilaisille, ettei kukaan syrjäinen, joka ei ole Aaronin sukua, lähestyisi polttamaan suitsuketta Herran edessä, niin ettei hänen kävisi samoin kuin Koorahin ja hänen joukkonsa, niinkuin Herra oli hänelle Mooseksen kautta puhunut.

16:41 Mutta seuraavana päivänä kaikki israelilaisten seurakunta napisi Moosesta ja Aaronia vastaan sanoen: Te olette surmanneet Herran kansaa.

16:42 Mutta kun kansa kokoontui Moosesta ja Aaronia vastaan, niin he kääntyivät ilmestysmajaan päin, ja katso, pilvi peitti sen, ja Herran kirkkaus näkyi.

16:43 Silloin Mooses ja Aaron menivät ilmestysmajan edustalle.

16:44 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

16:45 Poistukaa tämän joukon luota, niin minä tuokiossa heidät tuhoan. Silloin he lankesivat kasvoillensa.

16:46 Ja Mooses sanoi Aaronille: Ota hiilipannu ja viritä siihen tuli alttarilta, pane siihen suitsuketta ja vie se nopeasti seurakunnan luo ja toimita heille sovitus, sillä viha on lähtenyt liikkeelle Herran tyköä, vitsaus on jo alkanut.

16:47 Ja Aaron teki, niinkuin Mooses oli käsenyt, ja riensi seurakunnan keskelle, ja katso, vitsaus oli jo alkanut kansan keskuudessa. Silloin hän suitsutti ja toimitti kansalle sovituksen.

16:48 Ja hänen siinä seisoessaan kuolleitten ja elävien vaiheella vitsaus taukosi.

16:49 Mutta niitä, jotka vitsauksesta kuolivat, oli neljätoista tuhatta seitsemänsataa henkeä, paitsi niitä, jotka saivat surmansa Koorahin tähden.

16:50 Sitten Aaron palasi takaisin Mooseksen luo ilmestysmajan ovelle, ja

lapsille.

16:39 Ja Eleasar pappi otti ne vaskiastiat, joissa palaneet miehet olivat uhranneet, ja taotti ne leveiksi, ohukaisiksi kiskoiksi, alttarin peitteeksi,

16:40 Israelin lapsille muistoksi, ettei yksikään muukalainen, joka ei ole Aaronin siemenestä, lähestyisi uhraamaan suitsutusta \Herran\ eteen, ettei hänelle tapahtuisi, niinkuin Koralle ja hänen joukollensa, niinkuin \Herra\ hänelle sanoi Moseksen kautta.

16:41 Toisena päivänä taas napisivat koko Israelin lasten joukko Mosesta ja Aaronia vastaan, ja sanoivat: te olette tappaneet \Herran\ kansan.

16:42 Ja koska kansa kokoontui Mosesta ja Aaronia vastaan, ja kuin he käänsivät heitäsä seurakunnan majaan päin, katso, pilvi peitti sen ja \Herran\ kunnia näkyi.

16:43 Ja Moses ja Aaron menivät seurakunnan majan eteen.

16:44 Ja \Herra\ puhui Moosekselle, sanoen:

16:45 Paetkaat tästä kansasta; sillä minä surmaan äkisti heidät, ja he lankesivat kasvoillensa.

16:46 Ja Moses sanoi Aaronille: ota savuastia, ja pane tulta siihen alttarilta, ja heitä suitsutusta siihen. Ja mene nopiasti kansan tykö ja sovita heitä: sillä vihan julmuus on \Herralta\ käynyt ulos, ja rangaistus on jo alkanut.

16:47 Ja Aaron otti niinkuin Moses hänelle sanoi, ja juoksi kansan keskelle, ja katso, rangaistus oli jo ruvennut kansan seassa: ja hän suitsutti savutusta, ja sovitti kansan.

16:48 Ja seiso kuolleitten ja elävitten välillä; niin rangaistus asettui.

16:49 Mutta ne kuin rangaistuksesta kuolivat, oli neljätoistakymmentä tuhatta ja seitsemänsataa; paitsi niitä, jotka Koran kapinassa hukkuivat.

16:50 Ja Aaron palasi Moseksen tykö, seurakunnan majan oveen ja rangaistus

vitsaus oli tauonnut

17 LUKU

17:1 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

17:2 Puhu israelilaisille ja ota heiltä, kaikilta heidän ruhtinaitansa, sauva kutakin sukukuntaa kohti, heidän sukukuntiensa mukaan, kaksitoista sauva. Kirjoita kunkin nimi hänen sauvaansa,

17:3 mutta Leevin sauvaan kirjoita Aaronin nimi, sillä tämänkin sukukunnan päämiehellä olkoon sauvansa.

17:4 Pane ne sitten ilmestymajaan lain arkin eteen, missä minä teille ilmestyn.

17:5 Ja tapahtuu, että kenen minä valitsen, sen sauva versoo. Siten minä lopetan israelilaisten napinan, niin että pääsen kuulemasta heidän napinaansa teitä vastaan.

17:6 Ja Mooses puhui tämän israelilaisille, ja kaikki heidän ruhtinaansa antoivat hänelle kukin sauvansa sukukunnittain, yhteensä kaksitoista sauva, ja Aaronin sauva oli heidän sauvainsa joukossa.

17:7 Ja Mooses pani sauvat lain majaan, Herran eteen.

17:8 Kun Mooses seuraavana päivänä meni lain majaan, niin katso, Aaronin sauva, joka oli siinä Leevin sukukunnan puolesta, oli alkanut versoa, siihen oli ilmestynyt silmuja, puhjennut kukkia ja kasvanut kypsiä manteleita.

17:9 Ja Mooses vei ulos kaikki sauvat Herran kasvojen edestä kaikkien israelilaisten tykö; ja he katselivat niitä ja ottivat kukin sauvansa.

17:10 Ja Herra sanoi Moosekselle: Vie Aaronin sauva takaisin lain arkin eteen säilytettäväksi merkkinä uppiniskaisille, ja lopeta heidän napinansa, niin että minä pääsen sitä kuulemasta, jotta he eivät kuolisi.

17:11 Ja Mooses teki sen; niinkuin Herra häntä käski, niin hän teki.

asettui.

17 LUKU

17:1 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

17:2 Puhu Israelin lapsille, ja ota heiltä itsekultakin sauva isänsä huoneen jälkeen, kaikilta heidän päämiehiltänsä heidän isänsä huoneen jälkeen, kaksitoistakymmentä sauva: kirjoita kunkin nimi hänen sauvaansa.

17:3 Mutta Aaronin nimi kirjoita Levin sauvaan; sillä itsekullakin isänsä huoneen päämiehellä olkoon sauva.

17:4 Ja pane ne seurakunnan majaan, todistuksen eteen, jossa minä olen teillä saapuvilla.

17:5 Ja jonka minä heistä valitsen, sen sauva pitää viheriöitsemän, että minä asettaisin Israelin lasten moninaisen napinan minun päältäni, jolla he teitä vastaan napisevat.

17:6 Niin Moses puhui Israelin lapsille: ja kaikki heidän päämiehensä antoivat hänelle kaksitoistakymmentä sauva, itsekukin päämies isänsä huoneesta yhden sauvan: ja Aaronin sauva oli heidän sauvainsa keskellä.

17:7 Ja Moses pani sauvat \Herran\ eteen todistuksen majaan.

17:8 Ja tapahtui toisena päivänä, että Moses meni todistuksen majaan: ja katso, Aaronin sauva levin huoneesta viheriöitsi: ja kukoistus puhkesi ja kukkainen tuli täydelliseksi ja kasvoi kypsiä mandelia.

17:9 Ja Moses kantoi kaikki sauvat ulos \Herran\ edestä kaikkein Israelin lasten eteen: ja he näkivät sen, ja itsekukin otti sauvansa.

17:10 Ja \Herra\ sanoi Mosekselle: kannaa Aaronin sauva jälleen todistuksen eteen tallella pidettäväksi, merkiksi niskurille lapsille; että heidän napinansa minua vastaan lakkais, ettei he kuolisi.

17:11 Ja Moses teki sen; niinkuin \Herra\ hänelle käsenyt oli, niin hän teki.

17:12 Mutta israelilaiset sanoivat Moosekselle näin: Katso, me menehdymme, me hukumme, kaikki me hukumme!

17:13 Kuka vain lähestyy, kuka ikinä lähestyy Herran asumusta, se kuolee! Onko meidän kaikkien hukkuminen?

18 LUKU

18:1 Ja Herra sanoi Aaronille: Sinun ja sinun poikiesi, isäsi suvun sinun kanssasi, on kannettava pyhäkköä vastaan tehdyt rikkomukset; samoin sinun ja poikiesi sinun kanssasi on kannettava pappeutta vastaan tehdyt rikkomukset.

18:2 Mutta salli myös veljiesi, Leevin sukukunnan, isäsi heimon, käydä sinun kanssasi sinne. He liittyköt sinuun ja palvelkoot sinua, kun sinä ja poikasi sinun kanssasi toimitatte palvelusta lain majan edessä.

18:3 Ja he hoitakoot sekä sinun tehtäviäsi että kaikkia majan tehtäviä, mutta älkööt lähestykö pyhiä esineitä tai alttaria, etteivät kuolisi, niin he kuin tekin.

18:4 Liittyköt he sinuun ja hoitakoot ilmestysmajan tehtävät, majan kaikki palvelustehtävät; mutta syrjäinen älköön teitä lähestykö.

18:5 Ja teidän on hoidettava tehtävät pyhäkössä ja alttarilla, ettei Herran viha enää kohtaisi israelilaisia.

18:6 Ja katso, minä olen ottanut teidän veljenne, leeviläiset, israelilaisten keskuudesta teille lahjaksi, Herralle annettuina toimittamaan palvelusta ilmestysmajassa.

18:7 Mutta sinä ja poikasi sinun kanssasi hoitakaa papinvirkaanne, pitäen huolta kaikista alttarilla ja esiripun sisäpuolella suoritettavista tehtävistä, ja toimittakaa palvelusta siellä. Lahjana minä annan teille papinvirkaanne; mutta syrjäinen, joka siihen ryhtyy, surmattakoon.

18:8 Ja Herra puhui Aaronille: Katso, minä annan sinulle sen, mikä saamistani anneista on talteen otettava; kaikista israelilaisten

17:12 Ja Israelin lapset puhuivat Mosekselle, sanoen: katso, me olemme riutumallamme! me hukumme, kaikki me hukumme!

17:13 Kuka ikänä lähestyy \Herran\ majaa, se kuolee. Hävitetäänkö meitä peräti?

18 LUKU

18:1 Ja \Herra\ sanoi Aaronille: sinä ja sinun poikas, ja sinun isäs huone sinun kanssas, kantakaat pyhän viat: ja sinä ja sinun poikas sinun kanssas, kantakaat pappeutenne viat.

18:2 Mutta veljes isäs Levin suvusta ota kanssas, heidän pitää pysymän sinun tykönäs ja palveleman sinua: mutta sinä ja poikas sinun kanssas, palvelkaat todistuksen majassa.

18:3 Ja he ottakaan vaarin sinun vartioistas, ja koko majan vartiosta: älkööt kuitenkaan lähestykö pyhän astioita ja alttaria, ettei sekä he ja te kuolisi.

18:4 Mutta heidän pitää pysymän sinun tykönäs ottamassa vaarin seurakunnan majan vartioista kaikessa majan palveluksessa, eikä yhdenkään muukalaisen pidä teitä lähestymän.

18:5 Niin ottakaat siis vaari pyhän vartiosta ja alttarin vartiosta, ettei enää vihan julmuus Israelin lasten päälle tulisi.

18:6 Ja katso, minä otin teidän veljenne Leviläiset Israelin lasten seasta, ja annoin teille lahjaksi, jotka ovat \Herran\ omat, ja pitää palveleman seurakunnan majan palveluksessa.

18:7 Mutta sinä ja poikas sinun kanssas ottakaat pappeudestanne vaari, ja palvelkaat kaikissa alttarin asioissa ja sisällisellä puolella esirippua: sillä pappeutenne annan minä teille viran lahjaksi. Jos joku muukalainen lähestyy siihen, sen pitää kuoleman.

18:8 Ja \Herra\ sanoi Aaronille: katso, minä annoin sinun haltuus minun ylennysuhrini vartion: kaikki mitä Israelin lapset pyhittävät,

pyhistä lahjoista minä annan sen sinulle osuudeksi ja sinun pojillesi ikuisesti oikeudeksi.

18:9 Korkeasti-pyhistä lahjoista olkoon sinun omasi tämä, jota ei tulessa polteta: kaikki ne heidän uhrilahjansa, jotka kuuluvat kaikkiin heidän ruokauhreihinsa, syntiuhreihinsa ja vikauhreihinsa, joita he suorittavat minulle korvauksena; se on korkeasti-pyhää ja olkoon sinun ja sinun poikiesi oma.

18:10 Syökää se korkeasti-pyhässä paikassa; jokainen miehenpuoli saakoon syödä sitä. Olkoon se sinulle pyhä.

18:11 Ja antina heidän lahjoistansa olkoon sinun omasi tämä: kaiken sen, minkä israelilaiset uhraavat heilutusmenoin, minä annan sinulle, sinun pojillesi ja tyttärillesi ikuisesti oikeudeksi; jokainen, joka on puhdas sinun perheessäsi, saakoon syödä sitä.

18:12 Kaiken parhaan öljyn ja kaiken parhaan viinin ja viljan, minkä he uutisena antavat Herralle, sen minä annan sinulle.

18:13 Uutiset kaikesta, mitä heidän maassansa kasvaa ja minkä he tuovat Herralle, olkoot sinun omasi; jokainen, joka on puhdas sinun perheessäsi, saakoon syödä niitä.

18:14 Kaikki, mitä Israelissa vihittyä on, olkoon sinun omaasi.

18:15 Kaikki, mikä avaa äidinkohdun, mikä elollinen hyvänsä, joka tuodaan Herralle, ihmisistä tai karjasta, olkoon sinun omasi; lunastuta kuitenkin ihmisen esikoinen samoin kuin saastaisen eläimen esikoinen.

18:16 Ja mitä heidän lunastamiseensa tulee, niin lunastuta heidät kuukauden ikäisistä alkaen sinun asettamastasi viiden sekelin arviohinnasta pyhäkkösekelin painon mukaan, sekeli kaksikymmentä geeraa.

18:17 Mutta raavaan tai lampaan tai vuohen esikoista älä lunastuta; ne ovat

annoin minä sinulle ja pojilles, lahjaksi, ijankaikkiseksi oikeudeksi.

18:9 Nämät sinä saat siitä kaikkein pyhimmästä, tuliuhrista: kaikki heidän lahjansa, ynnä kaiken heidän ruokauhrinsa, ja kaiken heidän syntiuhhrinsa, ja myös kaiken heidän vikauhrinsa kanssa, mitkä he sinulle antavat, se on sinulle ja sinun pojilles kaikkein pyhin.

18:10 Ja kaikkein pyhimmällä sialla pitää sinun sen syömän. Kaikki miehenpuoli syökään sitä: sen pitää oleman sinulle pyhä.

18:11 Minä annoin myös sinulle ja sinun pojilles ja tyttärilles sinun kanssas heidän lahjansa ylennysuhrin, kaikissa Israelin lasten häälytysuhreissa, ijankaikkiseksi oikeudeksi. Jokainen puhdas sinun huoneessas syökään sitä.

18:12 Kaikkein parhaan öljyn ja kaikkein parhaan vierteen, ja jyvät ja niiden uutisen, jotka he antavat \Herralle\, annoin minä sinulle.

18:13 Ensimmäinen hedelmä kaikesta kuin heidän maallansa kasvaa, jonka he antavat \Herralle\, pitää oleman sinun. Jokainen puhdas sinun huoneessas syökään sitä.

18:14 Kaikki valallisella lupauksella eroitettu Israelissa olkaan sinun.

18:15 Kaikki mikä äitinsä kohdun avaa, kaiken lihan seassa, jotka he kantavat \Herralle\, olis se ihmisistä elikkä eläimistä, pitää oleman sinun. Kuitenkin, ettäs ihmisten esikoiset annat kaiketikin lunastettaa, ja myös saastaisten eläinten esikoiset annat lunastettaa.

18:16 Ja kuukautisena pitää heidän sen lunastaman, ja annettakaan lunastettaa sinun arvios jälkeen rahalla, viidellä siklillä, pyhän siklin jälkeen, joka maksaa kaksikymmentä geeraa.

18:17 Mutta esikoisia karjasta, taikka lampaista, taikka vuohista, ei sinun pidä

pyhiä. Vihmo niiden veri alttarille ja polta niiden rasva uhriksi, suloiseksi tuoksuksi Herralle.

18:18 Mutta niiden liha olkoon sinun omasi; niinkuin heilutettu rintalihakin ja oikea reisi olkoon se sinun omasi.

18:19 Kaikki pyhät annit, joita israelilaiset antavat Herralle, minä annan sinulle, sinun pojillesi ja tyttärillesi ikuseksi oikeudeksi. Se olkoon ikuinen suolaliitto Herran edessä sinulle ja sinun jälkeläisillesi.

18:20 Ja Herra puhui Aaronille: Sinulla älköön olko perintöosaa heidän maassansa älköönkä osuutta heidän keskellensä; minä itse olen sinun osuutesi ja perintöosasi israelilaisten keskellä.

18:21 Mutta leeviläisille minä annan kaikki kymmenykset Israelissa perintöosaksi, palkkana siitä palveluksesta, jonka he toimittavat ilmestysmajassa.

18:22 Älköötäkään muut israelilaiset enää lähestykö ilmestysmajaa, että he eivät joutuisi syynalaisiksi ja kuolisi.

18:23 Ainoastaan leeviläiset toimittakoot palvelusta ilmestysmajassa ja kantakoot tehdyt rikkomukset; se olkoon teille ikuinen säädös sukupolvesta sukupolveen. Mutta heillä älköön olko perintöosaa israelilaisten keskellä.

18:24 Sillä israelilaisten kymmenykset, jotka he antavat Herralle anniksi, minä annan leeviläisille perintöosaksi; sentähden minä kiellän heiltä perintöosan israelilaisten keskuudessa.

18:25 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

18:26 Puhu leeviläisille ja sano: Kun te israelilaisilta otatte ne kymmenykset, jotka minä olen määrännyt heidän teille annettavaksi perintöosaksenne, niin antakaa siitä Herralle anti, kymmenykset kymmenyksistä,

18:27 ja se katsotaan teidän anniksenne, niinkuin puimatantereelta annetut jyvät tai

antaman lunastettaa; sillä ne ovat pyhät: heidän verensä pitää sinun priiskottaman alttarille, ja lihavuutensa pitää sinun polttaman makian hajun tuleksi \Herralle\.

18:18 Ja heidän lihansa pitää oleman sinun, niinkuin häälytysrinta ja oikia lapa sinun ovat.

18:19 Kaikki ylennysuhrit, jotka ovat pyhitetyt, jotka Israelin lapset ylentävät \Herralle\, annoin minä sinulle ja pojillesi, ja tyttärillesi sinun kanssas ijankaikkiseksi oikeudeksi. Se on katoomaton ijankaikkinen liitto \Herran\ edessä sinulle ja sinun siemenellesi sinun kanssas.

18:20 Ja \Herra\ sanoi Aaronille: ei sinulle pidä perintöä oleman heidän maallansa eikä osaa heidän seassansa; sillä minä olen sinun osas ja sinun perintös Israelin lasten seassa.

18:21 Mutta Levin lapsille, katso, minä annoin kaikki kymmenykset perinnöksi Israelissa, heidän virkansa edestä, jolla he palvelusta seurakunnan majassa tekevät.

18:22 Niin ettei tästälähin Israelin lasten pidä lähestymän seurakunnan majaa, syntiä saattamaan päällensä, ja kuolemaan;

18:23 Vaan Leviläisten pitää ottaman vaarin seurakunnan majan palveluksesta, ja heidän pitää kantaman syntinsä; se on ijankaikkinen oikeus teidän sukukunnissanne, ja ei pidä heidän perimistä saaman Israelin lasten seassa.

18:24 Sillä Israelin lasten kymmenykset, jotka he antavat ylennykseksi \Herralle\, annoin minä Leviläisille perinnöksi; sentähden sanoin minä heille: ettei heillä Israelin lasten seassa pidä perintöä oleman.

18:25 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

18:26 Puhu Leviläisille ja sano heille: koska te otatte kymmenykset Israelin lapsilta, jotka minä teille annoin heiltä, teidän perinnöksenne, niin tehkää \Herralle\ siitä ylennysuhriksi aina kymmenysten kymmenykset.

18:27 Ja teidän ylennysuhrinne pitää luettaman teille, niinkuin te antasitte jyviä

kuurnasta tullut mehu.

18:28 Niin antakaa tekin Herralle anti kaikista kymmenyksistä, jotka te saatte israelilaisilta, ja tämä Herralle niistä tuleva anti antakaa pappi Aaronille.

18:29 Kaikista saamistanne lahjoista antakaa Herralle täysi anti; kaikesta, mikä parasta on, antakaa pyhä lahja.

18:30 Ja sano heille: Kun te siitä annatte parhaimman osan, niin se katsotaan leeviläisten anniksi niinkuin puimatantereen tai kuurnan sato.

18:31 Ja sen saatte te ja teidän perheenne syödä missä hyvänsä, sillä se on teille palkka palveluksestanne ilmestysmajassa.

18:32 Kun te näin annatte siitä anniksi parhaimman osan, ette joudu synnalaisiksi ettekä saastuta israelilaisten pyhiä lahjoja ettekä kuole.

19 LUKU

19:1 Ja Herra puhui Moosekselle ja Aaronille sanoen:

19:2 Tämä on lakimääräys, jonka Herra sääsi sanoen: Käske israelilaisia tuomaan sinulle ruskeanpunainen, virheetön hieho, jossa ei ole mitään vammaa ja jonka päälle iestä ei vielä ole pantu.

19:3 Antakaa se pappi Eleasarin haltuun, ja vietäköön se leiristä ulos ja teurastettakoon hänen edessänsä.

19:4 Sitten pappi Eleasar ottakoon sen verta sormeensa ja pirskoittakoon sen verta ilmestysmajan etupuolta kohti seitsemän kertaa.

19:5 Ja hieho poltettakoon hänen nähtensä; nahkoinensa, lihoinensa ja verinensä ynnä rapoinensa se poltettakoon.

19:6 Mutta pappi ottakoon setripuuta, isoppikorren ja helakanpunaista lankaa ja viskatkoon ne tuleen, missä hieho palaa.

19:7 Sitten pappi peskööön vaatteensa ja

riihestä ja nestettä kuurnasta.

18:28 Niin antakaat myös \Herralle\ ylennysuhriksi kaikista teidän kymmenyksistänne, joita te Israelin lapsilta otatte, niin että te \Herran\ ylennysuhrin niistä annatte papille Aaronille.

18:29 Kaikista teille annetuista antakaat \Herralle\ kaikkinaiset ylennysuhrit, kaikista parhaista, pyhitettävän osan.

18:30 Ja sano heille: koska te parhaan siitä ylennätte, niin luettakaan se Leviläisille niinkuin tulo riihestä ja viinakuurnasta.

18:31 Ja syökääte siitä kaikissa paikoissa, te ja teidän huoneenne, sillä se on teidän palkkanne teidän palveluksestanne seurakunnan majassa,

18:32 Niin ettette synnillä raskauta teitä, koska te sen parhaan ylennätte, ja ettekä saastuta niitä, mitkä Israelin lapset pyhittäneet ovat, ettette kuolisi.

19 LUKU

19:1 Ja \Herra\ puhui Mosekselle ja Aaronille, sanoen:

19:2 Tämä tapa olkoon teille säädyksi, jonka \Herra\ käski, sanoen: sanos Israelin lapsille, että he tuovat sinulle ruskian terveän lehmän, jossa ei yhtään virhettä ole, ja joka ei vielä ole ikeen alainen ollut.

19:3 Ja antakaat se papille Eleatsarille: hänen pitää sen viemän leiristä ulos, siellä teurastettavaksi edessänsä.

19:4 Ja papin Eleatsarin pitää ottaman sen verta sormellansa ja priiskottaman juuri seurakunnan majaa kohden sen verta seitsemän kertaa,

19:5 Ja antaman polttaa lehmän edessänsä, sekä hänen vuotansa että lihansa ja myös hänen verensä: ynnä sonnan kanssa se pitää poltettaman.

19:6 Ja papin pitää ottaman sedripuun, ja isopin, ja tulipunaisen villan, ja heittäjän sen palaneen lehmän päälle.

19:7 Ja papin pitää pesemän vaatteensa ja

peskään ruumiinsa vedessä; sitten menkään leiriin. Mutta pappi olkoon saastainen iltaan asti.

19:8 Sekin, joka hiehon poltti, peskään vaatteensa vedessä ja peskään ruumiinsa vedessä ja olkoon saastainen iltaan asti.

19:9 Sitten joku, joka on puhdas, kootkoon hiehon tuhan ja pankoon sen talteen leirin ulkopuolelle puhtaaseen paikkaan. Ja säilytettäkään se israelilaisten seurakunnalle puhdistusvettä varten. Tämä on syntiuhri.

19:10 Ja joka hiehon tuhan kokosi, peskään vaatteensa ja olkoon saastainen iltaan asti. Tämä olkoon israelilaisille ja muukalaiselle, joka asuu heidän keskellensä, ikuinen säädös.

19:11 Joka koskee kuolleen ihmisen ruumiiseen, kenen hyvänsä, olkoon saastainen seitsemän päivää.

19:12 Hän puhdistakoon itsensä tällä vedellä kolmantena ja seitsemäntenä päivänä, niin hän tulee puhtaaksi. Mutta jos hän ei puhdistaudu kolmantena ja seitsemäntenä päivänä, niin hän ei tule puhtaaksi.

19:13 Jokainen, joka koskee kuolleeseen, kuolleen ihmisen ruumiiseen, eikä puhdistaudu, hän saastuttaa Herran asumuksen, ja hänet hävitettäkään Israelista, koska puhdistusvettä ei ole vihmottu häneen; hän on saastainen, hänen saastaisuutensa pysyy hänessä yhä.

19:14 Tämä on laki: Kun joku kuolee telttamajassa, niin jokainen, joka menee siihen majaan, ja jokainen, joka on siinä majassa, olkoon saastainen seitsemän päivää.

19:15 Ja jokainen avoin astia, johon ei ole peitettä sidottu, olkoon saastainen.

19:16 Ja jokainen, joka ulkona kedolla koskee miekalla surmattuun tai muulla tavoin kuolleeseen tai ihmisluihin tai hautaan, olkoon saastainen seitsemän päivää.

19:17 Mutta näin saastunutta varten otettakoon poltetun syntiuhrin tuhkaa ja

viruttaman ruumiinsa vedellä, ja sitte tuleman leiriin: ja papin pitää oleman saastaisen ehtoosen asti.

19:8 Ja se, joka sen poltti, pitää myös pesemän vaatteensa ja viruttaman ruumiinsa vedellä ja oleman saastaisen ehtoosen asti.

19:9 Ja puhdas mies pitää kokooman tuhan lehmästä, ja paneman sen puhtaaseen paikkaan leiristä ulos, tallella pidettää, kaikelle kansalle Israelin lapsista puhdistusvedeksi: se on syntiuhri.

19:10 Ja se, joka lehmän tuhan kokosi, pitää pesemän vaatteensa ja oleman saastainen ehtoosen asti. Tämä pitää oleman ijankaikkinen sääty Israelin lapsille, ja muukalaisille, jotka heidän seassansa asuvat.

19:11 Joka tarttuu johonkuhun kuolleeseen ihmiseen, sen pitää saastaisen oleman seitsemän päivää.

19:12 Hänen pitää tällä puhdistaman itsensä kolmantena ja seitsemäntenä päivänä, ja niin hän tulee puhtaaksi. Ja jollei hän puhdistaa itsiänsä kolmantena ja seitsemäntenä päivänä, niin ei ole hän puhdas.

19:13 Mutta jos joku tarttuu kuolleen ihmisen ruumiiseen, ja ei puhdistaa itsiänsä, se saastuttaa \Herran\ majan, ja se sielu pitää hävitettämän Israelista; ettei puhdistusvesi ole priiskotettu hänen päällensä, niin on hän saastainen: hänen saastaisuutensa on vielä hänen päällensä.

19:14 Tämä on laki, koska joku ihminen majassa kuolee: se joka siihen majaan menee, ja kaikki mitä majassa on, pitää oleman saastainen seitsemän päivää.

19:15 Ja jokainen avoin astia, joka on kannetoin ja peittämätää, se on saastainen.

19:16 Ja jos joku tarttuu kedolla johonkuhun miekalla lyötyyn, elikkä muutoin kuolleeseen, elikkä ihmisen luuhun, taikka hautaan, se on saastainen seitsemän päivää.

19:17 Niin ottakaat he saastaiselle, tätä poltetun syntiuhrin tuhkaa, ja pankaan sen

kaadettakoon sen päälle astiaan raikasta vettä.

19:18 Ottakoon sitten joku, joka on puhdas, isoppikorren ja kastakoon sen siihen veteen ja pirskoittakoon sitä tuohon majaan ja kaikkiin sen esineihin ja ihmisiin, jotka siellä olivat, samoin kuin siihen, joka on koskenut luuhun tai surmattuun tai muulla tavoin kuolleeseen tai hautaan.

19:19 Ja se puhdas pirskoittakoon sitä saastuneeseen kolmantena ja seitsemäntenä päivänä ja puhdistakoon hänet seitsemäntenä päivänä. Sitten hän peskään vaatteensa ja peseytyköön vedessä, niin hän tulee illalla puhtaaksi.

19:20 Mutta joka on saastunut eikä puhdistaudu, se hävitettäköön seurakunnasta, koska hän on saastuttanut Herran pyhäkön eikä puhdistusvettä ole vihmottu häneen; hän on saastainen.

19:21 Ja tämä olkoon heille ikuinen säädös. Mutta puhdistusveden pirskoittaja peskään vaatteensa, ja se, joka koskee puhdistusveteen, olkoon saastainen iltaan asti.

19:22 Ja kaikki, mihin saastunut koskee, olkoon saastaista, ja se, joka koskee häneen, olkoon saastainen iltaan asti.

20 LUKU

20:1 Senjälkeen israelilaiset, koko seurakunta, tulivat Siinin erämaahan ensimmäisenä kuukautena, ja kansa asettui Kaadekseen. Siellä Mirjam kuoli, ja hänet haudattiin sinne.

20:2 Mutta kansalla ei ollut vettä; niin he kokoontuivat Moosesta ja Aaronia vastaan.

20:3 Ja kansa riiteli Moosesta vastaan ja sanoi näin: Jospa mekin olisimme hukkuneet silloin, kun veljemme hukkuivat Herran edessä!

20:4 Minkätähden toitte Herran seurakunnan tähän erämaahan, kuollaksemme karjoinemme tänne?

20:5 Ja minkätähden johdatitte meidät pois

päälle juoksevaa vettä astiaan.

19:18 Ja puhdas mies ottakaan isoppia, ja kastakaan veteen ja priiskottakaan majan, ja kaikki astiat, ja kaikki sielut, jotka siellä ovat, niin myös sen päälle, joka on tarttunut (kuolleen) luuhun, eli tapettuun, taikka kuolleen eli hautaan.

19:19 Niin puhdas priiskottakaan saastaista kolmantena ja seitsemäntenä päivänä, ja puhdistakaan hänen seitsemäntenä päivänä: hän peskään vaatteensa ja viruttakaan itsensä vedellä, niin hän ehtona puhtaaksi tulee.

19:20 Mutta joka saastaiseksi tulee, ja ei puhdistu itsiänsä, se sielu pitää hävitettävän seurakunnasta, että hän on saastuttanut \Herran\ pyhän, ja ei ole priiskotettu puhdistusvedellä, sentähden on hän saastainen.

19:21 Ja tämä on heille ijankaikkinen sääty. Ja joka puhdistusvedellä priiskotteli, se peskään myös vaatteensa. Ja se joka tarttuu puhdistusveteen, pitää oleman saastainen ehtoosen asti.

19:22 Ja kaikki, johonka saastainen rupee, pitää oleman saastainen ehtoosen asti.

20 LUKU

20:1 Ja Israelin lapset tulivat kaiken seurakunnan kanssa Sinin korpeen, ensimmäisellä kuulla, ja kansa viipyi Kadeksessa. Ja MirJam kuoli siellä, ja myös haudattiin sinne.

20:2 Ja kansalla ei ollut vettä, ja he kokoontuivat Mosesta ja Aaronia vastaan.

20:3 Ja kansa riiteli Moseksen kanssa, ja sanoivat: jospa olisimme hukkuneet siellä, kussa meidän veljemme hukkuivat \Herran\ edessä.

20:4 Miksi olette vieneet tämän \Herran\ kansan tähän korpeen, kuolemaan täällä, sekä meitä että karjaamme.

20:5 Ja miksi olette johdattaneet meidät

Egyptistä tuodaksenne meidät tähän pahaan paikkaan, jossa ei kasva viljaa eikä viikunoita, ei viiniköynnöksiä eikä granaattiomenia, ja jossa ei ole vettä juoda?

20:6 Mutta Mooses ja Aaron menivät seurakunnan luota ilmestysmajan ovelle ja lankesivat kasvoilleen. Silloin näkyi Herran kirkkaus heille.

20:7 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

20:8 Ota sauva ja kokoa seurakunta, sinä ja veljesi Aaron, ja puhukaa heidän silmiensä edessä kalliolle, niin se antaa vettä, ja sinä saat vettä tulemaan heille kalliosta ja juotat joukon ja sen karjan.

20:9 Niin Mooses otti sauvan Herran kasvojen edestä, niinkuin hän oli häntä käsenyt.

20:10 Ja Mooses ja Aaron kokosivat seurakunnan kallion eteen, ja hän sanoi heille: Kuulkaa nyt, te niskurit! Onko meidän saatava teille vettä tästä kalliosta?

20:11 Niin Mooses nosti kätensä ja iski kalliota kahdesti sauvallansa, ja siitä lähti runsaasti vettä, niin että kansa ja sen karja saivat juoda.

20:12 Mutta Herra sanoi Moosekselle ja Aaronille: Koska ette uskoneet minuun ettekä pitäneet minua pyhänä israelilaisten silmien edessä, niin te ette saa viedä tätä seurakuntaa siihen maahan, jonka minä heille annan.

20:13 Tämä oli Meriban vesi, jonka luona israelilaiset riitelivät Herraa vastaan ja hän näytti heille pyhyytensä.

20:14 Mutta Mooses lähetti Kaadexesta sanansaattajat Edomin kuninkaan tykö sanomaan: Näin sanoo veljesi Israel: Sinä tunnet kaiken vaivan, joka on meitä kohdannut,

20:15 kuinka isämme lähtivät Egyptiin, kuinka olemme asuneet Egyptissä kauan aikaa ja kuinka egyptiläiset kohtelivat pahoin meitä ja meidän isiämme.

20:16 Mutta me huusimme Herran puoleen,

Egyptistä, tuodaksenne meitä tähän pahaan paikkaan, jossa emme taida kylvää, jossa ei myös ole fikunia, taikka viinapuita, ei myös granatin omenia, eipä ole vettäkään juodaksemme?

20:6 Niin Moses ja Aaron menivät kansan tyköä seurakunnan majan ovelle ja lankesivat kasvoilleensa, ja \Herran\ kunnia näkyi heille.

20:7 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

20:8 Ota sauva, ja kokoa kansa, sinä ja veljes Aaron, ja puhukaat kalliolle heidän silmäinsä edessä, ja se antaa vetensä. Ja näin sinun pitää saattaman heille vettä kalliosta, ja juottaman kansan ja heidän karjansa.

20:9 Niin otti Moses sauvan \Herran\ edestä, niinkuin hän käski hänelle.

20:10 Ja Moses ja Aaron kokosivat kansan kallion eteen, ja sanoivat heille: kuulkaat nyt te niskurit: pitääkö meidän tästä kalliosta teille vettä saaman?

20:11 Ja Moses nosti kätensä ja löi kahdesti sauvallansa kallioon, niin juoksi siitä paljon vettä, ja kansa ja heidän karjansa saivat juoda.

20:12 Ja \Herra\ sanoi Mosekselle ja Aaronille: ettette uskoneet minun päälleni, pyhittäksenne minua Israelin lasten edessä, ei teidän pidä johdattaman tätä joukkoa siihen maahan, jonka minä heille annan.

20:13 Tämä on se riitavesi, josta Israelin lapset riitelivät \Herran\ kanssa: ja hän pyhitettiin heidän seassansa.

20:14 Ja Moses lähetti sanansaattajat Kadexesta Edomin kuninkaan tykö, (sanoen:) näin sanoo veljes Israel: sinä tiedät kaiken vaivan, joka meille on tapahtunut,

20:15 Että meidän isämme menivät alas Egyptiin ja me asuimme Egyptissä pitkän ajan, ja Egyptiläiset vaivasivat meitä ja meidän isiämme,

20:16 Ja me huusimme \Herran\ tykö, ja

ja hän kuuli meidän huutomme ja lähetti enkelin, joka vei meidät pois Egyptistä. Ja katso, me olemme nyt Kaadeksessa, kaupungissa, joka on sinun maasi rajalla.

20:17 Salli meidän kulkea maasi läpi. Me emme kulje peltojen emmekä viinitarhojen poikki emmekä juo vettä kaivoista. Poikkeamatta oikealle tai vasemmalle me kuljemme valtatieä, kunnes olemme päässeet alueesi läpi.

20:18 Mutta Edom vastasi hänelle: Älä kulje minun maani läpi; muutoin minä käyn miekka kädessä sinua vastaan.

20:19 Mutta israelilaiset sanoivat hänelle: Maantietä me kuljemme, ja jos juomme vettäsi, me tai meidän karjamme, niin me maksamme sen, kun vain saamme jalkaisin kulkea sinun maasi läpi.

20:20 Mutta hän vastasi: Tästä et kulje! Ja Edom lähti häntä vastaan suurella sotajoukolla ja vahvasti varustettuna.

20:21 Kun siis Edom kielsi Israelia kulkemasta maansa läpi, niin Israel väistyi sieltä pois.

20:22 Ja he lähtivät liikkeelle Kaadeksesta. Ja israelilaiset, koko kansa, tulivat Hoorin vuorelle.

20:23 Mutta Herra sanoi Moosekselle ja Aaronille Hoorin vuorella, Edomin maan rajalla, näin:

20:24 Aaron otetaan nyt pois heimonsa tykö, sillä hän ei pääse siihen maahan, jonka minä annan israelilaisille, koska te niskoittelitte minun käskyäni vastaan Meriban veden luona.

20:25 Ota Aaron ja hänen poikansa Eleasar ja vie heidät Hoorin vuorelle.

20:26 Ja riisu Aaronilta vaatteet ja pue ne hänen poikansa Eleasarin ylle. Aaron otetaan pois ja kuolee siellä.

20:27 Ja Mooses teki, niinkuin Herra oli käskenyt; ja he nousivat Hoorin vuorelle koko kansan silmien edessä.

20:28 Ja Mooses riisui Aaronilta vaatteet ja puki ne hänen poikansa Eleasarin ylle. Niin

hän kuuli äänemme, ja lähetti Enkelin, ja vei meidät Egyptistä ulos. Ja katso, me olemme Kadeksessa, siinä kaupungissa, joka on sinun äärimäisillä rajoillasi.

20:17 Anna meidän vaeltaa maas lävitse: emme poikkee peltoihin eli viinamäkiin, emme myös juo vettä kaivoista; me vaellamme oikiaa maantietä, ei poiketen oikialle eikä vasemmalle puolelle, siihenasti kuin tulemme sinun rajas ylitse.

20:18 Edom sanoi hänelle: ei sinun pidä minun kauttani vaeltaman, taikka minä kohtaan sinua miekalla.

20:19 Ja Israelin lapset sanoivat hänelle: me vaellamme yhteistä maantietä, ja jos me ja meidän karjamme juovat sinun vettäsi, niin me sen maksamme, emme ilman mitään tahdo; ainoastansa jalkaisin vaellamme sen lävitse.

20:20 Mutta hän sanoi: ei sinun pidä vaeltaman tästä lävitse. Ja Edomilaiset läksivät heitä vastaan paljolla väellä ja väkevällä kädellä.

20:21 Ja näin estivät Edomilaiset Israelin vaeltamasta maansa äären lävitse. Ja Israel käänsi itsensä heistä pois.

20:22 Ja Israelin lapset läksivät Kadeksesta ja tulivat kaiken joukon kanssa Horin vuoren tykö.

20:23 Ja \Herra\ puhui Moosekselle ja Aaronille Horin vuorella, Edomin maan rajalla, ja sanoi:

20:24 Kokoon tukaan Aaron kansansa tykö; sillä ei hänen pidä tuleman siihen maahan, jonka minä Israelin lapsille antanut olen, että te olitte minun suulleni kovakorvaiset riitaveden tykönä.

20:25 Niin ota siis Aaron ja hänen poikansa Eleasar, ja vie heidät Horin vuorelle.

20:26 Ja riisu Aaronin yltä vaatteet, puettaakses hänen poikansa Eleasarin ylle: ja Aaron pitää siellä koottaman ja kuoleman.

20:27 Ja Mooses teki niinkuin \Herra\ hänen käski, ja he astuivat Horin vuorelle kaiken kansan nähden.

20:28 Ja Mooses riisui Aaronilta hänen vaatteensa, ja puetti hänen poikansa

Aaron kuoli siellä vuoren huipulla, mutta Mooses ja Eleasar astuivat alas vuorelta.

20:29 Ja kun koko kansa sai tietää, että Aaron oli kuollut, niin he itkivät Aaronia kolmekymmentä päivää, koko Israelin heimo.

21 LUKU

21:1 Mutta kun Aradin kuningas, kanaanilainen, joka asui Etelämaassa, kuuli, että Israel oli tulossa Atarimin tietä, ryhtyi hän sotimaan Israelia vastaan ja otti muutamia heistä vangiksi.

21:2 Silloin Israel teki lupauksen Herralle ja sanoi: Jos sinä annat tämän kansan minun käsiini, niin minä vihin sen kaupungit tuhon omiksi.

21:3 Ja Herra kuuli, mitä Israel lausui, ja jätti kanaanilaiset hänen käsiinsä. Niin Israel vihki heidät ja heidän kaupunkinsa tuhon omiksi. Ja sen paikan nimeksi pantiin Horma.

21:4 Senjälkeen he lähtivät liikkeelle Hoorin vuorelta Kaislameren tietä kiertääksensä Edomin maan. Mutta matkalla kansa kävi kärsimättömäksi.

21:5 Ja kansa puhui Jumalaa ja Moosesta vastaan: Minkätähden te johdatitte meidät pois Egyptistä kuolemaan erämaahan? Eihän täällä ole leipää eikä vettä, ja me olemme kyllästyneet tähän huonoon ruokaan.

21:6 Silloin Herra lähetti kansan sekaan myrkkykäärmeitä, jotka purivat kansaa, niin että paljon kansaa Israelista kuoli.

21:7 Niin kansa tuli Mooseksen luo, ja he sanoivat: Me teimme syntiä, kun puhuimme Herraa ja sinua vastaan. Rukoile Herraa, että hän poistaa käärmeet meidän kimpustamme. Ja Mooses rukoili kansan puolesta.

21:8 Silloin Herra sanoi Moosekselle: Tee itsellesi käärme ja pane se tangon päähän, niin jokainen purtu, joka siihen katsoo, jää eloon.

Eleatsarin ylle. Ja Aaron kuoli siellä, vuoren kukkulalla, mutta Moses ja Eleasar astuivat vuorelta alas.

20:29 Ja koska kaikki kansa näki Aaronin kuolleeksi, itki koko Israelin huone häntä kolmekymmentä päivää.

21 LUKU

21:1 Ja koska Arad Kanaanealaisten kuningas, joka asui etelän puolella, kuuli Israelin tullee vakoajain tien kautta, soti hän Israelia vastaan ja vei heistä monikahtoja vangiksi.

21:2 Niin lupasi Israel \Herralle\ lupauksen ja sanoi: jos sinä annat tämän kansan minun käteni alle, niin minä kiroon heidän kaupunkinsa.

21:3 Ja \Herra\ kuuli Israelin rukouksen: ja antoi heille Kanaanealaiset, ja he kiroivat heitä ja heidän kaupungeitansa. Ja kutsui sen paikan Horma.

21:4 Sitte menivät he pois Horin vuoren tyköä, Punaisen meren tietä, vaeltamaan Edomilaisten maata ympäri. Ja kansa suuttui matkasta.

21:5 Ja kansa puhui Jumalaa ja Moosesta vastaan: miksi sinä toit meitä Egyptistä korpeen kuolemaan? Sillä ei tässä ole leipää eikä vettä, ja meidän sielumme suuttuu tähän huonoon ruokaan.

21:6 Niin \Herra\ lähetti kansan sekaan tuliset käärmeet, jotka kansaa purivat, niin että paljon kansaa Israelista kuoli.

21:7 Niin tuli kansa Mooseksen tykö, ja sanoivat: me teimme syntiä, puhuen \Herraa\ ja sinua vastaan. Rukoile \Herraa\ nämät käärmeet meidän seastamme ottamaan pois: ja Moses rukoili kansan edestä.

21:8 Niin sanoi \Herra\ Moosekselle: tee sinulles tulinen käärme, ja nosta se merkiksi ylös: ja tapahtuu, että se joka purtu on, kuin hän katsoo sen päälle, niin hän elää.

21:9 Niin Mooses teki vaskikäärmeen ja pani sen tangon päähän; jos ketä käärmeet sitten purivat ja tämä katsoi vaskikäärmeeseen, niin hän jäi eloon.

21:10 Sitten israelilaiset lähtivät liikkeelle ja leiriytyivät Oobotiin.

21:11 Ja he lähtivät liikkeelle Oobotista ja leiriytyivät lije-Abarimiin siinä erämaassa, joka on Mooabista itään, auringon nousun puolella.

21:12 Sieltä he lähtivät liikkeelle ja leiriytyivät Seredin laaksoon.

21:13 Sieltä he lähtivät liikkeelle ja leiriytyivät erämaahan tuolle puolelle Arnon-jokea, joka lähtee amorilaisten alueelta; sillä Arnon on Mooabin rajana Mooabin ja amorilaisten maan välillä.

21:14 Sentähden sanotaan Herran sotien kirjassa: Vaaheb Suufassa ja Arnonin laaksot

21:15 ja laaksojen rinteet, jotka ulottuvat Aarin tienoille ja kallistuvat Mooabin rajaan.

21:16 Ja sieltä he kulkivat Beeriin. Se oli se kaivo, josta Herra oli sanonut Moosekselle: Kokoa kansa, niin minä annan heille vettä.

21:17 Silloin lauloi Israel tämän laulun: Kuuhu, kaivo! - laulakaa sille laulu -

21:18 kaivo, jonka ruhtinaat kaivoivat, kansan parhaat koversivat valtikallaan, sauvoillansa! Ja siitä erämaasta he kulkivat Mattanaan

21:19 ja Mattanasta Nahalieliin ja Nahalielistä Baamotiin

21:20 ja Baamotista siihen laaksoon, joka on Mooabin maassa, Pisgan huipun juurella, joka kohoaa yli erämaan.

21:21 Ja Israel lähetti sanansaattajat Siihonin, amorilaisten kuninkaan, tykö sanomaan:

21:22 Salli minun kulkea maasi läpi. Me emme poikkea pelloille emmekä viinitarhoihin emmekä juo vettä kaivoista. Valtatietä me kuljemme, kunnes olemme päässeet sinun alueesi läpi.

21:9 Ja Moses teki vaskikäärmeen, ja nosti sen merkiksi ylös: ja tapahtui, että jos joku kärmeeltä purtiin, ja katsahti vaskikäärmeen päälle, niin hän jäi elämään.

21:10 Ja Israelin lapset läksivät, ja sioittivat heitänsä Obotiin.

21:11 Ja läksivät Obotista, ja sioittivat itsensä Abarimin mäen tykö, siihen korpeen, joka Moabin kohdalla on, auringon nousemiseen päin.

21:12 Sieltä läksivät he, ja sioittivat heitänsä Saredin ojan tykö.

21:13 Niin he sieltä menivät ulos, ja sioittivat heitänsä tälle puolen Arnonia, joka korvessa on, ja tulee Amorilaisten maan ääristä; sillä Arnon on Moabin ja Amorin välillä.

21:14 Siitä sanotaan \Herran\ sotain kirjassa: Vaheb Suphassa, ja Arnonin ojat.

21:15 Ja sen ojan juoksu, joka poikkeaa Arin asumiseen, ja ulottuu Moabin rajaan.

21:16 Ja sieltä läksivät he Beraan, se on se kaivo, josta \Herra\ sanoi Mosekselle: kokoa kansa, ja minä annan heille vettä.

21:17 Silloin veisasi Israel tämän virren: Nouse, kaivo, veisatkaat hänestä toinen toisellenne.

21:18 Tämä on se kaivo, jonka päämiehet kaivoivat, kansan johdattajat kaivoivat, lain opettajan kautta sauvallansa. Tästä korvesta matkustivat he Mattanaan.

21:19 Ja Mattanasta niin Nahalieliin, Ja Nahalielistä niin Bamotiin,

21:20 Ja Bamotista siihen laaksoon, joka on Moabin kedolla, Pisgan kukkulaa kohden, joka katsahtaa korpeen päin.

21:21 Ja Israel lähetti sanansaattajat Siihonin Amorilaisten kuninkaan tykö, ja käski sanoa hänelle:

21:22 Salli minun vaeltaa maakuntas lävitse: emme poikkea peltoihin, emmekä viinämäkiin, emmekä juo vettä kaivosta; maantietä myöten me vaellamme, siihenasti kuin me tulemme sinun maas ääristä ulos.

21:23 Mutta Siihon ei sallinut Israelin kulkea alueensa läpi, vaan kokosi kaiken väkensä ja lähti Israelia vastaan erämaahan. Ja kun hän oli tullut Jahaaseen, ryhtyi hän taisteluun Israelia vastaan.

21:24 Mutta Israel voitti hänet miekan terällä ja valloitti hänen maansa Arnonista Jabbokiin, aina ammonilaisten maahan asti, sillä ammonilaisten raja oli varustettu.

21:25 Ja Israel valtasi sieltä kaikki kaupungit; ja Israel asettui kaikkiin amorilaisten kaupunkeihin, Hesboniin ja kaikkiin sen tytärkaupunkeihin.

21:26 Sillä Hesbon oli amorilaisten kuninkaan Siihonin kaupunki; hän oli näet käynyt sotaa entistä Mooabin kuningasta vastaan sekä vallannut häneltä kaiken hänen maansa Arnoniin asti.

21:27 Sentähden runosepät sanovat: Tulkaa Hesboniin! Rakennettakoon ja varustettakoon Siihonin kaupunki.

21:28 Sillä tuli lähti Hesbonista, liekki Siihonin kaupungista; se kulutti Aar-Mooabin, Arnonin kukkulain valtiat.

21:29 Voi sinua, Mooab! Sinä hukuit, Kemoksen kansa! Poikiensa hän salli tulla pakolaisiksi, tyttärensä amorilaisten kuninkaan Siihonin vangeiksi.

21:30 Me ammuimme heidät, Hesbon kukistui Diibonia myöten; me hävitimme Noofahiin asti, aina Meedebaan saakka.

21:31 Niin Israel asettui amorilaisten maahan.

21:32 Ja Mooses lähetti vakoilemaan Jaeseria, ja he valloittivat sen tytärkaupungit; ja hän karkoitti amorilaiset, jotka siellä olivat.

21:33 Sitten he kääntyivät toisaalle ja kulkivat Baasanin tietä. Silloin lähti Oog, Baasanin kuningas, heitä vastaan, hän ja kaikki hänen väkensä, Edreihin taistelemaan.

21:34 Mutta Herra sanoi Moosekselle: Älä pelkää häntä, sillä minä annan sinun käteesi hänet ja kaiken hänen kansansa ja

21:23 Mutta Sihon ei sallinut Israelin vaeltaa maakuntansa lävitse, vaan Sihon kokosi kaiken väkensä, ja meni Israelia vastaan korpeen, ja tuli Jaksaan, ja soti Israelia vastaan.

21:24 Mutta Israel löi hänen miekan terällä, ja omisti hänen maansa Arnonista Jabbokiin asti, ja vielä Ammonin lapsiin saakka; sillä Ammonin maan ääret olivat vahvat.

21:25 Ja näin Israel sai kaikki nämät kaupungit, ja Israel asui kaikissa Amorilaisten kaupungeissa, Hesbonissa ja kaikissa sen tyttärissä.

21:26 Sillä Hesbonin kaupunki oli Siihonin Amorilaisten kuninkaan oma, ja hän soti ennen Moabilaisten kuninkaan kanssa, ja otti häneltä kaiken hänen maansa Arnoniin asti.

21:27 Siitä sananlaskussa sanotaan: tulkaat Hesboniin: rakennettakoon ja valmistettakoon Siihonin kaupunki;

21:28 Sillä tuli on käynyt Hesbonista ulos, ja liekki Siihonin kaupungista: se on kuluttanut Moabin Arin, ja Arnonin korkeuden asuwait.

21:29 Voi sinuas Moab! sinä Kamosin kansa olet hukkunut! Hän saatti poikansa pakolaiseksi ja hänen tyttärensä vangiksi, Siihonille Amorilaisten kuninkaalle.

21:30 Me olemme heitä ampuneet, Hesbon on kukistettu Diboniin asti: me hävitimme heitä hamaan Nophaan, joka Medebaan ulottuu.

21:31 Ja niin Israel asui Amorilaisten maakunnassa.

21:32 Sitte lähetti Moses vakoimaan Jaeseria, ja he voittivat sen tyttärinensä, ja omistivat ne Amorilaiset, jotka siinä asuivat.

21:33 Ja he palasivat ja menivät ylöspäin tietä Basaniin. Niin Og, Basanin kuningas, meni heitä vastaan, hän ja kaikki hänen väkensä, sotimaan Edreissä.

21:34 Ja \Herra\ sanoi Mosekselle: älä pelkää häntä, sillä minä annoin hänen sinun käsiis, sekä kaiken hänen väkensä, että hänen

maansa. Ja tee hänelle, niinkuin teit Siihonille, amorilaisten kuninkaalle, joka asui Hesbonissa.

21:35 Ja he voittivat hänet ja hänen poikansa ja kaiken hänen väkensä, päästämättä pakoon ainoatakaan. Niin he valloittivat hänen maansa

22 LUKU

22:1 Sitten israelilaiset lähtivät liikkeelle ja leiriytyivät Mooabin arolle, Jordanin tuolle puolelle, Jerikon kohdalle.

22:2 Mutta Baalak, Sipporin poika, näki kaiken, mitä Israel oli tehnyt amorilaisille.

22:3 Ja Mooab pelkäsi tätä kansaa suuresti, kun sitä oli niin paljon; ja Mooab kauhistui israelilaisia.

22:4 Mooab sanoi Midianin vanhimmille: Nyt tuo lauma syö puhtaaksi kaiken meidän ympäriltämme, niinkuin härkä syö kedon vihannuuden. Ja Baalak, Sipporin poika, oli Mooabin kuninkaana siihen aikaan.

22:5 Hän lähetti sanansaattajat Bileamin, Beorin pojan, tykö Petoriin, joka on Eufratvirran varrella, heimolaistensa maahan, kutsumaan häntä ja käski sanoa hänelle: Katso, Egyptistä on lähtenyt liikkeelle kansa; katso, se on tulvinut yli maan ja asettunut minua lähelle.

22:6 Tule siis ja kiroa minun puolestani tämä kansa, sillä se on minua väkevämpi; ehkä minä sitten saan sen voitetuksi ja karkoitetuksi maasta. Sillä minä tiedän, että jonka sinä siunaat, se on siunattu, ja jonka sinä kiroot, se on kirottu.

22:7 Niin Mooabin vanhimmat ja Midianin vanhimmat lähtivät matkaan, tietäjänpalkka mukanaan. Ja kun he saapuivat Bileamin luo, puhuivat he hänelle Baalakin sanat.

22:8 Hän vastasi heille: Viipykää täällä tämä yö, niin minä annan teille vastauksen sen mukaan, kuin Herra minulle puhuu. Silloin jäivät mooabilaisten päämiehet Bileamin luo.

maansa: ja sinun pitää tekemän hänelle niinkuin sinä Siihonille Amorilaisten kuninkaalle teit, joka Hesbonissa asui.

21:35 Ja he löivät hänen ja hänen poikansa ja hänen väkensä, siihenasti ettei yksikään elämään jäänyt, ja he valloittivat hänen maansa.

22 LUKU

22:1 Sitte menivät Israelin lapset sieltä, ja sioittivat heitänsä Moabin kedoille, toiselle puolelle Jordania, Jerihon kohdalla.

22:2 Ja koska Balak Zipporin poika näki kaikki, mitä Israel teki Amorilaisille,

22:3 Ja että Moabilaiset sangen suuresti pelkäsivät sitä kansaa heidän paljoutensa tähden, ja että Moabilaiset kauhistuivat Israelin lapsia,

22:4 Niin sanoivat he Midianilaisten vanhimmille: Tämä kansa syö puhtaaksi kaikki, mitä ympäristöllämme on, niinkuin härkä syö vihannon laitumelta. Ja Balak Zipporin poika oli siihen aikaan Moabilaisten kuningas.

22:5 Ja hän lähetti sanan Petoriin, Bileamille Beorin pojalle, joka asui virran tykönä, kansansa lasten maalla, kutsumaan häntä, sanoen: katso, kansa on lähtenyt Egyptistä, katso, se peittää maan piirin, ja asettaa leirinsä minua vastaan.

22:6 Tule siis nyt ja kiroo minulle tämä kansa; sillä se on minua väkevämpi, että minä löisin häntä, ja hänen maaltani karkottaisin ulos; sillä minä tiedän, ketä sinä siunaat, se on siunattu, ja jota sinä kiroot, se on kirottu.

22:7 Ja Moabilaisten vanhimmat ynnä Midianilaisten vanhimpain kanssa menivät sinne, ja heillä oli noitumisen palkka kädessänsä. Ja koska he tulivat Bileamin tykö, sanoivat he hänelle Balakin sanat.

22:8 Ja hän sanoi heille: olkaat tässä yö, niin minä sanon teille vastauksen, mitä \Herra\ minulle sanova on. Niin olivat Moabilaisten päämiehet Bileamin tykönä.

22:9 Niin Jumala tuli Bileamin tykö ja kysyi: Keitä ovat ne miehet, jotka ovat sinun luonasi?

22:10 Bileam vastasi Jumalalle: Baalak, Sipporin poika, Mooabin kuningas, on lähettänyt heidät tuomaan minulle tämän sanan:

22:11 Katso, kansa on lähtenyt Egyptistä ja on tulvinut yli maan; tule siis, kiroa se minun puolestani, ehkä sitten voin ryhtyä taisteluun sitä vastaan ja karkoittaa sen.

22:12 Mutta Jumala sanoi Bileamille: Älä mene heidän kanssaan äläkä kiroa sitä kansaa, sillä se on siunattu.

22:13 Niin Bileam nousi aamulla ja sanoi Baalakin päämiehille: Menkää takaisin maahanne, sillä Herra ei ole sallinut minun lähteä teidän kanssanne.

22:14 Silloin nousivat Mooabin päämiehet ja tulivat Baalakin luo ja sanoivat: Bileam ei suostunut lähtemään meidän kanssamme.

22:15 Mutta Baalak lähetti uudestaan päämiehiä matkaan, vielä useampia ja arvokkaampia kuin edelliset.

22:16 Ja he saapuivat Bileamin luo ja sanoivat hänelle: Näin sanoo Baalak, Sipporin poika: Älä kieltäydy tulemasta minun luokseni.

22:17 Sillä minä palkitsen sinut ylenpalttisesti ja teen kaiken, mitä minulta vaadit; tule siis ja kiroa minun puolestani tämä kansa.

22:18 Mutta Bileam vastasi ja sanoi Baalakin palvelijoille: Vaikka Baalak antaisi minulle talonsa täyden hopeata ja kultaa, en sittenkään voisi, en pienessä enkä suuressa, rikkoa Herran, minun Jumalani, käskyä.

22:19 Mutta jääkää nyt tänne tekin täksi yöksi, saadakseni tietää, mitä Herra vielä minulle sanoo.

22:20 Niin Jumala tuli Bileamin tykö yöllä ja sanoi hänelle: Jos nämä miehet ovat tulleet kutsumaan sinua, niin nouse ja lähde heidän kanssaan, mutta tee vain se, mitä minä sinulle sanon.

22:9 Ja Jumala tuli Bileamin tykö ja sanoi: mitkä miehet ne sinun tykönäs ovat?

22:10 Ja Bileam sanoi Jumalalle: Balak Zipporin poika, Moabilaisten kuningas, lähetti minun tyköni:

22:11 Katso, kansa läksi Egyptistä ja peittää maan piirin: tule siis ja kiroo heitä minulle, että minä voisin sotia heitä vastaan ja karkottaisin heitä pois.

22:12 Mutta Jumala sanoi Bileamille: älä mene heidän kanssansa, äläkä kiroo kansaa, sillä se on siunattu.

22:13 Silloin Bileam nousi varhain aamulla ja sanoi Balakin päämiehille: menkää maallenne; sillä ei \Herra\ salli minun teidän kanssanne mennä.

22:14 Ja Moabilaisten päämiehet nousivat ja tulivat Balakin tykö, ja sanoivat: ei Bileam tahdo tulla meidän kanssamme.

22:15 Niin lähetti Balak päämiehet, vielä usiammat ja jalommat entisiä,

22:16 Jotka tultuansa Bileamin tykö sanoivat hänelle: Näin Balak Zipporin poika sanoo sinulle: älä estele tulemasta minun tyköni;

22:17 Sillä minä teen sinulle suuren kunnian, ja mitäs sanot minulle, sen minä myös teen: tule siis ja kiroa minulle tämä kansa.

22:18 Niin vastasi Bileam, ja sanoi Balakin palvelioille: jos Balak antaisi minulle huoneensa täyden hopiaa ja kultaa, niin en minä sittenkään taida \Herran\ minun Jumalani sanaa käydä ylitse tekemään vähää elikkä paljoa.

22:19 Vaan olkaat kuitenkin tekin tämä yö tässä, niin minä tahdon tiedustaa, mitä \Herra\ vielä minun kanssani puhuva on.

22:20 Silloin Jumala tuli yöllä Bileamin tykö ja sanoi hänelle: jos ne miehet ovat tulleet kutsumaan sinua, niin nouse ja mene heidän kanssansa, vaan kuitenkin, mitä minä sinulle sanon, sen pitää sinun tekemän.

22:21 Ja Bileam nousi aamulla, satuloi aasintammansa ja lähti matkaan Mooabin päämiesten kanssa.

22:22 Mutta kun hän lähti, syttyi Jumalan viha, ja Herran enkeli asettui tielle estämään häntä, hänen ratsastaessaan aasintammallaan, kaksi palvelijaa mukanaan.

22:23 Kun aasintamma näki Herran enkelin seisovan tiellä, paljastettu miekka kädesssä, niin se poikkesi tieltä ja meni peltoon. Mutta Bileam löi aasintammaa palauttaaksensa sen tielle.

22:24 Sitten Herran enkeli asettui solaan viinitarhojen välille, jossa oli kiviaita kummallakin puolella.

22:25 Kun aasintamma näki Herran enkelin, niin se painautui aitaan ja likisti Bileamin jalkaa aitaa vasten. Ja hän löi sitä vielä kerran.

22:26 Silloin Herran enkeli taas meni edemmäs ja asettui ahtaaseen paikkaan, jossa ei ollut tilaa väistyä oikealle eikä vasemmalle.

22:27 Kun aasintamma näki Herran enkelin, laskeutui se maahan Bileamin alla. Silloin Bileamin viha syttyi, ja hän löi aasintammaa sauvalla.

22:28 Niin Herra avasi aasintamman suun, ja se sanoi Bileamille: Mitä minä olen sinulle tehnyt, koska lyöt minua jo kolmannen kerran?

22:29 Bileam vastasi aasintammalle: Sinä olet pitänyt minua pilkkanasi. Olisipa minulla miekka kädessäni, niin nyt minä sinut tappaisin.

22:30 Mutta aasintamma sanoi Bileamille: Enkö minä ole sinun aasintammasi, jolla olet ratsastanut kaiken aikasi tähän päivään asti? Onko minun ollut tapana tehdä sinulle näin? Hän vastasi: Ei.

22:31 Niin Herra avasi Bileamin silmät, niin että hän näki Herran enkelin seisovan tiellä, paljastettu miekka kädesssä. Silloin hän kumartui ja heittäytyi kasvoilleen.

22:32 Niin Herran enkeli sanoi hänelle:

22:21 Niin Bileam nousi varhain aamulla, valjasti aasinsa ja seurasi Moabilaisten päämiehiä.

22:22 Mutta Jumalan viha julmistui, että hän sinne meni. Ja \Herran\ enkeli seisoi tiellä häntä vastassa, mutta hän ajoi aasillansa ja kaksi hänen palveliaansa oli hänen kanssansa.

22:23 Ja aasi näki \Herran\ enkelin seisovan tiellä ja hänen miekkansa vedetyn ulos hänen kädesssä, niin aasi poikkesi tieltä ja meni kedolle: vaan Bileam löi aasia ohjataksensa häntä tielle.

22:24 Niin \Herran\ enkeli astui ahtaasen tanhuaan, viinamäen vaiheelle, jossa aidat molemmin puolin olivat.

22:25 Ja koska aasi näki \Herran\ enkelin, ahdisti hän itsensä aitaa vastaan, ja likisti Bileamin jalan aitaa vastaan, ja sitte hän kovemmin löi häntä.

22:26 Niin \Herran\ enkeli meni edespäin ja seisoi ahtaassa paikassa, kussa ei ollut varaa poiketa oikialle eli vasemmalle puolelle.

22:27 Ja kuin aasi näki \Herran\ enkelin, laski hän Bileamin alla polvillensa; niin Bileam sangen suuresti vihastui ja löi aasia sauvallansa.

22:28 Silloin \Herra\ avasi aasin suun, ja se sanoi Bileamille: mitä minä olen rikkonut sinua vastaan, ettäs minua kolmasti hosunut olet?

22:29 Bileam sanoi aasille: ettäs pilkkasit minua. Jos minun kädessäni miekka olis, niin minä sinun tappaisin.

22:30 Sanoi aasi Bileamille: enkö minä ole sinun aasis, jolla sinä tähän asti ajanut olet? olenko siis minä ikänä ennen niin tehnyt sinua vastaan ? Hän vastasi: et.

22:31 Silloin avasi \Herra\ Bileamin silmät, että hän näki \Herran\ enkelin seisovan tiellä, ja avoimen miekan hänen kädesssä; ja hän kumarsi, ja lankesi kasvoilleensa.

22:32 Niin sanoi \Herran\ enkeli hänelle:

Minkätähden olet lyönyt aasintammaasi jo kolme kertaa? Katso, minä olen tullut sinua estämään, sillä ajattelemattomasti sinä olet lähtenyt tälle matkalle vastoin minun tahtoani.

22:33 Mutta aasintamma näki minut ja on väistynyt minun edestäni jo kolme kertaa. Ja jos se ei olisi väistynyt minun edestäni, niin minä olisin surmannut sinut, mutta jättänyt sen elämään.

22:34 Niin Bileam vastasi Herran enkelille: Minä olen tehnyt syntiä; sillä minä en tiennyt, että sinä olit asettunut minua vastaan tielle. Mutta jos tämä ei ole sinulle mieleen, niin minä nyt palaan takaisin.

22:35 Mutta Herran enkeli sanoi Bileamille: Mene näiden miesten kanssa, mutta puhu ainoastaan se, minkä minä sinulle puhun. Niin Bileam lähti Baalakin päämiesten kanssa.

22:36 Kun Baalak kuuli, että Bileam oli tulossa, meni hän häntä vastaan Iir-Moabiin, joka on Arnonia pitkin kulkevalla rajalla, uloimmalla rajalla.

22:37 Ja Baalak sanoi Bileamille: Enkö minä vartavasten lähettänyt kutsumaan sinua? Minkätähden et tahtonut tulla minun luokseni? Enkö minä muka voi sinua palkita?

22:38 Mutta Bileam vastasi Baalakille: Olenhan minä nyt tullut sinun luoksesi. Mutta onko minun vallassani puhua mitään? Minkä Jumala panee minun suuhuni, sen minä puhun.

22:39 Niin Bileam lähti Baalakin kanssa, ja he saapuivat Kirjat-Husotiin.

22:40 Ja Baalak teurasti raavaita ja lampaita ja lähetti ne Bileamille ja päämiehille, jotka olivat hänen luonansa.

22:41 Mutta seuraavana aamuna Baalak otti Bileamin mukaansa ja vei hänet Baamot-Baalin kukkulalle, josta hän näki reunimmaisena osan tuota kansaa.

23 LUKU

23:1 Ja Bileam sanoi Baalakille: Rakenna

miksi sinä jo kolmasti sinun aasias hosuit? katsos, minä läksin sinua vastoin seisomaan; sillä tämä tie on nurja minun edessäni.

22:33 Ja aasi näki minun, ja poikkesi jo kolme erää minun edestäni; vaan jollei hän olisi minun edestäni poikennut, niin minä nyt sinun tappaisin ja jättäisin aasin elämään.

22:34 Niin Bileam sanoi \Herran\ enkelille: minä olen syntiä tehnyt; sillä en minä tietänyt, että sinä seisoit minun vastassani tiellä. Nyt siis, jollei se sinulle kelpaa, niin minä palajan takaperin.

22:35 Ja \Herran\ enkeli sanoi Bileamille: mene miesten kanssa, vaan ei sinun pidä puhuman muuta, kuin minä sinulle sanon: ja Bileam seurasi Baalakin päämiehiä.

22:36 Koska Balak kuuli Bileamin tulevan, läksi hän häntä vastaan Moabilaisten kaupunkiin, joka Arnonin rajoissa on, juuri rajan äärellä.

22:37 Ja Balak sanoi Bileamille: enkö minä sanaa lähettänyt sinun peräks, kutsumaan sinua? miksi siis et sinä tullut minun tyköni? vai luulitkos, etten minä olisi sen edestä sinua taitanut kunnioittaa?

22:38 Ja Bileam vastasi häntä: katso, minä tuloin nyt sinun tykö; vaan onko minulla voimaa mitään puhua? Sen minkä Jumala minun suuhuni antaa, sen minä puhun.

22:39 Ja niin Bileam meni Balakin kanssa, ja he tulivat Kujakaupunkiin,

22:40 Ja Balak uhrasi karjaa ja lampaita, ja lähetti Bileamin ja päämiesten perään, jotka hänen kanssansa olivat.

22:41 Mutta huomeneltain tapahtui, että Balak otti Bileamin, ja vei hänen Baalin kukkulalle, näkemään sieltä kansan ääreen.

23 LUKU

23:1 Ja Bileam sanoi Balakille: rakenna

minulle tähän seitsemän alttaria ja hanki minulle tänne seitsemän härkää ja seitsemän oinasta.

23:2 Niin Baalak teki, niinkuin Bileam käski. Ja Baalak ja Bileam uhrasivat härän ja oinaan kullakin alttarilla.

23:3 Niin Bileam sanoi Baalakille: Asetu tähän polttouhrisi ääreen, minä menen tuonne; ehkä minä saan kohdata Herran. Minkä hän minulle näyttää, sen minä ilmoitan sinulle. Ja hän meni eräälle autiolle kukkulalle.

23:4 Ja Jumala tuli ja kohtasi Bileamin. Silloin tämä sanoi hänelle: Seitsemän alttaria minä olen pannut kuntoon ja olen uhrannut härän ja oinaan kullakin alttarilla.

23:5 Ja Herra pani sanat Bileamin suuhun ja sanoi: Palaja Baalakin luo ja puhu hänelle näin.

23:6 Niin hän palasi hänen luoksensa, ja hän seiso siinä polttouhrinsa ääressä, hän ja kaikki Mooabin päämiehet.

23:7 Niin hän puhkesi lausumaan ja sanoi: Aramista nouti minut Baalak, idän vuorilta Mooabin kuningas: Tule, kiroa minun puolestani Jaakob, tule ja sadattele Israelia.

23:8 Kuinka minä kiroaisin sen, jota ei Jumala kiroa, kuinka sadattelin sitä, jota ei Herra sadattele?

23:9 Minä näen sen kallioiden huipulta, minä katselen sitä kukkuloilta: katso, se on erillään asuva kansa, se ei lukeudu pakanakansojen joukkoon.

23:10 Kuka mittaa Jaakobin hiekkajyväset, kuka Israelin tomuhiukkasten luvun? Suotakoon minun kuolla oikeamielisten kuolema, olkoon minun loppuni niinkuin heidän.

23:11 Silloin Baalak sanoi Bileamille: Mitä oletkaan minulle tehnyt! Minä toin sinut tänne vihollisiani kiroamaan, ja katso, nyt sinä heidät siunaat!

23:12 Mutta hän vastasi ja sanoi: Eikö minun ole tarkoin puhuttava se, minkä Herra panee minun suuhuni?

23:13 Niin Baalak sanoi hänelle: Tule

minulle tähän seitsemän alttaria, ja valmista minulle tässä seitsemän mullia, ja seitsemän oinasta.

23:2 Balak teki niinkuin Bileam sanoi, ja Balak ja Bileam uhrasivat (kullakin) alttarilla mullin ja oinaan.

23:3 Ja Bileam sanoi Balakille: seiso polttouhris tykönä, ja minä menen tuonne. Kukaties \Herra\ tulee minua kohtaamaan, ja mitä hän minulle tietää antaa, sen minä tahdon sinulle ilmoittaa. Ja hän meni pois korkialle paikalle.

23:4 Ja Jumala kohtasi Bileamin; mutta hän sanoi hänelle: seitsemän alttaria minä valmistin, ja olen uhrannut mullin ja oinaan (joka) alttarilla.

23:5 Ja \Herra\ pani Bileamin suuhun sanat, ja sanoi: palaja Balakin tykö ja puhu näin.

23:6 Ja koska hän tuli jälleen hänen tykönsä, katso, niin hän seiso polttouhrinsa tykönä, kaikkein Moabin päämiesten kanssa.

23:7 Niin alkoi hän puheensa ja sanoi: Syriasta on Balak Moabilaisten kuningas minua tuottanut, idän puolisilta vuorilta: tule ja kiroo minulle Jakob, tule sadattele Israelia.

23:8 Kuinka minun pitää kirooman sitä, jota ei Jumalakaan kiroo? kuinka minä sitä sadattelen, jota ei \Herrakaan\ sadattele?

23:9 Sillä vuorten kukkuloilta minä hänen näen, ja korkeuksista minä häntä katselen. Katso, se kansa pitää asuman yksinänsä, ja ei pidä pakanain sekaan luettaman.

23:10 Kuka lukee Jakobin tomus, ja neljännen osan Israelin lapsista? Minun sieluni kuolkoon vanhurskusten kuolemalla, ja minun loppuni olkoon niinkuin heidän loppunsa.

23:11 Niin sanoi Balak Bileamille: mitäs minun teet? Minä tuotin sinun kiroilemaan vihollisiani, ja katso, sinä täydellisesti siunaat heitä.

23:12 Hän vastasi, ja sanoi: eikö minun pidä sitä pitämän ja puhuman, mitä \Herra\ minun suuhuni antaa?

23:13 Balak sanoi hänelle: tule siis minun

minun kanssani toiseen paikkaan, josta voit nähdä sen kansan, kuitenkin ainoastaan sen äärimmäisen reunan, et sitä kokonaisuudessaan, ja kiroa se minun puolestani sieltä.

23:14 Ja hän vei hänet Vartijakedolle Pisga-vuoren huipulle ja rakensi siihen seitsemän alttaria ja uhrasi härän ja oinaan kullakin alttarilla.

23:15 Sitten Bileam sanoi Baalakille: Asetu tähän polttouhrisi ääreen, ehkä hän kohtaa minua tuolla.

23:16 Niin Herra tuli kohtaamaan Bileamia, pani sanat hänen suuhunsa ja sanoi: Palaja Baalakin luo ja puhu hänelle näin.

23:17 Niin hän tuli hänen luoksensa, ja hän seiso siinä polttouhrinsa ääressä, Mooabin päämiehet kanssansa. Baalak kysyi häneltä: Mitä Herra puhui?

23:18 Niin hän puhkesi lausumaan ja sanoi: Nouse, Baalak, ja kuule! Kuuntele minua, sinä Sipporin poika!

23:19 Ei Jumala ole ihminen, niin että hän valhettelisi, eikä ihmislapsi, että hän katuisi. Sanoisiko hän jotakin eikä sitä tekisi, puhuisiko jotakin eikä sitä täyttäisi?

23:20 Katso, minä olen saanut tehtäväkseni siunata: hän on siunannut, enkä minä voi sitä peruuttaa.

23:21 Ei havaita vaivaa Jaakobissa eikä nähdä onnettomuutta Israelissa; Herra, hänen Jumalansa, on hänen kanssansa, riemuhuuto kuninkaalle kaikuu siellä.

23:22 Jumala vei sen pois Egyptistä; sen sarvet ovat kuin villihärän.

23:23 Sillä ei ole noituutta Jaakobissa eikä tavata taikuutta Israelissa. Aikanansa ilmoitetaan Jaakobille ja Israelille, mitä Jumala on tekävä.

23:24 Katso, se on kansa, joka nousee kuin naarasleijona, joka kohoaa kuin leijona. Ei se paneudu levolle, ennenkuin on saalista syönyt ja juonut surmattujen verta.

kanssani toiseen paikkaan, jostas hänen saat nähdä. Ainoastaan hänen äärimäisensä sinä taidat nähdä, vaan et näe kaikkia: kiroo häntä minulle sieltä.

23:14 Ja hän vei hänen Vartialakeudelle, Pisgan kukkulalle, ja rakensi seitsemän alttaria, ja uhrasi (joka) alttarilla mullin ja oinaan.

23:15 Ja hän sanoi Balakille: seiso tässä polttouhris tykönä, ja minä tahdon kohdata (häntä) tuolla.

23:16 Ja \Herra\ tuli Bileamia vastaan, ja antoi sanat hänen suuhunsa, ja sanoi: mene jälleen Balakin tykö ja sano näin.

23:17 Ja kuin hän tuli hänen tykönsä jälleen, katso, hän seiso polttouhrinsa tykönä Moabin päämiesten kanssa. Ja Balak sanoi hänelle: mitä \Herra\ sanoi?

23:18 Ja hän toi puheensa edes, ja sanoi: nouse, Balak ja kuule, kuuntele minua, Zipporin poika:

23:19 Ei ole Jumala ihminen, että hän valhettelis, taikka ihmisen lapsi, että hän jotakin katuis. Pitäiskö hänen jotakin sanoman, ja ei tekemän? Pitäiskö hänen jotakin puhuman, ja ei täyttämän?

23:20 Katso, siunauksen olen minä saanut: hän myös siunasi, ja en minä taida sitä muuttaa.

23:21 Ei nähdä vääryyttä Jakobissa, eikä havaita pahuutta Israelissa. \Herra\ hänen Jumalansa on hänen tykönsä, ja Kuninkaan basuna on hänen seassansa.

23:22 Jumala on hänen johdattanut Egyptistä: hänen väkevyytensä on niinkuin yksisarvisen väkevyyys.

23:23 Sillä ei yhtään velhoa ole Jakobissa eikä noitaa Israelissa: ajallansa pitää sanottaman Jakobille ja Israelille, mitä Jumala tehnyt on.

23:24 Katso sen kansan pitää nouseman niinkuin syömäri jalopeura, ja karkaaman niinkuin tarkka jalopeura, ja ei pidä hänen maata paneman siihenasti että hän saaliin syö, ja juo niiden verta, jotka tapetut ovat.

23:25 Mutta Baalak sanoi Bileamille: Älä kiroa sitä äläkä siunaa sitä.

23:26 Mutta Bileam vastasi ja sanoi Baalakille: Enkö minä puhunut sinulle näin: Kaikki, mitä Herra sanoo, on minun tehtävä?

23:27 Niin Baalak sanoi Bileamille: Tule, minä vien sinut toiseen paikkaan; ehkäpä on Jumalan silmissä otollista, että kirotat kansan minun puolestani sieltä.

23:28 Ja Baalak vei Bileamin Peor-vuoren huipulle, joka kohoa yli erämaan.

23:29 Sitten Bileam sanoi Baalakille: Rakenna minulle tähän seitsemän alttaria ja hanki minulle tänne seitsemän härkää ja seitsemän oinasta.

23:30 Ja Baalak teki, niinkuin Bileam käski, ja uhrasi härän ja oinaan kullakin alttarilla.

24 LUKU

24:1 Kun Bileam näki, että Israelin siunaaminen oli Herralle otollista, ei hän enää mennyt niinkuin aina ennen ennusmerkkejä etsimään, vaan käänsi kasvonsa erämaahan.

24:2 Ja kun Bileam nosti silmänsä ja näki Israelin leiriytyneenä heimokunnittain, niin Jumalan Henki tuli häneen.

24:3 Ja hän puhkesi lausumaan ja sanoi: Näin puhuu Bileam, Beorin poika, näin puhuu mies, jonka silmä on avattu.

24:4 Näin puhuu hän, joka kuulee Jumalan puheen, joka näkee Kaikkivaltiaan näkyjä, joka lankeaa loveen ja jonka silmät avataan.

24:5 Kuinka ihanat ovat sinun majasi, Jaakob, sinun asuinsijasi, Israel!

24:6 Niinkuin laajat purolaaksot, niinkuin puutarhat virran varrella, niinkuin aloepuut, Herran istuttamat, niinkuin setripuut vesien vierillä!

24:7 Vettä läikkyä sen vesisangoista, ja sen laihot saavat runsaasti vettä. Agagia mahtavampi on sen kuningas, ylhäinen sen

23:25 Niin sanoi Balak Bileamille: ellet ollenkaan tahdo kirotta heitä, niin älä suinkaan siunaakaan heitä.

23:26 Bileam vastasi, ja sanoi Balakille: enkö minä puhunut sinulle, sanoen: kaikki mitä \Herra\ puhuva on, pitää minun tekemän?

23:27 Ja Balak sanoi Bileamille: tule, minä vien sinun toiseen paikkaan: mitämaks Jumalalle kelpaa, että häntä sieltä kirolisit minulle.

23:28 Ja Balak vei Bileamin Peorin vuoren kukkulalle, joka korpeen päin on.

23:29 Ja Bileam sanoi Balakille: rakenna tähän minulle seitsemän alttaria, ja valmista minulle tässä seitsemän mullia ja seitsemän oinasta.

23:30 Balak teki niinkuin Bileam sanoi, ja uhrasi (kullakin) alttarilla mullin ja oinaan.

24 LUKU

24:1 Koska Bileam näki kelpaavan \Herralle\, hän siunasi Israelia, ei mennyt hän pois, niinkuin ennen, etsimään ilmoitusta, vaan käänsi kasvonsa korpeen päin.

24:2 Ja Bileam nosti silmänsä ja näki Israelin sioittaneen itsensä sukukuntainsa jälkeen, ja Jumalan henki tuli hänen päällensä.

24:3 Ja hän toi edes puheensa, ja sanoi: näitä sanoo Bileam Beorin poika, näitä sanoo se mies, jonka silmät avatut ovat.

24:4 Näitä sanoo se, joka kuulee Jumalan puheet, se, joka Kaikkivaltiaan ilmoitukset näkee, joka lankeaa maahan, ja hänen silmänsä avataan.

24:5 Kuinka kauniit ovat sinun majas, Jakob, ja sinun asumas, Israel?

24:6 Niinkuin ojat levitetään, niinkuin yrttitarha virran vieressä, niinkuin aloes, jonka \Herra\ istuttaa, niinkuin sedripuu veden tykönä.

24:7 Veden pitää vuotaman hänen ämpäristänsä, ja hänen siemenensä on paljoissa vesissä. Hänen kuninkaansa pitää

kuningasvalta.

24:8 Jumala vei sen pois Egyptistä; sen sarvet ovat kuin villihärän. Se syö suuhunsa viholliskansat, heidän luunsa se murskaa ja lävistää heidät nuolillansa.

24:9 Se on kyyristynyt, se on laskeutunut maahan kuin leijona, niinkuin naarasleijona - kuka uskaltaa sitä häiritä? Siunattu olkoon, joka sinua siunaa, kirottu, joka sinua kiroaa!

24:10 Silloin Baalak vihastui Bileamiin ja löi kätensä yhteen. Ja Baalak sanoi Bileamille: Minä kutsuin sinut vihollisiani kiroamaan, ja nyt sinä olet siunannut heidät jo kolme kertaa.

24:11 Mene tiehesi! Minä aioin sinua runsaasti palkita, mutta katso, Herra on sinulta palkan kieltänyt.

24:12 Bileam vastasi Baalakille: Enkö minä jo sanonut sinun sanansaattajillesi, jotka lähetit luokseni:

24:13 Vaikka Baalak antaisi minulle talonsa täyden hopeata ja kultaa, en sittenkään voisi rikkoa Herran käskyä, en tehdä mitään oman mieleni mukaan, en hyvää, en pahaa. Minkä Herra puhuu, sen minäkin puhun.

24:14 Ja nyt minä lähden kansani tykö, mutta sitä ennen minä ilmoitan sinulle, mitä tämä kansa on tekevä sinun kansallesi aikojen lopulla.

24:15 Ja hän puhkesi lausumaan ja sanoi: Näin puhuu Bileam, Beorin poika, näin puhuu mies, jonka silmä on avattu.

24:16 Näin puhuu hän, joka kuulee Jumalan puheen ja saa tietonsa Korkeimmalta, joka näkee Kaikkivaltiaan näkyjä, joka lankeaa loveen ja jonka silmät avataan:

24:17 Minä näen hänet, en kuitenkaan nyt, minä katselen häntä, en kuitenkaan läheltä. Tähti nousee Jaakobista, ja valtikka kohoaa Israelista. Se ruhjoo Mooabilta ohimot, pääläen kaikilta Seetin pojilta.

oleman korkiamman Agagia, ja hänen valtakuntansa pitää korotettaman.

24:8 Jumala johdatti hänen Egyptistä, hänen väkevyytensä on niinkuin yksisarvisen väkevyys: hänen pitää nielemän pakanat vihollisensa, ja heidän luunsa murentaman, ja nuolillansa ampuman lävitse.

24:9 Hän pani maata niinkuin tarkka jalopeura, ja niinkuin syömäri jalopeura: kuka tohtii herättää häntä? Siunattu olkoon se, joka sinua siunaa, kirottu olkoon se, joka sinua kiroo.

24:10 Silloin Balakin viha julmistui Bileamia vastaan, ja löi käsiänsä yhteen, ja sanoi hänelle: minä kutsuin sinua kiroomaan vihollisiani, ja katso, sinä jo kolmasti täydellisesti siunasit heitä.

24:11 Pakene kohta sialles. Minä ajattelin kunnioittaa sinua suuresti, ja katso, \Herra\ on sen kunnian estänyt sinulta.

24:12 Ja Bileam puhui Balakille: enkö minä puhunut sanansaattajilles, kuin sinä lähetit minun tyköni, sanoen:

24:13 Jos Balak antais minulle huoneensa täyden hopiaa ja kultaa, en minä taida senvuoksi \Herran\ sanaa käydä ylitse, tekemään hyvää eli pahaa minun mieleni jälkeen; vaan mitä \Herra\ sanoo, sen pitää myös minun sanoman.

24:14 Ja nyt katso, koska minä menen kansani tykö, niin tule, minä neuvon sinua, mitä tämä kansa sinun kansalles tekevä on, viimeisellä ajalla.

24:15 Ja hän piti puheen, ja sanoi: näin sanoo Bileam Beorin poika, näin sanoo se mies, jonka silmät avatut ovat.

24:16 Sen sanoo se, joka kuulee Jumalan puheen, ja se, jolla Ylimmäisen tieto on, joka näkee Kaikkivaltiaan ilmestyksen, joka lankee maahan, ja hänen silmänsä avataan:

24:17 Minä saan nähdä hänen, mutta en nyt: minä katselen häntä, vaan en läheltä. Tähti nousee Jakobista, ja valtikka tulee Israelista, ja musertaa Moabin ruhtinaat, ja hävittää kaikki Setin lapset.

24:18 Ja Edomista tulee alusmaa, Seir joutuu vihollistensa omaksi; mutta Israel tekee väkeviä tekoja.

24:19 Ja Jaakobista tulee valtias, hän hävittää kaupungeista niihin pelastuneet.

24:20 Ja kun hän näki Amalekin, niin hän puhkesi lausumaan ja sanoi: Kansakunnista ensimmäinen on Amalek, mutta sen loppu on perikato.

24:21 Ja kun hän näki keeniläiset, niin hän puhkesi lausumaan ja sanoi: Järkkymätön on sinun asumuksesi, ja kalliolle on pesäsi pantu.

24:22 Mutta sittenkin Kain hävitetään: ei aikaakaan, niin Assur vie sinut vangiksi.

24:23 Ja hän puhkesi lausumaan ja sanoi: Voi! Kuka jää enää elämään, kun Jumala tämän tekee!

24:24 Laivoja saapuu kittiläisten suunnalta, ja ne kurittavat Assurin ja kurittavat Eeberin. Hänkin on perikadon oma.

24:25 Senjälkeen Bileam nousi, lähti matkaan ja palasi kotiinsa; ja myöskin Baalak lähti tiehensä

25 LUKU

25:1 Niin Israel asettui Sittimiin. Ja kansa rupesi irstaillemaan Mooabin tyttärien kanssa.

25:2 Nämä kutsuivat kansaa jumaliensa uhreille, ja kansa söi ja kumarsi heidän jumaliensa.

25:3 Kun Israel näin antautui palvelemaan Baal-Peoria, syttyi Herran viha Israelia kohtaan.

25:4 Ja Herra sanoi Moosekselle: Ota kansan kaikki päämiehet ja lävistä heidät paaluihin Herralle, vasten aurinkoa, että Herran vihan hehku kääntyisi pois Israelista.

25:5 Niin Mooses sanoi Israelin tuomareille: Surmatkoon jokainen miehistään ne, jotka ovat antautuneet palvelemaan Baal-Peoria.

25:6 Ja katso, muuan mies israelilaisista tuli ja toi veljiensä luo midianilaisen naisen, Mooseksen ja kaiken israelilaisten

24:18 Hän omistaa Edomin, ja Seir tulee vihollistensa vallan alle, vaan Israel tekee voimallisia töitä.

24:19 Jakobista tulee hallitsia, ja hävittää mitä tähteenä jäännyt on kaupungeista.

24:20 Ja kuin hän näki Amalekilaiset, piti hän puheen ja sanoi: Amalek ensimmäinen pakanain seassa, vaan viimeiseltä sinä peräti hävitetään.

24:21 Ja kuin hän näki Keniläiset, piti hän puheen, ja sanoi: sinun asumises on vahva, ja sinä teit pesäs kalliioon,

24:22 Vaan sinä Kain poltetaan, siihenasti kuin Assur vie sinun vankina pois.

24:23 Vihdoin piti hän puheen, ja sanoi: voi! kuka elää silloin, kuin väkevä Jumala näitä on tekevä?

24:24 Ja haahdet Kittimin rannoilta kukistavat Assurin ja kukistavat Eeberin, vaan hän itse myös hukkuu.

24:25 Ja Bileam nousi ja meni matkaansa, ja tuli jälleen siallensa, ja Balak myös meni tietänsä myöten.

25 LUKU

25:1 Ja Israel asui Sittimissä, ja kansa rupesi tekemään huorin Moabilaisten tyttärien kanssa,

25:2 Jotka kutsuivat kansan epäjumalainsa uhrille: ja kansa söi, ja kumarsi heidän epäjumaliansa.

25:3 Ja Israel yhdisti itsensä BaalPeorin kanssa: niin \Herran\ viha julmistui Israelia vastaan.

25:4 Ja \Herra\ sanoi Moosekselle: ota kaikki kansan päämiehet, ja hirtä heidät \Herralle\ aurinkoa vastaan, että \Herran\ vihan julmuus käännettäisiin Israelista pois.

25:5 Ja Mooses sanoi Israelin tuomareille: jokainen tappakoon väkensä, jotka BaalPeorin kanssa ovat itsensä yhdistäneet.

25:6 Ja katso, mies Israelin lapsista tuli ja toi veljeinsä sekaan Midianilaisen vaimon, Mooseksen ja kaikkein Israelin lasten joukon

seurakunnan nähden, kun nämä olivat itkemässä ilmestymäjän ovella.

25:7 Kun Piinehas, pappi Aaronin pojan Eleasarin poika, näki sen, nousi hän kansan keskeltä ja otti keihään käteensä

25:8 ja seurasi tuota Israelin miestä makuusuojaan ja lävisti heidät molemmat, Israelin miehen ja sen naisen, vatsan kohdalta. Silloin taukosi israelilaisilta vitsaus.

25:9 Ja niitä, jotka kuolivat tässä vitsauksessa, oli kaksikymmentäneljä tuhatta.

25:10 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

25:11 Piinehas, pappi Aaronin pojan Eleasarin poika, on kääntänyt minun vihani pois israelilaisista, kun hän on kiivaillut minun puolestani heidän keskuudessaan, niin ettei minun ole tarvinnut kiivaudessani tehdä loppua israelilaisista.

25:12 Sano siis: Katso, minä teen hänen kanssansa liiton hänen menestymiseksensä.

25:13 Ja se tulee hänelle ja hänen jälkeläisillensä ikuisiksi pappisuuden liitoksi, koska hän kiivaili Jumalansa puolesta ja toimitti sovituksen israelilaisille.

25:14 Ja surmatun Israelin miehen nimi, sen, joka surmattiin midianilaisen naisen kanssa, oli Simri, simeonilaisen perhekuntapäämiehen Saalun poika.

25:15 Ja surmatun midianilais-naisen nimi oli Kosbi, Suurin, midianilaisen perhekunnan heimopäällikön, tytär.

25:16 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

25:17 Ahdistakaa midianilaisia ja tuhotkaa heidät.

25:18 Sillä he ahdistivat teitä viekkailla juonillansa, joilla he houkuttelivat teidät Peorin ja sisarensa Kosbin, midianilaisen päämiehen tyttären, ansaan, hänen, joka surmattiin Peorin vuoksi tapahtuneen vitsauksen päivänä.

26 LUKU

26:1 Tämän vitsauksen jälkeen Herra puhui

nähden, jotka itkivät seurakunnan majan ovesa.

25:7 Kun Pinehas Eleatsarin poika, papin Aaronin pojanpoika sen näki, nousi hän kansan keskeltä ja otti keihään käteensä,

25:8 Ja meni Israelin miehen jälkeen makausmajaan, ja pisti heidät molemmat sekä Israelin miehen, että vaimon vatsasta lävitse: niin rangaistus lakkasi jälleen Israelin lapsista.

25:9 Ja siinä rangaistuksessa surmattiin neljäkolmattakymmentä tuhatta.

25:10 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

25:11 Pinehas Eleatsarin poika, papin Aaronin pojanpoika, on kääntänyt julmuuteni pois Israelin lasten päältä, siinä että hän oli kiivas minun kiivauteni tähden heidän keskellensä, etten minä kiivaudessani hukuttanut Israelin lapsia.

25:12 Sentähden sano: katso, minä annan hänelle minun rauhani liiton.

25:13 Ja hänellä ja hänen siemenellensä hänen jälkeensä pitää oleman ijankaikkisen pappisuuden liiton, että hän oli kiivas Jumalallensa ja sovitti Israelin lapset.

25:14 Ja lyödyn Israelin miehen nimi, joka Midianilaisen vaimon kanssa lyötiin, oli Simri Salun poika, isän Simeonin huoneen päämies.

25:15 Mutta Midianilaisen vaimon nimi, joka myös lyötiin, oli Kosbi, Zurin, Midianin kansan huoneen päämiehen, tytär.

25:16 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

25:17 Ahdistakaa Midianilaisia, ja lyökää heitä.

25:18 Sillä he ovat teitä ahdistaneet kavaluuksillansa, joilla he teidät pettäneet ovat Peorin kautta, ja sisarensa Kosbin kautta, Midianilaisten päämiehen tyttären, joka lyötiin rangaistuksen päivänä, Peorin tähden.

26 LUKU

26:1 Ja tapahtui, rangaistuksen jälkeen, että

Moosekselle ja Eleasarille, pappi Aaronin pojalle, sanoen:

26:2 Laskekaa koko israelilaisten seurakunnan väkiluku, kaksikymmenvuotiset ja sitä vanhemmat, perhekunnittain, kaikki Israelin sotakelpoiset miehet.

26:3 Ja Mooses ja pappi Eleasar puhuivat heille Mooabin arolla Jordanin luona, Jerikon kohdalla, sanoen:

26:4 Kaksikymmenvuotiset ja sitä vanhemmat laskettakoon, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut. Ja israelilaiset, jotka olivat lähteneet Egyptin maasta, olivat:

26:5 Ruuben, Israelin esikoinen; Ruubenin jälkeläisiä olivat: Hanokista hanokilaisten suku, Pallusta pallulaisten suku,

26:6 Hesronista hesronilaisten suku, Karmista karmilaisten suku.

26:7 Nämä olivat ruubenilaisten suvut. Ja katselmuksessa olleita oli heitä neljäkymmentäkolme tuhatta seitsemänsataa kolmekymmentä.

26:8 Ja Pallun poika oli Eliab.

26:9 Ja Eliabin pojat olivat Nemuel ja Daatan ja Abiram. Nämä olivat ne kansan edusmiehet Daatan ja Abiram, jotka taistelivat Moosesta ja Aaronia vastaan Koorahin joukossa ja taistelivat Herraa vastaan,

26:10 jolloin maa avasi kitansa ja nielaisi heidät ja Koorahin, silloin kun hänen joukkonsa kuoli ja tuli kulutti kaksisataa viisikymmentä miestä; ja heistä tuli varoitusmerkki.

26:11 Mutta Koorahin pojat eivät kuolleet.

26:12 Simeonin jälkeläisiä, sukujensa mukaan, olivat: Nemuelista nemuelilaisten suku, Jaaminista jaaminilaisten suku, Jaakinista jaakinilaisten suku,

26:13 Serahista serahilaisten suku, Saulista saulilaisten suku.

26:14 Nämä olivat simeonilaisten suvut, kaksikymmentäkaksi tuhatta kaksisataa.

\Herra\ puhui Mosekselle ja Eleatsarille, papin Aaronin pojalle, sanoen:

26:2 Lue koko Israelin lasten joukko kahdenkymmenen vuotiset ja sen ylitse, heidän isänsä huoneen jälkeen, kaikki jotka sotaan Israelissa kelpaavat.

26:3 Ja Moses ja pappi Eleatsar puhuivat heidän kanssansa, Moabin kedoilla, Jordanin tykönä, Jerihon kohdalla, sanoen:

26:4 Ne jotka ovat kahdenkymmenen vuotiset ja sen ylitse, niinkuin \Herra\ oli käskenyt Mosekselle ja Israelin lapsille, jotka Egyptistä lähteneet olivat.

26:5 Ruben Israelin esikoinen: Rubenin lapset: Hanok, josta on Hanokilaisten sukukunta:

Pallu, siitä Pallulaisten sukukunta:

26:6 Hetsron, hänestä Hetsronilaisten sukukunta: Karmi, josta Karmilaisten sukukunta:

26:7 Nämät ovat Rubenilaisten sukukunnat. Ja heidän lukunsa oli kolmeviidettäkymmentä tuhatta seitsemänsataa ja kolmekymmentä.

26:8 Mutta Pallun poika oli Eliab.

26:9 Ja Eliabin pojat, Nemuel ja Datan ja Abiram. Nämät ovat Datan ja Abiram, jotka kutsuttiin kansasta, jotka asettivat heitänsä Mosesta ja Aaronia vastaan Koran eriseurassa, koska he asettivat heitänsä \Herraa\ vastaan,

26:10 Ja maa avasi suunsa ja nieli heidät ja Koran, koska se eriseura kuoli, ja koska myös tuli söi viisikymmentä miestä kolmattasataa, ja tulivat merkiksi.

26:11 Vaan Koran lapset ei kuolleet.

26:12 Simeonin lapset heidän sukukunnissansa: Nemuel, hänestä Nemuelilaisten sukukunta: Jamin, hänestä Jaminilaisten sukukunta: Jakin, hänestä Jakinilaisten sukukunta:

26:13 Sera, hänestä Seralailaisten sukukunta: Saul, hänestä Saulilaisten sukukunta.

26:14 Nämät ovat Simeonilaisten sukukunnat, kaksikolmattakymmentä tuhatta ja kaksisataa.

26:15 Gaadin jälkeläisiä, sukujensa mukaan, olivat: Sefonista sefonilaisten suku, Haggista haggilaisten suku, Suunista suunilaisten suku,

26:16 Osnista osnilaisten suku, Eeristä eeriläisten suku,

26:17 Arodista arodilaisten suku, Arelista arelilaisten suku.

26:18 Nämä olivat Gaadin jälkeläisten suvut; katselmuksessa olleita oli heitä neljäkymmentä tuhatta viisisataa.

26:19 Juudan poikia olivat Eer ja Oonan, mutta Eer ja Oonan kuolivat Kanaanin maassa.

26:20 Ja Juudan jälkeläisiä, sukujensa mukaan, olivat: Seelasta seelalaisten suku, Pereksestä perekseläisten suku, Serahista serahilaisten suku.

26:21 Ja Pereksen jälkeläisiä olivat: Hesronista hesronilaisten suku, Haamulista haamulilaisten suku.

26:22 Nämä olivat Juudan suvut; katselmuksessa olleita oli heitä seitsemänkymmentäkuusi tuhatta viisisataa.

26:23 Isaskarin jälkeläisiä, sukujensa mukaan, olivat: Toolasta toolalaisten suku, Puvvasta puunilaisten suku,

26:24 Jaasubista jaasubilaisten suku, Simronista simronilaisten suku.

26:25 Nämä olivat Isaskarin suvut; katselmuksessa olleita oli heitä kuusikymmentäneljätuhatta kolmesataa.

26:26 Sebulonin jälkeläisiä, sukujensa mukaan, olivat: Seredistä serediläisten suku, Eelonista eelonilaisten suku, Jahlelista jahlelilaisten suku.

26:27 Nämä olivat sebulonilaisten suvut; katselmuksessa olleita oli heitä kuusikymmentä tuhatta viisisataa.

26:28 Joosefin jälkeläisiä, sukujensa mukaan, olivat Manasse ja Efraim.

26:15 Gadin lapset heidän sukukunnissansa: Sephon, hänestä Sephonilaisten sukukunta: Haggi, hänestä Haggilaisten sukukunta: Suni, hänestä Sunilaisten sukukunta:

26:16 Osni, hänestä Osnilaisten sukukunta: Eri, hänestä Eriläisten sukukunta:

26:17 Arod, hänestä Arodilaisten sukukunta: Ariel, hänestä Arielilaisten sukukunta:

26:18 Nämät ovat Gadin lasten sukukunnat, heidän lukunsa jälkeen: neljäkymmentä tuhatta ja viisisataa.

26:19 Juudan lapset, Ger ja Onan: ja Ger ja Onan kuolivat Kanaanin maalla.

26:20 Ja Juudan lapset heidän sukukunnissansa olivat: Sela, hänestä Selanilaisten sukukunta: Perets, hänestä Peretsiläisten sukukunta: Sera, hänestä Seralilaisten sukukunta:

26:21 Mutta Peretsin lapset olivat, Hetsron, hänestä Hetsronilaisten sukukunta: Hamul, hänestä Hamulilaisten sukukunta.

26:22 Nämät ovat Juudan sukukunnat, heidän lukunsa jälkeen: kuusikahdeksattakymmentä tuhatta ja viisisataa.

26:23 Isaskarin lapset heidän sukukunnissansa: Tola, hänestä Tolalaisten sukukunta: Phua, hänestä Phualilaisten sukukunta.

26:24 Jasub, hänestä Jasubilaisten sukukunta: Simron, hänestä Simronilaisten sukukunta.

26:25 Nämät ovat Isaskarin sukukunnat, heidän lukunsa jälkeen: neljäseitsemättäkymmentä tuhatta ja kolmesataa.

26:26 Sebulonin lapset heidän sukukunnissansa: Sered, hänestä Serediläisten sukukunta: Elon, hänestä Elonilaisten sukukunta: Jahlel, hänestä Jahlelilaisten sukukunta.

26:27 Nämät ovat Sebulonin sukukunnat, lukunsa jälkeen: kuusikymmentä tuhatta ja viisisataa.

26:28 Josephin lapset sukukunnissansa: Manasse ja Ephraim.

26:29 Manassen jälkeläisiä olivat: Maakirista maakirilaisten suku. Ja Maakirille syntyi Gilead; Gileadista on gileadilaisten suku.

26:30 Nämä olivat Gileadin jälkeläisiä; lieseristä iieseriläisten suku, Helekistä helekiläisten suku;

26:31 Asrielista asrielilaisten suku, Sekemistä sekemiläisten suku;

26:32 Semidasta semidalaisten suku, Heeferistä heeferiläisten suku.

26:33 Mutta Selofhadilla, Heeferin pojalla, ei ollut poikia, vaan ainoastaan tyttäriä. Ja Selofhadin tyttären nimet olivat: Mahla, Nooga, Hogla, Milka ja Tirtsa.

26:34 Nämä olivat Manassen suvut; katselmuksessa olleita oli heitä viisikymmentäkaksi tuhatta seitsemänsataa.

26:35 Ja nämä olivat Efraimin jälkeläisiä, sukujensa mukaan: Suutelahista suutelahilaisten suku, Bekeristä bekeriläisten suku, Tahanista tahananilaisten suku.

26:36 Nämä olivat Suutelahin jälkeläisiä: Eeranista eeranilaisten suku.

26:37 Nämä olivat efraimilaisten suvut; katselmuksessa olleita oli heitä kolmekymmentäkaksi tuhatta viisisataa. Nämä olivat Joosefin jälkeläiset sukujensa mukaan.

26:38 Benjaminin jälkeläisiä, sukujensa mukaan, olivat: Belasta belalaisten suku, Asbelista asbelilaisten suku, Ahiramista ahiramilaisten suku,

26:39 Sefufamista suufamilaisten suku, Huufamista huufamilaisten suku.

26:40 Mutta Belan jälkeläisiä olivat Ard ja Naaman: Ardista ardilaisten suku, Naamanista naamilaisten suku.

26:41 Nämä olivat Benjaminin jälkeläiset sukujensa mukaan; ja katselmuksessa olleita oli heitä neljäkymmentäviisi tuhatta kuusisataa.

26:42 Nämä olivat Daanin jälkeläisiä,

26:29 Manassen lapset: Makir, hänestä Makirilaisten sukukunta. Makir siitti Gileadin, hänestä Gileadilaisten sukukunta.

26:30 Nämä ovat Gileadin lapset: Jeser, hänestä Jeseriläisten sukukunta: Helek, hänestä Helekiläisten sukukunta:

26:31 Asriel, hänestä Asrielilaisten sukukunta: Sikem, hänestä Sikemiläisten sukukunta.

26:32 Semida, hänestä Semidalaisten sukukunta: Hephher, hänestä Hephheriläisten sukukunta.

26:33 Mutta Zelophkad oli Hephherin poika, ja ei hänellä ollut poikia, mutta ainoastaan tyttäriä, ja Zelophkadin tyttären nimet: Makla, Noa, Hogla, Milka ja Tirtsa.

26:34 Nämä ovat Manassen sukukunnat, heidän lukunsa oli kaksikuudettakymmentä tuhatta ja seitsemänsataa.

26:35 Nämä ovat Ephraimin lapset heidän sukukunnissansa: Suthelak, hänestä Sutalkilaisten sukukunta: Beker, hänestä Bakrilaisten sukukunta: Tahan, hänestä Tahananilaisten sukukunta.

26:36 Vaan Suthelakin lapset olivat Eran, hänestä Eranilaisten sukukunta.

26:37 Nämä ovat Ephraimin lasten sukukunnat: heidän lukunsa oli kaksineljäntäkymmentä tuhatta ja viisisataa. Nämä ovat Josephin lapset heidän sukukunnissansa.

26:38 Benjaminin lapset heidän sukukunnissansa: Bela, hänestä Belalaisten sukukunta: Asbel hänestä Asbelilaisten sukukunta: Ahiram, hänestä Ahiramilaisten sukukunta.

26:39 Sephupham, hänestä Sephuphamilaisten sukukunta: Hupham, hänestä Huphamilaisten sukukunta.

26:40 Mutta Belan lapset olivat Ard ja Naeman, näistä Ardilaisten ja Naemanilaisten sukukunta.

26:41 Nämä ovat Benjaminin lapset heidän sukukunnissansa: heidän lukunsa oli viisiviidettäkymmentä tuhatta ja kuusisataa.

26:42 Nämä ovat Danin lapset heidän

sukujensa mukaan: Suuhamista suuhamilaisten suku. Nämä ovat Daanin suvut sukujensa mukaan.

26:43 Kaikista suuhamilaisten suvuista oli katselmuksessa olleita kuusikymmentäneljätuhatta neljäsataa.

26:44 Asserin jälkeläisiä, sukujensa mukaan, olivat: Jimnasta jimnalaisten suku, Jisvistä jisviläisten suku, Beriasta berialaisten suku.

26:45 Berian jälkeläisiä olivat: Heeberistä heeberiläisten suku, Malkielista malkielilaisten suku.

26:46 Mutta Asserin tyttären nimi oli Serah.

26:47 Nämä olivat asserilaisten suvut; katselmuksessa olleita oli heitä viisikymmentäkolme tuhatta neljäsataa.

26:48 Naftalin jälkeläisiä, sukujensa mukaan, olivat: Jahselista jahselilaisten suku, Guunista guunilaisten suku;

26:49 Jeeseristä jeeseriläisten suku, Sillemistä sillemiläisten suku.

26:50 Nämä olivat Naftalin suvut sukujensa mukaan; ja katselmuksessa olleita oli heitä neljäkymmentäviisi tuhatta neljäsataa.

26:51 Nämä olivat katselmuksessa olleet israelilaiset: kuusisataayksi tuhatta seitsemänsataa kolmekymmentä.

26:52 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

26:53 Näille jaettakoon maa perintöösiksi nimien lukumäärän mukaan.

26:54 Isommalle suvulle anna isompi perintöosa ja pienemmälle pienempi perintöosa; kullekin annettakoon perintöosa katselmuksessa olleiden määrän mukaan.

26:55 Mutta maa jaettakoon arvalla. Isiensä heimojen nimien mukaan he saakoot perintöösiansa.

26:56 Arvan määräyksen mukaan jaettakoon perintöosat suurilukuisten ja vähälukuisten heimojen kesken.

26:57 Ja nämä olivat Leevin katselmuksessa olleet, sukujensa mukaan:

sukukunnissansa: Suham, hänestä Suuhamilaisten sukukunta. Nämä ovat Danin lapset heidän sukukunnissansa.

26:43 Ja olivat kaikki yhteen Suuhamilaisten sukukunta, neljäseitsemättäkymmentä tuhatta ja neljäsataa.

26:44 Asserin lapset heidän sukukunnissansa: Jemna, hänestä Jemnalaisten sukukunta: Jesvi, hänestä Jesviläisten sukukunta: Brija, hänestä Brijalaisten sukukunta.

26:45 Mutta Brijan lapset olivat Heber, hänestä Hebriläisten sukukunta: Melkiel, hänestä Melkieliläisten sukukunta.

26:46 Ja Asserin tytär kutsuttiin Sara.

26:47 Nämä ovat Asserin lasten sukukunnat, ja heidän lukunsa kolmekuudettäkymmentä tuhatta ja neljäsataa.

26:48 Naphtalin lapset heidän sukukunnissansa: Jahtseel, hänestä Jahtseelilaisten sukukunta: Guni, hänestä Gunilaisten sukukunta.

26:49 Jetser, hänestä Jetsriläisten sukukunta: Sillem, hänestä Sillemiläisten sukukunta.

26:50 Nämä ovat Naphtalin sukukunnat, heidän heimokuntainsa jälkeen: heidän lukunsa oli viisiviidettäkymmentä tuhatta ja neljäsataa.

26:51 Tämä on Israelin lasten luku: kuusi kertaa satatuhatta ja yksituhatta, seitsemänsataa ja kolmekymmentä.

26:52 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

26:53 Näille sinun pitää jakaman maan perinnöksi, nimein lukuin jälkeen.

26:54 Monelle pitää sinun paljon antaman perinnöksensä, ja harvemmille antaman vähemmän perinnöksensä: jokaiselle pitää annettaman perimys heidän lukunsa jälkeen.

26:55 Kuitenkin arvalla pitää maa jaettaman ja isäinsä sukukuntain nimein jälkeen pitää heidän perimän.

26:56 Arvalla sinun pitää jakaman heidän perimisensä, sen jälkeen kuin heitä monta ja harvat ovat.

26:57 Ja tämä myös on Leviläisten luku heidän sukukunnissansa: Gerson, hänestä

Geersonista geersonilaisten suku, Kehatista kehatilaisten suku, Merarista merarilaisten suku.

26:58 Nämä olivat leeviläisten suvut: libniläisten suku, hebronilaisten suku, mahlilaisten suku, muusilaisten suku, koorahilaisten suku. Ja Kehatille oli syntynyt Amram.

26:59 Ja Amramin vaimon nimi oli Jookebed, Leevin tytär, joka oli Leeville syntynyt Egyptissä. Ja hän synnytti Amramille Aaronin ja Mooseksen sekä heidän sisarensa Mirjamin.

26:60 Ja Aaronille syntyi Naadab ja Abihu, Eleasar ja litamar.

26:61 Mutta Naadab ja Abihu kuolivat, kun toivat vierasta tulta Herran eteen.

26:62 Ja katselmuksessa olleita oli heitä kaksikymmentäkolme tuhatta, kaikki miehenpuolia, kuukauden vanhoja ja sitä vanhempia. Sillä heistä ei pidetty katselmusta yhdessä muiden israelilaisten kanssa, koska heille ei annettu perintöosaa israelilaisten keskuudessa.

26:63 Nämä olivat siinä israelilaisten katselmuksessa, jonka Mooses ja pappi Eleasar pitivät Mooabin arolla lähellä Jordania, Jerikon kohdalla.

26:64 Eikä heidän joukossaan ollut ketään siinä israelilaisten katselmuksessa ollutta, jonka Mooses ja pappi Aaron olivat pitäneet Siinain erämaassa.

26:65 Sillä Herra oli heille sanonut, että heidän oli kuoltava erämaassa. Eikä heistä jäänyt ketään, paitsi Kaaleb, Jefunnen poika, ja Joosua, Nuunin poika.

27 LUKU

27:1 Niin astuivat esiin Selofhadin tyttäret - Selofhadin, Heeferin pojan, Gileadin pojan, Maakirin pojan, Manassen pojan, tyttäret - jotka olivat Manassen, Joosefin pojan, suvuista ja joiden nimet olivat Mahla, Nooga, Hogla, Milka ja Tirtsa,

27:2 ja he asettuivat Mooseksen ja pappi Eleasarin ja päämiesten ja kaiken kansan

Gersonilaisten sukukunta: Kahat, hänestä Kahatilaisten sukukunta; Merari, hänestä Merarilaisten sukukunta.

26:58 Nämät ovat Levin sukukunnat: Libniläisten sukukunnat, Hebronilaisten sukukunnat, Maklilaisten sukukunnat, Musilaisten sukukunnat, Koralaisten sukukunnat. Kahat siitti Amramin,

26:59 Ja Amramin emännän nimi oli Jokebed Levin tytär, joka Leville oli syntynyt Egyptissä: ja hän synnytti Amramille Aaronin ja Moseksen, ja heidän sisarensa Mirjamin.

26:60 Mutta Aaronille oli syntynyt Nadab ja Abihu: Eleasar ja Itamar.

26:61 Ja Nadab ja Abihu kuolivat, koska he uhrasivat vierasta tulta \Herran\ edessä.

26:62 Ja heidän lukunsa oli kolmekolmattakymmentä tuhatta, kaikki miehenpuoli, kuukauden vanha ja sen ylitse, jotka ei olleet luetut Israelin lasten sekaan; sillä ei heille annettu perimistä Israelin lasten seassa.

26:63 Tämä on Israelin lasten luku, jotka Moses ja pappi Eleasar lukivat Moabin kedoilla, Jordanin tykönä, Jerihon kohdalla,

26:64 Joiden luvussa ei yhtään ollut siitä luvusta, kuin Moses ja pappi Aaron lukivat Israelin lapset Sinain korvessa;

26:65 Sillä \Herra\ oli sanonut heille, että heidän piti totisesti kuoleman korvessa; ja ei yksikään jäänyt heistä elämään, ainoastansa Kaleb Jephunnen poika ja Josua Nunin poika.

27 LUKU

27:1 Niin tulivat edes Zelophkadin tyttäret, Hephirin pojan, Gileadin pojan, Makirin pojan, Manassen pojan, Manassen Josephin pojan suvusta, ja nämät olivat hänen tytärtensä nimet: Makla, Noa, Hogla, Milka ja Tirtsa.

27:2 Ja he astuivat Moseksen ja papin Eleasarin, ja päämiesten, ja kaiken kansan

eteen ilmestysmajan ovelle ja sanoivat:
27:3 Meidän isämme kuoli erämaassa, mutta hän ei ollut siinä joukossa, joka kävi kapinoimaan Herraa vastaan, Koorahin joukossa, vaan hän kuoli oman syntinsä tähden, eikä hänellä ollut poikia.

27:4 Miksi häviäisi nyt meidän isämme nimi hänen sukunsa keskuudesta sentähden, että hänellä ei ollut poikaa? Anna meille perintöosuus isämme veljien keskuudessa.

27:5 Ja Mooses saattoi heidän asiansa Herran eteen.

27:6 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

27:7 Selofhadin tyttäret puhuvat oikein. Anna heille perintöosuus heidän isänsä veljien keskuudessa ja siirrä heidän isänsä perintöosa heille.

27:8 Ja puhu israelilaisille sanoen: jos joku kuolee pojatonna, niin siirtäkää hänen perintöosansa hänen tyttärellensä.

27:9 Mutta jos hänellä ei ole tytärtä, niin antakaa hänen perintöosansa hänen veljillensä.

27:10 Mutta jos hänellä ei ole veljiä, niin antakaa hänen perintöosansa hänen isänsä veljille.

27:11 Mutta jos hänen isällensä ei ole veljiä, niin antakaa hänen perintöosansa sille hänen veriheimolaisellensa, joka hänen suvussansa on häntä lähin; tämä ottakoon sen haltuunsa. Ja tämä olkoon oikeussäädöksenä israelilaisilla, niinkuin Herra on Moosekselle käskyn antanut.

27:12 Ja Herra sanoi Moosekselle: Nouse tälle Abarimin vuorelle ja katsele sitä maata, jonka minä annan israelilaisille.

27:13 Ja kun olet sitä katsellut, niin sinutkin otetaan pois heimosi tykö, niinkuin veljesi Aaron otettiin,

27:14 sentähden että te Siinin erämaassa, kansan riidellessä, niskoittelitte minun käskyjäni vastaan ettekä pitäneet minua pyhänä heidän silmiensä edessä, silloin kun vettä hankitte. Se oli Meriban vesi

eteen, seurakunnan majan ovelle, ja sanoivat:
27:3 Meidän isämme kuoli korvessa, eikä hän ollut siinä joukossa, jotka metelin nostivat \Herraa\ vastaan Koran kapinassa, mutta on synnissänsä kuollut: ja ei ollut hänellä poikia.

27:4 Miksi meidän isämme nimen pitää tuleman suvustansa pois, sentähden ettei hänellä ollut yhtään poikaa? antakaat meille osa isämme veljein seassa.

27:5 Ja Moses tuotti heidän asiansa \Herran\ eteen.

27:6 Ja \Herra\ puhui Moosekselle, sanoen:

27:7 Zelophkadin tyttäret ovat oikein puhuneet: sinun pitää kaiketi antaman perintöosan heille heidän isänsä veljein seassa, ja saattaman heidän isänsä perimisen heille.

27:8 Ja puhu Israelin lapsille, sanoen: jos joku kuolee ilman pojata, niin teidän pitää antaman hänen perimisensä hänen tyttärellensä.

27:9 Jollei hänellä ole tytärtä, niin teidän pitää sen perimisen hänen veljillensä antaman.

27:10 Ja jollei hänellä ole veljiä; niin teidän pitää sen antaman hänen sedillensä.

27:11 Jollei hänellä ole setiä, niin teidän pitää sen antaman hänen lähimmäiselle sukulaisellensa, joka hänen lähimmäinen lankonsa on hänen suvustansa, että hän sen omistaa. Tämä pitää oleman Israelin lapsille sääty ja oikeus, niinkuin \Herra\ on Moosekselle käskenyt.

27:12 Ja \Herra\ sanoi Moosekselle: astu ylös tälle Abarimin vuorelle, ja katsele sitä maata, jonka minä Israelin lapsille annan.

27:13 Ja kuin sen nähnyt olet, niin sinäkin kootaan kansas tykö, niinkuin sinun veljes Aaron koottu on.

27:14 Sillä te olitte minun sanalleni kovakorvaiset Sinin korvessa kansan toruessa, kuin teidän piti minua pyhittämän veden kautta heidän edessänsä. Se on se riitavesi Kadeksessa, Sinin korvessa.

Kaadeksessa Siinin erämaassa.

27:15 Ja Mooses puhui Herralle sanoen:

27:16 Asettakoon Herra, Jumala, jonka vallassa on kaiken lihan henki, tämän seurakunnan johtoon miehen,

27:17 joka heidän edellensä lähtee ja joka heidän edellensä tulee, joka saattaa heidät lähtemään ja tulemaan, ettei Herran seurakunta olisi niinkuin lammasmaa, jolla ei ole paimenta.

27:18 Ja Herra sanoi Moosekselle: Ota Joosua, Nuunin poika, mies, jossa on Henki, ja pane kätesi hänen päällensä.

27:19 Ja aseta hänet pappi Eleasarin ja kaiken kansan eteen ja aseta hänet virkaan heidän nähtensä.

27:20 Ja siirrä hänelle osa omaa arvoasi, että kaikki israelilaisten seurakunta häntä tottelisi.

27:21 Ja hän astukoon pappi Eleasarin eteen, ja tämä kysyköön hänen puolestaan uurimin kautta Jumalan vastausta Herran edessä. Hänen käskystänsä he lähtekööt ja hänen käskystänsä he tulkoot, hän ja kaikki israelilaiset hänen kanssansa, koko seurakunta.

27:22 Ja Mooses teki, niinkuin Herra oli häntä käsenyt, ja otti Joosuan ja asetti hänet pappi Eleasarin ja kaiken seurakunnan eteen.

27:23 Ja hän pani kätensä hänen päällensä ja asetti hänet virkaan, niinkuin Herra oli puhunut Mooseksen kautta.

28 LUKU

28:1 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

28:2 Käske israelilaisia ja sano heille: Pitäkää vaari siitä, että tuotte minulle minun uhrilahjani, ruokani, suloisesti tuoksuvat uhrini, määräaikaan.

28:3 Ja sano heille: Tämä on se uhri, joka teidän on tuotava joka päivä Herralle: kaksi vuoden vanhaa virheetöntä karitsaa

27:15 Ja Moses puhui \Herralle\, sanoen:

27:16 \Herra\, kaiken lihan henkein Jumala asettakaan miehen kansan päälle,

27:17 Joka heidän edessänsä kävis ulos ja sisälle, ja veis heitä ulos ja sisälle, ettei \Herran\ kansa olisi niinkuin lampaat ilman paimenta.

27:18 Ja \Herra\ sanoi Moosekselle: ota Josua Nunin poika sinun tykö, joka on mies, jossa henki on, ja pane sinun kätes hänen päällensä,

27:19 Ja aseta hänet papin Eleasarin ja kaiken kansan eteen, ja käske hänelle heidän silmäinsä edessä.

27:20 Ja pane sinun kunniastas hänen päällensä, että kaikki kansa Israelin lapsista olisivat hänelle kuuliaiset.

27:21 Ja hänen pitää papin Eleasarin eteen astuman, hänen pitää kysymän neuvoa hänen edestänsä valkeuden säädillä \Herran\ edessä, ja hänen suunsa jälkeen pitää hänen käymän ulos ja sisälle, sekä hänen että Israelin lasten hänen kanssansa, ja koko seurakunnan.

27:22 Ja Moses teki niinkuin \Herra\ hänelle käski, ja otti Josuan ja asetti hänen papin Eleasarin ja koko seurakunnan eteen,

27:23 Ja laski kätensä hänen päällensä, ja käski hänelle, niinkuin \Herra\ oli Moosekselle puhunut.

28 LUKU

28:1 Ja \Herra\ puhui Moosekselle, sanoen:

28:2 Käske Israelin lapsille, ja sano heille: minun uhristani, joka minun leipäni on, tuliuhriksi ja lepytyshajuksi minulle, pitää teidän vaarinottaman, niin että te sen ajallansa minulle uhraatte.

28:3 Ja sano heille: tämä on tuliuhri, jonka teidän pitää uhraaman \Herralle\: kaksi virheetöntä vuosikuntaista karitsaa jokapäivä,

jokapäiväiseksi polttouhriksi.

28:4 Uhraa toinen karitsa aamulla, ja toinen karitsa uhraa iltahämärässä

28:5 ja ruokauhriksi kymmenesosa eefamittaa lestyjä jauhoja, sekoitettuna neljännekseen hiin-mittaa survomalla saatua öljyä.

28:6 Tämä on jokapäiväinen polttouhri, joka toimitettiin Siinain vuorelle suloisesti tuoksuvaksi uhriksi Herralle.

28:7 Ja siihen kuulukoon juomauhrina neljännes hiin-mittaa viiniä kumpaakin karitsaa kohti. Pyhäkössä vuodata Herralle höysteviiniuhri.

28:8 Ja toinen karitsa uhraa iltahämärässä ja toimita siihen kuuluva ruoka- ja juomauhri samalla tavoin kuin aamullakin, suloisesti tuoksuvaksi uhriksi Herralle.

28:9 Mutta sapatinpäivänä uhraa kaksi vuoden vanhaa virheetöntä karitsaa ynnä kaksi kymmenennestä lestyjä jauhoja, öljyyn sekoitettuna, ruokauhriksi, sekä siihen kuuluva juomauhri.

28:10 Tämä on sapatin polttouhri, joka uhrattakoon kunakin sapattina jokapäiväisen polttouhrin ja siihen kuuluvan juomauhrin ohella.

28:11 Ja kuukausienne ensimmäisenä päivänä tuokaa polttouhriksi Herralle kaksi mullikkaa, oinas ja seitsemän virheetöntä vuoden vanhaa karitsaa

28:12 sekä kolme kymmenennestä lestyjä jauhoja, öljyyn sekoitettuna, ruokauhriksi kutakin mullikkaa kohti ynnä kaksi kymmenennestä lestyjä jauhoja, öljyyn sekoitettuna, ruokauhriksi oinasta kohti,

28:13 sekä yksi kymmenennes lestyjä jauhoja, öljyyn sekoitettuna, ruokauhriksi kutakin karitsaa kohti. Tämä on polttouhri, suloisesti tuoksuva uhri Herralle.

28:14 Ja niihin kuulukoon juomauhrina puoli hiin-mittaa viiniä kutakin mullikkaa kohti ja kolmannes hiin-mittaa oinasta kohti ja neljännes hiin-mittaa karitsaa kohti.

alinomaiseksi polttouhriksi.

28:4 Yhden karitsan pitää sinun valmistaman aamulla, ja toisen pitää sinun valmistaman kahden ehtoon välillä.

28:5 Siihen kymmenesosa ephaa sämpyläjauhoja ruokauhriksi, sekoitettuna puserretulla öljyllä, neljännellä osalla hinniä.

28:6 Se on alinomainen polttouhri, joka Sinain vuorella asetettu on makiaksi hajuksi: se on tuliuhri \Herralle\.

28:7 Niin myös sen juomauhrin, yhdelle karitsalle neljännes osan hinniä. Ja juomauhri pitää uhrattaman pyhässä, väkevästä viinasta, \Herralle\.

28:8 Toisen karitsan pitää sinun valmistaman kahden ehtoon välillä: niinkuin aamullisen ruokauhrin ja juomauhrin pitää sinun sen valmistaman, makian hajun tuleksi \Herralle\.

28:9 Mutta sabbatin päivänä kaksi virheetöntä vuosikuntaista karitsaa, ja kaksi kymmenestä sämpyläjauhoja, sekoitettuna öljyllä, ruokauhriksi ja sen juomauhrin.

28:10 Tämä on joka sabbatin polttouhri, paitsi alinomaista polttouhria juomauhrinensa.

28:11 Vaan ensimmäisenä päivänä joka kuusta pitää teidän uhraaman \Herralle\ polttouhriksi: kaksi nuorta mullia, yhden oinaan, seitsemän vuosikuntaista karitsaa, virheetöntä,

28:12 Ja kolme kymmenestä sämpyläjauhoja ruokauhriksi, sekoitettuna öljyllä jokaiselle mullille, ja kaksi kymmenestä sämpyläjauhoja ruokauhriksi, öljyllä sekoitettuna, jokaiselle oinaalle,

28:13 Ja aina kymmenes sämpyläjauhoja ruokauhriksi, öljyllä sekoitettuja, jokaiselle karitsalle: se on lepytyshajun tuli \Herralle\.

28:14 Ja heidän juomauhrinsa pitää oleman puoli hinniä viinaa mullille, kolmannes hinniä oinaalle, neljännes hinniä karitsalle. Se on kuukautinen polttouhri, joka kuukaudella

Tämä on uudenkuun polttouhri, joka uhrattakoon kunakin uutenakuuna, vuoden kaikkina kuukausina.

28:15 Ja sitäpaitsi uhratkaa yksi kauris syntiuhriksi Herralle. Se uhrattakoon jokapäiväisen polttouhrin ynnä siihen kuuluvan juomauhrin ohella.

28:16 Ja ensimmäisessä kuussa, kuukauden neljäntenätoista päivänä, on pääsiäinen Herran kunniaksi.

28:17 Ja saman kuukauden viidentenätoista päivänä on juhla; seitsemän päivää syötäköön happamatonta leipää.

28:18 Ensimmäisenä päivänä on pyhä kokous; älkää silloin yhtäkään arkiaskareta toimittako.

28:19 Ja tuokaa polttouhriksi Herralle kaksi mullikkaa, oinas ja seitsemän vuodenvanhaa karitsaa; ne olkoot virheettömät.

28:20 Ja niihin kuuluvana ruokauhrina uhratkaa lestyjä jauhoja, öljyyn sekoitettuna, kolme kymmenennestä mullikkaa kohti ja kaksi kymmenennestä oinasta kohti.

28:21 Kutakin kohti niistä seitsemästä karitsasta uhratkaa kymmenennes.

28:22 Ja vielä uhratkaa kauris syntiuhriksi, joka tuottaa teille sovituksen.

28:23 Paitsi aamupolttouhria, joka on jokapäiväinen polttouhri, uhratkaa nämä.

28:24 Samoin uhratkaa Herralle joka päivä seitsemän päivän aikana leipää suloisesti tuoksuvaksi uhriksi; uhratkaa tämä jokapäiväisen polttouhrin ynnä siihen kuuluvan juomauhrin ohella.

28:25 Ja seitsemäntenä päivänä olkoon teillä pyhä kokous; älkää silloin yhtäkään arkiaskareta toimittako.

28:26 Mutta uutisen päivänä, kun tuotte uuden ruokauhrin Herralle viikkojuhlananne, olkoon teillä pyhä kokous; älkää silloin yhtäkään arkiaskareta toimittako.

28:27 Ja tuokaa suloisesti tuoksuvaksi

ympäri ajastajan.

28:15 Ja yksi kauris syntiuhriksi \Herralle\:
paitsi alinomaista polttouhria, juomauhrinensa pitää se valmistettaman.

28:16 Mutta neljäntenätoistakymmenentenä päivänä ensimmäisellä kuulla, on pääsiäinen \Herralle\.

28:17 Ja viidentenätoistakymmenenenenä päivänä sitä kuuta on juhla. Seitsemän päivää pitää syötämän happamatointa leipää.

28:18 Ensimmäisenä päivänä on pyhä kokous: ei yhtään orjan työtä pidä teidän (silloin) tekemän.

28:19 Ja teidän pitää uhraaman tuliuhria \Herralle\ polttouhriksi: kaksi nuorta mullia, ja yhden oinaan, niin myös seitsemän vuosikuntaista karitsaa: virheettömät ne pitää teillä oleman.

28:20 Ja heidän ruokauhrinsa, öljyllä sekoitettuja sämpyläjauhoja, kolme kymmenestä mullille, ja kaksi kymmenestä oinaalle pitää teidän tekemän,

28:21 Ja aina yhden kymmeneksen jokaiselle niistä seitsemästä karitsasta,

28:22 Siihen myös yhden kauriin syntiuhriksi, teitä sovittamaan.

28:23 Paitsi aamuista polttouhria, joka alinomainen polttouhri on, pitää teidän ne tekemän.

28:24 Tällä tavalla pitää teidän jokaisena seitsemänä päivänä uhraaman leipää makian hajun tuleksi \Herralle\:
paitsi alinomaista polttouhria, pitää se valmistettaman juomauhrinensa.

28:25 Ja seitsemäntenä päivänä pitää teillä oleman pyhä kokous: ei yhtäkään orjan työtä pidä teidän (silloin) tekemän.

28:26 Ja uutisten päivänä, kuin te uhraatte uutta ruokauhria \Herralle\, kuin teidän viikkonne ovat kuluneet, pitää teillä pyhä kokous oleman: ei yhtäkään orjan työtä pidä teidän (silloin) tekemän.

28:27 Ja teidän pitää uhraaman polttouhria,

polttouhriksi Herralle kaksi mullikkaa, oinas ja seitsemän vuodenvanhaa karitsaa

28:28 ja niihin kuuluvana ruokauhrina lestyjä jauhoja, öljyyn sekoitettuna, kolme kymmenennestä kutakin mullikkaa kohti, kaksi kymmenennestä oinasta kohti

28:29 ja yksi kymmenennes kutakin kohti niistä seitsemästä karitsasta;

28:30 ja yksi kauris sovittamiseksi.

28:31 Paitsi jokapäiväistä polttouhria ja siihen kuuluvaa ruokauhria uhratkaa nämä ynnä niihin kuuluvat juomauhrit; eläimet olkoot virheettömät.

29 LUKU

29:1 Ja seitsemännessä kuussa, kuukauden ensimmäisenä päivänä, olkoon teillä pyhä kokous; älkää silloin yhtäkään arkiaskareta toimittako. Olkoon se teille pasunansoiton päivä.

29:2 Ja uhratkaa suloisesti tuoksuvaksi polttouhriksi Herralle mullikka, oinas ja seitsemän vuodenvanhaa virheetöntä karitsaa

29:3 ja niihin kuuluvana ruokauhrina lestyjä jauhoja, öljyyn sekoitettuna, kolme kymmenennestä mullikkaa kohti, kaksi kymmenennestä oinasta kohti

29:4 ja yksi kymmenennes kutakin kohti niistä seitsemästä karitsasta;

29:5 ja kauris syntiuhriksi, teidän sovittamiseksi.

29:6 Paitsi uudenkuun polttouhria ynnä siihen kuuluvaa ruokauhria ja jokapäiväistä polttouhria ynnä siihen kuuluvaa ruokauhria ja niihin kuuluvia juomauhreja, niinkuin niistä on säädetty, uhratkaa kaikki tämä suloisesti tuoksuvaksi uhriksi Herralle.

29:7 Ja saman seitsemännen kuun kymmenentenä päivänä olkoon teillä pyhä kokous, ja silloin kurittakaa itseänne paastolla, älkääkään yhtäkään askareta toimittako.

29:8 Ja tuokaa suloisesti tuoksuvaksi

otolliseksi hajuksi \Herralle\: kaksi mullia, yhden oinaan ja seitsemän vuosikuntaista karitsaa,

28:28 Ja heidän ruokauhrinsa: sämpyläjauhoja sekoitettuja öljyllä, kolme kymmenestä kummallekin mullille, kaksi kymmenestä yhdelle oinaalle,

28:29 Ja aina kymmeneksen kullekin karitsalle, niistä seitsemästä karitsasta,

28:30 Ja yhden kauriin, teitä sovittamaan.

28:31 Tämän pitää teidän tekemän, paitsi alinomaista polttouhria, ruokauhrinensa: virheettömät pitää ne teillä oleman, niin myös heidän juomauhrinsa.

29 LUKU

29:1 Ensimmäisenä päivänä seitsemännellä kuukaudella pitää teillä pyhä kokous oleman: ei yhtään orjan työtä pidä teidän (silloin) tekemän: se pitää oleman soittamisen juhlapäivä.

29:2 Ja teidän pitää uhraaman polttouhria makiaksi hajuksi \Herralle\: yhden nuoren mullin, yhden oinaan, seitsemän vuosikuntaista karitsaa, virheetöinnä,

29:3 Niin myös heidän ruokauhrinsa: öljyllä sekoitettuja sämpyläjauhoja, kolme kymmenestä mullille, kaksi kymmenestä oinaalle,

29:4 Ja yhden kymmeneksen jokaiselle karitsalle, niistä seitsemästä karitsasta,

29:5 Ja yhden kauriin syntiuhriksi, teitä sovittamaan,

29:6 Paitsi saman kuukauden polttouhria ja ruokauhria, ja paitsi alinomaista polttouhria, ruokauhrinensa ja juomauhrinensa, heidän säätynsä jälkeen makian hajun tuleksi \Herralle\.

29:7 Kymmenentenä päivänä tällä seitsemännellä kuukaudella pitää myös teillä pyhä kokous oleman ja teidän pitää vaivaaman teidän sielujanne, ja ei yhtään työtä (silloin) tekemän.

29:8 Vaan teidän pitää uhraaman polttouhria

polttouhriksi Herralle mullikka, oinas ja seitsemän vuodenvanhaa karitsaa; ne olkoot virheettömät.

29:9 Ja niihin kuulukoon ruokauhrina lestyjä jauhoja, öljyyn sekoitettuna, kolme kymmenennestä mullikkaa kohti, kaksi kymmenennestä oinasta kohti

29:10 ja yksi kymmenennes kutakin kohti niistä seitsemästä karitsasta;

29:11 ja kauris syntiuhriksi, paitsi sovitushria ja jokapäiväistä polttouhria ynnä niihin kuuluvia ruoka- ja juomauhreja.

29:12 Ja seitsemännen kuukauden viidentenätoista päivänä olkoon teillä pyhä kokous; älkää silloin yhtäkään arkiaskareta toimittako, vaan viettäköö juhlaa Herran kunniaksi seitsemän päivää.

29:13 Ja tuokaa polttouhriksi, suloisesti tuoksuvaksi uhriksi Herralle, kolmetoista mullikkaa, kaksi oinasta ja neljätoista vuodenvanhaa karitsaa; olkoot ne virheettömät.

29:14 Ja kuulukoon niihin ruokauhrina lestyjä jauhoja, öljyyn sekoitettuna, kolme kymmenennestä kutakin kohti niistä kolmestatoista mullikasta, kaksi kymmenennestä kumpaakin kohti niistä kahdesta oinaasta

29:15 ja yksi kymmenennes kutakin kohti niistä neljästätoista karitsasta;

29:16 ja kauris syntiuhriksi, paitsi jokapäiväistä polttouhria ynnä siihen kuuluvaa ruoka- ja juomauhria.

29:17 Ja toisena päivänä: kaksitoista mullikkaa, kaksi oinasta ja neljätoista vuodenvanhaa, virheetöntä karitsaa

29:18 ja niihin kuuluvat ruoka- ja juomauhrit mullikkain, oinaiden ja karitsain luvun mukaan, niinkuin säädetty on,

29:19 sekä kauris syntiuhriksi, paitsi jokapäiväistä polttouhria ynnä siihen kuuluvaa ruoka- ja juomauhria.

29:20 Ja kolmantena päivänä: yksitoista mullikkaa, kaksi oinasta ja neljätoista

makiaksi hajuksi \Herralle\: yhden nuoren mullin, ja yhden oinaan, ja seitsemän vuosikuntaista karitsaa: virheettömät ne pitää oleman teillä,

29:9 Ynnä heidän ruokauhrinsa kanssa: sämpyläjauhoja, sekoitettuja öljyllä, kolme kymmenestä mullille, kaksi kymmenestä oinaalle,

29:10 Ja aina kymmeneksen jokaiselle karitsalle, niistä seitsemästä karitsasta,

29:11 Yhden kauriin syntiuhriksi, paitsi sovittamisen syntiuhria ja alinomaista polttouhria, ruokauhrinensa ja juomauhrinensa.

29:12 Viidentenätoistakymmenentenä päivänä seitsemännellä kuukaudella pitää teillä pyhä kokous oleman: ei mitään orjan työtä pidä teidän (silloin) tekemän, ja teidän pitää juhlaa pitämän \Herralle\ ne seitsemän päivää.

29:13 Ja teidän pitää uhraaman polttouhria ja tuliuhria, makiaksi hajuksi \Herralle\: kolmetoistakymmentä nuorta mullia, kaksi oinasta, neljätoistakymmentä vuosikuntaista karitsaa: virheettömät ne pitää oleman,

29:14 Heidän ruokauhrinsa kanssa, sämpyläjauhoja, sekoitettuja öljyllä, kolme kymmenestä jokaiselle kolmestatoistakymmenestä mullista, kaksi kymmenestä kumpaisellekin oinaalle.

29:15 Ja kymmeneksen itsekullekin neljästätoistakymmenestä karitsasta,

29:16 Siihen myös kauriin syntiuhriksi: paitsi alinomaista polttouhria, ruokauhrinensa ja juomauhrinensa.

29:17 Ja toisena päivänä kaksitoistakymmentä nuorta mullia, kaksi oinasta, neljätoistakymmentä vuosikuntaista karitsaa, virheetöinnä,

29:18 Ja heidän ruokauhrinsa ja juomauhrinsa mulleille, oinaille ja karitsuille, heidän lukunsa ja säätynsä perästä.

29:19 Siihen myös kauriin syntiuhriksi: paitsi alinomaista polttouhria, ruokauhrinensa ja juomauhrinensa.

29:20 Kolmantena päivänä yksitoistakymmentä mullia, kaksi oinasta, neljätoistakymmentä

vuodenvanhaa, virheetöntä karitsaa
29:21 ja niihin kuuluvat ruoka- ja juomauhrit mullikkain, oinaiden ja karitsain luvun mukaan, niinkuin säädetty on,
29:22 sekä kauris syntiuhriksi, paitsi jokapäiväistä polttouhria ynnä siihen kuuluvaa ruoka- ja juomauhria.
29:23 Ja neljäntenä päivänä: kymmenen mullikkaa, kaksi oinasta ja neljätoista vuodenvanhaa, virheetöntä karitsaa
29:24 ja niihin kuuluvat ruoka- ja juomauhrit mullikkain, oinaiden ja karitsain luvun mukaan, niinkuin säädetty on,
29:25 sekä kauris syntiuhriksi, paitsi jokapäiväistä polttouhria ynnä siihen kuuluvaa ruoka- ja juomauhria.
29:26 Ja viidentenä päivänä: yhdeksän mullikkaa, kaksi oinasta ja neljätoista vuodenvanhaa, virheetöntä karitsaa
29:27 ja niihin kuuluvat ruoka- ja juomauhrit mullikkain, oinaiden ja karitsain luvun mukaan, niinkuin säädetty on,
29:28 sekä kauris syntiuhriksi, paitsi jokapäiväistä polttouhria ynnä siihen kuuluvaa ruoka- ja juomauhria.
29:29 Ja kuudentena päivänä: kahdeksan mullikkaa, kaksi oinasta ja neljätoista vuodenvanhaa, virheetöntä karitsaa
29:30 ja niihin kuuluvat ruoka- ja juomauhrit mullikkain, oinaiden ja karitsain luvun mukaan, niinkuin säädetty on,
29:31 sekä kauris syntiuhriksi, paitsi jokapäiväistä polttouhria ynnä siihen kuuluvaa ruoka- ja juomauhria.
29:32 Ja seitsemäntenä päivänä: seitsemän mullikkaa, kaksi oinasta ja neljätoista vuodenvanhaa, virheetöntä karitsaa
29:33 ja niihin kuuluvat ruoka- ja juomauhrit mullikkain, oinaiden ja karitsain luvun mukaan, niinkuin säädetty on,
29:34 sekä kauris syntiuhriksi, paitsi jokapäiväistä polttouhria ynnä siihen kuuluvaa ruoka- ja juomauhria.
29:35 Ja kahdeksantena päivänä olkoon teillä juhlakokous; älkää silloin yhtäkään

vuosikuntaista karitsaa, virheetöinnä.
29:21 Ja heidän ruokauhrinsa ja juomauhrinsa mulleille, oinaille ja karitsoille, heidän lukunsa ja säätynsä jälkeen.
29:22 Siihen myös kauriin syntiuhriksi: paitsi alinomaista polttouhria, ruokauhrinensa ja juomauhrinensa.
29:23 Neljäntenä päivänä kymmenen mullia, kaksi oinasta, neljätoistakymmentä vuosikuntaista karitsaa, virheetöinnä,
29:24 Heidän ruokauhrinsa ja juomauhrinsa mulleille, oinaille ja karitsoille, heidän lukunsa ja säätynsä jälkeen.
29:25 Siihen kauriin syntiuhriksi; paitsi alinomaista polttouhria, ruokauhrinensa ja juomauhrinensa.
29:26 Ja viidentenä päivänä yhdeksän mullia, kaksi oinasta, neljätoistakymmentä vuosikuntaista karitsaa, ilman virhettä.
29:27 Ja heidän ruokauhrinsa ja juomauhrinsa mulleille, oinaille ja karitsoille, heidän lukunsa ja säätynsä jälkeen.
29:28 Siihen myös kauriin syntiuhriksi; paitsi alinomaista polttouhria, ruokauhrinensa ja juomauhrinensa.
29:29 Ja kuudentena päivänä kahdeksan mullia, kaksi oinasta, neljätoistakymmentä vuosikuntaista karitsaa, virheetöinnä.
29:30 Ja heidän ruokauhrinsa ja juomauhrinsa mulleille, oinaille ja karitsoille, heidän lukunsa ja säätynsä jälkeen.
29:31 Siihen myös kauriin syntiuhriksi; paitsi alinomaista polttouhria, ruokauhrinensa ja juomauhrinensa.
29:32 Ja seitsemäntenä päivänä seitsemän mullia, kaksi oinasta, neljätoistakymmentä vuosikuntaista karitsaa, virheetöinnä.
29:33 Ja heidän ruokauhrinsa ja juomauhrinsa mulleille, oinaille ja karitsoille, heidän lukunsa ja säätynsä jälkeen.
29:34 Siihen myös kauriin syntiuhriksi; paitsi alinomaista polttouhria, ruokauhrinensa ja juomauhrinensa.
29:35 Kahdeksas päivä pitää oleman teille päätösjuhla: ei yhtään orjan työtä teidän pidä

arkiaskareta toimittako,

29:36 vaan tuokaa suloisesti tuoksuvaksi polttouhriksi Herralle mullikka, oinas ja seitsemän vuodenvanhaa, virheetöntä karitsaa

29:37 ja niihin kuuluvat ruoka- ja juomauhrit mullikan, oinaan ja karitsain luvun mukaan, niinkuin säädetty on,

29:38 sekä kauris syntiuhriksi, paitsi jokapäiväistä polttouhria ynnä siihen kuuluvaa ruoka- ja juomauhria.

29:39 Nämä uhratkaa Herralle juhla-aikoinanne, paitsi mitä lupausuhreinanne ja vapaaehtoisina lahjoinanne tuotte polttouhreiksi, ruokauhreiksi, juomauhreiksi ja yhteysuhreiksi.

30 LUKU

30:1 Ja Mooses puhui israelilaisille kaiken, mitä Herra oli Mooseksen käsenyt puhua.

30:2 Ja Mooses puhui Israelin sukukuntien päämiehille sanoen: Näin on Herra käsenyt:

30:3 Jos joku tekee lupauksen Herralle tahi valalla vannoen sitoutuu kieltäytymään jostakin, älköön hän rikkoko sanaansa, vaan tehkөөn kaiken, mitä hänen suunsa on sanonut.

30:4 Ja jos nainen ollessaan nuorena tyttönä isänsä kodissa tekee lupauksen Herralle tahi sitoutuu kieltäytymään jostakin

30:5 ja hänen isänsä kuulee hänen lupauksensa tai sitoumuksensa eikä hänen isänsä hänelle siitä mitään puhu, niin kaikki hänen lupauksensa ja kaikki hänen sitoumuksensa, joilla hän kieltäytyy jostakin, olkoot pätevät.

30:6 Mutta jos hänen isänsä kieltää häntä sinä päivänä, jona hän ne kuulee, niin hänen lupauksensa ja sitoumuksensa, joilla hän kieltäytyy jostakin, älkööt olko pätevät, olivatpa ne mitkä hyvänsä, ja Herra antaa hänelle anteeksi, sentähden että hänen isänsä on häntä kieltänyt.

30:7 Ja jos hän joutuu miehelle ja hänellä

(siltoin) tekemän.

29:36 Ja teidän pitää uhraaman polttouhria makian hajun tuleksi \Herralle\: yhden mullin, yhden oinaan ja seitsemän vuosikuntaista karitsaa, virheetöinnä,

29:37 Heidän ruokauhrinsa ja juomauhrinsa mulleille, oinaille ja karitsoille, heidän lukunsa ja säätynsä jälkeen.

29:38 Siihen myös kauriin syntiuhriksi; paitsi alinomaista polttouhria, ruokauhrinensa ja juomauhrinensa.

29:39 Nämät pitää teidän tekemän \Herralle\ juhlapäivinänne, paitsi mitä te mielellänne lupaatte ja hyvällä tahdollanne annatte polttouhriksenne, ruokauhriksenne, juomauhriksenne ja kiitosuhriksenne.

30 LUKU

30:1 Ja Mooses sanoi Israelin lapsille kaikki ne, mitä \Herra\ hänelle käsenyt oli.

30:2 Ja Mooses puhui Israelin sukukuntain päämiehille, sanoen: tämä on se minkä \Herra\ käski:

30:3 Jos mies lupaa lupauksen \Herralle\ eli vannoo valan, sitoen sillä sielunsa, ei pidä hänen tekemän sanaansa turhaksi, vaan kaiken sen täyttämän, mikä hänen suustansa lähtenyt on.

30:4 Ja jos vaimo lupaa lupauksen \Herralle\, sitoen itsensä, ollessansa vielä isänsä huoneessa nuoruudessaansa,

30:5 Ja hänen isänsä kuulee hänen lupauksensa ja valasiteensä, jolla hän on sielunsa sitonut, ja hänen isänsä on ääneti siihen: niin kaikki hänen lupauksensa on vahva, niin myös koko hänen valasiteensä, jolla hän on sielunsa sitonut, pitää vahvan oleman.

30:6 Mutta jos hänen isänsä kieltää sen sinä päivänä, jona hän sen kuulee, niin hänen lupauksensa ja valasiteensä, jolla hän on sielunsa sitonut, ei pidä vahva oleman, ja \Herra\ on hänelle armollinen, että hänen isänsä on sen häneltä kieltänyt.

30:7 Ja jos hänellä on mies, ja hän on

on täytettävänä lupauksia tai ajattelemattomasti lausuttu sana, jolla hän on kieltäytynyt jostakin,

30:8 ja hänen miehensä saa sen kuulla, mutta ei puhu hänelle siitä mitään sinä päivänä, jona hän sen kuulee, niin hänen lupauksensa ja hänen sitoumuksensa, joilla hän on kieltäytynyt jostakin, olkoot pätevä.

30:9 Mutta jos hänen miehensä sinä päivänä, jona hän sen kuulee, kieltää häntä, niin hän purkaa hänen lupauksensa, jonka täyttämiseen hän on sitoutunut, ja sen ajattelemattomasti lausutun sanan, jolla hän on kieltäytynyt jostakin, ja Herra antaa hänelle anteeksi.

30:10 Mutta lesken tai hyljätyn lupaus, mihin hyvänsä hän onkin sitoutunut, olkoon pätevä.

30:11 Ja jos vaimo on miehensä kodissa tehnyt lupauksen tahi valalla sitoutunut kieltäytymään jostakin

30:12 ja hänen miehensä saa sen kuulla, mutta ei puhu hänelle siitä mitään eikä kiellä häntä, niin kaikki hänen lupauksensa ja kaikki sitoumukset, joilla hän on kieltäytynyt jostakin, olkoot pätevä.

30:13 Mutta jos hänen miehensä ne purkaa sinä päivänä, jona hän niistä kuulee, älköön yksikään hänen huuliltaan lähtenyt lupaus tai sitoumus olko pätevä. Hänen miehensä on ne purkanut, ja Herra antaa hänelle anteeksi.

30:14 Jokaisen lupauksen ja jokaisen valallisen sitoumuksen, jonka vaimo itsensä kurittamiseksi tekee, saakoon hänen miehensä joko vahvistaa tahi purkaa.

30:15 Mutta jos hänen miehensä ei puhu hänelle niistä mitään sen päivän kuluessa, niin hän on vahvistanut kaikki hänen lupauksensa ja kaikki hänen sitoumuksensa, jotka hänellä on täytettävänä. Hän on ne vahvistanut, koska hän ei niistä hänelle mitään puhunut sinä päivänä, jona hän niistä kuuli.

30:16 Mutta jos hän ne purkaa vasta

lupannut, taikka hänen suustansa lähtee jotakin, jolla hän on sielunsa sitonut,

30:8 Ja hänen miehensä kuulee sen, ja on ääneti siihen sinä päivänä, jona hän sen kuulee, niin pitää hänen lupauksensa vahvan oleman; ja hänen valasiteensä, jolla hän on sielunsa sitonut, pitää myös vahvan oleman.

30:9 Mutta jos hänen miehensä sen kieltää sinä päivänä, jona hän sen kuulee, niin hän pääsee lupauksestansa, ja siitä mikä hänen suustansa lähtenyt on, jolla hän sielunsa sitoi, ja \Herra\ on hänelle armollinen.

30:10 Lesken ja hyljätyn lupaus ja kaikki, jolla hän on sielunsa sitonut, pitää häneltä vahvana pidettämän.

30:11 Mutta jos hän lupaa miehensä huoneessa, eli sielunsa sitoo valallansa,

30:12 Ja mies kuulee sen, ja on ääneti siihen, ja ei kiellä sitä, niin pitää kaiken sen lupauksen ja valasiteen, jolla hän on sielunsa sitonut, oleman vahvan.

30:13 Jos hänen miehensä tekee sen kokonansa tyhjäksi sinä päivänä, jona hän sen kuulee, niin kaikki mikä hänen suustansa on lähtenyt, lupaamaan ja sitomaan sieluansa, ei pidä oleman vahvan; sillä hänen miehensä on sen tehnyt tyhjäksi, ja \Herra\ on hänelle armollinen.

30:14 Ja kaikki lupaukset ja valat, jotka sitovat vaivaamaan sielua, pitää hänen miehensä taikka vahvistaman, taikka tekemän tyhjäksi.

30:15 Mutta jos hänen miehensä on juuri ääneti siihen, päivästä päivään, niin hän vahvistaa kaikki hänen lupauksensa ja kaikki hänen valasiteensä: että hän on ääneti ollut sinä päivänä, jona hän sen kuuli, niin hän vahvistaa ne.

30:16 Ja jos hän jälistä sen ottaa takaperin,

jonkun aikaa sen jälkeen, kuin on niistä kuullut, joutuu hän kantamaan vaimonsa syyllisyyden.

30:17 Nämä ovat ne säädökset, jotka Herra antoi Moosekselle, olemaan voimassa miehen ja hänen vaimonsa välillä sekä isän ja hänen tyttärensä välillä, tämän ollessa nuorena tyttönä isänsä kodissa.

31 LUKU

31:1 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

31:2 Kosta israelilaisten puolesta midianilaisille. Senjälkeen sinut otetaan pois heimosi tykö.

31:3 Niin Mooses puhui kansalle sanoen: Varustakaa joukostanne miehiä sotaan, ja lähtekööt he Midiania vastaan toimittamaan Herran koston Midianille.

31:4 Tuhat miestä jokaisesta sukukunnasta, kaikista Israelin sukukunnista, lähettäkää sotaan.

31:5 Silloin annettiin Israelin heimoista tuhat miestä jokaisesta sukukunnasta, yhteensä kaksitoista tuhatta sotaan varustettua miestä.

31:6 Ja Mooses lähetti heidät, tuhat miestä jokaisesta sukukunnasta, sotaan sekä heidän kanssaan Piinehaan, pappi Eleasarin pojan; tällä oli mukanaan pyhät esineet ja hälytystorvet.

31:7 Niin he lähtivät sotimaan Midiania vastaan, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut, ja surmasivat kaikki miehenpuolet.

31:8 Muiden mukana, jotka kaatuivat, he surmasivat Midianin kuninkaat Evin, Rekemin, Suurin, Huurin ja Reban, Midianin viisi kuningasta. Myös Bileamin, Beorin pojan, he surmasivat miekalla.

31:9 Mutta israelilaiset ottivat vangiksi midianilaisten vaimot ja lapset ja ryöstivät kaikki heidän juhtansa ja kaiken heidän karjansa ja kaiken heidän tavaransa.

31:10 Ja kaikki heidän asumansa kaupungit ja kaikki heidän leiripaikkansa he polttivat

sittekuin hän sen kuuli, niin pitää hänen kantaman vääryytensä.

30:17 Nämät ovat ne säädyt, jotka \Herra\ on käsenyt Mosekselle miehen ja vaimon välillä, isän ja tyttären välillä, kuin hän on vielä nuorena isänsä huoneessa.

31 LUKU

31:1 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

31:2 Kosta täydellisesti Midianilaisille Israelin lasten puolesta, sitte kootaan sinä kansas tykö.

31:3 Niin Moses puhui kansalle sanoen: hankitkaat teistänne miehet sotaan Midianilaisia vastaan, että he kostaisivat Midianilaisia, \Herran\ puolesta.

31:4 Jokaisesta sukukunnasta pitää teidän lähettämän tuhannen sotaan, kaikista Israelin sukukunnista.

31:5 Niin otettiin Israelin sukukunnista joka sukukunnasta tuhannen, niin että he varustivat sotaan kaksitoistakymmentä tuhatta.

31:6 Ja Moses lähetti heidät sotaan, tuhannen jokaisesta sukukunnasta, ynnä Pinehaan papin Eleatsarin pojan kanssa, ja pyhät aseet, ja myös ilotorvet hänen kädessän.

31:7 Ja he sotivat Midianilaisia vastaan, niinkuin \Herra\ oli Mosekselle käsenyt, ja löivät kuoliaaksi kaiken miehenpuolen.

31:8 Niin tappoivat he myös Midianilaisten kuninkaat heidän lyötyjensä päälle; Evin, Rekemin, Zurin, Hurin ja Reban, ne viisi Midianilaisten kuningasta; Bileamin Beorin pojan löivät he myös miekalla.

31:9 Mutta Israelin lapset ottivat vangiksi Midianilaisten vaimot ja heidän lapsensa, ja kaikki heidän eläimensä ja kaikki heidän kalunsa ja kaiken heidän hyvyytensä ryöstivät he.

31:10 Ja kaikki heidän kaupunkinsa ja asumisensa ja kaikki heidän linnansa he

tulella.

31:11 Ja he ottivat kaiken ryöstettävän ja kaiken otettavan, sekä ihmiset että karjan.

31:12 Ja he toivat Moosekselle ja pappi Eleasarille sekä Israelin kansalle vangit ja ottamansa ja ryöstämänsä saaliin leiriin Mooabin arolle, joka on Jordanin luona, Jerikon kohdalla.

31:13 Silloin Mooses ja pappi Eleasar ja kaikki kansan päämiehet lähtivät heitä vastaan leirin ulkopuolelle.

31:14 Ja Mooses vihastui sotajoukon johtajiin, tuhannen- ja sadanpäämiehiin, kun he palasivat sotaretkeltä.

31:15 Ja Mooses sanoi heille: Oletteko siis jättäneet henkiin kaikki naiset?

31:16 Katso, nehän ne olivat, jotka Bileamin neuvosta saivat israelilaiset antautumaan uskottomuuteen Herraa vastaan Peorin vuoksi, niin että vitsaus kohtasi Herran seurakuntaa.

31:17 Niin surmatkaa siis kaikki poikalapset ja surmatkaa myös jokainen vaimo, joka on yhtynyt mieheen.

31:18 Mutta jokainen tyttö, joka ei ole yhtynyt mieheen, jättäkää itsellenne henkiin.

31:19 Mutta itse oleskelkaa leirin ulkopuolella seitsemän päivää. Jokainen teistä, joka on jonkun surmannut, ja jokainen teistä, joka on koskenut surmattuun, puhdistautukoon kolmantena ja seitsemäntenä päivänä, sekä te että teidän vankinne.

31:20 Ja puhdistettakoon jokainen vaate ja jokainen nahkaesine ja kaikki, mikä on tehty vuohen karvoista, ja jokainen puuesine.

31:21 Ja pappi Eleasar sanoi sotamiehille, jotka olivat menneet sotaan: Tämä on lakisäädös, jonka Herra antoi Moosekselle:
31:22 Vain kulta, hopea, vaski, rauta, tina ja lyijy,

polttivat.

31:11 Ja ottivat kaiken saaliin ja kaikki mikä otettava oli, sekä ihmiset että eläimet,

31:12 Ja veivät ne Moseksen ja papin Eleatsarin eteen, ja kaiken Israelin lasten seurakunnan eteen; vangit ja otetut eläimet, ja saaliin, leiriin Moabin kedolle, joka on Jordanin tykönä Jerihon kohdalla.

31:13 Ja Moses ja pappi Eleatsar ja kaikki seurakunnan päämiehet menivät heitä vastaan, ulos leiristä.

31:14 Ja Moses vihastui sodan päämiesten päälle, jotka olivat päämiehet tuhannen ja sadan päällä, kuin siitä sodan joukosta tulivat.

31:15 Ja Moses sanoi heille: ettekö te ole kaikki vaimot jättäneet elämään?

31:16 Katso, eikö ne Bileamin neuvosta kääntäneet Israelin lapsia syntiä tekemään \Herraa\ vastaan Peorin asiassa, ja rangaistus tuli \Herran\ kansan päälle.

31:17 Niin lyökää nyt kuoliaaksi kaikki miehenpuoli lasten seassa, ja kaikki vaimot, jotka miehen tunteneet ja miehen kanssa maanneet ovat, lyökää myös kuoliaaksi.

31:18 Mutta lapsista kaikki vaimonpuoli, jotka ei ole miestä tunteneet eikä maanneet miehen tykönä, sallikaat elää teidän edessänne.

31:19 Ja pysykää ulkona leiristä seitsemän päivää kaikki, jokainen, joka hengen tappanut on eli tapettuun sattunut, että te puhdistatte teitänne kolmantena ja seitsemäntenä päivänä, ynnä niiden kanssa, jotka te vangiksi otitte.

31:20 Ja kaikki vaatteet, ja kaikki nahkakalut, ja kaikki, mikä vuohen karvoista tehdyt ovat, ja kaikki puuastiat pitää teidän puhdistaman.

31:21 Ja pappi Eleatsar sanoi sotajoukolle, jotka sodassa olleet olivat: tämä on lain sääty, jonka \Herra\ on käskenyt Moosekselle:
31:22 Ainoastansa kullan, hopian, vasken, raudan, tinan ja lyijyn,

31:23 kaikki, mikä tulta kestää, käyttäkää tuleksa, niin se puhdistuu; puhdistettakoon se kuitenkin vielä puhdistusvedellä. Mutta mikä ei tulta kestä, käyttäkää se vedessä.

31:24 Ja peskää vaatteenne seitsemäntenä päivänä, niin te puhdistutte; ja sitten tulkaa leiriin.

31:25 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

31:26 Laskekaa, sinä ja pappi Eleasar ja kansan perhekuntien päämiehet, otetun saaliin määrä, ihmiset ja karja.

31:27 Ja pane saalis kahtia soturien, sotaan lähteneiden, ja kaiken muun kansan kesken.

31:28 Ja ota Herralle verona sotamiehiltä, sotaan lähteneiltä, yksi viidestäsadasta, ihmisiä, raavaita, aaseja ja lampaista.

31:29 Ota se heille tulevasta puoliskosta ja anna se pappi Eleasarille antina Herralle.

31:30 Ja israelilaisille tulevasta puoliskosta ota yksi viidestäkymmenestä, ihmisiä, raavaita, aaseja, lampaista ja kaikkia karjaeläimiä, ja anna ne leviläisille, joiden on hoidettava tehtävät Herran asumuksessa.

31:31 Ja Mooses ja pappi Eleasar tekivät, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut.

31:32 Ja saalis, jäännös siitä, mitä sotajoukko oli ryöstänyt, oli: lampaista kuusisataa seitsemänkymmentäviisi tuhatta

31:33 ja raavaita seitsemänkymmentäkaksi tuhatta

31:34 ja aaseja kuusikymmentäyksi tuhatta

31:35 ja ihmisiä, tyttöjä, jotka eivät olleet yhtyneet mieheen, kaikkiaan kolmekymmentäkaksi tuhatta.

31:36 Ja puolet siitä eli se osa, joka tuli sotaan lähteneille, oli: lampaista kolmesataa kolmekymmentäseitsemän tuhatta viisisataa,

31:23 Ja kaikki mikä tulen kärsii, pitää teidän tuleksa käyttämän, ja ne ovat puhtaat; kuitenkin pitää ne puhdistusvedellä puhtaaksi tehtämän. Mutta kaikki se, mikä ei tulta kärsi, pitää teidän vedessä käyttämän.

31:24 Ja teidän pitää pesemän vaatteenne seitsemäntenä päivänä, niin te tulette puhtaaksi, sitte teidän pitää tuleman leiriin.

31:25 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

31:26 Lue vangittuin saalis sekä ihmiset että eläimet: sinä ja pappi Eleasar, ja ylimmäiset kansan isät.

31:27 Ja anna puoli saalista niille, jotka sotaan menivät ja sotineet ovat, ja toinen puoli kaikelle kansalle.

31:28 Ja sinun pitää ylentämän \Herralle\ sotamiehiltä, jotka sodassa olivat, aina viidestäsadasta yhden sielun, ihmisistä, eläimistä, aaseista ja lampaista.

31:29 Siitä puolesta osasta, joka heille tuli, pitää sinun ottaman ja antaman papille Eleasarille, ylennykseksi \Herralle\.

31:30 Vaan siitä puolesta, joka Israelin lapsille tuli, pitää sinun aina viidestäkymmenestä ottaman yhden niistä otetuista, ihmisistä, karjasta, aaseista ja lampaista, ja kaikista eläimistä, ja sinun pitää ne antaman Leviläisille, jotka vartioitsevat \Herran\ majaa.

31:31 Ja Mooses ja pappi Eleasar tekivät niinkuin \Herra\ oli käskenyt Mosekselle.

31:32 Ja se saalisluku mikä jäänyt oli siitä minkä sotaväki ryöstänyt oli, oli kuusisataa tuhatta, ja viisikahdeksattakymmentä tuhatta lammasta.

31:33 Kaksikahdeksattakymmentä tuhatta nautaa,

31:34 Yksiseitsemättäkymmentä tuhatta aasia,

31:35 Vaimoväkeä, jotka ei olleet miehen kanssa maanneet, oli kaksineljättäkymmentä tuhatta sielua.

31:36 Ja se puoli, joka heille tuli, jotka sodassa olleet olivat, oli lukuansa kolmesataa tuhatta, seitsemäneljättäkymmentä tuhatta ja viisisataa lammasta.

31:37 ja Herralle tuleva vero lampaista oli kuusisataa seitsemänkymmentä viisi;

31:38 ja raavaita kolmekymmentäkuusi tuhatta sekä niistä Herralle tuleva vero seitsemänkymmentä kaksi;

31:39 ja aaseja kolmekymmentä tuhatta viisisataa sekä niistä Herralle tuleva vero kuusikymmentä yksi;

31:40 ja ihmisiä kuusitoista tuhatta sekä niistä Herralle tuleva vero kolmekymmentä kaksi.

31:41 Ja Mooses antoi Herran antiveron pappi Eleasarille, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut.

31:42 Ja israelilaisille tuleva puolisko, jonka Mooses oli erottanut sotamiesten osasta,

31:43 tämä seurakunnalle tuleva puolisko oli: lampaita kolmesataa kolmekymmentäseitsemän tuhatta viisisataa

31:44 ja raavaita kolmekymmentäkuusi tuhatta

31:45 ja aaseja kolmekymmentä tuhatta viisisataa

31:46 sekä ihmisiä kuusitoista tuhatta.

31:47 Tästä israelilaisille tulevasta puoliskosta Mooses otti yhden viidestäkymmenestä, ihmisiä ja karjaa, sekä antoi ne leeviläisille, joiden oli hoidettava tehtävät Herran asumuksessa, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut.

31:48 Silloin tulivat sotajoukon osastojen johtajat, tuhannen- ja sadanpäämiehet, Mooseksen luo

31:49 ja sanoivat Moosekselle: Palvelijasi ovat laskeneet niiden sotamiesten luvun, jotka ovat olleet hallussamme, eikä meistä puutu yhtäkään.

31:50 Sentähden me tuomme nyt Herralle lahjaksi, mitä kukin on saanut kultakaluja: käätyjä, rannerenkaita, sormuksia, korvarenkaita ja kaulakoristeita, saadaksemme itsellemme sovituksen Herran edessä.

31:37 Siitä tuli \Herralle\ kuusisataa ja viisikahdeksattakymmentä lammasta,

31:38 Niin myös kuusineljätkymmentä tuhatta nautaa, ja siitä \Herralle\ kaksikahdeksattakymmentä,

31:39 Niin myös kolmekymmentä tuhatta ja viisisataa aasia, ja siitä tuli \Herralle\ yksiseitsemättäkymmentä,

31:40 Niin myös ihmisten sieluja kuusitoistakymmentä tuhatta, ja niistä tuli \Herralle\ kaksineljätkymmentä sielua.

31:41 Ja Moses antoi \Herran\ ylennysuhrin osan papille Eleasarille, niinkuin \Herra\ oli hänelle käsenyt.

31:42 Mutta toisesta puolesta, jonka Moses Israelin lapsille jakanut oli sotamiehiltä,

31:43 Se puoli, mikä kansalle tuli, oli kolmesataa tuhatta, seitsemänneljätkymmentä tuhatta ja viisisataa lammasta,

31:44 Kuusineljätkymmentä tuhatta nautaa,

31:45 Kolmekymmentä tuhatta ja viisisataa aasia,

31:46 Ja kuusitoistakymmentä tuhatta ihmisten sielua.

31:47 Ja Moses otti siitä puolesta osasta, joka Israelin lasten oli, aina yhden viidestäkymmenestä, sekä ihmisistä että eläimistä, ja antoi sen Leviläisille, jotka vartioitsivat \Herran\ majaa, niinkuin \Herra\ oli Moosekselle käsenyt.

31:48 Ja ne, jotka asetetut olivat sotaväestä tuhanten päälle, tuhanten ja satain päämiehet, ne menivät Mooseksen tykö,

31:49 Ja he sanoivat hänelle: sinun palvelias ovat lukeneet sotajoukon, jotka meidän allamme olivat, ja ei siitä yhtäkään puutu.

31:50 Ja me tuomme \Herralle\ lahjoja, senjälkeen kuin kukin löytänyt on, kultaisia kaluja, käsirenkaita, rannerenkaita, sormuksia, korvarenkaita, seppeleitä, että meidän sielumme sovittaisiin \Herran\ edessä.

31:51 Niin Mooses ja pappi Eleasar ottivat heiltä kullan, kaikkinaiset taidokkaasti valmistetut esineet.

31:52 Ja anniksi annettua kultaa, jonka he antoivat Herralle tuhannen- ja sadanpäämiesten puolesta, oli kaikkiaan kuusitoista tuhatta seitsemänsataa viisikymmentä sekeliä.

31:53 Sotamiehet olivat ottaneet saalista kukin itselleen.

31:54 Ja Mooses ja pappi Eleasar ottivat kullan tuhannen- ja sadanpäämiehiltä ja veivät sen ilmestymänsä, että se johdattaisi israelilaiset Herran muistoon.

32 LUKU

32:1 Mutta ruubenilaisilla ja gaadilaisilla oli paljon, ylen runsaasti, karjaa. Kun he nyt katselivat Jaeserin maata ja Gileadin maata, niin he huomasivat, että seutu oli karjanhoitoon sopiva.

32:2 Niin gaadilaiset ja ruubenilaiset tulivat ja puhuivat Moosekselle ja pappi Eleasarille ja seurakunnan päämiehille sanoen:

32:3 Atarot, Diibon, Jaeser, Nimra, Hesbon, Elale, Sebam, Nebo ja Beon,

32:4 tämä maa, jonka Herra on vallannut Israelin seurakunnalle, on karjanhoitoon sopivaa maata, ja sinun palvelijoillasi on karjaa.

32:5 Ja he sanoivat vielä: Jos olemme saaneet armon sinun silmiesi edessä, niin annettakoon tämä maa palvelijoillesi omaksi, äläkä vie meitä Jordanin yli.

32:6 Mutta Mooses vastasi gaadilaisille ja ruubenilaisille: Onko teidän veljienne lähdeittä sotaan, ja te jäisitte tänne?

32:7 Miksi viette israelilaisilta halun mennä siihen maahan, jonka Herra on heille antanut?

32:8 Niin teidän isännekin tekivät, kun minä lähetin heidät Kaades-Barneasta katselemaan sitä maata.

32:9 Kun he olivat saapuneet

31:51 Niin Moses ja pappi Eleasar ottivat heiltä kullan kaikkinaisissa kappaleissa.

31:52 Ja kaikki ylennysuhrin kultaa, jonka he \Herralle\ uhrasivat, oli kuusitoistakymmentä tuhatta seitsemänsataa ja viisikymmentä sikliä, tuhanten ja satain päämiehiltä;

31:53 Sillä sotaväki oli ryövännyt itsekukin edestänsä,

31:54 Ja Moses ja pappi Eleasar ottivat kullan tuhanten ja satain päämiehiltä, ja he veivät sen seurakunnan majaan, Israelin lapsille muistoksi \Herran\ eteen.

32 LUKU

32:1 Rubenin lapsilla oli sangen paljon karjaa, ja Gadin lapsilla oli myös aivan suuri joukko karjaa, ja he näkivät Jaeserin ja Gileadin maan, että se olis sovelias karjan laiduin.

32:2 Sentähden tulivat Gadin lapset ja Rubenin lapset ja puhuivat Moosekselle, ja papille Eleasarille, ja kansan päämiehille, sanoen:

32:3 Atarot, Dibon, Jaeser, Nimra, Hesbon, Eleale, Sebam, Nebo ja Beon,

32:4 Se maa, jonka \Herra\ on lyönyt Israelin kansan edessä, on sovelias maa karjalle, ja meillä sinun palvelioillasi on karjaa.

32:5 Ja he (vielä) sanoivat: jos me olemme armon löytäneet sinun edessä, niin anna sinun palvelioillesi tämä maa omaksi, ettes meidän antaisi mennä Jordanin ylitse.

32:6 Moses sanoi Gadin ja Rubenin lapsille: pitäiskö veljenne menemään sotaan ja teidän tänne jäämään?

32:7 Miksi käännätte Israelin lasten sydämet, ettei heidän pitäisi menemään ylitse siihen maahan, jonka \Herra\ heille antoi.

32:8 Niin tekivät teidän isännekin, koska minä lähetin heidät Kaades-Barneasta katsomaan tätä maata,

32:9 Ja kuin he tulivat Eskolin ojalle ja

Rypälelaaksoon asti ja katselleet sitä maata, veivät he israelilaisilta halun lähteä siihen maahan, jonka Herra oli heille antanut.

32:10 Ja sinä päivänä syttyi Herran viha, ja hän vannoi sanoen:

32:11 Ne miehet, jotka lähtivät Egyptistä, kaksikymmenvuotiset ja sitä vanhemmat, eivät saa nähdä sitä maata, jonka minä vannon lupasin Aabrahamille, lisakille ja Jaakobille, sillä he eivät ole minua uskollisesti seuranneet,

32:12 paitsi Kaaleb, kenissiläisen Jefunnen poika, ja Joosua, Nuunin poika; sillä nämä ovat uskollisesti seuranneet Herraa.

32:13 Ja Herran viha syttyi Israelia kohtaan, ja hän antoi heidän harhaila erämaassa neljäkymmentä vuotta, kunnes koko se sukupolvi hävisi, joka oli tehnyt sitä, mikä oli pahaa Herran silmissä.

32:14 Mutta katso, te olette nyt astuneet isienne sijaan, te syntisten sikiöt, lisätäksenne vielä Herran vihan kiivautta Israelia kohtaan.

32:15 Jos te nyt käännytte pois hänestä, niin hän jättää kansan vielä kauemmaksi aikaa tähän erämaahan, ja niin te tuotate tuhon kaikelle tälle kansalle.

32:16 Niin he lähestyivät häntä ja sanoivat: Karjatarhoja me vain rakentaisimme tänne laumoillemme ja kaupunkeja vaimojamme ja lapsiamme varten,

32:17 mutta itse me varustautuisimme ja rientäisimme israelilaisten etunenässä, kunnes saisimme viedyksi heidät määräpaikkoihinsa, mutta meidän vaimomme ja lapsemme asuisivat sillä aikaa varustetuissa kaupungeissa maan asukkailta rauhassa.

32:18 Emme me palaisi kotiimme, ennenkuin israelilaiset ovat saaneet haltuunsa kukin perintöosansa,

32:19 sillä me emme tahdo perintöosaa heidän kanssansa tuolta puolen Jordanin emmekä kauempaa, vaan meidän perintöosamme on joutunut meille tältä

näkövinkki maan, käänsivät he Israelin lasten sydämen, niin ettei he siihen maahan tahtoneet mennä, jonka \Herra\ heille tahtoi antaa.

32:10 Ja \Herran\ viha julmistui sinä päivänä ja hän vannoi, sanoen:

32:11 Tämä kansa, joka Egyptistä lähtenyt on, kahdenkymmenen vuoden vanhasta ja sen ylitse, ei suinkaan pidä näkemän sitä maata, jonka minä Aabrahamille, Isaakille ja Jakobille vannonut olen, ettei he minua uskollisesti seuranneet,

32:12 Paitsi Kalebia Jephunnen Kenissiläisen poikaa, ja Josuaa Nunin poikaa; sillä he uskollisesti seurasivat \Herraa\.

32:13 Niin \Herran\ viha julmistui Israelissa, ja laski heidät menemään korpeen sinne ja tänne neljäksikymmeneksi vuodeksi, siihenasti kuin kaikki se sukukunta hukkui, joka \Herran\ edessä pahaa tehnyt oli.

32:14 Ja katso, te olette nousseet isäinnesiaan, syntisten joukko, lisäämään vielä \Herran\ vihan julmuutta Israelia vastaan;

32:15 Sillä jos te käännytte hänestä pois, niin hän antaa teidän enemmän aikaa viipyä korvessa, ja niin te turmelette kaiken tämän kansan.

32:16 Niin he kävivät edes ja sanoivat: me rakennamme ainoastansa tähän pihatoita karjallemme, ja kaupungeita lapsillemme.

32:17 Mutta me tahdomme olla joudukkaat varustettuina käymään Israelin lasten edellä, siihenasti että me johdatamme heitä sioillensa; vaan lapsemme ovat näissä vahvoissa kaupungeissa maan asuvaisten tähden.

32:18 Emme myös palaja huoneisiimme, siihenasti että Israelin lapset itsekukin saavat perintönsä.

32:19 Sillä emme tahdo heidän kanssa periä toisella puolella Jordania eli etempää; vaan meidän perintömme olkoon tällä puolella Jordania itään päin.

puolelta Jordanin, itään päin.

32:20 Niin Mooses vastasi heille: Jos näin teette, jos Herran edessä varustaudutte sotaan

32:21 ja teistä jokainen, sotaan varustettuna, menee Jordanin yli Herran edessä niin pitkäksi aikaa, kunnes on karkoittanut vihollisensa edestään,

32:22 ja te palaatte vasta senjälkeen, kuin se maa on tehty alamaiseksi Herralle, niin te olette vastuusta vapaat Herran ja Israelin edessä, ja tämä maa tulee teidän omaksenne Herran edessä.

32:23 Mutta jos ette näin tee, niin katso, te rikotte Herraa vastaan ja saatte tuntea syntinne palkan, joka kohtaa teitä.

32:24 Rakentakaa siis itsellenne kaupunkeja vaimojanne ja lapsianne varten ja tarhoja karjallenne ja tehkää se, mitä suunne on sanonut.

32:25 Niin gaadilaiset ja ruubenilaiset vastasivat Moosekselle sanoen: Sinun palvelijasi tekevät, niinkuin herramme käskää.

32:26 Lapsemme, vaimomme, laumamme ja kaikki juhtamme jääkööt tänne Gileadin kaupunkeihin,

32:27 mutta sinun palvelijasi lähtevät, jokainen sotaan varustettuna, sinne taisteluun Herran edessä, niinkuin herramme sanoi.

32:28 Niin Mooses antoi heistä käskyn pappi Eleasarille ja Joosualle, Nuunin pojalle, ja Israelin sukukuntien perhekuntain päämiehille,

32:29 ja Mooses sanoi heille: Jos gaadilaiset ja ruubenilaiset teidän kanssanne lähtevät Jordanin yli, jokainen varustettuna taisteluun Herran edessä, ja se maa tulee teille alamaiseksi, niin antakaa heille Gileadin maa omaksi.

32:30 Mutta jolleivät he varustaudu ja lähde teidän kanssanne sinne, niin asettukoot teidän keskuuteenne Kanaanin maahan.

32:20 Ja Mooses sanoi heille: jos tämän teette, että hankitsette teitänne sotaan \Herran\ edessä,

32:21 Niin menkää \Herran\ edessä Jordanin ylitse, jokainen kuin teistä hankittu on, siihenasti että hän ajaa kaikki vihollisensa pois kasvoinsa edestä,

32:22 Ja maa tulee \Herran\ edessä alamaiseksi; sitte pitää teidän palajaman jällensä ja oleman viattomat \Herran\ ja Israelin edessä, ja niin tämä maa on teidän omanne \Herran\ edessä.

32:23 Mutta jos ette näin tee, katso, niin te rikotte \Herraa\ vastaan, ja teidän pitää tietämän teidän rikoksenne, että se käsittää teidät.

32:24 Niin rakentakaat siis kaupungeita lapsillenne, ja pihatoita karjallenne, ja tehkää niinkuin te sanoitte.

32:25 Gadin ja Rubenin lapset sanoivat Moosekselle: sinun palvelias tekevät niinkuin minun Herrani on käsenyt.

32:26 Meidän lapsemme, emäntämme, tavaramme ja kaikki meidän karjamme pitää jäämän Gileadin kaupunkeihin.

32:27 Mutta me sinun palvelias lähdemme kaikki yhdessä joukossa hankittuina sotaan \Herran\ edessä, niinkuin minun Herrani sanonut on.

32:28 Niin Mooses käski heidän puolestansa pappia Eleatsaria, ja Josuaa Nunin poikaa, ja Israelin lasten sukukuntain ylimmäisiä isiä,

32:29 Ja sanoi heille: jos Gadin ja Rubenin lapset menevät teidän kanssanne Jordanin ylitse, kaikki hankittuina sotaan \Herran\ edessä, ja te saatte kaikki maan allenne, niin antakaat heille Gileadin maa omaksi.

32:30 Vaan jos ei he mene hankittuina teidän kanssanne, niin pitää heidän perimän teidän kanssanne Kanaanin maalla.

32:31 Silloin gaadilaiset ja ruubenilaiset vastasivat sanoen: Mitä Herra on puhunut sinun palvelijoillesi, sen me teemme.

32:32 Me lähdemme varustettuina Herran edessä Kanaanin maahan, että saisimme omaksemme perintöosan tällä puolella Jordanin.

32:33 Ja Mooses antoi heille, gaadilaisille ja ruubenilaisille sekä toiselle puolelle Manassen, Joosefin pojan, sukukuntaa, amorilaisten kuninkaan Siihonin valtakunnan ja Baasanin kuninkaan Oogin valtakunnan, maan ja sen kaupungit alueinensa, sen maan kaupungit yltympäri.

32:34 Ja gaadilaiset rakensivat Diibonin, Atarotin, Aroerin,

32:35 Atrot-Soofanin, Jaeserin, Jogbehan,

32:36 Beet-Nimran ja Beet-Haaranin varustetuiksi kaupungeiksi sekä karjatarhoja.

32:37 Ja ruubenilaiset rakensivat Hesbonin, Elalen ja Kirjataimin,

32:38 Nebon ja Baal-Meonin, joiden nimet muutettiin, sekä Sibman. Ja he panivat nimet niille kaupungeille, jotka he rakensivat.

32:39 Mutta Maakir, Manassen poika, lähti Gileadiin ja valloitti sen ja karkoitti amorilaiset, jotka asuivat siellä.

32:40 Ja Mooses antoi Gileadin Maakirille, Manassen pojalle, ja hän asettui sinne.

32:41 Ja Jaair, Manassen poika, meni ja valloitti heidän leirikylänsä ja kutsui ne Jaairin leirikyliksi.

32:42 Ja Noobah meni ja valloitti Kenatin ynnä sen alueella olevat kylät ja kutsui sen, nimensä mukaan, Noobahiksi.

33 LUKU

33:1 Nämä olivat israelilaisten matkat, jotka he kulkivat Egyptistä osastoittain Mooseksen ja Aaronin johdolla.

33:2 Ja Mooses kirjoitti Herran käskyn mukaan muistiin ne paikat, joista he lähtivät liikkeelle matkoillansa. Ja nämä ovat heidän matkansa heidän

32:31 Gadin ja Rubenin lapset vastasivat, ja sanoivat: niinkuin \Herra\ on puhunut sinun palvelioilles, niin me teemme:

32:32 Me menemme hankittuina \Herran\ eteen Kanaanin maalle, ja omistamme perintöosamme tällä puolella Jordania.

32:33 Niin Moses antoi Gadin ja Rubenin lapsille ja puolelle Manassen Josephin pojan sukukunnalle Sihonin Amorilaisten kuninkaan valtakunnan ja Ogin Basanin kuninkaan valtakunnan: maan kaupunkeinensa, jotka niissä maan äärissä ympärillä olivat.

32:34 Ja Gadin lapset rakensivat Dibonin, Atarotin, Aroerin,

32:35 Atarot-Sophanin, Jaeserin, Jogbehanin,

32:36 Betnimran ja Betaranin, vahvat kaupungit ja pihatot.

32:37 Rubenin lapset rakensivat Hesbonin, Elealen, Kirjataimin,

32:38 Ja Nebon, BaalMeonin, MusabotSemin ja Sibman, ja antoivat nimet niille kaupungeille, jotka he rakensivat.

32:39 Ja Makirin Manassen pojan lapset menivät Gileadiin ja voittivat sen, ja ajoivat ulos Amorilaiset, jotka siellä asuivat.

32:40 Niin Moses antoi Makirille Manassen pojalle Gileadin, ja hän asui siellä.

32:41 Mutta Jair Manassen poika meni, ja voitti heidän maakylänsä, jotka hän kutsui Jairin kyliksi,

32:42 Meni myös Noba, ja voitti Kenatin tyttärinensä, ja hän kutsui sen Nobaksi nimestänsä.

33 LUKU

33:1 Nämät ovat Israelin lasten matkustukset, kuin he läksivät Egyptin maalta, joukkoinsa jälkeen, Moseksen ja Aaronin kautta.

33:2 Ja Moses kirjoitti heidän matkustuksensa, niinkuin he matkustivat \Herran\ käskyn jälkeen. Ja nämä ovat heidän matkustuksensa heidän lähdentönsä

lähtöpaikkojensa mukaan.

33:3 He lähtivät liikkeelle Ramsekselta ensimmäisessä kuussa, ensimmäisen kuukauden viidentenätoista päivänä; pääsiäisen jälkeisenä päivänä israelilaiset lähtivät matkaan voimallisen käden suojassa, kaikkien egyptiläisten nähden, 33:4 egyptiläisten haudatessa kaikkia esikoisiansa, jotka Herra heidän keskuudestaan oli surmannut, ja Herran antaessa tuomion kohdata heidän jumaliansa.

33:5 Niin israelilaiset lähtivät Ramsekselta ja leiriytyivät Sukkotiin.

33:6 Sitten he lähtivät Sukkotista ja leiriytyivät Eetamiin, joka on erämaan reunassa.

33:7 Ja he lähtivät Eetamista ja kääntyivät takaisin Pii-Hahirotiin päin, joka on vastapäätä Baal-Sefonia, ja leiriytyivät Migdolin kohdalle.

33:8 Ja he lähtivät Pii-Hahirota ja kulkivat meren keskitse erämaahan ja vaelsivat kolmen päivän matkan Eetamin erämaassa ja leiriytyivät Maaraan.

33:9 Sitten he lähtivät Maarasta ja tulivat Eelimiin. Eelimissä oli kaksitoista vesilähdettä ja seitsemänkymmentä palmupuuta, ja he leiriytyivät sinne.

33:10 Ja he lähtivät Eelimistä ja leiriytyivät Kaislameren rannalle.

33:11 Ja he lähtivät Kaislameren rannalta ja leiriytyivät Siinin erämaahan.

33:12 Ja he lähtivät Siinin erämaasta ja leiriytyivät Dofkaan.

33:13 Ja he lähtivät Dofkasta ja leiriytyivät Aalukseen.

33:14 Ja he lähtivät Aaluksesta ja leiriytyivät Refidimiin; siellä ei ollut vettä kansan juoda.

33:15 Ja he lähtivät Refidimistä ja leiriytyivät Siinain erämaahan.

33:16 Ja he lähtivät Siinain erämaasta ja leiriytyivät Kibrot-Hattaavaan.

33:17 Ja he lähtivät Kibrot-Hattaavasta ja

jälkeen:

33:3 Ja he matkustivat Ramesesta viidentenätoistakymmenentenä päivänä ensimmäisenä kuukautena: toisena päivänä pääsiäisestä, läksivät Israelin lapset ulos korkian käden kautta, kaikkein Egyptiläisten nähden.

33:4 Ja Egyptiläiset hautasivat kaikki esikoisensa, jotka \Herra\ heidän seassansa lyönyt oli, ja \Herra\ oli myös antanut tuomion käydä heidän jumalainsa ylitse.

33:5 Koska Israelin lapset olivat vaeltaneet Ramesesta, niin he sioittivat itsensä Sukkotiin.

33:6 Ja matkustivat Sukkotista, ja sioittivat itsensä Etamiin, joka on korven äärellä.

33:7 Ja he matkustivat Etamista ja palasivat PiiHahirotiin, joka on BaalZephoniin päin, ja sioittivat itsensä Migdolin kohdalle.

33:8 Ja he matkustivat Hahirotin editse ja kävivät keskeltä merta korpeen, ja matkustivat kolme päiväkuntaa Etamin korvessa, ja sioittivat itsensä Maraan.

33:9 Ja he matkustivat Marasta ja tulivat Eelimiin: ja Eelimissä oli kaksitoistakymmentä lähdettä, ja seitsemänkymmentä palmupuuta, ja sioittivat itsensä siellä.

33:10 Ja he matkustivat Elimistä, ja sioittivat itsensä Punaisen meren tykö.

33:11 Ja matkustivat Punaisen meren tyköä, ja sioittivat itsensä Sinin korpeen.

33:12 Ja he matkustivat Sinin korvesta, ja sioittivat itsensä Dophkaan.

33:13 Ja he matkustivat Dophkasta, ja sioittivat itsensä Alusiin.

33:14 Ja he matkustivat Alusista, ja sioittivat itsensä Raphidimiin, ja siinä ei ollut kansalle vettä juoda.

33:15 Ja he matkustivat Raphidimista, ja sioittivat itsensä Sinain korpeen.

33:16 Ja he matkustivat Sinain korvesta, ja sioittivat itsensä Himohaudoille.

33:17 Ja he matkustivat Himohaudoilta, ja

leiriytyivät Haserotiin.

33:18 Ja he lähtivät Haserotista ja leiriytyivät Ritmaan.

33:19 Ja he lähtivät Ritmasta ja leiriytyivät Rimmon-Perekseen.

33:20 Ja he lähtivät Rimmon-Pereksestä ja leiriytyivät Libnaan.

33:21 Ja he lähtivät Libnasta ja leiriytyivät Rissaan.

33:22 Ja he lähtivät Rissasta ja leiriytyivät Kehelataan.

33:23 Ja he lähtivät Kehelatasta ja leiriytyivät Seferin vuoren juurelle.

33:24 Ja he lähtivät Seferin vuoren juurelta ja leiriytyivät Haradaan.

33:25 Ja he lähtivät Haradasta ja leiriytyivät Makhelotiin.

33:26 Ja he lähtivät Makhelotista ja leiriytyivät Tahatiin.

33:27 Ja he lähtivät Tahatista ja leiriytyivät Tarahiin.

33:28 Ja he lähtivät Tarahista ja leiriytyivät Mitkaan.

33:29 Ja he lähtivät Mitkasta ja leiriytyivät Hasmonaan.

33:30 Ja he lähtivät Hasmonasta ja leiriytyivät Mooserotiin.

33:31 Ja he lähtivät Mooserotista ja leiriytyivät Bene-Jaakaniin.

33:32 Ja he lähtivät Bene-Jaakanista ja leiriytyivät Hoor-Gidgadiin.

33:33 Ja he lähtivät Hoor-Gidgadista ja leiriytyivät Jotbataan.

33:34 Ja he lähtivät Jotbatasta ja leiriytyivät Abronaan.

33:35 Ja he lähtivät Abronasta ja leiriytyivät Esjon-Geberiin.

33:36 Ja he lähtivät Esjon-Geberistä ja leiriytyivät Siinin erämaahan, se on Kaadekseen.

33:37 Ja he lähtivät Kaadeksesta ja leiriytyivät Hoorin vuoren juurelle, Edomin maan rajalle.

33:38 Ja pappi Aaron nousi Hoorin vuorelle Herran käskyn mukaan ja kuoli siellä

sioittivat itsensä Hatserotiin.

33:18 Ja he matkustivat Hatserotista, ja sioittivat itsensä Ritmaan.

33:19 Ja he matkustivat Ritmasta, ja sioittivat itsensä Rimmon Paretsiin.

33:20 Ja he matkustivat Rimmon Paretsista, ja sioittivat itsensä Libnaan.

33:21 Ja he matkustivat Libnasta, ja sioittivat itsensä Rissaan.

33:22 Ja he matkustivat Rissasta, ja sioittivat itsensä Kehelaan.

33:23 Ja he matkustivat Kehelasta, ja sioittivat itsensä Sapherin vuorelle.

33:24 Ja he matkustivat Sapherin vuorelta, ja sioittivat itsensä Haradaan.

33:25 Ja he matkustivat Haradasta ja sioittivat itsensä Makhelotiin.

33:26 Ja he matkustivat Makhelotista, ja sioittivat itsensä Tahatiin.

33:27 Ja he matkustivat Tahatista, ja sioittivat itsensä Taraan.

33:28 Ja he matkustivat Tarasta, ja sioittivat itsensä Mitkaan.

33:29 Ja he matkustivat Mitkasta, ja sioittivat itsensä Hasmonaan.

33:30 Ja he matkustivat Hasmonasta, ja sioittivat itsensä Moserotiin.

33:31 Ja he matkustivat Moserotista, ja sioittivat itsensä BeneJaekaniin.

33:32 Ja he matkustivat BeneJaekanista, ja sioittivat itsensä Horgidgadiin.

33:33 Ja he matkustivat Horgidgadista, ja sioittivat itsensä Jotbataan.

33:34 Ja he matkustivat Jotbatasta, ja sioittivat itsensä Abronaan.

33:35 Ja he matkustivat Abronasta, ja sioittivat itsensä Etseongeberiin.

33:36 Ja he matkustivat Etseongeberistä, ja sioittivat itsensä Sinin korpeen, se on Kades.

33:37 Ja he matkustivat Kadeksesta, ja sioittivat itsensä Horin vuorelle, joka on Edomin maan rajoilla.

33:38 Siinä meni pappi Aaron Horin vuorelle, \Herran\ käskyn jälkeen, ja kuoli siellä

neljäntenäkymmenentenä vuotena siitä, kun israelilaiset olivat lähteneet Egyptin maasta, viidennessä kuussa, kuukauden ensimmäisenä päivänä.

33:39 Ja Aaron oli sadan kahdenkymmenen kolmen vuoden vanha kuollessaan Hoorin vuorella.

33:40 Mutta Aradin kuningas, kanaanilainen, joka asui Kanaanin maan eteläosassa, sai kuulla israelilaisten tulosta.

33:41 Ja he lähtivät Hoorin vuorelta ja leiriytyivät Salmonaan.

33:42 Ja he lähtivät Salmonasta ja leiriytyivät Puunoniin.

33:43 Ja he lähtivät Puunonista ja leiriytyivät Oobotiin.

33:44 Ja he lähtivät Oobotista ja leiriytyivät Iije-Abarimiin Mooabin rajalle.

33:45 Ja he lähtivät Iijimistä ja leiriytyivät Diibon-Gaadiin.

33:46 Ja he lähtivät Diibon-Gaadista ja leiriytyivät Almon-Diblataimiin.

33:47 Ja he lähtivät Almon-Diblataimista ja leiriytyivät Abarimin vuoristoon vastapäätä Neboa.

33:48 Ja he lähtivät Abarimin vuoristosta ja leiriytyivät Mooabin arolle Jordanin rantaan, Jerikon kohdalle.

33:49 Ja Jordanin rannalla heidän leirinsä ulottui Beet-Jesimotista aina Abel-Sittimiin asti Mooabin arolle.

33:50 Ja Herra puhui Moosekselle Mooabin arolla Jordanin rannalla, Jerikon kohdalla, sanoen:

33:51 Puhu israelilaisille ja sano heille: Kun olette kulkeneet Jordanin yli Kanaanin maahan,

33:52 niin karkoittakaa tieltänne kaikki maan asukkaat ja hävittäkää kaikki heidän jumalankuvansa, hävittäkää kaikki heidän valetut kuvansa ja kukistakaa kaikki heidän uhrikukkulansa.

33:53 Ottakaa sitten maa haltuunne ja asukaa siinä, sillä teille minä annan omaksi sen maan.

neljäntenäkymmenentenä vuotena, sittekuin Israelin lapset olivat lähteneet Egyptin maalta, ensimmäisenä päivänä viidennessä kuusta.

33:39 Ja Aaron oli sadan ja kolmenkolmattakymmentä vuotinen kuollessansa Horin vuorella.

33:40 Silloin kuuli Arad Kanaanealaisten kuningas, joka asui etelään päin Kanaanin maalla, että Israelin lapset tulleet olivat.

33:41 Ja he matkustivat Horin vuorelta, ja sioittivat itsensä Salmonaan.

33:42 Ja he matkustivat Salmonasta, ja sioittivat itsensä Phunoniin.

33:43 Ja he matkustivat Phunonista, ja sioittivat itsensä Obotiin.

33:44 Ja he matkustivat Obotista, ja sioittivat itsensä Iije Abarimiin, Moabin rajoille.

33:45 Ja he matkustivat Iijestä, ja sioittivat itsensä DibonGadiin.

33:46 Ja he matkustivat DibonGadista, ja sioittivat itsensä AlmonDiblataimiin.

33:47 Ja he matkustivat AlmonDiblataimista, ja sioittivat itsensä Abarimin vuorille Nebon kohdalle.

33:48 Ja he matkustivat Abarimin vuorilta, ja sioittivat itsensä Moabin kedoille, Jordanin tykö, Jerihon kohdalle.

33:49 Ja he sioittivat itsensä Jordanin tykö hamasta BetJesimotista, niin AbelSittimiin Moabin kedoille.

33:50 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, Moabin kedoilla, Jordanin tykönä Jerihon kohdalla, sanoen:

33:51 Puhu Israelin lapsille, ja sano heille: kuin te olette tulleet Jordanin ylitse Kanaanin maalle,

33:52 Niin teidän pitää kaikki sen maan asuwait teidän edestänne ajaman pois, ja kaikki heidän maalauksensa ja valetut kuvansa hukuttaman, ja kaikki heidän korkeutensa hävittämän,

33:53 Ja niin teidän pitää maan omistaman ja asuman siinä; sillä teille olen minä maan antanut omistaaksenne sen.

33:54 Ja jakakaa maa keskenänne arvalla sukujenne mukaan; suuremmalle antakaa suurempi perintöosa ja pienemmälle pienempi perintöosa. Kukin saakoon perintöosansa siinä, mihin arpa sen hänelle määrää; isienne sukukuntien mukaan jakakaa maa keskenänne.

33:55 Mutta jos ette karkoita maan asukkaita tieltänne, niin ne, jotka te heistä jätätte jäljelle, tulevat teille okaiksi silmiinne ja tutkaimiksi kylkiinne, ja he ahdistavat teitä siinä maassa, jossa te asutte.

33:56 Ja silloin minä teen teille, niinkuin aioin tehdä heille.

34 LUKU

34:1 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

34:2 Käske israelilaisia ja sano heille: Kun te tulette Kanaanin maahan - se on se maa, jonka te saatte perintöosaksenne, Kanaanin maa äärestä ääreen -

34:3 niin teidän eteläinen rajanne kulkekoon Siinin erämaasta Edomia pitkin; eteläinen raja alkakoon idässä Suolameren päästä

34:4 ja kääntyköön Skorpionisolasta etelään ja kulkekoon Siiniin, ja se päättyköön Kaades-Barneasta etelään. Sieltä raja lähteköön Hasar-Addariin, kulkekoon Asmoniin

34:5 ja kääntyköön Asmonista Egyptin purolle ja päättyköön mereen.

34:6 Ja teidän läntisenä rajananne olkoon Suuri meri; tämä olkoon läntisenä rajananne.

34:7 Ja teidän pohjoinen rajanne olkoon tämä: Suuresta merestä vetäkää raja Hoorin vuoreen;

34:8 Hoorin vuoresta vetäkää raja siihen, mistä mennään Hamatiin, ja raja päättyköön Sedadiin.

34:9 Sieltä raja lähteköön Sifroniin ja päättyköön Hasar-Eenaniin. Tämä olkoon pohjoisena rajananne.

33:54 Ja teidän pitää maan jakaman arvalla teidän sukukunnillenne. Joita usiampi on, niille pitää teidän enempi antaman perinnöksensä, ja joita vähempi on, niille vähemmän perinnöksensä; kuin arpa lankee kullekin, niin pitää hänen sen ottaman: teidän isäinne sukukuntain jälkeen pitää teidän perimän.

33:55 Mutta jollette maan asuvaisia aja ulos teidän edestänne, niin pitää ne, jotka te heistä jätätte, oleman teille niinkuin orjantappurat silmissänne, ja keihäs kyljessänne; sillä heidän pitää ahdistaman teitä sillä maalla, kussa te asutte.

33:56 Niin tapahtuu, että minä teen niin teille, kuin minä aioin heille tehdä.

34 LUKU

34:1 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

34:2 Käske Israelin lapsille, ja sano heille: kuin te tulette Kanaanin maalle, niin pitää se maa oleman se, joka teille perimiseksi lankee, Kanaanin maa rajainsa jälkeen.

34:3 Etelän puoli pitää rupeeman Sinin korvesta Edomin tyköä, niin että teidän rajanne etelään päin pitää käymän Suolaisen meren äärestä, joka itään päin on.

34:4 Ja se raja pitää teille käymän ympäri etelästä Akrabimin palttaa myöten ja menemän Siniin, niin että sen uloskäyminen eteläpuolelta on KadesBarneaan päin, että se ulottuu Hatsar Adariin, ja menee Asmoniin.

34:5 Sitte pitää rajan menemän ympäri Asmonista Egyptin virtaan asti, niin että sen loppu on meressä.

34:6 Mutta raja länteen päin pitää oleman teille suuri meri: se pitää oleman teidän maanne ääri länteen päin.

34:7 Ja tämä pitää raja pohjaa päin oleman: teidän pitää määräämän sen suuresta merestä hamaan Horin vuoreen asti,

34:8 Ja Horin vuoresta määräämän siihenasti että Hamatiin tullaan, niin että rajan loppu on Zedassa.

34:9 Ja raja menköön Ziphroniin ja sen loppu olkoon HatsarEnanissa. Se olkoon rajanne pohjoista päin.

34:10 Ja itäinen rajanne vetäkää Hasar-
Eenanista Sefamiin;

34:11 Sefamista raja painukoon Riblaan,
Ainista itään, ja sieltä raja edelleen
painukoon, kunnes se sattuu
vuoriselänteeseen Kinneretin järven
itäpuolella.

34:12 Sitten raja yhtyköön Jordaniin ja
päätyköön Suolamereen. Tämä on oleva
teidän maanne rajoinen yltympäri.

34:13 Ja Mooses käski israelilaisia sanoen:
Tämä on se maa, joka teidän on jaettava
arvalla keskenänne ja jonka Herra määräsi
annettavaksi yhdeksälle ja puolelle
sukukunnalle.

34:14 Sillä ruubeniilaisten sukukunta
perhekunnittain ja gaadilaisten sukukunta
perhekunnittain ja toinen puoli Manassen
sukukuntaa ovat jo saaneet perintöosansa.

34:15 Nämä kaksi ja puoli sukukuntaa ovat
jo saaneet perintöosansa tällä puolella
Jordania Jerikon kohdalla, itään päin,
auringon nousuun päin.

34:16 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

34:17 Nämä ovat niiden miesten nimet,
joiden on jaettava teille se maa: pappi
Eleasar ja Joosua, Nuunin poika;

34:18 ja näiden lisäksi valitkaa päämies
kustakin sukukunnasta maata jakamaan.

34:19 Nämä ovat niiden miesten nimet:
Juudan sukukunnasta Kaaleb, Jefunnen
poika;

34:20 simeonilaisten sukukunnasta Semuel,
Ammihudin poika;

34:21 Benjaminin sukukunnasta Elidad,
Kislonin poika;

34:22 daanilaisten sukukunnasta päämies
Bukki, Joglin poika;

34:23 joosefilaisista, manasselaisten
sukukunnasta, päämies Hanniel, Eefodin
poika;

34:24 efraimilaisten sukukunnasta päämies

34:10 Ja pitää myös määräämän rajanne
itään päin, Enanista niin Sefhamiin.

34:11 Ja raja menkään alas Sefhamista
Riblaan, Ainin itäpuolella; sitte juoskaan
alaspäin, ja menkään Kinneretin meren sivutse
idän puolella,

34:12 Ja tulkaan raja alas Jordaniin päin ja
sen loppu olkoon Suolainen meri. Sen pitää
oleman teidän maanne, rajoinensa joka
taholta.

34:13 Ja Moses käski Israelin lapsille ja
sanoi: tämä on maa, jonka teidän pitää
jakaman keskenänne arvalla, jonka \Herra\
käski antaa niille yhdeksälle sukukunnalle, ja
sille puolelle sukukunnalle;

34:14 Sillä Rubenin lasten sukukunta, heidän
isäinsä huoneen jälkeen, ja Gadin lasten
sukukunta heidän isäinsä huoneen jälkeen, ja
puoli Manassen sukukuntaa ovat jo ottaneet
osansa.

34:15 Niin ovat ne kaksi sukukuntaa, ja se
puoli sukukuntaa saaneet perintöosansa tällä
puolella Jordania, Jerihon kohdalle itää päin.

34:16 Ja \Herra\
puhui Mosekselle, sanoen:

34:17 Nämät ovat miesten nimet, joiden pitää
jakaman maan teille: pappi Eleatsar ja Josua
Nunin poika.

34:18 Siihen pitää myös teidän ottaman
yhden päämiehen jokaisesta sukukunnasta,
maata jakamaan.

34:19 Ja nämät ovat miesten nimet: Juudan
sukukunnasta, Kaleb Jephunnen poika;

34:20 Simeonin lasten sukukunnasta, Semuel
Ammihudin poika;

34:21 Benjaminin sukukunnasta, Elidad
Kislonin poika;

34:22 Danin lasten sukukunnan päämies,
Bukki Joglin poika;

34:23 Josephin lapsista, Manassen
sukukunnan päämies, Hanniel Ephodin poika;

34:24 Ephraimin lasten sukukunnan päämies,

Kemuel, Siftanin poika;
34:25 sebulonilaisten sukukunnasta päämies
Elisafan, Parnakin poika;
34:26 isaskarilaisten sukukunnasta päämies
Paltiel, Assanin poika;
34:27 asserilaisten sukukunnasta päämies
Ahihud, Selomin poika,
34:28 ja naftalilaisten sukukunnasta
Pedahel, Ammihudin poika.
34:29 Nämä olivat ne, jotka Herra määräsi
jakamaan israelilaisille Kanaanin maan.

35 LUKU

35:1 Ja Herra puhui Moosekselle Mooabin
arolla Jordanin rannalla, Jerikon kohdalla,
sanoen:
35:2 Käske israelilaisia antamaan
omistamistaan perintöosista leeviläisille
kaupunkeja heidän asuaksensa ja antamaan
leeviläisille myöskin laidunmaata näiden
kaupunkien ympäriltä.
35:3 Nämä kaupungit olkoot heillä
asuntoina, ja niiden laidunmaat olkoot
heidän juhtiansa, karjaansa ja kaikkia muita
elukoitansa varten.
35:4 Ja näiden kaupunkien laidunmaat,
jotka teidän on annettava leeviläisille,
ulottukoot kaupungin muurista ulospäin
tuhat kyynärää joka taholle.
35:5 Ja mitatkaa kaupungin ulkopuolella
itään päin kaksituhatta kyynärää ja etelään
päin kaksituhatta kyynärää ja länteen päin
kaksituhatta kyynärää ja pohjoiseen päin
kaksituhatta kyynärää, ja kaupunki olkoon
siinä keskellä. Tämä olkoon heillä
kaupunkien laidunmaa.
35:6 Ja niistä kaupungeista, jotka teidän on
annettava leeviläisille, olkoon kuusi
turvakaupunkia, jotka teidän on annettava
pakopaikaksi sille, joka on jonkun tappanut;
ja niiden lisäksi antakaa neljäkymmentä
kaksi kaupunkia.
35:7 Kaikkiaan olkoon kaupunkeja ja niiden
laidunmaita, jotka teidän on annettava

Kemuel Siphtanin poika;
34:25 Sebulonin lasten sukukunnan päämies,
Elitsaphan Parnakin poika;
34:26 Isaskarin lasten sukukunnan päämies,
Patiel Assanin poika;
34:27 Asserin lasten sukukunnan päämies,
Ahihud Selomin poika;
34:28 Naphtalin lasten sukukunnan päämies,
Pedahel Ammihudin poika.
34:29 Nämät ovat ne jotka \Herra\ käsenyt
on Israelin lasten perintöosaa jakamaan
Kanaanin maalla.

35 LUKU

35:1 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, Moabin
kedoilla, läsnä Jordania Jerihon kohdalla,
sanoen:
35:2 Käske Israelin lasten perimisestänsä
antaa Leviläisille kaupungeita heidän
asuaksensa, antakaat myös esikaupungit
niiden ympärille Leviläisille,
35:3 Että he asuisivat kaupungeissa, ja
pitäisivät karjansa, tavaransa ja kaikkinaiset
eläimensä esikaupungeissa.
35:4 Esikaupunkein laveus, jotka teidän pitää
antaman Leviläisille, pitää oleman tuhannen
kyynärää kaupungin muurista ulos, kaikki
ympärinsä.
35:5 Niin teidän pitää mittaaman ulkopuolelle
kaupunkia idän puolelle kaksituhatta kyynärää,
ja etelän puolelle kaksituhatta kyynärää, ja
lännen puolelle kaksituhatta kyynärää, ja
pohjan puolelle kaksituhatta kyynärää, että
kaupunki keskellä olis: se pitää oleman
heidän esikaupunkinsa.
35:6 Ja niiden kaupunkien seassa, mitkä te
annatte Leviläisille, pitää teidän antaman
kuusi vapaakaupunkia, että se joka jonkun
kuoliaaksi lyö, pakenis niihin. Vielä päälliseksi
pitää teidän antaman heille
kaksiviidettäkymmentä kaupunkia,
35:7 Niin että kaikkiansa kaupungeita, jotka
annatte Leviläisille, tulee

leeviläisille, neljäkymmentä kahdeksan.

35:8 Ja niitä israelilaisten omistamia kaupunkeja, jotka teidän on annettava, otettakoon useampia siltä sukukunnalta, jolla niitä on paljon, ja vähemmän siltä, jolla niitä on vähemmän. Kukin sukukunta antakoon leeviläisille kaupunkejaan saamansa perintöosan mukaan.

35:9 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:

35:10 Puhu israelilaisille ja sano heille: Kun te olette menneet Jordanin yli Kanaanin maahan,

35:11 niin valitkaa itsellenne kaupunkeja turvakaupungeiksenne. Niihin paetkoon tappaja, joka tapaturmaisesti on jonkun surmannut.

35:12 Ja nämä kaupungit olkoot teillä turvapaikkoina verenkostajalta, niin ettei tappajan tarvitse kuolla, ennenkuin hän on ollut seurakunnan tuomittavana.

35:13 Ja kaupunkeja, jotka teidän on määrättävä turvakaupungeiksi, olkoon teillä kuusi.

35:14 Kolme kaupunkia teidän on määrättävä tältä puolelta Jordanin, ja kolme kaupunkia teidän on määrättävä Kanaanin maasta; ne olkoot turvakaupunkeja.

35:15 Israelilaisille ja teidän keskuudessanne asuvalle muukalaiselle ja loiselle olkoot ne kuusi kaupunkia turvapaikkoina, joihin voi paeta jokainen, joka tapaturmaisesti jonkun surmaa.

35:16 Mutta jos joku rauta-aseella lyö toista, niin että tämä kuolee, on hän tahallinen tappaja; sellainen tappaja rangaistakoon kuolemalla.

35:17 Jos joku ottaa käteensä kiven, jolla voi lyödä kuoliaaksi, ja lyö toista, niin että tämä kuolee, on hän tahallinen tappaja; sellainen tappaja rangaistakoon kuolemalla.

35:18 Tahi jos joku ottaa käteensä puuaseen, jolla voi lyödä kuoliaaksi, ja lyö toista, niin että tämä kuolee, on hän

kahdeksanviidettäkymmentä, esikaupunkeinensa.

35:8 Ja ne kaupungit, jotka te annatte Israelin lasten omaisuudesta, pitää heille annettaman enempi siltä, jolla paljo on, ja vähempi siltä, jolla vähempi on: itsekukin perimisensä jälkeen, joka hänelle jaettu on, pitää antaman Leeviläisille kaupungeita.

35:9 Ja \Herra\ puhui Mosekselle, sanoen:

35:10 Puhu Israelin lapsille ja sano heille: tultuanne Jordanin ylitse Kanaanin maalle,

35:11 Pitää teidän valitseman teillenne kaupungeita, jotka teille vapaat kaupungit oleman pitää, joihin tappaja paetkaan, se kuin tapaturmasta jonkun kuoliaaksi lyö.

35:12 Ja pitää senkaltaiset vapaakaupungit oleman teidän seassanne, verenkostajan tähden, ettei tappajan pidä kuoleman, siihenasti että hän koko seurakunnan oikeuden edessä on seisonut.

35:13 Ja ne kaupungit, jotka teidän antaman pitää, pitää oleman teille kuusi vapaakaupunkia.

35:14 Kolme kaupunkia pitää teidän antaman tällä puolella Jordania, ja kolme Kanaanin maalla: ne pitää oleman vapauskaupungit.

35:15 Sekä Israelin lapsille, että muukalaisille ja huonekuntalaisille heidän seassansa, pitää ne kuusi kaupunkia oleman pakoa varten, että sinne pakenis kuka ikänä jonkun sielun tapaturmaisesti lyö.

35:16 Joka jonkun lyö rautaisella aseella, niin että hän kuolee, hän on miehentappaja: sen miestappajan pitää totisesti kuoleman.

35:17 Jos hän paiskaa jonkun kivellä, joka hänen kädessänsä on, josta kuolla taidetaan, ja se kuolee, niin hän on miehentappaja, ja pitää totisesti kuoleman.

35:18 Jos hän lyö häntä jollakulla puuaseella, josta taidetaan kuolla, ja se kuolee, hän on miehentappaja, ja pitää totisesti kuoleman.

tahallinen tappaja; sellainen tappaja rangaistakoon kuolemalla.

35:19 Verenkostaja ottakoon sellaisen tappajan hengiltä; hän ottakoon hänet hengiltä, milloin vain hänet tapaa.

35:20 Ja jos joku vihassa iskee toista tahi heittää häntä jollakin murhaamisen tarkoituksessa, niin että tämä kuolee,

35:21 tahi vihaa kantaen lyö häntä kädellään, niin että hän kuolee, rangaistakoon lyöjä kuolemalla, sillä hän on tahallinen tappaja; verenkostaja ottakoon sellaisen tappajan hengiltä, milloin vain hänet tapaa.

35:22 Mutta jos joku vahingossa, vaan ei vihassa, satuttaa toista tai heittää häntä jollakin esineellä, millä hyvänsä, ilman murhaamisen tarkoitusta,

35:23 tahi jos hän kivellä, jolla voi lyödä kuoliaaksi, huomaamattansa satuttaa toista, niin että tämä kuolee, eikä hän ollut hänen vihamiehensä eikä tarkoittanut häntä vahingoittaa,

35:24 niin seurakunta ratkaiskoon tappajan ja verenkostajan välin näiden säädösten mukaan.

35:25 Ja seurakunta päästäköön tappajan verenkostajan kädestä, ja seurakunta antakoon hänen palata turvakaupunkiin, johon hän oli paennut, ja siellä hän asukoon pyhällä öljyllä voidellun ylimmäisen papin kuolemaan asti.

35:26 Mutta jos tappaja menee sen turvakaupungin alueen ulkopuolelle, johon hän on paennut,

35:27 ja verenkostaja tapaa hänet ulkopuolella hänen turvakaupunkinsa aluetta ja verenkostaja surmaa tappajan, niin ei hän joudu verenvikaan;

35:28 sillä hänen on asuttava turvakaupungissaan ylimmäisen papin kuolemaan asti. Mutta ylimmäisen papin kuoltua tappaja saa palata perintömaallensa.

35:29 Ja tämä olkoon teillä oikeussäädöksenä sukupolvesta

35:19 Verenkostajan pitää itse tappaman miehentappajan: kohdatessansa häntä, pitää hänen sen kuolettaman.

35:20 Jos hän syöksee hänen vihasta taikka paiskaa häntä väijymisessä, niin että hän kuolee,

35:21 Taikka vihasta lyö häntä kädellensä, niin että hän kuolee, niin pitää sen totisesti kuoleman, joka hänen löi; sillä hän on miehentappaja. Veren lähimmäinen lanko pitää tappaman hänen kohdatessansa häntä.

35:22 Mutta jos hän syöksee hänen tapaturmasta ilman vihata, taikka heittää jotakin hänen päällensä ilman väijymystä,

35:23 Taikka heittää häntä kivellä, josta kuolla taidetaan, ja ei sitä nähnyt, niin että hän kuolee, ja ei ole hänen vihamiehensä, ei myös hänelle mitäkään pahaa aikonut:

35:24 Niin pitää kansan tuomitseman lyöjän ja verenkostajan välillä, näiden oikeutten jälkeen.

35:25 Ja kansan pitää vapahtaman miehentappajan verenkostajan käsistä, antaen hänen tulla vapaakaupunkiin jälleen, johon hän pakeni; ja siellä pitää hänen oleman ylimmäisen papin kuolemaan asti, joka pyhällä öljyllä voideltu on.

35:26 Mutta jos miehentappaja rohkiasti menee vapaakaupunkinsa rajain ylitse, johon hän paennut on,

35:27 Ja verenkostaja löytää hänen ulkona vapaakaupunkinsa rajoista, ja lyö hänen kuoliaaksi, niin ei pidä hänen sen vereen syypää oleman;

35:28 Sillä hänen piti vapaakaupungissaan oleman ylimmäisen papin kuolemaan asti ja ylimmäisen papin kuoleman jälkeen tuleman perintömaallensa jälleen.

35:29 Nämät pitää oleman teille ja teidän lapsillenne oikeuden säädöksi, kaikissa teidän

sukupolveen, missä asuttekin.

35:30 Jos joku lyö toisen kuoliaaksi, surmattakoon tappaja todistajien antaman todistuksen nojalla; mutta yhden todistajan todistuksen nojalla älköön ketään kuolemalla rangaistako.

35:31 Älkää ottako lunastusmaksua sellaisen tappajan hengestä, joka on tehnyt hengenrikoksen, vaan rangaistakoon hänet kuolemalla.

35:32 Älkääkään ottako lunastusmaksua siltä, joka on paennut turvakaupunkiin, ettei hän ennen papin kuolemaa saisi palata asumaan omalle maallensa.

35:33 Älkääkään saastuttako sitä maata, jossa te olette, sillä veri saastuttaa maan. Ja maalle ei voi toimittaa sovitusta verestä, joka siihen on vuodatettu, muulla kuin sen verellä, joka sen on vuodattanut.

35:34 Älkää siis saastuttako sitä maata, jossa te asutte ja jossa minäkin asun teidän keskellänne, sillä minä, Herra, asun israelilaisten keskellä.

36 LUKU

36:1 Silloin Gileadin, Maakirin pojan, Manassen pojanpojan, suvun perhekuntapäämiehet, jotka olivat Joosefin poikien sukua, astuivat esiin ja puhuivat Moosekselle ja ruhtinaille, israelilaisten perhekunta-päämiehille,

36:2 ja sanoivat: Herra käski herrani jakaa sen maan arvalla israelilaisille perintöosaksi, ja herrani sai käskyn Herralta antaa Selofhadin, meidän veljemme, perintöosan hänen tyttärillensä.

36:3 Mutta jos he joutuvat vaimoiksi joillekin israelilaisten muiden heimojen pojista, niin heidän perintöosansa siirtyy pois meidän isiemme perintöosasta ja liitetään sen sukukunnan perintöosaan, johon he tulevat kuulumaan, mutta meidän perintöosamme vähenee.

asumasioissanne.

35:30 Joka lyö jonkun kuoliaaksi, se miehentappaja pitää tapettaman todistajain suun jälkeen, ja yksi todistaja ei pidä sielua vastaan täysi todistus oleman kuolemaan.

35:31 Ja ei teidän pidä ottaman yhtäkään hintaa miehentappajan hengen edestä, joka itse pahuudesta on kuoleman matkaan saattanut; sillä hänen pitää totisesti kuoleman.

35:32 Ja ei pidä teidän yhtäkään hintaa ottaman siltä, joka vapaakaupunkiinsa paennut oli, niin että hän tulis jälleen asumaan maalle ennen papin kuolemaa.

35:33 Ja älkää saastuttako maata, jossa te asutte; sillä se joka vereen vikapää on, hän saastuttaa maan, ja maa ei taida puhdistettaa verestä, joka siihen vuodatettu on, muutoin kuin sen veren kautta, joka sen vuodattanut on.

35:34 Älkää te saastuttako maata, jossa te asutte, jossa myös minä asun; sillä minä olen \Herra\, joka asun Israelin lasten seassa.

36 LUKU

36:1 Ja ylimmäiset isät, Gileadin lasten suvusta, Makirin pojan, joka oli Manassen poika, Josephin lasten suvusta, kävivät edes, ja puhuivat Moseksen ja Israelin lasten ylimmäisten edessä,

36:2 Ja sanoivat: \Herra\ käski minun Herrani jakaa maan arvalla Israelin lapsille perittäväksi. Ja sinä minun Herrani olet käsenyt \Herran\ kautta, meidän veljemme Zelophkadin perimyksen antaa hänen tyttärillensä:

36:3 Jos joku Israelin suvusta ottaa heitä emännöksensä, niin tulee heidän perintönsä vähemmäksi, meidän isäimme perinnöstä, ja tulee sen suvun perimyksen tykö, kuhunka he tulevat, ja niin tulee meidän perimyksemme arpa vähennetyksi.

36:4 Ja kun israelilaisten riemuvuosi tulee, niin heidän perintöosansa lisätään sen sukukunnan perintöosaan, johon he tulevat kuulumaan, mutta meidän isiemme sukukunnan perintöosasta vähentyy heidän perintöosansa.

36:5 Silloin Mooses sääti israelilaisille Herran käskyn mukaan, sanoen: Joosefilaisten sukukunta puhuu oikein.

36:6 Näin Herra säätää Selofhadin tyttäristä: Menkööt he vaimoiksi kenelle tahtovat, kunhan vain menevät vaimoiksi johonkin isänsä sukukunnan sukuun.

36:7 Sillä älköön israelilaisilla perintöosa siirtykö sukukunnasta toiseen, vaan israelilaiset säilyttäkööt kukin isiensä sukukunnan perintöosan.

36:8 Mutta jokainen tytär, joka saa perintöosan israelilaisten sukukunnissa, menköön vaimoksi johonkin isänsä sukukunnan sukuun, että israelilaiset saisivat periä kukin isiensä perintöosan

36:9 ja ettei perintöosa siirtyisi sukukunnasta toiseen, vaan israelilaisten sukukunnat säilyttäisivät kukin perintöosansa.

36:10 Niinkuin Herra Moosekselle käskyn antoi, niin Selofhadin tyttäret tekivät.

36:11 Ja Mahla, Tirsa, Hogla, Milka ja Nooga, Selofhadin tyttäret, menivät vaimoiksi setiensä pojille.

36:12 Joosefin pojan Manassen poikien sukuihin he menivät vaimoiksi; ja niin heidän perintöosansa jäi heidän isänsä suvun sukukuntaan.

36:13 Nämä ovat ne käskyt ja säädökset, jotka Herra Mooseksen kautta antoi israelilaisille Mooabin arolla Jordanin rannalla, Jerikon kohdalla.

36:4 Kun Israelin lasten ilovuosi tulee, niin tulee heidän perintöosansa sen suvun perimyksen, johonka he tulevat, niin tulee meidän isämme perimys vähennetyksi, heidän perinnöksestensä.

36:5 Niin käski Moses Israelin lapsille \Herran\ käskyn jälkeen, ja sanoi: Josephin lasten suku on oikein puhunut.

36:6 Tämä on se minkä \Herra\ käski Zelophkadin tyttärille ja sanoi: huolkaan kellenkä tahtovat, kuitenkin niin, että he huolevat isänsä sukukunnan langoille,

36:7 Ettei Israelin lasten perimys menisi yhdestä suvusta niin toiseen; sillä jokainen Israelin lasten seassa pitää riippuman kiinni isänsä sukukunnan perimyksessä.

36:8 Ja kaikki tyttäret, joilla perimys on Israelin lasten suvussa, pitää huoleman jollekulle isänsä suvun langolle, että jokainen Israelin lasten seassa pitäis isänsä perimyksen,

36:9 Ja ettei perintöosa menisi yhdestä sukukunnasta toiseen; vaan jokainen riippukaan omassa perimyksesssänsä Israelin lasten sukuin seassa.

36:10 Niinkuin \Herra\ käski Moosekselle, niin tekivät Zelophkadin tyttäret:

36:11 Makla, Tirtsa, Hogla, Milka, Noa, Zelophkadin tyttäret, huolivat setäinsä pojille.

36:12 Ja tulivat emänniksi niille, jotka olivat Manassen Josephin pojan suvusta; niin pysyi heidän perimyksensä sillänsä lankoudessansa, heidän isänsä sukukunnassa.

36:13 Nämä ovat ne käskyt ja oikeudet, joita \Herra\ Mooseksen kautta käski Israelin lapsille, Moabin kedoilla, Jordanin tykönä, Jerihon kohdalla.

VIIDES MOOSEKSEN KIRJA

1 LUKU

1:1 Nämä ovat ne sanat, jotka Mooses puhui kaikelle Israelille, tuolla puolella Jordanin, erämaassa, Aromaassa, vastapäätä Suufia, Paaranin, Toofelin, Laabanin, Haserotin ja Dii-Saahabin välillä.

1:2 Hoorebista on yksitoista päivänmatkaa, Seirin vuoriston tietä, Kaades-Barneaan.

1:3 Neljäntenäkymmenentenä vuotena, yhdennessätoista kuussa, kuukauden ensimmäisenä päivänä, Mooses puhui israelilaisille kaiken, mitä Herra oli käskenyt hänen heille puhua.

1:4 Tämä tapahtui sen jälkeen, kuin hän oli voittanut Siihonin, amorilaisten kuninkaan, joka asui Hesbonissa, ja Oogin, Baasanin kuninkaan, joka asui Astarotissa, Edrein luona.

1:5 Tuolla puolella Jordanin, Mooabin maassa, Mooses alkoi selittää tätä lakia, sanoen:

1:6 Herra, meidän Jumalamme, puhui meille Hoorebilla näin: Te olette jo tarpeeksi kauan olleet tämän vuoren vaiheilla;

1:7 kääntykää toisaalle, lähtekää liikkeelle ja menkää amorilaisten vuoristoon ja kaikkien heidän naapuriensa tykö Aromaahan, Vuoristoon, Alankomaahan, Etelämaahan ja Merenrannikolle, kanaanilaisten maahan ja Libanoniin, aina suureen virtaan, Eufrat-virtaan, saakka.

1:8 Katso, minä annan maan teidän valtaanne; menkää ja ottakaa omaksenne se maa, jonka Herra teidän isillenne, Aabrahamille, lisakille ja Jaakobille, vannotulla valalla on luvannut antaa heille ja heidän jälkeläisillensä.

1:9 Ja minä puhuin teille silloin sanoen: Minä en jaksa yksin kantaa teitä.

1:10 Herra, teidän Jumalanne, on antanut teidän lisääntyä, ja katso, teidän lukunne on tänä päivänä niinkuin taivaan tähtien.

1:11 Lisätköön Herra, teidän isienne

5. MOOSEKSEN KIRJA

1 LUKU

1:1 Nämät ovat ne sanat, mitkä Moses puhui koko Israelille, tällä puolella Jordania korvessa, sillä kedolla Punaisen meren kohdalla, Paranin, ja Tophelin, ja Labanin, ja Hatserotin ja Disahabin vaiheella,

1:2 Yksitoistakymmentä päiväkuuntia Hoorebista, sitä tietä Seirin vuoren kautta niin KadesBarneaan asti.

1:3 Ja tapahtui neljäntenäkymmenentenä vuonna, ensimmäisenä päivänä, ensimmäisellä kuukaudella toistakymmentä, että Moses puhui Israelin lapsille kaikki, mitä \Herra\ hänen käski heille puhua.

1:4 Sittekuin hän oli lyönyt Siihonin Amorilaisten kuninkaan, joka Hesbonissa asui, niin myös Oogin, Baasanin kuninkaan, joka Astarotissa Edreissä asui,

1:5 Tällä puolella Jordania, Moabin maalla, rupesi Moses selittämään tätä lakia ja sanoi:

1:6 \Herra\ meidän Jumalamme puhui meille Hoorebissa, sanoen: te olette jo kyllä kauan olleet tällä vuorella;

1:7 Kääntäkää teitä ja menkää matkaan Amorilaisten vuorelle, ja kaikkein heidän läsnä asuvaistensa tykö, kedoilla, vuorella ja laaksossa, etelämaalle, ja meren satamissa, Kanaanin maalle ja Libanoniin, hamaan suuren Phratin virran tykö.

1:8 Katso, minä annoin teille maan, joka on teidän edessänne: menkää ja omistakaa se maa, niinkuin \Herra\ teidän isillenne Abrahamille, Isaakille ja Jakobille vannoi, antaaksensa sen heille ja heidän siemenellensä heidän jälkeensä.

1:9 Ja minä puhuin teille silloin, sanoen: en minä voi yksinani kantaa teitä.

1:10 Sillä \Herra\ teidän Jumalanne on lisännyt teitä, niin että te tänäpäivänä olette niin monta, kuin tähdet taivaassa.

1:11 \Herra\ teidän isänne Jumala

Jumala, teitä vielä tuhatkertaisesti ja siunatkoon teitä, niinkuin hän on teille puhunut.

1:12 Mutta kuinka minä voin yksin kantaa sitä kuormaa ja taakkaa, joka minulla on teistä ja teidän riitelemisistänne?

1:13 Tuokaa tänne viisaita, ymmärtäväisiä ja tunnettuja miehiä jokaisesta sukukunnastanne, niin minä asetan heidät teidän päämiehiksenne.

1:14 Te vastasitte minulle ja sanoitte: Se on hyvä, mitä sinä ehdotat tehtäväksi.

1:15 Silloin minä otin teidän sukukuntienne päämiehet, jotka olivat viisaita ja tunnettuja miehiä, ja asetin heidät teidän päämiehiksenne, tuhannen-, sadan-, viidenkymmenen- ja kymmenenjohtajiksi, ja päällysmiehiksi sukukuntinne.

1:16 Ja silloin minä käskin teidän tuomareitanne sanoen: Kuulustelkaa veljiänne ja tuomitkaa oikein, jos jollakulla on riita-asia veljensä tai luonaan asuvan muukalaisen kanssa.

1:17 Älkää katsoko henkilöön tuomitessanne, vaan kuulkaa pientä yhtä hyvin kuin suurtakin; älkää peljätkö ketään ihmistä, sillä tuomio on Jumalan. Mutta asia, joka on teistä liian vaikea, lykätkää minulle, kuullakseni sen.

1:18 Ja silloin minä annoin teille käskyt kaikesta, mitä teidän oli tehtävä.

1:19 Niin me lähdimme liikkeelle Hoorebilta ja kuljimme koko sen suuren ja peljättävän erämaan kautta, jonka te olette nähneet, amorilaisten vuoriston tietä, niinkuin Herra, meidän Jumalamme, oli käsenyt meitä, ja tulimme Kaades-Barneaan.

1:20 Silloin minä sanoin teille: Te olette tulleet amorilaisten vuoristoon, jonka Herra, meidän Jumalamme, meille antaa.

1:21 Katso, Herra, sinun Jumalasi, antaa maan sinun valtaasi. Mene ja ota se omaksesi, niinkuin Herra, sinun isiesi Jumala, on sinulle puhunut; älä pelkää, äläkä arkaile.

lisätköön teitä vielä monta tuhatta kertaa enempi, ja siunatkoon teitä, niinkuin hän teille sanonut on.

1:12 Kuinka minä yksinäni voin kantaa senkaltaisen vaivan, kuorman ja riidan teiltä?

1:13 Valitkaat teistänne toimelliset ja ymmärtäväiset miehet, jotka teidän suvustanne tunnetut ovat, ja minä asetan heitä teidän päämiehiksenne.

1:14 Niin te vastasitte minua, sanoen: se on hyvä asia, josta puhut tehdäkses.

1:15 Niin minä otin ylimmäiset teidän suvuistanne, toimelliset ja tunnetut miehet, ja asetin teille päämiehiksi, tuhannen, sadan, viidenkymmenen ja kymmenen päälle, ja esimiehiksi sukukunnissanne.

1:16 Ja minä käskin tuomareille silloin, sanoen: kuulkaat teiden veljiänne, ja tuomitkaa oikein jokaisen miehen ja hänen veljensä vaiheella, ja hänen muukalaisensa vaiheella.

1:17 Ei teidän pidä katsoman kenenkään muotoa tuomiossa, vaan kuulkaat niin pientä, kuin suurtakin: älkää peljätkö kenenkään muotoa; sillä tuomio on Jumalan: vaan se asia, mikä teille on raskas, antakaat tulla minun eteeni, kuullakseni sitä.

1:18 Ja minä käskin teitä siihen aikaan kaikista, mitä teidän tekemän piti.

1:19 Niin me läksimme Horebista, ja vaelsimme kaiken sen suuren ja hirmuisen korven lävitse, jonka te nähneet olette Amorilaisten vuoren tiellä, niinkuin \Herra\ meidän Jumalamme meille käski. Ja tulimme KadesBarneaan.

1:20 Niin sanoin minä teille: te olette tulleet Amorilaisten vuoreen asti, jonka \Herra\ meidän Jumalamme antaa meille.

1:21 Katso sitä maata sinun edessä, jonka \Herra\ sinun Jumalasi sinulle antanut on, mene, ja omista se niinkuin \Herra\ sinun isiesi Jumala sinulle sanonut on: älä pelkää, älä myös hämmästy.

1:22 Silloin te astuitte kaikki minun eteeni ja sanoitte: Lähettäkäämme miehiä edellämme tutkimaan maata ja antamaan meille tietoja tiestä, jota meidän on sinne mentävä, ja kaupungeista, joihin me tulemme.

1:23 Tämä puhe oli minun silmissäni hyvä, ja minä otin kaksitoista miestä teidän keskuudestanne, yhden jokaisesta sukukunnasta.

1:24 Nämä lähtivät ja nousivat vuoristoon ja tulivat Rypälelaaksoon ja vakoilivat maata.

1:25 Ja he ottivat mukaansa maan hedelmiä ja toivat meille ja antoivat meille tietoja ja sanoivat: Maa, jonka Herra, meidän Jumalamme, antaa meille, on hyvä.

1:26 Mutta te ette tahtoneet mennä sinne, vaan niskoittelitte Herran, teidän Jumalanne, käskyä vastaan.

1:27 Ja te napsitte teltoissanne ja sanoitte: Sentähden että Herra vihaa meitä, vei hän meidät pois Egyptin maasta, antaakseen meidät amorilaisten käsiin ja tuhotakseen meidät.

1:28 Mihin me menemme? Veljemme ovat saattaneet meidän rohkeutemme raukeamaan, sillä he sanovat: Siellä on meitä suurempi ja kookkaampi kansa, siellä on suuria, taivaan tasalle varustettuja kaupunkoja; näimmepä siellä anakilaisiakin.

1:29 Niin minä vastasin teille: Älkää säikähtykö älkääkö peljätkö heitä.

1:30 Herra, teidän Jumalanne, joka käy teidän edellänne, taistelee itse teidän puolestanne, aivan niinkuin hän teki teille Egyptissä teidän silmienne edessä

1:31 ja erämaassa, jossa sinä olet nähnyt, kuinka Herra, sinun Jumalasi, on kantanut sinua, niinkuin mies kantaa poikaansa, koko sen matkan, jonka te olette kulkeneet, kunnes tulitte tähän paikkaan.

1:32 Mutta sittenkään te ette uskoneet Herraan, teidän Jumalanne,

1:33 joka kävi teidän edellänne tiellä katsoakseen teille leiripaikat: yöllä tullessa,

1:22 Ja te tulitte kaikki minun tyköni, ja sanoitte: lähettäkäämme miehet meidän edellämme vakoomaan maata, ja meille asiaa ilmoittamaan, ja tietä, jota meidän sinne menemän pitää, ja kaupungeita, joihin meidän tuleman pitää.

1:23 Ja se asia kelpasi minulle: niin otin minä kaksitoistakymmentä miestä teidän seastanne, jokaisesta sukukunnasta yhden.

1:24 Ne menivät matkaansa, ja astuivat vuorelle, ja tulivat Eskolin ojaan asti, ja vakosivat sen.

1:25 Ja ottivat maan hedelmästä myötänsä ja toivat meille, ja ilmoittivat meille asian, ja sanoivat: maa on hyvä, jonka \Herra\ meidän Jumalamme meille antaa.

1:26 Mutta ette tahtoneet mennä sinne, vaan olitte vastahakoiset \Herran\ teidän Jumalanne sanalle,

1:27 Ja napsitte majoissanne ja sanoitte: \Herra\ on meille vihainen, ja on tuonut meitä ulos Egyptin maalta, antaaksensa meitä Amorilaisten käsiin, hukutettaa.

1:28 Kuhunka me menemme? Meidän veljemme ovat peljättäneet meidän sydämemme, sanoen: se kansa on suurempi ja pitempi meitä, ja ne kaupungit ovat suuret ja varustetut taivaasen asti: olemme myös nähneet siellä Enakin pojat.

1:29 Ja minä sanoin teille: älkää hämmästykö, älkää myös peljästykö heitä;

1:30 Sillä \Herra\ teidän Jumalanne käy teidän edellänne, ja sotii teidän edestänne, niin kuin hän myös tehnyt on Egyptissä teille teidän silmäinne edessä,

1:31 Ja korvessa, jossa sinä olet nähnyt, kuinka \Herra\ sinun Jumalasi on sinun kantanut, niinkuin mies kantaa poikansa, kaikella sillä tiellä, jota te vaeltaneet olette, siihenasti kuin te tälle paikalle tulitte.

1:32 Vaan ette siitä lukua pitäneet, uskoa \Herran\ teidän Jumalanne päälle,

1:33 Joka kävi tiellä teidän edellänne, tiedustamaan leirin paikkaa, yöllä tullessa,

valaistakseen teille tien, jota teidän oli kuljettava, ja päivällä pilvessä.

1:34 Kun Herra kuuli teidän puheenne, vihastui hän ja vannoi sanoen:

1:35 Totisesti, ei kukaan näistä miehistä, tästä pahasta sukupolvesta, saa nähdä sitä hyvää maata, jonka minä valalla vannaen olen luvannut antaa teidän isillenne,

1:36 ei kukaan, paitsi Kaaleb, Jefunnen poika; hän saa sen nähdä, ja hänelle ja hänen lapsillensa minä annan sen maan, johon hän on astunut, sentähden että hän on uskollisesti seurannut Herraa.

1:37 Myöskin minuun Herra vihastui teidän tähtenne ja sanoi: Et sinäkään sinne pääse.

1:38 Joosua, Nuunin poika, joka sinua palvelee, hän pääsee sinne; vahvista häntä, sillä hän on jakava maan Israelille perinnöksi.

1:39 Ja teidän lapsenne, joiden sanoitte joutuvan vihollisen saaliiksi, ja teidän poikanne, jotka eivät vielä tiedä, mikä on hyvä, mikä paha, ne pääsevät sinne; heille minä annan maan, ja he ottavat sen omaksensa.

1:40 Mutta te kääntykää takaisin ja lähtekää liikkeelle erämaahan, Kaislameren tietä.

1:41 Silloin te vastasitte ja sanoitte minulle: Me olemme tehneet syntiä Herraa vastaan. Me menemme ja taistelemme, aivan niinkuin Herra, meidän Jumalamme, on meitä käsenyt. Ja te vyöttäydycitte kaikki sota-aseisiinne ja lähdycitte kevytmielisesti nousemaan vuoristoon.

1:42 Mutta Herra sanoi minulle: Sano heille: Älkää nousko sinne älkääkää antautuko taisteluun, sillä minä en ole teidän keskellänne; älkää tehkö niin, etteivät vihollisenne voittaisi teitä.

1:43 Ja minä puhuin teille, mutta te ette kuulleet, vaan niskoittelitte Herran käskyä vastaan ja lähdycite ylimielisesti vuoristoon.

1:44 Ja amorilaiset, jotka asuvat siinä vuoristossa, lähtivät teitä vastaan ja ajoivat

osoittaen teille tietä jota te kävytte, ja päivällä pilvessä.

1:34 Koska \Herra\ kuuli teidän huutonne, vihastui hän ja vannoi, sanoen:

1:35 Ei yksikään tästä pahasta sukukunnasta pidä näkemän sitä hyvää maata, jonka minä olen vannaonut, antaakseni teidän isillänne,

1:36 Paitsi Kalebia Jephunnen poikaa, hän näkee sen, hänelle minä annan sen maan, jonka päälle hän astunut on, ja myös hänen lapsillensa, että hän uskollisesti seurasi \Herraa\.

1:37 Ja \Herra\ vihastui myös minulle teidän tähtenne, et sinäkään sinne tule;

1:38 Vaan Josua Nunin poika, sinun palvelias, hän tulee sinne: vahvista häntä; sillä hänen pitää asettaman Israelin perimyksensä.

1:39 Ja teidän lapsenne, jotka te sanoitte saaliiksi tulevan, ja teidän poikanne, jotka ei tänäpänä tiedä hyvää eli pahaa, he tulevat sinne, ja minä annan sen heille, ja heidän pitää sen omistaman.

1:40 Vaan palatkaat te ja menkää korpeen, Punaisen meren tietä.

1:41 Niin te vastasitte ja sanoitte minulle: me olemme rikkoneet \Herraa\ vastaan: me menemme ja sodimme, niinkuin \Herra\ meidän Jumalamme meille käsenyt on. Kuin te siis valmiit olitte, jokainen sota-aseinensa, ja ynseydessä menitte vuorelle,

1:42 Sanoi \Herra\ minulle: sano heille: ei teidän pidä sinne menemän, eikä myös sotiman, sillä en minä ole teidän kanssanne, ettette lyötäisi teidän vihollistenne edessä.

1:43 Koska minä näin teille sanoin, niin ette kuulleet minua, vaan olitte \Herran\ sanalle vastahakoiset, ja olitte röyhkeät menemään vuorelle.

1:44 Niin läksivät Amorilaiset, jotka vuorella asuivat, teitä vastaan, ja ajoivat teitä takaa

teitä takaa, niinkuin mehiläiset tekevät, ja hajottivat teidät Seirissä, ja aina Hormaan asti.

1:45 Niin te palasitte ja itkitte Herran edessä. Mutta Herra ei kuullut teidän huutoanne, ei kuunnellut teitä.

1:46 Ja teidän täytyi viipyä Kaadeksessa se pitkä aika, minkä siellä viivytte.

2 LUKU

2:1 Sitten me käännyimme toisaalle ja lähdimme liikkeelle erämaahan, Kaislameren tietä, niinkuin Herra oli minulle puhunut, ja kiertelimme kauan aikaa Seirin vuoristossa.

2:2 Ja Herra sanoi minulle näin:

2:3 Te olette jo tarpeeksi kauan kierrelleet tässä vuoristossa; kääntykää nyt pohjoista kohti.

2:4 Ja käske kansaa sanoen: Te tulette kulkemaan Seirissä asuvien veljienne, Eesaun jälkeläisten, alueen kautta. He pelkäävät teitä, mutta te pitäkää itsestänne tarkka vaari:

2:5 älkää ryhtykö taisteluun heidän kanssansa, sillä minä en anna teille jalanleveyttäkään heidän maastansa, koska minä olen antanut Seirin vuoriston Eesaun omaksi.

2:6 Rahalla te ostakaa heiltä ruokaa syödäkseen; vesikin hankkikaa heiltä rahalla juodaksenne.

2:7 Sillä Herra, sinun Jumalasi, on siunannut sinua kaikissa kättesi töissä. Hän on pitänyt huolen sinun vaelluksestasi tässä suuressa erämaassa. Jo neljäkymmentä vuotta on Herra, sinun Jumalasi, ollut sinun kanssasi, eikä sinulta ole mitään puuttunut.

2:8 Niin me lähdimme pois veljienne, Eesaun jälkeläisten, luota, jotka asuvat Seirissä, poiketen Aromaaniin tieltä, joka tulee Eelatista ja Esjon-Geberistä. Me käännyimme toisaalle ja lähdimme kulkemaan Mooabin

niinkuin kimalaiset tekevät, ja löivät teitä maahan Seirissä Hormaan asti.

1:45 Kuin te sieltä palasitte ja itkitte \Herran\ edessä, niin ei \Herra\ tahtonut kuulla teidän ääntänne, eikä korviinsa ottanut.

1:46 Niin olette te olleet Kaadeksessa kauan aikaa, niiden päivän luvun jälkeen, kuin te viivytte siellä (odottain vakoojia).

2 LUKU

2:1 Silloin me palasimme ja matkustimme korpeen Punaisen meren tietä, niinkuin \Herra\ minulle sanonut oli, ja vaelsimme Seirin vuorta ympäri kauan aikaa.

2:2 Ja \Herra\ puhui minulle, sanoen:

2:3 Jo te olette kyllä vaeltaneet tätä vuorta ympäri, palatkaat pohjoiseen päin.

2:4 Ja käski kansalle, sanoen: teidän pitää vaeltaman teidän veljienne Eesaun lasten rajain ylitse, jotka Seirissä asuvat, ja he pelkäävät teitä; mutta karttakaat teitä sangen visusti.

2:5 Älkäätkä alkako sotaa heitä vastaan; sillä en minä anna teille jalankaan leveyttä heidän maastansa; sillä Eesaun lapsille olen minä antanut Seirin vuoren perimiseksi.

2:6 Rahalla pitää teidän heiltä ruuan ostaman, jonka te syötte, niin myös veden pitää teidän heiltä rahalla ostaman, jota te juotte:

2:7 Sillä \Herra\ sinun Jumalasi on siunannut sinun, kaikissa sinun kättesi töissä, hän tietää sinun matkustukses tässä suuressa korvessa. Jo neljäkymmentä ajastaikaa on \Herra\ sinun Jumalasi ollut sinun kanssasi, niin ettei sinulta mitään ole puuttunut.

2:8 Kuin me veljienne Eesaun lasten tyköä vaeltaneet olimme, jotka Seirin vuorella asuivat, sitä kedon tietä Eelatista ja Etseongeberistä, niin palasimme me, ja menimme Mooabin korven tietä.

erämaan tietä.

2:9 Ja Herra sanoi minulle: Älä käy Mooabin kimppuun äläkä ryhdy taisteluun heidän kanssaan, sillä minä en anna heidän maastaan mitään sinun omaksesi, koska minä olen antanut Aarin Lootin jälkeläisten omaksi.

2:10 Eemiläiset asuivat muinoin siellä, suuri, lukuisa ja kookas kansa niinkuin anakilaiset.

2:11 Ja samoin kuin anakilaiset luettiin heidätkin refalaisiin; mutta mooabilaiset kutsuivat heitä eemiläisiksi.

2:12 Hoorilaiset sitävastoin asuivat muinoin Seirissä, mutta Eesaun jälkeläiset karkoittivat heidät tieltään ja tuhosivat heidät ja asettuivat heidän sijaansa, samoin kuin Israel teki siinä maassa, jonka Herra oli antanut heidän omaksensa.

2:13 Nouskaa siis ja kulkekaa Seredin puron poikki. Ja me kuljimme Seredin puron poikki.

2:14 Ja aika, joka kului vaellukseemme Kaades-Barneasta siihen asti, että kuljimme Seredin puron yli, oli kolmekymmentä kahdeksan vuotta, kunnes hävisi koko se sukupolvi, kaikki sotakuntoiset miehet, leiristä, niinkuin Herra oli heille vannonut.

2:15 Myös oli Herran käsi heitä vastaan hävittämässä heitä leiristä, viimeiseen mieheen asti.

2:16 Kun kaikki sotakuntoiset miehet olivat kuolleet pois kansasta,

2:17 puhui Herra minulle sanoen:

2:18 Sinä kuljet nyt Mooabin alueen kautta, Aarin kautta,

2:19 ja lähestyt ammonilaisia; mutta älä käy heidän kimppuunsa äläkä ryhdy taisteluun heidän kanssansa, sillä minä en anna ammonilaisten maasta mitään omaksesi, koska minä olen antanut sen Lootin jälkeläisten omaksi.

2:20 Tämäkin on luettu refalaisten maaksi; refalaiset asuivat muinoin siellä, mutta ammonilaiset kutsuivat heitä samsumilaisiksi.

2:9 Ja \Herra\ sanoi minulle: älä vahingoitse Moabilaisia, älä myös sekoita itsiäs sotaan heidän kanssansa; sillä en minä anna sinulle mitäkään hänen maastansa perimiseksi; sillä Lotin lapsille olen minä antanut Arin perimiseksi.

2:10 Emiläiset ovat muinen sillä paikalla asuneet, jotka olivat suuri, väkevä ja pitkä kansa, niinkuin Enakilaiset;

2:11 He luultiin myös Refalaisiksi, niinkuin Enakilaiset, ja Moabilaiset kutsuivat heitä Emiläisiksi.

2:12 Asuivat myös muinen Horilaiset Seirissä, ja Esaun lapset ajoivat pois ja hukuttivat ne edestänsä, ja asuivat heidän siassansa: niinkuin Israel teki perintömaassansa, jonka \Herra\ heille antoi.

2:13 Niin nouskaat nyt, ja matkustakaat Saredin ojan ylitse. Ja me vaelsimme Saredin ojan ylitse.

2:14 Vaan aika, kuin me matkustimme KadesBarneasta, siihen asti kuin me tulimme Saredin ojan ylitse, oli kahdeksan vuotta neljättäkymmentä, siihenasti kuin kaikki sotamiehet leirissä olivat hukkuneet, niinkuin \Herra\ heille vannonut oli.

2:15 Sillä \Herran\ käsi oli heitä vastaan, hukuttamaan heitä leirissä, siihenasti kuin hän peräti lopetti heidät.

2:16 Kun kaikki sotamiehet olivat loppuneet ja kuolleet kansan seasta,

2:17 Puhui \Herra\ minulle, ja sanoi:

2:18 Tänäpäni pitää sinun matkustaman Moabin rajain yli, lähellä Aria.

2:19 Ja kuin lähestyt Ammonin lapsia, älä heitä vahingoitse, älä myös sekoita itsiäs sotaan heidän kanssansa; sillä en minä anna sinulle Ammonin lasten maata perimiseksi; vaan Lotin lapsille olen minä sen antanut perimiseksi.

2:20 Se on myös luettu Refalaisten maaksi; sillä Refalaiset ovat muinen siinä asuneet. Ja Ammonilaiset kutsuvat heidät Samsumilaisiksi.

2:21 Ne olivat niinkuin anakilaiset suuri, lukuisa ja kookas kansa. Mutta Herra tuhosi ne heidän tieltänsä; he karkoittivat ne ja asettuivat niiden sijaan.

2:22 Samoin hän on tehnyt Eesaun jälkeläisille, jotka asuvat Seirissä, kun hän tuhosi hoorilaiset heidän tieltänsä; he karkoittivat nämä ja asettuivat heidän sijaansa, ja siellä he asuvat vielä tänäkin päivänä.

2:23 Mutta avvilaisille, jotka asuivat maakylissä aina Gassaan asti, tuottivat tuhon kaftorilaiset, jotka olivat lähteneet Kaftorista, ja asettuivat heidän sijaansa.

2:24 Nouskaa ja lähtekää liikkeelle ja kulkekaa Arnon-joen yli. Katso, minä annan sinun käsiisi amorilaisen Siihonin, Hesbonin kuninkaan, ja hänen maansa. Käy sitä valloittamaan ja ryhdy taisteluun häntä vastaan.

2:25 Tästä päivästä alkaen minä saatan kauhuun ja pelkoon sinun edessäsi kansat kaiken taivaan alla, niin että, kun ne kuulevat sinusta kerrottavan, ne pelkäävät ja vapisevat sinun edessäsi.

2:26 Ja minä lähetin sanansaattajat Kedemotin erämaasta Siihonille, Hesbonin kuninkaalle, viemään rauhan tervehdyksen ja sanomaan:

2:27 Salli minun kulkea maasi kautta. Aina tiellä pysyen minä kuljen, poikkeamatta oikealle tai vasemmalle.

2:28 Anna minun rahalla ostaa ruokaa syödäkseni ja anna minulle rahalla vettä juodakseni; salli vain minun jalkaisin kulkea maasi kautta -

2:29 minkä minulle myönsivät Eesaun jälkeläiset, jotka asuvat Seirissä, ja moabilaiset, jotka asuvat Aarissa - kunnes menen Jordanin yli siihen maahan, jonka Herra, meidän Jumalamme, meille antaa.

2:30 Mutta Siihon, Hesbonin kuningas, ei tahtonut antaa meidän kulkea maansa

2:21 Sillä he olivat suuri, väkevä ja pitkä kansa, niinkuin Enakilaiset. Ja \Herra\ hävitti heitä heidän edestänsä, niin että he ajoivat heidät ulos, ja asuivat heidän siassansa.

2:22 Niinkuin hän oli tehnyt Eesaun lapsille Seirin vuorella asuvaisille, hävittäissäänsä Horilaiset heidän edestänsä, niin että he ovat heidät ajaneet ulos, ja asuneet heidän siassansa tähän päivään asti.

2:23 Availaiset asuivat maakylissä Gatsaan asti; mutta Kaphtorilaiset läksivät Kaphtorista ja hävittivät ne, ja asuivat heidän siassansa.

2:24 Nouskaat ja lähtekää, ja matkustakaat Arnonin ojan ylitse: katso, minä annoin sinun käsiis Siihonin Amorilaisten kuninkaan Hesbonissa, mainensa, rupee siis omistamaan, ja sotimaan häntä vastaan.

2:25 Tänäpäpä minä alan tuottamaan kaiken kansan päälle koko taivaan alla pelvon ja vapisemisen sinun edessäsi, niin että he, sanoman sinusta kuultuansa, pitää värisemän, ja surulliset oleman sinun edessäsi.

2:26 Niin minä lähetin sanansaattajat Kedemotin korvesta Siihonille Hesbonin kuninkaalle rauhallisilla sanoilla, sanoen:

2:27 Minä tahdon vaeltaa sinun maakuntais lävitse, ja niinkuin tie antaa, niin minä vaellan: en minä oikialle puolelle enkä vasemmalle poikke.

2:28 Ruokaa pitää sinun rahan edestä antaman minulle syödä, ja vettä rahan edestä juoda: minä käyn vaivoin joudukaasti sen lävitse,

2:29 Niinkuin Eesaun lapset, jotka Seirissä asuvat, minulle tehneet ovat, ja Moabilaiset, jotka Aarissa asuvat, siihenasti että minä tulen Jordanin ylitse, siihen maahan, jonka \Herra\ meidän Jumalamme antaa meille.

2:30 Vaan ei Siihon Hesbonin kuningas tahtonut antaa meidän vaeltaa sen lävitse;

kautta, sillä Herra, sinun Jumalasi, paadutti hänen mielensä ja kovensi hänen sydämensä, antaakseen hänet sinun käsiisi, niinkuin nyt onkin tapahtunut.

2:31 Ja Herra sanoi minulle: Katso, minä annan nyt Siihonin ja hänen maansa sinun valtaasi. Ryhdy sitä valloittamaan ja ota hänen maansa omaksesi.

2:32 Niin Siihon ja kaikki hänen sotaväkensä lähti Jahaaseen taistelemaan meitä vastaan.

2:33 Mutta Herra, meidän Jumalamme, antoi hänet meidän valtaamme, ja me voitimme hänet ja hänen poikansa ja kaiken hänen sotaväkensä.

2:34 Ja me valloitimme silloin kaikki hänen kaupunkinsa ja vihimme tuhon omiksi jokaisessa kaupungissa miehet, naiset ja lapset, päästämättä pakoon ainoatakaan.

2:35 Ainoastaan karjan me ryöstimme itsellemme ynnä saaliin valloittamistamme kaupungeista.

2:36 Aroerista, joka on Arnon-joen rannalla, ja jokilaaksossa olevasta kaupungista Gileadiin saakka ei ollut ainoatakaan kaupunkia, joka olisi ollut meille liian korkealla; Herra, meidän Jumalamme, antoi kaikki meidän valtaamme.

2:37 Ainoastaan ammonilaisten maahan sinä et astunut, et mihinkään, mikä on Jabbok-joen varrella, et vuoriston kaupunkeihin etkä mihinkään muuhun, josta Herra, meidän Jumalamme, oli niin määrännyt.

3 LUKU

3:1 Sitten me käännyimme toisaalle ja kuljimme Baasanin tietä. Silloin lähti Oog, Baasanin kuningas, hän ja kaikki hänen sotaväkensä, Edreihin taistelemaan meitä vastaan.

3:2 Mutta Herra sanoi minulle: Älä pelkää häntä, sillä minä annan sinun käsiisi hänet ja kaiken hänen kansansa ja hänen maansa. Tee hänelle, niinkuin teit Siihonille,

sillä \Herra\ sinun Jumalas kovetti hänen mielensä ja paadutti hänen sydämensä, että [Herra] tahtoi antaa hänen sinun käsiis, niinkuin tänäpäivänä on.

2:31 Ja \Herra\ sanoi minulle: katso, minä olen ruvennut antamaan Siihonin kuninkaan ja hänen maansa sinun etees: rupee omistamaan ja perintönäs pitämään hänen maatansa.

2:32 Ja Siihon läksi sotimaan meitä vastaan, hän ja kaikki hänen väkensä Jaksassa.

2:33 Mutta \Herra\ meidän Jumalamme antoi hänet meidän eteemme, ja me löimme hänet ja hänen lapsensa ja kaikki hänen väkensä.

2:34 Ja me otimme silloin kaikki hänen kaupunkinsa, ja hukutimme kaikki kaupungit, miehet ja vaimot ja lapset, niin ettemme yhtäkään jättäneet,

2:35 Paitsi eläimiä jotka me meillemme otimme, ja kaupunkein saaliin, jotka me voitimme,

2:36 Hamasta Aroerista Arnonin ojan reunalla, ja siitä kaupungista ojan vieressä, niin Gileadiin asti. Ei yhtäkään kaupunkia ollut, joka taisi olla meitä väkevempi: \Herra\ meidän Jumalamme antoi kaikki meidän allemme.

2:37 Vaan Ammonin lasten maahan et sinä tullut, etkä mihinkään, joka oli Jabbokin ojan tykönä, eikä niihin kaupunkeihin vuorella, taikka johonkuhun muuhun, josta \Herra\ meidän Jumalamme meitä kieltänyt on.

3 LUKU

3:1 Ja me palasimme ja menimme Basanin tietä: niin Og Basanin kuningas läksi kaiken väkensä kanssa meitä vastaan sotimaan Edrein tykönä.

3:2 Mutta \Herra\ sanoi minulle: älä pelkää häntä; sillä minä olen antanut hänen sinun käsiis ja kaiken hänen väkensä ja hänen maansa, ja sinun pitää tekemän

amorilaisten kuninkaalle, joka asui Hesbonissa.

3:3 Ja niin Herra, meidän Jumalamme, antoi meidän käsiimme myöskin Oogin, Baasanin kuninkaan, ja kaiken hänen sotaväkensä, ja me voitimme hänet, päästämättä pakoon ainoatakaan.

3:4 Ja me valloitimme silloin kaikki hänen kaupunkinsa - ei ollut ainoatakaan kaupunkia, jota emme olisi heiltä ottaneet - kuusikymmentä kaupunkia, koko Argobin seudun, Oogin valtakunnan Baasanissa,

3:5 kaikki nämä kaupungit korkeilla muureilla, porteilla ja salvoilla varustettuja, ja sen lisäksi vielä suuren joukon linnoittamattomia pikkukaupunkeja.

3:6 Ja me vihimme ne tuhon omiksi, niinkuin olimme tehneet Siihonille, Hesbonin kuninkaalle; me vihimme tuhon omiksi jokaisessa kaupungissa miehet, naiset ja lapset.

3:7 Mutta kaiken karjan ynnä saaliin kaupungeista me ryöstimme itsellemme.

3:8 Niin me otimme silloin kahdelta amorilaisten kuninkaalta, jotka hallitsivat tuolla puolella Jordanin, heidän maansa Arnon-joesta aina Hermonin vuoreen asti -

3:9 siidonilaiset kutsuvat Hermonia Sirjoniksi, mutta amorilaiset kutsuvat sitä Seniriksi -

3:10 kaikki ylätasangon kaupungit ja koko Gileadin ja koko Baasanin aina Salkaan ja Edreihin, Baasanissa oleviin Oogin valtakunnan kaupunkeihin, saakka.

3:11 Sillä Baasanin kuningas Oog oli yksin enää jäljellä viimeisistä refalaisista. Hänen basaltista tehty ruumisarkkunsu on vieläkin ammonilaisten kaupungissa Rabbassa; se on yhdeksää kyynärää pitkä ja neljää kyynärää leveä, mitattuna tavallisella kyynärämitalla.

3:12 Kun me silloin olimme ottaneet omaksemme tämän maan, annoin minä sen osan siitä, joka alkaa Aroerista, Arnon-joen

hänelle, niinkuin sinä teit Siihonille Amorilaisten kuninkaalle, joka Hesbonissa asui.

3:3 Ja niin \Herra\ meidän Jumalamme antoi kuningas Oogin Basanista meidän käsiimme, ynnä kaiken hänen väkensä kanssa, ja me löimme hänen siihenasti ettei hänelle yhtäkään jäänyt.

3:4 Ja silloin me otimme kaikki hänen kaupunkinsa, ja ei ollut hänellä yhtään kaupunkia, jota emme häneltä ottaneet pois: kuusikymmentä kaupunkia, ja koko Argobin maakunnan, joka oli Oogin valtakunnassa Basanissa.

3:5 Ja kaikki nämät kaupungit olivat vahvistetut korkeilla muureilla, porteilla ja teljillä, paitsi monta muuta kaupunkia, jotka olivat erinäiset maakylät,

3:6 Jotka me kaikki maahan kukistimme, niinkuin me Siihonille Hesbonin kuninkaalle teimme: me hävitimme kaiken kaupungin miehet, vaimot ja myös lapset;

3:7 Vaan kaikki eläimet, ja kaiken saaliin kaupungeista, otimme me meillemme.

3:8 Ja niin me otimme siihen aikaan sen maan kahden Amorilaisten kuninkaan kädestä, sillä puolella Jordania, Arnonin ojasta niin Hermonin vuoreen asti.

3:9 Sidonilaiset kutsuivat Hermonin Sirioniksi, mutta Amorilaiset kutsuivat sen Seniriksi,

3:10 Ja kaikki kaupungit lakialla, ja koko Gileadin, ja koko Basanin, Salkaan ja Edreihin asti, Oogin valtakunnassa Basanin kaupungit.

3:11 Sillä ainoastansa kuningas Oog Basanissa oli jäänyt Refalaisista: katso, hänen vuoteensa, rautainen vuode, eikö se ole Ammonin lasten Rabbatissa? joka on yhdeksän kyynärää pitkä, ja neljä kyynärää lavia, miehen kyynärpään pituudelta.

3:12 Ja niin me siihen aikaan sen maan meillemme omistimme: Aroerista Arnonin ojan tyköä, ja puolen Gileadin mäkeä, ja

varrelta, sekä puolet Gileadin vuoristoa kaupunkineen ruubenilaisille ja gaadilaisille.

3:13 Loput Gileadista ja koko Baasanin, Oogin valtakunnan, minä annoin toiselle puolelle Manassen sukukuntaa, koko Argobin seudun; koko tätä Baasania kutsutaan refalaisten maaksi.

3:14 Jaair, Manassen poika, valtasi koko Argobin seudun aina gesurilaisten ja maakatilaisten alueeseen saakka, ja hän kutsui nämä seudut, se on Baasanin, oman nimensä mukaan Jaairin leirikyliksi, niinkuin niitä kutsutaan vielä tänäkin päivänä.

3:15 Ja Maakirille minä annoin Gileadin.

3:16 Ja ruubenilaisille ja gaadilaisille minä annoin maan Gileadista aina Arnon-jokeen, jokilaakson keskikohtaan saakka, joka on rajana, ja Jabbok-jokeen saakka, joka on ammonilaisten rajana;

3:17 niin myös Aromaaniin, Jordan rajana, Kinneretistä aina Aromaaniin mereen, Suolamereen, saakka, Pisgan rinteiden juurelle, itään päin.

3:18 Ja silloin minä käskin teitä ja sanoin: Herra, teidän Jumalanne, on antanut teille tämän maan omaksenne. Mutta te, kaikki sotakuntoiset miehet, lähtekää asestettuina veljienne, israelilaisten, etunenässä.

3:19 Ainoastaan vaimonne, lapsenne ja karjanne - sillä minä tiedän teillä olevan paljon karjaa - jääkööt kaupunkiinne, jotka minä olen teille antanut,

3:20 kunnes Herra suo veljienne, samoin kuin teidänkin, päästä rauhaan, kun hekin ovat ottaneet omaksensa sen maan, jonka Herra, teidän Jumalanne, antaa teille Jordanin tuolta puolelta; sitten saatte palata takaisin, kukin omistamallensa maalle, jonka minä olen teille antanut.

3:21 Ja silloin minä käskin Joosuaa ja sanoin: Sinä olet omin silmin nähnyt kaiken, mitä Herra, teidän Jumalanne, on tehnyt näille kahdelle kuninkaalle. Samalla tavalla Herra on tekevä kaikille

sen kaupungit, annoin minä Rubenilaisille ja Gadilaisille.

3:13 Mutta mitä Gileadista jäi ja koko Basanin Oogin valtakunnan annoin minä puolelle Manassen sukukunnalle, kaiken Argobin maakunnan, koko Basanin kanssa, joka kutsutaan Refalaisten maaksi.

3:14 Jair Manassen poika sai koko Argobin maakunnan Gessurin ja Makatin maan ääriin, ja kutsui Basanin oman nimensä jälkeen Jairin kyläksi, tähän päivään asti.

3:15 Mutta Makirille minä annoin Gileadin.

3:16 Ja Rubenilaisille ja Gadilaisille annoin minä osan Gileadista, Arnonin ojaan asti, keskelle ojaa, kussa raja on, niin Jabbokin ojaan asti, jossa Ammonin lasten raja on,

3:17 Niin myös Araban kedon ja Jordanin ja rajamaat Kinneretistä niin kedon mereen asti, se on Suolainen meri, Pisgan vuoren alaisella puolella itää kohden.

3:18 Ja minä käskin teitä sillä ajalla, ja sanoin: \Herra\ teidän Jumalanne on antanut teille tämän maan omaksenne: menkää aseinenne veljeinne Israelin lasten edellä, kaikki te, jotka väkevät olette sotaan menemään.

3:19 Paitsi emäntiänne, lapsianne ja myös karjaanne, (sillä minä tiedän teillä olevan paljon karjaa) antakaat niiden olla kaupungeissanne, jotka minä teille antanut olen,

3:20 Siihenasti että \Herra\ teidän veljennekin saattaa lepoon, niinkuin teidätkin, että hekin omistaisivat sen maan, jonka \Herra\ teidän Jumalanne heille antava on tuolla puolella Jordania: sitte te palajatte kukin omaisuuteenne, jonka minä teille antanut olen.

3:21 Ja minä käskin Josualle sillä ajalla, sanoen: sinun silmäs ovat nähneet kaikki, mitä \Herra\ teidän Jumalanne näille kahdelle kuninkaalle on tehnyt, niin hän on myös tekevä kaikille valtakunnille, kuhunka

valtakunnille, joihin sinä menet.

3:22 Älkää niitä peljätkö, sillä Herra, teidän Jumalanne, sotii itse teidän puolestanne.

3:23 Ja silloin minä anoin Herralta armoa sanoen:

3:24 Herra, Herra, sinä olet alkanut näyttää palvelijallesi valtasuuruuttasi ja väkevää kättäsi; sillä kuka on se jumala taivaassa tai maassa, joka voi tehdä sellaisia töitä ja niin voimallisia tekoja kuin sinä?

3:25 Niin salli minun nyt mennä katsomaan sitä hyvää maata, joka on tuolla puolella Jordanin, tuota ihanaa vuoristoa ja Libanonia.

3:26 Mutta Herra oli julmistunut minuun teidän tähtenne eikä kuullut minua, vaan sanoi minulle: Riittää! Älä puhu minulle enempää tästä asiasta.

3:27 Nouse Pisgan huipulle ja kohota katseesi länteen ja pohjoiseen, etelään ja itään ja katsele silmilläsi; sillä tämän Jordanin yli sinä et mene.

3:28 Ja anna määräyksiä Joosualle, vahvista ja rohkaise häntä. Sillä hän menee sinne tämän kansan edellä, ja hän jakaa heille perinnöksi sen maan, jonka sinä näet.

3:29 Ja me jäimme laaksoon, vastapäätä Beet-Peoria.

4 LUKU

4:1 Ja nyt, Israel, kuule ne käskyt ja säädökset, jotka minä teille opetan, että seuraisitte niitä, eläisitte ja ottaisitte omaksenne sen maan, jonka Herra, teidän isienne Jumala, teille antaa.

4:2 Älkää lisätkö mitään siihen, mitä minä teille määrään, älkääkään ottako siitä mitään pois, vaan noudattakaa Herran, teidän Jumalanne, käskyjä, jotka minä teille annan.

4:3 Te olette omin silmin nähneet, mitä Herra teki Baal-Peorin asiassa, kuinka Herra, sinun Jumalasi, hävitti sinun

sinä menet.

3:22 Älkää heitä peljätkö; sillä \Herra\ teidän Jumalanne itse sotii teidän edestänne.

3:23 Ja minä rukoilin \Herraa\ siihen aikaan, sanoen:

3:24 Herra, \Herra\, sinä olet ruvennut ilmoittamaan palvelialles sinun kunnias ja sinun vahvan kätes; sillä kuka on Jumala taivaassa eli maassa, joka taitaa sinun tekos ja väkes perään tehdä?

3:25 Anna nyt minun mennä katsomaan sitä hyvää maata tuolla puolella Jordania, hyviä vuoria ja Libanonia.

3:26 Mutta \Herra\ vihastui minun päälleni teidän tähtenne, eikä kuullut minun rukoustani; mutta sanoi minulle: sinulla on kyllä, älä minulle siitä asiasta enempää puhu.

3:27 Astu Pisgan kukkulalle, ja nosta silmäsi länteen päin, pohjaan päin, lounaan päin ja itään päin, ja katso silmilläs; sillä ei sinun pidä menemän tämän Jordanin ylitse.

3:28 Mutta käske Josualle ja vahvista häntä, ja rohkaise häntä; sillä hänen pitää menemän ylitse, tämän kansan edellä, ja pitää heille omistaman perinnöksi sen maan, jonka sinä näet.

3:29 Ja me olimme siinä laaksossa, joka on BetPeorin kohdalla.

4 LUKU

4:1 Ja kuule nyt, Israel, ne säädyt ja oikeudet, jotka minä teille opetan tehdäksenne, että te eläisitte ja tulisitte ja omistaisitte maan jonka \Herra\ teidän isäinne Jumala teille on antava.

4:2 Ei teidän pidä mitään lisäämään siihen sanaan minkä minä teille käsken, eikä pidä myös teidän mitään siitä ottaman pois, kätkeäksenne \Herran\ teidän Jumalanne käskyjä, jotka minä teille käsken.

4:3 Teidän silmänne ovat nähneet, mitä \Herra\ tehnyt on BaalPeorille; sillä kaikki, jotka seurasivat BaalPeoria, on \Herra\

keskuudestasi jokaisen, joka lähti kulkemaan Baal-Peorin perässä.

4:4 Mutta te, jotka riipuitte kiinni Herrassa, teidän Jumalassanne, te kaikki olette elossa vielä tänä päivänä.

4:5 Katso, minä olen opettanut teille käskyt ja säädökset, niinkuin Herra, minun Jumalani, on minua käsenyt, että seuraisitte niitä siinä maassa, jota te menette ottamaan omaksenne.

4:6 Noudattakaa ja seuratkaa niitä, sillä se on oleva teidän viisautenne ja ymmärryksenne kansojen silmissä. Kun he kuulevat kaikki nämä käskyt, sanovat he: Totisesti, viisas ja ymmärtäväinen kansa on tämä suuri kansa.

4:7 Sillä onko toista suurta kansaa, jonka jumalat ovat sitä niin lähellä, kuin Herra, meidän Jumalamme, on lähellä meitä, niin usein kuin me häntä rukoilemme?

4:8 Ja onko toista suurta kansaa, jolla on niin vanhurskaat käskyt ja säädökset, kuin on koko tämä laki, jonka minä tänä päivänä teille annan?

4:9 Ole vain varuillasi ja ota itsestäsi tarkka vaari, ettet unhotta, mitä omin silmin olet nähnyt, ja ettei se lähde sinun sydämestäsi koko elinaikanasi, vaan että ilmoitat sen lapsillesi ja lastesi lapsille:

4:10 mitä tapahtui sinä päivänä, jona seisoi Herran, sinun Jumalasi, edessä Hoorebilla, kun Herra sanoi minulle: Kokoa kansa, niin minä julistan heille sanani, että he oppisivat pelkäämään minua, niin kauan kuin elävät maan päällä, ja opettaisivat lapsensakin siihen.

4:11 Ja te astuitte esille ja jätitte seisomaan vuoren juurelle, ja vuori paloi tulena, joka loimusi sisimpään taivaaseen asti pimeyden ja synkkien pilvien keskellä.

4:12 Ja Herra puhui teille tulen keskeltä. Sanat te kuulitte, mutta ette nähneet hänen muotoansa, kuulitte vain äänen.

4:13 Ja hän ilmoitti teille liittonsa, jonka

sinun Jumalas hukuttanut teidän seastanne.

4:4 Vaan te, jotka riiputte kiinni \Herrassa\ teidän Jumalassanne, te elätte kaikki tänäpäpä.

4:5 Katso, minä opetin teille käskyt ja oikeudet, niinkuin \Herra\ minun Jumalani minulle käsenyt on, niin tehdäkseenne maalla, johonka te tulette, omistamaan sitä.

4:6 Niin pitäkäätsiis ja tehkääts ne; sillä tämä on teidän ymmärryksenne ja toimellisuutenne kaikkein kansain edessä, koska he kuulevat nämät käskyt, niin he sanovat: tämä suuri kansa ainoastaan on toimellinen ja kuuluisa kansa.

4:7 Sillä mikä kansa on niin suuri, jota Jumala niin lähestyy, niinkuin \Herra\ meidän Jumalamme, niin usein kuin me häntä rukoilemme?

4:8 Ja mikä on niin ylistettävä kansa jolla niin hurskaat säädys ja käskyt ovat, niinkuin kaikki tämä laki on, jonka minä teille tänäpäpä annan?

4:9 Niin karta ja varjele sinun sielus sängen visusti, ettetsinä unhottaisi niitä asioita, jotka sinun silmäs ovat nähneet, ja ettei ne läksisi sinun sydämestäs kaikkena sinun elinaikanas: ja sinun pitää niitä julistaman lapsilles ja lastes lapsille.

4:10 Sitä päivää, jona seisoi \Herran\ sinun Jumalas edessä Horebissa, kuin \Herra\ sanoi minulle: kokoa minulle kansa, antaakseni heidän kuulla minun sanojani, jotka heidän pitää oppiman, että he pelkäisivät minua kaikkena elinaikanansa maan päällä, ja opettaisivat lapsiansa.

4:11 Ja te astuitte edes, ja seisoihte alhaalla vuoren tykönä, ja vuori paloi taivaasen asti, ja siellä oli pimeys, pilvi ja synkeys.

4:12 Ja \Herra\ puhui teille keskeltä tulta: puheen äänen te kuulitte, mutta ette yhtäkään kuvaa nähneet, vaan äänen kuulitte.

4:13 Ja hän ilmoitti teille liittonsa, jonka

hän käski teidän pitää, nimittäin ne kymmenen käskysanaa; ja hän kirjoitti ne kahteen kivitauluun.

4:14 Ja minun Herra silloin käski opettaa teille käskyt ja säädökset, että te seuraisitte niitä siinä maassa, jota te menette ottamaan omaksenne.

4:15 Ottakaa siis itsestänne tarkka vaari - sillä te ette sinä päivänä, jona Herra puhui teille tulen keskeltä Hoorebilla, nähneet hänestä minkäänkaltaista muotoa -

4:16 ettette menettele kelvottomasti ettekä tee itsellenne jumalankuvaa, ette minkään muotoista patsasta, ette miehen tai naisen kuvaa,

4:17 ette maan päällä liikkuvan nelijalkaisen eläimen kuvaa, ette taivaan alla lentävän siivekkään linnun kuvaa,

4:18 ette maassa matelevaisen kuvaa ettekä vesissä maan alla olevan kalan kuvaa;

4:19 ja ettet, kun nostat silmäsi taivasta kohti ja katselet aurinkoa ja kuuta ja tähtiä, kaikkea taivaan joukkoa, anna vietellä itseäsi kumartamaan ja palvelemaan niitä, sillä Herra, sinun Jumalasi, on jakanut ne kaikille muille kansoille koko taivaan alla.

4:20 Onhan Herra ottanut teidät ja vienyt pois rautapätsistä, Egyptistä, että teistä tulisi hänen perintökansansa, niinkuin nyt on tapahtunut.

4:21 Mutta Herra vihastui minuun teidän tähtenne ja vannoi, etten minä saa mennä Jordanin yli enkä tulla siihen hyvään maahan, jonka Herra, sinun Jumalasi, antaa sinulle perintöosaksi,

4:22 vaan että minä kuolen tässä maassa enkä mene Jordanin yli. Mutta te menette sen yli ja otatte tuon hyvän maan omaksenne.

4:23 Niin varokaa, ettette unhota Herran, teidän Jumalanne, liittoa, jonka hän on tehnyt teidän kanssanne, ettekä tee itsellenne jumalankuvaa, mitään sen

hän teidän tehdä käski: ne kymmenet sanat, ja kirjoitti ne kahteen kiviseen tauluun.

4:14 Ja \Herra\ käski minun silloin opettaa teille säädöt ja oikeudet, teidän niitä tehdäkseenne siinä maassa, johon te menette omistamaan sitä.

4:15 Varjelkaat siis sielujanne sangen visusti; sillä ette ole yhtäkään kuvaa nähneet sinä päivänä, jona \Herra\ puhui teille, keskeltä tulta, Horebissa,

4:16 Ettette turmelisi teitä, ja tekisi teillenne kuvaa, jonkun muotoista, miehen eli vaimon kaltaista,

4:17 Jonkun eläimen kaltaista, joka on maan päällä, jonkun linnun kaltaista, joka lentää taivaan alla;

4:18 Eli jonkun madon muotoa maan päällä, eli jonkun kalan muotoa, joka on vedessä maan alla,

4:19 Ja ettet sinä myös nostaisi silmiäs taivaasen päin, ja katselisi aurinkoa, ja kuuta, ja tähtiä, ja kaikkea taivaan sotajoukkoa, ja tulisi kehoitetuksi kumartamaan ja palvelemaan heitä, jotka \Herra\ sinun Jumalasi jakanut on kaikille kansoille koko taivaan alla.

4:20 Mutta teidät on \Herra\ ottanut ja johdattanut ulos rautapätsistä Egyptistä, että olisitte hänelle perintökansa, niinkuin se myös on tänäpäivänä.

4:21 Ja \Herra\ vihastui minun päälleni teidän puheenne tähden, niin että hän vannoi, ettei minun pitänyt menemän Jordanin ylitse, eli tuleman siihen hyvään maahan, jonka \Herra\ sinun Jumalasi antaa sinulle perinnöksi.

4:22 Vaan minun pitää kuoleman tässä maassa, ja ei minun pidä käymän Jordanin ylitse; mutta te käytte sen ylitse ja omistatte hyvän maan.

4:23 Niin kavahtakaa, ettette \Herran\ teidän Jumalanne liittoa unhottaisi, jonka hän teidän kanssanne on tehnyt: ja älkää tehkö kuvaa jonkun muotoista niinkuin

muotoista kuvaa, jota Herra, sinun Jumalasi, on kieltänyt sinua tekemästä.

4:24 Sillä Herra, sinun Jumalasi, on kuluttava tuli, kiivas Jumala.

4:25 Kun sitten sinulle on syntynyt lapsia ja lasten lapsia ja te olette vanhentuneet maassa, ja jos te silloin menettelette kelvottomasti ja teette itsellenne jumalankuvan, minkämuotoisen kuvan hyvänsä, ja siten teette sitä, mikä on pahaa Herran, sinun Jumalasi, silmissä, ja vihoitatte hänet,

4:26 niin minä otan tänä päivänä taivaan ja maan todistajiksi teitä vastaan, että teidät äkkiä hävitetään siitä maasta, johon te menette Jordanin yli ottamaan sen omaksenne; te ette saa kauan elää siellä, vaan teidät tuhotaan kokonaan.

4:27 Ja Herra hajottaa teidät kansojen sekaan, ja ainoastaan vähäinen joukko teitä on jäävä niiden pakanakansojen keskelle, joiden tykö Herra teidät kuljettaa.

4:28 Ja siellä te palvelette jumalia, jotka ovat ihmiskätten tekoa, puuta ja kiveä, jotka eivät näe eivätkä kuule, eivät syö eivätkä hajua tunne.

4:29 Mutta sitten sinä siellä etsit Herraa, sinun Jumalaasi, ja sinä löydät hänet, kun kysyt häntä kaikesta sydämestäsi ja kaikesta sielustasi.

4:30 Kun olet ahdistuksessa ja kaikki tämä kohtaa sinua aikojen lopussa, niin sinä palajat Herran, sinun Jumalasi, tykö ja kuulet hänen ääntänsä.

4:31 Sillä Herra, sinun Jumalasi, on laupias Jumala. Hän ei jätä sinua eikä hukuta sinua; hän ei unhotta sinun isiesi kanssa tekemäänsä liittoa, jonka hän on heille valalla vahvistanut.

4:32 Sillä kysy menneiltä ajoilta, jotka ovat olleet ennen sinua, alkaen siitä päivästä, jona Jumala loi ihmiset maan päälle, kysy taivaan äärestä toiseen: onko koskaan mitään näin suurta tapahtunut, tai onko mitään tällaista ikinä kuultu?

\Herra\ sinun Jumalas sinulta kieltänyt on.

4:24 Sillä \Herra\ sinun Jumalas on kuluttavainen tuli, ja kiivas Jumala.

4:25 Kuin sinä siität lapsia, ja lasten lapsia, ja te vanhenette maassa ja turmelette itsenne, ja teette itsellenne kuvia jonkun muotoisia, niin että te teette pahaa \Herran\ teidän Jumalanne edessä, ja vihoitatte hänen,

4:26 Niin minä tänäpäpä kutsun taivaat ja maan todistajaksi teitä vastaan, että teidän pitää äkisti peräti hukkuman siitä maasta, johon te menette Jordanin ylitse, omistamaan sitä. Ei teidän pidä kauvan elämän siinä, vaan te pitää peräti hukutettaman.

4:27 Ja \Herra\ hajoittaa teitä kansain sekaan, ja te tulette vähäksi kansaksi, jätetyksi pakanain sekaan, kuhunka \Herra\ vie teidät.

4:28 Siellä pitää teidän palveleman epäjumalia, jotka ihmisten käsialat ovat: puita ja kiviä, jotka ei näe, eikä kuule, eikä syö, eikä haista.

4:29 Jos sinä silloin siellä etsit \Herraa\ sinun Jumalaas, niin sinä löydät hänen, koska sinä etsit häntä kaikesta sydämestäs, ja kaikesta sielustas.

4:30 Koskas ahdistetaan, ja nämät kaikki sinun päälles tulevat, niin sinä viimeisinä päivinä palajat \Herran\ sinun Jumalas tykö ja kuulet hänen ääntänsä.

4:31 Sillä \Herra\ sinun Jumalas on armollinen Jumala: ei hän sinua hylkää, eikä kadota sinua, ja ei hän unhotta sinun isäis liittoa, jonka hän heille vannonut on.

4:32 Kysele entisiä aikoja, jotka ovat olleet sinun edelläs, siitä päivästä, jona Jumala loi ihmisen maan päälle, ja yhdestä taivaan äärestä niin toiseen ääreen: jos ikänä niin suuri asia tapahtunut on, eli senkaltaista on ikänä kuultu?

4:33 Onko mikään kansa kuullut Jumalan äänen puhuvan tulen keskeltä, niinkuin sinä olet kuullut, ja kuitenkin jäänyt elämään?

4:34 Tahi onko mikään jumala koettanut mennä ottamaan itsellensä kansaa toisen kansan keskuudesta koettelemuksilla, tunnusteoilla ja ihmeillä, sodalla, väkevällä kädellä ja ojennetulla käsivarrella ja suurilla, peljättävillä teoilla, minkä kaiken Herra, teidän Jumalanne, on tehnyt teille Egyptissä, sinun silmiesi edessä?

4:35 Sinun on annettu se nähdä, tietääksesi, että Herra on Jumala, eikä muuta jumalaa ole kuin hän.

4:36 Taivaasta hän antoi sinun kuulla äänensä opettaaksensa sinua, ja maan päällä hän antoi sinun nähdä suuren tulensa, ja sinä kuulit hänen sanansa tulen keskeltä.

4:37 Koska hän siis rakasti sinun isiäsi ja valitsi heidän jälkeläisensä itselleen ja itse suurella voimallaan vei sinut pois Egyptistä

4:38 karkoittaen sinun tieltäsi kansoja, suurempia ja väkevempiä kuin sinä, ja tuoden sinut heidän maahansa antaakseen sen sinulle perintöosaksi, niinkuin nyt on tapahtunut,

4:39 niin tiedä siis tänä päivänä ja paina se sydämeesi, että Herra on Jumala ylhäällä taivaassa ja alhaalla maan päällä, eikä muuta jumalaa ole.

4:40 Noudata hänen säädöksiänsä ja käskyjänsä, jotka minä tänä päivänä sinulle annan, että sinä ja sinun lapsesi sinun jälkeesi menestyisitte ja että eläisit kauan siinä maassa, jonka Herra, sinun Jumalasi, antaa sinulle ainiaaksi.

4:41 Silloin Mooses erotti kolme kaupunkia tuolta puolelta Jordanin, auringon nousun puolelta,

4:42 että niihin voisi paeta tappaja, joka on tappanut toisen tahtomattaan ja häntä ennestään vihaamatta; paetkoon hän johonkin näistä kaupungeista, niin hän saa elää.

4:33 Onko joku kansa kuullut Jumalan äänen puhuvan tulen keskeltä, niinkuin sinä kuullut olet, ja on elänyt?

4:34 Eli onko Jumala koetellut mennäksensä ottamaan itsellensä kansaa kansan seasta, kiusauksilla, ja tunnustähdeillä, ja ihmeillä, ja sodalla, ja väkevällä kädellä, ja ojetulla käsivarrella ja suurilla peljästyksillä, niinkuin \Herra\ teidän Jumalanne kaikki nämät tehnyt on teille Egyptistä sinun silmäis edessä.

4:35 Nämät olet sinä nähnyt, tietääkses, että \Herra\ on ainoastaan Jumala; ja paitsi häntä ei yksikään muu.

4:36 Taivaasta on hän antanut sinun kuulla äänensä, opettaaksensa sinua, ja maalla on hän antanut sinun nähdä suuren tulensa, ja tulen keskeltä olet sinä kuullut hänen sanansa.

4:37 Että hän sinun isiäs on rakastanut, ja heidän siemenensä on valinnut heidän jälkeensä, ja vienyt ulos sinun Egyptin maasta kasvoillansa, ja suurela voimallansa,

4:38 Ajamaan ulos sinun edestäs suuret kansat, väkevämmät sinua, johdattaaksensa sinun siihen, ja antaaksensa sinulle heidän maansa perinnöksi, niinkuin se tänäpäpä tapahtunut on.

4:39 Niin tiedä siis tänäpäpä, ja pane mielees, että \Herra\ on Jumala ylhäällä taivaassa, ja alhaalla maassa, ja ei yksikään muu,

4:40 Ettäs pidät hänen säätynsä ja käskyänsä, jotka minä tänäpäpä sinulle käsken, että sinun ja sinun lapsilles sinun jälkees hyvin kävis, ja ettäs olisit pitkä-ijällinen maassa, jonka \Herra\ sinun Jumalasi sinulle antaa ikäpäivikses.

4:41 Silloin erotti Moses kolme kaupunkia, sillä puolella Jordania auringon nousemisen puoleen,

4:42 Että sinne pakenis, tietämätä lähimmäisensä kuoliaaksi löis ja ei ennen ole ollut hänen vihamiehensä; että hän pakenis yhteen niistä kaupungeista, ja eläis,

4:43 Ne olivat: ruubenilaisille Beser erämaassa, ylätasangolla; gaadilaisille Raamot Gileadissa ja manasselaisille Goolan Baasanissa.

4:44 Tämä on se laki, jonka Mooses antoi israelilaisille,

4:45 ja nämä ovat ne todistukset, käskyt ja oikeudet, jotka Mooses julisti israelilaisille, heidän lähdettyään Egyptistä,

4:46 tuolla puolella Jordanin, laaksossa, vastapäätä Beet-Peorin, Sihonin, amorilaisten kuninkaan, maassa, hänen, joka asui Hesbonissa ja jonka Mooses ja israelilaiset voittivat, lähdettyänsä Egyptistä.

4:47 Ja he ottivat omakseen hänen maansa ja Oogin, Baasanin kuninkaan, maan, kahden amorilaisten kuninkaan maat, jotka ovat tuolla puolella Jordanin, auringon nousuun päin,

4:48 alkaen Aroerista, joka on Arnon-joen rannalla, aina Sirjonin vuoreen, se on Hermoniin, saakka,

4:49 sekä koko Aromaaniin, tuolla puolella Jordanin, idän puolella, aina Aromaaniin mereen saakka, Pisgan rinteiden juurelle.

5 LUKU

5:1 Ja Mooses kutsui kokoon kaiken Israelin ja sanoi heille: Kuule, Israel, nämä käskyt ja oikeudet, jotka minä tänä päivänä julistan teidän korvienne kuullen. Oppikaa ne ja noudattakaa niitä tarkoin.

5:2 Herra, meidän Jumalamme, teki liiton meidän kanssamme Hoorebilla.

5:3 Herra ei tehnyt tätä liittoa meidän isiemme kanssa, vaan meidän kanssamme, jotka olemme tässä tänä päivänä, kaikkien meidän kanssamme, jotka nyt elämme.

5:4 Kasvoista kasvoihin Herra puhui teidän kanssanne vuorelta, tulen keskeltä.

5:5 Minä seisoin silloin Herran ja teidän välillänne ja ilmoitin teille Herran sanan, sillä te pelkäsitte tulta ettekä nousseet vuorelle. Hän sanoi:

5:6 Minä olen Herra, sinun Jumalasi, joka

4:43 Kun oli Betser korvessa, lakiolla maalla Rubenilaisten seassa, ja Ramot Gileadissa Gadilaisten seassa, ja Goan Basanissa Manasselaisten seassa.

4:44 Tämä on se laki, jonka Moses Israelin lasten eteen pani.

4:45 Ja nämä ovat todistukset, säädyt ja oikeudet, jotka Moses sanoi Israelin lapsille, lähdettyänsä Egyptistä,

4:46 Sillä puolella Jordania, laaksossa BetPeorin kohdalla, Sihorin Amorilaisten kuninkaan maalla joka Hesbonissa asui, jonka Moses ja Israelin lapset löivät lähdettyänsä Egyptistä,

4:47 Ja omistivat hänen maansa, niin myös Oogin Basanin kuninkaan maan, kahden Amorilaisten kuninkaan, jotka sillä puolella Jordania asuivat, auringon ylenemistä päin,

4:48 Aroerista Arnonin ojan reunalla, Sionin vuoreen asti, se on Hermon.

4:49 Ja kaiken lakian maan sillä puolella Jordania itään päin, lakeuden mereen asti, Pisgan vuoren alaisella puolella.

5 LUKU

5:1 Ja Moses kutsui koko Israelin, ja sanoi heille: kuule Israel näitä säätyjä ja oikeuksia, jotka minä tänäpäivänä puhun teidän korvienne kuullen, ja oppikaat ne, ja pitäkää ne, tehdäkseen niiden jälkeen.

5:2 \Herra\ meidän Jumalamme teki liiton meidän kanssamme Horebissa.

5:3 Ei tehnyt \Herra\ tätä liittoa meidän isäimme kanssa, vaan meidän kanssamme, jotka nyt tässä olemme tänäpäivänä, ja kaikki elämme.

5:4 \Herra\ puhui kasvoista kasvoihin teidän kanssanne vuorella, tulen keskeltä.

5:5 Silloin minä seisoin \Herran\ ja teidän vaiheellanne, ilmoittamassa teille \Herran\ sanaa; sillä te pelkäsitte tulta, ja ette nousseet vuorelle, ja hän sanoi:

5:6 Minä (olen) \Herra\ sinun Jumalasi,

vein sinut pois Egyptin maasta, orjuuden pesästä.

5:7 Älä pidä muita jumalia minun rinnallani.

5:8 Älä tee itsellesi jumalankuvaa, älä mitään kuvaa, älä niistä, jotka ovat ylhäällä taivaassa, älä niistä, jotka ovat alhaalla maan päällä, äläkä niistä, jotka ovat vesissä maan alla.

5:9 Älä kumarra niitä äläkä palvele niitä. Sillä minä, Herra, sinun Jumalasi, olen kiivas Jumala, joka kostan isien pahat teot lapsille kolmanteen ja neljäljanteen polveen, niille, jotka minua vihaavat;

5:10 mutta teen laupeuden tuhansille, jotka minua rakastavat ja pitävät minun käskyni.

5:11 Älä turhaan lausu Herran, sinun Jumalasi, nimeä, sillä Herra ei jätä rankaisematta sitä, joka hänen nimensä turhaan lausuu.

5:12 Ota vaari lepopäivästä, niin että sen pyhität, niinkuin Herra, sinun Jumalasi, on sinua käskenyt.

5:13 Kuusi päivää tee työtä ja toimita kaikki askareesi;

5:14 mutta seitsemäs päivä on Herran, sinun Jumalasi, sapatti; silloin älä mitään askareta toimita, älä sinä älköönkä sinun poikasi tai tyttäresi, sinun palvelijasi tai palvelijattaresi, sinun härkäsi, aasisi tai muu juhtasi älköönkä muukalaisesi, joka sinun porteissasi on, että palvelijasi ja palvelijattaresi saisivat levätä niinkuin sinäkin.

5:15 Ja muista, että itse olit orjana Egyptin maassa ja että Herra, sinun Jumalasi, vei sinut sieltä pois väkevällä kädellä ja ojennetulla käsivarrella. Sentähden Herra, sinun Jumalasi, käski sinun viettää lepopäivän.

5:16 Kunnioita isääsi ja äitiäsi, niinkuin Herra, sinun Jumalasi, on sinua käskenyt, että kauan eläisit ja menestyisit siinä maassa, jonka Herra, sinun Jumalasi, sinulle

joka sinun Egyptin maalta orjuuden huoneesta ulos vienyt olen.

5:7 Ei sinun pidä pitämän muita Jumalia minun edessäni.

5:8 Ei sinun pidä kuvaa tekemän sinulles jonkun muotoiseksi, joka ylhäällä taivaassa on, eli alhaalla maassa, elikkä vesissä maan alla.

5:9 Ei sinun pidä niitä kumartaman, eikä palveleman niitä; sillä minä olen \Herra\ sinun Jumalas, kiivas Jumala, joka kostan lapsille isäin rikokset, kolmanteen ja neljäljanteen polveen niille, jotka minua vihaavat,

5:10 Ja teen laupiuden monelle tuhannelle, jotka minua rakastavat, ja minun käskyni pitävät.

5:11 Ei sinun pidä turhaan lausuman \Herran\ sinun Jumalas nimeä; sillä ei \Herra\ pidä sitä rankaisematta, joka hänen nimensä turhaan lausuu,

5:12 Sinun pitää lepopäivän pitämän, että sen pyhittäisit, niinkuin \Herra\ sinun Jumalas sinun käski:

5:13 Kuusi päivää pitää sinun työtä tekemän, ja kaikki sinun asias toimittaman;

5:14 Mutta seitsemäs päivä on \Herran\ sinun Jumalas lepopäivä: silloin ei sinun pidä mitään työtä tekemän, eikä sinun poikas, eikä sinun tyttäres, eikä sinun palvelias, eikä sinun piikas, eikä sinun härkäs, eikä aasis, eikä yksikään sinun karjas, eikä sinun muukalaises, joka sinun portteis sisällä on, että sinun palvelias ja piikas levossa olisivat niinkuin sinäkin.

5:15 Ja muista, että sinäkin olit orja Egyptin maalla, ja \Herra\ sinun Jumalas johdatti sinun sieltä väkevällä kädellä ja ojennetulla käsivarrella. Sentähden \Herra\ sinun Jumalas käski sinun pitää lepopäivän.

5:16 Sinun pitää kunnioittaman isääs ja äitiäs, niinkuin \Herra\ sinun Jumalas on sinun käskenyt, että kauan eläisit, ja menestyisit siinä maassa, jonka \Herra\

antaa.

5:17 Älä tapa.

5:18 Älä tee huorin.

5:19 Älä varasta.

5:20 Älä sano väärää todistusta lähimmäisestäsi.

5:21 Älä himoitse lähimmäisesi vaimoa. Älä halaja lähimmäisesi huonetta, älä hänen peltoansa, älä hänen palvelijaansa, palvelijatartansa, härkäänsä, aasiansa, äläkä mitään, mikä on lähimmäisesi omaa.

5:22 Nämä sanat Herra puhui koko teidän seurakunnallenne vuorelta, tulen ja synkkien pilvien keskeltä, suurella äänellä, eikä siihen enempää lisännyt. Ja hän kirjoitti ne kahteen kivitaluun ja antoi ne minulle.

5:23 Kun te kuulitte äänen pimeyden keskeltä, vuoren palaessa tulena, niin te astuitte minun luokseni, kaikki teidän sukukuntienne päämiehet, niin myös teidän vanhimpanne.

5:24 Ja te sanoitte: Katso, Herra, meidän Jumalamme, on antanut meidän nähdä kirkkautensa ja valtasuuruutensa, ja me olemme kuulleet hänen äänensä tulen keskeltä. Tänä päivänä me olemme nähneet, että Jumala voi puhua ihmisen kanssa, ja tämä jää kuitenkin henkiin.

5:25 Miksi on meidän siis kuoleminen? Sillä tämä suuri tuli kuluttaa meidät. Jos me vielä kuulemme Herran, meidän Jumalamme, äänen, niin me kuulemme.

5:26 Sillä kuka kaikesta lihasta on koskaan niinkuin me kuullut elävän Jumalan äänen puhuvan tulen keskeltä ja jäänyt henkiin?

5:27 Astu siis esiin ja kuule kaikki, mitä Herra, meidän Jumalamme, sanoo; ja puhu sinä meille kaikki, mitä Herra, meidän Jumalamme, sinulle puhuu, niin me kuulemme ja teemme.

5:28 Ja Herra kuuli teidän puheenne, kun te puhuitte minulle, ja Herra sanoi minulle: Minä olen kuullut, mitä tämä kansa on

sinun Jumalas sinulle antaa.

5:17 Ei sinun pidä tappaman.

5:18 Ei sinun pidä huorin tekemän.

5:19 Ei sinun pidä varastaman.

5:20 Ei sinun pidä väärää todistusta sanoman sinun lähimmäistäs vastaan.

5:21 Ei sinun pidä himoitseman sinun lähimmäises emäntää. Ei sinun pidä himoitseman sinun lähimmäises huonetta, hänen peltoansa, palveliaansa, piikaansa, härkäänsä, aasiansa, ja mitä ikänä sinun lähimmäises on.

5:22 Nämät ovat ne sanat, jotka \Herra\ puhui kaikelle teidän seurakunnallenne vuorella, tulesta, pilvestä ja synkeydestä suurella äänellä, ja ei siihen enempää lisännyt, ja kirjoitti ne kahteen kiviseen tauluun, ja antoi ne minulle.

5:23 Ja tapahtui, kuin te äänen kuulitte pimeyden keskeltä, ja vuori paloi tulesta, niin te tulitte minun tyköni, kaikki päämiehet ja vanhimmat teidän suvustanne,

5:24 Ja te sanoitte: katso, \Herra\ meidän Jumalamme on osottanut meille kunniansa ja suuruutensa, ja me kuulimme hänen äänensä tulesta. Tänäpäni me näimme Jumalan puhuvan ihmisille, ja heidän elämään jäävän.

5:25 Ja miksi meidän nyt pitää kuoleman, että tämä suuri tuli pitää kuluttaman meidät? Jos me useammin kuulemme \Herran\ meidän Jumalamme äänen, niin me kuulemme.

5:26 Sillä mikä on kaikki liha, että se kuulis elävän Jumalan äänen tulesta puhuvan, niinkuin me, ja jäis elämään?

5:27 Lähesty sinä ja kuule kaikki, mitä \Herra\ meidän Jumalamme sanoo, ja sano sinä meille kaikki, mitä \Herra\ meidän Jumalamme sinun kanssa puhuu, niin me tahdomme kuulla ja tehdä niitä.

5:28 Ja \Herra\ kuuli teidän sanainne äänen, kuin te puhuitte minun kanssani, ja \Herra\ sanoi minulle: minä kuulin tämän

puhunut sinulle. Kaikki, mitä he ovat puhuneet, on oikein puhuttu.

5:29 Jospa heillä olisi sellainen sydän, että he alati pelkäisivät minua ja noudattaisivat kaikkia minun käskyjäni, niin että he ja heidän lapsensa menestyisivät iankaikkisesti!

5:30 Mene siis ja sano heille: Palatkaa majoiltenne.

5:31 Mutta jää sinä tähän minun eteeni, niin minä puhun sinulle kaikki ne käskyt, säädökset ja oikeudet, jotka sinun on opetettava heille, että he seuraisivat niitä siinä maassa, jonka minä annan heille omaksi.

5:32 Niin noudattakaa siis tarkoin niitä, niinkuin Herra, teidän Jumalanne, on teitä käsenyt; älkää poiketko oikealle älkääkä vasemmalle,

5:33 vaan vaeltakaa aina sitä tietä, jota Herra, teidän Jumalanne, käski teidän vaeltaa, että eläisitte, menestyisitte ja elinpäivänne olisivat pitkät siinä maassa, jonka otatte omaksenne.

6 LUKU

6:1 Ja nämä ovat ne käskyt, säädökset ja oikeudet, jotka Herra, teidän Jumalanne, on käsenyt teille opettaa, että seuraisitte niitä siinä maassa, jota te menette ottamaan omaksenne

6:2 - että sinä pelkäisit Herraa, sinun Jumalaasi, ja noudattaisit kaikkia hänen säädöksiänsä ja käskyjänsä, jotka minä sinulle annan, sekä sinä että sinun poikasi ja poikasi poika, kaikkena elinaikanasi, ja että saisit kauan elää.

6:3 Niin kuule siis, Israel, ja noudata tarkoin niitä, että, niinkuin Herra, sinun isiesi Jumala, on sinulle luvannut, menestyisit ja te lisääntyisitte suuresti siinä maassa, joka vuotaa maitoa ja mettä.

6:4 Kuule, Israel! Herra, meidän Jumalamme, Herra on yksi.

kansan puheen äänen, kuin he puhuivat sinun kanssas: se on kaikki hyvä, minkä he puhuivat.

5:29 Joska heille olis senkaltainen sydän, pelkäämään minua ja kätkemään kaikki minun käskyni kaikkena heidän elinaikanansa, että heille menestyis ja heidän lapsillensa iankaikkisesti!

5:30 Mene siis ja sano heille: palatkaat kotianne teidän majoihinne.

5:31 Mutta sinun pitää seisoman tässä minun edessäni, että minä puhun sinun kanssas kaikki käskyt, säädöt ja oikeudet, jotka sinun pitää heille opettaman, että he tekisivät niiden jälkeen, siinä maassa, jonka minä heille annan heidän omistaaksensa.

5:32 Niin pitäkää nämät ja tehkää niinkuin \Herra\ teidän Jumalanne teidän käski, ja älkää poiketko oikialle eikä vasemmalle puolelle;

5:33 Vaan vaeltakaa kaikkia niitä teitä, jotka \Herra\ teidän Jumalanne teille käski, että eläisitte, menestyisitte ja olisitte pitkä-ijälliset siinä maassa, jonka te omistatte.

6 LUKU

6:1 Nämät ovat ne käskyt, säädöt ja oikeudet, jotka \Herra\ teidän Jumalanne käski opettaa teille tehdäksenne siinä maassa, kuhunka te menette omistamaan sitä.

6:2 Ettäs pelkäisit \Herraa\ sinun Jumalaas, ja pitäisit kaikki hänen säätynsä ja käskynsä, jotka minä käsen sinulle, sinä ja sinun lapses ja sinun lastes lapset, kaikkena sinun elinaikanas, että kauvan eläisit.

6:3 Israel, sinun pitää kuuleman ja pitämän, niin että sinä myös teet sen jälkeen, että sinulle hyvin kävis, ja te tulisitte paljon lisätyksi; niinkuin \Herra\ sinun isäis Jumala sinulle on luvannut maan, joka rieskaa ja hunajaa vuotaa.

6:4 Kuule Israel, \Herra\ meidän Jumalamme on yksi (ainoa) \Herra\,

6:5 Ja rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydäimestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta voimastasi.

6:6 Nämä sanat, jotka minä tänä päivänä sinulle annan, painukoot sydämeesi.

6:7 Ja teroita niitä lastesi mieleen ja puhu niistä kotona istuessasi ja tietä käydessäsi, maata pannelsasi ja ylös noustessasi.

6:8 Ja sido ne merkiksi käteesi, ja ne olkoot muistolauseena sinun otsallasi.

6:9 Ja kirjoita ne talosi pihtipieliin ja portteihisi.

6:10 Kun Herra, sinun Jumalasi, on vienyt sinut siihen maahan, jonka hän isillesi, Abrahamille, lisakille ja Jaakobille, vannotulla valalla on luvannut antaa sinulle - suuret ja kauniit kaupungit, joita sinä et ole rakentanut,

6:11 ja talot, täynnä kaikkea hyvää, joita sinä et ole täyttänyt, ja kallioon hakatut vesisäiliöt, joita sinä et ole hakannut, viinitarhat ja öljypuut, joita sinä et ole istuttanut - ja kun sinä olet syönyt ja olet ravittu,

6:12 niin varo, ettet unhota Herraa, joka vei sinut pois Egyptin maasta, orjuuden pesästä.

6:13 Pelkää Herraa, sinun Jumalaasi, ja palvele häntä ja vannoo hänen nimeensä.

6:14 Älkää kulkeko muiden jumalien perässä, niiden kansain jumalien, jotka asuvat teidän ympärillänne -

6:15 sillä Herra, sinun Jumalasi, on kiivas Jumala sinun keskelläsi - ettei Herran, sinun Jumalasi, viha syttyisi sinua vastaan ja hän hävittäisi sinua maasta.

6:16 Älkää kiusatko Herraa, teidän Jumalaanne, niinkuin kiusasitte häntä Massassa,

6:17 vaan noudattakaa Herran, teidän Jumalanne, käskyjä ja niitä todistuksia ja

6:5 Ja sinun pitää rakastaman \Herraa\ sinun Jumalaas, kaikesta sydäimestäs, ja kaikesta sielustas ja kaikesta voimastas.

6:6 Ja nämät sanat, jotka minä käsken sinulle tänäpäpä, pitää sinun paneman sydämees,

6:7 Ja teroittaman ne sinun lapsilles, ja niistä puhuman, huoneessa istuissas ja tiellä käydessäs, maata pannelsas ja noustessas.

6:8 Ja sinun pitää sitoman ne merkiksi kätees, ja ne pitää oleman sinulle muistoksi sinun silmäis edessä.

6:9 Ja sinun pitää kirjoittaman ne huonees pihtipieliin ja portteihis,

6:10 Kuin \Herra\ sinun Jumalas johdattaa sinun sille maalle, jonka hän sinun isilles, Abrahamille, Isaakille ja Jakobille on vannonut sinulle antaaksensa, suuret ja jalot kaupungit, joita et sinä rakentanut,

6:11 Ja huoneet täynnä kaikkea hyvyyttä, joita et sinä itse täyttänyt, ja vuojonkiviset kaivot, joita et sinä itse kaivanut, ja viinamäet ja öljymäet, joita et sinä itse istuttanut, että sinä syöt ja ravitaan.

6:12 Niin ota vaari, ettet sinä unhota \Herraa\, joka sinun Egyptin maalta, orjuuden huoneesta on johdattanut ulos.

6:13 Mutta sinun pitää pelkäämän \Herraa\ sinun Jumalaas ja palveleman häntä, ja hänen nimensä kautta pitää sinun vannoman.

6:14 Ei teidän pidä seuraaman muukalaisia jumalia, niiden kansain jumalia, jotka teidän ympärillänne ovat.

6:15 Sillä \Herra\ sinun Jumalas on kiivas Jumala teidän keskellänne, ettei \Herran\ sinun Jumalas viha julmistuisi sinun päälles, ja hukuttaisi sinua maasta.

6:16 Ei teidän pidä kiusaaman \Herraa\ teidän Jumalaanne, niinkuin te häntä kiusasitte Massassa;

6:17 Mutta pitämän uskollisesti \Herran\ teidän Jumalanne käskyt, niin myös hänen

säädöksiä, jotka hän on sinulle antanut.

6:18 Ja tee, mikä on oikeata ja hyvää Herran silmissä, että menestyisit ja pääsisit siihen hyvään maahan, jonka Herra valalla vannonen on luvannut sinun isillesi, ja ottaisit sen omaksesi

6:19 ja karkoittaisit tieltäsi kaikki vihollisesi, niinkuin Herra on puhunut.

6:20 Kun poikasi vastaisuudessa kysyy sinulta ja sanoo: Mitä merkitsevät ne todistukset, säädökset ja oikeudet, jotka Herra, meidän Jumalamme, on teille antanut?

6:21 niin vastaa pojallasi: Me olimme faraon orjia Egyptissä, mutta väkevällä kädellä Herra vei meidät pois Egyptistä.

6:22 Ja Herra teki suuria ja tuhoisia tunnustekoja ja ihmeitä Egyptissä faraolle ja kaikelle hänen hoviväellensä meidän silmiemme edessä,

6:23 mutta meidät hän vei sieltä pois ja johdatti meidät siihen maahan, jonka hän valalla vannonen oli luvannut meidän isillemme, ja antoi sen meille.

6:24 Ja Herra käski meidän pitää kaikki nämä säädökset ja peljätä Herraa, meidän Jumalaamme, että me aina menestyisimme ja hän pitäisi meitä elossa, niinkuin tähän päivään saakka on tapahtunut.

6:25 Ja se on koitua meille vanhurskaudeksi, että tarkoin noudatamme kaikkia näitä käskyjä Herran, meidän Jumalamme, edessä, niinkuin hän on meitä käsenyt.

7 LUKU

7:1 Kun Herra, sinun Jumalasi, vie sinut siihen maahan, jota menet ottamaan omaksesi, ja kun hän sinun tieltäsi karkoittaa suuret kansat, heetiläiset, girgasilaiset, amorilaiset, kanaanilaiset, perissiläiset, hivviläiset ja jebusilaiset, nuo

todistuksensa ja hänen säätynsä, jotka hän sinulle käsenyt on,

6:18 Ettäs teet sitä mikä oikia ja hyvä on \Herran\ edessä, että sinulle hyvin kävis, ja tulisit sisälle ja omistaisit sen hyvän maan, josta \Herra\ vannoni sinun isilles,

6:19 Että hän karkottais kaikki viholliset sinun edestä, niinkuin \Herra\ sanonut on.

6:20 Kun poikas tästälähin kysyy sinulta, sanoen: mitkä todistukset ja säädyt ja oikeudet nämät ovat, jotka \Herra\ meidän Jumalamme teille käsenyt on?

6:21 Niin sinun pitää sanoman pojalles: me olimme Pharaon orjat Egyptissä; mutta \Herra\ johdatti meidät ulos Egyptistä väkevällä kädellä.

6:22 Ja \Herra\ teki suuria ja pahoja tunnustähtejä, ja ilmeitä Egyptille, Pharaolle, ja kaikelle hänen huoneellensa, meidän silmäimme edessä.

6:23 Ja johdatti meidät sieltä, että hän veis meitä, ja antais meille sen maan, josta hän vannoni meidän isillemme.

6:24 Ja \Herra\ käski meitä tekemään kaikkein näiden säätyn jälkeen, peljäten \Herraa\ meidän Jumalaamme, että meille hyvin kävis kaikkena meidän elinaikanamme, niinkuin myös tänäpäinä käy.

6:25 Ja sen pitää oleman meille vanhurskaudeksi, jos me pidämme ja teemme kaikki nämät käskyt \Herran\ meidän Jumalamme edessä, niinkuin hän meille on käsenyt.

7 LUKU

7:1 Kun \Herra\ sinun Jumalas vie sinun siihen maahan, johon sinä tulet omistamaan sitä, ja ajaa paljon kansaa ulos sinun edestä: Hetiläiset, Girgasilaiset, Amorilaiset, Kanaanilaiset, Pheresiläiset, Heviläiset ja Jebusilaiset, seitsemän kansaa,

seitsemän kansaa, jotka ovat sinua suuremmat ja väkevämmät,

7:2 ja kun Herra, sinun Jumalasi, antaa ne sinulle alttiiksi ja sinä voitat ne, niin vihi heidät tuhon omiksi; älä tee liittoa heidän kanssansa äläkä osoita heille armoa.

7:3 Älä lankoudu heidän kanssansa; älä anna tyttäriäsi heidän pojillensa äläkä ota heidän tyttäriänsä pojillesi vaimoiksi.

7:4 Sillä he viettelevät sinun poikasi luopumaan minusta ja palvelemaan muita jumalia; ja silloin Herran viha syttyy teitä kohtaan, ja hän hävittää sinut nopeasti.

7:5 Vaan tehkää heille näin: kukistakaa heidän alttarinsa, murskatkaa heidän patsaansa, hakatkaa maahan heidän aserakarsikkonsa ja polttakaa tulessa heidän jumalankuvansa.

7:6 Sillä sinä olet Herralle, Jumalallesi, pyhitetty kansa; Herra, sinun Jumalasi, on valinnut sinut omaisuuskansakseen ennen kaikkia muita kansoja, mitä maan päällä on.

7:7 Ei Herra sentähden ole mielistynyt teihin ja valinnut teitä, että olisitte lukuisimmat kaikkia muita kansoja, sillä tehän olette kaikkia muita kansoja vähälukuisemmat,

7:8 vaan sen tähden, että Herra rakasti teitä ja tahtoi pitää valan, jonka hän oli vannonut teidän isillenne; niin Herra vei teidät pois väkevällä kädellä ja vapahti sinut orjuuden pesästä, faraon, Egyptin kuninkaan, käsistä.

7:9 Ja tiedä siis, että Herra, sinun Jumalasi, on Jumala, uskollinen Jumala, joka pitää liiton ja on laupias tuhansiin polviin asti niille, jotka häntä rakastavat ja pitävät hänen käskynsä,

7:10 mutta kostaa sille, joka häntä vihaa, ja hukuttaa hänet. Hän ei vitkastele, vaan kostaa sille, joka häntä vihaa.

jotka sinua suuremmat ja väkevämmät ovat;

7:2 Ja kuin \Herra\ sinun Jumalas antaa heidät sinun etees, ja sinä lyöt heitä, niin sinun pitää peräti hukuttaman heitä, niinkuin kirotuita, ja ei tekemän yhtäkään liittoa heidän kanssansa, eikä armahtaman heitä.

7:3 Ja ei sinun pidä heimolaisuuteen antaman sinuas heidän kanssansa: sinun tyttäriäs ei sinun pidä antaman heidän pojillensa, ja heidän tyttäriänsä ei pidä sinun ottaman pojilles.

7:4 Sillä he viettelevät sinun poikas minun tyköäni, palvelemaan muukalaisia jumalia; niin julmistuu \Herran\ viha teidän päällemme ja nopiasti hukuttaa teidät.

7:5 Mutta näin pitää teidän tekemän heille: heidän alttarinsa pitää teidän kukistaman ja heidän patsaansa rikkoman, niin myös heidän metsistönsä hakkaaman, ja heidän epäjumalansa kuvat tulella polttaman.

7:6 Sillä sinä olet pyhä kansa \Herralle\ sinun Jumalalles: sinun on \Herra\ sinun Jumalas valinnut omaksi kansaksensa kaikista kansoista, jotka asuvat maan päällä.

7:7 Ei ole \Herra\ mielistynyt teihin ja valinnut teitä sentähden, että teidän lukunne on suurempi kuin kaikkein muiden kansain; sillä sinä olet vähin kaikista kansoista.

7:8 Mutta että \Herra\ rakasti teitä ja pitää valansa, jonka hän vannoi teidän isillenne, johdatti hän teidät ulos väkevällä kädellä ja vapahti teidät orjuuden huoneesta, Pharaon Egyptin kuninkaan kädestä.

7:9 Niin sinun pitää tietämän, että \Herra\ sinun Jumalas on Jumala, uskollinen Jumala, pitäväinen liiton ja laupiuden niiden kanssa, jotka häntä rakastavat ja pitävät hänen käskynsä, tuhanteen polveen,

7:10 Ja kostaa niille, jotka häntä vihaavat, kasvoinsa edessä, niin että hän hukuttaa heitä, ja ei viivy kostamasta niille kasvoinsa

7:11 Noudata siis niitä käskyjä, säädöksiä ja oikeuksia, jotka minä tänä päivänä sinulle annan, ja pidä ne.

7:12 Jos te tottelette näitä säädöksiä, noudatatte ja seuraatte niitä, niin Herra, sinun Jumalasi, pitää liittonsa ja on laupias sinulle, niinkuin hän valalla vannoen on sinun isillesi luvannut.

7:13 Ja hän rakastaa sinua, siunaa sinua ja antaa sinun lisääntyä; hän siunaa sinun kohtusi hedelmän ja maasi hedelmän, siunaa sinun viljasi, viinisi ja öljysi, sinun raavaittesi vasikat ja lampaittesi karitsat siinä maassa, jonka hän isillesi vannotulla valalla on luvannut antaa sinulle.

7:14 Siunattu olet sinä oleva yli kaikkien muitten kansojen. Hedelmätöntä miestä tai naista ei ole sinun keskuudessasi oleva, ei myöskään sinun karjassasi yhtään hedelmätöntä.

7:15 Ja Herra on poistava sinusta kaikki sairaudet; ei ainoatakaan Egyptin kovista taudeista, jotka sinä tunnet, hän ole paneva sinun kärsittäväksesi, vaan hän antaa niiden tulla kaikkiin niihin, jotka sinua vihaavat.

7:16 Tuhoa kaikki kansat, jotka Herra, sinun Jumalasi, antaa sinulle; älä heitä sääli. Älä myöskään palvele heidän jumaliansa, sillä se tulee sinulle paulaksi.

7:17 Vaikka ajatteletkin sydämässäsi: Nämä kansat ovat minua suuremmat, kuinka minä voisin ne karkoittaa?

7:18 niin älä kuitenkaan pelkää niitä; muista, mitä Herra, sinun Jumalasi, teki faraolle ja kaikille egyptiläisille,

7:19 niitä suuria koettelemuksia, jotka sinä näit omin silmin, ja niitä tunnustekoja ja ihmeitä ja sitä väkevätä kättä ja ojennettua käsivartta, joilla Herra, sinun Jumalasi, vei sinut pois. Samoin on Herra, sinun Jumalasi, tekevä kaikille niille kansoille, joita sinä pelkää.

7:20 Niin, Herra, sinun Jumalasi, lähettää

edessä, jotka häntä vihaavat.

7:11 Niin pidä ne käskyt, säädöt ja oikeudet, jotka minä sinulle käsken tänäpäpä tehdäkseen niitä.

7:12 Ja kuin te nämät oikeudet kuulette, ja pidätte, ja teette ne, niin myös \Herra\ sinun Jumalasi pitää sinulle sen liiton ja laupiuden, jonka hän vannoi sinun isillesi,

7:13 Ja rakastaa sinua, ja siunaa sinun, ja enentää sinun, ja siunaa sinun ruumiisi hedelmän, ja sinun maasi hedelmän, sinun jyväs, viinas ja öljys, sikiät karjastas, ja laumat lampaistas, siinä maassa, jonka hän sinun isillesi vannoi sinulle antaaksensa.

7:14 Sinun pitää oleman siunatun kaikista kansoista. Ei yksikään hedelmätöin pidä sinun seassas oleman, eikä karjas seassa.

7:15 Ja \Herra\ ottaa sinulta pois kaikki sairaudet: ei hän yhtäkään Egyptin pahaa tautia, jotka sinä tiedät, pane sinun päälles; mutta heittää ne kaikkein niiden päälle, jotka sinua vihaavat.

7:16 Sinun pitää nielemän kaikki ne kansat, jotka \Herra\ sinun Jumalasi sinulle antava on: ei sinun silmäs pidä säästämän heitä, eikä sinun pidä palveleman heidän jumaliansa; sillä se tulis sinulle paulaksi.

7:17 Jos sinä sanot sydämässäsi: nämät kansat ovat usiammat kuin minä; kuinka taidan minä heidät ajaa ulos?

7:18 Niin älä pelkää heitä: muista visusti, mitä \Herra\ sinun Jumalasi teki Pharaolle ja kaikille Egyptiläisille,

7:19 Ja ne suuret kiusaukset, jotka silmät nähneet ovat, ja tunnustähdet ja ihmeet, ja väkevä käsi, ja ojettu käsivarsi, jolla \Herra\ sinun Jumalasi johdatti sinun. Niin \Herra\ sinun Jumalasi tekee kaikille niille kansoille, joita sinä pelkää.

7:20 Niin myös \Herra\ sinun Jumalasi

heidän kimppuunsa herhiläisiä, kunnes ne, jotka ovat jäljellä ja ovat sinulta piiloutuneet, ovat hävitetyt.

7:21 Älä heitä säikähdy, sillä Herra, sinun Jumalasi, on sinun keskelläsi, suuri ja peljättävä Jumala.

7:22 Ja Herra, sinun Jumalasi, karkoittaa nämä kansat sinun tieltäsi vähitellen. Älä lopeta heitä yhtäkkiä, etteivät metsän pedot lisääntyisi sinun vahingoksesi.

7:23 Herra, sinun Jumalasi, antaa heidät sinulle alttiiksi ja saattaa heidät suureen hämminkiin, kunnes he tuhoutuvat,

7:24 ja hän antaa heidän kuninkaansa sinun käsiisi, ja sinä hävität heidän nimensä taivaan alta. Ei kukaan kestä sinun edessäsi, vaan sinä tuhoat heidät.

7:25 Heidän jumaliensa kuvat polttakaa tulella. Älä himoitse hopeata ja kultaa, joka niissä on, äläkä ota siitä itsellesi mitään, ettet joutuisi sen paulaan, sillä se on Herralle, sinun Jumalallesi, kauhistus.

7:26 Äläkä vie sitä kauhistusta taloosi, ettet sinäkin samoin kuin se joutuisi vihittäväksi tuhon omaksi. Katso se inhottavaksi ja kauhistavaksi, sillä se on vihitty tuhon omaksi.

8 LUKU

8:1 Pitäkää tarkoin kaikki käskyt, jotka minä tänä päivänä sinulle annan, että eläisitte ja lisääntyisitte ja pääsisitte ottamaan omaksenne sen maan, jonka Herra valalla vannonen on luvannut teidän isillenne.

8:2 Ja muista kaikki, mitä on tapahtunut sillä tiellä, jota Herra, sinun Jumalasi, näinä neljänäkymmenenä vuotena on sinua kuljettanut erämaassa nöyryyttäöksensä sinua ja koetellaksensa sinua ja tietääksensä, mitä sinun sydämässäsi on: tahdotko noudattaa hänen käskyjensä vai

lähettää heidän sekaansa hörhöläiset siihen asti että kaikki hukutetaan, jotka jääneet ja heitensä lymyttäneet ovat sinun edestäs.

7:21 Älä hämmästy heidän edessänsä; sillä \Herra\ sinun Jumalas on sinun keskelläs, suuri ja peljättävä Jumala.

7:22 Ja \Herra\ sinun Jumalas karkottaa nämät kansat sinun edestäs, vähitellen toisen toisensa jälkeen: et sinä saa äkisti hukuttaa heitä, ettei metsän pedot lisääntyisi sinua vastaan maan päällä.

7:23 Ja \Herra\ sinun Jumalas antaa heitä sinun etees, ja häiritsee heitä suurella sekaseuraisuudella, siihenasti että hän hukuttaa heidät.

7:24 Ja antaa heidän kuninkaansa sinun käsiis, ja sinun pitää hukuttaman heidän nimensä taivaan alta: ei pidä yhdenkään seisoman sinua vastaan siihenasti että heidät hukutat.

7:25 Heidän epäjumalainsa kuvat pitää sinun tulella polttaman: ei sinun pidä himoitseman sitä hopiaa ja kultaa, joka niiden päällä on ollut, taikka ottaman siitä jotain sinulles, ettei se olisi sinulle paulaksi; sillä se on \Herralle\ sinun Jumalalles kauhistus.

7:26 Sentähden ei sinun pidä sitä kauhistusta huoneeses viemän, ettei tulisi kirotuksi niinkuin se, mutta sinun pitää ilvoituksella ilvoittaman ja kauhistuksella kauhistuman sitä; sillä se on kirottu.

8 LUKU

8:1 Kaikki käskyt, jotka minä käsken sinulle tänäpäpä, pitäkää ja tehkää, että eläisitte ja lisääntyisitte, tulisitte ja omistaisitte maan, josta \Herra\ vannoni teidän isillenne.

8:2 Ja muista kaikkea sitä matkaa, jonka kautta \Herra\ sinun Jumalas johdatti sinun näinä neljänäkymmenenä vuotena korvessa, vaivataksensa sinua ja koetellaksensa sinua, tietääksensä mitä sinun sydämässäsi oli, pitäisitkö hänen käskyensä, vai etkö.

etkö.

8:3 Hän nöyryytti sinua ja antoi sinun nähdä nälkää, ja hän antoi sinulle mannaa syödä, jota et ennen tuntenut ja jota eivät isäsikään tunteneet, opettaaksensa sinut ymmärtämään, että ihminen ei elä ainoastaan leivästä, vaan että hän elää jokaisesta sanasta, joka Herran suusta lähtee.

8:4 Sinun vaatteesi eivät kuluneet yltäsi, eivätkä sinun jalkasi ajettuneet näinä neljänäkymmenenä vuotena.

8:5 Tiedä siis sydämessäsi, että Herra, sinun Jumalasi, kasvattaa sinua, niinkuin isä kasvattaa poikaansa.

8:6 Ja noudata Herran, sinun Jumalasi, käskyjä, vaella hänen teitänsä ja pelkää häntä.

8:7 Sillä Herra, sinun Jumalasi, vie sinut hyvään maahan, laaksoissa ja vuorilla vuotavien purojen, lähteiden ja syvien vesien maahan,

8:8 nisun ja ohran, viiniköynnöksen, viikunapuun ja granaattiomenapuun maahan, jalostetun öljypuun ja hunajan maahan,

8:9 maahan, jossa sinun ei tarvitse puutteessa leipääsi syödä eikä mitään puutetta nähdä, maahan, jonka kivet ovat rautaa ja jonka vuorista voit louhia vaskea.

8:10 Kun sinä syöt ja tulet ravituksi, niin ylistä Herraa, sinun Jumalaasi, siitä hyvästä maasta, jonka hän on antanut sinulle.

8:11 Varo, ettet unhota Herraa, sinun Jumalaasi, ja muista noudattaa hänen käskyjäänsä, oikeuksiansa ja säädöksiänsä, jotka minä tänä päivänä sinulle annan.

8:12 Kun sinä syöt ja tulet ravituksi, kun rakennat kauniita taloja ja asut niissä,

8:13 kun karjasi ja lampaasi lisääntyvät ja kun hopeasi ja kultasi lisääntyy ja kaikki, mitä sinulla on, lisääntyy,

8:14 niin älköön sydämesi ylpistykö, äläkä

8:3 Ja hän vaivasi sinua ja antoi sinun isota, ja ravitsi sinun mannalla, jota et sinä eikä sinun isäs tunteneet, antaaksensa sinun tietää, ettei ihminen elä ainoastansa leivästä; vaan kaikesta mikä \Herran\ suusta lähtee, elää ihminen.

8:4 Ei sinun vaattees vanhuudesta kuluneet yltäs ja sinun jalkas ei kuulettuneet, näinä neljänäkymmenenä vuotena.

8:5 Niin tiedä sydämessäs, että \Herra\ sinun Jumalasi on kurittanut sinua, niinkuin mies kurittaa poikaansa.

8:6 Ja pidä \Herran\ sinun Jumalasi käskyt vaeltaakses hänen tielläänsä ja peljätäkses häntä.

8:7 Sillä \Herra\ sinun Jumalasi vie sinut hyvälle maalle: sille maalle, jossa vesiojat, lähteet ja järvet ovat, jotka laaksoihin ja vuorten sivuille vuotavat,

8:8 Maalle, jossa nisu, ohra, viinapuut, fikunapuut ja granatin omenat ovat; maalle, jossa on öljypuita ja hunajaa;

8:9 Maalle, jossa ei sinun pidä vajavaisuudessa syömän leipää jossa ei mitään puutu; maalle, jonka kivet ovat rautaa, jossa sinä myös vasken vuorista lohkaiset.

8:10 Ja koska sinä syönyt ja ravittu olet, ettäs silloin kiität \Herraa\ sinun Jumalasi hyvän maan edestä, jonka hän antoi sinulle,

8:11 Niin ota siis vaari, ettet unhota \Herraa\ sinun Jumalasi siinä, ettet sinä pidä hänen käskyjäänsä, oikeuksiansa ja säätyjäänsä, jotka minä tänäpäivänä sinulle käsken.

8:12 Koskas syönyt ja ravittu olet, ja rakennat kauniit huoneet ja asut niissä,

8:13 Ja sinun karjas ja lampaas, hopias ja kultas, ja kaikki mitä sinulla on, lisääntyvät,

8:14 Ettei sinun sydämes silloin tulisi

unhota Herraa, sinun Jumalaasi, joka vei sinut pois Egyptin maasta, orjuuden pesästä,

8:15 kuljetti sinua suuressa ja hirmuisessa, myrkyllisten käärmeiden ja skorpionien ja kuivien, vedettömien maiden erämaassa, vuodatti sinulle vettä kovasta kalliosta

8:16 ja antoi erämaassa sinulle mannaa syödä, jota sinun isäsi eivät tunteneet - nöyryyttääksensä ja koetellaksensa sinua ja lopuksi sinulle hyvää tehdäksensä.

8:17 Älä ajattele sydämessäsi: Oma voimani ja oman käteni väkevyys on hankkinut minulle tämän rikkauden,

8:18 vaan muista, että Herra, sinun Jumalasi, antaa sinulle voiman hankkia rikkautta pitääkseen liittonsa, jonka hän valalla vannoen teki sinun isiesi kanssa, niinkuin tähän päivään saakka on tapahtunut.

8:19 Mutta jos sinä unhotat Herran, sinun Jumalasi, ja seuraat muita jumalia, palvelet niitä ja kumarrat niitä, niin minä vakuutan teille tänä päivänä, että te peräti hukutte.

8:20 Niinkuin ne kansat, jotka Herra hukuttaa teidän tieltänne, niin tekin hukutte, kun ette kuulleet Herraa, teidän Jumalanne.

9 LUKU

9:1 Kuule, Israel! Sinä menet nyt Jordanin yli laskeaksesi valtasi alle kansoja, jotka ovat sinua suuremmat ja väkevämmät, ja suuria, taivaan tasalle varustettuja kaupunkeja,

9:2 anakilaisten suuren ja kookkaan kansan, jonka sinä tunnet ja josta olet kuullut sanottavan: Kuka kestää anakilaisten edessä?

9:3 Niin tiedä nyt, että Herra, sinun Jumalasi, käy sinun edelläsi niinkuin kuluttava tuli; hän hävittää heidät ja nöyryyttää heidät sinun edessäsi, ja sinä karkoitat heidät ja hukutat heidät nopeasti,

ylpiäksi, ja unhottaisit \Herran\ sinun Jumalasi, joka sinun johdatti Egyptin maalta, orjuuden huoneesta,

8:15 Ja on sinun johdattanut suuren ja hirmuisen korven lävitse, jossa tuliset kärmeet, ja skorpionit, ja kuivuus oli, ja ei ensinkään vettä ollut, ja hän antoi veden vuotaa sinulle kovasta kalliosta.

8:16 Ja ravitsi sinun mannalla korvessa, josta ei sinun isäs tietäneet, vaivataksensa ja koetellaksensa sinua, ja viimeiseltä hyvää tehdäksensä sinulle.

8:17 Muutoin sinä sanoisit sydämessäsi: minun voimani ja käteni väkevyys on minulle näin voimalliset työt tehnyt.

8:18 Vaan muista \Herraa\ Jumalaasi; sillä hän on se, joka sinulle voiman antaa, tekemään senkaltaisia voimallisia tekoja, että hän vahvistais liittonsa, jonka hän vannoi sinun isilles, niinkuin se tänäkin päivänä tapahtuu.

8:19 Mutta jos sinä niin unhotat \Herran\ sinun Jumalasi, ja noudatat muita jumalia, palvelet ja kumarrat niitä, niin minä tänäpäpä todistan teille, että teidän pitää peräti hukkuman.

8:20 Juuri niinkuin pakanat, jotka \Herra\ hukuttaa teidän edestänne, niin teidän pitää hukkuman, ettette ole \Herran\ teidän Jumalanne äänelle kuuliaisat.

9 LUKU

9:1 Kuule Israel: tänäpäpä sinä menet Jordanin yli, ettäs tulet omistamaan sitä kansaa, joka on sinua suurempi ja väkevämpi, suuria kaupungeita rakennettuita taivaaseen asti,

9:2 Suurta ja pitkää kansaa, Enakin poikia, jotka sinä tunnet, joista sinä myös kuullut olet sanottavan: kuka voi seisoa Enakin poikia vastaan?

9:3 Niin sinun pitää tänäpäpä tietämän, että \Herra\ sinun Jumalasi käy sinun edelläsi niinkuin kuluttavainen tuli; hän hukuttaa heitä, ja hän alentaa heitä sinun edessäsi, ettäs ajat heitä ulos ja hukutat

niinkuin Herra on sinulle puhunut.

9:4 Kun Herra, sinun Jumalasi, työntää heidät sinun tieltäsi, niin älä ajattele sydämessäsi näin: Minun vanhurskauteni tähden Herra on tuonut minut ottamaan tämän maan omakseni. Sillä näiden kansojen jumalattomuuden tähden Herra karkoittaa heidät sinun tieltäsi.

9:5 Et sinä vanhurskautesi ja oikeamielisyytesi tähden pääse ottamaan heidän maatansa omaksesi, vaan näiden kansojen jumalattomuuden tähden Herra, sinun Jumalasi, karkoittaa heidät sinun tieltäsi ja täyttääksensä, mitä Herra valalla vannonen on luvannut sinun isillesi, Aabrahamille, lisakille ja Jaakobille.

9:6 Tiedä siis, ettei Herra, sinun Jumalasi, sinun vanhurskautesi tähden anna sinulle tätä hyvää maata omaksesi; sillä sinä olet niskurikansa.

9:7 Muista äläkä unhota, kuinka sinä erämaassa vihoitit Herran, sinun Jumalasi. Siitä päivästä alkaen, jona sinä lähdit Egyptin maasta, aina siihen saakka, kun te tulitte tähän paikkaan, te olette niskoitelleet Herraa vastaan.

9:8 Myöskin Hoorebilla te vihoititte Herran, ja Herra vihastui teihin, niin että hän aikoi tuhota teidät.

9:9 Kun minä olin noussut vuorelle vastaanottamaan kivitaulut, sen liiton taulut, jonka Herra oli tehnyt teidän kansanne, olin minä vuorella neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä syömättä ja juomatta.

9:10 Ja Herra antoi minulle ne kaksi kivitaulua, joihin oli kirjoitettu Jumalan sormella, ja niissä oli kaikki ne sanat, jotka Herra oli puhunut teille vuorelta, tulen keskeltä, silloin kun seurakunta oli koolla.

9:11 Ja niiden neljäkymmenen päivän ja neljäkymmenen yön kuluttua Herra antoi minulle ne kaksi kivitaulua, liitontaulut.

9:12 Ja Herra sanoi minulle: Nouse ja astu nopeasti täältä alas, sillä sinun kansasi, jonka sinä veit pois Egyptistä, on turmion

nopiasti, niinkuin \Herra\ sanoi sinulle.

9:4 Kuin \Herra\ sinun Jumalasi on heidät ajanut sinun edestä ulos, niin älä sano sydämessäs: \Herra\ on minun tähden tuonut omistamaan tätä maata minun vanhurskauteni tähden; sillä \Herra\ ajaa nämät pakanat sinun edestä ulos heidän jumalattomuutensa tähden.

9:5 Et sinä tule omistamaan heidän maatansa vanhurskautes eli sydämes vakuuden tähden; vaan \Herra\ sinun Jumalasi ajaa pakanat ulos heidän jumalattomuutensa tähden, että [Herra] vahvistais sanansa, jonka \Herra\ sinun isilles Abrahamille, Isaakille ja Jakobille vannoi.

9:6 Niin tiedä nyt, ettei \Herra\ sinun Jumalasi anna sinulle tätä hyvää maata, omistaaksesi sitä sinun vanhurskautes tähden; sillä sinä olet niskurikansa.

9:7 Muista ja älä unhota, kuinka sinä \Herran\ sinun Jumalasi vihoitit korvessa: siitä päivästä kuin sinä läksit Egyptin maalta, siihenasti kuin te tulitte olette tähän paikkaan, olette te olleet \Herralle\ vastahakoiset.

9:8 Sillä Horebissa te vihoititte \Herran\, ja \Herra\ vihastui teille, niin että hän tahtoi teidät hukuttaa.

9:9 Kuin minä vuorelle astuin ottamaan kivisiä tauluja vastaan, liiton tauluja, jonka \Herra\ teki teidän kansanne, ja minä olin vuorella neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä, ja en syönyt leipää, enkä juonut vettä,

9:10 Ja \Herra\ antoi minulle kaksi kivistä taulua, kirjoitettu Jumalan sormella, ja niissä olivat kaikki sanat, jotka \Herra\ teille tulesta vuorella puhui, kokouksen päivänä,

9:11 Ja tapahtui neljäkymmenen päivän ja neljäkymmenen yön perästä, että \Herra\ antoi minulle kaksi kivistä liiton taulua,

9:12 Ja \Herra\ sanoi minulle: nouse ja mene nopeasti täältä alas; sillä sinun kansasi, jonka Egyptistä olet johdattanut

tehnyt. Pian he poikkesivat siltä tieltä, jota minä käskin heidän vaeltaa; he tekivät itselleen valetun kuvan.

9:13 Ja Herra puhui minulle sanoen: Minä olen nähnyt, että tämä kansa on niskurikansa.

9:14 Anna minun olla, minä tuhoan heidät ja pyyhin pois heidän nimensä taivaan alta. Mutta sinusta minä teen väkevemmän ja lukuisamman kansan, kuin se on.

9:15 Silloin minä käännyn ja astuin alas vuorelta, vuoren palaessa tulena; ja minulla oli käsissäni ne kaksi liitontaulua.

9:16 Ja niin minä näin, että te olitte rikkoneet Herraa, teidän Jumalaanne, vastaan: olitte tehneet itsellenne valetun vasikankuvan, pian poikenneet siltä tieltä, jota Herra oli käskenyt teidän vaeltaa.

9:17 Silloin minä tartuin molempiin tauluihin ja heitin ne käsistäni ja murskasin ne teidän silmiinne edessä.

9:18 Ja minä heittäydyin Herran eteen ja olin, niinkuin edelliselläkin kerralla, neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä syömättä ja juomatta, kaiken sen synnin tähden, jota te olitte tehneet, kun teitte sitä, mikä on paha Herran silmissä, ja vihoititte hänet.

9:19 Sillä minä pelkäsin sitä vihaa ja kiivautta teitä vastaan, joka oli vallannut Herran, niin että hän aikoi tuhota teidät. Ja Herra kuuli minua vielä silläkin kertaa.

9:20 Myöskin Aaroniin Herra vihastui niin suuresti, että hän aikoi tuhota hänet, ja minä rukoilin silloin myöskin Aaronin puolesta.

9:21 Sitten minä otin teidän tekemänne syntikuvituksen, vasikan, ja poltin sen tulessa, löin sen palasiksi ja rouhensin sen hienoksi, aivan kuin tuhaksi, ja sen tuhan minä heitin puroon, joka juoksi vuorelta.

9:22 Tabeerassa, Massassa ja Kibrot-Hattavassa te vielä vihoititte Herran.

9:23 Ja kun Herra tahtoi lähettää teidät

ulos, on turmellut itsensä, he ovat pikaisesti tieltä menneet pois, jonka minä käskin heille, ja ovat tehneet heillensä valetun kuvan.

9:13 Ja \Herra\ puhui minulle, sanoen: minä näin tämän kansan, ja katso, se on niskurikansa.

9:14 Salli, että minä hukutan heidät, ja pyyhin heidän nimensä taivaan alta: ja minä tahdon sinun tehdä väkevämmäksi ja suuremmaksi kansaksi kuin tämä on.

9:15 Ja kuin minä käännyn ja astuin vuorelta alas, joka tulesta paloi, ja pidin kaksi liiton taulua molemmissa käsissäni;

9:16 Niin näin minä, ja katso, te olitte tehneet syntiä \Herraa\ teidän Jumalaanne vastaan: te olitte tehneet teille valetun vasikan, ja nopiasti menitte pois siltä tieltä, jonka \Herra\ käski teille.

9:17 Niin otin minä ne molemmat taulut ja heitin molemmista käsistäni, ja löin ne rikki teidän silmäinne edessä,

9:18 Ja lankesin maahan \Herran\ eteen, Niinkuin ennenkin, niinä neljänäkymmenenä päivänä ja neljänäkymmenenä yönä, ja en syönyt leipää, enkä juonut vettä, kaikkein teidän synteinne tähden, jotka te tehneet olitte, että te teitte paha \Herran\ edessä ja vihoititte hänen.

9:19 Sillä minä pelkäsin sitä vihaa ja hirmuisuutta, jolla \Herra\ teidän päällemme vihastunut oli, niin että hän tahtoi hukuttaa teidät: ja \Herra\ kuuli minun rukoukseni vielä silläkin erällä.

9:20 \Herra\ oli myös suuresti vihainen Aaronin päälle, niin että hän tahtoi hänen hukuttaa; vaan minä rukoilin silloin Aaroninkin edestä.

9:21 Mutta teidän syntinne, vasikan, jonka te tehneet olitte, otin minä ja poltin tulessa, ja löin sen rikki ja survoin hyvästi, siihenasti että se mureni tomuksi, ja heitin tomun ojaan, joka siitä vuoresta vuosi.

9:22 Niin myös Tabeerassa, ja Massassa, ja Himohaudoillas te vihoititte \Herran\.

9:23 Ja kuin \Herra\ lähetti teidät

Kaades-Barneasta ja sanoi: Menkää ja ottakaa omaksenne se maa, jonka minä teille annan, niin te niskoittelitte Herran, teidän Jumalanne, käskyä vastaan ettekä uskoneet häneen ettekä kuulleet hänen ääntänsä.

9:24 Te olette niskoitelleet Herraa, teidän Jumalanne, vastaan aina siitä päivästä alkaen, jona minä opin teidät tuntemaan.

9:25 Silloin minä heittäydyin Herran eteen ja olin siinä neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä; sillä Herra oli sanonut aikovansa tuhota teidät.

9:26 Ja minä rukoilin Herraa ja sanoin: Herra, Herra, älä tuhoa kansaasi ja perintöosaasi, jonka sinä suuruudessasi vapahdit ja jonka sinä veit pois Egyptistä väkevällä kädellä.

9:27 Muista palvelijoitasi Aabrahamia, lisakia ja Jaakobia, älä katso tämän kansan uppiskaisuutta, jumalattomuutta ja syntiä,

9:28 ettei sanottaisi siinä maassa, josta sinä veit meidät pois: Koska Herra ei kyennyt viemään heitä siihen maahan, jonka hän oli heille luvannut, ja koska hän vihasi heitä, vei hän heidät täältä pois surmatakseen heidät erämaassa.

9:29 Ovathan he sinun kansasi ja perintöosasi, jonka sinä veit sieltä pois suurella voimallasi ja ojennetulla käsivarrellasi.

10 LUKU

10:1 Silloin Herra sanoi minulle: Veistä itsellesi kaksi kivitaulua, entisten kaltaista, ja nouse vuorelle minun tyköni; tee myös itsellesi puusta arkki.

10:2 Minä kirjoitan niihin tauluihin ne sanat, jotka olivat entisissä tauluissa, niissä, jotka sinä murskasit; pane ne arkkiin.

10:3 Niin minä tein arkin akasiapuusta ja veistin kaksi kivitaulua, entisten kaltaista. Ja minä nousin vuorelle, kädessäni ne kaksi taulua.

10:4 Ja hän kirjoitti tauluihin saman, minkä

KadesBarneasta, ja sanoi: menkää ja omistakaaat maa, jonka minä annoin teille, niin te olitte \Herran\ teidän Jumalanne suulle vastahakoiset, ja ette uskoneet häntä, ette myös olleet kuuliaiset hänen äänellensä.

9:24 Te olette olleet \Herralles\ tottelemattomat, siitä päivästä kuin minä teidän tuntenut olen.

9:25 Niin minä lankesin maahan \Herran\ eteen, neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä, kuin minä siinä makasin; sillä \Herra\ sanoi, että hän tahtoi hukuttaa teidät.

9:26 Ja minä rukoilin \Herraa\, sanoen: Herra, \Herra\, älä hukuta kansaasi ja perikuntaasi, jonka suurella voimalla pelastanut ja väkevällä kädellä Egyptistä olet johdattanut ulos,

9:27 Muista palvelioitasi Aabrahamia, Isaakia ja Jakobia: älä katso tämän kansan kovuutta, jumalattomuutta ja syntiä,

9:28 Ettei sen maan asuvaset, josta meidät johdattanut olet, sanoisi: sentähden, ettei \Herra\ voinut heitä viedä siihen maahan, jonka hän heille luvannut oli, ja että hän on vihannut heitä, johdatti hän heidät ulos, tappaaksensa heitä korvessa.

9:29 Sillä he ovat sinun kansas ja perimykses, jonka suurella voimalla ja ojennetulla käsivarrellas johdattanut olet.

10 LUKU

10:1 Silloin sanoi \Herra\ minulle: vuole sinulles kaksi kivistä taulua entisten kaltaista, ja astu minun tyköni vuorelle, ja tee sinulles puuarkki,

10:2 Niin minä kirjoitan niihin tauluihin ne sanat, jotka ensimmäisissä tauluissa olivat, jotka särkenyt olet: ja pane ne arkkiin.

10:3 Niin minä tein arkin sittimipuusta, ja vuolin kaksi kivistä taulua entisten kaltaista, ja astuin vuorelle, pitäen kaksi taulua kädessäni.

10:4 Niin hän kirjoitti ensimmäisen

edellisellä kerralla, ne kymmenen sanaa, jotka Herra oli puhunut teille vuorelta, tulen keskeltä, seurakunnan kokouspäivänä. Ja Herra antoi ne minulle.

10:5 Sitten minä käännyin ja astuin alas vuorelta ja panin taulut tekemääni arkkiiin, niinkuin Herra oli minua käsenyt, ja siinä ne ovat.

10:6 Ja israelilaiset lähtivät liikkeelle Bene-Jaakanin kaivoilta ja vaelsivat Mooseraan. Siellä kuoli Aaron, ja hänet haudattiin sinne; ja hänen poikansa Eleasar tuli papiksi hänen sijaansa.

10:7 Sieltä he lähtivät liikkeelle Gudgodaan, ja Gudgodasta Jotbataan, seutuun, jossa on vesipuroja.

10:8 Siihen aikaan Herra erotti Leevin sukukunnan kantamaan Herran liitonarkkia, seisomaan Herran edessä, palvelemaan häntä ja siunaamaan hänen nimeensä, niinkuin tähän päivään saakka on tapahtunut.

10:9 Sentähden Leevi ei saanut osuutta eikä perintöosaa veljiensä rinnalla, sillä Herra on hänen perintöosansa, niinkuin Herra, sinun Jumalasi, on hänelle puhunut.

10:10 Ja minä viivysin vuorella, niinkuin edelliselläkin kerralla, neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä; ja Herra kuuli minua vielä silläkin kertaa, sillä Herra ei tahtonut tuhota sinua.

10:11 Ja Herra sanoi minulle: Nouse ja lähde, kulje kansan edellä, että he menevät ja ottavat omakseen maan, jonka minä heidän isillensä vannotulla valalla olen luvannut antaa heille.

10:12 Ja nyt, Israel, mitä Herra, sinun Jumalasi, sinulta muuta vaatii, kuin että pelkää Herraa, sinun Jumalaasi, että aina vaellat hänen teitensä ja rakastat häntä, ja että palvelet Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydämestäsi ja kaikesta sielustasi,

10:13 noudattaen Herran käskyjä ja säädöksiä, jotka minä sinulle tänä päivänä annan, että menestyisit.

kirjoituksen jälkeen, niihin tauluihin ne kymmenet sanat, jotka \Herra\ teille puhui vuorella tulesta, kokouksen päivänä: ja \Herra\ antoi ne minulle.

10:5 Niin minä käännyin ja astuin vuorelta alas, ja panin taulut arkkiiin, jonka minä tein, että heidän piti siellä oleman, niinkuin \Herra\ minulle käsenyt oli.

10:6 Ja Israelin lapset menivät BerotBeneJaakanista Moseraan: siellä kuoli Aaron ja haudattiin, ja hänen poikansa Eleasar toimitti papin virkaa hänen siassansa.

10:7 Sieltä menivät he Gudgodaan: Gudgodasta Jodbatiin, siihen maahan, jossa vesi-ojat ovat.

10:8 Silloin eroitti \Herra\ Leevin suvun, kantamaan \Herran\ liitonarkkia, seisomaan \Herran\ edessä, palvelemaan häntä ja kiittämään hänen nimeänsä tähän päivään asti.

10:9 Sentähden ei ollut Leviläisillä yhtään osaa eli perimystä veljeinsä kanssa; sillä \Herra\ on heidän perimyksensä, niinkuin \Herra\ sinun Jumalasi sanoi heille.

10:10 Ja minä seisoin vuorella niinkuin ennenkin, neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä, ja vielä silloinkin kuuli \Herra\ minun rukoukseni, eikä \Herra\ tahtonut hukuttaa sinua.

10:11 Vaan \Herra\ sanoi minulle: nouse, ja mene matkaas, niin että kansan edellä vaellat, että he tulisivat ja omistaisivat sen maan, jonka minä vannoin heidän isillensä antaakseni heille.

10:12 Nyt siis Israel, mitä \Herra\ sinun Jumalasi sinulta muuta anoo; vaan että pelkäisit \Herraa\ sinun Jumalaasi, ja vaeltaisit kaikissa hänen teissänsä ja rakastaisit häntä, ja palvelisit \Herraa\ sinun Jumalaasi kaikesta sinun sydämestäsi ja kaikesta sinun sielustasi:

10:13 Että myös pitäisit \Herran\ käskyt ja hänen säätönsä, jotka minä käsen sinulle tänäpäivänä, että sinulle hyvin kävis.

10:14 Katso, taivaat ja taivasten taivaat, maa ja kaikki, mitä siinä on, ovat Herran, sinun Jumalasi.

10:15 Mutta ainoastaan sinun isiisi Herra mielistyi ja rakasti heitä; ja hän valitsi omikseen heidän jälkeläisensä, hän valitsi teidät kaikista kansoista, niinkuin yhä vielä on.

10:16 Ympärileikatkaa sentähden sydämenne älkääkä olko enää niskureita.

10:17 Sillä Herra, teidän Jumalanne, on jumalain Jumala ja herrain Herra, suuri, voimallinen ja peljättävä Jumala, joka ei katso henkilöön eikä ota lahjusta,

10:18 joka hankkii orvolle ja leskelle oikeuden ja joka rakastaa muukalaista ja antaa hänelle ruuan ja vaatteen.

10:19 Sentähden rakastakaa muukalaista, sillä te olette itse olleet muukalaisina Egyptin maassa.

10:20 Herraa, sinun Jumalaasi, pelkää, häntä palvele, hänessä riipu kiinni ja vanno hänen nimeensä.

10:21 Hän on sinun ylistyksesi, ja hän on sinun Jumalasi, joka on tehnyt sinulle ne suuret ja peljättävät teot, jotka sinun silmäsi ovat nähneet.

10:22 Seitsemänkymmentä henkeä oli sinun isiesi joukkoa, kun he menivät Egyptiin, mutta nyt Herra, sinun Jumalasi, on tehnyt sinun lukusi paljoksi niinkuin taivaan tähdet.

11 LUKU

11:1 Rakasta siis Herraa, sinun Jumalaasi, ja noudata alati hänen määräyksiänsä, säädöksiänsä, oikeuksia ja käskyjäänsä.

11:2 Ja huomatkaa tänä päivänä, etten minä nyt puhu teidän lapsillenne, jotka eivät ole kokeneet eivätkä nähneet Herran, teidän Jumalanne, kuritusta, hänen suuruuttansa, väkevää kättänsä ja ojennettua käsivarttansa,

11:3 eivät hänen tunnustekojaan ja töitään,

10:14 Katso, taivaat ja taivasten taivaat ovat \Herran\ sinun Jumalas, ja maa ja kaikki, mitä hänessä on.

10:15 Kuitenkin \Herralla\ on ollut hyvä suosio sinun isäis tykö rakastaaksensa heitä, ja on valinnut heidän siemenensä heidän jälkeensä, nimittäin teidät kaikista kansoista, niinkuin tänäpäivänäkin on.

10:16 Niin ympärileikatkaa teidän sydämenne esinahka, ja älkäätkä enää niskurit olko!

10:17 Sillä \Herra\ teidän Jumalanne on kaikkein jumalain Jumala, voimallinen ja peljättävä, joka ei katso muotoa, eikä lahjoja ota,

10:18 Joka orvoille ja leskille oikeuden tekee, ja rakastaa muukalaisia, niin että hän heille leivän ja vaatteen antaa.

10:19 Sentähden pitää teidänkin rakastaman muukalaista; sillä te myös olitte muukalaiset Egyptin maalla.

10:20 Sinun pitää pelkäämän \Herraa\ sinun Jumalaas, häntä pitää sinun palveleman, hänessä pitää sinun kiinni riippuman, ja hänen nimensä kautta vannoman.

10:21 Hän on sinun ylistykses ja sinun Jumalas, joka sinulle teki suuria ja hirmuisia töitä, joita silmäsi nähneet ovat.

10:22 Sinun isäs menivät alas Egyptiin seitsemänkymmenen sielun kanssa; mutta nyt \Herra\ sinun Jumalas on enentänyt sinun niinkuin taivaan tähdet.

11 LUKU

11:1 Niin rakasta nyt \Herraa\ sinun Jumalaas, ja pidä hänen lakinsa, säätynsä, oikeutensa ja käskynsä alinomaa.

11:2 Ja tuntekaat te tänäpäinä; sillä en minä teidän lastenne kanssa puhu, jotka ei tiedä, eikä ole nähneet \Herran\ teidän Jumalanne kuritusta, hänen jalouttansa, voimallista kättänsä ja ojennettua käsivarttansa,

11:3 Ja hänen ihmeitänsä, ja tekojansa

jotka hän teki Egyptissä faraolle, Egyptin kuninkaalle, ja koko hänen maalleen,

11:4 eivätkä, mitä hän teki egyptiläisten sotajoukolla, heidän hevosillensa ja vaunuillensa, joiden päälle hän vyörytti Kaislameren vedet, kun he ajoivat teitä takaa, ja jotka Herra hukutti, niin ettei heitä enää ole,

11:5 eivätkä, mitä hän teki teille erämaassa, aina siihen saakka, kunnes te tulitte tähän paikkaan,

11:6 eivätkä, mitä hän teki Daatanille ja Abiramille, Eliabin, Ruubenin pojan, pojille, kun maa avasi kitansa ja koko Israelin keskeltä nielaisi heidät ja heidän perheensä ja majansa ja kaiken, mitä heillä oli mukanaan;

11:7 vaan minä puhun teille, jotka olette omin silmin nähneet kaikki Herran suuret teot, jotka hän on tehnyt.

11:8 Niin pitääkää kaikki käskyt, jotka minä tänä päivänä teille annan, että te tulisitte voimakkaiksi, menisitte ja ottaisitte omaksenne sen maan, jota nyt menette omaksenne ottamaan,

11:9 ja että te kauan eläisitte siinä maassa, jonka Herra teidän isillenne vannotulla valalla on luvannut antaa heille ja heidän jälkeläisillensä, maan, joka vuotaa maitoa ja mettä.

11:10 Sillä se maa, jota sinä menet omaksesi ottamaan, ei ole niinkuin Egyptin maa, josta te olette lähteneet ja jota sinä, siemenesi siihen kylvettyäsi, jalalla polkien kastelit niinkuin vihannestarhaa.

11:11 Vaan se maa, jota te menette omaksenne ottamaan, on maa, jossa on vuoria ja laaksoja ja joka juo vettä taivaan sateesta,

11:12 maa, josta Herra, sinun Jumalasi, pitää huolen ja jota Herran, sinun Jumalasi, silmät aina katsovat, vuoden alusta sen loppuun saakka.

11:13 Ja jos nyt tottelette minun käskyjäni, jotka minä tänä päivänä teille annan, niin

jotka hän teki Egyptiläisten seassa, Pharaolle Egyptin kuninkaalle, ja kaikelle hänen maakunnallensa,

11:4 Ja mitä hän teki Egyptiläisten sotaväelle, heidän hevosillensa ja vaunuillensa, kuin hän antoi Punaisen meren vedet juosta heidän päällensä, kuin he teitä ajoivat takaa, ja \Herra\ hukutti heidät hamaan tähän päivään asti,

11:5 Ja mitä hän teille korvessa tehnyt on, siihenasti kuin te tähän paikkaan tulitte,

11:6 Ja mitä hän teki Datanille ja Abiramille Eliabin Rubenin pojan pojille, koska maa avasi suunsa ja nieli heidät, ja heidän perheensä ja majansa; niin myös kaikki heidän tavaransa, joka oli heidän hallussansa koko Israelin keskellä;

11:7 Sillä teidän silmänne ovat nähneet kaikki ne suuret \Herran\ teot, jotka hän tehnyt on.

11:8 Sentähden pitääkää kaikki ne käskyt, jotka minä teille tänäpäivänä käsken, että te vahvistuisitte tulemaan ja omistamaan sitä maata, jota te menette omistamaan.

11:9 Että te kauan siinä maassa eläisitte, jonka \Herra\ sinun Jumalasi vannoi teidän isillenne, heille antaaksensa ja heidän siemenellensä: sen maan, joka rieskaa ja hunajaa vuotaa.

11:10 Sillä se maa, johonkas menet omistamaan sitä, ei ole niinkuin Egyptin maa, josta te lähteneet olette; jossa sinä siemenes kylvit, ja kastoit sen jaloillasi niinkuin kaalimaan.

11:11 Vaan se maa, johonka te menette omistamaan sitä, on vuorinen ja laaksoinen maa, jonka sade taivaasta kastaa;

11:12 Josta maasta \Herra\ sinun Jumalasi pitää vaarin; ja \Herran\ sinun Jumalasi silmät aina näkevät sen, vuoden alusta niin vuoden loppuun asti.

11:13 Ja pitää tapahtuman, jos te hyvin kuuliaisit olette minun käskyilleni, jotka

että rakastatte Herraa, teidän Jumalaanne, ja palvelette häntä kaikesta sydämestänne ja kaikesta sielustanne,

11:14 niin minä annan teidän maallenne sateen ajallansa, syyssateen ja kevätsateen, ja sinä saat korjata viljasi ja viinisi ja öljysi.

11:15 Ja minä annan sinun karjallesi ruohoa kedoillasi; ja sinä syöt ja tulet ravituksi.

11:16 Varokaa, ettei teidän sydämenne antaudu vieteltäväksi, niin että poikkeatte pois ja palvelette muita jumalia ja niitä kumarratte;

11:17 muutoin Herran viha syttyy teitä kohtaan, ja hän sulkee taivaan, niin ettei tule sadetta eikä maa anna satoansa, ja te häviätte pian siitä hyvästä maasta, jonka Herra teille antaa.

11:18 Painakaa siis nämä minun sanani sydämeenne ja mieleenne ja sitokaa ne merkiksi käteenne, ja ne olkoot muistolauseena otsallanne;

11:19 ja opettakaa ne lapsillenne, niin että puhut niistä kotona istuessasi ja tietä käydessäsi, maata pannelsasi ja ylös noustessasi.

11:20 Ja kirjoita ne talosi pihtipieliin ja portteihisi,

11:21 että te ja teidän lapsenne kauan eläisitte siinä maassa, jonka Herra teidän isillenne vannotulla valalla lupasi antaa heille, niin kauan kuin taivas maan yli kaareutuu.

11:22 Sillä jos te pidätte kaikki nämä käskyt, jotka minä teille annan, ja seuraatte niitä, niin että rakastatte Herraa, teidän Jumalaanne, ja aina vaellatte hänen teitänsä ja riiputte hänessä kiinni,

11:23 niin Herra karkoittaa kaikki nämä kansat teidän tieltänne, ja te laskette valtanne alle kansoja, jotka ovat teitä suuremmat ja väkevämmät.

11:24 Mihin paikkaan te jalkanne astutte,

minä tänäpäpä teille käsken; niin että te rakastatte \Herraa\ teidän Jumalaanne, ja palvelette häntä kaikesta teidän sydämestänne ja kaikesta sielustanne,

11:14 Että minä annan teidän maallenne sateen ajallansa, varhain ja hiljain; että sinä korjaat jyväs, viinas ja öljys.

11:15 Ja minä annan sinun karjalles ruohoa sinun kedoillas; että te syötte ja ravitaan.

11:16 Varokaat ettei teidän sydämenne vieteltäisi, niin että poikkeatte palvelemaan vieraita jumalia ja kumartamaan heitä.

11:17 Ja \Herran\ viha julmistuis teidän päällenne, ja sulkis taivaan, ettei sadetta tulisi, ja maa ei antaisi hedelmäänsä: ja te kiiruusti hukkuisitte siitä hyvästä maasta, jonka \Herra\ on teille antanut.

11:18 Niin pankaat nyt nämät minun sanani teidän sydämeenne, ja teidän mieleenne, ja sitokaat niitä merkiksi teidän käsiinne, että ne olisivat muistoksi teidän silmäinne edessä,

11:19 Ja opettakaat niitä teidän lapsillenne, niin että sinä puhut niistä, huoneessa istuissas, tiellä käydessäs, levätä pannelsas ja noustessas.

11:20 Ja kirjoita ne sinun huonees pihtipieliin, ja sinun portteihis.

11:21 Että sinä ja sinun lapses kauan eläisitte maan päällä, jonka \Herra\ teidän isillenne vannoi antaaksensa heille, niinkauvan kuin päivät taivaasta maan päällä ovat.

11:22 Sillä te kaikki nämät käskyt pidätte, jotka minä teille käsken, että te sen jälkeen teette; niin että te rakastatte \Herraa\ teidän Jumalaanne, ja vaellatte kaikissa hänen teissänsä, ja riiputte hänessä kiinni;

11:23 Niin \Herra\ ajaa kaikki nämät kansat pois teidän kasvoinne edestä; niin että te omistatte suuremmat ja voimallisemmat kansat, kuin te olette.

11:24 Kaikki paikat, mihin teidän jalkanne

se on oleva teidän. Erämaasta ja Libanonista, virrasta, Euftrat-virrasta, aina Länsimereen saakka on teidän alueenne ulottuva.

11:25 Ei kukaan kestä teidän edessäne. Kahuun ja peljästykseen teidän edessäne on Herra saattava koko sen maan, johon te astutte, niinkuin hän on teille puhunut.

11:26 Katso, minä asetan tänä päivänä teidän eteenne siunauksen ja kirouksen:

11:27 siunauksen, jos te tottelette Herran, teidän Jumalanne, käskyjä, jotka minä tänä päivänä teille annan,

11:28 mutta kirouksen, jos te ette tottele Herran, teidän Jumalanne, käskyjä, vaan poikkeatte siltä tieltä, jota minä tänä päivänä käsken teidän vaeltaa, ja seuraatte muita jumalia, joita te ette tunne.

11:29 Ja kun Herra, sinun Jumalasi, on vienyt sinut siihen maahan, jota sinä nyt menet omaksesi ottamaan, niin tee Garissimin vuoresta siunauksen paikka ja Eebalin vuoresta kirouksen paikka.

11:30 Ne ovat toisella puolella Jordanin, länteen päin auringonlaskun tiestä, kanaanilaisten maassa, niiden, jotka asuvat Aromaassa, vastapäätä Gilgalia, Mooren tammiston luona.

11:31 Sillä te kuljette Jordanin yli ja menette ottamaan omaksenne sen maan, jonka Herra, teidän Jumalanne, teille antaa. Kun sitten olette ottaneet sen omaksenne ja asettuneet siihen,

11:32 niin noudattakaa tarkoin kaikkia niitä käskyjä ja oikeuksia, jotka minä tänä päivänä teille annan.

12 LUKU

12:1 Nämä ovat ne käskyt ja oikeudet, joita teidän on tarkoin noudatettava siinä maassa, jonka Herra, sinun isiesi Jumala, sinulle antaa, että ottaisit sen omaksesi - noudatettava niin kauan kuin elätte maan päällä.

12:2 Hävittäkää perin pohjin kaikki ne

astuu, pitää teidän oleman: korvesta ja Libanonista ja Phrathin virrasta, äärimäiseen mereen asti, pitää teidän rajanne oleman.

11:25 Ei yksikään voi olla teitä vastaan: teidän pelkonne ja vavistuksenne antaa \Herra\ tulla kaikkein niiden maiden päälle, kussa te vaellatte; niinkuin hän teille on sanonut.

11:26 Katso, minä asetan tänäpäpä teidän eteenne, sekä siunauksen että kirouksen.

11:27 Siunauksen, jos te kuuliaisit olette \Herran\ teidän Jumalanne käskylle, jonka minä tänäpäpä teille käsken.

11:28 Kirouksen, jos ette tottele \Herran\ teidän Jumalanne käskyjä, ja poikkeette siitä tiestä, jonka minä teille tänäpäpä käsken; niin että te vaellatte muiden jumalain jälkeen, joita ette tunne.

11:29 Koska \Herra\ sinun Jumalas johdattaa sinun siihen maahan, johonkas tulet omistamaan sitä; niin anna siunaus sanottaa Grisimin vuorella, ja kirous Eebalin vuorella.

11:30 Eikö he ole tuolla puolella Jordania tien perällä, auringon laskemiseen päin Kanaanealaisten maalla, jotka asuvat lakeudella, Gilgalin kohdalla, Moren tammiston tykönä?

11:31 Sillä teidän pitää menemän Jordanin yli, tuleman ja omistaman maan, jonka \Herra\ teidän Jumalanne teille antaa, sen omistaaksenne, ja asuaksenne siinä.

11:32 Niin pitäkää ja tehkää kaikki ne säädyt ja oikeudet, jotka minä tänäpäpä panen teidän eteenne.

12 LUKU

12:1 Nämät ovat säädyt ja oikeudet, joita teidän pitämään pitää, että te niiden jälkeen tekisitte, sillä maalla, jonka \Herra\ sinun isäis Jumala antoi sinulle omistaakses; niinkauvan kuin te maan päällä elätte.

12:2 Teidän pitää peräti hävittämän kaikki

paikat, missä karkoittamanne kansat ovat jumaliansa palvelleet, korkeilla vuorilla, kukkuloilla tai viheriäin puiden alla.

12:3 Kukistakaa heidän alttarinsa, murskatkaa heidän patsaansa, polttakaa tulesa heidän asera-karsikkonsa ja hakatkaa maahan heidän jumaliensa kuvat, ja hävittäkää heidän nimensä niistä paikoista.

12:4 Palvellessanne Herraa, teidän Jumalaanne, älkää tehkö niinkuin he,

12:5 vaan se paikka, jonka Herra, teidän Jumalanne, valitsee teidän sukukuntienne alueelta ja johon hän asettaa nimensä asuaksensa siellä, se etsikää, ja mene sinne.

12:6 Ja sinne viekää polttouhrinne ja teurasuhrinne, kymmenyksenne, kätenne anti, lupausuhrinne ja vapaaehtoiset uhrinne sekä raavaittenne ja lampaistenne esikoiset.

12:7 Ja siellä syökää Herran, teidän Jumalanne, edessä, ja iloitkaa perheinenne kaikesta, mitä kätenne on hankkinut, millä Herra, sinun Jumalasi, on sinua siunannut.

12:8 Älkää tehkö, niinkuin me tässä tänä päivänä teemme, jokainen sitä, mikä hänen omasta mielestään on oikein,

12:9 sillä te ette vielä ole päässeet lepoon ettekä siihen perintömaahan, jonka Herra, sinun Jumalasi, on sinulle antava.

12:10 Mutta kun olette menneet Jordanin yli ja asettuneet siihen maahan, jonka Herra, teidän Jumalanne, jakaa teille perinnöksi, ja kun hän on suonut teidän päästä rauhaan kaikista vihollisistanne joka taholta, niin että asutte turvassa,

12:11 silloin viekää siihen paikkaan, jonka Herra, teidän Jumalanne, valitsee nimensä asuinsijaksi, kaikki, mitä minä käsken teidän viedä: polttouhrinne ja teurasuhrinne,

ne paikat, joissa pakanat, jotka te omistatte, jumaliansa palvelleet ovat; joko se olis korkeilla vuorilla, taikka mäillä, eli kaikkein viheriäisten puiden alla.

12:3 Ja kukistakaa heidän alttarinsa, ja särkekäät heidän patsaansa, heidän metsistönsä tulella polttakaa, ja heidän epäjumalansa kuvat rikki hakatkaa; ja hukuttakaa heidän nimensä siitä paikasta.

12:4 Ei teidän pidä niin tekemän \Herralles\ teidän Jumalallenne:

12:5 Vaan siinä paikassa, minkä \Herra\ teidän Jumalanne valitsee kaikista teidän sukukunnistanne, asettaaksensa siihen nimensä: siinä missä hän asuu, pitää teidän etsimän häntä ja sinne pitää sinun tuleman.

12:6 Ja siellä pitää teidän uhraaman polttouhrinne, ja muut uhrinne, ja kymmenyksenne, ja kätenne ylennysuhrin; ja lupauksenne, ja vapaaehtoiset uhrinne, niin myös esikoiset karjastanne ja lampaistanne.

12:7 Ja siellä teidän pitää syömän \Herran\ teidän Jumalanne edessä, ja iloitseman kaikissa, mitä te ja teidän huoneenne kannatte edes, joilla \Herra\ sinun Jumalasi sinun on siunannut.

12:8 Ei teidän pidä tekemän kaikkein niiden jälkeen, kuin me tässä tänäpäpä teemme, jokainen niinkuin hänelle itse näkyis oikiaksi.

12:9 Sillä ette vielä ole tähänasti tulleet lepoon ja perimykseseen, jonka \Herra\ sinun Jumalasi sinulle antaa.

12:10 Vaan teidän pitää menemän Jordanin yli, ja asuman siinä maassa, jonka \Herra\ teidän Jumalanne antaa teidän periä: ja hän antaa teille levon kaikilta vihamiehiltänne ympäriltänne, teidän pitää myös turvallisesti asuman.

12:11 Ja siinä pitää oleman se paikka, jonka \Herra\ sinun Jumalasi valitsee, että hänen nimensä siinä asuis; sinne pitää teidän viemän kaikki ne mitkä minä teille

kymmenyksenne, kätenne anti, niin myös kaikki parhaat lupausuhrinne, jotka te lupaatte Herralle.

12:12 Ja iloitkaa Herran, teidän Jumalanne, edessä, sekä te että teidän poikanne ja tyttärenne, palvelijanne ja palvelijattarenne, ja leeviläiset, jotka asuvat teidän porttienne sisäpuolella, sillä heillä ei ole osuutta eikä perintöosaa teidän rinnallanne.

12:13 Varo, ettet uhraa polttouhrejasi missä mieleisessäsi paikassa hyvänsä.

12:14 Vaan siinä paikassa, jonka Herra valitsee jonkun sinun sukukuntasi alueelta, siinä uhraa polttouhrisi ja tee kaikki, mitä minä käsken sinun tehdä.

12:15 Kuitenkin saat kaikkialla porttiesi sisäpuolella teurastaa mielinmäärin ja syödä lihaa, sen mukaan kuin Herra, sinun Jumalasi, sinulle siunaa. Sekä saastainen että puhdas saakoon syödä sitä, niinkuin syödään gasellia tai peuraa.

12:16 Vain verta älkää syökö, vuodattakaa se maahan niinkuin vesi.

12:17 Sinä et saa omien porttiesi sisäpuolella syödä jyviesi, viinisi ja öljysi kymmenyksiä etkä myöskään raavaittesi ja lampaaittesi esikoisia etkä mitään lupaamaasi lupausuhria tai vapaaehtoisia uhreja tai kätesi antia,

12:18 vaan syö niitä Herran, sinun Jumalasi, edessä siinä paikassa, jonka Herra, sinun Jumalasi, valitsee, sekä sinä että sinun poikasi ja tyttäresi, sinun palvelijasi ja palvelijattaresi ja leeviläinen, joka asuu sinun porttiesi sisäpuolella; ja iloitse näin Herran, sinun Jumalasi, edessä kaikesta, mitä kätesi on hankkinut.

12:19 Varo, ettet jätä osattomaksi leeviläistä, niin kauan kuin sinä elät maassasi.

12:20 Kun Herra, sinun Jumalasi, on laajentanut sinun alueesi, niinkuin hän on sinulle luvannut, ja sinä ajattelet: Minä tahdon syödä lihaa - koska haluat syödä

käsken: polttouhrinne, ja muut uhrinne, kymmenyksenne, kätenne ylennysuhrin, ja kaikki vapaat lupauksenne, jotka te \Herralle\ lupaatte.

12:12 Ja teidän pitää iloitseman \Herran\ teidän Jumalanne edessä, sekä te että poikanne, ja tyttärenne, palvelijan ja piikanne; ja myös Leviläiset, jotka teidän porteissanne ovat: sillä ei heillä ole osaa eli perimystä teidän kanssanne.

12:13 Karta uhraamasta polttouhrias joka paikassa, minkäs näet:

12:14 Vaan siinä paikassa, jonka \Herra\ valitsee jossakussa sinun sukukunnassas, siellä pitää sinun polttouhris uhraaman; ja tekemän kaikki, mitä minä sinulle käsken.

12:15 Kuitenkin teurasta ja syö lihaa kaiken sinun sielus himon jälkeen, \Herran\ sinun Jumalasi siunauksen jälkeen, jonka hän sinulle on antanut, kaikissa sinun porteissas: sekä saastainen että puhdas siitä syökään, niinkuin metsävuohen ja peuran lihaa.

12:16 Mutta ei teidän pidä verta syömän; vaan kaataman sen maahan niinkuin veden.

12:17 Et sinä saa suinkaan syödä porteissas jyväs, viinas, ja öljys kymmenyksiä, eikä myös esikoisia karjastas ja lampaistas; taikka yhtäkään lupausuhria, jonka sinä luvannut olet, taikka sinun vapaan ehtos uhria, eli kättes ylennysuhria;

12:18 Vaan \Herran\ sinun Jumalasi edessä, pitää sinun niitä syömän siinä paikassa, jonka \Herra\ sinun Jumalasi valitsee, sinä ja poikas, ja tyttäres, ja palvelias ja piikas, ja Leviläinen joka sinun porteissas on, ja iloitse \Herran\ sinun Jumalasi edessä kaikissa, mitä sinun kätes suo.

12:19 Ja ota vaari, ettes hyljää Leviläistä, niin kauvan kuin sinä elät maan päällä,

12:20 Kuin \Herra\ sinun Jumalasi, levittää sinun maas rajat, niinkuin hän sanoi sinulle, ja sinä sanot: minä syön lihaa: että sinun sielus himoitsee lihaa syödä; niin syö lihaa

lihaa - niin syö lihaa mielinmäärin.

12:21 Jos se paikka, jonka Herra, sinun Jumalasi, valitsee asettaakseen siihen nimensä, on liian kaukana sinusta, niin teurasta, niinkuin minä olen sinua käsenyt, raavaitasi ja lampaitasi, joita Herra on sinulle antanut, ja syö niitä porttiasi sisäpuolella mielinmäärin.

12:22 Mutta syö niitä, niinkuin syödään gasellia ja peuraa; niinhyvin saastainen kuin puhdas saakoon syödä niitä.

12:23 Ole vain luja siinä, ettet syö verta; sillä veri on sielu, ja sielua sinun ei pidä syömän lihan kanssa

12:24 Älä syö sitä; vuodata se maahan niinkuin vesi.

12:25 Älä syö sitä, että menestyisit, sinä ja sinun lapsesi sinun jälkeesi, kun teet, mikä oikeata on Herran silmissä.

12:26 Mutta pyhät lahjasi, jotka sinä tuot, sekä lupausuhrisi, ota ja vie siihen paikkaan, jonka Herra on valinnut.

12:27 Ja uhraa polttouhrisi, sekä liha että veri, Herran, sinun Jumalasi, alttarilla. Teurasuhreistasi vuodatettakoon veri Herran, sinun Jumalasi, alttarille, mutta lihan sinä saat syödä.

12:28 Noudata ja tottele kaikkia näitä sanoja, jotka minä sinulle annan, että menestyisit, sinä ja sinun lapsesi sinun jälkeesi, ikuisesti, kun teet sitä, mikä on hyvää ja oikeata Herran, sinun Jumalasi, silmissä.

12:29 Kun Herra, sinun Jumalasi, on hävittänyt ne kansat, joita sinä menet karkoittamaan tieltäsi, ja kun olet karkoittanut heidät ja asettunut heidän maahansa,

12:30 niin varo, sittenkuin he ovat hävitetyt sinun tieltäsi, ettet kietoudu heidän pauloihinsa, heitä seuraamaan, ja ettet etsi heidän jumaliansa ja kysy: Miten oli näiden kansojen tapana palvella jumaliansa, että

kaiken sinun sielus himon jälkeen.

12:21 Jos se sia sinusta kaukana on, jonka \Herra\ sinun Jumalas valitsi, että hän siellä antaa nimensä asua, niin teurasta karjastas ja lampaistas, jotka \Herra\ sinulle antanut on, niinkuin minä sinulle käskin, ja syö porteissas kaiken sinun sielus himon jälkeen.

12:22 Kaiketikin niinkuin metsävuohi ja peura syödään, niin pitää sinun sen syömän: sekä saastainen että puhdas siitä syökään.

12:23 Vaan ainoasti kavahtaa, ettes verta syö; sillä veri on henki, sentähden ei sinun pidä syömän henkeä lihan kanssa.

12:24 Ei sinun pidä sitä syömän, mutta kaataman maahan niinkuin veden.

12:25 Ei pidä sinun syömän sitä, että menestyisit, ja sinun lapses sinun jälkees, että oikein tehnyt olet \Herran\ edessä.

12:26 Mutta jos sinä pyhität jotain joka sinun omas on, taikka teet lupauksen, niin sinun pitää sen viemän, ja sinun pitää tuleman siihen siaan, jonka \Herra\ valinnut on,

12:27 Ja tee siellä lihasta ja verestä polttouhris, \Herran\ sinun Jumalas alttarilla; mutta uhris veri kaada \Herran\ sinun Jumalas alttarille, ja syö liha.

12:28 Ota vaari, ja kuule kaikki nämät sanat, jotka minä käsen sinulle, että menestyisit, ja sinun lapses sinun jälkees ijankaikkisesti, että olet oikein ja kelloisasti \Herran\ sinun Jumalas edessä tehnyt.

12:29 Kuin \Herra\ sinun Jumalas hävittää pakanat edestäs, kuhunka sinä tulet heitä omistamaan, ja olet heitä omistanut ja asut heidän maallansa,

12:30 Niin ota vaari, ettes heidän perässänsä paulaan lankee, sittekuin he ovat hukutetut sinun edestäs, ja ettes etsi heidän jumaliansa, sanoen: niinkuin tämäkin kansa on palvellut epäjumaliansa, niin

minäkin tekisin niin?

12:31 Älä tee niin Herraa, sinun Jumalaasi, kohtaan, sillä kaikkea, mikä on Herralle kauhistus ja mitä hän vihaa, he ovat tehneet palvellessaan jumaliansa: omia poikiansakin ja tyttäriänsä he ovat jumalillensa polttaneet.

12:32 Kaikkea, mitä minä käsken, noudattakaa tarkoin. Älkää siihen mitään lisätkö älkääkään siitä mitään ottako pois.

13 LUKU

13:1 Jos teidän keskuuteenne ilmestyy profeetta tai unennäkijä ja lupaa sinulle jonkun tunnusteen tai ihmeen,

13:2 ja jos sitten todellakin tapahtuu se tunnusteko tai ihme, josta hän puhui sinulle sanoen: Lähtekäämme seuraamaan muita jumalia, joita te ette tunne, ja palvelkaamme niitä,

13:3 niin älä kuuntele sen profeetan puhetta tai sitä unennäkijää, sillä Herra, teidän Jumalanne, ainoastaan koettelee teitä tietääksensä, rakastatteko Herraa, teidän Jumalaanne, kaikesta sydämestänne ja kaikesta sielustanne.

13:4 Seuratkaa Herraa, teidän Jumalaanne, häntä peljätäkää ja pitäkää hänen käskynsä, häntä kuulkaa, häntä palvelkaa ja hänessä kiinni riippukaa.

13:5 Mutta se profeetta tai unennäkijä surmattakoon, sillä hän on julistanut luopumusta Herrasta, teidän Jumalastanne, joka vei teidät pois Egyptin maasta ja vapahti sinut orjuuden pesästä, ja on tahtonut vietellä sinut siltä tieltä, jota Herra, sinun Jumalasi, käski sinun vaeltaa. Poista paha keskuudestasi.

13:6 Jos sinun veljesi, sinun äitisi poika, tai sinun poikasi tai tyttäresi tai vaimo, joka on sylissäsi, tai ystäväsi, joka on sinulle kuin oma sielusi, salaa houkuttelisi sinua ja sanoisi: Käykäämme palvelemaan muita

tahdon myös minä tehdä.

12:31 Ei sinun pidä niin tekemän \Herralle\ sinun Jumalalles; sillä he ovat tehneet jumalillensa kaikkia niitä, mitä \Herralle\ kauhistus on, jota hän vihaa; sillä he ovat poikiansakin ja tyttärensä tulella polttaneet jumalillensa.

12:32 Kaikki mitä minä käsken teille, pitää teidän pitämän, tehdäkseen sen jälkeen: ei teidän pidä siihen mitään lisäämään, eikä myös siitä mitään vähentämän.

13 LUKU

13:1 Jos propheta eli unennäkiä nousee teidän seassanne, ja antaa teille merkin eli ihmeen,

13:2 Ja se merkki eli ihme tapahtuu niin, josta hän puhui sinulle, sanoen: käykäämme ja noudattakaamme vieraita jumalia, joita et sinä tunne, ja palvelkaamme heitä;

13:3 Niin ei sinun pidä kuuleman sen prophetan eli unennäkiän sanoja, sillä \Herra\ teidän Jumalanne koettelee teitä, tietääksensä, rakastatteko \Herraa\ teidän Jumalaanne kaikesta sydämestänne ja kaikesta sielustanne.

13:4 \Herraa\, teidän Jumalaanne pitää teidän noudattaman ja häntä pelkäämän, ja hänen käskynsä pitämän ja hänen ääntänsä kuuleman, häntä palveleman ja hänessä kiinni riippuman.

13:5 Vaan sen prophetan eli unennäkiän pitää kuuleman; sillä se opetti teitä luopumaan \Herrasta\ teidän Jumalastanne, joka teidät Egyptin maalta johdatti ulos ja sinun orjuuden huoneesta pelasti, ja se vietteli sinun siltä tieltä, jota \Herra\ sinun Jumalasi käski sinun käymään: ja sinun pitää eroittaman pois pahan seastas.

13:6 Jos veljes, äitis poika, eli sinun poikas, eli tyttäres, eli emäntäs, joka sinun sylissä on, eli ystävä, joka on kuin oma sydämes, viettelis sinua salaa, ja sanois: käykäämme ja palvelkaamme muita jumalia,

jumalia, joita et sinä tunne eivätkä sinun isäsi tunteneet -

13:7 niiden kansojen jumalia, jotka asuvat teidän ympärillänne, lähellä sinua tai kaukana sinusta, maan äärestä toiseen -

13:8 niin älä noudata hänen mieltään äläkä kuule häntä; älä sääli äläkä armahda häntä äläkä salaa hänen rikostansa,

13:9 vaan tapa hänet: oma kätesi kohotkoon ensimmäisenä häntä vastaan surmataksaan hänet, ja sitten koko kansan käsi.

13:10 Kivitä hänet kuoliaaksi, sillä hän koetti saada sinut luopumaan Herrasta, sinun Jumalastasi, joka vei sinut pois Egyptin maasta, orjuuden pesästä.

13:11 Ja koko Israel kuulkoon sen ja peljätköön, ettei kukaan enää tekisi senkaltaista pahaa sinun keskuudessasi.

13:12 Jos sinä kuulet sanottavan, että jossakin kaupungeistasi, jotka Herra, sinun Jumalasi, antaa sinun asuttaviksesi,

13:13 sinun keskuudestasi on lähtenyt kelvottomia miehiä, jotka viettelevät kaupunkinsa asukkaita sanoen: Käykäämme palvelemaan muita jumalia, joita te ette tunne,

13:14 niin tutki, tiedustele ja kysele tarkoin; ja jos on totta ja varmaa, että sellaista kauhustusta on harjoitettu sinun keskuudessasi,

13:15 niin surmaa sen kaupungin asukkaat miekan terällä ja vihi tuhon omaksi se ja kaikki, mitä siinä on, ja tapa sen karjakin miekan terällä.

13:16 Ja kokoa kaikki siitä otettu saalis keskelle sen toria ja polta tulella sekä kaupunki että kaikki siitä otettu saalis kokonaisuhrina Herralle, sinun Jumalallesi; ja jääköön se rauniokummuksi iankaikkisesti, älköönkä sitä koskaan enää rakennettako.

13:17 Älköön siitä tuhon omaksi vihitystä

joita et sinä tunne eikä sinun isäskään,

13:7 Kansain jumalia teidän ympäristöllänne, joko he läsnä eli kaukana ovat, yhdestä maan äärestä niin toiseen;

13:8 Niin älä siihen mielisty, älä myös ole hänelle kuuliainen, ja ei sinun silmäs pidä säästämän häntä: ei ensinkään pidä sinun armaitseman eli salaaman häntä.

13:9 Mutta sinun pitää kaiketikin surmaaman hänen, sinun kätes pitää ensin hänen päällensä oleman, että hän surmattaisiin, ja sen perästä kaiken kansan käsi.

13:10 Hän pitää kivillä surmattaman, ja hänen pitää kuoleman, sillä hän ahkeroin luovuttaa sinua \Herrasta\ sinun Jumalastas, joka sinun Egyptin maalta, orjuuden huoneesta on johdattanut ulos, 13:11 Että koko Israel sen kuulis ja pelkäis, eikä silleen sen muotoista pahuutta teidän seassanne tekisi.

13:12 Jos saat kuulla jossakussa kaupungissas, jonka \Herra\ sinun Jumalallesi antaa asuakses, sanottavan:

13:13 Muutamat Belialin lapset ovat lähteneet sinun seastas, ja kääntäneet kaupunkinsa asujat pois, ja sanoneet: käykäämme ja palvelkaamme muita jumalia, joita ette tunne,

13:14 Niin pitää sinun etsimän, tutkiman, ja kyselemän visusti, ja jos todeksi löydetään, että se niin on tosi, että se kauhustus teidän seassanne tapahtunut on;

13:15 Niin pitää sinun lyömän sen kaupungin asujat miekan terällä, ja hukuttaman heitä, ja kaikki mitä ikänä siinä on, ja heidän karjansa miekan terällä.

13:16 Ja kaikki hänen saaliinsa pitää sinun kokooman keskelle sen katua, ja polttaman tulessa, sekä kaupungin että kaikki hänen saaliinsa, \Herralle\ sinun Jumalallesi, että se autiona pysyy iankaikkisesti, ja ei ikänä enään pidä rakettaman.

13:17 Ja älä mitään sinun käsiis jätä siitä

mitään tarttuko sinun käsiisi, että Herra kääntyisi pois vihansa hehkusta, antaisi sinulle armon ja armahtaisi sinua ja sallisi sinun lisääntyä, niinkuin hän on vannonut sinun isillesi,

13:18 jos sinä vain kuulet Herran, sinun Jumalasi ääntä ja pidät kaikki hänen käskynsä, jotka minä tänä päivänä sinulle annan, ja teet sitä, mikä on oikein Herran, sinun Jumalasi, silmissä.

14 LUKU

14:1 Te olette Herran, teidän Jumalanne, lapsia. Älkää viileskelkö ihoanne älkääkä ajako paljaaksi päätänne otsapuolelta vainajan tähden,

14:2 sillä sinä olet Herralle, sinun Jumalallesi, pyhitetty kansa, ja Herra on valinnut sinut omaisuuskansakseen ennen kaikkia muita kansoja, mitä maan päällä on.

14:3 Älä syö mitään, mikä on kauhistus.

14:4 Nämä ovat ne nelijalkaiset eläimet, joita saatte syödä: raavas, lammas ja vuohi,

14:5 peura, gaselli, metsäkauris, vuorikauris, musta antilooppi, keihäsantilooppi ja betsoari-vuohi,

14:6 kaikki ne nelijalkaiset eläimet, joilla on kokonansa halkinaiset, kaksivarpaiset sorkat ja jotka märehvät; niitä saatte syödä.

14:7 Näitä älkää kuitenkaan syökö niistä, jotka märehvät, ja niistä, joilla on kokonansa halkinaiset sorkat: kamelia, jänistä ja tamaania, jotka kyllä märehvät, mutta joilla ei ole sorkkia: ne olkoot teille saastaiset;

14:8 sikaa, jolla kyllä on sorkat, mutta joka ei märehdi: se olkoon teille saastainen. Näiden lihaa älkää syökö, ja niiden raatoihin älkää koskeko.

14:9 Näitä te saatte syödä kaikista vesieläimistä: kaikkia, joilla on evät ja suomukset, te saatte syödä.

kirotusta, että \Herra\ kääntyis vihansa julmuudesta, ja antais sinulle laupiuden, ja armahtais sinun päälles, ja enentäis sinun, niinkuin hän vannoi sinun isilles,

13:18 Että sinä \Herran\ sinun Jumalasi äänelle kuuliainen ollut olet, ja pitänyt kaikki hänen käskynsä, jotka minä sinulle tänäpäivänä käsken, oikein tehdäkses \Herran\ sinun Jumalasi silmäin edessä.

14 LUKU

14:1 Te olette \Herran\ teidän Jumalanne lapset: älkää piirustelko itsiänne, ja älkää keritkö itsiänne paljaaksi otsaltanne, jonkun kuolleen tähden.

14:2 Sillä sinä olet pyhä kansa \Herralle\ sinun Jumalallesi, ja \Herra\ on sinun valinnut erinomaiseksi kansaksi, kaikista kansoista, jotka maan päällä ovat.

14:3 Ei sinun pidä mitäkään kauhistavaista syömän.

14:4 Mutta nämät ovat ne eläimet, joita saatte syödä: härkä, lammas, ja vuohi,

14:5 Peura, metsävuohi, ruskea peura, akko, dison, teo, mäkikauris.

14:6 Ja kaikkalainen eläin, jolla on kaksiahaarainen sorkka, hajoitettu kahtia, ja märehcii, niitä te saatte syödä.

14:7 Ette kuitenkaan saa näitä syödä niistä, jotka märehvät, ja halaistun sorkkansa jakavat, kuin on: kameli, jänis, kanini; sillä he märehvät, mutta ei ole kuitenkaan kokonansa kaksisorkkaiset: ne pitää oleman teille saastaiset.

14:8 Sika, vaikka hänellä on kaksiahaaraiset sorkat, ei hän kuitenkaan märehdi, se pitää teille oleman saastainen: hänen lihaansa ei teidän pidä syömän, eikä sen raatoon sattuman.

14:9 Nämät ovat ne, joita te saatte syödä kaikista niistä jotka vedessä ovat: kaikkalainen, jolla uimus ja suomus on, sitä

14:10 Mutta kaikista niistä, joilla ei ole eviä eikä suomuksia, älkää syökö mitään: ne olkoot teille saastaiset.

14:11 Kaikkia puhtaita lintuja te saatte syödä.

14:12 Mutta nämä ovat linnuista ne, joita älkää syökö: kotka, partakorppikotka, harmaa korppikotka,

14:13 haarahaukka ja suohaukkalajit,

14:14 kaikki kaarnelajit,

14:15 kamelikurki, pääskynen, kalalokki, jalohaukkalajit,

14:16 huuhkaja, kissapöllö, sarvipöllö,

14:17 pelikaani, lihakorppikotka, kalasääksi,

14:18 haikara, sirriäislajit, harjalintu ja yölepakko.

14:19 Myöskin kaikki siivelliset pikkueläimet olkoot teille saastaiset, niitä älköön syötäkö.

14:20 Kaikkia puhtaita siivellisiä te saatte syödä.

14:21 Älkää syökö mitään itsestään kuollutta. Muukalaiselle, joka sinun porteissasi on, sinä saat antaa sitä syötäväksi, tahi myy se vieraalle; sillä sinä olet Herralle, sinun Jumalallesi, pyhitetty kansa. Älä keitä vohlaa emänsä maidossa.

14:22 Kaikesta kylvösi sadosta, joka kasvaa pellollasi, anna joka vuosi kymmenykset,

14:23 ja syö ne Herran, sinun Jumalasi, edessä, siinä paikassa, jonka hän valitsee nimensä asuinsijaksi: kymmenykset jyvistäsi, viinistäsi ja öljystäsi, niin myös raavaittesi ja lampaittesi esikoiset, että oppisit pelkäämään Herraa, sinun Jumalaasi, kaikkena elinaikanasi.

14:24 Mutta jos tie on sinulle liian pitkä, niin ettet voi kantaa kannettavaasi, koska se paikka, jonka Herra, sinun Jumalasi, on valinnut asettaakseen siihen nimensä, on sinulle liian kaukana, - sillä Herra, sinun Jumalasi, on sinua siunaava -

te saatte syödä.

14:10 Mutta se, jolla ei ole uimuksia eikä suomuksia, sitä ei teidän pidä syömän: se on teille saastainen.

14:11 Kaikkia puhtaita lintuja syökää:

14:12 Nämät heistä ovat ne, joita ei teidän syömän pidä: kotka, luukotka ja kalakotka,

14:13 Varis, harakka ja kokkolintu lainensa,

14:14 Ja kaikki kaarneet lainensa,

14:15 Strutsi, pääskyinen, louve ja haukka lainensa,

14:16 Huhkaja, hyypiö, ja yökkö,

14:17 Ruovon päristäjä, storkki, merimetsäs,

14:18 Haikara, mäkihaukka lainensa, puputtaja ja nahkasiipi.

14:19 Ja kaikki, jotka matelevat ja lentävät, pitää oleman teille saastaiset: ei pidä niitä syötämän.

14:20 Kaikkia puhtaita lintuja saatte te syödä.

14:21 Ei teidän pidä syömän yhtään raatoa: muukalaiselle, joka sinun porteissas on, anna sa syödä, eli myy muukalaiselle: sillä sinä olet pyhä kansa \Herralle\ sinun Jumalalles. Ei sinun pidä keittämän vohlaa emänsä rieskassa.

14:22 Sinun pitää vilpittömästi eroittaman kymmenykset kaikesta sinun jyvätulostas, joka pellostas tulee, vuosi vuodelta.

14:23 Ja sinun pitää syömän \Herran\ sinun Jumalas edessä, siinä paikassa, jonka hän valitsee, että hänen nimensä siinä asuis, sinun jyväs, viinas ja öljys kymmenykset, esikoiset karjastas ja lampaistas, että sinä oppisit pelkäämään \Herraa\ sinun Jumalaas kaikkena elinaikanas.

14:24 Mutta jos tie on sinulle ylen pitkä, niin ettet sinä taida sitä viedä sinne, että se paikka on kaukana sinusta, jonka \Herra\ sinun Jumalas on valinnut, että hänen nimensä siellä asuis; koska \Herra\ sinun Jumalas on siunannut sinun,

14:25 niin muuta se rahaksi, pane raha käärröön, ota käteesi ja mene siihen paikkaan, jonka Herra, sinun Jumalasi, valitsee,

14:26 ja osta sillä rahalla kaikkea, mitä haluat, joko raavaita tai lampaita, viiniä tai väkijuomaa, kaikkea, mitä mielesi tekee, ja syö siellä Herran, sinun Jumalasi, edessä ja iloitse, sinä ja perheesi.

14:27 Äläkä jätä osattomaksi leeviläistä, joka asuu sinun porttiesi sisäpuolella, sillä hänellä ei ole osuutta eikä perintöosaa sinun rinnallasi.

14:28 Joka kolmas vuosi tuo kaikki kymmenykset sinä vuonna saamastasi sadosta ja pane ne talteen porttiesi sisäpuolelle.

14:29 Ja sitten tulkoon leeviläinen, jolla ei ole osuutta eikä perintöosaa sinun rinnallasi, niin myös muukalainen, orpo ja leski, jotka asuvat sinun porttiesi sisäpuolella, ja he syökööt ja tulkoot ravituiksi, että Herra, sinun Jumalasi, siunaisi sinua kaikissa kättesi töissä, joita teet.

15 LUKU

15:1 Joka seitsemäs vuosi pane toimeen vapautus.

15:2 Ja näin on vapautuksesta määrätty: jokainen saamamies luopukoon siitä, minkä hän on lähimmäiselleen lainannut, älköönkä velkoko lähimmäistänsä ja veljeänsä, sillä silloin on Herran kunniaksi vapautus julistettu.

15:3 Vierasta saat velkoa, mutta luovu siitä, mitä sinulla on saamista veljeltäsi.

15:4 Tosin ei köyhää sinun keskuudessasi tulisi ollakaan, sillä Herra on runsaasti siunaava sinua siinä maassa, jonka Herra, sinun Jumalasi, antaa sinulle perintöosaksi ja jonka saat ottaa omaksesi,

15:5 jos vain kuulet Herran, sinun Jumalasi, ääntä ja tarkoin noudatat kaikkia näitä

14:25 Niin myy se rahaan, ja ota raha kätees, ja mene siihen paikkaan, jonka \Herra\ sinun Jumalasi on valinnut.

14:26 Ja osta sillä rahalla kaikkea, mitä sinun sielus himoitsee, joko se on nauta eli lammas, viina, väkevä juoma, taikka mitä ikänä sinun sielus himoitsee, ja syö se \Herran\ sinun Jumalasi edessä, ja ole iloinen, sinä ja sinun huonees.

14:27 Ja Leeviläistä, joka sinun porteissas on, ei sinun pidä hylkäämään, sillä ei hänellä ole osaa eli perimystä sinun kanssas.

14:28 Joka kolmannen vuoden lopulla pitää sinun eroittaman kaikki kymmenykset sinun vuotes tulosta sinä vuonna, ja viemän sinun portteihis.

14:29 Niin pitää Leeviläisen tuleman, jolla ei yhtään osaa eli perimystä ole sinun kanssas, ja muukalainen, ja orpo, ja leski, jotka sinun porteissas ovat, ja heidän pitää syömän ja ravittaman, että \Herra\ sinun Jumalasi sinua siunais kaikissa sinun kättes töissä, jotka sinä teet.

15 LUKU

15:1 Seitsemän vuoden perästä pitää sinun pitämän vapaavuoden.

15:2 Ja näin pitää vapaavuosi pidettämän: joka jotakin kädestänsä lähimmäisellensä lainannut on, sen hänen pitää hänelle antaman anteeksi, ja ei velkoman lähimmäistänsä ja veljeänsä; sillä se kutsutaan \Herran\ vapaavuodeksi.

15:3 Muukalaista mahdat sinä velkoa; mutta veljelles pitää sinun sen antaman anteeksi.

15:4 Ja ei pidä yksikään kerjääjä teidän seassanne oleman; sillä \Herra\ on siunaava sinua sillä maalla, jonka \Herra\ sinun Jumalasi sinulle perimiseksi antaa, omistettavakses.

15:5 Jos vaan sinä ahkerasti kuulet \Herran\ sinun Jumalasi äänen, ja pidät ja

käskyjä, jotka minä tänä päivänä sinulle annan.

15:6 Sillä Herra, sinun Jumalasi, on siunaava sinua, niinkuin hän on sinulle puhunut; ja sinä lainaat monelle kansalle, mutta sinun ei tarvitse lainaa ottaa, ja sinä vallitset monia kansoja, mutta he eivät vallitse sinua.

15:7 Jos sinun keskuudessasi on joku köyhä, joku veljesi jossakin porttiasi sisäpuolella siinä maassa, jonka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa, niin älä kovenna sydäntäsi äläkä sulje kättäsi köyhältä veljeltäsi,

15:8 vaan avaa auliisti kätesi hänelle ja lainaa mielelläsi, mitä hän puutteessansa tarvitsee.

15:9 Varo, ettei sydämestäsi synny tämä paha ajatus: Seitsemäs vuosi, vapautusvuosi, on lähellä, ja ettet sen tähden katso karsaasti köyhää veljeäsi etkä anna hänelle mitään. Jos hän silloin huutaa sinun tähtesi Herran puoleen, niin sinä joudut syyhyn.

15:10 Anna mielelläsi hänelle, älköönkä sydämesi olko vastahakoinen antaessasi, sillä lahjasi tähden on Herra, sinun Jumalasi, siunaava sinua kaikissa töissäsi, kaikessa, mihin ryhdyt.

15:11 Koska köyhiä ei koskaan puutu maasta, sen tähden käsken minä sinua näin: Avaa auliisti kätesi veljellesi, kurjalle ja köyhälle, joita sinun maassasi on.

15:12 Jos joku veljesi, hebrealainen mies tai nainen, on myynyt itsensä sinulle ja palvellut sinua kuusi vuotta, niin päästä hänet seitsemäntenä vuotena luotasi vapaaksi,

15:13 ja kun päästät hänet luotasi vapaaksi, niin älä lähetä häntä tyhjin käsin.

15:14 Vaan säilytä hänen selkäänsä runsaasti lahjoja laumastasi, puimatantereeltasi ja kuurnastasi; anna

teet kaikki nämät käskyt, jotka minä sinulle tänäpäivänä käsken,

15:6 Niin \Herra\ sinun Jumalasi on siunaava sinua, niinkuin hän sinulle on sanonut, niin että sinä lainaat monelle kansalle, mutta ei sinun pidä lainaksi ottaman: sinun pitää hallitseman paljo kansaa, mutta sinun ei pidä kenenkään vallitseman.

15:7 Jos joku veljistäs on joutunut köyhäksi jossakussa kaupungissa sinun maallas, jonka \Herra\ sinun Jumalasi sinulle antaa, niin ei pidä sinun koventaman sydäntäs eikä käsiäsi köyhältä veljeltäs sulkeman;

15:8 Mutta pitää kaiketi avaaman kätes hänelle ja mieluisesti lainaaman, senjälkeen minkä hän puutteessansa tarvitsee.

15:9 Ota vaari, ettei sinun sydämees tulisi Belialin ajatus, ettäs sanoisit: nyt tulee pian seitsemäs vuosi, joka on vapaavuosi, ja sinä armottomasti katsot sinun köyhän veljes puoleen, etkä mitäkään anna hänelle: niin hän huutaa sinun ylitses \Herran\ tykö, ja se tulee sinulle synniksi.

15:10 Sinun pitää antaman hänelle hyvällä mielellä, ja sinun sydämes ei pidä paheksuman, koskas hänelle annat; sillä sentähden on \Herra\ sinun Jumalasi siunaava sinua kaikissa sinun töissäsi, ja sinun kättes teoissa.

15:11 Sillä ei köyhät pidä puuttuman maalta, sentähden käsken minä sinua ja sanon: avaa aina kätes veljelles, joka tarvitseva ja köyhä on sinun maallas.

15:12 Jos veljes, Hebrealainen mies eli vaimo, myy itsensä sinulle, niin hänen pitää palveleman sinua kuusi vuotta; mutta seitsemäntenä vuotena pitää sinun hänen vapaaksi päästämän.

15:13 Ja kuin sinä hänen vapaaksi päästät, ei sinun pidä antaman hänen mennä tyhjin käsin sinun tyköäs;

15:14 Vaan sinun pitää hänelle mieluisesti lahjoittaman lampaistas ja riihestäs ja viinakuurnastas, niin että sinä annat hänelle

hänellekin siitä, millä Herra, sinun Jumalasi, on sinua siunannut.

15:15 Muista, että itse olit orjana Egyptin maassa ja että Herra, sinun Jumalasi, vapahti sinut. Sentähden minä tänä päivänä annan sinulle tämän käskyn.

15:16 Mutta jos hän sanoo sinulle: En tahdo lähteä luotasi, koska hän rakastaa sinua ja sinun perhettäsi ja koska hänen on ollut sinun luonasi hyvä olla,

15:17 niin ota naskali ja pistä se hänen korvansa läpi oveen; olkoon hän sitten sinun orjasi ainiaan. Samoin tee myös orjattarellesi.

15:18 Älköön sinusta olko vaikeata päästää häntä luotasi vapaaksi: onhan hänestä kuutena vuotena ollut sinulle kahta vertaa suurempi hyöty kuin palkkalaisesta. Ja Herra, sinun Jumalasi, on siunaava sinua kaikessa, mitä teet.

15:19 Kaikki urospuoliset esikoiset, jotka syntyvät raavaskarjassasi ja pikkukarjassasi, pyhitä Herralle, Jumalallesi; raavaasi esikoisella älä työtä tee, älä myöskään keritse lampaasi esikoista.

15:20 Herran, sinun Jumalasi, edessä syö perheinesi se joka vuosi siinä paikassa, jonka Herra valitsee.

15:21 Jos siinä on joku vamma, jos se ontuu tai on sokea tai jos sillä on joku muu paha vamma, mikä tahansa, niin älä uhraa sitä Herralle, sinun Jumalallesi.

15:22 Syö se porttiesi sisäpuolella; niin hyvin saastainen kuin puhdas saakoon syödä sitä, niinkuin syödään gasellia tai peuraa.

15:23 Vain verta älä syö; vuodata se maahan niinkuin vesi.

16 LUKU

16:1 Ota vaari aabib-kuusta ja vietä pääsiäinen Herran, sinun Jumalasi, kunniaksi, sillä aabib-kuussa Herra, sinun

sitä, jolla \Herra\ sinun Jumalasi sinunkin on siunannut.

15:15 Ja muista, että sinäkin olit orja Egyptin maalla, ja \Herra\ sinun Jumalasi pelasti sinun; sentähden minä näitä sinulle tänäpäivänä käsken.

15:16 Jos hän sanoo sinulle: en minä lähde sinun tyköäs; sillä hän rakastaa sinua ja sinun huonettas, sillä hänen on hyvä olla sinun tykönäs;

15:17 Niin ota naskali ja pistä hänen korvaansa niin myös oveen, ja anna hänen olla sinun orjas ijäisesti: niin pitää myös sinun tekemän piikas kanssa.

15:18 Ja älä työlääksi lue sitä sinulles, ettäs hänen tyköäs vapaaksi päästät; sillä hän on palvellut sinua, niinkuin kaksinkertainen palkollinen, kuusi vuotta: niin \Herra\ sinun Jumalasi siunaa sinua kaikissa niissä mitä sinä teet.

15:19 Kaikki härkyiset karjan, ja oinaat lammasten esikoisista, pitää sinun pyhittämän \Herralle\ sinun Jumalallesi: ei sinun pidä työtä tekemän karjas esikoisella eikä pidä sinun keritsemän lammastes esikoista.

15:20 \Herra\ sinun Jumalasi edessä pitää sinun ne syömän vuosi vuodelta, siinä paikassa minkä \Herra\ valinnut on, sinä ja sinun huonees.

15:21 Jos sillä on joku virhe, niin että hän ontuu taikka on sokia, taikka muutoin joku paha virhe hänessä, niin ei sinun pidä uhraaman sitä \Herralle\ sinun Jumalallesi.

15:22 Sinun porteissas pitää sinun sen syömän, saastainen ja puhdas yhdessä, niinkuin metsävuohen ja peuran.

15:23 Ainoasti ei sinun pidä syömän sen verta, mutta vuodattaman maahan niinkuin veden.

16 LUKU

16:1 Pidä vaari siitä kuusta Abib, ettäs pidät \Herralle\ sinun Jumalallesi pääsiäistä: että sillä kuulla Abib on

Jumalasi, vei sinut pois Egyptistä, yöllä.

16:2 Ja teurasta Herralle, sinun Jumalallesi, pääsiäisuhri, lampaita ja raavaita, siinä paikassa, jonka Herra valitsee nimensä asuinsijaksi.

16:3 Älä syö sen ohella hapanta. Syö seitsemänä päivänä sen ohella happamatonta leipää, kurjuuden leipää - sillä kiiruusti sinä lähdit pois Egyptin maasta - että alati muistaisit sitä päivää, jona lähdit Egyptin maasta.

16:4 Seitsemään päivään älköön hapanta taikinaa olko koko sinun maassasi; ja siitä, mitä teurastat ensimmäisen päivän ehtoon, älköön mitään lihaa jääkö yön yli seuraavaan aamuun.

16:5 Sinä et saa teurastaa pääsiäisuhria niiden kaupunkiesi porttien sisäpuolella, jotka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa,

16:6 vaan siinä paikassa, jonka Herra, sinun Jumalasi, valitsee nimensä asuinsijaksi, teurasta pääsiäisuhri, ehtoolla, auringon laskiessa, sinä määrähetkenä, jona Egyptistä lähdit.

16:7 Ja keitä ja syö se siinä paikassa, jonka Herra, sinun Jumalasi, valitsee; aamulla saat sitten lähteä paluumatkalle ja mennä kotiisi.

16:8 Kuutena päivänä syö happamatonta leipää, ja seitsemäntenä päivänä olkoon juhlakokous Herran, sinun Jumalasi, kunniaksi; älä silloin yhtäkään askareta toimita.

16:9 Laske seitsemän viikkoa; siitä alkaen, kun sirppi ensi kerran olkeen pannaan, laske seitsemän viikkoa

16:10 ja vietä viikkojuhla Herran, sinun Jumalasi, kunniaksi kätesi vapaaehtoisin lahjoin, joita sinä annat sen mukaan, kuin Herra, sinun Jumalasi, on sinulle siunausta antanut.

16:11 Ja iloitse Herran, sinun Jumalasi, edessä, sinä ja sinun poikasi ja tyttäresi, palvelijasi ja palvelijattaresi, leeviläinen, joka asuu sinun porttiesi sisäpuolella,

\Herra\ sinun Jumalas johdattanut sinun Egyptistä, yöllä.

16:2 Ja teurasta \Herralle\ sinun Jumalalles pääsiäislampaita ja karjaa, siinä paikassa minkä \Herra\ valitseva on nimensä asumasiaksi.

16:3 Älä syö hapanta leipää sinä juhlanan. Seitsemän päivää pitää sinun syömän happamatointa murheen leipää; sillä sinä läksit kiiruusti Egyptin maalta, ettäs sen päivän, jona läksit Egyptin maalta, muistaisit kaikkena sinun elinaikanas.

16:4 Seitsemänä päivänä ei pidä sinulla hapantunutta nähtämän kaikissa sinun maas äärissä, ja lihasta joka ensimmäisenä päivänä ehtoon teurastetaan, ei pidä mitäkään jäämän yli yön huomeneksi.

16:5 Et sinä saa teurastaa pääsiäiseksi missäkään sinun portissas, jonka \Herra\ sinun Jumalas sinulle antaa;

16:6 Vaan siinä paikassa, jonka \Herran\ sinun Jumalas valitseva on nimensä asumasiaksi, siinä teurasta pääsiäiseksi ehtoolla, kun aurinko laskenut on, sillä ajalla, kuin sinä Egyptistä läksit.

16:7 Ja kypsennä ja syö siinä paikassa, jonka \Herra\ sinun Jumalas valitseva on, ja sitte huomeneltain palaja ja mene majaan.

16:8 Kuutena päivänä syö happamatointa; mutta seitsemäntenä päivänä on \Herran\ sinun Jumalas päätösjuhla, älä silloin mitäkään työtä tee.

16:9 Lue sinulles seitsemän viikkoa: siitä kuin sirppi eloon viedään, pitää sinun rupeeman ne seitsemän viikkoa lukemaan.

16:10 Ja pidä viikkojuhla \Herralle\ sinun Jumalalles, ettäs annat sinun hyväntahtoiset lahjas sinun kädestäs, senjälkeen kuin \Herra\ sinun Jumalas sinulle siunannut on.

16:11 Ja iloitse \Herran\ sinun Jumalas edessä, sinä ja poikas, tyttäres, palvelias, piikas, ja Leviläinen, joka on sinun porteissas, ja muukalainen, ja orpo ja leski,

muukalainen, orpo ja leski, jotka sinun keskuudessasi ovat, siinä paikassa, jonka Herra, sinun Jumalasi, valitsee nimensä asuinsijaksi.

16:12 Ja muista, että itse olit orjana Egyptissä, ja noudata tarkoin näitä käskyjä.

16:13 Lehtimajanjuhlaa vietä seitsemän päivää, korjatessasi satoa puimatantereeltasi ja kuurnastasi.

16:14 Ja iloitse tänä juhlanasi, sinä ja sinun poikasi ja tyttäresi, palvelijasi ja palvelijattaresi, leeviläinen, muukalainen, orpo ja leski, jotka asuvat sinun porttiesi sisäpuolella.

16:15 Seitsemän päivää juhli Herran, sinun Jumalasi, kunniaksi siinä paikassa, jonka Herra valitsee; sillä Herra, sinun Jumalasi, on siunaava sinua kaikessa, minkä satona saat, ja kaikissa kättesi töissä; sentähden ole iloinen.

16:16 Kolme kertaa vuodessa tulkoon kaikki sinun miesväkesi Herran, sinun Jumalasi, kasvojen eteen siihen paikkaan, jonka hän valitsee: happamattoman leivän juhlanä, viikkojuhlanä ja lehtimajanjuhlanä. Mutta tyhjin käsin älköön tultako Herran kasvojen eteen;

16:17 kukin tuokoon lahjana sen, minkä voi, sen siunauksen mukaan, minkä Herra, sinun Jumalasi, on sinulle antanut.

16:18 Aseta tuomarit ja päällysmiehet eri sukukuntiasi varten kaikkien niiden kaupunkiesi portteihin, jotka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa; he tuomitkoot kansaa oikein.

16:19 Älä vääristä oikeutta, älä katso henkilöön äläkä ota lahjusta, sillä lahjus sokaisee viisaiden silmät ja vääristää syyttömien asiat.

16:20 Vanhurskautta, ainoastaan vanhurskautta harrasta, että eläisit ja ottaisit omaksesi sen maan, jonka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa.

16:21 Älä pystytä itsellesi asera-karsikoita, älä mitään puuta, Herran, sinun Jumalasi, alttarin viereen, jonka itsellesi teet;

jotka ovat sinun seassas, siinä paikassa jonka \Herra\ sinun Jumalasi valitsee on nimensä asumasiaksi.

16:12 Ja muista, että sinä olet ollut orja Egyptissä, ettäs pidät ja teet nämät säädyt.

16:13 Lehtimajan juhlaa pidä seitsemän päivää, koska olet sisälle koonnut riihestäs ja viinakuurnastas.

16:14 Ja iloitse juhlanas, sinä ja poikas ja tyttäres, palvelias, piikas, Leviläinen, muukalainen, orpo ja leski, jotka ovat porteissas.

16:15 Seitsemän päivää pidä juhlaa \Herralle\ sinun Jumalalles, siinä paikassa jonka \Herra\ valitsee on; sillä \Herra\ sinun Jumalasi siunaa sinua kaikessa, kuin sinä sisälle kokoat, kaikessa sinun kättes työssä; sentähden iloitse.

16:16 Kolmasti vuodessa pitää näkymän kaikki sinun miehenpuoles \Herran\ sinun Jumalasi edessä, siinä paikassa jonka hän valitsee on, happamattoman leivän juhlanä, viikkojuhlanä, ja lehtimajan juhlanä: ei yhdenkään pidä näkymän tyhjin käsin \Herran\ edessä,

16:17 Itsekukin kätensä lahjan jälkeen, \Herran\ sinun Jumalasi siunauksen jälkeen, jonka hän sinulle antanut on.

16:18 Tuomarit ja käskyläiset aseta sinulles kaikkiin sinun portteihin, jotka \Herra\ sinun Jumalasi sinulle antaa sukukunnassas, tuomitsemaan kansaa oikiällä tuomiolla.

16:19 Älä käännä oikeutta, älä muotoa katso, ja älä lahjoja ota; sillä lahjat sokaisevat toimellisten silmät ja kääntävät hurskasten asiat.

16:20 Etsi ahkerasti oikeutta, ettäs eläisit ja omistaisit sen maan, jonka \Herra\ sinun Jumalasi sinulle antaa.

16:21 Älä istuta sinulles metsistöä, jonkun kaltaista puuta \Herran\ sinun Jumalasi alttarin juureen, jonka sinä teet sinulles.

16:22 älä myöskään pystytä itsellesi patsasta, sillä niitä Herra, sinun Jumalasi, vihaa.

17 LUKU

17:1 Älä uhraa Herralle, sinun Jumalallesi, raavasta tai lammasta, jossa on joku vamma, mikä paha vika tahansa, sillä se on kauhistus Herralle, sinun Jumalallesi.

17:2 Jos sinun keskuudessasi, niiden kaupunkiesi porttien sisäpuolella, jotka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa, on mies tai nainen, joka tekee sitä, mikä on paha Herran, sinun Jumalasi, silmissä, rikkoo hänen liittonsa,

17:3 ja menee ja palvelee muita jumalia ja kumartaa niitä: aurinkoa, kuuta tai kaikkea taivaan joukkoa, minkä minä olen kieltänyt,

17:4 ja siitä ilmoitetaan sinulle, niin että saat sen kuulla, niin tutki asia tarkoin, ja jos on totta ja varmaa, että sellaista kauhistusta on harjoitettu Israelissa,

17:5 niin vie se mies tai se nainen, joka on sellaisen pahan tehnyt, porttiesi edustalle - se mies tai se nainen - ja kivitä heidät kuoliaaksi.

17:6 Kahden tai kolmen todistajan todistuksen nojalla kuolemaan tuomittu surmattakoon; yhden ainoan todistajan todistuksen nojalla älköön häntä surmattako.

17:7 Todistajien käsi kohotkoon ensimmäisenä häntä vastaan surmataksaan hänet, ja sitten koko kansan käsi. Poista paha keskuudestasi.

17:8 Jos joku murhaa tai omaisuusriitaa tai pahoinpitelyä koskeva asia tai mikä muu asia hyvänsä, josta sinun porteissasi riidellään, näyttää sinusta liian vaikealta ratkaista, niin nouse ja lähde siihen paikkaan, jonka Herra, sinun Jumalasi, valitsee,

17:9 ja mene leeviläisten pappien luo ja sen luo, joka siihen aikaan on tuomarina; kysy heiltä, ja he ilmoittavat sinulle

16:22 Älä nosta sinulles patsasta, jota \Herra\ sinun Jumalas vihaa.

17 LUKU

17:1 Älä uhraa \Herralle\ sinun Jumalalles mitään nautaa eli lammasta, jossa joku virhe taikka puutos on: sillä se on \Herralle\ sinun Jumalalles kauhistus.

17:2 Jos löydetään jossakussa sinun porteistas, jotka \Herra\ sinun Jumalas antaa sinulle, joku mies eli vaimo, joka paha tekee \Herran\ sinun Jumalas silmäin edessä, rikkoen hänen liittonsa,

17:3 Ja menee palvelemaan vieraita jumalia, ja kumartaa niitä, aurinkoa, kuuta tahi jotakuta taivaan joukosta, jota en minä käskenyt ole,

17:4 Ja se sanotaan sinulle, ja sinä kuulet sen, niin tiedustele visusti, ja koskas löydät totiseksi todeksi, että senkaltainen kauhistus Israelissa tehty on;

17:5 Niin vie se mies tahi vaimo ulos joka senkaltaisen pahuuden on tehnyt, sinun portteihis, ja kivitä hänet kuoliaaksi.

17:6 Kahden eli kolmen suun todistuksesta pitää sen kuoleman, joka kuoleman on ansainnut; mutta yhden suun todistuksesta ei pidä hänen kuoleman.

17:7 Todistajain käsi pitää ensin oleman hänen päällensä tappamaan häntä ja sitte kaiken kansan käsi: sinun pitää eroittaman pahan sinun seastas.

17:8 Jos joku asia tuomiossa näkyy sinulle pimiäksi, veren ja veren välillä, asian ja asian välillä, vahingon ja vahingon välillä, ja kuin eripuraiset asiat ovat sinun porteissas, niin nouse ja mene siihen paikkaan jonka \Herra\ sinun Jumalas valitseva on,

17:9 Ja tule pappein, Leviläisten ja tuomarin tykö, jotka siihen aikaan ovat, ja kysy heiltä: he sanovat sinulle tuomion

tuomion.

17:10 Ja tee sen sanan mukaan, minkä he sinulle ilmoittavat siinä paikassa, jonka Herra valitsee; ja noudata tarkoin kaikkea, mitä he sinulle opettavat.

17:11 Tee sen lain mukaan, minkä he sinulle opettavat, ja sen tuomion mukaan, minkä he sinulle julistavat, poikkeamatta oikealle tai vasemmalle siitä, mitä he sinulle ilmoittavat.

17:12 Mutta jos joku menettelisi niin julkeasti, ettei kuulisi pappia, joka siellä seisoo palvelemissa Herraa, sinun Jumalaasi, tai tuomaria, niin se mies kuolkoon.

17:13 Poista paha Israelista. Ja kaikki kansa kuolkoon sen ja peljätköön, niin ettei kukaan enää olisi niin julkea.

17:14 Kun tulet siihen maahan, jonka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa, ja otat sen omaksesi ja asetut siihen ja ajattelet: Minä asetan itselleni kuninkaan, niinkuin on kaikilla kansoilla, jotka minun ympärilläni asuvat.

17:15 niin aseta itsellesi kuninkaaksi se, jonka Herra, sinun Jumalasi, valitsee. Aseta joku veljistäsi kuninkaaksesi; älä korota hallitsijaksesi muukalaista miestä, joka ei ole sinun veljesi.

17:16 Mutta älköön hän hankkiko itselleen paljon hevosia älköönkä viekö kansaa takaisin Egyptiin hankkiakseen paljon hevosia, sillä Herra on teille sanonut: Älkää enää palatko tätä tietä.

17:17 Älköönkä hän ottako itsellensä monta vaimoa, ettei hänen sydämensä luopuisi pois; älköönkä hän kootko itsellensä ylen paljon hopeata ja kultaa.

17:18 Ja kun hän on noussut valtaistuimellensa, kirjoituttakoon hän itsellensä kirjaan jäljennöksen tästä laista, joka on leeviläisten pappien huostassa.

17:19 Ja hän pitäköön sen luonaan ja

sanan,

17:10 Ja tee sen sanan jälkeen, jonka he sinulle julistavat, siinä paikassa minkä \Herra\ valitseva on, ja ota vaari, että teet kaikki mitä he sinulle opettavat.

17:11 Sen lain jälkeen jonka he opettavat sinulle, ja sen tuomion jälkeen jonka he sanovat sinun etees, pitää sinun tekemän, niin ettes siitä sanasta, kuin he sanovat sinulle, vilpistele et oikialle etkä vasemmalle.

17:12 Ja jos joku olis ollut ylpiä, niin ettei hän ole kuuliainen papille, joka siellä \Herran\ sinun Jumalas palvelusta tekemässä seisoo, eli tuomarille, hänen pitää kuoleman: ja ota sinä paha Israelista pois,

17:13 Että kaikki kansa sen kuulevat ja pelkäävät, ja ei enää ylpiä tee.

17:14 Koska tulet siihen maahan, kuin \Herra\ sinun Jumalas sinulle antaa, omistaaksesi sitä ja asuaksesi siinä, ja sanot: minä asetan kuninkaan minulleni, niinkuin kaikki kansat jotka minun ympärilläni ovat;

17:15 Niin aseta se kuninkaaksi sinulles, jonka \Herra\ sinun Jumalas valitsee. Aseta veljistäsi kuningas sinulles: et sinä saa muukalaista asettaa sinulles, joka ei sinun veljes ole,

17:16 Ainoastaan ettei hän pidä monta hevosta, ja vie kansaa jälleen Egyptiin niiden monien hevosten tähden, ja että \Herra\ teille sanoi: ettette enää tätä tietä tule.

17:17 Ei hänen myös pidä ottaman itsellensä monta emäntää, ettei hänen sydämensä kääntyisi pois, ja ei hänen pidä myös itsellensä aivan paljon hopiaa ja kultaa kokooman.

17:18 Ja kuin hän istuu valtakuntansa istuimella, niin ottakaan tämän lain papeilta Leviläisiltä, ja antakaan kirjoittaa toisen kappaleen siihen kirjaan.

17:19 Se olkoon hänen tykönänsä, ja

lukekoon sitä, niin kauan kuin elää, oppiaksensa pelkäämään Herraa, Jumalaansa, ja noudattamaan tarkoin kaikkia tämän lain sanoja ja näitä käskyjä, 17:20 ettei hänen sydämensä ylpistyisi hänen veljiänsä kohtaan ja ettei hän poikkeaisi käskyistä, ei oikealle eikä vasemmalle - niin että hän ja hänen poikansa kauan hallitsisivat Israelin keskuudessa.

18 LUKU

18:1 Leeviläisillä papeilla, Leevin koko sukukunnalla, älköön olko osuutta tai perintöosaa muun Israelin rinnalla; Herran uhreista ja siitä, mikä hänen osakseen tulee, he saakoot elatuksensa.

18:2 Heillä ei ole oleva perintöosaa veljiensä keskuudessa; Herra itse on heidän perintöosansa, niinkuin hän on heille puhunut.

18:3 Ja tämä olkoon papeilla oikeus saada kansalta, niiltä, jotka uhraavat teurasuhrin, raavaan tai lampaan: papille annettakoon lapa, leukaluut ja maha.

18:4 Uutiset jyvistäsi, viinistäsi ja öljystäsi ja lammastesi ensimmäiset kerityt villat anna hänelle.

18:5 Sillä hänet Herra, sinun Jumalasi, on valinnut kaikista sukukunnistasi, että hän ja hänen poikansa alati seisoisivat ja palvelisivat Herran nimessä.

18:6 Ja jos leeviläinen tahtoo tulla jostakin sinun kaupungistasi, jonka porttien sisäpuolella hän muukalaisena asuu, missä hyvänsä Israelissa, niin tulkoon vapaasti, niinkuin hänen mielensä tekee, siihen paikkaan, jonka Herra valitsee,

18:7 ja saakoon palvella Herran, Jumalansa, nimessä, niinkuin kaikki muutkin hänen veljensä, leeviläiset, jotka seisovat siellä Herran edessä.

18:8 He kaikki saakoot elatukseksensa yhtäläisen osuuden, lukuunottamatta sitä, mitä joku on saanut myymällä perheomaisuuttaan.

lukekaan sitä kaiken elinaikansa, että hän oppis pelkäämään \Herraa\ Jumalaansa, ja pitämään kaiken tämän lain sanat ja nämät säädyt, ja että hän tekis niiden jälkeen.

17:20 Niin ettei hän korottaisi sydäntänsä veljeinsä ylitse, eikä myös käskyistä vilpistelisi, oikialle eikä vasemmalle puolelle, että hän päivänsä pitentäisi valtakunnassansa, hän ja hänen poikansa Israelissa.

18 LUKU

18:1 Papilla, Leviläisillä ja kaikella Levin sukukunnalla ei pidä osaa eli perintöä Israelissa oleman. \Herran\ uhria ja hänen perintöänsä pitää heidän syömän.

18:2 Sentähden ei pidä hänellä perimistä oleman veljeinsä keskellä; sillä \Herra\ on hänen perimisensä, niinkuin hän on hänelle sanonut.

18:3 Ja tämä on pappein oikeus kansalta ja niiltä, jotka uhraavat härjän tahi lampaan: Papille annettakaan lapa, leukaluut ja sisällykset,

18:4 Ja uutisen jyvistäsi, viinastasi, öljystäsi, ja liemenet lampaistas pitää sinun antaman hänelle.

18:5 Sillä \Herra\ sinun Jumalasi on hänen valinnut kaikista sinun sukukunnistasi, seisomaan ja palvelemaan \Herran\ nimeen, hän ja hänen poikansa jokapäivä.

18:6 Koska Leviläinen tulee jostakusta sinun portistasi, koko Israelista, kussa hän vieras on, ja hän tulee kaikesta sielunsa himosta siihen paikkaan, jonka \Herra\ valinnut on;

18:7 Niin palvelkaan hän \Herran\ Jumalansa nimeen, niinkuin kaikki muutkin Leviläiset hänen veljensä, jotka siellä seisovat \Herran\ edessä.

18:8 Ja heidän pitää yhden verran osaa saaman syödäksensä, paitsi sitä mitä hänellä on vanhempainsa myydystä hyvydestä.

18:9 Kun tulet siihen maahan, jonka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa, niin älä opettele jäljittelemään niiden kansojen kauhistavia tekoja.

18:10 Älköön keskuudessasi olko ketään, joka panee poikansa tai tyttärensä kulkemaan tulen läpi, tahi joka tekee taikoja, ennustelee merkeistä, harjoittaa noituutta tai velhoutta,

18:11 joka lukee loitsuja, kysyy vainaja- tai tietäjähengiltä tahi kääntyy vainajien puoleen.

18:12 Sillä jokainen, joka senkaltaista tekee, on kauhistus Herralle, ja sellaisten kauhistusten tähden Herra, sinun Jumalasi, karkoittaa heidät sinun tieltäsi.

18:13 Ole siis nuhteeton Herran, sinun Jumalasi, edessä.

18:14 Sillä nämä kansat, jotka sinä nyt karkoitat, kuuntelevat kyllä merkeistäennustajia ja taikureita, mutta sinulle ei Herra, sinun Jumalasi, sitä salli.

18:15 Sinun keskuudestasi, veljiesi joukosta, Herra, sinun Jumalasi, herättää sinulle profeetan, minun kaltaiseni; häntä kuulkaa.

18:16 On tapahtuva aivan niin, kuin sinä Herralta, sinun Jumalaltasi, anoit Hoorebilla, silloin kun seurakunta oli koolla ja sanoit: Älköön minun enää suotako kuulla Herran, minun Jumalani, ääntä älköönkä nähdä tätä suurta tulta, etten kuolisi.

18:17 Ja Herra sanoi minulle: Mitä he ovat puhuneet, on oikein puhuttu.

18:18 Profeetan minä olen herättävä heille heidän veljiensä keskuudesta, sinun kaltaisesi, ja minä panen sanani hänen suuhunsa, ja hän puhuu heille kaikki, mitä minä käsken hänen puhua.

18:19 Ja joka ei kuule minun sanojani, joita hän minun nimessäni puhuu, hänet minä itse vaadin tilille.

18:20 Mutta profeetta, joka julkeaa puhua minun nimessäni jotakin, jota minä en ole käsenyt hänen puhua, tahi puhuu muiden jumalien nimessä, sellainen profeetta kuolkoon.

18:9 Koskas tulet siihen maahan, jonka \Herra\ sinun Jumalasi sinulle antaa, niin älä opi tekemään sen kansan kauhistusten jälkeen.

18:10 Ei yksikään pidä sinun seassas löyttämän, joka poikansa eli tyttärensä käyttää tulessa, eli joka on ennustaja, päivän valitsija, tietäjä, tahi velho,

18:11 Tahi lumooja, tahi noita, tahi merkkein tulkitsija, tahi joka kuolleita kysyy.

18:12 Sillä joka senkaltaisia tekee, on \Herralle\ kauhistus, ja senkaltaisten kauhistusten tähden ajaa \Herra\ sinun Jumalasi heidät ulos sinun edestäs.

18:13 Sinun pitää oleman vakaa \Herran\ sinun Jumalasi edessä.

18:14 Sillä nämät kansat, joiden maan sinä omistat, kuulevat päivän valitsioita ja ennustajia: mutta sinulle ei ole niin \Herra\ sinun Jumalasi sallinut.

18:15 Vaan Prophetan sinun seastas, sinun veljistäs, minun kaltaiseni, herättää sinulle \Herra\ sinun Jumalasi: häntä kuulkaat.

18:16 Kaiken se jälkeen kuin sinä anoit \Herralta\ sinun Jumalaltasi Horebissa kokouksen päivänä, sanoen: en minä voi enää kuulla \Herran\ minun Jumalani ääntä, enkä silleen voi suurta tulta nähdä, etten minä kuolisi,

18:17 Ja \Herra\ sanoi minulle: he ovat oikein puhuneet,

18:18 Minä herätän heille Prophetan heidän veljistänsä niinkuin sinä olet, ja minä panen minun sanani hänen suuhunsa: hän puhuu heille kaikkia mitä minä hänelle käsken.

18:19 Ja tapahtuu, että joka ei minun sanaani kuule, jonka hän minun nimeeni puhuu, häneltä minä sen vaadin.

18:20 Mutta jos joku propheta ylpeydestä puhuu minun nimeeni sitä mitä en minä hänen käsenyt puhua, ja se joka puhuu muiden jumalain nimeen, sen prophetan pitää kuoleman.

18:21 Ja jos sinä ajattelet sydämässäsi: Mistä me tiedämme, mikä sana ei ole Herran puhetta? niin huomaa:

18:22 kun profeetta puhuu Herran nimessä, ja kun se, mitä hän on puhunut, ei tapahdu eikä käy toteen, niin sitä sanaa Herra ei ole puhunut; julkeuttaan se profeetta on niin puhunut; älä pelkää häntä.

19 LUKU

19:1 Kun Herra, sinun Jumalasi, on hävittänyt ne kansat, joiden maan Herra, sinun Jumalasi, antaa sinulle, ja kun sinä olet karkoittanut heidät ja asettunut heidän kaupunkeihinsa ja heidän taloihinsa,

19:2 niin erota itsellesi kolme kaupunkia siinä maassa, jonka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa, että ottaisit sen omaksesi.

19:3 Mittaa matkat ja jaa kolmeen osaan sen maan alue, jonka Herra, sinun Jumalasi, antaa sinulle perinnöksi, että niihin voisi paeta jokainen tappaja.

19:4 Ja näin on määrätty tappajasta, joka pakenee niihin saadakseen elää: kun joku tappaa lähimmäisensä tahtomattaan ja häntä ennestään vihaamatta -

19:5 niinkuin jos joku menee lähimmäisensä kanssa metsään puita hakkaamaan ja hänen kätensä heiluttaa kirvestä kaataakseen puun ja rauta lentää varresta ja sattuu toiseen, niin että tämä kuolee - niin paetkoon sellainen johonkin näistä kaupungeista saadakseen elää,

19:6 ettei verenkostaja, sydämensä kiihkossa tappajaa takaa ajaessaan, saavuttaisi häntä, jos tie on pitkä, ja surmaisi häntä, vaikka hän ei ole ansainnut kuolemaa, koska ei ennestään toista vihannut.

19:7 Sentähden minä käsken sinua sanoen: Erotta itsellesi kolme kaupunkia.

19:8 Ja jos Herra, sinun Jumalasi, laajentaa sinun aluettasi, niinkuin hän on vannonut sinun isillesi, ja antaa sinulle kaiken sen

18:21 Jos sanot sydämässä: kuinka me tiedämme, mitä sanoja ei \Herra\ ole puhunut?

18:22 Kuin propheta puhuu \Herran\ nimeen, ja ei siitä mitään ole, eikä niin tapahdu, niin ne ovat ne sanat, joita ei \Herra\ ole puhunut: se propheta on sen puhunut ylpeydestänsä, älä pelkää häntä.

19 LUKU

19:1 Kuin \Herra\ sinun Jumalas on hävittänyt pakanat, joiden maan \Herra\ sinun Jumalas sinulle antaa, niitä omistaakses ja asuakses heidän kaupungeissansa ja huoneissansa,

19:2 Niin eroita sinulles kolme kaupunkia sen maan keskellä, jonka \Herra\ sinun Jumalas antaa sinun omistaakses,

19:3 Ja valmista sinulles tie, ja jaa maas rajat, jonka \Herra\ sinun Jumalas sinulle antaa perinnöksi, kolmeen osaan, sen paeta, joka miesvahinkoon tullut on.

19:4 Ja se olkaan miehentappajan meno, joka sinne paeta ja elää saa: joka tappaa lähimmäisensä tietämätä, ja ei ennen vihannut häntä,

19:5 Vaan niinkuin joku menis metsään lähimmäisensä kanssa puita hakkaamaan, ja nostais käsin kirveensä hakkaamaan puuta maahan, ja kirves lähtis varresta, ja osais loukata lähimmäisensä niin että hän siitä kuolis: sen pitää yhteen näistä kaupungeista pakeneman ja saaman elää,

19:6 Ettei verenkostaja ajaisi miehentappajaa niinkauvan kuin hänen sydämensä on katkera, ja saavuttaisi häntä että matka pitkä on, ja löis hänen kuoliaaksi, vaikka ei hän kuoleman syytä ole tehnyt; sillä ei hän ennen vihannut häntä.

19:7 Sentähden käsken minä sinua, sanoen: eroita sinulles kolme kaupunkia.

19:8 Ja jos \Herra\ sinun Jumalas sinun maas rajat levittää, niinkuin hän vannoi isilles, ja antaa sinulle kaiken sen maan,

maan, jonka hän on sinun isillesi sanonut antavansa,

19:9 jos sinä noudatat tarkoin kaikkia näitä käskyjä, jotka minä tänä päivänä sinulle annan, niin että alati rakastat Herraa, sinun Jumalaasi, ja vaellat hänen teitensä, lisää silloin vielä kolme kaupunkia näihin kolmeen,

19:10 ettei viatonta verta vuodatettaisi sinun maassasi, jonka Herra, sinun Jumalasi, antaa sinulle perintöosaksi, ja ettet joutuisi verivelan alaiseksi.

19:11 Mutta jos joku vihaa lähimmäistään ja asettuu häntä väijymään ja karkaa hänen kimppuunsa ja lyö hänet kuoliaaksi ja sitten pakenee johonkin näistä kaupungeista,

19:12 niin lähettäkööt hänen kaupunkinsa vanhimmat noutamaan hänet sieltä ja antakoot hänet verenkostajan käsiin, ja hän kuolkoon.

19:13 Älä sääli häntä, vaan poista viattoman veren velka Israelista, että menestyisit.

19:14 Älä siirrä lähimmäisesi rajaa, jonka entiset polvet ovat määränneet sinun perintöosallesi siinä maassa, jonka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa, että ottaisit sen omaksesi.

19:15 Yksi ainoa todistaja älköön olko pätevä ketään vastaan, olkoonpa mikä pahanteko tai rikkomus, mikä synti tahansa, jonka joku tekee. Kahden tai kolmen todistajan sanalla on asia vahva.

19:16 Jos väärä todistaja nousee jotakuta vastaan ja syyttää häntä jostakin rikkomuksesta,

19:17 niin astukoot molemmat riitapuolet Herran eteen, pappien eteen ja niiden eteen, jotka siihen aikaan ovat tuomareina.

19:18 Ja tuomarit tutkikoot tarkoin asian, ja jos todistaja on väärä todistaja, joka on tehnyt väärän syytöksen veljeänsä vastaan, 19:19 niin tehkää hänelle samoin, kuin hän aikoi tehdä veljellensä. Poista paha

jonka hän lupasi isilles antaa,

19:9 Jos muutoin pidät kaikki nämät käskyt, ja teet sen jälkeen kuin minä sinulle tänäpäpä käsken, ettäs rakastat \Herraa\ sinun Jumalaas ja vaellat hänen teissänsä kaikkena elinaikanas: niin lisää vielä kolme kaupunkia näihin kolmeen, 19:10 Ettei viatointa verta vuodatettaisi sinun maassas, jonka \Herra\ sinun Jumalasi sinulle antaa perinnöksi, ja veren vika tulisi sinun päälles.

19:11 Mutta jos joku vihaa lähimmäistään ja väijyy häntä ja karkaa hänen päällensä ja tappaa hänen, ja se pakenee yhteen niistä kaupungeista;

19:12 Niin vanhimmat hänen kaupungistansa lähettäkään sinne sanan, ja tuokaan hänen sieltä, ja antakaan hänen verenkostajan käsiin, että hän kuolis.

19:13 Ei sinun silmäs pidä armaitseman häntä, ja sinun pitää ottaman pois viattoman veren Israelista, ettäs menestyisit.

19:14 Ei sinun pidä siirtämän lähimmäises rajaa, jonka entiset panneet ovat sinun perintöös, kuin sinä perit siinä maassa, jonka \Herra\ sinun Jumalasi sinulle antaa omistaakses.

19:15 Ei pidä todistajan yksinänsä astuman edes ketäkään vastaan, jostakusta pahasta teosta ja synnistä, mikä ikänä paha teko se olis joka tehdään; mutta kahden eli kolmen todistajan suussa ovat kaikki asiat vahvat.

19:16 Jos väärä todistaja tulee ja todistaa jotakuta vastaan ja soimaa hänelle jotain syntiä,

19:17 Niin molemmat ne miehet, jotka riitelevät, seisokaan \Herran\ edessä, pappein ja tuomarein edessä, jotka siihen aikaan ovat,

19:18 Ja tuomarit visusti tutkistelkaan sitä, ja katso, jos todistaja on väärä todistaja, ja todistaa väärin veljeänsä vastaan;

19:19 Niin tehkää hänelle niinkuin hän aikoi tehdä veljellensä, ettäs erottaisit

keskuudestasi.

19:20 Ja muut kuulkoot sen ja peljätkööt, niin ettei kukaan enää tekisi sellaista paha sinun keskuudessasi.

19:21 Älä sääli häntä: henki hengestä, silmä silmästä, hammas hampaasta, käsi kädestä, jalka jalasta.

20 LUKU

20:1 Jos lähdet sotaan vihollistasi vastaan ja näet hevosia ja sotavaunuja ja sotajoukon, joka on sinua suurempi, niin älä pelkää heitä, sillä Herra, sinun Jumalasi, on sinun kanssasi, hän, joka johdatti sinut Egyptin maasta.

20:2 Kun olette ryhtymässä taisteluun, astukoon pappi esiin puhumaan kansalle

20:3 ja sanokoon heille: Kuule, Israel! Te ryhdytte nyt taisteluun vihollisianne vastaan. Älkää arkailko, älkää peljätkö älkääkään hätääntykö, älkää säikähtykö heitä;

20:4 sillä Herra, teidän Jumalanne, käy teidän kanssanne, sotii teidän puolestanne vihollisianne vastaan ja antaa teille voiton.

20:5 Ja päällysmiehet puhukoot kansalle ja sanokoot: Joka on rakentanut uuden talon, mutta ei vielä ole sitä vihkinyt, menköön ja palatkoon kotiinsa, ettei hän kaatuisi taistelussa ja joku toinen vihkisi sitä.

20:6 Joka on istuttanut viinitarhan, mutta ei vielä ole korjannut sen ensi hedelmää, menköön ja palatkoon kotiinsa, ettei hän kaatuisi taistelussa ja joku toinen korjaisi sen ensi hedelmää.

20:7 Joka on kihlannut naisen, mutta ei vielä ole ottanut häntä vaimoksensa, menköön ja palatkoon kotiinsa, ettei hän kaatuisi taistelussa ja joku toinen ottaisi hänen morsiantaan vaimoksensa.

20:8 Vielä puhukoot päällysmiehet kansalle ja sanokoot: Joka pelkää ja arkailee, menköön ja palatkoon kotiinsa, etteivät hänen veljensäkin menettäisi rohkeuttaan

pahan sinustas,

19:20 Ja muut sen kuulisivat ja pelkäisivät, ja ei tekisi enää senkaltaista paha teidän seassanne.

19:21 Sinun silmäs ei pidä säästämän häntä: henki hengestä, silmä silmästä, hammas hampaasta, käsi kädestä, jalka jalasta.

20 LUKU

20:1 Koskas menet sotaan vihollisias vastaan, ja näet hevoset ja vaunut, ja kansan joka on suurempi sinua, niin älä pelkää heitä; sillä \Herra\ sinun Jumalasi, joka sinun johdatti ulos Egyptin maalta, on sinun kanssas.

20:2 Ja kuin te lähestytte sota, niin astukaan pappi edes ja puhukaan kansalle,

20:3 Ja sanokaan heille: kuule Israel, te menette tänäpäni sotaan vihollisianne vastaan: älkään sydämenne pehmetkö, älkää peljätkö, älkää vavisko, älkää myös hämmästykö heidän edessänsä.

20:4 Sillä \Herra\ teidän Jumalanne käy kanssanne, sotimaan edestänne vihollisianne vastaan, ja auttaa teitä.

20:5 Vaan sodan päämiehet puhutelkaan kansaa ja sanokaan: joka uuden huoneen on rakentanut, ja ei siinä vielä ruvennut asumaan, hän menkään pois ja palatkaan kotiansa, ettei hän kuolisi sodassa, ja joku toinen omistais sen.

20:6 Ja se joka istutti viinamäen, ja ei vielä sitä tehnyt yhteiseksi, hän menkään pois ja palatkaan kotiansa, ettei hän kuolisi sodassa ja toinen tekis sen yhteiseksi.

20:7 Jos joku on hänellensä vaimon kihlannut, ja ei ottanut häntä tykönsä, hän menkään pois ja palatkaan kotiansa, ettei hän kuolisi sodassa, ja toinen nais häntä.

20:8 Ja sodan päämiehet vielä puhukaan kansalle ja sanokaan: joka pelkuri on ja vapisevaisella sydämellä, hän menkään pois ja palatkaan kotiansa, ettei hän saattaisi

niinkuin hän.

20:9 Ja kun päällysmiehet ovat tämän kaiken kansalle puhuneet, asettakoot he osastopäälliköt väen johtoon.

20:10 Kun lähestyt jotakin kaupunkia sotiaksesi sitä vastaan, tarjoa sille ensin rauhaa.

20:11 Ja jos se suostuu tarjoamaasi rauhaan ja avaa sinulle porttinsa, suorittakoon kaikki siellä oleva kansa sinulle työveroa ja palvelkoon sinua.

20:12 Mutta jos se ei tee rauhaa sinun kanssasi, vaan valmistautuu taistelemaan sinua vastaan, niin piiritä sitä.

20:13 Ja jos Herra, sinun Jumalasi, antaa sen sinun käsiisi, niin surmaa kaikki sen miesväki miekan terällä.

20:14 Mutta naiset, lapset ja karja ja kaikki, mitä kaupungissa on, kaikki, mitä sieltä on saatavana saalista, ryöstä itsellesi, ja nauti vihollisiltasi saatu saalis, minkä Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa.

20:15 Tee näin kaikille niille kaupungeille, jotka ovat sinusta hyvin kaukana, jotka eivät ole näiden kansojen kaupungeja.

20:16 Mutta näiden kansojen kaupungeissa, jotka Herra, sinun Jumalasi, antaa sinulle perintöosaksi, älä jätä ainoatakaan henkeä eloon,

20:17 vaan vihi ne tuhon omiksi: heetiläiset ja amorilaiset, kanaanilaiset ja perissiläiset, hivviläiset ja jebusilaiset, niinkuin Herra, sinun Jumalasi, on sinua käskenyt,

20:18 etteivät he opettaisi teitä tekemään kaikkia niitä kauhistavia tekoja, joita he ovat tehneet palvellessaan jumaliansa, ja ettette te rikkoisi Herraa, teidän Jumalaanne, vastaan.

20:19 Jos joudut kauan piirittämään kaupunkia ja sotimaan sitä vastaan valloittaaksesi sen, niin älä hävitä sen puita, äläkä heiluta kirvestäsi niitä vastaan. Niiden hedelmiä saat nauttia, mutta älä hakkaa

veljeinsä sydämiä pelkuriksi, niinkuin hänen sydämensä on.

20:9 Ja sittekuin sodan päämiehet lopettaneet ovat kansalle puheensa, niin he asettakaan sotajoukon ylimmäiset ensimmäiseksi kansan sekaan.

20:10 Kuin mene jonkun kaupungin eteen, sotimaan sitä vastaan, niin taritse heille rauhaa.

20:11 Ja jos he sinua rauhallisesti vastaavat ja avaavat etees, niin olkaan kaikki kansa joka siinä on, sinulle verollinen ja palvelkaan sinua.

20:12 Vaan jos ei he tee rauhaa sinun kanssasi, vaan sotivat sinua vastaan, niin ahdistista heitä.

20:13 Ja kuin \Herra\ sinun Jumalasi antaa heidät sinun käsiisi, niin lyö kuoliaaksi kaikki miehenpuoli miekan terällä.

20:14 Mutta vaimot, lapset ja eläimet, ja kaikki ne jotka kaupungissa ovat, ja kaikki saalis ota itselles, ja syö vihollistes saalista, kuin \Herra\ sinun Jumalasi antaa sinulle.

20:15 Ja tee niin jokaiselle kaupungille, joka sinusta aivan kaukana on, ja ei ole näiden kansain kaupunkia.

20:16 Mutta näiden kansain kaupungeissa, jotka \Herra\ sinun Jumalasi sinulle perimiseksi antaa, älä jätä elämään yhtäkään henkeä;

20:17 Vaan hukuta ne peräti: nimittäin Hetiläiset, Amorilaiset, Kanaanealaiset, Pheresiläiset, Heviläiset ja Jebusilaiset, niinkuin \Herran\ sinun Jumalasi sinulle on käskenyt,

20:18 Ettei he opettaisi teitä tekemään kaikkia niitä kauhistuksia, joita he tekivät jumalillensa, ettette myös tekisi syntiä \Herraa\ teidän Jumalaanne vastaan.

20:19 Jos sinä kauvan olet jonkun kaupungin edessä, jota vastaan sinä sodit omistaaksesi sitä, niin älä hävitä sen puita, älä myös kirveellä raiskaa niitä; sillä sinä saat niistä syödä, sentähden älä hakkaa

niitä maahan, sillä eivät kedon puut ole ihmisiä joutuakseen sinun piiritettäviksesi.

20:20 Ainoastaan ne puut, joista tiedät, että niissä ei ole mitään syötävää, saat hävittää ja hakata maahan, rakentaaksesi niistä varustuksia sinun kanssasi sotivaa kaupunkia vastaan, kunnes se kukistuu.

21 LUKU

21:1 Jos siinä maassa, jonka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa, että ottaisit sen omaksesi, löydetään murhattu virumassa kedolla, eikä tiedetä, kuka hänet tappoi, 21:2 niin lähettäkööt sinun vanhimpasi ja tuomarisi mittaamaan välimatkan niihin kaupunkeihin, jotka ovat murhatun ympärillä.

21:3 Sen kaupungin vanhimmat, joka on murhattua lähinnä, ottakoot hiehon, jolla ei ole työtä tehty ja joka ei ole ollut vetojuhtana ikeen alla,

21:4 ja sen kaupungin vanhimmat viekööt hiehon alas ehtymättömän puron notkoon, jossa ei ole kynnetty eikä kylvetty; ja he taittakoot hieholta niskan siinä notkossa.

21:5 Ja papit, leeviläiset, astukoot esiin, sillä heidät on Herra, sinun Jumalasi, valinnut palvelemaan häntä ja Herran nimeen siunaamaan, ja heidän sanansa mukaan ratkaistakoon jokainen riita ja pahoinpitely.

21:6 Ja kaikki sen kaupungin vanhimmat, he kun asuvat murhattua lähinnä, peskööt kätensä pitäen niitä hiehon päällä, jolta niska taitettiin siinä notkossa;

21:7 ja he lausukoot sanoen: Meidän kätemme eivät ole tätä verta vuodattaneet, eivätkä silmämme tapausta nähneet.

21:8 Anna anteeksi, Herra, kansallesi Israelille, jonka vapahdit, äläkä lue viatonta verta kansallesi Israelille. Ja niin se verivelka annetaan heille anteeksi.

21:9 Poista keskuudestasi viattoman veren velka, sillä sinun on tehtävä se, mikä on

niitä maahan; sillä ihmisellä on metsäpuutakin, tulemaan varustukseksi sinun etees.

20:20 Vaan ne puut, joista tiedät, ettei ne ole syötäviä, hävitä ja hakkaa maahan, ja rakenna varustus kaupunkia vastaan, jonka kanssa sinä sodit, siksi kuin sinä voitat sen.

21 LUKU

21:1 Jos joku tapettu löydetään siinä maassa, jonka \Herra\ sinun Jumalasi sinun omaksesi antaa, ja se makaa kedolla, ja tietämätöntä on, kuka hänen tappoi;

21:2 Niin käykään ulos vanhimpas ja tuomaris, ja mitatkaan sen tapetun tyköä kaupunkeihin, jotka tapetun ympärillä ovat.

21:3 Joka kaupunki tapettua lähin on, sen vanhimmat ottakaan nuoren lehmän karjasta, jolla ei ole työtä tehty ja joka ei ikeen alla ole ollut,

21:4 Ja kaupungin vanhimmat taluttakaan nuoren lehmän kovaan laaksoon, jota ei kynnetä eikä kylvetä, ja leikatkaan lehmän kaulan siinä laaksossa.

21:5 Niin pitää papit, Levin pojat käymän edes; sillä \Herra\ sinun Jumalasi on heidät valinnut palvelemaan itseänsä, ja \Herran\ nimeä ylistämään: ja heidän suunsa jälkeen pitää kaikki riidat ja kaikki vahingot selitettämän.

21:6 Ja kaikki vanhimmat siitä kaupungista, joka tapettua lähinnä on, peskään kätensä nuoren lehmän päällä, jonka kaula laaksossa leikattiin,

21:7 Ja he vastatkaan ja sanokaan: ei meidän kätemme tätä verta vuodattaneet, eikä meidän silmämme sitä nähneet.

21:8 Ole armollinen kansallesi Israelille, jonka sinä \Herra\ pelastit, ja älä tätä viatointa verta anna tulla kansas Israelin päälle; ja niin he ovat sovitetut siitä verestä.

21:9 Ja niin sinä eroitat tyköäs viattoman veren, ettäs teet sen mikä oikia on

oikeata Herran silmissä.

21:10 Kun lähdet sotaan vihollisiasi vastaan ja Herra, sinun Jumalasi, antaa heidät sinun käsiisi ja sinä otat heistä vankeja

21:11 ja vankien joukossa näet kaunisvartaloisen naisen ja mielistyt häneen ja tahdot ottaa hänet vaimoksesi,

21:12 niin vie hänet kotiisi, ja hän ajattakoon hiuksensa ja leikatsoon kyntensä.

21:13 Ja hän riisukoon vaatteensa, joissa hänet vangittiin, ja asukoon sinun kodissasi ja saakoon itkeä kuukauden päivät isäänsä ja äitiänsä; sitten saat yhtyä häneen ja naida hänet, niin että hän tulee vaimoksesi.

21:14 Mutta jos hän ei sitten enää sinua miellytä, niin päästä hänet menemään vapaana äläkä myy häntä rahasta. Älä kohtele häntä tylästi, koska olet häntä alentavasti kohdellut.

21:15 Jos jollakin miehellä on kaksi vaimoa, toinen, jota hän rakastaa, ja toinen, jota hän hylkii, ja he synnyttävät hänelle lapsia, sekä se, jota hän rakastaa, että se, jota hän hylkii, ja esikoinen on hyljityn poika,

21:16 älköön hän, kun jakaa pojilleen omaisuutensa perinnöksi, antako esikoisoikeutta rakastetun pojalle syrjäyttämällä hyljityn vaimon pojan, joka on esikoinen;

21:17 vaan hän tunnustakoon esikoisekseen hyljityn vaimon pojan ja antakoon hänelle kaksinkertaisen osan kaikesta, minkä omistaa. Sillä hän on hänen miehuutensa parhain; hänen on esikoisoikeus.

21:18 Jos jollakin on uppiniskainen ja kovakorvainen poika, joka ei ota kuullakseen, mitä hänen isänsä ja äitinsä sanovat, eikä tottele heitä, vaikka he kurittavat häntä,

21:19 niin hänen isänsä ja äitinsä ottakoot hänet ja vieköt kaupunkinsa vanhinten

\Herran\ silmän edessä.

21:10 Kun menet sotaan vihollisiasi vastaan, ja \Herra\ sinun Jumalasi antaa heidät sinun käsiisi, ja sinä viet heitä vankina pois.

21:11 Ja näet vankein seassa kauniin vaimon, ja himoitset häntä ottaa emännäkses:

21:12 Niin vie häntä huoneeses ja anna hänen keritä hiuksensa ja leikata kyntensä,

21:13 Ja riisua vaatteensa, joissa hän vangittiin, ja anna hänen istua huoneessas, ja itkeä kuukauden isänsä ja äitiänsä: mene sitte hänen tykönsä ja ole hänen miehensä, ja hän olkoon sinun emäntäs.

21:14 Ja jos tapahtuu, ettei hän sinulle kelpaa, niin anna hänen mennä kuhunka hän tahtoo, ja älä suinkaan myy häntä rahaan: älä myös pyydä itselles jotakin voittoa hänen kauttansa; sillä sinä alensit hänen.

21:15 Jos jollakin miehellä on kaksi emäntää, yksi, jota hän rakastaa, ja toinen, jota hän vihaa, ja ne synnyttävät hänelle lapsia, sekä se jota hän rakastaa, että se jota hän vihaa, niin että esikoinen on sen, jota hän vihaa;

21:16 Ja aika tulee, että hän lastensa välillä perimisen jakaa, niin ei hän taida tehdä rakkaamman poikaa esikoiseksensa vihattavan esikoisen edestä;

21:17 Vaan hänen pitää tuntemaan vihattavan pojan esikoiseksensa, niin että hän antaa hänelle kaksinkertaisesti kaikista niistä, mitä häneltä löydetään; sillä se on hänen ensimmäinen voimansa, ja hänelle tulee esikoisen oikeus.

21:18 Jos jollakin on itsevaltainen ja kovakorvainen poika, joka ei kuule isänsä ja äitinsä ääntä, ja kuin he kurittavat häntä, ei heitä tottele;

21:19 Niin pitää hänen isänsä ja äitinsä hänen ottaman kiinni, ja viemän

eteen, asuinpaikkansa porttiin,
21:20 ja sanokoot kaupunkinsa vanhimmille:
Tämä meidän poikamme on uppiniskainen
ja kovakorvainen, hän ei ota kuullakseen,
mitä me sanomme, vaan on irstailija ja
juomari.

21:21 Silloin kaikki hänen kaupunkinsa
miehet kivittäkööt hänet kuoliaaksi. Poista
paha keskuudestasi, ja koko Israel kuulkoon
sen ja peljätköön.

21:22 Jos joku on tehnyt itsensä syypääksi
rikkomukseen, josta rangaistaan kuolemalla,
ja hänet surmataaan, ja sinä ripustat hänet
hirteen,

21:23 niin älköön hänen ruumiinsa jääkö
hirteen yöksi, vaan hautaa hänet samana
päivänä, sillä Jumalan kiroama on se, joka
on hirteen ripustettu; älä saastuta sitä
maata, jonka Herra, sinun Jumalasi, antaa
sinulle perintöosaksi.

22 LUKU

22:1 Jos näet veljesi härän tai lampaan
eksyneen, älä jätä sitä siihen; vie se
takaisin veljellesi.

22:2 Jos veljesi ei asu sinua lähellä tai jos
et tiedä, kuka hän on, niin korjaa eksynyt
taloosi, ja olkoon se sinun huostassasi,
kunnes veljesi tiedustelee sitä; anna se
silloin hänelle takaisin.

22:3 Tee samoin, jos veljeltäsi on kadonnut
aasi, samoin, jos vaate, samoin, jos mitä
muuta hyvänsä, jonka löydät; älä jätä sitä
siihen.

22:4 Jos näet veljesi aasin tai härän
kaatuneen tielle, älä jätä sitä siihen; auta
häntä nostamaan se jaloilleen.

22:5 Nainen älköön käyttäkö miehen
tamineita, älköönkö mies pukeutuko naisen
vaatteisiin; sillä jokainen, joka niin tekee,
on kauhistus Herralle, sinun Jumalallesi.

kaupunkinsa vanhimpain ja portin eteen,
21:20 Ja sanokaan kaupunkinsa
vanhimmille: tämä meidän poikamme on
itsevaltainen ja kovakorvainen, ei tottele
meidän ääntämme, ja on syömäri ja
juomari;

21:21 Niin pitää kaiken kaupungin kansan
hänen kuoliaaksi kivittämän: ja niin sinä
eroitat pahan sinustas, että koko Israel sen
kuulis ja pelkäis.

21:22 Jos joku on tehnyt jonkun synnin,
joka kuoleman on ansainnut, ja hirsipuussa
kuoletetaan,

21:23 Niin ei pidä hänen ruumiinsa yötä
puussa pidettämän, mutta haudatkaat
häntä kohta sinä päivänä; sillä se on
kirottu Jumalalta, joka hirtetty on, ettet
sinä saastuttaisi sinun maatas, jonka
\Herra\ sinun Jumalasi sinulle perimiseksi
antaa.

22 LUKU

22:1 Kuin näet veljes härjän taikka
lampaan eksyneen, niin ei sinun pidä
kääntämän itsiäs pois, vaan viemän se
kaiketikin jälleen sinun veljelles.

22:2 Jollei veljes ole sinua läsnä etkä
häntä tunne, niin ota se huoneeses, ja
olkoon se tykönäs, siihenasti kuin veljes
etsii sitä, ja niin anna se hänelle jällensä.

22:3 Niin tee myös hänen aasinsa kanssa,
hänen vaatteensa ja kaikkinaisen
kadonneen kanssa, mikä veljeltäs kadonnut
on, ja sinä sen löysit: ei sinun pidä itsiäs
siitä pois kääntämän.

22:4 Jos näet veljes aasin eli härjän
langenneena tiellä, älä käännä pois niistä;
vaan sinun pitää jouduksaasti auttaman
niitä ylös hänen kanssansa.

22:5 Vaimon ei pidä miehen asetta
kantaman, eikä myös miehen pukeman
yllensä vaimon vaatteita; sillä jokainen, joka
sen tekee, on \Herralle\ sinun Jumalalles
kauhistus.

22:6 Jos kulkiessasi tapaat puusta tai maasta linnun pesän, jossa on pojat tai munat ja emo makaamassa poikien tai munien päällä, niin älä ota emoa poikineen,

22:7 vaan päästä emo lentämään ja ota vain pojat, että menestyisit ja kauan eläisit.

22:8 Kun rakennat uuden talon, tee kaide kattosi ympärille, ettet saattaisi verenvikaa taloosi, jos joku sieltä putoaisi.

22:9 Älä kylvä viinitarhaasi kahdenlaista siementä, muutoin kaikki, mitä siinä on, sekä siemen, jonka kylvit, että viinitarhan sato, on oleva pyhäkölle pyhitetty.

22:10 Älä kynnä yhtäaikaan härällä ja aasilla.

22:11 Älä pue yllesi vaatetta, joka on kudottu kahdenlaisista langoista, villaisista ja pellavaisista sekaisin.

22:12 Tee itsellesi tupsut viittä neljään kulmaan, johon verhoudut.

22:13 Jos joku on ottanut vaimon ja yhtynyt häneen, mutta sitten hylkii häntä

22:14 ja esittää häntä vastaan perättömiä syytöksiä ja saattaa hänet pahaan maineeseen ja sanoo: Minä otin tämän naisen vaimokseni, mutta kun ryhdyin häneen, en tavannut hänessä neitsyyden merkkiä,

22:15 niin tytön isä ja äiti ottakoot ja tuokoot tytön neitsyyden merkin kaupungin vanhimmille, porttiin.

22:16 Ja tytön isä sanokoon vanhimmille: Minä annoin tyttäreni vaimoksi tälle miehelle, mutta hän hylkii häntä.

22:17 Ja katso, hän esittää häntä vastaan perättömiä syytöksiä sanoen: Minä en tavannut tyttäressäsi neitsyyden merkkiä. Mutta tässä on tyttäreni neitsyyden merkki. Ja he levittäkööt vaatteen kaupungin vanhinten eteen.

22:18 Silloin kaupungin vanhimmat ottakoot sen miehen ja kurittakoot häntä. Ja he määrätkööt hänelle sakkoa sata

22:6 Ja jos löydät linnun pesän tiellä puusta tahi maasta, jossa on pojat tahi munat, ja emä istuu poikansa eli munain päällä, niin älä ota emää poikinensa;

22:7 Mutta päästä kaiketikin emä pois, ja ota pojat sinulles, että menestyisit ja kauan eläisit.

22:8 Kun rakennat uutta huonetta, niin tee käsipuut kattos ympäri, ettes veren vikaa saattaisi huoneeses, jos joku sieltä putois.

22:9 Älä kylvä viinamäkeäs moninlaisilla siemenillä, ettes saastuttaisi sekä siemenes kokousta, jonka kylvänyt olet, ja myös viinamäen tuloa.

22:10 Älä ynnä härjällä ja aasilla kynnä.

22:11 Älä pue sitä vaatetta ylles, joka villaisesta ja liinaisesta yhdessä kudottu on.

22:12 Tee sinulles rihmoja vaattees neljään kulmaan, jollas puetetaan.

22:13 Jos joku mies on nainut emännän, ja on mennyt hänen tykönsä, ja rupee vihaamaan häntä,

22:14 Ja soimaa häntä johonkuhun häpiään vikapääksi, ja saattaa hänestä pahan sanoman, sanoen: minä otin tämän emännäkseni, ja menin hänen tykönsä, ja löysin, ettei hän ollut neitsy;

22:15 Niin ottakaan vaimon isä ja äiti hänen, ja tuokaan vaimon neitsyyden merkit edes, ja näyttäkään vanhimmille, jotka kaupungin portissa istuvat,

22:16 Ja vaimon isä sanokaan vanhimmille: minä annoin tälle miehelle minun tyttäreni emännäksi, ja nyt hän vihaa häntä.

22:17 Ja katso, hän soimaa häntä häpiällisiin asioihin vikapääksi, ja sanoo: en minä löytänyt sinun tyttäres neitseeksi. Ja katso, tämä on minun tyttäreni neitsyyden merkki. Ja heidän pitää levittämän vaatteen kaupungin vanhimpain eteen;

22:18 Niin kaupungin vanhimmat ottakaan sen miehen, ja rangaiskaan häntä.

hopeasekeliä annettavaksi tytön isälle, sentähden että hän saattoi Israelin neitsyen pahaan maineeseen.

22:19 Ja hän olkoon hänen vaimonsa; hän älköön hyljätkö häntä koko elinaikanansa.

22:20 Mutta jos syytös on tosi, jos tytössä ei tavattu neitsyyden merkkiä,

22:21 silloin vietäköön tyttö isänsä talon ovelle, ja kaupungin miehet kivittäkööt hänet kuoliaaksi, koska hän teki häpeällisen teon Israelissa, harjoittaen haureutta isänsä kodissa. Poista paha keskuudestasi.

22:22 Jos joku tavataan makaamasta naisen kanssa, joka on toisen miehen aviovaimo, niin kuolkoot molemmat, sekä mies, joka makasi vaimon kanssa, että vaimo. Poista paha Israelista.

22:23 Jos joku neitsyt on kihloissa miehen kanssa ja toinen tapaa hänet kaupungissa ja makaa hänen kanssaan,

22:24 niin viekää molemmat sen kaupungin portille ja kivittäkää heidät kuoliaaksi, tyttö siksi, että hän ei huutanut apua kaupungissa, ja mies siksi, että hän teki väkivaltaa lähimmäisensä morsiamelle. Poista paha keskuudestasi.

22:25 Mutta jos mies tapaa kihlatun tytön kedolla, käy häneen käsiksi ja makaa hänen kanssaan, niin mies, joka makasi hänen kanssaan, kuolkoon yksin.

22:26 Mutta tytölle älä tee mitään, sillä tyttö ei ole tehnyt kuoleman rikosta; tässä on samanlainen tapaus, kuin jos mies karkaa toisen kimppuun ja tappaa hänet.

22:27 Sillä hän tapasi hänet kedolla; kihlattu tyttö huusi, mutta hänellä ei ollut auttajaa.

22:28 Jos joku tapaa neitsyen, joka ei ole kihlattu, ja ottaa hänet kiinni ja makaa hänen kanssaan ja heidät siitä tavataan,

22:19 Ja sakoittakaan hänen sataan hopiasikliin ja antakaan ne nuoren vaimon isälle, että hän häpäisi neitseeseen Israelissa, ja hänen pitää pitämän hänen emäntänensä, eikä saa häntä hyljätä kaikkena elinaikanansa.

22:20 Ja jos se tosi on, ettei vaimo löydetty neitseeksi;

22:21 Niin vietäkään vaimo isänsä huoneen ovelle, ja kaupungin kansa kivittäkään hänen kuoliaaksi, että hän teki tyhmyyden Israelissa, ja että hän salavuoteudessa makasi isänsä huoneessa: ja niin sinä otat pahan pois tyköäs.

22:22 Jos joku löydetään maanneeksi vaimon tykönä, jolla aviomies on, niin pitää molempain kuoleman, sekä miehen, että vaimon, jonka tykönä hän makasi; ja niin pahuus otetaan pois Israelista.

22:23 Jos joku piika on mieheltä kihlattu, ja joku häneen ryhtyy kaupungissa, ja makaa hänen;

22:24 Niin pitää ne molemmat vietämän kaupungin porttiin, ja molemmat kivitettämän kuoliaaksi, piika, ettei hän huutanut, sillä hän oli kaupungissa, mies, että hän lähimmäisensä vaimon häpäisi; ja niin sinä eroitat pahan tyköäs.

22:25 Jos joku löytää kihlatun piian kedolla, ryövää ja makaa hänen, niin mies pitää yksin tapettaman, joka makasi hänen;

22:26 Vaan piialle ei sinun pidä mitään tekemän; sillä ei piika yhtään kuoleman syntiä tehnyt, vaan niinkuin joku karkais lähimmäistänsä vastaan, ja löis hänen kuoliaaksi, niin on myös tämä asia.

22:27 Sillä hän löysi hänen kedolla: se kihlattu piika huusi, mutta ei ollut hänellä auttajaa.

22:28 Jos joku löytää neitseeseen, joka ei ole kihlattu, ja ottaa hänen kiinni, ja makaa hänen, ja he löydetään;

22:29 niin mies, joka makasi hänen kanssaan, antakoon tytön isälle viisikymmentä hopeasekeliä, ja tyttö tulkoon hänen vaimokseen, koska hän raiskasi hänet; hän älköön hyljätkö häntä koko elinaikanansa.

22:30 Älköön kukaan ottako vaimoksi äitipuoltaan älköönkä nostako isänsä peitettä.

23 LUKU

23:1 Älköön kukaan, joka on kuohittu musertamalla tai leikkaamalla, pääskö Herran seurakuntaan.

23:2 Älköön kukaan sekasikiö pääskö Herran seurakuntaan; älköön sellaisen jälkeläinen edes kymmenennessä polvessa pääskö Herran seurakuntaan.

23:3 Älköön ammonilainen ja moabilainen pääskö Herran seurakuntaan; älkööt heidän jälkeläisensä edes kymmenennessä polvessa koskaan pääskö Herran seurakuntaan,

23:4 sentähden että he eivät tulleet leipää ja vettä tuoden teitä vastaan matkalla, kun olitte lähteneet Egyptistä, ja sentähden että hän palkkasi sinua vastaan Bileamin, Beorin pojan, Mesopotamian Petorista, sinua kiroamaan.

23:5 Mutta Herra, sinun Jumalasi, ei tahtonut kuulla Bileamia, vaan Herra, sinun Jumalasi, muutti kirouksen sinulle siunaukseksi, sillä Herra, sinun Jumalasi, rakasti sinua.

23:6 Älä koskaan, älä koko elinaikanasi, harrasta heidän menestystään ja onneaan.

23:7 Edomilaista älä inhoa, sillä hän on sinun veljesi. Älä inhoa egyptiläistä, sillä sinä olet asunut muukalaisena hänen maassaan.

23:8 Lapset, jotka heille syntyvät kolmannessa polvessa, pääskööt Herran seurakuntaan.

23:9 Kun lähdettyäsi vihollisiasi vastaan asetut leiriin, karta kaikkea siivotonta.

22:29 Niin se joka hänen makasi, antakaan piian isälle viisikymmentä hopiasikliä, ja ottakaan piian emännöksensä, että hän on alentanut hänen: ei hän saa hyljätä häntä kaikkena elinaikanansa.

22:30 Ei yhdenkään pidä ottaman isänsä emäntää, eikä myös paljastaman isänsä peitettä.

23 LUKU

23:1 Ei kuohitun ja raajarikon pidä tuleman \Herran\ seurakuntaan.

23:2 Eikä pidä myös äpärän tuleman \Herran\ seurakuntaan, eikä vielä kymmenenteen polveenkaan asti pidä jonkun heistä \Herran\ seurakuntaan tuleman.

23:3 Ammonilaiset ja Moabilaiset ei pidä tuleman \Herran\ seurakuntaan, ei kymmenenteenkään polveen asti, ja ei ikänä tuleman \Herran\ seurakuntaan,

23:4 Sentähden ettei he kohdanneet teitä tiellä leivällä ja vedellä, kuin te läksitte Egyptistä, ja että he palkkasivat teitä vastaan Bileamin Beorin pojan Mesopotamian Petorista, kiroamaan sinua.

23:5 Mutta \Herra\ sinun Jumalasi ei kuullut Bileamia, vaan \Herra\ sinun Jumalasi muutti sinulle kirouksen siunaukseksi; sillä \Herra\ sinun Jumalasi rakasti sinua.

23:6 Älä toivota heille rauhaa eli jotakin hyvää, kaikkena elinaikanasi ijankaikkisesti.

23:7 Edomilaista älä kauhistu; sillä hän on sinun veljes. Älä myös Egyptiläistä kauhistu; sillä sinä olit muukalainen hänen maassaan.

23:8 Ne lapset, jotka heistä syntyvät kolmannessa polvessa, tulkaat \Herran\ seurakuntaan.

23:9 Kun lähdet leiristäsi vihollisiasi vastaan, kavahta itsiäs kaikkinaisesta pahuudesta.

23:10 Jos sinun keskuudessasi on joku, joka ei ole puhdas sen johdosta, mitä hänelle yöllä on tapahtunut, menkään hän leirin ulkopuolelle; hän älköön tulko leiriin.

23:11 Illan suussa hän peseytyköön vedessä, ja auringon laskettua hän tulkoon leiriin.

23:12 Leirin ulkopuolella olkoon sinulla syrjäinen paikka, johon sinun on mentävä tarpeellesi.

23:13 Ja sinulla olkoon aseittesi lisänä pieni lapio, ja kun siellä ulkona istut tarpeellesi, kaiva sillä kuoppa ja peitä sitten ulostuksesi.

23:14 Sillä Herra, sinun Jumalasi, vaeltaa leirissä auttaaksensa sinua ja antaakseen vihollisesi sinulle alttiiksi; sentähden olkoon sinun leirisi pyhä, ettei hän näkisi sinun keskuudessasi mitään häpeällistä ja kääntyisi pois sinusta.

23:15 Älä luovuta orjaa, joka on paennut isäntänsä luota sinun luoksesi, hänen isännällensä.

23:16 Hän asukoon sinun luonasi, sinun keskuudessasi, valitsemassaan paikassa, jonkun kaupunkisi porttien sisäpuolella, missä hän viihtyy; älä sorra häntä.

23:17 Älköön pyhäkköporttoa olko Israelin tyttärien joukossa älköönkä haureellista pyhäkköpoikaa Israelin poikien joukossa.

23:18 Älä tuo portonpalkkaa äläkä koiranpalkkaa Herran, sinun Jumalasi, huoneeseen lupauksen suoritukseksi, sillä molemmat ovat kauhistus Herralle, sinun Jumalallesi.

23:19 Älä pane veljeäsi maksamaan korkoa rahasta tai elintarpeista tai muusta, mitä korkoa vastaan lainataan.

23:20 Muukalaisen saat panna korkoa maksamaan, mutta et veljeäsi, että Herra, sinun Jumalasi, siunaisi sinua kaikessa, mihin ryhdyt, siinä maassa, jota menet ottamaan omaksesi.

23:21 Kun teet lupauksen Herralle, sinun Jumalallesi, niin täytä se viivyttämättä, sillä totisesti on Herra, sinun Jumalasi, sen

23:10 Jos joku on teidän seassanne, joka ei ole puhdas, että hänelle yöllä jotakin tapahtunut on; hänen pitää menemään pois leiristä, ja ei leiriin sisälle tuleman.

23:11 Ja hänen pitää ehtoona itsensä vedellä pesemään, ja sittekuin aurinko laskenut on, palatkaan leiriin.

23:12 Ulkona leiristä olkoon sinulla paikka, johonkas menet tarpeillesi.

23:13 Ja sinulla pitää oleman vähä kalikka yölläs, ja kuin menet tarpeillesi, kaiva sillä, ja istuttuasi, peitä saastaisuutesi.

23:14 Sillä \Herra\ sinun Jumalasi vaeltaa sinun leiris lävitse pelastamaan sinua ja antamaan sinun vihollisesi sinun eteesi, sentähden pitää sinun leirisi pyhä oleman, ettei häpiää näkyisi sinun seassas ja hän kääntäis itsensä sinusta pois.

23:15 Älä isännän haltuun anna orjaa, joka häneltä sinun tykösi karannut on.

23:16 Hän olkaan sinun tykönäs, sinun keskelläsi siinä paikassa, joka hänelle kelpaa, jossakussa sinun portissas, itsellensä hyväksi, älä sorra häntä.

23:17 Ei pidä yhtäkään porttoa oleman Israelin lasten tyttärien seassa, eikä yhtään huorintekijää Israelin poikain seassa.

23:18 Älä kanna porton palkkaa eikä koiran hintaa \Herran\ sinun Jumalasi huoneeseen, jonkun lupauksen edestä; sillä ne molemmat ovat \Herralle\ sinun Jumalallesi kauhistus.

23:19 Älä korkoa ota veljeltäs rahasta, syötävästä tahi muusta, josta korko otetaan.

23:20 Muukalaiselta ota korko, mutta älä veljeltäs, että \Herra\ sinun Jumalasi siunaisi sinua kaikessa aivoituksessasi siinä maassa, johonkas tulet omistamaan sitä.

23:21 Kuin \Herralle\ sinun Jumalallesi lupauksen lupaat, niin älä viivyttä maksaa sitä; sillä \Herra\ sinun Jumalasi on sen

vaativa sinulta, ja sinä joudut syyhyn.

23:22 Mutta jos jätät lupauksen tekemättä, et joudu syyhyn.

23:23 Pidä se, mikä on huuliltasi lähtenyt, ja tee, niinkuin vapaaehtoisesti olet luvannut Herralle, sinun Jumalallesi, niinkuin olet suullasi puhunut.

23:24 Kun tulet lähimmäisesi viinitarhaan, niin saat syödä rypäleitä, minkä mielesi tekee, kunnes olet saanut kylläsi, mutta älä pane mitään astiaasi.

23:25 Kun tulet lähimmäisesi viljapellolle, niin saat kädelläsi katkoa tähkäpäitä, mutta sirppiä älä heiluta lähimmäisesi viljapellolla.

24 LUKU

24:1 Jos joku ottaa vaimon ja nai hänet ja vaimo ei häntä enää miellytä, sentähden että mies on tavannut hänessä jotakin häpeällistä, ja hän kirjoittaa hänelle erokirjan ja antaa sen hänen käteensä ja lähettää hänet pois talostaan,

24:2 ja jos nainen sitten, lähdettyään hänen talostaan, menee ja joutuu toisen miehen vaimoksi,

24:3 ja myöskin tämä toinen mies hylkii häntä ja kirjoittaa hänelle erokirjan ja antaa sen hänen käteensä ja lähettää hänet pois talostaan, tai jos tämä toinen mies, joka on ottanut hänet vaimokseen, kuolee,

24:4 älköön hänen ensimmäinen miehensä, joka lähetti hänet pois, ottako häntä uudestaan vaimokseen, sittenkuin tämä on tullut saastutetuksi, sillä se olisi kauhistus Herran edessä. Älä saata syynalaiseksi maata, jonka Herra, sinun Jumalasi, antaa sinulle perintöosaksi.

24:5 Jos joku äsken on ottanut vaimon, ei hänen tarvitse lähteä sotaan, älköönkä hänen päälleen pantako muutakaan rasiitusta; olkoon hän vuoden ajan vapaa perhettään varten ja iloksi vaimolleen, jonka on ottanut.

totisesti vaativa sinulta, ja se on sinulle synti.

23:22 Vaan jollet sinä lupaa, niin ei ole sinulla syntiä.

23:23 Pidä se, mikä sinun huulistas on käynyt ulos, ja tee, niinkuin sinä \Herralle\ sinun Jumalalles hyvällä ehdolla luvannut olet sitä, minkä sinä suullas puhunut olet.

23:24 Kuin menet lähimmäises viinamäkeen, niin sinä saat syödä viinamarjoja himos jälkeen, ettäs ravitaan; mutta älä pane mitäkään astiaas.

23:25 Koskas menet lähimmäises laihoon, niin sinä saat katkoa tähkäpäitä kädellä, mutta älä sirpillä lähimmäises laihoa niitä.

24 LUKU

24:1 Jos joku ottaa vaimon avioksensa, ja tapahtuu, ettei hän sitte löydä armoa hänen silmänsä edessä, että on löytänyt jonkun häpiän hänessä; niin kirjoittaa hän hänelle erokirjan, ja antaa sen hänen käteensä, ja antaa hänen mennä huoneestansa pois.

24:2 Kuin se hänen huoneestansa lähtenyt on, menee pois ja tulee jonkun toisen miehen emännäksi,

24:3 Ja taas toinen mies rupee häntä vihaamaan, ja kirjoittaa hänelle erokirjan, ja antaa hänen käteensä ja laskee hänen huoneestansa pois: eli jos toinen mies, joka hänen emännäksensä otti, kuolee:

24:4 Niin hänen ensimmäinen miehensä, joka hänen antoi mennä pois, ei pidä häntä ottaman jälleen emännäksensä, sittekuin hän tuli saastaiseksi; sillä se on kauhistus \Herran\ edessä, ettes maata saastuttaisi, jonka \Herra\ sinun Jumalasi antaa sinulle perimiseksi.

24:5 Jos joku on äsken emännän nainut, ei sen pidä menemän sotaan, eikä pidä hänen päällensä mitään rasiitusta pantaman; vaan olkaan vapaana huoneessansa ajastajan päivät, että hän sais iloita emäntänsä kanssa, jonka hän nainut on.

24:6 Älköön pantiksi otettako käsikiviä, ei päällimmäistäkään kiveä, sillä se olisi hengen ottamista pantiksi.

24:7 Jos joku tavataan siitä, että hän on varastanut jonkun veljistään, israelilaisista, ja kohdellut häntä tylysti tai myynyt hänet, niin varas kuoloon. Poista paha keskuudestasi.

24:8 Ole varuillasi pitalitautia vastaan, niin että tarkoin noudatat kaikkea, mitä leeviläiset papit teille neuvovat.

Noudattakaa tarkoin käskyjä, jotka minä olen heille antanut.

24:9 Muista, mitä Herra, sinun Jumalasi, teki Mirjamille matkalla, kun te olitte lähteneet Egyptistä.

24:10 Jos lainaat jotakin lähimmäisesi, älä mene hänen taloonsa ottamaan häneltä panttia.

24:11 Jää ulos, ja se mies, jolle lainasit, tuokoon pantin sinulle ulos.

24:12 Ja jos hän on köyhä mies, niin älä mene maata, pitäen hänen panttiansa,

24:13 vaan anna hänelle takaisin hänen panttinsa auringon laskiessa, että hän voisi maata vaipassaan ja siunaisi sinua; se koituu sinulle vanhurskaudeksi Herran, sinun Jumalasi, edessä.

24:14 Älä tee vääryyttä kurjalle ja köyhälle palkkalaiselle, olipa hän veljiäsi tai muukalaisia, joita asuu maassasi, sinun porttiesi sisäpuolella.

24:15 Maksa hänelle hänen palkkansa samana päivänä, ennenkuin aurinko laskee, sillä hän on kurja ja halajaa palkkaansa - ettei hän huutaisi sinun tähtesi Herran puoleen ja ettet sinä joutuisi syyhyn.

24:16 Älköön isiä rangaistako kuolemalla lasten tähden älköönkään lapsia isien tähden; kukin rangaistakoon kuolemalla oman syntinsä tähden.

24:17 Älä vääristä muukalaisen äläkä orvon oikeutta, äläkä ota lesken vaatteita pantiksi.

24:6 Ei pidä molempia myllynkiviä, eli päällyskiveäkään keltään pantiksi otettaman; sillä se olisi ottaa hengen pantiksi.

24:7 Jos joku löydetään, joka sielun varastaa veljistänsä, Israelin lapsista, ja etsii sillä voittoa taikka myy hänen, sen varkaan pitää kuoleman, ettäs eroittaisit pahan sinustas.

24:8 Karta spitalitautia, ettäs visusti teet ja pidät kaikki, mitä Leviläiset ja papit opettavat sinulle: niinkuin minä heille käskin, ne pitäkää ja niiden jälkeen tehkää.

24:9 Muista, mitä \Herra\ sinun Jumalasi teki MirJamille, tiellä, kuin te Egyptistä läksitte.

24:10 Ja kuin jotain lainaat lähimmäisesi, älä mene hänen huoneesensa panttia ottamaan,

24:11 Vaan seiso ulkona, ja se, jolle lainasit, kantakaan itse pantin sinulle ulos.

24:12 Vaan jos hän köyhä on, älä mene levätä hänen panttiansa,

24:13 vaan anna hänen panttinsa kaiketikin jälleen ennen auringon laskemata, että hän makais vaatteissansa ja siunaisi sinua: ja se luetaan sinulle vanhurskaudeksi \Herran\ sinun Jumalasi edessä.

24:14 Älä tee vääryyttä köyhälle ja tarvitsevalle päivämiehelle, joko hän olisi sinun veljistäs, eli muukalaisista, joka on sinun maallas sinun porteissas.

24:15 Vaan maksa hänelle hänen palkkansa sinä päivänä, ennen auringon laskemata; sillä hän on hätäytynyt ja siitä hän elää, ettei hän huutaisi \Herran\ tykö sinun tähtesi, ja se luettaisiin sinulle synniksi.

24:16 Ei pidä isäin kuoleman lasten tähden, eikä myös lasten isäinsä tähden; mutta kunkin pitää kuoleman oman syntinsä tähden.

24:17 Älä käännä muukalaisen eli orvon oikeutta, älä myös leskeltä ota vaatteita pantiksi;

24:18 Muista, että itse olit orjana Egyptissä ja että Herra, sinun Jumalasi, sinut sieltä vapahti; sentähden minä käsken sinua näin tekemään.

24:19 Jos korjatessasi eloa pelloltasi unhotat pellolle lyhteen, älä palaa sitä hakemaan; se olkoon muukalaisen, orvon ja lesken oma, että Herra, sinun Jumalasi, siunaisi sinua kaikissa kättesi töissä.

24:20 Kun olet pudistanut öljypuustasi hedelmät, älä enää jäännöstä oksilta poimi; se olkoon muukalaisen, orvon ja lesken oma.

24:21 Kun olet korjannut sadon viinitarhastasi, älä enää jälkikorjuuta pidä; se jääköön muukalaiselle, orvolle ja leskelle.

24:22 Muista, että itse olit orjana Egyptin maassa; sentähden minä käsken sinua näin tekemään.

25 LUKU

25:1 Jos syntyy riita miesten välillä ja he astuvat oikeuden eteen ja heidät tuomitaan, syytön syyttömäksi ja syyllinen syylliseksi,

25:2 ja jos syyllinen tuomitaan raippoihin, niin käsketään tuomari hänen laskeutua maahan ja annattakoon läsnä ollessaan hänelle hänen rikostaan vastaavan määräluvun raippoja.

25:3 Neljäkymmentä raippaa saa hän hänelle antaa, ei enempää, ettei veljeäsi häväistäisi sinun silmiesi edessä antamalla hänelle vielä useampia lyöntejä.

25:4 Älä sido puivan härän suuta.

25:5 Kun veljeksiä asuu yhdessä ja joku heistä kuolee eikä hänellä ole poikaa, niin älköön vainajan leski menkö naimisiin muuhun sukuun, syrjäisen miehen kanssa. Hänen lankonsa yhtyköön häneen, ottakoon hänet vaimokseen ja täyttäköön häntä kohtaan langon velvollisuuden.

25:6 Ja esikoinen, jonka vaimo synnyttää, katsottakoon kuolleen veljen omaksi, ettei

24:18 Vaan muista, että sinäkin olit orja Egyptissä, ja \Herra\ sinun Jumalasi sieltä sinun johdatti; sentähden minä sinua käsken, että nämät tekisit.

24:19 Kuin pellostas elon leikkaat, ja lyhde sinulta sinne unohtuu, älä palaa sitä ottamaan, vaan olkoon se muukalaisen, orvon ja lesken oma, että \Herra\ sinun Jumalasi siunaisi sinua kaikissa sinun kättesi töissä.

24:20 Kuin olet poiminut öljypuus hedelmät, niin älä vastuudesta sitä varista; vaan sen pitää muukalaisen, orvon ja lesken oman oleman.

24:21 Kuin viinamäkes korjannut olet, älä vastuudesta jääneitä hae; vaan ne pitää muukalaisen, orvon ja lesken omat oleman.

24:22 Ja muista, että sinä olet orja ollut Egyptin maalla, sentähden käsken minä sinua näitä tekemään.

25 LUKU

25:1 Jos riita on miesten välillä, niin tulkaan ne oikeuden eteen, ja tuomittakaan niiden välillä: ja tuomittakaan hurskas hurskaaksi, ja jumalatoimittaja jumalattomaksi.

25:2 Ja jos jumalatoimittaja on ansainnut haavoja, niin käsketään tuomari hänen langeta maahan, ja antakaan nähtensä lyödä häntä, sen jälkeen kuin hänen pahatekonsa on, luvun jälkeen.

25:3 Neljäkymmentä kertaa pitää häntä lyötämän, ja ei enempää, ettei häntä ylönpalttisesti lyötäisi, ja sinun veljes tulis huonoksi sinun silmäis edessä.

25:4 Ei sinun pidä riittä tappavan härjän suuta sitoman kiinni.

25:5 Koska veljekset asuvat ynnä, ja yksi heistä kuolee pojatoimittajana, niin ei pidä kuolleen veljen vaimon ottaman muukalaista miestä toisesta suvusta; mutta hänen miehensä veli menkään hänen tykönsä, ja ottakaan veljensä siassa häntä avioksensa.

25:6 Ja ensimmäinen poika, jonka hän synnyttää, pitää nimitettämän kuolleen

hänen nimeänsä pyyhittäisi pois Israelista.

25:7 Mutta jos mies ei suostu ottamaan kälyänsä vaimoksi, niin menköön käly porttiin vanhinten eteen ja sanokoon: Minun lankoni kieltäytyy pysyttämästä veljensä nimeä Israelissa; hän ei tahdo täyttää langon velvollisuutta.

25:8 Silloin hänen kaupunkinsa vanhimmat kutsukoot hänet ja puhutelkoot häntä. Ja jos hän pysyy päätöksessään ja sanoo: En suostu ottamaan häntä vaimokseni,

25:9 niin hänen kälynsä astukoon hänen luoksensa vanhinten silmien eteen ja vetäköön kengän hänen jalastaan, sylkeköön häntä silmille ja lausukoon sanoen: Näin tehtäköön jokaiselle, joka ei veljensä huonetta rakenna.

25:10 Ja hänen perhettänsä nimitettäköön sitten Israelissa paljasjalan perheeksi.

25:11 Jos kaksi miestä tappelee keskenään ja toisen vaimo tulee auttamaan miestänsä sen käsistä, joka häntä lyö, ja ojentaa kätensä ja tarttuu tämän häpyyn,

25:12 niin hakkaa poikki hänen kätensä säälimättä.

25:13 Älä pidä kukkarossasi kahdenlaisia punnuksia, suurempia ja pienempiä.

25:14 Älä pidä talossasi kahdenlaista eefamittaa, suurempaa ja pienempää.

25:15 Olkoon sinulla täydet ja oikeat punnukset; olkoon sinulla täysi ja oikea eefa-mitta, että eläisit kauan siinä maassa, jonka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa.

25:16 Sillä jokainen, joka näitä tekee, on kauhistus Herralle, jokainen, joka vääryyttä tekee.

25:17 Muista, mitä Amalek teki sinulle matkalla, kun olit lähtenyt Egyptistä,

25:18 kuinka hän, Jumalaa pelkäämättä, tuli sinua vastaan tiellä, kun sinä olit väsynyt ja uuvuksissa, ja eristi sinun yhteydestäsi kaikki heikommat, jotka kulkivat jälkipäässä.

25:19 Sentähden, kun Herra, sinun

veljen nimeltä, ettei hänen nimensä peräti hävitettäisi Israelista.

25:7 Jos ei mies tahdo ottaa veljensä vaimoa, niin menkään hänen veljensä vaimo porttiin vanhimpain eteen, ja sanokaan: ei kytyni tahdo herättää veljellensä nimeä Israelissa ja ei tahdo minua kytylain jälkeen naida.

25:8 Niin kaupungin vanhimmat antakaan hänen kutsuttaa edes, ja puhukaan hänen kanssansa. Ja jos hän seisoo ja sanoo: en minä tahdo ottaa häntä;

25:9 Niin hänen natonsa astukaan hänen tykönsä vanhimpain nähden, ja riisukaan kengän hänen jalastansa, ja sylkekään hänen kasvoillensa, ja vastatkaan häntä sanoen: näin jokaiselle pitää tehtävän, joka ei veljensä huonetta rakenna,

25:10 Ja hänen nimensä kutsuttakaan Israelissa paljasjalan huoneeksi.

25:11 Jos kaksi miestä keskenänsä tappelevat ja toisen vaimo tulee pelastamaan miestänsä sen kädestä joka häntä lyö, ja kurottaa kätensä ja tarttuu hänen häpyynsä;

25:12 Niin hakkaa hänen kätensä poikki; sinun silmäs ei pidä säästämän häntä.

25:13 Älä pidä kahtalaista vaakaa säkissä, suurempaa ja vähempää.

25:14 Eikä myös pidä huoneessas oleman kahtalainen mitta, suurempi ja vähempi.

25:15 Mutta sinulla pitää oleman täysi ja oikia vaaka, ja täysi ja oikia mitta, että olisit pitkäijällinen siinä maassa, jonka \Herra\ sinun Jumalasi sinulle antaa.

25:16 Sillä jokainen, joka näitä tekee, on \Herralle\ sinun Jumalalles kauhistus: kaikki jotka vääryyttä tekevät.

25:17 Muista mitä Amalekilaiset tekivät sinua vastaan tiellä, kuin Egyptistä läksit:

25:18 Kuinka he kohtasivat sinua tiellä, ja löivät sinun jälkimäises, kaikki ne jotka heikommat olivat ja jälinnä kävivät, koskas väsyksissä ja hervotoin olit, ja ei he Jumalaa peljänneet.

25:19 Ja pitää tapahtuman, kuin \Herra\

Jumalasi, antaa sinun päästä rauhaan kaikista ympärillä olevista vihollisistasi siinä maassa, jonka Herra, sinun Jumalasi, antaa sinulle perintöosaksi, ottaaksesi sen omaksesi, niin pyyhi pois Amalekin muisto taivaan alta. Älä tätä unhota.

26 LUKU

26:1 Kun tulet siihen maahan, jonka Herra, sinun Jumalasi, antaa sinulle perintöosaksi, ja sinä otat sen omaksesi ja asetut siihen,

26:2 niin ota uutiset kaikista maasi hedelmistä, mitä saat satona maastasi, jonka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa, ja pane ne koriin ja lähde siihen paikkaan, jonka Herra, sinun Jumalasi, valitsee nimensä asuinsijaksi.

26:3 Ja mene sen tykö, joka siihen aikaan on pappina, ja sano hänelle: Minä tunnustan tänä päivänä Herralle, sinun Jumalallesi, että minä olen tullut siihen maahan, jonka Herra meidän isillemme vannotulla valalla on luvannut antaa meille.

26:4 Ja pappi ottakoon korin sinun kädestäsi ja asettakoon sen Herran, sinun Jumalasi, alttarin eteen.

26:5 Niin lausu Herran, Jumalasi, edessä sanoen: Minun isäni oli harhaileva aramilainen, joka meni Egyptiin, vähäinen joukko mukanaan, ja asui siellä muukalaisena ja tuli siellä suureksi, väkeväksi ja lukuisaksi kansaksi.

26:6 Mutta egyptiläiset kohtelivat meitä pahoin ja rasittivat meitä ja teettivät meillä kovaa työtä.

26:7 Silloin me huusimme Herran, isiemme Jumalan, puoleen, ja Herra kuuli meidän huutomme ja näki meidän kurjuutemme, vaivamme ja kärsimämme sorron.

26:8 Ja Herra vei meidät pois Egyptistä väkevällä kädellä ja ojennetulla käsivarrella, suurella peljätöksellä, tehden tunnustekoja ja ihmeitä.

26:9 Ja hän toi meidät tähän paikkaan ja antoi meille tämän maan, maan, joka

sinun Jumalas antaa sinun saada levon kaikilta vihamiehiltäs, jotka ympärillä ovat siinä maassa, jonka \Herra\ sinun Jumalas antaa perinnöksi sinulle, ettäs sen omistat, ja sinun pitää peräti hävittämän Amalekilaisten muiston taivaan alta. Älä sitä unohda.

26 LUKU

26:1 Kun tulet siihen maahan jonka \Herra\ sinun Jumalas sinulle perinnöksi antaa, ja sinä sen omistat, ja asut siinä,

26:2 Niin ota kaikkinaisista sinun maas kasvuista ensimmäiset hedelmät, jotka maasta kasvavat, jotka \Herra\ sinun Jumalas sinulle antaa, pane ne koriin, ja mene siihen siaan, jonka \Herra\ sinun Jumalas valitsee nimensä asumasiaksi,

26:3 Ja mene papin tykö, joka siihen aikaan on, ja sano hänelle: minä tunnustan tänäpäpä \Herran\ sinun Jumalas edessä, että minä olen tullut siihen maahan, jonka \Herra\ meidän isillemme vannoi, meille antaaksensa.

26:4 Ja pappi ottakoon korin kädestäs ja laskekaan sen maahan, \Herran\ sinun Jumalas alttarin eteen.

26:5 Niin lausu sinä, ja sano \Herran\ sinun Jumalas edessä: minun raadollinen isäni oli Syrialainen, ja meni Egyptiin vähällä joukolla, ja oli siellä muukalainen, ja hän tuli siellä suureksi, väkeväksi ja monilukuiseksi kansaksi.

26:6 Mutta Egyptiläiset ahdistivat ja vaivasivat meitä, ja panivat kovan orjuuden meidän päällemme.

26:7 Niin me huusimme \Herran\ meidän isäimme Jumalan tykö, ja \Herra\ kuuli meidän äänemme, ja katsoi meidän tuskaamme, työtämme ja ahdistustamme.

26:8 Ja \Herra\ vei meidät ulos Egyptistä voimallisella kädellä, ja ojennetulla käsivarrella, suurella peljästyksellä, merkeillä ja ihmeillä.

26:9 Ja johdatti meidät tähän paikkaan ja antoi meille tämän maan, maan, joka

vuotaa maitoa ja mettä.

26:10 Ja katso, nyt minä tuon uutiset sen maan hedelmistä, jonka sinä, Herra, minulle annoit. Niin aseta ne Herran, sinun Jumalasi, eteen ja kumartaen rukoile Herran, sinun Jumalasi, edessä

26:11 ja iloitse kaikesta hyvästä, minkä Herra, sinun Jumalasi, on antanut sinulle ja sinun perheellesi, sinä ja leeviläinen ja muukalainen, joka asuu sinun keskuudessasi.

26:12 Kun kolmantena vuotena, kymmenysten vuotena, olet suorittanut loppuun kaikki kymmenykset saamastasi sadosta ja antanut ne leeviläiselle, muukalaiselle, orvolle ja leskelle, ja he ovat syöneet sinun porttiesi sisäpuolella ja tulleet ravituiksi,

26:13 niin sano Herran, Jumalasi, edessä: Minä olen vienyt pois talostani sen, mikä on pyhäkölle pyhitettyä, ja olen antanut sen leeviläiselle ja muukalaiselle, orvolle ja leskelle, aivan sinun käskysi mukaan, jonka olet minulle antanut; en ole rikkonut sinun käskyjäsi enkä niitä unhottanut.

26:14 Minä en syönyt siitä mitään silloin, kun minulla oli suru, enkä vienyt siitä mitään pois silloin, kun olin saastunut, enkä antanut siitä mitään vainajalle. Olen kuullut Herran, minun Jumalani, ääntä; olen tehnyt aivan niin, kuin olet minun käskenyt tehdä.

26:15 Katso pyhästä asunnostasi, taivaasta, ja siunaa kansaasi Israelia ja sitä maata, jonka olet meille antanut, niinkuin valalla vannonen lupasit isillemme, maata, joka vuotaa maitoa ja mettä.

26:16 Tänä päivänä Herra, sinun Jumalasi, káskee sinun seurata näitä käskyjä ja oikeuksia; noudata ja seuraa niitä kaikesta sydämestäsi ja kaikesta sielustasi.

26:17 Sinä olet tänään kuullut Herran, sinun Jumalasi, julistavan, että hän tahtoo olla sinun Jumalasi ja että sinun on

rieskaa ja hunajaa vuotaa.

26:10 Ja nyt katso, minä kannan tässä maan ensimmäisiä hedelmiä, jonka sinä \Herra\ minulle annoit. Ja niin pane ne \Herran\ sinun Jumalasi eteen, ja kumarra \Herran\ sinun Jumalasi edessä,

26:11 Ja ole iloinen kaikesta hyvyydestä, minkä \Herra\ sinun Jumalasi sinulle antoi, ja sinun huoneelles: sinä ja Leviläinen ja muukalainen, joka sinun keskellä on.

26:12 Kuin olet koonnut kaikki kymmenykset sinun vuotes kasvusta kolmantena vuonna, joka on kymmenysten vuosi, niin anna Leviläisille, muukalaisille, orvoille ja leskille, että he söisivät sinun porteissas ja ravittaisiin,

26:13 Ja sano \Herran\ sinun Jumalasi edessä: minä olen tuonut huoneestani sen, mikä pyhitetty on, ja annoin Leviläisille, muukalaisille, orvoille ja leskille, kaiken sinun käskys jälkeen jonka olet minulle käskenyt: en minä harhaillut sinun käskyistäs, enkä niitä unhottanut.

26:14 En minä siitä ole syönyt minun surussani, enkä ottanut siitä saastaisuudesta, en myös niistä mitään antanut kuolleille: minä olen ollut \Herran\ minun Jumalani äänelle kuuliainen, ja tehnyt kaiken sen jälkeen, minkä sinä minulle käskenyt olet.

26:15 Katsahda tänne pyhästä asumasiastas taivaasta, ja siunaa sinun kansaas Israelia ja maata, jonka sinä meille antanut olet, niinkuin sinä vannoit isillemme, maata, joka rieskaa ja hunajaa vuotaa.

26:16 Tänäpäpä \Herra\ sinun Jumalasi káskee sinua tekemään näiden säätyin ja oikeuten jälkeen, niin että pidät ne ja teet niiden jälkeen kaikesta sydämestäsi ja kaikesta sielustas.

26:17 \Herran\ edessä olet sinä sen luvannut tänäpäpä, että hän pitää oleman sinun Jumalasi, ja sinä tahdot vaeltaa

vaellettava hänen teitensä ja noudatettava hänen käskyjensä, säädöksiensä ja oikeuksiansa sekä kuultava häntä.

26:18 Ja Herra on kuullut sinun tänä päivänä julistavan, että sinä tahdot olla hänen omaisuuskansansa, niinkuin hän on sinulle puhunut, ja noudattaa kaikkia hänen käskyjensä,

26:19 että hän asettaisi sinut korkeammaksi kaikkia luomiansa kansoja, ylistykseksi, kunniaksi ja kiitokseksi, ja että olisit Herralle, sinun Jumalallesi, pyhitetty kansa, niinkuin hän on puhunut.

27 LUKU

27:1 Niin Mooses ja Israelin vanhimmat käskivät kansaa sanoen: Noudattakaa kaikkia niitä käskyjä, jotka minä tänä päivänä teille annan.

27:2 Ja kun menette Jordanin yli siihen maahan, jonka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa, pystytä itsellesi suuria kiviä ja sivele ne kalkilla.

27:3 Ja kirjoita niihin kaikki tämän lain sanat, kun menet joen yli siihen maahan, jonka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa, maahan, joka vuotaa maitoa ja mettä, niinkuin Herra, sinun isiesi Jumala, on sinulle puhunut.

27:4 Ja kun olette menneet Jordanin yli, niin pystyttäkää Eebalin vuorelle ne kivet, joista minä tänä päivänä annan teille käskyn, ja sivele ne kalkilla.

27:5 Ja rakenna siihen alttari Herralle, sinun Jumalallesi, alttari kivistä, joihin et saa rauta-aseella koskea.

27:6 Hakkaamattomista kivistä rakenna Herran, Jumalasi, alttari; uhraa sen päällä polttouhreja Herralle, Jumalallesi,

27:7 ja teurasta teuraita yhteysuhriksi ja syö siellä ja iloitse Herran, Jumalasi, edessä.

27:8 Ja kirjoita kiviin kaikki tämän lain sanat hyvin selkeästi.

hänen teissänsä, ja pitää hänen säätynsä, käskynsä ja oikeutensa, ja olla kuuliainen hänen äänellensä.

26:18 Ja \Herra\ on sinulle tänäpäpä luvannut, että sinun pitää oleman hänen kansansa, niinkuin hän sinulle on puhunut, että sinun pitää kaikki hänen käskynsä pitämän.

26:19 Ja hän korottaa sinua kaikkein kansain ylitse, minkä hän tekee ylistykseksi, kiitokseksi ja kunniaksi, että olisit \Herralle\ sinun Jumalalles pyhä kansa, niinkuin hän sanonut on.

27 LUKU

27:1 Sitte Moses ja Israelin vanhimmat käskivät kansalle ja sanoivat: pitäkää kaikki ne käskyt, jotka minä tänäpäpä teille käsken.

27:2 Ja sinä päivänä, jona te menette Jordanin yli siihen maahan, jonka \Herra\ sinun Jumalas sinulle antaa, pitää sinun pystyttämän suuret kivet ja sivuuman ne kalkilla.

27:3 Ja kirjoita niihin kaikki nämät lain sanat, kuin tulet ylitse, että tulisit sille maalle, jonka \Herra\ sinun Jumalas sinulle antaa, sille maalle joka rieskaa ja hunajaa vuotaa, niinkuin \Herra\ isäis Jumala sanoi sinulle.

27:4 Kun te siis menette Jordanin yli, niin pystyttäkää ne kivet, joista minä tänäpäpä käsken, Ebalin vuorella, ja sivutkaat ne kalkilla,

27:5 Ja rakenna siinä \Herralle\ sinun Jumalalles alttari kivistä, joihin ei sinun pidä rautaa satuttaman.

27:6 Rakenna siellä alttari \Herralle\ sinun Jumalalles kokonaisista kivistä, ja uhraa \Herralle\ sinun Jumalalles polttouhria sen päällä.

27:7 Uhraa myös kiitosuhria, ja syö siellä, ja ole iloinen \Herran\ sinun Jumalas edessä.

27:8 Ja kirjoita kaikki tämän lain sanat selkiästi ja ymmärtäväisesti niihin kiviin.

27:9 Ja Mooses ja leeviläiset papit puhuivat kaikelle Israelille sanoen: Ole hiljaa ja kuule, Israel! Tänä päivänä on sinusta tullut Herran, Jumalasi, kansa.

27:10 Kuule siis Herraa, Jumalaasi, ja noudata hänen käskyjäänsä ja ohjeitansa, jotka minä tänä päivänä sinulle annan.

27:11 Ja Mooses käski kansaa sinä päivänä sanoen:

27:12 Kun te olette menneet Jordanin yli, asettukoot nämä Garissimin vuorelle siunaamaan kansaa: Simeon, Leevi, Juuda, Isaskar, Joosef ja Benjamin.

27:13 Nämä taas asettukoot Eebalin vuorelle lausumaan kirouksen: Ruuben, Gaad, Asser, Sebulon, Daan ja Naftali.

27:14 Ja leeviläiset lausukoot ja sanokoot kovalla äänellä kaikille Israelin miehille:

27:15 Kirottu olkoon se, joka tekee jumalankuvan, veistetyin tai valetuin, taitajan käden tekemän, kauhistukseksi Herralle, ja joka salaa sen pystyttää. Ja kaikki kansa vastatkoon ja sanokoon: Amen.

27:16 Kirottu olkoon se, joka häpäisee isäänsä tai äitiänsä. Ja kaikki kansa sanokoon: Amen.

27:17 Kirottu olkoon se, joka siirtää lähimmäisensä rajan. Ja kaikki kansa sanokoon: Amen.

27:18 Kirottu olkoon se, joka vie sokean harhaan tieltä. Ja kaikki kansa sanokoon: Amen.

27:19 Kirottu olkoon se, joka vääristää muukalaisen, orvon tai lesken oikeuden. Ja kaikki kansa sanokoon: Amen.

27:20 Kirottu olkoon se, joka makaa äitipuolensa kanssa, sillä hän nostaa isänsä peitteen. Ja kaikki kansa sanokoon: Amen.

27:21 Kirottu olkoon se, joka sekaantuu eläimeen. Ja kaikki kansa sanokoon: Amen.

27:22 Kirottu olkoon se, joka makaa sisarensa, isänsä tyttären tai äitinsä tyttären, kanssa. Ja kaikki kansa sanokoon: Amen.

27:9 Ja Moses ynnä pappein ja Leviläisten kanssa puhui kaikelle Israelin kansalle, sanoen: ota vaari ja kuule Israel. Tänäpäni sinä tuli \Herran\ sinun Jumalaksaksi, 27:10 Ettäs kuuliainen olisit \Herran\ sinun Jumalaks äänelle ja tekisit hänen käskyjäänsä ja säätyjäänsä jälkeen, jotka minä tänäpäni sinulle käsken.

27:11 Ja Moses käski kansalle sinä päivänä, ja sanoi:

27:12 Nämät seisokaan Gerissimin vuorella, ja siunatkaan kansaa, kuin olette käyneet Jordanin ylitse: Simeon, Levi, Juuda, Isaskar, Joseph ja Benjamin.

27:13 Ja nämät seisokaan Eebalin vuorella kiroomassa: Ruben, Gad, Asser, Sebulon, Dan ja Naphtali.

27:14 Ja Leviläiset alkakaan ja sanokaan jokaiselle Israelissa korkialla äänellä:

27:15 Kirottu olkoon, joka tekee kaivetun tahi valetun epäjumalan kuvan \Herralle\ kauhistukseksi, virkamiesten käsialaisen, ja pitää sen salaa, ja kaikki kansa vastatkaan ja sanokaan: amen.

27:16 Kirottu olkoon, joka isänsä eli äitinsä ylönkatsoo, ja kaikki kansa sanokaan: amen.

27:17 Kirottu olkoon, joka lähimmäisensä rajan siirtää, ja kaikki kansa sanokaan: amen.

27:18 Kirottu olkoon, joka laskee sokian eksymään tiellä, ja kaikki kansa sanokaan: amen.

27:19 Kirottu olkoon, joka muukalaisen, orvon ja lesken oikeuden vääntää, ja kaikki kansa sanokaan: amen.

27:20 Kirottu olkoon, joka isänsä emännän tykönä makaa, että hän paljasti isänsä peitteen, ja kaikki kansa sanokaan: amen.

27:21 Kirottu olkoon, joka johonkuhun eläimeen ryhtyy, ja kaikki kansa sanokaan: amen.

27:22 Kirottu olkoon, joka sisarensa makaa, joka hänen isänsä eli äitinsä tytär on, ja kaikki kansa sanokaan: amen.

27:23 Kirottu olkoon se, joka makaa anoppinsa kanssa. Ja kaikki kansa sanokoon: Amen.

27:24 Kirottu olkoon se, joka salaa murhaa lähimmäisensä. Ja kaikki kansa sanokoon: Amen.

27:25 Kirottu olkoon se, joka ottaa lahjuksen surmataksaan viattoman. Ja kaikki kansa sanokoon: Amen.

27:26 Kirottu olkoon se, joka ei pidä tämän lain sanoja eikä täytä niitä. Ja kaikki kansa sanokoon: Amen.

28 LUKU

28:1 Jos kuulet Herran, sinun Jumalasi, ääntä ja pidät tarkoin kaikki hänen käskynsä, jotka minä tänä päivänä sinulle annan, niin Herra, sinun Jumalasi, asettaa sinut korkeammaksi kaikkia kansoja maan päällä.

28:2 Ja kaikki nämä siunaukset tulevat sinun osaksesi ja saavuttavat sinut, jos kuulet Herran, sinun Jumalasi, ääntä.

28:3 Siunattu olet sinä kaupungissa ja siunattu olet kedolla.

28:4 Siunattu on sinun kohtusi hedelmä ja maasi hedelmä ja sinun karjasi hedelmä, raavaittesi vasikat ja lampaittesi karitsat.

28:5 Siunattu on sinun korisi ja sinun taikinakaukalosi.

28:6 Siunattu olet tullessasi ja siunattu olet lähtiessäsi.

28:7 Herra antaa sinun voittaa vihollisesi, jotka nousevat sinua vastaan; yhtä tietä he lähtevät sinua vastaan, mutta seitsemää tietä he sinua pakenevat.

28:8 Herra kääntää siunauksen seurata sinua jyvääitoissasi ja kaikessa, mihin ryhdyt; hän siunaa sinua siinä maassa, jonka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa.

28:9 Herra korottaa sinut hänelle pyhitetyksi kansaksi, niinkuin hän valalla vannon on sinulle luvannut, jos sinä

27:23 Kirottu olkoon, joka anoppinsa makaa, ja kaikki kansa sanokoon: amen.

27:24 Kirottu olkoon, joka lähimmäisensä salaisesti lyö, ja kaikki kansa sanokoon: amen.

27:25 Kirottu olkoon, joka lahjoja ottaa, lyödäkseen viatonta verta, ja kaikki kansa sanokoon: amen.

27:26 Kirottu olkoon, joka ei kaikkia näitä lain sanoja täytä, että hän niiden jälkeen tekis, ja kaikki kansa sanokoon: amen.

28 LUKU

28:1 Ja jos sinä olet \Herran\ sinun Jumalasi äänelle ahkerasti kuuliainen, ettäs pidät ja teet kaikki hänen käskynsä, jotka minä tänäpäivänä sinulle käsken, niin \Herra\ sinun Jumalasi tekee sinun korkeammaksi kaikkia kansoja maan päällä.

28:2 Ja kaikki nämät siunaukset tulevat sinun päälles, saavuttavat sinun, ettäs \Herran\ sinun Jumalasi äänelle kuuliainen olit.

28:3 Siunattu olet sinä kaupungissa, siunattu pellolla.

28:4 Siunattu on ruumiis hedelmä, ja maasi hedelmä, ja karjasi hedelmä, eläintesi hedelmä, ja lammasmaat hedelmät.

28:5 Siunattu on korisi ja tähteesi.

28:6 Siunattu olet sinä käydessäs sisälle, ja siunattu käydessäs ulos.

28:7 Ja \Herra\ langettaa vihollisesi sinun edessä, jotka sinua vastaan nousevat; yhtä tietä he tulevat sinua vastaan, ja seitsemää tietä pitää heidän pakeneman sinun edestä.

28:8 \Herra\ kääntää siunauksen olla sinun kansas sinun riihessä ja kaikissa mitä sinä aiot, ja siunaa sinua siinä maassa, jonka \Herra\ sinun Jumalasi sinulle antaa.

28:9 \Herra\ asettaa sinun itsellensä pyhäksi kansaksi, niinkuin hän vannon on sinulle luvannut, jos sinä

noudatat Herran, sinun Jumalasi, käskyjä ja vaellat hänen teitensä.

28:10 Ja kaikki kansat maan päällä näkevät, että Herra on ottanut sinut nimiinsä; ja he pelkäävät sinua.

28:11 Ja Herra antaa sinulle ylen runsaasti hyvää, tekee sinun kohtusi hedelmän, karjasi hedelmän ja maasi hedelmän ylen runsaaksi siinä maassa, jonka Herra sinun isillesi vannotulla valalla on luvannut antaa sinulle.

28:12 Herra avaa sinulle rikkaan aarrekkammionsa, taivaan, antaakseen sinun maallesi sateen aikansa ja siunatakseen kaikki sinun kättesi työt; ja sinä lainaat monelle kansalle, mutta sinun itsesi ei tarvitse lainaa ottaa.

28:13 Ja Herra tekee sinut pääksi eikä hännäksi; sinä aina vain ylenet etkä koskaan alene, jos tottelet Herran, sinun Jumalasi, käskyjä, jotka minä tänä päivänä sinulle annan, että ne tarkoin pitäisit,

28:14 etkä poikkeaa oikealle etkä vasemmalle yhdestäkään niistä sanoista, jotka minä tänä päivänä teille annan, et seuraa muita jumalia etkä palvele niitä.

28:15 Mutta jos sinä et kuule Herran, sinun Jumalasi, ääntä etkä tarkoin pidä kaikkia hänen käskyjensä ja säädöksiensä, jotka minä tänä päivänä sinulle annan, niin kaikki nämä kiroukset tulevat sinun päällesi ja saavuttavat sinut.

28:16 Kirottu olet sinä kaupungissa ja kirottu olet kedolla.

28:17 Kirottu on sinun korisi ja sinun taikinakaukalosi.

28:18 Kirottu on sinun kohtusi hedelmä ja maasi hedelmä, kirotut sinun raavaittesi vasikat ja lampaittesi karitsat.

28:19 Kirottu olet tullessasi ja kirottu olet lähtiessäsi.

28:20 Herra lähettää sinun sekaasi kirousta, hämminkiä ja uhkaa, mihin tahansa ryhdyt, kunnes äkisti tuhoudut ja hukut töitteesi pahuuden tähden, kun olet minut hyljännyt.

Jumalas käskyt ja hänen teissänsä vaellat,

28:10 Että kaikki kansat maan päällä näkevät sinun olevan \Herran\ nimeen nimitetyn, ja pitää sinua pelkäämän.

28:11 Ja \Herra\ lahjoittaa sinun runsaasti hyvydellä, sekä kohtus hedelmällä, karjas hedelmällä, ja maas hedelmällä, siinä maassa, jonka \Herra\ vannoi sinun isilles, sinulle antaaksensa,

28:12 \Herra\ avaa sinulle hyvän tavaransa, taivaan, antaaksensa maalles sateen ajallansa ja siunataksensa kaikki sinun käsialas; ja sinä lainaat monelle kansalle, mutta et sinä keneltäkään lainaksi ota.

28:13 Ja \Herra\ asettaa sinun pääksi, eikä hännäksi: sinä olet aina ylimmäinen etkä alimmainen, koskas olet \Herran\ sinun Jumalas käskyille kuuliainen, jotka minä tänäpäpä sinun käsken pitää ja tehdä,

28:14 Ja et luovu niistä sanoista, jotka minä tänäpäpä teille käsken, ei oikialle eikä vasemmalle puolelle, muiden jumalain jälkeen vaeltaakses ja heitä palvellakses.

28:15 Mutta ellet sinä kuule \Herran\ sinun Jumalas ääntä, pitääkses ja tehdäkses kaikki hänen käskyjensä ja säätyjensä, jotka minä tänäpäpä sinulle käsken, niin kaikki nämät kiroukset tulevat sinun päälles ja sattuvat sinuun.

28:16 Kirottu olet sinä kaupungissa, kirottu pellolla.

28:17 Kirottu on koris ja tähtees.

28:18 Kirottu on ruumiis hedelmä, maas hedelmä, karjas hedelmä, lammaislaumas hedelmä.

28:19 Kirottu olet sinä käydessäs sisälle, kirottu käydessäs ulos.

28:20 \Herra\ lähettää sinun sekaas kirouksen, tyhmyyden ja rangaistuksen kaikissa sinun aivoituksissas, siihenasti että hukut ja pian katoat pahain tekois

28:21 Herra antaa ruttotaudin tarttua sinuun, kunnes se sukupuuttoon hävittää sinut siitä maasta, jota menet ottamaan omaksesi.

28:22 Herra lyö sinua hivutustaudilla, kuumeella, poltteella ja tulehduksella, kuivuudella, nokitähkillä ja viljan ruosteella, ja ne vainoavat sinua, kunnes menehdyt.

28:23 Ja taivaasi, joka on sinun pääsi päällä, on niinkuin vaski, ja maa, joka on allasi, on niinkuin rauta.

28:24 Herra muuttaa sinun maasi sateen tomuksi ja tuhaksi; taivaasta se tulee sinun päällesi, kunnes tuhoudut.

28:25 Herra antaa sinun vihollistesi voittaa sinut; yhtä tietä sinä menet heitä vastaan, mutta seitsemää tietä sinä heitä pakenet; ja sinä tulet kauhistukseksi kaikille valtakunnille maan päällä.

28:26 Ja ruumiisi joutuvat ruuaksi kaikille taivaan linnuille ja maan eläimille, eikä kukaan karkoita niitä.

28:27 Herra lyö sinua Egyptin paiseilla ja ajoksilla, ihottumalla ja ruvella, joista et parannu.

28:28 Herra lyö sinua hulluudella, sokeudella ja mielisairaudella.

28:29 Sinä haparoit keskellä päivää, niinkuin sokea haparoi pimeässä; sinä et menesty teilläsi, vaan kaiken elinaikasi sinä olet oleva sorretty ja ryöstetty, eikä ole auttajaa.

28:30 Sinä kihlaat naisen, mutta toinen makaa hänet; sinä rakennat talon, mutta et siinä asu; sinä istutat viinitarhan, mutta et korjaa sen hedelmää.

28:31 Härkäsi teurastetaan sinun silmiesi edessä, mutta sinä et sitä syö; aasisi ryöstetään sinulta sinun nähtesi eikä sitä anneta sinulle takaisin; lampaasi joutuvat sinun vihollistesi valtaan, eikä sinulla ole auttajaa.

28:32 Sinun poikasi ja tyttäresi joutuvat

tähden, että minun hylkäsit.

28:21 \Herra\ antaa ruttotaudin riippua sinussa, siihenasti että hän sinun hukuttais siitä maasta, jotas tulet omistamaan.

28:22 \Herra\ lyö sinua kuivataudilla, lämpimällä taudilla, poltteella, palavuudella, kuivuudella, kuumuudella ja keltataudilla, ja vainoo sinua, siihenasti että hän sinun kadottaa.

28:23 Ja sinun taivaas, joka sinun pääsi päällä on, pitää niinkuin vasken oleman, ja maan, joka sinun allas on, niinkuin raudan.

28:24 \Herra\ antaa maalles tomun ja tuhan sateen edestä taivaasta sinun päälles, siihenasti että hukutetaan.

28:25 \Herra\ lyö sinun vihollistes edessä. Yhtä tietä sinä menet heidän tykönsä, mutta seitsemän tien kautta sinä heidän edellänsä pakenet, ja sinä hajoitetaan kaikkein valtakuntain sekaan maan päällä.

28:26 Sinun ruumiis on ravinnoksi kaikille taivaan linnuille ja kaikille maan pedoille, ja ei kenkään heitä karkota.

28:27 \Herra\ lyö sinun Egyptin paisumilla, häpiällisillä veripahkoilla, ruvilla ja syyhelmällä, niin ettes taida parantua.

28:28 \Herra\ lyö sinun hourauksella, sokeudella ja sydämen tyhmyydellä,

28:29 Ja sinä koperoitset puolipäivänä niinkuin sokia pimiässä koperoitsee, ja et menesty teissäs, ja sinä kärsit väkivaltaa ja vääryyttä, niinkauvan kuin elät, ja ei kenkään sinua auta.

28:30 Vaimon sinä kihlaat, mutta toinen sen makaa; huoneen sinä rakennat, mutta et sinä saa hänessä asua; viinamäen sinä istutat, mutta et sinä saa sitä yhteiseksi tehdä.

28:31 Sinun härkäs teurastetaan silmäis nähden, mutta et sinä saa hänestä syödä. Aasis otetaan väkivallalla sinun nähtes, ja ei sinulle anneta sitä jälleen. Lampaas annetaan vihollisilles, ja ei kenkään sinua auta.

28:32 Sinun poikas ja tyttäres annetaan

vieraan kansan valtaan, ja sinun silmäsi näkevät sen ja raukeavat heitä alinomaa ikävöidessäsi, mutta sinä et voi sille mitään.

28:33 Sinun maasi hedelmän ja kaiken sinun vaivannäkösi kuluttaa kansa, jota sinä et tunne; kaiken elinaikasi sinä olet oleva sorretty ja runneltu.

28:34 Ja sinä tulet hulluksi siitä, mitä sinun silmäsi näkevät.

28:35 Herra lyö sinuun, sinun polviisi ja pohkeisiisi, pahoja paiseita, joista et parannu, kantapäästä kiireeseen asti.

28:36 Herra vie sinut ja kuninkaan, jonka sinä itsellesi asetat, kansan luo, jota sinä et tunne ja jota sinun isäsi eivät tunteneet; ja siellä sinä palvelet muita jumalia, puu- ja kivijumalia.

28:37 Ja sinä tulet kauhistukseksi, sananparreksi ja pistopuheeksi kaikille niille kansoille, joiden keskuuteen Herra sinut kuljettaa.

28:38 Paljon siementä sinä viet pellollesi, mutta vähän sinä korjaat, sillä heinäsiirakat hävittävät sen.

28:39 Viinitarhoja sinä istutat ja hoidat, mutta viiniä et saa juodaksesi etkä tallettaaksesi, sillä madot syövät sen.

28:40 Öljypuita sinulla on kaikkialla alueellasi, mutta öljyllä et sinä itseäsi voitele, sillä sinun öljymarjasi varisevat maahan.

28:41 Poikia ja tyttöjä sinulle syntyy, mutta et saa niitä pitää, sillä he vaeltavat vankeuteen.

28:42 Tuhohyönteiset valtaavat kaikki sinun puusi ja sinun maasi hedelmän.

28:43 Muukalainen, joka asuu keskuudessasi, kohoo sinun ylitsesi yhä ylemmäksi, mutta sinä painut aina alemmaksi.

28:44 Hän lainaa sinulle, mutta sinä et voi lainata hänelle. Hän tulee pääksi, mutta sinä hännäksi.

28:45 Kaikki nämä kiroukset tulevat sinun

toiselle kansalle, niin että sinun silmäsi sen näkevät, ja hiveltyvät heistä joka päivä, ja ei yhtään väkevyyttä pidä sinun käsissäsi oleman.

28:33 Sinun maasi hedelmän ja kaikki sinun työs se kansa syö, jota et tunne, ja sinun täytyy ainoastansa vääryyttä kärsiä ja sorrettuna olla koko sinun elinaikanas.

28:34 Ja sinä tulet mielettömäksi niistä, mitä silmäsi näkevät.

28:35 \Herra\ lyö sinua pahoilla paisumilla polvissas ja pohkeissas, niin ettes taida parantua jalkapöydästä niin pääs lakeen asti.

28:36 \Herra\ antaa sinun ja sinun kuninkaan, jonka itsellesi asettanut olet, vaeltaa sen kansan tykö, jota et sinä tunne, eikä sinun isäs, ja siellä sinä palvelet muukalaisia jumalia, puita ja kiviä.

28:37 Ja sinun pitää tuleman kauhistukseksi, sananlaskuksi ja jutuksi kaikkein kansain seassa, joihin \Herra\ ajaa sinun.

28:38 Sinä kylvät paljon siementä peltoon, mutta tuot vähän sisälle; sillä heinäsiirakat syövät sen.

28:39 Viinamäen sinä istutat ja ruokkoat, mutta et saa siitä juoda viinaa, et myös koota; sillä madot sen syövät.

28:40 Öljypuita on sinulla kaikissa sinun maasi paikoissa, mutta ei sinun pidä voiteleman sinuas öljyllä; sillä öljyisuus revitään ylös.

28:41 Poikia ja tyttöjä sinä siität, ja et kuitenkaan niitä nautitse; sillä ne viedään vangittuna pois.

28:42 Kaikki sinun puusi ja maasi hedelmän omistavat siirakat.

28:43 Muukalainen, joka sinun tykönsä on, ylennetään sinun ylitsesi, ja on alati ylennä; mutta sinä alennetaan ja alati alinna olet.

28:44 Hän lainaa sinulle, mutta ei sinä voi hänelle lainata. Hän on pää, ja sinun pitää hännän oleman.

28:45 Ja kaikki nämät kiroukset tulevat

päällesi, vainoavat sinua ja saavuttavat sinut, kunnes tuhoudut, koska et kuullut Herran, sinun Jumalasi, ääntä etkä noudattanut hänen käskyjensä ja säädöksiänsä, jotka hän on sinulle antanut.

28:46 Ne jäävät merkkeinä ja ihmeinä sinuun ja sinun jälkeläisiisi iankaikkisesti.

28:47 Koska et palvellut Herraa, sinun Jumalaasi, ilolla ja sydämen halulla, kun sinulla oli yltäkyllin kaikkea,

28:48 on sinun palveltava vihollisiasi, jotka Herra sinun kimppuusi lähettää, nälässä ja janossa ja alastomuudessa ja kaiken puutteessa. Ja hän panee sinun kaulallesi rautaisen ikeen, kunnes hän sinut tuhoaa.

28:49 Herra nostaa sinua vastaan kaukaisen kansan, joka tulee maan äärestä lentäen niinkuin kotka, kansan, jonka kieltä sinä et ymmärrä;

28:50 tuimakatseisen kansan, joka ei armahda vanhaa eikä sääli nuorta.

28:51 Se syö sinun karjasi hedelmän ja maasi hedelmän, kunnes sinä tuhoudut; se ei jätä sinulle mitään, ei jyviä ei viiniä eikä öljyä, ei raavaittesi vasikoita eikä lampaittesi karitsoita, kunnes on tehnyt sinusta lopun.

28:52 Ja se ahdistaa sinua kaikissa porteissasi, kunnes korkeat ja lujat muurisi, joihin sinä luotit, kukistuvat kaikkialla maassasi. Se ahdistaa sinua kaikissa porteissasi kaikkialla sinun maassasi, jonka Herra, sinun Jumalasi, on sinulle antanut.

28:53 Siinä hädässä ja ahdistuksessa, johon sinun vihollisesi saattaa sinut, sinä syöt oman kohtusi hedelmän, syöt poikiesi ja tyttäriesi lihaa, jotka Herra, sinun Jumalasi, on sinulle antanut.

28:54 Hempeästi ja hekumallisesti elänyt mies sinun keskuudessasi katselee silloin karsaasti veljeänsä ja vaimoan, joka hänen sylissänsä on, ja jäljellä olevia lapsiaan, jotka hän on jättänyt henkiin;

sinun päälles ja sinua vainoovat, ja sinuun sattuvat, siihenasti ettäs hukut; ettes \Herran\ sinun Jumalas ääntä kuullut, pitääkses hänen käskynsä ja säätynsä, jotka hän sinulle on käsenyt.

28:46 Sentähden ovat ne sinussa merkiksi ja ihmeiksi ja sinun siemenessäs ijankaikkisesti,

28:47 Ettes palvellut \Herraa\ sinun Jumalaas iloisella ja riemuisella sydämellä, koska sinulla kaikkinaista kyllä oli.

28:48 Ja sinun pitää palveleman vihollisias, jotka \Herra\ lähettää sinun päälles, nälässä ja janossa, alastomuudessa ja kaikkinaisessa puutteessa. Ja hän panee sinun kaulaas rautaisen ikeen, siihenasti että hän sinun hukuttaa.

28:49 \Herra\ lähettää kansan sinun päälles taampaa maailman äärestä, niinkuin kotka lentäis, kansan, jonka puhetta et sinä ymmärrä,

28:50 Häpeemättömän kansan, joka ei karta vanhaa eikä armaitse nuorukaista,

28:51 Ja syö karjas hedelmän ja maas hedelmän, siihenasti ettäs hukut, eikä jätä sinulle mitäkään jyvistä, viinasta, öljystä, karjan eli lammasten hedelmästä, siihenasti että hän sinun kadottaa,

28:52 Ja ahdistaa sinua kaikissa porteissas, siihenasti että hän kukistaa maahan korkiat ja vahvat muuris, joihin sinä luotat, kaikissa maakunnissas; ja sinä ahdistetaan kaikissa porteissas, koko sinun maassas, jonka \Herra\ sinun Jumalas sinulle antanut on.

28:53 Sinun täytyy syödä ruumiis hedelmän, poikais ja tytärtes lihan, jotka \Herra\ sinun Jumalas sinulle antanut on, siinä ahdistuksessa ja vaivassa, jolla sinun vihollises sinua ahdistavat.

28:54 Se mies, joka ennen sangen herkullisesti ja hekumassa teidän seassanne eli, ei pidä suoman veljellensä ja vaimollensa, joka on hänen sylissänsä, ja sille joka on vielä jäänyt hänen pojistansa, jääneitä tähteitänsä,

28:55 kenellekään heistä hän ei anna lastensa lihaa, jota hän itse syö, kun hänellä ei ole mitään muuta jäljellä, siinä hädässä ja ahdistuksessa, johon vihollisesi saattaa sinut kaikissa sinun porteissasi.

28:56 Hemeästi ja heikummallisesti elänyt nainen sinun keskuudessasi, joka heikummassaan ja heikentyessään ei edes yrittänyt laskea jalkaansa maahan, katselee silloin karsaasti miestä, joka hänen sylissänsä on, ja poikaansa ja tyttärensä
28:57 eikä suo heille jälkeläisiä, jotka tulevat hänen kohdustansa, eikä lapsia, joita hän synnyttää, sillä kaiken muun puutteessa syö hän ne salaa itse siinä hädässä ja ahdistuksessa, johon vihollisesi saattaa sinut sinun porteissasi.

28:58 Jos et tarkoin noudata kaikkia tämän lain sanoja, jotka ovat kirjoitetut tähän kirjaan, niin että pelkää tätä kunniallista ja peljättävää nimeä, Herra, sinun Jumalaasi,

28:59 niin Herra panee sinun ja sinun jälkeläistesi kärsittäväksi erinomaisia vaivoja, suuria ja pitkäjäisiä vaivoja, pahoja ja pitkäjäisiä sairauksia.

28:60 Hän kääntää sinua vastaan kaikki Egyptin taudit, joita sinä pelkää, ja ne tarttuvat sinuun.

28:61 Ja kaikkinaisia muita sairauksia ja vaivoja, joista ei ole kirjoitettu tässä lakikirjassa, Herra nostattaa sinua vastaan, kunnes sinä tuhoudut.

28:62 Ja teistä, jotka ennen olitte monilukuiset kuin taivaan tähdet, jää jäljelle ainoastaan vähäinen joukko, koska et kuullut Herran, sinun Jumalasi, ääntä.

28:63 Ja niinkuin Herra ennen iloitsi teistä, siitä, että teki teille hyvää ja antoi teidän lisääntyä, niin Herra silloin iloitsee teistä, siitä, että hävittää ja tuhoaa teidät. Ja teidät temmataan irti siitä maasta, jota sinä menet ottamaan omaksesi.

28:64 Ja Herra hajottaa sinut kaikkien kansojen sekaan maan äärestä toiseen, ja

28:55 Annettaa jonkun niistä hänen poikainsa lihasta, jota hän syö; ettei hänellä mitäkään muuta ole kaikesta hyvydestänsä siinä ahdistuksessa ja vaivassa, jolla vihollisesi ahdistaa sinua kaikissa porteissasi.

28:56 Vaimo teidän seassanne, joka ennen herkkumallisesti ja heikummassa elänyt on, niin ettei hän malttanut jalkaansa laskea maan päälle herkun ja heikuman tähden, ei pidä suomen miehellensä, joka hänen sylissänsä lepää, ja pojallensa ja tyttärellensä,

28:57 Jälkimmäisiä, jotka hänen kohdustansa lähteneet ovat, eikä myös poikiansa joita hän synnyttää; sillä hän syö ne kaikkein tarvetten puuttumisessa salaisesti, siinä ahdistuksessa ja vaivassa, jolla vihollisesi ahdistavat sinua porteissasi.

28:58 Elles pidä ja tee kaikkia näitä lain sanoja, jotka tässä kirjassa ovat kirjoitetut, niin että pelkää tätä kunniallista ja peljättävää nimeä, \Herra\ sinun Jumalaas;

28:59 Niin \Herra\ ihmeelliseksi tekee sinun ja sinun siemenes rangaistukset, suurilla ja pitkäjäisillä vitsauksilla, pahoilla ja pitkäjäisillä taudeilla,

28:60 Ja kääntää sinun päälles kaikkinaiset Egyptin taudit, joita pelkäsit, ja ne pitää sinuun tarttuman.

28:61 Siihen myös kaikki sairaudet ja kaikki rangaistukset, jotka ei kirjoitetut ole tässä lakiraamatussa, laskee \Herra\ sinun päälles, siihenasti että hukut.

28:62 Ja teistä, jotka ennen olitte niinkuin tähdet taivaassa paljouden tähden, jää vähäinen kansa, ettes kuullut \Herran\ sinun Jumalasi ääntä.

28:63 Ja tapahtuu, että niinkuin \Herra\ ennen iloitsi teistä, teille hyvää tehdessänsä ja enentäissänsä teitä, niin \Herra\ on iloitseva teistä, hukuttaissansa ja kadottaissansa teitä; ja te syöstään siitä maasta pois, jota te menette omistamaan.

28:64 Ja \Herra\ hajottaa sinun kaikkein kansain sekaan, yhdestä maan äärestä

sinä palvelet siellä muita jumalia, joita sinä et tunne ja joita sinun isäsi eivät tunteneet, puuta ja kiveä.

28:65 Ja niiden kansojen seassa sinä et saa rauhaa, eikä jalkasi löydä lepopaikkaa. Herra antaa sinulle siellä vapisevan sydämen, rauenneet silmät ja nääntyvän sielun.

28:66 Ja sinun elämäsi näyttää sinusta olevan hiuskarvan varassa, yöt ja päivät sinä olet pelon vallassa etkä ole varma hengestäsi.

28:67 Aamulla sinä sanot: Jospa olisi ilta! ja illalla sanot: Jospa olisi aamu! - sellaista pelkoa sinä tunnet sydämestäsi, ja sellaisia näkyjä sinä näet silmissäsi.

28:68 Ja Herra vie sinut laivoilla takaisin Egyptiin samaa tietä, josta minä sanoin sinulle: Et ole sitä enää näkevä. Ja siellä teitä kaupitaan vihollisillenne orjiksi ja orjattariksi, mutta ostajaa ei ole.

29 LUKU

29:1 Nämä ovat sen liiton sanat, jonka Herra käski Mooseksen tehdä israelilaisten kanssa Mooabin maassa, sen liiton lisäksi, jonka hän oli tehnyt heidän kanssaan Hoorebilla.

29:2 Ja Mooses kutsui kokoon kaiken Israelin ja sanoi heille: Te olette nähneet kaiken, minkä Herra teki teidän silmienne edessä Egyptin maassa faraolle ja kaikille hänen palvelijoilleen ja koko hänen maalleen,

29:3 ne suuret koettelemukset, jotka sinun silmäsi näkivät, ne suuret tunnusteet ja ihmeet.

29:4 Mutta tähän päivään asti Herra ei vielä ole antanut teille sydäntä ymmärtääksenne ja silmiä nähdäksenne ja korvia kuullaksenne.

29:5 Ja minä kuljetin teitä erämaassa

toiseen; ja siellä sinä palvelet muukalaisia jumalia, joita et sinä tunne, eikä isäskään, kantoja ja kiviä.

28:65 Siihen myös ei pidä sinulla sen kansan seassa yhtään vahvaa kotoa oleman, eikä jalkais pöytä yhtään lepoa saaman; sillä \Herra\ antaa sinulle siellä vapisevaisen sydämen, hiveltyneet silmät ja murheellisen mielen,

28:66 Niin että sinun elämäs riippuu sinun edessä: yöllä ja päivällä sinun pitää pelkäämän ja elämästäsi tietämätöin oleman.

28:67 Aamulla sinä sanot: ah, jospa minä ehtoosen eläisin! ehtoonä sinä sanot: ah, jospa minä aamuun eläisin! sinun sydämes suuren pelvon tähden, joka sinua peljättää, ja sen tähden, jota sinun silmäsi näkemän pitää.

28:68 Ja \Herra\ vie sinua taas haaksilla Egyptiin sitä tietä, josta minä sanoin sinulle: ei sinun pidä häntä silleen näkemän. Ja te myytte itsenne siellä vihollisillenne palvelioiksi ja piioiksi, ja ei yhtäkään ostajaa siellä oleman pidä.

29 LUKU

29:1 Nämät ovat liiton sanat, jonka \Herra\ käski Mooseksen tehdä Israelin lasten kanssa Moabin maassa, paitsi sitä liittoa, jonka hän heidän kanssansa teki Horebissa.

29:2 Ja Moses kutsui koko Israelin ja sanoi heille: te näitte kaikki, mitä \Herra\ teidän silmäinne edessä teki Egyptissä Pharaolle, kaikille hänen palvelioillensa ja koko hänen maallensa:

29:3 Ne suuren kiusaukset, jotka sinun silmäsi näkivät, ja ne suuret merkit ja ihmeelliset teot.

29:4 Ja ei \Herra\ vielä nytkään tähän päivään asti antanut teille sydäntä ymmärtämään ja silmiä näkemään ja korvia kuulemaan.

29:5 Ja minä annoin teidän vaeltaa

neljäkymmentä vuotta: teidän vaatteenne eivät kuluneet yltänne, eivätkä kenkäsi kuluneet jalassasi.

29:6 Leipää ette saaneet syödäksenne ettekä viiniä ja väkijuomaa juodaksenne, jotta tietäisitte, että minä olen Herra, teidän Jumalanne.

29:7 Ja kun te tulitte tähän paikkaan, niin lähtivät Siihon, Hesbonin kuningas, ja Oog, Baasanin kuningas, sotimaan meitä vastaan, mutta me voitimme heidät.

29:8 Ja me valloitimme heidän maansa ja annoimme sen perintöosaksi ruubenilaisille ja gaadilaisille ja toiselle puolelle Manassen sukukuntaa.

29:9 Noudattakaa siis tämän liiton sanoja ja täyttäkää ne menestyäksenne kaikessa, mitä teette.

29:10 Te seisotte tänä päivänä kaikki Herran, teidän Jumalanne, edessä: teidän päämiehenne, sukukuntanne, vanhimpanne ja päällysmiehenne, kaikki Israelin miehet,

29:11 teidän lapsenne ja vaimonne sekä muukalainen, joka on leirissäsi, jopa puunhakkaajasi ja vedenkantajasikin,

29:12 käydäksenne Herran, teidän Jumalanne, liittoon, siihen valaliittoon, jonka Herra, sinun Jumalasi, tänä päivänä tekee sinun kanssasi,

29:13 että hän tänä päivänä korottaisi sinut kansaksensa ja tulisi sinun Jumalaksesi, niinkuin hän on sinulle puhunut ja niinkuin hän on vannonut sinun isillesi, Aabrahamille, lisakille ja Jaakobille.

29:14 Enkä minä tee tätä liittoa, tätä valaliittoa, ainoastaan teidän kanssanne,

29:15 vaan niinhyvin niiden kanssa, jotka tänä päivänä ovat tässä meidän kanssamme seisomassa Herran, meidän Jumalamme, edessä, kuin niidenkin kanssa, jotka eivät ole tänä päivänä tässä meidän kanssamme.

29:16 Sillä te tiedätte, kuinka me asuimme Egyptin maassa ja kuinka me kuljimme niiden kansojen keskitse, joiden kautta te

korvessa neljäkymmentä vuotta; ei teidän vaatteenne vanhenneet yltänne, eikä kenkäs kuluneet jaloissas,

29:6 Ette syöneet leipää, ettekä myös juoneet viinaa elikkä väkevää juomaa, että te tietäisitte minun olevan \Herran\ teidän Jumalanne.

29:7 Ja kuin te tulitte tähän paikkaan, niin tuli Sihon Hesbonin kuningas ja Og Basanin kuningas sotimaan meitä vastaan, ja me löimme heidät,

29:8 Ja omistimme heidän maansa, ja annoimme sen Rubenilaisille ja Gadilaisille, niin myös puolelle Manassen sukukunnalle, perimiseksi.

29:9 Niin pitäkää nyt nämät liiton sanat, ja tehkää niiden jälkeen, että toimillisesti tekisitte kaikki mitä te teette.

29:10 Te seisotte kaikki tänäpäpä \Herran\ teidän Jumalanne edessä: ylimmäiset teidän suvuistanne, teidän vanhimpanne, ja teidän esimiehenne, joka mies Israelissa,

29:11 Teidän lapsenne, teidän vaimonne, ja muukalaiset joka sinun leirissä on, sinun puus hakkaajasta niin vetes ammutajaan asti.

29:12 Että sinä käyt \Herran\ sinun Jumalas liittoon ja siihen valaan, minkä \Herra\ sinun Jumalas teki sinun kanssas tänäpäpä.

29:13 Että hän tänäpäpä korottaa sinun itsellensä kansaksi, ja hän on sinun Jumalas niinkuin hän sanoi sinulle, ja niinkuin hän vannoi isilles, Aabrahamille, Isaakille ja Jakobille.

29:14 Sillä en minä tee tätä liittoa ja tätä valaa ainoastaan teidän kanssanne,

29:15 Mutta sekä teidän, jotka tässä läsnä tänäpäpä olette ja seisotte meidän kanssamme \Herran\ meidän Jumalamme edessä, että myös niiden kanssa, jotka ei tässä tänäpäpä meidän kanssamme ole.

29:16 Sillä te tiedätte, kuinka me asuimme Egyptin maalla, ja kuinka me vaelsimme pakanain lävitse, joiden kautta te vaelsitte,

olette kulkeneet.

29:17 Ja te näitte heidän iljetyksensä, ne puu-, kivi-, hopea- ja kultajumalat, jotka heillä on.

29:18 Älköön siis teidän joukossanne olko ainoatakaan miestä tai naista, sukua tai sukukuntaa, jonka sydän tänä päivänä kääntyisi pois Herrasta, meidän Jumalastamme, mennäkseen palvelemaan noiden kansojen jumalia; älköön teidän keskuudessanne olko juurta, josta kasvaa koiruohoa ja marunaa,

29:19 niin että, se joka kuulee tämän valan sanat, siunaisi itseänsä sydämessään sanoen: Minun käy hyvin, vaikka vaellankin sydämeni paatumuksessa. Siten hän hukuttaisi kaikki, sekä kostean että kuivan maan.

29:20 Herra ei tahdo antaa hänelle anteeksi, vaan silloin suitsuaa Herran viha ja kiivaus sitä miestä vastaan, ja kaikki se kirous, joka on kirjoitettu tähän kirjaan, laskeutuu hänen päällensä, ja Herra pyyhkii pois hänen nimensä taivaan alta.

29:21 Ja Herra erottaa hänet kaikista Israelin sukukunnista, tuottaakseen hänelle onnettomuuden, kaikki ne kiroukset, jotka sisältyvät tähän lainkirjaan kirjoitettuun liittoon.

29:22 Ja tuleva sukupolvi, teidän lapsenne, jotka nousevat teidän jälkeenne, ja vieras, joka tulee kaukaisesta maasta, kysyvät, kun näkevät sen maan vaivat ja ne sairaudet, joilla Herra sitä rasittaa,

29:23 tulikiven ja suolan, kun koko maa on poltettu, niin ettei siihen kylvetä eikä se kasva eikä siitä ruohonkortta nouse - niinkuin oli silloin, kun Sodoma ja Gomorra, Adma ja Seboim hävitettiin, kun Herra vihassaan ja kiivastuksessaan ne hävitti -

29:24 silloin kaikki kansat kysyvät: Minkätähden Herra on näin tehnyt tälle maalle? Mistä tämä hänen suuri vihansa hehku?

29:17 Ja näitte heidän kauhistuksensa ja epäjumalansa, kannot ja kivet, hopiat ja kullat, jotka heidän tykönänsä olivat.

29:18 Ettei joku olisi teidän seassanne mies eli vaimo, elikkä perhe taikka sukukunta, jotka sydämensä tänäpäpä kääntäis pois \Herrasta\ meidän Jumalastamme, mennäksensä pois palvelemaan tämän kansan jumalia, ja tulis teille juureksi, joka kasvaa sappea ja koiruohoa.

29:19 Ja tapahtuisi, kuin hän kuulee nämät kirouksen sanat, että hän siunaa itsiänsä sydämestänsä, ja sanoo: rauha on minulla oleva, ehkä minä vaellan sydämeni ajatuksen jälkeen, sentähden että juopuneet janoovain kanssa hukutetaan.

29:20 Ei \Herra\ ole hänelle armollinen, sillä silloin tulee suuri \Herran\ viha ja kiivaus sen miehen päälle, ja kaikki nämät kiroukset, jotka tässä kirjassa ovat kirjoitetut, joutuvat hänen päällensä; ja \Herra\ pyyhkii pois hänen nimensä taivaan alta.

29:21 Ja \Herra\ eroittaa hänen pahuuteen kaikesta Israelin suvusta, koko tämän liiton kirousten jälkeen, joka tässä lakikirjassa on kirjoitettu.

29:22 Niin jälkeentulevaiset sanovat, teidän lapsenne, jotka jälkeenne tulevat, ja vieraat, jotka kaukaiselta maalta tulevat, kuin he näkevät tämän maan rangaistukset ja sairaudet, joilla \Herra\ lyö heitä siinä,

29:23 Että hän on polttanut koko heidän maansa tulikivellä ja suolalla, niin ettei sitä kylvetä eikä se vihota, eikä myös yhtäkään ruohoa käy hänestä ylös, niinkuin Sodoma, Gomorra, Adama ja Zeboim olivat kukistetut maahan, jotka \Herra\ vihassansa ja hirmuisuudessaan ylösalaisin kukisti;

29:24 Niin kaikki kansat sanovat: miksi \Herra\ niin teki tälle maakunnalle? mikä on tämä suuri hänen julmuutensa viha?

29:25 Silloin vastataan: Siitä, että he hylkäsivät Herran, isiensä Jumalan, liiton, jonka hän teki heidän kanssansa viedessään heidät pois Egyptin maasta, 29:26 ja menivät palvelemaan muita jumalia ja kumarsivat niitä, jumalia, joita he eivät tunteneet ja joita hän ei ollut heidän osalleen jakanut -

29:27 siitä syttyi Herran viha tätä maata kohtaan, niin että hän antoi kohdata sitä kaiken sen kirouksen, joka on kirjoitettu tähän kirjaan.

29:28 Ja Herra tempasi heidät irti heidän maastaan vihassa ja kiivastuksessa ja suuressa suuttumuksessa ja heitti heidät toiseen maahan, niinkuin nyt on tapahtunut.

29:29 Se, mikä on salassa, se on Herran, meidän Jumalamme; mutta mikä on ilmoitettu, se on meitä ja meidän lapsiamme varten ikuisesti, että me pitäisimme kaikki tämän lain sanat.

30 LUKU

30:1 Jos sinä silloin, kun tämä kaikki sinua kohtaa, siunaus tai kirous, jotka minä olen asettanut sinun valittavaksesi, painat sen sydämeesi kaikkien kansojen keskellä, joiden luo Herra, sinun Jumalasi, on sinut karkoittanut,

30:2 ja palajat Herran, sinun Jumalasi, tykö ja kuulet hänen ääntänsä kaikesta sydämestäsi ja kaikesta sielustasi, sinä itse ja sinun lapsesi, kaikessa, niinkuin minä tänä päivänä sinua käsken,

30:3 niin Herra, sinun Jumalasi, kääntää sinun kohtalosi ja armahtaa sinua; Herra, sinun Jumalasi, kokoaa sinut jälleen kaikista kansoista, joiden sekaan hän on sinut hajottanut.

30:4 Vaikka sinun karkoitettusi olisivat taivaan äärissä, niin Herra, sinun Jumalasi, kokoaa ja noutaa sinut sieltäkin.

30:5 Ja Herra, sinun Jumalasi, tuo sinut

29:25 Silloin sanotaan: että he hylkäsivät \Herran\ isiensä Jumalan liiton, jonka hän teki heidän kanssansa, kuin hän heidät johdatti Egyptin maalta,

29:26 Ja ovat menneet ja muita jumalia palvelleet, ja kumartaneet niitä, senkaltaisia jumalia, joita ei he tunteneet, ja jotka ei heille mitään antaneet.

29:27 Sentähden on \Herran\ viha julmistunut tämän maan päälle, niin että hän antoi tulla heidän päällensä kaikki kiroukset, jotka tässä kirjassa kirjoitetut ovat.

29:28 Ja \Herra\ on heidät hävittänyt heidän maastansa suuressa vihassa, julmuudessa ja närkästyksessä, ja on heidät heittänyt vieraasen maahan, niinkuin hän tänäpäpä tehnyt on.

29:29 Niin salaiset asiat ovat \Herran\ meidän Jumalamme edessä; mutta ne ilmoitetut ovat meillä ja meidän lapsillamme alati, että meidän kaikki nämät lain sanat tekemän pitää.

30 LUKU

30:1 Ja pitää tapahtuman, kuin kaikki nämät tulevat sinun päälles, siunaus eli kirous, jotka minä panin sinun etees, ja sinä rupeet ne panemaan sydämees, kaikkein pakanain keskellä, kuhunka \Herra\ sinun Jumalas sinun on ajanut;

30:2 Ja sinä käännyt \Herran\ sinun Jumalas tykö, olemaan kuuliainen hänen äänellensä kaikissa niissä, mitkä minä sinulle tänäpäpä käsken, sinä ja sinun lapses, kaikesta sydämestäs ja kaikesta sielustas;

30:3 Niin \Herra\ sinun Jumalas kääntää sinun vankiutes, ja armahtaa sinua, ja tuo jälleen ja kokoo sinun kaikista kansoista, joihin \Herra\ sinun Jumalas sinun hajoittanut on.

30:4 Jos sinä olisit ajettu taivaan ääriin, niin \Herra\ sinun Jumalas kokoo sinun, ja tuo sinun sieltä,

30:5 Ja \Herra\ sinun Jumalas johdattaa

siihen maahan, jonka sinun isäsi ovat omistaneet, ja niin sinä otat sen omaksesi; ja hän tekee sinulle hyvää ja antaa sinun lisääntyä enemmän kuin isiesi.

30:6 Ja Herra, sinun Jumalasi, ympärileikkaa sinun sydämesi ja sinun jälkeläistesi sydämet, niin että rakastat Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydämestäsi ja kaikesta sielustasi, että eläisit.

30:7 Ja Herra, sinun Jumalasi, antaa kaikkien näiden kirousten kohdata sinun vihollisiasi ja vihamiehiäsi, jotka sinua vainosivat.

30:8 Ja sinä kuulet jälleen Herran ääntä ja pidät kaikki hänen käskynsä, jotka minä tänä päivänä sinulle annan.

30:9 Herra, sinun Jumalasi, antaa sinulle ylen runsaasti hyvää kaikissa sinun kättesi töissä, hän tekee sinun kohtusi hedelmän, karjasi hedelmän ja maasi hedelmän ylen runsaaksi. Sillä niinkuin Herra iloitsi sinun isistäsi, hän jälleen iloitsee sinusta, siitä, että tekee sinulle hyvää,

30:10 kun sinä kuulet Herran, sinun Jumalasi, ääntä ja noudatat hänen käskyjensä ja säädöksiänsä, jotka ovat kirjoitetut tähän lain kirjaan, ja kun sinä palajat Herran, sinun Jumalasi, tykö kaikesta sydämestäsi ja kaikesta sielustasi.

30:11 Sillä tämä käsky, jonka minä tänä päivänä sinulle annan, ei ole sinulle vaikea täyttää eikä liian kaukana.

30:12 Se ei ole taivaassa, eikä sinun tarvitse sanoa: Kuka nousisi meidän puolestamme taivaaseen noutamaan sen meille ja julistaisi sen meille, että me sen täyttäisimme?

30:13 Se ei ole meren takana, eikä sinun tarvitse sanoa: Kuka menisi meidän puolestamme meren taakse noutamaan sen meille ja julistaisi sen meille, että me sen täyttäisimme?

30:14 Vaan sana on sinua aivan lähellä, sinun suussasi ja sydämässäsi, niin että voit sen täyttää.

sinun siihen maahan, jonka isäs omistaneet ovat, ja sinä se omistat; ja hän tekee hyvää sinulle, ja enentää sinun enempi kuin sinun isäs.

30:6 Ja \Herra\ sinun Jumalasi ympärileikkaa sinun sydämes ja siemenes sydämen, rakastamaan \Herraa\ sinun Jumalaas kaikesta sydämestäs ja kaikesta sielustas, että eläisit.

30:7 Mutta kaikki nämät kiroukset antaa \Herra\ sinun Jumalasi tulla sinun vihollistes päälle, ja kaikkein niiden päälle, jotka sinua vihaavat ja vainoovat.

30:8 Ja sinä käännyt ja kuulet \Herran\ äänen, tehdäkses kaikki hänen käskynsä, jotka minä sinulle tänäpäpä käsken.

30:9 Ja \Herra\ sinun Jumalasi antaa sinulle onnen kaikissa kättes töissä, kohtus hedelmässä, karjas hedelmässä, ja maas hedelmässä, että ne sinulle menestyisivät; sillä \Herra\ kääntää itsensä riemuitsemaan sinusta sinulle hyväksi, niinkuin hän isistäs iloitsi.

30:10 Ettäs \Herran\ sinun Jumalasi äänelle kuuliainen olet, ja pidät hänen käskynsä ja säätynsä, jotka ovat kirjoitetut tässä lakikirjassa, koskas palajat \Herran\ sinun Jumalasi tykö kaikesta sydämestäs ja kaikesta sielustas.

30:11 Sillä tämä käsky, kuin minä sinulle tänäpäpä käsken, ei ole sinulta salattu, eikä myös kaukana,

30:12 Eikä myös taivaassa, että sanoisit: kuka astuu ylös taivaasen, ja tuo meille sen, kuullaksemme sitä ja tehdäksemme sen jälkeen?

30:13 Eikä myös ole tuolla puolella merta, että sanoisit: kuka menis meren ylitse noutamaan meille sen, kuullaksemme sitä, ja tehdäksemme sen jälkeen?

30:14 Sillä se sana on sangen läsnä sinun tykönäs, sinun suussas, ja sinun sydämässäs, että sen tekisit.

30:15 Katso, minä panen tänä päivänä sinun eteesi elämän ja hyvän, kuoleman ja pahan,

30:16 kun minä tänä päivänä käsken sinua rakastamaan Herraa, sinun Jumalaasi, ja vaeltamaan hänen teitensä ja noudattamaan hänen käskyjensä, säädöksiensä ja oikeuksiansa, että eläisit ja lisääntyisit ja että Herra, sinun Jumalasi, siunaisi sinua siinä maassa, jota menet ottamaan omaksesi.

30:17 Mutta jos sinun sydämesi kääntyy pois etkä tottele, vaan annat vietellä itsesi kumartamaan muita jumalia ja palvelemaan niitä,

30:18 niin minä julistan teille tänä päivänä, että te totisesti hukutte; te ette kauan elä siinä maassa, johon sinä menet Jordanin yli, ottamaan sen omaksesi.

30:19 Minä otan tänä päivänä taivaan ja maan todistajiksi teitä vastaan, että minä olen pannut sinun eteesi elämän ja kuoleman, siunauksen ja kirouksen. Niin valitse siis elämä, että sinä ja sinun jälkeläisesi eläisitte.

30:20 Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kuule hänen ääntänsä ja riipu hänessä kiinni, sillä siinä on sinun elämäsi ja pitkä ikäsi, ja niin sinä saat asua siinä maassa, jonka Herra sinun isillesi, Aabrahamille, lisakille ja Jaakobille, vannotulla valalla on luvannut heille antaa.

31 LUKU

31:1 Ja Mooses meni ja puhui kaikelle Israelille nämä sanat;

31:2 hän sanoi heille: Minä olen nyt sadan kahdenkymmenen vuoden vanha; en voi enää mennä ja tulla, ja Herra on sanonut minulle: Sinä et mene tämän Jordanin yli.

31:3 Mutta Herra, sinun Jumalasi, kulkee sinun edelläsi. Hän tuhoaa nämä kansat sinun tieltäsi, ja sinä lasket heidät valtasi alle. Joosua kulkee sinun edelläsi, niinkuin

30:15 Katso, minä panin tänäpäpä sinun etees elämän ja hyvän, niin myös kuoleman ja pahan,

30:16 Siinä kuin minä tänäpäpä käsken, että rakastat \Herraa\ sinun Jumalaas, ja vaellat hänen teissänsä, ja pidät hänen käskynsä, säätynsä ja oikeutensa; että saisit elää ja enettäisiin, ja \Herra\ sinun Jumalas siunais sinua siinä maassa, kuhunkas menet, sitä omistamaan.

30:17 Mutta jos sinä käännät sydämes, ja et ole kuuliainen, vaan annat vietellä sinus, niin että kumarrat vieraita jumalia ja palvelet heitä;

30:18 Niin teen minä teille tänäpäpä tietäväksi, että teidän pitää peräti hukkaantumana, ja ei kauvan pysymän siinä maassa, johonkas menet Jordanin ylitse, sitä omistamaan.

30:19 Minä otan tänäpäpä taivaan ja maan todistajaksi teistä, että minä panin teidän eteenne elämän ja kuoleman, siunauksen ja kirouksen; niin valitse elämä, että sinä ja sinun siemenes eläisit,

30:20 Ettäs rakastaisit \Herraa\ sinun Jumalaas ja kuulisit hänen ääntänsä, ja riippuisit hänessä kiinni; sillä hän on sinun elämäs ja sinun pitkä ikäs, että pysyisit siinä maassa, jonka \Herra\ isilles, Abrahamille, Isaakille ja Jakobille vannoi, heille antaaksensa.

31 LUKU

31:1 Ja Moses meni ja puhui nämät sanat koko Israelin kanssa,

31:2 Ja sanoi heille: minä olen tänäpäpä sadan ja kahdenkymmenen ajastaikainen, en minä voi enää käydä ulos ja sisälle; siihen on \Herra\ myös sanonut minulle: ei sinun pidä menemän tämän Jordanin ylitse.

31:3 \Herra\ sinun Jumalas käy itse sinun edelläs, hän itse hukuttaa nämät pakanat sinun edestäs, niin että sinä omistat heitä. Josua käy sinun edelläs sen ylitse, niinkuin

Herra on puhunut.

31:4 Ja Herra tekee heille, niinkuin hän teki Siihonille ja Oogille, tuhoamillensa amorilaisten kuninkaille, ja heidän maallensa.

31:5 Herra antaa heidät teille alttiiksi; tehkää heille aivan sen käskyn mukaan, jonka minä olen teille antanut.

31:6 Olkaa lujat ja rohkeat, älkää peljätkö älkääkä säikähtykö heitä, sillä Herra, sinun Jumalasi, käy itse sinun kanssasi; hän ei jätä eikä hylkää sinua.

31:7 Ja Mooses kutsui Joosuan ja sanoi hänelle koko Israelin läsnä ollessa: Ole luja ja rohkea, sillä sinä viet tämän kansan siihen maahan, jonka Herra heidän isillensä vannotulla valalla on luvannut antaa heille, ja sinä jaat sen heille perinnöksi.

31:8 Ja Herra itse käy sinun edelläsi, hän on sinun kanssasi, hän ei jätä sinua eikä hylkää sinua; älä pelkää äläkä arkaile.

31:9 Ja Mooses kirjoitti tämän lain ja antoi sen papeille, leeviläisille, jotka kantoivat Herran liitonarkkia, ja kaikille Israelin vanhimmille.

31:10 Ja Mooses käski heitä sanoen: Joka seitsemäs vuosi, määrättyinä aikana vapautusvuonna, lehtimajanjuhlassa,

31:11 kun koko Israel tulee Herran, sinun Jumalasi, kasvojen eteen siinä paikassa, jonka hän valitsee, lue tämä laki koko Israelin läsnäollessa, heidän kuultensa.

31:12 Kokoa kansa, miehet, naiset ja lapset sekä muukalaiset, jotka asuvat porttiesi sisäpuolella, että he kuulisivat sen ja oppisivat pelkäämään Herraa, teidän Jumalaanne, ja tarkoin pitämään kaikki tämän lain sanat,

31:13 ja että heidän lapsensa, jotka eivät vielä sitä tunne, kuulisivat sen ja oppisivat pelkäämään Herraa, teidän Jumalaanne,

\Herra\ on sanonut.

31:4 Ja \Herra\ tekee heille, niinkuin hän teki Siihonille ja Oogille Amorilaisten kuninkaille ja heidän maallensa, jotka hän on hukuttanut.

31:5 Koska \Herra\ antaa heidät teidän käteenne, niin tehkää heidän kanssansa kaikkein käskyn jälkeen, jotka minä teille olen käsenyt.

31:6 Olkaat vahvat ja hyvässä turvassa, älkää peljästykö ja kauhistuko heidän edessänsä; sillä \Herra\ sinun Jumalasi itse vaeltaa sinun kanssasi; ei hän jätä sinua, eikä hylkää sinua.

31:7 Ja Moses kutsui Josuan, ja sanoi hänelle koko Israelin silmäin edessä: ole vahva ja hyvässä turvassa, sillä sinä johdatat tämän kansan siihen maahan, jonka \Herra\ heidän isillensä vannonut on heille antaaksensa, ja sinä jaat tämän heille perimiseksi heidän keskellänsä.

31:8 Mutta \Herra\, joka itse käy sinun edelläsi, on sinun kanssasi; ei hän jätä sinua, eikä myös hylkää sinua: älä pelkää, älä myös hämmästy.

31:9 Ja Moses kirjoitti tämän lain ja antoi sen papeille, Levin pojille, jotka kantoivat \Herran\ liitonarkkia, ja kaikille Israelin vanhimmille.

31:10 Ja Moses käski heille ja sanoi: aina joka seitsemän vuoden perästä, kun vapaa vuosi alkaa, lehtimajan juhlassa,

31:11 Kuin koko Israel tulee osoittamaan itsensä \Herran\ sinun Jumalasi eteen, siihen paikkaan, minkä hän valitsee, pitää sinun kuuluttaman tämän lain koko Israelin edessä heidän korvainsa kuullen.

31:12 Kokoa kansa sekä miehet että vaimot, lapset ja muukalaiset, jotka sinun porteissasi ovat, kuulemaan ja oppimaan ja pelkäämään \Herraa\ teidän Jumalaanne, pitämään ja tekemään kaikki tämän lain sanat.

31:13 Ja että heidän lapsensa, jotka ei sitä tiedä, kuulisivat myös ja oppisivat pelkäämään \Herraa\ teidän Jumalaanne

niin kauan kuin elätte siinä maassa, johon menette Jordanin yli, ottamaan sen omaksenne.

31:14 Ja Herra sanoi Moosekselle: Katso, lähestyy aika, jolloin sinun on kuoltava. Kutsu Joosua, ja asettukaa ilmestysmajaan, niin minä asetan hänet virkaansa. Niin Mooses ja Joosua menivät ja asettuivat ilmestysmajaan.

31:15 Niin Herra ilmestyi majassa pilvenpatsaassa, ja pilvenpatsas seisahtui majan ovelle.

31:16 Ja Herra sanoi Moosekselle: Katso, sinä käyt lepäämään isiesi tykö; silloin tämä kansa nousee ja lähtee haureudessa kulkemaan vieraiden jumalien jäljessä, joita palvellaan siinä maassa, johon se menee, ja hylkää minut ja rikkoo liiton, jonka minä olen tehnyt sen kanssa.

31:17 Sinä päivänä minun vihani syytty siitä vastaan, ja minä hylkään heidät ja peitän kasvoni heiltä, niin että he joutuvat tuhon omiksi, ja suuret onnettomuudet ja ahdistukset kohtaavat sitä. Sinä päivänä se sanoo: Eivätkö nämä onnettomuudet ole kohdanneet minua sen tähden, ettei minun Jumalani ole minun keskelläni?

31:18 Mutta sinä päivänä minä kokonaan peitän kasvoni kaiken sen pahan tähden, mitä he ovat tehneet, kun ovat kääntyneet muiden jumalien puoleen.

31:19 Ja nyt kirjoittakaa itsellenne tämä virsi. Opetta se israelilaisille ja pane se heidän suuhunsa, että tämä laulu olisi minulle todistajana israelilaisia vastaan.

31:20 Sillä minä vien heidät siihen maahan, jonka minä valalla vannoen olen luvannut heidän isillensä, maahan, joka vuotaa maitoa ja mettä, ja he syövät ja tulevat ravituiksi ja lihaviksi; mutta he kääntyvät muiden jumalien puoleen ja palvelevat niitä ja pitävät minua pilkkanaan ja rikkovat minun liittoni.

kaikkena teidän elinaikananne, kuin te elätte siinä maassa, johon te menette Jordanin ylitse sitä omistamaan.

31:14 Ja \Herra\ sanoi Mosekselle: katso, sinun aikas, jona sinä kuolet, on juuri läsnä; kutsu Josua, ja seisokaat seurakunnan majassa, että minä antaisin hänelle käskyn. Ja Moses meni Josuan kanssa, ja he seisoivat seurakunnan majassa.

31:15 Ja \Herra\ ilmestyi majassa, pilven patsaassa, ja pilven patsas seiso majan ovelle.

31:16 Ja \Herra\ sanoi Mosekselle: katso, sinun pitää lepäämän isäis kanssa; ja tämä kansa nousee ja juoksee huoruuteen maan epäjumalain jälkeen, kuhun he menevät, hylkäävät minun, ja rikkovat sen liiton, jonka minä tein heidän kanssansa.

31:17 Niin minun vihani silloin julmistuu heidän päällensä, ja minä hylkään heitä ja peitän kasvoni heidän edestänsä, että he hukutetaan, ja paljo pahuutta ja ahdistusta käy heidän päällensä; ja he sanovat sinä päivänä: eikö nämät pahuudet ole tapahtuneet minulle, ettei minun Jumalani ole minun kanssani?

31:18 Mutta minä peräti peitän kasvoni kasvoni sillä ajalla, kaiken sen pahuuden tähden, jonka he tehneet ovat, että he ovat itsensä kääntäneet muiden jumalain tykö.

31:19 Niin kirjoittakaa nyt teillenne tämä virsi, ja opettakaa se Israelin lapsille, asettakaa se heidän suuhunsa, että tämä virsi olisi minulle todistajaksi Israelin lapsia vastaan.

31:20 Sillä minä johdata heidät siihen maahan, jonka minä vannoin heidän isillensä, joka rieskaa ja hunajaa vuotaa. Ja kuin he syövät ja tulevat ravituiksi ja lihavaksi, kääntävät he teitänsä muiden jumalain tykö, ja palvelevat niitä, ja pilkkaavat minua ja rikkovat minun liittoni.

31:21 Ja kun suuret onnettomuudet ja ahdistukset kohtaavat heitä, niin tämä laulu on oleva todistajana heitä vastaan, eikä se ole unhottuva heidän jälkeläistensä suusta. Sillä minä tiedän heidän aikeensa, joita he hautovat jo ennenkuin minä olen vienyt heidät siihen maahan, josta minä olen valan vannonut.

31:22 Ja Mooses kirjoitti tämän laulun sinä päivänä ja opetti sen israelilaisille.

31:23 Ja hän asetti virkaan Joosuan, Nuunin pojan, ja sanoi: Ole luja ja rohkea, sillä sinä viet israelilaiset siihen maahan, jonka minä valalla vannon olen heille luvannut, ja minä olen sinun kanssasi.

31:24 Ja kun Mooses oli kirjoittanut kirjaan tämän lain sanat, alusta loppuun asti,

31:25 käski hän leeviläisiä, jotka kantoivat Herran liitonarkkia, sanoen:

31:26 Ottakaa tämä lain kirja ja pankaa se Herran, teidän Jumalanne, liitonarkin sivulle, olemaan siellä todistajana sinua vastaan.

31:27 Sillä minä tunnen sinun tottelemattomuutesi ja uppiskaisuutesi. Katso, minun vielä eläessäni teidän kanssanne te olette niskoitelleet Herraa vastaan; saati sitten minun kuoltuani!

31:28 Kootkaa minun luokseni kaikki sukukuntienne vanhimmat sekä päällismiehenne, että minä heidän kuultensa puhuisin nämä sanat ja ottaisin taivaan ja maan todistajiksi heitä vastaan.

31:29 Sillä minä tiedän, että te minun kuoltuani vaellatte kelvottomasti ja poikkeatte siltä tieltä, jota minä käskin teidän vaeltaa. Sentähden on onnettomuus kohtaava teitä aikojen lopulla, kun te teette sitä, mikä on paha Herran silmissä, ja vihoitatte hänet kättenne teoilla.

31:30 Ja Mooses lausui koko Israelin seurakunnan kuullen tämän virren sanat, alusta loppuun asti:

31:21 Ja kuin suuri pahuus ja ahdistus käsittää heidät, niin tämä virsi vastaa heitä todistukseksi, sillä ei sitä pidä unhotettaman heidän siemenensä suussa; sillä minä tiedän heidän ajatuksensa, joita he tänäpäni ajattelevat, ennen kuin minä johdatan heitä siihen maahan, josta minä vannonut olen.

31:22 Ja Moses kirjoitti tämän virren sinä päivänä, ja opetti sen Israelin lapsille.

31:23 Ja käski Josualle Nunin pojalle, ja sanoi: ole vahva ja urhoollinen, sillä sinä johdatat Israelin lapset siihen maahan, josta minä vannonin heille: ja minä olen sinun kanssas.

31:24 Kuin Moses oli nämät lain sanat kirjoittanut kirjaan, ja ne lopettanut,

31:25 Käski hän Leviläisille, jotka \Herran\ liitonarkkia kantoivat, sanoen:

31:26 Ottakaa tämä lakikirja ja laskekaa \Herran\ teidän Jumalanne liitonarkin sivulle, että se olis siinä todistukseksi sinua vastaan.

31:27 Sillä minä tunnen sinun tottelemattomuutes ja niskuruutes: katso, tänäpäni minun vielä eläessäni teidän kanssanne, olette te tottelemattomat \Herraa\ vastaan, kuinka paljon enemmän minun kuolemani jälkeen?

31:28 Niin kootkaa minun eteeni kaikki vanhimmat teidän sukukunnissanne ja teidän esimiehenne, että minä puhuisin nämät sanat heidän korvainsa kuullen ja ottaisin taivaan ja maan todistajaksi heitä vastaan.

31:29 Sillä minä tiedän, että te minun kuolemani jälkeen peräti turmellaan, ja poikkeatte siltä tieltä, jonka minä teille käskenynt olen; niin teille tapahtuu onnettomuus viimeisillä ajoilla, että teitte paha \Herran\ silmäin edessä ja vihoititte hänen teidän kättenne töiden kautta.

31:30 Niin Moses puhui koko Israelin seurakunnan kuullen tämän veisun sanat hamaan loppuun asti.

32 LUKU

32:1 Kuunnelkaa, te taivaat, kun minä puhun, ja kuulkoon maa minun suuni sanat!

32:2 Sateena pisaroikoon minun opetukseni, kasteena valukoon puheeni niinkuin vihma vihannalle, niinkuin sadekuuro ruohikolle.

32:3 Sillä minä julistan Herran nimeä; antakaa kunnia meidän Jumalallemme.

32:4 Hän on kallio; täydelliset ovat hänen tekonsa, sillä kaikki hänen tiensä ovat oikeat. Uskollinen Jumala ja ilman vääryyttä, vanhurskas ja vakaa hän on.

32:5 Heidän menonsa oli paha häntä kohtaan, he eivät olleet hänen lapsiansa, vaan häpeäpilkku - tuo nurja ja kiero sukupolvi!

32:6 Niinkö sinä maksat Herralle, sinä houkka ja tyhmä kansa? Eikö hän ole sinun isäsi, joka sinut loi? Hän sinut teki ja valmisti.

32:7 Muistele muinaisia päiviä, ajattele menneiden sukupolvien vuosia. Kysy isältäsi, niin hän sen sinulle ilmoittaa, vanhimmiltasi, niin he sen sinulle sanovat.

32:8 Kun Korkein jakoi perinnöt kansoille, kun hän erotteli ihmisten lapset, silloin hän määräsi kansojen rajat israelilaisten luvun mukaan.

32:9 Sillä Herran kansa on hänen osuutensa, Jaakob on hänen perintöosansa.

32:10 Erämaasta hän löysi hänet, autiosta, ulvovasta korvesta; hän otti hänet suojaansa ja hoitoonsa, varjeli häntä kuin silmäteräänsä.

32:11 Niinkuin kotka kiihoittaa pesuettaan lentoon ja liitelee poikastensa suojana, niin hän levitti siipensä, otti hänet ja kantoi häntä sulillansa.

32:12 Herra yksin johdatti häntä, eikä hänen kanssansa ollut ketään vierasta jumalaa.

32:13 Hän kuljetti hänet maan kukkuloiden

32 LUKU

32:1 Kuulkaat te taivaat, minä puhun, ja maa kuulkaan minun suuni sanoja.

32:2 Minun oppini tiukkukaan niinkuin sade, minun puheeni vuotakaan niinkuin kaste, niinkuin sade vihannon päälle ja niinkuin pisarat ruohon päälle.

32:3 Sillä minä ylistän \Herran\ nimeä: antakaa meidän Jumalallemme suuri kunnia.

32:4 Hän on kallio, hänen työnsä ovat laittamattomat, sillä kaikki hänen tiensä ovat oikiat; vakaa on Jumala, ilman kaikkea vääryyttä, hän on vanhurskas ja oikia.

32:5 Onko hän hänen turmellut? Ei, vaan hänen lapsensa ovat heidän häpiäpilkkunsa; se on nurja ja sekaseurainen suku.

32:6 Niinköstä te \Herralle\ maksatte, hullu ja tyhmä kansa? Eikö hän ole sinun Isäs ja sinun Lunastajas, joka sinun luonut ja valmistanut on?

32:7 Muista muinaisia aikoja, ymmärrä vuosikaudet suvusta sukuun; kysy isältäsi, ja hän ilmoittaa sinulle, ja vanhimmiltasi, niin he sinulle sanovat.

32:8 Kuin kaikkein korkein jakoi pakanat ja hajoitti ihmisten lapset, silloin hän laski kansain maan rajat, Israelin lasten luvun jälkeen.

32:9 Sillä \Herran\ osa on hänen oma kansansa, Jakob on hänen perimisensä nuora.

32:10 Hän löysi hänen erämaassa ja hirmuisessa suuressa itkukorvessa. Hän vei hänen ympäri, hän opetti hänen ymmärtämään ja varjeli häntä niinkuin silmäteräänsä,

32:11 Niinkuin kotka kehoittelee pesäänsä ja laukuilee poikainsa päällä, levittää siipensä, ottaa kunkin heistä ja kantaa siipeinsä päällä,

32:12 Niin \Herra\ yksinänsä talutti häntä, ja ei ollut hänen kanssansa muuta Jumalaa.

32:13 Hän vei hänen hamaan maan

yli ja ruokki häntä pellon antimilla; hän antoi hänen imeä hunajaa kalliosta ja öljyä kovasta kivistä.

32:14 Hän antoi voita lehmistä ja maitoa lampaista sekä karitsain ja oinasten rasvaa, Baasanin härkiä ja kauriita ja parasta vehnän ydintä; ja sinä sait juoda rypäleen verta, tulista viiniä.

32:15 Ja Jesurun lihoi ja alkoi potkia, sinä tulit lihavaksi, paksuksi ja aloit äksyillä. Niin hän hylkäsi Jumalan, joka oli tehnyt hänet, ja halveksui pelastuksensa kalliota.

32:16 He herättivät hänen kiivautensa vierailta jumalillaan, he vihoittivat hänet kauhistuksillansa.

32:17 He uhrasivat riivaajille, epäjumalille, jumalille, joita he eivät tunteneet, uusille, äsken tulille, joista teidän isänne eivät tienneet.

32:18 Kalliota, joka sinut synnytti, sinä et muistanut; sinä unhotit Jumalan, joka sinulle elämän antoi.

32:19 Herra näki sen ja hylkäsi heidät, sillä hän vihastui poikiinsa ja tyttäriinsä.

32:20 Hän sanoi: Minä peitän heiltä kasvoni, minä katson, mikä heidän loppunsa on; sillä he ovat nurja suku, lapsia, joissa ei ole uskollisuutta.

32:21 He ovat herättäneet minun kiivauteni jumalilla, jotka eivät jumalia ole, ovat vihoittaneet minut turhilla jumalillansa; niin minäkin herätän heidän kiivautensa kansalla, joka ei ole kansa, vihoitan heidät houkalla pakanakansalla.

32:22 Sillä minun vihani tuli on syttynyt, ja se leimuaa tuonelan syvyykseen saakka; se kuluttaa maan kasvuinensa ja polttaa vuorten perustukset.

32:23 Minä kasaan onnettomuuksia heidän päällensä, kaikki nuoleni minä heihin ammun.

32:24 He nääntyvät nälkään ja menehtyvät ruttoon, kulkutautien poltteeeseen; minä lähetän heidän kimppuunsa petojen hampaat ja tomussa matelevaisten myrkyn.

korkeuteen, ja ruokki hänen pellon hedelmällä, ja antoi hänen imeä hunajaa kalliosta ja öljyä kovasta kivistä,

32:14 Voita lehmistä, ja rieskaa lampaista, ynnä karitsain lihavuuden kanssa, ja Basanin oinaat, ja lihavat kauriit, ja parhaan nisun, ja juotti hänen parhaalla viinamarjan verellä.

32:15 Ja Israel lihoi, tuli vikuriksi, lihavaksi, paksuksi ja väkeväksi, ja hylkäsi Jumalan, joka hänen teki, ja katsoi autuutensa kallion ylös.

32:16 He yllyttivät hänen kiivauteen muukalaisten kautta, kauhistusten kautta vihoittivat he hänen.

32:17 He uhrasivat perkeleille, eikä Jumalalle, jumalille, joita ei he tunteneet, vasta-uutisille, jotka ei ennen olleet, joita isänne ei peljänneet.

32:18 Kallion, joka sinun siitti, sinä hyljäsit, ja unhotit Jumalan, joka sinun loi.

32:19 Ja \Herra\ näki sen, ja vihastui, poikainsa ja tyttäriensä kehoituksen tähden,

32:20 Ja sanoi: minä peitän kasvoni heidän edestänsä, ja katson mitä heidän viimeiseltä tapahtuu; sillä se on nurja suku ja senkaltaiset lapset, joissa ei ole uskoa.

32:21 He härsyttelivät minua sen kautta, joka ei ole jumala, epäjumaluutensa kautta ovat he minun vihoittaneet ja minä vihoitan heitä jälleen sen kautta, joka ei ole kansa, tyhmällä kansalla minä heitä vihoitan.

32:22 Sillä tuli on syttynyt minun vihassani, ja polttaa hamaan alimaiseen helvettiin, ja kuluttaa maan, ynnä hänen hedelmänsä kanssa, ja polttaa vuorten perustukset.

32:23 Minä kokoon kaiken onnettomuuden heidän päällensä, minä ammun kaikki nuoleni heihin.

32:24 Nälästä heidän pitää hiukahtuman ja poltetaudilla kulutettaman, ja äkillisellä kuolemalla; minä lähetän metsän petoin hampaat heidän keskellensä, ja kyykärmeen myrkyn.

32:25 Ulkona surmaa miekka ja sisällä kauhu sekä nuorukaisen että neitosen, sekä imeväisen että harmaapään.

32:26 Minä sanoisin: Minä puhallan heidät pois, hävitän heidän muistonsa ihmisten seasta,

32:27 jollen varoisi, että vihollinen tuottaisi minulle mielipahaa, että heidän vastustajansa selittäisivät sen väärin, että he sanoisivat: Meidän kätemme oli korotettu, eikä Herra ole tästä kaikesta mitään tehnyt.

32:28 Sillä he ovat neuvoton kansa, eikä heissä ole ymmärrystä.

32:29 Jos he viisaita olisivat, niin he käsittäisivät tämän, he ymmärtäisivät, mikä heidän loppunsa on.

32:30 Kuinka yksi ajaisi tuhatta takaa, kuinka kaksi ajaisi pakoon kymmentuhatta, jollei heidän kallionsa olisi heitä myynyt ja Herra luovuttanut heitä!

32:31 Sillä heidän kallionsa ei ole niinkuin meidän kalliomme; niin vihollisemmekin pääättelevät.

32:32 Sillä Sodoman viinipuita on heidän viinipuunsa, se on kotoisin Gomorran viinitarhoista; heidän rypäleensä ovat myrkkyrypäleitä, heidän viiniterttujensa maku on karvas.

32:33 Heidän viininsä on lohikäärmeitten kähyä, kyykäärmeitten kauheata myrkyä.

32:34 Eikö sitä ole talletettuna minun takanani, sinetillä lukittuna minun aitoissani?

32:35 Minun on kosto ja rankaiseminen, säästetty siksi ajaksi, jolloin heidän jalkansa horjuu. Sillä heidän onnettomuutensa päivä on lähellä, ja mikä heitä odottaa, se tulee rientäen.

32:36 Sillä Herra hankkii oikeuden kansallensa ja armahtaa palvelijointansa, koska hän näkee, että heidän voimansa on poissa ja että kaikki tyynni on lopussa.

32:25 Ulkona pitää miekan heitä hävittämän ja sisällä huoneessa pelvon, sekä nuorukaiset että neitseet, imeväiset ja harmaapäät.

32:26 Minä sanoin: minä hävittäisin heitä, minä lakkauttaisin heidän muistonsa ihmisistä,

32:27 Ellen minä vihollisten vihaa karttaisi, ettei heidän vainollisensa ylpeilisi, ja lähes sanoisi: meidän oikia kätemme on kaikki nämät tehnyt, eikä \Herra\.

32:28 Sillä se on kansa, jossa ei mitään neuvoa ole, eikä ymmärrystä.

32:29 Jospa he taitavaiset olisivat, niin he ymmärtäisivät ja huomaitsisivat, mitä heille viimeiseltä tapahtuu.

32:30 Kuinka yksi ajaisi tuhatta takaa ja kaksi karkottaisi kymmentuhatta heistä? Eikö sentähden, että heidän kallionsa on heidät myynyt? ja \Herra\ on heidät sulkenut?

32:31 Sillä ei ole meidän kalliomme niinkuin heidän kallionsa, ja meidän vihollisemme ovat meidän tuomarimme.

32:32 Sillä heidän viinapuunsa on Sodoman viinapuusta ja Gomorran pelloista, heidän viinamarjansa myrkylliset viinamarjat, heillä ovat karvahimmat marjat.

32:33 Heidän viinansa on lohikäärmeen kiukkuahto, ja kyykärmetten hirmullinen myrky.

32:34 Eikö se liene kätetty minun tykönäni? ja sinetillä lukittu minun tavaroissani?

32:35 Minun on kosto, minä kostan, heidän jalkansa pitää ajallansa kompastuman; sillä heidän kadotuksensa aika on läsnä, ja mikä heille tarjontele, se rientää.

32:36 Sillä \Herra\ tuomitsee kansansa, ja armahtaa palveliaansa; sillä hän näkee, että käsi on poissa, ja ei ole mitään tallella pidetty eikä jätetty.

32:37 Silloin hän kysyy: Missä ovat nyt niiden jumalat, missä kallio, johon he turvasivat,

32:38 missä ne, jotka söivät heidän teurasuhriensa rasvan ja joivat heidän juomauhriensa viinin? Nouskoot ne auttamaan teitä, olkoot ne teidän suojananne.

32:39 Katsokaa nyt, että minä, minä olen, eikä yhtäkään jumalaa ole minun rinnallani. Minä kuoletan ja minä teen eläväksi, minä lyön ja minä parannan; eikä ole sitä, joka pelastaisi minun käsistäni.

32:40 Minä nostan käteni taivasta kohti ja sanon: Niin totta kuin minä elän iankaikkisesti, kun minä teroitän miekkani salaman,

32:41 kun minun käteni ryhtyy tuomiota pitämään, niin minä koston vastustajilleni ja maksan vihamiehilleni. Minä annan nuolteni juopua verestä -

32:42 ja minun miekkani syö lihaa - surmattujen ja vangittujen verestä, vihollispäällikköjen päistä.

32:43 Riemuiten ylistäkää, te pakanakansat, hänen kansaansa, sillä hän kostaa palvelijoittensa veren; hän antaa koston kohdata vastustajiansa ja toimittaa sovituksen maallensa, kansallensa.

32:44 Ja Mooses tuli ja lausui kaikki tämän virren sanat kansan kuullen, hän itse ja Joosua, Nuunin poika.

32:45 Ja kun Mooses oli puhunut loppuun kaikki nämä sanat koko Israelille,

32:46 sanoi hän heille: Painakaa sydämiinne kaikki ne sanat, jotka minä tänä päivänä teen todistajiksi teitä vastaan, niin että käskette lapsianne tarkoin täyttämään kaikki tämän lain sanat.

32:47 Sillä ei ole se turha sana, joka ei koskisi teitä, vaan siinä on teidän elämänne; ja sen sanan varassa te elätte kauan siinä maassa, johon te menette Jordanin yli, ottamaan sen omaksenne.

32:37 Ja pitää sanottaman: kussa heidän Jumalansa ovat? heidän kallionsa, johonka he uskalsivat?

32:38 Joiden lihavimmat uhrit he söivät, ja joivat viinan heidän juomauhristansa, nouskaan ne ja auttakaan teitä ja varjelkaan teitä.

32:39 Nähkäät nyt, että minä itse olen, ja ei ole jumalia minun kanssani. Minä kuoletan ja teen eläväksi, minä lyön ja minä parannan, ja ei kenkään ole, joka minun käsistäni vapauttaa.

32:40 Sillä minä nostan käteni taivaasen ja sanon: minä elän iankaikkisesti.

32:41 Kuin minä hion miekkani niinkuin pitkäisen leimauksen, ja minun käteni rupee rangaistukseen, niin minä koston maksan minun vihollisilleni, ja niille palkitsen, jotka minua vihaavat.

32:42 Minä juotan nuoleni verellä, ja miekkani pitää lihaa syömän tapettuiden verestä, ja vangittuiden ja vihollisten paljastetusta päästä.

32:43 Riemuitkaat te kaikki, jotka olette hänen kansaansa; sillä hän kostaa palveliainsa veren. Ja kostaa vihollisillensa, ja sovittaa maansa ja kansaansa.

32:44 Ja Mooses tuli ja puhui kaikki nämät veisun sanat tämän kansan kuullen, hän ja Josua Nunin poika.

32:45 Ja Mooses päätti kaikki nämät sanat koko Israelille,

32:46 Ja sanoi heille: pankaat sydämeenne kaikki ne sanat, jotka minä teille tänäpäpä todistin, että te käskisitte teidän lapsianne, tekemään ja pitämään kaikki tämän lain sanat.

32:47 Sillä ei siinä ole teille yhtään turhaa sanaa, vaan se on teidän elämänne; ja ne sanat pitentävät teidän ikänne maan päällä, johon te menette Jordanin ylitse, omistamaan sitä.

32:48 Ja Herra puhui Moosekselle sinä samana päivänä sanoen:

32:49 Nouse tänne Abarimin vuoristoon, Nebon vuorelle, joka on Mooabin maassa vastapäätä Jerikoa, ja katsele Kanaanin maata, jonka minä annan israelilaisten omaksi.

32:50 Ja sinä kuolet sillä vuorella, jolle nouset, ja tulet otetuksi heimosi tykö, niinkuin sinun veljesi Aaron kuoli Hoorin vuorella ja tuli otetuksi heimonsa tykö,

32:51 koska te lankesitte uskottomuuteen minua kohtaan israelilaisten keskellä Meriban veden ääressä Kaadeksessa, Siinin erämaassa, kun ette pitäneet minua pyhänä israelilaisten keskellä.

32:52 Niin, sinä saat katsella sitä maata matkan päästä, mutta sinne sinä et pääse, siihen maahan, jonka minä annan israelilaisille.

33 LUKU

33:1 Tämä on se siunaus, jolla Jumalan mies Mooses siunasi israelilaiset ennen kuolemaansa;

33:2 hän sanoi: Herra tuli Siinailta, Seiristä hän nousi loistaen heille; hän ilmestyi kirkkaudessa Paaranin vuoristosta, hän tuli kymmentuhantisesta pyhien joukosta; hänen oikealla puolellansa liekitsi lain tuli.

33:3 Hän rakastaa kansoja; kaikki niiden pyhät ovat sinun kädessäsi. He asettuvat sinun jalkojesi juureen, ottavat oppia sinun sanoistasi.

33:4 Mooses antoi meille lain, perintönä Jaakobin seurakunnalle.

33:5 Ja Herra tuli kuninkaaksi Jesurunissa, kun kansan päämiehet kokoontuivat, kaikki Israelin sukukunnat.

33:6 Ruuben eläköön, älköön hän kuolko; mutta vähäiseksi jääköön hänen miestensä joukko.

33:7 Ja tämän hän sanoi Juudasta: Kuule, Herra, Juudan huuto ja tuo hänet kansansa luo. Hän sen puolesta käsillensä taisteli; ole

32:48 Ja \Herra\ puhui Mosekselle sinä päivänä, ja sanoi:

32:49 Mene tälle Abarimin vuorelle, Nebon vuorelle, joka on Moabin maalla Jerihon kohdalla, ja katsele Kanaanin maata, jonka minä Israelin lapsille omaksi annan.

32:50 Sinun pitää kuoleman vuorella, johonkas menet, ja koottaman kansas tykö, niinkuin veljeskin Aaron kuoli Horin vuorella, ja koottiin kansan tykö,

32:51 Että te olette rikkoneet minua vastaan Israelin lasten seassa, riitaveden tykönä Kadeksessa Sinin korvessa: ettette minua pyhittäneet Israelin lasten seassa.

32:52 Sillä sinä näet maan kohdastansa; vaan ei sinun pidä siihen maahan tuleman, jonka minä Israelin lapsille annan.

33 LUKU

33:1 Ja tämä on siunaus, jolla Moses Jumalan mies siunasi Israelin lapsia ennen kuolemaansa,

33:2 Ja sanoi: \Herra\ on tullut Sinaista, ja noussut heille Seiristä, ja ilmestynyt Paranin vuorelta, ja on tullut kymmentuhannen pyhän kanssa, ja tulinen laki hänen oikiassa kädesssänsä heidän tykönsä.

33:3 Hän myös rakastaa kansoja; kaikki hänen pyhänsä ovat sinun kädessäsi, ja he asettavat itsensä sinun jalkais juureen, ja ottavat opin sinun sanoistas.

33:4 Moses on meille käsenyt lain, Jakobin sukukunnalle perimisen.

33:5 Ja hän oli Kuningas oikeudessa; kansan päämiehet hän kokosi yhteen, ynnä Israelin sukukuntain kanssa.

33:6 Ruben eläkään, ja älkään kuolko, ja hänen kansansa olkoon luettava.

33:7 Tämä on Juudalle siunaus: ja hän sanoi: kuule \Herra\ Juudan ääntä, ja johdata häntä kansansa tykö; ja hänen

sinä apuna hänen vihollisiansa vastaan.

33:8 Ja Leevistä hän sanoi: Sinun tummimisi ja uurimisi olkoot sinun hurskaasi omat, sen miehen, jota sinä Massassa koettelit, jonka kanssa sinä riitelit Meriban veden luona,

33:9 joka sanoi isästänsä ja äidistänsä: Minä en heitä nähnyt, ja joka ei tunnustanut veljiään omiksensa eikä tuntenut omia lapsiansa. Sillä he noudattivat sinun sanaasi ja pysyivät sinun liitossasi.

33:10 He opettavat sinun säädöksiäsi Jaakobille ja Israelille sinun lakiasi; he panevat suitsutusta sinun eteesi ja kokonaisuhreja sinun alttarillesi.

33:11 Siunaa, Herra, hänen voimansa, ja olkoon hänen kättensä työ sinulle otollinen. Ruhjo hänen vastustajiensa lanteet ja hänen vihamiehensä niin, että eivät enää nouse.

33:12 Benjaminista hän sanoi: Herran rakkaana hän asuu hänen turvissansa; Herra suojelee häntä aina ja asuu hänen kukkulainsa välissä.

33:13 Ja Joosefista hän sanoi: Herra siunatkoon hänen maansa kalleimmalla, kasteella, joka tulee taivaasta, kalleimmalla, mikä tulee syvyydestä alhaalta,

33:14 kalleimmalla, minkä aurinko antaa, kalleimmalla, minkä kuun vaiheet tuottavat,

33:15 kalleimmalla, mikä tulee ikuisten vuorien huipuilta, kalleimmalla, mikä tulee ikikukkuloilta,

33:16 kalleimmalla, minkä maa kasvaa, ja kaikella, mitä siinä on, ja mielisuosiollaan, hän, joka pensaassa asui. Ne laskeutukoot Joosefin pään päälle, hänen pääläellensa, hänen, joka on ruhtinas veljiensä joukossa.

33:17 Uljas on hänen härkiensä esikoinen, sen sarvet ovat kuin villihärän sarvet; niillä se puskee kumoon kansat, kaikki tyynni maan ääriin saakka. Sellaisia ovat Efraimin

kätensä sotii puolestansa, sinä olet apu vastoin hänen vihollisiansa.

33:8 Ja hän sanoi Leville: sinun täydellisyytes ja sinun valkeutes olkoon sinun pyhän miehes tykönä, jota sinä kiusasit Massassa, ja saatit hänen riitelemään riitaveden tykönä.

33:9 Joka sanoo isällensä ja äidillensä: en minä nähnyt heitä, ja ei tunne veljiänsä, eikä tiedä pojistansa; ne pitävät sinun sanas, ja kätkevät sinun liittos.

33:10 He opettavat sinun oikeuksias Jakobille ja Israelille sinun lakis, he kantavat suitsutusta sinun nenäs eteen, ja kaikkinaiset uhrit uhraavat sinun alttarillas.

33:11 Siunaa \Herra\ hänen voimansa ja anna hänen kättensä työ sinulle kelvata; riko heidän lanteensa, jotka karkaavat häntä vastaan ja häntä vihaavat, niin ettei he voisi ojentaa heitänsä.

33:12 Ja Benjaminille sanoi hän: \Herran\ rakkaat pitää asuman turvallisesti hänen tykönänsä; hän suojelee heitä kaiken päivän, ja hän asuu heidän hartiodensa välillä.

33:13 Ja hän sanoi Josephille: hänen maansa olkoon siunattu \Herralta\, parhaista taivaan hedelmistä, kasteesta, ja syvyydestä, joka makaa alla.

33:14 Siinä olkoon ihanimmat hedelmät auringosta, ja ihanimmat kypsät hedelmät kuusta,

33:15 Ja itäisten vuorten kukkuloilta, ja ijäisiltä kukkuloilta parhaat hedelmät,

33:16 Ja ne kalliimmat maan hedelmät, ja mitä siinä on. Hänen suosionsa, joka asuu pensaassa, tulkoon Josephin päähän, ja Natsirin pääläelle veljeinsä keskellä.

33:17 Ja hänen kauneutensa olkoon niinkuin esikoisen härjän, ja hänen sarvensa olkoon niinkuin yksisarvisen sarvet, joilla hän kansaa kuokkii yhteen, hamaan

kymmenet tuhannet, sellaisia Manassen tuhannet.

33:18 Ja Sebulonista hän sanoi: Iloitse, Sebulon, kun liikkeelle lähdet, ja sinä, Isaskar, majoissasi.

33:19 He kutsuvat kansoja vuorellensa, siellä he uhraavat oikeita uhreja. Sillä he imevät merten rikkauden ja hiekkaan kätketyt aarteet.

33:20 Ja Gaadista hän sanoi: Kiitetty olkoon hän, joka on niin laajentanut Gaadin. Niinkuin naarasleijona hän asettuu leposijaansa ja raatelee sekä käsivarren että pääläen.

33:21 Hän katsoi itsellensä parhaan osan maata, sillä siellä oli hänelle johtajan osa varattu. Mutta hän tuli kansan päämiesten kanssa, pani toimeen Herran vanhurskauden ja hänen tuomionsa yhdessä muun Israelin kanssa.

33:22 Ja Daanista hän sanoi: Daan on nuori leijona, joka syöksyy esiin Baasanista.

33:23 Ja Naftalista hän sanoi: Naftali on kylläinen mielisuosiosta ja täynnä Herran siunausta. Lännen ja etelän hän omaksensa ottakoon.

33:24 Ja Asserista hän sanoi: Siunattu olkoon Asser poikien joukossa. Olkoon hän veljiensä lemmikki, ja kastakoon hän jalkansa öljyyn.

33:25 Rautaa ja vaskea olkoot sinun salpasi; ja niinkuin sinun päiväsi, niin olkoon sinun voimasikin.

33:26 Ei kukaan ole niinkuin Jesurunin Jumala, joka kulkee taivasten yli sinun apunasi ja korkeudessaan pilvien päällitse.

33:27 Sinun turvasi on ikiaikojen Jumala, sinua kannattavat iankaikkiset käsivarret. Hän karkoitti viholliset sinun tieltäsi, hän sanoi: Hävitä!

33:28 Näin Israel asuu turvassa, Jaakobin lähde erillänsä viljan ja viinin maassa, jonka taivaskin tiukkuu kastetta.

maailman ääriin asti; nämät ovat Ephraimin kymmentuhatta, ja nämät Manassen tuhannet.

33:18 Ja hän sanoi Sebulonille: iloitse Sebulon uloskäymisessä, mutta sinä Isaskar iloitse majoissasi.

33:19 Heidän pitää kutsuman kansaa vuorelle ja siellä vanhurskauden uhria uhraaman; sillä he imevät meren kyllyyden ja santaan kätketyt tavarat.

33:20 Ja hän sanoi Gadille: siunattu olkoon se, joka levittää Gadin, hän asuu niinkuin hotka jalopeura, ja ryöstää sekä käsivarren että pääläen.

33:21 Ja hän katsoi itsellensä ensimmäisen osan maasta, että hän siinä lainopettajalta annetussa osassa olis surutoin; kuitenkin tuli hän kansan päämiesten kanssa, ja teki \Herran\ vanhurskautta, ja hänen oikiutensa Israelin kanssa.

33:22 Ja Danille sanoi hän: Dan niinkuin jalopeuran penikka, joka karkaa Basanista.

33:23 Ja Naphtalille sanoi hän: Naphtalilla on yltäkylä, mitä hänen mielensä tekee, ja hän täytetään \Herran\ siunauksella, lännen ja etelän pitää hänen omistaman.

33:24 Ja Asserille sanoi hän: Asser olkoon siunattu pojissa, hän olkoon veljillensä otollinen, ja kastakaan jalkansa öljyyn.

33:25 Rauta ja vaski olkoon sinun kenkäs; ja niinkuin sinun ikäs, niin myös sinun väkevyytes lisääntyy.

33:26 Ei yhtään ole niinkuin oikeuden Jumala, joka istuu taivaassa, hän olkoon sinun auttajas, ja hänen kunniansa on pilvissä.

33:27 Jumalan asuinsia on alusta, ijankaikkisten käsivartten alla. Ja hän ajaa ulos sinun vihollises sinun edestäs ja sanoo: ole hukutettu.

33:28 Israel asuu levollisesti yksinänsä, ja Jakobin silmä katsoo sen maan päälle, jossa jyviä ja viinaa on, siihen myös taivaat kastetta vuodattavat.

33:29 Autuas olet sinä, Israel; kuka on sinun vertaisesi! Sinä olet kansa, jota Herra auttaa, hän, joka on sinun kilpesi ja suojasi, sinun miekkasi ja korkeutesi. Vihollisesi mielitelevät sinua, ja sinä astut heidän kukkuloillansa.

34 LUKU

34:1 Ja Mooses nousi Mooabin arolta Nebon vuorelle, Pisgan huipulle, vastapäätä Jerikoa. Ja Herra näytti hänelle koko maan: Gileadin Daaniin asti,

34:2 koko Naftalin, Efraimin ja Manassen maan, koko Juudan maan aina Länsimereen asti,

34:3 Etelämaan sekä Lakeuden, se on Jerikon, Palmukaupungin, laakson, aina Soariin asti.

34:4 Ja Herra sanoi hänelle: Tämä on se maa, jonka minä valalla vannaen olen luvannut Aabrahamille, lisakille ja Jaakobille, sanoen: Sinun jälkeläisillesi minä annan sen. Minä olen nyt antanut sinun omin silmin nähdä sen, mutta sinne sinä et mene.

34:5 Ja Herran palvelija Mooses kuoli siellä Mooabin maassa, Herran sanan mukaan.

34:6 Ja hän hautasi hänet laaksoon Mooabin maahan, vastapäätä Beet-Peoria, mutta ei kukaan ole saanut tietää hänen hautaansa tähän päivään asti.

34:7 Ja Mooses oli kuollessaan sadan kahdenkymmenen vuoden vanha, mutta hänen silmänsä eivät olleet hämärtyneet, eikä hänen elinvoimansa ollut kadonnut.

34:8 Ja israelilaiset itkivät Moosesta Mooabin arolla kolmekymmentä päivää; sitten päättyi Mooseksen muistoksi vietetty itku- ja suruaika.

34:9 Ja Joosua, Nuunin poika, oli täynnä viisauden henkeä, sillä Mooses oli pannut kätensä hänen päällensä; ja israelilaiset tottelivat häntä ja tekivät, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut.

33:29 Autuas olet sinä Israel: kuka on sinun kaltaises? O sinä kansa, joka \Herrassa\ autuaaksi tulet, joka sinun apus kilpi ja sinun kunnias miekka on. Vihollises valhettelevat sinulle, ja sinä astelet heidän kukkulainsa päällä.

34 LUKU

34:1 Ja Moses meni Moabin kedoilta ja astui Nebon vuorelle, Pisgan kukkulalle, joka on Jerihon kohdalla; ja \Herra\ osoitti hänelle kaiken Gileadin maan Daniin asti,

34:2 Ja koko Naphtalin ja Ephraimin ja Manassen maan, ja kaiken Juudan maan viimeiseen mereen asti,

34:3 Ja etelämaan, ja aukian kedon Palmukaupungin Jerihon tykönä, hamaan Zoariin asti.

34:4 Ja \Herra\ sanoi hänelle: tämä on se maa, jonka minä Abrahamille, Isaakille ja Jakobille vannoin ja sanoin: minä annan sen sinun siemenelles; sinä näit sen nyt silmilläs, vaan et sinä sinne tule.

34:5 Ja Moses \Herran\ palvelia kuoli siellä Moabin maalla, \Herran\ sanan jälkeen.

34:6 Ja hän hautasi hänen laaksoon, Moabin maalla, Peorin huoneen kohdalla. Ja ei ole yksikään saanut tietää hänen hautaansa tähän päivään asti.

34:7 Ja Moses oli sadan ja kahdenkymmenen ajastaikainen, kuin hän kuoli; ei hänen silmänsä olleet pimenneet, ja hänen elämänsä neste ei ollut lakastunut.

34:8 Ja Israelin lapset itkivät Mosesta Moabin kedoilla kolmekymmentä päivää; ja itku- ja valituspäivät Moseksesta täytettiin.

34:9 Mutta Josua Nunin poika oli täytetty taidon hengellä, sillä Moses oli kätensä laskenut hänen päällensä; ja Israelin lapset olivat kuuliaiset hänelle ja tekivät niinkuin \Herra\ oli Mosekselle käsenyt.

34:10 Mutta Israelissa ei enää noussut yhtäkään sellaista profeettaa kuin Mooses, jonka kanssa Herra seurusteli kasvoista kasvoihin;

34:11 ei ketään, joka olisi tehnyt sellaisia tunnustekoja ja ihmeitä, kuin hän Herran lähettämänä teki Egyptin maassa faraolle ja kaikille hänen palvelijoillensa, koko hänen maallensa;

34:12 ei ketään, jolla olisi ollut niin väkevä käsi ja joka olisi tehnyt niin suuria, peljättäviä tekoja, kuin hän teki koko Israelin silmien edessä.

JOOSUAN KIRJA

1 LUKU

1:1 Herran palvelijan Mooseksen kuoltua sanoi Herra Joosualle, Nuunin pojalle, Mooseksen palvelijalle, näin:

1:2 Minun palvelijani Mooses on kuollut; nouse siis ja mene tämän Jordanin yli, sinä ja kaikki tämä kansa, siihen maahan, jonka minä annan heille, israelilaisille.

1:3 Jokaisen paikan, johon te jalkanne astutte, minä annan teille, niinkuin olen Moosekselle puhunut.

1:4 Maa erämaasta ja tuolta Libanonista aina suureen virtaan, Eufrat-virtaan, saakka - koko heettiläisten maa - ja aina Suureen mereen asti, auringonlaskuun päin, on oleva teidän aluettanne.

1:5 Ei kukaan kestä sinun edessäsi kaikkena elinaikanasi. Niinkuin minä olin Mooseksen kanssa, niin minä olen sinunkin kanssasi; minä en jätä sinua enkä hylkää sinua.

1:6 Ole luja ja rohkea; sillä sinä jaat tälle kansalle perinnöksi sen maan, jonka minä heidän isillensä vannotulla valalla olen luvannut antaa heille.

1:7 Ole vain luja ja aivan rohkea ja noudata tarkoin kaikessa sitä lakia, jonka minun palvelijani Mooses on sinulle antanut; älä poikkeakaan siitä oikealle äläkä

34:10 Ja sitte ei yhtään prophetaa noussut Israelissa niinkuin Moses, jonka \Herra\ tunsikin kasvoista niin kasvoihin,

34:11 Kaikkinaisissa tunnustähdeissa ja ihmeissä, joita \Herra\ hänen lähetti tekemään Egyptin maalla Pharaolle ja kaikille hänen palvelioillensa, koko hänen maallensa,

34:12 Ja kaikessa väkevässä kädessä, ja kaikissa suurissa peljättävissä töissä, jotka Moses teki koko Israelin silmien edessä.

JOSUA

1 LUKU

1:1 Ja tapahtui Moseksen \Herran\ palvelian kuoleman jälkeen, että \Herra\ puhui Josualle Nunin pojalle, Moseksen palvelialle, sanoen:

1:2 Minun palveliani Moses on kuollut; niin nouse nyt ja matkusta tämän Jordanin ylitse, sinä ja kaikki tämä kansa, siihen maahan, kuin minä annan Israelin lapsille.

1:3 Kaiken sian minä annan teille, kussa teidän jalkanne käyvät, niinkuin minä Moosekselle sanonut olen.

1:4 Korvesta ja tästä Libanonista suuren Phratin virtaan asti, koko Hetiläisten maan, niin isoon mereen länteen päin, pitää teidän maanne rajat oleman.

1:5 Ei kenkään voi sinua vastaan seisoa koko elinaikanas: niinkuin minä olin Moseksen kanssa, niin olen minä myös sinun kanssasi; en minä hylkää sinua enkä luovu sinusta.

1:6 Ole rohkea ja vahvasta sinuas, sillä sinun pitää tälle kansalle maan jakaman, josta minä vannoin heidän isillensä, sen heille antaakseni.

1:7 Ainoastaan ole rohkea ja vahvasta sinuas juuri hyvin, ettäs pitäisit kaiken lain ja tekisit sen jälkeen, kuin Moses minun palveliani sinulle käski; älä siitä harhaile

vasemmalle, että menestyisit, missä ikinä kuljetkin.

1:8 Älköön tämä lain kirja sinun suustasi poistuko, vaan tutkiskele sitä päivät ja yöt, että tarkoin noudattaisit kaikkea, mitä siihen on kirjoitettu, sillä silloin sinä onnistut teilläsi ja silloin sinä menestyt.

1:9 Olenhan minä sinua käsenyt: Ole luja ja rohkea; älä säikähdy äläkä arkaile, sillä Herra, sinun Jumalasi, on sinun kanssasi, missä ikinä kuljetkin.

1:10 Silloin Joosua käski kansan päällismiehiä sanoen:

1:11 Kulkekaa halki leirin ja käskekää kansaa sanoen: 'Valmistakaa itsellenne evästä, sillä kolmen päivän kuluttua te kuljette tämän Jordanin yli mennäksenne ottamaan omaksenne sen maan, jonka Herra, teidän Jumalanne, teidän omaksenne antaa'.

1:12 Mutta ruubenilaisille, gaadilaisille ja toiselle puolelle Manassen sukukuntaa Joosua sanoi näin:

1:13 Muistakaa sitä käskyä, jonka Herran palvelija Mooses teille antoi sanoen: 'Herra, teidän Jumalanne, suo teidän päästä rauhaan ja antaa teille tämän maan.'

1:14 Vaimonne, lapsenne ja karjanne jääkööt siihen maahan, jonka Mooses antoi teille tältä puolelta Jordanin. Mutta teidän itsenne, kaikkien sotaurhojen, on taisteluun valmiina lähdeävä veljienne etunenässä ja autettava heitä,

1:15 kunnes Herra suo teidän veljienne päästä rauhaan niinkuin teidänkin, ja hekin ottavat omakseen sen maan, jonka Herra, teidän Jumalanne, heille antaa. Sitten saatte palata takaisin siihen maahan, joka on teidän omanne, ja ottaa omaksenne sen maan, jonka Herran palvelija Mooses antoi teille tältä puolelta Jordanin, auringonnousun puolelta.

1:16 Niin he vastasivat Joosualle sanoen: Kaiken, minkä olet meidän käsenyt tehdä,

oikialle eikä vasemmalle puolelle, että toimillisesti tekisit kaikissa missä sinä vaellat.

1:8 Ei pidä tämän lakiraamatun tuleman sinun suustas pois, vaan ajattele sitä yötä ja päivää, että kaikki sen jälkeen pitäisit ja tekisit, kuin siinä on kirjoitettu; sillä niin sinä menestyt kaikissa sinun teissä ja kaikki työs toimillisesti päätät.

1:9 Enkö minä käsenyt sinun olla rohkian ja vahvistaa itses? Älä pelkää, älä myös hämmästy, sillä \Herra\ sinun Jumalasi on sinun kanssasi kaikissa sinun aivoituksissasi.

1:10 Silloin käski Josua kansan päämiehiä ja sanoi:

1:11 Käykää leirin lävitse ja käskekää kansaa, sanoen: valmistakaa teille evästä, sillä kolmannen päivän perästä pitää teidän käymän tämän Jordanin ylitse, että te joutuisitte maata omistamaan, jonka \Herra\ teidän Jumalanne teille antaa omistaaksenne sitä.

1:12 Ja Josua puhui Rubenilaisille, Gadilaisille ja puolelle Manassen sukukunnalle, sanoen;

1:13 Muistakaa se sana, jonka Moses \Herran\ palvelia teille käski, sanoen: \Herra\ teidän Jumalanne saatti teidät lepoon ja antoi teille tämän maan.

1:14 Teidän emäntänne, lapsenne, ja karjanne jättäkää siihen maahan, minkä Moses teille antoi, tällä puolella Jordania. Vaan teidän pitää käymän veljienne edellä varustettuina, kaikki ne jotka vahvat miehet ovat, ja auttaman heitä,

1:15 Siihenasti että \Herra\ teidän veljillenne antaa levon, niinkuin teillekin, että hekin omistaisivat sen maan, jonka \Herra\ teidän Jumalanne heille antaa; sitte pitää teidän palajaman omalle maallenne ja omistaman sen, minkä Moses \Herran\ palvelia teille antoi, tällä puolella Jordania auringon nousemiseen päin.

1:16 Ja he vastasivat Josualle ja sanoivat: kaikki mitä meille käsenyt olet, sen me

me teemme, ja mihin ikinä meidät lähetät, sinne me menemme.

1:17 Niinkuin me olemme kaikessa totelleet Moosesta, niin me tottelemme sinuakin. Olkoon vain Herra, sinun Jumalasi, sinun kanssasi, niinkuin hän oli Mooseksen kanssa.

1:18 Jokainen, joka niskoittelee sinun käskyäsi vastaan eikä tottele sanojasi kaikessa, mitä hänelle käsket, surmattakoon. Ole vain luja ja rohkea.

2 LUKU

2:1 Niin Joosua, Nuunin poika, lähetti salaa Sittimistä kaksi vakoojaa, sanoen: Menkää, katselkaa maata ja Jerikoa. Ja he menivät ja tulivat Raahab nimisen porton taloon ja laskeutuivat siellä levolle.

2:2 Mutta Jerikon kuninkaalle kerrottiin näin: Katso, tänne on yöllä tullut miehiä israelilaisten joukosta vakoilemaan maata.

2:3 Silloin Jerikon kuningas lähetti sanan Raahabille: Tuo ulos ne miehet, jotka ovat tulleet luoksesi, jotka ovat tulleet sinun taloosi, sillä he ovat tulleet koko maata vakoilemaan.

2:4 Mutta vaimo otti molemmat miehet, piilotti heidät ja sanoi: Miehet kyllä tulivat minun luokseni, mutta en tiennyt, mistä he olivat.

2:5 Ja kun kaupungin portti pimeään tullen oli suljettava, niin miehet lähtivät ulos. En tiedä, minne miehet menivät; ajakaa nopeasti heitä takaa, niin te saavutatte heidät.

2:6 Mutta hän oli vienyt heidät katolle ja kätkenyt heidät pellavanvarsien alle, joita oli asetellut katolle.

2:7 Niin miehet ajoivat heitä takaa Jordanin tietä kahlauspaikoille saakka, ja kaupungin portti suljettiin, niin pian kuin heidän takaa-ajajansa olivat menneet.

teemme, ja kuhunkas ikänä lähetät meidät, sinne me menemme.

1:17 Niinkuin me olemme olleet Mosekselle kaikissa kuuliaiset, niin olemme sinullekin kuuliaiset; ainoastaan olkoon \Herra\ sinun Jumalas sinun kanssas, niinkuin hän oli Moseksen kanssa.

1:18 Jokainen, joka asettaa itsensä sinun suutas vastaan ja ei ole kuuliainen sinun sanoilles kaikissa mitä käsket, hänen pitää kuoleman; ainoastansa ole rohkea ja vahvista sinuas.

2 LUKU

2:1 Ja Josua Nunin poika lähetti salaisesti kaksi vakoojaa Sittimistä, sanoen: menkää ja katselkaat maata ja Jerihoa. Niin he läksivät matkaan ja tulivat porton huoneeseen, jonka nimi oli Rahab, ja lepäsivät siellä.

2:2 Mutta se ilmoitettiin Jerihon kuninkaalle, sanoen: katso, tänä yönä tulivat tänne miehet Israelin lapsista, vakoomaan maata.

2:3 Niin lähetti Jerihon kuningas Rahabin tykö, sanoen: tuo ne miehet ulos, jotka sinun tykös, sinun huoneesees tulivat, sillä he ovat tulleet vakoomaan kaikkea maata.

2:4 Mutta vaimo otti molemmat miehet ja kätki heidät, ja sanoi näin: miehet tulivat minun tyköni, vaan en minä tietänyt, kusta he olivat.

2:5 Ja kuin portti pimeässä pantiin kiinni, niin ne miehet läksivät ulos; enkä minä tiedä, kuhunka he menivät. Ajakaat nopiasti heitä takaa, niin heidät saatte kiinni.

2:6 Mutta hän oli käskenyt heidän astua katon päälle ja oli peittänyt heidät pellavain varsilla, jotka hän oli hajoittanut katolle.

2:7 Ja miehet ajoivat heitä takaa, Jordanin tietä hamaan luotuspaikkaan; ja portti pantiin kiinni, sitte kohta kuin he läksivät, jotka heitä ajoivat takaa.

2:8 Mutta ennenkuin he olivat laskeutuneet levolle, nousi hän heidän luoksensa katolle ja sanoi miehille:

2:9 Minä tiedän, että Herra antaa teille tämän maan ja että kauhu teitä kohtaan on vallannut meidät ja että kaikki maan asukkaat menehtyvät pelkoon teidän edessänne.

2:10 Sillä me olemme kuulleet, kuinka Herra kuivasi Kaislameren vedet teidän tieltänne, kun lähditte Egyptistä, ja mitä te teitte niille kahdelle amorilaisten kuninkaalle tuolla puolella Jordanin, Siihonille ja Oogille, jotka te vihitte tuhon omiksi.

2:11 Kun me sen kuulimme, raukesi meidän sydämemme, eikä kenessäkään ole enää rohkeutta asettua teitä vastaan; sillä Herra, teidän Jumalanne, on Jumala ylhäällä taivaassa ja alhaalla maan päällä.

2:12 Niin vannokaa nyt minulle Herran kautta, että niinkuin minä olen tehnyt teille laupeuden, tekin teette laupeuden minun isäni perheelle; ja antakaa minulle varma merkki siitä,

2:13 että jätätte eloon minun isäni, äitini, veljeni, sisareni ja kaikki heidän omaisensa ja pelastatte meidät kuolemasta.

2:14 Niin miehet sanoivat hänelle: Me vastaamme hengellämme teidän hengestänne, jos vain ette ilmaise tätä meidän asiaamme. Kun Herra antaa meille tämän maan, niin me osoitamme sinulle laupeutta ja uskollisuutta.

2:15 Ja hän laski heidät köydellä alas ikkunasta, sillä hänen talonsa oli kiinni kaupungin muurissa, niin että hän asui muurissa kiinni.

2:16 Ja hän sanoi heille: Menkää vuoristoon, etteivät takaa-ajajat kohtaisi teitä, ja olkaa siellä piilossa kolme päivää, kunnes takaa-ajajat ovat palanneet; sitten voitte lähteä matkaanne.

2:17 Niin miehet sanoivat hänelle: Me olemme vapaat siitä valasta, jonka meillä

2:8 Mutta ennen kuin miehet panivat levätä, meni hän katolle heidän tykönsä,

2:9 Ja sanoi miehille: minä tiedän, että \Herra\ antaa teille tämän maan; sillä teidän pelkonne on langennut meidän päällemme, ja koko maan asuvaset ovat hämmästyneet teidän kasvoinne edessä.

2:10 Sillä me olemme kuulleet, kuinka \Herra\ kuivasi Punaisen meren vedet teidän edestänne lähteissänne Egyptistä, ja mitä te olette tehneet niille kahdelle Amorilaisten kuninkaalle, jotka olivat tuolla puolella Jordania, Siihonille ja Ogille, jotka te tapoitte.

2:11 Kun me sen kuulimme, niin meidän sydämemme raukesi, ja ei ole yhdelläkään rohkeutta teidän edessänne; sillä \Herra\ teidän Jumalanne on Jumala ylhäällä taivaissa ja alhaalla maassa.

2:12 Niin vannokaat nyt minulle \Herran\ kautta, sillä minä tein armon teidän kohtaanne, että te myös teette armon minun isäni huoneelle ja annatte minulle totuuden merkin,

2:13 Että te jätätte elämään minun isäni, ja äitini, ja veljeni, ja sisareni, ja kaikki jotka heidän omansa ovat ja vapahdatte meidän sielumme kuolemasta.

2:14 Ja miehet sanoivat hänelle: meidän sielumme kuolkaan teidän edestänne, jolles vaan petä tätä meidän asiaamme, jollemme tee armoa ja totuutta sinua kohtaan, kuin \Herra\ tämän maan meille antaa.

2:15 Ja hän laski heidät köydellä akkunasta alas; sillä hänen huoneensa oli kaupungin muurissa, ja hän asui juuri muurissa.

2:16 Ja hän sanoi heille: menkää vuorelle, ettei ne teitä kohtaisi, jotka ajavat teitä takaa, ja olkaat siellä lymyssä kolme päivää, niinkauvan että takaa-ajajat palajavat, ja menkää sitte tietänne.

2:17 Ja miehet sanoivat hänelle: vapaat me olemme tästä valastas, jolla meitä vannotit.

vannotit,

2:18 jollet sinä, kun me tulemme tähän maahan, sido tätä punaista nauhaa siihen ikkunaan, josta laskit meidät alas, ja kokoa isääsi, äitiäsi, veljiäsi ja isäsi koko perhettä luoksesi taloon.

2:19 Ja kuka vain menee talosi ovesta ulos, sen veri tulkoon hänen oman päänsä päälle, ja me olemme vastuusta vapaat; mutta kuka vain on sinun kanssasi talossa, sen veri tulkoon meidän päämme päälle, jos kenen käsi sattuu häneen.

2:20 Mutta jos sinä ilmaiset tämän meidän asiamme, niin me olemme vapaat valasta, jonka meillä vannotit.

2:21 Ja hän sanoi: Olkoon, niinkuin sanotte, ja päästi heidät menemään, ja he lähtivät. Ja hän satoi sen punaisen nauhan ikkunaan.

2:22 Niin he lähtivät ja tulivat vuoristoon ja viipyivät siellä kolme päivää, kunnes takaa-ajajat olivat palanneet. Ja takaa-ajajat etsivät heitä kaikkialta tien varrelta, mutta eivät löytäneet.

2:23 Sitten nuo kaksi miestä kääntyivät paluumatkalle. He laskeutuivat alas vuoristosta, menivät virran yli ja tulivat Joosuan, Nuunin pojan, luo ja kertoivat hänelle kaikki, mitä heille oli tapahtunut.

2:24 Ja he sanoivat Joosualle: Herra on antanut koko maan meidän käsiimme, ja kaikki maan asukkaat menehtyvät pelkoon meidän edessämme.

3 LUKU

3:1 Niin Joosua nousi varhain seuraavana aamuna, ja he lähtivät liikkeelle Sittimistä ja tulivat Jordanille, hän ja kaikki israelilaiset; ja he olivat siellä yötä, ennenkuin menivät virran yli.

3:2 Mutta kolmen päivän kuluttua kulkivat päällysmiehet halki leirin

3:3 ja käskivät kansaa sanoen: Kun te näette Herran, teidän Jumalanne, liitonarkin ja leeviläiset papit sitä kantamassa, niin lähtekää tekin liikkeelle paikoiltanne ja

2:18 Katso, kuin maahan sisälle tulemme, niin sinun pitää ripustaman tämän punaisen köyden akkunaan, josta meidät laskit alas, ja sinun pitää kokooman tykös huoneeseen isäs ja äitis ja veljes ja koko isäs huoneen.

2:19 Mutta jos joku käy huonees ovesta ulos, hänen verensä olkoon oman päänsä päällä, ja me olemme viattomat; ja joka ikänä sinun kanssas huoneessa on, hänen verensä olkoon meidän päämme päällä, jos jonkun käsi häneen sattuu.

2:20 Vaan jos sinä petät tämän meidän asiamme, niin me olemme vapaat sinun valastas, jolla meitä vannottanut olet.

2:21 Hän vastasi: olkoon niinkuin te sanotte; ja päästi heidät menemään, ja he menivät pois; ja hän ripusti punaisen köyden akkunaan.

2:22 Ja he menivät pois, ja tulivat vuorelle ja olivat siellä kolme päivää, niinkauvan että ne palasivat, jotka heitä ajoivat takaa, jotka etsivät heitä kaikilla teillä, ja ei löytäneet.

2:23 Niin ne molemmat miehet palasivat, sittekuin he olivat astuneet vuorelta alas, menivät ylitse, ja tulivat Josuan Nunin pojan tykö ja juttelivat hänelle kaikki, mitä heille tapahtunut oli.

2:24 Ja he sanoivat Josualle: \Herra\ on antanut meidän käsiimme koko maan, sillä kaikki maan asuvaset ovat hämmästyneet meidän edessämme.

3 LUKU

3:1 Ja Josua nousi aamulla varhain, ja he matkustivat Sittimistä ja tulivat Jordaniin asti, hän ja kaikki Israelin lapset ja he olivat siinä yötä ennenkuin he matkustivat ylitse.

3:2 Ja tapahtui kolmen päivän perästä, että päämiehet menivät leirin lävitse,

3:3 Ja käskivät kansalle, sanoen: kuin te näette \Herran\ teidän Jumalanne liitonarkin, ja papit Leviläiset kantavat sitä, niin matkustakaat te myös siastanne ja

seuratkaa sitä.

3:4 Kuitenkin olkoon noin kahdentuhannen kyynärän välimatka teidän ja sen välillä - älkää menkö sitä lähelle - että tietäisitte tien, jota teidän on käytävä, sillä te ette ole ennen kulkeneet sitä tietä.

3:5 Ja Joosua sanoi kansalle: Pyhittäytykää, sillä huomenna Herra on tekevä ihmeellisiä tekoja teidän keskuudessanne.

3:6 Mutta papeille Joosua sanoi näin: Ottakaa liitonarkki ja kulkekaa kansan edellä. Niin he ottivat liitonarkin ja kulkivat kansan edellä.

3:7 Silloin Herra sanoi Joosualle: Tästä päivästä alkaen minä teen sinut suureksi koko Israelin silmissä, jotta he tietäisivät, että niinkuin minä olin Mooseksen kanssa, niin minä olen sinunkin kanssasi.

3:8 Käske pappeja, jotka kantavat liitonarkkia, ja sano: 'Kun tulette Jordanin veden ääreen, niin pysähtykää Jordanin rantaan.'

3:9 Sitten Joosua sanoi israelilaisille: Tulkaa tänne ja kuulkaa Herran, teidän Jumalanne, sanat.

3:10 Ja Joosua sanoi: Tästä saatte tietää, että elävä Jumala on teidän keskellänne ja karkoittaa teidän tieltänne kanaanilaiset, heettiläiset, hivviläiset, perissiläiset, girsasiläiset, amoriläiset ja jebusiläiset:

3:11 katso, kaiken maan Herran liitonarkki kulkee teidän edellänne Jordanin poikki.

3:12 Ottakaa siis kaksitoista miestä Israelin sukukunnista, kustakin sukukunnasta yksi mies.

3:13 Niin pian kuin papit, jotka kantavat Herran, kaiken maan Herran, liitonarkkia, laskevat jalkansa Jordanin veteen, katkeaa Jordanin vesi, ylhäältä päin virtaava vesi, juoksussaan ja pysähtyy roukkioksi.

seuratkaat sitä,

3:4 Kuitenkin niin että teidän välillänne ja hänen on liki kahdentuhannen kyynärän pituus siaan; eikä teidän pidä tuleman häntä juuri lähes, että te tietäisitte tien, jota teidän pitää matkustaman; sillä ette ennen ole sitä tietä vaeltaneet:

3:5 Ja Josua sanoi kansalle: pyhittäkää teitänne, sillä huomenna tekee \Herra\ ihmeellisen työn teidän keskellänne.

3:6 Ja Josua puhui papeille, sanoen: ottakaat liitonarkki ja menkää kansan edellä; niin he ottivat liitonarkin ja menivät kansan edellä.

3:7 Ja \Herra\ sanoi Josualle: tänäpäpä rupeen minä tekemään sinun suureksi koko Israelin edessä, että he tietäisivät, että niinkuin minä olin Mooseksen kanssa, niin minä olen myös sinun kanssas.

3:8 Ja käske pappeja, jotka kantavat liitonarkkia, ja sano: kuin te tulette Jordanin vetten ääreen, niin seisahdukaat Jordanissa.

3:9 Ja Josua sanoi Israelin lapsille: astukaat tänne ja kuulkaat \Herran\ teidän Jumalanne sanaa.

3:10 Ja Josua sanoi: siitä tietäkää elävän Jumalan olevan teidän seassanne, ja että hän kaiketi ajaa pois teidän edestänne Kanaanilaiset, Hetiläiset, Heviläiset, Pheresiläiset, Gergesiläiset, Amoriläiset ja Jebusiläiset:

3:11 Katso, kaiken maailman hallitsian liitonarkki menee Jordanissa teidän edellänne.

3:12 Niin ottakaat nyt teille kaksitoistakymmentä miestä Israelin sukukunnista, jokaisesta sukukunnasta yksi mies.

3:13 Ja pitää tapahtuman, että kuin papit, jotka kantavat \Herran\, kaiken maailman hallitsian arkkia, laskevat jalkansa Jordanin veteen, niin se vesi, joka Jordanissa ylimmäiseltä puolelta juoksee, eroittaa itsensä, niin että se seisoo yhdessä läjässä.

3:14 Kun kansa sitten lähti liikkeelle teltoistaan mennänsensä Jordanin poikki, liitonarkkia kantavien pappien käydessä kansan edellä,

3:15 ja niin pian kuin liitonarkin kantajat tulivat Jordanille ja liitonarkkia kantavien pappien jalat painuivat rantaveteen, niin vaikka Jordan koko elonleikkuuajan on tulvillaan yli kaikkien äyräidensä,

3:16 pysähtyi ylhäältä päin virtaava vesi ja seisoivat yhtenä roukkiona hyvin kaukana Aadamin luona, sen kaupungin, joka on Saaretanin vieressä; ja se vesi, joka virtasi alaspäin Aromereen, Suolamereen, hävisi kokonaan. Niin kansa kulki virran yli Jerikon kohdalta.

3:17 Ja Herran liitonarkkia kantavat papit seisoivat alallaan kuivalla pohjalla keskellä Jordania, kaiken Israelin kulkiessa kuivaa myöten, kunnes koko kansa oli ehtinyt kulkea Jordanin yli.

4 LUKU

4:1 Ja kun koko kansa oli ehtinyt kulkea Jordanin yli, sanoi Herra Joosualle näin:

4:2 Ottakaa kansasta kaksitoista miestä, kustakin sukukunnasta yksi mies,

4:3 ja käsketään heitä sanoen: 'Ottakaa itsellenne tästä, keskeltä Jordania, siltä kohdalta, missä papit seisovat alallaan, kaksitoista kiveä ja viekää ne mukanaan ja asettakaa ne siihen paikkaan, mihin jätte ensi yöksi'.

4:4 Niin Joosua kutsui ne kaksitoista miestä, jotka hän oli määrännyt otettaviksi israelilaisista, yhden miehen kustakin sukukunnasta,

4:5 ja Joosua sanoi heille: Menkää Herran, Jumalanne, arkin eteen keskelle Jordania, ja nostakoon kukin kiven olalleen israelilaisten sukukuntien luvun mukaan,

4:6 että ne olisivat merkinä teidän keskellänne. Kun lapsenne vastaisuudessa

3:14 Ja koska kansa läksi majoistansa menemään Jordanin yli, ja papit kantoivat liitonarkkia kansan edellä,

3:15 Ja kuin arkin kantajat tulivat Jordaniin, ja pappein, arkin kantajain jalat kastuivat veden syrjään, (ja Jordan oli täynnä partaaseen saakka kaiken elonajan).

3:16 Niin seisoivat se vesi, joka ylimmäiseltä puolelta juoksee, koottuna yhdessä läjässä, sangen kaukana Aadamin kaupungin puolella, joka on Zartanin tykönä; mutta se vesi, joka juoksi alas korven mereen, nimittäin Suolaiseen mereen, väheni ja juoksi pois; niin meni kansa yli Jerihon kohdalla.

3:17 Ja papit, jotka kantoivat \Herran\ liitonarkkia, seisoivat kuivan päällä, asetetut Jordanin keskellä ja koko Israel kävi kuivan päällä sen lävitse, siihenasti että kaikki kansa tuli Jordanin ylitse.

4 LUKU

4:1 Ja kun kaikki kansa oli tullut Jordanin yli, puhui \Herra\ Josualle, sanoen:

4:2 Ottakaa teille kansasta kaksitoistakymmentä miestä, jokaisesta sukukunnasta yksi mies,

4:3 Ja käsketään heitä, sanoen: ottakaa teille keskeltä tätä Jordania, siitä paikasta, jossa pappein jalat seisovat alallansa, kaksitoistakymmentä kiveä, ja viekää ne kansanne ylitse ja jättäkää ne siihen majaan, jossa te tätä yötä pidätte.

4:4 Niin kutsui Josua kaksitoistakymmentä miestä, jotka hän oli valmistanut Israelin lapsista, jokaisesta sukukunnasta yhden miehen.

4:5 Ja Josua sanoi heille: menkää \Herran\ teidän Jumalanne arkin edellä keskelle Jordania, ja jokainen nostakaan yhden kiven olallensa, Israelin lasten sukukuntain luvun jälkeen,

4:6 Että ne olisivat merkiksi teidän seassanne, kuin teidän lapsenne tästedes

kysyvät ja sanovat: 'Mitä nämä kivet merkitsevät?'

4:7 niin vastatkaa heille: 'Sitä, että Jordanin vesi katkesi juoksussaan Herran liitonarkin edessä, kun se kulki Jordanin poikki; Jordanin vesi katkesi juoksussaan, ja siitä ovat nämä kivet muistona israelilaisille ikuisiksi ajoiksi.'

4:8 Ja israelilaiset tekivät, niinkuin Joosua oli käskenyt, ja ottivat israelilaisten sukukuntien luvun mukaan kaksitoista kiveä keskeltä Jordania, niinkuin Herra oli puhunut Joosualle, ja veivät ne mukanaan yöpaikkaan ja asettivat ne sinne.

4:9 Ja Joosua pystytti kaksitoista kiveä keskelle Jordania sille kohdalle, jossa liitonarkkia kantavat papit seisoivat; ja ne ovat siellä vielä tänäkin päivänä.

4:10 Ja papit, jotka kantoivat arkkia, seisoivat keskellä Jordania, kunnes oli suoritettu kaikki, mitä Herra oli käskenyt Joosuan puhua kansalle, kaikki tyynni, mistä Mooses oli Joosualle käskyn antanut, ja kansa kulki nopeasti virran yli.

4:11 Ja kun koko kansa oli ehtinyt kulkea virran yli, menivät Herran arkki ja papit yli, kansan eteen.

4:12 Ja ruubenilaiset, gaadilaiset ja toinen puoli Manassen sukukuntaa kulkivat taisteluun valmiina israelilaisten etunenässä, niinkuin Mooses oli heille puhunut.

4:13 Noin nelikymmentuhantinen sotaan varustettu joukko heitä kulki Herran edellä taisteluun Jerikon arolle.

4:14 Sinä päivänä Herra teki Joosuan suureksi koko Israelin silmissä, ja he pelkäsivät häntä kaikkena hänen elinaikanansa, niinkuin olivat Moosesta peljänneet.

4:15 Ja Herra puhui Joosualle sanoen:

4:16 Käske pappeja, jotka kantavat lain arkkia, astumaan ylös Jordanista.

4:17 Niin Joosua käski pappeja sanoen: Astukaa ylös Jordanista.

kysyvät ja sanovat: mihinkä nämät kivet teille?

4:7 Että silloin sanoisitte heille: Jordanin vesi jakausi \Herran\ liitonarkin edestä; sen mennessä Jordanin ylitse jakausi Jordanin vesi; ja nämät kivet pitää oleman Israelin lapsille ijankaikkiseksi muistoksi.

4:8 Niin Israelin lapset tekivät niinkuin Josua heitä käski, ja kantoivat kaksitoistakymmentä kiveä keskeltä Jordania, niinkuin \Herra\ oli Josualle sanonut, Israelin lasten sukukuntain luvun jälkeen, ja he veivät ne yli myötänsä yösiaan asti ja panivat ne siihen.

4:9 Ja Josua pystytti myös kaksitoistakymmentä kiveä keskellä Jordania, kussa pappein jalat seisoneet olivat, jotka liitonarkkia kantoivat; ja ne ovat siellä tähän päivään asti.

4:10 Ja papit, jotka arkkia kantoivat, seisoivat keskellä Jordania, siihenasti kuin kaikki toimitettiin, mitä \Herra\ käski Josuan kansalle sanoa, kaiken sen jälkeen minkä Mooses Josualle käskenyt oli; ja kansa kiiruhti itsensä ja kävi ylitse.

4:11 Kuin kaikki kansa oli käynyt ylitse, meni myös \Herran\ arkki ylitse, ja papit kansan eteen.

4:12 Ja Rubenilaiset ja Gadilaiset ja puoli Manassen sukukuntaa kävivät aseinsena Israelin lasten edellä, niinkuin Mooses heille sanonut oli.

4:13 Liki neljäkymmentä tuhatta sotaan hankittua kävivät \Herran\ edellä sotaan Jerihon kedolle.

4:14 Sinä päivänä teki \Herra\ Josuan suureksi koko Israelin edessä; ja he pelkäsivät häntä, niinkuin he pelkäsivät Moosesta, kaikkena hänen elinaikanansa.

4:15 Ja \Herra\ puhui Josualle, sanoen:

4:16 Käske pappein, jotka kantavat todistuksen arkkia, astua Jordanista ylös.

4:17 Niin käski Josua pappeja, ja sanoi: astukaat ylös Jordanista.

4:18 Kun nyt Herran liitonarkkia kantavat papit astuivat ylös Jordanista, niin tuskin olivat pappien jalat nousseet kuivalle maalle, kun Jordanin vesi palasi paikoilleen ja juoksi niinkuin ennenkin yli kaikkien äyräidensä.

4:19 Kansa astui ylös Jordanista ensimmäisen kuun kymmenentenä päivänä. Ja he leirytyivät Gilgaliin, Jerikon itäiselle rajalle.

4:20 Ja ne kaksitoista kiveä, jotka he olivat ottaneet Jordanista, Joosua pystytti Gilgaliin.

4:21 Ja hän sanoi israelilaisille näin: Kun lapsenne vastaisuudessa kysyvät isiltään ja sanovat: 'Mitä nämä kivet merkitsevät?'

4:22 niin ilmoittakaa se lapsillenne ja sanokaa: 'Israel kulki tämän Jordanin poikki kuivaa myöten,

4:23 koska Herra, teidän Jumalanne, kuivasi Jordanin veden teidän tieltänne, kunnes olitte kulkeneet virran poikki, samoin kuin Herra, teidän Jumalanne, teki Kaislamerelle, jonka hän kuivasi meidän tieltämme, kunnes olimme kulkeneet sen poikki,

4:24 jotta kaikki maan kansat tulisivat tietämään, että Herran käsi on väkevä, ja jotta te pelkäisitte Herraa, teidän Jumalanne, ainiaan'.

5 LUKU

5:1 Kun kaikki amorilaisten kuninkaat, jotka asuivat tällä puolella Jordanin, lännen puolella, ja kaikki kanaanilaisten kuninkaat, jotka asuivat meren rannalla, kuuluivat, kuinka Herra oli kuivannut Jordanin veden israelilaisten tieltä, kunnes he olivat kulkeneet yli, niin raukesi heidän sydämensä, eikä heissä enää ollut rohkeutta asettua israelilaisia vastaan.

5:2 Siihen aikaan Herra sanoi Joosualle: Tee itsellesi kiviveitsiä ja ympärileikkaa taas israelilaiset toistamiseen.

5:3 Niin Joosua teki itselleen kiviveitsiä ja ympärileikkasi israelilaiset Esinahkakukkulan

4:18 Ja kuin papit, jotka \Herran\ liitonarkkia kantoivat, astuivat Jordanista ylös, ja pappein jalat kävivät ylös kuivalle maalle, niin tulivat Jordanin vedet siallensa ja juoksivat niinkuin ennenkin parrastensa yli.

4:19 Ja se oli kymmenes päivä ensimmäisessä kuussa, kuin kansa astui Jordanista ylös, ja siottivat itsensä Gilgalissa idän puolella Jerihoa.

4:20 Ja ne kaksitoistakymmentä kiveä, jotka he ottivat Jordanista, pani Josua Gilgalissa pystyälle.

4:21 Ja hän puhui Israelin lapsille, sanoen: kuin teidän lapsenne tästedes kysyvät isiltänsä, ja sanovat: mihinkä nämät kivet?

4:22 Niin antakaat lastenne tietää, sanoen: Israel kävi kuivalla tämän Jordanin yli.

4:23 Kuin \Herra\ teidän Jumalanne kuivasi Jordanin vedet teidän edestänne, niinkauvan kuin te kävitte sen ylitse, niinkuin \Herra\ teidän Jumalanne teki Punaisessa meressä, jonka hän kuivasi meidän edestämme, siihenasti että me kävimme sen ylitse;

4:24 Että kaikki kansat maan päällä tuntisivat \Herran\ käden, kuinka väkevä se on, että te pelkäisitte aina \Herraa\ teidän Jumalanne.

5 LUKU

5:1 Kuin kaikki Amorilaisten kuninkaat, jotka toisella puolella Jordania länteen päin asuivat, ja kaikki Kanaanealaisten kuninkaat meren tykönä kuuluivat, että \Herra\ kuivasi Jordanin vedet Israelin lasten eteen, niinkauvan kuin he kävivät sen ylitse, niin heidän sydämensä raukesi ja ei ollut heissä enään yhtään miehuutta Israelin lasten edessä.

5:2 Siihen aikaan sanoi \Herra\ Josualle: tee sinulles kiviveitset ja ympärileikkaa taas Israelin lapset toisen kerran.

5:3 Niin teki Josua itsellensä kiviveitset ja ympärileikkasi Israelin lapset Aralotin

luona.

5:4 Ja syy siihen, että Joosua toimitti ympärileikkauksen, oli tämä: koko kansa, joka oli lähtenyt Egyptistä, miehenpuolet, kaikki sotakuntoiset miehet, olivat kuolleet matkalla erämaassa, heidän lähdettyään Egyptistä.

5:5 Sillä kaikki se kansa, joka oli lähtenyt, oli ollut ympärileikattu, mutta sitä kansaa, joka oli syntynyt matkalla erämaassa, heidän lähdettyään Egyptistä, ei oltu ympärileikattu.

5:6 Sillä neljäkymmentä vuotta olivat israelilaiset vaeltaneet erämaassa, kunnes oli hävinnyt koko se kansa, ne sotakuntoiset miehet, jotka olivat Egyptistä lähteneet, ne, jotka eivät olleet totelleet Herran ääntä ja joille Herra sentähden oli vannonut, ettei hän ollut salliva heidän nähdä sitä maata, jonka Herra heidän isillensä vannotulla valalla oli luvannut antaa meille, sitä maata, joka vuotaa maitoa ja mettä.

5:7 Mutta hän herätti heidän poikansa heidän sijaansa; ne Joosua ympärileikkasi, sillä he olivat ympärileikkaamattomia, koska ei heitä oltu ympärileikattu matkalla.

5:8 Kun koko kansa oli saatu ympärileikatuksi, pysyivät he paikallaan leirissä, kunnes olivat toipuneet.

5:9 Niin Herra sanoi Joosualle: Tänä päivänä minä olen vierittänyt teidän päältänne Egyptin häväistyksen. Sentähden kutsutaan paikkaa vielä tänäkin päivänä Gilgaliksi.

5:10 Kun israelilaiset olivat leiriytyneet Gilgaliin, viettivät he sen kuukauden neljäntenätoista päivänä, ehtoolla, pääsiäistä Jerikon arolla.

5:11 Ja pääsiäisen jälkeisenä päivänä he söivät sen maan tuotteista happamatonta leipää ja paahdettuja jyviä, juuri sinä päivänä.

5:12 Mutta seuraavana päivänä lakkasi manna, koska he söivät sen maan tuotteita; eivätkä israelilaiset enää saaneet mannaa,

kukkulalla.

5:4 Ja tämä on syy, jonkatähden Josua heidät siinä ympärileikkasi: kaikki se kansa joka läksi ulos Egyptistä, miehenpuoli, kaikki sotamiehet kuolivat tiellä korvessa, sitte kuin he läksivät Egyptistä.

5:5 Sillä kaikki kansa, joka läksi ulos, oli ympärileikattu: mutta kaikki se kansa, joka korvessa syntyi matkalla, sittekuin he läksivät ulos Egyptistä, ei ollut ympärileikattu.

5:6 Sillä Israelin lapset vaelsivat neljäkymmentä ajastaikaa korvessa, siihenasti että kaikki kansa sotamiehiä, jotka Egyptistä lähteneet olivat, loppuivat, jotka ei kuulleet \Herran\ ääntä; niinkuin \Herra\ heille vannonut oli, ettei heidän pitänyt näkemän sitä maata, jonka \Herra\ heidän isillensä vannonut oli, antaaksensa meille maan, rieskaa ja hunajaa vuotavan.

5:7 Heidän lapsensa, jotka heidän siaansa tulivat, ympärileikkasi Josua; sillä heillä oli esinahka, ja ei olleet ympärileikatut matkalla.

5:8 Ja kuin kaikki kansa ympärileikattu oli, pysyivät he siällansa leirissä siihenasti että he paranivat.

5:9 Ja \Herra\ sanoi Josualle: tänäpänä olen minä teiltä kääntänyt pois Egyptin häväistyksen; ja se paikka kutsutaan Gilgal, tähän päivään asti.

5:10 Ja kuin Israelin lapset niin sioittivat itsensä Gilgalissa, pitivät he pääsiäistä neljäntenätoistakymmenentenä päivänä sinä kuukautena, ehtoona, Jerihon kedolla,

5:11 Ja söivät sen maan jyvistä toisena pääsiäispäivänä, happamatomia leipiä ja paistetuita tähkäpäitä, juuri sinä päivänä.

5:12 Ja manna lakkasi toisena päivänä, sittekuin he syöneet olivat maan jyvistä, niin ettei Israelin lapsilla enää ollut

vaan he söivät sinä vuonna Kanaanin maan satoa.

5:13 Ja tapahtui Joosuan ollessa Jerikon luona, että hän nosti silmänsä ja näki miehen seisovan edessään, paljastettu miekka kädessä. Ja Joosua meni hänen luokseen ja sanoi hänelle: Oletko sinä meikäläisiä vai vihollisiamme?

5:14 Niin hän sanoi: En, vaan minä olen Herran sotajoukon päämies ja olen juuri nyt tullut. Niin Joosua heittäytyi kasvoilleen maahan, kumarsi ja sanoi hänelle: Mitä herrallani on sanottavana palvelijalleen?

5:15 Ja Herran sotajoukon päämies sanoi Joosualle: Riisu kengät jalastasi, sillä paikka, jossa seisot, on pyhä. Ja Joosua teki niin.

6 LUKU

6:1 Mutta Jeriko sulki porttinsa ja oli suljettuna israelilaisilta: ei kukaan käynyt ulos, eikä kukaan käynyt sisälle.

6:2 Niin Herra sanoi Joosualle: Katso, minä annan sinun käsiisi Jerikon sekä sen kuninkaan ja sotaurhot.

6:3 Kulkekaa siis, kaikki sotakuntoiset miehet, kaupungin ympäri, kiertäkää kerta kaupunki; tee niin kuutena päivänä.

6:4 Ja seitsemän pappia kantakoon seitsemää oinaansarvista pasunaa arkin edellä. Seitsemäntenä päivänä kulkekaa kaupungin ympäri seitsemän kertaa, ja papit puhaltakoot pasunoihin.

6:5 Ja kun pitkä oinaansarven puhallus kuuluu, kun kuulette pasunan äänen, niin nostakoon koko kansa kovan sotahuudon; silloin kaupungin muuri kukistuu siihen paikkaansa, ja kansa voi rynnätä sinne ylös, kukin suoraan eteensä.

6:6 Silloin Joosua, Nuunin poika, kutsui papit ja sanoi heille: Ottakaa liitonarkki, ja seitsemän pappia kantakoon seitsemää oinaansarvista pasunaa Herran arkin edellä.

manaa, vaan he söivät Kanaanin maan hedelmää sinä vuonna.

5:13 Ja tapahtui kuin Josua oli lähellä Jeriho, nosti hän silmänsä ja näki: ja katso, mies seiso siellä hänen edessään, ja oli avoin miekka hänen kädessään; ja Josua meni hänen tykönsä ja sanoi hänelle: oletko sinä meidän vai vihamiestemme puolella?

5:14 Hän sanoi: en, vaan minä olen \Herran\ sotajoukon päämies, ja olen nyt tullut; niin Josua lankesi maahan kasvoilleensa ja kumarsi häntä, ja sanoi hänelle: mitä Herrani sanoo palveliallensa?

5:15 Ja \Herran\ sotajoukon päämies sanoi Josualle: riisu kengät jaloistasi, sillä paikka, jossa seisot, on pyhä; ja Josua teki niin.

6 LUKU

6:1 Ja Jeriho oli suljettu ja visusti varustettu Israelin lasten edestä, niin ettei yksikään taitanut tulla ulos eli sisälle.

6:2 Mutta \Herra\ sanoi Josualle: katso, minä olen antanut Jerihon, ja hänen kuninkaan, väkevät sotajoukot, sinun kätees.

6:3 Käykää ympäri kaupunkia kaikki sotamiehet, ja piirittäkää kaupunki kerta ympäri; ja tee niin kuusi päivää.

6:4 Ja seitsemän pappia ottakoon seitsemän riemuvuoden basunaa arkin eteen, ja seitsemäntenä päivänä käykää seitsemän kertaa kaupungin ympäri, ja papit soittakoon basunilla.

6:5 Ja kuin he soittavat riemuvuoden basunaa pitkään, ja te kuulette basunan äänen, niin nostakoon kaikki kansa suuren äänen ja huutakaan; ja niin kaupungin muuri hajoo itsestään, ja kansa astuu sinne sisälle itsekukin kohdastansa.

6:6 Niin kutsui Josua Nunin poika papit ja sanoi heille: kantakaa liitonarkki, ja seitsemän pappia kantakoon seitsemän riemuvuoden basunaa \Herran\ arkin edellä.

6:7 Sitten hän sanoi kansalle: Lähtekää ja kulkekaa kaupungin ympäri, ja aseväki käyköön Herran arkin edellä.

6:8 Ja tapahtui, niinkuin Joosua oli kansalle sanonut. Ne seitsemän pappia, jotka kantoivat niitä seitsemää oinaansarvista pasunaa Herran edellä, lähtivät ja puhalsivat pasunoihin, ja Herran liitonarkki kulki heidän jäljessään.

6:9 Ja aseväki kulki pasunaa puhaltavien pappien edellä, mutta muu väki kulki arkin jäljessä, samalla kuin pasunoihin yhtenäen puhallettiin.

6:10 Ja Joosua käski kansaa sanoen: Älkää nostako sotahuutoa älkääkään antako äänenne kuulua, älköönkään sanaakaan pääskö teidän suustanne ennenkuin sinä päivänä, jona minä teille sanon: 'Nostakaa sotahuuto', silloin se nostakaa.

6:11 Ja hän antoi Herran arkin kulkea yhden kierroksen kaupungin ympäri; sitten he menivät leiriin ja jäivät yöksi leiriin.

6:12 Joosua nousi varhain seuraavana aamuna, ja papit ottivat Herran arkin.

6:13 Ja ne seitsemän pappia, jotka kantoivat niitä seitsemää oinaansarvista pasunaa Herran arkin edellä, kulkivat puhaltuen yhtenäen pasunoihin, ja aseväki kulki heidän edellään, mutta muu väki kulki Herran arkin jäljessä, samalla kuin pasunoihin yhtenäen puhallettiin.

6:14 Ja tänä toisenakin päivänä he kulkivat kerran kaupungin ympäri ja palasivat sitten leiriin. Niin he tekivät kuutena päivänä.

6:15 Mutta seitsemäntenä päivänä he nousivat varhain aamun sarastaessa ja kulkivat kaupungin ympäri samalla tavalla seitsemän kertaa. Ainoastaan sinä päivänä he kulkivat kaupungin ympäri seitsemän kertaa.

6:16 Ja kun papit seitsemännellä kerralla puhalsivat pasunoihin, sanoi Joosua kansalle: Nostakaa sotahuuto, sillä Herra antaa teille kaupungin.

6:17 Kaupunki ja kaikki, mitä siinä on,

6:7 Mutta kansalle sanoi hän: menkää matkaan ja käykää kaupungin ympäri, ja se, joka sota-aseilla varustettu on, käykään \Herran\ arkin edellä.

6:8 Ja kuin Josua nämät kansalle sanonut oli, niin ottivat ne seitsemän pappia seitsemän riemuvuoden basunaa, ja kävivät \Herran\ arkin edellä, ja soittivat basunilla, ja \Herran\ liitonarkki seurasi heitä heidän jäljessään.

6:9 Ja ne, jotka sota-aseilla hankitut olivat, kävivät pappein edellä ja soittivat basunilla; vaan yhteinen kansa seurasi arkkia, ja soitettiin basunilla.

6:10 Mutta Josua käski kansaa ja sanoi: ei teidän pidä huutaman eikä antaman teidän ääntänne kuulla eli sanaa lausuman suustanne, siihen päivään asti kuin minä sanon teille: huutakaat, niin antakaat kuulla sodan ääni.

6:11 Niin kävi \Herran\ arkki kaupungin ympäri, piirittäen sen yhden kerran; ja he tulivat leiriin ja pitivät yötä leirissä,

6:12 Ja Josua nousi huomeneltain varhain, ja papit kantoivat \Herran\ arkkia,

6:13 Ja ne seitsemän pappia kantoivat ne seitsemän riemuvuoden basunaa \Herran\ arkin edellä, ja käyden alati soittivat basunaa; ja jokainen, joka sota-aseilla hankittu oli, kävi heidän edellensä, vaan yhteinen kansa kävi \Herran\ arkin jäljessä, basunain soidessa.

6:14 Kävivät he myös toisena päivänä kerran kaupungin ympäri ja tulivat leiriin jälleen; ja sitä he tekivät kuusi päivää.

6:15 Ja tapahtui seitsemäntenä päivänä, kuin huomenrusko kävi ylös, nousivat he varhain ja kävivät entisellä tavalla seitsemän kertaa kaupungin ympäri; ja sinä päivänä ainoastaan kävivät he seitsemän kertaa kaupungin ympäri.

6:16 Ja seitsemännellä kerralla, kuin papit soittivat basunaa, sanoi Josua kansalle: huutakaat, sillä \Herra\ antoi teille kaupungin.

6:17 Mutta kaupunki ja kaikki mitä siinä on,

vihittäkään tuhon omaksi Herran kunniaksi; ainoastaan portto Raahab jääköön henkiin, hän ja kaikki, jotka ovat hänen kanssaan hänen talossansa, sillä hän piilotti tiedustelijat, jotka me lähetimme.

6:18 Mutta karttakaa tuhon omaksi vihittyä, ettette vihi jotakin tuhon omaksi ja kuitenkin ota tuhon omaksi vihittyä ja niin tule vihkineiksi Israelin leiriä tuhon omaksi ja syökse sitä onnettomuuteen.

6:19 Ja kaikki hopea ja kulta sekä vaski- ja rautakalut olkoot pyhitetyt Herralle; ne joutukoot Herran aartehistoon.

6:20 Silloin kansa nosti sotahuudon ja pasunoihin puhallettiin. Kun kansa kuuli pasunan äänen, niin se nosti kovan sotahuudon; silloin kukistui muuri siihen paikkaansa, ja kansa ryntäsi ylös kaupunkiin, kukin suoraan eteensä. Niin he valloittivat kaupungin.

6:21 Ja he vihkivät miekan terällä tuhon omaksi kaiken, mitä kaupungissa oli, miehet ja naiset, nuoret ja vanhat, vieläpä härät, lampaat ja aasit.

6:22 Mutta niille kahdelle miehelle, jotka olivat olleet vakoilemassa maata, Joosua sanoi: Menkää sen porton taloon ja tuokaa nainen ja kaikki hänen omaisensa sieltä ulos, niinkuin olette hänelle vannoneet.

6:23 Silloin ne nuoret miehet, jotka olivat olleet vakoilemassa, menivät ja toivat ulos Raahabin sekä hänen isänsä, äitinsä, veljensä ja kaikki hänen omaisensa; kaikki hänen sukulaisensa he toivat ulos ja jättivät heidät Israelin leirin ulkopuolelle.

6:24 Mutta kaupungin ja kaikki, mitä siinä oli, he polttivat tulella; ainoastaan hopean, kullan sekä vaski- ja rautakalut he panivat Herran huoneen aartehistoon.

6:25 Mutta portto Raahabin sekä hänen isänsä perheen ja kaikki hänen omaisensa Joosua jätti henkiin; ja hän jäi asumaan Israelin keskuuteen, aina tähän päivään asti, koska hän oli piilottanut ne

pitää oleman kirottu \Herralle\; ainoastaan portto Rahab pitää elämään jäämän, hän ja kaikki, jotka hänen kanssansa huoneessa ovat; sillä hän kätki sanansaattajat, jotka me lähetimme.

6:18 Ainostaan karttakaat kirottua, ettette itsiänne saattaisi kiroukseen, jos jotakin kirotusta otatte, te saatatte Israelin leirin kirouksen ja onnettomuuden alle.

6:19 Mutta kaikki hopia ja kulta, vaski- ja rautakalu olkaan \Herralle\ pyhitetyt ja tulkaan \Herran\ tavarahuoneeseen.

6:20 Ja kansa huusi ja soitettiin basunaa; sillä kaikki kansa, jotka kuuluivat basunan äänen, huusivat suurella äänellä, ja muuri hajosi itsestänsä; ja kaikki kansa itsekukin kohdastansa astui kaupunkiin, ja he voittivat kaupungin.

6:21 Ja hukuttivat kaikki jotka kaupungissa olivat miekan terällä, sekä miehet että vaimot, nuoret ja vanhat, karjan, ja lampaat ja aasit.

6:22 Ja Josua sanoi niille kahdelle miehelle, jotka maata vaonneet olivat: menkää porton huoneeseen ja johdattakaat vaimo sieltä ulos, ja kaikki mitä hänellä on, niinkuin te olette hänelle vannoneet.

6:23 Niin nuoret miehet, jotka maata vaonneet olivat, menivät sinne ja toivat Rahabin ulos, ja hänen isänsä, ja äitinsä, ja veljensä, ja kaikki mitä hänellä oli; niin myös kaiken hänen sukunsa toivat he ulos ja sioittivat heidät ulkoiselle puolelle Israelin leiriä.

6:24 Mutta kaupungin he polttivat tulella ja kaikki mitä siellä oli; ainoastaan hopian, kullan, vasken ja rautakalun panivat he tavaraksi \Herran\ huoneeseen.

6:25 Mutta porton Rahabin, ja hänen isänsä huoneen ja kaikki mitä hänellä oli, antoi Josua elää; ja hän asui Israelin seassa tähän päivään asti, että hän kätki sanansaattajat, jotka Josua Jeriho

tiedustelijat, jotka Joosua oli lähettänyt vakoilemaan Jerikoa.

6:26 Siihen aikaan Joosua vannotti tämän valan: Kirottu olkoon Herran edessä se mies, joka ryhtyy rakentamaan tätä Jerikon kaupunkia. Sen perustuksen laskemisesta hän menettäköön esikoisensa ja sen porttien pystyttämistä nuorimpansa.

6:27 Ja Herra oli Joosuan kanssa, ja hänen maineensa levisi kautta maan.

7 LUKU

7:1 Mutta israelilaiset menettelivät uskottomasti anastamalla itselleen tuhon omaksi vihittyä; sillä Aakan, Karmin poika, joka oli Sabdin poika, joka Serahin poika, Juudan sukukuntaa, otti itselleen tuhon omaksi vihittyä. Silloin syttyi Herran viha israelilaisia kohtaan.

7:2 Ja Joosua lähetti miehiä Jerikosta Aihin, joka on lähellä Beet-Aavenia, itään päin Beetelistä, ja sanoi heille näin: Menkää vakoilemaan maata. Niin miehet menivät ja vakoilivat Aita.

7:3 Kun he palasivat Joosuan luo, sanoivat he hänelle: Älköön koko kansa menkö, vaan menköön noin kaksi tai kolme tuhatta miestä Aita valloittamaan; älä vaivaa koko kansaa sinne, sillä niitä on vähän.

7:4 Niin meni sinne kansasta noin kolme tuhatta miestä, mutta he kääntyivät pakoon Ain miesten edestä.

7:5 Ja Ain miehet löivät heitä kuoliaaksi noin kolmekymmentä kuusi miestä, ajoivat heitä takaa kaupungin portilta Sebarimiin asti ja voittivat heidät rinteessä. Silloin kansan sydän raukesi ja tuli kuin vedeksi.

7:6 Niin Joosua repäisi vaatteensa ja lankesi kasvoilleen maahan Herran arkin eteen ja oli siinä iltaan saakka, hän ja Israelin vanhimmat; ja he heittivät tomua päänsä päälle.

7:7 Ja Joosua sanoi: Voi, Herra, Herra, minkätähden toit tämän kansan Jordanin yli

vakoomaan lähetti.

6:26 Silloin vannoi Josua ja sanoi: kirottu olkoon se mies \Herran\ edessä, joka nousee ja rakentaa tämän Jerihon kaupungin; koska hän laskee siihen perustuksen, niin kadottakoon esikoisensa, ja koska hän rakentaa sen portit, niin kadottakoon nuorimman poikansa.

6:27 Ja \Herra\ oli Josuan kanssa, ja hän tuli kuuluisaksi kaikissa maakunnissa.

7 LUKU

7:1 Mutta Israelin lapset horjahtivat kovin kiroissa kalussa; sillä Akan Karmin poika, Saddin pojan, Seran pojan, Juudan sukukunnasta, otti jotakin kirottua, niin julmistui \Herran\ viha Israelin lasten päälle.

7:2 Ja Josua lähetti miehiä Jerihosta Aihin päin, joka on BetAvenin tykönä itäänpäin Betelistä, ja puhui heille, sanoen: menkää ja vaotkaat maata; niin he menivät ja vakosivat Ain.

7:3 Sitte palasivat he jälleen Josuan tykö ja sanoivat hänelle: älä anna kaikkea kansaa sinne mennä, mutta vaivoin kaksi eli kolmetuhatta miestä menkään ja lyökään Ain, ettei kaikkea kansaa hukkaan sinne vaivattaisi; sillä he ovat harvat.

7:4 Niin meni sinne kansasta liki kolmetuhatta miestä, ja he pakenivat Ain kaupungin miesten edestä.

7:5 Ja ne miehet Aista löivät heistä liki kuusineljätkymmentä miestä, ja ajoivat heitä portista takaa Sebarimiin asti, ja löivät heitä tiellä paetessa; niin kansan sydän hämmästy ja tuli niinkuin vesi.

7:6 Ja Josua repäisi vaatteensa ja hän lankesi maahan kasvoillensa \Herran\ arkin eteen hamaan ehtooseen asti, hän ja Israelin vanhimmat; ja he heittivät tomua päänsä päälle.

7:7 Ja Josua sanoi: Ah Herra, \Herra\, miksis tämän kansan annoit olleenkaan

antaaksesi meidät amorilaisten käsiin ja tuhotaksesi meidät? Oi, jospa olisimme päättäneet jäädä tuolle puolelle Jordanin!

7:8 Oi, Herra, mitä sanoisinkaan, kun Israel on kääntynyt pakoon vihollistensa edestä!

7:9 Kun kanaanilaiset ja kaikki muut maan asukkaat sen kuulevat, niin he saartavat meidät ja hävittävät meidän nimemme maan päältä. Mitä aiot tehdä suuren nimesi puolesta?

7:10 Mutta Herra sanoi Joosualle: Nouse! Miksi makaat kasvoillasi?

7:11 Israel on tehnyt syntiä, he ovat rikkoneet minun liittoni, jonka minä olen heille säätänyt; he ovat ottaneet sitä, mikä oli vihitty tuhon omaksi, he ovat varastaneet ja valhetelleet, he ovat panneet sen omain tavarainsa joukkoon.

7:12 Sentähden israelilaiset eivät voi kestää vihollistensa edessä, vaan heidän täytyy kääntyä pakoon vihollistensa edestä, sillä he itse ovat vihityt tuhon omiksi. En minä enää ole teidän kanssanne, ellette hävitä keskuudestanne tuhon omaksi vihittyä.

7:13 Nouse, pyhitä kansa ja sano: Pyhittäytykää huomiseksi, sillä näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Sinun keskuudessasi, Israel, on jotakin tuhon omaksi vihittyä; sinä et voi kestää vihollistesi edessä, ennenkuin olette poistaneet keskuudestanne tuhon omaksi vihityn.

7:14 Astukaa siis huomenaamuna sukukunnittain esiin, ja se sukukunta, johon Herran arpa osuu, astukoon esiin suvuittain, ja se suku, johon Herran arpa osuu, astukoon esiin perhekunnittain, ja se perhekunta, johon Herran arpa osuu, astukoon esiin mies mieheltä.

7:15 Mutta se, jolta tavataan tuhon omaksi vihittyä, poltettakoon tulessa, hän ja kaikki, mitä hänellä on, sillä hän on rikkonut

tulla Jordanin ylitse, antaakses meitä Amorilaisten käsiin, hukuttaakses meitä? jospa me olisimme tyytyneet ja pysähtyneet sille puolelle Jordania!

7:8 Voi minun Herrani, mitä minun pitää sanoman, että Israel selkensä kääntää vihollistensa puoleen?

7:9 Kun Kanaanealaiset ja kaikki maan asuvaset sen kuulevat, niin he piirittävät meidät ja hävittävät meidän nimemme maan päältä; mitäs siis teet sinun suurella nimellä?

7:10 Niin sanoi \Herra\ Josualle: nouse, miksi niin makaat kasvoillasi?

7:11 Israel on syntiä tehnyt ja rikkonut minun liittoni, jonka minä käskin heille, ja ottivat kirottua, ja varastivat, ja valhettelivat, ja panivat kaluinsa sekaan.

7:12 Ei Israelin lapset voi seisoa vihamiestensä edessä, vaan kääntävät selkensä vihollistensa puoleen; sillä he ovat kirouksessa. En minä enää ole teidän kanssanne, jollette hukuta kirottua teidän keskeltänne.

7:13 Nouse, ja pyhitä kansa ja sano: pyhittäkää teitäne huomeneen saakka; sillä näin sanoo \Herra\ Israelin Jumala: kirous on sinun keskelläs Israel, sentähden et sinä ole seisovainen vihamiestes edessä, siihenasti kuin te kirouksen siirrätte pois teidän seastanne.

7:14 Ja teidän pitää varhain huomeneltain käymän edes teidän sukukuntainne jälkeen: ja jonka sukukunnan päälle \Herran\ arpa lankee, sen pitää käymän edes perhekuntainsa jälkeen: ja jonka perhekunnan päälle \Herran\ arpa lankee, sen pitää käymän edes huonettensa jälkeen: ja jonka huoneen päälle \Herran\ arpa lankee, pitää käymän edes kukin perheenisäntä toinen toisensa jälkeen.

7:15 Ja pitää tapahtuman, että joka löydetään ryhtyneeksi johonkuhun kirottuun kaluun, se pitää tulella poltettaman ja

Herran liiton ja tehnyt häpeällisen teon Israelissa.

7:16 Niin Joosua antoi varhain seuraavana aamuna Israelin sukukunnittain astua esiin; ja arpa osui Juudan sukukuntaan.

7:17 Silloin hän antoi Juudan sukukunnan astua esiin, ja arpa osui serahilaisten sukuun. Sitten hän antoi serahilaisten suvun astua esiin mies mieheltä, ja arpa osui Sabdiin.

7:18 Niin hän antoi hänen perhekuntansa mies mieheltä astua esiin, ja arpa osui Aakaniin, Karmin poikaan, joka oli Sabdin poika, joka Serahin poika, Juudan sukukuntaa.

7:19 Silloin Joosua sanoi Aakanille: Poikani, anna Herralle, Israelin Jumalalle, kunnia ja anna hänelle ylistys: tunnusta minulle, mitä olet tehnyt, äläkä salaa sitä minulta.

7:20 Niin Aakan vastasi Joosualle ja sanoi: Minä todella olen tehnyt syntiä Herraa, Israelin Jumalaa, vastaan, sillä näin minä tein:

7:21 kun minä näin saaliin joukossa kauniin sinearilaisen vaipan, kaksisataa sekeliä hopeata ja kultalevyn, viidenkymmenen sekelin painoisen niin minussa syttyi niihin himo, ja minä otin ne; ne ovat kätkeytyinä maahan keskelle minun telttani, hopea alimpana.

7:22 Niin Joosua lähetti miehiä ottamaan selkoa, ja ne juoksivat telttaan. Siellä oli kätkö hänen telttassaan, hopea alimpana.

7:23 Ja he ottivat ne telttasta, veivät ne Joosuan ja kaikkien israelilaisten luo ja panivat Herran eteen.

7:24 Niin Joosua yhdessä koko Israelin kanssa otti Aakanin, Serahin pojan, ja hopean, vaipan ja kultalevyn, sekä hänen poikansa, tyttärensä, härkensä, aasinsa, lampaansa, telttansa ynnä kaikki, mitä hänellä oli, ja he veivät ne Aakorin laaksoon.

kaikki mitä hänellä on, että hän \Herran\ liiton on rikkonut ja tehnyt hulluuden Israelissa.

7:16 Niin nousi Josua varhain huomeneltain ja toi Israelin edes, yhden sukukunnan toisen jälkeen; ja arpa lankesi Juudan sukukunnan päälle.

7:17 Ja kuin hän Juudan sukukunnan toi edes, lankesi arpa Serahilaisten perhekunnalle, ja kuin hän toi Serahilaisten perhekunnan edes, yhden perheenisännän toisen jälkeen, lankesi arpa Saddille.

7:18 Ja kuin hän toi edes hänen huoneensa miesluvun jälkeen, niin lankesi arpa Akanille, Karmin pojalle, Saddin pojan, Seran pojan, Juudan sukukunnasta.

7:19 Ja Josua sanoi Akanille: minun poikani, anna \Herralle\ Israelin Jumalalle kunnia ja anna hänelle ylistys, ja ilmoita minulle mitäs teit, ja älä salaa sitä minulta.

7:20 Silloin vastasi Akan Josualle ja sanoi: totisesti olen minä syntiä tehnyt \Herraa\ Israelin Jumalaa vastaan: niin ja niin minä tein.

7:21 Minä näin saaliissa yhden kalliin Babelin hameen, ja kaksisataa sikliä hopiaa, ja kultaisen kielen, joka painoi viisikymmentä sikliä, joita minun mieleni teki, ja minä otin ne; ja katso, se on kaivettu maahan keskellä minun majaani ja hopia sen alla.

7:22 Niin Josua lähetti sinne sanansaattajat, ja ne juoksivat majaan; ja katso, se oli kaivettu hänen majaansa ja hopia sen alla.

7:23 Ja he ottivat ne majasta, ja veivät ne Josuan ja kaikkein Israelin lasten tykö, ja panivat ne \Herran\ eteen.

7:24 Niin otti Josua ja koko Israel hänen kanssansa Akanin Seran pojan, ja hopian, ja hameen, ja kultaisen kielen, hänen poikansa ja tyttärensä, hänen härkensä, aasinsa ja lampaansa, hänen majansa ja kaikki mitä hänen omansa oli, ja veivät ne Akorin laaksoon.

7:25 Ja Joosua sanoi: Miksi olet syössyt meidät onnettomuuteen? Herra syöksee sinut onnettomuuteen tänä päivänä. Silloin koko Israel kivitti hänet kuoliaaksi. He polttivat heidät tulella ja kivittivät heidät.

7:26 Ja he kasasivat hänen päällensä suuren kiviroukkion, joka vielä tänäkin päivänä on olemassa; ja niin Herra lauhtui vihansa hehkusta. Sentähden kutsutaan sitä paikkaa vielä tänäkin päivänä Aakorin laaksoksi.

8 LUKU

8:1 Ja Herra sanoi Joosualle: Älä pelkää äläkä arkaile. Ota mukaasi kaikki sotaväki ja lähde ja mene Aihin. Katso, minä annan sinun käsiisi Ain kuninkaan ja hänen kansansa, hänen kaupunkinsa ja maansa.

8:2 Ja tee Aille ja sen kuninkaalle, niinkuin teit Jerikolle ja sen kuninkaalle; kuitenkin saatte ryöstää itsellenne, mitä sieltä on saatavana saalista ja karjaa. Aseta väijytys kaupungin taa.

8:3 Niin Joosua ynnä kaikki sotaväki lähti liikkeelle mennäkseen Aihin. Ja Joosua valitsi kolmekymmentä tuhatta miestä, sotaurhoa, ja lähetti heidät menemään yöllä.

8:4 Ja hän käski heitä sanoen: Asettukaa väijyksiin kaupungin taa, ei aivan kauas kaupungista; ja olkaa kaikki valmiina.

8:5 Mutta minä ynnä kaikki se väki, joka on minun kanssani, lähenemme kaupunkia. Kun he sitten tulevat ulos meitä vastaan niinkuin ensi kerrallakin, niin me käännyimme pakoon heidän edestänsä.

8:6 Ja he seuraavat meitä niin kauas, että eristämme heidät kaupungista, sillä he sanovat: 'He pakenevat meitä niinkuin ensi kerrallakin.' Kun me näin pakenemme heitä,

8:7 silloin nouskaa te väijytyksestä ja

7:25 Ja Josua sanoi: miksis meitä murheelliseksi saatit? saattakoon \Herra\ sinun murheelliseksi tänäpäivänä. Ja koko Israel kivitti heitä kuoliaaksi, ja polttivat heidät tulella sitte kuin he olivat heidän kivittäneet.

7:26 Ja sitte tekivät he suuren kiviroukkion heidän päällensä, joka vielä on tähän päivään asti. Niin lakkasi \Herran\ vihan julmuus. Siitä kutsutaan se paikka Akorin laaksoksi tähän päivään asti.

8 LUKU

8:1 Ja \Herra\ sanoi Josualle: älä pelkää, älä myös vapise: ota kanssas kaikki sotaväki, ja nouse ja mene ylös Aihin; katso, minä annan Ain kuninkaan kansoinensa, kaupunkinensa ja mainensa sinun kätees.

8:2 Ja sinun pitää tekemän Aille ja sen kuninkaalle niinkuin sinä teit Jeriholle ja sen kuninkaalle; ainoasti hänen saaliinsa ja karjansa jakakaat keskenänne, ja pane väijyjät kaupungin taa.

8:3 Niin Josua nousi kaiken sotaväen kanssa menemään ylös Aihin, ja Josua valitsi kolmekymmentä tuhatta väkevää sotamiestä ja lähetti heidät yöllä ulos,

8:4 Ja käski heitä ja sanoi: katsokaat te, jotka väijytte kaupunkia kaupungin takana, ettette kauas mene kaupungista, mutta olkaat kaikki valmiit.

8:5 Ja minä ja kaikki kansa, joka minun kanssani on, lähestymme kaupunkia. Ja kuin he tulevat ulos meitä vastaan niinkuin ennenkin, niin me pakenemme heidän edellänsä,

8:6 Että he tulisivat meidän jälkeemme niinkauvan, että me saisimme heidät eroitetuksi kaupungista; sillä he sanovat: he pakenevat meidän edellämme niinkuin ennenkin; ja me pakenemme heidän edellänsä.

8:7 Silloin te nouskaat väijymästä ja

ottakaa kaupunki haltuunne, sillä Herra, teidän Jumalanne, antaa sen teidän käsiinne.

8:8 Ja kun olette saaneet kaupungin valtaanne, sytyttäkää kaupunki palamaan; tehkää Herran sanan mukaan. Huomatkaa, että minä käsken teidän tehdä sen.

8:9 Sitten Joosua lähetti heidät menemään, ja he menivät ja asettuivat väijytyspaikkaan Beetelin ja Ain välille, länteen päin Aista. Mutta Joosua oli sen yön kansan kanssa.

8:10 Varhain seuraavana aamuna Joosua piti kansan katselmuksen ja lähti, hän ja Israelin vanhimmat, kansan etunenässä nousemaan Aihin.

8:11 Ja kaikki se sotaväki, joka oli hänen kanssaan, nousi, lähestyi ja tuli kaupungin edustalle; ja he leiriytyivät Ain pohjoispuolelle, niin että laakso oli heidän ja Ain välillä.

8:12 Sitten hän otti noin viisituhatta miestä ja asetti heidät väijyksiin Beetelin ja Ain välille, länteen päin kaupungista.

8:13 Niin kansa, koko leiri, joka oli kaupungin pohjoispuolella, ja kaupungin länsipuolella oleva jälkijoukko asetettiin asemiinsa. Mutta Joosua meni sinä yönä keskelle laaksoa.

8:14 Kun Ain kuningas näki sen, niin kaupungin miehet, kuningas ja kaikki hänen väkensä, lähtivät varhain aamulla nopeasti taisteluun Israelia vastaan määrättyyn paikkaan aromaan puolelle; hän ei näet tiennyt, että oli väijytys häntä vastaan kaupungin takana.

8:15 Niin Joosua ja koko Israel olivat joutuvinaan tappiolle ja pakenivat erämaahan päin.

8:16 Silloin kaupungin koko väki kutsuttiin ajamaan heitä takaa; ja he ajoivat Joosuaa takaa, ja niin heidät eristettiin kaupungista.

8:17 Eikä Aihin eikä Beeteliin jäänyt ainoatakaan miestä, joka ei lähtenyt Israelin jälkeen, vaan he jättivät kaupungin avoimeksi ja ajoivat takaa Israelia.

ottakaa kaupunki; sillä \Herra\ teidän Jumalanne antaa sen teidän käteenne.

8:8 Ja kuin te olette saaneet kaupungin, sytyttäkää siihen tuli ja tehkää \Herran\ sanan jälkeen; katsokaat, minä olen sen käskenyt teille.

8:9 Niin Josua lähetti heidät, ja he menivät sinne väijymään ja pidättivät BetElin ja Ain välillä, lännen puolella Aista; mutta Josua yötyi kansan keskellä.

8:10 Ja Josua nousi varhain ja asetti kansan, ja hän meni ylös ja Israelin vanhimmat Aihin kansan edellä.

8:11 Ja kaikki sotaväki, jotka hänen tykönänsä olivat, menivät, kävivät edes ja tulivat kaupungin kohdalle ja sioittivat itsensä pohjan puolelle Aista; ja laakso oli heidän ja Ain välillä.

8:12 Mutta hän otti liki viisituhatta miestä ja pani ne väijymään BetElin ja Ain välillä, lännen puolella kaupunkia.

8:13 Ja he asettivat koko leirin kansan, joka pohjan puolella kaupunkia oli, niin että ne viimeiset ulottuivat lännen puolelta kaupunkiin; niin Josua meni sinä yönä keskelle sitä laaksoa.

8:14 Kun Ain kuningas sen näki, kiiruhti hän, ja varhain huomeneltain valmisti itsensä ja kaupungin miehet menivät ulos Israelia vastaan sotaan, kuningas itse kaiken väkensä kanssa, määrättyllä ajalla, lakialle kedolle; mutta ei hän tietänyt itsiänsä väijyttävän kaupungin takana.

8:15 Mutta Josua ja kaikki Israel teeskelivät heidän edessänsä niinkuin he olisivat lyödyt ja pakenivat tietä myöten korpeen päin.

8:16 Niin kaikki kansa, joka kaupungissa oli, huusi että heitä piti ajettaman takaa, ja he myös ajoivat Josuaa takaa ja erotettiin kaupungista.

8:17 Niin ettei yhtäkään miestä jäänyt Aihin ja BetEliin, joka ei mennyt ulos Israelin perässä: ja he jättivät kaupungin avoin ja ajoivat Israelia takaa.

8:18 Niin Herra sanoi Joosualle: Ojenna keihäs, joka on kädessäsi, Aita kohti, sillä minä annan sen sinun käsiisi. Ja Joosua ojensi keihään, joka oli hänen kädessään, kaupunkia kohti.

8:19 Silloin väijyksissä oleva joukko nousi kiiruusti paikaltaan ja riensi, niin pian kuin hän ojensi kätensä, ja tunkeutui kaupunkiin ja valloitti sen ja sytytti heti kaupungin palamaan.

8:20 Kun Ain miehet kääntyivät ja katsoivat taaksensa, niin he näkivät kaupungista savun nousevan taivasta kohti; eivätkä he kenneet pakenemaan, ei sinne eikä tänne, sillä se väki, joka pakeni erämaahan, kääntyi takaa-ajajia vastaan.

8:21 Kun Joosua ja koko Israel näki, että väijyksissä ollut joukko oli valloittanut kaupungin ja että kaupungista nousi savu, niin he palasivat takaisin ja voittivat Ain miehet.

8:22 Ja myöskin ne toiset lähtivät kaupungista heitä vastaan, joten he joutuivat israelilaisten väliin, toisten ollessa edessä, toisten takana. Ja he voittivat heidät, päästämättä pakoon ja pelastumaan ainoatakaan heistä.

8:23 Mutta Ain kuninkaan he ottivat kiinni elävänä ja toivat hänet Joosuan eteen.

8:24 Kun Israel oli surmannut kaikki Ain asukkaat kedolla, erämaassa, jonne he olivat heitä ajaneet takaa, ja he kaikki viimeiseen mieheen olivat kaatuneet miekan terään, palasi koko Israel Aihin, ja siellä olevat tapettiin miekan terällä.

8:25 Ja niitä, jotka sinä päivänä kaatuivat, miehiä ja naisia, oli kaikkiaan kaksitoista tuhatta, kaikki Ain asukkaat.

8:26 Joosua ei vetänyt takaisin kättänsä, jossa hänellä oli keihäs ojennettuna, ennenkuin oli vihkinyt tuhon omiksi kaikki Ain asukkaat.

8:27 Ainoastaan karjan, ja mitä kaupungista oli saatavana saalista, Israel ryösti itselleen sen määräyksen mukaan, jonka Herra oli

8:18 Niin sanoi \Herra\ Josualle: ojenna keihääs, joka on kädessäs Ain puoleen, sillä minä annan sen sinun kätees. Ja Josua ojensi keihäänsä, joka oli hänen kädessänsä, kaupungin puoleen.

8:19 Silloin väijyjät kiiruusti nousivat siastansa ja juoksivat, sittekuin hän ojensi kätensä, ja tulivat kaupunkiin ja voittivat sen; ja kiiruhtivat heitänsä ja sytyttivät kaupungin palamaan.

8:20 Ja Ain miehet kääntyivät ja katsoivat taaksensa, ja näkivät savun nousevan kaupungista taivaaseen. Ja ei ollut heillä sias paeta ei sinne eikä tänne; ja se kansa, joka pakeni korpeen päin, palasi niitä vastaan, jotka heitä takaa ajoivat.

8:21 Kun Josua ja koko Israel näkivät, että väijyjät voittivat kaupungin ja että savu nousi kaupungista, palasivat he ja löivät Ain miehet.

8:22 Ja jotka kaupungissa olivat, menivät ulos heitä vastaan, niin he tulivat keskelle Israelia molemmilta puolilta; ja he löivät heitä siihenasti ettei yhtään heistä elämään jäänyt, eikä myös päässyt pois.

8:23 Ja Ain kuninkaan ottivat he elävänä kiinni ja veivät hänen Josuan tykö.

8:24 Ja kuin Israel oli lyönyt kuoliaaksi kaikki Ain asujat kedolla ja korvessa, johonka he heitä ajoivat takaa, ja he lankesivat kaikki miekan terällä, siihenasti että he loppuivat; niin koko Israel palasi Aihin ja löi kaiken sen miekan terällä.

8:25 Ja kaikki ne, jotka lankesivat sinä päivänä sekä miehistä että vaimoista, heitä oli kaksitoistakymmentä tuhatta, kaikki Ain kansa.

8:26 Ja ei Josua kättänsä vetänyt puoleensa, jolla hän oli ojentanut keihään, siihenasti kuin hän oli tappanut kaikki Ain asuvaiset.

8:27 Mutta kaupungin karjan ja saaliin jakoi Israel keskenänsä, \Herran\ sanan jälkeen, niinkuin hän oli käskenyt Josualle.

Joosualle antanut.

8:28 Ja Joosua poltti Ain ja teki siitä ikiajoiksi rauniokummun, aution aina tähän päivään asti.

8:29 Mutta Ain kuninkaan hän ripusti hirteen, jossa hän riippui iltaan asti. Mutta auringon laskiessa Joosua käski ottaa hänen ruumiinsa alas hirrestä, ja he heittivät sen kaupungin portin edustalle ja kasasivat sen päälle suuren kiviroukkion, joka on siellä vielä tänäkin päivänä.

8:30 Silloin Joosua rakensi Eebalin vuorelle alttarin Herralle, Israelin Jumalalle,

8:31 niinkuin Herran palvelija Mooses oli käskenyt israelilaisten tehdä ja niinkuin on kirjoitettuna Mooseksen lain kirjassa: alttarin hakkaamattomista kivistä, joihin ei oltu rauta-aseella koskettu. Ja he uhrasivat sen päällä polttouhreja Herralle ja teurastivat teuraita yhteysuhriksi.

8:32 Ja hän kirjoitti siellä kiviin jäljennöksen Mooseksen laista, jonka tämä oli kirjoittanut israelilaisille.

8:33 Ja koko Israel vanhimpineen, päällysmiehineen ja tuomareineen seisoi kummallakin puolella arkkia, päin leeviläisiä pappeja, jotka kantoivat Herran liitonarkkia, niin muukalaiset kuin maassasyntyneetkin, toinen puoli kääntyneenä Garissimin vuorta kohti, toinen puoli Eebalin vuorta kohti. Niin Israelin kansa ensiksi siunattiin, niin kuin Herran palvelija Mooses oli käskenyt,

8:34 ja sen jälkeen hän luki kaikki lain sanat, siunauksen ja kirouksen, aivan niinkuin lain kirjassa on kirjoitettuna.

8:35 Ei mitään siitä, mitä Mooses oli käskenyt, Joosua jättänyt lukematta kaiken Israelin seurakunnan läsnäollessa, niin myös naisten, lasten ja mukana kulkevien muukalaisten läsnäollessa.

9 LUKU

9:1 Kun kaikki kuninkaat, jotka asuivat tällä puolella Jordanin, Vuoristossa, Alankomaassa ja pitkin Suuren meren koko

8:28 Ja Josua poltti Ain ja teki siitä kiviraunion ijankaikkiseksi, joka vielä autiona on tähän päivään asti.

8:29 Ja antoi hirttää Ain kuninkaan puuhun ehtooseen asti; ja kuin päivä oli laskenut, käski hän ottaa hänen ruumiinsa puusta pois, ja he heittivät sen kaupungin portin eteen ja kokosivat suuren kiviraunion hänen päällensä, joka siellä on vielä nyt tähän päivään asti.

8:30 Silloin rakensi Josua \Herralle\ Israelin Jumalalle alttarin Eebalin vuorella,

8:31 Niinkuin Moses \Herran\ palvelia Israelin lapsille käskenyt oli, niinkuin Mooseksen lakikirjassa kirjoitettu on: alttarin kokonaisista kivistä, joihinka ei ole rauta sattunut. Ja he uhrasivat \Herralle\ sen päällä polttouhria ja kiitosuhria.

8:32 Ja hän kirjoitti siellä kiviin sen lain muodon, jonka Moses Israelin lapsille kirjoittanut oli.

8:33 Ja koko Israel vanhimpainsa, päämiestensä ja tuomareinsa kanssa seisoivat molemmilla puolilla arkkia pappein Leviläisten edessä, jotka kantoivat \Herran\ liitonarkkia, niin muukalaiset kuin kotonakin syntyneet, puoli heitä Grisimin vuoren kohdalla ja toinen puoli Eebalin vuoren kohdalla, niinkuin Moses \Herran\ palvelia käskenyt oli ensisti siunaamaan Israelin kansaa.

8:34 Sitte kuulutti hän kaikki lain sanat, siunauksen ja kirouksen, kaiken sen jälkeen kuin kirjoitettu on lakikirjassa.

8:35 Ei ollut yhtäkään sanaa kaikista mitä Moses käskenyt oli, jota ei Josua kuuluttanut koko Israelin seurakunnan edessä, vaimoin ja lasten ja muukalaisten, jotka olivat heidän seassansa.

9 LUKU

9:1 Ja kuin kaikki kuninkaat sen kuulivat, jotka sillä puolella Jordania olivat vuorilla ja laaksoissa ja kaikissa ison meren

rannikkoa Libanoniin päin, heettiläiset, amorilaiset, kanaanilaiset, perissiläiset, hivviläiset ja jebusilaiset, kuuluivat, mitä oli tapahtunut,

9:2 niin he kokoontuivat yhteen sotiakseen yksimielisesti Joosuaa ja Israelia vastaan.

9:3 Mutta kun Gibeonin asukkaat kuuluivat, mitä Joosua oli tehnyt Jerikolle ja Aille,

9:4 niin hekin menettelivät viekkaasti: he menivät ja tekeytyivät lähettiläiksi, ottivat kuluneita säkkeitä aasiensa selkään sekä kuluneita, repeytyneitä ja kiinnisolmeiltuja viinileilejä

9:5 ja panivat kuluneet, paikatut kengät jalkaansa ja kuluneet vaatteet päällensä; ja kaikki heidän eväsleipänsä olivat kuivia ja murentuneita.

9:6 Niin he menivät Joosuan luo Gilgalin leiriin ja sanoivat hänelle sekä Israelin miehille: Me olemme tulleet kaukaisesta maasta; tehkää siis liitto meidän kanssamme.

9:7 Mutta Israelin miehet vastasivat hivviläisille: Kenties te asutte täällä meidän keskellämme; kuinka me tekisimme liiton teidän kanssanne?

9:8 Niin he sanoivat Joosualle: Me olemme sinun palvelijoitasi. Joosua sanoi heille: Keitä te olette ja mistä tulette?

9:9 Niin he vastasivat hänelle: Palvelijasi tulevat hyvin kaukaisesta maasta Herran, sinun Jumalasi, nimen tähden. Sillä me olemme kuulleet hänestä kaiken, mitä hän teki Egyptissä,

9:10 ja kaiken, mitä hän teki niille kahdelle amorilaisten kuninkaalle, jotka asuivat tuolla puolella Jordanin, Siihonille, Hesbonin kuninkaalle, ja Oogille, Baasanin kuninkaalle, joka asui Astarotissa.

9:11 Sentähden sanoivat meille meidän vanhimpamme ja kaikki maamme asukkaat näin: 'Ottakaa evästä mukaanne matkalle ja menkää heitä vastaan ja sanokaa heille: Me olemme teidän palvelijanne, tehkää siis liitto meidän kanssamme.'

9:12 Tämä leipämme oli vielä lämmintä,

satamissa, Libanonin vuoren kohdalla: Hetiläiset, ja Amorilaiset, Kanaanilaiset, Pheresiläiset, Heviläiset ja Jebusilaiset,

9:2 Kokoontuivat he yhteen, sotimaan Josuaa ja Israelia vastaan yksimielisesti.

9:3 Kun Gibeonin asukkaat kuuluivat, mitä Josua teki Jeriholle ja Aille,

9:4 Niin ajattelivat he petoksen, menivät ja teeskelivät itsensä sanansaatajiksi, ja ottivat vanhat säkit aaseinsa päälle, ja vanhat kuluneet ja ravistuneet viinileilit,

9:5 Ja vanhat paikatut kengät jalkoihinsa ja vanhat ja rikkinäiset vaatteet yllensä, ja kaikki leivät, jotka he ottivat myötänsä, olivat kovat ja homehtuneet;

9:6 Ja menivät leiriin Josuan tykö Gilgaliin ja sanoivat hänelle ja kaikelle Israelille: me olemme kaukaiselta maalta tulleet, tehkää nyt liitto meidän kanssamme.

9:7 Niin sanoi koko Israel Heviläisille, mitämaks sinä asut meidän seassamme, kuinka me teemme liiton sinun kanssas?

9:8 He sanoivat Josualle: me olemme sinun palvelias. Ja Josua sanoi heille: kutka te olette ja kusta te tulette?

9:9 He sanoivat hänelle: palvelias ovat sangen kaukaiselta maalta tulleet \Herran\ sinun Jumalasi nimen tähden; sillä me olemme kuulleet hänen sanomansa ja kaikki mitä hän Egyptissä on tehnyt,

9:10 Ja kaikki mitä hän on tehnyt kahdelle Amorilaisten kuninkaalle, jotka olivat sillä puolella Jordania: Siihonille Hesbonin kuninkaalle ja Oogille Basanin kuninkaalle, joka asui Astarotissa;

9:11 Sentähden sanoivat meille meidän vanhimmat ja kaikki meidän maan asukkaat: ottakaa evästä myötämme, ja menkää heitä vastaan ja sanokaa heille: me olemme teidän palvelianne, tehkää liitto kanssamme.

9:12 Tämä leipämme, jonka me myötämme

kun kotoa otimme sen evääksi lähtiessämme matkalle teidän luoksenne, ja katso, nyt se on kuivaa ja murentunutta.

9:13 Ja nämä viinileilit, jotka uusina täytimme, ovat nyt repeytyneitä; ja nämä vaatteemme ja kenkämme ovat kovin pitkällä matkalla kuluneet.

9:14 Niin miehet ottivat heidän evästänsä, mutta eivät kysyneet Herran mieltä.

9:15 Niin Joosua takasi heille rauhan ja teki heidän kanssaan liiton, luvaten jättää heidät henkiin; ja kansan päämiehet vannovat heille valan.

9:16 Mutta kolmen päivän kuluttua, sen jälkeen kuin liitto heidän kanssaan oli tehty, saatiin kuulla, että he olivat lähiseuduilta ja asuivat heidän keskellensä.

9:17 Niin israelilaiset lähtivät liikkeelle ja tulivat kolmantena päivänä heidän kaupunkeihinsa; ja heidän kaupunkinsa olivat Gibeon, Kefira, Beerot ja Kirjat-Jearim.

9:18 Mutta israelilaiset eivät surmanneet heitä, sillä kansan päämiehet olivat vannoneet heille valan Herran, Israelin Jumalan, kautta. Ja koko seurakunta napisi päämiehiä vastaan.

9:19 Silloin kaikki päämiehet sanoivat koko seurakunnalle: Me olemme vannoneet heille valan Herran, Israelin Jumalan, kautta; sentähden me emme voi koskea heihin.

9:20 Mutta tämän me teemme heille, jättäessämme heidät henkiin, ettei viha kohtaisi meitä valan tähden, jonka olemme heille vannoneet.

9:21 Ja päämiehet sanoivat heistä: Jääkööt henkiin, mutta tulkoon heistä halonhakkaajia ja vedenkantajia kaikelle kansalle. Näin päämiehet antoivat käskyn heistä.

9:22 Silloin Joosua kutsui heidät ja puhui heille sanoen: Miksi olette pettäneet meidät ja sanoneet: 'Me asumme hyvin kaukana teistä', vaikka asutte täällä meidän keskellämme?

evääksi otimme kotoamme, oli vielä tuore, kuin me läksimme tulemaan teidän tykönnne, mutta katso, tämä on nyt kova ja homehtunut.

9:13 Ja nämät viinaleilit me täytimme uusina, ja katso, ne ovat kuluneet, ja nämät vaatteemme ja kenkämme ovat vanhaksi tulleet, aivan pitkän matkan tähden.

9:14 Niin ottivat päämiehet heidän evästänsä ja ei kysyneet \Herran\ suuta.

9:15 Ja Josua teki rauhan heidän kanssansa ja teki liiton heidän kanssansa, että he saisivat elää; ja kansan päämiehet vannovat heille.

9:16 Mutta kolmen päivän jälkeen, sitte kuin he tekivät liiton heidän kanssansa, kuulivat he, että he olivat läsnä heitä ja asuivat heidän keskellensä.

9:17 Kuin Israelin lapset matkustivat, tulivat he kolmantena päivänä heidän kaupunkeihinsa, jotka kutsutaan Gibeon, Kephira, Beerot ja Kirjat-Jearim.

9:18 Ja ei Israelin lapset lyöneet heitä; sillä kansan päämiehet olivat vannoneet heille \Herran\ Israelin Jumalan kautta. Ja kaikki kansa napisi päämiehiä vastaan.

9:19 Niin sanoivat kaikki kansan päämiehet kaikelle joukolle: me olemme vannoneet heille \Herran\ Israelin Jumalan kautta, ja sentähden emme heihin taida ruveta.

9:20 Mutta sen me teemme heille: antakaamme heidän elää, ettei viha tulisi valan tähden meidän päällemme, jonka me heille vannoneet olemme.

9:21 Ja päämiehet sanoivat heille: antakaamme heidän elää, että he olisivat halkoin hakkaajat ja veden kantajat kaikelle kansalle, niinkuin päämiehet heille sanoneet ovat.

9:22 Niin Josua kutsui heitä ja puhui heille, ja sanoi: miksi te olette pettäneet meidät ja sanoneet: me asumme aivan kaukana teistä; ja kuitenkin te asutte meidän seassamme?

9:23 Sentähden olkaa kirotut! Älköön ikinä ketään teistä päästettäkö olemasta minun Jumalani huoneen palvelijana, halonhakkaajana ja vedenkantajana.

9:24 He vastasivat Joosuelle ja sanoivat: Sinun palvelijoillesi oli kerrottu, että Herra, sinun Jumalasi, oli käskenyt palvelijaansa Moosesta antamaan teille koko tämän maan ja tuhoamaan kaikki maan asukkaat teidän tieltänne. Sentähden me suuresti pelkäsimme henkeämme teidän edessänne ja teimme tämän.

9:25 Mutta katso, nyt me olemme sinun käsissäsi: tee meille, mikä mielestäsi on hyvin ja oikein.

9:26 Silloin hän teki heille näin: hän pelasti heidät israelilaisten käsistä, niin etteivät he heitä surmanneet.

9:27 Niin Joosua sinä päivänä määräsi heidät seurakunnan ja Herran alttarin halonhakkaajiksi ja vedenkantajiksi, aina tähän päivään asti, sitä paikkaa varten, jonka Herra oli valitseva.

10 LUKU

10:1 Kun Adonisedek, Jerusalemin kuningas, kuuli, että Joosua oli valloittanut Ain ja vihkinyt sen tuhon omaksi, tehden Aille ja sen kuninkaalle, niinkuin oli tehnyt Jerikolle ja sen kuninkaalle, ja että Gibeonin asukkaat olivat tehneet rauhan Israelin kanssa ja jääneet heidän keskuuteensa,

10:2 niin he peljästyivät suuresti, sillä Gibeon oli suuri kaupunki, niinkuin joku kuninkaankaupunki, ja suurempi kuin Ai, ja kaikki sen miehet olivat urhoollisia.

10:3 Ja Adonisedek, Jerusalemin kuningas, lähetti sanan Hoohamille, Hebronin kuninkaalle, Piramille, Jarmutin kuninkaalle, Jaafialle, Laakiin kuninkaalle, ja Debirille, Eglonin kuninkaalle:

10:4 Tulkaa minun luokseni ja auttakaa minua, ja kukistakaamme Gibeon, koska se

9:23 Sentähden pitää teidän kirotut oleman, niin ettei teiltä pidä orjat puuttuman, jotka halkoja hakkaaman ja vettä kantaman pitää minun Jumalani huoneeseen.

9:24 He vastasivat Josuaa ja sanoivat: se on todella sanottu sinun palvelioilles, että \Herra\ sinun Jumalas on käskenyt palveliansa Moseksen antaa teille kaiken tämän maan ja hävittää teidän edestänne kaikki maan asuvaset; niin me suuresti pelkäsimme henkeämme teidän edessänne ja teimme tämän.

9:25 Mutta katso, me olemme nyt sinun kädessäsi: mikä sinulle näkyy oikiaksi eli hyväksi meille tehdäkses, se tee.

9:26 Ja hän teki heille niin ja vapahti heitä Israelin lasten kädestä, ettei he lyöneet heitä kuoliaaksi.

9:27 Niin teki Josua heidät sinä päivänä halkoin hakkaajiksi ja veden kantajiksi seurakunnalle ja \Herran\ alttarille tähän päivään asti, siihen paikkaan jonka hän valitsi.

10 LUKU

10:1 Kun Jerusalemin kuningas AdoniZedek kuuli Josuan voittaneeksi Ain ja hävittäneeksi sen, ja niin tehneeksi Aille ja hänen kuninkaallensa, kuin hän teki Jeriholle ja hänen kuninkaallensa, ja että Gibeonin asuvaset olivat tehneet rauhan Israelin kanssa ja asuivat heidän seassansa,

10:2 Pelkäsivät he sangen suuresti; sillä Gibeon oli suuri kaupunki, niinkuin joku kuninkaallinen kaupunki ja suurempi kuin Ai, ja kaikki hänen asuvasensa olivat vahvat sotamiehet.

10:3 Niin lähetti AdoniZedek Jerusalemin kuningas Hohamin Hebronin kuninkaan tykö, ja Pireamin Jarmutin kuninkaan tykö, ja Japhian Lakiksen kuninkaan tykö ja Deberin Eglonin kuninkaan tykö, ja sanoi:

10:4 Tulkaat ylös minun tyköni ja auttakaa minua ja lyökäämme Gibeon; sillä he

on tehnyt rauhan Joosuan ja israelilaisten kanssa.

10:5 Niin nuo viisi amorilaisten kuningasta, Jerusalemin kuningas, Hebronin kuningas, Jarmutin kuningas, Laakiin kuningas ja Eglonin kuningas, kokoontuivat ja lähtivät liikkeelle kaikkine joukkoineen; ja he asettuivat leiriin Gibeonin edustalle ja ryhtyivät taisteluun sitä vastaan.

10:6 Silloin Gibeonin miehet lähettivät sanan Joosualle Gilgalin leiriin: Älköön sinun kätesi vetäytykö auttamasta palvelijoitasi. Tule nopeasti luoksemme, pelasta meidät ja auta meitä, sillä kaikki vuoristossa asuvien amorilaisten kuninkaat ovat kokoontuneet meitä vastaan.

10:7 Niin Joosua lähti Gilgalista, hän ja kaikki sotaväki hänen kanssaan ja kaikki sotaurhot.

10:8 Silloin Herra sanoi Joosualle: Älä pelkää heitä, sillä minä annan heidät sinun käsiisi; ei kukaan heistä kestä sinun edessäsi.

10:9 Niin Joosua yllätti heidät, kuljettuaan kaiken yötä Gilgalista.

10:10 Ja Herra saattoi heidät hämminkiin israelilaisten edessä, niin että nämä tuottivat heille suuren tappion Gibeonissa ja ajoivat heitä takaa Beet-Hooronin solatietä, surmaten heitä aina Asekaan ja Makkedaan asti.

10:11 Ja kun he paetessaan Israelia olivat Beet-Hooronin rinteessä, heitti Herra taivaasta heidän päällensä isoja kiviä, koko matkan Asekaan asti, niin että he kuolivat; niitä, jotka kuolivat raekivistä, oli useampia kuin niitä, jotka israelilaiset surmasivat miekalla.

10:12 Silloin puhui Joosua Herralle, sinä päivänä, jona Herra antoi amorilaiset israelilaisten valtaan, ja sanoi Israelin silmien edessä: Aurinko, seiso alallasi Gibeonissa, ja kuu Ajalonin laaksossa.

10:13 Niin aurinko seiso alallansa, ja kuu pysyi paikallansa, kunnes kansa oli kostanut vihollisilleen. Niinhän on

tekivät rauhan Josuan ja Israelin lasten kanssa.

10:5 Silloin kokoontuivat ja menivät ylös viisi Amorilaisten kuningasta, Jerusalemin kuningas, Hebronin kuningas, Jarmutin kuningas, Lakiksen kuningas, Eglonin kuningas, he ja kaikki heidän leirinsä ja piirittivät Gibeonin ja sotivat sitä vastaan.

10:6 Mutta Gibeonin miehet lähettivät Josuan tykö leiriin Gilgaliin, sanoen: älä ota kättäs pois palvelioiltas, tule nopiasti ylös meidän tykömme, ja vapahda meitä ja auta meitä; sillä kaikki Amorilaisten kuninkaat, jotka asuvat vuorilla, ovat kokoontuneet meitä vastaan.

10:7 Ja Josua meni ylös Gilgalista, ja kaikki sotaväki hänen kanssansa, ja kaikki vahvat sotamiehet.

10:8 Ja \Herra\ sanoi Josualle: älä heitä mitään pelkää; sillä minä annan heidät sinun käsiis: ei yksikään heistä ole seisovainen sinun edessäs.

10:9 Niin Josua tuli äkisti heidän päällensä; sillä hän matkusti kaiken yötä Gilgalista.

10:10 Ja \Herra\ peljätti heitä Israelin edessä, ja löi heitä suurella lyömisellä Gibeonissa, ja ajoi heitä takaa sitä tietä jota ylös BetHoronin mennään, ja löi heitä Asekaan ja Makkedaan asti.

10:11 Ja kuin he Israelin edellä pakenivat alas BetHoronin tietä, antoi \Herra\ taivaasta tulla suuret kivet heidän päällensä Asekaan asti, niin että he kuolivat; ja paljo enempi heistä kuoli raekivien kautta, kuin Israelin lapset miekalla löivät.

10:12 Silloin puhui Josua \Herralle\ sinä päivänä, jona hän antoi Amorilaiset Israelin lasten eteen, ja sanoi Israelin läsnä ollessa: aurinko, seiso alallas Gibeonissa ja kuu Ajalonin laaksossa.

10:13 Ja aurinko ja kuu seisahtivat, siihenasti kuin kansa kosti vihamiehensä. Eikö tämä ole kirjoitettu hurskaan kirjassa?

kirjoitettuna Oikeamielisen kirjassa. Niin aurinko pysyi paikallansa keskitaivaalla päiväkauden, kiirehtimättä laskemaan.

10:14 Eikä ole ollut sen päivän vertaista, ei ennen eikä jälkeen, jona Herra näin kuuli ihmisen ääntä; sillä Herra soti Israelin puolesta.

10:15 Sen jälkeen Joosua ja koko Israel hänen kanssaan palasi Gilgalin leiriin.

10:16 Mutta nuo viisi kuningasta pakenivat ja piiloutuivat Makkedan luolaan.

10:17 Niin Joosualle ilmoitettiin: Ne viisi kuningasta on löydetty piiloutuneina Makkedan luolaan.

10:18 Silloin Joosua sanoi: Vierittäkää isoja kiviä luolan suulle ja asettakaa sen eteen miehiä vartioimaan heitä.

10:19 Mutta te muut, älkää pysähtykö, vaan ajakaa takaa vihollisianne ja hakatkaa maahan heidän jälkijoukkonsa älkääkö päästäkö heitä menemään kaupunkeihinsa, sillä Herra, teidän Jumalanne, on antanut heidät teidän käsiinne.

10:20 Kun sitten Joosua ja israelilaiset olivat tuottaneet heille hyvin suuren, perinpohjaisen tappion ja ne harvat, jotka olivat pelastuneet, olivat päässeet varustettuihin kaupunkeihin,

10:21 niin koko kansa palasi vahingoittumatonna takaisin Joosuan luoleiriin Makkedaan, eikä kukaan uskaltanut enää hiiskua sanaakaan israelilaisia vastaan.

10:22 Silloin Joosua sanoi: Avatkaa luolan suu ja tuokaa ne viisi kuningasta minun eteeni luolasta.

10:23 Ja he tekivät niin ja toivat hänen eteensä ne viisi kuningasta luolasta: Jerusalemin kuninkaan, Hebronin kuninkaan, Jarmutin kuninkaan, Laakiin kuninkaan ja Eglonin kuninkaan.

10:24 Ja kun he olivat tuoneet nämä kuninkaat Joosuan eteen, niin Joosua kutsui kaikki Israelin miehet ja sanoi sotaväen päälliköille, jotka olivat seuranneet häntä: Astukaa esiin ja pankaa jalkanne

Niin seiso aurinko keskellä taivasta ilman laskemata koko päivän.

10:14 Ja ei ole yksikään päivä ollut senkaltainen ei ennen eikä sitte, kuin \Herra\ miehen äänen kuuli; sillä \Herra\ soti Israelin puolesta.

10:15 Ja Josua meni jälleen leiriin Gigaliin ja koko Israel hänen kanssansa.

10:16 Mutta ne viisi kuningasta pakenivat ja lymyivät luolaan Makkedassa.

10:17 Niin Josualle ilmoitettiin sanoen: ne viisi kuningasta ovat löydetty, kätketyt luolaan Makkedassa.

10:18 Ja Josua sanoi: vierittäkää suuret kivet luolan suulle ja asettakaat miehet heitä vartioitsemaan.

10:19 Mutta älkää te alallanne seisoko, vaan ajakaat teidän vihamiehiänne takaa ja lyökää heidän viimeisiänsä; älkää salliko heitä tulla kaupunkeihinsa, sillä \Herra\ teidän Jumalanne on antanut heidät teidän käsiinne.

10:20 Ja kuin Josua ja Israelin lapset lopettivat sen ylen suuren tapon ja peräti olivat heidät surmanneet, ja jääneet pääsivät heistä ja tulivat vahvoihin kaupunkeihin,

10:21 Niin tuli kaikki kansa jälleen leiriin Josuan tykö Makkedaan rauhassa, ja ei kenkään rohjennut Israelin lasten edessä hiiskuakaan.

10:22 Mutta Josua sanoi: avatkaa luolan suu ja tuokaat ne viisi kuningasta luolasta minun tyköni.

10:23 He tekivät niin ja toivat ulos ne viisi kuningasta hänen tykönsä luolasta: Jerusalemin kuninkaan, Hebronin kuninkaan, Jarmutin kuninkaan, Lakiksen kuninkaan, Eglonin kuninkaan.

10:24 Ja kuin nämät kuninkaat olivat tuodut Josuan eteen, kutsui Josua kaikki Israelin miehet ja sanoi sotajoukon päämiehille, jotka hänen kanssansa matkustivat: tulkaat tänne ja tallatkaat

näiden kuninkaiden niskalle. Niin he astuivat esiin ja panivat jalkansa heidän niskallensa.

10:25 Silloin Joosua sanoi heille: Älkää peljätkö älkääkä arkailko, vaan olkaa lujat ja rohkeat, sillä näin on Herra tekevä kaikille teidän vihollisillenne, joita vastaan te joudutte sotimaan.

10:26 Sen jälkeen Joosua löi heidät kuoliaaksi ja ripusti heidät viiteen hirsipuuhun. Ja he riippuivat hirressä iltaan asti.

10:27 Mutta auringonlaskun aikaan Joosua käski ottaa heidät alas hirrestä ja heittää luolaan, johon he olivat piiloutuneet. Ja he panivat luolan suulle isoja kiviä, jotka ovat siinä vielä tänäkin päivänä.

10:28 Samana päivänä Joosua valloitti Makkedan ja surmasi miekan terällä sen asukkaat ja sen kuninkaan; hän vihki tuhon omiksi heidät ja jokaisen, joka siellä oli, päästämättä pakoon ainoatakaan. Ja hän teki Makkedan kuninkaalle, niinkuin oli tehnyt Jerikon kuninkaalle.

10:29 Sitten Joosua ja koko Israel hänen kanssaan lähti Makkedasta Libnaan ja ryhtyi taisteluun Libnaa vastaan.

10:30 Ja Herra antoi senkin ja sen kuninkaan Israelin käsiin. Ja Joosua surmasi miekan terällä sen asukkaat, jokaisen, joka siellä oli, päästämättä sieltä pakoon ainoatakaan; ja hän teki sen kuninkaalle saman, minkä oli tehnyt Jerikon kuninkaalle.

10:31 Sitten Joosua ja koko Israel hänen kanssaan lähti Libnasta Laakiiseen ja asettui leiriin sen edustalle ja ryhtyi taisteluun sitä vastaan.

10:32 Ja Herra antoi Laakiin Israelin käsiin, niin että hän valloitti sen toisena päivänä; ja hän surmasi miekan terällä sen asukkaat, jokaisen, joka siellä oli, samoin kuin oli tehnyt Libnalle.

10:33 Silloin Hooram, Geserin kuningas, tuli auttamaan Laakista; mutta Joosua voitti hänet ja hänen väkensä, päästämättä pakoon ainoatakaan heistä.

näiden kuningasten kaulat; ja he tulivat, ja tallasivat heidän kaulansa jaloillansa.

10:25 Ja Josua sanoi heille: älkää peljätkö, älkää myös vavisko, vahvistakaat itsenne ja olkaat rohkiat; sillä näin tekee \Herra\ kaikille vihamiehillenne, joita vastaan te soditte.

10:26 Ja Josua löi heidät sitte, ja surmasi heidät, ja ripusti viiteen puuhun; ja he riippuivat puissa hamaan ehtooseen asti.

10:27 Ja kuin aurinko laski, käski Josua heitä, ja he ottivat heidät puista alas ja heittivät luolaan, johonka he itsensä lymyttivät, ja panivat suuret kivet luolan suulle, jotka siellä vielä tänäpäpä ovat.

10:28 Sinä päivänä voitti myös Josua Makkedan, ja löi sen miekan terällä, ja hänen kuninkaansa tappoi, ja kaikki ne sielut, jotka hänessä olivat, eikä yhtäkään jättänyt, ja teki Makkedan kuninkaalle niinkuin hän teki Jerihon kuninkaalle.

10:29 Niin vaelsi Josua ja koko Israel hänen kanssansa Makkedasta Libnaan ja soti Libnaa vastaan.

10:30 Ja \Herra\ antoi myös sen Israelin käsiin heidän kuninkaansa kanssa, ja hän löi sen miekan terällä ja kaikki ne sielut, jotka siellä olivat, eikä ketään elämään jättänyt, ja teki heidän kuninkaallensa niinkuin hän teki Jerihon kuninkaalle.

10:31 Sitte matkusti Josua ja koko Israel hänen kanssansa Libnasta Lakikseen, ja piiritti sen ja soti sitä vastaan.

10:32 Ja \Herra\ antoi myös Lakiksen Israelin käsiin, niin että hän voitti sen toisena päivänä ja löi sen miekan terällä ja kaikki ne sielut jotka siinä olivat, juuri niinkuin hän oli Libnalle tehnyt.

10:33 Siihen aikaan meni Horam Jeserin kuningas auttamaan Lakista; mutta Josua löi hänen kaiken joukkonsa kanssa, siihenasti ettei yhtäkään jäänyt.

10:34 Ja Laakiista Joosua ja koko Israel hänen kanssaan lähti Egloniin, ja he asettuivat leiriin sen edustalle ja ryhtyivät taisteluun sitä vastaan.

10:35 Ja he valloittivat sen samana päivänä ja surmasivat miekan terällä sen asukkaat, ja hän vihki sinä päivänä tuhon omaksi jokaisen, joka siellä oli, samoin kuin oli tehnyt Laakiille.

10:36 Sen jälkeen Joosua ja koko Israel hänen kanssaan lähti Eglonista Hebroniin, ja he ryhtyivät taisteluun sitä vastaan.

10:37 Ja he valloittivat sen ja surmasivat miekan terällä sen asukkaat ja sen kuninkaan, ja samoin kaikki sen alaiset kaupungit ja jokaisen, joka siellä oli, päästämättä pakoon ainoatakaan, samoin kuin hän oli tehnyt Eglonille. Hän vihki tuhon omaksisen ja jokaisen, joka siellä oli.

10:38 Sitten Joosua ja koko Israel hänen kanssaan kääntyi Debiriin ja ryhtyi taisteluun sitä vastaan.

10:39 Ja hän sai valtaansa sen ja sen kuninkaan ja kaikki sen alaiset kaupungit, ja he surmasivat miekan terällä niiden asukkaat ja vihkivät tuhon omaksi jokaisen, joka siellä oli, päästämättä pakoon ainoatakaan. Hän teki Debirille ja sen kuninkaalle saman, minkä oli tehnyt Hebronille ja minkä oli tehnyt Libnalle ja sen kuninkaalle.

10:40 Sitten Joosua valtasi koko maan, Vuoriston, Etelämaan, Alankomaan ja Rinnemaat, ja surmasi kaikki niiden kuninkaat, päästämättä pakoon ainoatakaan, ja vihki tuhon omaksi joka hengen, niinkuin Herra, Israelin Jumala, oli käsenyt.

10:41 Ja Joosua valtasi heidän alueensa Kaades-Barneasta Gasaan saakka ja koko Goosenin maakunnan Gibeoniin saakka.

10:42 Kaikki nämä kuninkaat ja heidän maansa Joosua sai valtaansa yhdellä otteella; sillä Herra, Israelin Jumala, soti Israelin puolesta.

10:34 Ja Josua meni Lakiksesta ja koko Israel hänen kanssansa Egloniin, ja piirittivät sen ja sotivat sitä vastaan,

10:35 Ja voittivat sen sinä päivänä, ja löivät miekan terällä, ja surmasivat kaikki sielut, jotka siellä olivat, sinä päivänä, juuri niinkuin hän oli tehnyt Lakikselle.

10:36 Sitte meni Josua ja koko Israel hänen kanssansa Eglonista ylös Hebroniin, ja he sotivat sitä vastaan,

10:37 Ja voittivat sen ja löivät sen miekanterällä, ja hänen kuninkaansa kaikkein kaupunkinsa kanssa ja kaikki sielut, jotka siellä olivat, eikä yhtäkään jättänyt, juuri niinkuin hän oli tehnyt Eglonille; ja tappoi sen ja kaikki sielut, jotka siellä olivat.

10:38 Silloin palasi Josua ja koko Israel hänen kanssansa Debiriin ja soti sitä vastaan,

10:39 Ja voitti sen kuninkainensa ja kaikki hänen kaupunkinsa, ja löi ne miekan terällä, ja tappoi kaikki sielut, jotka siellä olivat, ja ei ketäkään jättänyt; niinkuin hän oli Hebronille tehnyt, niin teki hän myös Debirille ja hänen kuninkaallensa, ja niinkuin hän oli tehnyt Libnalle ja hänen kuninkaallensa.

10:40 Niin Josua löi kaikki maan asuvaliset vuorilta, ja lounamaasta, ja laaksoista, ja ojoin tyköä, ja kaikki heidän kuninkaansa, eikä yhtäkään jättänyt, vaan tappoi kaikki, joilla henki oli, niinkuin \Herra\ Israelin Jumala oli käsenyt.

10:41 Ja Josua tappoi heidät, ruveten Kades-Barneasta Gasaan asti, ja koko Gosenin maakunnan Gibeoniin asti.

10:42 Ja Josua voitti kaikki nämät kuninkaat maakuntinensa yhdellä rupeemisella; sillä \Herra\ Israelin Jumala soti Israelin puolesta.

10:43 Sitten Joosua ja koko Israel hänen kanssaan palasi Gilgalin leiriin.

11 LUKU

11:1 Kun Jaabin, Haasorin kuningas, sen kuuli, lähetti hän sanan Joobabille, Maadonin kuninkaalle, ja Simronin kuninkaalle ja Aksafin kuninkaalle

11:2 ja niille kuninkaille, jotka asuivat pohjoisessa, Vuoristossa, Aromaassa Kinarotista etelään päin, Alankomaassa ja Doorin kukkuloilla lännessä,

11:3 kanaanilaisille itään ja länteen, amorilaisille, heettiläisille, perissiläisille ja jebusilaisille vuoristoon ja hivviläisille Hermonin juurelle Mispan maahan.

11:4 Nämä lähtivät liikkeelle kaikkine joukkoineen; väkeä oli niin paljon kuin hiekkaa meren rannalla ja hevosia ja sotavaunuja ylen paljon.

11:5 Ja kaikki nämä kuninkaat liittyivät yhteen, tulivat ja leirytyivät yhdessä Meeromin veden rannalle sotiaksensa Israelia vastaan.

11:6 Silloin Herra sanoi Joosualle: Älä pelkää heitä, sillä huomenna tähän aikaan minä annan heidät kaikki voitettuna Israelin valtaan; heidän ratsujensa vuohisjanteet sinä katkot, ja heidän vaununsa sinä poltat tullessa.

11:7 Niin Joosua ja kaikki sotaväki hänen kanssaan yllätti heidät Meeromin veden rannalla ja hyökkäsi heidän kimppuunsa.

11:8 Ja Herra antoi heidät Israelin käsiin, niin että he voittivat heidät ja ajoivat heitä takaa aina suureen Siidoniin, Misrefot-Majimiin ja itään päin Mispan laaksoon asti; ja he voittivat heidät, päästämättä pakoon ainoatakaan heistä.

11:9 Ja Joosua teki heille, niinkuin Herra oli hänelle sanonut: heidän ratsujensa vuohisjanteet hän katkoi, ja heidän

10:43 Ja Josua palasi leiriin Gilgaliin ja koko Israel hänen kanssansa.

11 LUKU

11:1 Ja tapahtui, että kuin Jobin Hatsorin kuningas sen kuuli, lähetti hän Jobabin Madonin kuninkaan tykö, ja Simronin kuninkaan, ja Akasaphin kuninkaan tykö,

11:2 Ja niiden kuningasten tykö, jotka asuivat pohjan puolella vuorella, ja lakeudella, meren puolella Kinerotista, ja laaksoissa, ja Dorin Naphotissa meren puolella,

11:3 Kanaanealaisten tykö idän ja lännen puoleen, Amorilaisten, Hetiläisten, Pheresiläisten ja Jebusilaisten tykö vuorelle, niin myös Heviläisten tykö alapuolella Hermonin vuorta Mitspan maakunnassa.

11:4 Ja nämät läksivät kaiken sotajoukkonsa kanssa, joka oli sangen suuri kansan paljous, niinkuin santa meren rannalla paljouden tähden, ja sangen monta hevosta ja vaunua.

11:5 Kaikki nämät kuninkaat kokoontuivat ja he tulivat ja sioittivat heitän yhteen Meromin vetten tykönä, sotimaan Israelia vastaan.

11:6 Ja \Herra\ sanoi Josualle: älä heitä ensinkään pelkää, sillä huomenna tällä ajalla minä annan heidät kaikki lyötynä Israelin kansan eteen; heidän hevosensa pitää sinun rivinomaksi tekemän ja heidän vaununsa tulella polttaman.

11:7 Ja Josua tuli ja kaikki sotajoukko hänen kanssansa äkisti heidän päällensä, Meromin vetten tykönä, ja karkasivat heidän päällensä.

11:8 Ja \Herra\ antoi heidät israelin käsiin, ja he löivät heitä, ja ajoivat heitä takaa isoon Zidoniin asti, ja lämpimään veteen asti, ja Mitspan ketoon asti, itään päin, ja löivät heitä siihenasti, ettei yksikään heistä jäänyt.

11:9 Niin teki myös Josua heille, niinkuin \Herra\ oli hänelle käsenyt, ja teki rivinomaksi heidän hevosensa ja poltti

vaununsa hän poltti tulella.

11:10 Sitten Joosua kääntyi takaisin ja valloitti Haasorin ja surmasi miekalla sen kuninkaan; Haasor oli näet muinoin kaikkien näiden kuningaskuntien pääkaupunki.

11:11 Ja he surmasivat miekan terällä ja vihkivät tuhon omaksi jokaisen, joka siellä oli, niin ettei jäänyt jäljelle ainoatakaan henkeä; ja Haasorin hän poltti tulella.

11:12 Kaikki nämä kuninkaankaupungit ja niiden kuninkaat Joosua sai valtaansa, ja hän surmasi miekan terällä niiden asukkaat, vihkien heidät tuhon omiksi, niinkuin Herran palvelija Mooses oli käsenyt.

11:13 Mutta kukkuloilla olevista kaupungeista Israel ei polttanut ainoatakaan, paitsi Haasorin, jonka Joosua poltti.

11:14 Ja kaiken, mitä näistä kaupungeista oli saatavana saalista, ynnä karjan israelilaiset ryöstivät itselleen; mutta kaikki ihmiset he surmasivat miekan terällä ja tuhosivat heidät, jättämättä eloon ainoatakaan henkeä.

11:15 Niinkuin Herra oli käsenyt palvelijaansa Moosesta, niin oli Mooses käsenyt Joosuaa, ja niin Joosua teki; eikä hän jättänyt tekemättä mitään kaikesta siitä, mistä Herra oli Moosekselle käskyn antanut.

11:16 Niin Joosua valloitti koko tämän maan, Vuoriston, koko Etelämaan ja koko Goosenin maakunnan, Alankomaan ja Aromaani, niin myös Israelin vuoriston ja sen alankomaan -

11:17 maan Seiriin päin kohoavasta Sileästä vuoresta aina Baal-Gadiin saakka, Libanonin laaksoon, Hermonin vuoren juurelle; kaikki heidän kuninkaansa hän sai valtaansa ja löi heidät kuoliaaksi.

11:18 Kauan aikaa Joosua kävi sotaa kaikkia näitä kuninkaita vastaan.

11:19 Eikä ollut ainoatakaan kaupunkia, joka olisi tehnyt rauhan Israelin kanssa, paitsi ne hiviläiset, jotka asuivat Gibeonissa; vaan kaikki valloitettiin

heidän vaununsa tulella.

11:10 Ja Josua palasi sillä ajalla ja voitti Hatsorin ja löi hänen kuninkaansa miekalla; sillä Hatsor oli ennen kaikkein näiden valtakuntain pääkaupunki.

11:11 Ja he löivät kaikki ne sielut, jotka siellä olivat, miekan terällä, ja tappoivat, niin ettei yhtäkään jäänyt, jolla henki oli, ja poltti Hatsorin tulella.

11:12 Ja kaikkein niiden kuningasten kaupungit voitti Josua, kaikkein heidän kuningastensa kanssa, ja löi heitä miekan terällä, ja tappoi heidät, niinkuin Moses \Herran\ palvelia käsenyt oli.

11:13 Mutta Israelin lapset ei polttaneet yhtäkään kaupunkia, jotka seisoivat töyräillänsä, paitsi ainoaa Hatsoria, jonka Josua poltti.

11:14 Ja kaiken saaliin ja eläimet, jotka he näistä kaupungeista olivat ottaneet, jakoivat Israelin lapset keskenänsä. Ainoasti kaikki ihmiset tappoivat he miekan terällä, siihenasti että he hukuttivat heidät, niin ettei yhtäkään elävää henkeä jäänyt,

11:15 Niinkuin \Herra\ palveliollensa Mosekselle käsenyt oli, ja Moses oli Josuulle käsenyt. Ja niin Josua teki, ettei niistä yhtäkään tekemättä jäänyt, mitä \Herra\ Mosekselle käsenyt oli.

11:16 Ja Josua otti kaiken tämän maakunnan, vuorimaan, ja kaiken Etelämaan, ja kaiken Gosenin maan ja kedot sekä myös laaksot, ja Israelin vuoret laaksoinensa,

11:17 Siitä sileästä vuoresta, joka menee ylös Seiriin päin BaalGadiin asti Libanonin laaksossa, Hermonin vuoren alapuolella: kaikki heidän kuninkaansa voitti hän, löi ja tappoi heidät.

11:18 Kauvan aikaa soti Josua kaikkein näiden kuningasten kanssa.

11:19 Ei ollut yhtäkään kaupunkia, joka rauhalla itsensä antoi Israelin lasten alle, paitsi Heviläisiä, jotka asuivat Gibeonissa; mutta kaikki he ottivat sodalla.

asevoimalla.

11:20 Sillä Herralta tämä tuli; hän paadutti heidän sydämensä, niin että he kävivät taisteluun Israelia vastaan, jotta heidät armotta vihittäisiin tuhon omiksi ja hävitettäisiin, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut.

11:21 Siihen aikaan Joosua tuli ja hävitti anakilaiset vuoristosta, Hebronista, Debiristä ja Anabista, koko Juudan vuoristosta ja koko Israelin vuoristosta; Joosua vihki heidät kaupunkeineen tuhon omiksi.

11:22 Israelilaisten maahan ei jäänyt anakilaisia; ainoastaan Gassaan, Gatiin ja Asdodiin niitä jäi.

11:23 Näin Joosua valloitti koko maan, aivan niinkuin Herra oli Moosekselle puhunut; ja Joosua antoi sen perintöosaksi Israelille, heidän sukukunnilleen heidän osastojensa mukaan. Ja maa pääsi rauhaan sodasta.

12 LUKU

12:1 Nämä olivat ne maan kuninkaat, jotka israelilaiset voittivat ja joiden maan he ottivat omakseen tuolla puolella Jordanin, auringonnousun puolella, maan Arnon-joesta aina Hermonin vuoreen saakka ja koko itäpuolisen Aromaan:

12:2 Siihon, amorilaisten kuningas, joka asui Hesbonissa ja hallitsi maata Arnon-joen rannalla olevasta Aroerista ja jokilaakson keskikohdalta, ja puolta Gileadia, Jabbok-jokeen saakka, joka on ammonilaisten rajana,

12:3 ja Aromaata aina Kinerotin järveen, sen itärantaan, saakka ja Aromaan mereen, Suolamereen, sen itärantaan, saakka, Beet-Jesimotin tienoille, ja etelään päin Pisgan rinteiden juurelle saakka.

12:4 Ja he ottivat omakseen Oogin, Baasanin kuninkaan, alueen, hänen, joka oli viimeisiä refalaisia ja asui Astarotissa ja Edreissä

12:5 ja hallitsi Hermonin vuorta, Salkaa ja koko Baasania gesurilaisten ja

11:20 Ja se tapahtui niin \Herralta\, että heidän sydämensä oli niin paatunut, että he kohtasivat Israelin sodalla, että hän heidät tappais, ja ei yhtäkään armoa heille tapahtuisi, vaan että hän hukuttais heidät, niinkuin \Herra\ Mosekselle käskenyt oli.

11:21 Siihen aikaan tuli Josua ja hävitti Enakilaiset vuorelta, Hebronista, Debiristä, Anabista ja kaikilta Juudan vuorilta ja kaikilta Israelin vuorilta, ja tappoi heidät kaupunkeinensa,

11:22 Ja ei antanut yhtäkään Enakilaista jäädä Israelin lasten maalle, paitsi Gasassa, Gatissa ja Asdodissa, joihin he jäivät.

11:23 Ja niin Josua otti kaiken maakunnan, peräti niin kuin \Herra\ Mosekselle oli sanonut, ja antoi Israelille perinnöksi, kullekin sukukunnalle osansa; ja maakunta lakkasi sotimasta.

12 LUKU

12:1 Ja nämät ovat maan kuninkaat, jotka Israelin lapset löivät, ja ottivat heidän maansa tuolla puolella Jordania, auringon nousemista päin, Arnonin ojasta Hermonin vuoreen asti, ja kaikki lakeudet itään päin:

12:2 Sihon Amorilaisten kuningas, joka asui Hesbonissa ja hallitsi Aroerista, joka on Arnonin ojan reunalla, ja keskellä ojaa, ja puolen Gileadia Jabbokin ojaan asti, joka on Ammonin lasten raja,

12:3 Ja lakeutta Kinneretin mereen asti itään päin, ja korven mereen, Suolaiseen mereen itään päin, BetJesimotin tietä myöten, ja lounaasta alaspäin lähelle Asdot Pisgaa;

12:4 Siihen myös Oogin Basanin kuninkaan maan rajat, joka vielä jäänyt oli uljaista, ja asui Astarotissa ja Edreissä,

12:5 Ja hallitsi Hermonin vuorella, Salkassa ja koko Basanissa, Gessurin ja Maakatin

maakatilaisten alueeseen saakka ja toista puolta Gileadia, Hesbonin kuninkaan Siihonin alueeseen saakka.

12:6 Herran palvelija Mooses ja israelilaiset olivat voittaneet heidät; ja Herran palvelija Mooses oli antanut maan omaksi ruubenilaisille ja gaadilaisille ja toiselle puolelle Manassen sukukuntaa.

12:7 Ja nämä olivat ne maan kuninkaat, jotka Joosua ja israelilaiset voittivat tällä puolella Jordanin, länsipuolella, Libanonin laaksossa olevasta Baal-Gaadista aina Seiriin päin kohoavaan Sileään vuoreen saakka, ja joiden maan Joosua antoi Israelin sukukuntien omaksi, heidän osastojensa mukaan,

12:8 Vuoristossa, Alankomaassa, Aromaassa, Rinnemaissa, Erämaassa ja Etelämaassa, heettiläisten, amorilaisien, kanaanilaisten, perissiläisten, hivviläisten ja jebusilaisten maan:

12:9 Jerikon kuningas yksi, lähellä Beeteliä olevan Ain kuningas yksi,

12:10 Jerusalemin kuningas yksi, Hebronin kuningas yksi,

12:11 Jarmutin kuningas yksi, Laakiin kuningas yksi,

12:12 Eglonin kuningas yksi, Geserin kuningas yksi,

12:13 Debirin kuningas yksi, Gederin kuningas yksi,

12:14 Horman kuningas yksi, Aradin kuningas yksi,

12:15 Libnan kuningas yksi, Adullamin kuningas yksi,

12:16 Makkedan kuningas yksi, Beetelin kuningas yksi,

12:17 Tappuahin kuningas yksi, Heeferin kuningas yksi,

12:18 Afekin kuningas yksi, Lassaronin kuningas yksi,

12:19 Maadonin kuningas yksi, Haasorin kuningas yksi,

12:20 Simron-Meronin kuningas yksi, Aksafin kuningas yksi,

maan rajoihin, ja puolen Gileadia, joka Sihonin Hesbonin kuninkaan maan raja oli.

12:6 Moses \Herran\ palvelia ja Israelin lapset löivät heitä; ja Moses \Herran\ palvelia antoi sen Rubenilaisille, Gadilaisille ja puolelle Manassen sukukunnalle omaisuudeksi.

12:7 Nämät ovat maan kuninkaat, jotka Josua löi ja Israelin lapset tällä puolella Jordania länteen päin, BaalGadista Libanonin vuorenlakeudella, sileään vuoreen, joka ulottuu Seiriin, jonka Josua Israelin sukukunnille antoi omaisuudeksi itsekullekin osansa jälkeen,

12:8 Vuorilla, laaksoissa, lakeudella, vetten tykönä, korvessa, ja lounaan puolessa: Hetiläiset, Amorilaiset, Kanaanealaiset, Pheresiläiset, Heviläiset ja Jebusilaiset;

12:9 Jerihon kuningas, yksi; Ain kuningas, joka BetElin sivussa on, yksi;

12:10 Jerusalemin kuningas, yksi; Hebronin kuningas, yksi;

12:11 Jarmutin kuningas, yksi; Lakiksen kuningas, yksi;

12:12 Eglonin kuningas, yksi; Geserin kuningas, yksi;

12:13 Debirin kuningas, yksi; Gederin kuningas, yksi;

12:14 Horman kuningas, yksi; Aradin kuningas, yksi;

12:15 Libnan kuningas, yksi; Adullamin kuningas, yksi;

12:16 Makkedan kuningas, yksi; BetElin kuningas, yksi;

12:17 Tapuan kuningas, yksi; Hopherin kuningas, yksi;

12:18 Aphekin kuningas, yksi; Lassaronin kuningas, yksi;

12:19 Madonin kuningas, yksi; Hatsorin kuningas, yksi;

12:20 SimronMeronin kuningas, yksi; Aksaphin kuningas, yksi;

12:21 Taanakin kuningas yksi, Megiddon kuningas yksi,

12:22 Kedeksen kuningas yksi, Karmelin juurella olevan Jokneamin kuningas yksi,

12:23 Doorin kukkuloilla olevan Doorin kuningas yksi, Gilgalin seudun pakanain kuningas yksi,

12:24 Tirsan kuningas yksi. Kaikkiaan kolmekymmentä yksi kuningasta.

13 LUKU

13:1 Kun Joosua oli käynyt vanhaksi ja iäkkääksi, sanoi Herra hänelle: Sinä olet käynyt vanhaksi ja iäkkääksi, mutta vielä on hyvin paljon maata valtaamatta.

13:2 Tämä on se maa, mikä vielä on jäljellä: kaikki filistealaisten alueet ja koko gesurilaisten maa

13:3 Siihorista alkaen, joka on itään päin Egyptistä, aina Ekronin alueeseen saakka pohjoiseen päin - se luetaan kanaanilaisten alueeseen - ne viisi filistealaista ruhtinasta, nimittäin Gassan, Asdodin, Askelonin, Gatin ja Ekronin ruhtinaat, niin myöskin avvilaiset

13:4 etelässä päin; koko kanaanilaisten maa ja Meara, joka on siidonilaisten, Afekiin saakka, amorilaisten alueeseen saakka;

13:5 ja gebalilaisten maa ja koko Libanon, auringonnousun puolella, Hermonin vuoren juurella olevasta Baal-Gaadista siihen saakka, mistä mennään Hamatiin.

13:6 Kaikki vuoriston asukkaat Libanonista Misrefot-Majimiin saakka, kaikki siidonilaiset, minä karkoitan israelilaisten tieltä; arvo vain niiden maa Israelin kesken perintöosaksi, niinkuin minä olen sinulle käskyn antanut.

13:7 Jaa siis tämä maa perintöosana yhdeksälle sukukunnalle ja toiselle puolelle Manassen sukukuntaa.

13:8 Samalla kuin sen toinen puoli olivat näet myöskin ruubenilaiset ja gaadilaiset saaneet perintöosansa, jonka Mooses antoi heille tuolta puolelta Jordanin, idän puolelta, niinkuin Herran palvelija Mooses

12:21 Taanakin kuningas, yksi; Megiddon kuningas, yksi;

12:22 Kedeksen kuningas, yksi; Jokneamin kuningas Karmelin tykönä, yksi;

12:23 DornaphatDorin kuningas, yksi, ja pakanain kuningas Gilgalissa, yksi;

12:24 Tirsan kuningas, yksi. Ne kaikki ovat yksineljättäkymmentä kuningasta.

13 LUKU

13:1 Kun Josua vanheni ja ijälliseksi tuli, sanoi \Herra\ hänelle: sinä olet vanhentunut ja ijälliseksi tullut, ja maata on vielä aivan paljo jäänyt omistamata.

13:2 Tämä on se jäljellä oleva maa: kaikki Philistealaisten maan ääret ja koko Gessuri,

13:3 Siihorista, joka juoksee Egyptin editse, Ekronin maan ääriin asti, pohjan puoleen, jotka luetaan Kanaanealaisille; ne viisi Philistealaisten päämiestä ovat: Gasilainen, Asdonilainen, Asklonilainen, Gatilainen, Ekronilainen ja Avilainen.

13:4 Mutta eteläänpäin ovat kaikki Kanaanealaisten maat ja Meara, joka on Zidonilaisten, Aphekiin saakka ja hamaan Amorilaisten maan ääriin asti,

13:5 Ja myös Gibiläisten maa, ja koko Libanon auringon nousumiseen päin, BaalGadista Hermonin vuoren alta, siihenasti kuin Hamatiin tullaan.

13:6 Kaikki jotka vuorella asuvat, Libanonista lämpimään veteen asti, ja kaikki Zidonilaiset: minä ajan ne Israelin lasten edestä pois; ainoasti jaa ne Israelille perimiseksi, niinkuin minä olen sinulle käskenyt.

13:7 Niin jaa nyt tämä maa yhdeksän sukukunnan välillä perimiseksi, ja puolelle Manassen sukukunnalle.

13:8 Sillä Rubenilaiset ja Gadilaiset ovat toisen puolen Manassen sukukunnan kanssa saaneet perimisensä, jonka Mooses heille oli antanut sillä puolella Jordania itään päin, niinkuin \Herran\ palvelia

sen heille antoi,

13:9 maan Arnon-joen rannalla olevasta Aroerista ja jokilaakson keskikohdalla olevasta kaupungista alkaen ja koko Meedeban ylätasangon Diiboniin saakka;

13:10 ja kaikki Siihonin, amorilaisten kuninkaan, kaupungit, hänen, joka hallitsi Hesbonissa, aina ammonilaisten alueeseen saakka,

13:11 ja Gileadin sekä gesurilaisten ja maakatilaisten alueet ja koko Hermonin vuoren ja koko Baasanin Salkaan saakka,

13:12 koko Oogin valtakunnan Baasanissa, hänen, joka hallitsi Astarotissa ja Edreissä ja oli viimeisiä refalaisia; nämä Mooses voitti ja karkoitti.

13:13 Mutta israelilaiset eivät karkoittaneet gesurilaisia ja maakatilaisia, vaan gesurilaiset ja maakatilaiset jäivät asumaan Israelin keskeen aina tähän päivään asti.

13:14 Ainoastaan Leevin sukukunnalle hän ei antanut perintöosaa. Herran, Israelin Jumalan, uhrit ovat sen perintöosa, niinkuin hän on sille puhunut.

13:15 Mooses antoi ruubeniilaisten sukukunnalle, heidän suvuilleen, maata:

13:16 heille tuli alue Arnon-joen rannalla olevasta Aroerista ja jokilaakson keskikohdalla olevasta kaupungista alkaen ja koko ylätasanko Meedeban luona;

13:17 Hesbon ynnä kaikki sen alaiset kaupungit, jotka ovat ylätasangolla, Diibon, Baamot-Baal, Beet-Baal-Meon,

13:18 Jahas, Kedemot, Meefaat,

13:19 Kirjataim, Sibma, Seret-Sahar Laaksovuorella,

13:20 Beet-Peor ja Pisgan rinteet ja Beet-Jesimot;

13:21 ja kaikki ylätasangon kaupungit ja Siihonin, amorilaisten kuninkaan, koko valtakunta, hänen, joka hallitsi Hesbonissa ja jonka Mooses voitti samalla kuin Midianin ruhtinaat Evin, Rekemin, Suurin, Huurin ja Reban, jotka olivat Siihonin aliruhtinaita ja asuivat siinä maassa.

Moses heille sen antanut oli:

13:9 Aroerista, joka on Arnonin ojan reunalla, ja siitä kaupungista, joka on ojan keskellä, ja koko Meedeban lakeuden Diboniin asti,

13:10 Ja kaikki Siihonin Amorilaisten kuninkaan kaupungit, joka hallitsi Hesbonissa, Ammonin lasten maan rajoihin asti,

13:11 Ja Gileadin ja Gessurin ja Maakatin maan ääret, ja koko Hermonin vuoren, ja koko Basanin Salkaan asti;

13:12 Koko Oogin Basanin kuninkaan valtakunnan, joka hallitsi Astarotissa ja Edreissä, joka vielä jäänyt oli uljaista, ja Moses löi heitä ja ajoi heitä pois.

13:13 Mutta Israelin lapset ei ajaneet Gessurilaisia ja Maakatilaisia ulos, vaan Gessurilainen ja Maakatilainen asuu Israelin lasten seassa tähän päivään asti.

13:14 Mutta Leviläisten sukukunnalle ei hän antanut yhtään perimistä; sillä \Herran\ Israelin Jumalan polttouhri on heidän perintönsä, niinkuin hän heille sanonut oli.

13:15 Ja Moses antoi Rubenin lasten suvulle, heidän sukukuntainsa jälkeen:

13:16 Että heidän rajansa oli Aroerista, joka on Arnonin ojan reunalla, ja se kaupunki ojan keskellä kaiken sen tasaisen kedon kanssa Meedeban tykönä;

13:17 Hesbonin kaupunkeinensa, jotka ovat tasaisella kedolla: Dibonin, BamotBaalin ja BetBaalMeonin,

13:18 Jaksan, Kedemotin, Mephaotin,

13:19 Kirjataimin, Sibman, Zeretin, Saharin laakson, vuorilla,

13:20 Ja BetPeorin, ne ojat Pisgan tykönä ja BetJesimotin,

13:21 Ja kaikki lakeuden kaupungit, ja koko Siihonin, Amorilaisten kuninkaan valtakunnan, joka hallitsi Hesbonissa, jonka Moses löi, niin myös Midianin päämiehet: Evin, Rekemin, Zurin, Hurin ja Reban, Siihonin päämiehet, jotka maassa asuivat.

13:22 Muiden mukana, jotka kaatuivat, israelilaiset surmasivat miekalla myöskin Bileamin, Beorin pojan, tietäjän.

13:23 Ruubeniilaisten raja on Jordan; se on rajana. Tämä on ruubeniilaisten, heidän sukujensa, perintöosa, kaupungit kylineen.

13:24 Mooses antoi Gaadin sukukunnalle, gaadilaisille, heidän suvuilleen, maata:

13:25 heidän alueekseen tuli Jaeser ja kaikki Gileadin kaupungit ja puolet ammonilaisten maata Aroeriin asti, joka on itään päin Rabbasta,

13:26 ja maa Hesbonista Raamat-Mispeen ja Betonimiin saakka, ja Mahanaimista Lidebirin alueeseen saakka;

13:27 ja laaksossa: Beet-Raam, Beet-Nimra, Sukkot ja Saafon, loput Siihonin, Hesbonin kuninkaan, valtakunnasta, rajana Jordan Kinneretin järven päähän saakka, tuolla puolella Jordanin, idän puolella.

13:28 Tämä on gaadilaisten, heidän sukujensa, perintöosa, kaupungit kylineen.

13:29 Mooses antoi toiselle puolelle Manassen sukukuntaa maata, ja se tuli toiselle puolelle Manassen sukukuntaa, heidän suvuilleen:

13:30 heidän alueekseen tuli Mahanaimista alkaen koko Baasan, Oogin, Baasanin kuninkaan, koko valtakunta, kaikki Jaairin leirikylät Baasanissa, kuusikymmentä kaupunkia,

13:31 ja puolet Gileadia sekä Astarot ja Edrei, Oogin valtakunnan pääkaupungit Baasanissa; tämä tuli Maakirin, Manassen pojan, jälkeläisille, toiselle puolelle Maakirin jälkeläisiä, heidän suvuilleen.

13:32 Nämä ovat ne alueet, jotka Mooses jakoi perintöosiksi Mooabin arolla, tuolla puolella Jordanin, Jerikon kohdalla, idän puolella.

13:33 Mutta Leevin sukukunnalle Mooses ei antanut perintöosaa. Herra, Israelin Jumala, on heidän perintöosansa, niinkuin hän on heille puhunut.

13:22 Ja Bileaminkin Beorin pojan, tietäjän, Israelin lapset miekalla kuoliaaksi löivät muita tapettaessa.

13:23 Ja Rubenin lasten raja oli Jordani rajoinensa. Tämä on Rubenin lasten perimys heidän sukukuntainsa, kaupunkeinsa ja kyläinsä jälkeen.

13:24 Ja Moses antoi Gadin lasten sukukunnalle heidän sukukuntainsa jälkeen,

13:25 Että heidän rajansa oli Jaeser, ja kaikki Gileadin kaupungit, ja puoli Ammonin lasten maata, Aroeriin asti, joka on Rabban kohdalla,

13:26 Ja Hesbonista RamatMitspeen ja Betoniimiin asti, ja Mahanaimista Debirin rajaan asti,

13:27 Ja laaksossa Betaram ja BetNimra, Sukkot ja Zaphon, joka jäi Sihonin Hesbonin kuninkaan valtakunnasta; joiden raja oli Jordani Kinneretin meren ääreen asti, toisella puolella Jordania itään päin.

13:28 Tämä on Gadin lasten perimys heidän sukukunnissansa, kaupungeissansa ja kylissänsä.

13:29 Ja Moses antoi puolelle Manassen lasten suvulle sen mikä puolelle Manassen sukukunnalle tuli, heidän sukukuntainsa jälkeen,

13:30 Että heidän rajansa oli Mahanaimista koko Basan, koko Ogin Basanin kuninkaan valtakunta ja kaikki Jairin kylät, jotka ovat Basanissa, kuusikymmentä kaupunkia,

13:31 Ja puolen Gileadia ja Astarotia, Edreitä Ogin valtakunnan kaupungit Basanissa (antoi hän) Makirin Manassen pojan lapsille, toiselle puolelle Makirin lapsia heidän sukukuntainsa jälkeen.

13:32 Tämä on se minkä Moses antoi Moabin kedoilla, sillä puolella Jordania, Jerihon kohdalla itään päin.

13:33 Mutta Levin sukukunnalle ei antanut Moses yhtään perimystä; \Herra\ Israelin Jumala on heidän perimisensä, niinkuin hän heille sanonut oli.

14 LUKU

14:1 Nämä ovat ne alueet, jotka israelilaiset saivat perintöosiksi Kanaanin maassa, ne, jotka pappi Eleasar ja Joosua, Nuunin poika, ja israelilaisten sukukuntien perhekunta-päämiehet jakoivat heille

14:2 arvalla perintöosiksi sen käskyn mukaisesti, jonka Herra oli yhdeksästä ja puolesta sukukunnasta antanut Mooseksen kautta.

14:3 Sillä Mooses oli antanut kahdelle ja puolelle sukukunnalle perintöosat tuolta puolelta Jordanin, mutta leeviläisille hän ei antanut perintöosaa heidän keskellensä.

14:4 Sillä joosefilaisia oli kaksi sukukuntaa, Manasse ja Efraim; ja leeviläisille ei annettu osuutta maahan, vaan ainoastaan kaupunkeja heidän asuaksensa sekä niiden laidunmaat heidän karjaansa ja omaisuuttansa varten.

14:5 Niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut, niin israelilaiset tekivät ja jakoivat maan.

14:6 Silloin juudalaiset astuivat Joosuan eteen Gilgalissa, ja kenissiläinen Kaaleb, Jefunnen poika, sanoi hänelle: Sinä tunnet sen sanan, jonka Herra puhui Jumalan miehelle Moosekselle minusta ja sinusta Kaades-Barneassa.

14:7 Minä olin neljänkymmenen vuoden vanha, kun Herran palvelija Mooses lähetti minut Kaades-Barneasta vakoilemaan maata, ja minä annoin hänelle tietoja parhaan ymmärryksen mukaan.

14:8 Mutta veljeni, jotka olivat käyneet siellä minun kanssani, saivat kansan sydämen raukeamaan, kun taas minä uskollisesti seurasin Herraa, Jumalaani.

14:9 Sinä päivänä Mooses vannoi sanoen: 'Totisesti, se maa, johon sinä olet jalkasi astunut, on tuleva sinulle ja sinun lapsillesi perintöosaksi ikiaikoihin asti, koska sinä olet uskollisesti seurannut Herraa, minun Jumalaani.'

14:10 Ja nyt, katso, Herra on antanut

14 LUKU

14:1 Ja nämät ovat ne mitkä Israelin lapset ovat perimiseksi saaneet Kanaanin maalla, jonka heille perinnöksi jakoi pappi Eleatsar ja Josua Nunin poika ja Israelin lasten sukukuntain ylimmäiset isät.

14:2 Ja he jakoivat sen heillensä arvalla, niinkuin \Herra\ oli käskenyt Moseksen käden kautta, yhdeksälle sukukunnalle ja puolelle sukukunnalle.

14:3 Sillä Moses oli antanut puolelle kolmatta sukukunnalle perimisen tuolla puolella Jordania. Mutta Leviläisille ei hän antanut yhtään perimistä heidän seassansa.

14:4 Sillä Josephin lasten oli kaksi sukukuntaa, Manasse ja Ephraim; sentähden ei he Leviläisille yhtään osaa antaneet maakunnassa, vaan kaupungit heidän asuaksensa, ja esikaupungit, joissa heidän karjansa ja kalunsa oleman piti.

14:5 Niinkuin \Herra\ oli Moosekselle käskenyt, niin tekivät Israelin lapset, ja jakoivat maakunnan.

14:6 Silloin menivät Juudan lapset Josuan tykö Gilgalissa, ja Kaleb Jephunnen poika Kenisiläinen sanoi hänelle: sinä tiedät, mitä \Herra\ sanoi Jumalan miehelle Moosekselle minun ja sinun puolestas KadesBarneassa.

14:7 Minä olin neljänkymmenen ajastaikainen, kuin Moses \Herran\ palvelia minun lähetti KadesBarneasta vakoomaan maata, ja minä sanoin hänelle jälleen vastauksen sydämeni jälkeen.

14:8 Mutta veljeni, jotka minun kanssani menneet olivat, saattivat kansalle vapisevaisen sydämen; mutta minä seurasin \Herraa\ minun Jumalaani uskollisesti.

14:9 Ja Moses vannoi sinä päivänä ja sanoi: se maa, jonka päälle sinä jaloillas olet astunut, on sinun ja sinun lastes perittävä ijankaikkisesti, ettäs \Herraa\ minun Jumalaani uskollisesti seurannut olet.

14:10 Ja nyt katso, \Herra\ on antanut

minun elää, niinkuin hän oli sanonut, vielä neljäkymmentä viisi vuotta sen jälkeen, kuin Herra puhui tämän sanan Moosekselle, Israelin vaeltaessa erämaassa. Ja katso, minä olen nyt kahdeksankymmenen viiden vuoden vanha

14:11 ja olen vielä tänä päivänä yhtä voimakas, kuin olin sinä päivänä, jona Mooses minut lähetti; niinkuin voimani oli silloin, niin se on vielä nytkin: minä kykenen sotimaan, lähtemään ja tulemaan.

14:12 Anna minulle siis tämä vuoristo, josta Herra puhui sinä päivänä. Sinähän kuulit sinä päivänä, että siellä asuu anakilaisia ja että siellä on suuria, varustettuja kaupunkeja. Kenties Herra on minun kansani, niin että minä saan heidät karkoitetuksi, niinkuin Herra on puhunut.

14:13 Silloin Joosua siunasi Kaalebin, Jefunnen pojan, ja antoi hänelle perintöosaksi Hebronin.

14:14 Niin Hebron tuli kenissiläisen Kaalebin, Jefunnen pojan, perintöosaksi, niinkuin se on tänäkin päivänä, sentähden että hän oli uskollisesti seurannut Herraa, Israelin Jumalaa.

14:15 Mutta Hebronin nimi oli muinoin Kirjat-Arba, Arban mukaan, joka oli mahtavin mies anakilaisten joukossa. Ja maa pääsi rauhaan sodasta.

15 LUKU

15:1 Juudan jälkeläisten sukukunta, heidän sukunsa, saivat arpaosansa etelästä, Edomin rajaan ja Siinin erämaahan päin, etäisintä etelää myöten.

15:2 Heidän eteläinen rajansa alkaa Suolameren päästä, sen eteläisimmästä pohjukasta,

15:3 jatkuu Skorpionisolän eteläpuolitse, kulkee Siiniin, nousee Kaades-Barnean eteläpuolitse, kulkee Hesroniin, nousee Addariin ja kääntyy Karkaan päin.

15:4 Edelleen se kulkee Asmoniin ja jatkuu Egyptin puroon; sitten raja päättyy mereen.

minun elää, niinkuin hän sanonut oli. Tämä on viides ajastaika viidettäkymmentä sittekuin \Herra\ näitä sanoi Mosekselle, kuin Israel vaelsi korvessa. Ja katso, minä olen tänäpäivänä viiden ajastajan vanha yhdeksättäkymmentä,

14:11 Ja olen vielä tänäpäivänä niin väkevä, kuin minä sinä päivänä olin, jona Mosen minun lähetti; niinkuin väkevyyteni oli siihen aikaan, niin on se vielä nyt vahva sotimaan, käymään ulos ja sisälle.

14:12 Niin anna nyt minulle tämä vuori, josta \Herra\ sanoi sinä päivänä, sillä sinä kuulit sen siihen aikaan. Ja Enakilaiset asuvat siellä, ja siellä ovat suuret ja vahvat kaupungit; jos \Herra\ on minun kansani, että minä ajaisin heidät pois, niinkuin \Herra\ on sanonut.

14:13 Ja Josua siunasi häntä ja antoi Kalebille Jephunnen pojalle Hebronin perimiseksi.

14:14 Siitä oli Hebron Kalebin Jephunnen pojan Kenisiläisen perimys tähän päivään asti, että hän on uskollisesti seurannut \Herraa\ Israelin Jumalaa.

14:15 Mutta Hebron kutsuttiin muinaiseen aikaan KirjatArba, joka oli suurin mies Enakilaisten seassa; ja maakunta lakkasi sotimasta.

15 LUKU

15:1 Juudan lasten suvun arpa heidän huonettensa jälkeen oli Edomin maan rajaan, Sinin korven puoleen, joka etelän puoleen on, lounaan maan äärestä asti;

15:2 Niin että heidän lounainen maan rajansa oli Suolameren äärestä, se on, siitä lahdesta, joka menee etelään päin,

15:3 Ja käy sieltä ylöspäin Akrabiin, ja käy Sinin lävitse, ja menee ylöspäin merestä KadesBarneaan, ja menee Hetsronin lävitse, ja käy ylös Adariin päin, ja kääntyy ympäri Karkaan,

15:4 Ja menee Atsmonin ohitse, ja tulee Egyptin ojaan, niin että sen maan rajan

Tämä olkoon teidän eteläinen rajanne.

15:5 Itäisenä rajana on Suolameri Jordanin suuhun saakka. Pohjoinen raja alkaa siitä meren pohjukasta, jossa on Jordanin suu.

15:6 Sieltä raja nousee Beet-Hoglaan ja kulkee Beet-Araban pohjoispuolitse; edelleen raja nousee Boohanin, Ruubenin pojan, kiveen.

15:7 Sitten raja nousee Debiriin Aakorin laaksosta ja kääntyy pohjoiseen päin Gilgalia kohti, joka on vastapäätä puron eteläpuolella olevaa Adummimin solaa; sitten raja kulkee Een-Semeksen veteen ja päättyy Roogelin lähteeseen.

15:8 Edelleen raja nousee Ben-Hinnomin laaksoon, Jebusilaiskukkulan, se on Jerusalemin, eteläpuolitse. Sitten raja nousee sen vuoren laelle, joka on vastapäätä Hinnomin laaksoa, lännessä päin, Refaimin tasangon pohjoisessa laidassa.

15:9 Tämän vuoren laelta raja kaartuu Neftoahin veden lähteelle ja jatkuu Efronin vuoren kaupunkeihin, ja sitten raja kaartuu Baalaan, se on Kirjat-Jearimiin.

15:10 Baalasta raja kääntyy länteen päin Seirin vuoreen, kulkee Jearimin vuoren kukkulan, se on Kesalonin, pohjoispuolitse, laskeutuu Beet-Semekseen ja kulkee sitten Timnaan.

15:11 Edelleen raja jatkuu Ekronin kukkulaan, pohjoiseen päin; sitten raja kaartuu Sikkeroniin, kulkee Baala-vuoreen ja jatkuu Jabneeliin; sitten raja päättyy mereen.

15:12 Ja läntisenä rajana on Suuri meri; se on rajana. Nämä ovat Juudan jälkeläisten, heidän sukukuntiensa, rajat yltäympäri.

15:13 Mutta Kaalebille, Jefunnen pojalle, Joosua antoi, niinkuin Herra oli häntä käsenyt, osuuden Juudan jälkeläisten keskuudessa, Kirjat-Arban, anakilaisten isän Arban kaupungin, se on Hebronin.

ääri on meri. Tämä pitää oleman teille maan raja lounaaseen päin.

15:5 Vaan raja itään päin on Suolainen meri Jordanin suuhun asti; vaan raja pohjan puoleen on siitä meren lahdesta, joka on Jordanin ääressä,

15:6 Ja menee ylös BetHoglaan, ja vetäytyy pohjasta BetAraban puoleen, ja menee ylös Rubenin pojan Bohenin kiven tykö.

15:7 Ja raja käy ylös Debirin tykö Akorin laaksosta, ja pohjan puoleen Gilgaliin päin, joka on Adummimin paltan kohdalla, joka etelän puoleen on ojan vieressä; sitte se menee EnSemeksen vedelle, ja menee Rogelin lähteelle.

15:8 Sitte menee raja Hinnomin pojan laaksoon, Jebusilaisen ohitse lounaan päin, se on Jerusalem; ja raja menee vuoren kukkulan ylitse, joka on Hinnomin laakson edessä, meren tykö, joka on Rephaimin laakson äärellä pohjaan päin.

15:9 Sitte käy se siitä vuoren kukkulasta Nephtoan lähteen tykö, ja menee Ephronin vuoren kaupunkein tykö, ja kääntyy Baalaan päin, joka on KirjatJearim.

15:10 Ja menee Baalasta ympäri länteen päin Seirin vuoren tykö, ja menee ulos pohjan puolesta Jearin vuoren vieritse, se on Kessalon, ja tulee alas BetSemeksen tykö, ja menee Timnaan,

15:11 Ja tulee ulos Ekronin vieritse pohjan puolelle, ja vetää hänensä Sikroniin asti, ja menee Baalan vuoren ylitse, ja tulee Jabneeliin, että hänen äärensä loppu on meri.

15:12 Mutta raja länteen päin on suuri meri. Tämä on Juudan lasten maan raja, joka taholta ympäri heidän sukukunnissansa.

15:13 Mutta Kalebille Jephunnen pojalle annettiin osa Juudan lasten keskellä, niinkuin \Herra\ oli käsenyt Josualle, nimittäin KirjatArba, Enakilaisten isän kaupunki, se on Hebron.

15:14 Ja Kaaleb karkoitti sieltä kolme anakilaista, Anakin jälkeläiset Seesain, Ahimanin ja Talmain,

15:15 ja lähti sieltä Debirin asukkaita vastaan; mutta Debirin nimi oli muinoin Kirjat-Seefer.

15:16 Silloin Kaaleb sanoi: Joka voittaa ja valloittaa Kirjat-Seeferin, sille minä annan tyttäreni Aksan vaimoksi.

15:17 Niin Otniel, Kenaan, Kaalebin veljen, poika, valloitti sen; ja hän antoi tälle tyttärensä Aksan vaimoksi.

15:18 Ja kun Aksa tuli, niin hän yllytti miestänsä, että tämä pyytäisi hänen isältänsä peltomaata; ja Aksa pudottautui aasin selästä maahan. Silloin Kaaleb sanoi hänelle: Mikä sinun on?

15:19 Niin hän vastasi: Anna minulle jäähyväislahja, sillä sinä olet naittanut minut kuivaan maahan; anna siis minulle vesilähteitä. Silloin hän antoi hänelle Ylälähteet ja Alalähteet.

15:20 Tämä on Juudan jälkeläisten sukukunnan, heidän sukujensa, perintöosa.

15:21 Juudan jälkeläisten sukukunnan etäisimmät kaupungit Edomin rajalla Etelämaassa ovat: Kabseel, Eeder, Jaagur,

15:22 Kiina, Diimona, Adada,

15:23 Kedes, Haasor, Jitnan,

15:24 Siif, Telem, Bealot,

15:25 Haasor-Hadatta, Kerijot-Hesron, se on Haasor,

15:26 Amam, Sema, Moolada,

15:27 Hasar-Gadda, Hesmon, Beet-Pelet,

15:28 Hasar-Suual, Beerseba ja Bisjotja,

15:29 Baala, Ijjim, Esem,

15:30 Eltolad, Kesil, Horma,

15:31 Siklag, Madmanna, Sansanna,

15:32 Lebaot, Silhim, Ain ja Rimmon - kaikkiaan kaksikymmentä yhdeksän kaupunkia kylineen.

15:33 Alankomaassa: Estaol, Sora, Asna,

15:34 Saanoah, Een-Gannim, Tappuah,

15:14 Ja Kaleb ajoi sieltä pois kolme Enakin poikaa, Sesain, Akimananin ja Talmain, Enakin sikiät,

15:15 Ja meni sieltä ylös Debirin asuvaisten tykö; vaan Debir kutsuttiin muinen KirjatSepher.

15:16 Ja Kaleb sanoi: joka lyö KirjatSepherin ja voittaa sen, hänelle annan minä tyttäreni Aksan emännäksi.

15:17 Niin voitti sen Otniel, Kenaksen Kalebin veljen poika; ja hän antoi tyttärensä Aksan hänelle emännäksi.

15:18 Ja tapahtui, kuin hän tuli, että hän neuvoi miestänsä anomaan peltoa isältänsä, ja hän astui aasin päältä alas; niin sanoi Kaleb hänelle: mikä sinun on?

15:19 Ja hän sanoi: anna minulle siunaus, sillä sinä olet antanut minulle kuivan maan, anna minulle myös vesilähteitä; niin antoi hän hänelle lähteitä sekä ylhäältä että alhaalta.

15:20 Tämä on Juudan lasten sukukunnan perimys, heidän sukuinsa jälkeen.

15:21 Ja kaupungit Juudan lasten sukukunnan äärestä, Edomin rajan tykönä, lounaaseen käsin olivat: Kabseel, Eder, Jagur,

15:22 Kina, Dimona, Adada;

15:23 Kedes, Hatsor, Jitnan;

15:24 Siph, Telem, Bealot;

15:25 HatsorHadata, Kerijot, Hetsron, se on Hatsor;

15:26 Amam, Sema, Molada;

15:27 HatsarGadda, Hesmon, BetPalet;

15:28 HatsarSual, BeerSeba, BisJotja;

15:29 Baala, Ijim, Atsem;

15:30 Eltolad, Kesil, Horma;

15:31 Ziglag, Madmanna, Sansanna;

15:32 Lebaot, Silhim, Ain, Rimmon; yhdeksänkolmattakymmentä kaupunkia kylinensä.

15:33 Vaan lakiolla maalla oli Estaol, Zora, Asna;

15:34 Sanoa, EnGannim, Tappua, Enam;

Eenam,

15:35 Jarmut, Adullam, Sooko, Aseka,
15:36 Saaraim, Aditaim, Gedera ja
Gederotaim - neljätoista kaupunkia kyliseen;

15:37 Senan, Hadasa, Migdal-Gaad
15:38 Dilan, Mispel, Jokteel,
15:39 Laakis, Boskat, Eglon,
15:40 Kabbon, Lahmas, Kitlis,
15:41 Gederot, Beet-Dagon, Naama ja
Makkeda - kuusitoista kaupunkia kyliseen;

15:42 Libna, Eter, Asan,
15:43 Jiftah, Asna, Nesib,
15:44 Kegila, Aksib ja Maaresa - yhdeksän
kaupunkia kyliseen;
15:45 Ekron ja sen tytärkaupungit ja kylät;
15:46 koko se alue kyliseen, joka on
Asdodin puolella Ekronista mereen kulkevaa
rajaa;

15:47 Asdod ja sen tytärkaupungit ja kylät;
Gassa ja sen tytärkaupungit ja kylät Egyptin
puroon asti. Ja Suuri meri on rajana.

15:48 Ja vuoristossa: Saamir, Jattir, Sooko,
15:49 Danna, Kirjat-Sanna, se on Debir;
15:50 Anab, Estemo, Aanim;
15:51 Goosen, Hoolon ja Giilo - yksitoista
kaupunkia kyliseen;

15:52 Arab, Duma, Esaan,
15:53 Janum, Beet-Tappuah, Afeka,
15:54 Humta, Kirjat-Arba, se on Hebron, ja
Zior - yhdeksän kaupunkia kyliseen;

15:55 Maon, Karmel, Siph, Jutta,
15:56 Jisreel, Jokdeam ja Saanoah,
15:57 Kain, Kibea, Timna - kymmenen
kaupunkia kyliseen;
15:58 Halhul, Betsur, Gedor,
15:59 Maarat, BetAnot ja Eltekon - kuusi
kaupunkia kyliseen;
15:60 Kirjat-Baal, se on Kirjat-Jearim, ja
Harabba - kaksi kaupunkia kyliseen.

15:35 Jarmut, Adullam, Soko, Aseka;
15:36 Saaraim, Aditaim, Gedera,
Gederotaim: neljätoistakymmentä kaupunkia
ja heidän kylänsä;

15:37 Zenan, Hadasa, Migdalgaad;
15:38 Dilean, Mitspel, Jokteel;
15:39 Laakis, Boskat, Eglon;
15:40 Kabbon, Lahmas, Kitlis;
15:41 Gederot, BetDagon, Naama, Makkeda:
kuusitoistakymmentä kaupunkia ja heidän
kylänsä;

15:42 Libna, Eter, Asan;
15:43 Jiftah, Asna, Nesib;
15:44 Kegila, Aksib, Maaresa: yhdeksän
kaupunkia ja heidän kylänsä;
15:45 Ekron tyttäriensä ja kylänsä;
15:46 Ekronista mereen asti, kaikki mikä
ulottuu Asdodiin, ja heidän kylänsä;

15:47 Asdod tyttäriensä ja kylänsä; Gassa
tyttäriensä ja kylänsä, Egyptin veteen
asti; ja se suuri meri on hänen rajansa.

15:48 Mutta vuorella oli: Samir, Jattir, Soko;
15:49 Danna, KirjatSanna, se on Debir;
15:50 Anab, Estemo, Aanim;
15:51 Gosen, Holon, Gilo:
yksitoistakymmentä kaupunkia ja heidän
kylänsä;

15:52 Arab, Duma, Esaan;
15:53 Janum, BetTapua, Apheka;
15:54 Humta, KirjatArba, se on Hebron,
Zior: yhdeksän kaupunkia ja heidän
kylänsä;

15:55 Maon, Karmel, Siph, Jutta;
15:56 Jisreel, Jokdeam, Sanoah;
15:57 Kain, Kibea, Timna: kymmenen
kaupunkia ja heidän kylänsä;
15:58 Halhul, Betsur, Gedor;
15:59 Maarat, BetAnot, Eltekon: kuusi
kaupunkia ja heidän kylänsä;
15:60 KirjatBaal, se on KirjatJearim,
Harabba: kaksi kaupunkia ja heidän
kylänsä.

15:61 Ja erämaassa: Beet-Araba, Middin, Sekaka,

15:62 Nibsan, lir-Melah ja Een-Gedi - kuusi kaupunkia kylineen.

15:63 Mutta jebusilaisia, jotka asuivat Jerusalemissa, eivät Juudan jälkeläiset kyenneet karkoittamaan, ja niin jebusilaiset jäivät asumaan Juudan jälkeläisten sekaan, Jerusalemiin, aina tähän päivään asti.

16 LUKU

16:1 Joosefilaisille määräsi arpa rajan kulkemaan idästä päin, Jerikon Jordanista, Jerikon veteen ja sieltä erämaahan, joka kohoo Jerikosta vuoristoon Beeteliä kohti.

16:2 Beetelistä raja jatkuu Luusiin ja kulkee arkilaisten alueeseen, Atarotiin.

16:3 Sitten se laskeutuu länteen päin jafletilaisten alueeseen, aina alisen Beet-Hooronin alueeseen ja Geseriin asti ja päättyy mereen.

16:4 Joosefilaiset, Manasse ja Efraim, saivat perintöosakseen tämän:

16:5 Efraimilaisille, heidän suvuilleen, tuli seuraava alue: heidän perintöosansa itäinen raja kulkee Aterot-Addarista yliseen Beet-Hooroniin.

16:6 Sitten raja päättyy mereen. Pohjoisessa on Mikmetat rajana. Sieltä raja kääntyy itään päin Taanat-Siiloon ja menee sen itäpuolitse Janohaän.

16:7 Janohasta se laskeutuu Atarotiin ja Naaraan, koskettaa Jerikoa ja päättyy Jordaniin.

16:8 Tappuahista raja kulkee länteen päin Kaana-puroon ja päättyy mereen. Tämä on efraimilaisten sukukunnan, heidän sukujensa, perintöosa,

16:9 ja lisäksi ne kaupungit, jotka erotettiin efraimilaisille keskeltä manasselaisten perintöosaa, kaikki ne kaupungit kylineen.

16:10 Mutta he eivät karkoittaneet kanaanilaisia, jotka asuivat Geserissä; niin kanaanilaiset jäivät asumaan Efraimin keskeen aina tähän päivään asti, mutta

15:61 Mutta korvessa oli BetAraba, Middin, Sekaka;

15:62 Nibsan, ja Suolakaupunki, Engedi; kuusi kaupunkia ja heidän kylänsä.

15:63 Mutta Jebusilaiset asuivat Jerusalemissa, ja Juudan lapset ei voineet heitä ajaa ulos. Ja silloin jäivät Jebusilaiset asumaan Juudan lasten kanssa Jerusalemissa tähän päivään asti.

16 LUKU

16:1 Josephin lasten arpa lankesi Jordanista Jerihoon päin, Jerihon veden tykö, itään käsin, siihen korpeen, joka menee Jerihosta ylös BetElin mäkeen,

16:2 Ja tulee BetElistä Lusiin, ja menee ArkkiAtarotin rajan lävitse,

16:3 Ja antaa itsensä alas länteen päin Japhletin rajan tykö, alimmaisena BethHoronin rajaan, ja Gaseriin asti; ja sen ääri on meren tykönä.

16:4 Nämät saivat Josephin lapset, Manasse ja Ephraim perinnöksi.

16:5 Ephraimin lasten raja heidän suvuissansa ja heidän perimisissängsä itään päin oli AtharotAddar, ylimmäiseen BethHoroniin asti,

16:6 Joka antaa itsensä länteen päin Mikmethatiin, joka pohjoisessa on; sieltä kääntyy se itään, TaenatSilon puoleen, ja menee idästä Janoahan,

16:7 Ja tulee Janoasta Atarotiin ja Naarataan, ja antaa itsensä Jerihoon vastaan ja menee Jordaniin.

16:8 Tapuasta menee se länteen päin NahalKanaan, ja hänen äärensä on meressä. Tämä on Ephraimin lasten sukukunnan perimys heidän suvuissansa.

16:9 Ephraimin lasten sukukunnalle olivat myös annetut kaikki kaupungit ja kylät keskellä Manassen lasten perintöä.

16:10 Ja ei he ajaneet Kanaanealaisia pois, jotka asuivat Geserissä. Niin pysyivät Kanaanealaiset Ephraimin seassa tähän päivään asti ja tulivat verollisiksi.

joutuivat työveron alaisiksi.

17 LUKU

17:1 Manassen sukukunta sai sekin arpaosansa, sillä hän oli Joosefin esikoinen. Maakir, Manassen esikoinen, Gileadin isä, sai Gileadin ja Baasanin, sillä hän oli sotilas.

17:2 Muutkin manasselaiset saivat osuutensa, suvuittain: abieserilaiset, heelekiläiset, asrielilaiset, sekemiläiset, heeferiläiset ja semidalaiset. Nämä ovat Manassen, Joosefin pojan, miespuoliset jälkeläiset, suvuittain.

17:3 Mutta Selofhadilla, Heeferin pojalla, joka oli Gileadin poika, joka Maakirin poika, joka Manassen poika, ei ollut poikia, vaan ainoastaan tyttäriä; ja nämä olivat hänen tyttäriensä nimet: Mahla, Nooga, Hogla, Milka ja Tirtsa.

17:4 Nämä astuivat pappi Eleasarin ja Joosuan, Nuunin pojan, ja päämiesten eteen ja sanoivat: Herra käski Mooseksen antaa meille perintöosan veljemme keskuudessa. Silloin Joosua antoi heille Herran käskyn mukaisesti perintöosan heidän isänsä veljien keskuudessa.

17:5 Niin tuli Manasselle, paitsi Gileadin maata ja Baasania tuolla puolella Jordanin, kymmenen osaa,

17:6 koska Manassen tyttäret saivat perintöosan hänen poikiensa keskuudessa; mutta Gileadin maa joutui Manassen muille jälkeläisille.

17:7 Manassen raja kulkee Asserista Mikmetatiin, joka on Sikemin itäpuolella; sitten raja menee oikealle Een-Tappuahin asukkaiden tienoille.

17:8 Tappuahin maa joutui Manasselle, mutta Tappuah, Manassen rajalla, efraimilaisille.

17:9 Sitten raja laskeutuu Kaana-puroon, puron eteläpuolelle; mutta siellä, Manassen kaupunkien keskellä, ovat kaupungit

17 LUKU

17:1 Ja arpa lankesi Manassen sukukunnalle, sillä hän oli Josephin esikoinen, ja se lankesi Makirille Manassen esikoiselle, Gileadin isälle; sillä hän oli jalo sotamies, sentähden sai hän Gileadin ja Basanin.

17:2 Muille Manassen lapsille myös lankesi arpa heidän sukukuntainsa jälkeen: Abieserin lapsille, Helekin lapsille, Asrielin lapsille, Sekemin lapsille, Hepherin lapsille ja Semidan lapsille. Nämät ovat Manassen Josephin pojan lapset, jotka olivat miehenpuolet heidän suvuissansa.

17:3 Mutta Zelophkadilla Hepherin pojalla, Gileadin pojan, Makirin pojan, Manassen pojan, ei ollut yhtään poikaa, vaan tyttäriä; ja nämät ovat hänen tytärtensä nimet: Makla ja Noa, Hogla, Milka ja Tirtsa.

17:4 Ja he menivät papin Eleatsarin ja Josuan Nunin pojan ja ylimmäisten tykö, ja sanoivat: \Herra\ käski Moseksen antaa meille perinnön meidän veljeimme sekaan; ja hän antoi myös heille perinnön heidän isänsä veljein sekaan, \Herran\ käskyn jälkeen.

17:5 Mutta Manasselle tuli kymmenen osaa, paitsi Gileadin ja Basanin maata, jotka ovat tuolla puolella Jordania;

17:6 Sillä Manassen tyttäret saivat perinnön hänen poikainsa seassa; ja Gileadin maa oli annettu muille Manassen pojille.

17:7 Ja Manassen raja oli Asserista Mihmetatiin asti, joka on Sikemin edessä, ja menee ulos oikian käden puoleen niihin asti, kuin asuivat EnTapuassa.

17:8 Tapuan maa tuli Manasselle, mutta Tapua Manassen rajalla Ephraimin lapsille.

17:9 Sitte tulee se alas NahalKanaan asti etelään päin velikaupungeita, jotka Ephraimin omat ovat, Manassen kaupunkien

joutuivat Efraimille. Sitten Manassen raja kulkee puron pohjoispuolelle ja päättyy mereen.

17:10 Eteläpuolella oleva maa joutui Efraimille, mutta pohjoispuolella oleva maa joutui Manasselle, ja meri on sen rajana. Ja pohjoisessa sen raja koskettaa Asseria ja idässä Isaskaria.

17:11 Isaskarista ja Asserista joutui Manasselle Beet-Sean ja sen tytärkaupungit, Jibleam ja sen tytärkaupungit, Een-Doorin asukkaat ja sen tytärkaupungit, Taanakin asukkaat ja sen tytärkaupungit, Megiddon asukkaat ja sen tytärkaupungit, kolme kukkulaa.

17:12 Mutta manasselaiset eivät kyenneet ottamaan haltuunsa näitä kaupunkeja, vaan kanaanilaisten onnistui jäädä asumaan siihen maahan.

17:13 Kun israelilaiset sitten voimistuivat, saattoivat he kanaanilaiset työveron alaisiksi, mutta eivät karkoittaneet heitä.

17:14 Joosefilaiset puhuivat Joosuelle sanoen: Miksi sinä olet antanut minulle perintöosaksi vain yhden arvan ja yhden osan, vaikka minä olen lukuisa kansa, kun Herra aina tähän asti on minua siunannut?

17:15 Silloin Joosua sanoi heille: Jos sinä olet niin lukuisa kansa, niin mene metsäseutuun ja raivaa itsellesi maata sieltä, perissiläisten ja refalaisten maasta, kun kerran Efraimin vuoristo on sinulle liian ahdas.

17:16 Mutta joosefilaiset vastasivat: Ei vuoristo riitä meille; ja kaikilla kanaanilaisilla, jotka asuvat tasangoilla, on raudoitettuja sotavaunuja, sekä niillä, jotka asuvat Beet-Seanissa ja sen tytärkaupungeissa, että niillä, jotka asuvat Jisreelin tasangolla.

17:17 Silloin Joosua sanoi Joosefin heimolle, Efraimille ja Manasselle, näin: Sinä olet lukuisa kansa ja sinun voimasi on suuri; sinua ei ole jätettävä yhdelle ainoalle

seassa. Mutta pohjan puolesta ovat Manassen rajat ojaan asti, ja niiden ääret ovat meren tykönä,

17:10 Sillä Ephraimin maa on etelän puolella ja Manassen pohjan puolella, niin että meri on heidän rajansa, ja ulottuu Asseriin saakka pohjan puolesta, ja Isaskariin asti idän puolesta.

17:11 Niin oli Manassella Isaskarin ja Asserin seassa BetSean ja hänen tyttärensä, Jiblaam ja hänen tyttärensä, ja Dorin asuvaliset tyttärinensä, ja EnDorin asuvaliset tyttärinensä, ja Taanan asuvaliset tyttärinensä, Megiddon asuvaliset tyttärinensä, ja kolmas osa Naphetista.

17:12 Ja Manassen lapset ei voineet ajaa niiden kaupunkien asuvalisia ulos, vaan Kanaanealaiset rupesivat asumaan siinä maassa.

17:13 Mutta kuin Israelin lapset vahvistuivat, tekivät he Kanaanealaiset verollisiksi, ja ei ajaneet heitä ollenkaan pois.

17:14 Silloin puhuivat Josephin lapset Josuuelle ja sanoivat: miksi et minulle enempää antanut, kuin yhden arvan ja osan, perinnöksi, ja minä olen kuitenkin suuri kansa, niinkuin \Herra\ on minun tähän asti siunannut?

17:15 Niin Josua sanoi heille: että olet suuri kansa, niin mene metsään ja perkaa siellä sinulles sias, Pheresiläisten ja uljasten maalla, jos Ephraimin vuori on sinulle ahtaimmaksi.

17:16 Niin sanoivat Josephin lapset: ei ne vuoret meille täydy, sillä kaikilla Kanaanealaisilla, jotka asuvat maan laaksoissa, ovat rautavaunut, ja BetSeanin asuvalisilla ja hänen tyttärillänsä, ja Jisreelin laaksossa asuvalisilla.

17:17 Josua puhui Josephin huoneelle, Ephraimille ja Manasselle, sanoen: sinä olet suuri ja väkevä kansa, ei sinulla pidä oleman yksi arpa.

arpaosalle,

17:18 vaan vuoristo on tuleva sinun omaksesi. Koska se on metsäseutua, on sinun raivattava se, ja sen laitapuoletkin tulevat sinun omiksesi. Sillä sinun on karkoitettava kanaanilaiset, vaikka heillä on raudoitettuja sotavaunuja ja vaikka he ovat voimakkaat.

18 LUKU

18:1 Ja kaikki israelilaisten seurakunta kokoontui Siiloon, ja he pystyttivät sinne ilmestysmajan, sittenkuin maa oli tullut heille alamaiseksi.

18:2 Mutta vielä oli israelilaisista jäljellä seitsemän sukukuntaa, joiden perintöosa oli jakamatta.

18:3 Niin Joosua sanoi israelilaisille: Kuinka kauan hidastelette ettekä mene ottamaan omaksenne maata, jonka Herra, teidän isienne Jumala, on teille antanut?

18:4 Tuokaa tänne jokaisesta sukukunnasta kolme miestä, niin minä lähetän heidät menemään ja kiertelemään maata ja panemaan sen kirjaan heidän perintöosaan silmällä pitäen; ja tulkoot he sitten takaisin minun luokseni.

18:5 He jakakoot maan seitsemään osaan. Juuda pysyköön alueellaan etelässä, ja Joosefin heimo pysyköön alueellaan pohjoisessa.

18:6 Pankaa maa, ne seitsemän osaa, kirjaan ja tuokaa kirja tänne minulle, niin minä heitän teidän puolestanne arpa täällä Herran, meidän Jumalamme, edessä.

18:7 Sillä leviläisillä ei ole osuutta teidän keskuudessanne, vaan Herran pappeus on heidän perintöosansa; ja Gaad ja Ruuben ja toinen puoli Manassen sukukuntaa saivat tuolta puolelta Jordanin, idän puolelta, perintöosansa, jonka Herran palvelija Mooses heille antoi.

18:8 Niin miehet nousivat ja lähtivät; ja Joosua käski lähtevien panna kirjaan maan, sanoen: Menkää ja kierrelkää maa ja

17:18 Sillä vuori pitää myös sinun omas oleman, jossa metsää on, siellä perkaa ympärillä, ja sinulla pitää oleman sen ääret; sillä sinä ajat Kanaanealaiset pois, vaikka heillä rautavaunut ovat, ja vaikka he väkevät ovat.

18 LUKU

18:1 Ja kaikki Israelin lasten kansa kokoontui Siloon ja pani siellä ylös seurakunnan majan; ja maa oli heille alamainen.

18:2 Ja oli vielä Israelin lapsista seitsemän sukukuntaa, joiden perintö ei ollut jaettu.

18:3 Ja Josua sanoi Israelin lapsille: kuinka kauan te olette niin kähläät, ettette mene ja omista maata, jonka \Herra\ teidän isäinne Jumala teille on antanut.

18:4 Ottakaat itsellenne jokaisesta sukukunnasta kolme miestä, lähettääkseni heitä menemään ja vaeltamaan maan lävitse, ja että he kirjoittaisivat sen perimisensä jälkeen ja palajaisivat minun tyköni.

18:5 Ja he jakakaan maan seitsemään osaan: Juudan pitää oleman rajallansa etelän puolella, ja Josephin huoneen pitää oleman rajallansa pohjan puolella.

18:6 Mutta teidän pitää kirjoittaman ne seitsemän maan osaa ja tuoman tänne minun tyköni, niin minä heitän teidän arpanne tässä \Herran\ meidän Jumalamme edessä.

18:7 Sillä Leviläisillä ei ole yhtäkään osaa teidän seassanne, vaan \Herran\ pappeus on heidän perimisensä. Mutta Gad ja Ruben, ja puoli Manassen sukukuntaa ottivat osansa tuolla puolella Jordania itäisellä puolella, jonka Moses \Herran\ palvelia antoi heille.

18:8 Niin miehet nousivat ja läksivät matkaan, ja Josua käski heitä, kuin he tahtoivat mennä kirjoittamaan maata, ja

pankaa se kirjaan ja palatkaa sitten minun luokseni, niin minä heitän teidän puolestanne arpaa täällä Herran edessä Siilossa.

18:9 Ja miehet lähtivät, kulkivat kautta maan ja panivat sen kirjaan kaupunki kaupungilta, seitsemänä osana, ja tulivat takaisin Joosuan luo Siilon leiriin.

18:10 Ja Joosua heitti heidän puolestaan arpaa Siilossa Herran edessä, ja Joosua jakoi siellä maan israelilaisille, heidän osastojensa mukaan.

18:11 Ja arpa nousi benjaminilaisten sukukunnalle, heidän suvuilleen; ja heidän arvalla saamansa alue oli Juudan jälkeläisten ja joosefilaisten välillä.

18:12 Heidän pohjoinen rajansa lähtee Jordanista, ja raja nousee Jerikon pohjoispuolella olevalle kukkulalle ja nousee vuoristoon, länteen päin, ja päättyy Beet-Aavenin erämaahan.

18:13 Sieltä raja kulkee Luusiin, Luusin eteläpuolella olevaan kukkulaan, se on Beeteliin; sitten raja laskeutuu Aterot-Addariin vuoren yli, joka on alisen Beet-Hooronin eteläpuolella.

18:14 Sitten raja kaartuu ja kääntyy läntisenä rajana etelään päin siitä vuoresta, joka on vastapäätä Beet-Hooronia, sen eteläpuolella, ja päättyy Kirjat-Baaliin, se on Kirjat-Jearimiin, Juudan jälkeläisten kaupunkiin. Tämä on läntinen raja.

18:15 Mutta eteläinen raja lähtee Kirjat-Jearimin laidasta, lännen puolelta, ja jatkuu Neftoahin veden lähteelle.

18:16 Sitten raja laskeutuu sen vuoren päähän, joka on vastapäätä Ben-Hinnomin laaksoa, Refaimin tasangon pohjoisessa laidassa; sieltä se laskeutuu Hinnomin laaksoon Jebusilaiskukkuluan eteläpuolitse ja edelleen Roogelin lähteelle.

18:17 Sitten se kaartuu pohjoiseen päin ja jatkuu Een-Semekseen ja edelleen kivitarhoille, jotka ovat vastapäätä Adummimin solaa, ja laskeutuu Boohanin,

sanoi: vaeltakaat maan lävitse ja kirjoittakaat se, ja tulkaat jälleen minun tyköni, ja minä heitän tässä teidän arpanne \Herran\ edessä Silossa.

18:9 Niin miehet läksivät ja vaelsivat maan lävitse, ja kirjoittivat sen kirjaan, seitsemään osaan, kaupunkein jälkeen, ja tulivat Siloon, Josuan tykö leiriin.

18:10 Silloin heitti Josua Silossa arvan heille \Herran\ edessä, ja Josua jakoi siinä maan Israelin lapsille, heidän osansa jälkeen.

18:11 Ja Benjaminin lasten sukukunnan arpa lankesi heidän sukukuntainsa jälkeen, ja heidän arpansa raja oli Juudan lasten ja Josephin lasten vaiheella.

18:12 Ja heidän rajansa oli pohjan kulmalla Jordanista, ja se raja menee ylöskäsin Jerihon viertä myöten pohjan puolesta, ja nousee vuorelle länteen päin, ja loppuu Betavenin korpeen.

18:13 Ja se raja juoksee sieltä Lutsaan, Lutsan viertä myöten lounaaseen päin, se on BetEl, ja laskee AtaraotAdariin, mäen ohessa etelään päin alamaista BetHoronia.

18:14 Sitte laskee raja ja kääntää itsensä ympäri lännen puoleen meren kulmaan siitä mäestä, joka on BetHoronin edessä mereen päin, ja loppuu KirjatBaalin tykönä, se on KirjatJearim, Juudan lasten kaupunki. Tämä on lännenpuolinen kulma.

18:15 Mutta lounaanpuolinen kulma on KirjatJearimin äärestä, ja loppuu raja lännen puoleen, ja tulee Nephtoan lähteen tykö,

18:16 Ja laskee mäen loppuun, joka on Hinnomin lasten laakson edessä, joka on Rephaimin notkossa, pohjan puolella, ja laskee Hinnomin laaksoon Jebusilaisten viereen etelään päin, ja laskee Rogelin lähteelle,

18:17 Ja antaa itsensä pohjoisesta, ja juoksee EnSemeksen tykö, ja juoksee Gelilotin tykö, jotka ovat ylhäällä Adummin puolessa, ja laskee Bohanin, Rubenin pojan

Ruubenin pojan, kiveen.

18:18 Edelleen se kulkee Aromaahan päin olevan kukkulan pohjoispuolitse ja laskeutuu Aromaalle.

18:19 Sitten raja kulkee Beet-Hoglan kukkulan pohjoispuolitse, ja raja päättyy Suolameren pohjoiseen pohjukkaan, Jordanin eteläpäähän. Tämä on eteläinen raja.

18:20 Mutta idän puolella on Jordan rajana. Tämä on benjaminilaisten, heidän sukujensa, perintöosa rajoineen yltympäri.

18:21 Ja benjaminilaisten sukukunnan, heidän sukujensa, kaupungit ovat: Jeriko, Beet-Hogla, Eemek-Kesis,

18:22 Beet-Araba, Semaraim, Beetel,

18:23 Avvim, Paara, Ofra,

18:24 Kefar-Ammoni, Ofni ja Geba - kaksitoista kaupunkia kylineen;

18:25 Gibeon, Raama, Beerot,

18:26 Misper, Kefira, Moosa,

18:27 Rekem, Jirpeel, Tarala,

18:27 Rekem, Jirpeel, Tarala,

18:28 Seela, Elef, Jebus, se on Jerusalem, Gibeon ja Kirjat - neljätoista kaupunkia kylineen. Tämä on benjaminilaisten, heidän sukujensa, perintöosa.

19 LUKU

19:1 Toinen arpa tuli Simeonille, simeonilaisten sukukunnalle, heidän suvuillensa; ja heidän perintöosansa tuli olemaan keskellä Juudan jälkeläisten perintöosaa.

19:2 Heidän perintöosakseen tuli: Beerseba, Seba, Moolada,

19:3 Hasar-Sual, Baala, Esem,

19:4 Eltolad, Betul, Horma,

19:5 Siklag, Beet-Markabot, Hasar-Suusa,

19:6 Beet-Lebaot ja Saaruhen - kolmetoista kaupunkia kylineen;

19:7 Ain, Rimmon, Eeter ja Aasan - neljä

kiven tykö,

18:18 Ja menee sen tasaisen kedon viertä myöten, joka on pohjaan päin, ja laskee tasaiselle kedolle,

18:19 Ja menee sitä viertä myöten, BetHoglan ohesta pohjaan päin, ja loppuu Suolaisen meren lahteen, pohjaan päin, lounaan puolella Jordania. Tämä on lounaan puolinen raja.

18:20 Mutta idänpuolinen kulma pitää Jordaniin loppuman. Tämä on BenJaminin lasten perintö heidän rajainsa ympärillä, heidän sukukuntainsa jälkeen.

18:21 Mutta nämät ovat BenJaminin lasten sukukunnan kaupungit heidän heimokuntainsa jälkeen: Jeriho, BetHogla, EemekKetsits;

18:22 BetAraba, Zemaraim, BetEl;

18:23 Avvim, Para ja Ophra;

18:24 KapharAmmoni, Ophni, ja Gaba: kaksitoistakymmentä kaupunkia kylineensä;

18:25 Gibeon, Rama ja Beerot;

18:26 Mitspe, Kaphira ja Mosa;

18:27 Rekem, Jirpeel ja Tarala;

18:28 Zela, Eleph, ja Jebusi, se on Jerusalem, GibeonKirjat, neljätoistakymmentä kaupunkia kylineensä. Tämä on BenJaminin lasten perimys heidän sukukuntainsa jälkeen.

19 LUKU

19:1 Senjälkeen lankesi toinen arpa Simeonin lasten sukukunnalle heidän sukuinsa jälkeen, ja heidän perintönsä oli keskellä Juudan lasten perimystä.

19:2 Ja heidän perittäväksensä tuli BeerSeba, Seba ja Molada:

19:3 HatsarSual, Bala ja Atsem;

19:4 Eltolad, Betul ja Horma;

19:5 Ziglag, Bethammarkabot ja HatsarSusa:

19:6 BetLebaot ja Saruhen: kolmetoistakymmentä kaupunkia ja heidän kylänsä;

19:7 Ain, Rimmon, Eter ja Asan: neljä

kaupunkia kylineen;

19:8 sitten kaikki ne kylät, jotka ovat näiden kaupunkien ympärillä, aina Baalat-Beeriin, Etelämaan Raamaan, saakka. Tämä on simeonilaisten sukukunnan, heidän sukujensa, perintöosa.

19:9 Juudan jälkeläisten osasta saivat simeonilaiset perintöosansa, sillä Juudan jälkeläisille oli heidän osuutensa liian suuri; niin simeonilaiset saivat perintöosansa heidän perintöosansa keskeltä.

19:10 Kolmas arpa nousi sebulonilaisille, heidän suvuillensa, ja heidän perintöosansa alue tuli ulottumaan Saaridiin saakka.

19:11 Länteen päin nousee heidän rajansa Maralaan, koskettaa Dabbesetia ja sitä puroa, joka on Jokneamin itäpuolella.

19:12 Itään päin, auringonnousuun päin, kääntyy raja Saaridista Kislot-Taaborin alueelle ja jatkuu Daberatiin ja nousee Jaafiaan.

19:13 Sieltä se kulkee itään päin, auringonnousuun päin, Gat-Heferiin ja Eet-Kasiniin ja jatkuu Rimmoniin, joka ulottuu Neegaan.

19:14 Sitten raja kääntyy sen pohjoispuolitse Hannatoniin ja päättyy Jiftah-Eelin laaksoon.

19:15 Kattat, Nahalal, Simron, Jidala ja Beetlehem - kaksitoista kaupunkia kylineen.

19:16 Tämä on sebulonilaisten, heidän sukujensa, perintöosa, nämä kaupungit kylineen.

19:17 Neljäs arpa tuli Isaskarille, isaskarilaisille, heidän suvuilleen.

19:18 Ja heidän alueellaan tuli olemaan Jisreel, Kesullot, Suunem,

19:19 Hafaraim, Siion, Anaharat,

19:20 Rabbit, Kisjon, Ebes,

19:21 Remet, Een-Gannim, Een-Hadda ja Beet-Passes;

19:22 ja raja koskettaa Taaboria, Sahasimia, Beet-Semestä, ja heidän rajansa

kaupunkia kylinensä;

19:8 Siihen myös kaikki kylät, jotka ympäri näitä kaupungeita ovat, BaalatBeeriin asti, ja Ramatiin, etelän puoleen. Tämä on Simeonin lasten sukukunnan perimys heidän suvuissansa,

19:9 Sillä Simeonin lasten perimys on keskellä Juudan lasten osaa; ja että Juudan lasten osa oli suurempi kuin he itse, sentähden perivät Simeonin lapset osan keskellä heidän perintöänsä.

19:10 Kolmas arpa lankesi Sebulonin lasten sukukunnalle heidän sukuinsa jälkeen, ja heidän perintönsä raja oli Saridiin asti.

19:11 Ja heidän rajansa astuu lännen puoleen Maralaan, ja ulottuu Dabbasetiin ja siihen ojaan, joka juoksee Jokneamin ohitse;

19:12 Ja kääntyy Saridista itään päin auringon nousemisen puoleen, KislotTaborin rajan tykö, ja menee Dabratiin, ja ulottuu Japhiaan;

19:13 Ja menee sieltä itään päin lävitse Githan, Hephlerin, Iltan, Katsin, ja loppuu Rimmoniin, Mitoariin ja Neaan;

19:14 Ja juoksee ympäri pohjan puoleen Hannatoniin päin, ja loppuu JephthElin laaksoon;

19:15 Kattat, Nahalal, Simron, Ideala ja Beetlehem: kaksitoistakymmentä kaupunkia ja heidän kylänsä.

19:16 Tämä on Sebulonin lasten perimys heidän sukuinsa jälkeen, nämät heidän kaupunkinsa ja kylänsä.

19:17 Neljäs arpa lankesi Isaskarin lapsille heidän sukuinsa jälkeen.

19:18 Ja heidän rajansa oli Jisreel, Kesullot ja Sunem;

19:19 Hapharaim, Sion ja Anaharat;

19:20 Rabbit, Kisjon ja Abets;

19:21 Remet, EnGannim, Enhadda ja BetPhatsets;

19:22 Ja ulottuu Taboriin, Sahatsimaan, ja BetSemekseen, ja hänen loppunsa ovat

päätyy Jordaniin - kuusitoista kaupunkia kylineen.

19:23 Tämä on isaskarilaisten sukukunnan, heidän sukujensa, perintöosa, kaupungit kylineen.

19:24 Viides arpa tuli asserilaisten sukukunnalle, heidän suvuillensa.

19:25 Ja heidän alueellaan tuli olemaan Helkat, Hali, Beten ja Aksaf,

19:26 Alammelek, Amad ja Misal; ja lännessä raja koskettaa Karmelia ja Siihor-Libnatia,

19:27 kääntyy sitten auringonnousuun päin Beet-Daagoniin ja koskettaa Sebulonia ja Jiftah-Eelin laaksoa pohjoisessa, Beet-Eemekiä ja Negieliä ja jatkuu Kaabulin pohjoispuolitse

19:28 Ebroniin, Rehobiin, Hammoniin ja Kanaan, aina suureen Siidoniin saakka.

19:29 Sitten raja kääntyy Raamaan ja menee Tyyron varustettuun kaupunkiin saakka; sitten raja kääntyy Hoosaan ja päättyy mereen, Heebelistä Aksibiin.

19:30 Umma, Afek ja Rehob - kaksikymmentä kaksi kaupunkia kylineen.

19:31 Tämä on asserilaisten sukukunnan, heidän sukujensa, perintöosa, nämä kaupungit kylineen.

19:32 Kuudes arpa tuli naftalilaisille, naftalilaisten suvuille.

19:33 Ja heidän rajansa tuli kulkemaan Heeefistä, Saananimin tammesta, Adami-Nekebin ja Jabneelin kautta Lakkumiin asti ja päättyy Jordaniin.

19:34 Ja raja kääntyy länteen päin Asnot-Taaboriin ja jatkuu sieltä Hukkokiin ja koskettaa etelässä Sebulonia, lännessä Asseria ja idässä Juudaa Jordanin luona.

19:35 Varustettuja kaupunkeja ovat: Siddim, Seer, Hammat, Rakkat, Kinneret,

19:36 Adama, Raama, Haasor,

19:37 Kedes, Edrei, Een-Haasor,

19:38 Jireon, Migdal-Eel, Horem, Beet-Anat

Jordanin tykönä: kuusitoistakymmentä kaupunkia kylinensä.

19:23 Tämä on Isaskarin lasten sukukunnan perimys, kaupungit ja kylät heidän sukuinsa jälkeen.

19:24 Viides arpa lankesi Asserin lasten sukukunnalle heidän sukuinsa jälkeen,

19:25 Ja heidän rajansa oli Helkat, Hali, Beten ja Aksaph;

19:26 Allammelek, Amead ja Miseal, ja ulottuu Karmeliin länteen päin, ja SiihorLibnatiin;

19:27 Ja kääntyy auringon nousemista käsin BetDagonia vastaan, ja ulottuu Sebuloniin ja Jephtahelin laaksoon pohjan puoleen, BetEmekiin ja Negieliin, ja loppuu Kabulin tykönä vasemmalla puolella;

19:28 Ja Ebroniin, Rehobiin, Hammoniin ja Kanaan, aina isoon Sidoniin asti.

19:29 Ja kääntyy raja Raman puoleen, aina vahvaan kaupunkiin Zoriin asti, ja palajaa Hosaan päin, ja loppuu meren tykönä nuuraa myöten Aksibin tykö;

19:30 Umma, Aphek ja Rehob: kaksikolmattakymmentä kaupunkia kylinensä.

19:31 Tämä on Asserin lasten sukukunnan perimys heidän sukuinsa jälkeen, ne kaupungit ja heidän kylänsä.

19:32 Kuudes arpa lankesi Naphtalin lapsille heidän sukunsa jälkeen.

19:33 Ja heidän rajansa oli Helephistä, Elon Zananimin lävitse, Adami, Nekeb, JabneEL, Lakkumiin asti ja loppuu Jordaniin.

19:34 Ja raja kääntyy lännen puoleen AsnotTaborin tykö, ja tulee sieltä hamaan Hukkokiin, ja ulottuu etelästä Sebuloniin ja lännessä Asseriin ja Juudaan asti Jordanin tykö auringon ylenemisen puoleen.

19:35 Ja vahvat kaupungit ovat: Ziddim, Zer, Hammat, Rakkat ja Kinneret,

19:36 Adama, Rama ja Hatsor,

19:37 Kedes, Edrei ja Enhatsor,

19:38 Jireon, MigdalEL, Harem, BetAnat ja

ja Beet-Semes - yhdeksäntoista kaupunkia kyliseen.

19:39 Tämä on naftalilaisten sukukunnan, heidän sukujensa, perintöosa, kaupungit kyliseen.

19:40 Seitsemäs arpa tuli daanilaisten sukukunnalle, heidän suvuilleen.

19:41 Heidän perintöosansa alueella tuli olemaan Sora, Estaol, Iir-Semes,

19:42 Saalabbin, Aijalon, Jitla,

19:43 Eelon, Timna, Ekron,

19:44 Elteke, Gibbeton, Baalat,

19:45 Jehud, Bene-Berak, Gat-Rimmon,

19:46 Mee-Jarkon ja Rakkon, ynnä Jaafoon päin oleva alue.

19:47 Mutta daanilaisten alue joutui heiltä pois. Niin daanilaiset lähtivät ja taistelivat Lesemiä vastaan ja valloittivat sen ja surmasivat miekan terällä sen asukkaat ja ottivat sen omaksensa ja asettuivat sinne. Ja he antoivat Lesemille nimen Daan, isänsä Daanin mukaan.

19:48 Tämä on daanilaisten sukukunnan, heidän sukujensa, perintöosa, nämä kaupungit kyliseen.

19:49 Kun israelilaiset olivat saaneet jaetuksi maan sen rajoja myöten, antoivat he Joosualle, Nuunin pojalle, perintöosan keskuudessaan.

19:50 Herran käskyn mukaisesti he antoivat hänelle sen kaupungin, jota hän pyysi, Timnat-Serahin Efraimin vuoristossa. Ja hän rakensi uudestaan kaupungin ja asettui sinne.

19:51 Nämä ovat ne perintöosat, jotka pappi Eleasar ja Joosua, Nuunin poika, ja israelilaisten sukukuntien perhekuntapäämiehet jakoivat arvalla Siilossa Herran edessä, ilmestysmajan ovella. Niin he lopettivat maan jakamisen.

20 LUKU

20:1 Silloin Herra puhui Joosualle sanoen:

20:2 Puhu israelilaisille ja sano: Määrätkää itsellenne ne turvakaupungit, joista minä

BetSemes: yhdeksäntoistakymmentä kaupunkia kylinensä.

19:39 Tämä on Naphtalin lasten sukukunnan perimys heidän suvuissansa, kaupungit ja kylät.

19:40 Seitsemäs arpa lankesi Danin lasten sukukunnalle heidän sukuinsa jälkeen.

19:41 Ja raja heidän perimisestänsä oli Sorea, Estaol ja Irsemes,

19:42 Saalabbin, Ajalon ja Jitla,

19:43 Elon, Timnata ja Ekron,

19:44 Elteke, Gibbeton ja Baalat,

19:45 Jehut, BeneBarak ja GatRimmon,

19:46 Mehajarkon ja Rakkon, sen rajan kanssa Japhoa vastaan;

19:47 Ja siellä loppuu Danin lasten raja. Ja Danin lapset nousivat ja sotivat Lesemiä vastaan, ja voittivat sen ja löivät sen miekan terällä, omistivat sen ja asuivat siinä, ja kutsuivat Lesemin Daniksi, isänsä Danin nimeltä.

19:48 Tämä on Danin lasten sukukunnan perintö heidän suvuissansa, nämä kaupungit ja niiden kylät.

19:49 Ja kuin he olivat lakanneet jakamasta maata rajoinensa, antoivat Israelin lapset Josualle Nunin pojalle perinnön heidän seassansa,

19:50 Ja antoivat hänelle \Herran\ käskyn jälkeen sen kaupungin, jota hän anoi, joka oli TimnatSera Ephraimin vuorella; siellä hän rakensi kaupungin ja asui siinä.

19:51 Nämä ovat ne perimiset, jotka pappi Eleasar ja Josua Nunin poika ja ylimmäiset Israelin lasten sukukuntain isistä arvalla jakoivat Silossa \Herran\ edessä, seurakunnan majan oven tykönä; ja niin lopettivat maan jakamisen.

20 LUKU

20:1 Ja \Herra\ puhui Josualle ja sanoi:

20:2 Puhu Israelin lapsille, sanoen: asettakaat teille muutamia

olen puhunut teille Mooseksen kautta,

20:3 että niihin voisi paeta tappaja, joka tapaturmaisesti, tahtomattaan, on jonkun surmannut; ja olkoot ne teillä turvapaikkoina verenkostajalta.

20:4 Ja kun joku pakenee johonkin näistä kaupungeista, pysähtyköön hän kaupungin portin ovelle ja kertokoon asiansa sen kaupungin vanhimmille; he korjatkoot hänet luoksensa kaupunkiin ja antakoot hänelle paikan, jossa hän saa asua heidän luonansa.

20:5 Ja jos verenkostaja ajaa häntä takaa, älkööt he luovuttako tappajaa hänen käsiinsä, koska hän tahtomattaan tappoi lähimmäisensä, häntä ennestään vihaamatta.

20:6 Ja asukoon hän siinä kaupungissa, kunnes on ollut kansan tuomittavana, ja silloisen ylimmäisen papin kuolemaan saakka; sitten tappaja tulkoon taas takaisin omaan kaupunkiinsa ja kotiinsa, kaupunkiin, josta oli paennut.

20:7 Niin he pyhittivät sitä varten Kedeksen Galileasta, Naftalin vuoristosta, Sikemin Efraimin vuoristosta ja Kirjat-Arban, se on Hebronin, Juudan vuoristosta.

20:8 Ja tuolta puolelta Jerikon Jordanin, idän puolelta, he määräsivät Ruubenin sukukunnasta Beserin erämaasta, ylätasangolta, ja Gaadin sukukunnasta Raamotin, Gileadista, ja Manassen sukukunnasta Goolanin, Baasanista.

20:9 Nämä ovat ne kaupungit, jotka asetettiin kaikille israelilaisille ja heidän keskuudessaan asuville muukalaisille sitä varten, että niihin voisi paeta jokainen, joka tapaturmaisesti oli jonkun surmannut, eikä hänen tarvitsisi kuolla verenkostajan käden kautta, ennenkuin oli ollut kansan tuomittavana.

21 LUKU

21:1 Leeviläisten perhekuunta-päämiehet

vapaakaupungeita, joista minä teille puhuin Moseksen kautta,

20:3 Että sinne sais paeta miehentappaja, joka jonkun lyö tapaturmaisesti ja tietämätää, että he teidän seassanne olisivat vapaat verenkostajalta.

20:4 Ja joka pakenee johonkuhun niistä kaupungeista, hänen pitää seisoman ulkona kaupungin portin edessä ja jutteleman vanhinten edessä syynsä, niin pitää heidän ottaman hänen kaupunkiin tykönsä ja antaman hänelle siaan, asuaksensa heidän tykönänsä.

20:5 Ja kuin verenkostaja ajaa häntä takaa, ei heidän pidä antaman miehentappajaa hänen käsiinsä, että hän tietämätää löi lähimmäisensä ja ei ollut ennen vainoa hänen välillänsä.

20:6 Niin asukaan hän siinä kaupungissa, siihenasti kuin hän seisoo seurakunnan oikeuden edessä, ylimmäisen papin kuolemaan asti, joka siihen aikaan on; sitte pitää miehentappajan palaaman ja tuleman kaupunkiinsa ja huoneeseensa, kaupunkiin, josta hän pakeni.

20:7 Niin he pyhittivät Kedeksen Galileassa Naphtalin vuorella, ja Sikemin Ephraimin vuorella, ja Kirjat-Arban, se on Hebronin, Juudan vuorella;

20:8 Ja tuolla puolella Jordania, Jerihon kohdalla itään päin, antoivat he Betserin, korvessa lakialla kedolla, Rubenin sukukunnasta, ja Ramotin Gileadissa Gadin sukukunnasta ja Golanin Basanissa Manassen sukukunnasta.

20:9 Nämät olivat ne kaupungit, jotka asetettiin kaikille Israelin lapsille ja muukalaisille, jotka heidän seassansa asuivat, että sinne piti pakeneman jokainen joka jonkun tapaturmaisesti löi, ettei hän kuolisi verenkostajan käden kautta, siihenasti että hän seisoi seurakunnan edessä.

21 LUKU

21:1 Niin menivät Leviläisten ylimmäiset

astuivat pappi Eleasarin ja Joosuan, Nuunin pojan, eteen ja israelilaisten sukukuntien perhekunta-päämiesten eteen

21:2 ja puhuivat heille Siilossa Kanaanin maassa, sanoen: Herra käski Mooseksen kautta antaa meille kaupunkeja asuaksemme ja niiden laidunmaat karjaamme varten.

21:3 Niin israelilaiset antoivat leeviläisille perintöosastaan Herran käskyn mukaan nämä kaupungit laidunmaineen:

21:4 Arpa tuli kehatilaisten suvuille niin, että leeviläisistä pappi Aaronin jälkeläiset saivat arvalla Juudan sukukunnalta, Simeonin sukukunnalta ja Benjaminin sukukunnalta kolmetoista kaupunkia.

21:5 Mutta muut kehatilaiset saivat arvalla Efraimin sukukunnan suvuilta, Daanin sukukunnalta ja toiselta puolelta Manassen sukukuntaa kymmenen kaupunkia.

21:6 Geersonilaiset saivat arvalla Isaskarin sukukunnan suvuilta, Asserin sukukunnalta ja Naftalin sukukunnalta, sekä toiselta puolelta Manassen sukukuntaa Baasanista, kolmetoista kaupunkia.

21:7 Merarilaiset, heidän sukunsa, saivat Ruubenin sukukunnalta, Gaadin sukukunnalta ja Sebulonin sukukunnalta kaksitoista kaupunkia.

21:8 Israelilaiset antoivat arvalla leeviläisille nämä kaupungit laidunmaineen, niinkuin Herra oli Mooseksen kautta käsenyt.

21:9 Juudan jälkeläisten sukukunnasta ja simeonilaisten sukukunnasta annettiin nämä nimeltä mainitut kaupungit:

21:10 Leevin jälkeläisiin, kehatilaisten sukuihin, kuuluville Aaronin jälkeläisille, sillä heille tuli arpa ensin,

21:11 annettiin Kirjat-Arba, anakilaisten kantaisän Arban kaupunki, se on Hebron, Juudan vuoristosta, ympärillä olevine laidunmaineen.

21:12 Mutta kaupungin peltomaat kylineen

isät papin Eleatsarin ja Josuan Nunin pojan eteen, ja ylimmäisten isäin eteen Israelin lasten sukukunnissa,

21:2 Ja puhuttelivat heitä Silossa Kanaanin maalla ja sanoivat: \Herra\ käski Moseksen kautta antaa meille kaupungeita asuaksemme, ja niiden esikaupungit meidän karjallemme.

21:3 Niin antoivat Israelin lapset Leviläisille perinnöstänsä, \Herran\ käskyn jälkeen, nämät kaupungit esikaupunkeinensa:

21:4 Ja arpa lankesi Kahatilaisten sukukunnille: ja papin Aaronin lapset Leviläisistä saivat arvalla Juudan sukukunnalta, Simeonin sukukunnalta ja BenJaminin sukukunnalta kolmetoistakymmentä kaupunkia.

21:5 Vaan muille Kahatin lapsille tuli arvalla Ephraimin sukukunnalta, Danin sukukunnalta ja puolelta Manassen sukukunnalta kymmenen kaupunkia.

21:6 Gersonin lapsille tuli arvalla Isaskarin sukukunnalta, Asserin sukukunnalta, Naphtalin sukukunnalta ja puolelta Manassen sukukunnalta Basanissa kolmetoistakymmentä kaupunkia.

21:7 Merarin lapset sukuinsa jälkeen saivat Rubenin sukukunnalta, Gadin sukukunnalta ja Zebulonin sukukunnalta kaksitoistakymmentä kaupunkia.

21:8 Ja niin antoivat Israelin lapset Leviläisille arvalla nämät kaupungit esikaupunkeinensa, niinkuin \Herra\ Moseksen kautta käsenyt oli.

21:9 Juudan lasten sukukunnalta ja Simeonin lasten sukukunnalta annettiin nämät kaupungit, jotka he nimittivät nimeltänsä,

21:10 Aaronin pojille Kahatilaisten suvusta Levin pojista; sillä ensimmäinen arpa oli heidän.

21:11 Niin antoivat he heille KirjatArban, (Arba oli Enakin isä), se on Hebron, Juudan vuorella, ja esikaupungit ympäristöltä.

21:12 Mutta kaupungin pellon kylinensä

annettiin Kaalebille, Jefunnen pojalle, perintömaaksi.

21:13 Pappi Aaronin jälkeläisille annettiin tappajan turvakaupunki Hebron laidunmaineen, Libna laidunmaineen,

21:14 Jattir laidunmaineen, Estemoa laidunmaineen,

21:15 Hoolon laidunmaineen, Debir laidunmaineen,

21:16 Ain laidunmaineen, Jutta laidunmaineen ja Beet-Semes laidunmaineen - yhdeksän kaupunkia näistä kahdesta sukukunnasta;

21:17 ja Benjaminin sukukunnasta Gibeon laidunmaineen, Geba laidunmaineen,

21:18 Anatot laidunmaineen ja Almon laidunmaineen - neljä kaupunkia.

21:19 Aaronin jälkeläisten, pappien, kaupunkeja oli kaikkiaan kolmetoista kaupunkia laidunmaineen.

21:20 Muut leeviläisiin kuuluvat kehatilaisten suvut, muut kehatilaiset, saivat arvalla Efraimin sukukunnalta seuraavat kaupungit:

21:21 heille annettiin tappajan turvakaupunki Sikem laidunmaineen Efraimin vuoristosta, Geser laidunmaineen,

21:22 Kibsaim laidunmaineen, Beet-Hooron laidunmaineen - neljä kaupunkia;

21:23 ja Daanin sukukunnasta Elteke laidunmaineen, Gibbeton laidunmaineen,

21:24 Aijalon laidunmaineen ja Gat-Rimmon laidunmaineen - neljä kaupunkia,

21:25 ja toisesta puolesta Manassen sukukuntaa Taanak laidunmaineen ja Gat-Rimmon laidunmaineen - kaksi kaupunkia.

21:26 Näiden muiden kehatilaisten sukujen

antoivat he Kaalebille Jephunnen pojalle perinnöksi.

21:13 Niin antoivat he papin Aaronin lapsille miehentappajain vapaakaupungin Hebronin esikaupunkeinensa ja Libnan esikaupunkeinensa,

21:14 Jatirin esikaupunkeinensa ja Estmoan esikaupunkeinensa,

21:15 Holonin esikaupunkeinensa ja Debirin esikaupunkeinensa,

21:16 Ain esikaupunkeinensa, Juttan esikaupunkeinensa ja BetSemeksen esikaupunkeinensa: yhdeksän kaupunkia niiltä kahdelta sukukunnalta;

21:17 Benjaminin sukukunnalta Gibeonin esikaupunkeinensa ja Geban esikaupunkeinensa,

21:18 Anatotin esikaupunkeinensa ja Almonin esikaupunkeinensa: neljä kaupunkia.

21:19 Kaikki pappein Aaronin poikain kaupungit olivat kolmetoistakymmentä ja niiden esikaupungit.

21:20 Mutta muut Kahatin lasten sukukunnat, Leviläiset, Kahatin sikiät saivat kaupunkia arvallansa Ephraimin sukukunnalta.

21:21 Ja he antoivat heille miehentappajan vapaakaupungin Sikemin esikaupunkeinensa Ephraimin vuorella ja Getserin esikaupunkeinensa,

21:22 Kibtsaimin esikaupunkeinensa ja BetHoronin esikaupunkeinensa: neljä kaupunkia;

21:23 Ja Danin sukukunnalta Elteken esikaupunkeinensa ja Gibtonin esikaupunkeinensa,

21:24 Ajalonin esikaupunkeinensa, GatRimmonin esikaupunkeinensa: neljä kaupunkia;

21:25 Puolelta Manassen sukukunnalta Thaanakin esikaupunkeinensa ja GatRimmonin esikaupunkeinensa: kaksi kaupunkia.

21:26 Kaikki muiden Kahatin lasten

kaupunkeja laidunmaineen oli kaikkiaan kymmenen.

21:27 Leeviläisten sukuihin kuuluvat geersonilaiset saivat toiselta puolelta Manassen sukukuntaa tappajan turvakaupungin Goolanin laidunmaineen Baasanista ja Beesteran laidunmaineen - kaksi kaupunkia;

21:28 ja Isaskarin sukukunnalta Kisjonin laidunmaineen, Daberatin laidunmaineen,

21:29 Jarmutin laidunmaineen ja Een-Gannimin laidunmaineen - neljä kaupunkia;

21:30 ja Asserin sukukunnalta Misalin laidunmaineen, Abdonin laidunmaineen,

21:31 Helkatin laidunmaineen ja Rehobin laidunmaineen - neljä kaupunkia;

21:32 ja Naftalin sukukunnalta tappajan turvakaupungin Kedeksen laidunmaineen Galileasta, Hammot-Doorin laidunmaineen ja Kartanin laidunmaineen - kolme kaupunkia.

21:33 Geersonilaisten, heidän sukujensa, kaupunkeja oli kaikkiaan kolmetoista kaupunkia laidunmaineen.

21:34 Muut leeviläisiin kuuluvat merarilaisten suvut saivat Sebulonin sukukunnalta Jokneamin laidunmaineen, Kartan laidunmaineen,

21:35 Dimnan laidunmaineen, Nahalalin laidunmaineen - neljä kaupunkia;

21:36 ja Ruubenin sukukunnalta Beserin laidunmaineen, Jahaan laidunmaineen,

21:37 Kedemotin laidunmaineen ja Meefaatin laidunmaineen - neljä kaupunkia;

21:38 ja Gaadin sukukunnalta tappajan turvakaupungin Raamotin laidunmaineen Gileadista ja Mahanaimin laidunmaineen,

21:39 Hesbonin laidunmaineen ja Jaeserin laidunmaineen - yhteensä neljä kaupunkia.

sukukuntain kaupungit olivat kymmenen ja niiden esikaupungit.

21:27 Gersonin lapsille Leviläisten sukukunnasta annettiin puolelta Manassen sukukunnalta miehentappajan vapaakaupunki Golan Basanissa esikaupunkeinensa ja Beesteran esikaupunkeinensa: kaksi kaupunkia;

21:28 Isaskarin sukukunnalta Kision esikaupunkeinensa, Dabrat esikaupunkeinensa,

21:29 Jarmut esikaupunkeinensa ja EnGannim esikaupunkeinensa: neljä kaupunkia;

21:30 Asserin sukukunnalta Miseal esikaupunkeinensa, Abdon esikaupunkeinensa,

21:31 Helkat esikaupunkeinensa ja Rehob esikaupunkeinensa: neljä kaupunkia;

21:32 Naphtalin sukukunnalta miehentappajan vapaakaupunki Gedes Galileassa esikaupunkeinensa ja HammotDor esikaupunkeinensa, Kartan esikaupunkeinensa: kolme kaupunkia.

21:33 Kaikki Gersonilaisten sukukuntain kaupungit olivat kolmetoistakymmentä ja niiden esikaupungit.

21:34 Merarin lapsille, toisille Leviläisille, annettiin Sebulonin sukukunnalta Jokneam esikaupunkeinensa ja Kartta esikaupunkeinensa,

21:35 Dimna esikaupunkeinensa, Nahalal esikaupunkeinensa: neljä kaupunkia,

21:36 Rubenin sukukunnalta Betser esikaupunkeinensa ja Jaksa esikaupunkeinensa,

21:37 Kedemot esikaupunkeinensa ja Mephaat esikaupunkeinensa: neljä kaupunkia;

21:38 Gadin sukukunnalta miehentappajan vapaakaupunki Ramot Gileadissa esikaupunkeinensa ja Mahanaim esikaupunkeinensa,

21:39 Hesbon esikaupunkeinensa ja Jaeser esikaupunkeinensa: kaikki neljä kaupunkia.

21:40 Niitä kaupunkeja, jotka nämä muut leeviläisten sukuihin kuuluvat merarilaiset, heidän sukunsa, saivat arvalla, oli kaikkiaan kaksitoista kaupunkia.

21:41 Kaikkiaan oli leeviläisten kaupunkeja israelilaisten perintömaassa neljäkymmentä kahdeksan kaupunkia laidunmaaineen.

21:42 Näihin kaupunkeihin kuului kuhunkin itse kaupunki ja sen ympärillä olevat laidunmaat; sellaisia olivat kaikki nämä kaupungit.

21:43 Niin Herra antoi Israelille koko sen maan, jonka hän oli vannonut antavansa heidän isilleen; ja he ottivat sen omaksensa ja asettuivat siihen.

21:44 Ja Herra soi heidän päästä rauhaan kaikkialla, aivan niinkuin hän valalla vannonen oli luvannut heidän isillensä; eikä yksikään heidän vihollisistaan kestänyt heidän edessään, vaan kaikki heidän vihollisensa Herra antoi heidän käsiinsä.

21:45 Ei jäänyt täyttämättä ainoakaan kaikista niistä lupauksista, jotka Herra oli antanut Israelin heimolle, vaan kaikki toteutui.

22 LUKU

22:1 Sitten Joosua kutsui ruubenilaiset, gaadilaiset ja toisen puolen Manassen sukukuntaa

22:2 ja sanoi heille: Te olette noudattaneet kaikkea, mitä Herran palvelija Mooses on käskenyt teidän noudattaa, ja olette kuulleet minua kaikessa, mitä minä olen käskenyt teidän tehdä.

22:3 Te ette ole hyljänneet veljiänne koko tämän pitkän ajan kuluessa aina tähän päivään asti, ja te olette noudattaneet, mitä Herra, teidän Jumalanne, on käskenyt noudattaa.

22:4 Ja nyt on Herra, teidän Jumalanne, suonut teidän veljienne päästä rauhaan, niinkuin hän heille puhui; kääntykää siis takaisin ja menkää majoillenne, siihen perintömaahanne, jonka Herran palvelija

21:40 Kaikki toisten Leviläisten Merarin lasten kaupungit, heidän suvussansa arpansa jälkeen, olivat kaksitoistakymmentä.

21:41 Kaikki Leviläisten kaupungit Israelin lasten perinnön seassa olivat kahdeksanviidettäkymmentä ja niiden esikaupungit.

21:42 Ja itsekullakin kaupungilla oli hänen esikaupunkinsa ympäristöllänsä, niin oli niillä kaikilla kaupungeilla.

21:43 Ja niin antoi \Herra\ Israelin lapsille kaiken sen maan, jonka hän vannoi heidän isillensä antaaksensa; ja he omistivat sen ja asuivat siinä.

21:44 Ja \Herra\ antoi heille levon kaikella heidän ympäristöllänsä, niinkuin hän vannoi heidän isillensä; ja ei yksikään heidän vihollisistansa seisonut heitä vastaan, vaan kaikki heidän vihollisensa antoi \Herra\ heidän käsiinsä.

21:45 Ja ei puuttunut mitään kaikesta siitä hyvydestä, mitä \Herra\ oli puhunut Israelin huoneelle, vaan kaikki tapahtui.

22 LUKU

22:1 Silloin kutsui Josua tykönsä Rubenilaiset, Gadilaiset ja puolen Manassen sukukuntaa:

22:2 Ja sanoi heille: te piditte kaikki mitä Moses \Herran\ palvelia teille käski, ja olette kuulleet minun ääneni kaikissa mitä minä olen teille käskenyt.

22:3 Ette hyljänneet teidän veljiänne isoon aikaan tähän päivään asti, ja te piditte \Herran\ teidän Jumalanne käskyn.

22:4 Ja nyt on \Herra\ teidän Jumalanne antanut teidän veljillenne levon, niinkuin hän sanoi heille; palatkaa siis nyt ja menkää teidän majoillenne perintömaahanne, jonka Moses \Herran\

Mooses antoi teille tuolta puolelta Jordanin. 22:5 Noudattakaa vain tarkoin niitä käskyjä ja sitä lakia, jotka Herran palvelija Mooses on teille antanut, rakastakaa Herraa, teidän Jumalaanne, vaeltakaa aina hänen teitän, noudattakaa hänen käskyjensä, riippukaa hänessä kiinni ja palvelkaa häntä kaikesta sydämestänne ja kaikesta sielustanne.

22:6 Niin Joosua siunasi heidät ja päästi heidät menemään, ja he menivät majoillensa.

22:7 Toiselle puolelle Manassen sukukuntaa Mooses oli antanut maata Baasanista, ja toiselle puolelle Joosua oli antanut maata länsipuolelta Jordanin, heille samoin kuin heidän veljilleen. Ja kun Joosua päästi heidät menemään majoillensa ja siunasi heidät,

22:8 sanoi hän heille näin: Kun te palaatte majoillenne, mukananne suuret rikkaudet ja suuri karjan paljous, suuri hopean, kullan, vasken, raudan ja vaatteiden paljous, jakakaa veljienne kanssa vihollisiltanne saatu saalis.

22:9 Niin ruubenilaiset, gaadilaiset ja toinen puoli Manassen sukukuntaa palasivat takaisin ja lähtivät pois israelilaisten luota Siilosta, joka on Kanaanin maassa, mennäkseen Gileadin maahan, perintömaahansa, johon he olivat asettuneet sen käskyn mukaan, jonka Herra oli Mooseksen kautta antanut.

22:10 Kun ruubenilaiset, gaadilaiset ja toinen puoli Manassen sukukuntaa tulivat Jordanin kivitarhoille, jotka ovat Kanaanin maan puolella, rakensivat he sinne Jordanin partaalle alttarin, valtavan alttarin.

22:11 Niin israelilaiset kuuluivat sanottavan: Katso, ruubenilaiset, gaadilaiset ja toinen puoli Manassen sukukuntaa ovat rakentaneet alttarin, päin Kanaanin maata, Jordanin kivitarhojen luo, israelilaisten puolelle.

palvelia antoi teille tuolla puolella Jordania. 22:5 Ainoastaan ottakaat visusti vaari, että te teette sen käskyn ja lain jälkeen, jonka Moses \Herran\ palvelia on teille käsenyt, että te rakastatte \Herraa\ teidän Jumalaanne, ja vaellatte kaikissa hänen teissänsä, ja pidätte hänen käskynsä, ja riiputte hänessä kiinni, ja palvelette häntä kaikesta teidän sydämestänne ja kaikesta teidän sielustanne.

22:6 Niin Josua siunasi heitä ja antoi heidän mennä, ja he menivät majoillensa.

22:7 Manassen puolelle sukukunnalle on Moses antanut Basanissa ja toiselle puolelle antoi Josua heidän veljeinsä keskellä tällä puolella Jordania länteen päin. Ja kuin Josua antoi heidän käydä majoillensa ja siunasi heitä,

22:8 Puhui hän heille, sanoen: te tulette kotia suurella saaliilla teidän majoillenne ja sangen suurella karjalaumalla, hopiolla, kullalla, vaskella, raudalla ja aivan paljoilla vaatteilla; niin jakakaa teidän vihamiestenne saalis teidän veljeinne kanssa.

22:9 Ja niin palasivat Rubenilaiset ja Gadilaiset ja puoli Manassen sukukuntaa, ja menivät pois Israelin lasten tyköä Silosta, joka Kanaanin maalla on, menemään Gileadin maahan, perintömaahansa, jonka he olivat perineet \Herran\ käskyn jälkeen Moseksen kautta.

22:10 Ja kuin he tulivat Jordanin rajoille, jotka Kanaanin maassa ovat, rakensivat Rubenilaiset, Gadilaiset ja puoli Manassen sukukuntaa siinä lähes Jordania jalon suuren alttarin.

22:11 Ja kuin Israelin lapset kuuluivat sanottavan: katso, Rubenin lapset, Gadin lapset ja puoli Manassen sukukuntaa ovat rakentaneet alttarin Kanaanin maata vastaan, lähes Jordanin rajoja Israelin lasten puolelle;

22:12 Kun israelilaiset sen kuulivat, kokoontui kaikki israelilaisten seurakunta Siiloon, lähteäkseen sotaan heitä vastaan.

22:13 Ja israelilaiset lähettivät ruubenilaisten ja gaadilaisten luo ja Manassen sukukunnan toisen puolen luo Gileadin maahan pappi Piinehaan, Eleasarin pojan,

22:14 ja hänen kanssaan kymmenen ruhtinasta, yhden ruhtinaan kustakin perhekunnasta, kaikista Israelin sukukunnista; kukin heistä oli perhekuntapäämies Israelin heimojen joukossa.

22:15 Ja he tulivat ruubenilaisten ja gaadilaisten luo ja Manassen sukukunnan toisen puolen luo Gileadin maahan, puhuivat heille ja sanoivat:

22:16 Näin sanoo koko Herran seurakunta: Kuinka te menettelette näin uskottomasti Israelin Jumalaa kohtaan, että nyt käännytte pois Herrasta rakentamalla itsellenne alttarin ja niin nyt kapinoitte Herraa vastaan?

22:17 Eikö meille jo riitä Peorin vuoksi tehty rikos, josta emme ole päässeet puhdistumaan vielä tänäkään päivänä ja josta rangaistus kohtasi Herran seurakuntaa?

22:18 Ja kuitenkin te nytkin käännytte pois Herrasta! Kun te tänä päivänä kapinoitte Herraa vastaan, niin hän huomenna vihastuu koko Israelin seurakuntaan.

22:19 Mutta jos teidän perintömaanne on saastainen, niin tulkaa Herran perintömaahan, jossa on Herran asumus, ja asettukaa meidän keskelle. Älkää kapinoiko Herraa vastaan älkääkään kapinoiko meitä vastaan rakentamalla itsellenne alttaria, toista kuin Herran, meidän Jumalamme, alttari.

22:20 Eikö silloin, kun Aakan, Serahin poika, oli ollut uskoton ja anastanut itselleen sitä, mikä oli vihitty tuhon omaksi,

22:12 Ja Israelin lapset kuulivat sen, ja koko Israelin lasten joukko kokoontui Silossa, menemään ylös sotimaan heitä vastaan.

22:13 Ja Israelin lapset lähettivät Rubenilaisten, Gadilaisten ja puolen Manassen sukukunnan tykö Gileadin maahan Pinehaan, papin Eleatsarin pojan,

22:14 ja kymmenen ylimmäistä päämiestä hänen kanssansa, yhden päämiehen kustakin isänsä huoneesta, kaikista Israelin sukukunnista, joista kukin oli isänsä huonetten päämies Israelin tuhanten ylitse.

22:15 Ja he tulivat Rubenilaisten, Gadilaisten ja puolen Manassen sukukunnan tykö Gileadin maahan ja puhuivat heidän kanssansa, sanoen:

22:16 Näin kaikki \Herran\ kansa käski teille sanoa: mikä on se rikos, jolla te olette rikkoneet Israelin Jumalaa vastaan, kääntääksenne itsenne tänäpäivänä \Herrasta\ pois, rakentaen itsellenne alttaria, asettaaksenne teitänne tänäpäivänä \Herraa\ vastaan.

22:17 Vähäkö meillä on Peorin pahuudesta, josta emme puhtaat ole hamaan tähän päivään asti? josta myös rangaistus tuli \Herran\ kansan päälle.

22:18 Ja te käännätte itsenne tänäpäivänä \Herrasta\ pois; niin tapahtuu, että panette itsenne tänäpäivänä \Herraa\ vastaan, niin pitää huomenna hänen vihansa palaman koko Israelin kansan päälle.

22:19 Jos te luulette, että teidän perintömaanne on saastainen, niin tulkaat tänne ylitse \Herran\ perintömaahan, jossa \Herran\ maja on, ja ottakaat perintö meidän seassamme ja älkää asettako teitänne \Herraa\ vastaan ja meitä vastaan, rakentaen teillenne alttarin, paitsi \Herran\ meidän Jumalamme alttaria.

22:20 Eikö Akan Seran poika tehnyt raskaasti syntiä kiroitussa, ja viha tuli koko Israelin ylitse ja ei hän yksin hukunut

viha kohdannut koko Israelin seurakuntaa, vaikka hän olikin vain yksi mies? Eikö hänen täytynyt hukkuu rikoksensa tähden?

22:21 Silloin ruubenilaiset, gaadilaiset ja toinen puoli Manassen sukukuntaa vastasivat ja puhuivat Israelin heimojen päämiehille:

22:22 Jumala, Herra Jumala, Jumala, Herra Jumala, hän tietää sen, ja Israel myöskin tietäköön sen: jos me olemme kapinamielessä tai uskottomuudesta Herraa kohtaan - älä meitä silloin tänä päivänä auta -

22:23 rakentaneet alttarin kääntyäksemme pois Herrasta, uhrataksemme sen päällä polttouhria ja ruokauhria tai toimittaaksemme sen päällä yhteysuhreja, niin kostakoon Herra itse sen.

22:24 Totisesti, me olemme tehneet sen vain yhdestä huolestuneina, siitä, että teidän lapsenne vastaisuudessa voivat sanoa meidän lapsillemme näin: 'Mitä teillä on tekemistä Herran, Israelin Jumalan, kanssa?'

22:25 Onhan Herra pannut Jordanin välirajaksi meille ja teille, te ruubenilaiset ja gaadilaiset; teillä ei ole mitään osuutta Herraan.' Ja niin teidän lapsenne voivat saada aikaan, että meidän lapsemme lakkaavat pelkäämästä Herraa.

22:26 Sentähden me sanoimme: Tehkäämme itsellemme alttari, rakentakaamme se, ei polttouhria eikä teurasuhria varten,

22:27 vaan olemaan meidän ja teidän sekä myös meidän jälkeläistemme välillä meidän jälkeemme todistajana siitä, että me tahdomme toimittaa Herran palvelusta hänen edessänsä, polttouhreja, teurasuhreja ja yhteysuhreja, etteivät teidän lapsenne vastaisuudessa sanoisi meidän lapsillemme: 'Teillä ei ole mitään osuutta Herraan.'

22:28 Ja me ajattelimme: Jos he vastaisuudessa sanovat näin meille ja meidän jälkeläisillemme, niin me voimme

pahuudessansa.

22:21 Niin vastasivat Rubenin ja Gadin lapset ja puoli Manassen sukukuntaa ja sanoivat Israelin tuhanten päämiehille:

22:22 \Herra\ väkevä Jumala, \Herra\ väkevä Jumala tietää sen, ja Israel myös mahtaa itse tietää; jos me olemme langenneet pois ja syntiä tehneet \Herraa\ vastaan, niin älkää auttako hän meitä tänäpäivänä.

22:23 Ja jos me olemme alttarin rakentaneet, kääntääksemme meitämme \Herrasta\ pois ja uhrataksemme sen päällä polttouhria ja ruokauhria, taikka tehdäksemme kiitosuhria sen päällä, niin etsiköön sitä \Herra\.

22:24 Ja jos emme paljo ennemmin ole sitä tehneet sen asian pelvon tähden, sanoen: tästälähin mahtaa teidän lapsenne sanoa meidän lapsillemme: mitä teidän on tekemistä \Herran\ Israelin Jumalan kanssa?'

22:25 \Herra\ on pannut Jordanin rajamaaksi meidän ja teidän välillemme, te Rubenin ja Gadin lapset; ei ole teillä yhtään osaa \Herrassa\; ja niin teidän lapsenne saattavat pois meidän lapsemme \Herraa\ pelkäämästä.

22:26 Sentähden me sanoimme: tehkäämme se meillemme, rakentakaamme alttari, ei uhriksi eli polttouhriksi,

22:27 Mutta todistukseksi meidän ja teidän vaiheellamme, ja meidän sukumme meidän jälkeemme, tehdäksemme \Herran\ palvelusta hänen edessänsä meidän polttouhrikkamme, kiitosuhrikkamme ja muilla uhreillamme; ja teidän lapsenne ei pidä tästälähin sanoman meidän lapsillemme: ei ole teillä yhtään osaa \Herrassa\.

22:28 Sillä me sanoimme: se olkoon, kuin he niin sanovat meille, taikka meidän lapsillemme tästedes, niin me taidamme

vastata: 'Katsokaa Herran alttarin kuvaa, jonka meidän esi-isämme ovat tehneet, ei polttouhria eikä teurasuhria varten, vaan olemaan todistajana meidän välillämme ja teidän.'

22:29 Pois se, että me kapinoisimme Herraa vastaan ja kääntyisimme tänä päivänä pois Herrasta rakentamalla alttarin polttouhria, ruokauhria ja teurasuhria varten, toisen kuin Herran, meidän Jumalamme, alttari, joka on hänen asumuksensa edessä!

22:30 Kun pappi Piinehas ja kansan ruhtinaat, Israelin heimojen päämiehet, jotka olivat hänen kanssaan, kuulivat, mitä ruubenilaiset, gaadilaiset ja manasselaiset puhuivat, oli se heille mieleen.

22:31 Ja pappi Piinehas, Eleasarin poika, sanoi ruubenilaisille, gaadilaisille ja manasselaisille: Nyt me tiedämme, että Herra on meidän keskellämme, koska ette olekaan menetelleet uskottomasti Herraa kohtaan; näin te pelastitte israelilaiset joutumasta Herran käsiin.

22:32 Sen jälkeen pappi Piinehas, Eleasarin poika, ja ruhtinaat palasivat Gileadin maasta, ruubenilaisten ja gaadilaisten luota, takaisin Kanaanin maahan israelilaisten luo ja antoivat heille nämä tiedot.

22:33 Ja ne olivat israelilaisille mieleen, ja israelilaiset ylistivät Jumalaa; eivätkä he enää ajatelleet lähteä sotaan heitä vastaan, hävittämään sitä maata, jossa ruubenilaiset ja gaadilaiset asuivat.

22:34 Ja ruubenilaiset ja gaadilaiset antoivat alttarille nimen, sanoen: Se on todistaja meidän välillämme siitä, että Herra on Jumala.

23 LUKU

23:1 Pitkän ajan kuluttua, sitten kuin Herra oli suonut Israelin päästä rauhaan kaikilta sen ympärillä asuvilta vihollisilta, ja kun Joosua oli käynyt vanhaksi ja iäkkääksi,

sanoa: katsokaat vertausta \Herran\ alttariin, jonka meidän vanhempamme tehneet ovat, ei polttouhriksi taikka teurasuhriksi vaan todistukseksi teidän ja meidän vaiheellamme.

22:29 Pois se meistä, että me asetamme itsemme \Herraa\ vastaan, ja käännymme tänäpäivänä hänestä pois, ja rakennamme alttarin polttouhriksi, ruokauhriksi ja muuksi uhriksi, paitsi \Herran\ meidän Jumalamme alttaria, joka on hänen majansa edessä.

22:30 Kuin Pinehas pappi ja kansan ylimmäiset ja Israelin tuhanten päämiehet, jotka olivat hänen kanssansa, kuulivat nämät sanat, jotka Rubenin, Gadin ja Manassen lapset sanoivat, kelpasi se heille sangen hyvin.

22:31 Ja Pinehas papin Eleatsarin poika sanoi Rubenin, Gadin ja Manassen lapsille: tänäpäivänä ymmärsimme me \Herran\ olevan meidän kanssamme, ettette syntiä tehneet tällä rikoksella \Herraa\ vastaan: nyt te vapahditte Israelin lapset \Herran\ kädestä.

22:32 Niin meni Pinehas papin Eleatsarin poika, ja ylimmäiset Gileadin maalta, Rubenin ja Gadin lasten tyköä Kanaanin maahan jälleen Israelin lasten tykö ja sanoi sen heille.

22:33 Niin se kelpasi hyvin Israelin lapsille, ja Israelin lapset kunnioittivat Jumalaa ja ei enää sanoneet, että he tahtoivat sinne mennä heitä vastaan sotaväen kanssa maata hävittämään, jossa Rubenin ja Gadin lapset asuivat.

22:34 Ja Rubenin ja Gadin lapset kutsuivat sen alttarin, että se olis todistukseksi meidän välillämme, ja että \Herra\ on Jumala.

23 LUKU

23:1 Ja pitkän ajan perästä, kuin \Herra\ oli antanut Israelin tulla lepoon kaikilta vihollisiltansa, jotka heidän ympärillensä olivat, ja Josua jo oli vanha ja hyvään

23:2 kutsui Joosua kaiken Israelin, sen vanhimmat, päämiehet, tuomarit ja päällysmiehet ja sanoi heille: Minä olen käynyt vanhaksi ja iäkkääksi.

23:3 Ja te olette itse nähneet kaiken, mitä Herra, teidän Jumalanne, on tehnyt kaikille näille kansoille, jotka hän on karkoittanut teidän tieltänne; sillä Herra, teidän Jumalanne, on itse sotinut teidän puolestanne.

23:4 Katsokaa, minä olen arponut teille, teidän sukukunnillenne, perintöosaksi nämä kansat, jotka vielä ovat jäljellä, ja kaikki kansat, jotka minä hävitin Jordanista Suureen mereen asti, auringonlaskuun päin.

23:5 Ja Herra, teidän Jumalanne, työntää itse ne pois teidän edestänne ja karkoittaa ne teidän tieltänne, niin että te otatte omaksenne heidän maansa, niinkuin Herra, teidän Jumalanne, on teille puhunut.

23:6 Olkaa siis aivan lujat ja noudattakaa tarkoin kaikkea, mitä Mooseksen lain kirjaan on kirjoitettu, poikkeamatta siitä oikealle tai vasemmalle,

23:7 niin ettette yhdy näihin teidän keskuuteenne jääneisiin kansoihin, ette mainitse heidän jumaliensa nimiä ettekä vannon niiden nimeen, ette palvele niitä ettekä kumarra niitä,

23:8 vaan että riiputte kiinni Herrassa, Jumalassanne, niinkuin olette tehneet aina tähän päivään asti.

23:9 Sentähden Herra on karkoittanut teidän tieltänne suuret ja mahtavat kansat, eikä ainoakaan ole kestänyt teidän edessänne aina tähän päivään asti.

23:10 Yksi ainoa mies teistä ajoi pakoon tuhat, sillä Herra, teidän Jumalanne, soti itse teidän puolestanne, niinkuin hän on teille puhunut.

23:11 Ottakaa siis henkenne tähden tarkka vaari siitä, että rakastatte Herraa, teidän Jumalanne.

23:12 Sillä jos te käännytte hänestä pois ja

ikään joutunut,

23:2 Kutsui Josua koko Israelin tykönsä, heidän vanhimpansa, päämiehensä, tuomarinsa ja esimiehensä, sanoen heille: minä olen jo vanha ja hyvään ikään tullut.

23:3 Ja te olette nähneet kaikki, jotka \Herra\ teidän Jumalanne on tehnyt kaikelle tälle kansalle teidän edessänne; sillä \Herra\ teidän Jumalanne itse sotii teidän edestänne.

23:4 Katsokaat, minä olen jakanut teille ne kansat arvalla, jotka vielä jäljellä ovat, jokaiselle sukukunnalle oman perintönsä jälkeen, hamasta Jordanista, ja kaiken sen kansan, jonka minä hävitin, suureen mereen asti auringon laskemiseen päin.

23:5 Ja \Herra\ teidän Jumalanne syöksee ulos ne teidän edestänne ja ajaa heidät ulos teidän kasvoinne edestä, niin että te omistatte heidän maansa, niinkuin \Herra\ teidän Jumalanne teille sanonut oli.

23:6 Niin vahvistukaat jalosti pitämään ja tekemään kaikki, mikä on kirjoitettu Mooseksen lakiraamatussa, niin ettette siitä poikkeisi oikialle eli vasemmalle puolelle,

23:7 Niin ettette tulisi näiden teidän keskellenne jääneiden kansain sekaan, ja ettette mieleenne johdattaisi eli vannoisi heidän jumalainsa nimen kautta, ettekä myös palvelisi heitä elikkä kumartaisi heitä.

23:8 Mutta riippukaat \Herrassa\ teidän Jumalassanne kiinni, niinkuin te tähän päivään asti tehneet olette.

23:9 Ja niin \Herra\ ajaa teidän edestänne suuren ja väkevän kansan ulos, niinkuin ei yksikään ole kestänyt teidän edessänne tähän päivään asti.

23:10 Yksi teistä ajaa tuhatta takaa; sillä \Herra\ teidän Jumalanne itse sotii teidän edestänne, niinkuin hän teille sanonut oli.

23:11 Sentähden ottakaat visusti vaari teidän sielustanne, että rakastatte \Herraa\ teidän Jumalanne.

23:12 Mutta jos te käännätte teitänne pois

liitytte näiden teidän keskuuteenne jääneiden kansojen tähteisiin ja lankoudutte heidän kanssansa ja yhdytte heihin ja he teihin,

23:13 niin tietäkää, ettei Herra, teidän Jumalanne, enää karkoita näitä kansoja teidän tieltänne, vaan ne tulevat teille paulaksi ja ansaksi, kylkienne ruoskaksi ja okaiksi silmiinne, kunnes te häviätte tästä hyvästä maasta, jonka Herra, teidän Jumalanne, on teille antanut.

23:14 Katso, minä menen nyt kaiken maailman tietä. Koko sydämenne ja koko sielunne tietäköön, ettei ainoakaan kaikista niistä teitä koskevista lupauksista, jotka Herra, teidän Jumalanne, on antanut, ole jäänyt täyttämättä; kaikki ovat toteutuneet teille, ei ainoakaan niistä ole jäänyt täyttämättä.

23:15 Ja niinkuin kaikki teitä koskevat lupaukset, jotka Herra, teidän Jumalanne, on antanut, ovat toteutuneet teille, niin Herra myöskin antaa kaikkien uhkauksiensa toteutua teille, kunnes hän on hävittänyt teidät tästä hyvästä maasta, jonka Herra, teidän Jumalanne, on teille antanut:

23:16 jos te rikotte Herran, teidän Jumalanne, liiton, jonka hän on teille säättänyt, ja menette ja palvelette muita jumalia ja niitä kumarratte, niin Herran viha syttyy teitä kohtaan, ja te häviätte pian siitä hyvästä maasta, jonka hän on teille antanut.

24 LUKU

24:1 Sitten Joosua kokosi kaikki Israelin sukukunnat Sikemiin ja kutsui Israelin vanhimmat, sen päämiehet, tuomarit ja päällysmiehet, ja he asettuivat Jumalan eteen.

24:2 Ja Joosua sanoi koko kansalle: Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Tuolla

ja pidätte teitänne jääneiden kansain tykö, ja yhdistätte teitänne naimisessa heidän kanssansa, niin että te tulette heidän ja he teidän sekaanne,

23:13 Niin teidän pitää todella tietämän, ettei \Herra\ teidän Jumalanne enää tätä kansaa teidän edestänne aja ulos; mutta he tulevat teille paulaksi ja pahenukseksi ja ruoskaksi teidän kylkenne päälle, ja orjantappuraksi teidän silmillenne, siihenasti että hän teitä hukuttaa siitä hyvästä maasta, jonka \Herra\ teidän Jumalanne teille antanut on.

23:14 Ja katso, minä vaellan tänäpäpäniä kaiken maailman tien; ja teidän pitää tietämän kaikessa teidän sydämessänne ja kaikessa teidän sielussänne, ettei yhtään sanaa ole jäänyt takaperin kaikesta siitä hyvästä, minkä \Herra\ teidän Jumalanne teille luvannut on, mutta kaikki on tapahtunut teille, ja ei mitään jäänyt takaperin.

23:15 Ja pitää tapahtuman, että niinkuin kaikki se hyvä on teille tullut, jonka \Herra\ teidän Jumalanne teille sanonut on, niin \Herra\ myös antaa tulla teidän ylitsenne kaikki pahat, siihenasti että hän kadottaa teidät siitä hyvästä maasta, jonka \Herra\ teidän Jumalanne teille antanut on.

23:16 Jos te \Herran\ teidän Jumalanne liiton käyttö ylitse, jonka hän teille käskei, ja menette ja palvelette vieraita jumalia, ja heitä rukoilette, niin \Herran\ viha julmistuu teidän päällenne, ja te hukutte äkisti siitä hyvästä maasta, jonka hän teille antoi.

24 LUKU

24:1 Ja Josua kokosi kaikki Israelin sukukunnat Sikemiin, ja kutsui edes vanhimmat Israelissa, päämiehet, tuomarit ja esimiehet; ja kuin he olivat seisatetut Jumalan eteen,

24:2 Sanoi Josua kaikelle kansalle: näin sanoo \Herra\ Israelin Jumala: teidän

puolella Euftrat-virran asuivat muinoin teidän isänne, myös Terah, Aabrahamin ja Naahorin isä, ja he palvelivat muita jumalia.

24:3 Mutta minä otin teidän isänne Aabrahamin tuolta puolelta virran ja kuljetin häntä kautta koko Kanaanin maan ja tein hänen jälkeläisensä lukuisiksi ja annoin hänelle lisakin.

24:4 Ja lisakille minä annoin Jaakobin ja Eesaun. Ja Eesaulle minä annoin Seirin vuoriston omaksi, mutta Jaakob ja hänen poikansa menivät Egyptiin.

24:5 Sitten minä lähetin Mooseksen ja Aaronin ja rankaisin Egyptiä sillä, mitä minä siellä tein, ja sen jälkeen minä vein teidät sieltä pois.

24:6 Ja kun minä vein teidän isänne pois Egyptistä ja te olitte saapuneet meren rannalle, ajoivat egyptiläiset teidän isänne takaa sotavaunuilla ja ratsumiehillä Kaislamereen saakka.

24:7 Niin he huusivat Herraa, ja hän pani pimeyden teidän ja egyptiläisten välille ja antoi meren tulla heidän ylitsensä, ja se peitti heidät; omin silmin te näitte, mitä minä tein egyptiläisille. Kun te sitten olitte asuneet kauan aikaa erämaassa,

24:8 toin minä teidät amorilaisten maahan, jotka asuivat tuolla puolella Jordanin, ja he taistelivat teitä vastaan; mutta minä annoin heidät teidän käsiinne, ja te otitte omaksenne heidän maansa, ja minä tuhosin heidät teidän tieltänne.

24:9 Silloin nousi Baalak, Sipporin poika, Mooabin kuningas ja taisteli Israelia vastaan; ja hän lähetti kutsumaan Bileamin, Beorin pojan, että hän kiroaisi teidät.

24:10 Mutta minä en tahtonut kuulla Bileamia, vaan hänen täytyi siunata teidät, ja minä pelastin teidät hänen käsistään.

24:11 Ja kun te olitte menneet Jordanin yli ja tulleet Jerikoon, niin Jerikon miehet ja amorilaiset, perissiläiset, kanaanilaiset, heettiläiset, girkasilaiset, hivviläiset ja jebusilaiset taistelivat teitä vastaan, mutta minä annoin heidät teidän käsiinne.

isänne asuivat entiseen aikaan sillä puolella virtaa, Tara, Aabrahamin ja Nahorin isä, ja palvelivat muita jumalia.

24:3 Niin otin minä isänne Aabrahamin tuolta puolelta virtaa, ja annoin hänen vaeltaa koko Kanaanin maalla, ja enensin hänen siemenensä, ja annoin hänelle Isaakin.

24:4 Ja Isaakille annoin minä Jakobin ja Esaun; ja annoin Esaulle Seirin vuoren asuaksensa. Mutta Jakob ja hänen lapsensa menivät alas Egyptin maalle.

24:5 Ja minä lähetin Mooseksen ja Aaronin, ja rankaisin Egyptin, niinkuin minä heidän seassansa tehnyt olen; sitte vein minä teidät ulos.

24:6 Niin vein minä myös teidän isänne Egyptistä ulos, ja te tulitte meren tykö; ja Egyptiläiset ajoivat teidän isänne takaa vaunuin ja ratsasmiesten kanssa Punaiseen mereen saakka.

24:7 Niin huusivat he \Herran\ tykö, ja hän pani pimeyden teidän ja Egyptiläisten vaiheelle, ja saatti meren heidän päällensä, ja peitti heidät. Ja teidän silmänne näkivät, mitä minä tein Egyptissä; ja te asuitte korvessa kauan aikaa.

24:8 Ja minä toin teidät Amorilaisten maahan, jotka asuivat tuolla puolella Jordania; ja kuin he sotivat teitä vastaan, annoin minä heidät teidän käsiinne, että te omistaisitte heidän maansa; ja minä hävitin heitä teidän edestänne.

24:9 Niin nousi Balak Zipporin poika, Moabin kuningas, ja soti Israelia vastaan; ja hän lähetti ja antoi kutsua Bileamin Beorin pojan kiroomaan teitä.

24:10 Mutta en minä tahtonut kuulla Bileamia; ja hän siunaten siunasi teitä, ja minä vapahdin teitä hänen käsistään.

24:11 Ja kuin te tulitte Jordanin ylitse ja jouduitte Jerihoon, sotivat Jerihon asuvised teitä vastaan, Amorilaiset ja Pheresiläiset ja Kanaanealaiset ja Hetiläiset ja Girkasilaiset ja Heviläiset ja Jebusilaiset; mutta minä annoin heidät teidän käsiinne,

24:12 Ja minä lähetin herhiläisiä teidän edellänne, ja ne karkoittivat heidät teidän tieltänne, ne kaksi amorilaisten kuningasta; sinä miekallasi ja jousellasi et sitä tehnyt.

24:13 Ja minä annoin teille maan, josta sinä et ollut vaivaa nähnyt, ja kaupunkeja, joita te ette olleet rakentaneet, mutta joihin saitte asettua; viinitarhoista ja öljypuista, joita te ette olleet istuttaneet, te saitte syödä.

24:14 Niin peljätäkää nyt Herraa, palvelkaa häntä nuhteettomasti ja uskollisesti ja poistakaa ne jumalat, joita teidän isänne palvelivat tuolla puolella virran ja Egyptissä, ja palvelkaa Herraa.

24:15 Mutta jos pidätte pahana palvella Herraa, niin valitkaa tänä päivänä, ketä tahdotte palvella, niitäkö jumalia, joita teidän isänne palvelivat tuolla puolella virran, vai amorilaisten jumalia, niiden, joiden maassa te asutte. Mutta minä ja minun perheeni palvelemme Herraa.

24:16 Silloin kansa vastasi ja sanoi: Pois se, että me hylkäisimme Herran ja palvelisimme muita jumalia!

24:17 Sillä Herra on meidän Jumalamme, hän, joka johdatti meidät ja meidän isämme pois Egyptin maasta, orjuuden pesästä, ja joka teki meidän silmiemme edessä suuret tunnusteot ja aina varjeli meitä sillä tiellä, jota me vaelsimme, ja kaikkien niiden kansojen keskellä, joiden kautta me kuljimme.

24:18 Ja Herra karkoitti meidän tieltämme kaikki ne kansat, myös amorilaiset, jotka asuivat tässä maassa. Sentähden me palvelemme Herraa, sillä hän on meidän Jumalamme.

24:19 Niin Joosua sanoi kansalle: Te ette voi palvella Herraa, sillä hän on pyhä Jumala; hän on kiivas Jumala, hän ei anna anteeksi teidän rikoksianne ja syntejänne.

24:20 Jos te hylkääte Herran ja palvelette vieraita jumalia, niin hän kääntyy pois ja antaa teille käydä pahoin ja tekee lopun

24:12 Ja lähetin vapsaiset teidän edellänne, ja ne ajoivat heidät ulos teidän edestänne, kaksi Amorilaisten kuningasta, ei sinun miekkas kautta eikä sinun joutses kautta.

24:13 Ja annoin teille maan, jossa ette mitään työtä tehneet, ja kaupungit, joita ette rakentaneet, asuaksenne niissä ja syödäksenne viinapuista ja öljypuista, joita ette istuttaneet.

24:14 Peljätäkää siis nyt \Herraa\ ja palvelkaat häntä täydellisesti ja uskollisesti, ja hyljätäkää ne jumalat, joita teidän isänne palvelivat tuolla puolella virtaa ja Egyptissä, ja palvelkaat \Herraa\.

24:15 Jollei teidän kelpaa \Herraa\ palvella, niin valitkaa teillenne tänäpäivänä ketä te palvelette, niitä jumalia, joita teidän isänne palvelivat sillä puolella virtaa, eli Amorilaisten jumalia, joiden maassa te asutte. Mutta minä ja minun huoneeni palvelemme \Herraa\.

24:16 Niin vastasi kansa ja sanoi: pois se meistä, että me hylkäisimme \Herran\ ja palvelisimme muita jumalia.

24:17 Sillä \Herra\ meidän Jumalamme on se, joka johdatti meitä ja meidän isiämme Egyptin maalta orjuuden huoneesta, ja joka teki meidän silmäimme edessä niitä suuria tunnusmerkkejä, ja varjeli meitä kaikella matkalla, jota me vaelsimme, ja kaikkein kansain seassa, joiden lävitse me kävimme.

24:18 Ja \Herra\ ajoi meidän edestämme ulos kaiken kansan ja Amorilaiset, jotka asuivat maassa: niin me myös palvelemme \Herraa\, sillä hän on meidän Jumalamme.

24:19 Ja Josua sanoi kansalle: ette taida palvella \Herraa\, sillä hän on pyhä Jumala ja hän on kiivas Jumala, joka ei säästä teidän syntejänne.

24:20 Kuin te hylkääte \Herran\ ja palvelette muukalaisia jumalia, niin hän kääntää hänensä, ja tekee teille pahaa, ja

teistä, sen sijaan että hän on ennen antanut teille käydä hyvin.

24:21 Mutta kansa sanoi Joosualle: Ei niin, vaan me palvelemme Herraa.

24:22 Silloin Joosua sanoi kansalle: Te olette itse todistajina itseänne vastaan, että olette valinneet itsellenne Herran palveluksenne häntä. He vastasivat: Olemme.

24:23 Hän sanoi: Niin poistakaa nyt vieraat jumalat, joita on teidän keskuudessanne, ja taivuttakaa sydämenne Herran, Israelin Jumalan, puoleen.

24:24 Kansa vastasi Joosualle: Herraa, meidän Jumalaamme, me palvelemme, ja hänen ääntänsä me kuulemme.

24:25 Niin Joosua teki sinä päivänä liiton kansan kanssa ja antoi heille Sikemissä käskyt ja oikeudet.

24:26 Ja Joosua kirjoitti nämä puheet Jumalan lain kirjaan, ja hän otti suuren kiven ja pystytti sen sinne, tammen alle, joka oli Herran pyhäkössä.

24:27 Ja Joosua sanoi kaikelle kansalle: Katso, tämä kivi on oleva todistajana meitä vastaan, sillä se on kuullut kaikki Herran sanat, jotka hän on meille puhunut, ja se on oleva todistajana teitä vastaan, ettette kieltäisi Jumalaanne.

24:28 Sitten Joosua päästi kansan menemään, kunkin perintöosalleen.

24:29 Näiden tapausten jälkeen Herran palvelija Joosua, Nuunin poika, kuoli sadan kymmene

24:30 Ja he hautasivat hänet hänen perintöosansa alueelle, Timnat-Serahiin, joka on Efraimin vuoristossa, pohjoispuolelle Gaas-vuorta.n vuoden vanhana.

24:31 Ja Israel palveli Herraa Joosuan koko elinajan ja niiden vanhinten koko elinajan, jotka elivät vielä kauan Joosuan jälkeen ja tunsivat kaikki ne teot, jotka Herra oli Israelille tehnyt.

hukuttaa teitä sen jälkeen, kuin hän teille hyvää teki.

24:21 Niin sanoi kansa Josuualle: ei suinkaan, vaan me palvelemme \Herraa\.

24:22 Ja Josua sanoi kansalle: te olette teillenne todistajat, että te valitsitte teillenne \Herran\, palveluksenne häntä. Ja he sanoivat: me olemme todistajat.

24:23 Niin pankaat nyt teidän tyköänne muukalaiset jumalat pois, jotka teidän seassanne ovat, ja kumartakaa teidän sydämenne \Herran\ Israelin Jumalan tykö.

24:24 Ja kansa sanoi Josuualle: me tahdomme palvella \Herraa\ meidän Jumalaamme, ja olemme hänen äänellensä kuuliaiset.

24:25 Niin Josua teki sinä päivänä liiton kansan kanssa, ja asetti säädyn ja oikeuden heidän eteensä Sikemissä.

24:26 Ja Josua kirjoitti kaikki nämä sanat Jumalan lakikirjaan, ja otti suuren kiven, ja pystytti sen siinä tammen alla, joka oli \Herran\ pyhässä.

24:27 Ja Josua sanoi kaikelle kansalle: katso, tämä kivi pitää oleman todistus meidän vaiheellamme; sillä hän on kuullut kaikki \Herran\ puheet, jotka hän meidän kanssamme puhunut on, ja pitää oleman teille todistus, ettette teidän Jumalaanne kiellä.

24:28 Ja niin antoi Josua kansan mennä, itsekunkin perintöönsä.

24:29 Ja sen jälkeen tapahtui, että Josua Nunin poika, \Herran\ palvelia, kuoli, sadan ja kymmenen ajastaikaisena.

24:30 Ja he hautasivat hänen oman perityn maansa rajoihin, Timnat Serakiin, joka on Ephraimin vuorella, pohjan puolelle Gaasin vuorta.

24:31 Ja Israel palveli \Herraa\ kaikkena Josuan elinaikana, niin myös kaikkena vanhimpain elinaikana, jotka kauan aikaa josuan perästä elivät ja tiesivät kaikki \Herran\ teot, jotka hän Israelille tehnyt oli.

24:32 Ja Joosefin luut, jotka israelilaiset olivat tuoneet Egyptistä, he hautasivat Sikemiin, siihen maapalstaan, jonka Jaakob oli ostanut Hamorin, Sikemin isän, pojilta sadalla kesitalla ja jonka joosefilaiset olivat saaneet perintöosaksensa.

24:33 Ja Eleasar, Aaronin poika, kuoli, ja he hautasivat hänet Gibeaan, hänen poikansa Piinehaan kaupunkiin, joka oli annettu hänelle Efraimin vuoristosta.

TUOMARIEN KIRJA

1 LUKU

1:1 Joosuan kuoleman jälkeen israelilaiset kysyivät Herralta ja sanoivat: "Kenen meistä on ensiksi lähdeettävä kanaanilaisia vastaan, sotimaan heitä vastaan?" Herra vastasi:

1:2 "Juuda lähteköön; katso, minä annan maan hänen käsiinsä."

1:3 Niin Juuda sanoi veljellensä Simeonille: "Lähde minun kanssani minun arpaosaani, ja sotikaamme kanaanilaisia vastaan, niin minäkin tulen sinun kanssasi sinun arpaosaasi." Niin Simeon lähti hänen kanssaan.

1:4 Ja Juuda lähti, ja Herra antoi kanaanilaiset ja perissiläiset heidän käsiinsä; ja he voittivat heidät Besekissä - kymmenentuhatta miestä.

1:5 Ja he kohtasivat Adoni-Besekin Besekissä ja taistelivat häntä vastaan ja voittivat kanaanilaiset ja perissiläiset.

1:6 Ja Adoni-Besek pakeni, mutta he ajoivat häntä takaa ja ottivat hänet kiinni ja hakkasivat häneltä peukalot ja isotvarpaat.

1:7 Silloin Adoni-Besek sanoi: "Seitsemänkymmentä kuningasta, joilta oli hakattu peukalot ja isotvarpaat, kokosi muruja minun pöytäni alta; niinkuin minä olen tehnyt, niin on Jumala minulle maksanut." Ja he veivät hänet Jerusalemiin, ja siellä hän kuoli.

1:8 Ja Juudan miehet ryhtyivät taisteluun

24:32 Ja Josephin luut, jotka Israelin lapset olivat tuoneet Egyptistä, hautasivat he Sikemiin, siihen pellon kappaleeseen, jonka Jakob osti Hemorin Sikemin isän lapsilta sadalla penningillä. Ja se tuli Josephin lasten perinnöksi.

24:33 Niin kuoli myös Eleasar Aaronin poika, ja he hautasivat hänen Gibeassa, joka oli hänen poikansa Pinehaan oma, joka hänelle Ephraimin vuorella annettu oli.

TUOMAREIN KIRJA

1 LUKU

1:1 Ja tapahtui Josuan kuoleman jälkeen, että Israelin lapset kysyivät \Herralta\, sanoen: kuka meistä ensisti menee sotaan ylös Kanaanealaisia vastaan?

1:2 Ja \Herra\ sanoi: Juudan pitää menemän: katso, minä annoin maan hänen käsiinsä.

1:3 Niin sanoi Juuda veljellensä Simeonille: käy minun kanssani minun arpaani, sotimaan Kanaanealaisia vastaan, niin minä myös menen sinun arpaas sinun kanssas; ja Simeon meni hänen kanssansa.

1:4 Kuin Juuda meni sinne ylös, antoi \Herra\ hänelle Kanaanealaiset ja Pheresiläiset heidän käsiinsä; ja he löivät Besekissä kymmenentuhatta miestä.

1:5 Ja he löysivät AdoniBesekin Besekistä, ja sotivat heitä vastaan ja löivät Kanaanealaiset ja Pheresiläiset.

1:6 Mutta AdoniBesek pakeni, ja he ajoivat häntä takaa, saivat hänen kiinni ja leikkasivat häneltä peukalot käsistä ja isot varpaat jaloista.

1:7 Niin sanoi AdoniBesek: seitsemänkymmentä kuningasta, leikatuilla peukaloilla heidän käsistensä ja jaloistansa, hakivat minun pöytäni alla; niinkuin minä tein, niin on Jumala minulle maksanut. Ja he veivät hänen Jerusalemiin, ja siellä hän kuoli.

1:8 Mutta Juudan lapset sotivat

Jerusalemia vastaan ja valloittivat sen ja surmasivat miekan terällä sen asukkaat ja pistivät kaupungin tuleen.

1:9 Sen jälkeen Juudan miehet laskeutuivat sotimaan niitä kanaanilaisia vastaan, jotka asuivat Vuoristossa, Etelämaassa ja Alankomaassa.

1:10 Niin Juuda meni niitä kanaanilaisia vastaan, jotka asuivat Hebronissa - Hebronin nimi oli muinoin Kirjat-Arba - ja he voittivat Seesain, Ahimanin ja Talmain.

1:11 Sieltä hän meni Debirin asukkaita vastaan - Debirin nimi oli muinoin Kirjat-Seefer -

1:12 ja Kaaleb sanoi: "Joka voittaa ja valloittaa Kirjat-Seeferin, sille minä annan tyttäreni Aksan vaimoksi."

1:13 Niin Otniel, Kenaan, Kaalebin nuoremman veljen, poika, valloitti sen; ja hän antoi tälle tyttärensä Aksan vaimoksi.

1:14 Ja kun Aksa tuli, niin hän yllytti miestänsä, että tämä pyytäisi hänen isältänsä peltomaata; ja Aksa pudottautui aasin selästä maahan. Silloin Kaaleb sanoi hänelle: "Mikä sinun on?"

1:15 Niin hän vastasi hänelle: "Anna minulle jäähyväislahja, sillä sinä olet naittanut minut kuivaan maahan, anna siis minulle vesilähteitä." Silloin Kaaleb antoi hänelle Ylälähteet ja Alalähteet.

1:16 Ja keeniläisen, Mooseksen apen, jälkeläiset olivat lähteneet Palmukaupungista Juudan jälkeläisten kanssa Juudan erämaahan, eteläpuolelle Aradia; he menivät ja asettuivat sikäläisen kansan sekaan.

1:17 Mutta Juuda meni veljensä Simeonin kanssa, ja he voittivat kanaanilaiset, jotka asuivat Sefatissa, ja he vihkivät kaupungin tuhon omaksi ja kutsuivat sen Hormaksi.

1:18 Ja Juuda valloitti Gassan alueineen, Askelonin alueineen ja Ekronin alueineen.

1:19 Ja Herra oli Juudan kanssa, niin että hän sai haltuunsa vuoriston; sillä hän ei kyennyt karkoittamaan niitä, jotka asuivat

Jerusalemia vastaan, ja voittivat sen, ja löivät sen miekan terällä, ja polttivat kaupungin.

1:9 Sitte matkustivat Juudan lapset alas sotimaan Kanaanealaisia vastaan, jotka vuorella asuivat etelään päin laaksoissa.

1:10 Meni myös Juuda Kanaanealaisia vastaan, jotka Hebronissa asuivat (mutta Hebron kutsuttiin muinen KirjatArba), ja löivät Sesain, Ahimanin ja Talmain;

1:11 Ja meni sieltä Debirin asuvia vastaan (mutta Debir kutsuttiin muinen KirjatSepher).

1:12 Ja Kaleb sanoi: joka KirjatSepherin lyö ja sen voittaa, hänelle annan minä tyttäreni Aksan emännäksi.

1:13 Niin voitti sen Otniel Kenaksen, Kalebin nuoremman veljen poika, ja hän antoi tyttärensä Aksan hänelle emännäksi.

1:14 Ja tapahtui, kuin Aksa tuli, että hän neuvoi miestänsä anomaan peltoa isältä; ja hän astui aasinsa päältä alas, niin sanoi Kaleb hänelle: mikä sinun on?

1:15 Hän sanoi hänelle: anna minulle siunaus; sillä sinä annoit minulle kuivan maan, anna myös minulle vesinen maa. Niin antoi Kaleb hänelle vesiset maat ylhäältä ja alhaalta.

1:16 Ja Moseksen apen Keniläisen lapset menivät Palmukaupungista Juudan lasten kanssa Juudan korpeen, etelään päin Aradia; ja he menivät ja asuivat kansan seassa.

1:17 Ja Juuda meni veljensä Simeonin kanssa, ja he löivät Kanaanealaiset jotka Sephatissa asuivat, ja hävittivät sen, ja kutsuivat kaupungin Horma.

1:18 Sitälikin voitti Juuda Gasan rajoinensa, ja Askalonin rajoinensa, ja Ekronin rajoinensa.

1:19 Ja \Herra\ oli Juudan kanssa, niin että hän omisti vuoret; sillä ei hän voinut niitä ajaa ulos, jotka laaksoissa asuivat,

tasangolla, koska heillä oli raudoitettuja sotavaunuja.

1:20 Ja he antoivat Kaalebille Hebronin, niinkuin Mooses oli puhunut; ja hän karkoitti sieltä ne kolme anakilaista.

1:21 Mutta benjaminilaiset eivät karkoittaneet jebusilaisia, jotka asuivat Jerusalemissa, ja niin jebusilaiset jäivät asumaan benjaminilaisten sekaan, Jerusalemiin, aina tähän päivään asti.

1:22 Myöskin Joosefin heimo lähti liikkeelle; se lähti Beeteliin, ja Herra oli heidän kanssansa.

1:23 Ja Joosefin heimo vakoilutti Beeteliä - kaupungin nimi oli muinoin Luus -

1:24 ja vakoilijat näkivät miehen tulevan kaupungista ja sanoivat hänelle: "Näytä meille, mistä päästään kaupunkiin, niin me teemme sinulle laupeuden."

1:25 Niin hän näytti heille, mistä päästiin kaupunkiin, ja he surmasivat miekan terällä kaupungin asukkaat, mutta sen miehen ja koko hänen sukunsa he päästivät menemään.

1:26 Ja se mies meni heettiläisten maahan ja rakensi kaupungin ja antoi sille nimen Luus, ja se nimi sillä on vielä tänäkin päivänä.

1:27 Mutta Manasse ei saanut haltuunsa Beet-Seania ja sen tytärkaupunkeja, ei Taanakia ja sen tytärkaupunkeja, ei Doorin asukkaita ja sen tytärkaupunkeja, ei Jibleamin asukkaita ja sen tytärkaupunkeja eikä Megiddon asukkaita ja sen tytärkaupunkeja, vaan kanaanilaisten onnistui jäädä asumaan siihen maahan.

1:28 Kun Israel sitten voimistui, saattoi se kanaanilaiset työveron alaisiksi, mutta ei karkoittanut heitä.

1:29 Efraim ei karkoittanut kanaanilaisia, jotka asuivat Geserissä, ja niin kanaanilaiset jäivät asumaan sen keskeen, Geseriin.

1:30 Sebulon ei karkoittanut Kidronin asukkaita eikä Nahalolin asukkaita, ja niin kanaanilaiset jäivät asumaan sen keskeen,

sillä heillä oli rautaiset vaunut.

1:20 Ja he antoivat Kalebille Hebronin, niinkuin Moses sanonut oli, ja hän ajoi siitä ulos kolme Enakin poikaa.

1:21 Mutta Benjaminin lapset ei ajaneet Jebusilaisia pois, jotka asuivat Jerusalemissa; ja Jebusilaiset asuivat Benjaminin lasten tykönä Jerusalemissa tähän päivään asti.

1:22 Meni myös Josephin huone ylös BetEliin, ja \Herra\ oli heidän kanssansa.

1:23 Ja Josephin huone vakosi BetEliä (joka muinen kutsuttiin Luts).

1:24 Ja vartiat saivat nähdä miehen käyvän kaupungista, ja sanoivat hänelle: osoita meille, kusta kaupungin sisälle mennään, niin me teemme laupiuden sinun kanssas.

1:25 Ja hän osoitti heille kaupungin sisällekäytävän, ja he löivät kaupungin miekan terällä; mutta sen miehen ja kaiken hänen sukunsa laskivat he menemään.

1:26 Niin meni se mies Hetiläisten maakuntaan ja rakensi kaupungin, ja kutsui hänen Luts, joka tähän päivään asti niin kutsutaan.

1:27 Ja ei Manasse ajanut ulos Betseania tyttärinensä, eikä myös Taanakia tyttärinensä, eikä Dorin asuvaisia tyttärinensä, eikä Jibleamin asuvia tyttärinensä, eikä Megiddon asuvia tyttärinensä. Ja Kanaanealaiset rupesivat asumaan siinä maassa.

1:28 Ja kuin Israel voimalliseksi tuli, teki hän Kanaanealaiset verolliseksi ja ei ajanut heitä ollenkaan ulos.

1:29 Eikä myös Ephraim ajanut ulos Kanaanealaisia, jotka asuivat Gatserissa; mutta Kanaanealaiset asuivat heidän seassansa Gatserissa.

1:30 Eikä myös Zebulon ajanut Kitronin ja Nahalolin asuvaisia ulos; vaan Kanaanealaiset asuivat heidän keskellensä

mutta joutuivat työveron alaisiksi.

1:31 Asser ei karkoittanut Akkon asukkaita eikä Siidonin asukkaita eikä myöskään Ahlabin, Aksibin, Helban, Afekin ja Rehobin asukkaita.

1:32 Ja niin asserilaiset joutuivat asumaan maan asukkaiden, kanaanilaisten, keskeen, koska eivät karkoittaneet heitä.

1:33 Naftali ei karkoittanut Beet-Semexsen asukkaita eikä Beet-Anatin asukkaita ja joutui niin asumaan maan asukkaiden, kanaanilaisten, keskeen; mutta Beet-Semexsen ja Beet-Anatin asukkaat joutuivat heille työveron alaisiksi.

1:34 Amorilaiset tunkivat daanilaiset vuoristoon, sillä he eivät sallineet heidän laskeutua tasangolle.

1:35 Ja amorilaisten onnistui jäädä asumaan Har-Herekseen, Aijaloniin ja Saalbimiin; mutta Joosefin heimon käsi kävi heille raskaaksi, ja he joutuivat työveron alaisiksi.

1:36 Ja amorilaisten alue ulottui Skorpionisolasta, Seelasta, ylöspäin.

2 LUKU

2:1 Ja Herran enkeli tuli Gilgalista ylös Bookimiin. Ja hän sanoi: "Minä johdatin teidät Egyptistä ja toin teidät maahan, jonka minä valalla vannoen olin luvannut teidän isillenne, ja sanoin: 'Minä en riko liittoani teidän kanssanne ikinä.

2:2 Te taas älkää tehkö liittoa tämän maan asukasten kanssa, vaan kukistakaa heidän alttarinsa.' Mutta te ette ole kuulleet minun ääntäni. Mitä olettekaan tehneet!

2:3 Niinpä minä nyt sanon teille: Minä en karkoita heitä teidän tieltänne, vaan heistä tulee teille ahdistajat, ja heidän jumalansa tulevat teille ansaksi."

2:4 Ja kun Herran enkeli oli puhunut nämä sanat kaikille israelilaisille, korotti kansa äänensä ja itki.

2:5 Ja he antoivat sille paikalle nimen

ja olivat verolliset.

1:31 Eikä myös Asser ajanut niitä ulos, jotka asuivat Akkossa, eikä niitä, jotka asuivat Zidonissa, Akelabissa, Aksibissa, Helbassa, Aphikissa ja Rehobissa.

1:32 Mutta Asserilaiset asuivat Kanaanealaisten seassa, jotka siinä maassa asuivat: ettei he niitä ajaneet ulos.

1:33 Eikä myös Naphtali ajanut niitä ulos, jotka asuivat BetSemessä ja BetAnatissa, mutta asuivat Kanaanealaisten seassa, jotka maan asuvaset olivat; mutta ne, jotka BetSemessä ja BetAnatissa olivat, tulivat heille verollisiksi.

1:34 Ja Amorilaiset ahdistivat Danin lapsia vuorilla eikä sallineet heitä tulemaan laaksoon.

1:35 Mutta Amorilaiset rupesivat asumaan vuorilla, Hereessä, Ajalonissa ja Saalbimissa; niin tuli Josephin käsi heille raskaaksi, ja he tulivat verollisiksi.

1:36 Ja Amorilaisten rajat olivat siitä, kuin käydään ylös Akrabimiin, kalliosta ja ylhäältä.

2 LUKU

2:1 Ja \Herran\ enkeli astui ylös Gilgalista Bokimiin ja sanoi: minä johdatin teidät tänne Egyptistä ja toin teidät siihen maahan, jonka minä vannoin teidän isillenne ja sanoin: en minä tee liittoani teidän kanssanne tyhjäksi ijankaikkisesti, 2:2 Ja ei teidän pidä ikänä tekemän liittoa tämän maan asuvaisten kanssa: teidän pitää maahan kukistaman heidän alttarinsa; mutta ette totelleet minun ääntäni. Miksi te sen olette tehneet?

2:3 Sanoin minä myös: en minä heitä teidän edestänne aja pois, vaan heidän pitää oleman teille paulaksi, ja heidän Jumalansa teille verkoksi.

2:4 Ja kuin \Herran\ enkeli nämät sanat puhunut oli kaikille Israelin lapsille, korotti kansa äänensä ja itki;

2:5 Ja kutsuivat sen paikan Bokim, ja

Bookim; ja he uhrasivat siinä Herralle.

2:6 Kun Joosua oli päästänyt kansan menemään, menivät israelilaiset kukin perintöosallensa, ottaakseen maan omaksensa.

2:7 Ja kansa palveli Herraa Joosuan koko elinajan ja niiden vanhinten koko elinajan, jotka elivät vielä kauan Joosuan jälkeen ja jotka olivat nähneet kaikki ne suuret teot, jotka Herra oli Israelille tehnyt.

2:8 Mutta Herran palvelija Joosua, Nuunin poika, kuoli sadan kymmenen vuoden vanhana.

2:9 Ja he hautasivat hänet hänen perintöosansa alueelle Timnat-Herekseen, Efraimin vuoristoon, pohjoispuolelle Gaasvuorta.

2:10 Ja kun koko sekin sukupolvi oli tullut kootuksi isiensä tykö, nousi heidän jälkeensä toinen sukupolvi, joka ei tuntenut Herraa eikä niitä tekoja, jotka hän oli Israelille tehnyt.

2:11 Niin israelilaiset tekivät sitä, mikä oli paha Herran silmissä, ja palvelivat baaleja

2:12 ja hylkäsivät Herran, isiensä Jumalan, joka oli vienyt heidät pois Egyptin maasta, ja lähtivät kulkemaan muiden jumalien jäljessä, niiden kansojen jumalien, jotka asuivat heidän ympärillensä, kumarsivat niitä ja vihoittivat Herran.

2:13 Mutta kun he hylkäsivät Herran ja palvelivat baalia ja astarteja,

2:14 niin Herran viha syttyi Israelia kohtaan, ja hän antoi heidät ryöstäjien käsiin, jotka ryöstivät heitä, ja myi heidät heidän ympärillään asuvien vihollisten käsiin, niin etteivät he enää voineet kestää vihollistensa edessä.

2:15 Mihin ikinä he lähtivätkin, oli Herran käsi heitä vastaan, tuottaen onnettomuutta, niinkuin Herra oli puhunut ja niinkuin Herra oli heille vannonut; ja niin he joutuivat suureen ahdinkoon.

2:16 Silloin Herra herätti tuomareita, jotka pelastivat heidät heidän ryöstäjäinsä käsistä.

uhrasivat siinä \Herralle\.

2:6 Ja kuin Josua oli päästänyt kansan tykönsä, ja Israelin lapset menneet itsekukin perintöönsä, maata omistamaan,

2:7 Palveli kansa \Jumalaa\ niinkauvan kuin Josua eli, ja koko vanhimpain aikana, jotka Josuan perässä kauvan elivät ja olivat nähneet kaikkia \Herran\ suuria töitä, jotka hän Israelille tehnyt oli.

2:8 Mutta kuin Josua Nunin poika \Herran\ palvelia kuoli, sadan ja kymmenen ajastaikaisena,

2:9 Ja he olivat haudanneet hänet perintöomaansa rajoihin, TimnatHerekseen, Ephraimin vuorelle pohjan puolelle Gaasin vuorta;

2:10 Kun myös kaikki se sukukunta oli koottu isänsä tykö, tuli toinen sukukunta heidän jälkeensä, jotka ei tunteneet \Herraa\ eikä niitä töitä, jotka hän Israelille tehnyt oli.

2:11 Ja Israelin lapset tekivät paha \Herran\ edessä ja palvelivat Baalia,

2:12 Ja hylkäsivät \Herran\, isiensä Jumalan, joka heidät Egyptin maalta oli johdattanut ulos, ja seurasivat vieraita jumalia niiden kansain jumalista, jotka heidän ympärillensä asuivat, ja kumarsivat niitä, ja vihoittivat \Herran\;

2:13 Ja hylkäsivät \Herran\, ja palvelivat Baalia ja Astarotia.

2:14 Niin julmistui \Herran\ viha Israeliin, ja antoi heidät ryövärien käsiin, jotka heitä ryöstivät, ja myi heitä vihollistensa käsiin ympäristölle; ja ei he taitaneet enää seisoa vihollisiansa vastaan,

2:15 Mutta kuhunka ikänä he itsensä käänivät, oli \Herran\ käsi heitä vastaan onnettomuudeksi, niinkuin \Herra\ heille sanonut ja niinkuin \Herra\ heille vannonut oli; ja he aivan kovin ahdistettiin.

2:16 Ja \Herra\ herätti tuomarit, jotka heitä vapahtivat niiden käsistä, jotka heitä ryöstivät.

2:17 Mutta he eivät totelleet tuomareitansakaan, vaan kulkivat haureudessa muiden jumalien jäljessä ja kumarsivat niitä. Pian he poikkisivat siltä tieltä, jota heidän isänsä, Herran käskyjä totellen, olivat kulkeneet; he eivät tehneet niin.

2:18 Kun siis Herra herätti heille tuomareita, niin Herra oli tuomarin kanssa ja pelasti heidät heidän vihollistensa käsistä niin kauaksi aikaa, kuin tuomari eli; sillä Herran tuli sääli, kun he voihkivat sortajainsa ja vaivaajainsa käsissä.

2:19 Mutta kun tuomari kuoli, vaelsivat he jälleen kelvottomasti, vielä pahemmin kuin heidän isänsä, kulkien muiden jumalien jäljessä, palvelen ja kumartaen niitä. He eivät lakanneet teoistansa eivätkä paatuneesta vaelluksestansa.

2:20 Niin Herran viha syttyi Israelia kohtaan, ja hän sanoi: "Koska tämä kansa on rikkonut minun liittoni, jonka minä sääsin heidän isillensä, eivätkä he ole kuulleet minun ääntäni,

2:21 niin en minäkään enää karkoita heidän tieltänsä ainoatakaan niistä kansoista, jotka Joosua kuollessaan jätti jäljelle.

2:22 Minä tahdon näin heidän kauttansa koetella Israelia, noudattavatko he Herran tietä ja vaeltavatko sitä, niinkuin heidän isänsä tekivät, vai eivätkö."

2:23 Niin Herra jätti nämä kansat paikoilleen, karkoittamatta niitä heti kohta; hän ei antanut niitä Joosuan käsiin.

3 LUKU

3:1 Nämä ovat ne kansat, jotka Herra jätti paikoilleen koetellakseen niiden kautta Israelia, kaikkia niitä, jotka eivät olleet kokeneet mitään kaikista Kanaanin sodista
3:2 hän jätti ne ainoastaan sitä varten, että israelilaisten sukupolvet saisivat kokea sotaa, hänen opettaessaan heitä sotimaan, kuitenkin ainoastaan niitä, jotka eivät ennen

2:17 Niin ei he tuomareitansakaan totelleet, vaan huorin tekivät vierasten jumalain kanssa, ja kumarsivat niitä; he harhailivat nopiasti siltä tieltä, jota heidän isänsä olivat vaeltaneet, kuullaksensa \Herran\ käskyjä: ei he niin tehneet.

2:18 Kuin \Herra\ herätti heille tuomarit, niin oli \Herra\ tuomarein kanssa ja varjeli heitä heidän vihollistensa käsistä niinkauvan kuin tuomari eli; sillä \Herra\ armahti heidän huokauksensa päälle niiden tähden, jotka heitä vaivasivat ja ahdistivat.

2:19 Mutta kuin tuomari kuollut oli, palasivat he, ja turmelivat sen enemmän kuin heidän isänsä, seuraten vieraita jumalia, palvelen ja kumartain niitä; ei he luopuneet teoistansa eikä kovasta tiestänsä.

2:20 Sentähden julmistui \Herran\ viha niin Israelin päälle, että hän sanoi: että tämä kansa rikkoi minun liittoni, jonka minä käskin heidän isillensä, ja ei kuullut minun ääntäni.

2:21 Niin en minäkään tästedes aja pois heidän edestänsä yhtäkään niistä pakanoista, jotka Josua jätti kuoltuansa;

2:22 Että minä koettelin Israelia heidän kauttansa, pysyvätkö he \Herran\ teillä ja vaeltavat niissä, niinkuin heidän isänsä ovat pysyneet, vai eikö.

2:23 Ja \Herra\ jätti nämät pakanat, ettei hän nopiasti heitä ajanut ulos, ja ei antanut heitä Josuan käteen.

3 LUKU

3:1 Ja nämät ovat ne pakanat, jotka \Herra\ jätti Israelia kiusaamaan, kaikkia niitä, jotka ei mitään tietäneet kaikista Kanaanin sodista,

3:2 Ainoasti että Israelin lasten sukukunta olisivat oppineet sotimaan, ne jotka ei ennen sodasta mitään tietäneet;

olleet sotaa kokeneet -:

3:3 filistealaisten viisi ruhtinasta ja kaikki kanaanilaiset ja siidonilaiset ja hivviläiset, jotka asuivat Libanonin vuoristossa, Baal-Hermonin vuoresta siihen saakka, mistä mennään Hamatiin.

3:4 Nämä jäivät, että hän niiden kautta koettelisi Israelia saadakseen tietää, tottelisivatko he Herran käskyjä, jotka hän Mooseksen kautta oli antanut heidän isillensä.

3:5 Israelilaiset asuivat siis kanaanilaisten, heetiläisten, amorilaisten, perissiläisten, hivviläisten ja jebusilaisten keskellä,

3:6 ja he ottivat heidän tyttäriänsä vaimoikseen ja antoivat omia tyttäriänsä heidän pojillensa ja palvelivat heidän jumaliansa.

3:7 Näin israelilaiset tekivät sitä, mikä oli pahaa Herran silmissä, ja unhottivat Herran, Jumalansa, ja palvelivat baaleja ja aseroita.

3:8 Silloin Herran viha syttyi Israelia kohtaan, ja hän myi heidät Kuusan-Risataimin, Mesopotamian kuninkaan, käsiin; ja israelilaiset palvelivat Kuusan-Risataimia kahdeksan vuotta.

3:9 Mutta israelilaiset huusivat Herraa, ja Herra herätti israelilaisille vapauttajan, joka heidät vapautti, Otnielin, Kenaan, Kaalebin nuoremman veljen, pojan.

3:10 Ja Herran henki tuli häneen, ja hän oli tuomarina Israelissa; hän lähti sotaan, ja Herra antoi Kuusan-Risataimin, Aramin kuninkaan, hänen käsiinsä, ja Kuusan-Risataim sai tuntea hänen kätensä voimaa.

3:11 Ja maassa oli rauha neljäkymmentä vuotta; sitten Otniel, Kenaan poika, kuoli.

3:12 Mutta israelilaiset tekivät jälleen sitä, mikä oli pahaa Herran silmissä. Silloin Herra vahvisti Eglonin, Mooabin kuninkaan, Israelia väkevämmäksi, koska he tekivät sitä, mikä

oli pahaa Herran silmissä.

3:13 Ja tämä kokosi luoksensa

3:3 Viisi Philistealaisten päämiestä ja kaikki Kanaanealaiset, Zidonilaiset ja Heviläiset, jotka asuivat Libanonin vuorella, BaalHermonin vuoresta Hamatiin asti.

3:4 Ja he jäivät kiusaamaan Israelia, että tiedettäisiin, tottelisivatko \Herran\ käskyjä, jotka hän oli käsenyt heidän isillensä Mooseksen kautta.

3:5 Kuin Israelin lapset asuivat keskellä Kanaanealaisia, Hetiläisiä, Amoralaisia, Pheresiläisiä, Heviläisiä ja Jebusilaisia,

3:6 Ottivat he heidän tyttäriänsä emännöksensä ja antoivat tyttäriänsä heidän pojillensa, ja palvelivat heidän jumaliansa.

3:7 Ja Israelin lapset tekivät pahaa \Herran\ edessä, ja unhottivat \Herran\ Jumalansa, ja palvelivat Baalia ja metsistöitä.

3:8 Niin julmistui \Herran\ viha Israeliin, ja hän myi heidät KusanRisataimin, Mesopotamian kuninkaan käteen; ja Israelin lapset palvelivat KusanRisataimia kahdeksan ajastaikaa.

3:9 Ja Israelin lapset huusivat \Herran\ tykö, ja \Herra\ herätti heille vapahtajan, joka heitä vapahti, Otnielin, Kalebin nuorimman veljen Kenaksen pojan.

3:10 Ja \Herran\ henki tuli hänen päällensä, ja hän oli tuomari Israelissa, joka myös läksi sotaan; ja \Herra\ antoi KusanRisataimin, Syrian kuninkaan tulla hänen käsiinsä, että hänen kätensä tuli voimalliseksi KusanRisataimin päälle.

3:11 Ja maa lepäsi neljäkymmentä ajastaikaa; ja Otniel Kenaksen poika kuoli.

3:12 Mutta Israelin lapset tekivät vielä pahaa \Herran\ edessä; niin vahvisti \Herra\ Eglonin, Moabilaisten kuninkaan Israelia vastaan, että he pahaa tekivät \Herran\ edessä.

3:13 Ja hän kokosi tykönsä Ammonin

ammonilaiset ja amalekilaiset, lähti liikkeelle ja voitti Israelin, ja he valtasivat Palmukaupungin.

3:14 Ja israelilaiset palvelivat Eglonia, moabilaisten kuningasta, kahdeksantoista vuotta.

3:15 Ja israelilaiset huusivat Herraa, ja Herra herätti heille vapauttajan, benjaminilaisen Eehudin, Geeran pojan, vasenkätisen miehen. Kun israelilaiset lähettivät hänet viemään veroa Eglonille, Mooabin kuninkaalle,

3:16 niin Eehud teki itsellensä kaksiteräisen miekan, jalan pituisen, ja satoi sen takkinsa alle oikealle kupeelleen.

3:17 Ja hän toi veron Eglonille, Mooabin kuninkaalle. Mutta Eglon oli hyvin lihava mies.

3:18 Kun hän oli saanut tuoduksi veron, saattoi hän väen, joka oli verolahjoja kantanut, matkalle.

3:19 Mutta itse hän kääntyi takaisin Gilgalin luona olevilta jumalankuvilta ja käski sanoa: "Minulla on salaista asiaa sinulle, kuningas." Niin tämä sanoi: "Hiljaa!" Ja kaikki, jotka seisoivat hänen luonaan, menivät hänen luotaan ulos.

3:20 Kun Eehud oli tullut hänen luoksensa, hänen istuessaan yksin viileässä yläsalissaan, sanoi Eehud: "Minulla on sinulle sana Jumalalta." Silloin hän nousi istuimeltaan,

3:21 mutta Eehud ojensi vasemman kätensä ja tempasi miekan oikealta kupeeltaan ja pisti sen hänen vatsaansa,

3:22 niin että kahvakin meni sisään terän mukana ja terä upposi kokonaan ihraan, sillä hän ei vetänyt ulos miekkaa hänen vatsastaan. Sitten hän meni ulos laakealle katolle.

3:23 Kun Eehud oli tullut pylväskäytävään, sulki hän yläsalin ovet jälkeensä ja lukitsi ne.

3:24 Hänen mentyään tulivat kuninkaan palvelijat, ja kun he näkivät, että yläsalin ovet olivat lukitut, niin he ajattelivat:

lapset ja Amalekilaiset, ja meni ja löi Israelin, ja omisti Palmukaupungin.

3:14 Ja Israelin lapset palvelivat Eglonia, Moabilaisten kuningasta kahdeksantoistakymmentä ajastaikaa.

3:15 Niin huusivat Israelin lapset \Herran\ tykö, ja \Herra\ herätti heille vapahtajan, Eehudin Geran pojan, Jeminin pojan, joka oli kurittu; ja Israelin lapset lähettivät hänen kanssansa lahjoja Eglonille, Moabilaisten kuninkaalle.

3:16 Ja Eehud teki itsellensä kaksiteräisen miekan, kyynärää pitkän, satoi sen vaatteensa alle, oikean reitensä päälle,

3:17 Ja kantoi lahjat Eglonille, Moabilaisten kuninkaalle; ja Eglon oli sangen lihava mies.

3:18 Kun hän oli lahjat antanut, päästi hän kansan, jotka olivat lahjoja kantaneet.

3:19 Ja palasi itse epäjumalista Gilgalissa ja sanoi: minulla on, kuningas, jotakin salaista sinulle sanomista. Niin hän sanoi: vaiti! Ja kaikki menivät ulos, jotka hänen ympärillensä seisoivat.

3:20 Ja Eehud tuli hänen tykönsä, ja hän istui suvisalissa, joka hänellä oli, yksinänsä. Ja Eehud sanoi: minulla on Jumalan sana sinun tykö; niin nousi hän istuimeltaan.

3:21 Mutta Eehud ojensi vasemman kätensä ja otti miekan oikialta reideltänsä, ja pisti hänen vatsaansa,

3:22 Niin että kahva meni sisälle terän kanssa, ja lihavuus peitti kahvan; sillä ei hän vetänyt ulos miekkaa hänen vatsastansa; ja rapa vuoti ulos hänestä.

3:23 Ja Eehud läksi ulos takaoven kautta, ja sulki salin ovet jälkeensä ja lukitsi ne.

3:24 Kun hän oli tullut ulos, menivät kuninkaan palvelijat sisälle, näkivät salin ovet suljetuiksi ja sanoivat: taitaa olla, että

"Varmaankin hän on tarpeellaan viileässä kammiossa."

3:25 Sitten he odottivat kyllästyksiin asti, mutta kun hän ei sittenkään avannut yläsalin ovia, ottivat he avaimen ja avasivat itse. Ja katso, heidän herransa makasi kuolleena lattialla.

3:26 Mutta Eehud oli paennut heidän vitkastellessaan; hän oli jo päässyt jumalankuvien ohi ja pakeni Seiraan.

3:27 Ja sinne tultuaan hän puhalsi pasunaan Efraimin vuoristossa. Silloin israelilaiset laskeutuivat hänen kanssaan vuoristosta, ja hän heidän etunenässään.

3:28 Ja hän sanoi heille: "Seuratkaa minua, sillä Herra antaa teidän vihollisenne, moobilaiset, teidän käsiinne." Silloin he laskeutuivat hänen jäljessään alas, valtasivat moobilaisten tieltä Jordanin kahlauspaikat eivätkä päästäneet ketään yli.

3:29 Ja he voittivat silloin Mooabin, lähes kymmenen tuhatta miestä, kaikki voimakkaita ja sotakuntoisia miehiä; eikä ainoakaan päässyt pakoon.

3:30 Niin täytyi Mooabin silloin nöyrtyä Israelin käden alle. Ja maassa oli rauha kahdeksankymmentä vuotta.

3:31 Hänen jälkeensä tuli Samgar, Anatin poika. Hän surmasi filistealaisia kuusisataa miestä häränpistimellä; hänkin vapautti Israelin.

4 LUKU

4:1 Mutta Eehudin kuoltua israelilaiset tekivät jälleen sitä, mikä oli pahaa Herran silmissä.

4:2 Silloin Herra myi heidät Jaabinin, Kanaanin kuninkaan, käsiin, joka hallitsi Haasorissa. Hänen sotapäällikkönsä oli Siisera, joka asui Haroset-Goojimissa.

4:3 Ja israelilaiset huusivat Herraa, sillä Siiseralla oli yhdeksänsadat raudoitettua sotavaunua, ja hän sortoi ankarasti israelilaisia kaksikymmentä vuotta.

4:4 Mutta Debora, naisprofeetta, Lappidotin

hän peittää jalkojansa suvisalin kammiossa;

3:25 Ja odottivat niin kauvan, että he häpesivät: ja katso, ei heille kenkään salin ovia avannut; niin ottivat he avaimen ja avasivat: ja katso, heidän herransa makasi kuolleena maassa.

3:26 Mutta Ehud pakeni heidän viipyissängsä, ja meni ohitse epäjumalain kuvia, ja pääsi Seiratiin asti.

3:27 Ja kuin hän sinne tuli, puhalsi hän torveen Ephraimin vuorella. Ja Israelin lapset menivät hänen kanssansa alas vuorelta, ja hän heidän edellängsä.

3:28 Ja hän sanoi heille: seuratkaa minua, sillä \Herra\ on antanut teidän vihamiehenne Moabilaiset teidän käsiinne. Ja he seurasivat häntä, ja voittivat Jordanin luotuspaikat Moabiin päin, ja ei sallineet yhdenkään mennä ylitse;

3:29 Ja tappoivat Moabilaisia sillä ajalla lähes kymmenentuhatta miestä, kaikki parhaat ja väkevät sotamiehet, niin ettei yhtäkään heistä päässyt.

3:30 Ja niin tulivat Moabilaiset painetuksi sillä ajalla Israelin lasten käten alle; ja maa lepäsi kahdeksankymmentä ajastaikaa.

3:31 Hänen jälkeensä tuli Samgar Anatin poika, ja hän löi kuusisataa Philistealaista karjan kaareksella; ja hän vapahti myös Israelin.

4 LUKU

4:1 Ja Israelin lapset vielä tekivät pahaa \Herran\ edessä, kuin Ehud kuollut oli.

4:2 Ja \Herra\ myi heidät Jabinin, Kanaanealaisten kuninkaan käteen, joka hallitsi Hatsorissa; ja hänen sotajoukkonsa päämies oli Sisera: ja hän asui pakanain Harosetissa.

4:3 Ja Israelin lapset huusivat \Herran\ tykö; sillä hänellä oli yhdeksänsataa rautavaunua, ja hän vaivasi tylysti Israelin lapsia kaksikymmentä ajastaikaa.

4:4 Ja naispropheta Debora, Lapidotin

vaimo, oli siihen aikaan tuomarina Israelissa.

4:5 Hänen oli tapana istua Deboran-palmun alla, Raaman ja Beetelin välillä, Efraimin vuoristossa, ja israelilaiset menivät hänen luoksensa oikeutta saamaan.

4:6 Hän lähetti kutsumaan Baarakin, Abinoamin pojan, Naftalin Kedeksestä, ja hän sanoi hänelle: "Näin käskää Herra, Israelin Jumala: Lähde ja mene Taaborin vuorelle ja ota mukaasi kymmenentuhatta miestä naftalilaisia ja sebulonilaisia.

4:7 Ja minä tuon sinun luoksesi Kiisonin purolle Siiseran, Jaabinin sotapäällikön, sotavaunuineen ja laumoineen ja annan hänet sinun käsiisi."

4:8 Niin Baarak sanoi hänelle: "Jos sinä lähdet minun kanssani, niin minäkin lähden; mutta jos sinä et lähde minun kanssani, niin en minäkään lähde."

4:9 Hän vastasi: "Minä lähden sinun kanssasi; mutta kunnia siitä retkestä, jolle lähdet, ei tule sinulle, vaan Herra on myyvä Siiseran naisen käsiin." Niin Debora nousi ja lähti Baarakin kanssa Kedekseen.

4:10 Silloin Baarak kutsui Sebulonin ja Naftalin koolle Kedekseen; kymmenentuhatta miestä seurasi häntä, ja Debora lähti hänen kanssaan.

4:11 Mutta keeniläinen Heber oli eronnut keeniläisistä, Hoobabin, Mooseksen apen, jälkeläisistä; ja hän oli telттаansa pystytellen tullut aina Saanaimin tammelle asti, joka on Kedeksen luona.

4:12 Kun Siiseralle ilmoitettiin, että Baarak, Abinoamin poika, oli noussut Taaborin vuorelle,

4:13 niin Siisera kutsui koolle kaikki sotavaununsa, yhdeksänsadat raudoitetut sotavaunut, ja kaiken väen, mikä hänellä oli, Haroset-Goojimista Kiisonin purolle.

4:14 Silloin Debora sanoi Baarakille: "Nouse, sillä tämä on se päivä, jona Herra antaa Siiseran sinun käsiisi; onhan Herra lähtenyt sinun edelläsi." Niin Baarak laskeutui Taaborin vuorelta, ja

emäntä tuomitsi Israelia siihen aikaan.

4:5 Ja hän asui Deboran palmupuun alla, Raman ja BetElin välillä, Ephraimin vuorella; ja Israelin lapset tulivat sinne hänen tykönsä oikeuden eteen.

4:6 Hän lähetti ja kutsui Barakin Abinoamin pojan Naphtalin Kedeksestä, ja sanoi hänelle: eikö \Herra\ Israelin Jumala ole käskenyt: mene Taborin vuorelle ja ota kymmenentuhatta miestä kanssas Naphtalin ja Sebulonin lapsista.

4:7 Ja minä vedän sinun tykö Siseran, Jabinin sodanpäämiehen, Kisonin ojan tykö, vaunuineensa ja annan hänet sinun käsiisi.

4:8 Niin Barak sanoi hänelle: jos sinä menet kanssani, niin minäkin menen, mutta jollet sinä mene minun kanssani, niin en minä mene.

4:9 Hän vastasi: minä kyllä menen sinun kanssas, mutta et sinä kunniaa voita tällä tiellä, jotas menet; sillä \Herra\ myy Siseran vaimon käsiin. Niin Debora nousi ja meni Barakin kanssa Kedekseen.

4:10 Niin Barak kutsui kokoon Kedekseen Sebulonin ja Naphtalin ja rupesi jalkaisin matkustamaan kymmenentuhannen miehen kanssas; ja Debora meni hänen kanssansa.

4:11 Mutta Heber Keniläinen oli erinnyt Keniläisen Hobabin, Mooseksen apen, lasten seasta, ja pannut majansa Zaanaimin tammen tykö, joka on Kedeksen tykönä.

4:12 Ja Siseralle ilmoitettiin, että Barak Abinoamin poika oli mennyt Taborin vuorelle.

4:13 Ja Sisera kokosi kaikki vaununsa yhteen, yhdeksänsataa rautaista vaunua, ja kaiken sen joukon, joka hänen kanssansa oli, pakanain Harosetissa Kisonin ojalle.

4:14 Ja Debora sanoi Barakille: nouse, sillä tämä on se päivä, jona \Herra\ on antanut Siseran sinun käsiisi: eikö \Herra\ mennyt sinun edelläsi? Niin Barak meni Taborin vuorelta alas ja kymmenentuhatta

kymmentuhatta miestä hänen jäljessään.

4:15 Ja Herra saattoi Baarakin miekan terän edessä hämminkiin Siiseran ja kaikki hänen sotavaununsa ja koko hänen joukkonsa; ja Siisera astui alas vaunuistaan ja pakeni jalkaisin.

4:16 Mutta Baarak ajoi takaa sotavaunuja ja sotajoukkoa Haroset-Goojimiin saakka. Ja koko Siiseran joukko kaatui miekan terään; ei ainoakaan pelastunut.

4:17 Mutta Siisera oli paennut jalkaisin Jaaelin, keeniläisen Heberin vaimon, teltalle; sillä Jaabinin, Haasorin kuninkaan, ja keeniläisen Heberin perheen välillä oli rauha.

4:18 Ja Jaael meni Siiseraa vastaan ja sanoi hänelle: "Poikkea, herrani, poikkea minun luokseni, älä pelkää." Ja hän poikkesi hänen luoksensa telttaan, ja hän peitti hänet peitteellä.

4:19 Ja hän sanoi hänelle: "Anna minulle vähän vettä juodakseni, sillä minun on jano." Niin hän avasi maitoleilin ja antoi hänen juoda ja peitti hänet.

4:20 Ja hän sanoi hänelle: "Asetu teltan ovelle; ja jos joku tulee ja kysyy sinulta ja sanoo: 'Onko täällä ketään?' niin vastaa: 'Ei ole'."

4:21 Mutta Jaael, Heberin vaimo, tempasi telttavaarnan, otti vasaran käteensä, hiipi hänen luoksensa ja löi vaarnan hänen ohimoonsa, niin että se tunkeutui aina maahan asti; hän oli näet väsymyksestä vaipunut sikeään uneen, ja hän kuoli.

4:22 Ja katso, silloin Baarak tuli ajaen Siiseraa takaa; ja Jaael meni häntä vastaan ja sanoi hänelle: "Tule, minä näytän sinulle miehen, jota etsit." Ja hän tuli hänen luoksensa, ja katso, Siisera makasi kuolleena, vaarna ohimossaan.

4:23 Näin Jumala sinä päivänä nöyryytti Jaabinin, Kanaanin kuninkaan, israelilaisten edessä.

4:24 Ja israelilaisten käsi painoi yhä raskaammin Jaabinia, Kanaanin kuningasta, kunnes he tuhosivat Jaabinin, Kanaanin

miestä hänen perässään.

4:15 Ja \Herra\ kauhisti Siseran kaikkein hänen vaunuinsa ja sotajoukkonsa kanssa Barakin miekan edessä, niin että Sisera hyppäsi vaunuistansa ja pääsi jalkapakoon.

4:16 Mutta Barak ajoi vaunuja ja sotajoukkoa takaa pakainain Harosetiin asti; ja kaikki Siseran joukko kaatui miekan terän edessä, niin ettei yksikään jäänyt.

4:17 Mutta Sisera pakeni jalkaisin Jaelin majaan, joka oli Keniläisen Heberin emäntä; sillä Jabinin Hatsorin kuninkaan ja Keniläisen Heberin huoneen välillä oli rauha.

4:18 Niin Jael kävi Siseraa vastaan ja sanoi hänelle: poikkee, minun herrani, poikkee minun tyköni, älä pelkää! Ja hän poikkesi hänen tykönsä majaan, ja hän peitti hänen vaatteella.

4:19 Ja hän sanoi hänelle: annas minun vähä vettä juodakseni, sillä minä janoon. Ja hän avasi rieskaleilin ja antoi hänen juoda, ja peitti hänen.

4:20 Ja hän sanoi hänelle: seiso majan ovella, ja jos joku tulee ja kysyy sinulta ja sanoo: onko täällä ketään? niin sano: ei ketään.

4:21 Ja Jael Heberin vaimo otti naulan majasta ja vasaran käteensä, ja meni hiljaksensa hänen tykönsä ja löi naulan hänen korvansa juuresta läpi, niin että se meni maahan kiinni; sillä hän makasi raskaasti ja oli hermoton, ja hän kuoli.

4:22 Ja katso, Barak ajoi Siseraa takaa; ja Jael kävi häntä vastaan ja sanoi hänelle: tule, minä osoitan sinulle miehen, jota sinä etsit; ja hän tuli hänen tykönsä, ja katso: Sisera makasi kuolleena ja naula kiinni hänen korvansa juuressa.

4:23 Näin nöyryytti Jumala sinä päivänä Jabinin Kanaanealaisten kuninkaan Israelin lasten eteen.

4:24 Ja Israelin lasten kätet joutuivat ja vahvistuivat Jabinia Kanaanealaisten kuningasta vastaan, siihenasti että he

kuninkaan.

5 LUKU

5:1 Sinä päivänä Debora ja Baarak, Abinoamin poika, lauloivat näin:

5:2 "Johtajat johtivat Israelia, kansa oli altis - siitä te kiittäkää Herraa.

5:3 Kuulkaa, te kuninkaat, kuunnelkaa, te ruhtinaat. Herran kiitosta minä laulan, minä veisaan Herran, Israelin Jumalan, ylistystä.

5:4 Kun sinä, Herra, lähdit liikkeelle Seiristä, kun sinä tulit astuen Edomin maasta, niin maa järisi, ja taivaat vuotivat, pilvet vuotivat vettä.

5:5 Vuoret järkkäyivät Herran edessä, itse Siinai Herran, Israelin Jumalan, edessä.

5:6 Samgarin, Anatin pojan, päivinä, Jaaelin päivinä tiet olivat tyhjinä, matkamiehet kiertelivät syrjäisiä polkuja.

5:7 Israel oli johtoa vailla, peräti vailla, kunnes sinä, Debora, nousit, sinä, Israelin äiti.

5:8 He valitsivat uusia jumalia; silloin oli sota porteilla asti, mutta ei näkynyt kilpeä, ei keihästä Israelin neljäkymmenen tuhannen joukossa.

5:9 Minun sydämeni on kiintynyt Israelin johtomiehiin. Te kansan joukossa alttiit, kiittäkää Herraa.

5:10 Te, jotka ratsastatte valkoisilla aasintammoilla, te, jotka istutte matoilla, ja te, jotka kuljette teillä, puhukaa.

5:11 Laulu kuuluu juotto-ojilta, siellä ylistetään Herran vanhurskaita tekoja, hänen johdatuksensa vanhurskautta Israelissa.

Silloin Herran kansa laskeutui porteille.

5:12 Heräjä, heräjä, Debora! Heräjä, heräjä, laula laulu! Nouse, Baarak! Ota vankeja saaliiksesi, sinä Abinoamin poika!

hänen peräti hävittivät.

5 LUKU

5:1 Niin veisasi Debora ja Barak Abinoamin poika sinä päivänä, sanoen:

5:2 Että Israelin puolesta on täydellisesti kostettu ja että kansa antoi itsensä mieluisesti siihen, sentähden kiittäkää \Herraa\.

5:3 Kuulkaat te kuninkaat ja ottakaat vaari te päämiehet: minä, minä veisaan \Herralle\, ja \Herralle\ Israelin Jumalalle minä veisaan.

5:4 \Herra\, kuin sinä läksit Seiristä ja kävit Edomin kedolta, silloin maa vapisi, taivaat myös tiukkuivat, ja pilvet pisaroitsivat vettä.

5:5 Vuoret vuosivat \Herran\ edessä, itse Sinai \Herran\, Israelin Jumalan edessä.

5:6 Samgarin Anatin pojan aikana ja Jaelin aikana tiet katosivat, ja ne kuin kohdastansa käymän piti, kävivät vääriä polkuja.

5:7 Talonpojat puuttuivat Israelista, ne puuttuivat siihenasti kuin minä Debora tulin, siihenasti kuin minä tulin äidiksi Israeliin.

5:8 Hän valitsi uusia jumalia: silloin oli sota porteissa: ei siellä nähty kilpeä eikä keihästä neljäkymmenen tuhannen seassa Israelissa.

5:9 Minun sydämelläni on ilo Israelin valtamiehistä: he ovat hyväntahtoiset kansan seassa; kiittäkää \Herraa\.

5:10 Te jotka ajatte kaunisten aasein päällä, te jotka istutte oikeudessa, te jotka käytte teitä myöten, puhukaa näistä.

5:11 Kussa ampujat huusivat vedenkantajain seassa, siellä julistettakaan \Herran\ vanhurskautta ja hänen talonpoikainsa vanhurskautta Israelissa; silloin meni \Herran\ kansa porttein tykö.

5:12 Nouse, nouse, Debora: nouse, nouse ja veisaa virsiä, valmista itses, Barak, vangiksi ota sinun vangitsiat, sinä Abinoamin poika.

5:13 Silloin pakolaiset laskeutuivat näiden jalojen luo, Herran kansa laskeutui minun luokseni, sankarien joukko.

5:14 Efraimista tulivat ne, jotka olivat juurtuneet Amalekiin, he seurasivat sinun joukkojesi mukana, Benjamin. Maakirista laskeutuivat johtomiehet, Sebulonista ne, jotka kantoivat päällikönsauvaa.

5:15 Ja Isaskarin ruhtinaat tulivat Deboran kanssa, ja niinkuin Baarak, niin Isaskar: hän kiiti tasangolle hänen jäljessänsä. Ruubenin suvuissa oli suuria neuvotteluja.

5:16 Miksi sinä jäit istumaan karjatarhojen välille, kuuntelemaan paimenpillin soittoa? Ruubenin suvuissa oli suuria neuvonpitoja.

5:17 Gilead pysyi alallaan tuolla puolella Jordanin, ja Daan - miksi hän viipyi vieraila laivoilla? Asser jäi istumaan meren rannalle ja pysyi alallaan lahtiensa luona.

5:18 Sebulon on kansa, joka antaa henkensä alttiiksi kuolemaan, samoin Naftali kedon kummuilla.

5:19 Kuninkaat tulivat ja taistelivat, silloin taistelivat Kanaanin kuninkaat Taanakissa, Megiddon vesien varsilla; mutta hopeata he eivät saaneet saaliiksensa.

5:20 Tähdet taivaalta kävivät sotaa, radoiltaan ne sotivat Siiseraa vastaan.

5:21 Kiisonin puro tempasi heidät mukaansa, taistelujen puro, Kiisonin puro. Astu esiin, minun sieluni, voimallisesti!

5:22 Silloin hevosten kaviot tömistivät maata, kun urhot laskivat, laskivat laukkaa.

5:23 Kirotkaa Meeros, sanoo Herran enkeli, kiroamalla kirotkaa sen asukkaat, koska eivät tulleet Herran avuksi, Herran avuksi sankarien joukkoon.

5:24 Siunattu olkoon vaimojen joukossa Jaael, keeniläisen Heberin vaimo, siunattu vaimojen joukossa, jotka teltoissa asuvat.

5:25 Vettä toinen pyysi, maitoa hän antoi, toi juhlamaljassa kermaa.

5:26 Hän ojensi kätensä ottamaan vaarna, oikean kätensä työvasaraa; ja hän iski

5:13 Silloin rupesi se jäänyt vallitsemaan voimallista kansaa: \Herra\ on hallinnut väkeviä minun kauttani.

5:14 Ephraimista oli heidän juurensa Amalekia vastaan, ja sinun jälkees BenJamin sinun kansoissas; Makirista ovat tulleet hallitsiat ja Sebulonista kirjoittajat.

5:15 Isaskarin päämiehet olivat myös Deboran kanssa, ja Isaskar oli niinkuin Barak laaksoon lähetetty jalkaväkinensä; Rubenin eroituksessa ovat suuret sydämen ajatukset.

5:16 Miksis istuit kahden joukon välillä, kuullakses laumain määkynätä? Rubenin eroituksessa ovat suuret sydämen ajatukset.

5:17 Gilead jäi toiselle puolelle Jordania, ja miksi Dan asui haahtein seassa? Asser istui meren satamissa ja asui langenneissa kylissänsä.

5:18 Sebulonin kansa antoi henkensä alttiiksi kuolemaan, Naphtali myös, kedon korkeudella.

5:19 Kuninkaat tulivat ja sotivat; silloin sotivat Kanaanin kuninkaat Taanakissa Megiddon veden tykönä: ei he saaneet rahaa saaliiksensa.

5:20 Taivaasta sotivat tähdet juoksussansa, he sotivat Siseraa vastaan.

5:21 Kisonin ojan kieritti heitä, Kedumin oja, Kisonin oja; minun sieluni tallaa väkeviä.

5:22 Silloin sotkuivat hevosten kaviot heitä, heidän väkeväinsä hätäisessä paossa.

5:23 Kirotkaat Merosta, sanoi \Herran\ enkeli, kiroten kirotkaat hänen asuvaisiansa, ettei he tulleet \Herran\ avuksi, \Herran\ avuksi sankarien seassa.

5:24 Siunattu olkoon Jael vaimoin seassa, Heberin Keeniläisen emäntä, siunattu olkoon hän majoissansa vaimoin seassa.

5:25 Kuin hän vettä anoi, niin hän rieskaa antoi; hän kantoi voita kalliissa maljassa.

5:26 Hän otti naulan käteensä ja sepän vasaran oikiaan käteensä, ja löi Sisera ja

Siiseraa, löi murskaksi hänen päänsä, musersi ja lävisti hänen ohimonsa.

5:27 Hänen jalkainsa juureen hän vaipui, kaatui, jäi siihen, hänen jalkainsa juureen hän vaipui, kaatui; jäi kuolleena makaamaan siihen, mihin vaipui.

5:28 Siiseran äiti katselee ikkunasta ja huutaa ristikon läpi: 'Miksi viipyvät hänen sotavaununsa tulemasta? Miksi ovat hänen valjakkonsa askeleet niin hitaat?'

5:29 Viisain hänen ruhtinattaristaan vastaa hänelle, ja hän kertoo itselleen hänen sanansa:

5:30 'Varmaankin he ovat saaneet saalista ja jakavat sitä: tytön, kaksikin mieheen, kirjavaa kangasta saaliiksi Siiseralle, kirjavaa kangasta, kirjaeltua vaatetta saaliiksi, kaksi kirjaeltua, kirjavaa huivia saatujen saalisten kaulaan.'

5:31 Niin häviävät kaikki sinun vihollisesi, Herra. Mutta ne, jotka häntä rakastavat, ovat niinkuin aurinko, kun se nousee voimassansa." Ja maassa oli rauha neljäkymmentä vuotta.

6 LUKU

6:1 Mutta israelilaiset tekivät sitä, mikä oli pahaa Herran silmissä, ja Herra antoi heidät Midianin käsiin seitsemäksi vuodeksi.

6:2 Ja Israel sai tuntea Midianin käden voimaa, ja israelilaiset tekivät suojakseen midianilaisia vastaan ne onkalot, joita on vuorissa, ja luolat ja vuorilinnat.

6:3 Ja joka kerta kun israelilaiset olivat kylväneet, tulivat midianilaiset, amalekilaiset ja Idän miehet ja hyökkäsivät heidän kimppuunsa.

6:4 He leiriytyivät heitä vastaan ja hävittivät maan sadon aina Gassaa myöten eivätkä jättäneet mitään elintarpeita Israeliin, eivät myöskään lampaita, nautakarjaa eivätkä aaseja.

6:5 Sillä he lähtivät liikkeelle laumoineen ja

runteli hänen päänsä, musersi ja lävisti hänen korvainsa juuren.

5:27 Hänen jalkainsa juureen kumarsi hän maahan, hän lankesi maahan ja pani maata: hänen jalkainsa juureen kumarsi hän itsensä ja lankesi maahan, siinä kuin hän kumarsi itsensä, siinä hän myös makasi hukutettuna.

5:28 Siseran äiti katsoi akkunasta ja itki huutain häkistä: miksi viipyy hänen vaununsa tulemasta? miksi ovat hänen vaununsa pyörät niin jääneet jälkeen?

5:29 Ne viisaimmat hänen ylimmäisistä vaimoistansa vastasivat häntä, että hän sanojansa kertoi.

5:30 Eikö he löydä ja jaa saalista, jokaiselle miehelle piian taikka kaksi, ja Siseralle kirjavia ja ommeltuja vaatteita, neulalla ommeltuja vaatteita, kirjavia molemmin puolin kaulan ympäri, saaliiksi.

5:31 Kaikki sinun vihollisesi niin hukkukoon, \Herra\! Mutta ne, kuin sinua rakastavat, olkoon niinkuin ylöskäypä aurinko voimassansa. Ja maa oli levossa neljäkymmentä ajastaikaa.

6 LUKU

6:1 Ja Israelin lapset taas tekivät pahaa \Herran\ edessä; ja \Herra\ antoi heidät Midianilaisten käteen seitsemäksi ajastajaksi.

6:2 Koska Midianilaisten käsi oli ylen ankara Israelin päällä, tekivät Israelin lapset heillensä Midianilaisten tähden hautoja vuorille, ja luolia ja linnoja.

6:3 Ja kuin Israel jotakin kylvi, tulivat Midianilaiset ja Amalekilaiset, ja ne itäiseltä maalta heidän päällensä,

6:4 Ja asettivat leirinsä heitä vastaan ja turmelivat kaiken maan kasvun Gasariin asti; ja ei yhtäkään elatusta Israelille jättäneet ei lampaita, härkiä eikä aaseja.

6:5 Sillä he tulivat laumoinensa ja

teltoineen, he tulivat monilukuisina kuin heinäsiirakat, heillä ja heidän kameleillaan ei ollut määrää, ja he tulivat maahan sitä hävittämään.

6:6 Niin Israel joutui suureen kurjuuteen midianilaisten tähden; ja israelilaiset huusivat Herraa.

6:7 Ja kun israelilaiset huusivat Herraa Midianin tähden,

6:8 lähetti Herra israelilaisten luo profeetan, joka sanoi heille: "Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Minä johdatin teidät Egyptistä ja

vein teidät pois orjuuden pesästä;

6:9 minä pelastin teidät egyptiläisten käsistä ja kaikkien teidän sortajainne käsistä; minä karkoitin heidät teidän tieltänne ja annoin teille heidän maansa.

6:10 Ja minä sanoin teille: Minä olen Herra, teidän Jumalanne, älkää peljätkö amorilaisten jumalia, joiden maassa te asutte. Mutta te ette kuulleet minun ääntäni."

6:11 Ja Herran enkeli tuli ja istui Ofran tammen alle, joka oli abieserilaisen Jooaan oma, juuri kun tämän poika Gideon oli puimassa nisuja viinikuurnassa, korjatakseen ne talteen midianilaisilta.

6:12 Ja Herran enkeli ilmestyi hänelle ja sanoi hänelle: "Herra olkoon sinun kanssasi, sinä sotaurho!"

6:13 Niin Gideon vastasi hänelle: "Oi, Herrani, jos Herra on meidän kanssamme, miksi sitten kaikki tämä on meitä kohdannut? Ja missä ovat kaikki hänen ihmeelliset tekonsa, joista isämme ovat meille kertoneet sanoen: 'Herra on johdattanut meidät tänne Egyptistä'? Mutta nyt Herra on hyljännyt meidät ja antanut meidät Midianin kouriin."

6:14 Silloin Herra kääntyi häneen ja sanoi: "Mene tässä voimassasi ja vapauta Israel Midianin kourista; minä lähetän sinut."

majoinensa, ja niinkuin suuri metsäsirkkain paljous, että sekä he ja heidän kamelinsa olivat lukemattomat, ja tulivat hävittämään maata.

6:6 Niin Israel peräti köyhtyi Midianilaisten tähden. Silloin huusivat Israelin lapset \Herran\ tykö.

6:7 Ja kuin Israelin lapset huusivat \Herran\ tykö Midianilaisten tähden,

6:8 Lähetti \Herra\ prophetan Israelin lasten tykö, joka sanoi heille: näin sanoo \Herra\ Israelin Jumala: minä johdatin teidät Egyptistä, ja talutin teidät ulos orjuuden huoneesta,

6:9 Ja pelastin teidät Egyptiläisten kädestä ja kaikkein kädestä, jotka teitä vaivasivat, jotka minä ajoin teidän edestänne ulos, ja annoin teille heidän maansa,

6:10 Ja minä sanoin teille: Minä olen \Herra\ teidän Jumalanne, älkää peljätkö Amorilaisten jumalia, joiden maassa te asutte; ja ette totelleet minun ääntäni.

6:11 Ja \Herran\ enkeli tuli ja istui tammen alla Ophrassa, joka Joaksen Abiesriläisen oma oli; ja hänen poikansa Gideon tappoi nisuja viinakuurnan tykönä, saadaksensa ne säilytetyksi Midianilaisilta.

6:12 Silloin ilmaantui \Herran\ enkeli hänelle ja sanoi: \Herra\ olkoon sinun kanssasi, sinä väkevä sotamies!

6:13 Niin sanoi Gideon hänelle: minun Herrani, jos \Herra\ on meidän kanssamme, miksi meille siis kaikki nämät tapahtuneet ovat? Kussa ovat kaikki hänen ihmeensä, jotka meidän isämme ilmoittivat meille ja sanoivat: eikö \Herra\ meitä johdattanut Egyptistä? Mutta nyt on \Herra\ meidät hyljännyt ja antanut Midianilaisten käsiin.

6:14 Ja \Herra\ käänsi itsensä hänen tykönsä ja sanoi: mene tässä väkevyydessäs! Sinä vapahdat Israelin Midianilaisten kädestä: enkö minä ole sinua lähettänyt?

6:15 Hän vastasi hänelle: "Oi, Herra, millä minä vapautan Israelin? Minun sukunihan on heikoin Manassessa, ja minä itse olen kaikkein vähäisin isäni perheessä."

6:16 Herra sanoi hänelle: "Minä olen sinun kanssasi, ja sinä voitat midianilaiset niinkuin yhden ainoan miehen."

6:17 Mutta hän sanoi hänelle: "Jos olen saanut armon sinun silmiesi edessä, niin osoita minulle tunnusteolla, että sinä itse puhut minun kanssani."

6:18 Älä poistu täältä, ennenkuin minä tulen takaisin sinun luoksesi ja tuon uhrilahjani ja panen sen eteesi." Hän sanoi: "Minä jään, kunnes sinä tulet takaisin."

6:19 Gideon meni ja valmisti vohlan, ja eefa-mitan jauhoja happamattomiksi leiviksi, pani lihan koriin ja liemen pataan ja vei ne hänen luoksensa tammen alle ja pani ne tarjolle.

6:20 Mutta Jumalan enkeli sanoi hänelle: "Ota liha ja happamattomat leivät ja pane ne tälle kalliolle ja vuodata liemi." Ja hän teki niin.

6:21 Ja Herran enkeli ojensi sauvan, joka hänellä oli kädessään, ja kosketti sen kärjellä lihaa ja happamattomia leipiä; niin kalliosta nousi tuli, ja se kulutti lihan ja happamattomat leivät. Ja Herran enkeli katosi hänen silmistänsä.

6:22 Kun Gideon näki, että se oli Herran enkeli, sanoi Gideon: "Voi minua, Herra, Herra, kun olen nähnyt Herran enkelin kasvoista kasvoihin!"

6:23 Mutta Herra sanoi hänelle: "Rauha sinulle! Älä pelkää, sinä et kuole."

6:24 Silloin Gideon rakensi siihen Herralle alttarin ja pani sen nimeksi: "Herra on rauha." Se on vielä tänäkin päivänä abieserilaisten Ofrassa.

6:25 Ja sinä yönä Herra sanoi hänelle: "Ota härkä, joka isälläsi on, ja toinen seitsenvuotias härkä ja hajota Baalin alttari, joka isälläsi on, ja hakkaa maahan asera-

6:15 Hän sanoi hänelle: minun Herrani, millä minä vapahdan Israelin? Katso, minun sukuni on kaikkein köyhin Manassessa, ja minä olen kaikkein pienin minun isäni huoneessa.

6:16 Ja \Herra\ sanoi hänelle: totisesti minä olen sinun kanssas, ja sinä lyöt Midianilaiset niinkuin yhden miehen.

6:17 Mutta hän sanoi hänelle: jos minä olen nyt löytänyt armon sinun tykönäs, niin anna minulle merkki, että sinä se olet, joka minun kanssani puhut.

6:18 Älä kumminkaan täältä lähde, siihenasti kuin minä tulen sinun tykö, ja kannan minun ruokauhrini ja panen sinun etees. Hän sanoi: minä olen siihenasti kuin sinä palajat.

6:19 Gideon tuli ja teurasti vohlan, ja otti ephan happamattomia jauhoja, ja pani lihan koriin ja lihan liemen pataan, ja vei hänen tykönsä tammen alle ja pani eteen.

6:20 Ja Jumalan enkeli sanoi hänelle: ota liha ja happamaton leipä, ja pane tämän kiven päälle, ja kaada liemi ulos; ja hän teki niin.

6:21 Ja \Herran\ enkeli ojensi sauvansa pään, joka oli hänen kädessänsä, ja satutti lihaan ja happamattomaan leipään, ja tuli nousi kivistä ja kulutti lihan ja happamattoman leivän. Ja \Herran\ enkeli katosi hänen silmäinsä edestä.

6:22 Kun Gideon näki sen olevan \Herran\ enkelin, sanoi hän: Herra, \Herra\, olenko minä niin nähnyt \Herran\ enkelin kasvoista kasvoihin!

6:23 Mutta \Herra\ sanoi hänelle: rauha olkoon sinulle! älä pelkää, et sinä kuole.

6:24 Ja Gideon rakensi \Herralle\ alttarin siinä, jonka hän kutsui rauhan \Herraksi\. Se on vielä tänäpäpä Abiesriläisten Ophrassa.

6:25 Ja sinä yönä sanoi \Herra\ hänelle: ota mulli isäs karjasta ja toinen mulli, joka on seitsemännellä vuodella, ja kukista Baalin alttari, joka on sinun isällä, ja

karsikko, joka on sen vieressä.

6:26 Ja rakenna ladotuista kivistä alttari Herralle, Jumalallesi, tämän vuorenkukkulan laelle; ota sitten se toinen härkä ja uhraa se polttouhriksi halkojen päällä, jotka saat hakkaamastasi asera-karsikosta."

6:27 Niin Gideon otti palvelijoitaan kymmenen miestä ja teki, niinkuin Herra oli hänelle puhunut. Mutta kun hän isänsä perhettä ja kaupungin miehiä peljäten ei uskaltanut tehdä sitä päivällä, teki hän sen yöllä.

6:28 Kun kaupungin miehet varhain seuraavana aamuna nousivat, niin katso, Baalin alttari oli kukistettu ja asera-karsikko sen vieressä hakattu maahan, ja se toinen härkä oli uhrattu polttouhriksi vastarakennetulla alttarilla.

6:29 Niin he sanoivat toinen toiselleen: "Kuka on tämän tehnyt?" Ja kun he tutkivat ja tiedustelivat, niin sanottiin: "Gideon, Jooaan poika, on sen tehnyt."

6:30 Silloin kaupungin miehet sanoivat Jooalle: "Tuo tänne poikasi, hänen täytyy kuolla, sillä hän on kukistanut Baalin alttarin ja hakannut maahan asera-karsikon sen vierestä."

6:31 Mutta Jooas vastasi kaikille, jotka seisoivat hänen ympärillään: "Tekö ajatte Baalin asiaa, tekö autatte häntä? Se, joka ajaa hänen asiaansa, rangaistakoon kuolemalla ennen huomisaamua. Jos hän on jumala, ajakoon itse asiansa, koska kukistettu alttari oli hänen."

6:32 Sinä päivänä Gideon sai nimekseen Jerubbaal, sillä sanottiin: "Baal ajakoon itse asiansa häntä vastaan, koska hän on kukistanut hänen alttarinsa."

6:33 Kaikki midianilaiset, amalekilaiset ja Idän miehet olivat kokoontuneet yhteen, tulleet virran yli ja leirytyneet Jisreelin tasangolle.

6:34 Silloin Herran henki täytti Gideonin; hän puhalsi pasunaan, ja niin abieserilaiset kutsuttiin koolle seuraamaan häntä.

6:35 Ja hän lähetti sanansaattajia koko

hävitä metsistö, joka siinä tykönä on, 6:26 Ja rakenna \Herralle\ sinun Jumalalles alttari tälle korkialle vuorelle, sopivaiselle paikalle, ja ota toinen mulleista ja uhraa se polttouhriksi metsistön puilla jonka sinä hakkaat.

6:27 Silloin otti Gideon kymmenen miestä palvelioistansa ja teki niinkuin \Herra\ hänelle sanonut oli. Mutta hän pelkäsi ei saavansa sitä päivällä tehdä isänsä huoneen ja kaupungin asuvaisten tähden, ja teki sen yöllä.

6:28 Kun kaupungin kansa aamulla nousivat, katso, Baalin alttari oli kukistettu ja metsistö maahan hakattu, joka sen tykönä oli, ja toinen mulli pantu polttouhriksi alttarille, joka siihen rakennettu oli.

6:29 Ja he sanoivat toinen toisellensa: kuka on tämän tehnyt? Koska he visusti kyselivät ja tutkistelivat, niin he sanoivat: Gideon Joaksen poika sen teki.

6:30 Niin kaupungin asuvaset puhuivat Joakselle, sanoen: anna poikas tulla tänne! Hänen pitää kuoleman; sillä hän on Baalin alttarin kukistanut ja metsistön hakannut, joka siinä tykönä oli.

6:31 Niin Joas sanoi kaikille, jotka seisoivat häntä vastaan: riitelettekö te Baalin puolesta? autatteko te häntä? Joka riitelee hänen puolestansa, sen pitää kuoleman ennen aamua: jos hän on jumala, niin kostakoon itse, että hänen alttarinsa on kukistettu.

6:32 Ja siitä päivästä kutsui hän hänen JerubBaal ja sanoi: Baal kostakoon itse, että hänen alttarinsa kukistettu on.

6:33 Kun kaikki Midianilaiset ja Amalekilaiset ja ne itäiseltä maalta kokosivat itsensä yhteen, ja menivät ja sioittivat heitänsä Jisreelin laaksoon,

6:34 Niin \Herran\ henki täytti Gideonin, ja hän puhalsi basunaan ja kutsui Abieserin seuraamaan itsiänsä.

6:35 Ja hän lähetti sanan koko Manasselle

Manasseen, niin että heidätkin kutsuttiin koolle seuraamaan häntä; samoin hän lähetti sanansaattajat Asseriin, Sebuloniin ja Naftaliin, ja nämä lähtivät vihollisia vastaan.

6:36 Silloin Gideon sanoi Jumalalle: "Jos sinä aiot vapauttaa Israelin minun kädelläni, niinkuin olet puhunut,

6:37 niin katso, minä panen nämä kerityt villat puimatantereelle: jos kastetta tulee ainoastaan villoihin ja kaikki maa muuten jää kuivaksi, niin minä siitä tiedän, että sinä minun kädelläni vapautat Israelin, niinkuin olet puhunut."

6:38 Ja tapahtui niin. Sillä kun hän varhain seuraavana päivänä nousi ja puristi villoja, pusersi hän kastetta villoista koko vesimaljan täyden.

6:39 Ja Gideon sanoi Jumalalle: "Älköön vihasi syttykö minua kohtaan, jos minä vielä kerran puhun. Anna minun vielä kerta tehdä koetus villoilla. Anna ainoastaan villojen jäädä kuiviksi ja kastetta tulla kaikkialle muualle maahan."

6:40 Ja Jumala teki niin sinä yönä; ainoastaan villat jäivät kuiviksi, ja kastetta tuli kaikkialle muualle maahan.

7 LUKU

7:1 Varhain seuraavana aamuna Jerubbaal, se on Gideon, ynnä kaikki väki, joka oli hänen kanssaan, leirytyi Harodin lähteelle. Midianilaisten leiri taas oli siitä, Mooren kukkulasta, pohjoiseen päin, tasangolla.

7:2 Mutta Herra sanoi Gideonille: "Sinulla on kanssasi liian paljon väkeä, antaakseni Midianin heidän käsiinsä; muuten Israel voisi kerskua minua vastaan ja sanoa: 'Oma käteni vapautti minut.'

7:3 Julista siis kansan kuullen näin: 'Se, joka pelkää ja on arka, palatkoon takaisin ja väistyköön Gileadin vuorilta.'" Niin kansasta palasi takaisin kaksikymmentäkaksi tuhatta, ja kymmenentuhatta jäi.

7:4 Ja Herra sanoi Gideonille: "Vielä on

ja kutsui myös heitä seuraamaan. Hän lähetti myös sanan Asserille, Sebulonille ja Naphtalille, ja hekin tulivat heitä vastaan.

6:36 Ja Gideon sanoi Jumalalle: jos sinä vapahdat Israelin minun käteni kautta, niinkuin sinä sanonut olet;

6:37 Katso, minä panen villaisen nahan pihalle: jos kaste tulee ainoastaan nahan päälle ja kaikki muu maa on kuiva, niin minä ymmärrän, että sinä minun käteni kautta Israelin vapahdat, niinkuin sinä sanonut olet.

6:38 Ja se tapahtui niin: kuin hän toisena päivänä varhain nousi, kääri hän nahan kokoon ja pusersi kasteen nahasta ja täytti maljan vedestä.

6:39 Ja Gideon sanoi Jumalalle: älköön sinun vihassyttykö minua vastaan, jos minä vielä kerran puhun: minä koettelen vielä kerran sitä nahalla: anna ainoastaan nahan kuivan olla ja kaikella muulla maalla kasteen.

6:40 Jumala teki myös niin sinä yönä: ja nahka ainoastaan jäi kuivaksi, ja kaste tuli kaiken maan päälle.

7 LUKU

7:1 Silloin nousi JerubBaal (se on Gideon) varhain aamulla ja kaikki väki joka hänen kanssansa oli, ja sioittivat heitäsä Harodin lähteen tykö, niin että Midianilaisten leiri oli pohjaan päin, vartian kukkulan takana, laaksossa.

7:2 Ja \Herra\ sanoi Gideonille: ylen paljo on väkeä sinun kanssas: jos minä antaisin Midianin heidän käsiinsä, kerskais Israel minua vastaan ja sanois: minun käteni vapahti minua.

7:3 Niin anna nyt huutaa kansan korvissa ja sanoa: joka pelkuri ja hämmästynyt on, palatkaan ja nopiasti rientäkään Gileadin vuorelta. Silloin palasi kansaa takaperin kaksikolmattakymmentä tuhatta, ja kymmenentuhatta jäi.

7:4 Ja \Herra\ sanoi Gideonille: vielä on

väkeä liian paljon; vie heidät alas veden ääreen, niin minä siellä heidät sinulle tutkin. Se, josta minä sinulle sanon: 'Tämä lähteköön sinun kanssasi', se lähteköön kanssasi; mutta jokainen, josta minä sinulle sanon: 'Tämä älköön lähtekö sinun kanssasi', se älköön lähtekö."

7:5 Niin hän vei väen alas veden ääreen. Ja Herra sanoi Gideonille: "Aseta erikseen jokainen, joka latkii vettä kielellään, niinkuin koira latkii, ja samoin jokainen, joka laskeutuu polvilleen juodaksensa."

7:6 Niiden luku, jotka latkivat kädestä suuhunsa, oli kolmesataa miestä; kaikki muu väki oli laskeutunut polvilleen juomaan vettä.

7:7 Silloin Herra sanoi Gideonille: "Niillä kolmellasadalla miehellä, jotka latkivat, minä vapautan teidät ja annan Midianin sinun käsiisi; kaikki muu väki menköön kukin kotiinsa."

7:8 Sitten väki otti mukaansa eväät ja pasunansa, ja hän päästi kaikki Israelin miehet menemään kunkin majalleen, pidättäen ainoastaan ne kolmesataa miestä. Ja midianilaisten leiri oli hänen alapuolellaan tasangolla.

7:9 Sinä yönä Herra sanoi hänelle: "Nouse ja käy leirin kimppuun, sillä minä annan sen sinun käsiisi.

7:10 Mutta jos sinä pelkääät käydä sen kimppuun, niin mene palvelijasi Puuran kanssa alas leiriin

7:11 ja kuuntele, mitä siellä puhutaan. Sitten saat rohkeutta käydä leirin kimppuun." Niin hän meni palvelijansa Puuran kanssa alas aina leirin etuvartijoiden luo.

7:12 Midianilaisia, amalekilaisia ja kaikkia Idän miehiä oli asettunut tasangolle niin paljon kuin heinäsirrkkoja; ja heidän kameleillaan ei ollut määrää, niitä oli niin paljon kuin hiekkaa meren rannalla.

paljo kansaa, vie heitä veden tykö, siellä minä koettelen heitä sinulle: ja josta minä sanon sinulle: tämä menköön sinun kanssas, hän myös menee sinun kanssas: ja josta minä taas sanon sinulle: älköön hän menkö sinun kanssas, ei hänen pidä menemän.

7:5 Ja hän vei kansan veden tykö; ja \Herra\ sanoi Gideonille: joka vettä latkii kielellänsä niinkuin koira latkii, aseta häntä erinänsä seisomaan, niin myös kaikki, jotka heitänsä polvillensa kumartavat juodessansa.

7:6 Silloin oli niitä, jotka latkivat kädestänsä suuhunsa, kolmesataa miestä; ja kaikki muu kansa olivat kumartaneet polvillensa juomaan vettä.

7:7 Ja \Herra\ sanoi Gideonille: kolmendasadan miehen kautta, jotka latkivat, vapahdan minä teitä, ja annan Midianilaiset sinun käsiisi; mutta kaikki muu kansa menkään kukin siallensa.

7:8 Ja kansa otti evään myötänsä ja basunansa, mutta kaikki muut Israelin miehet antoi hän mennä itsekunkin majaansa, ja vahvisti itsensä ainoasti kolmellasadalla miehellä; ja Midianilaisten leiri oli hänen edessänsä alhaalla laaksossa.

7:9 Ja \Herra\ sanoi sinä yönä hänelle: nouse ja mene alas leiriin, sillä minä olen antanut heidät sinut käsiisi.

7:10 Jos sinä pelkääät mennä sinne, niin anna palvelias Puran mennä sinun kanssas leiriin,

7:11 Ettäs kuulisit, mitä he puhuvat; sitte sinun kätes vahvistuvat ja sinä menet leiriin. Niin hän meni palveliansa Puran kanssa leiriin, sille paikalle, kussa vartiat olivat.

7:12 Mutta Midianilaiset ja Amalekilaiset ja kaikki ne itäiseltä maalta, makasivat laaksossa niinkuin metsäsiikkain paljous ja heidän kamelinsa olivat lukemattomat, niinkuin santa meren rannalla paljouden tähden.

7:13 Kun Gideon tuli, niin muuan mies kertoi untansa toiselle. Hän sanoi: "Minä näin unta ja katso, ohraleipäkakku tuli pyörien midianilaisten leiriin. Se tuli teltalle saakka, iski siihen niin, että se kaatui, ja käänsi sen ylösalaisin, ja telttä jäi kumoon."

7:14 Niin toinen vastasi ja sanoi: "Se ei ole mikään muu kuin israelilaisen Gideonin, Jooaan pojan, miekka; Jumala antaa hänen käsiinsä Midianin ja koko leirin."

7:15 Kun Gideon oli kuullut kertomuksen unesta ja sen selityksen, niin hän kumartaen rukoili, palasi sitten takaisin Israelin leiriin ja sanoi: "Nouskaa, sillä Herra antaa midianilaisten leirin teidän käsiinne."

7:16 Ja hän jakoi ne kolmesataa miestä kolmeen joukkoon ja antoi heille kullekin käteen pasunan ja tyhjän saviruukun, tulisoihitu ruukussa.

7:17 Ja hän sanoi heille: "Tarkatkaa minua ja tehkää niinkuin minä; kun minä olen tullut leirin laitaan, niin tehkää, niinkuin minä teen."

7:18 Kun minä ja kaikki, jotka ovat minun kanssani, puhallamme pasunoihin, niin puhaltakaa tekin pasunoihin kaikkialla leirin ympärillä ja huutakaa: 'Herran ja Gideonin puolesta!'"

7:19 Niin Gideon ja ne sata miestä, jotka olivat hänen kanssansa, tulivat leirin laitaan keskimmäisen yövartion alussa; vartijat olivat juuri asetetut paikoilleen. Silloin he puhalsivat pasunoihin ja särkivät saviruukut, jotka heillä oli käsissään.

7:20 Niin ne kolme joukkoa puhalsivat pasunoihin, murskasivat saviruukut, tempasivat vasempaan käteensä tulisoihdut ja oikeaan pasunat, puhalsivat niihin ja huusivat: "Herran ja Gideonin miekka!"

7:21 Ja he seisoivat kukin paikallaan leirin ympärillä. Mutta leirissä kaikki juoksivat

7:13 Koska Gideon tuli, katso, niin jutteli yksi kumppanillensa unen ja sanoi: katso, minä näin unta ja olin näkevinäni ohraisen porokakun kierittävän itsensä Midianilaisten leiriin, ja tulevan majaan asti, ja lyövän sen päälle, niin että se lankesi maahan, ja kukistavan sen ylösalaisin, niin että majaan maassa oli.

7:14 Jolle se toinen vastasi ja sanoi: ei se ole muuta, kuin Gideonin Joaksen pojan Israelin miehen miekka: Jumala on antanut Midianilaiset hänen käsiinsä kaiken heidän sotajoukkonsa kanssa.

7:15 Kun Gideon kuuli unen juteltavan ja sen selityksen, niin hän kumartaen rukoili, ja palasi Israelin leiriin ja sanoi: valmistakaat itsenne, sillä \Herra\ on antanut Midianilaisten sotajoukon teidän käsiinne.

7:16 Ja hän jakoi ne kolmesataa miestä kolmeen joukkoon, ja antoi basunat heidän jokaisen käteensä ja tyhjät savi-astiat, ja lamput astiain sisälle,

7:17 Ja sanoi heille: katsokaat minua, ja tehkää te niin: katso, kuin minä tulen leirin ääreen, niinkuin minä teen, niin myös te tehkää.

7:18 Ja minä puhallan basunaan ja kaikki jotka minun kanssani ovat, niin myös teidän pitää puhaltaman basunaan kaiken leirin ympäri, ja teidän pitää sanoman: (tässä) \Herra\ ja Gideon.

7:19 Silloin tuli Gideon leiriin, ja sata miestä jotka hänen kanssansa olivat, ensimmäisten vartiain tykö, jotka siellä asetetut olivat, herättivät ainoasti vartiat, ja puhalsivat basuniin, ja rikkoivat saviastiat, jotka olivat heidän käsissään.

7:20 Ja ne kolme joukkoa puhalsivat basunaan, ja rikkoivat saviastiat, mutta lamput he tempasivat vasempaan käteensä ja basunat oikiaan käteensä, joihin he puhalsivat ja huusivat: (tässä) \Herran\ ja Gideonin miekka.

7:21 Ja jokainen seisoi siallansa leirin ympärillä. Silloin rupesi kaikki leiri

sekaisin, kirkuivat ja pakenivat.

7:22 Ja kun he puhalsivat noihin kolmeensataan pasunaan, niin Herra käänsi toisen miekan toista vastaan koko leirissä, ja leiri pakeni Beet-Sittaaan asti Sereraan päin, Tabbatin luona olevan Aabel-Meholan rantaan saakka.

7:23 Ja Israelin miehet kutsuttiin koolle Naftalista, Asserista ja koko Manassesta, ja he ajoivat midianilaisia takaa.

7:24 Ja Gideon oli lähettänyt sanansaattajia koko Efraimin vuoristoon, sanomaan: "Tulkaa alas midianilaisia vastaan ja vallatkaa heidän tieltään vedet aina Beet-Baaraan asti sekä Jordan." Niin kaikki Efraimin miehet kutsuttiin koolle, ja he valtasivat vedet aina Beet-Baaraan asti sekä Jordanin.

7:25 Ja he ottivat vangiksi kaksi midianilaisten ruhtinasta, Oorebin ja Seebin; Oorebin he surmasivat Oorebin kalliolla, ja Seebin he surmasivat Seebin viinikuurnan luona, ja he ajoivat midianilaisia takaa. Mutta Oorebin ja Seebin päät he toivat Gideonille tuolta puolelta Jordanin.

8 LUKU

8:1 Mutta Efraimin miehet sanoivat hänelle: "Miksi teit meille sen, ettet kutsunut meitä, kun menit taistelemaan midianilaisia vastaan?" Ja he riitelivät kovasti häntä vastaan.

8:2 Niin hän sanoi heille: "Mitä minä sitten olen tehnyt teihin verraten? Eikö Efraimin jälkikorjuu ole parempi kuin Abieserin viininkorjuu?"

8:3 Teidän käsiinnehän Jumala antoi midianilaisten ruhtinaat Oorebin ja Seebin. Mitä minä olen voinut tehdä teihin verraten?" Kun hän puhui näin, asettui heidän suuttumuksensa häneen.

8:4 Kun Gideon tuli Jordanille, meni hän sen yli, hän ja ne kolmesataa miestä, jotka olivat hänen kanssaan. He olivat uuvuksissa takaa-ajamisesta.

8:5 Ja hän sanoi Sukkotin miehille:

juoksemaan, huutamaan ja pakenemaan.

7:22 Ja koska ne kolmesataa miestä puhalsivat basuniin, sovitti \Herra\ niin, että yhden miekka kääntyi toista vastaan siinä sotajoukossa; ja sotaväki pakeni Bethsittan ja Zeredataan, Abel Meholan rajan viereen, Tabatin tykö.

7:23 Ja Israelin miehet kokoontuivat Naphtalista, Asserista ja kaikesta Manassesta, ja ajoivat Midianilaisia takaa.

7:24 Ja Gideon lähetti sanansaattajat kaikelle Ephraimin vuorelle, sanoen: tulkaat alas Midianilaisia vastaan ja ennättäkää heiltä vedet BetBaraan ja Jordaniin asti. Niin kokoontuivat kaikki Ephraimin miehet ja ennättivät vedet BetBaraan ja Jordaniin asti.

7:25 Ja he ottivat kaksi Midianilaisten pämiestä kiinni, Orebin ja Zebin, ja tappoivat Orebin Orebin kalliolla, ja Zebin he tappoivat Zebin viinakuurnassa, ja ajoivat Midianilaisia takaa; mutta Orebin ja Zebin päät kantoivat he Gideonille Jordanin ylitse.

8 LUKU

8:1 Ja Ephraimin miehet sanoivat hänelle: miksis tämän meille teit, ettes kutsunut meitä, kuin sinä menit sotimaan Midianilaisia vastaan? ja he riitelivät kovin hänen kanssansa.

8:2 Niin hän vastasi heitä: mitä minä olen nyt tehnyt niinkuin te? Eikö Ephraimin viinapuun oksa parempi ole, kuin Abieserin koko viinamarjan läjä?

8:3 Jumala antoi Midianilaisten pämiähet Orebin ja Zebin teidän käsiinne: kuinka olisin minä taitanut niin tehdä, kuin te teitte? Ja kuin hän sen sanoi, asettui heidän vihansa.

8:4 Kun Gideon tuli Jordanin tykö, meni hän sen ylitse, ja ne kolmesataa miestä jotka hänen kanssansa olivat, ja he olivat väsyneet ja ajoivat takaa.

8:5 Ja hän sanoi Sukkotin asuvaisille:

"Antakaa joitakin leipäkakkuja väelle, joka seuraa minua, sillä he ovat uuvuksissa; minä olen ajamassa takaa midianilaisten kuninkaita Sebahia ja Salmunnaa."

8:6 Mutta Sukkotin päämiehet sanoivat: "Onko sinulla sitten jo Sebahin ja Salmunnan nyrkki kädessäsi, että me antaisimme leipää sinun sotajoukollesi?"

8:7 Gideon vastasi: "Hyvä! Kun Herra antaa Sebahin ja Salmunnan minun käsiini, puin minä teidän lihanne rikki erämaan orjantappuroilla ja orjanruoskilla."

8:8 Ja hän nousi sieltä Penueliin ja puhui heille samalla tavalla. Ja Penuelin miehet vastasivat hänelle samoin, kuin Sukkotin miehet olivat vastanneet.

8:9 Niin hän sanoi myös Penuelin miehille: "Jahka palaan voittajana, kukistan minä tämän tornin."

8:10 Mutta Sebah ja Salmunna olivat Karkorissa ja heidän joukkonsa heidän kanssansa, noin viisitoista tuhatta miestä, kaikki, mitä oli jäljellä Idän miesten koko joukosta; kaatunut oli sata kaksikymmentä tuhatta miekkamiestä.

8:11 Ja Gideon kulki teltoissa-eläjien tietä Noobahin ja Jogbehan itäpuolitse ja voitti joukon, kun se oli huoletonna leirissään.

8:12 Ja Sebah ja Salmunna pakenivat, mutta hän ajoi heitä takaa; ja hän otti molemmat midianilaisten kuninkaat, Sebahin ja Salmunnan, vangiksi, saatettuaan koko leirin pakokauhun valtaan.

8:13 Ja Gideon, Jooaan poika, palasi taistelusta, Hereksen solalta.

8:14 Ja hän otti kiinni erään nuorukaisen, joka oli Sukkotin miehiä, ja kyseli häneltä, ja tämä kirjoitti hänelle Sukkotin päämiehet ja vanhimmat, seitsemänkymmentä seitsemän miestä.

8:15 Kun hän sitten tuli Sukkotin miesten luo, sanoi hän: "Tässä ovat nyt Sebah ja Salmunna, joilla te pilkkasitte minua sanoen: 'Onko sinulla sitten jo Sebahin ja

antakaat vähä leipää väelle joka minun kanssani on; sillä he ovat väsyneet, että minä saisin ajaa Midianilaisten kuninkaita Sebaa ja Zalmunnaa takaa.

8:6 Mutta Sukkotin päämiehet sanoivat: onko Seban ja Zalmunnan kämmen juuri jo sinun kädessä, että meidän pitää sinun sotaväelles leipää antaman?

8:7 Gideon sanoi: sentähden kuin \Herra\ minun käsiini antaa Seban ja Zalmunnan, niin minä muserran teidän lihanne korven orjantappuroilla ja ohdakkeilla.

8:8 Ja hän meni sieltä ylös Penueliin ja puhui heille myös niin. Ja Penuelin kansa vastasi häntä niinkuin Sukkotinkin miehet.

8:9 Niin puhui hän myös Penuelin kansalle, sanoen: kuin minä rauhassa palajan, kukistan minä tämän tornin.

8:10 Mutta Seba ja Zalmunna olivat Karkorissa ja heidän sotajoukkonsa heidän kanssansa lähes viisitoistakymmentä tuhatta, kaikki jotka jäivät koko sotaväen joukosta itäiseltä maalta; sillä sata ja kaksikymmentä tuhatta miekan vetävää miestä oli siellä langennut.

8:11 Ja Gideon meni ylös niiden tietä, jotka majoissa asuvat itäisellä puolella Nobatia ja Jogbehaa, ja löi leirin, sillä he olivat suruttomat.

8:12 Ja Seba ja Zalmunna pakenivat, mutta hän ajoi heitä takaa, ja sai ne kaksi Midianilaisten kuningasta Seban ja Zalmunnan kiinni, ja peljätti kaiken heidän sotaväensä.

8:13 Ja Gideon Joaksen poika palasi sodasta, ennenkuin aurinko nousi,

8:14 Ja sai yhden palvelian kiinni, joka oli Sukkotista, ja kysyi häneltä: ja se kirjoitti hänelle Sukkotin päämiehet ja vanhimmat, seitsemänkahdeksattakymmentä miestä.

8:15 Ja hän tuli Sukkotiin kansan tykö ja sanoi: tässä on Seba ja Zalmunna, joilla te pilkkasitte minua, sanoen: onko Seban ja Zalmunnan kämmen jo juuri sinun

Salmunnan nyrkki kädessäsi, että me antaisimme leipää sinun uupuneille miehillesi?"

8:16 Ja hän otti kiinni kaupungin vanhimmat; ja hän otti erämaan orjantappuroita ja orjanruoskia ja antoi Sukkotin miesten maistaa niitä.

8:17 Ja hän kukisti Penuelin tornin ja surmasi kaupungin miehet.

8:18 Sitten hän sanoi Sebahille ja Salmunnalle: "Minkä näköisiä ne miehet olivat, jotka te tapoitte Taaborilla?" He vastasivat: "Ne olivat niinkuin sinä; jokainen oli varreltaan kuin kuninkaan poika."

8:19 Hän sanoi: "He olivat minun veljiäni, minun äitini poikia. Niin totta kuin Herra elää: jos te olisitte jättäneet heidät henkiin, en minä surmaisi teitä."

8:20 Ja hän sanoi Jeterille, esikoiselleen: "Nouse ja surmaa heidät." Mutta nuorukainen ei paljastanut miekkaansa, sillä hän pelkäsi, koska oli vielä nuori.

8:21 Silloin sanoivat Sebah ja Salmunna: "Nouse sinä ja pistä meidät kuoliaaksi, sillä miehellä on miehen voima." Niin Gideon nousi ja surmasi Sebahin ja Salmunnan. Ja hän otti heidän kameliensa kaulasta puolikuukorut.

8:22 Niin Israelin miehet sanoivat Gideonille: "Hallitse sinä meitä, sekä sinä itse että sinun poikasi ja poikasi poika; sillä sinä olet vapauttanut meidät Midianin käsistä."

8:23 Mutta Gideon vastasi heille: "En minä hallitse teitä, eikä minun poikani ole hallitseva teitä; Herra on teitä hallitseva."

8:24 Ja Gideon sanoi heille: "Yhtä minä pyydän teiltä: antakoon kukin minulle heiltä saaliiksi saamansa nenärenkaan." Heikäläisillä näet on kultaiset nenärenkaat, koska ovat ismaelilaisia.

8:25 Niin he vastasivat: "Annamme mielellämme." Ja he levittivät vaipan ja heittivät siihen kukin saaliiksi saamansa nenärenkaan.

kädessäsi, että meidän pitäis sentähden sinun sotaväelles, joka väsynyt on, leipää antaman?

8:16 Ja hän otti ne kaupungin vanhimmat ja korven orjantappuroita ja ohdakkeita, ja antoi Sukkotin miehet piestä.

8:17 Ja kukisti Penuelin tornin, ja tappoi kaupungin kansan.

8:18 Ja hän sanoi Sebahille ja Zalmunnalle: minkämuotoiset miehet ne olivat, jotka te tapoitte Taborissa? He sanoivat: ne olivat sinun muotoises, kauniit kuin kuninkaan pojat.

8:19 Ja hän sanoi: ne olivat minun veljeni, minun äitini pojat: niin totta kuin \Herra\ elää, jos te olisitte antaneet heidän elää, niin en tappaisi minä teitä.

8:20 Ja hän sanoi Jeterille esikoisellensa: nouse ja tapa heitä, mutta nuorukainen ei vetänyt miekkaansa, sillä hän pelkäsi, että hän oli vielä nuorukainen.

8:21 Mutta Sebah ja Zalmunna sanoivat: nouse sinä meitä lyömään, sillä niinkuin mies on, niin on myös hänen voimansa. Niin Gideon nousi ja tappoi Sebahin ja Zalmunnan, ja otti nastat, jotka heidän kameleinsa kaulassa olivat.

8:22 Silloin sanoivat Israelin miehet Gideonille: hallitse sinä meitä, sinä ja sinun poikas, ja sinun poikas poika; sillä sinä vapahdit meidät Midianilaisten käsistä.

8:23 Mutta Gideon sanoi heille: en minä tahdo hallita teitä, ei myös minun poikani pidä teitä hallitseman, vaan \Herra\ olkoon teidän hallitsianne.

8:24 Ja Gideon sanoi heille: yhtä minä anon teiltä: jokainen antakoon minulle korvarenkaat, kukin saaliistansa; sillä he olivat Ismaelilaisia, ja heillä olivat kultaiset korvarenkaat.

8:25 Ja he sanoivat: me annamme mielellämme; ja levittivät vaatteen, jonka päälle itsekukin heitti ne korvarenkaat, jotka he ryövänneet olivat.

8:26 Ja hänen pyytämänsä kultaiset nenärenkaat painoivat tuhat seitsemänsataa kultasekeliä, lukuunottamatta niitä puolikuukoruja, korvarenkaita ja purppuravaatteita, joita midianilaisten kuninkaat olivat kantaneet, ja heidän kameliensa kaulavitjoja.

8:27 Ja Gideon valmisti niistä kasukan, jonka hän sijoitti kaupunkiinsa Ofraan, ja koko Israel kulki haureudessa siellä sen jäljessä. Ja se tuli ansaksi Gideonille ja hänen perheellensä.

8:28 Niin täytyi Midianin nöyrytyä israelilaisten edessä, eikä se enää nostanut päätänsä. Ja maassa oli rauha neljäkymmentä vuotta, niin kauan kuin Gideon eli.

8:29 Ja Jerubbaal, Jooaan poika, meni ja jäi asumaan taloonsa.

8:30 Ja Gideonilla oli seitsemänkymmentä poikaa, jotka olivat lähteneet hänen kupeistansa; sillä hänellä oli monta vaimoa.

8:31 Ja myös hänen sivuvaimonsa, joka hänellä oli Sikemissä, synnytti hänelle pojan, ja hän antoi tälle nimen Abimelek.

8:32 Ja Gideon, Jooaan poika, kuoli päästyään korkeaan ikään, ja hänet haudattiin isänsä Jooaan hautaan abieserilaisten Ofraan.

8:33 Mutta kun Gideon oli kuollut, niin israelilaiset lähtivät haureudessa kulkemaan baalien jäljessä ja ottivat Baal-Beritin jumalaksensa.

8:34 Eivätkä israelilaiset enää muistaneet Herraa, Jumalaansa, joka oli pelastanut heidät kaikkien heidän vihollistensa käsistä, jotka asuivat heidän ympärillään.

8:35 Eivät he myöskään tehneet Jerubbaalin, Gideonin, perheelle laupeutta kaiken sen hyvän tähden, mitä hän oli tehnyt Israelille.

9 LUKU

9:1 Mutta Abimelek, Jerubbaalin poika, meni Sikemiin äitinsä veljien luo ja puhui heille sekä kaikille, jotka olivat sukua hänen

8:26 Ja ne kultaiset korvarenkaat, joita hän anonut oli, painoivat tuhannen ja seitsemänsataa sikliä kultaa, ilman nastoja, käädyjä ja purpuravaatteita, joita Midianilaisten kuninkaat kantoivat, ja ilman heidän kameleinsa kultaisia kaulasiteitä.

8:27 Ja Gideon teki niistä päällisvaatteen ja pani sen omaan kaupunkiinsa Ophraan; ja koko Israel teki huorin sen jälkeen siinä, ja se tuli Gideonille ja hänen huoneellensa paulaksi.

8:28 Ja niin Midianilaiset alennettiin Israelin lasten edessä, ja ei enää nostaneet ylös päätänsä; ja maa oli levossa neljäkymmentä ajastaikaa, niinkauvan kuin Gideon eli.

8:29 Ja JerubBaal Joaksen poika meni ja asui omassa huoneessansa.

8:30 Ja Gideonilla oli seitsemänkymmentä poikaa, jotka hänen kupeistansa tulleet olivat; sillä hänellä oli monta emäntää.

8:31 Ja hänen jalkavaimonsa, joka hänellä Sikemissä oli, synnytti myös hänelle pojan, ja kutsui hänen nimensä Abimelek.

8:32 Ja Gideon Joaksen poika kuoli hyvällä ijällä ja haudattiin isänsä Joaksen hautaan Ophrassa, joka Abiesriläisten oma oli.

8:33 Kun Gideon kuollut oli, käänsi Israelin kansa itsensä huorin tekemään Baalin jälkeen ja teki BaalBeritin itsellensä jumalaksi.

8:34 Ja Israelin lapset ei enää muistaneet \Herraa\ Jumalaansa, joka heidät vapahti kaikilta heidän vihollisiltansa, ympäristöllä.

8:35 Ja ei he tehneet yhtään laupiutta JerubBaalin Gideonin huoneelle kaikesta hyvästä, minkä hän Israelille teki.

9 LUKU

9:1 Mutta Abimelek, JerubBaalin poika, meni Sikemiin äitinsä veljein tykö, puhui heille ja koko äitinsä isän huoneen

äitinsä isän perheelle, ja sanoi:

9:2 "Puhukaa kaikkien Sikemin miesten kuullen: Kumpi teille on parempi, sekö, että teitä hallitsee seitsemänkymmentä miestä, kaikki Jerubbaalin pojat, vai että teitä hallitsee yksi mies? Ja muistakaa, että minä olen teidän luutanne ja lihaanne."

9:3 Niin hänen äitinsä veljet puhuivat hänen puolestaan kaikkien Sikemin miesten kuullen kaiken tämän. Ja heidän sydämensä taipui Abimelekin puolelle, sillä he sanoivat: "Hän on meidän veljemme."

9:4 Ja he antoivat hänelle seitsemänkymmentä hopeasekeliä Baal-Beritin temppeleistä. Niillä Abimelek palkkasi tyhjäntoimittajia ja huikentelijoita, ja ne seurasivat häntä.

9:5 Sitten hän lähti isänsä taloon Ofraan ja surmasi veljensä, Jerubbaalin pojat, seitsemänkymmentä miestä, saman kiven päällä; mutta Jootam, Jerubbaalin nuorin poika, jäi henkiin, sillä hän oli piiloutunut.

9:6 Sen jälkeen kokoontuivat kaikki Sikemin miehet ja koko Millon väki, ja he menivät ja tekivät Abimelekin kuninkaaksi Muistomerkkitammen luona, joka on Sikemissä.

9:7 Kun se kerrottiin Jootamille, niin hän meni, asettui seisomaan Garissimin vuoren laelle ja korotti äänensä, huusi ja sanoi heille: "Kuulkaa minua, te Sikemin miehet, että Jumalakin kuulisi teitä.

9:8 Puut lähtivät voitelemaan itsellensä kuningasta. Ja he sanoivat öljypuulle: 'Ole sinä meidän kuninkaamme.'

9:9 Mutta öljypuu vastasi heille: 'Jättäisinkö lihavuuteni, josta jumalat ja ihmiset minua ylistävät, mennäkseni huojumaan ylempänä muita puita!'

9:10 Niin puut sanoivat viikunapuulle: 'Tule sinä ja ole meidän kuninkaamme.'

9:11 Mutta viikunapuu vastasi heille: 'Jättäisinkö makeuteni ja hyvät antimeni, mennäkseni huojumaan ylempänä muita

sukukunnalle ja sanoi:

9:2 Puhukaat nyt kaikkein päämiesten korvissa Sikemissä: mikä teille on parempi, että seitsemänkymmentä miestä, kaikki Jerubbaalin pojat, hallitsevat teitä, eli jos yksi mies hallitsee teitä? Ja muistakaa, että minä olen teidän luonne ja lihanne.

9:3 Niin puhuivat hänen äitinsä veljet kaikki nämät sanat hänestä kaikkein Sikemin päämiesten korvissa; ja heidän sydämensä käännettiin Abimelekin jälkeen, sillä he sanoivat: hän on meidän veljemme.

9:4 Ja he antoivat hänelle seitsemänkymmentä hopiapenninkiä BaalBeritin huoneesta, joilla Abimelek palkkasi itsellensä valtojamia ja joutilaita miehiä, jotka häntä seurasivat,

9:5 Ja hän tuli isänsä huoneesen Ophraan, ja murhasi seitsemänkymmentä veljeänsä, Jerubbaalin poikaa, yhden kiven päällä. Mutta Jotam, nuorin Jerubbaalin pojista jäi; sillä hän kätki itsensä.

9:6 Ja kaikki päämiehet Sikemistä ja koko Millon huone kokoontuivat, ja menivät ja asettivat Abimelekin kuninkaaksi korkian tammen tykönä, joka Sikemissä on.

9:7 Kun tämä sanottiin Jotamille, meni hän pois ja seisoi Gerissimin vuoren kukkulalla, korotti äänensä ja huusi ja sanoi heille: kuulkaat minua, te Sikemin päämiehet, että Jumala myös kuulisi teitä:

9:8 Puut menivät kerran yksimielisesti voitelemaan itsellensä kuningasta ja sanoivat öljypuulle: ole meidän kuninkaamme.

9:9 Mutta öljypuu vastasi heitä: pitääkö minun luopuman lihavuudestani, jolla sekä jumalia ja myös ihmisiä minussa kunnioitetaan, ja menemän ja korottaman itseni puiden ylitse?

9:10 Niin puut sanoivat fikunapuulle: tule sinä ja ole meidän kuninkaamme.

9:11 Mutta fikunapuu sanoi heille: pitääkö minun luopuman makeudestani ja parhaasta hedelmästäni, ja menemän ja

puita!

9:12 Niin puut sanoivat viinipuulle: 'Tule sinä ja ole meidän kuninkaamme.'

9:13 Mutta viinipuu vastasi heille: 'Jättäisinkö mehuni, joka saa jumalat ja ihmiset iloisiksi, mennäkseni huojumaan ylempänä muita puita!'

9:14 Niin kaikki puut sanoivat orjantappuralle: 'Tule sinä ja ole meidän kuninkaamme.'

9:15 Ja orjantappura vastasi puille: 'Jos todella aiotte voidella minun kuninkaaksenne, niin tulkaa ja etsikää suojaa minun varjossani; mutta ellette, niin tuli lähtee orjantappurasta ja kuluttaa Libanonin setrit.'

9:16 Jos te nyt olette menetelleet uskollisesti ja rehellisesti tehdessänne Abimelekin kuninkaaksi ja jos olette kohdelleet hyvin Jerubbaalia ja hänen perhettänsä ja jos olette palkinneet häntä siitä, mitä hänen kätensä ovat hyvää tehneet -

9:17 sillä sotihan minun isäni teidän puolestanne ja pani alttiiksi henkensä ja pelasti teidät Midianin käsistä,

9:18 mutta te olette tänä päivänä nousseet minun isäni perhettä vastaan ja surmanneet hänen poikansa, seitsemänkymmentä miestä, saman kiven päällä ja tehneet Abimelekin, hänen orjattarensa pojan, Sikemin miesten kuninkaaksi, koska hän on teidän veljenne -

9:19 jos te siis olette tänä päivänä menetelleet uskollisesti ja rehellisesti Jerubbaalia ja hänen perhettänsä kohtaan, niin olkoon teillä iloa Abimelekista ja myöskin hänellä olkoon iloa teistä;

9:20 mutta ellette ole, niin lähteköön tuli Abimelekista ja kuluttakoon Sikemin miehet sekä Millon väen; ja samoin lähteköön tuli Sikemin miehistä ja Millon väestä ja kuluttakoon Abimelekin."

9:21 Sitten Jootam lähti pakoon ja pääsi pakenemaan Beeriin; hän asettui sinne

korottaman itseni puiden ylitse?

9:12 Niin sanoivat puut viinipuulle: tule sinä ja ole meidän kuninkaamme.

9:13 Mutta viinipuu sanoi heille: pitääkö minun luopuman viinastani, joka sekä jumalat että ihmiset ilahuttaa, ja menemän ja korottaman itseni puiden ylitse?

9:14 Niin sanoivat kaikki puut orjantappuralle: tule sinä ja ole meidän kuninkaamme.

9:15 Ja orjantappura sanoi puille: onko se tosi, että tahdotte minua voidella teillenne kuninkaaksi, niin tulkaat ja levätkäät minun varjoni alla. Mutta jos ei, niin lähtekään tuli orjantappurapensaasta ja polttakaan sedripuut Libanonissa.

9:16 Oletteko te siis nyt oikein ja toimillisesti tehneet, kuin Abimelekin kuninkaaksi teitte, ja oletteko te oikein tehneet Jerubbaalia ja hänen huonettansa vastaan? Ja oletteko niin tehneet häntä vastaan kuin hän ansaitsikin teiltä?

9:17 Että minun isäni on teidän edessänne sotinut ja antanut henkensä alttiiksi, vapahtaaksensa teitä Midianilaisten kädestä.

9:18 Ja te olette nousseet minun isäni huonetta vastaan tänäpäpä ja olette tappaneet hänen poikansa, seitsemänkymmentä miestä yhden kiven päällä; ja teitte teillenne Abimelekin, hänen piikansa pojan, kuninkaaksi Sikemin päämiesten ylitse, että hän teidän veljenne on.

9:19 Jos olette oikein ja toimillisesti tehneet Jerubbaalia ja hänen huonettansa vastaan tänäpäpä, niin iloitkaat Abimelekistä, ja hän myös iloitkaan teistä.

9:20 Mutta jollei, niin lähteköön tuli Abimelekistä ja polttakoon Sikemin päämiehet ja Millon huoneen; lähteköön myös tuli Sikemin päämiehistä ja Millon huoneesta ja polttakoon Abimelekin.

9:21 Ja Jotam pakeni ja vältti, ja meni Beeraan ja asui siellä veljensä Abimelekin

suojaan veljeltään Abimelekilta.

9:22 Kun Abimelek oli hallinnut Israelia kolme vuotta,

9:23 lähetti Jumala pahan hengen Abimelekin ja Sikemin miesten väliin, niin että Sikemin miehet luopuivat Abimelekista,

9:24 jotta Jerubbaalin seitsemällekymmenelle pojalle tehty väkivalta tulisi kostetuksi ja heidän verensä tulisi Abimelekin, heidän veljensä, päälle, joka oli heidät surmannut, ja Sikemin miesten päälle, jotka olivat auttaneet häntä surmaamaan veljensä.

9:25 Ja Sikemin miehet asettivat vuorten kukkuloille väijyjä, ja nämä ryöstivät jokaisen, joka kulki sitä tietä heidän ohitsensa. Se kerrottiin Abimelekille.

9:26 Mutta Gaal, Ebedin poika, tuli veljineen, ja he poikkesivat Sikemiin; ja Sikemin miehet luottivat häneen.

9:27 Ja he menivät kedolle ja korjasivat sadon viinitarhoistaan, polkivat rypäleet ja pitivät ilojuhlan; he menivät jumalansa huoneeseen ja söivät ja joivat ja kirosivat Abimelekia.

9:28 Ja Gaal, Ebedin poika, sanoi: "Mikä on Abimelek, ja mikä on Sikem, että me häntä palvelisimme? Eikö hän ole Jerubbaalin poika, eikö Sebul ole hänen käskynhaltijansa? Palvelkaa Hamorin, Sikemin isän, miehiä. Miksi me palvelisimme häntä?"

9:29 Olisipa minulla tuo kansa vallassani, niin minä toimittaisin pois Abimelekin; ja Abimelekista hän sanoi: "Lisää sotajoukkoasi ja tule!"

9:30 Mutta kun Sebul, kaupungin päällikkö, kuuli Gaalin, Ebedin pojan, sanat, syntyi hänen vihansa.

9:31 Ja hän lähetti salaa sanansaattajia Abimelekin luo sanomaan: "Katso, Gaal, Ebedin poika, ja hänen veljensä ovat tulleet Sikemiin, ja nyt he yllyttävät kaupunkia sinua vastaan.

9:32 Nouse siis yöllä, sinä ja väki, joka on

tähden.

9:22 Kuin AbiMelek jo kolme vuotta oli hallinnut Israelia,

9:23 Lähetti Jumala pahan hengen AbiMelekin ja Sikemin päämiesten välille: ja Sikemin päämiehet asettivat itsensä AbiMelekiä vastaan;

9:24 Että se vääryys, jonka hän teki seitsemällekymmenelle Jerubbaalin pojalle, ja heidän verensä tulis ja pantaisiin AbiMelekin heidän veljensä päälle, joka heidät oli murhannut, ja Sikemin päämiesten päälle, jotka olivat vahvistaneet hänen kätensä veljiensä murhaamaan.

9:25 Ja Sikemin päämiehet panivat väijyjä vuorten kukkoille häntä vastaan, ja he ryöväisivät tiellä kaikki, jotka siitä matkustivat; ja se ilmoitettiin AbiMelekille.

9:26 Niin tuli Gaal Ebedin poika ja hänen veljensä, ja menivät Sikemiin; ja Sikemin päämiehet uskalsivat hänen päällensä,

9:27 Ja menivät kedolle, ja poimivat viinämäkensä ja sotkuivat, ja iloiten veisasivat, ja menivät jumalansa huoneeseen, söivät ja joivat, ja kirosivat AbiMelekiä.

9:28 Ja Gaal Ebedin poika sanoi: mikä on AbiMelek ja mikä on Sikem, että me häntä palvelemme? eikö hän ole Jerubbaalin poika, ja Sebul hänen päämiehensä? Palvelkaat paremmin Hemorin Sikemin isän miehiä: miksi meidän pitää häntä palveleman?

9:29 Jumala tekis että kansa olis minun käteni alla, että minä ajaisin AbiMelekin ulos. Niin sanottiin AbiMelekille: enennä sotajoukkos ja käy ulos.

9:30 Kuin Sebul, kaupungin päämies, kuuli Gaalin, Ebedin pojan, sanan, vihastui hän sangen suuresti.

9:31 Ja lähetti sanansaattajat AbiMelekille salaisesti, sanoen: Katso, Gaal, Ebedin poika ja hänen veljensä tulivat Sikemiin, tekemään kaupunkia sinulle vastahakoiseksi.

9:32 Niin nouse nyt yöllä, sinä ja sinun

sinun kanssasi, ja asetu kedolle väijyksiin.
9:33 Ja karkaa aamulla varhain, auringon noustessa, kaupungin kimppuun. Kun hän ja väki, joka on hänen kanssaan, silloin lähtee sinua vastaan, niin tee hänelle, minkä voit."

9:34 Silloin Abimelek ja kaikki väki, joka oli hänen kanssaan, lähti liikkeelle yöllä, ja he asettuivat väijyksiin Sikemiä vastaan neljässä joukossa.

9:35 Ja Gaal, Ebedin poika, tuli ulos ja asettui kaupungin portin ovelle; niin Abimelek ja väki, joka oli hänen kanssaan, nousi väijytyspaikasta.

9:36 Kun Gaal näki väen, sanoi hän Sebulille: "Katso, väkeä tulee alas vuorten kukkuloilta." Mutta Sebul vastasi hänelle: "Vuorten varjot näyttävät sinusta miehiltä."

9:37 Gaal puhui taas ja sanoi: "Katso, väkeä tulee alas Maannavalta; ja toinen joukko tulee Tietäjätammelta päin."

9:38 Silloin Sebul sanoi hänelle: "Missä on nyt sinun suuri suusi, kun sanoit: 'Mikä on Abimelek, että me häntä palvelisimme?' Siinä on nyt se väki, jota halveksit. Mene nyt ja taistele heitä vastaan."

9:39 Niin Gaal lähti Sikemin miesten etunenässä ja taisteli Abimelekiä vastaan.

9:40 Mutta Abimelek ajoi hänet pakoon, ja hän pääsi pakenemaan häntä; ja heitä kaatui paljon, aina portin ovelle asti.

9:41 Ja Abimelek jäi Arumaan; mutta Sebul karkoitti Gaalin ja hänen veljensä pois Sikemistä.

9:42 Seuraavana päivänä kansa lähti ulos kedolle, ja siitä ilmoitettiin Abimelekille.

9:43 Silloin hän otti väkensä ja jakoi sen kolmeen joukkoon ja asettui väijyksiin kedolle. Ja kun hän näki kansan lähtevän kaupungista, hyökkäsi hän heidän kimppuunsa ja surmasi heidät.

9:44 Abimelek ja ne joukot, jotka olivat hänen kanssaan, karkasivat näet esiin ja asettuivat kaupungin portin ovelle, samalla

väkes, joka myötäs on, ja väijy kedolla;
9:33 Ja aamulla, kuin aurinko nousee, ole varhain ylhäällä ja karkaa kaupungin päälle. Ja kuin hän ja se kansa, joka hänen myötänsä on, tulevat sinun tykö, niin tee hänen kanssansa niinkuin sinun kätes löytää.

9:34 AbiMelek nousi yöllä ja kaikki kansa, joka hänen seurassansa oli, ja asetti vartian Sikemin eteen neljään joukkoon.

9:35 Ja Gaal, Ebedin poika, kävi kaupungin portin eteen; mutta AbiMelek nousi väijymisestä sen väen kanssa, joka hänen myötänsä oli.

9:36 Kuin Gaal näki kansan, sanoi hän Sebulille: katso, tuolta tulee kansan joukko alas vuorten kukkoilta. Ja Sebul sanoi hänelle: sinä näet vuorten varjon niinkuin ihmiset.

9:37 Gaal puhui taas ja sanoi: katso, tuolta tulee kansan joukko alas keskeltä maata ja yksi joukko tulee Noituustammen tieltä.

9:38 Niin sanoi Sebul hänelle: kussa on nyt sinun suusi, joka sanoi: kuka on AbiMelek, että meidän häntä palveleman pitää? eikö tämä ole se kansa, jonka olet katsonut ylön? käy nyt ulos ja sodi häntä vastaan.

9:39 Ja Gaal meni Sikemin päämiesten edellä ja soti AbiMelekiä vastaan.

9:40 Mutta AbiMelek ajoi häntä takaa, ja hän pakeni hänen edestänsä; ja monta lankesi lyötynä kaupungin porttiin saakka.

9:41 Ja AbiMelek oli Arumassa; mutta Sebul ajoi Gaalin ja veljensä ulos, niin ettei he saaneet olla Sikemissä.

9:42 Ja aamulla läksi kansa kedolle; ja kuin AbiMelek sen sai tietää,

9:43 Otti hän kansan ja jakoi kolmeen osaan, ja asetti väijytyksen kedolle. Kuin hän siis näki, että kansa läksi kaupungista ulos, lankesi hän heidän päällensä ja löi heidät.

9:44 Mutta AbiMelek sen joukon kanssa, joka hänen seurassansa oli, lankesi heidän päällensä, ja kävivät kaupungin porttiin

kuin muut kaksi joukkoa karkasivat kaikkien niiden kimppuun, jotka olivat kedolla, ja surmasivat heidät.

9:45 Sitten Abimelek taisteli kaupunkia vastaan koko sen päivän, valloitti kaupungin ja surmasi kansan, joka siellä oli. Ja hän hävitti kaupungin ja kylvi suolaa sen paikalle.

9:46 Kun kaikki Sikemin tornin miehet sen kuulivat, menivät he Eel-Beritin temppelin holviin.

9:47 Mutta kun Abimelekille kerrottiin, että kaikki Sikemin tornin miehet olivat kokoontuneet sinne,

9:48 niin Abimelek nousi Salmonin vuorelle, hän ja kaikki väki, joka oli hänen kanssaan. Ja Abimelek otti kirveen käteensä ja löi poikki puunoksan, nosti ja pani sen olalleen ja sanoi väelle, joka oli hänen kanssaan: "Mitä näitte minun tekevän, se tehkää tekin joutuin."

9:49 Niin väestäkin löi poikki oksansa kukin; sitten he seurasivat Abimelekiä, panivat oksat holvin päälle ja sytyttivät holvin heidän päällään palamaan. Niin saivat surmansa myöskin kaikki Sikemin tornin asukkaat, noin tuhat miestä ja naista.

9:50 Sitten Abimelek meni Teebekseen, asettui leiriin Teebestä vastaan ja valloitti sen.

9:51 Mutta kaupungin keskellä oli luja torni, ja kaikki miehet ja naiset, kaikki kaupungin asukkaat, pakenivat siihen. He sulkiivat jälkeensä oven ja nousivat tornin katolle.

9:52 Niin Abimelek tuli tornin ääreen ja ryhtyi taisteluun sitä vastaan; ja hän astui tornin ovelle polttaakseen sen tulella.

9:53 Mutta eräs nainen heitti jauhinkiven Abimelekin päähän ja murskasi hänen pääkallonsa.

9:54 Silloin hän heti huusi palvelijalle, joka kantoi hänen aseitansa, ja sanoi hänelle: "Paljasta miekkasi ja surmaa minut, ettei

saakka, ja ne kaksi joukkoa lanquesivat niiden päälle, jotka kedolla olivat, ja löivät heidät.

9:45 Sitte soti AbiMelek kaupunkia vastaan kaiken sen päivän, ja voitti kaupungin, ja tappoi kansan, joka siellä oli, ja kukisti kaupungin, ja kylvi suolaa sen päälle.

9:46 Kun kaikki päämiehet, jotka Sikemin tornissa asuivat, sen kuulivat, menivät he linnaan jumalan Beritin huoneeseen.

9:47 Ja AbiMelekille ilmoitettiin kaikki Sikemin tornin päämiehet kokoontuneeksi.

9:48 Niin meni AbiMelek ylös Salmonin vuorelle, hän ja kaikki kansa joka hänen seurassansa oli, ja AbiMelek otti kirveen käteensä ja hakkasi oksan puusta, pani olallensa ja kantoi sen, ja sanoi kansalle, joka hänen seurassansa oli: mitä te näitte minun tekevän, se myös te nopiasti tehkää niinkuin minäkin.

9:49 Ja hakkasi myös kaikki kansa itsekukin oksansa ja seurasi AbiMelekiä, ja heittivät ne linnan päälle, ja polttivat niillä linnan tulella; niin että myös kaikki Sikemin tornin päämiehet kuolivat, lähes tuhannen miestä ja vaimoa.

9:50 Niin AbiMelek meni Tebetseen, piiritti ja voitti sen.

9:51 Mutta siinä oli vahva torni keskellä kaupunkia, johonka kaikki pakenivat sekä miehet että vaimot ja kaikki kaupungin päämiehet, ja sulkiivat kiinni perässänsä, ja kiipesivät tornin katon päälle.

9:52 Sitte tuli AbiMelek tornin tykö, soti sitä vastaan, ja tuli tornin oven eteen, sitä tulella polttamaan.

9:53 Mutta yksi vaimo heitti myllynkiven kappaleen AbiMelekin päähän ja löi hänen pääkallonsa rikki.

9:54 Sitte kutsui AbiMelek nopiasti palveliansa, joka kantoi hänen aseitansa, ja sanoi hänelle: vedä miekkas ulos ja tapa

minusta sanottaisi: 'Nainen tappoi hänet'.
Ja hänen palvelijansa lävisti hänet, ja hän kuoli.

9:55 Kun Israelin miehet näkivät, että Abimelek oli kuollut, menivät he kukin kotiinsa.

9:56 Näin Jumala kosti Abimelekille sen pahan, minkä hän oli tehnyt isäänsä kohtaan surmatessaan seitsemänkymmentä veljeään;

9:57 ja kaiken Sikemin miesten tekemän pahan Jumala käänsi heidän omaan päähänsä. Niin heidät saavutti Jootamin, Jerubbaalin pojan, kirous.

10 LUKU

10:1 Abimelekin jälkeen nousi Israelia vapauttamaan isaskarilainen Toola, Doodon pojan Puuan poika, joka asui Saamirissa, Efraimin vuoristossa.

10:2 Hän oli tuomarina Israelissa kaksikymmentä kolme vuotta; sitten hän kuoli, ja hänet haudattiin Saamiriin.

10:3 Hänen jälkeensä nousi gileadilainen Jaair ja oli tuomarina Israelissa kaksikymmentä kaksi vuotta.

10:4 Ja hänellä oli kolmekymmentä poikaa, jotka ratsastivat kolmellakymmenellä aasilla; ja heillä oli kolmekymmentä kaupunkia, joita vielä tänäkin päivänä kutsutaan Jaairin leirikyliksi ja jotka ovat Gileadin maassa.

10:5 Ja Jaair kuoli, ja hänet haudattiin Kaamoniin.

10:6 Mutta israelilaiset tekivät jälleen sitä, mikä oli paha Herran silmissä, ja palvelivat baaleja ja astarteja ja Aramin jumalia, Siidonin jumalia, Mooabin jumalia, ammonilaisten jumalia ja filistealaisten jumalia, ja he hylkäsivät Herran eivätkä palvelleet häntä.

10:7 Niin Herran viha syttyi Israelia kohtaan, ja hän myi heidät filistealaisten ja ammonilaisten käsiin.

10:8 Nämä riistivät ja raastivat israelilaisia sen vuoden ja vielä kahdeksantoista vuotta,

minua, ettei minusta sanottaisi: vaimo tappoi hänen; niin pisti palvelia hänen lävitse, ja hän kuoli.

9:55 Ja kuin Israelin miehet näkivät Abimelekin kuolleeksi, menivät he itsekukin paikallensa.

9:56 Ja näin maksoi Jumala Abimelekille sen pahuuden, minkä hän teki isäänsä vastaan, että hän tappoi seitsemänkymmentä veljeänsä.

9:57 Niin myös kaiken sen pahuuden, minkä Sikemin miehet tekivät, antoi Jumala tulla heidän pänsä päälle; ja heidän päällensä tuli Jotamin Jerubbaalin pojan kirous.

10 LUKU

10:1 Abimelekin jälkeen nousi Isaskarilainen Tola, Dodan pojan Puan poika, auttamaan Israelia. Ja hän asui Samirissa, Ephraimin vuorella,

10:2 Ja tuomitsi Israelia kolmekolmattakymmentä ajastaikaa, ja kuoli ja haudattiin Samiriin.

10:3 Hänen jälkeensä nousi Jair Gileadilainen ja tuomitsi Israelia kaksikolmattakymmentä ajastaikaa.

10:4 Ja hänellä oli kolmekymmentä poikaa, jotka ajoivat kolmellakymmenellä aasin varsalla, ja heillä oli kolmekymmentä kaupunkia, jotka kutsuttiin Jairin kyliksi tähän päivään asti ja ovat Gileadin maalla.

10:5 Ja Jair kuoli ja haudattiin Kamoniin.

10:6 Mutta Israelin lapset tekivät vielä paha Herran edessä, ja palvelivat Baalia ja Astarotia, ja Syrian jumalia, ja Zidonin jumalia, ja Moabin jumalia, ja Ammonin lasten jumalia, ja Philistealaisten jumalia, ja luopuivat Herrasta ja ei palvelleet häntä.

10:7 Niin julmistui Herran viha Israelin ylitse, ja hän myi heidät Philistealaisten ja Ammonin lasten käteen.

10:8 Ja he vaativat ja vaivasivat siitä vuodesta kaikkia Israelin lapsia

kaikkia israelilaisia, jotka asuivat tuolla puolella Jordanin amorilaisten maassa, Gileadissa.

10:9 Ja ammonilaiset menivät Jordanin yli taistelemaan myöskin Juudaa, Benjaminia ja Efraimin heimoa vastaan, ja niin Israel joutui suureen ahdinkoon.

10:10 Silloin israelilaiset huusivat Herraa sanoen: "Me olemme tehneet syntiä sinua vastaan, sillä me olemme hyljänneet oman Jumalamme ja palvelleet baaleja."

10:11 Ja Herra vastasi israelilaisille: "Eivätkö egyptiläiset, amorilaiset, ammonilaiset, filistealaiset,

10:12 siidonilaiset, amalekilaiset ja maaonilaiset sortaneet teitä, ja kun te huusitte minua, enkö minä pelastanut teitä heidän käsistensä.

10:13 Mutta te hylkäsitte minut ja palvelitte muita jumalia; sentähden en minä enää teitä pelasta.

10:14 Menkää ja huutakaa avuksenne niitä jumalia, jotka olette valinneet; pelastakoot ne teidät ahdinkonne aikana."

10:15 Niin israelilaiset sanoivat Herralle: "Me olemme syntiä tehneet; tee sinä meille aivan niinkuin hyväksi näet, kunhan vain tänä päivänä autat meitä."

10:16 Ja he poistivat vieraat jumalat keskuudestaan ja palvelivat Herraa. Silloin hän ei enää kärsinyt, että Israelia vaivattiin.

10:17 Ja ammonilaiset kutsuttiin koolle, ja he leirytyivät Gileadiin; mutta israelilaiset kokoontuivat ja leirytyivät Mispaan.

10:18 Silloin kansa, Gileadin ruhtinaat, sanoivat toisillensa: "Kuka on se mies, joka alkaa taistelun ammonilaisia vastaan? Hän on oleva kaikkien Gileadin asukasten päämies."

11 LUKU

11:1 Gileadilainen Jefta oli sotaurho, mutta

kahdeksantoistakymmentä ajastaikaa, kaikkia Israelin lapsia, jotka olivat tällä puolella Jordania, Amorilaisten maalla, joka on Gileadissa.

10:9 Ja Ammonin lapset matkustivat Jordanin ylitse ja sotivat Juudaa, Benjaminia ja Ephraimin huonetta vastaan, ja Israel suuresti ahdistettiin.

10:10 Niin huusivat Israelin lapset \Herran\ tykö, sanoen: me olemme syntiä tehneet sinua vastaan; sillä me olemme hyljänneet meidän Jumalamme ja palvelleet Baalia.

10:11 Mutta \Herra\ sanoi Israelin lapsille: Eikö Egyptiläiset, Amorilaiset, Ammonilaiset, Philistealaiset,

10:12 Ja Zidonilaiset, Amalekilaiset ja Maonilaiset ole teitä vaivanneet? ja minä autin teitä heidän käsistensä, kuin te minun tyköni huusitte.

10:13 Niin te hylkäsitte minun, ja olette palvelleet muita jumalia: sentähden en minä teitä tahdo auttaa.

10:14 Menkää ja rukoilkaat niitä jumalia, jotka te valinneet olette, antakaat niiden auttaa teitänne ahdistuksenne aikana.

10:15 Mutta Israelin lapset vastasivat \Herralle\: me olemme syntiä tehneet, tee meidän kanssamme niinkuin sinulle otollinen on, kuitenkin auta meitä tällä ajalla.

10:16 Ja he panivat tykönsä vieraat jumalat pois, ja palvelivat \Herraa\; ja hänen sielunsa suuresti armahti Israelin vaivaa.

10:17 Ja Ammonin lapset kokoontuivat ja sioittivat itsensä Gileadiin; mutta Israelin lapset kokoontuivat ja sioittivat itsensä Mitspaan.

10:18 Ja kansa ja ylimmäiset Gileadista sanoivat toinen toisellensa: kuka rupee ensisti sotimaan Ammonin lapsia vastaan, hänen pitää oleman kaikkein Gileadin asuvaisten pääruhtinaan.

11 LUKU

11:1 Ja Jephta Gileadista oli väkevä

hän oli porton poika; Jeftan isä oli Gilead.

11:2 Mutta Gileadin vaimo synnytti hänelle poikia, ja kun tämän vaimon pojat kasvoivat suuriksi, niin he karkoittivat Jeftan ja sanoivat hänelle: "Et sinä saa perintöosaa meidän isämme talossa, sillä sinä olet toisen naisen poika."

11:3 Niin Jefta lähti pakoon veljiensä ja asettui Toobin maahan. Ja Jeftan luo kerääntyi tyhjäntoimittajia, ja ne retkeilivät yhdessä hänen kanssaan.

11:4 Jonkun ajan kuluttua ammonilaiset aloittivat sodan Israelia vastaan.

11:5 Kun nyt ammonilaiset alottivat sodan Israelia vastaan, niin Gileadin vanhimmat lähtivät noutamaan Jeftaa Toobin maasta.

11:6 Ja he sanoivat Jeftalle: "Tule ja rupea meidän päälliköksemme, sotiaksemme ammonilaisia vastaan."

11:7 Mutta Jefta vastasi Gileadin vanhimmille: "Ettekö te vihanneet minua ja karkoittaneet minua isäni talosta? Minkätähden tulette minun luokseni nyt, kun teillä on hätä?"

11:8 Gileadin vanhimmat sanoivat Jeftalle: "Juuri sentähden olemme nyt tulleet jälleen sinun luoksesi; ja jos sinä tulet meidän kanssamme ja ryhdyt taistelemaan ammonilaisia vastaan, niin sinä olet oleva meidän, kaikkien Gileadin asukasten, päämies."

11:9 Jefta vastasi Gileadin vanhimmille: "Jos te viette minut takaisin, taistelemaan ammonilaisia vastaan, ja Herra antaa heidät minun valtaani, niin minä rupean teidän päämieheksenne."

11:10 Silloin Gileadin vanhimmat sanoivat Jeftalle: "Herra kuulee meidän välipuheemme; totisesti, me teemme kaiken, mitä sinä sanoit."

11:11 Niin Jefta lähti Gileadin vanhinten kanssa, ja kansa asetti hänet päämieheksensä ja päällikökseen. Ja Jefta lausui Herran edessä Mitspassa kaiken, mitä oli puhunut.

sotamies, vaan hän oli äpärä; ja Gilead oli siittänyt Jephthan.

11:2 Mutta kuin Gileadin emäntä synnytti hänelle lapsia, ja vaimon lapset tulivat isoiksi, ajoivat he Jephthan ulos, ja sanoivat hänelle: ei sinun pidä perimän meidän isämme huoneessa, sillä sinä olet vieraan vaimon poika.

11:3 Niin pakeni Jephtha veljeinsä edestä ja asui Tobin maalla; ja Jephthan tykö kokoontuivat joutilaat miehet ja menivät hänen kanssansa.

11:4 Ja kappaleen ajan perästä sotivat Ammonin lapset Israelia vastaan.

11:5 Kuin Ammonin lapset sotivat Israelia vastaan, menivät Gileadin vanhimmat tuomaan Jephthaa Tobin maalta jälleensä,

11:6 Ja sanoivat hänelle: tule ja ole meidän päämiehemme, sotimaan Ammonin lapsia vastaan.

11:7 Vaan Jephtha sanoi Gileadin vanhimmille: ettekö te minua vihanneet ja ajaneet minua isäni huoneesta ulos? ja nyt te tulette minun tyköni, kuin teillä tuska on?

11:8 Gileadin vanhimmat sanoivat Jephthalle: sentähden me nyt tulemme jälleen sinun tykö, ettäs kävisit meidän kanssamme, ja sosisit Ammonin lapsia vastaan, ja olisit meidän päämiehemme ja kaikkein jotka Gileadissa asuvat.

11:9 Jephtha sanoi Gileadin vanhimmille: jos te viette minun sotimaan Ammonin lapsia vastaan, ja \Herra\ antaa heidät minun eteeni, pitääkö minun oleman teidän päämiehenne?

11:10 Gileadin vanhimmat sanoivat Jephthalle: \Herra\ olkoon kuulua meidän välillämme, jos emme sitä tee, mitä sinä sanonut olet.

11:11 Ja Jephtha meni Gileadin vanhimpain kanssa, ja kansa asetti hänen itsellensä päämieheksi ja johdattajaksi. Ja Jephtha puhui \Herran\ edessä kaikki sanansa Mitspassa.

11:12 Sitten Jefta lähetti ammonilaisten kuninkaan luo sanansaattajia sanomaan: "Mitä sinulla on minun kanssani tekemistä, kun tulet minua vastaan, sotimaan minun maatani vastaan?"

11:13 Niin ammonilaisten kuningas vastasi Jefthan sanansaattajille: "Ottihan Israel tullessaan Egyptistä minun maani Arnonista Jabbokiin ja Jordaniin asti; anna se nyt hyvällä takaisin."

11:14 Jefta lähetti taas sanansaattajia ammonilaisten kuninkaan luo

11:15 ja käski sanoa hänelle: "Näin sanoo Jefta: Ei Israel ole ottanut Mooabin maata eikä ammonilaisten maata.

11:16 Sillä tullessaan Egyptistä Israel kulki erämaan kautta Kaislamerelle saakka ja tuli Kaadekseen.

11:17 Ja Israel lähetti sanansaattajia Edomin kuninkaan luo sanomaan: 'Salli minun kulkea maasi läpi.' Mutta Edomin kuningas ei kuullut heitä. Ja he lähettivät sanan myöskin Mooabin kuninkaalle, mutta ei hänkään suostunut. Niin Israel asettui Kaadekseen.

11:18 Sitten he kulkivat erämaan kautta ja kiersivät Edomin maan ja Mooabin maan ja tulivat itäpuolelle Mooabin maata ja leiriytyivät Arnonin toiselle puolelle; he eivät tulleet Mooabin alueelle, sillä Arnon on Mooabin raja.

11:19 Silloin Israel lähetti sanansaattajia Siihonin, amorilaisten kuninkaan, Hesbonin kuninkaan, luo, ja Israel käski sanoa hänelle: 'Salli meidän kulkea maasi läpi määräpaikkaamme.'

11:20 Mutta Siihon ei uskonut Israelia, niin että olisi sallinut sen kulkea alueensa läpi, vaan Siihon kokosi kaiken väkensä, ja he leiriytyivät Jahaaseen, ja hän ryhtyi taisteluun Israelia vastaan.

11:21 Mutta Herra, Israelin Jumala, antoi Siihonin ja kaiken hänen väkensä Israelin käsiin, niin että nämä voittivat heidät. Ja

11:12 Silloin lähetti Jephta sanansaattajat Ammonin lasten kuninkaan tykö, sanoen: mitä sinun on minun kanssani, ettäs tulet sotimaan minua ja minun maakuntaani vastaan?

11:13 Ammonin lasten kuningas vastasi Jefthan sanansaattajia: että Israel otti minun maani, silloin kuin hän läksi Egyptistä, Arnonista Jabbokiin ja Jordaniin asti, anna siis ne jälleensä hyvällä sovinnolla.

11:14 Jephta lähetti taas sanansaattajat Ammonin lasten kuninkaan tykö,

11:15 Jotka sanoivat hänelle: näin sanoo Jephta: ei Israel ottanut maakuntaa Moabilaisilta eikä Ammonin lapsilta:

11:16 Sillä kuin he läksivät Egyptistä, matkusti Israel korven lävitse Punaiseen mereen asti, ja tuli Kadekseen.

11:17 Ja Israel lähetti sanansaattajat Edomilaisten kuninkaan tykö, sanoen: anna minun käydä sinun maas lävitse. Mutta Edomilaisten kuningas ei kuullut heitä. Ja hän lähetti myös Moabilaisten kuninkaan tykö, joka ei myöskään tahtonut. Niin oli Israel Kadeksessa,

11:18 Ja vaelsi korvessa, ja kävi Edomilaisten ja Moabilaisten maita ympäri, ja tuli auringon nousemisen puolelta Moabilaisten maahan, ja sioitti itsensä tuolla puolella Arnonia; ja ei tulleet Moabilaisten rajan sisälle, sillä Arnon on Moabilaisten raja.

11:19 Ja Israel lähetti sanansaattajat Siihonin Amorilaisten kuninkaan, Hesbonin kuninkaan tykö, ja sanoi hänelle: salli meidän käydä sinun maas lävitse omaan paikkaani asti.

11:20 Mutta ei Siihon uskonut Israelia käymään rajansa ohitse, vaan kokosi kaiken väkensä, ja sioittivat itsensä Jaksassa, ja soti Israelia vastaan.

11:21 Mutta \Herra\ Israelin Jumala antoi Siihonin kaiken väkensä kanssa Israelin käsiin, että he löivät heidät: ja niin omisti

Israel valloitti koko amorilaisten maan, niiden, jotka asuivat siinä maassa.

11:22 Ja he ottivat omakseen koko amorilaisten alueen Arnonista Jabbokiin asti ja erämaasta Jordaniin saakka.

11:23 Näin siis Herra, Israelin Jumala, karkoitti amorilaiset kansansa Israelin tieltä. Ja nyt sinä ottaisit omaksesi heidän maansa!

11:24 Eikö ole niin: minkä sinun jumalasi Kemos antaa sinun omaksesi, sen sinä otat omaksesi; ja kenen hyvänsä Herra, meidän Jumalamme, karkoittaa meidän tieltämme, sen maan me otamme omaksemme?

11:25 Vai oletko sinä parempi kuin Baalak, Sipporin poika, Mooabin kuningas? Rakensiko hän riitaa Israelin kanssa, tahi ryhtyikö hän sotaan heitä vastaan?

11:26 Israel on nyt asunut Hesbonissa ja sen tytärkaupungeissa, Aroerissa ja sen tytärkaupungeissa ja kaikissa Arnonin varrella olevissa kaupungeissa kolmesataa vuotta. Miksi te ette sen ajan kuluessa ole ottaneet niitä pois?

11:27 Minä en ole rikkonut sinua vastaan, mutta sinä teet pahasti minua kohtaan, kun ryhdyt sotimaan minua vastaan. Herra, joka on tuomari, tuomitkoon tänä päivänä israelilaisten ja ammonilaisten välillä."

11:28 Mutta ammonilaisten kuningas ei ottanut kuuloonsa, mitä Jefta lähetti hänelle sanomaan.

11:29 Silloin Herran henki tuli Jeftaan, ja hän kulki Gileadin ja Manassen läpi ja kulki edelleen Gileadin Mispeen, ja Gileadin Mispestä hän lähti ammonilaisia vastaan.

11:30 Ja Jefta teki lupauksen Herralle ja sanoi: "Jos sinä annat ammonilaiset minun käsiini,

11:31 niin tulkoon kuka tulkoonkin minua vastaan taloni ovesta, kun minä voittajana palaan ammonilaisten luota, hän on oleva Herran, ja minä uhraan hänet polttouhriksi."

11:32 Sitten Jefta lähti ammonilaisia

Israel kaiken maan Amorilaisilta, jotka siinä maassa asuivat,

11:22 Ja omistivat myös kaikki Amorilaisten rajat, ruveten Arnonista Jabbokiin asti ja korvesta Jordaniin asti.

11:23 Näin on \Herra\ Israelin Jumala ajanut Amorilaiset kansansa Israelin edestä pois: ja sinä nyt sen omistaisit.

11:24 Jos sinun jumalasi Kamos on jonkun ajanut pois, omista se, ja anna meidän omistaa kaikki ne, jotka \Herra\ meidän Jumalamme meidän edestämme on ajanut pois.

11:25 Vai luuletkos sinun paljoka paremmaksi kuin Balak Zipporin poika Moabilaisten kuningas oli? eikö hän riidellyt ja sotinut kappaletta aikaa Israelia vastaan?

11:26 Kun Israel asui Hesbonissa ja hänen tyttärissänsä, Aroerissa ja hänen tyttärissänsä, ja kaikissa kaupungeissa, jotka ovat läsnä Arnonia, kolmesataa ajastaikaa; miksi ette ottaneet sitä silloin pois.

11:27 Ja en minä mitään rikkonut sinua vastaan, ja sinä teet niin pahoin minun kanssani, ettäs sodit minua vastaan: \Herra\ joka on tuomari, tuomitkoon tänäpäpä Israelin lasten ja Ammonin lasten välillä.

11:28 Mutta Ammonin lasten kuningas ei pitänyt lukua Jephtan sanoista, jotka hän oli hänen tykönsä lähettänyt.

11:29 Silloin tuli \Herran\ henki Jephtan päälle, ja hän kävi Gileadin ja Manassen lävitse, ja Mitspan lävitse, joka on Gileadissa, ja Mitspasta Gileadissa kävi hän Ammonin lasten ylitse.

11:30 Ja Jephta lupasi \Herralle\ lupauksen ja sanoi: jos sinä kokonansa annat Ammonin lapset minun käsiini:

11:31 Mitä ikänä minun huoneeni ovesta kohtaa minua, kuin minä rauhassa palajan Ammonin lapsilta, se pitää oleman \Herran\, ja minä uhraan sen polttouhriksi.

11:32 Niin Jephta meni sotimaan Ammonin

vastaan, sotimaan heitä vastaan, ja Herra antoi heidät hänen käsiinsä.

11:33 Ja hän tuotti heille hyvin suuren tappion, valloittaen maan Aroerista Minnitiin ja Aabel-Keramimiin asti, kaksikymmentä kaupunkia. Niin täytyi ammonilaisten nöyryä israelilaisten edessä.

11:34 Kun Jefta sitten tuli kotiinsa Mispaan, niin katso, hänen tyttärensä tuli ulos häntä vastaan vaskirumpua lyöden ja karkeloiden. Ja hän oli hänen ainoa lapsensa; paitsi tätä ei hänellä ollut poikaa eikä tytärtä.

11:35 Nähdessään hänet hän repäisi vaatteensa ja sanoi: "Voi, tyttäreni, nyt sinä masennat minut maahan, nyt sinä syökset minut onnettomuuteen! Sillä minä avasin suuni Herralle enkä voi sanaani peruuttaa."

11:36 Niin hän vastasi hänelle: "Isäni, jos sinä avasit suusi Herralle, niin tee minulle, niinkuin suusi on puhunut, koska Herra on antanut sinun kostaa vihollisillesi, ammonilaisille."

11:37 Sitten hän sanoi isällensä: "Myönnettäköön minulle kuitenkin tämä: jätä minut vapauteeni kahdeksi kuukaudeksi, että minä yhdessä ystävättärieni kanssa menen vuorille itkemään neitsyyttäni."

11:38 Niin hän sanoi: "Mene!" ja päästi hänet menemään kahdeksi kuukaudeksi. Ja hän meni ystävättäriineen ja itki neitsyyttänsä vuorilla.

11:39 Mutta kahden kuukauden kuluttua hän palasi isänsä luo, ja tämä pani hänessä täytäntöön lupauksensa, jonka oli tehnyt. Eikä hän miehestä tietänyt. Ja tuli tavaksi Israelissa,

11:40 että Israelin tyttäret joka vuosi menivät lauluin ylistämään gileadilaisen Jeftan tytärtä - neljän päivän ajaksi joka vuosi.

12 LUKU

12:1 Ja Efraimin miehet kutsuttiin koolle, ja he lähtivät pohjoiseen päin ja sanoivat Jeftalle: "Miksi lähdit sotimaan ammonilaisia vastaan kutsumatta meitä tulemaan

lapsia vastaan, ja \Herra\ antoi heidät hänen käsiinsä.

11:33 Ja hän löi heidät, Aroerista Minnitiin asti, kaksikymmentä kaupunkia, ja Abelin viinämäkeen asti sangen suurella tapolla. Ja niin Ammonin lapset alennettiin Israelin lasten edestä.

11:34 Kuin Jephta tuli huoneesensa Mitspaan, katso, niin hänen tyttärensä kävi häntä vastaan kanteleilla ja hypyillä; ja se oli ainoa lapsi, eikä hänellä ollut yhtäkään muuta poikaa eli tytärtä.

11:35 Ja kuin hän näki hänen, repäisi hän vaatteensa ja sanoi: ah, minun tyttäreni, sinä painat alas ja sangen surulliseksi saatat minun; sillä minä avasin suuni \Herralle\, ja en saa sitä ottaa takaperin.

11:36 Mutta hän vastasi: isäni, jos avasit suusi \Herralle\, niin tee minun kanssani niinkuin sinun suustas on lähtenyt, että \Herra\ on kostanut sinun vihollisillesi, Ammonin lapsille.

11:37 Ja sanoi isällensä: tee se ainoastansa minulle, että soisit minun kaksi kuukautta mennä vuorelle ja itkeä minun neitsyyttäni tuttavain piikain kanssa.

11:38 Hän sanoi: mene, ja lasi hänen menemään kahdeksi kuukaudeksi; niin meni hän tuttavain piikain kanssa, ja itki neitsyyttänsä vuorilla.

11:39 Ja kahden kuukauden perästä tuli hän isänsä tykö, ja hän täytti lupauksensa hänestä niin kuin hän luvannut oli; ja ei hän tuntenut miestä: ja se oli tapa Israelissa.

11:40 Ja Israelin tyttäret menivät itkemään joka vuosi Jephtan Gileadilaisen tytärtä neljä päivää ajastajassa.

12 LUKU

12:1 Ja Ephraimin miehet tulivat kokoon ja menivät pohjoiseen päin ja sanoivat Jephtalle: miksis menit sotaan Ammonin lapsia vastaan, ja et meitä kutsunut

kanssasi? Me poltamme tulella sinun talosi pääsi päältä."

12:2 Jefta vastasi heille: "Minulla ja minun kansallani oli kova taistelu ammonilaisten kanssa; silloin minä kutsuin teitä, mutta te ette tulleet auttamaan minua heidän käsistään."

12:3 Ja kun minä näin, ettette tulleet auttamaan minua, panin minä henkeni kämmenelleni ja lähdin ammonilaisia vastaan, ja Herra antoi heidät minun käsiini. Miksi te olette nyt lähteneet minua vastaan, sotimaan minua vastaan?"

12:4 Ja Jefta kokosi kaikki Gileadin miehet ja ryhtyi taisteluun Efraimia vastaan; ja Gileadin miehet voittivat efraimilaiset, jotka olivat sanoneet: "Te olette karkureita Efraimista; Gilead on Efraimin ja Manassen keskessä."

12:5 Ja gileadilaiset valtasivat efraimilaisten tieltä Jordanin kahlauspaikat. Kun sitten Efraimin pakolaiset sanoivat: "Antakaa minun mennä yli", kysyivät Gileadin miehet kultakin: "Oletko efraimilainen?" Jos hän vastasi: "En",

12:6 niin he sanoivat hänelle: "Sano 'shibbolet'." Jos hän sanoi "sibbolet", kun ei osannut ääntää oikein, ottivat he hänet kiinni ja tappoivat Jordanin kahlauspaikoilla. Niin kaatui silloin Efraimista neljäkymmentä kaksi tuhatta.

12:7 Ja Jefta oli tuomarina Israelissa kuusi vuotta; sitten gileadilainen Jefta kuoli, ja hänet haudattiin erääseen Gileadin kaupunkiin.

12:8 Hänen jälkeensä oli Ibsan, Betlehemistä, tuomarina Israelissa.

12:9 Hänellä oli kolmekymmentä poikaa, ja hän naitti kolmekymmentä tytärtänsä muualle ja toi muualta kolmekymmentä tyttöä pojilleen vaimoiksi. Ja hän oli tuomarina Israelissa seitsemän vuotta.

12:10 Sitten Ibsan kuoli, ja hänet haudattiin Betlehemiin.

12:11 Hänen jälkeensä oli sebulonilainen Elon tuomarina Israelissa; hän oli

menemään kanssas? Me poltamme sinun ja sinun huonees.

12:2 Jephta sanoi heille: minulla ja minun kansallani oli suuri riita Ammonin lasten kanssa, ja minä kutsuin teitä, ja ette auttaneet minua heidän käsistään.

12:3 Koska minä näin, ettette tahtoneet vapahtaa minua, panin minä sieluni minun käteeni ja menin Ammonin lapsia vastaan, ja \Herra\ antoi heidän minun käteeni: miksi te tulitte minun tyköni tänäpäpä sotimaan minua vastaan?

12:4 Ja Jephta kokosi kaikki Gileadin miehet ja soti Ephraimia vastaan, ja Gileadin miehet löivät Ephraimin, että he sanoivat: oletteko te Gileadilaiset Ephraimin ja Manassen seassa, te Ephraimin karkurit.

12:5 Ja Gileadilaiset ennättivät Jordanin luotuspaikat Ephraimin edestä. Koska ne paenneet Ephraimista sanoivat: anna minun käydä ylitse, niin sanoivat Gileadin miehet hänelle: oletkos Ephraimilainen? Ja hän vastasi: en.

12:6 Niin he käskivät hänen sanoa: Sijbolet, niin hän sanoi Sibbolet, ja ei taitanut sitä niin sanoa; niin ottivat he hänen kiinni ja tappoivat hänen Jordanin luotuspaikalla, niin että silloin lankesi Ephraimista kaksiviidettäkymmentä tuhatta.

12:7 Ja Jephta tuomitsi Israelia kuusi ajastaikaa; ja Jephta Gileadilainen kuoli ja haudattiin Gileadin kaupunkiin.

12:8 Tämän jälkeen tuomitsi Ibsan Betlehemistä Israelia.

12:9 Hänellä oli kolmekymmentä poikaa, ja kolmekymmentä tytärtä hän naitti ulos, ja kolmekymmentä tytärtä otti hän muukalaisista pojillensa; ja tuomitsi Israelia seitsemän ajastaikaa.

12:10 Ja Ibsan kuoli ja haudattiin Betlehemissä.

12:11 Tämän jälkeen tuomitsi Israelia Elon Sebulonilainen, ja hän tuomitsi Israelia

tuomarina Israelissa kymmenen vuotta.

12:12 Sitten sebulonilainen Eelon kuoli, ja hänet haudattiin Aijaloniin, Sebulonin maahan.

12:13 Hänen jälkeensä oli piratonilainen Abdon, Hillelin poika, tuomarina Israelissa.

12:14 Hänellä oli neljäkymmentä poikaa ja kolmekymmentä pojanpoikaa, jotka ratsastivat seitsemälläkymmenellä aasilla; hän oli tuomarina Israelissa kahdeksan vuotta.

12:15 Sitten piratonilainen Abdon, Hillelin poika, kuoli, ja hänet haudattiin Piratoniin, Efraimin maahan, amalekilaisten vuoristoon.

13 LUKU

13:1 Kun israelilaiset taas tekivät sitä, mikä oli pahaa Herran silmissä, niin Herra antoi heidät filistealaisten käsiin neljäksikymmeneksi vuodeksi.

13:2 Sorassa oli mies, Daanin sukukuntaa, nimeltä Maanoah; hänen vaimonsa oli hedelmätön eikä ollut synnyttänyt.

13:3 Silloin ilmestyi Herran enkeli vaimolle ja sanoi hänelle: "Katso, sinä olet hedelmätön etkä ole synnyttänyt, mutta sinä tulet raskaaksi ja synnytät pojan.

13:4 Varo siis, ettet juo viiniä ja väkijuomaa etkä syö mitään saastaista.

13:5 Sillä katso, sinä tulet raskaaksi ja synnytät pojan; partaveitsi älköön koskettako hänen päätänsä, sillä poika on oleva Jumalan nasiiri äitinsä kohdusta asti, ja hän on alottava Israelin vapauttamisen filistealaisten käsistä."

13:6 Niin vaimo meni ja sanoi miehelleen näin: "Jumalan mies tuli minun luokseni; hän oli näöltään niinkuin Jumalan enkeli, hyvin peljättävä. En kysynyt häneltä, mistä hän oli, eikä hän ilmaissut minulle nimeänsä.

13:7 Ja hän sanoi minulle: 'Katso, sinä tulet raskaaksi ja synnytät pojan; älä siis

kymmenen ajastaikaa.

12:12 Ja Eelon Sebulonilainen kuoli ja haudattiin Ajalonissa, Sebulonin maalla.

12:13 Tämän jälkeen tuomitsi Israelia Abdon Hillelin poika, Pirtagonilainen.

12:14 Hänellä oli neljäkymmentä poikaa ja kolmekymmentä pojanpoikaa, jotka ajoivat seitsemälläkymmenellä aasin varsalla; hän tuomitsi Israelia kahdeksan ajastaikaa.

12:15 Ja Abdon Hillelin poika, Pirtagonilainen, kuoli ja haudattiin Pirtagoniin Ephraimin maalla, Amalekilaisten vuorella.

13 LUKU

13:1 Ja Israelin lapset tekivät vielä pahaa \Herran\ edessä, ja \Herra\ antoi heidät Philistealaisten käsiin neljäksikymmeneksi ajastajaksi.

13:2 Mutta yksi mies oli Zorasta Danin sukukunnasta, Manoak nimeltä, ja hänen emäntänsä oli hedelmätön ja ei synnyttänyt.

13:3 Ja \Herran\ enkeli ilmestyi vaimolle ja sanoi hänelle: katso, sinä olet nyt hedelmätön ja et synnyttänyt; mutta sinun pitää siirtämän ja synnyttämän pojan.

13:4 Niin karta nyt, ettes juo viinaa eli väkevää juomaa ja ettes mitään saastaista syö.

13:5 Sillä katso, sinä tulet raskaaksi ja synnytät pojan, jonka pään päälle ei pidä yksikään partaveitsi tuleman; sillä se lapsi pitää oleman Jumalan natsir äitinsä kohdusta, ja hän rupee vapahtamaan Israelia Philistealaisten kädestä.

13:6 Niin tuli vaimo ja ilmoitti sen miehellensä ja sanoi: Jumalan mies tuli minun tyköni, ja hän oli näkyänsä niinkuin Jumalan enkeli sangen peljättävä, ja en minä häntä kysynyt, kusta hän oli, eikä hänkään nimeänsä ilmoittanut minulle.

13:7 Mutta hän sanoi minulle: katso, sinä tulet hedelmälliseksi ja synnytät pojan: älä

juo viiniä ja väkijuomaa äläkä syö mitään saastaista, sillä poika on oleva Jumalan nasiiri äitinsä kohdusta aina kuolinpäiväänsä asti."

13:8 Silloin Maanoah rukoili Herraa ja sanoi: "Oi Herra, salli Jumalan miehen, jonka lähetit, vielä tulla luoksemme opettamaan meille, mitä meidän on tehtävä pojalle, joka on syntyvä."

13:9 Ja Jumala kuuli Maanoahin rukouksen, ja Jumalan enkeli tuli jälleen vaimon tykö, kun tämä istui kedolla; ja Maanoah, hänen miehensä, ei ollut hänen kanssaan.

13:10 Niin vaimo juoksi nopeasti ilmoittamaan miehellensä ja sanoi hänelle: "Katso, sama mies, joka äsken kävi luonani, ilmestyi minulle."

13:11 Niin Maanoah nousi ja seurasi vaimoan. Ja kun hän tuli miehen luo, sanoi hän tälle: "Sinäkö olet se mies, joka puhuttelit tätä vaimoa?" Hän vastasi: "Minä."

13:12 Silloin Maanoah sanoi: "Kun sanasi käy toteen, miten sitten on meneteltävä pojan kanssa ja mitä hänelle on tehtävä?"

13:13 Herran enkeli sanoi Maanoahille: "Varokoon vaimo kaikkea, mistä minä olen hänelle puhunut:

13:14 älköön syökö mitään, mikä viiniköynnöksestä tulee, viiniä ja väkijuomaa hän älköön juoko älköönkä syökö mitään saastaista. Noudattakoon hän kaikkea, mitä minä olen käsenyt hänen noudattaa."

13:15 Ja Maanoah sanoi Herran enkelille: "Salli meidän pidättää sinua valmistaksemme sinulle vohlan."

13:16 Mutta Herran enkeli vastasi Maanoahille: "Vaikka sinä pidättäisitkin minut, en minä kuitenkaan söisi sinun ruokaasi; mutta jos tahdot valmistaa polttouhrin, niin uhraa se Herralle." Sillä Maanoah ei tiennyt häntä Herran enkeliksi.

13:17 Niin Maanoah sanoi Herran enkelille: "Mikä on sinun nimesi, kunnioittaaksemme sinua, kun sinun sanasi käy toteen?"

siis nyt juo viinaa taikka väkevää juomaa, älä myös syö mitään saastaista; sillä se lapsi pitää oleman Jumalan natsir äitinsä kohdusta niin kuolemaansa asti.

13:8 Ja Manoak rukoili \Herraa\ ja sanoi: ah minun Herrani! anna sen Jumalan miehen, jonkas lähetit, tulla meidän tykömme jälleen, että hän meitä opettais, mitä meidän tekemän pitää lapselle, joka syntyvä on.

13:9 Ja Jumala kuuli Manoakin äänen: ja Jumalan enkeli tuli jälleen vaimon tykö, ja hän istui kedolla ja hänen miehensä Manoak ei ollut hänen kanssansa.

13:10 Niin hän kiiruusti juoksi ja tietäväksi teki sen miehellensä, ja sanoi hänelle: katso, se mies, joka ennen tuli minun tyköni, on minulle ilmestynyt.

13:11 Manoak nousi ja seurasi emäntäänsä ja tuli miehen tykö ja sanoi hänelle: oletkos se mies, joka puhuttelit vaimoa? Hän sanoi: olen.

13:12 Ja Manoak sanoi: kuin nyt tapahtuu, mitä sanonut olet: minkäkaltaiset pitää lapsen tavat ja hänen työnsä oleman?

13:13 \Herran\ enkeli sanoi Manoakille: vaimon pitää karttaman kaikkia niitä, mitä hänelle sanonut olen.

13:14 Ei hänen pidä syömän siitä, mikä viinapuusta tullut on, ja ei hänen pidä viinaa taikka väkevää juomaa juoman eikä mitään saastaista syömän: kaikki kuin minä hänelle käskin, pitää hänen pitämän.

13:15 Manoak sanoi \Herran\ enkelille: Jospa tahtoisit viipyä, me valmistamme sinulle vohlan.

13:16 Mutta \Herran\ enkeli vastasi Manoakille: Vaikkas saisitkin minun viipymään, en minä kuitenkaan söisi sinun leipäsi, mutta jos tahdot uhrata polttouhria, niin uhraa se \Herralle\; sillä ei Manoak tietänyt sitä \Herran\ enkeliksi.

13:17 Ja Manoak sanoi \Herran\ enkelille: mikä sinun nimes on, että me sinua ylistäisimme, kuin se tapahtuu, minkä sanonut olet?

13:18 Herran enkeli vastasi hänelle:
"Minkätähden kysyt minun nimeäni? Se on ihmeellinen."

13:19 Niin Maanoah otti vohlan ja ruokauhrin ja uhrasi sen kalliolla Herralle. Ja Herra teki ihmeen Maanoahin ja hänen vaimonsa nähden:

13:20 liekin kohotessa alttarilta taivasta kohti kohosi Herran enkeli alttarin liekissä ylös Maanoahin ja hänen vaimonsa nähden, ja he heittäytyivät kasvoilleen maahan;

13:21 eikä Herran enkeli enää ilmestynyt Maanoahille ja hänen vaimollensa. Nyt Maanoah tiesi hänet Herran enkeliksi.

13:22 Niin Maanoah sanoi vaimolleen: "Me olemme kuoleman omat, sillä olemme nähneet Jumalan."

13:23 Mutta hänen vaimonsa vastasi hänelle: "Jos Herra tahtois surmata meidät, ei hän olisi ottanut meiltä vastaan polttouhria ja ruokauhria eikä antanut meidän nähdä tätä kaikkea eikä antanut meidän juuri nyt tätä kuulla."

13:24 Ja vaimo synnytti pojan ja antoi hänelle nimen Simson; ja poika kasvoi, ja Herra siunasi häntä.

13:25 Ja Herran henki alkoi hänessä vaikuttaa Daanin leirissä, Soran ja Estaolin välillä.

14 LUKU

14:1 Ja Simson meni alas Timnaan ja näki Timnassa naisen, filistealaisten tyttäriä.

14:2 Niin hän tuli sieltä ja kertoi sen isälleen ja äidilleen ja sanoi: "Minä näin Timnassa naisen, filistealaisten tyttäriä; ottakaa hänet nyt minulle vaimoksi."

14:3 Hänen isänsä ja äitinsä sanoivat hänelle: "Eikö ole yhtään naista veljiesi tyttärien joukossa ja minun koko kansassani, kun aiot mennä ottamaan vaimon ympärileikkaamattomien filistealaisten joukosta?" Mutta Simson sanoi

13:18 \Herran\ enkeli sanoi hänelle: miksis kysyt minun nimeäni, joka ihmeellinen on?

13:19 Niin otti Manoak vohlan ja ruokauhrin ja uhrasi sen kallion päällä \Herralle\, ja hän teki ihmeen; mutta Manoak emäntinensä näki sen.

13:20 Ja tapahtui, kuin liekki nousi alttarilta taivaaseen päin, meni \Herran\ enkeli myös ylös alttarin liekissä. Ja Manoak emäntinensä näki sen, ja lankesivat kasvoillensa maahan.

13:21 Ja ei \Herran\ enkeli enää näkynyt Manoakille ja hänen emännällensä. Niin ymmärsi Manoak sen \Herran\ enkeliksi.

13:22 Ja Manoak sanoi emännällensä: totisesti me kuolemme, että näimme Jumalan.

13:23 Mutta hänen emäntänsä vastasi häntä: jos \Herra\ olis tahtonut meidät tappa, niin ei hän olisi ottanut polttouhria ja ruokauhria vastaan meidän kädestämme, eikä olisi osoittanut meille kaikkia näitä, eikä myös antanut meidän näitä kuulla, niinkuin tapahtunut on.

13:24 Ja vaimo synnytti pojan ja kutsui hänen Simson; ja lapsi kasvoi, ja \Herra\ siunasi häntä.

13:25 Ja \Herran\ henki rupesi vaikuttamaan hänessä Danin leirissä, Zoran ja Estaolin välillä.

14 LUKU

14:1 Ja Simson meni alas Timnatiin, ja hän näki vaimon Timnatissa Philistealaisten tyttärien seassa.

14:2 Ja kuin hän tuli sieltä, sanoi hän isällensä ja äidillensä: minä näin vaimon Timnatissa Philistealaisten tyttäristä: ottakaat se minulle emännäksi.

14:3 Ja hänen isänsä ja äitinsä sanoivat hänelle: eikö yhtään vaimoa ole veljeis tyttärien seassa ja kaikessa minun kansassani, ettäs menet ottamaan emäntää Philistealaisista, jotka ovat ympärileikkaamattomat? Ja Simson sanoi

isälleen: "Ota hänet minulle, sillä hän on mieluinen minun silmissäni."

14:4 Mutta hänen isänsä ja äitinsä eivät tienneet, että se tuli Herralta, sillä hän etsi tilaisuutta filistealaisia vastaan. Filistealaiset näet hallitsivat siihen aikaan Israelia.

14:5 Niin Simson meni isänsä ja äitinsä kanssa alas Timnaan. Mutta kun he saapuivat Timnan viinitarhoille, niin katso, nuori leijona tuli kiljuen häntä vastaan.

14:6 Silloin Herran henki tuli häneen, niin että hän repäisi sen, niinkuin olisi reväissyt vohlan, sulin käsin. Eikä hän ilmoittanut isälleen eikä äidilleen, mitä oli tehnyt.

14:7 Sitten hän meni sinne ja puhutteli naista, ja tämä oli mieluinen Simsonin silmissä.

14:8 Ja kun hän jonkun ajan kuluttua palasi sinne ottaakseen hänet, poikkesi hän katsomaan leijonan raatoa, ja katso, leijonan ruumiissa oli mehiläisparvi ja hunajaa.

14:9 Ja hän kaapi hunajan kouriinsa ja kulki edelleen ja söi sitä. Niin hän tuli isänsä ja äitinsä luo ja antoi heille, ja he söivät. Mutta hän ei sanonut heille, että oli kaapinut hunajan leijonan ruumiista.

14:10 Sitten hänen isänsä meni naisen luo, ja Simson laittoi siellä pidot, sillä niin oli nuorten miesten tapa.

14:11 Mutta kun he näkivät hänet, valitsivat he kolmekymmentä sulhaspoikaa olemaan hänen kanssaan.

14:12 Niin Simson sanoi heille: "Minä panen teille arvoituksen; jos selitätte sen minulle seitsemän pitopäivän kuluessa ja arvaatte oikein, niin minä annan teille kolmekymmentä aivinapaitaa ja kolmekymmentä juhlapukua.

14:13 Mutta etlette voi sitä minulle selittää, niin te annatte minulle kolmekymmentä aivinapaitaa ja kolmekymmentä juhlapukua." Ja he sanoivat hänelle: "Lausu arvoituksesi, että saamme sen kuulla."

isällensä: salli minulle tämä, sillä hän kelpaa minun silmilleni.

14:4 Mutta hänen isänsä ja äitinsä ei tietäneet sen olevan \Herralta\; sillä hän etsi tilaa Philistealaisia vastaan, ja Philistealaiset hallitsivat silloin Israelia.

14:5 Niin Simson meni isänsä ja äitinsä kanssa alas Timnatiin, ja he tulivat Timnatin viinamäkeihin tykö, ja katso, nuori jalopeura tuli kiljuin häntä vastaan.

14:6 Ja \Herran\ henki tuli voimalliseksi hänessä, ja hän repäisi sen kappaleiksi, niinkuin hän olisi vohlan reväissyt, ja ei ollut mitään hänen kädesssänsä; ja ei hän sanonut mitään isällensä eikä äidillensä, mitä hän tehnyt oli.

14:7 Kun hän sinne alas tuli, puhutteli hän vaimoa, ja hän kelpasi Simsonille.

14:8 Ja muutamain päivien perästä tuli hän jälleen ottamaan häntä, ja poikkesi tieltä katsomaan jalopeuran raatoa, ja katso, kimalaispesä oli jalopeuran raadossa ja hunajaa.

14:9 Ja hän otti sen käteensä tiellä käydessänsä syödäksensä, meni isänsä ja äitinsä tykö ja antoi heidän myös sitä syödä; mutta ei hän ilmoittanut hunajaa ottaneensa jalopeuran raadosta.

14:10 Ja kuin hänen isänsä tuli alas vaimon tykö, valmisti Simson siellä hääit, niinkuin nuoren väen tapa oli.

14:11 Ja kuin he näkivät hänen, antoivat he hänelle kolmekymmentä kansalaista, hänen tykönänsä olemaan.

14:12 Mutta Simson sanoi heille: minä panen teidän eteenne arvoituksen, jos sen minulle seitsemänä hääpäivänä oikein selitätte ja arvaatte, niin minä annan teille kolmekymmentä paitaa ja kolmekymmentä vaatekertaa.

14:13 Mutta jollette taida sitä selittää minulle, niin teidän pitää antaman minulle kolmekymmentä paitaa ja kolmekymmentä vaatekertaa. Ja he sanoivat hänelle: annas meidän kuulla arvoituksesi.

14:14 Silloin hän sanoi heille: "Lähti syötävä syömäristä, lähti väkevästä makea." Mutta he eivät voineet kolmeen päivään selittää arvoitusta.

14:15 Seitsemäntenä päivänä he sanoivat Simsonin vaimolle: "Viekoittele miehesi selittämään meille arvoitus, muuten me poltamme sinut ja sinun isäsi talon tulella. Oletteko kutsuneet meidät tänne köyhdyttääksenne meitä, vai kuinka?"

14:16 Niin Simsonin vaimo ahdisti häntä itkullaan ja sanoi: "Sinähän vihaat minua etkä rakasta; sinä olet pannut arvoituksen minun kansalaisilleni etkä selitä sitä minulle." Mutta hän vastasi hänelle: "En ole selittänyt sitä edes isälleni enkä äidilleni, sinulleko sen selittäisin!"

14:17 Niin hän ahdisti häntä itkullaan ne seitsemän päivää, jotka heidän pitonsa kestivät. Mutta seitsemäntenä päivänä Simson selitti hänelle, koska vaimo häntä ahdisti. Ja vaimo selitti arvoituksen kansalaisilleen.

14:18 Niin kaupungin miehet sanoivat hänelle seitsemäntenä päivänä, ennenkuin aurinko laski: "Mikä on makeampaa kuin hunaja, ja mikä leijonaa väkevämpi?" Hän vastasi heille: "Ellette olisi kyntäneet minun vasikallani, ette olisi arvoitustani arvanneet."

14:19 Silloin Herran henki tuli häneen, ja hän meni Askeloniin, löi siellä kuoliaaksi kolmekymmentä miestä, otti heiltä vaatteet ja antoi juhlapuvut arvoituksen selittäjille. Ja hänen vihansa syytyi, ja hän meni isänsä kotiin.

14:20 Mutta Simsonin vaimo joutui sille sulhaspojista, joka oli ollut yljän ystävänä.

15 LUKU

15:1 Jonkun ajan kuluttua, nisunleikkuaikana, tuli Simson katsomaan

14:14 Ja hän sanoi heille: ruoka läksi syömäristä ja makeus väkevästä. Ja ei he taitaneet kolmena päivänä arvoitusta selittää.

14:15 Ja seitsemäntenä päivänä puhuivat he Simsonin emännälle: houkuttele miestä ilmoittamaan meille arvoitusta, taikka me poltamme sinun ja sinun isäs huoneen tulella. Sentähdenkö me olemme tänne kutsutut, että hän meidän hyvyitemme omistais, elikkä ei?

14:16 Niin Simsonin emäntä itki hänen edessänsä ja sanoi: sinä olet minulle vihainen ja et minua rakasta: sinä panit minun kansani lapsille arvoituksen, ja et minulle sitä sanonut. Hän sanoi hänelle: katso, isälleni ja äidilleni en minä sitä ilmoittanut, pitäiskö minun sen sinulle sanoman?

14:17 Ja hän itki hänen edessänsä kaikki ne seitsemän hääpäivää, ja seitsemäntenä päivänä ilmoitti hän sen hänelle; sillä hän suuresti vaati häntä. Ja hän sanoi kansansa lapsille arvoituksen.

14:18 Mutta seitsemäntenä päivänä ennen kuin aurinko laski, sanoivat kaupungin miehet hänelle: mikä on hunajaa makeampi, ja mikä jalopeuraa väkevämpi? Hän sanoi heille: jollette olisi kyntäneet minun vasikallani, ette olisi saaneet tietää arvoitustani.

14:19 Ja \Herran\ henki tuli voimalliseksi hänessä ja hän meni Askaloniin ja löi siellä kolmekymmentä miestä, joiden vaatteet hän otti, ja antoi vaatekerrat niille, jotka arvoituksen selittäneet olivat. Ja hän kovin julmistui vihassansa ja meni ylös isänsä huoneeseen.

14:20 Mutta Simsonin emäntä huoli yhdelle kansalaisistansa, joka oli Simsonin kumppani.

15 LUKU

15:1 Ja tapahtui muutamain päivain perästä, kuin nisun elon aika lähestyi, tuli

vaimoansa, tuomisinaan vohla, ja sanoi: "Minä menen vaimoni luo sisähuoneeseen." Mutta tämän isä ei sallinut hänen mennä,

15:2 vaan sanoi: "Minä tosiaankin luulin, että olit ruvennut vihaamaan häntä, ja annoin hänet sinun sulhaspojalle. Mutta onhan hänen nuorempi sisarensa häntä kauniimpi, sinä saat hänet toisen sijaan."

15:3 Mutta Simson vastasi heille: "Nyt minä en tule syynalaiseksi filistealaisista, vaikka teenkin heille pahaa."

15:4 Niin Simson meni ja pyydysti kolmesataa kettua. Ja hän otti tulisoihjuja, sitoi aina kaksi häntää yhteen ja asetti tulisoihdun kunkin häntäparin väliin.

15:5 Sitten hän sytytti tulisoihdun ja päästi ketut menemään filistealaisten viljapeltoihin; näin hän sytytti palamaan sekä kuhilaat että kasvavan viljan, viinitarhat ja öljypuut.

15:6 Niin filistealaiset kysyivät: "Kuka tämän on tehnyt?" Vastattiin: "Simson, timnalaisen vävy, koska tämä otti hänen vaimonsa ja antoi sen hänen sulhaspojalleen." Niin filistealaiset menivät ja polttivat sekä vaimon että hänen isänsä tullessa.

15:7 Mutta Simson sanoi heille: "Koska te näin teette, niin totisesti minä en lakkaa, ennenkuin olen kostanut teille."

15:8 Ja hän pieksi heitä pahasti kupeisiin jos kinttuhinkin. Sitten hän meni ja asettui asumaan Eetamin kallioluolaan.

15:9 Silloin filistealaiset lähtivät liikkeelle, leiriytyivät Juudaan ja levittäytyivät Lehin tienoille.

15:10 Ja Juudan miehet kysyivät: "Miksi te olette tulleet meitä vastaan?" He vastasivat: "Me olemme tulleet sitomaan Simsonin tehdäksemme hänelle, niinkuin hän teki meille."

15:11 Niin kolmetuhatta miestä Juudasta meni Eetamin kallioluolalle, ja he sanoivat Simsonille: "Etkä tiedä, että filistealaiset

Simson oppimaan emäntäänsä ja toi hänelle vohlan, ja hän sanoi: minä menen emäntäni tykö makaahuoneeseen; ja hänen emäntänsä isä ei sallinut hänen sinne mennä,

15:2 Mutta sanoi: minä luulin todella, sinun kokonansa vihastuneen hänen päällensä, ja annoin hänen sinun ystävälles. Mutta hänellä on toinen nuorempi sisar, kauniimpi muotoansa kuin hän, olkoon se nyt sinulla tämän edestä.

15:3 Ja Simson sanoi heille: nyt on minulla oikia syy Philistealaisia vastaan: minä teen heille vahinkoa.

15:4 Ja Simson meni ja otti kolmesataa kettua kiinni, ja otti kekäleet, ja käänsi hännät yhteen, ja sitoi aina yhden kekäleen keskelle kahden hännän välille,

15:5 Ja sytytti tulen kekäleihin, ja päästi ne Philistealaisten eloon; ja ne polttivat heidän kykäänsä ja kuhilaansa, niin myös viinapuut ja öljypuut.

15:6 Niin sanoivat Philistealaiset: kuka on tämän tehnyt? Niin sanottiin: Simson, Timnalaisen vävy, että hän otti häneltä emännän pois ja antoi sen hänen ystävällensä. Niin Philistealaiset menivät ylös ja polttivat sekä vaimon että hänen isänsä.

15:7 Mutta Simson sanoi heille: ja vaikka te tämän teitte, kuitenkin minä teille koston ja sitte lakkaan.

15:8 Ja hän löi heitä sangen kovasti sekä hartioihin että kupeisiin, ja meni sieltä alas asumaan Eetamin mäen rotkoon.

15:9 Niin Philistealaiset menivät ylös ja sioittivat itsensä Juudan maalle ja levittivät heitänsä Lehiin.

15:10 Ja Juudan miehet sanoivat: miksi olette tänne tulleet meitä vastaan? He vastasivat: me olemme tänne tulleet sitomaan Simsonia ja tekemään hänelle, niinkuin hän meille teki.

15:11 Niin meni kolmetuhatta miestä Juudasta Eetamin mäen rotkoon, ja sanoivat Simsonille: etkös tiedä Philistealaisten

hallitsevat meitä; mitä oletkaan meille tehnyt!" Hän vastasi heille: "Niinkuin he tekivät minulle, niin minäkin tein heille."

15:12 He sanoivat hänelle: "Me tulimme sitomaan sinut antaaksemme sinut filistealaisten käsiin." Mutta Simson sanoi heille: "Vannokaa minulle, ettette itse lyö minua kuoliaaksi."

15:13 Niin he vastasivat hänelle sanoen: "Emme lyö; me ainoastaan sidomme sinut ja annamme sinut heidän käsiinsä, mutta emme sinua surmaa." Ja he sitoivat hänet kahdella uudella köydellä ja veivät hänet pois kalliolta.

15:14 Kun hän saapui Lehiin, niin filistealaiset riensivät riemuhuudoin häntä vastaan. Silloin Herran henki tuli häneen, ja samalla köydet hänen käsivarsissaan olivat kuin tulen polttamat aivinalangat, ja hänen siteensä sulivat pois hänen käsistänsä.

15:15 Ja hän huomasi tuoreen aasinleukaluun, ojensi kätensä, otti sen ja löi sillä kuoliaaksi tuhat miestä.

15:16 Ja Simson sanoi: "Aasinleukaluulla minä löin heitä läjään, löin kahteen, aasinleukaluulla löin heitä tuhannen miestä."

15:17 Sen sanottuaan hän heitti leukaluun kädestänsä. Niin sen paikan nimeksi tuli Raamat-Lehi.

15:18 Mutta kun hän oli kovin janoissaan, niin hän huusi Herraa ja sanoi: "Sinä annoit palvelijasi käden kautta tämän suuren voiton; ja nyt minä kuolen janoon ja joudun ympärileikkaamattomien käsiin."

15:19 Silloin Jumala avasi hampaankolon leukaluussa, ja siitä vuoti vettä; hän joi, ja hänen henkensä elpyi, ja hän virkistyi. Siitä lähde sai nimekseen Een-Hakkore; se on vielä tänäkin päivänä Lehissä.

15:20 Ja hän oli filistealaisten aikana tuomarina Israelissa kaksikymmentä vuotta.

hallitsevan meitä? kuinka sinä olet tämän tehnyt meitä vastaan? Ja hän sanoi heille: niinkuin he tekivät minulle, niin minä tein heille.

15:12 Ja he sanoivat hänelle: me olemme tulleet sinua sitomaan ja antamaan Philistealaisten käsiin. Simson sanoi heille: vannokaat siis minulle, ettette karkaa minun päälleni.

15:13 Ja he sanoivat hänelle: emme karkaa sinun päälles, mutta ainoasti sidomme sinun tukevasti ja annamme sinun heidän käsiinsä, ja emme sinua kuoliaaksi lyö. Ja he sitoivat hänen kahdella uudella nuoralla ja veivät hänen kukkulalta pois.

15:14 Ja kuin hän tuli Lehiin, ilakoitsivat Philistealaiset häntä vastaan; mutta \Herran\ henki tuli voimalliseksi hänessä, ja nuorat hänen käsivarsissansa tulivat niinkuin poltettu lanka, ja niin raukesivat siteet hänen käsistänsä.

15:15 Ja hän löysi tuoreen aasinleukaluun, ja hän ojensi kätensä, otti sen ja löi sillä tuhannen miestä.

15:16 Ja Simson sanoi: katso, siinä he koossa makaavat, yhdellä leukaluulla löin minä tuhannen miestä.

15:17 Ja kuin hän sen sanonut oli, heitti hän leukaluun kädestänsä pois, ja kutsui sen paikan RamatLehi.

15:18 Ja kuin hän kovin janoi, huusi hän \Herran\ tykö ja sanoi: sinä annoit tämän suuren pelastuksen palvelias käden kautta, ja nyt minä janoon kuolen ja lankeen ympärileikkaamattomien käsiin.

15:19 Niin Jumala avasi syömähampaan leukaluussa, ja siitä vuosi vesi, ja kuin hän oli juonut, sai hän henkensä takaisin ja virkosi; sentähden kutsutaan myös se paikka vielä tähän päivään asti Huutajan lähteeksi, joka oli leukaluussa.

15:20 Ja hän tuomitsi Israelia Philistealaisten aikana kaksikymmentä ajastaikaa.

16 LUKU

16:1 Niin Simson meni Gassaan, ja hän näki siellä porton ja meni sen luo.

16:2 Kun gassalaisille kerrottiin, että Simson oli tullut sinne, niin he piirittivät hänet ja väijyivät häntä koko yön kaupungin portilla. Mutta he olivat hiljaa koko yön, ajatellen: "Kun aamu valkenee, surmaamme hänet."

16:3 Ja Simson makasi siellä puoliyöhön asti. Mutta puoliyön aikana hän nousi, tarttui kaupungin portin oviin ja molempiin pihtipieliin, nosti ne salpoineen paikaltansa, asetti hartioilleen ja vei ne sen vuoren laelle, joka on vastapäätä Hebronia.

16:4 Sen jälkeen hän rakastui erääseen Soorekin laaksossa asuvaan naiseen, jonka nimi oli Delila.

16:5 Niin filistealaisten ruhtinaat tulivat naisen luo ja sanoivat hänelle: "Viekoittele hänet ja ota selko, missä hänen suuri voimansa on ja miten voisimme voittaa hänet, että saisimme hänet sidotuksi ja masennetuksi; niin me annamme sinulle kukin tuhat ja sata hopeasekeliä."

16:6 Silloin Delila sanoi Simsonille: "Ilmaise minulle, missä sinun suuri voimasi on ja miten sinut voidaan sitoa ja masentaa."

16:7 Simson vastasi hänelle: "Jos minut sidotaan seitsemällä tuoreella jännteellä, jotka eivät ole kuivuneet, niin minä tulen heikoksi ja olen niinkuin muutkin ihmiset."

16:8 Niin filistealaisten ruhtinaat toivat naiselle seitsemän tuoretta jännettä, jotka eivät olleet kuivuneet, ja hän sitoi hänet niillä.

16:9 Mutta sisähuoneessa hänellä istui väijyjä. Ja hän sanoi hänelle: "Filistealaiset ovat kimpussasi, Simson!" Silloin tämä katkaisi jänteet, niinkuin katkeaa tulen kärventämä rohdinlanka. Ei siis päästy hänen voimansa perille.

16:10 Ja Delila sanoi Simsonille: "Katso,

16 LUKU

16:1 Ja Simson meni Gasaan, ja hän näki siellä porton, ja meni hänen tykönsä.

16:2 Ja sanottiin Gasalaisille, että Simson oli sinne tullut; niin he kohta piirittivät hänen ja väijyivät häntä koko yön kaupungin portissa, ja olivat hiljaksensa kaiken yötä, ja sanoivat: aamulla päivän tullessa me tapamme hänen.

16:3 Vaan Simson makasi puoliyöhön asti, ja nousi puoliyöstä, ja tarttui kaupungin portin oviin ja molempiin pihtipieliin, ja nosti ne telkein kanssa, pani olallensa ja kantoi mäen kukkulalle, joka on Hebronin edessä.

16:4 Sitte rupesi hän jälleen rakastamaan yhtä vaimoa Sorekin ojan tykönä, jonka nimi oli Delila.

16:5 Ja hänen tykönsä tulivat Philistealaisten päämiehet, jotka sanoivat hänelle: viettele häntä sanoilla, että saisit tietää, missä hänen suuri väkevyytensä on, ja kuinka me hänen voittaisimme, että me saisimme hänen sitoa ja vaivata: ja me jokainen annamme sinulle tuhannen ja sata hopiapenninkiä.

16:6 Delila sanoi Simsonille: sanos minulle, missä sinun suuri väkevyytes on, ja millä sinä sidottaisiin ja vaivattaisiin.

16:7 Simson sanoi hänelle: jos joku sitoo minun seitsemällä viheriäisellä köydellä, jotka ei vielä ole kuivuneet, niin minä tulen heikoksi ja olen niinkuin muutkin ihmiset.

16:8 Silloin veivät Philistealaisten päämiehet hänelle seitsemän viheriäistä köyttä, jotka ei vielä olleet kuivuneet; ja hän sitoi hänen niillä.

16:9 Ja he vartioitsivat häntä salaisesti kammiossa, ja hän sanoi hänelle: Philistealaiset sinun päälles, Simson! niin hän katkaisi köydet, niinkuin rohtiminen lanka katkaistaan, joka liekissä poltettu on. Ja ei saatu tietää, missä hänen väkevyytensä oli.

16:10 Taas sanoi Delila Simsonille: katso,

sinä olet pettänyt minut ja valhetellut minulle. Ilmaise nyt minulle, miten sinut voidaan sitoa."

16:11 Niin hän sanoi hänelle: "Jos minut sidotaan uusilla köysillä, joilla ei ole tehty työtä, niin minä tulen heikoksi ja olen niinkuin muutkin ihmiset."

16:12 Niin Delila otti uudet köydet, satoi hänet niillä ja sanoi hänelle: "Filistealaiset ovat kimpussasi, Simson!" Ja sisähuoneessa istui väijyjä. Mutta hän katkaisi ne käsivarsistaan niinkuin langan.

16:13 Niin Delila sanoi Simsonille: "Sinä olet tähän asti minua pettänyt ja valhetellut minulle; ilmaise minulle, miten sinut voidaan sitoa." Niin hän vastasi hänelle: "Jos kudot minun pääni seitsemän palmikkoa kankaan loimiin."

16:14 Ja hän löi ne lujaan iskulastalla. Sitten hän sanoi hänelle: "Filistealaiset ovat kimpussasi, Simson!" Kun hän heräsi unestansa, repäisi hän irti iskulastan ja loimet.

16:15 Niin nainen sanoi hänelle: "Kuinka sinä saatat sanoa: 'Minä rakastan sinua', vaikka sydämesi ei ole minun kanssani? Jo kolme kertaa olet pettänyt minut etkä ole minulle ilmaissut, missä sinun suuri voimasi on."

16:16 Ja kun hän joka päivä ahdisti häntä sanoillansa ja vaivasi häntä, niin hän kiusautui kuollakseen

16:17 ja paljasti hänelle koko sydämensä ja sanoi hänelle: "Ei ole partaveitsi minun päästäni koskettanut, sillä minä olen Jumalan nasiiri äitini kohdusta asti; jos minun hiukseni ajetaan, niin voimani poistuu minusta, ja minä tulen heikoksi ja olen niinkuin kaikki muutkin ihmiset."

16:18 Kun Delila huomasi, että hän oli paljastanut hänelle koko sydämensä, niin hän lähetti kutsumaan filistealaisten ruhtinaat sanoen: "Nyt tulkaa, sillä hän on paljastanut minulle koko sydämensä." Niin filistealaisten ruhtinaat tulivat hänen

sinä viettelit minua ja väärin puhuit minun edessäni: sano siis nyt minulle, millä sinä sidottaisiin.

16:11 Ja hän sanoi hänelle: jos minä sidottaisiin uusilla nuorilla, joilla ei vielä ole mitään tehty, niin minä tulisin heikoksi niinkuin muutkin ihmiset.

16:12 Niin Delila otti uudet nuorat ja satoi hänen niillä, sanoen hänelle: Philistealaiset sinun päälles, Simson! Ja he vartioitsivat häntä salaisesti kammiossa; ja hän katkaisi ne käsivarsistansa niinkuin langan.

16:13 Taas Delila sanoi Simsonille: sinä viettelit vielä nyt minua ja väärin puhuit minun edessäni: ilmoita minulle, millä sinä sidottaisiin. Hän vastasi häntä: jos sinä palmikoitset seitsemän suortua hiuksia minun päästäni yhteen päarihmaan.

16:14 Ja kuin hän oli kiinnittänyt ne naulaan, sanoi hän hänelle: Philistealaiset sinun päälles, Simson! Niin hän heräsi unestansa ja veti ulos palmikkonauhan ja päarihman.

16:15 Hän sanoi hänelle jällensä: kuinka sinä sanot rakastavas minua, koska sinun sydämes ei ole minun kanssani? Kolmasti sinä jo vääristelit minun edessäni ja et ilmoittanut minulle, missä sinun suuri väkevyytes on.

16:16 Kuin hän päivä päivältä vaati häntä sanoillansa ja vaivasi häntä, että hänen sielunsa väsyi kuolemaan asti,

16:17 Ilmoitti hän hänelle kaiken sydämensä, sanoen hänelle: minun päähäni ei ole ikänä partaveitsi tullut, sillä minä olen Jumalan natsir hamasta äitini kohdusta. Jos hiukset ajellaan minun päästäni, niin minun väkevyuteni menee minusta pois, ja tulen heikoksi niinkuin kaikki muutkin ihmiset.

16:18 Ja Delila näki, että hän ilmoitti hänelle kaiken sydämensä, lähetti ja kutsui Philistealaisten päämiehet, sanoen: tulkaat vielä erä, sillä hän ilmoitti minulle kaiken sydämensä. Ja Philistealaisten päämiehet tulivat hänen tykönsä ja toivat rahan

luoksensa tuoden mukanaan rahat.

16:19 Ja hän nukutti hänet polvilleen ja kutsui miehen, joka leikkasi hänen päänsä seitsemän palmikkoa. Niin hän alkoi saada hänet masennetuksi, ja hänen voimansa poistui hänestä.

16:20 Ja Delila sanoi: "Filistealaiset ovat kimpussasi, Simson!" Kun hän heräsi unestaan, niin hän ajatteli: "Kyllä minä selviydyn niinkuin aina ennenkin ja pudistan itseni vapaaksi." Eikä hän tiennyt, että Herra oli poistunut hänestä.

16:21 Silloin filistealaiset ottivat hänet kiinni ja puhkaisivat hänen silmänsä. Ja he veivät hänet Gasaan ja kytkivät hänet vaskikahleisiin, ja hänen täytyi jauhaa vankilassa.

16:22 Mutta hiukset rupesivat jälleen kasvamaan hänen päähänsä sen jälkeen, kuin ne olivat ajetut.

16:23 Niin filistealaisten ruhtinaat kokoontuivat uhraamaan suurta uhria jumalalleen Daagonille ja iloa pitämään, sillä he sanoivat: "Meidän jumalamme on antanut vihollisemme Simsonin meidän käsiimme."

16:24 Kun kansa näki hänet, niin he ylistivät jumalaansa, sillä he sanoivat: "Meidän jumalamme on antanut käsiimme vihollisemme, maamme hävittäjän, sen, joka surmasi meistä niin monta."

16:25 Ja kun heidän sydämensä olivat tulleet iloisiksi, niin he sanoivat: "Noutakaa Simson huvittamaan meitä." Niin Simson noudettiin vankilasta huvittamaan heitä. Ja he asettivat hänet seisomaan pylvästen väliin.

16:26 Silloin Simson sanoi palvelijalle, joka piti kiinni hänen kädestään: "Päästä minut tunnustelemaan pylviä, joiden varassa rakennus on, nojatakseni niihin."

16:27 Mutta huone oli täynnä miehiä ja naisia; myöskin kaikki filistealaisten ruhtinaat olivat siellä, ja katolla oli noin kolmetuhatta miestä ja naista katselemassa, kuinka Simson heitä huvitti.

käsissänsä.

16:19 Niin hän antoi hänen maata polveinsa päällä, kutsui yhden, joka ajeli seitsemän hiussuortua hänen päästensä, ja rupesi häntä vaatimaan, ja hänen väkensä meni hänestä pois.

16:20 Ja hän sanoi: Philistealaiset sinun päälles, Simson! Kuin hän unestansa heräsi, ajatteli hän itseksensä: minä menen ulos niinkuin usein ennenkin ja kirvotan itseni; ja ei hän tietänyt \Herran\ menneen hänen tykönsä pois.

16:21 Vaan Philistealaiset ottivat hänen kiinni, ja puhkasivat hänen silmänsä, ja veivät hänen alas Gasaan, ja sitoivat hänen kaksilla vaskikahleilla, jauhamaan vankihuoneessa.

16:22 Ja hänen hiuksensa rupesivat taas kasvamaan, sittekuin hän paljaaksi ajettiin.

16:23 Ja Philistealaisten päämiehet kokoontuivat suurta uhria tekemään jumalallensa Dagonille ja iloitsemaan, ja sanoivat: meidän jumalamme on antanut meille vihollisemme Simsonin käsiimme.

16:24 Ja kuin kansa näki hänen, kiittivät he jumalaansa, sanoen: meidän jumalamme on antanut meille vihollisemme käsiimme, joka meidän maakuntamme hävitti ja sangen monta meistä tappoi.

16:25 Kuin he juuri sydämestänsä iloitsivat, sanoivat he: kutsukaat Simson soittamaan meidän eteemme. Ja he kutsuivat Simsonin vankihuoneesta, ja hän soitti heidän edessänsä, ja he asettivat hänen pilarien välille.

16:26 Mutta Simson puhui palveliallensa, joka häntä kädestä talutti: anna minun tarttua pilareihin, joiden päälle huone on vahvistettu, nojatakseni niihin.

16:27 Ja huone oli täynnä miehiä ja vaimoja, ja Philistealaisten päämiehet olivat kaikki siinä; ja oli myös katon päällä liki kolmetuhatta miestä ja vaimoa, jotka katselivat Simsonin soittamista.

16:28 Silloin Simson huusi Herraa ja sanoi: "Herra, Herra, muista minua ja vahvista minua ainoastaan tämä kerta, oi Jumala, niin että saisin filistealaisille yhdellä kertaa kostetuksi molemmat silmäni!"

16:29 Sitten Simson kiersi käsivartensa molempien keskipyöväiden ympäri, joiden varassa rakennus oli, toisen ympäri oikean ja toisen ympäri vasemman käsivartensa, ja painautui niitä vastaan.

16:30 Ja Simson sanoi: "Menköön oma henkeni yhdessä filistealaisten kanssa!" Ja hän taivuttautui eteenpäin niin rajusti, että rakennus luhistui ruhtinasten ja kaiken siinä olevan kansan päälle. Ja kuolleita, jotka hän surmasi kuollessaan, oli enemmän kuin niitä, jotka hän oli surmannut eläessään.

16:31 Niin hänen veljensä ja koko hänen isänsä perhe menivät ja ottivat hänet ja veivät ja hautasivat hänet Soran ja Estaolin välille, hänen isänsä Maanoahin hautaan. Hän oli ollut tuomarina Israelissa kaksikymmentä vuotta.

17 LUKU

17:1 Efraimin vuoristossa oli mies, nimeltä Miika.

17:2 Hän sanoi äidillensä: "Ne tuhat ja sata hopeasekeliä, jotka sinulta otettiin ja joiden tähden sinä lausuit vannotuksen minunkin kuulteni, katso, ne rahat ovat minulla; minä ne otin." Silloin sanoi hänen äitinsä: "Herra siunatkoon sinua, poikani!"

17:3 Niin hän antoi takaisin äidilleen ne tuhat ja sata hopeasekeliä. Mutta hänen äitinsä sanoi: "Minä pyhitän nämä rahat Herralle ja luovutan ne pojalleni veistetyn ja valetun jumalankuvan teettämistä varten. Nyt minä annan ne sinulle takaisin."

17:4 Mutta hän antoi rahat takaisin äidilleen. Ja hänen äitinsä otti kaksisataa hopeasekeliä ja antoi ne kultasepälle, joka niistä teki veistetyn ja valetun jumalankuvan. Se oli sitten Miikan talossa.

16:28 Mutta Simson huusi \Herran\ tykö, sanoen: Herra, \Herra\", muista minua, ja vahvista minua Jumala ainoasti tällä haavalla, että minä kahden minun silmäni tähden kostaisin yhden kerran Philistealaisille.

16:29 Ja Simson tarttui kahteen keskimäiseen pilariin, joiden päälle huone oli vahvistettu, ja nojasi niiden päälle, otti yhden oikeaan ja toisen vasempaan käteensä.

16:30 Ja Simson sanoi: minun sieluni kuolkoon Philistealaisten kanssa. Ja hän nojasi vahvasti niiden päälle; ja huone kaatui päämiesten ja kaiken kansan päälle joka siinä oli, että ne, jotka hän tappoi kuollessansa, olivat usiammat kuin ne, jotka hän eläissänsä tappoi.

16:31 Niin tulivat hänen veljensä alas ja kaikki hänen isänsä huone, ottivat hänen ja menivät ylös, ja hautasivat hänen Zoran ja Estaolin välille isänsä Manoakin hautaan. Ja hän tuomitsi Israelia kaksikymmentä ajastaikaa.

17 LUKU

17:1 Ja yksi mies oli Ephraimin vuorelta, nimeltä Miika.

17:2 Hän sanoi äidillensä: ne tuhannen ja sata hopiapenninkiä, jotka sinulta otettiin, joiden tähden sinä kiroisit ja puhuit minun korvaini kuullen: katso, ne ovat minun tykönäni, minä ne otin. Silloin sanoi hänen äitinsä: siunattu olet sinä, minun poikani, \Herralle\".

17:3 Niin antoi hän äidillensä ne tuhannen ja sata hopiapenninkiä jälleen. Ja hänen äitinsä sanoi: minä pyhitin kokonansa sen rahan \Herralle\" minun kädestäni poikani edestä, tehdä kaivettua ja valettua kuvaa; ja nyt annan minä sinulle sen jälleensä.

17:4 Mutta hän antoi sen rahan äidillensä jälleen. Ja hänen äitinsä otti kaksisataa hopiapenninkiä ja antoi ne hopiasepälle; hän teki kaivetun ja valetun kuvan, joka sitte oli Miikan huoneessa.

17:5 Sillä miehellä, Miikalla, oli siis jumalanhuone, ja hän teetti kasukan ja kotijumalien kuvia ja asetti yhden pojistaan itsellensä papiksi.

17:6 Siihen aikaan ei ollut kuningasta Israelissa, ja jokainen teki sitä, mikä hänen omasta mielestään oli oikein.

17:7 Juudan Beethemissä oli nuori mies, Juudan sukukuntaa; hän oli leeviläinen ja asui siellä muukalaisena.

17:8 Tämä mies lähti siitä kaupungista, Juudan Beethemistä, asuaksensa muukalaisena, missä vain sopisi; ja vaeltaessaan tietänsä hän tuli Efraimin vuoristoon, Miikan talolle asti.

17:9 Miika kysyi häneltä: "Mistä sinä tulet?" Hän vastasi: "Minä olen leeviläinen Juudan Beethemistä ja vaellan asuakseni muukalaisena, missä vain sopii."

17:10 Miika sanoi hänelle: "Asetu minun luokseni ja tule minun isäkseni ja papikseni, niin minä annan sinulle vuosittain kymmenen hopeasekeliä ja vaatetuksen ja elatuksesi." Niin leeviläinen tuli.

17:11 Ja leeviläinen suostui asettumaan sen miehen luo, ja tämä piti sitä nuorta miestä kuin omaa poikaansa.

17:12 Miika asetti leeviläisen virkaan, ja nuoresta miehestä tuli hänen pappinsa, ja hän jäi Miikan taloon.

17:13 Ja Miika sanoi: "Nyt minä tiedän, että Herra tekee minulle hyvää, sillä minulla on pappina leeviläinen."

18 LUKU

18:1 Siihen aikaan ei ollut kuningasta Israelissa; ja siihen aikaan daanilaisten sukukunta etsi itsellensä perintöosaa asuttavaksensa, sillä siihen päivään asti se ei ollut saanut perintöosaa Israelin sukukuntien kesken.

18:2 Ja daanilaiset lähettivät sukukuntansa keskuudesta viisi miestä, sotakuntoisia miehiä Sorasta ja Estaolista, vakoilemaan maata ja tutkimaan sitä; he sanoivat heille:

17:5 Ja Miikalla oli Jumalan huone, ja hän teki päällisvaatteen ja epäjumalan kuvat, ja täytti yhden poikansa kädet, ja hän oli hänen pappinsa.

17:6 Silloin ei ollut kuningasta Israelissa, ja itsekukin teki niinkuin heille näkyi hyväksi.

17:7 Mutta nuorukainen oli Juudan Beethemistä, Juudan sukukunnasta, ja se oli Leeviläinen, joka oli siellä muukalaisena.

17:8 Hän meni Beethemistä Juudan kaupungista vaeltamaan, kuhunka hän joutuis. Ja kuin hän tuli Ephraimin vuorelle Miikan huoneesen, vaeltaen,

17:9 Kysyi Miika häneltä: kustas tulet? Leeviläinen vastasi: minä olen Leeviläinen Beethemistä Juudan maalta, ja vaellan, kuhunka minä parhain taidan.

17:10 Miika sanoi hänelle: olen minun tykönäni. Sinun pitää oleman minun isäni ja pappini, ja minä annan sinulle vuosi vuodelta kymmenen hopenapenninkiä ja määrättyt vaatteet ja elatuksesi; ja Leeviläinen meni hänen kanssansa.

17:11 Ja Leeviläinen rupesi olemaan sen miehen tykönä, ja hän piti sen nuorukaisen niinkuin yhden pojistansa.

17:12 Ja Miika täytti Leeviläisen käden, että hän oli hänen pappinsa, ja hän asui Miikan huoneessa.

17:13 Ja Miika sanoi: nyt minä tiedän \Herran\ minulle hyvää tekevän, että minulla on Leeviläinen pappina.

18 LUKU

18:1 Siihen aikaan ei ollut kuningasta Israelissa, ja silloin Danin sukukunta etsi itsellensä perintöä asuaksensa; sillä siihen päivään asti ei ollut yhtään perintöarvaa hänelle langennut Israelin sukukuntain seassa.

18:2 Ja Danin lapset lähettivät sukukunnastansa ja ääristänsä viisi urhoollista sotamiestä Zorasta ja Estaolista, vakoimaan maata ja tutkistelemaan sitä, ja

"Menkää tutkimaan maata." Ja nämä tulivat Efraimin vuoristoon, Miikan talolle asti, ja yöpyivät sinne.

18:3 Ollessaan Miikan talon luona he tunsivat nuoren miehen hänen äänestään leeviläiseksi; niin he poikkesivat sinne ja kysyivät häneltä: "Kuka on tuonut sinut tänne? Mitä sinä täällä toimitat, ja mitä sinulla on täällä tekemistä?"

18:4 Hän vastasi heille: "Niin ja niin teki Miika minulle ja palkkasi minut papiksensa."

18:5 Ja he sanoivat hänelle: "Kysy Jumalalta, että saisimme tietää, onnistuuko matka, jolla me olemme."

18:6 Pappi vastasi heille: "Menkää rauhassa. Matka, jolla olette, tapahtuu Herran edessä."

18:7 Niin ne viisi miestä jatkoivat matkaansa ja tulivat Laikseen; ja he näkivät, että sikäläinen kansa asui huoletti siidonilaisten tavoin, rauhassa ja huoletonna; eikä kukaan tehnyt vahinkoa siinä maassa rikkauksia anastamalla. Myöskin olivat he kaukana siidonilaisista eivätkä olleet tekemisissä muitten ihmisten kanssa.

18:8 Ja he tulivat veljiensä luo Soraan ja Estaoliin, ja heidän veljensä kysyivät heiltä: "Mitä kuuluu?"

18:9 He sanoivat: "Nouskaa, lähtekäämme heitä vastaan. Sillä me olemme katselleet maata, ja katso, se on hyvin hyvä. Ja tekö jäisitte toimeettomiksi! Älkää viivytelkö, lähtekää liikkeelle, menkää sinne ja ottakaa omaksenne se maa.

18:10 Kun tulette sinne, tulette huoletonna elävän kansan luo, ja maa on tilava joka suuntaan. Niin, Jumala antaa sen teidän käsiinne, paikan, jossa ei ole puutetta mistään, mitä maan päällä on."

18:11 Niin lähti sieltä liikkeelle, daanilaisten sukukunnasta, Sorasta ja Estaolista, kuusisataa sota-aseilla varustettua miestä.

18:12 He nousivat Juudan Kirjat-Jearimiin ja leirytyivät sinne. Sentähden kutsutaan

sanoivat heille: menkää ja vaotkaat maata. Ja he tulivat Efraimin vuorelle Miikan huoneeseen ja yötyivät sinne.

18:3 Ja kuin he olivat Miikan perheen tykönä, tunsivat he sen nuoren miehen Leviläisen äänen; ja he menivät hänen tykönsä ja sanoivat hänelle: kuka sinun on tänne tuonut? mitä täällä teet? ja mitä sinun on täällä?

18:4 Hän vastasi heitä: niin ja niin on Miika minulle tehnyt, ja hän on palkannut minun papiksensa.

18:5 He sanoivat hänelle: kysy Jumalalta, että me saisimme tietää, onko tiemme, jota me vaellamme, meille onnellinen.

18:6 Pappi vastasi heitä: menkää rauhassa: \Herran\ edessä on teidän tienne, jota te vaellatte.

18:7 Niin menivät ne viisi miestä matkaansa ja tulivat Laikseen, ja näkivät kansan, joka siellä oli, asuvan surutoinna Zidonilaisten tavan jälkeen, levollisesti ja surutoinna: ja ei yksikään ollut, joka heitä vaivasi sillä maalla, eikä myös heillä ollut yhtäkään isäntää; ja olivat kaukana Zidonilaisista, ja ei heillä ollut mitäkään yhdenkään ihmisen kanssa tekemistä.

18:8 Ja he tulivat veljeinsä tykö Zoraan ja Estaoliin. Ja heidän veljensä sanoivat heille: kuinka teidän asianne on?

18:9 He sanoivat: nouskaat, käykäämme ylös heidän tykönsä; sillä me olemme katselleet maan, ja katso, se on sangen hyvä: sentähden rientäkää, älkää olko hitaat menemään ja omistamaan maata.

18:10 Kuin te tulette, niin te löydätte suruttoman kansan, ja maa on itsestäänsä lavia: sillä Jumala on antanut sen teidän käsiinne, sen paikan, jossa ei mitään puutu, mitä maan päällä on.

18:11 Niin meni Danin sukukunnasta, Zorasta ja Estaolista, kuusisataa miestä hyvin varustettuina sota-aseilla,

18:12 Ja menivät sinne ylös, ja sioittivat itsensä Juudan Kirjat-Jearimiin: siitä

sitä paikkaa vielä tänäkin päivänä "Daanin leiriksi"; se on Kirjat-Jearimin takana.

18:13 Sieltä he kulkivat Efraimin vuoristoon ja tulivat Miikan talolle asti.

18:14 Niin ne viisi miestä, jotka olivat käyneet vakoilemassa Laiksen maata, rupesivat puhumaan ja sanoivat veljillensä: "Tiedättekö, että noissa huoneissa on kasukka ja kotijumalia sekä veistetty ja valettu jumalankuva? Miettikää siis, mitä teidän on tehtävä."

18:15 Niin he poikkesivat sinne ja tulivat sen nuoren leeviläisen miehen asunnolle, Miikan taloon, ja tervehtivät häntä.

18:16 Ja ne kuusisataa sota-aseilla varustettua daanilaista asettuivat portin oven eteen.

18:17 Ja ne viisi miestä, jotka olivat käyneet vakoilemassa maata, nousivat taloon, menivät sisään ja ottivat veistetyn jumalankuvan ja kasukan ja kotijumalat ja valetun jumalankuvan, mutta pappi ja ne kuusisataa sota-aseilla varustettua miestä seisovat portin oven edessä.

18:18 Kun he menivät Miikan taloon ja ottivat veistetyn jumalankuvan ja kasukan ja kotijumalat ja valetun jumalankuvan, niin pappi kysyi heiltä: "Mitä te teette?"

18:19 He vastasivat hänelle: "Vaikene, pidä suusi kiinni ja lähde meidän kanssamme ja tule meidän isäksemme ja papiksemme. Onko parempi ollaksesi pappina yhden miehen talossa kuin Israelin heimon ja sukukunnan pappina?"

18:20 Silloin pappi tuli hyvälle mielin, ja hän otti kasukan ja kotijumalat ja veistetyn jumalankuvan ja meni väen keskeen.

18:21 Sitten he kääntyivät jatkamaan matkaansa ja panivat vaimot ja lapset sekä karjan ja kuormaston kulkemaan edellensä.

18:22 He olivat ehtineet vähän matkaa Miikan talosta, kun Miikan talon lähitalojen miehet kutsuttiin koolle, ja he pääsivät

kutsutaan se paikka Danin leiriksi tähän päivään asti; katso, se on KirjatJearimin takana.

18:13 Ja sieltä menivät he Ephraimin vuorelle ja tulivat Miikan huoneen tykö.

18:14 Niin puhuivat ne viisi miestä, jotka läksivät Laikseen maata vakoomaan, ja sanoivat veljillensä: ettekö te tiedä, että näissä huoneissa on päällisvaate, pyhyys, kuvat ja epäjumalat? Nyt ajatelkaat, mitä te teette.

18:15 Ja he poikkesivat sinne ja tulivat nuoren miehen Leviläisen huoneeseen, joka oli Miikan huoneessa, ja tervehtivät häntä ystävällisesti.

18:16 Mutta ne kuusisataa sota-aseilla varustettua miestä, jotka olivat Danin lapsista, seisovat portilla.

18:17 Ja ne viisi miestä, jotka olivat menneet vakoomaan maata, menivät ylös ja tulivat sinne sisälle, ja ottivat kuvan, päällisvaatteen, pyhyiden ja epäjumalan. Ja pappi seiso portilla kuudensadan sota-aseilla varustettuin miesten tykönä.

18:18 Kuin ne olivat tulleet Miikan huoneeseen ja ottivat kuvan, päällisvaatteen, pyhyiden ja epäjumalat, sanoi pappi heille: mitä te teette?

18:19 He vastasivat häntä: ole vaiti ja pidä suusi kiinni, ja tule meidän kanssamme, ja ole meidän isämme ja pappimme: onko se parempi, ettäs olet pappi yhden miehen huoneessa, kuin koko sukukunnassa Israelissa?

18:20 Ja papin mieli oli hyvä, ja otti sekä päällisvaatteen, pyhyiden ja kuvan, ja meni kansan keskelle.

18:21 Ja kuin he käänsivät itsensä ja menivät matkaansa, asettivat he pienet lapset ja karjan ja kaikkein kalliimmat tavaransa, menemään edellensä.

18:22 Kuin he olivat taamma joutuneet Miikan huoneesta, kokoontuivat ne miehet, jotka niissä huoneissa olivat, jotka olivat

daanilaisten kintereille.

18:23 Ja he huusivat daanilaisille; nämä kääntyivät ja kysyivät Miikalta: "Mikä sinun on, kun väkesi on noin kutsuttu koolle?"

18:24 Hän vastasi: "Te olette ottaneet minun jumalani, jotka minä olen teettänyt, ja papin, ja menette matkoihinne. Mitä on minulla enää jäljellä? Ja kuinka te vielä kysytte minulta: 'Mikä sinun on?'"

18:25 Mutta daanilaiset sanoivat hänelle: "Herkeä huutamasta meille, muuten miehet ärtyvät ja käyvät kimppuunne, ja te menetätte henkenne, sekä sinä että sinun perheesi."

18:26 Niin daanilaiset jatkoivat matkaansa, ja kun Miika näki, että he olivat häntä voimakkaammat, kääntyi hän ja palasi kotiinsa.

18:27 Otettuaan siis sen, minkä Miika oli teettänyt, sekä hänen pappinsa, hyökkäsivät he Laiksen rauhassa ja huoletonna elävän kansan kimppuun ja surmasivat heidät miekan terällä ja polttivat kaupungin tulella.

18:28 Eikä kukaan tullut avuksi, sillä se oli kaukana Siidonista eivätkä he olleet tekemisissä muitten ihmisten kanssa; se oli Beet-Rehobin tasangolla. Daanilaiset rakensivat kaupungin uudestaan ja asettuivat siihen.

18:29 Ja he antoivat kaupungille nimen Daan, isänsä Daanin nimen mukaan, hänen, joka oli Israelille syntynyt; mutta ennen oli kaupungin nimi ollut Lais.

18:30 Sitten daanilaiset pystyttivät itsellensä sen veistetyn jumalankuvan; ja Joonatan, Manassen pojan Geersomin poika, ja hänen poikansa olivat daanilaisten sukukunnan pappeina, kunnes maan väestö vietiin pakkosiirtolaisuuteen.

18:31 He pystyttivät itsellensä sen veistetyn jumalankuvan, jonka Miika oli teettänyt, ja se oli siinä koko ajan, minkä Jumalan huone oli Siilossa.

Miikan huoneen tykönä, ja ajoivat Danin lapsia takaa,

18:23 Ja huusivat Danin lapsille; ja he käänsivät kasvonsa ja sanoivat Miikalle: mikä sinun on, ettäs niin huudat?

18:24 Hän vastasi: te olette ottaneet minun jumalani, jotka minä tehnyt olen, ja papin, ja menneet matkaanne: ja mitä minulla nyt enää on? Ja te sanotte vielä sitte minulle: mikä sinun on?

18:25 Mutta Danin lapset sanoivat hänelle: älä anna ääntäs kuulua meidän tykönämme, ettei vihaiset miehet lankeaisi teidän päällenne, ja sinä hukutat sielusi ja huoneesi sielut.

18:26 Niin Danin lapset menivät matkaansa. Ja kuin Miika näki heidät häntä väkevämmäksi, käänsi hän itsensä ja palasi huoneeseensa.

18:27 Mutta he ottivat sen mitä Miika tehnyt oli ja papin, joka hänellä oli, ja tulivat Laikseen, levollisen ja suruttoman kansan päälle, ja löivät heitä miekan terällä, ja polttivat kaupungin.

18:28 Ja ei yksikään ollut, joka heitä autti, sillä he olivat kaukana Zidonista, ja ei ollut heillä kenenkään kanssa tekemistä: ja he olivat siinä laaksossa, joka on Beet-Rehobin tykönä; niin rakensivat he kaupungin, ja asuivat siinä;

18:29 Ja kutsuivat kaupungin nimen Dan, isänsä Danin nimeltä, joka Israelista oli syntynyt, vaikka se kaupunki ennen muinoin kutsuttiin Lais.

18:30 Ja Danin lapset panivat heillensä sen kuvan ylös, ja Jonatan Gersomin poika, Manassen pojan, ja hänen poikansa olivat papit daanilaisten sukukunnassa, siihenasti että he vietiin vankina maalta pois,

18:31 Ja he panivat keskellensä Miikan kuvan, jonka hän tehnyt oli, niinkauvan kuin Jumalan huone oli Siilossa.

19 LUKU

19:1 Siihen aikaan, kun ei ollut kuningasta Israelissa, asui eräs leeviläinen mies muukalaisena Efraimin vuoriston perukoilla, ja hän otti itselleen sivuvaimon Juudan Betlehemistä.

19:2 Mutta hänen sivuvaimonsa oli hänelle uskonon ja meni hänen luotansa isänsä kotiin Juudan Betleheemiin, ja hän oli siellä jonkun aikaa, neljä kuukautta.

19:3 Sitten hänen miehensä nousi ja lähti hänen jälkeensä viihdytelläkseen häntä ja palauttaakseen hänet luokseen; ja hänellä oli mukanaan palvelija ja aasipari. Ja nainen vei hänet isänsä kotiin; ja kun naisen isä näki hänet, riensi hän iloisena häntä vastaan.

19:4 Ja hänen appensa, naisen isä, pidätteli häntä, niin että hän viipyi hänen luonaan kolme päivää; he söivät ja joivat ja olivat siellä yötä.

19:5 Neljäntenä päivänä hän varhain aamulla nousi lähteäkseen; mutta naisen isä sanoi vävyllensä: "Vahvista itseäsi leipäpalalla; sitten saatte lähteä."

19:6 Niin he istuivat, söivät ja joivat molemmat yhdessä. Sitten naisen isä sanoi miehelle: "Suostu jäämään yöksi, ja olkoon sydämesi iloinen."

19:7 Mutta mies nousi lähteäkseen; silloin hänen appensa pyysi häntä pyytämällä, ja hän jäi sinne vielä yöksi.

19:8 Viidentenä päivänä hän varhain aamulla nousi lähteäkseen, mutta naisen isä sanoi hänelle: "Vahvista itseäsi, ja viipykää iltapäivään asti." Niin he söivät toistensa kanssa.

19:9 Ja mies nousi lähteäkseen sivuvaimonsa ja palvelijansa kanssa, mutta hänen appensa, naisen isä, sanoi hänelle: "Katso, päivä kallistuu iltaan, jääkää yöksi; päivä on menemässä maille, jää tänne yöksi, ja olkoon sydämesi iloinen. Nouskaa huomenna varhain matkallenne, ja lähde sitten majallesi."

19 LUKU

19:1 Siihen aikaan ei ollut kuningasta Israelissa, ja yksi Leviläinen oli muukalaisena Ephraimin vuoren reunalla, ja otti itsellensä jalkavaimon Juudan Betlehemistä.

19:2 Ja hänen jalkavaimonsa teki huorin hänen tykönänsä, ja juoksi hänen tykönsä isänsä majaan Juudan Betleheemiin, ja oli siellä neljä kuukautta.

19:3 Ja hänen miehensä matkusti hänen peräänsä, puhuttelemaan häntä ystävällisesti ja palauttamaan tykönsä. Ja hänellä oli palvelia ja kaksi aasia myötänsä. Ja hän vei hänen isänsä huoneesen. Ja kuin vaimon isä näki hänen, tuli hän iloiseksi ja meni häntä vastaan.

19:4 Ja hänen appensa, vaimon isä, pidätti hänen, että hän viipyi hänen tykönänsä kolme päivää; he söivät ja joivat, ja olivat siinä yötä.

19:5 Neljäntenä päivänä olivat he varhain ylhäällä, ja hän nousi ja tahtoi matkaan lähteä, niin sanoi vaimon isä vävyllensä: vahvista sydämes leivän palalla, ja menkää sitte.

19:6 Ja he istuivat, söivät ja joivat toinen toisensa kanssa. Niin sanoi vaimon isä hänelle: ole tässä yötä, ja iloita sydämes.

19:7 Mutta hän nousi vaeltamaan, vaan hänen appensa vaati häntä, että hän oli siinä sen yön.

19:8 Viidentenä päivänä oli hän aamulla varhain ylhäällä vaeltamaan, ja vaimon isä sanoi: virvoita sydämes, ja hän viivytti hänen siihenasti että päivä kului, ja he söivät toinen toisensa kanssa.

19:9 Ja mies nousi lähtemään matkaan jalkavaimonsa ja palveliansa kanssa, mutta hänen appensa, vaimon isä, sanoi hänelle: katsos, päivä on kulunut ja ehtoo on käsissä, olkaat tässä yötä; katso, tässä on sinulla oltava vielä nyt tämä päivä, ole tässä yö, että sydämes tulis iloiseksi. Nouskaat aamulla varhain matkallenne ja

19:10 Mutta mies ei tahtonut jäädä yöksi, vaan nousi ja lähti ja tuli Jebuksen, se on Jerusalemin, kohdalle, mukanaan satuloitu aasipari ja sivuvaimonsa.

19:11 Kun he olivat Jebuksen luona ja päivä oli kohta laskemassa, sanoi palvelija isännälleen: "Tule, poiketkaamme tuohon jebusilaisten kaupunkiin ja yöpykäämme sinne."

19:12 Mutta hänen isäntänsä vastasi hänelle: "Emme poikkea vieraitten kaupunkiin, jotka eivät ole israelilaisia, vaan menemme edelleen Giberaan asti."

19:13 Ja hän sanoi palvelijallensa: "Tule, pyrkikäämme toiseen paikkaan, yöpykäämme Giberaan tai Raamaan."

19:14 Niin he jatkoivat matkaansa, ja aurinko laski heiltä lähellä Gibeaa, joka on Benjaminissa.

19:15 Ja he poikkesivat Giberaan yöpyäkseen sinne. Hän tuli sinne ja istuutui kaupungin torille, mutta ei kukaan ottanut heitä yöksi huoneeseen.

19:16 Ja katso, illalla tuli vanha mies työstään kedolta; hän oli Efraimin vuoristosta ja asui muukalaisena Gibeassa. Mutta sen paikkakunnan miehet olivat benjaminilaisia.

19:17 Ja kun hän nosti silmänsä, näki hän matkamiehen kaupungin torilla. Silloin vanha mies sanoi: "Minne olet matkalla ja mistä tulet?"

19:18 Hän vastasi hänelle sanoen: "Me olemme matkalla Juudan Beetlehemistä Efraimin vuoriston perukoille; sieltä minä olen kotoisin ja olen käynyt Juudan Beetlehemissä asti. Olen matkalla Herran huoneeseen, mutta ei kukaan ota minua huoneeseen.

19:19 Meillä on sekä olkia että muuta rehua aaseillemme, niin myös leipää ja viiniä minulle itselleni ja palvelijattarellesi ja nuorelle miehelle, joka on palvelijasi

matkustakaat majoillenne.

19:10 Mutta ei mies ollut yötä, vaan nousi ja meni matkaansa, ja lähestyi Jebusta, se on Jerusalem, ja kaksi hänen aasiansa kannattaen kuormaa, ja hänen jalkavaimonsa hänen kanssansa.

19:11 Kuin he tulivat Jebukseen asti, oli päivä paljo kulunut, ja palvelia sanoi isännällensä: poiketkaamme Jebusilaisten kaupunkiin ja olkaamme yötä siinä.

19:12 Mutta hänen isäntänsä sanoi hänelle: en minä mene outoon kaupunkiin, jotka ei ole Israelin lapsia; vaan käykäämme edespäin Giberaan asti.

19:13 Ja sanoi palveliallensa: käy vahvasti, että me johonkuhun paikkaan tulisimme yötä pitämään, Giberaan taikka Ramaan.

19:14 Ja he menivät ja vaelsivat, ja aurinko joutui heiltä kovin alas läsnä Gibeaa, joka on Benjaminissa.

19:15 Ja he menivät Giberaan olemaan yötä. Kuin hän sinne tuli, istui hän kaupungin kujalle; sillä ei siellä ollut yksikään, joka heidät otti yöksi huoneesensa.

19:16 Ja katso, vanha mies tuli pellolta ehtoona töistänsä, joka myös itse oli Efraimin vuorelta ja oli Gibeassa muukalainen. Mutta sen paikan kansa olivat Benjaminilaisia.

19:17 Ja kuin hän nosti silmänsä, näki hän oudon miehen kaupungin kujalla; ja sanoi vanha mies hänelle: kuhunka sinä tahdot? ja kusta sinä tulet?

19:18 Hän vastasi häntä, sanoen: me olemme tulleet Juudan Beetlehemistä ja menemme Efraimin vuoren reunalle, josta minä olen kotoisin, ja vaelsin Juudan Beetleheemiin, vaan nyt minä menen \Herran\ huoneeseen: ja ei yksikään minua huoneesen korjaa.

19:19 Meillä on olkia ja heiniä aaseillemme, ja leipää ja viinaa minulle ja piialles, ja palvelialle joka sinun palvelias kanssa on; niin ettei meiltä mitään puutu.

kanssa, niin ettei meiltä mitään puutu."

19:20 Vanha mies sanoi: "Rauha sinulle! Minun asiani on, jos sinulta jotakin puuttuisi. Älä vain jää yöksi tähän torille."

19:21 Ja hän vei hänet taloonsa ja teki aaseille appeen. Ja he pesivät jalkansa ja söivät ja joivat.

19:22 Ja kun he olivat ilahduttamassa sydäntänsä, niin katso, kaupungin miehet, kelvottomat miehet, piirittivät talon, kolkuttivat ovelle ja sanoivat vanhalle miehelle, talon isännälle, näin: "Tuo tänne se mies, joka tuli sinun taloosi, ryhtyäksemme häneen."

19:23 Mutta mies, talon isäntä, meni ulos heidän luokseen ja sanoi heille: "Älkää, veljeni, älkää tehkö niin pahoin! Kun kerran tämä mies on tullut minun talooni, älkää tehkö sellaista häpeällistä tekoa."

19:24 Katso, täällä on minun tyttäreni, joka on neitsyt, ja tämän miehen sivuvaimo. Minä tuon heidät tänne; tehkää heille väkivaltaa, tehkää heille, mitä tahdotte, mutta tälle miehelle älkää tehkö sellaista häpeällistä tekoa."

19:25 Mutta miehet eivät tahtoneet häntä kuulla. Silloin mies tarttui sivuvaimoonsa ja vei hänet heidän luoksensa kadulle, ja he yhtyivät häneen ja pitelivät häntä pahoin koko yön aina aamuun asti, ja vasta aamun sarastaessa he hänet päästivät.

19:26 Ja päivän koittaessa vaimo tuli ja kaatui sen miehen talon oven eteen, jonka talossa hänen isäntänsä oli, ja makasi siinä, kunnes päivä valkeni.

19:27 Kun hänen isäntänsä aamulla nousi ja avasi talon oven ja tuli ulos lähteäkseen matkalle, niin katso, hänen sivuvaimonsa makasi talon oven edessä, kädet kynnyksellä.

19:28 Hän sanoi hänelle: "Nouse ja lähtekäämme!" Mutta vastausta ei tullut. Silloin mies nosti hänet aasin selkään, nousi ja lähti kotiinsa.

19:20 Vanha mies sanoi: rauha olkoon sinulle! kaikkea mitä sinulta puuttuu, on minulla; ainoasti älä ole tässä kujalla yötä.

19:21 Ja hän vei hänen huoneesensa, ja antoi aaseille heiniä; ja he pesivät jalkansa, söivät ja joivat.

19:22 Ja kuin he rupesivat sydäimestä iloitsemaan, ja katso, kaupungista tulivat ilkiät miehet, ja piirittivät huoneen, ja löivät oven päälle, ja sanoivat sille vanhalle miehelle perheen isännälle: anna se mies tänne ulos, joka sinun huonees on tullut, että me hänen tuntisimme.

19:23 Mutta perheen isäntä meni heidän tykönsä ja sanoi heille: ei niin, hyvät veljeni, älkää tehkö tätä pahaa tekoa, että tämä mies on tullut minun huoneeseni, älkää tehkö niin suurta tyhmyyttä.

19:24 Katso, minulla on tytär, joka vielä neitsy on, ja tällä on yksi jalkavaimo, nämät minä tuon teille, vaivataksenne heitä ja tehdäkseen heille, mitä te tahdotte; mutta tätä miestä vastaan älkää osoittako niin kauheaa pahaa tekoa.

19:25 Mutta miehet ei tahtoneet häntä kuulla; niin otti mies jalkavaimonsa ja talutti hänen ulos heidän tykönsä, jonka he tunsivat, ja käyttivät itsensä häpiällisesti hänen kanssansa kaiken yötä aina huomeneen asti; ja päivän koittaessa päästivät he hänen menemään.

19:26 Silloin tuli vaimo vähää ennen auringon nousemaa sen huoneen oven eteen, jossa hänen isäntänsä makasi, lankesi maahan ja makasi siinä valkiaan päivään asti.

19:27 Kuin hänen isäntänsä huomeneltain nousi, avasi hän huoneen oven ja meni ulos lähtien matkallensa; ja katso, hänen jalkavaimonsa oli kaatunut maahan oven eteen, ja hänen kätensä oli kynnyksellä.

19:28 Ja hän sanoi hänelle: nouse ja käykäämme; mutta ei hän mitään vastannut; niin otti hän hänen aasinsa päälle, valmisti itsensä ja matkusti kotiansa.

19:29 Mutta kotiin tultuaan hän otti veitsen, tarttui sivuvaimoonsa ja paloitteli hänet luineen kaikkineen kahdeksitoista kappaleeksi ja lähetti ne kaikkialle Israelin alueelle.

19:30 Ja jokainen, joka sen näki, sanoi: "Mitään sellaista ei ole tapahtunut eikä nähty siitä päivästä lähtien, jona israelilaiset tulivat Egyptin maasta, aina tähän päivään saakka. Harkitkaa tätä, neuvotelkaa ja puhukaa."

20 LUKU

20:1 Ja kaikki israelilaiset lähtivät liikkeelle, ja kansa kokoontui yhtenä miehenä Daanista aina Beersebaan saakka, niin myös Gileadin maasta, Herran eteen Mispaan.

20:2 Ja koko kansan päämiehet ja kaikki Israelin sukukunnat astuivat esiin Jumalan kansan seurakunnassa: neljäsataa tuhatta miekalla varustettua jalkamiestä.

20:3 Ja benjaminilaiset saivat kuulla, että israelilaiset olivat menneet Mispaan. Ja israelilaiset sanoivat: "Kertokaa, kuinka tämä pahateko tapahtui."

20:4 Niin se leeviläinen mies, murhatun vaimon mies, vastasi ja sanoi: "Minä ja minun sivuvaimoni olimme tulleet Benjaminin Gibeaan yöpyäksemme sinne.

20:5 Silloin Gibeain miehet nousivat minua vastaan ja piirittivät yöllä talon, jossa minä olin. Minut he aikoivat tappa, minun sivuvaimolleni he tekivät väkivaltaa, niin että hän kuoli.

20:6 Sitten minä tartuin sivuvaimooni ja paloittelin hänet ja lähetin kappaleet kaikkialle Israelin perintömaahan, koska he olivat tehneet ilkityön ja häpeällisen teon Israelissa.

20:7 Katso, nyt olette kaikki tässä, te israelilaiset. Keskustelkaa ja neuvotelkaa tässä paikassa."

20:8 Silloin nousi kaikki kansa yhtenä miehenä ja sanoi: "Älköön meistä kukaan

19:29 Kuin hän kotiansa tuli, otti hän veitsen ja jakoi jalkavaimonsa kahteentoistakymmeneen kappaleeseen kaikki lihoinsensa ja luinensa, ja lähetti ne kaikkiin Israelin maan rajoihin.

19:30 Ja kaikki jotka sen näkivät, sanoivat: ei ole senkaltaista ikänä ennen tapahtunut eikä nähty, siitä päivästä kuin Israelin lapset tulivat Egyptin maalta niin tähän päivään asti. Ajatelkaat nyt itsellenne tästä asiasta visusti, pitäkää neuvoa ja puhukaat.

20 LUKU

20:1 Ja kaikki Israelin lapset läksivät ulos ja kokosivat heitänsä joukkoon niinkuin yksi mies, Danista BerSebaan asti, ja Gileadin maasta niin \Herran\ tykö Mitspaan.

20:2 Ja kaiken kansan päämiehet, kaikki Israelin sukukunnat seisoivat Jumalan kansan seurakunnassa, neljäsataa tuhatta miekan vetävää jalkamiestä.

20:3 Ja BenJaminin lapset saivat kuulla Israelin lapset menneeksi ylös Mitspaan. Ja Israelin lapset sanoivat: sanokaat, kuinka tämä pahateko on tapahtunut?

20:4 Niin vastasi Leviläinen, tapetun vaimon mies, ja sanoi: minä tulin Gibeaan, joka on BenJaminissa, ja minun jalkavaimoni yöksi.

20:5 Ja Gibeain asuvaset nousivat minua vastaan ja piirittivät minun yöllä huoneessa, jossa minä olin, ja tahtoivat tappa minun ja häpäisivät jalkavaimoni, että hän kuoli.

20:6 Niin minä otin jalkavaimoni ja jaoin kappaleiksi, ja lähetin ne kaikkiin Israelin maan rajoihin: että he tekivät häpiällisen ja kauhian työn Israelissa.

20:7 Katso, te olette kaikki Israelin lapset tässä, pitäkää neuvoa ja tehkää jotain tähän asiaan.

20:8 Niin kaikki kansa nousi niinkuin yksi mies ja sanoi: älkään meistä yksikään

menkö majallensa, älköön kukaan poistuko kotiinsa.

20:9 Tämän me nyt teemme Gibealle: me menemme sitä vastaan arvan mukaan.

20:10 Ja me otamme kymmenen miestä sadasta, Israelin kaikista sukukunnista, ja sata tuhannesta ja tuhat kymmenestä tuhannesta, hankkimaan muonaa kansalle, kun se menee kostamaan Benjaminin Gibealle sen häpeällisen teon, minkä se on tehnyt Israelissa."

20:11 Niin kokoontuivat kaikki Israelin miehet kaupunkia vastaan, kuin yhdeksi mieheksi yhtyneinä.

20:12 Ja Israelin sukukunnat lähettivät miehiä kaikkiin Benjaminin sukuihin sanomaan: "Mikä pahateko onkaan teidän keskuudessanne tehty!

20:13 Luovuttakaa nyt ne Gibeana kelvottomat miehet, surmataksemme heidät ja poistaaksemme pahan Israelista." Mutta benjaminilaiset eivät tahtoneet kuulla veljiänsä, israelilaisia.

20:14 Niin benjaminilaiset kokoontuivat kaupungeistaan Gibeaan lähteäksensä sotaan israelilaisia vastaan.

20:15 Sinä päivänä pidettiin benjaminilaisten katselmus, ja heitä oli muista kaupungeista kaksikymmentäkuusi tuhatta miekkamiestä, paitsi Gibeana asukkaita, joita katselmuksessa oli seitsemänsataa valiomiestä.

20:16 Kaikesta tästä väestä oli seitsemänsataa valiomiestä vasenkätistä; jokainen näistä osasi lingota kiven hiuskarvalleen, hairahtumatta.

20:17 Myös pidettiin Israelin miesten katselmus, ja heitä oli, paitsi benjaminilaisia, neljäsataa tuhatta miekkamiestä, kaikki sotilaita.

20:18 Ja he nousivat ja lähtivät Beeteliin ja kysyivät Jumalalta. Israelilaiset sanoivat: "Kenen meistä on ensiksi lähdeävä

menkö majaansa eikä kenkään poiketko huoneesensa;

20:9 Mutta sen me nyt teemme Gibeaa vastaan, me heitämme arpaa häntä vastaan,

20:10 Ja otamme kymmenen miestä sadasta ja sata tuhannesta ja tuhannen kymmenestä tuhannesta, kaikista Israelin sukukunnista, ottamaan kansalle ravintoa, tulemaan ja tekemään Gibealle, joka Benjaminissa on, kaiken sen hulluuden jälkeen, kuin he ovat tehneet Israelissa.

20:11 Niin kokosivat heitänsä kaikki Israelin miehet kaupunkiin, niinkuin yksi mies, ja tekivät liiton keskenänsä.

20:12 Ja Israelin sukukunnat lähettivät miehiä kaikkein Benjaminin sukukuntain tykö, ja käskivät heille sanoa: mikä pahateko tämä on, joka teidän seassanne on tapahtunut?

20:13 Antakaat siis nyt ne ilkiät miehet Gibeasta, meidän tappaaksemme ja ottaaksemme pahuutta Israelista pois. Mutta Benjaminin lapset ei tahtoneet kuulla veljeinsä Israelin lasten ääntä.

20:14 Vaan Benjaminin lapset kokosivat heitänsä kaupungeista Gibeaan, menemään ulos sotaan Israelin lapsia vastaan.

20:15 Ja olivat sinä päivänä luetut Benjaminin lapset kaupungeista kuusikolmattakymmentä tuhatta miestä, jotka miekkaa vetivät ulos, ilman Gibeana asuvaisia, joita oli seitsemänsataa valittua miestä.

20:16 Ja kaiken sen kansan seassa oli seitsemänsataa valittua miestä, jotka olivat vasenkätiset, ja taisivat kaikki nämät lingolla osata hiuskarvaan, niin ettei he hairahtuneet.

20:17 Mutta Israelin miehiä, ilman Benjaminilaisia oli neljäsataa tuhatta, jotka miekkaa vetivät ulos, ja olivat kaikki vahvat sotamiehet.

20:18 Ja Israelin lapset nousivat ja menivät Jumalan huoneeseen, ja kysyivät Jumalalta, sanoen: kuka menee meidän edellämme

taistelemaan benjaminilaisia vastaan?" Herra vastasi: "Juuda ensiksi."

20:19 Ja israelilaiset lähtivät liikkeelle seuraavana aamuna ja asettuivat leiriin Gibeon edustalle.

20:20 Ja Israelin miehet lähtivät taistelemaan Benjaminia vastaan, ja Israelin miehet asettuivat sotarintaan heitä vastaan Gibeon edustalle.

20:21 Mutta benjaminilaiset ryntäsivät ulos Gibeasta ja kaatoivat sinä päivänä Israelista kaksikymmentäkaksi tuhatta miestä.

20:22 Mutta kansa, Israelin miehet, rohkaisivat mielensä ja asettuivat jälleen sotarintaan samalle paikalle, mihin olivat asettuneet ensimmäisenä päivänä.

20:23 Sillä kun israelilaiset menivät ja itkivät Herran edessä iltaan asti ja kysyivät Herralta sanoen: "Onko minun vielä ryhdyttävä taisteluun veljiäni, benjaminilaisia, vastaan?" niin Herra vastasi: "Menkää heitä vastaan."

20:24 Ja toisena päivänä israelilaiset lähenivät benjaminilaisia;

20:25 niin benjaminilaiset toisena päivänä ryntäsivät Gibeasta heitä vastaan ja kaatoivat israelilaisia vielä kahdeksantoista tuhatta miestä, kaikki miekkamiehiä.

20:26 Silloin kaikki israelilaiset, koko kansa, lähtivät ja tulivat Beeteliin ja itkivät ja istuivat siellä Herran edessä ja paastosivat sen päivän aina iltaan asti; ja he uhrasivat polttouhreja ja yhteysuhreja Herran edessä.

20:27 Ja israelilaiset kysyivät Herralta - sillä Jumalan liitonarkki oli siihen aikaan siellä,

20:28 ja Piinehas, Aaronin pojan Eleasarin poika, seisoi siihen aikaan sen edessä - ja sanoivat: "Onko minun vielä lähdeävä taisteluun veljiäni, benjaminilaisia, vastaan, vai onko minun siitä luovuttava?" Herra vastasi: "Lähtekää; sillä huomenna minä

alkamaan sotaa Benjaminin lapsia vastaan? \Herra\ sanoi: Juudan pitää alkaman.

20:19 Ja Israelin lapset nousivat aamulla ja sioittivat itsensä Gibeon eteen.

20:20 Israelin miehet menivät sotaan Benjaminin kanssa, ja Israelin miehet sääsivät sodan heitä vastaan Gibeassa.

20:21 Ja Benjaminin lapset läksivät Gibeasta ja löivät sinä päivänä Israelista kaksikolmattakymmentä tuhatta miestä ketoon.

20:22 Ja Israelin kansan miehet vahvistivat heitensä ja valmistivat itsensä taas sotimaan siinä paikassa, jossa he olivat ensimmäisenäkin päivänä valmiit.

20:23 Ja Israelin lapset menivät ylös ja itkivät \Herran\ edessä ehtoosen asti, ja kysyivät \Herralta\, sanoen: pitääkö meidän vielä menemän sotimaan Benjaminin lasten, meidän veljeimme kanssa? \Herra\ sanoi: menkää heitä vastaan.

20:24 Ja Israelin lapset kävivät edes toisena päivänä Benjaminin lapsia vastaan;

20:25 Ja Benjaminilaiset läksivät Gibeasta toisena päivänä heitä vastaan ja löivät vielä nyt kahdeksantoistakymmentä tuhatta miestä Israelin lapsista maahan, jotka kaikki miekkaa vetivät ulos.

20:26 Silloin menivät kaikki Israelin lapset ja kaikki kansa ylös ja tulivat Jumalan huoneeseen, itkivät ja oleskelivat siellä \Herran\ edessä, ja paastosivat sen päivän ehtoosen asti, ja uhrasivat polttouhria ja kiitosuhria \Herran\ edessä.

20:27 Ja Israelin lapset kysyivät \Herralta\; ja Jumalan liitonarkki oli siihen aikaan siellä.

20:28 Ja Piinehas Eleasarin poika, Aaronin pojan, seisoi hänen edessään sillä ajalla ja sanoi: pitääkö meidän vielä menemän sotimaan Benjaminin lapsia meidän veljiämme vastaan, taikka pitääkö meidän lakkaaman? \Herra\ sanoi: menkää sinne,

annan heidät sinun käsiisi."

20:29 Silloin Israel asetti väijytyksiä Gibeaa ympärille.

20:30 Ja israelilaiset menivät kolmantena päivänä benjaminilaisia vastaan ja asettuivat sotarintaan Gibeaa vastaan niinkuin edellisilläkin kerroilla.

20:31 Ja benjaminilaiset ryntäsivät ulos kansaa vastaan, mutta tulivat eristetyiksi kaupungista; ja niinkuin edellisilläkin kerroilla he aluksi saivat lyödyksi kansaa kuoliaaksi niillä valtateilla, joista toinen vie Beeteliin, toinen kedon yli Gibeaa, noin kolmekymmentä Israelin miestä.

20:32 Ja benjaminilaiset sanoivat: "Me voitimme heidät nyt niinkuin ennenkin"; mutta israelilaiset sanoivat: "Paetkaamme ja eristäkäämme heidät kaupungista valtateille."

20:33 Niin kaikki Israelin miehet nousivat, kukin paikaltaan, ja asettuivat sotarintaan Baal-Taamariin; ja väijyksissä oleva Israelin joukko syöksyi esiin paikaltaan Gebaan aukealta.

20:34 Niin tuli kymmenentuhatta valiomiestä koko Israelista Gibeaa edustalle, ja syntyi ankara taistelu; eivätkä he huomanneet, että onnettomuus oli kohtaamassa heitä.

20:35 Ja Herra antoi Israelin voittaa Benjaminin, ja israelilaiset kaatoivat sinä päivänä Benjaminista kaksikymmentäviisi tuhatta ja sata miestä, kaikki miekkamiehiä.

20:36 Nyt benjaminilaiset näkivät olevansa voitettut. Mutta Israelin miehet väistyivät benjaminilaisten tieltä, sillä he luottivat väijytykseen, jonka olivat asettaneet Gibeaa vastaan.

20:37 Silloin väijyksissä ollut joukko riensi ja karkasi Gibeaa; väijyksissä ollut joukko meni ja surmasi kaikki kaupungin asukkaat miekan terällä.

20:38 Ja Israelin miehet olivat sopineet

huomenna minä annan heidät teidän käsiinne.

20:29 Ja Israelin lapset panivat väijytykset joka taholta Gibeaa ympärille.

20:30 Ja Israelin lapset menivät kolmantena päivänä Benjaminin lapsia vastaan ja asettivat heitensä Gibeaa vastaan, niinkuin he ennenkin kaksi kertaa tekivät.

20:31 Niin menivät Benjaminin lapset kansaa vastaan, ja erkausivat kaupungista, rupesivat lyömään ja haavoittamaan monikahtoja kansasta, niinkuin ennenkin niillä kahdella erällä, kedolla kahden tien päällä, joista yksi menee Beeteliin ja toinen Gibeaa, liki kolmekymmentä miestä Israelista.

20:32 Niin Benjaminin lapset sanoivat: he ovat lyödyt meidän edessämme niinkuin ennenkin. Vaan Israelin lapset sanoivat: paetkaamme ja houkutelkaamme heitä kaupungista ulos teiden päälle.

20:33 Niin nousivat kaikki miehet Israelista, jokainen siastansa, ja asettivat heitensä Baal-Tamariin; ja Israelin väijyjät nousivat siastansa Gabaan luolasta.

20:34 Ja kymmenentuhatta valittua miestä kaikista Israelista tuli Gibeaa vastaan, ja sota tuli sangen raskaaksi; mutta ei ne tietäneet onnettomuuden heitä lähestyvän.

20:35 Ja Herra löi Benjaminin Israelin edestä, niin että Israelin lapset sinä päivänä löivät viisikolmekymmentä tuhatta ja sata miestä Benjaminista, jotka kaikki miekkaa vetivät ulos.

20:36 Mutta kuin Benjaminin lapset näkivät heitensä lyödyksi, antoivat Israelin miehet heille sias; sillä he uskalsivat väijytyksensä päälle, jotka he olivat asettaneet liki Gibeaa.

20:37 Ja väijyjät kiiruhtivat, karkasivat Gibeaa, menivät ja löivät koko kaupungin miekan terällä.

20:38 Ja Israelin miehillä oli määrätty aika

vaijyksissä olevan joukon kanssa, että se panisi sakean savupilven nousemaan kaupungista.

20:39 Kun siis Israelin miehet olivat kääntyneet pakosalle taistelussa, ja kun Benjaminin miehet aluksi olivat lyöneet kuoliaaksi Israelin miehiä noin kolmekymmentä miestä ja sanoneet: "Varmasti me voitamme heidät niinkuin ensimmäisessäkin taistelussa",

20:40 niin alkoi pilvi, savupatsas, nousta kaupungista. Ja kun benjaminilaiset kääntyivät taaksepäin, niin katso, koko kaupunki nousi savuna taivasta kohti.

20:41 Israelin miehet kääntyivät takaisin, mutta Benjaminin miehet kauhistuivat, sillä he näkivät, että onnettomuus oli kohdannut heitä.

20:42 Ja he kääntyivät pakoon Israelin miesten edestä erämaan tielle, mutta sota seurasi heitä kintereillä; ja sikäläisten kaupunkien asukkaat kaatoivat heitä heidän keskeltänsä.

20:43 He saartoivat Benjaminin, ajoivat heitä takaa ja tallasivat heitä maahan levähdyspaikassa ja aina Gibeon kohdalle asti, auringonnousuun päin.

20:44 Niin kaatui Benjaminista kahdeksantoistatuhatta miestä, kaikki sotakuntoisia miehiä.

20:45 He kääntyivät ja pakenivat erämaahan päin, Rimmonin kalliolle; mutta israelilaiset tekivät heistä valtateillä vielä jälkikorjuun, surmaten viisituhatta miestä, ja seurasivat heitä kintereillä aina Gideoniin asti ja surmasivat heitä kaksituhatta miestä.

20:46 Kaikkiaan oli niitä, jotka sinä päivänä kaatuivat Benjaminista, kaksikymmentäviisi tuhatta miekkamiestä, kaikki sotakuntoisia miehiä.

20:47 Ja heitä kääntyi pakoon erämaahan päin, Rimmonin kalliolle, kuusisataa miestä. Ja he jäivät Rimmonin kalliolle neljäksi kuukaudeksi.

keskenään vaijyjain kanssa, lyödä heitä miekalla, koska savu nousi kaupungista.

20:39 Kuin Israelin miehet käänsivät itsensä sotaan, ja Benjaminilaiset rupesivat lyömään ja haavoittamaan Israelia, liki kolmekymmentä miestä, niin he sanoivat: tosin he ovat lyödyt meiltä, niinkuin entisessäkin tappeluksessa.

20:40 Niin rupesi savu käymään kohdastansa kaupungista ylös ja Benjaminilaiset palasivat takaperin, ja katso, koko kaupungista savu kävi ylös taivasta kohden.

20:41 Ja Israelin miehet käänsivät itsensä, ja Benjaminin miehet hämmästyivät; sillä he näkivät, että heitä onnettomuus lähestyi.

20:42 Ja he käänsivät itsensä Israelin miesten edessä korven tielle; mutta sota saavutti heidät: sitälikin niitä jotka kaupungeista olivat, surmasivat he siellä.

20:43 Ja ne piirittivät Benjaminin, ja ajoivat takaa Menuaan asti, ja tallasivat niitä Gibeon kohdalla, auringon ylenemistä päin.

20:44 Ja Benjaminista lankesi kahdeksantoistakymmentä tuhatta miestä, jotka kaikki olivat vahvat sotamiehet.

20:45 Niin käänsivät he itsensä ja pakenivat korpeen päin Rimmonin vuorelle, mutta sillä tiellä löivät he viisituhatta miestä, ja ajoivat heitä takaa Gibeoniin asti, ja löivät heistä kaksituhatta miestä.

20:46 Ja kaikki jotka sinä päivänä Benjaminista lankesivat, olivat viisikolmattakymmentä tuhatta miestä, jotka miekkaa vetivät ulos, ja olivat kaikki vahvat sotamiehet.

20:47 Ainoasti kuusisataa miestä käänsi itsensä ja pakeni jälleen korpeen Rimmonin vuorelle, ja jäivät Rimmonin vuorelle neljäksi kuukaudeksi.

20:48 Mutta Israelin miehet palasivat takaisin benjaminilaisten luo ja surmasivat heidät miekan terällä, kaupungin sekä vahingoittumatta jääneet ihmiset että eläimet, kaiken, minkä tapasivat; myöskin pistivät he tuleen kaikki kaupungit, joihin tulivat.

21 LUKU

21:1 Israelin miehet olivat vannoneet Mispassa ja sanoneet: "Ei kukaan meistä anna tyttärtään benjaminilaiselle vaimoksi."

21:2 Ja kansa tuli Beeteliin, ja he istuivat siellä aina iltaan asti Jumalan edessä, korottivat äänensä ja itkivät katkerasti

21:3 ja sanoivat: "Miksi, oi Herra, Israelin Jumala, on Israelissa käynyt niin, että Israelista nyt puuttuu yksi sukukunta?"

21:4 Varhain seuraavana päivänä kansa nousi ja rakensi sinne alttarin ja uhrasi polttouhreja ja yhteysuhreja.

21:5 Ja israelilaiset sanoivat: "Onko yhdessäkään Israelin sukukunnassa ketään, joka ei ole tullut seurakunnan kanssa tänne Herran eteen?" Sillä siitä, joka ei tulisi Herran luo Mispaan, oli vannottu ankara vala: "Hän on kuolemalla rangaistava."

21:6 Ja israelilaisten tuli sääli veljeänsä Benjaminia, ja he sanoivat: "Tänä päivänä on yksi sukukunta hakattu pois Israelista.

21:7 Mitä meidän on tehtävä, että jäljelle jääneet saavat vaimoja? Sillä itse me olemme vannoneet Herran kautta, ettemme anna heille tyttäriämme vaimoiksi."

21:8 Ja he kysyivät: "Onko Israelin sukukunnissa ainoatakaan, joka ei ole tullut Herran eteen Mispaan?" Ja katso, Gileadin Jaabeksesta ei ollut ketään tullut leiriin, seurakuntakokoukseen.

21:9 Sillä kun kansasta pidettiin katselmus, niin katso, siellä ei ollut ketään Gileadin Jaabeksen asukkaista.

21:10 Niin kansa lähetti sinne kaksitoista

20:48 Ja Israelin lapset tulivat jälleensä BenJaminin lasten tykö ja löivät ne kaupungista miekan terällä, sekä kansan että eläimet, ja kaikki mitä he löysivät; ja kaikki kaupungit jotka he löysivät, polttivat he tulella.

21 LUKU

21:1 Ja Israelin miehet olivat vannoneet Mitspassa ja sanoneet: ei yksikään meistä pidä tyttärtänsä antaman BenJaminilaisille emännäksi.

21:2 Ja kansa tuli Jumalan huoneesen ja oli siellä Jumalan edessä ehtoosen asti; ja he korottivat äänensä ja itkivät katkerasti,

21:3 Ja sanoivat: O \Herra\ Israelin Jumala, miksi tämä tapahtui Israelissa, että tänäpäpä on yksi sukukunta Israelista vähentynyt?

21:4 Ja toisena päivänä nousi kansa varhain ja rakensi siihen alttarin, ja uhrasi polttouhria ja kiitosuhria.

21:5 Ja Israelin lapset sanoivat: kuka on kaikista Israelin sukukunnista, joka ei tänne ole tullut kansan kanssa \Herran\ eteen? Sillä suuri vala oli tehty, että se joka ei tullut \Herran\ tykö Mitspaan, hänen piti totisesti kuoleman.

21:6 Ja Israelin lapset katuivat veljensä BenJaminin tähden ja sanoivat: tänäpäpä on yksi sukukunta Israelista hävitetty.

21:7 Ja kuinka me käytämme itsemme heidän kanssansa, että jääneet saisivat emäntiä? sillä me olemme vannoneet \Herran\ kautta, ettemme anna heille emäntiä meidän tyttäristämme.

21:8 Ja he sanoivat: kuka on Israelin sukukunnassa, joka ei ole tänne tullut \Herran\ tykö Mitspaan? ja katso, ei ole yksikään ollut leirissä kansan seassa Jabeksesta Gileadissa.

21:9 Ja kansa luettiin: ja katso, ei ollut siellä yhtäkään Jabeksen asuvaa Gileadista.

21:10 Niin he lähettivät sinne kansasta

tuhatta sotakuntoista miestä ja käski heitä sanoen: "Menkää ja surmatkaa miekan terällä Gileadin Jaabeksen asukkaat vaimoineen ja lapsineen.

21:11 Tehkää näin: kaikki miehenpuolet ja kaikki naiset, jotka ovat yhtyneet mieheen, vihkikää tuhon omiksi."

21:12 Ja Gileadin Jaabeksen asukkaista he löysivät neljäsataa nuorta naista, jotka olivat neitsyitä eivätkä olleet yhtyneet mieheen; ja he veivät nämä leiriin Siiloon, joka on Kanaanin maassa.

21:13 Sitten koko kansa lähetti sanansaattajia puhumaan benjaminilaisten kanssa, jotka olivat Rimmonin kalliolla, ja tarjosi heille rauhaa.

21:14 Silloin benjaminilaiset palasivat takaisin, ja heille annettiin ne naiset, jotka oli jätetty henkiin Gileadin Jaabeksen naisista. Mutta ne eivät riittäneet heille.

21:15 Niin kansan tuli sääli Benjaminia, koska Herra oli tehnyt aukon Israelin sukukuntiin.

21:16 Ja kansan vanhimmat sanoivat: "Mitä meidän on tehtävä, että jäljelle jääneet saisivat vaimoja? Sillä ovathan naiset hävitetyt Benjaminista."

21:17 Ja he sanoivat: "Pelastuneiden perintöomaisuus on jäävä Benjaminille, ettei yksikään sukukunta häviäisi Israelista.

21:18 Mutta itse me emme voi antaa heille tyttäriämme vaimoiksi, sillä israelilaiset ovat vannoneet ja sanoneet: kirottu olkoon se, joka antaa vaimon benjaminilaiselle."

21:19 Niin he sanoivat: "Katso, joka vuosi vietetään Herran juhla Siilossa, joka on pohjoiseen päin Beetelistä, auringonnousuun päin siitä valtatiestä, joka vie Beetelistä Sikemiin, ja etelään päin Lebonasta."

21:20 Ja he käskivät benjaminilaisia sanoen: "Menkää ja asettukaa väijyksiin viinitarhoihin.

21:21 Kun näette Siilon tyttärien tulevan

kaksitoistakymmentä tuhatta sotamiestä ja käskivät heitä, sanoen: menkää ja lyökää Jabeksen asuvaset Gileadissa miekan terällä vaimoinensa ja lapsinensa.

21:11 Mutta näin pitää teidän tekemän: kaiken miehenpuolen ja kaikki vaimot, jotka miesten kanssa ovat maanneet, pitää teidän tappaman.

21:12 Ja he löysivät Jabeksen asuvaisista Gileadissa neljäsataa piikaa, jotka neitseet olivat ja ei olleet yhdenkään miehen tykönä maanneet, ne he veivät Silon leiriin, joka on Kanaanin maassa.

21:13 Niin koko kansa lähetti matkaan ja käski sanoa BenJaminin lapsille, jotka olivat Rimmonin kalliolla, ja kutsuivat heitä ystävällisesti.

21:14 Ja BenJaminin lapset tulivat silloin jälleen, ja he antoivat heille emäntiä niistä jotka he olivat jättäneet elämään Jabeksen vaimoista Gileadissa; ja ei niinkään heille täytynyt.

21:15 Niin kansa katui BenJaminin tähden, että \Herra\ oli loven tehnyt Israelin sukukunnissa.

21:16 Ja kansan vanhimmat sanoivat: kuinka me teemme, että jääneet saisivat myös emäntiä? sillä vaimoväki BenJaminissa on hukutettu.

21:17 Ja sanoivat: niiden pitää kuitenkin nautitseman perimisensä, jotka jääneet ovat BenJaminista, ettei yksikään sukukunta Israelista hävitettäisi,

21:18 Ja emme taida antaa heille meidän tyttäriämme emänniksi; sillä Israelin lapset ovat vannoneet ja sanoneet: kirottu olkoon se, joka BenJaminilaisille emännän antaa.

21:19 Ja he sanoivat: katso, \Herran\ jokavuotinen juhlapäivä on Silossa, joka on BetElistä pohjoiseen päin, auringon nousuun päin siitä tiestä, joka menee BetElistä Sikemiin, ja länteen päin Lebonasta.

21:20 Ja he käskivät BenJaminin lapsille ja sanoivat: menkää ja väijykää viinämäissä.

21:21 Ja kuin näette Silon tyttäret käyvän

ulos karkeloimaan, niin rynnätkää viinitarhoista ja ryöstäkää jokainen itsellenne vaimo Siilon tyttäristä ja lähtekää Benjaminin maahan.

21:22 Ja kun heidän isänsä tai veljensä tulevat valittamaan meille, niin me sanomme heille: 'Lahjoittakaa heidät meille, sillä ei kukaan meistä ole ottanut sodassa vaimoa. Ettehän te ole itse antaneet niitä heille; muuten olisitte joutuneet vikapäiksi.'"

21:23 Benjaminilaiset tekivät niin ja ottivat lukumääränsä mukaan itselleen vaimoja karkeloivien joukosta, ryöstäen heidät. Sitten he palasivat perintöosaansa ja rakensivat uudestaan kaupungit ja asettuivat niihin.

21:24 Silloin israelilaisetkin vaelsivat sieltä, kukin sukukuntaansa ja sukuunsa, ja menivät sieltä kukin perintöosallensa.

21:25 Siihen aikaan ei ollut kuningasta Israelissa; jokainen teki sitä, mikä hänen omasta mielestään oli oikein.

RUUTIN KIRJA

1 LUKU

1:1 Siihen aikaan kun tuomarit hallitsivat, tuli nälänhätä maahan. Silloin muuan Juudan Beetlehemin mies lähti sieltä ja asettui vaimonsa ja kahden poikansa kanssa muukalaisena asumaan Mooabin maahan.

1:2 Miehen nimi oli Elimelek, hänen vaimonsa nimi Noomi ja hänen kahden poikansa nimet Mahlon ja Kiljon; he olivat efratilaisia Juudan Beetlehemistä. Niin he tulivat Mooabin maahan ja oleskelivat siellä.

1:3 Ja Elimelek, Noomin mies, kuoli, ja Noomi jäi jälkeen kahden poikansa kanssa.

1:4 Nämä ottivat itselleen mooabilaiset vaimot; toisen nimi oli Orpa ja toisen nimi Ruut. Ja he asuivat siellä noin kymmenen vuotta.

1:5 Ja myös nuo molemmat, Mahlon ja

ulos hyppyyn, niin juoskaat kiiruusti viinämäistä, ja ottakaat jokainen teillenne Silon tyttäristä emännän, ja menkää BenJaminin maalle.

21:22 Kuin heidän isänsä taikka veljensä tulevat valittamaan meidän eteemme, niin me sanomme heille: olkaat heille armiaat, sillä emme ole ottaneet heille emäntää sodalla; mutta ette tahtoneet heille antaa: tämä on teidän syyne.

21:23 BenJaminin lapset tekivät niin ja ottivat hypyistä lukunsa jälkeen vaimot ryövytydellä, ja menivät pois ja asuivat perinnössänsä, rakensivat kaupungeita ja asuivat niissä.

21:24 Israelin lapset menivät myös sieltä pois silloin, itsekukin sukukuntansa ja lankoutensa tykö, ja menivät sieltä itsekukin perimiseensä.

21:25 Silloin ei ollut kuningasta Israelissa, vaan jokainen teki niinkuin hänelle näkyi oikein olevan.

RUUT

1 LUKU

1:1 Ja tuomarien hallitessa oli kallis aika maalla, ja mies Juudan Betlehemistä meni vaeltamaan Moabilaisten maalle, hän ja hänen emäntänsä ja kaksi hänen poikaansa.

1:2 Hänen nimensä oli EliMelek, ja hänen emäntänsä nimi Noomi, ja hänen kahden poikansa nimi Mahlon ja Kiljon, he olivat Ephratilaisia Juudan Betlehemistä. Ja kuin he tulivat Moabilaisten maalle, pysyivät he siellä.

1:3 Ja EliMelek Noomin mies kuoli, ja hän jäi hänestä kahden poikansa kanssa.

1:4 He naivat Moabilaisia vaimoja: yhden nimi oli Orpa ja toisen nimi Ruut, ja asuivat siellä liki kymmenen ajastaikaa.

1:5 Ja kuolivat nekin molemmat, sekä

Kiljon, kuolivat, niin että vaimo jäi yksin jälkeen kahdesta pojastaan ja miehestään.

1:6 Silloin hän nousi miniöineen palataksensa takaisin Mooabin maasta, sillä hän oli kuullut Mooabin maassa, että Herra oli pitänyt kansastansa huolen ja antanut sille leipää.

1:7 Niin hän lähti yhdessä molempien miniäinsä kanssa siitä paikasta, jossa oli oleskellut. Ja heidän tietä käydessään matkalla Juudan maahan

1:8 sanoi Noomi molemmille miniöillensä: "Menkää, palatkaa kumpikin äitinne kotiin. Herra tehköön teille laupeuden, niinkuin te olette vainajille ja minulle tehneet.

1:9 Herra suokoon, että saisitte turvan kumpikin miehenne kodissa." Ja hän suuteli heitä. Mutta he korottivat äänensä ja itkivät

1:10 ja sanoivat hänelle: "Me seuraamme sinua sinun kansasi luo."

1:11 Mutta Noomi vastasi: "Kääntykää takaisin, tyttäreni; miksi te lähtisitte minun kanssani? Voinko minä enää saada poikia miehiksi teille?

1:12 Kääntykää takaisin, tyttäreni, menkää, sillä minä olen liian vanha joutuakseni miehelään. Vaikka ajattelisinkin: 'Minulla on vielä toivoa', ja vaikka vielä tänä yönä joutuisin miehelään ja synnyttäisin poikia,

1:13 ette kai te kuitenkaan odottaisi, kunnes he kasvaisivat suuriksi, ette kai te kuitenkaan sulkeutuisi huoneeseen ja olisi miehelään menemättä. Ei, tyttäreni; minä olen hyvin murheissani teidän tähtenne, sillä Herran käsi on sattunut minuun."

1:14 Niin he korottivat vielä äänensä ja itkivät. Silloin Orpa suuteli anoppiaan jäähyväisiksi, mutta Ruut riippui kiinni hänessä.

1:15 Ja Noomi sanoi: "Katso, kälysi on kääntynyt takaisin oman kansansa ja jumalansa luo, käänny sinäkin kälysi kanssa."

1:16 Mutta Ruut vastasi: "Älä vaadi minua

Mahlon että Kiljon, ja se vaimo jäi jälkeen kahdesta pojastansa ja miehestänsä.

1:6 Ja hän nousi miniöinensä ja palasi Moabilaisten maalta; sillä hän oli Moabilaisten maalla ollessansa kuullut, että \Herra\ oli etsinyt kansaansa ja antanut heille leipää.

1:7 Ja hän läksi pois siitä paikasta, jossa hän oli ollut, molempain miniöinsä kanssa; ja kuin he matkustivat tiellä palataksensa Juudan maalle,

1:8 Sanoi Noomi kahdelle miniällensä: menkää ja palatkaa kukin teidän äitinne huoneesen: tehköön \Herra\ teille laupiuden, niinkuin te olette niille kuolleille ja minulle tehneet!

1:9 \Herra\ antakoon teidän kummankin löytää levon miehensä huoneessa! Ja hän suuta antoi heidän, ja he korottivat äänensä ja itkivät,

1:10 Ja sanoivat hänelle: sinun kanssas me käymme kansas tykö.

1:11 Mutta Noomi sanoi: palatkaa, tyttäreni: miksi te tahdotte minun kanssani käydä? kuinka minä taidan lapsia saada minun kohdussani teille miehiksi?

1:12 Palatkaa, minun tyttäreni, ja menkää, sillä minä olen ylen vanha miestä ottamaan; ja vaikka minä sanoisin: se on toivottava, että minä ottaisin tänä yönä itselleni miehen ja synnyttäisin poikia,

1:13 Kuinka te odottaisitte niinkauvan kuin ne suureksi tulisivat? Ja kuinka te taidatte viivyttää, ettette ota miestä? Ei, minun tyttäreni: sillä minä suuresti murehdin teidän tähtenne, ja \Herran\ käsi on sattunut minuun.

1:14 Niin he korottivat äänensä ja itkivät vielä hartaammasti; ja Orpa antoi suuta anoppinsa, mutta Ruut riippui hänessä.

1:15 Mutta hän sanoi hänelle: katsos, kälysi on palannut omaistensa tykö ja jumalainsa tykö: palaja sinäkin kälysi kanssa!

1:16 Ruut vastasi: älä minulle sitä puhu,

jättämään sinua ja kääntymään takaisin, pois sinun tyköösi. Sillä mihin sinä menet, sinne minäkin menen, ja mihin sinä jäät, sinne minäkin jään; sinun kansasi on minun kansani, sinun Jumalasi on minun Jumalani.

1:17 Missä sinä kuolet, siellä minäkin tahdon kuolla ja sinne tulla haudatuksi. Herra rangaiskoon minua nyt ja vasta, jos muu kuin kuolema erottaa meidät."

1:18 Kun Noomi näki, että hän oli lujasti päättänyt seurata häntä, ei hän enää puhunut siitä hänen kanssansa.

1:19 Niin he kulkivat molemmat yhdessä, kunnes tulivat Betlehemiin. Ja kun he tulivat Betlehemiin, joutui koko kaupunki liikkeelle heidän tähtensä, ja vaimot sanoivat: "Onko tämä Noomi?"

1:20 Mutta hän vastasi heille: "Älkää kutsuko minua Noomiksi, kutsukaa minua Maaraksi, sillä Kaikkivaltias on antanut minulle paljon katkerata murhetta.

1:21 Rikkaana minä lähdin, mutta tyhjänä Herra antaa minun palata. Miksi siis kutsutte minua Noomiksi, kun Herra on minua vastaan todistanut ja Kaikkivaltias on tuottanut minulle onnettomuutta?"

1:22 Niin Noomi palasi miniänsä, mooabilaisen Ruutin, kanssa, joka tuli Mooabin maasta; ja he saapuivat Betlehemiin ohranleikkuun alussa.

2 LUKU

2:1 Noomilla oli miehensä puolelta sukulainen, hyvin varakas mies, Elimelekin sukua, nimeltä Boas.

2:2 Ja mooabilainen Ruut sanoi Noomille: "Anna minun mennä pellolle poimimaan tähtiä jonkun jäljessä, jonka silmien edessä saan armon." Noomi vastasi hänelle: "Mene, tyttäreni!"

2:3 Niin hän lähti ja meni poimimaan eräälle pellolle leikkuuväen jäljessä; ja hänelle sattui niin, että se peltopalsta oli Boaan, joka oli Elimelekin sukua.

että minä luovun sinusta ja palajan pois tyköös; sillä kuhunka sinä menet, sinne myös minä menen, ja kussa sinä yödyt, siellä tahdon myös minä yötä olla: sinun kansas on minun kansani, ja sinun Jumalasi on minun Jumalani.

1:17 Kussa sinä kuolet, siellä minäkin tahdon kuolla ja itseni haudattaa antaa. \Herra\ tehköön minulle sen ja sen, jos ei ainoastaan kuolema eroita meitä!

1:18 Kuin hän näki hänen täydellä mielellä häntä seuraavan, lakkasi hän sitä puhumasta hänen kanssansa.

1:19 Ja he matkustivat kahden Betlehemiin asti. Ja kuin he tulivat Betlehemiin, liikkui koko kaupunki heidän tähtensä, ja sanoivat: onko tämä Noomi?

1:20 Mutta hän sanoi heille: älkää minua kutsuko Noomi, vaan kutsukaat minua Mara; sillä Kaikkivaltias on minun suuresti surulliseksi tehnyt.

1:21 Täysinäisenä minä täältä läksin, vaan \Herra\ antoi minun tyhjänä palata. Miksi te siis kutsutte minua Noomi? sillä \Herra\ on minun alentanut ja Kaikkivaltias on minua vaivannut.

1:22 Ja niin palasi Noomi, ja Ruut Moabilainen hänen miniänsä palasi hänen kanssansa Moabilaisten maalta; ja he tulivat Betlehemiin ohran leikkaamisen alussa.

2 LUKU

2:1 Oli myös Noomin miehen lanko, jalo, voimallinen mies, EliMelekin suvusta; ja hänen nimensä oli Boas.

2:2 Ja Ruut Moabilainen sanoi Noomille: salli minun mennä pellolle päitä noukkimaan sen perässä, jonka edessä minä löydän armon. Sanoi hän hänelle: mene, tyttäreni.

2:3 Ja hän meni ja pääsi noukkimaan pellolla elonleikkaajain jäljessä, ja se pelto, johon hän osautui, oli Boaksen perintöosa, joka oli EliMelekin suvusta.

2:4 Ja katso, Boas tuli Beethovenistä, ja hän sanoi leikkuväelle: "Herra olkoon teidän kanssanne!" He vastasivat hänelle: "Herra siunatkoon sinua!"

2:5 Sitten Boas sanoi palvelijallensa, joka oli leikkuväen päällismiehenä: "Kenen tuo nuori nainen on?"

2:6 Palvelija, joka oli leikkuväen päällismiehenä, vastasi ja sanoi: "Se on se nuori moabitari, joka tuli Noomin mukana Moabin maasta.

2:7 Hän sanoi: 'Salli minun poimia ja koota tähkiä lyhteiden väliltä leikkuväen jäljessä.' Niin hän tuli ja on ahertanut aamusta varhain tähän saakka; vasta äsken hän hiukan levähti tuolla majassa."

2:8 Niin Boas sanoi Ruutille: "Kuules, tyttäreni! Älä mene muiden pelloille poimimaan äläkä lähde pois täältä, vaan pysyttele täällä minun palvelijattarieni mukana.

2:9 Pidä silmällä, millä pellolla leikataan, ja kulje heidän jäljessään. Minä olen kieltänyt palvelijoitani koskemasta sinuun. Jos sinun tulee jano, niin mene astioille ja juo vettä, jota palvelijat ammentavat."

2:10 Silloin heittäytyi kasvoilleen, kumartui maahan ja sanoi hänelle: "Miten olen saanut armon sinun silmiesi edessä, niin että huolehdit minusta, vaikka olen vieras?"

2:11 Boas vastasi ja sanoi hänelle: "Minulle on kerrottu kaikki, mitä sinä olet tehnyt anopillesi miehesi kuoltua, kuinka jätit isäsi ja äitisi ja synnyinmaasi ja lähdit kansan luo, jota et ennen tuntenut.

2:12 Herra palkitkoon sinulle tekosi; tulkkoon sinulle täysi palkka Herralta, Israelin Jumalalta, jonka siipien alta olet tullut turvaa etsimään."

2:13 Ruut sanoi: "Minä olen saanut armon sinun silmiesi edessä, herrani, sillä sinä olet lohduttanut minua ja puhutellut palvelijattaritasi ystävällisesti, vaikka en ole yhdenkään sinun palvelijattaresi vertainen."

2:4 Ja katso, Boas tuli Beethovenistä ja sanoi elonleikkaajille: "\Herra\ olkoon teidän kanssanne. Ja he sanoivat hänelle: "\Herra\ siunatkoon sinua.

2:5 Ja Boas sanoi palveliallensa, elonleikkaajain päämiehelle: kenenkä tämä piika on?

2:6 Ja palvelia, elonleikkaajain päämies, vastasi ja sanoi: se on Moabilainen piika, joka tuli Noomin kanssa Moabilaisten maalta,

2:7 Ja hän sanoi: anna minun noukkia ja koota lyhdetten välillä elonleikkaajain perässä. Ja hän on tullut ja seisonut aamusta niin tähänasti, ja on vaan vähän aikaa huoneessa ollut.

2:8 Ja Boas sanoi Ruutille: kuules minua, tyttäreni! Älä mene muiden pellolle poimimaan, älä myös tästä lähde, mutta ole tässä minun piikaini kanssa.

2:9 Katso visusti, millä pellolla he eloa ottavat, ja seuraa heitä: minä sanoin palvelioilleni, ettei yksikään sinua vahingoitse. Ja jos sinä janoat, niin mene astiain tykö ja juo siitä, mitä minun palveliaini ovat ammentaneet.

2:10 Ja hän lankesi kasvoilleensa ja kumarsi maahan, ja sanoi hänelle: minkätähden olen minä löytänyt armon sinun kasvois edessä, että tunnet minun, joka kuitenkin olen muukalainen?

2:11 Boas vastasi ja sanoi hänelle: minulle ilmoitettiin kaikki, mitä tehnyt olet anopilles, sittekuin sinun miehes kuoli: ettäs jätit isäs ja äitisi, ja isäs maan, ja matkustit kansan tykö, jota et sinä ennen tuntenut.

2:12 "\Herra\ maksakoon sinulle työs, ja sinun palkkas olkoon täydellinen \Herran\ Israelin Jumalan tykönä, jonka tykö sinä olet tullut, turvaamaan hänen siipeinsä alle!

2:13 Hän sanoi: anna minun löytää armo sinun kasvois edessä, minun herrani; sillä sinä olet lohduttanut minua ja olet puhutellut piikaas suloisesti, vaikka en minä ole niinkuin joku sinun piioistas.

2:14 Ruoka-ajan tultua Boas sanoi hänelle: "Käy tänne ruualle ja kasta palasesi hapanviiniin." Niin istui leikkuuväen viereen; ja Boas pani hänen eteensä paahdettuja jyviä, niin että hän söi tarpeeksensa ja jäi tähteeksikin.

2:15 Kun hän sitten nousi poimimaan, käski Boas palvelijoitaan sanoen: "Hän saa poimia myöskin lyhteiden väliltä; ja te ette saa loukata häntä."

2:16 Voittepa vetää sitomistakin joitakin tähkiä ja jättää ne hänen poimittavikseen; ja te ette saa nuhdella häntä."

2:17 Niin Ruut poimi pellolla iltaan asti; sitten hän pui, mitä oli saanut poimituksi, ja siitä tuli noin eefa-mitan verta ohria.

2:18 Ja hän otti ne ja tuli kaupunkiin ja näytti anopillensa, mitä oli poiminut. Sen jälkeen Ruut otti esille tähteet ruuasta, josta oli syönyt tarpeekseen, ja antoi ne hänelle.

2:19 Silloin hänen anoppinsa sanoi hänelle: "Missä olet tänään poiminut ja missä olet tehnyt työtä? Siunattu olkoon se, joka on sinusta huolehtinut." Sitten hän ilmoitti anopillensa, kenen luona hän oli ollut työssä, sanoen: "Se mies, jonka luona olin tänä päivänä työssä, on nimeltään Boas."

2:20 Noomi sanoi miniällensä: "Siunatkoon häntä Herra, joka on osoittanut laupeutta eläviä ja kuolleita kohtaan." Ja Noomi sanoi vielä: "Hän on sukulaisemme ja meidän sukulunastajamme."

2:21 Silloin moabilainen Ruut sanoi: "Vielä hän sanoi minulle: 'Pysyttele vain minun palvelijaini mukana siihen asti, että he saavat kaiken minun leikkuuni lopetetuksi'."

2:22 Niin Noomi sanoi miniällensä Ruutille: "Hyvä on, tyttäreni, lähde hänen palvelijattariensa mukana, niin et joudu sysittäväksi muiden pelloilla."

2:23 Ja hän pysytteli Booaan palvelijattarien seurassa poimien tähkiä, kunnes ohran- ja nisunleikkuu oli lopussa. Sitten hän jäi olemaan anoppinsa luo.

2:14 Boas sanoi jälleen hänelle: koska ruan aika joutuu, niin tule tänne, syö leipää ja kasta palas etikkaan. Niin hän istui elonleikkaajain viereen, ja hän antoi hänelle kuivatuita tähkäpäitä, hän söi ja ravittiin, ja jätti jotakin tähteeksi.

2:15 Kuin hän nousi poimimaan, käski Boas palvelioitansa ja sanoi: sallikaat hänen poimia lyhdetten keskellä ja älkää häntä häväiskö.

2:16 Varistelkaat myös sitomista läpimitten hänelle, ja jättäkää siihen, että hän ne poimis, ja älkään yksikään häntä nuhdelko!

2:17 Niin poimi hän pellolla ehtooseen asti, ja hän tappoi ne poimitut; ja oli liki yksi epha ohria.

2:18 Ja hän kantoi ne ja vei kaupunkiin, ja osoitti anopillensa, mitä hän oli poiminut. Toi myös ne ruan tähteet, joista hän oli itsensä ravinnut ja antoi hänelle.

2:19 Silloin sanoi hänen anoppinsa hänelle: kussas olet poiminut tänäpäpä, ja kussas olet työtä tehnyt? Siunattu olkoon se, joka sinun tuntenut on! Ja hän ilmoitti anopillensa, kenenkä tykönä hän työtä teki, sanoen: se mies, jonka tykönä minä tänäpäpä työtä tein, kutsutaan Boas.

2:20 Noomi sanoi miniällensä: hän olkoon siunattu \Herralta\, joka ei ole ollut armotoin enemmin eläviä kuin kuolleitakaan vastaan. Ja Noomi sanoi hänelle: tämä mies on meidän lähimmäisemme ja on meidän perillisemme.

2:21 Ja Ruut Moabilainen sanoi: hän sanoi myös minulle: ole minun palvelioitteni kanssa, siihenasti kuin he lopettavat kaiken minun eloni.

2:22 Noomi sanoi Ruutille miniällensä: minun tyttäreni, hyvä on sinun mennä hänen piikainsa kanssa, ettei joku olisi sinua vastoin toisen pellolla.

2:23 Ja hän viipyi Boaksen piikain tykönä ja poimi tähkäpäitä, siihenasti kuin ohrat ja nisut leikattiin; ja tuli jälleen anoppinsa tykö.

3 LUKU

3:1 Niin Noomi, hänen anoppinsa, sanoi hänelle: "Tyttäreni, minäpä hankin sinulle turvapaikan, että sinun kävisi hyvin.

3:2 Onhan Boas, jonka palvelijattarien kanssa olit, sukulaisemme; katso, hän viskaa tänä yönä ohria puimatantereella.

3:3 Niin peseydy nyt ja voitele itsesi ja pukeudu ja mene puimatantereele; mutta älä näyttäydy hänelle, ennenkuin hän on syönyt ja juonut.

3:4 Kun hän panee maata, niin katso, mihin paikkaan hän panee maata, ja mene ja nosta peitettä hänen jalkojensa kohdalta ja pane siihen maata; hän sanoo sitten sinulle, mitä sinun on tehtävä."

3:5 Ruut vastasi hänelle: "Minä teen kaiken, mitä sanot."

3:6 Niin hän meni alas puimatantereele ja teki aivan niin, kuin hänen anoppinsa oli häntä käsenyt.

3:7 Ja kun Boas oli syönyt ja juonut, tuli hänen sydämensä iloiseksi, ja hän meni maata viljakasan ääreen. Ja Ruut tuli hiljaa ja nosti peitettä hänen jalkojensa kohdalta ja pani siihen maata.

3:8 Puoliyön aikana mies säikähti ja kumartui eteenpäin; ja katso, nainen makasi hänen jalkapohjissaan.

3:9 Ja hän kysyi: "Kuka sinä olet?" Hän vastasi: "Minä olen Ruut, palvelijattaresi. Levitä liepeesi palvelijattaresi yli, sillä sinä olet minun sukulunastajani."

3:10 Hän sanoi: "Herra siunatkoon sinua, tyttäreni! Sinä olet osoittanut sukurakkauttasi nyt viimeksi vielä kauniimmin kuin aikaisemmin, kun et ole kulkenut nuorten miesten jäljessä, et köyhien etkä rikkaitten.

3:11 Ja nyt, tyttäreni, älä pelkää; kaiken, mitä sanot, teen minä sinulle. Sillä minun kansani portissa jokainen tietää sinut kunnialliseksi naiseksi.

3:12 Totta on, että minä olen sinun

3 LUKU

3:1 Ja Noomi hänen anoppinsa sanoi hänelle: minun tyttäreni, minä tahdon saattaa sinulle levon, että sinulle hyvin kävis.

3:2 Boas, meidän sukulaisemme, jonka piikain tykönä sinä olet ollut, katso, hän viskaa tänä yönä ohria luvassansa.

3:3 Niin pese itses ja voitele sinus, ja vaateta itses ja mene luvaan, ettei yksikään sinua tunne, siihenasti kuin syöty ja juotu on.

3:4 Kuin hän maata panee, niin katso paikka, kussa hän makaa: niin mene ja nosta vaate hänen jalkainsa päältä ja pane siihen maata; niin hän kyllä sinulle sanoo, mitä sinun tekemän pitää.

3:5 Hän sanoi hänelle: kaikki, mitä sinä sanot minulle, teen minä.

3:6 Hän meni luvaan ja teki kaikki mitä hänen anoppinsa hänelle käski.

3:7 Ja kuin Boas oli syönyt ja juonut, tuli hänen sydämensä iloiseksi, ja hän meni levätä yhden kuhilaan taa. Ja hän tuli salaisesti ja nosti vaatteen hänen jalkainsa päältä, ja pani siihen levätä.

3:8 Puoliyön aikaan peljästyivät mies ja käänsi itsensä: ja katso, vaimo makasi hänen jalkainsa juuressa.

3:9 Ja hän sanoi: kukas olet? Hän vastasi: minä olen Ruut, sinun palkollises: levitä siipes piikas ylitse, sillä sinä olet perillinen.

3:10 Hän sanoi: siunattu ole sinä \Herrassa\, minun tyttäreni: sinä olet parantanut ensimmäisen armotyön sillä viimeisellä, ettes ole seurannut nuorukaisia, köyhiä eli rikkaita.

3:11 Ja nyt, tyttäreni, älä pelkää: kaikki, mitä sanot, teen minä sinulle; sillä koko minun kansani kaupunki tietää, että olet kunniallinen vaimo.

3:12 Se on tosi, että minä olen perillinen;

sukulunastajasi, mutta on vielä toinen sukulunastaja, joka on läheisempi kuin minä.

3:13 Jää tähän yöksi; jos hän huomenna lunastaa sinut, niin hyvä; lunastakoon. Mutta jollei hän halua lunastaa sinua, niin minä lunastan sinut, niin totta kuin Herra elää. Lepää siinä aamuun asti."

3:14 Niin hän lepäsi hänen jalkapohjissaan aamuun asti, mutta nousi, ennenkuin kukaan vielä voi tuntea toisensa. Ja Boas ajatteli: "Älköön tulko tunnetuksi, että tuo nainen on tullut tänne puimatantereelle."

3:15 Ja hän sanoi: "Anna tänne vaippa, joka on ylläsi, ja pidä sitä." Ja Ruut piti sitä. Silloin hän mittasi siihen kuusi mittaa ohria ja pani ne hänen selkäänsä. Ja hän meni kaupunkiin.

3:16 Ja Ruut tuli anoppinsa luo, joka sanoi: "Kuinka kävi, tyttäreni?" Niin hän kertoi hänelle kaikki, mitä mies oli hänelle tehnyt;

3:17 ja hän sanoi: "Nämä kuusi mittaa ohria hän antoi minulle, sanoen: 'Et saa mennä tyhjin käsin anoppisi luo'."

3:18 Silloin Noomi sanoi: "Pysy alallasi, tyttäreni, kunnes saat tietää, kuinka asia päättyy; sillä mies ei suo itselleen lepoa, ennenkuin hän tänä päivänä saattaa asian päätökseen."

4 LUKU

4:1 Mutta Boas meni kaupungin porttiin ja istuutui sinne. Ja katso, sukulunastaja, josta Boas oli puhunut, kulki siitä ohitse; ja Boas sanoi: "Sinä siellä, poikkea tänne istumaan." Hän poikkesi ja istui siihen.

4:2 Senjälkeen Boas otti kaupungin vanhimpia kymmenen miestä ja sanoi: "Istukaa tähän." Ja he istuivat.

4:3 Sitten Boas sanoi sukulunastajalle: "Sen peltopalstan, joka oli veljellämme Elimelekillä, on Noomi, joka on palannut Mooabin maasta, myynyt.

4:4 Sentähden ajattelin: minä ilmoitan siitä sinulle ja sanon: osta se tässä saapuvilla

mutta toinen on läheisempi minua.

3:13 Ole tässä yö, ja jos hän huomenna omistaa sinun, niin se on hyvä, vaan jollei hän tahdo omistaa sinua, niin minä omistan sinun, niin totta kuin \Herra\ elää: lepää huomeneen asti.

3:14 Ja hän lepäsi huomeneen asti hänen jalkainsa juuressa, ja nousi ennenkuin yksikään toisensa tunsu, ja sanoi: ei pidä kenenkään tietämän vaimon luvaa tulleeaksi.

3:15 Ja hän sanoi: anna liinavaattees joka ylläs on, ja ota siihen; ja hän otti siihen. Ja hän mittasi hänelle kuusi mittaa ohria ja pani ne hänen päällensä. Ja hän itse tuli kaupunkiin.

3:16 Mutta vaimo meni anoppinsa tykö, joka sanoi: kuinka sinulle menestyy, tyttäreni? Ja hän jutteli hänelle kaikki, mitä mies oli tehnyt,

3:17 Ja sanoi: nämät kuusi mittaa ohria antoi hän minulle; sillä hän sanoi: ei pidä sinun tyhjin käsin menemän anoppis tykö.

3:18 Hän sanoi: ole hiljakses, tyttäreni, niinkauvan että sinä saat nähdä, kuinka tämä tapahtuu; sillä ei se mies lakkaa ennen kuin hän tämän tänäpäivänä hyvin lopettaa.

4 LUKU

4:1 Ja Boas meni porttiin ja istui siellä; ja katso, perillinen kävi ohise, ja Boas puhutteli häntä, sanoen: palaja tänne ja istu viereeni, ole kukas olet. Niin hän palasi ja istui.

4:2 Ja hän otti kymmenen miestä kaupungin vanhimmista, sanoen heille: istukaat tähän; ja he istuivat.

4:3 Niin sanoi hän perilliselle: sitä maan kappaletta, joka oli meidän veljellämme EliMelekillä, kaupitsee Noomi, joka on tullut Moabilaisten maalta.

4:4 Sentähden ajattelin minä sen sinulle ilmoittaa ja sanoa: jos tahdot sen todella

olevien ja minun kansani vanhimpien läsnäollessa. Jos tahdot sen lunastaa sukuun, niin lunasta. Mutta ellet tahdo sitä lunastaa, niin ilmoita minulle, että saan sen tietää; sillä ei ole ketään muuta sukulunastajaa kuin sinä, ja sinun jälkeesi minä." Hän sanoi: "Minä lunastan sen."

4:5 Niin Boas sanoi: "Ostaessasi pellon Noomilta ostat sen myöskin mooabilaiselta Ruutilta, vainajan leskeltä, ja sinun on pysytettävä vainajan nimi hänen perintöosassaan."

4:6 Silloin sanoi sukulunastaja: "En voi lunastaa sitä itselleni, sillä siten minä turmelisin oman perintöosani. Lunasta sinä itsellesi, mitä minun olisi lunastettava; minä en voi sitä tehdä."

4:7 Muinoin oli Israelissa lunastus- ja vaihtokauppoja vahvistettaessa tapa tällainen: riisuttiin kenkä ja annettiin toiselle; tätä käytettiin Israelissa todistuksena.

4:8 Niin sukulunastaja sanoi Booaalle: "Osta sinä se itsellesi." Ja hän veti kengän jalastaan.

4:9 Silloin sanoi Boas vanhimmille ja kaikelle kansalle: "Te olette tänään todistajina, että minä ostan Noomilta kaiken Elimelekin ja kaiken Kiljonin ja Mahlonin omaisuuden.

4:10 Samalla minä olen ostanut myös mooabilaisen Ruutin, Mahlonin lesken, vaimokseni, pysyttääkseni vainajan nimen hänen perintöosassaan, ettei vainajan nimi häviäisi hänen veljiensä keskuudesta eikä hänen kotipaikkansa portista; sen todistajat te olette tänä päivänä."

4:11 Niin kaikki kansa, joka oli portissa saapuvilla, ja vanhimmat sanoivat: "Me olemme sen todistajat. Suokoon Herra, että vaimo, joka tulee taloosi, tulisi Raakelin ja Leean kaltaiseksi, jotka molemmat rakensivat Israelin huoneen. Tee väkeviä tekoja Efratassa ja saata nimesi kuuluisaksi Beetlehemissä.

4:12 Ja tulkoon niistä jälkeläisistä, jotka

periä, niin lunasta se tässä kaupungin asuvaisten ja kansani vanhimpain edessä; vaan jollet sinä sitä tahdo periä, niin sano minulle, että minä sen tietäisin; sillä ei ole yhtään muuta perillistä kuin sinä ja minä sinun jälkees. Hän sanoi: minä perin.

4:5 Niin vastasi Boas: jona päivänä sinä Noomin kädestä lunastat pellon, niin ota Ruut Moabilainen, vainajan emäntä, herättääkses kuolleelle nimeä hänen perinnössänsä.

4:6 Niin sanoi perillinen: en minä taida periä sitä, etten minä hukuttaisi omaa perimistäni: peri sinä se mitä minun tulisi periä; sillä en minä taida sitä periä.

4:7 Ja muinen oli Israelissa lunastamisessa ja perimisessä vahvistukseksi kaikkiin asioihin, että mies riisui kenkensä ja antoi lähimmäisellensä: ja se oli todistus Israelissa.

4:8 Niin perillinen sanoi Boakselle: lunasta sinä se; ja riisui kengän jalastansa.

4:9 Boasanoi vanhimmille ja kaikelle kansalle: te olette tänäpäivänä todistajani, että minä olen lunastanut Noomilta kaikki mitä EliMelekin, Kiljonin ja Mahlonin oli,

4:10 Ja myös Ruutin Moabilaisen, Mahlonin lesken, olen ottanut emännäkseni, herättääkseni kuolleelle nimeä hänen perimisessänsä, ja ettei kuolleen nimi hukkuisi veljeinsä seasta ja hänen siastansa portissa; sen päälle olette te tänäpäivänä todistajat.

4:11 Niin kansa ja vanhimmat, jotka portissa olivat, sanoivat: me olemme todistajat. \Herra\ tehkoon vaimolle, joka sinun huonees tulee, niinkuin Rakelille ja niinkuin Lealle, jotka molemmat Israelin huoneen rakensivat, ja enentyköön voimas Efratassa, ja tullos kuuluisaksi Beetlehemissä!

4:12 Ja sinun huonees olkoon niinkuin

Herra antaa sinulle tästä nuoresta naisesta, sinulle suku, Pereksen suvun kaltainen, hänen, jonka Taamar synnytti Juudalle."

4:13 Niin Boas otti Ruutin, ja tämä tuli hänen vaimokseen. Ja hän yhtyi häneen; ja Herra antoi hänen tulla raskaaksi, ja hän synnytti pojan.

4:14 Silloin vaimot sanoivat Noomille: "Kiitetty olkoon Herra, joka tänä päivänä salli sinun saada sukulunastajan. Hänen nimensä tulee kuuluisaksi Israelissa.

4:15 Hän on virvoittava sinua, ja hänestä on tuleva sinun vanhuutesi tuki, sillä miniäsi, joka rakastaa sinua, on hänet synnyttänyt, hän, joka on sinulle parempi kuin seitsemän poikaa."

4:16 Niin Noomi otti lapsen, pani sen helmaansa ja rupesi sen hoitajaksi.

4:17 Ja naapurivaimot antoivat lapselle nimen, sanoen: "Noomille on syntynyt poika." Ja he panivat hänen nimekseen Oobed. Hänestä tuli lisain, Daavidin isän, isä.

4:18 Tämä on Pereksen sukuluettelo: Perekselle syntyi Hesron.

4:19 Hesronille syntyi Raam, ja Raamille syntyi Amminadab.

4:20 Amminadabille syntyi Nahson, ja Nahsonille syntyi Salma.

4:21 Salmalle syntyi Boas, ja Booaalle syntyi Oobed.

4:22 Oobedille syntyi lisai, ja lisaille syntyi Daavid.

1. SAMUELIN KIRJA

1 LUKU

1:1 Raamataim-Soofimissa, Efraimin vuoristossa, oli mies, nimeltä Elkana, Jerohamin poika, joka oli Elihun poika, joka Toohun poika, joka Suufin poika, efratilainen.

1:2 Hänellä oli kaksi vaimoa; toisen nimi oli Hanna, ja toisen nimi oli Peninna. Ja

Peretsen huone, jonka Tamar synnytti Juudalle, siitä siemenestä, jonka \Herra\ sinulle antaa tästä nuoresta vaimosta!

4:13 Niin Boas otti Ruutin emännäksensä, ja hän meni hänen tykönsä; ja \Herra\ antoi hänen tulla hedelmälliseksi, ja hän synnytti pojan.

4:14 Niin vaimot sanoivat Noomille: kiitetty olkoon \Herra\", joka ei sallinut sinulta puuttua perillistä tähän aikaan, että hänen nimensä pysyis Israelissa.

4:15 Hän on virvoittava sinua ja holhoava sinun vanhuuttas; sillä sinun miniäs, joka sinua rakastaa, on hänen synnyttänyt; hän itse on sinulle parempi kuin seitsemän poikaa.

4:16 Ja Noomi otti lapsen, pani helmaansa ja kasvatti sen.

4:17 Mutta hänen kylänsä vaimot antoivat hänelle nimen ja sanoivat: Noomille on poika syntynyt; ja kutsuivat hänen nimensä Obed: tämä on Davidin isän Isain isä.

4:18 Tämä on Peretsin sukukunta: Perets siitti Hetsronin.

4:19 Ja Hetsron siitti Raamin: Raam siitti Amminadabin.

4:20 Amminadab siitti Nahessonin: Nahesson siitti Salmon.

4:21 Salmo siitti Boaksen: Boas siitti Oobedin.

4:22 Obed siitti Isain, ja Isai siitti Davidin.

1. SAMUELIN KIRJA

1 LUKU

1:1 Yksi mies oli Ramataimin Zophimista Ephraimin vuorelta, ja hänen nimensä oli Elkana Jerohamin poika, Elihun pojan, Tohun pojan, Zuphin pojan, joka oli Ephratista.

1:2 Ja hänellä oli kaksi vaimoa, yhden nimi oli Hanna ja toisen nimi Peninna; ja

Peninnalla oli lapsia, mutta Hanna oli lapseton.

1:3 Tämä mies meni joka vuosi kaupungistansa Siiloon rukoilemaan Herraa Sebaotia ja uhraamaan hänelle. Ja siellä oli kaksi Eelin poikaa, Hofni ja Piinehas, Herran pappeina.

1:4 Niin Elkana eräänä päivänä uhrasi. Ja hänellä oli tapana antaa vaimollensa Peninnalle ja kaikille tämän pojille ja tyttärille määräosat.

1:5 Mutta Hannalle hän antoi kahdenkertaisen osan, sillä hän rakasti Hannaa, vaikka Herra oli sulkenut hänen kohtunsa.

1:6 Ja hänen kilpailijattarensa kiusasi häntä kiusaamistaan suututtaaksensa häntä, koska Herra oli sulkenut hänen kohtunsa.

1:7 Ja näin tapahtui joka vuosi, niin usein kuin hän meni Herran huoneeseen. Niinpä Peninna nytkin kiusasi häntä, ja hän itki eikä syönyt mitään.

1:8 Silloin hänen miehensä Elkana sanoi hänelle: "Hanna, mitä itket, miksi et syö ja miksi olet noin apealla mielellä? Enkö minä ole sinulle enempi kuin kymmenen poikaa?"

1:9 Kun he sitten olivat syöneet ja juoneet Siilossa ja pappi Eeli istui istuimellaan Herran temppelin ovenpielessä, nousi Hanna

1:10 ja rukoili Herraa mieli murheellisena, itki katkerasti

1:11 ja teki lupauksen sanoen: "Herra Sebaot, jos sinä katsot palvelijattaresi kurjuutta, muistat minua etkä unhota palvelijatartasi, vaan annat palvelijattarellesi miehisen perillisen, niin minä annan hänet Herralle koko hänen elinajaksensa, eikä partaveitsi ole koskettava hänen päätänsä."

1:12 Ja kun hän kauan rukoili Herran edessä, tarkkasi Eeli hänen suutansa,

1:13 sillä Hanna puhui sydämessänsä ja

Peninnalla oli lapsia, mutta Hannalla ei ollut lasta.

1:3 Se mies meni vuosivuodelta kaupungistansa Siloon rukoilemaan ja uhraamaan \Herralle\ Zebaotille; ja siellä oli kaksi Eelin poikaa, Hophni ja Pinehas, \Herran\ papit.

1:4 Ja sinä päivänä, jona Elkana uhrasi, antoi hän emännällensä Peninnalle ja kaikille hänen pojillensa ja tyttärillensä osat.

1:5 Mutta Hannalle antoi hän yhden osan murehtien, sillä hän rakasti Hannaa; mutta \Herra\ oli sulkenut hänen kohtunsa.

1:6 Ja hänen vainoojansa vaivasi häntä ja soimasi hänelle, että \Herra\ oli sulkenut hänen kohtunsa.

1:7 Ja niin hän teki joka vuosi, kuin he menivät \Herran\ huoneeseen, ja saatti hänen murheelliseksi. Mutta hän itki ja ei syönyt.

1:8 Ja Elkana hänen miehensä sanoi hänelle: Hanna, mitäs itket? ja miksi et syö? ja minkätähden sinun sydämes on murheellinen? enkö minä sinulle parempi ole kuin kymmenen poikaa?

1:9 Niin nousi Hanna, sittekuin hän oli syönyt ja juonut Silossa; ja pappi Eli istui istuimella \Herran\ templin pihtipielen tykönä,

1:10 Ja Hanna oli sangen katkeralla sydämellä, ja rukoili \Herraa\, ja itki hartaasti,

1:11 Ja lupasi lupauksen, sanoen: \Herra\ Zebaot! jos sinä armossa katsoisit piikas ahdistusta, muistaisit minua ja et unhottaisi piikaas, mutta antaisit piialles pojan; niin minä annan hänen \Herralle\ kaikiksi hänen ikäpäiviksensä, ja partaveitsi ei pidä hänen päähänsä tuleman.

1:12 Ja kuin hän kauan rukoili \Herran\ edessä, otti Eli vaarin hänen suustansa.

1:13 Sillä Hanna puhui sydämessänsä, ja

ainoastaan hänen huulensa liikkuvat, mutta ääntä häneltä ei kuulunut; niin Eeli luuli, että hän oli juovuksissa.

1:14 Ja Eeli sanoi hänelle: "Kuinka kauan sinä siinä olet juovuksissa? Haihduta humalasi."

1:15 Mutta Hanna vastasi ja sanoi: "Ei, herrani, minä olen murheen raskauttama vaimo; viiniä ja väkijuomaa en ole juonut, vaan minä vuodatin sydämeni Herran eteen.

1:16 Älä pidä palvelijatartasi kelvottomana naisena, sillä tuskani ja suruni suuruuden tähden minä olen näin kauan puhunut."

1:17 Eeli vastasi ja sanoi: "Mene rauhaan, Israelin Jumala antakoon sinulle, mitä olet häneltä pyytänyt."

1:18 Hän sanoi: "Salli palvelijattaresi saada armo sinun silmiesi edessä." Niin vaimo meni pois ja söi eikä enää näyttänyt murheelliselta.

1:19 Varhain seuraavana aamuna he nousivat ja kumartaen rukoilivat Herran edessä; sitten he palasivat ja tulivat kotiinsa Raamaan. Ja Elkana yhtyi vaimoonsa Hannaan, ja Herra muisti tätä.

1:20 Ja Hanna tuli raskaaksi ja synnytti vuoden vaihteessa pojan ja antoi hänelle nimen Samuel, sanoen: "Herralta olen minä hänet pyytänyt."

1:21 Sitten se mies, Elkana, ja koko hänen perheensä lähti uhraamaan Herralle jokavuotista teurasuhria ja lupausuhriaan, 1:22 mutta Hanna ei lähtenyt, vaan sanoi miehellensä: "Kun poika on vieroitettu, vien minä hänet sinne, niin että hän tulee Herran kasvojen eteen ja saa jäädä sinne ainiaaksi."

1:23 Hänen miehensä Elkana sanoi hänelle: "Tee, niinkuin hyväksi näet, jää kotiin, kunnes olet hänet vieroittanut; kunhan Herra vain täyttää sanansa." Niin vaimo jäi kotiin ja imetti poikaansa, kunnes hän vieroitti tämän.

1:24 Mutta kun hän oli hänet vieroittanut, vei hän hänet kanssansa ottaen mukaansa

ainoastaan hänen huulensa liikkivat, mutta hänen äänensä ei kuulunut; niin Eli luuli hänen juovuksissa olevan.

1:14 Ja Eli sanoi hänelle: kuinka kauvan sinä olet juovuksissa? anna viinan olla sinustas pois.

1:15 Mutta Hanna vastasi ja sanoi: ei, herrani! minä olen murheellinen vaimo: viinaa ja väkevää juomaa en ole minä juonut, vaan olen vuodattanut sydämeni \Herran\ edessä.

1:16 Älä pidä piikaas irstaisena vaimona, sillä minä olen suuresta murheestani ja vaivastani tähänasti puhunut.

1:17 Eli vastasi ja sanoi: mene rauhaan, ja Israelin Jumala antakoon sinulle rukoukses, jonka sinä olet häneltä rukoillut!

1:18 Hän sanoi: anna sinun piikas löytää armo silmäis edessä. Niin vaimo meni matkaansa ja söi, ja ei ollut silleen niin murheellinen.

1:19 Ja he nousivat varhain huomeneltain rukoilemaan \Herraa\; sitte palasivat he ja tulivat kotiansa Ramaan. Ja Elkana tunsi emäntänsä Hannan, ja \Herra\ muisti häntä.

1:20 Ja kuin muutamat päivät olivat kuluneet, tuli Hanna raskaaksi ja synnytti pojan ja kutsui hänen nimensä Samuel: sillä minä olen häntä rukoillut \Herralta\.

1:21 Ja Elkana meni ylös kaiken huoneensa kanssa, uhraamaan \Herralle\ vuosikautista uhria ja lupauksensa.

1:22 Ja ei Hanna mennyt ylös, vaan sanoi miehellensä: kuin lapsi vieroitetaan, niin minä otan hänen kanssani näyttääkseni \Herralle\, ja sitte pitää hän siellä aina oleman.

1:23 Elkana hänen miehensä sanoi hänelle: tee niinkuin sinulle parhaaksi näkyy, ole niinkauvan ettäs hänen vieroitat: \Herra\ vahvistakoon sen minkä hän puhunut on. Niin vaimo jäi kotia ja imetti poikaansa, siihenasti että hän vieroitti hänen.

1:24 Ja hän toi hänen ylös kanssansa, sittekuin hän hänen vieroittanut oli, kolmen

kolme härkää, yhden eefa-mitan jauhoja ja leilin viiniä; niin hän toi hänet Herran huoneeseen Siiloon. Mutta poika oli vielä pieni.

1:25 Ja teurastettuaan härän he toivat pojan Eelin tykö.

1:26 Ja Hanna sanoi: "Oi, herrani, niin totta kuin sinä elät, herrani, minä olen se vaimo, joka seisoin tässä sinun luonasi rukoillen Herraa.

1:27 Tätä poikaa minä rukoilin; Herra antoi minulle, mitä häneltä pyysin.

1:28 Sentähden myös minä suostun antamaan hänet Herralle: kaikiksi elinpäiviksensä hän olkoon Herralle annettu." Ja Samuel rukoili siellä Herraa.

2 LUKU

2:1 Ja Hanna rukoili ja sanoi: "Minun sydämeni riemuitsee Herrassa; minun sarveni kohoaa korkealle Herrassa. Minun suuni on avartunut vihollisiani vastaan, sillä minä iloitsen sinun avustasi.

2:2 Ei kukaan ole pyhä niinkuin Herra; paitsi sinua ei ole yhtäkään, eikä ole kalliota meidän Jumalamme vertaista.

2:3 Älkää yhä ylpeitä puhuko, älköön suustanne lähtekö julkeita sanoja; sillä Herra on kaikkietävä Jumala, hänen edessänsä punnitaan teot.

2:4 Urhojen jouset ovat särjetyt, voipuneet vyöttäytyvät voimalla.

2:5 Kylläisinä olleet käyvät palvelukseen leipäpalkoilla, nälkää nähneet eivät enää nälkää näe. Hedelmätön synnyttää seitsemän lasta, lapsirikas kuihtuu.

2:6 Herra antaa kuoleman ja antaa elämän, hän vie alas tuonelaan ja tuo ylös jälleen.

2:7 Herra köyhdyttää ja rikastuttaa, hän alentaa ja ylentää.

mullin kanssa, yhden ephan jauhoja ja leilin viinaa: ja toi hänen \Herran\ huoneeseen Silossa, ja nuorukainen oli vielä sangen nuori.

1:25 Ja he teurastivat mullin, ja toivat nuorukaisen Elin eteen.

1:26 Ja hän sanoi: Ah, herrani! niin totta kuin sinun sielus elää, herrani, minä olen se vaimo, joka tässä tykönäs seisoi ja rukoili \Herraa\.

1:27 Tätä nuorukaista minä anoin: nyt on \Herra\ minulle antanut minun rukoukseni, jonka minä häneltä rukoilin.

1:28 Sentähden annan minä hänen \Herralle\ jälleen kaikeksi elinajaksensa, että hän \Herralta\ rukoiltu on; ja hän rukoili \Herraa\ siinä paikassa.

2 LUKU

2:1 Ja Hanna rukoili ja sanoi: minun sydämeni riemuitsee \Herrassa\, minun sarveni on ylennetty \Herrassa\. Minun suuni on leviältä auvennut minun vihollisteni ylitse; sillä minä riemuitsen sinun autuudestas.

2:2 Ei kenkään niin pyhä ole kuin \Herra\; sillä ei yksikään ole paitsi sinua, ja ei yhtään kalliota ole niinkuin meidän Jumalamme.

2:3 Lakatkaat suuresta kerskaamisestanne, pankaat pois teidän suustanne se vanha; sillä \Herra\ on kaikkietävä Jumala, ja ei anna senkaltaisia aivoituksia menestyä.

2:4 Väkevään joutset ovat särjetyt, ja heikot ovat väkevyydellä vyötetyt.

2:5 Jotka ennen ravitut olivat, ne ovat itsensä myyneet leivän edestä, jotka nälkää kärsivät, ei silleen isoa, siihen asti että hedelmätön seitsemän synnytti, ja jolla monta lasta oli, tuli heikoksi.

2:6 \Herra\ kuolettaa ja virvoittaa, vie suureen ahdistukseen ja siitä ulos jälleen.

2:7 \Herra\ tekee köyhäksi ja rikkaaksi, hän alentaa ja ylentää.

2:8 Hän tomusta nostaa halvan, hän loasta korottaa köyhän, pannaksensa heidät ruhtinasten rinnalle ja antaaksensa heidän periä kunniasijat. Sillä maan tukipylyvät ovat Herran, hän on asettanut niiden päälle maanpiirin.

2:9 Hän varjelee hurskastensa jalat, mutta jumalattomat hukkuvat pimeyteen; sillä mies ei omalla voimallaan mitään voi.

2:10 Jotka taistelevat Herraa vastaan, ne joutuvat kauhun valtaan; hän jylisee taivaasta heidän ylitsensä. Herra tuomitsee maan ääret; hän antaa vallan kuninkaallensa ja korottaa korkealle voideltunsa sarven."

2:11 Sitten Elkana meni kotiinsa Raamaan; mutta poikanen palveli Herraa pappi Eelin johdolla.

2:12 Mutta Eelin pojat olivat kelvottomia miehiä; he eivät välittäneet Herrasta

2:13 eivätkä siitä, mitä papeilla oli oikeus kansalta saada. Niin usein kuin joku uhrasi teurasuhria, tuli papin palvelija lihan kiehuessa, kolmihaarainen haarukka kädesssä,

2:14 ja pisti sen kattilaan tai ruukkuun tai pannuun tai pataan, ja kaikki, minkä haarukka toi mukanaan, sen pappi otti itselleen. Niin he tekivät kaikille israelilaisille, jotka tulivat sinne Siiloon.

2:15 Jo ennenkuin rasva oli poltettu, tuli papin palvelija ja sanoi miehelle, joka uhrasi: "Anna liha paistettavaksi papille, sillä hän ei ota sinulta keitettyä lihaa, vaan raakaa."

2:16 Kun mies sanoi hänelle: "Ensin poltettakoon rasva; ota sitten itsellesi, mitä haluat", niin hän sanoi: "Ei niin, vaan anna se nyt heti, muutoin minä otan väkisin."

2:17 Ja nuorten miesten synti oli kovin suuri Herran edessä, koska he pitivät Herran uhrilahjan halpana.

2:18 Mutta Samuel palveli Herran edessä, puettuna, vaikka oli poikanen,

2:8 Hän nostaa tomusta köyhän ja ylentää vaivaisen loasta, istuttaaksensa häntä päämiesten sekaan ja antaaksensa hänen kunnian istuimen periä; sillä maan perustukset ovat \Herran\, ja maan piirin on hän asettanut niiden päälle.

2:9 Hän varjelee pyhain jalat, mutta jumalattomat pitää vaikenemaan pimeydessä; sillä oma suuri voima ei mitään auta.

2:10 Ne, jotka riitelevät \Herran\ kanssa, pitää muserrettaman rikki, hän jylisee taivaassa heidän ylitsensä. \Herra\ tuomitsee maan ääret, ja antaa kuninkaallensa väkevyyden, ja ylentää voideltunsa sarven.

2:11 Ja Elkana meni Ramaan huoneesensa; vaan nuorukainen palveli \Herraa\ papin Elin edessä.

2:12 Mutta Elin pojat olivat ilkiät ja ei totelleet \Herraa\,

2:13 Eikä myös pappein oikeutta kansan edessä: kuin joku uhrin uhrasi, tuli papin palvelia, kuin liha keitettiin, ja oli kolmehaarainen hanko kädessä,

2:14 Ja pisti sen kattilaan, eli pataan, eli kruusiin, eli pannuun, ja kaikki mitä hän veti ylös hangolla, sen pappi otti siitä; ja niin tekivät he kaikelle Israelille, jotka tulivat sinne Siloon.

2:15 Niin myös ennenkuin he polttivat lihavuuden, tuli papin palvelia ja sanoi niille, jotka uhria kantoivat: anna lihaa paistetta papille, sillä ei hän ota keitettyä lihaa sinulta vaan uutta.

2:16 Kun joku sanoi hänelle: polttakaat lihavuus tänäpäniä niinkuin pitää, ota sitte sinulles, mitä sydämes himoitsee. Niin sanoi hän hänelle: nyt pitää sinun antaman, jolles anna, niin minä otan väkisin.

2:17 Ja sentähden oli nuorukaisten rikos sangen suuri \Herran\ edessä; sillä kansa katsoi \Herran\ ruokauhrin ylös.

2:18 Mutta Samuel palveli \Herran\ edessä, ja nuorukainen oli vyötetty

pellavakasukkaan.

2:19 Ja hänen äitinsä teki hänelle joka vuosi pienen viitan ja toi sen hänelle, kun miehensä kanssa tuli uhraamaan vuotuista teurasuhria.

2:20 Silloin Eeli aina siunasi Elkanan ja hänen vaimonsa ja sanoi: "Herra antakoon sinulle lapsen tästä vaimosta sen sijaan, jonka hän on suostunut antamaan Herralle"; sitten he menivät kotiinsa.

2:21 Ja Herra piti Hannasta huolen, niin että hän tuli raskaaksi ja synnytti vielä kolme poikaa ja kaksi tytärtä. Mutta poikanen Samuel kasvoi Herran edessä.

2:22 Mutta Eeli oli käynyt hyvin vanhaksi; ja kun hän sai kuulla, mitä hänen poikansa tekivät kaikelle Israelille, ja että he makasivat niiden naisten kanssa, jotka toimittivat palvelusta ilmestysmajan ovella,

2:23 sanoi hän heille: "Miksi te sellaista pahaa teette, mitä minä teistä kuulen kaikelta tältä kansalta?"

2:24 Ei niin, poikani! Ei ole hyvä se huhu, jonka minä kuulen kulkevan Herran kansan seassa.

2:25 Jos ihminen rikkoo ihmistä vastaan, niin Jumala voi olla hänellä välittäjänä; mutta jos ihminen rikkoo Herraa vastaan, niin kuka voi ruveta hänelle välittäjäksi?" Mutta he eivät kuulleet isäänsä, sillä Herra tahtoi surmata heidät.

2:26 Mutta poikanen Samuel kasvoi kasvamistaan ja oli sekä Herralle että ihmisille otollinen.

2:27 Ja Eelin luo tuli Jumalan mies ja sanoi hänelle: "Näin sanoo Herra: Enkö minä ilmestynyt sinun isäsi suvulle, kun he olivat Egyptissä faraon huoneen vallassa?"

2:28 Ja minä valitsin heidät kaikista Israelin sukukunnista olemaan pappeinani, nousemaan minun alttarilleni, polttamaan suitsuketta ja kantamaan kasukkaa minun edessäni; ja minä annoin sinun isäsi suvulle kaikki israelilaisten uhrin.

2:29 Miksi te häpäisette minun

liiniaisella päällisvaatteella.

2:19 Ja hänen äitinsä oli tehnyt hänelle vähän hameen, ja vei sen hänelle joka vuosi, kuin hän meni ylös miehensä kanssa uhraamaan vuosiuhrin.

2:20 Ja Eli siunasi Elkanan ja hänen emäntänsä ja sanoi: "Herra" antakoon sinulle siemenen tästä vaimosta sen rukouksen tähden, jonka hän on rukoillut Herralta"; ja he menivät siallensa.

2:21 Ja "Herra" oppi Hannaa, ja hän tuli raskaaksi ja synnytti kolme poikaa ja kaksi tytärtä; ja nuorukainen Samuel kasvoi Herran" edessä.

2:22 Mutta Eli oli juuri vanha, ja kuuli, mitä hänen poikansa tekivät kaikelle Israelille ja että he makasivat vaimoin kanssa, jotka palvelivat seurakunnan majan ovella,

2:23 Ja sanoi heille: miksi te teette senkaltaisia? sillä minä kuulen teidän pahoja tekojanne kaikelta tältä kansalta.

2:24 Ei niin, minun poikani! ei ole se hyvä sanoma, jonka minä kuulen, että te saatatte Herran" kansan syntiä tekemään.

2:25 Jos joku rikkoo ihmistä vastaan, niin tuomarit sen sovittavat; mutta jos joku rikkoo Herraa" vastaan, kuka sen edestä rukoilee? Ja ei he kuulleet Isänsä ääntä, sentähden "Herra" tahtoi heidät tappa.

2:26 Mutta nuorukainen Samuel vaelsi ja kasvoi, ja oli otollinen sekä Herran" että ihmisten edessä.

2:27 Ja Jumalan mies tuli Elin tykö ja sanoi hänelle: näin sanoo "Herra": enkö minä ilmeisesti ilmoittanut minuani sinun isäs huoneelle, kuin he vielä olivat Egyptissä Pharaon huoneessa?"

2:28 Ja minä valitsin hänen minulle papiksi kaikista Israelin sukukunnista uhraamaan minun alttarilleni, ja sytyttämään suitsutusta, ja kantamaan päällisvaatetta minun edessäni; ja minä olen antanut sinun isäs huoneelle kaikki Israelin lasten tulet.

2:29 Miksi siis te potkitte minun uhriani

teurasuhrini ja ruokauhrini, jotka minä olen säätänyt asuntooni? Ja miksi sinä kunnioitat poikiasi enemmän kuin minua, niin että te lihotatte itseänne parhaalla osalla jokaisesta minun kansani Israelin uhrilahjasta?

2:30 Sentähden Herra, Israelin Jumala, sanoo: Minä olen tosin sanonut: sinun sukusi ja sinun isäsi suku saavat vaelttaa minun edessäni iäti. Mutta nyt Herra sanoo: Pois se! Sillä minä kunnioitan niitä, jotka minua kunnioittavat; mutta jotka minut ylenkatsovat, ne tulevat halveksituiksi.

2:31 Katso, päivät tulevat, jolloin minä katkaisen sinun käsivartesi ja sinun isäsi suvun käsivarren, niin ettei kukaan sinun suvussasi elä vanhaksi.

2:32 Ja sinä saat nähdä minun asuntoini olevan puutteessa huolimatta kaikesta siitä hyvästä, mikä tulee Israelille. Eikä kukaan sinun suvussasi ole koskaan elävä vanhaksi.

2:33 Kuitenkaan minä en hävitä kaikkia sinun omaisiasi alttariltani, niin että sammuttaisin sinun silmäsi ja näännyttäisin sielusi; mutta kaikki sinun suvussasi kasvaneet kuolevat miehiksi tultuaan.

2:34 Ja merkinä tästä on sinulla oleva se, mitä kahdelle pojallasi, Hofnille ja Piinehaalle, tapahtuu: he kuolevat molemmat samana päivänä.

2:35 Mutta minä herätän itselleni uskollisen papin, joka tekee minun sydämeni ja mieleni mukaan. Hänelle minä rakennan pysyväisen huoneen, ja hän on vaeltava minun voideltuni edessä kaiken elinaikansa.

2:36 Ja jokainen, joka jää jäljelle sinun suvustasi, on tuleva kumartamaan häntä saadaksensa hopearahan ja leipäkakun ja sanova: 'Päästä minutkin johonkin papintehtävään, että saisin palan leipää syödäkseni.'

vastaan ja ruokauhriani, jonka minä olen käskenyt uhrata seurakunnan majassa, ja enemmän kunnioitit poikias kuin minua, lihoittaaksenne teitänne kaikista minun kansani Israelin ruokauhreihin uutisista?

2:30 Sentähden sanoo \Herra\ Israelin Jumala: minä olen vakaisesti puhunut, että sinun huonees ja sinun isäs huone pitää vaeltaman minun edessäni ijankaikkisesti; mutta nyt sanoo \Herra\: olkoon se kaukana minusta: sillä jotka minua kunnioittavat, niitä minä tahdon kunnioittaa, vaan jotka minua katsovat ylön, ne pitää katsottaman ylön.

2:31 Katso, se aika tulee, että minä murratan sinun käsivartesi ja sinun isäs huoneen käsivarren, ettei yksikään vanha pidä sinun huoneessasi olemassa.

2:32 Ja sinun pitää näkemän sinun vastaanseisojas majassa, kaikessa hyvydessä, mikä Israelille tapahtuu; ja ei yksikään vanha pidä olemassa sinun huoneessasi ijankaikkisesti.

2:33 En minä kuitenkaan hävitä kaikkia lapsias minun alttariltani, että minä kulutan sinun silmäsi, ja sinun sielusi murheeseen saatan; mutta kaikki sinun huonees paljous pitää kuoleman, kuin ne ovat mieheksi tulleet.

2:34 Ja tämä pitää olemassa sinulle merkiksi, mikä sinun poikais Hophnin ja Pinehaan päälle pitää tuleman: yhtenä päivänä pitää molemmat kuoleman.

2:35 Ja minä herätän minulleni uskollisen papin: se tekee niinkuin minun sydämessäni ja mielessäni on. Ja minä rakennan hänelle vahvan huoneen, vaeltaaksensa minun voideltuni edessä hänen elinaikansa.

2:36 Ja tapahtuu, että se joka jää jälkeen sinun huonees, pitää tuleman ja kumartaman häntä hopenapeningin ja leivän kappaleen edestä, ja pitää sanoman: päästä minua nyt yhden papin osaan, että minä saisin syödä palan leipää.

3 LUKU

3:1 Ja poikanen Samuel palveli Herraa Eelin johdolla; mutta Herran sana oli harvinainen siihen aikaan, eivätkä näyt olleet tavallisia.

3:2 Siihen aikaan tapahtui kerran, kun Eeli, jonka silmiä alkoi hämärtää, niin ettei hän voinut nähdä, makasi sijallansa

3:3 eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut ja Samuel makasi Herran temppelissä, jossa Jumalan arkki oli, 3:4 että Herra kutsui Samuelia. Hän vastasi: "Tässä olen."

3:5 Ja hän riensi Eelin tykö ja sanoi: "Tässä olen, sinä kutsuit minua." Mutta hän vastasi: "En minä kutsunut; pane jälleen maata." Ja hän meni ja pani maata.

3:6 Mutta Herra kutsui taas Samuelia; ja Samuel nousi ja meni Eelin tykö ja sanoi: "Tässä olen, sinä kutsuit minua." Mutta tämä vastasi: "En minä kutsunut, poikani; pane jälleen maata."

3:7 Mutta Samuel ei silloin vielä tuntenut Herraa, eikä Herran sana ollut vielä ilmestynyt hänelle.

3:8 Ja Herra kutsui Samuelia vielä kolmannen kerran; niin hän nousi ja meni Eelin tykö ja sanoi: "Tässä olen, sinä kutsuit minua." Silloin Eeli ymmärsi, että Herra oli kutsunut poikasta.

3:9 Ja Eeli sanoi Samuelille: "Mene ja pane maata; ja jos sinua vielä kutsutaan, niin sano: 'Puhu, Herra; palvelijasi kuulee.'" Samuel meni ja pani maata sijallensa.

3:10 Niin Herra tuli ja seiso ja huusi niinkuin edellisilläkin kerroilla: "Samuel, Samuel!" Samuel vastasi: "Puhu, palvelijasi kuulee."

3:11 Ja Herra sanoi Samuelille: "Katso, minä teen Israelissa sellaisen teon, että joka sen kuulee, sen molemmat korvat soivat.

3 LUKU

3:1 Ja nuorukainen Samuel palveli Elin edessä \Herraa\; ja \Herran\ sana oli kallis siihen aikaan, ja ei ollut ilmoituksia.

3:2 Ja tapahtui siihen aikaan, että Eli makasi siallansa, ja hänen silmänsä rupesivat pimentymään, niin ettei hän nähnyt.

3:3 Ja Samuel makasi \Herran\ templissä, siinä kuin Jumalan arkki oli, ennenkuin Jumalan lamppu sammutettiin.

3:4 Ja \Herra\ kutsui Samuelia; hän vastasi: katso, tässä minä olen.

3:5 Ja hän juoksi Elin tykö ja sanoi: katso, tässä minä olen, sinä kutsuit minua. Hän sanoi: en minä kutsunut, mene jälleen ja pane maata; ja hän meni ja pani maata.

3:6 Ja \Herra\ kutsui taas Samuelia, ja Samuel nousi ja meni Elin tykö, ja sanoi: katso, tässä minä olen, sinä kutsuit minua. Hän sanoi: en minä kutsunut sinua, minun poikani, mene jälleen ja pane maata.

3:7 Mutta Samuel ei tuntenut silloin vielä \Herraa\; ja \Herran\ sana ei ollut vielä ilmoitettu hänelle.

3:8 Ja \Herra\ kutsui Samuelia vielä kolmannen kerran, ja hän nousi ja meni Elin tykö, ja sanoi: katso, tässä minä olen, sinä kutsuit minua. Niin ymmärsi Eli, että \Herra\ kutsui nuorukaista.

3:9 Ja Eli sanoi Samuelille: mene ja pane maata, ja jos sinua vielä kutsutaan, niin sano: puhu, \Herra\! sillä sinun palvelias kuulee. Samuel meni ja pani maata siallensa.

3:10 Niin tuli \Herra\ ja seiso siellä, ja kutsui niinkuin ennenkin: Samuel, Samuel. Ja Samuel sanoi: puhu! sillä sinun palvelias kuulee.

3:11 Ja \Herra\ sanoi Samuelille: katso, minä teen yhden asian Israelissa, niin että sen molemmat korvat pitää soiman, joka sen kuulee.

3:12 Sinä päivänä minä annan toteutua Eelille kaiken, mitä olen hänen sukuansa vastaan puhunut, alusta loppuun asti.

3:13 Minä ilmoitan hänelle, että minä tuomitsen hänen sukunsa ikuisiksi ajoiksi sen rikoksen tähden, kun hän tiesi poikiensa pilkkaavan Jumalaa eikä pitänyt heitä kurissa.

3:14 Sentähden minä olen vannonut Eelin suvusta: 'Totisesti, Eelin suvun rikosta ei koskaan soviteta, ei teurasuhrilla eikä ruokauhrilla.'

3:15 Ja Samuel makasi aamuun asti ja avasi sitten Herran huoneen ovet. Eikä Samuel uskaltanut kertoa Eelille sitä ilmestystä.

3:16 Mutta Eeli kutsui Samuelin ja sanoi: "Samuel, poikani!" Hän vastasi: "Tässä olen."

3:17 Hän sanoi: "Mikä oli asia, josta hän sinulle puhui? Älä salaa sitä minulta. Jumala rangaiskoon sinua nyt ja vasta, jos salaat minulta mitään siitä, mitä hän sinulle puhui."

3:18 Niin Samuel kertoi hänelle kaiken eikä salannut häneltä mitään. Mutta hän sanoi: "Hän on Herra; hän tehköön, minkä hyväksi näkee."

3:19 Ja Samuel kasvoi, ja Herra oli hänen kanssansa eikä antanut yhdenkään sanoistansa varista maahan.

3:20 Ja koko Israel Daanista Beersebaan asti tiesi, että Samuelille oli uskottu Herran profeetan tehtävä.

3:21 Ja Herra ilmestyi edelleenkin Siilossa; sillä Herra ilmestyi Samuelille Siilossa Herran sanan kautta. Ja Samuelin sana tuli koko Israelille.

4 LUKU

4:1 Israel lähti sotaan filistealaisia vastaan ja leirytyi Eben-Eserin luo, mutta filistealaiset olivat leiriytyneet Afekiin.

3:12 Sinä päivänä tuotan minä Elille kaikki ne mitkä minä hänen huonettansa vastaan puhunut olen: minä alan ja päätän sen.

3:13 Ja minä tahdon tehdä hänelle tiettäväksi, että minä olen Tuomari hänen huoneellensa ijankaikkisesti sen pahan työn tähden, että hän tiesi poikansa häpiällisesti itsensä käyttäneen, ja ei kertaakaan vihaisesti katsonut heidän päällensä.

3:14 Sentähden olen minä vannonut Elin huoneelle, että tämä Elin huoneen pahateko ei pidä lepyttämän uhrilla eikä ruokauhrilla ijankaikkisesti.

3:15 Ja Samuel makasi huomeneen asti, ja avasi \Herran\ huoneen oven. Ja Samuel ei tohtinut ilmoittaa Elille sitä näkyä.

3:16 Niin kutsui Eli hänen ja sanoi: Samuel poikani; hän vastasi: katso, tässä minä olen.

3:17 Hän sanoi: mikä sana se on, joka sinulle sanottiin? älä salaa sitä minulta. Jumala tehköön sinulle sen ja sen, jos sinä jotain salaat minulta siitä mikä sinulle sanottu on.

3:18 Niin Samuel sanoi hänelle kaikki ja ei häneltä mitään salannut. Vaan hän sanoi: hän on \Herra\, hän tehköön niinkuin hänelle on kelvollinen.

3:19 Ja Samuel kasvoi, ja \Herra\ oli hänen kanssansa, ja ei langennut yhtäkään kaikista hänen sanoistansa maahan.

3:20 Ja koko Israel, hamasta Danista niin BerSabaan, tunsivat Samuelin uskolliseksi \Herran\ prophetaksi.

3:21 Ja \Herra\ taas ilmestyi hänelle Siilossa; sillä \Herra\ oli ilmaantunut Samuelille Siilossa \Herran\ sanan kautta.

4 LUKU

4:1 Ja Samuel rupesi saarnaamaan koko Israelin edessä; ja Israel meni sotaan Philistealaisia vastaan, ja he sioittivat heitänsä EbenEtserin tykö, mutta Philistealaiset asettivat leirinsä Aphekiin.

4:2 Ja filistealaiset asettuivat sotarintaan Israelia vastaan, ja taistelu levisi laajalle, ja filistealaiset voittivat Israelin ja surmasivat taistelukentällä noin neljä tuhatta miestä.

4:3 Kun kansa tuli leiriin, sanoivat Israelin vanhimmat: "Minkätähden Herra antoi tänä päivänä filistealaisten voittaa meidät? Ottakaamme Herran liitonarkki Siilosta luoksemme, tulkoon se keskellemme pelastamaan meidät vihollistemme käsistä."

4:4 Ja kansa lähetti sanan Siiloon, ja sieltä tuotiin Herran Sebaotin liitonarkki, hänen, jonka valtaistuinta kerubit kannattavat; ja Eelin kaksi poikaa, Hofni ja Piinehas, seurasivat sieltä Jumalan liitonarkkia.

4:5 Ja kun Herran liitonarkki tuli leiriin, nosti koko Israel suuren riemuhuudon, niin että maa jymisi.

4:6 Kun filistealaiset kuuluivat sen riemuhuudon, sanoivat he: "Mitä tuo suuri riemuhuuto on hebrealaisten leirissä?" Ja he saivat tietää, että leiriin oli tullut Herran arkki.

4:7 Silloin filistealaiset peljästyivät, sillä he ajattelivat: "Jumala on tullut leiriin." Ja he sanoivat: "Voi meitä! Tällaista ei ole milloinkaan ennen tapahtunut.

4:8 Voi meitä! Kuka pelastaa meidät tämän voimallisen jumalan kädestä? Tämähän on se jumala, joka löi egyptiläisiä kaikkinaisilla vaivoilla erämaassa.

4:9 Rohkaiskaa mielenne ja olkaa miehiä, filistealaiset, ettette te joutuisi palvelemaan hebrealaisia, niinkuin he ovat palvelleet teitä. Olkaa miehiä ja taistelkaa."

4:10 Ja filistealaiset ryhtyivät taisteluun; ja Israel voitettiin, niin että he pakenivat kukin majallensa, ja tappio oli sangen suuri: Israelista kaatui kolmekymmentä tuhatta jalkamiestä.

4:11 Ja Jumalan arkki ryöstettiin, ja Eelin

4:2 Ja Philistealaiset valmistivat itsensä Israelia vastaan, ja sota levitti itsensä pitkälle, ja Israel lyötiin Philistealaisilta; ja he löivät siinä tappeluksessa kedolla lähes neljä tuhatta miestä.

4:3 Kun kansa tuli leiriin, sanoivat Israelin vanhimmat: minkätähden \Herra\ antoi meidän tänäpäpä lyötää Philistealaisilta? Ottakaamme \Herran\ liitonarkki Silosta tykömme ja antakaamme sen tulla keskellemme vapahtamaan meitä vihollistemme kädestä.

4:4 Ja kansa lähetti Siloon, ja he antoivat sieltä tuoda \Herran\ Zebaotin liitonarkin, joka istuu Kerubimin päällä. Ja siellä oli kaksi Elin poikaa, Hophni ja Pinehas, Jumalan liitonarkin kanssa.

4:5 Ja \Herran\ liitonarkin tultua leiriin, huusi kaikki Israel suurella ilohuudolla, niin että maa kajahti.

4:6 Kun Philistealaiset kuuluivat ilohuudon, sanoivat he: mikä suuri ilohuuto on Hebrealaisten leirissä? Ja kuin he ymmärsivät \Herran\ arkin tulleen leiriin,

4:7 Pelkäsivät Philistealaiset ja sanoivat: Jumala on tullut leiriin. Ja vielä sitte sanoivat: voi meitä! sillä ei se ole ennen niin ollut.

4:8 Voi meitä! kuka pelastaa meitä näiden suurten jumalain käsistä? Nämät ovat ne jumalat, jotka löivät Egyptin korvessa kaikkinaisilla rangaistuksilla.

4:9 Olkaat siis rohkiat sydämestä ja olkaat miehet, Philistealaiset, ettei teidän pitäisi palveleman Hebrealaisia, niinkuin he ovat teitä palvelleet: olkaat miehet ja sotilaat!

4:10 Niin Philistealaiset sotivat, ja Israel lyöttiin, ja jokainen pakeni majaansa, ja se oli sangen suuri tappo, niin että Israelista kaatui kolmekymmentä tuhatta jalkamiestä.

4:11 Ja Jumalan arkki otettiin pois; ja

kaksi poikaa, Hofni ja Piinehas, saivat surmansa.

4:12 Eräs benjaminilainen mies juoksi sotarinnasta ja tuli samana päivänä Siloon, takki reväistynä ja multaa pään päällä.

4:13 Ja kun hän tuli sinne, istui Eeli istuimellaan tien vieressä tähystellen, sillä hänen sydämensä oli levoton Jumalan arkin tähden. Ja kun mies tuli ja kertoi kaupungissa tapahtumasta, puhkesi koko kaupunki valittamaan.

4:14 Kun Eeli kuuli valitushuudon, kysyi hän: "Mikä meteli tämä on?" Niin mies tuli rientäen sinne ja kertoi sen Eelille.

4:15 Mutta Eeli oli yhdeksänkymmenen kahdeksan vuoden vanha, ja hänen silmissään oli kaihi, niin ettei hän voinut nähdä.

4:16 Ja mies sanoi Eelille: "Minä tulen sotarinnasta; olen tänä päivänä paennut sotarinnasta." Niin hän kysyi: "Miten on asiat, poikani?"

4:17 Sanansaattaja vastasi ja sanoi: "Israel on paennut filistealaisia, ja kansan mieshukka on suuri; myöskin sinun molemmat poikasi, Hofni ja Piinehas, ovat saaneet surmansa, ja Jumalan arkki on ryöstetty."

4:18 Kun hän mainitsi Jumalan arkin, kaatui Eeli istuimeltaan taapäin portin viereen, taittoi niskansa ja kuoli; sillä hän oli vanha ja raskas mies. Ja hän oli ollut tuomarina Israelissa neljäkymmentä vuotta.

4:19 Ja hänen miniänsä, Piinehaan vaimo, oli viimeisillänsä raskaana. Kun hän kuuli sanoman Jumalan arkin ryöstöstä ja appensa ja miehensä kuolemasta, vaipui hän maahan ja synnytti, sillä poltot yllättivät hänet.

4:20 Ja kun hän silloin oli kuolemaisillansa, sanoivat vaimot, jotka seisoivat hänen luonaan: "Älä pelkää, sillä sinä olet synnyttänyt pojan." Mutta hän ei

kaksi Elin poikaa, Hophni ja Pinehas, kuolivat.

4:12 Silloin juoksi sotajoukosta yksi BenJaminilainen ja tuli sinä päivänä Siloon; ja hän oli reväissyt vaatteensa ja viskonut multaa päänsä päälle.

4:13 Ja katso, kuin hän sinne tuli, istui Eli istuimella, tielle katselemaan; sillä hänen sydämensä oli peljästyksissä Jumalan arkin tähden. Ja kuin mies tuli kaupunkiin, ilmoitti hän sen, ja koko kaupunki parkui.

4:14 Ja kuin Eli kuuli korkian huudon äänen, kysyi hän: mikä kapina tämä on? Niin tuli mies nopiasti ja ilmoitti sen Elille.

4:15 Ja Eli oli yhdeksänkymmenen ja kahdeksan ajastaikainen, ja hänen silmänsä olivat jo niin pimenneet, ettei hän nähnyt.

4:16 Ja mies sanoi Elille: minä olen tullut ja paennut tänäpäpä sotajoukosta. Mutta hän sanoi: kuinka käy, poikani?

4:17 Silloin vastasi sanansaattaja ja sanoi: Israel on paennut Philistealaisten edellä, ja suuri tappo on kansassa tapahtunut, ja molemmat sinun poikas, Hophni ja Pinehas, ovat myös kuolleet, ja Jumalan arkki on otettu pois.

4:18 Ja kuin hän kuuli mainittavan Jumalan arkkia, lankei hän maahan taapäin istuimelta portin tykönä, ja mursi niskansa ja kuoli; sillä hän oli vanha ja raskas mies. Ja hän tuomitsi Israelia neljäkymmentä ajastaikaa.

4:19 Ja hänen miniänsä Pinehaan emäntä oli viimeisellensä raskas; kuin hän sen sanoman kuuli, että Jumalan arkki oli otettu pois ja hänen appensa ja miehensä olivat kuolleet, kumarsi hän itsensä ja synnytti; sillä hänen kipunsa kävi hänen päällensä.

4:20 Ja kuin hän oli kuolemallansa, sanoivat vaimot, jotka seisoivat hänen tykönänsä: älä pelkää, sillä sinulle on poika syntynyt. Mutta ei hän mitään vastannut

vastannut mitään eikä välittänyt siitä,
4:21 vaan nimitti pojan Ikkabodiksi ja
sanoi: "Kunnia on mennyt Israelilta" - hän
tarkoitti Jumalan arkin ryöstöä ja
appeansa ja miestänsä.

4:22 Hän sanoi: "Kunnia on mennyt
Israelilta", koska Jumalan arkki oli
ryöstetty.

5 LUKU

5:1 Kun filistealaiset olivat ryöstäneet
Jumalan arkin, veivät he sen Eben-Eseristä
Asdodiin.

5:2 Ja filistealaiset ottivat Jumalan arkin
ja veivät sen Daagonin temppeliin ja
asettivat sen Daagonin rinnalle.

5:3 Kun asdodilaiset nousivat varhain
seuraavana päivänä, niin katso: Daagon
makasi kasvoillaan maassa Herran arkin
edessä. Mutta he ottivat Daagonin ja
asettivat sen takaisin paikoilleensa.

5:4 Kun he taas nousivat varhain
seuraavana aamuna, niin katso: Daagon
makasi kasvoillaan maassa Herran arkin
edessä, mutta Daagonin pää ja molemmat
kätet olivat katkaistuina kynnyksellä, ja
ainoastaan muu ruumis oli jäljellä.

5:5 Sentähden eivät Daagonin papit eikä
kukaan, joka menee Daagonin temppeliin,
astu Daagonin kynnykselle Asdodissa vielä
tänäkään päivänä.

5:6 Mutta Herran käsi painoi asdodilaisia,
ja hän tuhosi heitä: hän löi heitä ajoksilla,
sekä Asdodia että sen aluetta.

5:7 Kun Asdodin miehet näkivät, miten oli,
sanoivat he: "Älköön Israelin Jumalan arkki
jääkö meidän luoksemme, sillä hänen
kätensä on käynyt raskaaksi meille ja
meidän jumalallemme Daagonille."

5:8 Ja he lähettivät sanan ja kokosivat
kaikki filistealaiset ruhtinaat luoksensa ja
sanoivat: "Mitä me teemme Israelin
Jumalan arkille?" He vastasivat: "Israelin
Jumalan arkki siirtyköön Gatiin." Ja he
siirsivät Israelin Jumalan arkin sinne.

eikä sitä mieleensä pannut;

4:21 Ja kutsui sen lapsen Ikkabod ja sanoi:
kunnia on tullut Israelista pois; sillä
Jumalan arkki otettiin pois, ja hänen
appeansa ja miehensä olivat kuolleet.

4:22 Ja hän taas sanoi: Israelin kunnia on
tullut pois, sillä Jumalan arkki on otettu
pois.

5 LUKU

5:1 Ja Philistealaiset ottivat Jumalan arkin
ja veivät sen Eben-Eseristä Asdodiin,

5:2 Ja veivät sen sisälle Dagonin
huoneesen ja asettivat sen Dagonin
rinnalle.

5:3 Ja Asdodilaiset nousivat toisena
päivänä varhain, ja katso, Dagon makasi
suullansa maassa \Herran\ arkin edessä;
mutta he ottivat Dagonin ja nostivat
entiselle siallensa.

5:4 Ja he nousivat toisena huomenna, ja
katso, Dagon makasi suullansa maassa
\Herran\ arkin edessä, mutta Dagonin pää
ja molemmat hänen kätensä olivat poikki
hakattuina kynnyksellä, ja muu ruumis vain
oli jäljellä.

5:5 Sentähden Dagonin papit ja kaikki jotka
Dagonin huoneesen menevät, ei astu
Dagonin kynnykselle Asdodissa tähän
päivään asti.

5:6 Mutta \Herran\ käsi oli raskas
Asdodilaisten päällä ja hävitti heidät, ja löi
Asdodin ja kaiken ympäristön ajoksilla.

5:7 Kun Asdodin miehet näkivät niin
olevan, sanoivat he: älkäämme antako
Israelin Jumalan arkin olla meidän
tykönämme; sillä hänen kätensä on juuri
raskas meitä ja jumalaamme Dagonia
vastaan.

5:8 Ja he lähettivät ja kutsuivat kaikki
Philistealaisten päämiehet tykönsä kokoon,
ja sanoivat: mitä me teemme Israelin
Jumalan arkille? He vastasivat: antakaat
kantaa Israelin Jumalan arkki Gatin ympäri;
ja he kantoivat Israelin Jumalan arkin

5:9 Mutta kun he olivat siirtäneet sen sinne, kohtasi Herran käsi kaupunkia ja sai aikaan suuren hämmingin: hän löi kaupungin asukkaita, sekä pieniä että suuria, niin että heihin puhkesi ajoksia.

5:10 Silloin he lähettivät Jumalan arkin Ekroniin. Mutta kun Jumalan arkki tuli Ekroniin, huusivat ekronilaiset sanoen: "He ovat siirtäneet Israelin Jumalan arkin tänne minun luokseni, surmaamaan minut ja minun kansani."

5:11 Ja he lähettivät sanan ja kokosivat kaikki filistealaisten ruhtinaat ja sanoivat: "Lähetäkää Israelin Jumalan arkki pois, ja palatkoon se kotiinsa älköönkä enää surmatko minua ja minun kansaani." Sillä surma oli saattanut koko kaupungin hämminkiin; Jumalan käsi painoi sitä kovasti.

5:12 Ne asukkaat, jotka eivät kuolleet, olivat ajoksilla lyödyt, ja huuto nousi kaupungista ylös taivaaseen.

6 LUKU

6:1 Herran arkki oli filistealaisten maassa seitsemän kuukautta.

6:2 Ja filistealaiset kutsuivat papit ja tietäjät ja sanoivat: "Mitä me teemme Herran arkille? Antakaa meidän tietää, millä tavalla me lähettäisimme sen kotiinsa."

6:3 He vastasivat: "Jos te lähetätte Israelin Jumalan arkin pois, niin älkää lähettäkö häntä tyhjin käsin, vaan antakaa hänelle hyvitys. Silloin te tulette terveiksi ja saatte tietää, minkätähden hänen kätensä ei heltiä teistä."

6:4 Mutta he kysyivät: "Minkälainen hyvitys meidän on annettava hänelle?" He vastasivat: "Viisi kulta-ajosta ja viisi kultahiirtä, yhtä monta, kuin on filistealaisten ruhtinasta; sillä sama vitsaus on kohdannut kaikkia, myöskin teidän ruhtinaitanne.

6:5 Tehkää siis ajoksistanne kuvat, samoin

ympäri.

5:9 Ja kuin he sen kantoivat, nousi suuri kapina kaupungissa \Herran\ käden kautta, ja hän löi kaupungin miehet sekä pienet että suuret; ja he saivat salaiset kivut salaisiin paikkoihinsa.

5:10 Niin he lähettivät Jumalan arkin Ekroniin. Kuin Jumalan arkki tuli Ekroniin, huusivat Ekronilaiset ja sanoivat: he ovat vetäneet Israelin Jumalan arkin minun tyköni, surmataksensa minua ja minun kansaani.

5:11 Niin lähettivät he ja kutsuivat kaikki Philistealaisten päämiehet kokoon, ja sanoivat: lähettäkää Israelin Jumalan arkki siallensa jälleen, ettei hän surmaisi minua ja minun kansaani; sillä kaikessa kaupungissa oli suuri kapina kuoleman tähden, ja Jumalan käsi oli siellä sangen raskas.

5:12 Ja ihmiset, jotka ei kuolleet, olivat lyödyt salaisissa paikoissansa, niin että huuto meni kaupungista ylös taivaaseen.

6 LUKU

6:1 Ja \Herran\ arkki oli seitsemän kuukautta Philistealaisetn maalla.

6:2 Ja Philistealaiset kutsuivat pappinsa ja tietäjänsä kokoon ja sanoivat: mitä meidän pitää \Herran\ arkille tekemän? Antakaa meidän tietää, millä meidän pitää lähettämän häntä siallensa.

6:3 He vastasivat: jos te lähetätte Israelin Jumalan arkin, niin älkää häntä lähettäkö tyhjänä, vaan teidän pitää maksaman hänelle vikauhrin, niin te tulette terveeksi ja saatte tietää, minkätähden hänen kätensä ei teistä lakkaa.

6:4 Mutta he sanoivat: mikä on se vikauhri, jonka meidän hänelle antaman pitää? He vastasivat: viisi kultaista ajosta ja viisi kultaista hiirtä Philistealaisten päämiesten luvun jälkeen; että kaikilla teidän päämiehillänne ja teillä oli yksi vitsaus.

6:5 Tehkää siis teidän ajostenne kuvat ja

hiiristänne, jotka hävittävät maata, ja antakaa kunnia Israelin Jumalalle. Kenties hän silloin hellittää kätensä teistä, teidän jumalistanne ja maastanne.

6:6 Miksi te paadutatte sydämenne, niinkuin egyptiläiset ja farao paaduttivat sydämensä? Eivätkö he, sittenkuin hän oli näyttänyt heille voimansa, päästäneet israelilaisia menemään?

6:7 Niin tehkää nyt uudet vaunut ja ottakaa kaksi imettävää lehmää, joiden niskassa ei ole iestä ollut, ja valjastakaa lehmät vaunujen eteen, mutta ajakaa vasikat kotiin, pois niiden jäljestä.

6:8 Ja ottakaa Herran arkki ja asettakaa se vaunuihin ja pankaa ne kultakalut, jotka annatte hänelle hyvitykseksi, lippaaseen sen viereen, ja lähettäkää se menemään.

6:9 Ja sitten katsokaa: jos hän menee omaa aluettaan kohti, ylös Beet-Semekseen, niin on hän tuottanut meille tämän suuren onnettomuuden; mutta jos ei, niin tiedämme, ettei hänen kätensä ole meihin koskenut. Se on silloin tapahtunut meille sattumalta."

6:10 Miehet tekivät niin; he ottivat kaksi imettävää lehmää ja valjastivat ne vaunujen eteen, mutta niiden vasikat he jättivät kotiin.

6:11 Ja he panivat Herran arkin vaunuihin ynnä lippaan, kultahiiret ja paiseittensa kuvat.

6:12 Ja lehmät menivät suoraan Beet-Semestä kohti; ne kulkivat koko ajan samaa tietä, poikkeamatta oikealle tai vasemmalle, ja ammuivat lakkaamatta. Ja filistealaisten ruhtinaat seurasivat niitä Beet-Semeksien alueelle asti.

6:13 Mutta Beet-Semeksessä oltiin leikkaamassa nisua laaksossa. Kun he nostivat silmänsä, näkivät he arkin; ja he ilostuivat nähdessään sen.

teidän hiirtenne kuvat, jotka teidän maanne hävittäneet ovat, kunnioittaaksenne Israelin Jumalaa: hänen kätensä tulee joskus huokiammaksi teille, teidän jumalillenne ja teidän maallenne.

6:6 Miksi te paadutatte sydämenne, niinkuin Egyptiläiset ja Pharao paaduttivat sydämensä? Eikö se niin ole: sittekuin hän heidät häpiään saatti, laskivat he heidän menemään, ja he menivät matkaansa.

6:7 Niin ottakaa ja tehkää uudet vaunut, ja ottakaa kaksi nuorta imettävää lehmää, joiden päällä ei ole yhtään ijestä vielä ollut, ja pankaa lehmät vaunuihin eteen ja salvatkaa heidän vasikkansa kotia heidän jäljestänsä,

6:8 Ja ottakaa \Herran\ arkki ja pankaa se vaunuihin päälle, ja ne kultaiset kalut jotka te hänelle annoitte vikanne sovinnoksi, pankaa arkkuihin hänen sivullensa, ja lähettäkää häntä matkaan, ja antakaa hänen mennä;

6:9 Ja katsokaa, jos hän menee kohdastansa rajainsa kautta ylös Beet-Semekseen päin, niin hän on tehnyt meille kaiken tämän suuren pahan; mutta jos ei, niin me tiedämme, ettei hänen kätensä ole meitä liikuttanut, vaan se on meille muutoin tapaturmaisesti tapahtunut.

6:10 Miehet tekivät niin, ja ottivat kaksi nuorta imettävää lehmää ja panivat vaunuihin eteen, ja salpasivat heidän vasikkansa kotia,

6:11 Ja panivat \Herran\ arkin vaunuihin päälle, niin myös arkin kultaisen hiirten ja ajosten kuvain kanssa.

6:12 Ja lehmät menivät kohdastansa tietä myöten Beet-Semekseen, ja kävivät aina yhtä tietä ja ammuivat, ja ei poikenneet oikealle taikka vasemmalle puolelle; ja Philistealaisten päämiehet seurasivat heitä Beet-Semeksien maan ääriin.

6:13 Mutta BetSemiläiset leikkasivat nisueloansa laaksossa, ja nostivat silmänsä ja näkivät arkin, ja olivat iloiset, että saivat sen nähdä.

6:14 Vaunut tulivat beet-semekseläisen Joosuan pellolle ja pysähtyivät sinne; ja siellä oli suuri kivi. Ja he hakkasivat vaunut haloiksi ja uhrasivat lehmät polttouhriksi Herralle.

6:15 Ja leeviläiset nostivat maahan Herran arkin ja sen vieressä olevan lippaan, jossa kultakalut olivat, ja panivat ne sille suurelle kiville. Ja Beet-Semeksen miehet uhrasivat sinä päivänä Herralle polttouhreja ja teurasuhreja.

6:16 Katseltuaan tätä ne filistealaisten viisi ruhtinasta palasivat samana päivänä Ekroniin.

6:17 Nämä ovat ne kultapaiseet, jotka filistealaiset antoivat Herralle hyvitykseksi: yksi Asdodin puolesta, yksi Gassan puolesta, yksi Askelonin puolesta, yksi Gatin puolesta ja yksi Ekronin puolesta.

6:18 Mutta kultahiiriä oli yhtä monta, kuin oli kaikkiaan filistealaisten kaupunkeja viidellä ruhtinaalla, niin hyvin varustettuja kaupunkeja kuin linnoittamattomia kyliä, suureen Aabel-kiveen asti, jolle he laskivat Herran arkin ja joka on vielä tänäkin päivänä beet-semekseläisen Joosuan pellolla.

6:19 Mutta Herra surmasi Beet-Semeksen miehiä sentähden, että he olivat katsoneet Herran arkkia; hän surmasi kansasta seitsemänkymmentä miestä, viisikymmentä tuhatta miestä; ja kansa suri sitä, että Herra oli surmannut niin paljon kansaa.

6:20 Ja Beet-Semeksen miehet sanoivat: "Kuka voi kestää Herran, tämän pyhän Jumalan, edessä? Ja kenen luo hän menee meidän luotamme?"

6:21 Ja he lähettivät sanansaattajat Kirjat-Jearimin asukasten luo sanomaan: "Filistealaiset ovat tuoneet Herran arkin takaisin; tulkaa tänne ja viekää se luoksenne."

7 LUKU

7:1 Niin Kirjat-Jearimin miehet tulivat ja

6:14 Mutta vaunut tulivat Josuan BetSemiläisen pellolle, ja seisoivat siinä alallansa, ja siellä oli suuri kivi; ja he hakkasivat puita vaunuista, ja uhrasivat lehmät \Herralle\ polttouhriksi.

6:15 Ja Leviläiset nostivat \Herran\ arkin maahan ja arkun, joka sivussa oli, jossa ne kultaiset kalut olivat, ja panivat suuren kiven päälle. Ja BetSemiläiset uhrasivat sinä päivänä \Herralle\ polttouhria ja muita uhreja.

6:16 Kun ne viisi Philistealaisen päämiestä näkivät sen, palasivat he sinä päivänä Ekroniin.

6:17 Ja nämät ovat ne kultaiset ajosten kuvat, jotka Philistealaiset uhrasivat \Herralle\ vikauhriksi: Asdod yhden, Gasa yhden, Asklon yhden, Gat yhden ja Ekron yhden.

6:18 Ja kultaiset hiiret kaikkein Philistealaisten kaupunkein luvun jälkeen, viiden päämiehen edestä, sekä vahvoista kaupungeista ja maakylistä, siihen suureen Abeliin asti, johonka he panivat \Herran\ arkin; joka on tähän päivään asti Josuan BetSemiläisen pellolla.

6:19 Ja muutamat BetSemiläiset lyötiin, että he katsoivat \Herran\ arkkiin, ja hän löi siitä kansasta viisikymmentä tuhatta ja seitsemänkymmentä miestä; niin se kansa murehti, että \Herra\ niin suurella vitsauksella löi kansaa.

6:20 Ja BetSemiläiset sanoivat: kuka on seisovainen \Herran\ edessä, tainkaltaisen pyhän Jumalan? ja kenen tykö hän menee meidän tyköämme;

6:21 Ja lähettivät sanansaattajat KirjatJearimin asuvaisten tykö ja käskivät heille sanoa: Philistealaiset ovat tuoneet \Herran\ arkin jälleen, tulkaat tänne alas ja viekää häntä ylös teidän tyköenne jälleen.

7 LUKU

7:1 Niin tulivat KirjatJearimin miehet, ja

veivät Herran arkin sinne ja toivat sen Abinadabin taloon mäelle. Ja hänen poikansa Eleasarin he pyhittivät pitämään huolta Herran arkista.

7:2 Ja siitä päivästä, jona arkki oli asettunut Kirjat-Jearimiin, kului pitkä aika, kului kaksikymmentä vuotta; ja koko Israelin heimo huokaili Herran puoleen.

7:3 Mutta Samuel sanoi koko Israelin heimolle näin: "Jos te kaikesta sydämestänne käännytte Herran puoleen, niin poistakaa keskuudestanne vieraat jumalat ja astartet ja kiinnittäkää sydämenne Herraan ja palvelkaa ainoastaan häntä, niin hän pelastaa teidät filistealaisten käsistä."

7:4 Niin israelilaiset poistivat baalit ja astartet ja palvelivat ainoastaan Herraa.

7:5 Ja Samuel sanoi: "Kootkaa koko Israel Mitspaan, ja minä rukoilen teidän puolestanne Herraa."

7:6 Niin he kokoontuivat Mitspaan, ammensivat vettä ja vuodattivat sitä Herran eteen sekä paastosivat sen päivän; ja he sanoivat siellä: "Me olemme tehneet syntiä Herraa vastaan." Ja Samuel jakoi israelilaisille oikeutta Mitspassa.

7:7 Kun filistealaiset kuuluivat israelilaisten kokoontuneen Mitspaan, lähtivät filistealaisten ruhtinaat Israelia vastaan. Kun israelilaiset kuuluivat sen, pelkäsivät he filistealaisia.

7:8 Ja israelilaiset sanoivat Samuelille: "Älä kieltäydy huutamasta meidän puolestamme Herraa, meidän Jumalamme, että hän pelastaisi meidät filistealaisten käsistä."

7:9 Niin Samuel otti imevän karitsan ja uhrasi sen polttouhriksi, kokonaisuuhriksi, Herralle; ja Samuel huusi Herraa Israelin puolesta, ja Herra kuuli häntä.

7:10 Sillä kun Samuelin uhratessa polttouhria filistealaiset lähestyivät käydäkseen taisteluun Israelia vastaan,

toivat sinne \Herran\ arkin, ja veivät sen Amminadabin huoneesen Giberaan, ja vihkivät hänen poikansa Eleasarin ottamaan \Herran\ arkista vaaria.

7:2 Ja siitä päivästä, jona arkki tuli KirjatJearimiin, kului paljon aikaa, kaksikymmentä ajastaikaa; ja koko Israelin huone itki \Herran\ jälkeen.

7:3 Mutta Samuel puhui koko Israelin huoneelle, sanoen: jos te käännätte teitänne kaikesta sydämestänne \Herran\ tykö, niin heittäkää teiltänne vieraat jumalat ja Astharot pois, ja valmistakaa teidän sydämenne \Herran\ tykö, ja palvelkaat häntä ainoaa, niin hän pelastaa teidät Philistealaisten käsistä.

7:4 Niin heittivät Israelin lapset heittänsä Baalin ja Astharotin pois, ja palvelivat ainoaa \Herraa\.

7:5 Ja Samuel sanoi: kootkaat kaikki Israel Mitspaan: ja minä rukoilen teidän edestänne \Herraa\.

7:6 Ja he tulivat Mitspaan kokoon, ammundivat vettä ja kaasivat \Herran\ eteen, paastosivat sen päivän, ja sanoivat siinä paikassa: me olemme syntiä tehneet \Herraa\ vastaan! Ja Samuel tuomitsi Israelin lapsia Mitspassa.

7:7 Kun Philistealaiset kuuluivat Israelin lapset kokoontuneeksi Mitspaan, menivät Philistealaisten päämiehet Israelia vastaan. Kun Israelin lapset sen kuuluivat, pelkäsivät he Philistealaisia.

7:8 Ja Israelin lapset sanoivat Samuelille: älä lakkaa huutamasta meidän edestämme \Herran\ meidän Jumalamme tykö, että hän meidät pelastais Philistealaisten käsistä.

7:9 Niin Samuel otti yhden imevän karitsan ja uhrasi sen kokonansa \Herralle\ polttouhriksi; ja Samuel huusi \Herran\ tykö Israelin edestä, ja \Herra\ kuuli hänen rukouksensa.

7:10 Ja kuin Samuel uhrasi polttouhrin, lähestyivät Philistealaiset sotimaan Israelia vastaan; mutta \Herra\ jylisti sinä päivänä

niin sinä päivänä Herra jylisi kovalla ukkosen jylinällä filistealaisia vastaan ja saattoi heidät hämminkiin, niin että Israel voitti heidät.

7:11 Ja Israelin miehet lähtivät Mispasta ja ajoivat filistealaisia takaa, surmaten heitä aina Beet-Kaarin alapuolelle asti.

7:12 Ja Samuel otti kiven ja pani sen Mispan ja Seenin välille ja antoi sille nimen Eben-Eser ja sanoi: "Tähän asti on Herra meitä auttanut."

7:13 Niin filistealaiset lannistettiin, eivätkä he enää tulleet Israelin alueelle. Ja Herran käsi oli filistealaisia vastaan Samuelin koko elinajan.

7:14 Ja ne kaupungit, jotka filistealaiset olivat ottaneet Israelilta, joutuivat takaisin Israelille, Ekronista Gatiin saakka; ja myös niiden alueet Israel vapautti filistealaisten käsistä. Myöskin Israelin ja amorilaisten välillä oli rauha.

7:15 Samuel oli tuomarina Israelissa koko elinaikansa.

7:16 Ja hän teki joka vuosi kiertomatkoja Beeteliin, Gilgaliin ja Mispaan, ja hän jakoi Israelille oikeutta kaikissa näissä paikoissa.

7:17 Sitten hän palasi jälleen Raamaan, sillä siellä oli hänen kotinsa ja siellä hän jakoi oikeutta Israelille. Ja hän rakensi sinne alttarin Herralle.

8 LUKU

8:1 Kun Samuel oli käynyt vanhaksi, pani hän poikansa Israelin tuomareiksi.

8:2 Hänen esikoisensa nimi oli Joel, ja hänen toisen poikansa nimi oli Abia; nämä olivat tuomareina Beersebassa.

8:3 Mutta hänen poikansa eivät vaeltaneet hänen teitensä, vaan olivat väärän voiton pyytäjiä, ottivat lahjuksia ja vääristivät oikeutta.

8:4 Niin kaikki Israelin vanhimmat kokoontuivat ja tulivat Samuelin tykö Raamaan

8:5 ja sanoivat hänelle: "Katso, sinä olet

suurella pauhinalla Philistealaisten ylitse ja peljätti heidät, niin että he lyötiin Israelin edessä.

7:11 Niin Israelin miehet menivät ulos Mitspasta, ja ajoivat Philistealaisia takaa, ja löivät heidät aina BetKarin alle.

7:12 Ja Samuel otti kiven ja pani Mitspan ja Senin välille, ja kutsui sen nimen EbenEtser, ja sanoi: tähän asti on \Herra\ auttanut meitä.

7:13 Ja niin Philistealaiset poljettiin, eikä enää tulleet Israelin rajoille. Ja \Herran\ käsi oli Philistealaisia vastaan niinkauvan kuin Samuel eli.

7:14 Niin Israelin lapset saivat ne kaupungit jälleen, jotka Philistealaiset heiltä olivat ottaneet pois, Ekronista Gatiin saakka, rajoinensa. Ne vapahti Israel Philistealaisten käsistä; sillä Israelilla oli rauha Amorilaisten kanssa.

7:15 Ja Samuel tuomitsi Israelia kaiken elinaikansa,

7:16 Ja vaelsi joka vuosi ympäri BetElin ja Gilgalin ja Mitspan. Ja kuin hän oli tuominnut Israelia kaikissa näissä paikoissa,

7:17 Tuli hän Ramaan jälleen; sillä siellä oli hänen huoneensa ja siellä hän tuomitsi Israelia, ja rakensi \Herralle\ siellä alttarin.

8 LUKU

8:1 Ja tapahtui, kuin Samuel vanhentui, että hän pani poikansa Israelin tuomariksi.

8:2 Hänen esikoisensa nimi oli Joel ja toisen Abia, jotka tuomarit olivat BerSabassa.

8:3 Mutta hänen poikansa ei vaeltaneet hänen teissänsä, vaan poikkesivat ahneuden perään, ja ottivat lahjoja, ja käänisivät oikeuden.

8:4 Niin kaikki Israelin vanhimmat kokosivat itsensä ja tulivat Samuelin tykö Ramaan,

8:5 Ja sanoivat hänelle: katso, sinä olet

käynyt vanhaksi, eivätkä poikasi vaella sinun teitäsi. Niin aseta nyt meille oikeutta jakamaan kuningas, jollainen kaikilla muillakin kansoilla on."

8:6 Mutta Samuel pahastui siitä, että he sanoivat: "Anna meille kuningas jakamaan meille oikeutta." Ja Samuel rukoili Herraa.

8:7 Niin Herra sanoi Samuelille: "Kuule kansan ääntä kaikessa, mitä he sinulle sanovat; sillä sinua he eivät ole pitäneet halpana, vaan minut he ovat pitäneet halpana olemaan heidän kuninkaanansa.

8:8 Niinkuin he aina siitä päivästä, jona minä johdatin heidät tänne Egyptistä, tähän päivään asti ovat tehneet, kun ovat hyljänneet minut ja palvelleet muita jumalia, aivan niin he tekevät nyt sinullekin.

8:9 Kuule siis heidän ääntänsä. Kuitenkin varoita heitä vakavasti ja ilmoita heille, mitkä oikeudet on kuninkaalla, joka on heitä hallitseva."

8:10 Niin Samuel puhui kaikki Herran sanat kansalle, joka häneltä pyysi kuningasta.

8:11 Hän sanoi: "Nämä oikeudet on kuninkaalla, joka on teitä hallitseva: Teidän poikanne hän ottaa ja panee heidät vaunumiehikseen ja ratsumiehikseen ja vaunujensa edelläjuoksijoiksi.

8:12 Myöskin hän panee heitä tuhannen- ja viidenkymmenenpäämiehiksi ja kyntämään hänen kyntöjensä ja leikkaamaan hänen viljaansa sekä tekemään hänelle sotatarpeita ja vaunutarpeita.

8:13 Ja teidän tyttärenne hän ottaa voiteiden tekijöiksi, keittäjiksi ja leipojiksi.

8:14 Hän ottaa teidän parhaat peltonne, viinitarhanne ja öljypuunne ja antaa ne palvelijoillensa;

8:15 ja hän ottaa kymmenykset teidän kylvöstänne ja viinitarhojenne sadosta ja antaa ne hoviherroillensa ja palvelijoillensa.

8:16 Hän ottaa myös teidän palvelijanne

vanhentunut, ja sinun poikas ei vaella sinun teissäsi. Niin aseta nyt meille kuningas, joka meitä tuomitsis, niinkuin kaikilla pakanoillakin on.

8:6 Ja Samuel otti sen pahaksi, että he sanoivat: anna meille kuningas, joka meitä tuomitsis; ja Samuel rukoili \Herraa\.

8:7 Ja \Herra\ sanoi Samuelille: kuule kansan ääntä kaikissa niissä, mitä he sinulle sanovat; sillä ei he ole sinua hyljänneet, vaan minun he ovat hyljänneet, etten minä heitä hallitsisi;

8:8 Niinkuin he aina tehneet ovat siitä päivästä kuin minä heidät vein Egyptistä tähän päivään asti, ja ovat minun hyljänneet ja palvelleet vieraita jumalia: niin tekevät he myös sinulle.

8:9 Kuule siis nyt heidän äänensä: kuitenkin ettäs ahkerasti todistat heitä vastaan ja ilmoitat heille kuninkaan oikeuden, joka heitä hallitseva on.

8:10 Ja Samuel sanoi kaikki \Herran\ sanat kansalle, joka häneltä kuningasta anoi.

8:11 Ja sanoi: tämä pitää oleman kuninkaan oikeus, joka teitä vallitseva on: teidän poikanne ottaa hän ja panee vaunu- ja hevostmiehiksensä ja vaunuinsa edelläjuoksioiksi,

8:12 Ja panee päämiehiksi tuhannen ja viidenkymmenen päälle, ja kyntäjiksi, joiden hänen peltonsa kyntämän pitää, ja elonleikkaajiksi eloonsa, ja sotakaluinsa ja vaunukaluinsa tekiöiksi.

8:13 Ja teidän tyttärenne ottaa hän voidetten tekiöiksi, keittäjiksi ja leipojiksi.

8:14 Hän ottaa myös teidän parhaat peltonne, viinamäkenne ja öljypuunne, ja antaa ne palvelioillensa;

8:15 Ja ottaa teiltä kymmenykset teidän jyvistänne ja viinastanne, ja antaa huovillensa ja palvelioillensa.

8:16 Hän ottaa myös palvelianne ja

ja palvelijattarenne ja parhaat nuoret miehenne sekä aasinne ja teettää niillä työnsä;

8:17 ja hän ottaa kymmenykset teidän lampaistanne, ja te tulette hänen palvelijoiksensa.

8:18 Silloin te huudatte Herraa kuninkaanne tähden, jonka olette itsellenne valinneet, mutta hän ei silloin teitä kuule."

8:19 Mutta kansa ei tahtonut kuulla Samuelin puhetta, vaan sanoi: "Ei, kuningas meillä pitää olla.

8:20 Mekin tahdomme olla niinkuin kaikki muut kansat: kuningas jakakoon meille oikeutta ja johtakoon meitä ja käyköön sotiamme."

8:21 Kun Samuel kuuli kaikki kansan puheet, puhuihän ne Herralle.

8:22 Ja Herra sanoi Samuelille: "Kuule heidän ääntänsä ja aseta heille kuningas." Niin Samuel sanoi Israelin miehille: "Menkää kukin kaupunkiinne."

9 LUKU

9:1 Benjaminissa oli mies, hyvin varakas, nimeltä Kiis, Abielin poika, joka oli Serorin poika, joka Bekoratin poika, joka Afiahin poika, joka erään benjaminilaisen miehen poika.

9:2 Hänellä oli poika, nimeltä Saul, nuori, kaunis mies. Israelilaisten joukossa ei ollut kauniimpaa miestä kuin hän: hän oli päätänsä pitempi kaikkea kansaa.

9:3 Ja Kiisiltä, Saulin isältä, olivat aasintammat joutuneet kateisiin, ja Kiis sanoi pojallensa Saulille: "Ota palvelijoista joku mukaasi, nouse ja mene etsimään aasintammoja."

9:4 Niin hän kulki Efraimin vuoriston halki, ja hän kulki Salisan maan halki; mutta he eivät löytäneet niitä. Ja he kulkivat Saalimin maan halki, eikä niitä ollut sielläkään; sitten he kulkivat Benjaminin maan halki eivätkä löytäneet niitä.

piikanne, ja parhaat nuorukaisenne, ja aasinne, ja panee ne työhönsä.

8:17 Hän ottaa laumastanne kymmenykset: ja teidän pitää oleman hänen orjansa.

8:18 Niin te silloin huudatte kuninkaanne tähden, jonka te olette teillenne valinneet; vaan silloin ei \Herra\ kuule teitä.

8:19 Ja ei kansa totellut Samuelin ääntä, vaan sanoi: ei millään muotoa, vaan kuningas pitää meillä oleman,

8:20 Että me myös olisimme niinkuin kaikki muut pakanat, ja että meidän kuninkaamme tuomitsis meitä ja menis edellämme, kuin meidän pitää sotiman.

8:21 Ja niin Samuel kuuli kaikkia niitä mitä kansa sanoi, ja puhui ne \Herran\ korvain edessä.

8:22 Niin sanoi \Herra\ Samuelille: kuule heidän äänensä ja aseta heille kuningas. Ja Samuel sanoi Israelin miehille: menkää matkaanne kukin kaupunkiinsa.

9 LUKU

9:1 Niin oli yksi mies Benjaminista, nimeltä Kis, Abielin poika, Serorin pojan, Bekoratin pojan, Aphiaan pojan, Isjeminin pojan; voimallinen mies.

9:2 Hänellä oli poika nimeltä Saul, hän oli kaunis nuori mies, ja ei ollut yksikään häntä kauniimpi Israelin lasten seassa, päätä pitempi kaikkea muuta kansaa.

9:3 Ja Kis Saulin isä oli kadottanut aasintammansa, ja Kis sanoi pojallensa Saulille: ota palvelioista kanssas ja nouse; mene matkaas ja etsi aasintammat.

9:4 Ja hän kävi Ephraimin vuoren yli ja Salisan maan lävitse, ja ei he löytäneet; niin he kävivät Salimin maan lävitse, ja ei ne olleet siellä, ja he kävivät Jeminin maan lävitse, ja ei löytäneet.

9:5 Kun he olivat tulleet Suufin maahan, sanoi Saul palvelijallensa, joka hänellä oli mukanaan: "Tule, palatkaamme kotiin; muutoin isäni käy levottomaksi meidän tähtemme ja jättää mielestään aasintammat."

9:6 Mutta palvelija sanoi hänelle: "Katso, tässä kaupungissa on Jumalan mies, arvossa pidetty mies; kaikki, mitä hän sanoo, se varmasti toteutuu. Menkäämme nyt sinne; kenties hän ilmaisee meille jotakin matkasta, jolla olemme."

9:7 Niin Saul sanoi palvelijallensa: "Jos menemme sinne, niin mitä me viemme sille miehelle? Sillä leipä on loppunut repuistamme, eikä meillä ole muutakaan lahjaa vietäväksi Jumalan miehelle. Vai onko meillä mitään?"

9:8 Palvelija vastasi vielä Saulille ja sanoi: "Katso, tässä on minulla neljännes sekeliä hopeata; minä annan sen Jumalan miehelle, että hän ilmaisisi meille jotakin matkastamme."

9:9 - Muinoin sanottiin Israelissa, kun mentiin kysymään Jumalalta, näin: "Tulkaa, menkäämme näkijän luo." Sillä sitä, jota nyt sanotaan profeetaksi, kutsuttiin muinoin näkijäksi. -

9:10 Saul vastasi palvelijallensa: "Puheesi on hyvä; tule, menkäämme." Ja he menivät kaupunkiin, jossa Jumalan mies oli.

9:11 Kun he nousivat rinnettä ylös kaupunkiin, kohtasivat he tyttöjä, jotka olivat menossa vettä ammentamaan. Näiltä he kysyivät: "Onko näkijä täällä?"

9:12 Nämä vastasivat heille ja sanoivat: "On, katso, hän on tuolla edessäpäin. Riennä, sillä hän on juuri nyt tullut kaupunkiin, koska kansalla tänä päivänä on teurasuhrit uhrikukkulalla.

9:13 Kun tulette kaupunkiin, tapaatte hänet, ennenkuin hän menee uhrikukkulalle aterioimaan; sillä kansa ei aterioi, ennenkuin hän tulee. Kun hän on siunannut uhrin, sitten vasta kutsuviaat

9:5 Kuin he tulivat Zuphin maalle, sanoi Saul palveliallensa, joka hänen kanssansa oli: tule, käykäämme kotia jälleensä, ettei minun isäni unhottaisi aasintammoja ja murehtisi meitä.

9:6 Mutta se sanoi hänelle: katso, tässä kaupungissa on kuuluisa Jumalan mies: kaikki mitä hän sanoo, se kaiketi tapahtuu. Käykäämme nyt sinne: kuka tietää, hän sanoo meille meidän retkemme, jota vaellamme.

9:7 Saul sanoi palveliallensa: katso, siis me menemme sinne; mutta mitä me viemme miehelle? sillä leipä on kaikki loppunut säkistämme: ei ole meillä yhtään lahjaa vietävää sille Jumalan miehelle: mitä meillä on myötämme?

9:8 Palvelia vastasi edespäin Saulille ja sanoi: katso, minulla on neljäs osa hopiasikliä tykönäni; antakaamme se sille Jumalan miehelle, että hän sanois meille meidän retkemme.

9:9 Muinaiseen aikaan Israelissa, kuin käytiin Jumalaa etsimään, sanottiin: tulkaat, käykäämme näkiän tykö; sillä se joka nyt on propheta, kutsuttiin muinen näkiäksi.

9:10 Saul sanoi palveliallensa: puhees on hyvä: tule, käykäämme. Ja he menivät kaupunkiin, jossa Jumalan mies oli.

9:11 Ja tultuansa kaupungin paltalle, löysivät he piikoja, jotka läksivät vettä ammentamaan; niille he sanoivat: onko näkiä täällä?

9:12 He vastasivat heitä ja sanoivat: on, katso, siellä sinun edessäs: riennä nyt, sillä tänäpäinä hän on tullut kaupunkiin, että tänäpäinä on kansalla uhri korkeudella.

9:13 Kuin tulette kaupunkiin, niin te löydätte hänen, ennenkuin hän menee korkeudelle atrioitsemaan; sillä ei kansa ennen syö, kuin hän siunaa uhrin, sitte ne syövät jotka kutsutut ovat: menkää siis

aterioivat. Menkää siis sinne, sillä juuri nyt te hänet tapaatte."

9:14 Ja he menivät kaupunkiin. Kun he tulivat kaupunkiin, niin katso, Samuel tuli heitä vastaan menossa uhrikukkulalle.

9:15 Mutta päivää ennen Saulin tuloa oli Herra ilmoittanut ja sanonut Samuelille:

9:16 "Huomenna tähän aikaan minä lähetän sinun tykösi miehen Benjaminin maasta. Voitele hänet minun kansani Israelin ruhtinaaksi. Hän on vapauttava minun kansani filistealaisten käsistä. Sillä minä olen katsonut kansani puoleen, sen huuto on tullut minun eteeni."

9:17 Kun Samuel näki Saulin, ilmoitti Herra hänelle: "Katso, tässä on mies, josta minä olen sinulle sanonut: 'Tämä on vallitseva minun kansani'."

9:18 Saul meni Samuelin tykö keskelle porttia ja sanoi: "Sano minulle, missä on näkijän asunto?"

9:19 Samuel vastasi Saulille ja sanoi: "Minä olen näkijä. Mene minun edelläni uhrikukkulalle. Aterioikaa tänä päivänä minun kansani; huomenaamuna minä päästän sinut menemään, ja kaikki, mitä sinulla on sydämelläsi, minä selvitän sinulle."

9:20 Äläkä enää ole huolissasi aasintammoista, jotka ovat olleet sinulta kateissa kolme päivää, sillä ne ovat löytyneet. Ja kenen on kaikki, mitä kallisarvoisinta Israelissa on, jollei sinun ja kaiken sinun isäsi perheen?"

9:21 Saul vastasi ja sanoi: "Minähän olen benjaminilainen, olen sukukunnasta, joka on Israelin pienimpiä, ja minun sukuni on vähäisin kaikista Benjaminin sukukunnan suvuista. Miksi puhut minulle näin?"

9:22 Mutta Samuel otti Saulin palvelijoinensa ja vei heidät ruokailuhuoneeseen ja antoi heille ylimmän sijan kutsuvierasten joukossa, joita oli noin kolmekymmentä miestä.

9:23 Ja Samuel sanoi keittäjälle: "Tuo

sinne, sillä juuri nyt te hänen löydätte."

9:14 Ja he menivät ylös kaupunkiin, ja kuin he tulivat keskelle kaupunkia, katso, Samuel kohtasi heidät mennessänsä korkeudelle.

9:15 Mutta \Herra\ oli ilmoittanut Samuelille päivää ennen kuin Saul tuli, sanoen:

9:16 Huomenna tällä ajalla lähetän minä sinun tykösi miehen Benjaminin maasta, voitele se minun kansani Israelin päämieheksi: ja hän on vapahtava heitä Philistealaisten käsistä, sillä minä olen katsonut minun kansani puoleen, ja heidän huutonsa on tullut minun tyköni."

9:17 Kun Samuel näki Saulin, vastasi \Herra\ ja sanoi: katso, tämä on se mies, josta minä sinulle sanonut olen: tämä on hallitseva minun kansani."

9:18 Saul meni Samuelin tykö porttiin ja sanoi: ilmoita minulle, kussa täällä on näkiän huone."

9:19 Samuel vastasi Saulille ja sanoi: minä olen näkiä, mene minun edelläni ylös korkeudelle: ja te syötte tänäpäivänä minun kansani, ja huomenna päästän minä sinun: ja kaikki mitä sydämässäsi on, ilmoitan minä sinulle."

9:20 Ja aasintammoja, jotka ovat olleet sinulta kolme päivää poissa, älä silleen murehdi, sillä ne ovat löydettyt: ja kenen kaikki himoittava Israelissa pitää oleman? Eikö ne sinulle tule ja kaikelle isäs huoneelle?"

9:21 Saul vastasi ja sanoi: enkö minä ole Jeminin poika, kaikkein vähimmästä Israelin suvusta, ja minun sukuni on vähin kaikkein sukukuntain seassa Benjaminista? Miksis senkaltaista minulle puhut?"

9:22 Mutta Samuel otti Saulin palvelioinensa ja vei heidät saliin, ja istutti heidät ylimmäiseksi kaikista niistä, jotka kutsutut olivat, joita oli liki kolmekymmentä miestä."

9:23 Ja Samuel sanoi keittäjälle: tuo tänne

tänne se kappale, jonka minä sinulle annoin ja josta minä sinulle sanoin: 'Pane se syrjään'."

9:24 Niin keittäjä otti reiden, ja mitä siihen kuului, ja pani sen Saulin eteen. Ja Samuel sanoi: "Katso, tässä pannaan sinun eteesi se, mikä on varattu; syö siitä. Sillä juuri täksi hetkeksi se säästettiin sinua varten, kun minä sanoin: 'Minä olen kutsunut kansan.'" Niin Saul aterioi Samuelin kanssa sinä päivänä.

9:25 Kun he sitten olivat tulleet uhrikukkulalta alas kaupunkiin, puhui hän Saulin kanssa katolla. Ja he nousivat varhain.

9:26 Niin Samuel aamun sarastaessa kutsui Saulia katolta ja sanoi: "Nouse, minä lähden saattamaan sinua." Saul nousi, ja hän ja Samuel menivät yhdessä ulos.

9:27 Kun he tulivat alas kaupungin laitaan, sanoi Samuel Saulille: "Sano palvelijalle, että hän menee meidän edellämme" - ja tämä meni edelle - "mutta pysähdy sinä hetkeksi tähän, niin minä julistan sinulle Jumalan sanan."

10 LUKU

10:1 Silloin Samuel otti öljyastian, vuodatti öljyä hänen päähänsä, suuteli häntä ja sanoi: "Katso, Herra on voidellut sinut perintöosansa ruhtinaaksi.

10:2 Kun sinä tänä päivänä lähdet minun luotani, kohtaat sinä Raakelin haudan luona Selsahissa Benjaminin rajalla kaksi miestä; ne sanovat sinulle: 'Aasintammat, joita olet lähtenyt etsimään, ovat löytyneet; katso, isäsi on heittänyt mielestään aasintammat, kun on levoton teidän tähtenne ja sanoo: Mitä minä voisin tehdä poikani avuksi?'

10:3 Ja kun menet siitä edemmäksi ja tulet Taaborin tammelle, tulee siellä sinua vastaan kolme miestä menossa Jumalan eteen Beeteliin. Yksi kantaa kolmea vohlaa, toinen kantaa kolmea leipäkakkua,

se kappale, jonka minä sinulle annoin ja käsinkin tykönäs pitää.

9:24 Niin keittäjä kantoi lavan ja sen mikä siinä riippui kiinni, ja hän pani sen Saulin eteen. Ja Samuel sanoi: katso, tämä jäi, laske etees ja syö; sillä se on tähän hetkeen asti sinulle tallella pidetty, silloin kuin minä kutsuin kansan. Niin Saul söi Samuelin kanssa sinä päivänä.

9:25 Ja kuin he menivät korkeudelta alas kaupunkiin, puhui hän Saulin kanssa katon päällä.

9:26 Ja he nousivat varhain aamulla. Niin Samuel kutsui Saulin aamuruskon noustessa katon päälle ja sanoi: nouse, ja minä päästän sinun; ja Saul nousi, ja he molemmat menivät ulos, hän ja Samuel.

9:27 Ja kuin he tulivat kaupungin ääreen, sanoi Samuel Saulille: sano palvelialle, että hän menis meidän edellämme (ja hän meni edellä); mutta seiso sinä nyt tässä, ja minä ilmoitan sinulle, mitä Jumala sanonut on.

10 LUKU

10:1 Niin otti Samuel öljyastian ja kaasi hänen päänsä päälle, ja antoi suuta hänen ja sanoi: näetkös, että \Herra\ on sinun voidellut päämieheksi perimisensä päälle?

10:2 Kuin sinä menet minun tyköäni tänäpäpäni pois, niin sinä löydät kaksi miestä Rakelin haudan tykönä Zelsassa, Benjaminin rajassa: ne sanovat sinulle: aasintammat, joitas olet lähtenyt etsimään, ovat löydetyt: ja katso, ei isäs pidä silleen lukua aaseista, vaan murehtii teitä ja sanoo: mitä minun pitää tekemän pojalleni?

10:3 Ja kuin edemmäksi siitä menet, niin sinä tulet Taborin lakeudelle, siinä kohtaavat sinua kolme miestä, jotka Jumalan tykö ylös BetEliin menevät: ensimmäinen kantaa kolme vohlaa, ja toinen

ja kolmas kantaa viinileiliä.

10:4 Ne tervehtivät sinua ja antavat sinulle kaksi leipää; ota ne heiltä.

10:5 Senjälkeen sinä tulet Jumalan Giberaan, jossa filistealaisten maaherrat ovat. Ja tullessasi sinne kaupunkiin sinä kohtaat joukon profeettoja, jotka tulevat alas uhrikukkulalta hurmoksissaan, harppu, vaskirumpu, huilu ja kannel edellänsä.

10:6 Ja Herran henki tulee sinuun, ja sinäkin joudut hurmoksiin niinkuin hekin; ja sinä muutut toiseksi mieheksi.

10:7 Ja kun nämä ennusmerkit käyvät toteen, niin tee, mikä tehtäväksesi tulee, sillä Jumala on sinun kanssasi.

10:8 Mene sitten minun edelläni Gilgaliin, niin minä tulen sinne sinun luoksesi uhraamaan polttouhreja ja yhteysuhreja; odota seitsemän päivää, kunnes minä tulen sinun luoksesi ja ilmoitan sinulle, mitä sinun on tehtävä."

10:9 Ja kun hän käänsi selkensä lähteäksensä Samuelin luota, muutti Jumala hänen sydämensä; ja kaikki nämä ennusmerkit kävivät sinä päivänä toteen.

10:10 Ja kun he tulivat sinne, Giberaan, niin katso, joukko profeettoja tuli häntä vastaan. Silloin Jumalan henki tuli häneen, ja hänkin joutui hurmoksiin heidän keskellensä.

10:11 Kun kaikki, jotka ennestään tunsivat hänet, näkivät hänet hurmoksissa niinkuin profeetatkin, sanoivat he toisilleen: "Mikä Kiisin pojalle on tullut? Onko Saulkin profeettain joukossa?"

10:12 Mutta eräs sikäläisistä miehistä vastasi ja sanoi: "Kuka sitten heidän isänsä on?" - Niin tuli sananlaskuksi: "Onko Saulkin profeettain joukossa?"

10:13 Päästyään hurmoksista hän meni

kantaa kolme kappaletta leipää, ja kolmas kantaa viinileiliä.

10:4 Ja ne tervehtivät sinua ystävällisesti, antavat sinulle kaksi leipää: ota ne heidän kädestänsä.

10:5 Sitte tulet sinä Jumalan korkeudelle, kussa Philistealaisten leirit ovat. Ja pitää tapahtuman, että tultuas kaupunkiin, kohtaat prophetain joukon, jotka ovat tulleet korkeudelta, ja heidän edellänsä kantele ja trumpu, huilut ja harput, ja he propheteeraavat.

10:6 Ja \Herran\ henki tulee sinussa voimalliseksi, että propheteeraat heidän kanssansa ja tulet toiseksi mieheksi.

10:7 Ja kuin nämät merkit tapahtuvat sinulle, niin tee kaikki, mitä etees tulee; sillä Jumala on sinun kanssas.

10:8 Mutta sinun pitää menemän minun edelläni alas Gilgaliin, ja katso, minä tulen sinne sinun tykös uhraamaan polttouhria ja kiitosuhria: seitsemän päivää pitää sinun odottaman, siihenasti kuin minä tulen sinun tykös ja ilmoitan sinulle, mitä sinun pitää tekemän.

10:9 Ja tapahtui, että kuin hän oli kääntänyt selkensä Samuelin puoleen ja meni hänen tykönsä pois, antoi Jumala hänelle toisen sydämen; ja kaikki nämät merkit tapahtuivat sinä päivänä.

10:10 Ja kuin he tulivat sinne korkeudelle, katso, prophetain joukko kohtasi häntä, ja Jumalan henki tuli voimalliseksi hänessä, että hän propheteerasi heidän keskellensä.

10:11 Kuin hänen kaikki näkivät jotka ennen hänen tunteneet olivat, ja katso, hän propheteerasi prophetain kanssa, sanoivat he toinen toisilleen: mitä Kiisin pojalle tapahtunut on? onko Saul myös prophetain seassa?

10:12 Ja yksi vastasi siellä ja sanoi: kuka on heidän isänsä? Siitä on sananlasku tullut onko Saul myös prophetain seassa?

10:13 Ja kuin hän lakkasi

uhrikukkulalle.

10:14 Ja Saulin setä kysyi häneltä ja hänen palvelijaltansa: "Missä te olette käyneet?" Hän vastasi: "Aasintammoja etsimässä. Mutta kun emme niitä missään nähneet, menimme Samuelin tykö."

10:15 Silloin Saulin setä sanoi: "Kerro minulle, mitä Samuel teille sanoi."

10:16 Saul vastasi sedällensä: "Hän ilmoitti meille aasintammain löytyneen." Mutta mitä Samuel oli sanonut kuninkuudesta, sitä hän ei hänelle kertonut.

10:17 Sitten Samuel kutsui kansan koolle Herran eteen Mispaan.

10:18 Hän sanoi israelilaisille: "Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Minä johdatin Israelin Egyptistä, ja minä vapautin teidät egyptiläisten käsistä sekä kaikkien niiden valtakuntien käsistä, jotka teitä sortivat.

10:19 Mutta nyt te olette pitäneet halpana Jumalanne, joka on auttanut teidät kaikista onnettomuuksistanne ja ahdingoistanne, ja olette sanoneet hänelle: 'Aseta meille kuningas.' Asettukaa siis Herran eteen sukukunnittain ja suvuittain."

10:20 Niin Samuel antoi kaikkien Israelin sukukuntien astua esiin; ja arpa osui Benjaminin sukukuntaan.

10:21 Kun hän sitten antoi Benjaminin sukukunnan astua esiin suvuittain, osui arpa Matrin sukuun; sen jälkeen osui arpa Sauliin, Kiisin poikaan. Mutta kun häntä etsittiin, ei häntä löydetty.

10:22 Silloin he kysyivät vielä kerran Herralta: "Onko ketään muuta vielä tullut tänne?" Herra vastasi: "Katso, hän on piiloutunut kuormastoon."

10:23 Niin he juoksivat ja toivat hänet sieltä, ja kun hän asettui kansan keskelle, niin hän oli päätänsä pitempi kaikkea kansaa.

10:24 Ja Samuel sanoi kaikelle kansalle: "Näettekö, kenen Herra on valinnut; sillä ei ole hänen vertaistansa koko kansan joukossa." Niin koko kansa riemuitsi

propheteeraamasta, tuli hän korkeudelle.

10:14 Mutta Saulin setä sanoi hänelle ja hänen palveliallensa: kussa te kävitte? Ja hän sanoi: me etsimme aasintammoja, ja kuin me näimme, ettemme löytäneet, tulimme me Samuelin tykö.

10:15 Niin sanoi Saulin setä: sano siis minulle, mitä Samuel sanoi teille?

10:16 Saul vastasi sedällensä: hän sanoi yksivakaisesti aasintammat jo löydetyksi; mutta kuninkaan valtakunnasta ei hän mitään hänelle puhunut, mitä Samuel hänelle sanonut oli.

10:17 Mutta Samuel antoi kutsua kansan kokoon \Herran\ tykö Mitspaan.

10:18 Ja sanoi Israelin lapsille: näin sanoo \Herra\ Israelin Jumala: minä johdatin Israelin Egyptistä, ja vapahdin teidät Egyptiläisten käsistä ja kaikkein valtakuntain käsistä, jotka teitä vaivasivat.

10:19 Ja te hylkäsitte tänäpäpä teidän Jumalanne, joka teidät kaikesta vastoinkäymisestäänne ja murheestanne auttanut on, ja sanoitte: pane meille kuningas. Nyt siis käykää \Herran\ eteen sukuiinne ja päämiestenne jälkeen.

10:20 Kuin Samuel oli koonnut kaikki Israelin sukukunnat, lankesi arpa Benjaminin sukuun.

10:21 Mutta kuin hän Benjaminin suvun kutsui lankoinensa edes, lankesi arpa Matrin suvun päälle, ja lankesi Kisin pojan Saulin päälle. Ja he etsivät häntä, mutta ei häntä löydetty.

10:22 Ja he kysyivät \Herralta\, oliko hän vielä sinne tuleva. \Herra\ vastasi: katso, hän on lymyttänyt itsensä astiain alle.

10:23 Niin he juoksivat ja toivat hänen sieltä. Ja hän seisoi kansan keskellä, ja hän oli päätänsä pitempi kaikkea kansaa.

10:24 Ja Samuel sanoi kaikelle kansalle: näettekö, kenenkä \Herra\ on valinnut? sillä ei hänen vertaistansa ole yhtään kaikessa kansassa. Niin huusi kaikki kansa

huutaen: "Eläköön kuningas!"

10:25 Ja Samuel julisti kansalle kuninkuuden oikeudet, kirjoitti ne kirjaan ja asetti sen Herran eteen. Sitten Samuel päästi kaiken kansan menemään, kunkin kotiinsa.

10:26 Ja myöskin Saul meni kotiinsa Gibeaan, ja hänen kanssaan meni sotaväki, ne, joiden sydämiä Jumala oli koskettanut.

10:27 Mutta kelvottomat miehet sanoivat: "Mitä apua meillä tästä on?" Ja nämä halveksivat häntä eivätkä tuoneet hänelle mitään lahjoja; mutta hän ei virkkanut mitään.

11 LUKU

11:1 Ammonilainen Naahas lähti piirtämään Gileadin Jaabesta. Niin kaikki Jaabeksen miehet sanoivat Naahaalle: "Tee liitto meidän kanssamme, niin me palvelemme sinua."

11:2 Mutta ammonilainen Naahas vastasi heille: "Sillä ehdolla minä teen liiton teidän kanssanne, että saan puhkaista jokaiselta teiltä oikean silmän; niin minä häpäisen koko Israelin."

11:3 Jaabeksen vanhimmat sanoivat hänelle: "Jätä meidät rauhaan seitsemäksi päiväksi, niin me lähetämme sanansaattajia kaikkialle Israelin alueelle; jollei kukaan meitä auta, niin me antaudumme sinulle."

11:4 Niin sanansaattajat tulivat Saulin Gibeaan ja puhuivat asian kansalle. Silloin kaikki kansa korotti äänensä ja itki.

11:5 Ja katso, Saul tuli käyden härkään jäljessä pellolta. Ja Saul kysyi: "Mikä kansalla on, kun he itkevät?" Niin he kertoivat hänelle Jaabeksen miesten asian.

11:6 Kun Saul kuuli tämän asian, tuli Jumalan henki häneen, ja hän vihastui kovin.

11:7 Ja hän otti härkäparin, paloitteli

ja sanoi: olkoon kuninkaalle onneksi!

10:25 Ja Samuel sanoi kansalle kaikki valtakunnan oikeuden, ja kirjoitti kirjaan, ja pani sen \Herran\ eteen. Ja Samuel päästi kaiken kansan, itsekunkin kotiansa.

10:26 Ja Saul meni myös kotia Gibeaan, ja yksi osa sotaväestä meni hänen kanssansa, joiden sydämen Jumala käänsi.

10:27 Mutta monikahdat Belialin lapset sanoivat: mitä tämä auttaa meitä? ja katsoivat hänen ylön ja ei tuoneet hänelle mitään lahjaa. Mutta hän teeskenteli, niinkuin ei hän sitä kuullutkaan olisi.

11 LUKU

11:1 Niin Nahas Ammonilainen meni ja piiritti Jabesta Gileadissa; niin kaikki Jabeksen miehet sanoivat Nahakselle: tee liitto meidän kanssamme, niin me palvelemme sinua.

11:2 Mutta Nahas Ammonilainen vastasi heitä: tällä tavalla teen minä liiton teidän kanssanne, että minä jokaisen teidän oikian silmänne puhkaisen, ja teen teidät häväistykseksi kaikessa Israelissa.

11:3 Niin sanoivat hänelle Jabeksen vanhimmat: anna meille seitsemän päivää aikaa, että me lähettäisimme sanoman kaikille Israelin maan rajoille: ja jollei yhtäkään ole, joka meidät vapahtaa, niin me tulemme sinun tyköks ulos.

11:4 Niin tulivat sanansaattajat Saulin tykö Gibeaan ja puhuivat nämät kansan korvain kuullen; niin kaikki kansa korotti äänensä ja itki.

11:5 Ja katso, Saul tuli kedolta käyden härkäinsä jälessä ja sanoi: mikä kansan on, että he itkevät? Niin he juttelivat hänelle Jabeksen miesten asian.

11:6 Ja Jumalan henki tuli Saulissa voimalliseksi, kuin hän oli kuullut nämät sanat, ja hänen vihansa sangen suuresti julmistui.

11:7 Niin otti hän parin härkiä ja leikkasi

härät ja lähetti kappaleet kaikkialle Israelin alueelle sanansaattajain mukana ja käski sanoa: "Näin tehdään jokaisen härjille, joka ei seuraa Saulia ja Samuelia." Ja Herran kauhu valtasi kansan, niin että he lähtivät niinkuin yksi mies.

11:8 Ja hän piti katselmuksen heistä Besekissä; ja israelilaisia oli kolmesataa tuhatta ja Juudan miehiä kolmekymmentä tuhatta.

11:9 Ja he sanoivat sanansaattajille, jotka olivat tulleet: "Sanokaa näin Gileadin Jaabeksen miehille: 'Huomenna, auringon ollessa polttavimmillaan, te saatte apua.'" Niin sanansaattajat tulivat ja ilmoittivat sen Jaabeksen miehille; ja nämä ilostuivat.

11:10 Niin Jaabeksen miehet sanoivat: "Huomenna me antaudumme teille, ja te saatte tehdä meille, mitä tahdotte."

11:11 Seuraavana päivänä Saul jakoi kansan kolmeen joukkoon; ja he tunkeutuivat leiriin aamuvartion aikana ja voittivat ammonilaiset, surmaten heitä, kunnes päivä tuli palavimmilleen. Ja jäljelle jääneet hajaantuivat, niin ettei heistä kahta yhteen jäänyt.

11:12 Silloin kansa sanoi Samuelille: "Ketkä ne olivat, jotka sanoivat: 'Saulko tulisi meidän kuninkaaksemme?' Antakaa tänne ne miehet, surmataksemme heidät."

11:13 Mutta Saul sanoi: "Tänä päivänä ei ketään surmata, sillä tänä päivänä on Herra antanut voiton Israelille."

11:14 Ja Samuel sanoi kansalle: "Tulkaa, menkäämme Gilgaliin ja uudistakaamme siellä kuninkuus."

11:15 Niin kaikki kansa meni Gilgaliin ja teki Saulin kuninkaaksi siellä, Herran edessä Gilgalissa; ja he uhrasivat siellä yhteysuhreja Herran edessä. Ja Saul ja kaikki Israelin miehet iloitsivat siellä suuresti.

ne kappaleiksi, ja lähetti kaikkiin Israelin rajoihin sanansaattajain kautta ja käski sanoa: joka ei lähde Saulin ja Samuelin jälkeen, hänen härjillensä pitää näin tehtämän. Niin \Herran\ pelko lankesi kansan päälle, että he läksivät ulos niinkuin yksi mies.

11:8 Ja hän luki heitä Besekissä. Ja Israelin lapsia oli kolmesataa tuhatta miestä, mutta Juudan lapsia kolmekymmentä tuhatta.

11:9 Ja he sanoivat sanansaattajille, jotka tulleet olivat: sanokaat näin Jabeksen miehille Gileadissa: huomenna te saatte avun, kuin päivä on palavimmillansa. Niin sanansaattajat tulivat ja ilmoittivat sen Jabeksen miehille; ja he ihastuivat.

11:10 Ja Jabeksen miehet sanoivat: huomenna me käymme teidän tykönnne ulos, tehdäkseenne meidän kanssamme, niinkuin teille kelpaa.

11:11 Niin Saul jakoi toisena päivänä huomeneltain kansan kolmeen joukkoon, ja he tulivat huomenvartiossa sisälle keskelle leiriä ja löivät Ammonilaisia siihenasti kuin päivä tuli palavimmaksi; ja ne jotka jäivät, hajoitettiin, niin ettei kahta heistä yhteen jäänyt.

11:12 Niin kansa sanoi Samuelille: kutka ne ovat jotka sanoivat: pitääkö Saul meitä hallitseman? Antakaat niiden tulla edes tappaaksemme.

11:13 Niin sanoi Saul: ei tänäpäpä pidä yhdenkään kuoleman, sillä tänäpäpä on \Herra\ tehnyt autuuden Israelissa.

11:14 Niin sanoi Samuel kansalle: tulkaat, käykäämme Gilgaliin ja uudistakaamme siellä kuninkaan valtakunta.

11:15 Niin kaikki kansa meni Gilgaliin, ja Saul tehtiin siellä kuninkaaksi \Herran\ edessä Gilgalissa; ja he uhrasivat siellä kiitosuhria \Herran\ edessä. Niin Saul ja kaikki Israelin miehet iloitsivat sangen suuresti.

12 LUKU

12:1 Samuel sanoi kaikelle Israelille: "Katso, minä olen kuullut teidän ääntänne kaikessa, mitä te olette minulta pyytäneet; minä olen asettanut kuninkaan teitä hallitsemaan.

12:2 Ja nyt on teidän kuninkaanne käyvä teidän edellänne, kun minä olen tullut vanhaksi ja harmaaksi - ovathan jo minun poikani teidän keskellänne. Mutta minä olen käynyt teidän edellänne nuoruudestani tähän päivään asti.

12:3 Tässä minä olen; todistakaa minua vastaan Herran ja hänen voideltunsa edessä. Keneltä minä olen vienyt härän tai keneltä aasin? Kenelle minä olen tehnyt vääryyttä, kenelle väkivaltaa? Keneltä minä olen lahjuksia ottanut ummistaakseni silmäni hänen hyväksensä? Todistakaa, niin minä korvaan sen teille."

12:4 He vastasivat: "Et ole tehnyt meille vääryyttä etkä väkivaltaa, et myös ole keneltäkään mitään ottanut."

12:5 Silloin hän sanoi heille: "Herra on todistaja teitä vastaan, ja hänen voideltunsa on todistaja tänä päivänä, että te ette ole löytäneet mitään minun kädestäni." He vastasivat: "Hän on todistaja."

12:6 Samuel sanoi kansalle: "Todistaja on Herra, joka kutsui Mooseksen ja Aaronin ja johdatti teidän isänne Egyptin maasta.

12:7 Astukaa nyt esiin, minä haastan teidät tuomiolle Herran edessä kaikista Herran vanhurskaista teoista, jotka hän on teille ja teidän isillenne tehnyt.

12:8 Kun Jaakob oli tullut Egyptiin, huusivat teidän isänne Herraa, ja Herra lähetti Mooseksen ja Aaronin viemään teidän isänne pois Egyptistä ja sijoittamaan heidät tähän paikkaan.

12:9 Mutta he unhottivat Herran, Jumalansa. Silloin hän myi heidät Siiseran, Haasorin sotapäällikön, käsiin ja filistealaisten käsiin ja Mooabin kuninkaan

12 LUKU

12:1 Ja Samuel sanoi kaikelle Israelille: katsos, minä olen kuullut teidän äänenne kaikessa mitä te minulle puhuneet olette, ja olen asettanut teille kuninkaan.

12:2 Ja katso, nyt kuningas käy teidän edellänne, ja minä olen vanhaksi ja harmaaksi tullut, ja minun poikani ovat teidän tykönänne; ja minä olen käynyt teidän edellänne minun nuoruudestani tähän päivään asti.

12:3 Katso, tässä minä olen; vastatkaat minua \Herran\ ja hänen voideltunsa edessä: jos olen kenenkään härjän eli aasin ottanut, ja jos olen jollekulle ylöllistä tehnyt eli jotakuta sortanut, jos jonkun kädestä olen lahjoja ottanut ja antanut soaista silmäni: niin minä ne teille annan jälleen.

12:4 He vastasivat: et sinä mitään ylöllistä etkä vääryyttä ole meille tehnyt, etkä myös kenenkään kädestä ole mitään ottanut.

12:5 Hän sanoi heille: \Herra\ on todistaja teitä vastaan, ja hänen voideltunsa on todistaja tänäpäpä, ettette ole mitään minun kädestäni löytäneet. He sanoivat: olkoon todistaja.

12:6 Ja Samuel sanoi kansalle: \Herra\ joka Moseksen ja Aaronin teki, ja johdatti teidän isänne Egyptin maalta,

12:7 Niin astukaat nyt edes, oikeudelle käydäkseni teidän kanssanne \Herran\ edessä kaikista \Herran\ hyvistä töistä, jotka hän teille ja teidän isillenne tehnyt on.

12:8 Kuin Jakob oli tullut Egyptiin, huusivat teidän isänne \Herran\ tykö, ja \Herra\ lähetti Moseksen ja Aaronin, ja he johdattivat teidän isänne ulos Egyptistä ja asettivat heidän tähän paikkaan asumaan,

12:9 Mutta kuin he unohtivat \Herran\ Jumalansa, myi hän heidät Siseran, Hasorin sodanpäämiehen vallan alle, ja Philistealaisten vallan alle ja Moabin

käsiin, ja nämä sotivat heitä vastaan.

12:10 Niin he huusivat Herraa ja sanoivat: 'Me olemme syntiä tehneet, kun hylkäsimme Herran ja palvelimme baaleja ja astarteja; mutta vapauta nyt meidät vihollistemme käsistä, niin me palvelemme sinua

12:11 Ja Herra lähetti Jerubbaalin, Bedanin, Jeftan ja Samuelin ja vapautti teidät ympärillä asuvain vihollistenne käsistä, niin että saitte asua turvassa.

12:12 Mutta kun te näitte Naahaan, ammonilaisten kuninkaan, hyökkäävän teitä vastaan, sanoitte te minulle: 'Ei, vaan kuningas hallitkoon meitä', vaikka Herra, teidän Jumalanne, on kuninkaanne.

12:13 Tässä on nyt kuningas, jonka te valitsitte ja jota anoitte: katso, Herra on antanut teille kuninkaan.

12:14 Jos te pelkäätte Herraa ja palvelette häntä, kuulette hänen ääntänsä ettekä niskoittele hänen käskyjensä vastaan, niin te seuraatte Herraa, Jumalaanne, sekä te että kuningas, joka teitä hallitsee.

12:15 Mutta jollette kuule Herran ääntä, vaan niskoittelette hänen käskyjensä vastaan, niin Herran käsi on oleva teitä vastaan, niinkuin oli myös teidän isiänne vastaan.

12:16 Astukaa nyt esiin ja katsokaa tätä suurta tekoa, jonka Herra tekee teidän silmiänne edessä.

12:17 Nythän on nisunleikkuun aika; mutta minä huudan Herraa, että hän antaa ukkosenjylinän ja sateen, että ymmärtäisitte ja näkisitte, kuinka paha Herran silmissä on se, minkä olette tehneet anoessanne itsellenne kuningasta."

12:18 Ja Samuel huusi Herraa, ja Herra antoi ukkosenjylinän ja sateen sinä päivänä. Ja kaikki kansa pelkäsi suuresti

kuninkaan vallan alle, ja he sotivat heitä vastaan.

12:10 Ja he huusivat \Herran\ tykö ja sanoivat: me olemme syntiä tehneet, että me hylkäsimme \Herran\ ja palvelimme Baalia ja Astharotia; mutta vapahda nyt meitä meidän vihollistemme kädestä, niin me sinua palvelemme.

12:11 Ja \Herra\ lähetti Jerubbaalin, Bedanin, Jephtan ja Samuelin, ja pelasti teitä teidän vihamiestenne käsistä ympäriltänne, ja antoi teidän asua rauhallisesti.

12:12 Kuin te näitte Nahaksen Ammonin lasten kuninkaan tulevan teitä vastaan, sanoitte te minulle: ei millään muotoa, vaan kuningas meitä vallitkoon; vaikka \Herra\ teidän Jumalanne oli teidän kuninkaanne.

12:13 Ja nyt katso, siinä on kuningas, jonka te olette valinneet ja anoneet; sillä katso, \Herra\ on asettanut teille kuninkaan.

12:14 Jos te pelkäätte \Herraa\ ja palvelette häntä, kuulette hänen äänensä ja ette ole \Herran\ suulle tottelemattomat, niin sekä te että teidän kuninkaanne, joka teitä hallitsee, seuraa \Herraa\ teidän Jumalaanne.

12:15 Mutta jollette \Herran\ ääntä kuule, vaan olette hänen suullensa tottelemattomat, niin \Herran\ käsi on sekä teitä että teidän isiänne vastaan.

12:16 Niin käykäätsiis tästä edes ja katsokaat tätä suurta asiaa, jota \Herra\ on tekevä teidän silmäinne edessä.

12:17 Eikö nyt ole nisun elon aika? Vaan minä huudan \Herran\ tykö, että hän antaisi jylistä ja sataa, ymmärtääksenne ja nähdäksenne sen suuren pahuuden, jonka te olette tehneet \Herran\ edessä, anoissanne teillenne kuningasta.

12:18 Ja kuin Samuel huusi \Herran\ tykö, antoi \Herra\ sinä päivänä jylistä ja sataa. Niin kaikki kansa suuresti pelkäsi \Herraa\

Herraa ja Samuelia.

12:19 Ja kaikki kansa sanoi Samuelille: "Rukoile palvelijaisi puolesta Herraa, Jumalaasi, ettemme kuolisi; sillä me olemme tehneet kaikkien muiden syntiemme lisäksi senkin pahan, että anoimme itsellemme kuningasta."

12:20 Samuel sanoi kansalle: "Älkää peljätkö. Te olette tosin tehneet kaiken tämän pahan, mutta älkää kuitenkaan poiketko pois seuraamasta Herraa, vaan palvelkaa Herraa kaikesta sydämestänne.

12:21 Älkää poiketko seuraamaan turhia jumalia, joista ei ole hyötyä eikä apua, sillä turhia ne ovat.

12:22 Suuren nimensä tähden Herra ei hylkää kansaansa, koska Herra on tahtonut tehdä teidät omaksi kansaksensa.

12:23 Ja pois se minusta, että tekisin sen synnin Herraa vastaan, että lakkaisin rukoilemasta teidän puolestanne ja opettamasta teille hyvää ja oikeata tietä.

12:24 Peljätkää vain Herraa ja palvelkaa häntä uskollisesti kaikesta sydämestänne. Sillä katsokaa, kuinka suuria hän on teille tehnyt.

12:25 Mutta jos teette pahaa, niin hukutte, sekä te itse että teidän kuninkaanne."

13 LUKU

13:1 Saul oli ollut vuoden kuninkaana ja hallitsi Israelia toista vuotta,

13:2 kun Saul valitsi itsellensä kolmetuhatta miestä Israelista, ja näistä oli kaksituhatta Saulin kanssa Mikmaassa ja Beetelin vuoristossa, ja tuhat Joonatanin kanssa Benjaminin Gibeassa. Mutta muun väen hän oli päästänyt menemään, kunkin majallensa.

13:3 Mutta Joonatan, Saulin poika, löi kuoliaaksi filistealaisten maaherran, joka asui Gebassa, ja filistealaiset saivat sen kuulla. Silloin Saul puhallutti pasunaan kaikkialla maassa ja käski sanoa: "Hebrealaiset kuulkoot tämän."

ja Samuelia.

12:19 Ja sanoivat kaikki Samuelille: rukoile sinun palveliaisi edestä \Herraa\ sinun Jumalaas, ettemme kuolisi; sillä me olemme lisänneet kaikkein meidän synteimme tykö sen pahuuden, että me anoimme meillemme kuningasta.

12:20 Ja Samuel sanoi kansalle: älkää peljätkö: te tosin olette tehneet kaiken tämän pahuuden, mutta älkää kuitenkaan luopuko \Herrasta\, vaan palvelkaat \Herraa\ kaikesta teidän sydämestänne.

12:21 Ja älkää itsiänne kääntäkö turhan menon perään, ei se mitään teitä hyödytä eikä auta, sillä se on turhuus.

12:22 Mutta \Herra\ ei hylkää kansaansa suuren nimensä tähden; sillä \Herra\ on tahtonut teitä tehdä itsellensä kansaksi.

12:23 Olkoon myös kaukana minusta, että minä syntiä tekisin \Herraa\ vastaan, lakaten rukoilemasta Herraa teidän edestänne, ja opettamasta teille hyvää ja oikiaa tietä.

12:24 Ainoastansa peljätkää \Herraa\ ja palvelkaat häntä uskollisesti kaikesta sydämestänne; sillä katsokaat, kuinka suuria tekoja hän tekee teidän kanssanne.

12:25 Mutta jos te teette pahaa, niin sekä te että teidän kuninkaanne hukkuu.

13 LUKU

13:1 Kuin Saul oli vuoden ollut kuninkaana, ja hallinnut Israelia kaksi ajastaikaa,

13:2 Valitsi hän itsellensä kolmetuhatta miestä Israelista: kaksituhatta olivat Saulin kanssa Mikmassa ja BetElin vuorella, mutta tuhannen Jonatanin kanssa Benjaminin Gibeassa, mutta muun joukon päästi hän menemään itsekunkin majoillensa.

13:3 Ja Jonatan löi Philistealaisia heidän leirissänsä, joka oli Gibeassa; ja Philistealaiset saivat sen tietää. Ja Saul antoi soittaa basunalla kaikessa maakunnassa ja sanoa: antakaat Hebrealaisen sen kuulla.

13:4 Ja koko Israel kuuli sen sanoman, että Saul oli lyönyt kuoliaaksi filistealaisten maaherran ja että Israel oli joutunut filistealaisten vihoihin. Niin kansa kutsuttiin koolle Gilgaliin, seuraamaan Saulia.

13:5 Sillä filistealaiset olivat kokoontuneet sotimaan Israelia vastaan: kolmekymmenet tuhannet sotavaunut, kuusituhatta ratsumiestä ja muuta väkeä niin paljon kuin hiekkaa meren rannalla; ja he tulivat ylös ja leiriytyivät Mikmaaseen, vastapäätä Beet-Aavenia.

13:6 Kun Israelin miehet näkivät joutuneensa hätään ja kansaa ahdistettavan, piiloutuivat he luoliin, onkaloihin, kallionrotkoihin, hautoihin ja kaivoihin.

13:7 Hebrealaisia meni myös Jordanin yli Gaadiin ja Gileadin maahan. Mutta Saul oli vielä Gilgalissa, ja kaikki sotaväki seurasi häntä peloissaan.

13:8 Kun hän oli odottanut seitsemän päivää, sen ajan, jonka Samuel oli määrännyt, eikä Samuel tullutkaan Gilgaliin, alkoi kansa hajaantua pois hänen luotaan.

13:9 Silloin Saul sanoi: "Tuokaa minulle polttouhri ja yhteysuhri." Ja hän uhrasi polttouhrin.

13:10 Mutta juuri kun hän oli saanut polttouhrin uhratuksi, niin katso, Samuel tuli. Ja Saul meni häntä vastaan tervehtimään häntä.

13:11 Mutta Samuel sanoi: "Mitä olet tehnyt?" Saul vastasi: "Kun näin, että kansa hajaantui pois minun luotani etkä sinä tullut määrättyinä aikana, vaikka filistealaiset olivat kokoontuneet Mikmaaseen,

13:12 niin minä ajattelin: nyt filistealaiset hyökkäävät minua vastaan alas Gilgaliin, enkä minä ole etsinyt Herran mielisuosiota; ja minä rohkaisin itseni ja uhrasin polttouhrin."

13:13 Samuel sanoi Saulille: "Sinä olet

13:4 Ja kaikki Israel kuuli sanottavan: Saul on lyönyt Philistealaisten leirin; ja Israel myös haisi Philistealaisten edessä, ja kansa kutsuttiin Saulin tykö kokoon Gilgaliin.

13:5 Niin kokoontuivat Philistealaiset sotimaan Israelia vastaan, kolmekymmentä tuhatta vaunua, kuusituhatta ratsasmiestä ja paljon muuta kansaa, niinkuin santaa meren rannalla; ja he matkustivat ylöspäin ja asettivat leirinsä Mikmaan, itään päin BetAvenista.

13:6 Kun Israelin miehet näkivät heitänsä ahdistetuksi, sillä kansa oli sangen hämmästyksissä, lymyttivät he heitänsä luoliin, maan kuoppiin, mäen rotkoihin, linnoihin ja kaivoihin;

13:7 Ja Hebrealaiset vaelsivat Jordanin ylitse Gadin ja Gileadin maakuntaan; vaan Saul oli vielä Gilgalissa, ja kaikki kansa, jotka olivat hänen perässänään, pelkäsivät.

13:8 Niin odotti hän seitsemän päivää, siihen aikaan asti, kun Samuel määrännyt oli. Vaan koska ei Samuel tullutkaan Gilgaliin, rupesi kansa hajoomaan häneltä.

13:9 Silloin sanoi Saul: tuokaat minulle polttouhria ja kiitosuhria; ja uhrasi polttouhria.

13:10 Kun hän oli päättänyt polttouhrin, katso, Samuel tuli; niin Saul meni häntä vastaan siunaamaan häntä.

13:11 Niin sanoi Samuel: mitä olet tehnyt? Saul vastasi: minä näin kansan minultani hajoovan, et myös sinä tullut määrättyyn aikaan, ja Philistealaiset olivat Mikmassa koossa,

13:12 Niin minä sanoin: nyt tulevat Philistealaiset tänne minun tyköni Gilgaliin, ja en minä rukoillut \Herran\ kasvoin edessä; niin minä rohkaisin itseni ja uhrasin polttouhrin.

13:13 Samuel sanoi Saulille: sinä olet

tehnyt tyhmästi. Et ole noudattanut Herran, Jumalasi, käskyä, jonka hän antoi sinulle; muutoin olisi Herra vahvistanut sinun kuninkuutesi Israelissa ikuisiksi ajoiksi.

13:14 Mutta nyt sinun kuninkuutesi ei ole pysyvä. Herra on etsinyt itselleen mielensä mukaisen miehen, ja hänet on Herra määrännyt kansansa ruhtinaaksi, koska sinä et noudattanut käskyä, minkä Herra sinulle antoi."

13:15 Sitten Samuel nousi ja meni Gilgalista Benjaminin Giberaan. Ja Saul piti mukansa olevan väen katselmuksen: noin kuusisataa miestä.

13:16 Ja Saul ja hänen poikansa Joonatan ynnä väki, joka oli heidän kanssansa, jäivät Benjaminin Gebaan, mutta filistealaiset olivat leiriytyneet Mikmaaseen.

13:17 Ja filistealaisten leiristä lähti ryöstöosasto kolmena joukkona: yksi joukko kääntyi Ofran tielle Suualin maahan päin,

13:18 toinen joukko kääntyi Beet-Hooronin tielle, ja kolmas joukko kääntyi sille tielle, joka vie Seboimin laakson yli kohoavalle alueelle, erämaahan päin.

13:19 Mutta ei yhtään seppää ollut löydettävissä koko Israelin maasta, sillä filistealaiset ajattelivat, että hebrealaiset muutoin teettäisivät miekkoja tai keihäitä.

13:20 Ja koko Israelin, joka miehen, oli mentävä filistealaisten luo teroituttamaan vannastansa, kuokkaansa, kirvestänsä tai muuta teräkaluansa,

13:21 kun vannasten, kuokkien, tadikkojen tai kirvesten terät olivat tylsyneet, tahi kun häränpistimen tutkain oli oikaistava.

13:22 Niinpä ei taistelupäivänä ollut yhtään miekkaa eikä keihästä kenelläkään siitä väestä, joka oli Saulin ja Joonatanin kanssa; ainoastaan Saulilla ja hänen pojallansa Joonatanilla oli.

13:23 Mutta filistealaisten vartiosto lähti Mikmaan solatielle.

tyhmästi tehnyt, ja et pitänyt \Herran\ sinun Jumalasi käskyä, jonka hän käski sinulle; sillä hän oli vahvistanut sinun valtakuntas Israeliin ijankaikkisesti.

13:14 Vaan sinun valtakuntas ei pidä enää oleman seisovainen: \Herra\ on yhden miehen oman sydämensä jälkeen etsinyt, sen on \Herra\ käskennyt olla kansansa päämiehen; sillä et sinä pitänyt sitä, mitä \Herra\ sinulle käski.

13:15 Niin Samuel nousi ja meni Gilgalista pois Benjaminin Giberaan; niin Saul luki väen, joka hänen tykönänsä oli, liki kuusisataa miestä.

13:16 Ja Saul ja Jonatan hänen poikansa, ja se väki joka heidän tykönänsä oli, jäivät Benjaminin kukkulalle; vaan Philistealaiset asettivat leirinsä Mikmaan.

13:17 Philistealaisten leiristä läksi kolme joukkoa maata hävittämään: yksi käänsi itsensä Ophan tielle Sualin maalle,

13:18 Toinen käänsi itsensä BetHoronin tielle ja kolmas käänsi itsensä sille rajatielle, joka menee Seboimin laakson korpeen.

13:19 Niin ei löydetty yhtään seppää kaikesta Israelin maakunnasta; sillä Philistealaiset ajattelivat, ettei Hebrealaiset tekisi miekkoja ja keihäitä.

13:20 Ja kaiken Israelin täytyi mennä Philistealaisten tykö teroittamaan vannastansa, rautalapioitansa, kirvestänsä ja vikahtintansa.

13:21 Mutta heillä oli teroitusrauta vikahtimille, lapioille, hangoille ja kirveille, niin myös ojettaa pistintä.

13:22 Kuin tappelupäivä joutui, niin ei löytynyt miekkaa eikä keihästä kaiken kansan kädessä, jotka Saulin ja Jonatanin kanssa olivat, vaan Saulilla ja hänen pojallansa oli.

13:23 Ja Philistealaisten leiri läksi Mikman taipaleelle.

14 LUKU

14:1 Ja tapahtui eräänä päivänä, että Joonatan, Saulin poika, sanoi palvelijalle, joka kantoi hänen aseitansa: "Tule, menkäämme lähelle filistealaisten vartiostoa, joka on tuolla toisella puolella." Mutta hän ei ilmoittanut sitä isällensä.

14:2 Saul istui silloin granaattiomenapuun juurella Migronissa Gibeon rajalla, ja väkeä oli hänellä kanssansa noin kuusisataa miestä.

14:3 Ja kasukankantajana oli Ahia, Ahitubin, Ikabodin veljen, poika, joka oli Piinehaan poika, joka Eelin poika, sen, joka oli ollut Herran pappina Siilossa. Mutta kansa ei tiennyt, että Joonatan oli lähtenyt.

14:4 Mutta kummallakin puolen solatietä, jota Joonatan koetti mennä lähelle filistealaisten vartiostoa, oli jyrkkä kallionkieleke; toisen nimi on Booses, toisen Sene.

14:5 Toinen kallionkieleke on kuin pylvä, pohjoisen puolella, Mikmaaseen päin, toinen on etelän puolella, Gebaan päin.

14:6 Ja Joonatan sanoi palvelijalle, joka kantoi hänen aseitansa: "Tule, menkäämme lähelle noiden ympärileikkaamattomien vartiostoa; ehkä Herra on tekevä jotakin meidän puolestamme, sillä ei mikään estä Herraa antamasta voittoa harvojen kautta yhtä hyvin kuin monien."

14:7 Hänen aseenkantajansa vastasi hänelle: "Tee, mitä mielessäsi on. Lähde, minä seuraan sinua mielesi mukaan."

14:8 Niin Joonatan sanoi: "Katso, me menemme tuonne, lähelle noita miehiä, ja näyttäydymme heille.

14:9 Jos he sanovat meille näin: 'Olkaa hiljaa, kunnes me tulemme teidän luoksenne', niin me seisomme alallamme emmekä lähde nousemaan heidän luoksensa.

14 LUKU

14:1 Se tapahtui yhtenä päivänä, että Jonatan Saulin poika sanoi palvelijallensa, joka kantoi hänen asettansa: tule, käykäämme Philistealaisten leiriin, jotka toisella puolella ovat; ja ei hän sitä sanonut isällensä.

14:2 Vaan Saul viipyi Gibeon ääressä granatin puun alla, joka oli esikaupungissa, ja se kansa, joka hänen tykönänsä oli, oli liki kuusisataa miestä.

14:3 Ja Ahia Ahitobin poika, Ikabodin veljen, Pinehaan pojan, Elin pojan, oli \Herran\ pappi Silossa, kantain päällisvaatetta; mutta kansa ei tietänyt Jonatanin menneeksi pois.

14:4 Ja tiellä, kussa Jonatan pyysi ylitse mennä Philistealaisten leiriin, oli kaksi jyrkkää kalliota, yksi tällä puolella ja toinen toisella puolella: yksi kutsuttiin Botsets, toinen Sene.

14:5 Yksi oli Mikmaan päin pohjasta ja toinen etelästä Gabaan päin.

14:6 Ja Jonatan sanoi palvelijalle, joka oli hänen aseensa kantaja: tule, käykäämme näiden ympärileikkaamattomien leiriin: taitaa tapahtua, \Herra\ on jotakin toimittava meidän kauttamme, sillä ei ole \Herral\ työläs auttaa monen kautta elikkä harvain.

14:7 Niin hänen aseensa kantaja vastasi häntä: tee kaikki, mitä sinun sydämessäs on: mene matkaan, katso, minä olen sinun kanssas, niinkuin sinun sydämes tahtoo.

14:8 Jonatan sanoi: katso, me menemme niiden miesten tykö ja ilmoitamme itsemme heille.

14:9 Jos he näin meille sanovat: seisokaat alallanne siihen asti että me tulemme teidän tykönsä, niin seisokaamme siassamme ja älkäämme menkö heidän tykönsä.

14:10 Mutta jos he sanovat näin: 'Nouskaa tänne meidän luoksemme', niin me nousemme, sillä silloin Herra on antanut heidät meidän käsiimme; tämä olkoon meillä merkinä."

14:11 Kun he sitten molemmat tulivat filistealaisten vartioston näkyviin, sanoivat filistealaiset: "Katso, hebrealaiset tulevat esiin koloistansa, joihin ovat piiloutuneet."

14:12 Ja vartioston miehet huusivat Joonatanille ja hänen aseenkantajalleen ja sanoivat: "Nouskaa tänne meidän luoksemme, niin me ilmoitamme teille jotakin." Silloin sanoi Joonatan aseenkantajallensa: "Nouse minun perässäni, sillä Herra on antanut heidät Israelin käsiin."

14:13 Ja Joonatan kiipesi käsin ja jaloin ylöspäin, ja aseenkantaja hänen perässään. Ja he kaatuivat Joonatanin edessä, ja aseenkantaja löi heidät kuoliaaksi hänen jäljesssänsä.

14:14 Tässä ensimmäisessä kahakassa surmasivat Joonatan ja hänen aseenkantajansa noin kaksikymmentä miestä, noin puolen auranalan suuruisella maa-alalla.

14:15 Silloin syntyi kauhu leirissä ja sen ulkopuolella, koko sotaväessä; myös vartiosto ja ryöstöosasto joutuivat kauhun valtaan. Maakin järisi, ja niin syntyi Jumalan kauhu.

14:16 Ja Saulin tähytäjät Benjaminin Gibeassa huomasivat lauman hajoavan ja menevän sinne tänne.

14:17 Niin Saul sanoi väelle, joka oli hänen kanssansa: "Pitäkää katselmus ja katsokaa, kuka on mennyt pois meidän luotamme." Ja kun katselmus pidettiin, huomattiin, etteivät Joonatan ja hänen aseenkantajansa olleet läsnä.

14:18 Ja Saul sanoi Ahialle: "Tuo tänne Jumalan arkki." Sillä Jumalan arkki oli siihen aikaan israelilaisten hallussa.

14:10 Vaan jos he näin sanovat: tulkaat tänne meidän tykömme, niin astukaamme heidän tykönsä; sillä \Herra\ on antanut heidät meidän käsiimme: se olkoon meille merkiksi.

14:11 Kuin Philistealaisten leiri näki heidät molemmat, sanoivat Philistealaiset: katso, Hebrealaiset ovat lähteneet luolistansa, joihin he heitäsä lymyttäneet olivat.

14:12 Ja miehet leiristä vastasivat Jonatania ja hänen aseensa kantajaa ja sanoivat: tulkaat tänne ylös meidän tykömme, me kyllä opetamme teitä. Niin sanoi Jonatan aseensa kantajalle: astu ylös minun jälkeeni, \Herra\ on antanut heidät Israelin käsiin.

14:13 Ja Jonatan kiipesi käsillensä ja jaloillansa ylöspäin ja hänen aseensa kantaja hänen jäljesssänsä; ja he lankesivat maahan Jonatanin eteen ja hänen aseensa kantajan, joka löi heitä kuoliaaksi hänen jäljesssänsä;

14:14 Että ensimmäinen tappelus oli, jona Jonatan ja hänen aseensa kantaja löi liki kaksikymmentä miestä, liki puolella vakomitalla peltoa, kuin juhtapari kyntäis.

14:15 Ja pelko tuli leiriin, kedolle ja koko kansan sekaan leirissä, ja hävittäjät myös peljätettiin, että maa vapisi siitä; sillä se hämmästys oli Jumalalta.

14:16 Ja Saulin vartiat Benjaminin Gibeassa saivat nähdä kansan joukot hajoovan ja pakenevan, ja toinen toistansa sysivän,

14:17 Niin sanoi Saul kansalle, joka hänen kanssansa oli: lukekaat nyt ja katsokaat, kuka meistä on mennyt pois; ja kuin he lukivat, katso, niin ei ollut Jonatan ja hänen aseensa kantaja siellä.

14:18 Ja Saul sanoi Ahialle: tuo tänne Jumalan arkki; (sillä Jumalan arkki oli siihen aikaan Israelin lasten tykönä.)

14:19 Mutta Saulin vielä puhutellessa pappia kävi meteli filistealaisten leirissä yhä suuremmaksi. Niin Saul sanoi papille: "Jätä sikseen."

14:20 Silloin Saul kutsutti koolle kaiken väen, joka oli hänen kanssaan, ja he tulivat taistelupaikalle, ja katso, toisen miekka oli toista vastaan, ja oli mitä suurin hämminki.

14:21 Myös ne hebrealaiset, jotka ennestään olivat filistealaisten vallassa ja jotka olivat tulleet heidän kanssaan ja olivat leirissä, menivät niiden israelilaisten puolelle, jotka olivat Saulin ja Joonatanin kanssa.

14:22 Ja kun ne Israelin miehet, jotka olivat piiloutuneet Efraimin vuoristoon, kuuluivat filistealaisten pakenevan, yhtyivät hekin kaikki ajamaan heitä takaa taistelussa.

14:23 Niin Herra antoi Israelille voiton sinä päivänä, ja taistelu levisi Beet-Aavenin toiselle puolelle.

14:24 Israelin miehet olivat sinä päivänä ylen rasitetut, mutta Saul vannotti kansan ja sanoi: "Kirottu olkoon se mies, joka syö mitään ennen iltaa ja ennen kuin minä olen kostanut vihollisilleni." Ja koko kansa oli ruokaa maistamatta.

14:25 Ja kun he kaikki tulivat metsään, oli maassa hunajata.

14:26 Kun kansa tuli kennokakkujen ääreen, niin katso, niistä vuoti hunajata, mutta ei kukaan vienyt kättään suuhun, sillä kansa pelkäsi valaa.

14:27 Mutta Joonatan ei ollut kuulemassa, kun hänen isänsä vannotti kansan; niin hän ojensi sauvan, joka oli hänen kädessään, pisti sen kärjen kennokakkuun ja vei sitten kätensä suuhunsa, ja silloin hänen silmänsä kirkastuivat.

14:28 Mutta eräs mies väestä puhkesi puhumaan ja sanoi: "Sinun isäsi vannotti väen ja sanoi: 'Kirottu olkoon se mies, joka tänä päivänä syö mitään'." Ja väki oli näännyksissä.

14:19 Ja kuin Saul vielä puhui papin kanssa, eneni kapina ja juoksu Philistealaisten leirissä. Ja Saul sanoi papille: ota kätes pois.

14:20 Ja Saul kokoontui ja kaikki kansa joka hänen kanssansa oli, ja tulivat sotaan. Ja katso, silloin kävi itsekunkin miekka lähimmäistänsä vastaan, ja oli sangen suuri kapina.

14:21 Ja ne Hebrealaiset, jotka ennen olivat olleet Philistealaisten tykönä ja olivat käyneet heidän kanssansa leirin ympäri, antoivat heitänsä Israelin sekaan, jotka olivat Saulin ja Jonatanin kanssa.

14:22 Ja kaikki Israelin miehet, jotka heitänsä kätkeneet olivat Ephraimin vuorelle, kuin he kuuluivat Philistealaisten paenneen, ajoivat he myös heitä takaa sodassa.

14:23 Ja niin \Herra\ autti silloin Israelia; ja sota seisoi BetAveniin asti.

14:24 Ja kuin Israelin miehet olivat väsyneet sinä päivänä, vannotti Saul kaiken kansan, ja sanoi: kirottu olkoon jokainen, joka syö jotakin ehtooseen asti, että minä kostaisin vihollisilleni. Ja koko kansa ei syönyt mitäkään.

14:25 Ja kaikki kansa tuli metsään, ja siellä oli hunajaa kedolla.

14:26 Kuin kansa tuli metsään, katso, silloin vuosi siellä hunajaa, mutta ei yksikään ottanut sitä kädellänsä suuhunsa; sillä kansa pelkäsi valaa.

14:27 Mutta Jonatan ei kuullut isänsä vannottaneeksi kansaa, hän ojensi sauvasa joka hänen kädessänsä oli, ja satutti pään hunajaläjään, ja pisti kätensä suuhunsa, niin hänen silmänsä valpauntuivat.

14:28 Silloin vastasi yksi kansasta ja sanoi: isäs vannotti kovasti kansaa, ja sanoi: kirottu olkoon jokainen, joka jotakin syö tänäpäpä. Ja kansa oli väsyksissä.

14:29 Joonatan vastasi: "Isäni on syössyt maan onnettomuuteen. Katsokaa, kuinka minun silmäni kirkastuivat, kun vähän maistoin tätä hunajata.

14:30 Jos myös väki olisi tänä päivänä saanut syödä vihollisiltaan ottamaansa saalista, niin eiköhän filistealaisten tappio olisi ollut vieläkin suurempi?"

14:31 Ja he voittivat sinä päivänä filistealaiset ja ajoivat heitä takaa Mikmaasta Ajaloniin asti; ja väki oli kovin näännöksissä.

14:32 Sentähden väki syöksyi saaliin kimppuun ja otti lampaista, raavaita ja vasikoita ja teurasti niitä paljaan maan päällä; ja väki söi lihan verinensä.

14:33 Niin Saulille ilmoitettiin tämä: "Katso, väki tekee syntiä Herraa vastaan, kun syö lihaa verinensä." Hän sanoi: "Te olette menetelleet uskottomasti; vierittäkää nyt tänne minun eteeni suuri kivi."

14:34 Ja Saul sanoi: "Menkää väen sekaan ja sanokaa heille: 'Tuokaa jokainen härkänne ja lampaanne minun luokseni ja teurastakaa ne täällä. Sitten syökää; älkääkään tehkö syntiä Herraa vastaan syömällä lihaa verinensä.'" Niin väestä jokainen silloin yöllä toi omin käsin härkänsä ja teurasti sen siellä.

14:35 Ja Saul rakensi alttarin Herralle; tämä oli ensimmäinen alttari, jonka hän Herralle rakensi.

14:36 Ja Saul sanoi: "Lähtekäämme tänä yönä filistealaisten jälkeen ja ryöstäkäämme heitä, kunnes aamu valkenee, ja älkäämme jättäkö heistä jäljelle ainoatakaan." He vastasivat: "Tee kaikki, mitä hyväksi näet." Mutta pappi sanoi: "Astukaamme tänne Jumalan eteen."

14:37 Silloin Saul kysyi Jumalalta: "Lähdenkö minä filistealaisten jälkeen? Annatko sinä heidät Israelin käsiin?" Mutta hän ei vastannut hänelle sinä päivänä.

14:38 Niin Saul sanoi: "Tulkaa tänne, kaikki kansan päämiehet, saadaksenne

14:29 Ja Jonatan sanoi: minun isäni on turmellut maan: katsos, kuinka minun silmäni vilpauntuivat, että minä tästä jotakin maistoin.

14:30 Jos kansa tänäpäpä olisi syönyt vihollistensa saalista, kuin he löytäneet ovat, niin olisi tappelus ollut suurempi Philistealaisia vastaan.

14:31 Ja he löivät sinä päivänä Philistealaisia Mikmasta Ajaloniin asti; ja kansa väsyi sangen kovin.

14:32 Ja kansa jakoi saaliin, ja ottivat lampaista, ja karjaa, ja vasikoita, ja teurastivat maan päällä, ja söivät ne verinensä.

14:33 Niin Saulille ilmoitettiin sanoen: katso, kansa on syntiä tehnyt \Herraa\ vastaan ja syönyt verinensä. Hän sanoi: te olette pahasti tehneet: vierittäkää nyt minulle tänne suuri kivi.

14:34 Ja Saul sanoi: menkää ulos kansan sekaan ja sanokaat heille: tuokaan itsekukin härkänsä ja lampaansa minun tyköni ja teurastakaa tässä, että te söisitte ja ette syntiä tekisi \Herraa\ vastaan veren syömisellä; niin kaikki kansa toivat kukin härkänsä kädesssä yöllä ja teurastivat ne siellä.

14:35 Ja Saul rakensi \Herralle\ alttarin: se on ensimmäinen alttari, jonka hän rakensi \Herralle\.

14:36 Ja Saul sanoi: käykäämme alas Philistealaisten jälkeen yöllä ja ryöstäkäämme heitä, siihenasti kuin päivä valkenee, ettemme yhtäkään heistä jättäisi. He vastasivat: tee kaikki mitä sinulle kelpaa. Ja pappi sanoi: käykäämme tänne Jumalan tykö.

14:37 Ja Saul kysyi Jumalalta ja sanoi: astunko minä Philistealaisten perään alas, ja annatko heitä Israelin käsiin? Mutta ei hän häntä silloin vastannut.

14:38 Niin sanoi Saul: tulkaan väki tänne joka kulmalta, tiedustelkaat ja katselkaat,

tietää ja nähdä, mikä synti nyt on tähän syynä.

14:39 Sillä niin totta kuin Herra elää, hän, joka on antanut Israelille voiton: vaikka syy olisi minun poikani Joonatanin, niin hänen on kuoltava." Mutta ei kukaan koko kansasta vastannut hänelle.

14:40 Silloin hän sanoi koko Israelille: "Olkaa te toisella puolella, niin minä ja minun poikani Joonatan olemme toisella puolella." Kansa vastasi Saulille: "Tee, niinkuin hyväksi näet."

14:41 Ja Saul sanoi Herralle, Israelin Jumalalle: "Anna oikea arpa." Niin arpa osui Joonataniin ja Sauliin, ja kansa pääsi vapaaksi.

14:42 Saul sanoi: "Heittäkää arpaa minun ja minun poikani Joonatanin välillä." Niin arpa osui Joonataniin.

14:43 Ja Saul sanoi Joonatanille: "Ilmaise minulle, mitä olet tehnyt." Joonatan ilmaisi sen hänelle ja sanoi: "Minä maistoin vähän hunajata sauvan kärjellä, joka oli kädessäni; katso, minä olen valmis kuolemaan."

14:44 Ja Saul sanoi: "Jumala rangaiskoon minua nyt ja vasta: sinun on kuolemalla kuoltava, Joonatan."

14:45 Mutta kansa sanoi Saulille: "Onko Joonatanin kuoltava, hänen, joka on hankkinut tämän suuren voiton Israelille? Pois se! Niin totta kuin Herra elää: ei saa hiuskarvakaan pudota maahan hänen päästänsä; sillä Jumalan avulla hän on sen tänä päivänä tehnyt." Näin kansa vapahti Joonatanin kuolemasta.

14:46 Sitten Saul meni eikä ajanut filistealaisia takaa; ja filistealaiset menivät kotiinsa.

14:47 Kun nyt Saul oli saanut kuninkuuden Israelissa, soti hän kaikkia vihollisiansa vastaan joka taholla: moabilaisia, ammonilaisia, edomilaisia, Sooban kuninkaita ja filistealaisia vastaan; ja minne tahansa hän kääntyi, siellä hän rankaisi.

kenessä tänäpäpä synti lienee.

14:39 Sillä, niin totta kuin \Herra\ Israelin auttaja elää, vaikka se olis minun pojassani Jonatanissa, niin hänen pitää totisesti kuoleman. Ja ei yksikään vastannut häntä kaikesta kansasta.

14:40 Ja hän sanoi koko Israelille: olkaat te sillä puolelle, minä ja Jonatan minun poikani olemme tällä puolella. Kansa sanoi Saulille: tee kuin sinulle kelpaa.

14:41 Ja Saul sanoi \Herralle\ Israelin Jumalalle: tee oikeus; niin se osasi Jonatanin ja Saulin, ja kansa meni vapaana ulos.

14:42 Saul sanoi: heittäkää minusta ja minun pojastani Jonatanista; niin se lankesi Jonataniin.

14:43 Ja Saul sanoi Jonatanille: ilmoita minulle, mitä olet tehnyt? Jonatan ilmoitti hänelle ja sanoi: tosin minä maistoin vähän hunajaa sauvani nenällä joka minun kädessäni oli, ja katso minun pitää sentähden kuoleman?

14:44 Ja Saul sanoi: Jumala tehköön minulle niin ja niin! Jonatan, sinun pitää totisesti kuoleman!

14:45 Vaan kansa sanoi Saulille: pitääkö Jonatanin kuoleman, joka tämän suuren autuuden teki Israelissa? Pois se: niin totta kuin \Herra\ elää, ei hiuskarvakaan pidä hänen päästänsä putooman: sillä Jumala on sen tehnyt tänäpäpä hänen kauttansa. Ja näin kansa vapahti Jonatanin kuolemasta.

14:46 Niin Saul meni Philistealaisten tyköä pois; ja Philistealaiset menivät sioilensa.

14:47 Mutta kuin Saul oli saanut Israelin valtakunnan, soti hän joka taholta kaikkia vihollisiansa vastaan, Moabilaisia, Ammonilaisia, Edomilaisia, Zoban kuninkaita ja Philistealaisia vastaan; ja kuhunka hän ikänä hänensä käänsi, siellä hän rankaisi.

14:48 Ja hän teki väkeviä tekoja ja voitti amalekilaiset ja vapautti Israelin sen ryöstäjäin käsistä.

14:49 Saulin pojat olivat Joonatan, Jisvi ja Malkisua; ja hänen kahden tyttärensä nimet olivat: vanhemman nimi Meerab ja nuoremman nimi Miikal.

14:50 Ja Saulin vaimon nimi oli Ahinoam, Ahimaan tytär. Ja hänen sotapäällikkönsä nimi oli Abner, Neerin, Saulin sedän, poika.

14:51 Sillä Kiis, Saulin isä, ja Neer, Abnerin isä, olivat Abielin poikia.

14:52 Mutta filistealaisia vastaan käytiin kiivaasti sotaa, niin kauan kuin Saul eli. Ja kenen vain Saul tapasi urhoollisen ja sotakuntoisen miehen, sen hän otti luoksensa.

15 LUKU

15:1 Mutta Samuel sanoi Saulille: "Minut Herra lähetti voitelemaan sinut kansansa Israelin kuninkaaksi. Kuule siis Herran ääntä.

15:2 Näin sanoo Herra Sebaot: Minä kosten Amalekille sen, mitä hän teki Israelille asettumalla hänen tielleen, kun hän tuli Egyptistä.

15:3 Mene siis ja voita amalekilaiset, ja vihkikää tuhon omaksi kaikki, mitä heillä on; äläkä säästä heitä, vaan surmaa miehet ja naiset, lapset ja imeväiset, raavaat ja lampaat, kamelit ja aasit."

15:4 Saul kuulutti kansan kokoon ja piti heistä katselmuksen Telaimissa: kaksisataa tuhatta jalkamiestä ynnä kymmenentuhatta Juudan miestä.

15:5 Kun Saul tuli lähelle amalekilaisten kaupunkia, asettui hän laaksoon väijyksiin.

15:6 Ja Saul sanoi keeniläisille: "Tulkaa, erotkaa ja siirtykää pois amalekilaisten joukosta, etten minä hukuttaisi teitä heidän kanssansa; sillä te teitte laupeuden kaikille israelilaisille, kun he tulivat Egyptistä." Niin keeniläiset erosivat amalekilaisista.

14:48 Ja hän teki urhoollisia töitä ja löi Amalekilaiset ja vapahti Israelin niiden käsistä, jotka häntä raatelivat.

14:49 Ja Saulilla oli poikia: Jonatan, Isvi, Malkisua, ja hänen kahden tyttärensä nimet, esikoisen nimi Merab ja nuoremman nimi Mikal,

14:50 Ja Saulin emännän nimi oli Ahinoam, Ahimatsin tytär, ja hänen sotajoukkonsa päämiehen nimi Abner, Nerin poika, Saulin sedän;

14:51 Ja Kis Saulin isä, ja Ner Abnerin isä, oli Abielin poika.

14:52 Ja suuri sota oli Philistealaisia vastaan niinkauvan kuin Saul eli. Ja kussa ikinä Saul näki jalon ja väkevän sotamiehen, otti hän sen tykönsä.

15 LUKU

15:1 Mutta Samuel sanoi Saulille: \Herra\ lähetti minun voitelemaan sinua kansansa Israelin kuninkaaksi: niin kuule siis nyt \Herran\ sanain ääntä.

15:2 Näin sanoo \Herra\ Zebaot: Minä olen ajatellut etsiskellä mitä Amalek teki Israelille, kuin hän pani hänensä tiellä häntä vastaan, Egyptistä tullessa.

15:3 Mene siis nyt ja lyö Amalek, ja hukuta kaikki, mitä hänellä on, ja älä säästä häntä, mutta tapa sekä vaimo että mies, lapset ja imeväiset, karja ja lampaat, kamelit ja aasit.

15:4 Saul ilmoitti tämän kansalle, ja luki heitä Telaimissa; kaksisataa tuhatta jalkaväkeä, ja kymmenentuhatta miestä Juudasta.

15:5 Ja kuin Saul tuli liki Amalekilaisten kaupunkia, pani hän väijytyksen ojan tykö,

15:6 Ja antoi sanoa Keeniläisille: menkää, paetkaa ja eroittakaat itsenne Amalekilaisista, etten minä peräti hävittäisi teitä heidän kanssansa; sillä te teitte laupeuden kaikille Israelin lapsille, kuin he vaelsivat Egyptistä; ja niin luopuivat keeniläiset Amalekilaisista.

15:7 Ja Saul voitti amalekilaiset ja ajoi heitä takaa Havalasta Suuriin päin, joka on Egyptistä itään päin.

15:8 Ja hän otti Agagin, Amalekin kuninkaan, elävänä vangiksi, mutta kaiken kansan hän vihki tuhon omaksi miekan terällä.

15:9 Mutta Saul ja väki säästivät Agagin sekä parhaimmat lampaat, lihavimmat raavaat ja karitsat, kaiken, mikä oli arvokasta; sitä he eivät tahtoneet vihkiä tuhon omaksi. Mutta kaiken karjan, mikä oli halpaa ja arvotonta, he vihkivät tuhon omaksi.

15:10 Silloin Samuelille tuli tämä Herran sana:

15:11 "Minä kadun, että tein Saulin kuninkaaksi, sillä hän on kääntynyt pois minusta eikä ole täyttänyt minun käskyjäni." Samuel pahastui, ja hän huusi Herraa kaiken sen yön.

15:12 Varhain seuraavana aamuna Samuel lähti tapaamaan Saulia. Mutta Samuelille ilmoitettiin: "Saul on mennyt Karmeliin ja pystyttänyt sinne itsellensä muistomerkin; sitten hän on palannut sieltä ja mennyt alas Gilgaliin."

15:13 Kun Samuel tuli Saulin luo, sanoi Saul hänelle: "Herra siunatkoon sinua! Minä olen täyttänyt Herran käskyn."

15:14 Mutta Samuel sanoi: "Mitä tämä lammasten määkiminen sitten on, joka kuuluu minun korviini, ja tämä raavaiden ammuminen, jonka kuulen?"

15:15 Saul vastasi: "Amalekilaisilta ne on tuotu; sillä kansa säästi parhaat lampaat ja raavaat uhrataksensa ne Herralle, sinun Jumalallesi; mutta muut me olemme vihkineet tuhon omiksi."

15:16 Silloin Samuel sanoi Saulille: "Lopeta; minä ilmoitan sinulle, mitä Herra on minulle tänä yönä puhunut." Hän sanoi hänelle: "Puhu."

15:17 Samuel sanoi: "Sinä olet Israelin sukukuntien päämies, vaikka oletkin vähäinen omissa silmissäsi: Herra on

15:7 Niin löi Saul Amalekilaiset hamasta Hevilasta siihen asti kuin Suriin tullaan, joka on Egyptin kohdalla,

15:8 Ja otti Agagin Amalekilaisten kuninkaan elävänä kiinni, ja kaiken kansan surmasi hän miekan terällä.

15:9 Niin Saul ja kansa säästi Agagin, ja mitä parasta lampaista ja karjasta oli, lihavia karitsoita ja syöttiläitä, ja kaikki mitä hyvä oli, ei he tahtoneet hukuttaa niitä; mutta sen, mikä häijy oli ja ei kelvannut, he hukuttivat.

15:10 Niin tapahtui \Herran\ sana Samuelille, sanoen:

15:11 Minä kadun, että minä olen tehnyt Saulin kuninkaaksi, sillä hän on luopunut minusta ja ei täyttänyt minun sanojani; ja Samuel vihastui ja huusi \Herran\ tykö kaiken sen yön.

15:12 Ja Samuel nousi varhain huomeneltain kohtaamaan Saulia, ja Samuelille oli sanottu Saulin tulleeeksi Karmeliin, ja panneeksi voiton merkin, ja vaeltaneeksi ympäri, ja tulleeeksi Gilgaliin.

15:13 Kuin Samuel tuli Saulin tykö, sanoi Saul hänelle: siunattu ole sinä \Herralta\; minä olen täyttänyt \Herran\ sanan.

15:14 Samuel vastasi: mikä siis on tämä lammasten määkynä minun korvissani ja karjan ammuminen, jonka minä kuulen?

15:15 Saul sanoi: Amalekilaisilta ovat he ne tuoneet; sillä kansa säästi parhaita lampaista ja karjasta, \Herran\ sinun Jumalas uhrin tähden; ne muut olemme me hävittäneet.

15:16 Mutta Samuel sanoi Saulille: salli, että minä sanon sinulle, mitä \Herra\ on puhunut minun kanssani tänä yönä. Hän sanoi hänelle: puhu!

15:17 Samuel sanoi: eikö se näin ole? Kuin sinä olit vähäinen sinun silmäis edessä, tulit sinä Israelin sukukuntain pääksi, ja

voidellut sinut Israelin kuninkaaksi.

15:18 Ja Herra lähetti sinut matkaan ja sanoi: 'Mene ja vihi tuhon omiksi nämä syntiset, amalekilaiset, ja sodi heitä vastaan, kunnes olet tehnyt heistä lopun.'

15:19 Miksi et kuullut Herran ääntä, vaan syöksyit saaliin kimppuun ja teit sitä, mikä on paha Herran silmissä?"

15:20 Saul vastasi Samuelille: "Minähän olen kuullut Herran ääntä ja tehnyt sen matkan, jolle Herra minut lähetti. Minä olen tuonut tänne Agagin, Amalekin kuninkaan, ja vihkinyt tuhon omiksi amalekilaiset.

15:21 Mutta väki on ottanut saaliista lampaita ja raavaita, parhaan osan siitä, mikä oli vihitty tuhon omaksi, uhrataksensa ne Herralle, sinun Jumalallesi, Gilgalissa."

15:22 Silloin Samuel sanoi: "Haluaako Herra polttouhreja ja teurasuhreja yhtä hyvin kuin kuuliaisuutta Herran äänelle? Katso, kuuliaisuus on parempi kuin uhri ja tottelevaisuus parempi kuin oinasten rasva.

15:23 Sillä tottelemattomuus on taikuuden syntiä, ja niskoittelu on valhetta ja kuin kotijumalain palvelusta. Koska sinä olet hyljännyt Herran sanan, on myös hän hyljännyt sinut, etkä sinä enää saa olla kuninkaana."

15:24 Saul sanoi Samuelille: "Minä olen tehnyt syntiä, kun olen rikkonut Herran käskyn ja sinun sanasi; sillä minä pelkäsin kansaa ja kuulin heidän ääntänsä.

15:25 Anna nyt minulle syntini anteeksi ja palaja minun kanssani, niin minä kumartaen rukoilen Herraa."

15:26 Samuel sanoi Saulille: "Minä en palaja sinun kanssasi; sillä sinä olet hyljännyt Herran sanan, ja Herra on myös hyljännyt sinut, niin että et enää saa olla Israelin kuninkaana."

15:27 Kun sitten Samuel kääntyi menemään pois, tarttui Saul hänen viittansa liepeeseen, niin että se repesi.

15:28 Ja Samuel sanoi hänelle: "Herra on

\Herra\ voiteli sinun Israelin kuninkaaksi.

15:18 Ja \Herra\ lähetti sinun matkaan ja sanoi: mene ja tapa ne syntiset Amalekilaiset ja sodi heitä vastaan, niinkauvan että hukutat heidät.

15:19 Miksi et kuullut \Herran\ ääntä? mutta annoit itses saaliin puoleen ja teit pahoin \Herran\ silmäin edessä?

15:20 Niin sanoi Saul Samuelille: minä olen kuitenkin kuullut \Herran\ äänen ja olen vaeltanut sitä tietä, kuin \Herra\ minun lähetti: minä olen tuonut tänne Agagin Amalekilaisten kuninkaan ja surmannut Amalekilaiset.

15:21 Mutta väki on ottanut saaliista, lampaita ja karjaa: ne parhaat kirotuista, uhrataksensa Gilgalissa \Herralle\ sinun Jumalalles.

15:22 Mutta Samuel sanoi: kelpaako \Herralle\ paremmin polttouhri ja uhri, kuin että sinä kuulisit \Herran\ äänen? Katso, kuuliaisuus on parempi kuin uhri, ja totella parempi kuin oinasten lihavuus.

15:23 Sillä tottelemattomuus on noituuden synti, ja vastahakoisuus on taikaus ja epäjumalan palvelus: ettäs siis olet hyljännyt \Herran\ sanan, on hän sinun myös hyljännyt, ettei sinun silleen pidä kuningasna oleman.

15:24 Niin sanoi Saul Samuelille: minä olen syntiä tehnyt rikkoissani \Herran\ käskyn ja sinun sanas; sillä minä pelkäsin kansaa ja kuulin heidän äänensä.

15:25 Anna siis nyt minulle tämä synti anteeksi, ja palaja minun kanssani, että minä kumartaisin ja rukoilisin \Herraa\.

15:26 Samuel sanoi Saulille: en minä palaja sinun kanssas; sillä sinä olet hyljännyt \Herran\ sanan, ja \Herra\ on myös sinun hyljännyt, niin ettei sinun pidä oleman Israelin kuninkaana.

15:27 Kuin Samuel käänsi itsensä menemään pois, otti hän hänen hameensa liepeestä kiinni, ja se repesi.

15:28 Niin sanoi Samuel hänelle: \Herra\

tänä päivänä reväissyt Israelin kuninkuuden sinulta ja antanut sen toiselle, joka on sinua parempi.

15:29 Ja hän, joka on Israelin kunnia, ei valhettele eikä kadu; sillä hän ei ole ihminen, että hän katuisi."

15:30 Hän vastasi: "Minä olen syntiä tehnyt; mutta osoita minulle kuitenkin se kunnia kansani vanhimpien edessä ja Israelin edessä, että palajat minun kanssani, niin minä kumartaen rukoilisin Herraa, sinun Jumalaasi."

15:31 Niin Samuel palasi Saulin jäljessä; ja Saul kumartaen rukoili Herraa.

15:32 Ja Samuel sanoi: "Tuokaa minun eteeni Agag, Amalekin kuningas." Ja Agag tuli iloisesti hänen eteensä; ja Agag sanoi: "Totisesti on katkera kuolema väistynyt pois."

15:33 Mutta Samuel sanoi: "Niinkuin sinun miekkasi on tehnyt vaimoja lapsettomiksi, niin on myös sinun äitisi tuleva lapsettomaksi ennen muita vaimoja." Ja Samuel hakkasi Agagin kappaleiksi Herran edessä Gilgalissa.

15:34 Sitten Samuel lähti Raamaan, mutta Saul meni kotiinsa Saulin Gibeaan.

15:35 Eikä Samuel enää nähnyt Saulia kuolinpäiväänsä asti, ja Samuel suri Saulia. Mutta Herra katui, että oli tehnyt Saulin Israelin kuninkaaksi.

16 LUKU

16:1 Ja Herra sanoi Samuelille: "Kuinka kauan sinä suret Saulia? Minähän olen hyljännyt hänet, niin ettei hän enää saa olla Israelin kuninkaana. Täytä sarvesi öljyllä ja mene; minä lähetän sinut beetlehemiläisen lisain luo, sillä hänen pojistansa minä olen katsonut itselleni kuninkaan."

16:2 Mutta Samuel sanoi: "Kuinka minä voisin mennä sinne? Jos Saul saa sen kuulla, tappaa hän minut." Herra vastasi: "Ota mukaasi vasikka ja sano: 'Minä tulin uhraamaan Herralle.'

on tänäpäpä repinyt Israelin valtakunnan sinulta ja antanut sen lähimmäiselles, joka parempi on sinua.

15:29 Ja Israelin sankari ei valehtelee eikä kadu; sillä ei hän ole ihminen, että hän katuis.

15:30 Mutta hän sanoi: minä olen syntiä tehnyt. Tee siis minulle nyt kunnia minun kansani vanhimpain edessä ja Israelin edessä ja palaja minun kanssani, että minä kumartaen rukoilisin \Herraa\ sinun Jumalaas.

15:31 Ja Samuel käänsi itsensä ja seurasi Saulia; ja Saul rukoili \Herraa\.

15:32 Ja Samuel sanoi: antakaat Agagin tulla minun tyköni, Amalekilaisten kuninkaan. Ja Agag tuli rohkiasti hänen eteensä ja sanoi: totisesti kuoleman katkeruus on paennut.

15:33 Samuel sanoi: niinkuin sinun miekkas on tehnyt vaimot lapsettomaksi, niin pitää myös sinun äitis vaimoin seassa lapsetoin oleman; niin Samuel hakkasi Agagin kappeleiksi \Herran\ edessä Gilgalissa.

15:34 Ja Samuel meni Ramaan, mutta Saul meni huoneeseensa Saulin Gibeaan.

15:35 Ja ei nähnyt Samuel enää Saulia kuolemapäivään asti; sillä Samuel murehti Saulia, että \Herra\ oli katunut asettaneensa hänen Israelin kuninkaaksi.

16 LUKU

16:1 Ja \Herra\ sanoi Samuelille: kuinka kauan sinä murehdit Saulia, jonka minä hyljännyt olen hallitsemasta Israelia? Täytä sinun sarves öljyllä ja mene: minä lähetän sinun Isain Betlehemiläisen tykö, sillä hänen pojistansa olen minä katsonut minulleni kuninkaan.

16:2 Niin Samuel sanoi: kuinka minä sinne menen? Saul saa sen tietää ja lyö minun kuoliaaksi. Ja \Herra\ sanoi: ota sinulles vasikka karjasta ja sano: minä tulin uhraamaan \Herralle\.

16:3 Kutsu sitten lisai uhrille, niin minä ilmoitan sinulle, mitä sinun on tehtävä; ja voitele minulle se, jonka minä sinulle osoitan."

16:4 Samuel teki, niinkuin Herra oli puhunut. Mutta kun hän tuli Betlehemiin, tulivat kaupungin vanhimmat vavisten häntä vastaan ja kysyivät: "Tietääkö tulosi rauhaa?"

16:5 Hän vastasi: "Rauhaa. Minä olen tullut uhraamaan Herralle. Pyhittäytykää ja tulkaa minun kanssani uhrille." Ja hän pyhitti Isain ja hänen poikansa ja kutsui heidät uhrille.

16:6 Kun he sitten tulivat ja hän näki Eliabin, ajatteli hän: "Varmaan on nyt tässä Herran edessä hänen voideltunsa."

16:7 Mutta Herra sanoi Samuelille: "Älä katso hänen näköänsä äläkä kookasta vartaloansa, sillä minä olen hänet hyljännyt. Sillä ei ole, niinkuin ihminen näkee: ihminen näkee ulkomuodon, mutta Herra näkee sydämen."

16:8 Niin lisai kutsui Abinadabin ja toi hänet Samuelin eteen. Mutta hän sanoi: "Ei ole Herra tätäkään valinnut."

16:9 Silloin lisai toi Samman esille. Mutta hän sanoi: "Ei ole Herra tätäkään valinnut."

16:10 Niin toi lisai seitsemän poikaansa Samuelin eteen. Mutta Samuel sanoi lisaille: "Herra ei ole valinnut ketään näistä."

16:11 Ja Samuel kysyi lisailta: "Siinäkö olivat kaikki nuorukaiset?" Hän vastasi: "Vielä on nuorin jäljellä, mutta hän on kaitsemassa lampaita." Niin Samuel sanoi lisaille: "Lähetä noutamaan hänet, sillä me emme istu ruualle, ennenkuin hän tulee tänne."

16:12 Silloin tämä noudatti hänet; ja hän oli verevä, kaunissilmäinen ja sokea nähdä. Ja Herra sanoi: "Nouse ja voitele tämä, sillä hän se on."

16:13 Niin Samuel otti öljysarven ja voiteli hänet hänen veljiensä keskellä. Ja Herran

16:3 Ja sinun pitää kutsuman Isain uhrille, niin minä osoitan sinulle, mitä sinun pitää tekemän, ettäs sen voitelisit minulle, jonka minä sinulle sanon.

16:4 Samuel teki niinkuin \Herra\ sanonut oli ja tuli Betlehemiin; niin hämmästyivät kaupungin vanhimmat, ja menivät häntä vastaan, ja sanoivat: onko rauha, että sinä tulet?

16:5 Hän sanoi: rauha. Minä tulin uhraamaan \Herralle\; pyhittäkää teitä ja tulkaat minun kanssani uhrille. Ja hän pyhitti Isain ja hänen poikansa ja kutsui heidät uhrille.

16:6 Ja kuin he tulivat sisälle, katsoi hän Eliabia ja ajatteli: tosin tämä on \Herran\ edessä hänen voideltunsa.

16:7 Mutta \Herra\ sanoi Samuelille: älä katso hänen muotoansa elikkä suurta kokoansa, sillä minä olen hyljännyt hänen: sillä ei se ole niinkuin ihminen näkee; sillä ihminen näkee sen mikä silmäin edessä on, mutta \Herra\ katsoo sydämeen.

16:8 Niin kutsui Isai Abinadabin ja antoi hänen tulla Samuelin eteen; ja hän sanoi: ei tätäkään ole \Herra\ valinnut.

16:9 Niin antoi Isai Samman tulla edes; mutta hän sanoi: ei tätäkään ole \Herra\ valinnut.

16:10 Niin antoi Isai seitsemän poikaansa tulla Samuelin eteen; mutta Samuel sanoi Isaille: ei ole \Herra\ näitä valinnut.

16:11 Ja Samuel sanoi Isaille: joko nyt täällä kaikki pojat ovat? Hän sanoi: vielä nuorin jäljellä on, ja katso, hän kaitsee lampaita. Niin sanoi Samuel Isaille: lähetä hänen peräänsä ja anna noutaa tänne; sillä ei meidän pidä istuman ennen kuin hän tulee.

16:12 Niin hän lähetti ja noudatti hänen; ja hän oli verevä ja kaunis kasvoilta ja ihanan muotoinen. Ja \Herra\ sanoi: nouse ja voitele tämä, sillä tämä se on.

16:13 Niin otti Samuel öljysarvensa ja voiteli hänen veljeinsä keskellä: ja \Herran\

henki tuli Daavidiin, siitä päivästä ja yhä edelleen. Sitten Samuel nousi ja meni Raamaan.

16:14 Mutta Herran henki poistui Saulista, ja Herran lähettämä paha henki vaivasi häntä.

16:15 Niin Saulin palvelijat sanoivat hänelle: "Katso, Jumalan lähettämä paha henki vaivaa sinua.

16:16 Käskeköön vain herramme, niin palvelijasi, jotka ovat edessäsi, etsivät miehen, joka taitaa soittaa kannelta, että hän, kun Jumalan lähettämä paha henki tulee sinuun, soittaisi sitä, ja sinun olisi parempi olla."

16:17 Silloin Saul sanoi palvelijoilleen: "Katsokaa minulle mies, joka on taitava soittaja, ja tuokaa hänet minun luokseni."

16:18 Niin eräs nuorista miehistä vastasi ja sanoi: "Katso, minä olen nähnyt beetlehemiläisellä lisalla pojan, joka taitaa soittaa ja joka on kelpo mies ja sotilas sekä ymmärtäväinen puheiltaan ja komea mies, ja Herra on hänen kanssaan."

16:19 Niin Saul lähetti sanansaattajat lisain luo ja käski sanoa: "Lähetä minun luokseni poikasi Daavid, joka kaitsee lampaista."

16:20 Ja lisai otti aasin sekä leipää, viinileilin ja vohlan ja lähetti ne poikansa Daavidin mukana Saulille.

16:21 Ja Daavid tuli Saulin luo ja rupesi palvelemaan häntä; ja hän tuli hänelle hyvin rakkaaksi ja pääsi hänen aseenkantajakseen.

16:22 Ja Saul lähetti sanan lisaille ja käski sanoa: "Anna Daavidin jäädä minua palvelemaan, sillä hän on saanut armon minun silmiäni edessä."

16:23 Niin usein kuin Jumalan lähettämä henki tuli Sauliin, otti Daavid kanteleen ja soitti sitä; silloin Saulin oli helpompi ja parempi olla, ja paha henki väistyi hänestä.

henki tuli Davidiin siitä päivästä ja sen perään; niin Samuel nousi ja meni Ramaan.

16:14 Ja \Herran\ henki läksi Saulista, ja paha henki vaivasi häntä \Herralta\.

16:15 Niin sanoivat Saulin palvelijat hänelle: katsos, paha henki vaivaa sinua Jumalalta.

16:16 Meidän Herramme sanokaaan nyt palvelioillensa, jotka hänen edessään seisovat, että he etsivät miestä, joka taitais soittaa harppua: kuin paha henki tulee Jumalalta sinuun, että hän soittais kädellensä, niin sinä paranet.

16:17 Niin Saul sanoi palvelioilleen: katsokaat nyt minulle joku mies, joka taitais hyvin soittaa, ja noutakaat häntä minun tyköni.

16:18 Niin vastasi yksi hänen palvelioistansa ja sanoi: katso, minä näin Isain Betlehemiläisen pojan, hän taitaa soittaa, ja on urhollinen sotamies, ja toimellinen asioissa, ja ihana mies, ja \Herra\ on hänen kanssansa.

16:19 Niin Saul lähetti sanansaattajat Isaille, sanoen: lähetä minun tyköni sinun poikas David, joka on lampuri.

16:20 Niin otti Isai aasin leipäin kanssa, ja leilin viinaa, ja yhden vohlan vuohista, ja lähetti Saulille poikansa Davidin myötä.

16:21 Niin David tuli Saulin tykö ja seiso hänen edessään; ja hän tuli hänelle juuri rakkaaksi, ja tuli hänen aseensa kantajaksi.

16:22 Ja Saul lähetti Isain tykö, sanoen: anna Davidin olla minun tykönäni, sillä hän on löytänyt armon minun edessäni.

16:23 Kuin Jumalan henki tuli Saulin päälle, otti David kanteleen ja soitti kädellensä; niin Saul virvoitettiin ja tuli paremmaksi, ja paha henki läksi hänestä.

17 LUKU

17:1 Mutta filistealaiset kokosivat joukkonsa sotaan, ja he kokoontuivat lähelle Sookoa, joka on Juudassa. Ja he leirytyivät Sookon ja Asekan välille, Efes-Dammimiin.

17:2 Saul ja Israelin miehet olivat myös kokoontuneet ja leirytyneet Tammi-laaksoon; ja he asettuivat sotarintaan filistealaisia vastaan.

17:3 Filistealaiset olivat vuorella, joka oli toisella puolella, ja israelilaiset olivat vuorella, joka oli toisella puolella, ja laakso oli heidän välillensä.

17:4 Niin filistealaisten joukoista tuli kaksintaistelija nimeltä Goljat, kotoisin Gatista. Hän oli kuuden kyynärän ja vaaksan pituinen.

17:5 Hänellä oli vaskikypäri päässänsä ja suomuspanssari yllänsä, ja rintahaarniska, joka painoi viisituhatta sekeliä, oli vaskea.

17:6 Ja hänellä oli säärissään vaskivarukset ja selässään vaskikeihäs.

17:7 Hänen peitsensä varsi oli niinkuin kangastukki, ja hänen peitsensä kärki, joka painoi kuusisataa sekeliä, oli rautaa. Ja kilvenkantaja kävi hänen edellensä.

17:8 Hän astui esiin ja huusi Israelin taisteluriveille sanoen: "Miksi te lähditte sotaan ja asetuitte sotarintaan? Minä olen filistealainen, ja te olette Saulin palvelijoita; valitkaa joukostanne mies, joka tulee tänne minun luokseni.

17:9 Jos hän kykenee taistelemaan minua vastaan ja surmaa minut, niin me olemme teidän palvelijanne; mutta jos minä voitan ja surmaan hänet, niin te olette meidän palvelijamme ja palvelette meitä."

17:10 Ja filistealainen sanoi vielä: "Minä olen tänä päivänä häviönyt Israelin taistelurivit. Antakaa tänne mies, niin me taistelemme keskenämme."

17:11 Kun Saul ja koko Israel kuuli nämä filistealaisen puheet, valtasi heidät kauhu,

17 LUKU

17:1 Niin Philistealaiset kokosivat sotaväkensä sotaan, ja tulivat kokoon Sokoon, joka on Juudassa, ja asettivat leirinsä Sokon ja Asekan välille Dammimin rajalle.

17:2 Mutta Saul ja Israelin miehet menivät kokoon, ja asettivat leirinsä Tammilaaksoon, ja valmistivat itsensä sotimaan Philistealaisia vastaan.

17:3 Ja Philistealaiset seisoivat vuorella siellä, ja Israelilaiset seisoivat vuorella täällä, että laakso oli heidän välillensä.

17:4 Niin tuli Philistealaisten leiristä yksi mies heidän keskellensä, Goljat nimeltä, Gatista, kuusi kyynärää ja kämmenen leveyden pitkä.

17:5 Ja hänellä oli vaskilakki päässänsä ja suomuksen kaltainen pantsari yllänsä, ja hänen pantsarinsa painoi viisituhatta sikliä vaskea,

17:6 Ja vaskiset saappaat jaloissansa ja vaskikilpi hartioillansa,

17:7 Ja hänen keihäänsä varsi oli niinkuin kankaan orsi, ja hänen keihäänsä rauta painoi kuusisataa sikliä rautaa. Ja hänen kilpensä kantaja kävi hänen edellensä.

17:8 Ja hän seisoi ja huusi Israelin joukolle, ja sanoi heille: miksi te läksitte valmistamaan teitänne sotaan; enkö minä ole Philistealainen, ja te olette Saulin palveliat? valitkaa yksi teistänne, joka tulee tänne alas minun tyköni.

17:9 Jos hän voi sotia minua vastaan ja lyö minun, niin me olemme teidän palvelianne, mutta jos minä hänen voitan ja lyön hänen, niin teidän pitää oleman meidän palveliamme ja teidän pitää meitä palveleman.

17:10 Ja Philistealainen sanoi: minä häpäisin tänäpäpä Israelin sotajoukon; antakaat minulle mies, me sodimme keskenämme.

17:11 Kuin Saul ja koko Israel kuuli nämät Philistealaisten puheet, hämmästyivät he, ja

ja he pelkäsivät suuresti.

17:12 Mutta Daavid oli sen efratilaisen miehen poika Juudan Beetlehemistä, jonka nimi oli lisai, ja tällä oli kahdeksan poikaa; hän oli Saulin aikana jo vanha, iäkäs mies.

17:13 Ja lisain kolme vanhinta poikaa oli seurannut Saulia sotaan; ja näiden hänen kolmen sotaan lähteneen poikansa nimet olivat: esikoisen Eliab, toisen Abinadab ja kolmannen Samma.

17:14 Daavid oli nuorin. Ja nuo kolme vanhinta olivat seuranneet Saulia.

17:15 Mutta Daavid lähti tuontuostakin Saulin luota Beetlehemiin kaitsemaan isänsä lampaista.

17:16 Ja filistealainen astui esiin haastaen taisteluun joka aamu ja ilta, neljänäkymmenenä päivänä.

17:17 Ja lisai sanoi pojallensa Daavidille: "Ota veljillesi eefa-mitta näitä paahdettuja jyviä ja nämä kymmenen leipää, ja vie ne kiiruusti leiriin veljillesi.

17:18 Ja vie nämä kymmenen juustoa tuhannenpäämiehelle. Tiedustele veljiesi vointia ja hanki varmuus, että lähetys on heille saapunut.

17:19 Saul ja he ynnä kaikki Israelin miehet ovat Tammilaaksossa sotimassa filistealaisia vastaan."

17:20 Varhain seuraavana aamuna Daavid jätti lampaat vartijan haltuun, otti kantamuksensa ja lähti matkalle, niinkuin lisai oli häntä käsenyt. Kun hän tuli leiriin, lähti sotaväki taistelurintaan ja nosti sotahuudon.

17:21 Ja Israel ja filistealaiset asettuivat sotarintaan toisiansa vastaan.

17:22 Niin Daavid heitti tavarat selästänsä kuormaston vartijalle ja riensi sotarintaan; ja sinne tultuaan hän tervehti veljiänsä.

17:23 Kun hän puhutteli heitä, niin katso, kaksintaistelija, Goljat niminen filistealainen, kotoisin Gatista, tuli filistealaisten taisteluriveistä ja puhui

pelkäsivät suuresti.

17:12 Mutta David oli Ephratin miehen poika Juudan Betlehemistä, joka kutsuttiin Isai, hänellä oli kahdeksan poikaa, ja oli vanha mies Saulin aikaan ja ijällinen miesten seassa.

17:13 Ja kolme Isain vanhimpaa poikaa olivat lähteneet Saulin kanssa sotaan; hänen kolmen poikansa nimet, jotka olivat menneet sotaan olivat Eliab esikoinen, ja toinen Abinadab ja kolmas, Samma.

17:14 Ja David oli nuorin; vaan ne kolme vanhinta menivät Saulin kanssa.

17:15 Mutta David meni kotiansa jälleen Saulin tyköä, kaitsemaan isänsä lampaista Betlehemiin.

17:16 Ja Philistealainen tuli varhain aamulla ja ehtoon, ja sitä tekoa hän teki neljäkymmentä päivää.

17:17 Ja Isai sanoi pojallensa Davidille: ota veljilles tämä epha kuivatuita tähkäpäitä ja nämät kymmenen leipää, ja vie ne leiriin veljeis tykö,

17:18 Ja kannä nämät kymmenen tuoretta juustoa päämiehelle; ja etsi veljiäs, jos he rauhassa ovat, ja pane mielees, mitä he sinulle käsevät.

17:19 Mutta Saul ja he kaikki Israelin miehet olivat Tammilaaksossa ja sotivat Philistealaisia vastaan.

17:20 Niin David nousi varhain aamulla ja jätti lampaat paimenen haltuun, kanto ja meni matkaansa, niinkuin Isai häntä käsenyt oli, ja tuli leiriin, ja sotaväki oli lähtenyt ulos sotaan, ja huusivat suurella äänellä sotimaan.

17:21 Sillä Israel ja Philistealaiset olivat valmistaneet itsensä sotimaan toinen toistansa vastaan.

17:22 Niin David jätti kalut, jotka hän kanto, kalunvartijalle, ja juoksi sodan rintaan, ja tuli ja tervehti veljiänsä.

17:23 Kuin hän parhaallansa heitä puhutteli, katso, se välimies, hänen nimensä oli Goljat, Philistealainen Gatista, nousi Philistealaisten sotajoukosta, ja puhui

niinkuin ennenkin; ja Daavid kuuli sen.

17:24 Ja kun israelilaiset näkivät tuon miehen, pakenivat he häntä kaikki ja pelkäsivät suuresti.

17:25 Ja Israelin miehet sanoivat:

"Katsokaa miestä, joka tuolla tulee! Hän tulee häpäisemään Israelia. Mutta sen miehen, joka surmaa hänet, kuningas tekee hyvin rikkaaksi ja antaa hänelle tyttärensä ja tekee hänen isänsä perheen veroista vapaaksi Israelissa."

17:26 Niin Daavid sanoi miehille, jotka seisoivat siinä hänen kanssaan: "Mitä saa se mies, joka surmaa tuon filistealaisen ja poistaa häväistyksen Israelista? Sillä mikä tuo ympärileikkaamaton filistealainen on häpäisemään elävän Jumalan taistelurivejä?"

17:27 Väki sanoi hänelle saman, minkä ennenkin: sen ja sen saa se mies, joka surmaa hänet.

17:28 Mutta kun hänen vanhin veljensä Eliab kuuli hänen puhuvan miesten kanssa, vihastui Eliab Daavidiin ja sanoi: "Miksi sinä olet tullut tänne, ja kenelle olet jättänyt sen pienen lammauslauman siellä erämaassa? Minä tunnen sinun julkeutesi ja pahan sisusi; sinä olet tullut tänne katsomaan sotaa."

17:29 Daavid vastasi: "Mitä minä sitten olen tehnyt? Saaneehan tuon verran kysyä."

17:30 Ja hän kääntyi hänen luotansa toisen puoleen ja kysyi niinkuin ennenkin; ja väki vastasi hänelle samoin kuin äsken.

17:31 Mutta tuli tunnetuksi, mitä Daavid oli puhunut; ja se kerrottiin Saulille, ja tämä noudatti hänet luoksensa.

17:32 Ja Daavid sanoi Saulille: "Älköön kenenkään mieli masentuko hänen tähtensä. Palvelijasi käy taistelemaan tuota filistealaista vastaan."

17:33 Saul sanoi Daavidille: "Et sinä voi mennä tuota filistealaista vastaan etkä taistella hänen kanssaan, sillä sinä olet

niinkuin ennenkin; ja David kuuli sen.

17:24 Ja kutka ikänä Israelin miehistä näkivät hänen, pakenivat he hänen edestänsä ja pelkäsivät suuresti.

17:25 Ja kaikki Israelin miehet sanoivat:

ettekö te nähneet sitä miestä, joka on tullut? Hän on tullut pilkkaamaan Israelia. Ja pitää tapahtuman, että joka sen miehen lyö, sen kuningas tekee aivan rikkaaksi, ja antaa myös tyttärensä hänelle, ja tekee hänen isänsä huoneen vapaaksi Israelissa.

17:26 Niin David sanoi miehille, jotka hänen tykönänsä seisoivat: mitä annetaan sille miehelle, joka tämän Philistealaisen lyö ja ottaa häväistyksen pois Israelista? sillä mikä tämä ympärileikkaamaton Philistealainen on, joka häpäisee elävän Jumalan sotajoukkoa?

17:27 Niin kansa sanoi hänelle niinkuin ennenkin: niin sille miehelle tehdään, joka hänen lyö.

17:28 Kuin hänen vanhin veljensä Eliab kuuli hänen näitä puhuvan miesten kanssa, närkästyi hän suuresti Davidin päälle ja sanoi: miksi sinä olet tänne tullut? ja miksis olet jättänyt vähän lammauslauman metsän korpeen? Minä tiedän sinun ylpeytes ja sydämes pahan sisun; sinä olet tänne tullut sotaa katsomaan.

17:29 Niin David sanoi: mitä minä olen tehnyt? eikö se ole minulle käsketty?

17:30 Ja käänsi itsensä hänestä pois toisen puoleen ja sanoi niinkuin hän ennenkin oli sanonut; niin kansa vastasi häntä niinkuin ennenkin.

17:31 Ja kuin he kuulivat Davidin puhuvan ne sanat, ilmoittivat he ne Saulille, ja hän noudatti hänen tykönsä.

17:32 Ja David sanoi Saulille: älköön kenenkään sydän hämmästykö hänen tähtensä: palveliais käy sotimaan Philistealaista vastaan.

17:33 Saul sanoi Davidille: et sinä voi mennä ja sotia tätä Philistealaista vastaan; sillä sinä olet nuorukainen, vaan hän on

nuorukainen, mutta hän on sotilas nuoruudestansa saakka."

17:34 Mutta Daavid sanoi Saulille: "Palvelijasi on ollut kaitsemassa isänsä lampaita. Jos leijona tai karhu tuli ja vei lampaan laumasta,

17:35 niin minä hyökkäsin sen jälkeen, löin sen maahan ja tempasin saaliin sen suusta; ja jos se karkasi minua vastaan, niin minä tartuin sen partaan, löin sen maahan ja tapoin sen.

17:36 Kun palvelijasi on lyönyt maahan sekä leijonan että karhun, niin tuolle ympärileikkaamattomalle filistealaiselle käy niinkuin niille; sillä hän on häväissyt elävän Jumalan taistelurivejä."

17:37 Ja Daavid sanoi: "Herra, joka on pelastanut minut leijonan ja karhun kynsistä, pelastaa minut myös tämän filistealaisen käsistä." Silloin Saul sanoi Daavidille: "Mene; Herra olkoon sinun kanssasi."

17:38 Ja Saul puki takkinsa Daavidin ylle ja pani vaskikypärin hänen päähänsä sekä panssarin hänen yllensä.

17:39 Ja Daavid sanoi Saulille: "En minä voi näissä käydä, sillä en ole koskaan tällaisia koettanut." Ja Daavid riisui ne päältänsä.

17:40 Ja hän otti sauvansa käteensä, valitsi purosta viisi sileätä kiveä, pani ne paimenlaukkuun, joka hänellä oli linkokivisäiliönä, otti lingon käteensä ja meni filistealaista vastaan.

17:41 Ja filistealainen tuli yhä lähemmäksi Daavidia, ja kilvenkantaja kulki hänen edellensä.

17:42 Kun filistealainen katsahti ja näki Daavidin, halveksi hän häntä; sillä hän oli vielä nuorukainen, verevä ja kaunis näöltään.

17:43 Niin filistealainen sanoi Daavidille: "Olenko minä koira, kun tulet sauva

sotamies hamasta nuoruudestansa.

17:34 Mutta David sanoi Saulille: palvelias kaitsi isänsä lampaita, ja tuli jalopeura ja karhu ja vei lampaan laumasta,

17:35 Niin minä juoksin sen perästä ja löin sen ja tempasin sen ulos hänen suustansa. Ja kuin hän karkasi minua vastaan, niin minä tartuin hänen partaansa, löin hänen ja tapoin.

17:36 Niin on sinun palvelias sekä jalopeuran että karhun lyönyt; niin pitää tämän ympärileikkaamattoman Philistealaisen oleman, kuin yksi niistä, sillä hän on pilkannut elävän Jumalan sotaväkeä.

17:37 Ja David sanoi: \Herra\, joka minun pelasti jalopeuran ja karhun käsistä, hän pelastaa minun tämän Philistealaisen käsistä. Ja Saul sanoi Davidille: mene, \Herra\ olkoon sinun kanssas.

17:38 Niin Saul puetti vaatteensa Davidin ylle ja pani vaskilakin hänen päähänsä ja pantsarin hänen päällensä.

17:39 Ja David sanoi miekan vyöllensä vaatettensa päälle ja rupesi käymään; vaan ei hän ollut siihen tottunut. Sanoi siis David Saulille: en minä näillä taida käydä, sillä en minä ole tottunut. Ja David pani ne pois yltänsä,

17:40 Ja otti sauvansa käteensä, ja valitsi ojasta viisi sileää kiveä, pani ne paimenen kukkaron ja säkkiin, joka hänellä oli, ja linko hänen kädesssä, ja kävi Philistealaista vastaan.

17:41 Käveli myös Philistealainen ja lähestyi Davidia, ja hänen kilpensä kantaja hänen edellensä.

17:42 Kuin Philistealainen katsoi ja näki Davidin, katsoi hän hänen ylönsä; sillä hän oli verevä ja kaunis nuorukainen.

17:43 Philistealainen sanoi Davidille: olenko minä koira, ettäs tulet sauvoilla minun

kädessä minua vastaan?" Ja filistealainen kiroili Daavidia vanhojen jumaliensa kautta. 17:44 Sitten filistealainen sanoi Daavidille: "Tule tänne minun luokseni, niin minä annan sinun lihasi taivaan linnuille ja metsän eläimille."

17:45 Mutta Daavid sanoi filistealaiselle: "Sinä tulet minua vastaan miekan, peitsen ja keihään voimalla, mutta minä tulen sinua vastaan Herran Sebaotin nimeen, Israelin sotajoukon Jumalan, jota sinä olet häväissyt."

17:46 Tänä päivänä Herra antaa sinut minun käsiini, ja minä surmaan sinut, katkaisen sinulta pään ja annan filistealaisten sotajoukon ruumiit tänä päivänä taivaan linnuille ja metsän pedoille; ja kaikki maat tulevat tietämään, että Israelilla on Jumala.

17:47 Ja koko tämä suuri joukko tulee tietämään, ettei Herra anna voittoa miekan eikä keihään voimalla; sillä sota on Herran, ja hän antaa teidät meidän käsiimme."

17:48 Kun filistealainen lähti tulemaan ja lähestyi Daavidia, niin Daavid juoksi nopeasti sotarintaan filistealaista vastaan.

17:49 Ja Daavid pisti kätensä reppuunsa ja otti sieltä kiven, linkosi ja satutti filistealaista otsaan, niin että kivi upposi hänen otsaansa, ja hän kaatui maahan kasvoillensa.

17:50 Niin sai Daavid voiton filistealaisesta lingolla ja kivellä ja löi filistealaisen kuoliaaksi, eikä Daavidilla ollut miekkaa kädessään.

17:51 Sitten Daavid juoksi ja asettui filistealaisen ääreen, tarttui hänen miekkaansa, veti sen tupesta ja tappoi hänet ja löi sillä häneltä pään poikki. Kun filistealaiset näkivät, että heidän sankarinsa oli kuollut, pakenivat he.

17:52 Mutta Israelin ja Juudan miehet nousivat, nostivat sotahuudon ja ajoivat filistealaisia takaa laakson suulle ja Ekronin porteille saakka; ja filistealaisia

tyköni? Ja Philistealainen kiroili Davidia jumalainsa kautta.

17:44 Ja Philistealainen sanoi Davidille: tule tänne minun tyköni, minä annan lihas taivaan linnuille ja kedon pedoille.

17:45 Niin David sanoi Philistealaiselle: sinä tulet minun tyköni miekalla, keihäällä ja kilvellä, mutta minä tulen sinun tykösi \Herran\ Sebaotin, Israelin sotaväen Jumalan nimeen, jota sinä pilkannut olet.

17:46 Tänäpäntä antaa \Herra\ sinun minun käsiini, että minä lyön sinun, ja otan sinun pääs sinulta pois, ja annan Philistealaisten sotaväen ruumiit tänäpäntä taivaan linnuille ja kedon pedoille: että kaikkein maan asuvaisten pitää tietämän Israelilla olevan Jumalan.

17:47 Ja koko tämän joukon pitää ymmärtämän, ettei \Herra\ auta miekan eli keihään kautta; sillä sota on \Herran\, ja hän antaa teidät meidän käsiimme.

17:48 Kuin Philistealainen nousi ja kävi ja lähestyi Davidia, niin David riensi ja juoksi sotajoukon eteen Philistealaista vastaan,

17:49 Ja pisti kätensä kukkaraan, otti sieltä kiven, ja linkosi ja paiskasi Philistealaista otsaan, että kivi meni hänen otsansa sisälle, ja hän lankesi maahan kasvoillensa.

17:50 Niin David voitti Philistealaisen lingolla ja kivellä, löi Philistealaisen ja tappoi hänen. Ja ettei Davidilla ollut miekkaa,

17:51 Juoksi hän ja seisautti Philistealaisen tykö, ja otti hänen miekkaansa ja veti tupesta ulos, ja tappoi hänen, ja sillä hakkasi pois hänen päänsä. Kuin Philistealaiset sen näkivät, että heidän väkevimpänsä kuollut oli, niin he pakenivat.

17:52 Ja Israelin ja Juudan miehet nousivat, huusivat ja ajoivat Philistealaisia takaa laaksoon ja Ekronin porttiin asti; ja Philistealaiset lankesivat lyötynä Saarimin

kaatui surmattuina Saaraimin tiellä, aina Gatiin ja Ekroniin saakka.

17:53 Sitten israelilaiset palasivat ajamasta filistealaisia takaa ja ryöstivät heidän leirinsä.

17:54 Ja Daavid otti filistealaisen pään ja vei sen Jerusalemiin, mutta hänen aseensa hän asetti majaan.

17:55 Kun Saul näki Daavidin menevän filistealaista vastaan, kysyi hän sotapäälliköltään Abnerilta: "Kenen poika tuo nuorukainen on, Abner?" Abner vastasi: "Niin totta kuin sinä, kuningas, elät, minä en sitä tiedä."

17:56 Niin kuningas sanoi: "Kysele sitten, kenen poika tuo nuori mies on."

17:57 Ja kun Daavid palasi takaisin surmattuaan filistealaisen, otti Abner hänet ja vei hänet Saulin eteen, ja hänellä oli kädessään filistealaisen pää.

17:58 Niin Saul kysyi häneltä: "Kenen poika sinä olet, nuorukainen?" Daavid vastasi: "Palvelijasi beetlehemiläisen lisain poika."

18 LUKU

18:1 Kun hän oli lakannut puhumasta Saulin kanssa, kiintyi Joonatan kaikesta sielustaan Daavidiin, ja Joonatan rakasti häntä niinkuin omaa sieluansa.

18:2 Ja Saul otti hänet sinä päivänä luoksensa eikä sallinut hänen enää palata isänsä kotiin.

18:3 Ja Joonatan teki liiton Daavidin kanssa, sillä hän rakasti häntä niinkuin omaa sieluansa.

18:4 Ja Joonatan riisui viitan, joka hänellä oli yllänsä, ja antoi sen Daavidille, ja samoin takkinsa, vielä miekkansa, jousensa ja vyönsä.

18:5 Daavid lähti, minne vain Saul hänet lähetti, ja hän menestyi. Niin Saul asetti hänet sotamiesten päälliköksi, ja se oli mieleen kaikelle kansalle ja myös Saulin palvelijoille.

tiellä, Gatiin ja Ekroniin asti.

17:53 Ja Israelin lapset palasivat ajamasta Philistealaisia takaa ja ryöstivät heidän leirinsä.

17:54 Mutta David otti Philistealaisen pään ja vei Jerusalemiin: vaan hänen aseensa pani hän majaan.

17:55 Mutta kuin Saul näki Davidin menevän Philistealaista vastaan, sanoi hän Abnerille, sodan päämiehelle: Abner, kenen poika tuo nuorukainen on? Abner sanoi: niin totta kuin sinun sielusi elää, kuningas, en minä tiedä.

17:56 Kuningas sanoi: kysy siis, kenenkä poika se nuorukainen on?

17:57 Kun David palasi Philistealaista lyömästä, otti Abner hänen ja vei Saulin eteen; ja hänen kädessään oli Philistealaisen pää.

17:58 Ja Saul sanoi hänelle: kenenkä poika olet, nuorukainen? David sanoi: palvelias Isain Betlehemiläisen poika.

18 LUKU

18:1 Ja kuin hän oli puheensa lopettanut Saulin kanssa, mieltyi Jonatan ja David keskenänsä sydäimestä; ja Jonatan rakasti häntä niinkuin omaa sydäntänsä.

18:2 Ja Saul otti hänen sinä päivänä eikä sallinut hänen enää palata isänsä huoneeseen.

18:3 Ja Jonatan ja David tekivät liiton keskenänsä; sillä hän rakasti häntä niinkuin omaa sydäntänsä.

18:4 Ja Jonatan riisui hameensa, jolla hän oli puetettu ja antoi sen Davidille, niin myös vaatteensa, miekkansa, joutsensa ja vyönsä.

18:5 Ja David meni, kuhunka Saul lähetti hänen, ja käytti itsensä toimellisesti; ja Saul asetti hänen sotamiestensä päälle, ja hän oli otollinen kaikelle kansalle, niin myös Saulin palvelijoille.

18:6 Ja kun he olivat tulossa, silloin kun Daavid palasi takaisin surmattuansa filistealaisen, menivät naiset kaikista Israelin kaupungeista laulaen ja karkeloiden kuningas Saulia vastaan, riemuiten, vaskirumpuja ja kymbaaleja lyöden.

18:7 Ja karkeloivat naiset virittivät laulun ja sanoivat: "Saul voitti tuhat, mutta Daavid kymmentuhatta."

18:8 Silloin Saul vihastui kovin, sillä hän pani sen puheen pahakseen, ja hän sanoi: "Daavidille he antavat kymmenen tuhatta, ja minulle he antavat tuhat; nyt puuttuu häneltä enää vain kuninkuus."

18:9 Ja Saul katsoi karsain silmin Daavidia siitä päivästä alkaen.

18:10 Seuraavana päivänä Jumalan lähettämä paha henki valtasi Saulin, niin että hän raivosi kotonansa; mutta Daavid soitteli, niinkuin muulloinkin joka päivä, ja Saulilla oli kädesssä keihäs.

18:11 Niin Saul heitti keihään ja ajatteli: "Minä keihästään Daavidin seinään." Mutta Daavid väisti häntä kaksi kertaa.

18:12 Ja Saul pelkäsi Daavidia, koska Herra oli hänen kanssansa, mutta oli poistunut Saulista.

18:13 Sentähden Saul toimitti hänet pois luotansa ja teki hänet tuhannenpäämieheksi; ja hän lähti ja tuli väen edellä.

18:14 Ja Daavid menestyi kaikilla teillään, ja Herra oli hänen kanssansa.

18:15 Kun Saul näki, että hänellä oli niin suuri menestys, rupesi hän häntä kammomaan.

18:16 Mutta koko Israel ja Juuda rakasti Daavidia, koska hän lähti ja tuli heidän edellensä.

18:17 Ja Saul sanoi Daavidille: "Katso, vanhimman tyttäreni, Meerabin, minä annan sinulle vaimoksi; ole vain urhoollinen ja käy Herran sotia." Sillä Saul ajatteli: "Minun käteni älköön sattuko häneen, vaan sattukoon häneen

18:6 Mutta tapahtui, kuin he tulivat ja David palasi lyömästä Philistealaista, että vaimot kaikista Israelin kaupungeista kävivät virsillä ja hypyillä kuningas Saulia vastaan, harpuilla, ilolla ja kanteleilla.

18:7 Ja vaimot lauloivat keskenänsä, soittaen ja sanoen: Saul löi tuhannen, mutta David kymmentuhatta.

18:8 Niin Saul närkästyi sangen suuresti, ja se puhe ei hänelle kelvannut, ja sanoi: he ovat antaneet Davidille kymmentuhatta ja minulle he antoivat tuhannen: vielä hän kuninkaankin valtakunnan saa.

18:9 Ja Saul katsoi julmasti Davidin päälle siitä päivästä ja aina sitte.

18:10 Toisena päivänä vaivasi taas Jumalan paha henki Saulia, ja hän ennusti kotona huoneessansa. Ja David soitti kädellensä, niinkuin hänen jokapäiväinen tapansa oli; ja Saulin kädessä oli keihäs,

18:11 Jonka hän syöksi, ajatellen: minä syökseen Davidin seinää vastaan; mutta David vältti hänen edestänsä kaksi kertaa.

18:12 Ja Saul pelkäsi Davidia; sillä Herra oli hänen kanssansa ja oli mennyt pois Saulin tyköä.

18:13 Niin pani Saul hänen pois tyköänsä ja teki hänen tuhannen miehen päämieheksi; ja hän kävi ulos ja sisälle kansan edessä.

18:14 Ja David oli toimellinen kaikissa teissänsä, ja Herra oli hänen kanssansa.

18:15 Kun Saul näki hänen aivan toimellisesti tekevän, pelkäsi hän häntä.

18:16 Mutta koko Israel ja Juuda rakasti Davidia; sillä hän kävi ulos ja sisälle heidän edessänsä.

18:17 Ja Saul sanoi Davidille: katso, minä annan vanhimman tyttäreni Merabin sinulle emännäksi, ainoasti ole minulle miehullinen ja sodi Herran sotaa; sillä Saul ajatteli: ei pidä minun käteni häneen sattuman, vaan Philistealaisten käsi.

filistealaisten käsi."

18:18 Mutta Daavid vastasi Saulille: "Mikä minä olen, mikä on minun elämäni ja mikä on isäni suku Israelissa, että minä tulisin kuninkaan vävyksi?"

18:19 Kun aika tuli, että Saulin tytär Meerab oli annettava Daavidille, annettiin hänet vaimoksi meholalaiselle Adrielille.

18:20 Mutta Saulin tytär Miikal rakasti Daavidia. Ja kun se ilmoitettiin Saulille, oli se hänelle mieleen.

18:21 Sillä Saul ajatteli: "Minä annan hänet Daavidille, että hän tulisi hänelle ansaksi ja filistealaisten käsi sattuisi häneen." Niin Saul sanoi Daavidille: "Nyt voit toisen kerran tulla minun vävykseni."

18:22 Ja Saul käski palvelijoitansa: "Puhukaa salaa Daavidille näin: 'Katso, kuningas on mieltynyt sinuun, ja kaikki hänen palvelijansa rakastavat sinua; sinun on nyt tultava kuninkaan vävyksi'."

18:23 Niin Saulin palvelijat puhuivat nämä sanat Daavidille. Mutta Daavid sanoi: "Onko teidän mielestänne niin pieni asia tulla kuninkaan vävyksi? Minähän olen köyhä ja halpa mies."

18:24 Saulin palvelijat ilmoittivat hänelle tämän, sanoen: "Näin on Daavid puhunut."

18:25 Niin Saul sanoi: "Sanokaa Daavidille näin: 'Kuningas ei halua muuta morsiamenhintaa kuin sata filistealaisten esinahkaa, että kuninkaan vihollisille kostettaisiin.'" Sillä Saul ajatteli kaataa Daavidin filistealaisten käden kautta.

18:26 Kun hänen palvelijansa ilmoittivat tämän Daavidille, miellytti Daavidia tulla näin kuninkaan vävyksi; ja ennenkuin määräaika oli kulunut umpeen,

18:27 nousi Daavid ja lähti miehineen ja kaatoi filistealaisia kaksisataa miestä. Ja Daavid toi heidän esinahkansa, täyden määrän, kuninkaalle, tullaksensa kuninkaan vävyksi. Silloin Saul antoi tyttärensä

18:18 Mutta David vastasi Saulia: mikä minä olen? eli mikä on elämäni ja minun isäni sukukunta Israelissa, että minä tulisin kuninkaan vävyksi?

18:19 Ja tapahtui, kuin aika tuli, että Merab Saulin tytär piti annettaman Davidille, annettiin se Adrielille Meholalaiselle emännäksi,

18:20 Mutta Mikal Saulin tytär rakasti Davidia. Kuin se Saulille ilmoitettiin, niin se kelpasi hänelle.

18:21 Ja Saul sanoi: minä annan hänen hänelle, että hän olis hänelle paulaksi, ja Philistealaisten kädet tulisivat hänen päällensä. Ja Saul sanoi Davidille: sinä tulet tänäpäpä toisen kanssa minun vävykseni.

18:22 Ja Saul käski palvelioillensa: puhukaat Davidille salaisesti ja sanokaat: katso, kuningas mielistyy sinuun, ja kaikki hänen palveliansa rakastavat sinua; niin tule nyt kuninkaan vävyksi.

18:23 Ja Saulin palvelijat puhuivat ne sanat Davidin korvissa; mutta David sanoi: luuletteko te sen vähäksi, tulla kuninkaan vävyksi? Ja minä olen köyhä ja halpa mies.

18:24 Ja Saulin palvelijat ilmoittivat sen hänelle, sanoen; nämät sanat on David puhunut.

18:25 Saul sanoi: sanokaat näin Davidille: ei kuningas ano yhtään muuta huomenlahjaa, vaan sata Philistealaisten esinahkaa, että kuninkaan vihamiehille kostettaisiin; sillä Saul ajatteli hukuttaa Davidia Philistealaisten kätten kautta.

18:26 Niin hänen palveliansa sanoivat Davidille nämät sanat, ja se kelpasi hänelle, tulla niin kuninkaan vävyksi. Ja se aika ei ollut vielä täytetty.

18:27 Ja David nousi ja läksi matkaan, hän ja hänen miehensä, ja löi Philistealaisista kaksisataa miestä, ja David toi heidän esinahkansa ja täytti kuninkaan luvun, että hän olis kuninkaan vävy. Niin antoi Saul

Miikalin hänelle vaimoksi.

18:28 Ja Saul näki ja ymmärsi, että Herra oli Daavidin kanssa, ja Saulin tytär Miikal rakasti häntä.

18:29 Niin Saul pelkäsi vielä enemmän Daavidia, ja Saulista tuli koko elinajakseen Daavidin vihamies.

18:30 Mutta filistealaisten ruhtinaat lähtivät sotaan; ja niin usein kuin he lähtivät sotaan, oli Daavidilla suurempi menestys kuin kaikilla muilla Saulin palvelijoilla, niin että hänen nimensä tuli sangen kuuluisaksi.

19 LUKU

19:1 Ja Saul puhui pojallensa Joonatanille ja kaikille palvelijoillensa, että Daavid olisi surmattava. Mutta Saulin poika Joonatan oli suuresti mieltynyt Daavidiin.

19:2 Sentähden Joonatan ilmaisi sen Daavidille ja sanoi: "Minun isäni Saul koettaa saada sinut surmatuksi. Ole siis varuillasi huomenaamuna, kätkeydy ja pysy piilossa.

19:3 Mutta minä menen ja asetun isäni viereen kedolle, sinne, missä sinä olet, ja puhun sinusta isälleni; ja jos jotakin huomaan, niin minä ilmaisen sen sinulle."

19:4 Niin Joonatan puhui hyvää Daavidista isällensä Saulille ja sanoi hänelle: "Älköön kuningas rikkoko palvelijaansa Daavidia vastaan, sillä hän ei ole rikkonut sinua vastaan, vaan hänen työnsä ovat olleet sinulle suureksi hyödyksi.

19:5 Hänhän pani henkensä kämmenelleen ja surmasi sen filistealaisen, ja niin Herra antoi suuren voiton koko Israelille; sinä olet itse nähnyt sen ja iloinnut. Miksi siis rikkoisit viatonta verta vastaan surmaamalla Daavidin syyttömästi?"

19:6 Saul kuuli Joonatanin ääntä; ja Saul vannoi: "Niin totta kuin Herra elää, häntä ei surmata."

19:7 Niin Joonatan kutsui Daavidin, ja Joonatan ilmoitti hänelle kaiken tämän. Ja sitten Joonatan vei Daavidin Saulin tykö,

tyttärensä Mikalin hänelle emännäksi.

18:28 Ja Saul näki ja ymmärsi \Herran\ olevan Davidin kanssa, ja Saulin tytär Mikal rakasti häntä.

18:29 Niin Saul vielä enemmän pelkäsi Davidia, ja Saul tuli Davidin vihamieheksi kaikkena elinaikansa.

18:30 Ja Philistealaisten ruhtinaat läksivät ulos, ja heidän lähteissänsä ulos teki David toimellisemmasti kuin kaikki Saulin palveliat, että hänen nimensä tuli sangen kuuluisaksi.

19 LUKU

19:1 Ja Saul puhui pojallensa Jonatanille ja kaikille palvelioillensa, että he tappaisivat Davidin; mutta Jonatan Saulin poika rakasti suuresti Davidia.

19:2 Ja Jonatan ilmoitti Davidille ja sanoi: minun isäni Saul pyytää sinua tappa: varjele siis itses huomenna, mene lymyyn ja kätke itses.

19:3 Ja minä menen ulos isäni kanssa ja seison hänen ohessansa kedolla, jossa sinä olet, ja minä puhun sinusta isäni kanssa: ja mitä minä näen, ne minä ilmoitan sinulle.

19:4 Ja Jonatan puhui parhain päin Davidista isällensä Saulille ja sanoi hänelle: älköön kuningas syntiä tehkö palveliaansa Davidia vastaan; sillä ei hän ole mitään rikkonut sinua vastaan, hänen työnsä ovat sinulle juuri tarpeelliset.

19:5 Ja hän on pannut henkensä käteensä ja löi Philistealaisen; ja \Herra\ teki suuren autuuden koko Israelille, sen sinä näit ja ihastuit: miksis siis tahdot syntiä tehdä viatointa verta vastaan, surmatakses Davidia ilman syytä?"

19:6 Niin Saul kuuli Jonatanin äänen ja vannoi: niin totta kuin \Herra\ elää, ei hänen pidä kuoleman.

19:7 Niin Jonatan kutsui Davidin ja sanoi hänelle kaikki nämät sanat ja saatti hänen Saulin eteen, ja hän oli hänen edessänsä

ja hän palveli häntä niinkuin ennenkin.

19:8 Kun sitten sota alkoi uudestaan, lähti Daavid taistelemaan filistealaisia vastaan ja tuotti heille suuren tappion, niin että he pakenivat hänen edestään.

19:9 Mutta Herran lähettämä paha henki tuli Sauliin, kun hän istui kotonaan keihäs kädessä ja Daavid soitteli.

19:10 Niin Saul koetti keihästää Daavidin seinään; mutta hän väisti Saulia, ja tämä iski keihään seinään. Daavid pakeni ja pelastui sinä yönä.

19:11 Niin Saul lähetti miehiä Daavidin kotiin vartioimaan häntä ja surmaamaan hänet aamulla. Mutta Daavidin vaimo Miikal ilmaisi sen hänelle ja sanoi: "Jollet tänä yönä pelasta henkeäsi, niin sinä huomenna olet surman oma."

19:12 Ja Miikal laski Daavidin alas ikkunasta; ja hän lähti pakoon ja pelastui.

19:13 Sitten Miikal otti kotijumalan ja asetti sen vuoteeseen, ja levitettyään vuohenkarvoista tehdyn karpäsverkon sen päälle hän peitti sen vaatteella.

19:14 Ja kun Saul lähetti miehiä ottamaan Daavidia, sanoi hän: "Hän on sairas."

19:15 Niin Saul lähetti miehiä katsomaan Daavidia, sanoen: "Tuokaa hänet vuoteessa tänne minun luokseni surmattavaksi."

19:16 Mutta kun miehet tulivat sisälle, niin katso, vuoteessa olikin kotijumala, vuohenkarvoista tehty karpäsverkko päälle.

19:17 Niin Saul sanoi Miikalille: "Miksi sinä olet minut näin pettänyt ja olet päästänyt minun vihamieheni pelastumaan?" Miikal vastasi Saulille: "Hän sanoi minulle: 'Päästä minut, muutoin minä surmaan sinut'."

19:18 Kun Daavid oli paennut ja pelastunut, meni hän Samuelin luo Raamaan ja kertoi hänelle kaikki, mitä

niinkuin ennenkin.

19:8 Niin nousi taas sota, ja David meni ja soti Philistealaisia vastaan, löi heitä suurella surmalla; ja Philistealaiset pakenivat häntä.

19:9 Ja paha henki tuli \Herralta\ Saulin päälle, ja hän istui huoneessansa, ja hänen keihäänsä oli hänen kädesssä, ja David soitti kädellensä.

19:10 Mutta Saul pyysi pistää Davidia keihäällä seinää vasten, mutta hän vältti Saulia ja keihäs kävi seinään; ja David pakeni ja pääsi sinä yönä pakoon.

19:11 Ja Saul lähetti sanansaattajat Davidin huoneeseen, että heidän piti ottaman hänestä vaarin ja tappaman hänen huomeneltain. Mutta Mikal Davidin emäntä ilmoitti sen hänelle ja sanoi: jollet tänä yönä pelasta henkeäsi, niin sinä huomenna tapetaan.

19:12 Niin Mikal laski Davidin alas akkunan lävitse; ja hän meni, pakeni ja pääsi.

19:13 Ja Mikal otti kuvan ja pani vuoteeseen, ja pani vuohen nahan hänelle päänalaiseksi ja peitti vaatteella.

19:14 Silloin lähetti Saul sanansaattajat ottamaan kiinni Davidia; mutta hän sanoi: hän on sairas.

19:15 Niin lähetti Saul sanansaattajat katsomaan Davidia ja sanoi: kantakaat häntä tänne minun tyköni vuoteinensa, surmattaa.

19:16 Kuin sanansaattajat tulivat, katso, kuva makasi vuoteessa ja vuohen nahka päällä.

19:17 Niin Saul sanoi Mikalille: miksis olet minut näin pettänyt ja päästänyt viholliseni, että hän vältti minun käteni? Mikal sanoi Saulille: hän sanoi minulle: päästä minua taikka minä tapan sinun.

19:18 Ja David pakeni ja pääsi, ja tuli Samuelin tykö, joka oli Ramassa, ja ilmoitti hänelle kaikki, mitä Saul oli hänelle tehnyt;

Saul oli hänelle tehnyt. Ja hän ja Samuel menivät Naajotiin ja jäivät sinne.

19:19 Ja Saulille ilmoitettiin: "Katso, Daavid on Raaman Naajotissa."

19:20 Niin Saul lähetti miehiä ottamaan Daavidia. Mutta kun he näkivät profeettain joukon hurmoksissa ja Samuelin seisovan johtamassa heitä, tuli Jumalan henki Saulin miehiin, niin että hekin joutuivat hurmoksiin.

19:21 Kun se ilmoitettiin Saulille, lähetti hän toiset miehet; mutta hekin joutuivat hurmoksiin. Ja Saul lähetti vielä kolmannet miehet, mutta hekin joutuivat hurmoksiin.

19:22 Silloin hän itse lähti Raamaan. Ja kun hän tuli sen suuren vesisäiliön luo, joka on Seekussa, kysyi hän: "Missä ovat Samuel ja Daavid?" Hänelle vastattiin: "He ovat Raaman Naajotissa."

19:23 Mutta kun hän oli menossa sinne, Raaman Naajotiin, tuli Jumalan henki häneenkin, niin että hän kulki hurmoksissa, kunnes tuli Raaman Naajotiin.

19:24 Silloin hänkin riisui vaatteensa ja joutui hurmoksiin Samuelin edessä; ja hän kaatui maahan ja makasi alastonna koko sen päivän ja koko sen yön. Sentähden on tapana sanoa: "Onko Saulkin profeettain joukossa?"

20 LUKU

20:1 Mutta Daavid pakeni Raaman Naajotista, tuli ja puhui Joonatanille: "Mitä minä olen tehnyt? Mitä vääryyttä, mitä syntiä minä olen tehnyt sinun isääsi vastaan, kun hän väijyy henkeäni?"

20:2 Tämä vastasi hänelle: "Pois se! Et sinä kuole. Katso, isäni ei tee mitään, suurta eikä pientä, ilmoittamatta minulle. Miksi sitten isäni salaisi minulta tämän? Ei ole niin."

20:3 Mutta Daavid vielä vakuutti vannaen ja sanoi: "Isäsi tietää, että minä olen saanut armon sinun silmiesi edessä; sentähden hän ajattelee: 'Älköön Joonatan

ja hän meni Samuelin kanssa ja oleskeli Najotissa.

19:19 Ja se ilmoitettiin Saulille, sanoen: katso, David on Raman Najotissa.

19:20 Niin Saul lähetti sanansaattajat tuomaan Davidia; ja he näkivät prophetain kokouksen propheteeraavan ja Samuelin seisovan, asetetun heidän päällensä. Niin Jumalan henki tuli Saulin sanansaattajain päälle, että ne myös propheteerasivat.

19:21 Kuin se ilmoitettiin Saulille, lähetti hän toiset sanansaattajat, ne myös propheteerasivat; ja hän lähetti vielä kolmannet sanansaattajat, jotka myös propheteerasivat.

19:22 Niin meni hän itse viimein Ramaan, ja kuin hän tuli sen suuren kaivon tykö, joka on Sekossa, kysyi hän ja sanoi: kussa on Samuel ja David? niin sanottiin hänelle: katso, he ovat Raman Najotissa.

19:23 Ja hän meni Raman Najotiin; ja Jumalan henki tuli hänenkin päällensä, ja hän käyskenteli ja propheteerasi siihenasti kuin hän tuli Raman Najotiin.

19:24 Niin hänkin riisui vaatteensa ja propheteerasi Samuelin edessä, ja lankesi alasti maahan koko sen päivän ja koko yön, sentähden sanotaan: onko Saulkin prophetain seassa?

20 LUKU

20:1 Ja David pakeni Raman Najotista, tuli ja sanoi Jonatanille: mitä minä olen tehnyt? mikä on vääryteni? eli mikä on pahatekoni sinun isääs vastaan, että hän seisoo minun henkeni perään?

20:2 Hän sanoi hänelle: pois se, ei sinun pidä kuoleman: katso, isäni ei tee suurta eli pientä, jota ei hän ilmoita minulle, kuinkas isäni salaa tämän minulta? Ei se pidä niin tapahtuman.

20:3 Niin David vannoi vielä, sanoen: totisesti sinun isäs tietää, että minä olen löytänyt armon sinun kasvois edessä, sentähden hän ajattelee: ei Jonatanin pidä

saako tietää tätä, ettei hän tulisi murheelliseksi.' Mutta niin totta kuin Herra elää ja niin totta kuin sinä itse elät: on vain askel minun ja kuoleman välillä."

20:4 Niin Joonatan sanoi Daavidille: "Mitä sinä vain lausut toivovasi, sen minä sinulle teen."

20:5 Daavid sanoi Joonatanille: "Katso, huomenna on uusikuu, ja minun pitäisi istua aterioimassa kuninkaan kanssa; mutta salli minun mennä ja kätkeytyä ulos kedolle ylihuomeniltaan asti.

20:6 Jos isäsi kaipaa minua, niin sano: 'Daavid pyysi minulta, että saisi käväistä kaupungissaan Beethlehemissä, sillä koko suvulla on siellä jokavuotiset teurasuhrit.'

20:7 Ja jos hän sanoo: 'Hyvä on', niin voi palvelijasi olla rauhassa. Mutta jos hän vihastuu, niin tiedä, että hänellä on paha mielessä.

20:8 Tee siis laupeus palvelijallesi, koska olet ottanut palvelijasi Herran liittoon kanssasi. Mutta jos minussa on vääryys, niin surmaa sinä minut; sillä miksi sinä veisit minut isäsi eteen?"

20:9 Joonatan sanoi: "Pois se! Jos huomaan, että minun isälläni on paha mielessä sinua vastaan, niin minä sen varmasti sinulle ilmoitan."

20:10 Mutta Daavid sanoi Joonatanille: "Kunpa sitten joku ilmoittaisi minulle, antaako isäsi sinulle kovan vastauksen."

20:11 Joonatan sanoi Daavidille: "Tule, menkäämme ulos kedolle." Niin he menivät molemmat ulos kedolle.

20:12 Ja Joonatan sanoi Daavidille: "Minä vakuutan Herran, Israelin Jumalan, kautta, että koetan huomenna tai ylihuomenna tähän aikaan päästä selville isästäni; ja jos Daavidin asiat ovat hyvin, niin minä varmasti lähetän siitä tiedon ja ilmoitan sen sinulle.

20:13 Herra rangaiskoon Joonatania nyt ja vasta, jollen minä, jos isäni mieli tehdä sinulle paha, ilmoita sitä sinulle ja päästä

tästä mitään tietämään, ettei hän tulisi murheelliseksi. Totisesti, niin totta kuin \Herra\ ja sinun sielus elää, että askele on vaivoin minun ja kuoleman vaiheella.

20:4 Jonatan sanoi Davidille: minä teen sinulle kaikki, mitä sinun sydämes halajaa.

20:5 David sanoi hänelle: katso, huomenna on uusikuu, ja minun pitäis istuman ja atrioitseman kuninkaan kanssa: salli siis, että minä kätken minuni kedolle kolmannen päivän ehtoosen asti.

20:6 Jos isäs minua kovasti kaipaa, niin sano: David rukoili suuresti minulta juostaksensa kaupunkiinsa Beethelheemiin; sillä siellä pidetään ajastaikainen uhri koko sukukunnalta.

20:7 Ja jos hän sanoo: se on hyvin, niin on rauha palveliallas; mutta jos hän kovin vihastuu, niin sinä ymmärrät hänen pahaan aikovan.

20:8 Tee siis laupius palvelialles; sillä sinä olet ottanut palvelias \Herran\ liittoon sinun kanssas. Ja jos joku vääryys minussa on, niin tapa sinä minua: miksis sallit minun tulla isäs eteen.

20:9 Jonatan sanoi: pois se sinusta, sillä jos minä ymmärtäisin isäni aikovan sinulle pahaan tehdä, tullaksensa sinun päälles, enkö minä näitä sinulle ilmoittaisi?

20:10 David sanoi Jonatanille: kuka minulle ilmoittaa, jos sinun isäs vastaa sinua jotakin kovasti?

20:11 Jonatan sanoi Davidille: tule, käykäämme kedolle; ja he menivät molemmat kedolle.

20:12 Ja Jonatan sanoi Davidille: \Herra\, Israelin Jumala! kuin minä kyselen isältäni huomenna ja kolmantena päivänä, katso, jos hän suo Davidille hyvää, ja en minä silloin lähetä sinun tykö, ja ilmoita sitä sinun korviis,

20:13 Niin tehkoon \Herra\ sitä ja sitä Jonatanille; mutta jos isäni taas ajattelee jotakin pahaan sinua vastaan, niin minä sen

sinua menemään rauhassa. Herra olkoon sinun kanssasi, niinkuin hän on ollut minun isäni kanssa.

20:14 Etkö sinäkin, jos minä silloin vielä elän, etkö sinäkin tee Herran laupeutta minulle, niin ettei minun tarvitse kuolla?

20:15 Ethän koskaan kiellä laupeuttasi minun suvultani, et silloinkaan, kun Herra hävittää Daavidin vihamiehet kaikki tyynni maan päältä?"

20:16 Niin Joonatan teki liiton Daavidin suvun kanssa. Ja Herra vaati koston Daavidin vihamiehiltä.

20:17 Ja Joonatan vannotti vielä Daavidin heidän keskinäisen rakkautensa kautta, sillä hän rakasti häntä niinkuin omaa sieluansa.

20:18 Ja Joonatan sanoi hänelle: "Huomenna on uusikuu, ja sinua kaivataan, kun paikkasi on tyhjä.

20:19 Mutta ylihuomenna mene nopeasti siihen paikkaan, johon kätkeydyit sinä päivänä, jona se teko tapahtui, ja istuudu Eselin kiven ääreen.

20:20 Niin minä ammun kolme nuolta sen laitaa kohti, niinkuin ampuisin maaliin.

20:21 Sitten minä lähetän palvelijan sanoen: 'Mene ja hae nuolet.' Jos minä silloin sanon palvelijalle: 'Katso, nuolet ovat takanasi, tännempänä, ota ne', niin tule kotiin, sillä silloin voit olla rauhassa eikä mitään ole tekeillä, niin totta kuin Herra elää.

20:22 Mutta jos minä sanon sille nuorelle miehelle näin: 'Katso, nuolet ovat edessäsi, sinnempänä', niin lähde, sillä Herra lähettää sinut pois.

20:23 Ja mitä minä ja sinä olemme keskenämme puhuneet, sen todistaja meidän välillämme, minun ja sinun, on Herra iankaikkisesti."

20:24 Niin Daavid kätkeytyi kedolle. Ja kun uusikuu tuli, istuutui kuningas aterialle.

myös ilmoitan sinun korviis, ja lasken sinun rauhaan menemään: ja \Herra\ olkoon sinun kanssas, niinkuin hän isäni kanssa ollut on.

20:14 Etkös sinäkin, jos vielä elän: etkös sinäkin ole tekevä \Herran\ armoa minua kohtaani, niin ettei minun pidä kuoleman?

20:15 Ja et sinä ota laupiuttas minun huoneestani pois ijankaikkisesti, et vielä sittenkään, kuin \Herra\ hävittää Davidin vihamiehet, itsekunkin maaltansa.

20:16 Näin teki Jonatan liiton Davidin huoneen kanssa, että \Herra\ sen vaatisi Davidin vihamiesten kädestä.

20:17 Ja Jonatan taas vannoi Davidille; sillä niin rakkaana piti hän hänen, että hän rakasti häntä niinkuin omaa sieluansa.

20:18 Ja Jonatan sanoi hänelle: huomenna on uusikuu, jona sinua kysytään ja kaivataan sinua sialtas.

20:19 Ja kuin olet viipynyt kolme päivää poissa, niin tule kiiruusti alas ja mene siihen paikkaan, johon sinä itses kätkit sinä päivänä kuin tämä asia tapahtui, ja istu Aselin kiven viereen,

20:20 Niin minä ammun kolme nuolta sen sivulle, niinkuin minä ampuisin maaliin.

20:21 Ja katso, minä lähetän pojan (sanoen hänelle:) mene ja hae nuolet jällensä! jos vielä sanon pojalle: katso, nuolet ovat takanas tässä puolessa, ota ylös! niin tule; sillä rauha on sinulla ja ei ole mitään hätää, niin totta kuin \Herra\ elää.

20:22 Mutta jos sanon pojalle: katso, nuolet ovat edempänä edessä! niin mene pois, sillä \Herra\ on päästänyt sinun menemään.

20:23 Ja mitä sinä ja mitä minä keskenämme puhuneet olemme, katso, \Herra\ on minun ja sinun vaiheellas ijankaikkisesti.

20:24 Niin David kätki itsensä kedolle. Ja kuin uusikuu tuli, istui kuningas pöydän tykö rualle.

20:25 Kuningas istui tavallisella istuimellansa, istuimella seinän vieressä. Ja Joonatan nousi seisomaan, ja Abner istuutui Saulin viereen. Mutta Daavidin paikka oli tyhjä.

20:26 Saul ei kuitenkaan sanonut mitään sinä päivänä, sillä hän ajatteli: "Jotakin on hänelle tapahtunut: hän ei liene puhdas; varmaankaan hän ei ole puhdas."

20:27 Mutta kun Daavidin paikka oli tyhjä seuraavanakin päivänä, toisena uudenkuun päivänä, sanoi Saul pojallensa Joonatanille: "Miksi ei Isain poika ole eilen eikä tänään tullut aterialle?"

20:28 Joonatan vastasi Saulille: "Daavid pyysi minulta, että saisi mennä Beetlehemiin;

20:29 hän sanoi: 'Salli minun mennä, sillä meillä on suvun teurasuhrit kaupungissa, ja veljeni itse on käskenyt minut sinne; jos minä siis olen saanut armon sinun silmiesi edessä, niin päästä minut katsomaan veljiäni.' Sentähden hän ei ole tullut kuninkaan pöytään."

20:30 Silloin Saul vihastui Joonataniin ja sanoi hänelle: "Sinä säädyttömän naisen poika! Tiesinhän minä, että sinä olet mieltynyt Isain poikaan, häpeäksi itsellesi ja häpeäksi äitisi hävyille.

20:31 Sillä niin kauan kuin Isain poika elää maan päällä, et sinä eikä sinun kuninkuutesi ole turvassa. Lähetä nyt noutamaan hänet minun luokseni, sillä hän on kuoleman oma."

20:32 Joonatan vastasi isälleen Saulille ja sanoi hänelle: "Miksi hänet on surmattava? Mitä hän on tehnyt?"

20:33 Silloin Saul heitti keihään häntä kohti surmataksensa hänet. Niin Joonatan ymmärsi, että hänen isänsä oli päättänyt tappa Daavidin.

20:34 Ja Joonatan nousi pöydästä, vihasta hehkuen, eikä syönyt mitään toisena uudenkuun päivänä, sillä hän oli murheissaan Daavidin tähden, koska hänen isänsä oli häväissyt tätä.

20:25 Kun kuningas oli istunut siällensä, entisen tapansa jälkeen, seinän nojalle, nousi Jonatan, ja Abner istui Saulin viereen; ja Davidia kaivattiin siastansa.

20:26 Ja ei puhunut Saul sinä päivänä mitäkään; sillä hän ajatteli: hänelle on jotakin tapahtunut, ettei hän ole puhdas; ei suinkaan hän ole puhdas.

20:27 Ja toisena päivänä uudesta kuusta, kuin Davidia kaivattiin siastansa, sanoi Saul pojallensa Jonatanille: Miksi ei Isain poika ole tullut pöydän tykö, ei eilen eikä myöskään tänäpäpä?

20:28 Jonatan vastasi Saulia: hän rukoili hartaasti minulta mennäkseen Betlehemiin,

20:29 Ja sanoi: anna minun mennä, sillä meidän sukukuntamme uhraa kaupungissa ja minun veljeni itse on minua kutsunut: jos nyt olen löytänyt armon sinun silmäsi edessä, niin salli minun mennä katsomaan veljiäni; ja sen tähden ei hän tullut kuninkaan pöydän tykö.

20:30 Ja Saul vihastui sangen suuresti Jonatanin päälle ja sanoi hänelle: sinä ilkiä ja tottelematoin poika! enkö minä tiedä, että olet valinnut Isain pojan sinulles ja äidilles häpiäksi?

20:31 Sillä niinkauvan kuin Isain poika elää maan päällä, et sinä eikä sinun kuninkaan valtakuntas ole seisova: lähetä siis nyt ja anna tuottaa häntä minun tyköni, sillä hänen pitää kuoleman.

20:32 Jonatan vastasi isällensä Saulille ja sanoi hänelle: miksi hänen pitää kuoleman? mitä hän on tehnyt?

20:33 Silloin paiskasi Saul keihään hänen perässensä syöstäksensä häntä; niin ymmärsi Jonatan isänsä aikovan Davidin tappa.

20:34 Ja Jonatan nousi pöydän tyköä sangen vihoissansa ja ei syönyt sinä toisena päivänä uudesta kuusta mitään leipää; sillä hän murehti Davidia, että hänen isänsä oli hänen niin häväissyt.

20:35 Seuraavana aamuna Joonatan lähti ulos kedolle, niinkuin hän oli sopinut Daavidin kanssa, ja hänellä oli mukanaan pieni poikanen.

20:36 Ja hän sanoi pojalle: "Juokse noutamaan nuolet, jotka minä ammun." Ja pojan juostessa hän ampui nuolen hänen ylitsensä.

20:37 Ja kun poika oli tulemassa siihen paikkaan, missä Joonatanin ampuma nuoli oli, huusi Joonatan pojalle ja sanoi: "Nuoli on edessäsi, sinnempänä."

20:38 Ja Joonatan huusi vielä pojalle: "Riennä nopeasti, älä seisahtele!" Niin Joonatanin poikanen otti nuolen ja tuli herransa luo.

20:39 Eikä poika tiennyt asiasta mitään; ainoastaan Joonatan ja Daavid tiesivät sen.

20:40 Ja Joonatan antoi aseensa pojalle, joka hänellä oli mukanaan, ja sanoi hänelle: "Mene ja vie nämä kaupunkiin."

20:41 Ja kun poika oli mennyt, nousi Daavid ylös etelän puolelta; ja hän lankesi kasvoilleen maahan ja kumartui kolme kertaa; ja he suutelivat toisiansa ja itkivät yhdessä; Daavid itki hillittömästi.

20:42 Ja Joonatan sanoi Daavidille: "Mene rauhassa. Niin on, kuin me molemmat olemme vannoneet Herran nimeen ja sanoneet: 'Herra on todistaja meidän välillämme, minun ja sinun, ja minun jälkeläisteni ja sinun jälkeläistesi välillä iankaikkisesti.'"

20:43 Sitten Daavid nousi ja lähti, mutta Joonatan palasi kaupunkiin.

21 LUKU

21:1 Ja Daavid tuli pappi Ahimelekin luo Noobiin. Mutta Ahimelek tuli vavisten Daavidia vastaan ja kysyi häneltä: "Miksi sinä tulet yksin, eikä ole ketään sinun kanssasi?"

21:2 Daavid vastasi pappi Ahimelekille: "Kuningas on käsenyt minut asialle ja

20:35 Ja Jonatan läksi aamulla kedolle, siihen aikaan kuin hän oli määrännyt Davidille, ja vähä poikainen hänen kanssansa.

20:36 Ja hän sanoi pojalle: juokse noutamaan nuoleni, jotka minä ammun: pojan juostessa lasi hän nuolen hänen ylitsensä.

20:37 Ja kuin poika tuli sille paikalle, johon Jonatan nuolen ampunut oli, huusi Jonatan hänen perässänsä ja sanoi: eikö nuoli ole edemmä sinusta?

20:38 Ja huusi taas poikaa: joudu, kiiruhda sinuas nopiammin ja älä seisahtele. Niin Jonatanin poika otti nuolet otti nuolet ja kantoi herrallensa.

20:39 Eikä poika tietänyt asiasta mitään; vaan Jonatan ja David ainoastaan asian tiesivät.

20:40 Niin Jonatan antoi aseensa pojalle, joka hänen kanssansa oli, ja sanoi: mene ja vie kaupunkiin.

20:41 Ja kuin poika oli mennyt, nousi David siastansa meren puolelta ja lankesi maahan kasvoillensa ja rukoili kolme kertaa; ja he antoivat toinen toisellensa suuta ja itkivät toinen toisensa kanssa; vaan David itki hartaammin.

20:42 Ja Jonatan sanoi Davidille: mene rauhaan, (ja muista) mitä me olemme vannoneet yhteen \Herran\ nimeen ja sanoneet: \Herra\ olkoon sinun ja minun vaiheellani, minun ja sinun siemenes vaiheella ijankaikkisesti!

20:43 Ja hän nousi ja meni matkaansa; mutta Jonatan palasi kaupunkiin.

21 LUKU

21:1 Ja David tuli Nobeen papin Ahimelekin tykö, ja Ahimelek hämmästyi, kuin hän tuli Davidia vastaan, ja sanoi hänelle: kuinka sinä yksinä olet, ja ei yhtään miestä ole sinun kanssas?

21:2 David sanoi papille Ahimelekille: kuningas on minun käsenyt asialle ja

sanoi minulle: 'Älköön kukaan saako tietää mitään siitä asiasta, jolle minä sinut lähetän, ja siitä käskystä, jonka minä olen sinulle antanut.' Ja palvelijat minä olen määrännyt siihen ja siihen paikkaan.

21:3 Anna nyt minulle, mitä sinulla on, viisi leipää, tahi mitä muuta löytyy

21:4 Pappi vastasi Daavidille ja sanoi: "Tavallista leipää minulla ei ole; ainoastaan pyhää leipää on, jos vain palvelijat ovat karttaneet naisia."

21:5 Daavid vastasi papille ja sanoi hänelle: "Totisesti olivat naiset eristettyinä meistä niinkuin ennenkin, milloin minä olen retkelle lähtenyt; ovatpa palvelijain reputkin aina olleet pyhät, vaikka retki on ollutkin tavallinen retki. Sitä enemmän leipä repuissa nyt pysyy pyhänä."

21:6 Niin pappi antoi hänelle pyhää leipää; sillä siellä ei ollut muuta leipää kuin näkyleipiä, jotka oli siirretty pois Herran edestä, että sinne samana päivänä, jona ne oli otettu pois, pantaisiin tuoreet leivät.

21:7 Mutta siellä oli sinä päivänä eristettynä Herran edessä eräs Saulin palvelija, nimeltä Doog, edomilainen, Saulin paimenten päämies.

21:8 Ja Daavid kysyi vielä Ahimelekilta: "Eikö sinulla ole täällä yhtään keihästä tai miekkaa? Sillä minä en ottanut mukaani, en miekkaani enkä muita aseitani, koska kuninkaan asia oli niin kiireellinen."

21:9 Pappi vastasi: "On, sen filistealaisen Goljatin miekka, jonka sinä surmasit Tammilaaksossa; katso, se on vaippaan käärittynä tuolla kasukan takana. Jos tahdot ottaa itsellesi sen, niin ota; sillä muuta kuin se ei täällä ole." Daavid sanoi: "Ei ole toista sen vertaista; anna se minulle."

21:10 Sitten Daavid nousi ja pakeni sinä päivänä Saulia ja tuli Aakiin, Gatin kuninkaan, luo.

sanoi minulle: älä kenellekään ilmoita, minkätähden minä olen sinun lähettänyt ja mitä minä olen käskenyt sinulle; minä olen myös lähettänyt palveliani sinne ja sinne.

21:3 Jos nyt on jotakin sinun kätes alla, anna minulle viisikin leipää, taikka mitäs löydät.

21:4 Pappi vastasi Davidia ja sanoi: ei ole ensinkään yhteisiä leipiä minun käteni alla, paitsi pyhää leipää, jos vaan muutoin palveliat ovat pitäneet heitänsä vaimoista pois.

21:5 David vastasi pappia ja sanoi hänelle: vaimot ovat kolme päivää olleet eroitetut meistä, kuin minä läksin, ja palveliaini astiat olivat pyhät; mutta jos tämä tie on saastainen, niin se pitää tänäpäpä pyhitettämän astiain kautta.

21:6 Niin antoi pappi hänelle pyhää; sillä ei siellä ollut muuta leipää kuin näkyleipiä, jotka olivat korjatut \Herran\ kasvoin edestä, että sinne pantaisiin toiset vastauutiset leivät sinä päivänä, jona ne korjattiin.

21:7 Mutta sinne on sinä päivänä yksi mies Saulin palvelioista jäänyt \Herran\ eteen, Doog nimeltä Edomilainen, kaikkein voimallisin Saulin paimenista.

21:8 Ja David sanoi Ahimelekille: eikö täällä ole sinun kätes alla yhtäkään keihästä eli miekkaa? En ottanut minä myötäni miekkaani taikka asettani käteeni, sillä kuninkaan asia kiiruhti.

21:9 Mutta pappi vastasi: Philistealaisen Goljatin miekka, jonka löit Tammilaaksossa, on täällä käärittynä yhteen hameesen päällisvaatteen taa: jos tahdot sitä, niin ota; sillä ei täällä ole yhtään muuta, paitsi sitä. David sanoi: ei ole sen vertaa, anna se minulle.

21:10 Ja David nousi ja pakeni sinä päivänä Saulin kasvoin edestä, ja tuli Akiksen Gatin kuninkaan tykö.

21:11 Mutta Aakiin palvelijat sanoivat hänelle: "Eikö tämä ole Daavid, sen maan kuningas? Eivätkö he karkeloiden virittäneet hänelle tätä laulua: 'Saul voitti tuhat, mutta Daavid kymmentuhatta?'"

21:12 Daavid pani mieleensä nämä sanat ja pelkäsi suuresti Aakista, Gatin kuningasta.

21:13 Niin hän tekeytyi mielipuoleksi heidän silmiensä edessä ja raivosi heidän käsissään ja piirusteli portin oviin ja valutti sylkeä partaansa.

21:14 Silloin Aakis sanoi palvelijoilleen: "Näettehän, että mies on hullu. Miksi toitte hänet minun luokseni?"

21:15 Puuttuuko minulta hulluja, kun toitte tämän hulluttelemaan minun eteeni? Tällainenko saisi tulla minun hoviini?"

22 LUKU

22:1 Niin Daavid lähti sieltä ja pääsi pakoon Adullamin luolaan. Ja kun hänen veljensä ja koko hänen isänsä perhe kuuluivat sen, tulivat he sinne hänen luoksensa.

22:2 Ja hänen luoksensa kokoontui kaikenlaista ahdingossa olevaa, velkaantunutta ja katkeroitunutta väkeä, ja hän rupesi heidän päämiehekseen. Näin liittyi häneen noin neljäsataa miestä.

22:3 Sieltä Daavid meni Mooabin Mispeen. Ja hän sanoi Mooabin kuninkaalle: "Salli minun isäni ja äitini tulla asumaan teidän luoksenne, kunnes saan tietää, mitä Jumala minulle tekee."

22:4 Ja hän vei heidät Mooabin kuninkaan eteen; ja he jäivät tämän luo kaikeksi aikaa, minkä Daavid oli vuorilinnassa.

22:5 Mutta profeetta Gaad sanoi Daavidille: "Älä jää vuorilintaan; lähde täältä ja mene Juudan maahan." Niin

21:11 Ja Akiksen palvelijat sanoivat hänelle: eikö tämä ole David, maan kuningas? eikö he tästä veisanneet hypyssä, sanoen: Saul löi tuhannen, ja David kymmentuhatta?"

21:12 Ja David pani ne sanat sydämeensä ja pelkäsi suuresti Gatin kuningasta Akista,

21:13 Ja muutteli menojaansa heidän edessään ja hullutteli heidän käsissään, ja piirusteli portin ovissa, ja valutti sylkeänsä parrallensa.

21:14 Silloin sanoi Akis palvelioilleen: katso, te näette tämän miehen olevan mielipuolen, miksi te toitte hänen minun tyköni?"

21:15 Puuttuneeko minulta mielipuolia, että te tämän toitte hulluttelemaan minun eteeni? pitääkö hänen tuleman minun huoneeseni?"

22 LUKU

22:1 Ja David läksi sieltä ja pakeni Adullamin luolaan; kuin hänen veljensä ja kaikki isänsä huone sen kuuluivat, tulivat he myös sinne hänen tykönsä.

22:2 Ja kaikkinaiset miehet, jotka olivat vaivassa, ja jokainen, joka velassa oli, ja jokainen, jolla murheellinen sydän oli, kokosivat itsensä hänen tykönsä, ja hän oli heidän päämiehensä: että liki neljäsataa miestä oli hänen tykönänsä.

22:3 Ja David meni sieltä Mitspaan Moabilaisten maakuntaan ja sanoi Moabilaisten kuninkaalle: anna isäni ja äitini käydä ulos ja sisälle teidän tykönänne, siihenasti että minä saan tietää, mitä Jumala tekee minun kanssani.

22:4 Ja hän johdatti heidät Moabilaisten kuninkaan eteen; ja he viipyivät hänen tykönänsä aina niinkauvan kuin David oli linnassa.

22:5 Niin sanoi propheta Gad Davidille: älä ole siinä linnassa, mutta mene ja kulje Juudan maalle. Niin David meni ja tuli

Daavid lähti ja tuli Jaar-Heretiin.

22:6 Ja Saul kuuli, että oli saatu vihiä Daavidista ja niistä miehistä, jotka olivat hänen kanssaan; ja Saul istui Gibeassa tamariskipuun alla kummulla, keihäs kädessä, ja kaikki hänen palvelijansa seisoivat hänen luonaan.

22:7 Niin Saul sanoi palvelijoilleen, jotka seisoivat hänen luonaan: "Kuulkaa, benjaminilaiset! Antaako lisain poika teillekin kaikille pellot ja viinitarhat, ja tekeekö hän teidät kaikki tuhannen- ja sadanpäämiehiksi?"

22:8 Tehän olette kaikki salaliitossa minua vastaan, eikä kukaan ole ilmaissut minulle, että oma poikani on tehnyt liiton lisain pojan kanssa. Ei kukaan teistä välitä niin paljoa minusta, että olisi ilmaissut sen minulle. Sillä minun poikani on yllyttänyt palvelijani väijymään minua, niinkuin nyt tapahtuu."

22:9 Niin edomilainen Doog, joka seisoi siinä Saulin palvelijain kanssa, vastasi ja sanoi: "Minä näin lisain pojan tulevan Noobiin, Ahimelekin, Ahitubin pojan, luo.

22:10 Tämä kysyi hänelle neuvoa Herralta ja evästi hänet ja antoi hänelle filistealaisen Goljatin miekan."

22:11 Silloin kuningas lähetti kutsumaan pappi Ahimelekin, Ahitubin pojan, ja koko hänen isänsä suvun, Noobin papit. Ja he tulivat kaikki kuninkaan luo.

22:12 Niin Saul sanoi: "Kuule, Ahitubin poika!" Hän vastasi: "Tässä olen, Herrani."

22:13 Saul sanoi hänelle: "Miksi te olette salaliitossa minua vastaan, sinä ja lisain poika, koska sinä olet antanut hänelle leipää ja miekan ja kysynyt hänelle Herralta neuvoa, että hän ryhtyisi väijymään minua, niinkuin nyt tapahtuu?"

22:14 Ahimelek vastasi kuninkaalle ja sanoi: "Kuka on kaikkien sinun palvelijaisi joukossa niin uskottu kuin Daavid, joka on

Haretin metsään.

22:6 Ja Saul kuuli, että David ja ne miehet, jotka hänen tykönänsä olivat, tulivat tiettäväksi. Ja Saul asui Gibeassa metsistössä Ramassa, ja hänen keihäänsä oli hänen kädesssä, ja kaikki hänen palveliansa seisoivat hänen tykönänsä.

22:7 Niin sanoi Saul palvelioillensa, jotka seisoivat hänen tykönänsä: kuulkaat, te Jeminin lapset! antaako Isain poika teille kaikille pellot ja viinamäet, ja tekeekö hän teitä kaikkia tuhanten ja satain päämiehiksi?"

22:8 Että te kaikki teitte liiton minua vastaan, ja ei ole yhtään, joka ilmoitti sen minun korvilleni että minun poikani on myös tehnyt liiton Isain pojan kanssa ja ei ole yhtäkään teistä, joka sitä panee pahaksensa minun tähteni, ja ei myös ilmoita sitä minun korvaini kuullen, että minun poikani on yllyttänyt palveliani minua vastaan, väijymään minua, niinkuin tänäpäpä on nähtävä.

22:9 Niin vastasi Doeg Edomilainen, joka seisoi Saulin palveliain tykönä, ja sanoi: minä näin Isain pojan tulevan Nobeen, Ahimelekin Akitobin pojan tykö.

22:10 Hän kysyi \Herralta\ neuvoa hänen tähtensä ja evästi hänen, ja antoi hänelle Philistealaisen Goljatin miekan.

22:11 Niin kuningas lähetti kutsumaan pappia Ahimelekiä Akitobin poikaa ja kaikkea hänen isänsä huonetta, pappeja, jotka olivat Nobessa; ja he tulivat kaikki kuninkaan tykö.

22:12 Ja Saul sanoi: kuule sinä Akitobin poika. Hän sanoi: tässä minä olen, herrani.

22:13 Ja Saul sanoi hänelle: miksi te teitte liiton minua vastaan, sinä ja Isain poika, että annoit hänelle leipää ja miekan ja kysyit Herralta neuvoa hänen tähtensä, yllyttääkses häntä minua väijymään, niinkuin tänäpäpä on nähtävä.

22:14 Ahimelek vastasi kuningasta ja sanoi: kuka on kaikkein sinun palveliais seassa niinkuin David? Hän on uskollinen ja

kuninkaan vävy ja sinun henkivartiostosi päällikkö ja on korkeassa arvossa sinun hovissasi?

22:15 Enhän minä nyt ensi kertaa kysynyt hänelle Jumalalta neuvoa. Pois se! Älköön kuningas lukeko mitään viaksi minulle, palvelijalleen, älköönkä kaikelle minun isäni suvulle, sillä palvelijasi ei tietänyt kaikesta tästä vähän vähääkään."

22:16 Mutta kuningas sanoi: "Sinun on kuolemalla kuoltava, Ahimelek, sinun ja koko sinun isäsi suvun."

22:17 Ja kuningas sanoi henkivartijoille, jotka seisoivat hänen luonaan: "Käykää tänne ja surmatkaa Herran papit, sillä hekin pitävät Daavidin puolta; ja vaikka tiesivät hänen paenneen, eivät he ilmoittaneet sitä minulle." Mutta kuninkaan palvelijat eivät tahtoneet ojentaa kättään lyömään kuoliaaksi Herran pappeja.

22:18 Niin kuningas sanoi Doegille: "Käy sinä tänne ja lyö papit kuoliaaksi." Ja edomilainen Doeg astui esiin ja löi papit kuoliaaksi; ja hän tappoi sinä päivänä kahdeksankymmentä viisi pellavakasukkaa kantavaa miestä.

22:19 Myös pappiskaupungin Noobin asukkaat hän surmasi miekan terällä, sekä miehet että naiset, sekä lapset että imeväiset; jopa raavaat, aasit ja lampaatkin hän tappoi miekan terällä.

22:20 Ainoastaan yksi Ahimelekin, Ahitubin pojan, poika, nimeltä Ebjatar, pelastui ja pakeni Daavidin luo.

22:21 Ja Ebjatar kertoi Daavidille, että Saul oli tappanut Herran papit.

22:22 Niin Daavid sanoi Ebjatarille: "Minä ymmärsin jo silloin, että edomilainen Doeg, kun hän oli siellä, oli ilmaiseva sen Saulille. Minä olen syypää koko sinun isäsi suvun, joka hengen, kuolemaan.

22:23 Jää minun luokseni, älä pelkää; sillä joka väijyy sinun henkeäsi, se väijyy minun henkeäni. Minun luonani sinä olet

kuninkaan vävy, vaeltaa kuuliaisuudessa ja on kunniallinen sinun huoneessas.

22:15 Olenko minä vasta tänäpäpä ruvennut kysymään Jumalalta neuvoa hänen tähtensä? Pois se minusta, älkään kuningas luulko senkaltaista palveliastansa ja kaikesta minun isäni huoneesta: sillä sinun palvelias ei tietänyt mitään kaikista näistä, pienistä eli suuresta.

22:16 Kuningas sanoi: Ahimelek, sinun pitää totisesti kuoleman, sinun ja koko sinun isäs huoneen.

22:17 Ja kuningas sanoi vartioillensa, jotka seisoivat hänen tykönänsä: kääntäkää itseenne ja tappakaat \Herran\ papit; sillä heidän kätensä on myös Davidin kanssa, ja koska he tiesivät hänen paenneen, niin ei he ilmoittaneet sitä minulle. Mutta kuninkaan palveliat ei tahtoneet satuttaa käsiänsä \Herran\ pappeihin, lyödäksensä heitä.

22:18 Niin sanoi kuningas Doegille: käännä sinä itses ja lyö papit. Ja Doeg Edomilainen käänsi itsensä ja löi pappeja, ja tappoi sinä päivänä viisiyhdeksättäkymmentä miestä, jotka kantoivat liinaista päällisvaatetta.

22:19 Ja hän löi Noben, pappein kaupungin, miekan terällä, sekä miehet että vaimot, lapset ja imeväiset, niin myös härjät, aasit ja lampaat, aina miekan terällä.

22:20 Ja yksi Ahimelekin Akitobin pojan poika Abjatar nimeltä, pääsi, ja pakeni Davidin tykö.

22:21 Ja Abjatar ilmoitti Davidille, että Saul oli tappanut \Herran\ papit.

22:22 Ja David sanoi Abjatarille: minä sen sinä päivänä kyllä tiesin, koska Doeg Edomilainen oli siellä, että hän sen Saulille oli totisesti ilmoittava. Minä olen siis vikapää koko isäs huoneen kuolemaan.

22:23 Pysy minun tykönäni ja älä pelkää: joka seisoo minun henkeni perään, hän myös seisoo sinun henkes perään; sillä

turvassa.

23 LUKU

23:1 Daavidille ilmoitettiin: "Katso, filistealaiset ovat taistelemassa Kegilaa vastaan ja ryöstävät puimatantereita."
23:2 Niin Daavid kysyi Herralta: "Menenkö minä ja lyökö nämä filistealaiset maahan?" Herra vastasi Daavidille: "Mene, lyö filistealaiset maahan ja pelasta Kegila."
23:3 Mutta Daavidin miehet sanoivat hänelle: "Mehän elämme pelossa jo täällä Juudassa. Menisimmekö vielä Kegilaan filistealaisten taistelurivejä vastaan?"
23:4 Niin Daavid kysyi taas Herralta, ja Herra vastasi hänelle ja sanoi: "Nouse ja mene alas Kegilaan; sillä minä annan filistealaiset sinun käsiisi."
23:5 Ja Daavid meni miehinensä Kegilaan ja ryhtyi taisteluun filistealaisia vastaan ja kuljetti heidän karjansa pois ja tuotti heille suuren tappion. Näin Daavid pelasti Kegilan asukkaat.
23:6 Ja kun Ebjatar, Ahimelekin poika, pakeni Daavidin luo Kegilaan, seurasi kasukka hänen mukanaan.
23:7 Saulille ilmoitettiin, että Daavid oli mennyt Kegilaan. Niin Saul sanoi: "Jumala on jättänyt hänet minun käsiini, sillä hän on itse sulkenut itsensä sisälle, kun on mennyt kaupunkiin, jossa on ovet ja salvat."
23:8 Sitten Saul kuulutti kaiken kansan sotaan, menemään alas Kegilaan, piirittämään Daavidia ja hänen miehiänsä.
23:9 Kun Daavid sai tietää, että Saul hankki hänelle tuhoa, sanoi hän pappi Ebjatarille: "Tuo tänne kasukka."
23:10 Ja Daavid sanoi: "Herra, Israelin Jumala! Sinun palvelijasi on kuullut, että Saul aikoo tulla Kegilaan hävittämään kaupungin minun tähteni.
23:11 Luovuttavatko Kegilan miehet minut hänen käsiinsä? Tuleeko Saul, niinkuin palvelijasi on kuullut? Herra, Israelin Jumala, ilmoita se palvelijallesi." Herra

sinä varjellaan minun tykönäni.

23 LUKU

23:1 Ja Davidille ilmoitettiin, sanoen: katso, Philistealaiset sotivat Kegilaa vastaan ja ryöstävät heidän riihensä.
23:2 Niin David kysyi \Herralta\ ja sanoi: pitääkö minun menemän ja lyömän näitä Philistealaisia? Ja \Herra\ sanoi Davidille: mene, lyö Philistealaiset ja vapahda Kegila.
23:3 Ja Davidin miehet sanoivat hänelle: katso, me pelkäämme täällä Juudassa, ja menemme vielä Kegilaan Philistealaisten sotajoukon tykö.
23:4 Niin David taas kysyi \Herralta\, ja \Herra\ vastasi häntä ja sanoi: nouse ja mene alas Kegilaan; sillä minä annan Philistealaiset sinun käsiis.
23:5 Niin David meni ja hänen miehensä Kegilaan, ja soti Philistealaisia vastaan, ja ajoi heidän karjansa pois, ja tappoi heitä suurella tapolla; ja niin David vapahti Kegilan asuvaset.
23:6 Mutta kuin Abjatar Ahimelekin poika pakeni Davidin tykö Kegilaan, vei hän sinne myötänsä päällisvaatteen.
23:7 Niin sanottiin Saulille Davidin tulleeaksi Kegilaan; ja Saul sanoi: Jumala on antanut hänen minun käsiini, että hän on salvattu, nyt hän on tullut kaupunkiin, joka on varustettu porteilla ja teljillä.
23:8 Ja Saul kuulutti kaiken kansan sotaan Kegilaan, piirittämään Davidia miehinensä.
23:9 Kun David ymmärsi Saulin aikovan paha hänellensä, sanoi hän papille Abjatarille: ota päällisvaate.
23:10 Ja David sanoi: \Herra\ Israelin Jumala! sinun palvelias on tosin kuullut Saulin aikovan tulla Kegilaan, hävittämään minun tähteni kaupunkia;
23:11 Antanevatko Kegilan asuvaset minun hänen käsiinsä? ja tuleeko Saul tänne niinkuin palvelias on kuullut? \Herra\ Israelin Jumala, ilmoita se palvelialles! Ja

vastasi: "Tulee."

23:12 Ja Daavid kysyi vielä:

"Luovuttavatko Kegilan miehet minut ja minun mieheni Saulin käsiin?" Herra

vastasi: "Luovuttavat."

23:13 Niin Daavid nousi miehinensä, joita oli noin kuusisataa miestä, ja he lähtivät Kegilasta ja kuljeskelivat paikasta toiseen. Mutta kun Saulille kerrottiin, että Daavid oli päässyt pakoon Kegilasta, luopui hän retkestänsä.

23:14 Ja Daavid oleskeli erämaassa vuorten huipuilla; hän oleskeli Siifin erämaan vuoristossa. Ja Saul etsi häntä kaiken aikaa, mutta Jumala ei antanut häntä tämän käsiin.

23:15 Daavid huomasi, että Saul oli lähtenyt väijymään hänen henkeänsä, ja Daavid oli Hooreksessa, Siifin erämaassa.

23:16 Silloin Saulin poika Joonatan nousi ja meni Daavidin luo Hoorekseen ja rohkaisi häntä Jumalassa.

23:17 Hän sanoi hänelle: "Älä pelkää; sillä minun isäni Saulin käsi ei ole tapaava sinua, vaan sinusta tulee Israelin kuningas, ja minä tulen olemaan lähinnä sinua. Myös minun isäni Saul tietää kyllä sen."

23:18 Sitten he molemmat tekivät liiton Herran edessä. Ja Daavid jäi Hoorekseen, mutta Joonatan palasi kotiinsa.

23:19 Mutta siifiläisiä meni Saulin luo Giberaan, ja he sanoivat: "Daavid piileksii meillä päin, vuorten huipuilla Hooreksessa, Gibeat-Hakilassa, joka on kallioerämaasta etelään.

23:20 Niin tule nyt sinne, kuningas, milloin vain haluat tulla; me kyllä luovutamme hänet kuninkaan käsiin."

23:21 Saul sanoi: "Herra siunatkoon teitä, kun te säälitte minua.

23:22 Menkää, pitäkää häntä vielä silmällä, tiedustelkaa ja katsokaa, missä paikassa hänen jalkansa liikkuu ja kuka

\Herra\ sanoi: hän tulee alas.

23:12 Ja David sanoi: antanevatko Kegilan asuaiset minun ja minun väkeni Saulin käsiin? \Herra\ sanoi: antavat.

23:13 Niin David nousi miehinensä, joita oli liki kuusisataa miestä, ja läksivät Kegilasta ja vaelsivat sinne mihinkä he vaaeltaitaisivat. Koska Saulille sanottiin Davidin paenneen Kegilasta, lakkasi hän sinne menemästä.

23:14 Ja David pysyi korvessa linnoissa, viiپی myös Siphin korven vuorella. Ja Saul etsi häntä joka aika, mutta ei Jumala antanut häntä hänen käsiinsä.

23:15 Ja David näki Saulin lähteneeksi etsimään hänen henkensä perään, vaan David pysyi Siphin korvessa, yhdessä metsässä.

23:16 Niin Jonatan Saulin poika nousi ja meni Davidin tykö metsään, ja vahvisti hänen kätensä Jumalassa,

23:17 Ja sanoi hänelle: älä pelkää, sillä ei minun isäni Saulin käsi löydä sinua, ja sinä tule Israelin kuninkaaksi, ja minä olen likin sinua; ja sen myös Saul minun isäni kyllä tietää.

23:18 Ja he molemmat tekivät liiton keskenänsä \Herran\ edessä; ja David pysyi metsässä, mutta Jonatan palasi kotiansa.

23:19 Mutta Siphiläiset menivät ylös Saulin tykö Giberaan ja sanoivat: eikö David ole kätetty meidän tykönämme linnoissa metsässä, Hakilan kukkulalla, liki korpea oikiällä puolella?

23:20 Niin tule nyt kuningas kiiruusti alas kaiken sydämes himon jälkeen: ja me annamme hänen kuninkaan käsiin.

23:21 Ja Saul sanoi: olkaat te siunatut \Herrassa\, että te armahditte minun päälleni.

23:22 Menkää siis ja tutkikaat paremmin, että te saisitte tietää ja nähdä sen paikan, jossa hänen jalkansa ovat, ja kuka hänen

hänet on siellä nähnyt; sillä minulle on sanottu, että hän on hyvin kavala.

23:23 Katsokaa ja tiedustelkaa kaikki piilopaikat, joihin hän voi piiloutua.

Palatkaa sitten minun luokseni ja tuokaa varmat tiedot, niin minä lähden teidän kanssanne. Ja jos hän on tässä maassa, niin minä etsin hänet kaikkien Juudan sukujen seasta."

23:24 Ja he nousivat ja menivät Siifiin Saulin edellä. Mutta Daavid miehineen oli Maaonin erämaassa, aromaassa, kallioerämaasta etelään.

23:25 Kun Saul miehineen meni etsimään Daavidia, ilmoitettiin se tälle, ja hän laskeutui eräälle kalliolle ja jäi Maaonin erämaahan. Kun Saul kuuli sen, lähti hän ajamaan Daavidia takaa Maaonin erämaahan.

23:26 Ja Saul kulki vuoren toista puolta ja Daavid miehineen vuoren toista puolta. Ja kun Daavid riensi pakoon Saulin tieltä ja Saul miehinensä oli kiertämässä Daavidia ja hänen miehiänsä, ottaaksensa heidät kiinni,

23:27 tuli sanansaattaja Saulin luo ja sanoi: "Tule kiiruusti, sillä filistealaiset ovat hyökänneet maahan."

23:28 Silloin Saul lakkasi ajamasta takaa Daavidia ja lähti filistealaisia vastaan. Siitä se paikka sai nimekseen Mahlekotkallio.

24 LUKU

24:1 Mutta Daavid lähti sieltä ja oleskeli Een-Gedin vuorten huipuilla.

24:2 Ja kun Saul palasi ajamasta filistealaisia takaa, ilmoitettiin hänelle: "Katso, Daavid on Een-Gedin erämaassa."

24:3 Niin Saul otti kolmetuhatta valiomiestä koko Israelista ja meni etsimään Daavidia ja hänen miehiään Kauriskallioiden itäpuolelta.

24:4 Ja kun hän tuli tien varrella oleville karjatarhoille, oli siellä luola; ja Saul meni luolaan tarpeelleen. Mutta Daavid ja hänen

siellä on nähnyt; sillä minulle on hän sanottu sängen kavalaksi.

23:23 Tutkistelkaat ja vaotkaat kaikki salaiset paikat, joihin hän lymyttää itsensä, ja tulkaat jälleen minun tyköni, kuin saatte vahvan tiedon; niin minä menen teidän kanssanne. Jos hän tällä maalla on, niin minä hänen etsin kaikkein tuhanten seasta Juudassa.

23:24 Ja he nousivat ja menivät Sipiin Saulin edellä. Mutta David ja hänen miehensä olivat Maonin korvessa, oikialla puolella korpea, kedolla.

23:25 Kuin Saul matkusti sinne väkinensä etsimään häntä, ja se ilmoitettiin Davidille, meni hän kukkulalta alas, ja oli Maonin korvessa. Ja kuin Saul sen kuuli, ajoi hän Davidia takaa Maonin korvessa.

23:26 Ja Saul meni yhdeltä puolelta vuorta, ja David väkinensä toiselta puolelta vuorta. Ja koska David riensi pakenemaan Saulin edestä, piiritti Saul väkinensä Davidin ja hänen väkensä, ottaaksensa heitä kiinni.

23:27 Mutta sanansaattaja tuli Saulin tykö ja sanoi: kiiruhda sinuas ja tule nopiasti; sillä Philistealaiset ovat maalle tulleet.

23:28 Nin Saul palasi ajamasta Davidia takaa ja meni Philistealaisia vastaan; sentähden kutsutaan se paikka SelaMahelkot.

24 LUKU

24:1 Ja David meni sieltä ylös ja asui EnGedin linnoissa.

24:2 Kuin Saul palasi Philistealaisten tyköä, ilmoitettiin hänelle, sanoen: David on EnGedin korvessa.

24:3 Ja Saul otti kolmetuhatta valittua nuorta miestä koko Israelista, ja meni etsimään Davidia ja hänen miehiänsä Metsävuohen kallioille.

24:4 Ja kuin hän lähestyi lammasten huonetta tien ohessa, oli siinä luola, ja Saul meni siihen peittämään jalkojansa;

miehensä istuivat luolan perällä.

24:5 Niin Daavidin miehet sanoivat hänelle: "Katso, tämä on se päivä, josta Herra on sanonut sinulle: 'Minä annan vihamiehesi sinun käsiisi, tehdäksesi hänelle, mitä hyväksi näet.'" Ja Daavid nousi ja leikkasi salaa kappaleen Saulin viitan liepeestä.

24:6 Mutta sen jälkeen Daavidin omatunto soimasi häntä siitä, että hän oli leikannut Saulin viitan lievettä.

24:7 Ja hän sanoi miehillensä: "Pois se! Herra varjeltiin minua tekemästä sitä herralleni, Herran voidellulle, että satuttaisin käteni häneen; sillä hän on Herran voideltu."

24:8 Ja Daavid kovisti miehiänsä eikä sallinut heidän hyökätä Saulin kimppuun. Niin Saul nousi luolasta ja meni matkaansa.

24:9 Senjälkeen Daavid myös nousi, lähti luolasta ja huusi Saulin jälkeen: "Minun herrani, kuningas!" Kun Saul katsahti taaksensa, kumartui Daavid kasvoilleen maahan ja osoitti kunnioitusta.

24:10 Ja Daavid sanoi Saulille: "Miksi sinä kuuntelet ihmisten puhetta, jotka sanovat: 'Daavid hankkii sinulle onnettomuutta'?"

24:11 Katso, näethän nyt omin silmin, kuinka Herra tänä päivänä antoi sinut minun käsiini luolassa, mutta minä säästin sinut, vaikka minua neuvottiin tappamaan sinut; sillä minä ajattelin: 'Minä en satuta kättäni herraani; sillä hän on Herran voideltu.'

24:12 Katso itse, isäni, katso tätä viittasi liepeen kappaletta, joka on minun kädessäni. Kun minä leikkasin sen sinun viittasi liepeestä enkä sinua tappanut, niin ymmärrä siitä ja näe, ettei minulla ole tekeillä mitään pahaakaan tai rikollista ja etten minä ole sinua vastaan rikkonut, vaikka sinä vainoat minua ottaaksesi minulta hengen.

24:13 Herra tuomitkoon meidän

mutta David ja hänen miehensä istuivat luolan kulmilla.

24:5 Silloin sanoivat Davidin miehet hänelle: katso, tämä on se päivä, josta \Herra\ sinulle on sanonut: katso, minä annan sinulle vihamiehesi sinun käsiisi, että tekisit hänen kanssansa niinkuin sinulle kelpaa. Ja David nousi ja leikkasi salaa kappaleen Saulin vaatteiden liepeestä.

24:6 Sen jälkeen tykytti Davidin sydän, että hän oli leikannut tilkan Saulin hameesta,

24:7 Ja sanoi miehillensä: \Herra\ antakoon sen kaukana olla minusta, että minä sen tekisin ja satuttaisin käteni minun herraani, \Herran\ voideltuun, sillä hän on \Herran\ voideltu.

24:8 Ja David asetti miehensä sanoilla eikä sallinut karata Saulin päälle. Niin Saul nousi luolasta ja meni matkaansa.

24:9 Senjälkeen nousi myös David ja läksi luolasta, ja huusi Saulin jälkeen ja sanoi: herrani kuningas! Saul katsahti taaksensa, ja David kallisti kasvonsa maahan ja kumarsi.

24:10 Ja David sanoi Saulille: miksis uskot ihmisten sanoja, jotka sanovat: katso, David etsii vahinkoa?

24:11 Katso, tänäpäpä näkivät sinun silmäs, että \Herra\ oli antanut sinun minun käsiini luolassa, ja sanottiin, että minä tappaisin sinun, vaan minä armahdin sinua, sillä minä sanoin: en minä satuta kättäni herraani, sillä hän on \Herran\ voideltu.

24:12 Katso, minun isäni, katso kuitenkin tätä tilkkaa sinun hameestasi minun kädessäni, etten minä tahtonut tappaa sinua, koska minä sen tilkan leikkasin hameestasi. Tunne ja katso, ettei yhtään pahuutta eli vääryyttä ole minun kädessäni, en minä myös ole syntiä tehnyt sinua vastaan, ja sinä seisot minun henkeni perään, ottaaksesi sen pois.

24:13 \Herra\ tuomitkoon minun ja sinun

välillämme, minun ja sinun, ja Herra kostakoon sinulle minun puolestani, mutta minun käteni ei sinuun satu.

24:14 On, niinkuin vanha sananlasku sanoo: 'Jumalattomuus tulee jumalattomista'; mutta minun käteni ei sinuun satu.

24:15 Kenen jälkeen Israelin kuningas on lähtenyt? Ketä sinä ajat takaa? Koiranraatoa, yhtä kirppua!

24:16 Herra olkoon tuomari ja tuomitkoon meidän välillämme, minun ja sinun; hän nähköön ja ajakoon minun asiani ja auttakoon minut sinun käsistäsi oikeuteeni."

24:17 Kun Daavid oli päättänyt tämän puheensa Saulille, sanoi Saul: "Eikö se ole sinun äänesi, poikani Daavid?" Ja Saul korotti äänensä ja itki.

24:18 Ja hän sanoi Daavidille: "Sinä olet minua vanhurskaampi, sillä sinä olet tehnyt minulle hyvää, vaikka minä olen tehnyt sinulle pahaa.

24:19 Sinä olet tänä päivänä osoittanut hyvyyttäsi minua kohtaan, kun et tappanut minua, vaikka Herra oli antanut minut sinun käsiisi.

24:20 Sillä kun joku kohtaa vihollisensa, päästäkö hän hänet menemään rauhassa? Herra palkitkoon sinulle runsaasti sen, mitä olet tänä päivänä tehnyt minulle.

24:21 Ja katso, nyt minä tiedän, että sinä tulet kuninkaaksi ja että Israelin kuninkuus on pysyvä sinun kädessäsi.

24:22 Niin vanno nyt minulle Herran kautta, ettet hukuta minun jälkeläisiäni etkä hävitä minun nimeäni isäni suvusta."

24:23 Ja Daavid vannoi Saulille. Sitten Saul meni kotiinsa; mutta Daavid ja hänen miehensä nousivat vuorilinnaan.

25 LUKU

25:1 Ja Samuel kuoli, ja koko Israel

välillä, ja \Herra\ kostakoon sinulle minun puolestani; vaan minun käteni ei pidä sinuun sattuman.

24:14 Niinkuin vanha sananlasku on: jumalattomasta tulee jumalattomuus; mutta minun käteni ei pidä sinuun sattuman.

24:15 Kenenkä jälkeen Israelin kuningas on lähtenyt? ketäs ajat takaa? Kuollutta koiraa ja kirppua.

24:16 \Herra\ olkoon tuomari ja tuomitkoon minun välilläni ja sinun: nähköön ja ratkaiskoon minun asiani, ja vapahtakoon minua sinun käsistäsi.

24:17 Sittekuin David lakkasi puhumasta Saulille, sanoi Saul: eikö se ole sinun äänes, poikani David? Ja Saul korotti äänensä ja itki,

24:18 Ja sanoi Davidille: sinä olet hurskaampi minua, sillä sinä olet osoittanut minulle hyvää, mutta minä sitä vastaan olen osoittanut sinulle pahaa.

24:19 Ja sinä olet tänäpäpä minulle ilmoittanut, kuinka hyvin sinä olet tehnyt minua kohtaan: että \Herra\ oli sulkenut minun sinun käsiis, ja et sinä minua tappanut.

24:20 Kuinka joku löytäis vihollisensa ja antais hänen mennä hyvää tietä? \Herra\ maksakoon sinulle sitä hyvää, jotas tänäpäpä minulle olet tehnyt.

24:21 Nyt katso, minä tiedän sinun tulevan kuninkaaksi, ja Israelin valtakunta on sinun kädessäsi;

24:22 Niin vanno siis nyt minulle \Herran\ kautta, ettet hävitä minun siementäni minun jälkeeni ja et kadota minun nimeäni minun isäni huoneesta.

24:23 Ja David vannoi Saulille. Ja Saul meni kotiansa; mutta David ja hänen miehensä menivät linnaan.

25 LUKU

25:1 Ja Samuel kuoli, ja koko Israel

kokoontui pitämään hänen valittajaisiaan, ja he hautasivat hänet hänen kotipaikkaansa Raamaan. Ja Daavid nousi ja meni Paaranin erämaahan.

25:2 Ja Maaonissa oli mies, jolla oli karjataloutensa Karmelissa, ja se mies oli hyvin rikas: hänellä oli kolmetuhatta lammasta ja tuhat vuolta. Ja hän oli keritsemässä lampaitansa Karmelissa.

25:3 Miehen nimi oli Naabal, ja hänen vaimonsa nimi oli Abigail. Vaimo oli hyvin ymmärtäväinen ja vartaloltaan kaunis, mutta mies oli tyly ja menoissaan raaka; hän oli kaalebilainen.

25:4 Ja kun Daavid kuuli erämaassa, että Naabal keritsi lampaitansa,

25:5 lähetti hän sinne kymmenen nuorta miestä, ja Daavid sanoi nuorille miehille: "Menkää Karmeliin, ja kun tulette Naabalin luo, niin tervehtikää häntä minun nimessäni

25:6 ja sanokaa sille eläjälle: 'Sinä elät rauhassa; rauhassa elää myös sinun perheesi ja kaikki, mitä sinulla on.

25:7 Minä olen nyt kuullut, että sinulla on lammasten keritsiäiset. Sinun paimenesi ovat olleet meidän läheisyydessämme; me emme ole heitä loukanneet, eikä heiltä ole mitään hävinnyt koko sinä aikana, minkä ovat olleet Karmelissa.

25:8 Kysy nuorilta miehiltäsi, niin he sanovat sen sinulle. Saakoot siis nämä miehet armon sinun silmiesi edessä, sillä mehän olemme tulleet juhlapäivänä. Anna sentähden palvelijoillesi ja pojallesi Daavidille sitä, mitä sinulla on käsillä."

25:9 Kun Daavidin miehet tulivat sinne, puhuivat he Daavidin nimessä Naabalille tämän kaiken ja jäivät hiljaa odottamaan.

25:10 Mutta Naabal vastasi Daavidin palvelijoille ja sanoi: "Kuka Daavid on, kuka on lisain poika? Tätä nykyä on paljon orjia, jotka karkaavat isäntänsä luota.

25:11 Ottaisinko minä ruokani ja juomani ja teuraani, jotka olen teurastanut

kokoontui murehtimaan häntä ja hautasi hänen omaan huoneeseensa Ramaan. Mutta David nousi ja meni alas Paranin korpeen.

25:2 Ja yksi mies asui Maonissa, jolla myös oli tekemistä Karmelissa, ja se mies oli sangen rikas, ja hänellä oli kolmetuhatta lammasta ja tuhannen vuolta; ja hän keritsi lampaitansa Karmelissa.

25:3 Ja miehen nimi oli Nabal, ja hänen emäntänsä nimi Abigail; ja se oli toimellinen vaimo ja kaunis kasvoilta, mutta mies oli sangen kova ja paha töissänsä, ja hän oli Kalebin sukua.

25:4 Ja kuin David kuuli korvessa Nabalin keritsevän lampaitansa,

25:5 lähetti hän kymmenen nuorukaista ja sanoi heille: menkää Karmeliin, ja kuin te tulette Nabalin tykö, niin tervehtikää häntä minun puolestani ystävällisesti,

25:6 Ja sanokaat: terve! rauha olkoon sinulle, ja rauha huoneelles, ja kaikille mitä sinulle on, olkoon rauha!

25:7 Minä olen nyt saanut kuulla, että sinulla on lammasten keritsiät: katso, paimenet jotka sinulla on, olivat meidän tykönämme, ja emme heitä häväisseet, ja ei heiltä mitään puuttunut niinkauvan kuin he olivat Karmelissa.

25:8 Kysy palvelioiltas, he sanovat sinulle. Niin anna siis nuorukaisten löytää armo sinun kasvois edessä, sillä me olemme tulleet hyvään aikaan: anna siis palvelioilles ja pojallesi Davidille, mitä sinun kätes löytää!

25:9 Kun Davidin palveliat sinne tulivat ja puhuivat kaikki nämät sanat Nabalille Davidin puolesta, niin he vaikenivat.

25:10 Mutta Nabal vastasi Davidin palvelioita ja sanoi: kuka on David? ja kuka on Isain poika? Nyt on monta palveliaa, jotka jättävät isäntänsä.

25:11 Pitääkö minun ottaman leipäni, veteni ja teuraani, jonka minä keritsiöilleni olen

keritsiäisiini, ja antaisin ne miehille, jotka ovat kotoisin ties mistä?"

25:12 Niin Daavidin miehet kääntyivät ja menivät pois, ja tultuaan takaisin he kertoivat hänelle tämän kaiken.

25:13 Niin Daavid sanoi miehille: "Jokainen sitokoon miekkansa vyölleen." Ja jokainen satoi miekkansa vyölleen; ja Daavid itsekkin satoi miekkansa vyölleen. Ja noin neljäsataa miestä lähti seuraamaan Daavidia, mutta kaksisataa jäi kuormaston luo.

25:14 Mutta eräs nuori mies toi sanan Abigailille, Naabalin vaimolle, ja sanoi: "Katso, Daavid on lähettänyt sanansaattajia erämaasta tervehtimään meidän isäntäämme, mutta hän vain haukkui heitä.

25:15 Ne miehet ovat kuitenkin olleet meille varsin hyviä: he eivät loukanneet meitä, eikä meiltä mitään hävinnyt koko sinä aikana, minkä kuljeskelimme heidän läheisyydessään ollessamme kedolla.

25:16 He olivat muurina meidän ympärillämme yöllä ja päivällä koko sen ajan, minkä oleskelimme heidän läheisyydessään paimentaessamme lampaita.

25:17 Niin ajattele nyt sinä ja katso, mitä voit tehdä, sillä onnettomuus uhkaa meidän isäntäämme ja koko hänen taloansa. Hän itse on kelvoton mies, niin ettei hänelle auta puhua."

25:18 Niin Abigail otti joutuin kaksisataa leipää, kaksi leiliä viiniä, viisi lampaanpaistia, viisi sea-mittaa paahdettuja jyviä, sata rusinakakkua ja kaksisataa viikunakakkua ja pani ne aasien selkään.

25:19 Ja hän sanoi palvelijoille: "Menkää minun edelläni, minä tulen jäljessänne." Mutta miehensä Naabalille hän ei sitä ilmoittanut.

25:20 Kun hän sitten ratsasti aasilla alasmäkeä vuoren suojassa, niin katso, Daavid miehinensä tuli toista mäkeä alas

teurastanut, ja antaman miehille, joita en minä tiedä, kusta he tulleet ovat?

25:12 Niin Davidin palveliat palasivat tiellensä, ja tultuansa taas Davidin tykö sanoivat he hänelle kaikki nämät sanat.

25:13 Niin sanoi David miehille: "vyöttäkään kukin miekkansa vyöllensä. Niin vyötti jokainen miekkansa vyöllensä, ja David vyötti myös miekkansa vyöllensä; ja läksi Davidin kanssa liki neljäsataa miestä, mutta kaksisataa jäi kaluin tykö.

25:14 Mutta yksi palvelioista ilmoitti Abigailille, Nabalın emännälle, sanoen: katso, David on lähettänyt sanansaattajat korvesta siunaamaan isäntäämme, mutta hän tiuskui heitä.

25:15 Ja ne miehet olivat meille aivan hyvät ja ei meitä pahoin puhutelleet, ja ei meiltä mitään puuttunut niinkauvan kuin me vaelsimme heidän tykönsä kedolla ollessamme.

25:16 Mutta he ovat olleet meidän turvamme yötä ja päivää, niinkauvan kuin me kaitsimme lampaitamme heidän tykönsä.

25:17 Niin ajattele nyt ja katso mitä teet; sillä pahuutta on totisesti tarjona meidän isännällemme ja kaikelle hänen huoneellensa, vaan hän on tyly mies, jota ei yksikään tohdi puhutella.

25:18 Niin Abigail kiiruhti ja otti kaksisataa leipää, ja kaksi leiliä viinaa, ja viisi keitettyä lammasta, ja viisi vakkaista tuletettuja jauhoja, ja sata rusinarypättä, ja kaksisataa rypättä fikunia, ja pani aseinsä päälle,

25:19 Ja sanoi palvelioille: menkää minun edelläni, katso, minä tulen perässänne. Ja ei hän miehensä Nabalille sitä ilmoittanut.

25:20 Ja kuin hän ajoi aasilla ja tuli vuoren varjoon, katso, David ja hänen väkensä tulivat vuorilta alas häntä vastaan;

häntä vastaan, niin että hän joutui kohtaamaan heidät.

25:21 Mutta Daavid oli sanonut: "Mitään saamatta minä olen suojellut kaikkea, mitä tällä miehellä oli erämaassa, niin ettei mitään ole hävinnyt kaikesta, mitä hänellä oli. Hän on palkinnut minulle hyvän pahalla.

25:22 Jumala rangaiskoon Daavidin vihamiehiä nyt ja vasta: toisesti, minä en jätä kaikesta hänen väestänsä huomenaamuksi henkiin yhtään miehenpuolta."

25:23 Mutta kun Abigail näki Daavidin, laskeutui hän kiiruusti aasin selästä maahan, lankesi kasvoilleen Daavidin eteen ja kumartui maahan.

25:24 Ja kun hän oli langennut hänen jalkainsa juureen, sanoi hän: "Minun on syy, herrani. Mutta salli palvelijattaresi puhua sinulle ja kuule palvelijattaresi sanoja.

25:25 Älköön herrani välittäkö mitään tuosta kelvottomasta miehestä, Naabalista, sillä nimi on miestä myöten. Naabal on hänen nimensä, ja houkkamainen hän on. Mutta minä, sinun palvelijattaresi, en ole nähnyt niitä miehiä, jotka sinä, herrani, lähetit.

25:26 Ja nyt, herrani, niin totta kuin Herra elää ja niin totta kuin sinä itse elät, jonka Herra on estänyt joutumasta verivelan alaiseksi ja auttamasta itseäsi omalla kädelläsi: käyköön nyt sinun vihamiehillesi ja kaikille, jotka hankkivat onnettomuutta minun herralleni, niinkuin Naabalille.

25:27 Ja nyt annettakoon tämä tervehdyslahja, jonka palvelijattaresi on herralleni tuonut, niille miehille, jotka seuraavat herraani.

25:28 Anna palvelijattaresi rikkomus anteeksi. Sillä Herra on rakentava minun herralleni pysyväisen huoneen, koska minun herrani käy Herran sotia; eikä mitään pahaa löydetä sinussa koko elinaikanasi.

ja hän kohtasi heitä.

25:21 Mutta David oli sanonut: minä olen turhaan tallella pitänyt kaikki, mitä hänellä oli korvessa, ja ei ole mitään puuttunut kaikista mitä hänellä oli; ja hän kostaa minun hyvät työni pahalla.

25:22 Jumala tehköön näitä Davidin vihamiehille ja vielä suurempia, jos minä jätän hänelle huomeneksi kaikista, mitä hänellä on, jonkun, joka vetensä seinään heittää.

25:23 Mutta kuin Abigail näki Davidin, kiiruhti hän ja astui nopiasti alas aasin päältä, lankesi kasvoilleensa Davidin eteen ja kumarsi itsensä maahan,

25:24 Ja lankesi hänen jalkainsa juureen ja sanoi: Ah herrani, minun olkoon tämä paha teko! ja anna piikas puhua korvais kuullen, ja kuule piikas sanaa:

25:25 Älkään minun herrani asettako sydäntänsä tätä tyyliä miestä Nabalia vastaan; sillä niinkuin hänen nimensä kuuluu, niin on hän: Nabal on hänen nimensä, tyhmyys on hänen kanssansa; mutta minä sinun piikas en ole nähnyt herrani palvelioita, jotka sinä olit lähettänyt.

25:26 Mutta nyt, herrani, niin totta kuin \Herra\ elää ja niin totta kuin sinun sielus elää, niin \Herra\ on sinun estänyt, ettet verta vuodattanut eikä sinun kätes vapahtanut sinua. Mutta nyt olkoon sinun vihamiehes niin kuin Nabal ja kaikki jotka herralleni pahaa suovat.

25:27 Tämä on se siunaus, jonka sinun piikas minun herralleni tuonut on, annettaa palvelioille, jotka herrani kanssa vaeltavat.

25:28 Anna piialles tämä rikos anteeksi. Sillä \Herra\ tosin tekee minun herralleni vahvan huoneen; sillä koska minun herrani sotii \Herran\ sotia, niin ei yhtäkään pahuutta ole löydetty sinun tyköäs kaikkena sinun elinaikanas.

25:29 Ja jos joku nousee vainoamaan sinua ja väijymään sinun henkeäsi, niin herrani henki on tallella elävien kukkarossa Herran, sinun Jumalasi, tykönä; mutta sinun vihollistes hengen hän lingolla linkoaa pois.

25:30 Ja kun Herra tekee minun herralleni kaiken hyvän, josta hän on sinulle puhunut, ja määrää sinut Israelin ruhtinaaksi,

25:31 niin ei sinua kaada eikä herrani tuntoa vaivaa se, että olisit aiheettomasti vuodattanut verta ja että herrani olisi itse auttanut itseänsä. Mutta kun Herra on tekevä hyvää minun herralleni, niin muista palvelijatartasi."

25:32 Niin Daavid sanoi Abigailille: "Kiitetty olkoon Herra, Israelin Jumala, joka tänä päivänä lähetti sinut minua vastaan.

25:33 Ja siunattu olkoon sinun ymmärtäväisyytesi, ja siunattu ole sinä itse, joka tänä päivänä estit minut joutumasta verivelan alaiseksi ja auttamasta itseäni omalla kädelläni.

25:34 Mutta niin totta kuin Herra, Israelin Jumala, elää, hän, joka on pidättänyt minut tekemästä sinulle pahaa: jollet sinä joutuin olisi tullut minua vastaan, niin totisesti ei Naabalin väestä olisi huomenna aamun valjetessa ollut jäljellä yhtään miehenpuolta."

25:35 Sitten Daavid otti häneltä, mitä hän oli hänelle tuonut, ja sanoi hänelle: "Mene rauhassa kotiisi. Katso, minä olen kuullut sinua ja tehnyt sinulle mieliksi."

25:36 Kun Abigail sitten tuli Naabalin luo, oli tällä talossansa pidot, niinkuin kuninkaan pidot; ja Naabalin sydän oli iloinen, ja hän oli kovin juovuksissa. Niin hän ei kertonut Naabalille mitään, ennenkuin aamu valkeni.

25:37 Mutta seuraavana aamuna, kun Naabalista humala oli haihtunut, kertoi hänen vaimonsa hänelle, mitä oli tapahtunut. Silloin hänen sydämensä

25:29 Jos joku ihminen asettaa itsensä vainoamaan sinua ja väijyy sinun sieluun jälkeen, niin olkaan herrani sielu sidottu elävään kimppuun \Herran\ sinun Jumalasi tykönä; mutta sinun vihollistes sielu pitää lingottaman lingolla.

25:30 Ja kuin \Herra\ minun herralleni kaikki nämät hyvät tekevä on, niinkuin hän sinulle sanonut on, ja kääkee sinun olla Israelin ruhtinaan;

25:31 Niin ei pidä se oleman sinulle minun herralleni lankeemiseksi ja mielen pahennukseksi, ettet vuodattanut verta ilman syytä ja auttanut itse sinuas; ja \Herra\ on hyvää tekevä minun herralleni, ja sinä muistat piikaas.

25:32 Silloin sanoi David Abigailille: kiitetty olkoon \Herra\ Israelin Jumala, joka sinun tänäpäpä on lähettänyt minua vastaan.

25:33 Ja siunattu olkoon sinun toimellinen puhees, ja siunattu olet sinä, joka minun tänäpäpä estit verta vuodattamasta ja kostamasta omalla kädelläni.

25:34 Totisesti, niin totta kuin \Herra\ Israelin Jumala elää, se joka minun on tänäpäpä estänyt sinulle pahaa tekemästä, jollet nopiasti olisi tullut minua vastaan, niin ei olisi Nabalille jäänyt huomeneksi yhtäkään seinään vetensä heittävää.

25:35 Niin otti David hänen kädestänsä, mitä hän oli hänelle tuonut, ja sanoi hänelle: mene rauhassa sinun huonees, ja katso, minä kuulin sinun äänes ja otin sinun hyväksi.

25:36 Kuin Abigail tuli Nabalın tykö, katso, niin hänellä oli huoneessansa pito, niinkuin kuninkaallinen pito, ja Nabalın sydän oli iloinen, sillä hän oli juuri kovin juovuksissa; mutta ei hän sanonut hänelle vähää eli paljoa huomeneen asti.

25:37 Mutta huomenehtain, kuin Nabal oli viinasta kaljennut, sanoi hänen emäntänsä hänelle kaikki nämät; niin hänen sydämensä kuoli hänessä, että hän tuli

kuoleutui hänen povessaan, ja hän ikäänkuin kivettyi.

25:38 Ja noin kymmenen päivän kuluttua Herra löi Naabalia, niin että hän kuoli.

25:39 Kun Daavid kuuli, että Naabal oli kuollut, sanoi hän: "Kiitetty olkoon Herra, joka on kostanut Naabalille minun häväistykseni ja pidättänyt palvelijansa pahasta ja kääntänyt Naabalin pahuuden hänen oman päänsä päälle." Sen jälkeen Daavid lähetti sanomaan Abigailille, että hän halusi ottaa hänet vaimokseen.

25:40 Ja kun Daavidin palvelijat tulivat Abigailin luo Karmeliin, puhuivat he hänelle ja sanoivat: "Daavid lähetti meidät sinun luoksesi ottamaan sinut hänelle vaimoksi."

25:41 Niin hän nousi ylös, kumartui kasvoilleen maahan ja sanoi: "Katso, palvelijattaresi on valmis rupeamaan orjattareksi ja pesemään herrani palvelijain jalat."

25:42 Sitten Abigail nousi kiiruusti ylös ja istuutui aasin selkään, samoin hänen viisi palvelijatartansa, jotka olivat hänellä seuralaisina. Ja niin hän seurasi Daavidin sanansaattajia ja tuli hänen vaimoksensa.

25:43 Daavid oli nainut myös Ahinoamin Jisreelistä, niin että he molemmat tulivat hänen vaimoikseen.

25:44 Mutta Saul oli antanut tyttärensä Miikalin, Daavidin vaimon, Paltille, Laiksen pojalle, joka oli kotoisin Gallimista.

26 LUKU

26:1 Siifiläiset tulivat Saulin luo Giberaan ja sanoivat: "Daavid piileksii Gibeat-Hakilassa, kallioerämaan puolella."

26:2 Niin Saul nousi ja meni Siifin erämaahan, ja hänen kanssansa kolmetuhatta Israelin valiomiestä, etsimään Daavidia Siifin erämaasta.

26:3 Ja Saul leiriytyi Gibeat-Hakilaan, joka on kallioerämaan puolella tien varrella. Mutta Daavid oleskeli erämaassa. Ja kun Daavid huomasi, että Saul oli tullut hänen jäljessään erämaahan,

niinkuin kivi.

25:38 Ja kymmenen päivän perästä löi \Herra\ Nabal, että hän kuoli.

25:39 Kuin David kuuli Nabal kuolleeksi, sanoi hän: kiitetty olkoon \Herra\, joka on kostanut häväistykseni Nabalille ja on varjellut palveliansa pahasta, ja \Herra\ on kääntänyt Nabal pahuuden hänen päänsä päälle. Ja David lähetti ja antoi puhutella Abigailia, ottaaksensa häntä emännäksensä.

25:40 Ja kuin Davidin palvelijat tulivat Abigailin tykö Karmeliin, puhuttelivat he häntä ja sanoivat: David lähetti meitä sinun tykö, että hän ottais sinun emännäksensä.

25:41 Hän nousi ja lankesi maahan kasvoillensa, sanoen: katso, tässä on sinun piikas palvelemaan ja pesemään herrani palveliain jalkoja.

25:42 Ja Abigail kiiruhti itsensä, ja valmisti hänensä, ja ajoi aasilla, ja otti viisi piikaansa kanssansa, jotka kävivät hänen jäljissänsä; ja hän seurasi Davidin sanansaattajia ja tuli hänen emännäksensä.

25:43 David otti myös Ahinoamin Jisreelistä; ja olivat ne molemmat hänen emäntänsä.

25:44 Mutta Saul antoi tyttärensä Mikalin, Davidin emännän, Phaltille Laiksen pojalle Gallimista.

26 LUKU

26:1 Ja Siphiläiset tulivat Saulin tykö Giberaan ja sanoivat: eikö David ole lymyssä Hakilan kukkulalla korven kohdalla?

26:2 Niin nousi Saul ja meni Siphin korpeen, ja hänen kanssansa kolmetuhatta valittua miestä Israelista, etsimään Davidia Siphin korvesta.

26:3 Ja Saul sioitti itsensä Hakilan kukkulalle korven kohdalle tien viereen, mutta David pysyi korvessa ja näki Saulin tulevan perässänsä korpeen.

26:4 lähetti hän vakoojia ja sai varman tiedon Saulin tulosta.

26:5 Niin Daavid nousi ja meni siihen paikkaan, johon Saul oli leiriytynyt; ja Daavid näki, missä paikassa Saul ja hänen sotapäällikkönsä Abner, Neerin poika, makasivat. Saul näet makasi leirissä, ja väki oli asettunut hänen ympärilleen.

26:6 Ja Daavid puhui heettiläiselle Ahimelekille ja Abisaille, Serujan pojalle, Jooabin veljelle, ja sanoi: "Kuka lähtee minun kanssani Saulin tykö leiriin?" Abisai vastasi: "Minä lähden sinun kanssasi."

26:7 Niin Daavid ja Abisai menivät yöllä väen luo ja näkivät, että Saul makasi ja nukkui leirissä, ja hänen keihäänsä oli pistettynä maahan hänen päänpohjiinsa; mutta Abner ja väki makasivat hänen ympärillensä.

26:8 Ja Abisai sanoi Daavidille: "Jumala on tänä päivänä antanut vihamiehesi sinun käsiisi. Salli nyt minun keihästää hänet maahan; yksi isku vain, toista ei tarvita."

26:9 Mutta Daavid vastasi Abisaille: "Älä surmaa häntä; sillä kuka on rankaisematta satuttanut kätensä Herran voideltuun?"

26:10 Ja Daavid sanoi vielä: "Niin totta kuin Herra elää: Herra itse lyö hänet, tahi hänen kuolinpäivänsä tulee, tahi hän menee sotaan ja tuhoutuu siellä.

26:11 Mutta minä en satuta kättäni Herran voideltuun. Pois se, Herra varjeltakoon! Vaan ota nyt keihäs hänen päänpohjistaan ja vesiastia, ja sitten menkäämme."

26:12 Ja Daavid otti keihään ja vesiastian Saulin päänpohjista, ja sitten he menivät tiehensä. Eikä kukaan nähnyt tai huomannut sitä, eikä kukaan herännyt, vaan he nukkuivat kaikki; sillä Herran lähettämä raskas uni oli vallannut heidät.

26:13 Kun sitten Daavid oli tullut toiselle puolelle, asettui hän kauas vuoren laelle, pitkän välimatkan päähän.

26:4 Niin David lähetti vakoojat ja ymmärsi Saulin totisesti tulleen.

26:5 Ja David nousi ja tuli siihen paikkaan, johonka Saul itsensä sioittanut oli; ja David näki paikan, kussa Saul ja hänen sotapäämiehensä Abner Neerin poika oli; sillä Saul makasi vaunuin piirissä, ja sotaväki sioitettuna hänen ympärillensä.

26:6 Silloin vastasi David ja sanoi Ahimelekille, Hetiläiselle, ja Abisaille ZeruJan pojalle Joabin veljelle: kuka menee minun kanssani Saulin tykö leiriin? Abisai sanoi: minä menen kanssas.

26:7 Niin tuli David ja Abisai kansan tykö yöllä, ja katso, Saul makasi nukkuneena vaunuin piirissä, ja hänen keihäänsä pistetty maahan hänen päänsä pohjaan; mutta Abner ja kansa makasi hänen ympärillensä.

26:8 Silloin sanoi Abisai Davidille: Jumala on sulkenut tänäpäpäni vihamiehesi sinun kätees: nyt minä syökseen häntä keihäällä maata vasten yhden kerran, niin etten minä enään tarvitse kertoa sitä.

26:9 Mutta David sanoi Abisaille: älä surmaa häntä; sillä kuka satuttaa kätensä \Herran\ voideltuun ja on viatoin?

26:10 Vielä sanoi David: niin totta kuin \Herra\ elää; jollei \Herra\ lyö häntä, elikkä tule hänen aikansa kuolla, eli mene sotaan ja huku,

26:11 Niin antakoon \Herra\ kaukana olla minusta, että minä satuttaisin käteni \Herran\ voideltuun: ota nyt vaivoin keihäs hänen päänsä pohjasta ja vesimalja, ja käykäämme.

26:12 Niin otti David keihään ja vesimaljan Saulin päänpohjasta, ja he menivät matkaansa; ja ei yhtään ollut, joka sen näki taikka huomaitsi, eli heräsi, vaan he makasivat kaikki nukkuneena, sillä \Herralta\ oli tullut syvä uni heidän päällensä.

26:13 Kuin David oli tullut ylitse toiselle puolelle, meni hän kauas vuoren kukkulalle, että iso väli oli heidän välillensä.

26:14 Ja Daavid huusi väelle ja Abnerille, Neerin pojalle, ja sanoi: "Etkö vastaa, Abner?" Abner vastasi ja sanoi: "Kuka sinä olet, joka niin huudat kuninkaalle?"

26:15 Daavid sanoi Abnerille: "Sinähän olet mies, eikä sinun vertaistasi ole Israelissa. Miksi et sitten vartioinut herraasi, kuningasta? Sillä joku kansasta tuli surmaamaan kuningasta, sinun herraasi.

26:16 Ei ole hyvin tehty, mitä sinä olet tehnyt. Niin totta kuin Herra elää: te olette kuoleman omat, koska ette vartioineet herraanne, Herran voideltua. Katsohan nyt: missä ovat kuninkaan keihäs ja vesiastia, jotka olivat hänen päänpohjissaan?"

26:17 Niin Saul tunsi Daavidin äänen ja sanoi: "Sehän on sinun äänesi, poikani Daavid." Daavid vastasi: "Niin on, herrani, kuningas."

26:18 Ja hän sanoi vielä: "Miksi herrani vainoaa palvelijaansa? Mitä minä olen tehnyt, tahi mitä paha minulla on tekeillä?"

26:19 Kuulkoon nyt herrani, kuningas, mitä hänen palvelijansa sanoo. Jos Herra on yllyttänyt sinut minua vastaan, niin saakoon hän tuntea ruokauhrin hajua; mutta jos sen ovat tehneet ihmiset, niin olkoot he kiroitut Herran edessä, koska tänä päivänä karkoittavat minut pois Herran perintöosasta, sanoen: 'Mene ja palvele muita jumalia.'

26:20 Älköön kuitenkaan minun vereni vuotako maahan siellä kaukana Herran kasvoista. Niin, Israelin kuningas on lähtenyt liikkeelle etsimään yhtä kirppua, niinkuin ajetaan peltokanaa vuorilla."

26:21 Niin Saul sanoi: "Minä olen tehnyt syntiä. Tule takaisin, poikani Daavid; sillä minä en enää tee sinulle paha, koska minun henkeni tänä päivänä on ollut kallis sinun silmissäsi. Katso, minä olen tehnyt tyhmästi ja erehtynyt kovin pahoin."

26:22 Daavid vastasi ja sanoi: "Tässä on

26:14 Ja David huusi kansalle ja Abnerille Neerin pojalle ja sanoi: etkös vastaa, Abner? Abner vastasi ja sanoi: kukas olet, ettäs niin huudat kuningasta?

26:15 Ja David sanoi Abnerille: etkös ole mies? ja kuka on sinun vertaises Israelissa? Miksi et varjellut herraas kuningasta? Sillä yksi kansasta on mennyt tappamaan kuningasta sinun herraas.

26:16 Ei se ole oikein minkä sinä tehnyt olet. Niin totta kuin \Herra\ elää, te olette kuoleman lapset, ettette varjelleet herraanne, \Herran\ voideltua. Ja nyt katso, kussa kuninkaan keihäs ja vesimalja on, jotka hänen päänsä pohjassa olivat?

26:17 Niin Saul tunsi Davidin äänen ja sanoi: eikö se ole sinun äänes, minun poikani David? David sanoi: minun ääneni se on, herrani kuningas.

26:18 Ja vielä sanoi: miksi minun herrani vainoo palveliaansa? Sillä mitä minä olen tehnyt ja mitä paha on minun kädessäni?

26:19 Niin kuulkaan siis nyt herrani kuningas palveliansa sanan: Jos \Herra\ on yllyttänyt sinun minua vastaan, niin anna joku ruokauhri sytytetää, mutta jos ihmiset sen tekevät, niin olkoon he kiroitut \Herran\ edessä, että he tänäpäpä ovat minun syösseet ulos, etten minä pysyisi \Herran\ perimisessä, ja sanovat: mene ja palvele muukalaisia jumalia.

26:20 Niin älköön minun vereni langatko maahan \Herran\ eteen; sillä Israelin kuningas on lähtenyt yhtä kirppua etsimään, niinkuin hän takaa ajelis peltokanaa vuorilla.

26:21 Ja Saul sanoi: minä olen syntiä tehnyt. Tule jälleen poikani David! sillä en minä sinulle enää tee paha, että minun sieluni on tänäpäpä ollut kallis sinun silmäis edessä: katso, minä olen tehnyt tyhmästi ja sangen hullusti.

26:22 David vastasi ja sanoi: katso, tässä

kuninkaan keihäs; tulkoon joku miehistä tänne ottamaan sen.

26:23 Herra palkitsee jokaiselle hänen vanhurskautensa ja uskollisuutensa. Sillä Herra antoi sinut tänä päivänä minun käsiini, mutta minä en tahtonut satuttaa kättäni Herran voideltuun.

26:24 Katso, niinkuin sinun henkesi tänä päivänä on ollut suuriarvoinen minun silmissäni, niin on myös minun henkeni oleva suuriarvoinen Herran silmissä, ja hän on pelastava minut kaikesta hädästä."

26:25 Saul sanoi Daavidille: "Siunattu ole sinä, poikani Daavid! Mihin sinä ryhdyt, siihen sinä pystyt." Sitten Daavid meni pois, ja Saul palasi kotiinsa.

27 LUKU

27:1 Mutta Daavid ajatteli mielessään: "Kerran Saulin käsi kuitenkin tuhoaa minut. Minulla ei ole muuta neuvoa kuin pelastautua filistealaisten maahan. Silloin Saul huomaa turhaksi enää etsiä minua kaikkialta Israelin alueelta, ja niin minä pelastun hänen käsistensä."

27:2 Niin Daavid nousi ja meni, hän ja ne kuusisataa miestä, jotka olivat hänen kanssaan, Aakiin, Maaokin pojan, Gatin kuninkaan, luo.

27:3 Ja Daavid asettui miehinensä Aakiin luo Gatiin. Jokaisella oli perheensä mukanaan, Daavidilla molemmat vaimonsa, jisreeliläinen Ahinoam ja karmelilainen Abigail, Naabalin vaimo.

27:4 Kun sitten Saulille ilmoitettiin, että Daavid oli paennut Gatiin, ei hän enää etsinyt häntä.

27:5 Ja Daavid sanoi Aakiille: "Jos minä olen saanut armon sinun silmiesi edessä, niin annetakoon minulle paikka jossakin maaseutukaupungissa, asuakseni siellä. Sillä miksi sinun palvelijasi asuisi kuninkaan kaupungissa sinun luonasi?"

27:6 Niin Aakis antoi hänelle sinä päivänä Siklagin. Sentähden on Siklag Juudan

on kuninkaan keihäs, tulkaan yksi palvelioistas tänne ja ottakaan sen.

26:23 \Herra\ maksaa jokaiselle hänen vanhurskautensa ja uskonsa jälkeen; sillä \Herra\ on sinun tänäpäpä antanut minun käteeni, vaan en minä tahtonut satuttaa kättäni \Herran\ voideltuun.

26:24 Ja katso, niinkuin sinun sielus tänäpäpä on paljo pidettävä ollut minun silmäini edessä, niin olkoon myös minun sieluni paljo pidettävä \Herran\ silmäin edessä, ja vapahtakoon minua kaikesta minun murheestani.

26:25 Saul sanoi Davidille: siunattu ole sinä, poikani David: sinä teet ja toimitat, sinä taidat ja voit. Niin David meni matkaansa, ja Saul palasi kotiansa.

27 LUKU

27:1 Niin David ajatteli sydämässensä: kuitenkin minä yhtenä päivänä joudun Saulin käsiin: ei ole minun parempaa, kuin että minä menen ojetinsa Philistealaisten maalle, että Saul lakkais minua etsimästä kaikissa Israelin rajoissa, ja minä pääsisin hänen käsistensä.

27:2 Ja David nousi ja läksi matkaan kuudensadan miehen kanssa, jotka hänen myötänsä olivat, Akiksen Maokin pojan Gatin kuninkaan tykö.

27:3 Niin David asui Akiksen tykönä Gatissa, hän ja hänen miehensä itsekukin perheinensä: David ja kaksi hänen emäntäänsä, Ahinoam Jisreelista ja Abigail Nabalin emäntä Karmelista.

27:4 Kuin Saulille sanottiin Davidin paenneen Gatiin, niin ei hän enää häntä etsinyt.

27:5 Niin David sanoi Akikselle: jos minä olen löytänyt armon sinun edessä, niin anna minulle yhteen kaupunkiin sia maalle, asuakseni siellä; sillä miksi pitäis sinun palvelias asuman kuninkaallisessa kaupungissa sinun tykönäs?

27:6 Sinä päivänä antoi Akis hänelle Ziklagin. Sentähden on Ziklag Juudan

kuningasten oma vielä tänä päivänä.

27:7 Aika, jonka Daavid asui filistealaisten maassa, oli vuosi ja neljä kuukautta.

27:8 Daavid lähti miehinensä, ja he tekivät ryöstöretkiä gesurilaisten, geresiläisten ja amalekilaisten maahan. Sillä nämä asuivat siinä maassa, joka muinoin ulottui Suuriin päin ja Egyptin maahan asti.

27:9 Ja hävittäessään maata Daavid ei jättänyt yhtään miestä eikä naista henkiin, otti lampaat, raavaat, aasit, kamelit ja vaatteet ja palasi sitten takaisin ja tuli Aakiin luo.

27:10 Ja kun Aakis kysyi: "Ette kai ole tänään tehneet ryöstöretkeä?" vastasi Daavid: "Kyllä, Juudan Etelämaahan", tahi: "Jerahmeelilaisten Etelämaahan", tahi: "Keeniläisten Etelämaahan."

27:11 Daavid ei jättänyt yhtään miestä eikä naista henkiin, vietäväksi Gatiin, sillä hän ajatteli: "Ne voisivat kertoa meistä ja sanoa: 'Näin on Daavid tehnyt, tämä on ollut hänen tapansa kaiken aikaa, minkä hän asui filistealaisten maassa'."

27:12 Ja Aakis luotti Daavidiin ja ajatteli: "Hän on saattanut itsensä kansansa Israelin vihoihin ja tulee olemaan minun palvelijani ainiaan."

28 LUKU

28:1 Siihen aikaan filistealaiset kokosivat joukkonsa sotaretkelle Israelia vastaan. Ja Aakis sanoi Daavidille: "Tiedä, että sinun on miehinesi lähdeittävä minun kanssani sotajoukon mukana."

28:2 Daavid vastasi Aakiille: "Hyvä! Sinä tulet tietämään, mitä palvelijasi saa aikaan." Aakis sanoi Daavidille: "Siispä minä asetan sinut oman pääni vartijaksi koko täksi aikaa."

28:3 Samuel oli kuollut, ja koko Israel oli pitänyt hänelle valittajaiset; ja he olivat haudanneet hänet hänen kaupunkiinsa

kuningasten vielä tänäpäpä.

27:7 Vaan se aika, minkä David asui Philistealaisten maalla, oli ajastaika ja neljä kuukautta.

27:8 Ja David nousi miehinensä ja karkasi Gessurilaisten ja Girsiläisten ja Amalekilaisten maalle; sillä nämät asuivat jo vanhuudesta siinä maassa, kuin Suriin mennään, Egyptin maahan asti.

27:9 Ja kuin David oli kaiken maan lyönyt, ei hän jättänyt yhtäkään miestä eli vaimoa elämään; ja otti heidän lampaansa, härkensä, aasinsa, kamelinsa ja vaatteensa, palasi ja tuli Akiksen tykö.

27:10 Ja Akis sanoi: kenenkä päälle te olette karanneet tänäpäpä? David vastasi: lounaan päin Juudaa, lounaan päin Jerakmelilaisia ja lounaan päin Keniläisiä.

27:11 Ja ei David jättänyt eläväksi yhtäkään miestä eli vaimoa viedäksensä Gatiin, ja ajatteli: ettei he puhuisi jotakin meitä vastaan, sanoen: näin teki David, ja tämä oli hänen tapansa niinkauvan kuin hän asui Philistealaisten maalla.

27:12 Niin Akis uskoi Davidin ja ajatteli, hän on tehnyt itsensä kokonansa kauhistuttavaksi kansallensa Israelille, sentähden olkaan hän aina minun palveliani.

28 LUKU

28:1 Ja Philistealaiset kokosivat siihen aikaan sotaväkensä menemään sotaan Israelia vastaan. Ja Akis sanoi Davidille: Sinun pitää kaiketi tietämän, että sinä ja sinun väkes pitää menemän minun kanssani sotaan.

28:2 David vastasi Akikselle: olkoon; sinä saat nähdä, mitä sinun palvelias on tekevä. Akis sanoi Davidille: sentähden asetan minä sinun pääni vartiaksi joka päivä.

28:3 Niin oli Samuel kuollut, ja koko Israel oli häntä murehtinut ja haudannut hänen kaupunkiinsa Raaman. Ja Saul oli ajanut

Raamaan. Ja Saul oli toimittanut pois maasta vainaja- ja tietäjähenkien manaajat.

28:4 Ja filistealaiset kokoontuivat, ja he tulivat ja leirytyivät Suunemiin. Niin Saulkin kokosi koko Israelin, ja he leirytyivät Gilboaan.

28:5 Mutta kun Saul näki filistealaisten leirin, peljästyivät hän, ja hänen sydämensä vapisi kovin.

28:6 Ja Saul kysyi Herralta, mutta Herra ei vastannut hänelle, ei unissa, ei uurimin eikä profeettain kautta.

28:7 Niin Saul sanoi palvelijoilleen: "Etsikää minulle joku vaimo, jolla on vallassaan vainajahenki, niin minä menen hänen luoksensa ja kysyn häneltä." Hänen palvelijansa vastasivat hänelle: "Katso, Eendoorissa on vaimo, jolla on vallassaan vainajahenki."

28:8 Silloin Saul teki itsensä tuntemattomaksi, pukeutui toisiin vaatteisiin ja lähti matkalle, mukanaan kaksi miestä. He tulivat yöllä vaimon luo, ja hän sanoi: "Ennusta minulle vainajahengen avulla ja nostata minulle se, jonka minä sinulle sanon."

28:9 Mutta vaimo vastasi hänelle: "Sinä tiedät kyllä, mitä Saul on tehnyt, kuinka hän on hävittänyt vainaja- ja tietäjähenkien manaajat maasta. Miksi virität minulle ansan tuottaaksesi minulle kuoleman?"

28:10 Niin Saul vannoi hänelle Herran kautta ja sanoi: "Niin totta kuin Herra elää: tästä asiasta ei sinulle tule mitään syytä."

28:11 Vaimo kysyi: "Kenen minä nostatan sinulle?" Hän vastasi: "Nostata minulle Samuel."

28:12 Mutta kun vaimo näki Samuelin, huudahti hän kovalla äänellä. Ja vaimo sanoi Saulille: "Miksi olet pettänyt minut? Sinähän olet Saul."

28:13 Kuningas sanoi hänelle: "Älä pelkää. Mitä sinä näet?" Vaimo vastasi Saulille:

maakunnasta noidat ja velhot pois.

28:4 Kuin Philistealaiset kokosivat heitänsä, ja tulivat ja sioittivat itsensä Sunemiin, kokosi myös Saul kaiken Israelin, ja he sioittivat itsensä Gilboaan.

28:5 Kuin Saul näki Philistealaisten sotajoukon, pelkäsi hän ja hänen sydämensä oli suuresti hämmästynyt.

28:6 Ja Saul kysyi \Herralta\, ja ei \Herra\ mitään häntä vastannut, ei unen, eikä valkeuden, eli prophetain kautta.

28:7 Silloin sanoi Saul palvelioilleen: etsikää minulle vaimo, jolla noidan henki on, mennäkseni hänen tykönsä ja kysyäkseni häneltä. Hänen palveliansa sanoivat hänelle: katso, Endorissa on vaimo, jolla on noidan henki.

28:8 Ja Saul muutti vaatteensa ja otti toiset päällensä, ja meni sinne, ja kaksi miestä hänen kanssansa; ja he tulivat yöllä vaimon tykö, ja hän sanoi: noidu minulle noidan hengen kautta ja nostata se ylös minulle, jonka sanon sinulle.

28:9 Vaimo sanoi hänelle: katso, sinä tiedät kyllä, mitä Saul tehnyt on, kuinka hän on hävittänyt noidat ja velhot maakunnasta: miksi siis tahdot minun sieluani pauloihin, että minä kuoliaaksi lyötäisiin?

28:10 Niin Saul vannoi hänelle \Herran\ kautta ja sanoi: niin totta kuin \Herra\ elää, ei tämä lueta sinulle pahuudeksi.

28:11 Niin vaimo sanoi: kenen minä nostan sinulle? Hän sanoi: nostata minulle Samuel.

28:12 Kuin vaimo näki Samuelin, huusi hän suurella äänellä, ja sanoi Saulille sanoen: miksis olet minun pettänyt? sinä olet Saul.

28:13 Ja kuningas sanoi hänelle: älä pelkää! mitä näet? Vaimo sanoi Saulille:

"Minä näen jumal'olennon nousevan maasta."

28:14 Hän kysyi häneltä: "Minkä näköinen hän on?" Vaimo vastasi: "Vanha mies nousee ylös, viittaa verhoutuneena." Niin Saul ymmärsi, että se oli Samuel, ja kumartui kasvoilleen maahan ja osoitti kunnioitusta.

28:15 Ja Samuel sanoi Saulille: "Miksi sinä olet häirinnyt minua ja nostattanut minut?" Saul vastasi: "Minä olen suuressa hädässä: filistealaiset sotivat minua vastaan, ja Jumala on poistunut minusta eikä vastaa minulle enää, ei profeettain kautta eikä unissa. Niin minä kutsutin sinut, että ilmoittaisit minulle, mitä minun on tehtävä."

28:16 Mutta Samuel vastasi: "Miksi sinä minulta kysyt, kun Herra on poistunut sinusta ja tullut vihamieheksesi?"

28:17 Herra on tehnyt sen, minkä hän on minun kauttani puhunut: Herra on reväissyt kuninkuuden sinun kädestäsi ja on antanut sen toiselle, Daavidille.

28:18 Kun sinä et kuullut Herran ääntä etkä tehnyt Amalekille, mitä hänen hehkuva vihansa vaati, sentähden Herra on tänä päivänä tehnyt sinulle tämän.

28:19 Herra antaa myöskin Israelin yhdessä sinun kanssasi filistealaisten käsiin, ja huomenna olet sinä poikinesi minun tykönäni; myös Israelin leirin Herra antaa filistealaisten käsiin."

28:20 Niin Saul siinä tuokiossa kaatui pitkin koko pituuttaan maahan, sillä hän peljästyi kovin Samuelin puheesta; myös olivat häneltä voimat lopussa, sillä vuorokauteen hän ei ollut syönyt mitään.

28:21 Mutta vaimo meni Saulin luo, ja kun hän näki, että tämä oli kauhun vallassa, sanoi hän hänelle: "Katso, palvelijattaresi kuuli sinua, minä panin henkeni kämmenelleni ja tottelin käskyä, jonka sinä minulle lausuit.

28:22 Niin kuule nyt sinäkin palvelijatartasi

minä näen jumalat astuvan maasta ylös.

28:14 Hän sanoi hänelle: kuinka hän on muotoansa? ja hän sanoi: vanha mies nousee ylös ja on vaatetettu hameella. Niin ymmärsi Saul sen olevan Samuelin, ja kumarsi kasvoillensa maahan ja rukoili.

28:15 Mutta Samuel sanoi Saulille: miksis olet minua vaivannut nostoen minua? Saul sanoi: minä olen suuressa ahdistuksessa: Philistealaiset sotivat minua vastaan ja Jumala on minusta erinnyt, ja ei vastaa enää minua prophetain eikä unen kautta; sentähden olen minä antanut sinua kutsua, ilmoittamaan, mitä minun tekemän pitää.

28:16 Samuel sanoi: mitäs kysyt minulta, että \Herra\ on sinusta erinnyt ja on sinun vihamiehekses tullut?

28:17 \Herra\ on tekevä niinkuin hän minun kauttani puhunut on: ja \Herra\ repäisee valtakunnan sinun kädestäs pois ja antaa lähimmäiselles Davidille,

28:18 Ettet kuullut \Herran\ ääntä, etkä täyttänyt hänen vihansa julmuutta Amalekia vastaan, sentähden on \Herra\ näitä sinulle tänäpäpä tehnyt.

28:19 Ja vielä sitte antaa \Herra\ sinun kanssas Israelin Philistealaisten käsiin: huomenna pitää sinun ja sinun poikas olemas minun tykönäni: ja \Herra\ antaa Israelin sotajoukon Philistealaisten käsiin.

28:20 Niin Saul kaatui äkisti maahan niin pitkäksi kuin hän oli, ja peljästyi suuresti Samuelin puheen tähden, niin ettei hänessä mitään enämpi voimaa ollut, sillä ei hän ollut mitään syönyt koko sinä päivänä ja yönä.

28:21 Ja vaimo meni Saulin tykö ja näki hänen suuresti peljästyneeksi, ja sanoi hänelle: katso, sinun piikas on kuullut sinun sanas, ja minä olen pannut sieluni käteeni, niin että minä kuuliainen olin sinun sanalles, jonkas puhuit minulle;

28:22 Niin kuule myös nyt sinä piikas sana:

ja salli minun asettaa sinun eteesi palanen leipää, ja syö, että olisit voimissasi, kun lähdet matkalle."

28:23 Hän epäsi ja sanoi: "Minä en syö." Mutta kun hänen palvelijansa yhdessä vaimon kanssa pyytämällä pyysivät häntä, kuuli hän heitä; ja hän nousi maasta ja istui vuoteelle.

28:24 Ja vaimolla oli juottovasikka kotonaan; sen hän teurasti joutuin. Sitten hän otti jauhoja, sotki ne ja leipoi niistä happamattomia leipiä.

28:25 Ja hän toi ruuan Saulin ja hänen palvelijainsa eteen, ja he söivät. Sitten he nousivat ja lähtivät samana yönä.

29 LUKU

29:1 Filistealaiset kokosivat kaikki joukkonsa Afekiin, ja israelilaiset olivat leiriytyneet lähteelle, joka on Jisreelissä.

29:2 Ja kun filistealaisten ruhtinaat tulivat satoineen ja tuhansineen, ja Daavid miehineen tuli viimeiseksi Aakiin kanssa, 29:3 sanoivat filistealaisten päälliköt: "Mitä nuo hebrealaiset täällä tekevät?" Aakis vastasi filistealaisten päälliköille: "Tämähän on Daavid, Saulin, Israelin kuninkaan, palvelija, joka on ollut minun luonani toista vuotta, enkä minä ole havainnut hänessä mitään siitä päivästä alkaen, jona hän siirtyi minun luokseni, tähän päivään asti."

29:4 Niin filistealaisten päälliköt vihastuivat häneen; ja filistealaisten päälliköt sanoivat hänelle: "Toimita tämä mies takaisin; palatkoon hän siihen paikkaan, jonka sinä olet hänelle määrännyt. Älköön hän tulko meidän kanssamme taisteluun, ettei hän taistelussa tulisi meidän vastustajaksemme. Sillä miten hän voisi hankkia itselleen Herransa suosion paremmin kuin näiden miesten päillä?"

29:5 Eikö tämä ole se Daavid, jolle he karkeloiden virittivät tämän laulun: 'Saul voitti tuhat, mutta Daavid

minä panen etees palan leipää, että söisit ja tulisit väkees jällensä, ja menisit matkaas.

28:23 Hän kielsi ja sanoi: en minä syö. Niin hänen palveliansa ja vaimo vaativat häntä syömään, ja hän totteli heidän ääntänsä, ja nousi maasta ja istui vuoteelle.

28:24 Ja vaimolla oli huoneessa lihava vasikka, ja hän kiiruhti ja teurasti sen, ja otti jauhoja ja sekoitti, ja leipoi sen happamattomiksi kyrsiksi.

28:25 Ja kantoi Saulin ja hänen palveliainsa eteen. Ja kuin he olivat syöneet, nousivat he ja matkustivat sinä yönä.

29 LUKU

29:1 Mutta Philistealaiset kokosivat kaiken sotajoukkonsa Aphekiin; ja Israel sioitti itsensä Ainiin Jisreelissä.

29:2 Ja Philistealaisten päämiehet menivät sadoittain ja tuhansittain; mutta David meni jälistä miehinensä, liki Akista.

29:3 Niin sanoivat Philistealaisten päämiehet: mitä nämät Hebrealaiset tahtovat? Akis sanoi Philistealaisten päämiehille: eikö tämä ole David Saulin Israelin kuninkaan palvelia, joka on ollut monta päivää eli vuoden minun tykönäni ja en minä ole löytänyt mitäkään hänen kanssansa siitä ajasta, kuin hän pakeni minun tyköni, tähän päivään asti.

29:4 Niin Philistealaisten päämiehet vihastuivat hänen päällensä ja sanoivat hänelle: anna sen miehen palata ja mennä jälleen siallensa, kuhunkas hänen asettanut olet, ettei hän tulisi meidän kanssamme sotaan ja olisi meidän vihamiehemme sodassa; sillä millä taitais hän paremmin herrallensa mielinouteen tehdä, kuin näiden miesten päillä?

29:5 Eikö tämä ole David? josta he veisasivat hypyssä, sanoen: Saul löi tuhannen, mutta David kymmentuhatta.

kymmentuhatta'?"

29:6 Niin Aakis kutsui Daavidin ja sanoi hänelle: "Niin totta kuin Herra elää: sinä olet rehellinen, ja minulle olisi mieleen, että olisit täällä leirissä, lähtisit ja tulisit minun kanssani; sillä minä en ole havainnut mitään paha sinussa siitä päivästä alkaen, jona tulit minun luokseni, tähän päivään asti. Mutta ruhtinaille sinä et ole mieluinen.

29:7 Lähde siis takaisin ja mene rauhassa, ettet tekisi mitään, joka ei olisi filistealaisten ruhtinaille mieleen."

29:8 Daavid sanoi Aakille: "Mitä minä olen tehnyt, ja mitä olet havainnut palvelijassasi siitä päivästä alkaen, jona minä tulin sinun palvelukseesi, tähän päivään asti, koska en saa tulla taistelemaan herrani, kuninkaan, vihollisia vastaan?"

29:9 Aakis vastasi ja sanoi Daavidille: "Minä tiedän, että sinä olet minulle mieluinen niinkuin Jumalan enkeli; mutta filistealaisten päälliköt sanovat: 'Hän ei saa lähteä meidän kanssamme taisteluun.'

29:10 Nouse siis huomanaamuna varhain, sinä ja sinun herrasi palvelijat, jotka ovat tulleet kanssasi, ja lähtekää matkaan huomanaamuna varhain, kun päivä valkenee."

29:11 Niin Daavid miehinensä lähti varhain seuraavana aamuna matkalle palatakseen filistealaisten maahan. Mutta filistealaiset menivät Jisreeliin.

30 LUKU

30:1 Kun Daavid miehinensä kolmantena päivänä tuli Siklagiin, olivat amalekilaiset tehneet ryöstöretken Etelämaahan ja Siklagiin, ja he olivat vallanneet Siklagin ja polttaneet sen tulella.

30:2 Naiset, mitä siellä oli, sekä pienet että suuret, he olivat ottaneet vangiksi, surmaamatta ketään; he olivat vieneet ne pois ja menneet matkoihinsa.

30:3 Kun Daavid miehinensä tuli

29:6 Niin kutsui Aakis Davidin ja sanoi hänelle: niin totta kuin \Herra\ elää, minä pidän sinun oikiana ja hyvänä, ja sinun ulos ja sisälle käymises minun kanssani sotaleiriin kelpaa minulle, sillä en ole minä löytänyt yhtään pahuutta sinusta siitä ajasta, kuin sinä tulit minun tyköni, niin tähän päivään asti; mutta et sinä kelpaa päämiehille.

29:7 Niin palaja nyt takaperin ja mene rauhaan, ettes paha tekisi Philistealaisten päämiesten silmäin edessä.

29:8 David sanoi Akikselle: mitä minä olen tehnyt? ja mitäs olet löytänyt palvelialtas siitä ajasta, kuin minä olen ollut sinun tykönäs, niin tähän päivään asti, etten minä saa tulla ja sotia kuninkaan minun herrani vihamiehiä vastaan?

29:9 Aakis vastasi ja sanoi Davidille: minä tiedän sinun otolliseksi minun silmäini edessä, niinkuin Jumalan enkelin, mutta Philistealaisten päämiehet ovat sanoneet: älä anna hänen tulla meidän kanssamme sotaan.

29:10 Niin nouse siis varhain aamulla, ja sinun herras palveliat, jotka sinun kanssas tulleet ovat: ja kuin te olette aamulla varhain nousseet ja päivä teille valkenee, niin menkää teidän tietänne.

29:11 Niin David oli miehinensä aamulla varhain ylhäällä, matkustamaan ja tulemaan Philistealaisten maalle jälleen; mutta Philistealaiset menivät Jisreeliin päin.

30 LUKU

30:1 Kuin David kolmantena päivänä tuli Ziglagiin miehinensä, olivat Amalekilaiset tulleet etelän puolelta Ziglagiin, lyöneet Ziglagin ja polttaneet sen tulella,

30:2 Ja olivat vieneet vaimot, jotka siellä olivat, pienimmästä niin suurimpaan; ei he yhtäkään surmanneet, mutta veivät pois ja menivät tiehensä.

30:3 Kuin David tuli miehinensä kaupunkiin,

kaupunkiin, niin katso, se oli tulella poltettu, ja heidän vaimonsa, poikansa ja tyttärensä oli otettu vangiksi.

30:4 Silloin Daavid ja väki, joka oli hänen kanssaan, korottivat äänensä ja itkivät, kunnes eivät enää jaksaneet itkeä.

30:5 Vangiksi oli otettu myös Daavidin molemmat vaimot, jisreeliläinen Ahinoam ja Abigail, karmelilaisen Naabalin vaimo.

30:6 Ja Daavid joutui suureen hätään, sillä kansa aikoi kivittää hänet: niin katkeroitunut oli koko kansa, kukin poikiensa ja tyttäriensä tähden. Mutta Daavid rohkaisi mielensä Herrassa, Jumalassansa.

30:7 Ja Daavid sanoi pappi Ebjatarille, Ahimelekin pojalle: "Tuo minulle kasukka." Niin Ebjatar toi kasukan Daavidille.

30:8 Ja Daavid kysyi Herralta: "Ajanko takaa tuota rosvojoukkoa? Saavutanko minä sen?" Hän vastasi hänelle: "Aja, sillä sinä saavutat sen ja pelastat pelastettavat."

30:9 Niin Daavid lähti, hän ja ne kuusisataa miestä, jotka olivat hänen kanssaan, ja he tulivat Besorin purolle; siihen pysähtyivät ne, jotka olivat jääneet muista jälkeen.

30:10 Mutta Daavid jatkoi takaa-ajoa neljänsadan miehen kanssa; sillä niitä, jotka väsyneinä pysähtyivät eivätkä menneet Besorin puron poikki, oli kaksisataa miestä.

30:11 Ja he tapasivat kedolla egyptiläisen miehen ja toivat hänet Daavidin luo. He antoivat hänelle leipää syödä ja vettä juoda,

30:12 ja he antoivat vielä hänelle viikunakakun ja kaksi rusinakakkua syödä. Silloin hän virkosi henkiin; sillä hän ei ollut syönyt eikä juonut kolmeen vuorokauteen.

30:13 Ja Daavid kysyi häneltä: "Kenen olet miehiä ja mistä tulet?" Hän vastasi: "Minä olen egyptiläinen nuorukainen, erään

katso, se oli tulella poltettu, ja heidän emäntänsä ja poikansa ja tyttärensä viedyt vangiksi;

30:4 Korotti David ja väki, joka hänen kanssansa oli, äänensä ja itkivät siihenasti, ettei heillä enää voimaa itkeä ollut.

30:5 Ja Davidin kaksi emäntää olivat myös vankina viedyt pois: Ahinoam Jisreeliläinen ja Abigail Nabalın emäntä Karmelista.

30:6 Ja David oli suuresti ahdistettu, sillä kansa tahtoi hänen kivittää, että kaiken kansan sielut olivat murheissa poikainsa ja tytärtensä tähden. Mutta David vahvisti itsiänsä \Herrassa\ Jumalassansa.

30:7 Ja David sanoi papille AbJatarille Ahimelekin pojalle: tuo minulle päällisvaate. Ja AbJatar toi Davidille päällisvaatteen.

30:8 Niin kysyi David \Herralta\ ja sanoi: pitääkö minun ajaman sitä joukkoa takaa? saanenko minä heidät kiinni? Hän sanoi hänelle: aja heitä takaa, ja sinä totisesti saavutat heidät ja otat saaliin.

30:9 Niin meni David matkaan, hän ja kuusisataa miestä, jotka hänen kanssansa olivat, ja tulivat Besorin ojan tykö; ja muut seisahdivat siinä.

30:10 Mutta David ja neljänsataa miestä ajoivat takaa; mutta kaksisataa miestä, jotka siihen seisomaan jäivät, suuttuivat menemästä Besorin ojan ylitse.

30:11 Ja he löysivät yhden Egyptin miehen kedolta, sen he veivät Davidin tykö, ja antoivat hänen leipää syödä ja vettä juoda,

30:12 Ja antoivat rypäleen fikunia ja kaksi rypälettä rusinoita; ja sittenkuin hän oli syönyt, tuli hänen henkensä virvoitetuksi, sillä ei hän ollut kolmena päivänä eikä kolmena yönä leipää syönyt eikä vettä juonut.

30:13 Ja David sanoi hänelle: kenenkä sinä olet ja kustas olet? Egyptin nuorukainen sanoi: minä olen Amalekilaisen palvelia, ja

amalekilaisen miehen palvelija; mutta minun herrani jätti minut, sillä minä sairastuin kolme päivää sitten.

30:14 Me teimme ryöstöretken kreettien, Juudan ja Kaalebin Etelämaahan ja poltimme Siklagin tulella."

30:15 Daavid sanoi hänelle: "Vietkö minut tuon rosvojoukon luo?" Hän vastasi: "Vanno minulle Jumalan kautta, ettet surmaa minua etkä luovuta minua herrani käsiin, niin minä vien sinut sen rosvojoukon luo."

30:16 Ja hän vei hänet sinne; ja katso, heitä oli hajallaan maassa kaikkialla syömässä, juomassa ja juhlimassa kaikella sillä suurella saaliilla, jonka olivat ottaneet filistealaisten maasta ja Juudan maasta.

30:17 Niin Daavid kaatoi heitä aamuhämärästä iltaan asti; eikä heistä pelastunut kuin neljäsataa nuorta miestä, jotka nousivat kameliin selkään ja pakenivat.

30:18 Ja Daavid pelasti kaikki, mitä amalekilaiset olivat ottaneet; myös molemmat vaimonsa Daavid pelasti.

30:19 Ei ketään puuttunut, ei pientä eikä suurta, ei kenenkään poikaa eikä kenenkään tytärtä eikä saalista tai muuta, mitä he olivat ottaneet itsellensä; kaiken Daavid toi takaisin.

30:20 Daavid otti myös kaikki lampaat ja raavaat, ja niitä ajettiin muun karjan edellä ja huudettiin: "Tämä on Daavidin saalis!"

30:21 Ja kun Daavid tuli niiden kahdensadan miehen luo, jotka olivat väsyneet, jaksamatta seurata Daavidia, ja jotka oli jätetty Besorin puolelle, tulivat he Daavidia vastaan ja sitä väkeä, joka oli hänen kanssansa; ja kun Daavid väkineen lähestyi, tervehti hän heitä.

30:22 Mutta kaikenlaiset huonot ja kelvottomat miehet niiden joukosta, jotka olivat kulkeneet Daavidin mukana, rupesivat sanomaan: "Koska nämä eivät ole kulkeneet meidän mukana, emme

minun herrani on hyljännyt minun; sillä minä tulin sairaaksi jo kolme päivää sitte.

30:14 Me ryöstimme etelästä päin Kretin ja Juudan, etelästä päin Kalebin, ja poltimme Ziglagin.

30:15 David sanoi hänelle: vietkös minun sen sotaväen tykö? Hän sanoi: vannos minulle Jumalan kautta, ettes minua tapa etkä anna minua minun herrani käsiin, niin minä vien sinun sen sotaväen tykö.

30:16 Ja hän vei hänen; ja katso, he olivat hajoittaneet heitänsä koko maahan, söivät, joivat ja hyppäsivät ilosta kaiken sen suuren saaliin tähden, jonka he olivat saaneet Philistealaisten ja Juudan maalta.

30:17 Ja David löi heitä aamuhämärästä ruveten ehtooseen asti, liki toiseen päivään; niin ettei heistä yhtäkään päässyt, paitsi neljäsataa nuorukaista, jotka istuivat kameleihin päälle ja pakenivat.

30:18 Niin David pelasti kaikki mitä Amalekilaiset ottaneet olivat, ja David pelasti myös kaksi emäntäänsä.

30:19 Ja ei puuttunut niistä mitään, pientä eli suurta, pojista ja tyttäristä, eli saaliista kun he heillensä ottaneet olivat: David toi ne kaikki takaperin jälleen.

30:20 Ja David otti kaikki lampaat ja härjät ja antoi ajaa ne karjansa edellä, ja he sanoivat: tämä on Davidin saalis.

30:21 Ja kuin David tuli kahdensadan miehen tykö, jotka olivat suuttuneet seuraamasta Davidia ja olivat jääneet Besorin ojan tykö, menivät he Davidia vastaan ja sitä sotaväkeä joka hänen kanssansa oli. Ja David meni sen väen tykö ja tervehti heitä ystävällisesti.

30:22 Niin vastasivat kaikki ne, jotka pahat ja tylyt miehet olivat niiden seasta, jotka Davidin kanssa olivat matkustaneet, ja sanoivat: ettei he menneet meidän kanssamme, ei pidä heille annettaman siitä

me anna heille mitään saaliista, jonka pelastimme, paitsi kunkin vaimon ja lapset; viekööt ne ja menkööt matkoihinsa."

30:23 Mutta Daavid sanoi: "Älkää tehkö niin, veljeni, sen jälkeen, mitä Herra on meille suonut, kun hän varjeli meidät ja antoi meidän käsiimme rosvojoukon, joka hyökkäsi meidän kimppuumme.

30:24 Ja kukapa teitä kuulisi tässä asiassa? Sillä taisteluun menevällä ja kuormaston luo jäävällä on oleva yhtäläinen osuus; heidän on jaettava tasan."

30:25 Ja sillensä asia jäi silloin ja sen jälkeenkin: hän teki sen säännöksi ja tavaksi Israelissa, aina tähän päivään asti.

30:26 Kun Daavid tuli Siklagiin, lähetti hän osan saaliista Juudan vanhimmille, ystävilensä, sanoen: "Tässä on teille tervehdyslahja siitä saaliista, joka otettiin Herran vihollisilta" -

30:27 lahja niille, jotka olivat Beetelissä, Etelämaan Raamotissa, Jattirissa,

30:28 Aroerissa, Sifmotissa, Estemoassa,

30:29 Raakalissa, jerahmeelilaisten kaupungeissa, keeniläisten kaupungeissa,

30:30 Hormassa, Boor-Aasanissa, Atakissa

30:31 ja Hebronissa, ja samoin lahja kaikille muille paikkakunnille, joissa Daavid miehinensä oli kulkenut.

31 LUKU

31:1 Mutta filistealaiset taistelivat Israelia vastaan. Ja Israelin miehet pakenivat filistealaisia, ja heitä kaatui surmattuina Gilboan vuorella.

31:2 Ja filistealaiset pääsivät Saulin ja hänen poikiensa kintereille, ja filistealaiset surmasivat Joonatanin, Abinadabin ja Malkisuan, Saulin pojat.

31:3 Ja kun taistelu kiihtyi ankaraksi

saaliista jonka me saaneet olemme; mutta itsekukin ottakaan emäntänsä ja lapsensa ja menkään tiehensä.

30:23 Niin sanoi David: ei teidän niin pidä tekemän, minun veljeni, sillä \Herra\ on ne meille antanut, ja on meidät varjellut ja antanut sen sotaväen meidän käsiimme, joka tuli meitä vastaan.

30:24 Kuka teitä pitää kuuleman tässä asiassa? Senkaltainen kuin niiden osa on, jotka olivat sodassa meidän kanssamme, pitää myös oleman heidän osansa jotka kaluin tykönä ovat olleet, ja pitää yhdenkaltainen jako oleman.

30:25 Tämä on ollut siitä ajasta ja aina sitte sääty ja oikeus Israelissa tähän päivään asti.

30:26 Ja David tuli Ziglagiin ja lähetti saaliista ylimmäisille Juudasta, jotka hänen ystävänsä olivat, ja sanoi: katso, tässä on teille siunaus \Herran\ vihollisten saaliista:

30:27 Niille jotka olivat Betelissä, niille Ramotissa etelään päin, niille Jatirissa,

30:28 Niille Aroerissa, niille Siphmotissa, niille Estmoassa,

30:29 Ja niille kuin on Rakalissa, ja niille Jerakmelilaisten kaupungeista, ja niille Keniläisten kaupungeista,

30:30 Niille Hormassa, ja niille Korasanissa, ja niille Atakissa,

30:31 Niille Hebronissa, ja kaikkiin paikkoihin, kussa David oli miehinensä vaeltanut.

31 LUKU

31:1 Niin Philistealaiset sotivat Israelia vastaan, ja Israelin miehet pakenivat Philistealaisia ja lankesivat lyötynä Gilboan vuorella.

31:2 Ja Philistealaiset ajoivat Saulia ja hänen poikiansa takaa, ja Philistealaiset surmasivat Jonatanin, Abinadabin ja Melkisuan, Saulin pojat.

31:3 Ja sota oli ankara Saulia vastaan, ja

Saulia vastaan ja jousimiehet keksivät hänet, joutui hän suureen hätään jousimiesten ahdistuksessa.

31:4 Ja Saul sanoi aseenkantajallensa: "Paljasta miekkasi ja lävistä sillä minut, etteivät nuo ympärileikkaamattomat tulisi lävistämään minua ja pitämään minua pilkkanaan." Mutta hänen aseenkantajansa ei tahtonut, sillä hän pelkäsi kovin. Niin Saul itse otti miekan ja heittäytyi siihen.

31:5 Mutta kun hänen aseenkantajansa näki, että Saul oli kuollut, heittäytyi hänkin miekkaansa ja kuoli hänen kanssansa.

31:6 Niin kuolivat sinä päivänä yhdessä Saul, hänen kolme poikaansa ja hänen aseenkantajansa ynnä kaikki hänen miehensä.

31:7 Ja kun Israelin miehet, jotka asuivat tuolla puolella laakson ja tuolla puolella Jordanin, huomasivat, että Israelin miehet olivat paenneet ja että Saul poikinensa oli kuollut, jättivät he kaupungit ja pakenivat, ja filistealaiset tulivat ja asettuivat niihin.

31:8 Seuraavana päivänä filistealaiset tulivat ryöstämään surmattuja ja löysivät Saulin ja hänen kolme poikaansa kaatuneina Gilboan vuorella.

31:9 Niin he löivät häneltä pään poikki, ryöstivät häneltä aseet ja lähettivät ne ympäri filistealaisten maata, julistaaksensa voitonsanomaa epäjumaliensa temppeleissä ja kansan seassa.

31:10 Ja he asettivat hänen aseensa Astarten temppeleihin, mutta hänen ruumiinsa he kiinnittivät Beet-Seanin muurille.

31:11 Kun Gileadin Jaabeksen asukkaat kuulivat, mitä filistealaiset olivat tehneet Saulille,

31:12 nousivat he, kaikki sotakuntoiset miehet, kulkivat kaiken yötä ja ottivat Saulin ja hänen poikiensa ruumiit alas Beet-Seanin muurilta, menivät Jaabekseen ja polttivat ne siellä.

31:13 Sitten he ottivat heidän luunsa, hautasivat ne tamariskipuun alle

joutsimiehet kävivät hänen päällensä joutsilla, ja hän haavoitettiin pahoin joutsimiehiltä.

31:4 Niin sanoi Saul aseensa kantajalle: vedä ulos miekkas ja pistä sillä minua lävitse, ettei nämät ympärileikkaamattomat tulisi ja pistäisi minua lävitse, ja pilkkaisi minua. Mutta hänen aseensa kantaja ei tahtonut, sillä hän pelkäsi suuresti. Niin otti Saul miekan ja lankesi siihen.

31:5 Kuin hänen aseensa kantaja näki Saulin kuolleeksi, lankesi hän myös miekkaansa ja kuoli hänen kanssansa.

31:6 Ja niin kuoli Saul ja kolme hänen poikaansa, ja hänen aseensa kantaja, ja ynnä kaikki hänen miehensä sinä päivänä.

31:7 Kuin Israelin miehet, jotka olivat toisella puolella laaksoa ja toisella puolella Jordania, näkivät Israelin miehet paenneeksi ja Saulin poikinensa kuolleeksi, jättivät he kaupungit ja pakenivat. Niin tulivat Philistealaiset ja asuivat niissä.

31:8 Ja toisena päivänä tulivat Philistealaiset ryöstämään tapetuita ja löysivät Saulin ja kolme hänen poikaansa makaavan Gilboan vuorella.

31:9 Ja hakkasivat hänen päänsä pois, ja ottivat häneltä aseet, ja lähettivät ympäri Philistealaisten maakuntaa, ilmoitettaa epäjumalainsa huoneissa ja kansan seassa,

31:10 Ja panivat hänen aseensa Astarotin huoneeseen; mutta hänen ruumiinsa ripustivat he Betsanin muurin päälle.

31:11 Kuin Jabeksen asuvaset Gileadissa kuulivat, mitä Philistealaiset Saulille tehneet olivat,

31:12 Nousivat kaikki sotaan kelpaavaiset miehet, kävivät kaiken sen yön ja ottivat Saulin ruumiin ja hänen poikainsa ruumiit alas Betsanin muurin päältä, veivät Jabekseen ja polttivat ne siellä,

31:13 Ja ottivat heidän luunsa ja hautasivat puun alle Jabekseen, ja

Jaabekseen ja paastosivat seitsemän päivää.

TOINEN SAMUELIN KIRJA

1 LUKU

1:1 Saulin kuoleman jälkeen, kun Daavid, voitettuaan amalekilaiset, oli palannut takaisin ja ollut Siklagissa pari päivää,

1:2 tuli kolmantena päivänä eräs mies leiristä Saulin luota, vaatteet reväistynä ja multaa pään päällä. Ja tullessaan Daavidin luo hän heittäytyi maahan ja osoitti kunnioitusta.

1:3 Daavid kysyi häneltä: "Mistä tulet?" Hän vastasi hänelle: "Minä olen päässyt pakoon Israelin leiristä."

1:4 Niin Daavid sanoi hänelle: "Miten on asiat? Kerro minulle." Hän vastasi: "Väki on paennut taistelusta, paljon väkeä on kaatunut ja kuollut; myöskin Saul ja hänen poikansa Joonatan ovat kuolleet."

1:5 Daavid kysyi nuorelta mieheltä, joka kertoi tämän hänelle: "Mistä tiedät, että Saul ja hänen poikansa Joonatan ovat kuolleet?"

1:6 Nuori mies, joka oli kertonut hänelle tämän, vastasi: "Minä tulin sattumalta Gilboan vuorelle, ja katso, Saul nojasi keihääseensä, ja sotavaunut ja ratsumiehet ahdistivat häntä."

1:7 Hän kääntyi taakseen ja nähdessään minut hän huusi minua; minä vastasin: 'Tässä olen.'

1:8 Niin hän kysyi minulta: 'Kuka olet?' Minä vastasin hänelle: 'Olen amalekilainen.'

1:9 Sitten hän sanoi minulle: 'Astu luokseni ja surmaa minut, sillä minä olen kangistumassa, vaikka olenkin vielä täysin hengissä.'

1:10 Niin minä astuin hänen luoksensa ja surmasin hänet, sillä minä käsitin, ettei hän sortumisensa jälkeen jäisi henkiin. Ja minä otin kruunun, joka oli hänen päässänsä, ja rannerenkaan, joka oli hänen käsivarressaan, ja toin ne tänne herralleni."

paastosivat seitsemän päivää.

2.SAMUELIN KIRJA

1 LUKU

1:1 Ja tapahtui Saulin kuoleman jälkeen, kuin David oli palannut Amalekilaisten taposta, oli David Ziklagissa kaksi päivää.

1:2 Katso, kolmantena päivänä tuli yksi mies Saulin leiristä reväistyllä vaatteilla ja multaa päänsä päällä. Ja kuin hän tuli Davidin tykö, lankesi hän maahan ja kumarsi.

1:3 David sanoi hänelle: kustas tulet? Ja hän sanoi hänelle: minä olen paennut Israelin leiristä.

1:4 David sanoi hänelle: sanos minulle, mitä siellä on tapahtunut? Hän vastasi: väki on paennut sodasta, ja paljo väkeä on langennut ja kuollut, ja myös Saul ja hänen poikansa Jonatan ovat kuolleet.

1:5 David sanoi nuorukaiselle, joka näitä ilmoitti: mistä sinä tiedät Saulin ja hänen poikansa Jonatanin kuolleeksi?

1:6 Nuorukainen, joka hänelle sitä ilmoitti, sanoi: minä tulin tapaturmasta Gilboan vuorelle, ja katso, Saul oli langennut omaan keihääseensä, ja katso, rattaat ja hevosmiehet ajoivat häntä takaa.

1:7 Ja sitte hän käänsi hänensä, ja näki minun ja kutsui tykönsä, ja minä sanoin: tässä minä olen.

1:8 Hän sanoi minulle: kuka sinä olet? Minä vastasin: minä olen Amalekilainen.

1:9 Ja hän sanoi minulle: tules minun tyköni ja tapa minua; sillä minä ahdistetaan kovin ja minun henkeni on vielä kokonainen minussa.

1:10 Niin minä menin hänen tykönsä ja tapoin hänen; sillä minä tiesin, ettei hän olisi kuitenkaan sen lankeemisen jälkeen elänyt. Ja minä otin kruunun hänen päästänsä ja käsirenkaat hänen kädestänsä ja toin ne tänne minun herralleni.

1:11 Niin Daavid tarttui vaatteisiinsa ja repäisi ne; samoin tekivät kaikki miehet, jotka olivat hänen kanssansa.

1:12 Ja he pitivät valittajaisia ja itkivät ja paastosivat iltaan asti Saulin ja hänen poikansa Joonatanin tähden ja Herran kansan tähden ja Israelin heimon tähden, koska he olivat kaatuneet miekkaan.

1:13 Ja Daavid kysyi nuorelta mieheltä, joka oli hänelle kertonut tämän: "Mistä sinä olet?" Hän vastasi: "Minä olen täällä muukalaisena elävän amalekilaisen miehen poika."

1:14 Daavid sanoi hänelle: "Kuinka et peljännyt ojentaa kättäsi tuhotaksesi Herran voidellun?"

1:15 Ja Daavid kutsui yhden palvelijoistaan ja sanoi: "Käy tänne, lyö hänet kuoliaaksi." Ja hän iski hänet kuoliaaksi.

1:16 Mutta Daavid sanoi hänelle: "Sinun veresi tulkoon oman pääsi päälle, sillä oma suusi on todistanut sinua vastaan, kun sanoit: 'Minä olen surmannut Herran voidellun'."

1:17 Ja Daavid viritti tämän itkuvirren Saulista ja hänen pojastaan Joonatanista

1:18 ja käski opettaa sen, "Jousilaulun", Juudan pojille: katso, se on kirjoitettuna "Oikeamielisen kirjassa":

1:19 "Sinun kaunistuksesi, Israel, on surmattuna kukkuloillasi. Kuinka ovatkaan sankarit kaatuneet!

1:20 Älkää ilmoittako sitä Gatissa, älkää julistako voitonsanomia Askelonin kaduilla, etteivät filistealaisten tyttäret iloitsisi, etteivät ympärileikkaamattomain tyttäret riemuitsisi.

1:21 Te Gilboan vuoret, älköön teille kastetta tulko, älköön sadetta, älköön peltoja, joista anteja uhrataan. Sillä siellä on poisviskattuna sankarien kilpi, Saulin kilpi, öljyllä voitelematonna.

1:22 Kaatuneitten verta, sankarien ytimiä ei Joonatanin jousi väistänyt, eikä tyhjänä palannut Saulin miekka.

1:11 Silloin tarttui David vaatteisiinsa ja repäisi ne; niin myös joka mies, joka hänen kanssansa oli,

1:12 Ja valittivat ja itkivät, ja paastosivat ehtoosen asti, Saulin ja hänen poikansa Jonatanin tähden, ja \Herran\ kansan tähden, ja Israelin huoneen tähden, että ne miekan kautta langenneet olivat.

1:13 Ja David sanoi nuorukaiselle, joka näitä hänelle ilmoitti: kusta sinä olet? Hän sanoi: minä olen muukalaisen Amalekilaisen poika.

1:14 David sanoi hänelle: miksi et peljännyt laskea kättäs tappamaan \Herran\ voideltua?

1:15 Ja David kutsui yhden palvelioistansa ja sanoi: tule tänne ja lyö häntä. Ja hän löi hänen kuoliaaksi.

1:16 Niin sanoi David hänelle: sinun veres olkoon sinun pääs päällä; sillä sinun suus on todistanut itse sinuas vastaan ja sanonut: minä olen \Herran\ voidellun tappanut.

1:17 Ja David valitti tämän valituksen Saulin ja Jonatanin hänen poikansa ylitse,

1:18 Ja käski opettaa Juudan lapsia Joutsivirren: katso, se on kirjoitettu Hurskasten kirjassa.

1:19 O Israelin kunnia! sinun kukkuloillas ovat surmatut: kuinka sankarit ovat langenneet?

1:20 Älkää sanoko sitä Gatissa, älkää myös ilmoittako Askalonin kaduilla, ettei Philistealaisten tyttäret iloitsisi eikä ympärileikkaamattomain tyttäret riemuitsisi.

1:21 Te Gilboan vuoret, älköön tulko kaste eikä sade teidän päällenne, älköön myös olko pelot, joista ylennysuhri tulee; sillä siellä on väkevään kilpi lyöty maahan, Saulin kilpi, niinkuin ei hän olisikaan ollut öljyllä voideltu.

1:22 Jonatanin joutsu ei harhailut tapettuina verestä ja voimallisten lihavuudesta, ja Saulin miekka ei palajanut tyhjänä.

1:23 Saul ja Joonatan, rakkaat ja armaat, olivat elämässä ja kuolemassa erottamattomat, olivat nopeammat kuin kotkat, leijonia väkevämmät.

1:24 Te Israelin tyttäret, itkekää Saulia, häntä, joka puetti teidät purppuraan ja koristeihin, joka kiinnitti pukunne kultahelyjä.

1:25 Kuinka ovat sankarit taistelussa kaatuneet! Joonatan on surmattuna kukkuloillasi.

1:26 Minä suren sinua, veljeni Joonatan; sinä olit minulle ylen rakas. Rakkautesi oli minulle ihmeellisempi kuin naisen rakkaus.

1:27 Kuinka ovatkaan sankarit kaatuneet, kuinka ovat hukkuneet taisteluaseet!"

2 LUKU

2:1 Sen jälkeen Daavid kysyi Herralta: "Menenkö minä johonkin Juudan kaupunkiin?" Herra vastasi hänelle: "Mene." Ja Daavid kysyi: "Mihinkä minä menen?" Hän vastasi: "Hebroniin."

2:2 Niin Daavid meni sinne, mukanaan molemmat vaimonsa, jisreeliläinen Ahinoam ja Abigail, karmelilaisen Naabalin vaimo.

2:3 Ja Daavid vei sinne myös miehet, jotka olivat hänen kanssaan, kunkin perheinsä; ja he asettuivat Hebronin ympärillä oleviin kaupunkeihin.

2:4 Ja Juudan miehet tulivat ja voitelivat siellä Daavidin Juudan heimon kuninkaaksi. Kun Daavidille ilmoitettiin, että Gileadin Jaabeksen miehet olivat haudanneet Saulin,

2:5 lähetti Daavid lähettäjä Gileadin Jaabeksen miesten luo sanomaan heille: "Herra siunatkoon teitä, koska olette osoittaneet herrallenne Saulille laupeutta hautaamalla hänet.

2:6 Osoittakoon nyt Herra laupeutta ja uskollisuutta teitä kohtaan. Minäkin teen teille hyvää, koska tämän teitte.

2:7 Rohkaiskaa siis itsenne ja olkaa urhoolliset; teidän herranne Saul tosin on

1:23 Saul ja Jonatan, rakkaat ja suloiset eläissänsä, ei ole myös kuollessansa eroitetut: liukkaammat kuin kotka ja väkevämmät kuin jalopeurat.

1:24 Te Israelin tyttäret, itkekää Saulia, joka teidän vaatetti tulipunaisilla koriasti ja kaunisti teidän vaatteenne kultaisella kaunistuksella.

1:25 Kuinka sankarit ovat langenneet sodassa? Jonatan on myös tapettu sinun kukkuloillas.

1:26 Minä suren suuresti sinun tähtes, minun veljeni Jonatan. Sinä olit minulle juuri rakas: sinun rakkautes oli suurempi minulle kuin vaimoin rakkaus.

1:27 Kuinka ovat sankarit langenneet, ja sota-aseet tulleet pois?

2 LUKU

2:1 Sittenkuin nämä olivat tapahtuneet, kysyi David \Herralta\, sanoen: menenkö minä johonkuhun Juudan kaupungeista? Ja \Herra\ sanoi hänelle: mene. David sanoi: kuhunka minun pitää menemän? Hän sanoi: Hebroniin.

2:2 Niin David meni sinne ja kaksi hänen emäntäänsä, Ahinoam Jisreeliläinen ja Abigail Nabalin emäntä Karmelista,

2:3 Niin myös miehet, jotka olivat hänen kanssansa, vei David myötänsä jokaisen huoneinensa. Ja he asuivat Hebronin kaupungeissa.

2:4 Ja Juudan miehet tulivat ja voitelivat siellä Davidin Juudan huoneen kuninkaaksi. Ja kuin Davidille ilmoitettiin Jabeksen miehet Gileadissa haudanneen Saulin,

2:5 Lähetti hän heille sanan ja antoi sanoa heille: siunatut olette te \Herralta\, että te tämän laupiuden teitte Saulille teidän herrallenne ja olette haudanneet hänen.

2:6 Niin tehkoon \Herra\ teille laupiuden ja totuuden, ja minä teen myös teille hyvää, että te tämän teitte.

2:7 Vahvistakaat siis nyt teidän kätenne ja olkaat väkevät; sillä teidän herranne Saul

kuollut, mutta Juudan heimo on voidellut kuninkaaksensa minut."

2:8 Mutta Abner, Neerin poika, Saulin sotapäällikkö, otti Saulin pojan Isbosetin ja vei hänet Mahanaimiin

2:9 ja asetti hänet Gileadin, Asurin, Jisreelin, Efraimin, Benjaminin ja koko Israelin kuninkaaksi.

2:10 Saulin poika Isboset oli neljäkymmenen vuoden vanha tullessaan Israelin kuninkaaksi ja hallitsi kaksi vuotta. Ainoastaan Juudan heimo seurasi Daavidia.

2:11 Ja aika, minkä Daavid oli Juudan heimon kuninkaana Hebronissa, oli seitsemän vuotta ja kuusi kuukautta.

2:12 Abner, Neerin poika, ja Saulin pojan Isbosetin palvelijat lähtivät Mahanaimista Gibeoniin.

2:13 Ja Joab, Serujan poika, ja Daavidin palvelijat lähtivät hekin liikkeelle, ja he kohtasivat toisensa Gibeonin lammikolla; he asettuivat toiset tälle, toiset tuolle puolelle lammikon.

2:14 Ja Abner sanoi Joobille: "Nouskoon nuoria miehiä pitämään taistelukisaa meidän edessämme." Joab sanoi: "Nouskoon vain."

2:15 Niin heitä nousi ja astui esiin sama määrä: kaksitoista Benjaminin ja Saulin pojan Isbosetin puolelta sekä kaksitoista Daavidin palvelijaa.

2:16 Ja he tarttuivat kukin vastustajaansa päähän ja pistivät miekkansa toinen toisensa kylkeen ja kaatuivat yhdessä. Niin sen paikan nimeksi tuli Helkat-Suurim, ja se on Gibeonin luona.

2:17 Ja sinä päivänä syntyi hyvin kova taistelu; mutta Daavidin palvelijat voittivat Abnerin ja Israelin miehet.

2:18 Ja siellä oli kolme Serujan poikaa: Joab, Abisai ja Asael. Ja Asael oli nopeajalkainen kuin gaselli kedolla.

on kuollut, ja Juudan huone on myös minun voidellut hänellensä kuninkaaksi.

2:8 Mutta Abner, Nerin poika, Saulin sodanpäämies, otti Isbosetin Saulin pojan, ja vei hänen Mahanaimiin,

2:9 Ja asetti hänen Gileadin, Assurin, Jisreelin, Ephraimin, Benjaminin ja kaiken Israelin kuninkaaksi.

2:10 Ja Isboset Saulin poika oli neljäkymmenen ajastaikainen, kuin hän tuli Israelin kuninkaaksi, ja hallitsi kaksi ajastaikaa; ainoastaan Juudan huone piti Davidin kanssa.

2:11 Ja se aika, jonka David oli Hebronissa Juudan huoneen kuninkaana, oli seitsemän ajastaikaa ja kuusi kuukautta.

2:12 Ja Abner Nerin poika läksi ulos Isbosetin Saulin pojan palveliain kanssa Mahanaimista Gibeoniin.

2:13 Ja Joab, Zerujan poika, ja Davidin palvelijat läksivät ulos, ja he kohtasivat toisensa Gibeonin lammikon tykönä, ja seisovat toinen toistansa vastaan, nämät tällä puolella ja toiset toisella puolella lammikkoa.

2:14 Ja Abner sanoi Joobille: nouskaan nuorukaiset meidän eteemme leikitsemään. Joab sanoi: tehkään niin.

2:15 Niin he nousivat ja kävivät kaksitoistakymmentä Benjaminin luvusta Isbosetin Saulin pojan puolelta, ja kaksitoistakymmentä Davidin palvelioista edes.

2:16 Ja jokainen heistä otti toinen toisensa kiinni kaulasta, ja pistivät miekkansa kylkiin, ja lankesivat toinen toisensa kanssa maahan. Siitä kutsutaan se paikka Helkat-Haturim, joka on Gibeonissa.

2:17 Ja sangen kova sota nousi sinä päivänä; mutta Abner ja Israelin miehet lyötiin Davidin palvelioilta takaperin.

2:18 Ja kolme Zerujan poikaa oli siellä: Joab, Abisai ja Asahel; mutta Asahel oli nopea juoksemaan, niinkuin metsävuohi kedolla.

2:19 Ja Asael ajoi takaa Abneria eikä poikennut oikealle eikä vasemmalle Abnerin jäljestä.

2:20 Niin Abner käännähti taaksensa ja sanoi: "Sinäkö se olet, Asael?" Hän vastasi: "Minä."

2:21 Ja Abner sanoi hänelle: "Käänny oikealle tai vasemmalle ja ota joku noista nuorista miehistä kiinni ja riistä siltä sota-asu." Mutta Asael ei tahtonut luopua hänestä.

2:22 Niin Abner vielä kerran sanoi Asaelille: "Luovu minusta, muutoin lyön sinut maahan. Mutta kuinka minä sitten voisin katsoa sinun veljeäsi Jooabia silmiin?"

2:23 Mutta kun hän ei tahtonut luopua hänestä, pisti Abner häntä keihään varsi puolella vatsaan, niin että keihäs tuli takaapäin ulos; ja hän kaatui ja kuoli siihen paikkaan. Ja jokainen, joka tuli siihen paikkaan, mihin Asael oli kaatunut ja kuollut, pysähtyi siihen.

2:24 Mutta Jooab ja Abisai ajoivat Abneria takaa ja tulivat, kun aurinko oli laskenut, Amman kukkulalle, joka on vastapäätä Giiahia, Gibeonin erämaahan päin.

2:25 Silloin benjaminilaiset kokoontuivat Abnerin taakse yhteen joukkoon ja asettuivat kukkulan laelle.

2:26 Ja Abner huusi Jooabille ja sanoi: "Pitääkö miekan syödä ainiaan? Etkö sinä ymmärrä, että siitä tulee vain katkeruutta jäljestäpäin? Etkö jo käske väen lakata ajamasta takaa veljiänsä?"

2:27 Jooab vastasi: "Niin totta kuin Jumala elää: jos sinä et olisi puhunut, niin varmasti väki vasta huomenaamuna olisi lähtenyt pois ajamasta takaa veljiänsä."

2:28 Ja Jooab puhalsi pasunaan; niin kaikki väki pysähtyi eikä enää ajanut takaa Israelia. Ja he eivät enää taistelleet.

2:29 Mutta Abner ja hänen miehensä kulkivat koko sen yön Aromaata ja menivät

2:19 Hän ajoi Abneria takaa, ja ei poikennut oikialle eikä vasemmalle puolelle ajamasta Abneria takaa.

2:20 Niin Abner katsoi taaksensa ja sanoi: etkö sinä ole Asahel? Hän sanoi: olen.

2:21 Ja Abner sanoi: pakene minun tyköäni oikialle eli vasemmalle puolelle, ja käsitä sinulles yksi noista nuorukaisista, ja ota sen ase. Mutta Asahel ei tahtonut luopua hänestä.

2:22 Niin Abner taas puhui Asahelille: pakene minun takaani: miksis tahdot minua lyömään sinuas? ja kuinka minä sitte tohdin nostaa kasvoni Joabin sinun veljes edessä?

2:23 Mutta hän ei paennut; ja Abner pisti häntä takamaisella puolella keihäästä hänen vatsaansa, niin että keihäs kävi takaa ulos, ja hän lankesi siihen ja kuoli hänen eteensä. Ja jokainen, joka siihen paikkaan tuli, kussa Asahel kaatunut ja kuolleena oli, seisautti siihen.

2:24 Mutta Joab ja Abisai ajoivat Abneria takaa siihen asti kuin päivä laski. Ja kuin he tulivat Amman kukkulalle, joka on Gian tykönä, Gibeonin korven tiellä,

2:25 Silloin tulivat Benjaminin lapset Abnerin takaa kokoon ja kokosivat itsensä yhteen joukkoon, ja seisauttivat mäen kukkulalle.

2:26 Ja Abner huusi Joabia ja sanoi: pitääkö miekan syömän ilman lakkaamata? Etkös tiedä, että siitä tulee enempi katkeruutta? Kuinka kauvan et sinä tahdo sanoa kansalle, että he lakkaisivat vainoomasta veljiänsä?

2:27 Joab vastasi: niin totta kuin Jumala elää, jos sinä olisit (ennen) niin sanonut, niin olis kansa tänäpäinä jo varhain lakannut vainoomasta kukin veljeänsä!

2:28 Ja Joab puhalsi torveen, ja kaikki kansa seisautti alallensa, ja ei enää ajaneet Israelia takaa eikä myös enää sotineet.

2:29 Mutta Abner ja hänen miehensä kävivät kaiken yötä lakiolla kedolla ja

Jordanin yli, kulkivat koko Bitronin läpi ja tulivat Mahanaimiin.

2:30 Ja Jooab kokosi kaiken kansan, palattuaan ajamasta takaa Abneria. Ja Daavidin palvelijoista puuttui yhdeksäntoista miestä ja Asael.

2:31 Mutta Daavidin palvelijat olivat lyöneet benjaminilaisia ja Abnerin miehiä kuoliaaksi kolmesataa kuusikymmentä miestä.

2:32 Ja he ottivat Asaelin ja hautasivat hänet hänen isänsä hautaan Beethemiin. Ja Jooab ja hänen miehensä kulkivat koko sen yön ja tulivat päivän valjetessa Hebroniiin.

3 LUKU

3:1 Sota Saulin suvun ja Daavidin suvun välillä tuli pitkälliseksi. Mutta Daavid vahvistui vahvistumistaan, Saulin suku heikontui heikontumistaan.

3:2 Ja Daavidille syntyi poikia Hebronissa. Hänen esikoisensa oli Amnon, jonka äiti oli jisreeliläinen Ahinoam.

3:3 Hänen toinen poikansa oli Kilab, jonka äiti oli Abigail, karmelilaisen Naabalin vaimo; kolmas oli Absalom, Gesurin kuninkaan Talmain tyttären, Maakan, poika.

3:4 Neljäs oli Adonia, Haggitin poika, ja viides Sefatja, Abitalin poika.

3:5 Kuudes oli Jitream, Daavidin vaimon Eglan poika. Nämä syntyivät Daavidille Hebronissa.

3:6 Niin kauan kuin oli sota Saulin suvun ja Daavidin suvun välillä, piti Abner voimakkaasti Saulin suvun puolta.

3:7 Saulilla oli ollut sivuvaimo, nimeltä Rispa, Aijan tytär. Ja lisboiset sanoivat Abnerille: "Miksi olet mennyt minun isäni sivuvaimon tykö?"

3:8 Abner vihastui kovin lisbosetin sanoista ja sanoi: "Olenko minä koiranpää, Juudasta kotoisin? Kun minä nytkin osoitan laupeutta isäsi Saulin suvulle, hänen veljilleen ja ystävilleen enkä ole antanut sinun joutua Daavidin käsiin, niin sinä kuitenkin nyt

menivät Jordanin ylitse, vaelsivat kaiken Bitronin lävitse ja tulivat Mahanaimiin.

2:30 Ja Joab käänsi itsensä Abnerista ja kokosi kaiken kansan; ja siinä kaivattiin Davidin palvelioista yhdeksäntoistakymmentä miestä ja Asahel.

2:31 Mutta Davidin palvelijat olivat lyöneet BenJaminilta ja niistä miehistä, jotka olivat Abnerin kanssa, kolmesataa ja kuusikymmentä miestä, jotka kuolivat.

2:32 Ja he ottivat Asahelin ja hautasivat Beethemiin, hänen isänsä hautaan; ja Joab kävi miehinensä kaiken sen yön ja tuli päivän valjetessa Hebroniiin.

3 LUKU

3:1 Ja pitkällinen sota oli Saulin huoneen ja Davidin huoneen vaiheella; mutta David kasvoi ja menestyi, ja Saulin huone hävisi ja väheni.

3:2 Ja Davidille syntyi lapsia Hebronissa; hänen esikoisensa oli Amnon Ahinoamista Jisreeliläisestä.

3:3 Toinen Kileab Abigailista Nabalin emännästä, joka oli Karmelista; kolmas Absalom Maakan poika kuninkaan Talmain tyttären Gessurista;

3:4 Neljäs Adonia Haggitin poika; viides Sephatja Abitalin poika;

3:5 Kuudes Jitream Eglasta Davidin emännästä; nämä syntyivät Davidille Hebronissa.

3:6 Kuin sota oli Saulin huoneen ja Davidin huoneen vaiheella, vahvasti Abner itsensä Saulin huoneessa.

3:7 Ja Saulilla oli ollut jalkavaimo, Ritspa nimeltä, Aijan tytär, ja (Isboiset) sanoivat Abnerille: miksis olet mennyt isäni jalkavaimon tykö?

3:8 Niin Abner vihastui suuresti Isbosetin sanoista ja sanoi: olenko minä koiran pää, joka Juudaa vastaan tein tänäpäpä laupiuden sinun isäs Saulin huoneelle, ja hänen veljillensä ja ystävilensä, ja en ole antanut sinua Davidin käsiin! ja sinä

syöttät minua rikoksen teosta naiselle.

3:9 Jumala rangaiskoon Abneria nyt ja vasta, jos minä en tee Daavidille, niinkuin Herra on hänelle vannonut:

3:10 minä otan pois kuninkuuden Saulin suvulta ja pystytän Daavidille valtaistuimen Israeliin ja Juudaan, Daanista aina Beersebaan asti."

3:11 Eikä hän enää voinut vastata Abnerille sanaakaan, sillä hän pelkäsi häntä.

3:12 Mutta Abner lähetti paikalla sanansaattajat Daavidin luo sanomaan: "Kenenkä on maa?" ja vielä näin: "Tee liitto minun kanssani; ja katso, minun käteni on oleva sinun kanssasi ja on kääntävä koko Israelin sinun puolellesi."

3:13 Hän vastasi: "Hyvä, minä teen liiton sinun kanssasi. Yhtä minä kuitenkin vaadin sinulta: älä astu minun kasvojeni eteen tuomatta Miikalia, Saulin tyttäätä, kun tulet astuaksesi minun kasvojeni eteen."

3:14 Sitten Daavid lähetti sanansaattajat lisbosetin, Saulin pojan, luo sanomaan: "Anna minulle vaimoni Miikal, jonka minä olen kihlannut itselleni sadalla filistealaisten esinahalla."

3:15 lisboset lähetti ottamaan hänet hänen mieheltään Paltielilta, Laiksen pojalta.

3:16 Ja hänen miehensä lähti hänen mukanaan ja seurasi häntä aina Bahurimiin asti, itkien lakkaamatta. Niin Abner sanoi hänelle: "Mene tiehesi, palaja takaisin." Ja hän palasi takaisin.

3:17 Abner oli neuvotellut Israelin vanhinten kanssa sanoen: "Jo kauan olette halunneet saada Daavidin kuninkaaksenne.

3:18 Niin pankaa se nyt toimeen, sillä Herra on sanonut Daavidille näin: 'Palvelijani Daavidin kädellä minä vapautan kansani Israelin filistealaisten käsistä ja kaikkien heidän vihollistensa käsistä.'"

3:19 Abner puhui tämän myös

soimaat minua tänäpäpä vaimon tähden pahantekiäksi?

3:9 Jumala tehköön Abnerin kanssa sen ja sen, jos minä en tee, niinkuin \Herra\ on vannonut Davidille:

3:10 Että minä otan kuninkaan valtakunnan Saulin huoneesta pois, ja ylennän Davidin istuimen Israelin ja Juudan ylitse, Danista Bersebaan asti.

3:11 Ja ei hän taitanut Abneria enää vastata yhtään sanaa; sillä hän pelkäsi häntä.

3:12 Ja Abner lähetti sanansaattajat edellensä Davidin tykö, sanoen: kenenkä maa oma on? ja sanoi: tee liitto minun kanssani, ja katso, minun käteni on sinun kanssas, kääntämään kaikkea Israelia sinun tykö.

3:13 Hän sanoi: oikein, minä teen liiton sinun kanssas; mutta yhtä anon minä sinulta, sanoen: ei pidä sinun tuleman minun näkyviini ennen kuin sinä tuot Mikalin Saulin tyttären minun tyköni, tullessas katsomaan kasvojeni.

3:14 Lähetti myös David sanansaattajat lisbosetin Saulin pojan tykö ja antoi hänelle sanoa: anna minulle minun emäntäni Mikal, jonka minä kihlasin minulleni sadalla Philistealaisten esinahalla.

3:15 Isboset lähetti matkaan ja antoi ottaa hänen mieheltänsä Paltielilta Laiksen pojalta pois.

3:16 Ja hänen miehensä meni hänen kanssansa, hän kävi ja itki hänen jälissänsä hamaan Bahurimiin asti. Niin sanoi Abner hänelle: palaja ja mene matkaas. Ja hän palasi.

3:17 Ja Abner puhui Israelin vanhimmille ja sanoi: te olette jo kauvan aikaa halunneet Davidia kuninkaaksenne.

3:18 Niin tehkää nyt se; sillä \Herra\ on sanonut Davidista; minä vapahdan minun kansani Israelin palveliani Davidin käden kautta Philistealaisten kädestä ja kaikkein heidän vihollistensa kädestä.

3:19 Puhui myös Abner Benjaminin korvain

benjaminilaisille, ja Abner meni ja puhui Daavidillekin Hebronissa, mitä mieltä Israel ja koko Benjaminin heimo olivat.

3:20 Kun Abner tuli Daavidin luo Hebroniin, mukanaan kaksikymmentä miestä, laittoi Daavid pidot Abnerille ja miehille, jotka olivat hänen kanssaan.

3:21 Ja Abner sanoi Daavidille: "Minä nousen ja menen kokoamaan kaiken Israelin herrani, kuninkaan, luo, että he tekisivät liiton sinun kanssasi ja sinä saisit hallittaviksesi kaikki, joita haluat." Niin Daavid päästi Abnerin menemään, ja hän lähti rauhassa.

3:22 Katso, silloin Daavidin palvelijat ja Jooab tulivat ryöstöretkeltä ja toivat mukanaan paljon saalista; mutta Abner ei ollut enää Daavidin luona Hebronissa, sillä tämä oli päästänyt hänet menemään, ja hän oli lähtenyt rauhassa.

3:23 Kun Jooab ja kaikki sotaväki, joka oli hänen kanssaan, tulivat, kerrottiin Jooabille: "Abner, Neerin poika, tuli kuninkaan luo, ja hän päästi hänet menemään, ja hän lähti rauhassa."

3:24 Silloin Jooab meni kuninkaan luo ja sanoi: "Mitä olet tehnyt? Katso, Abner tuli sinun luoksesi; miksi päästit hänet menemään menojansa?"

3:25 Etkö ymmärrä, että Abner, Neerin poika, tuli pettämään sinua ja urkkimaan lähtöäsi ja tuloasi ja kaikkea, mitä teet?"

3:26 Sitten Jooab lähti Daavidin luota ja lähetti sanansaattajat Abnerin jälkeen, ja he palauttivat hänet takaisin Boor-Siirasta; eikä Daavid tiennyt siitä mitään.

3:27 Kun Abner tuli takaisin Hebroniin, vei Jooab hänet syrjään porttivolvin keskelle, muka puhutellakseen häntä kahden kesken, ja pisti häntä siellä vatsaan, niin että hän kuoli - hänen veljensä Asaelin veren kostoksi.

3:28 Kun Daavid sitten sai sen kuulla, sanoi hän: "Abnerin, Neerin pojan, vereen olen viaton minä ja minun kuninkuuteni

kuullen, ja meni myös puhumaan Davidin korville Hebroniin kaikkia mikä Israelille ja kaikelle Benjaminin huoneelle kelpasi.

3:20 Kun Abner tuli Davidin tykö Hebroniin ja kaksikymmentä miestä hänen kanssansa, teki David pidot Abnerille ja niille miehille, jotka hänen kanssansa olivat.

3:21 Ja Abner sanoi Davidille: minä nousen ja menen kokoomaan kaiken Israelin herrani kuninkaan tykö, että he tekisivät liiton sinun kanssas, ja sinä olisit kuningas niinkuin sinun sielusi halajaa. Niin David päästi Abnerin menemään rauhassa.

3:22 Ja katso, Davidin palvelijat ja Jooab tulivat sotaväen tyköä ja toivat kanssansa suuren saaliin; mutta Abner ei ollut silloin Davidin tykönä Hebronissa, sillä hän oli päästänyt hänet menemään rauhassa.

3:23 Kun Jooab ja kaikki sotajoukko olivat tulleet, sanottiin Jooabille, sanoen: Abner Neerin poika on tullut kuninkaan tykö, ja hän on päästänyt hänet rauhassa menemään.

3:24 Niin meni Jooab kuninkaan tykö ja sanoi: mitäs olet tehnyt? Katso, Abner on tullut sinun tykö: miksis olet hänen päästänyt vapaasti menemään?

3:25 Etkös tunne Abneria Neerin poikaa? Hän on tullut sinua pettämään tiedustellaksensa ulos- ja sisällekäymistäs ja koetellaksensa kaikkia, mitäs teet.

3:26 Ja kuin Jooab läksi Davidin tyköä, lähetti hän sanansaattajat Abnerin perään, ja he toivat hänen Borhasirasta; ja ei David siitä mitään tietänyt.

3:27 Kun Abner tuli Hebroniin jälleen, vei Jooab hänet keskelle porttia puhutellaksensa häntä erinänsä, ja pisti siellä häntä vatsaan, niin että hän kuoli, veljensä Asahelin veren tähden.

3:28 Kun David sai sen tietää, sanoi hän: minä olen viaton ja minun valtakuntani \Herran\ edessä ijankaikkisesti Abnerin

Herran edessä iankaikkisesti.

3:29 Tulkoon se Joabin pään päälle ja kaiken hänen isänsä perheen päälle, älköötäkään Joabin suvusta loppuko vuotoa tai pitalia sairastavat, kainalosauvoilla kulkijat, miekkaan kaatuvat ja leivän puutteessa olijat."

3:30 Näin Joab ja hänen veljensä Abisai tappoivat Abnerin, sentähden että tämä oli surmannut heidän veljensä Asaelin taistelussa Gibeonin luona.

3:31 Mutta Daavid sanoi Joabille ja kaikelle väelle, joka oli hänen kanssaan: "Reväiskää vaatteenne ja kääriytykää säkkeihin ja pitäkää valittajaiset Abnerille." Ja kuningas Daavid kulki paarien perässä.

3:32 Ja he hautasivat Abnerin Hebroniin; ja kuningas korotti äänensä ja itki Abnerin haudalla, ja kaikki kansa itki.

3:33 Ja kuningas viritti itkuvirren Abnerista ja sanoi: "Pitkö Abnerin kuolla, niinkuin kuolee houkka?"

3:34 Eivät olleet sinun kätesi sidotut eivätkä jalkasi vaskikahleisiin pannut. Sinä kaaduit, niinkuin kaadutaan vilpillisten käden kautta." Niin kaikki kansa itki häntä vielä enemmän.

3:35 Ja kaikki kansa tuli, kun vielä oli päivä, vaatimaan, että Daavid söisi jotakin; mutta Daavid vannoi ja sanoi: "Jumala rangaiskoon minua nyt ja vasta, jos minä maistan leipää tai muuta, ennenkuin aurinko laskee."

3:36 Kun kaikki kansa sai kuulla sen, miellytti se heitä, samoin kuin kaikki muu, mitä kuningas teki, oli kaikelle kansalle mieleen.

3:37 Ja kaikki kansa ja koko Israel ymmärsivät sinä päivänä, että Abnerin, Neerin pojan, surma ei ollut lähtenyt kuninkaasta.

3:38 Ja kuningas sanoi palvelijoilleen: "Ettekö tiedä, että ruhtinas ja suuri mies on tänä päivänä kaatunut Israelissa?"

Nerin pojan verestä.

3:29 Mutta tulkoon se Joabin pään päälle ja kaiken hänen isänsä huoneen, ja älköön puuttuko Joabin huoneessa se, jolla juoksu ja spitali on, ja joka sauvalla käy ja miekalla kaatuu, ja jolta leipä puuttuu.

3:30 Ja näin tappoivat Joab ja hänen veljensä Abisai Abnerin, että hän löi kuoliaaksi Asahelin heidän veljensä sodassa Gibeonin tykönä.

3:31 Mutta David sanoi Joabille ja kaikelle kansalle, jotka olivat hänen kanssansa: reväiskää vaatteenne rikki, ja puettakaat teitänsä säkeillä, ja valittakaat Abnerin tähden. Ja kuningas David kävi paarien perässä.

3:32 Ja he hautasivat Abnerin Hebronissa, ja kuningas koroitti äänensä ja itki Abnerin haudan tykönä; itki myös kaikki kansa.

3:33 Ja kuningas valitti Abneria ja sanoi: onko Abner kuollut, niinkuin tyhmä kuolee?"

3:34 Sinun kätes ei olleet sidotut, sinun jalkas ei olleet vaskikahleissa: sinä olet kaatunut, niinkuin se, joka pahantekiäin edessä lankee. Ja kaikki kansa itki vielä enemmän häntä.

3:35 Ja kaikki kansa tuli Davidin kanssa ruualle, kuin vielä valkia päivä oli; ja David vannoi ja sanoi: Jumala tehkөөn minulle sen ja sen, jos minä leipää taikka jotakin muuta maistan, ennenkuin aurinko laskee.

3:36 Ja kaikki kansa ymmärsi sen, ja se kelpasi heille, ja kaikki se hyvä minkä kuningas oli tehnyt kaiken kansan silmäin edessä.

3:37 Ja kaikki kansa ja koko Israel ymmärsivät sinä päivänä, ettei se ollut kuninkaalta, että Abner Neerin poika oli tapettu.

3:38 Ja kuningas sanoi palvelioilleen: ettekö te tiedä, että tänäpäivänä on yksi päämies, ja tosin suuri mies kaatunut Israelissa?"

3:39 Mutta minä olen vielä heikko, vaikka olen voideltu kuninkaaksi, ja nuo miehet, Serujan pojat, ovat liian väkivaltaiset minun hillitä. Herra maksakoon sille, joka tekee pahaa, hänen pahuutensa mukaan."

4 LUKU

4:1 Kun Saulin poika kuuli Abnerin kuolleen Hebronissa, herposivat hänen kätensä, ja koko Israel peljästy.

4:2 Ja Saulin pojalla oli partiojoukkojen päämiehinä kaksi miestä, toisen nimi oli Baana ja toisen Reekab, beerotilaisen Rimmonin poikia, benjaminilaisia; sillä Beerotkin luetaan kuuluvaksi Benjaminiin.

4:3 Mutta beerotilaiset olivat paenneet Gittaimiin ja asuivat siellä muukalaisina, niinkuin asuvat vielä tänäkin päivänä.

4:4 Joonatanilla, Saulin pojalla, oli poika, joka oli rampa jaloistaan. Hän oli viiden vuoden vanha, kun sanoma Saulista ja Joonatanista tuli Jisreelistä; ja hänen hoitajansa otti hänet ja pakeni. Mutta kun tämä hätääntyneenä pakeni, putosi poika ja tuli ontuvaksi; ja hänen nimensä oli Mefiboset.

4:5 Beerotilaisen Rimmonin pojat Reekab ja Baana lähtivät matkaan ja tulivat päivän ollessa palavimmillaan lisbosetin taloon, kun hän oli puolipäivälevollansa.

4:6 Ja katso, he tulivat sisälle taloon muka ottamaan nisuja, mutta pistivät häntä vatsaan. Ja Reekab ja hänen veljensä Baana pääsivät pakoon.

4:7 He tulivat niinmuodoin taloon, kun hän lepäsi vuoteellansa makuuhuoneessaan, pistivät hänet kuoliaaksi, löivät häneltä pään poikki ja ottivat sen mukaansa. He kulkivat sitten Aromaaniin tietä koko yön,

4:8 toivat lisbosetin pään Daavidille Hebronin ja sanoivat kuninkaalle: "Katso, tässä on lisbosetin, Saulin pojan, sinun vihamieheni, pää, hänen, joka väijyi sinun henkeäsi. Herra on tänä päivänä kostanut

3:39 Ja minä olen vielä heikko ja voideltu kuningas, mutta ne miehet ZeruJan pojat ovat kovemmat minua: \Herra\ maksakoon sille, joka pahaa tekee, hänen pahuutensa jälkeen!

4 LUKU

4:1 Kuin Saulin poika kuuli Abnerin kuolleeksi Hebronissa, väsyivät hänen kätensä, ja koko Israel hämmästy.

4:2 Ja Saulin pojalla oli kaksi sotaväen päämiestä, toisen nimi oli Baana ja toisen Reekab, Rimmonin Berotilaisen pojat, BenJaminin lapsista; sillä Berot oli myös luettu BenJaminin sukukuntaan.

4:3 Ja Berotilaiset olivat paenneet Gittaimiin, ja olivat siellä muukalaisina tähän päivään asti.

4:4 Oli myös Jonatanilla Saulin pojalla yksi poika, joka oli saattamaton jaloista, ja oli jo viiden ajastaikainen, kuin sanoma Saulista ja Jonatanista tuli Jisreelistä; ja hänen imettäjänsä otti hänet ja pakeni. Ja koska hän kiiruusti pakeni, lankesi hän ja tuli saattamattomaksi, ja hänen nimensä oli Mephiboset.

4:5 Niin menivät Berotilaisen Rimmonin pojat Reekab ja Baana, ja tulivat Isbosetin huoneeseen, kuin päivä oli palavimmallansa; ja hän lepäsi vuoteessansa puolipäivän aikana.

4:6 Ja he tulivat keskelle huonetta nisuja ottamaan ja pistivät häntä vatsaan; ja Reekab ja Baana hänen veljensä pakenivat;

4:7 Sillä koska he huoneeseen tulivat, lepäsi hän vuoteessansa, makaahuoneessansa. Ja he pistivät hänen kuoliaaksi, ja hakkasivat hänen päänsä pois, ja ottivat hänen päänsä ja menivät pois lakian kedon tien kautta koko sen yön,

4:8 Ja toivat Isbosetin pään Davidille, joka oli Hebronissa, ja sanoivat kuninkaalle: katso, tässä on Isbosetin Saulin pojan pää, sinun vihollises, joka sinun sielus perään seisoi: ja \Herra\ on tänäpäivänä kostanut

Saulille ja hänen jälkeläisillensä herrani, kuninkaan, puolesta."

4:9 Niin Daavid vastasi Reekabille ja hänen veljellensä Baanalle, beerotilaisen Rimmonin pojille, ja sanoi heille: "Niin totta kuin Herra elää, joka on vapahtanut minut kaikesta hädästä:

4:10 sen, joka ilmoitti minulle ja sanoi: 'Katso, Saul on kuollut', luullen tuovansa ilosanoman, minä otatin kiinni ja surmautin Siklagissa antaakseni hänelle sanansaattajan palkan;

4:11 eikö minun paljoa enemmän nyt, kun jumalattomat miehet ovat murhanneet syyttömän miehen hänen omassa kodissaan, hänen vuoteeseensa, ole vaadittava hänen verensä teidän kädestänne ja hävitettävä teidät maan päältä?"

4:12 Ja Daavid käski nuorten miesten surmata heidät. Niin he hakkasivat poikki heidän kätensä ja jalkansa ja hirttivät heidät Hebronin lammikon rannalle. Mutta Isbosetin pään he ottivat ja hautasivat sen Abnerin hautaan Hebroniin.

5 LUKU

5:1 Sitten kaikki Israelin sukukunnat tulivat Daavidin luo Hebroniin ja sanoivat näin: "Katso, me olemme sinun luutasi ja lihaasi.

5:2 Jo kauan sitten, Saulin vielä ollessa kuninkaanamme, sinä saatoit Israelin lähtemään ja tulemaan. Ja sinulle on Herra sanonut: 'Sinä olet kaitseva minun kansaani Israelia, ja sinä olet oleva Israelin ruhtinas.'"

5:3 Ja kaikki Israelin vanhimmat tulivat kuninkaan tykö Hebroniin, ja kuningas Daavid teki heidän kanssaan liiton Hebronissa, Herran edessä; ja sitten he voitelivat Daavidin Israelin kuninkaaksi.

5:4 Daavid oli kolmenkymmenen vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi ja hallitsi neljäkymmentä vuotta.

5:5 Hebronissa hän hallitsi Juudaa seitsemän vuotta ja kuusi kuukautta, ja Jerusalemissa hän hallitsi koko Israelia ja

Saulille ja hänen siemenellensä herrani kuninkaan puolesta.

4:9 Niin vastasi David Reekabia ja Baanaa, hänen veljeänsä, Rimmonin Berotilaisen poikia, ja sanoi heille: niin totta kuin \Herra\ elää, joka minun sieluni on vapahtanut kaikesta surusta;

4:10 Sen joka minulle ilmoitti ja sanoi: Saul on kuollut, ja luuli itsensä hyväksi sanansaattajaksi, sen minä otin kiinni ja tapoin Ziklagissa, jolle minun piti antaman sanansaattajan palkan;

4:11 Ja nämät jumalattomat miehet ovat tappaneet hurskaan miehen huoneessansa ja omassa vuoteessansa: eikö siis minun pitäisi nyt vaatiman hänen vertansa teidän kädestänne ja ottaman teitä pois maan päältä?

4:12 Ja David käski nuorukaisiansa, ja he tappoivat heidät, ja hakkasivat kädet ja jalat poikki, ja ripustivat heidät lammikon tykö Hebronissa. Mutta Isbosetin pään he ottivat ja hautasivat Abnerin hautaan Hebroniin.

5 LUKU

5:1 Ja Israelin kaikki sukukunnat tulivat Davidin tykö Hebroniin, ja puhuivat sanoen: katso, sinun luus ja lihas me olemme.

5:2 Ja aina ennen, kuin Saul oli meidän kuninkaanamme, johdatit sinä Israelin ulos ja sisälle, ja \Herra\ on sinulle sanonut: sinun pitää minun kansaani Israelia kaitseman ja Israelin päämiehen oleman.

5:3 Ja kaikki kansan vanhimmat Israelista tulivat kuninkaan tykö Hebroniin, ja kuningas David teki heidän kanssansa liiton \Herran\ edessä Hebronissa; ja he voitelivat Davidin Israelin kuninkaaksi.

5:4 Ja David oli kolmenkymmenen ajastaikainen tullessansa kuninkaaksi, ja hän hallitsi neljäkymmentä ajastaikaa.

5:5 Hebronissa hän hallitsi Juudaa seitsemän vuotta ja kuusi kuukautta; mutta Jerusalemissa hän hallitsi kaikkea Israelia

Juudaa kolmekymmentä kolme vuotta.
5:6 Ja kuningas meni miehinensä Jerusalemiin jebusilaisia vastaan, jotka asuivat siinä maassa. He sanoivat Daavidille näin: "Tänne sinä et tule, vaan sokeat ja ontuvat karkoittavat sinut sanomalla: 'Ei tule Daavid tänne'."

5:7 Mutta Daavid valloitti Siionin vuorilinnan, se on Daavidin kaupungin.

5:8 Ja Daavid sanoi sinä päivänä: "Jokainen, joka surmaa jebusilaisen ja tunkeutuu vesijohdolle asti, hän voittaa ne sokeat ja ontuvat, joita Daavid vihaa." Sentähden on tapana sanoa: "Sokea ja ontuva älköön tulko taloon."

5:9 Sitten Daavid asettui vuorilintaan ja kutsui sen Daavidin kaupungiksi. Ja Daavid rakenteli sitä yltympäri, Millosta sisälle päin.

5:10 Ja Daavid tuli yhä mahtavammaksi, ja Herra, Jumala Sebaot, oli hänen kanssansa.

5:11 Hiiram, Tyyron kuningas, lähetti sanansaattajat Daavidin luo sekä setripuita, puuseppiä ja kivenhakkaajia; ja nämä rakensivat Daavidille palatsin.

5:12 Ja Daavid ymmärsi, että Herra oli vahvistanut hänet Israelin kuninkaaksi ja korottanut hänen kuninkuutensa kansansa Israelin tähden.

5:13 Ja Hebronista tultuaan Daavid otti Jerusalemista vielä useampia sivuvaimoja ja vaimoja. Ja Daavidille syntyi vielä poikia ja tyttäriä.

5:14 Ja nämä ovat niiden poikien nimet, jotka syntyivät hänelle Jerusalemissa: Sammua, Soobab, Naatan, Salomo,

5:15 Jibhar, Elisua, Nefeg, Jaafia,

5:16 Elisama, Eljada ja Elifelet.

5:17 Mutta kun filistealaiset kuulivat, että Daavid oli voideltu Israelin kuninkaaksi, lähtivät kaikki filistealaiset etsimään Daavidia. Kun Daavid sen kuuli, meni hän alas vuorilintaan.

5:18 Kun filistealaiset olivat tulleet ja

ja Juudaa kolmeneljättäkymmentä vuotta.

5:6 Ja kuningas meni ja hänen miehensä Jerusalemiin Jebusilaisia vastaan, jotka maalla asuivat. Ja he sanoivat Davidille: ei sinun pidä tänne tuleman, vaan sokiat ja ontuvat pitää sinun täältä pois ajaman; ja he ajattelivat, ettei Davidin pitänyt sinne tuleman.

5:7 Mutta David voitti Zionin linnan, se on Davidin kaupunki.

5:8 Ja sinä päivänä sanoi David: jos joku lyö Jebusilaiset, ja tarttuu heidän rästäänsä alaisiin ja lyö sokiat ja ontuvat, joita Davidin sielu vihaa (hänen pitää pään ja ylimmäisen oleman); josta heillä on sananlasku: ei yhtään sokiaa ja ontuvaa päästetä huoneesen.

5:9 Ja David asui linnassa ja kutsui sen Davidin kaupungiksi; ja David rakensi sen ympäri Millosta, niin myös sisällisen puolen.

5:10 Ja David menestyi ja enentyi, ja \Herra\ Jumala Zebaot oli hänen kanssansa.

5:11 Niin Hiram, Tyron kuningas, lähetti sanansaattajat Davidin tykö, ja sedripuita, ja puuseppiä, ja seinäkivien hakkaajia, jotka rakensivat Davidin huoneen.

5:12 Ja David ymmärsi \Herran\ vahvistaneeksi hänen Israelin kuninkaaksi ja korottaneeksi hänen valtakuntansa, kansansa Israelin tähden.

5:13 Niin David otti Jerusalemista vielä usiampia jalkavaimoja ja emäntiä, sittekuin hän tuli Hebronista. Ja Davidille syntyi vielä poikia ja tyttäriä.

5:14 Ja nämä ovat heidän nimensä, jotka hänelle Jerusalemissa syntyivät: Sammua, Sobab, Natan ja Salomo,

5:15 Jibhar, Elisua, Nepheg ja Japhia,

5:16 Elisama, Eliada ja Eliphalet.

5:17 Ja kuin Philistealaiset kuulivat Davidin voidelluksi Israelin kuninkaaksi, nousivat kaikki Philistealaiset etsimään Davidia. Ja kuin David sen kuuli, niin hän meni linnaan.

5:18 Mutta Philistealaiset tulivat ja sioittivat

levittäytyneet Refaimin tasangolle,
5:19 kysyi Daavid Herralta: "Menenkö minä filistealaisia vastaan? Annatko sinä heidät minun käsiini?" Ja Herra sanoi Daavidille: "Mene, sillä minä annan filistealaiset sinun käsiisi."

5:20 Niin Daavid tuli Baal-Perasimiin. Ja siellä Daavid voitti heidät ja sanoi: "Herra on murtanut viholliseni minun edessäni, niinkuin vedet murtavat." Siitä sen paikan nimeksi tuli Baal-Perasim.

5:21 He jättivät siihen epäjumalankuvansa, ja Daavid ja hänen miehensä veivät ne pois.

5:22 Mutta filistealaiset tulivat vielä kerran ja levittäytyivät Refaimin tasangolle.

5:23 Niin Daavid kysyi Herralta, ja hän vastasi: "Älä mene heitä vastaan, vaan kierrä heidät takaapäin ja hyökkää heidän kimppuunsa balsamipuiden puolelta.

5:24 Ja kun kuulet astunnan kahinan balsamipuiden latvoista, niin ryntää nopeasti, sillä silloin Herra on käynyt sinun edelläsi tuhotakseen filistealaisten leirin." Daavid teki, niinkuin Herra oli häntä käsenyt; ja hän voitti filistealaiset ja ajoi heitä takaa Gebasta aina Geseriin saakka.

6 LUKU

6:1 Daavid kokosi jälleen kaikki valiomiehet Israelista, kolmekymmentä tuhatta miestä.

6:2 Ja Daavid ja kaikki väki, joka oli hänen kanssaan, nousi ja lähti Juudan Baalasta, tuomaan sieltä Jumalan arkkia, jonka Herra Sebaot oli ottanut nimiinsä, hän, jonka istuinta kerubit kannattavat.

6:3 Ja he panivat Jumalan arkin uusiin vaunuihin ja veivät sen pois Abinadabin talosta, joka oli mäellä; ja Ussa ja Ahjo, Abinadabin pojat, ohjasivat niitä uusia vaunuja.

6:4 Niin he veivät Jumalan arkin pois Abinadabin talosta, joka oli mäellä, kulkien Jumalan arkin mukana, ja Ahjo kulki arkin edellä.

6:5 Ja Daavid ynnä koko Israelin heimo

itsensä Rephaimin laaksoon.

5:19 Ja David kysyi \Herralta\, sanoen: menenkö minä Philistealaisia vastaan? ja annatkos heitä minun käteeni? Ja \Herra\ sanoi Davidille: mene, sillä minä annan tosin Philistealaiset sinun käsiisi.

5:20 Ja David tuli BaalPeratsimiin, ja David löi heidät siinä, ja sanoi: \Herra\ on minun viholliseni eroittanut minun edestäni, niinkuin vesi erkanee toinen toisestansa; siitä kutsutaan se paikka BaalPeratsim.

5:21 Ja he jättivät siihen epäjumalansa; mutta David ja hänen väkensä ottivat ne pois.

5:22 Ja Philistealaiset vielä nousivat ja sioittivat itsensä Rephaimin laaksoon.

5:23 Niin David kysyi \Herralta\, ja hän vastasi: ei sinun pidä menemän alas, mutta tule takaa heidän ympärinsä, ettäs tulet heitä vastaan fikunapuiden kohdalla.

5:24 Ja kuin sinä kuulet fikunapuun latvat kahisevan, niin kulje; sillä \Herra\ on silloin lähtenyt ulos sinun etees, lyömään Philistealaisten sotajoukkoa.

5:25 David teki niinkuin \Herra\ oli hänelle käsenyt, ja löi Philistealaiset hamasta Gebasta siihenasti kuin Gaseriin tullaan.

6 LUKU

6:1 Ja David taas kokosi kaikki valitut miehet Israelista, kolmekymmentä tuhatta,

6:2 Ja David nousi ja meni, ja kaikki kansa kuin hänen tykönänsä oli Juudan asuvaisista, tuomaan sieltä Jumalan arkkia, joka kutsutaan \Herran\ Zebaotin nimi, joka asuu Kerubimin päällä.

6:3 Ja he panivat Jumalan arkin uuden vaunun päälle ja toivat sen AbiNadabin huoneesta, joka asui Gibeassa. Mutta Ussa ja Ahjo, AbiNadabin pojat ajoivat sitä uutta vaunua.

6:4 Niin he toivat sen AbiNadabin huoneesta, joka oli Gibeassa, Jumalan arkin kanssa; ja Ahjo kävi arkin edellä.

6:5 Niin David ja kaikki Israelin huone

karkeloi kaikin voimin Herran edessä soittaen kaikenkaltaisilla kypressipuisilla soittimilla, kanteleilla, harpuilla, vaskirummuilla, helistimillä ja kyмбаaaleilla.

6:6 Mutta kun he tulivat Naakonin puimatantereen luo, ojensi Ussa kätensä Jumalan arkkiin ja tarttui siihen, sillä härät kompastuivat.

6:7 Silloin Herran viha syttyi Ussaa kohtaan, ja Jumala löi hänet siinä hänen hairahduksensa tähden, niin että hän kuoli siihen, Jumalan arkin ääreen.

6:8 Mutta Daavid pahastui siitä, että Herra niin oli murtanut Ussan. Siitä se paikka sai nimekseen Peres-Ussa, aina tähän päivään saakka.

6:9 Ja Daavid pelkäsi sinä päivänä Herraa, niin että hän sanoi: "Kuinka Herran arkki voi tulla minun tyköni?"

6:10 Eikä Daavid tahtonut siirtää Herran arkkiä tykönsä Daavidin kaupunkiin, vaan Daavid toimitti sen syrjään, gatilaisen Oobed-Edomin taloon.

6:11 Ja Herran arkki jäi kolmeksi kuukaudeksi gatilaisen Oobed-Edomin taloon. Ja Herra siunasi Oobed-Edomia ja koko hänen taloansa.

6:12 Kun kuningas Daavidille kerrottiin, että Herra oli Jumalan arkin tähden siunannut Oobed-Edomin taloa ja kaikkea, mitä hänellä oli, niin Daavid meni ja toi riemuiten Jumalan arkin Oobed-Edomin talosta Daavidin kaupunkiin.

6:13 Kun Herran arkin kantajat olivat astuneet kuusi askelta, uhrasi hän härän ja juottovasikan.

6:14 Ja Daavid hyppi kaikin voimin Herran edessä, ja Daavid oli puettu pellavakasukkaan.

6:15 Niin Daavid ja koko Israelin heimo toivat Herran arkin riemun raikuessa ja pasunain pauhatessa.

6:16 Kun Herran arkki tuli Daavidin kaupunkiin, katseli Miikal, Saulin tytär, ikkunasta; ja nähdessään kuningas Daavidin karkeloivan ja hyppivän Herran edessä

soittivat \Herran\ edessä kaikkinaisilla honkaisilla kanteleilla ja harpuilla, psaltareilla, trumpuilla, kulkuisilla ja simpeleillä.

6:6 Ja kuin he tulivat Nahonin riihen tykö, otti Ussa Jumalan arkin ja piteli sitä, sillä härjät menivät sivuin tietä.

6:7 Niin \Herran\ viha julmistui Ussan päälle, ja Jumala löi hänen siinä maahan hänen tyhmyytensä tähden, niin että hän kuoli siinä Jumalan arkin tykönä.

6:8 Silloin tuli David murheelliseksi, että \Herra\ niin repäisi Ussan, ja kutsui sen paikan PeretsUssa, tähän päivään asti.

6:9 Ja David pelkäsi \Herraa\ sinä päivänä ja sanoi: kuinka \Herran\ arkki tulisi minun tyköni?

6:10 Ja ei tahtonut antaa tuoda sitä tykönsä Davidin kaupunkiin, vaan salli kannettaa ObedEdomin Gatilaisen huoneeseen.

6:11 Ja \Herran\ arkki viipyi kolme kuukautta ObedEdomin Gatilaisen huoneessa, ja \Herra\ siunasi hänen ja kaiken hänen huoneensa.

6:12 Ja se oli sanottu kuningas Davidille, että \Herra\ oli siunannut ObedEdomin huoneen ja kaiken mitä hänellä oli, Jumalan arkin tähden. Niin meni David ja toi Jumalan arkin ObedEdomin huoneesta Davidin kaupunkiin ilolla.

6:13 Ja kuin ne, jotka \Herran\ arkkiä kantoivat, olivat käyneet kuusi askelta, niin uhrattiin härkä ja lihava lammas.

6:14 Ja David hyppäsi kaikella voimalla \Herran\ edessä ja hän oli vaatetettu liinallisella päällisvaatteella.

6:15 Ja David ja kaikki Israelin kansa toivat \Herran\ arkin riemulla Ja basunan helinällä.

6:16 Ja kuin \Herran\ arkki joutui Davidin kaupunkiin, katsoi Mikal, Saulin tytär akkunasta ja näki kuningas Davidin hyppäävän kaikella voimallansa \Herran\

halveksi hän häntä sydämessänsä.

6:17 Ja kun he olivat tuoneet Herran arkin ja asettaneet sen paikalleen majaan, jonka Daavid oli sille pystyttänyt, uhrasi Daavid polttouhreja ja yhteysuhreja Herran edessä.

6:18 Ja kun Daavid oli uhrannut polttouhrin ja yhteysuhrit, siunasi hän kansan Herran Sebaotin nimeen.

6:19 Ja hän jakoi koko kansalle, kaikelle Israelin joukolle, sekä miehille että naisille, kullekin kakun, kappaleen lihaa ja rypälekekun. Sitten kaikki kansa lähti, kukin kotiinsa.

6:20 Mutta kun Daavid palasi takaisin tervehtimään perhettänsä, meni Miikal, Saulin tytär, ulos Daavidia vastaan ja sanoi: "Kuinka arvokkaana onkaan Israelin kuningas nyt esiintynyt, kun on tänä päivänä paljastanut itsensä palvelijainsa palvelijattarien silmien edessä, niinkuin kevytmielinen ihminen paljastautuu!"

6:21 Niin Daavid sanoi Miikalille: "Herran edessä, joka on valinnut minut, sivu sinun isäsi ja koko hänen sukunsa, ja asettanut minut Herran kansan, Israelin, ruhtinaaksi - Herran edessä minä karkeloin;

6:22 ja tähänkin minä pidän itseni liian vähäisenä ja olen omissa silmissäni halpa; mutta ne palvelijattaret, joista sinä puhuit, tulevat minua kunnioittamaan."

6:23 Ja Miikal, Saulin tytär, ei saanut lasta kuolinpäiväänsä asti.

7 LUKU

7:1 Kerran, kun kuningas istui linnassaan, sittenkuin Herra oli suonut hänen päästä rauhaan kaikilta hänen ympärillään olevilta vihollisilta,

7:2 sanoi kuningas profeetta Naatanille: "Katso, minä asun setripuisessa linnassa, mutta Jumalan arkki asuu telttakankaan suojassa."

7:3 Naatan sanoi kuninkaalle: "Tee vain kaikki, mitä mielessäsi on, sillä Herra on

edessä, ja hän katsoi hänen ylös sydämessänsä.

6:17 Ja he toivat \Herran\ arkin sisälle ja panivat sen siallensa keskelle majaa, jonka David oli sille rakentanut. Ja David uhrasi polttouhria ja kiitosuhria \Herran\ edessä.

6:18 Ja kuin David oli uhrannut polttouhria ja kiitosuhria, siunasi hän kansan \Herran\ Zebaotin nimeen,

6:19 Ja jakoi kaikelle kansalle ja kaikelle Israelin seurakunnalle, miehille ja vaimoille, jokaiselle kyrsän leipää, ja kappaleen lihaa, ja mitan (viinaa); sitte meni kaikki kansa matkaansa, jokainen huoneesensa.

6:20 Ja kuin David palasi siunaamaan huonettansa, meni Mikal, Saulin tytär ulos häntä vastaan ja sanoi: kuinka jalo on ollut Israelin kuningas tänäpäpä, joka on itsensä paljastanut palveliainsa piikain edessä, niinkuin irstaat ihmiset paljastavat itsensä!

6:21 Mutta David sanoi Mikalille: \Herran\ edessä joka minun valinnut on pikemmin kuin sinun isäs ja kaiken hänen huoneensa, ja on käskenyt minun olla \Herran\ kansan Israelin päämiehenä: ja \Herran\ edessä minä tahdon iloita.

6:22 Ja minä tahdon vielä halvempi olla ja nöyrä minun silmäini edessä: ja minä kunnioitetaan niiden piikain kanssa, joistas puhunut olet.

6:23 Ja Mikalilla, Saulin tyttärellä ei ollut yhtään lasta kuolemapäiväänsä asti.

7 LUKU

7:1 Ja kuin kuningas istui huoneessansa, ja \Herra\ oli hänelle antanut levon kaikilta hänen vihollisiltansa, ympäristöllä,

7:2 Sanoi kuningas propheta Natanille: katso, minä asun sedripuisessa huoneessa, ja Jumalan arkki asuu vaatetten keskellä.

7:3 Natan sanoi kuninkaalle: mene ja tee kaikki mitä sydämessäs on, sillä \Herra\

sinun kanssasi."

7:4 Mutta sinä yönä tapahtui, että Naatanille tuli tämä Herran sana:

7:5 "Mene ja sano minun palvelijalleni Daavidille: Näin sanoo Herra: Sinäkö rakentaisit minulle huoneen asuakseni?

7:6 Enhän minä ole asunut huoneessa siitä päivästä asti, jona johdatin israelilaiset Egyptistä, tähän päivään saakka, vaan minä olen vaeltanut asuen telttä-asumuksessa.

7:7 Olenko minä koskaan, missä olenkin vaeltanut kaikkien israelilaisten keskuudessa, millekään Israelin sukukunnalle, jonka olen asettanut kaitsemaan kansaani Israelia, sanonut näin: Miksi te ette ole rakentaneet minulle setripuista huonetta?

7:8 Sano siis minun palvelijalleni Daavidille: Näin sanoo Herra Sebaot: Minä olen ottanut sinut laitumelta, lammasten jäljestä, kansani Israelin ruhtinaaksi.

7:9 Ja minä olen ollut sinun kanssasi kaikkialla, missä sinä vaelsit, ja olen hävittänyt kaikki vihollisesi sinun tieltäsi. Ja minä teen sinulle suuren nimen, suurimpien nimien vertaisen maan päällä.

7:10 Ja minä valmistan sijan kansalleni Israelille ja istutan sen niin, että se asuu paikallansa eikä enää ole levoton, eivätkä vääryyden tekijät sitä enää sorra niinkuin ennen,

7:11 siitä ajasta saakka, jolloin minä asetin tuomareita kansalleni Israelille; minä annan sinun päästä rauhaan kaikista vihollisistasi. Ja Herra ilmoittaa sinulle, että Herra on tekevä sinulle huoneen.

7:12 Kun sinun päiväsi ovat päättyneet ja sinä lepäät isiesi tykönä, korotan minä sinun seuraajaksesi jälkeläisesi, joka lähtee sinun ruumiistasi; ja minä vahvistan hänen kuninkuutensa.

7:13 Hän on rakentava huoneen minun nimelleni, ja minä vahvistan hänen

on sinun kanssas.

7:4 Mutta tapahtui sinä yönä, että \Herran\ sana tuli Natan prophetan tykö ja sanoi:

7:5 Mene ja sano palvelialleni Davidille: Näin sanoo \Herra\: sinäkö minulle huoneen rakennat asuakseni?

7:6 Sillä en minä ole asunut yhdessäkään huoneessa siitä päivästä, jona minä Israelin lapset johdatin Egyptistä, tähän päivään asti; vaan minä olen vaeltanut majoissa ja Tabernaklissa.

7:7 Kuhunka ikänä minä kaikkein Israelin lasten kanssa vaelsin, olenko minä ikänä puhunut jonkun kanssa Israelin suvusta, jolle minä olen käskenyt kaita minun kansaani Israelia ja sanonut: miksi ette ole minulle rakentaneet sedripuista huonetta?

7:8 Sano siis nyt palvelialleni Davidille: Näin sanoo \Herra\ Zebaot: minä olen ottanut sinun lampurista kansani Israelin päämieheksi.

7:9 Ja minä olen sinun kanssas ollut, kussa ikänä sinä olet käynyt, ja olen hävittänyt kaikki vihollisesi sinun edestäs, ja olen sinulle antanut suuren nimen niiden suurten nimien jälkeen kuin ovat maan päällä.

7:10 Ja minä asetan Israelille minun kansalleni sian ja istutan hänen siinä asumaan, ettei hän enää kulkiana olisi; ja jumalattomat ei pidä häntä enää niinkuin ennen vaivaaman.

7:11 Ja siitä päivästä, jona minä asetin tuomarit Israelille minun kansalleni, annoin minä sinulle levon kaikilta vihamiehiltäs; ja \Herra\ ilmoittaa sinulle, että \Herra\ sinulle huoneen tehdä tahtoo.

7:12 Sittekuin sinun aikas on täytetty ja sinä lepäät isäis kanssa, herätän minä sinun siemenes sinun jälkees, joka sinun ruumiistas tuleva on: ja minä vahvistan hänen valtakuntansa.

7:13 Ja hän rakentaa minun nimelleni huoneen, ja minä vahvistan hänen

valtaistuimensa ikuisiksi ajoiksi.

7:14 Minä olen oleva hänen isänsä ja hän minun poikani, niin että, jos hän tekee väärin, minä rankaisen häntä ihmisvitsalla ja niinkuin ihmislapsia lyödään;

7:15 mutta minun armoni ei poistu hänestä, niinkuin minä poistin sen Saulista, jonka minä poistin sinun tieltäsi.

7:16 Ja sinun sukusi ja kuninkuutesi pysyvät sinun edessäsi iäti, ja sinun valtaistuimesi on oleva iäti vahva."

7:17 Aivan näillä sanoilla ja tämän näyn mukaan Naatan puhui Daavidille.

7:18 Niin kuningas Daavid meni ja asettui Herran eteen ja sanoi: "Mikä olen minä, Herra, Herra, ja mikä on minun sukuni, että olet saattanut minut tähän asti?"

7:19 Mutta tämäkin on ollut vähän sinun silmissäsi, Herra, Herra, ja niin olet sinä puhunut palvelijasi suvulle myöskin kaukaisista asioista, näin opettaen ihmisten tavalla, Herra, Herra.

7:20 Mitä Daavid enää sinulle puhuisi? Sinähän tunnet palvelijasi, Herra, Herra.

7:21 Oman sanasi tähden ja mielesi mukaan sinä olet tehnyt sen, että ilmoitit palvelijallesi kaikki nämä suuret asiat.

7:22 Sentähden olet sinä, Herra Jumala, suuri; sillä kaiken sen mukaan, mitä me olemme korvillamme kuulleet, ei ole sinun vertaistasi, eikä muuta jumalaa ole kuin sinä.

7:23 Ja missä on maan päällä toista kansaa sinun kansasi Israelin vertaista, jota Jumala itse on käynyt lunastamaan kansaksensa, tehdäkseen sen nimen kuuluisaksi ja tehdäkseen teille, sinun maallesi, suuria ja peljättäviä tekoja kansasi edessä, jonka sinä lunastit itsellesi Egyptistä, pakanain ja heidän jumaliensa vallasta?

7:24 Ja sinä olet valmistanut itsellesi

valtakuntansa istuimen ijankaikkisesti.

7:14 Minä olen hänen isänsä, ja hän on minun poikani: kuin hän väärin tekee, rankaisen minä häntä ihmisen vitsalla ja ihmisten lasten haavoilla.

7:15 Vaan minun laupiuteni ei pidä hänestä eriämän, niinkuin minä sen Saulista eroitin, jonka minä otin sinun edestäs pois.

7:16 Mutta sinun huonees ja valtakuntas on pysyvä sinun edessäs ijankaikkisesti, ja sinun istuimes pitää vahva oleman ijankaikkisesti.

7:17 Kaikkein näiden sanain jälkeen ja kaiken tämän näyn jälkeen puhui Natan Davidille.

7:18 Niin tuli kuningas David ja pysähtyi \Herran\ eteen, ja sanoi: kuka olen minä, Herra, \Herra\, ja mikä on minun huoneeni, että minun tähän asti saattanut olet;

7:19 Ja olet sen vielä vähäksi lukenut, Herra, \Herra\, mutta olet myös puhunut palvelias huoneelle kaukaisista asioista: ja tämä on sen ihmisen laki, joka on Herra \Jumala\.

7:20 Ja mitä Davidin pitää enää sinun kanssas puhuman? sillä sinä tunnet palvelias, Herra, \Herra\.

7:21 Sinun sanasi tähden ja sydämes jälkeen olet sinä nämät suuret asiat tehnyt, ilmoittaakses palvelialles.

7:22 Sentähden olet sinä suuresti ylistetty, \Herra\ Jumala! sillä ei yhtään ole sinun vertaas, ja ei ole yhtään Jumalaa paitsi sinua, kaiken sen jälkeen, kuin me olemme korvillamme kuulleet.

7:23 Ja kuka on niinkuin sinun kansas, niinkuin Israel, yksi kansa maan päällä, jota Jumala on mennyt vapahtamaan kansaksensa, ja toimittamaan itsellensä nimeä ja tekemään senkaltaisia suuria ja hirmuisia asioita sinun maallas, kansas edessä, jonka sinä sinulles vapahdit Egyptistä, pakanain ja heidän jumalainsa seasta.

7:24 Ja sinä olet vahvistanut sinulles

kansasi Israelin, omaksi kansaksesi ikuisiksi ajoiksi; ja sinä, Herra, olet tullut heidän Jumalaksensa.

7:25 Niin täytä nyt, Herra Jumala, ikuisiksi ajoiksi se, mitä olet puhunut palvelijastasi ja hänen suvustansa; tee, niinkuin olet puhunut.

7:26 Niin sinun nimesi tulee suureksi iankaikkisesti, ja se on oleva: Herra Sebaot, Israelin Jumala. Ja palvelijasi Daavidin suku on pysyvä sinun edessäsi.

7:27 Sillä sinä, Herra Sebaot, Israelin Jumala, olet ilmoittanut palvelijallesi ja sanonut: 'Minä rakennan sinulle huoneen.' Siitä sinun palvelijasi on saanut rohkeuden rukoilla tämän rukouksen sinun kuullaksesi.

7:28 Ja nyt, Herra, Herra, sinä olet Jumala, ja sinun sanasi ovat todet; ja kun olet luvannut palvelijallesi tämän hyvän,

7:29 niin suvaitse nyt siunata palvelijasi sukua, että se pysyisi iäti sinun edessäsi. Sillä sinä, Herra, Herra, olet sen luvannut, ja sinun palvelijasi suku on oleva siunattu sinun siunauksellasi iankaikkisesti."

8 LUKU

8:1 Sen jälkeen Daavid voitti filistealaiset ja nöyryytti heidät; ja Daavid otti vallan ohjat filistealaisten käsistä.

8:2 Hän voitti myös moabilaiset ja mittasi heitä nuoralla, pantuaan heidät makaamaan maahan: aina kaksi nuoranpituutta hän mittasi surmattavaksi ja yhden nuoranpituuden henkiin jätettäväksi. Niin tulivat moabilaiset Daavidin veronalaisiksi palvelijoiksi.

8:3 Samoin Daavid voitti Hadadeserin, Rehobin pojan, Sooban kuninkaan, kun tämä oli menossa ulottamaan valtaansa Euftrat-virtaan.

8:4 Ja Daavid otti häneltä vangiksi tuhat seitsemänsataa ratsumiestä ja kaksikymmentä tuhatta jalkamiestä ja katkoi kaikilta vaunuhevosilta vuohisjanteet;

Israelin sinun kansakses iankaikkisesti, ja sinä \Herra\ olet heidän Jumalaksensa tullut.

7:25 Niin vahvista siis, \Herra\ Jumala, se sana iankaikkisesti, jonkas palveliastasi ja hänen huoneestansa puhunut olet, ja tee niin kuin puhunut olet.

7:26 Niin sinun nimes tulee suureksi iankaikkisesti, että sanotaan: \Herra\ Zebaot on Israelin Jumala, ja sinun palvelias Davidin huone on pysyväinen sinun edessäsi.

7:27 Sillä sinä \Herra\ Zebaot Israelin Jumala olet avannut palvelias korvat, ja sanonut: minä rakennan sinulle huoneen; sentähden löysi palvelias sydämessänään, että hän tämän rukouksen sinun tykönäs rukoilis.

7:28 Sentähden nyt Herra, \Herra\, sinä olet Jumala, ja sinun sanasi ovat totuus: sinä olet tämän hyvän puhunut palveliallasi.

7:29 Niin rupee nyt siunaamaan palvelias huonetta, että se olis iankaikkisesti sinun edessäsi; sillä sinä Herra, \Herra\, olet sen puhunut, niin siunattakoon sinun siunauksellasi palvelias huone iankaikkisesti.

8 LUKU

8:1 Ja sitte tapahtui, että David löi Philistealaiset ja alensi heitä; ja David otti orjuuden suitset Philistealaisten kädestä.

8:2 Ja hän löi Moabilaiset, pani heidät maahan makaamaan ja mittasi heitä nuoralla: ja hän mittasi kaksi nuoraa tapettavaksi ja yhden nuoran elämään jätettäväksi, ja Moabilaiset tulivat Davidin palveliaksi, ja he kantoivat hänelle lahjoja.

8:3 David löi myös HadadEserin, Rehobin pojan Zoban kuninkaan, hänen mennessä asettamaan kättänsä Eufhratin virran tykö.

8:4 Ja David otti heistä tuhannen ja seitsemänsataa hevostä ja kaksikymmentä tuhatta jalkamiestä kiinni, ja raikasi kaikki vaunuhevoset, ja sata

ainoastaan sata vaunuhevosta hän niistä säästi.

8:5 Ja kun Damaskon aramilaiset tulivat auttamaan Hadadeseria, Sooban kuningasta, voitti Daavid kaksikymmentä kaksi tuhatta aramilaista.

8:6 Ja Daavid asetti maaherroja Damaskon Aramiin; ja aramilaiset tulivat Daavidin veronalaisiksi palvelijoiksi. Näin Herra antoi Daavidille voiton, mihin tahansa hän meni.

8:7 Ja Daavid otti ne kultavarustukset, jotka Hadadeserin palvelijoilla oli, ja vei ne Jerusalemiin.

8:8 Mutta Hadadeserin kaupungeista, Betahista ja Beerotaista, kuningas Daavid otti sangen paljon vaskea.

8:9 Kun Tooi, Hamatin kuningas, kuuli, että Daavid oli voittanut Hadadeserin koko sotajoukon,

8:10 lähetti Tooi poikansa Jooramin kuningas Daavidin luo tervehtimään häntä ja onnittelemaan häntä siitä, että hän oli taistellut Hadadeserin kanssa ja voittanut hänet; sillä Hadadeser oli ollut Tooin vastustaja. Ja hänellä oli mukanaan hopea-, kulta- ja vaskikaluja.

8:11 Nekin kuningas Daavid pyhitti Herralle, samoin kuin oli pyhittänyt sen hopean ja kullan, minkä oli ottanut kaikilta kukistamiltaan kansoilta:

8:12 Aramilta, Mooabilta, ammonilaisilta, filistealaisilta ja Amalekilta, sekä sen saaliin, minkä hän oli ottanut Hadadeserilta, Rehobin pojalta, Sooban kuninkaalta.

8:13 Ja Daavid teki nimensä kuuluisaksi, kun hän palasi takaisin, voitettuaan Suolalaaksossa edomilaiset, kahdeksantoista tuhatta miestä.

8:14 Sen jälkeen hän asetti maaherroja Edomiin, koko Edomiin hän asetti maaherrat, ja kaikki edomilaiset tulivat Daavidin palvelijoiksi. Näin Herra antoi Daavidille voiton, mihin tahansa tämä meni.

8:15 Ja Daavid hallitsi koko Israelia, ja Daavid teki kaikelle kansallensa sitä, mikä

vaunua jätti heistä.

8:5 Niin tulivat Syrialaiset Damaskusta auttamaan HadadEseriä, Zoban kuningasta; ja David löi Syrialaisista kaksikolmattakymmentä tuhatta miestä.

8:6 Ja David asetti vartiat Syrian Damaskuun. Näin tulivat Syrialaiset Davidin palveliaksi ja kantoivat hänelle lahjoja; sillä \Herra\ autti Davidia, kuhunka ikänä hän meni.

8:7 Ja David otti HadadEserin palveliain kultaiset kilvet ja vei ne Jerusalemiin.

8:8 Mutta Betasta ja Berotaista, HadadEserin kaupungeista, otti kuningas David ylen paljon vaskea.

8:9 Kun Toi, Hamatin kuningas kuuli Davidin lyöneen kaikki HadadEserin sotaväen,

8:10 Lähetti hän poikansa Joramin kuningas Davidin tykö, tervehtimään häntä ystävällisesti ja siunaamaan häntä, että hän soti HadadEserin kanssa ja löi hänen; sillä Toi soti HadadEserin kanssa; ja hänen kädesssä olivat hopiaiset, kultaiset ja vaskiset astiat.

8:11 Ne myös kuningas David pyhitti \Herralle\, sen hopian ja kullan kanssa, jonka hän pyhitti Herralle kaikilta pakanoilta, jotka hän vaatinut oli allensa:

8:12 Syriasta ja Moabista, Ammonin lapsilta, Philistealaisilta, Amalekilaisilta, niin myös HadadEserin, Rehobin pojan, Zoban kuninkaan saaliista.

8:13 Ja David teki itsensä kuuluisaksi, kuin hän palasi lyömästä Syrialaisia Suolalaaksossa, kahdeksantoistakymmentä tuhatta.

8:14 Ja hän asetti vartiat koko Edomiin, ja koko Edom oli Davidin alla; sillä \Herra\ autti Davidia, kuhunka ikänä hän meni.

8:15 Niin oli David kaiken Israelin kuningas, ja hän toimitti lain ja oikeuden kaikelle

oikeus ja vanhurskaus on.

8:16 Jooab, Serujan poika, oli sotajoukon ylipäällikkönä, ja Joosafat, Ahiludin poika, oli kanslerina.

8:17 Saadok, Ahitubin poika, ja Ahimelek, Ebjatarin poika, olivat pappeina, ja Seraja oli kirjuriina.

8:18 Benaja, Joojadan poika, oli kreettien ja pleettien päällikkönä; Daavidin pojat olivat myös pappeina.

9 LUKU

9:1 Daavid kysyi: "Onko Saulin suvusta enää jäljellä ketään, jolle minä voisin tehdä laupeuden Joonatanin tähden?"

9:2 Saulin perheessä oli ollut palvelija nimeltä Siiba, ja hänet he kutsuivat Daavidin eteen. Ja kuningas sanoi hänelle: "Oletko sinä Siiba?" Hän vastasi: "Palvelijasi on."

9:3 Kuningas kysyi: "Eikö Saulin suvusta ole enää jäljellä ketään, jolle minä voisin tehdä Jumalan laupeuden?" Siiba vastasi kuninkaalle: "Vielä on Joonatanin poika, joka on rampa jaloistaan."

9:4 Kuningas kysyi häneltä: "Missä hän on?" Siiba vastasi kuninkaalle: "Hän on Maakirin, Ammielin pojan, talossa Loodebarissa."

9:5 Niin kuningas Daavid lähetti noutamaan hänet Maakirin, Ammielin pojan, talosta Loodebarista.

9:6 Kun Mefiboset, Saulin pojan Joonatanin poika, tuli Daavidin tykö, lankesi hän kasvoillensa ja osoitti kunnioitusta. Niin Daavid sanoi: "Mefiboset!" Hän vastasi: "Tässä on palvelijasi."

9:7 Daavid sanoi hänelle: "Älä pelkää, sillä minä teen sinulle laupeuden isäsi Joonatanin tähden, ja minä palautan sinulle isoisäsi Saulin kaiken maaomaisuuden, ja sinä saat aina aterioita minun pöydässäni."

9:8 Niin tämä kumarsi ja sanoi: "Mikä on palvelijasi, että sinä käännyt minunlaiseni koiranraadon puoleen?"

kansallensa.

8:16 Ja Joab, ZeruJan poika oli sotajoukon päällä, mutta Josaphat, Ahiludin poika oli kansleri.

8:17 Zadok, Ahitobin poika ja Ahimelek, AbJatarin poika olivat papit; Seraja oli kirjoittaja.

8:18 Benaja, Jojadan poika oli Kretin ja Pletin päällä; ja Davidin pojat olivat papit.

9 LUKU

9:1 Ja David sanoi: olleeko joku vielä jäänyt Saulin huoneesta, tehdäkseen laupiuden Jonatanin tähden hänelle.

9:2 Niin oli palvelia Saulin huoneesta Ziba nimeltä, sen kutsuivat Davidin tykö. Ja kuningas sanoi hänelle: oletkos Ziba? Hän sanoi: olen, sinun palvelias.

9:3 Kuningas sanoi: onko vielä joku mies Saulin huoneesta, että minä Jumalan laupiuden tekisin hänelle? Ziba sanoi kuninkaalle: vielä on siellä Jonatanin poika, rampa jaloista.

9:4 Kuningas sanoi hänelle: kussa hän on? Ziba sanoi kuninkaalle: katso, hän on Lodabarissa, Makirin, Ammielin pojan huoneessa.

9:5 Niin kuningas David lähetti ja antoi tuoda hänen Lodabarista, Makirin Ammielin pojan huoneesta.

9:6 Kun MephiBoset, Saulin pojan Jonatanin poika tuli Davidin tykö, lankesi hän kasvoillensa ja kumarsi. Ja David sanoi: MephiBoset! Hän vastasi: tässä olen, sinun palvelias.

9:7 David sanoi hänelle: älä pelkää; sillä minä totisesti teen laupiuden sinun kanssas Jonatanin sinun isäs tähden, ja minä annan sinulle kaikki sinun isäs Saulin pelot jälleen, ja sinä syöt jokapäivä leipää minun pöydältäni.

9:8 Hän kumarsi ja sanoi: kuka olen minä sinun palvelias, että käännyt sinun kuolleen koiran puoleen, niinkuin minä olen?

9:9 Sitten kuningas kutsui Siiban, Saulin palvelijan, ja sanoi hänelle: "Kaiken, mikä on ollut Saulin ja koko hänen sukunsa omaa, minä annan sinun herrasi pojalle.

9:10 Ja sinä poikinesi ja palvelijoinesi viljele hänelle sitä maata ja korjaa sato, että sinun herrasi pojalla olisi leipää syödä; kuitenkin saa Mefiboset, sinun herrasi poika, aina aterioida minun pöydässäni." Ja Siiballa oli viisitoista poikaa ja kaksikymmentä palvelijaa.

9:11 Siiba sanoi kuninkaalle: "Aivan niinkuin herrani, kuningas, käskää palvelijaansa, on palvelijasi tekevä." - "Niin Mefiboset on syövä minun pöydässäni, niinkuin hän olisi kuninkaan poikia."

9:12 Ja Mefibosetilla oli pieni poika nimeltä Miika. Ja koko Siiban talonväki oli Mefibosetin palvelijoita.

9:13 Ja Mefiboset asui Jerusalemissa, koska hän aina söi kuninkaan pöydässä. Ja hän ontui kumpaakin jalkaansa.

10 LUKU

10:1 Senjälkeen ammonilaisten kuningas kuoli, ja hänen poikansa Haanun tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

10:2 Niin Daavid sanoi: "Minä osoitan laupeutta Haanunille, Naahaan pojalle, niinkuin hänen isänsä osoitti laupeutta minulle." Ja Daavid lähetti palvelijoitaan lohduttamaan häntä hänen isänsä kuoleman johdosta. Kun Daavidin palvelijat tulivat ammonilaisten maahan,

10:3 sanoivat ammonilaisten päämiehet herrallensa Haanunille: "Luuletko sinä, että Daavid tahtoo kunnioittaa sinun isääsi, kun hän lähettää lohduttajia sinun luoksesi? Varmasti on Daavid lähettänyt palvelijansa sinun luoksesi tutkimaan kaupunkia ja vakoilemaan ja hävittämään sitä."

10:4 Niin Haanun otatti kiinni Daavidin

9:9 Niin kutsui kuningas Ziban, Saulin palvelian, ja sanoi hänelle: minä olen antanut sinun herras pojalle kaiken sen mikä Saulin oma on ollut ja koko hänen huoneensa oma.

9:10 Niin pitää sinun, ja sinun lapses, ja palvelias viljelemän hänen peltojansa ja korjaaman herras pojalle leiväksi ja ravinnoksi. Mutta Mephiboset sinun herras poika syö jokapäivä leipää minun pöydältäni. Ja Ziballa oli viisitoistakymmentä poikaa ja kaksikymmentä palveliaa.

9:11 Ja Ziba sanoi kuninkaalle: kaikki mitä minun herrani kuningas on palveliallensa käsenyt, tekee palvelias; ja Mephiboset syököön minun pöydältäni, niinkuin yksi kuninkaan lapsista.

9:12 Ja Mephibosetilla oli yksi vähä poika nimeltä Miika; mutta kaikki, jotka Ziban huoneesta olivat, olivat Mephibosetin palveliat.

9:13 Ja Mephiboset asui Jerusalemissa; sillä hän söi jokapäivä kuninkaan pöydältä; ja hän ontui molemmista jaloistansa.

10 LUKU

10:1 Sitte tapahtui, että Ammonin lasten kuningas kuoli, ja hänen poikansa Hanun hallitsi hänen siassansa.

10:2 Niin sanoi David: minä teen laupiuden Hanunin, Nahaksen pojan kanssa, niinkuin hänen isänsä teki laupiuden minun kanssani; ja lähetti palveliansa lohduttamaan häntä hänen isänsä tähden. Kuin Davidin palvelijat tulivat Ammonin lasten maahan,

10:3 Niin sanoivat Ammonin lasten ylimmäiset herrallensa Hanunille: luuletkos Davidin kunnioittavan sinun isääs sinun silmäis edessä, että hän on lähettänyt lohduttajat sinun tykösi? Etkös luule hänen lähettäneen palvelioitansa kaupunkia tutkistelemaan ja vakoimaan ja hävittämään?

10:4 Silloin otti Hanun Davidin palveliat, ja

palvelijat, ajatti toisen puolen heidän partaansa ja leikkautti toisen puolen heidän vaatteistaan, peräpuolia myöten, ja päästi heidät sitten menemään.

10:5 Ja kun se ilmoitettiin Daavidille, lähetti hän sanan heitä vastaan, sillä miehiä oli pahasti häväisty. Ja kuningas käski sanoa: "Jääkää Jerikoon, kunnes partanne on kasvanut, ja tulkaa sitten takaisin."

10:6 Kun ammonilaiset näkivät joutuneensa Daavidin vihoihin, lähettivät ammonilaiset lähettiläitä ja palkkasivat Beet-Rehobin ja Sooban aramilaisia, kaksikymmentä tuhatta jalkamiestä, ja Maakan kuninkaalta tuhat miestä ja Toobin miehiä kaksitoista tuhatta.

10:7 Kun Daavid sen kuuli, lähetti hän Joobin ja koko sotajoukon, kaikki urhot.

10:8 Niin ammonilaiset lähtivät ja asettuivat sotarintaan portin oven edustalle, mutta Sooban ja Rehobin aramilaiset ja Toobin ja Maakan miehet olivat eri joukkona kedolla.

10:9 Kun Joob näki, että häntä uhkasi hyökkäys edestä ja takaa, valitsi hän miehiä kaikista Israelin valiomiehistä ja asettui sotarintaan aramilaisia vastaan.

10:10 Mutta muun väen hän antoi veljensä Abisain johtoon, ja tämä asettui sotarintaan ammonilaisia vastaan.

10:11 Ja hän sanoi: "Jos aramilaiset tulevat minulle ylivoimaisiksi, niin tule sinä minun avukseni; jos taas ammonilaiset tulevat sinulle ylivoimaisiksi, niin minä tulen sinua auttamaan.

10:12 Ole luja, ja pysykäämme lujina kansamme puolesta ja meidän Jumalamme kaupunkien puolesta. Tehkөөn sitten Herra, minkä hyväksi näkee."

10:13 Sitten Joob ja väki, joka oli hänen kanssaan, ryhtyi taisteluun aramilaisia vastaan, ja nämä pakenivat häntä.

10:14 Ja kun ammonilaiset näkivät

ajeli puolen heidän partaansa, ja leikkasi puolen heidän vaatteistaan liki suolivyöhön asti, ja laski heidät menemään.

10:5 Kun se Davidille ilmoitettiin, lähetti hän heitä vastaan, sillä miehet olivat suuresti pilkatut; ja kuningas antoi heille sanottaa: olkaat Jerihossa siihen asti, kuin teidän partanne kasvaa, ja sitte tulkaat jälleen.

10:6 Kun Ammonin lapset näkivät itsensä haisevan Davidin edessä, lähettivät he ja palkkasivat Syrialaiset Rehobin huoneesta ja Zobasta, kaksikymmentä tuhatta jalkamiestä, ja kuningas Maakalta tuhannen miestä, ja Istobilta kaksitoista kymmentä tuhatta miestä.

10:7 Kun David sen kuuli, lähetti hän Joobin koko urhoollisen sotajoukon kanssa.

10:8 Ja Ammonin lapset läksivät ja sääsivät sodan kaupungin portin eteen. Mutta Syrialaiset Zobasta, Rehobista, Istobista ja Maakasta olivat erinänsä kedolla.

10:9 Kun Joab näki sodan asetetuksi vastaansa edestä ja takaa, valitsi hän kaikista Israelin parhaista miehistä, ja asetti itsensä Syrialaisia vastaan,

10:10 Ja muun väen antoi hän veljensä Abisain käden alle, joka asetti itsensä Ammonin lapsia vastaan.

10:11 Ja hän sanoi: jos Syrialaiset tulevat minua voimallisemmaksi, niin tule minun avukseni; jos Ammonin lapset joutuvat sinua voimallisemmaksi, niin minä tulen sinun apuun.

10:12 Ole miehuullinen, ja olkaamme vahvat meidän kansamme edestä ja meidän Jumalamme kaupunkien edestä; mutta \Herra\ tehkөөn niinkuin hänelle kelvollinen on.

10:13 Ja Joab läksi matkaan ja se väki joka hänen kanssansa oli, sotimaan Syrialaisia vastaan; ja he pakenivat hänen edestänsä.

10:14 Ja kuin Ammonin lapset näkivät

aramilaisten pakenevan, pakenivat hekin Abisaita ja menivät kaupunkiin. Sitten Jooab palasi ahdistamasta ammonilaisia ja tuli Jerusalemiin.

10:15 Kun aramilaiset näkivät, että Israel oli voittanut heidät, kokoontuivat he kaikki,

10:16 ja Hadareser lähetti nostattamaan niitä aramilaisia, jotka asuivat tuolla puolella Euftrat-virran; ja he tulivat Heelamiin, ja Soobak, Hadareserin sotapäällikkö, johti heitä.

10:17 Kun se ilmoitettiin Daavidille, kokosi hän kaiken Israelin ja meni Jordanin yli ja tuli Heelamiin; ja aramilaiset asettuivat sotarintaan Daavidia vastaan ja taistelivat hänen kanssaan.

10:18 Mutta aramilaiset pakenivat Israelia, ja Daavid tappoi aramilaisilta seitsemän sataa vaunuhevosta ja neljäkymmentä tuhatta ratsumiestä, ja heidän sotapäällikkönsä Soobakin hän siellä löi kuoliaaksi.

10:19 Kun kaikki Hadareserin alaiset kuninkaat näkivät, että Israel oli voittanut heidät, tekivät he Israelin kanssa rauhan ja palvelivat heitä. Sitten aramilaiset eivät enää uskaltaneet auttaa ammonilaisia.

11 LUKU

11:1 Vuoden vaihteessa, kuningasten sotaanlähtöaikana, lähetti Daavid Jooabin ja hänen kanssaan palvelijansa ja koko Israelin sotaretkelle; ja he hävittivät ammonilaisten maata ja piirittivät Rabbaa. Mutta Daavid itse jäi Jerusalemiin.

11:2 Niin tapahtui eräänä iltana, kun Daavid oli noussut vuoteeltansa ja käveli kuninkaan linnan katolla, että hän katolta näki naisen peseytymässä; ja nainen oli näöltään hyvin ihana.

11:3 Daavid lähetti hankkimaan tietoja naisesta; ja sanottiin: "Se on Batseba, Eliamin tytär, heetiläisen Uurian vaimo."

11:4 Niin Daavid lähetti sanansaattajat häntä noutamaan, ja hän tuli hänen luoksensa. Ja Daavid makasi naisen kanssa,

Syrialaiset pakenevan, pakenivat he myös Abisain edestä ja menivät kaupunkiin. Niin palasi Joab Ammonin lasten tyköä ja tuli Jerusalemiin.

10:15 Ja kuin Syrialaiset näkivät itsensä Israelilta lyödyksi, kokoontuivat he yhteen.

10:16 Ja HadadEser lähetti ja tuotti Syrialaiset toiselle puolelle veden, ja he tulivat Helamiin; ja Sobak, HadadEserin sodanpäämies meni heidän edellensä.

10:17 Kuin se Davidille ilmoitettiin, kokosi hän kaiken Israelin, ja meni Jordanin ylitse, ja tuli Helamiin; ja Syrialaiset asettivat itsensä Davidia vastaan sotimaan hänen kanssansa.

10:18 Mutta Syrialaiset pakenivat Israelin edestä, ja David löi heistä seitsemänsataa vaunua ja neljäkymmentä tuhatta ratsasmiestä, löi myös Sobakin sodanpäämiehen, että hän siinä kuoli.

10:19 Kuin kaikki ne kuninkaat, jotka olivat HadadEserin alla, näkivät itsensä lyödyksi Israelilta, tekivät he Israelin kanssa rauhan, ja olivat heille alamaiset; ja Syrialaiset ei uskaltaneet Ammonin lapsia enää auttaa.

11 LUKU

11:1 Ja kuin se aika joutui vuodesta, jolla kuningasten tapa oli sotiin mennä, lähetti David Joabin ja palveliansa hänen kanssansa ja kaiken Israelin, hukuttamaan Ammonin lapsia, ja he piirittivät Rabban; mutta David jäi Jerusalemiin.

11:2 Ja tapahtui, että David ehtoopuolella nousi vuoteeltansa, ja käyskenteli kuninkaan huoneen katon päällä, ja näki katon päältä vaimon pesevän itsiänsä; ja vaimo oli sangen ihana näkyänsä.

11:3 Ja David lähetti ja antoi kysyä vaimoa, ja sanoi: eikö tämä ole BatSeba, Eliamin tytär, Hetiläisen Urian emäntä.

11:4 Ja David lähetti sanansaattajat ja antoi tuoda hänen. Ja kuin hän tuli hänen tykönsä, makasi hän hänen kanssansa;

joka juuri oli puhdistautunut saastaisuudestaan. Sitten tämä palasi kotiinsa.

11:5 Ja vaimo tuli raskaaksi; ja hän lähetti ilmoittamaan Daavidille: "Minä olen raskaana."

11:6 Silloin Daavid lähetti Jooabille sanan: "Lähetä minun luokseni heetiläinen Uuria." Ja Jooab lähetti Uurian Daavidin luo.

11:7 Ja kun Uuria tuli Daavidin luo, kysyi tämä, kuinka Jooab ja väki voivat ja kuinka sota menestyi.

11:8 Ja Daavid sanoi Uurialle: "Mene kotiisi ja pese jalkasi." Uuria lähti kuninkaan linnasta, ja kuninkaan lahja seurasi häntä.

11:9 Mutta Uuria panikin maata kuninkaan linnan oven eteen kaikkien muiden herransa palvelijain joukkoon eikä mennyt kotiinsa.

11:10 Kun Daavidille ilmoitettiin: "Uuria ei ole mennytkään kotiinsa", sanoi Daavid Uurialle: "Tulethan sinä matkalta, mikset mennyt kotiisi?"

11:11 Mutta Uuria sanoi Daavidille: "Arkki ja Israel ja Juuda asuvat lehtimajoissa, minun herrani Jooab ja herrani palvelijat ovat leiriytyneinä kedolla; menisinkö minä kotiin syömään, juomaan ja makaamaan vaimoni kanssa? Niin totta kuin sinä elät ja sinun sielusi elää: sitä minä en tee."

11:12 Niin Daavid sanoi Uurialle: "Jää tänne vielä täksi päiväksi, niin minä huomenna päästän sinut menemään." Niin Uuria jäi Jerusalemiin vielä siksi päiväksi. Seuraavana päivänä

11:13 Daavid kutsui hänet luoksensa syömään ja juomaan ja juotti hänet juovuksiin. Mutta illalla hän meni maata vuoteelleen herransa palvelijain joukkoon eikä mennyt kotiinsa.

11:14 Seuraavana aamuna Daavid kirjoitti kirjeen Jooabille ja lähetti sen Uurian mukana.

11:15 Ja kirjeessä hän kirjoitti näin: "Pankaa Uuria eturintaan, kiivaimpaan

mutta hän puhdisti itsensä saastaisuudestansa, ja palasi huoneesensa.

11:5 Ja vaimo tuli raskaaksi, ja lähetti ja ilmoitti sen Davidille, ja sanoi: minä olen raskaaksi tullut.

11:6 Niin lähetti David Joabin tykö, sanoen: lähetä minun tyköni Uria Hetiläinen. Ja Joab lähetti Urian Davidin tykö.

11:7 Ja kuin Uria tuli hänen tykönsä, kysyi David: jos Joab ja kansa rauhassa olisivat ja jos sota menestyis?

11:8 Ja David sanoi Uurialle: mene huoneeses ja pese jalkas. Ja kuin Uria läksi kuninkaan huoneesta, seurasi häntä kohta kuninkaan herkkku.

11:9 Ja Uria pani levätä kuninkaan huoneen oven eteen, kussa kaikki hänen herransa palveliat makasivat, ja ei mennyt huoneesensa.

11:10 Kuin Davidille sanottiin: ei Uria ole mennyt huoneesensa, sanoi David Uurialle: etkös tullut matkasta? miksi et mennyt huoneeses?

11:11 Mutta Uria sanoi Davidille: arkki, ja Israel ja Juuda makaavat majoissa, herrani Joab ja herrani palveliat makaavat kedolla, ja minä menisin huoneesen syömään, juomaan ja makaamaan emäntäni tykönä? Niin totta kuin sinä elät ja sinun sielusi elää, en tee minä sitä.

11:12 David sanoi Uurialle: niin ole vielä tämä päivä tässä, huomenna lasken minä sinun menemään. Niin Uria oli sen päivän Jerusalemissa ja toisen päivän.

11:13 Ja David kutsui hänen kanssansa syömään ja juomaan, ja juovutti hänen. Ja ehtoonä läksi hän ulos ja pani vuoteesensa levätä herransa palveliain kanssa, ja ei mennyt huoneesensa.

11:14 Huomeneltain kirjoitti David Joabin tykö kirjan, ja lähetti sen Urian myötä.

11:15 Ja hän kirjoitti kirjaan sanoen: pankaat Uria kovimman sodan eteen, ja

taisteluun, ja vetäytykää takaisin hänen luotaan, että hänet lyötäisiin kuoliaaksi."

11:16 Piirittäessään kaupunkia Jooab asetti Uurian siihen paikkaan, missä tiesi urhoollisimpien miesten olevan.

11:17 Kun sitten kaupungin miehet ryntäsivät ulos ja ryhtyivät taisteluun Jooabin kanssa, niin väkeä, Daavidin palvelijoita, kaatui, ja myöskin heettiläinen Uuria kuoli.

11:18 Sitten Jooab lähetti ilmoittamaan Daavidille kaikki, mitä taistelussa oli tapahtunut.

11:19 Ja hän käski sanansaattajaa sanoen: "Kun olet kertonut kuninkaalle kaikki, mitä sodassa on tapahtunut,

11:20 niin kuningas ehkä kiivastuu ja sanoo sinulle: 'Miksi menitte niin lähelle kaupunkia taistelemaan? Ettekö tienneet, että ne ampuvat muurilta?

11:21 Kuka surmasi Abimelekin, Jerubbesetin pojan? Eikö nainen heittänyt muurilta jauhinkiveä hänen päällensä, niin että hän kuoli Teebeksessä? Miksi menitte niin lähelle muuria?' Sano silloin: 'Myöskin sinun palvelijasi heettiläinen Uuria on kuollut.'

11:22 Sanansaattaja lähti, ja tultuaan hän ilmoitti Daavidille kaiken, mitä Jooab oli lähettänyt hänet ilmoittamaan.

11:23 Ja sanansaattaja sanoi Daavidille: "Ne miehet olivat meille ylivoimaiset ja ryntäsivät meitä vastaan ulos kedolle, mutta me työnsimme heidät takaisin portin ovelle saakka.

11:24 Silloin ampujat ampuivat muurilta sinun palvelijoitasi, ja kuninkaan palvelijoita kuoli; myöskin palvelijasi heettiläinen Uuria kuoli."

11:25 Silloin Daavid sanoi sanansaattajalle: "Sano näin Jooabille: 'Älä pane sitä pahaksesi, sillä miekka syö milloin yhden, milloin toisen; taistele urheasti kaupunkia vastaan ja hävitä se.' Rohkaise häntä näin."

11:26 Kun Uurian vaimo kuuli, että hänen miehensä Uuria oli kuollut, piti hän

kääntykää hänen tyköönsä takaperin, että hän lyötäisiin ja kuolis.

11:16 Kuin Joab oli kaupungin edessä, asetti hän Urian siihen paikkaan, kussa hän väkevimmät sotamiehet tiesi olevan.

11:17 Ja kuin miehet läksivät kaupungista ja sotivat Joabia vastaan, kaatuivat muutamat Davidin palvelioista, ja Uria Hetiläinen myös kuoli.

11:18 Niin Joab lähetti ja antoi sanoa Davidille kaikki sodan menot,

11:19 Ja käski sanansaattajalle sanoen: kuin sinä olet puhunut kaikki sodan menot kuninkaalle:

11:20 Ja jos niin on, että kuningas vihastuu ja sanoo sinulle: miksi te niin lähes kaupunkia astuitte sodalla? Ettekö te tietäneet, että muurin päältä paiskataan?

11:21 Kuka löi Abimelekin Jerubbesetin pojan? Eikö vaimo paiskannut myllynkiven kappaletta muurista hänen päällensä, että hän kuoli Tebetsessä? Miksi te astuitte niin lähes muuria? Niin sano: sinun palvelias Uria Hetiläinen on myös kuollut.

11:22 Sanansaattaja meni ja tuli ja jutteli Davidille kaikki nämät, joiden tähden Joab hänen lähettänyt oli.

11:23 Ja sanansaattaja sanoi Davidille: ne miehet voittivat meidät ja tulivat ulos kedolle meidän tykömme; mutta me löimme heidät takaperin kaupungin porttiin asti.

11:24 Ja ampujat ampuivat muurista sinun palvelloitas ja tappoivat muutamia kuninkaan palvelioita, ja sinun palvelias Uria Hetiläinen on myös kuollut.

11:25 David sanoi sanansaattajalle: sano näin Jooabille: älä sitä pahakses pane, sillä miekka syö nyt yhden, nyt toisen, vahvista sota kaupunkia vastaan, ettäs kukistaisit sen: ja vahvista sinä häntä.

11:26 Ja kuin Urian emäntä kuuli miehensä Urian kuolleeksi, murehti hän miestänsä.

puolisolleen valittajaiset.

11:27 Mutta kun suruaika oli ohitse, lähetti Daavid ottamaan hänet linnaansa, ja hän tuli hänen vaimoksensa. Sitten hän synnytti hänelle pojan. Mutta se, minkä Daavid oli tehnyt, oli paha Herran silmissä.

12 LUKU

12:1 Ja Herra lähetti Naatanin Daavidin tykö. Kun hän tuli hänen tykönsä, sanoi hän hänelle: "Kaksi miestä oli samassa kaupungissa, toinen rikas ja toinen köyhä.

12:2 Rikkaalla oli lampaista ja raavaita hyvin paljon.

12:3 Mutta köyhällä ei ollut muuta kuin yksi ainoa pieni karitsa, jonka hän oli ostanut. Hän elätti sitä, ja se kasvoi hänen luonansa yhdessä hänen lastensa kanssa: se söi hänen leipäpalastansa, joi hänen maljastansa, makasi hänen sylissänsä ja oli hänelle niinkuin tytär.

12:4 Niin rikkaalle miehelle tuli vieras. Mutta hän ei raskinut ottaa omia lampaitansa eikä raavaitansa valmistaakseen ruokaa matkamiehelle, joka oli tullut hänen luoksensa; vaan hän otti köyhän miehen karitsan ja valmisti sen miehelle, joka oli tullut hänen luoksensa."

12:5 Niin Daavid vihastui kovin siihen mieheen ja sanoi Naatanille: "Niin totta kuin Herra elää: mies, joka tämän on tehnyt, on kuoleman oma.

12:6 Ja karitsa hänen on korvattava nelinkertaisesti, koska hän teki näin ja koska hän ei sääliä tuntenut."

12:7 Mutta Naatan sanoi Daavidille: "Sinä olet se mies. Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: 'Minä olen voidellut sinut Israelin kuninkaaksi ja pelastanut sinut Saulin käsistä.

12:8 Minä olen antanut sinulle herrasi linnan ja antanut herrasi vaimot sinun syyliisi; ja minä olen antanut sinulle Israelin ja Juudan heimot. Ja jos tämä olisi vähän, niin minä antaisin sinulle vielä sekä sitä että tätä.

11:27 Sittekuin hän oli murehtinut, lähetti David ja antoi tuoda hänen huoneesensa, ja hän tuli hänen emännäksensä ja synnytti hänelle pojan, mutta se työ, jonka David teki, oli paha \Herran\ edessä.

12 LUKU

12:1 Ja \Herra\ lähetti Natanin Davidin tykö. Kun hän tuli hänen tykönsä, sanoi hän hänelle: kaksi miestä oli yhdessä kaupungissa, toinen rikas ja toinen köyhä.

12:2 Rikkaalla oli aivan paljon lampaista ja karjaa;

12:3 Mutta köyhällä ei ollut mitään muuta kuin yksi vähä karitsa, jonka hän ostanut oli, ja elättänyt, ja kasvattanut suureksi, ja ravitsi sen tykönsä lastensa kanssa; joka myös söi hänen leipänsä palasta, ja joi hänen juoma-astiastansa, ja makasi hänen sylissänsä, ja se oli hänelle niinkuin tytär.

12:4 Mutta kuin rikkaalle miehelle tuli vieras, ei raskinut hän ottaa omista lampaitansa ja karjastansa, valmistaaksensa vieraalle, joka hänen tykönsä tullut oli; mutta otti köyhän miehen lampaan ja valmisti vieraalle, joka hänen tykönsä tullut oli.

12:5 Niin Davidin viha julmistui suuresti sitä miestä vastaan, ja hän sanoi Natanille: niin totta kuin \Herra\ elää, se mies on kuoleman lapsi, joka sen teki,

12:6 Niin myös pitää hänen maksaman neljäkertaisesti sen lampaan, että hän sen tehnyt on, ja ei säästänyt sitä.

12:7 Niin sanoi Natan Davidille: sinä olet se mies. Näin sanoo \Herra\ Israelin Jumala: minä olen voidellut sinun Israelin kuninkaaksi ja minä olen pelastanut sinun Saulin kädestä,

12:8 Ja olen antanut sinulle sinun herras huoneen ja hänen emäntänsä sinun syyliisi, ja olen antanut sinulle Israelin ja Juudan huoneen; ja jos siinä vähä on, niin minä sen lisäksi sinulle.

12:9 Miksi sinä olet pitänyt halpana Herran sanan ja tehnyt sitä, mikä on pahaa hänen silmissään? Heettiläisen Uurian sinä olet surmannut miekalla, olet tappanut hänet ammonilaisten miekalla, ja hänen vaimonsa sinä olet ottanut vaimoksesi.

12:10 Sentähden ei miekka ole milloinkaan väistynyt sinun suvustasi, koska olet pitänyt halpana minut ja ottanut vaimoksesi heettiläisen Uurian vaimon.

12:11 Näin sanoo Herra: Katso, minä nostatan sinulle onnettomuuden sinun omasta perheestäsi, ja silmiesi edessä minä otan sinun vaimosi ja annan heidät toiselle, ja hän on makaava sinun vaimojesi kanssa tämän auringon nähden.

12:12 Sillä sinä olet tehnyt tekosi salassa, mutta minä teen tämän koko Israelin ja auringon nähden."

12:13 Niin Daavid sanoi Naatanille: "Minä olen tehnyt syntiä Herraa vastaan." Naatan sanoi Daavidille: "Niin on myös Herra antanut sinun syntisi anteeksi; sinä et kuole.

12:14 Mutta koska sinä tällä teolla olet saattanut Herran viholliset pilkkaamaan häntä, niin se poika, joka sinulle on syntynyt, on kuoleva."

12:15 Sitten Naatan meni kotiinsa. Ja Herra löi lasta, jonka Uurian vaimo oli Daavidille synnyttänyt, niin että se sairastui vaikeasti.

12:16 Silloin Daavid etsi Jumalaa pojan tähden, ja Daavid paastosi; ja aina kun hän tuli kotiinsa, makasi hän yötä paljaalla maalla.

12:17 Niin hänen hovinsa vanhimmat menivät hänen luokseen saadaksensa hänet nousemaan ylös maasta, mutta hän ei tahtonut; eikä hän syönyt mitään heidän kanssansa.

12:18 Seitsemäntenä päivänä lapsi kuoli. Mutta Daavidin palvelijat eivät uskaltaneet ilmoittaa hänelle, että lapsi oli kuollut, sillä he ajattelivat: "Katso, kun me puhuimme hänelle lapsen vielä eläessä, ei hän kuullut

12:9 Miksis katsoit \Herran\ sanan ylö, tehden pahaa hänen silmänsä edessä? Urian Hetiläisen olet sinä lyönyt miekalla, ja hänen vaimonsa olet sinä ottanut sinulles emännäksi; mutta hänen olet sinä tappanut Ammonin lasten miekalla.

12:10 Niin ei pidä myös miekan lakkaaman sinun huoneestas ijankaikkisesti; ettäs olet katsonut minun ylö, ja Urian, Hetiläisen, emännän ottanut sinulles emännäksi.

12:11 Näin sanoo \Herra\; katso, minä herätän pahuuden sinua vastaan omasta huoneestas, ja otan sinun emäntäs sinun silmäis nähden, ja annan ne lähimmäiseselles, ja hän makaa sinun emäntäis sivussa valkiana päivänä.

12:12 Sillä sinä olet sen tehnyt salaisesti; mutta minä teen tämän koko Israelin edessä ja auringon edessä.

12:13 Niin sanoi David Natanille: minä olen syntiä tehnyt \Herraa\ vastaan. Natan sanoi Davidille: niin on myös \Herra\ sinun syntis ottanut pois, ei sinun pidä kuoleman.

12:14 Mutta ettäs tämän työn kautta saatit \Herran\ viholliset pilkkaamaan, pitää sen pojan, joka sinulle syntynyt on, totisesti kuoleman.

12:15 Sitte meni Natan huoneesensa. Mutta \Herra\ löi lapsen, jonka Urian emäntä Davidille synnyttänyt oli, että se sairasti kuolemallansa.

12:16 Ja David etsi Jumalaa lapsen tähden: ja David paastosi paljo, ja meni ja makasi yön maan päällä.

12:17 Niin nousivat hänen huoneensa vanhimmat nostamaan häntä maasta; mutta ei hän tahtonut, eikä syönyt leipää heidän kanssansa.

12:18 Seitsemäntenä päivänä kuoli lapsi; ja ei Davidin palveliat tohtineet sanoa hänelle lasta kuolleeksi, sillä he ajattelivat: katso, kuin lapsi vielä eli, puhuimme me hänen kanssansa, ja ei hän kuullut meidän

meitä. Kuinka voisimme sitten sanoa hänelle, että lapsi on kuollut? Hän voisi tehdä itselleen paha."

12:19 Mutta kun Daavid näki, että hänen palvelijansa kuiskailivat keskenänsä, ymmärsi hän, että lapsi oli kuollut. Ja Daavid kysyi palvelijoiltansa: "Onko lapsi kuollut?" He vastasivat: "On."

12:20 Niin Daavid nousi maasta, peseytyi ja voiteli itsensä, muutti vaatteensa, meni Herran huoneeseen ja rukoili. Ja kun hän tuli kotiinsa, pyysi hän ruokaa; ja he tarjosivat, ja hän söi.

12:21 Mutta hänen palvelijansa sanoivat hänelle: "Miksi teet näin? Lapsen eläessä sinä paastosit ja itkit, mutta lapsen kuoltua sinä nouset ja syöt."

12:22 Hän vastasi: "Kun lapsi vielä eli, paastosin minä ja itkin, sillä minä ajattelin: Kenties Herra on minulle armollinen, niin että lapsi jää eloon.

12:23 Mutta kun hän nyt on kuollut, niin mitä minä enää paastoaisin? Enhän minä enää voi palauttaa häntä. Minä menen hänen tykönsä, mutta hän ei enää palaja minun tyköni."

12:24 Daavid lohdutti vaimoansa Batsebaa ja meni hänen luoksensa ja makasi hänen kanssansa. Ja tämä synnytti pojan, ja hän antoi tälle nimen Salomo, ja Herra rakasti häntä.

12:25 Ja Daavid laittoi hänet profeetta Naatanin hoitoon, ja tämä kutsui häntä Jedidjaksi Herran tähden.

12:26 Mutta Jooab ryhtyi taistelemaan ammonilaisten Rabbaa vastaan ja valloitti kuninkaan kaupungin.

12:27 Ja Jooab lähetti sanansaattajat Daavidin luo ja käski sanoa: "Minä olen ryhtynyt taisteluun Rabbaa vastaan ja olen jo valloittanut vesikaupungin.

12:28 Niin kokoa nyt jäljellä oleva väki ja asetu leiriin kaupungin edustalle ja valloita se, etten minä sitä valloittaisi ja ottaisi sitä nimiini."

12:29 Silloin Daavid kokosi kaiken väen ja

ääntämme, kuinka paljo enemmän hän tulis murheelliseksi, jos me sanoisimme hänelle: lapsi on kuollut?

12:19 Kuin David näki palveliainsa hiljaksensa puhuvan, ymmärsi hän lapsen kuolleeksi, ja sanoi palvelioillensa: kuoliko lapsi? He sanoivat: kuoli.

12:20 Ja David nousi maasta, pesi itsensä ja voiteli, ja muutti toiset vaatteet yllensä, ja meni \Herran\ huoneesen ja rukoili, ja tuli kotiansa, ja antoi panna ruokaa eteensä ja söi.

12:21 Niin sanoivat hänen palveliansa hänelle: mikä se on minkä sinä teet? lapsen eläissä paastosit sinä ja itkit, mutta lapsen kuoltua nouset sinä ja syöt.

12:22 Hän sanoi: lapsen eläissä minä paastosin ja itkin; sillä minä ajattelin: kuka tietää, jos \Herra\ on minulle armollinen, että lapsi eläis.

12:23 Mutta nyt on se kuollut: mitä minun pitäis vielä paastoaman: taidanko minä hänen enää jäljensä tuoda? Minä menen hänen tykönsä, mutta ei hän palaja minun tyköni.

12:24 Ja kuin David oli lohduttanut emäntäänsä BatSebaa, meni hän hänen tykönsä ja lepäsi hänen tykönänsä; ja hän synnytti pojan ja hän kutsui hänen nimensä Salomo, ja \Herra\ rakasti häntä.

12:25 Ja hän lähetti hänen Natan prophetan käden alle, ja kutsui hänen Jedidjah, \Herran\ tähden.

12:26 Niin soti Joab Ammonin lasten Rabbaa vastaan ja voitti sen kuninkaallisen kaupungin.

12:27 Ja Joab lähetti sanansaattajat Davidille ja antoi sanoa hänelle: minä olen sotinut Rabbaa vastaan ja olen voittanut vesikaupungin;

12:28 Niin kokoa nyt jäänyt kansa, ja piiritä kaupunki, ja voita se, etten minä sitä voittaisi, ja minulle siitä nimi olisi.

12:29 Niin David kokosi kaiken kansan, ja

lähti Rabbaan, ryhtyi taisteluun sitä vastaan ja valloitti sen.

12:30 Ja hän otti heidän kuninkaansa kruunun hänen päästänsä - se painoi talentin kultaa, ja siinä oli kallis kivi - ja se pantiin Daavidin päähän. Ja hän vei sangen paljon saalista kaupungista.

12:31 Ja kansan, mitä siellä oli, hän vei pois ja asetti heitä kivisahojen ja rautahakkujen ja rautakirveiden ääreen ja pani heitä tiilentekoon. Näin hän teki kaikille ammonilaisten kaupungeille. Sitten Daavid ja kaikki väki palasi Jerusalemiin.

13 LUKU

13:1 Sen jälkeen tapahtui tämä. Daavidin pojalla Absalomilla oli kaunis sisar nimeltä Taamar, ja Daavidin poika Amnon rakastui häneen.

13:2 Ja Amnon tuli aivan sairaaksi tuskasta sisarensa Taamarin tähden; sillä kun tämä oli neitsyt, näytti Amnonista mahdottomalta tehdä hänelle mitään.

13:3 Mutta Amnonilla oli ystävä, nimeltä Joonadab, Daavidin veljen Simean poika; ja Joonadab oli hyvin ovela mies.

13:4 Tämä sanoi hänelle: "Miksi sinä kuihdut noin päivä päivältä, kuninkaan poika? Etkö ilmaise minulle sitä?" Amnon vastasi hänelle: "Minä olen rakastunut veljeni Absalommin sisareen Taamariin."

13:5 Joonadab sanoi hänelle: "Paneudu vuoteeseesi ja tekeydy sairaaksi. Ja kun isäsi tulee katsomaan sinua, niin sano hänelle: 'Salli minun sisareni Taamarin tulla antamaan minulle jotakin syötävää; jos hän valmistaisi ruuan minun silmiäni edessä, että minä näkisin sen, niin minä söisin hänen kädestään.'"

13:6 Niin Amnon paneutui maata ja tekeytyi sairaaksi. Kun kuningas tuli katsomaan häntä, sanoi Amnon kuninkaalle: "Salli minun sisareni Taamarin tulla tekemään kaksi kakkua minun silmiäni edessä, niin minä syön hänen kädestään."

13:7 Silloin Daavid lähetti sanan Taamarille

matkusti Rabbaan ja soti sitä vastaan, ja voitti sen;

12:30 Ja otti heidän kuninkaansa kruunun hänen päästänsä, joka painoi leiviskän kultaa, ja kalliita kiviä, ja se pantiin Davidin päähän; ja hän vei paljon saalista kaupungista ulos.

12:31 Ja kansan, joka siellä oli, johdatti hän ulos ja pani sahaan, rautahautoille ja kirvestöihin, ja käytti heidän tiilihautoja myöten: niin hän teki kaikille Ammonin lasten kaupungeille. Ja David ja kaikki kansa palasi Jerusalemiin.

13 LUKU

13:1 Ja tapahtui sitte, että Absalomilla Davidin pojalla oli kaunis sisar, jonka nimi oli Tamar; ja Amnon Davidin poika rakasti häntä.

13:2 Ja Amnon saatti itsensä tuskissansa sairaaksi sisarensa Tamarin tähden; sillä hän oli neitsy. Ja näkyi työlääksi Amnonin silmiäni edessä hänelle jotakin tehdä.

13:3 Mutta Amnonilla oli ystävä, joka kutsuttiin Jonadab, Simean Davidin veljen poika; ja Jonadab oli sangen kavala mies.

13:4 Hän sanoi hänelle: kuninkaan poika, miksis niin laihaksi tulet päivä päivältä? Etkös minulle sitä sano? Niin sanoi Amnon hänelle: minä rakastan Tamaria, veljeni Absalommin sisarta.

13:5 Jonadab sanoi hänelle: laske sinus vuoteeses ja teeskele itses sairaaksi: kuin siis sinun isäs tulee katsomaan sinua, niin sano hänelle: tulkaan sisareni Tamar ruokkimaan minua ja valmistamaan ruokaa minun eteeni, että minä näkisin ja söisin hänen kädestänsä.

13:6 Niin Amnon pani levätä ja teeskeli itsensä sairaaksi. Kun kuningas tuli häntä katsomaan, sanoi Amnon kuninkaalle: tulkaan minun sisareni Tamar valmistamaan minun eteeni kaksikin herkkua, että minä söisin hänen kädestänsä.

13:7 Niin lähetti David sanan Tamarille

linnaan ja käski sanoa hänelle: "Mene veljesi Amnonin taloon ja valmista hänelle ruokaa."

13:8 Niin Taamar meni veljensä Amnonin taloon, jossa tämä makasi. Ja hän otti taikinaa, sotki ja teki kakkuja hänen silmiensä edessä ja paistoi kakut,

13:9 otti pannun ja kaatoi hänen eteensä; mutta tämä ei tahtonut syödä. Ja Amnon sanoi: "Toimittakaa kaikki minun luotani ulos." Niin menivät kaikki hänen luotaan ulos.

13:10 Sitten Amnon sanoi Taamarille: "Tuo ruoka tänne sisähuoneeseen, syödäkseni sinun kädestäsi." Niin Taamar otti tekemänsä kakut ja toi ne sisähuoneeseen veljellensä Amnonille.

13:11 Mutta kun hän tarjosi niitä tälle syödä, tarttui tämä häneen ja sanoi hänelle: "Tule, makaa minun kanssani, sisareni!"

13:12 Mutta hän sanoi: "Pois se, veljeni, älä tee minulle väkivaltaa; sillä semmoista ei saa tehdä Israelissa. Älä tee sellaista häpeällistä tekoa.

13:13 Mihin minä joutuisin häpeäni kanssa? Ja sinua pidettäisiin Israelissa houkkana. Puhu nyt kuninkaan kanssa; hän ei minua sinulta kiellä."

13:14 Mutta tämä ei tahtonut kuulla häntä, vaan voitti hänet, teki hänelle väkivaltaa ja makasi hänet.

13:15 Mutta sitten valtasi Amnonin ylen suuri vastenmielisyys häntä kohtaan: vastenmielisyys häntä kohtaan oli suurempi kuin rakkaus, jolla hän oli häntä rakastanut. Ja Amnon sanoi hänelle: "Nouse, mene tiehesi."

13:16 Silloin hän sanoi hänelle: "Eikö tämä rikos, että ajat minut pois, ole vielä suurempi kuin se toinen, jonka olet minulle tehnyt?" Mutta hän ei tahtonut kuulla häntä,

13:17 vaan huusi nuoren miehen, joka häntä palveli, ja sanoi: "Ajakaa ulos minun

huoneeseen ja antoi hänelle sanoa: mene veljes Amnonin huoneeseen ja valmista hänelle ruokaa.

13:8 Tamar meni veljensä Amnonin huoneeseen, ja hän makasi vuoteessa; ja hän otti taikinan, sotkui ja valmisti sen hänen silmäinsä edessä, ja kypsensi ne herkut.

13:9 Ja hän otti pannun ja kaasi hänen eteensä, vaan ei hän tahtonut syödä. Ja Amnon sanoi: antakaat kaikki mennä ulos minun tyköäni; niin menivät kaikki ulos hänen tyköänsä.

13:10 Niin sanoi Amnon Tamarille: kanna ruoka kamariin syödäkseni kädestäs. Niin Tamar otti herkun, jonka hän valmistanut oli, ja kantoi kamariin veljensä Amnonin tykö.

13:11 Ja kuin hän taritsi hänelle syödä, tarttui hän häneen ja sanoi hänelle: tule minun sisareni ja makaa minun kanssani.

13:12 Mutta hän sanoi: ei, minun veljeni, älä minua häpäise! sillä ei niin pidä tehtämän Israelissa. Älä tee hulluutta.

13:13 Kuhunka minun pitäis häpiäni sälyttämän? Ja sinä tulisit niinkuin tyhmä Israelissa. Puhu paremmin kuninkaan kanssa, sillä ei hän minua sinulta kiellä.

13:14 Mutta ei hän tahtonut kuulla häntä, vaan voitti hänen, häpäisi ja makasi hänen.

13:15 Sitte vihasi Amnon häntä sangen suurella vihalla, niin että viha, jolla hän häntä vihasi oli suurempi, kuin rakkaus ennen oli, jolla hän häntä rakasti. Ja Amnon sanoi hänelle: nouse ja mene.

13:16 Mutta hän sanoi: eikö tämä pahuus ole suurempi kuin se toinen, jonka sinä olet tehnyt minun kanssani, ettäs minun ajat ulos. Mutta ei hän tahtonut kuulla häntä;

13:17 Vaan kutsui nuorukaisensa, joka häntä palveli ja sanoi: aja tämä ulos minun

luotani tämä, ja lukitse ovi hänen jälkeensä."

13:18 Ja työllä oli yllään pitkäliepeinen, hihallinen ihokas; sillä sellaisiin viittoihin olivat kuninkaan tyttäret puetut neitsyenä ollessaan. Ja kun palvelija oli vienyt hänet ulos ja lukinnut oven hänen jälkeensä,

13:19 sirotteli Taamar tuhkaa päähänsä ja repäisi pitkäliepeisen, hihallisen ihokkaan, joka hänellä oli yllänsä, pani kätensä päänsä päälle ja meni huutaen lakkaamatta.

13:20 Hänen veljensä Absalom sanoi hänelle: "Onko veljesi Amnon ollut sinun kanssasi? Vaikene nyt, sisareni, onhan hän veljesi. Älä pane tätä asiaa niin sydämellesi." Niin Taamar jäi hyljättynä veljensä Absalomien taloon.

13:21 Kun kuningas Daavid kuuli kaiken tämän, vihastui hän kovin.

13:22 Mutta Absalom ei puhunut Amnonille sanaakaan, ei pahaa eikä hyvää, sillä Absalom vihasi Amnonia, sentähden että tämä oli tehnyt väkivaltaa hänen sisarellensa Taamarille.

13:23 Kahden vuoden kuluttua tapahtui, että Absalomilla oli lammasten keritsiäiset Baal-Haasorissa, joka on Efraimin luona. Ja Absalom kutsui sinne kaikki kuninkaan pojat.

13:24 Ja Absalom tuli kuninkaan tykö ja sanoi: "Katso, palvelijallasi on lammasten keritsiäiset; jospa kuningaskin palvelijoihin tulisi palvelijansa luo."

13:25 Mutta kuningas vastasi Absalomille: "Ei niin, poikani, älkäämme tulko kaikki, ettemme olisi sinulle vaivaksi." Ja vaikka hän pyytämällä pyysi häntä, ei hän kuitenkaan tahtonut mennä, vaan hyvästeli hänet.

13:26 Silloin Absalom sanoi: "Jollet itse tulekaan, salli kuitenkin veljeni Amnonin tulla meidän kanssamme." Kuningas sanoi hänelle: "Miksi juuri hänen olisi mentävä

tykööni, ja sulje ovi kiinni hänen jälkeensä.

13:18 Ja hänen yllänsä oli kirjava hame; sillä senkaltaisilla hameilla olivat kuninkaan tyttäret vaatetetut, niinkauvan kuin he olivat neitseet. Ja kuin hänen palveliansa oli hänen ajanut ulos ja sulkenut oven hänen jälkeensä,

13:19 Heitti Tamar tuhkaa päänsä päälle, ja repäisi sen kirjavan hameen rikki, joka hänen yllänsä oli, ja pani kätensä päänsä päälle, ja huusi mennessänsä.

13:20 Ja hänen veljensä Absalom sanoi hänelle: onko sinun veljes Amnon ollut sinun kanssasi? Ole ääneti sisareni: se on sinun veljes, älä sitä niin pane sydämees. Niin Tamar jäi yksinäiseksi veljensä Absalomien huoneeseen.

13:21 Ja kuin kuningas David kaikki nämät kuuli vihastui hän sangen suuresti.

13:22 Mutta Absalom ei puhunut Amnonille pahaa eli hyvää; vaan Absalom vihasi Amnonia että hän häpäisi hänen sisarensa Tamarin.

13:23 Kahden vuoden perästä antoi Absalom kerittää lampaitansa BaalHatsarissa, joka on Ephraimin tykönä; ja Absalom kutsui kaikki kuninkaan lapset.

13:24 Ja Absalom tuli myös kuninkaan tykö ja sanoi: katso, palveliallas ovat nyt lammasten keritsiät: minä rukoilen, että kuningas palvelioinensa tulis palveliansa tykö.

13:25 Mutta kuningas sanoi Absalomille: ei niin, poikani, älkäämme kaikki menkö, ettemme tekisi sinulle vaivaa. Ja vaikka hän suuresti rukoili häntä, ei hän kuitenkaan tahtonut mennä, vaan siunasi häntä.

13:26 Absalom sanoi: jollet sinä tule, niin salli veljeni Amnonin käydä meidän kanssamme. Kuningas sanoi hänelle: mitä hän menee sinun kanssasi?

sinun kanssasi?"

13:27 Mutta kun Absalom pyytämällä pyysi häntä, päästi hän Amnonin ja kaikki muut kuninkaan pojat menemään hänen kanssansa.

13:28 Ja Absalom käski palvelijoitaan ja sanoi: "Pitäkää silmällä, milloin Amnonin sydän tulee iloiseksi viinistä, ja kun minä sanon teille: 'Surmatkaa Amnon', niin tappakaa hänet älkääkä peljätkö; sillä minähän olen teitä käsenyt. Olkaa lujat ja urhoolliset."

13:29 Absalomin palvelijat tekivät Amnonille, niinkuin Absalom oli käsenyt. Silloin kaikki kuninkaan pojat nousivat, istuivat kukin muulinsa selkään ja pakenivat.

13:30 Heidän vielä ollessaan matkalla tuli Daavidille sanoma: "Absalom on surmannut kaikki kuninkaan pojat, niin ettei heistä ole jäänyt jäljelle ainoatakaan."

13:31 Silloin kuningas nousi, repäisi vaatteensa ja paneutui maahan maata; ja kaikki hänen palvelijansa seisoivat siinä reväistyin vaatein.

13:32 Niin Joonadab, Daavidin veljen Simean poika, puhkesi puhumaan ja sanoi: "Älköön herrani luulko, että kaikki nuoret miehet, kuninkaan pojat, ovat tapetut; ainoastaan Amnon on kuollut. Sillä ilme Absalomin kasvoilla on tiennyt pahaa siitä päivästä lähtien, jona Amnon teki väkivaltaa hänen sisarellensa Taamarille.

13:33 Älköön siis herrani, kuningas, panko sydämelleen sitä puhetta, että muka kaikki kuninkaan pojat olisivat kuolleet; sillä ainoastaan Amnon on kuollut."

13:34 Mutta Absalom pakeni. Kun palvelija, joka oli tähyistäjänä, nosti silmänsä ja katseli, niin katso, paljon väkeä tuli tietä, joka oli hänen takanansa, vuoren kuvetta.

13:35 Silloin Joonadab sanoi kuninkaalle: "Katso, kuninkaan pojat tulevat. On tapahtunut, niinkuin palvelijasi sanoi."

13:36 Juuri kun hän oli saanut sen sanotuksi, niin katso, kuninkaan pojat

13:27 Niin Absalom vaati häntä, että hän antoi Amnonin ja kaikki kuninkaan lapset mennä heidän kanssansa.

13:28 Ja Absalom käski palvelioillensa ja sanoi: ottakaat vaari kuin Amnon tulee iloiseksi viinasta ja minä sanon teille: lyökää Amnon! niin tappakaa häntä, älkääkä peljätkö, sillä minä olen sen teille käsenyt, olkaat rohkiat ja miehuulliset siihen.

13:29 Ja Absalomin palvelijat tekivät Amnonille niinkuin Absalom käsenyt oli. Niin kaikki kuninkaan lapset nousivat, ja jokainen istui muulinsa päälle ja pakeni.

13:30 Ja kuin he vielä tiellä olivat, tuli sanoma Davidille, sanoen: Absalom on lyönyt kaikki kuninkaan lapset, niin ettei yksikään heistä ole jäänyt.

13:31 Niin nousi kuningas ja repäisi vaatteensa rikki, ja heitti itsensä maahan; ja kaikki palvelijat, jotka seisoivat hänen ympärillensä, repäisivät vaatteensa rikki.

13:32 Niin vastasi Jonadab Simean Davidin veljen poika ja sanoi: älköön minun Herrani ajatelko, että kaikki nuorukaiset kuninkaan lapsista ovat tapetut, vaan ainoastansa Amnon on kuollut; sillä se on ollut Absalomin mielessä siitä päivästä, kuin hän häpäisi hänen sisarensa Tamarin.

13:33 Niin älköön herrani kuningas panko sydämellensä, ajatellen, että kaikki kuninkaan lapset ovat kuolleet; sillä Amnon on ainoastansa kuollut.

13:34 Ja Absalom pakeni; ja palvelia, joka vartiana oli, nosti silmänsä ja näki, ja katso, suuri joukko kansaa tuli tiellä toinen toisensa perästä, vuoren sivulta.

13:35 Niin Jonadab sanoi kuninkaalle: katso, kuninkaan lapset tulevat; niinkuin palvelias sanonut on, niin on myös tapahtunut.

13:36 Ja kuin hän puhunut oli, katso, kuninkaan lapset tulivat, korottivat äänensä

tulivat; ja he korottivat äänensä ja itkivät. Myöskin kuningas ja kaikki hänen palvelijansa itkivät hyvin katkerasti.

13:37 Mutta Absalom oli paennut ja mennyt Gesurin kuninkaan Talmain, Ammihudin pojan, luo. Ja Daavid suri poikaansa kaiken aikaa.

13:38 Kun Absalom oli paennut ja tullut Gesuriin, jäi hän sinne kolmeksi vuodeksi.

13:39 Ja kuningas Daavid ikävöi päästä Absalomin luo, sillä hän oli lohduttautunut Amnonin kuolemasta.

14 LUKU

14:1 Kun Jooab, Serujan poika, huomasi, että kuninkaan sydän oli kääntynyt Absalomin puoleen,

14:2 lähetti Jooab noutamaan Tekoasta taitavan vaimon ja sanoi hänelle: "Ole surevinasi ja pukeudu suruvaatteisiin äläkä voitele itseäsi öljyllä, vaan ole niinkuin vaimo, joka jo kauan on surrut vainajaa.

14:3 Mene sitten kuninkaan eteen ja puhu hänelle näin." Ja Jooab pani sanat hänen suuhunsa.

14:4 Niin tekoalainen vaimo meni kuninkaan eteen, lankesi kasvoillensa maahan ja osoitti kunnioitusta ja sanoi: "Auta, kuningas!"

14:5 Kuningas sanoi hänelle: "Mikä sinun on?" Hän vastasi: "Totisesti, minä olen leskivaimo; mieheni on kuollut.

14:6 Ja sinun palvelijattarellasi oli kaksi poikaa; he tulivat riitaan keskenänsä kedolla, eikä siellä ollut ketään, joka olisi sovittanut heidän välinsä, ja niin toinen löi toisen kuoliaaksi.

14:7 Ja katso, koko suku on noussut palvelijatartasi vastaan, ja he sanovat: 'Anna tänne veljensä surmaaja, että me otamme häneltä hengen hänen tapetun veljensä hengestä ja niin hävitämme

ja itkivät. Kuningas ja kaikki hänen palveliansa itkivät myös suurella itkulla.

13:37 Mutta Absalom pakeni ja meni Talmain Gessurin kuninkaan Ammihudin pojan tykö; mutta hän murehti poikansa tähden ne päivät.

13:38 Mutta sittekuin Absalom oli paennut ja matkustanut Gessuriin oli hän siellä kolme ajastaikaa.

13:39 Ja sen jälkeen lakkasi kuningas David menemästä Absalomia vastaan; sillä hän oli jo lohdutettu Amnonin jälkeen, joka kuollut oli.

14 LUKU

14:1 Ja kuin Joab ZeruJan poika ymmärsi kuninkaan sydämen olevan Absalomia vastaan;

14:2 Niin Joab lähetti Tekoan ja antoi tuoda sieltä toimellisen vaimon, ja sanoi hänelle: teeskele nyt sinus murheelliseksi, ja pue murhevaatteet päälles, ja älä voitele sinuas öljyllä; vaan ole niinkuin joku vaimo, joka jo kauan aikaa on murehtinut kuollutta;

14:3 Ja mene kuninkaan tykö ja puhu näin ja näin hänen kanssansa. Ja Joab pani sanat hänen suuhunsa.

14:4 Ja kuin Tekoan vaimo tahtoi puhua kuninkaan kanssa, lankesi hän maahan kasvoillensa, kumarsi ja sanoi: auta minua! kuningas.

14:5 Kuningas sanoi hänelle: mikä sinun on? Hän sanoi: minä olen tosin leskivaimo, ja minun mieheni on kuollut,

14:6 Ja sinun piiallas oli kaksi poikaa: ne riitelivät keskenänsä kedolla, ja ettei siellä ollut joka heidät eroitti, niin löi toinen toisensa ja tappoi hänen.

14:7 Ja katso, nyt nousee koko sukukunta piikaas vastaan ja sanoo: anna tänne se, joka veljensä tappoi, tapettavaksi hänen veljensä sielun edestä, jonka hän tappanut on, ja tehtäväksi perinnöttömäksi. Ja he

perillisenkin.' Niin he sammuttaisivat kipinänkin, joka minulla vielä on jäljellä, ettei miehestäni jäisi nimeä eikä jälkeläistä maan päälle."

14:8 Kuningas sanoi vaimolle: "Mene kotiisi, minä annan käskyn sinusta."

14:9 Mutta tekoalainen vaimo sanoi kuninkaalle: "Herrani, kuningas, tulkoon tämä rikos minun ja minun isäni perheen kannettavaksi, mutta kuningas ja hänen valtaistuimensa olkoon siitä vapaa."

14:10 Kuningas sanoi: "Tuo minun eteeni se, joka puhuu sinulle niin, ja hän ei enää sinuun koske."

14:11 Vaimo sanoi: "Muistakoon kuningas Herraa Jumalaansa, ettei verenkostaja saisi tuottaa vielä suurempaa turmiota, ja ettei minun poikaani tuhottaisi." Silloin hän sanoi: "Niin totta kuin Herra elää: ei hiuskarvaakaan sinun poikasi päästä ole putoava maahan."

14:12 Mutta vaimo sanoi: "Salli palvelijattaresi puhua vielä sananen herralleni, kuninkaalle." Hän vastasi: "Puhu."

14:13 Vaimo sanoi: "Miksi sinä ajattelet tehdä juuri samoin Jumalan kansaa vastaan, koskapa kuningas ei salli oman hylkäämänsä tulla takaisin? Noin puhuessaanhan kuningas itse joutuu ikäänkuin syylliseksi."

14:14 Mehän kuolemme ja olemme niinkuin maahan kaadettu vesi, jota ei voi koota takaisin. Mutta Jumala ei ota pois elämää, vaan sitä hän ajattelee, ettei vain hyljätty joutuisi hänestä erotetuksi.

14:15 Sentähden minä tulini nyt puhumaan tätä herralleni, kuninkaalle, kun kansa sai minut pelkäämään; silloin ajatteli palvelijattaresi: minä puhun kuninkaalle, ehkä kuningas tekee palvelijattarensa sanan mukaan.

14:16 Niin, kuningas on kuuleva ja pelastava palvelijattarensa sen miehen kourista, joka tahtoo hävittää sekä minut että minun poikani Jumalan perintöosasta.

14:17 Ja palvelijattaresi ajatteli: minun

tahtovat sammuttaa minun kipinäni, joka vielä jäljellä on, ettei minun miehelläni ensinkään nimeä pitäisi hänen jälkeensä oleman maan päällä.

14:8 Kuningas sanoi vaimolle: mene kotias, ja minä käsken sinun puolestas.

14:9 Ja Tekoan vaimo sanoi kuninkaalle: minun herrani kuningas, se pahateko olkoon minun päälläni ja minun isäni huoneen päällä; mutta kuningas ja hänen istuimensa olkoon viatoin.

14:10 Kuningas sanoi: joka sinua vastaan puhuu, tuo häntä minun tyköni: ei hänen pidä enää rupeeman sinuun.

14:11 Hän sanoi: ajatelkaan nyt kuningas \Herransa\ Jumalansa päälle, ettei verenkostajia ylen monta olisi kadottamaan, ja ettei minun poikani surmattaisi. Hän sanoi: niin totta kuin \Herra\ elää, ei pidä hiuskarvakaan lankeeman pojastas maan päälle.

14:12 Ja vaimo sanoi: anna nyt sinun piikas sanoa jotakin herralleni kuninkaalle! Hän sanoi: sano.

14:13 Vaimo sanoi: miksi sinulla on senkaltainen ajatus Jumalan kansaa vastaan? että kuningas senkaltaisia sanoja puhunut on, niinkuin hän tekis itsensä vialliseksi, ettei kuningas anna tuoda kulkiaansa jälleen:

14:14 Sillä me tosin kuolemme ja juoksemme niinkuin vesi maahan, jota ei pidätetä: Ja ei Jumalakaan henkeä ota pois, vaan ajattelee kaiketi, ettei kulkia häneltä syöstäisi ulos.

14:15 Niin olen minä nyt tullut puhumaan senkaltaisia herralleni kuninkaalle; sillä kansa on peljättänyt minua, ja piikas ajatteli: minä puhun kuninkaan kanssa, kuka tietää, että hän tekee piikansa sanan jälkeen.

14:16 Sillä kuningas kuulee piikaansa ja auttaa niiden kädestä, jotka minua ja minun poikaani yhtä haavaa Jumalan perimisestä eroittaa tahtovat.

14:17 Ja piikas ajatteli: herrani kuninkaan

herrani, kuninkaan, sana on rauhoittava minut. Sillä herrani, kuningas, on Jumalan enkelin kaltainen, niin että hän kuulee, mikä hyvää on ja mikä paha. Ja Herra, sinun Jumalasi, olkoon sinun kanssasi."

14:18 Kuningas vastasi ja sanoi vaimolle: "Älä salaa minulta mitään, mitä minä sinulta kysyn." Vaimo sanoi: "Herrani, kuningas, puhukoon."

14:19 Kuningas kysyi: "Eikö Jooabin käsi ole mukana kaikessa tässä?" Vaimo vastasi ja sanoi: "Niin totta kuin sinun sielusi, minun herrani, kuningas, elää: ei pääse oikeaan eikä vasempaan siitä, mitä herrani, kuningas, puhuu. Niin, sinun palvelijasi Jooab on käskenyt minua tähän ja pannut kaikki nämä sanat palvelijattaresi suuhun.

14:20 Antaakseen asialle toisen muodon on palvelijasi Jooab näin tehnyt; mutta herrani on viisas niinkuin Jumalan enkeli ja tietää kaiken, mitä maan päällä tapahtuu."

14:21 Silloin kuningas sanoi Jooabille: "Katso, tämän minä teen: mene ja tuo takaisin nuorukainen Absalom."

14:22 Niin Jooab lankesi kasvoilleen maahan, osoitti kunnioitusta ja siunasi kuningasta. Ja Jooab sanoi: "Nyt palvelijasi tietää, että minä olen saanut armon sinun silmiesi edessä, herrani, kuningas, koska kuningas tekee palvelijansa sanan mukaan."

14:23 Sitten Jooab nousi ja meni Gesuriin ja toi Absalomia Jerusalemiin.

14:24 Mutta kuningas sanoi: "Hän siirtyköön omaan taloonsa, mutta älköön tulko minun kasvojeni eteen." Niin Absalom siirtyi omaan taloonsa, mutta ei tullut kuninkaan kasvojen eteen.

14:25 Mutta koko Israelissa ei ollut yhtään niin kaunista miestä kuin Absalom, eikä ketään niin ylistettyä: kantapäätä kiireeseen asti ei ollut hänessä yhtään virheä.

14:26 Ja kun hän ajatti hiuksensa - aina vuoden kuluttua hän ajatti ne, sillä ne

sanat ovat minulle lohdutukseksi; sillä herrani kuninkaan on niinkuin Jumalan enkeli, ja kuultelee hyvän ja pahan; sentähden myös \Herra\ sinun Jumalasi on sinun kanssas.

14:18 Kuningas vastasi ja sanoi vaimolle: älä siis salaa minulta sitä, mitä minä kysyn sinulta. Vaimo sanoi: herrani kuningas puhukaan.

14:19 Kuningas sanoi: eikö Jooabin käsi ole sinun kanssas kaikissa päissä? Vaimo vastasi ja sanoi: niin totta kuin sinun sielusi elää, minun herrani kuningas, ei ole yhtäkään oikialla eli vasemmalla kädellä, paitsi sitä kuin minun herrani kuningas sanonut on; sillä sinun palvelias Joab on minun käskenyt ja on kaikki nämä sanat piikas suuhun pannut.

14:20 Että minä niin kääntäisin tämän asian, sen on sinun palvelias Joab tehnyt: mutta minun herrani on toimellinen niinkuin Jumalan enkeli, ja ymmärtää kaikki kappaleet maan päällä.

14:21 Silloin sanoi kuningas Joabille: katso, minä olen sen tehnyt: mene ja tuo nuorukainen Absalom jälleen.

14:22 Silloin lankesi Joab kasvoilleen maahan, kumarsi ja kiitti kuningasta, ja sanoi: tänäpänä ymmärtää palvelias minun löytäneeksi armon sinun edessä, minun herrani kuningas; sillä kuningas tekee, mitä hänen palveliansa sanoo.

14:23 Niin nousi Joab ja meni Gesuriin, ja toi Absalomia Jerusalemiin.

14:24 Mutta kuningas sanoi: anna hänen poiketa huoneensa ja ei nähdä minun kasvojeni. Niin Absalom poikkesi huoneensa ja ei nähnyt kuninkaan kasvoja.

14:25 Ja koko Israelissa ei ollut yksikään mies niin kaunis kuin Absalom, ja niin suuresti ylistettävä; hamasta hänen kantapäästään niin päänlakeen asti ei ollut yhtäkään virhettä hänessä.

14:26 Ja kuin hänen päänsä kerittiin (se tapahtui vihdoin joka vuosi, sillä se oli

tulivat hänelle niin raskaiksi, että hänen täytyi ne ajattaa - niin painoivat hänen hiuksensa kaksisataa sekeliä kuninkaan painoa.

14:27 Ja Absalomille syntyi kolme poikaa ja tytär, jonka nimi oli Taamar; hän oli kaunis nainen.

14:28 Absalom asui kaksi vuotta Jerusalemissa, tulematta kuninkaan kasvojen eteen.

14:29 Ja Absalom lähetti sanan Jooabille lähettääkseen hänet kuninkaan luo; mutta tämä ei tahtonut tulla hänen luokseen. Ja hän lähetti vielä toisen kerran, mutta hän ei tahtonut tulla.

14:30 Silloin hän sanoi palvelijoille: "Katsokaa, Jooabin maapalsta on minun maapalstani vieressä, ja hänellä on siinä ohraa; menkää ja sytyttäkää se palamaan." Ja Absalomin palvelijat sytyttivät maapalstan palamaan.

14:31 Niin Jooab nousi ja meni Absalomin luo taloon ja sanoi hänelle: "Miksi sinun palvelijasi ovat sytyttäneet palamaan maapalstan, joka on minun omani?"

14:32 Absalom vastasi Jooabille: "Katso, minä lähetin sinulle sanan: Tule tänne, niin minä lähetän sinut kuninkaan luo sanomaan: Mitä varten minä olen tullut kotiin Gesurista? Olisi parempi, jos vielä olisin siellä. Nyt minä tahdon tulla kuninkaan kasvojen eteen; ja jos minussa on vääryys, niin surmatkoon hän minut."

14:33 Silloin Jooab meni kuninkaan tykö ja kertoi hänelle tämän. Ja hän kutsui Absalomin, ja tämä tuli kuninkaan tykö ja kumartui kasvoilleen maahan kuninkaan eteen. Ja kuningas suuteli Absalomia.

15 LUKU

15:1 Mutta sitten tapahtui, että Absalom hankki itsellensä vaunut ja hevoset sekä viisikymmentä miestä, jotka juoksivat hänen edellensä.

15:2 Ja Absalomilla oli tapana asettua

hänelle ylen raskas, niin että hänen piti sen keritsemän), niin painoivat hänen hiuksensa kaksisataa sikliä kuninkaan painon jälkeen.

14:27 Ja Absalomille syntyi kolme poikaa ja yksi tytär, se kutsuttiin Tamar; ja hän oli kaunis vaimo näöstä.

14:28 Ja niin oli Absalom kaksi ajastaikaa Jerusalemissa, ettei hän kuninkaan kasvoja nähnyt.

14:29 Ja Absalom lähetti Joabin perään, lähettääksensä häntä kuninkaan tykö: ja ei hän tahtonut tulla hänen tykönsä. Hän lähetti toisen kerran, vaan ei hän tahtonut tulla.

14:30 Silloin sanoi hän palvelioille: katsokaat sitä Joabin pellon kappaletta minun sarkani vieressä, ja hänellä on siinä ohraa: menkää ja pistäkää tuli siihen; niin pistivät Absalomin palveliat tulen siihen.

14:31 Silloin nousi Joab ja tuli Absalomin huoneeseen, ja sanoi hänelle: miksi palvelias ovat pistäneet tulen minun sarkaani?

14:32 Absalom sanoi Joabille: katso, minä lähetin sinun peräks ja annoin sanoa sinulle: tule minun tyköni, lähettääkseni sinua kuninkaan tykö, ja antaakseni sanoa: miksi minä tulin Gesurista? Se olis minulle parempi, että minä vielä siellä olisin. Niin anna minun nähdä kuninkaan kasvot: jos myös joku pahateko on minussa, niin tappakoon minun.

14:33 Ja Joab meni kuninkaan tykö ja sanoi sen hänelle, ja hän kutsui Absalomin kuninkaan tykö. Ja hän kumarsi kuninkaan eteen maahan kasvoilleensa, ja kuningas antoi suuta Absalomille.

15 LUKU

15:1 Ja tapahtui sitte, että Absalom antoi valmistaa itsellensä vaunut ja hevoset, ja viisikymmentä miestä, jotka olivat hänen edelläjuoksiansa.

15:2 Ja Absalom nousi varhain

varhain aamulla sen tien viereen, joka vei portille; ja kun joku oli tulossa kuninkaan eteen saamaan oikeutta riita-asiassaan, kutsui Absalom hänet ja kysyi: "Mistä kaupungista sinä olet?" Kun tämä vastasi: "Palvelijasi on siitä tai siitä Israelin sukukunnasta",

15:3 sanoi Absalom hänelle: "Asiasi on kyllä hyvä ja oikea, mutta kuninkaan luona ei ole ketään, joka sinua kuulisi."

15:4 Ja Absalom sanoi vielä: "Jospa minut asetettaisiin tuomariksi maahan! Silloin tulisi minun eteeni jokainen, jolla on riita- tai oikeusasia, ja minä antaisin hänelle oikeuden."

15:5 Ja kun joku lähestyi kumartaaksensa häntä, ojensi hän kätensä, tarttui häneen ja suuteli häntä.

15:6 Näin Absalom teki kaikille israelilaisille, jotka tulivat kuninkaan eteen saamaan oikeutta. Ja niin Absalom varasti Israelin miesten sydämet.

15:7 Neljän vuoden kuluttua sanoi Absalom kerran kuninkaalle: "Salli minun mennä Hebroniin täyttämään lupaus, jonka olen Herralle tehnyt.

15:8 Sillä asuessani Gesurissa, Aramissa, sinun palvelijasi teki lupauksen ja sanoi: 'Jos Herra antaa minun tulla takaisin Jerusalemiin, niin minä palvelen Herraa.'

15:9 Kuningas sanoi hänelle: "Mene rauhassa." Niin hän nousi ja meni Hebroniin.

15:10 Mutta Absalom lähetti vakoojia kaikkiin Israelin sukukuntiin ja sanoi: "Kun kuulette pasunan äänen, niin sanokaa: 'Absalom on tullut kuninkaaksi Hebronissa'."

15:11 Ja Absalomin kanssa oli Jerusalemista kutsuvieraina mennyt kaksisataa miestä, jotka menivät sinne aivan viattomina, tietämättä mitään koko asiasta.

15:12 Ja Absalom lähetti myös, sillä aikaa

huomeneltain ja seiso i porttitien vieressä, ja kuin jollakin oli asiaa tulla kuninkaan tykö oikeuden eteen, kutsui Absalom sen tykönsä ja sanoi: sinun palvelias on yhdestä Israelin sukukunnista,

15:3 Niin Absalom sanoi hänelle: katso, sinun asias on oikia ja selkiä; mutta ei ole yksikään siellä kuninkaalta asetettu, joka sinua kuulisi.

15:4 Ja Absalom sanoi: kuka minun asettais tuomariksi maalla, että jokainen tulis minun tyköni jolla jotain asiaa ja kaipaamista on, auttaakseni häntä oikeuteen?

15:5 Ja kuin joku tuli hänen tykönsä kumartamaan häntä, ojensi hän kätensä ja tarttui häneen, ja antoi hänen suuta.

15:6 Niin teki Absalom kaikelle Israelille, kuin he tulivat oikeuden eteen kuninkaan tykö; ja niin varasti Absalom Israelin miesten sydämet.

15:7 Ja tapahtui neljäkymmenen ajastajan perästä, että Absalom sanoi kuninkaalle: minä menisin ja täyttäisin lupaukseni, jonka minä lupasin \Herralle\ Hebronissa.

15:8 Sillä silloin kuin minä asuin Gessurissa Syriassa, lupasi sinun palvelias lupauksen ja sanoi: kuin \Herra\ tuo minun kerran Jerusalemiin jälleen, palvelen minä \Herraa\.

15:9 Kuningas sanoi hänelle: mene rauhassa! Ja hän nousi ja meni Hebroniin.

15:10 Mutta Absalom oli lähettänyt vakoojat kaikkiin Israelin sukukuntiin, ja käski sanoa: kuin saatte kuulla torven äänen, niin sanokaat: Absalom on kuningas Hebronissa.

15:11 Mutta Absalomin kanssa meni kaksisataa miestä Jerusalemista, jotka olivat kutsutut; mutta ne menivät yksinkertaisuudessaan, eikä mitään asiasta tietäneet.

15:12 Ja Absalom lähetti myös Ahitophelin

kun uhrasi teurasuhrejaan, noutamaan giilolaisen Ahitofelin, Daavidin neuvonantajan, hänen kaupungistaan Giilosta. Ja salaliitto vahvistui, ja yhä enemmän kansaa meni Absalomien puolelle.

15:13 Niin tultiin Daavidin luo ja ilmoitettiin: "Israelin miesten sydämet ovat kääntyneet Absalomien puolelle."

15:14 Silloin Daavid sanoi kaikille palvelijoille, jotka olivat hänen luonaan Jerusalemissa: "Nouskaa, paetkaamme, sillä meillä ei ole muuta pelastusta Absalomien käsistä. Lähtekää kiiruusti, ettei hän äkkiä saavuttaisi meitä ja saattaisi onnettomuutta meille ja surmaisi kaupungin asukkaita miekan terällä."

15:15 Kuninkaan palvelijat vastasivat kuninkaalle: "Tehtäköön aivan niinkuin herrani, kuningas, harkitsee parhaaksi. Me olemme sinun palvelijotasi."

15:16 Ja kuningas lähti, ja koko hänen hovinsa seurasi häntä; kuitenkin jätti kuningas kymmenen sivuvaimoaan jäljelle vartioimaan linnaa.

15:17 Niin kuningas lähti, ja kaikki väki seurasi häntä. He pysähtyivät kaukaisimman talon kohdalle

15:18 kaikkien hänen palvelijainsa kulkiessa hänen ohitsensa. Myös kaikki kreetit ja pleetit sekä kaikki gatilaiset, kuusisataa miestä, jotka olivat tulleet hänen jäljessään Gatista, kulkivat kuninkaan ohitse.

15:19 Niin kuningas sanoi gatilaiselle Ittaille: "Miksi sinäkin tulet meidän kanssamme? Käänny takaisin ja jää kuninkaan luo, sillä sinä olet vieras, vieläpä maanpaossa kotoasi.

15:20 Eilen sinä tulit; ottaisinko minä jo tänä päivänä sinut harhailemaan meidän kanssamme matkallamme, kun minä itsekin menen, minne menenkin? Käänny takaisin ja vie veljesi mukana. Armo ja uskollisuus sinulle!"

15:21 Mutta Ittai vastasi kuninkaalle ja sanoi: "Niin totta kuin Herra elää, ja niin totta kuin herrani, kuningas, elää: missä

Gilonilaisen, Davidin neuvonantajan, perään hänen kaupungistaan Gilosta, kuin hän uhrasi; niin tehtiin juuri vahva liitto, ja paljon kansaa lisääntyi ja eneni Absalomien tykö.

15:13 Ja yksi tuli ja ilmoitti sen Davidille, ja sanoi: Israelin miesten sydän on kääntynyt Absalomien jälkeen.

15:14 Ja David sanoi kaikille palvelijoille, jotka hänen kanssansa Jerusalemissa olivat: nouskaamme ja paetkaamme, sillä muutoin ei pääse yksikään meistä Absalomien edestä! rientäkää menemään, ettei hän äkisti karkaisi meidän päällemme, ja ottaisi meitä kiinni, ja vahingoittaisi meitä ja löisi kaupunkia miekalla.

15:15 Kuninkaan palvelijat sanoivat kuninkaalle: mitä meidän herramme kuningas valitsee, katso tässä me palvelias olemme.

15:16 Ja kuningas kävi jalkaisin ulos kaiken huoneensa kanssa; mutta hän jätti kymmenen jalkavaimoa huoneita vartioitsemaan.

15:17 Ja kuin kuningas ja kaikki kansa olivat jalkaisin käyneet ulos, seisoivat he kaukana huoneista.

15:18 Ja kaikki hänen palveliansa kävivät hänen tykönänsä, sitälkin myös kaikki Kreetit ja Pletit; ja kaikki Gatilaiset kuusisataa miestä, jotka jalkaisin olivat tulleet Gatista, kävivät kuninkaan edellä.

15:19 Ja kuningas sanoi Ittaille Gatilaiselle: miksi sinä myös tulet meidän kanssamme? Palaja ja ole kuninkaan tykönä; sillä sinä olet muukalainen, ja olet tänne tullut sinun sialtas.

15:20 Sillä eilen sinä tulit, ja minun pitäis tänäpäntä antaman sinun käydä meidän kanssamme; mutta minä menen, kuhunka minä menen: palaja sinä ja vie sinun veljes myötäs. Sinun kanssas tapahtukoon armo ja vakuus!

15:21 Ittai vastasi kuningasta ja sanoi: niin totta kuin Herra elää, ja niin totta kuin minun herrani kuningas elää, kussa ikänä

paikassa herrani, kuningas, on, siellä tahtoo myös palvelijasi olla, olkoonpa se elämäksi tai kuolemaksi."

15:22 Daavid sanoi Ittaille: "Tule sitten ja kulje minun ohitseni." Niin gatilainen Ittai kulki ohitse ja kaikki hänen miehensä ja kaikki vaimot ja lapset, jotka olivat hänen kanssaan.

15:23 Ja koko maa itki ääneen, kun kaikki väki kulki ohitse. Ja kun kuningas oli kulkemassa Kidronin laakson poikki, kaiken väen kulkiessa erämaan tielle päin,

15:24 niin katso, siinä oli myös Saadok ynnä hänen kanssaan kaikki leviläiset, jotka kantoivat Jumalan liitonarkkia. Mutta he laskivat Jumalan arkin maahan, ja Ebjatar uhrasi, kunnes kaikki väki kaupungista oli ehtinyt kulkea ohitse.

15:25 Niin kuningas sanoi Saadokille: "Vie Jumalan arkki takaisin kaupunkiin. Jos minä saan armon Herran silmien edessä, tuo hän minut takaisin ja antaa minun vielä nähdä hänet ja hänen asumuksensa.

15:26 Mutta jos hän sanoo näin: 'Minä en ole mielistynyt sinuun', niin katso, hän tehköön minulle, minkä hyväksi näkee."

15:27 Ja kuningas sanoi pappi Saadokille: "Sinähän olet näkijä; palaa rauhassa kaupunkiin, sinä ja sinun poikasi Ahimaas ja Ebjatarin poika Joonatan, molemmat poikanne, teidän kanssanne.

15:28 Katsokaa, minä viivyn kahlauspaikoissa erämaassa, kunnes teiltä tulee sana minun tiedokseni."

15:29 Niin Saadok ja Ebjatar veivät Jumalan arkin takaisin Jerusalemiin ja jäivät sinne.

15:30 Mutta Daavid kulki itkien Öljymäkeä ylös, pää peitettyinä ja paljain jaloin. Ja kaikki väki, mikä oli hänen kanssansa, oli myös peittänyt päänsä, ja he kulkivat itkien lakkaamatta.

15:31 Ja kun Daavidille kerrottiin, että myös Ahitofel oli salaliittolaisten joukossa

herrani kuningas on, olisi se kuolemassa eli elämässä, siellä pitää myös sinun palvelias oleman.

15:22 David sanoi Ittaille: tule ja käy meidän kanssamme. Ja niin kävi Ittai Gatilainen, ja kaikki hänen miehensä, ja kaikki lapset jotka hänen kanssansa olivat.

15:23 Ja kaikki maakunta itki suurella äänellä, ja kaikki väki meni kanssa. Ja kuningas kävi Kidronin ojan ylitse, ja kaikki kansa kävi edellä korven tietä.

15:24 Ja katso, Zadok myös oli siellä ja kaikki Leviläiset, jotka hänen kanssansa olivat, ja he kantoivat Jumalan liitonarkin, ja panivat ylös Jumalan arkin. Ja Abjatar meni ylös, siihenasti kuin kaikki väki tuli kaupungista.

15:25 Niin sanoi kuningas Zadokille: kannan Jumalan arkki kaupunkiin jälleen: jos minä löydän armon \Herran\ edessä, niin hän tuo minun jälleen ja antaa minun nähdä hänen ja hänen majansa.

15:26 Mutta jos hän niin sanoo: et sinä ole minulle otollinen! katso, tässä minä olen: hän tehköön minulle, mitä hän tahtoo!

15:27 Ja kuningas sanoi papille Zadokille: sinä näkiä, palaja rauhassa kaupunkiin, ja molemmat teidän poikanne teidän kanssanne, Ahimaats sinun poikas ja Jonatan AbJatarin poika.

15:28 Katso, minä odotan tasaisella kedolla korvessa siihenasti kuin teiltä sana tulee, tekemään minulle tietäväksi.

15:29 Niin Zadok ja AbJatar kantoivat Jumalan arkin Jerusalemiin, ja olivat siellä.

15:30 Mutta David meni ylös öljymäen paltaa myöten ja itki käydessänsä, ja hänen päänsä oli peitetty, ja kävi kengittä; niin myös kaikki kansa, jotka hänen kanssansa olivat, peittivät päänsä, ja käyden astuivat ylös ja itkivät.

15:31 Ja kuin Davidille ilmoitettiin Ahitophelin olevan liitossa Absalomin

Absalommin puolella, sanoi Daavid: "Herra, käännä Ahitofelin neuvo hulluudeksi."

15:32 Kun sitten Daavid oli tullut vuoren laelle, jossa Jumalaa rukoiltiin, tuli arkilainen Huusai häntä vastaan, ihokas reväistynä ja multaa pään päällä.

15:33 Daavid sanoi hänelle: "Jos sinä tulet minun kanssani, niin olet minulle vain kuormaksi."

15:34 Mutta jos palaat kaupunkiin ja sanot Absalomille: 'Minä tahdon olla sinun palvelijasi, kuningas. Minä olen ennen ollut sinun isäsi palvelija, mutta nyt tahdon olla sinun palvelijasi', niin voit olla minulle avuksi tekemällä Ahitofelin neuvon tyhjäksi.

15:35 Siellähän ovat sinun kanssasi myöskin papit, Saadok ja Ebjatar; kaikki, mitä kuulet kuninkaan linnasta, ilmoita papeille, Saadokille ja Ebjatarille.

15:36 Katso, heillä on siellä mukanaan myös molemmat poikansa, Saadokilla Ahimaas ja Ebjatarilla Joonatan; näiden kautta voitte lähettää minulle tiedon kaikesta, mitä kuulette."

15:37 Niin Huusai, Daavidin ystävä, meni kaupunkiin, juuri kun Absalom tuli Jerusalemiin.

16 LUKU

16:1 Kun Daavid oli kulkenut vähän matkaa vuoren laelta, tuli häntä vastaan Siiba, Mefibosetin palvelija, mukanaan satuloitu aasipari, jonka selässä oli kaksisataa leipää, sata rusinakakkua, sata hedelmää ja leili viiniä.

16:2 Niin kuningas sanoi Siiballe: "Mitä sinä näillä teet?" Siiba vastasi: "Aasit ovat kuninkaan perheelle ratsastettaviksi, leipä ja hedelmät palvelijoille syötäviksi ja viini uupuneiden juotavaksi erämaassa."

16:3 Kuningas sanoi: "Mutta missä sinun herrasi poika on?" Siiba vastasi kuninkaalle: "Hän jäi Jerusalemiin; sillä hän ajatteli: 'Nyt Israelin heimo antaa minulle takaisin isäni

kanssa, sanoi hän: \Herra\", tee Ahitofelin neuvo tyhmyydeksi!"

15:32 Ja kuin David tuli kukkulalle, kussa Jumalaa rukoiltiin, katso, Husai Arkilainen kohtasi häntä reväistyllä hameella, ja multaa hänen päänsä päällä.

15:33 Ja David sanoi: jos seuraat minua, niin sinä olet minulle kuormaksi.

15:34 Mutta jos palajat kaupunkiin ja sanot Absalomille: minä olen sinun palvelias, kuningas, joka ennen isääs olen kauvan palvelut, ja tahdon olla nyt sinun palvelias: ja näin sinä minulle teet Ahitofelin neuvon tyhjäksi.

15:35 Eikö Zadok ja AbJatar papit ole sinun kanssas? Ja kaikki, mitä kuulet kuninkaan huoneessa, ilmoita papeille Zadokille ja AbJatarille.

15:36 Katso, heidän kaksi poikaansa ovat siellä heidän kanssansa, Ahimaats Zadokin poika ja Jonatan AbJatarin poika: niiden kanssa te saatte lähettää minulle, mitä te kuulette.

15:37 Niin Husai Davidin ystävä meni kaupunkiin ja Absalom tuli Jerusalemiin.

16 LUKU

16:1 Ja kuin David oli vähä käynyt alas vuoren kukkulalta, katso, kohtasi hänen Ziba Mephibosetin palvelia kahdella satuloidulla aasilla, joiden päällä oli kaksisataa leipää, ja sata rypälettä rusinoita, ja sata rypälettä fikunia ja leili viinaa.

16:2 Niin sanoi kuningas Ziballe: mitä näillä tahdot tehdä? Ziba sanoi: aasit pitää oleman kuninkaan perheelle, joilla he ajaisivat, leivät ja fikunat palvelioille, joista he söisivät, ja viina heidän juodaksensa, kuin he väsyvät korvessa.

16:3 Kuningas sanoi: kussa on herras poika? Ziba sanoi kuninkaalle: katso, hän jäi Jerusalemiin, sillä hän sanoi: tänäpäpä pitää Israelin huoneen antaman minulle

kuninkuuden'."

16:4 Niin kuningas sanoi Siiballe: "Katso, kaikki, mitä Mefibosetilla on, tulee sinun omaksesi." Siiba vastasi: "Minä kumarran; suo minun saada armo sinun silmiesi edessä, herrani, kuningas."

16:5 Kun kuningas Daavid tuli Bahurimiin, niin katso, sieltä tuli mies, joka oli sukua Saulin perheelle, nimeltä Siimei, Geeran poika; hän tuli ja kiroili tullessaan.

16:6 Ja hän viskeli kivillä Daavidia ja kaikkia kuningas Daavidin palvelijoita, vaikka kaikki väki ja kaikki urhot olivat hänen oikealla ja vasemmalla puolellaan.

16:7 Ja kiroillessaan häntä Siimei sanoi näin: "Pois, pois, sinä murhamies, sinä kelvoton!

16:8 Herra kostaa sinulle kaiken Saulin perheen veren, hänen, jonka sijaan sinä olet tullut kuninkaaksi. Ja Herra antaa nyt kuninkuuden sinun poikasi Absalomien käteen. Ja katso, sinä olet itse joutunut onnettomuuteen, sillä murhamies sinä olet."

16:9 Niin Abisai, Serujan poika, sanoi kuninkaalle: "Miksi tuo koiranraato saa kiroilla herraani, kuningasta? Anna minun mennä ja lyödä häneltä pää poikki."

16:10 Mutta kuningas vastasi: "Mitä teillä on minun kanssani tekemistä, te Serujan pojat? Jos hän kiroilee ja jos Herra on käskenyt häntä: 'Kiroile Daavidia', niin kuka voi sanoa: 'Miksi teet niin?'"

16:11 Ja Daavid sanoi vielä Abisaille ja kaikille palvelijoille: "Katso, oma poikani, joka on lähtenyt minun ruumiistani, väijyy henkeäni; miksi ei sitten tämä benjaminilainen? Antakaa hänen olla, kiroilkoon vain; sillä Herra on häntä käskenyt.

16:12 Ehkä Herra vielä näkee minun kurjuuteni, ja ehkä Herra maksaa minulle hyvällä sen kirouksen, joka tänä päivänä kohtaa minua."

16:13 Ja Daavid kulki miehinensä tietä myöten, ja Siimei kulki pitkin vuoren kuvetta rinnan hänen kanssansa, kiroili kulkiessaan

minun isäni valtakunnan.

16:4 Kuningas sanoi Ziballe: katso, kaikki mitä Mephibosetilla on, pitää sinun oleman. Ziba sanoi: minä rukoilen nöyrästi, anna minun löytää armo sinun edessä, herrani kuningas.

16:5 Kuin kuningas David tuli Bahurimiin, katso, sieltä tuli yksi mies Saulin huoneen suvusta, Simei nimeltä, Geran poika, se läksi ulos ja kiroili käydessänsä,

16:6 Ja paiskeli kiviä Davidin puoleen, ja kaikkia kuningas Davidin palvelioita vastaan; sillä kaikki kansa ja kaikki väkevät olivat hänen oikialla ja vasemmalla puolellansa.

16:7 Ja Simei sanoi näin kiroillessansa häntä: ulos, ulos tänne, sinä verikoira, sinä Belialin mies!

16:8 \Herra\ on maksanut sinulle kaiken Saulin huoneen veren, ettäs olet tullut hänen siaansa kuninkaaksi. Ja \Herra\ on antanut valtakunnan pojalles Absalomille; ja katso, nyt sinä olet sinun pahuudessas, sillä sinä olet verikoira.

16:9 Silloin Abisai ZeruJan poika sanoi kuninkaalle: pitääkö tämän kuolleen koiran kiroileman herraani kuningasta? Minä menen ja lyön häneltä pään pois.

16:10 Kuningas sanoi: te ZeruJan pojat, mitä minun on teidän kanssanne? Anna hänen kirotta; sillä \Herra\ on hänelle sanonut: kiroile David. Kuka taitaa nyt sanoa: miksis niin teet?

16:11 Ja David sanoi Abisaille ja kaikille palvelioille: katso, minun poikani, joka minun kupeistani tullut on, seisoo minun henkeni perään: miksi ei siis pidä myös Jeminin pojan? Antakaat hänen kiroilla, sillä \Herra\ on hänelle sanonut.

16:12 Mahtaa tapahtua: \Herra\ katsoo minun viheliäisyyttäni, ja \Herra\ maksaa minulle hyvällä, sen kun hän minua tänäpäivänä kiroilee.

16:13 Ja David meni väkinensä tietä myöten; mutta Simei kävi hänen kohdallansa mäen viertä myöten, ja käyden

ja viskeli kiviä ja heitteli soraa.

16:14 Kun kuningas ja kaikki väki, joka oli hänen kanssansa, oli tullut Ajefimiin, hengähti hän siellä.

16:15 Mutta Absalom ja kaikki kansa, Israelin miehet, olivat tulleet Jerusalemiin; ja Ahitofel oli hänen kanssansa.

16:16 Kun arkilainen Huusai, Daavidin ystävä, tuli Absalomien luo, sanoi Huusai Absalomille: "Eläköön kuningas! Eläköön kuningas!"

16:17 Absalom sanoi Huusaille: "Tälläinenkö on rakkautesi ystäväsi kohtaan? Miksi et mennyt ystäväsi kanssa?"

16:18 Huusai vastasi Absalomille: "Ei, vaan kenen Herra ja tämä kansa ja kaikki Israelin miehet ovat valinneet, sen puolella minä olen, ja sen luokse minä jään.

16:19 Ja toisekseen: ketä minä palvelisin? Enkö hänen poikaansa? Niinkuin olen palvellut sinun isääsi, niin tahdon palvella sinuakin."

16:20 Sitten Absalom sanoi Ahitofelille: "Antakaa nyt neuvo, mitä meidän on tehtävä."

16:21 Ahitofel vastasi Absalomille: "Mene isäsi sivuvaimojen tykö, jotka hän on jättänyt linnaa vartioimaan. Silloin koko Israel saa kuulla, että sinä olet saattanut itsesi isäsi vihoihin, ja kaikki, jotka ovat sinun kanssasi, saavat rohkeutta."

16:22 Niin Absalomille pystytettiin telta katolle; ja Absalom meni isänsä sivuvaimojen tykö koko Israelin nähden.

16:23 Ahitofelin antama neuvo oli siihen aikaan niinkuin Jumalalta saatu vastaus: sen arvoinen oli jokainen Ahitofelin neuvo sekä Daavidille että Absalomille.

17 LUKU

17:1 Ja Ahitofel sanoi Absalomille: "Salli minun valita kaksitoista tuhatta miestä ja nousta tänä yönä ajamaan takaa Daavidia,

kiroili, lasketti kiviä hänen puoleensa ja viskeli multaa.

16:14 Ja kuningas vaelsi, ja kaikki kansa joka oli hänen kanssansa oli väsyksissä; ja hän lepäsi siinä.

16:15 Mutta Absalom ja kaikki kansa, Israelin miehet, tulivat Jerusalemiin; ja Ahitophel hänen kanssansa.

16:16 Kuin Husai Arkilainen Davidin ystävä tuli Absalomien tykö, sanoi hän Absalomille: kuningas eläköön, kuningas eläköön!

16:17 Absalom sanoi Husaille: onko tämä sinun laupiutes ystäväsi kohtaan? Miksi et mennyt ystäväsi kanssa?

16:18 Husai sanoi Absalomille: ei niin; mutta jonka \Herra\ valitsee, ja tämä kansa, ja kaikki Israelin miehet, hänen minä olen ja hänen kanssansa minä pysyn.

16:19 Sitälikin, ketästä minun pitäisi palveleman? eikö hänen poikansa edessä? Niinkuin minä olen palvellut isäis edessä, niin minä myös tahdon olla sinun edessäs.

16:20 Ja Absalom sanoi Ahitophelille: pitäkäätkä neuvoa, mitä meidän pitää tekemän?

16:21 Ahitophel sanoi Absalomille: makaa isäs jalkavaimoin kanssa, jotka hän on jättänyt huonetta vartioitsemaan; niin koko Israel saa kuulla sinun tehneeksi isäs haisemaan, ja kaikkein kädet vahvistetaan siitä, jotka sinun tykönäs ovat.

16:22 Niin tekivät he Absalomille majan katon päälle; ja Absalom makasi kaikkein isänsä jalkavaimoin kanssa, kaiken Israelin nähden.

16:23 Kuin Ahitophel neuvoa antoi sillä ajalla, oli se niinkuin joku olis kysynyt Jumalalta jostakin asiasta: kaikki niin olivat Ahitophelin neuvot niin Davidin kuin Absalominkin tykönä.

17 LUKU

17:1 Ja Ahitophel sanoi Absalomille: minä valitsen nyt kaksitoistakymmentä tuhatta miestä ja nousen tänä yönä ajamaan

17:2 niin minä karkaan hänen kimppuunsa, kun hän on väsynyt ja hänen kätensä ovat herpoutuneet, ja saatan hänet kauhun valtaan, niin että kaikki väki, mitä hänen kansansa on, pakenee. Sitten minä surmaan kuninkaan yksinänsä.

17:3 Ja minä palautan kaiken kansan sinun luoksesi. Kaikkien palaaminen riippuu siitä miehestä, jota sinä etsit; kaikki kansa saa rauhan."

17:4 Tämä miellytti Absalomia ja kaikkia Israelin vanhimpia.

17:5 Kuitenkin sanoi Absalom: "Kutsukaa myös arkilainen Huusai, kuullaksemme, mitä hänellä on sanottavana."

17:6 Ja kun Huusai tuli Absalomin tykö, sanoi Absalom hänelle: "Niin ja niin puhui Ahitofel. Onko meidän tehtävä hänen sanansa mukaan? Jollei, niin puhu sinä."

17:7 Huusai vastasi Absalomille: "Ei ole hyvä se neuvo, jonka Ahitofel tällä kertaa on antanut."

17:8 Ja Huusai sanoi vielä: "Sinä tiedät, että isäsi ja hänen miehensä ovat urhoja ja julmistuneita niinkuin karhu kedolla, jolta poikaset on riistetty; myöskin on isäsi sotilas, joka väkineen ei lepää yöllä.

17:9 Katso, hän on nyt piiloutunut johonkin onkaloon tai muuhun paikkaan. Jos jo alussa meikäläisiä kaatuisi ja se saataisiin kuulla, niin sanottaisiin: 'Väelle, joka seurasi Absalomia, on tullut tappio.'

17:10 Silloin urhoollisinkin, jolla on sydän kuin leijonalla, menettäisi rohkeutensa; sillä koko Israel tietää, että sinun isäsi on sankari ja että ne, jotka ovat hänen kanssansa, ovat urhoollisia miehiä.

17:11 Sentähden on minun neuvoni tämä: Koottakoon sinun luoksesi koko Israel Daanista aina Beersebaan asti, että niitä tulee niin paljon kuin hiekkaa meren

Davidia takaa.

17:2 Ja minä karkaan hänen päällensä, niinkauvan kuin hän on väsynyt ja heikko käsistä. Kuin minä hänen peljätän, että kaikki kansa pakenee, joka hänen tykönänsä on, niin lyön minä kuninkaan yksinänsä,

17:3 Ja palautan kaiken kansan sinun tykö. Kuin jokainen on sinun tykö palautettu, niinkuin sinä anonut olet, niin kaikki kansa on rauhassa.

17:4 Se näkyi oikia olevan Absalomille ja kaikille vanhimmille Israelissa.

17:5 Mutta Absalom sanoi: kutsuttakoon myös Husai Arkilainen, ja kuulkaamme, mitä hän tästä asiasta sanoo.

17:6 Ja kuin Husai tuli Absalomin tykö, puhui Absalom hänelle, sanoen: näitä Ahitophel on puhunut, sano sinä, pitääkö meidän niin tekemän, taikka ei?

17:7 Niin Husai sanoi Absalomille: ei ole se hyvä neuvo, kuin Ahitophel tällä haavalla antanut on.

17:8 Ja Husai sanoi vielä: sinä tunnet hyvin isäs ja hänen miehensä, että ne ovat väkevät ja vihaiset sydäimestä niinkuin karhu, jolta pojat ovat otetut kedolla pois: on myös isäs sotamies, ja ei hän yöttele väkensä kanssa.

17:9 Katso: nyt hän on lymyttänyt itsensä johonkuhun luolaan eli johonkuhun muuhun paikkaan: jos se nyt tapahtuis, että he nyt alussa kaatuisivat, ja se kuin sen kohta kuulis, niin hän sanois: siellä on tapahtunut suuri tappo sen kansan seassa, jotka Absalomia seurasivat.

17:10 Niin rupeais todella jokainen pelkäämään, joka muutoin on väkevä sotamies, jonka sydän on kuin jalopeuran sydän; sillä kaikki Israel tietää, että isäs on väkevä, ja ne ovat jalot sotamiehet, jotka hänen kanssansa ovat.

17:11 Mutta sitä neuvoa minä annan, että sinä kokoat tykö kaiken Israelin, hamasta Danista BerSebaan asti, niin monta kuin santaa meren rannalla: ja sinä itse menet

rannalla; ja lähde sinä itsekin taisteluun.
17:12 Kun me sitten karkaamme hänen kimppuunsa, missä ikinä hänet tavataan, niin me painumme hänen päällensä, niinkuin kaste laskeutuu maahan. Eikä hänestä ja kaikista niistä miehistä, jotka ovat hänen kanssaan, jää jäljelle ainoatakaan.

17:13 Ja jos hän vetäytyisi johonkin kaupunkiin, niin koko Israel asettaisi köydet sen kaupungin ympärille, ja me kiskoisimme sen alas laaksoon, kunnes siitä ei löytyisi kiveäkään."

17:14 Silloin sanoivat Absalom ja kaikki Israelin miehet: "Arkilaisen Huusain neuvo on parempi kuin Ahitofelin neuvo." Sillä Herra oli säättänyt sen näin, tehdäkseen tyhjäksi Ahitofelin hyvän neuvon, että Herra saattaisi Absalomien onnettomuuteen.

17:15 Ja Huusai sanoi papeille, Saadokille ja Ebjatarille: "Sen ja sen neuvon on Ahitofel antanut Absalomille ja Israelin vanhimmille, ja sen ja sen neuvon olen minä antanut.

17:16 Niin lähettäkää nyt pian ja ilmoittakaa Daavidille tämä sana: 'Älä jää yöksi kahlauspaikkoihin erämaahan, vaan mene joen yli, ettei kuningas ja kaikki väki, joka on hänen kanssaan, joutuisi perikatoon.'"

17:17 Ja Joonatan ja Ahimaas olivat asettuneet Roogelin lähteelle, ja eräs palvelijatar kuljetti heille sinne sanaa; sitten he aina menivät ja veivät sanan kuningas Daavidille. Sillä he eivät uskaltaneet näyttäytyä menemällä kaupunkiin.

17:18 Mutta eräs poikanen näki heidät ja ilmoitti Absalomille. Silloin he molemmat menivät kiiruusti pois ja tulivat erään miehen taloon Bahurimiin. Hänellä oli kaivo pihallaan, ja he laskeutuivat siihen.

17:19 Ja hänen vaimonsa otti peitteen ja levitti sen kaivon suulle ja sirotti jyviä sen päälle, niin ettei voitu huomata mitään.

17:20 Kun Absalomien palvelijat tulivat

heidän kanssansa heidän seassansa.

17:12 Niin me karkaamme hänen päällensä, kussa paikassa me hänen ikänä löydämme, ja karkaamme hänen päällensä, niinkuin kaste lankee maan päälle, ettemme yhtäkään jätä jäljelle kaikista hänen miehistänsä, jotka hänen kanssansa ovat.

17:13 Mutta jos hän kokoo itsensä johonkuhun kaupunkiin, niin pitää koko Israelin siihen kaupunkiin heittämän köysiä; ja me vedämme sen virtaan siihenasti, ettei siitä löydetä yhtäkään kiveä.

17:14 Niin sanoi Absalom ja jokainen mies Israelista: Husain Arkilaisen neuvo on parempi kuin Ahitophelin. Mutta \Herra\ asetti sen niin, että Ahitophelin hyvä neuvo estettiin, että \Herra\ saattaisi Absalomille onnettomuuden.

17:15 Ja Husai sanoi papille Zadokille ja Abjatarille: niin ja niin on Ahitophel Absalomia ja Israelin vanhempia neuvonut, mutta minä olen niin ja niin neuvonut.

17:16 Niin lähettäkää nyt kiiruusti matkaan, ja ilmoittakaa Davidille ja sanokaat: älä ole yötä kedolla korvessa, mutta riennä pois, ettei kuningas nieltäis ja kaikki väki joka hänen kanssansa on.

17:17 Ja Jonatan ja Ahimaats seisoivat Rogelin lähteen tykönä, ja yksi piika meni ja sanoi sen heille, ja he menivät ja sanoivat sen kuningas Davidille; sillä ei he uskaltaneet näyttää itsiänsä, että olivat tulleet kaupunkiin.

17:18 Mutta yksi palvelia sai heidät nähdä ja ilmoitti Absalomille. Ja he menivät nopiasti molemmin matkaansa ja tulivat Bahurimissa yhden miehen huoneeseen, hänellä oli kaivo kartanossansa; ja he astuivat siihen sisälle.

17:19 Ja vaimo otti peitteen ja levitti kaivon päälle, ja hajoitti survotuita herneitä sen päälle; niin ettei sitä tuntunut.

17:20 Kuin Absalomien palvelijat tulivat

vaimon luo taloon, kysyivät he: "Missä ovat Ahimaas ja Joonatan?" Vaimo vastasi heille: "Tuosta he menivät vesilätäkön yli." He etsivät, ja kun eivät heitä löytäneet, palasivat he takaisin Jerusalemiin.

17:21 Ja niin pian kuin he olivat menneet, nousivat toiset kaivosta, menivät ja veivät sanan kuningas Daavidille; he sanoivat Daavidille: "Nouskaa ja menkää joutuin veden yli, sillä sen ja sen neuvon on Ahitofel antanut teidän turmioksenne."

17:22 Silloin Daavid ja kaikki väki, mikä oli hänen kanssaan, nousi, ja he menivät Jordanin yli. Ja kun aamu valkeni, ei ollut ainoatakaan, joka ei olisi tullut Jordanin yli.

17:23 Mutta kun Ahitofel näki, ettei hänen neuvoansa noudatettu, satuloi hän aasinsa, nousi ja lähti kotiinsa omaan kaupunkiinsa, ja kun hän oli toimittanut talonsa, hirttäytyi hän; niin hän kuoli, ja hänet haudattiin isänsä hautaan.

17:24 Daavid oli tullut Mahanaimiin, kun Absalom ja kaikki Israelin miehet hänen kanssaan menivät Jordanin yli.

17:25 Mutta Absalom oli asettanut Amasan Jooabin sijaan sotajoukon ylipäälliköksi. Ja Amasa oli Jitra nimisen jisreeliläisen miehen poika; tämä mies oli yhtynyt Abigailiin, Naahaan tyttäreeseen, Jooabin äidin Serujan sisareen.

17:26 Ja Israel ja Absalom leiriytyivät Gileadin maahan.

17:27 Kun Daavid tuli Mahanaimiin, niin Soobi, Naahaan poika, ammonilaisten Rabbasta, ja Maakir, Ammielin poika, Loodebarista, ja gileadilainen Barsillai, Rogelimista,

17:28 toivat sinne vuoteita, vateja ja saviastioita, nisuja, ohria, jauhoja ja paahdettuja jyviä, papuja, herneitä

17:29 sekä hunajaa, voita, lampaita ja juustoja ruuaksi Daavidille ja väelle, mikä oli hänen kanssansa; sillä he ajattelivat: "Väki on nälissään, uuvuksissa ja janoissaan

vaimon tykö huoneeseen, sanoivat he: kussa on Ahimaas ja Jonatan? Vaimo sanoi heille: he menivät tuon vähän ojan ylitse. Ja kuin he olivat etsineet ja ei mitään löytäneet, menivät he Jerusalemiin jälleensä.

17:21 Ja kuin he olivat menneet pois, nousivat he kaivosta ylös, ja menivät matkaansa, ja ilmoittivat kuningas Davidille, ja sanoivat Davidille: nouskaat ja menkää kiiruusti veden ylitse; sillä niin ja niin on Ahitophel pitänyt neuvoa teitä vastaan.

17:22 Silloin nousi David ja kaikki väki, joka hänen kanssansa oli, ja meni ennen päivän koittamaa Jordanin ylitse, ja ei yksikään puuttunut heistä, joka ei tullut Jordanin ylitse.

17:23 Kuin Abitophel näki, ettei hänen neuvonsa jälkeen tehty, satuloitsi hän aasinsa, nousi ja meni huoneesensa ja kaupunkiinsa, ja toimitti huoneensa menot, ja hirtti itsensä; ja niin hän kuoli ja haudattiin isänsä hautaan.

17:24 Ja David tuli Mahanaimiin; ja Absalom meni Jordanin ylitse, hän ja kaikki Israelin miehet hänen kanssansa.

17:25 Ja Absalom asetti Amasan Joabin siaan sodanpäämieheksi. Ja Amasa oli Jetran sen Jisreeliläisen poika, joka makasi Abigailin Nahaksen tyttären ZeruJan sisaren, Joabin äidin.

17:26 Mutta Israel ja Absalom sioittivat itsensä Gileadin maalle.

17:27 Kuin David oli tullut Mahanaimiin, toi Sobi Nahaksen poika, Ammonin lasten Rabbatista, ja Makir Ammielin poika Loodebarista ja Barsillai Gileadilainen Rogelimista,

17:28 Makausvaatteita, maljoja, saviastioita, nisuja, ohria, jauhoja, kuivatuita tähkäpäitä, papuja, herneitä ja tuletettuja herneitä,

17:29 Hunajaa, voita, lampaita ja lehmän juustoja, ne kantoivat he Davidille ja väelle, joka hänen kanssansa oli, ravinnoksi; sillä he ajattelivat: kansa rupee isoomaan,

erämaassa."

18 LUKU

18:1 Ja Daavid piti mukanaan olevan väen katselmuksen, ja asetti sille tuhannen- ja sadanpäämiehet.

18:2 Sitten Daavid lähetti väen liikkeelle: yhden kolmanneksen Jooabin johdolla, toisen kolmanneksen Abisain, Serujan pojan, Jooabin veljen, johdolla ja kolmannen kolmanneksen gatilaisen Ittain johdolla. Ja kuningas sanoi kansalle: "Minä lähden myös itse teidän kanssanne."

18:3 Mutta kansa vastasi: "Älä lähde; sillä jos me pakenemme, ei meistä välitetä, ja jos puolet meistä saa surmansa, ei meistä silloinkaan välitetä, mutta sinä olet niinkuin kymmenen tuhatta meistä. Sentähden on nyt parempi, että sinä olet valmiina tulemaan meille avuksi kaupungista."

18:4 Niin kuningas sanoi heille: "Minä teen, minkä te hyväksi näette." Ja kuningas asettui portin pieleen, ja kaikki väki lähti liikkeelle sadan ja tuhannen joukkoina.

18:5 Mutta kuningas käski Jooabia, Abisaita ja Ittaita ja sanoi: "Pidelkää minulle mieliksi hellävaroen nuorukaista Absalomia." Ja kaikki kansa kuuli, kuinka kuningas antoi kaikille päälliköille käskyn Absalomista.

18:6 Niin väki lähti kentälle Israelia vastaan, ja taistelu tapahtui Efraimin metsässä.

18:7 Siellä Daavidin palvelijat voittivat Israelin väen, ja siellä oli sinä päivänä suuri mieshukka: kaksikymmentä tuhatta miestä.

18:8 Ja taistelu levisi koko siihen seutuun; ja metsä söi sinä päivänä enemmän väkeä kuin miekka.

18:9 Ja Absalom sattui yhteen Daavidin palvelijain kanssa. Absalom ratsasti muulilla; ja kun muuli tuli suuren, tiheäoksaisen tammen alle, tarttui hän päästään tammeen, niin että hän jäi riippumaan taivaan ja maan välille, kun muuli juoksi pois hänen altansa.

18:10 Sen näki eräs mies ja ilmoitti sen

väsymään ja janoomaan korvessa.

18 LUKU

18:1 Ja David silmäili kansan, joka hänen tykönänsä oli, ja pani päämiehiä tuhanten ja satain päälle,

18:2 Ja lähetti kansasta kolmannen osan Joabin kanssa ja kolmannen osan Abisain ZeruJan pojan Joabin veljen kanssa, ja kolmannen osan Ittain sen Gatilaisen kanssa. Ja kuningas sanoi kansalle: minä menen kohta myös teidän kanssanne.

18:3 Mutta kansa sanoi: älä mene; sillä jos me joudumme pakenemaan, ei he meistä tottele: jos puoli kuolee meistä, ei he siitä pidä lukua; sillä sinä olet niinkuin kymmentuhatta meistä. Se on parempi, ettäs tulet meille avuksi kaupungista.

18:4 Kuningas sanoi heille: mitä te luulette teillenne olevan hyväksi, sen minä teen. Ja kuningas seisoj portilla, ja kansa kävi sadoin ja tuhansin ulos.

18:5 Ja kuningas käski Joabia, Abisaita ja Ittaita, sanoen: menkää siviästi nuorukaisen Absalomin kanssa; ja kaikki kansa kuuli kuninkaan varoittavan jokaista päämiestä Absalomista.

18:6 Ja kuin kansa tuli väljälle Israelia vastaan, niin oli sota Efraimin metsässä.

18:7 Ja Israelin kansa lyötiin siellä Davidin palvelioilta, että sinä päivänä tapahtui sangen suuri tappo: (ja kaatui) kaksikymmentä tuhatta miestä.

18:8 Ja sota hajoitettiin siellä kaikkeen maahan; ja metsä surmasi usiamman sinä päivänä kansasta, kuin miekka.

18:9 Ja Absalom kohtasi Davidin palvelioita ja ajoi muulilla. Ja kun muuli tuli oksaisen paksun tammen alle, tarttui hänen päänsä tammeen, ja hän jäi riippumaan taivaan ja maan välille, mutta muuli juoksi matkaansa hänen altansa.

18:10 Kuin yksi mies sen näki, ilmoitti hän

Jooabille ja sanoi: "Katso, minä näin Absalomın riippuvan tammessa."

18:11 Niin Jooab sanoi miehelle, joka ilmoitti hänelle tämän: "Jos näit sen, miksi et lyönyt häntä siinä maahan? Minun olisi ollut annettava sinulle kymmenen hopeasekeliä ja vyö."

18:12 Mutta mies vastasi Jooabille: "Vaikka käsiini punnittaisiin tuhat hopeasekeliä, en sittenkään kävisi käsiksi kuninkaan poikaan, sillä kuningas käski meidän kuullemme sinua, Abisaita ja Ittaita sanoen: 'Pitäkää vaari nuorukaisesta Absalomista.'

18:13 Vai kavaltaisinko minä oman henkeni? Sillä eihän mikään pysy salassa kuninkaalta, ja sinä pysyisit kyllä syrjässä."

18:14 Niin Jooab sanoi: "Minä en enää kuluta aikaa sinun kanssasi." Sitten hän otti kolme keihästä käteensä ja pisti ne Absalomın rintaan, kun hän vielä eli tammessa.

18:15 Ja kymmenen nuorta miestä, Jooabin aseenkantajaa, astui Absalomın luo, ja he löivät hänet kuoliaaksi.

18:16 Sitten Jooab puhalsi pasunaan; ja väki palasi ajamasta takaa Israelia, kun Jooab pysähdytti väen.

18:17 Ja he ottivat Absalomın ja heittivät hänet metsässä suureen kuoppaan ja pystyttivät sangen suuren kiviroukkion hänen päällensä. Mutta koko Israel pakeni, kukin majallensa.

18:18 Mutta Absalom oli eläessään hankkinut ja pystyttänyt itsellensä patsaan, joka on Kuninkaanlaaksossa; sillä hän sanoi: "Minulla ei ole poikaa, joka säilyttäisi minun nimeni muiston." Patsaan hän oli kutsunut nimensä mukaan, ja sen nimi on vielä tänäkin päivänä Absalomın muistomerkki.

18:19 Ja Ahimaas, Saadokin poika, sanoi: "Minä juoksen saattamaan kuninkaalle sen ilosanoman, että Herra on auttanut hänet hänen vihollistensa käsistä oikeuteensa."

Joabille, ja sanoi: katso, minä näin Absalomın riippuvan tammessa.

18:11 Ja Joab sanoi miehelle, joka sen hänelle ilmoitti: katso, näitkö sen? Miksi et lyönyt häntä siitä maahan? Niin minä olisin minun puolestani antanut sinulle kymmenen hopiapenninkiä ja yhden vyön.

18:12 Mies sanoi Joabille: jos olisin saanut punnittuna tuhannen hopiapenninkiä minun käteeni, en minä vielä sittenkään olisi kättäni satuttanut kuninkaan poikaan; sillä kuningas käski meidän kuullemme sinua ja Abisaita ja Ittaita, sanoen: pitäkää vaari nuorukaisesta Absalomista.

18:13 Eli jos minä vielä jotakin vääryyttä tehnyt olisin sieluni vahingoksi (sillä ei kuninkaan edessä mitään salattu ole), niin sinä olisit ollut minua vastaan.

18:14 Joab sanoi: en minä enää sinun tykönäs viivy; ja otti kolme keihästä käteensä ja pisti ne Absalomın sydämeen, kuin hän vielä tammessa eli;

18:15 Ja kymmenen nuorukaista Joabin asetten kantajista piirittivät hänen; he löivät ja tappoivat Absalomın.

18:16 Niin puhalsi Joab basunaan, ja kansa palasi ajamasta Israelia takaa; sillä Joab tahtoi armahtaa kansaa.

18:17 Ja he ottivat Absalomın, ja heittivät metsässä suureen kuoppaan, ja panivat suuren kiviroukkion hänen päällensä. Ja koko Israel pakeni kukin majallensa.

18:18 Vaan Absalom oli eläissänsä pystyttänyt itsellensä patsaan, se seisoo Kuninkaanlaaksossa; sillä hän sanoi: ei minulla ole yhtään poikaa, olkoon tämä sentähden minun nimeni muistoksi. Ja kutsui sen patsaan nimellensä, joka vielä tänäpäivänä kutsutaan Absalomın paikaksi.

18:19 Ahimaats Zadokin poika sanoi: minä juoksen nyt ja ilmoitan kuninkaalle, \Herran\ saattaneeksi hänelle oikeuden hänen vihollistensa käsistä.

18:20 Mutta Jooab sanoi hänelle: "Tänä päivänä et ole ilosanoman saattaja; jonakin muuna päivänä saattanut ilosanoman, mutta tänä päivänä et saata ilosanomaa, sillä onhan kuninkaan poika kuollut."

18:21 Sitten Jooab sanoi eräälle etiopialaiselle: "Mene ja ilmoita kuninkaalle, mitä olet nähnyt." Niin etiopialainen kumarsi Jooabille ja lähti juoksemaan.

18:22 Mutta Ahimaas, Saadokin poika, sanoi taas Jooabille: "Tulkoon mitä tahansa, mutta minä juoksen etiopialaisen jälkeen." Jooab sanoi: "Miksi sinä juoksisit, poikani, eihän sinulle siitä ilosanomansaattajan palkkaa tule?"

18:23 "Tulkoon mitä tahansa, mutta minä juoksen." Silloin hän sanoi hänelle: "Juokse sitten." Niin Ahimaas lähti juoksemaan Lakeuden tietä ja sivuutti etiopialaisen.

18:24 Daavid istui molempien porttien välissä. Ja tähystäjä meni portin katolle muurin päälle; kun hän nosti silmänsä ja katseli, niin katso: mies tuli juosten yksinänsä.

18:25 Tähystäjä huusi ja ilmoitti sen kuninkaalle. Niin kuningas sanoi: "Jos hän on yksin, niin hänellä on ilosanoma." Ja hän tuli yhä lähemmäksi.

18:26 Sitten tähystäjä näki toisen miehen tulevan juosten; ja hän huusi porttiin sanoen: "Minä näen vielä toisen miehen tulevan juosten yksinänsä." Kuningas sanoi: "Sekin saattaa ilosanomaa."

18:27 Ja tähystäjä sanoi: "Sen ensimmäisen juoksu näyttää minusta Ahimaasin, Saadokin pojan, juoksulta." Niin kuningas sanoi: "Se on hyvä mies; hän tulee hyviä sanomia tuoden."

18:28 Ja Ahimaas huusi ja sanoi kuninkaalle: "Rauha!" Sitten hän kumartui kasvoillensa maahan kuninkaan eteen ja sanoi: "Kiitetty olkoon Herra, sinun Jumalasi, joka on antanut sinun käsiisi ne miehet, jotka nostivat kätensä herraani, kuningasta, vastaan."

18:29 Niin kuningas kysyi: "Voiko

18:20 Joab sanoi hänelle: et sinä yhtään hyvää sanomaa vie tänäpäpä, vie toisena päivänä sanomia, vaan ei sinun pidä tänäpäpä sanomaa saattaman; sillä kuninkaan poika on kuollut.

18:21 Mutta Joab sanoi Kuusille: mene ja ilmoita kuninkaalle mitäs nähnyt olet. Ja Kuusi kumarsi Joabia ja juoksi.

18:22 Mutta Ahimaats Zadokin poika sanoi vielä kerran Joabille: vaikka mitä olis, minä juoksen myös Kuusin perässä. Joab sanoi: miksi sinä juokset, poikani? Et sinä vie yhtään hyvää sanomaa.

18:23 Hän vastasi: vaikka mitä olis, minä juoksen. Hän sanoi hänelle: juokse. Niin Ahimaats juoksi kohdastansa ja ennätti Kuusin.

18:24 Mutta David istui kahden portin vaiheella, ja vartia meni portin kohdalle, muurin katon päälle, nosti silmänsä ja näki miehen juoksevan yksinänsä,

18:25 Ja vartia huusi ja sanoi sen kuninkaalle. Kuningas sanoi: jos hän on yksin, niin hän on hyvä sanantuoja; Ja hän aina juoksi ja tuli lähemmä.

18:26 Niin vartia näki toisen miehen juoksevan, ja huusi ovenvartialle ja sanoi: katso, yksi mies juoksee yksinänsä. Kuningas sanoi: se on myös hyvä sanantuoja.

18:27 Vartia sanoi: minulle näkyy ensimmäisen juoksu, niinkuin se olis Ahimaatsin Zadokin pojan juoksu. Ja kuningas sanoi: se on hyvä mies ja tuo hyvää sanomaa.

18:28 Ahimaats huusi ja sanoi kuninkaalle: Rauha! ja kumarsi kuninkaan edessä maahan kasvoillensa ja sanoi: kiitetty olkoon \Herra\ sinun Jumalasi, joka ne miehet on antanut sinun kätees, jotka nostivat kätensä herraani kuningasta vastaan!

18:29 Kuningas sanoi: onko nuorukainen

nuorukainen Absalom hyvin?" Ahimaas vastasi: "Minä näin suuren väkijoukon, kun kuninkaan palvelija Jooab lähetti minut, palvelijasi; mutta en tiedä, mitä se oli."

18:30 Kuningas sanoi: "Astu syrjään ja asetu sinne." Niin hän astui syrjään ja jäi seisomaan sinne.

18:31 Ja katso, etiopialainen tuli perille, ja etiopialainen sanoi: "Ilosanoma herralleni, kuninkaalle: Herra on tänä päivänä auttanut sinut oikeuteesi kaikkien niiden käsistä, jotka ovat nousseet sinua vastaan."

18:32 Kuningas kysyi etiopialaiselta: "Voiko nuorukainen Absalom hyvin?" Etiopialainen vastasi: "Käyköön herrani kuninkaan vihollisille ja kaikille, jotka nousevat sinua vastaan tehdäkseen sinulle paha, niinkuin on käynyt sille nuorukaiselle."

18:33 Kuningas tuli kovin järkytetyksi, nousi portin päällä olevaan yläsaliin ja itki. Ja mennessänsä hän huusi näin: "Poikani Absalom, minun poikani, oma poikani Absalom! Jospa minä olisin kuollut sinun sijastasi! Absalom, poikani, oma poikani!"

19 LUKU

19:1 Jooabille ilmoitettiin: "Katso, kuningas itkee ja suree Absalomia."

19:2 Ja voitto muuttui sinä päivänä suruksi kaikelle kansalle, koska kansa sinä päivänä kuuli sanottavan, että kuningas oli murheissaan poikansa tähden.

19:3 Ja kansa tuli sinä päivänä kaupunkiin ikäänkuin varkain, niinkuin tulee varkain väki, joka on häväissyt itsensä pakenemalla taistelusta.

19:4 Mutta kuningas oli peittänyt kasvonsa, ja hän huusi kovalla äänellä: "Poikani Absalom! Absalom, poikani, oma poikani!"

19:5 Niin Jooab meni sisälle kuninkaan luo ja sanoi: "Sinä olet tänä päivänä nostanut häpeän kaikkien palvelijaisi kasvoille, vaikka he tänä päivänä ovat pelastaneet sekä sinun oman henkesi että sinun poikiesi, tyttäriesi, vaimojesi ja sivuvaimojesi hengen.

Absalom rauhassa? Ahimaats sanoi: minä näin suuren metelin, kuin Joab kuninkaan palvelia lähetti minun sinun palvelias tänne, ja en minä tiedä, mikä se oli.

18:30 Kuningas sanoi: mene erinä ja seiso siellä. Ja hän meni erinäsä ja seisoi siellä.

18:31 Ja katso, Kuusi tuli ja sanoi: täällä ovat hyvät sanomat, herrani kuningas: \Herra\ on saattanut tänäpäpä sinulle oikeuden kaikkein kädestä, jotka nousivat sinua vastaan.

18:32 Kuningas sanoi Kuusille: onko nuorukainen Absalom rauhassa? Kuusi sanoi: tapahtukoon niin herrani kuninkaan vihollisille, kuin nuorukaiselle on tapahtunut, ja kaikille niille, jotka heitänsä asettavat sinua vastaan sinulle vahingoksi!

18:33 Niin tuli kuningas murheelliseksi, ja meni portin ylistupaan ja itki, ja sanoi mennessänsä näin: poikani Absalom! poikani, poikani Absalom! O, jospa minä olisin kuollut sinun siassas, oi, Absalom poikani, minun poikani!

19 LUKU

19:1 Ja Joabille ilmoitettiin: katso, kuningas itkee ja suree Absalomia.

19:2 Ja sinä päivänä oli voitosta itku kaiken kansan seassa; sillä kansa oli kuullut sinä päivänä sanottavan kuninkaan olevan murheellisen poikansa tähden.

19:3 Ja kansa lymytti sinä päivänä itsensä ja ei tullut kaupunkiin; niinkuin joku kansa varastaa itsensä, joka häpee paetessansa sodassa.

19:4 Mutta kuningas peitti kasvonsa ja huusi suurella äänellä: voi minun poikani Absalom! Absalom, minun poikani, minun poikani!

19:5 Niin Joab tuli kuninkaan tykö huoneeseen ja sanoi: sinä olet häväissyt tänäpäpä kaikki sinun palvelias, jotka ovat sinun, ja sinun poikais ja tyttäres, emäntäis ja jalkavaimois hengen hädästä pelastaneet tänäpäpä;

19:6 Sinähän rakastat niitä, jotka sinua vihaavat, ja vihaat niitä, jotka sinua rakastavat. Sillä nyt sinä olet antanut tietää, ettei sinulla olekaan päälliköitä eikä palvelijoita; - niin, nyt minä tiedän, että jos Absalom olisi elossa ja me kaikki olisimme tänään kuolleet, se olisi sinulle mieleen.

19:7 Mutta nouse nyt ylös ja mene ulos ja puhuttele ystävällisesti palvelijoihisi. Sillä minä vannon Herran kautta: jollet mene ulos, niin ei totisesti yhtä ainoatakaan miestä jää luoksesi tänä yönä; ja tämä on oleva sinulle suurempi onnettomuus kuin mikään muu, joka on kohdannut sinua nuoruudestasi tähän päivään saakka."

19:8 Silloin kuningas nousi ja asettui istumaan porttiin. Ja kaikelle kansalle ilmoitettiin ja sanottiin: "Kuningas istuu nyt portissa." Silloin kaikki kansa tuli kuninkaan eteen. Mutta kun Israel oli paennut, kukin majallensa,

19:9 alkoi kaikki kansa kaikkien Israelin heimojen keskuudessa riidellä ja sanoa: "Kuningas on pelastanut meidät vihollistemme kourista, hän on vapauttanut meidät filistealaisten kourista, ja nyt hän on Absalomia paossa, maasta poissa.

19:10 Mutta Absalom, jonka me olemme voidelleet kuninkaaksemme, on kuollut taistelussa. Miksi ette nyt ryhdy tuomaan kuningasta takaisin?"

19:11 Mutta kuningas Daavid lähetti sanan papeille Saadokille ja Ebjatarille ja käski sanoa: "Puhukaa Juudan vanhimmille ja sanokaa: 'Miksi te olette viimeiset tuomaan kuningasta takaisin hänen linnaansa? Sillä se, mitä koko Israel puhuu, on tullut kuninkaan tietoon hänen olinpaikkaansa.

19:12 Te olette minun veljiäni, minun luutani ja lihaani. Miksi te olisitte viimeiset tuomaan kuningasta takaisin?'

19:13 Ja Amasalle sanokaa: 'Olethan sinä minun luutani ja lihaani. Jumala rangaiskoon minua nyt ja vasta, jollet sinä kaikkea elinaikaasi ole minun

19:6 Ettäs rakastat niitä, jotka sinua vihaavat, ja vihaat niitä, jotka sinua rakastavat; sillä tänäpäpä sinä ilmoitit sinus ei lukua pitävän sodanpäämiehistä eli palvelioistas, ja siitä minä tänäpäpä ymmärrän, että jos Absalom ainoastansa eläis ja me kaikki olisimme tänäpäpä kuolleet, se sinulle kelpais.

19:7 Nouse siis nyt ja käy ulos, ja puhu suloisesti palvelioilles; sillä minä vannon sinulle \Herran\ kautta, että jolles sinä käy ulos, niin ei ole yksikään mies sinun tykönäs tätä yötä; se on sinulle pahempi, kuin kaikki se vastoinkäyminen, joka sinulle hamasta nuoruudestas tähän asti on tapahtunut.

19:8 Niin nousi kuningas, ja istui portilla. Ja se ilmoitettiin kaikelle kansalle, sanoen: katso, kuningas istuu portilla. Niin kaikki kansa tuli kuninkaan eteen; vaan Israel oli paennut itsekukin majoillensa.

19:9 Ja kaikki kansa Israelin sukukunnista riiteli keskenänsä, sanoen: kuningas on meitä auttanut meidän vihamiestemme käsistä, Ja hän on meitä pelastanut Philistealaisilta: ja nyt täytyy hänen maakunnasta paeta Absalomin tähden.

19:10 Mutta Absalom, jonka me voitelimme meillemme, on kuollut sodassa, miksi te nyt olette niin hiljaiset noutamaan kuningasta?

19:11 Mutta kuningas David lähetti pappein Zadokin ja Abjatarin tykö, ja käski heille sanoa: puhukaat vanhimmille Juudassa, sanoen: miksi te olette viimeiset kuningasta kotiansa noutamaan? Sillä kaiken Israelin puhe oli ilmoitettu kuninkaan huoneessa.

19:12 Te olette minun veljeni, minun luuni ja minun lihani: miksi te olette viimeiset noutamaan jälleen kuningasta?

19:13 Ja sanokaat Amasalle: etkös ole minun luuni ja lihani? Jumala tehköön minulle niin ja niin, jollei sinun pidä tuleman sotaherraksi minun edessäni

sotapäällikköni Jooabin sijassa."

19:14 Näin hän taivutti kaikkien Juudan miesten sydämet, niin että he yhtenä miehenä lähettivät sanomaan kuninkaalle: "Palaa takaisin, sinä ja kaikki sinun palvelijasi."

19:15 Niin kuningas palasi takaisin ja tuli Jordanille; mutta Juuda oli tullut Gilgaliin mennäkseen kuningasta vastaan ja tuodakseen kuninkaan Jordanin yli.

19:16 Myöskin Siimei, Geeran poika, benjaminilainen Bahurimista, lähti kiiruusti Juudan miesten kanssa kuningas Daavidia vastaan.

19:17 Ja hänen kanssansa oli tuhat miestä Benjaminista sekä Siiba, Saulin perheen palvelija, viidentoista poikansa ja kahdenkymmenen palvelijansa kanssa. Nämä olivat rientäneet Jordanille ennen kuningasta

19:18 ja menneet yli kahlauspaikasta tuomaan kuninkaan perhettä ja toimittamaan, mitä hän näkisi hyväksi määrätä. Mutta Siimei, Geeran poika, heittäytyi kuninkaan eteen, kun hän oli lähtemässä Jordanin yli,

19:19 ja sanoi kuninkaalle: "Älköön herrani lukeko minulle paha tekoani älköönkä muistelko, kuinka väärin palvelijasi teki sinä päivänä, jona herrani, kuningas, lähti Jerusalemistä; älköön kuningas panko sitä sydämellensä.

19:20 Sillä palvelijasi tuntee, että olen tehnyt synnin; sentähden minä olen tänä päivänä ensimmäisenä koko Joosefin heimosta tullut tänne herraani, kuningasta, vastaan."

19:21 Niin Abisai, Serujan poika, puuttui puheeseen ja sanoi: "Eikö Siimei ole rangaistava kuolemalla siitä, että hän on kiroillut Herran voideltua?"

19:22 Mutta Daavid vastasi: "Mitä teillä on minun kanssani tekemistä, te Serujan pojat, kun tulette minulle tänä päivänä kiusaajaksi? Olisiko ketään Israelissa tänä

Joabin siaan sinun elinaikanas.

19:14 Ja hän käänsi kaikkein Juudan miesten sydämet niinkuin yhden miehen. Ja he lähettivät kuninkaalle sanan: palaja sinä ja kaikki palvelias.

19:15 Niin kuningas tuli jälleen. Ja kuin hän lähestyi Jordania, olivat kaikki Juudan miehet tulleet Gilgaliin menemään kuningasta vastaan ja saattamaan kuningasta Jordanin ylitse.

19:16 Ja Sime Geran poika, Jeminin pojan Bahurimista, kiiruhti itsensä ja meni alas Juudan miesten kanssa kuningas Davidia vastaan.

19:17 Ja hänen kanssansa oli tuhannen miestä Benjaminista, oli myös Ziba Saulin huoneen palvelia viidentoistakymmenen poikansa kanssa ja kahdenkymmenen palvellansa kanssa; ja he kiiruhtivat heitensä Jordanin ylitse kuninkaan eteen.

19:18 He valmistivat alukset kuningasta ja hänen palvelioitansa ylitse vietää, tehdäkseen sitä kuninkaalle mielen nouteeksi. Mutta Sime Geran poika lankesi polvillensa kuninkaan eteen hänen mennessä Jordanin ylitse,

19:19 Ja sanoi kuninkaalle: minun herrani, älä lue minulle sitä paha tekoa, älä myös muistele sinun palvelias rikosta, jolla hän sinun vihoitti, herra kuningas, lähteissä Jerusalemistä: älköön kuningas sitä sydämeensä panko.

19:20 Sillä sinun palvelias tuntee syntiä tehneensä, ja katso, minä olen tänäpäpä lähtenyt ensimmäisenä koko Josephin huoneesta herraani kuningasta vastaan.

19:21 Mutta Abisai ZeruJan poika vastasi ja sanoi: eikö Simein sen edessä pitäisi kuoleman, että hän kirosi \Herran\ voideltua?

19:22 Ja David vastasi: mitä minun on teidän kanssanne, te ZeruJan pojat, että tahdotte tänäpäpä minulle tulla saatanaksi? Pitäiskö jonkun tänäpäpä kuoleman

päivänä kuoleamalla rangaistava? Minä tiedän tulleet tänä päivänä Israelin kuninkaaksi."

19:23 Ja kuningas sanoi Siimeille: "Sinä et kuole." Ja kuningas vannoi sen hänelle.

19:24 Mefiboset, Saulin pojanpoika, oli myös tullut kuningasta vastaan. Hän ei ollut siistinyt jalkojansa, ei siistinyt partaansa eikä pesettänyt vaatteitansa siitä päivästä, jona kuningas lähti, siihen päivään asti, jona hän rauhassa tuli takaisin.

19:25 Kun hän nyt tuli Jerusalemissa kuningasta vastaan, sanoi kuningas hänelle: "Miksi sinä et tullut minun kanssani, Mefiboset?"

19:26 Hän vastasi: "Herrani, kuningas, palvelijani petti minut. Sillä sinun palvelijasi sanoi hänelle: 'Satuloi minun aasini, ratsastaakseni sillä ja mennäkseni kuninkaan kanssa' - sillä palvelijasihan on ontuva -

19:27 mutta hän on panetellut palvelijaasi herralle kuninkaalle. Herrani, kuningas, on kuitenkin niinkuin Jumalan enkeli; tee siis, mitä hyväksi näet.

19:28 Sillä koko minun isäni suku oli herrani, kuninkaan, edessä kuoleman oma, ja kuitenkin sinä asetit palvelijasi niiden joukkoon, jotka syövät sinun pöydässäsi. Mitäpä minulla on enää muuta oikeutta ja mitä valittamista kuninkaalle?"

19:29 Kuningas sanoi hänelle: "Mitäs tuosta enää puhut? Minä sanon, että sinä ja Siiba saatte jakaa keskenänne maaomaisuuden."

19:30 Niin Mefiboset sanoi kuninkaalle: "Ottakoon hän sen vaikka kokonaan, kun kerran herrani, kuningas, on palannut rauhassa kotiinsa."

19:31 Gileadilainen Barsillai oli myös tullut Roogelimista ja meni kuninkaan kanssa Jordanille saattamaan häntä Jordanin yli.

19:32 Barsillai oli hyvin vanha, kahdeksankymmenen vuoden vanha. Hän oli

Israelista? Luuletteko, etten minä tiedä tänäpäivänä itseni tulleeeksi kuninkaaksi Israelissa?

19:23 Sanoi siis kuningas Simeille: ei sinun pidä kuoleman; ja kuningas vannoi hänelle.

19:24 Tuli myös Mefiboset Saulin poika kuningasta vastaan, pesemättömillä jaloilla ja ajelemattomalla parralla; ei hän ollut myös pessyt vaatteitansa siitä päivästä, kuin kuningas läksi ja rauhassa jälleen palasi.

19:25 Kuin hän tuli Jerusalemissa kuningasta vastaan, sanoi kuningas hänelle: miksi et minun kanssani tullut, Mefiboset?

19:26 Ja hän sanoi: herra kuningas, minun palveliani on pettänyt minun; sillä palvelias ajatteli: minä satuloitsen aasin, ajan ja vaellan sillä kuninkaan tykö; sillä palvelias on ontuva.

19:27 Ja vielä päälliseksi on hän kantanut minun herrani kuninkaan edessä palvelias päälle; vaan herrani kuningas on kuin Jumalan enkeli, tee siis mitä sinulle on kelpollinen.

19:28 Sillä koko minun isäni huone ei ole muu ollut kuin kuoleman kansa herrani kuninkaan edessä, ja sinä olet palvelias istuttanut niiden sekaan, jotka sinun pöydältä syövät; mikä oikeus on minulla enää huutaa kuninkaan tykö?

19:29 Kuningas sanoi hänelle: mitäs tahdot enää puhua asiastas? Minä olen sanonut: sinun ja Ziban pitää keskenänsä jakaman pellon.

19:30 Niin Mefiboset sanoi kuninkaalle: ottakaan hän sen kokonansa, että herrani kuningas on rauhassa kotiansa palannut.

19:31 Ja Barsillai Gileadilainen tuli Roogelimista ja meni kuninkaan kanssa Jordanin ylitse, saattamaan häntä Jordanin ylitse.

19:32 Ja Barsillai oli sangen ijällinen, jo kahdeksankymmenen vuotinen; hän oli

elättänyt kuningasta tämän ollessa Mahanaimissa, sillä hän oli hyvin rikas mies.

19:33 Kuningas sanoi nyt Barsillaille: "Tule sinä minun mukaan, niin minä elätän sinut luonani Jerusalemissa."

19:34 Mutta Barsillai vastasi kuninkaalle: "Montakopa ikävuotta minulla enää lienee, että menisin kuninkaan kanssa Jerusalemiin?"

19:35 minä olen nyt kahdeksankymmenen vuoden vanha; osaisinko minä enää erottaa hyvää pahasta, tahi maistuisiko palvelijastasi miltään se, mitä hän syö ja mitä juo? Tahi kuuluisiko minusta enää miltään laulajain ja laulajattarien laulu? Miksi palvelijasi vielä tulisi herralleni, kuninkaalle, kuormaksi?

19:36 Ainoastaan vähän matkaa seuraa palvelijasi kuningasta tuolle puolelle Jordanin. Miksi kuningas antaisi minulle sellaisen korvauksen?

19:37 Salli palvelijasi palata takaisin, saadakseni kuolla omassa kaupungissani isäni ja äitini haudan ääressä. Mutta katso, tässä on palvelijasi Kimham, menköön hän herrani, kuninkaan, kanssa; ja tee hänelle, mitä hyväksi näet."

19:38 Niin kuningas sanoi: "Kimham tulkoon minun kanssani, ja minä teen hänelle, mitä sinä hyväksi näet. Ja kaiken, mitä sinä minulta toivot, minä sinulle teen."

19:39 Sitten kaikki kansa meni Jordanin yli, ja myös kuningas itse meni. Ja kuningas suuteli Barsillaita ja hyvästeli hänet. Sitten tämä palasi takaisin kotiinsa.

19:40 Kuningas meni Gilgaliin, ja Kimham meni hänen mukaan, samoin myös kaikki Juudan kansa. Ja he ja puolet Israelin kansasta veivät kuninkaan yli sinne.

19:41 Ja katso, silloin kaikki muut Israelin miehet tulivat kuninkaan tykö ja sanoivat kuninkaalle: "Miksi ovat meidän veljemme, Juudan miehet, varkain tuoneet Jordanin yli kuninkaan ja hänen perheensä ynnä kaikki Daavidin miehet hänen kanssaan?"

19:42 Mutta kaikki Juudan miehet

ravinnut kuningasta, kuin hän Mahanaimissa oli; sillä hän oli sängen jalo mies.

19:33 Ja kuningas sanoi Barsillaille: seuraa minua, minä ravitsen sinun minun kanssani Jerusalemissa.

19:34 Mutta Barsillai sanoi kuninkaalle: kuinka monta vuotta minulla enää on elää, että minä menisin kuninkaan kanssa Jerusalemiin?

19:35 Minä olen jo tänäpänä kahdeksankymmenen ajastaikainen, tietäisinkö minä, mikä hyvä eli paha olis? eli maistaisko palvelias, mitä hän syö ja juo? taikka kuulisinko minä silleen veisaajain ja laulajain ääntä? Miksi palvelias pitäis vaivaaman herraani kuningasta?

19:36 Sinun palvelias menee vähä Jordanin ylitse kuninkaan kanssa: minkätähden kuningas tahtoo minulle näin kostaa?

19:37 Salli siis nyt palvelias palata jälleensä, että minä kuolisin minun kaupungissani ja haudattaisiin isäni ja äitini hautaan: ja katso, tässä on sinun palvelias Kimeham, hän menköön herrani kuninkaan kanssa: ja tee hänelle, mitä sinulle on kelvollinen.

19:38 Kuningas vastasi: Kimehamin pitää seuraaman minua ylitse, ja minä teen hänelle, mikä sinulle on otollinen, ja kaikki mitä minulta anot, teen minä sinulle.

19:39 Kuin kaikki kansa ja kuningas olivat menneet Jordanin ylitse, antoi kuningas Barsillain suuta ja siunasi häntä, ja hän palasi kotiansa.

19:40 Niin kuningas meni Gilgaliin ja Kimeham seurasi häntä; ja kaikki Juudan väki oli saattanut kuningasta ylitse, niin myös puoli Israelin kansasta.

19:41 Ja katso, silloin tulivat kaikki Israelin miehet kuninkaan tykö ja sanoivat hänelle: miksi meidän veljemme Juudan miehet ovat varastaneet sinun ja vieneet kuninkaan perheinensä Jordanin ylitse, kaikki myös Davidin miehet hänen kanssansa.

19:42 Niin vastasivat kaikki Juudan miehet

vastasivat Israelin miehille: "Onhan kuningas meille läheisempi; miksi vihastut siitä? Olemmeko me syöneet kuningasta, tahi olemmeko vieneet hänet itsellemme?"

19:43 Israelin miehet vastasivat Juudan miehille ja sanoivat: "Minulla on kymmenen kertaa suurempi osa kuninkaaseen, myös Daavidiin, kuin sinulla. Miksi olet siis ylenkatsonut minua? Ja enkö minä ensin puhunut kuninkaani takaisintuomisesta?" Mutta Juudan miesten sanat olivat vielä ankarammat kuin Israelin miesten sanat.

20 LUKU

20:1 Ja siellä oli sattumalta kelvoton mies, nimeltä Seba, Bikrin poika, benjaminilainen. Hän puhalsi pasunaan ja sanoi: "Meillä ei ole mitään osaa Daavidiin eikä perintöosaa lisain poikaan. Kukin majallensa, Israel!"

20:2 Silloin kaikki Israelin miehet luopuivat Daavidista ja seurasivat Sebaa, Bikrin poikaa; mutta Juudan miehet riippuivat kiinni kuninkaassansa ja seurasivat häntä Jordanilta aina Jerusalemiin.

20:3 Niin Daavid tuli linnaansa Jerusalemiin. Ja kuningas otti ne kymmenen sivuvaimoa, jotka hän oli jättänyt palatsia vartioimaan, ja panetti heidät vartioituun taloon; ja hän elätti heitä, mutta ei mennyt heidän luoksensa. Siellä he olivat eristettyinä kuolinpäiväänsä asti, elävän miehen leskinä.

20:4 Ja kuningas sanoi Amasalle: "Kutsu koolle Juudan miehet kolmen päivän kuluessa ja ole silloin itse paikallasi täällä."

20:5 Niin Amasa meni kutsumaan koolle Juudaa; mutta hän viipyi ohi sen ajan, jonka hän oli määrännyt.

20:6 Silloin sanoi Daavid Abisaille: "Nyt Seba, Bikrin poika, tekee meille enemmän pahaa kuin Absalom. Ota sinä herrasi palvelijat ja aja häntä takaa, ettei hän saisi haltuunsa varustettuja kaupungeja ja repisi

Israelin miehille: sillä kuningas on meitä läheisempi, miksi te sentähden niin närkästyitte? Vai luuletteko te, että me jollakulla olemme kuninkaalta ravitut, taikka joitakin lahjoja saaneet?

19:43 Niin Israelin miehet vastasivat Juudan miehiä, sanoen: meillä on kymmenen osaa kuninkaassa, enemmän myös David meille tulee kuin teille: kuinka siis sinä olet minua niin halvaksi lukenut, ettei minun olisi sopinut ensimmäisenä olla kuningastani noutamassa? Mutta Juudan miehet puhuivat tuimemmin kuin Israelin miehet.

20 LUKU

20:1 Mutta siihen tuli yksi kuuluisa Belialin mies, jonka nimi oli Seba Bikrin poika Jeministä; se soitti basunalla ja sanoi: ei meillä ole yhtäkään osaa Davidissa eikä yhtäkään perimistä Isain pojassa, itsekukin palatkaan majaan, o Israel!

20:2 Silloin jokainen Israelissa luopui Davidista, ja seurasivat Sebaa Bikrin poikaa. Mutta Juudan miehet riippuivat kuninkaassansa Jordanista Jerusalemiin asti.

20:3 Ja David tuli kotiansa Jerusalemiin, ja kuningas otti ne kymmenen jalkavaimoa, jotka hän oli jättänyt huonetta vartioitsemaan, ja antoi heidän kätkettää, ja elätti heitä ja ei mennyt heidän tykönsä; ja he olivat salvatut kuolemaansa asti leskeydessänsä.

20:4 Ja kuningas sanoi Amasalle: kokoa minun tyköni Juudan miehet kolmena päivänä, ja sinun pitää myös itse läsnä oleman.

20:5 Niin Amasa meni kokoomaan Juudan miehiä, ja hän viipyi määrätyn ajan ylitse.

20:6 Niin David sanoi Abisaille: nyt Seba Bikrin poika enempi meitä vahingoitsee kuin Absalom: ota siis herras palveliat ja aja häntä takaa, ettei hän löytäisi vahvoja kaupungeita ja pääsisi meidän silmämme

meiltä silmiä."

20:7 Niin Jooabin miehet sekä kreetit ja pleetit ja kaikki urhot lähtivät liikkeelle hänen jäljessään; he lähtivät Jerusalemissa ajamaan takaa Sebaa, Bikrin poikaa.

20:8 Mutta kun he olivat suuren kiven luona, joka on Gibeonissa, tuli Amasa heitä vastaan. Ja Jooab oli puettu takkiinsa, ja sen päällä oli miekanvyö, kiinnitettynä vyötäisille; miekka oli tupessaan, mutta kun hän lähti liikkeelle, niin se putosi.

20:9 Ja Jooab sanoi Amasalle: "Voitko hyvin, veljeni?" Ja Jooab tarttui oikealla kädellään Amasaa partaan, muka suudellakseen häntä.

20:10 Ja kun Amasa ei varonut miekkaa, joka Jooabilla oli kädessään, pisti tämä häntä sillä vatsaan, niin että hänen sisälmyksensä valuivat maahan; toista pistoa ei tarvittu: hän kuoli. Sitten Jooab ja hänen veljensä Abisai ajoivat takaa Sebaa, Bikrin poikaa.

20:11 Mutta eräs Jooabin palvelijoista jäi seisomaan Amasan ääreen ja huusi: "Jokainen, joka on Jooabille myötämielinen ja joka on Daavidin puolella, seuratkoon Jooabia!"

20:12 Ja Amasa virui verissään keskellä tietä; mutta kun se mies näki, että kaikki väki pysähtyi siihen, vei hän Amasan tieltä syrjään pellolle ja heitti vaatteen hänen päällensä, nähdessään, että kaikki ohikulkijat pysähtyivät.

20:13 Ja kun hänet oli toimitettu pois tieltä, kulkivat kaikki ohi ja seurasivat Jooabia ajaakseen takaa Sebaa, Bikrin poikaa.

20:14 Tämä kulki kaikkien Israelin sukukuntien kautta Aabeliin ja Beet-Maakaan, ja kaikki beeriläiset kokoontuivat ja seurasivat häntä sinne saakka.

20:15 Mutta he tulivat ja piirittivät häntä Aabel-Beet-Maakassa ja loivat kaupunkia vastaan vallin, joka ulottui ulkomuuriin. Ja kaikki Jooabin väki teki hävitystyötä

edestä.

20:7 Silloin läksivät hänen kanssansa Joabin miehet, ja Kreetit ja Pleetit, ja kaikki väkevät. Ja he läksivät Jerusalemissa ajamaan Sebaa Bikrin poikaa takaa.

20:8 Kun he joutuivat suuren vahan tykö Gibeoniin, tuli Amasa heidän eteensä. Mutta Joab oli vyötetty päällisvaatteissansa, ja sen päällä miekan vyö, joka riippui hänen kupeissansa tupessa, ja koska hän kävi, taisi se pudota.

20:9 Ja Joab sanoi Amasalle: oletkos rauhassa, minun veljeni? Ja Joab tarttui oikialla kädellensä Amasan partaan, suuta antaaksensa hänen.

20:10 Mutta ei Amasa ottanut vaaria miekasta joka oli Joabin kädessä: ja hän pisti sillä häntä vatsaan ja vuodatti hänen sisällyksensä maalle, eikä häntä enää pistänyt, ja hän kuoli. Mutta Joab ja hänen veljensä Abisai ajoivat Sebaa Bikrin poikaa takaa.

20:11 Mutta yksi Joabin palvelioista seisoi hänen tykönänsä ja sanoi: kuka tahtoo pitää Joabin ja Davidin kanssa, hän seuratkaan Joabia!

20:12 Mutta Amasa makasi tahrattuna veressä keskellä tietä. Kun yksi näki sen, että kaikki kansa seisahti, siirsi hän Amasan tieltä kedolle ja heitti vaatteen hänen päällensä; sillä hän näki, että jokainen joka hänen tykönsä tuli, seisahti siihen.

20:13 Kun hän oli tieltä siirretty, meni jokainen Joabin jälkeen, ajamaan Sebaa Bikrin poikaa takaa.

20:14 Ja hän vaelsi kaikki Israelin sukukunnat lävitse Abelaan ja BetMaakaan ja koko Berimiin, ja ne kokoontuivat ja seurasivat myös häntä.

20:15 Mutta kuin he tulivat, niin he piirittivät hänen Abelassa BetMaakan tykönä, ja rakensivat vallin kaupungin ympärille, joka seisoi muurin tasalla. Mutta

kukistaakseen muurin.

20:16 Silloin huusi viisas vaimo kaupungista: "Kuulkaa! Kuulkaa! Sanokaa Jooabille, että hän tulee tänne lähelle puhutellakseni häntä."

20:17 Ja kun tämä tuli häntä lähelle, sanoi vaimo: "Oletko Jooab?" Hän vastasi: "Olen." Vaimo sanoi hänelle: "Kuule palvelijattaresi sanoja." Hän vastasi: "Minä kuulen."

20:18 Silloin vaimo sanoi: "Muinoin oli tapana sanoa: 'On kysyttävä neuvoa Aabelista', ja niin tuli valmista."

20:19 Minä olen rauhallisimpia ja uskollisimpia Israelissa, ja sinä koetat ottaa hengen kaupungilta, joka on äiti Israelissa. Miksi sinä tahdot hävittää Herran perintöosan?"

20:20 Jooab vastasi ja sanoi: "Pois se, pois se! En minä tahdo hävittää enkä tuhota."

20:21 Niin ei ole asia, vaan eräs mies Efraimin vuoristosta, nimeltä Seba, Bikrin poika, on nostanut kätensä kuningas Daavidia vastaan; luovuttakaa hänet yksin, niin minä lähden pois kaupungin edustalta." Vaimo vastasi Jooabille: "Katso, hänen päänsä heitetään sinulle muurin yli."

20:22 Sitten vaimo viisauudessaan meni kaiken kansan luo; niin he löivät Sebalta, Bikrin pojalta, pään poikki ja heittivät sen Jooabille. Silloin tämä puhalsi pasunaan, ja he hajaantuivat kaupungin edustalta, kukin majallensa. Mutta Jooab palasi kuninkaan luo Jerusalemiin.

20:23 Jooab oli Israelin koko sotajoukon ylipäällikkönä, ja BenaJa, Joojadan poika, oli kreettien ja pleettien päällikkönä.

20:24 Adoram oli verotöiden valvojana, ja Joosafat, Ahiludin poika, oli kanslerina.

20:25 Seja oli kirjurina, ja Saadok ja Ebjatar olivat pappeina.

20:26 Myöskin jaairilainen lira oli Daavidilla pappina.

kaikki kansa, joka Joabin myötä oli, karkasi muuria kukistamaan.

20:16 Niin toimellinen vaimo huusi kaupungista: kuulkaat, kuulkaat! sanokaat Jooabille, että hän tulee tänne lähes, minä puhuttelen häntä.

20:17 Kuin hän tuli hänen tykönsä, sanoi vaimo: oletkos Joab? Hän vastasi: olen. Vaimo sanoi hänelle: kuule piikas sanat! Hän vastasi: minä kuulen.

20:18 Ja hän puhui, sanoen: muinoin sanottiin: joka kysellä tahtoo, hän kysykään Abelassa, ja niin se menestyi.

20:19 Minä olen rauhallinen ja uskollinen (kaupunki) Israelissa, ja sinä tahdot tappaa sen kaupungin ja äidin Israelissa: miksis tahdot niellä \Herran\ perimisen?

20:20 Silloin vastasi Joab ja sanoi: pois se, pois se minusta, että minä nielin ja hävittäisin.

20:21 Ei asia niin ole; vaan yksi mies Ephraimin vuorelta nimeltä Seba Bikrin poika on nostanut kapinan David kuningasta vastaan: antakaat hän ainoastansa, ja minä erkanen kaupungista. Ja vaimo sanoi Jooabille: katso, hänen päänsä pitää sinulle heitettämän muurin ylitse.

20:22 Ja vaimo tuli kaiken kansan tykö toimellansa. Ja he hakkasivat Seban Bikrin pojan pään pois ja heittivät Jooabille. Ja hän soitti basunalla, ja he hajosivat kaikki kaupungin tyköä itsekukin majoihinsa; mutta Joab palasi Jerusalemiin kuninkaan tykö.

20:23 Ja Joab oli koko Israelin sotajoukon ylitse; vaan BenaJa Jojadan poika oli Kretin ja Pletin ylitse;

20:24 Adoram oli verorahan haltia; Josaphat Ahiludin poika oli kansleri;

20:25 Ja Seja oli kirjoittaja; ja Zadok ja Abjatar olivat papit;

20:26 Niin myös Ira Jairilainen oli Davidin ylimmäinen.

21 LUKU

21:1 Daavidin aikana oli nälänhätä, jota kesti kolme vuotta peräkkäin; silloin Daavid etsi Herran kasvoja. Herra vastasi: "Saulin tähden, verivelan alaisen suvun tähden, koska hän surmasi gibeonilaiset."

21:2 Niin kuningas kutsui gibeonilaiset ja puhutteli heitä. Mutta gibeonilaiset eivät olleet israelilaisia, vaan amorilaisten jätteitä, ja israelilaiset olivat vannoneet heille valan, mutta Saul oli kiivaillessaan israelilaisten ja Juudan puolesta koettanut hävittää heidät.

21:3 Daavid sanoi gibeonilaisille: "Mitä minun on tehtävä teidän hyväksenne, ja millä minun on teidät sovittava, että siunaisitte Herran perintöosaa?"

21:4 Gibeonilaiset vastasivat hänelle: "Ei ole meidän ja Saulin sekä hänen sukunsa välillä kysymys hopeasta eikä kullasta, eikä meillä ole valtaa surmata ketään Israelissa." Hän sanoi: "Mitä sitten vaaditte minua tekemään teidän hyväksenne?"

21:5 He vastasivat kuninkaalle: "Sen miehen, joka tahtoi meidät lopettaa ja joka aikoi hävittää meidät, niin ettei meillä olisi missä olla koko Israelin alueella,

21:6 sen miehen jälkeläisistä luovutettakoon meille seitsemän miestä lävistääksemme heidät paaluihin Herralle Saulin, Herran valitun, Gibeassa." Kuningas sanoi: "Minä luovutan."

21:7 Mefibosetin, Saulin pojan Joonatanin pojan, kuningas kuitenkin säästi Herran valan tähden, joka oli heidän välillensä, Daavidin ja Joonatanin, Saulin pojan, välillä.

21:8 Mutta kuningas otti Rispan, Aijan tyttären, kaksi poikaa, Armonin ja Mefibosetin, jotka tämä oli synnyttänyt Saulille, sekä Meerabin, Saulin tyttären, viisi poikaa, jotka tämä oli synnyttänyt Adrielille, meholalaisen Barsillain pojalle,

21:9 ja luovutti heidät gibeonilaisten käsiin; ja nämä lävistivät heidät paaluihin vuorella

21 LUKU

21:1 Ja Davidin aikana oli kallis aika kolme vuotta järjestänsä: ja David etsi \Herran\ kasvoja. Ja \Herra\ sanoi, Saulin tähden ja sen verihuoneen tähden, että hän tappoi Gibeonilaiset.

21:2 Niin kuningas antoi kutsua Gibeonilaiset ja sanoi heille. Mutta Gibeonilaiset ei olleet Israelin lapsista, vaan jääneistä Amorilaisista: ja Israelin lapset olivat vannoneet heille, ja Saul etsi heitä lyödäksensä vihansa kiivaudessa Israelin ja Juudan lasten edessä.

21:3 Niin sanoi David Gibeonilaisille, mitä minun pitää teille tekemän? ja millä minun pitää sen sovittaman, että te siunaisitte \Herran\ perikuntaa?

21:4 Niin vastasivat häntä Gibeonilaiset, ei ole meillä tekemistä hopiasta eli kullasta Saulin ja hänen huoneensa kanssa, eikä myös että joku surmattaisiin Israelista. Hän sanoi, mitä te tahdotte, että minä teille tekisin?

21:5 He sanoivat kuninkaalle, sen miehen, joka meitä hukutti ja aikoi semmoista meitä vastaan, että meidän piti tuleman niin hävitetyksi, ettei meidän pitänyt seisovaiset oleman kaikissa Israelin maan rajoissa.

21:6 Hänen huoneestansa annettakaan meille seitsemän miestä hirttääksemme heitä \Herran\ edessä Saulin Gibeassa, \Herran\ valitun. Kuningas sanoi, minä annan heidät teille.

21:7 Mutta kuningas armahti Mephibosetia, Jonatanin Saulin pojan poikaa, sen \Herran\ valan tähden, joka oli heidän välillensä, Davidin ja Jonatanin Saulin pojan välillä.

21:8 Mutta kuningas otti ne kaksi Ritspan Aijan tyttären poikaa, jotka hän Saulille synnyttänyt oli, Armonin ja Mephibosetin, ja viisi Mikalin Saulin tyttären poikaa, jotka hän Hadrielille Barsillain pojalle synnyttänyt oli, joka oli Meholatilainen.

21:9 Ja hän antoi ne Gibeonilaisten käsiin, ja he hirttivät ne vuorella \Herran\ eteen.

Herran edessä, niin että ne seitsemän sortuivat kaikki yhdessä. Näin heidät surmattiin elonleikkuun ensimmäisinä päivinä, ohranleikkuun alussa.

21:10 Silloin Rispa, Aijan tytär, otti säkin ja levitti sen kalliolle, ja se oli hänen vuoteenaan elonleikkuun alusta siihen asti, kunnes sade taivaasta vuoti heidän päällensä, eikä hän sallinut taivaan lintujen päivällä eikä metsän eläinten yöllä tulla heidän päällensä.

21:11 Kun Daavidille kerrottiin, mitä Rispa, Aijan tytär, Saulin sivuvaimo, oli tehnyt, 21:12 meni Daavid ja otti Saulin ja hänen poikansa Joonatanin luut Gileadin Jaabeksen miehiltä, jotka olivat varkain ottaneet ne siltä torilta Beet-Seanista, jolle filistealaiset olivat heidät ripustaneet silloin, kun filistealaiset surmasivat Saulin Gilboassa.

21:13 Ja hän toi sieltä Saulin ja hänen poikansa Joonatanin luut. Myös paaluihin lävistettyjen luut koottiin

21:14 ja haudattiin yhdessä Saulin ja hänen poikansa Joonatanin luiden kanssa Benjaminin maahan Seelaan, Saulin isän, Kiisin, hautaan. Tehtiin kaikki, mitä kuningas oli käskenyt. Niin Jumala leppyi maalle.

21:15 Taas syttyi sota filistealaisten ja Israelin välillä. Ja Daavid lähti palvelijoineen sotimaan filistealaisia vastaan. Ja Daavid väsyi.

21:16 Niin Jisbi-Benob, Raafan jälkeläisiä, jonka keihäs painoi kolmesataa sekeliä vaskea ja joka oli puettu uusiin tamineihin, aikoi surmata Daavidin.

21:17 Mutta Abisai, Serujan poika, tuli hänen avukseen ja löi filistealaisen kuoliaaksi. Silloin Daavidin miehet vannottivat hänellä valan sanoen: "Sinä et saa enää lähteä meidän kanssamme taisteluun, ettet sammuttaisi Israelin lamppua."

21:18 Sen jälkeen oli taas taistelu filistealaisten kanssa Goobissa: silloin

Ja ne seitsemän lankesivat yhdellä haavalla: ja niin he surmattiin ensimmäisinä päivinä elonajasta, ohran leikkaamisen alussa.

21:10 Niin Ritspa Aijan tytär otti säkin ja levitti sen kalliolle elon alusta, siihenasti että vesi olis pisaroinnut taivaasta heidän päällensä, eikä sallinut taivaan lintuja tulla heidän päällensä päivällä, eikä metsän petoja yöllä.

21:11 Ja ilmoitettiin Davidille, mitä Ritspa, Aijan tytär, Saulin jalkavaimo, tehnyt oli.

21:12 Ja David läksi matkaan ja otti Saulin ja hänen poikansa Jonatanin luut Jabeksen asuivilta Gileadissa, jotka he Betsanin kadulta varastaneet olivat, jossa Philistealaiset heitä ripustaneet olivat siihen aikaan, kuin he surmasivat Saulin Gilboassa;

21:13 Ja otti sieltä Saulin luut ja hänen poikansa Jonatanin luut; ja he kokosivat myös niiden luut, jotka ripustetut olivat;

21:14 Ja he hautasivat Saulin ja hänen poikansa Jonatanin luut Benjaminin maahan Zelaan, hänen isänsä Kisin hautaan, ja he tekivät kaikki niinkuin kuningas heille käskenyt oli: ja niin Jumala sovitettiin sitte maakunnalle.

21:15 Niin taas nousi Philistealaisten sota Israelia vastaan. Ja David meni sotimaan palvelioinensa Philistealaisia vastaan; ja David väsyi.

21:16 Niin Jesbibenob, joka oli Raphan lapsia, jonka keihään ota painoi kolmesataa sikliä vaskea, ja jolla oli uudet sota-aseet, alkoi surmata Davidin.

21:17 Mutta Abisai ZeruJan poika autti häntä, ja löi Philistealaisen, ja tappoi hänen. Niin Davidin palveliat vannoivat hänelle ja sanoivat: ei sinun pidä enää menemän meidän kanssamme sotaan, ettet valkeutta Israelissa sammuttaisi.

21:18 Ja sen jälkeen tapahtui, että sota taas nousi Gobissa Philistealaista vastaan;

huusailainen Sibbekai surmasi Safin, joka myös oli Raafan jälkeläisiä.

21:19 Taas oli taistelu filistealaisia vastaan Goobissa, Elhanan, Jare-Ooregimin poika, beetlehemiläinen, surmasi gatilaisen Goljatin, jonka peitsen varsi oli niinkuin kangastukki.

21:20 Taas oli taistelu Gatissa. Siellä oli kookas mies, jolla oli kuusi sormea kummassakin kädessä ja kuusi varvasta kummassakin jalassa, yhteensä kaksikymmentä neljä; hänkin polveutui Raafasta.

21:21 Ja kun hän häpäisi Israelia, surmasi hänet Joonatan, Daavidin veljen Simean poika.

21:22 Nämä neljä polveutuivat gatilaisesta Raafasta; he kaatuivat Daavidin ja hänen palvelijainsa käden kautta.

22 LUKU

22:1 Ja Daavid puhui Herralle tämän laulun sanat sinä päivänä, jona Herra oli pelastanut hänet kaikkien hänen vihollistensa ja Saulin vallasta. Hän sanoi:

22:2 "Herra, minun kallioni, linnani ja pelastajani!

22:3 Jumala, minun vuoreni, jonka turviin minä pakenen, minun kilpeni, autuuteni sarvi, varustukseni ja pakopaikkani, sinä pelastajani, joka pelastat minut väkivallasta!

22:4 'Ylistetty olkoon Herra' - niin minä huudan, ja vihollisistani minä pelastun.

22:5 Sillä kuoleman aallot piirittivät minut, turmion virrat peljästyttivät minut.

22:6 Tuonelan paulat kietoivat minut, kuoleman ansat yllättivät minut.

22:7 Ahdistuksessani minä rukoilin Herraa, Jumalaani minä rukoilin; ja hän kuuli minun ääneni temppelistänsä, minun huutoni kohosi hänen korviinsa.

22:8 Silloin maa huojui ja järisi, taivaan perustukset järkkyivät; ne horjuivat, sillä

ja Sibekai Husathilainen löi Saphan, joka myös oli Raphan lapsia.

21:19 Niin sota vielä nousi Gobissa Philistealaisia vastaan; ja Elhanan Jaere Oregiminin poika Betlehemiläinen löi Gatilaisen Goljatin, jonka keihään varsi oli niinkuin joku kangasorsi.

21:20 Sitälähin nousi vielä sota Gatissa; ja siellä oli pitkä mies, jolla oli kuusi sormea käsissä ja kuusi varvasta jaloissa, se on yhteen lukien neljäkolmattakymmentä; hän oli myös syntynyt Raphalle.

21:21 Ja kuin hän pilkkasi Israelia, löi hänen Jonatan Davidin veljen Simean poika.

21:22 Nämät neljä olivat syntyneet Raphalle Gatissa; ja he lankesivat Davidin ja hänen palveliainsa kätten kautta.

22 LUKU

22:1 Ja David puhui \Herralle\ nämät veisun sanat sinä päivänä, jona \Herra\ oli hänen vapahtanut kaikkein vihollistensa käsistä ja Saulin käsistä,

22:2 Ja sanoi: \Herra\ on minun kallioni, ja minun linnani, ja minun vapahtajani;

22:3 Jumala on minun vahani, johon minä turvaan; minun kilpeni, ja minun autuuteni sarvi, ja minun varjelukseni, ja minun turvani; minun vapahtajani, joka minun pelastaa vääryydestä.

22:4 Ylistettävää \Herraa\ minä avukseni huudan; ja minä vapahdetaan vihollisistani.

22:5 Sillä kuoleman aallot ovat minun piirittäneet, ja Belialin ojat peljättivät minun.

22:6 Helvetin siteet kietoivat minun, ja kuoleman paulat ennättivät minun.

22:7 Ahdistuksessani minä avukseni huudan \Herraa\, ja minun Jumalani tykö minä huudan; niin hän kuulee minun ääneni templissänsä, ja minun parkuni tulee hänen korviinsa.

22:8 Maa järisi ja vapisi, ja taivaan perustukset liikkuvat; he värisivät, kuin hän

hänen vihansa syttyi.

22:9 Savu suitsusi hänen sieramistaan, kuluttava tuli hänen suustansa, palavat hiilet hehkuivat hänestä.

22:10 Hän notkisti taivaan ja astui alas, synkkä pilvi jalkojensa alla.

22:11 Hän ajoi kerubin kannattamana ja lensi, hän näkyi tuulen siipien päältä.

22:12 Ja hän pani pimeyden majaksi ympärillensä, synkät vedet, paksut pilvet.

22:13 Hohteesta, joka kävi hänen edellensä, hehkuivat palavat hiilet.

22:14 Herra jylisi taivaasta, Korkein antoi äänensä kaikua.

22:15 Hän lennätti nuolia ja hajotti heidät, salamoita, ja kauhistutti heidät.

22:16 Silloin meren syvyydet tulivat näkyviin, maanpiirin perustukset paljastuivat Herran nuhtelusta, hänen vihansa hengen puuskauksesta.

22:17 Hän ojensi kätensä korkeudesta ja tarttui minuun, veti minut ylös suurista vesistä.

22:18 Hän pelasti minut voimallisesta vihollisestani, minun vihamiehistäni, sillä he olivat minua väkevämmät.

22:19 He hyökkäsivät minun kimppuuni hätäni päivänä, mutta Herra tuli minun tuekseni.

22:20 Hän toi minut avaraan paikkaan, hän vapautti minut, sillä hän oli mielistynyt minuun.

22:21 Herra tekee minulle minun vanhurskauteni mukaan; minun kätteni puhtauden mukaan hän minulle maksaa.

22:22 Sillä minä olen noudattanut Herran teitä enkä ole luopunut pois Jumalastani, jumalattomuuteen.

22:23 Kaikki hänen oikeutensa ovat minun silmiäni edessä, enkä minä poikkea hänen käskyistänsä.

22:24 Minä olen vilpitön häntä kohtaan ja varon itseni pahoista teoista.

22:25 Sentähden Herra palkitsee minulle

vihastui.

22:9 Savu suitsi hänen sieramistansa ja kuluttavainen tuli hänen suustansa, niin että hiilet siitä syttyivät.

22:10 Hän notkisti taivaat ja astui alas; ja synkiä pimeys oli hänen jalkainsa alla.

22:11 Ja hän astui Kerubimin päälle ja lensi, ja näkyi tuulen sulkain päällä.

22:12 Hän pani pimeyden majaksi ympärillensä, ja paksut ja vedestä mustat pilvet.

22:13 Siitä kirkkaudesta hänen edessänsä paloivat tuliset hiilet.

22:14 \Herra\ jylisi taivaassa, Ylimmäinen antoi pauhinansa.

22:15 Hän ampui nuolia ja hajoitti heitä, hän iski leimaukset ja peljätti heitä.

22:16 Ja niin ilmestyivät meren kuljut, ja maan perustukset ilmaantuivat \Herran\ kovasta nuhtelemisesta ja hänen sieramiensa hengen puhalluksesta.

22:17 Hän lähetti korkeudesta ja otti minun ja veti minun ulos suurista vesistä.

22:18 Hän vapahti minun väkevästä vihollisistani, vainollisiltani, jotka olivat minua väkevämmät.

22:19 Ne ennättivät minun tuskapäivänäni; mutta \Herra\ tuli minun turvakseni.

22:20 Hän vei minun ulos lakialle, ja pelasti minun; sillä hän mielistyi minuun.

22:21 \Herra\ maksoi minulle vanhurskauteni jälkeen, hän antoi minulle kätteni puhtauden jälkeen.

22:22 Sillä minä pidän \Herran\ tiet ja en ole jumalatoim minun Jumalaani vastaan.

22:23 Sillä kaikki hänen oikeutensa ovat silmäni edessä, ja hänen käskyjäänsä en minä tyköäni hylkää,

22:24 Vaan olen vakaa hänen edessänsä, ja vältän vääryyttä:

22:25 Sentähden kostaa \Herra\ minulle

vanhurskauteni mukaan, sen mukaan kuin olen puhdas hänen silmiensä edessä.

22:26 Hurskasta kohtaan sinä olet hurskas, nuhteetonta sankaria kohtaan nuhteeton;

22:27 puhdasta kohtaan sinä olet puhdas, mutta kiero kohtaan nurja.

22:28 Ja sinä pelastat nöyrän kansan, mutta sinun silmäsi ovat ylpeitä vastaan, sinä alennat heidät.

22:29 Sillä sinä, Herra, olet minun lamppuni; Herra valaisee minun pimeyteni.

22:30 Sinun avullasi minä hyökkään rosvojoukkoa vastaan, Jumalani avulla minä ryntään ylitse muurin.

22:31 Jumalan tie on nuhteeton, Herran sana tulessa koeteltu. Hän on kaikkien kilpi, jotka häneen turvaavat.

22:32 Sillä kuka muu on Jumala paitsi Herra, ja kuka muu on pelastuksen kallio paitsi meidän Jumalamme?

22:33 Se Jumala, joka on minun vahva turvani ja johdattaa nuhteetonta hänen tiellänsä,

22:34 tekee hänen jalkansa nopeiksi niinkuin peurat ja asettaa minut kukkuloilleni,

22:35 joka opettaa minun käteni sotimaan ja käsivarteni vaskijousta jännittämään.

22:36 Sinä annat minulle pelastuksen kilven; ja kun sinä kuulet minun rukoukseni, teet sinä minut suureksi.

22:37 Sinä annat minun askeleilleni avaran tilan, ja minun jalkani eivät horju.

22:38 Minä ajan vihollisiani takaa ja tuhoan heidät enkä palaja, ennenkuin teen heistä lopun.

22:39 Minä lopetan heidät ja murskaan heidät, niin etteivät enää nouse; he sortuvat minun jalkojeni alle.

22:40 Sinä vyötät minut voimalla sotaan, sinä painat vastustajani minun alleni.

22:41 Sinä ajat minun viholliseni pakoon, vihamieheni minä hukutan.

22:42 He katselevat, mutta pelastajaa ei

vanhurskauteni perästä, puhtauteni jälkeen hänen silmänsä edessä.

22:26 Pyhäin kanssa sinä olet pyhä, ja toimellisten kanssa toimellinen.

22:27 Puhdasten kanssa sinä olet puhdas, ja nurjain kanssa sinä olet nurja.

22:28 Sinä vapahdat ahdistetun kansan ja sinun silmäs ovat korkeita vastaan, ja sinä nöyryytät ne.

22:29 Sillä sinä \Herra\ olet valkeuteni: \Herra\ valaisee pimeyteni.

22:30 Sillä sinun kauttas minä sotaväen lävitse juoksen, ja Jumalassani karkaan muurin ylitse.

22:31 Jumalan tie on täydellinen, \Herran\ puhe tulella koeteltu: hän on kaikkein kilpi, jotka hänen päällensä uskaltavat.

22:32 Sillä kuka on Jumala, paitsi \Herraa\? ja kuka on kallio paitsi meidän Jumalaamme?

22:33 Jumala on väkevyyteni ja voimani: hän avaa minun tieni täydellisesti.

22:34 Hän tekee jalkani peurain kaltaiseksi, ja asettaa minun korkeuteni päälle.

22:35 Hän opettaa käteni sotimaan ja käsivarteni vaskijoutsea jännittämään.

22:36 Ja sinä annoit minulle sinun autuutes kilven: Ja kuin sinä nöyryytät minun, teet sinä minun suureksi.

22:37 Sinä levitit minun askeleeni minun allani, ja ei minun kantapäätäni livistyneet.

22:38 Minä ajan vihollisiani takaa ja hävitän heitä, Ja en palaja ennenkuin minä heidät hukutan.

22:39 Minä hukutan heidät ja runtelen, ettei heidän pidä nouseman; heidän täytyy kaatua jalkaini alle.

22:40 Sinä valmistat minun voimalla sotaan, sinä taivutat minun alleni ne, jotka nousevat minua vastaan.

22:41 Ja sinä annat minulle viholliseni kaulan; ja minä kadotan vainoojani.

22:42 He huutavat, vaan ei ole auttajaa:

ole, katsovat Herran puoleen, mutta hän ei heille vastaa.

22:43 Minä survon heidät maan tomuksi, kadun loaksi minä heidät poljen ja tallaan.

22:44 Sinä pelastat minut kansani riidoista, sinä varjelet minua, niin että tulen pakanain pääksi; kansat, joita minä en tunne, palvelevat minua.

22:45 Muukalaiset minua mielistelevät; jo korvan kuulemalta he tottelevat minua.

22:46 Muukalaiset masentuvat; he tulevat vyöttäytyneinä varustuksistansa.

22:47 Herra elää! Kiitetty olkoon minun kallioni, ja ylistetty Jumala, minun pelastukseni kallio,

22:48 Jumala, joka hankkii minulle koston ja laskee kansat minun valtani alle;

22:49 sinä, joka vapahdat minut vihollisistani ja korotat minut vastustajaini ylitse ja päästät minut väkivaltaisesta miehestä.

22:50 Sentähden minä ylistän sinua, Herra, kansojen keskuudessa ja veisaan sinun nimesi kiitosta;

22:51 sinun, joka annat kuninkaallesi suuren avun ja osoitat armoa voidellullesi, Daavidille, ja hänen jälkeläisilleen, iankaikkisesti."

23 LUKU

23:1 Nämä olivat Daavidin viimeiset sanat: Näin puhuu Daavid, Isain poika, näin puhuu korkealle korotettu mies, Jaakobin Jumalan voideltu, ihana Israelin ylistyvirissä:

23:2 "Herran Henki on puhunut minulle, ja hänen sanansa on minun kielelläni;

23:3 Israelin Jumala on sanonut, Israelin kallio on puhunut minulle: 'Joka hallitsee ihmisiä vanhurskaasti, joka hallitsee Jumalan pelossa,

23:4 hän on niinkuin huomenhohde auringon noustessa pilvettömänä aamuna,

\Herran\ tykö, mutta ei hän vastaa heitä.

22:43 Minä survon heitä niinkuin maan tomun, ja muserran heidän rikki ja hajoitan heidät niinkuin loan kaduilta.

22:44 Sinä pelastat minua riitaisesta kansasta, ja asetat minun pakanain pääksi: se kansa, jota en minä tuntenut, palvelee minua.

22:45 Muukalaiset lapset viekastelevat minua, korvan kuuloon he kuulevat minua.

22:46 Muukalaiset lapset vaipuvat ja vapisevat siteistänsä.

22:47 \Herra\ elää, ja kiitetty olkoon minun kallioni, ja ylistetty olkoon Jumala, minun autuuteni kallio!

22:48 Jumala, joka minulle koston antaa ja vaatii kansat minun alleni,

22:49 Joka minua johdatat ulos vihollisistani ja korotat minun niistä, jotka karkaavat minua vastaan, sinä pelastat minua väkivaltaisesta miehestä.

22:50 Sentähden minä kiitän sinua \Herra\ pakanain seassa, ja sinun nimelles kiitoksen veisaan.

22:51 Joka kuninkaallensa suuren autuuden osoittaa ja tekee laupiuden voidellullensa, Davidille ja hänen siemenellensä iankaikkisesti.

23 LUKU

23:1 Ja nämät ovat Davidin viimeiset sanat. David, Isain poika, sanoi, se mies sanoi, joka korotettu on, Jakobin Jumalan voideltu, ja suloinen Israelin psalmein veisaaja:

23:2 \Herran\ Henki on puhunut minun kauttani, ja hänen sanansa on tapahtunut minun kieleni kautta.

23:3 Israelin Jumala on sanonut minulle, Israelin turva on minulle puhunut, ihmisten hallitsiasta, vanhurskaasta, joka hallitsee Jumalan pelvossa.

23:4 Niinkuin valkeus on aamulla, kuin aurinko koittaa, varhain ilman pilvetä, ja

kun maa kirkaassa valossa vihannoi sateen jälkeen.'

23:5 Eikö minun sukuni ole näin Jumalan edessä? Sillä hän on tehnyt minun kanssani iankaikkisen liiton, kaikin puolin taatun ja vakaan. Hän antaa versoa minulle kaiken autuuden ja kaiken ilon.

23:6 Mutta kaikki kelvottomat ovat niinkuin poisviskatut orjantappurat, joihin ei käsin tartuta.

23:7 Ja jos jonkun on koskettava niihin, varustautuu hän raudalla ja keihäänvarrella; sitten ne tulella poltetaan, siinä missä ovat."

23:8 Nämä ovat Daavidin sankarien nimet: Jooseb-Bassebet, tahkemonilainen, vaunusoturien päällikkö, hän, joka heilutti keihästään kahdeksansadan kaatuneen yli yhdellä kertaa.

23:9 Hänen jälkeensä Eleasar, Doodin poika, joka oli erään aholilaisen poika. Hän oli yksi niistä kolmesta urhosta, jotka olivat Daavidin kanssa silloin, kun he häpäisivät filistealaisia, jotka olivat kokoontuneet sinne sotimaan. Israelin miehet vetäytyivät silloin takaisin,

23:10 mutta hän jäi paikalleen ja surmasi filistealaisia, kunnes hänen kätensä uupui niin, että se kouristui kiinni miekkaan. Ja Herra antoi suuren voiton sinä päivänä; väki kääntyi vain hänen jälkeensä ryöstämään.

23:11 Hänen jälkeensä Samma, Aagen poika, hararilainen. Kerran olivat filistealaiset kokoontuneet yhteen joukkoon, ja siellä oli peltopalsta, kokonaan hernettä kasvamassa. Ja väki pakeni filistealaisia,

23:12 mutta hän asettui keskelle palstaa, sai sen pelastetuksi ja voitti filistealaiset; ja niin Herra antoi suuren voiton.

23:13 Kerran lähti kolme niistä kolmestakymmenestä päälliköstä liikkeelle, ja he tulivat elonleikkuun aikana Daavidin luo Adullamin luolalle. Ja filistealaisten joukko oli leirytyntyt Refaimin tasangolle.

23:14 Mutta Daavid oli silloin vuorilinnassa,

paisteesta sateen jälkeen ruoho kasvaa maasta.

23:5 Eikö minun huoneeni ole niin Jumalan tykönä? Sillä hän on tehnyt ijankaikkisen liiton minun kanssani, kaikella muodolla lujan ja vahvan; sillä se on kaikki minun autuuteni ja haluni; eikö se ole kasvava?

23:6 Mutta ilkiät ihmiset kaikki hävitetään niinkuin orjantappurat, joihin ei taideta käsin ruveta.

23:7 Mutta jos joku tahtoo tarttua niihin, hänellä pitää täydellisesti oleman rauta ja keihään varsi; ja ne pitää kokonansa poltettaman tulella heidän sioissansa.

23:8 Nämät ovat Davidin sankarien nimet: Josebbaselet Tahkemonilainen, ylimmäinen päämiehistä: hän oli se AdoniEtsniläinen, joka nousi kahdeksaasataa vastaan, jotka tapettiin yhdellä erällä.

23:9 Sitälähin oli Eleatsar Dodon poika Ahohin pojan, niiden kolmen sankarien keskellä Davidin kanssa, kuin he pilkkasivat Philistealaisia, jotka olivat sinne kokoontuneet sotaan, ja Israelin miehet menivät ylös.

23:10 Se nousi ja löi Philistealaiset, siihenasti että hänen kätensä väsyi ja puuntui miekasta. Ja \Herra\ antoi suuren autuuden siihen aikaan, niin että kansa palasi hänen jälkeensä ainoasti ryöstämään.

23:11 Hänen jälkeensä oli Samma Agen Hararilaisen poika: koska Philistealaiset kokosivat itsensä yhteen kylään ja siellä oli yksi peltosarka täynnä herneitä, ja kansa pakeni Philistealaisia;

23:12 Silloin seisoi hän keskellä sarkaa ja varjeli sen, löi Philistealaiset, ja \Herra\ antoi suuren autuuden.

23:13 Ja nämät kolme ylimmäistä kolmenkymmenen keskellä tulivat alas elonaikana Davidin tykö Adullamin luolaan; ja Philistealaisten leiri oli Rephaimin laaksossa.

23:14 Mutta David oli siihen aikaan

ja filistealaisten vartiosto oli Beetlehemissä.

23:15 Ja Daavidin rupesi tekemään mieli vettä, ja hän sanoi: "Jospa joku toisi minulle vettä juodakseni Beetlehemin kaivosta, joka on portin edustalla!"

23:16 Silloin murtautuivat ne kolme urhoa filistealaisten leirin läpi ja ammensivat vettä Beetlehemin kaivosta portin edustalta, kantoivat ja toivat sen Daavidille. Mutta hän ei tahtonut sitä juoda, vaan vuodatti sen juomauhriksi Herralle

23:17 ja sanoi: "Pois se! Herra varjelkoon minut sitä tekemästä. Onhan se niiden miesten veri, jotka menivät sinne oman henkensä uhalla." Eikä hän tahtonut juoda sitä. Tämän tekivät ne kolme urhoa.

23:18 Abisai, Jooabin veli, Serujan poika, oli niiden kolmen päällikkö; hän heilutti keihästään kolmensadan kaatuneen yli. Ja hän oli kuulu niiden kolmen joukossa.

23:19 Hän oli arvossa pidetty niiden kolmen joukossa ja oli heidän päämiehensä, mutta ei hän vetänyt vertoja niille kolmelle.

23:20 Benaja, Joojadan poika, joka oli urhoollisen ja suurista teoistaan kuuluisan miehen poika, oli kotoisin Kabseelistä. Hän surmasi ne kaksi mooabilaista sankaria, ja hän laskeutui alas ja tappoi lumituiskun aikana leijonan kaivoon.

23:21 Myöskin surmasi hän egyptiläisen miehen, sen uhkean miehen. Egyptiläisellä oli keihäs kädessä, mutta hän meni häntä vastaan ainoastaan sauva kädessä. Ja hän tempasi keihään egyptiläisen kädestä ja tappoi hänet hänen omalla keihäällään.

23:22 Tällaisia teki Benaja, Joojadan poika. Ja hän oli kuulu niiden kolmen urhon joukossa.

23:23 Hän oli arvossa pidetty niiden kolmenkymmenen joukossa, mutta ei hän vetänyt vertoja niille kolmelle. Ja Daavid asetti hänet henkivartiostonsa päälliköksi.

23:24 Niiden kolmenkymmenen joukossa oli

linnassa, ja Philistealaisten kansa oli Betlehemissä.

23:15 Ja David himoitsi ja sanoi: kuka tuo minulle juoda vettä Betlehemin kaivosta portin tyköä.

23:16 Niin ne kolme sankaria menivät Philistealaisten leiriin ja ammensivat vettä Betlehemin kaivosta, joka on portin tykönä, kantoivat ja toivat Davidille; mutta ei hän tahtonut sitä juoda, vaan kaasi \Herran\ eteen,

23:17 Ja sanoi: \Herra\, olkoon se minusta kaukana, että minä se tekisin: eikö tämä ole niiden miesten veri, jotka itsensä antoivat hengenvaaraan ja sinne menivät? Ja ei tahtonut sitä juoda. Tämän tekivät ne kolme sankaria.

23:18 Abisai Joabin veli ZeruJan poika oli myös ylimmäinen kolmen keskellä, hän nosti keihäänsä ja löi kolmesataa, ja oli myös ylistetty kolmen keskellä,

23:19 Ja kaikkein jaloin kolmen keskellä ja oli heidän päämiehensä, mutta ei hän tullut niiden kolmen tykö.

23:20 Ja Benaja Jojadan poika, kuuluisan miehen poika suurista töistensä Kabselistä löi kaksi Moabin väkevää niinkuin jalopeuraa, ja hän meni alas ja löi yhden jalopeuran kaivon tykönä lumen aikana.

23:21 Ja hän löi hirmuisen Egyptin miehen, jolla oli keihäs kädessä, mutta hän meni hänen tykönsä seipäällä, ja tempasi Egyptin miehen kädestä keihään, ja löi hänen kuoliaaksi omalla keihäällensä.

23:22 Nämät teki Benaja Jojadan poika, ja oli ylistetty kolmen sankarin keskellä,

23:23 Ja oli jalompi kuin ne kolmekymmentä mutta ei hän tullut niiden kolmen tykö; ja David asetti hänen salaiseksi neuvonantajaksensa.

23:24 Asahel, Joabin veli, kolmenkymmenen

Asael, Jooabin veli; Elhanan, Doodon poika, Beetlehemistä;
23:25 harodilainen Samma; harodilainen Elika;
23:26 pleettiläinen Heles; tekoalainen lira, Ikkeksen poika;
23:27 anatotilainen Abieser; huusalainen Mebunnai;
23:28 ahohilainen Salmon; netofalainen Maharai;
23:29 netofalainen Heeleb, Baanan poika; Ittai, Riibain poika, benjaminilaisten Gibeasta;
23:30 piratonilainen Benaja; Hiddai Nahale-Gaasista;
23:31 arabilainen Abi-Albon; barhumilainen Asmavet;
23:32 saalbonilainen Eljahba; Bene-Jaasen; Joonatan;
23:33 hararilainen Samma; ararilainen Ahiam, Sararin poika;
23:34 Elifelet, Ahasbain poika, joka oli erään maakatilaisen poika; giilolainen Eliam, Ahitofelin poika;
23:35 karmelilainen Hesrai; arabilainen Paarai;
23:36 Jigal, Naatanin poika, Soobasta; gaadilainen Vaani;
23:37 ammonilainen Selek; beerotilainen Naharai, Jooabin, Serujan pojan, aseenkantaja;
23:38 jeteriläinen lira; jeteriläinen Gaareb;
23:39 heettiläinen Uuria. Kaikkiaan kolmekymmentä seitsemän.

24 LUKU

24:1 Mutta Herran viha syttyi taas Israelia kohtaan, niin että hän yllytti Daavidin heitä vastaan, sanoen: "Mene ja laske Israel ja Juuda."
24:2 Niin kuningas sanoi Jooabille, sotajoukon päällikölle, joka oli hänen luonaan: "Kiertele kaikki Israelin sukukunnat Daanista Beersebaan asti, ja pitäkää kansan katselmuksesi, että minä saisin tietää

keskellä, Elhanan Dodonin poika Beetlehemistä;
23:25 Samma Harodilainen, Elika Harodilainen;
23:26 Helets Palttilainen, Ira Ikeksen Tekoalaisen poika;
23:27 Abieser Anatotilainen, Mebunai Husatilainen;
23:28 Salmon Ahohilainen, Maharai Netophatilainen;
23:29 Heleb Baenan poika Netophatilainen, Ittai Ribain poika BenJaminin lasten Gibeasta;
23:30 Benaja Pirtagonilainen, Hiddai Gasin ojista;
23:31 Abialbon Arbatilainen, Asmavet Barhumilainen;
23:32 Eliaheba Saalbonilainen Jasennin Jonathanin pojan;
23:33 Samma Hararilainen, Ahiam Sararin poika Ararilainen;
23:34 Eliphelet Maakatin pojan Ahasbain poika, Eliam Ahitophelin Gilonilaisen poika;
23:35 Hesrai Karmelilainen, Paerai Arbilainen;
23:36 Jigal Natanin poika Zobasta, Bani Gadilainen;
23:37 Zelek Ammonilainen; Naharai Beerotilainen, Joabin ZeruJan pojan sotasestettien kantaja,
23:38 Ira Jitriläinen, Gareb Jitriläinen;
23:39 Uria Hetiläinen. Kaikki yhteen seitsemänneljätkymmentä.

24 LUKU

24:1 Ja \Herran\ viha taas julmistui Israelia vastaan ja hän kehoitti Davidin heidän keskellensä, sanoen: mene ja lue Israel ja Juuda.
24:2 Ja kuningas sanoi Joabille sodanpäämiehellensä: mene nyt kaikkein Israelin sukukuntain ympäri, ruveten Danista BerSebaan asti, ja lue kansa, että minä tietäisin kansan paljouden.

kansan lukumäärän."

24:3 Jooab vastasi kuninkaalle: "Herra, sinun Jumalasi, lisätköön kansan, olkoon se kuinka suuri tahansa, satakertaiseksi, ja saakoon herrani, kuningas, nähdä sen omin silmin. Mutta miksi herrani, kuningas, haluaa sellaista?"

24:4 Kuitenkin kuninkaan sana velvoitti Jooabia ja sotapäällikköjä; niin Jooab ja sotapäälliköt lähtivät kuninkaan luota pitämään Israelin kansan katselmusta.

24:5 Ja he menivät Jordanin yli ja leirytyivät Aroeriin, oikealle puolelle jokilaakson keskikohdalla olevaa kaupunkia, Gaadiin ja Jaeseriin päin.

24:6 Sitten he tulivat Gileadiin ja Tahtim-Hodsin maahan; sitten he tulivat Daan-Jaaniin ja sieltä ympäri Siidoniin.

24:7 Sitten he tulivat Tyyron linnoitukseen ja kaikkiin hivviläisten ja kanaanilaisten kaupunkeihin ja menivät sieltä Juudan Etelämaahan Beersebaan asti.

24:8 Ja kun he olivat kierrelleet koko maan, tulivat he yhdeksän kuukauden ja kahdenkymmenen päivän kuluttua takaisin Jerusalemiin.

24:9 Ja Jooab ilmoitti kuninkaalle kansan lasketun lukumäärän: Israelissa oli kahdeksansataa tuhatta sotakuntoista miekkamiestä, ja Juudassa oli viisisataa tuhatta miestä.

24:10 Mutta Daavidin omatunto soimasi häntä, sittenkuin hän oli laskenut kansan, ja Daavid sanoi Herralle: "Minä olen tehnyt suuren synnin tehdessäni tämän; mutta anna nyt, Herra, anteeksi palvelijasi rikos, sillä minä olen menetellyt ylen tyhmästi."

24:11 Ja kun Daavid aamulla nousi, oli profeetta Gaadille, Daavidin näkijälle, tullut tämä Herran sana:

24:12 "Mene ja puhu Daavidille: Näin sanoo Herra: Kolme ehtoa minä asetan sinun eteesi; valitse yksi niistä, niin minä teen sen sinulle."

24:13 Niin Gaad meni Daavidin tykö, ilmoitti ja sanoi hänelle: "Tuleeko nälkä seitsemäksi

24:3 Joab sanoi kuninkaalle: \Herra\ sinun Jumalas enetköön siihen kansaan sata kertaa sen verran kuin siinä nyt on, että herrani kuninkaan silmät sen näkisivät; mutta mitä iloa on herrallani kuninkaalla siitä asiasta?

24:4 Mutta kuninkaan sana vahvistui Jooabia ja sodanpäämiehiä vastaan. Niin Joab ja sotajoukon päämiehet menivät kuninkaan tyköä lukemaan Israelin kansaa.

24:5 Ja he menivät Jordanin ylitse ja sioittivat itsensä Aroeriin, oikialle puolelle sitä paikkaa, joka on keskellä Gadin ojaa, Jaeserin tykönä;

24:6 Ja tulivat Gileadiin ja alhaiseen maahan Hadsiin, sitte tulivat he DanJaniin ja Zidonia ympärinsä;

24:7 Ja tulivat vahvaan kaupunkiin Tyroon ja kaikkiin Heviläisten ja Kanaanealaisten kaupunkeihin. Sitte he läksivät sieltä etelän puolelle Juudaa BerSebaan asti;

24:8 Ja kävivät kaiken maan ympäri, ja tulivat yhdeksän kuukauden ja kahdenkymmenen päivän perästä Jerusalemiin jälleensä.

24:9 Ja Joab antoi kuninkaalle kansan luvun, ja Israelissa oli kahdeksansataa tuhatta vahvaa miekan ulosvetävää sotamiestä; mutta Juudassa oli viisisataa tuhatta miestä.

24:10 Ja Davidin sydän tykytti sitte kuin kansa luettu oli, ja David sanoi \Herralle\; minä olen sangen suuresti syntiä tehnyt, että minä sen tein. \Herra\, käännä nyt palvelias pahateko pois; sillä minä olen tehnyt sangen tyhmästi.

24:11 Ja kuin David huomeneltain nousi, tuli \Herran\ sana prophetan Gadin Davidin näkiän tykö, sanoen:

24:12 Mene ja puhu Davidille: näin sanoo \Herra\; kolme minä panen sinun etees; valitse itselles niistä yksi, jonka minä sinulle teen.

24:13 Gad tuli Davidin tykö, ilmoitti ja sanoi hänelle: tahdotkos että nälkä tulee

vuodeksi sinun maahasi, vai pakenetko sinä kolme kuukautta vihollisiasi, jotka ajavat sinua takaa, vai tuleeeko rutto sinun maahasi kolmeksi päiväksi? Mieti nyt ja katso, mitä minä vastaan hänelle, joka minut lähetti."

24:14 Daavid vastasi Gaadille: "Minä olen suuressa hädässä. Me tahdomme langeta Herran käsiin, sillä hänen laupeutensa on suuri; ihmisten käsiin minä en tahdo langeta."

24:15 Niin Herra antoi ruton tulla Israeliin, aamusta alkaen määrättyyn aikaan asti; ja kansaa kuoli Daanista Beersebaan asti seitsemänkymmentä tuhatta miestä.

24:16 Mutta kun enkeli ojensi kätensä Jerusalemia kohti tuhotaksensa sen, katui Herra sitä pahaa ja sanoi enkelille, joka kansaa tuhosi: "Jo riittää; laske kätesi alas." Ja Herran enkeli oli silloin jebusilaisen Araunan puimatantereen luona.

24:17 Mutta nähdessään enkelin surmaavan kansaa sanoi Daavid Herralle: "Katso, minä olen tehnyt syntiä, minä olen tehnyt väärin; mutta nämä minun lampaani, mitä he ovat tehneet? Sattukoon sinun kätesi minuun ja minun isäni perheeseen."

24:18 Ja Gaad tuli Daavidin tykö samana päivänä ja sanoi hänelle: "Mene ja pystytä Herralle alttari jebusilaisen Araunan puimatantereelle."

24:19 Niin Daavid meni, Gaadin sanan ja Herran käskyn mukaan.

24:20 Mutta kun Arauna katsahti ulos ja näki kuninkaan palvelijoinen tulevan luoksensa, meni hän ulos ja kumartui kasvoillensa maahan kuninkaan eteen.

24:21 Ja Arauna sanoi: "Miksi herrani, kuningas, tulee palvelijansa luo?" Daavid vastasi: "Ostamaan sinulta puima-tantereen, rakentaakseni Herralle alttarin, että vitsaus taukoaisi kansasta."

24:22 Arauna sanoi Daavidille: "Herrani, kuningas, ottakoon ja uhratkoon, mitä

seitsemäksi ajastajaksi maakunnalles, taikka ettäs kolme kuukautta pakenet vihamiestes edellä ja he ajavat sinua takaa, eli että rutto on kolme päivää sinun maallas? Niin ota nyt vaari, ja katso, mitä minä hänelle vastaan, joka minun lähetti."

24:14 David sanoi Gadille: minulla on sangen suuri ahdistus; mutta salli meidän langeta \Herran\ käsiin, sillä [Herran] armo on suuri. En minä tahdo langeta ihmisten käsiin.

24:15 Ja \Herra\ antoi ruttotaudin tulla Israeliin, ruveten aamulla niin määrättyyn aikaan asti; ja kansaa kuoli Danista niin BerSebaan asti, seitsemänkymmentä tuhatta miestä.

24:16 Ja kuin enkeli ojensi kätensä Jerusalemin ylitse, kadottaaksensa häntä, niin \Herra\ katui sitä pahaa ja sanoi enkelille, joka kansaa hävitti: kyllä jo on; pidä nyt kätes alallansa. Ja \Herran\ enkeli oli Araunan Jebusilaisen riihen tykönä.

24:17 Kuin David näki enkelin, joka kansaa löi, sanoi hän \Herralle\: katso, minä olen syntiä tehnyt ja minä olen sen pahan tehnyt: mitä nämät lampaat ovat tehneet? Anna siis kätes olla minua vastaan ja minun isäni huonetta vastaan.

24:18 Ja sinä päivänä tuli Gad Davidin tykö ja sanoi hänelle: mene ja rakenna \Herralle\ alttari Jebusilaisen Araunan riiehen.

24:19 Ja David meni kohta niinkuin Gad sanoi ja \Herra\ oli käsenyt.

24:20 Mutta kuin Arauna käänsi itsensä, näki hän kuninkaan palvelioinensa tulevan tykönsä; niin Arauna läksi ulos ja lankesi kasvoillensa maahan kuninkaan eteen,

24:21 Ja sanoi: miksi herrani kuningas tulee palveliansa tykö? David sanoi: riittä ostamaan sinulta, rakentaakseni \Herralle\ alttaria, että vitsaus lakkais kansasta.

24:22 Arauna sanoi Davidille: herrani kuningas ottakaan ja uhratkaan niinkuin

hyväksi näkee. Katso, tässä on härät polttouhriksi ja puimaäkeet sekä härkien valjaat haloiksi.

24:23 Tämän kaiken, kuningas, Arauna antaa kuninkaalle." Ja Arauna sanoi kuninkaalle: "Olkoon Herra, sinun Jumalasi, sinulle suosiollinen."

24:24 Mutta kuningas sanoi Araunalle: "Ei niin, vaan minä ostan ne sinulta täydestä hinnasta, sillä minä en uhraa Herralleni, Jumalalleni, ilmaiseksi saatuja polttouhreja." Niin Daavid osti puimatantereen ja härät viidelläkymmenellä hopeasekelillä.

24:25 Ja Daavid rakensi sinne alttarin Herralle ja uhrasi polttouhreja ja yhteysuhreja. Niin Herra leppyi maalle, ja vitsaus taukosi Israelista.

ENSIMMÄINEN KUNINGASTEN KIRJA

1 LUKU

1:1 Kun kuningas Daavid oli käynyt vanhaksi ja iäkkääksi, ei hän enää voinut pysyä lämpimänä, vaikka häntä peitettiin peitteillä.

1:2 Silloin hänen palvelijansa sanoivat hänelle: Etsittäköön herralleni, kuninkaalle, tyttö, neitsyt, palvelemaan kuningasta ja olemaan hänen hoitajattarenaan. Jos hän makaa sinun sylissäsi, niin herrani, kuningas, pysyy lämpimänä.

1:3 Ja he etsivät koko Israelin alueelta kaunista tyttöä ja löysivät suunemilaisen Abisagin ja veivät hänet kuninkaan tykö.

1:4 Hän oli hyvin kaunis tyttö ja tuli kuninkaan hoitajattareksi ja palveli häntä. Mutta kuningas ei yhtynyt häneen.

1:5 Mutta Adonia, Haggitin poika, korotti itsensä ja sanoi: Minä tahdon tulla kuninkaaksi. Ja hän hankki itselleen sotavaunuja ja ratsumiehiä ja viisikymmentä miestä, jotka juoksivat hänen edellään.

1:6 Hänen isänsä ei koskaan elämässään ollut pahoittanut hänen mieltään sanomalla: Kuinka sinä noin teet? Hän oli myöskin

hänelle kelpaa. Katso, tässä on härkä polttouhriksi, reet ja kaikki härkäin kalut haloiksi.

24:23 Nämät kaikki, kuningas, antaa Arauna kuninkaalle. Ja Arauna sanoi kuninkaalle: \Herra\ sinun Jumalasi lepyyköön sinulle.

24:24 Mutta kuningas sanoi Araunalle: ei suinkaan, vaan minä ostan sen täydellisesti sinulta hinnalla; sillä en minä tee \Herralle\ polttouhria siitä, joka minulle lahjaksi on annettu. Niin osti David riihen ja härjän viidelläkymmenellä hopiasiklillä,

24:25 Ja rakensi \Herralle\ siinä alttarin ja uhrasi polttouhreja ja kiitosuhreja; ja \Herra\ leppyi maakunnalle, ja vitsaus lakkasi Israelissa.

1. KUNINGASTEN KIRJA

1 LUKU

1:1 Ja kuin kuningas David oli vanhentunut ja ijälliseksi joutunut, ei hän voinut itsiänsä lämmittää, ehkä hän vaatteilla peitettiin.

1:2 Niin sanoivat hänen palveliansa hänelle: anna heidän etsiä herralleni kuninkaalle piika, joka neitsy on, joka seisoi kuninkaan edessä, ja korjaisi häntä ja makais hänen sylissänsä, ja lämmittäisi herraani, kuningasta.

1:3 Ja he etsivät ihanan piian kaikista Israelin rajoista; ja he löysivät Abisagin Sunemista, ja veivät hänet kuninkaan tykö.

1:4 Ja se oli sangen ihanainen piika, ja hän korjasi kuningasta ja palveli häntä, vaan ei kuningas tuntenut häntä.

1:5 Mutta Adonia Haggitin poika korotti itsensä ja sanoi: minä tahdon olla kuningas; ja rakensi itsellensä vaunut ja hevosmiehiä, ja viisikymmentä miestä juoksemaan edellensä.

1:6 Ja hänen isänsä ei tahtonut tehdä häntä surulliseksi eläissänsä, että hän olis sanonut: kuinkas niin teet? Ja hän oli

hyvin kaunis mies; ja äiti oli synnyttänyt hänet Absalomien jälkeen.

1:7 Hän neuvotteli Jooabin, Serujan pojan, ja pappi Ebjatarin kanssa; ja he kannattivat Adonian puoluetta.

1:8 Mutta pappi Saadok ja Benaja, Joojadan poika, sekä profeetta Naatan, Siimej, Rei ja Daavidin urhot eivät olleet Adonian puolella.

1:9 Ja Adonia teurasti lampaista, raavasta ja juottovasikoista Sohelet-kiven luona, joka on Rogelin lähteen ääressä. Ja hän kutsui kaikki veljensä, kuninkaan pojat, ja kaikki Juudan miehet, kuninkaan palvelijat;

1:10 mutta profeetta Naatanin, Benajan, urhot ja veljensä Salomon hän jätti kutsumatta.

1:11 Silloin Naatan sanoi Batseballe, Salomon äidille, näin: Etkö ole kuullut, että Adonia, Haggitin poika, on tullut kuninkaaksi, herramme Daavidin siitä mitään tietämättä?

1:12 Niin tule nyt, minä annan sinulle neuvon, että pelastat oman henkesi ja poikasi Salomon hengen.

1:13 Mene kuningas Daavidin tykö ja sano hänelle: Herrani, kuningas, etkö sinä itse ole vannonut palvelijattarellasi ja sanonut: Sinun poikasi Salomo on tuleva kuninkaaksi minun jälkeeni; hän on istuva minun valtaistuimellani? Miksi siis Adonia on tullut kuninkaaksi?

1:14 Ja katso, sinun vielä puhutellessasi kuningasta siellä, tulen minä sinun jälkeesi sisään ja vahvistan sinun sanasi.

1:15 Niin Batseba meni kuninkaan tykö makuuhuoneeseen. Kuningas oli hyvin vanha; ja suunemilainen Abisag palveli kuningasta.

1:16 Ja Batseba kumarsi ja osoitti kuninkaalle kunnioitusta. Kuningas sanoi: Mikä sinun on?

1:17 Hän vastasi hänelle: Herrani, sinä olet itse vannonut palvelijattarellasi Herran, Jumalasi, kautta: 'Sinun poikasi Salomo on tuleva kuninkaaksi minun jälkeeni; hän on

myös sangen ihanainen; ja oli hänen synnyttänyt Absalomien jälkeen.

1:7 Ja hän puhui Joabin Zerujan pojan kanssa ja papin Abjatarin kanssa; ja he auttivat Adoniaa.

1:8 Mutta Zadok pappi, ja BenaJa Joojadan poika, ja Natan propheta, ja Simej, ja Rei, ja Davidin sankarit ei olleet Adonian kanssa.

1:9 Ja kuin Adonia uhrasi lampaista ja härkiä ja myös syötettyä karjaa Soheletin kiven tykönä, joka on läsnä Rogelin kaivoa, kutsui hän kaikki veljensä, kuninkaan pojat, ja kaikki Juudan miehet kuninkaan palveliat.

1:10 Mutta Natan prophetaa, ja Benajaa ja sankareita, ja veljeänsä Salomoa hän ei kutsunut.

1:11 Niin puhui Natan Batseballe Salomon äidille, sanoen: etkös ole kuullut Adoniaa Haggitin poikaa tullee kuninkaaksi? ja herramme David ei siitä mitään tiedä;

1:12 Niin tule nyt, minä annan sinulle neuvoa, että vapautaisit sielun ja poikas Salomon sielun.

1:13 Mene ja käy kuningas Davidin tykö, ja sano hänelle: herrani kuningas, etkös ole vannonut ja sanonut piialles: sinun poikas Salomo pitää oleman kuningas minun jälkeeni ja istuman minun istuimellani? Miksi siis Adonia on kuninkaaksi tullut?

1:14 Katso, sinun vielä siellä puhuissasi kuningasta kanssa, tulen minä myös perässä ja täytän puhees.

1:15 Ja Batseba meni kamariin kuninkaan tykö, ja kuningas oli juuri vanha; ja Abisag Sunemista palveli kuningasta.

1:16 Ja Batseba nöyryytti itsensä ja kumarsi kuningasta. Kuningas sanoi: mitäs tahdot?

1:17 Hän sanoi hänelle: herrani, sinä vannoit piialles \Herran\ sinun Jumalasi kautta: sinun poikas Salomo pitää oleman kuningas minun jälkeeni ja istuman minun

istuva minun valtaistuimellani.'

1:18 Mutta katso, nyt on Adonia tullut kuninkaaksi, ja sinä, herrani, kuningas, et tiedä siitä mitään.

1:19 Hän on teurastanut paljon härkiä, juottovasikoita ja lampaita ja kutsunut kaikki kuninkaan pojat, pappi Ebjatarin ja sotapäällikkö Jooabin; mutta palvelijasi Salomon hän on jättänyt kutsumatta.

1:20 Sinua kohti, herrani, kuningas, ovat nyt koko Israelin silmät tähdätyt, että ilmoittaisit heille, kuka on istuva herrani, kuninkaan, valtaistuimella hänen jälkeensä.

1:21 Muuten käy niin, että kun herrani, kuningas, on mennyt lepoon isiensä tykö, minua ja minun poikaani Salomoa pidetään rikollisina.

1:22 Ja katso, hänen vielä puhutellessaan kuningasta tuli profeetta Naatan.

1:23 Ja kuninkaalle ilmoitettiin: Katso, profeetta Naatan on täällä. Ja tämä tuli kuninkaan eteen ja kumartui kasvoillensa maahan kuninkaan eteen.

1:24 Ja Naatan sanoi: Herrani, kuningas, sinäkö olet sanonut: 'Adonia on tuleva kuninkaaksi minun jälkeeni; hän on istuva minun valtaistuimellani'?

1:25 Sillä hän on tänä päivänä mennyt ja teurastanut paljon härkiä, juottovasikoita ja lampaita ja kutsunut kaikki kuninkaan pojat, sotapäälliköt ja pappi Ebjatarin; ja katso, he syövät ja juovat hänen edessään, ja he huutavat: 'Eläköön kuningas Adonia!'

1:26 Mutta minut, sinun palvelijasi, pappi Saadokin, Benajan, Joojadan pojan, ja sinun palvelijasi Salomon hän on jättänyt kutsumatta.

1:27 Onko tämä lähtenyt herrastani, kuninkaasta, sinun antamatta palvelijasi tietää, kuka on istuva herrani, kuninkaan, valtaistuimella hänen jälkeensä?

1:28 Kuningas Daavid vastasi ja sanoi: Kutsukaa minun luokseni Batseba. Kun hän tuli kuninkaan eteen ja seisoi kuninkaan

istuimellani?

1:18 Mutta nyt, katso, Adonia on tullut kuninkaaksi, ja herrani kuningas, et sinä siitä mitään tiedä.

1:19 Hän on uhrannut härkiä ja syötettyä karjaa, ja monta lammasta, ja on kutsunut kaikki kuninkaan pojat, ja papin AbJatarin, ja Joabin sodanpäämiehen; mutta palveliaas Salomoa ei hän kutsunut.

1:20 Mutta sinä, Herrani kuningas, koko Israelin silmät katsovat sinun päälles, että ilmoittaisit heidän edessään, kuka on istuva herrani kuninkaan istuimella hänen jälkeensä.

1:21 Muutoin tapahtuu, kuin herrani kuningas isäinsä kanssa nukkunut on, niin täytyy minun ja poikani Salomon vialliset olla.

1:22 Ja katso, vielä hänen puhuissansa kuninkaan kanssa, tuli Natan propheta.

1:23 Ja he ilmoittivat kuninkaalle sanoen: katso, Natan propheta on täällä. Ja kuin hän tuli sisälle kuninkaan eteen, lankesi hän maahan kasvoillensa kuninkaan eteen.

1:24 Ja Natan sanoi: herrani kuningas, sanoitkos: Adonia pitää oleman kuningas minun jälkeeni ja istuman minun istuimellani?

1:25 Sillä hän on tänäpäpä mennyt ja uhrannut härkiä, ja syötettyjä karjaa, ja monta lammasta, ja on kutsunut kaikki kuninkaan pojat ja sodanpäämiehet, niin myös papin AbJatarin, ja katso, he syövät ja juovat hänen edessään, ja sanovat: onneksi kuninkaalle Adonialle!

1:26 Mutta minua sinun palveliaas, ja pappia Zadokia, ja BenaJaa Jojadan poikaa, ja palveliaas Salomoa ei ole hän kutsunut.

1:27 Onko se niin herraltani kuninkaalta käsketty, ja et sinä ole sitä asiata antanut tietää palvelialles, kuka herrani kuninkaan istuimella hänen jälkeensä on istuva?

1:28 Kuningas David vastasi ja sanoi: kutsukaat minulle BatSeba. Ja hän tuli kuninkaan eteen ja seisoi kuninkaan

edessä,

1:29 vannoi kuningas ja sanoi: Niin totta kuin Herra elää, joka on pelastanut minut kaikesta hädästä:

1:30 niinkuin minä vannoin sinulle Herran, Israelin Jumalan, kautta ja sanoin: 'Sinun poikasi Salomo on tuleva kuninkaaksi minun jälkeeni, hän on istuva minun valtaistuimellani minun sijassani', niin minä tänä päivänä teen.

1:31 Silloin Batseba kumartui kasvoillensa maahan ja osoitti kuninkaalle kunnioitusta ja sanoi: Herrani, kuningas Daavid, eläköön iankaikkisesti!

1:32 Ja kuningas Daavid sanoi: Kutsukaa minun luokseni pappi Saadok, profeetta Naatan ja Benaja, Joojadan poika. Niin he tulivat kuninkaan eteen.

1:33 Ja kuningas sanoi heille: Ottakaa mukaanne herranne palvelijat ja pankaa poikani Salomo minun oman muulini selkään ja viekää hänet alas Giihonille.

1:34 Siellä pappi Saadok ja profeetta Naatan voidelkoot hänet Israelin kuninkaaksi. Ja puhaltakaa pasunaan ja huutakaa: 'Eläköön kuningas Salomo!'

1:35 Seuratkaa sitten häntä tänne, että hän tulisi ja istuisi minun valtaistuimelleni ja olisi kuninkaana minun sijassani. Sillä hänet minä olen määrännyt Israelin ja Juudan ruhtinaaksi.

1:36 Silloin Benaja, Joojadan poika, vastasi kuninkaalle ja sanoi: Amen! Niin sanokoon Herra, minun herrani, kuninkaan, Jumala.

1:37 Niinkuin Herra on ollut minun herrani, kuninkaan, kanssa, niin olkoon hän Salomon kanssa ja tehköön hänen valtaistuimensa vielä suuremmaksi kuin on herrani, kuningas Daavidin, valtaistuin.

1:38 Niin pappi Saadok, profeetta Naatan ja Benaja, Joojadan poika, sekä kreetit ja pleetit menivät sinne. He panivat Salomon kuningas Daavidin muulin selkään ja saattoivat hänet Giihonille.

1:39 Ja pappi Saadok otti öljysarven majasta ja voiteli Salomon. Ja he

edessä.

1:29 Ja kuningas vannoi ja sanoi: niin totta kuin \Herra\ elää, joka minun sieluni on päästänyt kaikkinaisesta ahdistuksesta;

1:30 Niinkuin minä sinulle \Herran\ Israelin Jumalan edessä vannonut olen ja sanonut: Salomo sinun poikas pitää oleman kuningas minun jälkeeni, ja hän pitää istuman minun istuimellani minun edestäni; niin minä teen tänäpäpä.

1:31 Niin BatSeba lankesi kasvoillensa maahan ja kumarsi kuningasta, sanoen: onneksi herralleni kuningas Davidille ijankaikkisesti!

1:32 Ja kuningas David sanoi: kutsukaat Zadok pappi, Natan propheta ja BenaJa Jojadan poika. Ja he tulivat kuninkaan eteen.

1:33 Ja kuningas sanoi heille: ottakaat kanssanne teidän herranne palveliat, ja asettakaat poikani Salomo minun muulini päälle, ja viekää häntä Gihoniin,

1:34 Ja Zadok pappi ja Natan propheta voidelkaan hänen Israelin kuninkaaksi. Ja soittakaat basunalla ja sanokaat: onneksi kuninkaalle Salomolle!

1:35 Ja menkää ylös hänen perässänsä, että hän tulisi ja istuisi minun istuimellani, ja olis kuningas minun edestäni: ja minä käsken hänen olla Israelin ja Juudan päämiehenä.

1:36 Niin vastasi BenaJa Jojadan poika kuninkaalle ja sanoi: Amen! Sanokaan myös niin \Herra\, herrani kuninkaan Jumala!

1:37 Niinkuin \Herra\ on ollut herrani kuninkaan kanssa, niin olkoon hän myös Salomon kanssa, ja tehköön hänen istuimensa suuremmaksi herrani, kuningas Davidin, istuinta.

1:38 Ja pappi Zadok, ja Natan propheta ja BenaJa Jojadan poika ja Kreti ja Pleti menivät alas, ja asettivat Salomon kuningas Davidin muulin päälle ja veivät hänen Gihoniin.

1:39 ja pappi Zadok otti öljysarven majasta ja voiteli Salomon, ja he soittivat basunalla,

puhalsivat pasunaan, ja kaikki kansa huusi: Eläköön kuningas Salomo!

1:40 Ja kaikki kansa seurasi häntä, ja kansa soitti huiluilla ja ratkesi niin suureen riemuun, että maa oli haljeta heidän huudostansa.

1:41 Mutta Adonia ja kaikki kutsuvieraat, jotka olivat hänen kanssaan, kuulivat sen, juuri kun olivat lopettaneet syöntinsä. Ja kun Jooab kuuli pasunan äänen, sanoi hän: Mitä tuo huuto ja pauhu kaupungissa tietää?

1:42 Hänen vielä puhuessaan tuli Joonatan, pappi Ebjatarin poika; ja Adonia sanoi: Tule tänne, sillä sinä olet kunnon mies ja tuot hyviä sanomia.

1:43 Joonatan vastasi ja sanoi Adoniale: Päinvastoin! Herramme, kuningas Daavid, on tehnyt Salomon kuninkaaksi.

1:44 Kuningas lähetti hänen kanssaan pappi Saadokin, profeetta Naatanin ja Benajan, Joojadan pojan, sekä kreetit ja pleetit, ja he panivat hänet kuninkaan muulin selkään.

1:45 Ja pappi Saadok ja profeetta Naatan voitelivat hänet Giihonilla kuninkaaksi, ja he tulivat sieltä riemuiten, ja koko kaupunki joutui liikkeelle. Sitä oli se huuto, jonka te kuulitte.

1:46 Onpa Salomo jo istunut kuninkaan valtaistuimellakin.

1:47 ja kuninkaan palvelijat ovat tulleet onnittelemaan meidän herraamme, kuningas Daavidia, ja sanoneet: 'Antakoon sinun Jumalasi Salomon nimen tulla vielä mainehikkaammaksi kuin sinun nimesi ja tehkään hänen valtaistuimensa vielä suuremmaksi kuin on sinun valtaistuimesi.' Ja kuningas on rukoillut vuoteessansa.

1:48 Ja vielä on kuningas puhunut näin: 'Kiitetty olkoon Herra, Israelin Jumala, joka tänä päivänä on asettanut jälkeläisen istumaan minun valtaistuimellani, niin että minä olen sen omin silmin nähnyt.'

1:49 Silloin kaikki Adonian kutsuvieraat joutuivat kauhun valtaan ja nousivat ja

ja kaikki kansa sanoi: onneksi kuningas Salomolle!

1:40 Ja kaikki kansa meni ylös hänen jälkeensä, ja kansa soitti huilulla, ja he olivat sangen suuresti iloissansa, että maa vapisi heidän äänestänsä.

1:41 Ja Adonia ja kaikki kutsutut, jotka hänen kanssansa olivat, kuulivat sen, ja he olivat jo atrioineet; ja kuin Joab kuuli basunan äänen, sanoi hän: mitä se meteli ja töminä tietää kaupungissa?

1:42 Ja kuin hän vielä puhui, katso, niin tuli Jonatan papin AbJatarin poika. Ja Adonia sanoi: tule, sillä sinä olet luja mies ja tuot hyviä sanomia.

1:43 Jonatan vastasi ja sanoi Adoniale: totisesti, herramme kuningas David on tehnyt Salomon kuninkaaksi.

1:44 Ja kuningas on lähettänyt hänen kanssansa papin Zadokin, ja prophetan Natanin, ja BenaJan Joojadan pojan, ja Kreetit ja Pletit: he ovat hänen istuttaneet kuninkaan muulin päälle.

1:45 Ja Zadok pappi ja Natan propheta ovat voidelleet hänen kuninkaaksi Gihonissa, ja he ovat sieltä menneet ylös iloissansa, niin että kaupunki tömisi. Se oli se meteli, kuin te kuulitte.

1:46 Vielä sitte istuu Salomo valtakunnan istuimella.

1:47 Ja kuninkaan palveliat ovat myös menneet siunaamaan herraamme kuningas Davidia, sanoen: antakoon sinun Jumalas Salomolle paremman nimen kuin sinun nimes on, ja tehkään hänen istuimensa suuremmaksi kuin sinun istuimes on! Ja kuningas rukoili vuoteessansa.

1:48 On myös kuningas näin sanonut: kiitetty olkoon \Herra\ Israelin Jumala, joka tänäpäpä on antanut vielä istuvan minun istuimellani, että minun silmäni sen nähneet ovat!

1:49 Niin hämmästyivät ja nousivat kaikki jotka Adonia kutsunut oli, ja menivät

menivät kukin tiehensä.

1:50 Mutta Adonia pelkäsi Salomoa, nousi, meni ja tarttui alttarin sarviin.

1:51 Ja Salomolle ilmoitettiin: Katso, Adonia on peläten kuningas Salomoa tarttunut alttarin sarviin ja sanonut: 'Kuningas Salomo vannokoon minulle tänä päivänä, ettei hän miekalla surmaa palvelijaansa'.

1:52 Silloin Salomo sanoi: Jos hän osoittautuu kunnan mieheksi, ei hiuskarvaakaan hänen päästään ole putoava maahan; mutta jos hänessä huomataan jotakin pahaa, on hänen kuoltava.

1:53 Ja kuningas Salomo lähetti tuomaan hänet pois alttarilta; niin hän tuli ja kumarsi kuningas Salomoa. Ja Salomo sanoi hänelle: Mene kotiisi.

2 LUKU

2:1 Kun lähestyi aika, jolloin Daavidin oli kuoltava, käski hän poikaansa Salomoa sanoen:

2:2 "Minä menen kaiken maailman tietä; ole luja ja ole mies.

2:3 Ja noudata Herran, Jumalasi, määräyksiä, niin että vaellat hänen teitensä ja noudatat hänen säädöksiänsä, käskyjänsä, oikeuksiansa ja todistuksiansa, niinkuin on kirjoitettuna Mooseksen laissa, että menestyisit kaikessa, mitä teet, ja kaikkialla, minne käännyt;

2:4 että Herra täyttäisi tämän sanansa, jonka hän minusta puhui: 'Jos sinun poikasi pitävät vaarin teistänsä, niin että vaeltavat minun edessäni uskollisesti, kaikesta sydämestänsä ja kaikesta sielustansa, niin on mies sinun suvustasi aina oleva Israelin valtaistuimella.'

2:5 Sinä tiedät myöskin, mitä Joob, Serujan poika, on tehnyt minulle - tiedät, mitä hän teki kahdelle Israelin sotapäällikölle, Abnerille, Neerin pojalle, ja Amasalle, Jeterin pojalle: kuinka hän tappoi

itsekkukin tiellensä.

1:50 Vaan Adonia pelkäsi Salomoa, nousi ja meni ja tarttui alttarin sarviin.

1:51 Ja se ilmoitettiin Salomolle, sanoen: katso, Adonia pelkää kuningas Salomoa, ja katso, hän tarttui alttarin sarviin ja sanoi: vannokaan kuningas Salomo minulle tänäpäpä, ettei hän lyö palveliaansa kuoliaaksi miekalla.

1:52 Salomo sanoi: jos hän tahtoo olla toimellinen mies, niin ei pidä yksikään karva hänestä lankeeman maan päälle; mutta jos jotain pahuutta hänessä löydetään, niin hänen pitää kuoleman.

1:53 Ja kuningas Salomo lähetti ja tuotti hänen alas alttarilta, ja kuin hän tuli, rukoihi hän kuningas Salomoa; mutta Salomo sanoi hänelle: mene huonees.

2 LUKU

2:1 Ja kuin Davidin aika lähestyi, että hänen piti kuoleman, käski hän pojallensa Salomolle, sanoen:

2:2 Minä menen kaiken maailman tietä: niin rohkaise nyt itses, ja ole mies!

2:3 Ja pidä mitä \Herra\ sinun Jumalas on käsenyt, niin että vaellat hänen teissänsä ja pidät hänen säätynsä, käskynsä, oikeutensa ja todistuksensa, niinkuin on kirjoitettu Moseksen laissa: että toimillisesti tekisit kaikki, mitä sinä teet, ja kuhunka sinä sinus käännät,

2:4 Että \Herra\ vahvistais sanansa, jonka hän on minulle puhunut ja sanonut: jos sinun poikas kätkevät tiensä, että he vaeltavat uskollisesti minun edessäni kaikesta sydämestänsä ja kaikesta sielustansa, niin ei sinulta ikänä pidä puuttuman mies Israelin istuimelta.

2:5 Ja sinä myös tiedät, mitä Joab Zerujan poika on tehnyt minulle, mitä hän teki kahdelle sodanpäämiehelle Israelissa, Abnerille Nerin pojalle ja Amasalle Jeterin pojalle, jotka hän tappoi, ja vuodatti

heidät, vuodattaen sotaverta rauhan aikana ja tahraten sotaverellä vyönsä, joka hänellä oli vyötäisillään, ja kenkänsä, jotka hänellä oli jalassaan.

2:6 Niin tee nyt viisautesi mukaan äläkä anna hänen harmaiden hapsiensa rauhassa mennä alas tuonelaan.

2:7 Mutta gileadilaisen Barsillain pojille osoita laupeutta, niin että he pääsevät niiden joukkoon, jotka syövät sinun pöydästäsi, sillä hekin tulivat minun avukseni, kun minä pakenin sinun veljeäsi Absalomia.

2:8 Ja katso, vielä on sinun luonasi Siimei, Geeran poika, benjaminilainen Bahurimista, joka hirveillä kirouksilla kiroili minua, kun minä menin Mahanaimiin. Kun hän tuli minua vastaan alas Jordanille, vannoin minä hänelle Herran kautta ja sanoin: 'Minä en surmaa sinua miekalla.'

2:9 Mutta älä sinä jätä häntä rankaisematta, sillä sinä olet viisas mies ja tiedät, mitä sinun on hänelle tehtävä, saattaaksesi hänen harmaat hapsensa verisinä alas tuonelaan."

2:10 Sitten Daavid meni lepoon isiensä tykö, ja hänet haudattiin Daavidin kaupunkiin.

2:11 Ja aika, jonka Daavid hallitsi Israelia, oli neljäkymmentä vuotta: Hebronissa hän hallitsi seitsemän vuotta, ja Jerusalemissa hän hallitsi kolmekymmentä kolme vuotta.

2:12 Ja Salomo istui isänsä Daavidin valtaistuimelle, ja hänen kuninkuutensa tuli hyvin vahvaksi.

2:13 Mutta Adonia, Haggitin poika, tuli Batseban, Salomon äidin, luo. Tämä sanoi: "Rauhaako sinun tulosi tietää?" Hän vastasi: "Rauhaa."

2:14 Sitten hän sanoi: "Minulla on asiaa sinulle." Batseba sanoi: "Puhu."

2:15 Silloin hän sanoi: "Sinä tiedät, että kuninkuus oli minun, ja että koko Israel oli kääntänyt katseensa minuun, että minusta

sodanveren rauhassa, ja antoi tulla sodanveren vyönsä päälle, joka oli hänen suolillansa, ja kenkänsä päälle, jotka olivat hänen jaloissansa.

2:6 Tee toimes jälkeen, niin ettes anna hänen harmaita karvojansa rauhassa tulla hautaan.

2:7 Ja tee Barsillain Gileadilaisen lapsille laupius, että he syövät sinun pöydältä, sentähden että he pitivät itsensä minun tyköni, kun minä pakenin veljes Absalomin edestä.

2:8 Ja katso, sinun tykönäs on Simei Geran poika Jeminin pojan Bahurimista, joka minua julmalla kirouksella kiroili mennessäni Mahanaimiin. Mutta hän tuli minua vastaan Jordanin tykönä, silloin vannoin minä \Herran\ kautta ja sanoin: en minä tapa sinua miekalla.

2:9 Mutta älä sinä anna hänen viatoinna olla, sillä sinä olet toimellinen mies ja tiedät, mitäs teet hänelle, ettäs lähetät hänen harmaat karvansa verissä hautaan.

2:10 Niin nukkui David isäinsä kanssa ja haudattiin Davidin kaupunkiin.

2:11 Ja aika, jona David oli ollut Israelin kuningas, oli neljäkymmentä ajastaikaa. Seitsemän ajastaikaa oli hän kuningas Hebronissa, ja kolmeneljäntäkymmentä ajastaikaa Jerusalemissa.

2:12 Ja Salomo istui isänsä Davidin istuimella, ja hänen valtakuntansa vahvistettiin suuresti.

2:13 Mutta Adonia Haggitin poika tuli BatSeban Salomon äidin tykö, joka sanoi: tuletkos rauhallisesti? Hän sanoi: rauhallisesti;

2:14 Ja sanoi: minulla on jotakin puhumista sinun kanssas. BatSeba sanoi: puhu!

2:15 Ja hän sanoi: sinä tiedät, että valtakunta oli minun, ja kaikki Israel oli kääntänyt kasvonsa minun puoleeni, että

tulisi kuningas. Mutta sitten kuninkuus meni minulta pois ja joutui minun veljelleni, sillä Herralta se hänelle tuli.

2:16 Yhtä minä nyt sinulta pyydän; älä sitä minulta kiellä." Hän sanoi hänelle: "Puhu."

2:17 Hän sanoi: "Puhu kuningas Salomolle - sillä sinulta hän ei sitä kiellä - että hän antaisi minulle suunemilaisen Abisagin vaimoksi."

2:18 Batseba vastasi: "Hyvä. Minä puhun kuninkaalle sinun puolestasi."

2:19 Silloin Batseba meni kuningas Salomon tykö puhumaan hänelle Adonian puolesta. Niin kuningas nousi ja meni häntä vastaan ja kumarsi häntä ja istui valtaistuimelleen. Ja myös kuninkaan äidille asetettiin istuin, ja hän istui hänen oikealle puolellensa.

2:20 Sitten hän sanoi: "Minulla on sinulle pieni pyyntö, älä sitä minulta kiellä." Kuningas sanoi hänelle: "Pyydä, äiti, minä en sinulta kiellä."

2:21 Silloin hän sanoi: "Annettakoon suunemilainen Abisag sinun veljellesi Adoniale vaimoksi."

2:22 Mutta kuningas Salomo vastasi ja sanoi äidillensä: "Miksi pyydät vain suunemilaista Abisagia Adoniale? Pyydä myös kuninkuutta hänelle - hänhän on minun vanhin veljeni - hänelle ja pappi Ebjatarille ja Jooabille, Serujan pojalle."

2:23 Ja kuningas Salomo vannoi Herran kautta, sanoen: "Jumala rangaiskoon minua nyt ja vasta, jollei Adonia saa hengellään maksaa sitä, että on puhunut näin.

2:24 Ja nyt, niin totta kuin Herra elää, joka on minut vahvistanut ja on asettanut minut isäni Daavidin valtaistuimelle ja joka lupauksensa mukaan on perustanut minun sukuni: Adonia on tänä päivänä kuolemalla rangaistava."

2:25 Ja kuningas Salomo lähetti Benajan, Joojadan pojan, lyömään hänet kuoliaaksi; ja hän kuoli.

2:26 Ja pappi Ebjatarille kuningas sanoi:

minä olisin kuningas; mutta nyt on valtakunta kääntynyt ja on tullut veljeni omaksi: \Herralta\ on se hänelle tullut.

2:16 Nyt rukoilen minä yhden rukouksen sinulta, ettes minulta sitä kieltäis. Ja hän sanoi hänelle: puhu!

2:17 Hän sanoi: puhu kuningas Salomolle, sillä ei hän sinulta kiellä: että hän antaisi minulle Abisagin Sunemista emännäksi.

2:18 BatSeba sanoi: oikein! minä puhun kuninkaalle sinun puolestas.

2:19 Ja BatSeba tuli kuningas Salomon tykö, puhumaan hänen kanssansa Adonian puolesta; ja kuningas nousi ja meni häntä vastaan, ja kumarsi häntä ja istui istuimellensa. Ja kuninkaan äidin eteen pantiin istuin, ja hän istui siihen hänen oikialle puolellensa.

2:20 Ja hän sanoi: minä rukoilen vähän rukouksen sinulta, älä sitä minulta kiellä. Kuningas sanoi hänelle: rukoile, äitini: en minä sinulta kiellä.

2:21 Hän sanoi, annettakaan Abisag Sunemista veljelles Adoniale emännäksi.

2:22 Niin vastasi kuningas Salomo ja sanoi äidillensä: miksi rukoilet Abisagia Sunemista Adoniale? Rukoile myös hänelle valtakuntaa: sillä hän on vanhin veljeni, ja hänellä on pappi AbJatar ja Joab ZeruJan poika.

2:23 Ja kuningas Salomo vannoi \Herran\ kautta ja sanoi: Jumala tehköön minulle sen ja sen, jollei Adonia ole puhunut tätä sanaa henkeänsä vastaan!

2:24 Ja nyt, niin totta kuin \Herra\ elää, joka minun vahvistanut on ja antanut minun istua isäni Davidin istuimella, joka minulle huoneen tehnyt on, niinkuin hän sanonut on, niin pitää Adonian tänäpäpä kuoleman.

2:25 Ja kuningas Salomo lähetti BenaJan Joojadan pojan; hän löi häntä, niin että hän kuoli.

2:26 Ja kuningas sanoi papille AbJatarille:

"Mene maatilallesi Anatotiin, sillä sinä olet kuoleman oma. En minä sinua nyt surmaa, koska sinä olet kantanut Herran Jumalan arkkia minun isäni Daavidin edessä ja koska olet kärsinyt kaikkea, mitä isäni on kärsinyt."

2:27 Niin Salomo karkoitti Ebjatarin olemasta Herran pappina ja täytti sen sanan, minkä Herra oli Siilossa puhunut Eelin suvusta.

2:28 Ja kun sanoma tästä tuli Jooabille - sillä Jooab oli liittynyt Adoniaan, vaikka hän ei ollut liittynyt Absalomiin - pakeni Jooab Herran majaan ja tarttui alttarin sarviin.

2:29 Mutta kun kuningas Salomolle ilmoitettiin: "Jooab on paennut Herran majaan ja on alttarin ääressä", lähetti Salomo Benajan, Joojadan pojan, sanoen: "Mene ja lyö hänet kuoliaaksi."

2:30 Benaja meni Herran majaan ja sanoi hänelle: "Näin käsket kuningas: 'Tule ulos'." Mutta hän vastasi: "En, tässä minä kuolen." Silloin Benaja palasi kertomaan sitä kuninkaalle ja sanoi: "Näin Jooab puhui, ja näin hän vastasi minulle."

2:31 Kuningas sanoi hänelle: "Tee, niinkuin hän on puhunut, lyö hänet kuoliaaksi ja hautaa hänet, että poistaisit minusta ja minun isäni perheestä sen viattoman veren, jonka Jooab on vuodattanut.

2:32 Ja Herra antakoon hänen verensä tulla hänen oman päänsä päälle, koska hän löi kuoliaaksi kaksi miestä, jotka olivat häntä hurskaammat ja paremmat, ja tappoi heidät miekalla, minun isäni Daavidin siitä mitään tietämättä: Abnerin, Neerin pojan, Israelin sotapäällikön, ja Amasan, Jeterin pojan, Juudan sotapäällikön.

2:33 Heidän verensä tulkoon Jooabin pään päälle ja hänen jälkeläistensä pään päälle, iankaikkisesti. Mutta Daavidilla ja hänen jälkeläisillään, hänen suvullansa ja hänen valtaistuimellansa olkoon rauha Herralta iankaikkisesti."

mene Anatotiin pellolles, sillä sinä olet kuoleman mies. Mutta en minä tapa sinua tänäpäpä, sillä sinä olet kantanut Herran \Jumalan\ arkkia isäni Davidin edessä, ja sinä olet kärsinyt, mitä ikänä isäni on kärsinyt.

2:27 Ja niin Salomo ajoi AbJatarin pois, ettei hän olisi \Herran\ pappi; että \Herran\ sana täyettäisiin, niinkuin hän Elin huoneesta puhunut oli Silossa.

2:28 Ja tämä sanoma tuli Joabin eteen; sillä Joab piti itsensä Adonian puoleen, vaikka ei hän ollut Absalomin kanssa; niin pakeni Joab \Herran\ majaan ja tarttui alttarin sarviin.

2:29 Ja se ilmoitettiin kuningas Salomolle, että Joab oli paennut \Herran\ majaan, ja katso, hän seisoi alttarin tykönä. Niin Salomo lähetti BenaJan Jojadan pojan ja sanoi: mene ja lyö häntä.

2:30 Ja kuin BenaJa tuli \Herran\ majaan, sanoi hän hänelle: näin sanoo kuningas: mene tästä ulos. Vaan hän sanoi: en suinkaan, tässä minä tahdon kuolla. Ja BenaJa ilmoitti sen kuninkaalle jälleen ja sanoi: niin on Joab sanonut ja niin hän on vastannut minua.

2:31 Kuningas sanoi hänelle: tee niinkuin hän on sanonut, ja lyö häntä, ja hautaa häntä; ettäs käännät minusta ja minun isäni huoneesta sen viattoman veren pois, jonka Joab on vuodattanut.

2:32 Ja \Herra\ maksakoon hänen verensä hänen päänsä päälle, että hän on lyönyt kaksi miestä, jotka hurskaammat ja paremmat olivat kuin hän, ja murhannut ne miekalla, niin ettei minun isäni David siitä mitään tietänyt: Abnerin Nerin pojan Israelin sodanpäämiehen ja Amasan Jeterin pojan Juudan sodanpäämiehen.

2:33 Ja heidän verensä tulkoon Joabin pään päälle ja hänen siemenensä pään päälle iankaikkisesti. Mutta Davidille ja hänen siemenellensä, hänen huoneellensa ja istuimellensa olkoon rauha \Herralta\ iankaikkiseen aikaan!

2:34 Niin Benaja, Joojadan poika, meni ja löi hänet kuoliaaksi; ja hänet haudattiin omaan taloonsa erämaahan.

2:35 Ja kuningas asetti Benajan, Joojadan pojan, hänen sijaansa sotaväen päälliköksi; ja pappi Saadokin kuningas asetti Ebjatarin sijalle.

2:36 Sen jälkeen kuningas lähetti kutsumaan Siimein ja sanoi hänelle:

"Rakenna itsellesi talo Jerusalemiin ja asu siellä, menemättä sieltä sinne tai tänne.

2:37 Sillä jona päivänä sinä lähdet sieltä ja menet Kidronin laakson poikki, sinä päivänä on sinun, tiedä se, kuolemalla kuoltava; sinun veresi on tuleva oman pääsi päälle."

2:38 Siimei sanoi kuninkaalle: "Hyvä on; niinkuin herrani, kuningas, on puhunut, niin on sinun palvelijasi tekevä." Ja Siimei asui Jerusalemissa kauan aikaa.

2:39 Mutta kolmen vuoden kuluttua tapahtui, että Siimeiltä karkasi kaksi palvelijaa Aakiin, Maakan pojan, Gatin kuninkaan, luo. Ja Siimeille ilmoitettiin: "Katso, sinun palvelijasi ovat Gatissa."

2:40 Niin Siimei nousi ja satuloi aasinsa ja lähti Aakiin luo Gatiin etsimään palvelijoitaan; ja Siimei meni ja toi palvelijansa Gatista.

2:41 Ja kun Salomolle ilmoitettiin, että Siimei oli mennyt Jerusalemissa Gatiin ja palannut takaisin,

2:42 lähetti kuningas kutsumaan Siimein ja sanoi hänelle: "Enkö minä ole vannottanut sinua Herran kautta ja varoittanut sinua sanoen: 'Jona päivänä sinä lähdet ja menet sinne tai tänne, sinä päivänä on sinun, tiedä se, kuolemalla kuoltava'? Ja sinä sanoit minulle: 'Hyvä on; minä olen kuullut.'"

2:43 Miksi et ole pitänyt Herran valaa etkä sitä käskyä, jonka minä sinulle annoin?"

2:44 Ja kuningas sanoi vielä Siimeille: "Sinä tiedät, tunnossasi tiedät, kaiken pahan, minkä olet tehnyt minun isälleni Daavidille; Herra kääntää tekemäsi pahan omaan

2:34 Ja Benaja Jojadan poika karkasi hänen päällensä ja tappoi hänen; ja hän haudattiin korpeen huoneesensa.

2:35 Ja kuningas asetti Benajan Jojadan pojan hänen sijaansa sotajoukon päälle; ja Zadokin papin asetti kuningas Abjatarin sijaan.

2:36 Ja kuningas lähetti ja antoi kutsua Siimein, ja sanoi hänelle: rakenna sinulles huone Jerusalemiin ja asu siellä, ja älä mene sieltä sinne eli tänne.

2:37 Jona päivänä sinä sieltä lähdet ja menet Kidronin ojan ylitse, niin tiedä totisesti, että sinun pitää totisesti kuoleman, ja sinun veres tulee sinun pääs päälle.

2:38 Siimei sanoi kuninkaalle: se on hyvä puhe kuin minun herrani kuningas puhunut on; niin on sinun palvelias tekevä. Niin Siimei asui Jerusalemissa kauan aikaa.

2:39 Niin tapahtui kolmen ajastajan jälkeen, että kaksi palveliaa karkasivat Siimeiltä Akiksen Maakan pojan Gatin kuninkaan tykö; Siimeille sanottiin: katso, sinun palvelias ovat Gatissa.

2:40 Niin Siimei nousi ja satuloitsi aasinsa, ja läksi Gatiin Akiksen tykö, etsimään palvelioitansa. Ja Siimei meni ja toi palveliansa Gatista.

2:41 Ja Salomolle sanottiin Siimein menneeksi Jerusalemissa Gatiin ja tullee jälleen.

2:42 Niin lähetti kuningas ja antoi kutsua Siimein, ja sanoi hänelle: enkö minä vannonut sinulle \Herran\ kautta, todistanut ja sanonut: jona päivänä sinä lähdet ulos ja menet sinne eli tänne, niin sinun pitää hyvin tietämän, että sinun pitää totisesti kuoleman? Ja sinä sanoit minulle: minä olen kuullut hyvän puheen.

2:43 Miksi et ole pitänyt \Herran\ valaa ja sitä käskyä, jonka minä sinulle käskin?"

2:44 Ja kuningas sanoi Siimeille: sinä tiedät kaiken sen pahuuden, jonka sinun sydämes tietää, kun sinä isälleni Davidille tehnyt olet, ja \Herra\ on kostanut sinun

päähäsi.

2:45 Mutta kuningas Salomo on oleva siunattu, ja Daavidin valtaistuimella on oleva iäti vahva Herran edessä."

2:46 Ja kuningas käski Benajaa, Joojadan poikaa; niin tämä meni ja löi hänet kuoliaaksi, ja hän kuoli. Niin kuninkuus vahvistui Salomon käsissä.

3 LUKU

3:1 Ja Salomo tuli faraon, Egyptin kuninkaan, vävyksi: hän otti faraon tyttären vaimokseen. Ja hän vei hänet Daavidin kaupunkiin, kunnes oli saanut rakennetuksi oman linnansa, Herran temppelin ja Jerusalemin ympäröimä muuri.

3:2 Mutta kansa uhrasi uhrikukkuloilla, koska niihin aikoihin ei vielä oltu rakennettu temppeliä Herran nimelle.

3:3 Ja Salomo rakasti Herraa ja vaelsi isänsä Daavidin käskyjen mukaan; kuitenkin hän uhrasi ja suitsutti uhrikukkuloilla.

3:4 Niin kuningas meni Gibeoniin, uhraamaan siellä, sillä se oli suurin uhrikukkula. Tuhat polttouhria Salomo uhrasi sillä alttarilla.

3:5 Gibeonissa Herra ilmestyi Salomolle yöllä unessa, ja Jumala sanoi: "Ano, mitä tahdot, että minä sinulle antaisin."

3:6 Salomo vastasi: "Sinä olet tehnyt suuren laupeuden palvelijallesi, minun isälleni Daavidille, koska hän vaelsi sinun edessäsi totuudessa ja vanhurskaudessa sekä vilpittömällä sydämellä sinua kohtaan. Ja sinä olet säilyttänyt hänelle tämän suuren laupeuden ja antanut hänelle pojan, joka istuu hänen valtaistuimellansa, niinkuin on laita tänä päivänä.

3:7 Ja nyt, Herra, minun Jumalani, sinä olet tehnyt palvelijasi kuninkaaksi minun isäni Daavidin sijaan; mutta minä olen kuin pieni poikanen: en osaa lähteä enkä tulla.

3:8 Ja palvelijasi on keskellä sinun kansaasi, jonka olet valinnut, niin monilukuista kansaa, että sitä ei voi laskea

pahuutes sinun pääs päälle.

2:45 Ja kuningas Salomo on siunattu, ja Davidin istuin on vahvistettu \Herran\ edessä ijankaikkisesti.

2:46 Ja kuningas käski BenaJaa Jojadan poikaa; hän meni ja löi hänen kuoliaaksi. Ja valtakunta vahvistettiin Salomon käden kautta.

3 LUKU

3:1 Ja Salomo tuli Pharaon Egyptin kuninkaan vävyksi, ja otti Pharaon tyttären ja vei hänen Davidin kaupunkiin, siihen asti kuin hän oli päättänyt rakentaa hänellensä huoneen ja \Herran\ huoneen, ja Jerusalemin ympärille muurin.

3:2 Mutta kansa uhrasi silloin vielä korkeuksissa; sillä ei ollut vielä rakennettu huonetta \Herran\ nimelle siihen aikaan asti.

3:3 Ja Salomo rakasti \Herraa\ ja vaelsi isänsä Davidin säädyissä, paitsi että hän uhrasi ja suitsutti korkeuksissa.

3:4 Ja kuningas meni Gibeoniin uhraamaan, sillä siellä oli jaloin korkeus, ja Salomo uhrasi tuhannen polttouhria sillä alttarilla.

3:5 Ja \Herra\ ilmaantui Salomolle Gibeonissa yöllä unessa; ja Jumala sanoi: anos, mitä minä annan sinulle!

3:6 Salomo sanoi: sinä olet tehnyt minun isälleni Davidille sinun palvelialles suuren laupiuden, niinkuin hän vaelsi sinun edessäsi totuudessa ja vanhurskaudessa, ja vakaalla sydämellä sinun kansas: ja sinä olet pitänyt hänelle suuren laupiuden, ja olet antanut hänelle pojan, joka istuu hänen istuimellansa, niinkuin tänäpäpä tapahtuu.

3:7 Ja nyt, \Herra\ minun Jumalani, sinä olet tehnyt palvelias kuninkaaksi isäni Davidin sijaan; ja minä olen nuorukainen ja en tiedä käydä ulos taikka sisälle;

3:8 Ja sinun palvelias on sinun kansas keskellä, jonka sinä olet valinnut, suuren kansan, jota ei kenkään lukea taikka

eikä lukea sen paljouden tähden.

3:9 Anna sentähden palvelijallesi kuuliainen sydän tuomitakseni sinun kansaasi ja erottaakseni hyvän pahasta; sillä kuka voi muuten tätä sinun suurta kansaasi tuomita?"

3:10 Herralle oli otollista, että Salomo tätä anoi.

3:11 Ja Jumala sanoi hänelle: "Koska sinä anoit tätä etkä anonut itsellesi pitkää ikää, et rikkautta etkä vihamiestesi henkeä, vaan anoit itsellesi ymmärrystä kuullaksesi, mikä oikein on,

3:12 niin katso, minä teen, niinkuin sanot: katso, minä annan sinulle viisaan ja ymmärtäväisen sydämen, niin ettei sinun vertaistasi ole ollut ennen sinua eikä tule sinun jälkeesi.

3:13 Ja lisäksi minä annan sinulle, mitä et anonutkaan: sekä rikkautta että kunniaa, niin ettei koko elinaikanasi ole kuningasten joukossa oleva sinun vertaistasi.

3:14 Ja jos sinä vaellat minun teitäni, noudattaen minun säädöksiäni ja käskyjäni, niinkuin sinun isäsi Daavid vaelsi, niin minä suon sinulle pitkän iän."

3:15 Siihen Salomo heräsi; ja katso, se oli unta. Ja kun hän tuli Jerusalemiin, astui hän Herran liitonarkin eteen, uhrasi polttouhreja ja toimitti yhteysuhrin ja laitto pidot kaikille palvelijoilleen.

3:16 Siihen aikaan tuli kaksi porttoa kuninkaan luo, ja he astuivat hänen eteensä.

3:17 Ja toinen nainen sanoi: "Oi herrani, minä ja tämä nainen asumme samassa huoneessa. Ja minä synnytin hänen luonansa siinä huoneessa.

3:18 Ja kolmantena päivänä sen jälkeen, kuin minä olin synnyttänyt, synnytti myös tämä nainen. Me olimme yhdessä, eikä ketään vierasta ollut meidän kanssamme huoneessa; ainoastaan me kahden olimme huoneessa.

3:19 Mutta tämän naisen poika kuoli yöllä,

kirjoittaa taida, paljouden tähden.

3:9 Anna sentähden palvelialles ymmärtäväinen sydän tuomita kansaas ja erottaa pahaa ja hyvää; sillä kuka taitaa tätä sinun suurta kansaas tuomita?

3:10 Ja tämä puhe kelpasi Herralle, että Salomo tätä anoi.

3:11 Ja Herra sanoi hänelle: ettäs tätä anoit, ja et anonut sinulles pitkää ikää, etkä anonut sinulles rikkautta, ja et anonut vihamiestes sieluja, vaan anoit sinulles tietoa ymmärtää oikeutta;

3:12 Katso, minä olen tehnyt sinun sanais jälkeen: katso, minä olen antanut sinulle tietäväisen ja ymmärtäväisen sydämen, niin ettei sinun vertaistas ollut ole sinun edelläs eikä myös pidä tuleman sinun jälkees.

3:13 Ja myös sitä mitä et sinä anonut, olen minä antanut sinulle: rikkautta ja kunniaa, niin ettei yhdenkään pidä sinun vertaises oleman kuningasten seassa kaikkena sinun elinaikanas.

3:14 Ja jos sinä vaellat minun teissäni ja pidät säätyäni ja käskyäni, niin kuin isäs David vaelsi, niin minä teen ikäs pitkäksi.

3:15 Kuin Salomo heräsi, niin katso se oli uni; ja hän tuli Jerusalemiin ja seiso Herran liitonarkin edessä, ja uhrasi polttouhria ja valmisti kiitosuhrin, ja teki pidon kaikille palvelioilleen.

3:16 Silloin tuli kaksi porttonaista kuninkaan tykö, ja seisoivat hänen edessänsä.

3:17 Ja toinen vaimoista sanoi: herrani! minä ja tämä vaimo asuimme yhdessä huoneessa, ja minä synnytin hänen tykönänsä siinä huoneessa.

3:18 Ja tapahtui kolmantena päivänä sittekuin minä synnytin, synnytti myös tämä vaimo: ja me olimme ynnä, ja ei yksikään muukalainen ollut kanssamme siinä huoneessa, paitsi meitä kahta.

3:19 Ja tämän vaimon lapsi kuoli yöllä;

sillä hän oli maannut sen.

3:20 Niin hän nousi keskellä yötä ja otti minun poikani vierestäni palvelijattaresi nukkuessa ja pani sen povellensa, mutta oman kuolleen poikansa hän pani minun povelleni.

3:21 Kun minä aamulla nousin imettämään poikaani, niin katso, se oli kuollut. Mutta kun minä tarkastin sitä aamulla, niin katso, se ei ollutkaan minun poikani, jonka minä olin synnyttänyt."

3:22 Niin toinen nainen sanoi: "Ei ole niin; vaan tuo elossa oleva on minun poikani, ja tämä kuollut on sinun poikasi." Mutta edellinen vastasi: "Ei ole niin; tuo kuollut on sinun poikasi, ja tämä elossa oleva on minun poikani." Näin he riitelivät kuninkaan edessä.

3:23 Niin kuningas sanoi: "Toinen sanoo: 'Elossa oleva on minun poikani, ja kuollut on sinun poikasi.' Ja toinen sanoo: 'Ei ole niin; vaan kuollut on sinun poikasi, ja elossa oleva on minun poikani.'"

3:24 Sitten kuningas sanoi: "Antakaa minulle miekka." Ja kuninkaan eteen tuotiin miekka.

3:25 Ja kuningas sanoi: "Viiltäkää elossa oleva lapsi kahtia, ja antakaa toinen puoli toiselle ja toinen puoli toiselle."

3:26 Mutta silloin sanoi kuninkaalle se nainen, jonka oma elossa oleva poika oli, sillä hänen sydämensä tuli liikutetuksi hänen poikansa tähden - hän sanoi: "Oi herrani, antakaa tuolle elossa oleva lapsi; älkää surmatko sitä." Mutta toinen sanoi: "Ei minulle eikä sinulle; viiltäkää!"

3:27 Niin kuningas vastasi ja sanoi: "Antakaa tälle elossa oleva lapsi; älkää surmatko sitä. Hän on sen äiti."

3:28 Ja koko Israel kuuli tästä tuomiosta, jonka kuningas oli antanut, ja he pelkäsivät kuningasta; sillä he näkivät, että hänessä oli Jumalan viisus oikeuden jakamiseen.

4 LUKU

sillä hän makasi hänen päällensä.

3:20 Niin hän nousi puoliyöstä ja otti minun lapseni sivustani: ja piikas makasi, ja hän pani sen sivuunsa, ja kuolleen lapsensa pani hän minun sivuuni.

3:21 Kuin minä aamulla heräsin imettämään lastani, ja katso, se oli kuollut. Niin minä taas katselin visusti päivän koittaissa lapsen, ja katso, ei se ollut minun poikani, jonka minä olin synnyttänyt.

3:22 Niin toinen vaimo sanoi: ei se niin ole kuin sinä sanot, mutta minun lapseni elää ja sinun lapses on kuollut. Ja tämä sanoi: ei, mutta sinun lapses on kuollut ja minun lapseni elää. Ja näin he puhuivat kuninkaan edessä.

3:23 Ja kuningas sanoi: tämä sanoo: tämä minun lapseni elää ja sinun lapses on kuollut. Ja taas tämä toinen sanoo: ei niin, mutta sinun lapses on kuollut ja minun lapseni elää.

3:24 Ja kuningas sanoi: tuokaat minulle miekka. Ja miekka tuotiin kuninkaan eteen.

3:25 Ja kuningas sanoi: jakakaat elävä lapsi kahtia, ja antakaat toinen puoli toiselle ja toinen puoli toiselle.

3:26 Niin sanoi se vaimo kuninkaalle, jonka elävä lapsi oli, sillä hänen äidillinen sydämensä paloi lapseensa, ja hän sanoi: Ah herrani! antakaat hänelle se elävä lapsi ja älkää suinkaan tappako sitä. Mutta toinen sanoi: ei minulle eikä sinulle pidä annettaman, vaan jaettakaan kahdeksi.

3:27 Niin kuningas vastasi ja sanoi: annettakaan hänelle tämä elävä lapsi, ja ei sitä pidä suinkaan tapettaman, sillä tämä on hänen äitinsä.

3:28 Ja sen tuomion, jonka kuningas sanoi, kuuli kaikki Israel, ja he pelkäsivät kuningasta; sillä he näkivät, että Jumalan tieto oli hänessä, toimittaa tuomiota.

4 LUKU

4:1 Kuningas Salomo oli koko Israelin kuningas.

4:2 Ja nämä olivat hänen ylimmät virkamiehensä: Asarja, Saadokin poika, oli ylipappina;

4:3 Elihoref ja Ahia, Siisan pojat, olivat kirjureina; Joosafat, Ahiludin poika, oli kanslerina;

4:4 Benaja, Joojadan poika, oli sotaväen ylipäällikkönä; Saadok ja Ebjatar olivat pappeina.

4:5 Asarja, Naatanin poika, oli ylimaaherrana; Saabud, Naatanin poika, pappi, oli kuninkaan ystävänä.

4:6 Ahisar oli linnanpäällikkönä; Adoniram, Abdan poika, oli verotöiden valvojana.

4:7 Ja Salomolla oli kaksitoista maaherraa, yli koko Israelin, joiden oli hankittava kuninkaan ja hänen hovinsa elintarpeet; yhtenä kuukautena vuodessa oli kunkin hankittava elintarpeet.

4:8 Nämä olivat heidän nimensä: Huurin poika Efraimin vuoristossa;

4:9 Dekerin poika Maakaassa, Saalbimissa, Beet-Semeksessä, Eelonissa ja Beet-Haananissa;

4:10 Hesedin poika Arubbotissa; hänellä oli Sooko ja koko Heeferin maa;

4:11 Abinadabin poika koko Doorin kukkula-alueella; hänellä oli vaimona Taafat, Salomon tytär;

4:12 Baana, Ahiludin poika, Taanakissa ja Megiddossa ja koko Beet-Seanissa, joka on Saaretanin sivulla Jisreelin alapuolella, Beet-Seanista aina Aabel-Meholaan, tuolle puolelle Jokmeamin;

4:13 Geberin poika Gileadin Raamotissa; hänellä oli Jaairin, Manassen pojan, leirikylät, jotka ovat Gileadissa; hänellä oli siis Argobin seutu, joka on Baasanissa, kuusikymmentä suurta, muureilla ja vaskisalvoilla varustettua kaupunkia;

4:14 Ahinadab, Iddon poika, Mahanaimissa;

4:15 Ahimaas Naftalissa; hänkin oli ottanut

4:1 Niin oli Salomo koko Israelin kuningas.

4:2 Ja nämä olivat hänen päämiehensä: Asarja, papin Zadokin poika.

4:3 Elihoreph ja Ahia, Siisan pojat, olivat kirjoittajat; Josaphat Ahiludin poika kansleri.

4:4 Benaja, Joojadan poika, sodanpäämies; Zadok ja Abjatar olivat papit.

4:5 Asarja Natanin poika päämiesten haltia. Sabud pappi Natanin poika kuninkaan neuvonantaja.

4:6 Ja Ahisar huoneenhaltia; Adoniram Abdanin poika oli veron päällä.

4:7 Ja Salomolla oli kaksitoistakymmentä valtamiestä koko Israelissa, jotka murheen pitivät kuninkaasta ja hänen huoneestansa; ja kukin heistä toimitti ruan kuukautenansa, vuosivuodelta.

4:8 Ja nämä olivat heidän nimensä: Hurrin poika Ephraimin vuorella;

4:9 Dekerin poika Makassa, ja Saalbimissa ja BetSemeksessä, ja Eelonissa ja BetHananissa;

4:10 Hesedin poika Arubotissa; hänellä oli Soko ja kaikki Hopherin maakunta;

4:11 Abinadabin pojalla kaikki Dorin paikkakunta; jolla oli Taphat Salomon tytär emäntänä;

4:12 Baena Ahiludin poika Taanakissa ja Megiddossa, ja koko BetSeanissa, joka on liki Zartanaa Jisreelin alla, BetSeanista Mahalonin ketoon asti, niin tällä puolella Jokmeamia;

4:13 Geberin poika Ramotista Gileadissa, jolla olivat Jairin kylät, Manassen pojan Gileadista, jolla oli Argobin niitty, joka on Basaniin päin, kuusikymmentä suurta muurattua kaupunkia vaskitelkinensä;

4:14 Ahinadab Iddon poika oli Mahanaimissa;

4:15 Ahimaats Naphtalissa; ja hänkin otti

vaimokseen Salomon tyttären, Baasematin;
4:16 Baana, Huusain poika, Asserissa ja
Bealotissa;

4:17 Joosafat, Paaruahin poika, Isaskarissa;

4:18 Siimej, Eelan poika, Benjaminissa;

4:19 Geber, Urin poika, Gileadin maassa,
Siihonin, amorilaisten kuninkaan, ja Oogin,
Baasanin kuninkaan, maassa; sillä siinä
maassa oli yksi maaherra.

4:20 Juudaa ja Israelia oli paljon, niin
paljon kuin hiekkaa meren rannalla; he
söivät ja joivat ja olivat iloisia.

4:21 Ja Salomo hallitsi kaikkia valtakuntia
Euftrat-virrasta aina filistealaisten maahan ja
Egyptin rajaan asti. He toivat lahjoja ja
palvelivat Salomoa, niin kauan kuin hän eli.

4:22 Ja Salomon jokapäiväinen muona oli:
kolmekymmentä koor-mittaa lestyjä jauhoja
ja kuusikymmentä koor-mittaa muita
jauhoja,

4:23 kymmenen syöttöraavasta,
kaksikymmentä laitumella käyvää raavasta
ja sata lammasta; näitten lisäksi peuroja,
gaselleja, metsäkauriita ja syötettyjä hanhia.

4:24 Sillä hän vallitsi kaikkea Euftrat-virran
senpuoleista maata, Tifsahista aina
Gasaan saakka, kaikkia Euftrat-virran
senpuoleisia kuninkaita; ja hänellä oli rauha
joka puolelta yltympäri,

4:25 niin että Juuda ja Israel asuivat
turvallisesti, itsekukin viinipuunsa ja
viikunapuunsa alla, Daanista Beersebaan
asti, niin kauan kuin Salomo eli.

4:26 Ja Salomolla oli neljäkymmentä
tuhatta hevosvaljakkoa vaunujaan varten ja
kaksitoista tuhatta ratsuhevosta.

4:27 Ja maaherrat hankkivat, kukin
kuukautenaan, elintarpeet kuningas
Salomolle ja kaikille, joilla oli pääsy
kuningas Salomon pöytään, antamatta
minkään puuttua.

4:28 Myöskin ohrat ja oljet hevosille ja
juoksijoille he toivat, kukin vuorollaan,
siihen paikkaan, missä hän oleskeli.

Basmatin Salomon tyttären emännäksensä;
4:16 Baena Husain poika Asserissa ja
Alotissa;

4:17 Josaphat Paruan poika Isaskarissa;

4:18 Simej Elan poika Benjaminissa;

4:19 Geber Urin poika Gileadin maalla,
Sihonin Amorilaisten kuninkaan maalla, ja
Oogin Basanin kuninkaan, joka myös oli yksi
niiden maakuntain valtamies.

4:20 Mutta Juudaa ja Israelia oli paljo,
niinkuin santaa meren tykönä paljouden
tähten; he söivät ja joivat ja iloitsivat.

4:21 Ja Salomo hallitsi kaikissa
valtakunnissa, hamasta Philistealaisten
maakunnan virrasta Egyptin rajaan asti,
jotka toivat hänelle lahjoja ja palvelivat
Salomoa kaiken hänen elinaikansa.

Ja Salomolla oli jokapäiväiseksi ruuksi
kolmekymmentä koria sämpyläjauhoja,
kuusikymmentä koria muita jauhoja,

4:23 Kymmenen lihavaa härkää, ja
kaksikymmentä härkää laitumelta, ja sata
lammasta, ilman peuroja, ja metsävuohia, ja
valittua lihavaa karjaa ja lintuja.

4:24 Sillä hän hallitsi koko maakunnassa,
sillä puolella virtaa, hamasta Dipsasta
Gasaan asti, kaikkein kuningasten ylitse
tällä puolella virtaa; ja hänellä oli rauha
kaikella ympäristöllänsä,

4:25 Niin että Juuda ja Israel asuivat
levollisesti, itsekukin viinapuunsa ja
fikunapuunsa alla, Danista BerSebaan asti,
niinkauvan kuin Salomo eli.

4:26 Ja Salomolla oli neljäkymmentä
tuhatta hinkaloa hevosille vaunuinsa eteen,
ja kaksitoistakymmentä tuhatta
hevosmiestä.

4:27 Ja nämä valtamiehet toimittivat
kuningas Salomolle ruokaa ja kaikille jotka
kuningas Salomon pöytää lähestyivät; kukin
kuukaudellansa, niin ettei siitä mitään
puuttunut.

4:28 He toivat myös ohria ja olkia hevosille
ja nopsille orhille, sinne kussa hän oli,
kukin niinkuin hänelle käsketty oli.

4:29 Ja Jumala antoi Salomolle viisautta ja ymmärrystä ylen runsaasti ja älyä niin laajalti, kuin on hiekkaa meren rannalla,

4:30 niin että Salomon viisaus oli suurempi kuin kaikkien Idän miesten ja kaikkien egyptiläisten viisaus.

4:31 Hän oli viisaampi kaikkia ihmisiä, viisaampi kuin esrahilainen Eetan ja Heeman, Kalkol ja Darda, Maaholin pojat; ja hänen nimensä tuli kuuluksi kaikkien ympärillä olevien kansojen keskuudessa.

4:32 Ja Salomo sepitti kolmetuhatta sananlaskua, ja hänen laulujansa oli tuhatviisi.

4:33 Hän puhui puista, Libanonin setripuusta alkaen isoppiin asti, joka kasvaa seinän vieressä. Hän puhui myös karjaeläimistä, linnuista, matelijoista ja kaloista.

4:34 Ja Salomon viisautta tultiin kuulemaan kaikista kansoista, kaikkien maan kuninkaiden luota, jotka olivat kuulleet hänen viisaudestansa.

5 LUKU

5:1 Hiiram, Tyron kuningas, lähetti palvelijoitansa Salomon luo, kuultuaan, että hänet oli voideltu kuninkaaksi isänsä sijaan; sillä Hiiram oli aina ollut Daavidin likeinen ystävä.

5:2 Ja Salomo lähetti Hiiramille tämän sanan:

5:3 "Sinä tiedät, ettei minun isäni Daavid voinut rakentaa temppeliä Herran, Jumalansa, nimelle niiden sotien tähden, joilla häntä joka puolelta ahdistettiin, kunnes Herra oli laskenut viholliset hänen jalkojensa alle.

5:4 Mutta nyt Herra, minun Jumalani, on suonut minun päästä rauhaan joka taholla; ei ole vastustajaa eikä vaaran uhkaa.

5:5 Sentähden minä aion rakentaa temppelin Herran, Jumalani, nimelle, niinkuin Herra puhui minun isälleni Daavidille, sanoen: 'Sinun poikasi, jonka

4:29 Ja Jumala antoi Salomolle viisauden ja sängen suuren ymmärryksen, niin myös rohkian sydämen, niinkuin sannan meren rannalla,

4:30 Niin että Salomon taito oli suurempi kuin kaikkein itäisen maan lasten ja Egyptiläisten taito.

4:31 Ja hän oli taitavampi kaikkia ihmisiä, ja taitavampi kuin Eetan Estrahilainen, ja Heman, ja Kalkol, ja Darda, Makolin pojat, ja hänen nimensä oli kuuluisa ympäri kaikkein pakanain,

4:32 Ja puhui kolmetuhatta sananlaskua; ja hänen virsiänsä oli tuhannen ja viisi,

4:33 Ja puhui myös puista, sedristä, joka on Libanonissa, hamaan isoppiin asti, joka seinästä kasvaa. Niin puhui hän myös eläimistä, linnuista, matelevaisista ja kaloista.

4:34 Ja kaikista kansoista tultiin kuulemaan Salomon taitoa, ja kaikilta maan kuninkailta, jotka olivat kuulleet hänen taidostansa.

5 LUKU

5:1 Ja Hiram, Tyron kuningas, lähetti palveliansa Salomon tykö; sillä hän oli kuullut, että he olivat hänen voidelleet kuninkaaksi isänsä sijaan; sillä Hiram rakasti Davidia niinkauvan kuin hän eli.

5:2 Ja Salomo lähetti Hiramille, ja käski hänelle sanoa:

5:3 Sinä tiedät, ettei isäni David taitanut rakentaa \Herran\ Jumalansa nimelle huonetta, sen sodan tähden, joka oli hänen ympärillensä, siihen asti kuin \Herra\ antoi heidät hänen jalkainsa alle.

5:4 Mutta nyt on \Herra\ minun Jumalani antanut levon ympäristölläni, niin ettei vihollista eli pahaa estäjää ole.

5:5 Katso, minä aion rakentaa huoneen \Herran\ Jumalani nimelle, niinkuin \Herra\ on puhunut isälleni Davidille, sanoen: sinun poikas, jonka minä sinun

minä asetan valtaistuimellesi sinun sijaasi, on rakentava minun nimelleni temppelein.'

5:6 Niin käske nyt hakata minulle setripuita Libanonilta. Ja minun palvelijani olkoot sinun palvelijaisi kanssa. Ja minä annan sinulle palvelijaisi palkan, aivan niinkuin sinä määrää. Sillä sinä tiedät, ettei meillä ole ketään, joka osaisi niin hakata puita kuin siidonilaiset."

5:7 Kun Hiiram kuuli Salomon sanat, tuli hän hyvin iloiseksi ja sanoi: "Kiitetty olkoon tänä päivänä Herra, joka on antanut Daavidille viisaan pojan hallitsemaan tuota monilukuista kansaa."

5:8 Ja Hiiram lähetti Salomolle tämän sanan: "Minä olen kuullut sanan, jonka sinä minulle lähetit. Minä olen täyttävä kaikessa sinun toivomuksesi, mitä tulee setripuihin ja kypressipuihin.

5:9 Minun palvelijani vetäkööt ne Libanonilta alas mereen, ja minä panetan ne meressä lauttoihin kuljetettaviksi paikkaan, minkä sinä minulle määrää, ja hajotan ne siellä; sinä saat noutaa ne sieltä. Mutta täytä sinä minun toivomukseni ja anna minun hovilleni muonaa."

5:10 Niin Hiiram antoi Salomolle setripuita ja kypressipuita niin paljon, kuin tämä toivoi.

5:11 Mutta Salomo antoi Hiiramille kaksikymmentä tuhatta koor-mittaa nisuja, ravinnoksi hänen hovillensa, ja kaksikymmentä koor-mittaa survomalla saatua öljyä. Tämän Salomo antoi Hiiramille joka vuosi.

5:12 Ja Herra oli antanut Salomolle viisautta, niinkuin hän oli hänelle luvannut. Ja rauha vallitsi Hiiramin ja Salomon välillä, ja he tekivät liiton keskenänsä.

5:13 Ja kuningas Salomo otti verotyöläisiä koko Israelista, ja verotyöläisiä oli kolmekymmentä tuhatta miestä.

5:14 Nämä hän lähetti Libanonille vuorotellen, kymmenentuhatta kunakin

siaas asetan istuimelles, pitää rakentaman minun nimelleni huoneen.

5:6 Niin käske nyt hakata minulle sedripuita Libanonista, ja että minun palveliani olisivat sinun palveliaisi kanssa: ja minä annan sinulle sinun palveliaisi palkan kaiken sen jälkeen kuin sinä sanot; sillä sinä tiedät, ettei meillä ole yhtään miestä, joka taitaa hakata puita niinkuin Zidonilaiset.

5:7 Mutta kuin Hiram kuuli Salomon puheen, iloitsi hän suuresti ja sanoi: kiitetty olkoon \Herra\ tänäpäpä, joka on antanut Davidille taitavan pojan tämän paljon kansan päälle!

5:8 Ja Hiram lähetti Salomon tykö, sanoen: minä olen kuullut, mitä minulle olet lähettänyt, ja minä teen myös kaiken sinun tahtos jälkeen, sedripuissa ja hongissa,

5:9 Ja minun palveliani pitää ne vetämän Libanonista mereen, ja minä annan ne panna lauttoihin merellä, ja vien siihen paikkaan, kuhunka sinä minun käsket, ja minä hajoittelen ne siellä, ja anna sinä ne sieltä ottaa. Mutta tee sinä myös minun tahtoni, ettäs annat minun perheelleni leivän ainetta.

5:10 Ja niin antoi Hiram Salomolle sedripuita ja honkia, niin paljo kuin hän tahtoi.

5:11 Ja Salomo antoi Hiiramille kaksikymmentä tuhatta koria nisuja, hänen perheellensä ravinnoksi, ja kaksikymmentä koria survottua öljyä: niin antoi Salomo Hiiramille joka vuosi.

5:12 Ja \Herra\ antoi Salomolle taidon, niinkuin hän hänelle luvannut oli. Ja Salomon ja Hiiramin välillä oli rauha, ja he tekivät myös liiton keskenänsä.

5:13 Ja Salomo antoi valita miesluvun koko Israelista, ja valittuin luku oli kolmekymmentä tuhatta miestä.

5:14 Ja hän lähetti heidät Libanoniin, kymmenentuhatta kuukaudeksi vuorottain,

kuukautena, niin että he olivat yhden kuukauden Libanonilla ja kaksi kuukautta kotonansa; ja Adoniram oli verotöiden valvojana.

5:15 Ja Salomolla oli seitsemänkymmentä tuhatta taakankantajaa ja kahdeksankymmentä tuhatta kivenhakkaajaa vuoristossa;

5:16 sen lisäksi Salomon maaherrojen virkamiehiä, jotka valvoivat töitä, kolmetuhatta kolmesataa miestä, vallitsemassa väkeä, joka teki työtä.

5:17 Ja kuningas käski louhia suuria kiviä, kallisarvoisia kiviä, laskeakseen temppelin perustuksen hakatuista kivistä.

5:18 Niin Salomon ja Hiiramin rakentajat ja gebalilaiset hakkasivat niitä ja valmistivat puut ja kivet temppelin rakentamiseksi.

6 LUKU

6:1 Neljäntenäsadantena kahdeksantenakymmenentenä vuotena siitä, kun israelilaiset olivat lähteneet Egyptin maasta, neljäntenä vuotena siitä, kun Salomo oli tullut Israelin kuninkaaksi, alkoi hän siiv-kuussa, joka on toinen kuukausi, rakentaa temppeliä Herralle.

6:2 Temppeli, jonka kuningas Salomo Herralle rakensi, oli kuuttakymmentä kyynärää pitkä, kahtakymmentä kyynärää leveä ja kolmekymmentä kyynärää korkea.

6:3 Temppelisolun eteinen, joka oli temppelin itäpäässä, oli kahtakymmentä kyynärää pitkä, ja sen leveys, temppelin itäiseen suuntaan, oli kymmenen kyynärää.

6:4 Ja hän teki temppeliin sisäänpäin avartuvat ikkuna-aukot.

6:5 Ja hän rakensi temppelin seinään kiinni kylkirakennuksen, ympäri temppelin seinien, sekä temppelisolun että kaikkeinpyhimmän ympäri, ja teki siihen sivukammioita ylt ympäri.

6:6 Kylkirakennuksen alin kerros oli viittä kyynärää leveä, keskimäinen kuutta kyynärää leveä, keskimäinen kuutta

niin että he olivat yhden kuukauden Libanonissa ja kaksi kuukautta kotonansa; ja Adoniram oli sen miesluvun päällä.

5:15 Ja Salomolla oli seitsemänkymmentä tuhatta, jotka kuormia kantoivat, ja kahdeksankymmentä tuhatta, jotka vuorella hakkasivat;

5:16 Ilman ylimmäisiä Salomon käskyläisiä, jotka työn päälle asetetut olivat, kolmetuhatta ja kolmesataa, jotka vallitsivat kansaa joka työtä teki.

5:17 Ja kuningas käski heidän vetää suuria kiviä, kalliita kiviä, hakatuista kiviä huoneen perustukseksi.

5:18 Ja Salomon rakentajat, ja Hiiramin rakentajat ja Gibililäiset, vuolivat ja valmistivat puita ja kiviä huoneen rakennukseksi.

6 LUKU

6:1 Ja tapahtui neljännelläsadannella ja kahdeksannellakymmenennellä ajastajalla Israelin lasten lähtemisen jälkeen Egyptin maalta, neljännellä ajastajalla sittekuin Salomo oli tullut Israelin kuninkaaksi, Sivin kuukaudella, joka on se toinen kuukausi, että huone rakennettiin \Herralle\.

6:2 Ja huone, jonka kuningas Salomo rakensi \Herralle\, oli kuusikymmentä kyynärää pitkä, kaksikymmentä kyynärää leviä ja kolmekymmentä kyynärää korkia.

6:3 Ja esihuone templin edessä oli kaksikymmentä kyynärää pitkä, huoneen leveyden jälkeen, ja kymmenen kyynärää leviä, huoneen edessä.

6:4 Ja teki akkunan huoneen päälle, sisältä avaraksi ja ahtaaksi ulkoa.

6:5 Ja hän rakensi käytävän seinää myöten huoneen ympäri, niin että se kävi kirkon ja kuorin ympäri, ja teki solat ulkonaiselle puolelle ylt ympäri.

6:6 Se alimainen käytävä oli viisi kyynärää leviä, ja keskimäinen kuusi kyynärää leviä, ja kolmas seitsemän kyynärää leviä; sillä

kyynärää leveä ja kolmas seitsemää kyynärää leveä; sillä hän teki temppelin ulkomuurin ympärinsä penkerellisen, ettei vuoliaisia tarvinnut upottaa temppelin seiniin.

6:7 Ja kun temppeli rakennettiin, tehtiin se kivistä, jotka tulivat valmiina louhimosta, niin ettei kuulunut vasaran, ei minkään rauta-aseen kalketta temppeliä rakennettaessa.

6:8 Alimman kerroksen ovi oli temppelin eteläsivussa; portaita myöten nousiin keskimäiseen kerrokseen ja keskimäisestä kolmanteen.

6:9 Rakennettuaan temppelin valmiiksi hän laudoitti sen sisältä setripuisilla parruilla ja laudoilla.

6:10 Ja hän rakensi kauttaaltaan kiinni temppeliin kylkirakennuksen, jonka kerrokset olivat viiden kyynärän korkuiset ja joka oli kiinnitetty temppeliin setripalkeilla.

6:11 Ja Salomolle tuli tämä Herran sana:

6:12 "Tälle temppelille, jota sinä rakennat, on käyvä näin: jos sinä vaellat minun säädöksieni mukaan ja noudatat minun oikeuksiani, otat vaarin kaikista minun käskyistäni ja vaellat niiden mukaan, niin minä täytän sinulle sanani, jonka olen puhunut sinun isällesi Daavidille:

6:13 minä asun israelilaisten keskellä enkä hylkää kansaani Israelia."

6:14 Niin Salomo rakensi temppelin valmiiksi.

6:15 Hän laudoitti temppelin seinät sisäpuolelta setrilaudoilla; temppelin lattiasta kattopalkkeihin asti hän päällysti sen puulla sisäpuolelta. Temppelin lattian hän päällysti kypressilaudoilla.

6:16 Ja temppelin peräosan, kaksikymmentä kyynärää, hän laudoitti erilleen setrilaudoilla lattiasta kattopalkkeihin asti; niin hän rakensi siihen sisälle kuorin, kaikkeinpyhimmän.

6:17 Ja temppeli, se on temppelisali kaikkeinpyhimmän edessä, oli

hän asetti malat ulkoa huonetta ympäri, niin ettei ne olis sattuneet huoneen seinään.

6:7 Ja kuin huone rakennettiin, rakennettiin se kokonaisista kivistä, jotka tuodut olivat, niin ettei yhtään vasaraa, eikä kirvestä, eikä yhtään rauta-asetta kuulunut siinä rakennuksessa.

6:8 Ja ovi keskimäiseen solaan oli oikialla puolella huonetta, niin että mentiin kieroja astuimia myöten ylös keskimäiseen käytävään, ja keskimäisestä kolmanteen.

6:9 Ja niin rakensi hän huoneen ja päätti sen, ja kattoi huoneen sedripuisilla kaarimaloilla.

6:10 Hän rakensi myös käytävän koko huoneen ympäri, viisi kyynärää korkian, jonka hän yhdisti huoneeseen sedripuilla.

6:11 Ja \Herran\ sana tuli Salomolle, sanoen:

6:12 Tämä on huone, jonkas rakennat; jos sinä vaellat minun säädöissäni, ja teet minun oikeuteni, ja pidät kaikki minun käskyni, vaeltain niissä, niin minä vahvistan minun sanani sinun kanssas, kuin minä isälles Davidille sanonut olen,

6:13 Ja minä asun Israelin lasten keskellä, ja en hylkää kansaani Israelia.

6:14 Niin Salomo rakensi huoneen ja päätti sen,

6:15 Ja kaunisti huoneen seinät sisältä sedripuisilla laudoilla, huoneen permannosta niin lakeen asti, ja kaunisti sisältä puilla, ja teki huoneen permannon honkaisista laudoista.

6:16 Ja hän rakensi huoneen sivuilta sedripuisen seinän, kaksikymmentä kyynärää pitkän, permannosta kattoon asti, ja teki siihen sisälle kuorin kaikkeinpyhimpään.

6:17 Ja huone oli neljäkymmentä kyynärää pitkä, se esipuoli templistä.

neljäkymmentä kyynärää pitkä.

6:18 Ja temppeli oli sisäpuolelta setripuuta, koristettu metsäkurpitsi- ja kukkakiehkura-leikkauksilla; kaikki oli setripuuta, kiveä ei näkynyt.

6:19 Temppelin sisään hän laittoi kaikkeinpyhimmän, pannakseen sinne Herran liitonarkin.

6:20 Kaikkeinpyhin oli kahtakymmentä kyynärää pitkä, kahtakymmentä kyynärää leveä ja kahtakymmentä kyynärää korkea; ja hän päällysti sen sisältä puhtaalla kullalla, ja hän teki alttarin setripuusta.

6:21 Ja Salomo päällysti temppelin sisäpuolelta puhtaalla kullalla. Ja hän sulki kultavitjoilla kaikkeinpyhimmän, jonka oli päällystänyt kullalla.

6:22 Koko temppelin hän päällysti sisältä kullalla, koko temppelin yltyleensä. Myöskin koko sen alttarin, joka oli kaikkeinpyhimmän edessä, hän päällysti kullalla.

6:23 Ja hän teki kaikkeinpyhimpään kaksi kerubia öljyvuusta, kymmenen kyynärän korkuista;

6:24 ja kerubin toinen siipi oli viisikyynäräinen, ja kerubin toinen siipi oli myöskin viisikyynäräinen, niin että oli kymmenen kyynärää toisen siiven kärjestä toisen kärkeen.

6:25 Toinen kerubi oli myöskin kymmenkyynäräinen. Molemmat kerubit olivat yhtä suuret ja yhdenmuotoiset:

6:26 toinen kerubi oli kymmentä kyynärää korkea ja samoin myöskin toinen kerubi.

6:27 Ja hän pani kerubit temppelin sisimpään osaan, ja kerubit levittivät siipensä niin, että toisen siipi kosketti toista seinää ja toisen kerubin siipi kosketti toista seinää; ja temppelin keskikohdalla koskettivat niiden toiset siivet toisiaan.

6:28 Ja hän päällysti kerubit kullalla.

6:29 Ja kaikkiin temppelin seiniin yltympäri hän leikkautti veistoksia, kerubeja, palmuja ja kukkakiehkuroita sekä perä- että etuosaan.

6:18 Koko huone oli sisältä aivan sedripuusta, kaivettu nuppien ja kukkaisten muodolla: kaikki sedripuusta, ja ei yhtään kiveä näkynyt.

6:19 Mutta kuorin hän valmisti huoneen sisälle, \Herran\ liitonarkkia pantaa siihen,

6:20 Ja kuorin edustan kaksikymmentä kyynärää pitkän, kaksikymmentä kyynärää leviän ja kaksikymmentä kyynärää korkian; ja hän silasi sen selkiällä kullalla ja kaunisti alttarin sedripuulla.

6:21 Ja Salomo silasi huoneen sisältä selkiällä kullalla, ja teki kultaiset vitjat teljeksi kuorin eteen, jonka hän kullalla silannut oli.

6:22 Ja hän silasi koko huoneen kullalla siihenasti että koko huone valmiiksi tuli, niin myös koko alttarin, joka kuorissa oli, silasi hän kullalla.

6:23 Hän teki myös kuoriin kaksi Kerubimia öljyvuusta, kymmenen kyynärää korkiat.

6:24 Viisi kyynärää pitkä oli kummankin Kerubimin siipi, niin että kymmenen kyynärää oli yhden siiven äärestä niin toisen siiven ääreen.

6:25 Niin että sillä toisella Kerubimilla oli myös kymmenen kyynärää, ja oli yhtäläinen mitta ja sia molemmilla Kerubimilla.

6:26 Niin että yksi Kerubim oli kymmenen kyynärää korkia; niin oli myös se toinen.

6:27 Ja hän pani ne Kerubimit keskelle sisimmäistä huonetta, ja Kerubimit levittivät siipensä, niin että yhden siipi sattui tähän seinään ja toisen Kerubimin siipi sattui toiseen seinään; mutta keskellä huonetta sattui siipi siipeen.

6:28 Ja hän silasi Kerubimit kullalla.

6:29 Ja kaikkein huoneen seinäin ympäri antoi hän tehdä pyörtyjä töitä, kaivetuita Kerubimeja, palmuja ja avoimia kukkasiasisälle ja ulos.

6:30 Ja temppelin lattian hän päällysti kullalla, sekä perä- että etuosan lattian.

6:31 Ja kaikkeinpyhimmän oviaukkoon hän teki ovet öljypuusta; kamana ja pielet muodostivat viisikulmion.

6:32 Ja molempiin öljypuusta tehtyihin oviin hän leikkautti kerubeja, palmuja ja kukkakiehkuroita, ja päällysti ne kullalla; hän levitti kultaa kerubien ja palmujen päälle.

6:33 Niin hän teki myös temppelialisalin oviaukkoon öljypuusta pielet, nelikulmion muotoiset,

6:34 ja kypressipuusta kaksi ovea; toisen oven molemmat laudat olivat kääntyviä, ja toisen oven molemmat laudat olivat kääntyviä.

6:35 Ja hän leikkautti niihin kerubeja, palmuja ja kukkakiehkuroita ja päällysti ne kullalla, joka levitettiin veistosten päälle.

6:36 Sitten hän rakensi sisemmän esipihan muurin, jossa oli aina rinnakkain kolme kivikertaa hakattuja kiviä ja yksi hirsikerta veistettyjä setrihirsiiä.

6:37 Neljäntenä vuotena, siiv-kuussa, laskettiin Herran temppelin perustus.

6:38 Ja yhdentenätoista vuotena, buul-kuussa, joka on kahdeksas kuukausi, temppeli oli kokonaan ja kaikkineen valmis. Hän rakensi sitä seitsemän vuotta.

7 LUKU

7:1 Mutta omaa linnaansa Salomo rakensi kolmetoista vuotta ja sai niin koko linnansa valmiiksi.

7:2 Hän rakensi Libanoninmetsä-talon, sataa kyynärää pitkän, viittäkymmentä kyynärää leveän ja kolmeakymmentä kyynärää korkean, kolmen setripylväsrivin varaan, ja pylväiden päällä oli veistetyt setriansaatt.

7:3 Ja siinä oli setripuukatto sivukammioiden päällä, jotka olivat pylväiden varassa; pylväitä oli yhteensä

6:30 Ja hän silasi huoneen permannon kullalla sisältä ja ulkoa.

6:31 Ja kuorin läpikäytävään teki hän kaksi ovea öljypuusta, viisikulmaisilla päällispuilla ja pihtipielillä;

6:32 Ja niihin molempiin oviin antoi hän leikata pyörtyjä töitä, Kerubimeja, palmuja ja avoimia kukkaisia, ja silasi ne kullalla, ja levitti kultaa Kerubimein ja palmuin päälle.

6:33 Niin teki hän myös templin läpikäytävään neljäkulmaiset pihtipielet öljypuusta,

6:34 Ja kaksi ovea hongasta, niin että kummassakin ovesa oli kaksi osaa ja molemmat saranoillansa juoksevat.

6:35 Ja hän kaivoi Kerubimeja, palmuja ja avoimia kukkaisia, ja silasi ne kullalla, kohdastansa leikkauksen päälle.

6:36 Ja sitte rakensi hän sisimäisen pihan kolmella rivillä hakatuista kivistä ja yhdellä rivillä vuolluista sedripuista.

6:37 Neljännellä ajastajalla perustettiin \Herran\ huone Sivin kuulla.

6:38 Ja ensimmäisellä ajastajalla toistakymmentä Buulin kuulla (se on kahdeksas kuukausi) päätettiin huone kaluineensa, kaiken sen jälkeen kuin sen oleman piti. Ja hän rakensi sen seitsemänä ajastaikana.

7 LUKU

7:1 Mutta Salomo rakensi huonettansa kolmetoistakymmentä ajastaikaa, ennenkuin se täydellisesti valmiiksi tuli.

7:2 Ja hän rakensi Libanonin metsästä huoneen, sata kyynärää pituudelle, viisikymmentä kyynärää leveydelle ja kolmekymmentä kyynärää korkeudelle; neljällä taholla olivat sedripuiset patsaat, ja vuollut sedripuiset kaaret patsasten päällä.

7:3 Ja se oli peitetty sedripuisilla laudoilla ylhäältä kaarten ylitse, jotka olivat patsasten päällä, joita oli

neljäkymmentä viisi, viisitoista kussakin rivissä.

7:4 Ja siinä oli ikkunoita kolmessa rivissä, ja valoaukot olivat vastakkain, aina kolme ja kolme.

7:5 Kaikki oviaukot ja valoaukot olivat nelikulmaiset; ja oviaukot olivat vastakkain, aina kolme ja kolme.

7:6 Vielä hän teki pylvässalin, viittäkymmentä kyynärää pitkän ja kolmeakymmentä kyynärää leveän, ja sen eteen eteisen pylväineen sekä pylväiden eteen porraskatoksen.

7:7 Sitten hän teki valtaistuinsalin, jossa hän jakoi oikeutta, oikeussalin; se oli laudoitettu sisältä setripuulla lattiasta kattoon asti.

7:8 Ja hänen linnansa, jossa hän itse asui, oli toisella esipihalla, salin takana, ja oli rakennettu samalla tavalla. Salomo teki myöskin faraon tyttäreille, jonka hän oli nainut, palatsin, samanlaisen kuin sali.

7:9 Kaikki nämä olivat rakennetut kallisarvoisista, mitan mukaan hakatuista ja sisältä ja ulkoa sahalla sahatuista kivistä, perustuksesta räystäisiin asti; samoin ulkopuolella suureen esipihaan saakka.

7:10 Ja perustus oli laskettu kallisarvoisista kivistä, suurista kivistä, kymmenkyynärisistä ja kahdeksankyynärisistä kivistä.

7:11 Ja sen päällä oli kallisarvoisia, mitan mukaan hakattuja kiviä sekä setripuuta.

7:12 Ja suuren esipihan muurissa oli yltympäri, aina rinnakkain, kolme kivikertaa hakattuja kiviä ja yksi hirsikerta veistettyjä setrihirsiiä. Samoin oli Herran temppelin sisemmän esipihan muuri ja myöskin palatsin eteisen esipihan muuri rakennettu.

7:13 Ja kuningas Salomo lähetti noutamaan Hiramia Tyrosta.

7:14 Hän oli leskivaimon poika Naftalin sukukunnasta, ja hänen isänsä oli ollut tyrolainen, vaskiseppä. Hän oli täynnä taidollisuutta, ymmärrystä ja tietoa, niin

viisiviidettäkymmentä, viisitoistakymmentä kullakin taholla,

7:4 Ja kolme akkunariviä, kolmeen kertaan suutasuuksiin.

7:5 Ja kaikki ovet ja pihtipielet olivat nelikulmaiset, ja akkunat suutasuuksiin kolmeen kertaan.

7:6 Hän rakensi myös patsasten esihuoneen, viisikymmentä kyynärää pituudelle ja kolmekymmentä kyynärää laveudelle; ja esihuone oli niiden kohdalla, ja patsaat ja paksut kaaret niiden kohdalla.

7:7 Ja myös tuomio-istuimen esihuoneen tuomitaksensa siinä; tuomio-istuimen hän teki ja peitti molemmat permannot sedripuilla,

7:8 Niin myös omaan huoneeseensa, jossa hän itse asui, toisen pihan sisälliselle puolelle esihuonetta, joka oli tehty niinkuin se toinenkin huone. Hän teki myös huoneen Pharaon tyttäreille, jonka Salomo emännöksensä ottanut oli, sen esihuoneen kaltaisen.

7:9 Nämät kaikki olivat kalliista kivistä, mitan jälkeen vuolluista ja sahalla leikatuista sisältä ja ulkoa, perustuksesta kattoon asti, ja vielä ulkoiselta puolen isoon pihaan saakka.

7:10 Perustukset olivat myös kallista kivistä ja suurista kivistä: kymmenen kyynärän kivistä ja kahdeksan kyynärän kivistä.

7:11 Ja niiden päällä oli muita kalliita kiviä mitan jälkeen vuoltuja ja myös sedripuita.

7:12 Mutta sen suuren pihan ympäri oli kolme riviä vuoltuja kiviä ja yksi rivi sedripuisia lautoja, niin myös Herran huoneen sisäpuolella ja esihuoneen sisällä.

7:13 Ja kuningas Salomo lähetti ja noudatti Hiramia Tyrosta,

7:14 Joka oli lesken poika Naftalin suvusta, ja hänen isänsä oli myös ollut Tyrolainen, vaskiseppä; ja hän oli taidolla, ymmärryksellä ja tiedolla lahjoitettu,

että hän kykeni valmistamaan kaikkinaisia vaskitöitä. Ja hän tuli kuningas Salomon luo ja valmisti kaikki hänen työnsä.

7:15 Hän teki vaskesta kaksi pylvästä. Toinen pylväs oli kahdeksantoista kyynärän korkuinen, ja kahdentoista kyynärän pituinen nauha ulottui toisen pylvään ympäri.

7:16 Hän teki myös kaksi pylväänpäätä, vaskesta valettua, pylväiden päähän pantavaksi. Kummankin pylväänpään korkeus oli viisi kyynärää.

7:17 Verkon kaltaisia ristikkokoristeita, vitjan kaltaisia riippukoristeita, oli pylväänpäissä, jotka olivat pylväiden päässä, seitsemän kummassakin pylväänpäässä.

7:18 Ja hän teki granaattiomenia kahteen riviin toisen ristikkokoristeen päälle yltympäri, peittämään pylväänpäät, jotka olivat pylväiden päässä; ja samoin hän teki niitä toiseen pylväänpäähän.

7:19 Ja pylväänpäät, jotka olivat pylväiden päässä eteisessä, olivat liljan muotoiset, nelikyynäräiset.

7:20 Pylväänpäissä, ylhäällä kahden pylvään päässä, oli kupevat alaosat, joihin ristikkokoriste ei ulottunut. Ja granaattiomenia oli kaksisataa, rivittäin yltympäri toisen pylväänpään päällä.

7:21 Ja hän pystytti pylväät temppelin eteisen eteen. Pylväälle, jonka hän pystytti oikealle puolelle, hän antoi nimen Jaakin, ja pylväälle, jonka hän pystytti vasemmalle puolelle, hän antoi nimen Boas.

7:22 Ylillä pylväiden päällä oli liljan muotoinen laite. Ja niin päättyi pylväiden valmistus.

7:23 Hän teki myös meren, valetun, kymmentä kyynärää leveän reunasta reunaan, ympärinsä pyöreän ja viittä kyynärää korkean; ja kolmekymmenen kyynärän pituinen mittanuora ulottui sen ympäri.

7:24 Sen reunan alla oli metsäkurpitsikoristeita, jotka kuljivat sen ympäri. Ne ympäröivät merta yltympäri,

kaikkinaisia vaskitöitä tekemään. Koska hän tuli kuningas Salomon tykö, niin hän teki kaikki hänen työnsä.

7:15 Ja hän valmisti kaksi vaskipatsasta, kummankin kahdeksantoistakymmentä kyynärää korkiaksi, ja yhden langan kahdentoistakymmenen kyynärän pituiseksi, kumpaakin patsasta ympäriinsä.

7:16 Ja teki kaksi valettua vaskista kruunua asettaaksensa patsasten päihin; ja kumpikin kruunu oli viisi kyynärää korkia.

7:17 Verkot (teki hän) verkon tavalla, ja köydet niin kuin renkaat kruunuihin, jotka olivat ylhäällä patsasten päässä, seitsemän kumpaankin kruunuun.

7:18 Ja teki patsaat ja kaksi riviä ympäri yhden verkon päälle, peittämään kruunuja, jotka olivat granatin omenain päällä, ja niin hän myös teki toiselle kruunulle.

7:19 Ja ne kruunut, jotka olivat patsasten päässä, olivat tehdyt niinkuin kukkaiset esihuoneessa, neljä kyynärää suuret,

7:20 Ja kruunut kahden patsaan päällä ylhäällä keskipaikan kohdalla, jonka päällä verkko oli, ja kaksisataa granatin omenaa rivittäin ympärinsä toisen kruunun päällä.

7:21 Ja hän nosti ne patsaat temppelin esihuoneen eteen, ja sen patsaan, jonka hän oikialle puolelle asetti, kutsui hän Jakin, ja sen patsaan, jonka hän asetti vasemmalle puolelle, kutsui hän Boas.

7:22 Ja ne seisoivat patsasten päissä, tehdyt niinkuin kukkaiset; ja niin päätettiin patsasten teko.

7:23 Ja hän teki valetun järven kymmenen kyynärää leviän, yhdestä partaasta niin toiseen ympyriäisen ja viisi kyynärää korkian, ja nuora, kolmekymmentä kyynärää pitkä, kävi sen ympäri.

7:24 Ja nupit olivat järven partaan alla, jotka kävivät sen ympäri, kymmenen jokaisella kyynärällä järveä ympäri; ja nupit

kymmenen jokaisella kyynärällä.
Metsäkurpitsikoristeet olivat kahdessa rivissä, valettuina meren kanssa yhteen.
7:25 Ja se seiso i kahdentoista raavaan varassa, joista kolme oli käännettynä pohjoiseen, kolme länteen, kolme etelään ja kolme itään päin; meri oli niiden yläpuolella, niiden varassa, ja kaikkien niiden takapuolet olivat sisäänpäin.
7:26 Se oli kämmenen paksuinen, ja sen reuna oli maljan reunan kaltainen, puhjenneen liljan muotoinen; se veti kaksituhatta bat-mittaa.
7:27 Hän teki myös kymmenen telinettä vaskesta. Kukin teline oli neljää kyynärää pitkä, neljää kyynärää leveä ja kolmea kyynärää korkea.
7:28 Ja telineet olivat rakenteeltaan tällaiset: niissä oli kehäpienat, ja myös poikkitankojen välissä oli kehäpienat.
7:29 Kehäpienain päällä, jotka olivat poikkitankojen välissä, oli leijonia, raavaita ja kerubeja, ja samoin poikkitankojen päällä, sekä ylhäällä että alhaalla. Leijonissa ja raavaissa oli takomalla tehtyjä punonnaiskoristeita.
7:30 Kussakin telineessä oli neljä vaskipyörää ja vaskiakselit; ja niiden neljässä jalkapylväässä oli olkapää. Olkapäät olivat valetut altaan alle; kunkin ulkopuolella oli punonnaiskoristeita.
7:31 Telineen aukko oli olkapäiden sisäpuolella, ja sen reuna oli kyynärän korkuinen; aukko oli pyöreä, jalustan tapaan tehty, puolitoistakyyväräinen. Myöskin aukon reunassa oli leikkauksia. Kehäpienat olivat nelikulmaiset eivätkä pyöreät.
7:32 Ja ne neljä pyörää olivat kehäpienain alla, ja pyöräin pitimet olivat telineessä kiinni. Kukin pyörä oli puoltatoista kyynärää korkea.
7:33 Pyörät olivat tehtyt niinkuin vaununpyörät; ja niiden pitimet, kehät, puolat ja navat olivat kaikki valetut.

olivat kokonansa valetut kahteen riviin.

7:25 Ja se seiso i kahdentoistakymmenen härjän päällä: kolme heistä käänsi itsensä pohjoiseen, kolme länteen, kolme etelään, ja kolme itään päin; ja se järvi oli ylhäällä heidän päällensä, ja kaikki heidän takaiset puolensa sisällekäsin.
7:26 Ja se oli kämmenen paksuus, ja sen parras oli tekoansa niinkuin maljan parras ja niinkuin ulospuhkeeva kukkainen; ja se veti kaksituhatta batia.
7:27 Hän teki myös kymmenen vaskista istuinta; neljä kyynärää oli itsekukin istuin pitkä ja neljä kyynärää leviä, vaan kolmekyynärää korkia.
7:28 Ja ne istuimet olivat niin tehtyt, että niissä olivat laidat; ja ne laidat olivat palleten välillä.
7:29 Ja laidoissa palleten välillä olivat jalopeurat, härjät ja Kerubimit, ja palleten päällä ylhäällä oli vahva virvanto; mutta jalopeurain ja härkäin alla olivat venytetyt jatkokset.
7:30 Ja jokaisella istuimella oli neljä vaskista ratasta vaskisten ijesten kanssa, ja niissä olivat neljällä kulmalla niskat, jotka niskat olivat kattilaan alle valetut, kunkin jatkoksen kohdalle.
7:31 Ja sen koverrus oli sepeleen sisäpuolelta kyynärää korkia, jonka keskus oli puolitoista kyynärää leviä: olivat myös sen vierellä leikkaukset; mutta niiden laidat olivat nelitahkoiset ja ei ympyriäiset.
7:32 Vaan ne neljä ratasta seiso i juuri laitain alla, ja ratasten ikeet olivat istuinta liki; jokainen ratas oli puolitoista kyynärää korkia.
7:33 Ja pyörät olivat tehtyt niinkuin vaunuin pyörät, ja heidän napansa, kappansa, kehrävartensa ja kierunsa olivat kaikki valetut.

7:34 Neljä olkapäätä oli kussakin telineessä, sen neljässä kulmassa; olkapäät olivat yhtä telineen kanssa.

7:35 Ylinnä telineen päällä oli puolen kyynärän korkuinen laite, ympärinsä pyöreä; ja telineen pitimet ja kehäpienat olivat yhtä sen kanssa.

7:36 Ja sen kehäpienojen pintoihin hän kaiversi kerubeja, leijonia ja palmuja, niin paljon kuin kussakin oli tilaa, sekä punonnaiskoristeita yltympäri.

7:37 Näin hän teki ne kymmenen telinettä; ne olivat kaikki valetut samalla tavalla, yhtä suuret ja yhdenmuotoiset.

7:38 Hän teki myös kymmenen vaskiallasta; kukin allas veti neljäkymmentä bat-mittaa, ja kukin allas oli neljää kyynärää läpimitaten. Kullakin kymmenellä telineellä oli altaansa.

7:39 Ja hän asetti viisi telinettä temppelein oikealle sivulle ja viisi temppelein vasemmalle sivulle; meren hän asetti temppelein oikealle sivulle, kaakkoa kohti.

7:40 Hiiram teki myös kattilat, lapiot ja maljat. Ja niin Hiiram sai suoritetuksi kaiken työn, mikä hänen oli tehtävä kuningas Salomolle Herran temppeleihin:

7:41 kaksi pylvästä ja ne kaksi pallonmuotoista pylväänpäätä, jotka olivat pylväiden päässä, ja ne kaksi ristikkokoristetta peittämään niitä kahta pallonmuotoista pylväänpäätä, jotka olivat pylväiden päässä;

7:42 ja ne neljäsataa granaattiomenaa kahteen ristikkokoristeeseen, kaksi riviä granaattiomenia kumpaankin ristikkokoristeeseen, peittämään niitä kahta pallonmuotoista pylväänpäätä, jotka olivat pylväiden päässä;

7:43 ja ne kymmenen telinettä ja ne kymmenen allasta telineiden päälle;

7:44 ja sen yhden meren, ja ne kaksitoista raavasta meren alle; ja kattilat, lapiot ja maljat.

7:34 Ja ne neljä niskaa jokaisen istuimen neljässä kulmassa oli myös istuimessa kiinni.

7:35 Ja istuimen päässä oli puolen kyynärän korkeus, joka oli kokonansa ympyriäinen; oli myös kunkin istuimen päässä heidän kahvansa, ja hänen laitansa olivat itse hänestä.

7:36 Ja hän antoi kaivaa takaisiin paikkoihin, kahvoihin ja laitoihin, Kerubimit, jalopeurat ja palmupuita, toinen toisensa tykö ympäri.

7:37 Näin teki hän ne kymmenen valettua istuinta: heillä kaikilla oli yksi muoto, yksi mitta, yksi sia.

7:38 Ja hän teki kymmenen vaskikattilaa; niin että kukin kattila veti neljäkymmentä batia, ja kukin kattila oli neljä kyynärää suuri, yksikattila oli yhden istuimen päällä, ja niin kymmenellä istuimella.

7:39 Ja hän asetti viisi istuinta huoneen oikialle sivulle ja toiset viisi sen vasemmalle sivulle; mutta järven pani hän huoneen oikialle sivulle eteen, idän puoleen, etelän kohdalle.

7:40 Ja Hiram teki myös patoja, lapioita ja maljoja; ja niin Hiram päätti kaiken työn, minkä hän teki kuningas Salomolle \Herran\ huoneeseen:

7:41 Ne kaksi patsasta ja ne kaksi ympyriäistä kruunua, jotka kahden patsaan päällä olivat, ja ne kaksi verkkoa, peittämään kahta ympyriäistä kruunua, patsasten päässä;

7:42 Ja ne neljäsataa granatin omenaa, kahden verkon päällä, ja kaksi riviä granatin omenia, kunkin verkon päällä, peittämään kahta ympyriäistä kruunua patsasten päässä;

7:43 Ja ne kymmenen istuinta ja kymmenen kattilaa istuinten päällä;

7:44 Ja yhden järven ja kaksitoistakymmentä härkää järven alle:

7:45 Kaikki nämä kalut, jotka Hiiram teki kuningas Salomolle Herran temppeliin, olivat kiilloitetusta vaskesta.

7:46 Jordanin lakeudella kuningas ne valatti savimuotteihin, Sukkotin ja Saaretanin välillä.

7:47 Ja Salomo jätti kaikki kalut punnitsematta, koska niitä oli ylen paljon; vasken painoa ei määrätty.

7:48 Salomo teetti myös kaikki muut kalut, mitä Herran temppelissä on: kulta-alttarin, pöydän, jolla näkyleivät ovat, kullasta,

7:49 lampunjalat, viisi oikealle puolelle ja viisi vasemmalle puolelle kaikkeinpyhimmän eteen, puhtaasta kullasta, kultaisine kukkalehtineen, lamppuineen ja lamppusaksineen,

7:50 vadit, veitset, maljat, kupit ja hiilipannut, puhtaasta kullasta, sekä kultasaranat niihin temppelin sisäosan oviin, jotka vievät kaikkeinpyhimpään, ja niihin temppelin oviin, jotka vievät temppelisaliin.

7:51 Kun kaikki työ, minkä kuningas Salomo teetti Herran temppeliin, oli valmis, vei Salomo sinne isänsä Daavidin pyhät lahjat; hopean, kullan ja kalut hän pani Herran temppelin aarrekammioihin.

8 LUKU

8:1 Sitten Salomo kokosi Israelin vanhimmat ja kaikki sukukuntien johtomiehet, israelilaisten perhekuntapäämiehet, kuningas Salomon luo Jerusalemiin, tuomaan Herran liitonarkkia Daavidin kaupungista, se on Siionista.

8:2 Niin kokoontuivat kuningas Salomon luo kaikki Israelin miehet juhlapäivänä eetanikuussa, joka on seitsemäs kuukausi.

8:3 Ja kun kaikki Israelin vanhimmat olivat tulleet saapuville, nostivat papit arkin,

8:4 ja he veivät Herran arkin ja

7:45 Ja padat, lapiot ja maljat, ja kaikki nämä astiat, jotka Hiram teki kuningas Salomolle \Herran\ huoneesen, selkiästä vaskesta.

7:46 Jordanin kedolla antoi kuningas Salomo ne valaa, savisessa töyrässä Sukkotin ja Zartanin välillä.

7:47 Ja Salomo antoi kaikki nämä astiat olla (punnitsemata); sillä vaskea oli ylen paljo: ei kysytty vasken painoa.

7:48 Ja Salomo teki kaikki kalut, mitkä \Herran\ huoneessa tarvittiin: kultaisen alttarin ja kultaisen pöydän, jolla näkyleivät pidettiin,

7:49 Viisi kynttiläjalkaa oikialle ja viisi vasemmalle puolelle kuorin eteen, puhtaasta kullasta, kultaisen kukkaisten, lamppuineen ja niistinten kanssa,

7:50 Niin myös maljoja, vateja, kuppeja, lusikoita ja pannuja puhtaasta kullasta; ja olivat huoneen saranat huoneen sisimäisissä ovissa, joka oli se kaikkein pyhin, ja templin huoneen oven saranat aivan puhtaasta kullasta.

7:51 Näin kaikki työ päätettiin, minkä kuningas Salomo teki \Herran\ huoneesen. Ja Salomo kantoi sinne kaikki mitä hänen isänsä David pyhittänyt oli, hopiaa ja kultaa, ja astioita, ja pani \Herran\ huoneen tavaroihin.

8 LUKU

8:1 Silloin kokosi Salomo Israelin vanhimmat, kaikki sukukuntain ylimmäiset ja isäin päämiehet Israelin lasten seasta kuningas Salomon tykö Jerusalemiin, viemään \Herran\ liitonarkkia Davidin kaupungista, se on Zion.

8:2 Ja kaikki Israelin miehet kokoontuivat kuningas Salomon tykö Ethanimin kuukaudella, juhlapäivänä, se on seitsemäs kuukausi.

8:3 Ja kuin kaikki Israelin vanhimmat tulivat kokoon, nostivat papit arkin,

8:4 Ja kantoivat \Herran\ arkin ja

ilmestysmajan sinne, sekä kaiken pyhän kaluston, joka oli majassa; papit ja leeviläiset veivät ne sinne.

8:5 Ja kuningas Salomo seiso i arkin edessä ja hänen kanssaan koko Israelin kansa, joka oli kokoontunut hänen luoksensa; ja he uhrasivat lampaita ja raavaita niin paljon, että niitä ei voitu lukea, ei laskea.

8:6 Ja papit toivat Herran liitonarkin paikoilleen temppelein kuoriin, kaikkeinpyhimpään, kerubien siipien alle.

8:7 Sillä kerubit levittivät siipensä sen paikan yli, missä arkki oli, ja kerubit suojasivat ylhäältä päin arkkia ja sen korentoja.

8:8 Ja korennot olivat niin pitkät, että niiden päät voi nähdä kaikkeinpyhimmästä, kuorin edestä; mutta ulkoa niitä ei voinut nähdä. Ja ne jäivät sinne, tähän päivään asti.

8:9 Arkissa ei ollut muuta kuin ne kaksi kivita ulua, jotka Mooses oli pannut sinne Hoorebilla, kun Herra teki liiton israelilaisten kanssa, heidän lähdettyänsä Egyptin maasta.

8:10 Ja kun papit lähtivät pyhäköstä, täytti pilvi Herran temppelein,

8:11 niin että papit eivät voineet astua toimittamaan virkaansa pilven tähden; sillä Herran kirkkaus täytti Herran temppelein.

8:12 Silloin Salomo sanoi: "Herra on sanonut tahtovansa asua pimeässä.

8:13 Minä olen rakentanut huoneen sinulle asunnoksi, asuinsijan, asuaksesi siinä iäti."

8:14 Sitten kuningas käänsi kasvonsa ja siunasi koko Israelin seurakunnan; ja koko Israelin seurakunta seiso i

8:15 Hän sanoi: "Kiitetty olkoon Herra, Israelin Jumala, joka kädellänsä on täyttänyt sen, mitä hän suullansa puhui minun isälleni Daavidille, sanoen:

8:16 'Siitä päivästä saakka, jona minä vein kansani Israelin pois Egyptistä, en ole mistään Israelin sukukunnasta valinnut

seurakunnan majan, ja kaikki pyhän kalut, jotka majassa olivat: ne veivät papit ja Leviläiset ylös.

8:5 Ja kuningas Salomo ja koko Israelin joukko, joka hänen tykönänsä itsensä oli koonnut, menivät hänen kanssansa arkin edellä, ja uhrasivat lampaita ja karjaa, joita ei arvattu eikä luettu paljouden tähden.

8:6 Ja näin kantoivat papit \Herran\ liitonarkin siallensa templin kuoriin, kaikkeinpyhimpään, Kerubimin siipein alle;

8:7 Sillä Kerubimit hajoittivat siipensä arkin siaan, ja Kerubimit varjosivat arkin ja korennot ylhäältä.

8:8 Ja korennot vedettiin niin pitkälle ulos, että niiden päät näkyivät pyhästä kuorin eteen; vaan ulkoapäin ne eivät näkyneet; ja ne ovat siellä tähän päivään asti.

8:9 Arkissa ei ollut mitään, paitsi Moseksen kahta kivistä taulua, jotka Moses sinne pani Horebissa, kuin \Herra\ liiton teki Israelin lasten kanssa, heidän lähteissänsä Egyptistä.

8:10 Ja tapahtui, kun papit menivät pyhästä ulos, niin täytti pilvi \Herran\ huoneen:

8:11 Niin ettei papit saaneet seisoa ja tehdä virkaansa pilven tähden; sillä \Herran\ kunnia täytti \Herran\ huoneen.

8:12 Silloin sanoi Salomo: \Herra\ on sanonut asuvansa pimeydessä.

8:13 Minä olen tosin rakentanut sinulle huoneen asumiseksi ja istuimen, ettäs siellä asuisit ijankaikkisesti.

8:14 Ja kuningas käänsi kasvonsa ja siunasi koko Israelin joukon. Ja koko Israelin joukko seiso i

8:15 Ja hän sanoi: kiitetty olkoon \Herra\ Israelin Jumala, joka suullansa minun isälleni Davidille puhunut on, ja on täyttänyt kädellänsä, ja sanonut:

8:16 Siitä päivästä, jona minä johdatin minun kansani Israelin Egyptistä, en ole minä yhtään kaupunkia valinnut kaikesta

yhtään kaupunkia, että siihen rakennettaisiin temppleri, missä minun nimeni asuisi; mutta minä olen valinnut Daavidin vallitsemaan kansaani Israelia.'

8:17 Ja minun isäni Daavid aikoi rakentaa temppelein Herran, Israelin Jumalan, nimelle.

8:18 Mutta Herra sanoi minun isälleni Daavidille: 'Kun sinä aiot rakentaa temppelein minun nimelleni, niin tosin teet siinä hyvin, että sitä aiot;

8:19 kuitenkin et sinä ole sitä temppeleitä rakentava, vaan sinun poikasi, joka lähtee sinun kupeistasi, hän on rakentava temppelein minun nimelleni.'

8:20 Ja Herra on täyttänyt sanansa, jonka hän puhui: minä olen noussut isäni Daavidin sijalle ja istun Israelin valtaistuimella, niinkuin Herra puhui, ja minä olen rakentanut temppelein Herran, Israelin Jumalan, nimelle.

8:21 Ja minä olen valmistanut siihen sijan arkille, jossa on se Herran liitto, minkä hän teki meidän isiemme kanssa viedessään heidät pois Egyptin maasta."

8:22 Sitten Salomo astui Herran alttarin eteen koko Israelin seurakunnan nähden, ojensi kätensä taivasta kohti

8:23 ja sanoi: "Herra, Israelin Jumala, ei ole sinun vertaistasi jumalaa, ei ylhäällä taivaassa eikä alhaalla maan päällä, sinun, joka pidät liiton ja säilytät laupeuden palvelijoihisi kohtaan, jotka vaeltavat sinun edessäsi kaikesta sydämestänsä,

8:24 sinun, joka olet pitänyt, mitä puhuit palvelijallesi Daavidille, minun isälleni. Mitä suullasi puhuit, sen sinä kädelläsi täytit, niinkuin nyt on tapahtunut.

8:25 Niin pidä nytkin, Herra, Israelin Jumala, mitä puhuit palvelijallesi Daavidille, minun isälleni, sanoen: 'Aina on mies sinun suvustasi istuva minun edessäni Israelin valtaistuimella, jos vain sinun poikasi pitävät vaarin tiestänsä, niin että he vaeltavat minun edessäni, niinkuin sinä olet minun edessäni vaeltanut.'

Israelin sukukunnasta, että minulle huone rakennettaisiin, niin että minun nimeni olisi siellä: mutta Davidin minä olen valinnut minun kansani Israelin päälle.

8:17 Ja minun isäni David aikoi rakentaa huoneen \Herran\ Israelin Jumalan nimelle.

8:18 Mutta \Herra\ sanoi isälleni Davidille: ettäs aioit rakentaa minun nimelleni huonetta, olet sinä sen hyvästi tehnyt, ettäs sen aioit;

8:19 Kuitenkin ei sinun pidä sitä huonetta rakentaman; vaan sinun poikas, joka sinun kupeistas tulee, hän on rakentava minun nimelleni huoneen.

8:20 Ja \Herra\ on vahvistanut sanansa, jonka hän puhunut on; sillä minä olen noussut minun isäni Davidin sijaan, ja istun Israelin istuimella, niinkuin \Herra\ puhunut on, ja olen rakentanut \Herran\ Israelin Jumalan nimelle huoneen,

8:21 Ja olen siellä valmistanut arkille sian, kussa \Herran\ liitto on, jonka hän teki meidän isillemme, johdattaissansa heitä Egyptin maalta.

8:22 Ja Salomo seiso i \Herran\ alttarin edessä koko Israelin joukon edessä, ja hajoitti kätensä ylös taivaasen päin,

8:23 Ja sanoi: \Herra\ Israelin Jumala! ei ole yhtään Jumalaa sinun vertaistas, ylhäällä taivaasa taikka alhaalla maassa, joka pidät liiton ja laupiuden palvelioilles, jotka sinun edessäs kaikesta sydämestänsä vaeltavat,

8:24 Joka olet pitänyt sinun palvelialles Davidille, minun isälleni, kaikki mitä sinä hänelle puhunut olet; sinun suullas sinä olet puhunut sen, ja sinä olet täyttänyt sen kädelläs, niinkuin se tänäpä on.

8:25 Niin siis, \Herra\, Israelin Jumala! pidä sinun palvelialles Davidille minun isälleni se minkä sinä hänelle puhunut olet ja sanonut: ei pidä sinulta miestä puuttuman minun edessäni, joka istuu Israelin istuimella: ainoastaan jos sinun lapses pitävät heidän tiensä, vaeltaaksensa minun edessäni, niinkuin sinä olet vaeltanut

8:26 Niin toteutukoot nyt, Israelin Jumala, sinun sanasi, jotka puhuit palvelijallesi Daavidille, minun isälleni.

8:27 Mutta asuuko todella Jumala maan päällä? Katso, taivasiin ja taivasten taivasiin sinä et mahdu; kuinka sitten tähän temppeliin, jonka minä olen rakentanut!

8:28 Käännä kuitenkin palvelijasi rukouksen ja anomisen puoleen, Herra, minun Jumalani, niin että kuulet huudon ja rukouksen, jonka palvelijasi tänä päivänä rukoilee sinun edessäsi,

8:29 ja että silmäsi ovat yöt ja päivät avoinna tätä temppeliä kohti, tätä paikkaa kohti, josta sinä olet sanonut: 'Minun nimeni on asuva siellä', niin että kuulet rukouksen, jonka palvelijasi tähän paikkaan päin kääntyneenä rukoilee.

8:30 Kuule palvelijasi ja kansasi Israelin rukous, jonka he rukoilevat tähän paikkaan päin kääntyneinä; kuule asuinpaikastasi, taivaasta, ja kun kuulet, niin anna anteeksi.

8:31 Jos joku rikkoo lähimmäistensä vastaan ja hänet pannaan valalle ja vannotetaan, ja jos hän tulee ja vannoo sinun alttarisi edessä tässä temppelissä,

8:32 niin kuule taivaasta ja auta palvelijasi oikeuteensa; tee niin, että tuomitset syyllisen syylliseksi ja annat hänen tekojensa tulla hänen päänsä päälle, mutta julistat syyttömän syyttömäksi ja annat hänelle hänen vanhurskautensa mukaan.

8:33 Jos vihollinen voittaa sinun kansasi Israelin, sentähden että he ovat tehneet syntiä sinua vastaan, mutta he palajavat sinun tykösi, kiittävät sinun nimeäsi, rukoilevat sinua ja anovat sinulta armoa tässä temppelissä,

8:34 niin kuule taivaasta ja anna anteeksi kansasi Israelin synti ja tuo heidät takaisin tähän maahan, jonka olet antanut heidän isillensä.

8:35 Jos taivas suljetaan, niin ettei tule

minun edessäni.

8:26 Nyt, Israelin Jumala! anna sanas olla totinen, jonka sinä palvelialles Davidille minun isälleni puhunut olet:

8:27 Luuletkos Jumalan maan päällä asuvan? Katso taivaat ja taivasten taivaat ei voi sinua käsittää: kuinka siis tämä huone, jonka minä rakensin, sen tekis?

8:28 Niin käännä siis sinuas palvelias rukoukseen ja anomiseen, \Herra\ minun Jumalani! ettäs kuulisit minun kiitokseni ja rukoukseni, jonka palvelias tänäpäpä rukoilee sinun edessäsi;

8:29 Että sinun silmäsi avoinna olis tämän huoneen puoleen yöllä ja päivällä, ja siinä paikassa, jostas sanonut olet: minun nimeni pitää oleman siellä; ettäs kuulisit sen rukouksen, jonka sinun palvelias rukoilee tässä paikassa,

8:30 Ja kuulisit sinun palvelias ja kansasi Israelin hartaan rukouksen, jonka he tässä paikassa rukoilevat: ja sinä kuulisit sen siellä, kussas asut taivaissa, ja koskas sen kuulet, olisit armollinen.

8:31 Koska joku rikkoo lähimmäistensä vastaan, ja ottaa valan päällensä, jolla hän hänensä velkapääksi tekee, ja vala tulee sinun alttaris eteen tässä huoneessa:

8:32 Ettäs kuulisit taivaissa, ja saattaisit palvelioilles oikeuden, ettäs tuomitsisit jumalattoman ja antaisit hänen tiensä tulla hänen päänsä päälle, ja vanhurskaaksi tekisit viattoman, ja tekisit hänelle hänen oikeutensa jälkeen.

8:33 Jos sinun kansasi Israel lyödään vihamiestensä edessä, että he ovat syntiä tehneet sinua vastaan, ja he kääntävät itsensä sinun tykösi, ja tunnustavat sinun nimes, ja rukoilevat ja anteeksi anovat sinulta tässä huoneessa:

8:34 Ettäs kuulisit taivaissa, ja sinun kansasi Israelin synnille armollinen olisit, ja johdattaisit heitä sille maalle jälleen, jonka heidän isillensä antanut olet.

8:35 Jos taivaat suljetut ovat, niin ettei

sadetta, koska he ovat tehneet syntiä sinua vastaan, mutta he rukoilevat kääntyneinä tähän paikkaan päin, ja kiittävät sinun nimeäsi ja kääntyvät synnistään, koska sinä kuulet heitä,

8:36 niin kuule taivaasta ja anna anteeksi palvelijaisi ja kansasi Israelin synti - sillä sinä osoitat heille hyvän tien, jota heidän on vaeltaminen - ja suo sade maallesi, jonka olet antanut kansallesi perintöosaksi.

8:37 Jos maahan tulee nälänhätä, rutto, jos tulee nokitähkä ja viljanruoste, jos tulevat heinäsiirakat ja tuhosirakat, jos vihollinen ahdistaa sitä maassa, jossa sen portit ovat, jos tulee mikä tahansa vitsaus tai vaiva,

8:38 ja jos silloin joku ihminen, kuka hyvänsä, tai koko sinun kansasi Israel rukoilee ja anoo armoa, kun he kukin tuntevat omantunnon vaivoja ja ojentavat kätensä tähän temppeliin päin,

8:39 niin kuule silloin taivaasta, asuinpaikastasi, ja anna anteeksi ja tee niin, että annat jokaiselle aivan hänen tekojensa mukaan, koska sinä tunnet hänen sydämensä - sillä sinä yksin tunnet kaikkien ihmislasterien sydämet -

8:40 jotta he sinua pelkäisivät niin kauan kuin he elävät tässä maassa, jonka sinä olet meidän isillemme antanut.

8:41 Myös jos joku muukalainen, joka ei ole sinun kansaasi Israelia, tulee kaukaisesta maasta sinun nimesi tähden -

8:42 sillä sielläkin kuullaan sinun suuresta nimestäsi, väkevästä kädestäsi ja ojennetusta käsivarrestasi - jos hän tulee ja rukoilee kääntyneenä tähän temppeliin päin,

8:43 niin kuule taivaasta, asuinpaikastasi, häntä ja tee kaikki, mitä muukalainen sinulta rukoilee, että kaikki maan kansat tuntisivat sinun nimesi ja pelkäisivät sinua, samoin kuin sinun kansasi Israel, ja tulisivat tietämään, että sinä olet ottanut nimiisi

sada, että he sinua vastaan rikkoneet ovat, ja rukoilevat tässä siassa, ja tunnustavat sinun nimes, ja kääntävät itsensä synnistänsä, että rankaiset heitä.

8:36 Ettäs kuulisit heitä taivaissa, ja olisit sinun palvelias ja kansas Israelin synnille armollinen, että osoitat heille sen hyvän tien, jota heidän vaeltaman pitää; ja annat sataa sinun maas päälle, jonka kansalles perimiseksi antanut olet.

8:37 Jos kallis aika tulee maalle, eli rutto tulee, taikka pouta, eli ruoste, taikka kaskat, eli jyvämadoit maan päälle tulevat, taikka vihamiehet piirittävät maakunnassa heidän porttinsa, taikka kaikkalainen vitsaus, eli kaikkalainen sairaus tulee;

8:38 Kaikki rukoukset, kaikki anteeksi anomiset mitkä kaikki ihmiset, kaikki sinun kansas Israel tekevät, koska he ymmärtävät vitsauksen itsekukin sydämässän, ja hajoittavat kätensä tämän huoneen puoleen:

8:39 Ettäs silloin kuulisit taivaissa, siitä siasta, kussas asut, ja olisit armollinen ja tekisit sen niin, että annat itsekullekin niinkuin hän vaeltanut on, niin kuin sinä hänen sydämensä tunnet; sillä sinä ainoastaan tunnet kaikkein ihmisten lasten sydämet.

8:40 Että he aina sinua pelkäisivät, niinkauvan kuin he maan päällä elävät, jonkas meidän isillemme antanut olet.

8:41 Jos myös joku muukalaisista, joka ei ole sinun kansaas Israelia, tulee kaukaiselta maalta sinun nimes tähden;

8:42 Sillä he saavat kuulla sinun suuresta nimestäs, ja voimallisesta kädestäs, ja ojetusta käsivarrestas: ja joku tulee rukoilemaan tähän huoneeseen:

8:43 Ettäs kuulisit taivaissa siitä siasta, kussas asut, ja tekisit kaiken sen, minkä muukalainen sinulta anoo: että kaikki kansa maan päällä tuntis sinun nimes, että he myös pelkäisivät sinua niinkuin sinun kansas Israel, ja tietäisivät, että sinun

tämän temppelin, jonka minä olen rakentanut.

8:44 Jos sinun kansasi lähtee sotaan vihollistansa vastaan sitä tietä, jota sinä heidät lähetät, ja he rukoilevat Herraa kääntyneinä tähän kaupunkiin päin, jonka sinä olet valinnut, ja tähän temppeliin päin, jonka minä olen sinun nimellesi rakentanut,

8:45 niin kuule taivaasta heidän rukouksensa ja anomisensa ja hanki heille oikeus.

8:46 Jos he tekevät syntiä sinua vastaan - sillä ei ole ihmistä, joka ei syntiä tee - ja sinä vihastut heihin ja annat heidät vihollisen valtaan, niin että heidän vangitsijansa vievät heidät vangeiksi vihollismaahan, kaukaiseen tai läheiseen, 8:47 mutta jos he sitten menevät itseensä siinä maassa, johon heidät on vangeiksi viety, kääntyvät ja anovat sinulta armoa vangitsijainsa maassa, sanoen: 'Me olemme tehneet syntiä, tehneet väärin ja olleet jumalattomat',

8:48 ja palajavat sinun tykösi kaikesta sydämestään ja kaikesta sielustaan vihollistensa maassa, jotka veivät heidät vangeiksi, ja rukoilevat sinua kääntyneinä tähän maahan päin, jonka sinä olet antanut heidän isillensä, tähän kaupunkiin päin, jonka olet valinnut, ja tähän temppeliin päin, jonka minä olen sinun nimellesi rakentanut,

8:49 niin kuule taivaasta, asuinsijastasi, heidän rukouksensa ja anomisensa, hanki heille oikeus

8:50 ja anna anteeksi kansallesi, mitä he ovat rikkoneet sinua vastaan, ja kaikki heidän syntinsä, jotka he ovat tehneet sinua vastaan; ja suo, että heidän vangitsijansa olisivat laupiaat heitä kohtaan ja armahtaisivat heitä.

8:51 Sillä ovathan he sinun kansasi ja sinun perintöosasi, jonka olet vienyt pois Egyptistä, rautapätsistä.

nimeäs avuksi huudetaan tässä huoneessa, jonka minä rakentanut olen.

8:44 Jos sinun kansas vaelttaa sotaan vihamiehiänsä vastaan sitä tietä, jota heidän lähetät, ja he rukoilevat \Herraa\ tiellä kaupungin puoleen, jonka valinnut olet, ja huoneen puoleen, jonka minä sinun nimelles rakentanut olen:

8:45 Ettäs kuulisit heidän rukouksensa ja anomisensa taivaissa, ja saattaisit heille oikeuden.

8:46 Jos he syntiä tekevät sinua vastaan (sillä ei ole yhtäkään ihmistä, joka ei syntiä tee) ja sinä vihastut heidän päällensä, ja annat heidät vihamiehen käsiin, niin että he vievät heitä vankina vihollisen maalle, taamma eli lähemmä;

8:47 Ja he tekisivät sydämestänsä parannuksen siinä maassa, jossa he vankina ovat, ja he palajaisivat sinua rukoilemaan vankeutensa maalla, sanoen: me rikoimme ja teimme pahoin, ja olimme jumalattomat;

8:48 Ja he niin palajaisivat sinun tykösi kaikesta sydämestänsä ja kaikesta sielustansa vihamiestensä maalla, jotka heitä vangeiksi vieneet ovat pois; ja he rukoilevat sinua tiellä maansa puoleen, jonka heidän isillensä antanut olet, sen kaupungin puoleen, jonka minä sinun nimelles rakentanut olen:

8:49 Että kuulisit heidän rukouksensa ja anteeksi anomisensa taivaissa, siitä siasta, kussa sinä asut, ja saattaisit heille oikeuden,

8:50 Ja olisit sinun kansalles armollinen, jotka sinua vastaan syntiä tehneet ovat, ja kaikille heidän rikoksillensa, joilla he rikkoneet ovat sinua vastaan: ja antaisit heille armon niiltä, jotka heitä vankina pitävät, ja he armahtaisivat heidän päällensä.

8:51 Sillä he ovat sinun kansas ja sinun perimises, jotka sinä Egyptistä johdatit rautaisesta pätsistä;

8:52 Olkoot siis sinun silmäsi avoinna palvelijasi ja sinun kansasi Israelin anomisen puoleen, niin että kuulet heitä kaikessa, mitä he sinulta rukoilevat.

8:53 Sillä sinä olet erottanut heidät perintöosaksesi kaikista maan kansoista, niinkuin sinä puhuit palvelijasi Mooseksen kautta, viedessäsi isämme pois Egyptistä, Herra, Herra."

8:54 Ja kun Salomo oli lakannut rukoilemasta ja anomasta Herralta kaikkea tätä, nousi hän Herran alttarin edestä, jossa hän oli ollut polvillaan kädet ojennettuina taivasta kohti,

8:55 astui esille ja siunasi koko Israelin seurakunnan suurella äänellä, sanoen:

8:56 "Kiitetty olkoon Herra, joka on antanut levon kansallensa Israelille, aivan niinkuin hän on puhunut. Ei ole jäänyt täyttämättä ainoakaan kaikista lupauksista, jotka Herra on antanut palvelijansa Mooseksen kautta.

8:57 Olkoon Herra, meidän Jumalamme, meidän kanssamme, niinkuin hän on ollut meidän isiemme kanssa. Älköön hän meitä jättäkö älköönkö hyljätkö,

8:58 vaan kääntäköön meidän sydämemme puoleensa, niin että aina vaellamme hänen teitensä ja noudatamme hänen käskyjensä, säädöksiänsä ja oikeuksiansa, jotka hän on antanut meidän isillemme.

8:59 Ja olkoot nämä minun sanani, joilla minä olen armoa anonut Herran edessä, päivät ja yöt likellä Herraa, meidän Jumalamme, että hän hankkisi oikeuden palvelijallensa ja kansallensa Israelille, kunkin päivän tarpeen mukaan,

8:60 niin että kaikki maan kansat tulisivat tietämään, että Herra on Jumala eikä muuta jumalaa ole.

8:61 Ja antautukaa te ehyin sydämin Herralle, Jumalallenne, niin että vaellatte hänen säädöksiensä mukaan ja noudatatte hänen käskyjensä samoin kuin nytkin."

8:52 Että sinun silmäsi olisivat avoinna sinun palvelias anomiseen ja sinun kansasi Israelin rukoukseen; että heitä kaikissa kuulisit, joiden tähden he sinun tykö huutavat.

8:53 Sillä sinä olet heidät erottanut sinulles perimiseksi kaikista kansoista maan päällä, niinkuin sinä sanonut olet sinun palvelialles Mooseksen kautta, kuin sinä meidän isämme johdatit Egyptistä, Herra, \Herra\!

8:54 Ja koska Salomo oli kaiken tämän rukouksen ja anomisen lopettanut \Herran\ edessä, nousi hän \Herran\ alttarin edestä polviensa kumartamasta ja hajoittamasta käsiänsä taivaasen päin,

8:55 Ja seiso ja siunasi koko Israelin joukon, korotetulla äänellä, ja sanoi:

8:56 Kiitetty olkoon \Herra\, joka kansallensa Israelille levon antanut on, kaiken sen jälkeen kuin hän puhunut on: ei yhtäkään ole puuttunut hänen hyvistä sanoistansa, jotka hän palveliansa Mooseksen kautta puhunut on.

8:57 \Herra\ meidän Jumalamme olkoon meidän kanssamme, niinkuin hän on ollut meidän isäimme kanssa: älköön meitä hyljätkö, eikä ylönantako meitä,

8:58 Että hän kääntäis meidän sydämemme tykönsä, että me vaeltaisimme kaikissa hänen teissensä ja pitäisimme hänen käskynsä, säätynsä ja oikeutensa, jotka hän meidän isillemme käsenyt on;

8:59 Ja että nämät minun sanani, jotka minä \Herran\ edessä rukoillut olen, olisivat läsnä \Herran\ meidän Jumalamme tykönä päivällä ja yöllä; että hän saattais palveliallensa ja Israelille kansallensa oikeuden, itsekullakin ajallansa;

8:60 Että kaikki kansat maan päällä tietäisivät, että \Herra\ on itse Jumala, ja ei yksikään muu.

8:61 Ja teidän sydämenne olkoon vakaa \Herran\ meidän Jumalamme edessä, vaeltamaan hänen säädöksiensä ja pitämään hänen käskynsä, niin kuin se tänäpä on.

8:62 Sitten kuningas ja koko Israel hänen kanssansa uhrasivat teurasuhrin Herran edessä.

8:63 Ja Salomo uhrasi yhteysuhrina, jonka hän Herralle uhrasi, kaksikymmentäkaksi tuhatta raavasta ja satakaksikymmentä tuhatta lammasta. Niin he, kuningas ja kaikki israelilaiset, vihkivät Herran temppelin.

8:64 Sinä päivänä kuningas pyhitti Herran temppelin edessä olevan esipihan keskiosan, sillä hänen oli siellä uhrattava polttouhri, ruokauhri ja yhteysuhrin rasvat. Vaskialttari, joka oli Herran edessä, oli näet liian pieni, että polttouhri, ruokauhri ja yhteysuhrin rasvat olisivat siihen mahtuneet.

8:65 Näin Salomo siihen aikaan vietti juhlaa, ja koko Israel hänen kanssansa, Herran, meidän Jumalamme, edessä seitsemän päivää ja vielä toiset seitsemän päivää, yhteensä neljätoista päivää. Se oli suuri kokous, johon kokoontuttiin aina sieltä, mistä mennään Hamatiin, ja aina Egyptin puroilta asti.

8:66 Kahdeksantena päivänä hän päästi kansan menemään, ja he hyvästelivät kuninkaan. Sitten he menivät majoillensa iloiten ja hyvillä mielin kaikesta hyvästä, mitä Herra oli tehnyt palvelijallensa Daavidille ja kansallensa Israelille.

9 LUKU

9:1 Kun Salomo oli saanut rakennetuksi Herran temppelin ja kuninkaan linnan ja kaiken, mitä Salomo oli halunnut tehdä,

9:2 ilmestyi Herra Salomolle toisen kerran,

9:3 niinkuin hän oli ilmestynyt hänelle Gibeonissa. Ja Herra sanoi hänelle: "Minä olen kuullut sinun rukouksesi ja anomisesi, kun sinä anoit armoa minun edessäni. Minä olen pyhittänyt tämän temppelin, jonka sinä olet rakentanut sitä varten, että minä sijoittaisin nimeni siihen ainiaaksi; ja minun

8:62 Ja kuningas ja koko Israel hänen kanssansa uhrasivat uhria \Herran\ edessä.

8:63 Ja Salomo uhrasi kiitosuhria (jonka hän \Herralle\ uhrasi,) kaksikolmattakymmentä tuhatta härkää ja sata ja kaksikymmentä tuhatta lammasta. Näin he vihkivät \Herran\ huoneen, kuningas ja kaikki Israelin lapset.

8:64 Sinä päivänä pyhitti kuningas keskikartanon, joka oli \Herran\ huoneen edessä; sillä hän teki siellä polttouhrin, ruokauhrin ja kiitosuhrin lihavuuden; sillä vaskialttari, joka \Herran\ edessä oli, oli vähäinen polttouhriin, ruokauhriin ja kiitosuhrin lihavuuteen.

8:65 Ja Salomo piti siihen aikaan juhlaa, ja koko Israel hänen kanssansa, suuressa kokouksessa, Hematin rajasta Egyptin virtaan asti, \Herran\ meidän Jumalamme edessä, seitsemän päivää, ja taas seitsemän päivää: (se on) neljätoistakymmentä päivää.

8:66 Ja kahdeksantena päivänä päästi hän kansan menemään, ja he siunasivat kuningasta, ja vaelsivat majoillensa, iloiten ja riemuiten kaikesta siitä hyvyydestä, minkä \Herra\ palveliollensa Davidille ja kansallensa Israelille tehnyt oli.

9 LUKU

9:1 Ja kuin Salomo oli rakentanut \Herran\ huoneen ja kuninkaan huoneen, ja kaikki mitä hänen sydämensä anoi ja halusi tehdäksensä,

9:2 Ilmaantui \Herra\ Salomolle toisen kerran, niinkuin hän oli hänelle ilmaantunut Gibeonissa.

9:3 Ja \Herra\ sanoi hänelle: Minä olen kuullut sinun rukoukses ja anomises, joita olet minun edessäni anonut, ja olen pyhittänyt tämän huoneen, jonka rakentanut olet, pannakseni siihen minun nimeni ijankaikkisesti, ja minun silmäni ja sydämeni ovat alati siinä.

silmäni ja sydämeni tulevat alati olemaan siellä.

9:4 Ja jos sinä vaellat minun edessäni, niinkuin sinun isäsi Daavid vaelsi, vilpittömällä sydämellä ja oikeamielisesti, niin että teet kaiken, mitä minä olen käskenyt sinun tehdä, ja noudatat minun käskyjäni ja oikeuksiani,

9:5 niin minä pidän pystyssä sinun kuninkaallisen valtaistuimesi Israelissa ikuisesti, niinkuin minä puhuin isällesi Daavidille sanoen: 'Aina on mies sinun suvustasi oleva Israelin valtaistuimella.'

9:6 Mutta jos te käännytte pois minusta, te ja teidän lapsenne, ettekä noudata minun käskyjäni ja säädöksiäni, jotka minä olen teille antanut, vaan menette ja palvelette muita jumalia ja kumarratte niitä,

9:7 niin minä hävitän Israelin siitä maasta, jonka olen antanut heille, ja temppelin, jonka minä olen pyhittänyt nimelleni, minä heitän pois kasvojeni edestä; ja Israel tulee sananparreksi ja pistopuheeksi kaikille kansoille.

9:8 Ja tämä temppele on tosin korkein, mutta jokainen, joka kulkee siitä ohi, on tyrmistyvä ja viheltävä; ja kun kysytään: 'Miksi on Herra tehnyt näin tälle maalle ja tälle temppelelle?'

9:9 niin vastataan: 'Siksi, että he hylkäsivät Herran, Jumalansa, joka oli vienyt heidän isänsä pois Egyptin maasta, ja liittyivät muihin jumaliin ja kumarsivat niitä ja palvelivat niitä; sentähden Herra on antanut kaiken tämän pahan kohdata heitä.'

9:10 Kun olivat loppuun kuluneet ne kaksikymmentä vuotta, joiden kuluessa Salomo oli rakentanut ne kaksi rakennusta, Herran temppelin ja kuninkaan linnan,

9:11 Hiiramin, Tyyron kuninkaan, avustaessa Salomoa setripuilla, kypressipuilla ja kullalla, niin paljon kuin tämä halusi, silloin kuningas Salomo antoi Hiiramille kaksikymmentä kaupunkia Galilean

9:4 Ja jos sinä vallat minun edessäni, niinkuin sinun isäs David vaeltanut on, sydämen yksinkertaisuudessa ja vakuudessa, niin että teet kaikki, mitä minä sinulle käskenyt olen, ja pidät minun säätyäni ja oikeuteni;

9:5 Niin minä vahvistan sinun valtakuntas istuimen Israelin ylitse ijankaikkisesti, niinkuin minä sinun isäs Davidin kanssa puhunut olen, sanoen: ei sinulta pidä otettaman pois mies Israelin istuimelta.

9:6 Mutta jos te käännätte teitäne peräti pois minusta, te ja teidän lapsenne, ja ette pidä minun käskyjäni ja säätyjäni, jotka minä olen pannut teidän eteenne, ja menette ja palvelette vieraita jumalia ja rukoilette niitä;

9:7 Niin minä hävitän Israelin siitä maasta, jonka minä heille antanut olen: ja huoneen, jonka minä nimelleni pyhittänyt olen, heitän minä minun kasvoni edestä pois. Ja Israel pitää oleman sananlaskuksi ja jutuksi kaikissa kansoissa.

9:8 Ja vaikka tämä huone on kaikkein korkein, niin kuitenkin kaikkein, jotka siitä käyvät ohitse, pitää hämmästyvän ja viheltämän, sanoen: miksi \Herra\ näin teki tälle maalle ja tälle huoneelle?

9:9 Silloin vastataan: että he \Herran\ Jumalansa hylkäsivät, joka heidän isänsä Egyptin maalta johdatti ulos, ja seurasivat muita jumalia ja kumarsivat niitä ja palvelivat niitä; sentähden on \Herra\ kaiken tämän pahan antanut tulla heidän päällensä.

9:10 Kuin kaksikymmentä ajastaikaa kulunut oli, joina Salomo ne kaksi huonetta rakensi, \Herran\ huoneen ja kuninkaan huoneen,

9:11 Joihin Hiram Tyron kuningas antoi Salomolle sedripuita, honkia ja kultaa, kaiken hänen tahtonsa jälkeen; niin kuningas Salomo antoi Hiramille kaksikymmentä kaupunkia Galilean maassa.

maakunnasta.

9:12 Niin Hiiram lähti Tyyrosta katsomaan niitä kaupunkeja, jotka Salomo oli antanut hänelle, mutta ne eivät miellyttäneet häntä.

9:13 Hän sanoi: "Mitä kaupunkeja nämä ovat, jotka sinä olet antanut minulle, veljeni!" Ja niin kutsutaan niitä Kaabulin maaksi vielä tänäkin päivänä.

9:14 Mutta Hiiram lähetti kuninkaalle sata kaksikymmentä talenttia kultaa.

9:15 Ja näin on sen työveron laita, jonka kuningas Salomo otatti rakentaaksensa Herran temppeliä, omaa linnaansa, Milloa ja Jerusalemin muuria sekä Haasoria, Megiddoa ja Geseriä.

9:16 Farao, Egyptin kuningas, oli näet tullut ja valloittanut Geserin, polttanut sen tulella ja surmannut kanaanilaiset, jotka asuivat kaupungissa, ja antanut sen myötäjäisiksi tyttärellensä, Salomon puolisolle.

9:17 Ja Salomo linnoitti Geserin, alisen Beet-Hooronin,

9:18 Baalatin ja Taamarin sen maan erämaassa

9:19 ja kaikki varastokaupungit, jotka hänellä oli, ja kaikki vaunukaupungit ja ratsumiesten kaupungit ja mitä muuta Salomo oli tahtonut linnoittaa Jerusalemissa ja Libanonilla ja koko hallitsemassaan maassa.

9:20 Kaiken kansan, mitä oli jäänyt jäljelle amorilaisista, heettiläisistä, perissiläisistä, hivviläisistä ja jebusilaisista, kaikki, jotka eivät olleet israelilaisia,

9:21 ne niiden jälkeläiset, jotka vielä olivat jäljellä maassa ja joita israelilaiset eivät olleet kyenneet vihkimään tuhon omiksi, ne Salomo saattoi työveron alaisiksi, aina tähän päivään asti.

9:22 Mutta israelilaisista Salomo ei tehnyt ketään orjaksi, vaan heitä oli sotilaina, hänen palvelijoinaan, päällikköinä, vaunusotureinaan ja hänen sotavaunujensa ja ratsumiestensä päällikköinä.

9:23 Maaherrojen virkamiehiä, jotka

9:12 Ja Hiram matkusti Tyrosta katsomaan kaupungeita, jotka Salomo hänelle antanut oli; ja ei ne hänelle kelvanneet.

9:13 Ja sanoi: mitkä nämä kaupungit ovat, minun veljeni, jotkas minulle antanut olet? Ja hän kutsui ne Kabulin maaksi tähän päivään asti.

9:14 Ja Hiram oli lähettänyt kuninkaalle sata ja kaksikymmentä sentneriä kultaa.

9:15 Ja tämä on luku verosta, jonka kuningas Salomo kantoi rakentaaksensa \Herran\ huonetta, ja omaa huonettansa, ja Milloa, ja Jerusalemin muuria, ja Hatsoria, ja Megiddoa ja Gaseria.

9:16 Sillä Pharao Egyptin kuningas oli mennyt ja voittanut Gaserin, ja polttanut sen tulella, ja lyönyt Kanaanealaiset kuoliaaksi, jotka kaupungissa asuivat, ja oli antanut sen tyttärellensä Salomon emännälle lahjaksi.

9:17 Niin Salomo rakensi Gaserin ja alamaisen BetHoronin,

9:18 Ja Baalatin ja Tadmorin, korvessa maalla,

9:19 Ja kaikki tavarakaupungit, jotka Salomolla olivat, ja kaikki vaunukaupungit, ja ratsasmiesten kaupungit, ja mitä Salomo halusi ja tahtoi rakentaa Jerusalemissa ja Libanonissa, ja koko maassa, joka hänen vallassansa oli.

9:20 Kaiken jääneen kansan Amorealaisista, Hetiläisistä, Pheresiläisistä, Heviläisistä ja Jebusilaisista, jotka ei olleet Israelin lapsia:

9:21 Heidän lapsensa, jotka he jättivät heistänsä maahan, joita Israelin lapset ei taitaneet hävittää; ne teki Salomo verolliseksi tähän päivään asti.

9:22 Mutta Israelin lapsista ei Salomo tehnyt yhtään orjaksi; vaan ne olivat sotamiehet, ja hänen palveliansa, ja päämiehensä, ja esimiehensä, ja hänen vaunuinsa ja ratsasmiestensä päämiehet.

9:23 Ja virkamiesten päämiehiä, jotka olivat

valvoivat Salomon töitä, oli viisisataa viisikymmentä miestä, vallitsemassa väkeä, joka teki työtä.

9:24 Heti kun faraon tytär oli muuttanut Daavidin kaupungista omaan linnaansa, jonka hän oli hänelle rakentanut, rakensi hän Millon.

9:25 Ja Salomo uhrasi kolme kertaa vuodessa polttouhreja ja yhteysuhreja alttarilla, jonka hän oli rakentanut Herralle, ja suitsutti alttarin ääressä, joka oli Herran edessä. Ja niin hän oli saanut temppelin valmiiksi.

9:26 Kuningas Salomo rakensi myös laivaston Esjon-Geberissä, joka on lähellä Eelatia Kaislameren rannalla Edomin maassa.

9:27 Tähän laivastoon Hiiram lähetti palvelijoitaan, meritaitoisia laivamiehiä, Salomon palvelijain mukaan.

9:28 He menivät Oofiriin ja noutivat sieltä kultaa neljäsataa kaksikymmentä talenttia ja toivat sen kuningas Salomolle.

10 LUKU

10:1 Kun Saban kuningatar kuuli, mitä Salomosta kerrottiin Herran nimen kunniaksi, tuli hän koettelemaan häntä arvoituksilla.

10:2 Hän tuli Jerusalemiin sangen suuren seurueen kanssa, mukanaan kameleja, jotka kantoivat hajuaineita, kultaa ylen paljon ja kalliita kiviä. Ja kun hän tuli Salomon luo, puhui hän tälle kaikki, mitä hänellä oli mielessänsä.

10:3 Mutta Salomo selitti hänelle kaikki hänen kysymyksensä; kuninkaalle ei mikään jäänyt ongelmaksi, jota hän ei olisi hänelle selittänyt.

10:4 Kun Saban kuningatar näki kaiken Salomon viisauden, linnan, jonka hän oli rakentanut,

10:5 ruuat hänen pöydällensä, kuinka hänen palvelijansa asuivat ja hänen

Salomon työn päällä, oli viisisataa ja viisikymmentä, jotka kansaa hallitsivat ja työn toimittivat.

9:24 Mutta Pharaon tytär meni ylös Davidin kaupungista omaan huoneeseensa, jonka (Salomo) hänelle rakentanut oli. Silloin rakensi hän myös Millon.

9:25 Ja Salomo uhrasi kolmasti vuodessa polttouhria ja kiitosuhria alttarilla, jonka hän \Herralle\ rakentanut oli, ja suitsutti sen päällä \Herran\ edessä; ja niin huone päätettiin.

9:26 Ja kuningas Salomo teki myös laivan EtseonGeberissä, joka liki Elotia on, Punaisen meren reunan tykönä Edomilaisten maalla.

9:27 Ja Hiram lähetti palveliansa laivaan, jotka olivat jalot haaksimiehet ja mereen hyvin harjaantuneet, Salomon palveliain kanssa;

9:28 Ja he tulivat Ophiriin ja veivät sieltä neljäsataa ja kaksikymmentä leiviskää kultaa; ja he veivät sen kuningas Salomolle.

10 LUKU

10:1 Ja rikkaan Arabian kuningatar oli kuullut Salomon sanoman \Herran\ nimestä, ja tuli koettelemaan häntä tapauksilla.

10:2 Ja hän tuli Jerusalemiin sangen suuren joukon kanssa, kamelein kanssa, jotka jaloja yrttejä kannattivat, ja aivan paljon kultaa ja kalliita kiviä. Ja kuin hän tuli kuningas Salomon tykö, puhui hän hänelle kaikki, mitä hän sydämessänsä aikonut oli.

10:3 Ja Salomo ilmoitti hänelle kaikki hänen sanansa: ei ollut mitään kuninkaalta salattu, jota ei hän hänelle ilmoittanut.

10:4 Koska rikkaan Arabian kuningatar näki kaiken Salomon taidon ja huoneen, jonka hän rakentanut oli,

10:5 Ja ruuat hänen pöydällensä, ja hänen palveliainsa asuinsiat, kunkin heidän

palvelusväkensä palveli ja kuinka he olivat puetut, ja näki hänen juomanlaskijansa ja hänen polttouhrinsa, jotka hän uhrasi Herran temppelissä, meni hän miltei hengettömäksi.

10:6 Sitten hän sanoi kuninkaalle: "Totta oli se puhe, jonka minä kotimaahani sinusta ja sinun viisaudestasi kuulin.

10:7 Minä en uskonut, mitä sanottiin, ennenkuin itse tulin ja sain omin silmin nähdä; ja katso, ei puoltakaan oltu minulle kerrottu. Sinulla on paljon enemmän viisautta ja rikkautta, kuin minä olin kuullut huhuttavan.

10:8 Onnellisia ovat sinun miehesi, onnellisia nämä palvelijasi, jotka aina saavat olla sinun edessäsi ja kuulla sinun viisauttasi.

10:9 Kiitetty olkoon Herra, sinun Jumalasi, joka sinuun on niin mielistynyt, että on asettanut sinut Israelin valtaistuimelle. Sentähden, että Herra rakastaa Israelia ainiaan, hän on pannut sinut kuninkaaksi, tekemään sitä, mikä oikeus ja vanhurskaus on."

10:10 Ja hän antoi kuninkaalle sata kaksikymmentä talenttia kultaa, hyvin paljon hajuaineita ja kalliita kiviä. Niin paljon hajuaineita, kuin mitä Saban kuningatar antoi kuningas Salomolle, ei sinne ole sen jälkeen tullut.

10:11 Myöskin Hiiramin laivat, jotka kuljettivat kultaa Oofirista, toivat Oofirista hyvin paljon santelipuuta ja kalliita kiviä.

10:12 Ja kuningas teetti santelipuusta kalustoa Herran temppeliin ja kuninkaan linnaan ja kanteleita ja harppuja laulajille. Sellaista santelipuumäärää ei ole tuotu eikä nähty tähän päivään asti.

10:13 Kuningas Salomo taas antoi Saban kuningattarelle kaiken, mitä tämä halusi ja pyysi, ja sen lisäksi hän antoi muutakin kuninkaallisella anteliaisuudella. Sitten tämä lähti ja meni palvelioineen omaan

virransa, ja heidän vaatteensa, ja hänen juomansa laskiat ja polttouhrinsa, jonka hän \Herran\ huoneessa uhrasi, tuli hän liki hengettömäksi.

10:6 Sitte sanoi hän kuninkaalle: se on tosi, minkä minä sinusta kuullut olen minun maalleni, ja sinun menostas, ja sinun taidostas.

10:7 Ja en minä uskonut sitä ennenkuin minä tulin itse, ja minä olen sen nyt silmilläni nähnyt, ja katso, ei ole minulle puoliakaan sanottu: sinulla on enempi taitoa ja hyvyttä, kuin sanoma on, jonka minä kuullut olen.

10:8 Autuaat ovat sinun miehes ja sinun palvelias, jotka aina sinun edessäs seisovat ja kuuntelevat sinun taitoas.

10:9 Kiitetty olkoon \Herra\ sinun Jumalas, joka sinuun on mielistynyt, sinun Israelin istuimelle pannaksensa! Sentähden että \Herra\ rakastaa Israelia ijankaikkisesti, on hän pannut sinun kuninkaaksi tuomiota ja oikeutta tekemään.

10:10 Ja hän antoi kuninkaalle kaksikymmentä toistasataa sentneriä kultaa ja sangen paljon jaloja yrttejä ja kalliita kiviä. Ei tullut sinne sitte niin paljo kalliita yrttejä, kuin rikkaan Arabian kuningatar kuningas Salomolle antoi;

10:11 Siihen myös Hiiramin haahdet, jotka kultaa toivat Ophirista, ja sangen paljo Hebenin puita ja kalliita kiviä.

10:12 Ja kuningas antoi tehdä Hebenin puista patsaita \Herran\ huoneesen ja kuninkaan huoneesen, ja kanteleet ja harput soittajille. Ei tullut sinne sitte niin paljo Hebenin puita, eikä myös nähty ole tähän päivään asti.

10:13 Ja kuningas Salomo antoi rikkaan Arabian kuningattarelle kaikki, mitä hän pyysi ja anoi häneltä, paitsi mitä hän hänelle itse antoi. Ja hän palasi ja meni palvelioinensa omalle maallensa.

maahansa.

10:14 Sen kullan paino, mikä yhtenä vuotena tuli Salomolle, oli kuusisataa kuusikymmentä kuusi talenttia kultaa,

10:15 paitsi mitä tuli kauppamiehiltä ja kaupustelijain kaupanteosta ja kaikilta Erebin kuninkailta ja maan käskynhaltijoilta.

10:16 Ja kuningas Salomo teetti pakotetusta kullasta kaksisataa suurta kilpeä ja käytti jokaiseen kilpeen kuusisataa sekeliä kultaa;

10:17 ja pakotetusta kullasta kolmesataa pienempää kilpeä, ja käytti jokaiseen kilpeen kolme miinaa kultaa. Ja kuningas asetti ne Libanoninmetsä-taloon.

10:18 Vielä kuningas teetti suuren norsunluisen valtaistuimen ja päällysti sen puhdistetulla kullalla.

10:19 Valtaistuimessa oli kuusi porrasta, ja valtaistuimen selusta oli ylhäältä pyöreä. Istuimen kummallakin puolella oli käsinoja, ja kaksi leijonaa seisoi käsinojain vieressä.

10:20 Ja kaksitoista leijonaa seisoi siinä kuudella portaalla, kummallakin puolella. Senkaltaista ei ole tehty missään muussa valtakunnassa.

10:21 Ja kaikki kuningas Salomon juoma-astiat olivat kultaa, ja kaikki Libanoninmetsä-talon astiat olivat puhdasta kultaa. Hopeata ei siellä ollut, eikä sitä Salomon päivinä pidetty minkään arvoisena.

10:22 Kuninkaalla oli Tarsiin-laivasto merellä Hiiramin laivaston kanssa. Kerran kolmessa vuodessa Tarsiin-laivasto tuli ja toi kultaa ja hopeata, norsunluuta, apinoita ja riikinkukkoja.

10:23 Ja kuningas Salomo oli kaikkia maan kuninkaita suurempi rikkaudessa ja viisaudessa.

10:24 Ja kaikki maa pyrki näkemään Salomoa kuullakseen hänen viisauttaan, jonka Jumala oli antanut hänen sydämeensä.

10:25 Ja he toivat kukin lahjansa: hopea-

10:14 Mutta kullan paino, jonka he joka vuosi toivat Salomolle, oli kuusisataa ja kuusiseitsemättäkymmentä sentneriä kultaa,

10:15 ilman sitä mitä kauppamiehet ja yrttein myyjät, niin myös kaikki Arabian kuninkaat ja voimalliset maalta (toivat hänelle.)

10:16 Ja kuningas Salomo antoi myös tehdä parhaasta kullasta kaksisataa keihästä, kuusisataa kultapenninkiä antoi hän panna jokaiseen keihääseen;

10:17 Ja kolmesataa kilpeä parhaasta kullasta, ja kolme leiviskää kultaa jokaiseen kilpeen; ja kuningas pani ne Libanonin metsähuoneeseen.

10:18 Ja kuningas teki suuren istuimen elefantin luista, ja kultasi sen selkiällä kullalla;

10:19 Ja siinä istuimessa oli kuusi astuinlautaa, ja sen istuimen pää oli ympyräinen takaapäin, ja käsipuut olivat molemmilla puolilla istuinta, ja kaksi jalopeuraa seisoi käsipuiden tykönä;

10:20 Ja siellä seisoi kaksitoistakymmentä jalopeuraa niiden kuuden astuinlaudan päällä molemmin puolin: ei senkaltaista ole tehty missäkään valtakunnassa.

10:21 Kaikki kuningas Salomon juoma-astiat olivat selkiästä kullasta, ja jokainen astia Libanonin metsähuoneessa oli myös selkiästä kullasta; sillä ei yksikään huolinut kuningas Salomon aikana hopena.

10:22 Sillä kuninkaalla oli haaksi Tarsis merellä Hiramien haahden kanssa; ja haaksi Tarsis tuli joka kolmantena vuotena kerran ja toi kultaa, hopiaa, elefantin hampaita, apinoita ja riikinkukkoja.

10:23 Ja näin kuningas Salomo on tullut suuremmaksi kaikkia kuninkaita maan päällä, rikkaudessa ja viisaudessa.

10:24 Kaikki maailma pyysi nähdä Salomoa, kuullaksensa sitä taitoa, jonka Jumala oli antanut hänen sydämeensä.

10:25 Ja he kukin toivat hänelle lahjoja,

ja kultakaluja, vaatteita, aseita, hajuaineita, hevosia ja muuleja, joka vuosi vuoden tarpeen.

10:26 Salomo kokosi sotavaunuja ja ratsumiehiä, niin että hänellä oli tuhannet neljätsadat sotavaunut ja kaksitoista tuhatta ratsumiestä; ne hän sijoitti vaunukaupunkeihin ja Jerusalemiin kuninkaan luo.

10:27 Ja kuningas toimitti niin, että Jerusalemissa oli hopeata kuin kiviä, ja setripuuta niin paljon kuin metsäviikunapuita Alankomaassa.

10:28 Ja hevoset, mitä Salomolla oli, tuotiin Egyptistä ja Kuvesta. Kuninkaan kauppiaat noutivat niitä Kuvesta maksua vastaan.

10:29 Egyptistä tuodut vaunut maksoivat kuusisataa hopeasekeliä ja hevonen sata viisikymmentä. Samoin tuotiin niitä heidän välityksellään kaikille heettiläisten ja aramilaisten kuninkaille.

11 LUKU

11:1 Mutta kuningas Salomolla oli paitsi faraon tytärtä monta muuta muukalaista vaimoa, joita hän rakasti: mooabilaisia, ammonilaisia, edomilaisia, siidonilaisia ja heettiläisiä,

11:2 niiden kansain naisia, joista Herra oli sanonut israelilaisille: "Älkää yhtykö heihin, älköötäkä hekään yhtykö teihin; he varmasti taivuttavat teidän sydämenne seuraamaan heidän jumaliansa." Näihin Salomo kiintyi rakkaudella.

11:3 Hänellä oli seitsemänsataa ruhtinaallista puolisoa ja kolmesataa sivuvaimoa; ja hänen vaimonsa taivuttivat hänen sydämensä.

11:4 Ja kun Salomo vanheni, taivuttivat hänen vaimonsa hänen sydämensä seuraamaan muita jumalia, niin ettei hän antautunut ehyin sydämin Herralle, Jumalallensa, niinkuin hänen isänsä Daavidin sydän oli ollut.

hopia-astioita ja kultaisia kaluja, ja vaatteita, ja haarniskoita, ja yrttejä, ja hevosia, ja muuleja, joka vuosi.

10:26 Ja Salomo kokosi vaunuja ja ratsasmiehiä, niin että hänellä oli tuhannen ja neljäsataa vaunua ja kaksitoistakymmentä tuhatta ratsasmiestä; ne hän pani vaunukaupunkeihin ja kuninkaan tykö Jerusalemiin.

10:27 Ja kuningas teki niin, että hopiaa oli niin paljon Jerusalemissa kuin kiviä, ja sedripuita niin paljon kuin villifikunapuita laaksoissa.

10:28 Ja Salomolle tuotiin hevosia Egyptistä, ja kudotuita kaluja, ja kuninkaan kauppamiehet ostivat ne kalut,

10:29 Ja toivat Egyptistä jokaisen vaunun kuudensadan hapiapeningin edestä, ja hevosen sadan ja viidenkymmenen hapiapeningin edestä. Niin veivät he niitä myös kättensä kautta kaikkein Hetiläisten kuningasten ja Syrian kuningasten tykö.

11 LUKU

11:1 Ja kuningas Salomo rakasti monta muukalaista vaimoa, Pharaon tytärtä, ja Moabilaisia, Ammonilaisia, Edomilaisia, Zidonilaisia ja Hetiläisiä,

11:2 Niistä kansoista, joista \Herra\ Israelin lapsille sanonut oli: älkäät menkö heidän tykönsä, eikä hekään tulko teidän tykönnne; sillä he kääntävät totisesti teidän sydämenne jumalainsa perään. Näihin suostui Salomo, rakastamaan heitä.

11:3 Ja hänellä oli seitsemänsataa ruhtinaallista emäntää ja kolmesataa jalkavaimoa; ja hänen vaimonsa käänsivät pois hänen sydämensä.

11:4 Kuin Salomo vanheni, käänsivät hänen emäntänsä hänen sydämensä vierasten jumalain perään, niin ettei hänen sydämensä ollut täydellinen \Herran\ Jumalansa kanssa, niinkuin Davidin hänen isänsä sydän.

11:5 Niin Salomo lähti seuraamaan Astartea, siidonilaisten jumalatarta, ja Milkomia, ammonilais-iljetystä.

11:6 Ja Salomo teki sitä, mikä on pahaa Herran silmissä, eikä uskollisesti seurannut Herraa niinkuin hänen isänsä Daavid.

11:7 Silloin Salomo rakensi Kemokselle, mooabilais-iljetykselle, uhrikukkulan sille vuorelle, joka on itään päin Jerusalemistä, ja samoin Moolokille, ammonilais-iljetykselle.

11:8 Näin hän teki kaikkien muukalaisten vaimojensa mieliksi, jotka suitsuttivat ja uhrasivat jumalilleen.

11:9 Niin Herra vihastui Salomoon, koska hänen sydämensä oli kääntynyt pois Herrasta, Israelin Jumalasta, joka kahdesti oli ilmestynyt hänelle

11:10 ja nimenomaan kieltänyt häntä seuraamasta muita jumalia, ja koska hän ei ollut noudattanut Herran kieltoa.

11:11 Sentähden Herra sanoi Salomolle: "Koska sinun on käynyt näin, ja koska et ole pitänyt minun liittoani etkä noudattanut minun käskyjäni, jotka minä sinulle annoin, niin minä repäisen valtakunnan sinulta ja annan sen sinun palvelijallesi.

11:12 Mutta isäsi Daavidin tähden minä en tee tätä sinun päivinäsi; sinun poikasi kädestä minä sen repäisen.

11:13 Kuitenkaan en minä repäise koko valtakuntaa: yhden sukukunnan minä annan sinun pojallesi palvelijani Daavidin tähden ja Jerusalemin tähden, jonka minä olen valinnut."

11:14 Niin Herra nostatti Salomolle vastustajaksi edomilaisen Hadadin; tämä oli edomilaista kuningassukua.

11:15 Kun Daavid oli sodassa Edomin kanssa ja sotapäällikkö Jooab meni hautaamaan kaatuneita ja surmasi kaikki miehenpuolet Edomissa -

11:16 sillä Jooab ja koko Israel viipyi siellä kuusi kuukautta, kunnes olivat hävittäneet kaikki miehenpuolet Edomista -

11:17 pakeni Hadad ja hänen kanssaan

11:5 Ja niin vaelsi Salomo Astarotin Zidonilaisten jumalan perään, ja Milkomin Ammonilaisten kauheuden perään.

11:6 Ja Salomo teki pahaa \Herran\ edessä, ja ei seurannut \Herraa\ täydellisesti, niinkuin hänen isänsä David.

11:7 Silloin rakensi Salomo korkeuden Kamokselle, Moabilaisten kauhistukselle, sille vuorelle, joka on Jerusalemin edessä, ja Molokille Ammonilaisten kauhistukselle.

11:8 Niin teki Salomo kaikille muukalaisille emännillensä, jotka jumalillensa suitsuttivat ja uhrasivat.

11:9 Ja \Herra\ vihastui Salomon päälle, että hänen sydämensä oli kääntynyt pois \Herrasta\ Israelin Jumalasta, joka hänelle kahdesti ilmaantunut oli.

11:10 Ja häntä näistä kieltänyt oli, ettei hänen pitänyt vaeltaman vierasten jumalain perään; ja ei kuitenkaan pitänyt, mitä \Herra\ hänelle käsenyt oli.

11:11 Sanoi siis \Herra\ Salomolle: että se on tapahtunut sinulta, ja et sinä pitänyt minun liittoani ja minun käskyjäni, jotka minä sinulle käskin; niin minä totisesti repäisen valtakunnan sinulta, ja annan sen palvelialles.

11:12 En minä kuitenkaan sitä tee sinun ajallas, isäs Davidin tähden; mutta poikas kädestä minä sen repäisen.

11:13 En minä kuitenkaan koko valtakuntaa repäise: yhden sukukunnan minä annan pojalles, Davidin minun palveliani tähden ja Jerusalemin tähden, jonka minä olen valinnut.

11:14 Ja \Herra\ nosti Salomolle vihollisen, Hadadin Edomilaisen, kuninkaallisesta suvusta Edomissa.

11:15 Sillä kun David oli Edomissa, ja Joab sodanpäämies meni hautaamaan tapetuita, ja löi kuoliaaksi kaiken miehenpuolen Edomissa;

11:16 Sillä Joab ja koko Israel viipyi kuusi kuukautta siellä, siihen asti että hän kaiken miehenpuolen Edomissa hävitti;

11:17 Niin pakeni Hadad ja muutamat

muutamat edomilaiset miehet, hänen isänsä palvelijat, Egyptiin päin; Hadad oli vielä pieni poikanen.

11:18 He lähtivät liikkeelle Midianista ja tulivat Paaraniin. Ja he ottivat mukaansa miehiä Paaranista ja tulivat Egyptiin faraon, Egyptin kuninkaan, luo. Tämä antoi hänelle talon ja määräsi hänelle elatuksen ja antoi hänelle myös maata.

11:19 Ja Hadad pääsi faraon suureen suosioon, niin että hän antoi hänelle vaimoksi kälynsä, kuningatar Tahpeneen sisaren.

11:20 Tahpeneen sisar synnytti hänelle hänen poikansa Genubatin, ja Tahpenes vieroitti hänet faraon palatsissa; ja niin jäi Genubat faraon palatsiin, faraon lasten joukkoon.

11:21 Kun Hadad Egyptissä kuuli, että Daavid oli mennyt lepoon isiensä tykö ja että sotapäällikkö Jooab oli kuollut, sanoi Hadad faraolle: "Päästä minut menemään omaan maahani."

11:22 Mutta farao sanoi hänelle: "Mitä sinulta puuttuu minun luonani, koska haluat mennä omaan maahasi?" Hän vastasi: "Ei mitään, mutta päästä minut."

11:23 Ja Jumala nostatti Salomolle vastustajaksi Resonin, Eljadan pojan, joka oli paennut herransa Hadadeserin, Sooban kuninkaan, luota.

11:24 Tämä kokosi miehiä ympärilleen ja oli partiojoukon päällikkönä silloin, kun Daavid surmasi heitä. He menivät sitten Damaskoon, asettuivat sinne ja hallitsivat Damaskossa.

11:25 Ja hän oli Israelin vastustaja, niin kauan kuin Salomo eli, ja teki sille pahaa samoin kuin Hadadkin. Hän inhosi Israelia; ja hänestä tuli Aramin kuningas.

11:26 Myöskin Salomon palvelija Jerobeam, Nebatin poika, efraimilainen Seredasta, jonka äiti oli nimeltään Serua ja oli leskivaimo, kohotti kätensä kuningasta vastaan.

11:27 Hän joutui kohottamaan kätensä

Edomin miehet hänen kanssansa hänen isänsä palvelioista, ja menivät Egyptiin; mutta Hadad oli vähä nuorukainen.

11:18 Ja he nousivat Midianista ja tulivat Paraniin, ja ottivat kanssansa miehiä Paranista, ja menivät Egyptiin, Pharaon Egyptin kuninkaan tykö, joka antoi hänelle huoneen ja elatuksen, ja maan hän myös antoi hänelle.

11:19 Ja Hadad löysi suuren armon Pharaon edessä, niin että hän antoi hänelle emäntänsä kuningatar Tapheneksen sisaren emännäksi.

11:20 Ja Tapheneksen sisar synnytti hänelle Genubatin hänen poikansa. Ja Taphenes kasvatti hänen Pharaon huoneessa, niin että Genubat oli Pharaon huoneessa Pharaon lasten seassa.

11:21 Kuin Hadad Egyptissä kuuli Davidin nukkuneeksi isäinsä kanssa, ja että sodanpäämies Joab oli kuollut; sanoi hän Pharaolle: päästä minua menemään minun maalleni,

11:22 Pharao vastasi häntä: mitä sinulta puuttuu minun tykönäni, ettäs tahdot mennä sinun maalles? Hän sanoi: ei mitään, vaan salli minun kuitenkin mennä.

11:23 Ja Jumala nosti myös hänelle vihamiehen Resonin Eljadan pojan, joka oli karannut herraltansa HadadEseriltä Zoban kuninkaalta,

11:24 Ja kokosi miehiä häntä vastaan, ja hän oli sotajoukon päämies silloin kuin David surmasi heitä; ja he menivät Damaskuun ja asuivat siellä, ja hallitsivat Damaskuussa.

11:25 Ja hän oli Israelin vihollinen niinkauvan kuin Salomo eli, paitsi sitä vahinkoa, jonka Hadad teki; hän kauhistui Israelia ja tuli Syrian kuninkaaksi.

11:26 Niin myös Jerobeam Nebatin poika Ephratilainen Zarebasta, Salomon palvelia; hänen äitinsä nimi oli Zeruga, leskivaimo; hän nosti myös kätensä kuningasta vastaan.

11:27 Ja tämä on syy, jonkatähden hän

kuningasta vastaan seuraavalla tavalla. Salomo rakensi Milloa ja sulki siten aukon isänsä Daavidin kaupungissa.

11:28 Ja Jerobeam oli kelpo mies; ja kun Salomo näki, kuinka tämä nuori mies teki työtä, asetti hän hänet kaiken sen pakkotyön valvojaksi, mikä oli Joosefin heimon osalla.

11:29 Siihen aikaan tapahtui, kun Jerobeam kerran oli lähtenyt Jerusalemissa, että siilolainen Ahia, profeetta, kohtasi hänet tiellä. Tämä oli puettuna uuteen vaippaan, ja he olivat kahdenkesken kedolla.

11:30 Silloin Ahia tarttui siihen uuteen vaippaan, joka hänellä oli yllään, ja repäisi sen kahdeksitoista kappaleeksi

11:31 ja sanoi Jerobeamille: "Ota itsellesi kymmenen kappaletta, sillä näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Katso, minä repäisen valtakunnan Salomon kädestä ja annan kymmenen sukukuntaa sinulle.

11:32 Yksi sukukunta jääköön hänelle minun palvelijani Daavidin tähden ja Jerusalemin kaupungin tähden, jonka minä olen valinnut kaikista Israelin sukukunnista.

11:33 Näin on tapahtuva, koska he ovat hyljänneet minut ja kumartaneet Astartea, siidonilaisten jumalatarta, ja Kemosta, Mooabin jumalaa, ja Milkomia, ammonilaisten jumalaa, eivätkä ole vaeltaneet minun teitäni eivätkä tehneet sitä, mikä on oikein minun silmissäni, eivätkä noudattaneet minun käskyjäni ja oikeuksiani niinkuin Salomon isä Daavid.

11:34 Kuitenkaan en minä ota hänen kädestään koko valtakuntaa, vaan annan hänen olla ruhtinaana koko elinaikansa palvelijani Daavidin tähden, jonka minä valitsin, koska hän noudatti minun käskyjäni ja säädöksiäni.

11:35 Mutta hänen poikansa kädestä minä otan kuninkuuden ja annan sen sinulle, nimittäin ne kymmenen sukukuntaa,

11:36 ja hänen pojallensa minä annan yhden sukukunnan, että minun palvelijallani Daavidilla aina olisi lamppu palamassa

kätensä nosti kuningasta vastaan: Kuin Salomo rakensi Milon, sulki hän isänsä Davidin kaupungin raon.

11:28 Ja Jerobeam oli jalo sotamies: ja koska Salomo näki nuorukaisen kelpaavaiseksi, asetti hän hänen koko Josephin huoneen kuormain päälle.

11:29 Se tapahtui siihen aikaan, että Jerobeam meni ulos Jerusalemissa, ja propheta Ahia Silosta löysi hänen tiellä, ja hänen yllänsä oli uusi hame, ja he olivat ainostansa kahden kedolla.

11:30 Ja Ahia rupesi uuteen hameeseen, joka hänen yllänsä oli, ja repäisi kahdeksitoistakymmeneksi kappaleeksi,

11:31 Ja sanoi Jerobeamille: ota kymmenen kappaletta sinulle; sillä näin sanoo \Herra\ Israelin Jumala: katso, minä repäisen valtakunnan Salomon kädestä, ja annan sinulle kymmenen sukukuntaa:

11:32 Yksi sukukunta jää hänelle, Davidin minun palveliani tähden ja Jerusalemin kaupungin tähden, jonka minä olen valinnut kaikista Israelin sukukunnista.

11:33 Että he ovat minun hyljänneet ja kumartaneet Astarotia Zidonilaisten jumalaa, Kamosta Moabilaisten jumalaa ja Milkomia Ammonin lasten jumalaa, ja ei vaeltaneet minun tielläni eikä tehneet, mitä minulle kelpasi, minun säätyjäni ja minun oikeuttani, niinkuin David hänen isänsä.

11:34 En minä kuitenkaan ota kaikkea valtakuntaa hänen kädestänsä, vaan teen hänen ruhtinaaksi hänen elinajaksensa, Davidin minun palveliani tähden, jonka minä valitsin; sillä hän piti minun käskyni ja säätyni.

11:35 Mutta hänen poikansa kädestä otan minä valtakunnan, ja annan sinulle kymmenen sukukuntaa.

11:36 Mutta hänen pojallensa annan minä yhden sukukunnan, että minun palveliillani Davidilla olis aina valkeus minun edessäni

minun edessäni Jerusalemissa, siinä kaupungissa, jonka minä olen itselleni valinnut, asettaakseni nimeni siihen.

11:37 Mutta sinut minä otan, ja sinä saat hallittavaksesi kaikki, joita haluat; sinusta tulee Israelin kuningas.

11:38 Jos sinä olet kuuliainen kaikessa, mitä minä käsken sinun tehdä, ja vaellat minun tietäni ja teet sitä, mikä on oikein minun silmissäni, ja noudatat minun säädöksiäni ja käskyjäni, niinkuin minun palvelijani Daavid teki, niin minä olen sinun kanssasi ja rakennan sinulle pysyväsien huoneen, niinkuin minä Daavidille rakensin, ja annan Israelin sinulle.

11:39 Siitä syystä minä nöyryytän Daavidin jälkeläiset, en kuitenkaan ainiaaksi."

11:40 Salomo koetti saada surmatuksi Jerobeamin; mutta Jerobeam lähti ja pakeni Egyptiin, Suusakin, Egyptin kuninkaan, luo. Ja hän oli Egyptissä Salomon kuolemaan asti.

11:41 Mitä muuta Salomosta on kerrottavaa, kaikesta, mitä hän teki, ja hänen viisaudestansa, se on kirjoitettuna Salomon historiassa.

11:42 Ja aika, minkä Salomo hallitsi Jerusalemissa koko Israelia, oli neljäkymmentä vuotta.

11:43 Sitten Salomo meni lepoon isiensä tykö ja hänet haudattiin isänsä Daavidin kaupunkiin. Ja hänen poikansa Rehabeam tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

12 LUKU

12:1 Rehabeam meni Sikemiin, sillä koko Israel oli tullut Sikemiin tekemään häntä kuninkaaksi.

12:2 Kun Jerobeam, Nebatin poika, kuuli sen - hän oli vielä Egyptissä, jonne hän oli paennut kuningas Salomoa, ja Jerobeam asui Egyptissä,

12:3 mutta he lähettivät kutsumaan hänet - niin Jerobeam ja koko Israelin seurakunta tuli saapuville, ja he puhuivat Rehabeamille

Jerusalemissa, siinä kaupungissa, jonka minä olen valinnut minulleni, pannakseni nimeni sinne.

11:37 Niin otan minä nyt sinun hallitsemaan kaikissa mitä sydämes halajaa, ja sinun pitää oleman Israelin kuningas.

11:38 Jos sinä kuulet kaikkia, mitä minä sinulle käsken, ja vaellat minun tielläni, ja teet mitä minulle kelpaa, pitäen minun säätyäni ja käskyni, niin kuin David minun palveliani teki; niin minä olen sinun kanssas, ja rakennan sinulle vahvan huoneen, niinkuin minä Davidille rakensin, ja annan sinulle Israelin.

11:39 Ja näin alennan minä sentähden Davidin siemenen, en kuitenkaan ijankaikkisesti.

11:40 Mutta Salomo pyysi tappaa Jerobeamia. Niin Jerobeam nousi ja pakeni Egyptiin, Sisakin, Egyptin kuninkaan tykö, ja oli Egyptissä Salomon kuolemaan asti.

11:41 Mitä muuta Salomosta sanomista on, hänen tekonsa ja taitonsa: eikö ne ole kirjoitetut Salomon aikakirjassa?

11:42 Mutta aika, kuin Salomo hallitsi Jerusalemissa kaiken Israelin ylitse, oli neljäkymmentä ajastaikaa.

11:43 Ja Salomo nukkui isänsä kanssa ja haudattiin isänsä Davidin kaupunkiin. Ja hänen poikansa Rehabeam tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

12 LUKU

12:1 Ja Rehabeam meni Sikemiin, sillä koko Israel oli silloin tullut Sikemiin, tekemään häntä kuninkaaksi.

12:2 Ja Jerobeam Nebatin poika kuuli sen ollessansa Egyptissä, johon hän kuningas Salomon edestä paennut oli: (ja Jerobeam viipyi Egyptissä.)

12:3 Ja he olivat lähettäneet häntä kutsumaan; ja Jerobeam tuli ja koko Israelin joukko, ja he puhuivat Rehabeamille

sanoen:

12:4 "Sinun isäsi teki meidän ikeemme raskaaksi; mutta huojenna sinä nyt se kova työ, jota isäsi teetti, ja se raskas ies, jonka hän pani meidän niskaamme, niin me palvelemme sinua."

12:5 Hän vastasi heille: "Menkää ja odottakaa kolme päivää ja tulkaa sitten takaisin minun tyköni." Ja kansa meni.

12:6 Kuningas Rehabeam neuvotteli vanhain kanssa, jotka olivat palvelleet hänen isäänsä Salomoa, kun tämä vielä eli, ja kysyi: "Kuinka te neuvotte vastaamaan tälle kansalle?"

12:7 He vastasivat hänelle ja sanoivat: "Jos sinä tänä päivänä rupeat tämän kansan palvelijaksi ja palvelet heitä, jos kuulet heitä ja puhut heille hyviä sanoja, niin he ovat sinun palvelijoitasi kaiken elinaikasi."

12:8 Mutta hän hylkäsi tämän neuvon, jonka vanhat hänelle antoivat, ja neuvotteli nuorten miesten kanssa, jotka olivat kasvaneet hänen kanssaan ja jotka palvelivat häntä.

12:9 Hän kysyi heiltä: "Kuinka te neuvotte meitä vastaamaan tälle kansalle, joka on puhunut minulle sanoen: 'Huojenna se ies, jonka sinun isäsi on pannut meidän niskaamme?'"

12:10 Niin nuoret miehet, jotka olivat kasvaneet hänen kanssaan, vastasivat hänelle sanoen: "Sano näin tälle kansalle, joka on puhunut sinulle sanoen: 'Sinun isäsi teki meidän ikeemme raskaaksi, mutta huojenna sinä sitä meiltä' - puhu heille näin: 'Minun pikkusormeni on paksumpi kuin minun isäni lantio.'

12:11 Jos siis isäni on sälyttänyt teidän selkäänne raskaan ikeen, niin minä teen teidän ikeenne vielä raskaammaksi; jos isäni on kurittanut teitä raipoilla, niin minä kuritan teitä piikkiruoskillä."

12:12 Niin Jerobeam ja kaikki kansa tuli Rehabeamin tykö kolmantena päivänä, niinkuin kuningas oli käsenyt sanoen: "Tulkaa takaisin minun tyköni kolmantena

ja sanoivat:

12:4 Sinun isäs on meidän ikeemme raskauttanut: niin huojenna nyt sinä isäs kova palvelus ja raskas ijes, jonka hän meidän päällemme pannut on, niin me palvelemme sinua.

12:5 Mutta hän sanoi heille: menkää pois kolmanteen päivään asti ja tulkaat jälleen minun tyköni; ja kansa meni.

12:6 Niin kuningas Rehabeam piti neuvoa vanhempain kanssa, jotka hänen isänsä Salomon edessä seisoivat, kuin hän vielä eli, ja sanoi: kuinka te neuvotte vastaamaan tätä kansaa?

12:7 He puhuivat hänelle sanoen: jos sinä palvelet tänäpäpä tätä kansaa ja noudat heidän mielensä, ja vastaat heitä ja annat heille hyviä sanoja; niin he ovat sinun palvelias kaiken sinun elinaikas.

12:8 Mutta hän hylkäsi vanhimpain neuvon, jonka he hänelle antaneet olivat, ja piti neuvoa nuorukaisten kanssa, jotka hänen kanssansa kasvaneet olivat ja hänen edessänsä seisoivat.

12:9 Ja hän sanoi niille: mitä te neuvotte vastaamaan tätä kansaa, joka minulle on puhunut sanoen: Huojenna se ijes, jonka isäs meidän päällemme pannut on?

12:10 Ja nuorukaiset, jotka hänen kanssansa kasvaneet olivat, puhuivat hänelle sanoen: näin pitää sinun sanoman kansalle, joka sinulle sanoo: sinun isäs on meidän ikeemme raskauttanut, huojenna se meiltä! sille pitää sinun sanoman: minun pienin sormeni on paksumpi kuin minun isäni kupeet.

12:11 Minun isäni on teidän ikeenne raskauttanut, mutta minä lisään vielä nyt teidän ikeesenne: minun isäni on kurittanut teitä ruoskillä, vaan minä kuritan teitä skorpioneilla.

12:12 Niin Jerobeam ja kaikki kansa tuli Rehabeamin tykö kolmantena päivänä, niinkuin kuningas puhunut ja sanonut oli: tulkaat minun tyköni jälleen kolmantena

päivänä."

12:13 Ja kuningas antoi kansalle kovan vastauksen, hyljäten sen neuvon, jonka vanhat olivat hänelle antaneet.

12:14 Ja hän puhui heille nuorten miesten neuvon mukaan, sanoen: "Jos minun isäni on tehnyt teidän ikeenne raskaaksi, niin minä teen ikeenne vielä raskaammaksi; jos minun isäni on kurittanut teitä raipoilla, niin minä kuritan teitä piikkiruoskilla."

12:15 Kuningas ei siis kuullut kansaa; sillä Herra sen niin salli täyttääkseen sanansa, jonka Herra oli puhunut Jerobeamille, Nebatin pojalle, siilolaisen Ahian kautta.

12:16 Kun koko Israel huomasi, ettei kuningas heitä kuullut, vastasi kansa kuninkaalle näin: "Mitä osaa meillä on Daavidiin? Ei meillä ole perintöosaa lisain poikaan. Majoillesi, Israel! Valvo nyt huonettasi, Daavid!" Ja Israel meni majoillensa.

12:17 Niin Rehabeam tuli ainoastaan niiden israelilaisten kuninkaaksi, jotka asuivat Juudan kaupungeissa.

12:18 Ja kun kuningas Rehabeam lähetti matkaan verotöiden valvojan Adoramin, kivitti koko Israel hänet kuoliaaksi. Silloin kuningas Rehabeam nousi nopeasti vaunuihinsa ja pakeni Jerusalemiin.

12:19 Näin Israel luopui Daavidin suvusta, aina tähän päivään asti.

12:20 Mutta kun koko Israel kuuli, että Jerobeam oli tullut takaisin, lähettivät he kutsumaan hänet kansankokoukseen ja tekivät hänet koko Israelin kuninkaaksi. Daavidin sukua ei seurannut kukaan muu kuin Juudan sukukunta yksin.

12:21 Ja kun Rehabeam tuli Jerusalemiin, kokosi hän koko Juudan heimon ja Benjaminin sukukunnan, satakahdeksankymmentä tuhatta sotakuntoista valiomiestä, sotimaan Israelin heimoa vastaan ja palauttamaan kuninkuutta Rehabeamille, Salomon pojalle.

12:22 Mutta Jumalan miehelle Semajalle tuli

päivänä.

12:13 Ja kuningas vastasi kovin kansaa, ja hylkäsi sen neuvon, jonka vanhimmat olivat hänelle antaneet,

12:14 Ja puhui heille niinkuin nuoret olivat neuvoneet, ja sanoi: minun isäni on teidän ikeenne raskauttanut, mutta minä lisään teidän ikeesenne vielä: minun isäni on teitä kurittanut ruoskilla, vaan minä kuritan teitä skorpioneilla.

12:15 Ja ei kuningas kuullut kansaa; sillä \Herra\ oli sen niin kääntänyt, vahvistaaksensa sanansa jonka \Herra\ puhui Jerobeamille Nebatin pojalle Ahian kautta Silosta.

12:16 Kuin koko Israel sen näki, ettei kuningas kuullut heitä, vastasi kansa kuningasta ja sanoi: mikä osa meillä on Davidissa? eli perimys Isain pojassa? Israel, mene majoilles! katso siis sinä, David huonettas! Ja Israel meni majoillensa,

12:17 Niin että Rehabeam ainoastansa vallitsi ne Israelin lapset, jotka Juudan kaupungeissa asuivat.

12:18 Ja kuin kuningas Rehabeam lähetti Adoramin verorahan haltian matkaan, niin koko Israel kivitti hänen, niin että hän kuoli. Mutta kuningas Rehabeam astui nopiasti vaunuihin ja pakeni Jerusalemiin.

12:19 Ja niin erkani Israel Davidin huoneesta, hamaan tähän päivään asti.

12:20 Kuin koko Israel kuuli Jerobeamin tulleeksi jälleen, lähettivät he ja käskivät kutsua hänen kansan eteen, ja tekivät hänen kaiken Israelin kuninkaaksi; ja ei yksikään seurannut Davidin huonetta, vaan Juudan suku ainoastansa.

12:21 Ja kuin Rehabeam tuli Jerusalemiin, kokosi hän koko Juudan huoneen ja Benjaminin suvun, sata ja kahdeksankymmentä tuhatta valittua sotamiestä, sotimaan Israelin huonetta vastaan ja omistamaan valtakuntaa Rehabeamille Salomon pojalle jälleen.

12:22 Mutta Jumalan sana tuli sen

tämä Jumalan sana:

12:23 "Sano Rehabeamille, Salomon pojalle, Juudan kuninkaalle, ja koko Juudan ja Benjaminin heimoille sekä muulle kansalle näin:

12:24 'Näin sanoo Herra: Älkää menkö sotimaan veljiänne, israelilaisia, vastaan. Palatkaa kukin kotinne, sillä minä olen sallinut tämän tapahtua.'" Niin he kuulivat Herran sanaa, kääntyivät takaisin ja menivät pois Herran sanan mukaan.

12:25 Mutta Jerobeam linnoitti Sikemin Efraimin vuoristossa ja asettui sinne. Sitten hän lähti sieltä ja linnoitti Penuelin.

12:26 Ja Jerobeam ajatteli sydämessänsä: "Nyt valtakunta joutuu takaisin Daavidin suvulle.

12:27 Jos tämä kansa menee ja uhraa teurasuhreja Herran temppelissä Jerusalemissa, niin tämän kansan sydän kääntyy jälleen heidän herransa Rehabeamin, Juudan kuninkaan, puolelle; ja he tappavat minut ja palaavat takaisin Rehabeamin, Juudan kuninkaan, luo."

12:28 Mietittyään asiaa kuningas teetti kaksi kultaista vasikkaa ja sanoi heille: "Te olette jo tarpeeksi kauan kulkeneet Jerusalemissa. Katso, Israel, tässä on sinun Jumalasi, joka on johdattanut sinut Egyptin maasta."

12:29 Ja hän pystytti toisen Beeteliin, ja toisen hän asetti Daaniin.

12:30 Ja tämä koitui synniksi. Ja kansa kulki sen toisen kuvan luo Daaniin saakka.

12:31 Hän rakensi myös uhrikukkulatemppeleitä ja teki kansan keskuudesta papeiksi kaikenkaltaisia miehiä, jotka eivät olleet leeviläisiä.

12:32 Ja Jerobeam laittoi juhlan kahdeksannessa kuussa, kuukauden viidentenätoista päivänä, sen juhlan kaltaisen, jota vietetään Juudassa, ja nousi silloin itse alttarille; niin hän teki Beetelissä ja uhrasi niille vasikoille, jotka hän oli teettänyt. Ja tekemiänsä uhrikukkulapappeja hän asetti virkaan Beeteliin.

Jumalan miehen Semajan tykö, sanoen:

12:23 Puhu Rehabeamille Salomon pojalle Juudan kuninkaalle ja koko Juudan huoneelle, ja Benjaminille ja jääneelle kansalle, ja sano:

12:24 Näin sanoo \Herra\: älkää menkö sotimaan teidän veljiänne Israelin lapsia vastaan. Palatkaan jokainen kotiansa; sillä se on minulta tapahtunut. Ja he kuulivat \Herran\ sanan ja palasivat menemään \Herran\ sanan jälkeen.

12:25 Ja Jerobeam rakensi Sikemin Ephraimin vuorelle ja asui siinä, ja läksi sieltä ja rakensi Penuelin.

12:26 Ja Jerobeam ajatteli sydämessänsä: nyt valtakunta tulee Davidin huoneelle jälleen:

12:27 Jos tämä kansa menee Jerusalemiin uhraamaan \Herran\ huoneeseen, ja tämän kansan sydän kääntyy jälleen herransa Rehabeamin Juudan kuninkaan puoleen; niin he tappavat minun ja palajavat jälleen Rehabeamin Juudan kuninkaan tykö.

12:28 Ja kuningas piti neuvon ja teki kaksi kultaista vasikkaa; ja hän sanoi heille: teidän on työläs mennä Jerusalemiin, katso, tässä on sinun Jumalasi, Israel, joka sinun on johdattanut Egyptin maalta.

12:29 Ja pani niistä yhden Beteliin, ja toisen pani hän Daniin.

12:30 Ja se asia joutui synniksi; sillä kansa meni sen yhden eteen hamaan Daniin.

12:31 Niin teki hän myös huoneen kukkulalle ja teki papit halvimmista kansan seasta, jotka ei Levin lapsia olleet.

12:32 Ja Jerobeam teki juhlan viidentenätoistakymmenentenä päivänä, kahdeksantena kuukautena, niin kuin Juudan juhlapäivän, ja uhrasi alttarilla. Niin hän myös teki Beetelissä, uhraten vasikoille, jotka hän tehnyt oli. Ja hän toimitti Betelin papit kukkuloille, jotka hän tehnyt oli.

12:33 Hän nousi sille alttarille, jonka oli teettänyt Beeteliin, viidentenätoista päivänä kahdeksatta kuuta, jonka kuukauden hän oli omasta päästään keksinyt. Hän laittoi silloin juhlan israelilaisille ja nousi alttarille polttamaan uhreja.

13 LUKU

13:1 Ja katso, Juudasta Beeteliin tuli Herran käskystä Jumalan mies, juuri kun Jerobeam seisoj alttarin ääressä polttamassa uhreja.

13:2 Ja hän huusi alttaria kohti Herran käskystä ja sanoi: "Alttari, alttari, näin sanoo Herra: Katso, Daavidin suvusta on syntyvä poika, nimeltä Joosia. Hän on teurastava sinun päälläsi uhrikukkulapapit, jotka polttavat uhreja sinun päälläsi, ja sinun päälläsi tullaan polttamaan ihmisten luita."

13:3 Ja hän antoi sinä päivänä ennusmerkin, sanoen: "Ennusmerkki siitä, että Herra on puhunut, on tämä: alttari halkeaa, ja tuhka, joka on sen päällä, hajoaa."

13:4 Kun kuningas Jerobeam kuuli Jumalan miehen sanan, jonka hän huusi alttaria kohti Beetelissä, ojensi hän kätensä alttarilta ja sanoi: "Ottakaa hänet kiinni." Silloin hänen kätensä, jonka hän oli ojentanut häntä vastaan, kuivettui, eikä hän enää voinut vetää sitä takaisin.

13:5 Ja alttari halkesi ja tuhka hajosi alttarilta, niinkuin Jumalan mies Herran käskystä oli ennusmerkin antanut.

13:6 Silloin kuningas puhkesi puhumaan ja sanoi Jumalan miehelle: "Lepytä Herraa, Jumalaasi, ja rukoile minun puolestani, että minä voisin vetää käteni takaisin." Ja Jumalan mies lepytti Herraa; niin kuningas voi vetää kätensä takaisin, ja se tuli entiselleen.

13:7 Ja kuningas puhui Jumalan miehelle:

12:33 Ja hän uhrasi alttarilla, (jonka hän Beeteliin tehnyt oli) viidentenätoistakymmenentenä päivänä kahdeksantena kuukautena, jonka hän sydämässensä ajatellut oli. Ja teki Israelin lapsille juhlan, ja uhrasi alttarilla suitsutukseksi.

13 LUKU

13:1 Ja katso, Jumalan mies tuli Juudasta \Herran\ sanan kanssa Beeteliin; ja Jerobeam seisoj alttarin tykönä suitsuttamassa.

13:2 Ja hän huusi alttaria vastaan \Herran\ sanan kautta ja sanoi: alttari, alttari! Näin sanoo \Herra\: katso, Davidin huoneelle on syntyvä poika, Josia nimeltä: hän on uhraava sinun päälläs korkeuden pappeja, jotka sinun päälläs suitsuttavat, ja on polttava ihmisen luita sinun päälläs.

13:3 Ja hän antoi sinä päivänä ihmeen ja sanoi: tämä on se ihme, jonka \Herra\ puhunut on: katso, alttarin pitää halkeaman, ja tuhka, joka sen päällä on, pitää hajoitettaman.

13:4 Kuin kuningas kuuli sanan siltä Jumalan mieheltä, joka alttaria vastaan Beetelissä huutanut oli, ojensi Jerobeam kätensä alttarin tyköä ja sanoi: ottakaat häntä kiinni. Ja hänen kätensä kuivettui, jonka hän häntä vastaan ojensi, ja ei hän taitanut sitä vetää jälleen puoleensa.

13:5 Ja alttari halkesi, ja tuhka hajoitettiin alttarilta, sen ihmeen jälkeen, jonka Jumalan mies \Herran\ sanan kautta antanut oli.

13:6 Ja kuningas vastasi ja sanoi Jumalan miehelle: nöyryytä nyt sinus rukouksella \Herran\ Jumalas kasvoin edessä, ja rukoile minun edestäni, että käteni taipuis minun tyköni. Niin Jumalan mies rukoili nöyrästi \Herraa\, ja kuninkaan käsi taipui jälleen hänen puoleensa ja tuli niinkuin se oli ennenkin ollut.

13:7 Ja kuningas puhui Jumalan miehelle:

"Tule minun kanssani kotiini virkistämään itseäsi; minä annan sinulle lahjan."

13:8 Mutta Jumalan mies sanoi kuninkaalle: "Vaikka antaisit minulle puolet linnastasi, en minä tulisi sinun kanssasi. Tässä paikassa en minä syö leipää enkä juo vettä."

13:9 Sillä niin käski minua Herra sanallansa, sanoen: Älä syö leipää, älä juo vettä äläkä palaa samaa tietä, jota olet tullut."

13:10 Ja hän meni toista tietä eikä palannut samaa tietä, jota oli tullut Beeteliin.

13:11 Mutta Beetelissä asui vanha profeetta; ja hänen poikansa tuli ja kertoi hänelle kaiken, mitä Jumalan mies sinä päivänä oli tehnyt Beetelissä ja mitä hän oli puhunut kuninkaalle. Kun he olivat kertoneet sen isällensä,

13:12 kysyi heidän isänsä heiltä, mitä tietä hän oli mennyt. Ja hänen poikansa olivat nähneet, mitä tietä Juudasta tullut Jumalan mies oli lähtenyt.

13:13 Silloin hän sanoi pojilleen: "Satuloikaa minulle aasi." Ja kun he olivat satuloineet hänelle aasin, istui hän sen selkään

13:14 ja lähti Jumalan miehen jälkeen ja tapasi hänet istumassa tammen alla. Ja hän kysyi häneltä: "Sinäkö olet se Juudasta tullut Jumalan mies?" Hän vastasi: "Minä."

13:15 Hän sanoi hänelle: "Tule kanssani minun kotiini syömään."

13:16 Hän vastasi: "En voi palata enkä tulla sinun kanssasi, en voi syödä leipää enkä juoda vettä sinun kanssasi tässä paikassa,

13:17 sillä minulle on tullut sana, Herran sana: 'Älä syö leipää äläkä juo vettä siellä, älä myöskään tule takaisin samaa tietä, jota olet mennyt'."

13:18 Hän sanoi hänelle: "Minäkin olen

tule kotia minun kanssani ja virvoita itses: minä annan sinulle lahjan.

13:8 Mutta Jumalan mies sanoi kuninkaalle: vaikkas antaisit minulle puolen huonettas, en minä sittenkään tulisi sinun kanssas, enkä syö tässä paikassa leipää enkä juo vettä.

13:9 Sillä niin käski minua \Herran\ sanansa kautta, sanoen: ei sinun pidä leipää syömän eikä vettä juoman, eikä myös palajaman sitä tietä, jota sinä mennyt olet.

13:10 Ja hän meni toista tietä ja ei palannut sitä tietä, jota hän Beeteliin tullut oli.

13:11 Mutta Beetelissä asui vanha propheta; hänen tykönsä tuli hänen poikansa ja jutteli hänelle kaikki, mitä Jumalan mies teki sinä päivänä Beetelissä, ja sanat, jotka hän kuninkaalle sanonut oli, he juttelivat isällensä.

13:12 Ja heidän isänsä sanoi heille, mitä tietä hän meni? ja hänen poikansa osoittivat hänelle tien, jota Juudasta tullut Jumalan mies vaeltanut oli.

13:13 Mutta hän sanoi pojillensa: satuloikaat minulle aasi. Ja kuin he olivat satuloineet aasin, istui hän sen selkään.

13:14 Ja meni sen Jumalan miehen perään, ja löysi hänen istumassa tammen alla, ja sanoi hänelle, sinäkö se Jumalan mies olet, joka Juudasta tullut olet? Hän sanoi: minä.

13:15 Hän sanoi hänelle: tule minun kanssani kotia ja syö leipää.

13:16 Hän sanoi: en minä taida palata sinun kanssas enkä tulla sinun tykö: en minä syö leipää enkä juo vettä sinun kanssas tässä paikassa.

13:17 Sillä minun kanssani on puhuttu \Herran\ sanan kautta: ei sinun pidä siellä leipää syömän eikä vettä juoman, ei myös sinun pidä palajaman sitä tietä, jota sinä sinne mennyt olet.

13:18 Hän sanoi hänelle: minä olen myös

profeetta niinkuin sinä, ja enkeli on puhunut minulle Herran käskystä, sanoen: 'Vie hänet kanssasi takaisin kotiisi syömään leipää ja juomaan vettä.' Mutta sen hän valhetteli hänelle.

13:19 Niin tämä palasi hänen kanssansa ja söi leipää ja joi vettä hänen kodissaan.

13:20 Mutta heidän istuessaan pöydässä tuli Herran sana profeetalle, joka oli tuonut hänet takaisin.

13:21 Ja hän huusi Juudasta tulleelle Jumalan miehelle, sanoen: "Näin sanoo Herra: Koska sinä olet niskoitellut Herran käskyä vastaan etkä ole noudattanut sitä määräystä, jonka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antoi,

13:22 vaan olet palannut syömään leipää ja juomaan vettä siinä paikassa, josta sinulle oli sanottu: 'Älä siellä syö leipää äläkä juo vettä', niin älköön sinun ruumiisi tulko isiesi hautaan."

13:23 Ja kun hän oli syönyt leipää ja juonut, satuloi hän aasin profeetalle, jonka hän oli tuonut takaisin.

13:24 Kun tämä oli lähtenyt, kohtasi hänet leijona tiellä ja tappoi hänet. Ja hänen ruumiinsa oli pitkänään tiellä, ja aasi seisoi hänen vieressään, ja leijona seisoi ruumiin ääressä.

13:25 Ja katso, siitä kulki ohitse miehiä, ja he näkivät ruumiin pitkänään tiellä ja leijonan seisomassa ruumiin ääressä. He menivät ja puhuivat siitä kaupungissa, jossa vanha profeetta asui.

13:26 Kun profeetta, joka oli palauttanut hänet tieltä, kuuli sen, sanoi hän: "Se on se Jumalan mies, joka niskoitteli Herran käskyä vastaan. Sentähden Herra on antanut hänet leijonalle, ja se on ruhjonut ja tappanut hänet sen Herran sanan mukaan, jonka hän oli hänelle puhunut."

13:27 Ja hän puhui pojilleen, sanoen: "Satuloikaa minulle aasi." Ja he satuloivat.

13:28 Ja hän lähti ja löysi hänen ruumiinsa, joka oli pitkänään tiellä, ja aasin

propheta niinkuin sinäkin, ja enkeli on puhunut minun kanssani \Herran\ sanan kautta ja sanonut: vie häntä kanssas huoneeses syömään leipää ja juomaan vettä. Mutta hän valehteli hänen edessänsä.

13:19 Ja hän palasi hänen kanssansa, ja söi leipää ja joi vettä hänen huoneessansa.

13:20 Ja tapahtui, kuin he istuivat pöydän tykönä, että \Herran\ sana tuli prophetan työ, joka hänen palauttanut oli,

13:21 Ja hän huusi Jumalan miehelle, joka Juudasta tullut oli, ja sanoi: näin sanoo \Herra\: ettäs olet \Herran\ käskylle tottelematoin ollut, ja et ole sitä käskyä pitänyt, jonka \Herra\ sinun Jumalasi käsenyt on,

13:22 Ja olet palannut syömään leipää ja juomaan vettä siinä paikassa, josta sinulle sanottu oli: ei sinun pidä siellä leipää syömän eikä vettä juoman: ei pidä sinun ruumiis tuleman sinun isäis hautaan.

13:23 Ja kuin hän leipää syönyt ja vettä juonut oli, satuloitsi hän aasin prophetalle, jonka hän palauttanut oli.

13:24 Ja koska hän meni pois, kohtasi hänen jalopeura tiellä ja tappoi hänen. Ja hänen ruumiinsa makasi heitettyinä tiellä, ja aasi seisoi hänen sivussansa, ja jalopeura seisoi lähinnä ruumista.

13:25 Ja katso, koska siitä kävi ihmisiä ohitse, näkivät he ruumiin heitetyksi tielle ja jalopeuran seisovan ruumiin tykönä; ja he tulivat ja sanoivat sen kaupungissa, jossa vanha propheta asui.

13:26 Kuin propheta sen kuuli, joka hänen tieltä palauttanut oli, sanoi hän: se on Jumalan mies, joka \Herran\ käskylle tottelematoin oli; sentähden on \Herra\ hänen antanut jalopeuralle, ja se on musertanut ja tappanut hänen niiden sanain jälkeen, jotka \Herra\ hänelle sanonut oli.

13:27 Ja sanoi pojillensa: satuloikaat minulle aasi. Ja koska he olivat satuloineet,

13:28 Meni hän sinne, ja löysi hänen ruumiinsa heitetyksi tielle, ja aasin ja

ja leijonan seisomasta ruumiin ääressä; leijona ei ollut syönyt ruumista eikä myöskään ruhjonut aasia.

13:29 Niin profeetta otti Jumalan miehen ruumiin, pani sen aasin selkään ja vei sen takaisin; ja vanha profeetta tuli kaupunkiin pitämään valittajaisia ja hautaamaan häntä.

13:30 Ja hän pani ruumiin omaan hautaansa; ja he pitivät valittajaiset hänelle ja huusivat: "Voi, minun veljeni!"

13:31 Ja kun hän oli haudannut hänet, sanoi hän pojilleen näin: "Kun minä kuolen, niin haudatkaa minut siihen hautaan, johon Jumalan mies on haudattu, ja pankaa minun luuni hänen luittensa viereen.

13:32 Sillä toteutuva on sana, jonka hän Herran käskystä huusi Beetelissä olevaa alttaria vastaan ja kaikkia Samarian kaupungeissa olevia uhrikukkulatemppeleitä vastaan."

13:33 Ei tämänkään jälkeen Jerobeam kääntynyt pahalta tieltään, vaan teki taas uhrikukkulapapeiksi kaikenkaltaisia miehiä kansan keskuudesta. Kuka vain halusi, sen hän vihki papin virkaan, ja niin siitä tuli uhrikukkulapappi.

13:34 Ja tällä tavalla tämä tuli synniksi Jerobeamin suvulle ja syyksi siihen, että se hävitettiin ja hukutettiin maan päältä.

14 LUKU

14:1 Siihen aikaan sairastui Abia, Jerobeamin poika.

14:2 Niin Jerobeam sanoi vaimollensa: "Nouse ja pukeudu niin, ettei sinua tunneta Jerobeamin vaimoksi, ja mene Siiloon. Katso, siellä on profeetta Ahia, joka ilmoitti, että minusta on tuleva tämän kansan kuningas.

14:3 Ja ota mukaasi kymmenen leipää sekä pieniä leivoksia ja ruukullinen hunajaa ja mene hänen luoksensa. Hän ilmaisee sinulle, kuinka pojan käy."

14:4 Jerobeamin vaimo teki niin: hän nousi

jalopeuran seisovan ruumiin tykönä. Ei jalopeura ollut syönyt ruumista eikä reväissyt aasia.

13:29 Niin otti propheta sen Jumalan miehen ruumiin ja pani aasinsa päälle, ja vei sen takaperin; ja vanha propheta tuli kaupunkiin itkemään ja hautaamaan häntä.

13:30 Ja hän pani ruumiin omaan hautaansa, ja he itkivät häntä: oi minun veljeni!

13:31 Ja kuin he olivat haudanneet hänen, puhui hän pojillensa, sanoen: koska minä kuolen, niin haudatkaa minua siihen hautaan, johon Jumalan mies haudattu on, ja pankaat minun luuni hänen luidensa sivuun.

13:32 Sillä se on tapahtuva, minkä hän alttaria ja Beteliä vastaan \Herran\ sanan kautta huutanut oli, ja kaikkia korkeuden huoneita vastaan, jotka Samarian kaupungeissa ovat.

13:33 Mutta kuin nämät tapahtuneet olivat, ei Jerobeam kääntänytkään itseänsä pahalta tieltänsä pois, mutta meni ja teki taas korkeuden pappeja halvimmista kansan seassa; kenenkä hän tahtoi, sen käden hän täytti, ja se tuli korkeuden papiksi.

13:34 Ja tämä asia tapahtui Jerobeamin huoneelle synniksi, ja että hän piti hävitettävän ja hukutettaman maan päältä.

14 LUKU

14:1 Siihen aikaan sairasti Abia Jerobeamin poika.

14:2 Ja Jerobeam sanoi emännällensä: nouse ja muuta itses, niin ettei yksikään tuntisi sinua Jerobeamin emännäksi; ja mene Siiloon. Katso siellä on propheta Ahia, joka minulle sanoi: että minä olen tuleva tämän kansan kuninkaaksi.

14:3 Ja ota kätees kymmenen leipää ja kyrsää, ja astia hunajaa, ja mene hänen tykönsä, että hän sanois sinulle, mitä nuorukaiselle tapahtuu.

14:4 Ja Jerobeamin emäntä teki niin, nousi

ja meni Siiloon ja tuli Ahian taloon. Ja Ahia ei voinut nähdä, sillä hänellä oli vanhuuttaan kaihi silmissä.

14:5 Mutta Herra oli sanonut Ahialle: "Katso, Jerobeamin vaimo tulee sinulta kysymään pojastaan, sillä hän on sairaana. Niin ja niin on sinun puhuttava hänelle." Ja kun hän tuli tekeytyen tuntemattomaksi, 14:6 ja kun Ahia kuuli hänen askeleensa hänen tullessaan ovelta, sanoi hän: "Tule sisään, Jerobeamin vaimo; miksi sinä tekeydyt tuntemattomaksi? Minä olen saanut ilmoittaakseni sinulle kovan sanoman.

14:7 Mene ja sano Jerobeamille: 'Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Minä olen korottanut sinut kansan seasta ja asettanut sinut kansani Israelin ruhtinaaksi

14:8 ja reväissyt valtakunnan Daavidin suvulta ja antanut sen sinulle. Mutta sinä et ole ollut niinkuin minun palvelijani Daavid, joka noudatti minun käskyjäni ja seurasi minua kaikesta sydämestänsä, niin että hän teki ainoastaan sitä, mikä oli oikeata minun silmissäni.

14:9 Vaan sinä olet tehnyt enemmän paha kuin kaikki sinun edeltäjäsi: sinä olet mennyt ja tehnyt itsellesi muita jumalia, valettuja kuvia, ja olet vihoittanut minut ja heittänyt minut selkäsi taakse.

14:10 Katso, sentähden minä annan onnettomuuden kohdata Jerobeamin sukua ja hävitän Israelista Jerobeamin miespuoliset jälkeläiset, kaikki tyynni, ja minä lakaisen pois Jerobeamin suvun, niinkuin saasta lakaistaan, kunnes siitä on tullut loppu.

14:11 Joka Jerobeamin jälkeläisistä kuolee kaupungissa, sen koirat syövät, ja joka kuolee kedolle, sen syövät taivaan linnut. Sillä Herra on puhunut.'

14:12 Niin nouse nyt ja mene kotiisi. Kun sinun jalkasi astuu kaupunkiin, kuolee lapsi.

ja meni Siloon, ja tuli Ahian huoneeseen; mutta ei Ahia taitanut nähdä, sillä hänen silmänsä olivat pimenneet vanhuudesta.

14:5 Mutta \Herra\ sanoi Ahialle: katso Jerobeamin emäntä tulee kysymään sinulta yhtä asiaa pojastansa, sillä hän on sairas; niin puhu sinä hänelle niin ja niin. Ja kuin hän tuli sisälle, piti hän itsensä outona. 14:6 Kun Ahia kuuli ovelta hänen jalkainsa töminän, sanoi hän: tule sisälle, sinä Jerobeamin emäntä: kuinkas itset niin outona pidät? Minä olen lähetetty sinun tykösi kovan sanoman kanssa.

14:7 Mene ja sano Jerobeamille: näin sanoo \Herra\ Israelin Jumala: että minä olen korottanut sinun kansan seasta ja pannut sinun minun kansani Israelin ruhtinaaksi,

14:8 Ja olen reväissyt valtakunnan Davidin huoneelta pois, ja antanut sen sinulle: mutta et sinä ole ollut niinkuin minun palvelijani David, joka piti minun käskyni ja vaelsi minun jälkeeni kaikella sydämellä, ja teki ainoastaan mitä minulle kelvollinen oli;

14:9 Mutta sinä olet tehnyt pahemmin kaikkia muita, jotka sinun edelläs olleet ovat, ja sinä olet mennyt ja tehnyt itselles vieraita jumalia ja valettuja kuvia kehoittaakses minua vihaan, ja olet heittänyt minun selkäs taa;

14:10 Sentähden katso, minä annan tulla paha Jerobeamin huoneen päälle, ja hukutan Jerobeamista sen, joka vetensä seinään heittää, suljetun ja hyljätyn Israelissa, ja käväisen Jerobeamin huoneen sukukunnan, niinkuin tunkio käväistään, perikatoonsa asti.

14:11 Joka Jerobeamista kuolee kaupungissa, se pitää koirilta syötämän, mutta joka kuolee kedolla, se pitää taivaan linnuilta syötämän; sillä \Herra\ on sen puhunut.

14:12 Niin nouse sinä ja mene kotias, ja kuin jalkas astuu kaupunkiin, niin pojan

14:13 Ja koko Israel on pitävä valittajaiset hänelle, ja hänet haudataan. Sillä Jerobeamin jälkeläisistä on hän yksin tuleva hautaan, koska Jerobeamin suvussa on vain hänessä havaittu jotakin Herralle, Israelin Jumalalle, otollista.

14:14 Mutta Herra on herättävä itsellensä Israeliin kuninkaan, joka hävittää Jerobeamin suvun. Se on se päivä; ja mitä sitten?

14:15 Herra on lyövä Israelia, niin että se tulee ruovon kaltaiseksi, joka häilyy vedessä. Ja hän kiskaisee Israelin irti tästä hyvästä maasta, jonka hän on antanut heidän isillensä, ja hajottaa heidät tuolle puolelle Euftrat-virran, koska he ovat tehneet itsellensä asera-karsikkoja ja siten vihoittaneet Herran.

14:16 Ja hän antaa alttiiksi Israelin niiden syntien tähden, jotka Jerobeamin on tehnyt ja joilla hän on saattanut Israelin tekemään syntiä."

14:17 Niin Jerobeamin vaimo nousi, meni matkaansa ja tuli Tirsaan. Juuri kun hän tuli huoneen kynnykselle, kuoli poika.

14:18 Ja hänet haudattiin, ja koko Israel piti valittajaiset hänelle, sen sanan mukaan, jonka Herra oli puhunut palvelijansa, profeetta Ahian, kautta.

14:19 Mitä muuta on kerrottavaa Jerobeamista, kuinka hän soti ja kuinka hän hallitsi, katso, se on kirjoitettuna Israelin kuningasten aikakirjassa.

14:20 Ja aika, minkä Jerobeamin hallitsi, oli kaksikymmentä kaksi vuotta. Sitten hän meni lepoon isiensä tykö. Ja hänen poikansa Naadab tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

14:21 Mutta Rehabeam, Salomon poika, tuli Juudan kuninkaaksi. Neljäkymmenen yhden vuoden vanha oli Rehabeam tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi seitsemäntoista vuotta Jerusalemissa, siinä kaupungissa, jonka Herra oli valinnut kaikista Israelin sukukunnista, asettaakseen nimensä siihen.

pitää kuoleman.

14:13 Ja koko Israel itkee häntä ja hautaa hänen, sillä ainoastansa tämä tulee Jerobeamista hautaan, että jotakin hyvää on löydetty hänen tykönänsä, \Herran\ Israelin Jumalan edessä, Jerobeamin huoneessa.

14:14 Ja \Herra\ herättää itsellensä yhden Israelin kuninkaan, se on hävittävä Jerobeamin huoneen sinä päivänä: ja mitä jo on tapahtunut?

14:15 Ja \Herra\ lyö Israelin niinkuin ruoko häilyy vedessä, ja repii Israelin tästä hyvästä maasta, jonka hän heidän isillensä antanut on, ja hajottaa heidät virran ylitse; että he ovat itsellensä tehneet metsistöitä, vihoittaksensa \Herraa\:

14:16 Ja hylkää Israelin, Jerobeamin synnin tähden, joka syntiä teki ja saatti Israelin syntiä tekemään.

14:17 Ja Jerobeamin emäntä nousi ja meni, ja tuli Tirsaan; ja kuin hän astui huoneen kynnykseen, kuoli nuorukainen.

14:18 Ja he hautasivat hänen, ja koko Israel itki häntä, \Herran\ sanan jälkeen, jonka hän palveliansa propheta Ahian kautta sanonut oli.

14:19 Mitä enempi Jerobeamista on sanomista, kuinka hän soti ja kuinka hän hallitsi: katso se on kirjoitettu Israelin kuningasten aikakirjassa.

14:20 Ja aika, jonka Jerobeamin hallitsi, oli kaksikolmattakymmentä ajastaikaa; ja hän nukkui isänsä kanssa; ja hänen poikansa Nadab tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

14:21 Niin oli Rehabeam, Salomon poika kuningas Juudassa, ja oli yhdenviidettäkymmentä ajastaikainen tultuansa kuninkaaksi, ja hallitsi seitsemäntoistakymmentä ajastaikaa Jerusalemissa, siinä kaupungissa, jonka \Herra\ valinnut on kaikista Israelin

Hänen äitinsä oli nimeltään Naema, ammonilainen.

14:22 Ja Juuda teki sitä, mikä oli pahaa Herran silmissä. Synneillänsä, joita he tekivät, he vihoittivat Herraa paljon enemmän, kuin heidän isänsä olivat tehneet.

14:23 Hekin tekivät itsellensä uhrikukkuloita, patsaita ja asera-karsikkoja kaikille korkeille kukkuloille ja jokaisen viheriän puun alle.

14:24 Ja maassa oli myöskin haureellisia pyhäkköpoikia. He jäljittelivät niiden kansojen kaikkia kauhastavia tekoja, jotka Herra oli karkoittanut israelilaisten tieltä.

14:25 Mutta kuningas Rehabeamin viidentenä hallitusvuotena hyökkäsi Suusak, Egyptin kuningas, Jerusalemin kimppuun.

14:26 Ja hän otti Herran temppelin aarteet ja kuninkaan palatsin aarteet; otti kaikki tyynni. Hän otti myös kaikki ne kultakilvet, jotka Salomo oli teettänyt.

14:27 Kuningas Rehabeam teetti niiden sijaan vaskivilvet ja jätti ne henkivartijain päälliköiden haltuun, jotka vartioivat kuninkaan linnan ovella.

14:28 Ja niin usein kuin kuningas meni Herran temppeliin, kantoivat henkivartijat niitä ja veivät ne sitten takaisin henkivartijain huoneeseen.

14:29 Mitä muuta on kerrottavaa Rehabeamista ja kaikesta, mitä hän teki, se on kirjoitettu Juudan kuningasten aikakirjassa.

14:30 Mutta Rehabeam ja Jerobeam olivat kaiken aikaa sodassa keskenään.

14:31 Sitten Rehabeam meni lepoon isänsä tykö, ja hänet haudattiin isänsä viereen Daavidin kaupunkiin. Hänen äitinsä oli nimeltään Naema, ammonilainen. Ja hänen poikansa Abiam tuli kuninkaaksi hänen sijaansa

15 LUKU

15:1 Ja kuningas Jerobeamin, Nebatin

sukukunnista, pannaksensa siihen nimensä; ja hänen äitinsä nimi oli Naema Ammonilainen.

14:22 Ja Juuda teki pahaa \Herran\ edessä; ja he saattivat hänen enempi kiivaaksi, kuin kaikki heidän esi-isänsä olivat tehneet synneillänsä, joita he tekivät.

14:23 Sillä hekin rakensivat itsellensä korkeuksia, patsaita ja metsistöitä kaikille korkeille vuorille ja kaikkein viheriäisten puiden alle.

14:24 Ja maakunnassa oli huorintekijöitä; ja he tekivät kaikki pakanain kauhastukset, jotka \Herra\ Israelin lasten edestä oli ajanut pois.

14:25 Ja tapahtui viidennellä kuningas Rehabeamin ajastajalla, että Sisak Egyptin kuningas meni Jerusalemia vastaan,

14:26 Ja otti \Herran\ huoneen tavarat, ja kuninkaan huoneen tavarat, ja kaiken mitä sieltä taidettiin ottaa, ja otti kaikki kultaiset kilvet, jota Salomo oli antanut tehdä,

14:27 Joiden siaan kuningas Rehabeam antoi tehdä vaskisia kilpiä, ja antoi ne ylimmäisten vartioittensa haltuun, jotka kuninkaan huoneen ovea vartioitsivat.

14:28 Ja niin usein kuin kuningas meni \Herran\ huoneeseen, kantoivat vartiat niitä, ja veivät ne vartiakamariin jälleen.

14:29 Mitä enempi Rehabeamin asioista on sanomista ja kaikista mitä hän tehnyt oli: eikö se ole kirjoitettu Juudan kuningasten aikakirjassa?

14:30 Ja Rehabeamin ja Jerobeamin välillä oli sota kaikkina heidän päivinänsä.

14:31 Ja Rehabeam nukkui isänsä kanssa ja haudattiin isänsä tykö Davidin kaupunkiin. Ja hänen äitinsä nimi oli Naema Ammonilainen. Ja hänen poikansa Abiam tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

15 LUKU

15:1 Niin oli kuningas Jerobeamin Nebatin

pojan, kahdeksantentoista hallitusvuotena tuli Abiam Juudan kuninkaaksi.

15:2 Hän hallitsi kolme vuotta Jerusalemissa. Hänen äitinsä oli nimeltään Maaka, Abisalomin tytär.

15:3 Ja hän vaelsi kaikissa isänsä synneissä, joita tämä oli tehnyt ennen häntä, eikä hänen sydämensä ollut ehyesti antautunut Herralle, hänen Jumalallensa, niinkuin hänen isänsä Daavidin sydän oli ollut.

15:4 Mutta Daavidin tähden Herra, hänen Jumalansa, antoi hänen lampunsa palaa Jerusalemissa, korottamalla hänen jälkeläisekseen hänen poikansa ja pitämällä Jerusalemiä pystyssä -

15:5 koska Daavid oli tehnyt sitä, mikä on oikein Herran silmissä, eikä koko elinaikanaan ollut poikennut mistään, mitä hän on käsenyt, paitsi heetiläisen Uurian asiassa.

15:6 Ja Abiam oli koko elinaikansa sodassa Jerobeamin kanssa.

15:7 Mitä muuta on kerrottavaa Abiamista ja kaikesta, mitä hän teki, se on kirjoitettuna Juudan kuningasten aikakirjassa. Mutta Abiam ja Jerobeam olivat sodassa keskenään.

15:8 Ja Abiam meni lepoon isänsä tykö, ja hänet haudattiin Daavidin kaupunkiin. Ja Aasa, hänen poikansa, tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

15:9 Israelin kuninkaan Jerobeamin kahdentenkymmenentenä hallitusvuotena tuli Aasa Juudan kuninkaaksi.

15:10 Hän hallitsi neljäkymmentä yksi vuotta Jerusalemissa. Hänen äitinsä oli nimeltään Maaka, Abisalomin tytär.

15:11 Ja Aasa teki sitä, mikä oli oikein Herran silmissä, niinkuin hänen isänsä Daavid,

15:12 ja toimitti haureelliset pyhäkköpojat pois maasta ja hävitti kaikki ne kivijumalat, jotka hänen isänsä olivat tehneet.

15:13 Jopa hän erotti äitinsä Maakan kuningattaren arvosta, koska tämä oli

pojan kahdeksantena vuotena toistakymmentä Abiam kuningas Juudassa, 15:2 Ja hallitsi kolme ajastaikaa Jerusalemissa; hänen äitinsä nimi oli Maeka Abisalomin tytär.

15:3 Ja hän vaelsi kaikissa isänsä synneissä, jotka hän oli tehnyt hänen edellensä, ja ei ollut hänen sydämensä vakaa \Herran\ hänen Jumalansa edessä, niinkuin Davidin hänen isänsä sydän oli.

15:4 Mutta Davidin tähden antoi \Herra\ hänen Jumalansa hänelle valkeuden Jerusalemissa, herättääksensä hänelle pojan hänen jälkeensä, ja asettaaksensa Jerusalemiin;

15:5 Sillä David oli tehnyt mitä oikein on \Herran\ edessä, ja ei poikennut kaikista, mitä hän hänelle käsenyt oli, kaikkena elinaikansa, paitsi Urian Hetiläisen asiaa.

15:6 Mutta Rehabeam ja Jerobeam sotivat keskenensä kaiken elinaikansa.

15:7 Mitä enempi on sanomista Abiamista ja kaikista hänen töistensä, eikö se ole kirjoitettu Juudan kuningasten aikakirjassa? Ja Abiam soti Jerobeamin kanssa.

15:8 Niin Abiam nukkui isänsä kanssa ja haudattiin Davidin kaupunkiin; ja Asa hänen poikansa hallitsi hänen perässensä.

15:9 Ja kahdentenkymmenentenä Jerobeamin Israelin kuninkaan vuonna oli Asa kuningas Juudassa.

15:10 Ja hallitsi yhden ajastajan viidettäkymmentä Jerusalemissa; hänen äitinsä nimi oli Maeka Abisalomin tytär.

15:11 Ja Asa teki kelvollisesti \Herran\ edessä, niinkuin David hänen isänsä,

15:12 Ja karkoitti huorintekijät maalta, ja ajoi pois kaikki epäjumalat, jotka hänen isänsä tehneet olivat.

15:13 Ja vielä sitten pani hän äitinsä Maekan viralta pois, että hän oli tehnyt

pystyttänyt inhotuksen Aseralle; ja Aasa kukisti inhotuksen ja poltti sen Kidronin laaksossa.

15:14 Mutta uhrikukkulat eivät hävinneet. Kuitenkin oli Aasan sydän ehyesti antautunut Herralle, niin kauan kuin hän eli.

15:15 Ja hän vei Herran temppeliin isänsä pyhät lahjat ja omat pyhät lahjansa: hopeata, kultaa ja kaluja.

15:16 Mutta Aasa ja Israelin kuningas Baesa olivat kaiken aikansa sodassa keskenään.

15:17 Baesa, Israelin kuningas, lähti Juudaa vastaan ja linnoitti Raaman, estääkseen ketään pääsemästä Aasan, Juudan kuninkaan, luota tai hänen luokseen.

15:18 Ja Aasa otti kaiken hopean ja kullan, mikä vielä oli jäljellä Herran temppelin ja kuninkaan linnan aarrekammioissa, ja antoi sen palvelijainsa haltuun; ja kuningas Aasa lähetti heidät Benhadadin, Tabrimmonin pojan, Hesjonin pojanpojan, Aramin kuninkaan, luo, joka asui Damaskossa, ja käski sanoa hänelle:

15:19 "Onhan liitto meidän välillämme, minun ja sinun, niinkuin oli minun isäni ja sinun isäsi välillä. Katso, minä lähetän sinulle hopeata ja kultaa lahjaksi; mene ja riko Baesan, Israelin kuninkaan, kanssa tekemäsi liitto, että hän lähtisi pois minun kimpustani."

15:20 Niin Benhadad kuuli kuningas Aasaa ja lähetti sotajoukkojensa päälliköt Israelin kaupunkeja vastaan ja valtasi lijonin, Daanin, Aabel-Beet-Maakan ja koko Kinnerotin ynnä koko Naftalin maan.

15:21 Kun Baesa kuuli sen, lakkasi hän linnoittamasta Raamaa ja jäi Tirsaan.

15:22 Mutta kuningas Aasa kutsui kokoon kaiken Juudan, vapauttamatta ketään. Ja he veivät pois kivet ja puut, joilla Baesa oli linnoittanut Raamaa. Niillä kuningas Aasa linnoitti Geban, joka on Benjaminissa, ja Mispan.

15:23 Mitä muuta kaikkea on kerrottavaa

Mipletsetin metsistön; vaan Asa kukisti hänen Mipletsetinsä ja poltti sen Kidronin ojan tykönä.

15:14 Mutta kukkuloita ei hän kukistanut; kuitenkin Asan sydän oli vakaa \Herran\ edessä kaiken elinaikansa.

15:15 Ja hän vei sisälle mitä hänen isänsä oli pyhittänyt, ja \Herran\ huoneen pyhät kalut: hopian ja kullan ja astiat.

15:16 Mutta Asan ja Baesan Israelin kuninkaan välillä oli sota kaiken heidän elinaikansa.

15:17 Vaan Baesa Israelin kuningas nousi Juudaa vastaan ja rakensi Raman, ettei yksikään vaeltaisi ulos taikka sisälle Asan Juudan kuninkaan puolelta.

15:18 Silloin otti Asa kaiken hopian ja kullan, jotka \Herran\ huoneen tavaroista ja kuninkaan huoneen tavaroista jääneet olivat, ja antoi ne palveliansa käsiin, jotka kuningas Asa lähetti Benhadadille Tabrimmonin Hesjonin pojan pojalle Syrian kuninkaalle, joka asui Damaskussa, ja käski sanoa hänelle:

15:19 Minun ja sinun vaiheella, ja minun isäni ja sinun isäs vaiheella on liitto: katso minä lähetin sinulle hopiaa ja kultaa lahjaksi, ettäs rikkoisit sen liiton, minkä sinä Baesan Israelin kuninkaan kanssa tehnyt olet, että hän erkanis minusta.

15:20 Ja Benhadad oli kuuliainen kuningas Asalle, ja lähetti sodanpäämiehet Israelin kaupunkeihin, ja löi lionin ja Danin ja Abelin Betmaekan, ja koko Kinerotin, ynnä kaiken Naphtalin maakunnan kanssa.

15:21 Kuin Baesa sen kuuli, lakkasi hän rakentamasta Ramaa, ja meni Tirsaan.

15:22 Mutta kuningas Asa lähetti sanoman kaiken Juudan ympäri: ei tässä pidä yksikään nuhteetoin oleman. Ja he kukistivat kivet ja puut Ramasta, joita Baesa oli rakentanut; ja kuningas Asa rakensi niistä Geban BanJaminista ja Mitspan.

15:23 Mitä muuta on kuningas Asasta

Aasasta, kaikista hänen urotöistään, kaikista, mitä hän teki, ja kaupungeista, jotka hän rakensi, se on kirjoitettuna Juudan kuningasten aikakirjassa. Mutta vanhuutensa päivinä hän oli sairas jaloistaan.

15:24 Sitten Aasa meni lepoon isiensä tykö, ja hänet haudattiin isiensä viereen hänen isänsä Daavidin kaupunkiin. Ja hänen poikansa Joosafat tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

15:25 Ja Naadab, Jerobeamin poika, tuli Israelin kuninkaaksi Aasan, Juudan kuninkaan, toisena hallitusvuotena, ja hän hallitsi Israelia kaksi vuotta.

15:26 Hän teki sitä, mikä on paha Herran silmissä, ja vaelsi isänsä teitä ja hänen synnissänsä, jolla hän oli saattanut Israelin tekemään syntiä.

15:27 Mutta Baesa, Ahian poika, Isaskarin sukua, teki salaliiton häntä vastaan, ja Baesa surmasi hänet Gibbetonin luona, joka oli filistealaisilla; sillä Naadab ja koko Israel piirittivät Gibbetonia.

15:28 Baesa tappoi hänet Juudan kuninkaan Aasan kolmantena hallitusvuotena ja tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

15:29 Kuninkaaksi tultuaan hän surmasi koko Jerobeamin suvun jättämättä Jerobeamin jälkeläisistä eloon ainoatakaan henkeä: hän hävitti heidät Herran sanan mukaan, jonka hän oli puhunut palvelijansa, siilolaisen Ahian, kautta -

15:30 niiden syntien tähden, jotka Jerobeamin oli tehnyt ja joilla hän oli saattanut Israelin tekemään syntiä, siten vihoittaen Herran, Israelin Jumalan.

15:31 Mitä muuta on kerrottavaa Naadabista ja kaikesta, mitä hän teki, se on kirjoitettuna Israelin kuningasten aikakirjassa.

15:32 Mutta Aasa ja Israelin kuningas Baesa olivat kaiken aikansa sodassa keskenään.

puhumista, ja kaikesta hänen vallastansa, ja kaikista hänen töistensä, ja kaupungeista, jotka hän rakentanut oli: eikö se ole kirjoitettu Juudan kuningasten aikakirjassa? paitsi että hän oli vanhuudellansa sairas jaloista.

15:24 Ja Asa nukkui isäinsä kanssa ja haudattiin isäinsä kanssa isänsä Davidin kaupunkiin. Ja Josaphat hänen poikansa tuli kuninkaaksi hänen peräänsä.

15:25 Ja Nadab Jerobeamin poika oli Israelin kuningas toisena Aasan Juudan kuninkaan vuonna, ja hallitsi Israelissa kaksi vuotta,

15:26 Ja teki paha Herran edessä, ja vaelsi isänsä teillä ja hänen synneissään, joilla hän saatti Israelin syntiä tekemään.

15:27 Ja Baesa Ahian poika Isaskarin huoneesta teki liiton häntä vastaan, ja Baesa löi hänen Philistealaisten Gibetonissa; sillä Nadab ja koko Israel piirittivät Gibetonin.

15:28 Sitte tappoi Baesa hänen kolmantena Aasan Juudan kuninkaan vuonna, ja tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

15:29 Koska hän oli kuningas, löi hän kuoliaaksi kaiken Jerobeamin huoneen, ja ei jättänyt yhtään ainoaa henkeä Jerobeamin huoneesta, siihenasti että hän hävitti hänen, Herran sanan jälkeen, joka oli sanottu hänen palvelialtansa Ahialta Silosta,

15:30 Jerobeamin syntein tähden, jotka hän teki, ja jolla hän saatti Israelin syntiä tekemään, sillä vihoittamisella, jolla hän vihaan kehoitti Herran Israelin Jumalan.

15:31 Mitä enempi Nadabista on sanomista ja kaikista hänen töistensä: eikö se ole kirjoitettu Israelin kuningasten aikakirjassa?

15:32 Mutta Asa ja Baesa Israelin kuningas sotivat keskenensä kaiken ikänsä.

15:33 Aasan, Juudan kuninkaan, kolmantena hallitusvuotena tuli Baesa, Ahian poika, koko Israelin kuninkaaksi Tirsassa, ja hän hallitsi kaksikymmentä neljä vuotta.

15:34 Hän teki sitä, mikä on pahaa Herran silmissä, ja vaelsi Jerobeamin teitä ja hänen synneissänsä, joilla hän oli saattanut Israelin tekemään syntiä.

16 LUKU

16:1 Ja Jeehulle, Hananin pojalle, tuli tämä Herran sana Baesaa vastaan:

16:2 "Sentähden, että sinä, vaikka minä olen korottanut sinut tomusta ja pannut sinut kansani Israelin ruhtinaaksi, olet vaeltanut Jerobeamin teitä ja saattanut minun kansani Israelin tekemään syntiä, niin että he ovat vihoittaneet minut synneillänsä,

16:3 katso, minä lakaisen pois Baesan ja hänen sukunsa. Minä teen sinun suvullesi, niinkuin minä tein Jerobeamin, Nebatin pojan, suvulle.

16:4 Joka Baesan jälkeläisistä kuolee kaupungissa, sen koirat syövät, ja joka kuolee kedolla, sen syövät taivaan linnut."

16:5 Mitä muuta on kerrottavaa Baesasta, siitä, mitä hän teki, ja hänen urotöistänsä, se on kirjoitettuna Israelin kuningasten aikakirjassa.

16:6 Ja Baesa meni lepoon isiensä tykö, ja hänet haudattiin Tirsaan. Ja hänen poikansa Eela tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

16:7 Mutta profeetta Jeehun, Hananin pojan, kautta oli tullut Herran sana Baesaa ja hänen sukuansa vastaan kaiken sen tähden, mitä hän oli tehnyt ja mikä oli pahaa Herran silmissä, hänen kättensä tekojen tähden, joilla hän oli vihoittanut Herran, niin että hänen kävi niinkuin Jerobeamin suvun, kuin myöskin sen tähden, että hän oli surmannut tämän

15:33 Kolmantena Asan Juudan kuninkaan vuonna oli Baesa Ahian poika koko Israelin kuningas Tirsassa, neljäkymmenekymmentä ajastaikaa.

15:34 Ja hän teki pahaa \Herran\ edessä, ja vaelsi Jerobeamin teillä ja hänen synneissänsä, joilla hän saatti Israelin syntiä tekemään.

16 LUKU

16:1 Niin tuli \Herran\ sana Jehun Hananin pojan tykö Baesaa vastaan, sanoen:

16:2 Että minä olen ylentänyt sinun tomusta ja tehnyt sinun minun kansani Israelin ruhtinaaksi, ja kuitenkin sinä olet vaeltanut Jerobeamin teillä ja saattanut minun kansani Israelin syntiä tekemään, niin että vihoitat minun heidän synneillänsä;

16:3 Katso, minä hävitän Baesan perilliset ja hänen huoneensa perilliset, ja annan sinun huonees tulla niinkuin Jerobeamin Nebatin pojan huoneen:

16:4 Joka Baesan suvusta kuolee kaupungissa, se pitää koirilta syötämän, ja joka kuolee kedolla se pitää taivaan linnuilta syötämän.

16:5 Mitä enempi on puhumista Baesasta ja hänen töistänsä ja voimastansa: eikö se ole kirjoitettu Israelin kuningasten aikakirjassa?

16:6 Ja Baesa nukkui isiensä kanssa ja haudattiin Tirsaan. Ja hänen poikansa Ella tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

16:7 Ja \Herran\ sana tuli prophetan Jehun Hananin pojan kautta Baesaa ja hänen huonettansa vastaan, ja kaikkea pahuutta vastaan, minkä hän \Herran\ edessä tehnyt oli, vihoittaaksensa häntä kättensä töillä, että sen piti tuleman niinkuin Jerobeamin huone, ja sentähden että hän hänen tappanut oli.

suvun.

16:8 Aasan, Juudan kuninkaan, kahdentenkymmenentenä kuudentena hallitusvuotena tuli Eela, Baesan poika, Israelin kuninkaaksi Tirtsassa, ja hän hallitsi kaksi vuotta.

16:9 Mutta hänen palvelijansa Simri, jolla oli johdossaan puolet sotavaunuista, teki salaliiton häntä vastaan. Ja kun hän Tirtsassa kerran oli juonut itsensä juovuksiin Tirtsassa olevan linnan päällikön Arsan talossa,

16:10 tuli Simri sinne ja löi hänet kuoliaaksi Juudan kuninkaan Aasan kahdentenkymmenentenä seitsemäntenä hallitusvuotena; ja hän tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

16:11 Ja kun hän oli tullut kuninkaaksi ja istunut valtaistuimelleen, surmasi hän koko Baesan suvun eikä jättänyt hänen jälkeläisistään eloon ainoatakaan miehenpuolta, ei sukulunastajaa eikä ystävää.

16:12 Ja niin tuhosi Simri koko Baesan suvun, Herran sanan mukaan, jonka hän oli puhunut Baesaa vastaan profeetta Jeehun kautta,

16:13 kaikkien Baesan ja hänen poikansa Eelan syntien tähden, jotka nämä olivat tehneet ja joilla he olivat saattaneet Israelin tekemään syntiä; he olivat vihoittaneet Herran, Israelin Jumalan, turhilla jumalilla, joita he palvelivat.

16:14 Mitä muuta on kerrottavaa Eelasta ja kaikesta, mitä hän teki, se on kirjoitettuna Israelin kuningasten aikakirjassa.

16:15 Juudan kuninkaan Aasan kahdentenkymmenentenä seitsemäntenä hallitusvuotena tuli Simri kuninkaaksi, ja hän hallitsi Tirtsassa seitsemän päivää. Väki oli silloin asettuneena leiriin Gibbetonin edustalle, joka oli filistealaisilla.

16:16 Kun leiriin asettunut väki kuuli sanottavan: "Simri on tehnyt salaliiton ja on myös surmannut kuninkaan", niin koko Israel teki sinä päivänä leirissä Omrin,

16:8 Asan Juudan kuninkaan kuudentena vuonna kolmattakymmentä oli Ella Baesan poika Israelin kuningas Tirtsassa kaksi ajastaikaa.

16:9 Mutta hänen palveliansa Simri, joka hallitsi puolet vaunuja, teki liiton häntä vastaan: kuin hän tuli Tirtsaan, niin hän joi ja juopui Artsan tykönä, joka oli Tirtsan kartanon haltia.

16:10 Ja Simri tuli ja löi hänen, ja tappoi hänen Asan Juudan kuninkaan seitsemäntenä vuonna kolmattakymmentä, ja tuli hänen sijaansa kuninkaaksi.

16:11 Ja kuin hän oli kuningas ja istui kuninkaallisella istuimellansa, löi hän kaiken Baesan huoneen ja ei jättänyt yhtäkään seinään vettänsä heittävä, eikä perillisiä eli lankoja.

16:12 Ja niin hävitti Simri koko Baesan huoneen, \Herran\ sanan jälkeen, joka Baesalle oli puhuttu propheta Jehun kautta.

16:13 Kaikkein Baesan ja hänen poikansa Ellan syntein tähden, joita he olivat tehneet, ja olivat saattaneet Israelin syntiä tekemään, ja olivat vihoittaneet \Herran\ Israelin Jumalan turhuudellansa.

16:14 Mitä enempi on sanomista Ellasta ja kaikista hänen menoistansa: eikö se ole kirjoitettu Israelin kuningasten aikakirjassa?

16:15 Seitsemäntenä kolmattakymmentä Asan Juudan kuninkaan vuonna oli Simri kuningas Tirtsassa seitsemän päivää; sillä väki oli sioittanut itsensä Philistealaisten Gibetonissa.

16:16 Koska väki leirissä ollessansa kuuli sanottavan Simrin tehneen liiton ja tappaneen kuninkaan, niin koko Israel vahvisti sinä päivänä Omrin

Israelin sotapäällikön, kuninkaaksi.

16:17 Ja Omri ja koko Israel hänen kanssaan lähti Gibbetonista, ja he saarsivat Tirsan.

16:18 Ja kun Simri näki, että kaupunki oli valloitettu, meni hän kuninkaan linnan palatsiin ja poltti kuninkaan linnan päänsä päältä tulella, ja niin hän kuoli,

16:19 syntiensä tähden, jotka hän oli tehnyt, kun oli tehnyt sitä, mikä on pahaa Herran silmissä, vaeltamalla Jerobeamin teitä ja hänen synnissään, jota tämä oli tehnyt ja jolla hän oli saattanut Israelin tekemään syntiä.

16:20 Mitä muuta on kerrottavaa Simristä ja salaliitosta, jonka hän teki, se on kirjoitettuna Israelin kuningasten aikakirjassa.

16:21 Silloin Israelin kansa jakaantui kahtia. Toinen puoli kansaa seurasi Tibniä, Giinatin poikaa, tehdäkseen hänet kuninkaaksi, toinen puoli seurasi Omria.

16:22 Mutta se osa kansaa, joka seurasi Omria, sai voiton siitä osasta kansaa, joka seurasi Tibniä, Giinatin poikaa. Ja Tibni kuoli, ja Omri tuli kuninkaaksi.

16:23 Juudan kuninkaan Aasan kolmantenäkymmenentenä ensimmäisenä hallitusvuotena tuli Omri Israelin kuninkaaksi, ja hän hallitsi kaksitoista vuotta; Tirsassa hän hallitsi kuusi vuotta.

16:24 Hän osti Samarian vuoren Semeriltä kahdella talentilla hopeata ja rakensi vuorelle kaupungin ja kutsui rakentamansa kaupungin Samariaksi Semerin, vuoren omistajan, nimen mukaan.

16:25 Ja Omri teki sitä, mikä on pahaa Herran silmissä, teki enemmän pahaa kuin kaikki hänen edeltäjänsä.

16:26 Ja hän vaelsi kaikessa Jerobeamin, Nebatin pojan, tietä ja hänen synneissään, joilla hän oli saattanut Israelin tekemään syntiä, niin että he vihoittivat Herran, Israelin Jumalan, turhilla jumalillaan.

16:27 Mitä muuta on kerrottavaa Omrista,

sodanpäämiehen Israelin kuninkaaksi leirissä.

16:17 Ja Omri meni ylös ja koko Israel hänen kanssansa Gibbetonista, ja ahdistivat Tirsan.

16:18 Koska Simri näki kaupungin voitettavan, meni hän kuninkaallisen huoneen saliin, ja poltti itsensä kuninkaallisen huoneen kanssa ja kuoli.

16:19 Synteinsä tähden, jotka hän oli tehnyt: sillä hän oli tehnyt pahaa \Herran\ edessä ja vaeltanut Jerobeamin teillä ja niissä synneissä, jotka hän oli tehnyt ja joilla hän oli saattanut Israelinkin syntiä tekemään.

16:20 Mitä enempi on sanomista Simristä, ja kuinka hän oli liiton tehnyt: eikö se ole kirjoitettu Israelin kuningasten aikakirjassa?

16:21 Siihen aikaan hajosi Israelin kansa kahteen joukkoon: yksi osa Tibnin Ginatin pojan puolelle, ja vahvistivat hänen kuninkaaksensa ja toinen Omrin puolelle.

16:22 Mutta se joukko, joka piti Omrin puolta, oli väkevämpi kuin ne, jotka pitivät Tibnin Ginatin pojan puolta. Ja Tibni kuoli, ja Omri tuli kuninkaaksi.

16:23 Asan Juudan kuninkaan ensimmäisenä vuonna neljäntäkymmentä oli Omri Israelin kuningas kaksitoistakymmentä ajastaikaa, ja hallitsi Tirsassa kuusi ajastaikaa.

16:24 Hän osti Semeriltä Samarian vuoren kahdella hopiasentnerillä, ja rakensi vuorelle, ja kutsui kaupungin, jonka hän rakensi, Semerin vuoren herran nimellä Samariaksi.

16:25 Ja Omri teki pahaa \Herran\ edessä, ja oli pahempi kaikkia, jotka hänen edellensä olleet olivat,

16:26 Ja vaelsi kaikissa Jerobeamin, Nebatin pojan teissä ja hänen synneissään, joilla hän Israelin saatti syntiä tekemään, niin että he vihoittivat \Herran\ Israelin Jumalan turhuudellansa.

16:27 Mitä enempi on sanomista Omrista,

siitä, mitä hän teki, ja hänen tekemistään urotöistä, se on kirjoitettuna Israelin kuningasten aikakirjassa.

16:28 Ja Omri meni lepoon isiensä tykö, ja hänet haudattiin Samariaan. Ja hänen poikansa Ahab tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

16:29 Ahab, Omrin poika, tuli Israelin kuninkaaksi Aasan, Juudan kuninkaan, kolmantenakymmenentenä kahdeksantena hallitusvuotena; sitten Ahab, Omrin poika, hallitsi Israelia Samariassa kaksikymmentä kaksi vuotta.

16:30 Mutta Ahab, Omrin poika, teki sitä, mikä on paha Herran silmissä, enemmän kuin kaikki hänen edeltäjänsä.

16:31 Ei ollut siinä kylliksi, että hän vaelsi Jerobeamin, Nebatin pojan, synneissä, vaan hän otti myös vaimokseen Isebelin, siidonilaisten kuninkaan Etbaalin tyttären, ja rupesi palvelemaan Baalia ja kumartamaan sitä.

16:32 Ja hän pystytti alttarin Baalille Baalin temppeliin, jonka hän oli rakentanut Samariaan.

16:33 Ahab teki myös aseran. Ja Ahab teki vielä paljon muuta ja vihoitti Herraa, Israelin Jumalaa, enemmän kuin kukaan niistä Israelin kuninkaista, jotka olivat olleet ennen häntä.

16:34 Hänen aikansa beeteliläinen Hiel rakensi uudelleen Jerikon. Sen perustuksen laskemisesta hän menetti esikoisensa Abiramin, ja sen ovien pystyttämisestä hän menetti nuorimpansa Segubin, Herran sanan mukaan, jonka hän oli puhunut Joosuan, Nuunin pojan, kautta.

17 LUKU

17:1 Tisbeläinen Elia, eräs Gileadiin asettuneita siirtolaisia, sanoi Ahabille: "Niin totta kuin Herra, Israelin Jumala, elää, jonka edessä minä seison: näinä vuosina ei tule kastetta eikä sadetta muutoin kuin minun sanani kautta."

17:2 Ja hänelle tuli tämä Herran sana:

ja kaikista hänen töistensä, ja hänen voimastansa teoissansa: eikö se ole kirjoitettu Israelin kuningasten aikakirjassa?

16:28 Ja Omri nukkui isänsä kanssa ja haudattiin Samariaan; ja Ahab hänen poikansa tuli kuninkaaksi hänen peräänsä.

16:29 Asan Juudan kuninkaan kahdeksantena vuonna neljäntäkymmentä oli Ahab Omrin poika kuningas Israelissa, ja hallitsi Israelia Samariassa kaksi ajastaikaa kolmattakymmentä.

16:30 Ja Ahab Omrin poika teki paha Herran edessä enemmän kuin kaikki ne, jotka hänen edellensä olivat.

16:31 Ja se oli hänelle vähä, että hän vaelsi Jerobeamin Nebatin pojan synneissä, hän otti myös Isebelin, Etbaalin Zidonin kuninkaan tyttären emännäksensä, ja meni palvelemaan ja kumartamaan Baalia;

16:32 Ja asetti Baalille alttarin Baalin huoneessa, jonka hän oli rakentanut Samariassa.

16:33 Ja Ahab teki metsistön; niin että Ahab vihoitti Herran Israelin Jumalan kovemmin kuin kaikki muut Israelin kuninkaat, jotka hänen edellensä olivat.

16:34 Silloin rakensi Hiel Betelistä Jerihon: se maksoi hänen esikoisensa Abiramin, koska hän perustuksen laski, ja hänen nuorimman poikansa Segubin, koska hän sen portit pani, Herran sanan jälkeen, jonka hän oli sanonut Josuan Nunin pojan kautta.

17 LUKU

17:1 Ja Elia Tisbiläinen Gileadin asuja sanoi Ahabille: niin totta kuin Herra Israelin Jumala elää, jonka edessä minä seison, ei pidä näillä vuorilla kastetta eikä sadetta tuleman, muutoin kuin minun sanani jälkeen.

17:2 Ja Herran sana tuli hänen tykönsä

17:3 "Mene pois täältä ja käänny itään päin ja kätkeydy Keritin purolle, joka on Jordanin itäpuolella.

17:4 Sinä saat juoda purosta, ja minä olen käskenyt kaarneiden elättää sinua siellä."

17:5 Niin hän meni ja teki Herran sanan mukaan: hän meni ja asettui Keritin purolle, joka on Jordanin itäpuolella.

17:6 Ja kaarneet toivat hänelle leipää ja lihaa aamuin sekä leipää ja lihaa illoin, ja hän joi purosta.

17:7 Mutta jonkun ajan kuluttua puro kuivui, koska siinä maassa ei ollut satanut.

17:8 Ja hänelle tuli tämä Herran sana:

17:9 "Nouse ja mene Sarpatiin, joka on Siidonin aluetta, ja asetu sinne. Katso, minä olen käskenyt leskivaimon elättää sinua siellä."

17:10 Niin hän nousi ja meni Sarpatiin. Ja kun hän tuli kaupungin portille, niin katso, siellä oli leskivaimo keräilemässä puita. Hän huusi tälle ja sanoi: "Tuo minulle vähän vettä astiassa juodakseni."

17:11 Kun hän meni hakemaan, huusi hän hänelle ja sanoi: "Tuo minulle myös palanen leipää kädessäsi."

17:12 Mutta hän vastasi: "Niin totta kuin Herra, sinun Jumalasi, elää, minulla ei ole leipäkakkuakaan, vaan ainoastaan kourallinen jauhoja ruukussa ja vähän öljyä astiassa. Ja katso, kerättyäni pari puuta minä menen leipomaan itselleni ja pojalleni, syödäksemme ja sitten kuollaksemme."

17:13 Niin Elia sanoi hänelle: "Älä pelkää; mene ja tee, niinkuin olet sanonut. Mutta leivo minulle ensin pieni kaltiainen ja tuo se minulle. Leivo sitten itsellesi ja pojallesi.

17:14 Sillä näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Jauhot eivät lopu ruukusta, eikä öljyä ole puuttuva astiasta siihen päivään asti, jona Herra antaa sateen maan päälle."

sanoen:

17:3 Mene tästä pois ja käännä itses itään päin, ja lymytä sinus Keritin ojan tykö, joka on Jordanin kohdalla.

17:4 Ja sinun pitää juoman ojasta: ja minä olen käskenyt kaarnetten elättää sinua siellä.

17:5 Hän meni ja teki \Herran\ sanan jälkeen, ja meni istui Keritin ojan tykönä, joka on Jordanin kohdalla.

17:6 Ja kaarneet veivät hänelle leipää ja lihaa, huomeneltain ja ehtoona, ja hän joi ojasta.

17:7 Ja monikahtain päivain perästä kuivui oja; sillä ei ollut sadetta maakunnassa.

17:8 Niin tuli \Herran\ sana hänen tykönsä, sanoen:

17:9 Nouse ja mene Sarpatiin, joka Sidonin tykönä on, ja pysy siellä: katso, minä olen käskenyt leskivaimon sinua siellä elättää.

17:10 Ja hän nousi ja meni Sarpatiin; ja kuin hän kaupungin porttiin tuli, katso, leskivaimo oli siellä ja haki puita, ja hän puhui hänelle, sanoen: tuo minulle vähän vettä astiassa juodakseni.

17:11 Kuin hän meni tuomaan, huusi hän häntä ja sanoi: tuo myös minulle pala leipää kädessäsi.

17:12 Hän sanoi: niin totta kuin \Herra\ sinun Jumalasi elää, ei ole minulla leipää, mutta pivo jauhoja vakkaisessa ja vähän öljyä astiassa: ja katso, minä kokoon kaksi puuta ja menen valmistamaan itselleni ja pojalleni, syödäksemme ja sitte kuollaksemme.

17:13 Ja Elia sanoi hänelle: älä pelkää, mene ja tee niinkuin sinä sanonut olet; kuitenkin leivo minulle vähän kyrsäinen siitä ensin ja tuo minulle; mutta itselles ja pojalles pitää myös sinun siitä sen jälkeen tekemän:

17:14 Sillä näin sanoo \Herra\ Israelin Jumala: Ei jauhot vakkaisesta pidä loppuman ja öljy astiasta ei pidä puuttuman, siihen päivään asti kuin

17:15 Niin hän meni ja teki, niinkuin Elia oli sanonut. Ja hänellä sekä myös Elialla ja vaimon perheellä oli syötävää pitkäksi aikaa.

17:16 Jauhot eivät loppuneet ruukusta, eikä öljyä puuttunut astiasta, sen Herran sanan mukaan, jonka hän oli Elian kautta puhunut.

17:17 Sen jälkeen vaimon, talon emännän, poika sairastui; ja hänen tautinsa kävi hyvin kovaksi, niin ettei hänessä enää ollut henkeä.

17:18 Silloin vaimo sanoi Elialle: "Mitä minulla on tekemistä sinun kanssasi, Jumalan mies? Sinä olet tullut minun luokseni saattamaan minun pahat tekoni muistoon ja tuottamaan kuoleman minun pojalleni."

17:19 Mutta hän sanoi hänelle: "Anna poikasi minulle." Ja hän otti tämän hänen sylistään ja vei hänet ylistämiseen, jossa asui, ja pani hänet vuoteellensa.

17:20 Ja hän huusi Herraa ja sanoi: "Herra, minun Jumalani, oletko tehnyt niin pahoin tätä leskeä kohtaan, jonka vieraana minä olen, että olet surmannut hänen poikansa?"

17:21 Sitten hän ojentautui pojan yli kolme kertaa, huusi Herraa ja sanoi: "Herra, minun Jumalani, anna tämän pojan sielun tulla häneen takaisin."

17:22 Ja Herra kuuli Eliaa, ja pojan sielu tuli häneen takaisin, ja hän virkosi henkiin.

17:23 Ja Elia otti pojan ja toi hänet ylistämiseen alas huoneeseen ja antoi hänet hänen äidillensä. Ja Elia sanoi: "Katso, poikasi elää."

17:24 Niin vaimo sanoi Elialle: "Nyt minä tiedän, että sinä olet Jumalan mies ja että Herran sana sinun suussasi on tosi."

18 LUKU

18:1 Pitkän ajan kuluttua, kolmantena vuotena, tuli Elialle tämä Herran sana:

\Herra\ antaa sataa maan päälle.

17:15 Ja hän meni ja teki niinkuin Elia puhunut oli. Ja hän söi ja myös vaimo perheinensä kauvan aikaa.

17:16 Ei jauhot loppuneet vakkaisesta eikä öljy astiasta, \Herran\ sanan jälkeen, jonka hän Elian kautta puhunut oli.

17:17 Sen jälkeen tapahtui, että perheen emännän poika sairasti, ja hänen sairautensa oli niin raskas, ettei henkeä hänessä silleen ollut.

17:18 Ja hän sanoi Elialle: mitä minulla on sinun kanssas, sinä Jumalan mies? Sinä olet tullut minun tyköni, että minun pahatekoni muistettaisiin ja minun poikani kuolis.

17:19 Hän sanoi hänelle: tuo minulle poikas. Ja hän otti hänet, hänen sylistänsä, ja vei hänen ylistamaan, kussa hän asui, ja pani hänen omaan vuoteesensa,

17:20 Ja huusi \Herran\ tykö ja sanoi: \Herra\ minun Jumalani! oletkos niin pahoin tehnyt tätä leskeä vastaan, jonka tykönä minä holhotaan, että tapat hänen poikansa?

17:21 Ja hän ojensi itsensä kolmasti nuorukaisen päälle, ja huusi \Herran\ tykö ja sanoi: \Herra\ minun Jumalani, anna tämän nuorukaisen sielu tulla häneen jälleensä!

17:22 Ja \Herra\ kuuli Elian äänen: ja hänen sielunsa tuli häneen jälleensä, ja hän virkosi.

17:23 Ja Elia otti pojan ja kantoi ylistuvasta alas huoneeseen, ja antoi äidillensä, ja sanoi: katso, sinun poikas elää.

17:24 Ja vaimo sanoi Elialle: nyt minä ymmärrän, että olet Jumalan mies, \Herran\ sana on tosi sinun suussas.

18 LUKU

18:1 Ja monen päivän perästä tuli \Herran\ sana Elian tykö kolmantena

"Mene ja näyttäydä Ahabille, niin minä annan sateen maan päälle."

18:2 Niin Elia meni näyttämään Ahabille. Mutta Samariassa oli kova nälänhätä.

18:3 Ja Ahab kutsui Obadjan, joka oli palatsin päällikkönä. Mutta Obadja oli hyvin Herraa pelkääväinen mies;

18:4 niinpä Obadja oli silloin, kun Isebel hävitti Herran profeetat, ottanut sata profeettaa ja piilottanut heidät luolaan, viisikymmentä kerrallaan, ja elättänyt heitä leivällä ja vedellä.

18:5 Ahab sanoi Obadjalle: "Kulje maa, kaikki vesilähteet ja kaikki purot. Kenties me löydämme ruohoa pitääksemme hevoset ja muulit hengissä, niin ettei meidän tarvitse hävittää elukoita."

18:6 Ja he jakoivat keskenään kuljettavansa maan. Ahab kulki toista tietä yksinänsä, ja Obadja kulki toista tietä yksinänsä.

18:7 Kun nyt Obadja oli matkalla, niin katso, Elia tuli häntä vastaan. Tuntiessaan tämän hän heittäytyi kasvoillensa ja sanoi: "Sinäkö se olet, herrani Elia?"

18:8 Tämä vastasi hänelle: "Minä. Mene ja sano herrallesi: 'Katso, Elia on täällä.'"

18:9 Niin hän sanoi: "Mitä minä olen rikkonut, koska annat palvelijasi Ahabin käsiin, hänen surmattavakseen?"

18:10 Niin totta kuin Herra, sinun Jumalasi, elää, ei ole sitä kansaa eikä sitä valtakuntaa, josta minun herrani ei olisi lähettänyt etsimään sinua, mutta kun on vastattu: 'Ei hän ole täällä', on hän vannottanut sillä valtakunnalla ja sillä kansalla valan, ettei sinua ole löydetty.

18:11 Ja nyt sinä sanot: 'Mene ja sano herrallesi: Katso, Elia on täällä.'

18:12 Kun minä lähden pois luotasi, niin Herran Henki kuljettaa sinut, en tiedä minne, ja kun minä menen ilmoittamaan Ahabille eikä hän löydä sinua, niin hän tappaa minut. Ja kuitenkin palvelijasi on peljännyt Herraa nuoruudestaan asti.

vuonna, sanoen: mene ja osoita sinus Ahabille, ja minä annan sataa maan päälle.

18:2 Ja Elia meni näyttämään itsiänsä Ahabille; vaan sangen kallis aika oli Samariassa.

18:3 Ja Ahab kutsui Obadian, joka oli hänen huoneensa haltia: (Ja Obadia pelkäsi \Herraa\ suuresti.

18:4 Sillä kun Isebel hukutti \Herran\ prophetat, otti Obadia sata prophetaa ja kätki ne, viisikymmentä kuhunkin luolaan, ja elätti heidät leivällä ja vedellä.)

18:5 Niin sanoi Ahab Obadialle: vaella maan lävitse kaikkein vesilähdetten tykö ja kaikkein ojain tykö, jos löydettäisiin ruohoja hevosille ja muuleille elatukseksi, ettei kaikki eläimet hukkuisi.

18:6 Ja he jakoivat itsensä vaeltamaan maata lävitse: Ahab vaelsi yksinänsä yhtä tietä myöten ja Obadia toista tietä yksinänsä.

18:7 Kun Obadia tiellä oli, katso, silloin kohtasi hänen Elia; ja kuin hän tunsu hänen, lankesi hän kasvoillensa ja sanoi: etkös ole herrani Elia?

18:8 Hän sanoi: olen; mene ja sano herrallesi: katso, Elia on tässä.

18:9 Ja hän sanoi: mitä minä olen rikkonut, ettäs annat palvelias Ahabin käsiin tappaa minua?

18:10 Niin totta kuin \Herra\ sinun Jumalasi elää, ei ole yhtään kansaa eli valtakuntaa, kuhunka minun herrani ei ole lähettänyt, sinua etsimään. Ja koska he ovat sanoneet: ei hän ole tässä, on hän vannottanut sitä valtakuntaa ja kansaa, ettet sinä ole löydetty.

18:11 Ja nyt sinä sanot: mene ja sano herrallesi: katso, Elia on tässä.

18:12 Ja taitais tapahtua, kuin minä menisin pois sinun tyköäs, niin ottais \Herran\ henki sinun pois, ja en minä tietäisi kuhunka, ja minä sitte tulisin ja sanoisin sen Ahabille, ja hän ei löytäisi sinua, niin hän tappais minun. Mutta minä

18:13 Eikö herralleni ole kerrottu, mitä minä tein, kun Isebel tappoi Herran profeetat: kuinka minä piilotin luolaan sata Herran profeettaa, viisikymmentä kerrallaan, ja elätin heitä leivällä ja vedellä?

18:14 Ja nyt sinä sanot: 'Mene ja sano herrallesi: Katso, Elia on täällä', ja niin hän tappaa minut."

18:15 Mutta Elia sanoi: "Niin totta kuin Herra Sebaot elää, jonka edessä minä seison, minä näyttäydyn tänä päivänä hänelle."

18:16 Niin Obadja meni Ahabia vastaan ja ilmoitti hänelle tämän. Ahab meni silloin Eliaa vastaan.

18:17 Ja nähdessään Eliaa Ahab sanoi hänelle: "Siinäkö sinä olet, sinä, joka syökset Israelin onnettomuuteen?"

18:18 Tämä vastasi: "En minä syökse Israelia onnettomuuteen, vaan sinä ja sinun isäsi suku, koska te hylkäätte Herran käskyt ja koska sinä seuraat baaleja.

18:19 Mutta lähetä nyt kokoamaan kaikki Israel minun luokseni Karmel-vuorelle, sekä neljäsataa viisikymmentä Baalin profeettaa ja neljäsataa Aseran profeettaa, jotka syövät Isebelin pöydästä."

18:20 Niin Ahab lähetti sanan kaikille israelilaisille ja kokosi profeetat Karmel-vuorelle.

18:21 Ja Elia astui kaiken kansan eteen ja sanoi: "Kuinka kauan te onnutte molemmille puolille? Jos Herra on Jumala, seurakaa häntä; mutta jos Baal on Jumala, seurakaa häntä." Eikä kansa vastannut hänelle mitään.

18:22 Niin Elia sanoi kansalle: "Minä olen ainoa jäljelle jäänyt Herran profeetta, mutta Baalin profeettoja on neljäsataa viisikymmentä.

18:23 Antakaa meille kaksi mullikkaa, ja valitkoot he itselleen toisen mullikan,

sinun palvelias pelkään \Herraa\ hamasta nuoruudestani.

18:13 Eikö minun herralleni ole sanottu, mitä minä tehnyt olen, kuin Isebel tappoi \Herran\ prophetat? ja minä kätkin sata \Herran\ profeettaa luoliin, viisikymmentä tänne ja viisikymmentä sinne, ja ruokin heidät leivällä ja vedellä.

18:14 Ja nyt sinä sanot: mene ja sano herrallesi: katso, Elia on tässä: että hän minun tappais.

18:15 Elia sanoi: niin totta kuin \Herra\ Sebaot elää, jonka edessä minä seison: tänäpäivänä minä itseni hänelle ilmoitan.

18:16 Niin meni Obadja Ahabia vastaan ja sanoi nämät hänelle, ja Ahab meni Eliaa vastaan.

18:17 Ja kuin Ahab näki Eliaa, sanoi Ahab hänelle: etkö sinä ole se, joka Israelin villitset?

18:18 Hän sanoi: en minä villitse Israelia, mutta sinä ja sinun isäs huone, että te olette hyljänneet \Herran\ käskyt, ja sinä vaellat Baalin jälkeen.

18:19 Lähetä siis nyt kokoamaan minun tyköni koko Israel Karmelin vuorelle, ja neljäsataa ja viisikymmentä Baalin profeettaa ja neljäsataa metsistöin profeettaa, jotka syövät Isebelin pöydältä.

18:20 Niin lähetti Ahab kaikkein Israelin lasten tykö ja kokosi prophetat Karmelin vuorelle.

18:21 Niin astui Elia kaiken kansan eteen ja sanoi: kuinka kauan te onnutte molemmille puolille? Jos \Herra\ on Jumala, niin vaeltakaat hänen jälkeensä, mutta jos Baal, niin vaeltakaat hänen jälkeensä; ja ei kansa häntä mitään vastannut.

18:22 Niin sanoi Elia kansalle: minä olen ainoasti jäänyt \Herran\ prophetaista; mutta Baalin prophetaita on neljäsataa ja viisikymmentä miestä.

18:23 Niin antakaat nyt meille kaksi mullia ja antakaat heidän valita toisen mullin ja

paloitelkoot sen ja pankoot kappaleet puiden päälle, mutta älkööt panko tulta; ja minä valmistan toisen mullikan ja asetan sen puiden päälle, mutta en pane tulta.

18:24 Sitten huutakaa te jumalanne nimeä, ja minä huudan Herran nimeä. Se jumala, joka vastaa tulella, on Jumala." Kaikki kansa vastasi ja sanoi: "Niin on hyvä."

18:25 Ja Elia sanoi Baalin profeetoille: "Valitkaa itsellenne toinen mullikka ja valmistakaa se ensin, sillä teitä on enemmän. Huutakaa sitten jumalanne nimeä, mutta älkää panko tulta."

18:26 Niin he ottivat sen mullikan, jonka hän antoi heille, ja valmistivat sen. Sitten he huusivat Baalin nimeä aamusta puolipäivään asti, sanoen: "Baal, vastaa meille!" Mutta ei ääntä, ei vastausta! Ja he hyppelivät alttarin ääressä, joka oli tehty.

18:27 Puolipäivän aikana Elia pilkkasi heitä ja sanoi: "Huutakaa kovemmin; hän on tosin jumala, mutta hänellä voi olla jotakin toimittamista, tahi hän on poistunut johonkin, tahi on matkalla; kenties hän nukkuu, mutta kyllä hän herää."

18:28 Niin he huusivat vielä kovemmin ja viileksivät itseään tapansa mukaan miekoilla ja keihäillä, niin että heistä vuoti verta.

18:29 Kun puolipäivä oli kulunut, joutuivat he hurmoksiin, aina siihen hetkeen asti, jolloin ruokauhri uhrataan. Mutta ei ääntä, ei vastausta, ei vaarinottoa!

18:30 Niin Elia sanoi kaikelle kansalle: "Astukaa minun luokseni." Ja kaikki kansa astui hänen luoksensa. Niin hän korjasi Herran alttarin, joka oli hajotettu.

18:31 Ja Elia otti kaksitoista kiveä, yhtä monta kuin oli Jaakobin poikien sukukuntia, hänen, jolle oli tullut tämä Herran sana: "Israel on oleva sinun nimesi."

18:32 Ja hän rakensi kivistä alttarin Herran nimeen ja teki alttarin ympärille ojan, johon olisi mahtunut kaksi sea-mittaa jyviä.

18:33 Sitten hän latoi puut, paloitteli mullikan ja pani kappaleet puiden päälle.

hakata kappaleiksi, ja pankaan puiden päälle, mutta älkään siihen panko tulta: ja minä otan toisen mullin ja panen myös puiden päälle, ja en pane siihen tulta.

18:24 Ja huutakaa te teidän jumalainne nimeä, ja minä huudan \Herran\ nimeä: kumpi Jumala vastaa tulen kautta, hän olkoon Jumala. Ja kaikki kansa vastasi ja sanoi: se on oikein.

18:25 Ja Elia sanoi Baalin prophetaille: valitkaat teillenne toinen mulli, ja tehkää te ensin, sillä teitä on monta, ja huutakaa teidän jumalainne nimeä, ja älkää siihen tulta panko.

18:26 Ja he ottivat mullin, jonka hän heille antoi, ja valmistivat ja huusivat Baalin nimeä huomenesta puolipäivään asti, sanoen: Baal, kuule meitä! mutta ei siinä ollut ääntä eli vastaajaa; ja he hyppelivät alttarin ympärillä, jonka he tehneet olivat.

18:27 Kun jo puolipäivä oli, pilkkasi heitä Elia ja sanoi: huutakaa vahvasti; sillä hän on jumala, hän ajattelee jotakin, eli on jotakin toimittamista, eli on matkalla, eli jos hän makaa, että hän heräis.

18:28 Ja he huusivat suurella äänellä, ja viilekselivät itseänsä veitsillä ja naskaleilla tavallansa, niin että he verta tiukkuivat.

18:29 Kuin puolipäivä kulunut oli, propheterasivat he siihenasti, että ruokauhri uhrattaman piti; ja ei ollut siinä ääntä eli vastaajaa, elikkä joka vaaria otti.

18:30 Niin sanoi Elia kaikelle kansalle: tulkaat minun tyköni; ja kuin kaikki kansa tuli hänen tykönsä, paransi hän \Herran\ alttarin, joka kukistunut oli.

18:31 Ja Elia otti kaksitoistakymmentä kiveä Jakobin lasten luvun jälkeen (jonka tykö \Herran\ sana tapahtunut oli, sanoen: Israel pitää sinun nimes oleman),

18:32 Ja rakensi niistä kivistä alttarin \Herran\ nimeen, ja teki kuopan alttaria ympäri kahden jyvämitan leveydeltä,

18:33 Ja latoi puut, ja hakkasi mullin kappaleiksi, ja pani sen puiden päälle,

18:34 Ja hän sanoi: "Täyttäkää neljä ruukkua vedellä ja vuodattakaa se polttouhrin ja puiden päälle." Ja hän sanoi: "Tehkää se toinen kerta." Ja he tekivät niin toisen kerran. Vielä hän sanoi: "Tehkää se kolmas kerta." Ja he tekivät niin kolmannen kerran.

18:35 Niin vesi juoksi ympäri alttarin; ojankin hän täytti vedellä.

18:36 Ja kun oli tullut hetki, jolloin ruokauhri uhrataan, astui profeetta Elia esille ja sanoi: "Herra, Aabrahamin, lisäksi ja Israelin Jumala, tulkoon tänä päivänä tiettäväksi, että sinä olet Jumala Israelissa ja että minä olen sinun palvelijasi ja että minä olen sinun käskystäsi tehnyt kaiken tämän.

18:37 Vastaa minulle, Herra, vastaa minulle, että tämä kansa tulisi näkemään, että sinä, Herra, olet Jumala ja että sinä käännät heidän sydämensä takaisin."

18:38 Silloin Herran tuli iski alas ja kulutti polttouhrin, puut, kivet ja mullan sekä nuoli veden, joka oli ojassa.

18:39 Kun kaikki kansa näki tämän, lankesivat he kasvoillensa ja sanoivat: "Herra on Jumala! Herra on Jumala!"

18:40 Mutta Elia sanoi heille: "Ottakaa Baalin profeetat kiinni; älköön yksikään heistä pääskö pakoon." Ja he ottivat heidät kiinni. Ja Elia vei heidät Kiisonin purolle ja tappoi heidät siellä.

18:41 Ja Elia sanoi Ahabelle: "Nouse, syö ja juo, sillä sateen kohina kuuluu."

18:42 Niin Ahab nousi syömään ja juomaan. Mutta Elia nousi Karmelin huipulle, kumartui maahan ja painoi kasvonsa polviensa väliin.

18:43 Ja hän sanoi palvelijallensa: "Nouse ja katso merelle päin." Tämä nousi ja katsoi, mutta sanoi: "Ei näy mitään." Hän sanoi: "Mene takaisin." Näin seitsemän kertaa.

18:44 Seitsemännellä kerralla palvelija sanoi: "Katso, pieni pilvi, miehen kämmenen

18:34 Ja sanoi: täyttäkää neljä kadia vedellä ja kaataakaa se polttouhrin ja puiden päälle; ja hän sanoi: tehkää se vielä toinen kerta; ja he tekivät sen toisen kerran; ja hän sanoi: tehkää se vielä kolmas kerta; ja he tekivät sen kolmannen kerran.

18:35 Ja vesi juoksi alttaria ympäri, että kuoppakin täytettiin vedestä.

18:36 Ja koska ruokauhri piti uhrattaman, astui propheta Elia edes ja sanoi: \Herra\ Abrahamin, Isaakin ja Israelin Jumala! ilmoita tänäpäpä, että sinä olet Israelin Jumala, ja minä sinun palvelias, ja että minä nämä kaikki sinun sanas jälkeen tehnyt olen.

18:37 Kuule minua \Herra\, kuule minua, että tämä kansa tietäis sinun olevan \Herran\ Jumalan; ettäs kääntäisit heidän sydämensä takaisin.

18:38 Niin putosi \Herran\ tuli ja poltti polttouhrin, puut, kivet ja mullan, ja nuoli veden kuopasta.

18:39 Kuin kaikki kansa näki sen, heittäisivät he kasvoillensa ja sanoivat: \Herra\ on Jumala, \Herra\ on Jumala.

18:40 Mutta Elia sanoi heille: ottakaa Baalin prophetat kiinni, ettei yksikään heistä pääsisi. Ja he ottivat heidät kiinni; ja Elia vei heidät Kisonin ojan tykö ja tappoi heidät siellä.

18:41 Ja Elia sanoi Ahabelle: mene ylös, syö ja juo; sillä suuren sateen hyminä kuuluu.

18:42 Ja kuin Ahab meni syömään ja juomaan, meni Elia Karmelin kukkulalle, ja lankesi maahan, ja kumarsi kasvoillensa, ja pani päänsä polviensa välille,

18:43 Ja sanoi palveliallensa: mene nyt ylös ja katso meren puoleen. Hän meni ylös, katsoi ja sanoi: ei siellä ole mitään. Hän sanoi: mene vielä sinne seitsemän kertaa.

18:44 Ja seitsemännellä kerralla sanoi hän: katso sieltä nousee vähä pilvi merestä,

kokoinen, nousee merestä." Niin Elia sanoi: "Nouse ja sano Ahabille: 'Valjasta ja lähde alas, ettei sade sinua pidättäisi'."

18:45 Ja tuossa tuokiossa taivas kävi mustaksi pilvistä ja myrskytuulesta, ja tuli ankara sade. Mutta Ahab nousi vaunuihinsa ja lähti Jisreeliin.

18:46 Ja Herran käsi tuli Elian päälle, ja niin hän vyötti kupeensa ja juoksi Ahabin edellä Jisreeliin saakka.

19 LUKU

19:1 Mutta kun Ahab kertoi Isebelille kaiken, mitä Elia oli tehnyt ja kuinka hän oli tappanut miekalla kaikki profeetat,

19:2 lähetti Isebel sanansaattajan Elian luo ja käski sanoa: "Jumalat rangaiskoot minua nyt ja vasta, jollen minä huomenna tähän aikaan tee sinulle samaa, mikä jokaiselle näistä on tehty."

19:3 Kun tämä näki sen, nousi hän ja lähti matkaan pelastaakseen henkensä ja tuli Beersebaan, joka on Juudan aluetta.

19:4 Sinne hän jätti palvelijansa, mutta meni itse erämaahan päivänmatkan päähän. Hän tuli ja istuutui kinsteripensaansa juureen. Ja hän toivotti itsellensä kuolemaa ja sanoi: "Jo riittää, Herra; ota minun henkeni, sillä minä en ole isiäni parempi."

19:5 Ja hän paneutui maata ja nukkui kinsteripensaansa juurelle. Mutta katso, enkeli kosketti häntä ja sanoi hänelle: "Nouse ja syö."

19:6 Ja kun hän katsahti, niin katso, hänen päänsä pohjissa oli kuumennetuilla kivillä paistettu kaltiainen ja vesiastia. Niin hän söi ja joi ja paneutui jälleen maata.

19:7 Mutta Herran enkeli kosketti häntä vielä toisen kerran ja sanoi: "Nouse ja syö, sillä muutoin käy matka sinulle liian pitkäksi."

19:8 Niin hän nousi ja söi ja joi. Ja hän kulki sen ruuan voimalla neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä Jumalan vuorelle, Hoorebille, asti.

niinkuin miehen kämmen. Hän sanoi: mene ja sano Ahabille: valjasta ja mene, ettei sade sinua käsittäisi.

18:45 Ja sillä välillä tuli taivas pilvistä mustaksi ja tuulesta, ja tuli sangen suuri sade. Mutta Ahab matkusti ja tuli Jisreeliin.

18:46 Ja \Herran\ käsi oli Elian päällä, ja hän vyötti kupeensa ja juoksi Ahabin edellä, siihenasti kuin hän tuli Jisreeliin.

19 LUKU

19:1 Ja Ahab ilmoitti Isebelille kaikki mitä Elia tehnyt oli, ja kuinka hän oli tappanut prophetat miekalla.

19:2 Niin lähetti Isebel sanansaattajat Elialle, sanoen: jumalat minun niin ja niin tehkөөn, jollen minä huomenna tällä aikaa tee sinun sielulles, niinkuin yhdelle näiden sielulle.

19:3 Kuin hän sen näki, nousi hän ja meni kuhunka hän tahtoi, ja tuli Bersebaan, joka oli Juudassa, ja jätti sinne palveliansa.

19:4 Mutta itse hän meni korpeen päiväkunnan matkan; ja kuin hän tuli sinne, istui hän katavan alla, rukoillen sieluansa kuolemaan, ja sanoi: jo kyllä on, \Herra\, ota nyt sieluni; sillä en minä ole parempi isiäni.

19:5 Ja hän pani maata ja nukkui katavan alle; ja katso, enkeli tarttui häneen ja sanoi hänelle: nouse ja syö!

19:6 Mutta kuin hän katsahti ympärillensä, katso, niin oli hänen päänsä takana hiilillä kypsytetty leipä ja astia vettä; ja koska hän syönyt ja juonut oli, niin hän pani maata jälleen ja nukkui.

19:7 Ja \Herran\ enkeli palasi hänen tykönsä toisen kerran, tarttui häneen ja sanoi: nouse ja syö! sillä sinulla on pitkä matka.

19:8 Ja hän nousi, söi ja joi, ja matkusti sen ruuan voimalla neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä Herran vuoreen Horebiin asti,

19:9 Siellä hän meni luolaan ja oli siinä yötä. Ja katso, Herran sana tuli hänelle: hän kysyi häneltä: "Mitä sinä täällä teet, Elia?"

19:10 Hän vastasi: "Minä olen kiivailemalla kiivaillut Herran, Jumalan Sebaotin, puolesta. Sillä israelilaiset ovat hyljänneet sinun liittosi, hajottaneet sinun alttarisi ja tappaneet miekalla sinun profeettasi. Minä yksin olen jäänyt jäljelle, mutta minunkin henkeäni he väijyvät, ottaaksensa sen."

19:11 Hän sanoi: "Mene ulos ja asetu vuorelle Herran eteen." Ja katso, Herra kulki ohitse, ja suuri ja raju myrsky, joka halkoi vuoret ja särki kalliot, kävi Herran edellä; mutta ei Herra ollut myrskyssä. Myrskyn jälkeen tuli maanjäristys; mutta ei Herra ollut maanjäristyksessä.

19:12 Maanjäristyksen jälkeen tuli tulta; mutta ei Herra ollut tulessa. Tulen jälkeen tuli hiljainen tuulen hyminä.

19:13 Kun Elia sen kuuli, peitti hän kasvonsa vaipallansa, meni ulos ja asettui luolan suulle. Ja katso, hänelle puhui ääni ja sanoi: "Mitä sinä täällä teet, Elia?"

19:14 Hän vastasi: "Minä olen kiivailemalla kiivaillut Herran, Jumalan Sebaotin, puolesta. Sillä israelilaiset ovat hyljänneet sinun liittosi, hajottaneet sinun alttarisi ja tappaneet miekalla sinun profeettasi. Minä yksin olen jäänyt jäljelle, mutta minunkin henkeäni he väijyvät, ottaaksensa sen."

19:15 Herra sanoi hänelle: "Lähde takaisin samaa tietä, jota tulit, erämaan kautta Damaskoon. Mene ja voitele Hasael Aramin kuninkaaksi.

19:16 Ja voitele Jeehu, Nimsin poika, Israelin kuninkaaksi. Ja voitele sijaasi profeetaksi Elisa, Saafatin poika, Aabel-Meholasta.

19:17 Ja on tapahtuva näin: joka välttää Hasaelin miekan, sen surmaa Jeehu, ja joka välttää Jeehun miekan, sen surmaa Elisa.

19:18 Mutta minä jätän jäljelle Israeliin

19:9 Ja tuli siellä luolaan, ja oleskeli siellä yötä; ja katso, \Herran\ sana sanoi hänelle: mitäs tässä Elia teet?

19:10 Hän vastasi: minä olen kiivauksella kiivannut \Herran\ Jumalan Zebaotin tähden; sillä Israelin lapset ovat hyljänneet sinun liittos, ja sinun alttaris kukistaneet ja tappaneet sinun prophetas miekalla, ja minä yksinäni jäin, ja he etsivät minun henkeäni, ottaaksensa sitä pois.

19:11 Hän sanoi: mene tästä ulos ja astu vuorelle \Herran\ eteen. Ja katso, \Herra\ meni ohitse, ja suuri ja väkevä tuuli kävi, joka vuoret halkasi ja mäet särki \Herran\ edellä; mutta ei \Herra\ ollut tulessa; ja tuulen perästä tuli maanjäristys, ja ei \Herra\ ollut maanjäristyksessä;

19:12 Ja maanjäristyksen perästä tuli tulta, ja ei \Herra\ ollut tulessa; tulen perästä tuli hieno tuulen hyminä.

19:13 Kuin Elia sen kuuli peitti hän kasvonsa hameellansa, ja meni ulos ja seisoi luolan ovella, ja katso, ääni sanoi hänelle: mitä sinulla tässä on (tekemistä), Elia?

19:14 Hän vastasi: minä olen kiivauksella kiivannut \Herran\ Jumalan Zebaotin tähden; sillä Israelin lapset ovat hyljänneet sinun liittos, kukistaneet sinun alttaris ja tappaneet sinun prophetas miekalla, ja minä ainoasti jäin, ja he etsivät minun henkeäni, ottaaksensa sitä pois.

19:15 Mutta \Herra\ sanoi hänelle: palaja tietäs myöten Damaskun korpeen: mene ja voitele Hasael Syrian kuninkaaksi.

19:16 Ja voitele Jehu Nimsin poika Israelin kuninkaaksi; ja Elisa Saphatin poika, AbelMeholasta, voitele profeetaksi sinun siaas.

19:17 Ja tapahtuu, että joka välttää Hasaelin miekan, se tapetaan Jehulta, ja joka välttää Jehun miekan, se tapetaan Elisalta.

19:18 Mutta minä jätän seitsemäntuhatta

seitsemäntuhatta: kaikki polvet, jotka eivät ole notkistuneet Baalille, ja kaikki suut, jotka eivät ole hänelle suuta antaneet."

19:19 Niin hän lähti sieltä ja kohtasi Elisan, Saafatin pojan, kun tämä oli kyntämässä; kaksitoista härkäparia kulki hänen edellensä, ja itse hän ajoi kahdettatoista. Kulkiessaan hänen ohitsensa Elia heitti vaippansa hänen päällensä.

19:20 Niin hän jätti härät, riensi Elian jälkeen ja sanoi: "Salli minun ensin antaa suuta isälleni ja äidilleni; sitten minä seuraan sinua." Elia sanoi hänelle: "Mene, mutta tule takaisin; tiedäthän, mitä minä olen sinulle tehnyt."

19:21 Niin hän meni hänen luotaan takaisin, otti härkäparinsa ja teurasti sen, ja härkään ikeellä hän keitti lihat; ne hän antoi väelle, ja he söivät. Sitten hän nousi ja seurasi Eliaa ja palveli häntä.

20 LUKU

20:1 Ja Behadad, Aramin kuningas, kokosi kaiken sotajoukkonsa. Hänellä oli mukanaan kolmekymmentä kaksi kuningasta sekä hevosia ja sotavaunuja. Ja hän meni ja piiritti Samariaa ja ryhtyi taisteluun sitä vastaan.

20:2 Ja hän lähetti sanansaattajat kaupunkiin Ahabin, Israelin kuninkaan, luo

20:3 ja käski sanoa hänelle: "Näin sanoo Behadad: 'Sinun hopeasi ja kultasi ovat minun, ja sinun kauneimmat vaimosi ja lapsesi ovat myöskin minun'."

20:4 Israelin kuningas vastasi ja sanoi: "Niinkuin sinä olet sanonut, herrani, kuningas, minä olen sinun, minä ja kaikki, mitä minulla on."

20:5 Mutta sanansaattajat tulivat takaisin ja sanoivat: "Näin sanoo Behadad: 'Minä olen lähettänyt sinulle tämän sanan: Anna minulle hopeasi ja kultasi, vaimosi ja lapsesi.

20:6 Totisesti minä lähetän huomenna tähän aikaan palvelijani sinun luoksesi tutkimaan sinun taloasi ja sinun palvelijaisi

Israeliin: kaikki polvet, jotka ei kumartaneet Baalia, ja kaikki suut, jotka ei hänen suuta antaneet.

19:19 Ja hän läksi sieltä ja kohtasi Elisan Saphatin pojan, joka kynti kahdellatoistakymmenellä parilla härkiä, ja hän itse oli niiden kahdentoistakymmenen seassa; ja Elia meni hänen tykönsä ja heitti hameensa hänen päällensä.

19:20 Ja hän jätti härjät ja juoksi Elian perässä, ja sanoi: anna minun suuta antaa minun isälleni ja äidilleni, niin minä seuraan sinua; hän sanoi hänelle: mene ja tule jälleen; sillä mitä minä sinulle tein?

19:21 Ja hän palasi hänen tykönsä, ja otti parin härkiä ja uhrasi sen, ja keitti lihan härkään kaluilla, ja antoi kansalle syödä; ja hän nousi ja seurasi Eliaa, ja palveli häntä.

20 LUKU

20:1 Ja Behadad Syrian kuningas kokosi kaikki sotaväkensä ja oli kaksineljätkymmentä kuningasta hänen kanssansa, ja hevoset ja vaunut; ja hän meni ja piiritti Samarian, ja soti sitä vastaan,

20:2 Ja lähetti sanansaattajat Ahabille Israelin kuninkaalle kaupunkiin,

20:3 Ja käski hänelle sanottaa: näin sanoo Behadad: sinun hopias ja kultas ovat minun, ja sinun emäntäs ja ihanimmat lapses ovat myös minun.

20:4 Israelin kuningas vastasi ja sanoi: herrani kuningas, niinkuin sinä sanonut olet, minä olen sinun ja kaikki mitä minulla on.

20:5 Ja sanansaattajat tulivat jälleen ja sanoivat: näin sanoo Behadad: minä olen lähettänyt sinun tykösi sanan, sanoen: sinun hopias ja kultas, emäntäs ja lapses pitää sinun minulle antaman:

20:6 Niin minä huomenna tällä aikaa lähetän palveliani sinun tykösi tutkimaan sinun huonees ja sinun palvelias huoneet:

taloja; ja kaiken, mikä on sinun silmiesi ihastus, he ottavat haltuunsa ja vievät."

20:7 Silloin Israelin kuningas kutsui kaikki maan vanhimmat ja sanoi: "Ymmärtäkää ja nähkää, että hän hankkii meille onnettomuutta; sillä kun hän lähetti vaatimaan minulta vaimojani ja lapsiani, hopeatani ja kultaani, en minä niitä häneltä kieltänyt."

20:8 Kaikki vanhimmat ja kaikki kansa sanoivat hänelle: "Älä kuule häntä äläkä suostu."

20:9 Niin hän sanoi Benhadadin sanansaattajille: "Sanokaa herralleni, kuninkaalle: 'Kaiken, mitä sinä ensi kerralla käskit palvelijasi tehdä, minä teen; mutta tätä minä en voi tehdä.'" Ja sanansaattajat menivät ja veivät tämän vastauksen hänelle.

20:10 Niin Benhadad lähetti hänelle sanan: "Jumalat rangaiskoot minua nyt ja vasta, jos Samarian tomu riittää täyttämään kaiken sen väen kourat, joka minua seuraa."

20:11 Mutta Israelin kuningas vastasi ja sanoi: "Sanokaa hänelle: 'Älköön se, joka vyöttäytyy miekkaan, kerskatko niinkuin se, joka sen riisuu.'"

20:12 Kun hän, juodessaan kuninkaitten kanssa lehtimajoissa, kuuli tämän vastauksen, sanoi hän palvelijoilleen: "Piiritys käyntiin!" Ja he panivat piirityksen käyntiin kaupunkia vastaan.

20:13 Ja katso, eräs profeetta astui Ahabin, Israelin kuninkaan, eteen ja sanoi: "Näin sanoo Herra: Näetkö kaiken tuon suuren lauman? Katso, minä annan sen tänä päivänä sinun käsiisi, että sinä tulisit tietämään, että minä olen Herra."

20:14 Ahab kysyi: "Kenen avulla?" Hän vastasi: "Näin sanoo Herra: Maaherrain palvelijojen avulla." Ahab kysyi vielä: "Kuka aloittaa taistelun?" Hän vastasi: "Sinä."

20:15 Niin hän katsasti herrain palvelijat, ja niitä oli kaksisataa kolmekymmentä kaksi. Niitten jälkeen hän katsasti kaiken väen,

ja mitä sinulla rakkainta on, pitää heidän ottaman ja tuoman tänne.

20:7 Niin Israelin kuningas kutsui kaikki maan vanhimmat ja sanoi: tutkikaat ja katsokaat, mitä pahuutta on hänen mielessänsä; sillä hän lähetti sanan minun tyköni, minun emännistäni ja lapsistani, hopiastani ja kullastani, ja en ole minä häneltä kieltänyt.

20:8 Niin sanoivat hänelle kaikki vanhimmat ja kaikki kansa: ei sinun pidä häntä kuuleman, eikä häneen suostuman.

20:9 Ja hän sanoi Benhadadin sanansaattajille: sanokaat herralleni kuninkaalle: kaikki minkä hän käski minulle palveliallensa ensin, teen minä, mutta tätä en minä taida tehdä. Ja sanansaattajat menivät takaperin ja sanoivat vastauksen hänelle.

20:10 Sitte lähetti Benhadad hänen tykönsä ja käski hänelle sanoa: jumalat tehkөөn minulle niin ja niin, jos multa Samariassa piisaa, että kaikki minua seuraava kansa taitais siitä ottaa pivonsa täyden.

20:11 Mutta Israelin kuningas vastasi ja sanoi: sanokaat: joka vyöttää itsensä, älkään kerskatko, niinkuin se joka riisuu.

20:12 Kuin hän sen kuuli, kuningasten kanssa juodessansa majassa, sanoi hän palvelioillensa: valmistakaat teitänne. Ja he valmistavat heitänsä kaupunkia vastaan.

20:13 Ja katso, yksi propheta astui Ahabin Israelin kuninkaan tykö ja sanoi: näin sanoo \Herra\; etkös nähnyt kaikkea sitä suurta joukkoa? Katso, minä annan heidät sinun käsiisi tänäpäpä, että sinun pitää tietämän, että minä olen \Herra\.

20:14 Ahab sanoi: kenen kautta? Ja hän sanoi: näin sanoo \Herra\: maan ruhtinasten palveliain kautta: Hän sanoi: kuka alkaa sodan? Hän vastasi: sinä.

20:15 Niin hän luki maan ruhtinasten palveliat, ja heitä oli kaksisataa ja kaksineljätkymmentä. Ja niiden jälkeen

kaikki israelilaiset, joita oli seitsemäntuhatta.

20:16 Ja he tekivät hyökkäyksen puolenpäivän aikana, kun Benhadad oli juovuksissa ja joi lehtimajoissa, hän ja ne kolmekymmentä kaksi kuningasta, jotka olivat tulleet hänen avuksensa.

20:17 Maaherrain palvelijat hyökkäsivät ensimmäisinä. Silloin Benhadad lähetti tiedustelemaan, ja hänelle ilmoitettiin: "Miehiä on lähtenyt liikkeelle Samariasta."

20:18 Hän sanoi: "Jos he ovat lähteneet liikkeelle rauha mielessä, niin ottakaa heidät kiinni elävinä; ja jos he ovat lähteneet taistellakseen, ottakaa heidät silloinkin kiinni elävinä."

20:19 Mutta kun maaherrain palvelijat ja sotajoukko, joka seurasi heitä, olivat hyökänneet kaupungista,

20:20 surmasivat he miehen kukin. Niin aramilaiset pakenivat, ja Israel ajoi heitä takaa. Mutta Benhadad, Aramin kuningas, pääsi muutamien ratsumiesten kanssa pakoon hevosen selässä.

20:21 Mutta Israelin kuningas lähti liikkeelle ja valtasi hevoset ja sotavaunut; ja niin hän tuotti aramilaisille suuren tappion.

20:22 Ja profeetta astui Israelin kuninkaan eteen ja sanoi hänelle: "Vahvista itsesi, ymmärrä ja katso, mitä sinun on tehtävä, sillä vuoden vaihteessa hyökkää Aramin kuningas sinun kimppuusi."

20:23 Aramin kuninkaan palvelijat sanoivat tälle: "Heidän jumalansa on vuorijumala; sentähden he saivat meistä voiton. Mutta taistelkaamme heitä vastaan tasangolla, silloin me varmasti saamme heistä voiton.

20:24 Ja tee näin: Pane pois kuninkaat, kukin paikaltaan, ja aseta käskynhaltijat heidän sijaansa.

20:25 Hanki sitten itsellesi sotajoukko, yhtä suuri kuin menettämäsi oli, yhtä monta hevosta ja yhtä monet sotavaunut; ja taistelkaamme heitä vastaan tasangolla, niin me varmasti saamme heistä voiton." Niin

luki hän kaiken kansan jokaisesta Israelin lapsista, seitsemäntuhatta miestä.

20:16 Ja he läksivät ulos puolipäivästä; mutta Benhadad oli juopuneena majassa kahdenneljätkymmentä kuninkaan kanssa, jotka häntä auttamaan tulivat.

20:17 Ja maan ruhtinasten palveliat läksivät ulos ensin; mutta Benhadad lähetti, ja he ilmoittivat hänelle, sanoen: miehet lähtevät ulos Samariasta.

20:18 Hän sanoi: joko he ovat rauhan tähden uloslähteneet, niin käsittäkää heitä elävinä, eli jos he ovat lähteneet sotaan, niin ottakaa heitä myös elävinä kiinni.

20:19 Niin maan ruhtinasten palveliat olivat lähteneet kaupungista ja sotaväki heidän perässänään.

20:20 Ja niin löi mies miehensä ja Syrialaiset pakenivat, ja Israel ajoi heitä takaa; ja Benhadad Syrian kuningas pääsi hevostensa selkään hevosmiestensä kanssa.

20:21 Niin Israelin kuningas läksi ulos ja löi hevosia ja vaunuja; ja hän tappoi sangen paljon Syrialaisia.

20:22 Niin astui propheta Israelin kuninkaan tykö ja sanoi hänelle: mene ja vahvista sinus, ymmärrä ja katso, mitä sinun tekemän pitää; sillä Syrian kuningas on sinua vastaan nouseva jälleen tämän vuoden perästä.

20:23 Ja Syrian kuninkaan palveliat sanoivat hänelle; heidän jumalansa ovat vuorten jumalat, sentähden voittivat he meidät: jos me vielä heitä vastaan kedolla sodimme, mitämaks me voitamme heidät.

20:24 Niin tee nyt tämä: ota kaikki kuninkaat pois heidän sioistansa ja pane ruhtinaat heidän sijaansa;

20:25 Ja aseta sinulles sotajoukko, senkaltainen kuin tämä sotajoukko oli, ja hevoset ja vaunut niinkuin ennenkin, ja me sodimme heitä vastaan kedolla, mitämaks me voitamme heidät. Ja hän kuuli heitä ja

hän kuuli heitä ja teki niin.

20:26 Vuoden vaihteessa Benhadad katsasti aramilaiset ja lähti Afekiin taistelemaan Israelia vastaan.

20:27 Ja israelilaiset katsastettiin ja muonitettiin, ja he lähtivät heitä vastaan. Israelilaiset leiriytyivät heidän eteensä niinkuin kaksi pientä vuohilaumaa, mutta aramilaiset täyttivät maan.

20:28 Silloin Jumalan mies astui Israelin kuninkaan eteen ja sanoi: "Näin sanoo Herra: Sentähden, että aramilaiset ovat sanoneet: 'Herra on vuorijumala eikä laaksojumala', annan minä koko tämän suuren lauman sinun käsiisi, tullaksenne tietämään, että minä olen Herra."

20:29 Ja he olivat leiriytyneinä vastakkain seitsemän päivää. Seitsemäntenä päivänä sukeutui taistelu, ja israelilaiset surmasivat aramilaisia satatuhatta jalkamiestä yhtenä päivänä.

20:30 Jäljellejääneet pakenivat Afekiin, kaupunkiin. Ja muuri kaatui kahdenkymmenen seitsemän tuhannen jäljellejääneen miehen päälle. Mutta Benhadad pakeni, tuli kaupunkiin ja juoksi huoneesta huoneeseen.

20:31 Silloin hänen palvelijansa sanoivat hänelle: "Katso, me olemme kuulleet, että Israelin heimon kuninkaat ovat laupiaita kuninkaita. Pankaamme säkit lanteillemme ja nuorat päämme ympärille ja antautukaamme Israelin kuninkaalle; ehkä hän jättää sinut henkiin."

20:32 Ja he käärivät säkit lanteilleen ja panivat nuorat päänsä ympärille ja tulivat Israelin kuninkaan luo ja sanoivat: "Palvelijasi Benhadad sanoo: 'Salli minun elää.'" Hän sanoi: "Vieläkö hän elää? Hän on minun veljeni."

20:33 Niin miehet katsoivat sen hyväksi enteeksi, tarttuivat kiiruusti hänen sanaansa ja sanoivat: "Benhadad on sinun veljesi." Hän sanoi: "Menkää ja noutakaa hänet."

teki niin.

20:26 Kuin ajastaika kulunut oli, asetti Benhadad Syrialaiset, ja meni ylös Aphekiin, sotimaan Israelia vastaan.

20:27 Ja Israelin lapset nousivat myös ja hankitsivat itsensä ja menivät heitä vastaan; ja Israelin lapset sioittivat itsensä heidän kohdallensa, niinkuin kaksi vähää vuohilaumaa; mutta maa oli täynnä Syrialaisia.

20:28 Ja Jumalan mies astui edes ja sanoi Israelin kuninkaalle: näin sanoo \Herra\: että Syrialaiset ovat sanoneet: \Herra\ on vuorten Jumala ja ei laaksoin Jumala, niin minä tahdon antaa kaiken tämän suuren joukon sinun kätees, että tietäisitte minun olevan \Herran\.

20:29 Ja he asettivat leirinsä toistensa kohdalle seitsemäksi päiväksi, mutta seitsemäntenä päivänä he menivät sotimaan yhteen. Ja Israelin lapset löivät Syrialaisia satatuhatta jalkamiestä yhtenä päivänä.

20:30 Mutta jääneet pakenivat Aphekin kaupunkiin. Ja muuri kaatui seitsemänkolmattakymmenen tuhannen miehen päälle, jotka jääneet olivat. Ja Benhadad pakeni myös kaupunkiin, yhdestä majasta toiseen.

20:31 Niin sanoivat hänen palveliansa hänelle: katso, me olemme kuulleet Israelin huoneen kuninkaat olevan laupiaat kuninkaat: niin pankkaamme säkit kupeisiimme ja köydet päihimme ja menkäämme Israelin kuninkaan tykö, kuka tiesi että hän sallii sinun sielusi elää.

20:32 Ja he panivat säkit kupeisiinsa ja köydet päihinsä ja tulivat Israelin kuninkaan tykö, ja sanoivat: Benhadad palvelias sanoo sinulle: minä rukoulen, salli minun sieluni elää. Ja hän sanoi: vieläkö hän elää? hän on minun veljeni.

20:33 Niin ne miehet ottivat kiinni sen sanan häneltä nopiasti ja käänsivät itsellensä hyväksi, ja sanoivat: sinun veljes Benhadad: niin hän sanoi: menkää ja

Silloin Benhadad antautui hänelle, ja hän antoi hänen nousta vaunuihinsa.

20:34 Ja Benhadad sanoi hänelle: "Kaupungit, jotka minun isäni otti sinun isältäsi, minä annan takaisin. Laita itsellesi katumyymälöitä Damaskoon, niinkuin minun isäni laittoi Samariaan." Ahab vastasi: "Minä päästän sinut menemään sillä välipuheella." Ja hän teki liiton hänen kanssaan ja päästi hänet menemään.

20:35 Silloin eräs profeetanoppilaista sanoi Herran käskystä toverilleen: "Lyö minua." Mutta mies ei tahtonut lyödä häntä.

20:36 Niin hän sanoi tälle: "Koska et kuullut Herran ääntä, niin katso, leijona surmaa sinut, kun lähdet minun luotani." Ja kun hän lähti hänen luotansa, kohtasi leijona hänet ja surmasi hänet.

20:37 Sitten hän tapasi toisen miehen ja sanoi: "Lyö minua." Ja mies löi hänet haavoille.

20:38 Niin profeetta meni ja asettui tielle, jota kuninkaan oli kuljettava, ja teki itsensä tuntemattomaksi panemalla siteen silmilleen.

20:39 Kun kuningas kulki ohitse, huusi hän kuninkaalle ja sanoi: "Palvelijasi oli lähtenyt keskelle taistelua; ja katso, sieltä tuli mies ja toi toisen miehen minun luokseni ja sanoi: 'Vartioitse tätä miestä. Jos hän katoaa, menee sinun henkesi hänen hengestään, tahi sinä maksat talentin hopeata.'

20:40 Palvelijallasi oli tehtävää siellä ja täällä, ja sitten ei miestä enää ollut." Israelin kuningas sanoi hänelle: "Tuomiosi on siis se; sinä olet itse julistanut sen."

20:41 Silloin hän nopeasti poisti siteen silmiltään, ja Israelin kuningas tunsi hänet, että hän oli profeettoja.

20:42 Ja tämä sanoi hänelle: "Näin sanoo Herra: Koska sinä päästit käsistäsi menemään minulle tuhon omaksi vihityn

johdattakaat häntä tänne. Niin Benhadad meni hänen tykönsä, ja hän antoi hänen istua vaunuun.

20:34 Ja hän sanoi hänelle: ne kaupungit, jota minun isäni sinun isältä ottanut on, annan minä jälleen, ja tee kadut sinulles Damaskuun, niinkuin minun isäni teki Samariassa: niin minä teen liiton sinun kanssas ja annan sinun mennä. Ja hän teki liiton hänen kanssansa ja päästi hänen menemään.

20:35 Silloin sanoi yksi mies prophetan lapsista lähimmäisellensä \Herran\ sanan kautta: lyö minua! vaan hän kielsi, ettei hän häntä lyönyt.

20:36 Niin hän sanoi hänelle jälleensä: ettet sinä kuullut \Herran\ ääntä, katso, koskas lähdet minun tyköäni, niin jalopeura lyö sinun. Ja kuin hän läksi hänen tyköänsä, kohtasi hänen jalopeura ja löi hänen.

20:37 Ja hän löysi toisen miehen ja sanoi: lyö minua! Ja se mies löi häntä kovasti ja haavoitti hänen.

20:38 Niin propheta meni pois ja seisoi tiellä kuningasta vastassa, ja muutti kasvonsa tuhalla.

20:39 Ja kuin kuningas siitä kävi ohitse, huusi hän kuningasta ja sanoi: palvelias meni keskelle sotaa, ja katso mies pakeni ja johdatti miehen minun tyköni, ja sanoi: kätke tämä mies! jos niin on, että hän kaiketikin tulee pois, niin pitää sinun sielun oleman hänen sielunsa siassa, eli sinun pitää punnitseman sen edestä leiviskän hopiaa.

20:40 Ja koska sinun palveliallas siellä ja täällä tekemistä oli, niin ei hän enää siellä ollut. Niin sanoi Israelin kuningas hänelle: sinun tuomios on oikia, sinä olet itse sen sanonut.

20:41 Niin hän otti kohta tuhan pois kasvoistansa; ja Israelin kuningas tunsi hänen olevan prophetoita.

20:42 Ja hän sanoi hänelle: näin sanoo \Herra\; ettäs päästit minulta kirotn miehen kädestäs, pitää sinun sielun oleman

miehen, menee sinun henkesi hänen hengestänsä ja sinun kansasi hänen kansastaan."

20:43 Niin Israelin kuningas meni kotiinsa pahastuneena ja alakuloisena ja tuli Samariaan.

21 LUKU

21:1 Näiden tapausten jälkeen tapahtui tämä. Jisreeliläisellä Naabotilla oli viinitarha, joka oli Jisreelissä Samarian kuninkaan Ahabin palatsin vieressä.

21:2 Ja Ahab puhui Naabotille sanoen: "Anna minulle viinitarhasi vihannestarhaksi, koska se on niin likellä minun linnaani; minä annan sinulle sen sijaan paremman viinitarhan, tahi, jos niin tahdot, minä annan sinulle sen hinnan rahana."

21:3 Mutta Naabot vastasi Ahabille: "Pois se, Herra varjeltakoon minua antamasta sinulle isieni perintöosaa."

21:4 Niin Ahab tuli kotiinsa pahastuneena ja alakuloisena vastauksesta, jonka jisreeliläinen Naabot oli hänelle antanut, kun tämä oli sanonut: "En minä anna sinulle isieni perintöosaa." Ja hän pani maata vuoteellensa, käänsi kasvonsa pois eikä syönyt mitään.

21:5 Niin hänen vaimonsa Isebel tuli hänen luokseen ja puhui hänelle: "Miksi olet niin pahoilla mielin ja miksi et syö mitään?"

21:6 Ahab vastasi hänelle: "Siksi, että puhuttelin jisreeliläistä Naabotia ja sanoin hänelle: 'Anna minulle viinitarhasi rahasta, tahi jos haluat, annan minä sinulle toisen viinitarhan sen sijaan', mutta hän vastasi: 'En minä anna sinulle viinitarhaani'."

21:7 Niin hänen vaimonsa Isebel sanoi hänelle: "Sinäkö olet käyttävinäsi kuninkaanvaltaa Israelissa? Nouse ja syö, ja olkoon sydämesi iloinen; minä kyllä toimitan sinulle jisreeliläisen Naabotin viinitarhan."

21:8 Ja hän kirjoitti kirjeen Ahabin nimessä, sinetöi sen hänen sinetillään ja lähetti

hänen sielunsa edestä ja sinun kansas pitää oleman hänen kansansa edestä.

20:43 Niin Israelin kuningas meni vihaisena ja pahalla mielellä huoneesensa ja tuli Samariaan.

21 LUKU

21:1 Sitte tapahtui, että Nabotilla Jisreeliläisellä oli viinamäki Jisreelissä, läsnä Ahabin Samarian kuninkaan huonetta.

21:2 Ja Ahab puhui Nabotille ja sanoi: anna minulle viinamäkes kaalimaaksi, että se on niin läsnä huonettani, ja minä annan sinulle sen edestä paremman viinamäen: eli jos sinun niin kelpaa, niin minä annan sinulle hopiaa niin paljo kuin se maksaa.

21:3 Mutta Nabot sanoi Ahabille: \Herra\ varjeltakoon minua antamasta sinulle isäini perintöä!

21:4 Niin Ahab tuli kotiansa pahalla mielellä ja vihoissansa, sen sanan tähden minkä Nabot Jisreeliläinen hänelle puhunut oli, sanoen: en minä anna sinulle isäini perintöä; ja hän heittäysi vuoteesen, käänsi kasvonsa ja ei syönyt leipää.

21:5 Niin tuli Isebel hänen emäntänsä hänen tykönsä ja sanoi hänelle: mikä se on, että henkes on niin murheellinen, ja et syö leipää?

21:6 Niin hän sanoi hänelle: minä olen puhutellut Nabotia Jisreeliläistä ja sanonut: anna minulle viinamäkes rahan edestä, eli jos tahdot, niin minä annan sinulle toisen viinamäen sen edestä. Mutta hän sanoi: en minä anna sinulle viinamäkeäni.

21:7 Niin Isebel hänen emäntänsä sanoi hänelle: sinä hallitset nyt Israelin valtakunnan. Nouse ja syö leipää ja ole hyvällä mielellä: minä saatan sinulle Nabotin Jisreeliläisen viinamäen.

21:8 Ja hän kirjoitti kirjeen Ahabin nimellä, ja lukitsi sen hänen sinetillensä, ja lähetti

kirjeen vanhimille ja ylimyksille, jotka olivat Naabotin kaupungissa ja asuivat siellä hänen kanssaan.

21:9 Ja kirjeessä hän kirjoitti näin: "Kuuluttakaa paasto ja asettakaa Naabot istumaan etumaiseksi kansan joukkoon.

21:10 Ja asettakaa kaksi kelvotonta miestä istumaan häntä vastapäätä, että he todistaisivat hänestä näin: 'Sinä olet kironnut Jumalaa ja kuningasta.' Viekää hänet sitten ulos ja kivittäkää hänet kuoliaaksi."

21:11 Ja kaupungin miehet, vanhimmat ja ylimykset, jotka asuivat hänen kaupungissansa, tekivät, niinkuin Isebel oli käsenyt heitä ja niinkuin oli kirjoitettu kirjeessä, jonka hän oli heille lähettänyt.

21:12 He kuuluttivat paaston ja asettivat Naabotin istumaan etumaiseksi kansan joukkoon.

21:13 Ja kaksi kelvotonta miestä tuli ja istui häntä vastapäätä. Ja ne kelvottomat miehet todistivat Naabotista kansan edessä sanoen: "Naabot on kironnut Jumalaa ja kuningasta." Silloin he veivät hänet kaupungin ulkopuolelle ja kivittivät hänet kuoliaaksi.

21:14 Sitten he lähettivät Isebelille tämän sanan: "Naabot on kivitetty kuoliaaksi."

21:15 Kun Isebel kuuli, että Naabot oli kivitetty kuoliaaksi, sanoi Isebel Ahabelle: "Nouse ja ota haltuusi jisreeliläisen Naabotin viinitarha, jota hän ei tahtonut antaa sinulle rahasta; sillä Naabot ei ole enää elossa, vaan on kuollut."

21:16 Kun Ahab kuuli, että Naabot oli kuollut, nousi hän ja lähti jisreeliläisen Naabotin viinitarhalle ottaakseen sen haltuunsa.

21:17 Mutta tisbeläiselle Elialle tuli tämä Herran sana:

21:18 "Nouse ja mene tapaamaan Ahabia, Israelin kuningasta, joka asuu Samariassa. Katso, hän on Naabotin viinitarhassa, jota hän on mennyt ottamaan haltuunsa.

sen kirjan vanhimpain ja ylimmäisten tykö, jotka hänen kaupungissansa asuivat Nabotin kanssa.

21:9 Ja kirjoitti näin kirjaan, sanoen: kuuluttakaat paasto, ja asettakaat Nabot istumaan ylimmäiseksi kansan sekaan,

21:10 Ja tuokaat kaksi pahanjuonista miestä häntä vastaan, jotka tunnustavat ja sanovat: sinä olet kironnut Jumalaa ja kuningasta: ja viekää häntä ulos ja kivittäkää häntä kuoliaaksi.

21:11 Niin vanhimmat ja sen kaupungin ylimmäiset, jotka hänen kaupungissansa asuivat, tekivät niinkuin Isebel heidän käsenyt oli ja niinkuin kirjassa kirjoitettu oli, jonka hän heidän tykönsä lähettänyt oli:

21:12 Kuuluttivat paaston, ja antoivat Nabotin istua ylimmäiseksi kansan seassa.

21:13 Niin tuli kaksi pahanjuonista miestä ja istui hänen kohdallensa, ja tunnustivat Nabotia vastaan kansan edessä ja sanoivat: Nabot on kironnut Jumalaa ja kuningasta; niin veivät he hänen kaupungista ulos ja kivittivät hänen juuri kuoliaaksi.

21:14 Ja he lähettivät Isebelin tykö, sanoen: Nabot on kivitetty ja kuollut.

21:15 Kun Isebel kuuli Nabotin kivityksi ja kuolleeksi, sanoi hän Ahabelle: nouse ja omista Nabotin Jisreeliläisen viinamäki, jonka hän sinulta on kieltänyt rahan edestä; sillä ei Nabot elä, vaan on kuollut.

21:16 Kuin Ahab kuuli Nabotin kuolleeksi, nousi hän menemään ja omistamaan Nabotin Jisreeliläisen viinamäkeä.

21:17 Mutta \Herran\ sana tuli Elialle Tisbiläiselle ja sanoi:

21:18 Nouse ja mene Ahabia Israelin kuningasta vastaan, joka on Samariassa, (katso, hän on Nabotin viinamäessä, jota hän on mennyt omistamaan.)

21:19 Ja puhu hänelle ja sano: 'Näin sanoo Herra: Oletko sinä sekä tappanut että anastanut perinnön?' Ja puhu sitten hänelle ja sano: 'Näin sanoo Herra: Siinä paikassa, missä koirat nuoleskelivat Naabotin veren, tulevat koirat nuoleskelemaan sinunkin veresi.'

21:20 Ahab sanoi Elialle: "Joko löysit minut, sinä vihamieheni?" Hän vastasi: "Jo löysin. Koska sinä olet myynyt itsesi tekemään sitä, mikä on paha Herran silmissä,

21:21 niin katso, minä annan onnettomuuden kohdata sinua ja lakaisen sinut pois ja hävitän Israelista Ahabin miespuoliset jälkeläiset, kaikki tyynni.

21:22 Ja minä teen sinun suvullesi niinkuin Jerobeamin, Nebatin pojan, suvulle ja niinkuin Baesan, Ahian pojan, suvulle, koska sinä olet vihoittanut minut ja saattanut Israelin tekemään syntiä.

21:23 Myöskin Isebelistä on Herra puhunut sanoen: Koirat syövät Isebelin Jisreelin muurin luona.

21:24 Joka Ahabin jälkeläisistä kuolee kaupungissa, sen koirat syövät, ja joka kuolee kedolle, sen syövät taivaan linnut."

21:25 Totisesti ei ole ollut ketään, joka olisi niin myynyt itsensä tekemään sitä, mikä on paha Herran silmissä, kuin Ahab, kun hänen vaimonsa Isebel vietti häntä.

21:26 Hän teki ylen kauhistaavasti, kun lähti seuraamaan kivijumalia, aivan niinkuin amorilaiset tekivät, jotka Herra karkoitti israelilaisten tieltä.

21:27 Mutta kun Ahab kuuli nämä sanat, repäisi hän vaatteensa, pani paljaalle iholleen säkin ja paastosi. Ja hän makasi säkki yllänsä ja liikkui hiljaa.

21:28 Niin tisbeläiselle Elialle tuli tämä Herran sana:

21:29 "Oletko nähnyt, kuinka Ahab on nöyryntynyt minun edessäni? Koska hän on nöyryntynyt minun edessäni, en minä anna

21:19 Ja puhu hänelle ja sano: näin sanoo \Herra\: pitikö sinun tappaman, ja vielä päälliseksi omistaman? Ja sinun pitää puhuman hänelle ja sanoman: näin sanoo \Herra\: siinä paikassa, jossa koirat nuoleskelivat Nabotin veren, pitää koirain sinunkin vertas nuoleskeleman.

21:20 Ja Ahab saboi Elialle: löysitkö nyt minun, sinä minun vihamieheni? Hän sanoi: löysin, ettäs olet sinus myynyt paha tekemään \Herran\ silmäin edessä.

21:21 Katso, minä annan tulla pahuuden sinun päälles, ja otan sinun sukukuntas pois, ja hävitän Ahabilta sen, joka vettänsä seinään heittää, ja suljetun ja hyljätyn Israelissa.

21:22 Ja teen sinun huonees niinkuin Jerobeaminkin Nebatin pojan huoneen, ja niinkuin Baesan Ahian pojan huoneen, sen vihoittamisen tähden, millä sinä minua vihoittanut olet, ja saattanut Israelin syntiä tekemään.

21:23 Ja \Herra\ puhui myös Isebelille ja sanoi: koirain pitää syömän Isebelin Jisreelin muurin tykönä.

21:24 Joka Ahabista kuolee kaupungissa, se pitää koirilta syötämän, ja jos joku kuolee kedolla, se pitää taivaan linnuilta syötämän.

21:25 Tosin ei yhtään ollut, joka niin oli itsensä myynyt paha tekemään \Herran\ edessä kuin Ahab; sillä hänen emäntänsä Isebel vietti hänen.

21:26 Ja teki aivan suuret kauhistikset, seuraten epäjumalia, kaiken sen jälkeen kuin Amorilaiset tehneet olivat, jotka \Herra\ ajoi Israelin lasten edestä pois.

21:27 Koska Ahab nämät sanat kuuli, repäisi hän vaatteensa, ja puki säkin ihollensa ja paastosi, ja makasi säkissä ja kävi suruissansa.

21:28 Ja \Herran\ sana tuli Elian Tisbiläisen tykö ja sanoi:

21:29 Etkös nähnyt, kuinka Ahab nöyryytti itsensä minun edessäni? että hän itsensä niin nöyryyttää minun edessäni, en minä

onnettomuuden tulla hänen aikansa: hänen poikansa aikana minä annan onnettomuuden kohdata hänen sukuansa."

22 LUKU

22:1 He olivat alallaan kolme vuotta: ei ollut sotaa Aramin ja Israelin välillä.

22:2 Mutta kolmantena vuotena tuli Joosafat, Juudan kuningas, Israelin kuninkaan luo.

22:3 Ja Israelin kuningas sanoi palvelijoille: "Tiedättehän, että Gileadin Raamot on meidän. Ja kuitenkin me olemme toimettomat emmekä ota sitä pois Aramin kuninkaan käsistä."

22:4 Ja hän sanoi Joosafatille: "Lähdetkö sinä minun kanssani sotaan Gileadin Raamotiin?" Joosafat vastasi Israelin kuninkaalle: "Minä niinkuin sinä, minun kansani niinkuin sinun kansasi, minun hevoseni niinkuin sinun hevosesi!"

22:5 Mutta Joosafat sanoi Israelin kuninkaalle: "Kysy kuitenkin ensin, mitä Herra sanoo."

22:6 Niin Israelin kuningas kokosi profeetat, noin neljäsataa miestä, ja sanoi heille: "Onko minun lähdettävä sotaan Gileadin Raamotia vastaan vai oltava lähtemättä?" He vastasivat: "Lähde; Herra antaa sen kuninkaan käsiin."

22:7 Mutta Joosafat sanoi: "Eikö täällä ole enää ketään muuta Herran profeettaa, jolta voisimme kysyä?"

22:8 Israelin kuningas vastasi Joosafatille: "On täällä vielä mies, jolta voisimme kysyä Herran mieltä, mutta minä vihaan häntä, sillä hän ei koskaan ennusta minulle hyvää, vaan aina pahaa; se on Miika, Jimlan poika." Joosafat sanoi: "Älköön kuningas niin puhuko."

22:9 Niin Israelin kuningas kutsui erään hoviherran ja sanoi: "Nouda kiiruusti Miika, Jimlan poika."

22:10 Mutta Israelin kuningas ja Joosafat, Juudan kuningas, istuivat kumpikin

saata sitä pahaa hänen aikansa; mutta hänen poikansa aikana saatan minä pahan hänen huoneensa päälle.

22 LUKU

22:1 Ja he olivat kolme ajastaikaa levossa, ettei ollut sotaa Syrialaisien ja Israelin vaiheilla.

22:2 Mutta kolmantena vuonna meni Josaphat Juudan kuningas Israelin kuninkaan tykö,

22:3 Ja Israelin kuningas sanoi palvelioille: ettekö te tiedä Gileadin Ramotia olevan meidän omamme? ja me istumme ääneti ja emme ota sitä Syrian kuninkaan kädestä?

22:4 Ja hän sanoi Josaphatille: tuletkos minun kanssani sotimaan Gileadin Ramotia vastaan? Josaphat sanoi Israelin kuninkaalle: minä olen niinkuin sinä, ja minun kansani niinkuin sinun kansasi, ja minun hevoseni niinkuin sinun hevoset.

22:5 Ja Josaphat sanoi vielä Israelin kuninkaalle: kysy siis tänäpäpä \Herran\ sanaa!

22:6 Niin Israelin kuningas kokosi prophetaita liki neljäsataa miestä ja sanoi heille: pitääkö minun menemän Gileadin Ramotiin sotaan, taikka lakkaaman? He sanoivat: mene, ja Herra antaa sen kuninkaan käsiin.

22:7 Mutta Josaphat sanoi: eikö tässä ole vielä \Herran\ profeettaa, kysyäksemme häneltä?

22:8 Ja Israelin kuningas sanoi Josaphatille: vielä on yksi mies, Miika Jimlan poika, jolta kysyttäköön \Herraa\, mutta minä vihaan häntä; sillä ei hän minulle mitään hyvää ennusta, vaan pahaa. Josaphat sanoi: älköön kuningas niin puhuko.

22:9 Niin Israelin kuningas kutsui yhden palvelian ja sanoi: tuo Miika Jimlan poika kiiruusti tänne!

22:10 Mutta Israelin kuningas ja Josaphat Juudan kuningas istuivat molemmat

valtaistuimellansa, puettuina kuninkaallisiin pukuihinsa, puimatantereella Samarian portin ovella; ja kaikki profeetat olivat hurmoksissa heidän edesssänsä.

22:11 Ja Sidkia, Kenaanan poika, teki itsellensä rautasarvet ja sanoi: "Näin sanoo Herra: Näillä sinä pusket aramilaisia, kunnes teet heistä lopun."

22:12 Ja kaikki profeetat ennustivat samalla tavalla, sanoen: "Mene Gileadin Raamotiin, niin sinä saat voiton; Herra antaa sen kuninkaan käsiin."

22:13 Ja sanansaattaja, joka oli mennyt kutsumaan Miikaa, puhui hänelle sanoen: "Katso, kaikki profeetat ovat yhdestä suusta luvanneet kuninkaalle hyvää; olkoon sinun sanasi heidän sanansa kaltainen, ja lupaa sinäkin hyvää."

22:14 Mutta Miika vastasi: "Niin totta kuin Herra elää, sen minä puhun, minkä Herra minulle sanoo."

22:15 Kun hän tuli kuninkaan eteen, sanoi kuningas hänelle: "Miika, onko meidän lähdeittävä sotaan Gileadin Raamotiin vai oltava lähtemättä?" Hän vastasi hänelle: "Lähde, niin saat voiton; Herra antaa sen kuninkaan käsiin."

22:16 Mutta kuningas sanoi hänelle: "Kuinka monta kertaa minun on vannotettava sinua, ettet puhu minulle muuta kuin totuutta Herran nimessä?"

22:17 Silloin hän sanoi: "Minä näin koko Israelin hajallaan vuorilla niinkuin lampaat, joilla ei ole paimenta. Ja Herra sanoi: 'Näillä ei ole isäntää; palatkoot he kukin rauhassa kotiinsa.'"

22:18 Niin Israelin kuningas sanoi Joosafatille: "Enkö minä sanonut sinulle, ettei tämä koskaan ennusta minulle hyvää, vaan aina pahaa?"

22:19 Mutta hän sanoi: "Kuule siis Herran sana: Minä näin Herran istuvan istuimellansa ja kaiken taivaan joukon seisovan hänen edessään, hänen oikealla ja vasemmalla puolellansa.

22:20 Ja Herra sanoi: 'Kuka viekoittelisi

kuninkaallisella istuimellansa, vaateettuina (kuninkaallisiin) vaatteisiin Samarian portin raitilla; ja kaikki prophetat ennustivat heidän edesssänsä.

22:11 Ja Zedekia Kenanan poika oli tehnyt itsellensä rautasarvet, ja sanoi: näin sanoo \Herra\ : puske näillä Syrialaisia siihenasti kuin he kokonansa hävitetään.

22:12 Niin myös kaikki prophetat ennustivat ja sanoivat: mene Gileadin Ramotiin, ja sinä menestyt, \Jumala\ antaa sen kuninkaan käsiin.

22:13 Mutta sanansaattaja, joka oli mennyt Miikaa kutsumaan, puhui hänelle, sanoen: katso, kaikki prophetat ennustavat yhdestä suusta kuninkaalle hyvää: niin olkoon sinun sanas niinkuin heidänkin sanansa, ja puhu hyvää.

22:14 Niin Miika sanoi: niin totta kuin \Herra\ elää, mitä \Herra\ sanoo minulle, sitä minä puhun.

22:15 Mutta kun Miika tuli kuninkaan tykö, sanoi kuningas hänelle: Miika, menemmekö sotimaan Gileadin Ramotiin, taikka lakkaammeko? Hän sanoi hänelle: mene, ja sinä menestyt; sillä \Herra\ antaa sen kuninkaan käsiin.

22:16 Ja kuningas sanoi taas hänelle: kuinka usein minun pitää sinua vannottaman, ettes minulle muuta sanoisi, kuin totuuden \Herran\ nimeen?

22:17 Hän sanoi: minä näin koko Israelin hajoitetuksi vuorille niinkuin lampaat, joilla ei paimenta ole. Ja \Herra\ sanoi: ei näillä ole yhtään isäntää, palatkaan jokainen kotiansa rauhassa.

22:18 Ja Israelin kuningas sanoi Josaphatille: enkö minä sinulle sanonut, ettei hän ennusta minulle hyvää, vaan pahaa?

22:19 Ja hän sanoi: kuule siis \Herran\ sanaa: minä näin \Herran\ istuvan istuimellansa, ja koko taivaallisen sotajoukon seisovan hänen tykönänsä, oikialla ja vasemmalla puolella.

22:20 Ja \Herra\ sanoi: kuka pettäisi

Ahabin lähtemään sotaan, että hän kaatuisi Gileadin Raamotissa?' Mikä vastasi niin, mikä näin.

22:21 Silloin tuli henki ja asettui Herran eteen ja sanoi: 'Minä viekoittelen hänet.' Herra kysyi häneltä: 'Miten?'

22:22 Hän vastasi: 'Minä menen valheen hengeksi kaikkien hänen profeettainsa suuhun.' Silloin Herra sanoi: 'Saat viekoitella, siihen sinä pystyt; mene ja tee niin.'

22:23 Katso, nyt Herra on pannut valheen hengen kaikkien näiden sinun profeettaisi suuhun, sillä Herra on päättänyt sinun osaksesi onnettomuuden."

22:24 Silloin astui esille Sidkia, Kenaanan poika, löi Miikaa poskelle ja sanoi: "Mitä tietä Herran henki on poistunut minusta puhuakseen sinun kanssasi?"

22:25 Miika vastasi: "Sen saat nähdä sinä päivänä, jona kuljet huoneesta huoneeseen piiloutuaksesi."

22:26 Mutta Israelin kuningas sanoi: "Ota Miika ja vie hänet takaisin Aamonin, kaupungin päällikön, ja Jooaan, kuninkaan pojan, luo.

22:27 Ja sano: 'Näin sanoo kuningas: Pankaa tämä vankilaan ja elättäkää häntä vaivaisella vedellä ja leivällä, kunnes minä palaan voittajana takaisin."

22:28 Miika vastasi: "Jos sinä palaat voittajana takaisin, niin ei Herra ole puhunut minun kauttani." Ja hän sanoi vielä: "Kuulkaa tämä, kaikki kansat."

22:29 Niin Israelin kuningas ja Joosafat, Juudan kuningas, menivät Gileadin Raamotiin.

22:30 Ja Israelin kuningas sanoi Joosafatille: "Täytyypä pukeutua tuntemattomaksi, kun käy taisteluun, mutta ole sinä omissa vaatteissasi." Ja Israelin kuningas pukeutui tuntemattomaksi ja kävi taisteluun.

22:31 Mutta Aramin kuningas oli käsenyt sotavaunujen päälliköitä, joita hänellä oli

Ahabin, että hän menis ja lankeis Gileadin Ramotissa? Yksi sanoi niin ja toinen näin.

22:21 Silloin läksi henki, joka seisoi \Herran\ edessä, ja sanoi: minä petän hänen. Jolle \Herra\ sanoi: missä?

22:22 Hän vastasi: minä menen ja olen valheen henki kaikkein hänen prophetainsa suussa. Hän sanoi: petä häntä, ja sinä taidat, mene ja tee niin.

22:23 Ja katso, nyt \Herra\ antoi valheen hengen kaikkein näiden sinun prophetais suuhun, ja \Herra\ on puhunut sinua vastaan pahaa.

22:24 Niin astui Zedekia Kenanan poika edes, ja löi Miikaa poskelle, ja sanoi: onko \Herran\ henki paennut minusta sinua puhuttelemaan?

22:25 Miika vastasi: katso, sinä olet sen näkevä sinä päivänä, jona käyt majasta majaan lymytäkses.

22:26 Niin sanoi Israelin kuningas: ota Miika ja vie häntä jälleen kaupungin päämiehen Amonin tykö ja Joaksen kuninkaan pojan tykö,

22:27 Ja sano: näin sanoo kuningas: pankaat tämä vankihuoneeseen, ja ruokkikaat häntä murheen leivällä ja murheen vedellä, siihen asti kuin minä tulen rauhassa.

22:28 Miika sanoi: jos sinä toki palajat rauhassa, niin ei \Herra\ ole puhunut minun kauttani; ja sanoi: kuulkaat, kaikki kansat!

22:29 Ja Israelin kuningas ja Josaphat, Juudan kuningas, meni ylös Gileadin Ramotiin.

22:30 Ja Israelin kuningas sanoi Josaphatille, koska hän muutti vaatteensa sotaan lähtiessänsä: pue sinä itses omiin vaatteisiis. Ja Israelin kuningas muutti vaatteensa ja meni sotaan.

22:31 Mutta Syrian kuningas käski vaunuin päämiehille, joita hänellä oli

kolmekymmentä kaksi, sanoen: "Älkää ryhtykö taisteluun kenenkään muun kanssa, olkoon alempi tai ylempi, kuin ainoastaan Israelin kuninkaan kanssa."

22:32 Kun sotavaunujen päälliköt näkivät Joosafatin, ajattelivat he: "Tuo on varmaankin Israelin kuningas", ja kääntyivät hyökkäämään häntä vastaan. Silloin Joosafat huusi.

22:33 Kun sotavaunujen päälliköt näkivät, ettei se ollutkaan Israelin kuningas, vetäytyivät he hänestä pois.

22:34 Mutta eräs mies, joka oli jännittänyt jousensa ja ampui umpimähkään, satutti Israelin kuningasta vyöpanssarin ja rintahaarniskan väliin. Niin tämä sanoi vaunujensa ohjaajalle: "Käännä vaunut ja vie minut pois sotarinnasta, sillä minä olen haavoittunut."

22:35 Mutta kun taistelu sinä päivänä yltyi yltymistään, jäi kuningas seisomaan vaunuihinsa, päin aramilaisia. Illalla hän kuoli; ja verta oli vuotanut haavasta vaununpohjaan.

22:36 Ja auringon laskiessa kaikui kautta sotajoukon huuto: "Joka mies kaupunkiinsa! Joka mies maahansa!"

22:37 Näin kuoli kuningas, ja hänet vietiin Samariaan; ja kuningas haudattiin Samariaan.

22:38 Ja kun vaunut huuhdottiin Samarian lammikolla, nuoleskelivat koirat hänen vertansa, ja portot peseytyivät siinä, sen sanan mukaan, jonka Herra oli puhunut.

22:39 Mitä muuta on kerrottavaa Ahabista ja kaikesta, mitä hän teki, siitä norsunluisesta palatsista, jonka hän rakensi, ja kaikista kaupungeista, jotka hän linnoitti, se on kirjoitettuna Israelin kuningasten aikakirjassa.

22:40 Ja niin Ahab meni lepoon isiensä tykö. Ja hänen poikansa Ahasja tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

22:41 Joosafat, Aasan poika, tuli Juudan kuninkaaksi Ahabin, Israelin kuninkaan, neljäntenä hallitusvuotena.

kaksineljäntäkymmentä, sanoen: ei teidän pidä sotiman pientä eli suurta vastaan, mutta ainoastansa Israelin kuningasta vastaan.

22:32 Koska vaunuin päämiehet näkivät Josaphatin, sanoivat he: tämä on tosin Israelin kuningas, ja poikkesivat sotimaan häntä vastaan. Niin Josaphat huusi.

22:33 Koska vaunuin päämiehet näkivät, ettei se ollut Israelin kuningas, luopuivat he hänestä.

22:34 Mutta yksi mies jännitti joutsensa yksinkertaisuudessa ja ampui Israelin kuningasta rautapaidan jatkoon. Ja hän sanoi vaunumiehellensä: käännä kätes ja vie minua pois leiristä; sillä minä olen haavoitettu.

22:35 Ja sinä päivänä oli suuri sota, ja kuningas seiso i vaunuissansa Syrialaisia vastaan, ja kuoli ehtoon, ja veri vuoti hänen haavastansa vaunuin keskelle.

22:36 Ja auringon laskiessa kuulutettiin leirissä sanoen: menkään jokainen kaupunkiinsa ja maallensa!

22:37 Ja kuningas kuoli ja vietiin Samariaan, ja he hautasivat kuninkaan Samariassa.

22:38 Mutta kuin vaunut virutettiin Samarian kalalammikossa, nuolivat koirat hänen vertansa, ja portot pesivät, \Herran\ sanan jälkeen, jonka hän puhui.

22:39 Mitä Ahabista enempi on sanomista, ja kaikista hänen töistensä, ja huoneesta, jonka hän elephantin luista rakensi, ja kaikista kaupungeista, jotka hän rakensi: eikö ne ole kirjoitetut Israelin kuningasten aikakirjassa?

22:40 Ja niin Ahab nukkui isäinsä kanssa, ja hänen poikansa Ahasia tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

22:41 Mutta Josaphat Asan poika Juudan kuninkaaksi neljäntenä Ahabin Israelin kuninkaan vuonna.

22:42 Joosafat oli kolmenkymmenen viiden vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi kaksikymmentä viisi vuotta Jerusalemissa. Hänen äitinsä oli nimeltään Asuba, Silhin tytär.

22:43 Ja hän vaelsi kaikessa isänsä Aasan tietä, siltä poikkeamatta, ja teki sitä, mikä oli oikein Herran silmissä.

22:44 Mutta uhrikukkulat eivät hävinneet, vaan kansa uhrasi ja suitsutti yhä edelleen uhrikukkuloilla.

22:45 Ja Joosafat teki rauhan Israelin kuninkaan kanssa.

22:46 Mitä muuta on kerrottavaa Joosafatista, hänen urotöistään ja hänen sodistaan, se on kirjoitettuna Juudan kuningasten aikakirjassa.

22:47 Hän hävitti maasta viimeiset niistä haureellisista pyhäkköpojista, jotka olivat jääneet jäljelle hänen isänsä Aasan ajoilta.

22:48 Edomissa ei siihen aikaan ollut kuningasta; maaherra oli kuninkaana.

22:49 Ja Joosafat oli teettänyt Tarsiin-laivoja, joiden oli määrä kulkea Oofiriin kultaa noutamaan; mutta laivat eivät päässeet lähtemään, sillä ne särkyivät Esjon-Geberissä.

22:50 Silloin Ahasja, Ahabin poika, sanoi Joosafatille: "Anna minun palvelijaini kulkea sinun palvelijaini kanssa laivoissa." Mutta Joosafat ei tahtonut.

22:51 Ja Joosafat meni lepoon isiensä tykö, ja hänet haudattiin isiensä viereen hänen isänsä Daavidin kaupunkiin. Ja hänen poikansa Joram tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

22:52 Ahasja, Ahabin poika, tuli Israelin kuninkaaksi Samariassa Joosafatin, Juudan kuninkaan, seitsemäntenätoista hallitusvuotena, ja hän hallitsi Israelia kaksi vuotta.

22:53 Hän teki sitä, mikä on paha Herran silmissä, ja vaelsi isänsä ja äitinsä tietä ja Jerobeamin, Nebatin pojan, tietä, hänen, joka oli saattanut Israelin tekemään syntiä.

22:42 Ja Josaphat oli viiden ajastajan neljätkymmentä vanha ruvetessansa hallitsemaan, ja hallitsi viisikolmattakymmentä ajastaikaa Jerusalemissa. Ja hänen äitinsä nimi oli Ashuba Silhin tytär.

22:43 Ja hän vaelsi kaikessa isänsä Asan teissä, eikä poikennut niistä, ja teki mitä \Herralles\ kelpasi.

22:44 Mutta ei hän pannut pois korkeuksia, joissa kansa vielä uhrasi ja suitsutti.

22:45 Ja Josaphat teki rauhan Israelin kuninkaan kanssa.

22:46 Mutta muut Josaphatin sanat ja hänen voimansa ja työnsä, ja sotansa: eikö ne ole kirjoitetut Juudan kuningasten aikakirjassa?

22:47 Ja mitä huorintekijöistä jäänyt oli hänen isänsä Asan aikana, ne ajoi hän pois maalta.

22:48 Ja silloin ei ollut kuningasta Edomissa, vaan yksi oli hänen siassansa.

22:49 Josaphat oli antanut tehdä haaksia Tarsikseen, jotka piti Ophriin purjehtiman, kultaa noutamaan; mutta ei ne tulleet matkaan, vaan tulivat särjetyiksi EtseonGeberissä.

22:50 Silloin Ahaisa Ahabin poika sanoi Josaphatille: anna minun palveliaini mennä sinun palveliais kanssa haaksiin; mutta ei Josaphat tahtonut.

22:51 Ja Josaphat kuoli isäinsä kanssa ja haudattiin isänsä Davidin kaupunkiin. Ja Joram hallitsi hänen siassansa.

22:52 Ja Ahasia Ahabin poika tuli Israelin kuninkaaksi Samariassa, Josaphatin kuninkaan seitsemäntenä vuonna toistakymmentä, ja hallitsi Israelia kaksi vuotta,

22:53 Ja teki paha \Herran\ edessä, ja vaelsi isänsä tiellä, ja äitinsä tiellä ja Jerobeamin Nebatin pojan tiellä, joka Israelin saatti syntiä tekemään.

22:54 Hän palveli Baalia ja kumarsi häntä ja vihoitti Herran, Israelin Jumalan, aivan niinkuin hänen isänsä oli tehnyt.

TOINEN KUNINGASTEN KIRJA

1 LUKU

1:1 Ahabin kuoleman jälkeen Mooab luopui Israelista.

1:2 Ahasja putosi Samariassa yläsalinsa ristikon läpi ja makasi sairaana. Ja hän lähetti sanansaattajia ja sanoi heille: "Menkää ja kysykää Baal-Sebubilta, Ekronin jumalalta, toivunko minä tästä taudista."

1:3 Mutta Herran enkeli oli sanonut tisbeläiselle Elialle: "Nouse ja mene Samarian kuninkaan sanansaattajia vastaan ja sano heille: 'Eikö ole Jumalaa Israelissa, koska menette kysymään neuvoa Baal-Sebubilta, Ekronin jumalalta?'"

1:4 Sentähden sanoo Herra näin: 'Vuoteesta, johon olet noussut, et sinä enää astu alas, sillä sinun on kuoltava.'" Ja Elia lähti tiehensä.

1:5 Kun sanansaattajat sitten palasivat kuninkaan luo, kysyi hän heiltä: "Minkätähden te tulette takaisin?"

1:6 He vastasivat hänelle: "Meitä vastaan tuli mies, joka sanoi meille: 'Menkää takaisin kuninkaan luo, joka on teidät lähettänyt, ja sanokaa hänelle: Näin sanoo Herra: Eikö ole Jumalaa Israelissa, koska sinä lähetät kysymään neuvoa Baal-Sebubilta, Ekronin jumalalta? Sentähden sinä et enää astu alas vuoteesta, johon olet noussut, sillä sinun on kuoltava.'" "

1:7 Hän kysyi heiltä: "Minkä näköinen oli mies, joka tuli teitä vastaan ja puhui teille näitä?"

1:8 He vastasivat hänelle: "Hänellä oli yllään karvanahka ja nahkavyö vyötäisillä." Silloin hän sanoi: "Se oli tisbeläinen Elia."

1:9 Ja hän lähetti hänen luokseen

22:54 Ja hän palveli Baalia ja kumartaen rukoili häntä, ja vihoitti \Herran\ Israelin Jumalan, kaiken sen jälkeen minkä hänen isänsä oli tehnyt.

2. KUNINGASTEN KIRJA

1 LUKU

1:1 Ja Moabilaiset luopuivat Israelista Ahabin kuoleman jälkeen.

1:2 Ja Ahasia putosi häkin lävitse makaushuoneessansa Samariassa, sairasti ja lähetti sanansaattajat, ja sanoi heille: menkää ja kysykää Baalsebubilta, Ekronin jumalalta, jos minä paranen tästä sairaudesta.

1:3 Mutta \Herran\ enkeli sanoi Elialle Tisbiläiselle: nouse ja mene Samarian kuninkaan sanansaattajia vastaan, ja sano heille: sentähdenkö, ettei yhtään Jumalaa ole Israelissa, te menette neuvoa kysymään Baalsebubilta, Ekronin jumalalta?

1:4 Sentähden näin sanoo \Herra\: ei sinun pidä siitä vuoteesta nouseman, jossa makaat, mutta sinun pitää kaiketi kuoleman. Ja Elia meni pois.

1:5 Ja kuin sanansaattajat palasivat hänen tykönsä, sanoi hän heille: miksi te palasitte?

1:6 He sanoivat hänelle: yksi mies kohtasi meitä ja sanoi meille: menkää, palatkaat kuninkaan tykö, joka teidät on lähettänyt, ja sanokaat hänelle: näin sanoo \Herra\: sentähdenkö, ettei yhtään Jumalaa ole Israelissa, sinä lähetät kysymään neuvoa Baalsebubilta, Ekronin jumalalta? Sentähden ei sinun pidä siitä vuoteesta nouseman, johon sinä maata pannut olet, mutta sinun pitää kaiketi kuoleman.

1:7 Ja hän sanoi heille: minkäkaltainen se mies oli, joka kohtasi teitä ja näitä sanoja puhui teille?

1:8 He sanoivat hänelle: se mies oli karvainen, ja vyötetty hihnaisella vyöllä. Hän sanoi: se on Elia Tisbiläinen.

1:9 Ja hän lähetti hänen tykönsä yhden

viidenkymmenenpäämiehen ja hänen viisikymmentä miestänsä. Ja kun tämä tuli hänen luoksensa, hänen istuessaan vuoren kukkulalla, sanoi hän hänelle: "Sinä Jumalan mies, kuningas käänsä: Tule alas." 1:10 Mutta Elia vastasi ja sanoi viidenkymmenenpäämiehelle: "Jos minä olen Jumalan mies, niin tulkoon tuli taivaasta ja kuluttakoon sinut ja sinun viisikymmentä miestäsi." Silloin tuli taivaasta tuli ja kulutti hänet ja hänen viisikymmentä miestänsä. 1:11 Hän lähetti taas hänen luoksensa toisen viidenkymmenenpäämiehen ja hänen viisikymmentä miestänsä. Tämä lausui ja sanoi hänelle: "Sinä Jumalan mies, näin käänsä kuningas: Tule kiiruusti alas." 1:12 Mutta Elia vastasi ja sanoi heille: "Jos minä olen Jumalan mies, niin tulkoon tuli taivaasta ja kuluttakoon sinut ja sinun viisikymmentä miestäsi." Silloin tuli taivaasta Jumalan tuli ja kulutti hänet ja hänen viisikymmentä miestänsä. 1:13 Hän lähetti vielä kolmannen viidenkymmenenpäämiehen ja hänen viisikymmentä miestänsä. Ja tämä kolmas viidenkymmenenpäämies meni sinne, ja kun hän tuli perille, polvistui hän Elian eteen ja anoi häneltä armoa ja sanoi hänelle: "Sinä Jumalan mies, olkoon minun henkeni ja näiden viidenkymmenen palvelijasi henki kallis sinun silmissäsi." 1:14 Katso, tuli on tullut taivaasta ja kuluttanut ne kaksi ensimmäistä viidenkymmenenpäämiestä ja heidän viisikymmentä miestänsä, mutta olkoon minun henkeni kallis sinun silmissäsi." 1:15 Ja Herran enkeli sanoi Elialle: "Mene alas hänen kanssaan, älä pelkää häntä." Niin hän nousi ja meni hänen kanssaan kuninkaan tykö. 1:16 Ja hän sanoi hänelle: "Näin sanoo Herra: Koska lähetit sanansaattajia kysymään neuvoa Baal-Sebubilta, Ekronin jumalalta, ikäänkuin Israelissa ei olisi Jumalaa, jolta voisi kysyä neuvoa, sentähden sinä et astu alas vuoteesta,

viidenkymmenen päämiehen viidenkymmenensä kanssa; ja kuin hän tuli hänen tykönsä, ja katso, hän istui vuoren kukkulalla. Ja hän sanoi hänelle: sinä Jumalan mies, kuningas sanoo: tule alas! 1:10 Elia vastasi ja sanoi viidenkymmenen päämiehelle: jos minä olen Jumalan mies, niin tulkaan tuli taivaasta ja polttakoon sinun ja sinun viisikymmentäs. Niin tuli lankesi taivaasta ja poltti hänen ja hänen viisikymmentänsä. 1:11 Ja hän lähetti taas toisen viidenkymmenen päämiehen hänen tykönsä hänen viidenkymmenensä kanssa, ja hän sanoi hänelle: sinä Jumalan mies, näin sanoo kuningas: tule kiiruusti alas! 1:12 Elia vastasi ja sanoi heille: jos minä olen Jumalan mies, niin tulkaan tuli taivaasta ja polttakaan sinun ja sinun viisikymmentäs. Niin Jumalan tuli putosi taivaasta ja poltti hänen ja hänen viisikymmentänsä. 1:13 Niin hän vielä lähetti kolmannen viidenkymmenen päämiehen hänen viidenkymmenensä kanssa. Kuin hän tuli ylös hänen tykönsä, kumarsi hän polvillensa Elian eteen, rukoili häntä ja sanoi hänelle: sinä Jumalan mies, olkoon siis minun sieluni ja näiden viidenkymmenen sinun palveliaisi sielut kalliit sinun edessäsi! 1:14 Katso, tuli on tullut taivaasta ja on polttanut ne kaksi ensimmäistä viidenkymmenen päämiestä heidän viidenkymmenensä kanssa; mutta olkoon minun sieluni kallis sinun edessäsi! 1:15 Niin sanoi \Herran\ enkeli Elialle: mene alas hänen kanssansa ja älä mitään pelkää häntä. Niin hän nousi ja meni hänen kanssansa kuninkaan tykö. 1:16 Ja hän sanoi hänelle: näin sanoo \Herra\": ettäs lähetit sanansaattajat ja annoit kysyä neuvoa Baalsebubilta, Ekronin jumalalta, sentähdenkö, ettei yhtäkään Jumalaa olisi Israelissa, jonka sanaa kysyttäisiin? niin ei sinun pidä siitä

johon olet noussut, sillä sinun on kuoltava."

1:17 Niin hän kuoli, Herran sanan mukaan, jonka Elia oli puhunut. Ja Joram tuli kuninkaaksi hänen sijaansa Jooramin, Joosafatin pojan, Juudan kuninkaan, toisena hallitusvuotena, sillä Ahasjalla ei ollut poikaa.

1:18 Mitä muuta on kerrottavaa Ahasjasta, siitä, mitä hän teki, se on kirjoitettuna Israelin kuningasten aikakirjassa.

2 LUKU

2:1 Silloin, kun Herra oli vievä Elian tuulispäässä taivaaseen, kulkivat Elia ja Elisa Gilgalista.

2:2 Ja Elia sanoi Elisalle: "Jää tähän, sillä Herra on lähettänyt minut Beeteliin asti." Mutta Elisa vastasi: "Niin totta kuin Herra elää, ja niin totta kuin sinun sielusi elää: minä en jätä sinua." Ja he menivät Beeteliin.

2:3 Niin Beetelissä olevat profeetanoppilaat tulivat Elisan tykö ja sanoivat hänelle: "Tiedätkö, että Herra tänä päivänä ottaa sinun herrasi pois sinun pääsi ylitse?" Hän vastasi: "Tiedän kyllä; olkaa vaiti."

2:4 Ja Elia sanoi hänelle: "Elisa, jää tähän, sillä Herra on lähettänyt minut Jerikoon." Mutta hän vastasi: "Niin totta kuin Herra elää, ja niin totta kuin sinun sielusi elää: minä en jätä sinua." Ja he tulivat Jerikoon.

2:5 Niin Jerikossa olevat profeetanoppilaat astuivat Elisan tykö ja sanoivat hänelle: "Tiedätkö, että Herra tänä päivänä ottaa herrasi pois sinun pääsi ylitse?" Hän vastasi: "Tiedän kyllä; olkaa vaiti."

2:6 Ja Elia sanoi hänelle: "Jää tähän, sillä Herra on lähettänyt minut Jordanille." Mutta hän vastasi: "Niin totta kuin Herra elää, ja niin totta kuin sinun sielusi elää: minä en jätä sinua." Niin he kulkivat molemmat yhdessä.

vuoteesta nouseman, johon sinä maata pannut olet, mutta sinun pitää kaiketi kuoleman.

1:17 Ja niin hän kuoli \Herran\ sanan jälkeen, jonka Elia puhunut oli. Ja Joram tuli kuninkaaksi hänen sijaansa, toisena Jorammin Josaphatin pojan Juudan kuninkaan vuonna; sillä ei hänellä ollut poikaa.

1:18 Mitä enempi on sanomista Ahasiasta ja mitä hän tehnyt on, eikö se ole kirjoitettu Israelin kuningasten aikakirjassa?

2 LUKU

2:1 Niin tapahtui, kuin \Herra\ tahtoi Elian tuulispäässä ottaa ylös taivaasen, kävivät Elia ja Elisa Gilgalissa.

2:2 Ja Elia sanoi Elisalle: istus tässä, sillä \Herra\ on minun lähettänyt Beteliin. Mutta Elisa sanoi: niin totta kuin \Herra\ elää ja sinun sielusi elää, en minä luovu sinusta. Ja he tulivat alas Beteliin.

2:3 Silloin kävivät prophetain pojat, jotka Betelissä olivat, Elisan tykö ja sanoivat hänelle: tiedätkös \Herran\ tänäpäpä ottavan sinulta pois isäntäs sinun pääs päältä? Hän sanoi: minä kyllä sen tiedän, olkaat ääneti!

2:4 Ja Elia sanoi hänelle: Elisa, viivys tässä, sillä \Herra\ on minun lähettänyt Jerihoon. Hän sanoi: niin totta kuin \Herra\ elää ja sinun sielusi elää, en minä luovu sinusta. Ja niin he tulivat Jerihoon.

2:5 Niin tulivat prophetain pojat, jotka Jerihossa olivat, Elisan tykö ja sanoivat hänelle: tiedätkös \Herran\ tänäpäpä ottavan sinulta pois isäntäs sinun pääs päältä? Hän sanoi: minä kyllä sen tiedän, olkaat ääneti!

2:6 Ja Elia sanoi hänelle: istus tässä, sillä \Herra\ on minun lähettänyt Jordaniin. Hän sanoi: niin totta kuin \Herra\ elää ja sinun sielusi elää, en minä luovu sinusta. Ja he kävivät molemmin.

2:7 Mutta myös profeetanoppilaita lähti matkaan viisikymmentä miestä, ja he asettuivat syrjään jonkun matkan päähän näiden kahden pysähtyessä Jordanille.

2:8 Niin Elia otti vaippansa, kääri sen kokoon ja löi veteen; ja vesi jakaantui kummallekin puolelle, ja he kävivät molemmat virran yli kuivaa myöten.

2:9 Kun he olivat tulleet yli, sanoi Elia Elisalle: "Pyydä minua tekemään hyväksesi jotakin, ennenkuin minut otetaan pois sinun tyköäsi." Elisa sanoi: "Tulkoon minuun sinun hengestäsi kaksinkertainen osa."

2:10 Hän vastasi: "Pyyntösi on vaikea täyttää. Mutta jos näet, kuinka minut otetaan pois sinun tyköäsi, niin se täytetään; jollet, niin se jää täyttämättä."

2:11 Kun he niin kulkivat ja puhelivat, niin katso, äkkiä ilmestyivät tuliset vaunut ja tuliset hevoset, ja ne erottivat heidät toisistansa, ja Elia nousi tuulispäässä taivaaseen.

2:12 Kun Elisa sen näki, huusi hän: "Isäni, isäni! Israelin sotavaunut ja ratsumiehet!" Sitten hän ei enää nähnyt häntä. Ja hän tarttui vaatteisiinsa ja repäisi ne kahdeksi kappaleeksi.

2:13 Sitten hän otti maasta Elian vaipan, joka oli pudonnut hänen päältään, palasi takaisin ja pysähtyi Jordanin rannalle.

2:14 Ja hän otti Elian vaipan, joka oli pudonnut tämän päältä, löi veteen ja sanoi: "Missä on Herra, Elian Jumala?" Kun hän siis löi veteen, jakaantui se kummallekin puolelle, ja Elisa kävi virran yli.

2:15 Kun Jerikosta tulleet profeetanoppilaat syrjästä näkivät sen, sanoivat he: "Elian henki on laskeutunut Elisaan." Niin he tulivat häntä vastaan ja kumartuivat hänen edessään maahan.

2:16 Ja he sanoivat hänelle: "Katso, palvelijaisi joukossa on viisikymmentä urhoollista miestä; menkööt he etsimään sinun isäntääsi. Ehkä Herran Henki on vienyt hänet ja heittänyt jollekin vuorelle tai

2:7 Mutta viisikymmentä miestä prophetain pojista meni pois ja jäivät kauvas seisomaan heidän kohdallansa; vaan he seisoivat ynnä Jordanin tykönä.

2:8 Niin otti Elia hameensa ja kääri kokoon, ja löi veteen, ja vesi hajosi molemmille puolille, niin että he molemmat kävivät kuivina sen lävitse.

2:9 Ja kuin he tulivat ylitse, sanoi Elia Elisalle: ano, mitä minun pitää sinulle tekemän, ennenkuin minä otetaan pois sinulta. Elisa sanoi: että kaksi osaa hengestäs olis minun kanssani.

2:10 Hän sanoi: sinä olet anonut kovaa asiaa; mutta kuitenkin, jos näet minun kuin minä sinulta otetaan pois, se tapahtuu niin sinulle, mutta jos et näe, niin ei se tapahdu.

2:11 Ja tapahtui kuin he ynnä kävivät ja puhuivat keskenänsä, katso, niin tulivat tuliset vaunut tulisten hevosten kanssa ja erottivat heidät toinen toisestansa. Ja Elia meni ylös tuulispäässä taivaasen.

2:12 Mutta Elisa näki sen ja huusi: minun isäni, minun isäni, Israelin vaunu ja hänen ratsasmiehensä! ja ei häntä enää nähnyt. Ja hän tarttui vaatteisiinsa ja repäisi ne kahtia,

2:13 Ja otti Elian hameen ylös, joka häneltä pudonnut oli, palasi ja seisoi Jordanin rannalla;

2:14 Ja otti Elian hameen, joka häneltä pudonnut oli, löi veteen ja sanoi: kussa on nyt \Herra\ Elian Jumala? ja löi veteen, niin vesi hajosi molemmille puolille, ja Elisa kävi ylitse.

2:15 Kuin prophetain pojat, jotka toisella puolella Jerihossa olivat, näkivät hänen, sanoivat he: Elian henki lepää Elisan päällä, ja kävivät häntä vastaan ja kumarsivat maahan asti,

2:16 Ja sanoivat hänelle: katso, sinun palvelioissas on viisikymmentä vahvaa miestä, anna heidän mennä etsimään isäntääsi, jos \Herran\ henki on ottanut hänen ja heittänyt jollekulle vuorelle, taikka

johonkin laaksoon." Hän vastasi: "Älkää lähettäkö."

2:17 Mutta he pyysivät häntä pyytämällä, kyllästyksiin asti, kunnes hän sanoi: "Lähettäkää sitten." Niin he lähettivät viisikymmentä miestä; ja nämä etsivät kolme päivää, mutta eivät löytäneet häntä.

2:18 Kun he tulivat takaisin hänen luoksensa, hänen ollessaan Jerikossa, sanoi hän heille: "Enkö minä kieltänyt teitä menemästä?"

2:19 Ja kaupungin miehet sanoivat Elisalle: "Katso, kaupungin asema on hyvä, niinkuin herrani näkee, mutta vesi on huonoa, ja maassa syntyy keskoisia."

2:20 Hän sanoi: "Tuokaa minulle uusi malja ja pankaa siihen suoloja." Ja he toivat sen hänelle.

2:21 Niin hän meni vesien lähteelle ja heitti siihen suolat, sanoen: "Näin sanoo Herra: Minä olen parantanut tämän veden; siitä ei enää tule kuolemaa eikä keskenmenoä."

2:22 Niin vesi tuli terveelliseksi, aina tähän päivään asti, Elisan sanan mukaan, jonka hän puhui.

2:23 Sieltä hän meni Beeteliin, ja hänen käydessään tietä tuli pieniä poikasia kaupungista, ja ne pilkkasivat häntä ja sanoivat hänelle: "Tule ylös, kaljupää, tule ylös, kaljupää!"

2:24 Ja kun hän kääntyi ja näki heidät, kirosi hän heidät Herran nimeen. Silloin tuli metsästä kaksi karhua ja raateli neljäkymmentä kaksi poikaa kuoliaaksi.

2:25 Sieltä hän meni Karmel-vuorelle ja palasi sieltä Samariaan.

3 LUKU

3:1 Jooram, Ahabin poika, tuli Israelin kuninkaaksi Samariassa Joosafatin, Juudan kuninkaan, kahdeksantentoista hallitusvuotena, ja hän hallitsi kaksitoista vuotta.

johonkuhun laaksoon. Hän sanoi: älkää antako mennä!

2:17 Mutta he vaativat häntä siihenasti, että hän häpesi, ja sanoi: antakaat mennä! Ja he lähettivät matkaan viisikymmentä miestä, ja he etsivät kolme päivää ja ei löytäneet häntä,

2:18 Ja tulivat jälleen hänen tykönsä, ja hän asui Jerihossa; ja hän sanoi heille: enkö minä sanonut teille, ettei teidän pitänyt menemän?

2:19 Ja kaupungin miehet sanoivat Elisalle: katso, tässä kaupungissa on hyvä asua, niinkuin meidän herramme näkee; mutta vesi on paha ja maa hedelmätöin.

2:20 Hän sanoi: tuokaat minulle uusi astia ja pankaat suolaa siihen! Ja he toivat sen hänelle.

2:21 Niin hän meni ulos vesihuokoin tykö ja heitti suolaa niihin, sanoen: näin sanoo \Herra\: minä olen tämän veden parantanut, ei kuolema, taikka hedelmättömyys pidä heistä tästedes tuleman.

2:22 Niin parani vesi tähän päivään asti Elisan sanan jälkeen, jonka hän puhui.

2:23 Ja hän meni sieltä ylös Beteliin, ja hänen mennessänsä tiellä, tulivat pienet pojat kaupungista ja pilkkasivat häntä, sanoen hänelle: tule ylös paljaspää, tule ylös paljaspää!

2:24 Ja hän käänsi itsensä, ja kuin hän heidät näki, kirosi hän heitä \Herran\ nimeen. Niin tuli kaksi karhua metsästä ja repeli heistä kaksi poikaa viidettäkymmentä kuoliaaksi.

2:25 Sieltä hän meni Karmelin vuorelle, ja palasi sieltä sitten Samariaan.

3 LUKU

3:1 Niin Joram Ahabin poika tuli Israelin kuninkaaksi Samariassa kahdeksantentoistakymmenentenä Josaphatin Juudan kuninkaan vuonna, ja hallitsi kaksitoistakymmentä vuotta.

3:2 Hän teki sitä, mikä on paha Herran silmissä, ei kuitenkaan niinkuin hänen isänsä ja äitinsä, sillä hän poisti Baalin patsaan, jonka hänen isänsä oli teettänyt.

3:3 Kuitenkin hän riippui kiinni Jerobeamin, Nebatin pojan, synnissä, jolla tämä oli saattanut Israelin tekemään syntiä; siitä hän ei luopunut.

3:4 Meesa, Mooabin kuningas, omisti lammaislaumoja ja maksoi verona Israelin kuninkaalle satatuhatta karitsaa ja sadantuhannen oinaan villat.

3:5 Mutta Ahabin kuoltua Mooabin kuningas luopui Israelin kuninkaasta.

3:6 Siihen aikaan lähti kuningas Joram Samariasta ja katsasti kaiken Israelin.

3:7 Ja hän meni ja lähetti Joosafatille Juudan kuninkaalle sanan: Mooabin kuningas on luopunut minusta. Lähdetkö minun kanssani sotaan Mooabia vastaan? Hän vastasi: Lähden; minä niinkuin sinä, minun kansani niinkuin sinun kansasi, minun hevoseni niinkuin sinun hevosesi!

3:8 Ja Joosafat kysyi: Mitä tietä meidän on sinne mentävä? Hän vastasi: Edomin erämaan tietä.

3:9 Niin Israelin kuningas, Juudan kuningas ja Edomin kuningas lähtivät liikkeelle. Mutta kun he olivat kierrellen kulkeneet seitsemän päivän matkan eikä ollut vettä sotajoukolle eikä juhdille, jotka seurasivat heitä,

3:10 sanoi Israelin kuningas: Voi, Herra on kutsunut nämä kolme kuningasta kokoon antaakseen heidät Mooabin käsiin!

3:11 Mutta Joosafat sanoi: Eikö täällä ole ketään Herran profeettaa, kysyäksemme hänen kauttaan neuvoa Herralta? Silloin eräs Israelin kuninkaan palvelijoista vastasi ja sanoi: Täällä on Elisa, Saafatin poika, joka vuodatti vettä Eliaan käsille.

3:12 Joosafat sanoi: Hänellä on Herran sana. Niin Israelin kuningas, Joosafat ja Edomin kuningas menivät hänen tykönsä.

3:2 Ja teki paha Herran edessä, vaan ei kuitenkaan niinkuin hänen isänsä ja äitinsä; sillä hän hävitti Baalin patsaan, jonka hänen isänsä tehnyt oli.

3:3 Mutta kuitenkin hän pysyi Jerobeamin Nebatin pojan synneissä, joka Israelin saatti syntiä tekemään; ei hän luopunut niistä.

3:4 Mutta Mesalla Moabilaisten kuninkaalla oli paljon lampaita, ja hän antoi Israelin kuninkaalle veron, satatuhatta karitsaa ja satatuhatta oinasta villoinensa.

3:5 Kun Ahab oli kuollut, luopui Moabilaisten kuningas Israelin kuninkaasta.

3:6 Siihen aikaan läksi kuningas Joram Samariasta ja luki kaiken Israelin,

3:7 Ja meni ja lähetti Josaphatille Juudan kuninkaalle sanomaan: Moabilaisten kuningas on luopunut minusta, tuletkos sotimaan minun kanssani Moabilaisia vastaan? Hän sanoi: minä tulen, minä olen niinkuin sinä, ja minun kansani niinkuin sinun kansas, ja minun hevoseni niinkuin sinun hevoses.

3:8 Ja sanoi: mitä tietä meidän pitää sinne vaeltaman? Hän vastasi: Edomin korven tietä.

3:9 Ja niin läksi Israelin kuningas ja Juudan kuningas ja Edomin kuningas. Ja koska he olivat vaeltaneet ympäri seitsemän päivän matkan, ja ei ollut vettä sotaväellä ja juhdilla, jotka heitä seurasivat,

3:10 Niin sanoi Israelin kuningas: voi! Herran on kutsunut nämä kolme kuningasta antaaksensa heitä Moabilaisten käsiin.

3:11 Mutta Josaphat sanoi: onko tässä yhtään Herran profeettaa, kysyäksemme hänen kauttansa neuvoa Herralta? Niin vastasi yksi Israelin kuninkaan palvelioista ja sanoi: tässä on Elisa Saphatin poika, joka kaasi vettä Eliaan kätten päälle.

3:12 Josaphat sanoi: hänen tykönsä on Herran sana. Ja Israelin kuningas, ja Josaphat ja Edomin kuningas menivät hänen tykönsä.

3:13 Ja Elisa sanoi Israelin kuninkaalle: Mitä minulla on tekemistä sinun kanssasi? Mene isäsi ja äitisi profeettain tykö. Israelin kuningas sanoi hänelle: Ei niin! Sillä Herra on kutsunut nämä kolme kuningasta kokoon antaakseen heidät Mooabin käsiin.

3:14 Elisa sanoi: Niin totta kuin Herra Sebaot elää, jonka edessä minä seison: jollen tahtoisi tehdä Joosafatille, Juudan kuninkaalle, mieliksi, niin minä tosiaankaan en katsoisi sinuun enkä huomaisi sinua.

3:15 Mutta tuokaa minulle nyt kanteleensoittaja. Ja kun kanteleensoittaja soitti, niin Herran käsi laskeutui hänen päällensä,

3:16 ja hän sanoi: Näin sanoo Herra: Tehkää tämä laakso kuoppia täyteen.

3:17 Sillä näin sanoo Herra: Te ette tule näkemään tuulta ettekä sadetta, ja kuitenkin tämä laakso tulee vettä täyteen; ja te saatte juoda, sekä te että teidän karjanne ja juhtanne.

3:18 Mutta tämä on Herran silmissä pieni asia: hän antaa Mooabin teidän käsiinne,

3:19 ja niin te valloitatte kaikki varustetut kaupungit ja kaikki valitut kaupungit, kaadatte kaikki hedelmäpuut, tukitte kaikki vesilähteet ja turmelette kivillä kaikki hyvät peltopalstat.

3:20 Ja katso, seuraavana aamuna, sinä hetkenä, jona ruokauhri uhrataan, tuli vettä Edomista päin, niin että maa tuli vettä täyteen.

3:21 Kun kaikki moabilaiset kuulivat, että kuninkaat olivat lähteneet sotaan heitä vastaan, kutsuttiin koolle kaikki miekkaan vyöttäytyvät ja myös vanhemmat miehet, ja he asettuivat rajalle.

3:22 Mutta varhain aamulla, kun aurinko nousi ja paistoi veteen, näkivät moabilaiset, että vesi heidän edessään oli punaista kuin veri.

3:23 Ja he sanoivat: Se on verta; varmaan

3:13 Niin sanoi Elisa Israelin kuninkaalle: mitä sinun on minun kanssani? mene pois isäs prophetain tykö ja äitis prophetain tykö! Israelin kuningas sanoi hänelle: ei, sillä \Herra\ on kutsunut nämät kolme kuningasta antaaksensa heitä Moabilaisten käsiin.

3:14 Elisa sanoi: niin totta kuin \Herra\ Zebaot elää, jonka edessä minä seison, jollen minä katsoisi Josaphatia Juudan kuningasta, en minä katsahtaisi sinun päälles enkä tottelisi sinua.

3:15 Niin tuokaat nyt minulle kanteleensoittaja! Ja kuin soittaja soitti, tuli \Herran\ käsi hänen päällensä;

3:16 Ja hän sanoi: näin sanoo \Herra\ : tehkää kuoppia sinne ja tänne tähän ojaan!

3:17 Sillä näin sanoo \Herra\ : ei teidän pidä tuulta eikä sadetta näkemän, ja kuitenkin pitää oja vedellä täytettämän: ja teidän pitää juoman, ja teidän karjanne ja teidän juhtanne.

3:18 Ja tämä on vähä \Herran\ edessä; sillä hän antaa myös Moabilaiset teidän käsiinne;

3:19 Niin että te lyötte kaikki vahvat kaupungit ja kaikki valitut kaupungit, ja te kaadatte kaikki hyvät puut ja tukitsette kaikki vesilähteet, ja te turmelette kaikki hyvät pellot kivillä.

3:20 Ja tapahtui aamulla ruokauhrin ajalla, katso, silloin tuli vesi Edomin tietä myöten, ja maa täytettiin vedellä.

3:21 Kun kaikki Moabilaiset kuulivat, että kuninkaat oli nousseet ylös sotimaan heitä vastaan, kutsuivat he kokoon kaikki, jotka itsensä ensin vyöllä vyöttivät, ja sitä vanhemmat, ja menivät rajoille.

3:22 Mutta kuin he aamulla varhain nousivat, ja aurinko nousi veden yli, niin näkivät Moabilaiset, että vesi oli heitä vastaan punainen niinkuin veri,

3:23 Ja sanoivat: se on veri; kuninkaat

kuninkaat ovat joutuneet taisteluun keskenään ja surmanneet toisensa. Ja nyt saaliin ryöstöön, Mooab!

3:24 Mutta kun he tulivat Israelin leiriin, nousivat israelilaiset ja voittivat mooabilaiset, niin että nämä pakenivat heitä. Ja he hyökkäsivät maahan ja voittivat uudelleen mooabilaiset.

3:25 Ja he hävittivät kaupungit, kaikille hyville peltopalstoille heitti kukin heistä kiven, täyttäen ne; he tukkivat kaikki vesilähteet ja kaatoivat kaikki hedelmäpuut, niin että ainoastaan Kiir-Haresetissa jäivät kivet paikoilleen. Ja linkomiehet piirittivät kaupungin ja ampuivat sitä.

3:26 Kun Mooabin kuningas näki joutuvansa tappiolle taistelussa, otti hän mukaansa seitsemänsataa miekkamiestä murtautuakseen Edomin kuninkaan luo; mutta he eivät voineet.

3:27 Niin hän otti poikansa, esikoisensa, joka oli tuleva kuninkaaksi hänen sijaansa, ja uhrasi hänet polttouhriksi muurilla. Silloin suuri viha kohtasi Israelia, niin että he lähtivät sieltä ja palasivat omaan maahansa.

4 LUKU

4:1 Eräs nainen, profeetanoppilaan vaimo, huusi Elisalle sanoen: "Minun mieheni, sinun palvelijasi, kuoli, ja sinä tiedät, että palvelijasi oli herraapelkääväinen mies. Nyt velkoja tulee ottamaan minun molemmat poikani orjikseen."

4:2 Elisa sanoi hänelle: "Mitä minä voin tehdä sinun hyväksesi? Sano minulle, mitä sinulla on talossasi." Hän vastasi: "Palvelijattarellasi ei ole talossa muuta kuin öljyä sen verran, kuin minä tarvitsen voidellakseni itseäni."

4:3 Silloin hän sanoi: "Mene ja lainaa itsellesi astioita kylästä, kaikilta naapureiltasi, tyhjiä astioita, tarpeeksi paljon.

4:4 Mene sitten sisään, sulje ovi jälkeesi ja poikiesi jälkeen ja kaada kaikkiin niihin

ovat tapelleet keskenänsä, ja yksi on lyönyt toisen kuoliaaksi: nyt siis, Moab, mene saaliille!

3:24 Mutta kuin he tulivat Israelin leiriin, niin nousi Israel ja löi Moabilaisia; ja ne pakenivat heidän edellensä; mutta he kiiruhtivat ja löivät Moabin,

3:25 Ja kukistivat kaupungit, ja itsekukin heitti kivensä kaikkiin hyviin peltoihin ja täyttivät ne, ja tukkivat kaikki vesilähteet, ja kaasivat kaikki hyvät puut, siihenasti että he ainoasti Hasaretin muuriin kiviä jättivät; ja he piirittivät sen lingoilla ja löivät sen.

3:26 Kun Moabilaisten kuningas näki sodan olevan ylen väkevän itsiänsä vastaan, otti hän seitsemänsataa miestä tykönsä, jotka vetivät miekan ulos, karataksensa Edomin kuninkaan päälle; vaan ei he voineet.

3:27 Niin otti hän ensimmäisen poikansa, joka hänen siaansa piti kuninkaaksi tuleman, ja uhrasi sen polttouhriksi muurin päällä. Silloin tuli Israel sangen vihaiseksi, niin että he menivät pois hänen tykönsä ja palasivat omalle maallensa.

4 LUKU

4:1 Ja yksi vaimo prophetain poikain emäntiä huusi Elisan tykö ja sanoi: sinun palvelias minun mieheni kuoli: niin sinä tiedät sen, että sinun palvelias pelkäsi \Herraa\; nyt tuli velkamies, ja tahtoo ottaa kaksi minun poikaani orjaksensa.

4:2 Elisa sanoi hänelle: mitä minun pitää tekemän sinulle? sano minulle, mitä sinun huoneessas on? Hän sanoi: sinun piiallas ei ole muuta mitään kuin yksi öljyastia.

4:3 Hän sanoi: mene ja ano koko kyläkunnaltas astioita, tyhjiä astioita niin monta kuin saat,

4:4 Ja mene sisälle, ja sulje ovi sinun ja sinun poikais perään, ja kaada jokaiseen

astioihin. Ja aina kun astia on täysi, nosta se syrjään."

4:5 Niin hän meni pois hänen tykönsä ja sulki oven jälkeensä ja poikiensa jälkeen. Nämä toivat sitten hänelle astiat, ja hän kaatoi niihin.

4:6 Ja kun astiat olivat täynnä, sanoi hän pojallensa: "Tuo minulle vielä yksi astia." Mutta hän vastasi hänelle: "Ei ole enää astiata." Silloin öljy tyrehtyi.

4:7 Ja hän meni ja kertoi sen Jumalan miehelle. Tämä sanoi: "Mene ja myy öljy ja maksa velkasi. Sinä ja poikasi elätte siitä, mikä jää jäljelle."

4:8 Eräänä päivänä Elisa meni Suunemiin, ja siellä oli arvossa pidetty vaimo, joka vaati häntä aterioimaan. Ja niin usein kuin hän kulki sen kautta, poikkesi hän sinne aterioimaan.

4:9 Niin vaimo sanoi miehellensä: "Katso, minä olen huomannut, että hän, joka aina kulkee meidän kauttamme, on pyhä Jumalan mies.

4:10 Muurauttakaamme pieni ylistuskammio ja pankaamme hänelle sinne vuode, pöytä, tuoli ja lamppu, niin että hän tullessaan meidän luoksemme voi vetäytyä sinne."

4:11 Eräänä päivänä hän sitten tuli sinne, poikkesi ylistuskammioon ja pani sinne maata.

4:12 Ja hän sanoi palvelijallensa Geehasille: "Kutsu se suunemilainen vaimo." Ja hän kutsui tämän, ja hän astui hänen eteensä.

4:13 Niin hän sanoi palvelijalle: "Sano hänelle: 'Katso, sinä olet nähnyt kaiken tämän vaivan meidän tähtemme. Voisinko minä tehdä jotakin sinun hyväksesi? Onko sinulla jotakin esitettävää kuninkaalle tai sotapäällikölle?'" Mutta hän vastasi: "Minähän asun heimoni keskellä."

4:14 Niin hän kysyi: "Eikö siis voi tehdä mitään hänen hyväksensä?" Geehasi vastasi: "Voi kyllä: hänellä ei ole poikaa, ja hänen miehensä on vanha."

niihin astioihin: ja koskas olet ne täyttänyt, niin anna ne ottaa pois.

4:5 Hän meni pois hänen tykönsä, sulki oven jälkeensä ja poikainsa jälkeen. He kantoivat astiat hänen eteensä, ja hän kaasi niihin.

4:6 Ja kuin astiat olivat täytetyt, sanoi hän pojallensa: tuo minulle vielä astia. Hän sanoi hänelle: ei ole täällä enää astiaa; niin öljy seisahti.

4:7 Ja hän tuli ja ilmoitti sen Jumalan miehelle. Hän sanoi: mene ja myy öljy, ja maksa velkamiehes; mutta sinä ja sinun poikas eläkää jääneestä.

4:8 Ja se tapahtui siihen aikaan, että Elisa meni Sunemiin, ja siellä oli varallinen vaimo, joka vaati häntä syömään tykönänsä. Ja niin usein kuin hän sen kautta vaelsi, poikkesi hän sinne syömään leipää.

4:9 Ja hän sanoi miehellensä: katso, minä ymmärrän tämän Jumalan miehen olevan pyhän, joka tässä meidän kauttamme aina vaeltaa:

4:10 Tehkäämme siis tähän ylistupa, ja pankaamme hänelle sinne vuode, pöytä, istuin ja kynttiläjalka, että hän sinne menis, kuin hän meidän tykömme tulee.

4:11 Niin tapahtui siihen aikaan, että hän tuli sinne; ja hän meni ylistupaan ja makasi siellä.

4:12 Ja hän sanoi palveliallensa Gehatsille: kutsu Sunemin vaimo tänne. Ja kuin hän oli kutsunut hänen, astui hän hänen eteensä.

4:13 Niin hän sanoi hänelle: sano hänelle: katso, sinä olet tehnyt meille kaiken tämän palveluksen, mitä minun pitää sinulle tekemän? Onko sinulla asiaa kuninkaalle taikka sodanpäämiehen tykö? Hän sanoi: minä asun keskellä minun kansaani.

4:14 Hän sanoi hänelle: mitästä siis hänelle pitäis tehtämän? Gehatsi sanoi: ei ole hänellä poikaa, ja hänen miehensä on vanha.

4:15 Hän sanoi: "Kutsu hänet." Niin tämä kutsui hänet, ja hän astui ovelle.

4:16 Ja Elisa sanoi: "Tähän aikaan tulevana vuonna on sinulla poika sylissäsi." Hän vastasi: "Ei, herrani; sinä Jumalan mies, älä petä palvelijartiasi."

4:17 Mutta vaimo tuli raskaaksi ja synnytti pojan seuraavana vuonna juuri sinä aikana, jonka Elisa oli hänelle sanonut.

4:18 Kun poika oli kasvanut isoksi, meni hän eräänä päivänä isänsä tykö, joka oli leikkuuväen luona.

4:19 Ja hän valitti isällensä: "Voi minun päätäni, voi minun päätäni!" Tämä sanoi palvelijalle: "Kanna hänet äitinsä luo."

4:20 Niin palvelija otti hänet ja vei hänen äitinsä luo. Ja poika istui hänen polvillansa puolipäivään asti; sitten hän kuoli.

4:21 Ja äiti meni ylös ja laski hänet Jumalan miehen vuoteeseen, sulki oven, niin että poika jäi yksin, ja lähti pois.

4:22 Sitten hän kutsui miehensä ja sanoi: "Lähetä minulle palvelija ja aasintamma, niin minä riennän Jumalan miehen tykö ja tulen heti takaisin."

4:23 Hän sanoi: "Miksi menet hänen tykönsä tänä päivänä? Eihän nyt ole uusikuu eikä sapatti." Hän vastasi: "Ole huoleti."

4:24 Ja hän satuloi aasintamman ja sanoi palvelijallensa: "Aja yhä eteenpäin äläkä keskeytä minun matkaani, ennenkuin sanon sinulle."

4:25 Niin hän lähti ja tuli Jumalan miehen tykö Karmel-vuorelle. Kun Jumalan mies näki hänet kaukaa, sanoi hän palvelijalleen Geehasille: "Katso, se on suunemilainen vaimo."

4:26 Riennä nyt häntä vastaan ja kysy häneltä: 'Voitko sinä hyvin, voivatko miehesi ja poikasi hyvin?'" Hän vastasi: "Hyvin."

4:27 Tultuaan vuorelle Jumalan miehen tykö hän tarttui hänen jalkoihinsa. Niin Geehasi astui esiin työntäkseen hänet

4:15 Hän sanoi: kutsu häntä; ja kuin hän meni häntä kutsumaan, niin hän tuli omissa.

4:16 Ja hän sanoi: tähän määrättyyn aikaan vuoden perästä pitää sinun syleilemän poikaa. Hän sanoi: ei, minun herrani, sinä Jumalan mies, älä vääryttele piikas edessä!

4:17 Ja vaimo tuli raskaaksi ja synnytti pojan määrättyyn aikaan vuoden perästä, niinkuin Elisa oli hänelle sanonut.

4:18 Ja kuin lapsi jo isoksi tuli, niin tapahtui, että hän meni ulos isänsä ja elonleikkaajain tykö.

4:19 Ja hän sanoi isällensä: voi-minun päätäni, minun päätäni! Ja hän sanoi palveliallensa: kanna häntä äitinsä tykö!

4:20 Ja hän otti hänen ja vei äitinsä tykö; ja hän istui hänen helmassansa puolipäivään asti, ja kuoli.

4:21 Ja hän nousi ja laski hänen Jumalan miehen vuoteelle, läksi ulos ja sulki oven,

4:22 Ja kutsui miehensä ja sanoi: lähetä minun tyköni yksi palvelioista ja yksi aaseista, sillä minä menen Jumalan miehen tykö ja palajan.

4:23 Ja hän sanoi: miksi sinä hänen tykönsä menet tänäpäpä, sillä ei nyt ole uusi kuu taikka sabbati? Hän sanoi: rauha.

4:24 Ja hän satuloitsi aasin ja sanoi palveliallensa: aja vahvasti, älä viivytä ajamasta, muutoin kuin minä sanon sinulle.

4:25 Ja niin hän meni pois ja tuli Jumalan miehen tykö Karmelin vuorelle. Kuin Jumalan mies näki hänen tulevan, sanoi hän palveliallensa Gehatsille: katso, se on Sunemin vaimo.

4:26 Niin juokse nyt häntä vastaan ja sano hänelle: oletkos rauhassa, ja sinun miehesi ja sinun poikas? Hän vastasi: rauhassa.

4:27 Mutta kuin hän tuli vuorelle Jumalan miehen tykö, tarttui hän hänen jalkoihinsa. Ja Gehatsi meni sysäämään häntä pois.

pois. Mutta Jumalan mies sanoi: "Jätä hänet rauhaan, sillä hänen sielunsa on murheellinen, ja Herra on salannut sen minulta eikä ole ilmoittanut sitä minulle."

4:28 Hän sanoi: "Pyysinkö minä poikaa herraltani? Enkö sanonut: 'Älä uskottele minulle?'"

4:29 Silloin Elisa sanoi Geehasille: "Vyötä kupees ja ota minun sauvani käteesi ja mene. Jos kohtaat jonkun, älä tervehdi häntä, ja jos joku tervehtii sinua, älä vastaa. Ja pane minun sauvani pojan kasvoille."

4:30 Mutta pojan äiti sanoi: "Niin totta kuin Herra elää, ja niin totta kuin sinun sielusi elää: minä en jätä sinua." Ja Elisa nousi ja seurasi häntä.

4:31 Mutta Geehasi oli mennyt heidän edellensä ja pannut sauvan pojan kasvoille, mutta tämä ei ääntänyt eikä kuullut. Niin hän tuli takaisin häntä vastaan ja kertoi hänelle sanoen: "Poika ei herännyt."

4:32 Ja kun Elisa tuli huoneeseen, niin katso, poika makasi hänen vuoteessaan kuolleena.

4:33 Tultuaan sisään hän sulki oven, niin että he jäivät kahden, ja rukoili Herraa.

4:34 Senjälkeen hän nousi vuoteelle ja laskeutui pojan yli, pannen suunsa hänen suunsa päälle, silmänsä hänen silmiensä päälle ja kätensä hänen kättensä päälle. Ja kun hän näin kumartui hänen ylitsensä, lämpeni pojan ruumis.

4:35 Sitten hän kulki huoneessa kerran edestakaisin ja nousi ja kumartui hänen ylitsensä. Silloin poika aivasti seitsemän kertaa, ja senjälkeen poika avasi silmänsä.

4:36 Hän kutsui Geehasin ja sanoi: "Kutsu se suunemilainen vaimo." Niin hän kutsui vaimon, ja tämä tuli hänen luokseen. Hän sanoi: "Ota poikasi."

4:37 Ja vaimo tuli ja lankesi hänen jalkainsa juureen, kumartui maahan ja otti poikansa ja meni ulos.

4:38 Elisa palasi Gilgaliin, ja maassa oli

Mutta Jumalan mies sanoi: anna hänen olla, sillä hänen sielunsa on murheellinen, ja \Herra\ on minulta sen salannut ja ei ilmoittanut minulle.

4:28 Hän sanoi: anoinko minä poikaa minun herraltani? Enkö minä sanonut: älä minua petä!

4:29 Ja hän sanoi Gehatsille: vyötä sinun kupees ja ota minun sauvani kätees, ja mene matkaas: jos joku sinun kohtaa, niin älä tervehdi häntä, ja jos joku sinua tervehtii, niin älä vastaa häntä: ja laske minun sauvani pojan kasvoille.

4:30 Mutta pojan äiti sanoi: niin totta kuin \Herra\ elää ja sinun sielusi elää, en minä päästä sinua. Niin hän nousi ja seurasi häntä.

4:31 Mutta Gehatsi meni pois heidän edellensä, ja laski sauvansa pojan kasvoille, vaan ei ollut ääntä eikä tuntoa. Niin hän palasi ja kohtasi hänen, ilmoitti hänelle ja sanoi: ei poika herännyt.

4:32 Ja kuin Elisa tuli huoneeseen, katso, poika makasi kuolleena hänen vuoteellansa.

4:33 Ja hän meni sisälle ja sulki oven molempain perään; ja hän rukoili \Herraa\, 4:34 Nousi ja laski itsensä lapsen päälle, ja pani suunsa hänen suunsa päälle, ja silmänsä hänen silmänsä päälle, ja kätensä hänen kättensä päälle, ja niin ojensi itsensä hänen päällensä, että lapsen ruumis tuli lämpimäksi.

4:35 Ja hän nousi jälleen ja kävi kerran sinne ja tänne huoneessa, nousi ja laski itsensä hänen päällensä. Niin poika aivasti seitsemän kertaa, sitte avasi poika silmänsä.

4:36 Ja hän kutsui Gehatsin ja sanoi: kutsu Sunemin vaimo. Ja kuin hän oli hänen kutsunut, tuli hän sisälle hänen tykönsä. Hän sanoi: ota poikas!

4:37 Niin hän tuli ja lankesi hänen jalkainsa juureen, kumarsi itsensä maahan, ja otti poikansa ja meni ulos.

4:38 Ja Elisa palasi Gilgaliin, ja kallis aika

nälänhätä. Ja kun profeetanoppilaat istuivat hänen edessään, sanoi hän palvelijallensa: "Pane suuri pata liedelle ja keitä keitto profeetanoppilaille."

4:39 Niin muuan heistä meni kedolle poimimaan yrttejä ja löysi villin köynnöskasvin ja poimi siitä villikurkkuja viittansa täyden. Tultuaan hän leikkeli ne keittopataan, sillä he eivät tunteneet niitä.

4:40 Ja he kaatoivat miesten syödä, mutta kun nämä maistoivat keittoa, huusivat he ja sanoivat: "Jumalan mies, padassa on kuolema!" Eivätkä he voineet syödä.

4:41 Silloin hän sanoi: "Tuokaa jauhoja." Ja hän heitti ne pataan. Sitten hän sanoi: "Kaatakaa väen syödä." Eikä padassa ollut mitään vahingollista.

4:42 Ja eräs mies tuli Baal-Saalisasta ja toi Jumalan miehelle uutisleipää, kaksikymmentä ohraleipää ja tuleentumatonta viljaa repussansa. Silloin Elisa sanoi: "Anna väelle syödä."

4:43 Mutta hänen palvelijansa sanoi: "Kuinka minä voin tarjota siitä sadalle miehelle?" Hän sanoi: "Anna väelle syödä; sillä näin sanoo Herra: He syövät, ja jää tähteeksikin."

4:44 Ja hän tarjosi heille; ja he söivät, ja jäi tähteeksikin, Herran sanan mukaan.

5 LUKU

5:1 Naeman, Aramin kuninkaan sotapäällikkö, oli herransa hyvin arvossa pitämä ja suurta kunnioitusta nauttiva mies, sillä hänen kauttansa Herra oli antanut Aramille voiton; ja hän oli sotaurho, mutta pitalitautinen.

5:2 Kerran olivat aramilaiset menneet ryöstöretkelle ja tuoneet Israelin maasta vankina pienen tytön, joka joutui palvelukseen Naemanin puolisolle.

5:3 Tyttö sanoi emännällensä: "Oi, jospa herrani kävisi profeetan luona Samariassa! Hän kyllä päästäisi hänet hänen pitalistansa."

oli maalla, ja prophetain pojat olivat hänen edessään. Ja hän sanoi palveliallensa: ota suuri pata ja keitä lientä prophetain pojille.

4:39 Niin yksi läksi kedolle hakemaan ruohoja, ja löysi metsäviikunapuun, ja haki siitä kolokinteja vaatteensa täyden. Ja kuin hän tuli, leikkasi hän sen liempataan; sillä ei he tunteneet sitä.

4:40 Ja kuin he sen antoivat miesten eteen syödä, söivät he liemestä ja huusivat, sanoen: Jumalan mies, kuolema on padassa! Sillä ei he saaneet syödä.

4:41 Ja hän sanoi: tuokaat tänne jauhoja, ja hän heitti pataan ja sanoi: antakaat kansalle syödä, ja ei ollut mitään vahinkoa padassa.

4:42 Ja yksi mies tuli Baalsalisasta ja kantoi Jumalan miehelle uutisleipiä, kaksikymmentä ohraista leipää ja uutisjyviä vaatteissansa. Mutta hän sanoi: anna kansalle, että he söisivät.

4:43 Hänen palveliansa sanoi: mitä minä siitä annan sadalle miehelle? Hän sanoi: anna kansalle syödä; sillä näin sanoo \Herra\: he syövät ja vielä sittenkin jää.

4:44 Ja hän pani ne heidän eteensä, ja he söivät; ja vielä oli liaksi \Herran\ sanan jälkeen.

5 LUKU

5:1 Ja Naeman Syrian kuninkaan sodanpäämies oli kuuluisa mies ja suurena pidetty herransa edessä; sillä hänen kauttansa oli \Herra\ antanut autuuden Syriaan; ja hän oli voimallinen mies, vaan spitalinen.

5:2 Ja sotaväki oli Syriasta mennyt ulos joukottaisin, ja olivat vieneet pois Israelin maalta vähän piikaisen, joka palveli Naemanin emäntää.

5:3 Hän sanoi emännällensä: o, jos minun herrani olis prophetan tykönä, joka on Samariassa, niin hän parantais hänen spitalista.

5:4 Niin Naeman meni ja kertoi tämän herrallensa, sanoen: "Niin ja niin on tyttö, joka on Israelin maasta, puhunut."

5:5 Aramin kuningas vastasi: "Mene vain sinne; minä lähetän kirjeen Israelin kuninkaalle." Niin Naeman lähti sinne ja otti mukaansa kymmenen talenttia hopeata, kuusituhatta sekeliä kultaa ja kymmenen juhlapukua.

5:6 Ja hän vei Israelin kuninkaalle kirjeen, joka kuului näin: "Kun tämä kirje tulee sinulle, niin katso, minä olen lähettänyt luoksesi palvelijani Naemanin, että sinä päästäisit hänet hänen pitalistansa."

5:7 Kun Israelin kuningas oli lukenut kirjeen, repäisi hän vaatteensa ja sanoi: "Olenko minä Jumala, joka ottaa elämän ja antaa elämän, koska hän käskee minua päästämään miehen hänen pitalistansa? Ymmärtäkää ja nähkää, että hän etsii aihetta minua vastaan."

5:8 Mutta kun Jumalan mies Elisa kuuli, että Israelin kuningas oli reväissyt vaatteensa, lähetti hän kuninkaalle sanan: "Miksi olet reväissyt vaatteesi? Anna hänen tulla minun luokseni, niin hän tulee tietämään, että Israelissa on profeetta."

5:9 Niin Naeman tuli hevosineen ja vaunuineen ja pysähtyi Elisan talon oven eteen.

5:10 Ja Elisa lähetti hänen luokseen sanansaattajan ja käski sanoa: "Mene ja pesydy seitsemän kertaa Jordanissa, niin lihasi tulee entisellensä, ja sinä tulet puhtaaksi."

5:11 Mutta Naeman vihastui ja meni matkaansa sanoen: "Katso, minä luulin hänen edes tulevan ja astuvan esiin ja rukoilevan Herran, Jumalansa, nimeä, heiluttavan kättänsä sen paikan yli ja niin poistavan pitalin.

5:12 Eivätkö Damaskon virrat, Abana ja Parpar, ole kaikkia Israelin vesiä paremmat? Voisinhan minä yhtä hyvin peseytyä niissä tullakseni puhtaaksi." Ja hän kääntyi ja

5:4 Niin hän meni ja ilmoitti herrallensa, sanoen: näin ja näin on puhunut Israelin maan piika.

5:5 Syrian kuningas sanoi: mene sinne, ja minä lähetän kirjan Israelin kuninkaalle. Ja hän meni sinne ja otti myötänsä kymmenen leiviskää hopiaa ja kuusituhatta kultapenninkiä ja kymmenen vaatekertaa,

5:6 Ja vei kirjan Israelin kuninkaalle näin kirjoitetun: Kuin tämä kirja tulee sinulle, katso, minä lähetin palveliani Naemanin sinun tykö, että hänen puhdistaisit spitalistansa.

5:7 Kuin Israelin kuningas oli kirjansa lukenut, repäisi hän vaatteensa ja sanoi: olenko minä Jumala, että minä kuolettais ja eläväksi tekisin? Sillä hän lähettää minun tyköni, että minä puhdistaisin miehen spitalista. Havaitkaat siis ja katsokaat, kuinka hän etsii tilaa minua vastaan.

5:8 Kuin Jumalan mies Elisa kuuli Israelin kuninkaan reväisseksi vaatteensa, lähetti hän kuninkaan tykö ja antoi sanoa hänelle: miksis olet reväissyt vaattees? Tulkaan nyt minun tyköni, että hän tietäis prophetan olevan Israelissa.

5:9 Niin tuli Naeman hevosillansa ja vaunuillansa, ja seisautti Elisan huoneen oven eteen.

5:10 Ja Elisa lähetti sanansaattajan hänen tykönsä, sanoen: mene ja pese itses seitsemän kertaa Jordanissa, ja sinun lihas pitää entisellensä ja puhtaaksi tuleman.

5:11 Niin Naeman vihastui ja meni matkaansa, sanoen: katso, minä luulin hänen kumminkin tulevan ulos minun tyköni, seisovan ja huutavan avuksensa \Herran\ Jumalansa nimeä, ja kädellänsä pitelevän tätä paikkaa, ja niin parantavan spitalin.

5:12 Eikö Abanan ja Pharpharan virrat Damaskussa ole kaikkia Israelin vesiä paremmat, että minä itseni niissä pesisin ja tulisin puhtaaksi? Ja hän palasi ja meni

meni tiehensä kiukustuneena.

5:13 Mutta hänen palvelijansa astuivat esiin ja puhuttelivat häntä ja sanoivat: "Isäni, jos profeetta olisi määrännyt sinulle jotakin erinomaista, etkö tekisi sitä? Saati sitten, kun hän sanoi sinulle ainoastaan: 'Pese dy, niin tulet puhtaaksi.'"

5:14 Niin hän meni ja sukelsi Jordaniin seitsemän kertaa, niinkuin Jumalan mies oli sanonut; ja hänen lihansa tuli entisellensä, pienen pojan lihan kaltaiseksi, ja hän tuli puhtaaksi.

5:15 Sitten hän palasi Jumalan miehen luo, hän ja koko hänen joukkonsa, meni sisälle, astui hänen eteensä ja sanoi: "Katso, nyt minä tiedän, ettei Jumalaa ole missään muualla maan päällä kuin Israelissa. Ota siis vastaan jäähyväislahja palvelijaltasi."

5:16 Mutta hän vastasi: "Niin totta kuin Herra elää, jonka edessä minä seison, en minä sitä ota." Ja Naeman pyytämällä pyysi häntä ottamaan, mutta hän epäsi.

5:17 Niin Naeman sanoi: "Jos et tätä otakaan, salli kuitenkin palvelijasi saada sen verran maata, kuin muulipari voi kantaa. Sillä palvelijasi ei enää uhraa polttouhria eikä teurasuhria muille jumalille kuin Herralle.

5:18 Tämän antakoon kuitenkin Herra anteeksi palvelijallesi: kun minun herrani menee Rimmonin temppeliin rukoilemaan, nojaten minun käteeni, ja minäkin kumartaen rukoilen Rimmonin temppelissä, niin antakoon Herra palvelijallesi anteeksi sen, että minä kumartaen rukoilen Rimmonin temppelissä."

5:19 Elisa sanoi hänelle: "Mene rauhassa." Kun hän oli kulkenut hänen luotansa jonkun matkaa,

5:20 ajatteli Geehasi, Jumalan miehen Elisan palvelija: "Katso, minun herrani säästi tuota aramilaista Naemania, niin ettei ottanut häneltä, mitä hän oli tuonut. Niin totta kuin Herra elää, minä riennän hänen

matkaansa vihoissansa.

5:13 Niin hänen palveliansa tulivat hänen tykönsä ja puhuttelivat häntä, ja sanoivat: minun isäni! jos propheta olis sanonut sinulle jotakin suurta asiaa, eikö sinun pitänyt sitä tekemän? Mitä enemmän, että hän sanoi sinulle: pese sinus, ja sinä tulet puhtaaksi.

5:14 Niin hän meni ja pesi itsensä Jordanissa seitsemän kertaa, niinkuin Jumalan mies käsenyt oli, ja hänen lihansa tuli entisellensä, niinkuin vähän nuorukaisen liha, ja tuli puhtaaksi.

5:15 Ja hän palasi Jumalan miehen tykö kaiken joukkonsa kanssa; ja kuin hän oli tullut sisälle, seisoi hän hänen edessänsä ja sanoi: katso, nyt minä tiedän, ettei yhtäkään Jumalaa ole kaikessa maassa, vaan Israelissa: ota siis nyt tämä siunaus sinun palvelialtas.

5:16 Mutta hän sanoi: niin totta kuin \Herra\ elää, jonka edessä minä seison, en ota minä sitä. Ja hän vaati häntä ottamaan, mutta hän kielsi.

5:17 Niin sanoi Naeman: eikö palvelialles annettaisi kuorma multaa, niin paljo kuin kaksi muulia kantaa? Sillä palvelias ei tahdo enää muukalaisille jumalille uhrata ja polttouhria tehdä, vaan \Herralle\.

5:18 Tässä asiassa olkoon \Herra\ armias palvelialles! kuin herrani menee Rimmonin huoneesen rukoilemaan, ja nojaa minun käteeni päälle, ja minä rukoilen Rimmonin huoneessa; niin olkoon \Herra\ tässä asiassa palvelialles armias mies, että minä Rimmonin huoneessa rukoilen!

5:19 Ja hän sanoi hänelle: mene rauhaan. Ja kuin hän oli mennyt kappaleen matkaa pois hänen tykönsä kedolle,

5:20 Sanoi Gehatsi, Jumalan miehen Elisan palvelija: katso, herrani on säästänyt Naemania, tätä Syrialaista, ettei hän häneltä ottanut mitä hän toi; niin totta kuin \Herra\ elää, minä juoksen hänen

jälkeensä ja otan häneltä jotakin."

5:21 Niin Geehasi juoksi Naemanin jälkeen. Kun Naeman näki hänen rientävän jäljessänsä, hyppäsi hän alas vaunuistaan, meni häntä vastaan ja kysyi: "Onko kaikki hyvin?"

5:22 Hän vastasi: "Hyvin on; mutta herrani on lähettänyt minut ja kääntää sanoa: 'Nyt juuri tuli luokseni Efraimin vuoristosta kaksi nuorta miestä, profeetanoppilaita. Anna heille talentti hopeata ja kaksi juhlapukua.'"

5:23 Naeman vastasi: "Suvaitse ottaa kaksi talenttia." Ja hän pyytämällä pyysi häntä. Niin hän satoi kaksi talenttia hopeata kahteen kukkaroon ja antoi ne ynnä kaksi juhlapukua kahdelle palvelijallensa, ja he kantoivat niitä hänen edellensä.

5:24 Mutta kun hän tuli kummulle, otti hän ne heidän käsistensä ja kätki ne taloon; sitten hän päästi miehet menemään.

5:25 Ja hän meni sisälle ja astui herransa luo. Niin Elisa kysyi häneltä: "Mistä tulet, Geehasi?" Hän vastasi: "Palvelijasi ei ole käynyt missään."

5:26 Elisa sanoi hänelle: "Eikö minun henkeni kulkenut sinun kanssasi, kun eräs mies kääntyi vaunuissansa sinua vastaan? Oliko nyt aika ottaa hopeata ja hankkia vaatteita, öljytarhoja, viinitarhoja, lampaita, raavaita, palvelijoita ja palvelijattaria?"

5:27 Naemanin pitalitauti tarttuu sinuun ja sinun jälkeläisiisi ikiajoiksi." Ja Geehasi lähti hänen luotansa lumivalkeana pitalista.

6 LUKU

6:1 Ja profeetanoppilaat sanoivat Elisalle: "Katso, huone, jossa me istumme sinun edessäsi, on meille liian ahdas.

6:2 Menkäämme siis Jordanille, ja tuokaamme sieltä kukin yksi hirsi ja rakentakaamme sinne huone istuaksemme." Hän sanoi: "Menkää."

6:3 Eräs heistä sanoi: "Suvaitse tulla

perässänsä ja otan jotakin häneltä.

5:21 Niin Gehatsi juoksi nopiasti Naemanin jälkeen. Ja kuin Naeman näki hänen juoksevan perässänsä, astui hän vaunuista ulos häntä vastaan ja sanoi: onko rauha?

5:22 Hän sanoi: Rauha. Minun herrani lähetti minun, sanoen: katso, juuri nyt ovat tulleet minun tyköni Ephraimin vuorelta kaksi nuorukaista prophetain pojista, anna heille leiviskä hopiaa ja kahdet juhlapäivän vaatteet.

5:23 Naeman sanoi: ota kaksi leiviskää hopiaa; ja hän vaati hänen, ja satoi kaksi leiviskää hopiaa kahteen säkkiin, ja kahdet juhlapäivän vaatteet, ja antoi ne kahdelle palveliallensa, ja he kantoivat hänen edellensä.

5:24 Ja kuin hän tuli Opheliin, otti hän ne pois heidän käsistensä, ja kätki ne huoneeseen, ja päästi miehet, ja he menivät pois.

5:25 Ja hän meni sisälle ja seisoi herransa edessä; niin Elisa sanoi hänelle: kustas tulet, Gehatsi? Hän vastasi: ei palvelias ole mennyt sinne eli tänne.

5:26 Mutta hän sanoi hänelle: eikö minun sydämeni vaeltanut miehen palatessa vaunuistansa sinua vastaan? Oliko nyt aika sinun mennä ottamaan hopiaa ja ottamaan vaatteita, öljypuita, viinämäkiä, lampaita, härkiä, palvelioita ja piikoja?

5:27 Sentähden pitää Naemanin spitali tarttuman sinuun ja sinun siemenees ijankaikkisesti. Niin hän meni pois hänen tykönsä spitalisena niinkuin lumi.

6 LUKU

6:1 Ja prophetain pojat sanoivat Elisalle: katso, se sia, jossa me asumme sinun tykönäs, on meille ahdas;

6:2 Anna meidän mennä Jordaniin asti, ja jokaisen tuoda sieltä yksi hirsi, että me rakentaisimme sinne sian asuaksemme. Ja hän sanoi: menkää!

6:3 Ja yksi sanoi: tule palveliais kanssa! Ja

palvelijasi kanssa." Hän sanoi: "Minä tulen."

6:4 Niin hän meni heidän kanssaan. Ja Jordanille tultuaan he hakkasivat puita.

6:5 Mutta erään heistä kaataessa hirttä kirposi kirves veteen. Niin hän huusi ja sanoi: "Voi, herrani, se oli vielä lainattu!"

6:6 Jumalan mies kysyi: "Mihin se kirposi?" Ja hän näytti hänelle paikan. Silloin hän veisti puukappaleen ja heitti sen siihen ja sai kirveen nousemaan pinnalle.

6:7 Sitten hän sanoi: "Nosta se ylös." Ja mies ojensi kätensä ja otti sen.

6:8 Kun Aramin kuningas oli sodassa Israelia vastaan, neuvotteli hän palvelijainsa kanssa ja sanoi: "Siihen ja siihen paikkaan minä asetun leiriin."

6:9 Mutta Jumalan mies lähetti Israelin kuninkaalle sanan: "Varo, ettet mene siihen paikkaan, sillä aramilaiset ovat asettuneet sinne."

6:10 Niin Israelin kuningas lähetti sanan siihen paikkaan, jonka Jumalan mies oli hänelle sanonut. Näin tämä varoitti häntä, ja hän oli siellä varuillaan. Eikä se tapahtunut ainoastaan kerran tai kahdesti.

6:11 Aramin kuninkaan sydän tuli tästä levottomaksi, ja hän kutsui palvelijansa ja sanoi heille: "Ettekö voi ilmaista minulle, kuka meikäläisistä pitää Israelin kuninkaan puolta?"

6:12 Silloin eräs hänen palvelijoistaan sanoi: "Ei niin, herrani, kuningas, vaan profeetta Elisa, joka on Israelissa, ilmaisee Israelin kuninkaalle nekin sanat, jotka sinä puhut makuuhuoneessasi."

6:13 Hän sanoi: "Menkää ja katsokaa, missä hän on, niin minä lähetän ottamaan hänet kiinni." Ja hänelle ilmoitettiin: "Katso, hän on Dootanissa."

6:14 Niin hän lähetti sinne hevosia ja sotavaunuja ja suuren sotajoukon. He tulivat sinne yöllä ja ympäröivät kaupungin.

6:15 Kun Jumalan miehen palvelija nousi

hän vastasi: minä tulen.

6:4 Ja hän meni heidän kanssansa. Ja kuin he tulivat Jordanin tykö, hakkasivat he siinä puita.

6:5 Ja kuin yksi heistä oli puun maahan hakannut, putosi rauta veteen, ja hän huusi ja sanoi: voi, herrani! senkin minä olen lainaksi ottanut.

6:6 Mutta Jumalan mies sanoi: kuhunka se putosi? Ja kuin hän osoitti hänelle paikan, leikkasi hän yhden puun ja heitti sinne, ja saatti niin raudan uiskentelemaan.

6:7 Ja hän sanoi: ota se ylös! ja hän ojensi kätensä ja otti sen.

6:8 Ja Syrian kuningas soti Israelia vastaan, ja piti neuvoa palveliainsa kanssa ja sanoi: me tahdomme sioittaa itsemme sinne ja sinne.

6:9 Mutta Jumalan mies lähetti Israelin kuninkaan tykö, ja käski hänelle sanoa: karta, ettes menisi siihen paikkaan; sillä Syrialaiset väijyvät siellä.

6:10 Niin lähetti siis Israelin kuningas siihen paikkaan, josta Jumalan mies oli sanonut hänelle, ja varoittanut häntä siitä, ja piti siinä vartiat; ja ei tehnyt sitä ainoasti yhtä eli kahta kertaa.

6:11 Niin Syrian kuninkaan sydän tuli surulliseksi siitä, ja kutsui palveliansa ja sanoi heille: ettekö te ilmoita minulle, kuka meistä on paennut Israelin kuninkaan tykö?

6:12 Niin sanoi yksi hänen palvelioistansa: ei niin, herrani kuningas; mutta Elisa propheta, joka on Israelissa, sanoo Israelin kuninkaalle nekin asiat, joitas puhut makaushuoneessasi.

6:13 Hän sanoi: niin menkää matkaan ja katsokaat, kussa hän on, että minä lähettäisin ja antaisin ottaa hänen kiinni. Ja he ilmoittivat hänelle ja sanoivat: katso, hän on Dootanissa.

6:14 Niin hän lähetti sinne hevoset ja vaunut ja suuren joukon; ja kuin he sinne tulivat yöllä, piirittivät he kaupungin.

6:15 Ja Jumalan miehen palvelia nousi

aamulla varhain ja meni ulos, niin katso, sotajoukko, hevoset ja sotavaunut piirittivät kaupunkia. Ja hänen palvelijansa sanoi hänelle: "Voi, herrani, mitä me nyt teemme?"

6:16 Hän sanoi: "Älä pelkää, sillä niitä, jotka ovat meidän kanssamme, on enemmän kuin niitä, jotka ovat heidän kanssansa."

6:17 Ja Elisa rukoili ja sanoi: "Herra, avaa hänen silmänsä, että hän näkisi." Ja Herra avasi palvelijan silmät, ja hän näki, ja katso: vuori oli täynnä tulisia hevosia ja tulisia vaunuja Elisan ympärillä.

6:18 Kun viholliset sitten tulivat häntä vastaan, rukoili Elisa Herraa ja sanoi: "Sokaise tämä väki." Silloin hän sokaisi heidät Elisan pyynnön mukaan.

6:19 Ja Elisa sanoi heille: "Ei tämä ole oikea tie, eikä tämä ole oikea kaupunki. Seuratkaa minua, niin minä vien teidät sen miehen luo, jota te etsitte." Ja hän vei heidät Samariaan.

6:20 Mutta kun he tulivat Samariaan, sanoi Elisa: "Herra, avaa näiden silmät, että he näkisivät." Silloin Herra avasi heidän silmänsä, ja he näkivät; ja katso: he olivat keskellä Samariaa.

6:21 Ja kun Israelin kuningas näki heidät, sanoi hän Elisalle: "Surmaanko minä heidät, isäni, surmaanko heidät?"

6:22 Hän sanoi: "Älä surmaa. Surmaatko sinä ne, jotka otat vangiksi miekallasi ja jousellasi? Pane heidän eteensä ruokaa ja juomaa heidän syödä ja juoda; menkööt sitten takaisin herransa luo."

6:23 Niin tämä valmisti heille suuren aterian, ja kun he olivat syöneet ja juoneet, päästi hän heidät menemään; ja he menivät herransa luo. Eikä aramilaisia partiojoukkoja sitten enää tullut Israelin maahan.

6:24 Sen jälkeen Benhadad, Aramin kuningas, kokosi kaiken sotajoukkonsa ja tuli ja piiritti Samarian.

6:25 Silloin syntyi Samariassa, heidän

varhain aamulla menemään ulos: ja katso, suuri sotajoukko piiritti kaupungin hevosten ja vaunuin kanssa. Niin hänen palveliansa sanoi hänelle: voi, herrani! mitä me nyt teemme?

6:16 Ja hän sanoi: älä pelkää, sillä niitä on enempi jotka meidän kanssamme ovat, kuin niitä, jotka heidän kanssansa ovat.

6:17 Ja Elisa rukoili ja sanoi: \Herra\, avaa nyt hänen silmänsä, että hän näkis! Niin avasi \Herra\ palvelian silmät, että hän näki, ja katso, vuori oli täynnä tulisia hevosia ja vaunuja, Elisan ympärillä.

6:18 Ja kuin he tulivat alas hänen tykönsä, rukoili Elisa \Herraa\ ja sanoi: lyö tätä kansaa sokeudella! Ja hän löi heidät sokeudella Elisan sanan jälkeen.

6:19 Ja Elisa sanoi heille: ei tämä ole se tie ja se kaupunki: seuratkaat minua, minä vien teidät sen miehen tykö, jota etsitte; ja hän vei heidät Samariaan.

6:20 Kun he tulivat Samariaan, sanoi Elisa: \Herra\, avaa näiden silmät, että he näkisivät! Ja \Herra\ avasi heidän silmänsä, että he näkivät, ja katso, niin he olivat keskellä Samariaa.

6:21 Ja kuin Israelin kuningas näki heidät, sanoi hän Elisalle: isäni, lyökö minä heitä?

6:22 Ja hän sanoi: älä lyö! Pitääkö sinun lyömän niitä, jotka sinä vangiksi saat miekallas ja joutsellas? Anna heille leipää ja vettä, että he söisivät ja joisivat, ja anna heidän mennä Herransa tykö.

6:23 Niin valmistettiin heille suuri pito. Ja kuin he olivat syöneet ja juoneet, laski hän heidät menemään, ja he menivät herransa tykö. Ja ei Syriasta enää sotaparvia tullut Israelin maalle.

6:24 Vaan senjälkeen tapahtui, että Benhadad Syrian kuningas kokosi kaikki sotaväkinsä, meni ja piiritti Samarian.

6:25 Ja suuri nälkä oli Samariassa, ja he

piirittäessään sitä, suuri nälänhätä, niin että aasinpää maksoi kahdeksankymmentä hopeasekeliä ja neljännes kab-mittaa kyyhkysensontaa viisi hopeasekeliä.

6:26 Ja kun Israelin kuningas käveli muurin päällä, huusi muuan vaimo hänelle ja sanoi: "Auta, herrani, kuningas."

6:27 Hän vastasi: "Jollei Herra auta sinua, niin mistä minä hankin sinulle apua? Puimatantereeltako vai viinikuurnasta?"

6:28 Ja kuningas sanoi hänelle: "Mikä sinun on?" Hän vastasi: "Tämä vaimo sanoi minulle: 'Anna tänne poikasi, syödäksemme hänet tänä päivänä, niin syömme huomenna minun poikani.'"

6:29 Ja me keitimme minun poikani ja söimme hänet. Ja minä sanoin toisena päivänä hänelle: 'Anna tänne poikasi, syödäksemme hänet.' Mutta hän piilotti poikansa."

6:30 Kun kuningas kuuli vaimon sanat, repäisi hän vaatteensa, kävellessään muurin päällä. Niin kansa näki, että hänellä oli vaatteiden alla säkki, paljaalla iholla.

6:31 Ja hän sanoi: "Jumala rangaiskoon minua nyt ja vasta, jos Elisan, Saafatin pojan, pää tänä päivänä jää hänen hartioilleen."

6:32 Elisa istui talossaan, ja vanhimmat istuivat hänen tykönänsä. Ja kuningas oli lähettänyt miehen edellensä. Mutta ennenkuin sanansaattaja tuli hänen luokseen, sanoi hän vanhimmille: "Näettekö, kuinka se murhamiehen poika lähettää hakkaamaan minulta päätä poikki? Mutta kun sanansaattaja tulee, katsokaa, että suljette oven ja pidätte oven kiinni häneltä. Eivätkö jo kuulu hänen herransa askeleet hänen jäljessään?"

6:33 Hänen vielä puhuessaan heidän kanssansa, tuli sanansaattaja hänen luokseen ja sanoi: "Katso, tämä onnettomuus tulee Herralta; mitä minä enää odottaisin Herraa?"

ahdistivat kaupunkia, siihenasti että aasinpää maksoi kahdeksankymmentä hopiapenninkiä, ja neljäs osa kabia kyyhkyläisen sontaa maksoi viisi hopiapenninkiä.

6:26 Ja kuin Israelin kuningas kävi muurin päällä, huusi yksi vaimo häntä ja sanoi: auta minua, herrani kuningas!

6:27 Ja hän sanoi: jollei \Herra\ auta sinua, kusta minä sinua autan, luvastako eli viinakuurnasta?

6:28 Ja kuningas sanoi hänelle: mikä sinun on? Hän sanoi: tämä vaimo sanoi minulle: tuo tänne poikas, että sen söisimme tänäpäpä; syökäämme huomenna minun poikani.

6:29 Ja me olemme keittäneet minun poikani ja syöneet sen. Ja minä sanoin toisena päivänä hänelle: tuo tänne sinun poikas, että me söisimme sen; mutta hän kätki poikansa.

6:30 Kun kuningas kuuli vaimon puheet, repäisi hän vaatteensa; ja kuin hän kävi ohitse muurin päällä, niin kansa näki, ja katso, hänen päällensä oli säkki ihoa vasten.

6:31 Ja hän sanoi: Jumala tehköön minulle sen ja sen, jos Elisan Zaphatin pojan pää tänäpäpä pitää seisoman hänen päällensä.

6:32 Ja Elisa istui huoneessansa, ja vanhimmat istuivat hänen tykönänsä; mutta hän lähetti miehen edellensä, mutta ennenkuin sanansaattaja tuli hänen tykönsä, sanoi hän vanhimmille: oletteko nähneet, kuinka se murhamiehen poika on lähettänyt ottamaan minun päätäni pois? Katsokaat, koska sanansaattaja tulee, että te oven suljette ja ovella hänen syöksette ulos: katso, hänen herransa jalkain töminä seuraa häntä.

6:33 Kun hän vielä heidän kanssansa puhui, katso, niin sanansaattaja tuli hänen tykönsä ja sanoi: katso, tämä paha tulee \Herralta\, mitä minä enään odotan \Herraa\?

7 LUKU

7:1 Mutta Elisa vastasi: "Kuulkaa Herran sana; näin sanoo Herra: Huomenna tähän aikaan maksaa Samarian portissa sea-mittaa lestyjä jauhoja sekelin ja kaksi sea-mittaa ohria sekelin."

7:2 Niin vaunusoturi, jonka käsivarteen kuningas nojasi, vastasi Jumalan miehelle ja sanoi: "Katso, vaikka Herra tekisi akkunat taivaaseen, kuinka voisi tämä tapahtua?" Hän sanoi: "Sinä olet näkevä sen omin silmin, mutta syödä siitä et saa."

7:3 Ja kaupungin portin oven edustalla oleskeli neljä pitalitautista miestä. He sanoivat toisilleen: "Mitä me istumme tässä, kunnes kuolemme?"

7:4 Jos päätämme mennä kaupunkiin, jossa on nälänhätä, niin me kuolemme. Jos jäämme tähän, niin me kuolemme. Tulkaa, siirtykäämme nyt aramilaisten leiriin. Jos he jättävät meidät eloon, niin me jäämme eloon; jos he surmaavat meidät, niin me kuolemme."

7:5 Niin he nousivat hämärissä mennäkseen aramilaisten leiriin. Kun he tulivat aramilaisten leirin laitaan, niin katso: siellä ei ollut ketään.

7:6 Sillä Herra oli antanut aramilaisten sotajoukon kuulla sotavaunujen, hevosten ja suuren sotajoukon töminää; ja niin he olivat sanoneet toisilleen: "Katso, Israelin kuningas on palkannut meitä vastaan heetiläisten kuninkaat ja egyptiläisten kuninkaat, että nämä hyökkäisivät meidän kimppuumme."

7:7 Niin he olivat lähteneet liikkeelle ja paenneet hämärissä ja jättäneet telttansa, hevosensa, aasinsa ja leirinsä, niinkuin se oli; he olivat paenneet pelastaakseen henkensä.

7:8 Tultuaan leirin laitaan pitalitautiset menivät erääseen telttaan, söivät ja joivat, ottivat sieltä hopeata ja kultaa ja vaatteita, menivät pois ja kätkivät ne. Sitten he tulivat

7 LUKU

7:1 Mutta Elisa sanoi: kuulkaat \Herran\ sanaa: näin sanoo \Herra\: huomenna tähän aikaan maksaa vakkainen pieniä jauhoja siklin ja kaksi vakkaista ohria siklin, Samarian portissa.

7:2 Niin vastasi päämies, jonka käden päälle kuningas nojasi, Jumalan miestä ja sanoi: katso, jos \Herra\ tekis vielä akkunat taivaasen, kuinka se tapahtuis? Hän sanoi: katso, silmilläs pitää sinun sen näkemän, mutta ei sinun pidä siitä syömän.

7:3 Ja neljä spitalista miestä olivat portin edessä, jotka sanoivat toinen toisellensa: mitä me tässä olemme niinkauvan että me kuolemme?

7:4 Jos me sanomme: käykäämme kaupunkiin, niin on nälkä kaupungissa, ja me kuolemme siellä: jos taas olemme täällä, niin me kuolemme: käykäämme siis ja antautukaamme Syrialaista leiriin, jos he antavat meidän elää, niin me elämme, taikka jos he meidät tappavat, niin me olemme tapetut.

7:5 Ja he nousivat hämärissä menemään Syrialaista leiriin; ja kuin he tulivat ensimmäisille paikoille leiriä, katso, niin ei siellä ollut ketään.

7:6 Sillä Herra oli antanut Syrialaista sotajoukon kuulla vaunuin, hevosten ja suuren sotavaen äänen, niin että he sanoivat toinen toisellensa: katso, Israelin kuningas on palkannut meitä vastaan Hetiläisten kuninkaat ja Egyptiläisten kuninkaat, että he tulisivat meidän päällemme.

7:7 Ja he nousivat ja pakenivat hämärissä, ja jättivät majansa, hevosensa ja aasinsa leiriin, niinkuin ne seisoivat, ja pakenivat henkensä tähden.

7:8 Kuin spitaliset tulivat leirin ääreen, menivät he yhteen majaan, söivät ja joivat, ja ottivat hopiaa ja kultaa ja vaatteita, ja menivät pois ja kätkivät ne, ja tulivat

takaisin ja menivät toiseen telttaan ja ottivat sieltä saalista ja menivät pois ja kätkivät sen.

7:9 Mutta sitten he sanoivat toisilleen: "Emme tee oikein. Tämä päivä on hyvän sanoman päivä. Jos olemme vaiti ja odotamme aamun valkenemiseen asti, niin me joudumme syyllisiksi. Tulkaa, menkäämme nyt ilmoittamaan tämä kuninkaan linnaan."

7:10 Niin he tulivat ja kutsuivat kaupungin portinvartijat ja ilmoittivat heille sanoen: "Me tulimme aramilaisten leiriin, ja katso, siellä ei ollut ketään eikä kuulunut ihmisääntä; siellä oli vain hevosia ja aaseja kytkettyinä kiinni, ja teltat olivat, niinkuin olivat olleet."

7:11 Portinvartijat huusivat ja ilmoittivat tämän kuninkaan linnaan.

7:12 Silloin kuningas nousi yöllä ja sanoi palvelijoilleen: "Minä sanon teille, minkä aramilaiset meille tekevät. He tietävät meidän kärsivän nälkää, ja sentähden he ovat poistuneet leiristä ja piiloutuneet kedolle, ajatellen: kun ne lähtevät kaupungista, niin me otamme heidät elävinä kiinni ja menemme kaupunkiin."

7:13 Mutta eräs hänen palvelijoistaan vastasi ja sanoi: "Otettakoon viisi tähteeksi jääneistä hevostista, jotka ovat vielä täällä jäljellä - niidenhän käy kuitenkin samoin kuin kaiken Israelin joukon, joka on täällä jäljellä, ja samoin kuin kaiken Israelin joukon, joka on hukkunut - ja lähettäkäämme katsomaan."

7:14 Niin he ottivat kahdet sotavaunut hevosineen, ja kuningas lähetti ne aramilaisten sotajoukon jälkeen, sanoen: "Menkää ja katsokaa."

7:15 He menivät heidän jälkeensä aina Jordanille asti; ja katso: koko tie oli täynnä vaatteita ja aseita, jotka aramilaiset olivat heittäneet pois rientäessään pakoon. Niin sanansaattajat tulivat takaisin ja ilmoittivat sen kuninkaalle.

jälleen ja menivät toiseen majaan, ja ottivat sieltä, menivät pois ja kätkivät sen.

7:9 Sitte he sanoivat toinen toisellensa: emme oikein tee: tämä on hyvän sanoman päivä, jos me tämän salaamme ja viivytämme valkiaan aamuun asti, niin meidän pahatekomme tulee tiettäväksi: käykäämme siis ja tehkäämme tiettäväksi kuninkaan huoneelle.

7:10 Ja he tulivat, huusivat kaupungin portin vartioille, ja tekivät tiettäväksi heille ja sanoivat: me menimme Syrialaisen leiriin, ja katso, ei siellä ole ketään, eikä ihmisen ääntä; vaan hevosia ja aaseja sidottuna, ja majat niinkuin ne seisoivat.

7:11 Niin huudettiin portin vartioille, ja he ilmoittivat sisälle kuninkaan huoneessa.

7:12 Ja kuningas nousi yöllä ja sanoi palvelioilleen: minä sanon teille, kuinka Syrialaiset tekevät meidän kanssamme: he tietävät meidän kärsivän nälkää, ja sentähden ovat he menneet pois leiristä, ja ovat lymyttäneet itsensä kedolle: ja ajattelevat: kuin he lähtevät kaupungista, otamme me heidät kiinni elävänä, ja pääsemme kaupunkiin.

7:13 Niin vastasi yksi hänen palvelioistansa ja sanoi: niin otettakaan nyt ne viisi hevosta, jotka tähän jääneet ovat: katso, nämät ovat tähän jääneet kaikesta Israelin paljoudesta, katso, ne muut Israelin paljoudesta ovat loppuneet: lähettäkäämme nämät ulos katsomaan.

7:14 Niin he toivat kaksi vaunuhevosta, ja kuningas lähetti ne Syrialaisen leiriin ja sanoi: menkää ja katsokaat!

7:15 Ja he menivät heidän jälkeensä hamaan Jordaniin asti, ja katso, kaikki tie oli vaatteita ja kaluja täynnä, joita Syrialaiset kiiruhtaissansa olivat heittäneet pois. Ja sanansaattajat tulivat jälleen ja tiettäväksi tekivät sen kuninkaalle.

7:16 Silloin kansa lähti ja ryösti aramilaisten leirin. Ja niin sea-mitta lestyjä jauhoja maksoi sekelin ja kaksi sea-mittaa ohria sekelin, Herran sanan mukaan.

7:17 Kuningas oli asettanut sen vaunusoturin, jonka käsivarteen hän nojasi, porttiin valvomaan järjestystä. Mutta kansa tallasi hänet kuoliaaksi portissa, niinkuin Jumalan mies oli puhunut, silloin kun kuningas tuli hänen luoksensa

7:18 Sillä kun Jumalan mies oli puhunut kuninkaalle näin: "Huomenna tähän aikaan maksaa kaksi sea-mittaa ohria Samarian portissa sekelin ja sea-mitta lestyjä jauhoja sekelin",

7:19 oli vaunusoturi vastannut Jumalan miehelle ja sanonut: "Katso, vaikka Herra tekisi akkunat taivaaseen, kuinka tämä voisi tapahtua?" Silloin hän oli sanonut: "Sinä olet näkevä sen omin silmin, mutta syödä siitä et saa."

7:20 Ja niin hänen myös kävi: kansa tallasi hänet kuoliaaksi portissa.

8 LUKU

8:1 Ja Elisa puhui vaimolle, jonka pojan hän oli palauttanut henkiin, ja sanoi: "Nouse ja lähde, sinä ja sinun perheesi, asumaan muukalaisena, missä vain voit asua, sillä Herra on käskenyt nälänhädän tulla, ja se myös tulee maahan seitsemäksi vuodeksi."

8:2 Niin vaimo nousi ja teki Jumalan miehen sanan mukaan: hän lähti ja asui perheinensä muukalaisena filistealaisten maassa seitsemän vuotta.

8:3 Mutta niiden seitsemän vuoden kuluttua vaimo palasi filistealaisten maasta; ja hän tuli anomaan kuninkaalta taloansa ja peltoansa.

8:4 Ja kuningas puhutteli juuri Geehasia, Jumalan miehen palvelijaa, ja sanoi: "Kerro minulle kaikki ne suuret teot, jotka Elisa on tehnyt."

8:5 Juuri kun hän kertoi kuninkaalle, kuinka

7:16 Niin kansa meni ulos ja ryösti Syrialaista leirin. Ja tapahtui, että vakkainen sämpyläjauhoja maksoi siklin, niin myös kaksi vakkaista ohria siklin, \Herran\ sanan jälkeen.

7:17 Mutta kuningas asetti päämiehen, jonka käden päälle hän itsensä nojasi, porttiin, ja kansa tallasi hänen portin edessä, niin että hän kuoli, niinkuin Jumalan mies sanonut oli, kuin kuningas tuli alas hänen tykönsä.

7:18 Ja tapahtui niinkuin Jumalan mies puhunut oli kuninkaalle, koska hän sanoi: huomenna tällä aikaa maksaa kaksi vakkaista ohria siklin ja vakkainen sämpyläjauhoja siklin, Samarian portissa.

7:19 Ja päämies vastasi Jumalan miestä ja sanoi: katso, jos \Herra\ tekee vielä akkunat taivaasen, kuinka tämä sittekään tapahtuis? Mutta hän sanoi: katso, sinun pitää silmilläs sen näkemän, ja ei siitä syömän.

7:20 Ja se tapahtui hänelle niin; sillä kansa tallasi hänen portissa kuoliaaksi.

8 LUKU

8:1 Ja Elisa puhui vaimolle, jonka pojan hän oli herättänyt, ja sanoi: nouse ja matkusta pois huoneines, ja ole outona, kussas saat; sillä \Herra\ on kutsuva nälän, joka on tuleva maalle seitsemäksi vuodeksi.

8:2 Vaimo nousi ja teki niinkuin Jumalan mies sanoi, ja matkusti huoneinensa, ja oli outona Philistealaisten maalla seitsemän vuotta.

8:3 Ja seitsemän vuoden perästä tuli vaimo Philistealaisten maalta jälleen. Ja hän meni rukoilemaan kuninkaalta huonettansa ja peltoansa.

8:4 Silloin puhui kuningas Gehatsin, Jumalan miehen palvelian kanssa ja sanoi: juttele minulle kaikki ne suuret teot, mitkä Elisa on tehnyt!

8:5 Ja kuin hän ilmoitti kuninkaalle, kuinka

Elisa oli palauttanut kuolleen henkiin, tuli vaimo, jonka pojan hän oli palauttanut henkiin, anomaan kuninkaalta taloansa ja peltoansa. Silloin Geehasi sanoi: "Herrani, kuningas, tämä on se vaimo; ja tämä on se poika, jonka Elisa palautti henkiin."

8:6 Ja kuningas kyseli vaimolta, ja tämä kertoi sen hänelle. Niin kuningas antoi hänen mukaansa hoviherran ja sanoi: "Toimita tälle takaisin kaikki, mikä on hänen omaansa, ja lisäksi kaikki pellon sadot siitä päivästä alkaen, jona hän jätti maan, aina tähän asti."

8:7 Ja Elisa tuli Damaskoon. Ja Aramin kuningas Benhadad oli sairaana. Kun hänelle ilmoitettiin: "Jumalan mies on tullut tänne",

8:8 sanoi kuningas Hasaelille: "Ota mukaasi lahja ja mene Jumalan miestä vastaan ja kysy hänen kauttansa Herralta: 'Toivunko minä tästä taudista?'"

8:9 Ja Hasael meni häntä vastaan ja otti mukaansa lahjaksi kaikkea, mitä Damaskossa oli parasta, neljäkymmentä kamelinkuormaa. Ja hän tuli ja astui hänen eteensä ja sanoi: "Poikasi Benhadad, Aramin kuningas, lähetti minut sinun luoksesi ja käski kysyä: 'Toivunko minä tästä taudista?'"

8:10 Elisa sanoi: "Mene ja sano hänelle: 'Toivut.' Mutta Herra on ilmoittanut minulle, että hänen on kuoltava."

8:11 Ja hän tuijotti eteensä kauan ja liikahtamatta; sitten Jumalan mies alkoi itkeä.

8:12 Niin Hasael sanoi: "Minkätähden herrani itkee?" Hän vastasi: "Sentähden, että minä tiedän, kuinka paljon pahaa sinä olet tekevä israelilaisille: sinä pistät heidän varustetut kaupunkinsa tuleen, sinä surmaat miekalla heidän valiomiehensä, sinä murskaat heidän pienet lapsensa ja halkaiset heidän raskaat vaimonsa."

hän oli kuolleen virvoittanut, ja katso, vaimo, jonka pojan hän oli kuolleista herättänyt, huusi kuninkaan tykö huoneensa ja peltonsa tähden. Niin sanoi Gehatsi: herrani kuningas, tämä on vaimo, ja tämä on hänen poikansa, jonka Elisa kuolleista herätti.

8:6 Ja kuningas kysyi vaimolta, ja hän jutteli hänelle sen. Niin kuningas antoi hänelle yhden palvelioistansa ja sanoi: anna hänen saada kaikki, mitä hänen omansa on, ja kaikki tulot pelloista, siitä päivästä, jona hän maan jätti, niin tähän asti.

8:7 Ja Elisa tuli Damaskuun, ja Benhadad Syrian kuningas sairasti, ja hänelle oli ilmoitettu ja sanottu, että Jumalan mies on tullut tänne.

8:8 Niin kuningas sanoi Hasaelille: ota lahjoja myötäs ja mene Jumalan miestä vastaan, ja kysy hänen kauttansa neuvoa \Herralta\ ja sano: parantunenko minä tästä taudista?

8:9 Ja Hasael meni häntä vastaan ja otti lahjoja myötänsä ja kaikkinaista Damaskun hyvyttä neljäkymmentä kamelin kuormaa; ja kuin hän tuli, seisoi hän hänen edessänsä ja sanoi: Benhadad, sinun poikas, Syrian kuningas, lähetti minun sinun tykö ja käski sinulle sanoa: parantunenko minä tästä taudista?

8:10 Elisa sanoi hänelle: mene ja sano hänelle: kyllä sinä paranisit; mutta kuitenkin on \Herra\ ilmoittanut minulle, että hänen pitää totisesti kuoleman.

8:11 Ja (Jumalan mies) katsoi terävästi hänen päällensä, siihenasti että hän häpesi, sitte itki Jumalan mies.

8:12 Niin Hasael sanoi: miksi herrani itkee? Ja hän sanoi: minä tiedän, mitä pahuutta sinun pitää tekemän Israelin lapsille: sinun pitää polttaman heidän väkevät kaupunkinsa tulella, ja heidän nuoret miehensä tappaman miekalla, ja surmaaman heidän lapsensa, ja heidän raskaat vaimonsa halkaiseman.

8:13 Hasael sanoi: "Mikä on palvelijasi, tällainen koira, tekemään näitä suuria asioita?" Elisa vastasi: "Herra on ilmoittanut minulle, että sinusta on tuleva Aramin kuningas."

8:14 Niin hän meni Elisan tyköä, ja kun hän tuli herransa tykö, kysyi tämä häneltä: "Mitä Elisa sanoi sinulle?" Hän vastasi: "Hän sanoi minulle, että sinä toivot."

8:15 Mutta seuraavana päivänä hän otti peitteen ja kastoi sen veteen ja levitti sen hänen kasvoilleensa; niin hän kuoli. Ja Hasael tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

8:16 Israelin kuninkaan Jooramin, Ahabin pojan, viidentenä hallitusvuotena tuli Joram, Juudan kuninkaan Joosafatin poika, kuninkaaksi.

8:17 Hän oli kolmenkymmenen kahden vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa kahdeksan vuotta.

8:18 Mutta hän vaelsi Israelin kuningasten tietä, niinkuin Ahabin suku oli tehnyt, sillä hänellä oli puolisona Ahabin tytär. Ja niin hän teki sitä, mikä on paha Herran silmissä.

8:19 Mutta palvelijansa Daavidin tähden Herra ei tahtonut tuhota Juudaa, koska hän oli luvannut antaa hänelle ja hänen pojilleen lampun ainiaksi.

8:20 Hänen aikanaan edomilaiset luopuivat Juudan vallanalaisuudesta ja asettivat itsellensä kuninkaan.

8:21 Ja Joram lähti Saairiin kaikkine sotavaunuinensa. Ja hän nousi yöllä ja voitti edomilaiset, jotka olivat saartaneet hänet, sekä sotavaunujen päälliköt. Mutta väki pakeni majoilleensa;

8:22 ja edomilaiset luopuivat Juudan vallanalaisuudesta; niin aina tähän päivään asti. Siihen aikaan luopui myös Libna.

8:23 Mitä muuta on kerrottavaa Joramista ja kaikesta, mitä hän teki, se on

8:13 Hasael sanoi: mikä on sinun palvelias tämä koira, että hän niin suuria asioita tekisi? Elisa sanoi: \Herra\ on minulle ilmoittanut sinun tulevan Syrian kuninkaaksi.

8:14 Ja hän meni pois Elisan tyköä ja tuli herransa tykö, ja hän sanoi hänelle: mitä Elisa sanoi sinulle? Hän vastasi: hän sanoi minulle sinun paranevan.

8:15 Mutta toisena päivänä otti hän yhden makausvaatteen ja kasti veteen, ja levitti hänen kasvoinsa päälle, ja hän kuoli; ja Hasael tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

8:16 Joram Ahabin pojan Israelin kuninkaan viidentenä vuonna, ja Josaphatin Juudan kuninkaan (kuolemavuonna) tuli Joram Josaphatin poika Juudan kuninkaaksi.

8:17 Ja hän oli kahden ajastajan vanha neljäntäkymmentä tullessaan kuninkaaksi, ja hallitsi kahdeksan ajastaikaa Jerusalemissa,

8:18 Ja vaelsi Israelin kuningasten teillä, niin kuin Ahabin huone teki: sillä Ahabin tytär oli hänen emäntänsä, ja hän teki paha \Herran\ edessä.

8:19 Mutta palveliansa Davidin tähden ei \Herra\ tahtonut hävittää Juudaa, niinkuin hän oli hänelle sanonut, että hän oli antava hänelle yhden valkeuden ja hänen lapsillensa joka aika.

8:20 Hänen aikanaan luopuivat Edomilaiset Juudasta ja tekivät itsellensä kuninkaan.

8:21 Sillä Joram oli matkustanut Zairiin ja kaikki vaunut hänen kanssansa, ja nousi yöllä ja löi Edomilaiset, jotka hänen ympärillensä olivat, niin myös vaunuin päämiehet, niin että kansa pakeni majoihinsa.

8:22 Sentähden luopuivat Edomilaiset Juudasta tähän päivään asti; silloin myös Libna luopui siihen aikaan.

8:23 Mitä enempi Joramista sanomista on ja kaikista niistä, mitä hän tehnyt on: eikö

kirjoitettuna Juudan kuningasten aikakirjassa.

8:24 Sitten Joram meni lepoon isiensä tykö, ja hänet haudattiin isiensä viereen Daavidin kaupunkiin. Ja hänen poikansa Ahasja tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

8:25 Israelin kuninkaan Jooramin, Ahabin pojan, kahdentenatoista hallitusvuotena tuli Ahasja, Juudan kuninkaan Jooramin poika, kuninkaaksi.

8:26 Ja Ahasja oli kahdenkymmenen kahden vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa vuoden. Hänen äitinsä oli nimeltään Atalja, Israelin kuninkaan Omrin tytär.

8:27 Ahasja vaelsi Ahabin suvun tietä ja teki sitä, mikä on paha Herran silmissä, samoin kuin Ahabin suku; sillä hän oli lankoutunut Ahabin suvun kanssa.

8:28 Ja hän lähti Jooramin, Ahabin pojan, kanssa sotimaan Hasaelia, Aramin kuningasta, vastaan Gileadin Raamotiin; mutta aramilaiset haavoittivat Jooramin.

8:29 Niin kuningas Joram tuli takaisin parantuakseen Jisreelissä haavoista, joita aramilaiset olivat iskeneet häneen Raamassa hänen taistellessaan Hasaelia, Aramin kuningasta, vastaan. Ja Ahasja, Jooramin poika, Juudan kuningas, tuli Jisreeliin katsomaan Joramia, Ahabin poikaa, koska tämä oli sairas.

9 LUKU

9:1 Profeetta Elisa kutsui erään profeetanoppilaan ja sanoi hänelle: "Vyötä kupeesi ja ota tämä öljyastia mukaasi ja mene Gileadin Raamotiin.

9:2 Ja tultuasi sinne hae sieltä käsiisi Jeehu, Joosafatin poika, Nimsin pojanpoika; mene sisään, káske hänen nousta toveriensa keskeltä ja vie hänet sisimpään huoneeseen.

9:3 Ota sitten öljyastia, vuodata öljyä hänen päähänsä ja sano: 'Näin sanoo Herra: Minä olen voidellut sinut Israelin kuninkaaksi.' Avaa sitten ovi ja pakene

se ole kirjoitettu Juudan kuningasten aikakirjassa?

8:24 Ja Joram nukkui isäinsä kanssa ja haudattiin isäinsä kanssa Davidin kaupunkiin. Ja Ahasia hänen poikansa tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

8:25 Joramin Ahabin pojan Israelin kuninkaan toisena vuonna toistakymmentä tuli Ahasia Joramin poika Juudan kuninkaaksi.

8:26 Ja Ahasia oli kahdenkolmattakymmentä vuoden vanha, koska hän tuli kuninkaaksi, ja hallitsi yhden vuoden Jerusalemissa; hänen äitinsä nimi oli Atalia Omrin Israelin kuninkaan tytär.

8:27 Ja hän vaelsi Ahabin huoneen teillä ja teki paha Herran edessä, niinkuin Ahabin huone; sillä hän oli Ahabin huoneen vävy.

8:28 Ja hän meni Joramin Ahabin pojan kanssa sotimaan Hasaelia Syrian kuningasta vastaan, Gileadin Ramotissa; mutta Syrialaiset löivät Joramin.

8:29 Silloin palasi kuningas Joram antamaan parantaa itsensä Jisreelissä niistä haavoista, jotka Syrialaiset löivät häneen Ramassa, hänen soteissa Hasaelin Syrian kuninkaan kanssa; ja Ahasia Joramin poika, Juudan kuningas, tuli katsomaan Joramia Ahabin poikaa Jisreeliin; sillä hän sairasti.

9 LUKU

9:1 Mutta Elisa propheta kutsui yhden prophetain poikia ja sanoi hänelle: vyötä kupees ja ota tämä öljyastia kätees, ja mene Gileadin Ramotiin.

9:2 Ja kuin tulet sinne, niin sinä näet siellä Jehun Josaphatin pojan Nimsin pojan, mene ja nosta häntä veljeinsä keskeltä, ja vie hänet sisäiseen kamariin;

9:3 Ota öljyastia ja kaada se hänen pänsä päälle, ja sano: näin sanoo \Herra\; minä olen voidellut sinun Israelin kuninkaaksi; ja sinun pitää oven avaaman

viivyttelämästä."

9:4 Niin nuorukainen, profeetan palvelija, meni Gileadin Raamotiin.

9:5 Ja kun hän tuli sinne, niin katso: sotaväen päälliköt istuivat siellä. Niin hän sanoi: "Minulla on asiaa sinulle, päällikkö." Jeehu kysyi: "Kenelle meistä kaikista?" Hän vastasi: "Sinulle itsellesi, päällikkö."

9:6 Silloin tämä nousi ja meni sisälle huoneeseen; ja hän vuodatti öljyä tämän päähän ja sanoi hänelle: "Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Minä olen voidellut sinut Herran kansan, Israelin, kuninkaaksi.

9:7 Ja sinä olet surmaava herrasi Ahabin suvun; sillä minä kostan Isebelille palvelijaini, profeettain, veren ja kaikkien Herran palvelijain veren.

9:8 Ja koko Ahabin suku on hukkuva: minä hävitän Israelista Ahabin miespuoliset jälkeläiset, kaikki tyynni.

9:9 Ja minä teen Ahabin suvulle saman, minkä Jerobeamin, Nebatin pojan, suvulle ja saman, minkä Baesan, Ahian pojan, suvulle.

9:10 Ja koirat syövät Isebelin Jisreelin vainiolla, eikä kukaan ole hautaava häntä." Sitten hän avasi oven ja pakeni.

9:11 Kun Jeehu tuli ulos herransa palvelijain luo, kysyttiin häneltä: "Onko kaikki hyvin? Miksi tuo hullu kävi sinun luonasi?" Hän vastasi heille: "Tehän tunnette sen miehen ja hänen puheensa."

9:12 Mutta he sanoivat: "Valhetta! Sano meille totuus." Hän sanoi: "Niin ja niin hän puhui minulle ja sanoi: 'Näin sanoo Herra: Minä olen voidellut sinut Israelin kuninkaaksi'."

9:13 Silloin he ottivat kiiruusti kukin vaatteensa ja panivat ne hänen allensa paljaille portaille; ja he puhalsivat pasunaan ja huusivat: "Jeehu on tullut kuninkaaksi."

9:14 Niin Jeehu, Joosafatin poika, Nimsin pojanpoika, teki salaliiton Jooramia vastaan. Joram oli ollut kaiken Israelin kanssa puolustamassa Gileadin Raamotia Hasaelia,

ja pakeneman, eikä siekaileman.

9:4 Ja prophetan palvelia nuorukainen läksi matkaan, Gileadin Ramotiin.

9:5 Ja kuin hän tuli sisälle, katso, siellä istuivat sotaväen päämiehet, ja hän sanoi: sinä päämies, minulla on jotakin sinulle sanomista. Jehu sanoi: kenelle meistä kaikista? Hän sanoi: sinulle, päämies.

9:6 Niin hän nousi ja meni sisälle huoneeseen, ja hän vuodatti öljyä hänen pänsä päälle, ja sanoi hänelle: näin sanoo \Herra\ Israelin Jumala: minä olen sinun voidellut Israelin, \Herran\ kansan kuninkaaksi.

9:7 Ja sinun pitää lyömän herras Ahabin huoneen; sillä minä vaadin minun palveliaini prophetain veren ja kaikkein \Herran\ palveliain veren Isebelin kädestä;

9:8 Niin että kaikki Ahabin huone pitää hukkuman: ja minä hävitän Ahabista sen, joka vetensä seinään heittää, ja suljetun ja hyljätyn Israelissa,

9:9 Ja teen Ahabin huoneen niinkuin Jerobeaminkin Nebatin pojan huoneen, ja niinkuin Baesan Ahian pojan huoneen.

9:10 Ja koirat pitää syömän Isebelin Jisreelin pellolla, ja ei yksikään pidä häntä hautaaman. Ja hän avasi oven ja pakeni.

9:11 Ja kuin Jehu läksi ulos herransa palveliain tykö, sanoivat he hänelle: onko rauha? minkätähden tämä mielipuoli on tullut sinun tykö? Hän sanoi heille: te tunnette miehen hyvin, ja mitä hän puhuu.

9:12 He sanoivat: ei se ole totta; sano sinä se meille. Hän sanoi: niin ja niin on hän puhunut minun kanssani ja sanonut: näin sanoo \Herra\; minä olen voidellut sinun Israelin kuninkaaksi.

9:13 Niin he kiiruhtivat, ja jokainen otti vaatteensa, ja panivat hänen allensa korkialle astuimelle, ja puhalsivat pasunalla, ja sanoivat: Jehu on tullut kuninkaaksi.

9:14 Niin Jehu Josaphatin poika Nimsin pojan teki liiton Joramia vastaan; mutta Joram vartioitsi Ramotia Gileadissa kaiken Israelin kanssa Hasaelia Syrian kuningasta

Aramin kuningasta, vastaan.

9:15 Mutta kuningas Jooram oli tullut takaisin parantuakseen Jisreelissä haavoista, joita aramilaiset olivat iskeneet häneen hänen taistellessaan Hasaelia, Aramin kuningasta, vastaan. Ja Jeehu sanoi: "Jos se teille kelpaa, niin älkää päästäkö pakoon kaupungista ketään, joka menisi ilmoittamaan tätä Jisreeliin."

9:16 Sitten Jeehu nousi vaunuihinsa ja lähti Jisreeliin, sillä Jooram makasi siellä; ja Ahasja, Juudan kuningas, oli tullut sinne katsomaan Jooramia.

9:17 Mutta tähystäjä seiso i Jisreelin tornissa, ja kun hän näki Jeehun joukon tulevan, sanoi hän: "Minä näen väkijoukon." Niin Jooram sanoi: "Otettakoon ratsumies ja lähetettäköön heitä vastaan kysymään, onko kaikki hyvin."

9:18 Ja ratsumies lähti häntä vastaan ja sanoi: "Näin kysyy kuningas: 'Onko kaikki hyvin?'" Jeehu vastasi: "Mitä se sinua liikuttaa, onko hyvin? Käännä ja seuraa minua." Niin tähystäjä ilmoitti sanoen: "Sanansaattaja on tullut heidän luoksensa, mutta ei palaa."

9:19 Silloin hän lähetti toisen ratsumiehen. Kun tämä oli tullut heidän luoksensa, sanoi hän: "Näin kysyy kuningas: 'Onko kaikki hyvin?'" Jeehu vastasi: "Mitä se sinua liikuttaa, onko hyvin? Käännä ja seuraa minua."

9:20 Niin tähystäjä ilmoitti sanoen: "Hän on tullut heidän luoksensa, mutta ei palaa. Ja ajo on aivan kuin Jeehun, Nimsin pojan, ajoa; sillä hän ajaa niinkuin hurja."

9:21 Silloin Jooram sanoi: "Valjastettakoon!" Ja he valjastivat hänen sotavaununsa. Niin Jooram, Israelin kuningas, ja Ahasja, Juudan kuningas, lähtivät kumpikin sotavaunuissansa ja menivät Jeehua vastaan. He kohtasivat hänet jisreeliläisen Naabotin maapalstalla.

9:22 Kun Jooram näki Jeehun, kysyi hän: "Onko kaikki hyvin, Jeehu?" Tämä vastasi: "Kuinka kaikki voisi olla hyvin, kun sinun

vastaan.

9:15 Mutta kuningas Joram oli palannut Jisreeliin parannettavaksi niistä haavoista, jotka Syrialaiset häneen lyöneet olivat, kuin hän soti Hasaelin Syrian kuinkaan kanssa. Ja Jehu sanoi: jos se teidän mieleenne on, niin ei pidä yhdenkään pääsemän kaupungista menemään ja ilmoittamaan Jisreeliin.

9:16 Ja Jehu matkusti ratsain ja meni Jisreeliin; sillä Joram sairasti siellä, ja Ahasia Juudan kuningas oli mennyt katsomaan Joramia.

9:17 Mutta vartia, joka tornin päällä Jisreelissä seiso i, sai nähdä Jehun joukon tulevan ja sanoi: minä näen yhden joukon. Niin sanoi Joram: ota yksi ratsasmies ja lähetä heitä vastaan, ja sano: onko rauha?

9:18 Ja ratsasmies ajoi häntä vastaan ja sanoi: näin sanoo kuningas: onko rauha? Jehu sanoi: mitä sinä rauhasta tahdot? käännä minun taakseni! Vartia ilmoitti ja sanoi: sanansaattaja on tullut heidän tykönsä ja ei palaja.

9:19 Niin lähetti hän toisen ratsasmiehen. Kun se tuli hänen tykönsä, sanoi hän: näin sanoo kuningas: onko rauha? Jehu sanoi: mitä sinä rauhasta tahdot? käännä itses minun taakseni!

9:20 Sen ilmoitti vartia ja sanoi: hän on tullut heidän tykönsä ja ei palaja: ja sen ajo on niinkuin Jehun Nimsin pojan ajo; sillä hän ajaa niinkuin hän olis hullu.

9:21 Niin sanoi Joram: valjastakaat! Ja he valjastivat hänen vaununsa. Ja he menivät ulos, Joram Israelin kuningas ja Ahasia Juudan kuningas, itsekukin vaunussansa, ja he läksivät ulos kohtaamaan Jehua, ja löysivät hänen Nabotin Jisreeliläisen pellolla.

9:22 Ja kuin Joram näki Jehun, sanoi hän: Jehu, onko rauha? Hän sanoi: mikä rauha? Äitis Isebelin huoruus ja noituus tulee aina

äitisi lisebelin haureus ja hänen monet velhoutensa yhä vielä jatkuvat?"

9:23 Silloin Joram käänsi vaununsa ja pakeni, huutaen Ahasjalle: "Kavallus, Ahasja!"

9:24 Mutta Jeehu sieppasi jousen käteensä ja ampui Joramia hartioiden väliin, niin että nuoli meni sydämen lävitse, ja hän vaipui vaunuihinsa.

9:25 Sitten hän sanoi Bidkarille, vaunusoturille: "Ota hänet ja heitä jisreeliläisen Naabotin maapalstalle; sillä muistathan, että Herra meidän ratsastaessamme rinnakkain hänen isänsä Ahabin jäljessä lausui hänestä tämän ennustuksen:

9:26 'Totisesti, minä näin eilen Naabotin ja hänen poikiensa veren, sanoo Herra; ja minä olen juuri tällä maapalstalla kostava sinulle, sanoo Herra.' Ota siis hänet ja heitä tälle maapalstalle, Herran sanan mukaan."

9:27 Kun Ahasja, Juudan kuningas, sen näki, pakeni hän Beet-Gaaniin päin. Mutta Jeehu ajoi häntä takaa ja sanoi: "Ampukaa hänetkin vaunuihinsa." Ja he ampuivat häntä Guurin solassa, joka on Jibleamin luona; mutta hän pakeni Megiddoon ja kuoli siellä.

9:28 Ja hänen palvelijansa veivät hänet vaunuissa Jerusalemiin ja hautasivat hänet hänen omaan hautaansa, hänen isiensä viereen, Daavidin kaupunkiin.

9:29 Ahasja oli tullut Juudan kuninkaaksi Jorammin, Ahabin pojan, yhdentenätoista hallitusvuotena.

9:30 Sitten Jeehu tuli Jisreeliin. Kun lisebel kuuli sen, maalasi hän ihomaalilla silmäluomensa, koristeli päänsä ja katseli ulos akkunasta.

9:31 Ja kun Jeehu tuli portista sisään, kysyi lisebel: "Kävikö hyvin Simrille, herransa murhaajalle?"

9:32 Hän käänsi kasvonsa akkunaa kohti ja sanoi: "Kuka on minun puolellani? Kuka?" Niin pari kolme hoviherraa katsoi alas

suuremmaksi.

9:23 Niin Joram kohta käänsi kätensä ympäri ja pakeni, ja sanoi Ahasjalle: tässä on petos, Ahasia.

9:24 Mutta Jehu sivui joutsen ja ampui Joramia lapaluiden välille, niin että nuoli meni hänen sydämensä lävitse, ja hän putosi maahan vaunuistansa.

9:25 Ja Jehu sanoi päämiehellensä Bidekarille: ota ja heitä häntä Nabotin Jisreeliläisen pellolle; sillä muista, koska minä ja sinä seurasimme hänen isäänsä Ahabia yhdessä ajaen, että \Herra\ nosti tämän kuorman hänen päällensä.

9:26 Mitämaks, sanoi \Herra\, minä kostan sinulle tällä pellolla Nabotin ja hänen poikansa veren, jonka minä eilen ehtoona näin; niin ota nyt häntä ja heitä pellolle \Herran\ sanan jälkeen.

9:27 Kuin Ahasia Juudan kuningas sen näki, pakeni hän kryptimaan huoneen tietä; mutta Jehu ajoi häntä takaa ja sanoi: lyökäätkä myös häntä vaunuissansa Gurin vastamäessä, joka on Jiblamin tykönä. Ja hän pakeni Megiddoon ja kuoli siellä.

9:28 Ja hänen palveliansa antoivat hänen viedä vaunulla Jerusalemiin; ja he hautasivat hänen omaan hautaansa, hänen isänsä kanssa Davidin kaupunkiin.

9:29 Mutta Ahasia hallitsi Juudassa Jorammin Ahabin pojan ensimmäisenä vuotena toistakymmentä.

9:30 Ja kuin Jehu tuli Jisreeliin, ja lisebel sai sen kuulla, voiteli hän kasvonsa ja kaunisti päänsä, ja katseli akkunasta lävitse.

9:31 Ja kuin Jehu tuli portista sisälle, sanoi hän: kävikö Simrin hyvästi, joka tappoi herransa?

9:32 Ja hän nosti kasvonsa ylös akkunaan ja sanoi: kuka on tässä minun tykönäni? Niin käänsi itsensä hänen puoleensa kaksi

häneen.

9:33 Jeehu sanoi: "Syöskää hänet alas." Ja he syöksivät hänet alas, niin että hänen vertansa pirskuu seinään ja hevosiin; ja nämä tallasivat hänet jalkoihinsa.

9:34 Sitten Jeehu meni sisään, söi ja joi. Ja hän sanoi: "Korjatkaa se kirottu ja haudatkaa hänet, sillä onhan hän kuninkaan tytär."

9:35 Mutta kun he menivät hautaamaan häntä, eivät he löytäneet hänestä muuta kuin pääkallon, jalat ja kädet.

9:36 Ja he tulivat takaisin ja ilmoittivat sen Jeehulle. Niin hän sanoi: "Tässä on toteutunut Herran sana, jonka hän puhui palvelijansa tisbeläisen Elian kautta: 'Jisreelin vainiolla koirat syövät lisebelin lihan;

9:37 ja lisebelin ruumis on oleva niinkuin pellon lanta Jisreelin vainiolla, niin ettei voida sanoa: Tämä on lisebel'."

10 LUKU

10:1 Mutta Ahabilla oli seitsemänkymmentä poikaa Samariassa. Ja Jeehu kirjoitti kirjeet ja lähetti ne Samariaan, Jisreelin päämiehille, vanhimmille ja Ahabin poikien holhoojille; hän kirjoitti näin:

10:2 "Kun tämä kirje tulee teille, joiden hallussa herranne pojat ovat ja joiden hallussa ovat sotavaunut, hevoset, varustettu kaupunki ja aseet,

10:3 niin valitkaa herranne pojista paras ja oikeamielisin ja asettakaa hänet isänsä valtaistuimelle ja sotikaa herranne suvun puolesta."

10:4 Mutta he peljästyivät kovin ja sanoivat: "Katso, ne kaksi kuningasta eivät kestäneet hänen edessään, kuinka me kestäisimme?"

10:5 Niin linnan päällikkö ja kaupungin päällikkö sekä vanhimmat ja holhoojat lähettivät Jeehulle sanan: "Me olemme sinun palvelijoitasi; me teemme kaiken, mitä sinä meille määrää. Emme me tee ketään

eli kolme palveliaa.

9:33 Hän sanoi: syöskää hänet ulos! ja he syöksivät hänen ulos, ja seinä ja hevoset priiskoitettiin hänen verestänsä, ja hän tallattiin maahan.

9:34 Ja kuin hän oli tullut sisälle, ja oli syönyt ja juonut, sanoi hän: korjatkaa kuitenkin sitä kirottua ja haudatkaa häntä; sillä hän on kuninkaan tytär.

9:35 Kun he menivät pois häntä hautaamaan, niin ei he löytäneet hänestä muuta mitään kuin pääkallon ja jalat ja paljaat kämmenet.

9:36 Ja he tulivat jälleen ja sanoivat hänelle sen; hän sanoi: tämä on nyt se minkä \Herra\ puhui palveliansa Elian Tisbiläisen kautta ja sanoi: Jisreelin pellolla pitää koirain syömän lisebelin lihan.

9:37 Näin tuli lisebelin raato niinkuin loka kedolla, Jisreelin pellolla, ettei sanoa taidettu: tämä on lisebel.

10 LUKU

10:1 Ja Ahabilla oli seitsemänkymmentä poikaa Samariassa. Ja Jehu kirjoitti kirjan ja lähetti Samariaan Jisreelin päämiesten tykö, ja vanhimpain ja Ahabin edustusmiesten tykö, näin:

10:2 Kun tämä kirje tulee teidän tyköne, joiden tykönä teidän herranne pojat ovat, niin myös vaunut, hevoset, vahvat kaupungit ja sota-aseet,

10:3 Niin valitkaa herranne pojista paras ja kelpollisin, ja asettakaa häntä isänsä istuimelle, ja sotikaa herranne huoneen puolesta.

10:4 Mutta he pelkäsivät sangen suuresti ja sanoivat: katso, kaksi kuningasta ei voineet seisoa hänen edessään: kuinka siis me seisoisimme?

10:5 Ja ne huoneen ja kaupungin haltiat, ja vanhimmat ja edustusmiehet lähettivät Jehun tykö, sanoen: me olemme sinun palvelias, me teemme kaikki, mitä meille sanot: emme tee ketään kuninkaaksi: tee

kuninkaaksi; tee, mitä tahdot."

10:6 Silloin hän kirjoitti heille toisen kirjeen, näin kuuluvan: "Jos te olette minun puolellani ja kuulette minua, niin ottakaa herranne poikien päät ja tulkaa huomenna tähän aikaan minun luokseni Jisreeliin." Ne seitsemänkymmentä kuninkaan poikaa asuivat näet kaupungin ylimysten luona, jotka heitä kasvattivat.

10:7 Kun kirje tuli heille, ottivat he kuninkaan pojat ja tappoivat heidät, seitsemänkymmentä miestä, panivat heidän päänsä koreihin ja lähettivät ne Jeehulle Jisreeliin.

10:8 Ja sanansaattaja tuli ja ilmoitti hänelle sanoen: "He ovat tuoneet kuninkaan poikien päät." Hän sanoi: "Pankaa ne kahteen roukkioon portin oven edustalle huomiseen saakka."

10:9 Ja aamulla hän meni ulos, asettui siihen ja sanoi kaikelle kansalle: "Te olette syyttömät. Katso, minä olen tehnyt salaliiton herraani vastaan ja tappanut hänet; mutta kuka on surmannut kaikki nämä?"

10:10 Tietäkää siis, ettei ainoakaan Herran sana, jonka Herra on puhunut Ahabin sukua vastaan, varise maahan. Herra on tehnyt, minkä hän on puhunut palvelijansa Elian kautta."

10:11 Sitten Jeehu surmasi kaikki, jotka olivat Ahabin suvusta jäljellä Jisreelissä, sekä kaikki hänen ylimyksensä, uskottunsa ja pappinsa, päästämättä pakoon ainoatakaan.

10:12 Sitten hän nousi ja lähti Samariaan; mutta tullessaan paimenten Beet-Eekediin, joka on tien varrella,

10:13 Jeehu kohtasi Ahasjan, Juudan kuninkaan, veljet ja kysyi: "Keitä te olette?" He vastasivat: "Me olemme Ahasjan veljiä ja menemme tervehtimään kuninkaan poikia ja kuninkaan äidin poikia."

10:14 Hän sanoi: "Ottakaa nämä elävinä kiinni." Ja he ottivat heidät elävinä kiinni ja tappoivat heidät ja heittivät Beet-Eekedin

mitä sinulle kelpaa.

10:6 Silloin kirjoitti hän heidän tykönsä toisen kirjan näin: jos te olette minun ja olette minulle kuuliaiset, niin ottakaat teidän herranne poikain päät ja tulkaat huomenna tällä aikaa minun tyköni Jisreeliin; ja oli niitä kuninkaan poikia, joita kaupungin ylimmäiset kasvattivat, seitsemänkymmentä miestä.

10:7 Kuin he saivat kirjan, ottivat he ne kuninkaan pojat ja tappoivat seitsemänkymmentä miestä, ja panivat niiden päät astioihin ja lähettivät ne hänen tykönsä Jisreeliin.

10:8 Ja sanoma saatettiin hänelle, että he ovat tuoneet kuninkaan poikain päät tänne. Hän vastasi: asettakaat ne kahteen roukkioon aamuun asti, kaupungin portin eteen.

10:9 Kuin hän aamulla meni ulos, seisoi hän ja sanoi kaikelle kansalle: te olette oikiat: katso, minä olen liiton tehnyt herraani vastaan ja tappanut hänen; mutta kuka siis nämät kaikki tappanut on?

10:10 Niin tietäkää nyt, ettei yksikään \Herran\ sana, jonka \Herra\ puhunut on Ahabin huoneesta, ole turhaksi tullut: ja \Herra\ teki niinkuin hän puhunut oli palveliansa Elian kautta.

10:11 Niin hävitti Jehu kaikki ne jotka Ahabin huoneesta olivat jääneet Jisreelissä: kaikki hänen ylimmäisensä, ja hänen ystävänsä, ja hänen pappinsa, niin ettei hän yhtäkään heistä jättänyt;

10:12 Ja nousi ja matkusti Samariaan, ja kuin hän tuli paimenten majan tykö, joka oli hänen tiessänsä,

10:13 Löysi Jehu siinä Ahasian Juudan kuninkaan veljet ja sanoi niille: mitkä te olette? He vastasivat: me olemme Ahasian veljet ja menemme tervehtimään kuninkaan ja kuningattaren poikia.

10:14 Ja hän sanoi: ottakaa heitä elävinä kiinni; ja he ottivat heidät elävinä kiinni, ja tappoivat paimenten majan kaivon tykönä

vesisäiliöön, neljäkymmentä kaksi miestä. Hän ei jättänyt heistä eloon ainoatakaan.

10:15 Kun hän sitten lähti sieltä, kohtasi hän Joonadabin, Reekabin pojan, joka tuli häntä vastaan. Ja hän tervehti häntä ja sanoi hänelle: "Onko sinun sydämesi yhtä vilpitön minua kohtaan, kuin minun sydämeni on sinua kohtaan?" Joonadab vastasi: "On." - "Jos niin on, niin lyö kättä minun kanssani." Ja hän löi kättä, ja hän otti hänet vaunuihinsa.

10:16 Ja hän sanoi: "Tule minun kanssani katsomaan minun kiivailuani Herran puolesta." Niin hän sai ajaa hänen vaunuissansa.

10:17 Tultuaan Samariaan hän surmasi kaikki, jotka olivat Ahabin jälkeläisistä jäljellä Samariassa, kunnes hän oli hävittänyt hänen sukunsa, Herran sanan mukaan, jonka Herra oli puhunut Elialle.

10:18 Sitten Jeehu kokosi kaiken kansan ja sanoi heille: "Ahab on palvellut Baalia vähän; Jeehu on palveleva häntä paljon.

10:19 Kutsukaa nyt minun luokseni kaikki Baalin profeetat, kaikki hänen palvelijansa ja kaikki hänen pappinsa, älköönkään kukaan jääkö pois; sillä minä aion uhrata suuret uhrin Baalille. Eloon ei jää kukaan, joka jää pois." Mutta Jeehu menetteli kavalasti, tuhotakseen Baalin palvelijat.

10:20 Niin Jeehu sanoi: "Kuuluttakaa pyhä juhla kokous Baalin kunniaksi." Ja se kutsuttiin koolle.

10:21 Ja Jeehu lähetti sanan kaikkeen Israeliin, ja kaikki Baalin palvelijat tulivat; ei yksikään jäänyt tulematta. Niin he menivät Baalin temppeliin, ja Baalin temppeli täyttyi ääriään myöten.

10:22 Ja hän sanoi vaatekammion hoitajalle: "Tuo puvut kaikille Baalin palvelijoille." Ja tämä toi heille puvut.

10:23 Kun Jeehu Joonadabin, Reekabin pojan, kanssa tuli Baalin temppeliin, sanoi

kaksi miestä viidettäkymmentä, niin ettei hän heistä yhtäkään jättänyt.

10:15 Ja kuin hän sieltä vaelsi, löysi hän Jonadabin Rekabin pojan, joka häntä kohtasi, tervehti häntä ja sanoi hänelle: onko sinun sydämes vilpitöin, niinkuin minun sydämeni on sinun sydämes kanssa? Jonadab vastasi: on niinkin. Jos niin on, (sanoi hän) niin ojenna kätes tänne; ja hän ojensi kätensä ja hän asetti hänen istumaan sivuunsa vaunuihin,

10:16 Ja sanoi: tule minun kanssani katsomaan minun kiivauttani \Herran\ tähden! Ja hän antoi hänen ajaa vaunuissansa.

10:17 Kuin hän Samariaan tuli, löi hän kaikki Ahabista jääneet Samariassa, siihenasti että hän hänen hävitti, \Herran\ sanan jälkeen, jonka hän puhunut oli Elialle.

10:18 Ja Jehu kokosi kaiken kansan ja antoi heille sanoa: jos Ahab on vähän palvellut Baalia; Jehu tahtoo enemmän häntä palvella.

10:19 Sentähden kutsukaat kaikki Baalin prophetat kokoon, kaikki hänen palveliansa ja kaikki hänen pappinsa minun tyköni, niin ettei yksikään heistä jää; sillä minä teen suuren uhrin Baalille, ja joka ikänä jää pois, ei sen pidä elämän. Mutta Jehu teki sen kavaluudella, että hän olis saanut hävittää Baalin palveliat.

10:20 Ja Jehu sanoi: pyhittäkää Baalille juhlapäivä! Ja he kutsuivat kokoon.

10:21 Ja Jehu lähetti kaikkeen Israeliin, ja kaikki Baalin palveliat tulivat, niin ettei yksikään heistä jäänyt, joka ei tullut; ja he tulivat sisälle Baalin huoneesen ja täyttivät Baalin huoneen joka loukkaan.

10:22 Silloin sanoi hän vaatehuoneen haltialle: kannakaa kaikki Baalin palveliain vaatteet ulos; ja hän kantoi heille vaatteet ulos.

10:23 Ja Jehu meni Jonadabin Rekabin pojan kanssa Baalin huoneesen ja sanoi

hän Baalin palvelijoille: "Tutkikaa ja katsokaa, ettei täällä teidän joukossanne ole ketään Herran palvelijaa, vaan ainoastaan Baalin palvelijoita."

10:24 Sitten he menivät uhraamaan teurasuhreja ja polttouhreja. Mutta Jeehu oli asettanut ulkopuolelle kahdeksankymmentä miestä ja sanonut: "Jos kuka päästää pakoon yhdenkään niistä miehistä, jotka minä tuon teidän käsiinne, menee henki hengestä."

10:25 Ja päätettyänsä polttouhrin uhraamisen sanoi Jeehu henkivartijoille ja vaanusotureille: "Menkää sisään ja surmatkaa heidät; älköön yksikään pääskö ulos." Niin he surmasivat heidät miekan terällä, ja henkivartijat ja vaanusoturit heittivät ulos heidän ruumiinsa. Sitten he menivät Baalin temppelilinnaan

10:26 ja toivat ulos Baalin temppelin patsaat ja polttivat ne,

10:27 ja he kukistivat Baalin patsaan. He hävittivät Baalin temppelin ja tekivät siitä käymälöitä; niin aina tähän päivään asti.

10:28 Näin Jeehu hävitti Baalin Israelista.

10:29 Mutta Jerobeamin, Nebatin pojan, synneistä, joilla hän oli saattanut Israelin tekemään syntiä, Beetelissä ja Daanissa olevista kultavasikoista, Jeehu ei luopunut.

10:30 Niin Herra sanoi Jeehulle: "Koska olet hyvin toimittanut sen, mikä oli oikein minun silmissäni, ja koska teit Ahabin suvulle aivan minun mieleni mukaan, niin istukoot sinun poikasi Israelin valtaistuimella neljänteen polveen."

10:31 Mutta Jeehu ei vaeltanut tarkoin, kaikesta sydämestänsä, Herran, Israelin Jumalan, lain mukaan; hän ei luopunut Jerobeamin synneistä, joilla tämä oli saattanut Israelin tekemään syntiä.

10:32 Niihin aikoihin Herra rupesi lohkomaan Israelia, sillä Hasael voitti heidät kaikkialla Israelin raja-alueella

10:33 ja valloitti Jordanista auringonnousuun päin koko Gileadin maan,

Baalin palvelioille: tutkistelkaat ja katsokaat, ettei kukaan tässä teidän seassanne ole \Herran\ palvelia, vaan ainoastaan Baalin palveliat.

10:24 Kuin he tulivat sisälle tekemään uhria ja polttouhria, asetti Jehu kahdeksankymmentä miestä ulos ja sanoi: kuka teistä yhden niistä, jotka minä teidän käteenne annan, päästää hengissä, hänen sielunsa pitää oleman sen sielun edestä.

10:25 Kuin he olivat uhranneet polttouhrin, sanoi Jehu vartioille ja päämiehille: menkää sisälle ja lyökää ne, niin ettei yksikään heistä pääse. Ja he löivät heidät miekan terällä, ja vartiat ja päämiehet heittivät heidät pois ja menivät Baalin huoneen kaupunkiin,

10:26 Ja kantoivat ulos Baalin huoneen patsaat ja polttivat ne,

10:27 Ja kukistivat Baalin patsaat ja Baalin huoneen ja tekivät niistä yhteiset huoneet hamaan tähän päivään asti.

10:28 Näin hävitti Jehu Baalin Israelista.

10:29 Mutta ei Jehu lakannut Jerobeamin Nebatin pojan synneistä, joka oli saattanut Israelin syntiä tekemään, kultaisilla vasikoilla Beetelissä ja Danissa.

10:30 Ja \Herra\ sanoi Jehulle: ettäs olet ollut hyväntahtoinen tekemään sitä mikä minulle kelpasi, ja sinä teit Ahabin huonetta vastaan kaiken sen, mikä minun sydämessäni oli; niin pitää sinun poikas istuman Israelin istuimella neljänteen polveen asti.

10:31 Mutta ei Jehu kuitenkaan pysynyt, että hän \Herran\ Israelin Jumalan laissa kaikesta sydämestänsä vaeltanut olis; sillä ei hän lakannut Jerobeamin synneistä, joka Israelin oli saattanut syntiä tekemään.

10:32 Silloin rupesi \Herra\ Israelista lohkaisemaan; sillä Hasael löi heidät kaikissa Israelin rajoissa,

10:33 Hamasta auringon ylenemisen puolelta Jordania, ja kaiken Gileadin,

gaadilaiset, ruubenilaiset ja manasselaiset, alkaen Aroerista, joka on Arnon-joen rannalla - sekä Gileadin että Baasanin.

10:34 Mitä muuta on kerrottavaa Jeehusta ja kaikesta, mitä hän teki, ja kaikista hänen urotöistensä, se on kirjoitettuna Israelin kuningasten aikakirjassa.

10:35 Sitten Jeehu meni lepoon isiensä tykö, ja hänet haudattiin Samariaan. Ja hänen poikansa Jooahas tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

10:36 Ja aika, jonka Jeehu hallitsi Israelia Samariassa, oli kaksikymmentä kahdeksan vuotta.

11 LUKU

11:1 Kun Atalja, Ahasjan äiti, näki, että hänen poikansa oli kuollut, nousi hän ja tuhosi koko kuningassuvun.

11:2 Mutta kuningas Jooramin tytär Jooseba, Ahasjan sisar, otti surmattavien kuninkaan poikien joukosta Ahasjan pojan Jooaan ja vei hänet ja hänen imettäjänsä salaa makuuhuoneeseen. Täällä pidettiin Jooasta kätkeytynä Ataljalta, niin ettei hän tullut surmatuksi.

11:3 Sitten poika oli Jooseban luona Herran temppeliin piilotettuna kuusi vuotta, Ataljan hallitessa maata.

11:4 Mutta seitsemäntenä vuotena Joojada lähetti hakemaan kaarilaisten ja henkivartijain sadanpäämiehiä ja tuotti heidät luoksensa Herran temppeliin. Ja sittenkuin hän oli tehnyt liiton heidän kanssansa ja vannottanut heidät siellä Herran temppelissä, näytti hän heille kuninkaan pojan.

11:5 Sitten hän käski heitä sanoen: "Tehkää näin: kolmas osa teistä, joiden on mentävä vartionpitoon sapattina, vartioikoon kuninkaan palatsia,

11:6 kolmas osa olkoon sivuportilla ja kolmas osa henkivartijain takana olevalla portilla; vartioikaa palatsia, kukin vuorollanne.

Gadilaisten, Rubenilaisten ja Manasselaisten maan, hamasta Aroerista, joka on Arnonin ojan tykönä, ja Gileadin ja Basanin.

10:34 Mitä enempi Jehusta on sanottavaa, ja kaikista hänen töistensä, ja kaikesta hänen voimastansa: eikö se ole kirjoitettu Israelin kuningasten aikakirjassa?

10:35 Ja Jehu nukkui isäinsä kanssa ja haudattiin Samariaan. Ja Joahas hänen poikansa tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

10:36 Ja aika jonka Jehu Israelia hallitsi Samariassa, oli kahdeksan ajastaikaa kolmattakymmentä.

11 LUKU

11:1 Mutta kuin Atalia Ahasian äiti näki poikansa kuolleeksi, nousi hän ja hukutti kaiken kuninkaallisen siemenen.

11:2 Mutta Joseba, kuningas Joramin tytär, Ahasian sisar, otti Joaksen Ahasian pojan ja varasti hänen kuninkaan lasten seasta, jotka tapetut olivat, hänen ja hänen imettäjänsä, makaushuoneesta. Ja he kätkivät hänen Atalian edestä, niin ettei hän tapettu:

11:3 Ja hän oli kätkeytynä \Herran\ huoneessa hänen kanssansa kuusi ajastaikaa; mutta Atalia oli kuningatar maalla.

11:4 Seitsemäntenä ajastaikana lähetti Joojada ja otti sadanpäämiehet, esimiehet ja vartiat, ja noudatti heidät tykönsä \Herran\ huoneeseen, ja teki liiton heidän kanssansa, ja vannotti heitä \Herran\ huoneessa, ja näytti heille kuninkaan pojan,

11:5 Ja käski heitä ja sanoi: tämä on se, jonka teidän tekemän pitää: kolmas osa teistä, jonka vuoro on sabbatina, olkoon kuninkaan huoneen vartiana;

11:6 Ja kolmas osa olkoon Surin portin tykönä, ja kolmas osa olkoon sen portin tykönä, joka on vartiain takana, ja teidän pitää vartioitseman huoneen

11:7 Mutta kaksi muuta teidän osastoanne, kaikki, jotka pääsevät vartionpidosta sapattina, vartioikoot Herran temppeliä, kuninkaan luona.

11:8 Asettukaa kuninkaan ympärille, kullakin ase kädessä; ja joka tunkeutuu rivien läpi, se surmattakoon. Näin olkaa kuninkaan luona, menköön hän ulos tai sisään."

11:9 Sadanpäämiehet tekivät, aivan niinkuin pappi Joojada oli heitä käskenyt: kukin heistä otti miehensä, sekä ne, joiden oli mentävä vartionpitoon sapattina, että ne, jotka pääsivät vartionpidosta sapattina, ja he tulivat pappi Joojadan luo.

11:10 Ja pappi antoi sadanpäämiehille keihäät ja varustukset, jotka olivat olleet kuningas Daavidin omat ja olivat Herran temppelissä.

11:11 Ja henkivartijat asettuivat, kullakin ase kädessä, temppelin eteläsivulta aina sen pohjoissivulle saakka, päin alttaria ja temppeliä, kuninkaan ympärille.

11:12 Sitten hän toi kuninkaan pojan esille, pani hänen päähänsä kruunun ja antoi hänelle lain kirjan, ja he tekivät hänet kuninkaaksi ja voitelimät hänet; ja he paukuttivat käsiänsä ja huusivat: "Eläköön kuningas!"

11:13 Kun Atalja kuuli henkivartijain ja kansan huudon, meni hän kansan luo Herran temppeliin.

11:14 Hän näki kuninkaan seisovan pylvään vieressä, niinkuin tapa oli, ja päälliköt ja torvensoittajat kuninkaan luona, ja kaiken maan kansan, joka riemuitsi ja puhalsi torviin. Silloin Atalja repäisi vaatteensa ja huusi: "Kapina! Kapina!"

11:15 Mutta pappi Joojada käski sadanpäämiehiä, sotajoukon johtajia, ja sanoi heille: "Viekää hänet pois rivien välitse, ja joka yrittää seurata häntä, se surmattakaa miekalla." Sillä pappi oli sanonut: "Älköön häntä surmattako Herran

päällekkarkkaamista,

11:7 Mutta kaksi osaa teistä kaikista, jotka sabbatina pääsette, pitää vartioitseman kuningasta \Herran\ huoneessa.

11:8 Ja teidän pitää oleman kuninkaan ympärillä, ja jokaisella aseensa hänen kädessänsä; ja joka tulee järjestykseen, se pitää tapettaman, että te olisitte kuninkaan tykönä hänen mennessänsä ulos ja sisälle.

11:9 Ja sadanpäämiehet tekivät kaikki, mitä pappi Joojada käskenyt oli, ja ottivat miehensä tykönsä, jotka sabbatina tulivat, niiden kanssa, jotka sabbatina läksivät, ja tulivat papin Joojadan tykö.

11:10 Ja pappi antoi päämiehille keihäät ja kilvet, jotka olivat olleet kuningas Davidin, ja olivat \Herran\ huoneessa.

11:11 Ja vartiat seisoivat kuninkaan ympärillä, jokaisella aseensa kädessänsä, oikiasta huoneen loukkaasta niin vasempaan loukkaasen, alttaria ja huonetta läsnä.

11:12 Ja hän toi kuninkaan pojan edes ja pani kruunun hänen päähänsä, ja antoi hänelle todistuksen, ja he tekivät hänen kuninkaaksi ja voitelimät hänen, ja löivät käsiänsä yhteen ja sanoivat: menestyköön kuningas!

11:13 Ja kuin Atalia kuuli kansan huudon, joka sinne juoksi, meni hän sisälle kansan tykö \Herran\ huoneeseen,

11:14 Ja näki, katso, kuningas seisoi patsaan tykönä, niinkuin tapa oli, ja päämiehet ja vaskitorvet kuninkaan tykönä, ja kaikki maan kansa oli iloissansa ja soittivat vaskitorvilla. Niin Atalia repäisi vaatteensa ja huusi: petos, petos!

11:15 Mutta pappi Joojada käski sadanpäämiehiä, jotka olivat pannut joukon päälle, ja sanoi heille: viekää häntä ulos joukon lävitse, ja jos joku seuraa häntä, se surmattakaa miekalla! Sillä pappi oli sanonut, ettei hänen pitänyt kuoleman

temppeleissä."

11:16 Niin he kävivät häneen käsiksi, ja kun hän oli tullut tielle, jota myöten hevosia kuljetettiin kuninkaan palatsiin, surmattiin hänet siellä.

11:17 Ja Joojada teki liiton Herran, kuninkaan ja kansan kesken, että he olisivat Herran kansa; niin myös kuninkaan ja kansan kesken.

11:18 Sitten kaikki maan kansa meni Baalin temppeliin, ja he hävittivät sen. Sen alttarit ja kuvat he löivät aivan murskaksi ja tappoivat alttarien edessä Mattanin, Baalin papin. Sitten pappi asetti vartijat vartioimaan Herran temppeliä.

11:19 Ja hän otti mukaansa sadanpäämiehet sekä kaarilaiset ja henkivartijat ja kaiken maan kansan, ja he veivät kuninkaan Herran temppeleistä ja tulivat henkivartijain portin kautta kuninkaan linnaan, ja hän istui kuninkaalliselle valtaistuimelle.

11:20 Ja kaikki maan kansa iloitsi, ja kaupunki pysyi rauhallisena. Mutta Ataljan he surmasivat miekalla kuninkaan linnassa.

11:21 Jooas oli seitsemän vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi.

12 LUKU

12:1 Jeehun seitsemäntenä hallitusvuotena tuli Jooas kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa neljäkymmentä vuotta. Hänen äitinsä oli nimeltään Sibja Beersebasta.

12:2 Ja Jooas teki sitä, mikä on oikein Herran silmissä, niin kauan kuin hän eli, sillä pappi Joojada oli opettanut häntä.

12:3 Kuitenkaan eivät uhrikukkulat hävinneet, vaan kansa uhrasi ja suitsutti yhä edelleen uhrikukkuloilla.

12:4 Ja Jooas sanoi papeille: "Kaiken rahan, joka pyhinä lahjoina tuodaan Herran temppeliin, käyvän rahan, kaiken arvion mukaan suoritettavan henkilörahan ja kaiken rahan, jonka joku sydämensä vaatimuksesta tuo Herran temppeliin,

\Herran\ huoneessa.

11:16 Ja he laskivat kätensä hänen päällensä, ja hän meni sitä tietä myöten, jota hevoset kuninkaan huoneeseen käyvät; ja hän tapettiin siellä.

11:17 Niin teki Jojada liiton \Herran\ ja kuninkaan välillä, ja kansan välillä, että he ovat \Herran\ kansa, niin myös kuninkaan ja kansan välillä.

11:18 Sitte meni kaikki maan kansa Baalin huoneeseen, ja kukistivat sen ja hänen alttarinsa, ja rikkoivat peräti kaikki hänen kuvansa, ja Mattanin Baalin papin tappoivat he myös alttarin edessä; mutta pappi asetti virat \Herran\ huoneessa.

11:19 Ja otti sadanpäämiehet ja esimiehet, ja vartiat ja kaiken maan kansan, ja he johdattivat kuninkaan alas \Herran\ huoneesta, ja tulivat vartiain portin tietä kuninkaan huoneeseen. Ja hän istui kuninkaan istuimelle.

11:20 Ja kaikki maan kansa oli iloissansa, ja kaupunki oli alallansa. Mutta Atalian olivat tappaneet miekalla kuninkaan huoneessa.

11:21 Ja Joas oli seitsemän ajastaikainen tullessansa kuninkaaksi.

12 LUKU

12:1 Seitsemäntenä Jehun vuotena tuli Joas kuninkaaksi, ja hallitsi neljäkymmentä ajastaikaa Jerusalemissa. Hänen äitinsä nimi oli Ziba Bersabasta.

12:2 Ja Joas teki sitä, mikä oikia oli ja \Herral\ hyvin kelpasi, niinkauvan kuin pappi Jojada opetti häntä;

12:3 Paitsi ettei hän pannut pois korkeuksia; sillä kansa uhrasi ja teki suitsutusta vielä korkeuksilla.

12:4 Ja Joas sanoi papeille: kaikki pyhitetyt rahat, jotka tuodaan \Herran\ huoneeseen, nimittäin raha jokaiselta ohitsekäyvältä, raha minkä kukin antaa veroksi hengeltänsä, ja kaikki raha, minkä itsekukin uhraa vapaasta sydämestä, ne

12:5 sen ottakoot papit itselleen, kukin tuttavaltaan; mutta heidän on niillä korjattava, mitä on rappeutunutta Herran temppelissä, missä vain jotakin rappeutunutta on."

12:6 Mutta vielä kuningas Jooaan kahdentenkymmenentenä kolmantena hallitusvuotena eivät papit olleet korjanneet mitään, mikä temppelissä oli rappeutunutta.

12:7 Silloin kuningas Jooas kutsui pappi Joojadan ja muut papit ja sanoi heille: "Miksi te ette ole korjanneet mitään, mikä temppelissä on rappeutunutta? Nyt te ette enää saa ottaa rahaa tuttaviltanne, vaan teidän on annettava se siihen, mikä temppelissä on rappeutunutta."

12:8 Ja papit suostuivat siihen, etteivät ottaisi rahaa kansalta, mutta eivät myöskään korjaisi sitä, mikä temppelissä oli rappeutunutta.

12:9 Mutta pappi Joojada otti arkun ja kaivoi reiän sen kanteen ja asetti sen alttarin ääreen, oikealle puolelle, kun mennään Herran temppeliin. Ja papit, jotka vartioivat ovea, panivat siihen kaiken rahan, mikä Herran temppeliin tuotiin.

12:10 Kun he näkivät, että arkussa oli paljon rahaa, meni kuninkaan kirjuri sinne ylimmäisen papin kanssa, ja he sitoivat yhteen ja laskivat rahat, jotka olivat Herran temppelissä.

12:11 Sitten annettiin punnitut rahat työnteettäjille, jotka oli pantu valvomaan töitä Herran temppelissä; ja he maksoivat niillä puusepät ja rakentajat, jotka tekivät työtä Herran temppelissä,

12:12 ynnä muurarit ja kivenhakkaajat, niin myös puutavarat ja hakatut kivet, jotka oli ostettava sen korjaamiseksi, mikä Herran temppelissä oli rappeutunutta, kaikki temppelin korjausmenot.

12:13 Ei kuitenkaan teetetty Herran temppeliin hopeavateja, veitsiä, maljoja, torvia, ei mitään kulta- tai hopeakaluja, rahalla, joka tuotiin Herran temppeliin,

kannettakaan \Herran\ huoneeseen.

12:5 Ottakaan papit sen itsellensä kukin tuttavaltansa; sillä pitää heidän parantaman sen, mikä rauennut on [Herran] huoneessa, kussa ikänä he löytävät olevan rauenneen.

12:6 Mutta kolmaanteenkolmattakymmentä kuningas Joaksen vuoteen ei olleet papit parantaneet sitä, mikä [Herran] huoneessa rauennut oli.

12:7 Niin kutsui kuningas Joas papin Jojadan ja muut papit ja sanoi heille: miksi ette paranna sitä, mikä huoneessa rauennut on? Niin ei pidä nyt teidän ottaman niitä rahoja tyköne kukin tuttavaltansa; mutta antakaat siihen, mikä rauennut on huoneessa.

12:8 Ja papit mielistyivät, ettei heidän pitänyt ottaman rahaa kansalta eikä parantaman sitä, mikä rauennut oli huoneessa.

12:9 Niin pappi Joojada otti arkun ja lävisti läven kanteen ja pani sen oikialle puolelle alttaria, josta käydään \Herran\ huoneesen sisälle. Ja papit, jotka vartioitsivat ovea, panivat sinne kaikki ne rahat, jotka tuotiin \Herran\ huoneesen.

12:10 Kuin he näkivät paljon rahaa olevan arkussa, tuli kuninkaan kirjoittaja ja ylimmäinen pappi ylös, ja sitoivat rahan yhteen, joka \Herran\ huoneesta löytyi, sitte kuin he olivat sen lukeneet.

12:11 Ja he antoivat valmiin rahan teettäjille, jotka olivat asetetut \Herran\ huoneesen; ja he antoivat ne puusepille, jotka rakensivat ja työtä tekivät \Herran\ huoneessa,

12:12 Ja muuraajille, ja kivenhakkaajille, ja niille, jotka hirsiiä ja vuoltuja kiviä ostivat, parantaaksensa mitä rauennut oli \Herran\ huoneessa ja kaikkiin, mitkä he huoneessa löysivät parannusta tarvitsevan.

12:13 Ei kuitenkaan tehty hopiamaljoja, psaltareita, viskaimia, torvia, taikka jotakin kultaista eli hopiaista astiaa \Herran\ huoneesen niistä rahoista, jotka \Herran\

12:14 vaan se annettiin työmiehille, että he sillä korjaisivat Herran temppeliä.

12:15 Eikä miehiltä, joille rahat luovutettiin työmiehille annettaviksi, vaadittu tilintekoa, vaan he toimivat luottamusmiehinä.

12:16 Vikauhri- ja syntiuhrirahoja ei tuotu Herran temppeliin; ne tulivat papeille.

12:17 Siihen aikaan Hasael, Aramin kuningas, tuli ja ryhtyi sotimaan Gatia vastaan, ja hän valloitti sen. Sitten Hasael kävi hyökkäämään Jerusalemiä vastaan.

12:18 Silloin Jooas, Juudan kuningas, otti kaikki pyhät lahjat, jotka hänen isänsä, Juudan kuninkaat Joosafat, Joram ja Ahasja, olivat pyhittäneet, ja omat pyhät lahjansa sekä kaiken kullan, mitä oli Herran temppelin aarrekammioissa ja kuninkaan linnassa, ja lähetti ne Hasaelille, Aramin kuninkaalle. Niin tämä lähti pois Jerusalemin kimpusta.

12:19 Mitä muuta on kerrottavaa Jooaasta ja kaikesta, mitä hän teki, se on kirjoitettuna Juudan kuningasten aikakirjassa.

12:20 Mutta hänen palvelijansa nousivat ja tekivät salaliiton ja surmasivat Jooaan Millo-rakennuksessa, siinä, mistä mennään alas Sillaan.

12:21 Hänen palvelijansa Joosakar, Simeatin poika, ja Joosabad, Soomerin poika, löivät hänet kuoliaaksi, ja hänet haudattiin isiensä viereen Daavidin kaupunkiin. Ja hänen poikansa Amasja tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

13 LUKU

13:1 Juudan kuninkaan Jooaan, Ahasjan pojan, kahdentenkymmenentenä kolmantena hallitusvuotena tuli Jooahas, Jeehun poika, Israelin kuninkaaksi, ja hän hallitsi Samariassa seitsemäntoista vuotta.

13:2 Ja hän teki sitä, mikä on paha Herran silmissä, ja vaelsi Jerobeamin,

huoneesen tuodut olivat.

12:14 Mutta ne annettiin työväelle, että he niillä parantaisivat \Herran\ huoneen.

12:15 Ja ne miehet ei tarvinneet lukua tehdä, joiden käsiin raha annettiin, työväelle annettaa; vaan he toimittivat sen uskollisesti.

12:16 Mutta rikosuhriin ja syntiuhriin rahoja ei tuotu \Herran\ huoneesen; sillä ne olivat pappein.

12:17 Silloin matkusti Hasael Syrian kuningas ja soti Gatia vastaan, ja voitti sen. Ja Hasael käänsi itsensä menemään ylös Jerusalemiin.

12:18 Niin otti Joas Juudan kuningas kaikki pyhitetyt, jotka hänen esivanhempansa Josaphat, Joram ja Ahasia Juudan kuninkaat olivat pyhittäneet, ja ne mitkä hän itse pyhittänyt oli, niin myös kaiken kullan, joka löytyi \Herran\ huoneen tavaroista ja kuninkaan huoneesta, ja lähetti Hasaelille Syrian kuninkaalle; sitte hän meni Jerusalemista pois.

12:19 Mitä enempi on Joaksesta sanomista, ja kaikista, mitä hän tehnyt on: eikö ne ole kirjoitetut Juudan kuningasten aikakirjassa?

12:20 Ja hänen palveliansa nousivat ja tekivät liiton, ja löivät Joaksen kuoliaaksi Millon huoneessa, josta mennään alas Sillaan:

12:21 Nimittäin Josabar Simeatin poika ja Josabad Somerin poika, hänen palveliansa, löivät hänen kuoliaaksi. Ja hän haudattiin isäinsä kanssa Davidin kaupunkiin. Ja Amatsia hänen poikansa tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

13 LUKU

13:1 Joaksen Ahasian pojan Juudan kuninkaan kolmantena vuotena kolmattakymmentä oli Joahas Jehun poika Israelin kuningas Samarjassa seitsemäntoistakymmentä ajastaikaa,

13:2 Ja teki paha \Herran\ edessä, ja vaelsi Jerobeamin Nebatin pojan synneissä,

Nebatin pojan, synneissä, joilla tämä oli saattanut Israelin tekemään syntiä; hän ei luopunut niistä.

13:3 Niin Herran viha syttyi Israelia kohtaan, ja hän antoi heidät Hasaelin, Aramin kuninkaan, ja Benhadadin, Hasaelin pojan, käsiin koko siksi ajaksi.

13:4 Mutta Joahas lepytti Herraa, ja Herra kuuli häntä, sillä hän näki Israelin sorron, kun Aramin kuningas sorti heitä.

13:5 Ja Herra antoi Israelille vapauttajan, ja he pääsivät aramilaisten käsistä. Ja israelilaiset asuivat majoissansa niinkuin ennenkin.

13:6 Eivät he kuitenkaan luopuneet Jerobeamin suvun synneistä, joilla hän oli saattanut Israelin tekemään syntiä, vaan he vaelsivat niissä; aserakin jäi paikoilleen Samariaan.

13:7 Niin ei Herra jättänyt Joohaalle väkeä enempää kuin viisikymmentä ratsumiestä, kymmenet sotavaunut ja kymmenentuhatta jalkamiestä; sillä Aramin kuningas oli hävittänyt ne ja pannut ne tomuksi, niinkuin puitaessa tulee tomua.

13:8 Mitä muuta on kerrottavaa Joohaasta, kaikesta, mitä hän teki, ja hänen urotöistensä, se on kirjoitettuna Israelin kuningasten aikakirjassa.

13:9 Ja Joahas meni lepoon isiensä tykö, ja hänet haudattiin Samariaan. Ja hänen poikansa Joas tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

13:10 Juudan kuninkaan Jooaan kolmantenäkymmenentenä seitsemäntenä hallitusvuotena tuli Joas, Jooahan poika, Israelin kuninkaaksi, ja hän hallitsi Samariassa kuusitoista vuotta.

13:11 Hän teki sitä, mikä on paha Herran silmissä: hän ei luopunut mistään Jerobeamin, Nebatin pojan, synneistä, joilla tämä oli saattanut Israelin tekemään syntiä, vaan vaelsi niissä.

13:12 Mitä muuta on kerrottavaa Jooaasta, kaikesta, mitä hän teki, ja hänen

joka Israelin saatti syntiä tekemään, ja ei lakannut siitä.

13:3 Ja \Herran\ viha julmistui Israelin päälle ja hän antoi heidät Hasaelin Syrian kuninkaan ja Benhadadin Hasaelin pojan käsiin, niinkauvan kuin he elivät.

13:4 Mutta Joahas rukoili \Herran\ kasvoja, ja \Herra\ kuuli häntä; sillä hän näki Israelin ahdistuksen, kuinka Syrian kuningas ahdisti heitä,

13:5 Ja \Herra\ antoi Israelille pelastajan, joka heidät johdatti ulos Syrialaiisten käsistä, niin että Israelin lapset asuivat majassansa niinkuin ennenkin.

13:6 Ei he kuitenkaan luopuneet Jerobeamin huoneen synneistä, joka Israelin saatti syntiä tekemään, vaan hekin vaelsivat niissä; ja metsistö seisoi Samariassa.

13:7 Mutta Joahaksen kansasta ei enempää jäänyt, kuin viisikymmentä hevosmiestä, ja kymmenen vaunua, ja kymmenentuhatta jalkamiestä; sillä Syrian kuningas oli heidät hukuttanut ja tehnyt niinkuin tomun, riittä tapettaissa.

13:8 Mitä enempi Joahaksesta sanomista on, ja kaikista, mitä hän tehnyt on, ja hänen voimastansa: eikö se ole kirjoitettu Israelin kuningasten aikakirjassa.

13:9 Ja Joahas nukkui isäinsä kanssa, ja he hautasivat hänen Samariaan; ja hänen poikansa Joas tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

13:10 Joaksen Juudan kuninkaan seitsemäntenä vuonna neljäntäkymmentä oli Joas Joahaksen poika Israelin kuningas Samariassa kuusitoistakymmentä ajastaikaa,

13:11 Ja teki paha \Herran\ edessä, ja ei luopunut kaikista Jerobeamin Nebatin pojan synneistä, joka Israelin saatti syntiä tekemään; vaan vaelsi niissä.

13:12 Mitä enempi Joaksesta sanomista on, ja mitä hän tehnyt on, ja hänen

urotöistään, kuinka hän soti Juudan kuningasta Amasjaa vastaan, se on kirjoitettuna Israelin kuningasten aikakirjassa.

13:13 Ja Jooas meni lepoon isiensä tykö, ja Jerobeam istui hänen valtaistuimellensa. Ja Jooas haudattiin Samariaan Israelin kuningasten viereen.

13:14 Mutta kun Elisa sairasti kuolintautiansa, tuli Jooas, Israelin kuningas, hänen tykönsä. Ja kumartuneena hänen kasvojensa yli hän itki ja sanoi: "Isäni, isäni! Israelin sotavaunut ja ratsumiehet!"

13:15 Niin Elisa sanoi hänelle: "Nouda jousi ja nuolia." Ja hän nouti hänelle jousen ja nuolia.

13:16 Sitten hän sanoi Israelin kuninkaalle: "Laske kätesi jouselle." Ja kun hän oli laskenut kätensä, pani Elisa kätensä kuninkaan kätten päälle.

13:17 Ja hän sanoi: "Avaa ikkuna itään päin." Ja kun tämä oli avannut sen, sanoi Elisa: "Ammu." Ja hän ampui. Niin hän sanoi: "Herran voitonnuoli, voitonnuoli Aramia vastaan! Sinä olet voittava aramilaiset Afekissa perinpohjin."

13:18 Sitten hän sanoi: "Ota nuolet." Ja kun hän oli ne ottanut, sanoi hän Israelin kuninkaalle: "Lyö maahan." Niin hän löi kolme kertaa ja lakkasi sitten.

13:19 Mutta Jumalan mies vihastui häneen ja sanoi: "Sinun olisi pitänyt lyödä viisi tai kuusi kertaa: silloin olisit voittanut aramilaiset perinpohjin. Mutta nyt olet voittava aramilaiset ainoastaan kolme kertaa."

13:20 Sitten Elisa kuoli, ja hänet haudattiin. Ja moabilaisten partiojoukkoja tuli maahan vuosi vuodelta.

13:21 Ja kerran, kun he haudatessaan erästä miestä näkivät partiojoukon, heittivät he miehen Elisan hautaan ja menivät matkoihinsa. Kun mies kosketti Elisan luita, virkosi hän ja nousi jaloilleen.

voimastansa, kuinka hän Amatsian Juudan kuninkaan kanssa sotinut on: eikö se ole kirjoitettu Israelin kuningasten aikakirjassa?

13:13 Ja Joas nukkui isäinsä kanssa, ja Jerobeam istui hänen istuimellensa. Mutta Joas haudattiin Samariaan Israelin kuningasten oheen.

13:14 Ja Elisa sairasti kuolintautiansa; ja Joas Israelin kuningas tuli hänen tykönsä ja itki hänen edessänsä, ja sanoi: minun isäni, minun isäni, Israelin vaunu ja hänen ratsasmiehensä!

13:15 Elisa sanoi hänelle: ota jousi ja nuolet! Ja kuin hän otti joutsen ja nuolet,

13:16 Sanoi hän Israelin kuninkaalle: jännitä jousi kädellä; ja hän jännitti kädellensä. Ja Elisa lasi kätensä kuninkaan kätten päälle,

13:17 Ja sanoi: avaa akkuna, joka on itään päin; ja hän avasi sen. Ja Elisa sanoi: ammu; ja hän ampui. Hän sanoi: pelastuksen nuoli \Herralta\, pelastuksen nuoli Syrialaisia vastaan: ja sinun pitää lyömän Syrialaiset Aphekissa, siihenasti että he lopetetut ovat.

13:18 Ja hän sanoi: ota nuolet! ja kuin hän otti ne, sanoi hän Israelin kuninkaalle: lyö maahan! ja hän löi kolmasti ja sitte lakkasi.

13:19 Niin Jumalan mies närkästyi hänen päällensä ja sanoi: jos olisit lyönyt viidesti eli kuudesti, niin sinä olisit lyönyt Syrialaiset, siihen asti että he olisivat lopetetut; mutta nyt sinun pitää lyömän heitä kolmasti.

13:20 Kuin Elisa oli kuollut, ja he olivat hänen haudanneet, tuli Moabilaisten sotajoukko maakuntaan sinä vuonna.

13:21 Ja tapahtui, että he hautasivat yhtä miestä, ja kuin he saivat nähdä sotajoukon, heittivät he miehen Elisan hautaan; ja kuin hän sinne tuli ja sattui Elisan luihin, tuli hän eläväksi ja nousi jaloilleensa.

13:22 Hasael, Aramin kuningas, sorti Israelia, niin kauan kuin Jooahas eli.

13:23 Mutta Herra oli heille laupias, armahti heitä ja kääntyi heidän puoleensa liiton tähden, jonka hän oli tehnyt Aabrahamin, lisakin ja Jaakobin kanssa. Sillä hän ei tahtonut tuhota heitä, eikä hän ollut vielä heittänyt heitä pois kasvojensa edestä.

13:24 Ja Hasael, Aramin kuningas, kuoli, ja hänen poikansa Benhadad tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

13:25 Ja Jooas, Jooahaan poika, otti Benhadadilta, Hasaelin pojalta, takaisin ne kaupungit, jotka tämä oli asevoimalla ottanut hänen isältänsä Jooahaalta. Kolme kertaa Jooas voitti hänet ja otti takaisin Israelin kaupungit.

14 LUKU

14:1 Israelin kuninkaan Jooaan, Jooahaan pojan, toisena hallitusvuotena tuli Amasja, Jooaan poika, Juudan kuninkaaksi.

14:2 Hän oli kahdenkymmenen viiden vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa kaksikymmentä yhdeksän vuotta. Hänen äitinsä oli nimeltään Joaddin, Jerusalemista.

14:3 Hän teki sitä, mikä on oikein Herran silmissä, ei kuitenkaan niinkuin hänen isänsä Daavid. Kaikessa hän teki, niinkuin hänen isänsä Jooas oli tehnyt.

14:4 Kuitenkaan eivät uhrikukkulat hävinneet, vaan kansa uhrasi ja suitsutti yhä edelleen uhrikukkuloilla.

14:5 Ja kun kuninkuus oli vahvistunut hänen käsissään, surmautti hän ne palvelijansa, jotka olivat murhanneet kuninkaan, hänen isänsä.

14:6 Mutta murhaajain lapset hän jätti surmaamatta, niinkuin on kirjoitettu Mooseksen lain kirjaan, jossa Herra on käskenyt: "Älköön isiä rangaistako kuolemalla lasten tähden älköönkä lapsia isien tähden; kukin rangaistakoon

13:22 Ja Hasael Syrian kuningas ahdisti Israelia, niinkauvan kuin Joahas eli.

13:23 Mutta \Herra\ teki armon heidän kanssansa, ja armahti heidän päällensä, ja käänsi itsensä heidän puoleensa, liittonsa tähden Abrahamin, Isaakin ja Jakobin kanssa, ja ei tahtonut kadottaa heitä, eikä heittänyt heitä pois kasvoinsa edestä tähän asti.

13:24 Ja Hasael Syrian kuningas kuoli, ja hänen poikansa Benhadad tuli kuninkaaksi hänen siaan.

13:25 Ja Joas Joahaksen poika palasi ja otti ne kaupungit Benhadadilta Hasaelin pojalta jälleen, jotka hän hänen isältänsä Joahakselta sodalla ottanut oli. Joas löi kolmasti häntä, ja sai Israelin kaupungit jälleen.

14 LUKU

14:1 Toisena Joaksen Joahaksen pojan Israelin kuninkaan vuonna tuli Amatsia Joaksen Juudan kuninkaan poika kuninkaaksi.

14:2 Hän oli viiden ajastajan vanha kolmattakymmentä, kuin hän tuli kuninkaaksi, ja hallitsi yhdeksän ajastaikaa kolmattakymmentä Jerusalemissa. Hänen äitinsä nimi oli Joaddan Jerusalemista.

14:3 Ja hän teki mitä \Herralle\ hyvästi kelpasi, ei kuitenkaan niinkuin hänen isänsä David, vaan kaiketi niinkuin hänen isänsä Joas oli tehnyt, niin myös hän teki.

14:4 Sillä korkeudet ei olleet pannut pois; mutta kansa uhrasi vielä ja suitsutti korkeuksilla.

14:5 Ja kuin valtakunta hänen kädessään vahvistui, löi hän palveliansa, jotka kuninkaan hänen isänsä tappaneet olivat.

14:6 Mutta tappajain lapsia ei hän surmannut, niinkuin kirjoitettu on Moseksen lakikirjassa, jossa \Herra\ käskenyt oli ja sanonut: Isät ei pidä kuoleman lasten tähden, ja lapset ei pidä kuoleman isänsä tähden, vaan jokainen pitää kuoleman

kuolemalla oman syntinsä tähden."

14:7 Hän voitti edomilaiset Suolalaaksossa, kymmenentuhatta miestä, ja valloitti Seelan asevoimalla ja antoi sille nimen Jokteel, joka sillä tänäkin päivänä on.

14:8 Silloin Amasja lähetti sanansaattajat Israelin kuninkaan Jooaan, Jooahaan pojan, Jeehun pojanpojan luo ja käski sanoa hänelle: "Tule, otelkaamme keskenämme."

14:9 Mutta Jooas, Israelin kuningas, lähetti Amasjalle, Juudan kuninkaalle tämän sanan: "Libanonilla kasvava ohdake lähetti setripuulle, joka kasvoi Libanonilla, sanan: 'Anna tyttäresi vaimoksi minun pojalleni.' Mutta metsän eläimet Libanonilla kulkivat ohdakkeen ylitse ja tallasivat sen maahan.

14:10 Sinä olet voittanut Edomin, ja siitä olet käynyt ylpeäksi. Tyydy siihen kunniaan ja pysy kotonasi. Minkätähden tuotat onnettomuuden? Sinä kukistut itse ynnä Juuda sinun kanssasi."

14:11 Mutta Amasja ei totellut. Niin Jooas, Israelin kuningas, lähti liikkeelle, ja he, hän ja Amasja, Juudan kuningas, ottelivat keskenään Beet-Semeksessä, joka on Juudan aluetta.

14:12 Ja israelilaiset voittivat Juudan miehet, ja nämä pakenivat kukin majallensa.

14:13 Ja Jooas, Israelin kuningas, otti Juudan kuninkaan Amasjan, Jooaan pojan, Ahasjan pojanpojan, Beet-Semeksessä vangiksi. Kun hän tuli Jerusalemiin, revitti hän Jerusalemin muuria Efraimin portista Kulmaporttiin saakka, neljäsataa kyynärää.

14:14 Ja hän otti kaiken kullan ja hopean sekä kaikki kalut, mitä Herran temppelissä ja kuninkaan linnan aarrekammioissa oli, ynnä panttivankeja, ja palasi Samariaan.

14:15 Mitä muuta on kerrottavaa Jooaasta, siitä, mitä hän teki, ja hänen urotöistään, kuinka hän soti Amasjaa, Juudan kuningasta, vastaan, se on kirjoitettuna Israelin kuningasten aikakirjassa.

oman syntinsä tähden.

14:7 Hän löi myös kymmentuhatta Edomilaista Suolalaaksossa, ja voitti Selan (kaupungin) sodalla, ja kutsui sen nimen Jokteel tähän päivään asti.

14:8 Silloin lähetti Amatsia sanansaattajat Joaksen Joahaksen pojan Jehun pojan Israelin kuninkaan tykö, ja käski hänelle sanoa: tule ja katselkaamme toinen toistamme!

14:9 Mutta Joas Israelin kuningas lähetti Amatsian Juudan kuninkaan tykö ja antoi hänelle sanoa: orjantappura, Libanonissa, lähetti sedripuun tykö Libanonissa ja antoi hänelle sanoa: anna tyttäres minun pojalleni emännäksi! Mutta metsän eläimet kedolla Libanonissa juoksivat orjantappuran päälle ja maahan tallasivat sen.

14:10 Sinä olet kokonansa lyönyt Edomilaiset, siitä paisuu sinun sydämes: pidä se ylistys ja ole kotonas! miksis etsit vahinkoa kaatuakses sekä itse että Juuda sinun kanssas?

14:11 Mutta Amatsia ei totellut häntä. Niin meni Joas Israelin kuningas ylös, ja he katselivat toinen toistansa, hän ja Amatsia Juudan kuningas Betsemeksessä, joka Juudassa on.

14:12 Mutta Juuda lyötiin Israelilta, niin että jokainen pakeni majoillensa.

14:13 Ja Joas Israelin kuningas otti Amatsian Juudan kuninkaan Joaksen pojan, Ahasian pojan, Betsemeksessä kiinni, ja tuli Jerusalemiin, ja kukisti Jerusalemin muurit Ephraimin portista Kulmaporttiin asti, neljänsadan kyynärän pituudelta,

14:14 Ja otti kaiken kullan ja hopian ja kaikki astiat, jotka löyttiin \Herran\ huoneesta ja kuninkaan huoneen tavaroista, ja vielä hänen lapsensa pantiksi, ja palasi Samariaan.

14:15 Mitä enempi Joaksesta sanomista on, mitä hän tehnyt on, ja hänen väkevyydestänsä, ja kuinka hän Amatsian Juudan kuninkaan kanssa soti: eikö se ole kirjoitettu Israelin kuningasten aikakirjassa?

14:16 Ja Jooas meni lepoon isiensä tykö, ja hänet haudattiin Samariaan Israelin kuningasten viereen. Ja hänen poikansa Jerobeam tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

14:17 Mutta Juudan kuningas Amasja, Jooaan poika, eli Israelin kuninkaan Jooaan, Jooahaan pojan, kuoleman jälkeen viisitoista vuotta.

14:18 Mitä muuta on kerrottavaa Amasjasta, se on kirjoitettu Juudan kuningasten aikakirjassa.

14:19 Ja häntä vastaan tehtiin Jerusalemissa salaliitto. Hän pakeni Laakiiseen, mutta Laakiiseen lähetettiin miehiä hänen jälkeensä, ja ne surmasivat hänet siellä.

14:20 Hänet nostettiin hevosten selkään ja haudattiin Jerusalemiin isiensä viereen Daavidin kaupunkiin.

14:21 Mutta koko Juudan kansa otti Asarjan, joka oli kuudentoista vuoden vanha, ja teki hänet kuninkaaksi hänen isänsä Amasjan sijaan.

14:22 Hän linnoitti Eelatin ja palautti sen Juudalle, sittenkuin kuningas oli mennyt lepoon isiensä tykö.

14:23 Juudan kuninkaan Amasjan, Jooaan pojan, viidentenätoista hallitusvuotena tuli Jerobeam, Jooaan poika, Israelin kuninkaaksi, ja hän hallitsi Samariassa neljäkymmentä yksi vuotta.

14:24 Hän teki sitä, mikä on pahaa Herran silmissä; hän ei luopunut mistään Jerobeamin, Nebatin pojan, synneistä, joilla tämä oli saattanut Israelin tekemään syntiä.

14:25 Hän palautti entiselleen Israelin alueen, siitä, mistä mennään Hamatiin, aina Aromaaniin mereen saakka, sen sanan mukaan, jonka Herra, Israelin Jumala, oli puhunut palvelijansa, profeetta Joonan, Amittain pojan, kautta, joka oli kotoisin Gat-Heeferistä.

14:26 Sillä Herra oli nähnyt Israelin ylen katkeran kurjuuden, kuinka kaikki tyynni menehtyivät eikä Israelilla ollut auttajaa.

14:27 Herra ei ollut vielä sanonut, että hän

14:16 Ja Joas nukkui isänsä kanssa ja haudattiin Samariassa, Israelin kuningasten sekaan; ja hänen poikansa Jerobeam tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

14:17 Mutta Amatsia, Joaksen Juudan kuninkaan poika, eli Joaksen Joahaksen Israelin kuninkaan pojan kuoleman jälkeen viisitoistakymmentä ajastaikaa.

14:18 Mitä enempi Amatsiasta sanomista on: eikö se ole kirjoitettu Juudan kuningasten aikakirjassa?

14:19 Ja he tekivät liiton häntä vastaan Jerusalemissa; mutta hän pakeni Lakikseen, ja he lähettivät hänen peräänsä Lakikseen, ja tappoivat hänen siellä.

14:20 Ja he veivät hänen sieltä hevosilla pois, ja hän haudattiin Jerusalemissa isänsä oheen Davidin kaupungissa.

14:21 Ja koko Juudan kansa ottivat Asarian kuudentoistakymmenen ajastajan vanhana, ja tekivät hänet kuninkaaksi isänsä Amatsian sijaan.

14:22 Hän rakensi Eelatin ja saatti sen jälleen Juudan alle, sitte kuin kuningas isänsä kanssa nukkunut oli.

14:23 Amatsian Joaksen pojan Juudan kuninkaan viidentenä vuonna toistakymmentä oli Jerobeam Joaksen poika Israelin kuningas Samariassa yhden ajastajan viidettäkymmentä,

14:24 Ja teki pahaa \Herran\ edessä, ja ei lakannut kaikista Jerobeamin Nebatin pojan synneistä, joka Israelin saatti syntiä tekemään.

14:25 Hän otti Israelin maan rajat jälleen, Hematista hamaan kedon mereen asti, \Herran\ Israelin Jumalan sanan jälkeen, jonka hän sanonut oli palveliansa, propheta Jonan, Amittain pojan kautta, joka oli Gat-Heeferistä.

14:26 Sillä \Herra\ näki Israelin suuren viheliäisyyden, niin ettei ollut suljettua, eikä hylättyä, eikä auttajaa Israelissa.

14:27 Ja \Herra\ ei ollut sanonut

oli pyyhkivä Israelin nimen pois taivaan alta, ja niin hän vapautti heidät Jerobeamin, Jooaan pojan, kautta.

14:28 Mitä muuta on kerrottavaa Jerobeamista, kaikesta, mitä hän teki, ja hänen urotöistensä, kuinka hän kävi sotaa ja kuinka hän palautti Israelille Damaskosta ja Hamatista sen, mikä oli ollut Juudan, se on kirjoitettuna Israelin kuningasten aikakirjassa.

14:29 Ja Jerobeam meni lepoon isiensä, Israelin kuningasten, tykö. Ja hänen poikansa Sakarja tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

15 LUKU

15:1 Jerobeamin, Israelin kuninkaan, kahdentenakymmenentenä seitsemäntenä hallitusvuotena tuli Asarja, Amasjan poika, Juudan kuninkaaksi.

15:2 Hän oli kuudentoista vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi ja hallitsi Jerusalemissa viisikymmentä kaksi vuotta. Hänen äitinsä oli nimeltään Jekolja, Jerusalemista.

15:3 Ja hän teki sitä, mikä on oikein Herran silmissä, aivan niinkuin hänen isänsä Amasja oli tehnyt.

15:4 Kuitenkaan eivät uhrikukkulat hävinneet, vaan kansa uhrasi ja suitsutti yhä edelleen uhrikukuloilla.

15:5 Ja Herra löi kuningasta, niin että hän oli pitalitautinen kuolinpäiväänsä saakka. Hän asui eri talossa, mutta Jootam, kuninkaan poika, oli linnan päällikkönä ja tuomitsi maan kansaa.

15:6 Mitä muuta on kerrottavaa Asarjasta ja kaikesta, mitä hän teki, se on kirjoitettuna Juudan kuningasten aikakirjassa.

15:7 Ja Asarja meni lepoon isiensä tykö, ja hänet haudattiin isiensä viereen Daavidin kaupunkiin. Ja hänen poikansa Jootam tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

15:8 Asarjan, Juudan kuninkaan, kolmantenakymmenentenä kahdeksantena

tahtovansa pyyhkiä Israelin nimeä taivaan alta pois; mutta autti heitä Jerobeamin Joaksen pojan kautta.

14:28 Mitä enempi Jerobeamista sanomista on, ja kaikista mitä hän tehnyt on, ja hänen väkevydestänsä, kuinka hän sotinut on, ja kuinka hän otti Damaskun jälleen ja Hematin Juudalle Israelissa: eikö se ole kirjoitettu Israelin kuningasten aikakirjassa?

14:29 Ja Jerobeam nukkui isänsä, Israelin kuningasten kanssa; ja hänen poikansa Sakaria tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

15 LUKU

15:1 Jerobeamin Israelin kuninkaan seitsemäntenä vuonna kolmattakymmentä tuli Asaria Amatsian Juudan kuninkaan poika kuninkaaksi.

15:2 Ja kuudentoistakymmenen ajastaikainen oli hän tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi kaksi vuotta kuudettakymmentä Jerusalemissa; hänen äitinsä kutsuttiin Jekolja Jerusalemista.

15:3 Ja hän teki mitä \Herralle\ hyvästi kelpasi, kaiketi niinkuin hänen isänsä Amatsia tehnyt oli,

15:4 Paitsi sitä ettei he luopuneet korkeuksista; sillä kansa uhrasi ja suitsutti vielä korkeuksilla.

15:5 Ja \Herra\ vaivasi kuningasta, niin että hän oli spitalissa kuolemapäiväänsä asti, ja asui erinäisessä huoneessa. Mutta Jotam kuninkaan poika hallitsi huoneen ja tuomitsi kansaa maalla.

15:6 Mitä enempi Asariasta sanomista on, ja kaikista, mitä hän tehnyt on: eikö se ole kirjoitettu Juudan kuningasten aikakirjassa?

15:7 Ja Asaria nukkui isänsä kanssa ja haudattiin isänsä tykö Davidin kaupunkiin; ja hänen poikansa Jotam tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

15:8 Asarian Juudan kuninkaan kahdeksantena vuonna neljättäkymmentä oli

hallitusvuotena tuli Sakarja, Jerobeamin poika, Israelin kuninkaaksi, ja hän hallitsi Samariassa kuusi kuukautta.

15:9 Ja hän teki sitä, mikä on paha Herran silmissä, niinkuin hänen isänsäkin olivat tehneet; hän ei luopunut Jerobeamin, Nebatin pojan, synneistä, joilla tämä oli saattanut Israelin tekemään syntiä.

15:10 Ja Sallum, Jaabeksen poika, teki salaliiton häntä vastaan ja löi hänet kuoliaaksi kansan nähden ja tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

15:11 Mitä muuta on kerrottavaa Sakarjasta, katso, se on kirjoitettuna Israelin kuningasten aikakirjassa.

15:12 Näin toteutui Herran sana, jonka hän oli puhunut Jeehulle sanoen: "Sinun poikasi istukoot Israelin valtaistuimella neljänteen polveen": niin tapahtui.

15:13 Sallum, Jaabeksen poika, tuli kuninkaaksi Ussian, Juudan kuninkaan, kolmantenäkymmenentenä yhdeksäntenä hallitusvuotena, ja hän hallitsi Samariassa kuukauden päivät.

15:14 Mutta silloin Menahem, Gaadin poika, lähti liikkeelle Tirsasta, tuli Samariaan ja löi Sallumin, Jaabeksen pojan, kuoliaaksi Samariassa. Ja hän tuli kuninkaaksi tämän sijaan.

15:15 Mitä muuta on kerrottavaa Sallumista ja salaliitosta, jonka hän teki, katso, se on kirjoitettuna Israelin kuningasten aikakirjassa.

15:16 Siihen aikaan Menahem hävitti Tifsahin ja kaiken, mitä siellä oli, niin myös sen alueen Tirsasta lähtien, koska he eivät avanneet hänelle portteja; hän hävitti sen ja halkaisi kaikki raskaat vaimot.

15:17 Juudan kuninkaan Asarjan kolmantenäkymmenentenä yhdeksäntenä hallitusvuotena tuli Menahem, Gaadin poika, Israelin kuninkaaksi, ja hän hallitsi Samariassa kymmenen vuotta.

15:18 Hän teki sitä, mikä on paha Herran edessä; hän ei luopunut koko elinaikanaan mistään Jerobeamin, Nebatin pojan,

Sakaria Jerobeamin poika Israelin kuningas kuusi kuukautta Samariassa,

15:9 Ja hän teki paha Herran edessä, niinkuin hänen isänsäkin tehneet olivat, ja ei luopunut Jerobeamin Nebatin pojan synneistä, joka Israelin saatti syntiä tekemään.

15:10 Ja Sallum Jabeksen poika teki liiton häntä vastaan, ja löi hänen kansan edessä, ja tappoi hänen, ja tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

15:11 Mitä enempi Sakariasta sanomista on: katso, se on kirjoitettu Israelin kuningasten aikakirjassa.

15:12 Tämä on Herran sana, jonka hän Jehulle puhunut oli, sanoen: sinun poikas pitää istuman Israelin istuimella neljänteen polveen asti; ja se tapahtui niin.

15:13 Ussian Juudan kuinkaan yhdeksäntenä vuonna neljäntäkymmentä tuli Sallum Jabeksen poika kuninkaaksi, ja hallitsi kuukauden Samariassa.

15:14 Sillä Menahem Gadin poika meni ylös Tirsasta ja tuli Samariaan, ja löi Sallumin Jabeksen pojan Samariassa, tappoi hänen ja tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

15:15 Mitä enempi Sallumista sanomista on ja hänen liitostansa, jonka hän teki: katso, se on kirjoitettu Israelin kuningasten aikakirjassa.

15:16 Silloin löi Menahem Tipsan ja kaikki jotka siellä olivat, ja löi heidän rajansa Tirsasta, ettei he häntä tahtoneet päästää sisälle, ja kaikki heidän raskaat vaimonsa repäisi hän rikki.

15:17 Asarian Juudan kuninkaan yhdeksäntenä vuonna neljäntäkymmentä tuli Menahem Gadin poika Israelin kuninkaaksi ja oli kymmenen vuotta Samariassa,

15:18 Ja teki paha Herran edessä, ja ei luopunut elinaikansa Jerobeamin Nebatin pojan synneistä, joka Israelin saatti syntiä

synneistä, joilla tämä oli saattanut Israelin tekemään syntiä.

15:19 Puul, Assurin kuningas, hyökkäsi maahan; ja Menahem antoi Puulille tuhat talenttia hopeata, että tämä auttaisi häntä ja vahvistaisi kuninkuuden hänen käsiinsä.

15:20 Ja Menahem otti rahat verona Israelilta, kaikilta varakkailta miehiltä, niin että jokainen joutui maksamaan Assurin kuninkaalle viisikymmentä sekeliä hopeata.

15:21 Niin Assurin kuningas palasi takaisin eikä jäänyt siihen maahan. Mitä muuta on kerrottavaa Menahemista ja kaikesta, mitä hän teki, se on kirjoitettuna Israelin kuningasten aikakirjassa.

15:22 Ja Menahem meni lepoon isiensä tykö. Ja hänen poikansa Pekahja tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

15:23 Juudan kuninkaan Asarjan viidentenäkympmenentenä hallitusvuotena tuli Pekahja, Menahemin poika, Israelin kuninkaaksi, ja hän hallitsi Samariassa kaksi vuotta.

15:24 Hän teki sitä, mikä on paha Herran silmissä; hän ei luopunut Jerobeamin, Nebatin pojan, synneistä, joilla tämä oli saattanut Israelin tekemään syntiä.

15:25 Ja Pekah, Remaljan poika, hänen vaunusoturinsa, teki salaliiton häntä vastaan ja tappoi hänet Samariassa kuninkaan linnan palatsissa, sekä hänet että Argobin ja Arjen, jolloin Pekahilla oli mukanaan viisikymmentä Gileadin miestä. Näin tämä surmasi hänet ja tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

15:26 Mitä muuta on kerrottavaa Pekahjasta ja kaikesta, mitä hän teki, katso, se on kirjoitettuna Israelin kuningasten aikakirjassa.

15:27 Juudan kuninkaan Asarjan viidentenäkympmenentenä toisena hallitusvuotena tuli Pekah, Remaljan poika, Israelin kuninkaaksi, ja hän hallitsi Samariassa kaksikymmentä vuotta.

tekemään.

15:19 Ja Phul Assyrian kuningas tuli maakuntaan, ja Menahem antoi Phulille tuhannen leiviskää hopiaa, että hän olisi pitänyt hänen kanssansa ja vahvistanut häntä valtakuntaan.

15:20 Ja Menahem pani hopiaveron voimallisten päälle Israelissa, että itsekukin heistä antais viisikymmentä hopiasiklää Assyrian kuninkaalle. Niin meni Assyrian kuningas kotia jälleen ja ei jäänyt maalle.

15:21 Mitä enempi Menahemista sanomista on, ja kaikista mitä hän tehnyt on: eikö se ole kirjoitettu Israelin kuningasten aikakirjassa?

15:22 Ja Menahem nukkui isiensä kanssa; ja Pekahja hänen poikansa tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

15:23 Viidentenäkympmenentenä Asarian Juudan kuninkaan vuonna tuli Pekahja Menahemin poika Israelin kuninkaaksi ja oli kaksi vuotta Samariassa,

15:24 Ja teki paha Herran edessä; ei hän luopunut Jerobeamin Nebatin pojan synneistä, joka Israelin saatti syntiä tekemään.

15:25 Ja Peka Remaljan poika hänen päämiehensä, kapinoitsi häntä vastaan ja löi hänen kuoliaaksi kuninkaan huoneen salissa, Samariassa, Argobin ja Arjen kanssa, ja viisikymmentä miestä hänen kanssansa Gileadin lapsista. Ja kuin hän oli hänen tappanut, tuli hän kuninkaaksi hänen sijaansa.

15:26 Mitä enempi Pekahjasta sanomista on ja kaikista mitä hän tehnyt on: katso, se on kirjoitettu Israelin kuningasten aikakirjassa.

15:27 Asarjan Juudan kuninkaan toisena vuonna kuudettakymmentä tuli Peka Remaljan poika Israelin kuninkaaksi, ja hallitsi Samariassa kaksikymmentä vuotta,

15:28 Hän teki sitä, mikä on paha Herran silmissä; hän ei luopunut Jerobeamin, Nebatin pojan, synneistä, joilla tämä oli saattanut Israelin tekemään syntiä.

15:29 Israelin kuninkaan Pekahin aikana tuli Tiglat-Pileser, Assurin kuningas, ja valloitti Iijonin, Abel-Beet-Maakan, Jaanoahin, Kedeksen, Haasorin, Gileadin ja Galilean, koko Naftalin maan, ja vei asukkaat pakkosiirtolaisuuteen Assuriin.

15:30 Mutta Hoosea, Eelan poika, teki salaliiton Pekahia, Remaljan poikaa, vastaan ja löi hänet kuoliaaksi ja tuli kuninkaaksi hänen sijaansa Jootamin, Ussian pojan, kahdentenakymmenentenä hallitusvuotena.

15:31 Mitä muuta on kerrottavaa Pekahista ja kaikesta, mitä hän teki, katso, se on kirjoitettuna Israelin kuningasten aikakirjassa.

15:32 Israelin kuninkaan Pekahin, Remaljan pojan, toisena hallitusvuotena tuli Jootam, Juudan kuninkaan Ussian poika, kuninkaaksi.

15:33 Hän oli kahdenkymmenen viiden vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi ja hallitsi Jerusalemissa kuusitoista vuotta. Hänen äitinsä oli nimeltään Jerusa, Saadokin tytär.

15:34 Hän teki sitä, mikä on oikein Herran silmissä, aivan niinkuin hänen isänsä Ussia oli tehnyt.

15:35 Kuitenkaan uhrikukkulat eivät hävinneet, vaan kansa uhrasi ja suitsutti yhä edelleen uhrikukkuloilla. Hän rakennutti Yläportin Herran temppeliin.

15:36 Mitä muuta on kerrottavaa Jootamista ja kaikesta, mitä hän teki, se on kirjoitettuna Juudan kuningasten aikakirjassa.

15:37 Niihin aikoihin alkoivat Resin, Aramin kuningas, ja Pekah, Remaljan poika, Herran lähettämänä käydä Juudan kimppuun.

15:38 Ja Jootam meni lepoon isiensä tykö, ja hänet haudattiin isiensä viereen, isänsä Daavidin kaupunkiin. Ja hänen poikansa Aahas tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

15:28 Ja teki paha Herran edessä, ei hän luopunut Jerobeamin Nebatin pojan synneistä, joka saatti Israelin syntiä tekemään.

15:29 Pekan Israelin kuninkaan aikana tuli Tiglat Pileser Assyrian kuningas, ja otti Gijonin, Abelbetmaekan, Janoan, Kedeksen, Hasorin, Gileadin, Galilean ja kaiken Naphtalin maan, ja vei heidät Assyriaan.

15:30 Ja Hosea Elan poika nosti kapinan Pekaa Remaljan poikaa vastaan ja löi hänen kuoliaaksi, ja tuli kuninkaaksi hänen sijaansa kahdentenakymmenentenä Jotamin Ussian pojan vuonna.

15:31 Mitä enempi Pekasta sanomista on, ja kaikista mitä hän tehnyt on: katso, se on kirjoitettu Israelin kuningasten aikakirjassa.

15:32 Toisena Pekan Remaljan pojan Israelin kuninkaan vuonna tuli Jotam, Ussian Juudan kuninkaan poika, kuninkaaksi.

15:33 Ja viiden ajastaikainen kolmattakymmentä oli hän tullessansa kuninkaaksi, ja hallitsi kuusitoistakymmentä ajastaikaa Jerusalemissa; hänen äitinsä nimi oli Jerusa Zadokin tytär.

15:34 Ja hän teki mitä Herralle hyvästi kelpasi, kaiken sen jälkeen, kuin hänen isänsä Ussia tehnyt oli,

15:35 Paitsi ettei he luopuneet korkeuksista; sillä kansa uhrasi ja suitsutti vielä korkeuksilla; hän rakensi Herran huoneen ylimmäisen portin.

15:36 Mitä enempi Jotamista sanomista on, ja kaikista mitä hän tehnyt on: eikö se ole kirjoitettu Juudan kuningasten aikakirjassa?

15:37 Silloin rupesi Herra lähettämään Juudalle Retsinin Syyrian kuninkaan ja Pekan Remaljan pojan.

15:38 Ja Jotam nukkui isiensä kanssa ja haudattiin isiensä tykö, isänsä Davidin kaupunkiin; ja Aahas hänen poikansa tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

16 LUKU

16:1 Pekahin, Remaljan pojan, seitsemäntenätoista hallitusvuotena tuli Aahas, Juudan kuninkaan Jootamin poika, kuninkaaksi.

16:2 Aahas oli kahdenkymmenen vuoden vanha tullessansa kuninkaaksi ja hallitsi Jerusalemissa kuusitoista vuotta. Hän ei tehnyt sitä, mikä oli oikein Herran, hänen Jumalansa, silmissä, niinkuin hänen isänsä Daavid,

16:3 vaan vaelsi Israelin kuningasten tietä; jopa hän pani poikansakin kulkemaan tulen läpi, niiden kansain kauhistavien tekojen mukaan, jotka Herra oli karkoittanut israelilaisten tieltä.

16:4 Ja hän uhrasi ja suitsutti uhrikukkuloilla ja kummuilla ja jokaisen viheriän puun alla.

16:5 Siihen aikaan Resin, Aramin kuningas, ja Pekah, Remaljan poika, Israelin kuningas, lähtivät Jerusalemiin sotimaan. Ja he saartoivat Aahaan, mutta eivät voineet valloittaa kaupunkia.

16:6 Samaan aikaan Resin, Aramin kuningas, palautti Eelatin Aramille ja karkoitti Juudan miehet Eelatasta. Niin tulivat aramilaiset Eelatiin ja asettuivat sinne, ja siellä heitä on tänäkin päivänä.

16:7 Mutta Aahas lähetti sanansaattajat Assurin kuninkaan Tiglat-Pileserin luo ja käski sanoa hänelle: "Minä olen sinun palvelijasi ja sinun poikasi. Tule ja pelasta minut Aramin kuninkaan ja Israelin kuninkaan käsistä; he ovat hyökänneet minun kimppuuni."

16:8 Ja Aahas otti hopean ja kullan, mitä Herran temppelissä ja kuninkaan palatsin aarekammioissa oli, ja lähetti sen lahjaksi Assurin kuninkaalle.

16:9 Ja Assurin kuningas kuuli häntä. Niin Assurin kuningas lähti Damaskoa vastaan ja valloitti sen, vei asukkaat pakkosiirtolaisuuteen Kiiriin ja surmasi Resinin.

16 LUKU

16:1 Pekan Remaljan pojan seitsemäntenä vuonna toistakymmentä tuli Ahas, Jotamin Juudan kuninkaan poika, kuninkaaksi.

16:2 Kahdenkymmenen ajastaikainen oli Ahas tullessansa kuninkaaksi, ja hallitsi kuusitoistakymmentä ajastaikaa Jerusalemissa; ja ei tehnyt sitä, mikä oli kelvollinen \Herralle\ hänen Jumalallensa, niinkuin David hänen isänsä.

16:3 Sillä hän vaelsi Israelin kuningasten tiellä, ja hän käytti poikansa tulen lävitse pakanain kauhistuksen jälkeen, jotka \Herra\ Israelin lasten edestä oli ajanut ulos.

16:4 Hän uhrasi ja suitsutti korkeuksilla ja kukkuloilla, ja kaikkein viheriäisten puiden alla.

16:5 Silloin matkusti Retsin Syrian kuningas ja Peka Remaljan poika Israelin kuningas Jerusalemiin sotimaan; ja he piirittivät Ahaksen, ja ei kuitenkaan voittaneet häntä.

16:6 Silloin myös Retsin Syrian kuningas sai Syrialaisille Elatin jälleen ja ajoi Juudalaiset Elatista ulos; mutta Syrialaiset tulivat Elatiin ja asuivat siinä tähän päivään asti.

16:7 Mutta Ahas lähetti sanansaattajat Tiglat Pileserin Assyrian kuninkaan tykö ja käski hänelle sanoa: minä olen sinun palvelias ja poikas: matkusta tänne ja vapahda minua Syrian kuninkaan kädestä ja Israelin kuninkaan kädestä, jotka ovat nousseet minua vastaan.

16:8 Ja Ahas otti kultaa ja hopiaa, mitä hän löysi \Herran\ huoneesta ja kuninkaan huoneen tavaroista, ja lähetti Assyrian kuninkaalle lahjoja.

16:9 Assyrian kuningas kuuli häntä ja meni ylös Damaskuun, ja voitti sen ja vei heidät Kiriin; ja hän löi Retsinin kuoliaaksi.

16:10 Silloin kuningas Aahas lähti Damaskoon kohtaamaan Assurin kuningasta Tiglat-Pileseriä. Ja kun kuningas Aahas näki Damaskossa olevan alttarin, lähetti hän pappi Uurialle kuvan alttarista ja sen mukaan tehdyn tarkan mallin.

16:11 Ja pappi Uuria rakensi alttarin; aivan sen määräyksen mukaan, jonka kuningas Aahas oli hänelle lähettänyt Damaskosta; aivan sen mukaan pappi Uuria teki, jo ennenkuin kuningas Aahas oli palannut Damaskosta.

16:12 Ja kun kuningas palasi Damaskosta ja näki alttarin, astui hän alttarin ääreen ja nousi sen päälle,

16:13 poltti polttouhrinsa ja ruokauhrinsa, vuodatti juomauhrinsa ja vihmoi uhraamansa uhrin veren alttarille.

16:14 Mutta vaskialttarin, joka oli Herran edessä, hän siirsi pois temppelin edustalta, alttarin ja Herran temppelin väliltä, ja pani sen alttarin pohjoissivulle.

16:15 Ja kuningas Aahas käski pappi Uuria ja sanoi: "Polta suuremmalla alttarilla aamu-polttouhri ja ehtoo-ruokauhri ja kuninkaan polttouhri sekä hänen ruokauhrinsa, niin myös koko maan kansan polttouhri sekä heidän ruoka- ja juomauhrinsa; ja vihmo kaikki sekä polttouhrin että teurasuhrin veri sen päälle. Mutta vaskialttarin käyttämistä minä vielä mietin."

16:16 Ja pappi Uuria teki kaiken, mitä kuningas Aahas oli käsenyt.

16:17 Kuningas Aahas leikkautti irti telineiden kehäpienat ja otti pois altaat niiden päältä; ja meren hän nostatti pois vaskiraavasten päältä, jotka olivat sen alla, ja panetti sen kivialustalle.

16:18 Ja katetun sapattikäytävän, joka oli rakennettu temppeliin, ja kuninkaan ulkopuolisen sisäänkäytävän hän muutti Herran temppelin sisään Assurin kuninkaan

16:10 Ja kuningas Aahas matkusti Tiglat Pileseriä Assyrian kuningasta vastaan Damaskuun; ja kuin hän näki alttarin Damaskussa, lähetti kuningas Aahas alttarin kuvan ja muodon papille Uurialle, juuri niinkuin se tehty oli.

16:11 Niin rakensi pappi Uria alttarin ja teki kaiken sen jälkeen, minkä Aahas kuningas hänelle oli lähettänyt Damaskusta; ja näin teki Uria pappi siihenasti kuin Aahas kuningas tuli Damaskusta.

16:12 Ja kuin kuningas tuli ja näki alttarin, astui hän alttarin tykö ja uhrasi sen päällä,

16:13 Ja sytytti sen päällä polttouhrinsa ja ruokauhrinsa, ja kaasi sen päälle juomauhrinsa; ja kiitosuhrinsa veren, jonka hän uhrasi, antoi hän pirstottaa alttarille.

16:14 Mutta vaskialttarin, joka \Herran\ edessä seiso, siirsi hän pois huoneen edestä, niin ettei se seisonut alttarin ja \Herran\ huoneen välillä; vaan pani sen alttarin sivulle pohjan puoleen.

16:15 Ja kuningas Aahas käski Uurialle papille, sanoen: suuremmalla alttarilla pitää sinun uhraaman polttouhrin huomieneltain ja ruokauhrin ehtona, ja kuninkaan polttouhrin ja hänen ruokauhrinsa, ja kaiken maan kansan polttouhrin, heidän ruokauhrinsa ja juomauhrinsa ja kaiken polttouhrin veren, ja kaikkein muiden uhrien veren pitää sinun priiskottaman sen päälle: vaan vaskialttarista tahdon minä vielä ajatella.

16:16 Uria pappi teki kaikki niinkuin Aahas kuningas hänelle käsenyt oli.

16:17 Ja kuningas Aahas särki istuimen sivut, ja siirsi kattilan niiden päältä, ja hän otti meren pois vaskihärjistä, jotka sen alla olivat, ja pani sen kivipermannolle,

16:18 Sitälikin sabbatin peitteen, jonka he huoneesen rakentaneet olivat. Ja kuninkaan huoneen ulkonaisen sisällekäytävän käänsi hän \Herran\ huoneen ympäri Assyrian

vuoksi.

16:19 Mitä muuta on vielä kerrottavaa Aahaasta, siitä, mitä hän teki, se on kirjoitettu Juudan kuningasten aikakirjassa.

16:20 Ja Aahas meni lepoon isiensä tykö, ja hänet haudattiin isiensä viereen Daavidin kaupunkiin. Ja hänen poikansa Hiskia tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

17 LUKU

17:1 Juudan kuninkaan Aahaan kahdentenatoista hallitusvuotena tuli Hoosea, Eelan poika, Israelin kuninkaaksi Samariaan, ja hän hallitsi yhdeksän vuotta.

17:2 Hän teki sitä, mikä on paha Herran silmissä, ei kuitenkaan niinkuin ne Israelin kuninkaat, jotka olivat olleet ennen häntä.

17:3 Hänen kimppuunsa hyökkäsi Salmaneser, Assurin kuningas; ja Hoosea tuli hänen palvelijakseen ja maksoi hänelle veroa.

17:4 Mutta Assurin kuningas huomasi Hoosean olevan salahankkeissa, koska tämä lähetti sanansaattajat Soon, Egyptin kuninkaan, luo eikä suorittanut enää niinkuin ennen vuotuista veroa Assurin kuninkaalle. Niin Assurin kuningas vangitutti hänet ja piti häntä sidottuna vankilassa.

17:5 Ja Assurin kuningas hyökkäsi koko maan kimppuun ja meni Samariaan ja piiritti sitä kolme vuotta.

17:6 Hoosean yhdeksäntenä hallitusvuotena Assurin kuningas valloitti Samarian ja vei Israelin pakkosiirtolaisuuteen Assuriin ja asetti heidät asumaan Halahiin ja Haaborin, Goosanin joen, rannoille sekä Meedian kaupunkeihin.

17:7 Näin tapahtui, koska israelilaiset olivat tehneet syntiä Herraa, Jumalaansa, vastaan, joka oli johdattanut heidät Egyptin maasta, pois faraon, Egyptin kuninkaan, käsistä, ja koska he olivat peljänneet muita jumalia.

17:8 He olivat myös vaeltaneet niiden kansain säädösten mukaan, jotka Herra oli karkoittanut israelilaisten tieltä, ja tehneet

kuninkaan tähden.

16:19 Mitä enempi Ahaksesta sanomista on, ja mitä hän tehnyt on: eikö se ole kirjoitettu Juudan kuningasten aikakirjassa?

16:20 Ja Ahas nukkui isäinsä kanssa ja haudattiin isäinsä tykö Davidin kaupunkiin; ja Hiskia hänen poikansa tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

17 LUKU

17:1 Ahaksen Juudan kuninkaan toisena vuonna toistakymmentä hallitsi Hosea Elan poika Israelin ylitse Samariassa yhdeksän ajastaikaa,

17:2 Ja teki paha Herran edessä, mutta ei kuitenkaan niinkuin ne Israelin kuninkaat, jotka hänen edellensä olivat.

17:3 Häntä vastaan soti Salmanassar Assyrian kuningas; ja Hosea tuli hänelle alamaiseksi, niin että hän antoi hänelle lahjoja.

17:4 Mutta kuin Assyrian kuningas sai tietää Hoosean tehneen liiton ja lähettäneen sanansaattajat Soon, Egyptin kuninkaan tykö, ja ettei hän lähettänyt Assyrian kuninkaalle lahjoja vuosi vuodelta; niin piiritti Assyrian kuningas hänen, ja pani hänen vankihuoneeseen.

17:5 Ja Assyrian kuningas meni kaikkeen siihen maakuntaan ylös, ja tuli Samariaan, ja piiritti sen kolmeksi ajastajaksi.

17:6 Mutta yhdeksännellä Hoosean ajastajalla voitti Assyrian kuningas Samarian, ja vei Israelin Assyriaan, ja pani heidät Halaan ja Haboriin, Gosan virran tykö, ja Mediläisten kaupunkeihin.

17:7 Ja tapahtui, kuin Israelin lapset syntiä tekivät Herraa Jumalaansa vastaan, joka heidät Egyptin maalta johdattanut oli, Pharaon Egyptin kuninkaan käsistä; ja he pelkäsivät vieraita jumalia,

17:8 Ja vaelsivat pakanain tapain jälkeen, jotka Herra oli ajanut Israelin lasten edestä ulos; ja niinkuin myös Israelin

sitä, mitä Israelin kuninkaatkin.

17:9 Israelilaiset olivat tehneet Herraa, Jumalaansa, vastaan sellaista, mikä ei ole oikein: he olivat rakentaneet itsellensä uhrikukkuloita kaikkiin kaupunkeihinsa, sekä vartiotornien luo että varustettuihin kaupunkeihin.

17:10 He olivat pystyttäneet itsellensä patsaita ja asera-karsikkoja jokaiselle korkealle kummulle ja jokaisen viheriän puun alle.

17:11 He olivat polttaneet uhreja kaikilla uhrikukkuloilla, niinkuin ne kansat, jotka Herra oli karkoittanut heidän tieltänsä, olivat harjoittaneet pahuutta ja vihoittaneet Herran.

17:12 He olivat palvelleet kivijumalia, vaikka Herra oli heille sanonut: "Älkää tehkö sitä."

17:13 Ja Herra oli varoittanut sekä Israelia että Juudaa kaikkien profeettainsa, kaikkien näkijäin, kautta ja sanonut: "Palatkaa pahoilta teiltänne ja noudattakaa minun käskyjäni ja säädöksiäni, kaiken sen lain mukaan, jonka minä annoin teidän isillenne ja jonka minä olen teille ilmoittanut palvelijaini, profeettain, kautta."

17:14 Mutta he eivät kuulleet, vaan olivat niskureita niinkuin heidän isänsäkin, jotka eivät uskoneet Herraan, Jumalaansa.

17:15 He hylkäsivät hänen käskynsä ja hänen liittonsa, jonka hän oli tehnyt heidän isiensä kanssa, ja todistukset, jotka hän oli heille antanut. He seurasivat turhia jumalia, ja turhanpäiväisiksi he tulivat, kun seurasivat pakanakansoja, jotka asuivat heidän ympärillensä, vaikka Herra oli kieltänyt heitä tekemästä niinkuin ne.

17:16 He hylkäsivät Herran, Jumalansa, kaikki käskyt ja tekivät itsellensä valettuja kuvia, kaksi vasikkaa. Ja he tekivät itsellensä myös asera-karsikkoja ja kumarsivat kaikkea taivaan joukkoa ja palvelivat Baalia.

17:17 Ja he panivat poikansa ja tyttärensä kulkemaan tulen läpi ja tekivät taikoja ja

kuninkaat tekivät,

17:9 Ja Israelin lapset peittelivät asiansa \Herraa\ Jumalaansa vastaan, jotka ei hyvät olleet, ja rakensivat itsellensä korkeuksia, kaikissa kaupungeissansa, sekä linnoissa että vahvoissa kaupungeissa,

17:10 Ja nostivat patsaita ja metsistöitä kaikilla korkeilla vuorilla, ja kaikkein viheriäisten puiden alla.

17:11 Ja he suitsuttivat kaikissa korkeuksissa niinkuin pakanat, jotka \Herra\ heidän edestänsä oli ajanut pois, ja tekivät myös hirmuisia töitä, joilla he vihoittivat \Herran\,

17:12 Ja palvelivat epäjumalia, joista \Herra\ heille oli sanonut: senkaltaisia ei teidän pidä tekemän!

17:13 Ja kuin \Herra\ todisti Israelia ja Juudaa vastaan, kaikkein prophetain ja näkiäin kautta, ja antoi heille sanoa: palatkaat teidän vääriltä teiltänne, ja pitäkää minun käskyni, ja säätyni, kaiken sen lain jälkeen, jonka minä teidän isillenne käskeny olen, ja minä myös palveliaini prophetain kautta teille lähettänyt olen.

17:14 Ja ei he totelleet; mutta olivat niskurit, niinkuin heidän esi-isänsäkin, jotka ei uskoneet \Herran\ Jumalansa päälle,

17:15 Ja he katsoivat ylönsä hänen käskynsä ja hänen liittonsa, jonka hän heidän isänsä kanssa tehnyt oli, ja heidän todistuksensa, jonka hän heidän seassansa todisti, ja vaelsivat turhissa menoissansa, ja tekivät turhia, kuin pakanatkin heidän ympärillensä, joista \Herra\ oli kieltänyt, ettei heidän pitäis tekemän niinkuin ne.

17:16 Mutta he pelkäsivät kaikki \Herran\ Jumalansa käskyt, ja tekivät heillensä kaksi valettua vasikkaa, ja tekivät metsistön, ja kumarsivat koko taivaallista sotajoukkoa, ja palvelivat Baalia,

17:17 Ja käyttivät poikansa ja tyttärensä tulen lävitse, ja pitivät noituuksia ja

harjoittivat noituutta. He myivät itsensä tekemään sitä, mikä on paha Herran silmissä, ja vihoittivat hänet.

17:18 Niin Herra vihastui suuresti Israeliin ja poisti heidät kasvojensa edestä, niin ettei muuta jäänyt jäljelle kuin Juudan sukukunta yksin.

17:19 Ei myöskään Juuda pitänyt Herran, Jumalansa, käskyjä, vaan he vaelsivat niiden säädösten mukaan, jotka Israel itse oli tehnyt.

17:20 Niin Herra hylkäsi koko Israelin heimon, nöyryytti heitä ja antoi heidät ryöstäjien käsiin ja heitti viimein heidät pois kasvojensa edestä.

17:21 Sillä kun hän oli reväissyt Israelin Daavidin suvulta ja he olivat tehneet kuninkaaksi Jerobeamin, Nebatin pojan, käänsi Jerobeam Israelin pois Herrasta ja saattoi heidät tekemään suuren synnin.

17:22 Ja israelilaiset vaelsivat kaikissa synneissä, joita Jerobeam oli tehnyt; he eivät luopuneet niistä.

17:23 Ja niin Herra viimein poisti Israelin kasvojensa edestä, niinkuin hän oli puhunut kaikkien palvelijainsa, profeettain, kautta. Ja Israel vietiin pois maastansa pakkosiirtolaisuuteen Assuriin, jossa he ovat tänäkin päivänä.

17:24 Sen jälkeen Assurin kuningas antoi tuoda kansaa Baabelista, Kuutasta, Avvasta, Hamatista ja Sefarvaimista ja asetti heidät asumaan Samarian kaupunkeihin israelilaisten sijaan. Ja he ottivat Samarian omaksensa ja asettuivat sen kaupunkeihin.

17:25 Ja kun he sielläolonsa ensi aikoina eivät peljänneet Herraa, lähetti Herra heidän sekaansa leijonia, jotka tappoivat heitä.

17:26 Se ilmoitettiin Assurin kuninkaalle näin: "Kansat, jotka sinä veit pakkosiirtolaisuuteen ja asetit asumaan Samarian kaupunkeihin, eivät tiedä, millä tavalla sen maan Jumalaa on palveltava. Sentähden hän on lähettänyt leijonia heidän sekaansa, ja katso, ne surmaavat

velhouksia, ja myivät itsensä tekemään sitä, mikä paha oli \Herran\ edessä, häntä vihoittaaksensa.

17:18 Niin vihastui \Herra\ suuresti Israelin päälle, ja heitti heidät pois kasvoinsa edestä, niin ettei yhtään heistä jäänyt, vaan Juudan sukukunta yksinensä.

17:19 Ei myös Juuda pitänyt \Herran\ Jumalansa käskyjä, vaan he vaelsivat Israelin säädöissä, joita he tekivät;

17:20 Sentähden hylkäsi \Herra\ kaiken Israelin siemenen, vaivasi heitä ja antoi ryövärein käsiin, siihenasti että hän heidät kasvoinsa edestä heitti pois.

17:21 Sillä Israel eroitti itsensä Davidin huoneesta, ja tekivät itsellensä Jerobeamin Nebatin pojan kuninkaaksi. Hän käänsi Israelin \Herrasta\ pois, ja saatti heidät suuresti syntiä tekemään.

17:22 Ja niin vaelsivat Israelin lapset kaikissa Jerobeamin synneissä, joita hän tehnyt oli, ja ei lakanneet siitä,

17:23 Sihinasti että \Herra\ heitti Israelin kasvoinsa edestä pois, niinkuin hän ennen sanonut oli kaikkein palveliainsa prophetain kautta. Ja Israel vietiin pois omalta maaltansa Assyriaan tähän päivään asti.

17:24 Ja Assyrian kuningas antoi tulla (kansaa) Babelista ja Kutasta, ja Avvasta, ja Hematista, ja Sepharvaimista, ja asetti heidät Samarian kaupunkeihin Israelin lasten siaan, jotka omistivat Samarian, ja asuivat niissä kaupungeissa.

17:25 Mutta kuin he niissä ensin rupesivat asumaan, ja ei peljänneet \Herraa\, lähetti \Herra\ jalopeurat heidän sekaansa, jotka heidät surmasivat.

17:26 Ja he puhuivat Assyrian kuninkaalle, sanoen: pakanat, jotka sinä tänne annoit tulla ja panit Samarian kaupunkeihin asumaan, ei tiedä mitään maakunnan Jumalan säädyistä: sentähden lähetti hän jalopeurat heidän sekaansa, ja katso, ne surmaavat heidät, sentähden ettei he

heitä, koska he eivät tiedä, millä tavalla sen maan Jumalaa on palveltava."

17:27 Silloin Assurin kuningas käski sanoen: "Viekää sinne joku niistä papeista, jotka toitte sieltä pakkosiirtolaisuuteen; joku heistä menköön sinne ja asukoon siellä ja opettakoon heille, millä tavalla sen maan Jumalaa on palveltava."

17:28 Ja niin eräs niistä papeista, jotka he olivat vieneet Samariasta pakkosiirtolaisuuteen, tuli ja asettui Beeteliin; ja hän opetti heille, kuinka heidän oli peljättävä Herra.

17:29 Mutta kukin kansa teki itselleen omat jumalansa, ja he panivat ne samarialaisten rakentamiin uhrikukkula-temppeleihin, kukin kansa niissä kaupungeissa, joissa se asui.

17:30 Baabelin miehet tekivät itselleen Sukkot-Benotin, Kuutin miehet tekivät Neergalin, Hamatin miehet Asiman,

17:31 avvalaiset tekivät Nibhaan ja Tartakin, sefarvaimilaiset polttivat poikiansa tulossa Adrammelekille ja Annammelekille, Sefarvaimin jumalille.

17:32 Mutta he pelkäsivät myöskin Herra. Ja he asettivat itsellensä uhrikukkula-pappeja omasta keskuudestaan, ja nämä uhrasivat heidän puolestaan uhrikukkula-temppeleissä.

17:33 He pelkäsivät tosin Herra, mutta palvelivat myös omia jumaliansa samalla tavalla kuin ne kansat, joiden keskuudesta heidät oli tuotu.

17:34 Ja vielä tänäkin päivänä he tekevät vanhan tapansa mukaan: he eivät pelkää Herra eivätkä tee saamiensa säädösten ja oikeuksien mukaan, eivät sen lain ja niiden käskyjen mukaan, jotka Herra on antanut Jaakobin pojille, hänen, jolle hän antoi nimen Israel.

17:35 Herra teki liiton näiden kanssa ja käski heitä sanoen: "Älkää peljätkö muita jumalia, älkää kumartako ja palvelko niitä älkääkään uhratko niille,

mitään tiedä maakunnan Jumalan säädyistä.

17:27 Mutta Assyrian kuningas käski ja sanoi: viekää sinne yksi papeista, jotka te sieltä vieneet olette pois; ja he menkää sinne, ja asukaat siellä: että hän opettais heille maan Jumalan tavat.

17:28 Niin tuli yksi papeista, joka viety oli Samariasta pois, ja asui Betelissä; ja hän opetti heitä, kuinka heidän piti pelkäämän \Herra\.

17:29 Mutta jokainen kansa teki itsellensä erinomaiset jumalat, ja panivat ne korkeusten huoneisiin, jotka Samarialaiset tehneet olivat: jokainen kansasta omassa kaupungissansa, jossa he asuivat.

17:30 Mutta Babelin miehet tekivät SukkotBenotin; Kutan miehet tekivät Nergalin; Hematin miehet tekivät Asiman;

17:31 Ja Avvilaiset tekivät Nibhan ja Tartakin; Sepharvaimilaiset polttivat poikiansa Adramelekille ja Anamelekille Sepharvaimin epäjumalille.

17:32 Mutta he pelkäsivät \Herra\, ja tekivät itsellensä pappeja korkeuksille alhaisimman kansan seasta seassansa, jotka uhrasivat heidän korkeuttensa huoneissa.

17:33 He pelkäsivät \Herra\ ja palvelivat myös epäjumaliansa pakanain tavan jälkeen, kusta he tulleet olivat.

17:34 Ja hamaan tähän päivään asti tekivät he tätä vanhan tavan jälkeen, niin ettei he pelkää \Herra\, eikä myös pidä tapaansa ja oikeuttansa, lain ja käskyn jälkeen, jonka \Herra\ käski Jakobin lapsille, jolle hän antoi Israelin nimen.

17:35 Ja \Herra\ oli tehnyt heidän kanssansa liiton, ja käskennyt heitä, sanoen: älkää peljätkö muita jumalia ja älkää heitä kumartako, älkää heitä palvelko ja älkää heille uhratko;

17:36 vaan Herraa, joka johdatti teidät Egyptin maasta suurella voimalla ja ojennetulla käsivarrella, häntä te peljätäkää, häntä kumartakaa ja hänelle uhratkaa.

17:37 Ja niitä säädöksiä ja oikeuksia, sitä lakia ja niitä käskyjä, jotka hän on teille kirjoittanut, te alati tarkoin noudattakaa, mutta älkää peljätkö muita jumalia.

17:38 Liittoa, jonka minä tein teidän kanssanne, älkää unhottako. Älkääkä peljätkö muita jumalia,

17:39 vaan peljätäkää ainoastaan Herraa, teidän Jumalaanne, niin hän pelastaa teidät kaikkien vihollistenne käsistä."

17:40 Mutta he eivät totelleet, vaan tekivät vanhan tapansa mukaan.

17:41 Niin nämä kansat pelkäsivät Herraa, mutta palvelivat samalla omia jumalankuviansa. Myöskin heidän lapsensa ja heidän lastensa lapset tekevät vielä tänä päivänä samoin, kuin heidän isänsä ovat tehneet.

18 LUKU

18:1 Israelin kuninkaan Hoosean, Eelan pojan, kolmantena hallitusvuotena tuli Hiskia, Juudan kuninkaan Aahaan poika, kuninkaaksi.

18:2 Hän oli kahdenkymmenen viiden vuoden vanha tullessansa kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa kaksikymmentä yhdeksän vuotta. Hänen äitinsä oli nimeltään Abi, Sakarjan tytär.

18:3 Hän teki sitä, mikä on oikein Herran silmissä, aivan niinkuin hänen isänsä Daavid oli tehnyt.

18:4 Hän poisti uhrikukkulat, murskasi patsaat, hakkasi maahan asera-karsikon ja löi palasiksi vaskikäärmeen, jonka Mooses oli tehnyt; sillä niihin aikoihin asti israelilaiset olivat polttaneet uhreja sille; sitä kutsuttiin nimellä Nehustan.

18:5 Hän turvasi Herraan, Israelin Jumalaan, niin ettei kukaan ollut hänen kaltaisensa kaikista hänen jälkeisistään Juudan kuninkaista eikä niistä, jotka olivat

17:36 Mutta \Herraa\, joka teidät Egyptin maalta toi ulos, suurella voimalla ja ojennetulla käsivarrella, häntä peljätäkää, häntä rukoilkaat, ja hänelle uhratkaat;

17:37 Ja pitäkää ne tavat, oikeudet, laki ja käskyt, jotka hän teille kirjoittanut on, että te kaikkena elinaikananne teette sen jälkeen: ja älkää peljätkö muita jumalia.

17:38 Ja älkää unhottako sitä liittoa, jonka minä tein teidän kanssanne: ettette pelkäisi muita jumalia;

17:39 Mutta peljätäkää \Herraa\ teidän Jumalaanne: ja hän auttaa teitä kaikkein teidän vihamiestenne käsistä.

17:40 Mutta ei he totelleet sitä, vaan tekivät vanhan tapansa jälkeen.

17:41 Ja näin nämät pakanat pelkäsivät \Herraa\, ja palvelivat myös epäjumaliansa; niin myös tekivät heidän lapsensa ja lastensa lapset, kuin heidän isänsäkin tehneet olivat, hamaan tähän päivään asti.

18 LUKU

18:1 Ja tapahtui kolmantena Hosean Elan pojan Israelin kuninkaan ajastaikana, että Hiskia Ahaksen Juudan kuninkaan poika tuli kuninkaaksi.

18:2 Hän oli viidenkolmattakymmenen ajastaikainen tullessansa kuninkaaksi, ja hallitsi yhdeksän ajastaikaa kolmattakymmentä Jerusalemissa; hänen äitinsä nimi oli Abi, Sakarian tytär.

18:3 Ja hän teki sitä mikä otollinen oli \Herran\ edessä, juuri niinkuin hänen isänsä David teki.

18:4 Hän kukisti korkeudet, ja särki patsaat, ja hävitti metsistöt, ja löi vaskikäärmeen rikki, jonka Moses tehnyt oli, sillä Israelin lapset suitsuttivat sille aina siihen päivään asti; ja hän kutsui sen Nehustan.

18:5 Hän turvasi \Herraan\ Israelin Jumalaan; niin ettei yksikään hänen kaltaisensa ollut hänen jälkeensä, ei myös hänen edellensä kaikkein Juudan

olleet ennen häntä.

18:6 Hän riippui Herrassa kiinni eikä luopunut hänestä, vaan noudatti hänen käskyjensä, jotka Herra oli antanut Moosekselle.

18:7 Niin Herra oli hänen kanssansa; hän menestyi kaikessa, mihin ryhtyi. Hän kapinoi Assurin kuningasta vastaan eikä enää palvellut häntä.

18:8 Hän voitti filistealaiset ja valtasi heidän alueensa aina Gasaan asti, sekä vartiotornit että varustetut kaupungit.

18:9 Mutta kuningas Hiskian neljäntenä hallitusvuotena, joka oli Israelin kuninkaan Hoosean, Eelan pojan, seitsemäs hallitusvuosi, hyökkäsi Salmaneser, Assurin kuningas, Samarian kimppuun ja piiritti sitä.

18:10 Ja hän valloitti sen kolmen vuoden kuluttua. Hiskian kuudentena hallitusvuotena, joka oli Israelin kuninkaan Hoosean yhdeksäs hallitusvuosi, valloitettiin Samaria.

18:11 Ja Assurin kuningas vei Israelin pakkosiirtolaisuuteen Assuriin ja sijoitti heidät Halahiin ja Haaborin, Goosanin joen, rannoille ja Meedian kaupunkeihin,

18:12 sentähden että he eivät olleet kuulleet Herran, Jumalansa, ääntä, vaan olivat rikkoneet hänen liittonsa, kaiken, mitä Mooses, Herran palvelija, oli käsenyt; he eivät olleet kuulleet sitä eivätkä tehneet sen mukaan.

18:13 Kuningas Hiskian neljäntenätoista hallitusvuotena hyökkäsi Sanherib, Assurin kuningas, kaikkien Juudan varustettujen kaupunkien kimppuun ja valloitti ne.

18:14 Niin Hiskia, Juudan kuningas, lähetti Assurin kuninkaalle Laakiiseen sanan: "Minä olen rikkonut, käänny pois minun kimpustani. Minä kannan, mitä panet kannettavakseni." Niin Assurin kuningas määräsi Hiskian, Juudan kuninkaan, maksettavaksi kolmesataa talenttia hopeata ja kolmekymmentä talenttia kultaa.

18:15 Ja Hiskia antoi kaikki rahat, mitä Herran temppelissä ja kuninkaan linnan

kuningasten seassa.

18:6 Hän riippui \Herrassa\ ja ei luopunut hänestä, ja piti hänen käskynsä niinkuin \Herra\ Mosekselle oli käsenyt.

18:7 Ja \Herra\ oli hänen kanssansa, ja kuhunkapäin hän meni, toimitti hän taitavasti; hän luopui myös Assyrian kuninkaasta, ja ei palvellut häntä.

18:8 Hän löi Philistealaiset Gasaan asti, ja heidän rajansa, vartiain tornista vahvoihin kaupunkeihin asti.

18:9 Ja tapahtui neljäntenä Hiskian kuninkaan vuonna, (se oli seitsemäs Hosean Elan pojan Israelin kuninkaan vuosi) että Salmanassar Assyrian kuningas meni Samariaa vastaan ja piiritti sen.

18:10 Ja voitti kolmen vuoden perästä, kuudentena Hiskian vuonna, se on yhdeksäs Hosean Israelin kuninkaan vuosi: silloin voitettiin Samaria.

18:11 Ja Assyrian kuningas vei Israelin Assyriaan, ja pani heitä Halaan ja Haboriin, Gosarin virran tykö, Mediläisten kaupunkeihin,

18:12 Ettei he olleet kuuliaiset \Herran\ Jumalansa äänelle, ja rikkoivat hänen liittonsa ja kaikki, mitä Mooses \Herran\ palvelia käsenyt oli: sitä ei he totelleet eikä tehneet.

18:13 Mutta neljäntenätoistakymmenentenä Hiskian kuninkaan vuonna, meni Sanherib Assyrian kuningas kaikkia Juudan vahvoja kaupungeita vastaan ja voitti ne.

18:14 Niin lähetti Hiskia Juudan kuningas Lakikseen Assyrian kuninkaan tykö ja antoi hänelle sanoa: minä olen rikkonut, mene minun tyköäni pois, mitä panet minun päälleni, sen minä kannan. Niin pani Assyrian kuningas Hiskian Juudan kuninkaan päälle kolmesataa leiviskää hopiaa ja kolmekymmentä leiviskää kultaa.

18:15 Niin antoi Hiskia kaiken sen hopian, mikä \Herran\ huoneessa löytyi ja

aarrekammioissa oli.

18:16 Siihen aikaan Hiskia leikkautti irti Herran temppelin ovista ja pihtipielistä sen päällystyksen, jolla Hiskia, Juudan kuningas, oli päällystänyt ne, ja antoi sen Assurin kuninkaalle.

18:17 Mutta Assurin kuningas lähetti Laakiista Tartanin ja ylimmäisen hoviherran ja Rabsaken suuren sotajoukon kanssa kuningas Hiskiaa vastaan Jerusalemiin. Ja nämä lähtivät liikkeelle ja tulivat Jerusalemiin; ja lähdettyänsä liikkeelle ja tultuansa he pysähtyivät Ylälammikon vesijohdolle, joka on Vanuttajankedon tien varrella.

18:18 Kun he sitten kutsuivat kuningasta, menivät Eljakim, Hilkian poika, joka oli linnan päällikkönä, ja kirjuri Sebna ja kansleri Jooah, Aasafin poika, heidän luoksensa.

18:19 Ja Rabsake sanoi heille: "Sanokaa Hiskialle: Näin sanoo suurkuningas, Assurin kuningas: 'Mitä on tuo luottamus, mikä sinulla on?'"

18:20 Arvelet kai, että pelkästä huulten puheesta tulee neuvo ja voima sodankäyntiin. Keneen sinä oikein luotat, kun kapinoit minua vastaan?

18:21 Katso, sinä luotat nyt Egyptiin, tuohon särkyneeseen ruokosauvaan, joka tunkeutuu sen käteen, joka siihen nojaa, ja lävistää sen. Sellainen on farao, Egyptin kuningas, kaikille, jotka häneen luottavat.

18:22 Vai sanotteko te ehkä minulle: Me luotamme Herraan, meidän Jumalaamme? Mutta eikö hän ole se, jonka uhrikukkulat ja alttarit Hiskia poisti, kun hän sanoi Juudalle ja Jerusalemille: Tämän alttarin edessä on teidän kumartaen rukoiltava, täällä Jerusalemissa?'"

18:23 Mutta lyö nyt vetoa minun herrani, Assurin kuninkaan, kanssa: minä annan sinulle kaksi tuhatta hevosta, jos sinä voit hankkia niille ratsastajat.

18:24 Kuinka sinä sitten voisit torjua

kuninkaan huoneen tavaroissa.

18:16 Silloin särki Hiskia \Herran\ templin ovet ja kiskot, jotka Hiskia Juudan kuningas oli antanut silata, ja antoi ne Assyrian kuninkaalle.

18:17 Ja Assyrian kuningas lähetti Tartanin, ja ylimmäisen kamaripalvelian, ja Rabsaken Lakiksesta kuningas Hiskian tykö, suuren väen kanssa Jerusalemiin; ja he nousivat ja menivät Jerusalemiin. Ja noustuansa ja tultuansa sinne, seisahtivat he ylimmäisen vesilammikon kanavan vieressä, tiellä Vanuttajakedolle,

18:18 Ja kutsuivat kuninkaan; niin meni Eliakim Hilkian poika huoneenhaltia heidän tykönsä ulos, ja Sebna kirjoittaja, ja Joa Asaphin poika kansleri.

18:19 Niin sanoi Rabsake heille: sanokaat nyt Hiskialle: näin sanoo suuri kuningas, Assyrian kuningas: mikä on tämä turva, johon sinä luotat?'"

18:20 Ajatteletkos (vaikka ne ovat tyhjät puheet) neuvoa ja voimaa olevan sotiakses? mihinkä sinä luotat, ettäs olet minusta luopunut?'"

18:21 Katso, sinä uskallat tuon särjetyn ruokosauvan päälle Egyptistä! joka, jos joku nojaa sen päälle, menee sisälle hänen käteensä ja pistää sen lävitse: niin on Pharao Egyptin kuningas kaikille, jotka luottavat hänen päällensä.

18:22 Mutta jos te sanoisitte minulle: me uskallamme \Herran\ Jumalamme päälle: eikö hän ole se, jonka korkeudet ja alttarit Hiskia on kukistanut? ja sanoi Juudalle ja Jerusalemille: tämän alttarin edessä, joka on Jerusalemissa, pitää teidän kumartaman.

18:23 Lyö siis nyt veto herrani Assyrian kuninkaan kanssa: minä annan sinulle kaksituhatta hevosta, jos sinä taidat antaa niitä, jotka niillä ratsastavat.

18:24 Kuinka siis sinä taidat ajaa takaperin

ainoankaan käskynhaltijan, ainoankaan minun herrani vähemmän palvelijan, hyökkäyksen? Ja sinä vain luostat Egyptiin, sen vaunuihin ja ratsamieliin.

18:25 Olenko minä siis Herran sallimatta hyökännyt tämän paikan kimppuun hävittämään sitä? Herra itse on sanonut minulle: 'Hyökkää tähän maahan ja hävitä se.'

18:26 Niin Eljakim, Hilkian poika, ja Sebna ja Jooah sanoivat Rabsakelle: "Puhu palvelijoillesi araminkieltä, sillä me ymmärrämme sitä; älä puhu meidän kanssamme juudankieltä kansan kuullen, jota on muurilla."

18:27 Mutta Rabsake vastasi heille: "Onko minun herrani lähettänyt minut puhumaan näitä sanoja sinun herrallesi ja sinulle? Eikö juuri niille miehille, jotka istuvat muurilla ja joutuvat teidän kanssanne syömään omaa likaansa ja juomaan omaa vettänsä?"

18:28 Sitten Rabsake astui esiin, huusi kovalla äänellä juudankielellä, puhui ja sanoi: "Kuulkaa suurkuninkaan, Assurin kuninkaan, sana.

18:29 Näin sanoo kuningas: 'Älkää antako Hiskian pettää itseänne, sillä hän ei voi pelastaa teitä minun käsistäni.

18:30 Älköön Hiskia saako teitä luottamaan Herraan, kun hän sanoo: Herra on varmasti pelastava meidät, eikä tätä kaupunkia anneta Assurin kuninkaan käsiin.

18:31 Älkää kuulko Hiskiaa.' Sillä Assurin kuningas sanoo näin: 'Tehkää sovinto minun kanssani ja antautukaa minulle, niin te saatte syödä kukin omasta viinipuustanne ja viikunapuustanne ja juoda kukin omasta kaivostanne,

18:32 kunnes minä tulen ja vien teidät maahan, joka on teidän maanne kaltainen, vilja-, viini- ja leipämaahan, viinitarhojen, jalon öljyyn ja hunajan maahan; ja niin te saatte elää ettekä kuole. Mutta älkää kuulko Hiskiaa; sillä hän viettelee teidät, kun sanoo: Herra pelastaa meidät.

yhden päämiehen herrani vähimmästä palvelioista? Mutta sinä luostat Egyptin päälle, vaunuin ja ratsamiesten tähden.

18:25 Eli luuletkos, että minä ilman \Herraa\ tähän paikkaan tullut olen, hävittämään tätä? \Herra\ on minulle sanonut: mene tätä maata vastaan ja hukuta se.

18:26 Niin sanoi Eliakim Hilkian poika, ja Sebna ja Joa Rabsakelle: puhu palveliais kanssa Syrian kielellä, sillä me ymmärrämme sen, ja älä puhu meidän kanssamme Juudan kielellä, kansan kuullen, jotka muurin päällä ovat.

18:27 Mutta Rabsake sanoi heille: onko herrani lähettänyt minun sinun herras tykö eli sinun tykö, näitä sanoja puhumaan? eikö enemmän niiden miesten tykö, jotka muurin päällä istuvat, että heidän pitää syömän omaa lokaansa ja juoman omaa vettänsä teidän kanssanne?

18:28 Niin seiso Rabsake ja huusi korkealla äänellä Juudan kielellä, puhui ja sanoi: kuulkaat suuren kuninkaan, Assyrian kuninkaan ääntä!

18:29 Näin sanoo kuningas: älkää antako Hiskian pettää teitä; sillä ei hän voi vapahtaa teitä hänen käsistänne.

18:30 Ja älkään antako Hiskia teidän turvata \Herran\ päälle, sanoen: \Herra\ on totisesti pelastava meitä, ja ei tämä kaupunki anneta Assyrian kuninkaan käsiin.

18:31 Älkää kuulko Hiskiaa; sillä näin sanoo Assyrian kuningas: sopikaat minun kanssani, ja tulkaat minun tyköni, niin joka mies on syövä viinapuustansa ja fikunapuustansa, ja juova kaivostansa,

18:32 Siihen asti minä tulen ja vien teitä siihen maahan, joka teidän maanne kaltainen on, jossa jyviä, viinaa, leipää, viinämäkiä, öljypuita, öljyä ja hunajaa on, niin te elätte ja ette kuole. Älkää kuulko Hiskiaa, sillä hän pettää teitä, kuin hän sanoo: \Herra\ pelastaa meitä.

18:33 Onko muidenkaan kansojen jumalista yksikään pelastanut maatansa Assurin kuninkaan käsistä?

18:34 Missä ovat Hamatin ja Arpadin jumalat? Missä ovat Sefarvaimin, Heenan ja Iuvan jumalat? Ovatko ne pelastaneet Samariaa minun käsistäni?

18:35 Onko muiden maiden kaikista jumalista ainoakaan pelastanut maatansa minun käsistäni? Kuinka sitten Herra pelastaisi Jerusalemin minun käsistäni?"

18:36 Mutta kansa oli vaiti, eivätkä he vastanneet hänelle mitään; sillä kuningas oli käskenyt niin ja sanonut: "Älkää vastatko hänelle."

18:37 Sitten palatsin päällikkö Eljakim, Hilkian poika, ja kirjuri Sebna ja kansleri Jooah, Aasafin poika, tulivat Hiskian luo vaatteet reväistynä ja kertoivat hänelle, mitä Rabsake oli sanonut.

19 LUKU

19:1 Kun kuningas Hiskia sen kuuli, repäisi hän vaatteensa, pukeutui säkkiin ja meni Herran temppeliin.

19:2 Ja hän lähetti palatsin päällikön Eljakimin ja kirjuri Sebnan sekä pappien vanhimmat, säkkeihin puettuina, profeetta Jesajan, Aamoksen pojan, tykö.

19:3 Ja he sanoivat hänelle: "Näin sanoo Hiskia: 'Hädän, kurituksen ja häväistyksen päivä on tämä päivä, sillä lapset ovat tulleet kohdun suulle saakka, mutta ei ole voimaa synnyttää.'

19:4 Ehkä Herra, sinun Jumalasi, kuulee kaikki Rabsaken sanat, joilla hänen herransa, Assurin kuningas, on lähettänyt hänet herjaamaan elävää Jumalaa, ja rankaisee häntä näistä sanoista, jotka Herra, sinun Jumalasi, on kuullut. Niin kohota nyt rukous jäännöksen puolesta, joka vielä on olemassa."

19:5 Kun kuningas Hiskian palvelijat tulivat Jesajan tykö,

18:33 Ovatko myös pakanain jumalat pelastaneet kukin maansa Assyrian kuninkaan käsistä?

18:34 Kussa ovat Hematin ja Arpadin jumalat? kussa ovat Sepharvaimin, Henan ja Iuvan jumalat? ovatko he Samarian pelastaneet minun käsistäni?

18:35 Kussa on joku kaikkein niiden maakuntain jumalain seassa, joka maansa on pelastanut minun kädestäni, että \Herra\ nyt pelastaisi Jerusalemin minun kädestäni?

18:36 Ja kansa vaikenä ja ei häntä mitäkään vastannut: sillä kuningas oli käskenyt ja sanonut: älkää häntä vastatko.

18:37 Niin tuli Eliakim Hilkian poika huoneenhaltia, ja Sebna kirjoittaja, ja Joa Asaphin poika kansleri Hiskian tykö reväistyillä vaatteilla, ja ilmoittivat hänelle Rabsaken sanat.

19 LUKU

19:1 Kun kuningas Hiskia sen kuuli, repäisi hän vaatteensa ja puki säkin yllensä ja meni \Herran\ huoneeseen.

19:2 Ja hän lähetti Eliakimin huoneenhaltian ja Sebnan kirjoittajan vanhimpain pappien kanssa, puettettuina säkeillä, prophetan Jesaian Amotsin pojan tykö.

19:3 Ja he sanoivat hänelle: näin sanoo Hiskia: tämä on vaivan, toran ja häväistyksen päivä; sillä lapset ovat tulleet synnyttämislle, mutta ei ole voimaa synnyttää.

19:4 Jospa \Herra\ sinun Jumalasi kuulis kaikki Rabsaken sanat, jonka hänen herransa Assyrian kuningas on lähettänyt tänne pilkkaamaan elävää Jumalaa, että hän nuhtelis häntä niiden sanain tähden, jotka \Herra\ sinun Jumalasi kuullut on: niin korota sinun rukoukses niiden edestä, jotka vielä jääneet ovat;

19:5 Kun kuningas Hiskian palvelijat tulivat Jesaian tykö,

19:6 sanoi Jesaja heille: "Sanokaa näin herrallenne: 'Näin sanoo Herra: Älä pelkää niitä sanoja, jotka olet kuullut ja joilla Assurin kuninkaan poikaset ovat häväisseet minua.

19:7 Katso, minä annan häneen mennä sellaisen hengen, että hän kuultuaan sanoman palaa omaan maahansa. Ja minä annan hänen kaatua miekkaan omassa maassansa."

19:8 Ja Rabsake kääntyi takaisin ja tapasi Assurin kuninkaan sotimassa Libnaa vastaan; sillä hän oli kuullut, että tämä oli lähtenyt Laakiista pois.

19:9 Mutta kun Sanherib kuuli Tirhakasta, Ethiopian kuninkaasta, sanottavan: "Katso, hän on lähtenyt liikkeelle sotiakseen sinua vastaan", lähetti hän taas sanansaattajat Hiskian tykö ja käski sanoa:

19:10 "Sanokaa näin Hiskialle, Juudan kuninkaalle: 'Älä anna Jumalasi, johon sinä luotat, pettää itseäsi äläkä ajattele: Jerusalem ei joudu Assurin kuninkaan käsiin.

19:11 Olethan kuullut, mitä Assurin kuninkaat ovat tehneet kaikille maille, kuinka he ovat vihkineet ne tuhon omiksi. Ja sinäkö pelastuisit!

19:12 Ovatko kansain jumalat pelastaneet niitä, jotka minun isäni ovat tuhonneet: Goosania, Harrania, Resefiä ja Telassarin edeniläisiä?

19:13 Missä on Hamatin kuningas ja Arpadin kuningas, Sefarvaimin kaupungin, Heenan ja Iuvan kuningas?"

19:14 Kun Hiskia oli ottanut kirjeen sanansaattajilta ja lukenut sen, meni hän Herran temppeliin; ja Hiskia levitti sen Herran eteen.

19:15 Ja Hiskia rukoili Herran edessä ja sanoi: "Herra, Israelin Jumala, jonka valtaistuinta kerubit kannattavat, sinä yksin olet maan kaikkien valtakuntain Jumala; sinä olet tehnyt taivaan ja maan.

19:16 Herra, kallista korvasi ja kuule; Herra,

19:6 Sanoi Jesaja heille: näin sanokaat teidän herrallenne: näin sanoo \Herra\; älä mitään peljesty niiden sanain tähden, jotka sinä kuullut olet, joilla Assyrian kuninkaan palveliat minua häväisseet ovat.

19:7 Katso, minä annan hänelle hengen, että hän saa kuulla sanoman, ja palajaa omalle maallensa; ja minä annan hänen kaatua miekalla omassa maakunnassansa.

19:8 Ja kuin Rabsake palasi, löysi hän Assyrian kuninkaan sotimasta Libnaa vastaan; sillä hän oli kuullut hänen menneeksi Lakiksesta pois.

19:9 Ja kuin hän sai kuulla Tirhakasta Ethiopian kuninkaasta sanottavan: katso, hän on mennyt sotimaan sinua vastaan; niin hän palasi, ja lähetti sanan Hiskialle ja antoi hänelle sanoa:

19:10 Puhukaat näin Hiskialle Juudan kuninkaalle, sanoen: älä anna Jumalas, jonka päälle sinä luotat, vietellä sinuas ja sanot: ei Jerusalem anneta Assyrian kuninkaan käteen.

19:11 Katso, sinä olet kuullut, mitä Assyrian kuninkaat tehneet ovat kaikille maakunnille, ja hukuttaneet heitä: ja sinä pelastettaisiin?

19:12 Ovatko myös pakanain jumalat pelastaneet heidät, jotka minun isäni hukuttaneet ovat, Gosanin, Haranin, niin myös Resepin ja Edenin lapset, jotka Telassarissa olivat?

19:13 Kussa on Hematin kuningas, Arpadin kuningas, Sepharvaimin, Henan ja Iuvan kaupungin kuningas?

19:14 Kuin Hiskia oli ottanut kirjan sanansaattajilta ja lukenut sen, meni hän \Herran\ huoneeseen, ja Hiskia levitti sen \Herran\ eteen,

19:15 Ja rukoili \Herran\ edessä ja sanoi: \Herra\ Israelin Jumala, joka istut Kerubimin päällä, sinä olet ainoa Jumala kaikissa maan valtakunnissa, sinä olet tehnyt taivaan ja maan.

19:16 \Herra\, kallista korvas ja kuule,

avaa silmäsi ja katso. Kuule Sanheribin sanat, kuinka hän lähetti tuon miehen herjaamaan elävää Jumalaa.

19:17 Se on totta, Herra, että Assurin kuninkaat ovat hävittäneet kansat ja heidän maansa.

19:18 Ja he ovat heittäneet heidän jumalansa tuleen; sillä ne eivät olleet jumalia, vaan ihmiskätten tekoa, puuta ja kiveä, ja sentähden he voivat hävittää ne.

19:19 Mutta pelasta nyt meidät, Herra, meidän Jumalamme, hänen käsistensä, että kaikki maan valtakunnat tulisivat tietämään, että sinä, Herra, yksin olet Jumala."

19:20 Niin Jesaja, Aamoksen poika, lähetti Hiskialle tämän sanan: "Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Mitä sinä olet minulta Sanheribin, Assurin kuninkaan, tähden rukoillut, sen minä olen kuullut.

19:21 Ja tämä on sana, jonka Herra on puhunut hänestä: Neitsyt, tytär Siion, halveksii ja pilkkaa sinua; tytär Jerusalem nyökyttää ilkkuen päätänsä sinun jälkeesi.

19:22 Ketä olet herjannut ja häväissyt, ja ketä vastaan olet korottanut äänesi? Korkealle olet kohottanut silmäsi Israelin Pyhää vastaan.

19:23 Sanansaattajaisi kautta sinä herjasit Herraa ja sanoit: 'Monilla vaunuillani minä nousin vuorten harjalle, Libanonin ääriin saakka; minä hakkasin maahan sen korkeat setrit, sen parhaat kypressit, ja tunkeuduin sen etäisimpään yöpaikkaan, sen rehevimpään metsään;

19:24 minä kaivoin kaivoja ja join kuiviin muukalaisten vedet, ja jalkapohjallani minä kuivasin kaikki Egyptin virrat.'

19:25 Etkö ole kuullut: kauan sitten minä olen tätä valmistanut, muinaisuudesta saakka tätä aivoitellut! Nyt minä olen sen toteuttanut, ja niin sinä sait hävittää varustetut kaupungit autioiksi kiviroukkioiksi, 19:26 ja niiden asukkaat olivat voimattomat, he kauhistuivat ja joutuivat

avaa \Herra\ silmäsi ja näe, ja kuule Sanheribin sanat, joka tänne on lähettänyt pilkkaamaan elävää Jumalaa!

19:17 Se on tosi, \Herra\, että Assyrian kuninkaat ovat hävittäneet pakanat ja heidän maakuntansa,

19:18 Ja ovat heittäneet heidän jumalansa tuleen; sillä ei ne olleet jumalia, mutta ihmisten kätten teot, puut ja kivet, sentähden ovat he ne hävittäneet.

19:19 Mutta nyt sinä, \Herra\ meidän Jumalamme, auta meitä hänen kädestänsä: että kaikki maan valtakunnat tietäisivät sinun, \Herra\, olevan ainoan Jumalan.

19:20 Niin lähetti Jesaja Amotsin poika Hiskian tykö ja antoi hänelle sanoa: näin sanoo \Herra\ Israelin Jumala: minä olen kuullut, mitäs minulta rukoillut olet Sanheribin Assyrian kuninkaan tähden.

19:21 Nämät ovat ne, mitkä \Herra\ häntä vastaan puhunut on: neitsy Zionin tytär katsoo sinun ylön ja pilkkaa sinua, Jerusalemin tytär vääntelee päätänsä sinun jälkees.

19:22 Ketäs olet pilkannut ja häväissyt? ketä vastaan sinä olet korottanut äänes? Sinä olet nostanut silmäsi pyhää vastaan Israelissa.

19:23 Sinä olet sanansaattajaisi kautta häväissyt Herraa ja sanonut: minä olen noussut vuoren kukkuloille vaunuini paljoudella, Libanonin sivulle: minä tahdon hakata maahan hänen korkiat sedripuunsa ja valitut honkansa, ja mennä hänen viimeiseen majaansa, hänen ihanan vainionsa metsään.

19:24 Minä olen kaivanut ja juonut muukalaiset vedet, ja olen kuivannut kaikki piiritetyt ojat minun jalkapöydälläni.

19:25 Etkös ole kaukaa kuullut minun näitä tehneeksi, ja jo aikaa ennen näitä valmistanneeksi? Nyt olen minä sen antanut tapahtua, että vahvat kaupungit pitäis kukistettaman hävinneeksi kiviroukkioiksi, 19:26 Ja ne, jotka siinä asuvat, pitäis tuleman heikoksi, peljästyvän, häpeemän ja

häpeään; heidän kävi niinkuin kedon ruohon ja niinkuin vihannan heinän, niinkuin katolla kasvavain kortten ja niinkuin laihon, joka kuivettuu ennen oljelle tulemistaan.

19:27 Istuitpa sinä tai lähdit tai tulit, minä sen tiedän, niinkuin senkin, että sinä raivoat minua vastaan.

19:28 Koska sinä minua vastaan raivoat ja koska sinun ylpeytesi on tullut minun korviini, niin minä panen koukkuni sinun nenääsi ja suitseni sinun suuhusi ja vien sinut takaisin samaa tietä, jota tulitkin.

19:29 Ja tämä on oleva sinulle merkinä: tänä vuonna syödään jälkikasvua ja toisena vuonna kesanto-aaluvaa, mutta kolmantena vuonna te kylväkää ja leikatkaa, istuttakaa viinitarhoja ja syökää niiden hedelmää.

19:30 Ja Juudan heimon pelastuneet, jotka ovat jäljelle jääneet, tekevät taas juurta alaspäin ja hedelmää ylöspäin.

19:31 Sillä Jerusalemista lähtee kasvamaan jäännös, pelastunut joukko Siionin vuorelta. Herran kiivaus on sen tekevä.

19:32 Sentähden, näin sanoo Herra Assurin kuninkaasta: Hän ei tule tähän kaupunkiin eikä siihen nuolta ammu, ei tuo sitä vastaan kilpeä eikä luo sitä vastaan vallia.

19:33 Samaa tietä, jota hän tuli, hän palajaa, ja tähän kaupunkiin hän ei tule, sanoo Herra.

19:34 Sillä minä varjelen tämän kaupungin ja pelastan sen itseni tähden ja palvelijani Daavidin tähden."

19:35 Ja sinä yönä Herran enkeli lähti ja löi Assurin leirissä sata kahdeksankymmentä viisi tuhatta miestä, ja kun noustiin aamulla varhain, niin katso, ne olivat kaikki kuolleina ruumiina.

19:36 Silloin Sanherib, Assurin kuningas,

tuleman niinkuin ruoho kedolla, ja niinkuin viheriäinen ruohon korsi katon päällä, ja niinkuin kuivettu oras ennen kuin se oljeksi tulee.

19:27 Minä tiedän sinun asumasias, sinun ulos- ja sisällekäymises, ja että kiukuitset minua vastaan.

19:28 Ettäs kiukuitset minua vastaan ja sinun ylpeytes on tullut minun korvilleni, panen minä renkaani sinun sieraimiis ja suitseni suuhus, ja johdatan sinun sitä tietä myöten takaperin, jotas tulitkin.

19:29 Ja tämä pitää oleman sinulle merkiksi: syö tällä ajastajalla sitä, mikä kasvanut on, toisella ajastajalla sitä, mikä itsestensä kasvaa; mutta kolmannella ajastajalla kylväkää ja leikatkaat, ja istuttakaat viinamäkiä, syökää heidän hedelmänsä.

19:30 Ja joka Juudan huoneesta päässyt ja jäänyt on, pitää vielä nyt alta juurtuman ja ylhäältä hedelmöitsemän.

19:31 Sillä jääneet pitää käymän Jerusalemista ulos, ja Zionin vuorelta ne, jotka päässeet ovat. \Herran\ Zebaotin kiivaus tekee näitä.

19:32 Sentähden sanoo \Herra\ Assyrian kuninkaasta näin: ei hänen pidä tuleman tähän kaupunkiin, eikä yhtään nuolta sinne ampuman, ei myös yhtään kilpeä tuoman sen eteen, ja ei yhtään vallia rakentaman sen ympärille;

19:33 Mutta hänen pitää sitä tietä palajaman, jota hän tullut on, ja ei pidä hänen tähän kaupunkiin tuleman, sanoo \Herra\.

19:34 Ja minä varjelen tämän kaupungin ja pelastan sen minun tähteni ja Davidin minun palveliani tähden.

19:35 Niin tapahtui sinä yönä, että \Herran\ enkeli meni ja tappoi Assyrian leirissä sata kahdeksankymmentä ja viisituhatta miestä. Ja kuin he silloin varhain huomeneltain nousivat, katso, ne kaikki olivat kuolleitten ruumiit.

19:36 Ja Sanherib Assyrian kuningas meni

lähti liikkeelle ja meni pois; hän palasi takaisin ja jäi Niiniveen.

19:37 Mutta kun hän oli kerran rukoilemassa jumalansa Nisrokin temppelissä, surmasivat Adrammelek ja Sareser hänet miekalla; sitten he pakenivat Araratin maahan. Ja hänen poikansa Eesarhaddon tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

20 LUKU

20:1 Niihin aikoihin Hiskia sairastui ja oli kuolemaisillansa; ja profeetta Jesaja, Aamoksen poika, tuli hänen tykönsä ja sanoi hänelle: "Näin sanoo Herra: Toimita talosi; sillä sinä kuolet etkä enää parane."

20:2 Niin hän käänsi kasvonsa seinään päin ja rukoili Herraa sanoen:

20:3 "Oi Herra, muista, kuinka minä olen vaeltanut sinun edessäsi uskollisesti ja ehyellä sydämellä ja tehnyt sitä, mikä on hyvää sinun silmissäsi!" Ja Hiskia itki katkerasti.

20:4 Mutta Jesaja ei ollut vielä lähtenyt keskimmäiseltä esipihalta, kun hänelle tuli tämä Herran sana:

20:5 "Palaja takaisin ja sano Hiskialle, minun kansani ruhtinaalle: 'Näin sanoo Herra, sinun isäsi Daavidin Jumala: Minä olen kuullut sinun rukouksesi, olen nähnyt sinun kyyneleesi. Katso, minä parannan sinut: jo kolmantena päivänä sinä menet Herran temppeliin.

20:6 Ja minä lisään sinulle ikää viisitoista vuotta. Ja minä pelastan sinut ja tämän kaupungin Assurin kuninkaan käsistä. Minä varjelen tätä kaupunkia itseni tähden ja palvelijani Daavidin tähden."

20:7 Ja Jesaja sanoi: "Toimittakaa tänne viikunakakkua." Niin he toivat sitä ja panivat paiseen päälle; ja hän parani.

20:8 Ja Hiskia sanoi Jesajalle: "Mikä on merkkinä siitä, että Herra on parantava minut, niin että minä kolmantena päivänä voin mennä Herran temppeliin?"

matkaansa, palasi ja oli Ninivessä.

19:37 Ja kuin hän rukoili Nisrokin jumalansa huoneessa, niin hänen poikansa Adramelek ja Saretser tappoivat hänen miekalla ja pakenivat Araratin maakuntaan: ja hänen poikansa Assarhaddon tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

20 LUKU

20:1 Silloin sairasti Hiskia kuolemaisillansa, ja propheta Jesaja Amotsin poika tuli hänen tykönsä ja sanoi hänelle: näin sanoo \Herra\: toimita talos, sillä sinun pitää nyt kuoleman ja ei elämän.

20:2 Mutta hän käänsi kasvonsa seinän puoleen, rukoili \Herraa\ ja sanoi:

20:3 Oi, \Herra\! muista että minä olen uskollisesti ja vaalla sydämellä vaeltanut sinun edessä ja tehnyt, mikä sinulle otollinen ollut on! Ja Hiskia itki hartaasti.

20:4 Mutta kuin Jesaja ei ollut vielä puoli kaupunkiin käynyt ulos, tuli \Herran\ sana hänen tykönsä ja sanoi:

20:5 Palaja ja sano Hiskialle, kansani päämiehelle: näin sanoo \Herra\ sinun isäs Davidin Jumala: minä olen kuullut sinun rukoukses ja nähnyt sinun kyyneles: katso, minä parannan sinun: kolmantena päivänä pitää sinun menemän ylös \Herran\ huoneeseen.

20:6 Ja minä lisään sinun ikääs viisitoistakymmentä ajastaikaa, ja vapahdan sinun ja tämän kaupungin Assyrian kuninkaan kädestä, ja varjelen tämän kaupungin minun tähteni ja minun palveliani Davidin tähden.

20:7 Ja Jesaja sanoi: tuokaat minulle fikunarypäle. Ja he toivat ja panivat paisuman päälle, ja hän tuli terveeksi.

20:8 Hiskia sanoi Jesajalle: mikä merkki siihen on, että \Herra\ minun parantaa, ja että minun pitää menemän kolmantena päivänä \Herran\ huoneeseen?

20:9 Jesaja sanoi: "Tämä on oleva sinulle merkinä Herralta siitä, että Herra tekee, mitä hän on sanonut: varjo kulkee kymmenen astetta eteenpäin tahi siirtyy kymmenen astetta takaisin."

20:10 Hiskia sanoi: "Varjon on helppo pidetä kymmenen astetta. Ei, vaan siirtykään varjo takaisin kymmenen astetta."

20:11 Silloin profeetta Jesaja huusi Herraa, ja hän antoi varjon Aahaan aurinkokellossa siirtyä takaisin kymmenen astetta, jotka se oli jo laskeutunut.

20:12 Siihen aikaan Merodak-Baladan, Baladanin poika, Baabelin kuningas, lähetti kirjeen ja lahjoja Hiskialle, sillä hän oli kuullut, että Hiskia oli ollut sairaana.

20:13 Ja kuultuansa heitä Hiskia näytti heille koko varastohuoneensa, hopean ja kullan, hajuaineet ja kalliin öljyn ja koko asehuoneensa ja kaikki, mitä hänen aarekammioissansa oli. Ei ollut mitään Hiskian talossa eikä koko hänen valtakunnassaan, mitä hän ei olisi heille näyttänyt.

20:14 Mutta profeetta Jesaja tuli kuningas Hiskian tykö ja sanoi hänelle: "Mitä nämä miehet ovat sanoneet, ja mistä he ovat tulleet sinun tykösi?" Hiskia vastasi: "He ovat tulleet kaukaisesta maasta, Baabelista."

20:15 Hän sanoi: "Mitä he ovat nähneet sinun talossasi?" Hiskia vastasi: "Kaiken, mitä talossani on, he ovat nähneet; minun aarekammioissani ei ole mitään, mitä en olisi heille näyttänyt."

20:16 Niin Jesaja sanoi Hiskialle: "Kuule Herran sana:

20:17 Katso, päivät tulevat, jolloin kaikki, mitä sinun talossasi on ja mitä sinun isäsi ovat koonneet tähän päivään asti, viedään pois Baabeliin; ei mitään jää jäljelle, sanoo Herra.

20:18 Ja sinun omia poikiasi, jotka sinusta polveutuvat, jotka sinulle syntyvät, viedään hovipalvelijoiksi Baabelin kuninkaan

20:9 Jesaja sanoi: sinä saat tämän merkin \Herralta\, että \Herra\ tekee mitä hän sanonut on. Pitääkö varjon käymän kymmenen piirtoa edeskäsin, taikka kymmenen piirtoa takaperin?

20:10 Ja Hiskia sanoi: se on keviä, että varjo käy edeskäsin kymmenen piirtoa: ei, mutta että hän kävis kymmenen piirtoa takaperin.

20:11 Niin rukoili Jesaja \Herraa\, ja hän veti varjon kymmenen piirtoa takaperin, jotka hän oli käynyt edeskäsin Ahaksen säjärissä.

20:12 Silloin lähetti Berodak Baladan Baladanin poika Babelin kuningas kirjoituksen ja lahjoja Hiskialle; sillä hän oli kuullut Hiskian sairastuneeksi.

20:13 Ja Hiskia kuuli heitä, ja osoitti heille koko tavarahuoneensa, hopian, kullan, kalliit yrtit, ja parhaan öljyn, ja koko asehuoneensa ja kaikki, mitä hänen tavaroissansa oli. Ja ei mitään ollut hänen huoneessansa ja kaikessa hänen vallassansa, jota ei Hiskia heille osoittanut.

20:14 Niin tuli propheta Jesaja kuningas Hiskian tykö ja sanoi hänelle: mitä nämät miehet ovat sanoneet, ja kusta he ovat tulleet sinun tykösi? Hiskia sanoi: he ovat tulleet kaukaiselta maalta, Babelista.

20:15 Hän sanoi: mitä he ovat nähneet sinun huoneessasi? Hiskia sanoi: he ovat nähneet kaikki, mitä minun huoneessani on, ja ei ole mitään minun tavaroissani, jota en minä heille osoittanut ole.

20:16 Niin sanoi Jesaja Hiskialle: kuule \Herran\ sanaa:

20:17 Katso, aika tulee, että kaikki sinun huoneestasi ja kaikki, mitä sinun esi-isäsi koonneet ovat tähän päivään asti, viedään pois Babeliin, ja ei jätetä mitään, sanoo \Herra\.

20:18 Ja myös lapset, jotka sinusta tulevat, jotkas siit, otetaan kamaripalvelioiksi Babelin kuninkaan huoneeseen.

palatsiin."

20:19 Hiskia sanoi Jesajalle: "Herran sana, jonka olet puhunut, on hyvä." Sillä hän ajatteli: "Onpahan rauha ja turvallisuus minun päivinäni."

20:20 Mitä muuta on kerrottavaa Hiskiasta ja kaikista hänen urotöistään, ja kuinka hän rakensi lammikon ja vesijohdon ja johti veden kaupunkiin, se on kirjoitettuna Juudan kuningasten aikakirjassa.

20:21 Ja Hiskia meni lepoon isiensä tykö. Ja hänen poikansa Manasse tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

21 LUKU

21:1 Manasse oli kahdentoista vuoden vanha tullessansa kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa viisikymmentä viisi vuotta. Hänen äitinsä oli nimeltään Hefsibah.

21:2 Hän teki sitä, mikä on paha Herran silmissä, niiden kansain kauhistavien tekojen mukaan, jotka Herra oli karkoittanut israelilaisten tieltä.

21:3 Hän rakensi jälleen uhrikukkulat, jotka hänen isänsä Hiskia oli hävittänyt, ja pystytti alttareja Baalille ja teki aseran, niinkuin Israelin kuningas Ahab oli tehnyt, kumarsi ja palveli kaikkea taivaan joukkoa.

21:4 Hän rakensi alttareja myös Herran temppeliin, josta paikasta Herra oli sanonut: "Jerusalemiin minä asetan nimeni."

21:5 Hän rakensi alttareja kaikelle taivaan joukolle Herran temppelin molempiin esipihoihin.

21:6 Myös pani hän poikansa kulkemaan tulen läpi, ennusteli merkeistä, harjoitti noituutta ja hankki itsellensä vainaja- ja tietäjähenkien manaajia; hän teki paljon sitä, mikä on paha Herran silmissä, ja vihoitti hänet.

21:7 Ja teettämänsä Aseran kuvan hän asetti temppeliin, josta Herra oli sanonut Daavidille ja hänen pojallensa Salomolle: "Tähän temppeliin ja Jerusalemiin, jonka

20:19 Hiskia sanoi Jesaialle: \Herran\ sana on hyvä, jonka puhunut olet; ja sanoi vielä: eikö se niin ole? kuitenkin että rauha ja uskollisuus minun aikanani olis.

20:20 Mitä enempi sanomista on Hiskiasta, ja hänen voimastansa, ja mitä hän tehnyt on, ja vesilammikosta ja kanavista, joilla hän vedet johdatti kaupunkiin: eikö se ole kirjoitettu Juudan kuningasten aikakirjassa?

20:21 Ja Hiskia nukkui isänsä kanssa; ja Manasse hänen poikansa tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

21 LUKU

21:1 Manasse oli kahdentoistakymmenen ajastaikainen tullessansa kuninkaaksi, ja hallitsi viisi ajastaikaa kuudettakymmentä Jerusalemissa; hänen äitinsä nimi oli Hephtsiba.

21:2 Ja hän teki paha \Herran\ edessä, pakanain kauhistusten jälkeen, jotka \Herra\ Israelin lasten edestä oli ajanut pois.

21:3 Hän rakensi korkeudet jälleen, jotka hänen isänsä Hiskia kukistanut oli, ja nosti Baalin alttarin, ja teki metsistön, niinkuin Ahab Israelin kuningas tehnyt oli, ja kumarsi koko taivaan sotajoukkoa, ja palveli niitä,

21:4 Ja rakensi myös alttarit \Herran\ huoneesen, josta \Herra\ sanonut oli: minä asetan minun nimeni Jerusalemiin.

21:5 Ja hän rakensi koko taivaalliselle sotajoukolle alttarit molempiin pihoihin \Herran\ huoneesen,

21:6 Ja käytti poikansa tulessa, ja otti vaarin lintuin lauluista ja merkeistä, ja piti noitua ja merkkein sanoja, ja teki paljon paha \Herran\ edessä, jolla hän hänen vihoitti.

21:7 Hän pani myös metsistöjumalan, jonka hän tehnyt oli, huoneesen, josta \Herra\ Davidille ja hänen pojallensa Salomolle sanonut oli: tähän huoneesen ja

minä olen valinnut kaikista Israelin sukukunnista, minä asetan nimeni ikiajoiksi.

21:8 Enkä minä anna enää Israelin jalkojen harhailta pois siitä maasta, jonka minä olen antanut heidän isillensä, jos he vain kaikessa noudattavat sitä, mitä minä olen käskenyt heidän noudattaa - koko sitä lakia, jonka minun palvelijani Mooses on heille antanut."

21:9 Mutta he eivät totelleet, ja Manasse eksytti heidät tekemään pahaakin enemmän kuin ne kansat, jotka Herra oli hävittänyt israelilaisten tieltä.

21:10 Niin Herra puhui palvelijainsa, profeettain, kautta ja sanoi:

21:11 "Koska Manasse, Juudan kuningas, on tehnyt nämä kauhistavat teot ja siten tehnyt pahaakin enemmän kuin amorilaiset, jotka olivat ennen häntä, ja on saattanut kivitörmänsä myös Juudan tekemään syntiä,

21:12 sentähden sanoo Herra, Israelin Jumala, näin: Katso, minä annan sellaisen onnettomuuden kohdata Jerusalemiä ja Juudaa, että joka sen kuulee, sen molemmat korvat soivat.

21:13 Ja minä mittaan Jerusalemin samalla mittanuoralla kuin Samarian ja punnitsen sen samalla vaa'alla kuin Ahabin suvun. Ja minä huuhdon Jerusalemin, niinkuin vati huuhdotaan: se huuhdotaan ja käännetään kumollensa.

21:14 Minä hylkään perintöosani jäännöksen ja annan heidät vihollistensa käsiin, niin että he joutuvat kaikkien vihollistensa saaliiksi ja ryöstettäviksi,

21:15 koska ovat tehneet sitä, mikä on paha minun silmissäni, ja vihoittaneet minua siitä päivästä asti, jona heidän isänsä lähtivät Egyptin maasta, tähän päivään saakka."

21:16 Manasse vuodatti myös sängen paljon viatonta verta, niin että hän sillä täytti Jerusalemin ääriään myöten, sen syntinsä lisäksi, jolla hän saattoi Juudan

Jerusalemiin, jonka minä valinnut olen kaikista Israelin sukukunnista, panen minä nimeni ijankaikkisesti,

21:8 Ja en liikuta enää Israelin jalkoja siitä maasta, jonka minä heidän isillensä antanut olen, jos he ainoastaan pitävät ja tekevät kaikki, mitä minä heille käskenyt olen, ja kaiken sen lain, minkä minun palvelijani Mooses heille käskenyt oli.

21:9 Mutta ei he totelleet sitä, vaan Manasse vietteli heitä, niin että he tekivät pahemmin kuin pakanat, jotka \Herra\ Israelin lasten edestä hävittänyt oli.

21:10 Silloin puhui \Herra\ palveliainsa prophetain kautta ja sanoi:

21:11 Että Manasse Juudan kuningas on nämät kauhistukset tehnyt, jotka pahemmat ovat kuin kaikki ne kauhistukset, joita Amorilaiset tehneet ovat, jotka hänen edellensä olivat, ja on myös saattanut Juudan syntiä tekemään epäjumalillansa;

21:12 Sentähden sanoo \Herra\ Israelin Jumala näin: katso, minä saatan vahingon Juudan ja Jerusalemin päälle, että kuka ikänä sen kuulee, pitää hänen molemmat korvansa soiman.

21:13 Ja minä vedän Samarian mittanuoran Jerusalemin ylitse, ja Ahabin huoneen painomitan, ja virutan Jerusalemin niinkuin astiat virutetaan: ne virutetaan ja käännetään kumollensa.

21:14 Ja minä hylkään jääneet minun perimisestäni ja annan heidät vihamiestensä käsiin, että heidän pitää oleman kaikille vihollisillensa saaliiksi ja ryöstöksi:

21:15 Että he tekivät sitä, mikä paha oli minun silmäini edessä, ja ovat minun vihoittaneet siitä päivästä, jona heidän isänsä läksivät Egyptistä, tähän päivään asti.

21:16 Ja Manasse vuodatti myös paljon viatonta verta, siihen asti että Jerusalem sieltä ja täältä täynnä oli, ilman niitä syntejä, joilla hän Juudan saatti syntiä

tekemään syntiä, tekemään sitä, mikä on paha Herran silmissä.

21:17 Mitä muuta on kerrottavaa Manassesta ja kaikesta, mitä hän teki, ja synnistä, minkä hän teki, se on kirjoitettuna Juudan kuningasten aikakirjassa.

21:18 Ja Manasse meni lepoon isiensä tykö, ja hänet haudattiin linnansa puutarhaan, Ussan puutarhaan. Ja hänen poikansa Aamon tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

21:19 Aamon oli kahdenkymmenen kahden vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa kaksi vuotta. Hänen äitinsä oli nimeltään Mesullemet, Haaruksen tytär, Jotbasta.

21:20 Hän teki sitä, mikä on paha Herran silmissä, niinkuin hänen isänsä Manasse oli tehnyt.

21:21 Hän vaelsi kaikessa samaa tietä, mitä hänen isänsä oli vaeltanut: hän palveli niitä kivijumalia, joita hänen isänsä oli palvellut, ja kumarsi niitä;

21:22 hän hylkäsi Herran, isiensä Jumalan, eikä vaeltanut Herran tietä.

21:23 Ja Aamonin palvelijat tekivät salaliiton häntä vastaan ja tappoivat kuninkaan hänen linnassansa.

21:24 Mutta maan kansa surmasi kaikki, jotka olivat tehneet salaliiton kuningas Aamonin vastaan. Ja maan kansa teki hänen poikansa Joosian kuninkaaksi hänen sijaansa.

21:25 Mitä muuta on kerrottavaa Aamonista, siitä, mitä hän teki, se on kirjoitettuna Juudan kuningasten aikakirjassa.

21:26 Ja hänet haudattiin omaan hautaansa Ussan puutarhaan. Ja hänen poikansa Joosia tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

22 LUKU

22:1 Joosia oli kahdeksan vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa kolmekymmentä yksi vuotta.

tekemään, että he tekivät paha Herran edessä.

21:17 Mitä enempi Manassesta sanomista on ja kaikista, mitä hän tehnyt on, ja niistä synneistä, jotka hän teki: eikö ne ole kirjoitetut Juudan kuningasten aikakirjassa?

21:18 Ja Manasse nukkui isänsä kanssa ja haudattiin huoneensa yrttitarhaan, joka oli Ussan yrttitarha; ja hänen poikansa Aamon tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

21:19 Kahden ajastaikainen kolmattakymmentä oli Aamon tullessansa Juudan kuninkaaksi, ja hallitsi kaksi ajastakaa Jerusalemissa; hänen äitinsä nimi oli Mesulemet Hatsurin tytär Jotbasta.

21:20 Ja hän teki sitä, mikä Herralle ei kelvannut, niinkuin hänen isänsä Manasse tehnyt oli.

21:21 Ja hän vaelsi kaikkia niitä teitä, joita hänen isänsä vaeltanut oli, ja palveli epäjumalia, joita hänen isänsä palvellut oli, ja kumarsi niitä,

21:22 Ja luopui Herrasta isänsä Jumalasta, ja ei vaeltanut Herran tiellä.

21:23 Ja Aamonin palvelijat tekivät liiton häntä vastaan ja tappoivat kuninkaan omassa huoneessansa.

21:24 Mutta maakunnan kansa löi kaikki ne kuoliaaksi, jotka olivat liiton tehneet kuningas Amonin vastaan, ja kansa teki Josian hänen poikansa kuninkaaksi hänen sijaansa.

21:25 Mitä Aamon enempi tehnyt on: eikö se ole kirjoitettu Juudan kuningasten aikakirjassa?

21:26 Ja hän haudattiin omaan hautaansa Ussan yrttitarhassa, ja hänen poikansa Josia tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

22 LUKU

22:1 Josia oli kahdeksan ajastaikainen tullessansa kuninkaaksi, ja hallitsi yhden ajastajan neljätkymmentä Jerusalemissa;

Hänen äitinsä oli nimeltään Jedida, Adajan tytär, Boskatista.

22:2 Hän teki sitä, mikä on oikein Herran silmissä, ja vaelsi kaikessa isänsä Daavidin tietä, poikkeamatta oikealle tai vasemmalle.

22:3 Kahdeksantenatoista hallitusvuotenaan kuningas Joosia lähetti kirjuri Saafanin, Asaljan pojan, Mesullamin pojanpojan, Herran temppeliin ja sanoi:

22:4 "Mene ylimmäisen papin Hilikian luo, että hän lukisi valmiiksi Herran temppeliin tuodut rahat, joita ovenvartijat ovat koonneet kansalta.

22:5 Ja hän antakoon ne työnteettäjille, jotka on pantu valvomaan töitä Herran temppelissä, ja nämä maksakoot niillä työmiehet, jotka ovat Herran temppelissä korjaamassa sitä, mikä temppelissä on rappeutunutta,

22:6 puusepät, rakentajat ja muurarit, sekä temppelin korjaamista varten ostettavat puutavarat ja hakatut kivet.

22:7 Älköön heiltä kuitenkaan vaadittako tilintekoa rahoista, jotka heille luovutetaan, vaan toimikoot he luottamusmiehinä."

22:8 Ja ylimmäinen pappi Hilkia sanoi kirjuri Saafanille: "Minä löysin Herran temppelistä lain kirjan." Ja Hilkia antoi kirjan Saafanille, ja tämä luki sen.

22:9 Sitten kirjuri Saafan meni kuninkaalle tykö ja teki kuninkaalle selon asiasta, sanoen: "Palvelijasi ovat ottaneet esille rahat, mitä temppelissä oli, ja ovat antaneet ne työnteettäjille, jotka on pantu valvomaan töitä Herran temppelissä."

22:10 Ja kirjuri Saafan kertoi kuninkaalle sanoen: "Pappi Hilkia antoi minulle erään kirjan." Ja Saafan luki sen kuninkaalle.

22:11 Kun kuningas kuuli lain kirjan sanat, repäisi hän vaatteensa.

22:12 Ja kuningas käski pappi Hilkiaa, Ahikamia, Saafanin poikaa, Akboria, Miikajan poikaa, kirjuri Saafania ja Asajaa, kuninkaalle

hänen äitinsä nimi oli Jedida Adajan tytär Botskatista.

22:2 Ja hän teki sitä, mikä \Herran\ edessä oli kelvollinen, ja vaelsi kaikella isänsä Davidin tiellä, ja ei poikennut oikialle eli vasemmalle puolelle.

22:3 Mutta kuningas Josian kahdeksantena vuonna toistakymmentä, lähetti kuningas Saphanin Atsalian pojan Mesullamin pojan, kirjoittajansa, \Herran\ huoneeseen, sanoen:

22:4 Mene ylimmäisen papin Hilikian tykö, ja anna hänen lukea se raha, mikä \Herran\ huoneeseen tuotu on, jonka ovenvartijat kansalta koonneet ovat,

22:5 Että ne annettaisiin teettäjille, jotka \Herran\ huoneeseen asetetut ovat, ja he antaisivat työväelle, jotka työtä tekevät \Herran\ huoneessa ja parantavat mitä [Herran] huoneessa rauvennut on,

22:6 Sepille, rakentajille, muuraajille ja niille, jotka hirssiä ja vuoltuja kiviä ostaman pitää, huoneen parannukseksi;

22:7 Vaan ei kuitenkaan yhtään lukua pidä heiltä vaadittaman niistä rahoista, jotka heidän käsiinsä ovat annetut; vaan heidän pitää uskollisesti niitä toimittaman.

22:8 Ja ylimmäinen pappi Hilkia sanoi Saphanille kirjoittajalle: minä löysin lakikirjan \Herran\ huoneesta; ja Hilkia antoi kirjan Saphanille, ja hän luki sen.

22:9 Ja Saphan kirjoittaja tuli kuninkaalle tykö, ja ilmoitti kuninkaalle asian ja sanoi: sinun palvelias ovat koonneet ne rahat, jotka [Herran] huoneessa löydettyt ovat, ja ovat ne jakaneet työväelle, jotka asetetut ovat \Herran\ huoneeseen.

22:10 Ja Saphan kirjoittaja ilmoitti kuninkaalle ja sanoi: Hilkia pappi antoi minulle kirjan; ja Saphan luki sen kuninkaalle edessä.

22:11 Kuin kuningas kuuli lakikirjan sanat, repäisi hän vaatteensa.

22:12 Ja kuningas käski pappi Hilkiaa, ja Ahikamia Saphanin poikaa, ja Aboria Mikajan pojaa, ja Saphania kirjoittajaa, ja

palvelijaa, sanoen:

22:13 "Menkää ja kysykää minun ja kansan ja koko Juudan puolesta neuvoa Herralta tästä löydetystä kirjasta. Sillä suuri on Herran viha, joka on syttynyt meitä vastaan, koska meidän isämme eivät ole totelleet tämän kirjan sanoja eivätkä tehneet mitään kaikesta siitä, mitä siinä on meille kirjoitettuna."

22:14 Niin pappi Hilkia, Ahikam, Akbor, Saafan ja Asaja menivät naisprofeetta Huldan tykö, joka oli vaatevaraston hoitajan Sallumin, Tikvan pojan, Harhaan pojanpojan, vaimo ja asui Jerusalemissa, toisessa kaupunginosassa. He puhuivat hänen kanssaan.

22:15 Niin hän sanoi heille: "Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Sanokaa sille miehelle, joka lähetti teidät minun tyköni:

22:16 'Näin sanoo Herra: Katso, minä annan tätä paikkaa ja sen asukkaita kohdata onnettomuuden, kaiken, mitä sanotaan siinä kirjassa, jonka Juudan kuningas on lukenut,

22:17 sillä he ovat hyljänneet minut ja polttaneet uhreja muille jumalille ja vihoittaneet minut kaikilla kättensä teoilla; ja minussa on syttynyt viha tätä paikkaa kohtaan, eikä se sammu.

22:18 Mutta Juudan kuninkaalle, joka on lähettänyt teidät kysymään neuvoa Herralta, sanokaa näin: Näin sanoo Herra, Israelin Jumala, niistä sanoista, jotka sinä olet kuullut:

22:19 Koska sinun sydämesi on pehminnyt ja sinä olet nöyryytynyt Herran edessä, kuullessasi, mitä minä olen puhunut tätä paikkaa ja sen asukkaita vastaan, että he tulevat kauhistukseksi ja kiroussanaksi, ja koska sinä olet reväissyt vaatteesi ja itkenyt minun edessäni, niin minäkin olen kuullut sinua, sanoo Herra.

22:20 Sentähden minä korjaan sinut isiesi tykö, ja sinä saat rauhassa siirtyä hautaasi,

Asajaa kuninkaan palveliaa, sanoen:

22:13 Menkää ja kysykää \Herralta\ minun puolestani, kansan ja koko Juudan puolesta, tämän kirjan sanoista, joka löydetty on; sillä se on suuri \Herran\ viha, joka meidän päallemme syttynyt on, ettei meidän isämme ole kuuliaiset olleet tämän kirjan sanoille, että he olisivat tehneet niitä kaikkia, mitkä siinä meille kirjoitetut olivat.

22:14 Niin meni pappi Hilkia, Ahikam, Akbor, Saphan ja Asaja naisprophetan Huldan tykö, Sallumin Tikvan pojan emännän, Harhamin pojan, vaatetten vartian (ja hän asui Jerusalemissa toisella puolella); ja he puhuivat hänelle.

22:15 Mutta hän sanoi heille: näin sanoo \Herra\ Israelin Jumala: sanokaat sille miehelle, joka teidät minun tyköni lähettänyt on:

22:16 Näin sanoo \Herra\: katso, minä saatan onnettomuuden tähän siaan ja hänen asuvaisillensa, kaikki lain sanat, jotka Juudan kuningas lukenut on:

22:17 Että he ovat luopuneet minusta ja suitsuttaneet vieraille jumalille, vihoittain minua kaikilla kättensä töillä, sentähden syttyy minun vihani tätä siaan vastaan, ja ei pidä sammutettaman.

22:18 Mutta Juudan kuninkaalle, joka teidät lähettänyt on kysymään \Herralta\, pitää teidän näin sanoman: näin sanoo \Herra\ Israelin Jumala niistä sanoista, joita sinä kuullut olet:

22:19 Että sinun sydämes on pehminnyt ja olet sinus nöyryyttänyt \Herran\ edessä, koskas kuulit, mitä minä sanoin tätä siaan ja hänen asuvaisiansa vastaan, että heidän pitää tuleman hävitetyksi ja kiroukseksi, ja olet repinyt vaattees, ja olet itkenyt minun edessäni: niin olen minä myös kuullut sen, sanoo \Herra\.

22:20 Sentähden, katso, kokoon minä sinua isäis tykö, että kootaan rauhassa hautaas,

ja sinun silmäsi pääsevät näkemästä kaikkea sitä onnettomuutta, minkä minä annan kohdata tätä paikkaa." Ja he toivat kuninkaalle tämän vastauksen.

23 LUKU

23:1 Niin kuningas lähetti kokoamaan luoksensa kaikki Juudan ja Jerusalemin vanhimmat.

23:2 Ja kuningas meni Herran temppeliin, ja hänen kanssaan kaikki Juudan miehet ja kaikki Jerusalemin asukkaat, myöskin papit ja profeetat, koko kansa pienimmästä suurimpaan. Ja hän luki heidän kuultensa kaikki Herran temppelistä löydetyn liitonkirjan sanat.

23:3 Ja kuningas asettui pylvään viereen ja teki Herran edessä liiton, että heidän tuli seurata Herraa, noudattaa hänen käskyjensä, todistuksiansa ja säädöksiänsä kaikesta sydämestään ja kaikesta sielustaan ja pitää liiton sanat, jotka olivat kirjoitettuina siinä kirjassa. Ja kaikki kansa yhtyi siihen liittoon.

23:4 Sitten kuningas käski ylimmäistä pappia Hilkiää ja häntä lähimpiä pappeja sekä ovenvartijoita viemään Herran temppelistä pois kaikki kalut, mitä oli tehty Baalille, Aseralle ja kaikelle taivaan joukolle. Ja hän poltatti ne Jerusalemin ulkopuolella Kidronin kedoilla, mutta vei niiden tuhan Beeteliin.

23:5 Hän pani myös viralta epäjumalain papit, jotka Juudan kuninkaat olivat asettaneet polttamaan uhreja uhrikukkuloilla Juudan kaupungeissa ja Jerusalemin ympäristössä ja jotka polttivat uhreja Baalille, auringolle, kuulle, eläinradan tähdille ja kaikelle taivaan joukolle.

23:6 Hän vei aseran pois Herran temppelistä Jerusalemin ulkopuolelle Kidronin laaksoon ja poltti sen Kidronin laaksossa, rouhensi sen tomuksi ja heitti tomun yhteiselle hautausmaalle.

23:7 Ja hän kukisti haureellisten

ettei sinun silmäs näkisi kaikkea sitä onnettomuutta, jonka minä tälle sialle saatan. Ja he sanoivat sen kuninkaalle jälleen.

23 LUKU

23:1 Ja kuningas lähetti, ja kaikki vanhimmat Juudasta ja Jerusalemista kokoontuivat hänen tykönsä.

23:2 Ja kuningas meni ylös \Herran\ huoneeseen ja kaikki Juudan miehet ja Jerusalemin asuvaset hänen kanssansa, papit ja prophetat, ja kaikki kansa, pienet ja suuret; ja luettiin heidän korvainsa kuullen kaikki liittokirjan sanat, joka \Herran\ huoneesta löydetty oli.

23:3 Ja kuningas seisoi yhden patsaan tykönä, ja teki liiton \Herran\ edessä, että heidän piti vaeltaman \Herran\ jälkeen ja pitämän hänen käskynsä, todistuksensa ja säätynsä, kaikesta sydämestänsä ja kaikesta sielustansa, että heidän piti pitämän nämät liiton sanat, jotka kirjoitetut olivat tässä kirjassa. Ja kaikki kansa mielistyi siihen liittoon.

23:4 Ja kuningas käski Hilkiää ylimmäistä pappia, ja pappeja toisesta vuorosta, ja ovenvartioita, ottaa \Herran\ temppelistä kaikkinaiset kalut, jotka Baalille, metsistölle ja kaikelle taivaalliselle sotajoukolle tehtyt olivat; ja hän poltti ne ulkona Jerusalemin edessä Kidronin laaksossa, ja niitten tuhka kannettiin sieltä Beteliin.

23:5 Ja hän otti epäjumalain papit pois, jotka Juudan kuninkaat asettaneet olivat suitsuttamaan korkeuksissa Juudan kaupungeissa ja ympäri Jerusalemiä, ja ne jotka suitsuttivat Baalille, auringolle ja kuulle ja planeeteille, ja kaikelle taivaalliselle sotajoukolle,

23:6 Ja antoi viedä Astarotin \Herran\ huoneesta, ulos Jerusalemista, Kidronin ojan tykö, ja poltti sen Kidronin ojan tykönä, ja musersi sen tuhaksi, ja heitti sen tuhan kansan lasten hautoihin,

23:7 Ja kukisti huorain huoneet, jotka

pyhäkköpoikien huoneet, jotka olivat Herran temppelissä ja joissa naiset kutoivat verhoja Aseralle.

23:8 Hän toi pois kaikki papit Juudan kaupungeista ja saastutti uhrikukkulat, joilla papit olivat polttaneet uhreja, Gebasta Beersebaan asti. Ja hän kukisti porteilla olevat uhrikukkulat, joita oli kaupungin päällikön Joosuan portin oven edustalla, vasemmalla puolella mentäessä sisään kaupungin portista.

23:9 Uhrikukkulapapit eivät kuitenkaan saaneet nousta Herran alttarille Jerusalemissa; he saivat vain syödä happamatonta leipää veljiensä kanssa.

23:10 Hän saastutti myöskin polttopaikan Ben-Hinnomin laaksossa, ettei kukaan voisi panna poikaansa tai tytärtänsä kulkemaan tulen läpi Molokin kunniaksi.

23:11 Ja hän poisti ne hevoset, jotka Juudan kuninkaat olivat auringon kunniaksi asettaneet, siitä, mistä mennään Herran temppeliin, hoviherra Netan-Melekin kammion vierestä, joka oli Parvarimissa, ja poltti auringonvaunut tulossa.

23:12 Ja Aahaan yläsalin katolla olevat alttarit, jotka Juudan kuninkaat olivat teettäneet, ja ne alttarit, jotka Manasse oli teettänyt Herran temppelin molempiin esipihoihin, kuningas kukisti; sitten hän riensi sieltä ja heitti niiden tomun Kidronin laaksoon.

23:13 Ja ne uhrikukkulat, jotka olivat itään päin Jerusalemista, etelään päin Turmiovuoresta, ja jotka Salomo, Israelin kuningas, oli rakentanut Astartelle, siidonilais-iljetykselle, ja Kemokselle, Mooabin iljetykselle, ja Milkomille, ammonilais-kauhistukselle, ne kuningas saastutti.

23:14 Hän murskasi patsaat ja hakkasi maahan asera-karsikot ja täytti niiden sijan ihmisten luilla.

23:15 Myöskin Beetelissä olevan alttarin, sen uhrikukkulat, jonka oli teettänyt Jerobeam, Nebatin poika, joka saattoi

olivat \Herran\ huoneen tykönä, joissa vaimot kutoivat huoneita metsistölle.

23:8 Ja hän kokosi kaikki papit Juudan kaupungeista ja saastutti korkeudet, joissa papit suitsuttivat, Gebasta Bersebaan asti. Ja hän kukisti porttein korkeudet, jotka olivat Josuan kaupungin päämiehen portin vajassa, joka oli vasemmalla puolella kaupungin porttia, sisälle mennessä.

23:9 Ei kuitenkaan korkeutten papit uhranneet koskaan \Herran\ alttarilla Jerusalemissa, vaan söivät kaltiaista leipää veljeinsä keskellä.

23:10 Hän saastutti myös Tophetin, joka on Hinnomin lasten laaksossa, ettei yksikään käyttäisi poikaansa ja tytärtänsä tulossa Molokille;

23:11 Ja otti pois hevoset, jotka Juudan kuninkaat auringolle asettaneet olivat \Herran\ huoneen sisällekäymiseen, NetanMelekin kamaripalvelian majan tykönä, joka oli esikaupungissa; ja auringon rattaat poltti hän tulossa,

23:12 Niin myös alttarit, jotka kattoin päällä Ahaksen salissa olivat, jotka Juudan kuninkaat tehneet olivat. Ja ne alttarit, jotka Manasse tehnyt oli kahdessa \Herran\ huoneen pihassa, särki kuningas, ja pakeni sieltä, ja heitti heidän tuhkinsa Kidronin ojaan.

23:13 Ja ne korkeudet, jotka Jerusalemin edessä olivat, oikialla puolella Maskitin vuorta, jotka Salomo Israelin kuningas rakentanut oli Astarotille Zidonin kauhistukselle, ja Kamokselle Moabin kauhistukselle, ja Milkomille Ammonin lasten kauhistukselle, ne saastutti myös kuningas.

23:14 Ja särki patsaat, ja hävitti metsistöt, ja täytti heidän siansa ihmisten luilla,

23:15 Niin myös Betelin alttarin, sen korkeuden, minkä Jerobeam Nebatin poika tehnyt oli, joka Israelin saatti syntyä

Israelin tekemään syntiä, senkin alttarin uhrikukkuloineen hän kukisti; sitten hän poltti uhrikukkulan ja rouhensi sen tomuksi sekä poltti asera-karsikon.

23:16 Kun Joosia sitten kääntyi ja näki haudat, jotka olivat vuorella, lähetti hän ottamaan luut haudoista, poltti ne alttarilla ja saastutti näin alttarin, Herran sanan mukaan, jonka oli julistanut se Jumalan mies, joka nämä julisti.

23:17 Ja hän kysyi: "Mikä tuo hautamerkki on, jonka minä näen?" Kaupungin miehet vastasivat hänelle: "Se on sen Jumalan miehen hauta, joka tuli Juudasta ja julisti sen, minkä sinä nyt olet tehnyt Beetelin alttarille."

23:18 Hän sanoi: "Antakaa hänen olla; älköön kukaan koskeko hänen luihinsa." Niin he jättivät hänen luunsa rauhaan ja samoin sen profeetan luut, joka oli tullut Samariasta.

23:19 Myöskin Samarian kaupungeista Joosia poisti kaikki uhrikukkulatemppeilit, jotka Israelin kuninkaat olivat rakentaneet ja niin vihoittaneet Herran; ja hän teki niille saman, minkä oli tehnyt Beetelissä.

23:20 Ja kaikki siellä olevat uhrikukkulapapit hän teurasti alttareilla ja poltti ihmisten luita niiden päällä. Sitten hän palasi takaisin Jerusalemiin.

23:21 Ja kuningas käski kaikkea kansaa sanoen: "Viettäkää pääsiäistä Herran, teidän Jumalanne, kunniaksi, niinkuin on kirjoitettuna tässä liitonkirjassa."

23:22 Sillä sellaista pääsiäistä ei oltu vietetty sen ajan jälkeen, jona tuomarit tuomitsivat Israelia, ei Israelin kuningasten eikä Juudan kuningasten koko aikana.

23:23 Vasta kuningas Joosian kahdeksantenatoista hallitusvuotena vietettiin sellainen pääsiäinen Jerusalemissa Herran kunniaksi.

23:24 Myöskin vainaja- ja tietäjähenkien manaajat, kotijumalat ja kivijumalat ja kaikki iljetykset, joita oli nähty Juudan maassa ja

tekemään; hän kukisti sen alttarin ja korkeuden, ja poltti myös metsistön.

23:16 Ja Josia käänsi itsensä ja näki ne haudat, jotka olivat vuorella, lähetti ja antoi ottaa luut haudoista, ja poltti ne alttarilla ja saastutti sen, \Herran\ sanan jälkeen, jonka Jumalan mies huutanut oli, joka nämät niin ennen puhunut oli.

23:17 Ja hän sanoi: mikä haudan merkki tämä on, jonka minä näen? Ja kaupungin kansa sanoi hänelle: se on sen Jumalan miehen hauta, joka Juudasta tuli ja huusi näitä, joita sinä tehnyt olet alttarille Beetelissä.

23:18 Ja hän sanoi: anna hänen maata, ja älkään yksikään liikuttako hänen luitansa. Näin tulivat hänen luunsa vapahdetuksi sen prophetan luiden kanssa, joka Samariasta tullut oli.

23:19 Ja Josia pani myös kaikki korkeutten huoneet Samarian kaupungista pois, jotka Israelin kuninkaat tehneet olivat vihaa kehoittaaksensa, ja teki heidän kanssansa peräti niinkuin hän Beetelissä tehnyt oli.

23:20 Ja hän tappoi kaikki korkeutten papit, jotka siellä olivat alttareilla, ja poltti ihmisten luut niiden päällä, ja palasi Jerusalemiin.

23:21 Ja kuningas käski kaikkea kansaa ja sanoi: pitäkää \Herralle\ Jumalallenne pääsiäistä, niinkuin kirjoitettu on tämän liiton kirjassa,

23:22 Sillä ei yhtään pääsiäistä ollut niin pidetty kuin tämä, tuomarien ajasta, jotka olivat tuominneet Israelia, ja kaikkein Israelin kuningasten ja Juudan kuningasten aikana.

23:23 Mutta kahdeksantenatoista-kymmenentenä kuningas Josian vuonna pidettiin tämä pääsiäinen \Herralle\ Jerusalemissa.

23:24 Ja Josia perkasi kaikki noidat, merkkein tulkitsiat, kuvat ja epäjumalat, ja kaikki kauhistukset, jotka nähtiin Juudan

Jerusalemmissa, Joosia hävitti, täyttääkseen lain sanat, jotka olivat kirjoitettuina siinä kirjassa, minkä pappi Hilkia oli löytänyt Herran temppelistä.

23:25 Ei ollut ennen häntä ollut hänen vertaistansa kuningasta, joka niin kaikesta sydämestänsä, kaikesta sielustansa ja kaikesta voimastansa olisi kääntynyt Herran puoleen, kaiken Mooseksen lain mukaan; eikä hänen jälkeensä tullut hänen vertaistansa.

23:26 Kuitenkaan ei Herra kääntynyt suuren vihansa hehkusta, kun kerran hänen vihansa oli syttynyt Juudaa vastaan kaikesta siitä, millä Manasse oli vihoittanut hänet.

23:27 Ja Herra sanoi: "Minä toimitan myöskin Juudan pois kasvojeni edestä, niinkuin minä olen toimittanut pois Israelin; ja minä hylkään Jerusalemin, tämän kaupungin, jonka minä olin valinnut, ja temppelin, josta minä olin sanonut: 'Minun nimeni on oleva siinä'."

23:28 Mitä muuta on kerrottavaa Joosiasta ja kaikesta, mitä hän teki, se on kirjoitettuna Juudan kuningasten aikakirjassa.

23:29 Hänen aikanansa farao Neko, Egyptin kuningas, lähti Assurin kuningasta vastaan Eufrat-virralle. Niin kuningas Joosia meni häntä vastaan, mutta farao surmasi hänet Megiddossa heti, kun näki hänet.

23:30 Ja hänen palvelijansa veivät hänet kuolleena vaunuissa Megiddosta, toivat hänet Jerusalemiin ja hautasivat hänet hänen omaan hautaansa. Mutta maan kansa otti Joosian pojan Jooahaan, voiteli hänet ja teki hänet kuninkaaksi hänen isänsä sijaan.

23:31 Jooahas oli kahdenkymmenen kolmen vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi kolme kuukautta Jerusalemissa. Hänen äitinsä oli nimeltään Hamutal, Jeremian tytär, Libnasta.

23:32 Ja hän teki sitä, mikä on paha

maalla ja Jerusalemissa; että hän pitäisi lain sanat, jotka kirjassa kirjoitetut olivat, jonka pappi Hilkia löysi \Herran\ huoneesta.

23:25 Hänen vertaisensa ei ollut yksikään kuningas ennen häntä, joka niin kaikesta sydämestänsä, kaikesta sielustansa ja kaikesta voimastansa itsensä käänsi \Herran\ tykö, kaiken Mooseksen lain jälkeen; ja hänen jälkeensä ei tullut myöskään hänen kaltaistansa.

23:26 Ei kuitenkaan kääntynyt \Herra\ vihansa suuresta julmuudesta, jolla hän Juudan päälle vihoitettu oli, kaikkein kehoitusten tähden, joilla Manasse hänen kehoittanut oli.

23:27 Ja \Herra\ sanoi: minä heitän myös Juudan pois minun kasvoini edestä, niinkuin minä Israelin heittänyt olen, ja hylkään tämän kaupungin, jonka minä valinnut olen, Jerusalemin, ja sen huoneen, josta minä puhunut olen: minun nimeni on oleva siellä.

23:28 Mitä enempi Josiasta sanomista on, ja kaikista mitä hän tehnyt on: eikö se ole kirjoitettu Juudan kuningasten aikakirjassa?

23:29 Hänen ajallansa matkusti Pharao Neko, Egyptin kuningas, Assyrian kuningasta vastaan Phratin virran tykö; mutta kuningas Josia meni häntä vastaan, ja se tappoi hänen Megiddossa, sittekuin hän oli nähnyt hänen.

23:30 Ja hänen palveliansa veivät hänen kuolleena pois Megiddosta, ja veivät hänen Jerusalemiin ja hautasivat hänen omaan hautaansa. Ja maan kansa otti Joahaksen Josian pojan, voitelivat ja tekivät hänen kuninkaaksi isänsä sijaan.

23:31 Kolmen ajastajan vanha kolmattakymmentä oli Joahas, kuin hän tuli kuninkaaksi, ja hallitsi kolme kuukautta Jerusalemissa. Hänen äitinsä nimi oli Hamutal, Jeremian tytär Libnasta.

23:32 Ja hän teki paha \Herran\ edessä,

Herran silmissä, aivan niinkuin hänen isänsä olivat tehneet.

23:33 Mutta farao Neko vangitutti hänet Riblassa, Hamatin maassa, ettei hän hallitsisi Jerusalemissa, ja määräsi maan maksettavaksi pakkoveron: sata talenttia hopeata ja kymmenen talenttia kultaa.

23:34 Ja farao Neko teki Eljakimin, Joosian pojan, kuninkaaksi hänen isänsä Joosian sijaan ja muutti hänen nimensä Joojakimiksi. Mutta Jooahaan hän otti vangiksi, ja tämä joutui Egyptiin; siellä hän kuoli.

23:35 Hopean ja kullan Joojakim maksoi faraolle; mutta voidakseen maksaa rahat faraon käskyn mukaan hän verotti maata, ottaen maan kansalta, sen mukaan kuin kukin oli verotettu, hopeata ja kultaa, antaakseen farao Nekolle.

23:36 Joojakim oli kahdenkymmenen viiden vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa yksitoista vuotta. Hänen äitinsä oli nimeltään Sebida, Pedajan tytär, Ruumasta.

23:37 Hän teki sitä, mikä on paha Herran silmissä, aivan niinkuin hänen isänsä olivat tehneet.

24 LUKU

24:1 Hänen aikanaan Nebukadnessar, Baabelin kuningas, lähti liikkeelle, ja Joojakim tuli hänen palvelijakseen. Kolmen vuoden kuluttua tämä jälleen kapinoi häntä vastaan.

24:2 Ja Herra lähetti hänen kimppuunsa kaldealaisten, aramilaisten, mooabilaisten ja ammonilaisten partiojoukkoja; hän lähetti ne Juudan kimppuun sitä tuhoamaan, Herran sanan mukaan, jonka hän oli puhunut palvelijainsa, profeettain, kautta.

24:3 Mutta tämä tapahtui Juudalle Herran käskystä; ja näin hän toimitti heidät pois kasvojensa edestä Manassen syntien tähden, kaiken tähden, mitä hän oli tehnyt,

24:4 ja myöskin viattoman veren tähden, minkä hän oli vuodattanut täyttäessään

niinkuin hänen esi-isänsä tehneet olivat.

23:33 Mutta Pharao Neko satoi hänen kiinni Riblatissa Hamatin maalla, ettei hän hallitsisi Jerusalemissa, ja pani sakkoveron maan päälle, sata leiviskää hopiaa ja leiviskän kultaa.

23:34 Ja Pharao Neko teki Eliakimin Josian pojan kuninkaaksi, hänen isänsä Josian siaan, ja muutti hänen nimensä Jojakimiksi; mutta Joahaksen hän otti ja vei Egyptiin, siellä hän kuoli.

23:35 Ja Jojakim antoi Pharaolle hopian ja kullan; kuitenkin lasi hän maan verolliseksi, antamaan hopiaa Pharaon käskyn jälkeen: itsekunkin maakunnan kansan teki hän verolliseksi voimansa perästä hopiaan ja kultaan, Pharao Nekolle antaaksensa.

23:36 Viidenkolmattakymmenen ajastajan vanha oli Jojakim, kuin hän kuninkaaksi tuli, ja hallitsi yksitoistakymmentä ajastaikaa Jerusalemissa: hänen äitinsä nimi oli Zebuda, Pedajan tytär Rumasta.

23:37 Ja hän teki paha Herran edessä, niinkuin hänen isänsäkin tehneet olivat.

24 LUKU

24:1 Hänen aikansa nousi Nebukadnetsar Babelin kuningas; ja Jojakim tuli hänelle alamaiseksi kolmeksi vuodeksi; mutta hän käänsi itsensä ja erkani hänestä.

24:2 Ja Herran antoi tulla hänen päällensä sotaväen Kaldeasta, Syriasta, Moabista ja Ammonin lapsista, ja antoi ne tulla Juudeaan hukuttamaan häntä, Herran sanan jälkeen, niinkuin hän oli puhunut palveliainsa prophetain kautta.

24:3 Mutta se tapahtui Juudalle Herran sanan jälkeen, että hän heitä heittäis pois kasvoinsa edestä Manassen syntein tähden, jotka hän tehnyt oli.

24:4 Ja myöskin viattoman veren tähden, jonka hän vuodatti, ja täytti Jerusalemin

Jerusalemin viattomalla verellä; sitä ei Herra tahtonut antaa anteeksi.

24:5 Mitä muuta on kerrottavaa Joojakimista ja kaikesta, mitä hän teki, se on kirjoitettuna Juudan kuningasten aikakirjassa.

24:6 Ja Joojakim meni lepoon isiensä tykö. Ja hänen poikansa Joojakin tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

24:7 Egyptin kuningas ei enää lähtenyt maastansa, sillä Baabelin kuningas oli vallannut kaiken, mikä oli Egyptin kuninkaan omaa, Egyptin purosta aina Eufrat-virtaan saakka.

24:8 Joojakin oli kahdeksantoista vuoden vanha tullessansa kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa kolme kuukautta. Hänen äitinsä oli nimeltään Nehusta, Elnatanin tytär, Jerusalemista.

24:9 Hän teki sitä, mikä on pahaa Herran silmissä, aivan niinkuin hänen isänsä oli tehnyt.

24:10 Siihen aikaan Baabelin kuninkaan Nebukadnessarin palvelijat tulivat Jerusalemiin, ja kaupunki saarrettiin.

24:11 Ja Nebukadnessar, Baabelin kuningas, ryntäsi kaupunkiin, hänen palvelijainsa saartaessa sitä.

24:12 Niin Joojakin, Juudan kuningas, antautui Baabelin kuninkaalle äitineen ja palvelijoineen, päällikköineen ja hoviherroineen. Ja Baabelin kuningas otti hänet vangiksi kahdeksantena hallitusvuotenaan.

24:13 Ja hän vei pois sieltä kaikki Herran temppelin ja kuninkaan linnan aarteet, ja hän rikkoi kaikki kultakalut, jotka Israelin kuningas Salomo oli teettänyt Herran temppeliin. Tapahtui, niinkuin Herra oli puhunut.

24:14 Ja hän vei pakkosiirtolaisuuteen koko Jerusalemin, kaikki päälliköt ja kaikki sotaurhot, kymmenentuhatta pakkosiirtolaista, ja kaikki sepät ja lukkosepät; ei jäänyt jäljelle muita kuin maakansan köyhät.

viattomalla verellä: sitä ei \Herra\ tahtonut antaa anteeksi.

24:5 Mitä enempi Joojakimista sanomista on, ja kaikista hänen teoistansa: eikö se ole kirjoitettu Juudan kuningasten aikakirjassa?

24:6 Ja Joojakim nukkui isänsä kanssa ja hänen poikansa Joojakin tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

24:7 Ja Egyptin kuningas ei lähtenyt enään maaltansa; sillä Babelin kuningas oli häneltä ottanut kaikki pois, mitä Egyptin kuninkaan oma oli, Egyptin ojasta Phratin virtaan asti.

24:8 Kahdeksantoistakymmenen vuotinen oli Joojakin tullessansa kuninkaaksi, ja hallitsi kolme kuukautta Jerusalemissa; hänen äitinsä nimi oli Nehusta Elnatanin tytär Jerusalemista.

24:9 Ja hän teki pahaa \Herran\ edessä, niinkuin hänen isänsäkin tehnyt oli.

24:10 Silloin matkustivat Nebukadnessarin Babelin kuninkaan palvelijat ylös Jerusalemiin; ja kaupunki piiritettiin.

24:11 Ja Nebukadnessar, Babelin kuningas, tuli kaupungin tykö, ja hänen palveliansa piirittivät sen.

24:12 Niin Joojakin Juudan kuningas meni äitinsä Babelin kuninkaan tykö, ja hänen palveliansa, ja ylimmäisensä, ja kamaripalveliansa. Ja Babelin kuningas otti hänen valtakuntansa kahdeksantena vuonna.

24:13 Ja hän otti kaiken tavaran \Herran\ huoneesta ja kuninkaan huoneesta, ja rikkoi kaikki kultaiset astiat, jotka Salomo Israelin kuningas oli \Herran\ templiin antanut tehdä niinkuin \Herra\ puhunut oli,

24:14 Ja vei koko Jerusalemin, kaikki ylimmäiset, kaikki voimalliset sotamiehet, kymmenentuhatta vankia, ja kaikki puusepät ja rautasepät pois, niin ettei yhtäkään jäänyt, vaan köyhimmät kansasta maalle;

24:15 Hän siirsi Joojakinin vankina Baabeliin; samoin hän vei kuninkaan äidin, kuninkaan puoliset ja hänen hoviherransa sekä muut maan mahtavat pakkosiirtolaisina Jerusalemissa Baabeliin, 24:16 niin myös kaikki sotilaat, luvultaan seitsemäntuhatta, sepät ja lukkosepät, luvultaan tuhat, kaikki sotaan harjaantuneita urhoja. Ne Baabelin kuningas vei pakkosiirtolaisina Baabeliin. 24:17 Mutta Baabelin kuningas asetti hänen setänsä Mattanjan kuninkaaksi hänen sijaansa ja muutti hänen nimensä Sidkiaksi. 24:18 Sidkia oli kahdenkymmenen yhden vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa yksitoista vuotta. Hänen äitinsä oli nimeltään Hamutal, Jeremian tytär, Libnasta. 24:19 Hän teki sitä, mikä on pahaa Herran silmissä, aivan samoin kuin Joojakim oli tehnyt. 24:20 Sillä Herran vihan tähden kävi näin Jerusalemlle ja Juudalle, kunnes hän vihdoinkin heitti heidät pois kasvojensa edestä.

25 LUKU

25:1 Sidkia kapinoi Baabelin kuningasta vastaan. Hänen yhdeksäntenä hallitusvuotenaan, sen kymmenennessä kuussa, kuukauden kymmenentenä päivänä, kävi Nebukadnessar, Baabelin kuningas, hän ja koko hänen sotajoukkonsa, Jerusalemin kimppuun ja asettui leiriin sitä vastaan. Ja he rakensivat saartovarusteet sitä vastaan yltympäri. 25:2 Näin kaupunkia piiritettiin kuningas Sidkian yhdenteentoista hallitusvuoteen asti. 25:3 Mutta neljännen kuukauden yhdeksäntenä päivänä, kun nälänhätä ahdisti kaupunkia eikä ollut leipää maan kansalle, 25:4 valloitettiin kaupunki, ja kaikki sotilaat pakenivat yöllä molempien muurien välistä

24:15 Ja vei Joojakinin ja kuninkaan äidin, kuninkaan emännät ja hänen kamaripalveliansa pois Babeliin. Ja ne voimalliset maalta vei hän myös Jerusalemissa vankina Babeliin. 24:16 Ja kaikki väkevät miehet, seitsemäntuhatta, ja tuhannen puuseppää ja rautaseppää, kaikki väkevät sotamiehet; ja Babelin kuningas vei heidät vankina Babeliin. 24:17 Ja Babelin kuningas asetti Mattanian hänen setänsä kuninkaaksi hänen sijaansa ja muutti hänen nimensä Zidkiaksi. 24:18 Yhden vuoden vanha kolmattakymmentä oli Zidkia tullessaan kuninkaaksi, ja hallitsi yksitoistakymmentä vuotta Jerusalemissa. Hänen äitinsä nimi oli Hamutal, Jeremian tytär Libnasta. 24:19 Ja hän teki pahaa \Herran\ edessä, niinkuin Joojakim myös tehnyt oli. 24:20 Sillä se tapahtui niin Jerusalemin ja Juudan kanssa \Herran\ vihasta, siihen asti että hän heitti heidät pois kasvoinsa edestä. Ja Zidkia erkani Babelin kuninkaasta.

25 LUKU

25:1 Niin tapahtui yhdeksäntenä hänen valtakuntansa vuonna, kymmenentenä päivänä kymmenennellä kuulla, että Nebukadnessar Babelin kuningas tuli kaiken väkensä kanssa Jerusalemin eteen, ja he sioittuivat sen eteen ja rakensivat saarron joka taholta sen ympärille. 25:2 Ja niin oli se kaupunki piiritetty kuningas Zidkian ensimmäiseen vuoteen toistakymmentä. 25:3 Mutta yhdeksännellä kuukaudella tuli sangen suuri nälkä kaupunkiin, niin ettei maakunnan kansalla mitään syömistä ollut. 25:4 Niin kukistettiin kaupunki, ja kaikki sotamiehet pakenivat yöllä ulos porttitietä,

porttitietä, joka oli kuninkaan puutarhan puolella, kaldealaisten ollessa kaupungin ympärillä, ja he kulkivat Aromaahan päin.

25:5 Mutta kaldealaisten sotajoukko ajoi kuningasta takaa, ja he saavuttivat hänet Jerikon aroilla; ja kaikki hänen sotaväkinsä oli jättänyt hänet ja hajaantunut.

25:6 Ja he ottivat kuninkaan kiinni ja veivät hänet Baabelin kuninkaan eteen Riblaan; ja hänelle julistettiin tuomio:

25:7 Sidkian pojat teurastettiin hänen silmiensä edessä, ja Sidkialta itseltään hän sokaisutti silmät ja kytkettiin hänet vaskikahleisiin, ja hänet vietiin Baabeliin.

25:8 Viidennessä kuussa, kuukauden seitsemäntenä päivänä, Baabelin kuninkaan Nebukadnessarin yhdeksäntenätoista hallitusvuotena, tuli Baabelin kuninkaan palvelija Nebusaradan, henkivartijain päällikkö, Jerusalemiin.

25:9 Hän poltti Herran temppelin ja kuninkaan linnan ja kaikki Jerusalemin talot; kaikki ylhäisten talot hän poltti tulella.

25:10 Ja koko kaldealaisten sotajoukko, joka henkivartijain päälliköllä oli mukanaan, repi maahan Jerusalemin muurit, yltymperi.

25:11 Ja Nebusaradan, henkivartijain päällikkö, vei pakkosiirtolaisuuteen kansan tähteet, mitä oli jäljellä kaupungissa, sekä ne, jotka olivat menneet Baabelin kuninkaan puolelle, ja muun rahvaan.

25:12 Mutta osan maan köyhiä henkivartijain päällikkö jätti jäljelle viinitarhureiksi ja peltomiehiksi.

25:13 Vaskipylväät, jotka olivat Herran temppelissä, altaiden telineet ja vaskimeren, jotka olivat Herran temppelissä, kaldealaiset särkivät ja veivät vasken Baabeliin.

25:14 Ja kattilat, lapiot, veitset, kupit ja kaikki vaskikalut, joita oli käytetty jumalanpalveluksessa, he ottivat pois.

25:15 Samoin otti henkivartijain päällikkö

niiden kahden muurin väliltä, joka menee kuninkaan yrttitarhaan (vaan Kaldealaiset olivat ympäri kaupunkia), ja hän pakeni sitä tietä myöten tasaiselle kedolle.

25:5 Mutta Kaldealaisten sotaväki ajoi kuningasta takaa, ja he käsittivät hänen Jerihon kedolla; ja kaikki sotamiehet, jotka hänen tykönänsä olivat, olivat hänestä hajonneet.

25:6 Mutta kuninkaan he ottivat kiinni ja veivät hänen Babelin kuninkaan tykö Riblattiin; ja he tuomitsivat hänen,

25:7 Ja he tappoivat Zidkian lapset hänen silmäinsä nähden, ja puhkasivat Zidkian silmät, ja sitoivat hänen kaksilla vaskikahleilla ja veivät Babeliin.

25:8 Seitsemäntenä päivänä viidennellä kuukaudella, se on yhdeksästätoistakymmenes Nebukadnetsarin Babelin kuninkaan ajastaika, tuli Nebutsaradan huovin päämies, Babelin kuninkaan palvelia, Jerusalemiin,

25:9 Ja poltti \Herran\ huoneen ja kuninkaan huoneen, ja kaikki huoneet Jerusalemissa, niin myös kaikki suuret huoneet poltti hän tulella.

25:10 Ja kaikki Kaldealaisten sotaväki, jotka huovin päämiehen kanssa olivat, särkivät muurit, jotka Jerusalemin ympärillä olivat.

25:11 Mutta muun kansan, joka jäänyt oli kaupunkiin, ja ne jotka Babelin kuninkaan tykö paenneet olivat, ja muun yhteisen kansan vei Nebutsaradan huovin päämies pois.

25:12 Ja niitä halvimpia maakunnassa jätti huovin päämies viinamäen miehiksi ja peltomiehiksi.

25:13 Mutta Kaldealaiset särkivät vaskiset patsaat \Herran\ huoneessa, ja istuimet, ja vaskimeren, joka \Herran\ huoneessa oli, ja veivät niiden vasken Babeliin.

25:14 Ja padat, lapiot, veitset, lusikat ja kaikki vaskiset astiat, joilla palveltiin, ottivat he pois.

25:15 Huovin päämies otti myös pannut ja

hiilipannut ja maljat, jotka olivat läpeensä kultaa tai hopeata.

25:16 Molempien pylväiden, meren ja telineiden, jotka Salomo oli teettänyt Herran temppeliin - näiden kaikkien esineiden vaski ei ollut punnittavissa.

25:17 Toisen pylvään korkeus oli kahdeksantoista kyynärää, ja sen päässä oli pylväänpää vaskesta; pylväänpään korkeus oli kolme kyynärää, ja pylväänpään päällä oli ristikkokoriste ja granaattiomenia ylympäri, kaikki vaskea; ja samanlaiset oli toisessa pylväessä ristikkokoristeen päällä.

25:18 Henkivartijain päällikkö otti ylimmäisen papin Serajan ja häntä lähimmän papin Sefanjan sekä kolme ovenvartijaa,

25:19 ja kaupungista hän otti yhden hoviherran, joka oli sotaväen tarkastaja, ja viisi kuninkaan lähintä miestä, jotka tavattiin kaupungista, sekä sotapäällikön kirjurin, jonka tehtävänä oli ottaa maan kansaa sotapalvelukseen, ja kuusikymmentä miestä maan kansasta, jotka tavattiin kaupungista.

25:20 Nämä otti Nebusaradan, henkivartijain päällikkö, ja vei heidät Baabelin kuninkaan eteen Riblaan.

25:21 Ja Baabelin kuningas antoi lyödä heidät kuoliaaksi Riblassa Hamatin maassa. Ja niin Juuda vietiin pois maastansa pakkosiirtolaisuuteen.

25:22 Mutta sen väen käskynhaltijaksi, joka jäi Juudan maahan, sen, jonka Nebukadnessar, Baabelin kuningas, jätti sinne, hän asetti Gedaljan, Ahikamin pojan, Saafanin pojanpojan.

25:23 Kun kaikki sotaväen päälliköt, he ja heidän miehensä, kuulivat, että Baabelin kuningas oli asettanut Gedaljan käskynhaltijaksi, tulivat he miehinensä Gedaljan luo Mispaan, nimittäin Ismael, Netanjan poika, Joohanen, Kaareahin poika, netofalainen Seraja, Tanhumetin poika, ja Jaasanja, maakatilaisen poika.

25:24 Ja Gedalja vannoi heille ja heidän

maljat, jotka olivat kokonansa kullasta ja hopiasta,

25:16 Kaksi patsasta, yhden meren ja istuimet, jotka Salomo oli antanut rakentaa \Herran\ huoneeseen; joita vaski-astioita ei taidettu kaikkia punnita.

25:17 Yksi patsas oli kahdeksantoistakymmentä kyynärää korkia, ja sen kruunu oli myös vaskesta, joka kruunu oli kolme kyynärää korkia, ja verkko ja granatin omenat ympäri kruunun olivat kaikki vaskesta: tainkaltainen oli myös toinen patsas verkkoinensa.

25:18 Ja huovin päämies otti papin Serajan ensimmäisestä vuorosta ja papin Zephanian toisesta vuorosta, ja kolme ovenvartiaa,

25:19 Ja yhden kamarihaltian otti hän kaupungista, joka oli sotaväen haltiaksi asetettu, ja viisi miestä niistä, jotka seisoivat aina kuninkaan edessä, jotka kaupungista löydettiin, ja Sopherin sodanpäämiehen, joka maan kansan opetti sotimaan, niin myös kuusikymmentä miestä maan väestä, jotka kaupungista löydettiin.

25:20 Nämät otti Nebutsaradan huovin ylimmäinen ja vei Babelin tykö Riblatiin.

25:21 Ja Babelin kuningas löi ja tappoi ne Riblatissa Hematin maalla. Näin vietiin Juuda pois maaltansa.

25:22 Mutta sen väen päälle, joka Juudan maassa jälellä oli, jonka Nebukadnessar Babelin kuningas jättänyt oli, asetti hän Gedalian Ahikamin pojan, Saphamin pojan.

25:23 Kuin kaikki sotajoukkoin päämiehet ja muut kuulivat Babelin kuninkaan korottaneen Gedalian, tulivat he Gedalian tykö Mitspaan: Ismael Netanian poika, ja Johanan Karean poika, ja Seraja Tanhumetin Netophatilaisen poika, ja Jaasanja Maakatin poika, miehinensä.

25:24 Ja Gedalia vannoi heille ja heidän

miehillensä ja sanoi heille: "Älkää peljätkö kaldealaisten palvelijoita. Jääkää maahan ja palvelkaa Baabelin kuningasta, niin te menestytte."

25:25 Mutta seitsemännessä kuussa tuli Ismael, Netanjan poika, Elisaman pojanpoika, joka oli kuninkaallista sukua, mukanaan kymmenen miestä, ja he löivät kuoliaaksi Gedaljan ja ne Juudan miehet ja kaldealaiset, jotka olivat hänen kanssansa Mitspassa.

25:26 Silloin nousi kaikki kansa, pienimmästä suurimpaan, ja samoin sotaväen päälliköt, ja he menivät Egyptiin, sillä he pelkäsivät kaldealaisia.

25:27 Mutta kolmantenäkymmenentenä seitsemäntenä vuotena siitä, kun Joojakin, Juudan kuningas, oli viety pakkosiirtolaisuuteen, kahdennessatoista kuussa, kuukauden kahdentenäkymmenentenä seitsemäntenä päivänä, korotti Evil-Merodak, Baabelin kuningas, samana vuonna, jona hän tuli kuninkaaksi, Juudan kuninkaan Joojakinin päälle, vapauttaen hänet vankilasta.

25:28 Ja hän puhutteli häntä ystävällisesti ja asetti hänen istuimensa ylemmäksi muitten kuningasten istuimia, jotka olivat hänen tykönänsä Baabelissa.

25:29 Hän sai panna pois vangin puvun ja aina aterioida hänen luonaan, niin kauan kuin eli.

25:30 Ja hän sai kuninkaalta elatuksensa, mitä kunakin päivänä tarvitsi, vakinaisen elatuksen, niin kauan kuin eli.

ENSIMMÄINEN AIKAKIRJA

1 LUKU

1:1 Adam, Seet, Enos,

1:2 Keenan, Mahalalel, Jered,

1:3 Hanok, Metusalah, Lemek,

1:4 Nooa, Seem, Haam ja Jaafet.

1:5 Jaafetin pojat olivat Goomer, Maagog, Maadai, Jaavan, Tuubal, Mesek ja Tiiras.

miehillensä ja sanoi heille: älkää peljätkö olla Kaldealaisten alamaisina: pysykää maassa ja palvelkaat Babelin kuningasta, niin te menestytte.

25:25 Mutta seitsemännellä kuukaudella tuli Ismael Netanian poika, Elisaman pojan kuninkaallisesta suvusta, ja kymmenen miestä hänen kanssansa, ja tappoivat Gedalian ja ne Juudalaiset ja Kaldealaiset, jotka hänen kanssansa olivat Mitspassa.

25:26 Niin nousi kaikki kansa sekä suuret että pienet, ja sotaväen päämiehet, ja tulivat Egyptiin; sillä he pelkäsivät Kaldealaisia.

25:27 Seitsemäntenä ajastaikana neljättäkymmentä, sittekuin Joojakin Juudan kuningas oli viety pois, seitsemäntenä päivänä kolmattäkymmentä, toisella kuukaudella toistäkymmentä otti Evilmerodak Babelin kuningas ensimmäisenä valtakuntansa vuonna Joojakinin Juudan kuninkaan ylös vankihuoneesta,

25:28 Ja puhui hänen kanssansa ystävällisesti, ja asetti hänen istuimensa ylemmäksi niiden kuningasten istuimia, jotka hänen tykönänsä olivat Babelissa,

25:29 Ja muutti hänen vankeutensa vaatteet; ja hän söi aina hänen tykönänsä kaiken elinaikansa;

25:30 Ja hän määräsi hänelle hänen osansa, hänelle aina joka päivä kuninkaalta annettavaksi, kaikkena hänen elinaikanansa.

1. AIKAKIRJA

1 LUKU

1:1 Adam, Set, Enos,

1:2 Kenan, Mahaleel, Jared,

1:3 Henok, Metusala, Lamek,

1:4 Noa, Sem, Ham ja Japhet.

1:5 Japhetin lapset: Gomer, Magog, Madai, Javan ja Tubal, Mesek ja Tiras.

1:6 Ja Goomerin pojat olivat Askenas, Diifat ja Toogarma.

1:7 Ja Jaavanin pojat olivat Elisa ja Tarsisa, kittiläiset ja roodanilaiset.

1:8 Haamin pojat olivat Kuus, Misraim, Puut ja Kanaan.

1:9 Ja Kuusin pojat olivat Seba, Havila, Sabta, Raema ja Sabteka. Ja Raeman pojat olivat Saba ja Dedan.

1:10 Ja Kuusille syntyi Nimrod; hän oli ensimmäinen valtiastalon päällikö.

1:11 Ja Misraimille syntyivät luudilaiset, anamilaiset, lehabilaiset, naftuhilaiset,

1:12 patrokselaiset ja kasluhilaiset, joista filistealaiset ovat lähteneet, sekä kaftorilaiset.

1:13 Ja Kanaanille syntyivät Siidon, hänen esikoisensa, ja Heet,

1:14 sekä jebusilaiset, amorilaiset, girgasilaiset,

1:15 hiviläiset, arkilaiset, siiniläiset,

1:16 arvadilaiset, semarilaiset ja hamatilaiset.

1:17 Seemin pojat olivat Eelam, Assur, Arpaksad, Luud, Aram, Uus, Huul, Geter ja Mesek.

1:18 Ja Arpaksadille syntyi Selah, ja Selahille syntyi Eeber.

1:19 Ja Eeberille syntyi kaksi poikaa; toisen nimi oli Peleg, sillä hänen aikansa jakaantuivat maan asukkaat, ja hänen veljensä nimi oli Joktan.

1:20 Ja Joktanille syntyivät Almodad, Selef, Hasarmavet, Jerah,

1:21 Hadoram, Uusal, Dikla,

1:22 Eebal, Abimael, Saba,

1:23 Oofir, Havila ja Joobab. Kaikki nämä olivat Joktanin poikia.

1:24 Seem, Arpaksad, Selah,

1:25 Eeber, Peleg, Regu,

1:26 Serug, Naahor, Terah,

1:27 Abram, se on Abraham.

1:28 Abrahamin pojat olivat lisäksi ja Ismael.

1:29 Tämä on heidän sukuluettelonsa:

1:6 Gomerin lapset: Askenas, Riphatja, Togarma.

1:7 Niin myös Javanin lapset: Elisa ja Tarsisa, Kittim ja Dodanim.

1:8 Hamin lapset: Kus, Mitsraim, Put ja Kanaan.

1:9 Ja Kusin lapset: Seba, Hevila, Sabta, Raema ja Sabteka; ja Raeman lapset: Sjeba ja Dedan.

1:10 Kus siitti Nimrodin: tämä rupesi olemaan voimallinen maalla.

1:11 Mistraim siitti Ludim, Anamim, Lehabim, Naphutim,

1:12 Niin myös Patrusim ja Kaluhim, joista Philistealaiset ovat tulleet ja Kaphtorim.

1:13 Kanaan siitti Zidonin esikoisensa ja Hetin,

1:14 Niin myös Jebusin, Amarin ja Gergosin,

1:15 Ja Hevin, Arkin ja Sinin,

1:16 Ja Arvadin, Zemarin ja Hematin.

1:17 Semin lapset: Elam, Assur, Arphaksad, Lud ja Aram, Uts, Hul, Geter ja Masek.

1:18 Arphaksad siitti Salan, ja Sala siitti Eberin.

1:19 Eberille oli syntynyt kaksi poikaa: yhden nimi oli Peleg, että hänen aikansa oli maa jaettu, ja hänen veljensä nimi oli Joktan.

1:20 Joktan siitti Almodadin ja Salephin, Hatsarmavetin ja Jaran,

1:21 Hadoramin, Usalin ja Diklan,

1:22 Ebalin, Abimaelin ja Sjeban,

1:23 Ophirin, Hevilan ja Jobadin: nämä ovat kaikki Joktanin lapset.

1:24 Sem, Arphaksad, Sala,

1:25 Eber, Peleg, Regu,

1:26 Serug, Nahor, Tara,

1:27 Abram, se on Abraham.

1:28 Abrahamin lapset: Isaak ja Ismael.

1:29 Nämä ovat heidän sukukuntansa:

Nebajot, Ismaelin esikoinen, Keedar, Adbeel, Mibsam,
1:30 Misma, Duuma, Massa, Hadad, Teema,
1:31 Jetur, Naafis ja Keedma. Nämä olivat Ismaelin pojat.
1:32 Ja Keturan, Aabrahamin sivuvaimon, pojat, jotka tämä synnytti, olivat Simran, Joksan, Medan, Midian, Jisbak ja Suuah. Joksanin pojat olivat Saba ja Dedan.
1:33 Ja Midianin pojat olivat Eefa, Eefer, Hanok, Abida ja Eldaa. Kaikki nämä olivat Keturan jälkeläisi
1:34 Ja Aabrahamille syntyi lisak. lisakin pojat olivat Eesau ja Israel.
1:35 Eesaun pojat olivat Elifas, Reguel, Jeus, Jaelam ja Koorah.
1:36 Elifaan pojat olivat Teeman, Oomar, Sefi, Gaetam, Kenas, Timna ja Amalek.
1:37 Reguelin pojat olivat Nahat, Serah, Samma ja Missa.
1:38 Seirin pojat olivat Lootan, Soobal, Sibon, Ana, Diison, Eeser ja Diisan.
1:39 Lootanin pojat olivat Hoori ja Hoomam; ja Lootanin sisar oli Timna.
1:40 Soobalin pojat olivat Aljan, Maanahat, Eebal, Sefi ja Oonan. Ja Sibonin pojat olivat Aija ja Ana.
1:41 Anan pojat olivat Diison. Ja Diisonin pojat olivat Hamran, Esban, Jitran ja Keran.
1:42 Eeserin pojat olivat Bilhan, Saavan ja Jaakan. Diisanin pojat olivat Uus ja Aran.
1:43 Ja nämä olivat ne kuninkaat, jotka hallitsivat Edomin maassa, ennenkuin mikään kuningas oli hallinnut israelilaisia: Bela, Beorin poika; ja hänen kaupunkinsa nimi oli Dinhaba.
1:44 Ja kun Bela kuoli, tuli Joobab, Serahin poika, Bosrasta, kuninkaaksi hänen sijaansa.
1:45 Kun Joobab kuoli, tuli Huusam, teemanilaisten maasta, kuninkaaksi hänen sijaansa.
1:46 Kun Huusam kuoli, tuli Hadad,

Ismaelin esikoinen Nebajot, Kedar, Adbeel ja Mibsam,
1:30 Misma, Duma, Masa, Hadad ja Tema,
1:31 Jetur, Naphis ja Kedma: nämät ovat Ismaelin lapset.
1:32 Keturan Abrahamin toisen emännän lapset, jotka hän synnytti: Simran, Joksan, Medan, Midian, Jesbak ja Sua; ja Joksanin lapset: Sjeba ja Dedan.
1:33 Midianin lapset: Epha, Epher, Henok, Abida ja Eldaa. Nämät ovat kaikki Keturan lapset.
1:34 Ja Abraham siitti Isaakin. Isaakin lapset olivat Esau ja Israel.
1:35 Esaun lapset: Eliphas, Reguel, Jeus, Jaelam ja Korah.
1:36 Eliphan lapset: Teman, Omar, Zephi, Gaetan, Kenas, Timna ja Amalek.
1:37 Reguelin lapset: Nahat, Sera, Samma ja Missa.
1:38 Seirin lapset: Lotan, Sobal, Sibeon ja Ana, Dison, Etsen ja Disan.
1:39 Lotanin lapset: Hori ja Homam; mutta Lotanin sisar oli Timna.
1:40 Sobalin lapset: Aljan, Manahat, Ebal, Sephi ja Onam. Sibeonin lapset ovat: Aija ja Ana.
1:41 Anan lapset: Dison. Disonin lapset: Hamran, Esban, Jitran ja Karan.
1:42 Etsenin lapset: Bilhan, Saevan, Jaekan. Disanin lapset: Uts ja Aran.
1:43 Nämät ovat kuninkaat, jotka hallitsivat Edomin maalla, ennenkuin yksikään kuningas hallitsi Israelin lasten seassa: Bela Beorin poika, ja hänen kaupunkinsa nimi oli Dinhaba.
1:44 Ja kuin Bela oli kuollut, tuli Jobab Seran poika Botsrasta kuninkaaksi hänen sijaansa.
1:45 Kuin Jobab oli kuollut, tuli Husam kuninkaaksi hänen sijaansa, Temanilaisten maalta.
1:46 Kuin Husam oli kuollut, tuli hänen

Bedadin poika, kuninkaaksi hänen sijaansa, hän, joka voitti midianilaiset Mooabin maassa; ja hänen kaupunkinsa nimi oli Avit.

1:47 Kun Hadad kuoli, tuli Samla, Masrekasta, kuninkaaksi hänen sijaansa.

1:48 Kun Samla kuoli, tuli Saul, virran rannalla olevasta Rehobotista, kuninkaaksi hänen sijaansa.

1:49 Kun Saul kuoli, tuli Baal-Haanan, Akborin poika, kuninkaaksi hänen sijaansa.

1:50 Kun Baal-Haanan kuoli, tuli Hadad kuninkaaksi hänen sijaansa, ja hänen kaupunkinsa nimi oli Paagi; ja hänen vaimonsa nimi oli Mehetabel, Matredin tytär, joka oli Mee-Saahabin tytär.

1:51 Ja Hadad kuoli; ja Edomin suku ruhtinaat olivat: ruhtinas Timna, ruhtinas Alva, ruhtinas Jetet,

1:52 ruhtinas Oholibama, ruhtinas Eela, ruhtinas Piinon,

1:53 ruhtinas Kenas, ruhtinas Teeman, ruhtinas Mibsar,

1:54 ruhtinas Magdiel, ruhtinas Iram. Nämä olivat Edomin suku ruhtinaat.

2 LUKU

2:1 Nämä olivat Israelin pojat: Ruuben, Simeon, Leevi ja Juuda, Isaskar ja Sebulon,

2:2 Daan, Joosef ja Benjamin, Naftali, Gaad ja Asser.

2:3 Juudan pojat olivat Eer, Oonan ja Seela; nämä kolme synnytti hänelle Suuahin tytär, kanaanilainen. Mutta Eer, Juudan esikoinen, ei ollut otollinen Herran silmissä; sentähden hän antoi hänen kuolla.

2:4 Ja Taamar, Juudan miniä, synnytti hänelle Pereksen ja Serahin. Juudan poikia oli kaikkiaan viisi.

2:5 Pereksen pojat olivat Hesron ja Haamul.

2:6 Ja Serahin pojat olivat Simri, Eetan, Heeman, Kalkol ja Daara; heitä oli

sijaansa kuninkaaksi Hadad Bedadin poika, joka löi Midianilaiset Moabilaisten kedolla; ja hänen kaupunkinsa nimi oli Avit.

1:47 Kuin Hadad oli kuollut, tuli hänen sijaansa kuninkaaksi Samla Masrekasta.

1:48 Kuin Samla oli kuollut, tuli Saul Rehobotin virran tyköä kuninkaaksi hänen sijaansa.

1:49 Kuin Saul oli kuollut, tuli Baal Hanan Akborin poika kuninkaaksi hänen sijaansa.

1:50 Kuin Baal Hanan oli kuollut, hallitsi hänen siassansa Hadad; ja hänen kaupunkinsa nimi oli Pagi. Ja hänen emäntänsä nimi oli Mehetabeel, Matredin tytär, Mehasabin tyttären.

1:51 Kuin Hadad oli kuollut, olivat ruhtinaat Edomissa: ruhtinas Timna, ruhtinas Alja, ruhtinas Jetet,

1:52 Ruhtinas Oholibama, ruhtinas Ela, ruhtinas Pinon,

1:53 Ruhtinas Kenas, ruhtinas Teman, ruhtinas Mibtsar,

1:54 Ruhtinas Magdiel, ruhtinas Iram: nämät ovat Edomin ruhtinaat.

2 LUKU

2:1 Nämät ovat Israelin lapset: Ruben, Simeon, Levi ja Juuda, Isaskar ja Sebulon,

2:2 Dan, Joseph ja Benjamin, Naphtali, Gad ja Asser.

2:3 Juudan lapset: Ger, Onan, Sela, ne kolme synnytti hänelle Suan tytär Kanaanealainen. Ja Ger Juudan esikoinen oli paha \Herran\ edessä, sentähden tappoi hän hänen.

2:4 Ja Tamar hänen miniänsä synnytti hänelle Peretsen ja Seran, niin että Juudan lapsia oli kaikkiansa viisi.

2:5 Peretsen lapset: Hetsron ja Hamul.

2:6 Seran lapset: Simri, Etan, Heman, Kalkol ja Dara: ja heitä kaikkiansa oli myös viisi.

kaikkiaan viisi.

2:7 Ja Karmin pojat olivat Aakar, joka syöksi Israelin onnettomuuteen, kun oli uskoton ja anasti tuhon omaksi vihittyä.

2:8 Ja Eetanin poika oli Asarja.

2:9 Ja Hesronin pojat, jotka hänelle syntyivät, olivat Jerahmeel, Raam ja Kelubai.

2:10 Ja Raamille syntyi Amminadab, ja Amminadabille syntyi Nahson, Juudan jälkeläisten ruhtinas.

2:11 Ja Nahsonille syntyi Salma, ja Salmalle syntyi Booas.

2:12 Ja Booalle syntyi Oobed, ja Oobedille syntyi lisai.

2:13 Ja lisaille syntyi esikoisena Eliab, toisena Abinadab, kolmantena Simea,

2:14 neljäntenä Netanel, viidentenä Raddai,

2:15 kuudentena Oosem ja seitsemäntenä Daavid.

2:16 Ja heidän sisarensa olivat Seruja ja Abigail. Ja Serujan pojat olivat Abisai, Jooab ja Asael, kaikkiaan kolme.

2:17 Ja Abigail synnytti Amasan; ja Amasan isä oli ismaelilainen Jeter.

2:18 Ja Kaalebille, Hesronin pojalle, syntyi lapsia Asubasta, hänen vaimostaan, ja Jeriotista; ja nämä olivat Asuban pojat: Jeaser, Soobab ja Ardon.

2:19 Ja kun Asuba kuoli, nai Kaaleb Efratin, ja tämä synnytti hänelle Huurin.

2:20 Ja Huurille syntyi Uuri, ja Uurille syntyi Besalel.

2:21 Senjälkeen meni Hesron Maakirin, Gileadin isän, tyttären tykö; ja hän nai tämän ollessaan kuudenkymmenen vuoden vanha. Ja tämä synnytti hänelle Segubin.

2:22 Ja Segubille syntyi Jaair; tällä oli kaksikymmentä kolme kaupunkia Gileadin maassa.

2:23 Mutta gesurilaiset ja aramilaiset ottivat heiltä Jaairin leirikylät ja Kenatin ynnä sen tytärkaupungit, kuusikymmentä

2:7 Karmin lapset: Akar, joka Israelin murheelliseksi saatti, ryhtyissensä kirottuun.

2:8 Etanin lapset, Asaria.

2:9 Hetsronin lapset, jotka hänelle ovat syntyneet: Jerahmeel, Ram ja Kalubai.

2:10 Ram siitti Amminadabin; Amminadab siitti Nahessonin, Juudan lasten päämiehen.

2:11 Nahesson siitti Salman; Salma siitti Boaksen.

2:12 Boas siitti Obedin; Obed siitti Isain.

2:13 Isai siitti esikoisensa Eliabin, toisen Abinadabin, kolmannen Simean,

2:14 Neljännen Netaneelin, viidennen Raddain,

2:15 Kuudennen Otsemin ja seitsemännen Davidin.

2:16 Ja heidän sisarensa olivat Seruja ja Abigail. Serujan lapset: Abisai, Joab ja Asael, ne kolme.

2:17 Ja Abigail synnytti Amasan; ja Jeter Ismaelilainen oli Amasan isä.

2:18 Kaleb Hetsronin poika siitti emäntänsä Asuban ja Jerigodin kanssa, nämä ovat hänen lapsensa: Jeser, Sobad ja Ardon.

2:19 Ja kuin Asuba kuoli, otti Kaleb itsellensä Ephratin, joka synnytti hänelle Hurin.

2:20 Hur siitti Urin ja Uri siitti Betsaleelin.

2:21 Sitte meni Hetsron Makirin Gileadin isän tyttären tykö ja nai hänen, kuin hän oli kuudenkymmenen ajastaikainen; ja hän synnytti hänelle Segubin.

2:22 Ja Segub siitti Jairin; ja hänellä oli kolmekolmattakymmentä kaupunkia Gileadin maakunnassa.

2:23 Mutta Gesur ja Aram saivat heiltä Jairin kylät, Kenatin ja hänen tyttärensä, kuusikymmentä kaupunkia: kaikki nämä

kaupunkia. Kaikki nämä olivat Maakirin, Gileadin isän, poikia.

2:24 Kun Hesron oli kuollut Kaaleb-Efratassa, synnytti Abia - hän oli Hesronin vaimo - hänelle Ashurin, Tekoan isän.

2:25 Ja Jerahmeelin, Hesronin esikoisen, pojat olivat Raam, esikoinen, ja Buuna, Ooren, Oosem ja Ahia.

2:26 Ja Jerahmeelilla oli vielä toinen vaimo, jonka nimi oli Atara; hän oli Oonamin äiti.

2:27 Ja Raamin, Jerahmeelin esikoisen, pojat olivat Maas, Jaamin ja Eeker.

2:28 Ja Oonamin pojat olivat Sammai ja Jaada; ja Sammain pojat olivat Naadab ja Abisur.

2:29 Ja Abisurin vaimon nimi oli Abihail, ja tämä synnytti hänelle Ahbanin ja Moolidin.

2:30 Ja Naadabin pojat olivat Seled ja Appaim. Ja Seled kuoli lapsetonna.

2:31 Ja Appaimin poika oli Jisi; ja Jisin poika oli Seesan; ja Seesanin poika oli Ahlai.

2:32 Ja Jaadan, Sammain veljen, pojat olivat Jeter ja Joonatan. Jeter kuoli lapsetonna.

2:33 Ja Joonatanin pojat olivat Pelet ja Saasa. Nämä olivat Jerahmeelin jälkeläisiä.

2:34 Mutta Seesanilla ei ollut poikia, vaan ainoastaan tyttäriä. Ja Seesanilla oli egyptiläinen palvelija, jonka nimi oli Jarha.

2:35 Ja Seesan antoi tyttärensä vaimoksi palvelijallensa Jarhalle, ja hän synnytti tälle Attain.

2:36 Ja Attaille syntyi Naatan, ja Naatanille syntyi Saabad.

2:37 Ja Saabadille syntyi Eflal, ja Eflalille syntyi Oobed.

2:38 Ja Oobedille syntyi Jeehu, ja Jeehulle syntyi Asarja.

2:39 Ja Asarjalle syntyi Heles, ja Helekselle syntyi Eleasa.

2:40 Ja Eleasalle syntyi Sismai, ja Sismaille syntyi Sallum.

2:41 Ja Sallumille syntyi Jekamja, ja

ovat Makirin Gileadin isän lapset.

2:24 Kuin Hetsron oli kuollut Kalebin Ephratassa, niin Hetsronin emäntä Abia synnytti hänelle Assurin Tekoan isän.

2:25 Ja Jerahmeelilla Hetsronin esikoisella olivat lapset: hänen esikoisensa Ram, ja Buna, Oren, Otsem ja Ahia.

2:26 Ja Jerahmeelilla oli vielä toinen emäntä, hänen nimensä oli Atara, hän on Onamin äiti.

2:27 Ja Ramin Jerahmeelin esikoisen lapset: Maats, Jamin ja Eker.

2:28 Ja Onamilla olivat lapset: Samai ja Jada; Samain lapset: Nadab ja Abisur.

2:29 Ja Abisurin emännän nimi oli Abihail, ja hän synnytti hänelle Ahbanin ja Molidin.

2:30 Nadabin lapset: Seled ja Appaim. Ja Seled kuoli lapsetonna.

2:31 Ja Appaimin lapset: Jisei; ja Jisein lapset: Sesan; Sesanin lapset: Ahlai.

2:32 Ja Jodan Sammain veljen lapset: Jeter ja Jonatan. Ja Jeter kuoli lapsetonna.

2:33 Ja Jonatanin lapset: Pelet ja Sasa: nämät ovat Jerahmeelin lapset.

2:34 Sesanilla ei ollut yhtään poikaa, vaan tyttäriä. Ja Sesanilla oli Egyptiläinen palvelia, hänen nimensä oli Jarha.

2:35 Ja Sesan antoi Jarhalle palveliallensa tyttärensä emännäksi, hän synnytti hänelle Attain.

2:36 Attai siitti Natanin, Natan siitti Sabadin.

2:37 Sabad siitti Ephlalin, Ephlal siitti Obedin.

2:38 Obed siitti Jehun, Jehu siitti Asarian.

2:39 Asaria siitti Haletsin, ja Halets siitti Elasan.

2:40 Elasa siitti Sismain, ja Sismai siitti Sallumin.

2:41 Sallum siitti Jekamian, ja Jekamia siitti

Jekamjalle syntyi Elisama.

2:42 Ja Kaalebin, Jerahmeelin veljen, pojat olivat Meesa, hänen esikoisensa, joka oli Siifin isä, ja Maaresan, Hebronin isän, pojat.

2:43 Ja Hebronin pojat olivat Koorah, Tappuah, Rekem ja Sema.

2:44 Ja Semalle syntyi Raham, Jorkeamin isä, ja Rekemille syntyi Sammai.

2:45 Ja Sammain poika oli Maaon, ja Maaon oli Beet-Suurin isä.

2:46 Ja Eefa, Kaalebin sivuvaimo, synnytti Haaranin, Moosan ja Gaaseksen; ja Haaranille syntyi Gaases.

2:47 Ja Jahdain pojat olivat Regem, Jootam, Geesan, Pelet, Eefa ja Saaf.

2:48 Maaka, Kaalebin sivuvaimo, synnytti Seberin ja Tirhanan.

2:49 Hän synnytti myös Saafin, Madmannan isän, Sevan, Makbenan isän ja Gibeän isän. Ja Kaalebin tytär oli Aksa.

2:50 Nämä olivat Kaalebin jälkeläisiä. Huurin, Efratan esikoisen, pojat olivat Soobal, Kirjat-Jearimin isä,

2:51 Salma, Betlehemin isä, ja Haaref, Beet-Gaaderin isä.

2:52 Soobalin, Kirjat-Jearimin isän, jälkeläiset olivat Rooe ja toinen puoli Menuhotia.

2:53 Kirjat-Jearimin suvut olivat jeteriläiset, puutilaiset, suumatilaiset ja misrailaiset. Heistä ovat soratilaiset ja estaolilaiset lähteneet.

2:54 Ja Salman jälkeläiset olivat Betlehem ja netofalaiset, Atrot, Beet-Joob ja toinen puoli manahtilaisia, sorilaiset.

2:55 Ja kirjanoppineiden suvut, jotka asuivat Jaebeksessa, olivat tiratilaiset, simatilaiset ja sukatilaiset. Nämä olivat ne keeniläiset, jotka polveutuvat Hammatista, Reekabin suvun isästä.

3 LUKU

3:1 Nämä ovat ne Daavidin pojat, jotka

Elisaman.

2:42 Kalebin Jerahmeelin veljen lapset: Mesa hänen esikoisensa; hän on Siphin isä; ja Maresan Hebronin isän lapset.

2:43 Ja Hebronin lapset: Kora, Tappua, Rekem ja Samma.

2:44 Samma siitti Rahamin Jorkamin isän; ja Rekem siitti Sammain.

2:45 Ja Sammain poika Maon, ja Maon oli Betsurin isä.

2:46 Ja Epha Kalebin vaimo synnytti Haranin, Motsan ja Gaseksen; ja Haran siitti Gaseksen.

2:47 Ja Jahdain lapset: Regem, Jotam, Gesan, Pelet, Epha ja Saaph.

2:48 Maeka Kalebin vaimo synnytti Seberin ja Tirhenan.

2:49 Ja hän synnytti myös Saaphin Madmannan isän ja Sjevan Makbenan isän ja Gibeän isän. Ja Aksa oli Kalebin tytär.

2:50 Nämät olivat Kalebin lapset Hurin pojan Ephratan esikoisen: Sobal, Kirjatjearimin isä,

2:51 Salma Betlehemin isä, Hareph Betgaderin isä.

2:52 Ja Sobalilla Kirjatjearimin isällä oli poikia: Haroe, Hatsimenyhot.

2:53 Ja Kirjatjearimin sukukunnat: Jeteriläiset, Putilaiset, Sumatilaiset ja Misrailaiset. Heistä ovat Zorgatilaiset ja Estaolilaiset tulleet.

2:54 Salman lapset, Betlehem ja Netophtalaiset, Joabin huoneen kruunut; ja puoli osaa Manatilaisista ovat Zorgilaiset.

2:55 Ja kirjoittajain sukukunnat, jotka asuivat Jabeksessa, ovat Tirgatilaiset, Simealaiset, Sukatilaiset. Nämät ovat Kiniläiset, jotka ovat tulleet Hammatista Reekabin huoneen isästä.

3 LUKU

3:1 Nämät olivat Davidin pojat, jotka

syntyivät hänelle Hebronissa: esikoinen Amnon, jisreeliläisestä Ahinoamista; toinen Daniel, karmelilaisesta Abigailista;

3:2 kolmas Absalom, Maakan, Gesurin kuninkaan Talmain tyttären, poika; neljäs Adonia, Haggitin poika;

3:3 viides Sefatja, Abitalista; kuudes Jitream, hänen vaimostaan Eglasta.

3:4 Nämä kuusi syntyivät hänelle Hebronissa, jossa hän hallitsi seitsemän vuotta ja kuusi kuukautta. Mutta Jerusalemissa hän hallitsi kolmekymmentä kolme vuotta.

3:5 Ja nämä syntyivät hänelle Jerusalemissa: Simea, Soobab, Naatan ja Salomo, kaikkiaan neljä, Bat-Suuasta, Ammielin tyttärestä;

3:6 sitten Jibhar, Elisama, Elifelet,

3:7 Noogah, Nefeg, Jaafia,

3:8 Elisama, Eljada ja Elifelet; kaikkiaan yhdeksän.

3:9 Tässä ovat kaikki Daavidin pojat, lukuunottamatta sivuvaimojen poikia. Ja Taamar oli heidän sisarensa.

3:10 Ja Salomon poika oli Rehabeam; tämän poika Abia; tämän poika Aasa; tämän poika Joosafat;

3:11 tämän poika Jooram; tämän poika Ahasja; tämän poika Jooas;

3:12 tämän poika Amasja; tämän poika Asarja; tämän poika Jootam;

3:13 tämän poika Aahas; tämän poika Hiskia; tämän poika Manasse;

3:14 tämän poika Aamon; tämän poika Joosia.

3:15 Ja Joosian pojat olivat esikoinen Joohanan, toinen Joojakim, kolmas Sidkia, neljäs Sallum.

3:16 Ja Joojakimin pojat olivat hänen poikansa Jekonja ja tämän poika Sidkia.

3:17 Ja vangitun Jekonjan pojat olivat: hänen poikansa Sealtiel,

3:18 Malkiram, Pedaja, Senassar, Jekamja, Hoosama ja Nebadja.

hänelle syntyneet olivat Hebronissa: Amnon esikoinen, joka syntyi Ahinoamista Jisreeliläisestä, toinen Daniel Abigailista Karmelilaisesta.

3:2 Kolmas Absalom Maakan poika Talmain Gessurin kuninkaan tyttären, neljäs Adonia Haggitin poika,

3:3 Viides Sephatia Abitalista, kuudes Jitream, hänen emännästänsä Eglasta.

3:4 Nämät kuusi ovat hänelle syntyneet Hebronissa. Ja hän hallitsi siellä seitsemän vuotta ja kuusi kuukautta; mutta Jerusalemissa hallitsi hän kolmeneljäkymmentä ajastaikaa.

3:5 Ja nämät ovat hänelle syntyneet Jerusalemissa: Simea, Sobab, Natan ja Salomo, ne neljä Batsuasta Ammeelin tyttärestä.

3:6 Sitte Jibhar, Elisama ja Eliphalet,

3:7 Nogah, Nepheg ja Japhia,

3:8 Elisama, Eljada, Eliphelet; ne yhdeksän.

3:9 Nämät ovat kaikki Davidin pojat; ilman muiden vaimoin lapsia. Ja Tamar oli heidän sisarensa.

3:10 Rehabeam oli Salomon poika, hänen poikansa Abia, hänen poikansa Asa, hänen poikansa Josaphat,

3:11 Hänen poikansa Joram, hänen poikansa Ahasia, hänen poikansa Joas,

3:12 Hänen poikansa Amasia, hänen poikansa Asaria, hänen poikansa Jotam,

3:13 Hänen poikansa Ahas, hänen poikansa Hiskia, hänen poikansa Manasse,

3:14 Hänen poikansa Amon, hänen poikansa Josia.

3:15 Mutta Josian pojat olivat: esikoinen Joohanan, toinen Jojakim, kolmas Zidkia, neljäs Sallum.

3:16 Mutta Jojakimin lapset: Jekonia hänen poikansa, Zidkia hänen poikansa.

3:17 Mutta vangitun Jekonian lapset: hänen poikansa Sealtiel,

3:18 (Hänen poikansa) Malkiram, Pedaja, Senassar, Jekamja, Hosama, Nedabja.

3:19 Ja Pedajan pojat olivat Serubbaabel ja Siimei. Ja Serubbaabelin pojat olivat Mesullam ja Hananja, ja heidän sisarensa oli Selomit;

3:20 vielä Hasuba, Oohel, Berekja, Hasadja ja Juusab-Hesed, kaikkiaan viisi.

3:21 Ja Hananjan pojat olivat Pelatja ja Jesaja, Refajan pojat, Arnanin pojat, Obadjan pojat ja Sekanjan pojat.

3:22 Ja Sekanjan poika oli Semaja; ja Semajan pojat olivat Hattus, Jigal, Baariah, Nearja ja Saafat, kaikkiaan kuusi.

3:23 Ja Nearjan pojat olivat Eljoenai, Hiskia, Asrikam, kaikkiaan kolme.

3:24 Ja Eljoenain pojat olivat Hoodavja, Eljasib, Pelaja, Akkub, Joohanan, Delaja ja Anani, kaikkiaan seitsemän.

4 LUKU

4:1 Juudan pojat olivat Peres, Hesron, Karmi, Huur ja Soobal.

4:2 Ja Reajalle, Soobalin pojalle, syntyi Jahat, ja Jahatille syntyivät Ahumai ja Lahad. Nämä ovat soratilaisten suvut.

4:3 Ja nämä olivat Eetamin isän pojat: Jisreel, Jisma ja Jidbas; ja heidän sisarensa nimi oli Haslelponi;

4:4 vielä Penuel, Gedorin isä, ja Eeser, Huusan isä. Nämä olivat Huurin, Efratan esikoisen, Beetlehemin isän, pojat.

4:5 Ja Ashurilla, Tekoan isällä, oli kaksi vaimoa, Hela ja Naara.

4:6 Ja Naara synnytti hänelle Ahussamin, Heeferin, Teemenin ja ahastarilaiset. Nämä olivat Naaran pojat.

4:7 Ja Helan pojat olivat Seret, Soohar ja Etnan.

4:8 Ja Koosille syntyivät Aanub ja Soobeba sekä Aharhelin, Haarumin pojan, suvut.

4:9 Mutta Jabes oli suuremmassa arvossa pidetty kuin hänen veljensä; ja hänen äitinsä oli antanut hänelle nimen Jabes sanoen: "Olen synnyttänyt hänet kipuja kärsien."

3:19 Pedajan pojat, Zerubbabel ja Simi; Zerubbabelin pojat Mesullam ja Hanania, ja heidän sisarensa Selomit,

3:20 Hasuba, Ohel, Berekia, Hasadia, Jusabhersed; ne viisi.

3:21 Hananian pojat Pelatja ja Jesaja; Rephajan pojat, Arnanin pojat, Obadian pojat, Sekanian pojat.

3:22 Mutta Sekanian lapset: Semaja; ja Semajan lapset: Hattus, Jigal, Baria, Nearia, Saphat; ne kuusi.

3:23 Nearin lapset: Eljoenai, Hiskia, Asrikam; ne kolme.

3:24 Eljoenain lapset: Hodajeva, Eljasib, Pelaja, Akkub, Johanan, Delaja ja Anani; ne seitsemän.

4 LUKU

4:1 Juudan lapset: Perets, Hetsron, Karmi, Hur ja Sobal.

4:2 Mutta Reaja Sobalin poika siitti Jahatin, Jahat siitti Ahumain ja Lahadin: nämät ovat Zorgalaisten sukukunnat.

4:3 Ja nämät Etamin isän: Jisreel, Jisma, Jidbas, ja heidän sisarensa nimi oli Hatslelponi.

4:4 Ja Penuel Gedorin isä, ja Eser Husan isä: nämät ovat Hurin Beetlehemin isän Ephratan esikoisen lapset.

4:5 Mutta Ashurilla Tekoan isällä oli kaksi emäntää, Helea ja Naera.

4:6 Ja Naera synnytti hänelle Ahussamin, Hepherin, Temenin, Ahastarin: nämät ovat Naeran lapset.

4:7 Mutta Helean lapset: Zeret, Jesohar ja Etnan.

4:8 Mutta Kots siitti Anubin ja Hatsobeban, ja Aharhelin Harumin pojan sukukunnat.

4:9 Mutta Jagbets oli kuuluisampi veljiänsä; ja hänen äitinsä kutsui hänen Jagbets, sillä hän sanoi: minä olen hänen synnyttänyt kivulla.

4:10 Ja Jabes huusi Israelin Jumalaa, sanoen: "Jospa sinä siunaisit minua ja laajentaisit minun alueeni; jospa sinun kätesi olisi minun kanssani ja sinä varjelisit pahasta, niin että minä pääsisin kipuja kärsimästä!" Ja Jumala antoi hänen pyyntönsä toteutua.

4:11 Ja Kelubille, Suuhan veljelle, syntyi Mehir; hän oli Estonin isä.

4:12 Ja Estonille syntyivät Beet-Raafa, Paaseah ja Tehinna, Naahaan kaupungin isä. Nämä olivat Reekan miehet.

4:13 Ja Kenaan pojat olivat Otniel ja Seraja. Ja Otnielin pojat olivat: Hatat.

4:14 Ja Meonotaille syntyi Ofra. Ja Serajalle syntyi Jooab, Seppäinlaakson isä; sillä he olivat seppiä.

4:15 Ja Kaalebin, Jefunnen pojan, pojat olivat Iiru, Eela ja Naam sekä Eelan pojat ja Kenas.

4:16 Ja Jehallelelin pojat olivat Siif, Siifa, Tiireja ja Asarel.

4:17 Ja Esrän pojat olivat Jeter, Mered, Eefer ja Jaalon. Ja vaimo tuli raskaaksi ja synnytti Mirjamin, Sammain ja Jisbahin, Estemoan isän.

4:18 Ja hänen juudansukuinen vaimonsa synnytti Jeredin, Gedorin isän, Heberin, Sookon isän, ja Jekutielin, Saanoahin isän. Ja nämä olivat Bitjan, faraon tyttären, poikia, jonka Mered oli ottanut vaimokseen.

4:19 Ja Hoodian vaimon, Nahamin sisaren, pojat olivat Kegilan isä, garmilainen, ja maakatilainen Estemoa.

4:20 Ja Siimonin pojat olivat Amnon ja Rinna, Ben-Haanan ja Tiilon. Ja Jisin pojat olivat Soohet ja Soohetin poika.

4:21 Seelan, Juudan pojan, pojat olivat Eer, Leekan isä, Lada, Maaresan isä, ja pellavakankaiden kutojain suvut Beet-Asbeasta;

4:22 vielä Jookim ja Kooseban miehet sekä Jooas ja Saaraf, jotka hallitsivat Mooabia, ja Jaasubi-Lehem. Mutta nämä ovat vanhoja asioita.

4:10 Ja Jagbets rukoili Israelin Jumalaa ja sanoi: jos sinä minua hyvin siunaisit ja levittäisit minun maani rajat, ja sinun kätesi olis minun kanssani, ja asettaisit sitä pahaa, ettei se minua vaivaisi. Ja Jumala antoi tapahtua niinkuin hän rukoili.

4:11 Mutta Kelub Suan veli siitti Mehirin, se on Estonin isä.

4:12 Mutta Eston siitti Petraphan, Pasean, Tehinnan Irnahaksen isän: nämät ovat Rekan miehet.

4:13 Kenaksen lapset: Otniel ja Seraja; Otnielin lapset: Hatat.

4:14 Ja Meonatai siitti Ophran, ja Seraja siitti Joabin seppäin laakson isän, sillä he olivat puusepät.

4:15 Kalebin Jephunnen pojan lapset: Iru, Ela ja Naam; Elan lapset: Kenas.

4:16 Jehaleelin lapset: Siph, Sipa, Tiria ja Asareel.

4:17 Esrän lapset: Jeter, Mered, Epher ja Jalon; ja hän siitti Mirjamin, Sammain, Jisban, Estemoan isän.

4:18 Ja hänen Juudalainen emäntänsä synnytti Jeredin Gedorin isän, Heberin Sokon isän, Jekuthelin Sanoan isän: nämät ovat Bitian Pharaon tyttären lapset, jonka Mered otti.

4:19 Hodijan emännän Nahamin Kegilan isän sisaren lapset: Garmi ja Estemoa, Maakatilainen.

4:20 Ja Simonin lapset: Amnon ja Rinna, Benhanan ja Tilon. Jisin lapset: Sohet ja Bensohet.

4:21 Selan Juudan pojan lapset: Erlekan isä, Laeda Maresan isä, ja liinainkutojain suvut Asbean huoneessa,

4:22 Niin myös Jokim, ja Koseban miehet, Joas ja Saraph, jotka olivat herrat Moabissa ja Jasubilekemissä: nämät ovat vanhat asiat.

4:23 He olivat niitä savenvalajia, jotka asuvat Netaimissa ja Gederassa; he asuivat siellä kuninkaan luona ja olivat hänen työssään.

4:24 Simeonin pojat olivat Nemuel ja Jaamin, Jaarib, Serah ja Saul;

4:25 tämän poika oli Sallum, tämän poika Mibsam, tämän poika Misma.

4:26 Ja Misman pojat olivat: hänen poikansa Hammuel, tämän poika Sakkur ja tämän poika Siimei.

4:27 Ja Siimeillä oli kuusitoista poikaa ja kuusi tytärtä; mutta hänen veljillään ei ollut monta lasta, eikä koko heidän sukunsa lisääntynyt Juudan lasten määrään.

4:28 Ja he asuivat Beersebassa, Mooladassa ja Hasar-Suualissa,

4:29 Bilhassa, Esemissä ja Tooladissa,

4:30 Betuelissa, Hormassa ja Siklagissa,

4:31 Beet-Markabotissa, Hasar-Suusimissa, Beet-Birissä ja Saaraimissa. Nämä olivat heidän kaupunkinsa Daavidin hallitukseen asti.

4:32 Ja heidän kylänsä olivat Eetam, Ain, Rimmon, Tooken ja Aasan - viisi kaupunkia;

4:33 siihen lisäksi kaikki heidän kylänsä, jotka olivat näiden kaupunkien ympärillä, aina Baaliin asti. Nämä olivat heidän asuinsijansa; ja heillä oli omat sukuluettelonsa.

4:34 Vielä: Mesobab, Jamlek, Joosa, Amasjan poika,

4:35 Jooel, Jeehu, Joosibjan poika, joka oli Serajan poika, joka Asielin poika;

4:36 Eljoenai, Jaakoba, Jesohaja, Asaja, Adiel, Jesimiel, Benaja

4:37 ja Siisa, Sifin poika, joka oli Allonin poika, joka Jedajan poika, joka Simrin poika, joka Semajan poika.

4:38 Nämä nimeltä mainitut olivat sukujensa ruhtinaita, ja heidän perhekuntansa olivat levinneet ja

4:23 He olivat savenvalajat ja asuivat moisioissa ja umpiaidoissa, ja kuninkaan tykönä työnsä tähden, siellä he asuivat.

4:24 Simeonin lapset: Nemuel ja Jamin, Jarib, Sera, Saul,

4:25 Sallum hänen poikansa, Mibsam hänen poikansa, Misma hänen poikansa.

4:26 Misman pojat olivat: Hamuel hänen poikansa, Sakur hänen poikansa, Simei hänen poikansa.

4:27 Simeillä oli kuusitoistakymmentä poikaa ja kuusi tytärtä, mutta hänen veljillensä ei ollut monta lasta; sillä kaikki heidän sukukuntansa ei enentynyt niinkuin Juudan lapset.

4:28 Ja he asuivat Bersebassa, Moladassa ja Hatsarsuasissa,

4:29 Ja Bilhassa ja Etsemissä ja Toladissa,

4:30 Ja Betuelissa ja Hormassa ja Siklagissa,

4:31 Ja Betmarkabotissa ja Hatsarsusimissa, BetBirissä ja Saaraimissa. Nämä olivat heidän kaupunkinsa, Davidin hallitukseen asti,

4:32 Ja heidän kylänsä, Etam, Ain, Rimmon, Token ja Asan: viisi kaupunkia;

4:33 Ja kaikki ne kylät, jotka olivat niiden kaupunkein ympärillä Baaliin asti. Tämä on heidän asumiasiansa ja sukukuntansa heidän keskenänsä.

4:34 Ja Mesobab, Jamlek ja Josat Amatsian poika,

4:35 Joel ja Jehu Josibian poika, Serajan pojan, Asielin pojan,

4:36 Eljoenai, Jaakoba, Jesohaja, Asaja, Adiel, Jesimiel ja Benaja,

4:37 Ja Sisa Siphin poika, Allonin pojan, Jedajan pojan, Simrin pojan, Semajan pojan:

4:38 Nämä nimitettiin päämiehiksi sukukuntainsa seassa; ja heidän isänsä huone hajoitti itsensä paljouden tähden.

lisääntyneet.

4:39 Ja he kulkivat Gedoriin päin, aina laakson itäiseen osaan saakka, hakeakseen laidunta lampailleen.

4:40 Ja he löysivät lihavan ja hyvän laitumen, ja maa oli tilava joka suuntaan sekä rauhallinen ja levollinen, sillä ne, jotka olivat asuneet siellä ennen, olivat haamilaisia.

4:41 Mutta nämä nimeltä luetellut tulivat Hiskian, Juudan kuninkaan, päivinä ja valtasivat heidän telttansa ja voittivat meunilaiset, jotka olivat siellä, ja vihkivät heidät tuhon omiksi, aina tähän päivään asti, ja asettuivat heidän sijaansa, sillä siellä oli laidunta heidän lampaillensa.

4:42 Ja heistä, simeonilaisista, meni viisisataa miestä Seirin vuoristoon, ja heidän etunenässään olivat Pelatja, Nearja, Refaja ja Ussiel, Jisin pojat.

4:43 Ja he surmasivat ne, jotka olivat jäljellä pelastuneista amalekilaisista, ja jäivät sinne asumaan aina tähän päivään asti.

5 LUKU

5:1 Ruubenin, Israelin esikoisen, pojat olivat - hän oli näet esikoinen, mutta koska hän saastutti isänsä vuoteen, annettiin hänen esikoisuutensa Joosefin, Israelin pojan, pojille, kuitenkin niin, ettei heitä merkitty sukuuetteluun esikoisina,

5:2 sillä Juuda tuli voimallisimmaksi veljiensä joukossa, ja yhdestä hänen jälkeläisistään tuli ruhtinas, mutta esikoisuus joutui Joosefille -

5:3 Ruubenin, Israelin esikoisen, pojat olivat Hanok ja Pallu, Hesron ja Karmi.

5:4 Joelin pojat olivat: hänen poikansa Semaja, tämän poika Goog, tämän poika Siimei,

5:5 tämän poika Miika, tämän poika Reaja, tämän poika Baal

5:6 ja tämän poika Beera, jonka Assurin

4:39 Ja he menivät pois ja tulivat hamaan Gedoriin asti itäiselle puolelle laaksoa, etsimään laidunta lampaillensa.

4:40 Ja he löysivät lihavan ja hyvän laitumen ja maan, joka oli avara ja lavia, rauhallinen ja levollinen; sillä Hamin lapset olivat ennen siellä asuneet.

4:41 Ja jotka nimenomattain kirjoitetut olivat, tulivat Hiskian Juudan kuninkaan aikaan, ja he löivät muiden majat ja Meonilaiset jotka sieltä löydettiin, ja hävittivät heidät hamaan tähän päivään asti, ja asuivat heidän siällansa; sillä siellä olivat laitumet heidän lampaillensa.

4:42 Ja silloin meni heistä liki viisisataa miestä, jotka olivat Simeonin lapsia, Seirin vuorelle; ja Pelatia, Nearia, Rephaja ja Ussiel Jisein lapset olivat heidän päämiehensä,

4:43 Ja tappoivat päässeet ja jääneet Amalekilaisista, ja asuivat siinä tähän päivään asti.

5 LUKU

5:1 Rubenin Israelin esikoisen lapset, sillä hän oli ensimmäinen poika; mutta että hän isänsä vuoteen saastutti, annettiin hänen esikoisuutensa Josephin Israelin pojan lapsille, ja ei hän ole polviluvussa luettu esikoiseksi:

5:2 Sillä Juuda oli voimallinen veljeinsä seassa, ja pääruhtinaat ovat hänestä; ja Josephilla on esikoisuus.

5:3 Niin ovat Rubenin Israelin ensimmäisen pojan lapset: Hanok, Pallu, Hetsron ja Karmi.

5:4 Ja Joelin lapset: Semaja hänen poikansa, Gog hänen poikansa, Simein hänen poikansa,

5:5 Hänen poikansa Miika, hänen poikansa Reaja, hänen poikansa Baal,

5:6 Hänen poikansa Beera, jonka Tiglat

kuningas Tillegat-Pilneser vei pakkosiirtolaisuuteen; hän oli ruubeniilaisten ruhtinas.

5:7 Ja hänen veljensä olivat sukujensa mukaan, kun heidät merkittiin sukuluetteloon heidän polveutumisensa mukaan: Jegiel, päämies, Sakarja,

5:8 Bela, Aasaan poika, joka oli Seman poika, joka Joelin poika; hän asui Aroerissa ja aina Neboon ja Baal-Meoniin asti.

5:9 Ja idässä hän asui erämaahan saakka, joka alkaa Euftrat-virrasta; sillä heillä oli suuria karjalaumoja Gileadin maassa.

5:10 Mutta Saulin päivinä he kävivät sotaa hagrilaisia vastaan, ja kun nämä olivat joutuneet heidän käsiinsä, asettuivat he heidän teltoihinsa Gileadin koko itäistä rajaseutua myöten.

5:11 Gaadilaiset asuivat heidän kanssaan rajakkain Baasanin maassa Salkaan saakka:

5:12 Joel päämiehenä ja Saafam toisena, sitten Janai ja Saafat Baasanissa.

5:13 Ja heidän veljensä olivat, perhekuntiansa mukaan: Miikael, Mesullam, Seba, Joorai, Jakan, Siia ja Eeber, kaikkiaan seitsemän.

5:14 Nämä olivat Abihailin pojat, joka oli Huurin poika, joka Jaaroahin poika, joka Gileadin poika, joka Miikaelin poika, joka Jesisain poika, joka Jahdon poika, joka Buusin poika.

5:15 Ahi, Abdielin poika, joka oli Guunin poika, oli heidän perhekuntiansa päämies.

5:16 Ja he asuivat Gileadissa, Baasanissa ja sen tytärkaupungeissa sekä kaikilla Saaronin laidunmailla, niin kauas kuin ne ulottuivat.

5:17 Kaikki nämä merkittiin sukuluetteloon Juudan kuninkaan Jootamin ja Israelin kuninkaan Jerobeamin päivinä.

5:18 Ruubenilaiset, gaadilaiset ja toinen puoli Manassen sukukuntaa - sotakuntoisia miehiä, jotka kantoivat kilpeä ja miekkaa

Pilneser Assyrian kuningas vei vangiksi; hän oli Rubeniilaisten pääruhtinas.

5:7 Mutta hänen veljensä heidän sukukuntainsa jälkeen, koska he heidän sukukunnissansa polvilukuun luettiin, pitivät he Jeielin ja Sakarian pääruhtinainansa,

5:8 Ja Bela Asaksen poika, Seman pojan, Joelin pojan: hän asui Aroerissa hamaan Neboon ja Baalmeoniin asti;

5:9 Ja asui itään päin siihenasti kuin tullaan korpeen, Phratin virran tyköä; sillä heidän karjansa oli paljo enentynyt Gileadin maalla.

5:10 Ja Saulin ajalla sotivat he Hagarilaisia vastaan, niin että ne lankesivat heidän kättensä kautta; ja he asuivat heidän majoissansa, kaikessa itäisessä puolessa Gileadin maata.

5:11 Ja Gadin lapset asuivat juuri heidän kohdallansa Basanin maassa Salkaan asti.

5:12 Joel ylimmäinen, Sapham toinen, Jaenai ja Saphat Basanissa.

5:13 Ja heidän veljensä heidän isäinsä huoneen jälkeen, Mikael, Mesullam, Seba, Jorai, Jaekan, Sia ja Eber, seitsemän.

5:14 Nämät ovat Abihailin lapset Hurin pojan, Jaroan pojan, Gileadin pojan, Miikaelin pojan, Jesirain pojan, Jahdon pojan, Busin pojan.

5:15 Ahi Abdielin poika, Gunin pojan, oli päämies heidän isäinsä huoneessa.

5:16 Ja he asuivat Basanin Gileadissa ja hänen kylissänsä ja kaikissa Saronin esikaupungeissa, hamaan heidän rajoihinsa asti.

5:17 Nämät ovat kaikki luetut polvilukuun Jotamin Juudan kuninkaan ja Jerobeamin Israelin kuninkaan aikana.

5:18 Rubenin lapset, Gadilaiset ja puoli Manassen sukukuntaa, jotka olivat urhoolliset miehet, jotka kilpeä ja miekkaa

ja jännittivät jouta ja olivat taisteluun harjaantuneita, neljäkymmentäneljä tuhatta seitsemänsataa kuusikymmentä sotakelpoista miestä -

5:19 kävivät sotaa hagrilaisia, Jeturia, Naafista ja Noodabia vastaan.

5:20 Ja he saivat apua näitä vastaan, niin että hagrilaiset ja kaikki, jotka olivat heidän kanssaan, joutuivat heidän käsiinsä; sillä he huusivat taistelussa Jumalan puoleen, ja hän kuuli heidän rukouksensa, koska he turvasivat häneen.

5:21 Ja he veivät saaliinaan heidän karjansa, viisikymmentä tuhatta kamelia, kaksisataa viisikymmentä tuhatta lammasta ja kaksituhatta aasia, sekä satatuhatta ihmistä.

5:22 Paljon oli surmattuina kaatuneita, sillä sota oli Jumalan sota. Ja he asettuivat asumaan heidän sijaansa aina pakkosiirtolaisuuteen saakka.

5:23 Toinen puoli Manassen sukukuntaa asui siinä maassa, Baasanista aina Baal-Hermoniin ja Seniriin ja Hermon-vuoreen saakka; heitä oli paljon.

5:24 Ja nämä olivat heidän perhekuntiensa päämiehet: Eefer, Jisi, Eliel, Asriel, Jeremia, Hoodavja ja Jahdiel, sotaurhoja, kuuluisia miehiä, perhekuntiensa päämiehiä.

5:25 Mutta he tulivat uskottomiksi isiensä Jumalaa kohtaan ja juoksivat haureudessa maan kansojen jumalain jäljessä, niiden kansojen, jotka Jumala oli hävittänyt heidän edestänsä.

5:26 Niin Israelin Jumala herätti Puulin, Assurin kuninkaan, hengen ja Tillegat-Pilneserin, Assurin kuninkaan, hengen ja kuljetutti heidät, ruubenilaiset, gaadilaiset ja toisen puolen Manassen sukukuntaa, pakkosiirtolaisuuteen ja antoi viedä heidät Halahiin, Haaboriin, Haaraan ja Goosanin joen rannoille, missä he tänäkin päivänä ovat.

kantoivat ja taisivat joutsen jännittää, ja olivat oppineet sotimaan; joita oli neljäviidettäkymmentä tuhatta, seitsemänsataa ja kuusikymmentä, jotka kelpasivat sotaan menemään.

5:19 Ja kuin he läksivät sotaan Hagarilaisia, Jeturia, Naphesta ja Nodabia vastaan,

5:20 Niin he autettiin niitä vastaan, ja Hagarilaiset annettiin heidän käsiinsä, ja kaikki jotka heidän kanssansa olivat; sillä he huusivat Jumalan tykö sodassa, ja hän kuuli heidän rukouksensa, että he turvasivat häneen.

5:21 Ja he veivät heidän karjansa pois, viisikymmentä tuhatta kamelia, kaksisataa ja viisikymmentä tuhatta lammasta, kaksituhatta aasia, niin myös satatuhatta ihmistä.

5:22 Sillä siellä lankesi monta haavoitettuna, että sota oli Jumalalta. Ja he asuivat niiden siassa vankeuteen asti.

5:23 Ja puolen Manassen sukukunnan lapset asuivat maassa, Basanissa hamaan Baal Hermoniin ja Seniriin, ja Hermonin vuoreen asti; sillä heitä oli monta.

5:24 Ja nämä olivat pääruhtinaat heidän isäinsä huoneessa: Epher, Jisei, Eliel, Asriel, Jeremia, Hodavia, Jahdiel, väkevät ja voimalliset miehet ja kuuluisat pääruhtinaat heidän isäinsä huoneessa.

5:25 Ja koska he syntiä tekivät isäinsä Jumalaa vastaan, ja tekivät huoruutta niiden kansain epäjumalain kanssa siinä maassa, jotka Jumala oli hävittänyt heidän edestänsä;

5:26 Herätti Israelin Jumala Phulin Assyrian kuninkaan hengen, ja Tiglat Pilneserin Assyrian kuninkaan hengen, ja vei Rubenilaiset, Gadilaiset ja puolen Manassen sukukuntaa pois, ja vei heidät Halaan, Haboriin, ja Haraan, ja Gosanin virran tykö, hamaan tähän päivään asti.

6 LUKU

6:1 Leevin pojat olivat Geerson, Kehat ja Merari.

6:2 Ja Kehatin pojat olivat Amram, Jishar, Hebron ja Ussiel.

6:3 Ja Amramin lapset olivat Aaron, Mooses ja Mirjam. Ja Aaronin pojat olivat Naadab, Abihu, Eleasar ja Itamar.

6:4 Eleasarille syntyi Piinehas; Piinehaalle syntyi Abisua.

6:5 Ja Abisuaalle syntyi Bukki, ja Bukille syntyi Ussi.

6:6 Ja Ussille syntyi Serahja, ja Serahjalle syntyi Merajot.

6:7 Merajotille syntyi Amarja, ja Amarjalle syntyi Ahitub.

6:8 Ja Ahitubille syntyi Saadok, ja Saadokille syntyi Ahimaas.

6:9 Ja Ahimaasille syntyi Asarja, ja Asarjalle syntyi Joohanen.

6:10 Ja Joohanenille syntyi Asarja, hän joka toimitti papinvirkaa temppelissä, jonka Salomo rakennutti Jerusalemiin.

6:11 Ja Asarjalle syntyi Amarja, ja Amarjalle syntyi Ahitub.

6:12 Ja Ahitubille syntyi Saadok, ja Saadokille syntyi Sallum.

6:13 Ja Sallumille syntyi Hilikia, ja Hilkialle syntyi Asarja.

6:14 Ja Asarjalle syntyi Seraja, ja Serajalle syntyi Jehosadak.

6:15 Mutta Jehosadakin oli lähdeittävä mukaan silloin, kun Herra antoi Nebukadnessarin viedä Juudan ja Jerusalemin pakkosiirtolaisuuteen.

6:16 Leevin pojat olivat Geersom, Kehat ja Merari.

6:17 Ja nämä ovat Geersomin poikien nimet: Libni ja Siimei.

6:18 Ja Kehatin pojat olivat Amram, Jishar, Hebron ja Ussiel.

6:19 Merarin pojat olivat Mahli ja Muusi. Nämä olivat leeviläisten suvut heidän isiensä mukaan.

6:20 Geersomista polveutuivat hänen

6 LUKU

6:1 Levin lapset: Gerson, Kahat ja Merari.

6:2 Mutta Kahatin lapset: Amram, Jitsehar, Hebron ja Ussiel.

6:3 Amramin lapset: Aaron, Mooses ja Mirjam; Aaronin lapset: Nadab, Abihu, Eleasar ja Itamar.

6:4 Eleasar siitti Pinehaan; Pinehas siitti Abisuan.

6:5 Abisua siitti Bukkin; Bukki siitti Ussin.

6:6 Ussi siitti Serajan; Seraja siitti Merajotin.

6:7 Merajot siitti Amarian; Amaria siitti Ahitobin.

6:8 Ahitob siitti Zadokin; Zadok siitti Ahimaatsin.

6:9 Ahimaats siitti Asarian; Asaria siitti Joohanenin.

6:10 Joohanen siitti Asarian, joka oli pappi siinä huoneessa, jonka Salomo rakensi Jerusalemissa.

6:11 Asaria siitti Amarian; Amaria siitti Ahitobin.

6:12 Ahitob siitti Zadokin; Zadok siitti Sallumin.

6:13 Sallum siitti Hilkian; Hilkia siitti Asarian.

6:14 Asaria siitti Serajan; Seraja siitti Jotsadakin.

6:15 Jotsadak myös meni pois, silloin kuin \Herra\ antoi Juudan ja Jerusalemin vietää vankina Nebukadnessarin kautta.

6:16 Levin lapset: Gersom, Kahat ja Merari.

6:17 Ja nämä olivat Gersomin lasten nimet: Libni ja Simein.

6:18 Kahatin lapset: Amram, Jitsehar, Hebron ja Ussiel.

6:19 Merarin lapset: Maheli ja Muusi. Nämä ovat Leviläisten sukukunnat heidän isänsä seassa:

6:20 Gersomin poika oli Libni, hänen

poikansa Libni, tämän poika Jahat, tämän poika Simma,

6:21 tämän poika Jooah, tämän poika Iddo, tämän Serah ja tämän poika Jeatrai.

6:22 Kehatin pojat olivat: hänen poikansa Amminadab, tämän poika Koorah, tämän poika Assir,

6:23 tämän poika Elkana, tämän poika Ebjasaf, tämän poika Assir,

6:24 tämän poika Tahat, tämän poika Uuriel, tämän poika Ussia ja tämän poika Saul.

6:25 Ja Elkanan pojat olivat Amasai ja Ahimot.

6:26 Elkana: Elkanan pojat, Suufai, tämän poika Nahat,

6:27 tämän poika Eliab, tämän poika Jeroham, tämän poika Elkana.

6:28 Ja Samuelin pojat olivat esikoinen Vasni ja Abia.

6:29 Merarin pojat olivat: Mahli, tämän poika Libni, tämän poika Siimej, tämän poika Ussa,

6:30 tämän poika Simea, tämän poika Haggia ja tämän poika Asaja.

6:31 Ja nämä ovat ne, jotka Daavid asetti pitämään huolta laulusta Herran temppelissä, sen jälkeen kuin arkki oli saanut leposijan.

6:32 He palvelivat veisaajina ilmestysmajan asumuksen edessä, kunnes Salomo rakensi Herran temppelin Jerusalemiin; he toimittivat virkaansa, niinkuin heille oli säädetty.

6:33 Ja nämä ovat ne, jotka palvelivat, ja nämä heidän poikansa: Kehatilaista: Heeman, veisaaja, Joelin poika, joka oli Samuelin poika,

6:34 joka Elkanan poika, joka Jerohamin poika, joka Elielin poika, joka Tooahin poika,

6:35 joka Suufin poika, joka Elkanan poika, joka Mahatin poika, joka Amasain poika,

6:36 joka Elkanan poika, joka Joelin

poikansa Jahat, hänen poikansa Simma,

6:21 Hänen poikansa Joah, hänen poikansa Iddo, hänen poikansa Sera, hänen poikansa Jeatrai.

6:22 Kahatin lapset: hänen poikansa Amminadab, hänen poikansa Kora, hänen poikansa Assir,

6:23 Hänen poikansa Elkana, hänen poikansa Abiasaph, hänen poikansa Assir,

6:24 Hänen poikansa Tahat, hänen poikansa Uriel, hänen poikansa Ussia, hänen poikansa Saul.

6:25 Elkanan lapset: Amasai ja Ahimot,

6:26 Elkana, hänen poikansa Elkana, hänen poikansa Sophai, hänen poikansa Nahat,

6:27 Hänen poikansa Eliab, hänen poikansa Jeroham, hänen poikansa Elkana.

6:28 Samuelin lapset: hänen esikoisensa Vasni ja Abia.

6:29 Merarin lapset: Maheli, hänen poikansa Libni, hänen poikansa Simej, hänen poikansa Ussa,

6:30 Hänen poikansa Simea, hänen poikansa Haggia, hänen poikansa Asaja.

6:31 Ja nämä ovat ne, jotka David asetti veisaamaan \Herran\ huoneeseen, kuin arkki lepäsi.

6:32 Ja he palvelivat virsillä seurakunnan majan asuinsian edessä, siihenasti että Salomo rakensi \Herran\ huoneen Jerusalemissa; ja he seisoivat virassansa asetuksensa jälkeen.

6:33 Ja nämä ovat ne, jotka siellä seisoivat, ja heidän lapsensa: Kahatin lapsista, Heman veisaaja, Joelin poika, Samuelin pojan,

6:34 Elkanan pojan, Jerohamin pojan, Elielin pojan, Toan pojan,

6:35 Zuphin pojan, Elkanan pojan, Mahatin pojan, Amasain pojan,

6:36 Elkanan pojan, Joelin pojan, Asarian

poika, joka Asarjan poika, joka Sefanjan poika,
6:37 joka Tahatin poika, joka Assirin poika, joka Ebjasafin poika, joka Koorahin poika,
6:38 joka Jisharin poika, joka Kehatin poika, joka Leevin poika, joka Israelin poika.
6:39 Vielä hänen veljensä Aasaf, joka seiso i hänen oikealla puolellansa, Aasaf, Berekjan poika, joka oli Simean poika,
6:40 joka Miikaelin poika, joka Baasejan poika, joka Malkian poika,
6:41 joka Etnin poika, joka Serahin poika, joka Adajan poika,
6:42 joka Eetanin poika, joka Simman poika, joka Siimein poika,
6:43 joka Jahatin poika, joka Geersomin poika, joka Leevin poika.
6:44 Ja heidän veljensä, Merarin pojat, vasemmalla puolella: Eetan, Kiisin poika, joka oli Abdin poika, joka Mallukin poika,
6:45 joka Hasabjan poika, joka Amasjan poika, joka Hilkian poika,
6:46 joka Amsin poika, joka Baanin poika, joka Semerin poika,
6:47 joka Mahlin poika, joka Muusin poika, joka Merarin poika, joka Leevin poika.
6:48 Ja heidän veljensä, leeviläiset, olivat annetut toimittamaan kaikkinaista palvelusta Jumalan temppeli-asumuksessa.
6:49 Mutta Aaron ja hänen poikansa polttivat uhreja polttouhrialttarilla ja suitsutusalttarilla, toimittivat kaikki askareet kaikkeinpyhimmässä ja Israelin sovituksen, aivan niinkuin Jumalan palvelija Mooses oli käsenyt.
6:50 Ja nämä olivat Aaronin pojat: hänen poikansa Eleasar, tämän poika Piinehas, tämän poika Abisua,
6:51 tämän poika Bukki, tämän poika Ussi, tämän poika Serahja,
6:52 tämän poika Merajot, tämän poika Amarja, tämän poika Ahitub,
6:53 tämän poika Saadok, tämän poika Ahimaas.

pojan, Zephanian pojan,
6:37 Tahatin pojan, Assirin pojan, Abiasaphin pojan, Koran pojan,
6:38 Jitseharin pojan, Kahatin pojan, Levin pojan, Israelin pojan.
6:39 Ja hänen veljensä Assaph seiso i hänen oikialla puolellansa; ja Assaph oli Berekian poika, Simejan pojan,
6:40 Mikaelin pojan, Baesejan pojan, Malkian pojan,
6:41 Etnin pojan, Seran pojan, Adajan pojan,
6:42 Etanin pojan, Simman pojan, Simein pojan,
6:43 Jahatin pojan, Gersomin pojan, Levin pojan.
6:44 Mutta heidän veljensä, Merarin lapset, vasemmalla puolella: Etan Kisin poika, Abdin pojan, Mallukin pojan,
6:45 Hasabian pojan, Amasian pojan, Hilkian pojan,
6:46 Amsin pojan, Banin pojan, Samerin pojan,
6:47 Mahelin pojan, Musin pojan, Merarin pojan, Levin pojan.
6:48 Ja Leviläiset heidän veljensä olivat annetut kaikkinaisiin virkoihin Jumalan huoneen asuinsiassa.
6:49 Ja Aaron ja hänen poikansa olivat sytyttäjät polttouhriin alttarilla ja suitsutusalttarilla kaikkinaisissa töissä siinä kaikkein pyhimmässä, sovittamassa Israelia, juuri niinkuin Mooses Jumalan palvelia käsenyt oli.
6:50 Nämät ovat Aaronin lapset: Eleasar hänen poikansa, Pinehas hänen poikansa, Abisua hänen poikansa,
6:51 Bukki hänen poikansa, Ussi hänen poikansa, Seraja hänen poikansa,
6:52 Merajot hänen poikansa, Amaria hänen poikansa, Ahitob hänen poikansa,
6:53 Zadok hänen poikansa, Ahimaats hänen poikansa.

6:54 Ja nämä olivat heidän asuinsijansa, heidän leiripaikkojensa mukaan, heidän alueellaan: Niille Aaronin jälkeläisille, jotka olivat kehatilaisten sukua, sillä he saivat arpaosan,

6:55 annettiin Hebron Juudan maasta, ympärillä olevine laidunmaineen.

6:56 Mutta kaupungin peltomaat kylineen annettiin Kaalebille, Jefunnen pojalle.

6:57 Aaronin jälkeläisille annettiin turvakaupungit Hebron, Libna laidunmaineen, Jattir, Estemoa laidunmaineen,

6:58 Hiilen laidunmaineen, Debir laidunmaineen,

6:59 Aasan laidunmaineen ja Beet-Semes laidunmaineen.

6:60 Ja Benjaminin sukukunnasta Geba laidunmaineen, Aalemet laidunmaineen ja Anatot laidunmaineen. Heidän kaupunkiaan oli kaikkiaan kolmetoista kaupunkia, heidän sukujensa mukaan.

6:61 Ja muut kehatilaiset saivat arvalla sukujensa mukaan Efraimin sukukunnalta, Daanin sukukunnalta ja toiselta puolelta Manassen sukukuntaa kymmenen kaupunkia.

6:62 Ja geersomilaiset saivat sukujensa mukaan Isaskarin sukukunnalta, Asserin sukukunnalta, Naftalin sukukunnalta ja Manassen sukukunnalta Baasanista kolmetoista kaupunkia.

6:63 Merarilaiset saivat arvalla sukujensa mukaan Ruubenin sukukunnalta, Gaadin sukukunnalta ja Sebulonin sukukunnalta kaksitoista kaupunkia.

6:64 Näin israelilaiset antoivat leviläisille nämä kaupungit laidunmaineen.

6:65 He antoivat arvalla Juudan lasten sukukunnasta, simeonilaisten sukukunnasta ja benjaminilaisten sukukunnasta nämä nimeltä mainitut kaupungit.

6:54 Ja nämät ovat heidän asuinsiansa ja kylänsä heidän rajoissansa: Aaronin lasten Kahatilaisten sukukunnasta: sillä arpa lankesi heille.

6:55 Ja he antoivat heille Hebronin Juudan maalta ja hänen esikaupunkinsa hänen ympäristöltänsä.

6:56 Mutta kaupungin pellot ja sen kylät antoivat he Kalebille Jephunnen pojalle.

6:57 Niin antoivat he Aaronin lapsille vapaat kaupungit, Hebronin ja Libnan esikaupunkeinensa, Jaterin ja Estemoan esikaupunkeinensa,

6:58 Hilin esikaupunkeinensa, ja Debirin esikaupunkeinensa,

6:59 Asanin esikaupunkeinensa, ja Betsemeksen esikaupunkeinensa;

6:60 Ja Benjaminin sukukunnasta: Geban esikaupunkeinensa, Aalemetin esikaupunkeinensa ja Anatotin esikaupunkeinensa. Ja kaikki kaupungit heidän sukukunnassansa olivat kolmetoistakymmentä kaupunkia.

6:61 Mutta ne muut Kahatin lapset heidän suvussansa, siitä puolesta Manassen sukukunnasta, saivat kymmenen kaupunkia arvalla.

6:62 Gersonin lapset heidän sukukuntainsa jälkeen saivat Isaskarin sukukunnalta, Asserin sukukunnalta, Naphtalin sukukunnalta ja Manassen sukukunnalta Basanissa, kolmetoistakymmentä kaupunkia.

6:63 Ja Merarin lapset heidän sukukuntainsa jälkeen saivat arvalla Rubenin sukukunnalta, Gadin sukukunnalta ja Sebulonin sukukunnalta, kaksitoistakymmentä kaupunkia.

6:64 Ja Israelin lapset antoivat myös Leviläisille kaupungit esikaupunkeinensa,

6:65 Ja antoivat arvan jälkeen Juudan lasten sukukunnasta, Simeonin lasten sukukunnasta, Benjaminin lasten sukukunnasta, ne kaupungit, jotka he nimittivät.

6:66 Kehatilaisten suvuista muutamat saivat arvalla Efraimin sukukunnalta alueekseen seuraavat kaupungit:

6:67 heille annettiin turvakaupungit Sikem laidunmaineen Efraimin vuoristosta, Geser laidunmaineen,

6:68 Jokmeam laidunmaineen, Beet-Hooron laidunmaineen,

6:69 Aijalon laidunmaineen ja Gat-Rimmon laidunmaineen;

6:70 ja toisesta puolesta Manassen sukukuntaa Aaner laidunmaineen ja Bileam laidunmaineen. Nämä tulivat muitten kehatilaisten suvulle.

6:71 Geersomilaiset saivat sukujensa mukaan toiselta puolelta Manassen sukukuntaa Goolanin laidunmaineen Baasanista ja Astarotin laidunmaineen;

6:72 ja Isaskarin sukukunnalta Kedeksen laidunmaineen, Dobratin laidunmaineen,

6:73 Raamotin laidunmaineen ja Aanemin laidunmaineen;

6:74 ja Asserin sukukunnalta Maasalin laidunmaineen, Abdonin laidunmaineen,

6:75 Huukokin laidunmaineen ja Rehobin laidunmaineen;

6:76 ja Naftalin sukukunnalta Kedeksen laidunmaineen Galileasta, Hammonin laidunmaineen ja Kirjataimin laidunmaineen.

6:77 Muut merarilaiset saivat Sebulonin sukukunnalta Rimmonin laidunmaineen ja Taaborin laidunmaineen;

6:78 ja tuolta puolelta Jerikon Jordanin, Jordanista auringonnousuun päin, Ruubenin sukukunnalta Beserin laidunmaineen erämaasta, Jahaan laidunmaineen,

6:79 Kedemotin laidunmaineen, Meefatin laidunmaineen;

6:80 ja Gaadin sukukunnalta Raamotin

6:66 Mutta ne, jotka olivat Kahatin lasten suvusta, saivat rajakaupunkinsa Ephraimin sukukunnasta.

6:67 Niin antoivat he heille nämät vapaat kaupungit: Sikemin ja sen esikaupungit, Ephraimin vuorelta, niin myös Geserin ja sen esikaupungit,

6:68 Jokmeamin ja sen esikaupungit, ja Bethoronin esikaupunkeinensa,

6:69 Ajalonin esikaupunkeinensa, ja Gattrimmonin esikaupunkeinensa;

6:70 Niin myös puolesta Manassen sukukunnasta, Anerin esikaupunkeinensa, ja Bileamin esikaupunkeinensa, antoivat he jääneiden Kahatin lasten sukukunnalle,

6:71 Mutta Gersonin lapsille antoivat he puolesta Manassen sukukunnasta, Golanin Basanissa esikaupunkeinensa, ja Astarotin esikaupunkeinensa;

6:72 Isaskarin sukukunnasta, Kedeksen esikaupunkeinensa, ja Dobratin esikaupunkeinensa,

6:73 Ramotin esikaupunkeinensa, ja Anemin esikaupunkeinensa;

6:74 Asserin sukukunnasta, Masalin esikaupunkeinensa ja Abdonin esikaupunkeinensa,

6:75 Hukokin esikaupunkeinensa, ja Rehobin esikaupunkeinensa;

6:76 Naphtalin sukukunnasta, Kedeksen Galileassa esikaupunkeinensa, Hammonin esikaupunkeinensa ja Kirjataimin esikaupunkeinensa.

6:77 Muille Merarin lapsille antoivat he Sebulonin sukukunnasta, Rimmonin esikaupunkeinensa, ja Taborin esikaupunkeinensa;

6:78 Ja tuolta puolen Jordania Jerihoon päin, itään käsin Jordanin tyköä, Rubenin sukukunnasta, Betserin korvessa esikaupunkeinensa, ja Jahsan esikaupunkeinensa;

6:79 Kedemotin esikaupunkeinensa, ja Mephaatin esikaupunkeinensa;

6:80 Gadin sukukunnasta, Ramotin

laidunmaineen Gileadista, Mahanaimin
laidunmaineen,
6:81 Hesbonin laidunmaineen ja Jaeserin
laidunmaineen.

7 LUKU

7:1 Isaskarin pojat olivat Toola, Puua,
Jaasub ja Simron, kaikkiaan neljä.

7:2 Ja Toolan pojat olivat Ussi, Refaja,
Jeriel, Jahmai, Jibsam ja Samuel, jotka
olivat perhekuntiensa päämiehiä, Toolan
jälkeläisiä, sotaurhoja, polveutumisensa
mukaan. Daavidin aikana oli heidän
lukumääränsä kaksikymmentäkaksi tuhatta
kuusisataa.

7:3 Ja Ussin poika oli Jisrahja, ja
Jisrahjan pojat olivat Miikael, Obadja,
Jooel ja Jissia, kaikkiaan viisi, kaikki
päämiehiä.

7:4 Heitä seurasi polveutumisensa ja
perhekuntiensa mukaan taisteluun valmiina
sotajoukkoina kolmekymmentäkuusi tuhatta
miestä, sillä heillä oli paljon vaimoja ja
lapsia.

7:5 Ja heidän veljensä, kaikissa Isaskarin
suvuissa, olivat sotaurhoja. Sukuluetteloihin
merkittyjä oli kaikkiaan
kahdeksankymmentäseitsemän tuhatta.

7:6 Benjaminia oli: Bela, Beker ja Jediael,
kaikkiaan kolme.

7:7 Ja Belan pojat olivat Esbon, Ussi,
Ussiel, Jerimot ja Iiri, kaikkiaan viisi,
perhekunta-päämiehiä, sotaurhoja. Ja
sukuluetteloihin merkittyjä oli heitä
kaksikymmentäkaksi tuhatta
kolmekymmentä neljä.

7:8 Ja Bekerin pojat olivat Semira, Jooas,
Elieser, Eljoenai, Omri, Jeremot, Abia,
Anatot ja Aalemet; kaikki nämä olivat
Bekerin poikia.

7:9 Ja sukuluetteloihin merkittyjä oli heitä
polveutumisensa mukaan,
perhekuntapämiestensä, sotaurhojen,
mukaan, kaksikymmentä tuhatta kaksisataa.

7:10 Ja Jediaelin poika oli Bilhan, ja
Bilhanin pojat olivat Jeus, Benjamin,

Gileadissa esikaupunkeinensa, Mahanaimin
esikaupunkeinensa,

6:81 Ja Hesbonin esikaupunkeinensa, ja
Jaeserin esikaupunkeinensa.

7 LUKU

7:1 Isaskarin lapset: Tola, Pua, Jasub ja
Simron, neljä.

7:2 Tolan lapset: Ussi, Rephaja, Jeriel,
Jahemai, Jibsam ja Samuel, jotka olivat
päämiehet heidän isäinsä huoneessa
Tolasta, ja väkevät miehet sukukunnissansa;
heidän lukunsa oli Davidin aikana
kaksikolmattakymmentä tuhatta ja
kuusisataa.

7:3 Ussin lapset: Jisraja. Ja Jisrajan lapset:
Miikael, Obadia, Joel ja Jesia, viisi, ja olivat
kaikki päämiehet.

7:4 Ja heidän kanssansa heidän
sukukunnissansa isäinsä huoneessa oli
sotajoukko kuusineljätkymmentä tuhatta;
sillä heillä oli monta emäntää ja lasta.

7:5 Ja heidän veljensä, jalot miehet
kaikesta Isaskarin sukukunnasta, olivat
seitsemänyhdeksättäkymmentä tuhatta,
nämät kaikki luettiin polvilukuun.

7:6 Benjaminin lapset: Bela, Beker, Jediael,
ne kolme.

7:7 Belan lapset: Etsbon, Ussi, Ussiel,
Jerimot ja Iiri, ne viisi, päämiehet heidän
isäinsä huoneesta, väkevät miehet, ja heitä
luettiin polvilukuun kaksikolmattakymmentä
tuhatta ja neljäneljätkymmentä.

7:8 Bekerin lapset: Semira, Joas, Elieser,
Eljoenai, Omri, Jeremot, Abia, Anatot ja
Alemeth: ne kaikki olivat Bekerin lapset,

7:9 Ja olivat luetut polvilukuun heidän
sukukunnastansa, heidän isäinsä huoneen
päämiehet, kaksikymmentä tuhatta ja
kaksisataa jaloa miestä.

7:10 Jediaelin lapset: Bilhan. Bilhanin lapset:
Jeus, Benjamin, Ehud, Kenaena, Setan,

Ehud, Kenaana, Seetan, Tarsis ja Ahisahar.

7:11 Kaikki nämä olivat Jediaelin poikia perhekunta-päämiesten, sotaurhojen, mukaan; seitsemäntoista tuhatta kaksisataa sotakelpoista miestä.

7:12 Ja Suppim ja Huppim olivat lirin poikia; Huusim oli Aherin poika.

7:13 Naftalin pojat olivat Jahasiel, Guuni, Jeaser ja Sallum, Bilhan jälkeläisiä.

7:14 Manassen poika oli Asriel, jonka hänen aramilainen sivuvaimonsa synnytti; tämä synnytti Maakirin, Gileadin isän.

7:15 Ja Maakir otti vaimon Huppimille ja Suppimille, ja hänen sisarensa nimi oli Maaka. Ja toisen nimi oli Selofhad; ja Selofhadilla oli tyttäriä.

7:16 Ja Maaka, Maakirin vaimo, synnytti pojan, jolle hän antoi nimen Peres; hänen veljensä nimi oli Seres, ja hänen poikansa olivat Uulam ja Rekem.

7:17 Uulamin poika oli Bedan. Nämä olivat Gileadin pojat, joka oli Maakirin poika, joka Manassen poika.

7:18 Ja hänen sisarensa Mooleket synnytti lishodin, Abieserin ja Mahlan.

7:19 Ja Semidan pojat olivat Ahjan, Sekem, Likhi ja Aniam.

7:20 Efraimin pojat olivat: Suutelah, tämän poika Bered, tämän poika Tahat, tämän poika Elada, tämän poika Tahat,

7:21 tämän poika Saabad, tämän poika Suutelah, sekä Eser ja Elead. Ja Gatin miehet, siinä maassa syntyneet, tappoivat heidät, koska he olivat lähteneet ottamaan heidän karjaansa.

7:22 Ja heidän isänsä Efraim suri pitkät ajat, ja hänen veljensä tulivat lohduttamaan häntä.

7:23 Sitten hän yhtyi vaimoonsa, ja tämä tuli raskaaksi ja synnytti pojan; ja hän antoi tälle nimen Beria, koska se oli tapahtunut hänen perheensä onnettomuuden aikana.

Tarsis ja Ahisaar.

7:11 Ne olivat kaikki Jediaelin lapset, heidän isänsä sukukuntain päämiehet, ja väkevät miehet: seitsemäntoistakymmentä tuhatta ja kaksisataa, jotka sotaan läksivät.

7:12 Suppim ja Huppim olivat Irin lapset. Mutta Husim Aherin lapset.

7:13 Naphtalin lapset: Jahsiel, Guni, Jetser ja Sallum, Bilhan lapset.

7:14 Manassen lapset: Esriel, jonka hänen emäntänsä synnytti; mutta hänen Syrialainen jalkavaimonsa synnytti Makirin Gileadin isän.

7:15 Makir otti Huppimin ja Suppimin tyköä emännän, joka oli molempain sisar, Maeka nimeltä; hänen toisen poikansa nimi oli Zelophkad. Ja Zelophkadilla oli tyttäriä.

7:16 Ja Maeka Makirin emäntä synnytti pojan, jonka hän kutsui Peres, ja hänen veljensä kutsuttiin Sares, ja hänen poikansa oli Ulam ja Rakem.

7:17 Mutta Bedam oli Ulamin poika. Nämät ovat Gileadin lapset, Makirin pojan Manassen pojan.

7:18 Ja hänen sisarensa Moleeket synnytti lshudin, Abieserin ja Mahlan.

7:19 Ja Semidalla olivat nämät lapset: Ahjan, Sikem, Likhi ja Aniam.

7:20 Nämät ovat Ephraimin lapset: Sutela, ja Bered hänen poikansa, Tahat hänen poikansa, Elada hänen poikansa, Tahat hänen poikansa,

7:21 Sabad hänen poikansa, Sutela hänen poikansa, Eser ja Elad. Ja Gatin miehet, siinä maassa syntyneet, löivät heidät kuoliaaksi; sillä he olivat menneet ottamaan heidän karjaansa.

7:22 Ja heidän isänsä Ephraim murehti kauvan aikaa; ja hänen veljensä tulivat lohduttamaan häntä.

7:23 Ja hän meni emäntänsä tykö, ja hän siitti ja synnytti pojan, jonka hän kutsui Beria, että hän oli ollut ahdistuksessa huoneessansa.

7:24 Ja hänen tyttärensä oli Seera; tämä rakensi Ala- ja Ylä-Beet-Hooronin sekä Ussen-Seeran.

7:25 Ja Berian poika oli Refah, samoin Resef, tämän poika Telah, tämän poika Tahan,

7:26 tämän poika Ladan, tämän poika Ammihud, tämän poika Elisama,

7:27 tämän poika Nuun ja tämän poika Joosua.

7:28 Ja heidän perintömaansa ja asuinsijansa olivat Beetel ja sen tytärkaupungit, itään päin Naaran ja länteen päin Geser ja sen tytärkaupungit, sekä Sikem ja sen tytärkaupungit, aina Aijaan ja sen tytärkaupunkeihin asti.

7:29 Ja manasselaisten hallussa olivat Beet-Sean ja sen tytärkaupungit, Taanak ja sen tytärkaupungit, Megiddo ja sen tytärkaupungit, Door ja sen tytärkaupungit. Näissä asuivat Joosefin, Israelin pojan, jälkeläiset.

7:30 Asserin pojat olivat Jimna, Jisva, Jisvi ja Beria; heidän sisarensa oli Serah.

7:31 Berian pojat olivat Heber ja Malkiel; tämä oli Birsaitin isä.

7:32 Ja Heberille syntyi Jaflet, Soomer, Hootam ja heidän sisarensa Suua.

7:33 Ja Jafletin pojat olivat Paasak, Bimhal ja Asva; nämä ovat Jafletin pojat.

7:34 Ja Semerin pojat olivat Ahi, Rohga, Hubba ja Aram.

7:35 Ja hänen veljensä Heelemin pojat olivat Soofah, Jimna, Seeles ja Aamal.

7:36 Soofahin pojat olivat Suuah, Harnefer, Suual, Beer, Jimra,

7:37 Beser, Hood, Samma, Silsa, Jitran ja Beera.

7:38 Ja Jeterin pojat olivat Jefunne, Fispä ja Ara.

7:39 Ja Ullan pojat olivat Aarah, Hanniel ja Risja.

7:40 Kaikki nämä olivat Asserin jälkeläisiä, perhekunta-päämiehiä, valittuja sotaurhoja, ruhtinasten päämiehiä. Ja heidän

7:24 Hänen tyttärensä oli Seera, hän rakensi alimaisen ja ylimäisen Bethoronin ja Ussen Seeran.

7:25 Hänen poikansa oli Repha ja Reseph, ja Tela hänen poikansa, Tahan hänen poikansa,

7:26 Ladan hänen poikansa, Ammihud hänen poikansa, Elisama hänen poikansa,

7:27 Nun hänen poikansa, Josua hänen poikansa.

7:28 Ja heidän tavaransa ja asuinsijansa oli Betel, kylänsä kanssa, ja Naeran itään päin, ja Geser länteen päin kylänsä kanssa, Sekem kylänsä kanssa, hamaan Assaan asti kylänsä kanssa;

7:29 Ja Manassen lasten poikain tyköä, Betsean kylinensä, Taenak ja hänen kylänsä, Megiddo ja hänen kylänsä. Näissä asuivat Josephin Israelin pojan lapset.

7:30 Asserin lapset: Jimna, Jisva, Jisvi, Beria ja Sera heidän sisarensa.

7:31 Berian lapset olivat: Heber ja Makiel, se on Bersavitin isä.

7:32 Ja Heber siitti Japhletin, Somerin, Hotamin, ja Suan heidän sisarensa.

7:33 Japhletin lapset: Pasak, Bimhal ja Asvat: ne olivat Japhletin lapset.

7:34 Somerin lapset: Ahi, Rahga, Jehubba ja Aram.

7:35 Ja hänen veljensä Helemin lapset: Zopha, Jimna, Seles ja Amal.

7:36 Zophan lapset: Sua, Harnepher, Sual, Beri ja Jimra,

7:37 Betser, Hod, Samma, Silsa, Jitran ja Beera.

7:38 Jeterin lapset: Jephunne, Phispa ja Ara.

7:39 Ullan lapset: Aarah, Hanniel ja Ritsja.

7:40 Nämät olivat kaikki Asserin lapset, valitut päämiehet heidän isänsä huoneessa, väkevät miehet ja päämiesten päuruhtinaat,

sukuluetteloihin merkittyjen sotakelpoisten miestensä lukumäärä oli kaksikymmentäkuusi tuhatta.

8 LUKU

8:1 Benjaminille syntyi esikoisena Bela, toisena Asbel, kolmantena Ahrah,
8:2 neljäntenä Nooha ja viidentenä Raafa.
8:3 Ja Belalla oli pojat: Addar, Geera, Abihud,
8:4 Abisua, Naaman, Ahoah,
8:5 Geera, Sefufan ja Huuram.
8:6 Ja nämä olivat Eehudin pojat - nämä olivat Geban asukkaiden perhekunta-päämiehet. Heidät siirrettiin pois Manahatiin,
8:7 niin myös Naaman, Ahia ja Geera; hän siirsi heidät pois. Hänelle syntyi Ussa ja Ahihud.
8:8 Ja Saharaimille syntyi Mooabin maassa, sittenkuin hän oli hyljännyt vaimonsa Huusimin ja Baaran,
8:9 hänelle syntyi hänen vaimostaan Hoodeksesta Joobab, Sibja, Meesa, Malkam,
8:10 Jeus, Sokja ja Mirma; nämä olivat hänen poikiansa, perhekunta-päämiehiä.
8:11 Ja Huusimista oli hänelle syntynyt Abitub ja Elpaal.
8:12 Ja Elpaalin pojat olivat Eeber, Misam ja Semed. Tämä rakensi Oonon ja Loodin ynnä sen tytärkaupungit.
8:13 Beria ja Sema olivat Aijalonin asukasten perhekunta-päämiehiä; ja he karkoittivat Gatin asukkaat,
8:14 he ja Ahjo, Saasak ja Jeremot.
8:15 Ja Sebadja, Arad, Eder,
8:16 Miikael, Jispa ja Jooha olivat Berian poikia.
8:17 Ja Sebadja, Mesullam, Hiski, Heber,
8:18 Jismerai, Jislia ja Joobab olivat Elpaalin poikia.
8:19 Ja Jaakim, Sikri, Sabdi,
8:20 Elienai, Silletai, Eliel,
8:21 Adaja, Beraja ja Simrat olivat Siimein

ja luettiin polvittain sotajoukkoon, ja heidän lukunsa oli kuusikolmattakymmentä tuhatta miestä.

8 LUKU

8:1 Benjamin siitti Belan ensimmäisen poikansa, Asbalin toisen, Ahran kolmannen,
8:2 Noan neljännen, Raphan viidennen.
8:3 Ja Belalla oli lapsia, Addar, Gera, Abihud,
8:4 Abisua, Naaman ja Ahoa,
8:5 Gera, Sephupham ja Huram.
8:6 Nämät ovat Ehudin lapset, jotka olivat isäin päämiehet niiden seassa, jotka asuivat Gebassa; ja hän vei heitä Manahatiin,
8:7 Naaman, Ahia ja Gera, hän vei heidät pois, ja siitti Ussan ja Ahihudin.
8:8 Ja Saharaim siitti Moabin maalla, sittekuin hän heidät tyköönsä laskenut oli, Husimista ja Baerasta hänen emännistänsä.
8:9 Ja hän siitti emännästänsä Hodesta, Jobabin, Zibian, Mesan ja Malkamin,
8:10 Jeusin, Sobjan ja Mirman. Nämät ovat hänen lapsensa, isäin päämiehet.
8:11 Husimista siitti hän Abitobin ja Elpaalin.
8:12 Elpaalin lapset olivat: Eber, Miseam ja Semer: se rakensi Onon ja Lodin, ja hänen kylänsä.
8:13 Ja Beria ja Sama olivat isäin päämiehet, niiden, jotka asuivat Ajalonissa: ne ajoivat niitä takaa, jotka asuivat Gatissa.
8:14 Ja Ahio, Sasak ja Jeremot,
8:15 Sebadia, Arad, Ader,
8:16 Mikael, Jispa ja Joha, Berian lapset.
8:17 Sebadia, Mesullam, Hiski, Heber,
8:18 Jismerai, Jislia ja Jobab, Elpaanin lapset.
8:19 Jakim, Sikri ja Saddi,
8:20 Elienai, Zilletai ja Eliel,
8:21 Adaja, Beraja ja Simrat, Simein lapset.

poikia.

8:22 Ja Jispan, Eder, Eliel,

8:23 Abdon, Sikri, Haanan,

8:24 Hananja, Eelam, Antotia,

8:25 Jifdeja ja Penuel olivat Saasakin poikia.

8:26 Ja Samserai, Seharja, Atalja,

8:27 Jaaresja, Elia ja Sikri olivat Jerohamin poikia.

8:28 Nämä olivat perhekunta-päämiehiä, päämiehiä polveutumisensa mukaan; he asuivat Jerusalemissa.

8:29 Gibeonissa asui Gibeonin isä, jonka vaimon nimi oli Maaka.

8:30 Ja hänen esikoispoikansa oli Abdon, sitten Suur, Kiis, Baal, Naadab,

8:31 Gedor, Ahjo ja Seker.

8:32 Ja Miklotille syntyi Simea. Hekin asuivat veljinensä Jerusalemissa, rajakkain veljiensä kanssa.

8:33 Ja Neerille syntyi Kiis, Kiisille syntyi Saul, ja Saulille syntyi Joonatan, Malkisua, Abinadab ja Esbaal.

8:34 Ja Joonatanin poika oli Meribbaal, ja Meribbaalille syntyi Miika.

8:35 Ja Miikan pojat olivat Piiton, Melek, Tarea ja Aahas.

8:36 Ja Aahaalle syntyi Jooadda, Jooaddalle syntyi Aalemet, Asmavet ja Simri. Ja Simrille syntyi Moosa,

8:37 ja Moosalle syntyi Binea; hänen poikansa oli Raafa, tämän poika Elasa ja tämän poika Aasel.

8:38 Ja Aaselilla oli kuusi poikaa, ja nämä ovat heidän nimensä: Asrikam, Bookeru, Jismael, Searja, Obadja ja Haanan. Nämä kaikki olivat Aaselin poikia.

8:39 Ja Eesekin, hänen veljensä, pojat olivat: hänen esikoisensa Uulam, toinen Jeus ja kolmas Elifelet.

8:40 Ja Uulamin pojat olivat sotaurhoja, jousen jännittäjiä, ja heillä oli paljon poikia ja poikien poikia, sataviisikymmentä. Nämä kaikki ovat Benjaminilaisia.

8:22 Jispan, Eber ja Eliel.

8:23 Abdon, Sikri ja Hanan,

8:24 Hananja, Elam ja Antotia,

8:25 Jiphdeja ja Penuel, Sasakin lapset.

8:26 Samserai, Seharia ja Atalia,

8:27 Jaeresia, Elia ja Sikri, Jerohamin lapset.

8:28 Nämät ovat isäin päämiehet heidän sukukunnissansa; ja he asuivat Jerusalemissa.

8:29 Mutta Gibeonissa asui Gibeonin isä; ja hänen emäntänsä nimi oli Maeka.

8:30 Ja hänen ensimmäinen poikansa oli Abdon, sitte oli Zur, Kis, Baal ja Nadab,

8:31 Gedor, Ahio ja Seker.

8:32 Mutta Miklot siitti Simean; ja he asuivat myös Jerusalemissa veljeinsä kohdalla heidän kanssansa.

8:33 Ner siitti Kisin; Kis siitti Saulin; Saul siitti Jonatanin, Malkisuan, Abinadabin ja Esbaalin.

8:34 Jonatanin poika oli Meribbaal; Meribbaal siitti Miikan.

8:35 Miikan lapset olivat: Piton, Melek, Taerea ja Ahas.

8:36 Ahas siitti Joaddan; Joadda siitti Aalemetin, Asmavetin ja Simrin; Simri siitti Motsan.

8:37 Motsa siitti Binean; hänen poikansa oli Rapha, hänen poikansa Elasa, hänen poikansa Atsel.

8:38 Mutta Atselilla oli kuusi poikaa, joiden nimet olivat: Esrikam, Bokru, Ismael, Searia, Obadia ja Hanan. Nämät kaikki olivat Atselin pojat.

8:39 Eesekin hänen veljensä lapset: Ulam hänen ensimmäinen poikansa, Jeus toinen, Eliphelet kolmas.

8:40 Mutta Uulamin lapset olivat vahvat miehet ja jalot joutsimiehet, ja heillä oli paljo poikia ja poikain poikia, sata ja viisikymmentä. Nämät kaikki ovat Benjaminin lapsista.

9 LUKU

9:1 Koko Israel merkittiin sukuluetteloon, ja katso, he ovat kirjoitetut Israelin kuningasten kirjaan. Ja Juuda vietiin Baabeliin pakkosiirtolaisuuteen uskottomuutensa tähden.

9:2 Entiset asukkaat, jotka elivät perintömaillaan, kaupungeissaan, olivat israelilaisia, pappeja, leeviläisiä ja temppeleipalvelijoita.

9:3 Jerusalemissa asui Juudan lapsia, benjaminilaisia, efraimilaisia ja manasselaisia, nimittäin:

9:4 Uutai, Ammihudin poika, joka oli Omrin poika, joka Imrin poika, joka Baanin poika, Pereksen, Juudan pojan, jälkeläisiä;

9:5 ja seelalaisia: Asaja, esikoinen, ja hänen poikansa;

9:6 serahilaisia: Jeguel ja hänen veljensä, kuusisataa yhdeksänkymmentä;

9:7 benjaminilaisia: Sallu, Mesullamin poika, joka oli Hoodavjan poika, joka Senuan poika,

9:8 Jibneja, Jerohamin poika, Eela, Ussin poika, joka oli Mikrin poika, ja Mesullam, Sefatjan poika, joka oli Reguelin poika, joka Jibnean poika,

9:9 sekä heidän veljensä, heidän polveutumisensa mukaan, yhdeksänsataa viisikymmentä kuusi. Kaikki nämä olivat perhekunta-päämiehiä perhekunnissaan.

9:10 Ja pappeja: Jedaja, Joojarib, Jaakin,

9:11 Asarja, Hilikian poika, joka oli Mesullamin poika, joka Saadokin poika, joka Merajotin poika, joka Ahitubin poika, Jumalan temppelellin esimies;

9:12 Adaja, Jerohamin poika, joka oli Pashurin poika, joka Malkian poika, ja Maesai, Adielin poika, joka oli Jahseran poika, joka Mesullamin poika, joka Mesillemitin poika, joka Immerin poika;

9:13 sekä heidän veljensä, heidän perhekuntiansa päämiehet, tuhat

9 LUKU

9:1 Ja koko Israel luettiin polviluvun jälkeen, ja katso, he ovat kirjoitetut Israelin kuningasten kirjaan; ja Juuda vietiin Babeliin pahain tekoinsa tähden.

9:2 Mutta ne ensimmäiset asujamet, jotka tulivat perintöönsä ja kaupunkeihinsa, olivat Israel, papit, Leviläiset ja Netinimit.

9:3 Ja silloin asuivat Jerusalemissa Juudan lapsista, Benjaminin lapsista, ja Ephraimin ja Manassen lapsista:

9:4 Utal Ammihudin poika, Omrin pojan, Imrin pojan, Banin pojan, Peretsin Juudan pojan lapsista.

9:5 Mutta Silonilaisista Asaja ensimmäinen poika, ja hänen poikansa.

9:6 Seran lapsista, Jeguel veljinensä; kuusisataa ja yhdeksänkymmentä.

9:7 Benjaminin lapsista, Sallu Mesullamin poika, Hodavian pojan, Hassenuan pojan,

9:8 Ja Jibneja Jerohamin poika, ja Ela Ussin poika, Mikrin pojan, ja Mesullam Sephatian poika, Reguelin pojan, Jibnejan pojan;

9:9 Niin myös heidän veljensä sukukuntainsa jälkeen yhdeksänsataa ja kuusikuudettakymmentä: nämä kaikki ovat olleet isäin päämiehet heidän isänsä huoneessa.

9:10 Papeista: Jedaja, Jojarib ja Jakin,

9:11 Ja Asaria Hilikian poika, Mesullamin pojan, Zadokin pojan, Merajotin pojan, Ahitobin pojan, Jumalan huoneen päämies,

9:12 Ja Adaja Jerohamin poika, Pashurin pojan, Malkian pojan, ja myös Maesai Adielin poika, Jahseran pojan, Mesullamin pojan. Mesillemitin pojan, Immerin pojan;

9:13 Niin myös heidän veljeinsä päämiehet isänsä huoneessa, tuhannen

seitsemänsataa kuusikymmentä miestä, kelvollisia toimittamaan palvelusta Jumalan temppelissä.

9:14 Ja leeviläisiä: Semaja, Hassubin poika, joka oli Asrikamin poika, joka Hasabjan poika, merarilaisia;

9:15 Bakbakkar, Heres, Gaalal, Mattanja, Miikan poika, joka oli Sikrin poika, joka Aasafin poika;

9:16 Obadja, Semajan poika, joka oli Gaalalin poika, joka Jedutunin poika; ja Berekja, Aasan poika, joka oli Elkanan poika, hänen, joka asui netofalaisten kylissä.

9:17 Ja ovenvartijat: Sallum, Akkub, Talmon ja Ahiman veljineen: Sallum oli päämies,

9:18 ja tähän saakka hän on ollut vartijana Kuninkaan portilla, idän puolella. Nämä olivat ovenvartijoina leeviläisten leirissä.

9:19 Mutta Sallumilla, Kooren pojalla, joka oli Ebjasafin poika, joka Koorahin poika, ja hänen veljillään, jotka olivat hänen perhekuntaansa - koorahilaisilla, oli palvelustehtävänä majan kynnyksien vartioiminen; heidän isänsä olivat näet vartioineet sisäänkäytävää Herran leirissä.

9:20 Ja Piinehas, Eleasarin poika, oli muinoin heidän esimiehenään - Herra olkoon hänen kanssaan! -

9:21 Sakarja, Meselemjan poika, oli ovenvartijana ilmestysmajan ovella.

9:22 Kaikkiaan oli kynnyksien ovenvartijoiksi valittuja kaksisataa kaksitoista; he olivat kylissään merkityt sukuluetteloon. Daavid ja Samuel, näkijä, olivat asettaneet heidät heidän luottamustoimeensa.

9:23 Niin he ja heidän poikansa olivat vartijoina Herran temppelin, telttapyhäkön, ovilla.

9:24 Ovenvartijat olivat asetetut neljälle ilmansuunnalle: idän, lännen, pohjoisen ja etelän puolelle.

9:25 Ja heidän veljensä, jotka asuivat

seitsemänsataa ja kuusikymmentä väkevää miestä, toimittamaan viran menoja Jumalan huoneessa.

9:14 Mutta Leviläisistä, jotka olivat Merarin lapsia, Semaja Hassubin poika, Asrikamin pojan, Hasabian pojan;

9:15 Ja Bakbakkar, Heres, ja Galal, ja Mattania Miikan poika, Sikrin pojan, Asaphin pojan;

9:16 Ja Obadia Semajan poika, Galalin pojan, Jedutunin pojan, ja Berekia Asan poika, Elkanan pojan, joka asui Netophatilaisten kylissä.

9:17 Ja ovenvartiat olivat Sallum, Akkub, Talmon, Ahiman ja heidän veljensä: Sallum oli ylimmäinen.

9:18 Sillä he olivat tähän saakka vartioineet itäisellä puolella kuninkaan porttia: ne olivat ovenvartiat Levin poikain seassa.

9:19 Ja Sallum Koren poika Ebjasaphin pojan, Koran pojan ja hänen veljensä hänen isänsä huoneesta, ne Korhilaiset, heidän virkansa menoissa, vartioitsemaan seurakunnan majan ovipieleen; ja heidän isänsä pitää vartioitseman \Herran\ leirissä sisällekäymistä.

9:20 Mutta Pinehas Eleasarin poika oli ennen ollut heidän päämiehensä; sillä \Herra\ oli hänen kanssansa.

9:21 Ja Sakaria Meselemian poika oli vartia seurakunnan majan ovella.

9:22 Kaikki nämät olivat valitut ovea vartioitsemaan, kaksisataa ja kaksitoistakymmentä, jotka olivat luetut polviluvun jälkeen heidän kylissänsä. Ja David ja Samuel, näkiä, asettivat heitä virkaan heidän uskollisuudessansa,

9:23 Niin että he ja heidän lapsensa ottivat \Herran\ huoneesta vaarin, seurakunnan majan huoneesta, että he sitä vartioitsivat.

9:24 Ja ovenvartiat olivat asetetut neljää ilmaa kohden: itään, länteen, pohjaan ja etelään päin.

9:25 Mutta heidän veljensä olivat

kylissä, oli aina määräaikoina seitsemäksi päiväksi tultava toimittamaan palvelusta yhdessä heidän kanssaan;

9:26 sillä ne neljä ylintä ovenvartijaa olivat pysyväisesti luottamustoimessaan. Nämä olivat leeviläiset. Heidän oli myöskin valvottava kammioita ja Jumalan temppelin aarteita,

9:27 ja he viettivät yönsä Jumalan temppelin ympärillä, sillä heidän tehtävänä oli vartioiminen ja heidän oli pidettävä huoli ovien avaamisesta joka aamu.

9:28 Muutamien heistä oli pidettävä huoli jumalanpalveluksessa tarvittavasta kalustosta, sillä heidän oli tuotava se sisään täysilukuisena ja vietävä se ulos täysilukuisena.

9:29 Ja muutamat heistä olivat määrätty pitämään huolta kaluista, kaikista pyhistä kaluista, sekä lestyistä jauhoista, viinistä, öljystä, suitsukkeista ja hajuaineista.

9:30 Ja muutamat pappien pojista valmistivat voiteita hajuaineista.

9:31 Ja Mattitjalla, joka oli leeviläisiä ja oli koorahilaisen Sallumin esikoinen, oli luottamustoimena leivosten valmistaminen.

9:32 Ja muutamien kehatilaisista, heidän veljistään, oli pidettävä huoli näkyleivistä, valmistettava ne joka sapatiksi.

9:33 Mutta veisaajat, leeviläisten perhekuntain päämiehet, oleskelivat kammioissa, muusta palveluksesta vapaina, sillä he olivat toimessa sekä päivällä että yöllä.

9:34 He olivat leeviläisten perhekuntain päämiehiä, päämiehiä polveutumisensa mukaan; he asuivat Jerusalemissa.

9:35 Gibeonissa asuivat Gibeonin isä, jonka vaimon nimi oli Maaka,

9:36 hänen esikoispoikansa Abjon, sitten Suur, Kiis, Baal, Neer, Naadab,

9:37 Gedor, Ahjo, Sakarja ja Mikleot.

9:38 Ja Mikleotille syntyi Simeam. Hekin asuivat veljinensä Jerusalemissa, rajakkain

maakylissänsä, niin kuitenkin, että heidän piti tuleman sisälle seitsemäntenä päivänä, ja ajasta niin aikaan heidän tykönänsä oleman.

9:26 Sillä Leviläiset olivat uskotut olemaan neljäksi ylimmäiseksi ovenvartiaksi; ja he olivat myös kätkyin ja Herran huoneen tavarain päällä.

9:27 Ja he olivat yötä Jumalan huoneen ympärillä; sillä heidän piti sitä vartioitseman, ja avajaman joka aamu.

9:28 Ja muutamat olivat heistä viran asetten päällä; sillä heidän piti ne kantaman ulos ja sisälle luvun jälkeen.

9:29 Ja muutamat heistä olivat asetetut astiain ja pyhäin kaluin päälle, sämpyläjauhoihin, viinan, öljyn, pyhän savun ja myös yrtein päälle.

9:30 Mutta muutamat pappein lapsista tekivät hyvin valmistettuja voiteita.

9:31 Ja Mattitjalle Leviläisistä, Sallumin Korhilaisten ensimmäiselle pojalle oli uskottu mitä pannuissa valmistettiin.

9:32 Ja Kahatilaisista heidän veljistänsä olivat asetetut katsomusleipäin yli, että he niitä valmistaisivat joka sabbattina.

9:33 Nämät ovat veisaajat, Leviläisten isäin päämiehet vapaat heidän kammioissansa; sillä he olivat siellä askareissansa päivää ja yötä.

9:34 Nämät olivat ylimmäiset Leviläisten isät, päämiehet sukukunnissansa; he asuivat Jerusalemissa.

9:35 Jegil Gibeonin isä asui Gibeonissa; hänen emäntänsä nimi oli Maeka,

9:36 Ja hänen ensimmäinen poikansa Abdon, Zur, Kis, Baal, Ner ja Nadab,

9:37 Gedor, Ahio, Sakaria ja Miklot.

9:38 Mutta Miklot siitti Simeamin; jotka myös asuivat veljeinsä kohdalla, veljinensä

veljiensä kanssa.

9:39 Ja Neerille syntyi Kiis, Kiisille syntyi Saul, ja Saulille syntyi Joonatan, Malkisua, Abinadab ja Esbaal.

9:40 Ja Joonatanin poika oli Meribbaal, ja Meribbaalille syntyi Miika.

9:41 Ja Miikan pojat olivat Piiton, Melek ja Tahrea.

9:42 Ja Aahaalle syntyi Jaera, Jaeralle syntyi Aalemet, Asmavet ja Simri. Ja Simrille syntyi Moosa,

9:43 ja Moosalle syntyi Binea; hänen poikansa oli Refaja, tämän poika Elasa ja tämän poika Aasel.

9:44 Ja Aaselilla oli kuusi poikaa, ja nämä ovat heidän nimensä: Asrikam, Bookeru, Jismael, Searja, Obadja ja Haanan. Nämä olivat Aaselin pojat.

10 LUKU

10:1 Mutta filistealaiset taistelivat Israelia vastaan; ja Israelin miehet pakenivat filistealaisia, ja heitä kaatui surmattuina Gilboan vuorella.

10:2 Ja filistealaiset pääsivät Saulin ja hänen poikiensa kintereille, ja filistealaiset surmasivat Joonatanin, Abinadabin ja Malkisuan, Saulin pojat.

10:3 Ja kun taistelu kiihtyi ankaraksi Saulia vastaan ja jousimiehet keksivät hänet, joutui hän hätään jousimiesten ahdistuksessa.

10:4 Ja Saul sanoi aseenkantajallensa: "Paljasta miekkasi ja lävistä sillä minut, etteivät nuo ympärileikkaamattomat tulisi pitämään minua pilkkanaan." Mutta hänen aseenkantajansa ei tahtonut, sillä hän pelkäsi kovin. Niin Saul itse otti miekan ja heittäytyi siihen.

10:5 Mutta kun hänen aseenkantajansa näki, että Saul oli kuollut, heittäytyi hänkin miekkaansa ja kuoli.

10:6 Niin kuolivat Saul ja hänen kolme poikaansa ynnä koko hänen perheensä; he kuolivat yhdessä.

Jerusalemissa.

9:39 Ja Ner siitti Kisin; Kis siitti Saulin; Saul siitti Jonatanin, Malkisuan, Abinadabin, Esbaalin.

9:40 Ja Meribbaal oli Jonatanin poika; ja Meribbaal siitti Miikan.

9:41 Miikan pojat olivat Piton, Melek ja Tahrea.

9:42 Ahas siitti Jaeran; Jaera siitti Aalemetin, Asmavetin ja Simrin; Simri siitti Motsan.

9:43 Motsa siitti Binejan; ja Rephaja oli hänen poikansa, Eleasa hänen poikansa, Atsel hänen poikansa.

9:44 Ja Atselilla oli kuusi poikaa, ja nämä olivat heidän nimensä: Asrikam, Bokru, Ismael, Searia, Obadia ja Hanan: ne olivat Atselin pojat.

10 LUKU

10:1 Mutta Philistealaiset sotivat Israelia vastaan; ja Israel pakeni Philistealaisia, ja he lankesivat lyötynä Gilboan vuorella.

10:2 Ja Philistealaiset kovin ajoivat Saulia ja hänen poikiensa takaa, ja Philistealaiset löivät Jonatanin, Abinadabin ja Malkisuan, Saulin pojat.

10:3 Ja sota oli ankara Saulia vastaan, ja jousimiehet tulivat hänen päällensä, ja hän haavoitettiin ampujilta.

10:4 Niin sanoi Saul aseensa kantajalle: vedä miekkas ulos ja pistä minut lävitse, ettei nämä ympärileikkaamattomat tulisi ja tekisi häpiällisesti minulle. Mutta hänen aseensa kantaja ei tahtonut; sillä hän pelkäsi suuresti. Niin otti Saul miekan ja heittäysi siihen.

10:5 Kuin hänen aseensa kantaja näki Saulin kuolleeksi, heittäysi myös hän miekkaan ja kuoli.

10:6 Ja niin Saul kuoli, ja kolme hänen poikaansa, ja koko hänen huoneensa kuoli yhtä haavaa.

10:7 Ja kun kaikki Israelin miehet, jotka asuivat tasangolla, huomasiivat, että he olivat paenneet ja että Saul poikinensa oli kuollut, jättivät he kaupunkinsa ja pakenivat, ja filistealaiset tulivat ja asettuivat niihin.

10:8 Seuraavana päivänä filistealaiset tulivat ryöstämään surmattuja ja löysivät Saulin ja hänen poikansa kaatuneina Gilboan vuorelta.

10:9 Niin he ryöstivät hänet ja ottivat hänen päänsä ja hänen aseensa ja lähettivät ne ympäri filistealaisten maata, julistaaksensa voitonsanomaa epäjumalillensa ja kansalle.

10:10 Ja he asettivat hänen aseensa jumalansa temppeliin, ja hänen pääkallonsa he kiinnittivät Daagonin temppeliin.

10:11 Kun koko Gileadin Jaabes kuuli, mitä kaikkea filistealaiset olivat tehneet Saulille,

10:12 nousivat he, kaikki asekuntoiset miehet, ja ottivat Saulin ja hänen poikainsa ruumiit ja toivat ne Jaabekseen. Sitten he hautasivat heidän luunsa tammen alle Jaabekseen ja paastosivat seitsemän päivää.

10:13 Niin kuoli Saul, koska hän oli ollut uskonon Herraa kohtaan eikä ollut ottanut vaaria Herran sanasta, ja myös sentähden, että hän oli kysynyt vainajahengeltä neuvoa,

10:14 mutta ei ollut kysynyt neuvoa Herralta. Sentähden Herra surmasi hänet ja siirsi kuninkuuden Daavidille, lisain pojalle.

11 LUKU

11:1 Sitten koko Israel kokoontui Daavidin tykö Hebroniin, ja he sanoivat: "Katso, me olemme sinun luutasi ja lihaasi.

11:2 Jo kauan sitten, Saulin vielä ollessa kuninkaana, sinä saatoit Israelin lähtemään ja tulemaan. Ja sinulle on Herra, sinun Jumalasi, sanonut: 'Sinä olet kaitseva

10:7 Kuin Israelin miehet, jotka laaksossa olivat, näkivät heidän paenneeksi ja Saulin poikinensa kuolleeksi, jättivät he kaupunkinsa ja pakenivat. Ja Philistealaiset tulivat ja asuivat niissä.

10:8 Toisena päivänä tulivat Philistealaiset riisumaan lyötyjä, ja he löysivät Saulin poikinensa makaavan Gilboan vuorella.

10:9 Ja sittekuin he hänen riisuneet olivat, ottivat he hänen päänsä ja aseensa, ja lähettivät Philistealaisten maan ympäri, ja antoivat ilmoittaa epäjumalillensa ja kansalle,

10:10 Ja panivat hänen aseensa jumalansa huoneesen, ja hänen päänsä löivät he kiinni Dagonin huoneen päälle.

10:11 Kuin kaikki Gileadin Jabeksessa kuulivat kaikki, mitä Philistealaiset Saulille tehneet olivat,

10:12 Nousivat kaikki väkevät miehet ja ottivat Saulin ja hänen poikansa ruumiit, ja veivät ne Jabekseen, ja hautasivat heidän luunsa tammen alle Jabeksessa, ja paastosivat seitsemän päivää.

10:13 Ja niin kuoli Saul pahoissa teoissansa, joita hän \Herraa\ vastaan tehnyt oli, ettei hän pitänyt \Herran\ sanaa, ja että hän myös etsi velhovaimoa kysyäkseen häneltä,

10:14 Ja ei kysynyt \Herralta\; sentähden tappoi hän hänen, ja käänsi valtakunnan Davidille Isain pojalle.

11 LUKU

11:1 Ja koko Israel kokoontui Davidin tykö Hebroniin ja sanoi: katso, me olemme sinun luus ja lihas.

11:2 Ja aina ennenkin, Saulin ollessa kuninkaana, johdatit sinä Israelin ulos ja sisälle. Ja \Herra\ sinun Jumalas on sanonut sinulle: sinun pitää kaitseman

minun kansaani Israelia, ja sinä olet oleva minun kansani Israelin ruhtinas."

11:3 Ja kaikki Israelin vanhimmat tulivat kuninkaan tykö Hebroniin, ja Daavid teki heidän kanssaan liiton Hebronissa Herran edessä. Ja sitten he voitelivat Daavidin Israelin kuninkaaksi sen sanan mukaan, jonka Herra oli puhunut Samuelin kautta.

11:4 Ja Daavid ja koko Israel menivät Jerusalemiin, se on Jebukseen, ja siellä olivat jebusilaiset, jotka asuivat siinä maassa.

11:5 Jebuksen asukkaat sanoivat Daavidille: "Tänne sinä et tule." Mutta Daavid valloitti Siionin vuorilinnan, se on Daavidin kaupungin.

11:6 Ja Daavid sanoi: "Joka ensimmäisenä surmaa jebusilaisen, hän on oleva päämies ja päällikkö." Jooab, Serujan poika, tuli ensimmäisenä sinne ylös, ja niin hänestä tuli päämies.

11:7 Sitten Daavid asettui vuorilintaan; sentähden kutsuttiin sitä Daavidin kaupungiksi.

11:8 Ja hän rakensi kaupunkia yltympäri, Millosta reunoihin asti; ja Jooab rakensi entiselleen muun osan kaupunkia.

11:9 Ja Daavid tuli yhä suuremmaksi, ja Herra Sebaot oli hänen kanssansa.

11:10 Nämä ovat ensimmäiset Daavidin urhoista, jotka voimakkaasti auttoivat häntä kuninkuuteen yhdessä koko Israelin kanssa, tehdäkseen hänet Israelin kuninkaaksi Herran sanan mukaan.

11:11 Tämä on Daavidin urhojen luettelo: Jaasobeam, hakmonilaisen poika, niiden kolmen päällikkö, hän, joka heilutti keihästään kolmensadan kaatuneen yli yhdellä kertaa.

11:12 Hänen jälkeensä Eleasar, Doodon poika, ahohilainen, yksi niistä kolmesta urhosta.

11:13 Hän oli Daavidin kanssa Pasdammimissa, kun filistealaiset olivat

kansaani Israelia ja sinun pitää oleman kansani Israelin päämiehen.

11:3 Ja kaikki Israelin vanhimmat tulivat kuninkaan tykö Hebroniin, ja David teki liiton heidän kanssansa \Herran\ edessä Hebronissa. Ja he voitelivat Davidin Israelin kuninkaaksi \Herran\ sanan jälkeen Samuelin kautta.

11:4 Sitten meni David ja koko Israel Jerusalemiin, se on Jebus; sillä Jebusilaiset asuivat siinä maassa.

11:5 Ja Jebuksen asuvaiset sanoivat Davidille: sinun ei pidä tuleman tänne; mutta David voitti Zionin linnan, se on Davidin kaupunki.

11:6 Ja David sanoi: joka Jebusilaiset ensin lyö, hänen pitää oleman pään ja ylimmäisen. Niin Joab Zerujan poika astui ensin ylös ja tuli päämieheksi.

11:7 Ja David asui linnassa; sentähden kutsuivat he sen Davidin kaupungiksi.

11:8 Ja hän rakensi kaupungin ympäri Millosta ja sitte kaiken ympäri. Ja Joab jätti ne elämään, jotka jääneet olivat kaupunkiin.

11:9 Ja niin David menestyi ja tuli väkeväksi, ja \Herra\ Zebaot oli hänen kanssansa.

11:10 Nämät ovat ylimmäiset Davidin väkevimpäin seassa, jotka miehuullisesti hänen kanssansa pitivät hänen valtakunnassansa koko Israelin tykönä, niin että hän tehtiin kuninkaaksi \Herran\ sanan jälkeen Israelin ylitse.

11:11 Ja tämä on Davidin sankarien luku: Jasobeam Hakmonin poika ylimmäinen päämiesten seassa. Hän nosti keihäänsä ja löi kerralla kolmesataa.

11:12 Hänen jälkeensä oli Eleasar, Dodon Ahohilaisen poika, hän oli kolmen sankarin seassa.

11:13 Tämä oli Davidin kanssa Pasdammimissa, kuin Philistealaiset olivat

kokoontuneet sinne sotimaan. Ja siellä oli peltopalsta täynnä ohraa. Ja väki pakeni filistealaisia;

11:14 mutta he asettuivat keskelle palstaa, saivat sen pelastetuksi ja voittivat filistealaiset; ja niin Herra antoi suuren voiton.

11:15 Kerran lähti kolme niistä kolmestakymmenestä päälliköstä Daavidin luo kalliolinnaan, Adullamin luolalle. Ja filistealaisten joukko oli leirytynyt Refaimin tasangolle.

11:16 Mutta Daavid oli silloin vuorilinnassa, ja filistealaisten vartiosto oli Beetlehemissä.

11:17 Ja Daavidin rupesi tekemään mieli vettä, ja hän sanoi: "Jospa joku toisi minulle vettä juodakseni Beetlehemin kaivosta, joka on portin edustalla!"

11:18 Silloin murtautuivat nämä kolme filistealaisten leirin läpi ja ammensivat vettä Beetlehemin kaivosta portin edustalta, kantoivat ja toivat sen Daavidille. Mutta Daavid ei tahtonut sitä juoda, vaan vuodatti sen juomauhriksi Herralle

11:19 ja sanoi: "Pois se! Jumala varjelkoon minut sitä tekemästä. Joisinko minä näiden miesten verta, heidän henkeänsä, sillä henkensä uhalla he toivat sen." Eikä hän tahtonut juoda sitä. Tämän tekivät ne kolme urhoa.

11:20 Absai, Jooabin veli, oli niiden kolmen päällikkö; hän heilutti keihästään kolmensadan kaatuneen yli. Ja hän oli kuulu niiden kolmen joukossa.

11:21 Hän oli kahdenkertaisessa arvossa pidetty niiden kolmen joukossa ja oli heidän päämiehensä, mutta hän ei vetänyt vertoja niille kolmelle.

11:22 Benaja, Joojadan poika, joka oli urhoollisen ja suurista teoistaan kuuluisan miehen poika, oli kotoisin Kabseelistä. Hän surmasi ne kaksi mooabilaista sankaria, ja hän laskeutui alas ja tappoi lumituiskun

kokoontuneet sinne sotaan. Ja oli kappale peltoa ohraa täynnä, ja kansa pakeni Philistealaisia.

11:14 Ja he astuivat keskelle peltoa, ja varjelivat sen, ja löivät Philistealaiset. Ja \Herra\ antoi heille suuren autuuden.

11:15 Ja kolme niistä kolmestakymmenestä ylimmäisestä tulivat kalliolle alas Davidin tykö Adullamin luolaan. Mutta Philistealaisten leiri oli Rephaimin laaksossa.

11:16 Ja David oli silloin linnassa; ja Philistealaisten kansa oli silloin Betlehemissä.

11:17 Ja David himoitsi ja sanoi: kuka antais minun juoda sitä vettä, joka on kaivossa Betlehemin portin tykönä?

11:18 Niin ne kolme juoksivat Philistealaisten leiriin, ja ammensivat vettä kaivosta Betlehemin portin tyköä, ottivat ja kantoivat Davidille; mutta ei David tahtonut sitä juoda, vaan kaasi sen \Herran\ eteen,

11:19 Ja sanoi: Jumala antakoon sen kaukana olla minusta, että minä tämän tekisin! pitäiskö minun juoman näiden miesten verta heidän henkensä vaarassa? sillä he ovat sen tuoneet henkensä vaaralla; sentähden ei hän tahtonut sitä juoda. Sen tekivät ne kolme sankaria.

11:20 Abisai Joabin veli, hän oli ylimmäinen kolmesta, ja hän nosti keihäänsä ja löi kolmesataa, ja hän ylistettiin niiden kolmen seassa.

11:21 Ja hän oli kolmen seassa kuuluisampi kahta ja oli heidän päämiehensä; mutta kolmen tykö ei hän tullut.

11:22 Benaja Jojadan poika väkevän miehen poika, joka suuria töitä tehnyt oli, Kabtseelistä: hän löi kaksi Moabilaisten jalopeuraa; ja hän meni alas ja löi jalopeuran keskellä kaivoa lumen aikana.

aikana leijonan kaivoon.

11:23 Myöskin surmasi hän egyptiläisen miehen, sen suurikasvuisen, viittä kyynärää pitkän miehen. Egyptiläisellä oli kädessä keihäs, joka oli niinkuin kangastukki, mutta hän meni häntä vastaan ainoastaan sauva kädessä. Ja hän tempasi keihään egyptiläisen kädestä ja tappoi hänet hänen omalla keihäällään.

11:24 Tällaisia teki Benaja, Joojadan poika. Ja hän oli kuulu niiden kolmen urhon joukossa.

11:25 Hän oli arvossa pidetty niiden kolmenkymmenen joukossa, mutta hän ei vetänyt vertoja niille kolmelle. Ja Daavid asetti hänet henkivartiostonsa päälliköksi.

11:26 Sotaurhot olivat: Asael, Jooabin veli; Elhanan, Doodon poika, Beetlehemistä;

11:27 harorilainen Sammot; pelonilainen Heeles;

11:28 tekoalainen lira, Ikkeksen poika; anatotilainen Abieser;

11:29 huusalainen Sibbekai; ahohilainen lilai;

11:30 netofalainen Maharai; netofalainen Heeled, Baanan poika;

11:31 litai, Riibain poika, benjaminilaisten Gibeasta, piratonilainen Benaja;

11:32 Huurai Nahale-Gaasista; arabalainen Abiel;

11:33 baharumilainen Asmavet; saalbonilainen Eljahba;

11:34 gisonilainen Bene-Haasem; hararilainen Joonatan, Saagen poika;

11:35 hararilainen Abiam, Saakarın poika; Elifal, Uurin poika;

11:36 mekeralainen Heefer; pelonilainen Ahia;

11:37 karmelilainen Hesro; Naarai, Esbain poika;

11:38 Joel, Naatanin veli; Mibhar, Hagrın poika;

11:39 ammonilainen Selek; beerotilainen Nahrai, Jooabin, Serujan pojan aseenkantaja;

11:23 Hän löi myös Egyptin miehen, joka oli viisi kyynärää pitkä, ja Egyptiläisen kädessä oli keihäs niinkuin kankaan puu, mutta hän meni alas hänen tykönsä sauvalla, tempasi keihään Egyptiläisen kädestä ja tappoi hänen omalla keihäällensä.

11:24 Näitä teki Benaja Jojadan poika; ja hän ylistettiin kolmen uljasten seassa,

11:25 Ja oli kuuluisampi niitä kolmeakymmentä; mutta kolmen tykö ei hän tullut. Ja David teki hänen salaiseksi neuvonantajaksensa.

11:26 Niin myös sotasankarit: Asahel Joabin veli, Elhanan Dodonin poika Betlehemistä,

11:27 Samot Harorilainen, Heles Pelonilainen,

11:28 Ira Ikkeksen Tekoalaisen poika, Abieser Antotilainen.

11:29 Sibbekai Husatilainen, Ilai Ahohilainen,

11:30 Maherai Netophatilainen, Heled Baenan Netophatilaisen poika,

11:31 Ittai Ribain poika Gibeasta, BenJaminin lapsista, Benaja Pirtagonilainen,

11:32 Hurai Gasin pojista, Abiel Arbatilainen,

11:33 Asmavet Baharumilainen, Eliahba Saalbonilainen;

11:34 Hasemin Gisonilaisen lapset: Jonatan Sagen Hararilaisen poika,

11:35 Ahiam Sakarin Hararilaisen poika, Eliphal Uurin poika,

11:36 Hephher Makeratilainen, Ahia Pelonilainen,

11:37 Hetsro Karmelilainen, Naerai Asbain poika,

11:38 Joel Natanin veli, Mibhar Hagrın poika,

11:39 Zelek Ammonilainen, Naherai Berotilainen, Joabin Zerujan pojan aseenkantaja,

11:40 jeteriläinen lira; jeteriläinen Gaareb;
11:41 heettiläinen Uuria; Saabad, Ahlain poika;
11:42 ruubenilainen Adina, Siisan poika, ruubenilaisten päämies, ja hänen kanssaan kolmekymmentä muuta;
11:43 Haanan, Maakan poika, ja mitniläinen Joosafat;
11:44 astarotilainen Ussia; Saama ja Jegiel, aroerilaisen Hootamin pojat;
11:45 Jediael, Simrin poika, ja hänen veljensä Jooha, tiisiläinen;
11:46 Eliel-Mahavim sekä Jeribai ja Joosavja, Elnaamin pojat, ja moabilainen Jitma;
11:47 Eliel, Oobed ja Jaasiel-Mesobaja.

12 LUKU

12:1 Ja nämä olivat ne, jotka tulivat Daavidin luo Siklagiin, kun hän vielä piileskeli Saulia, Kiisin poikaa; ja he olivat niitä urhoja, jotka auttoivat häntä sodassa.
12:2 He olivat aseistetut jousella ja taitavia sekä oikealla että vasemmalla kädellä linkoamaan kiviä ja ampumaan jousella nuolia. Saulin heimolaisia, benjaminilaisia:
12:3 Ahieser, päämies, ja Jooas, gibealaisen Hassemaan pojat; Jesiel ja Pelet, Asmavetin pojat; Beraka; anatotilainen Jeehu;
12:4 gibeonilainen Jismaja, urho niiden kolmenkymmenen joukossa ja niiden kolmenkymmenen päällikkö; Jeremia; Jahasiel; Joohanan; gederalainen Joosabad;
12:5 Elusai; Jerimot; Bealja; Semarja; harufilelainen Sefatja;
12:6 koorahilaiset Elkana, Jissia, Asarel, Jooeser ja Jaasobeam;
12:7 Jooela ja Sebadja, Jerohamin pojat, Gedorista.
12:8 Gaadilaisista meni Daavidin puolelle vuorilinnan, erämaahan, sotaurhoja, sotakelpoisia miehiä, kilpeä ja keihästä

11:40 Ira Jetriläinen, Gareb Jetriläinen,
11:41 Uria Hetiläinen, Sabad Ahelain poika,
11:42 Adina Sisan Rubenilaisen poika, Rubenilaisten päämies, ja kolmekymmentä oli hänen kanssansa;
11:43 Hanan Maekan poika, Josaphat Mitniläinen,
11:44 Ussia Asteratilainen, Sama ja Jeiel Hotamin Aroerilaisen pojat,
11:45 Jediael Simrin poika, Joha hänen veljensä, Titsiläinen,
11:46 Eliel Maheavilainen, Jeribai ja Josavia Elnaamin pojat, Itma Moabilainen,
11:47 Eliel, Obed ja Jaesiel Mesobajasta.

12 LUKU

12:1 Nämät tulivat Davidin tykö Ziklagiin, kuin hän vielä oli suljettu Saulin Kisin pojan edestä; ja he olivat myös sankarein seassa, jotka sotaan auttivat,
12:2 Ja olivat soveliaat ampujat joutsella molemmin käsin, kivillä, nuolilla ja joutsilla: Saulin veljistä, BenJaminista:
12:3 Ahieser päämies ja Joas, Semajan Gibealaisen pojat, Jesiel ja Pelet Asmavetin pojat, Baraka ja Jehu Antonilainen,
12:4 Jesmaja Gibeonilainen, väkevä kolmenkymmenen seassa ja ylitse kolmenkymmenen, Jeremia, Jahesiel, Johanan ja Josabad Gederalainen,
12:5 Elusai, Jerimot, Bealia, Semaria ja Saphatia Harophilainen,
12:6 Elkana, Jesija, Asareel, Joeser ja Jasobeam Korhilainen,
12:7 Joela ja Sedadia Jerohamin lapset Gedorista.
12:8 Gadilaisista eroittivat heitänsä Davidin tykö linnaan korvessa väkevät sankarit ja sotamiehet, jotka kilpeä ja keihästä

käyttäviä, jotka olivat näöltään kuin leijonat ja nopeat kuin gasellit vuorilla:

12:9 Eeser, päämies Obadja toinen, Eliab kolmas,

12:10 Masmanna neljäs, Jeremia viides,

12:11 Attai kuudes, Eliel seitsemäs,

12:12 Joohanan kahdeksas, Elsabad yhdeksäs,

12:13 Jeremia kymmenes, Makbannai yhdestoista.

12:14 Nämä olivat gaadilaisia, sotajoukon päälliköitä, pienin sadan, suurin tuhannen miehen veroinen.

12:15 Nämä olivat ne, jotka ensimmäisessä kuussa menivät Jordanin poikki, kun se tulvi yli kaikkien äyräittensä, ja jotka karkoittivat kaikki tasangoilla-asujat itään ja länteen.

12:16 Myöskin benjaminilaisia ja Juudan miehiä tuli Daavidin vuorilinnan.

12:17 Silloin Daavid meni heitä vastaan, lausui ja sanoi heille: "Jos te tulette minun luokseni rauha mielessä, auttaaksenne minua, niin minun sydämeni yhtyy teihin; mutta jos te tulette kavaltamaan minua vihollisilleni, vaikkei väkivalta minun käsiäni tahraa, niin nähköön meidän isiemme Jumala sen ja rangaiskoon."

12:18 Mutta henki täytti Amasain, niiden kolmenkymmenen päällikön, ja hän sanoi: "Sinun me olemme, Daavid, ja sinun puolellasi olemme, sinä lisain poika. Rauha, rauha sinulle, ja rauha sinun auttajillesi, sillä sinun Jumalasi auttoi sinua!" Niin Daavid otti heidät vastaan ja asetti heidät partiojoukon päälliköiksi.

12:19 Manassesta siirtyi muutamia Daavidin puolelle, kun hän filistealaisten kanssa meni taistelemaan Saulia vastaan, vaikkeivät he joutuneetkaan auttamaan näitä, sillä filistealaisten ruhtinaat neuvoteltuaan lähettivät hänet pois sanoen: "Hän voisi meidän päämme menoksi siirtyä herransa Saulin puolelle."

12:20 Kun hän siis lähti Siklagiin, siirtyivät

kantoivat; ja heidän kasvonsa olivat niinkuin jalopeuran kasvot, ja nopiat niinkuin metsävuohet vuorilla:

12:9 Ensimmäinen Eser, toinen Obadia, kolmas Eliab,

12:10 Neljäs Mismanna, viides Jeremia,

12:11 Kuudes Attai, seitsemäs Eliel,

12:12 Kahdeksas Joohanan, yhdeksäs Elsabad,

12:13 Kymmenes Jeremia, yksitoistakymmenes Mahbanai.

12:14 Nämät olivat Gadin lapsista sodan päämiehet: vähin sadan päälle ja suurin tuhannen päälle.

12:15 Nämät ovat ne jotka menivät Jordanin ylitse ensimmäisenä kuuna, kuin se oli täysi kaikkiin reunoihinsa asti; ja he ajoivat pakoon kaikki, jotka asuivat laaksossa, itään ja länteen päin.

12:16 Ja sinne myös tulivat Benjaminin lapsista ja Juudasta, Davidin tykö linnaan.

12:17 Ja David meni ulos heidän tykönsä, ja vastasi ja sanoi heille: jos tulitte rauhan kanssa minun tyköni auttamaan minua, niin olkoon sydämeni teidän kanssanne: vaan jos tulitte pettämään minua vihollisilleni, vaikka ei vääryyttä ole minussa, niin meidän isäimme Jumala nähköön ja rangaiskoon;

12:18 Ja henki vaikutti Amasain, päämiehen kolmenkymmenen seassa: Sinun me olemme, David, ja pidämme sinun kanssas, Isain poika, rauha, rauha olkoon sinulle, rauha olkoon sinun auttajilles! sillä sinun Jumalas auttaa sinua. Niin otti David heidät tykönsä ja asetti heidät sotaväen päämiehiksi.

12:19 Ja Manassesta tuli väkeä Davidin puolelle, kun hän meni Philistealaisten kanssa Saulia vastaan sotaan, vaikka ei he auttaneet heitä; sillä Philistealaisten päämiehet antoivat neuvonpiteestä hänen tykönsä mennä pois, ja sanoivat: jos hän lankee herransa Saulin tykö, niin se tulee henkemme vaaraksi.

12:20 Kuin hän meni Ziklagiin, tulivat hänen

hänen puolelleen Manassesta: Adna, Joosabad, Jediael, Miikael, Joosabad, Elihu ja Silletai, tuhannenpäämiehet Manassesta.

12:21 Ja nämä auttoivat Daavidia rosvojoukkoa vastaan, sillä he olivat kaikki sotaurhoja, ja heistä tuli sotajoukon päälliköitä.

12:22 Sillä joka päivä tuli väkeä Daavidin luo auttamaan häntä, kunnes joukko oli suuri kuin Jumalan joukko.

12:23 Ja tämä on sotaan varustetun aseväen lukumäärä, niitten, jotka tulivat Daavidin luo Hebroniin siirtääkseen Saulin kuninkuuden hänelle Herran käskyn mukaan:

12:24 Juudan miehiä, jotka kantoivat kilpeä ja keihästä, kuusituhatta kahdeksansataa, sotaan varustettua;

12:25 simeonilaisia, sotataitoisia urhoja, seitsemäntuhatta sata;

12:26 leeviläisiä neljätuhatta kuusisataa,

12:27 sekä Joojada, Aaronin suvun ruhtinas, ynnä kolmetuhatta seitsemänsataa hänen kanssaan;

12:28 ja Saadok, nuorukainen, sotaurho, perhekuntinensa, kaksikymmentä kaksi päällikköä;

12:29 benjaminilaisia, Saulin veljiä, kolmetuhatta, sillä vielä siihen aikaan suurin osa heistä palveli uskollisesti Saulin sukua;

12:30 efraimilaisia kaksikymmentä tuhatta kahdeksansataa, sotaurhoja, kuuluisia miehiä perhekunnissaan;

12:31 toisesta puolesta Manassen sukukuntaa kahdeksantoista tuhatta, jotka olivat nimeltä mainitut menemään ja tekemään Daavidin kuninkaaksi;

12:32 isaskarilaisia, jotka ymmärsivät ajan ja käsittivät, mitä Israelin oli tehtävä, kaksisataa päämiestä, ja kaikki heidän veljensä heidän johdollansa;

12:33 Sebulonista sotakelpoisia miehiä,

tykönsä Manassesta Adna, Josabad, Jediael, Mikael, Josabad, Elihu ja Ziltai, tuhanten päämiehet Manassesta.

12:21 Ja he auttivat Davidia sotajoukkoa vastaan; sillä he olivat kaikki väkevät miehet ja olivat päämiehet sodassa.

12:22 Ja joka päivä tuli muutamia Davidin tykö auttamaan häntä, siihenasti että se tuli suureksi sotajoukoksi, niinkuin Jumalan sotajoukoksi.

12:23 Ja tämä on sotaan hankittuin päämiesten luku, jotka tulivat Davidin tykö Hebroniin, kääntämään Saulin valtakuntaa hänen tykönsä, \Herran\ sanan jälkeen:

12:24 Juudan lapsista, jotka kantoivat kilpeä ja keihästä, oli kuusituhatta ja kahdeksansataa sotaan hankittua;

12:25 Simeonin lapsista väkevät miehet sotimaan, seitsemäntuhatta ja sata;

12:26 Levin lapsista neljätuhatta ja kuusisataa;

12:27 Ja Joojada niiden päämies, jotka olivat Aaronista, ja hänen kanssansa oli kolmetuhatta ja seitsemänsataa;

12:28 Ja Zadok väkevä nuorukainen, ja hänen isänsä huoneen kanssa oli kaksikolmattakymmentä päämiestä;

12:29 Ja Benjaminin lapsista Saulin veljistä kolmetuhatta; sillä siihenasti piti heistä sangen monta vielä Saulin huoneen kanssa;

12:30 Ja Ephraimin lapsista kaksikymmentä tuhatta ja kahdeksansataa, väkevät ja ylistetyt miehet heidän isänsä huoneessa;

12:31 Ja puolesta Manassen sukukunnasta kahdeksantoistakymmentä tuhatta, jotka olivat nimeltänsä nimitetyt tulemaan ja tekemään Davidia kuninkaaksi;

12:32 Ja Isaskarin lapsista, jotka olivat taitavat aikain tietäjät ymmärtämään, mitä Israelin tekemän piti, kaksisataa heidän päämiestänsä, ja kaikki heidän veljensä tekivät heidän käskynsä jälkeen;

12:33 Sebulonista, jotka menivät sotimaan,

kaikkinaisilla sota-aseilla sotaan varustettuja, viisikymmentä tuhatta, yksimielisiä sotarintaan järjestymään; 12:34 Naftalista tuhat päällikköä, ja heidän kanssansa kolmekymmentäseitsemän tuhatta kilvellä ja keihäällä varustettua miestä;

12:35 daanilaisia kaksikymmentäkahdeksan tuhatta kuusisataa sotaan varustettua miestä;

12:36 Asserista sotakelpoisia miehiä, taisteluun valmiita, neljäkymmentä tuhatta;

12:37 tuolta puolelta Jordanin, ruubenilaisia, gaadilaisia ja manasselaisia sukukunnan toisesta puolesta, satakaksikymmentä tuhatta, kaikkinaisilla sota-aseilla varustettuja.

12:38 Kaikki nämä sotilaat, sotarintaan järjestyneinä, tulivat ehyellä sydämen halulla Hebroniin tehdäkseen Daavidin koko Israelin kuninkaaksi. Myöskin koko muu Israel oli yksimielinen tehdäkseen Daavidin kuninkaaksi.

12:39 Ja he olivat siellä Daavidin luona kolme päivää ja söivät ja joivat, sillä heidän heimolaisensa olivat evästäneet heidät.

12:40 Nekin, jotka asuivat lähellä heitä, aina Isaskariin, Sebuloniin ja Naftaliin saakka, toivat aasien, kameliin, muulien ja härkien selässä ruokatavaraa: jauhoja, viikunakakkuja ja rusinakakkuja, viiniä ja öljyä, raavaita ja pikkukarjaa viljalta; sillä Israelissa oli ilo.

13 LUKU

13:1 Ja Daavid neuvotteli tuhannen- ja sadanpäämiesten, kaikkien ruhtinasten, kanssa.

13:2 Ja Daavid sanoi kaikelle Israelin seurakunnalle: "Jos se on teistä hyvä ja jos se tulee Herralta, meidän Jumalaltamme, niin lähettäkäämme joka taholle sana veljillemme, jotka ovat jääneet kaikkiin Israelin maakuntiin, ja papeille ja leeviläisille, jotka asuvat heidän luonaan

hankitut sotaan kaikkinaisilla sota-aseilla, viisikymmentä tuhatta, asettamaan itsensä yksimielisesti järjestykseen;

12:34 Naphtalista tuhannen päämiestä, ja seitsemänjättäkymmentä tuhatta heidän kanssansa, jotka kantoivat kilpeä ja keihästä;

12:35 Danista hankitsivat sotaan kahdeksankolmattakymmentä tuhatta ja kuusisataa;

12:36 Asserista, jotka menivät hankittuina sotimaan, neljäkymmentä tuhatta;

12:37 Tuolta puolelta Jordania: Rubenilaisista, Gadilaisista ja puolesta Manassen sukukunnasta, kaikkinaisilla aseilla sotaan, sata ja kaksikymmentä tuhatta.

12:38 Kaikki nämät sotamiehet sodan toimittajat tulivat täydestä sydäimestä Hebroniin, tekemään Davidia koko Israelin kuninkaaksi: niin myös kaikilla muilla Israelissa oli yksi mieli tehdä Davidia Israelin kuninkaaksi.

12:39 Ja he olivat siellä Davidin tykönä kolme päivää, söivät ja joivat; sillä heidän veljensä olivat valmistaneet heidän eteensä.

12:40 Ja ne myös, jotka likin olivat heidän ympärillensä Isaskariin, Sebuloniin ja Naphtaliin asti, he toivat leipiä aaseilla, kameleilla, muuleilla ja härjillä, syötäviä jauhoja, fikunoita, rusinoita, viinaa, öljyä, härkiä ja lampaita viljalta; sillä ilo oli Israelissa.

13 LUKU

13:1 Ja David piti neuvoa tuhanten ja satain pääruhtinain ja kaikkein päämiesten kanssa.

13:2 Ja David sanoi kaikelle Israelin joukoille: jos teille kelpaa, ja jos se on \Herralta\ meidän Jumalaltamme, niin toimittakaamme kaikella muotoa menemään muiden meidän veljeimme tykö koko Israelin maahan, ja pappein ja Leviläisten tykö kaupunkiin, joissa esikaupungit ovat, että

laidunmaittensa kaupungeissa, että he kokoontuvat meidän luoksemme,

13:3 ja siirtäkäämme Jumalamme arkki luoksemme, sillä Saulin päivinä emme siitä välittäneet."

13:4 Silloin koko seurakunta vastasi, että niin oli tehtävä, sillä se oli oikein koko kansan silmissä.

13:5 Niin Daavid kokosi kaiken Israelin, aina Egyptin Siihorista asti ja aina sieltä, mistä mennään Hamatiin, tuomaan Jumalan arkkiä Kirjat-Jearimista.

13:6 Ja Daavid ja koko Israel meni Baalatiin, Kirjat-Jearimiin, joka on Juudassa, tuomaan sieltä Jumalan arkkiä, jonka Herra oli ottanut nimiinsä, hän, jonka istuinta kerubit kannattavat.

13:7 Ja he panivat Jumalan arkin uusiin vaunuihin ja veivät sen pois Abinadabin talosta, ja Ussa ja Ahjo ohjasivat vaunuja.

13:8 Ja Daavid ynnä koko Israel karkeloi kaikin voimin Jumalan edessä laulaen sekä soittaen kanteleita, harppuja, vaskirumpuja, kymbaaleja ja torvia.

13:9 Mutta kun he tulivat Kiidonin puimatantereen luo, ojensi Ussa kätensä tarttuakseen arkkiin, sillä härät kompastuivat.

13:10 Silloin Herran viha syttyi Ussaa kohtaan, ja hän löi hänet sentähden, että hän oli ojentanut kätensä arkkiin, ja niin hän kuoli siihen, Jumalan eteen.

13:11 Mutta Daavid pahastui siitä, että Herra niin oli murtanut Ussan. Siitä sen paikan nimenä on Peres-Ussa vielä tänäkin päivänä.

13:12 Ja Daavid pelkäsi sinä päivänä Jumalaa, niin että hän sanoi: "Kuinka minä voin tuoda Jumalan arkin tyköni?"

13:13 Eikä Daavid siirtänyt arkkiä luoksensa Daavidin kaupunkiin, vaan hän toimitti sen syrjään gatilaisen Oobed-Edomin taloon.

13:14 Ja Jumalan arkki jäi kolmeksi kuukaudeksi Oobed-Edomin talon luo omaan majaan. Ja Herra siunasi Oobed-

he kokoontuisivat meidän tykömme,

13:3 Ja noutakaamme Jumalamme arkki meidän tykömme; sillä emme Saulin aikana siitä lukua pitäneet.

13:4 Niin kaikki joukko vastasi, että niin piti tehtävän; sillä se kelpasi kaikelle kansalle.

13:5 Niin David kokosi kaiken Israelin, Egyptin Siihorista aina Hamatiin asti, noutamaan Jumalan arkkiä Kirjatjearimista.

13:6 Ja David meni ja kaikki Israel Baalatiin, Kirjatjearimiin, joka on Juudassa, noutamaan sieltä \Herran\ Jumalan arkkiä, joka Kerubimin päällä istuu, jonka nimeä rukoillaan.

13:7 Ja he panivat Jumalan arkin uuteen vaunuun, veivät sen Abinadabin huoneesta, ja Ussa ja Ahio ajoivat vaunua.

13:8 Mutta David ja kaikki Israel iloitsivat Jumalan edessä kaikesta voimastansa, lauluilla, kanteleilla, psaltareilla, trumpuilla, symbaleilla ja basunilla.

13:9 Ja he tulivat Kidonin lakeudelle, niin ojensi Ussa kätensä arkkiä pitelemään; sillä härjät poikkesivat sivulle.

13:10 Niin \Herran\ viha julmistui Ussan päälle ja löi häntä, että hän ojensi kätensä arkkiä pitämään, niin että hän siinä kuoli Jumalan edessä.

13:11 Niin David tuli murheelliseksi, että \Herra\ Ussan repäisi rikki. Ja hän kutsui sen paikan Perets-ussa tähän päivään asti,

13:12 Ja David pelkäsi Jumalaa sinä päivänä ja sanoi: kuinka minun pitää viemän Jumalan arkin minun tyköni?

13:13 Sentähden ei David antanut viedä Jumalan arkkiä tykönsä Davidin kaupunkiin, vaan antoi poiketa Obededomin Gatilaisen huoneesen.

13:14 Ja Jumalan arkki viipyi Obededomin tykönä hänen huoneessansa kolme kuukautta. Ja \Herra\ siunasi Obededomin

Edomin taloa ja kaikkea, mitä hänellä oli.

14 LUKU

14:1 Hiiram, Tyyron kuningas, lähetti sanansaattajat Daavidin luo, sekä setripuita ja puuseppiä ja kivenhakkaajia rakentamaan hänelle linnaa.

14:2 Ja Daavid ymmärsi, että Herra oli vahvistanut hänet Israelin kuninkaaksi, koska hänen kuninkuutensa oli korotettu korkealle Herran kansan Israelin tähden.

14:3 Jerusalemissa Daavid vielä otti vaimoja, ja Daavidille syntyi vielä poikia ja tyttäriä.

14:4 Ja nämä ovat niiden poikien nimet, jotka syntyivät hänelle Jerusalemissa: Sammua, Soobab, Naatan, Salomo,

14:5 Jibhar, Elisua, Elpelet,

14:6 Noogah, Nefeg, Jaafia,

14:7 Elisama, Beeljada ja Elifelet.

14:8 Mutta kun filistealaiset kuulivat, että Daavid oli voideltu koko Israelin kuninkaaksi, lähtivät kaikki filistealaiset etsimään Daavidia. Kun Daavid sen kuuli, lähti hän heitä vastaan.

14:9 Kun filistealaiset olivat tulleet ja tehneet ryöstöretken Refaimin tasangolle,

14:10 kysyi Daavid Jumalalta: "Menenkö minä filistealaisia vastaan, ja annatko sinä heidät minun käsiini?" Ja Herra sanoi hänelle: "Mene; minä annan heidät sinun käsiisi."

14:11 Niin he menivät Baal-Perasimiin, ja siellä Daavid voitti heidät. Ja Daavid sanoi: "Jumala on murtanut viholliseni minun kädelläni, niinkuin vedet murtavat." Siitä sen paikan nimeksi tuli Baal-Perasim.

14:12 He jättivät siihen jumalansa, ja Daavid käski polttaa ne tulella.

14:13 Mutta filistealaiset tekivät vielä kerran ryöstöretken tasangolle.

14:14 Niin Daavid kysyi taas Jumalalta, ja Jumala vastasi hänelle: "Älä mene heidän

huoneen ja kaikki mitä hänellä oli.

14 LUKU

14:1 Ja Hiram Tyron kuningas lähetti sanansaattajat Davidin tykö, ja sedripuita, muuraajia ja puuseppiä, rakentamaan hänelle huonetta.

14:2 Ja David ymmärsi, että \Herra\ oli hänen vahvistanut Israelin kuninkaaksi; sillä hänen valtakuntansa korkeni hänen kansansa Israelin tähden.

14:3 Ja David otti vielä emäntiä Jerusalemissa, ja hän siitti vielä poikia ja tyttäriä.

14:4 Ja niiden nimet, jotka hänelle olivat syntyneet Jerusalemissa, olivat: Sammua, Sobab, Natan ja Salomo,

14:5 Jibhar, Elisua ja Elpalet,

14:6 Noga, Nepheg ja Japhia,

14:7 Elisama, Baeljada ja Eliphalet.

14:8 Ja kuin Philistealaiset kuulivat Davidin voidelluksi koko Israelin kuninkaaksi, nousivat kaikki Philistealaiset Davidia etsimään. Kun David sen kuuli, meni hän heitä vastaan.

14:9 Ja Philistealaiset tulivat ja levisivät Rephaimin laaksoon.

14:10 Mutta David kysyi neuvoa Jumalalta ja sanoi: pitääkö minun menemän ylös Philistealaisia vastaan, ja tahdotkos heitä antaa minun käsiini? \Herra\ sanoi hänelle: mene, ja minä tahdon antaa heidät sinun käsiisi.

14:11 Ja kuin he menivät ylös Baalperatsimiin päin, löi David heidät siellä; ja David sanoi: Jumala on hajoittanut vihamieheni minun käteni kautta, niinkuin vesi hajoitetaan; sentähden kutsuivat he sen paikan nimen Baalperatsim.

14:12 Ja he jättivät sinne jumalansa, ja Davidin käskyn jälkeen poltettiin ne tulella.

14:13 Mutta Philistealaiset kokoontuivat jälleen ja asettivat itsensä alas laaksoon.

14:14 Ja David kysyi jälleen neuvoa Jumalalta, ja Jumala sanoi hänelle: ei sinun

jälkeensä, vaan kierrä heidät ja hyökkää heidän kimppuunsa balsamipuiden puolelta.

14:15 Ja kun kuulet astunnan kahinan balsamipuiden latvoista, niin käy taisteluun, sillä Jumala on käynyt sinun edelläsi tuhotakseen filistealaisten leirin."

14:16 Daavid teki, niinkuin Jumala oli häntä käsenyt, ja niin he voittivat filistealaisten sotajoukon ja ajoivat heitä takaa Gibeonista aina Geseriin saakka.

14:17 Niin Daavidin maine levisi kaikkiin maihin, ja Herra nosti kaikissa kansoissa pelon häntä kohtaan.

15 LUKU

15:1 Ja hän rakensi itsellensä taloja Daavidin kaupunkiin ja valmisti paikan Jumalan arkille ja pystytti sille majan.

15:2 Silloin Daavid käski: "Älkööt muut kuin leeviläiset kantako Jumalan arkkia; sillä heidät on Herra valinnut kantamaan Jumalan arkkia ja palvelemaan häntä ikuisesti."

15:3 Ja Daavid kokosi kaiken Israelin Jerusalemiin, tuomaan Herran arkkia siihen paikkaan, jonka hän oli sille valmistanut.

15:4 Daavid kokosi Aaronin jälkeläiset ja leeviläiset;

15:5 Kehatin jälkeläisistä: Uurielin, päämiehen, ja hänen veljensä, sata kaksikymmentä;

15:6 Merarin jälkeläisistä: Asajan, päämiehen, ja hänen veljensä, kaksisataa kaksikymmentä;

15:7 Geersomin jälkeläisistä: Joelin, päämiehen, ja hänen veljensä, sata kolmekymmentä;

15:8 Elisafanin jälkeläisistä: Semajan, päämiehen, ja hänen veljensä, kaksisataa;

15:9 Hebronin jälkeläisistä: Elielin, päämiehen, ja hänen veljensä, kahdeksankymmentä;

15:10 Ussielin jälkeläisistä: Amminadabin,

pidä menemän heidän jälkeensä; mutta poikkeaa heistä, ettäs tulisit metsäfikunapuiden kohdalla heitä vastaan.

14:15 Ja kuin kuulet metsäfikunapuiden latvat havisevan, niin mene sotimaan; sillä Jumala on mennyt sinun edelläs lyömään Philistealaisten sotajoukkoa.

14:16 Ja David teki niinkuin Jumala hänelle oli käsenyt; ja he löivät Philistealaisten sotajoukot Gibeonista niin Gaseriin asti.

14:17 Ja Davidin nimi kuului kaikissa maissa; ja \Herra\ antoi hänen pelkonsa tulla kaikkein pakanain päälle.

15 LUKU

15:1 Ja hän rakensi itsellensä huoneita Davidin kaupunkiin, ja valmisti sian Jumalan arkille, ja valmisti sille majan.

15:2 Silloin sanoi David: ei yhdenkään pidä kantaman Jumalan arkkia, vaan Leeviläiset; sillä \Herra\ on heidät valinnut kantamaan Jumalan arkkia ja palvelemaan häntä ijankaikkisesti.

15:3 Sentähden kokosi David koko Israelin Jerusalemiin, kantamaan \Herran\ arkkia ylös siihen paikkaan, jonka hän hänelle valmistanut oli.

15:4 Ja David antoi myös tulla kokoon Aaronin lapset ja Leeviläiset:

15:5 Kahatin lapsista päämiehen Urielin, sadan ja kahdenkymmenen veljensä kanssa;

15:6 Merarin lapsista päämiehen Asajan, kahdensadan ja kahdenkymmenen veljensä kanssa;

15:7 Gersomin lapsista päämiehen Joelin, sadan ja kolmenkymmenen veljensä kanssa;

15:8 Elitsaphanin lapsista päämiehen Semajan, kahdensadan veljensä kanssa;

15:9 Hebronin lapsista päämiehen Elielin, kahdeksankymmenen veljensä kanssa;

15:10 Ussielin lapsista päämiehen

päämiehen, ja hänen veljensä, sata kaksitoista.

15:11 Ja Daavid kutsui papit Saadokin ja Ebjatarin sekä leeviläiset Uurielin, Asajan, Joelin, Semajan, Elielin ja Amminadabin

15:12 ja sanoi heille: "Te olette leeviläisten perhekuntien päämiehet. Pyhittäkää itsenne ja veljenne ja tuokaa Herran, Israelin Jumalan, arkki siihen paikkaan, jonka minä olen sille valmistanut.

15:13 Sillä sentähden, ettette ensimmäisellä kerralla olleet läsnä, mursi Herra, meidän Jumalamme, meidät; sillä me emme etsineet häntä, niinkuin olisi pitänyt."

15:14 Silloin papit ja leeviläiset pyhittäytyivät tuomaan Herran, Israelin Jumalan, arkkia.

15:15 Ja leeviläiset kantoivat Jumalan arkkia korenoilla olallansa, niinkuin Mooses oli Herran sanan mukaan käskenyt.

15:16 Ja Daavid käski leeviläisten päämiesten asettaa veljensä, veisaajat, soittimilla, harpuilla, kanteleilla ja kyмбаaleilla kaiuttamaan riemuvirsiä.

15:17 Niin leeviläiset asettivat soittamaan Heemanin, Joelin pojan, ja hänen heimolaisistaan Aasafin, Berekjan pojan, ja heidän heimolaisistaan, Merarin jälkeläisistä, Eetanin, Kuusajan pojan,

15:18 ja heidän kanssaan heidän arvossa lähinnä olevista heimolaisistaan: Sakarjan, Benin ja Jaasielin, Semiramotin, Jehielin, Unnin, Eliabin, Benajan, Maasejan, Mattitjan, Elifelehun, Miknejan, Oobed-Edomin ja Jegielin, ovenvartijat.

15:19 Ja veisaajista oli Heemanin, Aasafin ja Eetanin soitettava vaskikyмбаaleilla,

15:20 Sakarjan, Ussielin, Semiramotin, Jehielin, Unnin, Eliabin, Maasejan ja Benajan harpuilla korkeassa äänialassa,

15:21 Mattitjan, Elifelehun, Miknejan, Oobed-Edomin, Jegielin ja Asasjan

Amminadabin, sadan ja kahdeksantoistakymmenen veljensä kanssa.

15:11 Ja David kutsui papit Zadokin ja Abjatarin, ja Leviläiset, Urielin, Asajan, Joelin, Semajan, Elielin ja Amminadabin,

15:12 Ja sanoi heille: te kuin olette isäin päämiehet Leviläisten seassa, pyhittäkää teitänne veljeinne kanssa kantamaan ylös \Herran\ Israelin Jumalan arkkia siihen siaan, jonka minä hänelle valmistanut olen.

15:13 Sillä ennen kuin ette läsnä olleet, teki \Herra\ meidän Jumalamme raon meissä, ettemme häntä etsineet, niinkuin meidän tekemän piti.

15:14 Niin papit ja Leviläiset pyhittivät itsensä \Herran\ Israelin Jumalan arkkia kantamaan.

15:15 Ja Leviläisten pojat kantoivat Jumalan arkin, niinkuin Mooses \Herran\ sanan jälkeen käskenyt oli, olallansa korenoilla, jotka siinä olivat.

15:16 Ja David sanoi Leviläisten päämiehille, että he asettaisivat veljistänsä veisaajia harpuilla, psaltareilla, kanteleilla ja symbaleilla, niin että he olisivat kuultut veisaavan korkialla äänellä ilon kanssa.

15:17 Niin Leviläiset asettivat Hemanin Joelin pojan ja hänen veljistänsä Asaphin Berekian pojan, ja Merarin pojista heidän veljistänsä Etanin Kusajan pojan,

15:18 Ja heidän kanssansa heidän veljensä toisesta vuorosta, Sakarian, Benin, Jaeselin, Semiramotin, Jehielin, Unnin, Eliabin, Benajan, Maesejan, Mattitjan, Eliphelehun, Miknejan, Obededom ja Jeielin, ovenvartiat.

15:19 Sillä Heman, Asaph ja Etan olivat veisaajat vaskisymbaleilla, helistäin heliällä äänellä;

15:20 Mutta Sakaria, Ussiel, Semiramot, Jehiel, Unni, Eliab, Maesia ja Benaja psaltarilla alamotin päällä;

15:21 Vaan Mattitja ja Eliphelehu ja Mikneja, ja Obededom, Jeiel ja Ahasia veisasivat

kanteleilla matalassa äänialassa, veisuuta johtaaksensa.

15:22 Kenanja, leeviläisten johtaja kantajatehtävässä, valvoi kantamista, sillä hän oli taitava siihen.

15:23 Berekja ja Elkana olivat arkin ovenvartijat.

15:24 Ja papit Sebanja, Joosafat, Netanel, Amasai, Sakarja, Benaja ja Elieser puhalsivat torviin Jumalan arkin edellä, ja Oobed-Edom ja Jehia olivat arkin ovenvartijat.

15:25 Sitten Daavid, Israelin vanhimmat ja tuhannenpäämiehet menivät ja toivat riemuiten Herran liitonarkin Oobed-Edomin talosta.

15:26 Ja kun Jumala auttoi leeviläisiä, jotka kantoivat Herran liitonarkkia, uhrattiin seitsemän härkää ja seitsemän oinasta.

15:27 Daavid oli puettu hienosta pellavakankaasta tehtyyn viittaan ja samoin kaikki leeviläiset, jotka kantoivat arkkia, sekä veisaajat ja kantamisen johtaja Kenanja veisaajain kanssa; ja Daavidilla oli yllään pellavakasukka.

15:28 Niin koko Israel toi Herran liitonarkin riemun raikuessa ja pasunain pauhatessa, torvien, kympaalien, harppujen ja kannelten soidessa.

15:29 Kun Herran liitonarkki tuli Daavidin kaupunkiin, katseli Miikal, Saulin tytär, ikkunasta, ja nähdessään kuningas Daavidin hyppivän ja karkeloivan halveksi hän häntä sydämessään.

16 LUKU

16:1 Kun he olivat tuoneet Jumalan arkin ja asettaneet sen majaan, jonka Daavid oli sille pystyttänyt, uhrasivat he polttouhreja ja yhteysuhreja Jumalan edessä.

16:2 Ja kun Daavid oli uhrannut polttouhrin ja yhteysuhrit, siunasi hän kansan Herran nimeen.

16:3 Ja hän jakoi kaikille israelilaisille, sekä miehille että naisille, kullekin

kahdeksan kielisillä kanteleilla heidän edellensä.

15:22 Mutta Kenania Leviläisten päämies, veisumestari, piti neuvoman heitä ylhäisesti veisaamaan; sillä hän oli sangen taitava.

15:23 Ja Berekia ja Elkana olivat arkin ovenvartiat.

15:24 Mutta papit Sebania, Josaphat, Netaneel, Amasai, Sakaria, Benaja ja Elieser soittivat basunilla Jumalan arkin edessä; ja Obededom ja Jehija olivat arkin ovenvartiat.

15:25 Niin meni David ja Israelin vanhimmat ja tuhanten päämiehet noutamaan \Herran\ liitonarkkia Obededomin huoneesta ilolla.

15:26 Ja koska Jumala autti Leviläisiä, jotka kantoivat \Herran\ liitonarkkia, uhrasivat he seitsemän mullia ja seitsemän oinasta.

15:27 Ja David oli puettu liinavaatteella, ja kaikki Leviläiset, jotka arkkia kantoivat, ja veisaajat, ja Kenania veisumestari veisaajain kanssa; oli myös Davidin yllä liinainen päällisvaate.

15:28 Niin saatti koko Israel \Herran\ liitonarkin ilolla, basunain, trometein, heliäin symbalein, psaltarein ja kantelein kanssa.

15:29 Kuin \Herran\ liitonarkki tuli Davidin kaupunkiin, katsoi Mikal Saulin tytär akkunasta ja näki Davidin hyppäävän ja soittavan, niin hän katsoi hänen sydämessään ylönsä.

16 LUKU

16:1 Kuin he Jumalan arkin olivat kantaneet sisälle, asettivat he sen keskelle majaa, jonka David oli valmistanut, ja uhrasivat polttouhria ja kiitosuhria Jumalan edessä.

16:2 Ja kuin David oli täyttänyt polttouhrit ja kiitosuhrit, siunasi hän kansaa \Herran\ nimeen,

16:3 Ja jakoi jokaiselle Israelissa sekä miehille että vaimoille, jokaiselle leivän ja

leipäkakun, kappaleen lihaa ja rypälekakun.

16:4 Ja hän asetti Herran arkin eteen leeviläisiä palvelemaan ja kunnioittamaan, kiittämään ja ylistämään Herraa, Israelin Jumalaa:

16:5 Aasafin johtajaksi, toiseksi Sakarjan, sitten Jegielin, Semiramotin, Jehielin, Mattitjan, Eliabin, Benajan, Oobed-Edomin ja Jegielin soittamaan harpuilla ja kanteleilla, Aasafin helistäessä kymbaaleja

16:6 ja pappien, Benajan ja Jahasielin, soittaessa yhtämittaa torvia Jumalan liitonarkin edessä.

16:7 Silloin, sinä päivänä, ensi kerran Daavid asetti Aasafin ja hänen veljensä kiittämään Herraa näin:

16:8 "Kiittäkää Herraa, julistakaa hänen nimeänsä, tehkää hänen suuret tekonsa tiettäviksi kansojen keskuudessa.

16:9 Laulakaa hänelle, veisatkaa hänelle, puhukaa kaikista hänen ihmeistänsä.

16:10 Hänen pyhä nimensä olkoon teidän kerskauksenne; iloitkoon niiden sydän, jotka etsivät Herraa.

16:11 Kysykää Herraa ja hänen voimaansa, etsikää alati hänen kasvojansa.

16:12 Muistakaa hänen ihmetöitensä, jotka hän on tehnyt, hänen ihmeitensä ja hänen suunsa tuomioita,

16:13 te Israelin, hänen palvelijansa, siemen, Jaakobin lapset, te hänen valittunsa.

16:14 Hän, Herra, on meidän Jumalamme; hänen tuomionsa käyvät yli kaiken maan.

16:15 Muistakaa hänen liittonsa iankaikkisesti, hamaan tuhansiin polviin, sana, jonka hän on säätänyt,

16:16 liitto, jonka hän teki Aabrahamin kanssa, ja hänen lisäkille vannomansa vala.

16:17 Hän vahvisti sen käskyksi Jaakobille, Israelille iankaikkiseksi liitoksi.

16:18 Hän sanoi: 'Sinulle minä annan

kappaleen lihaa ja mitan viinaa.

16:4 Ja hän asetti \Herran\ arkin eteen muutamia Leviläisiä palveliaksi, ylistämään, kiittämään ja kunnioittamaan \Herraa\ Israelin Jumalaa.

16:5 Ne olivat: Asaph ensimmäinen, Sakaria toinen, Jeiel, Semiramot, Jehiel, Mattitja, Eliab, Benaja, Obededom ja Jeiel, psaltarein ja harppuin kanssa; mutta Asaph kiliseväisten symbalein kanssa;

16:6 Ja Benaja ja Jehasiel papit, vaskitorvilla, aina Jumalan liitonarkin edessä.

16:7 Sinä päivänä asetti David ensisti kiittämään \Herraa\, Asaphin ja hänen veljeinsä kautta.

16:8 Kiittäkää \Herraa\ ja saarnatkaa hänen nimeänsä, julistakaa hänen töitensä kansain seassa;

16:9 Veisatkaa hänelle, soittakaa hänelle, puhukaa kaikista hänen ihmeellisistä töistänsä!

16:10 Ylistäkää hänen pyhää nimeänsä, niiden sydän iloitkaan, jotka etsivät \Herraa\!

16:11 Etsikää \Herraa\ ja hänen voimaansa, etsikää hänen kasvojansa alati!

16:12 Muistakaa hänen ihmeellisiä töitensä, jotka hän tehnyt on, hänen ihmeitensä ja suunsa tuomioita,

16:13 Te Israelin hänen palveliansa siemen, te Jakobin hänen valittunsa lapset!

16:14 Hänpä on \Herra\ meidän Jumalamme, hän tuomitsee kaikessa maailmassa.

16:15 Muistakaa ijankaikkisesti hänen liittoansa, mitä hän on käsenyt tuhannelle sukukunnalle,

16:16 Jonka hän teki Aabrahamin kanssa ja hänen valaansa Isaakin kanssa;

16:17 Ja sääsi sen Jakobille säädyksi ja Israelille iankaikkiseksi liitoksi,

16:18 Ja sanoi: sinulle minä annan

Kanaanin maan, se olkoon teidän perintöösanne.'

16:19 Teitä oli vähäinen joukko, vain harvoja, ja te olitte muukalaisia siellä.

16:20 Ja he vaelsivat kansasta kansaan ja yhdestä valtakunnasta toiseen kansaan.

16:21 Hän ei sallinut kenenkään heitä vahingoittaa, ja hän rankaisi kuninkaita heidän tähtensä:

16:22 'Älkää koskeko minun voideltuihini, älkää tehkö pahaa minun profeteoilleni.'

16:23 Veisatkaa Herralle, kaikki maa, julistakaa päivästä päivään hänen pelastustekojansa.

16:24 Ilmoittakaa pakanain seassa hänen kunniaansa, hänen ihmeitensä kaikkien kansojen seassa.

16:25 Sillä Herra on suuri ja sangen ylistettävä, hän on peljättävä yli kaikkien jumalain.

16:26 Sillä kaikki kansojen jumalat ovat epäjumalia, mutta Herra on tehnyt taivaat.

16:27 Kirkkaus ja kunnia on hänen kasvojensa edessä, väkevyys ja riemu hänen asuinsijassaan.

16:28 Antakaa Herralle, te kansojen sukukunnat, antakaa Herralle kunnia ja väkevyys.

16:29 Antakaa Herralle hänen nimensä kunnia, tuokaa lahjoja ja tulkaa hänen kasvojensa eteen, kumartakaa Herraa pyhässä kaunistuksessa.

16:30 Vaviskaa hänen kasvojensa edessä, kaikki maa. Maan piiri pysyy lujana, se ei horju.

16:31 Iloitkoot taivaat, ja riemuitkoon maa; ja sanottakoon pakanain seassa: 'Herra on kuningas!'

16:32 Pauhatkoon meri ja kaikki, mitä siinä on; ihastukoot kedot ja kaikki, mitä niissä on,

16:33 riemuitkoot silloin metsän puut Herran edessä, sillä hän tulee tuomitsemaan maata.

Kanaanin maan, teidän perimisenne arvan;

16:19 Koska te vähät ja harvat olitte, ja muukalaiset siinä.

16:20 Ja he vaelsivat kansasta kansaan, ja yhdestä valtakunnasta toiseen kansaan.

16:21 Eipä hän sallinut kenenkään heitä vahingoittaa, vaan rankaisi kuninkaat heidän tähtensä.

16:22 Älkää ruvetko minun voideltuihini, ja älkää pahaa tehkö minun profetailleni!

16:23 Veisatkaa \Herralle\ kaikki maa, julistakaa päivä päivältä hänen autuuttansa!

16:24 Luetelkaa pakanain seassa hänen kunniaansa, kaikkein kansain seassa hänen ihmeitensä!

16:25 Sillä \Herra\ on suuri ja sangen kiitettävä, peljättävä kaikkein jumalain seassa;

16:26 Sillä kaikki pakanain jumalat ovat epäjumalat; mutta \Herra\ on taivaat tehnyt.

16:27 Kaunistus ja kunnia on hänen edessänsä, ja väkevyys ja ilo on hänen siassansa.

16:28 Te kansain sukukunnat, tuokaat \Herralle\, tuokaat \Herralle\ kunnia ja voima!

16:29 Tuokaat \Herralle\ hänen nimensä kunnia, tuokaat lahjoja ja tulkaa hänen eteensä. Kumartakaa \Herraa\ pyhässä kaunistuksessa!

16:30 Peljätkää häntä kaikki maailma; hän on maan vahvistanut, ettei se liiku.

16:31 Taivaat iloitkaan ja maa riemuitkaan, sanottakaan pakanain seassa, että \Herra\ hallitsee!

16:32 Meri pauhatkaan ja mitä siinä on, kedot iloitkaan ja kaikki, mitä sen päällä on.

16:33 Ja ihastukaan kaikki puut metsissä \Herran\ edessä; sillä hän tulee tuomitsemaan maata.

16:34 Kiittäkää Herraa, sillä hän on hyvä, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti.

16:35 Ja sanokaa: 'Pelasta meidät, sinä pelastuksemme Jumala, kokoa ja vapahda meidät pakanain seasta, että me kiittäisimme sinun pyhää nimeäsi ja kerskaisimme sinun ylistyksestäsi.'

16:36 Ylistetty olkoon Herra, Israelin Jumala, iankaikkisesta iankaikkiseen." Ja kaikki kansa sanoi: "Amen", ja ylisti Herraa.

16:37 Ja hän asetti Aasafin ja hänen veljensä sinne Herran liitonarkin eteen tekemään vakituista palvelusta arkin edessä, kunakin päivänä sen päivän palveluksen,

16:38 mutta Oobed-Edomin ja heidän veljensä, yhteensä kuusikymmentä kahdeksan, nimittäin Oobed-Edomin, Jeditunin pojan, ja Hoosan, ovenvartijoiksi.

16:39 Ja pappi Saadokin ja hänen veljensä, papit, hän asetti Herran asumuksen eteen, uhrikukkulalle, joka on Gibeonissa,

16:40 uhraamaan polttouhreja Herralle polttouhrialttarilla, aina aamuin ja illoin, kaikki niinkuin on kirjoitettuna Herran laissa, jonka hän on antanut Israelille.

16:41 Ja heidän kanssaan olivat Heeman ja Jedutun ynnä muut valitut, nimeltä mainitut, kiittämässä Herraa siitä, että hänen armonsa pysyy iankaikkisesti.

16:42 Näiden, Heemanin ja Jedutunin, hallussa oli torvet ja kymbaalit soittajia varten ynnä muut soittimet Jumalan virttä varten. Ja Jedutunin pojat vartioivat ovia.

16:43 Sitten kaikki kansa lähti kukin kotiinsa, ja Daavid kääntyi takaisin tervehtimään perhettänsä.

17 LUKU

17:1 Kerran, kun Daavid istui linnassansa, sanoi Daavid profeetta Naatanille: "Katso, minä asun setripuisessa palatsissa, mutta Herran liitonarkki on telttakankaan alla."

16:34 Kiittäkää \Herraa\, sillä hän on hyvä, ja hänen laupiutensa on ijankaikkinen!

16:35 Ja sanokaat: auta meitä Jumala, meidän vapahtajamme, ja kokoa meitä ja kehitä meitä pakanoista, että me kiittäisimme sinun pyhää nimeäs ja kerskaisimme sinun kiitoksessas.

16:36 Kiitetty olkoon \Herra\ Israelin Jumala iankaikkisesta iankaikkiseen; ja kaikki kansa sanokaan: amen! ja kiittäkään \Herraa\!

16:37 Näin jätti hän \Herran\ liitonarkin eteen Asaphin ja hänen veljensä, palvelemaan alinomati arkin edessä jokapäiväisessä työssä;

16:38 Mutta Obededomin ja hänen kahdeksan veljeänsä seitsemättäkymmentä, ja Obededomin Jeditunin pojan ja Hossan, ovenvartiaksi.

16:39 Ja papin Zadokin ja papit hänen veljensä pani hän \Herran\ majan eteen Gibeonin korkeudelle,

16:40 Tekemään päivä päivältä \Herralle\ polttouhria polttouhrin alttarilla aamulla ja ehtoolla; kaiketi niinkuin kirjoitettu on \Herran\ laissa, ja hän Israelille käsenyt oli;

16:41 Ja Hemanin ja Jedutunin heidän kanssansa, ja muut valitut, nimeltänsä nimitetyt, kiittämään \Herraa\, että hänen laupiutensa on ijankaikkisesti;

16:42 Ja Hemanin ja Jedutunin heidän kanssansa, vaskitorvilla ja symbaleilla soittamaan, ja Jumalan kanteleilla. Mutta Jedutunin pojat pani hän ovenvartiaksi.

16:43 Ja näin matkusti kaikki kansa kukin kotiansa; David myös palasi siunaamaan huonettansa.

17 LUKU

17:1 Ja tapahtui, kuin David asui huoneessansa, sanoi hän propheta Natanille: katso, minä asun sedrihuoneessa, ja \Herran\ liitonarkki on vaatetten alla.

Naatan sanoi Daavidille:

17:2 "Tee vain kaikki, mitä mielessäsi on, sillä Jumala on sinun kanssasi."

17:3 Mutta sinä yönä tapahtui, että Naatanille tuli tämä Jumalan sana:

17:4 "Mene ja sano minun palvelijalleni Daavidille: Näin sanoo Herra: Et sinä ole rakentava minulle huonetta asuakseni.

17:5 Minä en ole asunut huoneessa siitä päivästä asti, jona johdatin Israelin tänne, tähän päivään saakka, vaan minä olen muuttanut teltasta telttaan ja asumuksesta asumukseen.

17:6 Olenko minä koskaan, missä olenkin vaeltanut kaikessa Israelissa, kenellekään Israelin tuomareista, joita olen asettanut kaitsemaan kansaani, sanonut näin: Miksi ette ole rakentaneet minulle setripuista huonetta?

17:7 Sano siis minun palvelijalleni Daavidille: Näin sanoo Herra Sebaot: Minä olen ottanut sinut laitumelta, lammasten jäljestä, kansani Israelin ruhtinaaksi.

17:8 Ja minä olen ollut sinun kanssasi kaikkialla, missä sinä vaelsit, ja olen hävittänyt kaikki vihollisesi sinun tieltäsi. Ja minä teen sinulle nimen, suurimpien nimien vertaisen maan päällä.

17:9 Ja minä valmistan sijan kansalleni Israelille ja istutan sen niin, että se asuu paikallansa eikä enää ole levoton eivätkä vääryyden tekijät sitä enää vaivaa niinkuin ennen,

17:10 siitä ajasta saakka, jolloin minä asetin tuomareita kansalleni Israelille. Ja minä nöyryytän kaikki sinun vihollisesi. Ja minä ilmoitan sinulle, että Herra on rakentava sinulle huoneen.

17:11 Kun sinun päiväsi ovat päättyneet ja sinä lähdet isiesi tykö, korotan minä sinun seuraajaksesi jälkeläisesi, joka on yksi sinun pojistasi; ja minä vahvistan hänen kuninkuutensa.

17:12 Hän on rakentava minulle huoneen,

17:2 Natan sanoi Davidille: kaikki mikä sinun sydämessäs on, tee, sillä Herra on sinun kanssas.

17:3 Mutta sinä yönä tuli Jumalan sana Natanin tykö ja sanoi:

17:4 Mene ja sano palvelialleni Davidille: näin sanoo \Herra\; ei sinun pidä minulle rakentaman huonetta asuakseni;

17:5 Sillä en minä ole asunut yhdessäkään huoneessa siitä päivästä, kuin minä Israelin lapset johdatin ulos, tähän päivään asti, vaan minä olen aina ollut majoissa ja tabernaklissa.

17:6 Kuhunka ikänä minä vaelsin koko Israelissa, olenko minä puhutellut jotakuta tuomaria Israelissa, jonka minä olen käskenyt kaita minun kansaani, ja sanonut: miksi ette ole minulle rakentaneet sedrihuonetta?

17:7 Niin sano nyt näin palvelialleni Davidille: näin sanoo \Herra\ Zebaot: minä olen ottanut sinun kedolta, kussas lampaita kaitsit, kansani Israelin päämieheksi,

17:8 Ja olen ollut sinun kanssas, kuhunkas ikänä vaelsit, ja olen hävittänyt kaikki vihamiehes edestäs, ja olen tehnyt sinulle nimen, niiden suurten nimien jälkeen, jotka maan päällä ovat;

17:9 Mutta minä panen kansalleni Israelille paikan ja istutan sen niin, että se siinä asuu ja ei enään liikuteta, ja pahan kansan ei pidä enää sitä vaivaaman niinkuin ennen.

17:10 Ja siitä ajasta, jona minä asetin tuomarit kansalleni Israelille, painoin minä kaikki sinun vihamiehes alas: ja minä ilmoitan sinulle \Herran\ rakentavan sinulle huoneen.

17:11 Ja pitää tapahtuman, kuin sinun aikas on täytetty, että sinä menet isäis tykö, niin minä herätän sinun siemenes sinun jälkees, joka pitää oleman sinun pojistas, ja minä vahvistan hänen valtakuntansa.

17:12 Hän rakentaa minulle huoneen, ja

ja minä vahvistan hänen valtaistuimensa ikuisiksi ajoiksi.

17:13 Minä olen oleva hänen isänsä, ja hän on oleva minun poikani; ja armoani minä en ota häneltä pois, niinkuin otin siltä, joka oli sinun edelläsi.

17:14 Ja minä pidän hänet pystyssä huoneessani ja valtakunnassani iäti, ja hänen valtaistuimensa on oleva iäti vahva."

17:15 Aivan näillä sanoilla ja tämän näyn mukaan Naatan puhui Daavidille.

17:16 Niin kuningas Daavid meni ja asettui Herran eteen ja sanoi: "Mikä olen minä, Herra Jumala, ja mikä on minun sukuni, että olet saattanut minut tähän asti?"

17:17 Mutta tämäkin on ollut vähän sinun silmissäsi, Jumala, ja niin sinä olet puhunut palvelijasi suvulle myöskin kaukaisista asioista ja olet nähnyt minut nousevina ihmispolvina, Herra Jumala.

17:18 Mitä Daavid enää sinulle puhuisi kunniaista, jota olet osoittanut palvelijallesi? Sinähän tunnet palvelijasi.

17:19 Herra, palvelijasi tähden ja oman mielesi mukaan sinä olet tehnyt kaiken tämän suuren ja ilmoittanut kaikki nämä suuret asiat.

17:20 Herra, kaiken sen mukaan, mitä me olemme korvillamme kuulleet, ei ole sinun vertaistasi, eikä ole muuta jumalaa kuin sinä.

17:21 Ja missä on maan päällä toista kansaa sinun kansasi Israelin vertaista, jota Jumala itse on käynyt lunastamaan kansaksensa, ja niin sinä olet tehnyt itsellesi suuren ja peljättävän nimen karkoittamalla pakanat kansasi tieltä, jonka sinä Egyptistä lunastit.

17:22 Ja sinä olet asettanut kansasi Israelin omaksi kansaksesi ikuisiksi ajoiksi, ja sinä, Herra, olet tullut heidän Jumalaksensa.

minä vahvistan hänen istuimensa ijankaikkisesti.

17:13 Minä olen hänen isänsä, ja hän on minun poikani: ja en minä käännä laupiuttani häneltä pois, niinkuin minä sen käänsin häneltä pois, joka sinun edelläsi oli;

17:14 Mutta minä asetan hänen minun huoneeseni ja valtakuntaani ijankaikkisesti, niin että hänen istuimensa on pysyväinen ijankaikkisesti.

17:15 Ja kuin Natan kaikkein näiden sanain jälkeen ja kaiken tämän näyn jälkeen Davidin kanssa puhunut oli,

17:16 Niin tuli kuningas David ja oli \Herran\ edessä, ja sanoi: kuka olen minä, \Herra\ Jumala? ja mikä on minun huoneeni, ettäs olet saattanut minun tähän asti?"

17:17 Ja tämä on vähä ollut sinun silmäis edessä, Jumala, mutta sinä olet myös puhunut sinun palvelias huoneelle kaukaisista asioista, ja olet katsellut minun niinkuin ihmisen hahmossa, joka on \Herra\ Jumala korkeudessa.

17:18 Mitä enempää David mahtaa anoa sinulta, ettäs kunnioittaisit palvelias? sillä sinä tunnet palvelias.

17:19 \Herra\, palvelias tähden ja sinun sydämes jälkeen olet sinä kaikki nämät suuret asiat tehnyt, ilmoittaakses kaikki ne suuret työt.

17:20 \Herra\, ei ole sinun kaltaistas ja ei ole Jumalaa paitsi sinua, kaiken senjälkeen, minkä me korvillamme kuulleet olemme.

17:21 Ja mikä kansa maan päällä on niinkuin kansa Israel, jota Jumala mennyt on vapahtamaan itsellensä kansaksi, ja tekemään itsellensä nimeä suurista ja hirmuisista töistä, ajain pakanat ulos kansas edestä, jonkas Egyptistä vapahtanut olet?"

17:22 Ja olet tehnyt kansa Israelin itselles ijankaikkiseksi kansaksi, ja sinä \Herra\ olet heidän Jumalaksensa tullut.

17:23 Niin olkoon nyt, Herra, se sana, jonka sinä olet puhunut palvelijastasi ja hänen suvustansa, vahva ikuisiksi ajoiksi. Tee, niinkuin olet puhunut.

17:24 Silloin sinun nimesi on oleva vahva ja tuleva suureksi ikuisiksi ajoiksi, ja se on oleva: Herra Sebaot, Israelin Jumala, Jumala Israelissa. Ja palvelijasi Daavidin suku on pysyvä sinun edessäsi.

17:25 Sillä sinä, minun Jumalani, olet ilmoittanut palvelijallesi rakentavasi hänelle huoneen. Siitä palvelijasi on saanut rohkeuden rukoilla sinun edessäsi.

17:26 Ja nyt, Herra, sinä olet Jumala; ja kun olet luvannut palvelijallesi tämän hyvän,

17:27 niin suvaitse nyt siunata palvelijasi sukua, että se pysyisi iäti sinun edessäsi. Sillä mitä sinä, Herra, siunaat, se on oleva siunattu iäti."

18 LUKU

18:1 Sen jälkeen Daavid voitti filistealaiset ja nöyryytti heidät; ja hän otti Gatin ja sen tytärkaupungit filistealaisten käsistä.

18:2 Hän voitti myös mooabilaiset, ja niin mooabilaiset tulivat Daavidin veronalaisiksi palvelijoiksi.

18:3 Samoin Daavid voitti Hadareserin, Sooban kuninkaan, Hamatin suunnalla, kun tämä oli menossa lujittamaan valtaansa Euftrat-virran rannoille.

18:4 Ja Daavid otti häneltä tuhat vaunuhevosta, seitsemäntuhatta ratsumiestä ja kaksikymmentä tuhatta jalkamiestä, ja Daavid katkoi kaikilta vaunuhevosilta vuohisjänteet; ainoastaan sata vaunuhevosta hän niistä säästi.

18:5 Ja kun Damaskon aramilaiset tulivat auttamaan Hadareseria, Sooban kuningasta, voitti Daavid kaksikymmentäkaksi tuhatta aramilaista.

18:6 Ja Daavid asetti maaherroja Damaskon Aramiin; ja aramilaiset tulivat Daavidin veronalaisiksi palvelijoiksi. Näin Herra antoi Daavidille voiton, mihin

17:23 Nyt \Herra\, se sana, jonka puhunut olet palveliastasi ja hänen huoneestansa, vahvistukoon ijankaikkisesti! ja tee niinkuin sinä puhunut olet.

17:24 Vahvistukoon ja suureksi tulkoon sinun nimes ijankaikkisesti! että sanottaisiin: \Herra\ Zebaot, Israelin Jumala, on Jumala Israelissa, ja palvelias Davidin huone olkoon pysyväinen sinun edessäsi!

17:25 Sillä sinä, Jumalani, olet ilmoittanut palvelias korvain kuullen, että rakennat hänelle huoneen, sentähden on palvelias aikonut rukoilla sinun edessäsi.

17:26 Nyt \Herra\, sinä olet Jumala, ja sinä olet tätä hyvää puhunut palvelialles;

17:27 Niin rupee nyt siunaamaan palvelias huonetta, että se pysyis ijankaikkisesti sinun edessäsi; sillä sinä \Herra\ olet siunannut sen, niin olkoon se siunattu ijankaikkisesti!

18 LUKU

18:1 Sitte löi David Philistealaiset ja vaati allensa heidät, ja hän otti Gatin kylinensä Philistealaisten kädestä.

18:2 Hän löi myös Moabilaiset, niin että he tulivat Davidille alamaisiksi ja veivät hänelle lahjoja.

18:3 David löi myös Hadareserin Zoban kuninkaan Hamatissa, silloin kuin hän meni asettamaan sotajoukkoonsa Phratin veden tykö.

18:4 Ja David voitti häneltä tuhannen vaunua, seitsemäntuhatta hevostä ja kaksikymmentätuhatta jalkamiestä. Ja David raiskasi kaikki vaunut, ja piti heistä tallella sata vaunua.

18:5 Ja Syrialaiset Damaskusta tulivat Hadareserin Zoban kuninkaan apuun; mutta David löi Syrialaisista kaksikolmattakymmentä tuhatta miestä.

18:6 Ja David asetti vartiat Syrian Damaskuun, niin että Syrialaiset tulivat Davidin alamaisiksi ja veivät hänelle lahjoja; sillä \Herra\ autti Davidia, kuhunka ikänä

tahansa tämä meni.

18:7 Ja Daavid otti ne kultavarustukset, jotka Hadareserin palvelijoilla oli yllään, ja vei ne Jerusalemiin.

18:8 Mutta Hadareserin kaupungeista, Tibhatista ja Kuunista, Daavid otti sangen paljon vaskea. Siitä Salomo teetti vaskimeren, pylvääät ja vaskikalut.

18:9 Kun Toou, Hamatin kuningas, kuuli, että Daavid oli voittanut Hadareserin, Sooban kuninkaan, koko sotajoukon,

18:10 lähetti hän poikansa Hadoramin kuningas Daavidin luo tervehtimään häntä ja onnittelemaan häntä siitä, että hän oli taistellut Hadareserin kanssa ja voittanut hänet; Hadareser oli näet ollut Tooun vastustaja. Ja hänellä oli mukanaan kaikkinaisia kulta-, hopea- ja vaskikaluja.

18:11 Nekin kuningas Daavid pyhitti Herralle samoin kuin hopean ja kullan, minkä hän oli ottanut kaikilta kansoilta: Edomilta, Mooabilta, ammonilaisilta, filistealaisilta ja Amalekilta.

18:12 Ja kun Abisai, Serujan poika, oli Suolalaaksossa voittanut edomilaiset, kahdeksantoista tuhatta miestä,

18:13 asetti hän maaherroja Edomiin, ja kaikki edomilaiset tulivat Daavidin palvelijoiksi. Näin Herra antoi Daavidille voiton, mihin tahansa tämä meni.

18:14 Ja Daavid hallitsi koko Israelia ja teki kaikelle kansallensa sitä, mikä oikeus ja vanhurskaus on.

18:15 Jooab, Serujan poika, oli sotajoukon ylipäällikkönä, ja Joosafat, Ahiludin poika, oli kanslerina.

18:16 Saadok, Ahitubin poika, ja Abimelek, Ebjatarin poika, olivat pappeina, ja Savsä oli kirjuriina.

18:17 Benaja, Joojadan poika, oli kreettien ja pleettien päällikkönä; mutta Daavidin pojat olivat ensimmäiset kuninkaan rinnalla.

hän vaelsi.

18:7 Ja David otti ne kultaiset kilvet, jotka olivat Hadareserin palvelioilla, ja vei ne Jerusalemiin.

18:8 Otti myös David Hadareserin kaupungeista Tibhatista ja Kunista juuri paljon vaskea, josta Salomo teki vaskimeren, patsaat ja vaskiastioita.

18:9 Ja kuin Togu Hematin kuningas kuuli Davidin lyöneen kaiken Hadareserin Zoban kuninkaan sotajoukon,

18:10 Lähetti hän poikansa Hadoramin kuningas Davidin tykö, tervehtimään häntä ystävällisesti ja siunaamaan häntä, että hän Hadareserin kanssa sotinut ja hänen lyönyt oli; sillä Togulla oli sota Hadareserin kanssa: niin myös kaikellaisia kultaisia, hopiaisia ja vaskisia asioita (lähetti hän).

18:11 Ja kuningas David pyhitti ne \Herralle\ sen sen hopian ja kullan kanssa, jonka hän oli ottanut kaikilta pakanoilta, Edomilaisilta, Moabilaisilta, Ammonin lapsilta, Philistealaisilta ja Amalekilaisilta.

18:12 Ja Abisai Zerujan poika löi Suolalaaksossa Edomilaisista kahdeksantoistakymmentä tuhatta,

18:13 Ja asetti vartiat Edomiin, niin että kaikki Edomilaiset olivat Davidin alamaiset; sillä \Herra\ autti Davidia, kuhunka ikänä hän vaelsi.

18:14 Ja niin hallitsi David kaiken Israelin, ja hän teki oikeuden ja hurskauden kaikelle kansallensa.

18:15 Joab Zerujan poika oli sotajoukon päällä, Josaphat Ahiludin poika oli kansleri.

18:16 Zadok Ahitobin poika ja Abimelek Abjatarin poika olivat papit, Sausa oli kirjoittaja.

18:17 Benaja Joojadan poika oli Kretin ja Pletin päällä. Ja Davidin pojat olivat ensimmäiset kuninkaan käsillä.

19 LUKU

19:1 Sen jälkeen ammonilaisten kuningas Naahas kuoli, ja hänen poikansa tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

19:2 Niin Daavid sanoi: "Minä osoitan laupeutta Haanunille, Naahaan pojalle, sillä hänen isänsä osoitti laupeutta minulle." Ja Daavid lähetti sanansaattajat lohduttamaan häntä hänen isänsä kuoleman johdosta. Kun Daavidin palvelijat tulivat ammonilaisten maahan Haanunin luo lohduttamaan häntä,

19:3 sanoivat ammonilaisten päämiehet Haanunille: "Luuletko sinä, että Daavid tahtoo kunnioittaa sinun isääsi, kun hän lähettää lohduttajia sinun luoksesi? Varmaankin hänen palvelijansa ovat tulleet luoksesi tutkimaan ja hävittämään ja vakoilemaan maata."

19:4 Niin Haanun otatti kiinni Daavidin palvelijat, ajatti heidän partansa ja leikkautti toisen puolen heidän vaatteistaan, peräpuolia myöten, ja päästi heidät sitten menemään.

19:5 Kun tultiin kertomaan Daavidille miehistä, lähetti hän sanan heitä vastaan, sillä miehiä oli pahasti häväistyt. Ja kuningas käski sanoa: "Jääkää Jerikoon, kunnes partanne on kasvanut, ja tulkaa sitten takaisin."

19:6 Kun ammonilaiset huomasivat joutuneensa Daavidin vihoihin, lähettivät Haanun ja ammonilaiset tuhat talenttia hopeata palkatakseen itsellensä Mesopotamiasta, Maakan Aramista ja Soobasta sotavaunuja ja ratsumiehiä.

19:7 Niin he palkkasivat itselleen kolmekymmentäkaksi tuhatta sotavaunua sekä Maakan kuninkaan ja hänen väkensä; nämä tulivat ja leiriytyivät Meedeban edustalle. Ja ammonilaiset kokoontuivat kaupungeistaan ja lähtivät sotaan.

19:8 Kun Daavid sen kuuli, lähetti hän Joabin ja koko sotajoukon, urhot.

19:9 Niin ammonilaiset lähtivät ja asettuivat sotarintaan kaupungin portin

19 LUKU

19:1 Sen jälkeen tapahtui, että Nahas Ammonin lasten kuningas kuoli, ja hänen poikansa tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

19:2 Niin David sanoi: minä osoitan laupiuden Hanunille Nahaksen pojalle; sillä hänen isänsä on tehnyt laupiuden minun kohtaani. Ja David lähetti sanansaattajat lohduttamaan häntä hänen isänsä tähden. Ja Davidin palvelijat tulivat Ammonin lasten maalle Hanunin tykö, lohduttamaan häntä.

19:3 Niin sanoivat Ammonin lasten ylimmäiset Hanunille: luuletkos Davidin kunnioittavan isääs sinun silmäis edessä, että hän lähetti lohduttajat sinun tykö? ja eikö hänen palveliansa tulleet sinun tykö tutkistelemaan, kukistamaan ja vakoomaan maata?

19:4 Silloin otti Hanun Davidin palvelijat, ajeli heidät ja leikkasi puolen heidän vaatteistansa liki kupeisiin asti, ja päästi heidät menemään.

19:5 Ja he menivät, ja se tehtiin Davidille tietäväksi niistä miehistä. Ja hän lähetti heitä vastaan (sillä miehet olivat sangen suuresti häväistyt), ja kuningas sanoi: olkaat siihenasti Jerihossa kuin teidän partanne kasvaa, tulkaat sitte jälleen.

19:6 Mutta kuin Ammonin lapset näkivät haisevansa Davidin edessä, lähetti Hanun ja Ammonin lapset tuhannen leiviskää hopiaa, palkataksensa vaunuja ja hevostmiehiä Mesopotamiasta ja Syrian Maekasta ja Sobasta.

19:7 Ja he palkkasivat kaksineljäntäkymmentä tuhatta vaunua, ja Maakan kuninkaan väkinensä. He tulivat ja sioittivat itsensä Medban eteen. Ja Ammonin lapset kokoontuivat myös kaupungeistansa ja tulivat sotaan.

19:8 Kuin David sen kuuli, lähetti hän Joabin ulos ja koko sankarein sotajoukon.

19:9 Ja Ammonin lapset olivat lähteneet ja hankitsivat heitänsä sotaan kaupungin

edustalle, mutta kuninkaat, jotka olivat tulleet sinne, olivat eri joukkona kedolla.

19:10 Kun Jooab näki, että häntä uhkasi hyökkäys edestä ja takaa, valitsi hän miehiä kaikista Israelin valiomiehistä ja asettui sotarintaan aramilaisia vastaan.

19:11 Mutta muun väen hän antoi veljensä Abisain johtoon, ja nämä asettuivat sotarintaan ammonilaisia vastaan.

19:12 Ja hän sanoi: "Jos aramilaiset tulevat minulle ylivoimaisiksi, niin tule sinä minun avukseni; jos taas ammonilaiset tulevat sinulle ylivoimaisiksi, niin minä autan sinua.

19:13 Ole luja, ja pysykäämme lujina kansamme puolesta ja meidän Jumalamme kaupunkien puolesta. Tehkoon sitten Herra, minkä hyväksi näkee."

19:14 Sitten Jooab ja väki, joka oli hänen kanssaan, ryhtyi taisteluun aramilaisia vastaan, ja nämä pakenivat häntä.

19:15 Ja kun ammonilaiset näkivät aramilaisten pakenevan, pakenivat hekin hänen veljeensä Abisaita ja menivät kaupunkiin. Mutta Jooab lähti Jerusalemiin.

19:16 Kun aramilaiset näkivät, että Israel oli voittanut heidät, lähettivät he sanansaattajat nostattamaan niitä aramilaisia, jotka asuivat tuolla puolella Eufrat-virran ja joita johti Soofak, Hadareserin sotapäällikkö.

19:17 Kun se ilmoitettiin Daavidille, kokosi hän kaiken Israelin ja meni Jordanin yli, ja tultuaan heitä lähelle hän asettui sotarintaan heitä vastaan. Ja kun Daavid oli asettunut sotarintaan aramilaisia vastaan, ryhtyivät nämä taisteluun hänen kanssaan.

19:18 Mutta aramilaiset pakenivat Israelia, ja Daavid tappoi aramilaisilta seitsemäntuhatta vaunuhevosta ja neljäkymmentä tuhatta jalkamiestä ja surmasi heidän sotapäällikkönsä Soofakin.

19:19 Kun Hadareserin palvelijat näkivät, että Israel oli voittanut heidät, tekivät he Daavidin kanssa rauhan ja palvelivat häntä.

portin edessä; mutta kuninkaat, jotka tulleet olivat, olivat kedolla erinänsä.

19:10 Kuin Joab näki sodan sekä edesssä että takanansa nousevan häntä vastaan, valitsi hän kaikki parhaat miehet Israelista ja asetti ne Syrialaisia vastaan.

19:11 Muun väen antoi hän veljensä Abisain käden alle, ja he varustivat itsensä Ammonin lapsia vastaan.

19:12 Ja hän sanoi: jos Syrialaiset tulevat minua väkevämmäksi, niin tule minun avukseni; ja jos Ammonin lapset tulevat sinua väkevämmäksi, niin minä autan sinua.

19:13 Ole miehuullinen, ja olkaamme vahvat kansamme edestä ja Jumalamme kaupunkien edestä: mutta \Herra\ tehkoon niinkuin hänelle otollinen on!

19:14 Ja Joab lähestyi sillä väellä, joka hänen kanssansa oli, sotimaan Syrialaisia vastaan; ja ne pakenivat häntä.

19:15 Kuin Ammonin lapset näkivät Syrialaisen pakenevan, pakenivat hekin Abisaita hänen veljeensä ja menivät kaupunkiin; ja Joab meni Jerusalemiin.

19:16 Kuin Syrialaiset näkivät itsensä Israelilta lyödyksi, lähettivät he sanansaattajat ja toivat Syrialaiset tuolta puolelta virtaa. Ja Sophak Hadareserin sodanpäämies meni heidän edellensä.

19:17 Kuin se oli Davidille sanottu, kokosi hän koko Israelin ja meni Jordanin ylitse. Ja kuin hän tuli heidän tykönsä, asettui hän heitä vastaan; ja David asetti itsensä Syrialaisia vastaan sotaan, ja ne sotivat hänen kanssansa.

19:18 Mutta Syrialaiset pakenivat Israelia. Ja David tappoi Syrialaisista seitsemäntuhatta vaunua ja neljäkymmentä tuhatta jalkamiestä, hän tappoi myös Sophakin sodanpäämiehen.

19:19 Ja koska Hadareserin palvelijat näkivät itsensä lyödyksi Israelilta, tekivät he rauhan Davidin kanssa, ja olivat hänen

Sitten aramilaiset eivät enää tahtoneet auttaa ammonilaisia.

20 LUKU

20:1 Vuoden vaihteessa, kuningasten sotaanlähtöaikana, vei Jooab sotajoukon sotaretkelle; ja hän hävitti ammonilaisten maata ja piiritti Rabbaa. Mutta Daavid itse jäi Jerusalemiin. Sitten Jooab valtasi Rabban ja hävitti sen.

20:2 Ja Daavid otti heidän kuninkaansa kruunun hänen päästänsä ja havaitsi sen painavan talentin kultaa, ja siinä oli kallis kivi; se pantiin Daavidin päähän. Ja hän vei kaupungista hyvin paljon saalista.

20:3 Ja kansan, joka siellä oli, hän vei pois ja pani sahaamaan kiviä, pani rautahakkujen ja kivisahojen ääreen. Näin Daavid teki kaikille ammonilaisten kaupungeille. Sitten Daavid ja kaikki väki palasi Jerusalemiin.

20:4 Sen jälkeen syttyi taistelu filistealaisia vastaan Geserissä. Silloin huusalainen Sibbekai surmasi Sippain, joka oli Raafan jälkeläisiä, ja niin heidät nöyryytettiin.

20:5 Taas oli taistelu filistealaisia vastaan, ja Elhanan, Jaaorin poika, surmasi Lahmin, gatilaisen Goljatin veljen, jonka peitsen varsi oli niinkuin kangastukki.

20:6 Taas oli taistelu Gatissa. Siellä oli suurikasvuinen mies, jolla oli kuusi sormea ja kuusi varvasta, yhteensä kaksikymmentä neljä; hänkin polveutui Raafasta.

20:7 Ja kun hän häpäisi Israelia, surmasi hänet Joonatan, Daavidin veljen Simean poika.

20:8 Nämä polveutuivat gatilaisesta Raafasta; he kaatuivat Daavidin ja hänen palvelijainsa käden kautta.

21 LUKU

21:1 Mutta saatana nousi Israelia vastaan ja yllytti Daavidin laskemaan Israelin.

21:2 Niin Daavid sanoi Jooabille ja kansan

palveliansa; ja Syrialaiset ei tahtoneet enää auttaa Ammonin lapsia.

20 LUKU

20:1 Ja kuin ajastaika kulunut oli siihen aikaan kuin kuninkaat lähtevät ulos, johdatti Joab sotajoukon ja hävitti Ammonin lasten maan, tuli ja piiritti Rabban; mutta David oli Jerusalemissa. Ja Joab löi Rabban ja kukisti sen.

20:2 Ja David otti heidän kuninkaansa kruunun hänen päästänsä ja löysi sen painavan leiviskän kultaa, ja siinä oli kalliita kiviä, ja se pantiin Davidin päähän. Hän toi myös sangen paljon saalista kaupungista.

20:3 Mutta väen, joka siellä oli, toi hän ulos ja siirsi heidät sahoihin ja rautahaudoille ja kirvestöihin. Niin teki David kaikkein Ammonin lasten kaupunkein kanssa. Ja David palasi sitte kaiken väen kanssa Jerusalemiin.

20:4 Sitte nousi sota taas Gaserissa Philistealaisten kanssa. Silloin löi Sibbekai Husatilainen Sippain, joka oli Raphan lapsia, ja he lannistettiin.

20:5 Ja vielä nousi sota Philistealaisten kanssa. Silloin löi Elhanan Jairin poika Lahemin Goljatin Gatilaisen veljen, jonka keihään varsi oli niinkuin kankaan puu.

20:6 Ja taas nousi sota Gatissa; siellä oli suuri mies, ja hänellä oli kuusi sormea ja kuusi varvasta, se on neljäkolmatakymmentä. Ja hän myös oli syntynyt Raphan pojista.

20:7 Ja hän pilkkasi Israelia; mutta Jonatan Simean poika, Davidin veljen poika, löi hänen.

20:8 Nämät olivat syntyneet Raphalle Gatissa; ja he lankesivat Davidin käden ja hänen palveliainsa kätten kautta.

21 LUKU

21:1 Ja saatana seisoi Israelia vastaan ja kehoitti Davidin lukemaan Israelia.

21:2 Ja David sanoi Jooabille ja kansan

päämiehille: "Menkää ja laskekaa Israel Beersebasta Daaniin asti ja ilmoittakaa minulle, että saan tietää heidän lukumääränsä."

21:3 Jooab vastasi: "Herra lisätköön kansansa, olkoon se kuinka suuri tahansa, satakertaiseksi. Ovathan he, herrani, kuningas, kaikki herrani palvelijoita. Miksi herrani pyytää tätä? Miksi Israel näin joutuisi vikapääksi?"

21:4 Kuitenkin kuninkaan sana velvoitti Jooabia, ja niin Jooab lähti ja kierteli koko Israelin. Sitten hän tuli Jerusalemiin.

21:5 Ja Jooab ilmoitti Daavidille kansan lasketun lukumäärän: koko Israelissa oli yksitoistasataa tuhatta sotakuntoista miekkamiestä, ja Juudassa oli neljäsataa seitsemänkymmentä tuhatta miekkamiestä.

21:6 Mutta Leevistä ja Benjaminista hän ei pitänyt katselmusta yhdessä muiden kanssa, sillä kuninkaan käsky oli Jooabille kauhistus.

21:7 Mutta tämä asia oli Jumalan silmissä paha, ja hän löi Israelia.

21:8 Niin Daavid sanoi Jumalalle: "Minä olen tehnyt suuren synnin tehdessäni tämän; mutta anna nyt anteeksi palvelijasi rikos, sillä minä olen menetellyt ylen tyhmästi."

21:9 Ja Herra puhui Gaadille, Daavidin näkijälle, näin: "Mene ja puhu Daavidille:

21:10 Näin sanoo Herra: Kolme minä asetan sinun eteesi: valitse itsellesi yksi niistä, niin minä teen sen sinulle."

21:11 Niin Gaad meni Daavidin tykö ja sanoi hänelle: "Näin sanoo Herra: Valitse itsellesi

21:12 joko kolme nälkävuotta tahi kolme kuukautta hävitystä ahdistajaisi vainotessa, vihollistesi miekka kintereilläsi, tahi kolmeksi päiväksi Herran miekka ja ruttotauti maahan, Herran enkeli tuottamaan tuhoa koko Israelin alueelle.

ylimmäisille: menkää ja lukekaa Israel Bersebasta Daniin saakka, ja tuokaat minulle, että minä tietäisin heidän lukunsa.

21:3 Joab sanoi: \Herra\ enentäköön kansansa sata kertaa suuremmaksi kuin se nyt on. Herrani kuningas, eikö nämät kaikki ole herrani palveliat? miksi siis herrani kysyy sitä? miksi se tulis synniksi Israelille?

21:4 Mutta kuninkaan sana voitti Joabin. Ja Joab meni ja vaelsi koko Israelin ympäri, ja tuli Jerusalemiin.

21:5 Ja Joab antoi Davidille luetun kansan luvun: ja koko Israelissa oli yksitoistakymmentä kertaa satatuhatta miestä, jotka miekkaa ulos vetivät. Ja Juudassa neljäsataa tuhatta ja seitsemänkymmentä tuhatta miekan vetävää miestä.

21:6 Mutta Leviä ja Benjaminia ei hän näiden sekaan lukenut; sillä Joab kauhistui kuninkaan sanasta.

21:7 Mutta asia oli paha Jumalan silmäin edessä; ja hän löi Israelin.

21:8 Ja David sanoi Jumalalle: minä olen raskaasti syntiä tehnyt, että minä sen tehnyt olen: mutta ota palvelias vääryys pois; sillä minä olen sangen tyhmästi tehnyt.

21:9 Ja \Herra\ puhui Gadille, Davidin näkiälle, sanoen:

21:10 Mene ja puhu Davidille, sanoen: näin sanoo \Herra\: kolme minä panen sinun etees: valitse yksi niistä, ja minä teen sen sinulle.

21:11 Ja kuin Gad tuli Davidin tykö, sanoi hän hänelle: näin sanoo \Herra\: valitse sinulles:

21:12 Taikka kolme nälkävuotta, taikka kolmen kuukauden pako vihollistes edessä ja vainollises miekan edessä, että se on käsittävä sinun, eli kolmeksi päiväksi \Herran\ miekka ja ruttotauti maalle, niin että \Herran\ enkeli kadottaa kaikki Israelin

Katso nyt, mitä minä vastaan hänelle, joka minut lähetti."

21:13 Daavid vastasi Gaadille: "Minä olen suuressa hädässä. Tahdon langeta Herran käsiin, sillä hänen laupeutensa on sangen suuri; ihmisten käsiin minä en tahdo langeta."

21:14 Niin Herra antoi ruton tulla Israeliin, ja Israelista kaatui seitsemänkymmentä tuhatta miestä.

21:15 Ja Jumala lähetti enkelin Jerusalemiä vastaan tuhoamaan sitä; ja kun se sitä tuhosi, katsoi Herra siihen ja katui sitä pahaa ja sanoi tuhoojaenkelille: "Jo riittää; laske kätesi alas." Ja Herran enkeli seisoj silloin jebusilaisen Ornanin puimatantereen luona.

21:16 Kun Daavid nosti silmänsä ja näki Herran enkelin seisovan maan ja taivaan välillä, kädessänsä paljastettu miekka ojennettuna Jerusalemin yli, lankesivat Daavid ja vanhimmat, säkkeihin verhottuina, kasvoillensa.

21:17 Ja Daavid sanoi Jumalalle: "Minähän käskin laskea kansan, ja minä siis olen se, joka olen tehnyt syntiä ja menetellyt pahoin. Mutta nämä minun lampaani, mitä he ovat tehneet? Herra, minun Jumalani, sattukoon sinun kätesi minuun ja minun isäni perheeseen, mutta ei sinun kansaasi, sille vitsaukseksi."

21:18 Silloin Herran enkeli käski Gaadin sanoa Daavidille, että Daavid menisi pystyttämään Herralle alttarin jebusilaisen Ornanin puimatantereelle.

21:19 Ja Daavid meni sen sanan mukaan, jonka Gaad oli Herran nimeen puhunut.

21:20 Ja kun Ornan kääntyi, näki hän enkelin, ja hänen neljä poikaansa piiloutui; sillä Ornan oli puimassa nisuja.

21:21 Mutta Daavid meni Ornanin luo, ja kun Ornan katsahti ylös ja näki Daavidin, lähti hän puimatantereelta ja kumartui Daavidin eteen kasvoilleen maahan.

rajoilla. Niin ajattele siis nyt, mitä minun pitää häntä vastaamaan, joka minun on lähettänyt.

21:13 David sanoi Gadille: minulla on suuri ahdistus; kuitenkin tahdon minä langeta \Herran\ käsiin, sillä hänen laupiutensa on sangen suuri, en tahdo langeta ihmisten käsiin.

21:14 Ja \Herra\ antoi ruttotaudin tulla Israeliin, niin että Israelista lankesi seitsemänkymmentä tuhatta miestä.

21:15 Ja Jumala lähetti enkelin Jerusalemiin hukuttamaan sitä; ja hukuttaissa katsoi \Herra\ siihen ja katui sitä pahaa, ja sanoi enkelille, joka hukutti: nyt on kyllä, pidä kätes ylös! Mutta \Herran\ enkeli seisoj Ornanin Jebusilaisen riihen tykönä.

21:16 Ja David nosti silmänsä ja sai nähdä \Herran\ enkelin seisovan maan ja taivaan välillä, ja ulosvedetyn miekan hänen kädessänsä ojennetun Jerusalemin päälle. Niin lankesi David ja vanhimmat kasvoillensa, puetetut säkeillä.

21:17 Ja David sanoi Jumalalle: enkö minä se ole, joka annoin lukea kansan? minä se olen, joka syntiä tein ja aivan pahoin tein. Mitä nämät lampaat tehneet ovat? \Herra\ Jumalani, anna kätes olla minun ja minun isäni huoneen päälle, ja ei sinun kansallesi vaivaksi.

21:18 Ja \Herran\ enkeli sanoi Gadille että hän sanois Davidille, että David menis ja rakentais \Herralle\ alttarin Ornanin Jebusilaisen riiheen.

21:19 Ja David meni Gadin sanan jälkeen, jonka hän \Herran\ nimeen puhunut oli.

21:20 Vaan kuin Ornan käänsi itsensä ja näki neljän poikansa kanssa enkelin, lymyttivät he heitänsä; sillä Ornan tappoi nisuja.

21:21 Kuin David meni Ornanin tykö, näki Ornan ja havaitsi Davidin, ja meni riihestä ulos ja lankesi kasvoillensa Davidin eteen maahan.

21:22 Ja Daavid sanoi Ornanille: "Anna minulle puimatantereen paikka, rakentaakseni siihen Herralle alttarin; täydestä hinnasta anna se minulle, että vitsaus taukoaisi kansasta."

21:23 Ornan vastasi Daavidille: "Ota se itsellesi, ja herrani, kuningas, tehkoon, mitä hyväksi näkee. Katso, minä annan härät polttouhriksi ja puimaäkeet haloiksi sekä nisut ruokauhriksi; kaikki minä annan."

21:24 Mutta kuningas Daavid sanoi Ornanille: "Ei niin, vaan minä ostan ne sinulta täydestä hinnasta; sillä minä en ota Herralle sitä, mikä on sinun, enkä uhraa ilmaiseksi saatua polttouhria."

21:25 Niin Daavid antoi Ornanille siitä paikasta kuudensadan sekelin painon kultaa.

21:26 Ja Daavid rakensi sinne alttarin Herralle ja uhrasi polttouhreja ja yhteysuhreja, ja kun hän huusi Herraa, vastasi Herra tulella, jonka hän lähetti taivaasta polttouhrialttarille.

21:27 Ja Herra käski enkelin pistää miekkansa tuppeen.

21:28 Siihen aikaan kun Daavid näki, että Herra oli kuullut häntä jebusilaisen Ornanin puimatantereella, uhrasi hän siellä.

21:29 Mutta Herran asumus, jonka Mooses oli teettänyt erämaassa, ja polttouhrialttari olivat siihen aikaan Gibeonin uhrikukulalla.

21:30 Eikä Daavid rohjennut mennä Jumalan eteen etsimään häntä, sillä hän oli peljästynt Herran enkelin miekkaa.

22 LUKU

22:1 Ja Daavid sanoi: "Tässä olkoon Herran Jumalan temppeli ja tässä alttari Israelin polttouhria varten."

22:2 Niin Daavid käski koota muukalaiset, jotka olivat Israelin maassa. Ja hän asetti kivenhakkaajia hakkaamaan kiviä Jumalan temppelin rakentamiseksi.

22:3 Ja Daavid hankki paljon rautaa portinoven nauloiksi ja sinkilöiksi ja niin

21:22 Ja David sanoi Ornanille: anna minulle sen riihen sia, rakentaakseni siihen \Herralle\ alttarin; anna se minulle täyden rahan edestä, että vitsaus lakkais kansasta.

21:23 Ja Ornan sanoi Davidille: ota sinulles ja tee, herrani kuningas, kuin sinulle kelpaa. Katso, minä annan myös härkiä polttouhriksi ja aseita puiksi, ja nisuja ruokauhriksi: kaikki minä annan.

21:24 Mutta kuningas David sanoi Ornanille: ei niin, vaan minä tahdon peräti ostaa sen täydellä rahalla; sillä en minä ota sitä, mikä sinun on, \Herralle\ ja tee polttouhria maksamata.

21:25 Niin David antoi Ornanille sen sian edestä kuudensadan siklin painon kultaa.

21:26 Ja David rakensi siinä \Herralle\ alttarin ja uhrasi polttouhria ja kiitosuhria, ja rukoili \Herraa\; ja hän kuuli hänen tulella taivaasta polttouhrin alttarilla.

21:27 Ja \Herra\ sanoi enkelille, että hän pistäis miekkansa tuppeensa.

21:28 Kuin David näki \Herran\ kuulleeksi häntä Ornanin Jebusilaisen riihessä, uhrasi hän siellä.

21:29 Sillä \Herran\ maja, jonka Mooses oli tehnyt korvessa, ja polttouhrin alttari olivat silloin Gibeonin korkeudella.

21:30 Ja ei David taitanut mennä sen eteen kysymään Jumalaa; sillä hän oli peljästynt \Herran\ enkelin miekkaa.

22 LUKU

22:1 Ja David sanoi: tässä pitää oleman \Herran\ huone, ja tämä alttari Israelin polttouhria varten.

22:2 Ja David käski koota muukalaiset, jotka Israelin maalla olivat: ne asetti hän kivien vuoliaksi, vuolemaan kiviä Jumalan huoneen rakennukseksi.

22:3 Ja David valmisti paljon rautaa portteihin ovien nauloiksi, ja mitä yhteen

paljon vaskea, ettei se ollut punnittavissa,

22:4 ja suunnattomat määrät setripuita, sillä siidonilaiset ja tyrolaiset toivat paljon setripuita Daavidille.

22:5 Sillä Daavid ajatteli: "Minun poikani Salomo on nuori ja hento, ja Herralle rakennettava temppeli on tehtävä ylen suuri, niin että sitä mainitaan ja kiitetään kaikissa maissa. Minä siis hankin hänelle varastot." Niin Daavid hankki ennen kuolemaansa suuret varastot.

22:6 Ja hän kutsui poikansa Salomon ja käski hänen rakentaa temppelin Herralle, Israelin Jumalalle.

22:7 Ja Daavid sanoi Salomolle: "Poikani, minä aioin itse rakentaa temppelin Herran, Jumalani, nimelle.

22:8 Mutta minulle tuli tämä Herran sana: 'Sinä olet vuodattanut paljon verta ja käynyt suuria sotia. Sinä et ole rakentava temppeliä minun nimelleni, koska olet vuodattanut niin paljon verta maahan minun edessäni.

22:9 Katso, sinulle on syntyvä poika; hänestä on tuleva rauhan mies, ja minä annan hänen päästä rauhaan kaikilta hänen ympärillään asuvilta vihollisilta, sillä Salomo on oleva hänen nimensä ja minä annan rauhan ja levon Israelille hänen päivinänsä.

22:10 Hän on rakentava temppelin minun nimelleni. Hän on oleva minun poikani, ja minä olen oleva hänen isänsä. Ja minä vahvistan hänen kuninkuutensa valtaistuimen ikuisiksi ajoiksi.'

22:11 Olkoon siis Herra sinun kanssasi, poikani, että menestyisit ja saisit rakennetuksi temppelin Herralle, Jumalallesi, niinkuin hän on sinusta puhunut.

22:12 Antakoon vain Herra sinulle älyä ja ymmärrystä ja asettakoon sinut Israelia hallitsemaan ja noudattamaan Herran, Jumalasi, lakia.

22:13 Silloin sinä menestyt, jos tarkoin

naulittaa tarvittiin, ja niin paljo vaskea, ettei se punnittaa taidettu;

22:4 Ja sedripuita epäluvun; sillä Sidonilaiset ja Tyrolaiset toivat paljon sedripuita Davidille.

22:5 Ja David ajatteli: minun poikani Salomo on nuori ja heikko, mutta huone, joka pitää \Herralle\ rakettaman, pitää niin suuri oleman, että sen nimi ja kunnia korotetaan kaikissa maissa; sentähden valmistan minä nyt hänelle varaksi. Näin valmisti David paljon ennen kuolemaansa.

22:6 Ja hän kutsui poikansa Salomon ja käski hänen rakentaa huoneen \Herralle\ Israelin Jumalalle.

22:7 Ja David sanoi Salomolle: poikani, minun mieleni oli rakentaa \Herralle\ minun Jumalalleni huonetta;

22:8 Mutta \Herran\ sana tuli minun tyköni ja sanoi: sinä olet paljon verta vuodattanut ja suurta sotaa pitänyt; sentähden ei sinun pidä rakettaman minun nimelleni huonetta, ettäs niin paljon verta olet vuodattanut maan päälle minun edessäni.

22:9 Katso, poika, joka sinulle syntyy, on oleva levollinen mies; sillä minä annan levon kaikilta vihollisiltansa hänen ympärillänsä: sentähden pitää hänen nimensä oleman Salomo; sillä minä annan rauhan ja levon Israelille hänen elinaikanansa.

22:10 Hänen pitää rakettaman minun nimelleni huoneen, hänen pitää oleman minun poikani, ja minä olen hänen isänsä: ja minä vahvistan hänen valtakuntansa istuimen Israelissa ijankaikkisesti.

22:11 Niin on nyt, minun poikani, \Herra\ sinun kanssasi: sinä menestyt ja rakennat \Herralle\ sinun Jumalalles huoneen, niinkuin hän sinusta puhunut on.

22:12 Kuitenkin antakoon \Herra\ sinulle ymmärryksen ja toimen, ja asettakoon sinut Israelia hallitsemaan ja pitämään \Herran\ sinun Jumalasi lain!

22:13 Silloin sinä menestyt, koskas

noudatat niitä käskyjä ja oikeuksia, jotka Herra antoi Moosekselle Israelia varten. Ole luja ja rohkea, älä pelkää äläkä arkaile.

22:14 Katso, vaivanalaisenakin minä olen hankkinut Herran temppeliä varten satatuhatta talenttia kultaa ja tuhat kertaa tuhat talenttia hopeata sekä vaskea ja rautaa niin paljon, ettei se ole punnittavissa, sillä sitä on ylen paljon. Minä olen myös hankkinut hirssiä ja kiviä, ja sinä saat hankkia vielä lisää.

22:15 Paljon on sinulla myöskin työmiehiä, kivenhakkaajia, muurareita, puuseppiä ja kaikkinaisen työn taitajia.

22:16 Kullalla, hopealla, vaskella ja raudalla ei ole määrää. Nouse, ryhdy työhön, ja Herra olkoon sinun kanssasi!"

22:17 Ja Daavid käski kaikkia Israelin päämiehiä auttamaan poikaansa Salomoa, sanoen:

22:18 "Onhan Herra, teidän Jumalanne, ollut teidän kanssanne ja suonut teidän päästä joka taholla rauhaan; sillä hän on antanut maan asukkaat minun käsiini ja maa on tehty alamaiseksi Herralle ja hänen kansallensa.

22:19 Kääntäkää siis sydämenne ja sielunne etsimään Herraa, Jumalanne; nouskaa ja rakentakaa Herran, Jumalan, pyhäkkö, että Herran liitonarkki ja Jumalan pyhät kalut voitaisiin viedä temppeliin, joka on rakennettava Herran nimelle."

23 LUKU

23:1 Kun Daavid oli tullut vanhaksi ja saanut elämästä kyllänsä, teki hän poikansa Salomon Israelin kuninkaaksi.

23:2 Ja hän kutsui kokoon kaikki Israelin päämiehet, papit ja leeviläiset.

23:3 Ja leeviläiset luettiin, kolmikymmenvuotiset ja sitä vanhemmat, ja heidän lukumääränsä, pääluvun mukaan, oli kolmekymmentäkahdeksan tuhatta miestä.

ahkeroitset pitää niitä säätyjä ja oikeuksia, jotka \Herra\ Moseksen kautta on käskenytt Israelille. Ole vahva ja hyvässä turvassa, älä pelkää, älä myös vavahdu.

22:14 Katso, minä olen vaivassani valmistanut \Herran\ huoneesen satatuhatta leiviskää kultaa ja tuhannen kertaa tuhannen leiviskää hopiaa, niin myös vaskea ja rautaa määrättömästi (sillä niitä on ylen paljo): minä olen myös toimittanut hirssiä ja kiviä, joihin vielä lisätä taidat.

22:15 Niin on sinulla paljo työntekiöitä, kivenhakkaajia ja puuseppiä, ja kaikkia taitavia kaikkinaisiin töihin.

22:16 Kullalla, hopiolla, vaskella ja raudalla ei ole lukua: nouse siis ja tee se, \Herra\ on sinun kanssas.

22:17 Ja David käski kaikkia Israelin ylimmäisiä auttamaan poikaansa Salomoa.

22:18 Eikö \Herra\ teidän Jumalanne ole teidän kanssanne ja ole antanut teille levon joka taholta? Sillä hän on antanut maan asujamet minun käsiini, ja maa on voitettu \Herran\ ja hänen kansansa edessä.

22:19 Sentähden antakaat sydämenne ja sielunne etsiä \Herraa\ teidän Jumalanne; nouskaat ja rakentakaa \Herralle\ Jumalalle pyhä, kannettaa siihen \Herran\ liitonarkki ja pyhät Jumalan astiat huoneesen, joka \Herran\ nimeen rakennetaan.

23 LUKU

23:1 Kuin David oli vanha ja elämästä kyllänsä saanut, asetti hän poikansa Salomon Israelin kuninkaaksi,

23:2 Ja kokosi kaikki ylimmäiset Israelissa, ja papit ja Leviläiset,

23:3 Että Leviläiset luettaisiin hamasta kolmestakymmenestä ajastajasta ja sen ylitse. Ja heidän lukunsa oli päästä päähän, väkeviä miehiä, kahdeksanneljätkymmentä tuhatta,

23:4 "Näistä olkoon kaksikymmentäneljä tuhatta johtamassa töitä Herran temppelissä ja kuusi tuhatta päällysmiehinä ja tuomareina;

23:5 ja neljä tuhatta olkoon ovenvartijoina, ja neljä tuhatta ylistäköön Herraa soittimilla, jotka minä olen teettänyt ylistämistä varten."

23:6 Ja Daavid jakoi heidät osastoihin Leevin poikien Geersonin, Kehatin ja Merarin mukaan.

23:7 Geersonilaisia olivat Ladan ja Siimei.

23:8 Ladanin pojat olivat Jehiel, päämies, Seetam ja Joel, kaikkiaan kolme.

23:9 Siimein pojat olivat Selomit, Hasiel ja Haaran, kaikkiaan kolme. Nämä olivat Ladanin perhekuntien päämiehet.

23:10 Ja Siimein pojat olivat Jahat, Siina, Jeus ja Beria. Nämä olivat Siimein pojat, kaikkiaan neljä.

23:11 Jahat oli päämies, Siisa toinen; mutta Jeuksella ja Berialla ei ollut monta poikaa, niin että heistä tuli yksi perhekunta, yksi palvelusvuoro.

23:12 Kehatin pojat olivat Amram, Jishar, Hebron ja Ussiel, kaikkiaan neljä.

23:13 Amramin pojat olivat Aaron ja Mooses. Mutta Aaron poikinensa erotettiin olemaan ikuisesti pyhitetty, korkeasti-pyhä, ikuisesti suitsuttamaan Herran edessä, palvelemaan häntä ja siunaamaan hänen nimessään.

23:14 Jumalan miehen Mooseksen pojat luettiin Leevin sukukuntaan kuuluviksi.

23:15 Mooseksen pojat olivat Geersom ja Elieser.

23:16 Geersomin poika oli Sebuel, päämies.

23:17 Elieserin poika oli Rehabja, päämies; Elieserillä ei ollut muita poikia. Mutta Rehabjan poikia oli ylen paljon.

23:18 Jisharin poika oli Selomit, päämies.

23:19 Hebronin pojat olivat Jeria, päämies, Amarja toinen, Jahasiel kolmas ja Jekamam neljäs.

23:4 Joista oli neljäkolmattakymmentä tuhatta teettäjää \Herran\ huoneessa, ja kuusituhatta virkamiestä ja tuomaria;

23:5 Ja neljätuhatta ovenvartiaa ja neljätuhatta niitä, jotka \Herralles\ kiitosta veisasivat kanteleilla, jotka minä pannut olen kiitosta veisaamaan.

23:6 Ja David teki järjestyksen Levin lapsille, Gersonille, Kahatille ja Merarille.

23:7 Gersonilaisia olivat Laedan ja Simein.

23:8 Laedanin lapset: ensimmäinen Jehieli, Setam ja Joel, kolme;

23:9 Simein lapset: Salomit, Hasiel ja Haran, kolme. Nämä olivat Laedanin isäin ylimmäiset.

23:10 Olivat myös nämät Simein lapset: Jahat, Sina, Jeus ja Beria. Nämä neljä olivat Simein lapset.

23:11 Jahat oli ensimmäinen, Sina toinen. Mutta Jeuksella ja Berialla ei ollut monta lasta, sentähden luettiin ne yhdeksi isän huoneeksi.

23:12 Kahatin lapset: Amram, Jitshar, Hebron ja Ussiel, neljä.

23:13 Amramin lapset: Aaron ja Mooses. Mutta Aaron erotettiin, koska oli pyhitetty kaikkein pyhimmälle, hän ja hänen poikansa ijankaikkisesti, kantamaan suitsutusta \Herran\ edessä, ja palvelemaan häntä, ja siunaamaan hänen nimeensä ijankaikkisesti.

23:14 Ja Mooseksen Jumalan miehen lapset luettiin Leviläisten sukukuntain sekaan.

23:15 Mooseksen lapset olivat: Gersom ja Elieser.

23:16 Gersomin lapset: ensimmäinen oli Sebuel.

23:17 Elieserin lapset: ensimmäinen oli Rehabia. Ja Elieserillä ei ollut muita lapsia, vaan Rehabeamin lapsia oli paljon enempi.

23:18 Jitsharin lapset: Selomit ensimmäinen.

23:19 Hebronin lapset: Jeria ensimmäinen, Amaria toinen, Jahasiel kolmas ja Jakneam neljäs.

23:20 Ussielin pojat olivat Miika, päämies, ja Jissia toinen.

23:21 Merarin pojat olivat Mahli ja Muusi. Mahlin pojat olivat Eleasar ja Kiis.

23:22 Kun Eleasar kuoli, ei häneltä jäänyt poikia, vaan ainoastaan tyttäriä, jotka heidän serkkunsa, Kiisin pojat, ottivat vaimoiksansa.

23:23 Muusin pojat olivat Mahli, Eeder ja Jeremot, kaikkiaan kolme.

23:24 Nämä olivat Leevin pojat, heidän perhekuntiansa mukaan, perhekuntapäämiehet, niin monta kuin heitä oli ollut katselmuksessa, nimien lukumäärän mukaan, pääluvun mukaan, ne, jotka toimittivat palvelustehtäviä Herran temppelissä, kaksikymmenvuotiaat ja sitä vanhemmat.

23:25 Sillä Daavid sanoi: "Herra, Israelin Jumala, on suonut kansansa päästä lepoon ja on asuva Jerusalemissa ikuisesti.

23:26 Niinpä ei leeviläistenkään tarvitse kantaa asumusta eikä mitään kaluja, joita tarvitaan siinä tehtävissä töissä."

23:27 - Sillä Daavidin viimeisten määräysten mukaan laskettiin Leevin poikien lukuun kaksikymmenvuotiaat ja sitä vanhemmat. -

23:28 Heidän tehtäväkseen tuli: olla Aaronin poikien apuna Herran temppelin töissä; pitää huoli esikartanoista ja kammioista, kaiken pyhän puhtaana pitämisestä ja Jumalan temppelin töistä, 23:29 näkyleivistä, ruokauhriin tarvittavista lestyistä jauhoista, happamattomista ohukaisista, leivinlevystä ja jauhosekoituksesta sekä astia- ja pituusmitoista;

23:30 seisoa joka aamu kiittämässä ja ylistämässä Herraa, ja samoin joka ilta;

23:31 ja uhrata kaikki polttouhrit Herralle sapatteina, uudenkuun päivinä ja juhlina, niin paljon kuin niitä oli säädetty aina uhrattavaksi Herran edessä.

23:32 Niin heidän oli hoidettava

23:20 Ussielin lapset: Miika ensimmäinen ja Jissia toinen.

23:21 Merarin lapset: Maheli ja Musi. Mahelin lapset: Eleasar ja Kis.

23:22 Mutta Eleasar kuoli, ja ei ollut hänellä poikia, vaan tyttäriä, jotka heidän veljensä Kisin pojat naivat.

23:23 Musin lapset: Maheli, Eder ja Jeremot, kolme.

23:24 Nämät ovat Levin lapset heidän isänsä huoneen jälkeen, isäin päämiehet, jotka nimien luvun jälkeen päästä päähän luetut olivat, jotka tekivät viran töitä \Herran\ huoneen palveluksessa, kahdenkymmenen ajastaikaisista ja sen ylitse.

23:25 Sillä David sanoi: \Herra\ Israelin Jumala, joka on asuva Jerusalemissa ijankaikkisesti, on antanut kansallensa levon.

23:26 Ja ei Leviläiset tarvitse kantaa majaa kaikkein hänen kaluinsa kanssa palvelukseen.

23:27 Ja Levin lapset luettiin Davidin viimeisten sanain jälkeen Leviläisten sekaan, kahdenkymmenen vuotisista ja sen ylitse,

23:28 Että heidän piti seisoman Aaronin lasten sivussa palvelemassa \Herran\ huoneessa, kartanoilla ja kammioissa, ja kaikkinaisissa pyhitetyn puhdistuksissa, ja kaikissa viran töissä Herran huoneessa;

23:29 Ja oleman näkyleipäin, sämpyläjauhoin, ruokauhrein, happamattomain kyrsäin, pannuin, halstarien ja kaikkein vaakain ja mittain päällä;

23:30 Ja seisoman joka aamulla, kiittämässä ja ylistämässä \Herraa\, niin myös ehtoolla,

23:31 Ja uhraamassa \Herralle\ kaikkinaiset polttouhrit sabbateina, uudelle kuulla ja juhlapäivinä, luvun ja tavan jälkeen, alati \Herran\ edessä,

23:32 Ja ottamassa vaarin seurakunnan

ilmestysmajan ja pyhäkön tehtävät sekä ne tehtävät, jotka heidän veljillään Aaronin pojilla oli palvellessaan Herran temppelissä.

24 LUKU

24:1 Nämä olivat Aaronin poikien osastot: Aaronin pojat olivat Naadab, Abihu, Eleasar ja litamar.

24:2 Mutta Naadab ja Abihu kuolivat ennen isäänsä, eikä heillä ollut poikia. Niin palvelivat ainoastaan Eleasar ja litamar pappeina.

24:3 Ja Daavid yhdessä Saadokin kanssa, joka oli Eleasarin poikia, ja Ahimelekin kanssa, joka oli litamarin poikia, jakoi heidät osastoihin heidän palvelusvuorojensa mukaan.

24:4 Kun Eleasarin pojilla havaittiin olevan enemmän päämiehiä kuin litamarin pojilla, jaettiin heidät niin, että Eleasarin pojat saivat kuusitoista päämiestä perhekunnilleen ja litamarin pojat kahdeksan päämiestä perhekunnilleen.

24:5 Heidät jaettiin arvalla, toiset niinkuin toisetkin, sillä pyhäkköruhtinaat ja Jumalan ruhtinaat otettiin sekä Eleasarin pojista että litamarin pojista.

24:6 Ja Semaja, Netanelin poika, kirjuri, joka oli Leevin sukua, kirjoitti heidät muistiin kuninkaan, päämiesten, pappi Saadokin ja Ahimelekin, Ebjatarin pojan, sekä pappien ja leeviläisten perhekuntien päämiesten läsnäollessa. Yksi perhekunta otettiin vuorotellen Eleasarin ja litamarin suvusta.

24:7 Ensimmäinen arpa tuli Joojaribille, toinen Jedajalle,

24:8 kolmas Haarimille, neljäs Seoromille,

24:9 viides Malkialle, kuudes Mijjaminille,

24:10 seitsemäs Koosille, kahdeksas Abialle,

24:11 yhdeksäs Jeesualle, kymmenes Sekanjalle,

24:12 yhdestoista Eljasibile, kahdestoista

majasta ja pyhyyden vartiosta, ja Aaronin lasten heidän veljeinsä vartiosta, \Herran\ huoneen palveluksessa.

24 LUKU

24:1 Mutta tämä oli Aaronin lasten järjestys: Aaronin pojat oli: Nadab, Abihu, Eleasar ja Itamar.

24:2 Mutta Nadab ja Abihu kuolivat isänsä edessä, ja ei heillä ollut lasta. Ja Eleasar ja Itamar tulivat papeiksi.

24:3 Ja David määräsi heitä näin: Zadokin Eleasarin lapsista ja Ahimelekin Itamarin lapsista, heidän virkansa jälkeen heidän palveluksessansa.

24:4 Ja usiammat väkevät päämiehet löydettiin Eleasarin kuin Itamarin lapsista, koska he heitä niin määräisivät: Eleasarin lapsista oli siellä kuusitoistakymmentä ylimmäistä heidän isänsä huoneessa, ja kahdeksan Itamarin lapsista, heidän isänsä huoneessa.

24:5 Ja he määräisivät heitä arvalla sekä näitä että niitä; sillä molemmat Eleasarin ja Itamarin lapset olivat päämiehet pyhässä ja päämiehet Jumalan edessä.

24:6 Ja Semaja kirjoittaja, Netaneelin poika Leviläisistä, kirjoitti heidät kuninkaan edessä, ja päämiesten ja papin Zadokin, ja Ahimelekin Abjatarin pojan, ja pappein ja Leviläisten, ja ylimmäisten isäin edessä: yksi isän huone otettiin Eleasarin edestä ja toinen otettiin sitte Itamarin edestä.

24:7 Ja ensimmäinen arpa lankesi Jojaribin päälle, toinen Jedatjan,

24:8 Kolmas Harimin, neljäs Seorimin,

24:9 Viides Malkian, kuudes Mijamin,

24:10 Seitsemäs Hakkotsin, kahdeksas Abian,

24:11 Yhdeksäs Jesuan, kymmenes Sekanian,

24:12 Yksitoistakymmenes Eliasibin,

Jaakimille,
24:13 kolmastoista Huppalle, neljästoista
Jesebabille,
24:14 viidestoista Bilgalle, kuudestoista
Immerille,
24:15 seitsemästoista Heesirille,
kahdeksastoista Pissekselle,
24:16 yhdeksästoista Petahjalle,
kahdeskymmenes Hesekielille,
24:17 kahdeskymmenes yhdes Jaakinille,
kahdeskymmenes kahdes Gaamulille,
24:18 kahdeskymmenes kolmas Delajalle,
kahdeskymmenes neljäs Maasjalle.
24:19 Nämä ovat heidän palvelusvuoronsa,
kun he menevät Herran temppeliin, niinkuin
heidän isänsä Aaron oli heille säätänyt,
sen mukaan, kuin Herra, Israelin Jumala,
oli häntä käsenyt.
24:20 Mitä tulee muihin Leevin jälkeläisiin,
niin oli Amramin jälkeläisiä Suubael,
Suubaelin jälkeläisiä Jehdeja,
24:21 Rehabjan jälkeläisiä päämies Jissia,

24:22 jisharilaisia Selomot, Selomotin
jälkeläisiä Jahat.
24:23 Ja Jerian jälkeläisiä olivat: Amarja
toinen, Jahasiel kolmas, Jekamam neljäs.

24:24 Ussielin jälkeläisiä oli Miika, Miikan
jälkeläisiä Saamir.
24:25 Miikan veli oli Jissia; Jissian
jälkeläisiä oli Sakarja.
24:26 Merarin jälkeläisiä olivat Mahli ja
Muusi sekä hänen poikansa Jaasian
jälkeläiset.
24:27 Merarilla oli jälkeläisiä pojastaan
Jaasiasta ynnä Sooham, Sakkur ja Ibri.
24:28 Mahlista polveutui Eleasar, jolla ei
ollut poikia.
24:29 Kiisistä polveutui Jerahmeel, joka oli
Kiisin jälkeläisiä.
24:30 Ja Muusin jälkeläisiä olivat Mahli,
Eeder ja Jerimot. Nämä olivat leeviläisten
jälkeläiset heidän perhekuntiansa mukaan.
24:31 Myöskin nämä, niinhyvin perhekunta-

kaksitoistakymmenes Jakimin,
24:13 Kolmastoistakymmenes Huppan,
neljästoistakymmenes Jesebabin,
24:14 Viidestoistakymmenes Bilgan,
kuudestoistakymmenes Immerin,
24:15 Seitsemästoistakymmenes Hesirin,
kahdeksastoistakymmenes Happitsetsin,
24:16 Yhdeksästoistakymmenes Petahian,
kahdeskymmenes Jeheskelin,
24:17 Ensimmäinenkolmattakymmentä Jakinin,
toinenkolmattakymmentä Gamulin,
24:18 Kolmaskolmattakymmentä Delajan,
neljäskolmattakymmentä Maasian.
24:19 Tämä on heidän järjestyksensä
heidän virkansa jälkeen, menemään
\Herran\ huoneesen tapansa jälkeen,
isänsä Aaronin käden alla; niinkuin \Herra\
Israelin Jumala heidän oli käsenyt.
24:20 Muiden Levin lasten seassa oli
Amramin lapsista Subael, Subaelin lapsista
Jehdeja.
24:21 Rehabian lapsista: Jissia oli heistä
ensimmäinen.
24:22 Mutta Jitseharilaisista oli Selomot,
Selomotin lapsista Jahat.
24:23 (Hebronin lapset) Jerija ensimmäinen,
Amaria toinen, Jahasiel kolmas, Jekameam
neljäs.
24:24 Ussielin lapset: Miika. Miikan lapsista
Samir.
24:25 Jesija oli Miikan veli; Jesijan lapsista
Sakaria.
24:26 Merarin lapset: Maheli ja Musi;
Jaesijan hänen poikansa lapset.

24:27 Merarin lapset Jaesijasta, hänen
poikansa oli Soham, Sakkur ja Ibri.
24:28 Mutta Mahelilla oli Eleasar, ja hänellä
ei ollut yhtään poikaa.
24:29 Kisistä, Kisin lapset: Jerahmeel.

24:30 Musin lapset: Maheli, Eder ja Jeremot.
Ne ovat Leviläisten lapset heidän isänsä
huoneen jälkeen.
24:31 Ja nämät myös heittivät arpaa

päämiehet kuin heidän nuoremmat veljensä, heittivät arpaa samoin kuin heidän veljensä, Aaronin pojat, kuningas Daavidin, Saadokin ja Ahimelekin sekä pappien ja leeviläisten perhekuntien päämiesten läsnäollessa.

25 LUKU

25:1 Ja Daavid ja sotapäälliköt erottivat palvelukseen Aasafin, Heemanin ja Jedutunin pojat, jotka hurmoksissa soittivat kanteleilla, harpuilla ja kymbaaleilla. Ja tämä on luettelo miehistä, jotka tätä palvelustaan toimittivat:

25:2 Aasafin poikia oli Sakkur, Joosef, Netanja ja Asarela, Aasafin pojat, Aasafin johdolla, joka hurmoksissa soitti kuninkaan johdolla.

25:3 Jedutunista: Jedutunin pojat Gedalja, Seri, Jesaja, Hasabja ja Mattitja, kaikkiaan kuusi, isänsä Jedutunin johdolla, joka hurmoksissa soitti kanteleilla kiitosta ja ylistystä Herralle.

25:4 Heemanista: Heemanin pojat Bukkia, Mattanja, Ussiel, Sebucl ja Jerimot, Hananja, Hanani, Eliata, Giddalti ja Roomamti-Eser, Josbekasa, Malloti, Hootir ja Mahasiot;

25:5 nämä ovat kaikki Heemanin, kuninkaan näkijän, poikia, sen Jumalan sanan mukaan, että hän on korottava korkealle hänen sarvensa: Jumala oli antanut Heemanille neljätoista poikaa ja kolme tytärtä.

25:6 Nämä kaikki isänsä johdon alaisina veisasivat Herran temppelissä kymbaalien, harppujen ja kanteleitten säestäessä, Jumalan temppelipalveluksessa, kuninkaan, Aasafin, Jedutunin ja Heemanin johdolla.

25:7 Ja heidän ja heidän veljiensä lukumäärä, jotka oli opetettu veisaamaan Herran kunniaksi, kaikkien taitajien, oli kaksisataa kahdeksankymmentä kahdeksan.

25:8 Ja he heittivät arpaa palvelusjärjestyksestä, nuoremmat niinkuin

veljeinsä Aaronin lasten kanssa kuningas Davidin edessä, ja Zadokin ja Ahimelekin, ja ylimmäisten isäin edessä, pappein ja Leviläisten seassa; ylimmäinen isäin seassa pienimmänkin veljensä kanssa.

25 LUKU

25:1 Ja David sodanpäämiesten kanssa eroitti virkoihin Asaphin, Hemanin ja Jedutunin lapset, jotka propheterasivat harpuilla, psaltareilla ja symbaleilla. Ja he luettiin töihin heidän virkansa jälkeen.

25:2 Asaphin lapsista: Sakkur, Joseph, Netania, Asarela, Asaphin pojat, Asaphin käden alla, jotka ennustivat kuninkaan tykönä.

25:3 Jedutunista, Jedutunin lapset: Gedalia, Zeri, Jesaja, Hasabia ja Mattitia, kuusi isänsä Jedutunin johdon alla harpuilla, jotka ennustivat, kiittivät ja ylistivät \Herraa\.

25:4 Hemanista: Hemanin lapset, Bukkia, Mattania, Ussiel, Sebucl ja Jerimot, Hanania, Hanani, Eliata, Giddalti ja Romamtieser, Josbekaja, Malloti, Hotir, Mahasiot;

25:5 Nämä olivat kaikki Hemanin lapset, kuninkaan näkiän Jumalan sanassa, ylentämään sarvea; sillä Jumala oli antanut Hemanille neljätoistakymmentä poikaa ja kolme tytärtä.

25:6 Nämä kaikki olivat isänsä käden alla, veisaamassa \Herran\ huoneessa symbaleilla, psaltareilla ja harpuilla, Jumalan huoneen virassa, kuninkaan, Asaphin, Jedutunin ja Hemanin asetuksen jälkeen.

25:7 Ja heidän ja heidän veljeinsä luku kaikki yhteen, jotka olivat oppineet ja ymmärtäväiset \Herran\ veisussa, oli kaksisataa ja kahdeksanyhdeksättäkymmentä.

25:8 Ja heittivät arpaa vartioistansa niin pieni kuin suuri, ja oppinut niinkuin

vanhemmatkin, taitajat yhdessä oppilasten kanssa.

25:9 Ensimmäinen arpa, Aasafin arpa, tuli Joosefille. Toinen Gedaljalle, hänelle itselleen sekä hänen veljilleen ja pojilleen, joita oli kaikkiaan kaksitoista.

25:10 Kolmas Sakkurille, hänen pojilleen ja veljilleen, joita oli kaikkiaan kaksitoista.

25:11 Neljäs Jisrille, hänen pojilleen ja veljilleen, joita oli kaikkiaan kaksitoista.

25:12 Viides Netanjalle, hänen pojilleen ja veljilleen, joita oli kaikkiaan kaksitoista.

25:13 Kuudes Bukkialle, hänen pojilleen ja veljilleen, joita oli kaikkiaan kaksitoista.

25:14 Seitsemäs Jesarelalle, hänen pojilleen ja veljilleen, joita oli kaikkiaan kaksitoista.

25:15 Kahdeksas Jesajalle, hänen pojilleen ja veljilleen, joita oli kaikkiaan kaksitoista.

25:16 Yhdeksäs Mattanjalle, hänen pojilleen ja veljilleen, joita oli kaikkiaan kaksitoista.

25:17 Kymmenes Siimeille, hänen pojilleen ja veljilleen, joita oli kaikkiaan kaksitoista.

25:18 Yhdestoista Asarelille, hänen pojilleen ja veljilleen, joita oli kaikkiaan kaksitoista.

25:19 Kahdestoista Hasabjalle, hänen pojilleen ja veljilleen, joita oli kaikkiaan kaksitoista.

25:20 Kolmastoista Suubaelille, hänen pojilleen ja veljilleen, joita oli kaikkiaan kaksitoista.

25:21 Neljästoista Mattitjalle, hänen pojilleen ja veljilleen, joita oli kaikkiaan kaksitoista.

25:22 Viidestoista Jeremotille, hänen pojilleen ja veljilleen, joita oli kaikkiaan kaksitoista.

opetuslapsi.

25:9 Ja ensimmäinen arpa lankesi Asaphin Josephille, toinen Gedalialle ja hänen veljillensä ja pojillensa: ja heitä oli kaksitoistakymmentä;

25:10 Kolmas Sakkurin, hänen poikainsa ja veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä;

25:11 Neljäs Jitsrin, hänen poikainsa ja veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä;

25:12 Viides Netanian, hänen poikainsa ja veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä;

25:13 Kuudes Bukkian, hänen poikainsa ja veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä;

25:14 Seitsemäs Jesarelan, hänen poikainsa ja veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä;

25:15 Kahdeksas Jesaian, hänen poikainsa ja veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä;

25:16 Yhdeksäs Mattanian, hänen poikainsa ja veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä;

25:17 Kymmenes Simein, hänen poikainsa ja veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä;

25:18 Ensimmäintoistakymmentä Asareelin, hänen poikainsa ja veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä;

25:19 Toinentoistakymmentä Hasabian, hänen poikainsa ja veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä;

25:20 Kolmastoistakymmentä Subaelin, hänen poikainsa ja veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä;

25:21 Neljästoistakymmentä Mattitjan, hänen poikainsa ja veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä;

25:22 Viidestoistakymmentä Jeremotin, hänen poikainsa ja veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä;

25:23 Kuudestoista Hananjalle, hänen pojilleen ja veljilleen, joita oli kaikkiaan kaksitoista.

25:24 Seitsemästoista Josbekasalle, hänen pojilleen ja veljilleen, joita oli kaikkiaan kaksitoista.

25:25 Kahdeksastoista Hananille, hänen pojilleen ja veljilleen, joita oli kaikkiaan kaksitoista.

25:26 Yhdeksästoista Mallotille, hänen pojilleen ja veljilleen, joita oli kaikkiaan kaksitoista.

25:27 Kahdeskymmenes Elijatalle, hänen pojilleen ja veljilleen, joita oli kaikkiaan kaksitoista.

25:28 Kahdeskymmenes yhdes Hootirille, hänen pojilleen ja veljilleen, joita oli kaikkiaan kaksitoista.

25:29 Kahdeskymmenes kahdes Giddaltille, hänen pojilleen ja veljilleen, joita oli kaikkiaan kaksitoista.

25:30 Kahdeskymmenes kolmas Mahasiotille, hänen pojilleen ja veljilleen, joita oli kaikkiaan kaksitoista.

25:31 Kahdeskymmenes neljäs Roomanti-Eserille, hänen pojilleen ja veljilleen, joita oli kaikkiaan kaksitoista.

26 LUKU

26:1 Mitä tulee ovenvartijain osastoihin, niin oli koorahilaisia Meselemja, Kooren poika, Aasafin jälkeläisiä.

26:2 Meselemjalla oli pojat: esikoinen Sakarja, toinen Jediael, kolmas Sebadja, neljäs Jatniel,

26:3 viides Eelam, kuudes Joohanin, seitsemäs Eljoenai.

26:4 Oobed-Edomilla oli pojat: esikoinen Semaja, toinen Joosabad, kolmas Jooah, neljäs Saakar, viides Netanel,

26:5 kuudes Ammiel, seitsemäs Isaskar, kahdeksas Peulletai; sillä Jumala oli siunannut häntä.

26:6 Ja hänen pojallensa Semajalle syntyi

25:23 Kuudestoistakymmentä Hananian, hänen poikainsa ja veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä;

25:24 Seitsemästoistakymmentä Josbekasan, hänen poikainsa ja veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä;

25:25 Kahdeksastoistakymmentä Hananin, hänen poikainsa ja veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä;

25:26 Yhdeksästoistakymmentä Mallotin, hänen poikainsa ja veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä;

25:27 Kahdeskymmenes Elijatan, hänen poikainsa ja veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä;

25:28 Ensimmäinenkolmattakymmentä Hotirin, hänen poikainsa ja veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä;

25:29 Toinenkolmattakymmentä Giddaltin, hänen poikainsa ja veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä;

25:30 Kolmaskolmattakymmentä Mahesjotin, hänen poikainsa ja veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä;

25:31 Neljäskolmattakymmentä Romamtieserin, hänen poikainsa ja veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä.

26 LUKU

26:1 Ovenvartiain järjestyksessä: Korhilaisista oli Meselemia, Koren poika, Asaphin lapsista.

26:2 Meselemian lapset olivat nämät: hänen esikoisensa Sakaria, toinen Jediael, kolmas Sebadia, neljäs Jatniel,

26:3 Viides Elam, kuudes Johanan, seitsemäs Eljoenai.

26:4 Mutta Obededomin lapset olivat nämät: hänen esikoisensa Semaja, toinen Josabad, kolmas Joa, neljäs Sakar, viides Netaneel,

26:5 Kuudes Ammiel, seitsemäs Isaskar, kahdeksas Pegultai; sillä Jumala oli siunannut hänen.

26:6 Ja hänen poikansa Semaja siitti myös

poikia, jotka hallitsivat isänsä sukua, sillä he olivat kykeneviä miehiä.

26:7 Semajan pojat olivat Otni, Refael, Oobed ja Elsabad ja hänen veljensä, kykeneviä miehiä, Elihu ja Semakja.

26:8 Kaikki nämä olivat Oobed-Edomin jälkeläisiä, he sekä heidän poikansa ja veljensä, kykeneviä miehiä, tarmokkaita palveluksessaan, kaikkiaan kuusikymmentä kaksi Oobed-Edomin jälkeläistä.

26:9 Meselemjalla oli poikia ja veljiä, kykeneviä miehiä, kaikkiaan kahdeksantoista.

26:10 Ja Hoosalla, joka oli Merarin jälkeläisiä, oli poikia: päämies Simri, jonka hänen isänsä, kun ei ollut esikoista, asetti päämieheksi;

26:11 toinen Hilkia, kolmas Tebalja, neljäs Sakarja; Hoosan poikia ja veljiä oli kaikkiaan kolmetoista.

26:12 Näiden ovenvartijain osastojen, päämiesten, samoin kuin heidän veljiensä, tehtävänä oli vartiopalvelus; sillä heidän oli palveltava Herran temppelissä.

26:13 Ja he heittivät arpaa joka ovesta, nuoremmat niinkuin vanhemmatkin, perhekuntiensa mukaan.

26:14 Itäpuolen arpa lankesi Selemjalle; myöskin hänen pojallensa Sakarjalle, joka oli ymmärtäväinen neuvonantaja, heitettiin arpa, ja hänelle tuli pohjoispuolen arpa.

26:15 Oobed-Edomille määräsi arpa etelän ja hänen pojilleen varastuhuoneen.

26:16 Suppimille ja Hoosalle lännen, jossa on Salleket-portti ylöspäin kohoavan tien kohdalla: vartiopaikan toisen vartiopaikan viereen.

26:17 Idän puolella oli kuusi leeviläistä, pohjoisen puolella neljä joka päivä, etelän puolella neljä joka päivä ja varastuhuoneen luona kaksi ja kaksi.

26:18 Parparin luona, lännen puolella, oli neljä tiellä ja kaksi Parparin luona.

26:19 Nämä ovat ovenvartijain osastot, koorahilaisten jälkeläisten ja Merarin jälkeläisten.

poikia, jotka isänsä huoneessa hallitsivat; sillä he olivat väkevät sankarit.

26:7 Semajan lapset: Otni, Rephael, Obed ja Elsabad, jonka veljet olivat väkevät miehet, Elihu ja Semakia.

26:8 Nämät kaikki olivat Obededomin lapset, he ja heidän lapsensa ja veljensä olivat väkevät miehet virassa: kaksiseitsemättäkymmentä Obededomista.

26:9 Meselemiällä oli lapsia ja veljiä, väkeviä miehiä kahdeksantoistakymmentä.

26:10 Mutta Hosalla Merarin lapsista oli poikia: kaikkein jaloin oli Simri, vaikka ei hän ollut esikoinen, kuitenkin asetti hänen isänsä hänen päämieheksi;

26:11 Toinen Hilkia, kolmas Tebalia, neljäs Sakaria: kaikki Hosan lapset ja veljet kolmetoistakymmentä.

26:12 Tämä on ovenvartiain järjestys väkevän päämiesten seassa, vartioissa heidän veljeinsä kohdalla, palvelemaan \Herran\ huoneessa.

26:13 Ja arpa oli heitetty pienten niinkuin suurtenkin välillä, heidän isänsä huoneessa, jokaisen portin eteen.

26:14 Arpa itään päin lankesi Selemian päälle; mutta hänen poikansa Sakaria, joka toimellinen neuvossa oli, heitti arvan, ja hänen arpansa lankesi pohjaan päin;

26:15 Mutta Obededomin etelään päin, ja hänen poikainsa Asuppimin huoneen tykö.

26:16 Ja Suppim ja Hosa saivat lännen puolelle, Salleketin portille, josta korkian ahteen päälle mennään, jossa vartiat seisovat toinen toistansa vastaan.

26:17 Itään päin oli kuusi Leviläistä, pohjaan päin neljä joka päivä, etelään päin neljä joka päivä, mutta Asuppimin tykönä kaksi ja kaksi;

26:18 Parbarin tykönä länteen päin neljä joka haarassa, ja kahdet Parbarin tykönä.

26:19 Tämä on ovenvartiain järjestys, Korhilaisten ja Merarin lasten seassa.

26:20 Leeviläisistä hoiti Ahia Jumalan temppelin aarrekammioita ja pyhien lahjojen aarteita.

26:21 Ladanin pojat, geersonilaisten jälkeläiset, Ladanista polveutuvat geersonilaisen Ladanin perhekuntien päämiehet, Jehieliläiset,

26:22 Jehieliläisten jälkeläiset, olivat Seetam ja hänen veljensä Joel; he hoitivat Herran temppelin aarrekammioita.

26:23 Mitä tulee amramilaisiin, jisharilaisiin, hebronilaisiin ja ossielilaisiin,

26:24 niin Sebuël, Geersomin poika, joka oli Mooseksen poika, oli aarrekammioiden esimies.

26:25 Ja hänen Elieseristä polveutuvat veljensä olivat: tämän poika Rehabja, tämän poika Jesaja, tämän poika Jooram, tämän poika Sikri ja tämän poika Selomot.

26:26 Tämä Selomot ja hänen veljensä hoitivat kaikkia niiden pyhien lahjojen aarteita, jotka kuningas Daavid, perhekunta-päämiehet, tuhannen- ja sadanpäämiehet ja sotapäälliköt olivat pyhittäneet.

26:27 Sodista ja saaliista he olivat ne pyhittäneet Herran temppelin voimassapitämiseksi.

26:28 Samoin kaikki, mitä Samuel, näkijä, Saul, Kiisin poika, Abner, Neerin poika, ja Joob, Serujan poika, olivat pyhittäneet, kaikki, mikä pyhitettiin, jätettiin Selomitin ja hänen veljiensä hoitoon.

26:29 Jisharilaisista määrättiin Kenanja ja hänen poikansa maallisiin toimiin Israelissa, päällysmiehiksi ja tuomareiksi.

26:30 Hebronilaisista määrättiin Hasabja ja hänen veljensä, tuhat seitsemänsataa kykenevää miestä, Israelin hallinnon hoitoon Jordanin länsipuolella, kaikkinaisiin Herran toimiin ja kuninkaan palvelukseen.

26:31 Hebronilaisia oli Jeria, hebronilaisten päämies, heidän polveutumisensa ja isiensä mukaan - Daavidin neljäntenäkymmenentenä hallitusvuotena

26:20 Leviläisistä oli Ahia Jumalan huoneen tavarain päällä ja pyhyiden tavarain päällä;

26:21 Laedanin lapset, Gersonin lapset Laedanista: Laedanin Gersonilaisen, isäin päämiehet Jehieliläiset;

26:22 Jehieliläisten lapset: Setam ja hänen veljensä Joel, \Herran\ huoneen tavarain päällä;

26:23 Amramilaisista, Jitseharilaisista, Hebronilaisista ja Ussielilaisista:

26:24 Oli Sebuël Gersomin poika, Mooseksen pojan poika, päämies tavarain päällä.

26:25 Mutta hänen veljellensä Elieserillä oli poika Rehabja, ja hänen poikansa Jesaja, hänen poikansa Joram, hänen poikansa Sikri, ja hänen poikansa Selomit.

26:26 Selomit ja hänen veljensä olivat kaikkein pyhain tavarain päällä, jotka David kuningas oli pyhittänyt, ja ylimmäiset isät, tuhanten ja satain päämiehet sotajoukon päällä.

26:27 Sodasta ja saaliista ovat he pyhittäneet \Herran\ huoneen parannukseksi;

26:28 Kaikki myös mitä näkiä Samuel, ja Saul Kisin poika, ja Abner Nerin poika, ja Joab Zerujan poika olivat pyhittäneet, ja kaikki mitkä pyhitetyt olivat, olivat Selomitin ja hänen veljeinsä käden alla.

26:29 Jitseharilaisista olivat Kenania poikinensa asetetut ulkonaisen työn haltiaksi ja tuomariksi Israelissa;

26:30 Hebronilaisia Hasabia ja hänen veljensä, väkevät miehet, tuhannen ja seitsemänsataa, asetetut virkaan Israelissa, tuolla puolella Jordania länteen päin, kaikkinaisiin \Herran\ asioihin ja kuninkaan palvelukseen.

26:31 Hebronilaisia oli myös Jerijah, Hebronilaisten päämies, heidän sukukuntainsa ja isäinsä seassa. Ja neljäntenäkymmenentenä kuningas Davidin

heidät tutkittiin ja heidän joukostaan tavattiin kykeneviä miehiä Gileadin Jaeserissa -

26:32 sekä hänen veljensä, kaksituhatta seitsemänsataa kykenevää miestä, perhekunta-päämiehiä. Heidät kuningas Daavid asetti johtamaan ruubenilaisia, gaadilaisia ja toista puolta manasselaisten sukukuntaa kaikissa Jumalan ja kuninkaan asioissa.

27 LUKU

27:1 Israelilaisia, lukumääränsä mukaan, ynnä perhekunta-päämiehiä, tuhannen- ja sadanpäämiehiä ja heidän päällysmiehiänsä, jotka palvelivat kuningasta kaikessa, mikä koski osastoja, jotka tulivat ja lähtivät kuukausi kuukaudelta, vuoden kaikkina kuukausina, oli kussakin osastossa kaksikymmentäneljä tuhatta miestä:

27:2 Ensimmäisen osaston, ensimmäisen kuukauden osaston, johtajana oli Jaasobeam, Sabdielin poika, ja hänen osastossaan oli kaksikymmentäneljä tuhatta;

27:3 hän oli Pereksen jälkeläisiä ja oli kaikkien sotapäälliköitten ylipäällikkö, ensimmäisenä kuukautena.

27:4 Toisen kuukauden osaston johtajana oli ahohilainen Doodai; hänen osastonsa johdossa oli myös ruhtinas Miklot, ja hänen osastossaan oli kaksikymmentä neljä tuhatta.

27:5 Kolmas sotapäällikkö, kolmantena kuukautena, oli Benaja, pappi Joojadan poika, ylipäällikkö; ja hänen osastossaan oli kaksikymmentä neljä tuhatta.

27:6 Tämä Benaja oli sankari niiden kolmenkymmenen joukossa ja niiden kolmenkymmenen johtaja; ja hänen osastossaan oli hänen poikansa Ammisabad.

27:7 Neljäs, neljäntenä kuukautena, oli Asahel, Jooabin veli, ja hänen jälkeensä hänen poikansa Sebadja; ja hänen

valtakunnan vuonna etsittiin ja löydettiin heidän seassansa väkevät miehet Gileadin Jaeserissa.

26:32 Ja hänen veljensä olivat väkevät miehet, kaksituhatta ja seitsemänsataa isäin päämiehiä. Ja David kuningas asetti heitä Rubenilaisten, Gadilaisten ja puolen Manassen sukukunnan päälle, kaikkiin Jumalan ja kuninkaan asioihin.

27 LUKU

27:1 Mutta Israelin lapset heidän lukunsa jälkeen olivat: isäin päämiehet, tuhanten ja satain ruhtinaat, ja virkamiehet, jotka ottivat kuninkaasta vaarin, heidän järjestyksensä jälkeen, vaeltamaan sinne ja tänne jokainen kuukautenansa, joka kuukautena ajastajassa; ja jokaisessa joukossa oli neljäkolmattakymmentä tuhatta.

27:2 Ensimmäisen joukon päällä ensimmäisenä kuukautena oli Jasobeam Saddielin poika, ja hänen joukossansa neljäkolmattakymmentä tuhatta.

27:3 Mutta Peretsin lapsista oli ylimmäinen kaikkein sodanpäämiesten päällä, ensimmäisenä kuukautena.

27:4 Toisen kuukauden joukon päällä oli Dodai Ahohilainen, ja Miklot päämies hänen joukkonsa päällä, ja hänen joukossansa neljäkolmattakymmentä tuhatta.

27:5 Kolmannen joukon päämies kolmantena kuukautena oli Benaja papin Joojadan poika, ja hänen joukossansa oli neljäkolmattakymmentä tuhatta.

27:6 Tämä on Benaja väkevä kolmenkymmenen seassa ja kolmenkymmenen päällä, ja hänen joukkonsa oli hänen poikansa Ammisabadin alla.

27:7 Neljäs, neljäntenä kuukautena, oli Asahel Joabin veli, ja hänen jälkeensä Sebadia hänen poikansa, ja hänen

osastossaan oli kaksikymmentäneljä tuhatta.

27:8 Viides, viidentenä kuukautena, oli päällikkö Samhut, jisrahilainen; ja hänen osastossaan oli kaksikymmentäneljä tuhatta.

27:9 Kuudes, kuudentena kuukautena, oli tekoalainen Iira, Ikkoksen poika; ja hänen osastossaan oli kaksikymmentäneljä tuhatta.

27:10 Seitsemäs, seitsemäntenä kuukautena, oli pelonilainen Heeles, efraimilaisia; ja hänen osastossaan oli kaksikymmentäneljä tuhatta.

27:11 Kahdeksas, kahdeksantena kuukautena, oli huusalainen Sibbekai, serahilaisia; ja hänen osastossaan oli kaksikymmentäneljä tuhatta.

27:12 Yhdeksäs, yhdeksäntenä kuukautena, oli anatotilainen Abieser, benjaminilaisia; ja hänen osastossaan oli kaksikymmentäneljä tuhatta.

27:13 Kymmenes, kymmenentenä kuukautena, oli netofalainen Mahrai, serahilaisia; ja hänen osastossaan oli kaksikymmentäneljä tuhatta.

27:14 Yhdestoista, yhdentenätoista kuukautena, oli piratonilainen Benaja, efraimilaisia; ja hänen osastossaan oli kaksikymmentäneljä tuhatta.

27:15 Kahdestoista, kahdentenatoista kuukautena, oli netofalainen Heldai, Otnielista polveutuva; ja hänen osastossaan oli kaksikymmentäneljä tuhatta.

27:16 Israelin sukukuntien johtajat olivat: ruubenilaisten ruhtinas oli Elieser, Sikrin poika; simeonilaisten Sefatja, Maakan poika;

27:17 Leevin oli Hasabja, Kemuelin poika; Aaronin Saadok;

27:18 Juudan oli Elihu, Daavidin veljiä; Isaskarin Omri, Miikaelin poika;

27:19 Sebulonin oli Jismaja, Obadjan poika; Naftalin Jerimot, Asrielin poika;

joukossansa neljäkolmattakymmentä tuhatta.

27:8 Viides, viidentenä kuukautena, oli päämies Samehut Jesrahilainen, ja hänen joukossansa oli neljäkolmattakymmentä tuhatta.

27:9 Kuudes, kuudentena kuukautena, oli Iira Ikkoksen Thekoalaisen poika, ja hänen joukossansa oli neljäkolmattakymmentä tuhatta.

27:10 Seitsemäs, seitsemäntenä kuukautena, oli Heles Pelonilainen Ephraimin lapsia, ja hänen joukossansa oli neljäkolmattakymmentä tuhatta.

27:11 Kahdeksas, kahdeksantena kuukautena, oli Sibbekai Hussatilainen Sarhilaisista, ja hänen joukossansa oli neljäkolmattakymmentä tuhatta.

27:12 Yhdeksäs, yhdeksäntenä kuukautena, oli Abieser Antotilainen Jeminin lapsista, ja hänen joukossansa oli neljäkolmattakymmentä tuhatta.

27:13 Kymmenes, kymmenentenä kuukautena, oli Maherei Netophtilainen Sarhilaisista, ja hänen joukossansa oli neljäkolmattakymmentä tuhatta.

27:14 Ensimmäinentoistakymmentä, ensimmäisenä kuukautena toistakymmentä, oli Benaja Pirtagonilainen Ephraimin lapsista, ja hänen joukossansa oli neljäkolmattakymmentä tuhatta.

27:15 Toinentoistakymmentä, toisena kuukautena toistakymmentä, oli Heldai Netophtilainen Otnielista, ja hänen joukossansa neljäkolmattakymmentä tuhatta.

27:16 Israelin sukukuntain päällä: Rubenilaisten päämies oli Elieser Sikrin poika; Simeonilaisten seassa Sephatia Maakan poika;

27:17 Leviläisten seassa, Hasabia Kemuelin poika; Aronilaisten seassa Zadok;

27:18 Juudan seassa, Elihu Davidin veljistä; Isaskarin seassa, Omri Miikaelin poika;

27:19 Sebulonin seassa, Jismaja Obadian poika; Naphtalin seassa, Jerimot Asrielin

27:20 efraimilaisten oli Hoosea, Asasjan poika; toisen puolen Manassen sukukuntaa Joel, Pedajan poika;

27:21 toisen puolen Manassea, Gileadissa, oli Jiddo, Sakarjan poika; Benjaminin Jaasiel, Abnerin poika;

27:22 Daanin Asarel, Jerohamin poika. Nämä olivat Israelin sukukuntien ruhtinaat.

27:23 Mutta Daavid ei ottanut luetteloon kaksikymmenvuotiaita ja sitä nuorempia, sillä Herra oli luvannut tehdä Israelin monilukuiseksi niinkuin taivaan tähdet.

27:24 Joob, Serujan poika, oli aloittanut laskemisen, mutta ei sitä lopettanut, sillä siitä kohtasi viha Israelia; eikä se luku tullut kuningas Daavidin aikakirjaan.

27:25 Kuninkaan varastojen hoitaja oli Asmavet, Adielin poika. Kedolla, kaupungeissa, kylissä ja torneissa olevien varastojen hoitaja oli Joonatan, Ussian poika.

27:26 Maatöitä tekevien peltotyömiesten kaitsija oli Esri, Kelubin poika.

27:27 Viinitarhan hoitaja oli raamatilainen Siimei. Viinitarhoista koottujen viinivarastojen hoitaja oli sifmiläinen Sabdi.

27:28 Öljypuiden ja Alankomaassa kasvavien metsäviikunapuiden hoitaja oli gaderilainen Baal-Hanan. Öljyvarastojen hoitaja oli Jooas.

27:29 Saaronissa laitumella käyvien raavasten kaitsija oli saaronilainen Sitrai, ja tasangoilla laitumella käyvien raavasten kaitsija Saafat, Adlain poika.

27:30 Kamelien kaitsija oli ismaelilainen Oobil; aasintammojen meeronotilainen Jehdeja.

27:31 Pikkukarjan kaitsija oli hagrilainen Jaasis. Nämä kaikki olivat kuningas Daavidin omaisuuden ylihoitajia.

27:32 Ja Joonatan, Daavidin setä, joka oli ymmärtäväinen mies ja kirjanoppinut, oli neuvonantaja. Jehiel, Hakmonin poika, oli kuninkaan lasten luona.

poika;

27:20 Ephraimin lasten seassa, Hosea Asasian poika; puolen Manassen sukukunnan seassa, Joel Pedajan poika; 27:21 Puolen Manassen sukukunnan seassa Gileadissa, Jiddo Sakarian poika; Benjaminin seassa, Jaasiel Abnerin poika; 27:22 Danin seassa, Asareel Jerohamin poika. Nämä ovat Israelin sukukuntain päämiehet.

27:23 Mutta David ei lukenut niitä, jotka kahdenkymmenen vuotiset ja sitä nuoremmat olivat; sillä \Herra\ oli luvannut enentää Israelin niinkuin tähdet taivaissa.

27:24 Mutta Joob Zerujan poika oli ruvennut lukemaan ja ei sitä täyttänyt, ja viha tuli siitä Israelin päälle: ja ei se luku tullut kuningas Davidin aikakirjaan.

27:25 Kuninkaan tavarain päällä oli Asmavet Adielin poika, ja tavarain päällä, jotka olivat maalla, kaupungeissa, kylissä ja linnoissa, oli Jonatan Ussian poika.

27:26 Talonpoikain päällä, jotka maata viljelivät, oli Esri Kelubin poika.

27:27 Viinamäkein päällä oli Simei Ramalainen; viinakellarein ja viinatavarain päällä Sabdi Siphmiläinen.

27:28 Öljypuiden ja metsävikunapuiden päällä, jotka olivat laaksossa, oli BaalHanan Gadarilainen; öljytavarain päällä Joas.

27:29 Laidunhärkäin päällä Saronissa oli Sitrai Saronilainen; mutta härkäin päällä laaksossa Saphat Adlain poika;

27:30 Kamelein päällä Obil Ismaelilainen; aasein päällä Jehedia Meronotilainen;

27:31 Lammasten päällä Jasis Hagarilainen: nämä kaikki olivat päämiehet kuningas Davidin omaisuuden päällä.

27:32 Mutta Davidin setä Jonatan oli neuvonantaja, toimellinen mies ja hyvin oppinut. Jehiel Hakmonin poika oli kuninkaan lasten tykönä.

27:33 Ahitofel oli kuninkaan neuvonantaja, ja arkilainen Huusai oli kuninkaan ystävä.

27:34 Ahitofelin jälkeen tulivat Joojada, Benajan poika, ja Ebjatar. Kuninkaan sotapäällikkö oli Jooab.

28 LUKU

28:1 Ja Daavid kokosi Jerusalemiin kaikki Israelin päämiehet, sukukuntien päämiehet, osastojen päälliköt, jotka palvelivat kuningasta, tuhannen- ja sadanpäämiehet, kuninkaan ja hänen poikiensa kaiken omaisuuden ja karjan ylihoitajat, hovimiehet, sankarit ja kaikki sotaurhot.

28:2 Ja kuningas Daavid nousi seisomaan ja sanoi: "Kuulkaa minua, veljeni ja kansani. Minä olin aikonut rakentaa huoneen Herran liitonarkin leposijaksi ja meidän Jumalamme jalkojen astinlaudaksi ja olin valmistautunut rakentamaan.

28:3 Mutta Jumala sanoi minulle: 'Älä sinä rakenna temppeliä minun nimelleni, sillä sinä olet sotilas ja olet vuodattanut verta.'

28:4 Kuitenkin valitsi Herra, Israelin Jumala, minut kaikesta isäni suvusta olemaan Israelin kuninkaana ikuisesti. Sillä Juudan hän valitsi ruhtinaaksi ja Juudan heimosta minun isäni suvun, ja isäni poikien joukossa olin minä hänelle otollinen, niin että hän teki minut koko Israelin kuninkaaksi.

28:5 Ja kaikkien minun poikieni joukosta, sillä Herra on antanut minulle monta poikaa, hän valitsi poikani Salomon istumaan Herran valtakunnan valtaistuimella ja hallitsemaan Israelia.

28:6 Ja hän sanoi minulle: 'Sinun poikasi Salomo on rakentava minun temppelini ja esikartanoni; sillä minä olen valinnut hänet pojakseni ja minä olen oleva hänen isänsä.

28:7 Ja minä vahvistan hänen kuninkuutensa iankaikkisesti, jos hän on luja ja pitää minun käskyni ja oikeuteni,

27:33 Ahitophel oli myös kuninkaan neuvonantaja; Husai Arkilainen oli kuninkaan ystävä.

27:34 Ja Ahitophelin jälkeen oli Jojada Benajan poika ja Ebjatar. Mutta Joab oli kuninkaan sodan päämies.

28 LUKU

28:1 Ja David kokosi kaikki Israelin päämiehet, sukukuntain päämiehet ja niiden joukkoin päämiehet, jotka kuningasta palvelivat, päämiehet tuhanten ja satain päällä, kuninkaan ja hänen poikainsa omaisuuden ja tavaran päämiehet kamaripalveliain kanssa, ja uljaat ja kaikki väkevät sotamiehet Jerusalemiin.

28:2 Ja kuningas David nousi seisoalle ja sanoi: veljeni ja kansani, kuulkaat minua: minä olen aikonut rakentaa \Herran\ liitonarkin lepohuoneen ja Jumalamme jalkain astinlaudan, ja olen valmistanut rakennuksen varaa.

28:3 Mutta Jumala sanoi minulle: ei sinun pidä rakentaman nimelleni huonetta; sillä sinä olet sotamies ja olet paljon verta vuodattanut.

28:4 \Herra\ Israelin Jumala on valinnut minun koko isäni huoneesta Israelin kuninkaaksi iankaikkisesti; sillä hän on Juudan valinnut hallitsiaksi, ja Juudan huoneesta minun isäni huoneen; ja minä olen ollut isäni lapsista hänelle niin kelvollinen, että hän teki minun koko Israelin kuninkaaksi.

28:5 Ja kaikkein poikaini seassa (sillä \Herra\ on antanut minulle monta poikaa) on hän valinnut poikani Salomon istumaan \Herran\ valtakunnan istuimella Israelin ylitse,

28:6 Ja on puhunut minulle: poikas Salomo pitää rakentaman minun huoneeni ja kartanoni; sillä minä olen hänen valinnut pojakseni, ja minä olen hänen isänsä,

28:7 Ja vahvistan hänen valtakuntansa iankaikkisesti, ja hän vahvana pysyy, pitäen minun käskyni ja oikeuteni, niinkuin

niinkuin hän nyt tekee.'

28:8 Ja nyt minä sanon koko Israelin, Herran seurakunnan, läsnäollessa ja meidän Jumalamme kuullen: Noudattakaa ja tutkikaa kaikkia Herran, Jumalanne, käskyjä, että saisitte pitää omananne tämän hyvän maan ja jättäisitte sen perinnöksi lapsillenne teidän jälkeenne ikuisiksi ajoiksi.

28:9 Ja sinä, minun poikani Salomo, opi tuntemaan isäsi Jumala ja palvele häntä ehyellä sydämellä ja alttiilla mielellä, sillä Herra tutkii kaikki sydämet ja ymmärtää kaikki ajatukset ja aivoitukset. Jos häntä etsit, niin sinä löydät hänet, mutta jos luovut hänestä, niin hän hylkää sinut iankaikkisesti.

28:10 Katso siis eteesi, sillä Herra on valinnut sinut rakentamaan temppelipyhäkön. Ole luja ja ryhdy työhön."

28:11 Senjälkeen Daavid antoi pojallensa Salomolle temppelin eteisen, sen rakennusten, varastohuoneiden, yläsalien, sisähuoneiden ja armoistuimen huoneen mallin

28:12 sekä määräykset kaikesta, mitä hänellä oli mielessään: Herran temppelin esikartanoista ja kaikista kammioista yltypäri, Jumalan temppelin ja pyhien lahjojen aarrekammioista,

28:13 kuin myös pappien ja leeviläisten osastoista, kaikesta Herran temppelissä toimitettavasta palveluksesta ja kaikista Herran temppelin palveluksessa tarvittavista kaluista: kullasta,

28:14 jokaisen palveluksessa tarvittavan kultakalun painosta, kaikista hopeakaluista, jokaisen palveluksessa tarvittavan hopeakalun painosta;

28:15 kullasta tehtävien lampunjalkojen ja niiden kunkin lampun kullan painosta, jokaisen lampunjalan ja sen lamppujen painosta; samoin hopeasta tehtävien lampunjalkojen painosta, jokaisen lampunjalan ja sen lamppujen painosta,

tänäpäinäkin;

28:8 Nyt siis, koko \Herran\ kokouksen Israelin silmäin edessä ja meidän Jumalamme korvissa, pitäkää ja tutkistelkaat kaikki \Herran\ teidän Jumalanne käskyt, että te omistaisitte tämän hyvän maan ja jättäisitte sen teidän lapsillenne perinnöksi teidän jälkeenne ijankaikkisesti.

28:9 Ja sinä, poikani Salomo! tunne isäs Jumala ja palvele häntä kaikesta sydämestä ja hyvällä mielellä; sillä \Herra\ tutkistelee kaikki sydämet ja ymmärtää kaikkein ajatusten aikomiset; jos etsit häntä, niin sinä löydät hänen; jos hylkää hänen, niin hän sinun hylkää ijankaikkisesti.

28:10 Niin katso nyt, koska \Jumala\ on sinun valinnut rakentamaan huonetta pyhäksi siaksi: ole vahva ja tee niin.

28:11 Ja David antoi pojallensa Salomolle pihan muodon ja hänen huonettensa ja tavarahuoneiden, salien ja sisimäisten kammioin, ja armoistuimen huoneen muodon,

28:12 Ja vielä kaikkein niiden muodon, jotka hänen mielessänsä olivat, \Herran\ huoneen kartanoista ja kaikista huoneista ympäri, Jumalan huoneen tavaroista ja pyhitetyistä tavaroista,

28:13 Pappein ja Leviläisten järjestyksen, ja kaikkein \Herran\ huoneen virkain töiden, ja kaikkein astiain muodon, \Herran\ huoneen palveluksessa.

28:14 Kultaa hän antoi kullan painon jälkeen kaikkinaisiksi astioiksi joka virassa, antoi myös hopiaa jokaiseen hopia-astiaan painonsa, jokaisen virka-astian jälkeen;

28:15 Ja kultaa kultaisille kynttiläjaloille ja kultaisille lampuille, jokaiselle kynttiläjalalle ja hänen lampullensa hänen painonsa. Niin antoi hän myös hopiaa hopiakynttiläjaloille ja heidän heidän lampuillensa, jokaisen kynttiläjalan viran jälkeen;

jokaisen lampunjalan käytön mukaan;

28:16 edelleen näkyleipäpöytien kullan painosta, kunkin pöydän erikseen, samoin hopeasta tehtävien pöytien hopeasta;

28:17 haarukkain, maljojen ja kannujen puhtaasta kullasta, samoin kultapikareista, kunkin pikarin painosta, ja hopeapikareista, kunkin pikarin painosta;

28:18 myöskin suitsutusalttarin puhdistetun kullan painosta ja vaunujen mallista, kultakerubeista, joitten tuli levittää siipensä ja peittää Herran liitonarkki.

28:19 "Tämä kaikki on kirjoituksessa, joka on lähtenyt Herran kädestä; hän on opettanut minulle kaikki tämän mallin mukaan tehtävät työt."

28:20 Ja Daavid sanoi pojallensa Salomolle: "Ole luja ja rohkea ja ryhdy työhön, älä pelkää äläkä arkaile, sillä Herra Jumala, minun Jumalani, on oleva sinun kanssasi. Hän ei jätä sinua eikä hylkää sinua, kunnes olet saanut valmiiksi kaikki Herran temppelissä tehtävät työt.

28:21 Ja katso, pappien ja leeviläisten osastot ovat valmiit kaikkinaiseen palvelukseen Jumalan temppelissä, ja sinulla on kaikkiin töihin käytettävänäsi niitä, jotka alttiisti ja taidolla tekevät kaikkinaista palvelusta, niin myös päämiehet ja koko kansa kaikkiin tehtäviisi."

29 LUKU

29:1 Sitten kuningas Daavid sanoi koko seurakunnalle: "Minun poikani Salomo, ainoa Jumalan valittu, on nuori ja hento, ja työ on suuri, sillä tämä linna ei ole aiottu ihmiselle, vaan Herralle Jumalalle.

29:2 Sentähden minä olen kaikin voimin hankkinut Jumalani temppeliä varten kultaa kultaesineihin, hopeata hopeaesineihin, vaskea vaskiesineihin, rautaa rautaesineihin ja puuta puuesineihin, onykskiviä ja muita jalokiviä, mustankiiltävää ja kirjavaa kiveä, kaikkinaisia kalliita kiviä ja marmorikiveä

28:16 Niin myös kultaa näkyleipäin pöydiksi, jokaiselle pöydälle painonsa, ja myös hopiaa hopiapöydiksi;

28:17 Ja puhdasta kultaa kolmihaaraisiksi hangoiksi, maljoiksi ja kannuiksi: kultaa myös kultapikareiksi, jokaiselle pikarille painonsa, hopiaa hopiapikareiksi, jokaiselle pikarille painonsa:

28:18 Ja savu-alttariksi kaikkein puhtaimpaa kultaa painonsa: ja kultaisten Kerubimein ratasten muodon, jotka levittivät siipensä ja peittivät \Herran\ liitonarkin.

28:19 Kaikki nämät kirjoitettuina \Herran\ kädeltä, joka minun antoi ymmärtää kaikkein töiden muodon.

28:20 Ja David sanoi pojallensa Salomolle: ole vahva ja miehuullinen, ja tee niin, älä pelkää, älä myös hämmästy; sillä \Herra\ Jumala minun Jumalani on sinun kanssas, ja ei ota kättänsä pois sinulta, eikä hylkää sinua, siihenasti ettäs kaiken viran työt \Jumalan\ huoneessa päättänyt olet.

28:21 Ja katso, pappein ja Leviläisten järjestykset pitää oleman kaikessa Jumalan huoneen palveluksessa ja sinun kanssas on hyväntahtoisia ja ymmärtäväisiä kaikkeen virkaan; niin myös päämiehet ja kaikki kansa, kaikissa sinun asioissas.

29 LUKU

29:1 Ja kuningas David sanoi koko joukolle: Salomon, yhden minun pojistani, on Jumala valinnut, joka vielä nuori ja heikko on, mutta työ on suuri; sillä ei se ole ihmisen asumasia, vaan \Herran\ Jumalan.

29:2 Ja minä olen kaikesta voimastani valmistanut Jumalani huoneelle kultaa kultakaluiksi, hopiaa hopiaisiksi, vaskea vaskisiksi, rautaa rautaisiksi, puita puuaseiksi, ja onikin kiviä, kiinniliitetyitä rubineja, monen-pilkullisia kiviä, ja kaikkinaisia kalliita kiviä, ja marmorikiviä

suuret määrät.

29:3 Koska minun Jumalani temppeli on minulle rakas, minä vielä luovutan omistamani kullan ja hopean Jumalani temppeliä varten, kaiken lisäksi, minkä olen pyhäkköä varten hankkinut:

29:4 kolmetuhatta talenttia kultaa, Oofirin kultaa, ja seitsemäntuhatta talenttia puhdistettua hopeata huoneitten seinien silaamiseksi,

29:5 kultaa kultaesineihin ja hopeata hopeaesineihin ja kaikkinaisiin taitomiesten käten töihin. Tahtooko kukaan muu tänä päivänä tuoda vapaaehtoisesti, täysin käsin, lahjoja Herralle?"

29:6 Silloin tulivat vapaaehtoisesti perhekunta-päämiehet, Israelin sukukuntien ruhtinaat, tuhannen- ja sadanpäämiehet ja kuninkaan töiden ylivalvojat.

29:7 Ja he antoivat Jumalan temppelissä tehtäviin töihin viisituhatta talenttia ja kymmentuhatta dareikkia kultaa, kymmentuhatta talenttia hopeata, kahdeksantoista tuhatta talenttia vaskea ja satatuhatta talenttia rautaa.

29:8 Ja jolla oli hallussaan jalokiviä, antoi ne Herran temppelin aarteisiin, geersonilaisen Jehielin huostaan.

29:9 Ja kansa iloitsi heidän alttiudestaan, sillä he antoivat ehyellä sydämellä vapaaehtoiset lahjansa Herralle; ja kuningas Daavid oli myös suuresti iloissansa.

29:10 Ja Daavid kiitti Herraa koko seurakunnan läsnäollessa; Daavid sanoi: "Ole kiitetty, Herra, meidän isämme Israelin Jumala, iankaikkisesta iankaikkiseen.

29:11 Sinun, Herra, on suuruus ja väkevyyys ja loisto ja kunnia ja kirkkaus, sillä sinun on kaikki taivaassa ja maan päällä. Sinun, Herra, on valtakunta, ja sinä olet korotettu kaiken pääksi.

29:12 Rikkaus ja kunnia tulevat sinulta, sinä hallitset kaikki, ja sinun kädessäsi on voima ja väkevyyys. Sinun vallassasi on

sangen paljon.

29:3 Ja olen vielä antanut hyvästä tahdostani Jumalani huoneesen mitä minun omani on, kultaa ja hopiaa, ylitse sen kaiken, minkä minä olen valmistanut pyhän huoneesen:

29:4 Kolmetuhatta leiviskää ophirin kultaa ja seitsemäntuhatta leiviskää puhdasta hopiaa, silata huonetten seiiniä,

29:5 Kultaa kultaisiin, ja hopiaa hopiaisiin ja kaikkinaisiin töihin, tekiäin käden kautta. Ja kuka on hyväntahtoinen täyttämään kättänsä tänäpäpä \Herralle\?

29:6 Niin isäin päämiehet ja Israelin sukukuntain päämiehet, niin myös tuhanten ja satain päämiehet, ja kuninkaan töiden päämiehet olivat hyväntahtoiset,

29:7 Ja antoivat Jumalan huoneen palvelukseen viisituhatta leiviskää kultaa, ja kymmentuhatta kultapenninkiä, ja kymmentuhatta leiviskää hopiaa, kahdeksantoistakymmentä tuhatta leiviskää vaskea, ja satatuhatta leiviskää rautaa.

29:8 Ja joiden tyköä kiviä löydettiin, ne he antoivat \Herran\ huoneen tavaroihin, Jehielin Gersonilaisen käden alle.

29:9 Ja kansa iloitsi, että he niin hyvästä tahdosta antoivat; sillä he antoivat \Herralle\ vaasta sydämestä, vapaasta tahdostansa. Ja kuningas David oli myös sangen suuresti iloissansa.

29:10 Ja David kiitti \Herraa\ kaiken kansan edestä ja sanoi: kiitetty ole sinä \Herra\, Israelin meidän isämme Jumala ijankaikkisesta ijankaikkiseen!

29:11 Sillä sinun, \Herra\, on suuruus, ja voima, ja kunnia, ja voitto, ja kiitos; sillä kaikki, mitä taivaassa ja maan päällä on, se on sinun. Sinun \Herra\ on valtakunta, ja sinä olet korotettu kaikkein päämiesten ylitse.

29:12 Rikkaus ja kunnia ovat sinun edessäs, ja sinä hallitset kaikki kappaleet, ja sinun kädessäs on väki ja voima: sinun kädessäs

tehdä mikä tahansa suureksi ja väkeväksi.

29:13 Me siis kiitämme sinua, meidän Jumalamme; me ylistämme sinun ihanaa nimeäsi.

29:14 Sillä mitä olen minä, ja mitä on minun kansani, kyetäksemme antamaan tällaisia vapaaehtoisia lahjoja? Vaan kaikki tulee sinulta, ja omasta kädestäsi olemme sen sinulle antaneet.

29:15 Sillä me olemme muukalaisia ja vieraita sinun edessäsi, niinkuin kaikki meidän isämmekin; niinkuin varjo ovat meidän päivämme maan päällä eikä ole, mihin toivonsa panna.

29:16 Herra, meidän Jumalamme, kaikki tämä runsaus, jonka me olemme hankkineet rakentaaksemme temppelin sinulle, sinun pyhälle nimellesi, on sinun kädestäsi, ja sinun on kaikki tyyntä.

29:17 Ja minä tiedän, Jumalani, että sinä tutkit sydämen ja mielistyt vilpittömyyteen. Vilpittömällä sydämellä minä olen antanut kaikki nämä vapaaehtoiset lahjat, ja nyt minä olen ilolla nähnyt, kuinka sinun täällä oleva kansasi on antanut sinulle vapaaehtoiset lahjansa.

29:18 Herra, meidän isämme Aabrahamin, lisäkin ja Israelin Jumala, säilytä tällaisina ainiaan kansasi sydämen ajatukset ja aivoitukset ja ohjaa heidän sydämensä puoleesi.

29:19 Ja anna minun pojalleni Salomolle ehyt sydän noudattamaan sinun käskyjäsi, todistuksiasi ja säädöksiäsi, toimittamaan kaikki tämä ja rakentamaan tämä linna, jota varten minä olen valmistuksia tehnyt."

29:20 Sitten Daavid sanoi kaikelle seurakunnalle: "Kiittäkää Herraa, Jumalaanne." Ja kaikki seurakunta kiitti Herraa, isiensä Jumalaa, ja he kumartuivat maahan ja osoittivat kunniaa Herralle ja kuninkaalle.

29:21 Ja seuraavana päivänä he teurastivat teuraita Herralle ja uhrasivat polttouhreja Herralle: tuhat härkää, tuhat

on kaikki suureksi ja väkeväksi tehdä.

29:13 Ja nyt meidän Jumalamme! me kiitämme sinua, ja ylistämme sinun kunnias nimeä.

29:14 Sillä mikä minä olen, ja mikä on minun kansani, että me olemme niin paljon voineet antaa hyvällä mielellä, niinkuin se nyt tapahtuu? sillä se on kaikki sinulta tullut, ja sinun kädestäs olemme me antaneet sinulle sen.

29:15 Sillä me olemme muukalaiset ja oudot sinun edessäsi, niinkuin kaikki meidän isämmekin: meidän ikämme on maan päällä niinkuin varjo, ja ei täällä ole yhtään viipymystä.

29:16 \Herra\ meidän Jumalamme! kaikki tämä kalun paljous, jonka me olemme valmistaneet sinun pyhälle nimelles rakentaa huonetta, se on kaikki tullut sinun kädestäs, ja ne ovat kaikki sinun.

29:17 Minun Jumalani! minä tiedän, että tutkistelet sydämen ja tahdot vakuutta. Sentähden olen myös minä kaikki nämät yksivakaisesta sydäimestä antanut vapaalla mielellä. Ja minä näin nyt ilolla tämän sinun kansas, joka tässä on, että se on hyvällä mielellä sinulle antanut.

29:18 \Herra\ meidän isämme Aabrahamin, Isaakin ja Israelin Jumala! pidä ijankaikkisesti tämänkaltainen mieli ja tahto kansas sydämessä, ja valmista heidän sydämensä sinun tykö.

29:19 Ja pojalleni Salomolle anna täydellinen sydän pitämään sinun käskys, todistukses ja säätys, niin että hän ne kaikki tekis ja rakentais tämän asuinsian, jonka minä olen valmistanut.

29:20 Ja David sanoi kaikelle kansalle: kiittäkää \Herraa\ teidän Jumalaanne! ja kaikki kansa kiitti \Herraa\ isiänsä Jumalaa, kumarsivat ja rukoilivat \Herraa\ ja kuningasta,

29:21 Ja he uhrasivat \Herralle\ uhrin, ja toisena päivänä uhrasivat he polttouhrin \Herralle\, tuhannen mullia, tuhannen

oinasta ja tuhat karitsaa ja niihin kuuluvat juomauhrit sekä teurasuhreja suuren joukon koko Israelin puolesta.

29:22 Niin he söivät ja joivat Herran edessä sinä päivänä suuresti iloiten ja tekivät toistamiseen Salomon, Daavidin pojan, kuninkaaksi ja voitelivat hänet Herralle ruhtinaaksi, ja Saadokin papiksi.

29:23 Ja Salomo istui Herran valtaistuimelle kuninkaaksi isänsä Daavidin sijaan, ja hän menestyi; ja koko Israel totteli häntä.

29:24 Samoin kaikki päämiehet, urhot ja myös kaikki kuningas Daavidin pojat kättä lyöden lupautuivat kuningas Salomon alamaisiksi.

29:25 Herra teki Salomon ylen suureksi koko Israelin silmissä ja antoi hänelle kuninkuuden loiston, jonka kaltaista ei ollut yhdelläkään kuninkaalla Israelissa ollut ennen häntä.

29:26 Daavid, lisain poika, oli hallinnut koko Israelia.

29:27 Ja aika, jonka hän hallitsi Israelia, oli neljäkymmentä vuotta; Hebronissa hän hallitsi seitsemän vuotta, ja Jerusalemissa hän hallitsi kolmekymmentä kolme vuotta.

29:28 Ja hän kuoli päästyänsä korkeaan ikään, elämästä, rikkaudesta ja kunniaista kyllänsä saaneena, ja hänen poikansa Salomo tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

29:29 Daavidin vaiheet, sekä aikaisemmat että myöhemmät, ovat kirjoitettuina näkijä Samuelin historiassa, profeetta Naatanin historiassa ja tietäjä Gaadin historiassa;

29:30 samoin koko hänen hallituksensa ja hänen tekemänsä urotyöt sekä hänen, Israelin ja kaikkien maitten valtakuntain kohtalot.

TOINEN AIKAKIRJA

1 LUKU

1:1 Salomo, Daavidin poika, vahvistui

oinasta, tuhannen karitsaa, ja heidän juomauhrinsa, ja monta muuta uhria kaiken Israelin edessä.

29:22 Ja he söivät ja joivat sinä päivänä sangen suurella ilolla \Herran\ edessä, ja tekivät Salomon Davidin pojan toisen kerran kuninkaaksi ja voitelivat hänen \Herralle\ hallitsiaksi ja Zadokin papiksi.

29:23 Ja niin Salomo istui \Herran\ istuimelle kuninkaaksi isänsä Davidin siaan, ja oli onnellinen; ja koko Israel oli hänelle kuuliainen.

29:24 Niin myös kaikki päämiehet ja voimalliset, ja kaikki kuningas Davidin lapset antoivat itsensä kuningas Salomon alle.

29:25 Ja \Herra\ teki Salomon enemmän ja enemmän suuremmaksi kaiken Israelin edessä, ja antoi hänelle kuuluisan valtakunnan, jonkakaltaista ei yhdelläkään kuninkaalla Israelissa hänen edellensä ole ollut.

29:26 Ja niin oli David, Isain poika, koko Israelin kuningas.

29:27 Mutta aika, jonka hän oli Israelin kuninkaana, oli neljäkymmentä ajastaikaa. Hebronissa hän hallitsi seitsemän ajastaikaa ja Jerusalemissa kolmeneljättäkymmentä.

29:28 Ja hän kuoli hyvällä ijällä, ravittuna elämästä, rikkaudesta ja kunniaista; ja hänen poikansa Salomo tuli kuninkaaksi hänen siaansa.

29:29 Mutta kuningas Davidin teot ensimmäiset ja viimeiset, katso, ne ovat kirjoitetut näkiän Samuelin teoissa, ja prophetan Natanin teoissa, ja näkiän Gadin teoissa,

29:30 Kaiken hänen valtakuntansa, väkevyytensä ja aikainsa kanssa, jotka hänen ja Israelin, ja kaikkein maan valtakuntain aikana kuluneet ovat.

2. AIKAKIRJA

1 LUKU

1:1 Ja Salomo Davidin poika vahvisti

kuninkuudessa, ja Herra, hänen Jumalansa, oli hänen kanssansa ja teki hänet ylen suureksi.

1:2 Ja Salomo antoi kutsun koko Israelille, tuhannen- ja sadanpäämiehille, tuomareille ja kaikille ruhtinaille koko Israelissa, perhekunta-päämiehille;

1:3 ja niin Salomo ja koko seurakunta hänen kanssaan menivät uhrikukkulalle, joka oli Gibeonissa, sillä siellä oli Jumalan ilmestysmaja, jonka Herran palvelija Mooses oli tehnyt erämaassa.

1:4 Mutta Jumalan arkin oli Daavid tuonut Kirjat-Jearimista siihen paikkaan, jonka Daavid oli sille valmistanut; sillä hän oli pystyttänyt sille majan Jerusalemiin.

1:5 Ja vaskialttari, jonka Besalel, Uurin poika, Huurin pojanpoika, oli rakentanut, oli siellä Herran asumuksen edessä; Salomo ja seurakunta etsivät häntä siellä.

1:6 Ja Salomo uhrasi siellä Herran edessä ilmestysmajan vaskialttarilla; hän uhrasi sen päällä tuhat polttouhria.

1:7 Sinä yönä Jumala ilmestyi Salomolle ja sanoi hänelle: "Ano, mitä tahdot minun sinulle antavan."

1:8 Salomo vastasi Jumalalle: "Sinä olet tehnyt suuren laupeuden minun isälleni Daavidille ja tehnyt minut kuninkaaksi hänen sijaansa.

1:9 Niin toteutukoon nyt, Herra Jumala, sinun isälleni Daavidille antamasi sana; sillä sinä olet pannut minut hallitsemaan kansaa, jota on paljon niinkuin tomua maassa.

1:10 Anna siis minulle viisaus ja taito lähteä ja tulla tämän kansan edellä, sillä kuka voi muuten tätä sinun suurta kansaasi tuomita?"

1:11 Ja Jumala sanoi Salomolle: "Koska sinulla on tämä mieli etkä anonut rikkautta, tavaraa ja kunniaa, et vihamiestesesi henkeä, etkä myöskään anonut pitkää ikää, vaan anoit itsellesi viisautta ja taitoa tuomitaksesi minun kansaani, jonka

itsensä valtakuntaansa; ja \Herra\ hänen Jumalansa oli hänen kanssansa ja teki hänen aina suuremmaksi.

1:2 Ja Salomo puhui koko Israelin kanssa tuhanten ja satain päämiesten kanssa, tuomarein ja kaikkien esimiesten kanssa Israelissa, ja ylimmäisten isäin kanssa.

1:3 Ja he menivät, sekä Salomo että koko joukko korkeudelle, joka oli Gibeonissa; sillä siellä oli Jumalan seurakunnan maja, jonka Moses \Herran\ palvelia teki korvessa.

1:4 Mutta Jumalan arkin oli David vienyt Kirjatjearimista sinne, johon David oli sille sian valmistanut; sillä hän oli rakentanut sille majan Jerusalemissa.

1:5 Ja vaskialttari, jonka Betsaleel Urin poika Hurin pojan poika rakentanut oli, oli siellä \Herran\ asuinsian edessä. Ja Salomo ja koko joukko etsivät sitä.

1:6 Ja Salomo nousi sinne ylös vaskialttarin tykö \Herran\ eteen, joka siellä seurakunnan majassa oli, ja uhrasi sen päällä tuhannen polttouhria.

1:7 Sinä yönä ilmestyi Jumala Salomolle ja sanoi hänelle: ano, mitä minä sinulle antaisin.

1:8 Ja Salomo sanoi Jumalalle: sinä olet tehnyt suuren armon isälleni Davidille, ja olet tehnyt minun hänen siaansa kuninkaaksi:

1:9 Olkoon nyt, \Herra\ Jumala, sanas totinen minun isälleni Davidille; sillä sinä olet tehnyt minun niin paljon kansan kuninkaaksi, kuin tomua on maan päällä;

1:10 Niin anna minulle nyt taito ja ymmärrys, käydäkseni tämän kansan edessä ulos ja sisälle; sillä kuka voi tuomita tätä suurta kansaasi?

1:11 Niin sanoi Jumala Salomolle: että se on sinun mielessäs, ja et anonut rikkautta, tavaraa eli kunniaa, eli vihamiestesieluja, etkä anonut pitkää ikää, vaan anoit taitoa ja ymmärrystä, tuomitaksesi minun kansaani, joiden kuninkaaksi minä olen

kuninkaaksi minä olen sinut tehnyt,
1:12 niin annetaan sinulle viisaus ja taito;
ja lisäksi minä annan sinulle rikkautta,
tavaraa ja kunniaa, niin ettei sitä ole ollut
niin paljoa kenelläkään kuninkaalla ennen
sinua eikä tule olemaan sinun jälkeesi."

1:13 Käytyään uhrikukkulalla, joka oli
Gibeonissa, Salomo palasi ilmestysmajalta
Jerusalemiin ja hallitsi Israelia.

1:14 Ja Salomo kokosi sotavaunuja ja
ratsumiehiä, niin että hänellä oli tuhannet
neljätsadat sotavaunut ja kaksitoista tuhatta
ratsumiestä. Ne hän sijoitti
vaunukaupunkeihin ja kuninkaan luo
Jerusalemiin.

1:15 Ja kuningas toimitti niin, että
Jerusalemossa oli hopeata ja kultaa kuin
kiviä, ja setripuuta niin paljon kuin
metsäviikunapuita Alankomaassa.

1:16 Ja hevoset, mitä Salomolla oli, tuotiin
Egyptistä ja Kuvesta; kuninkaan kauppiat
noutivat niitä Kuvesta maksua vastaan.

1:17 Egyptistä tuodut vaunut maksoivat
kuusisataa hopeasekeliä ja hevonen sata
viisikymmentä. Samoin tuotiin niitä heidän
välityksellään kaikille heettiläisten ja
aramilaisten kuninkaille.

2 LUKU

2:1 Ja Salomo käski ryhtyä rakentamaan
temppeleitä Herran nimelle ja kuninkaallista
linnaa itsellensä.

2:2 Ja Salomo määräsi seitsemänkymmentä
tuhatta miestä taakankantajiksi ja
kahdeksankymmentä tuhatta miestä
kivenhakkaajiksi vuoristoon ja niille
kolmetuhatta kuusisataa työnjohtajaa.

2:3 Sitten Salomo lähetti Huuramille, Tyron
kuninkaalle, sanan: "Tee minulle sama,
minkä teit isälleni Daavidille, jolle lähetit
setripuita, että hän rakentaisi itsellensä
linnan asuaksensa siinä.

2:4 Katso, minä rakennan temppelein Herran,

sinun pannut;

1:12 Niin olkoon sinulle taito ja ymmärrys
annettu: vielä sitte annan minä sinulle
rikkautta, ja tavaraa ja kunniaa, niin ettei
sinun vertaistas kuningasten seassa ennen
sinua ole ollut, eikä myös sinun jälkees
tule.

1:13 Ja Salomo tuli korkeudelta, joka oli
Gibeonissa, Jerusalemiin, seurakunnan
majasta, ja hallitsi Israelia.

1:14 Ja Salomo kokosi itsellensä rattaita ja
hevosmiehiä, niin että hänellä oli neljästata
toistatuhatta ratasta ja kaksitoistakymmentä
tuhatta hevosmiestä, ja antoi heidän olla
rataskaupungeissa ja kuninkaan tykönä
Jerusalemossa.

1:15 Ja kuningas toimitti niin että hopiaa
ja kultaa oli Jerusalemossa niin paljo kuin
kiviäkin, ja sedripuita kuin
metsäviikunapuitakin laaksoissa.

1:16 Ja Salomolle vietiin hevosia Egyptistä
ja kudotuskaluja. Ja kuninkaan
kauppiamiehet ostivat ne kudotuskalut.

1:17 Ja he menivät ylös ja veivät ne
Egyptistä, ja jokainen ratas maksoi
kuusisataa hapiapenninkiä, ja hevonen sata
ja viisikymmentä. Ja niin vietiin niitä myös
kaikkein Heettiläisten ja Syrian kuninkaiden
tykö heidän kättensä kautta.

2 LUKU

2:1 Ja Salomo aikoi rakentaa \Herran\
nimelle huoneen ja myös valtakunnallensa
huonetta.

2:2 Ja Salomo luki seitsemänkymmentä
tuhatta miestä kuormain kantajiksi ja
kahdeksankymmentä tuhatta hirtten
hakkaajiksi vuorille, ja kolmetuhatta ja
kuusisataa teettäjää heidän ylitsensä.

2:3 Ja Salomo lähetti kuningas Hiramille
tykö Tyroon ja käski hänelle sanoa:
niinkuin sinä minun isäni Davidin kanssa
teit ja lähetit hänelle sedripuita,
rakentaaksensa itsellensä huonetta, jossa
hänen asuman piti:

2:4 Katso, minä rakennan \Herran\
minun

Jumalani, nimelle, pyhittääkseni sen hänelle, että siinä poltettaisiin hyvänhajuista suitsutusta hänen edessään, pidettäisiin aina esillä näkyleipiä ja uhrattaisiin polttouhreja aamuin ja illoin, sapatteina, uudenkuun päivinä ja Herran, meidän Jumalamme, juhlina; tämä on Israelin ikuinen velvollisuus.

2:5 Ja temppeli, jonka minä rakennan, on oleva suuri; sillä meidän Jumalamme on suurin kaikista jumalista.

2:6 Kuka kykenisi rakentamaan hänelle huoneen? Taivaisiin ja taivasten taivaisiin hän ei mahdu. Mikä siis olen minä rakentamaan hänelle temppeliä muuta varten kuin uhratakseni hänen edessään?

2:7 Niin lähetä nyt minulle mies, joka on taitava tekemään kulta-, hopea-, vaski- ja rautatöitä, niin myös töitä purppuranpunaisista, helakanpunaisista ja punasinisistä langoista, ja joka osaa veistää veistoksia, työskentelemään yhdessä niiden taitajien kanssa, joita minulla on Juudassa ja Jerusalemissa ja jotka minun isäni Daavid on hankkinut.

2:8 Ja lähetä minulle setripuita, kypressipuita ja santelipuita Libanonilta, sillä minä tiedän, että sinun palvelijasi osaavat hakata Libanonin puita; ja katso, minun palvelijani olkoot sinun palvelijaisi kanssa.

2:9 Minulle on hankittava paljon puuta, sillä temppeli, jonka minä rakennan, on oleva suuri ja ihmeellinen.

2:10 Ja katso, minä annan kirvesmiehille, puitten hakkaajille, kaksikymmentä tuhatta koor-mittaa nisuja, sinun palvelijaisi ravinnoksi, ja kaksikymmentä tuhatta koor-mittaa ohria, kaksikymmentä tuhatta bat-mittaa viiniä ja kaksikymmentä tuhatta bat-mittaa öljyä."

2:11 Huuram, Tyyron kuningas, vastasi kirjeellä, jonka hän lähetti Salomolle: "Sentähden, että Herra rakastaa kansaansa, on hän asettanut sinut heidän kuninkaakseen."

Jumalani nimelle huoneen, että se hänelle pyhitettäisiin, suitsutettaa hyvän hajun uhria hänen edessään, ja aina valmistettaa näkyleipiä ja polttouhria, aamulla ja ehtoolla, lepopäivinä ja uusilla kuilla, ja \Herran\ meidän Jumalamme juhlina: ijankaikkisesti pitää tämä oleman Israelin edessä.

2:5 Ja huone, jonka minä rakennan, pitää oleman suuri; sillä meidän Jumalamme on suurempi kaikkia jumalia.

2:6 Mutta kuka on niin voimallinen, että hän rakentaa hänelle huoneen? sillä taivaat ja taivasten taivaat ei taida käsittää häntä: mikä siis olen minä olen rakentamaan hänelle huonetta? mutta ainoastaan suitsuttamaan hänen edessään.

2:7 Niin lähetä nyt minulle taitava mies työtä tekemään kullasta, hopiasta, vaskesta, raudasta, purpurasta, tulipunaisista ja sinisistä villoista, ja joka taitaa kaivaa, taitavain kanssa, jotka minun tykönäni ovat Juudassa ja Jerusalemissa, jotka minun isäni David on valmistanut.

2:8 Ja lähetä minulle sedripuita ja honkia, ja Heben puita Libanonista; sillä minä tiedän sinun palvelias taitavan hakata puita Libanonissa. Ja katso, minun palveliani pitää oleman sinun palveliais kanssa,

2:9 Että he valmistaisivat minulle paljon puita; sillä huone, jonka minä rakennan, pitää oleman suuri ja ihmeellinen.

2:10 Ja katso, minä annan sinun palvelioilles, hirsimiehille, jotka puita hakkaavat, kaksikymmentä tuhatta koria survottuja nisuja, kaksikymmentä tuhatta koria ohria, ja kaksikymmentä tuhatta batia viinaa, ja kaksikymmentä tuhatta batia öljyä.

2:11 Ja Hiram Tyron kuningas vastasi kirjoituksella ja lähetti Salomolle: koska \Herra\ rakastaa kansaansa, on hän sinun tehnyt heidän kuninkaaksensa.

2:12 Ja Huuram sanoi vielä: "Kiitetty olkoon Herra, Israelin Jumala, joka on tehnyt taivaan ja maan, siitä että hän on antanut kuningas Daavidille viisaan pojan, jolla on älyä ja ymmärrystä rakentaa temppeli Herralle ja kuninkaallinen linna itsellensä.

2:13 Ja nyt minä lähetän taitavan, ymmärtäväisen miehen, Huuram-Aabin,

2:14 joka on daanilaisen vaimon poika ja jonka isä on tyrolainen. Hän osaa tehdä kulta- ja hopea-, vaski- ja rauta-, kivi- ja puutöitä, niin myös töitä purppuranpunaisista ja punasinisistä langoista, valkoisista pellavalangoista ja helakanpunaisista langoista. Hän osaa veistää veistoksia ja sommitella kaikkinaisia taideteoksia, joita hänen tehtäväkseen annetaan, yhdessä sinun taitomiestesesi ja herrani, sinun isäsi Daavidin, taitomiesten kanssa.

2:15 Lähettäköön siis herrani palvelijoillensa nisut, ohrat, öljyn ja viinin, niinkuin on sanonut.

2:16 Silloin me hakkaamme puita Libanonilta niin paljon, kuin sinä tarvitset, ja me kuljetamme ne lautoissa meritse sinulle Jaafoon. Toimita sinä ne sitten ylös Jerusalemiin."

2:17 Ja Salomo luetti kaikki muukalaiset miehet Israelin maassa, sen jälkeen kuin hänen isänsä Daavid oli heidät luetannut. Ja heitä huomattiin olevan sata viisikymmentäkolme tuhatta kuusisataa.

2:18 Näistä hän teki seitsemänkymmentä tuhatta taakankantajiksi, kahdeksankymmentä tuhatta kivenhakkaajiksi vuoristoon ja kolmetuhatta kuusisataa työnjohtajiksi, joiden oli pidettävä väki työssä.

3 LUKU

3:1 Sitten Salomo alkoi rakentaa Herran temppeliä Jerusalemiin, Moorian vuorelle, jossa Herra oli ilmestynyt hänen isällensä

2:12 Ja Hiram sanoi vielä: kiitetty olkoon \Herra\ Israelin Jumala, joka taivaan ja maan tehnyt on, että hän on antanut kuningas Davidille viisaan, toimellisen ja ymmärtäväisen pojan, joka \Herralle\ huoneen rakentaa ja valtakunnallensa huoneen!

2:13 Niin lähetän minä nyt taitavan ja toimellisen miehen, jolla ymmärrys on, nimittäin Huramabin,

2:14 Joka on vaimon poika Danin tyttäristä, ja hänen isänsä on ollut Tyrolainen; hän taitaa työtä tehdä kullasta, hopiasta, vaskesta, raudasta, kivistä, puusta, purpurasta, sinisistä villoista, kalliista liinasta, tulipunaisesta, ja kaikkinaisia kaivaa, ja ajatella ylös kaikkinaisia taitavasti, mitä hänen eteensä pannaan, sinun taitavais kanssa ja herrani kuningas Davidin sinun isäs taitavain kanssa.

2:15 Niin lähettäkään nyt herrani nisuja, ohria, öljyä ja viinaa palvelioillensa, niinkuin hän on sanonut;

2:16 Niin me hakkaamme puita Libanonissa kaiketi niin paljon kuin sinä tarvitset, ja viemme ne merelle lautoilla Japhoon; anna sinä ne noutaa sieltä Jerusalemiin.

2:17 Ja Salomo luki kaikki muukalaiset Israelin maalla, sen luvun jälkeen, kuin hänen isänsä David ne luki; ja siellä löydettiin sata ja viisikymmentä tuhatta, kolmetuhatta ja kuusisataa.

2:18 Ja hän asetti niistä seitsemänkymmentä tuhatta vetäjiksi ja kahdeksankymmentä tuhatta hakkaajiksi vuorella, ja kolmetuhatta ja kuusisataa teettäjiksi, joiden kansaa piti teettämän.

3 LUKU

3:1 Ja Salomo rupesi rakentamaan \Herran\ huonetta Jerusalemissa, Morian vuorelle, joka Davidille hänen isällensä

Daavidille, siihen paikkaan, jonka Daavid oli valmistanut, jebusilaisen Ornanin puimatantereelle.

3:2 Hän alkoi rakentaa toisen kuun toisena päivänä, neljäntenä hallitusvuotensa.

3:3 Tällaisen perustuksen Salomo laski rakennettavalle Jumalan temppelille: pituus oli, vanhan mitan mukaan, kuusikymmentä kyynärää, leveys kaksikymmentä kyynärää.

3:4 Eteinen, temppelin itäpäässä, oli yhtä pitkä kuin temppeli leveä, kahtakymmentä kyynärää, ja sen korkeus oli kaksikymmentä kyynärää; ja hän päällysti sen sisältä puhtaalla kullalla.

3:5 Suuren huoneen hän laudoitti sisältä kypressipuulla, jonka hän silasi parhaalla kullalla ja johon hän laittoi palmuja ja vitjoja.

3:6 Ja hän koristi huoneen kalliilla kivillä. Ja kulta oli Parvaimin kulta.

3:7 Ja hän silasi huoneen, palkit, kynnykset, seinät ja ovet, kullalla ja kaiverrutti kerubeja seiiniin.

3:8 Ja hän teki kaikkeinpyhimmän huoneen. Se oli yhtä pitkä kuin temppeli leveä, kahtakymmentä kyynärää, ja myös kahtakymmentä kyynärää leveä. Ja hän silasi sen parhaalla kullalla, joka painoi kuusisataa talenttia.

3:9 Ja kultanaulojen paino oli viisikymmentä sekeliä. Myöskin yläsalit hän silasi kullalla.

3:10 Kaikkein pyhimpään huoneeseen hän teki kaksi kerubia, taidollisesti tehtyä, ja päällysti ne kullalla.

3:11 Kerubien siipien pituus oli yhteensä kaksikymmentä kyynärää. Toisen kerubin toinen siipi oli viittä kyynärää pitkä ja kosketti huoneen toista seinää, ja sen toinen siipi oli viittä kyynärää pitkä ja ulottui toisen kerubin siipeen.

3:12 Ja toisen kerubin toinen siipi oli viittä kyynärää pitkä ja ulottui huoneen toiseen seinään, ja sen toinen siipi oli viittä

neuvottu oli, Davidin paikkaan, jonka hän oli valmistanut Ornanin Jebusilaisen luvuan.

3:2 Ja hän rupesi rakentamaan toisena kuukautena, toisena päivänä, neljäntenä valtakuntansa vuonna.

3:3 Ja Salomo laski perustuksen, Jumalan huonetta rakentaa, ensisti pituudelle kuusikymmentä kyynärää, ja leveydelle kaksikymmentä kyynärää;

3:4 Mutta esihuoneen pituudelta huoneen leveyden jälkeen kaksikymmentä kyynärää, ja korkeus oli sata ja kaksikymmentä kyynärää; ja hän silasi sen sisältä puhtaalla kullalla.

3:5 Mutta suuren huoneen peitti hän hongalla ja silasi sen päältä parhaalla kullalla, ja teki siihen päälle palmuin ja käädyin kaltaiset työt,

3:6 Ja peitti huoneen kalliilla kivillä kaunistukseksi; ja kulta oli Parvaimin kulta.

3:7 Ja hän silasi huoneen kaaret, pihtipielet, seinät ja ovet kullalla, ja antoi leikata Kerubimeja seiiniin.

3:8 Teki hän myös kaikkein pyhimmän huoneen, jonka pituus oli kaksikymmentä kyynärää, huoneen leveyden jälkeen, ja hänen leveytensä oli kaksikymmentä kyynärää, ja silasi sen parhaalla kullalla, kuudellasadalla leiviskällä.

3:9 Niin myös nauloihin antoi hän viisikymmentä sikliä kulta, painon jälkeen; ja silasi salit kullalla.

3:10 Niin teki hän myös kaikkein pyhimpään huoneeseen kaksi Kerubimia liikkeillä olevalla teolla; ja he silasivat ne kullalla.

3:11 Ja pituus oli Kerubimein siivillä kaksikymmentä kyynärää; niin että yksi siipi oli viisi kyynärää ja ulottui huoneen seinään, ja toinen siipi oli myös viisi kyynärää ja ulottui hamaan toisen Kerubimin siipeen.

3:12 Niin myös oli toisen Kerubimin siipi viisi kyynärää pitkä ja ulottui huoneen seinään, ja toinen siipi myös oli viisi

kyynärää pitkä ja oli kiinni toisen kerubin siivessä.

3:13 Näin nämä kerubit levittivät siipensä kahtakymmentä kyynärää laajalti; ja ne seisoivat jaloillaan, kasvot käännettyinä huoneeseen päin.

3:14 Ja hän teki esiripun punasinisistä, purppuranpunaisista ja helakanpunaisista langoista ja valkoisista pellavalangoista ja laittoi siihen kerubeja.

3:15 Ja hän teki temppelin eteen kaksi pylvästä, kolmenkymmenen viiden kyynärän korkuista; ja pylväänpää, joka oli niiden päässä, oli viittä kyynärää korkea.

3:16 Ja hän teki vitjoja kaikkeinpyhimpään, ja hän pani niitä pylväitten päähän; ja hän teki sata granaattiomena ja asetti ne vitjoihin.

3:17 Ja hän pystytti pylväät temppelin eteen, toisen oikealle puolelle ja toisen vasemmalle puolelle: oikeanpuoliselle hän antoi nimen Jaakin ja vasemmanpuoliselle nimen Boos.

4 LUKU

4:1 Hän teki alttarin vaskesta, kahtakymmentä kyynärää pitkän, kahtakymmentä kyynärää leveän ja kymmentä kyynärää korkean.

4:2 Hän teki myös meren, valetun, kymmentä kyynärää leveän reunasta reunaan, ympärinsä pyöreän, ja viittä kyynärää korkean; ja kolmenkymmenen kyynärän pituinen mittanuora ulottui sen ympäri.

4:3 Ja sen alaosassa oli yltympäri raavaankuvia, jotka kulkivat sen ympäri; ne ympäröivät merta yltympäri, kymmenen kullakin kyynärällä. Raavaita oli kahdessa rivissä, valettuina meren kanssa yhteen.

4:4 Ja se seisoi kahdentoista raavaan varassa, joista kolme oli käännettyinä pohjoiseen, kolme länteen, kolme etelään ja kolme itään päin; meri oli niiden yläpuolella, niiden varassa, ja kaikkien

kyynärää pitkä ja riippui toisessa Kerubimin siivessä;

3:13 Niin että nämät Kerubimein siivet olivat levitettyinä kaksikymmentä kyynärää leveydelle; ja ne seisoivat jalkainsa päällä, ja heidän kasvonsa olivat käännetty huoneeseen päin.

3:14 Hän teki myös esiripun sinisistä, purpuraisista ja tulipunaisista villoista ja kalliista liinasta, ja teki Kerubimit siihen päälle.

3:15 Ja hän teki huoneen eteen kaksi patsasta, viisineljätkymmentä kyynärää korkiaksi, ja niiden päälle kruunun viisi kyynärää korkian,

3:16 Ja käädyin kaltaiset työt kuoriin, ja sovitti ne patsasten päälle, ja teki sata granatin omena, ja asetti ne käädytekoin päälle.

3:17 Ja pystytti patsaat templin eteen, yhden oikialle ja toisen vasemmalle puolelle, ja kutsui sen nimen, joka oikialla puolella oli, Jakin, ja sen nimen, joka vasemmalla puolella oli, Boos.

4 LUKU

4:1 Ja hän teki myös vaskisen alttarin, kaksikymmentä kyynärää pitkän ja kaksikymmentä kyynärää leviän, ja kymmenen kyynärää korkian.

4:2 Ja hän teki valetun meren, kymmenen kyynärää leviän toisesta reunasta niin toiseen, ympyriäiseksi, viisi kyynärää korkian; ja juonne kävi ympäri, kolmekymmentä kyynärää pitkä.

4:3 Ja härkäin kuvat olivat sen alla, kiertäen sitä yltympäri; kymmenen kyynärää, piiritti ne meren ympärinsä, kaksi riviä valettuja härkiä oli siinä samaa valantoa kuin sekin.

4:4 Ja se seisoi kahdentoistakymmenen härjän päällä, että kolme kääntyivät heistä pohjoiseen päin, kolme länteen, kolme etelään ja kolme itään päin, ja meri oli ylhäällä heidän päällensä, ja kaikki heidän

niiden takapuolet olivat sisään päin.

4:5 Se oli kämmenen paksuinen, ja sen reuna oli maljan reunan kaltainen, puhjenneen liljan muotoinen. Siihen mahtui, se veti kolmetuhatta bat-mittaa.

4:6 Hän teki myös kymmenen allasta ja asetti viisi oikealle puolelle ja viisi vasemmalle puolelle pesemistä varten; sillä niissä huuhdottiin se, mikä kuului polttouhuriin. Mutta meri oli pappien peseytymistä varten.

4:7 Hän teki myös kymmenen kultaista lampunjalkaa, niinkuin niistä oli säädetty, ja pani ne temppelisaliin, viisi oikealle puolelle ja viisi vasemmalle puolelle.

4:8 Hän teki myös kymmenen pöytää ja asetti ne temppelisaliin, viisi oikealle puolelle ja viisi vasemmalle puolelle. Hän teki myös sata kultamaljaa.

4:9 Ja hän teki pappien esipihan ja suuren esikartanon sekä esikartanon ovet; ja ovet hän päällysti vaskella.

4:10 Ja meren hän asetti oikealle sivulle, kaakkoa kohti.

4:11 Huuram teki myös kattilat, lapiot ja maljat. Ja niin Huuram sai suoritetuksi työn, mikä hänen oli tehtävä kuningas Salomolle Jumalan temppeliin:

4:12 kaksi pylvästä ja kaksi palloa, pylväänpäätä, pylväiden päähän, ja kaksi ristikkokoristetta peittämään kahta pallonmuotoista pylväänpäätä, jotka olivat pylväitten päässä,

4:13 ja neljäsataa granaattiomenaa kahteen ristikkokoristeeseen, kaksi riviä granaattiomenia kumpaankin ristikkokoristeeseen, peittämään kahta pallonmuotoista pylväänpäätä, jotka olivat pylväitten päällä.

4:14 Ja hän teki telineet ja teki altaat telineitten päälle,

4:15 ja yhden meren ja kaksitoista raavasta sen alle.

4:16 Ja kattilat, lapiot ja haarukat ynnä kaikki niihin kuuluvat kalut Huuram-Aabiv teki kuningas Salomolle Herran temppeliin

takaiset puolensa olivat sisälle päin.

4:5 Ja se oli kämmenen leveyttä paksu, ja hänen reunansa niinkuin maljan reuna ja kuin kukoistava kukkainen, ja se veti kolmetuhatta batia.

4:6 Ja hän teki kymmenen kattilaa, ja pani niistä viisi oikialle puolelle ja viisi vasemmalle, että niissä pestäisiin kaikkia niitä, kuin polttouhuriksi tarvittiin, ja niihin heitettäisiin; mutta meren, pappein pestä itsensä.

4:7 Ja hän teki myös kymmenen kultaista kynttilänjalkaa, niinkuin ne oleman piti, ja pani templiin, viisi oikialle puolelle ja viisi vasemmalle.

4:8 Ja hän teki kymmenen pöytää ja pani templiin, viisi oikialle ja viisi vasemmalle puolelle; ja hän teki sata kultaista maljaa.

4:9 Hän teki myös pappein esihuoneen ja suuren esihuoneen, ja esihuoneen ovet, ja silasi ovet vaskella,

4:10 Ja pani meren oikialle sivulle, itään ja etelään päin.

4:11 Ja Huram teki patoja, lapioita ja maljoja. Ja niin Huram lopetti sen työn, jonka hän teki kuningas Salomolle Jumalan huoneeseen:

4:12 Kaksi patsasta, ja kaksi ympyriäistä kruunua kahden patsaan päällä, ja kaksi verkkoa peittämään kahta ympyriäistä kruunua, jotka patsasten päässä olivat.

4:13 Ja neljäsataa granatin omenaa oli niiden kahden verkon päällä, kaksi riviä granatin omenia kunkin verkon päällä, peittämään kahta ympyriäistä kruunua, jotka olivat patsasten päässä.

4:14 Ja hän teki istuimia, teki myös kattiloita istuinten päälle,

4:15 Ja meren ja kaksitoistakymmentä härkää sen alle;

4:16 Siihen myös patoja, lapioita ja hankoja; ja kaikki heidän astiansa teki Huramabi kuningas Salomolle \Herran\

kiilloitetusta vaskesta.

4:17 Jordanin lakeudella kuningas ne valatti savimuotteihin, Sukkotin ja Seredan välillä.

4:18 Ja Salomo teetti kaikkia näitä kaluja ylen paljon, sillä vasken painoa ei määrätty.

4:19 Salomo teetti myös kaikki kalut, joita tuli olla Herran temppelissä: kulta-alttarin, pöydät, joilla näkyleivät olivat,

4:20 lampunjalat lamppuineen, jotka oli sytytettävä säädetyllä tavalla kaikkeinpyhimmän eteen, puhtaasta kullasta, 4:21 kultaisine kukkalehtineen, lamppuineen ja lamppusaksineen - puhtainta kultaa;

4:22 veitset, maljat, kupit ja hiilipannut puhtaasta kullasta; ja temppelin oviaukkojen sisemmät ovet, jotka veivät kaikkeinpyhimpään, sekä ne temppelin ovet, jotka veivät temppelisaliin, kullasta.

5 LUKU

5:1 Kun kaikki työ, minkä Salomo teetti Herran temppeliin, oli valmis, vei Salomo sinne isänsä Daavidin pyhät lahjat. Hopean, kullan ja kaikki kalut hän pani Jumalan temppelin aarekammioihin.

5:2 Sitten Salomo kokosi Israelin vanhimmat ja kaikki sukukuntien johtomiehet, israelilaisten perhekunta-päämiehet, Jerusalemiin, tuomaan Herran liitonarkkia Daavidin kaupungista, se on Siionista.

5:3 Niin kokoontuivat kuninkaan luo kaikki Israelin miehet juhlapäivänä, joka on seitsemännessä kuussa.

5:4 Ja kun kaikki Israelin vanhimmat olivat tulleet saapuville, nostivat leeviläiset arkin,

5:5 ja he veivät arkin ja ilmestysmajan sinne, sekä kaiken pyhän kaluston, joka oli majassa; leeviläiset papit veivät ne sinne.

5:6 Ja kuningas Salomo seisoi arkin edessä ynnä koko Israelin kansa, joka oli

huoneeseen puhtaasta vaskesta.

4:17 Jordanin kedolla antoi kuningas ne valaa savisessa töyrässä, Sukkotin ja Saredatan vaiheella.

4:18 Ja Salomo teki kaikki nämät astiat suuressa paljoudessa; sillä ei vasken painoa kysytty.

4:19 Ja Salomo teki kaikki astiat Jumalan huoneesen, niin myös kultaisen alttarin ja pöydät, näkyleipiä pidettä,

4:20 Kynttiläjalat lamppuinensa puhtaasta kullasta, palamaan kuorin edessä soveliaasti,

4:21 Ja kukkaiset ja lamput, ja kynttilän niistimet olivat kullasta: ne olivat kokonansa kullasta;

4:22 Ja veitset, maljat, lusikat ja sammuttimet olivat puhtaasta kullasta, ja läpikäytävä, ja hänen ovensa sisimäiseltä puolelta sitä kaikkein pyhintä, ja ovet templin huoneesen olivat kullasta.

5 LUKU

5:1 Ja kuin kaikki työ täytettiin minkä Salomo teki \Herran\ huoneesen, niin antoi Salomo sinne tuottaa kaikki, mitä hänen isänsä David pyhittänyt oli: hopian, kullan, ja kaikki astiat, ja pani ne Jumalan huoneen tavarain sekaan.

5:2 Silloin kutsui Salomo kaikki vanhimmat Israelissa kokoon, ja kaikki sukukuntain päämiehet, Israelin lasten isäin esimiehet, Jerusalemiin, tuomaan \Herran\ liitonarkkia Davidin kaupungista, se on Zion.

5:3 Ja kaikki Israelin miehet kokoontuivat kuninkaan tykö juhlapäivinä, joka oli seitsemäntenä kuukautena.

5:4 Ja kaikki vanhimmat Israelista tulivat; ja Leviläiset nostivat arkin ylös,

5:5 Ja kantoivat arkin ylös ja seurakunnan majan, ja kaikki pyhät astiat, jotka majassa olivat: ne kantoivat papit ja Leviläiset ylös.

5:6 Mutta kuningas Salomo ja kaikki Israelin kokous, joka oli tullut kokoon

kokoontunut hänen luoksensa; ja he uhrasivat lampaita ja raavaita niin paljon, että niitä ei voitu luetella eikä laskea.

5:7 Ja papit toivat Herran liitonarkin paikoilleen temppelein kuoriin, kaikkeinpyhimpään, kerubien siipien alle.

5:8 Sillä kerubit levittivät siipensä sen paikan ylitse, missä arkki oli, ja niin kerubit peittivät ylhäältä päin arkin ja sen korennot.

5:9 Ja korennot olivat niin pitkät, että niiden arkista ulkonevat päät voi nähdä kaikkeinpyhimmän edustalta, mutta ulkoa niitä ei voinut nähdä. Ja ne jäivät sinne tähän päivään asti.

5:10 Arkissa ei ollut muuta kuin ne kaksi taulua, jotka Mooses oli pannut sinne Hoorebilla, kun Herra oli tehnyt liiton israelilaisten kanssa, heidän lähdettyänsä Egyptistä.

5:11 Kun papit lähtivät pyhäköstä - sillä kaikki siellä olevat papit olivat pyhittäneet itsensä, osastoihin katsomatta;

5:12 ja kaikki leeviläiset veisaajat, Aasaf, Heeman ja Jedutun poikinensa ja veljensä, seisoivat hienoihin pellavavaatteisiin puettuina kymbaaleineen, harppuineen ja kanteleineen itään päin alttarista, ja heidän kanssaan sata kaksikymmentä pappia, jotka puhalsivat torviin;

5:13 ja puhaltajien ja veisaajien oli yhdyttävä yhtäikaa ja yhteen ääneen ylistämään ja kiittämään Herraa - ja kun torvet, kymbaalit ja muut soittokoneet soivat ja viritettiin Herran ylistys: "Sillä hän on hyvä, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti", silloin pilvi täytti huoneen, Herran temppelein,

5:14 niin että papit eivät voineet astua toimittamaan virkaansa pilven tähden; sillä Herran kirkkaus täytti Jumalan temppelein.

hän tykönsä arkin eteen, uhrasivat lampaita ja härkiä niin monta, ettei yksikään lukea eli laskea taitanut.

5:7 Ja papit kantoivat \Herran\ liitonarkin siällensa huoneen kuoriin, kaikkeinpyhimpään, Kerubimein siipein alle.

5:8 Niin että Kerubimit levittivät siipensä arkin paikan päälle. Ja Kerubimit peittivät arkin korentoinensa ylhäältä päin.

5:9 Mutta korennot olivat niin pitkät, että niiden päät näkyivät kuorin eteen arkista, mutta ei heitä ulkoiselta puolelta näkynyt; ja ne ovat siellä tähän päivään asti.

5:10 Ja arkissa ei ollut muuta mitään, vaan kaksi taulua, jotka Moses oli sinne pannut Horebissa, \Herran\ tehdessä liittoa Israelin lasten kanssa, kuin he Egyptistä läksivät.

5:11 Ja tapahtui, kuin papit tulivat pyhästä ulos; (sillä kaikki papit, jotka silloin läsnä olivat, pyhittivät itsensä, niin ettei heidän järjestyksestensä eroitusta pitänyt pidettämän.

5:12 Ja Leviläiset veisaajat kaikki Asaphin, Hemanin, Jedutunin, ja heidän lapsensa ja veljensä, olivat puetetut kalliilla linavaatteella, soittivat symbaleilla, psaltareilla, harpuilla, ja seisoivat itään päin alttaria, ja heidän tykönänsä sata ja kaksikymmentä pappia, jotka puhalsivat vaskitorviin).

5:13 Ja soittajain ja veisaajain ääni kuului soveliaasti yhteen niinkuin yhden ääni, kiittäin ja kunnioittain \Herraa\; ja kuin vaskitorven, symbalein ja muiden harppuin ääni hänensä korotti, kiittäissä \Herraa\, että hän on hyvä, ja hänen laupiutensa pysyy iankaikkiseen, silloin \Herran\ huone täytettiin pilvellä,

5:14 Niin ettei papit saaneet seisoa ja palvella pilven tähden; sillä \Herran\ kunnia täytti Jumalan huoneen.

6 LUKU

6:1 Silloin Salomo sanoi: "Herra on sanonut tahtovansa asua pimeässä.

6:2 Mutta minä olen rakentanut huoneen sinulle asunnoksi, asuinsijan, asuaksesi siinä iäti."

6:3 Sitten kuningas käänsi kasvonsa ja siunasi koko Israelin seurakunnan; ja koko Israelin seurakunta seiso.

6:4 Hän sanoi: "Kiitetty olkoon Herra, Israelin Jumala, joka kädellensä on täyttänyt sen, mitä hän suullansa puhui minun isälleni Daavidille, sanoen:

6:5 'Siitä päivästä saakka, jona minä vein kansani Egyptistä, en minä ole mistään Israelin sukukunnasta valinnut yhtään kaupunkia, että siihen rakennettaisiin temppele, missä minun nimeni asuisi, enkä myöskään ole valinnut ketään olemaan kansani Israelin ruhtinaana.

6:6 Mutta Jerusalemin minä olen valinnut nimeni asuinsijaksi, ja Daavidin minä olen valinnut vallitsemaan kansaani Israelia.'

6:7 Ja minun isäni Daavid aikoi rakentaa temppelin Herran, Israelin Jumalan, nimelle.

6:8 Mutta Herra sanoi minun isälleni Daavidille: 'Kun sinä aiot rakentaa temppelin minun nimelleni, niin tosin teet siinä hyvin, että sitä aiot;

6:9 kuitenkin et sinä ole sitä temppeleä rakentava, vaan sinun poikasi, joka lähtee sinun kupeistasi, hän on rakentava temppelin minun nimelleni.'

6:10 Ja Herra on täyttänyt sanansa, minkä hän puhui: minä olen noussut isäni Daavidin sijalle ja istun Israelin valtaistuimella, niinkuin Herra puhui, ja minä olen rakentanut temppelin Herran, Israelin Jumalan, nimelle.

6:11 Ja minä olen sijoittanut siihen arkin, jossa on se Herran liitto, minkä hän teki israelilaisten kanssa."

6:12 Sitten hän astui Herran alttarin eteen koko Israelin seurakunnan nähden ja ojensi kätensä.

6 LUKU

6:1 Silloin sanoi Salomo: \Herra\ on sanonut tahtovansa asua pimeydessä.

6:2 Minä tosin rakensin sinulle asuinhuoneen ja sian asuaksesi ijankaikkisesti.

6:3 Ja kuningas käänsi kasvonsa ja siunasi koko Israelin joukkoa; ja kaikki Israelin joukko seiso.

6:4 Ja hän sanoi: kiitetty olkoon \Herra\ Israelin Jumala, joka suullansa on puhunut isälleni Davidille, ja kädellensä täyttänyt, sanoen:

6:5 Siitä päivästä, jona minä kansani Egyptin maalta johdatin, en ole minä yhtään kaupunkia valinnut kaikista Israelin sukukunnista, rakentaakseni huonetta minun nimeni asuinsiaksi, enkä ole yhtään miestä valinnut kansani Israelin hallitsiaksi;

6:6 Vaan Jerusalemin olen minä valinnut nimeni asuinsiaksi. Ja Davidin olen minä valinnut kansani Israelin päälle.

6:7 Ja kuin isäni David aikoi rakentaa \Herran\ Israelin Jumalan nimelle huonetta,

6:8 Sanoi \Herra\ isälleni Davidille: sinä olet aikonut rakentaa minun nimelleni huonetta: sinä olet hyvin tehnyt, ettäs sitä olet aikonut;

6:9 Ei kuitenkaan pidä sinun rakentaman sitä huonetta, vaan poikas, joka kupeistas tuleva on, rakentaa minun nimelleni huoneen.

6:10 Niin on \Herra\ vahvistanut sanansa, jonka hän puhunut on; sillä minä olen tullut isäni Davidin siaan, ja istun Israelin istuimella, niinkuin \Herra\ sanonut on, ja olen rakentanut huoneen \Herran\ Israelin Jumalan nimelle.

6:11 Ja minä olen pannut sinne arkin, jossa \Herran\ liitto on, jonka hän Israelin lasten kanssa tehnyt oli.

6:12 Ja hän seiso \Herran\ alttarin edessä, koko Israelin kokouksen läsnä ollessa, ja ojensi kätensä.

6:13 Salomo oli näet teettänyt lavan vaskesta, viittä kyynärää pitkän, viittä kyynärää leveän ja kolmea kyynärää korkean, ja asettanut sen esikartanon keskelle. Sille hän nousi, polvistui koko Israelin seurakunnan nähden, ojensi kätensä taivasta kohti

6:14 ja sanoi: "Herra, Israelin Jumala, ei ole sinun vertaistasi Jumalaa, ei taivaassa eikä maan päällä, sinun, joka pidät liiton ja säilytät laupeuden palvelijoihisi kohtaan, jotka vaeltavat sinun edessäsi kaikesta sydämestänsä.

6:15 Sinä olet pitänyt, mitä puhuit palvelijallesi Daavidille, minun isälleni. Minkä sinä suullasi puhuit, sen sinä kädelläsi täytit, niinkuin nyt on tapahtunut.

6:16 Niin pidä nytkin, Herra, Israelin Jumala, mitä puhuit palvelijallesi Daavidille, minun isälleni, sanoen: 'Aina on mies sinun suvustasi oleva minun edessäni, istumassa Israelin valtaistuimella, jos vain sinun poikasi pitävät vaarin teistänsä, niin että he vaeltavat minun lakini mukaan, niinkuin sinä olet minun edessäni vaeltanut.'

6:17 Niin toteutukoon nyt, Herra, Israelin Jumala, sinun sanasi, jonka puhuit palvelijallesi Daavidille.

6:18 Mutta asuuko todella Jumala maan päällä ihmisten seassa? Katso, taivaisiin ja taivasten taivaisiin sinä et mahdu; kuinka sitten tähän temppeliin, jonka minä olen rakentanut!

6:19 Käännä kuitenkin palvelijasi rukouksen ja anomisen puoleen, Herra, minun Jumalani, niin että kuulet huudon ja rukouksen, jonka palvelijasi sinun edessäsi rukoilee,

6:20 ja että silmäsi ovat päivät ja yöt avoinna tätä temppeliä kohti, tätä paikkaa kohti, johon sinä olet sanonut asettavasi nimesi, niin että kuulet rukouksen, jonka palvelijasi tähän paikkaan päin kääntyneenä rukoilee.

6:21 Kuule palvelijasi ja kansasi Israelin

6:13 Sillä Salomo oli tehnyt vaskikattilan ja pannut sen keskelle esihuonetta, viisi kyynärää pitkäksi ja viisi kyynärää leviäksi, ja kolme kyynärää korkiaksi. Sen tykönä seisoi hän ja lankesi polvillensa kaiken Israelin kokouksen edessä, ja ojensi kätensä taivaasen päin,

6:14 Ja sanoi: \Herra\ Israelin Jumala! ei ole yhtään jumalaa sinun vertaistas, taivaissa eli maassa: sinä joka pidät liiton ja laupiuden palveliais kanssa, jotka sinun edessäs vaeltavat kaikesta sydämestänsä.

6:15 Sinä olet pitänyt palvelialles Davidille minun isälleni, mitäs hänelle puhunut olet: suullas olet sinä sen puhunut ja kädelläs täyttänyt, niinkuin se tänäpäivänä tapahtunut on.

6:16 Nyt \Herra\ Israelin Jumala, pidä palvelialles Davidille minun isälleni, mitäs hänelle puhunut olet ja sanonut: ei sinusta pidä puuttuman mies minun edessäni, joka Israelin istuimella istuu: ainoastaan että sinun poikas kätkevät tiensä; että he vaeltavat minun laissani, niinkuin sinä minun edessäni vaeltanut olet.

6:17 Nyt \Herra\ Israelin Jumala, anna sanas tosi olla, jonka sinä palvelialles Davidille puhunut olet.

6:18 Sillä luuletko Jumalan asuvan ihmisten tykönä maassa? katso, taivas ja taivasten taivaat ei käsitä sinua: kuinkasta se huone sen tekis; jonka minä rakentanut olen?

6:19 Mutta käännä sinuas, \Herra\ minun Jumalani, sinun palvelias rukoukseen ja hänen anomisensa puoleen, kuulemaan sitä anomusta ja rukousta, jonka sinun palvelias rukoilee sinun edessäs!

6:20 Ja että sinun silmäs olisivat avoinna tämän huoneen puoleen yötä ja päivää, sitä paikkaa päin, jostas sanonut olet, tahtovas asettaa sinun nimes sinne ja kuulevas sen rukouksen, jonka sinun palvelias siinä paikassa rukoileva on.

6:21 Niin kuule nyt palvelias ja kansas

rukoukset, jotka he rukoilevat tähän paikkaan päin kääntyneinä; kuule asuinpaikastasi, taivaasta, ja kun kuulet, niin anna anteeksi.

6:22 Jos joku rikkoo lähimmäistensä vastaan ja hänet pannaan valalle ja vannotetaan, ja jos hän tulee ja vannoo sinun alttarisi edessä tässä temppelissä,

6:23 niin kuule taivaasta ja auta palvelijasi oikeuteensa; tee niin, että kostat syylliselle ja annat hänen tekojensa tulla hänen päänsä päälle, mutta julistat syyttömän syyttömäksi ja annat hänelle hänen vanhurskautensa mukaan.

6:24 Jos vihollinen voittaa sinun kansasi Israelin, sentähden että he ovat tehneet syntiä sinua vastaan, mutta he kääntyvät ja kiittävät sinun nimeäsi, rukoilevat ja anovat armoa sinun kasvojesi edessä tässä temppelissä,

6:25 niin kuule taivaasta ja anna anteeksi kansasi Israelin synti ja tuo heidät takaisin tähän maahan, jonka olet antanut heille ja heidän isillensä.

6:26 Jos taivas suljetaan, niin ettei tule sadetta, koska he ovat tehneet syntiä sinua vastaan, mutta he rukoilevat kääntyneinä tähän paikkaan päin ja ylistävät sinun nimeäsi ja kääntyvät synnistänsä, koska sinä nöyryytät heitä,

6:27 niin kuule taivaasta ja anna anteeksi palvelijaisi ja kansasi Israelin synti - sillä sinä osoitat heille hyvän tien, jota heidän on vaeltaminen - ja suo sade maallesi, jonka olet antanut kansallesi perintöosaksi.

6:28 Jos maahan tulee nälänhätä, rutto, jos tulee nokitähkä ja viljanruoste, jos tulevat heinäsiirakat ja tuhosirakat, jos sen viholliset ahdistavat sitä maassa, jossa sen portit ovat, jos tulee mikä tahansa vitsaus tai vaiva,

6:29 ja jos silloin joku ihminen, kuka hyvänsä, tai koko sinun kansasi Israel, rukoilee ja anoo armoa, kun he kukin tuntevat vitsauksen ja tuskan, joka on

Israelin rukous, jonka he tässä paikassa rukoilevat, ja kuule se sinun asumises paikasta taivaasta, ja koska sinä sen kuulet, niin ole armollinen.

6:22 Jos joku rikkoo lähimmäistensä vastaan, ja vala pannaan hänen eteensä, jonka hänen vannoman pitää, ja se vala tulee sinun alttarisi eteen tässä huoneessa;

6:23 Että sinä kuulisit taivaissa ja saattaisit palvelioilles oikeuden, kostaisit jumalattomalle ja antaisit hänen tiensä tulla hänen päänsä päälle, julistaen vanhurskaan vanhurskaaksi ja antaen hänelle hänen vanhurskautensa jälkeen.

6:24 Jos kansa Israel vihollisiltansa lyödään, että he sinua vastaan rikkoneet ovat, ja he kääntävät itsensä, tunnustaen sinun nimes, rukoilevat ja anteeksi anovat sinun edessä tässä huoneessa;

6:25 Että sinä kuulisit taivaissa, ja olisit kansa Israelin synneille armollinen, ja antaisit heidän tulla jälleen siihen maahan, jonka heille ja heidän isillensä antanut olet.

6:26 Jos taivas suljettu on, niin ettei sada, että he sinua vastaan rikkoneet ovat, ja he rukoilevat tässä paikassa ja tunnustavat sinun nimes, kääntyen synneistään, sitte kuin sinä heitä kurittanut olet;

6:27 Että kuulisit taivaissa, ja olisit palveliais ja kansa Israelin rikokselle armollinen, koska heille olet osoittanut hyvän tien, jota heidän vaeltaman pitää, ja antaisit sateen maalle, jonka kansallesi antanut olet perinnöksi.

6:28 Kuin kallis aika tulee maalle, eli rutto tulee, eli kuivuus, ruoste, heinäsiirakat eli jyvämadot tulevat; taikka jos heidän vihollisensa piirittävät maakunnassa heidän porttinsa, eli kaikkalainen vaiva taikka sairaus tulee:

6:29 Kaikki rukoukset, kaikki anomiset, jotka kaikki ihmiset, kaikki sinun kansa Israel, pitävät, koska kukin rangaistuksensa ja murheensa tuntee ja ojentaa kätensä

kohdannut heitä, ja ojentavat kätensä tähän temppeleihin päin,

6:30 niin kuule silloin taivaasta, asuinpaikastasi, ja anna anteeksi ja anna jokaiselle aivan hänen tekojensa mukaan, koska sinä tunnet hänen sydämensä - sillä sinä yksin tunnet ihmisten sydämet -

6:31 että he pelkäisivät sinua ja vaeltaisivat sinun teitäsi, niin kauan kuin he elävät tässä maassa, jonka sinä olet meidän isillemme antanut.

6:32 Myös jos joku muukalainen, joka ei ole sinun kansaasi Israelia, tulee kaukaisesta maasta sinun suuren nimesi, väkevän kätesi ja ojennetun käsivartesi tähden - jos hän tulee ja rukoilee kääntyneenä tähän temppeleihin päin,

6:33 niin kuule taivaasta, asuinpaikastasi, häntä ja tee kaikki, mitä muukalainen sinulta rukoilee, että kaikki maan kansat tuntisivat sinun nimesi ja pelkäisivät sinua, samoin kuin sinun kansasi Israel, ja tulisivat tietämään, että sinä olet ottanut nimiisi tämän temppeleihin, jonka minä olen rakentanut.

6:34 Jos sinun kansasi lähtee sotaan vihollisiansa vastaan sitä tietä, jota sinä heidät lähetät, ja he rukoilevat sinua kääntyneinä tähän kaupunkiin päin, jonka sinä olet valinnut, ja tähän temppeleihin päin, jonka minä olen sinun nimellesi rakentanut,

6:35 niin kuule taivaasta heidän rukouksensa ja anomisensa ja hanki heille oikeus.

6:36 Jos he tekevät syntiä sinua vastaan - sillä ei ole ihmistä, joka ei syntiä tee - ja sinä vihastut heihin ja annat heidät vihollisen valtaan, niin että heidän vangitsijansa vievät heidät vangeiksi kaukaiseen tai läheiseen maahan,

6:37 mutta jos he sitten menevät itseensä siinä maassa, johon heidät on viety vangeiksi, kääntyvät ja anovat sinulta armoa vankeutensa maassa, sanoen: 'Me olemme tehneet syntiä, tehneet väärin ja

tämän huoneen puoleen;

6:30 Että kuulisit taivaasta asumasias istuimelta, ja olisit armollinen, antaen jokaiselle kaiken hänen tiensä jälkeen, sen jälkeen kuin sinä tunnet hänen sydämensä; sillä sinä ainoastaan tunnet ihmisten lasten sydämet;

6:31 Että he pelkäisivät sinua, ja vaeltaisivat sinun teissä joka päivä, niin kauan kuin he elävät sillä maalla, jonka meidän isillemme antanut olet.

6:32 Ja jos myös joku muukalainen, joka ei ole sinun kansastasi Israelista, tulee vieraalta maalta sinun suuren nimesi ja voimallisen kätesi, ja ojennetun käsivartesi tähden, ja tulee ja rukoilee tässä huoneessa;

6:33 Että kuulisit taivaasta asumises istuimelta, ja tekisit kaiken sen, jota muukalainen sinulta anoo; että kaikki kansat maan päällä tuntisivat sinun nimesi ja pelkäisivät sinua niinkuin kansat Israel, ja tietäisivät, että sinun nimeäsi avuksi huudetaan tässä huoneessa, jonka minä rakentanut olen.

6:34 Jos sinun kansasi lähtee sotaan vihollistansa vastaan sitä tietä, jota heidät lähettävä olet, ja he rukoilevat sinua sillä tiellä, sitä kaupunkia päin, jonka valinnut olet, ja sen huoneen puoleen, jonka minä sinun nimellesi rakentanut olen;

6:35 Että kuulisit heidän rukouksensa ja anomisensa taivaasta, ja auttaisit heitä heidän oikeuteensa.

6:36 Kun he rikkovat sinua vastaan (sillä ei yhtään ihmistä ole, joka ei syntiä tee), ja sinä vihastut heidän päällensä, ja annat heitä vihamiestensä alle, vietäviksi vankina johonkukaan maahan kauvas eli lähes;

6:37 Ja he tekevät sydämestään parannuksen siinä maassa, jossa he vankina ovat, ja he kääntyvät, ja rukoilevat sinua vankeutensa maalla ja sanovat: me olemme rikkoneet, väärin tehneet ja olleet

olleet jumalattomat',

6:38 ja palajavat sinun tykösi kaikesta sydämestään ja kaikesta sielustaan vankeutensa maassa, johon heidät on vangeiksi viety, ja rukoilevat kääntyneinä tähän maahan päin, jonka sinä olet heidän isillensä antanut, tähän kaupunkiin päin, jonka sinä olet valinnut, ja tähän temppeliin päin, jonka minä olen sinun nimellesi rakentanut,

6:39 niin kuule taivaasta, asuinpaikastasi, heidän rukouksensa ja anomisensa, hanki heille oikeus ja anna anteeksi kansallesi, mitä he ovat rikkoneet sinua vastaan.

6:40 Olkoot siis, minun Jumalani, sinun silmäsi avoinna, ja tarkatkoot sinun korvasi rukouksia tässä paikassa.

6:41 Ja nyt: Nouse, Herra Jumala, tule leposijaasi, sinä ja sinun voimasi arkki. Sinun pappisi, Herra Jumala, olkoot puetut autuuteen, ja sinun hurskaasi riemuitkoot siitä, mikä hyvä on.

6:42 Herra Jumala, älä hylkää voideltuasi; muista armolupauksiasi, jotka annoit Daavidille, palvelijallesi."

7 LUKU

7:1 Kun Salomo oli lakannut rukoilemasta, tuli taivaasta tuli ja kulutti polttouhrin ja teurasuhrit, ja Herran kirkkaus täytti temppelin,

7:2 niin että papit eivät voineet mennä Herran temppeliin; sillä Herran kirkkaus täytti Herran temppelin.

7:3 Ja kun kaikki israelilaiset näkivät tulen tulevan alas ja näkivät temppelin päällä Herran kirkkauden, polvistuivat he kivillä lasketulla pihalla kasvoillensa maahan ja rukoilivat ja kiittivät Herraa siitä, että hän on hyvä, että hänen armonsa pysyy iankaikkisesti.

7:4 Sitten kuningas ja kaikki kansa uhrasivat teurasuhrin Herran edessä.

jumalattomat;

6:38 Ja kääntyvät sinun tykösi kaikesta sydämestänsä, ja kaikesta sielustansa vankeutensa maalla, jossa heitä vankina pidetään, ja he rukoilevat sillä tiellä maansa puoleen, jonka heidän isillensä antanut olet, ja sitä kaupunkia päin, jonka valinnut olet, ja sen huoneen puoleen, jonka minä nimelles rakentanut olen;

6:39 Ettäs kuulisit heidän rukouksensa ja anteeksi anomisensa taivaista asumasias istuimelta, ja auttaisit heitä oikeuteensa, ja olisit kansalles armollinen, jotka sinua vastaan syntiä tehneet ovat.

6:40 Niin anna nyt, minun Jumalani, sinun silmäsi avoinna olla, ja sinun korvas ottakoon vaarin rukouksesta tässä paikassa.

6:41 Niin nouse nyt, \Herra\ Jumala, sinun lepoos, sinä ja sinun voimas arkki: anna pappis, \Herra\ Jumala, olla puetettuna autuudella, ja anna pyhäs iloita hyvydessä.

6:42 \Herra\ Jumala! älä käännä pois sinun voideltus kasvoja: muista sen armon päälle, jonka sinä Davidille sinun palvelialles lupasit!

7 LUKU

7:1 Ja kuin Salomo oli päättänyt rukouksensa, lankesi tuli taivaasta ja kulutti polttouhrin ja muut uhrit, ja \Herran\ kunnia täytti huoneen,

7:2 Niin ettei papit saaneet mennä \Herran\ huoneesen, sillä \Herran\ kunnia täytti \Herran\ huoneen.

7:3 Ja kaikki Israelin lapset näkivät tulen alas lankeevan, ja \Herran\ kunnian huoneen ylitse, ja kumarsivat kasvoilla maahan permannolla, rukoilivat ja kiittivät \Herraa\, että hän on hyvä ja hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti.

7:4 Ja kuningas ja kaikki kansa uhrasivat uhria \Herran\ edessä.

7:5 Ja kuningas Salomo uhrasi teurasuhrina kaksikymmentäkaksi tuhatta raavasta ja satakaksikymmentä tuhatta lammasta. Näin he, kuningas ja koko kansa, vihkivät Herran temppelin.

7:6 Papit seisoivat kukin virkatoimessaan. Ja leeviläiset, käsissään Herran soittimet, jotka kuningas Daavid oli teettänyt, seisoivat kiittämässä Herraa Daavidin ylistysvirsillä siitä, että hänen armonsa pysyy iankaikkisesti. Ja heitä vastapäätä papit soittivat torvia, kaiken Israelin seisoessa.

7:7 Ja Salomo pyhitti Herran temppelin edessä olevan esipihan keskiosan, sillä hänen oli siellä uhrattava polttouhri ja yhteysuhrin rasvat, koska polttouhri, ruokauhri ja rasvat eivät mahtuneet vaskialttarille, jonka Salomo oli teettänyt.

7:8 Näin Salomo siihen aikaan vietti juhlaa seitsemän päivää, ja koko Israel hänen kansansa. Se oli sangen suuri kokous, johon kokoontuttiin aina sieltä, mistä mennään Hamatiin, ja aina Egyptin puroilta asti.

7:9 Kahdeksantena päivänä heillä oli juhlakokous. Sillä alttarin vihkimistä he viettivät seitsemän päivää ja juhlaa seitsemän päivää.

7:10 Mutta seitsemännen kuun kahdentenakymmenentenä kolmantena päivänä hän päästi kansan menemään majoillensa. He iloitsivat ja olivat hyvillä mielin siitä hyvästä, minkä Herra oli tehnyt Daavidille ja Salomolle ja kansallensa Israelille.

7:11 Kun Salomo oli saanut valmiiksi Herran temppelin ja kuninkaan linnan ja menestynyt kaikessa, mitä oli ajatellut tehdä Herran temppelissä ja omassa linnassaan,

7:12 ilmestyi Herra Salomolle yöllä ja sanoi hänelle: "Minä olen kuullut sinun rukouksesi ja valinnut tämän paikan uhripaikakseni.

7:13 Jos minä suljen taivaan, niin ettei tule

7:5 Ja kuningas Salomo uhrasi uhriksi kaksikolmattakymmentä tuhatta härkää, sata ja kaksikymmentä tuhatta lammasta; ja he vihkivät Jumalan huoneen, kuningas ja kaikki kansa.

7:6 Mutta papit seisoivat vartioissansa ja Leviläiset \Herran\ veisun kanteleissa, jotka kuningas David oli antanut tehdä \Herraa\ kiitettäväksi, että hänen laupiutensa pysyy ijankaikkisesti, niinkuin David kiitti heidän kättensä kautta. Ja papit puhalsivat vaskitorviin heidän kohdallansa, ja koko Israel seisoi.

7:7 Ja Salomo pyhitti keskikartanon, joka \Herran\ huoneen edessä oli, että hän oli siellä tehnyt polttouhrit ja kiitosuhrin lihavuuden; sillä vaskialttari, jonka Salomo oli antanut tehdä, ei vetänyt kaikkia polttouhria, ruokauhria ja lihavuutta.

7:8 Ja Salomo piti siihen aikaan juhlaa seitsemän päivää, ja koko Israel hänen kansansa, sangen suuri kansanpaljous, Hematin rajasta Egyptin ojaan asti;

7:9 Ja piti kahdeksantena päivänä päätösjuhlan, sillä he pitivät alttarin vihkimistä seitsemän päivää ja juhlaa myös seitsemän päivää.

7:10 Mutta kolmannella päivällä kolmattakymmentä seitsemännellä kuukaudella laski hän kansan menemään heidän majoillensa, iloiten ja hyvässä mielessä siitä hyvyydestä, jonka \Herra\ Davidille ja Salomolle ja kansallensa Israelille tehnyt oli.

7:11 Ja näin päätti Salomo \Herran\ huoneen ja kuninkaan huoneen, ja kaiken sen, mikä hänen mieleensä tullut oli, tehdäksensä \Herran\ huoneessa ja hänen huoneessansa: sen hän onnellisesti teki.

7:12 Ja \Herra\ ilmestyi Salomolle yöllä ja sanoi hänelle: minä olen kuullut rukouksesi, ja valinnut itselleni tämän sian uhrihuoneeksi.

7:13 Katso, jos minä suljen taivaan, niin

sadetta, jos minä käsken heinäsiirkkain syödä maan tahi jos minä lähetän ruton kansaani,

7:14 mutta minun kansani, joka on otettu minun nimiini, nöyrytyy, ja he rukoilevat ja etsivät minun kasvojani ja palajavat pahoilta teiltänsä, niin minä kuulen taivaasta ja annan anteeksi heidän syntinsä ja teen heidän maansa jälleen terveeksi.

7:15 Nyt minun silmäni ovat avoinna, ja minun korvani tarkkaavat rukouksia tässä paikassa.

7:16 Ja nyt minä olen valinnut ja pyhittänyt tämän temppelein, että minun nimeni olisi siinä iäti; ja minun silmäni ja sydämeni tulevat aina olemaan siinä.

7:17 Ja jos sinä vaellat minun edessäni, niinkuin sinun isäsi Daavid vaelsi, ja teet kaiken, mitä minä olen käskenyt sinun tehdä, ja noudatat minun käskyjäni ja oikeuksiani,

7:18 niin minä pidän pystyssä sinun kuninkaallisen valtaistuimesi, niinkuin minä lupasin sinun isällesi Daavidille sanoen: 'Aina on mies sinun suvustasi hallitseva Israelia.'

7:19 Mutta jos te käännytte pois ja hylkääte minun käskyni ja säädökseni, jotka minä olen teille antanut, ja menette ja palvelette muita jumalia ja kumarratte niitä,

7:20 niin minä kiskaisen sellaiset irti maastani, jonka minä olen heille antanut; ja tämän temppelein, jonka minä olen nimelleni pyhittänyt, minä heitän pois kasvojeni edestä, ja minä teen sen sananparreksi ja pistopuheeksi kaikille kansoille.

7:21 Ja tämän temppelein tähden, joka ennen oli korkein, on jokainen ohikulkija tyrmistyvä. Ja kun hän kysyy: 'Miksi on Herra näin tehnyt tälle maalle ja tälle temppelelle?'

7:22 niin vastataan: 'Siksi, että he hylkäsivät Herran, isiensä Jumalan, joka oli

ettei sada, ja katso, jos minä käsken heinäsiirkkain syödä maan, eli annan tulla ruton minun kansani sekaan;

7:14 Ja minun kansani nöyryyttää itsensä, joka minun nimeni jälkeen nimitetty on, ja he rukoilevat ja etsivät minun kasvojani, ja kääntyvät pois pahoilta teiltänsä; niin minä kuulen heitä taivaista, ja annan heidän syntinsä anteeksi, ja parannan heidän maansa;

7:15 Niin minun silmäni ovat auki, ja korvani ottavat heidän rukouksistansa vaarin tässä paikassa.

7:16 Niin olen minä nyt valinnut ja pyhittänyt tämän huoneen, että minun nimeni pitää oleman siinä ijankaikkisesti, ja minun silmäni ja sydämeni pitää oleman siellä ainiaan.

7:17 Ja jos sinä vaellat minun edessäni, niinkuin sinun isäs David vaeltanut on, niin ettäs teet kaikki, mitä minä sinulle käskenyt olen, ja pidät minun säätyäni ja oikeuteni;

7:18 Niin minä vahvistan valtakuntas istuimen, niinkuin minä isälles Davidille luvannut olen, sanoen: ei sinulta pidä pois otettaman mies, joka on oleva Israelin hallitsia.

7:19 Mutta jos te käännytte pois ja hylkääte minun säätyäni ja käskyni, jotka minä teille antanut olen, menette myös ja palvelette vieraita jumalia, ja kumarratte heitä;

7:20 Niin minä hävitän heitä minun maaltani, jonka minä heille antanut olen; ja tämän huoneen, jonka minä nimelleni pyhittänyt olen, heitän minä pois kasvoini edestä, ja annan sen sananlaskuksi ja jutuksi kaikkein kansain seassa.

7:21 Ja tätä huonetta, jota kaikkein korkeimmaksi tullut on, pitää kaikkein, jotka käyvät sen ohitse, hämmästyvän ja sanoman: miksi \Herra\ näin teki tälle maalle ja tälle huoneelle?

7:22 Niin sanotaan: että he hylkäsivät \Herran\ isiänsä Jumalan, joka heidät

vienyt heidät pois Egyptin maasta, ja liittyivät muihin jumaliin, kumarsivat niitä ja palvelivat niitä; sentähden hän on antanut kaiken tämän pahan heitä kohdata."

8 LUKU

8:1 Niiden kahdenkymmenen vuoden kuluttua, joina Salomo oli rakentanut Herran temppelin ja oman linnansa,

8:2 linnoitti Salomo ne kaupungit, jotka Huuram oli antanut hänelle, ja hän asetti israelilaisia niihin asumaan.

8:3 Ja Salomo meni Hamat-Soobaan ja valloitti sen.

8:4 Hän linnoitti myös Tadmorin erämaassa ja kaikki varastokaupungit, jotka hän oli rakentanut Hamatiin.

8:5 Vielä hän linnoitti Ylä-Beet-Hooronin ja Ala-Beet-Hooronin muureilla, porteilla ja salvoilla varustetuiksi kaupungeiksi;

8:6 samoin Baalatin ja kaikki varastokaupungit, jotka hänellä oli, ja kaikki vaunukaupungit ja ratsumiesten kaupungit ja kaikki muut paikat, mitkä hän tahtoi linnoittaa Jerusalemissa ja Libanonilla ja kaikessa hallitsemassaan maassa.

8:7 Kaiken kansan, mitä oli jäänyt jäljelle heetiläisistä, amorilaisista, perissiläisistä, hivviläisistä ja jebusilaisista, kaikki, jotka eivät olleet israelilaisia,

8:8 ne niiden jälkeläiset, jotka vielä olivat jäljellä maassa ja joita israelilaiset eivät olleet tuhonneet, ne Salomo saattoi työveron alaisiksi, aina tähän päivään asti.

8:9 Mutta israelilaisista Salomo ei tehnyt ketään työorjaksi, vaan heitä oli sotilaina, hänen vaunusoturiensa päällikköinä ja hänen sotavaunujensa ja ratsumiestensä päällikköinä.

8:10 Maaherrojen virkamiehiä oli Salomolla kaksisataa viisikymmentä, jotka vallitsivat väkeä.

8:11 Ja Salomo toi faraon tyttären

Egyptin maalta oli johdattanut ulos, ja olivat mielistyneet vieraisiin jumaliin, ja rukoilleet ja palvelleet heitä; sentähden on hän saattanut kaiken tämän pahan heidän päällensä.

8 LUKU

8:1 Ja kahdenkymmenen vuoden perästä, sittekuin Salomo rakensi \Herran\ huoneen ja oman huoneensa,

8:2 Rakensi hän myös ne kaupungit, jotka Hiram antoi Salomolle, ja antoi Israelin lapset asua niissä.

8:3 Ja Salomo meni Hematsobaan, ja sai sen allensa.

8:4 Rakensi hän myös Tadmorin korvessa ja kaikki tavarakaupungit, jotka hän rakensi Hematissa.

8:5 Hän rakensi myös ylimmäisen ja alimmaisen Bethoronin sangen vahvoiksi kaupungeiksi, muureilla, porteilla ja salvoilla,

8:6 Ja Baelatin ja kaikki tavarakaupungit, jotka Salomolla olivat, ja kaikki vaunukaupungit ja ratsasmiesten kaupungit, ja kaikki mitä ikänä Salomon mieli oli rakentaa sekä Jerusalemissa että Libanonissa ja koko maassa, joka hänen vallassansa oli.

8:7 Ja kaiken sen kansan, joka jäänyt oli Hetiläisistä, Amorilaisista, Pheresiläisistä, Heviläisistä ja Jebusilaisista, jotka ei Israelin lapsia olleet,

8:8 Ja heidän lapsensa, jotka jäivät heistä maalle, joita Israelin lapset ei hävittäneet: ne laski Salomo verollisiksi tähän päivään asti.

8:9 Mutta Israelin lapsista ei tehnyt Salomo yhtään orjaksi työhönsä; vaan he olivat sotamiehet, hänen huovinsa päämiehet, hänen vaunuinsa ja hevosmiestensä päällä.

8:10 Ja kuningas Salomon ylimmäiset virkamiesten päämiehet, jotka kansaa hallitsivat, oli kaksisataa ja viisikymmentä.

8:11 Ja Salomo antoi tuoda Pharaon

Daavidin kaupungista linnaan, jonka hän oli tälle rakentanut; sillä hän sanoi: "Älköön nainen asuko Daavidin, Israelin kuninkaan, linnassa; sillä se on pyhäkkö, koska Herran arkki on tullut sinne."

8:12 Siihen aikaan Salomo uhrasi polttouhreja Herralle Herran alttarilla, jonka hän oli rakentanut eteisen eteen.

8:13 Hän uhrasi kunakin päivänä sen päivän uhrin Mooseksen käskyn mukaan, sapatteina ja uudenkuun päivinä sekä juhlina kolme kertaa vuodessa: happamattoman leivän juhlanä, viikkojuhlanä ja lehtimajanjuhlanä.

8:14 Ja hän asetti, niinkuin hänen isänsä Daavid oli säätänyt, pappien osastot toimittamaan virkaansa ja leeviläiset suorittamaan tehtäviänsä, veisaamaan ylistysvirsiä ja palvelemaan pappeja, kunakin päivänä sen päivän tehtävissä, sekä ovenvartijat osastoittain joka ovelle, sillä niin oli Jumalan mies Daavid käskenyt.

8:15 Eikä missään poikettu kuninkaan käskyistä, mitä tuli pappeihin, leeviläisiin ja aarekammioihin.

8:16 Ja niin suoritettiin Salomon kaikki työt, Herran temppelin perustamispäivään asti, sekä siihen saakka, kunnes se valmistui. Niin oli Herran temppeli valmis.

8:17 Siihen aikaan Salomo meni Esjon-Geberiin ja Elatiin, joka on meren rannalla Edomin maassa.

8:18 Ja Huuram lähetti palvelijansa tuomaan hänelle laivoja. Palvelijat olivat meritaitoisia ja menivät yhdessä Salomon palvelijain kanssa Oofiriin ja noutivat sieltä kultaa neljäsataa viisikymmentä talenttia ja toivat sen kuningas Salomolle.

9 LUKU

9:1 Kun Saban kuningatar kuuli Salomon maineen, tuli hän Jerusalemiin

tyttären ylös Davidin kaupungista siihen huoneeseen, jonka hän hänelle rakentanut oli; sillä hän sanoi: emäntäni ei pidä Davidin Israelin kuninkaan huoneessa asuman; sillä se on pyhä, että \Herran\ arkki on siihen tullut.

8:12 Sitte uhrasi Salomo \Herralles\ polttouhria \Herran\ alttarilla, jonka hän rakentanut oli esihuoneen eteen;

8:13 Kunkin uhrin päivänänsä Mooseksen käskyn jälkeen, sabbatina, uudella kuulla ja juhlapäivinä, kolmasti vuodessa, makian leivän juhlanä, viikkojuhlanä ja lehtimajan juhlanä.

8:14 Ja hän asetti papit heidän järjestyksissäänsä heidän virkoihinsa, niinkuin hänen isäänsä David oli asettanut, ja Leviläiset heidän vartioonsa, kiittämää ja palvelemaan pappein edessä, senjälkeen kuin jokapäivä tarvittiin, ja portinvartiat heidän järjestykseensä, kunkin hänen porttiinsa; sillä David Jumalan mies oli niin käskenyt.

8:15 Ja ei yksikään heistä horjahtanut kuninkaan käskyistä, jotka hän antoi papeille ja Leviläisille, kaikissa asioissa ja tavaroissa.

8:16 Ja kaikki Salomon teot tulivat valmiiksi siitä päivästä, jona \Herran\ huone perustettu oli, siihenasti kuin se oli täytetty; niin että \Herran\ huone täydellisesti valmis oli.

8:17 Silloin meni Salomo Etseongeberiin ja Elotiin, meren rannalle, Edomin maalle.

8:18 Ja Hiram lähetti hänelle haaksia palveliainsa kätten kautta, jotka taitavat merimiehet olivat; ja he menivät Salomon palveliain kanssa Ophiriin, ja toivat sieltä neljäsataa ja viisikymmentä leiviskää kultaa ja veivät kuningas Salomolle.

9 LUKU

9:1 Ja rikkaan Arabian kuningatar kuuli Salomosta sanoman, ja tuli sangen suuren

koettelemaan Salomoa arvoituksilla. Hän tuli sangen suuren seurueen kanssa, mukanaan kameleja, jotka kantoivat hajuaineita, kultaa ylen paljon ja kalliita kiviä. Ja kun hän tuli Salomon luo, puhui hän tälle kaikki, mitä hänellä oli mielessänsä.

9:2 Mutta Salomo selitti hänelle kaikki hänen kysymyksensä; Salomolle ei mikään jäänyt ongelmaksi, jota hän ei olisi hänelle selittänyt.

9:3 Kun Saban kuningatar näki kaiken Salomon viisauden, linnan, jonka hän oli rakentanut,

9:4 ruuat hänen pöydällensä, kuinka hänen palvelijansa asuivat ja hänen palvelusväkensä palveli ja kuinka he olivat puetut, ja näki hänen juomanlaskijansa ja kuinka he olivat puetut, ja hänen yläsalinsa, josta hän nousi Herran temppeliin, meni hän miltei hengettömäksi.

9:5 Sitten hän sanoi kuninkaalle: "Totta oli se puhe, jonka minä kotimaahani sinusta ja sinun viisaudestasi kuulin.

9:6 Minä en uskonut, mitä sanottiin, ennenkuin itse tulin ja sain omin silmin nähdä; ja katso, ei puoltakaan sinun suuresta viisaudestasi oltu minulle kerrottua. Sinä olet paljon suurempi, kuin minä olin kuullut huhuttavan.

9:7 Onnellisia ovat sinun miehesi, onnellisia nämä palvelijasi, jotka aina saavat olla sinun edessäsi ja kuulla sinun viisauttasi.

9:8 Kiitetty olkoon Herra, sinun Jumalasi, joka sinuun on niin mielistynyt, että on asettanut sinut valtaistuimellensa olemaan kuninkaana Herran, sinun Jumalasi, kunniaksi. Sentähden, että sinun Jumalasi rakastaa Israelia ja tahtoo pitää sen pystyssä ainiaan, on hän antanut sinut heille kuninkaaksi, tekemään sitä, mikä oikeus ja vanhurskaus on."

9:9 Ja hän antoi kuninkaalle sata kaksikymmentä talenttia kultaa, sangen paljon hajuaineita ja kalliita kiviä. Ei milloinkaan ole ollut moisia hajuaineita kuin

joukon kanssa Jerusalemiin, ja kamelein kanssa, jotka kantoivat yrttejä ja paljon kultaa, ja kalliita kiviä, koettelemaan Salomoa tapauksilla. Ja kuin hän tuli Salomon tykö, puhui hän hänen kanssansa kaikki, mitä hän sydämässään aikonut oli.

9:2 Ja Salomo ilmoitti hänelle kaikki hänen sanansa; ja ei ollut mitään Salomolta salattu, jota ei hän ilmoittanut hänelle.

9:3 Ja kuin rikkaan Arabian kuningatar näki Salomon taidon ja huoneen, jonka hän rakentanut oli,

9:4 Ja ruat hänen pöydällensä, ja hänen palveliainsa asuinsiat, niin myös hänen palveliainsa viran ja heidän vaatteensa, hänen juomansa laskiat vaatteinensa, ja solan, josta \Herran\ huoneesen käytiin; niin ei hän taitanut itsiänsä enää pitää.

9:5 Ja hän sanoi kuninkaalle: se on tosi, minkä minä kuullut olen minun maalleni sinun menostas ja taidostas;

9:6 Vaan en minä uskonut heidän sanojansa ennenkuin minä itse tulin, ja minun silmäni nähneet ovat: ja katso, ei ole minulle puoliakaan sanottu sinun suuresta taidostas: sinulla on enempi, kuin se sanoma on, jonka minä kuulin.

9:7 Autuaat ovat sinun miehes, autuaat ovat myös nämät sinun palvelias, jotka joka hetki sinun edessäs seisovat ja kuultelevat taitoas.

9:8 \Herra\ sinun Jumalasi olkoon kiitetty, joka sinuun mielistynyt on, ja pannut sinun istuimellensa \Herralles\ sinun Jumalalles kuninkaaksi. Että Jumala rakastaa Israelia, vahvistaaksensa häntä ijankaikkisesti, on hän sinun asettanut heidän kuninkaaksensa, tekemään oikeutta ja vanhurskautta.

9:9 Ja hän antoi kuninkaalle sata ja kaksikymmentä leiviskää kultaa ja ylen paljon yrttejä ja kalliita kiviä. Ja ei senkaltaisia yrttejä ollut, kuin ne olivat,

ne, jotka Saban kuningatar antoi kuningas Salomolle.

9:10 Huuramin palvelijat ja Salomon palvelijat, jotka toivat kultaa Oofirista, toivat myöskin santelipuuta ja kalliita kiviä.

9:11 Ja kuningas teetti santelipuusta portaat Herran temppeliin ja kuninkaan palatsiin ja kanteleita ja harppuja laulajille. Moisia ei oltu ennen nähty Juudan maassa.

9:12 Kuningas Salomo taas antoi Saban kuningattarelle kaikki, mitä tämä halusi ja pyysi, antoi vielä enemmän, kuin mitä tämä oli tuonut kuninkaalle. Sitten hän lähti paluumatkalle ja meni palvelijoineen omaan maahansa.

9:13 Kullan paino, mikä yhtenä vuotena tuli Salomolle, oli kuusisataa kuusikymmentä kuusi talenttia kultaa,

9:14 paitsi mitä kauppamiehet ja kaupustelijat toivat. Sen lisäksi kaikki Arabian kuninkaat ja maan käskynhaltijat toivat Salomolle kultaa ja hopeata.

9:15 Ja kuningas Salomo teetti kaksisataa suurta kilpeä pakotetusta kullasta ja käytti jokaiseen kilpeen kuusisataa sekeliä pakotettua kultaa;

9:16 samoin kolmesataa pienempää kilpeä pakotetusta kullasta, ja käytti jokaiseen kilpeen kolmesataa sekeliä kultaa. Ja kuningas asetti ne Libanoninmetsä-taloon.

9:17 Vielä kuningas teetti suuren norsunluisen valtaistuimen ja päällysti sen puhtaalla kullalla.

9:18 Valtaistuimessa oli kuusi porrasta ja astinlauta, kullalla kiinnitettyinä valtaistuimeen. Istuimen kummallakin puolella oli käsinoja, ja kaksi leijonaa seisoi käsinojan vieressä.

9:19 Ja kaksitoista leijonaa seisoi siinä kuudella portaalla, kummallakin puolella. Senkaltaista ei ole tehty missään muussa valtakunnassa.

9:20 Ja kaikki kuningas Salomon juoma-astiat olivat kultaa, ja kaikki

jotka rikkaan Arabian kuningatar antoi kuningas Salomolle.

9:10 Veivät myös Hiram ja Salomon palvelijat kultaa Ophirista, ja Hebenin puita ja kalliita kiviä.

9:11 Ja Salomo antoi tehdä astuimet Hebenin puista \Herran\ huoneesen ja kuninkaan huoneesen, ja kanteleita ja psaltareita veisaajille. Ei yhtään senkaltaista ennen ollut nähty Juudan maalla.

9:12 Ja kuningas Salomo antoi rikkaan Arabian kuningattarelle kaikkia, mitä hän pyysi ja anoi, paitsi sitä, mitä hän kuninkaalle tuonut oli. Ja hän palasi ja matkusti omalle maallensa palvelioinensa.

9:13 Ja kultaa, joka vuosittain tuotiin Salomolle, oli kuusisataa ja kuusiseitsemättäkymmentä leiviskää.

9:14 Paitsi mitä kauppamiehet ja yrttein myyjät toivat. Ja kaikki Arabian kuninkaat ja maan herrat veivät kultaa ja hopiaa Salomolle.

9:15 Niin antoi kuningas Salomo tehdä kaksisataa kilpeä parhaasta kullasta, niin että kuusisataa kappaletta kultaa tuli jokaiseen keihääseen.

9:16 Teki hän myös kolmesataa vähempää kilpeä parhaasta kullasta, niin että kolmesataa kappaletta kultaa tuli jokaiseen kilpeen. Ja kuningas pani ne Libanonin metsähuoneesen.

9:17 Ja kuningas teki suuren istuimen elefantin luista ja kultasi sen puhtaalla kullalla.

9:18 Ja istuimessa oli kuusi astuinta, ja kultainen astinlauta istuimen edessä, ja kaksi käsipuuta molemmin puolin istuinta, ja kaksi jalopeuraa seisoivat käsipuiden tykönä,

9:19 Ja kaksitoistakymmentä jalopeuraa seisoivat niillä kuudella astuimella, molemmilla puolilla; senkaltaista ei ole tehty yhdessäkään valtakunnassa.

9:20 Ja kaikki kuningas Salomon juoma-astiat olivat kullasta, ja kaikki astiat

Libanoninmetsä-talon astiat olivat puhdasta kultaa. Hopeata ei Salomon päivinä pidetty minkään arvoisena.

9:21 Kuninkaalla oli näet laivoja, jotka kulkivat Tarsiiseen Huuramin palvelijain kanssa; kerran kolmessa vuodessa Tarsiin-laivat tulivat ja toivat kultaa ja hopeata, norsunluuta, apinoita ja riikinkukkoja.

9:22 Ja kuningas Salomo oli kaikkia maan kuninkaita suurempi rikkaudessa ja viisaudessa.

9:23 Ja kaikki maan kuninkaat pyrkivät näkemään Salomoa kuullaksensa hänen viisauttaan, jonka Jumala oli antanut hänen sydämeensä.

9:24 Ja he toivat kukin lahjansa: hopea- ja kultakaluja, vaatteita, aseita, hajuaineita, hevosia ja muuleja, joka vuosi vuoden tarpeen.

9:25 Salomolla oli neljätuhatta hevosvaljakkoa vaunuineen ja kaksitoista tuhatta ratsumiestä; ne hän sijoitti vaunukaupunkeihin ja kuninkaan luo Jerusalemiin.

9:26 Ja hän vallitsi kaikkia kuninkaita Euftrat-virrasta aina filistealaisten maahan ja Egyptin rajaan asti.

9:27 Ja kuningas toimitti niin, että Jerusalemissa oli hopeata kuin kiviä, ja setripuuta niin paljon kuin metsäviikunapuita Alankomaassa.

9:28 Ja hevosia tuotiin Salomolle Egyptistä ja kaikista muista maista.

9:29 Mitä muuta Salomosta on kerrottavaa, hänen sekä aikaisemmista että myöhemmistä vaiheistaan, se on kirjoitettuna profeetta Naatanin historiassa, siilolaisen Ahian ennustuksessa ja näkijä Jeddin näyssä Jerobeamista, Nebatin pojasta.

9:30 Salomo hallitsi Jerusalemissa koko Israelia neljäkymmentä vuotta.

9:31 Sitten Salomo meni lepoon isiensä tykö, ja hänet haudattiin isänsä Daavidin kaupunkiin. Ja hänen poikansa Rehabeam tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

Libanonin metsähuoneessa puhtaasta kullasta; sillä ei hopiaa miksikään luettu Salomon aikana.

9:21 Sillä kuninkaan haahdet menivät Tarsikseen Hirammin palveliain kanssa, ja tulivat kerran joka kolmantena vuotena, ja toivat kultaa, hopiaa, elephantin luita, apinoita ja riikinkukkoja.

9:22 Ja kuningas Salomo tuli suuremmaksi kaikkia kuninkaita maan päällä rikkaudessa ja viisaudessa.

9:23 Ja kaikki kuninkaat maan päällä himoitsivat nähdä Salomon kasvoja ja kuulla hänen taitoansa, jonka Jumala hänen sydämeensä antanut oli.

9:24 Ja he veivät hänelle kukin lahjansa, hopia-astioita, kulta-astioita, vaatteita, sota-aseita, yrttejä, hevosia ja muuleja, joka vuosi.

9:25 Ja Salomolla oli neljätuhatta hevoskorsua ja kaksitoistakymmentä tuhatta ratsasmiestä, ja ne pantiin vaunukaupunkeihin ja kuninkaan tykö Jerusalemiin.

9:26 Ja hän oli kaikkein kuningasten haltia, hamasta virrasta niin Philistealaisten maahan asti, Egyptin maan rajaan saakka.

9:27 Ja kuningas saatti niin paljon hopiaa Jerusalemiin kuin kiviä, ja niin paljon sedripuita toimitti hän kuin metsävikunapuita laaksossa.

9:28 Ja Salomolle vietiin hevosia Egyptistä ja kaikista maakunnista.

9:29 Mitä enempää Salomon asioista sanomista on, sekä ensimmäisistä että viimeisistä: eikö ne ole kirjoitetut Natan prophetan aikakirjassa, ja Ahian Silonilaisen prophetiassa, niin myös Jeddin näkiän näyssä, Jerobeamia Nebatin poikaa vastoin.

9:30 Ja Salomo hallitsi Jerusalemissa koko Israelia neljäkymmentä ajastaikaa.

9:31 Ja Salomo nukkui isäinsä kanssa, ja he hautasivat hänen isänsä Davidin kaupunkiin; ja Rehabeam hänen poikansa tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

10 LUKU

10:1 Rehabeam meni Sikemiin, sillä koko Israel oli tullut Sikemiin tekemään häntä kuninkaaksi.

10:2 Kun Jerobeam, Nebatin poika, kuuli sen - hän oli Egyptissä, jonne oli paennut kuningas Salomoa - palasi Jerobeam Egyptistä.

10:3 Ja he lähettivät kutsumaan hänet. Niin Jerobeam ja koko Israel tuli saapuville, ja he puhuivat Rehabeamille sanoen:

10:4 "Sinun isäsi teki meidän ikeemme raskaaksi; mutta huojenna sinä nyt se kova työ, jota isäsi teetti, ja se raskas ies, jonka hän pani meidän niskaamme, niin me palvelemme sinua."

10:5 Hän vastasi heille: "Odottakaa kolme päivää ja tulkaa sitten takaisin minun tyköni." Ja kansa meni.

10:6 Kuningas Rehabeam neuvotteli vanhain kanssa, jotka olivat palvelleet hänen isäänsä Salomoa, kun tämä vielä eli, ja kysyi: "Kuinka te neuvotte vastaamaan tälle kansalle?"

10:7 He vastasivat hänelle ja sanoivat: "Jos sinä olet hyvä tätä kansaa kohtaan, olet armollinen heille ja puhut heille hyviä sanoja, niin he ovat sinun palvelijoitasi kaiken elinaikasi."

10:8 Mutta hän hylkäsi tämän neuvon, jonka vanhat hänelle antoivat, ja neuvotteli nuorten miesten kanssa, jotka olivat kasvaneet hänen kanssaan ja jotka palvelivat häntä.

10:9 Hän kysyi heiltä: "Kuinka te neuvotte meitä vastaamaan tälle kansalle, joka on puhunut minulle sanoen: 'Huojenna se ies, jonka sinun isäsi on pannut meidän niskaamme?'"

10:10 Niin nuoret miehet, jotka olivat kasvaneet hänen kanssaan, vastasivat hänelle sanoen: "Sano näin tälle kansalle, joka on puhunut sinulle sanoen: 'Sinun isäsi teki meidän ikeemme raskaaksi, mutta huojenna sinä se meiltä' - sano heille näin:

10 LUKU

10:1 Ja Rehabeam meni Sikemiin; sillä kaikki Israel oli tullut Sikemiin tekemään häntä kuninkaaksi.

10:2 Ja kuin Jerobeam, Nebatin poika sen kuuli joka oli Egyptissä, johonka hän oli paennut kuningas Salomon edestä, niin hän tuli Egyptistä jälleen.

10:3 Sillä he lähettivät ja antoivat hänen kutsuttaa. Ja Jerobeam tuli ja kaikki Israel; ja he puhuivat Rehabeamille ja sanoivat:

10:4 Sinun isäs teki meidän ikeemme ylen kovaksi; niin huojenna nyt isäs kova palvelus ja se raskas ijes, jonka hän laski meidän päällemme, niin me olemme sinun alamaises.

10:5 Ja hän sanoi heille: tulkaat minun tyköni jälleen kolmantena päivänä; ja kansa meni pois.

10:6 Ja kuningas Rehabeam kysyi neuvoa vanhimmilta, jotka seisoivat hänen isänsä Salomon edessä hänen eläissänsä, ja sanoi: mitä te neuvotte vastaamaan tätä kansaa?

10:7 He puhuivat hänen kanssansa ja sanoivat: jos olet tälle kansalle ystävällinen ja suosittelet heitä, puhutellen heitä hyvillä sanoilla, niin he ovat aina sinulle alamaiset.

10:8 Mutta hän hylkäsi vanhimpain neuvon, jonka he antoivat hänelle, ja piti neuvoa nuorukaisten kanssa, jotka hänen kanssansa kasvaneet olivat ja seisoivat hänen edessänsä,

10:9 Ja sanoi heille: mitä te neuvotte vastaamaan tätä kansaa, joka minun kanssani puhui ja sanoi: huojenna se ijes, jonka isäs laski meidän päällemme?

10:10 Ja nuorukaiset, jotka olivat kasvaneet hänen kanssansa, puhuivat hänelle ja sanoivat: sano näin kansalle, joka puhui kanssas ja sanoi: isäs teki meidän ikeemme ylen raskaaksi, huojenna sinä se; ja sano heille: minun pienin

'Minun pikkusormeni on paksumpi kuin minun isäni lantio.

10:11 Jos siis isäni on sälyttänyt teidän selkäänne raskaan ikeen, niin minä teen teidän ikeenne vielä raskaammaksi; jos isäni on kurittanut teitä raipoilla, niin minä kuritan teitä piikkiruoskilla."

10:12 Niin Jerobeam ja koko kansa tuli Rehabeamin tykö kolmantena päivänä, niinkuin kuningas oli käskenyt, sanoen: "Tulkaa takaisin minun tyköni kolmantena päivänä."

10:13 Ja kuningas antoi heille kovan vastauksen. Sillä kuningas Rehabeam hylkäsi vanhain neuvon

10:14 ja puhui heille nuorten miesten neuvon mukaan, sanoen: "Jos minun isäni on tehnyt teidän ikeenne raskaaksi, niin minä teen sen vielä raskaammaksi; jos minun isäni on kurittanut teitä raipoilla, niin minä kuritan teitä piikkiruoskilla."

10:15 Kuningas ei siis kuullut kansaa; sillä Jumala sen niin salli täyttääkseen sanansa, jonka hän oli puhunut Jerobeamille, Nebatin pojalle, siilolaisen Ahian kautta.

10:16 Kun koko Israel huomasi, ettei kuningas heitä kuullut, vastasi kansa kuninkaalle näin: "Mitä osaa meillä on Daavidiin? Ei meillä ole perintöosaa lisain poikaan. Majoillesi, Israel, joka mies! Valvo nyt huonettasi, Daavid!" Ja koko Israel meni majoillensa.

10:17 Niin Rehabeam tuli ainoastaan niiden israelilaisten kuninkaaksi, jotka asuivat Juudan kaupungeissa.

10:18 Ja kun kuningas Rehabeam lähetti matkaan verotöiden valvojan Hadoramin, kivittivät israelilaiset hänet kuoliaaksi. Silloin kuningas Rehabeam nousi nopeasti vaunuihinsa ja pakeni Jerusalemiin.

10:19 Näin Israel luopui Daavidin suvusta, aina tähän päivään asti.

11 LUKU

11:1 Kun Rehabeam tuli Jerusalemiin,

sormeni pitää oleman paksumpi isäni kupeita.

10:11 Jos minun isäni on laskenut raskaan ikeen teidän päällenne, niin minä vielä lisään teidän ikeesenne: minun isäni rankaisi teitä ruoskilla, mutta minä skorpioneilla.

10:12 Kuin Jerobeam ja kaikki kansa tulivat jälleen Rehabeamin tykö kolmantena päivänä, niinkuin kuningas puhunut oli, sanoen: tulkaat minun tyköni kolmantena päivänä jälleen;

10:13 Niin kuningas vastasi heitä kovasti; ja kuningas Rehabeam hylkäsi vanhimpain neuvon,

10:14 Ja puhui heidän kanssansa nuorukaisten neuvon jälkeen ja sanoi: isäni on teidän ikeenne raskaaksi tehnyt, mutta minä lisään siihen: isäni on rangaissut teitä ruoskilla, mutta minä skorpioneilla.

10:15 Ja ei kuningas kuullut kansaa; sillä se oli niin asetettu Jumalalta, että \Herra\ tahtoi vahvistaa sanansa, jonka hän puhui Ahian Silonilaisen kautta Jerobeamille Nebatin pojalle.

10:16 Ja kuin kaikki Israel näki, ettei kuningas kuullut heitä, niin vastasi kansa kuningasta ja sanoi: mikä osa meillä on Davidissa? Ei meillä ole yhtään perimystä Isain pojassa: kukin majaansa, Israel! niin katso nyt David huonettasi! Ja kaikki Israel meni majoillensa.

10:17 Ja Rehabeam hallitsi ainoastaan niitä Israelin lapsia, jotka asuivat Juudan kaupungeissa.

10:18 Ja kuningas Rehabeam lähetti Hadoramin matkaan, joka oli veron päällä; mutta Israelin lapset kivittivät hänen kuoliaaksi. Ja kuningas Rehabeam astui nopiasti vaunuun pakenemaan Jerusalemiin.

10:19 Niin luopui Israel Davidin huoneesta tähän päivään asti.

11 LUKU

11:1 Ja kuin Rehabeam tuli Jerusalemiin,

kokosi hän Juudan heimon ja Benjaminin, sata kahdeksankymmentä tuhatta sotakuntoista valiomiestä, sotimaan Israelia vastaan ja palauttamaan kuninkuutta Rehabeamille.

11:2 Mutta Jumalan miehelle Semajalle tuli tämä Herran sana:

11:3 "Sano Rehabeamille, Salomon pojalle, Juudan kuninkaalle, ja koko Israelille Juudassa ja Benjaminissa näin:

11:4 'Näin sanoo Herra: Älkää menkö sotimaan veljiänne vastaan. Palatkaa kukin kotiinne, sillä minä olen sallinut tämän tapahtua.'" Niin he kuulivat Herran sanoja, kääntyivät takaisin eivätkä menneet Jerobeamia vastaan.

11:5 Mutta Rehabeam asui Jerusalemissa ja linnoitti lujasti Juudan kaupunkeja.

11:6 Hän linnoitti Beethlehem, Eetanin, Tekoan,

11:7 Beet-Suurin, Sookon, Adullamin,

11:8 Gatin, Maaresan, Siifin,

11:9 Adoraimin, Laakiin, Asekan,

11:10 Soran, Ajalonin ja Hebronin, jotka ovat Juudassa ja Benjaminissa; ne hän linnoitti lujiksi kaupungeiksi.

11:11 Hän varusti linnoitukset ja sijoitti niihin päämiehiä sekä muonavarastoja, öljyä ja viiniä

11:12 ja jokaiseen kaupunkiin kilpiä ja keihäitä; hän varusti ne hyvin lujasti. Ja Juuda ja Benjamin olivat hänen.

11:13 Ja papit ja leeviläiset, mitä koko Israelissa oli, tulivat kaikilta alueiltaan ja asettuivat palvelemaan häntä.

11:14 Sillä leeviläiset jättivät laidunmaansa ja perintömaansa ja lähtivät Juudaan ja Jerusalemiin, koska Jerobeam ja hänen poikansa olivat hyljänneet heidät, niin etteivät he saaneet pappeina palvella Herraa,

11:15 Jerobeam kun oli asettanut itselleen pappeja uhrikukkuloita varten ja

niin hän kokosi Juudan ja Benjaminin huoneen, sata ja kahdeksankymmentä tuhatta valittua sotamiestä, sotimaan Israelia vastaan, saattaaksensa valtakuntaa Rehabeamille jälleen.

11:2 Mutta \Herran\ sana tuli Semajan Jumalan miehen tykö, sanoen:

11:3 Puhu Rehabeamille, Salomon pojalle, Juudan kuninkaalle, ja kaikelle Israelille, jotka Juudassa ja Benjaminissa ovat, sanoen:

11:4 Näin sanoo \Herra\: ei teidän pidä nouseman eikä sotiman veljiänne vastaan, vaan palatkaa jokainen kotianne; sillä se on minulta niin tapahtunut. He olivat kuuliaiset \Herran\ sanalle ja palasivat menemästä Jerobeamia vastaan.

11:5 Mutta Rehabeam asui Jerusalemissa, ja rakensi Juudan kaupungit vahvaksi,

11:6 Ja rakensi Beethlehem, Etamin ja Tekoan,

11:7 Betsurin, Sokon, ja Adullamin,

11:8 Gatin, Maaresan ja Siphin,

11:9 Adoraimin, Lakiksen ja Asekan,

11:10 Zorgan, Ajalonin ja Hebronin, jotka olivat kaikkein vahvimmat kaupungit Juudassa ja Benjaminissa.

11:11 Ja hän teki ne vahvaksi ja pani niihin hallitsiat, ja elatuksen varaa, öljyä ja viinaa.

11:12 Ja hän toimitti kaikkiin kaupunkeihin kilvet ja keihäät, ja teki ne sangen vahvaksi. Ja Juuda ja Benjamin olivat hänen allansa.

11:13 Ja papit ja Leviläiset kaikista Israelista tulivat hänen tykönsä kaikista maansa rajoista.

11:14 Sillä Leviläiset hylkäsivät esikaupunkinsa ja saamansa ja tulivat Juudaan ja Jerusalemiin; sillä Jerobeam ja hänen poikansa ajoivat heidät pois, ettei he olisi saaneet tehdä \Herralle\ papin palvelusta.

11:15 Mutta hän asetti papit itsellensä kukkuloille ja perkeleille, ja vasikoille, jotka

metsänpeikkoja varten ja vasikoita varten, jotka hän oli teettänyt.

11:16 Ja heitä seurasivat kaikista Israelin sukukunnista Jerusalemiin ne, jotka sydämestään antautuivat etsimään Herraa, Israelin Jumalaa, uhratakseen Herralle, isiensä Jumalalle.

11:17 Näin he vahvistivat Juudan valtakuntaa ja tukivat Rehabeamia, Salomon poikaa, kolme vuotta; sillä he vaelsivat Daavidin ja Salomon teitä kolme vuotta.

11:18 Ja Rehabeam otti vaimokseen Mahlatin, joka oli Daavidin pojan Jerimotin ja lisain pojan Eliabin tyttären Abihailin tytär.

11:19 Tämä synnytti hänelle pojat Jeuksen, Semarjan ja Saahamin.

11:20 Hänen jälkeensä hän nai Maakan, Absalomin tyttären, joka synnytti hänelle Abian, Attain, Siisan ja Selomitin.

11:21 Ja Rehabeam rakasti Maakaa, Absalomin tytärtä, enemmän kuin kaikkia muita vaimojaan ja sivuvaimojaan. Sillä hän oli ottanut kahdeksantoista vaimoa ja kuusikymmentä sivuvaimoa; ja hänelle syntyi kaksikymmentä kahdeksan poikaa ja kuusikymmentä tytärtä.

11:22 Ja Rehabeam asetti Abian, Maakan pojan, päämieheksi, ruhtinaaksi hänen veljiensä joukossa, sillä hän aikoi tehdä hänet kuninkaaksi.

11:23 Ja viisaasti hän jakoi kaikki Juudan ja Benjaminin maakunnat ja kaikki varustetut kaupungit kaikkien poikiensa kesken ja antoi heille runsaasti elintarpeita ja hankki heille paljon vaimoja.

12 LUKU

12:1 Kun Rehabeamin kuninkuus oli vahvistunut ja hän oli voimistunut, hylkäsi hän Herran lain, hän ja koko Israel hänen kanssaan.

12:2 Mutta kuningas Rehabeamin viidentenä hallitusvuotena hyökkäsi Siisak, Egyptin kuningas, Jerusalemin kimppuun, sillä he olivat tulleet uskottomiksi Herraa kohtaan.

hän tehdä antoi.

11:16 Ja monta kaikista Israelin sukukunnista, jotka sydämestään etsivät \Herraa\ Israelin Jumalaa, tulivat heidän perässään Jerusalemiin, uhraamaan \Herralle\ isänsä Jumalalle,

11:17 Ja vahvistivat Juudan valtakunnan, ja vahvistivat Rehabeamin Salomon pojan kolmena ajastaikana; sillä he vaelsivat Davidin ja Salomon tietä kolme ajastaikaa.

11:18 Ja Rehabeam otti Mahelatin, Jerimotin Davidin pojan tyttären, emännäksensä, niin myös Abihailin, Eliabin tyttären, Isain pojan,

11:19 Joka hänelle synnytti nämät pojat: Jeuksen, Semarian ja Sahamin.

11:20 Sitte otti hän Maekan, Absalomin tyttären, joka hänelle synnytti Abian, Attain, Sisan ja Selomitin.

11:21 Mutta Rehabeam piti Maekan, Absalomin tyttären, rakkaampana kaikkia muita emäntiänsä ja jalkavaimojansa; sillä hänellä oli kahdeksantoistakymmentä emäntää ja kuusikymmentä jalkavaimoa, ja hän siitti kahdeksankolmattakymmentä poikaa ja kuusikymmentä tytärtä.

11:22 Ja Rehabeam asetti Abian, Maakan pojan, veljeinsä pääksi ja hallitsiaksi; sillä hän mieli tehdä hänen kuninkaaksi.

11:23 Ja hän teki toimillisesti ja jakoi poikansa Juudan ja Benjaminin maahan kaikkiin vahvoihin kaupunkeihin, ja antoi heille yltäkylä viljaa, ja havitteli monta emäntää.

12 LUKU

12:1 Ja kuin Rehabeamin valtakunta tuettu ja hän vahvistettu oli, hylkäsi hän \Herran\ lain, ja kaikki Israel hänen kanssansa.

12:2 Mutta viidentenä kuningas Rehabeamin vuotena meni Sisak Egyptin kuningas ylös Jerusalemiin (sillä he olivat rikkoneet \Herraa\ vastaan),

12:3 Hänellä oli mukanaan sotavaunuja tuhat kaksisataa ja ratsumiehiä kuusikymmentä tuhatta, ja lukematon oli väki, joka tuli hänen kanssaan Egyptistä: liibyalaisia, sukkilaisia ja etiopialaisia.

12:4 Ja hän valloitti Juudan varustetut kaupungit ja tuli aina Jerusalemiin saakka.

12:5 Niin profeetta Semaja tuli Rehabeamin ja Juudan päämiesten tykö, jotka olivat kokoontuneet Jerusalemiin Siisakia pakoona, ja hän sanoi heille: "Näin sanoo Herra: Te olette hyljänneet minut, sentähden olen minäkin hyljännyt teidät Siisakin käsiin."

12:6 Silloin Israelin päämiehet ja kuningas nöyryivät ja sanoivat: "Herra on vanhurskas."

12:7 Kun Herra näki heidän nöyryvän, tuli Semajalle tämä Herran sana: "He ovat nöyryyneet; minä en tuhoa heitä, vaan minä annan heidän hädin tuskin pelastua, eikä minun vihaani vuodateta Jerusalemin päälle Siisakin käden kautta.

12:8 Kuitenkin heidän on tultava hänen palvelijoihinsa, että he tulisivat tietämään, mitä on palvella minua ja mitä on palvella vieraitten maitten valtakuntia."

12:9 Niin Siisak, Egyptin kuningas, hyökkäsi Jerusalemin kimppuun ja otti Herran temppelin aarteet ja kuninkaan linnan aarteet, otti kaikki tyynni. Hän otti myös kaikki kultakilvet, jotka Salomo oli teettänyt.

12:10 Kuningas Rehabeam teetti niiden sijaan vaskivilvet ja jätti ne henkivartijain päälliköitten haltuun, jotka vartioivat kuninkaan linnan ovella.

12:11 Ja niin usein kuin kuningas meni Herran temppeliin, menivät myöskin henkivartijat ja kantoivat niitä ja veivät ne sitten takaisin henkivartijain huoneeseen.

12:12 Sentähden, että Rehabeam nöyryi, kääntyi Herran viha hänestä pois, niin ettei tullut täydellistä tuhoa; ja olivathan asiat Juudassa vielä hyvin.

12:13 Niin kuningas Rehabeam vahvistui

12:3 Tuhannen ja kahdensadan vaunun ja kuudenkymmenen tuhannen hevostiehen kanssa; ja se kansa oli lukematon, jotka häntä seurasivat Egyptistä, Libiasta, Sukimista ja Etiopiasta.

12:4 Ja hän voitti ne vahvat kaupungit Juudassa, ja tuli Jerusalemiin.

12:5 Silloin tuli Semaja propheta Rehabeamin ja päämiesten tykö Juudassa, jotka olivat kokoontuneet Sisakin tähden Jerusalemiin, ja sanoi heille: näin sanoo \Herra\: te olette hyljänneet minun, sentähden olen minä myös hyljännyt teidät Sisakin käteen.

12:6 Niin Israelin ylimmäiset nöyryyttivät itsensä kuninkaan kanssa ja sanoivat: \Herra\ on vanhurskas.

12:7 Koska \Herra\ näki heidän nöyryyttävän itsensä, tuli \Herran\ sana Semajan tykö ja sanoi: he ovat itsensä nöyryyttäneet, sentähden en minä heitä kadota, vaan minä annan kohta heille pelastuksen, niin ettei minun vihani vuotais Jerusalemin päälle Sisakin käden kautta.

12:8 Mutta heidän pitää kuitenkin hänelle alamaiset oleman, että he tietäisivät, mikä se on, palvella minua, ja palvella valtakuntia maan päällä.

12:9 Niin Sisak Egyptin kuningas meni Jerusalemiin ja otti \Herran\ huoneen tavarat ja kuninkaan huoneen tavarat: ne kaikki otti hän pois. Ja hän otti myös ne kultakilvet, jotka Salomo oli tehä antanut.

12:10 Joiden siaan kuningas Rehabeam teetti vaskiset kilvet ja antoi vartiain päämiehille tallelle, jotka kuninkaan huoneen ovea vartioitsivat.

12:11 Ja niin usein kuin kuningas meni \Herran\ huoneeseen, tulivat vartiat ja kantoivat niitä, ja veivät ne sitte jälleen vartiain huoneeseen.

12:12 Ja koska hän nöyryytti itsensä, sentähden \Herran\ viha kääntyi hänestä pois, niin ettei hän peräti kadotettu; sillä vielä jotain hyvää löydettiin Juudassa.

12:13 Niin kuningas Rehabeam vahvistui

Jerusalemissa ja hallitsi edelleen. Sillä Rehabeam oli neljänkymmenen yhden vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi seitsemäntoista vuotta Jerusalemissa, siinä kaupungissa, jonka Herra oli valinnut kaikista Israelin sukukunnista, sijoittaaksensa nimensä siihen. Hänen äitinsä oli nimeltään Naema, ammonilainen.

12:14 Ja hän teki sitä, mikä on pahaa, sillä hän ei kiinnittänyt sydäntänsä etsimään Herraa.

12:15 Rehabeamin vaiheet, sekä aikaisemmat että myöhemmät, ovat kirjoitetut profeetta Semajan ja näkijä Iddon historiaan, sukuuettelujen tapaan. Mutta Rehabeamin ja Jerobeamin väliset taistelut jatkuivat kaiken aikaa.

12:16 Sitten Rehabeam meni lepoon isiensä tykö, ja hänet haudattiin Daavidin kaupunkiin. Ja hänen poikansa Abia tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

13 LUKU

13:1 Kuningas Jerobeamin kahdeksantenatoista hallitusvuotena tuli Abia Juudan kuninkaaksi.

13:2 Hän hallitsi kolme vuotta Jerusalemissa. Hänen äitinsä nimi oli Mikaja, Uurielin tytär, Gibeasta. Mutta Abia ja Jerobeam olivat sodassa keskenään.

13:3 Abia aloitti sodan urhoollisella sotajoukolla, neljälläsadalla tuhannella valiomiehellä, mutta Jerobeam asettui sotarintaan häntä vastaan kahdeksallasadalla tuhannella valiomiehellä, sotaurholla.

13:4 Ja Abia nousi Semaraimin vuoren laelle Efraimin vuoristossa ja sanoi: "Kuulkaa minua, Jerobeam ja koko Israel!

13:5 Täytyyhän teidän tietää, että Herra, Israelin Jumala, on antanut Daavidille ja hänen pojillensa ikuisiksi ajoiksi Israelin kuninkuuden, lujan kuin suolaliitto.

13:6 Mutta Jerobeam, Nebatin poika,

Jerusalemissa, ja hallitsi. Ja Rehabeam oli yhden ajastaikainen viidettäkymmentä tullessansa kuninkaaksi, ja hallitsi Jerusalemissa seitsemäntoistakymmentä ajastaikaa, siinä kaupungissa, jonka Herra\ kaikista Israelin sukukunnista valinnut oli, asettaaksensa siihen nimensä. Ja hänen äitinsä nimi oli Naema Ammonilainen.

12:14 Ja hän teki pahoin, ettei hän valmistanut sydäntänsä Herra\ etsimään.

12:15 Ja Rehabeamin teot, ensimmäiset ja viimeiset, eikö ne ole kirjoitetut Semajan prophetan ja Iddon näkiän sanoissa, joissa kirjoitetaan sukukunnat, niin myös Rehabeamin ja Jerobeamin sodat kaikkina aikoina.

12:16 Ja Rehabeam nukkui isänsä kanssa ja haudattiin Davidin kaupunkiin; ja hänen poikansa Abia tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

13 LUKU

13:1 Kuningas Jerobeamin kahdeksantena vuotena toistakymmentä tuli Abia Juudan kuninkaaksi,

13:2 Ja hallitsi kolme ajastaikaa Jerusalemissa. Hänen äitinsä nimi oli Mikaja, Urielin tytär Gibeasta. Ja sota nousi Abian ja Jerobeamin välillä.

13:3 Ja Abia alkoi sodan neljänsadan tuhannen juuri väkevän ja valitun sotamiehen kanssa. Ja Jerobeam valmisti sotaa heitä vastaan kahdeksansadan tuhannen valitun ja urhoollisen sotamiehen kanssa.

13:4 Ja Abia nousi ylös Semaraimin vuorelle, joka oli Ephraimin vuorella, ja sanoi: kuulkaat minua, Jerobeam ja koko Israel!

13:5 Ettekö te tiedä Herra\ Israelin Jumalan antaneeksi Davidille kuninkaan valtakuntaa Israelissa ijankaikkisesti, hänelle ja hänen pojillensa suola liitolla?

13:6 Mutta Jerobeam Nebatin poika,

Daavidin pojan Salomon palvelija, nousi ja kapinoitsi herraansa vastaan.

13:7 Ja hänen luoksensa kokoontui tyhjäätoimittajia, kelvottomia miehiä, ja he pääsivät voitolle Rehabeamista, Salomon pojasta, sillä Rehabeam oli nuori ja arka eikä voinut heitä vastustaa.

13:8 Ja nyt te luulette voivanne vastustaa Herran kuninkuutta, joka on Daavidin poikien käsissä, koska teitä on suuri joukko ja teillä on kultavasikat, jotka Jerobeam on teettänyt teille jumaliksi.

13:9 Ettekö te ole karkoittaneet Herran pappeja, Aaronin poikia, ja leeviläisiä, ja itse tehneet itsellenne pappeja, niinkuin muiden maiden kansat tekevät? Ken tahansa tuli papinvirkaan vihittäväksi, mukanaan mullikka ja seitsemän oinasta, hänestä tuli epäjumalan pappi.

13:10 Mutta meidän Jumalamme on Herra, ja häntä me emme ole hyljänneet. Ja pappeina palvelevat Herraa Aaronin pojat, ja leeviläiset toimittavat palvelustehtäviä.

13:11 He polttavat Herralle polttouhreja joka aamu ja joka ilta ja hyvänhajuista suitsutusta, ja he latovat leivät päälletysten aitokultaiselle pöydälle ja sytyttävät joka ilta kultaisen seitsenhaaraisen lampun lamppuineen; sillä me hoidamme Herran, meidän Jumalamme, meille antamat tehtävät, mutta te olette hänet hyljänneet.

13:12 Ja katso, meidän kanssamme, meidän edellämme on Jumala ja ovat hänen pappinsa, ja hälytystorvet toittamassa teitä vastaan. Te israelilaiset, älkää sotiko Herraa, isienne Jumalaa, vastaan, sillä se ei teille onnistu."

13:13 Mutta Jerobeam oli pannut väkeä kiertämään heidän taaksensa väijyksiin, niin että toiset olivat Juudan miesten edessä ja toiset väijyksissä heidän takanansa.

13:14 Kun Juudan miehet kääntyivät, niin katso, heillä oli sota edessä ja takana. Silloin he huusivat Herraa, ja papit puhalsivat torviin.

Salomon Davidin pojan palvelia, nosti kapinan herraansa vastaan,

13:7 Ja hänen tykönsä kokoontui joutilaita miehiä ja Belialin lapsia, ja he vahvistivat itsensä Rehabeamia Salomon poikaa vastaan; sillä Rehabeam oli nuori ja pehmiä sydäimestä, niin ettei hän voinut vahvistaa itsiänsä heitä vastaan.

13:8 Mutta te ajattelette vahvistaa teitäne \Herran\ valtakuntaa vastaan, joka on Davidin poikain kädessä, että teitä on suuri joukko, ja pidätte kultaisia vasikoita, jotka Jerobeam teille jumaliksi tehnyt on.

13:9 Ettekö te ole ajaneet \Herran\ pappeja Aaronin poikia ja Leviläisiä pois, ja olette itse teille tehneet pappeja, niinkuin kansat maakunnissa? Jokainen, joka tulee käsiänsä täyttämään nuorella mullilla ja seitsemällä oinaalla, se tulee papiksi niille, jotka ei jumalia ole.

13:10 Mutta \Herra\ on meidän Jumalamme, jota emme hylkää; ja papit, jotka \Herraa\ palvelevat, ovat Aaronin pojat, ja Leviläiset ovat heidän työssänsä,

13:11 Ja sytyttävät \Herralle\ polttouhrin joka aamuna ja ehtoon, niin myös yrtein suitsutuksen, ja valmistavat leipiä puhtaalle pöydälle ja kultakynttilänjalan lamppuineensa, niin että ne joka ehtoo sytytetään; sillä me pidämme \Herran\ meidän Jumalamme vartiota; mutta te olette hänen hyljänneet.

13:12 Ja katso, meidän kanssamme on Jumala esipäässä, ja hänen pappinsa pyhillä torvilla soittamassa teitä vastaan. Te Israelin lapset! älkää sotiko \Herraa\ isienne Jumalaa vastaan; sillä se ei menesty.

13:13 Ja Jerobeam asetti väijytyksen ympäri, tullaksensa takaa heidän päällensä, niin että he olisivat itse Juudan edessä ja väijytys heidän takanansa.

13:14 Kuin Juuda katsoi ympärinsä, katso, niin oli sota sekä edessä että takana. Niin he huusivat \Herran\ tykö, ja papit soittivat vaskitorvilla.

13:15 Ja Juudan miehet nostivat sotahuudon; ja kun Juudan miehet nostivat sotahuudon, antoi Jumala Abian ja Juudan voittaa Jerobeamin ja koko Israelin.

13:16 Ja israelilaiset kääntyivät Juudan miehiä pakoon, ja Jumala antoi heidät näiden käsiin.

13:17 Ja Abia väkinensä tuotti heille suuren tappion, niin että israelilaisia kaatui viisisataa tuhatta valiomiestä.

13:18 Näin israelilaiset siihen aikaan nöyryytettiin; mutta Juudan miehet voimistuivat, sillä he turvautuivat Herraan, isiensä Jumalaan.

13:19 Ja Abia ajoi Jerobeamia takaa ja valloitti häneltä muutamia kaupunkeja: Beetelin ja sen tytärkaupungit, Jesanan ja sen tytärkaupungit ja Efronin ja sen tytärkaupungit.

13:20 Eikä Jerobeam enää tullut voimiinsa Abian elinpäivinä, vaan Herra löi häntä, niin että hän kuoli.

13:21 Mutta Abia vahvistui. Ja hän otti itselleen neljätoista vaimoa, ja hänelle syntyi kaksikymmentä kaksi poikaa ja kuusitoista tytärtä.

13:22 Mitä muuta on kerrottavaa Abiasta, hänen vaelluksestaan ja hänen puheistaan, se on kirjoitettuna profeetta Iddon selityskirjassa.

14 LUKU

14:1 Sitten Abia meni lepoon isiensä tykö, ja hänet haudattiin Daavidin kaupunkiin. Ja hänen poikansa Aasa tuli kuninkaaksi hänen sijaansa. Hänen aikansa oli maassa rauha kymmenen vuotta.

14:2 Ja Aasa teki sitä, mikä oli hyvää ja oikeata Herran, hänen Jumalansa, silmissä.

14:3 Hän poisti vieraat alttarit ja uhrikukkulat, murskasi patsaat ja hakkasi maahan asera-karsikot.

14:4 Ja hän kehoitti Juudaa etsimään Herraa, heidän isiensä Jumalaa, ja noudattamaan lakia ja käskyjä.

13:15 Ja joka mies huusi Juudassa. Ja kuin joka mies niin Juudassa huusi, löi Jumala Jerobeamin ja koko Israelin Abian ja Juudan edessä.

13:16 Ja Israelin lapset pakenivat Juudan edellä, ja Jumala antoi heitä heidän käsiinsä,

13:17 Niin että Abia löi väkinensä heitä suurella lyömisellä. Ja Israelissa lankesi lyötynä viisisataa tuhatta valittua sotamiestä.

13:18 Ja niin Israelin lapset nöyryytettiin siihen aikaan, ja Juudan lapset vahvistettiin; sillä he turvasivat \Herraan\ isäinsä Jumalaan.

13:19 Ja Abia ajoi Jerobeamia takaa, ja voitti häneltä kaupunkeita; Betelin kylinensä, Jesanan kylinensä ja Ephronin kylinensä;

13:20 Niin ettei Jerobeam enää tullut voimaansa, niinkauvan kuin Abia eli: ja \Herra\ rankaisi häntä, niin että hän kuoli.

13:21 Kuin Abia vahvistui, otti hän neljätoistakymmentä emäntää ja siitti kaksikolmattakymmentä poikaa ja kuusitoista tytärtä.

13:22 Mitä enempi Abiasta sanomista on, ja hänen teistänsä ja teoistansa, se on kirjoitettu Iddon prophetan tietokirjassa.

14 LUKU

14:1 Ja Abia nukkui isäinsä kanssa ja he hautasivat hänen Davidin kaupunkiin; ja Asa hänen poikansa tuli kuninkaaksi hänen sijaansa. Hänen aikansa oli maa levossa kymmenen ajastaikaa.

14:2 Ja Asa teki sitä mikä hyvä ja oikia oli \Herran\ hänen Jumalansa edessä,

14:3 Ja otti vieraat alttarit pois ja korkeudet, ja rikkoi patsaat, ja maahan hakkasi metsistöt,

14:4 Ja sanoi Juudalle, että he etsisivät \Herraa\, isäinsä Jumalaa, ja tekisivät lain ja käskyn jälkeen.

14:5 Ja kaikista Juudan kaupungeista hän poisti uhrikukkulat ja auringonpatsaat, ja valtakunnassa oli rauha hänen aikansa.

14:6 Ja hän rakensi varustettuja kaupunkeja Juudaan, koska maassa oli rauha eikä hänellä näinä vuosina ollut mitään sotaa; sillä Herra oli suonut hänen päästä rauhaan.

14:7 Hän sanoi Juudalle: "Linnoittakaamme nämä kaupungit, ympäröikäämme ne muureilla ja torneilla, ovilla ja salvoilla. Vielä on maa meidän vallassamme, sentähden että me olemme etsineet Herraa, meidän Jumalaamme. Me olemme etsineet häntä, ja hän on suonut meidän päästä rauhaan joka taholla." Niin he rakensivat, ja se heille onnistui.

14:8 Ja Aasalla oli sotajoukko, joka oli varustettu kilvillä ja keihäillä: Juudasta oli kolmesataa tuhatta miestä ja Benjaminista kaksisataa kahdeksankymmentä tuhatta, jotka kantoivat kilpeä ja jännittivät jousta. Kaikki nämä olivat sotaurhoja.

14:9 Mutta etiopialainen Serah lähti heitä vastaan sotajoukolla, jossa oli miehiä tuhannen tuhatta ja sotavaunuja kolmesataa; ja hän tuli Maaresaan saakka.

14:10 Ja Aasa lähti häntä vastaan, ja he asettuivat sotarintaan Sefatan laaksoon, Maaresaan.

14:11 Ja Aasa huusi Herraa, Jumalaansa, ja sanoi: "Herra, sinä yksin voit auttaa taistelussa voimallisen ja voimattoman välillä. Auta meitä, Herra, meidän Jumalamme, sillä sinuun me turvaudumme ja sinun nimessäsi me olemme tulleet tätä suurta joukkoa vastaan. Herra, sinä olet meidän Jumalamme; älä salli ihmisen päästä voitolle sinusta."

14:12 Niin Herra antoi Aasan ja Juudan voittaa etiopialaiset, ja etiopialaiset pakenivat.

14:13 Ja Aasa ja väki, joka oli hänen kanssaan, ajoivat heitä takaa Gerariin saakka. Ja etiopialaisia kaatui niin paljon, ettei heistä jäänyt ketään henkiin, sillä

14:5 Ja hän otti pois korkeudet ja epäjumalat kaikista Juudan kaupungeista; ja valtakunta oli levossa hänen allansa.

14:6 Ja hän rakensi vahvat kaupungit Juudassa; sillä maa oli levossa, ja ei ollut sotaa häntä vastaan niinä vuosina; sillä \Herra\ antoi hänelle levon.

14:7 Ja hän sanoi Juudalle: rakentakaamme nämät kaupungit, ja tehkäämme muurit niiden ympäri, ja tornit, ja portit, ja salvat, niin kauvan kuin maa on meidän edessämme; sillä me olemme etsineet \Herraa\ meidän Jumalaamme, häntä me olemme etsineet, ja hän on antanut meille levon jo joka taholta. Niin he rakensivat, ja se menestyi.

14:8 Ja Asalla oli suuri sotajoukko, jotka kantoivat kilpiä ja keihäitä: Juudasta kolmesataa tuhatta, ja Benjaminista, jotka kilpiä kantoivat ja joutsia jännittivät, kaksisataa ja kahdeksankymmentä tuhatta. Ja nämät olivat kaikki väkevät sotamiehet.

14:9 Ja Sera Etiopialainen meni heitä vastaan suuren sotajoukon kanssa, jossa oli kymmenen kertaa satatuhatta miestä ja kolmesataa vaunua, ja tuli Maaresaan asti.

14:10 Ja Asa meni häntä vastaan. Ja he hankitsivat sotimaan Zephatan laaksossa Maresan tykönä.

14:11 Ja Asa huusi \Herran\ Jumalansa tykö ja sanoi: \Herra\! et sinä väliä pidä auttaissas monen kautta, taikka kussa ei yhtäkään voimaa ole. Auta meitä, \Herra\ meidän Jumalamme! sillä me turvaamme sinuun, ja olemme tulleet sinun nimees tätä suurta joukkoa vastaan; sinä olet \Herra\ meidän Jumalamme, ei yksikään ihminen voi mitään sinua vastaan.

14:12 Ja \Herra\ löi Etiopialaisia Aasan ja Juudan edessä, niin että Etiopialaiset pakenivat.

14:13 Ja Asa ja hänen väkensä, jotka olivat hänen kanssansa, ajoivat heitä Gerariin asti takaa. Ja Etiopialaiset kaatuivat, niin ettei yhtään heistä eläväksi

Herra ja hänen sotajoukkonsa tuhosivat heidät. Ja he ottivat paljon saalista,

14:14 valloittivat kaikki kaupungit Gerarin ympäriltä, sillä Herran kauhu oli vallannut nämä, ja ryöstivät kaikki kaupungit, sillä niissä oli paljon ryöstettävää.

14:15 Jopa karjamajatkin he valtasivat, veivät pois saaliinaan paljon lampaita ja kameleja ja palasivat Jerusalemiin.

15 LUKU

15:1 Niin Jumalan henki tuli Asarjaan, Oodedin poikaan.

15:2 Hän meni Aasaa vastaan ja sanoi hänelle: "Kuulkaa minua, Aasa ja koko Juuda ja Benjamin. Herra on teidän kanssanne, kun te olette hänen kanssansa; ja jos häntä etsitte, niin te löydätte hänet, mutta jos hylkääte hänet, niin hän hylkää teidät.

15:3 Kauan aikaa Israel oli ilman oikeata Jumalaa, ilman opetusta antavaa pappia ja ilman lakia.

15:4 Mutta kun he ahdistuksessansa palasivat Herran, Israelin Jumalan, tykö ja etsivät häntä, niin he löysivät hänet.

15:5 Niinä aikoina ei ollut turvallisuutta niillä, jotka lähtivät ja tulivat, vaan suuri hämminki vallitsi kaikkien maakuntain asukasten keskuudessa.

15:6 Ja kansa törmäsi kansaa vastaan ja kaupunki kaupunkia vastaan, sillä Jumala oli saattanut heidät hämminkiin lähettäen kaikkinaisia ahdistuksia.

15:7 Mutta te olkaa lujat älkääkä antako kätenne vaipua, sillä teidän työllänne on palkkansa."

15:8 Kun Aasa kuuli nämä profeetta Oodedin sanat ja ennustuksen, rohkaisi hän mielensä ja toimitti pois iljetykset koko Juudan ja Benjaminin maasta ja niistä kaupungeista, jotka hän oli valloittanut Efraimin vuoristosta, ja uudisti Herran alttarin, joka oli Herran eteisen edessä.

jäänyt, vaan he tapettiin \Herran\ ja hänen sotaväkensä edessä. Ja he veivät sieltä paljon saalista.

14:14 Ja he löivät kaikki kaupungit Gerarin ympäriltä maahan; sillä \Herran\ pelko tuli heidän päällensä. Ja he ryöstivät kaikki kaupungit; sillä niissä oli paljo saalista.

14:15 Ja he löivät navetat maahan, ja veivät ylen paljon lampaita ja kameleja, ja tulivat jälleen Jerusalemiin.

15 LUKU

15:1 Ja Jumalan henki tuli Asarian, Obedin pojan päälle.

15:2 Ja hän meni Asaa vastaan ja sanoi hänelle: kuulkaat minua, Asa, ja koko Juuda ja Benjamin: \Herra\ on teidän kanssanne, että te olette hänen kanssansa; ja koska te etsitte häntä, antaa hän itsensä teiltä löytää; mutta jos te hylkääte hänen, niin hän hylkää myös teidät.

15:3 Monta päivää on Israelissa, ettei yhtään oikiaa Jumalaa ole, eikä yhtään pappia, joka opettaa, eli yhtään lakia.

15:4 Ja kuin he tuskissansa kääntyvät \Herran\ Israelin Jumalan tykö ja etsivät häntä, niin hän löydetään heiltä.

15:5 Niinä aikoina ei ole rauhaa niillä, jotka käyvät sisälle ja ulos; sillä suuri meteli tulee kaikkein maan asuvaisten päälle.

15:6 Ja yksi kansa musertaa toisen, ja yksi kaupunki toisen: sillä Jumala hämmästyttää heitä kaikkinaisilla ahdistuksilla.

15:7 Mutta te vahvistakaa teitänne, ja älkäätkä lievitäkö käsiänne; sillä teidän työllänne on hänen palkkansa.

15:8 Kuin Asa kuuli nämät sanat ja prophetan Obedin ennustuksen, vahvistui hän, ja otti kauhistukset pois kaikelta Juudan ja Benjaminin maalta, ja kaupungeista, jotka hän oli voittanut Efraimin vuorelta, ja uudisti \Herran\ alttarin, joka \Herran\ esihuoneen edessä oli,

15:9 Ja hän kokosi koko Juudan ja Benjaminin ja myöskin heidän luonaan asuvat muukalaiset, jotka olivat tulleet Efraimista, Manassesta ja Simeonista, sillä monet olivat siirtyneet Israelista hänen luokseen nähtyänsä, että Herra, hänen Jumalansa, oli hänen kanssaan.

15:10 Ja he kokoontuivat Jerusalemiin Aasan viidennentoista hallitusvuoden kolmannessa kuussa

15:11 ja uhrasivat sinä päivänä Herralle saaliista, minkä he olivat tuoneet, seitsemänsataa raavasta ja seitsemäntuhatta lammasta.

15:12 Ja he tekivät liiton, että etsisivät Herraa, isiensä Jumalaa, kaikesta sydämestään ja kaikesta sielustaan,

15:13 ja että jokainen, joka ei etsinyt Herraa, Israelin Jumalaa, oli surmattava, olipa hän pieni tai suuri, mies tai nainen.

15:14 Ja he vannoivat valan Herralle suurella äänellä riemun raikuessa ja torvien ja pasunain pauhatessa.

15:15 Ja koko Juuda iloitsi siitä valasta, sillä he olivat vannoneet sen kaikesta sydämestään, ja he etsivät Herraa kaikella halullansa ja löysivät hänet; niin Herra soi heidän päästä rauhaan joka taholla.

15:16 Kuningas Aasa erotti äitinsäkin Maakan kuningattaren arvosta, koska tämä oli pystyttänyt inhotuksen Aseralle; Aasa kukisti inhotuksen, rouhensi ja poltti sen Kidronin laaksossa.

15:17 Mutta uhrikukkulat eivät hävinneet Israelista. Kuitenkin Aasan sydän oli ehyesti Herralle antautunut, niin kauan kuin hän eli.

15:18 Ja hän vei Jumalan temppeliin isänsä pyhät lahjat ja omat pyhät lahjansa: hopeata, kultaa ja kalua.

15:19 Eikä ollut sotaa Aasan kolmanteenkymmenenteen viidenteen hallitusvuoteen asti.

15:9 Ja kokosi kaiken Juudan ja Benjaminin, ja muukalaiset, jotka heidän tykönänsä olivat Ephraimista, Manassesta ja Simeonista; sillä hänen tykönsä tuli monta Israelista, koska he näkivät \Herran\ hänen Jumalansa olevan hänen kanssansa.

15:10 Ja he tulivat Jerusalemiin kokoon kolmantena kuukautena, Aasan valtakunnan viidentenä vuonna toistakymmentä.

15:11 Ja he uhrasivat sinä päivänä \Herralle\ siitä saaliista, jonka he kotiansa tuoneet olivat, seitsemänsataa härkää ja seitsemäntuhatta lammasta.

15:12 Ja He tekivät liiton, että heidän piti etsimän \Herraa\, isiensä Jumalaa, kaikesta sydämestänsä ja kaikesta sielustansa.

15:13 Ja kuka ikänä ei tahtonut etsiä \Herraa\ Israelin Jumalaa, hänen piti kuoleman: pienen ja suuren, miehen ja vaimon.

15:14 Ja he vannoivat \Herralle\ korkealla äänellä, ilohuudolla, vaskitorvilla ja basunilla.

15:15 Ja koko Juuda iloitsi siitä valasta; sillä he olivat vannoneet kaikesta sydämestänsä, ja etsivät häntä kaikesta tahdostansa, ja hän löydettiin heiltä; ja \Herra\ antoi heille levon joka paikassa heidän ympäristöllänsä.

15:16 Ja kuningas Asa pani äitinsä Maekan pois vallan päältä; sillä hän oli asettanut Mipletsetin metsistöön. Ja Asa hävitti hänen Mipletsetinsä, ja löi sen rikki ja poltti Kidronin ojan vieressä.

15:17 Mutta korkeudet ei olleet vielä pannut pois Israelista; kuitenkin oli Aasan sydän vakaa, niinkauvan kuin hän eli.

15:18 Ja hän antoi tuoda Jumalan huoneesen, mitä hänen isänsä pyhittänyt oli ja mitä hän itse pyhittänyt oli, hopiaa, kultaa ja astioita.

15:19 Ja ei ollut yhtään sotaa hamaan viidenteeneljäntäkymmentä Aasan valtakunnan ajastaikaan asti.

16 LUKU

16:1 Aasan kolmantenakymmenentenä kuudentena hallitusvuotena lähti Baesa, Israelin kuningas, Juudaa vastaan ja linnoitti Raaman, estääkseen ketään pääsemästä Aasan, Juudan kuninkaan luota tai hänen luokseen.

16:2 Ja Aasa toi hopeata ja kultaa Herran temppelin ja kuninkaan linnan aarrekammioista ja lähetti sen Benhadadille, Aramin kuninkaalle, joka asui Damaskossa, ja käski sanoa:

16:3 "Onhan liitto meidän välillämme, minun ja sinun, niinkuin oli minun isäni ja sinun isäsi välillä. Katso, minä lähetän sinulle hopeata ja kultaa; mene ja riko liittosi Baesan, Israelin kuninkaan, kanssa, että hän lähtisi pois minun kimpustani."

16:4 Niin Benhadad kuuli kuningas Aasaa ja lähetti sotajoukkojensa päälliköt Israelin kaupunkeja vastaan, ja he valtasivat Ijonin, Daanin ja Aabel-Maimin sekä kaikki Naftalin kaupunkien varastohuoneet.

16:5 Kun Baesa kuuli sen, lakkasi hän linnoittamasta Raamaa ja keskeytti työnsä.

16:6 Mutta kuningas Aasa toi koko Juudan, ja he veivät pois Raamasta kivet ja puut, joilla Baesa oli sitä linnoittanut. Niillä hän linnoitti Geban ja Mitspan.

16:7 Siihen aikaan tuli näkijä Hanani Aasan, Juudan kuninkaan, tykö ja sanoi hänelle: "Koska sinä turvauduit Aramin kuninkaaseen etkä turvautunut Herraan, Jumalaasi, sentähden on Aramin kuninkaan sotajoukko päässyt sinun käsistäsi.

16:8 Eikö etiopialaisia ja liibyalaisia ollut suuri sotajoukko, eikö heillä ollut hyvin paljon sotavaunuja ja ratsumiehiä? Mutta koska sinä turvauduit Herraan, antoi hän heidät sinun käsiisi.

16:9 Sillä Herran silmät tarkkaavat kaikkea maata, että hän voimakkaasti auttaisi niitä, jotka ovat ehyellä sydämellä antautuneet hänelle. Tässä sinä teit tyhmästi, sillä tästä lähtien on sinulla yhä oleva sotia."

16:10 Mutta Aasa vihastui näkijään ja

16 LUKU

16:1 Asan valtakunnan kuudentena vuonna neljäntäkymmentä nousi Baesa Israelin kuningas Juudaa vastaan, ja rakensi Raman, estääksensä Asan Juudan kuninkaan ulos- ja sisällekäymistä.

16:2 Vaan Asa otti \Herran\ huoneen ja kuninkaan huoneen tavaroista hopiaa ja kultaa, ja lähetti Benhadadille Syrian kuninkaalle, joka asui Damaskussa, ja käski sanoa hänelle:

16:3 Liitto on minun ja sinun vaiheellas, minun ja sinun isäs vaiheella: katso, minä lähetin sinulle hopiaa ja kultaa, että Baesan Israelin kuninkaan liiton särkisit, että hän menis pois minun tyköäni.

16:4 Benhadad oli kuningas Asalle kuuliainen ja lähetti sodanpäämiehet, jotka hänellä olivat, Israelin kaupungeita vastaan; he löivät Ijonin, Danin ja Abelmajimin, ja kaikki Naphtalin jyväkaupungit.

16:5 Kun Baesa sen kuuli, lakkasi hän rakentamasta Ramaa ja jätti työnsä.

16:6 Vaan kuningas Asa otti tykönsä koko Juudan, ja he ottivat kivet ja hirret Ramasta, joista Baesa rakensi. Ja hän rakensi niistä Geban ja Mitspan.

16:7 Siihen aikaan tuli Hanani näkiä Asan Juudan kuninkaan tykö ja sanoi hänelle: koskas turvasit Syrian kuninkaasen ja et turvannut \Herraan\ Jumalaas, sentähden on Syrian kuninkaan väki päässyt pois sinun käsistäsi.

16:8 Eikö Etiopialaiset ja Libialaiset olleet suuri joukko monien vaunuin ja hevosten kanssa? Kuitenkin, koskas \Herraan\ turvasit, antoi hän heidät sinun käsiisi.

16:9 Sillä \Herran\ silmät katselevat kaikki maat, vahvistaaksensa niitä, jotka pysyvät hänen tykönänsä kaikesta sydämestänsä. Sinä olet tyhmästi tehnyt, sentähden sinun pitää tästedeskin sotia saaman.

16:10 Niin Asa vihastui näkiän päälle ja

panetti hänet vankilaan, sillä niin vihoissaan hän oli hänelle tästä. Myöskin muutamille muille kansasta Aasa siihen aikaan teki väkivaltaa.

16:11 Aasan vaiheet, sekä aikaisemmat että myöhemmät, katso, ne ovat kirjoitettuina Juudan ja Israelin kuningasten kirjassa.

16:12 Ja kolmantenäkymmenentenä yhdeksäntenä hallitusvuotenaan Aasa sairastui jaloistaan, ja hänen tautinsa yltyi hyvin kovaksi. Mutta taudissaankaan hän ei etsinyt Herraa, vaan lääkäreitä.

16:13 Sitten Aasa meni lepoon isiensä tykö ja kuoli neljäntenäkymmenentenä yhdentenä hallitusvuotenaan.

16:14 Ja hänet haudattiin omaan hautaansa, jonka hän oli hakkauttanut itsellensä Daavidin kaupunkiin; ja hänet laskettiin vuoteelle, joka oli täytetty hajuaineilla ja erilaisilla, voiteeksi sekoitetuilla höysteillä, ja hänen kunniakseen poltettiin ylen runsas kuolinsuitsutus.

17 LUKU

17:1 Hänen poikansa Joosafat tuli kuninkaaksi hänen sijaansa. Hän vahvistautui Israelia vastaan.

17:2 Hän sijoitti sotaväkeä kaikkiin Juudan varustettuihin kaupunkeihin ja asetti maaherroja Juudan maahan ja Efraimin kaupunkeihin, jotka hänen isänsä Aasa oli valloittanut.

17:3 Ja Herra oli Joosafatin kanssa, sillä hän vaelsi isänsä Daavidin aikaisempia teitä eikä etsinyt baaleja;

17:4 vaan hän etsi isänsä Jumalaa ja vaelsi hänen käskyjensä mukaan eikä tehnyt, niinkuin Israel teki.

17:5 Niin Herra vahvisti kuninkuuden hänen käsissään, ja koko Juuda antoi lahjoja Joosafatille, niin että hänelle tuli paljon rikkautta ja kunniaa.

17:6 Ja kun hänen rohkeutensa kasvoi Herran teillä, poisti hän vielä uhrikukkulatkin ja asera-karsikot Juudasta.

heitti hänen vankeuteen; sillä hän kovin suuttui hänen päällensä tästä asiasta. Ja Asa ahdisti muutamia kansasta siihen aikaan.

16:11 Ja katso, Aasan työt, sekä ensimmäiset että viimeiset, katso, ne ovat kirjoitetut Juudan ja Israelin kuningasten kirjassa.

16:12 Ja Asa tuli kipiäksi jaloista yhdeksäntenäneljättäkymmentä valtakuntansa vuotena, ja hänen tautinsa kovin eteni, ja ei hän kuitenkaan etsinyt \Herraa\ taudissansakaan, vaan lääkäreitä.

16:13 Niin Asa nukkui isäinsä kanssa ja kuoli valtakuntansa ensimmäisenä vuotena viidettäkymmentä.

16:14 Ja hän haudattiin omaan hautaansa, jonka hän oli antanut kaivaa Davidin kaupungissa. Ja he panivat hänet leposiaansa, joka täytettiin hyvänhajullisilla ja kaikkinaisilla kalliilla yrteillä, jotka olivat valmistetut apotekarein tavalla, ja polttivat hänelle sangen suurella polttamisella.

17 LUKU

17:1 Ja Josaphat hänen poikansa tuli kuninkaaksi hänen sijaansa; ja hän tuli väkeväksi Israelia vastaan.

17:2 Ja hän asetti sotaväen kaikkiin Juudan vahvoihin kaupunkeihin, ja pani esimiehiä Juudan maalle ja Efraimin kaupunkeihin, jotka hänen isänsä Asa oli voittanut.

17:3 Ja \Herra\ oli Josaphatin kanssa; sillä hän vaelsi isänsä Davidin tiellä, ja ei etsinyt Baalia;

17:4 Vaan hän etsi isänsä Jumalaa ja vaelsi hänen käskyissäänsä, ja ei Israelin töiden jälkeen.

17:5 Sentähden vahvisti \Herra\ hänelle valtakunnan, ja kaikki Juuda antoi Josaphatille lahjoja; ja hänellä oli rikkautta ja kunniaa yltäkylä.

17:6 Ja kuin hänen sydämensä tuli rohkiaksi \Herran\ teissä, otti hän korkeudet ja metsistöt Juudasta pois.

17:7 Ja kolmantena hallitusvuotenaan hän lähetti ylimmät virkamiehensä Benhailin, Obadjan, Sakarjan, Netanelin ja Miikajan Juudan kaupunkeihin antamaan opetusta, 17:8 ja heidän kanssansa leeviläiset Semajan, Netanjan, Sebadjan, Asahelin, Semiramotin, Joonatanin, Adonian, Tobian ja Toob-Adonian, leeviläiset; ja näillä oli kanssansa papit Elisama ja Jooram.

17:9 Nämä opettivat Juudassa, ja heillä oli mukanaan Herran lain kirja; he kiertelivät kaikissa Juudan kaupungeissa ja opettivat kansaa.

17:10 Ja Herran kauhu valtasi kaikki Juudaa ympäröivien maitten valtakunnat, niin etteivät ne sotineet Joosafatia vastaan.

17:11 Ja osa filistealaisia toi Joosafatille lahjoja ja hopeata veroksi; myöskin arabialaiset toivat hänelle pikkukarjaa: seitsemäntuhatta seitsemänsataa oinasta ja seitsemäntuhatta seitsemänsataa pukkia.

17:12 Niin Joosafat tuli yhä mahtavammaksi, jopa ylen mahtavaksi, ja hän rakensi Juudaan linnoja ja varastokaupunkeja.

17:13 Hänellä oli suuria varastoja Juudan kaupungeissa ja sotilaita, sotaurhoja, Jerusalemissa.

17:14 Ja tämä oli heidän palvelusvuoronsa heidän perhekuntiensa mukaan: Juudan tuhanten päämiehet olivat: päämies Adna ja hänen kanssaan kolmesataa tuhatta sotaurhoa;

17:15 hänen rinnallaan päämies Joohanin ja hänen kanssaan kaksisataa kahdeksankymmentä tuhatta;

17:16 hänen rinnallaan Amasja, Sikrin poika, joka oli vapaaehtoisesti antautunut Herralle, ja hänen kanssaan kaksisataa tuhatta sotaurhoa.

17:17 Benjaminista: Eljada, sotaurho, ja hänen kanssaan kaksisataa tuhatta jousella ja kilvellä asestettua;

17:18 hänen rinnallaan Joosabad ja hänen

17:7 Ja kolmantena valtakuntansa vuonna lähetti hän päämiehensä Benhailin, Obadian, Sakarian, Netaneelin ja Mikajan, opettamaan Juudan kaupungeissa,

17:8 Ja Leviläiset heidän kanssansa: Semajan, Netanian, Sebadian, Asaelin, Semiramotin, Jonatanin, Adonijan, Tobijan ja Tobadonijan, Leviläiset; ja heidän kanssansa papit, Elisamin ja Joramien.

17:9 Ja he opettivat Juudassa, ja pitivät \Herran\ lakikirjan myötänsä, ja vaelsivat ympäri kaikki Juudan kaupungit, ja opettivat kansaa.

17:10 Ja \Herran\ pelko tuli kaikkein valtakuntain päälle, niissä maakunnissa, jotka olivat Juudan ympäristöllä, niin ettei he sotineet Josaphatia vastaan.

17:11 Ja Philistealaiset toivat Josaphatille lahjoja ja rahaveron; ja Arabialaiset toivat myös hänelle pientä karjaa, seitsemäntuhatta ja seitsemänsataa oinasta, ja seitsemäntuhatta ja seitsemänsataa kaurista.

17:12 Niin menestyi Josaphat ja tuli aina suuremmaksi. Ja hän rakensi Juudassa linnoja ja tavarakaupunkeita.

17:13 Ja hänellä oli paljo varaa Juudan kaupungeissa, ja sotamiehiä ja väkevää kansaa Jerusalemissa.

17:14 Ja tämä on järjestys heidän isäinsä huoneen vaiheella, jotka Juudassa tuhanten päämiehet olivat: päämies Adna, ja hänen kanssansa kolmesataa tuhatta väkevää sotamiestä.

17:15 Lähin häntä oli päämies Johanan, ja hänen kanssansa kaksisataa ja kahdeksankymmentä tuhatta.

17:16 Häntä likin Amasia Sikrin poika, joka itsensä hyvällä tahdolla antoi \Herralle\", ja hänen kanssansa kaksisataa tuhatta vahvaa sotamiestä.

17:17 Benjaminin lapsista Eljada, väkevä sotamies, ja hänen kanssansa varustettuja joutsilla ja kilvillä kaksisataa tuhatta.

17:18 Häntä likin oli Josabad, ja hänen

kanssaan sata kahdeksankymmentä tuhatta sotaan varustettua.

17:19 Nämä palvelivat kuningasta, ja lisäksi ne, jotka kuningas oli sijoittanut varustettuihin kaupunkeihin koko Juudaan.

18 LUKU

18:1 Niin Joosafatille tuli paljon rikkautta ja kunniaa, ja hän lankoutui Ahabin kanssa.

18:2 Ja muutamien vuosien kuluttua hän meni Ahabin luo Samariaan. Ahab teurastutti hänelle ja väelle, joka oli hänen kanssansa, paljon lampaita ja raavaita; ja Ahab yllytti häntä lähtemään sotaan Gileadin Raamotia vastaan.

18:3 Israelin kuningas Ahab sanoi Juudan kuninkaalle Joosafatille: "Lähdetkö minun kanssani Gileadin Ramotiin?" Hän vastasi hänelle: "Minä niinkuin sinä, minun kansani niinkuin sinun kansasi; minä tulen sinun kanssasi sotaan."

18:4 Mutta Joosafat sanoi Israelin kuninkaalle: "Kysy kuitenkin ensin, mitä Herra sanoo."

18:5 Niin Israelin kuningas kokosi profeetat, neljäsataa miestä, ja sanoi heille: "Onko meidän lähdettävä sotaan Gileadin Raamotia vastaan, vai onko minun oltava lähtemättä?" He vastasivat: "Lähde; Jumala antaa sen kuninkaan käsiin."

18:6 Mutta Joosafat sanoi: "Eikö täällä ole enää ketään muuta Herran profeettaa, jolta voisimme kysyä?"

18:7 Israelin kuningas vastasi Joosafatille: "On vielä mies, jolta voisimme kysyä Herran mieltä, mutta minä vihaan häntä, sillä hän ei koskaan ennusta minulle hyvää, vaan aina pahaa; se on Miika, Jimlan poika." Joosafat sanoi: "Älköön kuningas niin puhuko."

18:8 Niin Israelin kuningas kutsui erään hoviherran ja sanoi: "Nouda kiiruusti Miika, Jimlan poika."

18:9 Mutta Israelin kuningas ja Joosafat, Juudan kuningas, istuivat kumpikin

kanssansa sata ja kahdeksankymmentä tuhatta valmista sotamiestä.

17:19 Nämät ottivat kuninkaasta vaarin, paitsi niitä, jotka kuningas oli asettanut vahvoihin kaupunkeihin koko Juudassa.

18 LUKU

18:1 Ja Josaphatilla oli suuri rikkaus ja kunnia; ja hän teki nuoteutta Ahabin kanssa.

18:2 Ja jonkun vuoden perästä sen jälkeen meni hän Ahabin tykö Samariaan. Ja Ahab antoi teurastaa hänelle ja hänen väellensä, joka oli hänen kanssansa, monta lammasta ja härkää; ja hän yllytti hänen menemään ylös Gileadin Ramotiin.

18:3 Ja Ahab Israelin kuningas sanoi Josaphatille Juudan kuninkaalle: menetkös minun kanssani Gileadin Ramotiin? Hän sanoi hänelle: minä olen niinkuin sinä, ja minun kansani niinkuin sinun kansas: me tahdomme sinun kanssas sotaan.

18:4 Mutta Josaphat sanoi Israelin kuninkaalle: kyseles tänäpäpä \Herran\ sanaa.

18:5 Ja Israelin kuningas kokosi prophetaita neljäsataa miestä ja sanoi heille: menemmekö me sotimaan Gileadin Ramotiin, vai ei? He sanoivat: mene, Jumala antaa heidät kuninkaan käteen.

18:6 Silloin sanoi Josaphat: eikö tässä ole joku \Herran\ propheta, kysyäksemme häneltä?

18:7 Israelin kuningas sanoi Josaphatille: tässä on vielä yksi mies, jonka kautta taidettaisiin kysellä \Herraa\, vaan minä vihaan häntä; sillä ei hän ennusta minulle mitään hyvää, mutta aina pahaa: se on Miika Jimlan poika. Josaphat sanoi: älköön kuningas niin puhuko.

18:8 Ja Israelin kuningas kutsui yhden kamaripalvelioistansa ja sanoi: nouda nopiasti Miika Jimlan poika.

18:9 Ja Israelin kuningas ja Josaphat Juudan kuningas istui kumpikin

valtaistuimellansa puettuina kuninkaallisiin pukuihinsa; he istuivat puimatantereella Samarian portin ovella, ja kaikki profeetat olivat hurmoksissa heidän edessään.

18:10 Ja Sidkia, Kenaanan poika, teki itsellensä rautasarvet ja sanoi: "Näin sanoo Herra: Näillä sinä pusket aramilaisia, kunnes teet heistä lopun."

18:11 Ja kaikki profeetat ennustivat samalla tavalla, sanoen: "Mene Gileadin Raamotiin, niin sinä saat voiton; Herra antaa sen kuninkaan käsiin."

18:12 Ja sanansaattaja, joka oli mennyt kutsumaan Miikaa, puhui hänelle sanoen: "Katso, kaikki profeetat ovat yhdestä suusta luvanneet kuninkaalle hyvää. Olkoon sinun sanasi heidän sanansa kaltainen, ja lupaa sinäkin hyvää."

18:13 Mutta Miika vastasi: "Niin totta kuin Herra elää, sen minä puhun, minkä minun Jumalani sanoo."

18:14 Kun hän tuli kuninkaan eteen, sanoi kuningas hänelle: "Miika, onko meidän lähdeittävä sotaan Gileadin Raamotiin, vai onko minun oltava lähtemättä?" Hän vastasi hänelle: "Menkää, niin te saatte voiton; heidät annetaan teidän käsiinne."

18:15 Mutta kuningas sanoi hänelle: "Kuinka monta kertaa minun on vannotettava sinua, ettet puhu minulle muuta kuin totuutta Herran nimessä?"

18:16 Silloin hän sanoi: "Minä näin koko Israelin hajallaan vuorilla, niinkuin lampaat, joilla ei ole paimenta. Ja Herra sanoi: 'Näillä ei ole isäntää; palatkoot he kukin rauhassa kotiinsa.'"

18:17 Niin Israelin kuningas sanoi Joosafatille: "Enkö minä sanonut sinulle, ettei tämä koskaan ennusta minulle hyvää, vaan aina pahaa?"

18:18 Mutta hän sanoi: "Kuulkaa siis Herran sana: Minä näin Herran istuvan istuimellansa ja kaiken taivaan joukon seisovan hänen edessään, hänen oikealla ja vasemmalla puolellansa.

18:19 Ja Herra sanoi: 'Kuka viekoittelisi

istuimellansa puettuna vaatteisiin Samarian portin lakeudella, ja kaikki profeetat ennustivat heidän edessään.

18:10 Ja Zidkija Kenaanan poika teki itsellensä rautasarvet ja sanoi: näin sanoo \Herra\; näillä sinä pusket Syrialaisia, siihenasti ettäs heidät hävität.

18:11 Ja kaikki profeetat ennustivat niin ja sanoivat: mene Gileadin Ramotiin, ja se menestyy sinulle: \Herra\ antaa heidät kuninkaan käteen.

18:12 Ja sanansaattaja, joka oli mennyt kutsumaan Miikaa, puhui hänen kanssansa ja sanoi: katso, prophetain puhe on yksimielisesti hyvä kuninkaan edessä: anna sinun sanas olla myös niinkuin heidänkin, ja puhu hyvää.

18:13 Ja Miika sanoi: niin totta kuin \Herra\ elää, minä puhun, mitä minun Jumalani sanoo.

18:14 Ja kuin hän tuli kuninkaan tykö, sanoi kuningas hänelle: Miika, menemmekö me sotimaan Gileadin Ramotia vastaan, eli ei? Hän sanoi: menkää, se menestyy teille, he annetaan teidän käsiinne.

18:15 Niin kuningas sanoi hänelle: kuinka usein minä vannotan sinua, ettet sinä sanois minulle muuta kuin totuutta \Herran\ nimeen?

18:16 Niin hän sanoi: minä näin kaiken Israelin hajoitettuna vuorella, niinkuin lampaat, joilla ei yhtään paimenta ole: ja \Herra\ sanoi: eikö näillä ole yhtään Herraa? palatkaan kukin kotiansa rauhassa.

18:17 Niin sanoi Israelin kuningas Josaphatille: enkö minä sanonut sinulle, ettei hän minulle ennusta hyvää vaan pahaa.

18:18 Ja hän sanoi: sentähden kuulkaat \Herran\ sanaa; minä näin \Herran\ istuvan istuimellansa, ja koko taivaallisen sotajoukon seisovan hänen oikiolla ja vasemmalla puolellansa.

18:19 Ja \Herra\ sanoi: kuka viettelisi

Ahabin, Israelin kuninkaan, lähtemään sotaan, että hän kaatuisi Gileadin Raamotissa?' Mikä vastasi niin, mikä näin.

18:20 Silloin tuli henki ja asettui Herran eteen ja sanoi: 'Minä viekoittelen hänet.' Herra kysyi häneltä: 'Miten?'

18:21 Hän vastasi: 'Minä menen valheen hengeksi kaikkien hänen profeettainsa suuhun.' Silloin Herra sanoi: 'Saat viekoitella, siihen sinä pystyt; mene ja tee niin.'

18:22 Katso, nyt Herra on pannut valheen hengen näiden sinun profeettaisi suuhun, sillä Herra on päättänyt sinun osaksesi onnettomuuden."

18:23 Silloin astui esille Sidkia, Kenaanan poika, löi Miikaa poskelle ja sanoi: "Mitä tietä Herran Henki on poistunut minusta puhuakseen sinun kanssasi?"

18:24 Miika vastasi: "Sen saat nähdä sinä päivänä, jona kuljet huoneesta huoneeseen piiloutuaksesi."

18:25 Mutta Israelin kuningas sanoi: "Ottakaa Miika ja viekää hänet takaisin Aamonin, kaupungin päällikön, ja Jooaan, kuninkaan pojan, luo.

18:26 Ja sanokaa: 'Näin sanoo kuningas: Pankaa tämä vankilaan ja elättäkää häntä vaivaisella vedellä ja leivällä, kunnes minä palaan voittajana takaisin.'"

18:27 Miika vastasi: "Jos sinä palaat voittajana takaisin, niin ei Herra ole puhunut minun kauttani." Ja hän sanoi vielä: "Kuulkaa tämä, kaikki kansat."

18:28 Niin Israelin kuningas ja Joosafat, Juudan kuningas, menivät Gileadin Raamotiin.

18:29 Ja Israelin kuningas sanoi Joosafatille: "Täytyypä pukeutua tuntemattomaksi, kun käy taisteluun; mutta ole sinä omissa vaatteissasi." Ja Israelin kuningas pukeutui tuntemattomaksi ja kävi taisteluun.

18:30 Mutta Aramin kuningas oli käsenyt sotavaunujensa päälliköitä sanoen: "Älkää

Ahabin Israelin kuninkaan, että hän menis ylös ja lankeaisi Gileadin Ramotissa? Ja kuin yksi sanoi niin, ja toinen näin,

18:20 Niin tuli yksi henki ja seisoi \Herran\ edessä, ja sanoi: minä viettelen hänen. Ja \Herra\ sanoi hänelle: millä?

18:21 Hän sanoi: minä menen ja olen valheen henki kaikkein hänen prophetainsa suussa. Ja hän sanoi: viettele häntä ja sinä myös taidat: mene ja tee niin.

18:22 Nyt siis katso, \Herra\ on antanut valheen hengen näiden sinun prophetais suuhun, ja \Herra\ on puhunut pahaa sinua vastaan.

18:23 Niin astui Zidkija Kenaanan poika edes ja löi Miikaa poskelle, ja sanoi: minkä tien kautta on \Herran\ henki mennyt minun tyköäni pois, sinua puhuttelemaan?

18:24 Miika sanoi: katso, sinä olet sen näkevä sinä päivänä, jona käyt majasta majaan, lymytäkses.

18:25 Niin sanoi Israelin kuningas: ottakaat Miika ja viekääät jälleen häntä kaupungin päämiehen Amonin tykö ja Joaksen kuninkaan pojan tykö,

18:26 Ja sanokaat: näin sanoo kuningas: pankaat tämä vankihuoneeseen, ja ruokkikaat häntä murheen leivällä ja murheen vedellä, siihenasti että minä tulen jälleen rauhassa.

18:27 Miika sanoi: jos sinä toki palajat rauhassa, niin ei ole \Herra\ puhunut minun kauttani. Ja hän sanoi: kuulkaat, kaikki kansat.

18:28 Niin meni Israelin kuningas ja Josaphat Juudan kuningas Gileadin Ramotia vastaan.

18:29 Ja Israelin kuningas sanoi Josaphatille: minä muutan vaatteeni ja tulen sotaan, mutta pidä sinä omat vaattees; ja Israelin kuningas muutti vaatteensa, ja he menivät sotaan.

18:30 Ja Syrian kuningas käski vaunuin päämiehille, jotka hänellä olivat, ja sanoi: ei

ryhtykö taisteluun kenenkään muun kanssa, olkoon alempi tai ylempi, kuin ainoastaan Israelin kuninkaan kanssa."

18:31 Kun sotavaunujen päälliköt näkivät Joosafatin, ajattelivat he: "Tuo on Israelin kuningas", ja ympäröivät hänet hyökätäkseen hänen kimppuunsa. Silloin Joosafat huusi, ja Herra auttoi häntä, ja Jumala houkutteli heidät pois hänestä.

18:32 Kun sotavaunujen päälliköt näkivät, ettei se ollutkaan Israelin kuningas, vetäytyivät he hänestä pois.

18:33 Mutta eräs mies, joka oli jännittänyt jousensa ja ampui umpimähkään, satutti Israelin kuningasta vyöpanssarin ja rintahaarniskan väliin. Niin tämä sanoi vaunujensa ohjaajalle: "Käännä vaunut ja vie minut pois sotarinna, sillä minä olen haavoittunut."

18:34 Mutta kun taistelu sinä päivänä yltyi yltymistään, jäi Israelin kuningas seisomaan vaunuihinsa, päin aramilaisia, iltaan asti; auringonlaskun aikaan hän kuoli.

19 LUKU

19:1 Mutta Joosafat, Juudan kuningas, palasi onnellisesti takaisin kotiinsa Jerusalemiin.

19:2 Silloin Jeehu, Hananin poika, näkijä, meni kuningas Joosafatia vastaan ja sanoi hänelle: "Oliko sinun autettava jumalatonta, ja rakastatko sinä niitä, jotka vihaavat Herraa? Sentähden on sinun päälläsi Herran viha.

19:3 Kuitenkin on sinussa löydetty myös hyvää, sillä sinä olet hävittänyt aserat maasta ja kiinnittänyt sydämesi Jumalan etsimiseen."

19:4 Niin Joosafat jäi Jerusalemiin. Sitten hän meni jälleen kansan keskeen, Beersebasta lähtien aina Efraimin vuoristoon saakka, ja palautti heidät takaisin Herran, heidän isiensä Jumalan, tykö.

19:5 Ja hän asetti tuomareita maahan, kaikkiin Juudan varustettuihin kaupunkeihin,

teidän pidä sotiman pientä eli suurta vastaan, vaan ainoastaan Israelin kuningasta vastaan.

18:31 Ja tapahtui, kuin vaunuin päämiehet näkivät Josaphatin, että he sanoivat: se on Israelin kuningas; ja he käänsivät itsensä sotimaan häntä vastaan. Ja Josaphat huusi, ja \Herra\ autti häntä, ja Jumala käänsi heidät pois hänestä.

18:32 Sillä kuin vaunuin päämiehet näkivät, ettei hän ollut Israelin kuningas, käänsivät he itsensä pois hänestä.

18:33 Niin yksi mies jännitti joutsensa yksinkertaisuudessa ja ampui Israelin kuningasta rautapaidan jatkoon. Niin hän sanoi vaununsa ajajalle: käännä kätes ja vie minua ulos sotaväestä; sillä minä olen haavoitettu.

18:34 Ja sota tuli suureksi sinä päivänä, ja Israelin kuningas seiso i vaunuissa Syrialaisia vastaan ehtoosen asti; ja hän kuoli auringon laskeissa.

19 LUKU

19:1 Mutta Josaphat Juudan kuningas palasi kotia rauhassa Jerusalemiin.

19:2 Ja Jehu Hananin poika näkiä meni häntä vastaan ja sanoi kuningas Josaphatille: pitääkö sinun auttaman jumalatointa ja rakastaman niitä, jotka \Herraa\ vihaavat? ja sentähden on \Herran\ viha sinun päällä;

19:3 Niin on kuitenkin jotain hyvää löydetty sinun tykönäs, ettäs olet hävittänyt metsistöt maalta ja olet aikonut sydämestäs Jumalaa etsiä.

19:4 Niin Josaphat jäi Jerusalemiin. Ja hän meni jälleen ulos kansan seassa Bersabasta hamaan Ephraimin vuorelle, ja palautti heidät jälleen \Herran\ heidän isänsä Jumalan tykö.

19:5 Ja hän asetti tuomarit maalle, kaikkiin Juudan vahvoihin kaupunkeihin, muutaman

kaupunki kaupungilta.

19:6 Ja hän sanoi tuomareille: "Katsokaa, mitä teette, sillä te ette ole tekemässä ihmisten tuomioita, vaan Herran tuomioita, ja hän on teidän kanssanne, kun te tuomitsette.

19:7 Hallitkoon siis teitä Herran pelko. Ottakaa vaari siitä, mitä teette, sillä Herrassa, meidän Jumalassamme, ei ole vääryyttä eikä puolueellisuutta, eikä hän ota lahjuksia."

19:8 Myöskin Jerusalemiin Joosafat asetti leeviläisiä, pappeja ja Israelin perhekuntapäämiehiä jakamaan Herran oikeutta ja ratkaisemaan riita-asioita. Ja he palasivat Jerusalemiin.

19:9 Ja hän käski heitä sanoen: "Tehkää Herraa peljäten, uskollisesti ja ehyellä sydämellä näin:

19:10 Jokaisessa riita-asiassa, minkä veljenne, jotka asuvat kaupungeissansa, tuovat teidän eteenne, koskipa se murhaa tai lakia, käskyä, säädöksiä tai oikeuksia, varoittakaa heitä, etteivät saattaisi itseänsä vikapäiksi Herran edessä ja ettei viha kohtaisi teitä ja teidän veljiänne. Näin tehkää, ettette tulisi vikapäiksi.

19:11 Ja katso, ylimmäinen pappi Amarja olkoon teillä esimiehenä kaikissa Herran asioissa ja Sebadja, Ismaelin poika, Juudan heimoruhtinas, kaikissa kuninkaan asioissa, ja olkoot leeviläiset teillä virkamiehinä. Olkaa lujat ja ryhtykää työhön; ja Herra olkoon sen kanssa, joka hyvä on."

20 LUKU

20:1 Senjälkeen tulivat mooabilaiset ja ammonilaiset, ja heidän kanssaan myös muita paitsi ammonilaisia, sotimaan Joosafatia vastaan.

20:2 Niin tultiin ilmoittamaan tästä Joosafatille: "Suuri joukko tulee sinua vastaan meren toiselta puolelta, Aramista,

kuhunkin kaupunkiin.

19:6 Ja hän sanoi tuomareille: katsokaat, mitä teette; sillä ette pidä tuomiota ihmisten, vaan \Herran\ edessä. Ja hän on teidän kanssanne tuomiossa.

19:7 Sentähden antakaat \Herran\ pelvon olla teidän tykönänne, ja karttakaat teitänne ja tehkää se; sillä \Herran\ meidän Jumalamme tykönä ei ole yhtään vääryyttä, ei myös hän katso muotoa, eikä ota lahjoja.

19:8 Ja Josaphat asetti myös Jerusalemiin Leviläisiä ja pappeja, ja Israelin isäin ylimmäisiä \Herran\ tuomion ja asiain päälle; ja he palasivat Jerusalemiin.

19:9 Ja hän käski heitä, sanoen: tehkää näin \Herran\ pelvossa uskollisesti ja vaalla sydämellä:

19:10 Kaikissa riita-asioissa, jotka tulevat teidän eteenne veljiltänne, jotka kaupungeissansa asuvat, veren ja veren välillä, lain ja käskyn välillä, säätyin ja oikeutten välillä, pitää teidän neuvoman heitä, ettei he syntiä tekisi \Herraa\ vastaan ja saattaisi vihaa teidän ja veljeinne päälle; tehkää siis kaikki näin, niin ette syntiä tee.

19:11 Katso, Amaria pappi on kaikkein ylimmäinen teidän ylitsenne kaikissa \Herran\ asioissa. Niin on Sebadia Ismaelin poika hallitsia Juudan huoneessa kaikissa kuninkaan asioissa, niin ovat myös teillä virkamiehet Leviläiset: olkaat hyvässä turvassa ja tehkää tämä, ja \Herra\ on hyväin kanssa.

20 LUKU

20:1 Sitte tulivat Moabilaiset, Ammonilaiset ja heidän kanssansa myös muita, paitsi Ammonilaisia, sotimaan Josaphatia vastaan.

20:2 Niin tultiin ja ilmoitettiin Josaphatille, sanoen: sinua vastaan tulee sangen suuri sotajoukko Syriasta, tuolta puolelta meren;

ja katso, he ovat jo Hasason-Taamarissa"; se on Een-Gedissä.

20:3 Silloin Joosafat peljästy ja kääntyi kysymään Herralta ja kuulutti paaston koko Juudaan.

20:4 Niin Juuda kokoontui etsimään apua Herralta; myös kaikista Juudan kaupungeista tultiin etsimään Herraa.

20:5 Ja Joosafat astui esiin Juudan ja Jerusalemin seurakunnassa, Herran temppelissä, uuden esipihan edessä

20:6 ja sanoi: "Herra, meidän isiemme Jumala, sinä olet Jumala taivaassa, ja sinä hallitset kaikkia pakanakansain valtakuntia. Sinun kädessäsi on voima ja väkevyys, eikä kukaan kestä sinun edessäsi.

20:7 Sinä, meidän Jumalamme, karkoitit tämän maan asukkaat kansasi Israelin tieltä ja annoit sen ystäväsi Aabrahamin jälkeläisille ikuisiksi ajoiksi.

20:8 He asettuivat tänne ja rakensivat täällä sinulle, sinun nimellesi, pyhäkön sanoen:

20:9 'Jos meitä kohtaa joku onnettomuus, miekka, rangaistustuomio, rutto tai nälänhätä, niin me astumme tämän temppelin eteen ja sinun eteesi, sillä sinun nimesi on tässä temppelissä; ja me huudamme sinua hädässämme, ja sinä kuulet ja autat.'

20:10 Ja katso, siinä ovat nyt ammonilaiset ja mooabilaiset ja Seirin vuoristolaiset, joiden alueen kautta sinä et antanut israelilaisten kulkea, kun he tulivat Egyptin maasta, vaan nämä kääntyivät heistä pois eivätkä tuhonneet heitä.

20:11 Katso, nyt he kostavat sen meille: he tulevat karkoittamaan meitä maasta, joka on sinun omasi ja jonka sinä olet antanut meidän omaksemme.

20:12 Meidän Jumalamme, etkö tuomitse heitä? Sillä me emme mahda mitään tätä suurta joukkoa vastaan, joka hyökkää meidän kimppuumme, emmekä itse tiedä

ja katso, he ovat HatsetsonTamarissa: se on Engeddi.

20:3 Mutta Josaphat pelkäsi, ja asetti kasvonsa etsimään \Herraa\, ja antoi kuuluttaa paaston koko Juudassa.

20:4 Ja Juuda tuli kokoon etsimään \Herralta\; tultiin myös kaikista Juudan kaupungeista etsimään \Herraa\.

20:5 Ja Josaphat seiso Juudan ja Jerusalemin seurakunnassa, \Herran\ huoneessa, uuden pihan edessä.

20:6 Ja hän sanoi: \Herra\ meidän isäimme Jumala! etkös ole Jumala taivaassa, joka hallitset kaikkein pakanain valtakunnissa? Ja sinun kädessäsi on väki ja voima, ja ei ole yhtään, joka voi olla sinua vastaan.

20:7 Etkös sinä, meidän Jumalamme, ole ajanut tämän maan asujamia kansas Israelin edestä pois? ja olet sen antanut Aabrahamin sinun ystäväsi siemenelle ijankaikkisesti;

20:8 Niin että he ovat asuneet siinä, ja ovat rakentaneet sinun nimelles pyhän, sanoen:

20:9 Kuin joku onnettomuus, rangaistusmiekka, rutto eli kallis aika meille tulee, niin pitää meidän seisoman tässä huoneessa sinun edessäsi (sillä sinun nimes on tässä huoneessa) ja huutaman sinua tuskassamme, niin sinä kuulet ja autat.

20:10 Ja nyt katso, Ammonin lapset, Moab ja Seirin vuorelaiset, joidenka kautta et sinä antanut Israelin lasten mennä, vaeltaissansa Egyptistä; vaan heidän täytyi palata pois heidän tykönsä, eikä hävittäneet heitä;

20:11 Ja katso, he kostavat sen meille; ja he tulevat meitä ajamaan perinnöstäs pois, jonka meille perinnöksi antanut olet.

20:12 Meidän Jumalamme! etkös heitä tuomitse? Sillä ei ole meillä yhtään voimaa tätä suurta joukkoa vastaan, joka tulee meitä vastaan: emme tiedä, mitä me

mitä tehdä, vaan sinuun meidän silmämme katsovat."

20:13 Kaikki Juudan miehet seisoivat siinä Herran edessä pikkulapsineen, vaimoineen ja poikineen.

20:14 Ja Herran Henki tuli seurakunnan keskellä Jahasieliin, Sakarjan poikaan, joka oli Benajan poika, joka Jegielin poika, joka Mattanjan poika, leeviläisen, joka oli Aasafin jälkeläisiä,

20:15 ja hän sanoi: "Kunnetkaa, kaikki te Juudan miehet ja Jerusalemin asukkaat ja sinä kuningas Joosafat. Näin sanoo teille Herra: Älkää peljätkö älkääkä arkaiko tätä suurta joukkoa, sillä sota ei ole teidän, vaan Jumalan.

20:16 Menkää huomenna heitä vastaan. Katso, he nousevat silloin Siisin solaa pitkin, ja te kohtaatte heidät laakson päässä, itäänpäin Jeruelin erämaasta.

20:17 Mutta silloin ei ole teidän asianne taistella. Astukaa esiin, seisokaa ja katsokaa, kuinka Herra pelastaa teidät, Juuda ja Jerusalem. Älkää peljätkö älkääkä arkaiko; menkää huomenna heitä vastaan, ja Herra on oleva teidän kansanne."

20:18 Silloin Joosafat kumartui kasvoillensa maahan, ja kaikki Juudan miehet ja Jerusalemin asukkaat lankesivat Herran eteen, rukoilemaan Herraa.

20:19 Ja ne leeviläiset, jotka olivat Kehatin ja Koorahin jälkeläisiä, nousivat ylistämään Herraa, Israelin Jumalaa, ylen korkealla äänellä.

20:20 Mutta varhain seuraavana aamuna he menivät Tekoan erämaahan. Ja heidän lähtiessänsä Joosafat astui esiin ja sanoi: "Kuulkaa minua, te Juudan ja Jerusalemin asukkaat. Uskokaa Herraan, Jumalaanne, niin te olette hyvässä turvassa, ja uskokaa hänen profeettojansa, niin te menestytte."

20:21 Ja neuvoteltuaan kansan kanssa hän asetti veisaajat veisaamaan Herralle

teemme, vaan meidän silmämme katselevat sinun puolees.

20:13 Ja kaikki Juuda seisoivat \Herran\ edessä, lapsinensa, vaimoinensa ja poikinensa.

20:14 Ja Jehasielin Sakarian pojan, Benajan pojan, Jehielin pojan, Mattanjan pojan päälle, Leviläisen Asaphin lapsista, tuli \Herran\ henki seurakunnan keskellä,

20:15 Ja sanoi: kuulkaat, koko Juuda ja Jerusalemin asuvaset, ja kuningas Josaphat! Näin sanoo \Herra\ teille: älkää peljätkö, älkää vavisko tätä suurta joukkoa, sillä te ette sodi, vaan Jumala.

20:16 Huomenna pitää teidän menemän alas heidän tykönsä, ja katso, he menevät ylös Zitsinpaltaan, ja te löydätte heidät ojan lopulla kohdastansa Jeruelin korven edessä.

20:17 Ei teidän pidä sotiman tässä asiassa, ainoastansa käykää edes, seisokaat ja katsokaat \Herran\ autuutta, joka on teidän kansanne: Juuda ja Jerusalem, älkää peljätkö ja älkää hämmästykö, menkää huomenna ulos heitä vastaan, \Herra\ on teidän kansanne.

20:18 Silloin kumarsi Josaphat kasvoillensa maahan; ja kaikki Juuda ja Jerusalemin asuvaset lankesivat \Herran\ eteen ja rukoilivat \Herraa\.

20:19 Ja Leviläiset Kahatilaisten lapsista ja Korhilaisten lapsista nousivat kiittämään \Herraa\ Israelin Jumalaa kovalla äänellä korkeuteen päin.

20:20 Ja he nousivat varhain huomeneltain ja menivät Tekoan korpeen. Ja heidän lähteissänsä seisoivat Josaphat ja sanoi: kuulkaat minua, Juuda ja Jerusalemin asujamet, uskokaa \Herran\ teidän Jumalaanne päälle, niin te olette hyvässä turvassa, ja uskokaa hänen prophetansa, niin te menestytte.

20:21 Ja hän keskusteli kansan kanssa, ja asetti veisaajat \Herralle\, kiittämään

ylistysvirsiä pyhässä kaunistuksessa ja kulkemaan aseväen edellä sanoen: "Kiittäkää Herraa, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti."

20:22 Ja juuri kun he aloittivat riemuhuudon ja ylistysvirren, antoi Herra väijyjä tulla ammonilaisten, mooabilaisten ja Seirin vuoristolaisten selkään, jotka olivat hyökänneet Juudan kimppuun; ja heidät voitettiin.

20:23 Sillä ammonilaiset ja mooabilaiset asettuivat Seirin vuoristolaisia vastaan tuhoamaan ja hävittämään heitä; ja kun he olivat lopettaneet Seirin asukkaat, auttoivat he toisiaan toistensa tuhoamisessa.

20:24 Kun Juudan miehet tulivat paikalle, josta voi tähystää erämaahan, ja kääntyivät joukkoon päin, niin katso, ruumiita makasi maassa, ei kukaan ollut pelastunut.

20:25 Niin Joosafat väkineen tuli ryöstämään heiltä saalista, ja he löysivät heidän seastaan paljon sekä tavaraa että ruumiita ja kalliita kaluja. Ja he ottivat itsellensä enemmän kuin saivat kannetuksi; he ryöstivät saalista kolme päivää, sillä sitä oli paljon.

20:26 Neljäntenä päivänä he kokoontuivat Beraka-laaksoon; sillä siellä he kiittivät Herraa. Siitä on sen paikan nimenä Beraka-laakso vielä tänäkin päivänä.

20:27 Senjälkeen kaikki Juudan ja Jerusalemin miehet, ja Joosafat heidän etunenässään, kääntyivät iloiten paluumatkalle Jerusalemiin, sillä Herra oli antanut heille ilon heidän vihollisistaan.

20:28 Ja he tulivat soittaen harpuilla, kanteleilla ja torvilla Jerusalemiin, Herran temppeleihin.

20:29 Ja Jumalan kauhu valtasi kaikkien maitten valtakunnat, kun he kuulivat Herran sotineen Israelin vihollisia vastaan.

20:30 Sitten Joosafatin valtakunnalla oli rauha; hänen Jumalansa soi hänen päästä

pyhässä kaunistuksessa, mennessä hankitun sotaväen edellä, jotka sanoivat: kiittäkää \Herraa\, sillä hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti.

20:22 Ja sittekuin he rupesivat kiittämään ja ylistämään, antoi \Herra\ väijyjät tulla Ammonin, Moabin ja Seirin vuorelaisten päälle, jotka Juudaa vastaan tulleet olivat; ja he löivät heidät.

20:23 Niin nousivat Ammonin ja Moabin lapset Seirin vuoren asuvia vastaan, tappamaan ja hävittämään heitä. Ja sittekuin he olivat lopettaneet Seirin asuaiset, autti kukin lähimmäistensä toinen toistansa tappamaan.

20:24 Mutta kuin Juuda tuli Mitspaan, joka on korven tykönä, käänsivät he heitänsä joukkoa päin, ja katso, silloin makasivat kuolleet ruumiit maassa, niin ettei yksikään heistä ollut päässyt.

20:25 Ja Josaphat tuli väkinensä jakamaan heidän saalistansa, ja he löysivät siellä ruumisten seassa tavaraa ja kallista kalua, ja he ottivat heiltä niin paljon, ettei he voineet kantaa; ja he ottivat siitä saaliista kolme päivää; sillä sitä oli sängen paljo.

20:26 Neljäntenä päivänä tulivat he kokoon Kiitoslaaksoon, sillä siinä he kiittivät \Herraa\; siitä kutsutaan se paikka Kiitoslaaksoksi tähän päivään asti.

20:27 Ja kaikki Juuda ja Jerusalem palasivat takaperin, ja Josaphat kaikkein ensin, niin että he menivät ilolla Jerusalemiin; sillä \Herra\ oli antanut heille ilon heidän vihollisistaan.

20:28 Ja he menivät Jerusalemiin psaltareilla, harpuilla ja basunilla, \Herran\ huoneeseen.

20:29 Ja Jumalan pelko tuli kaikkein valtakuntain päälle maalla, sittekuin he kuulivat \Herran\ sotineen Israelin vihollisia vastaan.

20:30 Ja niin Josaphatin valtakunta oli levossa; ja Jumala antoi hänelle levon

rauhaan joka taholla.

20:31 Niin hallitsi Joosafat Juudaa. Hän oli kolmenkymmenen viiden vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa kaksikymmentä viisi vuotta. Hänen äitinsä oli nimeltään Asuba, Silhin tytär.

20:32 Ja hän vaelsi isänsä Aasan tietä, siltä poikkeamatta, ja teki sitä, mikä on oikein Herran silmissä.

20:33 Mutta uhrikukkulat eivät hävinneet, eikä kansa vielä ollut kiinnittänyt sydäntänsä isiensä Jumalaan.

20:34 Mitä muuta on kerrottavaa Joosafatista, sekä hänen aikaisemmista että myöhemmistä vaiheistaan, katso, se on kirjoitettuna Jeehun, Hananin pojan, historiassa, joka on otettu Israelin kuningasten kirjaan.

20:35 Senjälkeen Joosafat, Juudan kuningas, liittoutui Ahasian, Israelin kuninkaan, kanssa, joka oli jumalaton menoissaan.

20:36 Hän liittoutui tämän kanssa rakentaakseen laivoja, joiden oli määrä kulkea Tarsiiseen; ja niin he rakensivat laivoja Esjon-Geberissä.

20:37 Mutta Elieser, Doodavahun poika, Maaresasta, ennusti Joosafatia vastaan sanoen: "Koska olet liittoutunut Ahasjan kanssa, on Herra särkevä sinun työsi." Niin laivat rikkoutuivat eivätkä kyenneet menemään Tarsiiseen.

21 LUKU

21:1 Sitten Joosafat meni lepoon isiensä tykö, ja hänet haudattiin isiensä viereen Daavidin kaupunkiin. Ja hänen poikansa Jooram tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

21:2 Ja hänellä oli veljiä: Joosafatin pojat Asarja, Jehiel, Sakarja, Asarjahu, Miikael ja Sefatja. Nämä kaikki olivat Joosafatin, Israelin kuninkaan, poikia.

21:3 Ja heidän isänsä oli antanut heille suuria lahjoja, hopeata, kultaa ja kalleuksia, sekä varustettuja kaupunkeja Juudassa;

ympäristöllänsä.

20:31 Ja Josaphat hallitsi Juudaa, ja oli viiden ajastaikainen neljäntäkymmentä tullessansa kuninkaaksi ja hallitsi Jerusalemissa viisikolmattakymmentä ajastaikaa; hänen äitinsä nimi oli Asuba Silhin tytär.

20:32 Ja hän vaelsi isänsä Asan teillä ja ei siitä horjahtanut, ja teki sitä mikä \Herralles otollinen oli;

20:33 Paitsi ettei korkeudet tulleet otetuiksi pois; sillä ettei kansa vielä asettanut sydäntänsä Herran isänsä Jumalan tykö.

20:34 Mitä enempi Josaphatin töistä sanomista on, sekä ensimmäisistä että viimeisistä: katso, ne ovat kirjoitetut Jehun Hananin pojan teoissa, jotka hän oli kirjoittanut Israelin kuningasten kirjaan.

20:35 Senjälkeen yhdisti Josaphat Juudan kuningas itsensä Ahasian Israelin kuninkaan kanssa, joka oli jumalaton menoissaan.

20:36 Ja hän suostui hänen kanssansa haaksia tekemään, vaeltaaksensa Tarsikseen. Ja he tekivät haaksia EtseonGeberissä.

20:37 Mutta Elieser Dodavan poika Maresasta ennusti Josaphatia vastaan ja sanoi: ettäs olet suostunut Ahasiaan, on \Herra\ särkenyt sinun työs; ja haahdet menivät rikki, ja ei he saaneet enää Tarsikseen kulkea.

21 LUKU

21:1 Ja Josaphat nukkui isänsä kanssa ja haudattiin isänsä tykö Davidin kaupunkiin. Ja hänen poikansa Joram tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

21:2 Ja hänellä oli veljiä Josaphatin poikia, Asaria, Jehiel, Sakaria, Asaria, Mikael ja Sephatia. Nämä kaikki olivat Josaphatin Israelin kuninkaan pojat.

21:3 Ja heidän isänsä antoi heille monta lahjaa hopiasta, kullasta ja kalliista kappaleista, vahvain Juudan kaupunkein

mutta kuninkuuden hän oli antanut Jooramille, sillä tämä oli esikoinen.

21:4 Kun Joram oli noussut isänsä valtaistuimelle ja vahvistunut, tappoi hän miekalla kaikki veljensä, niin myös muutamia Israelin päämiehiä.

21:5 Joram oli kolmenkymmenen kahden vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa kahdeksan vuotta.

21:6 Mutta hän vaelsi Israelin kuningasten tietä, niinkuin Ahabin suku oli tehnyt, sillä hänellä oli puolisona Ahabin tytär; ja niin hän teki sitä, mikä on pahaa Herran silmissä.

21:7 Mutta Herra ei tahtonut tuhota Daavidin sukua, koska hän oli tehnyt liiton Daavidin kanssa ja koska hän oli luvannut antaa hänelle ja hänen pojillensa lampun ainiaaksi.

21:8 Hänen aikanaan edomilaiset luopuivat Juudan vallanalaisuudesta ja asettivat itsellensä kuninkaan.

21:9 Niin Joram lähti sinne päällikköineen ja kaikkine sotavaunuineen. Ja hän nousi yöllä ja voitti edomilaiset, jotka olivat saartaneet hänet, ja sotavaunujen päälliköt.

21:10 Niin edomilaiset luopuivat Juudan vallanalaisuudesta vapaiksi, aina tähän päivään asti. Siihen aikaan luopui hänen vallanalaisuudestaan myös Libna, koska hän oli hyljännyt Herran, isiensä Jumalan.

21:11 Hänkin teetti uhrikukkuloita Juudan vuoristoon ja saattoi Jerusalemin asukkaat haureuteen ja vietteli Juudan.

21:12 Mutta profeetta Elialta tuli hänelle tällainen kirjoitus: "Näin sanoo Herra, sinun isäsi Daavidin Jumala: Koska et ole vaeltanut isäsi Joosafatin teitä etkä Aasan, Juudan kuninkaan, teitä,

21:13 vaan olet vaeltanut Israelin kuningasten tietä ja saattanut Juudan ja Jerusalemin asukkaat haureuteen, niinkuin Ahabin suku saattoi heidät haureuteen; ja koska myös olet tappanut veljesi, jotka

kanssa. Mutta Joramille antoi hän valtakunnan; sillä hän oli esikoinen.

21:4 Kun Joram korotettiin isänsä valtakuntaan ja tuli voimalliseksi, tappoi hän kaikki veljensä miekalla ja muutamia Israelin ylimmäisistä.

21:5 Ja Joram oli kahden ajastajan vanha neljäntäkymmentä tullessansa kuninkaaksi; ja hän hallitsi kahdeksan ajastaikaa Jerusalemissa,

21:6 Ja hän vaelsi Israelin kuningasten tiellä, niinkuin Ahabin huone teki; sillä Ahabin tytär oli hänen emäntänsä; ja hän teki pahaa \Herran\ edessä.

21:7 Mutta ei \Herra\ tahtonut hukuttaa Davidin huonetta, sen liiton tähden, jonka hän tehnyt oli Davidin kanssa, ja niinkuin hän puhunut oli antaaksensa hänelle ja hänen lapsillensa valkeuden joka aika.

21:8 Hänen aikansa luopuivat Edomilaiset Juudan vallan alta ja tekivät itsellensä kuninkaan.

21:9 Niin Joram meni ylitse ylimmäistensä kanssa, ja kaikki vaunut hänen kanssansa; ja hän valmisti itsensä yöllä ja löi kaikki Edomilaiset ympäristöltänsä, ja myös vaunuin päämiehet.

21:10 Ja Edomilaiset luopuivat Juudan vallan alta tähän päivään asti; silloin luopui myös Libna hänestä; sillä hän hylkäsi \Herran\ isiänsä Jumalan.

21:11 Ja hän teki korkeuksia Juudan vuorilla, ja saatti Jerusalemin asuvaliset huorin tekemään ja vietteli Juudan.

21:12 Ja kirjoitus tuli hänelle Elialta prophetalta, joka näin oli: näin sanoo \Herra\ sinun isäs Davidin Jumala: ettes vaeltanut isäs Josaphatin teillä, etkä Aksan Juudan kuninkaan teillä;

21:13 Mutta vaellat Israelin kuningasten tiellä, ja saatat Juudan ja Jerusalemin asuvaliset huorin tekemään Ahabin huoneen huoruuden jälkeen, ja olet tappanut veljes isäs huoneesta, jotka sinua paremmat

olivat sinun isäsi perhekuntaa ja paremmat kuin sinä,

21:14 katso, sentähden Herra rankaisee sinun kansaasi, poikiasi, vaimojasi ja kaikkea, mitä sinulla on, kovalla vitsauksella;

21:15 ja sinä itse olet sairastava vaikeata tautia, sisusvaivaa, kunnes vuoden, parin kuluttua sisuksesi taudin voimasta tunkeutuvat ulos."

21:16 Niin Herra herätti Jooramia vastaan filistealaisten hengen ja niiden arabialaisten hengen, jotka asuivat etiopialaisten naapureina,

21:17 ja he menivät Juudaa vastaan, valloittivat sen ja veivät saaliinaan kaiken tavaran, mitä oli kuninkaan linnassa, niin myöskin hänen poikansa ja vaimonsa, niin ettei hänelle jäänyt muuta poikaa kuin Jooahas, hänen nuorin poikansa.

21:18 Ja kaiken tämän jälkeen Herra rankaisi häntä parantumattomalla sisusvaivalla.

21:19 Parin vuoden kuluttua, toisen vuoden lopulla, hänen sisuksensa taudin voimasta tunkeutuivat ulos, ja hän kuoli koviin tuskiin. Mutta hänen kansansa ei polttanut hänen kunniaukseen kuolinsuitsutusta, niinkuin oli poltettu hänen isiensä kunniaksi.

21:20 Hän oli kolmenkymmenen kahden vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa kahdeksan vuotta. Ja hän meni pois kenenkään kaipaamatta, ja hänet haudattiin Daavidin kaupunkiin, mutta ei kuningasten hautoihin.

22 LUKU

22:1 Jerusalemin asukkaat tekivät Ahasjan, hänen nuorimman poikansa, kuninkaaksi hänen sijaansa; sillä kaikki vanhemmat oli tappanut se rosvojoukko, joka arabialaisten kanssa oli tullut leiriin. Niin tuli Ahasja, Jooramin poika, Juudan kuninkaaksi.

22:2 Ahasja oli kahdenkymmenen kahden

olivat;

21:14 Katso, niin \Herra\ lyö sinua kovin ja sinun kansaas, lapsias, emäntiäs ja kaikkea hyvyttäs.

21:15 Ja sinun sisällyksissäs pitää oleman monta sairautta, siihenasti että sisällykses sinusta päivä päivältä sairauden tähden käyvät ulos.

21:16 Niin \Herra\ herätti Joramia vastaan Philistealaisten ja Arabialaisten hengen, jotka ovat Etiopialaisten tykönä.

21:17 Ja he menivät ylös Juudaan, ja hävittivät sen ja veivät pois kaiken kalun, joka kuninkaan huoneessa oli, niin myös hänen poikansa ja emäntänsä; niin ettei hänelle yhtään poikaa jäänyt, paitsi Joahasta nuorinta poikaansa.

21:18 Ja kaiken sen jälkeen rankaisi \Herra\ häntä hänen sisällyksissänsä senkaltaisella taudilla, jota ei taidettu parantaa.

21:19 Ja se tapahtui päivä päivältä, siihenasti kuin kahden vuoden aika kulunut oli, että hänen sisällyksensä kävivät ulos hänestä, hänen tautinsa kanssa; ja hän kuoli pahoista taudeista. Ja he ei tehneet yhtään suitsutusta hänelle, niin kuin he olivat tehneet hänen esi-isillensä.

21:20 Hän oli kahden ajastajan vanha neljäntäkymmentä tullessansa kuninkaaksi, ja hallitsi kahdeksan ajastaikaa Jerusalemissa, ja vaelsi kelvottomasti; ja he hautasivat hänen Davidin kaupunkiin, mutta ei kuningasten hautain sekaan.

22 LUKU

22:1 Ja Jerusalemin asuvaiset asettivat Ahasian hänen nuorimman poikansa kuninkaaksi hänen sijaansa; sillä se sotaväki, joka Arabiasta tuli, oli tappanut kaikki vanhemmat; sentähden tuli Ahasia Joramien poika Juudan kuninkaaksi.

22:2 Ja Ahasia oli kahden ajastajan vanha

vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa vuoden. Hänen äitinsä oli nimeltään Atalja, Omrin tytär.
22:3 Hänkin vaelsi Ahabin suvun teitä, sillä hänen äitinsä oli häntä neuvomassa jumalattomuuteen.

22:4 Niin hän teki sitä, mikä on pahaa Herran silmissä, samoin kuin Ahabin suku; sillä he olivat hänen isänsä kuoleman jälkeen hänen neuvonantajiaan, hänen turmioksensa.

22:5 Heidän neuvostansa hän myös lähti Israelin kuninkaan Jooramin, Ahabin pojan, kanssa taistelemaan Hasaelia, Aramin kuningasta, vastaan Gileadin Raamotiin; mutta aramilaiset haavoittivat Jooramin.

22:6 Niin hän tuli takaisin Jisreeliin parantuakseen, sillä hänessä oli haavat, jotka häneen oli isketty Raamassa hänen taistellessaan Hasaelia, Aramin kuningasta, vastaan. Ja Juudan kuningas Ahasja, Jooramin poika, tuli Jisreeliin katsomaan Jooramia, Ahabin poikaa, koska tämä oli sairaana.

22:7 Mutta Jumalalta tuli Ahasjan tuhoksi se, että hän meni Jooramin luo. Sillä sinne tultuaan hän meni Jooramin kanssa Jeehua, Nimsin poikaa, vastaan, jonka Herra oli voidellut hävittämään Ahabin sukua.

22:8 Ja kun Jeehu oli toimeenpanemassa Ahabin suvun tuomiota, tapasi hän Juudan ruhtinaat ja Ahasjan veljenpojat, jotka palvelivat Ahasjaa, ja tappoi heidät.

22:9 Sitten hän etsi Ahasjaa; ja tämä saatiin kiinni Samariassa, jossa hän piileskeli. Niin hänet vietiin Jeehun eteen ja surmattiin. Ja he hautasivat hänet, sillä he sanoivat: "Hän on Joosafatin poika, hänen, joka kaikesta sydämestänsä etsi Herraa." Eikä Ahasjan perheessä ollut ketään, joka olisi kyennyt hallitsemaan.

22:10 Kun Atalja, Ahasjan äiti, näki, että hänen poikansa oli kuollut, nousi hän ja

viidettäkymmentä tullessansa kuninkaaksi, ja hallitsi ajastajan Jerusalemissa. Ja hänen äitinsä nimi oli Atalia Omrin tytär.

22:3 Hän vaelsi myös Ahabin huoneen teillä; sillä hänen äitinsä neuvoi häntä jumalattomuuteen.

22:4 Sentähden hän myös teki sitä, joka ei \Herralles\ kelvannut, niinkuin Ahabinkin huone; sillä he olivat hänen neuvonantajansa hänen isänsä kuoleman jälkeen, hukuttamaan häntä.

22:5 Hän vaelsi myös heidän neuvonsa jälkeen, ja meni pois Joram Israelin kuninkaan pojan kanssa sotaan Hasaelia Syrian kuningasta vastaan, Gileadin Ramotiin. Mutta Syrialaiset löivät Joram.

22:6 Niin että hän palasi antamaan itsiänsä parantaa Jisreelissä; sillä hänellä oli haavat, jotka hän oli saanut Ramassa soteissansa Hasaelin Syrian kuninkaan kanssa. Ja Asaria Joram poika Juudan kuningas meni sinne katsomaan Joramia Ahabin poikaa, joka sairasti Jisreelissä.

22:7 Sillä se onnettomuus oli Jumalalta Ahasian päälle pantu, että hän tuli Joram tykö, ja että hän tultuansa meni Joram kanssa Jehua Nimsin poikaa vastaan, jonka \Herra\ voidellut oli Ahabin huonetta hävittämään.

22:8 Ja kuin Jehu rupesi rankaisemaan Ahabin huonetta, löysi hän muutamia ylimmäisiä Juudasta ja Ahasian veljein lapsista, jotka Ahasiaa palvelivat, ja tappoi ne.

22:9 Ja hän etsi Ahasiaa; ja he saivat hänen kiinni Samariassa, johon hän itsensä lymyttänyt oli, ja he veivät hänen Jehun eteen, ja he tappoivat hänen, ja hautasivat hänen; sillä he sanoivat: hän on Josaphatin poika, joka on etsinyt \Herraa\ kaikesta sydämestänsä. Ja ei sitte yhtään ollut Ahasian huoneesta, joka taisi kuninkaaksi tulla.

22:10 Kuin Atalia Ahasian äiti näki poikansa kuolleeksi, nousi hän ja murhasi

tuhosi koko Juudan heimon kuningassuvun.

22:11 Mutta kuninkaan tytär Joosabat otti surmattavain kuninkaan poikien joukosta salaa Ahasjan pojan Jooaan ja pani hänet imettäjineen makuuhuoneeseen. Näin pappi Joojadan vaimo Joosabat, joka oli kuningas Jooramin tytär ja Ahasjan sisar, sai hänet kätketyksi Ataljalta, niin ettei tämä voinut häntä surmauttaa.

22:12 Sitten poika oli heidän luonaan Jumalan temppeliin piilotettuna kuusi vuotta, Ataljan hallitessa maata.

23 LUKU

23:1 Mutta seitsemäntenä vuotena Joojada rohkaisi mielensä ja liittoutui sadanpäämiesten Asarjan, Jerohamin pojan, Ismaelin, Joohananin pojan, Asarjan, Oobedin pojan, Maasejan, Adajan pojan, ja Elisafatin, Sikrin pojan, kanssa.

23:2 Nämä kiertelivät Juudassa ja kokosivat leeviläiset kaikista Juudan kaupungeista sekä Israelin perhekunta-päämiehet; ja he tulivat Jerusalemiin.

23:3 Ja koko seurakunta teki Jumalan temppelissä liiton kuninkaan kanssa. Joojada sanoi heille: "Katso, kuninkaan poika on tuleva kuninkaaksi, niinkuin Herra on puhunut Daavidin pojista.

23:4 Tehkää näin: Kolmas osa teistä, papeista ja leeviläisistä, joiden on mentävä vartionpitoon sapattina, olkoon ovenvartijoina kynnyksillä,

23:5 kolmas osa miehittäköön kuninkaan linnan ja kolmas osa Jesod-portin, ja koko kansa Herran temppelin esikartanot.

23:6 Älköön kukaan muu kuin papit ja palvelusta tekevät leeviläiset menkö Herran temppeliin. He saavat mennä sisään, sillä he ovat pyhät, mutta kaikki muu kansa noudattakoon Herran määräystä.

23:7 Leeviläiset asettukoot kuninkaan ympärille, kullakin ase kädessä; ja joka tunkeutuu temppeliin, se surmattakoon.

kaiken kuninkaallisen siemenen Juudan huoneessa.

22:11 Mutta Josabeath kuninkaan tytär otti Joaksen Ahasian pojan varkain kuninkaan lasten seasta, jotka tapettiin, ja pani hänen imettäjänsä kanssa makaushuoneeseen; ja näin lymytti Josabeath kuningas Joramin tytär, papin Jojadan emäntä, hänen Athalian edestä; (sillä hän oli Ahasian sisar) niin ettei hän tapettu.

22:12 Ja hän oli heidän kanssansa Jumalan huoneessa kätkettynä kuusi vuotta. Ja Athalia hallitsi maalla.

23 LUKU

23:1 Seitsemäntenä vuonna rohkaisi Joojada itsensä ja otti sodanpäämiehet, Asarian Jerohamin pojan, Ismaelin Johanenin pojan, Asarian Oobedin pojan, Maesejan Adajan pojan ja Elisaphatin Sikrin pojan liittoon kanssansa;

23:2 Jotka kävivät Juudan ympäri ja kokosivat Leeviläisiä kaikista Juudan kaupungeista, ja ylimmäiset Israelin isät, tulemaan Jerusalemiin.

23:3 Ja kaikki seurakunta teki liiton kuninkaan kanssa Jumalan huoneessa. Ja hän sanoi heille: katso, kuninkaan poika pitää kuningas oleman, niinkuin \Herra\ Davidin lapsista sanonut on.

23:4 Näin pitää teidän tekemän: kolmas osa teistä, jotka käyvät sisälle sabbatina papeista ja Leviläisistä, pitää oleman oven tykönä vartiana;

23:5 Ja kolmas osa kuninkaan huoneessa, ja kolmas osa perustuksen portissa; mutta kaikki kansa pitää oleman \Herran\ huoneen pihalla.

23:6 Ettei yksikään mene \Herran\ huoneeseen, vaan papit ja Leviläiset, jotka siellä palvelevat, niiden pitää sisälle menemän; sillä he ovat pyhät; mutta kaikki muu kansa vartioitkaan \Herran\ vartiota.

23:7 Ja Leviläisten pitää piirittämän kuninkaan jokainen aseensa kanssa kädesssä. Ja jos joku muu menee

Näin olkaa kuninkaan luona, menkään hän ulos tai sisään."

23:8 Leeviläiset ja koko Juuda tekivät kaiken, mitä pappi Joojada oli käskenyt heidän tehdä. Kukin heistä otti miehensä, sekä ne, joiden oli mentävä vartionpitoon sapattina, että ne, jotka pääsivät vartionpidosta sapattina, sillä pappi Joojada ei ollut vapauttanut osastoja palveluksesta.

23:9 Ja pappi Joojada antoi sadanpäämiehille keihäät, kilvet ja varustukset, jotka olivat olleet kuningas Daavidin omat ja olivat Jumalan temppelissä.

23:10 Ja hän asetti koko kansan, kullakin peitsi kädessä, temppelin eteläsivulta aina sen pohjoissivulle saakka, päin alttaria ja temppeliä, kuninkaan ympärille.

23:11 Sitten he toivat kuninkaan pojan esille, panivat hänen päähänsä kruunun ja antoivat hänelle lain kirjan ja tekivät hänet kuninkaaksi. Ja Joojada ja hänen poikansa voitelivat hänet ja huusivat: "Eläkään kuningas!"

23:12 Kun Atalja kuuli kansan huudon, sen juostessa ja huutaessa riemuhuutoja kuninkaalle, meni hän kansan luo Herran temppeliin.

23:13 Hän näki kuninkaan seisovan korkealla paikallansa sisäänkäytävän luona, ja päälliköt ja torvensoittajat kuninkaan luona, ja kaiken maan kansan, joka riemuitsi ja puhalsi torviin, ja veisaajat, jotka soittimillaan johtivat ylistyslaulua. Silloin Atalja repäisi vaatteensa ja huusi: "Kapina, kapina!"

23:14 Mutta pappi Joojada antoi sadanpäämiesten, sotajoukon johtajien, astua esiin ja sanoi heille: "Viekää hänet pois rivien välitse, ja joka yrittää seurata häntä, se surmattakoon miekalla." Sillä pappi oli sanonut: "Älkää surmatko häntä Herran temppelissä."

23:15 Niin he kävivät häneen käsiksi, ja

huoneeseen, hänen pitää kuoleman. Ja teidän pitää oleman kuninkaan tykönä, kuin hän käy sisälle ja ulos.

23:8 Ja Leviläiset kaiken Juudan kanssa tekivät kaiketi niinkuin pappi Joojada käskenyt oli. Ja jokainen otti väkensä, jotka menivät sabbatille, niiden kanssa jotka menivät pois sabbatilta; sillä pappi Joojada ei antanut niiden eritä toinen toisestansa.

23:9 Ja Joojada pappi antoi sodanpäämiehille keihäät ja kilvet ja kuningas Davidin aseet, jotka Jumalan olivat.

23:10 Ja asetti kaiken kansan, itsekunkin aseineensa kädessään, oikiasta huoneen loukkaasta niin vasempaan loukkaaseen, alttarin ja huoneen tykö, kuningasta ympäri.

23:11 Ja he toivat kuninkaan pojan edes, panivat kruunun hänen päähänsä, ja todistuksen, ja tekivät hänen kuninkaaksi. Ja Joojada ja hänen poikansa voitelivat hänet, ja sanoivat: menestykseen kuningas!

23:12 Kuin Atalia kuuli kansan äänen, jotka juoksivat ylistäen kuningasta, niin hän meni kansan tykö \Herran\ huoneeseen.

23:13 Ja hän näki, ja katso, kuningas seisoi patsaansa tykönä läpikäytävässä, ja ylimmäiset ja vaskitorvet kuninkaan ympärillä, ja kaikki maan kansa oli iloinen, ja puhalsivat vaskitorviin, ja veisaajat kaikkinaisten kanteleiden kanssa, taitavat kiittämään. Silloin repäisi Atalia vaatteensa ja sanoi: kapina, kapina!

23:14 Mutta Joojada pappi meni sodanpäämiesten kanssa ulos, jotka olivat sotajoukon päällä, ja sanoi heille: taluttakaat häntä ulos joukon lävitse: ja joka häntä seuraa, se pitää miekalla tapettaman; sillä pappi oli käskyn antanut, ettei häntä pitänyt \Herran\ huoneessa tapettaman.

23:15 Ja he panivat kätensä hänen

kun hän oli tullut kuninkaan linnan
Hevosportin sisäänkäytävän luo, surmasivat
he hänet siinä.

23:16 Ja Joojada teki liiton hänen itsensä,
koko kansan ja kuninkaan kesken, että he
olisivat Herran kansa.

23:17 Sitten kaikki kansa meni Baalin
temppeliin, ja he hävittivät sen. Sen alttarit
ja kuvat he murskasivat, ja he tappoivat
alttarien edessä Mattanin, Baalin papin.

23:18 Sitten Joojada asetti päällysmiehiä
Herran temppeliin, leeviläisiä pappeja, jotka
Daavid oli määrännyt Herran temppeliin,
uhraamaan Herran polttouhreja, niinkuin on
kirjoitettuna Mooseksen laissa,
riemuhuudoin ja lauluin, Daavidin järjestelyn
mukaan.

23:19 Ja hän asetti ovenvartijat Herran
temppelin porteille, ettei pääsisi sisään
kukaan, joka oli jollakin tavalla saastainen.

23:20 Ja hän otti mukaansa
sadanpäämiehet, ylimykset ja kansan
hallitsijamiehet sekä kaiken maan kansan ja
vei kuninkaan Herran temppelistä, ja he
tulivat Yläportin kautta kuninkaan linnaan ja
asettivat kuninkaan kuninkaalliselle
valtaistuimelle.

23:21 Ja kaikki maan kansa iloitsi, ja
kaupunki pysyi rauhallisena. Mutta Ataljan
he surmasivat miekalla.

24 LUKU

24:1 Jooas oli seitsemän vuoden vanha
tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi
Jerusalemossa neljäkymmentä vuotta. Hänen
äitinsä nimi oli Sibja, Beersebasta.

24:2 Ja Jooas teki sitä, mikä on oikein
Herran silmissä, niin kauan kuin pappi
Joojada eli.

24:3 Ja Joojada otti hänelle kaksi vaimoa,
ja hänelle syntyi poikia ja tyttäriä.

24:4 Senjälkeen Jooas aikoi uudistaa
Herran temppelin.

24:5 Ja hän kutsui kokoon papit ja
leeviläiset ja sanoi heille: "Menkää Juudan

päällensä, ja kuin hän tuli hevosportin
läpikäytävään, joka oli kuninkaan huoneen
tykönä, tappoivat he hänen siellä.

23:16 Ja Joojada teki liiton itsensä, kaiken
kansan ja kuninkaan vaiheella, että he
olisivat \Herran\ kansa.

23:17 Silloin meni kaikki kansa Baalin
huoneeseen ja kukistivat sen, ja särkivät
hänen alttarinsa ja kuvansa, ja tappoivat
Mattanin Baalin papin alttarien edessä.

23:18 Ja Joojada pani \Herran\ huoneen
virat pappein ja Leviläisten käsiin, jotka
David oli asettanut \Herran\ huoneeseen
tekemään \Herran\ polttouhria, niinkuin
kirjoitettu on Mooseksen laissa, ilolla ja
veisulla Davidin asetuksen jälkeen;

23:19 Ja asetti portinvartijat \Herran\
huoneen porteihin, ettei mitään
saastaisuutta sisälle tulisi missään
kappaleessa.

23:20 Ja hän otti sadanpäämiehet, ja
voimalliset, ja kansan hallitsijat, ja kaiken
maan kansan, ja vei kuninkaan \Herran\
huoneesta alas ja he menivät ylimmäisen
portin lävitse kuninkaan huoneeseen; ja he
antoivat kuninkaan istua valtakunnan
istuimelle.

23:21 Ja kaikki maan kansa oli iloinen, ja
kaupunki oli levossa, sittekuin Atalia
tapettiin miekalla.

24 LUKU

24:1 Joas oli seitsemän ajastaikainen
tullessansa kuninkaaksi, ja hallitsi
neljäkymmentä ajastaikaa Jerusalemissa. Ja
hänen äitinsä nimi oli Zibia Bersabasta.

24:2 Ja Joas teki sitä, mikä oikein oli
\Herran\ edessä, niinkauvan kuin pappi
Joojada eli.

24:3 Ja Joojada otti hänelle kaksi emäntää
ja hän siitti poikia ja tyttäriä.

24:4 Ja tapahtui sen jälkeen, että Joas
aikoi uudistaa \Herran\ huonetta.

24:5 Ja hän kokosi papit ja Leviläiset ja
sanoi heille: menkää ulos Juudan

kaupunkeihin ja kootkaa kaikesta Israelista rahaa Jumalanne temppelin korjaamiseksi, vuodesta vuoteen, ja jouduttakaa tätä asiaa." Mutta leeviläiset eivät jouduttaneet sitä.

24:6 Silloin kuningas kutsui luokseen ylimmäisen papin Joojadan ja sanoi hänelle: "Miksi et ole pitänyt huolta siitä, että leeviläiset toisivat Juudasta ja Jerusalemistä Herran palvelijan Mooseksen määräämän Israelin seurakunnan veron lainmajaa varten?"

24:7 Sillä jumalaton Atalja ja hänen poikansa ovat murtautuneet Jumalan temppeliin; he ovat myös käyttäneet baaleja varten kaikki Herran temppelin pyhät lahjat."

24:8 Sitten tehtiin kuninkaan käskystä arkku, ja se asetettiin Herran temppelin portin ulkopuolelle.

24:9 Ja Juudassa ja Jerusalemissa kuulutettiin, että vero, jonka Jumalan palvelija Mooses oli erämaassa määrännyt Israelille, oli tuotava Herralle.

24:10 Kaikki päämiehet ja kaikki kansa toivat iloiten rahaa ja heittivät arkkuun, kunnes se täyttyi.

24:11 Aina kun leeviläiset toivat arkun kuninkaan asettamien tarkastusmiesten luo, huomattuaan, että siinä oli paljon rahaa, tulivat kuninkaan kirjuri ja ylimmäisen papin käskyläinen tyhjentämään arkun, ja sitten he kantoivat sen takaisin paikoilleen. Niin he tekivät päivä päivältä ja kokosivat paljon rahaa.

24:12 Sitten kuningas ja Joojada antoivat sen niille, jotka teettivät työt Herran temppelissä, ja nämä palkkasivat kivenhakkaajia ja puuseppiä uudistamaan Herran temppeliä, niin myös rauta- ja vaskiseppiä korjaamaan Herran temppeliä.

24:13 Ja työnteettäjät toimivat niin, että työ edistyi heidän käsissään, ja he asettivat Jumalan temppelin entiselleen sen määrämitten mukaan ja panivat sen kuntoon.

24:14 Ja kun he olivat päättäneet työnsä,

kaupunkeihin ja kootkaat rahaa kaikelta Israelilta, vuosi vuodelta, teidän Jumalanne huoneen parannukseksi, ja kiiruhtakaat tekemään sitä; mutta Leviläiset ei kiiruhtaneet.

24:6 Silloin kutsui kuningas Joojadan, ylimmäisen papin, ja sanoi hänelle: miksi et ota vaaria Leviläisistä, että he toisivat veron Juudasta ja Jerusalemistä, jonka Moses \Herran\ palvelia pani päälle, kuin piti Israelista koottaman todistuksen majaksi?

24:7 Sillä jumalaton Atalia on poikinensa särkenyt Jumalan huoneen, ja kaiken \Herran\ huoneesen pyhitetyn olivat he tehneet Baalille.

24:8 Niin kuningas käski; ja he tekivät arkun, jonka he panivat \Herran\ huoneen portin ulkoiselle puolelle.

24:9 Ja he kuuluttivat Juudassa ja Jerusalemissa tuomaan \Herralle\ veroa, jonka Jumalan palvelia Mooses oli pannut Israelin päälle korvessa.

24:10 Silloin iloitsivat kaikki päämiehet ja kaikki kansa; ja he toivat ja panivat arkkuun, siihenasti että se tuli täyteen.

24:11 Ja kuin aika tuli, että arkku kannettiin edes Leviläisiltä kuninkaan käskyn jälkeen (ja he näkivät siinä olevan paljon rahaa), tuli kuninkaan kirjoittaja ja se joka ylimmäiseltä papilta uskottu oli, ja he tyhjensivät arkun ja kantoivat sen jälleen siallensa. Näin he tekivät joka päivä siihenasti että he kokosivat paljon rahaa.

24:12 Ja kuningas ja Joojada antoivat ne teettäjille \Herran\ huoneen palvelukseksi; ne palkkasivat kivenhakkaajia ja rakentajia, uudistamaan \Herran\ huonetta, niin myös rauta- ja vaskiseppiä, parantamaan \Herran\ huonetta.

24:13 Ja työmiehet tekivät työtä, niin että parannustyö menestyi heidän kättensä kautta; ja he saivat Jumalan huoneen kokonansa valmiiksi ja hyvin rakennetuksi.

24:14 Ja kuin he sen olivat päättäneet,

veivät he rahan tähteet kuninkaalle ja Joojadalle; ja niillä teetettiin kaluja Herran temppeliin, jumalanpalvelus- ja uhraamiskaluja, kuppeja sekä kulta- ja hopeakaluja. Ja Herran temppelissä uhrattiin vakituisesti polttouhreja, niin kauan kuin Joojada eli.

24:15 Mutta Joojada kävi vanhaksi ja sai elämästä kyllänsä, ja hän kuoli. Sadan kolmenkymmenen vuoden vanha hän oli kuollessaan.

24:16 Ja hänet haudattiin Daavidin kaupunkiin kuningasten joukkoon, sillä hän oli tehnyt sitä, mikä hyvää on, Israelille ja Jumalalle ja hänen temppelilleen.

24:17 Mutta Joojadan kuoleman jälkeen tulivat Juudan päämiehet ja kumarsivat kuningasta; ja kuningas kuuli heitä.

24:18 Ja he hylkäsivät Herran, isiensä Jumalan, temppelin ja palvelivat aseroita ja jumalankuvia. Niin viha kohtasi Juudaa ja Jerusalemiä tämän heidän rikoksensa tähden.

24:19 Hän lähetti heidän keskuuteensa profeettoja palauttamaan heitä Herran tykö, ja nämä varoittivat heitä, mutta he eivät kuulleet.

24:20 Niin Jumalan Henki täytti Sakarjan, pappi Joojadan pojan, ja hän astui kansan eteen ja sanoi heille: "Näin sanoo Jumala: Miksi te rikotte Herran käskyt omaksi onnettomuudeksenne? Koska te olette hyljänneet Herran, hylkää hänkin teidät."

24:21 Mutta he tekivät salaliiton häntä vastaan ja kivittivät hänet kuoliaaksi kuninkaan käskystä Herran temppelin esipihalla.

24:22 Sillä kuningas Jooas ei muistanut rakkautta, jota hänen isänsä Joojada oli hänelle osoittanut, vaan tappoi Joojadan pojan. Ja tämä sanoi kuollessaan: "Herra nähköön ja kostakoon."

24:23 Vuoden vaihteessa kävi aramilaisten sotajoukko Jooaan kimppuun, ja he tunkeutuivat Juudaan ja Jerusalemiin asti ja

veivät he liian rahan kuninkaan ja Joojadan eteen; siitä tehtiin astioita \Herran\ huoneeseen, astioita palvelukseen ja polttouhuriin, lusikoita, kulta- ja hopia-astioita; ja uhrasivat polttouhria \Herran\ huoneen tykönä alati niinkauvan kuin Joojada eli.

24:15 Ja Joojada tuli vanhaksi ja ijällä ravituksi ja kuoli; ja hän oli sadan ja kolmenkymmenen ajastaikainen kuollessansa.

24:16 Ja he hautasivat hänen Davidin kaupunkiin kuningasten sekaan; sillä hän oli tehnyt hyvin Israelissa Jumalaa ja hänen huonettansa kohtaan.

24:17 Ja Joojadan kuoleman jälkeen tulivat Juudan ylimmäiset ja rukoilivat kuningasta. Niin kuningas kuuli heitä.

24:18 Ja he hylkäsivät \Herran\ isänsä Jumalan huoneen ja palvelivat metsistöitä ja epäjumalia. Niin tuli viha Juudan ja Jerusalemin päälle tämän heidän syntinsä tähden.

24:19 Ja hän lähetti heille prophetat palauttamaan heitä \Herran\ tykö; ja he todistivat heille, mutta ei he totelleet.

24:20 Ja Jumalan henki puetti Sakarian papin Joojadan pojan; hän astui kansan eteen ja sanoi heille: näin sanoo Jumala: miksi te rikotte \Herran\ käskyn? Ei se pidä teille menestymän; koska te olette hyljänneet \Herran\, niin hylkää hän jälleen teidät.

24:21 Mutta he tekivät liiton häntä vastaan ja kivittivät hänen kuoliaaksi kuninkaan käskyn jälkeen, \Herran\ huoneen pihalla.

24:22 Ja kuningas Joas ei ajatellut sitä laupiutta, jonka Joojada hänen isänsä hänelle tehnyt oli, mutta tappoi hänen poikansa. Ja hän sanoi kuollessansa: \Herra\ on näkevä ja etsivä.

24:23 Ja tapahtui kuin ajastaika oli kulunut, että Syrian sotajoukko nousi häntä vastaan ja tuli Juudaan ja Jerusalemiin, ja

tuhosivat kansasta kaikki kansan päämiehet. Ja kaiken saaliinsa he lähettivät Damaskon kuninkaalle.

24:24 Sillä vaikka aramilaisten sotajoukko tuli vähälukuisena, antoi Herra näiden käsiin hyvin suuren sotajoukon, koska he olivat hyljänneet Herran, isiensä Jumalan. Ja niin nämä panivat toimeen rangaistustuomion Jooaalle.

24:25 Kun he sitten lähtivät häntä ahdistamasta - ja hän jäi heidän lähtiessään hyvin sairaaksi - tekivät hänen palvelijansa salaliiton häntä vastaan pappi Joojadan pojan murhan tähden ja tappoivat hänet hänen vuoteeseensa; ja niin hän kuoli. Ja hänet haudattiin Daavidin kaupunkiin; kuitenkin ei häntä haudattu kuningasten hautoihin.

24:26 Ne, jotka tekivät salaliiton häntä vastaan, olivat Saabad, ammonilaisen vaimon Simeatin poika, ja Joosabad, mooabilaisen vaimon Simritin poika.

24:27 Hänen pojistaan, monista häntä vastaan lausutuista ennustuksista ja Jumalan temppelin uudestaanrakentamisesta, katso, niistä on kirjoitettu Kuningasten kirjan selityskirjaan. Ja hänen poikansa Amasja tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

25 LUKU

25:1 Amasja oli kahdenkymmenen viiden vuoden vanha tullessansa kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa kaksikymmentä yhdeksän vuotta. Hänen äitinsä oli nimeltään Joaddan, Jerusalemista.

25:2 Hän teki sitä, mikä on oikein Herran silmissä, ei kuitenkaan ehyellä sydämellä.

25:3 Ja kun hänen kuninkuutensa oli vahvistunut, tappoi hän ne palvelijansa, jotka olivat murhanneet kuninkaan, hänen isänsä.

25:4 Mutta heidän lapsensa hän jätti surmaamatta: hän teki, niinkuin on kirjoitettu laissa, Mooseksen kirjassa, jossa Herra on käskenyt sanoen: "Älkööt isät

surmasivat kaikki ylimmäiset kansan seasta, ja lähettivät kaiken saaliinsa Damaskun kuninkaalle.

24:24 Vaikka Syrian sotajoukko tuli vähällä väellä, kuitenkin antoi \Herra\ sangen suuren joukon heidän käsiinsä, että he \Herran\ isänsä Jumalan hyljänneet olivat. Ja niin he myös rankaisivat Joaksen.

24:25 Ja kuin he läksivät hänen tyköönsä, jättivät he hänen suureen sairauteen. Ja hänen palveliansa tekivät liiton häntä vastaan, Jojadan papin lasten veren tähden, ja tappoivat hänen omalla vuoteellansa, ja hän kuoli; ja he hautasivat hänen Davidin kaupunkiin, mutta ei kuningasten hautain sekaan.

24:26 Ne jotka liiton olivat tehneet häntä vastaan, olivat nämät: Sabad Simeatin Ammonilaisen poika, ja Josabad Simritin Moabilaisen poika.

24:27 Mutta hänen poikainsa ja hänen aikansa koottujen verojen luku, ja Jumalan huoneen rakennus, katso, ne ovat kirjoitetut kuningasten historiakirjassa. Ja hänen poikansa Amatsia tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

25 LUKU

25:1 Amatsia oli viiden ajastaikainen kolmattakymmentä tullessansa kuninkaaksi, ja hallitsi yhdeksänkymmenekymmentä ajastaikaa Jerusalemissa. Ja hänen äitinsä nimi oli Joaddan Jerusalemista.

25:2 Ja hän teki, mitä \Herralles\ oli otollinen, vaan ei täydestä sydämestä.

25:3 Kun hänen valtakuntansa vahvistettiin, tappoi hän palveliansa, jotka tappoivat kuninkaan hänen isänsä.

25:4 Mutta heidän lapsiansa ei hän tappanut; sillä näin on kirjoitettu laissa Mooseksen raamatussa, jossa \Herra\ kieltää, sanoen: ei tule isäin kuolla lasten

kuolko lasten tähden älköötäkä lapset isien tähden; kukin kuolkoon oman syntinsä tähden."

25:5 Sitten Amasja kokosi Juudan miehet ja asetti heidät perhekunnittain, tuhannen- ja sadanpäämiesten mukaan, koko Juudan ja Benjaminin. Ja hän piti katselmuksen heistä, kaksikymmenvuotiaista ja sitä vanhemmista, ja huomasi heitä olevan kolmesataa tuhatta sotakelpoista, keihästä ja kilpeä käyttävää valiomiestä.

25:6 Lisäksi hän palkkasi Israelista sadalla hopeatalentilla satatuhatta sotaurhoa.

25:7 Mutta Jumalan mies tuli hänen luoksensa ja sanoi: "Kuningas! Älköön Israelin sotajoukko lähtekö sinun kanssasi, sillä Herra ei ole Israelin, kaikkien näiden efraimilaisten, kanssa.

25:8 Vaan lähde sinä yksin, käy rohkeasti taisteluun; muutoin Jumala kaataa sinut vihollistesi eteen, sillä Jumalalla on valta auttaa ja kaataa." Amasja sanoi Jumalan miehelle:

25:9 "Mutta miten käy niiden sadan talentin, jotka minä olen antanut Israelin joukolle?" Jumalan mies vastasi: "Herra voi antaa sinulle paljon enemmän, kuin se on."

25:10 Silloin Amasja erotti sen joukon, joka oli tullut hänen luoksensa Efraimista, palaamaan kotiinsa. Siitä he vihastuivat kovin Juudaan ja menivät kotiinsa vihasta hehkuen.

25:11 Mutta Amasja rohkaisi mielensä, lähti ja vei väkensä Suolalaaksoon ja surmasi seiriläisiä kymmenen tuhatta.

25:12 Ja toiset kymmenen tuhatta Juudan miehet ottivat elävinä vangeiksi. Nämä he veivät kallion laelle ja syöksivät heidät kallion laelta alas, niin että he kaikki ruhjoutuivat.

25:13 Mutta ne, jotka kuuluivat Amasjan palauttamaan joukkoon ja jotka eivät olleet päässeet hänen kanssaan sotaan, hyökkäsivät Juudan kaupunkeihin,

edestä, eikä lasten isäin edestä; mutta jokaisen pitää kuoleman syntinsä tähden.

25:5 Ja Amatsia kokosi Juudan ja asetti heidät isäinsä huoneen jälkeen, tuhanten ja satain päämiehet koko Juudassa ja Benjaminissa, ja luki kahdenkymmenen vuotiset ja sitä vanhemmat, ja löysi heitä kolmesataa tuhatta valittua, jotka olivat kelvolliset sotaan, kantamaan keihästä ja kilpeä.

25:6 Hän palkkasi myös Israelista satatuhatta vahvaa sotamiestä sadalla leiviskällä hopiaa.

25:7 Niin tuli Jumalan mies hänen tykönsä ja sanoi: kuningas, älä salli Israelin sotajoukon tulla kanssasi; sillä ei \Herra\ ole Israelin kanssa, eikä kaikkein Ephraimin lasten kanssa.

25:8 Sillä jos sinä tulet osoittamaan sinun rohkeuttas sodassa, niin Jumala antaa sinun kaatua vihamiestes eteen; sillä Jumalalla on voima auttaa ja langettaa.

25:9 Amatsia sanoi Jumalan miehelle: mitäs sadan leiviskän kanssa tehdään, jotka minä Israelin sotamiehille annoin? Jumalan mies sanoi: \Herralla\ on varaa antaa sinulle paljon enemmän kuin se on.

25:10 Niin erotti Amatsia ne sotamiehet tykönsä, jotka Ephraimista olivat hänen tykönsä tulleet, menemään siallensa. Niin he närkästyivät sangen suuresti Juudan päälle ja menivät kotiansa vihoissansa.

25:11 Ja Amatsia tuli rohkiaksi ja johdatti kansansa ulos, ja meni Suolalaaksoon, ja löi siellä Seirin lapsista kymmentuhatta.

25:12 Ja Juudan lapset veivät pois elävältä vankina kymmentuhatta, ja veivät heidät kallion kukkulalle ja sysäsivät heidät kukkulalta maahan, niin että he kaikki musertuivat liivaksi.

25:13 Mutta sotamiehet, jotka Amatsia oli antanut mennä takaisin, niin ettei ne hänen kanssansa päässeet menemään sotaan, hajoittivat itsensä Juudan kaupunkeihin

Samariaan ja aina Beet-Hooroniin saakka; ja he surmasivat asukkaista kolmetuhatta ja ottivat paljon saalista.

25:14 Kun Amasja, voitettuaan edomilaiset, tuli takaisin, toi hän mukanaan seiriläisten jumalat ja asetti ne itselleen jumaliksi, ja hän kumarsi niitä ja poltti niille uhreja.

25:15 Niin Herran viha syttyi Amasjaa kohtaan, ja hän lähetti hänen luokseen profeetan; tämä sanoi hänelle: "Miksi sinä etsit tuon kansan jumalia, jotka eivät voineet pelastaa omaa kansaansa sinun käsistäs?"

25:16 Hänen näin hänelle puhuessaan Amasja sanoi hänelle: "Olemmeko me asettaneet sinut kuninkaan neuvonantajaksi? Herkeä jo, muutoin sinut surmataan." Profeetta herkesi ja sanoi: "Minä tiedän, että Jumala on päättänyt sinut tuhota, koska sinä teet näin etkä kuule minun neuvoani."

25:17 Amasja, Juudan kuningas, lähetti neuvoteltuaan asiasta Jooaalle, Jooahaan pojalle, Jeehun pojanpojalle, Israelin kuninkaalle, tämän sanan: "Tule, otelkaamme keskenämme."

25:18 Mutta Jooas, Israelin kuningas, lähetti Amasjalle, Juudan kuninkaalle tämän sanan: "Libanonilla kasvava ohdake lähetti setripuulle, joka kasvoi Libanonilla, tämän sanan: 'Anna tyttäresi vaimoksi minun pojalleni.' Mutta metsän eläimet Libanonilla kulkivat ohdakkeen ylitse ja tallasivat sen maahan.

25:19 Sinä sanot: 'Katso, minä olen voittanut edomilaiset', ja olet käynyt ylpeäksi saatuasi kunniaa. Mutta pysy kotonasi; minkätähden tahdot tuottaa onnettomuuden: sinä itse kukistut ja Juuda sinun kanssasi?"

25:20 Mutta Amasja ei totellut; sillä tämä tuli Jumalalta: hän tahtoi antaa heidät alttiiksi, koska he olivat etsineet Edomin jumalia.

25:21 Niin Jooas, Israelin kuningas, lähti

Samariasta Bethoroniin asti, ja löivät heistä kolmetuhatta, ja ottivat paljon saalista.

25:14 Ja kuin Amatsia palasi Edomilaisten taposta, toi hän myötänsä Seirin lasten epäjumalat ja asetti ne itsellensä jumaliksi, kumarsi niiden edessä ja teki heille suitsutusta.

25:15 Niin \Herran\ viha julmistui Amatsian päälle, ja hän lähetti prophetan hänen tykönsä, joka sanoi: miksis etsit sen kansan jumalia, jotka kansaansa ei taitaneet auttaa sinun käsistäs?

25:16 Kuin hän puhui hänen kanssansa, sanoi hän hänelle: oletkos asetettu kuninkaan neuvonantajaksi? lakkaa, miksis tahdot antaa sinuas lyödä? Niin propheta lakkasi ja sanoi: minä ymmärrän, että Jumala on aikonut sinua turmella, koska sen tehnyt olet, ja et totellut minun neuvoani.

25:17 Ja Amatsia Juudan kuningas piti neuvoa, ja lähetti Joaksen Joahaksen pojan, Jehun pojan Israelin kuninkaan tykö, ja käski sanoa hänelle: tule, katselkaamme toinen toistamme.

25:18 Mutta Joas Israelin kuningas lähetti Amatsian Juudan kuninkaan tykö, sanoen: orjantappurapensas Libanonissa lähetti sedripuun tykö Libanonissa, sanoen hänelle: anna tyttäres minun pojalleni emännäksi; mutta pedot Libanonissa juoksivat orjantappurapensaansa päälle ja tallasivat sen.

25:19 Sinä ajattelet, katso, sinä olet lyönyt Edomilaiset, siitä sinun sydämes paisuu kerskaamaan itsiäs: pysy kotonas, miksis etsit vahinkoa, langetakses sekä itse että Juuda sinun kanssas?

25:20 Mutta ei Amatsia totellut, sillä se tapahtui Jumalalta, että he piti annettaman käsiin; sillä he olivat etsineet Edomilaisten jumalia.

25:21 Niin Joas Israelin kuningas meni

liikkeelle, ja he ottelivat keskenään, hän ja Amasja, Juudan kuningas, Beet-Semeksessä, joka on Juudan aluetta.

25:22 Ja israelilaiset voittivat Juudan miehet, ja nämä pakenivat kukin majallensa.

25:23 Ja Jooas, Israelin kuningas, otti Juudan kuninkaan Amasjan, Jooaan pojan, Jooahaan pojanpojan, Beet-Semeksessä vangiksi ja toi hänet Jerusalemiin. Sitten hän revitti Jerusalemin muuria Efraimin portista Kulmaporttiin saakka, neljäsataa kyynärää.

25:24 Ja hän otti kaiken kullan ja hopean sekä kalut, mitä Herran temppelissä, Oobed-Edomin huostassa oli, ja kuninkaan linnan aarteet ynnä panttivankeja ja palasi Samariaan.

25:25 Mutta Amasja, Jooaan poika, Juudan kuningas, eli Jooaan, Jooahaan pojan, Israelin kuninkaan, kuoleman jälkeen viisitoista vuotta.

25:26 Mitä muuta on kerrottavaa Amasjan aikaisemmista ja myöhemmistä vaiheista, se on kirjoitettuna Juudan ja Israelin kuningasten kirjassa.

25:27 Siitä ajasta alkaen, jolloin Amasja luopui Herrasta, punottiin Jerusalemissa salaliittoa häntä vastaan. Hän pakeni Laakiiseen, mutta Laakiiseen lähetettiin miehiä hänen jälkeensä, ja he surmasivat hänet siellä.

25:28 Hänet nostettiin hevosten selkään ja haudattiin isiensä viereen Juudan kaupunkiin.

26 LUKU

26:1 Mutta koko Juudan kansa otti Ussian, joka oli kuudentoista vuoden vanha, ja teki hänet kuninkaaksi hänen isänsä Amasjan sijaan.

26:2 Hän linnoitti Eelatin ja palautti sen Juudalle, sittenkuin kuningas oli mennyt lepoon isiensä tykö.

26:3 Ussia oli kuudentoista vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa viisikymmentä kaksi vuotta.

ylös, ja he katselivat toinen toistansa, hän ja Amatsia Juudan kuningas, Betsemeksessä, joka on Juudassa.

25:22 Mutta Juuda lyötiin Israelilta, ja kukin pakeni majoillensa.

25:23 Ja Joas Israelin kuningas käsitti Amatsian Juudan kuninkaan Joaksen pojan Joahaksen pojan Betsemeksessä ja vei Jerusalemiin, ja särki Jerusalemin muurin Ephraimin portista kulmaporttiin asti, neljäsataa kyynärää.

25:24 Ja hän otti kaiken kullan ja hopian, ja kaikki astiat jotka löydettiin Jumalan huoneessa Obededomin tykönä, ja kuninkaan huoneen tavarat ja (otti) lapset pantiksi ja palasi Samariaan.

25:25 Ja Amatsia Joaksen poika Juudan kuningas eli Joaksen Joahaksen pojan Israelin kuninkaan kuoleman jälkeen viisitoistakymmentä ajastaikaa.

25:26 Mitä enempää Amatsian menoista sanomista on, sekä ensimmäisistä että viimeisistä: eikö se ole kirjoitettu Juudan ja Israelin kuningasten kirjassa?

25:27 Ja siitä ajasta, jona Amatsia luopui \Herrasta\", tekivät he häntä vastaan liiton Jerusalemissa; mutta hän pakeni Lakikseen. Niin lähettivät he hänen perässensä Lakikseen ja tappoivat hänen siellä.

25:28 Ja he veivät hänen hevosilla ja hautasivat hänen isäinsä tykö Juudan kaupunkiin.

26 LUKU

26:1 Mutta koko Juudan kansa otti Ussian, joka oli kuudentoistakymmenen ajastaikainen, ja asettivat hänen kuninkaaksi isänsä Amatsian sijaan.

26:2 Hän rakensi Elotin, ja saatti sen jälleen Juudalle, sitte kuin kuningas oli nukkunut isänsä kanssa.

26:3 Kuudentoistakymmenen vuotinen oli Ussia tullessansa kuninkaaksi, ja hallitsi kaksi ajastaikaa kuudettakymmentä

Hänen äitinsä oli nimeltään Jekolja, Jerusalemista.

26:4 Ja hän teki sitä, mikä on oikein Herran silmissä, aivan niinkuin hänen isänsä Amasja oli tehnyt.

26:5 Ja hän etsi Jumalaa, niin kauan kuin Sakarja eli, joka ymmärsi Jumalan näkyjä. Ja niin kauan kuin hän etsi Herraa, antoi Jumala hänen menestyä.

26:6 Hän lähti sotimaan filistealaisia vastaan ja revitti Gatin, Jabnen ja Asdodin muurit; ja hän rakennutti kaupunkeja Asdodin alueelle ja muualle filistealaisten maahan.

26:7 Ja Jumala auttoi häntä filistealaisia vastaan ja niitä arabialaisia vastaan, jotka asuivat Guur-Baalissa, sekä meunilaisia vastaan.

26:8 Ja ammonilaiset maksoivat veroa Ussialle, ja hänen maineensa levisi aina Egyptiin saakka, sillä hän tuli ylen mahtavaksi.

26:9 Ussia rakennutti Jerusalemiin tornit Kulmaportin ja Laaksoportin päälle ja Kulmauksen päälle ja varusti ne.

26:10 Hän rakennutti torneja myös erämaahan ja hakkautti paljon vesisäiliöitä, sillä hänellä oli paljon karjaa sekä Alankomaassa että ylätasangolla. Peltomiehiä ja viinitarhureita hänellä oli vuoristossa ja puutarhamailla, sillä hän harrasti maanviljelystä.

26:11 Ja Ussialla oli sotajoukko, joka teki sotapalvelusta ja lähti sotaan osastoittain, sen lukumäärän mukaan, mikä heitä oli katselmuksessa, jonka kirjuri Jegiel ja päällysmies Maaseja olivat toimittaneet Hananjan, kuninkaallisen päällikön, johdolla.

26:12 Perhekurin-päämiesten, sotaurhojen, koko lukumäärä oli kaksituhatta kuusisataa.

26:13 Heidän johdossaan oli kolmensadan seitsemän tuhannen viidensadan miehen suuruinen sotajoukko, joka teki väellä ja voimalla sotapalvelusta auttaakseen kuningasta vihollista vastaan.

26:14 Ja Ussia varusti heidät, koko

Jerusalemissa. Ja hänen äitinsä nimi oli Jekolia Jerusalemista.

26:4 Ja hän teki, mitä otollinen oli \Herran\ edessä, kaiketi niinkuin hänen isänsä Amatsia oli tehnyt.

26:5 Ja hän etsi Jumalaa, niinkauvan kuin Sakaria eli, opettaja Jumalan näyissä. Ja niinkauvan kuin hän etsi \Herraa\", antoi Jumala hänen menestyä.

26:6 Sillä hän läksi ja soti Philistealaisia vastaan, ja kukisti Gatin muurin, ja Jabnen muurin, ja Asdodin muurin, ja rakensi kaupungeita Asdodin ympärille ja Philistealaisten keskelle;

26:7 Sillä Jumala autti häntä Philistealaisia, Arabialaisia, Gurbaalin asuvia ja Meunilaisia vastaan.

26:8 Ja Ammonilaiset antoivat Ussialle lahjoja; ja hän tuli kuuluisaksi hamaan siihen saakka, josta Egyptiin mennään; sillä hän tuli aina väkevämmäksi.

26:9 Ja Ussia rakensi tornit Jerusalemissa Kulmaportin ja Laaksoportin päälle, ja muihin kulmiin, ja vahvisti niitä.

26:10 Hän rakensi torneja myös korpeen ja kaivoi monta kaivoa; sillä hänellä oli paljo karjaa laaksoissa ja tasaisella kedolla, ja peltomiehiä ja viinomiehiä vuorilla ja Karmelissa; sillä hän rakasti peltoja.

26:11 Ussialla oli myös hyvin harjoitettu sotajoukko, jotka sotaan menivät joukottain, heidän lukunsa jälkeen, niinkuin he olivat luetut Jejelin kirjoittajan ja Maesejan virkamiehen kautta, Hananian käden alla, joka oli kuninkaan päämiehiä.

26:12 Ja ylimmäisten isäin luku väkevästä sotamiehistä oli kaksituhatta ja kuusisataa,

26:13 Ja heidän allansa sotajoukko kolmesataa tuhatta ja seitsemäntuhatta, ja viisisataa väkevää ja urhoollista sotamiestä, joiden piti kuningasta auttaman vihamiehiä vastaan.

26:14 Ja Ussia valmisti koko sotajoukolle

sotajoukon, kilvillä, keihäillä, kypäreillä, rintahaarniskoilla, jousilla ja linkokivillä.

26:15 Ja hän teetti Jerusalemiin taidokkaasti sommiteltuja sotakoneita, jotka asetettiin torneihin ja muurien kulmiin ja joilla ammuttiin nuolia ja suuria kiviä. Niin hänen maineensa levisi kauas, sillä hän sai ihmeteltävästi apua, kunnes hän tuli mahtavaksi.

26:16 Mutta kun hän oli tullut mahtavaksi, ylpistyi hänen sydämensä, niin että hän teki kelvottoman teon, hän tuli uskottomaksi Herraa, Jumalaansa, kohtaan ja meni Herran temppeliin, suitsutusalttarille, suitsuttamaan.

26:17 Niin pappi Asarja meni hänen jälkeensä sinne, mukanaan kahdeksankymmentä Herran pappia, rohkeita miehiä.

26:18 Nämä astuivat kuningas Ussia vastaan ja sanoivat hänelle: "Ei ole sinun asiasi, Ussia, suitsuttaa Herralle, vaan pappien, Aaronin poikien, jotka ovat pyhitetyt suitsuttamaan. Mene ulos pyhäköstä, sillä sinä olet ollut uskonon, eikä siitä tule sinulle kunniaa Herralta Jumalalta."

26:19 Niin Ussia vihastui, ja hän piti juuri suitsutusastiaa kädessään suitsuttaaksensa. Mutta kun hän vihastui pappeihin, puhkesi hänen otsaansa pitali pappien läsnäollessa Herran temppelissä, suitsutusalttarin ääressä.

26:20 Ja kun ylimmäinen pappi Asarja ja kaikki muut papit kääntyivät hänen puoleensa, niin katso, hänellä oli pitali otsassa. Silloin he äkisti karkoittivat hänet sieltä, ja itsekin hän kiiruusti lähti pois, kun Herra oli häntä lyönyt.

26:21 Niin kuningas Ussia tuli pitalitautiseksi kuolinpäiväänsä saakka ja asui pitalitautisena eri talossa, sillä hän oli eristetty Herran temppelistä. Hänen poikansa Jootam hallitsi kuninkaan linnaa ja tuomitsi maan kansaa.

kilpiä ja keihäitä, rautalakkeja ja rautapaitoja, joutsia ja vielä kiviäkin linkoja varten.

26:15 Hän teki myös Jerusalemissa varustukset sangen taitavasti, jotka piti oleman tornein päällä ja kulmain päällä, joista piti ammuttaman nuolilla ja suurilla kivillä. Ja hänen sanomansa kuului sangen leviälle; sillä hän tuli ihmeellisesti autetuksi, siihen asti että hän väkeväksi tuli.

26:16 Kuin hän oli väkeväksi tullut, paisui hänen sydämensä omaksi kadotukseksensa, ja rikkoi \Herraa\ Jumalaansa vastaan, ja meni \Herran\ templiin sisälle, suitsuttamaan pyhän savun alttarilla.

26:17 Ja Asaria pappi meni hänen perässensä, ja hänen kanssansa kahdeksankymmentä \Herran\ pappia, väkeviä miehiä,

26:18 Ja seisoivat kuningas Ussia vastaan ja sanoivat hänelle: Ussia, ei sinun sovi suitsuttaa \Herralle\, vaan pappein, Aaronin poikain, jotka ovat pyhitetyt suitsuttamaan: mene ulos pyhästä, sinä olet väärin tehnyt, ei se tule sinulle kunniaksi \Herran\ Jumalan edessä.

26:19 Mutta Ussia vihastui, ja piti kädessensä pyhän savun astian suitsuttaaksensa. Vaan kuin hän vihastui pappeja vastaan, kävi spitali hänen otsastansa ulos pappein edessä \Herran\ huoneessa, pyhän savun alttarin edessä.

26:20 Niin katsoi ylimmäinen pappi Asaria hänen puoleensa, ja kaikki muut papit, ja katso, hän oli spitalinen otsassansa. Ja he hoputtivat hänen sieltä ulos, ja hän riensi myös itsekin; sillä hän oli \Herralta\ rangaistu.

26:21 Ja niin oli kuningas Ussia spitalinen hamaan kuolemaansa asti, ja asui erinäisessä huoneessa spitalisena, sillä hän oli eroitettu \Herran\ huoneesta. Mutta Jotam hänen poikansa hallitsi kuninkaan huoneen ja tuomitsi kansaa maalla.

26:22 Mitä muuta on kerrottavaa Ussiasta, hänen aikaisemmista ja myöhemmistä vaiheistaan, sen on profeetta Jesaja, Aamoksen poika, pannut kirjaan.

26:23 Ja Ussia meni lepoon isiensä tykö, ja hänet haudattiin isiensä viereen vainioon, kuningasten hautojen ääreen; sanottiin näet: "Hän on pitalitautinen." Ja hänen poikansa Jootam tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

27 LUKU

27:1 Jootam oli kahdenkymmenen viiden vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa kuusitoista vuotta. Hänen äitinsä nimi oli Jerusa, Saadokin tytär.

27:2 Hän teki sitä, mikä on oikein Herran silmissä, aivan niinkuin hänen isänsä Ussia oli tehnyt, paitsi ettei hän tunkeutunut Herran temppeliin. Mutta kansa yhä vaelsi kelvottomasti.

27:3 Hän rakennutti Yläportin Herran temppeliin ja rakennutti paljon Oofelin muuria.

27:4 Hän rakennutti myös kaupunkeja Juudan vuoristoon, ja metsiin hän rakennutti linnoja ja torneja.

27:5 Hän kävi sotaa ammonilaisten kuningasta vastaan ja voitti heidät; ja ammonilaiset antoivat hänelle sinä vuonna sata talenttia hopeata, kymmenentuhatta koor-mittaa nisuja ja kymmenentuhatta koor-mittaa ohria. Tämän ammonilaiset suorittivat hänelle myöskin toisena ja kolmantena vuotena.

27:6 Niin Jootam tuli yhä mahtavammaksi, koska hän vaelsi vakaasti Herran, Jumalansa, edessä.

27:7 Mitä muuta on kerrottavaa Jootamista ja kaikista hänen sodistaan ja hänen vaelluksestansa, katso, se on kirjoitettuna Israelin ja Juudan kuningasten kirjassa.

27:8 Hän oli kahdenkymmenen viiden vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa kuusitoista vuotta.

26:22 Mitä enempää Ussian menoista sanomista on, sekä ensimmäisistä että viimeisistä, on propheta Jesaia Amotsin poika kirjoittanut.

26:23 Ja Ussia nukkui isäinsä kanssa, ja he hautasivat hänen isäinsä kanssa kuningasten hautapeltoon; sillä he sanoivat: hän on spitalinen. Ja Jotam hänen poikansa tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

27 LUKU

27:1 Jotam oli viiden ajastaikainen kolmattakymmentä tulessansa kuninkaaksi, ja hallitsi kuusitoistakymmentä ajastaikaa Jerusalemissa: hänen äitinsä nimi oli Jerusa Zadokin tytär.

27:2 Ja hän teki mitä \Herralles\ oli kelvollinen, kaiketi niinkuin hänen isänsä Ussia tehnyt oli, paitsi sitä, ettei hän käynyt \Herran\ templissä, ja kansa turmeli vielä itsensä.

27:3 Hän rakensi ylisen portin \Herran\ huoneeseen, ja Ophelin muuria hän paljon rakensi.

27:4 Ja hän rakensi kaupungit Juudan vuorelle, ja metsiin rakensi hän linnat ja tornit.

27:5 Ja hän soti Ammonin lasten kuninkaan kanssa, ja voitti heidät, niin että Ammonin lapset antoivat sinä vuonna hänelle sata leiviskää hopiaa, kymmenentuhatta koria nisuja ja kymmenentuhatta koria ohria. Niin paljon antoivat myös Ammonin lapset hänelle toisena ja kolmantena vuonna.

27:6 Näin tuli Jotam voimalliseksi; sillä hän toimitti tiensä oikein \Herran\ Jumalan edessä.

27:7 Mitä enempää Jotamista sanomista on, ja kaikista hänen sodistansa ja teistänsä: katso, ne ovat kirjoitetut Israelin ja Juudan kuningasten kirjassa.

27:8 Viidenkolmattakymmenen vuoden vanha oli hän tulessansa kuninkaaksi, ja hallitsi kuusitoistakymmentä vuotta

27:9 Ja Jootam meni lepoon isiensä tykö, ja hänet haudattiin Daavidin kaupunkiin. Ja hänen poikansa Aahas tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

28 LUKU

28:1 Aahas oli kahdenkymmenen vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa kuusitoista vuotta. Hän ei tehnyt sitä, mikä on oikein Herran silmissä, niinkuin hänen isänsä Daavid,

28:2 vaan vaelsi Israelin kuningasten teitä; jopa hän teki valettuja kuvia baaleille.

28:3 Ja hän poltti uhreja Ben-Hinnomin laaksossa ja poltti poikansa tulessa, niiden kansain kauhistavien tekojen mukaan, jotka Herra oli karkoittanut israelilaisten tieltä.

28:4 Ja hän teurasti ja poltti uhreja uhrikukkuloilla ja kummuilla ja jokaisen viheriän puun alla.

28:5 Sentähden Herra, hänen Jumalansa, antoi hänet Aramin kuninkaan käsiin. He voittivat hänet ja ottivat hänen väestään suuren joukon vangiksi ja veivät Damaskoon. Hänet annettiin myöskin Israelin kuninkaan käsiin, ja tämä tuotti hänelle suuren tappion.

28:6 Peka, Remaljan poika, surmasi Juudasta satakaksikymmentä tuhatta yhtenä päivänä, kaikki sotakuntoisia miehiä, koska he olivat hyljänneet Herran, isiensä Jumalan.

28:7 Ja Sikri, efraimilainen urho, tappoi kuninkaan pojan Maasejan, linnan esimiehen Asrikamin ja kuninkaan lähimmän miehen Elkanan.

28:8 Ja israelilaiset veivät veljiltään vangeiksi vaimoja, poikia ja tyttäriä kaksisataa tuhatta, ryöstivät heiltä myös paljon saalista ja veivät saaliin Samariaan.

28:9 Siellä oli Herran profeetta nimeltä Ooded; tämä meni sotajoukkoa vastaan, kun se oli tulossa Samariaan, ja sanoi heille: "Katso, Herra, teidän isienne Jumala,

Jerusalemissa.

27:9 Ja Jotam nukkui isäinsä kanssa, ja he hautasivat hänen Davidin kaupunkiin. Ja hänen poikansa Ahas tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

28 LUKU

28:1 Ahas oli kahdenkymmenen ajastaikainen tullessansa kuninkaaksi, ja hallitsi kuusitoistakymmentä ajastaikaa Jerusalemissa, ja ei tehnyt, mitä \Herralles\ kelloinen oli, niinkuin hänen isänsä David;

28:2 Vaan hän vaelsi Israelin kuningasten teillä, ja teki myös Baalille valetuita kuvia.

28:3 Ja hän suitsutti Hinnomin poikain laaksossa, ja poltti poikansa tulella pakanain kauhistusten jälkeen, jotka \Herra\ Israelin lasten edestä oli ajanut pois.

28:4 Ja hän uhrasi ja suitsutti korkeuksilla ja kukkuloilla, ja kaikkein viheriäisten puiden alla.

28:5 Sentähden antoi \Herra\ hänen Jumalansa hänen Syrian kuninkaan käsiin, niin että he löivät häntä, ja veivät heistä suuren joukon vangiksi Damaskuun. Hän annettiin myös Israelin kuninkaan käsiin, joka heistä sangen paljon tappoi.

28:6 Sillä Peka Remalian poika löi Juudasta sata ja kaksikymmentä tuhatta yhtenä päivänä, jotka kaikki väkevät miehet olivat, että he hylkäsivät \Herran\ isäinsä Jumalan.

28:7 Ja Sikri Ephraimin väkevä tappoi kuninkaan pojan Maasejan, ja Asrikamin kuninkaan huoneen päämiehen, ja Elkanan, joka kuningasta lähimmäinen oli.

28:8 Ja Israelin lapset veivät vankina veljistänsä kaksisataa tuhatta, vaimoja, poikia ja tyttäriä, ja ryöstivät myös heiltä paljon saalista, jonka he veivät Samariaan.

28:9 Ja siellä oli \Herran\ propheta, jonka nimi oli Obed, hän läksi sitä joukkoa vastaan, joka Samariaan tuli, ja sanoi heille: katso, \Herra\ teidän isäinne

on vihastunut Juudaan ja antanut heidät teidän käsiinne, ja te olette tappaneet heitä raivossa, joka ulottuu taivaaseen asti.

28:10 Ja nyt te ajattelette pakottaa tämän Juudan väen ja Jerusalemin orjiksenne ja orjattariksenne. Eikö teillä jo ole tunnollanne kyllin rikkomuksia HERRAA, Jumalaanne, vastaan?

28:11 Niin kuulkaa nyt minua ja palauttakaa vangit, jotka olette ottaneet veljienne joukosta; sillä Herran vihan hehku on teidän päällänne."

28:12 Silloin muutamat ephraimilaisten päämiehistä, Asarja, Joochananin poika, Berekia, Mesillemotin poika, Hiskia, Sallumin poika, ja Amasa, Hadlain poika, nousivat sotaretkeltä tulevia vastaan

28:13 ja sanoivat heille: "Älkää tuoko tänne noita vankeja, sillä te saatatte meidät syyllisiksi Herran edessä, kun ajattelette lisätä meidän syntejämme ja syyllisyyttämme. Onhan meidän syyllisyytemme jo suuri, ja vihan hehku on Israelin päällä."

28:14 Silloin aseväki luopui vangeista ja saaliista päämiesten ja koko seurakunnan edessä.

28:15 Ja nimeltä mainitut miehet nousivat ja ottivat huostaansa vangit ja antoivat saaliista vaatteita kaikille heidän joukossaan, jotka olivat alasti. He antoivat näille vaatteita ja kenkiä, ruokaa ja juomaa, voitelivat heitä ja toimittivat heille, kaikille uupuneille, aasit ja veivät heidät Jerikoon, Palmukaupunkiin, lähelle heidän veljiänsä. Sitten he palasivat Samariaan.

28:16 Siihen aikaan kuningas Aahas lähetti sanansaattajat Assurin kuningasten tykö saadaksensa apua.

28:17 Sillä vielä edomilaisetkin olivat tulleet ja voittaneet Juudan ja ottaneet vankeja.

28:18 Ja filistealaiset olivat tehneet ryöstöretken Alankomaan ja Juudan Etelämaan kaupunkiin ja valloittaneet

Jumala on vihastunut Juudan päälle, ja on heidät antanut teidän käsiinne; mutta te olette kiukussa heitä tappaneet, niin että se taivaasen kuuluu,

28:10 Niin te luulette nyt polkevanne teidän allenne Juudan lapset ja Jerusalemin, teidän palvelioiksenne ja piioiksenne. Eikö teissä vika ole \HERRAA\ teidän Jumalaanne vastaan?

28:11 Niin kuulkaat nyt minua ja viekää ne vangit sinne jälleen, jotka te otitte teidän veljistänne; sillä \Herran\ viha julmistui teidän päällenne.

28:12 Silloin nousivat muutamat Ephraimin lasten ylimmäisistä: Asaria Johanin poika, Berekia Mesillemotin poika, Jehiskia Sallumin poika ja Amasa Hadlain poika, niitä vastaan, jotka sodasta tulivat,

28:13 Ja sanoivat heille: ei teidän pidä niitä vankeja tuoman tänne; sillä ette sillä muuta saada kuin vikaa meidän päällemme \Herran\ edessä, lisätäkseen meidän syntejämme ja rikoksiamme; sillä meidän vikamme on paljo, ja viha julmistuu Israelin päälle.

28:14 Niin sotaväki päästi vangit vallallensa ja asetti saaliin ylimmäisten ja kaiken kansan eteen.

28:15 Ja ne miehet nousivat, jotka nimeltänsä nimitetyt olivat, ja ottivat vangit ja kaikki jotka heidän seassansa alasti olivat, ja vaatettivat siitä saaliista. Ja kuin he heidät olivat vaatettaneet ja kengittäneet, antoivat he heille ruokaa ja juomaa, ja voitelivat heitä, ja veivät kaikki ne aasein päällä jotka heikoimmat olivat, ja saattivat heidät Jerihon Palmukaupunkiin veljeinsä tykö, ja palasivat sitte Samariaan.

28:16 Siihen aikaan lähetti kuningas Ahas Assurin kuningasten tykö, että he olisivat auttaneet häntä;

28:17 Sillä Edomilaiset tulivat vielä, ja löivät Juudan ja veivät heitä vankina pois.

28:18 Ja Philistealaiset hajottivat itsensä ketokaupunkeihin, etelän puolelle Juudaa, ja voittivat Betsemeksen, Ajalonin,

Beet-Semeksen, Aijalonin ja Gederotin, niin myös Sookon ja sen tytärkaupungit, Timran ja sen tytärkaupungit ja Gimson ja sen tytärkaupungit, ja he olivat asettuneet niihin.

28:19 Sillä Herra nöyryytti Juudaa Aahaan, Israelin kuninkaan, tähden, koska tämä oli harjoittanut kurittomuutta Juudassa ja ollut uskon Herraa kohtaan.

28:20 Niin Tillegat-Pilneser, Assurin kuningas, lähti häntä vastaan ja ahdisti häntä eikä tukenut häntä.

28:21 Sillä vaikka Aahas ryösti Herran temppeliä ja kuninkaan ja päämiesten linnoja ja antoi kaiken Assurin kuninkaalle, ei hänellä ollut siitä apua.

28:22 Silloinkin kun häntä ahdistettiin, oli hän, kuningas Aahas, edelleen uskon Herraa kohtaan.

28:23 Sillä hän uhrasi Damaskon jumalille, jotka olivat voittaneet hänet; hän ajatteli: "Koska Aramin kuningasten jumalat ovat auttaneet heitä, uhraan minäkin niille, että ne minuakin auttaisivat." Mutta ne tulivatkin hänelle ja koko Israelille lankeemukseksi.

28:24 Ja Aahas kokosi Jumalan temppelin kalut ja hakkasi Jumalan temppelin kalut kappaleiksi. Hän sulki Herran temppelin ovet ja teetti itselleen alttareita Jerusalemin joka kolkkaan.

28:25 Ja jokaiseen Juudan kaupunkiin hän teetti uhrikukkuloita polttaakseen uhreja muille jumalille; ja niin hän vihoitti Herran, isiensä Jumalan.

28:26 Mitä muuta on kerrottavaa hänestä ja kaikesta hänen vaelluksestaan, sekä aikaisemmasta että myöhemmästä, katso, se on kirjoitettuna Juudan ja Israelin kuningasten aikakirjassa.

28:27 Ja Aahas meni lepoon isiensä tykö, ja hänet haudattiin kaupunkiin, Jerusalemiin; sillä häntä ei viety Israelin kuningasten hautoihin. Ja hänen poikansa Hiskia tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

Gederotin ja Sokon kylinensä, ja Timnan kylinensä ja Gimson kylinensä, ja asuivat siellä.

28:19 Sillä \Herra\ nöyryytti Juudaa Ahaksen Israelin kuninkaan tähden, että hän oli vietellyt Juudan, ja teki väärin \Herraa\ vastaan.

28:20 Ja hänen tykönsä tuli TiglatPilsener Assurin kuningas, joka piiritti hänen, ja ei häntä voittanut.

28:21 Sillä Aahas otti yhden osan \Herran\ huoneesta ja kuninkaan ja ylimmäisten huoneesta, jotka hän antoi Assyirin kuninkaalle, vaan ei se häntä mitään auttanut.

28:22 Silloin teki kuningas Aahas vielä enemmän väärin \Herraa\ vastaan tuskassansa,

28:23 Ja uhrasi Damaskun epäjumalille, jotka olivat lyöneet häntä, ja sanoi: koska Syrian kuningasten jumalat auttivat heitä, sentähden minä uhraan heille, että he myös minua auttaisivat; mutta he olivat hänelle ja kaikelle Israelille lankeemiseksi.

28:24 Ja Aahas kokosi astiat Jumalan huoneesta ja särki Jumalan huoneen astiat, ja sulki \Herran\ huoneen ovet, ja teki itsellensä alttareita joka nurkkaan Jerusalemissa.

28:25 Ja myös kaikissa Juudan kaupungeissa teki hän korkeuksia siellä ja täällä, suitsuttaaksensa vieraille jumalille, ja vihoitti \Herran\ isäinsä Jumalan.

28:26 Mitä enempi hänestä on sanomista, ja kaikista hänen teistänsä, ensimmäisistä ja viimeisistä: katso, se on kirjoitettu Juudan ja Israelin kuningasten kirjassa.

28:27 Ja Aahas nukkui isäinsä kanssa, ja he hautasivat hänen Jerusalemin kaupunkiin; mutta ei he panneet häntä Israelin kuningasten sekaan. Ja hänen poikansa Jehiskia tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

29 LUKU

29:1 Hiskia tuli kuninkaaksi kahdenkymmenen viiden vuoden vanhana, ja hän hallitsi Jerusalemissa kaksikymmentä yhdeksän vuotta. Hänen äitinsä oli nimeltään Abia, Sakarjan tytär.

29:2 Hän teki sitä, mikä on oikein Herran silmissä, aivan niinkuin hänen isänsä Daavid oli tehnyt.

29:3 Ensimmäisenä hallitusvuotensa, sen ensimmäisessä kuussa, hän avasi Herran temppelin ovet ja korjasi ne.

29:4 Sitten hän tuotti papit ja leeviläiset ja kokosi ne idässäpäin olevalle aukealle.

29:5 Ja hän sanoi heille: "Kuulkaa minua, te leeviläiset! Pyhittäytykää nyt ja pyhittäkää Herran, isienne Jumalan, temppeli ja toimittakaa saastaisuus pois pyhäköstä.

29:6 Sillä meidän isämme ovat olleet uskottomia ja tehneet sitä, mikä on pahaa Herran, meidän Jumalamme, silmissä, ja hyljänneet hänet. He käänsivät kasvonsa pois Herran asumuksesta ja käänsivät sille selkänsä.

29:7 He myöskin sulkivat eteisen ovet, sammuttivat lamput, eivät polttaneet suitsuketta eivätkä uhranneet polttouhreja pyhäkössä Israelin Jumalalle.

29:8 Sentähden Herran viha on kohdannut Juudaa ja Jerusalemiä, ja hän on tehnyt heidät kauhuksi, hämmästykseksi ja pilkaksi, niinkuin te omin silmin näette.

29:9 Katso, meidän isämme ovat kaatuneet miekkaan, ja meidän poikamme, tyttäremme ja vaimomme ovat joutuneet vankeuteen tästä syystä.

29:10 Nyt minä aion tehdä liiton Herran, Israelin Jumalan, kanssa, että hänen vihansa hehku kääntyisi meistä pois.

29:11 Älkää siis, lapseni, olko leväperäisiä, sillä teidät Herra on valinnut seisomaan hänen edessänsä ja palvelemaan häntä, olemaan hänen palvelijansa ja suitsuttamaan hänelle."

29 LUKU

29:1 Jehiskia oli viiden ajastaikainen kolmattakymmentä tullessansa kuninkaaksi, ja hallitsi yhdeksänkolmattakymmentä ajastaikaa Jerusalemissa. Ja hänen äitinsä nimi oli Abia Sakarian tytär.

29:2 Ja hän teki, mitä \Herralle\ oli otollinen, kaiketi niinkuin hänen isänsä David.

29:3 Hän avasi \Herran\ huoneen ovet ensimmäisenä valtakuntansa kuukautena ensimmäisenä vuonna, ja vahvisti ne.

29:4 Ja saatti papit ja Leviläiset sinne, ja kokosi heidät itäiselle kadulle,

29:5 Ja sanoi heille: kuulkaat minua Leviläiset: pyhittäkää nyt teitä, ja pyhittäkää \Herran\ teidän isäinne Jumalan huone, ja kantakaat saastaisuus ulos pyhästä!

29:6 Sillä meidän isämme ovat menetelleet väärin, ja tehneet pahaa \Herran\ Jumalamme edessä, ja hyljänneet hänen; sillä he ovat kasvonsa kääntäneet pois \Herran\ majasta, ja kääntäneet selkänsä sen puoleen;

29:7 Ovat myös sulkeneet esihuoneen ovet, ja sammuttaneet lamput, ja ei suitsuttaneet suitsutusta, eikä uhranneet polttouhria Israelin Jumalalle pyhässä.

29:8 Siitä on \Herran\ viha Juudan ja Jerusalemin päälle tullut, ja on antanut heidän hämmästykseksi ja hävitykseksi, ja viheltämiseksi, niinkuin te näette silmillänne.

29:9 Sillä katso, sentähden ovat meidän isämme langenneet miekan kautta, meidän poikamme, tyttäremme ja emäntämme ovat viedyt pois.

29:10 Nyt olen minä aikonut tehdä \Herran\ Israelin Jumalan kanssa liiton, että hän vihansa hirmuisuuden kääntäisi meidän päältämme pois.

29:11 Nyt minun poikani, älkää siekailko; sillä \Herra\ on teidät valinnut seisomaan edessänsä palveluksessa, ja olemaan hänen palveliansa, ja suitsuttamaan.

29:12 Silloin nousivat leeviläiset: Mahat, Amasain poika, ja Jooel, Asarjan poika, Kehatin jälkeläisistä; Merarin jälkeläisistä Kiis, Abdin poika, ja Asarja, Jehallelelin poika; geersonilaisista Jooah, Simman poika, ja Eeden, Jooahin poika;

29:13 Elisafanin jälkeläisistä Simri ja Jegiel; Aasafin jälkeläisistä Sakarja ja Mattanja;

29:14 Heemanin jälkeläisistä Jehiel ja Siimej; ja Jedutunin jälkeläisistä Semaja ja Ussiel.

29:15 Nämä kokosivat veljensä, pyhittäytyivät ja menivät, niinkuin kuningas oli Herran sanan mukaan käsenyt, puhdistamaan Herran temppeliä.

29:16 Mutta papit menivät sisälle Herran temppeliin puhdistamaan sitä, ja kaiken saastaisuuden, minkä löysivät Herran temppelistä, he veivät Herran temppelin esipihalle; sieltä leeviläiset ottivat sen ja veivät sen ulos Kidronin laaksoon.

29:17 He alkoivat pyhittämisen ensimmäisen kuun ensimmäisenä päivänä, ja kuukauden kahdeksantena päivänä he olivat ehtineet Herran eteiseen, ja he pyhittivät Herran temppeliä kahdeksan päivää; ensimmäisen kuun kuudentenatoista päivänä he lopettivat työnsä.

29:18 Silloin he menivät sisälle kuningas Hiskian tykö ja sanoivat: "Me olemme puhdistaneet koko Herran temppelin, polttouhrialttarin ja kaikki sen kalut ja näkyleipäpöydän ja kaikki sen kalut.

29:19 Kaikki kalut, jotka kuningas Aahas hallitusaikansa uskottomuudessaan saastutti, me olemme panneet kuntoon ja pyhittäneet, ja katso, ne ovat Herran alttarin edessä."

29:20 Kuningas Hiskia kokosi varhain aamulla kaupungin päämiehet ja meni Herran temppeliin.

29:21 Ja he toivat seitsemän härkää, seitsemän oinasta ja seitsemän karitsaa sekä seitsemän kaurista syntiuhriksi valtakunnan puolesta, pyhäkön puolesta ja Juudan puolesta. Ja hän käski pappi

29:12 Niin nousivat Leviläiset: Mahat Amasain poika, ja Joel Asarian poika Kahatilaisten lapsista; ja Merarin lapsista: Kis Abdin poika, ja Atsaria Jahallelelin poika; ja Gersonilaisista: Joa Simman poika, ja Eden Joan poika;

29:13 Ja Elitsaphanin lapsista: Simri ja Jejel; Asaphin lapsista: Zakaria ja Mattania;

29:14 Hemanin lapsista: Jehiel ja Simej; Jedutunin lapsista: Semaja ja Ussiel.

29:15 Ja he kokosivat veljensä ja pyhittivät itsensä, ja menivät kuninkaan käskystä \Herran\ sanan jälkeen puhdistamaan \Herran\ huonetta.

29:16 Ja papit menivät sisälle \Herran\ huoneeseen puhdistamaan sitä, ja kantoivat ulos kaiken saastaisuuden, jonka löysivät \Herran\ templistä, \Herran\ huoneen kartanolle. Ja Leviläiset ottivat sen ja kantoivat Kidronin ojaan.

29:17 Ensimmäisenä päivänä ensimmäisestä kuusta rupesivat he pyhittämään itseänsä, ja kahdeksantena päivänä siitä kuusta menivät he \Herran\ esihuoneeseen ja pyhittivät \Herran\ huonetta kahdeksan päivää, ja päättivät sen kuudentena toistakymmentä ensimmäisellä kuulla.

29:18 Ja he menivät sisälle kuningas Jehiskian tykö ja sanoivat: me olemme puhdistaneet kaiken \Herran\ huoneen ja polttouhrin alttarin, ja kaikki sen astiat, ja näkyleipäin pöydän ja kaikki sen astiat; 29:19 Kaikki myös ne astiat, jotka kuningas Aahas oli hyljännyt kuninkaana olessansa, koska hän väärin teki, ne olemme me valmistaneet ja pyhittäneet: ja katso, ne ovat \Herran\ alttarin edessä.

29:20 Niin kuningas Jehiskia nousi varhain aamulla ja kokosi kaupungin ylimmäiset, ja meni \Herran\ huoneeseen.

29:21 Ja toivat seitsemän mullia, ja seitsemän oinasta, ja seitsemän karitsaa, ja seitsemän kaurista syntiuhriksi, valtakunnan edestä, pyhän edestä, ja Juudan edestä. Ja hän sanoi papeille Aaronin lapsille, että he

Aaronin poikien, pappien, uhrata ne Herran alttarilla.

29:22 Sitten he teurastivat raavaat, ja papit ottivat veren ja vihmoivat sen alttarille; ja he teurastivat oinaat ja vihmoivat veren alttarille; sitten he teurastivat karitsat ja vihmoivat veren alttarille.

29:23 Senjälkeen he toivat syntiuhrikauriit kuninkaan ja seurakunnan eteen, ja nämä laskivat kätensä niiden päälle.

29:24 Ja papit teurastivat ne ja uhrasivat niiden veren syntiuhrina alttarilla, toimittaen koko Israelille sovituksen; sillä kuningas oli käskenyt uhrata polttouhrin ja syntiuhrin koko Israelin puolesta.

29:25 Ja hän asetti leviläiset Herran temppeliin, kymbaalit, harput ja kanteleet käsissä, niinkuin Daavid ja kuninkaan näkijä Gaad ja profeetta Naatan olivat käskeneet; sillä käsky oli Herran antama hänen profeettainsa kautta.

29:26 Niin leviläiset seisoivat siinä, Daavidin soittimet käsissä, ja papit, torvet käsissä.

29:27 Ja Hiskia käski uhrata alttarilla polttouhrin; ja kun uhraaminen alkoi, alkoi myöskin Herran veisu ja torvien soitto Daavidin, Israelin kuninkaan, soittimien johtaessa.

29:28 Koko seurakunta kumartaen rukoili, veisu kaikui, ja torvet soivat - kaikkea tätä kesti, kunnes polttouhri oli uhrattu.

29:29 Kun uhraaminen oli päättynyt, polvistuivat kuningas ja kaikki, jotka olivat hänen kanssaan saapuvilla, kumartaen rukoilemaan.

29:30 Ja kuningas Hiskia ja päämiehet käskivät leviläisten ylistää Herraa Daavidin ja näkijä Aasafin sanoilla; ja nämä ylistivät häntä iloiten, polvistuivat ja kumartaen rukoilivat.

29:31 Sitten Hiskia lausui ja sanoi: "Nyt te olette tuoneet täysin käsin lahjoja Herralle; astukaa esille ja tuokaa teurasuhreja ja

uhraisivat ne \Herran\ alttarilla.

29:22 Niin he teurastivat härjät, ja papit ottivat veren ja priiskottivat alttarille; ja he teurastivat oinaat ja priiskottivat veren alttarille, ja teurastivat myös karitsat ja priiskottivat veren alttarille;

29:23 Ja toivat kauriit syntiuhriksi kuninkaan ja seurakunnan eteen, ja panivat kätensä niiden päälle.

29:24 Ja papit teurastivat ne ja priiskottivat veren alttarille, sovittamaan kaikkea Israelia; sillä kuningas oli heidän käskenyt uhrata polttouhrin ja syntiuhrin kaiken Israelin edestä.

29:25 Ja hän asetti Leviläiset \Herran\ huoneesen symbaleilla, psaltareilla ja harpuilla, niinkuin David käskenyt oli ja Gad kuninkaan näkiä, ja Natan propheta; sillä se oli \Herran\ käsky hänen prophetainsa kautta.

29:26 Ja Leviläiset seisoivat Davidin harppuin kanssa ja papit basunain kanssa.

29:27 Ja Jehiskia käski heidän uhrata polttouhria alttarilla. Ja ruvetessa uhraamaan polttouhria, ruvettiin myös veisaamaan \Herralle\ basunilla ja moninaisilla Davidin Israelin kuninkaan kanteleilla.

29:28 Ja koko seurakunta kumarsi. Ja veisaajain veisuu ja basunan soittajain ääni kuului, siihenasti että kaikki polttouhri täytettiin.

29:29 Koska polttouhri uhrattu oli, notkisti kuningas ja kaikki ne, jotka hänen kanssansa olivat, polviansa ja kumarsivat.

29:30 Ja kuningas Jehiskia ja kaikki ylimmäiset käskivät Leviläisten kiittää \Herraa\ Davidin ja näkiän Asaphin sanoilla. Ja kiittivät häntä suurella ilolla, ja kallistivat päätänsä ja kumarsivat.

29:31 Niin Jehiskia vastaten sanoi: nyt te olette täyttäneet kätenne \Herralle\, käykää ja kantakaat uhria ja kiitosuhria

kiitosuhreja Herran temppeliin." Silloin seurakunta toi teurasuhreja ja kiitosuhreja, ja jokainen, jonka sydän häntä siihen vaati, myöskin polttouhreja.

29:32 Ja seurakunnan tuomien polttouhrien lukumäärä oli seitsemänkymmentä raavasta, sata oinasta ja kaksisataa karitsaa, nämä kaikki polttouhriksi Herralle.

29:33 Ja pyhiä lahjoja oli kuusisataa raavasta ja kolmetuhatta lammasta.

29:34 Mutta pappeja oli niin vähän, etteivät he voineet nylkeä kaikkia polttouhriteuraita; sentähden heidän veljensä leeviläiset auttoivat heitä, kunnes tämä työ oli suoritettu ja kunnes papit olivat pyhittäytyneet, sillä leeviläiset pyrkivät vilpittömämmin kuin papit pyhittäytymään.

29:35 Myöskin polttouhreja oli paljon ynnä yhteysuhrirasvoja ja polttouhriin kuuluvia juomauhreja.

29:36 Näin järjestettiin palvelus Herran temppelissä. Ja Hiskia ja kaikki kansa iloitsivat siitä, mitä Jumala oli kansalle valmistanut, sillä se oli tapahtunut äkisti.

30 LUKU

30:1 Hiskia lähetti sanansaattajat kaikkeen Israeliin ja Juudaan ja kirjoitti myös kirjeet Efraimiin ja Manasseen, että he tulisivat Herran temppeliin Jerusalemiin viettämään pääsiäistä Herran, Israelin Jumalan, kunniaksi.

30:2 Ja kuningas, hänen päämiehensä ja kaikki Jerusalemin seurakunta päättivät viettää pääsiäistä toisessa kuussa,

30:3 sillä he eivät voineet viettää sitä silloin heti, koska pappeja ei ollut pyhittäytynyt riittävää määrää eikä kansa ollut kokoontunut Jerusalemiin.

30:4 Tämä kelpasi kuninkaalle ja kaikelle seurakunnalle,

30:5 ja niin he päättivät kuuluttaa koko Israelissa Beersebasta Daaniin saakka, että oli tultava Jerusalemiin viettämään

\Herran\ huoneesen. Ja seurakunta vei uhria ja kiitosuhria, ja jokainen hyvántahtoinen sydäimestä polttouhria.

29:32 Ja polttouhrin luku, jonka seurakunta vei, oli seitsemänkymmentä härkää, sata oinasta ja kaksisataa karitsaa; ja nämä kaikki veivät he polttouhriksi \Herralle\.

29:33 Ja he pyhittivät kuusisataa härkää ja kolmetuhatta lammasta.

29:34 Vaan pappeja oli vähimmäksi, niin ettei he voineet ottaa pois vuotia kaikilta polttouhreilta, sentähden auttivat heitä heidän veljensä Leviläiset, siihenasti että työ täytettiin ja niin kauvan kuin papit pyhittivät itsiänsä; sillä Leviläiset olivat vireämmät pyhittämässä itsiänsä kuin papit.

29:35 Ja polttouhria oli paljo kiitosuhrin lihavuuden kanssa, ja juomauhria polttouhriksi. Näin virka valmistettiin \Herran\ huoneessa.

29:36 Ja Jehiskia riemuitsi ja kaikki kansa siitä, mitä Jumala oli kansalle valmistanut; sillä se tapahtui sangen kiiruusti.

30 LUKU

30:1 Ja Jehiskia lähetti kaiken Israelin ja Juudan tykö, ja kirjoitti kirjat Ephraimille ja Manasselle, että heidän piti tuleman \Herran\ huoneesen Jerusalemiin, pitämään \Herralle\ Israelin Jumalalle pääsiäistä.

30:2 Ja kuningas piti neuvoa ylimmäistensä kanssa ja koko seurakunnan kanssa Jerusalemissa, pääsiäisen pitämisestä toisena kuukautena.

30:3 Sillä ei he taitaneet sitä pitää siihen aikaan, sillä papit ei olleet vielä täydellisesti pyhittäneet itseänsä, eikä kansa ollut tullut kokoon Jerusalemiin.

30:4 Ja tämä kelpasi kuninkaalle ja koko seurakunnalle.

30:5 Ja he toimittivat niin, että se kuulutettiin kaikessa Israelissa Beersebasta Daniin asti, tulemaan ja pitämään

pääsiäistä Herran, Israelin Jumalan, kunniaksi. Sillä sitä ei oltu vietetty joukolla, niinkuin kirjoitettu oli.

30:6 Juoksijat kulkivat, mukanaan kuninkaan ja hänen päämiestensä kirjeet, halki koko Israelin ja Juudan ja julistivat kuninkaan käskystä: "Te israelilaiset, palatkaa Herran, Aabrahamin, lisäksi ja Israelin Jumalan, tykö, että hän palajaisi niiden tykö, jotka teistä ovat säilyneet ja pelastuneet Assurin kuningasten käsistä.

30:7 Älkää olko niinkuin teidän isänne ja veljenne, jotka olivat uskottomat Herralle, isiensä Jumalalle, niin että hän antoi teidät häviön omiksi, niinkuin te itse näette.

30:8 Älkää siis olko niskureita niinkuin teidän isänne; ojentakaa kätenne Herralle ja tulkaa hänen pyhäkköönsä, jonka hän on pyhittänyt ikuisiksi ajoiksi, ja palvelkaa Herraa, teidän Jumalanne, että hänen vihansa hehku kääntyisi teistä pois.

30:9 Sillä jos te palajatte Herran tykö, saavat teidän veljenne ja poikanne osakseen laupeuden voittajiltaan ja voivat palata takaisin tähän maahan. Sillä Herra, teidän Jumalanne, on armollinen ja laupias, eikä hän käännä kasvojansa pois teistä, jos te palajatte hänen tykönsä."

30:10 Ja juoksijat kulkivat kaupungista kaupunkiin Efraimin ja Manassen maassa ja aina Sebuloniin saakka. Mutta heille naurettiin ja heitä pilkattiin.

30:11 Kuitenkin Asserista, Manassesta ja Sebulonista muutamat nöyryivät ja tulivat Jerusalemiin.

30:12 Myöskin Juudassa vaikutti Jumalan käsi, ja hän antoi heille yksimielisen sydämen tekemään, mitä kuningas ja päämiehet olivat Herran sanan mukaan käskeneet.

30:13 Niin kokoontui paljon kansaa Jerusalemiin viettämään happamattoman leivän juhlaa toisessa kuussa. Se oli hyvin suuri kokous.

\Herralles\ Israelin Jumalalle pääsiäistä Jerusalemissa; sillä ei se pidetty suureen aikaan, niinkuin kirjoitettu on.

30:6 Ja sanansaattajat menivät kirjain kanssa, kuninkaan ja hänen päämiestensä kädestä, kaiken Israelin ja Juudan lävitse kuninkaan käskystä, ja sanoivat: te Israelin lapset, kääntäkää teitä \Herran\ Aabrahamin, Isaakin ja Israelin Jumalan tykö, niin hän kääntää itsensä päässeiden tykö, jotka vielä ovat jääneet Assyrian kuninkaan kädestä.

30:7 Ja älkää olko niinkuin isänne ja niinkuin veljenne, jotka väärin tekivät \Herraa\ isänsä Jumalaa vastaan; ja hän antoi heidät hävitykseksi, niinkuin te itse näette.

30:8 Niin älkää nyt olko uppiniskaiset, niinkuin teidän isänne, mutta antakaat kättä \Herralles\ ja tulkaa hänen pyhänsä, jonka hän on pyhittänyt ijankaikkisesti, ja palvelkaa \Herraa\ Jumalanne, niin hänen vihansa julmuus kääntyy teistä pois.

30:9 Sillä jos te käännytte \Herran\ tykö, niin veljenne ja lapsenne saavat armon niiden edessä, jotka heitä vankina pitävät, että he tulevat tähän maahan jälleen; sillä \Herra\ teidän Jumalanne on armollinen ja laupias, ja ei käännä kasvojansa pois teistä, jos te käännytte hänen tykönsä.

30:10 Ja sanansaattajat menivät yhdestä kaupungista niin toiseen Ephraimin ja Manassen maalla Sebuloniin asti; mutta ne nauroivat ja pilkkasivat heitä.

30:11 Kuitenkin muutamat Asserista, Manassesta ja Sebulonista nöyryyttivät itsensä ja tulivat Jerusalemiin.

30:12 Ja Jumalan käsi tuli myös Juudaan, että hän antoi heille yksimielisen sydämen, tekemään kuninkaan ja ylimmäisten käskyä, \Herran\ sanan jälkeen.

30:13 Ja paljon kansaa tuli Jerusalemiin kokoon, pitämään happamattoman leivän juhlapäivää, toisena kuukautena, sangen suuri kokous.

30:14 Ja he nousivat ja poistivat alttarit Jerusalemissa. Myös kaikki suitsutusalttarit he poistivat ja heittivät Kidronin laaksoon.

30:15 Sitten he teurastivat pääsiäislampaan toisen kuun neljäntenätoista päivänä. Ja papit ja leeviläiset häpesivät ja pyhittäytyivät ja toivat polttouhreja Herran temppeliin.

30:16 Ja he asettuivat paikoilleen, niinkuin heidän velvollisuutensa oli Jumalan miehen Mooseksen lain mukaan. Papit vihmoivat veren, otettuaan sen leeviläisten käsistä.

30:17 Sillä seurakunnassa oli monta, jotka eivät olleet pyhittäytyneet; niin leeviläiset huolehtivat pääsiäislammasten teurastamisesta kaikille, jotka eivät olleet puhtaita, ja niiden pyhittämisestä Herralle.

30:18 Sillä suurin osa kansasta, monet Efraimista ja Manassesta, Isaskarista ja Sebulonista, eivät olleet puhdistautuneet, vaan söivät pääsiäislampaan toisin, kuin kirjoitettu oli. Hiskia oli näet rukoillut heidän puolestaan sanoen: "Herra, joka on hyvä, antakoon anteeksi

30:19 jokaiselle, joka on kiinnittänyt sydämensä Jumalan, Herran, isiensä Jumalan, etsimiseen, vaikka onkin pyhäköpuhtautta vailla."

30:20 Ja Herra kuuli Hiskiaa ja säästi kansaa.

30:21 Niin israeliläiset, jotka olivat Jerusalemissa, viettivät seitsemän päivää happamattoman leivän juhlaa iloiten suuresti. Ja leeviläiset ja papit ylistivät joka päivä Herraa voimakkailla soittimilla, Herran kunniaksi.

30:22 Ja Hiskia puhutteli ystävällisesti kaikkia leeviläisiä, jotka taitavasti suorittivat tehtävänsä Herran kunniaksi. Ja he söivät seitsemän päivää juhlahreja ja uhrasivat yhteysuhreja ja ylistivät Herraa, isiensä Jumalaa.

30:23 Ja koko seurakunta päätti viettää juhlaa vielä toiset seitsemän päivää; ja niin vietettiin ilojuhlaa vielä seitsemän päivää.

30:24 Sillä Hiskia, Juudan kuningas, oli

30:14 Ja he nousivat ja kukistivat alttarit, jotka olivat Jerusalemissa, ja ottivat kaikki suitsutukset pois ja heittivät Kidronin ojaan,

30:15 Ja teurastivat pääsiäisen neljäntenä päivänä toisena kuukautena. Ja papit ja Leviläiset häpesivät, ja pyhittivät itsensä, ja kantoivat polttouhria \Herran\ huoneeseen,

30:16 Ja seisoivat järjestyksessään niinkuin pitikin, Mooseksen Jumalan miehen lain jälkeen. Ja papit priiskottivat Leviläisten kädestä.

30:17 Sillä monta oli seurakunnassa, jotka ei olleet pyhittäneet itsiänsä; sentähden teurastivat Leviläiset pääsiäisen kaikkein niiden edestä, jotka ei olleet puhtaat, pyhittäöksensä heitä \Herralle\.

30:18 Sillä paljon kansaa oli, suuri joukko Ephraimista, Manassesta, Isaskarista ja Sebulonista, jotka ei itsiänsä puhdistaneet, vaan söivät pääsiäislampaan, ei niinkuin kirjoitettu on. Mutta Jehiskia rukoili heidän edestänsä ja sanoi: \Herra\, joka on hyvä, hän olkoon armollinen heille.

30:19 Kaikille, jotka sydämensä asettivat etsimään \Herraa\ isänsä Jumalaa, vaikka ei he ole pyhän puhtauden jälkeen.

30:20 Ja \Herra\ kuuli Jehiskian rukouksen ja paransi kansan.

30:21 Niin Israelin lapset, jotka olivat Jerusalemissa, pitivät happamattoman leivän juhlaa seitsemän päivää suurella ilolla. Ja papit ja Leviläiset kiittivät \Herraa\ joka päivä \Herran\ väkevilla kanteleilla.

30:22 Ja Jehiskia puhui ystävällisesti kaikkein Leviläisten kanssa, joilla oli hyvä ymmärrys \Herrasta\; ja söivät juhlaa koko seitsemän päivää, ja uhrasivat kiitosuhria, ja kiittivät \Herraa\ isänsä Jumalaa.

30:23 Ja koko seurakunta mielistyi pitämään vielä toiset seitsemän päivää, ja he pitivät myös ne seitsemän päivää ilolla.

30:24 Sillä Jehiskia Juudan kuningas antoi

antanut seurakunnalle anniksi tuhat härkää ja seitsemän tuhatta lammasta, ja päämiehet olivat antaneet seurakunnalle anniksi tuhat härkää ja kymmenen tuhatta lammasta. Ja paljon pappeja pyhittäytyi.

30:25 Niin koko Juudan seurakunta iloitsi ja samoin papit ja leeviläiset ja koko Israelista tullut seurakunta, niin myös muukalaiset, jotka olivat tulleet Israelin maasta tai asuivat Juudassa.

30:26 Ja Jerusalemissa oli ilo suuri, sillä Israelin kuninkaan Salomon, Daavidin pojan, ajoista asti ei sellaista ollut tapahtunut Jerusalemissa.

30:27 Ja leeviläiset papit nousivat ja siunasivat kansan; ja heidän äänensä tuli kuulluksi, ja heidän rukouksensa tuli Herran pyhään asumukseen, taivaaseen.

31 LUKU

31:1 Kun kaikki tämä oli päättynyt, lähtivät kaikki saapuvilla olevat israelilaiset Juudan kaupunkeihin ja murskasivat patsaat, hakkasivat maahan asera-karsikot ja kukistivat uhrikukkulat ja alttarit perinpohjin koko Juudassa, Benjaminissa, Efraimissa ja Manassessa. Sitten kaikki israelilaiset palasivat kukin perintömaallensa, kaupunkeihinsa.

31:2 Ja Hiskia asetti pappien ja leeviläisten osastot, heidän osastojensa mukaan, kunkin hänen papillisen tai leeviläisen palvelustehtävänsä mukaan, polttouhreja ja yhteysuhreja toimitettaessa palvelemaan, kiittämään ja ylistämään Herran leirin porteissa.

31:3 Minkä kuningas antoi omaisuudestaan, se käytettiin polttouhreiksi, aamu- ja ehtoopolttouhreiksi sekä sapatteina, uudenkuun päivinä ja juhlina uhrattaviksi polttouhreiksi, niinkuin on kirjoitettuna Herran laissa.

31:4 Ja hän käski kansan, Jerusalemin asukasten, antaa papeille ja leeviläisille heidän osuutensa, että nämä pitäisivät kiinni Herran laista.

ylennykseksi kansalle tuhannen mullia ja seitsemäntuhatta lammasta. Ja ylimmäiset antoivat ylennykseksi kansalle tuhannen mullia ja kymmenentuhatta lammasta; ja monta pappia pyhitti itsensä.

30:25 Ja koko Juudan seurakunta iloitsi ja papit ja Leviläiset, ja koko seurakunta, joka oli tullut Israelista, niin myös muukalaiset, jotka olivat tulleet Israelin maalta, ja ne kuin asuivat Juudassa.

30:26 Ja silloin oli suuri ilo Jerusalemissa, että Salomon Davidin pojan Israelin kuninkaan ajasta ei ole senkaltaista ollut Jerusalemissa.

30:27 Ja papit ja Leviläiset nousivat ja siunasivat kansaa, ja heidän äänensä kuultiin, ja heidän rukouksensa tuli hänen pyhään asumiseensa taivaasen.

31 LUKU

31:1 Kun nämä kaikki päätetyt olivat, läksivät kaikki Israelilaiset ulos, jotka Juudan kaupungeissa olivat, ja rikkoivat patsaat, ja hakkasivat maahan metsistöt, ja kukistivat korkeudet ja alttarit koko Juudasta, Benjaminista, Ephraimista ja Manassesta, siihenasti että ne peräti hävittivät. Ja Israelin lapset palasivat jokainen omainsa tykö kaupunkeihinsa.

31:2 Mutta Jehiskia asetti papit ja Leviläiset järjestykseensä, kunkin virkansa jälkeen, sekä papit että Leviläiset, polttouhrilla ja kiitosuhrilla, palvelemaan, kiittämään ja kunnioittamaan \Herran\ leirien porteissa.

31:3 Ja kuningas antoi osan tavarastansa huomeneltain ja ehtoon polttouhriksi, ja sabbatin, uuden kuun ja juhlapäivän polttouhriksi, niinkuin kirjoitettu on \Herran\ laissa.

31:4 Ja hän sanoi kansalle, joka asui Jerusalemissa, että heidän piti antaman osan papeille ja Leviläisille, että he olisivat vireämmät \Herran\ laissa.

31:5 Kun tämä sana levisi, antoivat israelilaiset runsaat uutiset jyvistä, viinistä, öljystä ja hunajasta ja kaikesta pellon sadosta; he toivat runsaat kymmenykset kaikesta.

31:6 Ja ne israelilaiset ja Juudan miehet, jotka asuivat Juudan kaupungeissa, toivat hekin kymmenykset raavaista ja pikkukarjasta sekä kymmenykset Herralle, Jumalallensa, pyhitetyistä pyhistä lahjoista, ja panivat ne eri kasoihin.

31:7 Kolmannessa kuussa he alkoivat panna kasoihin, ja seitsemännessä kuussa he sen lopettivat.

31:8 Kun Hiskia ja päämiehet tulivat ja näkivät kasat, kiittivät he Herraa ja hänen kansaansa Israelia.

31:9 Ja kun Hiskia kysyi papeilta ja leeviläisiltä näistä kasoista,

31:10 vastasi hänelle ylimmäinen pappi Asarja, joka oli Saadokin sukua, ja sanoi: "Siitä alkaen, kun ruvettiin tuomaan antia Herran temppeliin, me olemme syöneet ja tulleet ravituiksi, ja kuitenkin on jäänyt paljon tähteeksi; sillä Herra on siunannut kansaansa, ja niin on tämä paljous jäänyt tähteeksi."

31:11 Niin Hiskia käski laittaa kammioita Herran temppeliin. Ja kun ne oli laitettu,

31:12 tuotiin niihin tunnollisesti anti, kymmenys ja pyhät lahjat. Ja niiden esimiehenä oli leeviläinen Koonanja, ja hänen veljensä Siimei oli häntä lähinnä.

31:13 Ja Jehiel, Asasja, Nahat, Asael, Jerimot, Joosabat, Eliel, Jismakja, Mahat ja Benaja olivat Koonanjan ja hänen veljensä Siimein käskyläisinä kuningas Hiskian ja Asarjan, Jumalan temppelin esimiehen, määräyksestä.

31:14 Ja leeviläinen Koore, Jimnan poika, joka oli ovenvartijana idän puolella, hoiti Jumalalle annetut vapaaehtoiset lahjat ja Herralle tulevan annin ja korkeasti-pyhäin lahjain suorituksen.

31:5 Ja kuin se sanottu oli, antoivat Israelin lapset paljon uutista jyvistä, viinasta, öljystä, hunajasta ja kaikkinaisesta pellon kasvusta, ja kymmenykset kaikista runsaasti.

31:6 Ja Israelin ja Juudan lapset, jotka Juudan kaupungeissa asuivat, toivat myöskin kymmenykset karjasta ja lampaista ja pyhitetystä, jonka he \Herralle\ Jumalallensa pyhittäneet olivat, ja asettivat eri läjiin.

31:7 Kolmantena kuukautena rupesivat he panemaan läjiin, ja seitsemäntenä kuukautena päättivät.

31:8 Ja kuin Jehiskia tuli ylimmäisten kanssa ja näki läjät, kiittivät he \Herraa\ ja hänen kansaansa Israelia.

31:9 Ja Jehiskia kysyi papeilta ja Leviläisiltä läjistä.

31:10 Ja Asaria, ylimmäinen pappi Zadokin huoneesta, puhui hänelle, sanoen: siitä ajasta, kuin he rupesivat ylennystä tuomaan \Herran\ huoneeseen, olemme me syöneet ja tulleet ravituiksi, ja tässä on vielä paljo tähteinä; sillä \Herra\ on siunannut kansaansa, sentähden on tämä paljous jäänyt.

31:11 Niin kuningas käski valmistaa kammiot \Herran\ huoneeseen; ja he valmistivat,

31:12 Ja panivat niihin ylennyksen ja kymmenykset, ja sen mikä pyhitetty oli, uskollisesti. Ja Kanania Leviläinen oli asetettu päämieheksi sen päälle ja Simei hänen veljensä toiseksi;

31:13 Ja Jehiel, Asasia, Nabat, Asahel, Jerimot, Josabad, Eliel, Jismakia, Mahat ja Benaja, asetetut Kananiaalta, ja hänen veljeltänsä Simeiltä, kuningas Jehiskian käskyn jälkeen, ja Asariaalta Jumalan huoneen päämieheltä;

31:14 Ja Kore Jimnan poika Leviläinen, ovenvartia idän puolella, oli Jumalan vapaaehtoisten lahjain päällä jakamassa niitä, mitkä \Herralle\ annetut olivat ylennykseksi, ja kaikkein pyhimmän päällä.

31:15 Ja hänen johdossaan olivat Eedem, Minjamin, Jeesua, Semaja, Amarja ja Sekanja, joiden oli pappiskaupungeissa tunnollisesti suoritettava osuudet veljillensä, niin pienille kuin suurille, osastoittain,

31:16 paitsi sukuluetteloihin merkityille miehenpuolille, kolmivuotiaille ja sitä vanhemmille, kaikille, jotka menivät Herran temppeliin tekemään palvelusta, kunakin päivänä sen päivän palveluksen, hoitamaan tehtäviään, osastoittain.

31:17 Papit merkittiin sukuluetteloihin perhekunnittain ja leeviläisistä kaksikymmenvuotiaat ja sitä vanhemmat, palvelustehtäviensä mukaan, osastoittain,

31:18 nimittäin niin, että sukuluetteloihin merkittiin kaikki heidän pienet lapsensa, vaimonsa, poikansa ja tyttärensä, koko heidän joukkonsa, sillä he hoitivat sitä, mikä pyhää oli, tunnollisesti.

31:19 Aaronin pojilla, papeilla, jotka asuivat kaupunkiansa laidunmailla, oli joka kaupungissa nimeltä mainitut miehet, joiden oli suoritettava osuudet kaikille miehenpuolille pappien joukossa ja kaikille sukuluetteloihin merkityille leeviläisille.

31:20 Näin Hiskia teki koko Juudassa; hän teki sitä, mikä oli hyvää, oikeata ja totta Herran, hänen Jumalansa, edessä.

31:21 Ja kaiken, mihin hän ryhtyi etsiessään Jumalaansa, koskipa se palvelusta Jumalan temppelissä tai lakia ja käskyjä, sen hän teki kaikesta sydämestänsä, ja hän menestyi.

32 LUKU

32:1 Näiden tapausten ja Hiskian vakaan vaelluksen jälkeen tuli Sanherib, Assurin kuningas, ja hyökkäsi Juudaan, piiritti sen varustettuja kaupunkeja ja aikoi valloittaa ne itsellensä.

32:2 Kun Hiskia näki Sanheribin tulevan ja olevan aikeessa sotia Jerusalemiä vastaan,

31:15 Ja hänen kätensä alla olivat Eden, Miniamin, Jesua, Semaja, Amaria ja Sakania, pappein kaupungeissa: että heidän piti uskollisesti antaman osan veljillensä heidän järjestyksensä jälkeen, pienimmälle niinkuin suurimmallekin;

31:16 Niin myös niille, jotka luettiin miehenpuolesta, kolmesta ajastajastansa ja sen ylitse, kaikkein niiden seassa, jotka \Herran\ huoneesen menivät, kukin päivänänsä heidän virkansa, vartionsa ja järjestyksensä jälkeen;

31:17 Niin myös niille, jotka olivat pappein luvussa heidän isänsä huoneissa, ja Leviläiset kahdestakymmenestä ajastajastansa ja sen ylitse, heidän vartioissansa, heidän järjestyksensä jälkeen;

31:18 Sitte niille, jotka luetut olivat lastensa, vaimoina, poikainsa ja tyttärensä seassa, koko seurakunnan seassa; sillä he pyhittivät uskollisesti sen pyhitetyn;

31:19 Niin myös papeille Aaronin pojille esikaupunkein kedolla heidän kaupungeissansa, kussakin kaupungissa miehet nimiltänsä nimitetyt, että heidän piti osan antaman kaikille miehenpuolille pappein seassa ja kaikille niille, jotka Leviläisten sekaan luetut olivat.

31:20 Näin teki Jehiskia kaikessa Juudassa; ja hän teki mikä hyvä, oikia ja totuus oli \Herran\ hänen Jumalansa edessä.

31:21 Ja kaikissa teoissansa, jotka hän alkoi Jumalan huoneen palveluksessa, lain ja käskyn jälkeen, etsiäksensä Jumalaansa: sen teki hän kaikesta sydämestänsä, sentähden hän myös menestyi.

32 LUKU

32:1 Näiden tekoin ja tämän totuuden jälkeen tuli Sanherib Assurin kuningas ja meni Juudaan, ja sioitti itsensä vahvain kaupunkein eteen, ja ajatteli ne itsellensä voitaaksensa.

32:2 Kuin Jehiskia näki Sanheribin tulevan, ja että hänen kasvonsa olivat käännettyt

32:3 neuvotteli hän päämiestensä ja urhojensa kanssa tukkiaksensa vesilähteet, jotka olivat kaupungin ulkopuolella; ja he kannattivat häntä siinä.

32:4 Niin kokoontui paljon kansaa, ja he tukkivat kaikki lähteet ja puron, joka juoksee sen seudun läpi; sillä he sanoivat: "Miksi Assurin kuninkaat tultuansa löytäisivät vettä viljalti?"

32:5 Ja hän rohkaisi mielensä, rakensi koko revityn osan muuria ja korotti torneja ja teki sen ulkopuolelle toisen muurin, varusti Millon Daavidin kaupungissa ja teetti paljon heittoaseita ja kilpiä.

32:6 Ja hän asetti sotapäälliköitä kansalle ja kokosi heidät luoksensa aukealle kaupungin portin eteen ja puhui ystävällisesti heille ja sanoi:

32:7 "Olkaa lujat ja rohkeat, älkää peljätkö älkääkä arkaילו Assurin kuningasta ja kaikkea joukkoa, joka on hänen kanssansa; sillä se, joka on meidän kanssamme, on suurempi kuin se, joka on hänen kanssansa.

32:8 Hänen kanssansa on lihan käsivarsi, mutta meidän kanssamme on Herra, meidän Jumalamme, meitä auttamassa ja meidän sotiamme sotimassa." Ja kansa luotti Hiskian, Juudan kuninkaan, sanoihin.

32:9 Tämän jälkeen Sanherib, Assurin kuningas, ollessaan itse koko sotavoimansa kanssa Laakiin edustalla, lähetti palvelijointansa Jerusalemiin Hiskian, Juudan kuninkaan, luo ja kaikkien Jerusalemissa olevien Juudan miesten luo ja käski sanoa:

32:10 "Näin sanoo Sanherib, Assurin kuningas: Mihin te luotatte, kun jäätte Jerusalemiin saarroksiin?"

32:11 Eikö Hiskia viettele teitä ja saata teitä kuolemaan nälkään ja janoon, kun hän sanoo: Herra, meidän Jumalamme, pelastaa meidät Assurin kuninkaan käsistä?

sotimaan Jerusalemiä vastaan,

32:3 Piti hän neuvoa ylimmäistensä ja väkeväinsä kanssa, tukitaksensa vesilähteet, jotka ulkona kaupungista olivat; ja he auttivat häntä.

32:4 Sillä paljo kansaa kokoontui, ja he tukkivat kaikki lähteet ja vuotavan ojan keskellä maata, ja sanoivat: miksi Assurin kuninkaat tultuansa pitäis paljon vettä löytämän?

32:5 Ja hän vahvisti itsensä ja rakensi kaikki rauvenneet muurit, ja korotti tornin tasalle, ja vielä sitte (rakensi) ulkonaiselle puolelle toisen muurin, ja vahvisti Millon Davidin kaupungissa, ja antoi tehdä paljon aseita ja kilpiä,

32:6 Ja asetti sodanpäämiehet kansan päälle, ja kokosi heitä tykönsä kaupungin portin kadulla, ja puhui sydämellisesti heidän tykönsä ja sanoi:

32:7 Olkaat rohkia ja hyvässä turvassa, älkää peljätkö ja älkää vavahtuko Assurin kuningasta ja kaikkea sitä joukkoa, joka hänen kanssansa on; sillä meidän kanssamme on enempi kuin hänen kanssansa.

32:8 Hänen kanssansa on lihallinen käsivarsi, vaan meidän kanssamme on \Herra\ meidän Jumalamme, auttamassa meitä ja sotimassa meidän edestämme. Ja kansa luotti Jehiskian Juudan kuninkaan sanoihin.

32:9 Sitte lähetti Sanherib Assurin kuningas palveliansa Jerusalemiin, (sillä hän oli Lakiksen edessä ja kaikki hänen sotaväkensä hänen kanssansa) Jehiskian Juudan kuninkaan tykö ja koko Juudan tykö, joka Jerusalemissa oli, ja antoi heille sanoa:

32:10 Näin sanoo Sanherib Assurin kuningas: mihinkä te uskallatte, jotka olette piiritetyssä Jerusalemissa?

32:11 Eikö Jehiskia petä teitä, saattain teitä kuolemaan nälästä ja janosta, ja sanoen: \Herra\ meidän Jumalamme pelastaa meitä Assurin kuninkaan kädestä?

32:12 Eikö tämä sama Hiskia ole poistanut hänen uhrikukkuloitansa ja alttareitansa ja sanonut Juudalle ja Jerusalemile näin: 'Yhden ainoan alttarin edessä on teidän kumartaen rukoiltava ja sillä uhreja poltettava'?

32:13 Ettekö tiedä, mitä minä ja minun isäni olemme tehneet muiden maiden kaikille kansoille? Ovatko näiden maiden kansain jumalat voineet pelastaa maatansa minun käsistäni?

32:14 Onko kukaan minun isieni tuhoamien kansojen kaikista jumalista voinut pelastaa kansaansa minun käsistäni? Kuinka sitten teidän Jumalanne voisi pelastaa teidät minun käsistäni?

32:15 Älkää siis antako Hiskian näin pettää ja vietellä itseänne älkääkä uskoko häntä, sillä ei minkään kansan eikä minkään valtakunnan jumala ole voinut pelastaa kansaansa minun käsistäni tai minun isieni käsistä, saati sitten teidän Jumalanne: ei hän pelasta teitä minun käsistäni."

32:16 Ja hänen palvelijansa puhuivat vielä enemmän Herraa Jumalaa ja hänen palvelijaansa Hiskiaa vastaan.

32:17 Hän kirjoitti myös kirjeen herjatakseen Herraa, Israelin Jumalaa, ja puhuakseen häntä vastaan; siinä sanottiin näin: "Niinkuin muiden maiden kansain jumalat eivät ole pelastaneet kansojansa minun käsistäni, niin ei Hiskiankaan Jumala ole pelastava kansaansa minun käsistäni."

32:18 Ja Jerusalemin kansalle, jota oli muurilla, he huusivat kovalla äänellä juudankielellä nostaakseen heissä pelon ja kauhun, että saisivat kaupungin valloitetuksi.

32:19 Ja he puhuivat Jerusalemin Jumalasta niinkuin muiden maiden kansain jumalista, jotka ovat ihmiskätten tekoa.

32:20 Mutta kuningas Hiskia ja profeetta Jesaja, Aamoksen poika, rukoilivat tämän tähden ja huusivat taivaan puoleen.

32:21 Silloin Herra lähetti enkelin, joka

32:12 Eikö hän ole se Jehiskia, joka hänen korkeutensa ja alttarinsa on heittänyt pois, ja puhunut Juudalle ja Jerusalemile sanoen: teidän pitää rukoileman yhden alttarin edessä ja sen päällä suitsuttaman?

32:13 Ettekö te tiedä, mitä minä ja isäni tehneet olemme kaikille kansoille maakunnissa? ovatko pakanain jumalat maakunnissa joskus voineet pelastaa maansa minun kädestäni?

32:14 Kuka on kaikista pakanain jumalista, jotka isäni kironneet ovat, joka on voinut ottaa ulos kansansa minun kädestäni, että teidän Jumalanne vois ottaa ulos teitä minun kädestäni?

32:15 Niin älkääät siis nyt antako Jehiskian vietellä teitänne, älkään myös uskottako teitä, ja älkääät te uskoko häntä; sillä jos ei kaikkein pakanain valtakuntain jumalat ole voineet auttaa ulos kansaansa minun kädestäni ja isäni kädestä, paljo vähemmin myös teidän Jumalanne ottaa ulos teitä minun kädestäni.

32:16 Ja vielä hänen palveliansa puhuivat enemmän \Herraa\ Jumalaa vastaan ja hänen palveliaansa Jehiskiaa vastaan.

32:17 Hän kirjoitti myös kirjat häväistäksensä \Herraa\ Israelin Jumalaa, ja puhui häntä vastaan ja sanoi: niinkuin maakuntain pakanain jumalat ei ole auttaneet kansaansa minun kädestäni, niin ei pidä Jehiskiankaan Jumalan pelastaman kansaansa minun kädestäni.

32:18 Ja he huusivat korkialla äänellä Juudan kielellä Jerusalemin kansalle, joka muurin päällä olivat, peljättääksensä ja hämmästyttääksensä heitä, että he olisivat voittaneet kaupungin.

32:19 Ja he puhuivat Jerusalemin Jumalaa vastaan, niinkuin maan kansain jumalia vastaan, jotka ihmisten käsiteot olivat.

32:20 Mutta kuningas Jehiskia ja Jesaja propheta Amotsin poika rukoilivat sitä vastaan ja huusivat taivaasen.

32:21 Ja \Herra\ lähetti enkelin, joka

tuhosi kaikki sotaurhot, ruhtinaat ja päälliköt Assurin kuninkaan leirissä, niin että hän häpeä kasvoillaan palasi takaisin maahansa. Ja kun hän kerran meni jumalansa temppeliin, kaatoivat hänet siellä miekalla ne, jotka olivat lähteneet hänen omasta ruumiistansa.

32:22 Näin Herra vapahti Hiskian ja Jerusalemin asukkaat Sanheribin, Assurin kuninkaan, käsistä ja kaikkien käsistä, ja hän johdatti heitä joka taholla.

32:23 Ja monet toivat Herralle lahjoja Jerusalemiin ja Hiskialle, Juudan kuninkaalle, kalleuksia; ja hän kohosi sen jälkeen kaikkien kansojen silmissä.

32:24 Niihin aikoihin Hiskia sairastui ja oli kuolemaisillaan. Niin hän rukoili Herraa, ja hän vastasi hänelle ja antoi hänelle tapahtua ihmeen.

32:25 Mutta Hiskia ei palkinnut hyvää hyvällä, vaan hänen sydämensä ylpistyi; sentähden hänen ja Juudan ja Jerusalemin osaksi tuli viha.

32:26 Mutta kun Hiskia nöyrytyi sydämensä ylpeydestä, hän ja Jerusalemin asukkaat, ei Herran viha kohdannut heitä Hiskian päivinä.

32:27 Hiskialle tuli ylen paljon rikkautta ja kunniaa; hän hankki itselleen aarrekammioita hopeata, kultaa, kalliita kiviä, hajuaineita, kilpiä ja kaikkinaisia kallisarvoisia kaluja varten,

32:28 varastohuoneita jyvä-, viini- ja öljysatoa varten ja talleja kaikenlaisille juhdille ja karjalaumojen tarhoihin.

32:29 Myös rakennutti hän itsellensä kaupunkeja ja hankki suuret laumat pikkukarjaa ja raavaskarjaa, sillä Jumala oli antanut hänelle ylen suuren omaisuuden.

32:30 Hiskia myös tukki Gihonin veden yläjuoksun ja johti veden alas, länteenpäin, Daavidin kaupunkiin. Ja Hiskia menestyi kaikessa, mitä hän teki.

32:31 Niinpä Jumala ainoastaan

surmasi kaikki väkevät sotajoukosta ja päämiehet ja ylimmäiset Assurin kuninkaan leirissä, niin että hän häpiällä palasi maallensa. Ja kuin hän meni jumalansa huoneeseen, tappoivat ne, jotka hänen ruumiistansa tulleet olivat, hänen siellä miekalla.

32:22 Ja niin autti \Herra\ Jehiskiaa ja Jerusalemin kaupungin asuvaisia Sanheribin Assurin kuninkaan kädestä ja kaikkein muiden kädestä, ja varjeli heitä kaikilta, jotka ympäristöllä olivat.

32:23 Ja moni kantoi \Herralle\ lahjoja Jerusalemiin ja Jehiskialle Juudan kuninkaalle kalliita kaluja; ja niin hän sitte korotettiin kaikkein pakanain edessä.

32:24 Siihen aikaan sairasti Jehiskia kuolemantautia, ja hän rukoili \Herraa\; ja hän puhuihänelle ja antoi hänelle ihmeen.

32:25 Vaan Jehiskia ei maksanut mitä hänelle annettu oli; sillä hänen sydämensä oli paisunut; sentähden tuli viha hänen päällensä ja Juudan ja Jerusalemin päälle.

32:26 Mutta Jehiskia nöyryytti itsensä sydämensä ylpeydestä, hän ja Jerusalemin asukkaat; sentähden ei \Herran\ viha tullut heidän päällensä Jehiskian elinaikana.

32:27 Ja Jehiskialla oli rikkautta ja kunniaa sangen paljo; sillä hän teki itsellensä suuret tavarat hopiasta, kullasta ja kalliista kivistä, jaloista yrteistä, kilvistä ja kaikkinaisista kalliista kaluista,

32:28 Ja aittoja jyviä, viinaa ja öljyä varten, ja pihatot kaikkinaisille eläimille ja karsinat lampaille,

32:29 Ja rakensi itsellensä kaupungeita, ja hänellä oli karjaa, lampaita ja härkiä kyllä; sillä Jumala antoi hänelle sangen paljon rikkautta.

32:30 Hän on se Jehiskia, joka tukitsi ylimmäisen vesijuoksun Gihonissa ja johdatti sen alaskäsin länteen päin Davidin kaupunkiin; sillä Jehiskia oli onnellinen kaikissa teoissansa.

32:31 Mutta kuin Babelin päämiesten

koetellakseen häntä ja tullakseen tuntemaan kaiken, mitä hänen sydämessään oli, jätti hänet Baabelin ruhtinasten lähettiläiden valtaan, jotka olivat lähetetyt hänen luokseen tiedustelemaan ihmettä, joka oli tapahtunut maassa.

32:32 Mitä muuta on kerrottavaa Hiskiasta ja hänen hurskaista teoistansa, katso, se on kirjoitettu profeetta Jesajan, Aamoksen pojan, näyssä, Juudan ja Israelin kuningasten kirjassa.

32:33 Ja Hiskia meni lepoon isiensä tykö, ja hänet haudattiin siihen, mistä nousee Daavidin jälkeläisten haudoille. Ja koko Juuda ja Jerusalemin asukkaat osoittivat hänelle kunniaa, kun hän kuoli. Ja hänen poikansa Manasse tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

33 LUKU

33:1 Manasse oli kahdentoista vuoden vanha tullessansa kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa viisikymmentä viisi vuotta.

33:2 Hän teki sitä, mikä on paha Herran silmissä, niiden kansain kauhistavien tekojen mukaan, jotka Herra oli karkoittanut israelilaisten tieltä.

33:3 Hän rakensi jälleen uhrikukkulat, jotka hänen isänsä Hiskia oli kukistanut, pystytti alttareja baaleille, teki aseroja ja kumarsi ja palveli kaikkea taivaan joukkoa.

33:4 Hän rakensi alttareja myös Herran temppeliin, josta Herra oli sanonut: "Jerusalemissa on minun nimeni oleva iankaikkisesti."

33:5 Hän rakensi alttareja kaikelle taivaan joukolle Herran temppelin molempiin esipihoihin.

33:6 Myös pani hän poikansa kulkemaan tulen läpi Ben-Hinnomin laaksossa, ennusteli merkeistä, harjoitti noituutta ja velhoutta ja hankki itsellensä vainaja- ja tietäjähenkien manaajia; hän teki paljon sitä, mikä on paha Herran silmissä, ja

lähetyssana oli hänen tykönsä lähetetty, kysymään sitä ihmettä, joka maalla tapahtunut oli, hylkäsi Jumala hänen, kiusataksensa häntä, että kaikki tiedettäisiin, mitä hänen sydämessänsä oli.

32:32 Mitä enempi Jehiskiasta sanomista on ja hänen laupiudestansa: katso, se on kirjoitettu Jesaian prophetan Amotsin pojan näyssä, ja Juudan ja Israelin kuningasten kirjassa.

32:33 Ja Jehiskia nukkui isänsä kanssa, ja he hautasivat hänen ylemmä Davidin lasten hautoihin. Ja kaikki Juuda ja Jerusalemin asuvaset tekivät hänelle kunniaa hänen kuollessansa. Ja hänen poikansa Manasse tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

33 LUKU

33:1 Manasse oli kahdentoistakymmenen ajastaikainen tullessansa kuninkaaksi, ja hallitsi viisi ajastaikaa kuudettakymmentä Jerusalemissa,

33:2 Ja teki paha Herran edessä, pakanain kauhistusten jälkeen, jotka Herran Israelin lasten edestä oli ajanut pois.

33:3 Ja hän rakensi jälleen korkeudet, jotka hänen isänsä Jehiskia kukistanut oli, ja rakensi Baalille alttareita, ja teki metsistöt, ja kumarsi kaikkea taivaallista sotaväkeä, ja palveli niitä.

33:4 Ja hän rakensi myös alttareita Herran huoneeseen, josta Herra sanonut oli: Jerusalemissa pitää minun nimeni oleman iankaikkisesti.

33:5 Ja hän rakensi alttareita kaikelle taivaalliselle sotaväelle molempiin Herran huoneen pihoihin.

33:6 Ja hän käytti poikiansa tulessa Hinnomin poikain laaksossa, ja valitsi itsellensä päivät, ja otti vaarin lintuin lauluista, ja noitui, ja sääsi velhot ja merkkein tulkitsiat, ja teki paljon paha Herran silmäin edessä, kehoittaaksensa

vihoitti hänet.

33:7 Ja teettämänsä veistetyin kuvapatsaan hän asetti Jumalan temppeliin, josta Jumala oli sanonut Daavidille ja hänen pojallensa Salomolle: "Tähän temppeliin ja Jerusalemiin, jonka minä olen valinnut kaikista Israelin sukukunnista, minä asetan nimeni ikiajoiksi.

33:8 Enkä minä enää kuljeta Israelin jalkoja pois siitä maasta, jonka olen määrännyt teidän isillenne, jos Israel vain tarkoin noudattaa kaikkea, mitä minä olen käsenyt heidän noudattaa, koko lakia ja käskyjä ja oikeuksia, jotka ovat Mooseksen kautta annetut."

33:9 Mutta Manasse eksytti Juudan ja Jerusalemin asukkaat tekemään enemmän paha, kuin olivat tehneet ne kansat, jotka Herra oli hävittänyt israelilaisten tieltä.

33:10 Ja Herra puhui Manasselle ja hänen kansallensa, mutta he eivät kuunnelleet.

33:11 Niin Herra toi Assurin kuninkaan sotapäälliköt heidän kimppuunsa. He ottivat Manassen kiinni koukuilla, kytkivät hänet vaskikahleisiin ja veivät hänet Baabeliin.

33:12 Mutta ahdingossa ollessaan hän etsi Herran, Jumalansa, mielisuosiota ja nöyrytyi syvästi isiensä Jumalan edessä.

33:13 Ja kun hän näin rukoili häntä, niin Jumala taipui ja kuuli hänen rukouksensa ja toi hänet takaisin Jerusalemiin, hänen valtakuntaansa. Silloin Manasse tuli tietämään, että Herra on Jumala.

33:14 Sen jälkeen hän rakennutti Daavidin kaupungin ulomman muurin, länteen päin Gihonista, laaksoon, aina Kalaporttiin saakka, niin että se ympäröi Oofelin, ja hän teki siitä hyvin korkean. Ja hän asetti sotapäälliköitä kaikkiin Juudan varustettuihin kaupunkeihin.

33:15 Ja hän poisti vieraat jumalat ja kuvapatsaan Herran temppelistä sekä kaikki alttarit, jotka hän oli rakennuttanut Herran temppelin vuorelle ja Jerusalemiin, ja

häntä vihaan.

33:7 Hän asetti myös valetuita kuvia, jotka hän tehdä antoi Jumalan huoneesen, josta Jumala oli sanonut Davidille ja hänen pojallensa Salomolle: tähän huoneesen ja Jerusalemiin, jonka minä valinnut olen kaikista Israelin sukukunnista, panen minä minun nimeni ijankaikkisesti.

33:8 Enkä enää Israelin lasten jalkoja tästä maasta siirrä, jonka minä teidän isillenne säätänyt olen; jos he muutoin pitävät kaikkia, mitä minä heille Mooseksen kautta käsenyt olen kaikessa laissa, ja säädyissä ja oikeuksissa.

33:9 Mutta Manasse vietteli Juudan ja Jerusalemin asuvaset tekemään pahemmin kuin pakanat, jotka \Herra\ Israelin lasten edestä hävittänyt oli.

33:10 Ja kuin \Herra\ puhui Manasselle ja hänen kansallensa, eikä he sitä totelleet,

33:11 Niin saatti \Herra\ heidän päällensä Assurin kuninkaan sodanpäämiehet; he ottivat Manassen kiinni orjantappurain seasta, ja sitoivat hänen kaksilla vaskikahleilla ja veivät Babeliin.

33:12 Ja kuin hän oli siinä ahdistuksessa, rukoili hän \Herraa\ Jumalaansa ja nöyryytti itsensä suuresti isänsä Jumalan edessä.

33:13 Ja rukoili häntä hartaasti; ja hän kuuli laupiaasti hänen hartaan rukouksensa ja johdatti hänen jälleen valtakuntaansa Jerusalemiin. Niin Manasse ymmärsi, että \Herra\ on Jumala.

33:14 Senjälkeen rakensi hän ulkomaisen muurin Davidin kaupunkiin, lännen puoleen, Gihonin laaksoon, josta Kalaporttiin mennään, ja Ophelin ympäri, ja teki sen sangen korkiaksi, ja asetti sodanpäämiehet kaikkiin Juudan vahvoihin kaupunkeihin,

33:15 Ja otti vieraat jumalat ja epäjumalat pois \Herran\ huoneesta, ja kaikki alttarit, jotka hän rakentanut oli \Herran\ huoneen vuorelle ja Jerusalemiin, ja heitti ne

heitätti ne kaupungin ulkopuolelle.

33:16 Ja hän pani kuntoon Herran alttarin ja uhrasi sillä yhteys- ja kiitosuhreja ja kehoitti Juudaa palvelemaan Herraa, Israelin Jumalaa.

33:17 Mutta kansa uhrasi edelleen uhrikukkuloilla, kuitenkin ainoastaan Herralle, Jumalallensa.

33:18 Mitä muuta on kerrottavaa Manassesta, ja kuinka hän rukoili Jumalaansa, ja näkijäin puheista, jotka puhuivat hänelle Herran, Israelin Jumalan, nimessä, katso, se on Israelin kuningasten aikakirjassa.

33:19 Ja hänen rukouksestaan ja kuinka hän tuli kuulluksi, ja kaikista hänen synneistään ja uskottomuudestaan ja niistä paikoista, joihin hän rakennutti uhrikukkuloita ja pystytti asera-karsikoita ja jumalankuvia, ennenkuin hän nöyrtyi, katso, niistä on kirjoitettu Hoosain aikakirjaan.

33:20 Ja Manasse meni lepoon isiensä tykö, ja hänet haudattiin linnaansa. Ja hänen poikansa Aamon tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

33:21 Aamon oli kahdenkymmenen kahden vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa kaksi vuotta.

33:22 Hän teki sitä, mikä on paha Herran silmissä, niinkuin hänen isänsä Manasse oli tehnyt. Ja Aamon uhrasi kaikille niille jumalankuville, jotka hänen isänsä Manasse oli teettänyt, ja palveli niitä.

33:23 Mutta hän ei nöyryntynyt Herran edessä, niinkuin hänen isänsä Manasse oli nöyryntynyt, vaan hän, Aamon, sälytti päällensä suuren syntivelan.

33:24 Niin hänen palvelijansa tekivät salaliiton häntä vastaan ja tappoivat hänet hänen linnassansa.

33:25 Mutta maan kansa surmasi kaikki ne, jotka olivat tehneet salaliiton kuningas Amonia vastaan; ja maan kansa teki hänen poikansa Joosian kuninkaaksi hänen sijaansa.

kaupungista ulos.

33:16 Ja uudisti \Herran\ alttarin, ja uhrasi siellä kiitosuhria ja ylistysuhria, ja käski Juudan palvella \Herraa\ Israelin Jumalaa.

33:17 Mutta kansa uhrasi vielä korkeuksilla, kuitenkin \Herralle\ Jumalallensa.

33:18 Mitä enempää Manassesta sanomista on, ja hänen rukouksestansa Jumalan tykö, ja näkiäin puheesta, jotka \Herran\ Israelin Jumalan nimeen hänen kanssansa puhuneet olivat: katso, ne ovat (kirjoitetut) Israelin kuningasten teoissa.

33:19 Ja hänen rukouksensa, ja kuinka häntä kuultiin, ja kaikki hänen syntinsä ja väärät tekonsa, ja paikat, joihin hän korkeudet rakensi ja asetti metsistöt ja valetut epäjumalat, ennenkuin hän nöyryytti itsensä: katso, ne ovat kirjoitetut näkiäin teoissa.

33:20 Ja Manasse nukkui isäinsä kanssa, ja he hautasivat hänen omaan huoneeseensa. Ja hänen poikansa Aamon tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

33:21 Aamon oli kahden ajastaikainen kolmattakymmentä tullessansa kuninkaaksi, ja hallitsi kaksi ajastaikaa Jerusalemissa,

33:22 Ja teki paha \Herran\ edessä, niinkuin hänen isänsäkin Manasse tehnyt oli; ja Aamon uhrasi kaikille epäjumalille, jotka hänen isänsä Manasse tehnyt oli, ja palveli niitä.

33:23 Mutta ei hän nöyryyttänyt itseänsä \Herran\ edessä, niinkuin hänen isänsä Manasse itsensä nöyryyttänyt oli; vaan tämä Aamon teki paljon syntiä.

33:24 Ja hänen palveliansa kapinoivat häntä vastaan ja tappoivat hänen omassa huoneessansa.

33:25 Niin maan kansa tappoi kaikki ne, jotka olivat liiton tehneet kuningas Amonia vastaan. Ja maan kansa teki hänen poikansa Josian kuninkaaksi hänen sijaansa.

34 LUKU

34:1 Joosia oli kahdeksan vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa kolmekymmentä yksi vuotta.

34:2 Hän teki sitä, mikä on oikein Herran silmissä, ja vaelsi isänsä Daavidin teitä, poikkeamatta oikealle tai vasemmalle.

34:3 Kahdeksantena hallitusvuotenaan, ollessansa vielä nuorukainen, hän alkoi etsiä isänsä Daavidin Jumalaa; ja kahdentenatoista vuotena hän alkoi puhdistaa Juudaa ja Jerusalemia uhrikukkuloista ja asera-karsikoista sekä veistetyistä ja valetuista jumalankuvista.

34:4 Baalin alttarit kukistettiin hänen läsnäollessaan, ja niiden yli kohoavat auringonpatsaat hän hakkasi maahan, ja asera-karsikot sekä veistetyt ja valetut jumalankuvat hän murskasi ja rouhensi ja sirotteli niiden haudoille, jotka olivat niille uhranneet.

34:5 Ja pappien luut hän poltti heidän alttareillaan. Niin hän puhdisti Juudan ja Jerusalemin.

34:6 Manassen, Efraimin ja Simeonin kaupungeissa aina Naftaliin asti, yltympäri, hän heidän miekoillaan

34:7 kukisti alttarit, löi palasiksi ja rouhensi asera-karsikot ja jumalankuvat, ja hän hakkasi maahan kaikki auringonpatsaat koko Israelin maasta. Sitten hän palasi Jerusalemiin.

34:8 Kahdeksantenatoista hallitusvuotenaan, puhdistessaan maata ja temppeliä, hän lähetti Saafanin, Asaljan pojan, kaupungin päällikön Maasejan ja kansleri Jooahin, Jooahaan pojan, korjaamaan Herran, hänen Jumalansa, temppeliä.

34:9 Ja he tulivat ylimmäisen papin Hilikian luo ja jättivät Jumalan temppeliin tuodut rahat, joita leeviläiset, ovenvartijat, olivat koonneet Manassesta, Efraimista ja koko muusta Israelista ja koko Juudasta, Benjaminista ja Jerusalemin asukkailta.

34 LUKU

34:1 Josia oli kahdeksan ajastaikainen tullessansa kuninkaaksi, ja hallitsi yhden vuoden neljätkymmentä Jerusalemissa,

34:2 Ja teki oikein \Herran\ kasvoin edessä, ja vaelsi isänsä Davidin teillä ja ei poikennut oikialle eikä vasemmalle puolelle.

34:3 Mutta kahdeksantena valtakuntansa vuonna, vielä nuorukaisena ollessansa rupesi hän etsimään isänsä Davidin Jumalaa, ja toisena vuonna toistakymmentä rupesi hän puhdistamaan Juudaa ja Jerusalemia korkeuksista ja metsistöistä, ja epäjumalista ja valetuista kuvista.

34:4 Ja he kukistivat hänen edessänsä Baalin alttarit, ja hän rikkoi kuvat jotka niiden päällä olivat; hän hakkasi myös metsistöt pois, ja löi epäjumalat ja valetut kuvat murskaksi, ja hajotti niiden haudoille, jotka niille uhranneet olivat,

34:5 Ja poltti pappein luut heidän alttarinsa päällä; ja niin puhdisti hän Juudan ja Jerusalemin;

34:6 Niin myös Manassen, Ephraimin ja Simeonin kaupungeissa, hamaan Naphtaliin asti, heidän korvessansa ympäristöltä.

34:7 Ja sitte kuin hän oli kukistanut alttarit, metsistöt ja epäjumalat murskaksi musertanut, ja oli kaikki kuvat koko Israelin maalla maahan hakannut, palasi hän Jerusalemiin.

34:8 Mutta valtakuntansa kahdeksantena vuonna toistakymmentä, sittekuin hän maakunnan ja huoneen puhdistanut oli, lähetti hän Saphanin Atsalian pojan, ja Maejesan kaupungin päämiehen, ja Joan Joahaksen pojan, kanslerin, parantamaan \Herran\ Jumalansa huonetta.

34:9 Niin he tulivat Hilikian ylimmäisen papin tykö ja antoivat hänelle rahan, joka Jumalan huoneesen viety oli, jonka ovenvartiat Leviläiset koonneet olivat Manassesta, Ephraimista, ja kaikilta jääneiltä Israelista ja kaikelta Juudalta ja Benjaminilta, ja Jerusalemin asuvaisilta.

34:10 He antoivat ne työnteettäjille, jotka oli pantu valvomaan töitä Herran temppelissä, ja nämä maksoivat niillä työmiehet, jotka työskentelivät Herran temppelissä, laittoivat ja korjasivat temppeliä;

34:11 niistä annettiin myös puusepille ja rakentajille, että nämä ostaisivat hakattuja kiviä ja puutavaraa kiinnitysparruiksi ja kattohirsiksi niihin rakennuksiin, jotka Juudan kuninkaat olivat turmelleet.

34:12 Nämä miehet toimivat siinä työssä luottamusmiehinä. Ja leeviläiset Jahat ja Obadja, Merarin jälkeläiset, ja Sakarja ja Mesullam, Kehatin jälkeläiset, oli pantu valvomaan ja johtamaan heitä, ja myös kaikki leeviläiset, jotka ymmärsivät soittimia.

34:13 He myöskin valvoivat taakankantajia ja johtivat kaikkia työmiehiä eri töissä. Leeviläisiä oli kirjureina, virkamiehinä ja ovenvartijoina.

34:14 Kun he olivat viemässä ulos Herran temppeliin tuotuja rahoja, löysi pappi Hilkia Herran lain kirjan, joka oli annettu Mooseksen kautta.

34:15 Ja Hilkia lausui ja sanoi kirjuri Saafanille: "Minä löysin Herran temppelistä lain kirjan." Ja Hilkia antoi kirjan Saafanille.

34:16 Saafan vei kirjan kuninkaalle ja teki lisäksi kuninkaalle selon asiasta, sanoen: "Kaikki, mitä annettiin palvelijaisi tehtäväksi, he ovat tehneet:

34:17 he ovat ottaneet esille rahat, jotka olivat Herran temppelissä, ja antaneet ne työnvalvojille ja työnteettäjille."

34:18 Ja kirjuri Saafan kertoi kuninkaalle sanoen: "Pappi Hilkia antoi minulle erään kirjan." Ja Saafan luki siitä kuninkaalle.

34:19 Kun kuningas kuuli lain sanat, repäisi hän vaatteensa.

34:20 Ja kuningas käski Hilkiaa, Ahikamia, Saafanin poikaa, Abdonia, Miikan poikaa, kirjuri Saafania ja Asajaa, kuninkaan palvelijaa, sanoen:

34:21 "Menkää ja kysykää minun puolestani

34:10 Ja niin he antoivat sen \Herran\ huoneen teettäjille; ne taas antoivat niille, jotka \Herran\ huoneessa työtä tekivät huoneen rakentamisessa ja parantamisessa;

34:11 Ne sitte antoivat sen sepille ja rakentajille, ostaa hakattuita kiviä ja puita liitteiksi, kaariksi ja maloiksi huoneisiin, jotka Juudan kuninkaat olivat hävittäneet.

34:12 Ja miehet tekivät työtä uskollisesti. Ja heidän yllensä asetettiin Jahat ja Obadia Leviläiset Merarin lapsista, Sakaria ja Mesullam Kahatilaisten lapsista, työtä kiiruhtamaan. Ja jokainen Leviläinen taisi soittaa kanteletta.

34:13 Kantajain ja kaikkinaisen työn teettäjain päällä kaikissa viroissa olivat Leviläisistä kirjoittajat, esimiehet ja ovenvartiat.

34:14 Ja kuin he ottivat rahan ulos, joka \Herran\ huoneesen pantu oli, löysi Hilkia \Herran\ lakikirjan, joka Moseksen kautta annettu oli.

34:15 Ja Hilkia vastasi ja sanoi Saphanille kirjoittajalle: minä löysin lakikirjan \Herran\ huoneesta; ja Hilkia antoi kirjan Saphanille.

34:16 Niin Saphan vei kirjan kuninkaalle, ilmoitti kuninkaalle asian ja sanoi: kaikki mitä palvelias käsiin annettu on, sen he tekevät.

34:17 Ja he kokosivat rahan, joka \Herran\ huoneesta löydetty oli, ja antoivat sen teettäjille ja tekijöille.

34:18 Niin Saphan kirjoittaja ilmoitti kuninkaalle, sanoen: pappi Hilkia antoi minulle yhden kirjan; ja Saphan luki siitä kuninkaan edessä.

34:19 Ja kuin kuningas kuuli lain sanat, repäisi hän vaatteensa.

34:20 Niin kuningas käski Hilkian ja Ahikamin Saphanin pojan, ja Abdonin Miikan pojan, ja Saphanin kirjoittajan, ja Asajan kuninkaan palvelian ja sanoi:

34:21 Menkää ja kysykää \Herralta\

ja niiden puolesta, joita on jäljellä Israelista ja Juudasta, neuvoa Herralta tästä löydetystä kirjasta. Sillä suuri on Herran viha, joka on vuodatettu meidän ylitsemme, sentähden että meidän isämme eivät ole noudattaneet Herran sanaa eivätkä tehneet mitään kaikesta siitä, mikä on kirjoitettuna tässä kirjassa."

34:22 Niin Hilkia ynnä ne muut, jotka kuningas määräsi, menivät naisprofeetta Huldan tykö, joka oli vaatevarastonhoitajan Sallumin, Tokhatin pojan, Hasran pojanpojan, vaimo ja asui Jerusalemissa, toisessa kaupunginosassa. Ja he puhuivat hänelle, niinkuin edellä mainittiin.

34:23 Niin hän sanoi heille: "Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Sanokaa sille miehelle, joka lähetti teidät minun tyköni:

34:24 'Näin sanoo Herra: Katso, minä annan onnettomuuden kohdata tätä paikkaa ja sen asukkaita, kaikkien kirousten, jotka on kirjoitettu siihen kirjaan, jota on luettu Juudan kuninkaalle,

34:25 koska he ovat hyljänneet minut ja polttaneet uhreja muille jumalille ja vihoittaneet minut kaikilla kättensä teoilla; sillä minun vihani on vuodatettu tämän paikan yli, eikä se ole sammuva.

34:26 Mutta Juudan kuninkaalle, joka on lähettänyt teidät kysymään neuvoa Herralta, sanokaa näin: Näin sanoo Herra, Israelin Jumala, niistä sanoista, jotka sinä olet kuullut:

34:27 Koska sydämesi on pehminnyt ja sinä olet nöyrytnyt Jumalan edessä, kuullessasi, mitä hän on puhunut tätä paikkaa ja sen asukkaita vastaan, koska sinä olet nöyrytnyt minun edessäni ja reväissyt vaatteesi ja itkenyt minun edessäni, niin minä myös olen kuullut sinua, sanoo Herra.

34:28 Katso, minä korjaan sinut isiesi tykö, ja sinä saat rauhassa siirtyä hautaasi, ja sinun silmäsi pääsevät näkemästä kaikkea onnettomuutta, minkä minä annan kohdata

minun edestäni ja niiden edestä, jotka vielä jääneet ovat Israelissa ja Juudassa, kirjan sanoista, joka löydetty on; sillä \Herran\ viha on hirmuinen, joka meihin on syttynyt, ettei isämme ole pitäneet \Herran\ sanaa ja tehneet niinkuin tässä kirjassa kirjoitettu on.

34:22 Niin Hilkia meni niiden kanssa, jotka kuninkaalta lähetetyt olivat, prophetissan Huldan, Sallumin Takehatin pojan, Hasran pojanpojan, vaatetten kätkiän emännän tykö, joka asui toisella puolella Jerusalemissa, ja puhuivat sitä hänelle.

34:23 Ja hän sanoi heille: näin sanoo \Herra\ Israelin Jumala: sanokaat sille miehelle, joka teidät minun tyköni lähettänyt on:

34:24 Näin sanoo \Herra\: katso, minä saatan onnettomuuden tämän paikan päälle ja sen asuvaisten päälle, ja kaikki kiroukset, jotka siinä kirjassa kirjoitetut ovat, joka Juudan kuninkaan edessä luettiin;

34:25 Että he ovat hyljänneet minun ja suitsuttaneet vieraille jumalille, vihoittaaksensa minua kaikilla kättensä töillä, ja minun vihani syttyy tämän paikan päälle ja ei pidä sammutettaman.

34:26 Ja teidän pitää näin sanoman Juudan kuninkaalle, joka teidät lähettänyt on kysymään \Herralta\: näin sanoo \Herra\ Israelin Jumala: näistä sanoista, jotka sinä kuult:

34:27 Että sinun sydämes on pehmentynyt ja sinä olet sinus nöyryyttänyt Jumalan edessä, koskas hänen sanansa kuult tätä paikkaa vastaan ja sen asuvaisia vastaan, ja olet itses nöyryyttänyt minun edessäni, repinyt vaattees ja itkenyt minun edessäni, niin minä myös olen sinua kuullut, sanoo \Herra\.

34:28 Katso, minä kokoon sinun isäis tykö, ettäs kootaan hautaas rauhassa, ettei sinun silmäsi pidä näkemän kaikkea sitä onnettomuutta, jonka minä tämän paikan

tätä paikkaa ja sen asukkaita." Ja he toivat kuninkaalle tämän vastauksen.

34:29 Niin kuningas lähetti kokoamaan luoksensa kaikki Juudan ja Jerusalemin vanhimmat.

34:30 Ja kuningas meni Herran temppeliin, hän ja kaikki Juudan miehet ja Jerusalemin asukkaat, myöskin papit ja leeviläiset, kaikki kansa suurimmasta pienimpään asti, ja hän luki heidän kuultensa kaikki Herran temppelistä löydetyn liitonkirjan sanat.

34:31 Ja kuningas asettui paikallensa ja teki Herran edessä liiton, että heidän tuli seurata Herraa, noudattaa hänen käskyjensä, todistuksiansa ja säädöksiensä kaikesta sydämestään ja kaikesta sielustansa ja täyttää liiton sanat, jotka ovat kirjoitetut siihen kirjaan.

34:32 Ja hän otti siihen liittoon kaikki, jotka olivat Jerusalemissa ja Benjaminissa. Ja Jerusalemin asukkaat tekivät, niinkuin Jumalan, heidän isiensä Jumalan, liitto vaati.

34:33 Ja Joosia poisti kaikki kauhistukset israelilaisten kaikista maakunnista ja vaati jokaista, joka Israelissa oli, palvelemaan Herraa, heidän Jumalaansa. Niin kauan kuin hän eli, he eivät luopuneet pois Herrasta, isiensä Jumalasta.

35 LUKU

35:1 Sitten Joosia vietti Jerusalemissa pääsiäistä Herran kunniaksi. Pääsiäislammas teurastettiin ensimmäisen kuun neljäntenätoista päivänä.

35:2 Hän asetti papit heidän palvelustehtäviinsä ja rohkaisi heitä palvelemaan Herran temppelissä.

35:3 Ja hän sanoi leeviläisille, jotka opettivat kaikkea Israelia ja jotka olivat pyhitetyt Herralle: "Pankaa pyhä arkki temppeliin, jonka Salomo, Daavidin poika, Israelin kuningas, on rakentanut; ei teidän

päälle ja sen asuvaisten päälle saatan. Ja he sanoivat sen kuninkaalle jälleen.

34:29 Niin kuningas lähetti ja kokosi kaikki vanhimmat Juudasta ja Jerusalemista.

34:30 Ja kuningas meni ylös \Herran\ huoneeseen, ja kaikki Juudan miehet ja Jerusalemin asuvaset, ja papit ja Leviläiset, ja kaikki kansa, sekä suuret että pienet; ja luettiin heidän korvainsa kuullen kaikki liitonkirjan sanat, joka oli löydetty \Herran\ huoneesta.

34:31 Niin kuningas seiso i siallansa ja teki liiton \Herran\ edessä, että heidän piti vaeltaman \Herran\ jälkeen ja pitämän hänen käskynsä, todistuksensa ja säätynsä kaikesta sydämestänsä ja kaikesta sielustansa, ja tekemän kaikkein liiton sanain jälkeen, kuin ovat kirjoitetut tässä kirjassa.

34:32 Ja hän antoi seisoa kaikki, jotka olivat Jerusalemissa ja Benjaminissa. Ja Jerusalemin asuvaset tekivät Jumalan, isäinsä Jumalan liiton jälkeen.

34:33 Ja Josia otti kaikki kauhistukset pois kaikesta maasta, joka Israelin lasten oma oli, ja vaati kaikkia, jotka Israelista löydettiin, palvelemaan \Herraa\ Jumalaansa; kaikkena hänen elinaikanansa ei he luopuneet \Herrasta\ isäinsä Jumalasta.

35 LUKU

35:1 Ja Josia piti Jerusalemissa pääsiäistä \Herralle\ ja he teurastivat pääsiäisen neljäntenä päivänä toistakymmentä, ensimmäisellä kuulla.

35:2 Ja hän asetti papit vartioihinsa ja vahvisti heitä virkaansa \Herran\ huoneessa.

35:3 Ja hän sanoi Leviläisille, jotka koko Israelia opettivat ja \Herran\ pyhitetyt olivat: pankaat pyhä arkki huoneeseen, jonka Salomo Davidin poika Israelin kuningas on rakentaa antanut, ja ei teidän pidä sitä

enää tarvitse kantaa sitä olallanne. Palvelkaa nyt Herraa, Jumalaanne, ja hänen kansaansa Israelia.

35:4 Valmistautukaa perhekunnittain, osastojenne mukaan, Daavidin, Israelin kuninkaan, määräyksen ja hänen poikansa Salomon käskykirjan mukaan,

35:5 ja asettukaa pyhäkköön veljienne, rahvaan, perhekuntaryhmien mukaan, niin että jokaista ryhmää kohden on yksi leeviläisten perhekuntaosasto.

35:6 Niin teurastakaa pääsiäislammas ja pyhittäytykää ja valmistakaa se veljillenne, tehdäksenne Herran sanan mukaan, joka on puhuttu Mooseksen kautta."

35:7 Ja Joosia antoi rahvaalle anniksi pikkukarjaa, karitsoita ja vohlia, kolmekymmentä tuhatta luvultaan, kaikki pääsiäisuhreiksi kaikille saapuvilla oleville, ja kolmetuhatta raavasta, kaikki nämä kuninkaan omaisuutta.

35:8 Ja hänen päämiehensä antoivat vapaaehtoisesti annin kansalle, papeille ja leeviläisille. Hilikia, Sakarja ja Jehiel, Jumalan temppelin esimiehet, antoivat papeille pääsiäisuhreiksi kaksituhatta kuusisataa karitsaa, niin myös kolmesataa raavasta.

35:9 Ja Koonanja, Semaja ja hänen veljensä Netanel, sekä Hasabja, Jegiel ja Joosabad, leeviläisten päämiehet, antoivat antina leeviläisille pääsiäisuhreiksi viisituhatta karitsaa ja viisisataa raavasta.

35:10 Näin järjestettiin jumalanpalvelus. Ja papit asettuivat paikoilleen ja samoin leeviläiset osastoittain, niinkuin kuningas oli käskenyt.

35:11 Sitten teurastettiin pääsiäislammas, ja papit vihmoivat veren, jonka olivat ottaneet leeviläisten käsistä; ja leeviläiset nylkivät nahan.

35:12 Mutta he panivat syrjään

kantaman teidän olallanne. Niin palvelkaat nyt \Herraa\ teidän Jumalaanne ja hänen kansaansa Israelia.

35:4 Ja valmistakaa teitänne isäinne huoneen järjestyksen jälkeen, niinkuin se on kirjoitettu Davidilta Israelin kuninkaalta, ja niinkuin se on kirjoitettu hänen pojaltansa Salomolta.

35:5 Ja seisokaat pyhässä, isäin huoneen järjestyksen jälkeen, teidän veljeinne seassa, jotka ovat kansasta syntyneet, ja Leviläisten isäin huoneen järjestyksen jälkeen.

35:6 Teurastakaa pääsiäinen ja pyhittäkää teitänne, valmistakaa myös veljenne, tekemään \Herran\ sanan jälkeen Mooseksen kautta.

35:7 Ja Josia antoi ylennysuhriksi yhteisen kansan edestä karitsoita ja vohlia, (kaikki pääsiäiseksi niille, jotka läsnä olivat,) kolmekymmentä tuhatta, niin myös kolmetuhatta härkää. Ja nämät olivat kuninkaan hyvydestä.

35:8 Ja hänen päämiehensä antoivat myös mielellänsä kansan edestä ylennykseksi papeille ja Leviläisille, (jotka olivat: Hilikia, Sakaria ja Jehiel päämiehet Jumalan huoneessa, papeille antoivat he) pääsiäisuhriksi, kaksituhatta ja kuusisataa (karitsaa ja vohlaa), niin myös kolmesataa härkää.

35:9 Mutta Kanania ja Semaja, ja Netaneel hänen veljensä, ja Hasabia, Jejel ja Josabad Leviläisten ylimmäiset antoivat ylennyksen Leviläisille pääsiäisuhriksi, viisituhatta (karitsaa ja vohlaa), niin myös viisisataa härkää.

35:10 Ja niin palvelus asetettiin; ja papit seisoivat siassansa ja Leviläiset järjestyksesssänsä, kuninkaan käskyn jälkeen.

35:11 Ja he teurastivat pääsiäisen, ja papit priiskottivat niiden veren, ja Leviläiset ottivat pois nahan.

35:12 Ja he erottivat polttouhrin,

polttouhrikappaleet, antaakseen ne rahvaalle perhekuntaryhmittäin, uhrattaviksi Herralle, niinkuin on kirjoitettuna Mooseksen kirjassa; samoin he tekivät myös raavaille.

35:13 Ja he paistoivat tulella pääsiäislampaan säädetyllä tavalla; mutta pyhät lahjat he keittivät padoissa, ruukuissa ja vadeissa ja veivät ne kiiruusti rahvaalle.

35:14 Sitten he valmistivat itsellensä ja papeille, sillä papit, Aaronin pojat, olivat yöhön saakka uhraamassa polttouhria ja rasvoja; sentähden leeviläiset valmistivat itsellensä ja papeille, Aaronin pojille.

35:15 Ja veisaajat, Aasafin pojat, olivat paikoillansa, niinkuin Daavid, Aasaf, Heeman ja Jedutun, kuninkaan näkijä, olivat määränneet, niin myös ovenvartijat jokaisella portilla; heidän ei ollut lupa lähteä palveluksesta, vaan heidän leeviläiset veljensä valmistivat heille.

35:16 Näin järjestettiin kaikki Herran palvelus sinä päivänä, pääsiäisen vietto ja polttouhrien uhraaminen Herran alttarilla, niinkuin kuningas Joosia oli käsenyt.

35:17 Näin viettivät saapuvilla olevat israelilaiset sinä aikana pääsiäistä ja happamattoman leivän juhlaa seitsemän päivää.

35:18 Sellaista pääsiäistä ei oltu vietetty Israelissa profeetta Samuelin ajoista asti; sillä ei kukaan Israelin kuninkaista ollut viettänyt semmoista pääsiäistä, kuin nyt viettivät Joosia, papit ja leeviläiset, koko Juuda ja saapuvilla olevat israelilaiset sekä Jerusalemin asukkaat.

35:19 Joosian kahdeksantenatoista hallitusvuotena vietettiin tämä pääsiäinen.

35:20 Kaiken tämän jälkeen, sittenkuin Joosia oli pannut kuntoon temppelin, lähti Neko, Egyptin kuningas, sotimaan Karkemista vastaan, joka on Eufratin varrella; ja Joosia meni häntä vastaan.

antaaksensa isäin huonetten järjestyksen jälkeen yhteiselle joukolle, uhrattaa \Herralle\, niinkuin kirjoitettu on Moseksen kirjassa; niin tekivät he myös härkain kanssa.

35:13 Ja he paistivat pääsiäislampaan tulella, lain jälkeen, mutta pyhitetyn keittivät he padoissa, kattiloissa ja pannuissa, ja tekivät sen kiiruusti tariten kaikelle kansalle.

35:14 Sitte valmistivat he itsellensä ja papeille; sillä papeilla Aaronin pojilla oli tekemistä polttouhrin ja lihavuuden kanssa, hamaan yöhön asti; sentähden Leviläisten piti itsellensä ja papeille Aaronin pojille jotain valmistaman.

35:15 Ja viesaat Asaphin lapset seisoivat siassansa Davidin käskyn jälkeen, ja Asaphin ja Hemanin ja Jedutunin kuninkaan näkiän, ja ovenvartiat jokaisen oven tykönä, eikä lähteneet virastansa, sillä Leviläiset heidän veljensä valmistivat heidän eteensä.

35:16 Niin oli kaikki \Herran\ palvelus toimitettu sinä päivänä, pidettää pääsiäistä ja uhrata polttouhria \Herran\ alttarilla, kuningas Josian käskyn jälkeen.

35:17 Niin pitivät Israelin lapset, jotka siinä läsnä olivat, pääsiäistä siihen aikaan, ja happamattoman leivän juhlaa, seitsemän päivää.

35:18 Ei yhtään senkaltaista pääsiäistä ollut Israelissa pidetty, niinkuin tämä, hamasta Samuel prophetan ajasta. Ja ei yksikään kuningas Israelissa ollut senkaltaista pääsiäistä pitänyt, kuin Josia piti, ja papit, Leviläiset ja koko Juuda, ne jotka läsnä olivat Israelista ja asuivat Jerusalemissa.

35:19 Josian valtakunnan kahdeksantena vuonna toistakymmentä pidettiin tämä pääsiäinen.

35:20 Kaikkein näiden jälkeen, kuin Josia oli valmistanut huoneen, meni Neko Egyptin kuningas sotimaan Karkemesta vastaan Phratin tykönä, ja Josia meni häntä vastaan.

35:21 Niin Neko lähetti sanansaattajat hänen luokseen ja käski sanoa: "Mitä sinulla on tekemistä minun kanssani, Juudan kuningas? Enhän minä nyt tule sinua vastaan, vaan sitä sukua vastaan, joka on sodassa minun kanssani, ja Jumala on käsenyt minua kiiruhtamaan. Jätä rauhaan Jumala, joka on minun kanssani, ettei hän tuhoaisi sinua."

35:22 Mutta Joosia ei väistänyt häntä, vaan pukeutui tuntemattomaksi taistellakseen häntä vastaan, eikä kuullut Nekon sanoja, jotka kuitenkin tulivat Jumalan suusta. Niin hän meni taistelemaan Megiddon tasangolle.

35:23 Mutta ampujat ampuivat kuningas Joosiaa; ja kuningas sanoi palvelijoilleen: "Viekää minut pois, sillä minä olen pahasti haavoittunut."

35:24 Niin hänen palvelijansa siirsivät hänet sotavaunuista ja panivat hänet hänen toisiin vaunuihinsa ja kuljettivat hänet Jerusalemiin. Ja hän kuoli, ja hänet haudattiin isänsä hautoihin. Ja koko Juuda ja Jerusalem surivat Joosiaa.

35:25 Ja Jeremia sepitti itkuvirren Joosiasta. Ja kaikki laulajat ja laulajattaret ovat itkuvirsissään puhuneet Joosiasta aina tähän päivään asti; ja nämä ovat tulleet yleisiksi Israelissa. Katso, ne ovat kirjoitettuina "Itkuvirsissä."

35:26 Mitä muuta on kerrottavaa Joosiasta ja hänen hurskaista teoistansa, joita hän teki sen mukaan, kuin on kirjoitettuina Herran laissa,

35:27 hänen sekä aikaisemmista että myöhemmistä vaiheistaan, katso, se on kirjoitettu Israelin ja Juudan kuningasten kirjassa.

36 LUKU

36:1 Maan kansa otti Joosian pojan Jooahaan ja teki hänet kuninkaaksi Jerusalemiin hänen isänsä jälkeen.

36:2 Jooahas oli kahdenkymmenen kolmen vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi, ja

35:21 Mutta hän lähetti sanan hänen tykönsä ja käski hänelle sanoa: mitä minun on sinun kanssas tekemistä, Juudan kuningas? En minä tule sinua vastaan tänäpäpä, mutta sitä huonetta, joka sotii minua vastaan. Ja Jumala on sanonut, että minun pitää rientämän: lakkaa tekemästä Jumalaa vastaan, joka minun kanssani on, ettei hän sinua hukuttaisi.

35:22 Mutta ei Josia kääntänyt kasvojansa hänestä, vaan asetti itsensä sotimaan häntä vastaan, ja ei totellut Nekon sanoja Jumalan suusta, vaan tuli sotimaan Megiddon kedolle.

35:23 Ja ampujat ampuivat kuningas Josiaa. Ja kuningas sanoi palvelijoilleen: viekää minut tästä pois, sillä minä olen sangen pahoin haavoitettu.

35:24 Ja hänen palveliansa ottivat hänen vaunusta ja panivat hänet toiseen vaunuunsa, ja veivät hänen Jerusalemiin. Ja hän kuoli ja haudattiin isänsä hautoihin. Ja koko Juuda ja Jerusalem itkivät Josiaa.

35:25 Ja Jeremia itki Josiaa, ja kaikki laulajat, miehet ja vaimot, murehtivat häntä itkuvirsillä hamaan tähän päivään asti. Ja he tekivät siitä tavan Israelissa; katso, se on kirjoitettu valitusvirssissä.

35:26 Mitä enempää Josiasta sanomista on ja hänen laupiudestansa kirjoituksen jälkeen \Herran\ laissa,

35:27 Ja hänen teoistansa, ensimmäisistä ja viimeisistä: katso, se on kirjoitettu Israelin ja Juudan kuningasten kirjassa.

36 LUKU

36:1 Ja maan kansa otti Joahaksen Josian pojan, ja tekivät hänen kuninkaaksi isänsä siaan Jerusalemiin.

36:2 Kolmen vuotinen kolmattakymmentä oli Joahas tullessansa kuninkaaksi, ja

hän hallitsi Jerusalemissa kolme kuukautta.

36:3 Mutta Egyptin kuningas pani hänet viralta Jerusalemissa ja otti maasta pakkoverona sata talenttia hopeata ja yhden talentin kultaa.

36:4 Ja Egyptin kuningas teki hänen veljensä Eljakimin Juudan ja Jerusalemin kuninkaaksi ja muutti hänen nimensä Joojakimiksi. Mutta hänen veljensä Jooahaan Neko otti ja vei Egyptiin.

36:5 Joojakim oli kahdenkymmenen viiden vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa yksitoista vuotta. Hän teki sitä, mikä oli pahaa Herran, hänen Jumalansa, silmissä.

36:6 Ja Nebukadnessar, Baabelin kuningas, lähti häntä vastaan ja kytki hänet vaskikahleisiin viedäkseen hänet Baabeliin.

36:7 Nebukadnessar vei Herran temppelin kaluja Baabeliin ja pani ne temppeliinsä Baabelissa.

36:8 Mitä muuta on kerrottavaa Joojakimista ja niistä kauhistuksista, joita hän teki, ja mitä hänessä havaittiin, katso, se on kirjoitettuna Israelin ja Juudan kuningasten kirjassa. Ja hänen poikansa Joojakin tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

36:9 Joojakin oli kahdeksantoista vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa kolme kuukautta ja kymmenen päivää. Hän teki sitä, mikä on pahaa Herran silmissä.

36:10 Vuoden vaihteessa kuningas Nebukadnessar lähetti noutamaan hänet Baabeliin, hänet ynnä Herran temppelin kallisarvoiset kalut. Ja hän teki hänen veljensä Sidkian Juudan ja Jerusalemin kuninkaaksi.

36:11 Sidkia oli kahdenkymmenen yhden vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa yksitoista vuotta.

36:12 Hän teki sitä, mikä oli pahaa Herran, hänen Jumalansa, silmissä: hän ei nöyrytynyt profeetta Jeremian edessä, jonka sana tuli Herran suusta.

36:13 Myöskin hän kapinoi kuningas

hallitsi kolme kuukautta Jerusalemissa.

36:3 Sillä Egyptin kuningas pani hänen pois Jerusalemistä, ja sakotti maan sataan leiviskään hopiaa ja leiviskään kultaa.

36:4 Ja Egyptin kuningas teki Eliakimin hänen veljensä Juudan ja Jerusalemin kuninkaaksi, ja muutti hänen nimensä Joojakimiksi. Mutta Neko otti hänen veljensä Joahaksen ja vei Egyptiin.

36:5 Viiden vuotinen kolmattakymmentä oli Joojakim tullessansa kuninkaaksi, ja hallitsi yksitoistakymmentä vuotta Jerusalemissa, ja teki pahaa \Herran\ Jumalansa edessä.

36:6 Ja Nebukadnetsar Babelin kuningas meni häntä vastaan, ja satoi hänen kaksilla vaskikahleilla viedäkseen Babeliin.

36:7 Ja Nebukadnetsar vei muutamia \Herran\ huoneen astioita Babeliin ja pani ne templiinsä Babelissa.

36:8 Mitä muuta Joojakimista sanomista on, ja hänen kauhistuksistansa, jotka hän teki ja hänessä löydetty oli: katso, ne ovat kirjoitetut Israelin ja Juudan kuningasten kirjassa. Ja hänen poikansa Joojakin tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

36:9 Kahdeksan vuotinen oli Joojakin tullessansa kuninkaaksi, ja hallitsi kolme kuukautta ja kymmenen päivää Jerusalemissa, ja teki pahaa \Herran\ edessä.

36:10 Kuin vuosi kulunut oli, lähetti Nebukadnetsar ja antoi tuoda hänen Babeliin, kallisten \Herran\ huoneen astiain kanssa, ja teki Zidkian hänen veljensä Juudan ja Jerusalemin kuninkaaksi.

36:11 Yhden vuotinen kolmattakymmentä oli Zidkia tullessansa kuninkaaksi, ja hallitsi yksitoistakymmentä vuotta Jerusalemissa,

36:12 Ja teki pahaa \Herran\ Jumalansa edessä ja ei nöyryyttänyt itsiänsä prophetan Jeremian edessä, joka puhui \Herran\ suusta.

36:13 Hän luopui myös Nebukadnetsarista

Nebukadnessaria vastaan, joka kuitenkin oli vannottanut hänet Jumalan kautta. Hän oli niskuri ja paadutti sydämensä, niin ettei hän kääntynyt Herran, Israelin Jumalan, puoleen.

36:14 Myös kaikki pappien päämiehet ja kansa harjoittivat paljon uskottomuutta jäljittelemällä pakanain kaikkia kauhistuksia, ja he saastuttivat Herran temppelin, jonka hän oli pyhittänyt Jerusalemissa.

36:15 Ja Herra, heidän isiensä Jumala, lähetti, varhaisesta alkaen, vähän väliä heille varoituksia sanansaattajainsa kautta, sillä hän sääli kansaansa ja asumustansa.

36:16 Mutta he pilkkasivat Jumalan sanansaattajia ja halveksivat hänen sanaansa ja häpäisivät hänen profeettojansa, kunnes Herran viha hänen kansaansa kohtaan oli kasvanut niin, ettei apua enää ollut.

36:17 Niin hän toi heidän kimppuunsa kaldealaisten kuninkaan ja surmautti miekalla heidän nuoret miehensä heidän pyhäkössänsä eikä säästänyt nuorukaista eikä neitosta, ei vanhusta eikä harmaapäätä; kaikki hän antoi tämän käsiin.

36:18 Ja kaikki Jumalan temppelin kalut, sekä suuret että pienet, ja Herran temppelin aarteet sekä kuninkaan ja hänen päämiestensä aarteet, kaikki hän vei Baabeliin.

36:19 Jumalan temppeli poltettiin, Jerusalemin muurit revittiin, kaikki sen palatsit poltettiin tulella, ja kaikki sen kallisarvoiset esineet hävitettiin.

36:20 Ja jotka olivat säilyneet miekalta, ne vietiin pakkosiirtolaisuuteen Baabeliin. Ja he olivat hänen ja hänen poikiensa palvelijoina, kunnes Persian valtakunta sai vallan.

36:21 Ja niin toteutui Herran sana, jonka hän oli puhunut Jeremian suun kautta, kunnes maa oli saanut hyvityksen sapateistaan - niin kauan kuin se oli autiona, se lepäsi - kunnes

Babelin kuninkaasta, joka häntä Jumalan kautta vannottanut oli, ja tuli uppiniskaiseksi ja kovetti sydämensä, niin ettei hän ollenkaan tahtonut itsiänsä kääntää \Herran\ Israelin Jumalan tykö.

36:14 Ja kaikki pappein päämiehet ja kansa tekivät myös syntiä suuresti kaikkinaisten pakanain kauhistusten jälkeen, ja saastuttivat \Herran\ huoneen, jonka hän oli pyhittänyt Jerusalemissa.

36:15 Ja \Herra\ heidän isänsä Jumala lähetti heidän tykönsä varhain ja usiasti sanansa saattajain kautta; sillä hän armahti kansansa ja majansa päälle.

36:16 Mutta he pilkkasivat Jumalan lähetyssanoja, ja katsoivat hänen sanaansa ylön, ja häpäisivät hänen prophetaitansa, siihenasti että \Herran\ viha kasvoi hänen kansansa päälle, niin ettei heillä enää parannusta ollut.

36:17 Niin hän saatti heidän ylitsensä Kaldealaisten kuninkaan, ja hän antoi tappa heidän nuorukaisensa miekalla heidän pyhänsä huoneessa, eikä armahtanut nuorukaisia eli neitseiteä, taikka vanhoja eli ijällisiä isiä; kaikki antoi hän hänen käteensä.

36:18 Ja kaikki Jumalan huoneen astiat, suuret ja pienet, ja \Herran\ huoneen tavarat, kuninkaan ja hänen päämiestensä tavarat: ne kaikki vei hän pois Babeliin.

36:19 Ja he polttivat Jumalan huoneen ja kukistivat Jerusalemin muurin, ja kaikki heidän koriat huoneensa poltettiin tulella, niin että kaikki heidän kalliit kalunsa hukutettiin.

36:20 Ja ne, jotka olivat miekalta päässeet, vietiin Babeliin; ja he olivat hänen ja hänen poikainsa orjat, siihenasti että Persian valtakunta hallitsi.

36:21 Että täytettäisiin \Herran\ sana, puhuttu Jeremian suun kautta, ja siihenasti sai maa kyllä sabbatinsa; sillä koko hyvityksen aikana oli lepo, siihenasti kuin seitsemänkymmentä ajastaikaa täytettiin.

seitsemänkymmentä vuotta oli kulunut.

36:22 Mutta Kooreksen, Persian kuninkaan, ensimmäisenä hallitusvuotena herätti Herra, että täytyisi Herran sana, jonka hän oli puhunut Jeremian suun kautta, Kooreksen, Persian kuninkaan, hengen, niin että tämä koko valtakunnassansa kuulutti ja myös käskykirjassa julistutti näin:

36:23 "Näin sanoo Koores, Persian kuningas: Kaikki maan valtakunnat on Herra, taivaan Jumala, antanut minulle, ja hän on käskenyt minun rakentaa itsellensä temppelin Jerusalemiin, joka on Juudassa. Kuka vain teidän joukossanne on hänen kansaansa, sen kanssa olkoon Herra, hänen Jumalansa, ja hän menköön sinne."

ESRAN KIRJA

1 LUKU

1:1 Kooreksen, Persian kuninkaan, ensimmäisenä hallitusvuotena herätti Herra, että täytyisi Herran sana, jonka hän oli puhunut Jeremian suun kautta, Kooreksen, Persian kuninkaan, hengen, niin että tämä koko valtakunnassansa kuulutti ja myös käskykirjassa julistutti näin:

1:2 "Näin sanoo Koores, Persian kuningas: Kaikki maan valtakunnat on Herra, taivaan Jumala, antanut minulle, ja hän on käskenyt minun rakentaa itsellensä temppelin Jerusalemiin, joka on Juudassa.

1:3 Kuka vain teidän joukossanne on hänen kansaansa, sen kanssa olkoon hänen Jumalansa, ja hän menköön Jerusalemiin, joka on Juudassa, rakentamaan Herran, Israelin Jumalan, temppeliä. Hän on se Jumala, joka asuu Jerusalemissa.

1:4 Kuka vain on jäljellä, se saakoon, missä asuukin muukalaisena, paikkakuntansa miehiltä kannatukseksi hopeata ja kultaa, tavaraa ja karjaa ynnä vapaaehtoisia lahjoja Jumalan temppelin rakentamiseksi Jerusalemiin."

36:22 Mutta ensimmäisenä Persian kuninkaan Koreksen vuonna, (että täytettäisiin \Herran\ sana, sanottu Jeremian suun kautta), herätti \Herra\ Koreksen Persian kuninkaan hengen, että hän antoi kuuluttaa koko valtakunnassansa, niin myös kirjoitusten kautta, ja sanoi:

36:23 Näin sanoo Kores Persian kuningas: \Herra\ taivaan Jumala on antanut minulle kaikki valtakunnat maalla, ja on käskenyt minun rakentaa hänellensä huoneen Jerusalemissa, joka on Juudassa. Kuka nyt on teidän seassansa kaikesta hänen kansastansa? \Herra\ hänen Jumalansa olkoon hänen kanssansa, ja hän menköön sinne ylös!

ESRA

1 LUKU

1:1 Ensimmäisenä Koreksen Persian kuninkaan vuonna, että \Herran\ sana täytettäisiin, joka oli puhuttu Jeremian suun kautta, herätti \Herra\ Koreksen Persian kuninkaan hengen kuuluttamaan koko valtakunnassansa, ja myös kirjoituksella, sanoen:

1:2 Näin sanoo Kores Persian kuningas: \Herra\ taivaan Jumala on antanut minulle kaikki maan valtakunnat ja käskenyt minun rakentaa hänellensä huoneen Jerusalemiin, joka on Juudassa.

1:3 Kuka on teidän seassanne kaikesta hänen kansastansa? hänen Jumalansa olkoon hänen kanssansa! ja hän menköön Jerusalemiin, joka on Juudassa, ja rakentakaan \Herran\ Israelin Jumalan huoneen, hän on Jumala, joka Jerusalemissa on.

1:4 Ja kaikkia jääneitä kaikissa paikoissa, kussa he muukalaisina ovat, pitää mielellänsä autettaman sen paikan kansalta hopiolla ja kullalla, tavaralla ja juhdilla Jumalan huoneesen, joka on Jerusalemissa.

1:5 Silloin nousivat Juudan ja Benjaminin perhekunta-päämiehet sekä papit ja leeviläiset, kaikki, joiden hengen Jumala herätti menemään ja rakentamaan Herran temppeliä Jerusalemiin.

1:6 Ja kaikki, jotka asuivat heidän ympärillään, avustivat heitä hopeakaluilla, kullalla, tavaralla, karjalla ja kalleuksilla kaiken sen lisäksi, mitä annettiin vapaaehtoisina lahjoina.

1:7 Ja kuningas Koores tuotatti esiin Herran temppelin kalut, jotka Nebukadnessar oli vienyt pois Jerusalemista ja pannut oman jumalansa temppeliin.

1:8 Ne Koores, Persian kuningas, tuotatti aarteistonvartijalle, Mitredatille, ja tämä laski niiden luvun Sesbassarille, Juudan ruhtinaalle.

1:9 Ja tämä oli niiden luku: kolmekymmentä kultamaljaa, tuhat hopeamaljaa, kaksikymmentä yhdeksän uhriastiaa,

1:10 kolmekymmentä kultapikaria, niitä arvolta lähinnä neljäsataa kymmenen hopeapikaria, tuhat muuta kalua.

1:11 Kultra- ja hopeakaluja oli kaikkiaan viisituhatta neljäsataa. Kaikki nämä Sesbassar toi, silloin kun pakkosiirtolaiset tuotiin Baabelista Jerusalemiin.

2 LUKU

2:1 Ja nämä olivat ne tämän maakunnan asukkaat, jotka lähtivät pakkosiirtolaisten vankeudesta Baabelista, jonne Nebukadnessar, Baabelin kuningas, oli vienyt heidät pakkosiirtolaisuuteen, ja jotka palasivat Jerusalemiin ja Juudaan, kukin kaupunkiinsa,

2:2 ne, jotka tulivat Serubbaabelin, Jeesuan, Nehemian, Serajan, Reelajan, Mordekain, Bilsanin, Misparin, Bigvain, Rehumina ja Baanan kanssa. Israelin kansan miesten lukumäärä oli:

2:3 Paroksen jälkeläisiä kaksituhatta sata seitsemänkymmentä kaksi;

2:4 Sefatjan jälkeläisiä kolmesataa

1:5 Niin valmistivat itsensä isäin päämiehet Juudasta ja Benjaminista, niin myös papit ja Leviläiset, kaikki, jotka Jumalan henki kehoitti menemään ylös, rakentamaan \Herran\ huonetta, joka on Jerusalemissa.

1:6 Ja kaikki, jotka olivat heidän ympärillensä, vahvistivat heidän kätensä hopia- ja kultra-astioilla, tavaralla ja juhdilla ja kalliilla kaluilla, paitsi mitä he mielellänsä uhrasivat.

1:7 Kuningas Koores myös toi \Herran\ huoneen astiat, jotka Nebukadnessar oli ottanut Jerusalemista ja pannut jumalansa huoneeseen.

1:8 Mutta Koores, Persian kuningas, otti ne ulos rahanhaltian Mitredatin käden kautta, joka ne luki Juudan päämiehelle Sesbassarille.

1:9 Ja tämä on niiden luku: kolmekymmentä kultamaljaa, tuhannen hopiamaljaa, ja yhdeksänkymmenekymmentä veistä,

1:10 Kolmekymmentä kultraista kuppia, ja toisia hopeaisia maljoja neljäsataa ja kymmenen, ja muita astioita tuhannen.

1:11 Niin että kaikkia astioita, sekä kullasta että hopenasta, oli viisituhatta ja neljäsataa: ne kaikki vei Sesbassar niiden kanssa, jotka Babelin vankeudesta menivät Jerusalemiin.

2 LUKU

2:1 Nämä ovat maakunnan lapset jotka läksivät vankeudesta jotka Nebukadnessar Babelin kuningas oli vienyt Babeliin, ja tulivat Jerusalemiin ja Juudaan jälleen, kukin kaupunkiinsa,

2:2 Jotka tulivat Serubbabelin, Jeesuan, Nehemian, Serajan, Reellajan, Mordekain, Bilsanin, Misparin, Bigvain, Rehumina ja Baanan kanssa; tämä on Israelin kansan miesten luku:

2:3 Paroksen lapset, kaksituhatta, sata ja kaksikahdekkymmentä;

2:4 Sephatian lapset, kolmesataa ja

seitsemänkymmentä kaksi;
2:5 Aarahin jälkeläisiä seitsemänsataa
seitsemänkymmentä viisi;
2:6 Pahat-Mooabin jälkeläisiä, nimittäin
Jeesuan ja Jooabin jälkeläisiä, kaksituhatta
kahdeksansataa kaksitoista;
2:7 Eelamin jälkeläisiä tuhat kaksisataa
viisikymmentä neljä;
2:8 Sattun jälkeläisiä yhdeksänsataa
neljäkymmentä viisi;
2:9 Sakkain jälkeläisiä seitsemänsataa
kuusikymmentä;
2:10 Baanin jälkeläisiä kuusisataa
neljäkymmentä kaksi;
2:11 Beebain jälkeläisiä kuusisataa
kaksikymmentä kolme;
2:12 Asgadin jälkeläisiä tuhat kaksisataa
kaksikymmentä kaksi;
2:13 Adonikamin jälkeläisiä kuusisataa
kuusikymmentä kuusi;
2:14 Bigvain jälkeläisiä kaksituhatta
viisikymmentä kuusi;
2:15 Aadinin jälkeläisiä neljäsataa
viisikymmentä neljä;
2:16 Aaterin, nimittäin Hiskian, jälkeläisiä
yhdeksänkymmentä kahdeksan;
2:17 Beesain jälkeläisiä kolmesataa
kaksikymmentä kolme;
2:18 Jooran jälkeläisiä sata kaksitoista;

2:19 Haasumin jälkeläisiä kaksisataa
kaksikymmentä kolme;
2:20 Gibbarin jälkeläisiä yhdeksänkymmentä
viisi;
2:21 beetlehemiläisiä sata kaksikymmentä
kolme;
2:22 Netofan miehiä viisikymmentä kuusi;

2:23 Anatotin miehiä sata kaksikymmentä
kahdeksan;
2:24 asmavetilaisia neljäkymmentä kaksi;

2:25 kirjat-aarimilaisia, kefiralaisia ja
beerotilaisia seitsemänsataa neljäkymmentä
kolme;

kaksikahdeksattakymmentä;
2:5 Aran lapset, seitsemänsataa ja
viisikahdeksattakymmentä;
2:6 Pahatmoabin lapset, Jesuan ja Joabin
lasten seassa, kaksituhatta, kahdeksansataa
ja kaksitoistakymmentä;
2:7 Elamin lapset, tuhannen kaksisataa ja
neljäkuudettakymmentä;
2:8 Sattun lapset, yhdeksänsataa ja
viisiviidettäkymmentä;
2:9 Sakkain lapset, seitsemänsataa ja
kuusikymmentä;
2:10 Banin lapset, kuusisataa ja
kaksiviidettäkymmentä;
2:11 Beebain lapset, kuusisataa ja
kolmekolmattakymmentä;
2:12 Asgadin lapset, tuhannen, kaksisataa
ja kaksikolmattakymmentä;
2:13 Adonikamin lapset, kuusisataa ja
kuusiseitsemättäkymmentä;
2:14 Bigvain lapset, kaksituhatta ja
kuusikuudettakymmentä;
2:15 Adinin lapset, neljäsataa ja
neljäkuudettakymmentä;
2:16 Aterin lapset Jehiskiasta,
yhdeksänkymmentä ja kahdeksan;
2:17 Betsain lapset, kolmesataa ja
kolmekolmattakymmentä;
2:18 Joran lapset, sata ja
kaksitoistakymmentä;
2:19 Hasumin lapset, kaksisataa ja
kolmekolmattakymmentä;
2:20 Gibbarin lapset, yhdeksänkymmentä ja
viisi;
2:21 Betlehemin lapset, sata ja
kolmekolmattakymmentä;
2:22 Netophan miehet,
kuusikuudettakymmentä;
2:23 Anatotin miehet, sata ja
kahdeksankolmattakymmentä;
2:24 Asmavetin lapset,
kaksiviidettäkymmentä;
2:25 Kirjatjearimin lapset Kephirin ja
Berotin, seitsemänsataa ja
kolmeviidettäkymmentä;

2:26 raamalaisia ja gebalaisia kuusisataa kaksikymmentä yksi;
2:27 Mikmaan miehiä sata kaksikymmentä kaksi;
2:28 Beetelin ja Ain miehiä kaksisataa kaksikymmentä kolme;
2:29 nebolaisia viisikymmentä kaksi;
2:30 Magbiin jälkeläisiä sata viisikymmentä kuusi;
2:31 toisen Eelamin jälkeläisiä tuhat kaksisataa viisikymmentä neljä;
2:32 Haarimin jälkeläisiä kolmesataa kaksikymmentä;
2:33 loodilaisia, haadidilaisia ja oonolaisia seitsemänsataa kaksikymmentä viisi;
2:34 jerikolaisia kolmesataa neljäkymmentä viisi;
2:35 senaalaisia kolmetuhatta kuusisataa kolmekymmentä.
2:36 Pappeja oli: Jedajan jälkeläisiä, nimittäin Jeesuan sukua, yhdeksänsataa seitsemänkymmentä kolme;
2:37 Immerin jälkeläisiä tuhat viisikymmentä kaksi;
2:38 Pashurin jälkeläisiä tuhat kaksisataa neljäkymmentä seitsemän;
2:39 Haarimin jälkeläisiä tuhat seitsemäntoista.
2:40 Leeviläisiä oli: Jeesuan ja Kadmielin jälkeläisiä, nimittäin Hoodavjan jälkeläisiä, seitsemänkymmentä neljä.
2:41 Veisaajia oli: Aasafin jälkeläisiä sata kaksikymmentä kahdeksan.
2:42 Ovenvartijain jälkeläisiä oli: Sallumin jälkeläisiä, Aaterin jälkeläisiä, Talmonin jälkeläisiä, Akkubin jälkeläisiä, Hatitan jälkeläisiä, Soobain jälkeläisiä, kaikkiaan sata kolmekymmentä yhdeksän.
2:43 Temppelepalvelijoita oli: Siihan jälkeläiset, Hasufan jälkeläiset, Tabaotin jälkeläiset,
2:44 Keeroksen jälkeläiset, Siihan jälkeläiset, Paadonin jälkeläiset,
2:45 Lebanan jälkeläiset, Hagaban jälkeläiset, Akkubin jälkeläiset,

2:26 Raman ja Gabaan lapset, kuusisataa ja yksikolmattakymmentä;
2:27 Mikmaan miehet, sata ja kaksikolmattakymmentä;
2:28 Betelin ja Ain miehet, kaksisataa ja kolmekolmattakymmentä;
2:29 Nebon lapset, kaksikuudettakymmentä;
2:30 Magbiksen lapset, sata kuusikuudettakymmentä;
2:31 Toisen Elamin lapset, tuhannen, kaksisataa ja neljäkuudettakymmentä;
2:32 Harimin lapset, kolmesataa ja kaksikymmentä;
2:33 Lodin, Hadidin ja Onon lapset, seitsemänsataa ja viisikolmattakymmentä;
2:34 Jerihon lapset, kolmesataa ja viisiviidettäkymmentä;
2:35 Senaan lapset, kolmetuhatta, kuusisataa ja kolmekymmentä;
2:36 Papit: Jedajan lapset Jeesuan huoneesta, yhdeksänsataa ja kolmekahdeksattakymmentä;
2:37 Immerin lapset, tuhannen ja kaksikuudettakymmentä;
2:38 Pashurin lapset, tuhannen, kaksisataa ja seitsemänviidettäkymmentä;
2:39 Harimin lapset, tuhannen ja seitsemäntoistakymmentä;
2:40 Leviläiset: Jeesuan ja Kadmielin lapset, Hodavian lapsista, neljäkahdeksattakymmentä;
2:41 Veisaajat: Asaphin lapset, sata ja kahdeksankolmattakymmentä;
2:42 Ovenvartiain lapset: Salumin lapset, Aterin lapset, Talmonin lapset, Akkubin lapset, Hatitan lapset ja Sobain lapset, kaikkiansa sata ja yhdeksänneljäkymmentä;
2:43 Netinimit: Zihan lapset, Hasuphan lapset, Tabaotin lapset,
2:44 Keroksen lapset, Siihan lapset, Padonin lapset,
2:45 Lebanan lapset, Hagaban lapset, Akkubin lapset,

2:46 Haagabin jälkeläiset, Samlain jälkeläiset, Haananin jälkeläiset,
2:47 Giddelin jälkeläiset, Gaharin jälkeläiset, Reajan jälkeläiset,
2:48 Resinin jälkeläiset, Nekodan jälkeläiset, Gassamin jälkeläiset,
2:49 Ussan jälkeläiset, Paaseahin jälkeläiset, Beesain jälkeläiset,
2:50 Asnan jälkeläiset, Meunimin jälkeläiset, Nefusimin jälkeläiset,
2:51 Bakbukin jälkeläiset, Hakufan jälkeläiset, Harhurin jälkeläiset,
2:52 Baslutin jälkeläiset, Mehidan jälkeläiset, Harsan jälkeläiset,
2:53 Barkoksen jälkeläiset, Siiseran jälkeläiset, Taamahin jälkeläiset,
2:54 Nesiahin jälkeläiset, Hatifan jälkeläiset.
2:55 Salomon palvelijain jälkeläisiä oli: Sootain jälkeläiset, Sooferetin jälkeläiset, Perudan jälkeläiset,
2:56 Jaalan jälkeläiset, Darkonin jälkeläiset, Giddelin jälkeläiset,
2:57 Sefatjan jälkeläiset, Hattilin jälkeläiset, Pookeret-Sebaimin jälkeläiset, Amin jälkeläiset.
2:58 Temppeleipalvelijoita ja Salomon palvelijain jälkeläisiä oli kaikkiaan kolmesataa yhdeksänkymmentä kaksi.
2:59 Nämä olivat ne, jotka lähtivät Teel-Melahista, Teel-Harsasta, Kerub-Addanista ja Immeristä, voimatta ilmoittaa perhekuntaansa ja syntyperäänsä, olivatko israelilaisia:
2:60 Delajan jälkeläisiä, Tobian jälkeläisiä, Nedokan jälkeläisiä, kuusisataa viisikymmentä kaksi.
2:61 Ja pappien poikain joukossa olivat Habaijan jälkeläiset, Koosin jälkeläiset ja Barsillain jälkeläiset, sen, joka oli ottanut vaimon gileadilaisen Barsillain tyttäristä ja jota kutsuttiin heidän nimellään.
2:62 Nämä etsivät sukuluettelotaan, niitä löytämättä, ja niin heidät julistettiin papputeen kelpaamattomiksi.
2:63 Maaherra kielsi heitä syömästä

2:46 Hagabin lapset, Samlain lapset, Hananin lapset,
2:47 Giddelin lapset, Gaharin lapset, Reajan lapset,
2:48 Resinin lapset, Rekodan lapset, Gassamin lapset,
2:49 Ussan lapset, Pasean lapset, Besain lapset,
2:50 Asnan lapset, Meunimin lapset, Rephusimin lapset,
2:51 Bakbukin lapset, Hakuphan lapset, Harhurin lapset,
2:52 Batslutin lapset, Mehidan lapset, Harsan lapset,
2:53 Barkoksen lapset, Siseran lapset, Taman lapset,
2:54 Netsian lapset, Hatiphan lapset;
2:55 Salomon palveliain lapset: Sotain lapset, Sopheretin lapset, Perudan lapset,
2:56 Jaelan lapset, Darkonin lapset, Giddelin lapset,
2:57 Sephatian lapset, Hattilin lapset, PookeretZebaimin lapset, Amin lapset:
2:58 Kaikki Netinimit ja Salomon palveliain lapset kolmesataa, yhdeksänkymmentä ja kaksi.
2:59 Nämät myös menivät ylös Telmelasta, Telharsasta: Kerub, Addani ja Immer, jotka ei tietäneet isänsä huonetta sanoa ja siementänsä, olivatko Israelista:
2:60 Delajan lapset, Tobijan lapset, Nekodan lapset, kuusisataa ja kaksikuudettakymmentä;
2:61 Ja pappein lapsista: Habajan lapset, Hakotsin lapset, Barsillain lapset, joka otti itsellensä emännän Barsillain Gileadilaisen tyttäristä, ja kutsuttiin heidän nimellensä.
2:62 Nämä etsivät sukukuntansa polvilukukirjaa, ja ei sitä löydetty, sentähden he pantiin pois pappudesta.
2:63 Ja Tirsata sanoi heille, ettei heidän

korkeasti-pyhää, ennenkuin nousisi pappi, joka voi hoitaa uurimia ja tummimia.

2:64 Koko seurakunta oli yhteensä neljäkymmentä kaksi tuhatta kolmesataa kuusikymmentä,

2:65 paitsi heidän palvelijointansa ja palvelijattariansa, joita oli seitsemäntuhatta kolmesataa kolmekymmentä seitsemän. Lisäksi oli heillä kaksisataa mies- ja naisveisaajaa.

2:66 Hevosia heillä oli seitsemänsataa kolmekymmentä kuusi, muuleja kaksisataa neljäkymmentä viisi,

2:67 kameleja neljäsataa kolmekymmentä viisi, aaseja kuusituhatta seitsemänsataa kaksikymmentä.

2:68 Perhekunta-päämiehistä muutamat, tullessansa Herran temppelin sijalle, joka on Jerusalemissa, antoivat vapaaehtoisia lahjoja Jumalan temppelille, sen pystyttämiseksi paikallensa.

2:69 He antoivat sen mukaan, kuin voivat, rakennusrahaan: kuusikymmentä yksi tuhatta dareikkia kultaa, viisituhatta miinaa hopeata ja sata papinihokasta.

2:70 Sitten papit, leeviläiset ja osa kansaa sekä veisaajat, ovenvartijat ja temppelipalvelijat asettuivat kaupunkeihinsa, ja kaikki muut israelilaiset kaupunkeihinsa.

3 LUKU

3:1 Kun seitsemäs kuukausi tuli ja israelilaiset jo olivat kaupungeissa, kokoontui kansa yhtenä miehenä Jerusalemiin.

3:2 Ja Jeesua, Joosadakin poika, ja hänen veljensä, papit, ja Serubbaabel, Sealtielin poika, ja hänen veljensä nousivat rakentamaan Israelin Jumalan alttaria uhrataksensa sen päällä polttouhreja, niinkuin on kirjoitettu Jumalan miehen Mooseksen laissa.

3:3 He pystyttivät paikallensa alttarin, sillä

pitänyt syömän kaikkein pyhimmästä, ennenkuin pappi seisoi valkeudessa ja täydellisyydessä.

2:64 Koko joukko yhteen oli kaksiviidettäkymmentä tuhatta, kolmesataa ja kuusikymmentä,

2:65 Paitsi heidän palvelioitansa ja piikojansa, joita oli seitsemäntuhatta, kolmesataa ja seitsemänläättäkymmentä; ja heillä oli veisaajia, miehiä ja vaimoja, kaksisataa;

2:66 Seitsemänsataa ja kuusineljäättäkymmentä heidän hevostansa; kaksisataa ja viisiviidettäkymmentä heidän muuliansa;

2:67 Neljäsataa ja viisineljäättäkymmentä heidän kameliansa; kuusituhatta, seitsemänsataa ja kaksikymmentä aasia.

2:68 Ja monikahtat isäin päämiehistä, kuin he menivät \Herran\ huoneesen, joka on Jerusalemissa, uhrasivat hyvällä mielellä Jumalan huoneen rakennukseksi paikallensa.

2:69 Ja he antoivat varansa jälkeen rakennuksen tavaraksi yhdenseitsemättäkymmentä tuhatta kultapenninkiä, ja viisituhatta leiviskää hopiaa, ja sata papin hametta.

2:70 Niin papit, Leviläiset, ja muutamat kansasta, veisaajat, ja ovenvartiat ja Netinimit asuivat kaupungeissansa, ja koko Israel myös kaupungeissansa.

3 LUKU

3:1 Kuin seitsemäs kuukausi oli tullut ja Israelin lapset olivat kaupungeissansa, tuli kansa kokoon niinkuin yksi mies Jerusalemiin.

3:2 Niin nousi Jeesua Jotsadakin poika, ja papit hänen veljensä, ja Serubbabel Sealtielin poika ja hänen veljensä ja rakensivat Israelin Jumalan alttarin uhrataksensa sen päällä polttouhria, niinkuin kirjoitettu on Mooseksen, Jumalan miehen, laissa.

3:3 Ja he laskivat alttarin perustuksensa

he olivat kauhuissaan maan kansojen tähden; ja he uhrasivat alttarilla polttouhreja Herralle, polttouhreja aamuin ja illoin.

3:4 Ja he viettivät lehtimajanjuhlaa, niinkuin oli säädetty, ja uhrasivat polttouhreja joka päivä niin paljon, kuin oli säädetty, kunakin päivänä sen päivän uhrin,

3:5 ja sen jälkeen jokapäiväisen polttouhrin ja uudenkuun päivien ja kaikkien muiden Herran pyhien juhlien uhrin sekä kaikkien niiden uhrin, jotka toivat vapaaehtoisia lahjoja Herralle.

3:6 Seitsemännen kuun ensimmäisestä päivästä alkaen he uhrasivat polttouhreja Herralle, vaikka temppelin perustusta ei oltu vielä laskettu.

3:7 Ja he antoivat rahaa kivenhakkaajille ja puusepille sekä ruoka- ja juomatavaroita ja öljyä siidonilaisille ja tyyrolaisille, että nämä kuljettaisivat setripuita Libanonilta meritse Jaafoon, sen valtuuden nojalla, jonka Kooses, Persian kuningas, oli heille antanut.

3:8 Ja toisena vuotena siitä, kun he olivat tulleet Jumalan temppelin sijalle Jerusalemiin, sen toisessa kuussa, ryhtyivät Serubbaabel, Sealtielin poika, ja Jeesua, Joosadakin poika, ja heidän muut veljensä, papit ja leeviläiset, ja kaikki, jotka vankeudesta olivat tulleet Jerusalemiin, työhön ja panivat kaksikymmenvuotiset ja sitä vanhemmat leeviläiset johtamaan Herran temppelin rakennustyötä.

3:9 Ja Jeesua poikineen ja veljineen ja Kadmiel poikineen, Juudan jälkeläiset, astuivat yhdessä johtamaan niitä, jotka tekivät Herran temppelin rakennustyötä; samoin myöskin Heenadadin pojat poikineen ja veljineen, leeviläiset.

3:10 Ja kun rakentajat laskivat Herran temppelin perustusta, asetettiin papit virkapuvuissaan torvilla ja leeviläiset, Aasafin jälkeläiset, kyмбаaleilla ylistämään Herraa, Israelin kuninkaan Daavidin järjestelyn mukaan.

3:11 Ja he virittivät ylistys- ja kiitosvirren

päälle, vaikka he pelkäsivät sen maan kansoja; ja he uhrasivat sen päällä \Herralle\ polttouhria aamulla ja ehtoolla.

3:4 Ja he pitivät lehtimajan juhlaa niinkuin kirjoitettu on, ja tekivät polttouhria joka päivä, sen luvun jälkeen kuin tapa oli, kunkin päivänänsä,

3:5 Senjälkeen alinomaisia polttouhreja, ja uuden kuun, ja kaikkein \Jumalalle\ pyhitettyin juhlain, ja kaikkinaisia mieliuhreja, joita he hyvällä mielellä tekivät \Herralle\.

3:6 Seitsemännen kuukauden ensimmäisenä päivänä rupesivat he uhraamaan \Herralle\ polttouhria; mutta ei \Herran\ templin perustus ollut vielä laskettu.

3:7 Ja he antoivat kivenhakkaajille ja taitavaille työväelle rahaa, ja ruokaa ja juomaa, ja öljyä Sidonilaisille ja Tyrolaisille, että he toisivat heille sedripuita Libanonista Japhoon merta myöten, Koreksen Persian kuninkaan suomasta,

3:8 Mutta toisena vuonna sittekuin he tulivat Jerusalemiin Herran huoneen tykö, toisena kuukautena, rupesi Serubbabel Sealtielin poika, ja Jesua Jotsadakin poika, ja muut heidän jääneet veljensä, papit ja Leviläiset, ja kaikki, jotka vankeudesta tulivat Jerusalemiin, ja panivat kahdenkymmenen ajastakaiset ja sitä vanhemmat Leviläiset \Herran\ huoneen työn teettäjiksi.

3:9 Ja Jesua seisoi poikinensa ja veljinensä, ja Kadmiel poikinensa, ja Juudan lapset, niinkuin yksi mies teettämässä työväkeä Herran huoneessa, Henadadin lapset poikinensa, ja Leviläiset veljinensä.

3:10 Ja kuin rakentajat laskivat \Herran\ templin perustuksen, asettivat he papit puetettuina, vaskitorvien kanssa, ja Leviläiset Asaphin pojat kanteleilla, kiittämään \Herraa\ Davidin Israelin kuninkaan sanoilla.

3:11 Ja he veisasivat vuorottain

Herralle: "Sillä hän on hyvä, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti Israelia kohtaan." Ja kaikki kansa nosti suuren riemuhuudon ylistäen Herraa siitä, että Herran temppelin perustus oli laskettu.

3:12 Mutta monet papit, leeviläiset ja perhekunta-päämiehet, vanhukset, jotka olivat nähneet edellisen temppelin, itkivät suurella äänellä, kun tämän temppelin perustus laskettiin heidän nähtensä. Monet taas korottivat äänensä riemuiten ja iloiten.

3:13 Eikä voitu erottaa raikuvaa riemuhuutoa kansan äänekkäästä itkusta; sillä kansa nosti suuren huudon, niin että huuto kuului kauas.

4 LUKU

4:1 Mutta kun Juudan ja Benjaminin vastustajat kuulivat, että pakkosiirtolaiset rakensivat temppeliä Herralle, Israelin Jumalalle,

4:2 astuivat he Serubbaabelin ja perhekunta-päämiesten luo ja sanoivat heille: "Me tahdomme rakentaa yhdessä teidän kanssanne, sillä me etsimme teidän Jumalaanne, niinkuin tekin, ja hänelle me olemme uhranneet Eesarhaddonin, Assurin kuninkaan, päivistä asti, hänen, joka toi meidät tänne."

4:3 Mutta Serubbaabel ja Jeesua ja muut Israelin perhekunta-päämiehet sanoivat heille: "Ei sovi teidän ja meidän yhdessä rakentaa temppeliä meidän Jumalallemme, vaan me yksin rakennamme Herralle, Israelin Jumalalle, niinkuin kuningas Koores, Persian kuningas, on meitä käsenyt."

4:4 Mutta maan kansa sai Juudan kansan kädet herpoamaan ja pelotti heidät rakentamasta.

4:5 Ja ne palkkasivat heitä vastaan neuvonantajia, jotka tekivät heidän hankkeensa tyhjäksi, niin kauan kuin Koores, Persian kuningas, eli, ja aina Daarejaveksen, Persian kuninkaan, hallitusaikaan asti.

ylistäissänsä ja kiittäissänsä \Herraa\, että hän on hyvä ja hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti Israelin ylitse. Ja kaikki kansa huusi korkialla äänellä ja kiitti \Herraa\, että \Herran\ huoneen perustus oli laskettu.

3:12 Mutta moni vanhoista papeista, ja Leviläisistä ja isäin päämiehistä, jotka olivat nähneet ensimmäisen huoneen perustuksellansa, niin myös tämän huoneen silmäinsä edessä, itkivät suurella äänellä; ja moni huusi korkialla äänellä ilon tähden;

3:13 Että se huuto oli niin suuri, ettei kansa eroittanut ilon ääntä itkun äänestä; sillä kansa huusi korkialla äänellä, että se ääni kuului kauas.

4 LUKU

4:1 Mutta kuin Juudan ja Ben-Jaminin vihamiehet kuulivat, että ne, jotka vankeudesta olivat lähteneet, rakensivat \Herralle\ Israelin Jumalalle templiä;

4:2 Tulivat he Serubbabelin ja isäin päämiesten tykö ja sanoivat heille: me rakennamme teidän kanssanne; sillä me etsimme teidän Jumalaanne niinkuin tekin, ja emme ole sitte uhranneet kuin Asserhaddon Assurin kuningas meidät tänne vei.

4:3 Mutta Serubbabel ja Jeesua ja muut Israelin isäin päämiehet vastasivat: ei sovi teidän ja meidän rakentaa meidän Jumalallemme huonetta; mutta me rakennamme yksin \Herralle\ Israelin Jumalalle huoneen, niinkuin Koores Persian kuningas meitä käski.

4:4 Niin sen maakunnan väki heikensi Juudan kansan kädet ja peljätti rakentamasta,

4:5 Ja palkkasivat neuvonantajia heitä vastaan, estämään heidän neuvoansa, niinkauvan kuin Koores Persian kuningas eli, Dariuksen Persian kuninkaan valtakuntaan asti.

4:6 Ahasveroksen hallituksen aikana, hänen hallituksensa alussa, he kirjoittivat syytöskirjan Juudan ja Jerusalemin asukkaita vastaan.

4:7 Ja Artahsastan aikana kirjoittivat Bislam, Mitredat ja Taabeel ynnä näiden muut virkatoverit Artahsastalle, Persian kuninkaalle. Kirje oli kirjoitettu aramin kirjoituksella ja käännetty araminkielelle.

4:8 Käskynhaltija Rehum ja kirjuri Simsai kirjoittivat kuningas Artahsastalle Jerusalemia vastaan kirjeen, joka kuului näin:

4:9 Silloin ja silloin. "Käskynhaltija Rehum ja kirjuri Simsai ynnä muut heidän virkatoverinsa, tuomarit, järjestysmiehet, tarpelilaiset, afarsilaiset, erekiläiset, babylonialaiset, suusanilaiset, dehavilaiset, eelamilaiset,

4:10 ja muut kansat, jotka suuri ja mainehikas Aasenappar vei pakkosiirtolaisuuteen ja sijoitti Samarian kaupunkiin ja muualle, tälle puolelle Eufat-virran," ja niin edespäin.

4:11 Tämä on jäljennös kirjeestä, jonka he lähettivät hänelle: "Kuningas Artahsastalle sinun palvelijasi, miehet tältä puolelta Eufat-virran," ja niin edespäin.

4:12 "Tietäköön kuningas, että ne juutalaiset, jotka lähtivät sinun luotasi meidän luoksemme, ovat tulleet Jerusalemiin. He ovat nyt rakentamassa tuota kapinallista ja paha kaupunkia ja panemassa kuntoon muureja ja korjaamassa perustuksia.

4:13 Niin tietäköön kuningas, että jos se kaupunki rakennetaan ja muurit pannaan kuntoon, he eivät suorita rahaveroa, eivät luonnontuotteita eivätkä tierahaa, ja siitä kärsivät kuningasten tulot.

4:14 Koska kerran me syömme palatsin suolaa eikä meidän sovi nähdä kuninkaan häpäisemistä, sentähden me lähetämme ja ilmoitamme tämän kuninkaalle,

4:15 että hän tutkituttaisi sinun isiesi

4:6 Mutta kuin Ahasverus tuli kuninkaaksi, hänen valtakuntansa alussa, kirjoittivat he kanteen Juudan ja Jerusalemin asujamia vastaan.

4:7 Ja Artahsastan aikana kirjoitti Bislam, Mitridat, Tabeel ja muut heidän seurastansa Artahsastalle Persian kuninkaalle. Ja kirja oli kirjoitettu Syrian kielellä ja tulkittu Syrian kielellä.

4:8 Rehum kansleri ja Simsai kirjoittaja kirjoittivat kirjan Jerusalemia vastaan kuningas Artahsastalle näin:

4:9 Rehum kansleri ja Simsai kirjoittaja, ja muut heidän kanssaveljensä Dinasta, Apharsakista ja Tarpelasta, Persiasta, Arakasta, Babelista, Susanista, Dehasta ja Elamista,

4:10 Ja muut kansat, jotka suuri ja kuuluisa Asnappar toi tänne, ja pani heidät asumaan Samarian kaupunkeihin, ja ne muut toisella puolen virtaa, sillä ajalla.

4:11 Ja kirja, jonka he lähettivät kuningas Artahsastalle, oli näin kirjoitettu: palvelias, miehet, jotka asuvat toisella puolella virtaa, jotka siihen aikaan olivat.

4:12 Se olkoon kuninkaalle tietävä, että Juutalaiset, jotka sinun tyköäs tulivat meidän tykömme Jerusalemiin, rakentavat kapinallista ja paha kaupunkia, ja ovat perustaneet ja korottaneet muurit.

4:13 Niin olkoon nyt kuninkaalle tietävä, että jos se kaupunki rakennetaan ja muurit perustetaan, niin ei he sinulle anna tullia, veroa ja ajastaikaista ulostekoa; ja sinä vahingoitset kuningasten veron.

4:14 Nyt siis, että meillä on ravinto kuninkaan huoneesta, ei sovi meidän nähdä kuninkaan ylönkatsetta; sentähden olemme me lähteneet matkaan, ilmoittamaan sitä kuninkaalle,

4:15 Ettäs etsisit isäis aikakirjoista, ja sinä

aikakirjaa; sillä aikakirjasta sinä huomaat ja saat tietää, että se kaupunki on ollut kapinallinen kaupunki, joka on tuottanut kuninkaille ja maakunnille vahinkoa ja jossa ammoisista ajoista on pantu toimeen levottomuuksia. Sentähden se kaupunki on hävitetty.

4:16 Me ilmoitamme siis kuninkaalle, että jos se kaupunki rakennetaan ja muurit pannaan kuntoon, ei sinulla ole oleva mitään osaa tällä puolella Euftrat-virran olevaan maahan."

4:17 Kuningas lähetti vastauksen käskynhaltija Rehumille ja kirjuri Simsaille ja muille heidän virkatovereilleen, jotka asuivat Samariassa ja muualla tällä puolella Euftrat-virran: "Rauhaa" ja niin edespäin.

4:18 "Kirjelmä, jonka meille lähetitte, on minulle tarkkaan luettu.

4:19 Minä annoin käskyn tutkia asiaa, ja huomattiin, että se kaupunki ammoisista ajoista asti on noussut kuninkaita vastaan ja että siellä on pantu toimeen kapinoita ja levottomuuksia.

4:20 Jerusalemissa on ollut mahtavia kuninkaita, jotka ovat hallinneet kaikkea Euftrat-virran senpuoleista maata ja joille on suoritettu rahaveroa, luonnontuotteita ja tierahaa.

4:21 Antakaa siis käsky, että ne miehet on estettävä työstään ja että se kaupunki on jätettävä rakentamatta, kunnes minulta tulee käsky.

4:22 Ja varokaa, ettette lyö laimin mitään tässä asiassa, etteivät kuninkaat kärsisi siitä suurta vahinkoa."

4:23 Niin pian kuin kuningas Artahsastan kirjelmän jäljennös oli luettu Rehumille, kirjuri Simsaille ja heidän virkatovereilleen, menivät he kiiruusti Jerusalemiin juutalaisten luo ja estivät väkivoimalla heidät työtä tekemästä.

4:24 Silloin pysähtyi Jumalan temppelin rakennustyö Jerusalemissa ja oli

löydet niistä ja saat tietää tämän olevan kapinallisen ja vahingollisen kaupungin kuninkaille ja maakunnille, joka saatti jo vanhasta muutkin luopumaan; jonkatähden myös tämä kaupunki on autioksi tehty.

4:16 Sentähden me annamme kuninkaan tietää, että jos tämä kaupunki rakennetaan ja muurit tehdään, niin et sinä toista puolta virtaa saa pitää.

4:17 Niin kuningas lähetti vastauksen Rehumille kanslerille ja Simsaille kirjoittajalle, ja muille heidän kanssaveljillensä, jotka Samariassa asuivat, ja muille, jotka toisella puolella virtaa olivat: rauhaa tällä ajalla!

4:18 Lähetyskirja, jonka te meidän tykömme lähetitte, on luettu julkisesti minun edessäni.

4:19 Ja on minulta käsketty etsittää, ja on löydetty sen kaupungin jo vanhaan nousseen kuninkaita vastaan, ja luopuneen, niin että kapina on siinä noussut.

4:20 Ja että Jerusalemissa ovat olleet väkevät kuninkaat ja vallinneet kaikki toisella puolella virtaa, ja heille on annettu tulli, vero ja ajastaikainen ulosteko.

4:21 Tehkääät siis tämän käskyn jälkeen: estäkääät niitä miehiä rakentamasta kaupunkia, siihenasti kuin minä annan käskyn.

4:22 Niin karttakaat teitänne erehdyksestä tässä asiassa. Miksi semmoinen turmelus pitäis valtaa saaman kuninkaille vahingoksi?

4:23 Kuin kuningas Artahsastan kirja luettiin Rehumin, Simsain kirjoittajan ja heidän kanssaveljeinsä edessä, menivät he kiiruusti Jerusalemiin Juudalaisten tykö ja estivät heidät käsivarrella ja väkevyydellä.

4:24 Silloin lakattiin Jumalan huoneen työstä Jerusalemissa, niin että se jäi

pysähdyksissä Daarejaveksen, Persian kuninkaan, toiseen hallitusvuoteen asti.

5 LUKU

5:1 Mutta profeetta Haggai ja Sakarja, Iddon poika, profeetat, ennustivat Juudassa ja Jerusalemissa oleville juutalaisille Israelin Jumalan nimeen, hänen, jonka nimiin he olivat otetut.

5:2 Niin Serubbaabel, Sealtielin poika, ja Jeesua, Joosadakin poika, nousivat ja alkoivat rakentaa Jumalan temppeliä Jerusalemissa, ja heidän kanssansa Jumalan profeetat, jotka tukivat heitä.

5:3 Siihen aikaan tulivat heidän luoksensa Tattenai, Euftrat-virran tämänpuoleisen maan käskynhaltija, ja Setar-Boosenai sekä heidän virkatoverinsa ja sanoivat heille näin: "Kuka on käskenyt teitä rakentamaan tätä temppeliä ja panemaan kuntoon tätä muuria?"

5:4 Niin me sanoimme heille niiden miesten nimet, jotka tätä rakennusta rakensivat.

5:5 Ja juutalaisten vanhinten yllä oli heidän Jumalansa silmä, niin ettei heitä estetty työstä, vaan meni kertomus asiasta Daarejavekselle ja odotettiin sitä koskevan kirjoituksen tuloa sieltä takaisin.

5:6 Jäljennös kirjeestä, jonka Tattenai, Euftrat-virran tämänpuoleisen maan käskynhaltija, ja Setar-Boosenai sekä tämän virkatoverit, ne afarsakilaiset, jotka olivat tällä puolella Euftrat-virran, lähettivät kuningas Daarejavekselle;

5:7 he näet lähettivät hänelle kertomuksen, ja siihen oli kirjoitettu näin: "Kuningas Daarejavekselle kaikkea rauhaa!

5:8 Tietäköön kuningas, että me menimme Juudan maakuntaan, suuren Jumalan temppelille. Sitä rakennetaan suurista kivistä, ja hirsiiä pannaan seiniin. Työ tehdään tarkasti ja sujuu heidän käsissään.

5:9 Sitten me kysyimme vanhimmilta ja sanoimme heille näin: 'Kuka on käskenyt

Dariuksen Persian kuninkaan toiseen vuoteen asti.

5 LUKU

5:1 Ja prophetat Haggai ja Sakaria, Iddon poika, ennustivat Juudalaisille, jotka olivat Juudassa ja Jerusalemissa, Israelin Jumalan nimeen.

5:2 Silloin nousivat Serubbabel Sealtielin poika, Jesua Jotsadakin poika ja rupesivat rakentamaan Jumalan huonetta Jerusalemissa ja Jumalan prophetat heidän kanssansa, auttaint heitä.

5:3 Siihen aikaan tuli Tatnai heidän tykönsä, joka oli maaherra toisella puolella virtaa, ja Setarbosnai, ja heidän kanssaveljensä, ja sanoivat näin heille: kuka on käskenyt rakentaa tätä huonetta ja näitä muureja perustaa?

5:4 Niin me sanoimme heille, mitkä niiden miesten nimet olivat, jotka tätä rakennusta rakensivat.

5:5 Ja heidän Jumalansa silmä tuli Juudan vanhimpain päälle, ettei sitä heiltä niinkauvaksi estetty, kuin sanoma vietiin Dariuksen tykö; ja lähetykskirja tuli siitä asiasta takaperin jälleen.

5:6 Ja kirja, jonka Tatnai maaherra toisella puolella virtaa, ja Setarbosnai, ja hänen kanssaveljensä Apharsakista, jotka olivat toisella puolella virtaa, lähettivät kuningas Dariukselle,

5:7 Ja sanat, jotka he lähettivät hänelle olivat näin kirjoitetut: kuninkaalle Dariukselle (toivotetaan) kaikkea rauhaa!

5:8 Olkoon kuninkaalle tietävä, että me tulimme Juudan maakuntaan, kaikkein suurimman Jumalan huoneen tykö; ja sitä rakennetaan jaloista suurista kivistä, hirret pannaan seiniin, ja työ joutuu ja menestyy heidän käsissään.

5:9 Niin me kysyimme vanhimmilta ja sanoimme heille: kuka teille antoi käskyn

teitä rakentamaan tätä temppeliä ja panemaan kuntoon tätä muuria?’

5:10 Me kysyimme heiltä myöskin heidän nimiänsä ilmoittaaksemme ne sinulle ja kirjoitimme muistiin niiden miesten nimet, jotka ovat heitä johtamassa.

5:11 Ja he antoivat meille tämän vastauksen: 'Me olemme taivaan ja maan Jumalan palvelijoita, ja me rakennamme uudestaan temppeliä, joka oli rakennettu monta vuotta sitten. Suuri Israelin kuningas sen rakensi ja sai sen valmiiksi.

5:12 Mutta koska meidän isämme vihoittivat taivaan Jumalan, antoi hän heidät kaldealaisen Nebukadnessarin, Baabelin kuninkaan, käsiin; ja hän hävitti tämän temppelin ja vei kansan pakkosiirtolaisuuteen Baabeliin.

5:13 Mutta Kooreksen, Baabelin kuninkaan, ensimmäisenä hallitusvuotena antoi kuningas Koores käskyn rakentaa uudestaan tämän Jumalan temppelin.

5:14 Kuningas Koores antoi myös tuoda Baabelin temppelistä esiin Jumalan temppelin kulta- ja hopeakalut, jotka Nebukadnessar oli vienyt pois Jerusalemin temppelistä ja tuonut Baabelin temppeliin; ja ne annettiin Sesbassar-nimiselle miehelle, jonka hän oli asettanut käskynhaltijaksi.

5:15 Ja hän sanoi tälle: Ota nämä kalut, mene ja pane ne Jerusalemin temppeliin. Ja Jumalan temppeli rakennettakoon entiselle paikallensa.

5:16 Niin tämä Sesbassar tuli ja laski Jumalan temppelin perustuksen Jerusalemissa. Ja siitä ajasta alkaen tähän saakka sitä on rakennettu, eikä se vielääkään ole valmis.'

5:17 Jos kuningas siis hyväksi näkee, niin tutkittakoon kuninkaan aarekammiossa siellä Baabelissa, onko niin, että kuningas Koores on antanut käskyn rakentaa tämän Jumalan temppelin Jerusalemissa; ja lähettänee kuningas meille tiedon tahdostansa tässä asiassa."

rakentaa tätä huonetta ja näitä muureja perustaa?

5:10 Me kysyimme myös heiltä heidän nimensä, antaaksemme sinulle ne tietää, ja me kirjoitimme niiden miesten nimet, jotka heidän päämiehensä olivat.

5:11 Ja senkaltaisen sanan he meille vastasivat, sanoen: me olemme taivaan ja maan Jumalan palveliat, ja rakennamme tätä huonetta, joka ennen monta vuotta oli rakennettu, jonka väkevä Israelin kuningas oli rakentanut ja pannut ylös.

5:12 Mutta sittekuin meidän isämme vihoittivat taivaan Jumalan, antoi hän heidät Nebukadnetsarin käsiin, Kaldealaisten kuninkaan Babelista; hän jaotti tämän huoneen ja vei kansan Babeliin.

5:13 Mutta ensimmäisenä Kooreksen, Babelin kuninkaan vuonna, käski kuningas Koores tämän Jumalan huoneen rakentaa.

5:14 Ja ne kulta astiat ja hopia astiat, mitkä olivat siinä Jumalan huoneessa, jotka Nebukadnetsar otti Jerusalemin templistä ja vei Babelin templiin, ne otti kuningas Koores Babelin templistä ja antoi yhdelle Sesbatsar nimeltä, jonka hän pani heidän päämieheksensä,

5:15 Ja sanoi hänelle: ota nämät astiat, mene ja vie ne Jerusalemin templiin, ja anna Jumalan huone rakennettaa paikallensa.

5:16 Silloin tuli se Sesbatsar ja laski Jumalan huoneen perustuksen Jerusalemissa; ja siitä ajasta niin tähän asti on sitä rakennettu, ja ei ole vielä täytetty.

5:17 Nyt siis jos kuninkaalle kelpaa, niin antakaan etsiä kuninkaan tavarahuoneessa, joka on Babelissa, jos se on käsketty Koores kuninkaalta, heidän rakentaa tätä Jumalan huonetta, joka on Jerusalemissa, ja antakoon tästä asiasta meidän tietää kuninkaan tahdon.

6 LUKU

6:1 Niin kuningas Daarejaves antoi käskyn, että asiaa tutkittaisiin Baabelin arkistossa, jonne myös aarteet koottiin.

6:2 Ja Ahmetan linnasta, Meedian maakunnasta, löydettiin kirjakäärö, johon oli kirjoitettu seuraavasti: "Muistettava tapahtuma:

6:3 Kuningas Kooreksen ensimmäisenä hallitusvuotena kuningas Koores antoi käskyn: Jumalan temppeli Jerusalemissa, se temppeli rakennettakoon paikaksi, jossa uhreja uhrataan. Sen perustukset laskettakoon lujiksi, sen korkeus olkoon kuusikymmentä kyynärää ja leveys kuusikymmentä kyynärää.

6:4 Siinä olkoon aina rinnakkain kolme kivistä suuria kiviä ja yksi hirsikerta uusia hirsiä; ja kustannukset suoritettakoon kuninkaan hovista.

6:5 Ja myös Jumalan temppelin kulta- ja hopeakalut, jotka Nebukadnessar vei pois Jerusalemin temppelistä ja toi Baabeliin, annettakoon takaisin. Ne tulkoot paikoilleen Jerusalemin temppeliin, pantakoon ne Jumalan temppeliin."

6:6 - "Niinmuodoin on sinun, Tattenai, joka olet Euftrat-virran tuonpuoleisen maan käskynhaltija, sinun, Setar-Boosenai, ja teidän virkatoverienne, niiden afarsakilaisten, jotka ovat tuolla puolella Euftrat-virran, pysyttävä siitä erillänne.

6:7 Antakaa Jumalan temppelin rakennustyön olla rauhassa. Juutalaisten käskynhaltija ja juutalaisten vanhimmat rakentakoot Jumalan temppelin paikallensa.

6:8 Ja minä annan käskyn, mitä teidän on tehtävä juutalaisten vanhimille heidän rakentaessaan Jumalan temppeliä: tuolta puolelta Euftrat-virran tulevasta kuninkaan verotuloista suoritettakoon niille miehille tarkasti ja viivyttämättä kustannukset.

6:9 Ja mitä tarvitaan, mullikoita, oinaita ja karitsoita polttouhreiksi taivaan Jumalalle, nisuja, suolaa, viiniä ja öljyä, se

6 LUKU

6:1 Niin Darius kuningas käski etsiä kantselissa, kuninkaan tavarahuoneessa Babelissa.

6:2 Silloin löydettiin Ahmetan linnasta, joka on Median maakunnassa, kirja, jossa oli näin muistoksi kirjoitettu:

6:3 Ensimmäisenä kuningas Koreksen vuonna käski kuningas Kores rakentaa Jumalan huoneen Jerusalemissa paikaksi, jossa uhrataan, ja laskea perustuksen, kuusikymmentä kyynärää korkiaksi ja kuusikymmentä kyynärää leviäksi;

6:4 Kolme seinää vuolluista kivistä ja yksi seinä uusista puista; ja että kuninkaan huoneesta piti annettaman ylöspitämys;

6:5 Piti myös Jumalan huoneen hopiaiset ja kultaiset astiat, jotka Nebukadnetsar oli ottanut Jerusalemin kirkosta ja vienyt Babeliin, annettaman ja vietämän jälleen templiin, Jerusalemiin, pantavaksi siallensa Jumalan huoneeseen.

6:6 Niin olkaat nyt erinänne heistä, sinä Tatnai maaherra sillä puolella virtaa, ja sinä Setarbosnai, ja teidän kanssaveljenne Apharsakista, te jotka olette sillä puolella virtaa.

6:7 Antakaat heidän tehdä työtä Jumalan huoneessa, että Juudalaisten päämies ja heidän vanhimpansa saisivat Jumalan huoneen rakennetuksi entiselle paikallensa.

6:8 On myös käsketty minulta, mitä Juudan vanhimille pitää annettaman, että he rakentaisivat tämän Jumalan huoneen, nimittäin: että sille väelle pitää juuri kiiruusti ylöspitämys annettaman kuninkaan verokalusta siltä puolelta virtaa, ja ei heitä estettämän.

6:9 Ja mitä tarvitaan mullia, ja oinaita, ja karitsoita uhriksi taivaan Jumalalle, nisuja, suoloja, viinaa ja öljyä, Jerusalemin

annettakoon heille Jerusalemin pappien esityksestä joka päivä, laiminlyömättä,

6:10 että he uhraisivat suloisesti tuoksuvia uhreja taivaan Jumalalle ja rukoilisivat kuninkaan ja hänen poikiensa hengen puolesta.

6:11 Ja minä annan käskyn, että kuka ikinä rikkoo tämän määräyksen, hänen talostaan revittäköön hirsi, ja hänet ripustettakoon ja naulittakoon siihen, ja hänen talostaan tehtäköön siitä syystä soraläjä.

6:12 Ja Jumala, joka on asettanut nimensä siihen, kukistakoon jokaisen kuninkaan ja kansan, joka ojentaa kätensä rikkomaan tätä määräystä hävittämällä Jumalan temppelin Jerusalemissa. Minä Daarejaves olen antanut tämän käskyn; se tarkoin täytettäköön."

6:13 Silloin Tattenai, Eufrat-virran tämänpuoleisen maan käskynhaltija, Setar-Boosenai ja heidän virkatoverinsa täyttivät tarkoin käskyn, jonka kuningas Daarejaves oli heille lähettänyt.

6:14 Niin juutalaisten vanhimmat rakensivat, ja työ onnistui heille profeetta Haggain ja Sakarjan, Iddon pojan, ennustuksen tukemana. Ja he saivat sen valmiiksi Israelin Jumalan käskyn ja Kooreksen, Daarejaveksen ja Artahsastan, Persian kuninkaan, käskyn mukaan.

6:15 Tämä temppeli valmistui adar-kuun kolmanneksi päiväksi, nimittäin kuningas Daarejaveksen kuudentena hallitusvuotena.

6:16 Silloin israelilaiset, papit ja leeviläiset ja muut pakkosiirtolaiset, viettivät Jumalan temppelin vihkiäisiä iloiten

6:17 ja uhraisivat Jumalan temppelin vihkiäisissä sata härkää, kaksisataa oinasta ja neljäsataa karitsaa sekä syntiuhriksi koko Israelin puolesta kaksitoista kaurista, Israelin sukukuntien luvun mukaan.

6:18 Ja he asettivat papit ryhmittäin ja

pappein tavan jälkeen, niin pitää heille annettaman joka päivä ilman yhdettäkään erehdyksetä.

6:10 Että he uhraisivat taivaan Jumalalle makiaa hajua, ja rukoilisivat kuninkaan ja hänen lastensa elämän edestä.

6:11 Tämä käsky on minulta annettu, että kuka ikänä nämät sanat muuttaa, hänen huoneestansa pitää yksi hirsi reväistämän, joka pitää nostettaman ylös, ja hän siihen ripustettaman, ja hänen huoneensa pitää lokaläjäksi tehtämän sen työn tähden.

6:12 Jumala, joka on nimensä pannut asumaan siinä, tappakoon kaikki ne kuninkaat ja kansat, jotka ojentavat kätensä muuttamaan taikka särkemään tätä Jumalan huonetta, joka on Jerusalemissa. Minä Darius olen tämän käskyn antanut, ja se pitää juuri nopiasti tehtämän.

6:13 Silloin Tatnai maaherra sillä puolella virtaa, ja Setarbosnai ja heidän kanssaveljensä, joiden tykö kuningas Darius oli lähettänyt, tekivät sen nopiasti.

6:14 Ja Juudalaisten vanhimmat rakensivat, ja se menestyi, Haggain prophetan ja Sakarian Iddon pojan ennustuksen jälkeen; ja he rakensivat ja päättivät sen Israelin Jumalan käskyn jälkeen; ja Koreksen, Dariuksen ja Artahsastan Persian kuninkain käskyn jälkeen.

6:15 Ja huone päätettiin täydellisesti kolmanteen päivään asti Adarin kuuta, kuudentena kuningas Dariuksen valtakunnan vuonna.

6:16 Ja Israelin lapset, papit, Leviläiset ja muut, jotka vankeudesta tulleet olivat, pitivät ilolla Jumalan huoneen vihkimistä,

6:17 Ja uhraisivat tässä Jumalan huoneen vihkimyksessä sata mullia, kaksisataa oinasta, neljäsataa karitsaa ja kaksitoistakymmentä kaurista, koko Israelin syntein edestä, Israelin sukukuntain luvun jälkeen,

6:18 Ja asettivat papit vuoroonsa ja

leeviläiset osastoittain Jumalan palvelukseen Jerusalemissa, niinkuin on kirjoitettuna Mooseksen kirjassa.

6:19 Sitten pakkosiirtolaiset viettivät pääsiäistä ensimmäisen kuun neljäntenätoista päivänä.

6:20 Sillä papit ja leeviläiset olivat yhtenä miehenä puhdistautuneet, niin että he kaikki olivat puhtaat. Ja he teurastivat pääsiäislampaan kaikille pakkosiirtolaisille, veljillensä papeille ja itsellensä.

6:21 Ja sitä söivät kaikki pakkosiirtolaisuudesta palanneet israelilaiset sekä kaikki, jotka olivat eristäytyneet maassa asuvien pakanain saastaisuudesta ja liittyneet heihin etsiäkseen Herraa, Israelin Jumalaa.

6:22 Ja he viettivät happamattoman leivän juhlaa seitsemän päivää iloiten, sillä Herra oli ilahuttanut heitä, kun oli kääntänyt Assurin kuninkaan sydämen heidän puolelleen, niin että hän avusti heitä Jumalan, Israelin Jumalan, temppelein rakentamistyössä.

7 LUKU

7:1 Näiden tapausten jälkeen, Persian kuninkaan Artahsastan hallituksen aikana, lähti Esra, Serajan poika, joka oli Asarjan poika, joka Hilkian poika,

7:2 joka Sallumin poika, joka Saadokin poika, joka Ahitubin poika,

7:3 joka Amarian poika, joka Asarjan poika, joka Merajotin poika,

7:4 joka Serahjan poika, joka Ussin poika, joka Bukkin poika,

7:5 joka Abisuan poika, joka Piinehaan poika, joka Eleasarin poika, joka Aaronin, ylimmäisen papin, poika -

7:6 tämä Esra lähti Baabelista. Hän oli kirjanoppinut, perehtynyt Mooseksen lakiin, jonka Herra, Israelin Jumala, oli antanut. Ja kuningas antoi hänelle kaikki, mitä hän halusi, koska Esran päällä oli Herran, hänen Jumalansa, käsi.

Leviläiset järjestykseensä, palvelemaan Jumalaa, joka on Jerusalemissa, niinkuin Mooseksen kirjassa on kirjoitettu.

6:19 Ja ne, jotka vankeudesta olivat tulleet, pitivät pääsiäistä neljäntenä päivänä toistakymmentä ensimmäisestä kuukaudesta.

6:20 Sillä papit ja Leviläiset olivat puhdistaneet itsensä, niin että he kaikki olivat puhtaat niinkuin yksi mies; ja he teurastivat pääsiäislampaan kaikkein vankeuden lasten edestä, ja pappein heidän veljeinsä edestä ja itse edestänsä.

6:21 Ja Israelin lapset jotka vankeudesta palanneet olivat, söivät, ja kaikki, jotka itsensä olivat eroittaneet maan pakanain saastaisuudesta heidän tykönsä, etsimään \Herraa\ Israelin Jumalaa,

6:22 Ja pitivät happamattoman leivän juhlaa ilolla seitsemän päivää; sillä \Herra\ oli heidät iloittanut, ja kääntänyt Assurin kuninkaan sydämen heidän puoleensa, että he tulivat vahvistetuksi Jumalan huoneen työssä, joka on Israelin Jumala.

7 LUKU

7:1 Mutta näiden jälkeen Artahsastan Persian kuninkaan hallitessa oli Esra Serajan poika, Asarian pojan, Hilkian pojan,

7:2 Sallumin pojan, Zadokin pojan, Ahitobin pojan,

7:3 Amarian pojan, Asarian pojan, Merajotin pojan,

7:4 Serahian pojan, Ussin pojan, Bukkin pojan,

7:5 Abisuan pojan, Pinehaan pojan, Eleasarin pojan, ylimmäisen papin Aaronin pojan.

7:6 Tämä Esra meni ylös Babelista, joka oli toimellinen kirjanoppinut Mooseksen laissa, jonka \Herra\ Israelin Jumala oli antanut. Ja kuningas antoi hänelle kaikki, mitä hän anoi, \Herran\ hänen Jumalansa käden jälkeen, joka hänen ylitsensä oli.

7:7 Myös israelilaisia ja pappeja, leeviläisiä, veisaajia, ovenvartijoita ja temppelelpalvelijoita lähti Jerusalemiin kuningas Artahsastan seitsemäntenä hallitusvuotena.

7:8 Ja hän tuli Jerusalemiin viidennessä kuussa kuninkaan seitsemäntenä hallitusvuotena.

7:9 Sillä ensimmäisen kuun ensimmäisenä päivänä alkoi lähtö Baabelista; ja viidennen kuun ensimmäisenä päivänä hän tuli Jerusalemiin, koska Jumalan hyvä käsi oli hänen päällensä.

7:10 Sillä Esra oli kiinnittänyt sydämensä Herran lain tutkimiseen, seuratakseen sitä ja opettaakseen Israelissa lakia ja oikeutta.

7:11 Tämä on jäljennös kirjeestä, jonka kuningas Artahsasta antoi pappi Esralle, kirjanoppineelle, joka oli Herran Israelille antamien käskyjen ja ohjeitten tuntija:

7:12 "Artahsasta, kuningasten kuningas, pappi Esralle, taivaan Jumalan lain tuntijalle", ja niin edespäin.

7:13 "Minä annan käskyn, että minun valtakunnassani jokainen Israelin kansan jäsen ja sen papit ja leeviläiset, jotka ovat halukkaat lähtemään Jerusalemiin, lähtekööt sinun kanssasi,

7:14 koska kuningas ja hänen seitsemän neuvonantajansa ovat lähettäneet sinut tarkastamaan, ovatko olot Juudassa ja Jerusalemissa sinun Jumalasi lain mukaiset, joka on sinun kädessäsi,

7:15 ja viemään sinne hopean ja kullan, minkä kuningas ja hänen neuvonantajansa ovat antaneet vapaaehtoisena lahjana Israelin Jumalalle, jonka asumus on Jerusalemissa,

7:16 ja myös kaiken hopean ja kullan, minkä saat koko Baabelin maakunnasta, sekä ne vapaaehtoiset lahjat, jotka kansa ja papit antavat Jumalansa temppeleihin Jerusalemiin.

7:17 Osta siis näillä rahoilla mitä tunnollisimmin härkiä, oinaita ja karitsoita ynnä niihin kuuluvia ruoka- ja juomauhreja;

7:7 Ja siinä meni muutamia Israelin lapsista ja papeista ja Leviläisistä, veisaajista, ovenvartioista ja Netinimeistä ylös Jerusalemiin, seitsemäntenä Artahsastan kuninkaan vuonna.

7:8 Ja hän tuli Jerusalemiin viidentenä kuukautena, se oli seitsemäs kuninkaan vuosi.

7:9 Sillä ensimmäisenä päivänä ensimmäistä kuuta alkoi hän lähteä Babelista, ja ensimmäisenä päivänä viidennettä kuuta tuli hän Jerusalemiin, Jumalan hyvän käden kautta, joka hänen ylitsensä oli.

7:10 Sillä Esra oli valmistanut sydämensä etsimään \Herran\ lakia, ja tekemään sitä ja opettamaan Israelille säätyjä ja oikeutta.

7:11 Ja näin on se kirja, jonka Artahsasta antoi papille Esralle, kirjanoppineelle, joka oli opettaja \Herran\ käskysanoissa ja säädyissä Israelille:

7:12 Artahsasta kuningasten kuningas Esralle papille ja kirjanoppineelle taivaan Jumalan laissa: rauhaa tällä ajalla!

7:13 Minä olen käskenyt, että kenenkä ikänä kelpaa minun valtakunnassani Israelin kansasta, papeista ja Leviläisistä mennä kanssas Jerusalemiin, niin menkään.

7:14 Sinä olet lähetetty kuninkaalta ja seitsemältä neuvonantajalta etsimään Juudaa ja Jerusalemia, sinun Jumalasi lain jälkeen, joka käsissäsi on;

7:15 Ja ettäs otat myötäs sen hopian ja kullan, minkä kuningas ja hänen neuvonantajansa hyvällä mielellä ovat uhranneet Israelin Jumalalle, jonka maja on Jerusalemissa.

7:16 Ja kaikkinaisen hopian ja kullan, minkä sinä saat koko Babelin maakunnasta, kuin kansa ja papit hyvällä mielellä antavat Jumalan huoneesen, joka on Jerusalemissa.

7:17 Sentähden osta nopiasti sillä rahalla mullia, oinaita ja karitsoita, ja ruokauhria ja juomauhria, ja uhraa ne teidän Jumalanne

ja uhraa ne teidän Jumalanne temppelin alttarilla Jerusalemissa.

7:18 Ja mitä sinä ja sinun veljesi näette hyväksi tehdä hopean ja kullan tähteillä, se tehkää Jumalanne tahdon mukaan.

7:19 Ne kalut, jotka sinulle annetaan jumalanpalvelusta varten sinun Jumalasi temppelissä, jätä Jerusalemin Jumalan eteen.

7:20 Ja muut Jumalasi temppelin tarpeet, joita joudut suorittamaan, sinä saat suorittaa kuninkaan aarrekammioista.

7:21 Ja minä, kuningas Artahsasta, annan käskyn kaikille aarteistojen vartijoille tuolla puolella Euftrat-virran: 'Kaikki, mitä pappi Esra, taivaan Jumalan lain tuntija, teiltä pyytää, se tunnollisesti toimitettakoon:

7:22 hopeata aina sataan talenttiin, nisuja sataan koor-mittaan, viiniä sataan bat-mittaan, öljyä sataan bat-mittaan saakka, niin myös suoloja ilman määrää.

7:23 Kaikki, mitä taivaan Jumala käskee, tehtäköön taivaan Jumalan temppelille täsmällisesti, ettei viha kohtaisi kuninkaan ja hänen poikiensa valtakuntaa.

7:24 Vielä tehdään teille tietäväksi, ettei kukaan ole oikeutettu vaatimaan rahaveroa, luonnontuotteita tai tierahoja yhdeltäkään papilta tai leeviläiseltä, veisaajalta, ovenvartijalta, temppelipalvelijalta tai muulta tämän Jumalan temppelin tehtäviä toimittavalta.'

7:25 Ja sinä, Esra, aseta Jumalasi viisauden mukaan, joka on sinun kädessäsi, tuomareita ja lakimiehiä tuomitsemaan kaikkea kansaa tuolla puolella Euftrat-virran, kaikkia, jotka tuntevat sinun Jumalasi lain; ja niille, jotka eivät sitä tunne, opettakaa sitä.

7:26 Ja jokainen, joka ei seuraa sinun Jumalasi lakia ja kuninkaan lakia, tuomittakoon tarkoin harkiten joko kuolemaan tai karkoitukseen, rahasakkoon tai vankeuteen."

huoneen alttarilla, joka on Jerusalemissa.

7:18 Mutta mitä sinun ja sinun veljes siitä rahasta kelpaa tehdä, joka liaksi on, se tehkää teidän Jumalanne tahdon jälkeen.

7:19 Ja astiat, jotka sinun haltuus ovat annetut sinun Jumalasi huoneen palvelukseksi, anna ne pois Jumalan eteen Jerusalemiin.

7:20 Ja mitä enempää tarvitaan sinun Jumalasi huoneeseen ja sinä kulutat, niin anna se kuninkaan tavarahuoneesta.

7:21 Minä kuningas Artahsasta olen käskenyt veronhaltioille sillä puolella virtaa, että mitä ikänä Esra pappi ja kirjanoppinut taivaan Jumalan laissa teiltä anoo, se tehkää nopiasti,

7:22 Hamaan sataan leiviskään hopiaa, ja sataan koriin nisuja, ja sataan tynnyriin viinaa, ja sataan tynnyriin öljyä, ja suoloja ilman mittaa.

7:23 Kaikkia mitä taivaan Jumalan laki anoo, se pitää taivaan Jumalan huoneelle juuri nopiasti tehtämän, ettei hänen vihansa tulisi kuninkaan valtakunnan ja hänen lastensa päälle.

7:24 Ja se pitää oleman teille kaikille tietävä, ettei teillä ole valtaa panna jotakin veroa, tullia eli ajastaikaista ulostekoa yhdenkään papin päälle, Leviläisen, veisaajan, ovenvartijan, Netinimin, tämän Jumalan huoneen palveliain päälle,

7:25 Ja sinun, Esra, pitää Jumalasi viisauden jälkeen, joka sinulla on, paneman tuomarit ja oikeuden tekiät, tuomitsemaan kaiken kansan, joka toisella puolella virtaa on, että kaikki taitaisivat sinun Jumalasi lain; ja sitä, joka ei taida, pitää teidän opettaman.

7:26 Ja jokainen, joka ei tee visusti sinun Jumalasi lakia ja kuninkaan lakia, hänen pitää saaman tuomionsa työnsä jälkeen, joko se on kuolemaan, eli maan kulkemukseen, eli rahasakkoon, taikka vankeuteen.

7:27 Kiitetty olkoon Herra, meidän isiemme Jumala, joka on pannut kuninkaan sydämeen, että hänen on kaunistettava Herran temppeliä Jerusalemissa

7:28 ja joka on suonut minun saavuttaa kuninkaan, hänen neuvonantajainsa ja kaikkien kuninkaan mahtavain ruhtinasten suosion. Ja minä rohkaisin mieleni, koska Herran, minun Jumalani, käsi oli minun päälläni, ja minä kokosin Israelista päämiehiä lähtemään kanssani.

8 LUKU

8:1 Nämä olivat ne heidän perhekuntapäämiehensä ja heidän sukuluetteloihinsa merkityt, jotka kuningas Artahsastan hallituksen aikana lähtivät minun kanssani Baabelista:

8:2 Piinehaan jälkeläisiä Geersom; litamarin jälkeläisiä Daniel; Daavidin jälkeläisiä Hattus;

8:3 Sekanjan jälkeläisiä, Paroksen jälkeläisiä, Sakarja ja hänen kanssaan sata viisikymmentä sukuluetteloihin merkittyä miestä;

8:4 Pahat-Mooabin jälkeläisiä Eljoenai, Serahjan poika, ja hänen kanssaan kaksisataa miestä;

8:5 Sekanjan jälkeläisiä Jahasielin poika ja hänen kanssaan kolmesataa miestä;

8:6 Aadinin jälkeläisiä Ebed, Joonatanin poika, ja hänen kanssaan viisikymmentä miestä;

8:7 Eelamin jälkeläisiä Jesaja, Ataljan poika, ja hänen kanssaan seitsemänkymmentä miestä;

8:8 Sefatjan jälkeläisiä Sebadja, Miikaelin poika, ja hänen kanssaan kahdeksänkymmentä miestä;

8:9 Jooabin jälkeläisiä Obadja, Jehielin poika, ja hänen kanssaan kaksisataa kahdeksantoista miestä;

8:10 Selomitin jälkeläisiä Joosifjan poika ja hänen kanssaan sata kuusikymmentä miestä;

7:27 Kiitetty olkoon \Herra\", meidän isämme Jumala, joka tainkaltaisen asian on antanut kuninkaan sydämeen, että hän kaunistaa \Herran\" huonetta Jerusalemissa!

7:28 Ja hän on kääntänyt laupiuden minun päälleni kuninkaan ja hänen neuvonantajainsa ja kaikkein kuninkaan voimallisten päämiesten edessä. Ja minä vahvistettiin \Herran\" minun Jumalani kädellä, joka oli minun ylitseni, ja kokosin päämiehet Israelista menemään ylös minun kanssani.

8 LUKU

8:1 Nämät ovat niiden isäin päämiehet, ja heidän polvilukunsa, jotka läksivät minun kanssani Babelista kuningas Artahsastan hallitessa:

8:2 Pinehaan pojista, Gersom; Itamarin pojista, Daniel; Davidin pojista, Hattus;

8:3 Sekanian pojista, Paroksen lapsista, Sakaria, ja hänen kanssansa luettu sata ja viisikymmentä miestä;

8:4 Pahatmoabin pojista, Eljoenai Serahian poika, ja hänen kanssansa kaksisataa miestä;

8:5 Sekanian pojista, Jahasielin poika, ja hänen kanssansa kolmesataa miestä;

8:6 Aadinin pojista, Ebed Jonatanin poika, ja hänen kanssansa viisikymmentä miestä;

8:7 Elamin pojista, Jesaia Atalian poika, ja hänen kanssansa seitsemänkymmentä miestä;

8:8 Sephatian pojista, Sebadia Mikaelin poika, ja hänen kanssansa kahdeksänkymmentä miestä;

8:9 Joabin pojista, Obadia Jehielin poika ja hänen kanssansa kaksisataa ja kahdeksantoistakymmentä miestä;

8:10 Selomitin pojista, Josiphian poika, ja hänen kanssansa sata ja kuusikymmentä miestä;

8:11 Beebain jälkeläisiä Sakarja, Beebain poika, ja hänen kanssaan kaksikymmentä kahdeksan miestä;

8:12 Asgadin jälkeläisiä Joohanan, Hakkatanin poika, ja hänen kanssaan sata kymmenen miestä;

8:13 Adonikamin jälkeläisiä myöhemmin tulleet, joiden nimet olivat Elifelet, Jeguel ja Semaja, ja heidän kanssaan kuusikymmentä miestä;

8:14 Bigvain jälkeläisiä Uutai ja Sabbud ja heidän kanssaan seitsemänkymmentä miestä.

8:15 Ja minä kokosin heidät joelle, joka juoksee Ahavaan päin, ja me olimme siellä leirytyneinä kolme päivää. Mutta kun minä tarkkasin kansaa ja pappeja, en löytänyt sieltä yhtään leeviläistä.

8:16 Silloin minä lähetin päämiehet Elieserin, Arielin, Semajan, Elnatanin, Jaaribin, Elnatanin, Naatanin, Sakarjan ja Mesullamin sekä opettajat Joojaribin ja Elnatanin

8:17 ja käskin heidän mennä päämies Iddon luo Kaasifjan paikkakunnalle; ja minä panin heidän suuhunsa sanat, jotka heidän oli puhuttava veljilleen Iddolle ja temppelipalvelijoille, Kaasifjan paikkakunnalla, että he toisivat meille palvelijoita meidän Jumalamme temppeliä varten.

8:18 Ja koska meidän Jumalamme hyvä käsi oli meidän päällämme, toivat he meille ymmärtäväisen miehen, joka oli Mahlin, Leevin pojan ja Israelin pojan pojan, jälkeläisiä, ja Seerebjan poikineen ja veljineen, kahdeksantoista miestä,

8:19 ja Hasabjan ja hänen kanssaan Jesajan, joka oli Merarin jälkeläisiä, veljineen ja poikineen, kaksikymmentä,

8:20 niin myös temppelipalvelijoista, jotka Daavid ja päämiehet olivat antaneet leeviläisille palvelemaan heitä, kaksisataa kaksikymmentä temppelipalvelijaa, kaikki nimeltä mainittuja.

8:21 Minä kuulutin siellä Ahava-joella

8:11 Beebain pojista, Sakaria Beebain poika, ja hänen kanssansa kahdeksankolmattakymmentä miestä;

8:12 Asgadin pojista, Johanan nuorin poika, ja hänen kanssansa sata ja kymmenen miestä;

8:13 Adonikamin viimeisistä pojista, joiden nimet ovat: Eliphelet, Jehiel ja Semaja, ja heidän kanssansa kuusikymmentä miestä;

8:14 Bigvain pojista, Utai ja Sabbud ja heidän kanssansa seitsemänkymmentä miestä.

8:15 Ja minä kokosin heidät sen virran tykö, joka tulee Ahavaan, ja oleskelimme siinä kolme päivää. Ja kuin minä visusti katselin kansan ja papit, en minä löytänyt yhtäkään Leviläistä.

8:16 Niin minä lähetin Elieserin, Arielin, Semajan, Elnatanin, Jaribin, Elnatanin, Natanin, Sakarian ja Mesullamin, päämiehet, ja Jojaribin ja Elnatanin, opettajat;

8:17 Ja lähetin ne Iddon tykö, joka oli päämies Kasiphian paikkakunnassa, tuomaan meille palvelioita Jumalamme huoneeseen, ja minä panin heidän suuhunsa sanat, mitä heidän piti Iddolle puhuman ja hänen veljillensä Netinimeille Kasiphian paikkakunnassa.

8:18 Ja he toivat meille, Jumalamme hyvän käden jälkeen meidän ylitsemme, viisaan miehen, Mahelin pojista Levin pojan, Israelin pojan, ja Serebian hänen poikainsa ja veljeinsä kanssa, kahdeksantoistakymmentä;

8:19 Ja Hasabian ja Jesaian hänen kanssansa, Merarin pojista, hänen veljensä ja heidän poikainsa kanssa kaksikymmentä;

8:20 Ja Netinimeistä, jotka David ja päämiehet olivat panneet Leviläisiä palvelemaan, kaksisataa ja kaksikymmentä Netinimiä; kaikki nimeltänsä nimitetyt.

8:21 Ja minä kuulutin siellä paaston

paaston, että me nöyrytisimme Jumalamme edessä ja anoisimme häneltä suotuisaa matkaa itsellemme, vaimoillemme ja lapsillemme ja kaikelle omaisuudellemme.

8:22 Sillä minua hävetti pyytää kuninkaalta sotaväkeä ja ratsumiehiä auttamaan meitä vihollisia vastaan matkalla, koska me olimme sanoneet kuninkaalle näin: "Meidän Jumalamme käsi on kaikkien päällä, jotka etsivät häntä, heidän parhaakseen; mutta hänen voimansa ja vihansa on kaikkia vastaan, jotka hylkäävät hänet."

8:23 Niin me paastosimme ja anoimme tätä Jumalaltamme, ja hän kuuli meidän rukouksemme.

8:24 Ja minä valitsin pappien päämiehistä kaksitoista, nimittäin Seerebjan ja Hasabjan ja heidän kanssaan kymmenen heidän veljistään,

8:25 ja punnitsin heille hopean ja kullan ja kalut, sen antimen, jonka kuningas ja hänen neuvonantajansa ja ruhtinaansa ja kaikki siellä olevat israelilaiset olivat antaneet meidän Jumalamme temppeliä varten.

8:26 Minä punnitsin heille käteen hopeata kuusisataa viisikymmentä talenttia sekä hopeakaluja sata talenttia ja kultaa sata talenttia,

8:27 kaksikymmentä kultapikaria, arvoltaan tuhat dareikkia, sekä kaksi hienoa, kullankiiltävää vaskiastiaa, kallisarvoista kuin kultaa.

8:28 Ja minä sanoin heille: "Te olette pyhitetyt Herralle, ja kalut ovat pyhitetyt; ja hopea ja kultaa on vapaaehtoinen lahja Herralle, teidän isienne Jumalalle.

8:29 Vartioikaa siis niitä ja säilyttäkää ne, kunnes punnitsette ne pappien päämiesten ja leeviläisten ja Israelin perhekunta-päämiesten edessä Jerusalemissa, Herran temppelin kammioissa.

8:30 Niin papit ja leeviläiset ottivat vastaan punnitun hopean ja kullan ja kalut

Ahavan virran tykönä, nöyryyttääksemme mieltämme Jumalamme edessä, ja kysyäksemme häneltä oikiaa tietä meille ja meidän lapsillemme ja kaikille meidän kaluillemme.

8:22 Sillä en minä rohjennut anoa kuninkaalta sotaväkeä ja huovia varjelemaan meitä tiellä vihollisilta; sillä me olimme sanoneet kuninkaalle, että meidän Jumalamme käsi on hyväksi kaikkein ylitse, jotka häntä etsivät; mutta hänen väkevyytensä ja vihansa on kaikkein niiden päällä, jotka hänen hylkäävät.

8:23 Niin me paastosimme ja rukoilimme meidän Jumalamme sen edestä; ja hän kuuli meitä.

8:24 Ja minä valitsin ylimmäisistä papeista kaksitoistakymmentä: Serebian ja Hasabian, ja kymmenen heidän veljistänsä heidän kanssansa;

8:25 Ja minä punnitsin heille hopian ja kullan, ja ylennysastiat meidän Jumalamme huoneeseen, mitkä kuningas ja hänen neuvonantajansa ja päämiehensä, ja koko Israel, joka saapuvilla oli, olivat antaneet ylennykseksi.

8:26 Ja punnitsin heidän käteensä hopiaa kuusisataa ja viisikymmentä leiviskää, ja hopia-astioita sata leiviskää, ja sata leiviskää kultaa,

8:27 Ja kaksikymmentä kultaista maljaa, jotka painoivat tuhannen kultapenninkiä, ja kaksi kallista vaskiastiaa, niin kirkasta kuin kultaa.

8:28 Ja minä sanoin heille: te olette pyhät \Herralle\, niin myös ovat astiat pyhät, ja kultaa ja hopia on hyvällä mielellä annettu \Herralle\ isäinne Jumalalle.

8:29 Valvokaat siis ja pitäkää ne niinkauvan tallella, että te ne jälleen punnitsette ulos pappein ja Leviläisten, päämiesten ja Israelin ylimmäisten isäin edessä, Jerusalemissa, \Herran\ huoneen arkkuihin.

8:30 Niin papit ja Leviläiset ottivat vastaan punnitun hopian ja kullan ja astiat,

viedäkseen ne Jerusalemiin, meidän Jumalamme temppeliin.

8:31 Sitten me lähdimme liikkeelle Ahava-joelta ensimmäisen kuun kahdentenatoista päivänä mennäksemme Jerusalemiin. Ja meidän Jumalamme käsi oli meidän päällämme, ja hän pelasti meidät vihollisten käsistä ja väijytyksistä tiellä.

8:32 Ja me tulimme Jerusalemiin ja olimme siellä alallamme kolme päivää.

8:33 Mutta neljäntenä päivänä punnittiin hopea ja kulta ja kalut meidän Jumalamme temppelissä pappi Meremotille, Uurian pojalle, käteen; ja hänen kanssaan oli Eleasar, Piinehaan poika, ja heidän kanssansa leeviläiset Joosabad, Jeesuan poika, ja Nooadja, Binnuin poika.

8:34 Kaikki punnittiin lukumäärän ja painon mukaan, ja koko paino kirjoitettiin silloin muistiin.

8:35 Ja vankeudesta tulleet pakkosiirtolaiset uhrasivat polttouhreiksi Israelin Jumalalle kaksitoista härkää koko Israelin puolesta, yhdeksänkymmentä kuusi oinasta, seitsemänkymmentä seitsemän karitsaa ja kaksitoista syntiuhrikaurista, kaikki polttouhriksi Herralle.

8:36 Ja he jättivät kuninkaan määräykset kuninkaan satraapeille ja käskynhaltijoille, jotka olivat tällä puolella Eufrat-virran, ja nämä avustivat kansaa ja Jumalan temppeliä.

9 LUKU

9:1 Kun tämä oli suoritettu loppuun, astuivat päämiehet minun tyköni ja sanoivat: "Ei kansa, ei Israel eivätkä papit ja leeviläiset ole eristäytyneet maan kansoista ja niiden kauhistavista teoista - ei kanaanisista, heettiläisistä, perissiläisistä, jebusilaisista, ammonilaisista, mooabilaisista, egyptiläisistä eikä amorilaisista.

9:2 Sillä näiden tyttäriä he ovat ottaneet itsellensä ja pojillensa vaimoiksi, ja niin on pyhä siemen sekaantunut maan kansoihin.

viedäksensä Jerusalemiin Jumalamme huoneeseen.

8:31 Ja me läksimme Ahavan virran tyköä, toisena päivänä toistakymmentä ensimmäistä kuuta, menemään Jerusalemiin. Ja meidän Jumalamme käsi oli meidän päällämme, joka meitä pelasti vihollistemme käsistä ja väijymisestä tiellä.

8:32 Ja me tulimme Jerusalemiin ja oleskelimme siellä kolme päivää.

8:33 Mutta neljäntenä päivänä punnittiin hopia ja kulta, ja astiat meidän Jumalamme huoneesen, papin Urian pojan Meremotin käden alla, ja hänen kanssansa oli Eleatsar Pinehaan poika ja heidän kanssansa Josabad Jesuan poika ja Noadia Binnuin poika, Leviläiset.

8:34 Jokaisen luvun ja painon jälkeen; ja kaikki se paino kirjoitettiin siihen aikaan.

8:35 Ja vankeuden lapset, jotka olivat tulleet vankeudesta, uhrasivat Israelin Jumalalle polttouhria, kaksitoistakymmentä mullia, koko Israelin edestä, yhdeksänkymmentä ja kuusi oinasta, seitsemänkahdeksattakymmentä karitsaa, kaksitoistakymmentä kaurista syntiuhriksi, kaikki tyynni polttouhriksi \Herralle\.

8:36 Ja he antoivat kuninkaan kirjat ja käskyn kuninkaan maaherroille ja päämiehille tällä puolella virtaa, ja korottivat kansan ja Jumalan huoneen.

9 LUKU

9:1 Kuin nämät kaikki olivat päätetyt, niin tulivat päämiehet minun tyköni ja sanoivat: Israelin kansa ja papit ja Leviläiset ei ole erinneet maan kansain, Kanaanealaisten, Hetiläisten, Pheresiläisten, Jebusilaisten, Ammonilaisten, Moabilaisten, Egyptiläisten ja Amorilaisten kauhistuksesta.

9:2 Sillä he ovat ottaneet heidän tyttäriänsä itsellensä ja pojillensa ja ovat sekoittaneet pyhän siemenen maan kansain

Ja päämiesten ja esimiesten käsi on ollut ensimmäisenä tässä uskottomassa menossa."

9:3 Kun minä tämän kuulin, repäisin minä vaatteeni ja viittani, revin pääni hiuksia ja partaani ja istuin tyrmistyneenä.

9:4 Ja minun luokseni kokoontuivat kaikki, jotka pelkäsivät sitä, mitä Israelin Jumala oli puhunut pakkosiirtolaisten uskottomuudesta, ja minä jäin istumaan tyrmistyneenä ehtoouhuriin asti.

9:5 Mutta ehtoouhrin aikana minä nousin nöyryyttämästä itseäni ja polvistuin, repäisin vaatteeni ja viittani ja ojensin käteni Herran, Jumalani, puoleen,

9:6 ja minä sanoin: "Jumalani, minä olen häpeissäni enkä kehtaa kohottaa kasvojeni sinun puoleesi, minun Jumalani; sillä meidän rikkomuksemme ovat nousseet päämme ylitse ja meidän syyllisyytemme on kohonnut taivaaseen asti.

9:7 Isiemme päivistä aina tähän päivään asti on meidän syyllisyytemme ollut suuri; ja rikkomustemme tähden on meidät, meidän kuninkaamme ja pappimme annettu maan kuningasten käsiin miekan, vankeuden, ryöstön ja häpeän alaisiksi, niinkuin tähän päivään saakka on tapahtunut.

9:8 Mutta nyt on meille hetkiseksi tullut armo Herralta, meidän Jumalaltamme, koska hän on sallinut pelastuneen joukon meistä jäädä jäljelle ja antanut meille jalansijan pyhässä paikassansa, että hän, meidän Jumalamme, valaisisi meidän silmämme ja soisi meidän hiukan hengähtää orjuudessamme.

9:9 Sillä orjia me olemme; mutta orjuudessamme ei meidän Jumalamme ole meitä hyljännyt, vaan on suonut meidän saavuttaa Persian kuningasten suosion ja hengähtää, pystyttääksemme Jumalamme temppelein ja kohottaaksemme sen

kanssa; ja heidän päämiehensä ja esivaltansa ovat kaikkein ensimmäiset siinä pahassa teossa.

9:3 Kuin minä sen kuulin, repäisin minä vaatteeni ja hameeni, ja repelin hiuksiani päästäni ja partaani ja istuin hämmästyksissä.

9:4 Ja kaikki, jotka pelkäsivät Herran Israelin Jumalan sanaa, tulivat kokoon minun tyköni, jälleen tulleiden synnin tähden; ja minä istuin hämmästyksissä hamaan ehtoouhuriin asti.

9:5 Ja ehtoouhrin aikana nousin minä surkeudestani; ja kuin minä repäisin vaatteeni ja hameeni, lankesin minä polvilleni ja hajoitin käteni \Herran\ minun Jumalani tykö,

9:6 Ja sanoin: minun Jumalani! minä häpeen ja en kehtaa silmiäni nostaa sinun tykö, minun Jumalani; sillä meidän syntimme ovat enentyneet päämme ylitse ja meidän pahat tekomme ovat kasvaneet hamaan taivaaseen asti.

9:7 Hamasta isäimme ajasta niin tähän päivään saakka olemme me olleet suurissa synneissä; ja meidän pahain töidemme tähden olemme me ja meidän kuninkaamme ja pappimme annetut maan kuningasten käsiin, ja miekkaan, ja vankeuteen ja ryöstöksi, ja meidän kasvomme häpiään, niinkuin tänäkin päivänä.

9:8 Mutta nyt vähällä ajan rahdulla on meille armo tapahtunut \Herralta\ meidän Jumalaltamme, että vielä on muutamia meistä jäljellä ja päässeitä, että hän antoi vielä vaarnan meille pyhään siaansa, että meidän Jumalamme valistais silmämme ja antais meille vähän virvoituksen orjuudessamme.

9:9 Sillä me olemme orjat; ja orjuudessamme ei hyljännyt meitä meidän Jumalamme; ja hän on kääntänyt laupiuden meidän tykömme Persian kuningasten edessä, että he antoivat meidän elää, ja korottaa meidän Jumalamme huoneen, ja

raunioistaan, ja on antanut meille suojatun paikan Juudassa ja Jerusalemissa.

9:10 Ja nyt, Jumalamme, mitä me sanomme kaiken tämän jälkeen? Mehän olemme hyljänneet sinun käskysi,

9:11 jotka sinä olet antanut palvelijaisi, profeettain, kautta, sanoen: 'Maa, jota te menette ottamaan omaksenne, se maa on saastainen maan kansojen saastaisuuden tähden ja niitten kauhistavien tekojen tähden, joilla he saastaisuudessansa ovat täyttäneet sen äärestä ääreen.

9:12 Älkää siis antako tyttäriänne heidän pojillensa älkääkä ottako heidän tyttäriänsä pojillenne vaimoiksi. Älkää myös koskaan harrastako heidän menestystään ja onneansa, että te vahvistuisitte ja saisitte syödä parasta, mitä maassa on, ja jättäisitte sen perinnöksi lapsillenne ikuisiksi ajoiksi.'

9:13 Kaiken sen jälkeen, mikä on meitä kohdannut pahojen tekojemme ja suuren syyllisyytemme tähden - ja kuitenkin sinä, Jumalamme, olet jättänyt huomioon ottamatta meidän rikkomuksiamme ja olet sallinut meistä tämmöisen joukon pelastua -

9:14 kävisimmekö me nyt jälleen rikkomaan sinun käskyjäsi ja lankoutumaan kansojen kanssa, joiden teot ovat kauhistavaiset? Etkö sinä silloin vihastuisi meihin siihen asti, että tekisit meistä lopun, niin ettei ketään jäisi jäljelle eikä kukaan pelastuisi?

9:15 Herra, Israelin Jumala, sinä olet vanhurskas, sillä meistä on jäljellä pelastuneita vain sen verran, kuin tänä päivänä on. Katso, me olemme sinun edessäsi syyllisyydessämme; emmekä me tämän tähden voi sinun edessäsi kestää."

10 LUKU

10:1 Kun Esra näin rukoili ja tunnusti, itkien ja maahan langeten, Jumalan temppelin edustalla, kokoontui hänen luoksensa sangen suuri joukko Israelin miehiä, naisia ja lapsia; sillä kansakin itki katkerasti.

korjata jaonneet paikat, ja antoi meille aidan Juudassa ja Jerusalemissa.

9:10 Mitä me siis sanomme, meidän Jumalamme, tästälähin? että me olemme hyljänneet sinun käskysi,

9:11 Joita sinä olet käskenyt palveliais prohetain kautta, sanoen: maa, johon te menette omistamaan sitä, on saastainen maa, maan kansain saastaisuuden tähden, niiden kauhistusten tähden, joilla he ovat sen täyttäneet saastaisuudellansa, sekä siellä että täällä.

9:12 Niin ei teidän pidä nyt antaman tyttäriänne heidän pojillensa, ja ei teidän pidä ottaman heidän tyttäriänsä pojillenne; älkäätkä myös etsikö heidän rauhaansa ja hyvänsä ijankaikkisesti, että vahvistuisitte, ja söisitte maan hyvyyttä, ja saisitte antaa sen teidän lapsillenne ijankaikkiseksi perimiseksi.

9:13 Ja niiden kaikkein jälkeen mitkä meidän päällemme tulleet ovat, pahain tekoimme tähden ja suurten synteimme tähden, niin olet sinä meidän Jumalamme säästänyt meidän pahoja töitämme ja antanut meille vapahduksen, niinkuin nyt on.

9:14 Pitäiskö meidän taas sinun käskysi käymän ylitse ja tekemän lankoutta tämän ilkiän kansan kanssa? Etkös mahda vihastua meidän päällemme, siihenasti että peräti hukutat, ettei ketään jää, eikä ole pääsemystä?

9:15 \Herra\ Israelin Jumala! sinä olet vanhurskas. Sillä me olemme jääneet vapahdettaa, niinkuin se tänäpäpä on. Katso, me olemme sinun edessäsi synneissämme; sentähden ei kenkään voi edessäsi pysyä.

10 LUKU

10:1 Kun Esra näin rukoili ja tunnusti, itki ja makasi Jumalan huoneen edessä, kokoontui suuri joukko Israelista hänen tykönsä, miehistä, vaimoista ja lapsista, ja kansa itki sangen kovin.

10:2 Ja Sekanja, Jehielin poika, Eelamin jälkeläisiä, puhkesi puhumaan ja sanoi Esralle: "Me olemme olleet uskottomat Jumalaamme kohtaan, kun olemme ottaneet muukalaisia vaimoja maan kansoista. Mutta kuitenkin on Israelilla vielä toivoa.

10:3 Niin tehkäämme nyt Jumalamme kanssa liitto, että me Herran neuvon mukaan ja niiden neuvon mukaan, jotka pelkäävät meidän Jumalamme käskyä, toimitamme pois kaikki ne vaimot ja heistä syntyneet lapset; tehtäköön lain mukaan.

10:4 Nouse, sillä tämä on sinun asiasi, ja me olemme sinun kanssasi. Ole luja ja ryhdy toimeen."

10:5 Niin Esra nousi ja vannotti pappien päämiehet, leeviläiset ja kaiken Israelin tekemään näin. Ja he vannoivat.

10:6 Niin Esra nousi Jumalan temppelin edustalta ja meni Joohanenin, Eljasibin pojan, kammioon. Sinne tultuaan hän ei syönyt leipää eikä juonut vettä, sillä niin hän suri pakkosiirtolaisten uskottomuutta.

10:7 Ja kaikille pakkosiirtolaisille kuulutettiin Juudassa ja Jerusalemissa, että heidän tuli kokoontua Jerusalemiin;

10:8 ja joka ei tullut kolmen päivän kuluessa, päämiesten ja vanhinten päätöksen mukaan, sen koko omaisuus oli vihittävä tuhon omaksi ja hän itse tuleva erotetuksi pakkosiirtolaisten seurakunnasta.

10:9 Niin kaikki Juudan ja Benjaminin miehet kokoontuivat Jerusalemiin kolmanneksi päiväksi, joka oli yhdeksännen kuun kahdeskymmenes päivä. Ja kaikki kansa asettui Jumalan temppelin aukealle, vavisten sekä asian tähden että rankkasateen vuoksi.

10:10 Ja pappi Esra nousi ja sanoi heille: "Te olette olleet uskottomat, kun olette ottaneet muukalaisia vaimoja, ja niin te olette lisänneet Israelin syyllisyyttä.

10:11 Mutta antakaa nyt Herralle, isienne

10:2 Ja Sekania Jehielin poika, Elamin lapsista, vastasi Esraa ja sanoi: me olemme rikkoneet Jumalaamme vastaan, että me olemme ottaneet muukalaiset vaimot maan kansoista; mutta vielä on toivo sen vuoksi Israelissa.

10:3 Niin tehkäämme nyt liitto meidän Jumalamme kanssa ajaaksemme kaikki vaimot pois ja ne, jotka heistä syntyneet ovat, Herran neuvon jälkeen ja niiden, jotka pelkäävät meidän Jumalamme käskyä; ja tapahtukoon lain jälkeen.

10:4 Niin nouse, sillä sinun se tulee, me olemme sinun kanssas; ole hyvässä turvassa ja tee niin.

10:5 Silloin nousi Esra ja vannotti ylimmäiset papit ja Leviläiset, ja koko Israelin, tekemään tämän sanan jälkeen; ja he vannoivat.

10:6 Ja Esra nousi Jumalan huoneen edestä ja meni Joohanenin Eliasibin pojan kammioon; ja kuin hän sinne tuli, ei hän syönyt leipää eikä juonut vettä; sillä hän murehti heidän rikostensa tähden, jotka olivat olleet vankeudessa.

10:7 Ja he kuuluttivat Juudassa ja Jerusalemissa kaikille lapsille, jotka vankina olivat olleet, tulemaan kokoon Jerusalemiin.

10:8 Ja joka ei kolmena päivänä tullut päämiesten ja vanhimpain neuvon jälkeen, niin kaikki hänen tavaransa piti kirottu oleman, ja hän itse piti eroitettaman niiden joukosta, jotka vankina olivat olleet.

10:9 Niin tulivat kaikki Juudan ja Benjaminin miehet Jerusalemiin kolmessa päivässä kokoon, se on, kahdentenakymmenentenä päivänä yhdeksännessä kuussa; ja kaikki kansa istui kadulla Herran huoneen edessä, ja värisivät siitä asiasta ja sateen tähden.

10:10 Ja pappi Esra nousi ja sanoi heille: te olette rikkoneet, naidessanne muukalaisia vaimoja, ja lisänneet Israelin synnit.

10:11 Niin tunnustakaa nyt se \Herralle\

Jumalalle, kunnia ja tehkää hänen tahtonsa: eristäytykää maan kansoista ja muukalaisista vaimoista."

10:12 Niin koko seurakunta vastasi ja sanoi suurella äänellä: "Niinkuin sinä olet puhunut, niin on meidän tehtävä."

10:13 Mutta kansaa on paljon, ja on sadeaika, niin ettei voida seisoa ulkona. Eikä tämä ole yhden tai kahden päivän toimitus, sillä me olemme paljon siinä asiassa rikkoneet.

10:14 Käykööt meidän päämiehemme esiin koko seurakunnan puolesta, ja kaikki, jotka kaupungeissamme ovat ottaneet muukalaisia vaimoja, tulkoot tänne määrättyinä aikoina ja heidän kanssansa kunkin kaupungin vanhimmat ja tuomarit, kunnes meistä on käännetty pois Jumalan viha, joka on syttynyt tämän asian tähden."

10:15 Ainoastaan Joonatan, Asaelin poika, ja Jahseja, Tikvan poika, nousivat tätä vastustamaan, ja Mesullam ja leeviläinen Sabbetai kannattivat heitä.

10:16 Mutta pakkosiirtolaiset tekivät näin, ja valittiin pappi Esra sekä miehiä, perhekunta-päämiehiä, perhekuntien mukaan, kaikki nimeltään mainittuja. Kymmenennen kuun ensimmäisenä päivänä he istuivat tutkimaan asiaa,

10:17 ja ensimmäisen kuun ensimmäiseen päivään he olivat selvillä kaikista miehistä, jotka olivat ottaneet muukalaisia vaimoja.

10:18 Pappien poikia, jotka olivat ottaneet muukalaisia vaimoja, havaittiin olevan: Jeesuan, Joosadakin pojan, jälkeläisiä ja hänen veljiään: Maaseja, Elieser, Jaarib ja Gedalja,

10:19 jotka kättä lyöden lupasivat toimittaa pois vaimonsa ja syyllisinä uhrata oinaan syyllisyytensä sovittamiseksi;

10:20 Immerin jälkeläisiä Hanani ja Sebadja;

10:21 Haarimin jälkeläisiä Maaseja, Elia, Semaja, Jehiel ja Ussia;

10:22 Pashurin jälkeläisiä Eljoenai, Maaseja,

isäinne Jumalalle, ja tehkää sitä, kuin hänelle kelpaa, ja eroittakaat teitänne maan kansoista ja muukalaisista vaimoista.

10:12 Niin vastasi koko seurakunta ja sanoi korkialla äänellä: se pitää niin tapahtuman, kuin sinä meille olet sanonut.

10:13 Mutta kansaa on paljo, ja on sadeilma, ja ei voi ulkona seisoa, eikä tämä ole yhden eli kahden päivän työ; sillä meitä on paljo, jotka olemme siinä asiassa sangen suuresti syntiä tehneet.

10:14 Anna meidän päämiestemme koko seurakunnassa toimittaa, että kaikki, jotka meidän kaupungeissamme ovat naineet muukalaisia vaimoja, tulevat tänne määrättyinä päivänä, jokaisen kaupungin vanhimpain ja tuomarein kanssa, siihenasti kuin meidän Jumalamme viha kääntyy meistä tämän syyn tähden.

10:15 Niin astuivat ainoastaan Jonatan Asahelin poika ja Jahasia Tikvan poika tähän toimitukseen; ja Metullam ja Sabtai, Leviläiset, auttivat heitä.

10:16 Ja vankeuden lapset tekivät niin; ja eroitettiin Esra pappi ja päämiehet heidän isäinsä sukukuntain seassa, ja kaikki, kuin nimitetyt ovat, ja he istuivat ensimmäisenä päivänä kymmenennessä kuukaudessa tutkistelemaan sitä.

10:17 Ja he toimittivat sen kaikkein miesten kanssa, joilla olivat muukalaiset vaimot, ensimmäiseen päivään asti ensimmäisessä kuussa.

10:18 Ja pappein poikain seasta löydettiin, jotka olivat ottaneet muukalaisia vaimoja: Jeesuan Jotsadakin pojan lasten seassa, ja hänen veljeinsä Maeseja, Elieser, Jarib ja Gedalia.

10:19 Ja he antoivat kätensä, ajamaan vaimonsa ulos ja antamaan jäärän rikosuhriksensa rikoksensa edestä;

10:20 Immerin lasten seassa: Hanani ja Sebadia;

10:21 Harimin lasten seassa: Maeseja, Elia, Semaja, Jehiel ja Ussia;

10:22 Pashurin lasten seassa: Eljoenai,

Ismael, Netanel, Joosabad ja Elasa.

10:23 Leeviläisiä: Joosabad, Siimei, Kelaja, se on Kelita, Petahja, Juuda ja Elieser.

10:24 Veisaajia: Eljasib. Ovenvartijoita: Sallum, Telem ja Uuri.

10:25 Israelilaisia: Paroksen jälkeläisiä Ramja, Jissia, Malkia, Mijamin, Elasar, Malkia ja Benaja;

10:26 Eelamin jälkeläisiä Mattanja, Sakarja, Jehiel, Abdi, Jeremot ja Elia;

10:27 Sattun jälkeläisiä Eljoenai, Eljasib, Mattanja, Jeremot, Saabad ja Asisa;

10:28 Beebain jälkeläisiä Jooanan, Hananja, Sabbai ja Atlai;

10:29 Baanin jälkeläisiä Mesullam, Malluk, Adaja, Jaasub, Seal ja Jeramot;

10:30 Pahat-Mooabin jälkeläisiä Adna, Kelal, Benaja, Maaseja, Mattanja, Besalel, Binnui ja Manasse;

10:31 Haarimin jälkeläisiä Elieser, Jissia, Malkia, Semaja, Simeon,

10:32 Benjamin, Malluk ja Semarja;

10:33 Haasumin jälkeläisiä Mattenai, Mattatta, Saabad, Elifelet, Jeremai, Manasse ja Siimei;

10:34 Baanin jälkeläisiä Maadai, Amram, Uuel,

10:35 Benaja, Beedja, Keluhu,

10:36 Vanja, Meremot, Eljasib,

10:37 Mattanja, Mattenai, Jaasai,

10:38 Baani, Binnui, Siimei,

10:39 Selemja, Naatan, Adaja,

10:40 Maknadbai, Saasai, Saarai,

10:41 Asarel, Selemja, Semarja,

10:42 Sallum, Amarja ja Joosef;

10:43 Nebon jälkeläisiä Jegiel, Mattitja, Saabad, Sebina, Jaddai, Joel ja Benaja.

10:44 Nämä kaikki olivat ottaneet muukalaisia vaimoja; ja osa näistä vaimoista oli synnyttänyt lapsia.

Maaseja, Ismael, Netaneel, Josabad ja Eleasa;

10:23 Leviläisistä: Josabad, Simej ja Kelaja, se on Kelita, Petakia, Juuda ja Elieser;

10:24 Veisaajain seassa: Eljasib; ovenvartijain seassa: Sallum, Telem ja Uri.

10:25 Israelista Paroksen lasten seassa: Ramia, Jesia, Malkia, Mejamin, Eleasar, Malkia ja Benaja;

10:26 Elamin lasten seassa: Mattania, Sakaria, Jehiel, Abdi, Jeremot ja Elia;

10:27 Sattun lasten seassa: Eljoenai, Eljasib, Mattania, Jeremot, Sabad ja Asisa;

10:28 Beebain lasten seassa: Jooanan, Hanania, Sebai ja Atlai;

10:29 Banin lasten seassa: Mesullam, Malluk, Adaja, Jasub, Seal ja Jeramoth;

10:30 Pahatmoabin lasten seassa: Adna ja Kelal, Benaja, Maeseja, Mattania, Betsaleel, Binnui ja Manasse;

10:31 Harimin lasten seassa: Elieser, Jesia, Malkia, Semaja, Simeon,

10:32 Benjamin, Malluk ja Semaria;

10:33 Hasumin lasten seassa: Mattenai, Mattatta, Sabad, Eliphelet, Jeremai, Manasse ja Simej;

10:34 Banin lasten seassa: Maadai, Amram, Uel,

10:35 Benaja, Bedeja, Keluhi,

10:36 Vania, Meremot, Eljasib,

10:37 Mattania, Mattenai, Jaasav,

10:38 Bani, Binnui, Simej,

10:39 Selemia, Natan, Adaja,

10:40 Maknadbai, Sasai, Sarai,

10:41 Asareel, Selemia, Semaria,

10:42 Sallum, Amaria ja Joseph;

10:43 Nebon lasten seassa: Jegiel, Mattitia, Sabad, Sebina, Jaddai, Joel ja Benaja.

10:44 Nämät kaikki olivat ottaneet muukalaisia vaimoja, ja olivat monikahdat niistä vaimoista, joiden kanssa he olivat siittäneet lapsia.

NEHEMIAN KIRJA

1 LUKU

1:1 Nehemian, Hakaljan pojan, kertomus. Kislev-kuussa, kahdentenkymmenentenä vuotena, minun ollessani Suusanin linnassa,

1:2 tuli Hanani, eräs minun veljistäni, ja muita miehiä Juudasta. Ja minä kyselin heiltä juudalaisista, siitä pelastuneesta joukosta, joka vankeudesta palanneena oli jäljellä, ja Jerusalemistä.

1:3 Ja he sanoivat minulle: "Jotka vankeudesta palanneina ovat jäljellä siinä maakunnassa, ne ovat suuressa kurjuudessa ja häväistyksen alaisina; ja Jerusalemin muuri on revitty maahan, ja sen portit ovat tulella poltetut."

1:4 Tämän kuultuani minä istuin monta päivää itkien ja murehtien, ja minä paastosin ja rukoilin taivaan Jumalan edessä.

1:5 Minä sanoin: "Oi Herra, taivaan Jumala, sinä suuri ja peljättävä Jumala, joka pidät liiton ja säilytät laupeuden niille, jotka sinua rakastavat ja noudattavat sinun käskyjäsi,

1:6 olkoon sinun korvasi tarkkaavainen ja silmäsi avoin kuullaksesi palvelijasi rukoukset, joita minä nyt päivät ja yöt rukoilen sinun edessäsi palvelijaisi, israelilaisten, puolesta, tunnustaen israelilaisten synnit, jotka me olemme tehneet sinua vastaan; sillä minäkin ja minun perhekuntani olemme syntiä tehneet!

1:7 Me olemme pahoin tehneet sinua vastaan; emme ole noudattaneet käskyjä, säädöksiä ja oikeuksia, jotka sinä annoit palvelijallesi Moosekselle.

1:8 Muista sana, jonka sinä annoit palvelijallesi Moosekselle, sanoen: 'Jos te tulette uskottomiksi, niin minä hajotan teidät kansojen sekaan;

1:9 mutta jos te palajatte minun tyköni, noudatatte minun käskyjäni ja seuraatte niitä, niin vaikka teidän karkoitettunne

NEHEMIA

1 LUKU

1:1 Nämät ovat Nehemian Hakalian pojan teot. Tapahtui Kislevin kuulla, kahdentenkymmenentenä vuonna, kuin minä olin Susanin linnassa,

1:2 Niin tuli Hanani, yksi veljistäni muutamain Juudan miesten kanssa; ja minä kysyin heiltä Juudalaisista, jotka vankeudesta jääneet ja päässeet olivat, ja Jerusalemin menoista.

1:3 Ja he sanoivat minulle: ne, jotka jäljelle jääneet ovat vankeudesta, ovat siellä maassa suuressa onnettomuudessa ja häpiässä; Jerusalemin muurit ovat jaotetut ja sen portit tulella poltetut.

1:4 Kuin minä senkaltaiset sanat kuulin, niin minä istuin ja murehdin muutamat päivät, paastosin ja rukoilin taivaan Jumalan edessä,

1:5 Ja sanoin: Oi \Herra\, taivaan Jumala, suuri ja peljättävä Jumala, joka pidät liiton ja laupiuden niille, jotka sinua rakastavat ja pitävät sinun käskys!

1:6 Anna korvas kuulla ja silmäs avoinna olla, kuulemaan palvelias rukousta, kuin minä nyt rukoilen sinun edessäs yöt ja päivät palveliais Israelin lasten edessä; ja minä tunnustan Israelin lasten synnit, jotka me olemme tehneet sinua vastaan; ja minä ja minun isäni huone olemme syntiä tehneet.

1:7 Me olemme kovin turmelleet itsemme, ettemme ole pitäneet sinun käskyjäs, säätyjäs ja oikeuttas, joitas olet palvelialles Mosekselle käsenyt.

1:8 Mutta muista kuitenkin sitä sanaa, jonka sinä käskit Mosekselle palvelialles ja sanoit: koska te rikotte, niin minä hajotan teidät kansain sekaan.

1:9 Mutta jos te palajatte minun tyköni, ja pidätte minun käskyni ja teette ne: ja jos te ajetaan hamaan taivaan ääriin, niin minä

olisivat taivaan ääressä, minä heidät sieltäkin kokoan ja tuon heidät siihen paikkaan, jonka minä olen valinnut nimeni asuinsijaksi.'

1:10 Ovathan he sinun palvelijasi ja sinun kansasi, jotka sinä vapahdit suurella voimallasi ja väkevällä kädelläsi.

1:11 Oi Herra, tarkatkoon sinun korvasi palvelijasi rukousta ja niiden palvelijaisi rukousta, jotka tahtovat peljätä sinun nimeäsi! Anna tänä päivänä palvelijasi hankkeen menestyä ja suo hänen saada armo sen miehen edessä." Minä olin näet kuninkaan juomanlaskija.

2 LUKU

2:1 Niisan-kuussa, kuningas Artahsastan kahdentenakymmenentenä hallitusvuotena, kun viini oli hänen edessään, otin minä viinin ja annoin sen kuninkaalle. Kun minä en ollut ennen ollut hänen edessään murheellisena,

2:2 sanoi kuningas minulle: "Minkätähden sinä olet niin murheellisen näköinen? Ethän ole sairas; sinulla on varmaan jokin sydämensuru." Silloin minä peljästyin kovin,

2:3 mutta minä sanoin kuninkaalle: "Eläköön kuningas iankaikkisesti. Kuinka minä en olisi murheellisen näköinen, kun se kaupunki, jossa minun isieni haudat ovat, on autio ja sen portit tulella poltetut?"

2:4 Kuningas sanoi minulle: "Mitä sinä siis pyydät?" Niin minä rukoilin taivaan Jumalaa

2:5 ja sanoin kuninkaalle: "Jos kuningas hyväksi näkee ja jos olet mielistynyt palvelijaasi, niin lähetä minut Juudaan, siihen kaupunkiin, jossa minun isieni haudat ovat, rakentamaan sitä uudestaan."

2:6 Niin kuningas kysyi minulta, kuningattaren istuessa hänen vieressään: "Kuinka kauan sinun matkasi kestäisi ja milloin voisit palata?" Kun siis kuningas näki hyväksi lähettää minut, ilmoitin minä hänelle määrätyn ajan.

2:7 Ja minä sanoin kuninkaalle: "Jos

sieltäkin teidät kokoon ja vien siihen paikkaan, jonka minä olen valinnut nimeni asumasiaksi.

1:10 He ovat kuitenkin sinun palvelias ja sinun kansas, jotkas vapahdit suurella voimallas ja väkevällä kädelläsi.

1:11 O Herra! olkoon korvas avoinna palvelias rukoukseen ja sinun palveliais rukouksiin, jotka pyytävät peljätä sinun nimeäs, ja anna palvelias tänäpäpä menestyä, ja anna heille armo tämän miehen edessä! Sillä minä olin kuninkaan juomanlaskia.

2 LUKU

2:1 Ja tapahtui kuningas Artahsastan kahdentenakymmenentenä vuonna, Nisanin kuulla, kuin viina oli hänen edessänsä, ja että minä otin viinan ja annoin kuninkaalle; mutta en minä ollut (ennen) murheellinen hänen edessänsä.

2:2 Niin kuningas sanoi minulle: miksi niin pahoin katsot, ja et kuitenkaan kipeä ole? Ei se muu ole, mutta murhe on sinun sydämessäs. Ja minä pelkäsin sangen kovin.

2:3 Niin minä sanoin kuninkaalle: eläköön kuningas iankaikkisesti! Eikö kasvoni mahda olla murheelliset, kuin se kaupunki, jossa isäni hautaushuone on, kylmillä on, ja sen portit ovat tulella kulutetut?

2:4 Niin sanoi kuningas minulle: mitäs siis anot? Niin minä rukoilin Taivaan Jumalaa,

2:5 Ja sanoin kuninkaalle: jos kelpaa kuninkaalle, ja jos palvelias on sinun edessä kelvollinen: että lähettäisit minut Juudaan, isäni hautauskaupunkiin, rakentamaan sitä.

2:6 Niin sanoi kuningas minulle ja kuningatar, joka hänen vieressänsä istui: kuinka kauan sinä matkassa olet, ja koska sinä palajat? Ja se kelpasi kuninkaalle, ja hän lähetti minun, kuin minä ajan hänelle määrännyt olin.

2:7 Ja minä sanoin kuninkaalle: jos

kuningas hyväksi näkee, niin annettakoon minun mukaani kirjeet Euftrat-virran tuonpuoleisen maan käskynhaltijoille, että he sallivat minun kulkea sen kautta perille Juudaan asti,

2:8 samoin kirje Aasafille, kuninkaan puiston vartijalle, että hän antaa minulle hirsiä temppelilinnan porttien kattamista varten sekä kaupungin muuria ja sitä taloa varten, johon menen asumaan." Ja kuningas myönsi minulle sen, koska minun Jumalani hyvä käsi oli minun päälläni.

2:9 Kun minä sitten tulin Euftrat-virran tämänpuoleisen maan käskynhaltijain luo, annoin minä heille kuninkaan kirjeet. Ja kuningas oli lähettänyt minun kanssani sotapäälliköitä ja ratsumiehiä.

2:10 Mutta kun hooronilainen Sanballat ja ammonilainen virkamies Tobia sen kuulivat, pahastuivat he kovin siitä, että oli tullut joku, joka harrasti israelilaisten parasta.

2:11 Ja tultuani Jerusalemiin ja oltuani siellä kolme päivää

2:12 minä nousin yöllä, ja muutamat miehet minun kanssani, ilmoittamatta kenellekään, mitä Jumalani oli pannut minun sydämeeni ja määrännyt tehtäväksi Jerusalemlle. Eikä minulla ollut mukanaani muuta juhtaakaan kuin se juhta, jolla minä ratsastin.

2:13 Ja minä lähdin yöllä Laaksoportista Lohikäärmelähteelle päin ja Lantaportille ja tarkastelin Jerusalemin maahanrevittyjä muureja ja sen tulella poltettuja portteja.

2:14 Ja minä kuljin eteenpäin Lähdeportille ja Kuninkaanlammikolle; mutta siellä ei ollut juhdalla, jonka selässä minä istuin, tilaa päästä eteenpäin.

2:15 Silloin minä menin yöllä laaksoa myöten ylöspäin ja tarkastin muuria. Sitten minä palasin taas Laaksoportin kautta ja tulin takaisin.

2:16 Mutta esimiehet eivät tietäneet, mihin minä olin mennyt ja mitä tein, sillä minä en

kuninkaan tahto niin on, niin annettakoon minulle kirjat päämiesten tykö toisella puolella virtaa, että he vievät minun ylitse, siihenasti kuin minä tulen Juudaan,

2:8 Ja kirjan Asaphille, joka on kuninkaan metsänvartia, että hän lähettää minulle hirsiä salin porttein vuolteiksi, kuin on huoneen tykönä, ja kaupungin muuriin ja siihen huoneeseen, johon minä menen. Ja kuningas antoi minulle niinkuin Jumalani hyvä käsi oli minun ylitseni.

2:9 Ja kuin minä tulin sille puolelle virtaa päämiesten tykö, niin minä annoin heille kuninkaan kirjan; kuningas lähetti myös minun kanssani sodanpäämiehiä ja hevosmiehiä.

2:10 Mutta kuin Sanballat Horonilainen ja palvelia Tobia Ammonilainen sen kuulivat, panivat he pahaksensa sangen kovin, että joku ihminen tuli, joka Israelin lasten parasta katsoi.

2:11 Ja kuin minä tulin Jerusalemiin ja olin siellä ollut kolme päivää,

2:12 Nousin minä yöllä ja vähä väkeä minun kanssani; sillä en minä sanonut kellenkään, mitä minun Jumalani oli antanut sydämeeni, tehdäkseni Jerusalemissa; ja ei minulla ollut yhtään juhtaa myötäni, muuta kuin se, jonka päällä minä istuin.

2:13 Ja minä ajoin Laaksoportista ulos yöllä, Kärmelähteen kohdalle Sontaporttiin asti ja katselin Jerusalemin muureja, jotka olivat jaotetut, ja portteja, jotka olivat tulella kulutetut.

2:14 Ja minä menin vielä Lähdeporttiin ja Kuninkaan vesilammin tykö; ja ei ollut sielä siasa, että minun juhtani sai käydä minun allani.

2:15 Kuitenkin menin minä yöllä ojaa myöten ja koettelin muuria; sitte palasin minä ja tulin jälleen Laaksoporttiin.

2:16 Ja ei ylimmäiset tietäneet, kuhunka minä menin, taikka mitä minä tein; sillä en

ollut vielä ilmaissut mitään kenellekään, en juutalaisille, en papeille, ylimyksille, esimiehille enkä muille, joiden oli oltava mukana siinä työssä.

2:17 Mutta nyt minä sanoin heille: "Te näette, missä kurjuudessa me olemme, kun Jerusalem on autio ja sen portit tulella poltetut. Tulkaa, rakentakaamme uudestaan Jerusalemin muuri, ettemme enää olisi häväistyksen alaiset."

2:18 Ja minä kerroin heille, kuinka minun Jumalani hyvä käsi oli ollut minun päälläni ja myös mitä kuningas oli minulle sanonut. Niin he sanoivat: "Nouskaamme ja rakentakaamme." Ja he saivat rohkeuden käydä käsiksi tähän hyvään työhön.

2:19 Mutta kun hooronilainen Sanballat ja ammonilainen virkamies Tobia ja arabialainen Gesem sen kuulivat, pilkkasivat he meitä, osoittivat meille halveksumistaan ja sanoivat: "Mitä te siinä teette? Kapinoitteko te kuningasta vastaan?"

2:20 Silloin minä vastasin ja sanoin heille: "Taivaan Jumala on antava meille menestystä, ja me, hänen palvelijansa, nousemme ja rakennamme. Mutta teillä ei ole mitään osuutta eikä oikeutta Jerusalemiin, eikä teidän muistonne ole siellä pysyvä."

3 LUKU

3:1 Ylimmäinen pappi Eljasib ja hänen veljensä, papit, nousivat ja rakensivat Lammasportin, jonka he pyhittivät ja jonka ovet he asettivat paikoilleen, edelleen Hammea-torniin asti, jonka he pyhittivät, ja edelleen Hananelin-torniin asti.

3:2 Heistä eteenpäin rakensivat Jerikon miehet; ja näistä eteenpäin rakensi Sakkur, Imrin poika.

3:3 Ja Kalaportin rakensivat senaalaiset; he kattoivat sen ja asettivat paikoilleen sen ovet, teljet ja salvat.

3:4 Heistä eteenpäin korjasi muuria Meremot, Uurian poika, joka oli Koosin poika; hänestä eteenpäin korjasi Mesullam,

minä vielä siihenasti ilmoittanut mitään kellenkään, Juudalaisille eikä papeille, ylimmäisille taikka esivallalle, ja muille työn tekiöille.

2:17 Ja minä sanoin heille: te näette tämän onnettomuuden, jossa me olemme, että Jerusalem on autiona, ja sen portit ovat tulella kulutetut: tulkaat ja rakentakaamme Jerusalemin muurit, ettemme enää häpiänä olisi.

2:18 Ja minä ilmoitin heille minun Jumalani käden, joka oli hyvä minun päälläni, ja myös kuninkaan sanat, jotka hän sanoi minulle. Ja he sanoivat: nouskaamme siis ja rakentakaamme. Ja heidän kätensä vahvistuivat hyvyyteen.

2:19 Mutta kun Sanballat Horonilainen, ja palvelia Tobia Ammonilainen, ja Gesem Arabialainen sen kuulivat, häpäisivät he meitä ja katsoivat meidät ylön ja sanoivat: mikä se on, jota te teette? tahdotteko te luopua jälleen kuninkaasta?

2:20 Niin minä vastasin heitä ja sanoin heille: taivaan Jumala antaa meille menestyksen, sillä me hänen palveliansa olemme valmistaneet itsemme ja rakennamme; mutta ei teillä ole yhtäkään osaa eli oikeutta, taikka muistoa Jerusalemissa.

3 LUKU

3:1 Ja Eljasib, ylimmäinen pappi, nousi pappein veljeinsä kanssa, rakensivat Lammasportin ja pyhittivät sen, ja panivat siihen ovet; ja he pyhittivät sen Mean torniin asti, hamaan Hananeelin torniin saakka.

3:2 Ja Jerihon miehet rakensivat hänen vieressänsä, ja Sakkur Imrin poika rakensi hänen vieressänsä.

3:3 Mutta Senaan lapset rakensivat Kalaportin, ja kattivat sen, ja panivat siihen ovet, lukot ja teljet.

3:4 Ja Meremot Urian poika, Hakkotsin pojan, rakensi heidän vieressänsä, ja Mesullam Berekian poika, Mesesabelin

Berekjan poika, joka oli Mesesabelin poika; ja hänestä eteenpäin korjasi Saadok, Baanan poika.

3:5 Hänestä eteenpäin korjasivat muuria tekoalaiset; mutta heidän ylhäisensä eivät notkistaneet niskaansa Herransa palvelukseen.

3:6 Vanhan portin korjasivat Joojada, Paaseahin poika, ja Mesullam, Besodjan poika; he kattoivat sen ja asettivat paikoilleen sen ovet, teljet ja salvat.

3:7 Heistä eteenpäin korjasivat muuria gibeonilainen Melatja ja meeronotilainen Jaadon sekä Gibeonin ja Mispan miehet, jotka olivat Euftrat-virran tämänpuoleisen käskeyhdyksen vallan alaisia.

3:8 Heistä eteenpäin korjasi muuria Ussiel, Harhajan poika, yksi kultasepistä, ja hänestä eteenpäin korjasi Hananja, yksi voiteensekoittajista; he panivat kuntoon Jerusalemia Leveään muuriin saakka.

3:9 Heistä eteenpäin korjasi muuria Refaja, Huurin poika, Jerusalemin piirin toisen puolen päällikkö.

3:10 Hänestä eteenpäin korjasi Jedaja, Harumafin poika, oman talonsa kohdalta; hänestä eteenpäin korjasi Hattus, Hasabnejan poika.

3:11 Toisen osan korjasivat Malkia, Haarimin poika, ja Hassub, Pahat-Mooabin poika, sekä sen lisäksi Uunitornin.

3:12 Heistä eteenpäin korjasi Sallum, Looheksen poika, Jerusalemin piirin toisen puolen päällikkö, hän ja hänen tyttärensä.

3:13 Laaksoportin korjasivat Haanun ja Saanoahin asukkaat; he rakensivat sen ja asettivat paikoilleen sen ovet, teljet ja salvat. Sen lisäksi he korjasivat tuhat kyynärää muuria, Lantaporttiin saakka.

3:14 Lantaportin korjasi Malkia, Reekabin poika, Beet-Keremin piirin päällikkö; hän rakensi sen ja asetti paikoilleen sen ovet, teljet ja salvat.

3:15 Lähdeportin korjasi Sallum, Kolhoosen poika, Mispan piirin päällikkö; hän rakensi sen, teki siihen katon ja asetti paikoilleen

pojan, rakensi heidän vieressänsä; Zadok Baanan poika rakensi heidän vieressänsä.

3:5 Niiden tykönä rakensivat Tekoan miehet; mutta heidän sankarinsa ei kääntäneet kaulaansa Herransa palvelukseen.

3:6 Vanhan portin rakensi Joojada Passean poika ja Mesullam Besodian poika, ja kattivat sen, ja panivat siihen ovet, lukot ja teljet.

3:7 Melatia Gibeonilainen ja Jadon Meronotilainen rakensi heidän vieressänsä, Gibeonin ja Mitspan miehet, päämiehen istuimen tykönä, sillä puolella virtaa.

3:8 Hänen vieressänsä rakensi Ussiel Harhakan kultasepän poika; hänen vieressänsä rakensi Hanania yrteinmyyjän poika; ja he rakensivat Jerusalemia leviään muuriin asti.

3:9 Hänen vieressänsä rakensi Rephaja Hurin poika, puolen Jerusalemin päämies.

3:10 Heidän vieressänsä rakensi Jedaja Harumaphin poika, huoneensa kohdalla; hänen vieressänsä rakensi Hattus, Hasabnejan poika.

3:11 Mutta Malkia Harimin poika ja Hasub Pahatmoabin poika rakensivat toista kulmaa, niin myös Pätsitornin.

3:12 Hänen vieressänsä rakensi Sallum Haloeksen poika, puolen Jerusalemin päämies: hän itse ja hänen tyttärensä.

3:13 Laaksoportin rakensi Hanun ja Sanoan asujamet; ne rakensivat sen ja panivat siihen ovet, lukot ja teljet, ja tuhannen kyynärää muuria Sontaporttiin asti.

3:14 Mutta Malkia Reekabin poika, viinamäen kulmakunnan päämies, rakensi Sontaportin, hän rakensi sen ja pani siihen ovet, lukot ja teljet.

3:15 Mutta Lähdeportin rakensi Sallun Kolhosen poika, Mitspan kulmakunnan päämies; hän rakensi ja katti sen, ja pani

sen ovet, teljet ja salvat. Sen lisäksi hän korjasi Vesijohtolammikon muurin, kuninkaan puutarhan luota, aina niihin portaisiin saakka, jotka laskeutuvat Daavidin kaupungista.

3:16 Hänen jälkeensä korjasi Nehemia, Asbukin poika, Beet-Suurin piirin toisen puolen päällikkö, aina Daavidin hautojen kohdalle ja Tekolammikolle ja Urhojentalolle saakka.

3:17 Hänen jälkeensä korjasivat muuria leeviläiset: Rehum, Baanin poika; hänestä eteenpäin korjasi Hasabja, Kegilan piirin toisen puolen päällikkö, piirinsä puolesta.

3:18 Hänen jälkeensä korjasivat heidän veljensä: Bavvai, Heenadadin poika, joka oli Kegilan piirin toisen puolen päällikkö.

3:19 Hänestä eteenpäin korjasi Eeser, Jeesuan poika, Mispan päällikkö, toisen osan, siltä kohdalta, mistä nousee asehuoneeseen, joka on Kulmauksessa.

3:20 Hänen jälkeensä korjasi Baaruk, Sabbain poika, suurella innolla toisen osan, Kulmauksesta aina ylimmäisen papin Eljasibin talon oveen saakka.

3:21 Hänen jälkeensä korjasi Meremot, Uurian poika, joka oli Koosin poika, toisen osan, Eljasibin talon ovesta Eljasibin talon päähän.

3:22 Hänen jälkeensä korjasivat papit, Lakeuden miehet.

3:23 Heidän jälkeensä korjasivat Benjamin ja Hassub oman talonsa kohdalta; heidän jälkeensä korjasi Asarja, Maasejan poika, joka oli Ananjan poika, talonsa viereltä.

3:24 Hänen jälkeensä korjasi Binnui, Heenadadin poika, toisen osan, Asarjan talosta aina Kulmaukseen ja kulmaan saakka.

3:25 Paalal, Uusain poika, korjasi Kulmauksen ja Ylätornin kohdalta, joka ulkonee kuninkaan linnasta vankilan pihaan päin; hänen jälkeensä Pedaja, Paroksen poika

3:26 - temppelipalvelijat asuivat Oofelilla - itäisen Vesiportin ja ulkonevan tornin

siihen ovet, lukot ja teljet; niin myös Selan lammin muurin kuninkaan yrttitarhan tykönä, niihin astuimiin asti, jotka tulevat alas Davidin kaupungista.

3:16 Hänen vieresssänsä rakensi Nehemia Asbukin poika, puolen Betsuurin päämies, aina Davidin hautain kohdalle, ja kaivettuun lammikkoon asti väkevään huoneeseen asti.

3:17 Häntä likimpänä rakensivat Leviläiset, Rehum Banin poika; hänen vieresssänsä rakensi Hasabia, puolen Kegilan päämies kulmakuntansa puolesta.

3:18 Häntä likimpänä rakensivat heidän veljensä Bavvai Hanadadin poika, toisen puolen Kegilan päämies.

3:19 Hänen vieresssänsä rakensi Eser Jesuan poika, Mitspan päämies, toisen osan siinä kulmassa, asehuoneen puolella.

3:20 Häntä likinä rakensi Baruk Sabbain poika kiivaasti toisen osan kulmasta Eljasibin ylimmäisen papin huoneen oveen asti.

3:21 Häntä likinä rakensi Meremot Urian poika, Hakkotsin pojan, toisen osan, Eljasibin huoneen ovesta Eljasibin huoneen loppuun asti.

3:22 Ja hänen jälkeensä rakensivat papit, miehet lakeudelta.

3:23 Heidän jälkeensä rakensi Benjamin ja Hassub oman huoneensa kohdalla; heidän perässsänsä rakensi Asaria Maasejan poika, Ananian pojan, huoneensa tykönä.

3:24 Hänen jälkeensä rakensi Binnui Henadadin poika, toisen osan, Asarian huoneesta niin loukkaasen ja hamaan kulmaan asti.

3:25 Palal Usain poika loukasta vastaan ja tornia, joka menee kuninkaan ylisestä huoneesta, joka oli vankikartanon tykönä; hänen jälkeensä Pedaja Paroksen poika.

3:26 Mutta Netinimit asuivat Ophelin tykönä Vesiporttiin asti itään päin, josta torni käy

kohdalta.

3:27 Hänen jälkeensä korjasivat tekoalaiset toisen osan, suuren, ulkonevan tornin kohdalta aina Oofelin muuriin saakka.

3:28 Hevosportin yläpuolelta korjasivat papit, kukin oman talonsa kohdalta.

3:29 Heidän jälkeensä korjasi Saadok, Immerin poika, oman talonsa kohdalta. Ja hänen jälkeensä korjasi Semaja, Sekanjan poika, Itäportin vartija.

3:30 Hänen jälkeensä korjasivat Hananja, Selemjan poika, ja Haanun, Saalafin kuudes poika, toisen osan; hänen jälkeensä korjasi Mesullam, Berekjan poika, yliskammionsa kohdalta.

3:31 Hänen jälkeensä korjasi Malkia, yksi kultasepistä, temppelel palvelijain ja kauppiasten taloon asti, Vartiotornin kohdalta, ja aina Kulmasaliin saakka.

3:32 Kultasepät ja kauppiat korjasivat muurin Kulmasalin ja Lammassportin väliltä.

4 LUKU

4:1 Kun Sanballat kuuli meidän rakentavan muuria, vihastui hän ja närkästyi kovin. Ja hän pilkkasi juutalaisia

4:2 ja puhui veljilleen ja Samarian sotaväelle ja sanoi: "Mitä nuo viheliäiset juutalaiset tekevät? Jätetäänkö heidät omiin valtoihinsa? Tulevatko he uhraamaan? Saavatko he työnsä kohta valmiiksi? Voivatko he tehdä eläviksi poltetut kivet tuhkaläjissä?"

4:3 Ja ammonilainen Tobia seiso i hänen vieressään ja sanoi: "Rakentakoot vain! Kettukin saa heidän kivimuurinsa hajoamaan, jos hyppää sen päälle."

4:4 Kuule, Jumalamme, kuinka halveksitut me olemme. Käännä heidän häpäisynsä heidän omaan päähänsä. Saata heidät ryöstetyiksi vankeuden maassa.

4:5 Älä peitä heidän rikkomustansa, älköönkä heidän syntiänsä pyyhittäkö pois sinun kasvojesi edestä, koska he ovat

ulos.

3:27 Sitäläkin rakensivat Tekoalaiset toisen osan, isoa tornia päin, kuin näkyy ulos, Opelin muuriin asti,

3:28 Mutta Hevosportin yläpuolelta rakensivat papit, jokainen huoneensa kohdalla.

3:29 Heidän jälissänsä rakensi Zadok Immerin poika, huoneensa kohdalla; hänen jälissänsä rakensi Semaja Sekanian poika, Itäportin vartia.

3:30 Hänen jälissänsä rakensi Hananian Selemian poika, ja Hanun kuudes Salaphin poika, toisen osan; hänen jälissänsä rakensi Mesullam Berekian poika, makaushuoneensa kohdalla.

3:31 Hänen jälissänsä rakensi Malkia kultasepän poika, Netinimein ja kauppiamiesten huoneesen asti, Käräjäportin kohdalla, hamaan Kulmasaliin saakka.

3:32 Kultasepät ja kauppiamiehet rakensivat Kulmasalin välillä ja Lammassporttiin asti.

4 LUKU

4:1 Kuin Sanballat kuuli meidän muuria rakentavan, syytti hän vihaan ja närkästy i sangen suuresti, ja häpäisi Juudalaisia,

4:2 Ja puhui veljeinsä ja voimallisten edessä Samariassa ja sanoi: mitä nämät voimattomat Juudalaiset tekevät? pitääkö heille niin sallittaman? pitääkö heidän uhraaman? pitääkö heidän sen täyttämän yhtenä päivänä? pitääkö heidän kiviä eläväksi tekemän, jotka ovat tuhkaläjä ja palaneet?

4:3 Ja Tobia Ammonilainen sanoi hänen jälkeensä: rakentakoot vapaasti; jos ketut sinne menisivät, niin he kyllä jaottaisivat heidän kivimuurinsa.

4:4 Kuule meidän Jumalamme, kuinka me olemme katsotut ylön, ja käännä heidän häväistyksensä heidän pänsä päälle, ja saata heitä häpiään vankeuden maassa.

4:5 Älä peitä heidän pahoja tekojansa ja älä pyyhi heidän syntiänsä kasvois edestä; sillä he ovat vihan matkaan saattaneet,

vihoittaneet sinut kohtelemalla noin rakentajia.

4:6 Mutta me rakensimme muuria; ja koko muuri tuli valmiiksi puoleen korkeuteensa asti, ja siitä kansa sai rohkeutta työhön.

4:7 Mutta kun Sanballat, Tobia, arabialaiset, ammonilaiset ja asdodilaiset kuuluivat, että Jerusalemin muurien korjaus edistyi, niin että niiden aukot alkoivat täyttyä, vihastuivat he kovin.

4:8 Ja he kaikki tekivät liiton keskenään käydäksensä taisteluun Jerusalemia vastaan ja tehdäkseen siellä häiriötä.

4:9 Niin me rukoilimme Jumalaamme ja asetimme vartijat heitä vastaan, suojelemaan itseämme heiltä päivin ja öin.

4:10 Mutta Juuda sanoi: "Taakankantajain voima raukeaa, ja soraa on ylen paljon; me emme jaksa rakentaa muuria."

4:11 Ja meidän vastustajamme sanoivat: "Ennenkuin he tietävät tai huomaavat, me tulemme heidän keskellensä ja tapamme heidät ja lopetamme työn."

4:12 Mutta kun heidän läheisyydessään asuvat juutalaiset tulivat ja sanoivat meille joka taholta kymmenenkin kertaa: "Vetäytykää meidän luoksemme",

4:13 silloin minä asetin kansan muurin taakse, alempiin ja suojattomiin paikkoihin, asetin heidät sukukunnittain asemiinsa miekkoineen, keihäineen ja jousineen.

4:14 Ja katsastettuani kaiken minä nousin ja sanoin ylimyksille ja esimiehille ja muulle kansalle: "Älkää peljätkö heitä; muistakaa suurta ja peljättävää Herraa, ja taistelkaa veljienne, poikienne ja tyttärienne, vaimojenne ja kotienne puolesta."

4:15 Sitten kuin vihollisemme olivat kuulleet, että me olimme saaneet tietää asian ja että Jumala oli tehnyt heidän hankkeensa tyhjäksi, palasimme me kaikki takaisin muurille, itsekukin työhönsä.

4:16 Siitä päivästä alkaen teki toinen puoli minun palvelijoitani työtä, ja toinen puoli oli

rakentajain läsnäollessa.

4:6 Mutta me rakensimme muurin ja panimme hänen kaiketi yhteen hamaan puoliväliin asti; ja kansa sai sydämen työtä tehdäksensä.

4:7 Kuin Sanballat ja Tobia ja Arabialaiset ja Ammonilaiset ja Asdodilaiset kuuluivat Jerusalemin muurit korotetuksi, ja ruvetuksi haljenneita parantamaan, vihastuivat he sangen suuresti.

4:8 Ja he kaikki tekivät liiton keskenensä tullaksensa sotimaan Jerusalemia vastaan, ja tekemään heille kapinaa.

4:9 Mutta me rukoilimme meidän Jumalaamme ja panimme vartiat öin ja päivin heitä vastaan, heidän tähtensä.

4:10 Ja Juuda sanoi: kantajain voima on heikoksi tullut ja multaa on niin paljon, ettemme saa rakentaa muuria.

4:11 Ja meidän vihollisemme sanoivat: ei heidän pidä tietämän eli näkemän, ennenkuin me olemme juuri heidän keskellensä, tapamme heidät ja estämme työn.

4:12 Ja kuin ne Juudalaiset, jotka heidän tykönänsä asuivat, tulivat ja sanoivat meille kymmenen kertaa: joka paikasta te vielä meidän tykömme palajatte;

4:13 Niin minä lähetin kansan alas muurin taa tuiviin paikkoihin, heidän sukukuntainsa jälkeen, miekkoinensa, keihäinensä ja joutsinensa.

4:14 Ja minä katselin ja valmistin itseni, ja sanoin ylimmäisille ja päämiehille, ja muulle kansalle: älkää peljätkö heitä, muistakaa suurta ja peljättävää Herraa, ja sotikaat teidän veljeinne, poikainne, tyttärienne, emäntäinne ja kotonne edestä.

4:15 Mutta kuin meidän vihollisemme sen kuuluivat, että me olimme tietää saaneet, niin Jumala teki heidän neuvonsa tyhjäksi: ja me palasimme kaikki muurin tykö, jokainen työhönsä.

4:16 Ja tapahtui siitä päivästä, että toinen puoli nuoria miehiäni teki työtä, ja toinen

asestettuna keihäillä, kilvillä, jousilla ja rintahaarniskoilla; ja päämiehet seisoivat kaikkien niiden juutalaisten takana, 4:17 jotka rakensivat muurilla. Nekin, jotka kantoivat taakkoja ja kuljettivat kuormia, tekivät toisella kädellensä työtä ja toisessa pitivät keihästä.

4:18 Ja rakentajilla oli kullakin miekka sidottuna vyöllensä heidän rakentaessaan; ja torvensoittaja seisoi minun vieressäni.

4:19 Minä sanoin ylimyksille, esimiehille ja muulle kansalle: "Työ on suuri ja laaja, ja me olemme muurilla hajallamme, kaukana toisistamme.

4:20 Missä kuulette torven soivan, sinne kokoontukaa meidän luoksemme. Meidän Jumalamme sotii meidän puolestamme."

4:21 Näin me siis teimme työtä, ja toinen puoli väkeä oli asetettuna keihäillä päivänkoitosta siihen asti, kunnes tähdet tulivat näkyviin.

4:22 Siihen aikaan minä myös sanoin kansalle: "Kukin jääköön palvelijoihin yöksi Jerusalemiin, että he olisivat meidän apunamme yöllä vartioimassa ja päivällä työssä."

4:23 Emmekä me, en minä, eivät minun veljeni ja palvelijani eivätkä ne vartijat, jotka minua seurasivat, riisuneet vaatteitamme. Kullakin keihäs ja vettä.

5 LUKU

5:1 Mutta rahvas ja heidän vaimonsa nostivat suuren huudon juutalaisia veljiänsä vastaan.

5:2 Muutamat sanoivat: "Meitä, meidän poikiamme ja tyttäriämme on paljon. Meidän täytyy saada viljaa, että meillä olisi mitä syödä pysyäksemme hengissä."

5:3 Toiset sanoivat: "Peltomme, viinitarhamme ja talomme meidän täytyy pantata saadaksemme viljaa nälkäämme."

5:4 Toiset sanoivat: "Meidän on täytynt

puoli piti keihäitä, kilpiä, joutsia ja rautapaitoja. Ja päämiehet seisoivat koko Juudan huoneen takana.

4:17 Ne, jotka rakensivat muuria ja kantoivat kuormia, ja jotka sälyttivät, yhdellä kädellä he tekivät työtä ja toisessa pitivät aseensa.

4:18 Ja jokaisella joka siellä rakensi, oli miekka sidottu vyölle, ja niin he rakensivat. Ja se joka soitti vaskitorvea, oli minun tykönäni.

4:19 Ja minä sanoin ylimmäisille ja päämiehille ja muulle kansalle: työ on suuri ja avara, ja me olemme hajalla muurin päällä, kaukana toinen toisestamme;

4:20 Millä paikalla te kuulette vaskitorven äänen, tulkaat sinne kokoon meidän tykömme: meidän Jumalamme sotii meidän edestämme.

4:21 Niin tehkäämme siis työtä; ja toinen puoli heistä piti keihäitä päivän koittamasta niin siihen saakka, että tähdet näkyivät.

4:22 Ja minä myös sanoin siihen aikaan kansalle: jokainen olkaan yötä palveliainsa kanssa keskellä Jerusalemiä, niin että me yöllä ottaisimme vaarin vartiosta ja päivällä työstä.

4:23 Mutta minä ja minun veljeni, ja minun palveliani ja vartiat, jotka minua seurasivat, emme riisuneet vaatteitamme; ja jokaisella oli hänen aseensa ja vesi.

5 LUKU

5:1 Ja tapahtui sangen suuri kansan ja heidän vaimonsa huuto Juudalaisia heidän veljiänsä vastaan.

5:2 Ja oli muutamia, jotka sanoivat: meillä on poikia ja tyttäriä, ottakaamme siis (niiden hinnalla) jyviä syödäksemme, että me eläisimme.

5:3 Mutta monikahdat sanoivat: pankkaamme meidän peltomme, viinämäkemme ja huoneemme pantiksi, ja ottakaamme jyviä tällä kalliilla ajalla.

5:4 Ja monikahdat sanoivat: me otimme

kuninkaan veroihin lainata rahaa peltojamme ja viinitarhojamme vastaan.

5:5 Ovathan meidän ruumiimme veljiemme ruumiitten veroiset ja lapsemme heidän lastensa veroiset; ja katso, kuitenkin meidän täytyy antaa poikamme ja tyttäremme orjiksi, ja tyttäriämme on jo annettukin orjuuteen, emmekä me voi sille mitään, koska peltomme ja viinitarhamme ovat toisten käsissä."

5:6 Kun minä kuulin heidän valituksensa ja nämä puheet, vihastuin minä kovin.

5:7 Ja harkittuani mielessäni tätä asiaa minä nuhtelin ylimyksiä ja esimiehiä ja sanoin heille: "Tehän kiskotte korkoa, kukin veljeltänne." Sitten minä panin toimeen suuren kokouksen heitä vastaan.

5:8 Ja minä sanoin heille: "Me olemme, sen mukaan kuin olemme voineet, ostaneet vapaiksi juutalaisia veljiämme, jotka oli myyty pakanoille. Tekö nyt myytte veljiänne, ja täytyykö heidän myydä itsensä meille?" He olivat vaiti eivätkä voineet vastata mitään.

5:9 Ja minä sanoin: "Ette te siinä tee hyvin. Teidänhän tulisi vaelttaa meidän Jumalamme pelossa jo pakanain, meidän vihollistemme, häväistyksen tähden.

5:10 Myöskin minä, minun veljeni ja palvelijani olemme lainanneet heille rahaa ja viljaa; luopukaamme tästä saatavasta.

5:11 Luovuttakaa heille jo tänä päivänä heidän peltonsa, viinitarhansa, öljypuunsa ja talonsa, ja luopukaa rahan korosta sekä viljasta, viinistä ja öljystä, jonka olette heille lainanneet."

5:12 He vastasivat: "Me luovutamme ne emmekä vaadi heiltä mitään; me teemme, niinkuin olet sanonut." Ja minä kutsuin papit ja vannotin heidät tekemään näin.

5:13 Minä myös pudistin helmukseni ja sanoin: "Jokaisen, joka ei tätä sanaa täytä, pudistakoon Jumala näin pois hänen

rahaa lainaksi kuninkaan veroksi, meidän peltoimme ja viinämäkeimme päälle;

5:5 Sillä meidän ruumiimme on niinkuin veljeimmekin ruumis ja meidän lapsemme niinkuin heidänkin lapsensa; mutta katso, me heitämme poikamme ja tyttäremme orjuuteen, ja jo parhaallansa ovat muutamat meidän tyttäristämme sorretut, ja ei ole voimaa meidän käsissämme; meidän peltomme ja viinämäkemme ovat joutuneet muille.

5:6 Kuin minä tämän puheen ja heidän huutonsa kuulin, vihastuin minä sangen kovin.

5:7 Ja minä ajattelin sydämässäni, ja nuhtelin ylimmäisiä ja päämiehiä ja sanoin heille: tahdotteko te kukin veljeltänne korkoa ottaa? Ja minä vein suuren joukon heitä vastaan,

5:8 Ja sanoin heille: me olemme ostaneet veljemme Juudalaiset jälleen, jotka olivat myytyt pakanoille, varamme jälkeen; ja te vielä nyt tahdotte myydä veljenne, jotka meille myytyt ovat; niin he vaikenivat ja ei taitaneet vastata.

5:9 Niin minä sanoin: ei se ole hyvä, minkä te teette; eikö teidän pitäisi vaeltaman meidän Jumalamme pelvossa, pakanain meidän vihollistemme häväistyksen tähden?

5:10 Minä myös ja minun veljeni ja palvelijani olemme lainanneet heille rahaa ja jyviä; mutta jättäkäämme pois tämä korko.

5:11 Antakaat heille tänäpäpä heidän peltonsa, viinämäkensä, öljypuunsa, huoneensa ja sadas osa rahasta, jyvistä, viinasta ja öljystä, jonka te olette heiltä koroksi vaatineet.

5:12 Niin he sanoivat: me annamme jälleen, ja emme ano heiltä mitään; me teemme niinkuin sinä olet sanonut. Ja minä kutsuin papit ja vannotin heitä, että heidän piti niin tekemän.

5:13 Minä pudistin myös helmani ja sanoin: noin Jumala pudistakoon jokaisen miehen huoneestansa ja työstänsä, joka ei tätä

talostansa ja vaivannäkönsä hedelmistä; näin hän tulkoon pudistetuksi ja tyhjennetyksi." Ja koko seurakunta sanoi: "Amen", ja ylisti Herraa. Ja kansa teki, niinkuin oli sanottu.

5:14 Myöskään en minä eivätkä veljeni siitä päivästä asti, jona minut määrättiin olemaan heidän käskynhaltijanaan Juudan maassa, siis kuningas Artahsastan kahdennestakymmenennestä hallitusvuodesta aina hänen kolmanteenkymmenenteen toiseen hallitusvuoteensa saakka, eli kahtenatoista vuotena, syöneet käskynhaltijalle tulevaa ruokaa.

5:15 Sillä aikaisemmat käskynhaltijat, jotka olivat olleet ennen minua, olivat rasittaneet kansaa ja ottaneet siltä leipää ja viiniä sekä vielä neljäkymmentä hopeasekeliä. Myöskin heidän palvelijansa olivat sortaneet kansaa. Mutta minä en tehnyt niin, sillä minä pelkäsin Jumalaa.

5:16 Myöskin kävin minä itse käsiksi tämän muurin tekoon. Ja me emme ostaneet mitään peltoa. Ja kaikki minun palvelijani olivat kokoontuneet sinne työhön.

5:17 Myös sata viisikymmentä miestä, juutalaisia ja esimiehiä, söi minun pöydässäni sekä ne, jotka ympärillämme olevista pakanakansoista tulivat meidän luoksemme.

5:18 Ja mitä päivittäin valmistettiin ruuaksi, nimittäin härkä ja kuusi valiolammasta sekä lintuja, se valmistettiin minun kustannuksellani; ja joka kymmenes päivä hankittiin kaikenlaisia viinejä viljalti. Mutta siitä huolimatta minä en vaatinut itselleni käskynhaltijalle tulevaa ruokaa, koska työ painoi raskaasti tätä kansaa.

5:19 Muista, Jumalani, minun hyväkseni kaikki, mitä minä olen tehnyt tämän kansan puolesta.

6 LUKU

6:1 Kun Sanballat, Tobia, arabialainen Gesem ja meidän muut vihollisemme

sanaa pidä, ja tulkoon niin pudistetuksi ja tyhjäksi. Ja kansa sanoi: amen! Ja he kiittivät \Herraa\; ja kansa teki niin.

5:14 Ja siitä ajasta, kuin minua käskettiin olla heidän päämiehensä Juudan maassa, joka oli siitä kahdestakymmenennestä vuodesta niin toiseenneljätkymmentä kuningas Artahsastan vuoteen, kahdestatoistakymmenessä ajastajassa, minä ja minun veljeni emme syöneet päämiehen ruokaa.

5:15 Sillä ne päämiehet, jotka ennen minua olivat, ne olivat raskauttaneet kansaa ja ottaneet leipää ja viinaa heiltä, ja vielä sitte neljäkymmentä sikliä hopiaa, ja olivat antaneet palveliainsa tehdä väkivaltaa kansalle; mutta en minä niin tehnyt Jumalan pelvon tähden.

5:16 Ja minä tein myös työtä muurissa, ja en ostanut yhtään peltoa; ja kaikkein minun palveliaini täytyi tulla sinne kokoon työhön.

5:17 Vielä päälliseksi oli myös Juudalaisia ja ylimmäisiä sata ja viisikymmentä minun pöytäni tykönä, jotka olivat tulleet minun tyköni pakanoista, jotka ovat tässä meidän ympärillämme.

5:18 Ja minulle valmistettiin joka päivä yksi härkä, ja kuusi valittua lammasta, ja lintuja, ja erilaisia viinoja yltäkyllä joka kymmenes päivä; ja en minä kuitenkaan anonut päämiehen ruokaa, sillä raskas orjuus oli tällä kansalla.

5:19 Minun Jumalani, muista minulle hyväksi kaikki, minkä minä olen tehnyt tälle kansalle.

6 LUKU

6:1 Kun Sanballat, Tobia ja Gesem Arabialainen, ja muut meidän vihollisemme

kuulivat, että minä olin rakentanut muurin ja ettei siinä enää ollut aukkoa - vaikken minä ollutkaan vielä siihen aikaan asettanut ovia paikoilleen portteihin -

6:2 niin Sanballat ja Gesem lähettivät minulle sanan: "Tule, kohdatkaamme toisemme Kefirimissä, Oonon laaksossa." He näet ajattelivat tehdä minulle paha.

6:3 Niin minä lähetin heidän luokseen sanansaattajat ja käsikin sanoa: "Minulla on suuri työ tekeillä, niin etten voi tulla. Keskeytyisihän työ, jos minä jättäisin sen ja tulisin teidän luoksenne."

6:4 Ja he lähettivät minulle saman sanan neljä kertaa, mutta minä vastasin heille aina samalla tavalla.

6:5 Silloin Sanballat lähetti viidennen kerran palvelijansa minun luokseni samassa asiassa, ja tällä oli kädessään avoin kirje.

6:6 Siihen oli kirjoitettu: "Kansojen kesken huhuillaan, ja myös Gasmu sanoo, että sinä ja juudalaiset suunnittelette kapinaa. Sentähden sinä rakennat muuria, ja itse sinä pyrit heidän kuninkaaksensa - niin kerrotaan.

6:7 Myöskin olet hankkinut profeettoja julistamaan itsestäsi Jerusalemissa näin: 'Juudassa on kuningas.' Tämän nyt kuningas saa kuulla; tule siis ja neuvotelkaamme keskenämme."

6:8 Silloin minä lähetin hänelle sanan: "Ei ole tapahtunut mitään semmoista, mistä puhut, vaan sinä olet keksinyt sen omasta päästäsi."

6:9 He näet kaikki peloittelivat meitä arvellen: "Heidän kätensä herpoavat työssä, ja se jää tekemättä." Mutta vahvista sinä minun käteni.

6:10 Minä menin Semajan, Delajan pojan, Mehetabelin pojanpojan, taloon, hänen ollessaan eristettynä. Hän sanoi: "Menkäämme yhdessä Jumalan temppeliin, temppelisaliin, ja sulkekaamme temppelisalin ovet. Sillä he tulevat tappamaan sinua;

kuulivat minun muurit rakentaneeksi, ja ettei yhtään rakoa siihen jäänyt, (vaikka en minä vielä ollut pannut portteja siiallensa);

6:2 Niin Sanballat ja Gesem lähettivät minun tyköni nämät sanat: tule, ja kokoontukaamme maakyliin Onon laaksoon; mutta he ajattelivat minulle tehdä paha.

6:3 Mutta minä lähetin heille sanansaattajat, sanoen: minulla on sangen suuri työ tehtävänä, en minä saa tulla alas. Miksi pitäis työ lakkaaman, minun jättäissäni sitä ja tullessani alas teidän tyköne?

6:4 Ja he lähettivät minun tyköni täyttä neljä kertaa sillä tavalla; ja minä vastasin heitä jälleen sillä tavalla.

6:5 Niin Sanballat lähetti viidennen kerran palveliansa minun tyköni avoimen kirjan kanssa kädessänsä,

6:6 Jossa näin oli kirjoitettu: se on pakanain eteen tullut, ja Gasmu on sanonut, että sinä ja Juudalaiset ajattelette luopua pois: ja sentähden sinä rakennat muureja; ja sinä tahdot olla heidän kuninkaansa tässä asiassa.

6:7 Ja sinä olet toimittanut prophetat jotka sinua pitää kuuluttaman Jerusalemissa ja sanoman: hän on Juudalaisten kuningas. Ja nyt pitää se asia tuleman kuninkaan eteen; sentähden tule nyt ja pitäkäämme neuvoa toinen toisemme kanssa siitä asiasta.

6:8 Mutta minä lähetin hänen tykönsä ja annoin hänelle sanoa: ei se ole niin tapahtunut kuin sinä sanot; vaan sinä olet sen ajatellut omasta sydämestäs.

6:9 Sillä he kaikki tahtoivat meitä peljättää, ja ajattelivat: heidän kätensä pitää väsymän työstä, ettei he enää työtä tekisi. Nyt siis vahvista minun käteni!

6:10 Ja minä tulin Semajan huoneesen, Delajan pojan, Mehetabelin pojan, joka oli sulkenut itsensä sisälle. Ja hän sanoi: käykäämme kokoon Jumalan huoneesen keskelle templiä ja sulkekaamme templin ovet; sillä he tulevat tappamaan sinua, ja

yöllä he tulevat ja tappavat sinut."

6:11 Mutta minä vastasin: "Pakenisiko minunlaiseni mies? Tahi kuinka voisi minunlaiseni mies mennä temppeliin ja kuitenkin jäädä eloon? Minä en mene."

6:12 Minä näet ymmärsin, ettei Jumala ollut häntä lähettänyt, vaan että hän oli lausunut minulle sen ennustuksen siitä syystä, että Tobia ja Sanballat olivat palkanneet hänet:

6:13 hänet oli palkattu siinä tarkoituksessa, että minä peljästyisin ja menettelisin sillä tavalla ja niin tekisin syntiä; siitä he saivat panettelun aiheen, häväistäkseen minua.

6:14 Muista, Jumalani, Tobiaa ja Sanballatia näiden heidän tekojensa mukaan, niin myös naisprofeetta Nooadjaa ja muita profeettoja, jotka minua peloittelivat.

6:15 Muuri valmistui elul-kuun kahdentenkymmenentenä viidentenä päivänä, viidenkymmenen kahden päivän kuluttua.

6:16 Kun kaikki meidän vihollisemme sen kuulivat, ja kaikki ympärillämme asuvat kansat näkivät sen, havaitsivat he joutuneensa aivan alakynteen; sillä he tunsivat, että tämä työ oli suoritettu meidän Jumalamme avulla.

6:17 Niinä päivinä meni myös Juudan ylimyksiltä lukuisia kirjeitä Tobialle, ja Tobialta tuli kirjeitä heille.

6:18 Sillä Juudassa oli monta, jotka olivat valalla liittoutuneet hänen kanssansa; sillä hän oli Sekanjan, Aarahin pojan, vävy, ja hänen poikansa Joohanin oli ottanut vaimokseen Mesullamin, Berekjan pojan, tyttären.

6:19 He myös puhuivat minulle hyvää hänestä ja veivät minun puheeni hänelle. Kirjeitäkin Tobia lähetti peloitellakseen minua.

he tulevat yöllä sinua tappamaan.

6:11 Minä vastasin; pitääkö senkaltaisen miehen kuin minä olen pakeneman? ja kuka olis niinkuin minä, joka menis templiin, että hän sais elää? En minä mene sinne.

6:12 Sillä katso, minä ymmärsin hyvin, ettei Jumala ollut häntä lähettänyt; vaan hän ennusti minua vastaan, sillä Tobia ja Sanballat olivat palkanneet hänen.

6:13 Sentähden hän oli palkattu, että minä olisin peljännyt ja olisin niin tehnyt, ja syntiä tehnyt, että he olisivat saaneet pahan huudon, jolla he olisivat minua häväisseet.

6:14 Minun Jumalani! muista Tobiaa ja Sanballatia näiden heidän töidensä jälkeen, ja Noadiaa naisprophetaa ja muita prophetaita jotka minua tahtoivat peljättää.

6:15 Ja muuri tuli valmiiksi viidennellä päivällä kolmattakymmentä Elulin kuuta, kahden päivän kuudettakymmentä kuluttua.

6:16 Niin tapahtui, että kuin kaikki meidän vihollisemme sen kuulivat, niin kaikki pakanat pelkäsivät, jotka meidän ympärillämme olivat, ja he hämmästyivät kovin keskenänsä; sillä he ymmärsivät tämän työn olevan meidän Jumalaltamme.

6:17 Ja siihen aikaan oli monta Juudan ylimmäisistä siellä, joiden kirjat menivät usein Tobialle ja Tobian kirjat heidän tykönsä.

6:18 Sillä monta oli Juudalaisista, jotka olivat vannoneet hänen kanssansa; sillä hän oli Sekanian Aran pojan vävy, ja hänen pojallansa Joohanilla oli Mesullamin Berekian pojan tytär.

6:19 Ja he puhuivat hyvin minun edessäni hänestä ja veivät minun puheeni hänen tykönsä; niin Tobia lähetti kirjan minulle peljättääksensä minua.

7 LUKU

7:1 Kun muuri oli rakennettu, asetin minä ovet paikoilleensa; ja niiden vartioimisen saivat ovenvartijat, veisaajat ja leeviläiset tehtäväkseen.

7:2 Ja Jerusalemin päämiehiksi minä asetin veljeni Hananin ja linnanpäällikön Hananjan, sillä hän oli luotettava mies ja pelkäsi Jumalaa enemmän kuin moni muu.

7:3 Ja minä sanoin heille: "Jerusalemin portteja älköön avattako, ennenkuin aurinko on polttavimmillaan; ja vartijain vielä seisossa paikoillaan on ovet suljettava ja salvoilla teljettävä. Ja Jerusalemin asukkaita pantakoon vartioimaan, kukin vartiopaikallensa, kukin oman talonsa kohdalle.

7:4 Kaupunki oli joka suuntaan tilava ja suuri, mutta väkeä siinä oli vähän, ja taloja oli vielä rakentamatta.

7:5 Niin Jumala antoi minun sydämeeni, että minun oli koottava ylimykset, esimiehet ja kansa sukuuettelon merkittäviksi. Silloin minä löysin niiden sukuuettelon, jotka ensin olivat tulleet sinne, ja huomasin siihen kirjoitetun:

7:6 "Nämä ovat tämän maakunnan asukkaat, jotka lähtivät pakkosiirtolaisten vankeudesta, johon Nebukadnessar, Baabelin kuningas, oli heidät vienyt, ja palasivat Jerusalemiin ja Juudaan, kukin kaupunkiinsa,

7:7 ne, jotka tulivat Serubbaabelin, Jeesuan, Nehemian, Asarjan, Raamian, Nahamanin, Mordokain, Bilsanin, Misperetin, Bigvain, Nehumin ja Baanan kanssa. Israelin kansan miesten lukumäärä oli:

7:8 Paroksen jälkeläisiä kaksituhatta sata seitsemänkymmentä kaksi;

7:9 Sefatjan jälkeläisiä kolmesataa seitsemänkymmentä kaksi;

7:10 Aarahin jälkeläisiä kuusisataa viisikymmentä kaksi;

7:11 Pahat-Mooabin jälkeläisiä, nimittäin Jeesuan ja Jooabin jälkeläisiä, kaksituhatta kahdeksansataa kahdeksantoista;

7 LUKU

7:1 Mutta sittekuin muurit olivat rakennetut, panin minä portit; ja toimitettiin ovenvartiat, veisaajat ja Leviläiset.

7:2 Ja minä käskin veljeäni Hanania, ja Hananiaa, linnan vanhinta Jerusalemissa (sillä hän oli uskollinen ja Jumalaa pelkääväinen mies monen suhteen),

7:3 Ja sanoin heille: ei Jerusalemin portteja ennen pidä avattaman, kuin aurinko lämpiää, ja kuin vielä työtä tehdään, niin pitää portit pantaman kiinni ja teljettämän. Ja vartiat asetettiin Jerusalemin asuvaisista jokainen paikkaansa, ja kukin oman huoneensa kohdalle;

7:4 Sillä kaupunki oli avara ja suuri, mutta kansaa oli siinä vähän; ja ei olleet huoneet rakennetut.

7:5 Ja minun Jumalani lykkäsi mieleeni, että minä kokosin ylimmäiset ja päämiehet ja kansan, ja luin heidät; ja minä löysin heidän mieslukunsa kirjan, jotka ennen olivat tulleet vankeudesta, ja minä löysin siinä kirjoitettuna.

7:6 Nämät ovat maakunnan lapset, jotka palasivat poisviedyistä vangeista, jotka Nebukadnetsar Babelin kuningas oli vienyt pois; ja he palasivat Jerusalemiin ja Juudaan, jokainen kaupunkiinsa,

7:7 Jotka tulivat Serubbabelin, Jeesuan, Nehemia, Asarian, Raamian, Nahamanin, Mordekain, Bilsan, Misperetin, Bigvain, Nehumin ja Baenan kanssa. Tämä on Israelin miesten luku:

7:8 Baroksen lapsia, kaksituhatta, sata ja kaksikahdeksattakymmentä;

7:9 Sephatian lapsia, kolmesataa ja kaksikahdeksattakymmentä;

7:10 Aran lapsia, kuusisataa ja kaksikuudettakymmentä;

7:11 Pahatmoabin lapsia, Jeesuan ja Joabin lasten seassa, kaksituhatta, kahdeksansataa ja kahdeksantoistakymmentä;

7:12 Eelamin jälkeläisiä tuhat kaksisataa viisikymmentä neljä;
7:13 Sattun jälkeläisiä kahdeksansataa neljäkymmentä viisi;
7:14 Sakkain jälkeläisiä seitsemänsataa kuusikymmentä;
7:15 Binnuin jälkeläisiä kuusisataa neljäkymmentä kahdeksan;
7:16 Beebain jälkeläisiä kuusisataa kaksikymmentä kahdeksan;
7:17 Asgadin jälkeläisiä kaksituhatta kolmesataa kaksikymmentä kaksi;
7:18 Adonikamin jälkeläisiä kuusisataa kuusikymmentä seitsemän;
7:19 Bigvain jälkeläisiä kaksituhatta kuusikymmentä seitsemän;
7:20 Aadinin jälkeläisiä kuusisataa viisikymmentä viisi;
7:21 Aaterin, nimittäin Hiskian, jälkeläisiä yhdeksänkymmentä kahdeksan;
7:22 Haasumin jälkeläisiä kolmesataa kaksikymmentä kahdeksan;
7:23 Beesain jälkeläisiä kolmesataa kaksikymmentä neljä;
7:24 Haarifin jälkeläisiä sata kaksitoista;

7:25 gibeonilaisia yhdeksänkymmentä viisi;

7:26 Beetlehem ja Netofan miehiä sata kahdeksänkymmentä kahdeksan;
7:27 Anatotin miehiä sata kaksikymmentä kahdeksan;
7:28 Beet-Asmavetin miehiä neljäkymmentä kaksi;
7:29 Kirjat-Jearimin, Kefiran ja Beerotin miehiä seitsemänsataa neljäkymmentä kolme;
7:30 Raaman ja Geban miehiä kuusisataa kaksikymmentä yksi;
7:31 Mikmaan miehiä sata kaksikymmentä kaksi;
7:32 Beetelin ja Ain miehiä sata kaksikymmentä kolme;
7:33 toisen Nebon miehiä viisikymmentä kaksi;

7:12 Elamin lapsia, tuhannen, kaksisataa ja neljäkuudettäkymmentä;
7:13 Sattun lapsia, kahdeksansataa ja viisiviidettäkymmentä;
7:14 Sakkain lapsia seitsemänsataa ja kuusikymmentä;
7:15 Binnuin lapsia, kuusisataa ja kahdeksanviidettäkymmentä;
7:16 Beebain lapsia, kuusisataa ja kahdeksankolmattäkymmentä;
7:17 Asgadin lapsia, kaksituhatta, kolmesataa ja kaksikolmattäkymmentä;
7:18 Adonikamin lapsia, kuusisataa ja seitsemänseitsemättäkymmentä;
7:19 Bigvain lapsia, kaksituhatta ja seitsemänseitsemättäkymmentä;
7:20 Adinin lapsia, kuusisataa ja viisikuudettäkymmentä;
7:21 Aterin lapsia Hiskiasta, yhdeksänkymmentä ja kahdeksan;
7:22 Haasumin lapsia, kolmesataa ja kahdeksankolmattäkymmentä;
7:23 Besain lapsia, kolmesataa ja neljäkolmattäkymmentä;
7:24 Hariphin lapsia, sata ja kaksitoistäkymmentä;
7:25 Gibeonin lapsia, yhdeksänkymmentä ja viisi;
7:26 Beetlehem ja Netofan miehiä sata ja kahdeksanyhdeksättäkymmentä;
7:27 Anatotin miehiä, sata ja kahdeksankolmattäkymmentä;
7:28 Betasmavetin miehiä, kaksiviidettäkymmentä;
7:29 Kirjatjearimin, Kaphiran ja Beerotin miehiä, seitsemänsataa ja kolmeviidettäkymmentä;
7:30 Raman ja Gabaan miehiä, kuusisataa ja yksikolmattäkymmentä;
7:31 Mikmaan miehiä, sata ja kaksikolmattäkymmentä;
7:32 Beetelin ja Ain miehiä, sata ja kolmekolmattäkymmentä;
7:33 Toisen Nebon miehiä, kaksikuudettäkymmentä;

7:34 toisen Eelamin jälkeläisiä tuhat kaksisataa viisikymmentä neljä;
7:35 Haarimin jälkeläisiä kolmesataa kaksikymmentä;
7:36 jerikolaisia kolmesataa neljäkymmentä viisi;
7:37 loodilaisia, haadidilaisia ja oonolaisia seitsemänsataa kaksikymmentä yksi;
7:38 senaalaisia kolmetuhatta yhdeksänsataa kolmekymmentä.
7:39 Pappeja oli: Jedajan jälkeläisiä, nimittäin Jesuan sukua, yhdeksänsataa seitsemänkymmentä kolme;
7:40 Immerin jälkeläisiä tuhat viisikymmentä kaksi;
7:41 Pashurin jälkeläisiä tuhat kaksisataa neljäkymmentä seitsemän;
7:42 Haarimin jälkeläisiä tuhat seitsemäntoista.
7:43 Leeviläisiä oli: Jeesuan ja Kadmielin jälkeläisiä, nimittäin Hoodevan jälkeläisiä, seitsemänkymmentä neljä.
7:44 Veisaajia oli: Aasafin jälkeläisiä sata neljäkymmentä kahdeksan.
7:45 Ovenvartijoita oli: Sallumin jälkeläisiä, Aaterin jälkeläisiä, Talmonin jälkeläisiä, Akkubin jälkeläisiä, Hatitan jälkeläisiä, Soobain jälkeläisiä sata kolmekymmentä kahdeksan.
7:46 Temppelelpalvelijoita oli: Siihan jälkeläiset, Hasufan jälkeläiset, Tabbaotin jälkeläiset,
7:47 Keeroksen jälkeläiset, Siian jälkeläiset, Paadonin jälkeläiset,
7:48 Lebanan jälkeläiset, Hagaban jälkeläiset, Salmain jälkeläiset,
7:49 Haananin jälkeläiset, Giddelin jälkeläiset, Gaharin jälkeläiset,
7:50 Reajan jälkeläiset, Resinin jälkeläiset, Nekodan jälkeläiset,
7:51 Gassamin jälkeläiset, Ussan jälkeläiset, Paaseahin jälkeläiset,
7:52 Beesain jälkeläiset, Meunimin jälkeläiset, Nefusesimin jälkeläiset,
7:53 Bakbukin jälkeläiset, Hakufan

7:34 Toisen Elamin lapsia, tuhannen, kaksisataa ja neljäkuudettakymmentä;
7:35 Harimin lapsia, kolmesataa ja kaksikymmentä;
7:36 Jerihon lapsia, kolmesataa ja viisiviidettäkymmentä;
7:37 Lodin, Hadadin ja Onon lapsia, seitsemänsataa ja yksikolmattakymmentä;
7:38 Senaan lapsia, kolmetuhatta, yhdeksänsataa ja kolmekymmentä;
7:39 Papit: Jedajan lapsia Jesuan huoneesta, yhdeksänsataa ja kolmekahdeksattakymmentä;
7:40 Immerin lapsia, tuhannen ja kaksikuudettakymmentä;
7:41 Pashurin lapsia, tuhannen, kaksisataa ja seitsemänviidettäkymmentä;
7:42 Harimin lapsia, tuhannen ja seitsemäntoistakymmentä;
7:43 Leviläiset: Jesuan lapsia Kadmielista Hodevan lasten seasta, neljäkahdeksattakymmentä;
7:44 Veisaajat: Asaphin lapsia, sata ja kahdeksanviidettäkymmentä;
7:45 Ovenvartiat olivat Sallumin lapset, Aaterin lapset, Talmonin lapset, Akkubin lapset, Hatitan lapset, Sobain lapset, (kaikki yhteen) sata ja kahdeksanneljättäkymmentä;
7:46 Netinimit: Zihan lapset, Hasuphan lapset, Taboatin lapset,
7:47 Keroksen lapset, Sian lapset, Padonin lapset,
7:48 Lebanan lapset, Hagaban lapset, Salmain lapset,
7:49 Hananin lapset, Giddelin lapset, Gaharin lapset,
7:50 Reajan lapset, Resinin lapset, Nekodan lapset,
7:51 Gassamin lapset, Ussan lapset, Passean lapset,
7:52 Besain lapset, Megunimin lapset, Nephusesimin lapset,
7:53 Bakbukin lapset, Haguphan lapset,

jälkeläiset, Harhurin jälkeläiset,
7:54 Baslutin jälkeläiset, Mehidan jälkeläiset,
Harsan jälkeläiset,

7:55 Barkoksen jälkeläiset, Siiseran
jälkeläiset, Taamahin jälkeläiset,
7:56 Nesiainin jälkeläiset, Hatifan jälkeläiset.

7:57 Salomon palvelijain jälkeläisiä oli:
Sotain jälkeläiset, Sooferetin jälkeläiset,
Peridan jälkeläiset,

7:58 Jaalan jälkeläiset, Darkonin jälkeläiset,
Giddelin jälkeläiset,

7:59 Sefatjan jälkeläiset, Hattilin jälkeläiset,
Kooferet-Sebaimin jälkeläiset, Aamonin
jälkeläiset.

7:60 Temppeleipalvelijoita ja Salomon
palvelijain jälkeläisiä oli kaikkiaan
kolmesataa yhdeksänkymmentä kaksi.

7:61 Nämä ovat ne, jotka lähtivät Teel-
Melahista, Teel-Harsasta, Kerub-Addonista ja
Immeristä, voimatta ilmoittaa
perhekuntaansa ja syntyperäänsä, olivatko
israelilaisia:

7:62 Delajan jälkeläiset, Tobian jälkeläiset,
Nekodan jälkeläiset, kuusisataa
neljäkymmentä kaksi.

7:63 Ja pappeja: Habaijan jälkeläiset,
Koosin jälkeläiset, Barsillain jälkeläiset, sen,
joka oli ottanut itsellensä vaimon
gileadilaisen Barsillain tyttäristä ja jota
kutsuttiin heidän nimellään.

7:64 Nämä etsivät sukuuetteloitaan, niitä
löytämättä, ja niin heidät julistettiin
pappeuteen kelpaamattomiksi.

7:65 Maaherra kielsi heitä syömästä
korkeasti-pyhää, ennenkuin nousisi pappi,
joka voi käyttää uurimia ja tummimia.

7:66 Koko seurakunta yhteenlaskettuna oli
neljäkymmentäkaksi tuhatta kolmesataa
kuusikymmentä,

7:67 paitsi heidän palvelijaitansa ja
palvelijattariensa, joita oli seitsemäntuhatta
kolmesataa kolmekymmentä seitsemän.
Lisäksi oli heillä kaksisataa neljäkymmentä
viisi mies- ja naisveisaajaa.

Harhurin lapset,

7:54 Batslitin lapset, Mehidan lapset,
Harsan lapset,

7:55 Barkoksen lapset, Siseran lapset,
Thaman lapset,

7:56 Netsian lapset, Hatiphan lapset.

7:57 Salomon palveliain lapsia oli: Sotain
lapset, Sopheretin lapset, Peridan lapset,

7:58 Jaelan lapset, Darkonin lapset,
Giddelin lapset,

7:59 Sephatian lapset, Hattilin lapset,
PokeretZebaimin lapset, Aamonin lapset.

7:60 Kaikkia Netinimein ja Salomon
palveliain lapsia oli (yhteen) kolmesataa,
yhdeksänkymmentä ja kaksi.

7:61 Ja nämä menivät ylös Telmelasta,
Telharsasta: Kerubi, Addon ja Immer; mutta
ei he tietäneet isänsä huonetta taikka
siementänsä, olivatko he Israelista:

7:62 Delajan lapset, Tobian lapset,
Nekodan lapset, kuusisataa ja
kaksiviidettäkymmentä;

7:63 Ja papeista: Hobajan lapset, Hakkotsin
lapset, Barsillain lapset, joka otti emännän
Barsillain Gileadilaisen tyttäristä, ja
kutsuttiin sitte heidän nimellensä.

7:64 Nämä etsivät sukukuntansa
polvilukukirjaa; ja ettei sitä löydetty,
hyljättiin he pappeudesta.

7:65 Ja Tirsata sanoi heille, ettei heidän
pitänyt syömän siitä kaikkein pyhimmästä,
ennenkuin pappi seisoi valkeudessa ja
täydellisyydessä.

7:66 Koko joukko yhteen oli
kaksiviidettäkymmentä tuhatta, kolmesataa
ja kuusikymmentä,

7:67 Paitsi heidän palveliointansa ja
piikojansa, joita oli seitsemäntuhatta,
kolmesataa ja seitsemän neljäkymmentä.
Niin myös heidän seassansa oli veisaajia,
miehiä ja vaimoja, kaksisataa ja

7:68 Kameleja heillä oli neljäsataa kolmekymmentä viisi, aaseja kuusituhatta seitsemänsataa kaksikymmentä.

7:69 Osa perhekunta-päämiehistä antoi lahjoja rakennustyötä varten. Maaherra antoi rahastoon tuhat dareikkia kultaa, viisikymmentä maljaa ja viisisataa kolmekymmentä papin-ihokasta.

7:70 Ja muutamat perhekunta-päämiehistä antoivat rakennusrahastoon kaksikymmentä tuhatta dareikkia kultaa ja kaksituhatta kaksisataa miinaa hopeata.

7:71 Ja muu kansa antoi yhteensä kaksikymmentä tuhatta dareikkia kultaa ja kaksituhatta miinaa hopeata sekä kuusikymmentä seitsemän papin-ihokasta.

7:72 Ja papit, leeviläiset, ovenvartijat, veisaajat ja osa kansasta sekä temppelelpalvelijat, koko Israel, asettuivat kaupunkeihinsa. Ja niin tuli seitsemäs kuukausi, ja israelilaiset olivat jo kaupungeissansa.

8 LUKU

8:1 Silloin kokoontui kaikki kansa yhtenä miehenä Vesiportin edustalla olevalle aukealle; ja he pyysivät Esraa, kirjanoppinutta, tuomaan Mooseksen lain kirjan, jonka lain Herra oli antanut Israelille.

8:2 Niin pappi Esra toi lain seurakunnan eteen, sekä miesten että naisten, kaikkien, jotka voivat ymmärtää, mitä kuulivat. Tämä tapahtui seitsemännen kuun ensimmäisenä päivänä.

8:3 Ja hän luki sitä Vesiportin edustalla olevalla aukealla päivän koitosta puolipäivään saakka miehille ja naisille, niille, jotka voivat sitä ymmärtää, kaiken kansan kuunnellessa lain kirjan lukemista.

8:4 Ja Esra, kirjanoppinut, seisoi korkealla puulavalla, joka oli tätä varten tehty. Ja

viisiviidettäkymmentä;

7:68 Seitsemänsataa ja kuusineljättäkymmentä hevoista; kaksisataa ja viisiviidettäkymmentä muulia;

7:69 Neljäsataa ja viisineljättäkymmentä kamelia; kuusituhatta, seitsemänsataa ja kaksikymmentä aasia.

7:70 Ja muutamat ylimmäistä isistä antoivat rakennukseen: Tirsata antoi tavaraksi tuhannen kultapenninkiä, viisikymmentä maljaa, viisisataa ja kolmekymmentä papin hametta.

7:71 Ja muutamat ylimmäisistä isistä antoivat rakennuksen tavaraksi kaksikymmentä tuhatta kultapenninkiä, kaksituhatta ja kaksisataa leiviskää hopiaa.

7:72 Ja muu kansa antoi kaksikymmentä tuhatta kultapenninkiä, ja kaksituhatta leiviskää hopiaa, ja seitsemänseitsemättäkymmentä papin hametta.

7:73 Ja papit, Leviläiset, ovenvartiat, veisaajat, ja muutamat kansasta ja Netinimit ja koko Israel asuivat kaupungeissa. Ja seitsemännen kuukauden lähestyessä olivat Israelin lapset kaupungeissa.

8 LUKU

8:1 Sitte kokoontui kaikki kansa niinkuin yksi mies sille kadulle, joka on Vesiportin edessä, ja sanoivat Esralle, kirjanoppineelle, että hän tois Mooseksen lakikirjan, jonka \Herra\ oli Israelille käsenyt.

8:2 Ja Esra pappi toi lakikirjan kansan eteen, sekä miesten että vaimoin, ja kaikkein jotka ymmärtää ja kuulla taisivat, ensimmäisenä päivänä seitsemättä kuuta.

8:3 Ja hän luki siitä kadulla Vesiportin edessä aamusta hamaan puolipäivään asti miesten ja vaimoin edessä, ja jokaisen joka ymmärtää taisi; ja kaiken kansan korvat olivat lakikirjaan käännettyt.

8:4 Ja Esra, kirjanoppinut, seisoi korkialla puuistuimella, jonka he sitä varten olivat

hänen vieressään seisoivat: hänen oikealla puolellaan Mattitja, Sema, Anaja, Uuria, Hilkia ja Maaseja; ja hänen vasemmalla puolellaan Pedaja, Miisael, Malkia, Haasum, Hasbaddana, Sakarja ja Mesullam.

8:5 Ja Esra avasi kirjan kaiken kansan nähden, sillä hän seisoi ylempänä kaikkea kansaa; ja kun hän avasi sen, nousi kaikki kansa seisomaan.

8:6 Ja Esra kiitti Herraa, suurta Jumalaa, ja kaikki kansa vastasi, kohottaen kätensä ylös: "Amen, amen"; ja he kumarsivat ja rukoilivat Herraa, heittäytyneinä kasvoilleen maahan.

8:7 Sitten Jeesua, Baani, Seerebja, Jaamin, Akkub, Sabbetai, Hoodia, Maaseja, Kelita, Asarja, Joosabad, Haanan, Pelaja ja muut leeviläiset opettivat kansalle lakia, kansan seisossa alallansa.

8:8 Ja he lukivat Jumalan lain kirjaa kappale kappaleelta ja selittivät sen sisällyksen, niin että luettu ymmärrettiin.

8:9 Ja Nehemia, maaherra, ja pappi Esra, kirjanoppinut, ja leeviläiset, jotka opettivat kansaa, sanoivat kaikelle kansalle: "Tämä päivä on pyhitetty Herralle, teidän Jumalalenne, älkää murehtiko älkääkään itkekö." Sillä kaikki kansa itki, kun he kuulivat lain sanat.

8:10 Ja hän sanoi vielä heille: "Menkää ja syökää rasvaisia ruokia ja juokaa makeita juomia ja lähettäkää maistiaisia niille, joilla ei ole mitään valmistettuna, sillä tämä päivä on pyhitetty meidän Herrallemme. Ja älkää olko murheelliset, sillä ilo Herrassa on teidän väkevyytenne."

8:11 Myöskin leeviläiset rauhoittivat kaikkea kansaa ja sanoivat: "Olkaa hiljaa, sillä tämä päivä on pyhä; älkää olko murheelliset."

8:12 Ja kaikki kansa meni, söi ja joi, lähetti maistiaisia ja vietti suurta ilojuhlaa; sillä he olivat ymmärtäneet, mitä heille oli julistettu.

8:13 Seuraavana päivänä kokoontuivat

tehneet; ja Mattitia, Sema, Anaja, Uuria, Hilkia ja Maeseja seisoivat hänen vieressään hänen oikialla puolellansa; ja hänen vasemmalla puolellansa seisoivat Pedaja, Misael, Malkia, Hasum, Hasbaddana, Sakaria ja Mesullam.

8:5 Ja Esra avasi kirjan kaiken kansan edessä; sillä hän seisoi ylempänä kaikkea kansaa. Ja kuin hän sen avasi, niin seisoivat kaikki kansa.

8:6 Ja Esra kiitti \Herraa\, suurta Jumalaa, ja kaikki kansa vastasi nostetuilla käsillä: amen! ja he kumarsivat ja rukoilivat \Herraa\ kasvoillansa maassa.

8:7 Ja Jesua, Bani, Serebia, Jamin, Akub, Sabtai, Hodija, Maeseja, Kelita, Asaria, Josabad, Hanan, Pelaja ja Leviläiset opettivat kansan lakia ymmärtämään; ja kansa seisoivat alallansa.

8:8 Ja he lukivat Jumalan lakikirjan selkiästi ja niin ymmärrettävästi, että he ymmärsivät, mitä luettiin.

8:9 Ja Nehemia, joka on Tirsata, ja Esra pappi, kirjanoppinut, ja Leviläiset jotka kansan opettivat ymmärtämään, sanoivat kansalle: tämä päivä on pyhä \Herralle\ teidän Jumalalenne: älkää murehtiko ja älkää itkekö! sillä kuin kansa kuuli lain sanat, niin he kaikki itkivät.

8:10 Ja hän sanoi heille: menkää ja syökää lihavaa, ja juokaat makeaa, ja lähettäkää niille myös osa, joilla ei mitään ole valmistettu; tämä päivä on pyhä meidän Herrallemme, sentähden älkää murehtiko; sillä \Herran\ ilo on teidän väkevyytenne.

8:11 Ja Leviläiset vaikittivat kaiken kansan ja sanoivat: olkaat ääneti, sillä tämä päivä on pyhä, älkää murehtiko!

8:12 Ja kaikki kansa meni syömään ja juomaan, ja lähettämään osia ulos, ja tekivät suuren ilon; sillä he olivat ymmärtäneet ne sanat, jotka heille olivat ilmoitetut.

8:13 Toisena päivänä tulivat ylimmäiset isät

kaiken kansan perhekunta-päämiehet, papit ja leeviläiset Esran, kirjanoppineen, tykö painamaan lain sanoja mieleensä.

8:14 Niin he huomasivat lakiin kirjoitetun, että Herra oli Mooseksen kautta käsenyt israelilaisia asumaan lehtimajoissa juhlan aikana seitsemännessä kuussa,

8:15 ja että kaikissa heidän kaupungeissaan ja Jerusalemissa oli julistettava ja kuulutettava näin: "Menkää vuorille ja tuokaa öljypuun lehviä tai metsäöljypuun lehviä sekä myrtin, palmupuun ja muiden tuuheiden puiden lehviä, ja tehkää lehtimajoja, niinkuin on säädetty."

8:16 Ja kansa meni ja toi niitä ja teki itselleen lehtimajoja kukin katollensa ja pihoihinsa ja Jumalan temppelin esipihoihin sekä Vesiportin aukealle ja Efraimin portin aukealle.

8:17 Ja koko seurakunta, kaikki vankeudesta palanneet, tekivät lehtimajoja ja asuivat lehtimajoissa. Sillä aina Joosuan, Nuunin pojan, ajoista siihen päivään saakka eivät israelilaiset olleet niin tehneet. Ja vallitsi hyvin suuri ilo.

8:18 Ja Jumalan lain kirjaa luettiin joka päivä, ensimmäisestä päivästä viimeiseen saakka. Ja he viettivät juhlaa seitsemän päivää, ja kahdeksantena päivänä pidettiin juhlakokous säädetyllä tavalla.

9 LUKU

9:1 Mutta saman kuun kahdentenkymmenentenä neljäntenä päivänä israelilaiset kokoontuivat paastoten, säkit yllä ja multaa pään päällä.

9:2 Ja Israelin heimo eristäytyi kaikista muukalaisista, astui esiin ja tunnusti syntinsä ja isiensä rikkomukset.

9:3 Sitten he nousivat seisomaan, kukin paikallansa, ja heille luettiin Herran, heidän Jumalansa, lain kirjaa neljännes päivää; ja toisen neljänneksen aikana he tunnustivat syntinsä ja kumartaen rukoilivat Herraa, Jumalaansa.

kaikesta kansasta, papit ja Leviläiset kokoon, Esran kirjanoppineen tykö, oppimaan lain sanoja.

8:14 Ja he löysivät laissa kirjoitetun, että \Herra\ oli käsenyt Moseksen kautta Israelin lasten asua lehtimajoissa seitsemännen kuun juhlalla.

8:15 Ja he antoivat sen julkisesti ilmoittaa ja kuuluttaa kaikissa kaupungeissansa ja Jerusalemissa, ja sanoa: menkää ulos vuorelle ja tuokaat öljypuun oksia, balsamipuun oksia, myrrhamipuun oksia, palmupuun oksia ja paksuista puista oksia, tehdäkseenne majoja, niinkuin kirjoitettu on.

8:16 Ja kansa menivät ulos ja toivat, ja tekivät itsellensä lehtimajoja, jokainen kattonsa päälle ja kartanoihinsa, ja Jumalan huoneen kartanoihin, ja Vesiportin kadulle, ja Ephraimin portin kadulle.

8:17 Ja kaikki kansa, joka palannut oli vankeudesta, teki lehtimajoja ja asui niissä; sillä ei Israelin lapset niin olleet tehneet hamasta Josuan Nunin pojan ajasta niin siihen päivään asti. Ja siinä oli sangen suuri ilo.

8:18 Ja luettiin joka päivä Jumalan lakikirjaa, ensimmäisestä päivästä niin viimeiseen. Ja he pitivät juhlaa seitsemän päivää ja kahdeksantena päivänä päätöksen, tavan jälkeen.

9 LUKU

9:1 Neljäntenä päivänä kolmattakymmentä tätä kuuta tulivat Israelin lapset kokoon, paastoten, säkeissä, ja multaa päällensä.

9:2 Ja he eroittivat Israelin siemenen kaikista muukalaisista lapsista; ja he tulivat edes ja tunnustivat syntinsä ja isäinsä pahat teot.

9:3 Ja he nousivat ylös siallensa, ja heidän edessänsä luettiin neljä kertaa päivässä \Herran\ heidän Jumalansa lakikirjasta; ja he tunnustivat, ja rukoilivat \Herraa\ Jumalaansa neljä kertaa päivässä.

9:4 Ja Jeesua, Baani, Kadmiel, Sebanja, Bunni, Seerebja, Baani ja Kenani nousivat leeviläisten korokkeelle ja huusivat suurella äänellä Herraa, Jumalaansa;

9:5 ja leeviläiset Jeesua, Kadmiel, Baani, Hasabneja, Seerebja, Hoodia, Sebanja ja Petahja sanoivat: "Nouskaa ja kiittäkää Herraa, Jumalaanne, iankaikkisesta iankaikkiseen. Ja kiitettäköön sinun kunniallista nimeäsi, joka on korotettu yli kaiken kiitoksen ja ylistyksen.

9:6 Sinä yksin olet Herra. Sinä olet tehnyt taivaat ja taivasten taivaat kaikkine joukkoinensa, maan ja kaikki, mitä siinä on, meret ja kaikki, mitä niissä on. Sinä annat elämän niille kaikille, ja taivaan joukot kumartavat sinua.

9:7 Sinä olet Herra Jumala, joka valitsit Abramia ja veit hänet pois Kaldean Uurista ja annoit hänelle nimen Aabraham.

9:8 Ja sinä havaitsit hänen sydämensä uskolliseksi sinua kohtaan, ja niin sinä teit hänen kanssaan liiton antaaksesi hänen jälkeläisillensä kanaani-laisten, heetiläisten, amorilaisten, perissiläisten, jebusilaisten ja girgasilaisten maan. Ja lupauksesi sinä olet täyttänyt, sillä sinä olet vanhurskas.

9:9 Ja sinä näit meidän isiemme kurjuuden Egyptissä ja kuulit heidän huutonsa Kaislameren rannalla.

9:10 Sinä teit tunnustekoja ja ihmeitä rangaisten faraota ja kaikkia hänen palvelijoihinsa ja kaikkea hänen maansa kansaa; sillä sinä tiesit näiden kohdalleen heitä ylimielisesti, ja sinä teit itsellesi nimen, niinkuin se tänäkin päivänä on.

9:11 Meren sinä halkaisit heidän edessänsä kahtia, niin että he kulkivat meren poikki kuivaa myöten; mutta heidän takaa-ajajansa sinä syöksit syvyyteen, niinkuin kiven valtaviin vesiin.

9:12 Sinä johdatit heitä päivällä pilvenpatsaasta ja yöllä tulenpatsaasta, valaisten heille tien, jota heidän oli kuljettava.

9:4 Ja Leviläisten korkopaikalle nousivat Jesua, Bani, Kadmiel, Sebania, Bunni, Serebia, Bani ja Kenani, ja huusivat suurella äänellä \Herran\ Jumalansa tykö.

9:5 Ja Leviläiset Jesua, Bani, Kadmiel, Hasabnea, Serebia, Hodia, Sebania ja Petahia sanoivat: nouskaat, kiittäkää \Herraa\ teidän Jumalaanne iankaikkisesta iankaikkiseen! Ja sinun kunnias nimi kiitetään, joka on korotettu ylitse kaiken siunauksen ja kiitoksen.

9:6 Sinä olet \Herra\ yksinä, sinä olet luonut taivaat ja taivasten taivaat kaiken heidän sotaväkensä kanssa, maan ja kaikki, mitä sen päällä on, meret ja kaikki, mitä niissä on; ja sinä teet kaikki nämät eläväksi; ja taivaan sotajoukot kumartaen rukoilevat sinua.

9:7 Sinä olet \Herra\ Jumala, joka valitsit Abramia, ja johdatit hänen Kaldean Uurista ja nimitit hänet Abrahamiksi,

9:8 Ja löysit hänen sydämensä uskolliseksi sinun edessä, ja teit liiton hänen kanssansa, antaaksesi hänen siemenellensä Kanaanealaisten, Hetiläisten, Amorilaisten, Pheresiläisten, Jebusilaisten ja Girgasilaisten maan, ja olet pitänyt sanas, sillä sinä olet vanhurskas;

9:9 Ja sinä näit isäimme viheliäisyyden Egyptissä, ja kuulit heidän huutonsa Punaisen meren tykönä,

9:10 Ja teit tunnustähtejä ja ihmeitä Pharaolle, ja kaikissa hänen palvelioihinsa, ja kaikessa hänen maansa kansassa; sillä sinä tiesit heidän ylpiäksi heitä vastaan; ja teit itsellesi nimen, niinkuin se tänäkin päivänä on.

9:11 Ja sinä jaoit meren heidän edessänsä, niin että he kuivalla menivät keskitse meren; ja heidän vainoojansa heitit sinä syvyyteen, niinkuin kiven väkeviin vesiin.

9:12 Ja päivällä sinä johdatit heitä pilven patsaalla ja yöllä tulen patsaalla, valaisten heille tietä, jota he vaelsivat.

9:13 Ja sinä astuit alas Siinain vuorelle ja puhuit heille taivaasta ja annoit heille oikeat tuomiot ja totiset lait, hyvät säädökset ja käskyt.

9:14 Sinä ilmoitit heille pyhän sapattisi ja annoit heille käskyt, säädökset ja lain palvelijasi Mooseksen kautta.

9:15 Sinä annoit heille leipää taivaasta heidän nälkäänsä, ja sinä hankit heille vettä kalliosta heidän janoonsa. Ja sinä käskit heidän mennä ottamaan omaksensa maan, jonka sinä olit kättä kohottaen luvannut heille antaa.

9:16 Mutta he, meidän isämme, olivat ylimielisiä; he olivat niskureita eivätkä totelleet sinun käskyjäsi.

9:17 He eivät tahtoneet totella eivätkä muistaneet ihmeellisiä tekoja, jotka sinä olit heille tehnyt, vaan olivat niskureita ja valitsivat uppiniskaisuudessaan johtajan palatakseen takaisin orjuuteensa. Mutta sinä olet anteeksiantava Jumala, armahtavainen ja laupias, pitkämielinen ja suuri armossa: sinä et heitä hyljännyt.

9:18 Vaikka he tekivät itsellensä valetun vasikankuvan ja sanoivat: 'Tämä on sinun jumalasi, joka on johdattanut sinut Egyptistä', ja vaikka he paljon pilkkasivat Jumalaa,

9:19 niin sinä suuressa laupeudessa ei kuitenkaan hyljännyt heitä erämaassa. Pilvenpatsas ei väistynyt heidän luotansa päivällä, johtamasta heitä tiellä, eikä tulenpatsas yöllä, valaisemasta heille tietä, jota heidän oli kuljettava.

9:20 Hyvän Henkesi sinä annoit heitä opettamaan, mannaasi et kieltänyt heidän suustansa, ja vettä sinä annoit heille heidän janoonsa.

9:21 Neljäkymmentä vuotta sinä eläit heitä erämaassa, niin ettei heiltä mitään puuttunut, eivät heidän vaatteensa kuluneet, eivätkä heidän jalkansa ajettuneet.

9:22 Sinä annoit heidän haltuunsa

9:13 Sinä tulit Sinain vuorelta alas ja puhuit heidän kanssansa taivaasta, ja annoit heille oikeat tuomiot ja totisen lain, hyvät säädöt ja käskyt,

9:14 Ja ilmoitit heille pyhän sabbatis, ja annoit heille käskyt, säädöt ja lain palvelias Mooseksen kautta.

9:15 Ja annoit heille leipää taivaasta, kuin he isosivat, ja annoit veden vuotaa kalliosta, kuin he janosivat; ja puhuit heille, että heidän piti menemän ja omistaman maan, jonka tähden sinä nostit kätes antaakses sen heille.

9:16 Mutta he ja meidän isämme tulivat ylpeiksi ja kovakorvaisiksi, ettei he totelleet sinun käskyjäs.

9:17 Ja eipä he tahtoneet kuullakaan, ja ei he ajatelleet niitä ihmeitä, jotka sinä teit heidän kanssansa; vaan he tulivat uppiniskaisiksi ja asettivat päämiehen palataksensa takaperin orjuuteensa, vastahakoisuudessa; mutta sinä Jumala olet anteeksiantaja, armollinen, laupias ja pitkämielinen, sangen suuri laupiudesta, ja et sinä heitä hyljännyt.

9:18 Vaikka he tekivät valetun vasikan ja sanoivat: tämä on sinun Jumalasi, joka sinun johdatti Egyptistä, ja tekivät suuren häväistyksen;

9:19 Et sinä kuitenkaan heitä hyljännyt korvessa, sinun suuren laupiutes tähden. Ja pilven patsas ei mennyt heiltä pois päivällä, johdattamasta heitä tiellä, eikä tulen patsas yöllä, valaisemasta heille tietä, jota he vaelsivat.

9:20 Ja sinä annoit heille hyvän henkes opettamaan heitä; et sinä myös kieltänyt mannaas heidän suustansa, ja sinä annoit heille vettä heidän janossansa.

9:21 Sinä ravitsit heitä korvessa neljäkymmentä ajastaikaa, ettei heiltä mitään puuttunut; ei heidän vaatteensa vanhentuneet, eikä heidän jalkansa ajettuneet.

9:22 Sinä annoit heille valtakunnat ja

valtakuntia ja kansoja ja jaoit ne alue alueelta; ja he valloittivat Siihonin maan - Hesbonin kuninkaan maan - ja Oogin, Baasanin kuninkaan, maan.

9:23 Ja heidän lastensa luvun sinä teit paljoksi kuin taivaan tähdet, ja sinä veit heidät siihen maahan, josta olit antanut heidän isillensä lupauksen, että he saavat mennä ottamaan sen omaksensa.

9:24 Ja lapset tulivat ja ottivat sen maan omaksensa, ja sinä nöyryytit heidän edessään maan asukkaat, kanaanilaiset, ja annoit nämä heidän käsiinsä, sekä heidän kuninkaansa että sen maan kansat, niin että he tekivät näille, mitä tahtoivat.

9:25 Ja he valloittivat varustetut kaupungit ja lihavan maan ja ottivat omikseen talot, jotka olivat täynnä kaikkea hyvää, kallioon hakatut vesisäiliöt, viinitarhat, öljypuut ja hedelmäpuita suuret määrät. He söivät ja tulivat ravituiksi ja lihaviksi ja pitivät hyviä päiviä sinun antimiesi runsaudessa.

9:26 Mutta he niskoittelivat ja kapinoivat sinua vastaan, heittivät sinun lakisi selkänsä taa ja tappoivat sinun profeettasi, jotka heitä varoittivat palauttaakseen heidät sinun luoksesi; ja he pilkkasivat paljon Jumalaa.

9:27 Sentähden sinä annoit heidät heidän ahdistajainsa käsiin, ja nämä ahdistivat heitä. Mutta kun he ahdinkonsa aikana huusivat sinua, niin sinä taivaasta kuulit ja suuressa laupeudessa annoit heille vapauttajia, jotka vapauttivat heidät heidän ahdistajainsa käsistä.

9:28 Mutta rauhaan päästyään he jälleen tekivät sitä, mikä on paha sinun edessäsi. Silloin sinä jätit heidät heidän vihollistensa käsiin, niin että nämä vallitsivat heitä. Mutta kun he jälleen huusivat sinua, kuulit sinä taivaasta ja pelastit heidät laupeudessa monta kertaa.

9:29 Ja sinä varoitit heitä palauttaaksesi heidät seuraamaan sinun lakiasi, mutta he olivat ylimielisiä eivätkä totelleet sinun käskyjäsi, vaan he rikkoivat sinun oikeutesi

kansat, ja jaoit heidät sinne ja tänne, omistamaan Siihonin maata, ja Hesbonin kuninkaan maata ja Oogin Basanin kuninkaan maata.

9:23 Ja sinä enensit heidän lapsensa niinkuin tähdet taivaassa, ja veit heidät siihen maahan, josta sinä heidän isillensä sanonut olit, että heidän piti sinne menemän ja omistaman.

9:24 Ja lapset menivät ja omistivat maan; ja sinä nöyryytit Kanaanilaisien maan asujamet heidän edessään, ja annoit heitä heidän käsiinsä, niin myös heidän kuninkaansa ja maan kansat, tehdä heille oman tahtonsa perään.

9:25 Ja he voittivat vahvat kaupungit ja lihavan maan, ja omistivat huoneet täynnä kaikkinaista viljaa, vuojonkivisiä kaivoja, viinämäkiä ja öljymäkiä ja paljon hedelmällisiä puita. Ja he söivät ja ravittiin, ja lihoivat, ja elivät herkullisesti sinun suuresta hyvydestäs.

9:26 Mutta he tulivat tottelemattomiksi ja vastahakoisiksi sinua vastaan, ja heittivät sinun lakisi selkänsä taa, ja tappoivat sinun prophetas, jotka heidän edessään todistivat, että he olisivat kääntyneet sinun tykö; ja he suuresti häpäisivät sinua.

9:27 Sentähden sinä annoit heitä vihollistensa käsiin, jotka heitä ahdistivat. Ja he huusivat sinua ahdistuksensa aikana, ja sinä kuulit taivaasta heitä, ja laupiutes tähden annoit sinä heille pelastajat, jotka heitä auttivat vihollistensa käsistä.

9:28 Mutta kun he lepoon tulivat, palasivat he paha tekemään sinun edessäsi: niin sinä hylkäsit heitä vihollistensa käsiin, jotka heitä hallitsivat. Niin he käänsivät heitänsä ja taas huusivat sinua, ja sinä kuulit heitä taivaasta ja pelastit heitä monta aikaa, sinun suuren laupiutes tähden.

9:29 Ja sinä annoit heille tietäväksi tehdä, että heidän piti kääntämän itsensä sinun lakisi tykö; mutta he olivat ylpiät ja ei totelleet sinun käskyjäs, ja syntiä tekivät

- se ihminen, joka ne pitää, on niistä elävä
- mutta he käänsivät uppiniskaisina
selkänsä ja olivat niskureita eivätkä
totelleet.

9:30 Sinä kärsit heitä monta vuotta ja
varoitit heitä Hengelläsi profeettaisi kautta,
mutta he eivät ottaneet sitä korviinsa. Niin
sinä annoit heidät pakanallisten kansojen
käsiin.

9:31 Mutta sinä suuressa laupeudessasi et
tehnyt loppua heistä etkä hyljännyt heitä;
sillä sinä olet armahtavainen ja laupias
Jumala.

9:32 Ja nyt, Jumalamme, sinä suuri, väkevä
ja peljättävä Jumala, joka pidät liiton ja
säilytät laupeuden: älä katso vähäksi
kaikkea sitä vaivaa, joka on kohdannut
meitä, meidän kuninkaitamme,
päämiehiämme, pappejamme,
profeettojamme, isiämme ja koko sinun
kansaasi, Assurin kuningasten ajoista aina
tähän päivään saakka.

9:33 Sinä olet vanhurskas kaikessa, mikä
on meitä kohdannut; sillä sinä olet ollut
uskollinen teoissasi, mutta me olemme
olleet jumalattomat.

9:34 Meidän kuninkaamme, päämiehemme,
pappimme ja isämme eivät ole seuranneet
sinun lakiasi eivätkä tarkanneet sinun
käskyjäsi ja säädöksiäsi, jotka sinä olit
heille antanut.

9:35 Ja vaikka he elivät omassa
valtakunnassansa ja siinä antimien
runsaudessa, jonka sinä olit heille antanut,
ja avarassa ja lihavassa maassa, jonka sinä
olit heille antanut, eivät he kuitenkaan
palvelleet sinua eivätkä kääntyneet pois
pahoista teoistansa.

9:36 Katso, me olemme nyt orjia; siinä
maassa, jonka sinä meidän isillemme
annoit, että he söisivät sen hedelmiä ja
antimia, siinä meidän täytyy orjina olla.

9:37 Sen runsas sato tulee niille kuninkaille,
jotka sinä meidän syntiemme tähden olet
pannut meitä hallitsemaan; he vallitsevat

sinun tuomiotas vastaan, joita jos ihminen
tekee, hän elää niissä; ja he käänsivät
hartionsa ja kovensivat niskansa, ja ei
totelleet.

9:30 Ja sinä kärsit heitä monta ajastaikaa,
ja annoit heille tehdä tietäväksi henkes
kautta sinun prophetaissasi; mutta ei he
ottaneet korviinsa; sentähden sinä annoit
heitä maan kansain käsiin.

9:31 Mutta suuren laupiutes tähden et sinä
heitä peräti teloittanut eli hyljännyt; sillä
sinä olet armollinen ja laupias Jumala.

9:32 Nyt meidän Jumalamme! sinä suuri
Jumala, väkevä ja peljättävä, joka pidät
liiton ja laupiuden, älä vähäksy kaikkia niitä
vaivoja, jotka meille ja meidän
kuninkaillemme, päämiehillemme,
papeillemme, prophetaillemme, isillemme ja
kaikelle sinun kansallesi, Assurin kuninkaan
ajasta niin tähän päivään asti, tapahtuneet
ovat.

9:33 Sinä olet vanhurskas kaikissa niissä,
mitkä sinä meidän päällemme olet tuonut;
sillä sinä olet oikein tehnyt, mutta me
olemme olleet jumalattomat.

9:34 Ja meidän kuninkaamme,
päämiehemme, meidän pappimme ja
isämme ei ole tehneet sinun lakis jälkeen,
eikä lukua pitäneet sinun käskyistäs ja
todistuksistas, joita annoit heille ilmoitettaa.

9:35 Ja ei he palvelleet sinua
valtakunnassansa ja sinun suuressa
hyvydessäs, jonka sinä annoit heille, ja
siinä avarassa ja lihavassa maassa, jonka
annoit heidän eteensä; ja ei he palanneet
pahoista töistänsä.

9:36 Katso, me olemme palveliat tänäpäpä;
ja siinä maassa, jonka annoit meidän
isillemme, että he olisivat syöneet hänen
hedelmiänsä ja hyvyttänsä, katso, siinä me
olemme palveliat.

9:37 Ja se enentää tulonsa kuninkaille,
jotka panit meidän päällemme meidän
synteimme tähden; ja he hallitsevat meidän

meitä ja meidän karjaamme, niinkuin tahtovat, ja me olemme suuressa ahdistuksessa."

10 LUKU

10:1 "Kaiken tämän johdosta me teemme sitoumuksen ja kirjoitamme siihen nimemme; sinetöidyssä asiakirjassa ovat meidän päämiestemme, leeviläistemme ja pappiemme nimet. Sinetöidyissä asiakirjoissa ovat nämä nimet: Nehemia, Hakaljan poika, maaherra, ja Sidkia,

10:2 Seraja, Asarja, Jeremia,

10:3 Pashur, Amarja, Malkia,

10:4 Hattus, Sebanja, Malluk,

10:5 Haarim, Meremot, Obadja,

10:6 Daniel, Ginneton, Baaruk,

10:7 Mesullam, Abia, Mijamin,

10:8 Maasja, Bilgai ja Semaja - nämä ovat pappeja.

10:9 Leeviläisiä ovat: Jeesua, Asanjan poika, Binnui, Heenadadin jälkeläinen, Kadmiel

10:10 ja heidän veljensä Sebanja, Hoodia, Kelita, Pelaja, Haanan,

10:11 Miika, Rehob, Hasabja,

10:12 Sakkur, Seerebja, Sebanja,

10:13 Hoodia, Baani ja Beninu.

10:14 Kansan päämiehiä ovat: Paros, Pahat-Mooab, Eelam, Sattu, Baani,

10:15 Bunni, Asgad, Beebai,

10:16 Adonia, Bigvai, Aadin,

10:17 Aater, Hiskia, Assur,

10:18 Hoodia, Haasum, Beesai,

10:19 Haarif, Anatot, Nuubai,

10:20 Magpias, Mesullam, Heesir,

10:21 Mesesabel, Saadok, Jaddua,

10:22 Pelatja, Haanan, Anaja,

10:23 Hoosea, Hananja, Hassub,

10:24 Loohes, Pilha, Soobek,

10:25 Rehum, Hasabna, Maaseja,

10:26 Ahia, Haanan, Anan,

10:27 Malluk, Haarim ja Baana.

10:28 Ja muu kansa, papit, leeviläiset,

ruumiimme ja karjamme oman tahtonsa jälkeen, ja me olemme juuri suuressa tuskassa.

10 LUKU

38. Ja näissä kaikissa teemme me vahvan liiton, ja kirjoitamme sen, ja annamme meidän päämiestemme, Leviläistemme sen sinetillensä vahvistaa.

10:1 Ja ne, jotka sinetinsä painoivat, olivat Nehemia Tirsata Hakalian poika, ja Zidkia,

10:2 Seraja, Asaria, Jeremia,

10:3 Pashur, Amaria, Malkia,

10:4 Hattus, Sebania, Malluk,

10:5 Harim, Meremot, Obadia,

10:6 Daniel, Ginnetun, Baruk,

10:7 Mesullam, Abia, Mijamin,

10:8 Maasia, Bilgai ja Semaja: ne olivat papit.

10:9 Mutta Leviläiset olivat: Jesua Asanian poika, Binnui, Henadadin lapsista, Kadmiel,

10:10 Ja heidän veljensä: Sebania, Hodia, Kelita, Pelaja, Hanan,

10:11 Miika, Rehob, Hasabia,

10:12 Sakkur, Serebia, Sebania,

10:13 Hodia, Bani ja Beninu,

10:14 Kansan päämiehet olivat: Paros, Pahatmoab, Elam, Sattu, Bani,

10:15 Bunni, Asgad, Bebai,

10:16 Adonia, Bigvai, Adin,

10:17 Ater, Hiskia, Assur,

10:18 Hodia, Hasum, Betsai,

10:19 Hariph, Anatot, Neubai,

10:20 Magpias, Mesullam, Hesir,

10:21 Mesesabel, Zadok, Jaddua,

10:22 Pelatia, Hanan, Anaja,

10:23 Hosea, Hanania, Hasub,

10:24 Halohes, Pilha, Sobek,

10:25 Rehum, Hasabna, Maeseja,

10:26 Ahia, Hanan, Anan,

10:27 Malluk, Harim ja Baena;

10:28 Ja muu kansa, papit, Leviläiset,

ovenvartijat, veisaajat, temppelipalvelijat ja kaikki, jotka ovat eristäytyneet pakanallisista kansoista Jumalan lain puolelle, sekä heidän vaimonsa, poikansa ja tyttärensä, kaikki, jotka pystyvät sen ymmärtämään, 10:29 liittyvät ylhäisiin veljiinsä, tulevat valalle ja vannovat vaeltavansa Jumalan lain mukaan, joka on annettu Jumalan palvelijan Mooseksen kautta, ja noudattavansa ja seuraavansa kaikkia Herran, meidän Herramme, käskyjä, oikeuksia ja säädöksiä.

10:30 Me emme anna tyttäriämme maan kansoille emmekä ota heidän tyttäriänsä pojillemme vaimoiksi.

10:31 Me emme osta sapattina tai pyhäpäivänä maan kansoilta, jos ne tuovat kauppatavaraa tai viljaa mitä tahansa kaupaksi sapattina. Me jätämme joka seitsemäntenä vuotena maan lepäämään ja kaikki saatavat velkomatta.

10:32 Me sitoudumme suorittamaan vuodessa kolmannes-sekelin palvelusta varten Jumalamme temppelissä:

10:33 näkyleipiin, jokapäiväiseen ruokauhuriin ja jokapäiväiseen polttouhuriin, uhreihin sapatteina ja uudenkuun päivinä, juhlahuhreihin ja pyhiin lahjoihin, syntiuhreihin sovituksen toimittamiseksi Israelille ja kaikkeen, mikä meidän Jumalamme temppelissä toimitettava on.

10:34 Me, papit, leeviläiset ja kansa, olemme heittäneet arpaa uhrialahjahalkojen tuomisesta perhekunnittain Jumalamme temppeliin määräaikoina joka vuosi, poltettaviksi Herran, meidän Jumalamme, alttarilla, niinkuin laissa on kirjoitettuna.

10:35 Me sitoudumme tuomaan maamme uutiset ja kaikkinaisten hedelmäpuiden uutiset joka vuosi Herran temppeliin

10:36 sekä esikoiset pojistamme ja karjastamme, niinkuin laissa on kirjoitettuna, ja tuomaan raavaittemme ja lampaistemme

ovenvartiat, veisaajat, Netinimit ja kaikki, jotka olivat erinneet maan kansoista Jumalan lain tykö vaimoina, poikainaan ja tyttärensä kanssa, ja kaikki, jotka sen ymmärtää taisivat.

10:29 Ja heidän voimallisensa ottivat veljeinsä puolesta sen vastaan. Ja he tulivat vannomaan ja lupaamaan valallansa, vaeltaaksensa Jumalan laissa, joka heille oli annettu Mooseksen Jumalan palvelian kautta, pitääksensä ja tehdäksensä kaikki \Herran\ meidän Jumalamme käskyt, tuomiot ja säädöt;

10:30 Ja ettei meidän pidä antaman maan kansoille tyttäriämme, emmekä myös ota pojillemme heidän tyttäriänsä.

10:31 Ja jos maan kansa tuo sabbatina kauppakalua ja kaikkinaista vuoden tuloa myytäväksi, niin emme ota heiltä sabbatina ja pyhäpäivänä; ja että me seitsemännen vuoden annamme olla vapaana kaikista rasituksista;

10:32 Ja panemme käskyn itse päällemme, että annamme kolmannen osan yhdestä siklistä ajastajasta Jumalamme huoneen palvelukseen:

10:33 Näkyleiväksi, alinomaiseksi ruokauhriksi, alinomaiseksi polttouhriksi, sabbatina, uusilla kuilla ja juhlapäivinä, ja pyhitetyille, ja syntiuhriksi, jolla Israel sovitetaan, ja kaikkinaiseksi tarpeeksi Jumalamme huoneessa.

10:34 Ja me heitimme arpaa pappein, Leviläisten ja kansan välillä halkouhrista, joita joka vuosi piti vietämän meidän Jumalamme huoneeseen, isämme huonetten jälkeen, määrätyillä ajoilla poltattaa \Herran\ meidän Jumalamme alttarilla, niinkuin laissa kirjoitettu on;

10:35 Ja että me joka vuosi tuomme maamme esikoisia ja kaikkinaisten puiden ensimmäisiä hedelmiä \Herran\ huoneeseen;

10:36 Ja esikoiset pojistamme ja eläimistämme, niinkuin laissa kirjoitettu on; ja esikoiset härjistämme ja lampaistamme,

esikoiset Jumalamme temppeliin, papeille, jotka toimittavat virkaansa meidän Jumalamme temppelissä.

10:37 Me tuomme parhaat jyvärouheemme ja antimemme, parhaat kaikkinaisten puiden hedelmät, parhaan viinin ja öljyn papeille, Jumalamme temppelin kammioihin, ja maamme kymmenykset leeviläisille. Leeviläiset itse kantavat kymmenykset kaikista kaupungeista, missä meillä on maanviljelystä.

10:38 Ja papin, Aaronin pojan, tulee olla leeviläisten kanssa, heidän kantaessaan kymmenyksiä, ja leeviläisten tulee viedä kymmenykset kymmenyksistä meidän Jumalamme temppeliin, varastohuoneen kammioihin.

10:39 Sillä israelilaisten ja leeviläisten on vietävä anti jyvistä, viinistä ja öljystä näihin kammioihin, joissa pyhäkön kalut ja virkaansa toimittavat papit, ovenvartijat ja veisaajat ovat. Me emme laiminlyö Jumalamme temppeliä."

11 LUKU

11:1 Ja kansan päämiehet asettuivat Jerusalemiin, mutta muu kansa heitti arpaa saadakseen joka kymmenennen asettumaan Jerusalemiin, pyhään kaupunkiin, yhdeksän kymmenesosan jäädessä asumaan muihin kaupunkeihin.

11:2 Ja kansa siunasi kaikkia niitä miehiä, jotka vapaaehtoisesti asettuivat Jerusalemiin.

11:3 Nämä olivat ne maakunnan päämiehet, jotka asettuivat Jerusalemiin ja Juudan kaupunkeihin; he asuivat kukin perintöosallaan, kaupungeissaan, Israel, papit, leeviläiset ja temppelipalvelijat sekä Salomon palvelijain jälkeläiset.

11:4 Jerusalemissa asuivat seuraavat Juudan ja Benjamin miehet: Juudan miehiä: Ataja, Ussian poika, joka oli Sakarjan poika, joka Amarjan poika, joka Sefatjan poika, joka Mahalalelin poika, Pereksen jälkeläisiä,

että meidän pitää viemän meidän Jumalamme huoneesen papeille, jotka palvelevat Jumalamme huoneessa.

10:37 Ja meidän pitää viemän taikinasta ensimmäisen, ja ylennyksemme, ja kaikkinaisia puun hedelmiä, viinaa ja öljyä papeille, meidän Jumalamme huoneen kammioihin, ja Leviläisille kymmenykset meidän maastamme, että Leviläiset kaikissa kaupungeissa pitää saaman kymmenykset meidän työstämme.

10:38 Ja papin Aaronin pojan pitää myös saaman Leviläisten kanssa heidän kymmenyksistensä, ja Leviläisten pitää viemän kymmenyksistensä kymmenennen osan meidän Jumalamme huoneesen, tavarahuoneen kammioihin.

10:39 Sillä Israelin lapset ja Levin lapset piti myös viemän jyvän, viinan ja öljyn ylennyksen kammioihin; ja siellä pitää oleman pyhät astiat, ja papit, jotka palvelevat, ja ovenvartiat, ja veisaajat. Ja emme luovu meidän Jumalamme huoneesta.

11 LUKU

11:1 Ja kansan päämiehet asuivat Jerusalemissa; mutta muu kansa heitti arpaa, saattaaksensa yhden kymmenestä asumaan Jerusalemiin, siihen pyhään kaupunkiin, mutta yhdeksän osaa kaupungeissa.

11:2 Ja kansa siunasi kaikkia niitä miehiä, jotka mielistyivät asumaan Jerusalemissa.

11:3 Nämä ovat maakunnan päämiehet, jotka asuivat Jerusalemissa; mutta Juudan kaupungeissa asui itsekukin omaisuudessansa kaupungeissansa: Israel, papit, Leviläiset, Netinimit ja Salomon palveliain lapset.

11:4 Ja Jerusalemissa asuivat muutamat Juudan ja Benjaminin lapsista. Juudan lapsista: Ataja Ussian poika, Sakarian pojan, Amarian pojan, Sephatian pojan, Mahalaleelin pojan, Peretsen lapsista,

11:5 ja Maaseja, Baarukin poika, joka oli Kolhoosen poika, joka Hasajan poika, joka Adajan poika, joka Joojaribin poika, joka Sakarjan poika, joka siilonilaisen poika;

11:6 Jerusalemissa asuvia Pereksen jälkeläisiä oli kaikkiaan neljäsataa kuusikymmentä kahdeksan sotakuntoista miestä.

11:7 Benjaminilaiset olivat nämä: Sallu, Mesullamin poika, joka oli Jooedin poika, joka Pedajan poika, joka Koolajan poika, joka Maasejan poika, joka litielin poika, joka Jesajan poika,

11:8 ja hänen jälkeensä Gabbai ja Sallai, yhdeksänsataa kaksikymmentä kahdeksan.

11:9 Joel, Sikrin poika, oli heidän päällysmiehenään ja Juuda, Senuan poika, toisena kaupunginpäällikkönä.

11:10 Pappeja: Jedaja, Joojaribin poika, Jaakin,

11:11 Seraja, Hilikian poika, joka oli Mesullamin poika, joka Saadokin poika, joka Merajotin poika, joka Ahitubin poika, Jumalan temppelin esimies,

11:12 sekä heidän veljensä, jotka toimittivat palvelusta temppelissä, kahdeksansataa kaksikymmentä kaksi miestä; ja Adaja, Jerohamin poika, joka oli Pelaljan poika, joka Amsin poika, joka Sakarjan poika, joka Pashurin poika, joka Malkian poika,

11:13 sekä hänen veljensä, jotka olivat perhekunta-päämiehiä, kaksisataa neljäkymmentä kaksi miestä; ja Amassai, Asarelin poika, joka oli Ahsain poika, joka Mesillemotin poika, joka Immerin poika,

11:14 sekä heidän veljensä, jotka olivat sotaurhoja, sata kaksikymmentä kahdeksan miestä. Heidän päällysmiehenään oli Sabdiel, Gedolimin poika.

11:15 Ja leeviläisiä: Semaja, Hassubin poika, joka oli Asrikamin poika, joka Hasabjan poika, joka Bunnin poika;

11:16 ja Sabbetai ja Joosabad, jotka valvoivat maallisia toimia Jumalan temppelissä ja olivat leeviläisten päämiehiä,

11:5 Ja Maeseja Barukin poika, Kolhoosen pojan, Hasajan pojan, Adajan pojan, Jojaribin pojan, Sakarian pojan, Silomin pojan,

11:6 Kaikki Peretsen lapset, jotka asuivat Jerusalemissa, neljäsataa ja kahdeksanseitsemättäkymmentä vahvaa miestä.

11:7 Nämät olivat Benjaminin lapset: Sallu Mesullamin poika, Joedin pojan, Pedajan pojan, Kolajan pojan, Maasejan pojan, litielin pojan, Jesajan pojan;

11:8 Ja hänen jälkeensä Gabbai, Sallai, yhdeksänsataa ja kahdeksankolmattäkymmentä;

11:9 Ja Joel Sikrin poika oli heidän esimiehensä, ja Juuda Senuan poika oli toisena kaupungin päällä.

11:10 Papeista, Jedaja Jojaribin poika, Jakin,

11:11 Seraja Hilikian poika, Mesullamin pojan, Zadokin pojan, Merajotin pojan, Ahitobin pojan, Jumalan huoneen päämies,

11:12 Ja heidän veljiensä, jotka huoneessa työtä tekivät, oli kahdeksansataa ja kaksikolmattäkymmentä; ja Adaja Jerohamin poika, Pelalian pojan, Amsin pojan, Sakarian pojan, Pashurin pojan, Malkian pojan,

11:13 Ja hänen veljensä isäin päämiehet kaksisataa ja kaksiviidettäkymmentä; ja Amasia Asareelin poika, Ahasain pojan, Mesillemotin pojan, Immerin pojan,

11:14 Ja heidän veljensä, väkevät miehet, sata ja kahdeksankolmattäkymmentä; ja Sabdiel Gedolimin poika oli heidän esimiehensä.

11:15 Leviläisistä: Semaja Hasubin poika, Asrikamin pojan, Hasabian pojan, Bunnin pojan;

11:16 Ja Sabtai ja Josabad, Leviläisten päämiehistä, Jumalan huoneen ulkonaisessa työssä;

11:17 ja Mattanja, Miikan poika, joka oli Sabdin poika, joka Aasafin, ensimmäisen johtajan, poika, joka rukoiltaessa alotti kiitosvirren, ja Bakbukja, hänen veljistään toinen, ja Abda, Sammuan poika, joka oli Gaalalin poika, joka Jedutunin poika.

11:18 Leeviläisiä oli pyhässä kaupungissa kaikkiaan kaksisataa kahdeksankymmentä neljä.

11:19 Ovenvartijat olivat Akkub, Talmon sekä heidän veljensä, jotka vartioivat portteja, sata seitsemänkymmentä kaksi.

11:20 Muut israelilaiset, papit ja leeviläiset asuivat kaikissa muissa Juudan kaupungeissa, kukin perintöosallaan.

11:21 Temppeleipalvelijat asuivat Oofelilla; Siiha ja Gispa valvoivat temppeleipalvelijoita.

11:22 Ja leeviläisten päällysmiehenä Jerusalemissa Jumalan temppelein toimissa oli Ussi, Baanin poika, joka oli Hasabjan poika, joka Mattanjan poika, joka Miikan poika, Aasafin jälkeläisiä, veisaajia.

11:23 Oli näet heitä koskeva kuninkaan käsky, joka vakuutti veisaajille heidän jokapäiväiset tarpeensa.

11:24 Ja Petahja, Mesesabelin poika, Serahin, Juudan pojan, jälkeläisiä, oli kuninkaan edusmiehenä kaikissa kansaa koskevissa asioissa.

11:25 Heidän peltomaillaan olevissa kylissä asui Juudan miehiä: Kirjat-Arbassa ja sen tytärkaupungeissa, Diibonissa ja sen tytärkaupungeissa, Jekabseelissa ja siihen kuuluvissa kylissä,

11:26 Jeesuassa, Mooladassa, Beet-Peletissä,

11:27 Hasar-Suualissa, Beersebassa ja sen tytärkaupungeissa,

11:28 Siklagissa, Mekonassa ja sen tytärkaupungeissa,

11:29 Een-Rimmonissa, Sorassa, Jarmutissa,

11:30 Saanoahissa, Adullamissa ja niihin kuuluvissa kylissä, Laakiissa ja sen peltomailla, Asekassa ja sen

11:17 Ja Mattania Miikan poika, Sabdin pojan, Asaphin pojan, joka oli ylimmäinen kiitosta alkamaan rukouksessa; ja Bakbukia toinen veljeinsä keskellä, ja Abda Sammuan poika, Galalin pojan, Jedutunin pojan.

11:18 Leeviläisiä oli kaikkiansa pyhässä kaupungissa kaksisataa ja neljäyhdeksättäkymmentä;

11:19 Ja ovenvartiat: Akkub, Talmon ja heidän veljensä, jotka porteissa vartioitsivat, sata ja kaksikahdeksattakymmentä.

11:20 Mutta muut Israelista, papit ja Leviläiset olivat kaikissa Juudan kaupungeissa, jokainen omassa perinnössänsä.

11:21 Ja Netinimit asuivat Ophelissa: ja Ziha ja Gispa olivat Netinimein päällä.

11:22 Mutta Leviläisten esimies oli Jerusalemissa, Ussi Banin poika, Hasabian pojan, Mattanian pojan, Miikan pojan; veisaajat olivat Asaphin pojista, Jumalan huoneen työn tykönä.

11:23 Sillä se oli kuninkaan käsky heille, että veisaajille piti oleman päiväinen määrä.

11:24 Ja Petaja Mesesabeelin poika Seran lapsista, Juudan pojan, oli kuninkaan käskyläinen kaikissa asioissa kansan tykö.

11:25 Ja Juudan lapset, ne jotka ulkona olivat kylissä heidän maassansa; muutamat asuivat Kirjatarbassa ja sen kylissä, ja Dibonissa ja sen kylissä, ja Kabseelissa ja sen kylissä,

11:26 Ja Jeesuassa, Moladassa, Betpaletissa,

11:27 Ja Hasarsuualissa, Bersebassa ja sen kylissä,

11:28 Ja Ziklagissa ja Mekonassa ja sen kylissä,

11:29 Ja Enrimmonissa, Zorgassa, Jarmutissa,

11:30 Zanoassa, Adullamissa ja sen kylissä, Lakiksessa ja sen kedolla Asekassa ja sen kylissä. Ja he oleskelivat hamasta

tytärkaupungeissa; he sijoittuivat siis asumaan Beersebasta aina Hinnomin laaksoon saakka.

11:31 Benjaminilaiset asuivat, Gebasta alkaen, Mikmaassa, Aijassa, Beetelissä ja sen tytärkaupungeissa,

11:32 Anatotissa, Noobissa, Ananjassa,

11:33 Haasorissa, Raamassa, Gittaimissa,

11:34 Haadidissa, Seboimissa, Neballatissa,

11:35 Loodissa, Oonossa, Seppäinlaaksossa.

11:36 Leeviläisistä asui eräitä Juudan osastoja Benjaminissa.

12 LUKU

12:1 Nämä olivat ne papit ja leeviläiset, jotka lähtivät Serubbaabelin, Sealtielin pojan, ja Jeesuan kanssa: Seraja, Jeremia, Esra,

12:2 Amarja, Malluk, Hattus,

12:3 Sekanja, Rehum, Meremot,

12:4 Iddo, Ginnetoi, Abia,

12:5 Mijamin, Maadja, Bilga,

12:6 Semaja, Joojarib, Jedaja,

12:7 Sallu, Aamok, Hilkia ja Jedaja. Nämä olivat pappien ja veljiensä päämiehet Jeesuan aikana.

12:8 Ja leeviläiset olivat: Jeesua, Binnui, Kadmiel, Seerebja, Juuda ja Mattanja, joka yhdessä veljiensä kanssa johti kiitosveisua;

12:9 ja heidän veljensä Bakbukja ja Unni seisoivat vastapäätä heitä tehtäviään suorittamassa.

12:10 Jeesualle syntyi Joojakim, Joojakimille syntyi Eljasib, Eljasibile syntyi Joojada,

12:11 Joojadalle syntyi Joonatan ja Joonatanille syntyi Jaddua.

12:12 Joojakimin aikana olivat seuraavat papit perhekunta-päämiehinä: Serajalla Meraja, Jeremialla Hananja,

12:13 Esralla Mesullam, Amarjalla Joohanan,

12:14 Mallukilla Joonatan, Sebanjalla Joosef,

Bersebasta niin Hinnomin laaksoon asti.

11:31 Mutta Benjaminin lapset Gabaasta asuivat Mikmassa, Ajassa ja Betelissä ja niiden kylissä,

11:32 Anatotissa, Nobissa, Ananiassa,

11:33 Hatsorissa, Ramassa, Gittaimissa,

11:34 Hadidissa, Ziboimissa, Neballatissa,

11:35 Lodissa ja Onossa, Seppäin laaksossa.

11:36 Ja muutamat Leviläiset asuivat Juudan ja Benjaminin rajoilla.

12 LUKU

12:1 Nämät ovat papit ja Leviläiset, jotka menivät ylös Serubbabelin Sealtielin pojan ja Jeesuan kanssa: Seraja, Jeremia, Esra,

12:2 Amaria, Malluk, Hattus,

12:3 Sekania, Rehum, Meremot,

12:4 Iddo, Ginnetoi, Abia,

12:5 Mijamin, Maadia, Bilga,

12:6 Semaja, Jojarib, Jedaja,

12:7 Sallu, Amok, Hilkia ja Jedaja: nämät olivat pappein ja heidän veljeinsä päämiehet Jeesuan aikana.

12:8 Ja Leviläiset: Jeesua, Binnui, Kadmiel, Serebia, Juuda ja Mattania kiitosvirtten päällä, hän ja hänen veljensä;

12:9 Bakbukia ja Unni veljinensä olivat vartiana heidän tykönänsä.

12:10 Jeesua siitti Jojakimin, Jojakim siitti Eljasibin, Eljasib siitti Jojadan,

12:11 Jojada siitti Jonatanin, Jonatan siitti Jadduan.

12:12 Ja Jojakimin aikana olivat nämät ylimmäiset isät pappein seassa: Serajasta Meraja, Jeremiasta Hanania,

12:13 Esrasta oli Mesullam, Amariasta Joohanan,

12:14 Mallukista Jonatan, Sebaniasta Joseph,

12:15 Haarimilla Adna, Merajotilla Helkai,
12:16 Iddolla Sakarja, Ginnetonilla
Mesullam,
12:17 Abialla Sikri, Minjaminilla, Moadjalla
Piltai,
12:18 Bilgalla Sammua, Semajalla Joonatan,

12:19 Joojaribilla Mattenai, Jedajalla Ussi,
12:20 Sallailla Kallai, Aamokilla Eeber,
12:21 Hilkiällä Hasabja ja Jedajalla Netanel.

12:22 Leeviläisistä merkittiin Eljasibin,
Joojadan, Joohananin ja Jadduan aikana
perhekunta-päämiehet muistiin; ja samoin
papit persialaisen Daarejaveksen
hallitusaikana.

12:23 Leevin jälkeläisistä ovat perhekunta-
päämiehet merkittyinä aikakirjaan
Joohananin, Eljasibin pojan, aikaan asti.

12:24 Ja leeviläisten päämiehet olivat
Hasabja, Seerebja ja Jeesua, Kadmielin
poika, sekä heidän veljensä, jotka seisoivat
heitä vastapäätä ylistämässä ja kiittämässä,
niinkuin Jumalan mies Daavid oli käskenyt,
osasto osaston vieressä;

12:25 ja Mattanja, Bakbukja, Obadja,
Mesullam, Talmon ja Akkub, ovenvartijat,
jotka vartioivat porttien varastohuoneita.

12:26 Nämä olivat Joojakimin, Jeesuan
pojan, Joosadakin pojanpojan, aikalaisia ja
käskeynhaltija Nehemian ja pappi Esran,
kirjanoppineen, aikalaisia.

12:27 Kun Jerusalemin muuri oli vihittävä,
haettiin leeviläiset kaikista heidän
asuinpaikoistansa ja tuotiin Jerusalemiin
viettämään vihkimäjuhlaa iloiten, kiitosvirsiiä
ja lauluja laulaen, kymbaaleja, harppuja ja
kanteleita soittaen.

12:28 Niin kokoontuivat veisaajain pojat
Lakeudelta, Jerusalemin ympäristöstä,
netofalaisten kylistä,

12:29 Beet-Gilgalista ja Geban ja Asmavetin
peltomailta, sillä veisaajat olivat rakentaneet
itselleen kyliä Jerusalemin ympäristöön.

12:15 Harimista Adna, Merajotista Helkai,
12:16 Iddosta Sakaria, Ginthonista
Mesullam,

12:17 Abiasta Sikri, Minjaminista ja
Moadiasta Piltai,

12:18 Bilgasta Sammua, Semajasta
Jonatan,

12:19 Jojaribista Matnai, Jedajasta Ussi,

12:20 Sallaista Kallai, Amakista Eeber,

12:21 Hilkiasta Hasabia, Jedajasta
Natanael.

12:22 Leviläiset Eljasibin, Joojadan, Johanin
ja Jadduan aikana, kirjoitetut isäin
päämiehet; niin myös papit, Dariuksen
Persialaisen valtakuntaan asti.

12:23 Levin lapset, ylimmäiset isät, ovat
kirjoitetut Aikakirjaan, Johanin Eljasibin
pojan aikaan asti.

12:24 Ja Leviläisten päämiehet: Hasabia,
Serebia ja Jesua Kadmielin poika, ja heidän
veljensä heidän vieressään, ylistämässä ja
kiittämässä, niinkuin David Jumalan mies oli
käskenyt, yksi vartia toisen kohdalla.

12:25 Mattania, Bakbukia, Obadia,
Mesullam, Talmon ja Akkub olivat
ovenvartiat, tavaraporttien vartioimisessa.

12:26 Nämä olivat Joojakimin Jeesuan pojan
Jotsadakin pojan aikana, ja Nehemian
maanvanhimman, ja Esran papin,
kirjanoppineen, aikana.

12:27 Ja Jerusalemin muurin vihkimiselle
etsivät he Leviläisiä kaikista heidän
paikoistansa, tuodaksensa heitä
Jerusalemiin pitämään vihkimistä ilolla,
kiitoksella, virsillä, symbaleilla, psalmeilla ja
harpuilla.

12:28 Ja veisaajain lapset tulivat kokoon
Jerusalemin ympäristöltä ja Netophatin
kylistä,

12:29 Ja Gilgalin huoneesta, ja Gibeon ja
Asmavetin pelloilta; sillä veisaajat olivat
rakentaneet itsellensä taloja Jerusalemin
ympäristöllä.

12:30 Papit ja leeviläiset puhdistautuivat ja puhdistivat kansan sekä portit ja muurin.

12:31 Sitten minä vein Juudan päämiehet rinteelle, muurin yläpuolelle, ja järjestin kaksi suurta laulukuntaa ja juhla-kulkuetta muurin yläpuolelle, oikealle kädelle, Lantaportille päin.

12:32 Ja heidän jäljessään kulkivat Hoosaja ja toinen puoli Juudan päämiehiä

12:33 sekä Asarja, Esra, Mesullam,

12:34 Juuda, Benjamin, Semaja ja Jeremia

12:35 sekä pappien poikia torvineen, ja Sakarja, Joonatanin poika, joka oli Semajan poika, joka Mattanjan poika, joka Miikajan poika, joka Sakkurin poika, joka Asafin poika,

12:36 sekä hänen veljensä Semaja, Asarel, Milalai, Gilalai, Maai, Netanel, Juuda ja Hanani Daavidin, Jumalan miehen, soittimia kantaen; ja Esra, kirjanoppinut, kulki heidän edellään.

12:37 He menivät Lähdeportin ohi ja nousivat suoraan Daavidin kaupungin portaita sinne, mistä noustaan muurille, Daavidin palatsin yläpuolelle, aina Vesiportille asti idässä.

12:38 Toinen laulukunta kulki vastakkaiseen suuntaan, ja sen jäljessä minä ja toinen puoli kansaa, muurin yläpuolitse, Uunitornin yläpuolitse, aina Leveälle muurille asti,

12:39 ja Efraimin-portin yläpuolitse ja Vanhanportin, Kalaportin, Hananelin-tornin ja Hammea-tornin ohitse aina Lammasportille saakka; ja he asettuivat Vankilaportin luokse.

12:40 Sitten molemmat laulukunnat asettuivat Jumalan temppeliin, ja samoin minä ja toinen puoli esimiehiä minun kanssani,

12:41 sekä papit Eljakim, Maaseja, Minjamin, Miikaja, Eljoenai, Sakarja ja Hananja torvineen,

12:42 ja Maaseja, Semaja, Eleasar, Ussi, Joohanan, Malkia, Eelam ja Eser. Veisaajat kaiuttivat virsiään, ja Jisrahja oli johtajana.

12:30 Ja papit ja Leviläiset puhdistivat itsensä: he puhdistivat myös kansan ja portit ja muurit.

12:31 Ja minä annoin Juudan päämiehet mennä ylös muurille, ja asetin kaksi suurta laulukuntaa ja juhlasaattoa muurin päälle: (yhden) oikialle puolelle Sontaporttia.

12:32 Ja Hosaja ja toinen puoli Juudan päämiehistä kävivät heidän perässään,

12:33 Ja Asaria, Esra, Mesullam,

12:34 Juuda, Benjamin, Semaja ja Jeremia,

12:35 Ja muutamat pappein lapsista vaskitorvein kanssa: Sakaria Jonatanin poika, Semajan pojan, Mattanian pojan, Mikajan pojan, Sakkurin pojan, Asaphin pojan;

12:36 Ja hänen veljensä Semaja, Asareel, Milalai, Gilalai, Maai, Netaneel, Juuda, Hanani, Davidin Jumalan miehen kanteleiden kanssa, ja Esra kirjanoppinut heidän edellensä.

12:37 Ja Lähdeporttia päin menivät he ylös heidän kohdallansa astuimia myöten Davidin kaupunkiin, (ja siitä) astuimilla muurein päälle, Davidin huoneesta Vesiporttiin asti itään päin.

12:38 Ja toinen laulukunta kävi vastaan, ja minä sen perässä, ja toinen puoli kansaa muurin päällä, Päsitornista leviään muuriin saakka,

12:39 Ja Ephraimin portista, Vanhan portin ja Kalaportin ja Hananeelin tornin ja Mean tornin ohitse Lammasporttiin asti; ja seisahdivat Vankiportissa.

12:40 Ja ne kaksi kiitoskuoria seisoivat Jumalan huoneessa, ja minä ja toinen puoli ylimmäisiä minun kanssani,

12:41 Ja papit Eliakim, Maeseja, Minjamin, Mikaja, Eljoenai, Sakaria, Hanania olivat vaskitorvein kanssa,

12:42 Ja Maeseja, Semaja, Eleasar, Ussi, Joohanan, Malkia, Elam ja Asar. Ja veisaajat veisasivat korkiasti, ja Jisrahia oli

12:43 Ja he uhrasivat sinä päivänä suuria uhreja ja iloitsivat, sillä Jumala oli suuresti ilahuttanut heitä; myöskin vaimot ja lapset iloitsivat. Ja ilo kuului Jerusalemissa kauas.

12:44 Sinä päivänä asetettiin miehiä valvomaan varastokammioita, joissa antimet, uutiset ja kymmenykset säilytettiin. Niihin oli koottava kaupunkien peltomailta papeille ja leeviläisille lain mukaan tulevat osuudet. Sillä Juuda iloitsi palvelusta toimittavista papeista ja leeviläisistä.

12:45 Ja nämä toimittivat tehtävänsä Jumalaansa palvellen ja puhdistuksia suorittaen, samoin veisaajat ja ovenvartijat, niinkuin Daavid ja hänen poikansa Salomo olivat käskeneet.

12:46 Sillä jo muinoin, Daavidin ja Aasafin aikana, oli veisaajain päämiehiä, ja veisattiin ylistys- ja kiitosvirsiä Jumalalle.

12:47 Ja koko Israel antoi Serubbaabelin ja Nehemian aikana veisaajille ja ovenvartijoille heidän osuutensa, heidän jokapäiväiset tarpeensa; he pyhittivät lahjoja myöskin leeviläisille, ja leeviläiset pyhittivät lahjoja Aaronin pojille.

13 LUKU

13:1 Sinä päivänä luettiin Mooseksen kirjaa kansan kuullen, ja siihen havaittiin kirjoitetun, ettei ammonilainen eikä moobilainen koskaan pääse Jumalan seurakuntaan,

13:2 sen tähden että he eivät tulleet leipää ja vettä tuoden israelilaisia vastaan ja koska hän palkkasi heitä vastaan Bileamin kiroamaan heidät, vaikka meidän Jumalamme muuttikin kirouksen siunaukseksi.

13:3 Kuultuaan lain he erottivat kaiken sekakansan Israelista.

13:4 Mutta sitä ennen oli pappi Eljasib, Tobian sukulainen, joka oli asetettu meidän Jumalamme temppelin kammionhoitajaksi,

esimiehenä.

12:43 Ja he uhrasivat sinä päivänä suuret uhrit, ja olivat iloiset; sillä Jumala oli heitä iloitannut suurella ilolla, että myös vaimot ja lapsetkin iloitsivat, ja Jerusalemin ilo kuului kauas.

12:44 Siihen aikaan asetettiin miehet tavarakammioin päälle, joissa ylennykset, ensimmäiset hedelmät ja kymmenykset olivat, joita heidän piti kokooman kaupunkien pelloista, papeille ja Leeviläisille jaettaa lain jälkeen; sillä Juudalaisilla oli ilo papeista ja Leeviläisistä, jotka seisovat.

12:45 Ja he pitivät vaarin Jumalan vartiosta ja puhdistuksen vartiosta, niin myös veisaajista ja ovenvartioista, Davidin ja Salomon hänen poikansa käskyn jälkeen,

12:46 Sillä Davidin ja Asaphin aikana olivat muinoin asetetut ylimmäiset veisaajat, ja kiitosvirret ja kiitokset Jumalalle.

12:47 Mutta koko Israel antoi veisaajille ja ovenvartioille osan, Serubbabelin ja Nehemian aikana, joka päivä heidän osansa; ja pyhittivät sen Leeviläisille, ja Leeviläiset pyhittivät Aaronin lapsille.

13 LUKU

13:1 Siihen aikaan luettiin Moseksen kirjaa kansan edessä, ja siinä löydettiin kirjoitettuna, ettei kukaan Ammonilainen ja Moabilainen saa ikänensä tulla Jumalan seurakuntaan;

13:2 Sillä ei he tulleet Israelin lapsia vastaan leivällä ja vedellä, vaan palkkasivat Bileamin heitä vastaan, kiroamaan heitä; mutta meidän Jumalamme käänsi kirouksen siunaukseksi.

13:3 Kuin he sen lain kuulivat, niin he erottivat kaiken sekalaisen kansan Israelista.

13:4 Ja sitä ennen oli pappi Eljasib pantu meidän Jumalan huoneen kammioin päälle, Tobian lähimmäinen;

13:5 sisustanut hänelle suuren kammion, johon ennen oli pantu ruokauhri, suitsuke, kalut ja jyvä-, viini- ja öljykymmenykset, jotka olivat määrättyt leeviläisille, veisaajille ja ovenvartijoille, sekä papeille tuleva anti.

13:6 Tämän kaiken tapahtuessa en minä ollut Jerusalemissa; sillä Artahsastan, Baabelin kuninkaan, kolmantenakymmenentenä toisena hallitusvuotena minä olin mennyt kuninkaan luo. Mutta jonkun ajan kuluttua minä pyysin kuninkaalta lomaa

13:7 ja palasin Jerusalemiin. Ja kun minä tulin huomaamaan, minkä pahan Eljasib oli tehnyt Tobian eduksi, sisustaessaan hänelle kammion Jumalan temppelin esipihoissa, 13:8 pahastuin minä suuresti, ja minä heitin kaikki Tobian huonekalut ulos kammiosta.

13:9 Ja minä käskin puhdistaa kammiot ja panetin niihin takaisin Jumalan temppelin kalut, ruokauhrin ja suitsukkeen.

13:10 Vielä minä sain tietää, ettei leeviläisille oltu annettu heidän osuuksiaan, ja niin olivat leeviläiset ja veisaajat, joiden olisi ollut tehtävä palvelusta, vetäytyneet kukin maatilalleen.

13:11 Minä nuhtelin esimiehiä siitä ja sanoin: "Minkätähden on Jumalan temppeli laiminlyöty?" Ja minä kokosin leeviläiset ja veisaajat ja asetin heidät paikoilleen.

13:12 Ja koko Juuda toi kymmenykset jyvistä, viinistä ja öljystä varastuhuoneisiin.

13:13 Ja minä asetin Selemjan, papin, ja Saadokin, kirjanoppineen, ja Pedajan, leeviläisen, valvomaan varastuhuoneita ja annoin heidän apulaisekseen Haananin, Sakkurin pojan, Mattanjan pojanpojan; sillä heitä pidettiin luotettavina, ja heidän tehtävänä oli toimittaa jako veljiensä kesken.

13:14 Muista tämän tähden minua, Jumalani, äläkä pyyhi pois minun hurskaita tekojani, jotka minä olen tehnyt Jumalani

13:5 Ja hän oli tehnyt hänelle suuren kammion, johon he ennen olivat panneet ruokauhria, pyhää savua, astioita ja kymmenykset jyvistä, viinasta ja öljystä, jotka olivat käsketyt annettaa Leviläisille, veisaajille ja ovenvartioille, ja pappein ylennykset.

13:6 Mutta en minä ollut silloin Jerusalemissa, kuin he kaikkia näitä tekivät; sillä Artahsastan Babelin kuninkaan toisena vuonna neljättäkymmentä tulin minä kuninkaan tykö, ja sain jonkun ajan perästä kuninkaalta luvan,

13:7 Ja tulin Jerusalemiin ja ymmärsin sen pahuuden, minkä Eljasib oli tehnyt Tobian tähden, että hän oli tehnyt hänelle kammion Jumalan huoneen kartanolle.

13:8 Ja minä paheksuin sitä kovin, ja heitin kaikki Tobian huoneen astiat kammiosta ulos,

13:9 Ja käskin puhdistaa kammiot, ja panin niihin jälleen Jumalan huoneen astiat, ruokauhrit ja pyhän savun.

13:10 Ja minä ymmärsin, ettei Leviläisille ollut annettu heidän osaansa, sentähden olivat Leviläiset ja veisaajat paenneet tekemään työtä kukin pellollensa.

13:11 Niin minä nuhtelin esimiehiä ja sanoin: miksi me Jumalan huoneen hylkäämme? Mutta minä kokosin heitä ja asetin siällensa.

13:12 Niin koko Juuda toi kymmenykset jyvistä, viinasta ja öljystä tavarakammioihin,

13:13 Ja minä panin sen tavaran päälle papin Selemian ja Zadokin, kirjanoppineen, ja Leviläisistä Padajan, ja heidän kätensä alla oli Hanan Sakkurin poika, Mattanian pojan: sillä he pidettiin uskollisina, ja he käskettiin jakaa veljillensä.

13:14 Minun Jumalani, muista minua sen edestä, ja älä pyyhi laupiuttani pois, minkä minä olen tehnyt Jumalani huoneelle ja

tempppelin ja siinä toimitettavan palveluksen hyväksi.

13:15 Siihen aikaan minä näin Juudassa niitä, jotka sapattina polkivat viinikuurnaa ja jotka kuljettivat viljaa ja kuormittivat aaseja sillä sekä viinillä, rypäleillä, viikunoilla ja kaikenlaisella muulla kuormatavaralla. Ja he toivat niitä Jerusalemiin sapatinpäivänä; ja minä varoitin heitä, kun he myivät elintarpeita.

13:16 Sinne oli myös asettunut tyrolaisia, jotka toivat kalaa ja kaikenlaista kauppatavaraa ja myivät Juudan kansalle sapattina ja Jerusalemissa.

13:17 Ja minä nuhtelin Juudan ylimyksiä ja sanoin heille: "Kuinka te teette näin pahasti ja rikotte sapatinpäivän?"

13:18 Eikö Jumalamme juuri sen tähden, että teidän isänne näin tekivät, antanut kaiken tämän onnettomuuden kohdata meitä ja tätä kaupunkia? Ja te tuotatte nyt vielä suuremman vihan Israelin ylitse, kun rikotte sapatinpäivän."

13:19 Ja niin pian kuin oli tullut pimeä ennen sapattia Jerusalemin porteissa, käskin minä sulkea ovet ja kielsin avaamasta niitä ennen kuin sapatin jälkeen. Ja minä asetin palvelijoitani porteille, ettei yhtään kuormaa pääsisi kaupunkiin sapatinpäivänä.

13:20 Kauppiaat ja kaikenlaisen tavaran myyjät jäivät yöksi Jerusalemin ulkopuolelle, kerran ja toisen.

13:21 Mutta minä varoitin heitä ja sanoin heille: "Minkätähden te jäätte yöksi muurin edustalle? Jos vielä kerran teette sen, niin minä käyn teihin käsiksi." Sen jälkeen he eivät enää tulleet sapattina.

13:22 Ja minä käskin leeviläisten puhdistautua ja tulla vartioimaan portteja, että sapatinpäivä pyhitettäisiin. Muista minua, Jumalani, myös tämän tähden ja armahda minua suuressa laupeudessa.

13:23 Siihen aikaan minä näin myös juutalaisia, jotka olivat naineet asdodilaisia, ammonilaisia ja moabilaisia vaimoja.

hänen vartiollensa!

13:15 Silloin näin minä Juudassa tallattavan viinakuurnia sabbatina ja kannettavan viljalyhteitä, ja ajettavan aaseilla viinaa, viinamarjoja, fikunia, ja kaikkinaisia kuormia, ja tuotavan Jerusalemiin sabbatin päivänä: ja minä todistin heille sinä päivänä, jona he myivät ruokakalua.

13:16 Siinä asui myös Tyrolaisia, jotka toivat kaloja ja kaikkinaista kauppakalua, ja myivät Juudan lapsille Jerusalemissa sabbatina.

13:17 Niin minä nuhtelin Juudan päämiehiä ja sanoin heille: mikä paha se on, jonka te teette, ja rikotte sabbatin päivän?"

13:18 Eikö teidän isänne niin tehneet? ja meidän Jumalamme toi kaiken tämän onnettomuuden meidän päällemme ja tämän kaupungin päälle; ja te saatatte vielä nyt vihan enemmäksi Israelin päälle, että te rikotte sabbatin.

13:19 Ja kuin varjo peitti Jerusalemin portin ennen sabbatia, käskin minä ne sulkea, ja kielsin avaamasta ennenkuin jälkeen sabbatin. Ja minä panin muutamia palvelioitani portteihin, ettei yhtään kantamusta olisi tuotu sisälle sabbatin päivänä.

13:20 Niin kauppamiehet ja kaikkinaisten kaluin myyjät olivat ulkona Jerusalemissa yötä kerran eli kaksi.

13:21 Niin minä todistin heidän edessänsä ja sanoin heille: miksi te olette yötä ympäri muurin? Jos te vielä kerran sen teette, niin minä lasken käteni teidän päällemme. Ja siitä ajasta ei he sabbatina tulleet.

13:22 Ja minä sanoin Leviläisille, jotka puhtaat olivat: tulkaat ja ottakaat porteista vaari, ja pyhittäkää sabbatin päivä. Minun Jumalani, muista minua senkin edestä, ja säästä minua suuren laupiutes tähden!

13:23 Minä näin myös silloin Juudalaiset ottavan Asdodilaisia, Ammonilaisia ja Moabilaisia vaimoja.

13:24 Ja heidän lapsistaan puolet puhuivat asdodinkieltä tai jonkun muun kansan kieltä, eivätkä osanneet puhua juudankieltä.

13:25 Silloin minä nuhtelin heitä ja kirosin heidät, jopa löin muutamia heistä ja revin heitä parrasta; ja minä vannotin heitä Jumalan kautta: "Älkää antako tyttäriänne heidän pojillensa älkääkä ottako heidän tyttäriään vaimoiksi pojillenne tai itsellenne.

13:26 Eikö Salomo, Israelin kuningas, tehnyt juuri tuollaista syntiä? Ei yhdelläkään monien kansojen joukossa ollut hänen vertaistaan kuningasta; hän oli Jumalallensa rakas, ja Jumala asetti hänet koko Israelin kuninkaaksi. Kuitenkin muukalaiset vaimot saattoivat hänetkin tekemään syntiä.

13:27 Ja nytkö meidän täytyy kuulla teistä, että te olette tehneet kaiken tämän suuren pahan ja olleet uskottomat meidän Jumalaamme kohtaan, kun olette naineet muukalaisia vaimoja?"

13:28 Ja yksi ylimmäisen papin Eljasibin pojan Joojadan pojista oli hooronilaisen Sanballatin vävy; hänet minä karkoitin luotani.

13:29 Muista heidät, Jumalani, sillä he ovat saastuttaneet pappeuden sekä pappeus- ja leeviläisliiton.

13:30 Niin minä puhdistin heidät kaikesta muukalaisuudesta. Ja minä järjestin virkatehtävät papeille ja leeviläisille, kullekin hänen toimensa mukaan,

13:31 niin myös halko-uhrilahjan määräaikoina ja uutislahjat. Muista, Jumalani, tämä minun hyväkseni.

ESTERIN KIRJA

1 LUKU

1:1 Ahasveroksen aikana - sen Ahasveroksen, joka hallitsi Intiasta Etiopiaan saakka, sataa kahtakymmentä seitsemää maakuntaa - siihen aikaan,

1:2 kun kuningas Ahasveros istui

13:24 Ja heidän lapsensa puhuivat puolittain Asdodin kielellä, ja ei taitaneet puhua Juudan kielellä, mutta jokaisen kansan kielellä.

13:25 Ja minä nuhtelin heitä ja kirosin heitä, ja löin muutamia miehiä, ja repelin hiuksia heidän päästänsä, ja vannotin heitä Jumalan kautta: ei teidän pidä antaman tyttäriänne heidän pojillensa, eikä ottaman heidän tyttäriänsä teidän pojillenne eli itse teillenne.

13:26 Eikö Salomo Israelin kuningas niiden kanssa syntiä tehnyt? Ja ei kuitenkaan ollut yhtään kuningasta hänen vertaistansa monen pakanan seassa, ja hän oli rakas Jumalallensa, ja Jumala pani hänen koko Israelin kuninkaaksi; kuitenkin saattivat muukalaiset hänenkin syntiä tekemään.

13:27 Ettekö te sitä ole kuulleet, koska te kaikkea tätä suurta pahuutta teette, että te rikotte Jumalaamme vastaan, ottaissanne muukalaisia vaimoja?

13:28 Ja yksi Jojadan lapsista, Eljasibin ylimmäisen papin poika, oli Sanballatin Horonilaisen vävy; mutta minä ajoin hänen pois minun tyköäni.

13:29 Muista heitä minun Jumalani, jotka turmelevat pappiuden, ja pappien ja Leviläisten liiton!

13:30 Niin minä puhdistin heidät kaikista muukalaisista, ja asetin pappein ja Leviläisten vartiat, kunkin palvelukseensa,

13:31 Ja uhrihalkoja määrätyillä ajoilla, ja ensimmäisiä hedelmiä. Minun Jumalani, muista minua hyvyydellä!

ESTER

1 LUKU

1:1 Siihen aikaan, kuin Ahasverus hallitsi Indiasta Etiopiaan asti, sataa ja seitsemääkolmatakymmentä maakuntaa,

1:2 Ja kuin hän istui valtakuntansa

kuninkaallisella valtaistuimellansa, joka oli Suusanin linnassa, tapahtui tämä.

1:3 Kolmantena hallitusvuotenaan hän laittoi pidot kaikille ruhtinaille ja palvelijoille. Persian ja Median voima, ylimykset ja maaherrat olivat hänen luonansa,

1:4 ja hän näytti heille kuninkaallisen kunniansa rikkautta ja suuruutensa loistavaa komeutta monta päivää, sata kahdeksankymmentä päivää.

1:5 Ja kun ne päivät olivat kuluneet, laittoi kuningas kaikelle Suusanin linnan väelle, niin pienille kuin suurillekin, kuninkaan palatsin puutarhan esipihaan seitsenpäiväiset pidot.

1:6 Pellava-, puuvilla- ja punasiniverhoja oli kiinnitetty valkoisilla pellavanauhoilla ja purppuranpunaisilla nauhoilla hopeatankoihin ja valkomarmoripylväisiin. Kultaisia ja hopeaisia lepovuoteita oli pihalla, joka oli laskettu vihreällä ja valkoisella marmorilla, helmiäisellä ja kirjavalla marmorilla.

1:7 Juotavaa tarjottiin kulta-astioissa, ja astiat olivat erimuotoiset, ja kuninkaan viiniä oli viljalti, kuninkaalliseen tapaan.

1:8 Ja juomisessa oli lakina, ettei saanut olla mitään pakkoa, sillä niin oli kuningas käskenyt kaikkia hovimestareitansa, että oli tehtävä kunkin oman halun mukaan.

1:9 Myöskin kuningatar Vasti laittoi naisille pidot kuningas Ahasveroksen kuninkaalliseen palatsiin.

1:10 Seitsemäntenä päivänä, kun kuninkaan sydän oli viinistä iloinen, käski hän Mehumanin, Bistan, Harbonan, Bigtan, Abagtan, Seetarin ja Karkaan, niiden seitsemän hoviherran, jotka toimittivat palvelusta kuningas Ahasveroksen luona,

1:11 tuoda kuningatar Vastin, kuninkaallinen kruunu päässä, kuninkaan eteen, että hän saisi näyttää kansoille ja ruhtinaille hänen kauneutensa, sillä hän oli näöltään ihana.

istuimella, Susanin linnassa,

1:3 Kolmantena hallituksensa vuonna, teki hän pidot kaikille päämiehillensä ja palvelijoille, Persian ja Median sodanpäämiehille ja maakuntain hallitsijoille hänen edessään,

1:4 Näyttäin heille valtakuntansa kunnian rikkautta ja herrautensa kalliit kaunistukset monta päivää, sata ja kahdeksankymmentä päivää.

1:5 Ja kuin ne päivät olivat täytetyt, teki kuningas kaikelle kansalle, joka Susanin linnassa oli, sekä suurille että pienille pidot seitsemäksi päiväksi, kuninkaallisen huoneen yrttarhan salissa.

1:6 Siellä riippuivat valkiat, viheriäiset ja sinertävät seinävaatteet, yhteen sidotut kalliilla liinallisilla ja purppuraisilla siteillä hopiarenkaissa, marmorikivisten patsasten päällä; vuoteet olivat kullasta ja hopiasta, permanto oli laskettu viheriäisistä, valkeista, keltaisista ja mustista marmorikivistä.

1:7 Ja juomaa kannettiin kultaisilla astioilla, ja aina toisilla ja toisilla astioilla, ja kuninkaallista viinaa yltäkylä, kuninkaan varan perään.

1:8 Ja juominen tapahtui säädöksen jälkeen, niin ettei yksikään toistansa vaatinut; sillä kuningas oli niin käskenyt kaikille edeskäyville huoneessansa, tehdä jokaisen mielen nouteeksi.

1:9 Ja kuningatar Vasti teki myös pidot vaimoille kuningas Ahasveruksen kuninkaallisessa huoneessa.

1:10 Ja seitsemäntenä päivänä, kuin kuningas oli iloinen viinasta, käski hän Mehumanin, Bistan, Harbonan, Bigtan, Abagtan, Setarin ja Karkaan, seitsemän kamaripalveliaa, jotka palvelivat kuningas Ahasverusta,

1:11 Tuomaan kuningatar Vastia kuninkaan eteen hänen kuninkaallisella kruunullansa, näyttääksensä kansalle ja päämiehille hänen kauneutensa; sillä hän oli kaunis.

1:12 Mutta kuningatar Vasti kieltäytyi tulemast, vaikka kuningas hoviherrojen kautta oli käskenyt. Silloin kuningas suuttui kovin, ja hänessä syttyi viha.

1:13 Ja kuningas puhui viisaille, ajantietäjille - sillä näin oli tapana esittää kuninkaan sana kaikille lain ja oikeuden tuntijoille,

1:14 ja hänen lähimpänsä olivat Karsena, Seetar, Admata, Tarsis, Meres, Marsena ja Memukan, seitsemän Persian ja Meedian ruhtinasta, jotka näkivät kuninkaan kasvot ja istuivat valtakunnan ensimmäisinä -:

1:15 "Mitä on lain mukaan tehtävä kuningatar Vastille, koska hän ei ole noudattanut käskyä, jonka kuningas Ahasveros on antanut hoviherrojen kautta?"

1:16 Niin Memukan sanoi kuninkaan ja ruhtinasten edessä: "Kuningatar Vasti ei ole rikkonut ainoastaan kuningasta vastaan, vaan myös kaikkia ruhtinaita vastaan ja kaikkia kansoja vastaan kuningas Ahasveroksen kaikissa maakunnissa.

1:17 Kun kuningattaren teko tulee kaikkien vaimojen tietoon, saattaa se heidät halveksimaan aviomiehiänsä, he kun voivat sanoa: 'Kuningas Ahasveros käski tuoda kuningatar Vastin eteensä, mutta tämä ei tullut.'

1:18 Jo tänä päivänä voivat Persian ja Meedian ruhtinattaret, jotka kuulevat kuningattaren teon, puhua siitä kaikille kuninkaan ruhtinaille, ja siitä tulee halveksimista ja suuttumusta riittämään asti.

1:19 Jos kuningas hyväksi näkee, julkaistakoon kuninkaallinen käsky ja kirjoitettakoon muuttumaton Persian ja Meedian lakeihin, ettei Vasti enää saa tulla kuningas Ahasveroksen eteen ja että kuningas antaa hänen kuninkaallisen arvonsa toiselle, häntä paremmalle.

1:20 Kuninkaan antama säädös tulee tunnetuksi koko hänen valtakunnassansa, vaikka se onkin suuri, ja kaikki vaimot, niin

1:12 Mutta kuningatar Vasti ei tahtonut tulla kuninkaan käskyn jälkeen, kuin hän oli käskenyt kamaripalveliainkin kautta. Niin kuningas vihastui kovin, ja hänen vihansa syttyi hänessä.

1:13 Kuningas sanoi viisaille, jotka ymmärsivät maan tavat (sillä kuninkaan asia piti ratkaistaman kaikkein lain ja oikeuden ymmärtäväisten edessä;

1:14 Ja lähin häntä olivat: Karsena, Setar, Admata, Tarsis, Meres, Marsena ja Memukan, seitsemän Persian ja Median päämiestä, jotka näkivät kuninkaan kasvot ja istuivat ylimmäisinä valtakunnassa:)

1:15 Mitä kuningatar Vastille pitää tehtämän oikeuden jälkeen, ettei hän tehnyt kuningas Ahasveruksen sanan jälkeen, hänen kamaripalveliainsa kautta?

1:16 Niin sanoi Memukan kuninkaan ja päämiesten edessä: kuningatar Vasti ei ole ainoastansa tehnyt pahoin kuningasta vastaan, mutta myös kaikkia päämiehiä ja kaikkia kansoja vastaan, jotka ovat kaikissa kuningas Ahasveruksen maakunnissa.

1:17 Sillä tämä kuningattaren teko hajoo kaikkein vaimoin tykö, niin että hekin katsovat miehensä ylönsä silmäinsä edessä, ja sanovat: kuningas Ahasverus käski kuningatar Vastin tulla eteensä, mutta ei hän tullut.

1:18 Niin Persian ja Median päämiesten emännät sanovat tänäpäpä kaikille kuninkaan päämiehille, kuin he kuulevat tämän kuningattaren teon; niin siitä tulee kyllä ylönkatsetta ja vihaa.

1:19 Jos siis kuninkaalle kelpaa, niin antakaan kuninkaallisen käskyn käydä ulos ja kirjoittaa Persian ja Median lakiin jota ei kenkään rikkoa tohdi: ettei Vasti pidä enää tuleman kuningas Ahasveruksen eteen, ja antakaan kuningas hänen valtakuntansa hänen lähimmäisellensä, joka on parempi häntä.

1:20 Ja tämä kuninkaan kirja, joka nyt tehdään, kuulukoon ympärinsä koko hänen valtakuntansa, joka suuri on: että jokainen

suuret kuin pienetkin, antavat kunnian aviomiehillensä."

1:21 Tämä puhe miellytti kuningasta ja ruhtinaita, ja kuningas teki Memukanin sanan mukaan.

1:22 Hän lähetti kaikkiin kuninkaan maakuntiin - kuhunkin maakuntaan sen omalla kirjoituksella ja kullekin kansalle sen omalla kielellä - kirjeet, että joka mies olkoon herra talossaan ja saakoon puhua oman kansansa kieltä.

2 LUKU

2:1 Näiden tapausten jälkeen, kun kuningas Ahasveroksen viha oli asettunut, muisti hän Vastia ja mitä tämä oli tehnyt ja mitä hänestä oli päätetty.

2:2 Niin kuninkaan palvelijat, jotka toimittivat hänelle palvelusta, sanoivat: "Etsittäköön kuninkaalle nuoria neitsyitä, näöltään ihania.

2:3 Ja asettakoon kuningas kaikkiin valtakuntansa maakuntiin käskyläiset keräämään kaikki nuoret neitsyet, näöltään ihanat, Suusanin linnaan, vaimolaan, Heegain, kuninkaan hoviherran ja vaimojen vartijan, huostaan, ja annettakoon heille heidän kauneudenhoitonsa.

2:4 Ja neitsyt, johon kuningas mieltyy, tulkoon kuningattareksi Vastin sijaan." Ja tämä puhe miellytti kuningasta, ja hän teki niin.

2:5 Suusanin linnassa oli juutalainen mies, nimeltä Mordokai, Jaairin poika, joka oli Siimein poika, joka Kiisin poika, benjaminilainen.

2:6 Hänet oli viety Jerusalemissa pakkosiirtolaisuuteen niiden pakkosiirtolaisten joukossa, jotka vietiin samalla kuin Jekonja, Juudan kuningas, jonka Nebukadnessar, Baabelin kuningas, vei pakkosiirtolaisuuteen.

2:7 Hän oli setänsä tyttären Hadassan, se on Esterin, kasvatusisä, sillä tämä oli isätön ja äiditön. Tyttö oli vartaloltaan kaunis ja näöltään ihana, ja hänen isänsä ja äitinsä

vaimo pitäis miehensä kunniassa, suurten ja pienten seassa,

1:21 Tämä kelpasi kuninkaalle ja päämiehille; ja kuningas teki Memukanin sanan jälkeen.

1:22 Niin kirjat lähetettiin kaikkiin kuninkaan maakuntiin, jokaiseen maakuntaan heidän kirjoituksensa jälkeen, ja kaikkein kansain tykö heidän kielellänsä: että jokainen mies on hallitsia huoneessansa, ja antoi puhuttaa kansansa kielellä.

2 LUKU

2:1 Näiden jälkeen, sittekuin kuningas Ahasveroksen viha asettui, muisti hän, mitä Vasti oli tehnyt, ja mitä hänestä päätetty oli.

2:2 Niin sanoivat kuninkaan palvelijat, jotka häntä palvelivat: etsittäköön kuninkaalle kauniita nuoria neitseitä,

2:3 Ja lähettäköön kuningas katsojat kaikkiin valtakuntansa maakuntiin, kokoomaan kaikkia kauniita nuoria neitseitä Susanin linnaan, vaimoin huoneeseen, Hegen, kuninkaan kamaripalvelian käden alle, joka vaimoista piti vaarin ja antoi heille heidän kaunistuksensa;

2:4 Ja piika, joka kuninkaalle kelpaa, tulkoon kuningattareksi Vastin sijaan. Tämä kelpasi kuninkaalle, ja hän teki niin.

2:5 Ja Susanin linnassa oli Juudalainen, jonka nimi oli Mordekai Jairin poika, Simein pojan, Kisin pojan, Jeminin mies,

2:6 Joka oli viety Jerusalemissa sen joukon kanssa, joka vietiin Jekonian Juudan kuninkaan kanssa, jonka Nebukadnessar Babelin kuningas vei pois.

2:7 Ja hän oli Hadassan, se on, Esterin, setänsä tyttären holhoja; sillä ei hänellä ollut isää eikä äitiä; ja hän oli kaunis ja hyvänmuotoinen piika; ja kuin hänen isänsä

kuoltua oli Mordokai ottanut hänet tyttäreksensä.

2:8 Ja kun kuninkaan käsky ja laki tuli tunnetuksi ja kun kerättiin paljon tyttöjä Suusanin linnaan Heegain huostaan, otettiin Esterkin kuninkaan palatsiin Heegain, vaimojen vartijan, huostaan.

2:9 Tyttö miellytti häntä ja sai armon hänen edessään, ja hän antoi hänelle joutuin hänen kauneudenhoitonsa ja määrätyn ravinto-osansa sekä seitsemän valiopalvelijatarta kuninkaan palatsista ja siirsi hänet palvelijattarineen vaimolan parhaaseen paikkaan.

2:10 Ester ei ilmaissut kansaansa eikä syntyperäänsä, sillä Mordokai oli häntä kieltänyt sitä ilmaisemasta.

2:11 Mutta Mordokai käyskenteli joka päivä vaimolan esipihan edustalla saadakseen tietää, voiko Ester hyvin ja mitä hänelle tapahtui.

2:12 Kun jonkun tytön vuoro tuli mennä kuningas Ahasveroksen tykö, sittenkuin hänelle oli kaksitoista kuukautta tehty, niinkuin vaimoista oli määrätty - sillä niin pitkä aika kului heidän kauneudenhoitoonsa: kuusi kuukautta mirhaöljyllä, toiset kuusi kuukautta hajuaineilla sekä muilla naisten kauneudenhoitokeinoilla - meni tyttö kuninkaan tykö.

2:13 Kaikki, mitä hän pyysi, annettiin hänelle mukaan vaimolasta kuninkaan palatsiin.

2:14 Illalla hän meni, ja aamulla hän palasi toiseen vaimolaan kuninkaan hoviherran Saasgaan, sivuvaimojen vartijan, huostaan; ei hän enää mennyt kuninkaan tykö, paitsi jos kuningas oli häneen mieltynyt ja hänet nimeltään kutsuttiin.

2:15 Kun Esterille, Mordokain sedän Abihailin tyttärelle, jonka Mordokai oli ottanut tyttäreksensä, tuli vuoro mennä

ja äitinsä kuolivat, otti Mordekai hänen tyttäreksensä.

2:8 Kuin kuninkaan käsky ja laki ilmoitettiin, ja monta piikaa koottiin Susanin linnaan, Hegen käden alle, otettiin myös Ester kuninkaan huoneeseen, Hegen käden alle, joka oli vaimoin vartia.

2:9 Ja piika kelpasi hänelle, ja hän löysi laupiuden hänen edessään, ja hän joudutti hänen kaunistustensa kanssa, antaaksensa hänelle hänen osansa ja siihen seitsemän kaunista piikaa kuninkaan huoneesta; ja hän muutti hänen piikoinensa parhaasen paikkaan vaimoin huoneesen.

2:10 Ja ei Ester ilmoittanut hänelle kansaansa ja sukuansa; sillä Mordekai oli häntä kieltänyt ilmoittamasta.

2:11 Ja Mordekai käyskenteli joka päivä neitsyitten huoneen porstuan edessä, että hän olis saanut tietää, kävikö Esterille hyvin ja mitä hänelle tapahtuis.

2:12 Ja kuin itsekunkin piian määrätty aika tuli mennä kuningas Ahasveruksen tykö, sittekuin hän oli ollut kaksitoistakymmentä kuukautta vaimoin tavan jälkeen kaunistuksessa; (sillä heidän kaunistuksellansa piti oleman niin paljo aikaa: kuusi kuukautta myrhamiöljyllä, ja kuusi kuukautta kalliilla voiteilla, ja muilla vaimoin kaunistuksilla:)

2:13 Niin piika meni kuninkaan tykö; ja jonka hän tahtoi, se piti hänelle annettaman, joka piti hänen kanssansa menemän vaimoin huoneesta kuninkaan huoneesen.

2:14 Ehtoonä hän tuli, ja huomeneltain palasi toiseen vaimoin huoneesen, Saasgaksen, kuninkaan kamaripalvelian käden alle, joka oli vaimoin vartia. Ja ei hänen pitänyt palajaman kuninkaan tykö, muutoin jos kuningas häntä tahtoi ja kutsutti häntä nimeltänsä.

2:15 Kuin Esterin, Abihailin, Mordekain sedän, tyttären (jonka hän oli ottanut tyttäreksensä) aika joutui tulla kuninkaan

kuninkaan tykö, ei hän halunnut mukaansa muuta, kuin mitä Heegai, kuninkaan hoviherra, vaimojen vartija, neuvoi. Ja Ester sai armon kaikkien niiden edessä, jotka näkivät hänet.

2:16 Ester vietiin kuningas Ahasveroksen tykö hänen kuninkaalliseen palatsiinsa kymmenennessä kuussa, se on teebet-kuussa, hänen seitsemäntenä hallitusvuotensa.

2:17 Ja Ester tuli kuninkaalle kaikkia muita naisia rakkaammaksi ja sai hänen edessään armon ja suosion ennen kaikkia muita neitsyitä, niin että tämä pani kuninkaallisen kruunun hänen päähänsä ja teki hänet kuningattareksi Vastin sijaan.

2:18 Ja kuningas laittoi suuret pidot kaikille ruhtinailleen ja palvelijoilleen, pidot Esterin kunniaksi, ja myönsi maakunnille veronhuojennusta ja jakelutti lahjoja, kuninkaalliseen tapaan.

2:19 Kun neitsyitä koottiin toinen kerta ja Mordokai istuskeli kuninkaan portissa

2:20 - eikä Ester ollut ilmaissut syntyperäänsä eikä kansaansa, sillä Mordokai oli häntä siitä kieltänyt; Ester näet teki, mitä Mordokai käski, samoin kuin ollessaan hänen kasvattinansa -

2:21 niin siihen aikaan, Mordokain istuskellessa kuninkaan portissa, Bigtan ja Teres, kaksi kuninkaan hoviherraa, ovenvartijoita, suuttuivat ja etsivät tilaisuutta käydäkseen käsiksi kuningas Ahasverokseen.

2:22 Mutta se tuli Mordokain tietoon, ja hän ilmaisi sen kuningatar Esterille, ja Ester sanoi sen Mordokain nimessä kuninkaalle.

2:23 Ja asia tutkittiin, ja kun se havaittiin todeksi, ripustettiin ne molemmat hirsipuuhun. Ja se kirjoitettiin aikakirjaan kuningasta varten.

3 LUKU

3:1 Näiden tapausten jälkeen kuningas Ahasveros korotti agagilaisen Haamanin,

tykö, ei hän mitään muuta anonut, vaan mitä Hege kuninkaan kamaripalvelia, vaimoin vartia, sanoi; ja Ester löysi armon kaikkein edessä, jotka hänen näkivät.

2:16 Ja Ester otettiin kuningas Ahasveruksen tykö kuninkaalliseen huoneeseen kymmenentenä kuukautena, joka kutsutaan Tebet, seitsemäntenä hänen valtakuntansa vuonna.

2:17 Ja kuningas rakasti Esteriä enempi kuin kaikkia muita vaimoja, ja hän löysi armon ja laupiuden hänen edessään enempi kuin kaikki muut neitset; ja hän pani kuninkaallisen kruunun hänen päähänsä ja teki hänen kuningattareksi Vastin sijaan.

2:18 Ja kuningas teki kaikille päämiehillensä ja palvelioillensa suuret pidot, ja ne pidot olivat Esterin tähden; ja hän teki maakunnille levon, ja antoi lahjoja kuninkaan varan jälkeen.

2:19 Ja kuin neitset toisen kerran koottiin, istui Mordekai kuninkaan portissa.

2:20 Ja ei Ester ollut vielä ilmoittanut sukuansa eikä kansaansa, niinkuin Mordekai hänelle oli käskenyt; sillä Ester teki Mordekain sanan jälkeen, niinkuin silloinkin, kuin hän hänen kasvatti.

2:21 Silloin kuin Mordekai istui kuninkaan portissa, vihastuivat kaksi kuninkaan kamaripalveliaa, Bigtan ja Teres, ovenvartiat, ja aikoivat heittää kätensä kuningas Ahasveruksen päälle.

2:22 Ja Mordekai sai sen tietää ja ilmoitti kuningatar Esterille; ja Ester sanoi Mordekain puolesta sen kuninkaalle.

2:23 Ja kuin sitä tutkisteltiin, löydettiin se todeksi, ja he hirtettiin molemmat puuhun. Ja se kirjoitettiin aikakirjaan kuninkaan edessä.

3 LUKU

3:1 Kuin nämät olivat tapahtuneet, teki kuningas Ahasverus Hamanin, Medatan

Hammedatan pojan, ylensi hänet ja antoi hänelle ylimmän sijan kaikkien ruhtinasten joukossa, jotka olivat hänen luonansa.

3:2 Ja kaikki kuninkaan palvelijat, jotka olivat kuninkaan portissa, polvistuivat ja heittäytyivät maahan Haamanin edessä, sillä niin oli kuningas käsenyt häntä kohdella. Mutta Mordokai ei polvistunut eikä heittäytynyt maahan.

3:3 Niin kuninkaan palvelijat, jotka olivat kuninkaan portissa, sanoivat Mordokaille: "Miksi sinä rikot kuninkaan käskyn?"

3:4 Ja kun he joka päivä sanoivat hänelle näin, mutta hän ei heitä totellut, ilmoittivat he tämän Haamanille, nähdäksensä, oliko Mordokain sanoma syy pätevä; sillä hän oli ilmoittanut heille olevansa juutalainen.

3:5 Kun Haaman näki, ettei Mordokai polvistunut eikä heittäytynyt maahan hänen edessään, tuli Haaman kiukkua täyteen.

3:6 Kun hänelle oli ilmoitettu, mitä kansaa Mordokai oli, vähäksyi hän käydä käsiksi yksin Mordokaihin: Haaman etsi tilaisuutta hävittääkseen kaikki juutalaiset, Mordokain kansan, Ahasveroksen koko valtakunnasta.

3:7 Ensimmäisessä kuussa, se on niisan-kuussa, kuningas Ahasveroksen kahdentenatoista vuotena, heitettiin Haamanin edessä puur'ia, se on arpaa, jokaisesta päivästä ja jokaisesta kuukaudesta, kahdenteentoista kuukauteen, se on adar-kuuhun, asti.

3:8 Ja Haaman sanoi kuningas Ahasverokselle: "On yksi kansa hajallaan ja erillään muiden kansojen seassa sinun valtakuntasi kaikissa maakunnissa. Heidän lakinsa ovat toisenlaiset kuin kaikkien muiden kansojen, he eivät noudata kuninkaan lakeja, eikä kuninkaan sovi jättää heitä rauhaan.

3:9 Jos kuningas hyväksi näkee, kirjoitettakoon määräys, että heidät on

pojan, Agagilaisen, suureksi, ja korotti hänen, ja pani hänen istuimensa ylemmäksi kaikkia päämiehiä, jotka hänen tykönänsä olivat.

3:2 Ja kaikki kuninkaan palveliat, jotka kuninkaan portissa olivat, notkistivat polviensa ja kumarsivat Hamania; sillä niin oli kuningas käsenyt; mutta Mordekai ei notkistanut polviensa eikä kumartanut.

3:3 Niin kuninkaan palveliat, jotka kuninkaan portissa olivat, sanoivat Mordekaille: miksi sinä rikot kuninkaan käskyn?

3:4 Ja koska he joka päivä sitä hänelle sanoivat, ja ei hän totellut heitä, ilmoittivat he sen Hamanille, nähdäksensä, olisiko senkaltainen Mordekain työ pysyväinen; sillä hän oli sanonut itsensä Juudalaiseksi.

3:5 Ja kuin Haman näki, ettei Mordekai notkistanut polviensa hänen edessään eikä kumartanut häntä, tuli hän kiukkua täyteen.

3:6 Ja hän luki vähäksi laskea ainoastansa Mordekain päälle kättänsä; sillä he olivat hänelle tietäväksi tehneet Mordekain kansan; mutta Haman pyysi teloittaa kaikkea Mordekain kansaa, Juudalaisia, jotka olivat koko kuningas Ahasveruksen valtakunnassa.

3:7 Ensimmäisellä kuulla, se on Nisan kuu, kuningas Ahasveruksen toisena vuonna toistakymmentä, heitettiin Pur, se on arpa, Hamanin edessä, päivä päivältä, ja kuukaudesta niin toiseen kuuhun toistakymmentä, se on kuu Adar.

3:8 Ja Haman sanoi kuningas Ahasverukselle: yksi kansa on hajoitettu ja jaettu kansain sekaan kaikissa sinun valtakuntas maakunnissa; ja heidän lakinsa on toisin kuin kaikkein kansain, ja ei he tee kuninkaan lain jälkeen; ei se ole kuninkaalle hyödyllinen, että heidän niin olla annetaan.

3:9 Jos kuninkaalle kelpaa, niin kirjoitettakoon, että ne hukutettaisiin; niin

tuhottava; ja minä punnitsen kymmentuhatta talenttia hopeata virkamiehille, vietäväksi kuninkaan aarekammioihin."

3:10 Niin kuningas otti kädestään sinettisormuksensa ja antoi sen agagilaiselle Haamanille, Hammedatan pojalle, juutalaisten vastustajalle.

3:11 Ja kuningas sanoi Haamanille: "Hopea olkoon annettu sinulle, ja samoin se kansa, tehdäksesi sille, mitä hyväksi näet."

3:12 Niin kutsuttiin kuninkaan kirjurit ensimmäisessä kuussa, sen kolmantenatoista päivänä, ja kirjoitettiin, aivan niinkuin Haaman käski, määräys kuninkaan satraapeille ja jokaisen maakunnan käskynhaltijoille ja jokaisen kansan ruhtinaille, kuhunkin maakuntaan sen omalla kirjoituksella ja kullekin kansalle sen omalla kielellä. Kuningas Ahasveroksen nimessä se kirjoitettiin ja sinetöitiin kuninkaan sinettisormuksella.

3:13 Ja juoksijain mukana lähetettiin kaikkiin kuninkaan maakuntiin kirjeet, että oli hävitettävä, tapettava ja tuhottava kaikki juutalaiset, nuoret ja vanhat, lapset ja vaimot, samana päivänä, kahdennentoista kuun, se on adar-kuun, kolmantenatoista päivänä, ja että oli ryöstettävä, mitä heiltä oli saatavana saalista.

3:14 Kirjeen jäljennös oli julkaistava lakina jokaisessa maakunnassa, tiedoksi kaikille kansoille, että olisivat valmiit tuona päivänä.

3:15 Juoksijat lähtivät kuninkaan käskystä kiiruusti matkaan kohta, kun laki oli annettu Suusanin linnassa. Kuningas ja Haaman istuivat juomaan, mutta Suusanin kaupunki oli hämmästyksissään.

4 LUKU

4:1 Kun Mordokai sai tietää kaiken, mitä oli tapahtunut, repäisi Mordokai vaatteensa, pukeutui säkkiin ja tuhkaan ja meni keskelle kaupunkia ja huuteli kovia ja katkeria valitushuutoja.

minä tahdon punnita kymmentuhatta leiviskää hopiaa virkamiesten käsiin, vietää kuninkaan tavaroihin.

3:10 Silloin kuningas otti sormuksen sormestansa ja antoi sen Hamanille, Medatan Agagilaisen pojalle, Juudalaisten vihamiehelle.

3:11 Ja kuningas sanoi Hamanille: se hopia olkoon annettu sinulle, niin myös kansa, tehdäkses heille, mitäs tahdot.

3:12 Niin kuninkaan kirjoittajat kutsuttiin kolmantena päivänä toistakymmentä ensimmäistä kuuta, ja kirjoitettiin niinkuin Haman käski kuninkaan ylimmäisten ja maaherrain tykö, sinne ja tänne maakuntiin, ja jokaisen kansan päämiesten tykö siellä ja täällä, itsekunkin kansan kirjoituksen jälkeen ja heidän kielellänsä; kuningas Ahasveruksen nimellä oli se kirjoitettu ja kuninkaan sormuksella lukittu.

3:13 Ja kirjat lähetettiin juoksijain kautta kaikkiin kuninkaan maakuntiin, hukuttamaan, tappamaan ja teloittamaan kaikkia Juudalaisia, nuoria ja vanhoja, lapsia ja vaimoja yhtenä päivänä, kuin oli kolmastoistakymmenes päivä toista kuuta toistakymmentä, se on kuu Adar, ja ryöstämään heidän saaliinsa.

3:14 Kirja oli näin: käsky on annettu kaikkiin maakuntiin, julistettaa kaikille kansoille, että heidän piti oleman sinä päivänä valmiit.

3:15 Ja juoksijat menivät kiiruusti kuninkaan käskyn jälkeen; ja käsky annettiin Susanin linnassa. Ja kuningas ja Haman istuivat ja joivat; mutta Susanin kaupunki oli hämmästyksissä.

4 LUKU

4:1 Kuin Mordekai ymmärsi kaikki mitä tapahtunut oli, repäisi hän vaatteensa, ja puetti itsensä säkillä ja tuhalla, ja meni keskelle kaupunkia ja huusi suurella äänellä ja surkiasti,

4:2 Ja hän meni kuninkaan portin edustalle asti, sillä sisälle kuninkaan porttiin ei saanut mennä säkkiin puettuna.

4:3 Jokaisessa maakunnassa, joka paikassa, mihin kuninkaan käsky ja hänen lakinsa tuli, syntyi juutalaisten keskuudessa suuri suru: paastottiin, itkettiin ja valitettiin; monet levittivät allensa säkin ja tuhkaa.

4:4 Kun Esterin palvelijattaret ja hänen hoviherransa tulivat ja kertoivat hänelle tämän, joutui kuningatar suureen tuskaan, ja hän lähetti vaatteita, että Mordokai puettaisiin niihin ja että hän riisuisi säkin yltään, mutta hän ei ottanut niitä vastaan.

4:5 Niin Ester kutsui Hatakin, joka oli kuninkaan hoviherroja ja jonka tämä oli asettanut häntä palvelemaan, ja käski hänet Mordokain luo, saadakseen tietää, mitä ja mistä syystä tämä kaikki oli.

4:6 Niin Hatak meni Mordokain luo kaupungin torille, joka on kuninkaan portin edustalla,

4:7 ja Mordokai ilmoitti hänelle kaikki, mitä hänelle oli tapahtunut, ja myös tarkalleen, kuinka paljon hopeata Haaman oli luvannut punnita kuninkaan aarrekammioihin juutalaisten tuhoamisesta.

4:8 Myös jäljennöksen sen lain sanamuodosta, joka Suusanissa oli annettu heidän hävittämisekseen, hän antoi hänelle, että hän näyttäisi sen Esterille ja ilmoittaisi tälle asian sekä velvoittaisi häntä menemään kuninkaan luo anomaan armoa ja rukoilemaan häntä kansansa puolesta.

4:9 Niin Hatak meni ja kertoi Esterille Mordokain sanat.

4:10 Mutta Ester puhui Hatakille ja käski hänen sanoa Mordokaille:

4:11 "Kaikki kuninkaan palvelijat ja kuninkaan maakuntien kansa tietävät, että kuka ikinä, mies tai nainen, kutsumatta menee kuninkaan luo sisempään esipihaan, on laki sama jokaiselle: hänet surmataaan; ainoastaan se, jota kohti kuningas ojentaa kultavaltikkansa, jää eloon. Mutta minua ei ole kolmeenkymmeneen päivään kutsuttu

4:2 Ja tuli kuninkaan portin eteen; sillä ei ollut luvallinen yhdenkään mennä kuninkaan portista sisälle, jonka yllä säkki oli.

4:3 Ja Juudalaisilla oli suuri parku kaikissa maakunnissa, joihin kuninkaan sana ja käsky tuli, ja moni paastosi, itki ja murehti, ja makasi säkissä ja tuhassa.

4:4 Niin Esterin piijat ja hänen kamaripalveliansa tulivat ja ilmoittivat sen hänelle. Niin kuningatar peljästyi kovin, ja lähetti vaatteet Mordekain yllensä pukea, ja käski säkin panna yltänsä pois; mutta ei hän ottanut.

4:5 Niin Ester kutsui Hatakin kuninkaan kamaripalvelian, joka hänen edessänsä seisoi, ja käski hänen Mordekain tykö tiedustelemaan, mikä se on ja minkätähden hän niin teki?

4:6 Niin Hatak meni Mordekain tykö kaupungin kadulle kuninkaan portin eteen.

4:7 Ja Mordekai sanoi hänelle kaikki, mitä hänelle tapahtunut oli, ja sen hopian, jonka Haman oli luvannut punnita kuninkaan tavaroihin Juudalaisten tähden, että he surmattaisiin.

4:8 Ja hän antoi hänelle kirjoituksen siitä käskystä, joka Susanissa oli annettu, että he piti teloitettaman, osoittaaksensa sen Esterille ja antaaksensa hänelle tietää, että hän käskis hänen mennä kuninkaan tykö ja rukoilla häntä hartaasti kansansa edestä.

4:9 Ja kuin Hatak tuli ja ilmoitti Esterille Mordekain sanat,

4:10 Puhui Ester Hatakille ja käski hänen Mordekaille (sanoa):

4:11 Kaikki kuninkaan palveliat ja kuninkaan maakuntain kansa tietävät, että kuka ikänä mies eli vaimo menee kuninkaan tykö sisimäiselle kartanolle, joka ei ole kutsuttu, hänen tuomionsa on, että hänen pitää kuoleman muutoin jos kuningas ojentaa kultaisen valtikan hänen puoleensa, että hän eläis; ja en minä ole

tulemaan kuninkaan tykö."

4:12 Kun Mordokaille kerrottiin Esterin sanat,

4:13 käski Mordokai vastata Esterille: "Älä luulekaan, että sinä, kun olet kuninkaan linnassa, yksin kaikista juutalaisista pelastut.

4:14 Jos sinä tänä aikana olet vaiti, tulee apu ja pelastus juutalaisille muualta, mutta sinä ja sinun isäsi perhe tuhoudutte. Kuka tietää, etkö sinä juuri tällaista aikaa varten ole päässyt kuninkaalliseen arvoon?"

4:15 Niin Ester käski vastata Mordokaille:

4:16 "Mene ja kokoa kaikki Suusanin juutalaiset, ja paastotkaa minun puolestani; olkaa syömättä ja juomatta kolme vuorokautta, yöt ja päivät. Myös minä palvelijattarineni samoin paastoon. Sitten minä menen kuninkaan tykö, vaikka se on vastoin lakia; ja jos tuhoudun, niin tuhoudun."

4:17 Niin Mordokai meni ja teki, aivan niinkuin Ester oli häntä käsenyt.

5 LUKU

5:1 Kolmantena päivänä Ester pukeutui kuninkaallisesti ja astui kuninkaan linnan sisempään esipihaan, vastapäätä kuninkaan linnaa; ja kuningas istui kuninkaallisella valtaistuimellaan kuninkaallisessa linnassa vastapäätä linnan ovea.

5:2 Kun kuningas näki kuningatar Esterin seisovan esipihassa, sai tämä armon hänen silmiensä edessä, ja kuningas ojensi Esteriä kohti kultavaltikan, joka hänellä oli kädessä. Ja Ester astui esiin ja kosketti valtikan päätä.

5:3 Kuningas sanoi hänelle: "Mikä sinun on, kuningatar Ester, ja mitä pyydät? Se sinulle annetaan, olkoon vaikka puoli valtakuntaa."

5:4 Niin Ester vastasi: "Jos kuningas

kutsuttu kolmenakymmenenä päivänä kuninkaan tykö.

4:12 Ja kuin Esterin sanat sanottiin Mordekaille,

4:13 Käski hän sanoa Esterille jälleen: älä luulekaan, että vapahdat henkes paremmin kuin kaikki muut Juudalaiset, vaikka kuninkaan huoneessa olet.

4:14 Sillä jos sinä tähän aikaan peräti vaikenet, niin Juudalaiset saavat kuitenkin avun ja pelastuksen muualta, ja sinä ja isäs huone pitää sitte hukkuman. Ja kuka tietää, ehkä olet sinä tämän ajan tähden tullut kuninkaan valtakuntaan?

4:15 Ester käski Mordekaita vastata:

4:16 Mene ja kokoo kaikki Juudalaiset, jotka Susanissa ovat, ja paastotkaa minun edestäni, ettette syö ettekä juo kolmena päivänä yöllä eli päivällä; minä paastoon myös piikoineni, ja niin minä menen kuninkaan tykö käskyäkin vastaan; jos minä hukun, niin minä hukun.

4:17 Mordekai meni ja teki kaikki niinkuin Ester hänelle käski.

5 LUKU

5:1 Ja kolmantena päivänä puetti Ester itsensä kuninkaallisiin vaatteisiin ja meni kartanoon kuninkaan huoneen tykö, sisälliselle puolelle kuninkaan huoneen kohdalle. Ja kuningas istui kuninkaallisella istuimellansa kuninkaallisessa huoneessansa, juuri huoneen oven kohdalla.

5:2 Ja kuin kuningas näki kuningatar Esterin seisovan kartanolla, löysi hän armon hänen edessänsä; ja kuningas ojensi kultaisen valtikan, joka oli hänen kädessänsä, Esterin puoleen; niin Ester astui edes ja rupesi valtikan päähän.

5:3 Ja kuningas sanoi hänelle: kuningatar Ester! mikä sinun on? ja mitäs anot? Puoleen minun valtakuntaani asti pitää sinulle annettaman.

5:4 Ester sanoi: jos kuninkaalle kelpaa, niin

hyväksi näkee, tulkoon kuningas ja myös Haaman tänä päivänä pitoihin, jotka minä olen hänelle laittanut."

5:5 Kuningas sanoi: "Noutakaa kiiruusti Haaman tehdäksemme Esterin toivomuksen mukaan." Ja kun kuningas ja Haaman olivat tulleet pitoihin, jotka Ester oli laittanut,

5:6 kysyi kuningas juominkien aikana Esteriltä: "Mitä pyydät? Se sinulle annetaan. Ja mitä haluat? Se täytetään, olkoon vaikka puoli valtakuntaa."

5:7 Niin Ester vastasi sanoen: "Tätä minä pyydän ja haluan:

5:8 jos olen saanut armon kuninkaan silmien edessä ja jos kuningas näkee hyväksi antaa minulle, mitä pyydän, ja täyttää, mitä haluan, niin tulkoot kuningas ja Haaman vielä pitoihin, jotka minä heille laitan; huomenna minä teen kuninkaan toivomuksen mukaan."

5:9 Haaman lähti sieltä sinä päivänä iloisena ja hyvillä mielin; ja kun Haaman näki Mordokain kuninkaan portissa eikä tämä noussut ylös eikä näyttänyt pelkäävän häntä, täytti viha Mordokaita kohtaan Haamanin.

5:10 Mutta Haaman hillitsi itsensä ja meni kotiinsa. Sitten hän lähetti noutamaan ystävänsä ja vaimonsa Sereksen.

5:11 Ja Haaman kehuskeli heille rikkautensa loistoa ja poikiensa paljoutta, ja kuinka kuningas kaikessa oli korottanut hänet ja ylentänyt hänet ylemmäksi ruhtinaita ja kuninkaan palvelijoita.

5:12 Ja Haaman sanoi: "Eipä kuningatar Esterkään antanut laittamiinsa pitoihin kuninkaan kanssa tulla kenenkään muun kuin minun. Ja huomiseksikin minä olen kuninkaan kanssa kutsuttu hänen luoksensa.

5:13 Mutta tämä kaikki ei minua tyydytä, niin kauan kuin minä näen juutalaisen Mordokain istuvan kuninkaan portissa."

5:14 Niin hänen vaimonsa Seres ja kaikki

tulkoon kuningas ja Haman tänäpäpä pitoihin, jotka minä olen valmistanut hänelle.

5:5 Ja kuningas sanoi: kiiruhtakaat, että Haman tekis, mitä Ester on sanonut. Niin kuningas ja Haman tulivat pitoihin, jotka Ester oli valmistanut.

5:6 Ja kuningas sanoi Esterille, sittekuin hän oli viinaa juonut: mitä pyydät, se pitää sinulle annettaman, ja mitä anot, vaikka se olis puoli valtakunnasta, se pitää tapahtuman.

5:7 Niin Ester vastasi ja sanoi: minun rukoukseni ja anomiseni on:

5:8 Jos minä olen löytänyt armon kuninkaan edessä, ja jos se kelpaa kuninkaalle antaa minulle minun rukoukseni ja tehdä minun anomiseni, niin tulkoon kuningas ja Haman pitoihin, jotka minä valmistan heille, niin minä teen huomenna niinkuin kuningas on sanonut.

5:9 Niin Haman meni ulos sinä päivänä iloissansa ja rohkiolla sydämellä. Ja kuin hän näki Mordekain kuninkaan portissa, ettei hän noussut eikä siastansa liikahtanut hänen edessänsä, tuli hän täyteen vihaa Mordekain päälle.

5:10 Mutta Haman pidätti itsensä; ja kuin hän tuli kotiansa, lähetti hän ja antoi kutsua ystävänsä ja emäntänsä Sereksen.

5:11 Ja Haman luetteli heille rikkautensa kunnian, ja lastensa paljouden, ja kaikki, kuinka kuningas oli hänen tehnyt niin suureksi, ja että hän oli korotettu kuninkaan päämiesten ja palveliain ylitse.

5:12 Sanoi myös Haman: ja kuningatar Ester ei antanut yhtäkään kutsua kuninkaan kanssa pitoihin, jotka hän valmisti, paitsi minua; ja minä olen myös huomeneksi kutsuttu hänen tykönsä kuninkaan kanssa.

5:13 Mutta kaikista näistä ei minulle mitäkään kelpaa niinkauvan kuin minä näen Juudalaisen Mordekain istuvan kuninkaan portissa.

5:14 Niin sanoi hänen emäntänsä Seres ja

hänen ystävänsä sanoivat hänelle:
"Tehtäköön hirsipuu, viittäkymmentä
kyynärää korkea, ja pyydä huomenaamuna
kuninkaalta, että Mordokai ripustetaan
siihen, niin voit mennä kuninkaan kanssa
pitoihin iloisena." Tämä puhe miellytti
Haamania, ja hän teetti hirsipuun.

6 LUKU

6:1 Sinä yönä uni pakeni kuningasta. Niin
hän käski tuoda muistettavain tapahtumain
kirjan, aikakirjan.

6:2 Ja kun sitä luettiin kuninkaalle,
huomattiin kirjoitetun, kuinka Mordokai oli
ilmaissut, että Bigtan ja Teres, kaksi
kuninkaan hoviherraa, ovenvartijoita, oli
etsinyt tilaisuutta käydäkseen käsiksi
kuningas Ahasverokseen.

6:3 Niin kuningas kysyi: "Mitä kunniaa ja
korotusta on Mordokai tästä saanut?"
Kuninkaan palvelijat, jotka toimittivat hänelle
palvelusta, vastasivat: "Ei hän ole saanut
mitään."

6:4 Kuningas kysyi: "Kuka on esipihassa?"
Mutta Haaman oli tullut kuninkaan palatsin
ulompaan esipihaan pyytämään kuninkaalta,
että Mordokai ripustettaisiin hirsipuuhun,
jonka hän oli pystyttänyt Mordokain varalle.

6:5 Niin kuninkaan palvelijat vastasivat
hänelle: "Katso, esipihassa seisoo Haaman."

6:6 Kuningas sanoi: "Tulkoon sisään." Kun
Haaman oli tullut, kysyi kuningas häneltä:
"Mitä on tehtävä miehelle, jota kuningas
tahtoo kunnioittaa?" Niin Haaman ajatteli
sydämessään: "Kenellepä muulle kuningas
tahtoisi osoittaa kunniaa kuin minulle?"

6:7 Ja Haaman vastasi kuninkaalle:
"Miehelle, jota kuningas tahtoo kunnioittaa,

6:8 tuotakoon kuninkaallinen puku, johon
kuningas on ollut puettuna, ja hevonen,
jolla kuningas on ratsastanut ja jonka
päähän on pantu kuninkaallinen kruunu.

6:9 Puku ja hevonen annettakoon jollekin

kaikki hänen ystävänsä hänelle:
valmistettakoon puu, viisikymmentä
kyynärää korkia, ja sano huomenna
kuninkaalle, että Mordekai siihen
hirtettäisiin, niin sinä menet iloissas
kuninkaan kanssa pitoihin. Se kelpasi
Hamanille, ja puu valmistettiin.

6 LUKU

6:1 Ja sinä yönä ei saanut kuningas unta,
ja hän käski tuotaa aika- ja muistokirjat, ja
ne luettiin kuninkaan edessä.

6:2 Niin löydettiin kirjoitettuna, kuinka
Mordekai oli tietää antanut, että kaksi
kuninkaan kamaripalveliaa, Bigtana ja
Teres, ovenvartiat, olivat aikoneet heittää
kätensä kuningas Ahasveruksen päälle,

6:3 Ja kuningas sanoi: mitä kunniaa eli
hyvää me olemme Mordekaille sen edestä
tehneet? Niin sanoivat kuninkaan palveliat,
jotka häntä palvelivat: ei ole hänelle mitään
tapahtunut.

6:4 Ja kuningas sanoi: kuka kartanolla on?
ja Haman käveli ulkona kartanolla
kuninkaan huoneen edessä, sanoaksensa
kuninkaalle, että Mordekai piti hirtettämän
siihen puuhun, jonka hän oli häntä varten
valmistanut.

6:5 Ja kuninkaan palveliat sanoivat hänelle:
katso, Haman seisoo pihalla. Kuningas
sanoi: tulkaan sisälle.

6:6 Ja kuin Haman tuli, sanoi kuningas
hänelle: mitä sille miehelle pitää tehtävän,
jota kuningas tahtoo kunnioittaa? Ja
Haman ajatteli sydämessänsä: ketäpä
kuningas paremmin tahtoo kunnioittaa kuin
minua?

6:7 Ja Haman sanoi kuninkaalle: se mies,
jota kuningas tahtoo kunnioittaa,

6:8 Pitää puettaman kuninkaallisilla
vaatteilla, joita kuningas itse pitää, ja
tuotaman se hevonen, jolla kuningas ajaa,
ja että kuninkaallinen kruunu pantaisiin
hänen päähänsä.

6:9 Ja vaatteet ja hevonen pitää

kuninkaan ruhtinaista, ylimyksistä. Puettakoon siihen mies, jota kuningas tahtoo kunnioittaa, ja kuljetettakoon häntä sen hevosen selässä kaupungin torilla ja huudettakoon hänen edellensä: 'Näin tehdään miehelle, jota kuningas tahtoo kunnioittaa.'"

6:10 Kuningas sanoi Haamanille: "Hae joutuin puku ja hevonen, niinkuin sanoit, ja tee näin juutalaiselle Mordokaille, joka istuu kuninkaan portissa. Älä jätä tekemättä mitään kaikesta, mitä olet puhunut."

6:11 Niin Haaman otti puvun ja hevosen, puki Mordokain ja kuljetti häntä hevosen selässä kaupungin torilla ja huusi hänen edellensä: "Näin tehdään miehelle, jota kuningas tahtoo kunnioittaa."

6:12 Sitten Mordokai palasi takaisin kuninkaan porttiin, mutta Haaman kiiruhti kotiinsa murehtien ja pää peitettyä.

6:13 Kun Haaman kertoi vaimollensa Serekselle ja kaikille ystävilleen kaiken, mitä hänelle oli tapahtunut, sanoivat hänelle hänen viisaansa ja hänen vaimonsa Seres: "Jos Mordokai, jonka edessä olet alkanut kaatua, on syntyjään juutalainen, et sinä voi hänelle mitään, vaan kaadut hänen eteensä maahan asti."

6:14 Heidän vielä puhuessaan hänen kanssansa, tulivat kuninkaan hoviherrat ja veivät kiiruusti Haamanin pitoihin, jotka Ester oli laittanut.

7 LUKU

7:1 Kun kuningas ja Haaman olivat tulleet kuningatar Esterin luo juomaan,

7:2 sanoi kuningas juominkien aikana Esterille nytkin, toisena päivänä: "Mitä pyydät, kuningatar Ester? Se sinulle annetaan. Ja mitä haluat? Se täytetään, olkoon vaikka puoli valtakuntaa."

7:3 Niin kuningatar Ester vastasi ja sanoi:

annettaman yhden kuninkaan päämiehen käteen, joka on ylimmäisistä päämiehistä, että hän puettais sen miehen, jota kuningas tahtoo kunnioittaa, ja antais hänen ajaa hevosen selässä kaupungin kaduilla, ja huutaa hänen edellensä: näin pitää sille miehelle tehtävän, jota kuningas tahtoo kunnioittaa.

6:10 Kuningas sanoi Hamanille: kiiruhda, ota vaatteet ja hevonen, niinkuin sinä olet sanonut, ja tee niin Mordekain Juudalaisen kanssa, joka istuu kuninkaan portissa; ja älä anna mitään puuttua kaikista näistä, mitä sinä puhunut olet.

6:11 Niin Haman otti vaatteet ja hevosen ja puetti Mordekain, ja antoi hänen ajaa kaupungin kaduilla, ja huusi hänen edellensä: näin sille miehelle tehdään, jota kuningas tahtoo kunnioittaa.

6:12 Ja Mordekai palasi kuninkaan porttiin; mutta Haman meni kiiruusti kotiansa, murehtien ja peitettyä päällä.

6:13 Ja Haman jutteli emännällensä Serekselle ja kaikille ystävilleensä kaikki, mitä hänelle tapahtunut oli. Niin sanoivat hänen viisaansa ja hänen emäntänsä Seres hänelle: Jos Mordekai on Juudalaisten siemenestä, jonka edessä sinä olet ruvennut lankeemaan, niin et sinä voi mitään häntä vastaan, vaan sinun täytyy peräti hänen edessänsä langeta.

6:14 Kun he vielä parhaallaansa hänen kanssansa puhuivat, tulivat kuninkaan kamaripalveliat ja kiiruhtivat Hamania pitoihin, jotka Ester oli valmistanut.

7 LUKU

7:1 Kuin kuningas tuli ja Haman pitoon kuningatar Esterin tykö,

7:2 Sanoi kuningas taas toisena päivänä Esterille, sittekuin hän oli viinaa juonut: mitäs rukoilet, kuningatar Ester, sinulles annettaa, ja mitäs anot? ehkä se olis puoli kuninkaan valtakuntaa, se pitää tapahtuman.

7:3 Kuningatar Ester vastasi ja sanoi: o

"Jos olen saanut armon sinun silmiesi edessä, kuningas, ja jos kuningas hyväksii näkee, niin annettakoon minulle oma henkeni, kun sitä pyydän, ja kansani, kun sitä haluan.

7:4 Sillä meidät on myyty, minut ja kansani, hävitettäväksi, tapettaviksi ja tuhottaviksi. Jos meidät olisi myyty vain orjiksi ja orjattariksi, olisin siitä vaiti, sillä sen vaivan takia ei kannattaisi kuningasta vaivata."

7:5 Niin sanoi kuningas Ahasverus ja kysyi kuningatar Esteriltä: "Kuka se on, ja missä se on, joka on rohjennut tehdä sellaista?"

7:6 Ester vastasi: "Se vastustaja ja vihamies on tuo paha Haaman." Niin Haaman peljästy kuningasta ja kuningataria.

7:7 Kuningas nousi vihoissaan juomingeista ja meni linnan puutarhaan, mutta Haaman jäi siihen pyytääkseen henkeänsä kuningatar Esteriltä, sillä hän näki, että kuninkaalla oli paha mielessä häntä vastaan.

7:8 Kun kuningas tuli linnan puutarhasta takaisin linnaan, jossa juomingit olivat, oli Haaman juuri heittäytymässä lepovuoteelle, jolla kuningatar Ester lepäsi. Niin kuningas sanoi: "Vai tekee hän vielä väkivaltaa kuningattarelle linnassa, minun läsnäollessani!" Tuskin oli tämä sana päässyt kuninkaan suusta, kun jo Haamanin kasvot peitettiin.

7:9 Ja Harbona, yksi kuningasta palvelevista hoviherroista, sanoi: "Katso, seisoohan Haamanin talon edessä hirsipuu, viittäkymmentä kyynärää korkea, se, minkä Haaman on teettänyt Mordokain varalle, jonka puhe kerran koitui kuninkaan hyväksi." Kuningas sanoi: "Ripustakaa hänet siihen."

7:10 Niin ripustettiin Haaman hirsipuuhun, jonka hän oli pystyttänyt Mordokain varalle. Sitten kuninkaan viha asettui.

kuningas, jos minä olen löytänyt armon sinun edessä ja jos kuninkaalle kelpaa, niin suokoon minulle henkeni minun rukoukseni tähden, ja kansani minun anomiseni tähden!

7:4 Sillä me olemme myydyt, minä ja minun kansani, teloitettaviksi, surmattaviksi ja hukutettaviksi. Ja jos me olisimme myydyt orjiksi ja piioiksi, niin minä olisin vaiti, eikä vihamies sittekään palkitsisi kuninkaalle sitä vahinkoa.

7:5 Kuningas Ahasverus puhui ja sanoi kuningatar Esterille: kuka se on, eli kussa se on, joka tohtii senkaltaista ajatella tehäksensä?

7:6 Ester sanoi: se vihamies ja vainooja on tämä paha Haman; ja Haman peljästy kuningaan ja kuningattaren edessä.

7:7 Ja kuningas nousi vieraspidosta ja viinan tyköä vihoissansa ja meni salin yrttitarhaan; ja Haman nousi ja rukoili kuningataria henkensä edestä; sillä hän näki hänellensä olevan valmistetun onnettomuuden kuninkaalta.

7:8 Ja kuin kuningas tuli jälleen salin yrttitarhasta siihen huoneeseen, jossa he olivat viinaa juoneet, nojasi Haman sille vuoteelle, jolla Ester istui. Niin sanoi kuningas: tahtooko hän kuningattarelle tehdä myös väkivaltaa minun läsnäollessani huoneessa? Kuin se sana tuli kuninkaan suusta ulos, peittivät he Hamanin kasvot.

7:9 Ja Harbona, kuninkaan kamaripalvelijoista, sanoi kuninkaalle: katso, Hamanin kartanolla seisoo puu viisikymmentä kyynärää korkea, jonka hän teki Mordekaita varten, joka hyvää puhui kuninkaan edestä. Niin sanoi kuningas: hirtettäkään hän siihen.

7:10 Niin he hirttivät Hamanin siihen puuhun, jonka hän teki Mordekaita varten; ja niin asettui kuninkaan viha.

8 LUKU

8:1 Sinä päivänä kuningas Ahasveros lahjoitti kuningatar Esterille Haamanin, juutalaisten vastustajan, talon. Ja Mordokai pääsi kuninkaan eteen, sillä Ester oli ilmoittanut, mikä Mordokai oli hänelle.

8:2 Ja kuningas otti kädestään sinettisormuksensa, jonka hän oli otattanut pois Haamanilta, ja antoi sen Mordokaille; ja Ester pani Mordokain Haamanin talon hoitajaksi.

8:3 Mutta Ester puhui vielä kuninkaan edessä ja lankesi hänen jalkainsa juureen, itki ja rukoili häntä torjumaan agagilaisen Haamanin pahuuden ja sen juonen, jonka tämä oli punonut juutalaisia vastaan.

8:4 Niin kuningas ojensi Esteriä kohti kultavaltikan, ja Ester nousi ja seisoi kuninkaan edessä.

8:5 Ja hän sanoi: "Jos kuningas hyväksii näkee ja jos minä olen saanut armon hänen edessänsä ja kuningas sen soveliaaksi katsoo ja minä olen hänen silmissänsä otollinen, niin kirjoitettakoon määräys ja peruutettakoon agagilaisen Haamanin, Hammedatan pojan, juoni, ne kirjeet, jotka hän kirjoitutti tuhotaksensa juutalaiset kaikissa kuninkaan maakunnissa.

8:6 Sillä kuinka minä jaksaisin nähdä kansaani kohtaavan onnettomuuden, kuinka jaksaisin nähdä sukuni surman!"

8:7 Niin kuningas Ahasveros sanoi kuningatar Esterille ja juutalaiselle Mordokaille: "Katso, Haamanin talon minä olen lahjoittanut Esterille, ja hän itse on ripustettu hirsipuuhun, koska hän oli käynyt käsiksi juutalaisiin.

8:8 Ja nyt kirjoittakaa kuninkaan nimessä sellainen juutalaisia koskeva määräys, kuin hyväksi näette, ja sinetöikää se kuninkaan sinettisormuksella; sillä kirjelmä, joka on kirjoitettu kuninkaan nimessä ja sinetöity kuninkaan sinettisormuksella, on peruuttamaton."

8 LUKU

8:1 Sinä päivänä antoi kuningas Ahasverus kuningatar Esterille Hamanin Juudalaisten vihollisen huoneen. Ja Mordekai tuli kuninkaan eteen; sillä Ester ilmoitti, mikä hän hänelle oli.

8:2 Ja kuningas otti sormuksensa, jonka hän oli antanut Hamanilta pois ottaa, ja antoi Mordekaille. Ja Ester pani Mordekain Hamanin kartanon päälle.

8:3 Ja Ester puhui vielä kuninkaalle, ja lankesi hänen jalkainsa juureen, itki ja rukoili häntä palauttamaan Hamanin Agagilaisen pahuutta ja hänen aikomustansa, jonka hän oli ajatellut Juudalaisia vastaan.

8:4 Niin kuningas ojensi kultaisen valtikan Esterin puoleen. Ja Ester nousi ja seisoi kuninkaan edessä,

8:5 Ja sanoi: jos kuninkaalle kelpaa, ja jos minä olen armon löytänyt hänen edessänsä, ja jos se on kuninkaalle sovelias, ja minä kelpaan hänelle; niin kirjoitettakoon ja otettakoon takaperin kaikki Hamanin Medatan Agagilaisen pojan aikomuskirjat, jotka hän on kirjoittanut, että kaikki Juudalaiset surmattaisiin kaikissa kuninkaan maakunnissa.

8:6 Sillä kuinka minä voin nähdä sitä pahuutta, joka minun kansalleni tulis? ja kuinka minä voin nähdä, että minun sukukuntani niin teloitetaan.

8:7 Niin kuningas Ahasverus sanoi kuningatar Esterille ja Mordekaille Juudalaiselle: katso minä olen antanut Esterille Hamanin huoneen, ja hän hirtettiin puuhun, että hän laski kätensä Juudalaisten päälle.

8:8 Niin kirjoittakaat siis te Juudalaisten puolesta kuninkaan nimeen, niinkuin te itse tahdotte, ja painakaa sinetti kuninkaan sormuksella; sillä sitä kirjoitetaan, joka kuninkaan nimellä kirjoitetaan, ja kuninkaan sormuksella sinetti painetaan, ei taideta otettaa takaperin.

8:9 Niin kutsuttiin kuninkaan kirjurit silloin, kolmannessa kuussa, se on siivan-kuussa, sen kahdentenkymmenentenä kolmantena päivänä, ja kirjoitettiin, aivan niinkuin Mordokai käski, määräys juutalaisille sekä satraapeille, käskynhaltijoille ja maaherroille sataan kahteenkymmeneen seitsemään maakuntaan, Intiasta Etiopiaan saakka, kuhunkin maakuntaan sen omalla kirjoituksella ja kullekin kansalle sen omalla kielellä; myös juutalaisille heidän kirjoituksellaan ja kielellään.

8:10 Hän kirjoitutti kuningas Ahasveroksen nimessä ja sinetöi kuninkaan sinettisormuksella. Ja hän lähetti ratsulähettien mukana, jotka ratsastivat tammatarhoissa kasvatetuilla hovin hevosilla, kirjeet:

8:11 että kuningas sallii juutalaisten jokaisessa kaupungissa, missä heitä onkin, kokoontua puolustamaan henkeänsä hävittämällä, tappamalla ja tuhoamalla kansan ja maakunnan kaiken aseväen, joka heitä ahdistaa, sekä myös lapset ja vaimot, ja ryöstämään, mitä heiltä on saatavana saalista,

8:12 samana päivänä kaikissa kuningas Ahasveroksen maakunnissa, kahdennentoista kuun, se on adar-kuun, kolmantenatoista päivänä.

8:13 Kirjeen jäljennös oli julkaistava lakina jokaisessa maakunnassa, tiedoksi kaikille kansoille, ja että juutalaiset olisivat valmiit sinä päivänä kostamaan vihollisillensa.

8:14 Hovin hevosilla ratsastavat lähetit lähtivät kuninkaan käskystä kiiruusti ja nopeasti matkaan kohta, kun laki oli annettu Susanin linnassa.

8:15 Mutta Mordokai lähti kuninkaan luota puettuna kuninkaalliseen punasiniseen purppuraan ja pellavapukuun, ja hänellä oli suuri kultakruunu ja viitta, tehty valkoisesta pellavakankaasta ja purppuranpunaisesta kankaasta. Ja Susanin kaupunki riemuitsi

8:9 Silloin kutsuttiin kuninkaan kirjoittajat kolmantena kuukautena, se on Sivan kuu, kolmantena päivänä kolmattakymmentä, ja kirjoitettiin juuri niinkuin Mordekai käski Juudalaisten tykö, ja hallitsiain tykö, maanvanhimpien ja maakuntain päämiesten tykö, Indiasta Etiopiaan asti, joita oli sata ja seitsemänkolmattakymmentä maakuntaa, kunkin maakunnan kirjoituksen jälkeen, jokaisen kansan tykö heidän kielellänsä, ja Juudalaisten tykö heidän kirjoituksensa jälkeen ja heidän kielellänsä.

8:10 Ja kirjoitettiin kuningas Ahasveruksen nimellä, ja sinetti painettiin kuninkaan sormuksella; ja hän lähetti kirjat hevosilla, nopeimmilla orheilla ja nuorilla muuleilla ajavaisten kautta,

8:11 Että kuningas salli Juudalaiset kussakin kaupungissa koota heitänsä, ja varjella henkensä, ja teloittaa, tappaa ja hukuttaa kaikkein kansain ja maakuntain sotaväen, jotka heitä vaivasivat, lapsinensa, ja vaimoinensa, ja ryöstää heidän saaliinsa,

8:12 Yhtenä päivänä kaikissa kuningas Ahasveruksen maakunnissa, kolmantenatoistakymmenentenä päivänä toista kuuta toistakymmentä, se on kuu Adar.

8:13 Ja kirjoissa oli, että käsky oli annettu kaikkiin maakuntiin julistettua kaikille kansoille, että Juudalaiset olisivat sinä päivänä valmiit kostamaan vihollisillensa.

8:14 Ja liukkailla orheilla ja karkaavaisilla muuleilla ajavaiset sanansaattajat ajoivat nopeasti ja kiiruusti kuninkaan sanan jälkeen; ja se käsky lyötiin Susanin linnassa ylös.

8:15 Ja Mordekai läksi kuninkaan tyköä kuninkaallisissa vaatteissa, sinisissä ja valkeissa, ja suurella kultakruunulla, ja kalliilla liiniaisella hameella ja purpuralla. Ja Susanin kaupunki iloitsi ja riemuitsi.

ja oli iloissaan.

8:16 Juutalaisille oli tullut onni, ilo, riemu ja kunnia,

8:17 ja jokaisessa maakunnassa ja kaupungissa, joka paikassa, mihin kuninkaan käsky ja hänen lakinsa tuli, oli juutalaisilla ilo ja riemu, pidot ja juhlat. Ja paljon oli maan kansoista niitä, jotka kääntyivät juutalaisiksi, sillä kauhu juutalaisia kohtaan oli vallannut heidät.

9 LUKU

9:1 Kahdennessatoista kuussa, se on adar-kuussa, sen kolmantenatoista päivänä, jona kuninkaan käsky ja hänen lakinsa oli toimeenpantava, sinä päivänä, jona juutalaisten viholliset olivat toivoneet saavansa heidät valtaansa, mutta jona päinvastoin juutalaiset saivat valtaansa vihamiehensä,

9:2 kokoontuivat juutalaiset kaupungeissansa kaikissa kuningas Ahasveroksen maakunnissa käydäkseen käsiksi niihin, jotka hankkivat heille onnettomuutta, eikä kukaan kestänyt heidän edesssä, sillä kauhu heitä kohtaan oli vallannut kaikki kansat.

9:3 Ja kaikki maaherrat, satraapit ja käskynhaltijat ja kuninkaan virkamiehet kannattivat juutalaisia, sillä kauhu Mordokaita kohtaan oli vallannut heidät.

9:4 Sillä Mordokai oli mahtava kuninkaan palatsissa, ja hänen maineensa levisi kaikkiin maakuntiin, sillä se mies, Mordokai, tuli yhä mahtavammaksi.

9:5 Ja juutalaiset voittivat kaikki vihollisensa lyöden miekoilla, surmaten ja tuhoten, ja tekivät vihamiehillensä, mitä tahtoivat.

9:6 Suusanin linnassa juutalaiset tappoivat ja tuhosivat viisisataa miestä.

9:7 Ja Parsandatan, Dalfonin, Aspatan,

9:8 Pooratan, Adaljan, Aridatan,

8:16 Sillä sinne oli tullut valkeus ja ilo, riemu ja kunnia Juudalaisille.

8:17 Ja kaikissa maakunnissa ja kaupungeissa, joihin kuninkaan sana ja käsky tuli, oli ilo ja riemu Juudalaisten keskellä, pito ja hyvät päivät. Ja monta maan kansasta tuli Juudalaiseksi; sillä Juudalaisten pelko tuli heidän päällensä.

9 LUKU

9:1 Ja toisena kuukautena toistakymmentä, Adarin kuulla, kolmantena päivänä toistakymmentä, jona kuninkaan sana ja käsky oli tullut, että toimitus piti tapahtuman, juuri sinä päivänä jona Juudalaisten viholliset toivoivat vallitsevansa heitä, kääntyi niin, että Juudalaiset vallitsivat vihollisiansa:

9:2 Niin Juudalaiset kokoontuivat kaupunkeihinsa kaikissa kuningas Ahasveruksen maakunnissa, laskemaan kätensä niiden päälle, jotka heille pahuutta tahtoivat, ja ei yksikään voinut seisoa heitä vastaan; sillä kaikki kansa pelkäsi heitä.

9:3 Ja kaikki maakuntain päämiehet ja hallitsijat, ja maan vanhimmat ja kuninkaan virkamiehet ylistivät Juudalaisia; sillä Mordekain pelko tuli heidän päällensä.

9:4 Sillä Mordekai oli suuri kuninkaan huoneessa, ja hänen sanomansa kuului kaikkiin maakuntiin, kuinka Mordekai menestyi ja tuli suureksi.

9:5 Niin Juudalaiset löivät kaikki vihamiehensä miekalla, tappoivat ja hukuttivat heidät, ja tekivät niiden kanssa, jotka heitä vihasivat, oman tahtonsa jälkeen.

9:6 Ja susanin linnassa löivät Juudalaiset viisisataa miestä kuoliaaksi, ja hukuttivat heidät.

9:7 Vielä päälliseksi tappoivat he Parsandatan, Dalphonin, Aspatan,

9:8 Poratan, Adalian, Aridatan,

9:9 Parmastan, Arisain, Aridain ja Vaisatan,
9:10 kymmenen Haamanin, Hammedatan
pojan, juutalaisten vastustajan, poikaa, he
tappoivat; mutta saaliiseen he eivät käyneet
käsiksi.

9:11 Sinä päivänä tuli Suusanin linnassa
tapettujen luku kuninkaan tietoon.

9:12 Ja kuningas sanoi kuningatar Esterille:
"Suusanin linnassa juutalaiset ovat
tappaneet ja tuhonneet viisisataa miestä ja
Haamanin kymmenen poikaa; muissa
kuninkaan maakunnissa mitä lienevätkään
tehneet! Mitä nyt pyydät? Se sinulle
annetaan. Ja mitä vielä haluat? Se
täytetään."

9:13 Niin Ester sanoi: "Jos kuningas hyväksi
näkee, sallittakoon Suusanin juutalaisten
huomennakin tehdä saman lain mukaan
kuin tänä päivänä. Ja ripustettakoon
Haamanin kymmenen poikaa hirsipuuhun."

9:14 Kuningas käski tehdä niin. Ja siitä
annettiin laki Suusanissa. Ja Haamanin
kymmenen poikaa ripustettiin.

9:15 Ja Suusanin juutalaiset kokoontuivat
myös adar-kuun neljäntenätoista päivänä ja
tappoivat Suusanissa kolmesataa miestä;
mutta saaliiseen he eivät käyneet käsiksi.

9:16 Myös muut juutalaiset, jotka olivat
kuninkaan maakunnissa, olivat kokoontuneet
puolustamaan henkeänsä ja päässeet
rauhaan vihollisistansa, tapettuaan
vihamiehiään seitsemänkymmentäviisi
tuhatta - käymättä käsiksi saaliiseen -

9:17 adar-kuun kolmantenatoista päivänä;
ja he lepäsivät sen kuun neljännenatoista
päivän viettäen sen pito- ja ilopäivänä.

9:18 Mutta Suusanin juutalaiset olivat
kokoontuneet sen kuun kolmantenatoista ja
neljäntenätoista päivänä, ja he lepäsivät
sen kuun viidennenatoista päivän viettäen
sen pito- ja ilopäivänä.

9:9 Parmastan, Arisain, Aridain, Vajesatan,
9:10 Kymmenen Hamanin poikaa, joka oli
Medatanin poika, Juudalaisten vihamies;
mutta ei he ruvenneet heidän saaliisensa.

9:11 Silloin tuli tapettuina luku Susanin
linna, kuninkaan eteen.

9:12 Ja kuningas sanoi kuningatar Esterille:
Susanin kaupungissa ovat Juudalaiset
tappaneet ja hukuttaneet viisisataa miestä
ja kymmenen Hamanin poikaa: mitäs luulet
heidän muissa kuninkaan maakunnissa
tehneen? mitäs pyydät sinulles annettaa? ja
mitäs vielä anot sinulles tehtäa?

9:13 Ester sanoi: jos kuninkaalle kelpaa,
niin antakoon Juudalaisten myös
huomenna tehdä Susanissa tämän
päiväisen käskyn jälkeen; että he hirttäisivät
kymmenen Hamanin poikaa puuhun.

9:14 Ja kuningas käski niin tehdä: ja se
käsky lyötiin Susanissa ylös; ja kymmenen
Hamanin poikaa hirtettiin.

9:15 Ja Juudalaiset, jotka Susanissa olivat,
kokoontuivat neljäntenä päivänä
toistakymmentä Adar kuuta, ja tappoivat
kolmesataa miestä Susanissa; mutta heidän
saaliisensa ei he ruvenneet.

9:16 Mutta muut Juudalaiset kuninkaan
maakunnissa tulivat kokoon ja varjelivat
henkeänsä, saadaksensa lepoa
vihollisiltansa, ja tappoivat vihollisiansa
viisikahdeksattakymmentä tuhatta, mutta ei
he ruvenneet saaliisen.

9:17 (Se tapahtui)
kolmantenatoistakymmenentenä päivänä
Adar kuuta. Ja he lepäsivät
neljäntenätoistakymmenentenä päivänä sitä
kuuta; sen he tekivät pito- ja ilopäiväksi.

9:18 Mutta Juudalaiset, jotka Susanissa
olivat, tulivat kokoon
kolmantenatoistakymmenentenä ja
neljäntenätoistakymmenentenä päivänä, ja
lepäsivät viidennenatoistakymmenentenä
päivänä; ja tekivät sen päivän pito- ja
ilopäiväksi.

9:19 Sentähden maaseudun juutalaiset, jotka asuvat maaseutukaupungeissa, viettävät adar-kuun neljäntoista päivän ilo-, pito- ja juhlapäivänä ja lähettävät toisilleen maistiaisia.

9:20 Ja Mordokai pani kirjaan nämä tapaukset. Ja hän lähetti kirjeet kaikille juutalaisille kuningas Ahasveroksen kaikkiin maakuntiin, lähellä ja kaukana oleville,

9:21 sääten heille, että heidän oli vietettävä adar-kuun neljäntoista päivää ja saman kuun viidettätoista päivää joka vuosi,

9:22 koska juutalaiset niinä päivinä olivat päässeet rauhaan vihollisistansa ja heille siinä kuussa murhe oli kääntynyt iloksi ja suru juhlaaksi - että heidän oli vietettävä ne päivät pito- ja ilopäivinä ja lähetettävä toisilleen maistiaisja ja köyhille lahjoja.

9:23 Ja juutalaiset ottivat pysyväksi tavaksi, mitä jo olivat alkaneet tehdä ja mitä Mordokai oli heille kirjoittanut.

9:24 Koska agagilainen Haaman, Hammedatan poika, kaikkien juutalaisten vastustaja, oli punonut juonen juutalaisia vastaan tuhotakseen heidät ja oli heittänyt puur'in, se on arvan, hävittääkseen ja tuhotakseen heidät,

9:25 ja koska sen tultua kuninkaan tietoon tämä oli kirjeellisesti määrännyt, että Haamanin pahan juonen, jonka hän oli punonut juutalaisia vastaan, tuli kääntyä hänen omaan päähänsä ja että hänet ja hänen poikansa oli ripustettava hirsipuuhun,

9:26 sentähden antoivat he näille päiville nimeksi puurim, puur-sanana mukaan. Sentähden, tuon käskykirjeen koko sisällyksen johdosta ja sen johdosta, mitä he itse olivat näin nähneet ja mitä heille oli tapahtunut,

9:27 juutalaiset säätivät ja ottivat itsellensä ja jälkeläisillensä ja kaikille heihin liittyville

9:19 Sentähden Juudalaiset, jotka asuivat maakylissä ja vähissä kaupungeissa, tekivät neljäntoistakymmenennen päivän Adar kuuta ilo- ja pitopäiväksi, ja lähettivät lahjoja toinen toisellensa.

9:20 Ja Mordekai kirjoitti nämät teot, ja lähetti kirjat kaikille Juudalaisille, jotka olivat kaikissa kuningas Ahasveruksen maakunnissa, sekä lähes että kauvas,

9:21 Ja asetti heille, että he pitäisivät joka vuosi neljäntoistakymmenennen ja viidennentoistakymmenennen päivän Adar kuuta,

9:22 Niiden päivän jälkeen, jona Juudalaiset olivat tulleet lepoon vihollistensa edestä, ja sen kuukauden, jona heidän surunsa on iloksi kääntynyt ja heidän murheensa hyväksi päiviksi: että he ne pitäisivät pito- ja ilopäivinä, ja lähettäisivät lahjoja toinen toisellensa, ja jakaisivat vaivaisille.

9:23 Ja Juudalaiset ottivat vastaan tehdäksensä sen, minkä he ennen olivat ruvenneet, ja Mordekai heidän tykönsä kirjoitti.

9:24 Sillä Haman Medatan Agagilaisen poika, kaikkein Juudalaisten vihollinen, oli ajatellut hukuttaa kaikkia Juudalaisia, ja antoi heittää Pur, se on arpa, murentaaksensa ja hukuttaaksensa heitä.

9:25 Ja kuin Ester oli mennyt kuninkaan tykö; ja hän puhunut, että hänen paha aikomisensa, jonka hän oli ajatellut Juudalaisia vastaan, käännettiin kirjoitusten kautta hänen oman päänsä päälle, ja kuinka hän ja hänen poikansa ripustettiin puuhun;

9:26 Siitä he nämät päivät kutsuivat Purim, arvan nimen jälkeen, sekä sen että kaiken tämän kirjan sanan jälkeen, ja mitä he olivat itse nähneet, ja kuinka heille on tapahtunut.

9:27 Ja Juudalaiset sääsivät sen, ja ottivat päällensä ja siemenensä päälle, ja kaikkein

muuttumattomaksi ja pysyväksi tavaksi, että näitä kahta päivää oli vietettävä määräyksen mukaisesti ja määräaikana joka vuosi

9:28 ja että jokaisen sukupolven ja suvun oli näitä päiviä muistettava ja vietettävä joka maakunnassa ja kaupungissa sekä että näiden puurim-päivien tuli säilyä muuttumattomina juutalaisten keskuudessa eikä niiden muisto saanut hävitä heidän jälkeläisistensä.

9:29 Ja kuningatar Ester, Abihailin tytär, ja juutalainen Mordokai kirjoittivat kaiken valtansa nojalla kirjoituksia saattaakseen säädöksenä voimaan tämän toisen puurim-käskykirjeen.

9:30 Mordokai lähetti kirjeet, ystävällisin ja vilpittömin sanoin, kaikille juutalaisille Ahasveroksen valtakunnan sataan kahteenkymmeneen seitsemään maakuntaan,

9:31 saattaakseen säädöksenä voimaan nämä puurim-päivät niiden määräaikoina, niinkuin juutalainen Mordokai ja kuningatar Ester olivat niistä säätäneet ja niinkuin juutalaiset itse olivat säätäneet itselleen ja jälkeläisilleen määräykset niihin kuuluvista paastoista ja valitushuudoista.

9:32 Näin säädettiin Esterin käskystä nämä puurim-määräykset ja kirjoitettiin kirjaan.

10 LUKU

10:1 Kuningas Ahasveros saattoi työveron alaiseksi sekä mannermaan että merensaaret.

10:2 Ja kaikki hänen valta- ja urotyönsä ja kertomus Mordokain suuruudesta, johon kuningas hänet korotti, ne ovat kirjoitettuina Meedian ja Persian kuningasten aikakirjassa.

10:3 Sillä juutalainen Mordokai oli kuningas Ahasveroksen lähin mies ja oli suuri juutalaisten keskuudessa ja rakas lukuisille veljillensä, koska hän harrasti kansansa

niiden päälle, jonka itsensä antoivat heidän tykönsä, ettei ne hylkää niitä kahta päivää, vaan pitävät ne joka vuosi, heidän kirjoituksensa ja aikansa jälkeen.

9:28 Ettei näitä päiviä pitänyt unhotettaman, mutta pidettämän heidän lastensa lapsilta ja kaikilta heidän sukukunniltansa, kaikissa maakunnissa ja kaupungeissa. Nämät ovat Purimin päivät, joita ei pidä hyljättämän Juudalaisten seassa, ja heidän muistonsa ei pidä unhotettaman heidän siemenesssä.

9:29 Ja Ester Abihailin tytär ja Mordekai Juudalainen kirjoittivat kaikella voimalla toisen kerran, vahvistaaksensa Purimin kirjan.

9:30 Ja lähetti kirjat kaikille Juudalaisille sataan ja seitsemäänkolmattakymmeneen Ahasveruksen valtakunnan maakuntaan, rauhan ja totuuden sanoilla,

9:31 Vahvistaaksensa näitä Purimin päiviä heidän määrätyillä ajoillansa, niinkuin Mordekai Juudalainen ja kuningatar Ester olivat heille säätäneet, niinkuin he olivat itse päällensä ottaneet ja siemenensä päälle, sen määrätyn paaston ja heidän huutonsa.

9:32 Ja Ester käski ja vahvisti nämät Purimin menot, ja että ne piti kirjaan kirjoitettaman.

10 LUKU

10:1 Ja kuningas Ahasverus laski veron maan päälle ja luotoin päälle merellä.

10:2 Mutta kaikki hänen työnsä, voimansa ja väkevyytensä, ja Mordekain suuri kunnia, kuin kuningas hänen suureksi teki: eikö ne ole kirjoitetut Median ja Persian kuningasten aikakirjassa?

10:3 Sillä Mordekai, Juudalainen, oli toinen kuningas Ahasveruksesta, ja väkevä Juudalaisten seassa, ja otollinen veljeinsä paljouden keskellä, joka etsi kansansa

parasta ja puhui koko heimonsa onnen puolesta.

JOB

1 LUKU

1:1 Uusin maassa oli mies, jonka nimi oli Tämä mies oli nuhteeton ja rehellinen, pelkäsi Jumalaa ja karttoi pahaa.

1:2 Hänelle syntyi seitsemän poikaa ja kolme tytärtä.

1:3 Ja karjaa hänellä oli seitsemäntuhatta lammasta, kolmetuhatta kamelia, viisisataa härkäparia ja viisisataa aasintammaa sekä ylen paljon palvelijoita. Tämä mies oli kaikista Idän miehistä mahtavin.

1:4 Hänen pojillansa oli tapana laittaa pitoja, kullakin oli pidot talossaan vuoropäivänensä; he lähettivät silloin sanan ja kutsuivat kolme sisartansa syömään ja juomaan kanssansa.

1:5 Mutta kun pitopäivät olivat kiertonsa kiertäneet, lähetti Job sanan ja pyhitti heidät; hän nousi varhain aamulla ja uhrasi polttouhreja, yhtä monta kuin heitä oli. Sillä Job ajatteli: "Ehkä poikani ovat tehneet syntiä ja sydämessään luopuneet Jumalasta." Näin Job teki aina.

1:6 Mutta kun eräänä päivänä Jumalan pojat tulivat ja asettuivat Herran eteen, tuli myöskin saatana heidän joukossansa.

1:7 Niin Herra kysyi saatanalta: "Mistä sinä tulet?" Saatana vastasi Herralle ja sanoi: "Maata kiertämästä ja siellä kuljeksimasta."

1:8 Niin Herra sanoi saatanalle: "Oletko pannut merkille palvelijaani Jobia? Sillä ei ole maan päällä hänen vertaistansa; hän on nuhteeton ja rehellinen mies, pelkää Jumalaa ja karttaa pahaa."

1:9 Saatana vastasi Herralle ja sanoi: "Suottako Job pelkää Jumalaa?"

1:10 Olethan itse kaikilta puolin suojannut hänet, hänen talonsa ja kaiken, mitä

parasta ja puhui parhain päin kaiken siemenensä puolesta.

JOBIN KIRJA

1 LUKU

1:1 Yksi mies oli Utsin maalla nimeltä Job; ja se mies oli vakaa ja hurskas, ja Jumalaa pelkääväinen, ja vältti pahaa.

1:2 Ja hänelle oli syntynyt seitsemän poikaa ja kolme tytärtä.

1:3 Ja hänen karjansa oli seitsemäntuhatta lammasta, kolmetuhatta kamelia, viisisataa paria härkiä ja viisisataa aasia, ja myös sangen paljo perhettä. Ja se mies oli voimallisempi kuin kaikki, jotka itäisellä maalla asuivat.

1:4 Ja hänen poikansa menivät ja tekivät pidon huoneessansa itsekukin päivänensä, ja lähettivät ja antoivat kutsua kolme sisartansa syömään ja juomaan kanssansa.

1:5 Ja kuin pitopäivät olivat kuluneet, lähetti Job ja pyhitti heitä, ja nousi aamulla varhain ja uhrasi polttouhria kaikkein heidän lukunsa jälkeen. Sillä Job ajatteli: minun poikani ovat taitaneet syntiä tehdä ja unohtaneet Jumalan sydämessänsä. Näin teki Job joka päivä.

1:6 Mutta tapahtui yhtenä päivänä, että Jumalan lapset tulivat ja astuivat \Herran\ eteen, ja tuli myös saatana heidän kanssansa.

1:7 Mutta \Herra\ sanoi saatanalle: kusta sinä tulet? Saatana vastasi \Herraa\ ja sanoi: minä olen käynyt ja vaeltanut ympäri maan.

1:8 Niin sanoi \Herra\ saatanalle: etkö ole ottanut vaaria palveliastani Jobista? sillä ei hänen vertaistansa ole maalla: hän on vakaa ja hurskas, Jumalaa pelkääväinen mies, ja välttää pahaa.

1:9 Saatana vastasi \Herraa\ ja sanoi: turhaanko Job pelkää Jumalaa?

1:10 Etkös ole piirittänyt häntä, hänen huonettansa ja kaikkia mitä hänellä on

hänellä on; olet siunannut hänen kättensä työn, ja hänen karjalaumansa ovat levinneet ympäri maata.

1:11 Mutta ojennapa kätesi ja koske kaikkeen, mitä hänellä on: varmaan hän kiroaa sinua vasten kasvojesi."

1:12 Niin Herra sanoi saatanalle: "Katso, kaikki, mitä hänellä on, olkoon sinun käsissäsi; älä vain koske kädelläsi häneen itseensä." Ja saatana meni pois Herran edestä.

1:13 Kun sitten eräänä päivänä hänen poikansa ja tyttärensä söivät ja joivat viiniä vanhimman veljensä talossa,

1:14 tuli sanansaattaja Jobin luo ja sanoi: "Raavailla kynnettiin, ja aasintammat kävivät niiden vieressä laitumella;

1:15 niin sabalaiset hyökkäsivät ja ryöstivät ne ja surmasivat palvelijat miekan terällä. Vain minä yksin pelastuin kertomaan tämän sinulle."

1:16 Hänen vielä puhuessaan tuli toinen ja sanoi: "Jumalan tuli iski alas taivaasta, sytytti palamaan lampaat ja palvelijat ja kulutti heidät. Vain minä yksin pelastuin kertomaan tämän sinulle."

1:17 Hänen vielä puhuessaan tuli taas toinen ja sanoi: "Kaldealaiset asettuivat kolmeen joukkoon ja karkasivat kamelien kimppuun, ryöstivät ne ja surmasivat palvelijat miekan terällä. Vain minä yksin pelastuin kertomaan tämän sinulle."

1:18 Hänen vielä puhuessaan tuli taas toinen ja sanoi: "Poikasi ja tyttäresi söivät ja joivat viiniä vanhimman veljensä talossa;

1:19 katso, silloin suuri tuulispää tuli tuolta puolen erämaan ja iski talon neljään nurkkaan, ja se luhistui nuorukaisten päälle, niin että he kuolivat. Vain minä yksin pelastuin kertomaan tämän sinulle."

1:20 Silloin Job nousi, repäisi viittansa ja leikkasi hiuksensa, heittäytyi maahan ja rukoili.

1:21 Ja hän sanoi: "Alastonna minä tulin äitini kohdusta, ja alastonna minä sinne

ympäri? sinä olet siunannut hänen käsialansa, ja hänen tavaransa on levitetty maassa.

1:11 Mutta ojenna kätes ja tartu kaikkeen hänen saatuunsa, mitämaks hän luopuu sinusta kasvois edessä.

1:12 \Herra\ sanoi saatanalle: katso, kaikki hänen tavaransa olkoon sinun kädessä, ainoastaan älä häneen kättäs satuta. Silloin läksi saatana \Herran\ tyköä.

1:13 Mutta sinä päivänä, kuin hänen poikansa ja tyttärensä söivät ja joivat viinaa vanhimman veljensä huoneessa,

1:14 Tuli sanansaattaja Jobin tykö ja sanoi: härjillä kynnettiin, ja aasit kävivät läsnä laitumella;

1:15 Niin he tulivat rikkaasta Arabiasta ja ottivat ne, ja löivät palvelijat miekan terällä; ja minä ainoastaan yksin pääsin sanomaan sinulle.

1:16 Kun hän vielä puhui, tuli toinen ja sanoi: Jumalan tuli putosi taivaasta ja sytytti lampaat ja palvelijat, ja poltti ne; ja minä ainoastaan yksin pääsin sanomaan sinulle.

1:17 Kun hän vielä puhui, tuli yksi ja sanoi: Kaldealaiset tekivät kolme joukkoa ja hyökkäsivät kameleihin päälle, ja ottivat ne pois, ja löivät miekan terällä; ja minä ainoastaan yksin pääsin sanomaan sinulle.

1:18 Kun hän vielä puhui, tuli yksi ja sanoi: sinun poikas ja tyttäres söivät ja joivat viinaa vanhimman veljensä huoneessa.

1:19 Ja katso, suuri tuulispää tuli korvesta ja sysäsi neljään huoneen nurkkaan, ja se kaatui nuorukaisten päälle, niin että he kuolivat; ja minä ainoastaan yksin pääsin sanomaan sinulle.

1:20 Silloin Job nousi ja repäisi vaatteensa, ja repi päätänsä, ja heittäytyi maahan ja rukoili.

1:21 Ja sanoi: alasti olen minä tullut äitini kohdusta ja alasti pitää minun sinne jälleen

palajan. Herra antoi, ja Herra otti; kiitetty olkoon Herran nimi."

1:22 Kaikessa tässä Job ei tehnyt syntiä eikä puhunut nurjasti Jumalaa vastaan.

2 LUKU

2:1 Ja kun eräänä päivänä Jumalan pojat tulivat ja asettuivat Herran eteen, tuli myöskin saatana heidän joukossansa ja asettui Herran eteen.

2:2 Niin Herra kysyi saatanalta: "Mistä sinä tulet?" Saatana vastasi Herralle ja sanoi: "Maata kiertämästä ja siellä kuljeksimasta."

2:3 Niin Herra sanoi saatanalle: "Oletko pannut merkille palvelijaani Jobia? Sillä ei ole maan päällä hänen vertaistansa; hän on nuhteeton ja rehellinen mies, pelkää Jumalaa ja karttaa pahaa. Vielä hän pysyy hurskaudessa, ja sinä olet yllyttänyt minut häntä vastaan, tuhoamaan hänet syyttömästi."

2:4 Saatana vastasi Herralle ja sanoi: "Nahka nahasta; ja kaikki, mitä ihmisellä on, hän antaa hengestänsä.

2:5 Mutta ojennapa kätesi ja koske hänen luihinsa ja lihaansa: varmaan hän kiroaa sinua vasten kasvojasi."

2:6 Herra sanoi saatanalle: "Katso, hän olkoon sinun käsissäsi; säästä kuitenkin hänen henkensä."

2:7 Niin saatana meni pois Herran edestä ja löi Jobiin pahoja paiseita, kantapäätä kiireeseen asti.

2:8 Ja tämä otti saviastian sirun, sillä kaapiakseen itseänsä, ja istui tuhkaläjään.

2:9 Niin hänen vaimonsa sanoi hänelle: "Vieläkö pysyt hurskaudessa? Kiroa Jumala ja kuole."

2:10 Mutta hän vastasi hänelle: "Sinä puhut niinkuin mikäkin houkka nainen.

Otammehan vastaan Jumalalta hyvää, emmekö ottaisi vastaan pahaakin?"

Kaikessa tässä Job ei tehnyt syntiä huulillansa.

menemän; \Herra\ antoi ja \Herra\ otti: \Herran\ nimi olkoon kiitetty!

1:22 Näissä kaikissa ei rikkonut Job, eikä tehnyt tyhmästi Jumalaa vastaan.

2 LUKU

2:1 Ja tapahtui yhtenä päivänä, kuin Jumalan lapset tulivat ja astuivat \Herran\ eteen, että saatana myös tuli heidän kanssansa ja astui \Herran\ eteen.

2:2 Silloin sanoi \Herra\ saatanalle: kusta tulet? Saatana vastasi \Herraa\ ja sanoi: minä olen käynyt ja vaeltanut ympäri maan.

2:3 Ja \Herra\ sanoi saatanalle: etkös ole ottanut vaaria palveliastani Jobista? sillä ei hänen vertaistansa ole maalla: hän on vakaa ja hurskas ja Jumalaa pelkääväinen mies, ja välttää pahaa ja pysyy vielä vakuudessa, ja sinä yllytit minua häntä hävittämään ilman syytä.

2:4 Saatana vastasi \Herraa\ ja sanoi: nahka nahasta, ja kaikki, mitä ihmisessä on, antaa hän henkensä edestä.

2:5 Mutta ojenna kätes ja rupee hänen luihinsa ja lihaansa; mitämaks hän luopuu sinusta kasvois edessä.

2:6 \Herra\ sanoi saatanalle: katso, hän olkoon sinun kädessäsi; kuitenkin säästä hänen henkeänsä.

2:7 Silloin läksi saatana \Herran\ tyköä ja löi Jobin pahoilla paisumilla, hänen kantapäätä kiireesen asti.

2:8 Ja hän otti saviastian ja kaapi itseänsä sillä, ja istui tuhassa.

2:9 Ja hänen emäntänsä sanoi hänelle: Vieläkö pysyt vakuudessa? siunaa Jumalaa ja kuole.

2:10 Mutta hän sanoi hänelle: sinä puhut niinkuin tyhmät vaimot puhuvat. Jos me olemme hyvää saaneet Jumalalta, eikä myös meidän pidä ottaman pahaa vastaan? Kaikissa näissä ei Job syntiä tehnyt huulillansa.

2:11 Kun Jobin kolme ystävää kuuli kaiken onnettomuuden, joka häntä oli kohdannut, tulivat he kukin kotipaikastansa: teemanilainen Elifas, suuhilainen Bildad ja naemalainen Soofar; ja he sopivat keskenänsä ja menivät surkuttelemaan ja lohduttamaan häntä.

2:12 Mutta kun he jonkun matkan päässä nostivat silmänsä, eivät he enää voineet tuntea häntä; niin he korottivat äänensä ja itkivät, repäisivät kukin viittansa ja viskasivat tomua taivasta kohti päittänsä päälle.

2:13 Sitten he istuivat hänen kanssaan maassa seitsemän päivää ja seitsemän yötä, eikä kukaan heistä puhunut sanaakaan hänelle, sillä he näkivät, että hänen tuskansa oli ylen suuri.

3 LUKU

3:1 Senjälkeen Job avasi suunsa ja kirosi syntymäpäivänsä;

3:2 Job lausui ja sanoi:

3:3 "Kadotkoon se päivä, jona minä synnyin, ja se yö, joka sanoi: 'Poika on siinnyt.'

3:4 Se päivä muuttukoon pimeydeksi; älköön Jumala korkeudessa sitä kysykö, älköönkä valonsäde sille paistako.

3:5 Omistakoon sen pimeys ja pilkkopimeä, pilvi laskeutukoon sen päälle, peljästyttäkööt sitä päivänpimennykset.

3:6 Sen yön ryöstäköön pimeys; älköön se iloitko vuoden päivien parissa, älköön tulko kuukausien lukuun.

3:7 Katso, hedelmätön olkoon se yö, älköön siinä riemuhuuto raikuko.

3:8 Kirotkoot sen päivänmanaajat, ne, jotka saavat hereille Leviatanin.

3:9 Pimentykööt sen kointähdet, odottakoon se valoa, joka ei tule, älköön se aamuruskon silmäripsiä nähkö,

2:11 Kuin Jobin kolme ystävää kuulivat kaiken sen onnettomuuden, joka hänelle tullut oli, tulivat he itsekukin paikkakunnastansa: Eliphaz Temanista, Bildad Suasta ja Zophar Naemasta, ja kokoontuivat ynnä tulemaan, armahtelemaan ja lohduttamaan häntä.

2:12 Ja kuin he nostivat taampaa silmänsä, ei he häntä tunteneet, ja korottivat äänensä ja itkivät; ja jokainen repäisi vaatteensa, ja heittivät tomua päänsä päälle taivasta kohden,

2:13 Ja istuivat hänen kanssansa maan päällä seitsemän päivää ja seitsemän yötä, ja ei sanaakaan hänen kanssansa puhuneet; sillä he näkivät hänen kipunsa sangen suureksi.

3 LUKU

3:1 Sitte avasi Job suunsa ja kirosi päivänsä.

3:2 Ja Job vastasi ja sanoi:

3:3 Se päivä olkoon kadotettu, jona minä syntynyt olen, ja se yö, jona sanottiin: mies on siinnyt.

3:4 Se päivä olkoon pimiä, ja älköön Jumala kysykö ylhäältä sen perään: älköön kirkkaus paistako hänen päällensä.

3:5 Pimeys ja kuolon varjo peittäköön hänen, olkoon pilvi hänen päällensä; ja musta päivän sumu tehkään hänen kauhiaksi.

3:6 Sen yön käsittäköön pimeys, ja älkään iloitko vuosikausien päivän seassa, ja älkään tulko kuukausien lukuun.

3:7 Katso, olkoon se yö yksinäinen ja älköön yhtäkään iloa tulko siihen.

3:8 Ne jotka päivää kiroovat, he kirotkoot sitä, ne jotka ovat valmiit herättämään Leviatania.

3:9 Sen tähdet olkoot pimiät hämärässensä, odottakoot valkeutta, ja ei tulko, ja älkööt nähkö aamuruskon silmäripsiä,

3:10 koska se ei sulkenut minulta kohdun ovia eikä kätkenyt vaivaa minun silmiltäni.

3:11 Miksi en kuollut heti äidin helmaan, miksi en menehtynyt kohdusta tullessani?

3:12 Miksi olivat minua vastaanottamassa polvet, minkätähden rinnat imeäkseni?

3:13 Sillä makaisinhan rauhassa silloin, nukkuisin ja saisin levätä

3:14 kuningasten ja maan neuvosmiesten kanssa, jotka ovat rakentaneet itselleen pyramiideja,

3:15 päämiesten kanssa, joilla on ollut kultaa, jotka ovat täyttäneet talonsa hopealla;

3:16 tahi olisin olematon niinkuin maahan kätketty keskoinen, niinkuin sikiöt, jotka eivät ole päivänvaloa nähneet.

3:17 Siellä lakkaavat jumalattomat raivoamasta, siellä saavat uupuneet levätä;

3:18 kaikki vangit ovat rauhassa, eivät kuule käskijän ääntä.

3:19 Yhtäläiset ovat siellä pieni ja suuri, orja on vapaa herrastansa.

3:20 Miksi hän antaa vaivatulle valoa ja elämää murhemielisille,

3:21 jotka odottavat kuolemaa, eikä se tule, jotka etsivät sitä enemmän kuin aarretta,

3:22 jotka iloitsisivat riemastuksiin asti, riemuitsivat, jos löytäisivät haudan -

3:23 miehelle, jonka tie on ummessa, jonka Jumala on aitaukseen sulkenut?

3:24 Sillä huokaukseni on tullut minun leiväkseni, valitukseni valuu kuin vesi.

3:25 Sillä mitä minä kauhistuin, se minua kohtasi, ja mitä minä pelkäsin, se minulle tapahtui.

3:26 Ennenkuin tyyunnyin, rauhan ja levon sain, tuli tuska jälleen."

3:10 Ettei se sulkenut minun kohtuni ovea, ja ei kätkenyt onnettomuutta silmäini edestä.

3:11 Miksi en minä kuollut äitini kohdussa? Miksi en minä läkähtynyt äitini kohdusta tultuani?

3:12 Miksi he ovat ottaneet minun helmaansa? Miksi minä olen nisiä imenyt?

3:13 Niin minä nyt makaisin, olisin alallani, lepäisin, ja minulla olis lepo.

3:14 Maan kuningasten ja neuvojain kanssa, jotka heillensä rakentavat sitä mikä kylmillä on;

3:15 Eli päämiesten kanssa, joilla kultaa on, ja joiden huoneet ovat täynnä hopiaa;

3:16 Eli niinkuin keskensyntyneet kätketyt; ja en oliskaan: niinkuin nuoret lapset, jotka ei koskaan valkeutta nähneet.

3:17 Siellä täytyy jumalattomain lakata väkivallastansa; siellä ovat ne levossa, jotka paljon vaivaa nähneet ovat;

3:18 Siellä on vangeilla rauha muiden kanssa, ja ei kuule vaatian ääntä;

3:19 Siellä ovat sekä pienet että suuret, ja palveliat vapaat isännistänsä:

3:20 Miksi valkeus on annettu vaivaisille, ja elämä murheellisille sydämille?

3:21 Niille, jotka odottavat kuolemaa, ja ei se tule, ja kaivaisivat sitä ennen kuin aarnihautaa?

3:22 Niille, jotka kovin iloitsevat ja riemuitsevat, että he saisivat haudan?

3:23 Ja sille miehelle, jonka tie kätketty on, ja hänen edestänsä Jumalalta peitetty?

3:24 Sillä minun leipäni tykönä minä huokaan, ja minun parkuni vuodatetaan niinkuin vesi,

3:25 Sillä jota minä pelkäsin, se tuli minun päälleni, ja mitä minä kartin, tapahtui minulle.

3:26 Enkö minä ollut onnellinen? enkö minä ollut rauhassa? eikö minulla ollut hyvä lepo? ja nyt senkaltainen levottomuus tulee.

4 LUKU

4:1 Silloin teemanilainen Elifas lausui ja sanoi:

4:2 "Ethän pane pahaksesi, jos sinulle puhutaan? Kuka voi vaitikaan olla?

4:3 Katso, monta sinä olet ojentanut, ja hervonneita käsiä olet vahvistanut;

4:4 sanasi ovat nostaneet kompastunutta, ja rauenneita polvia olet voimistanut.

4:5 Mutta nyt, kun itseäsi kova kohtaa, sinä tuskastut, kun se sinuun sattuu, sinä kauhistut.

4:6 Eikö jumalanpelkosi ole sinun uskalluksesi ja nuhteeton vaelluksesi sinun toivosi?

4:7 Ajattele, kuka viaton on koskaan hukkunut, ja missä ovat rehelliset joutuneet perikatoon?

4:8 Minkä minä olen nähnyt, niin ne, jotka vääryyttä kyntävät ja turmiota kylvävät, ne sitä niittävätkin.

4:9 Jumalan henkäyksestä he hukkuvat, hänen vihansa hengestä he häviävät.

4:10 Leijonan ärjyntä, jalopeuran ääni vaiennetaan, ja nuorten leijonain hampaat murskataan;

4:11 jalopeura menehtyy saaliin puutteesta, ja naarasleijonan pennut hajaantuvat.

4:12 Ja minulle tuli salaa sana, korvani kuuli kuiskauksen,

4:13 kun ajatukset liikkuivat öisissä näyissä, kun raskas uni oli vallannut ihmiset.

4:14 Pelko ja vavistus yllättivät minut, peljästyttivät kaikki minun luuni.

4:15 Tuulen henkäys hiveli kasvojeni, ihoni karvat nousivat pystyyn.

4:16 Siinä seisoi - sen näköä en erottanut - haamu minun silmäini edessä; minä kuulin kuiskaavan äänen:

4:17 'Onko ihminen vanhurskas Jumalan

4 LUKU

4:1 Ja Eliphaz Temanilainen vastasi ja sanoi,

4:2 Jos joku sinun kanssas rupeis puhumaan: mitämaks et sinä sitä kärsi; mutta kuka taitaa vaiti olla?

4:3 Katso, sinä olet monta neuvonut, ja vahvistanut väsyneitä käsiä.

4:4 Sinun puhees on ojentanut langenneita, ja vapisevaisia polvia vahvistanut.

4:5 Mutta että se nyt tulee sinun päälles, niin sinä väsyit, ja että se lankesi sinun päälles, niin sinä peljästyit.

4:6 Tämäkö on sinun (Jumalan) pelkos, sinun uskallukses, sinun toivos ja sinun vakuutes?

4:7 Muistele nyt, kussa joku viatoin on hukkunut? eli kussa hurskaat ovat joskus hävinneet?

4:8 Niinkuin minä kyllä nähnyt olen, ne jotka kyntävät vääryyden, ja onnettomuuden kylvävät, sitä he myös niittävät.

4:9 He ovat Jumalan puhalluksen kautta kadonneet, ja hänen vihansa hengeltä hukatut.

4:10 Jalopeuran kiljumus, ja julma jalopeuran ääni, ja nuorten jalopeurain hampaat ovat lovistetut.

4:11 Vanha jalopeura hukkuu, ettei hänellä ole saalista; ja jalopeuran pojat hajoitetaan.

4:12 Ja minun tyköni on tullut salainen sana; ja minun korvani on saanut vähäisen siitä.

4:13 Kuin minä ajattelin yönäkyjä, kuin uni lankee ihmisten päälle,

4:14 Niin pelko ja vavistus tuli minun päälleni, ja kaikki minun luuni peljätettiin;

4:15 Ja henki meni minun sivuitseni; kaikki minun karvani nousivat ruumiissani.

4:16 Silloin seisoi kuva minun silmäini edessä, jonka kasvoja en minä tuntenut; ja minä kuulin hiljaisen hyminän äänen:

4:17 Kuinka on ihminen hurskaampi kuin

edessä, onko mies Luojansa edessä puhdas?

4:18 Katso, palvelijoihinsakaan hän ei luota, enkeleissäänkin hän havaitsee vikoja;

4:19 saati niissä, jotka savimajoissa asuvat, joiden perustus on maan tomussa! He rusementuvat kuin koiperhonen;

4:20 ennenkuin aamu ehtooksi muuttuu, heidät muserretaan. Kenenkään huomaamatta he hukkuvat ainiaaksi.

4:21 Eikö niin: heidän telttanuoransa irroitetaan, ja he kuolevat, viisaudesta osattomina."

5 LUKU

5:1 "Huuda vain! Onko ketään, joka sinulle vastaisi, ja kenenkä pyhän puoleen kääntyisit?

5:2 Mielettömän tappaa suuttumus, tyhmän surmaa kiivaus.

5:3 Minä näin mielettömän juurtuvan, mutta äkkiä sain huutaa hänen asuinsijansa kirousta.

5:4 Hänen lapsensa ovat onnesta kaukana, heitä poljetaan portissa, eikä auttajaa ole.

5:5 Ja minkä he ovat leikanneet, syö nälkäinen - ottaa sen vaikka orjantappuroista - ja janoiset tavoittelevat heidän tavaraansa.

5:6 Sillä onnettomuus ei kasva tomusta, eikä vaiva verso maasta,

5:7 vaan ihminen syntyy vaivaan, ja kipinät, liekin lapset, lentävät korkealle.

5:8 Mutta minä ainakin etsisin Jumalaa ja asettaisin asiani Jumalan eteen,

5:9 hänen, joka tekee suuria, tutkimattomia tekoja, ihmeitä ilman määrää,

5:10 joka antaa sateen maan päälle ja lähettää vettä vainioille,

5:11 että hän korottaisi alhaiset ja

Jumala? eli joku mies puhtaampi kuin se, joka hänen tehnyt on?

4:18 Katso, palveliainsa seassa ei löydä hän uskollisuutta ja enkeleissänsä löytää hän tyhmyyden:

4:19 Kuinka enemmän niissä jotka asuvat savihuoneissa, niissä jotka ovat perustetut maan päälle, jotka toukkain tavalla murentuvat?

4:20 Se pysyy aamusta ehtoosen asti, niin he muserretaan; ja ennenkuin he sen havaitsevat, he ijankaikkisesti hukkuvat.

4:21 Eikö heidän jälkeensä pois oteta? he kuolevat, vaan ei viisaudessa.

5 LUKU

5:1 Nimitä siis, jos joku on, joka kanssas todistaa, ja kenen tykö pyhistä sinä itses käännät?

5:2 Mutta tyhmän tappaa viha, ja taitamattoman kuoletaa kiivaus.

5:3 Minä näin tyhmän juurtuneen, ja kirosin kohta hänen huonettansa.

5:4 Hänen lapsensa pitää oleman kaukana terveydestä; ja pitää rikki murrettaman portissa, kussa ei yhtään auttajaa ole.

5:5 Hänen elonsa pitää isovaisen syömän, ja orjantappuroista sen ottaman; ja hänen kalunsa pitää ryövärien nielemän.

5:6 Sillä ei vaiva käy ylös tomusta; ja onnettomuus ei kasva maasta.

5:7 Vaan ihminen syntyy onnettomuuteen; niinkuin kuumain hiilten kipinät sinkoilevat ylöskäsin.

5:8 Kuitenkin tahdon minä Jumalasta tutkistella: Jumalasta minä tahdon puhua,

5:9 Joka voimallisia töitä tekee, joita ei tutkia taideta, ja ihmeitä, joita ei lukea taideta;

5:10 Joka antaa sateen maan päälle, ja antaa tulla veden teiden päälle;

5:11 Joka ylentää nöyrät korkeuteen, ja

surevaiset kohoaisivat onneen.

5:12 Hän tekee kavalain hankkeet tyhjiksi, niin ettei mikään menesty heidän kätensä alla,

5:13 hän vangitsee viisaat heidän viekkauteensa; ovelain juonet raukeavat:

5:14 päivällä he joutuvat pimeään ja hapuilevat keskipäivällä niinkuin yöllä.

5:15 Mutta köyhän hän pelastaa heidän suunsa miekasta, auttaa väkevän kädestä.

5:16 Ja niin on vaivaisella toivo, mutta vääryyden täytyy sulkea suunsa.

5:17 Katso, autuas se ihminen, jota Jumala rankaisee! Älä siis pidä halpana Kaikkivaltiaan kuritusta.

5:18 Sillä hän haavoittaa, ja hän sitoo; lyö murskaksi, mutta hänen kätensä myös parantavat.

5:19 Kuudesta hädästä hän sinut pelastaa, ja seitsemässä ei onnettomuus sinua kohtaa.

5:20 Nälänhädässä hän vapahtaa sinut kuolemasta ja sodassa miekan terästä.

5:21 Kielen ruoskalta sinä olet turvassa, etkä pelkää, kun hävitys tulee.

5:22 Hävitykselle ja kalliille ajalle sinä naurat, etkä metsän petoja pelkää.

5:23 Sillä kedon kivien kanssa sinä olet liitossa, ja metsän pedot elävät rauhassa sinun kanssasi.

5:24 Saat huomata, että majasi on rauhoitettu, ja kun tarkastat asuinsijaasi, et sieltä mitään kaipaa.

5:27 Cadzo/ sitä me olemme tutkinet/ ja se on nijn/ cuule sitä/ tunne se hywäxes.

5:25 Ja saat huomata, että sinun sukusi on suuri ja vesasi runsaat kuin ruoho maassa.

5:26 Ikäsi kypsyydessä sinä menet hautaan, niinkuin lyhde korjataan ajallansa.

5:27 Katso, tämän olemme tutkineet, ja niin se on; kuule se, ja ota sinäkin siitä vaari."

korottaa sorrettuja autuuteen.

5:12 Hän tekee kavalain aivoitukset tyhjäksi, ettei heidän kätensä mitään toimittaa taida.

5:13 Hän käsittää taitavat kavaluudessansa, ja pahain neuvo kukistetaan,

5:14 Että he päivällä juoksevat pimeydessä, ja koperoitsevat puolipäivänä niinkuin yöllä.

5:15 Ja hän auttaa köyhää miekasta, ja heidän suustansa, ja voimallisten kädestä.

5:16 Ja hän on köyhän turva, että vääryys pitäis suunsa kiinni.

5:17 Katso, autuas on se ihminen, jota Jumala kurittaa; sentähden älä hylkää Kaikkivaltiaan kuritusta.

5:18 Sillä hän haavoittaa ja sitoo; hän lyö ja hänen kätensä terveeksi tekee.

5:19 Kuudesta murheesta päästää hän sinun; ja seitsemännestä ei tule mitään pahaa sinulle.

5:20 Kalliilla ajalla vapahtaa hän sinun kuolemasta, ja sodassa miekasta.

5:21 Hän peittää sinun kielen ruoskalta; ja ei sinun pidä pelkäämän hävitystä, koska se tulee.

5:22 Hävityksessä ja nälässä sinä naurat; ja et pelkää metsän petoja.

5:23 Sillä sinun liittos pitää oleman kivien kanssa kedolla, ja maan pedot pitää sinun kanssas rauhallisesti oleman.

5:24 Sinä ymmärrät, että sinun majas on rauhassa, ja sinä oleskelet asuinsiassas ilman syntiä.

5:25 Ja sinä saat ymmärtää, että siemenes on suureksi tuleva, ja vesas niinkuin ruoho maassa.

5:26 Ja sinä tulet vanhalla ijällä hautaan, niinkuin elositoma ajallansa korjataan.

5:27 Katso, sitä me olemme tutkineet, ja se on niin: kuule sitä, ja tunne sinä myös se hyväkses.

6 LUKU

6:1 Job vastasi ja sanoi:

6:2 "Oi, jospa minun suruni punnittaisiin ja kova onneni pantaisiin sen kanssa vaakaan!

6:3 Sillä se on nyt raskaampi kuin meren hiekka; sentähden menevät sanani harhaan.

6:4 Sillä Kaikkivaltiaan nuolet ovat sattuneet minuun; minun henkeni juo niiden myrkkyä. Jumalan kauhut ahdistavat minua.

6:5 Huutaako villiaasi vihannassa ruohikossa, ammuuko härkä rehuviljansa ääressä?

6:6 Käykö äitellä syöminen ilman suolaa, tahi onko makua munanvalkuaisessa?

6:7 Sieluni ei tahdo koskea sellaiseen, se on minulle kuin saastainen ruoka.

6:8 Oi, jospa minun pyyntöni täyttyisi ja Jumala toteuttaisi minun toivoni!

6:9 Jospa Jumala suvaitsi musertaa minut, ojentaa kätensä ja katkaista elämäni langan!

6:10 Niin olisi vielä lohdutuksenani - ja ilosta minä hypähtäisin säälimättömän tuskan alla - etten ole kieltänyt Pyhän sanoja.

6:11 Mikä on minun voimani, että enää toivoisin, ja mikä on loppuni, että tätä kärsisin?

6:12 Onko minun voimani vahva kuin kivi, onko minun ruumiini vaskea

6:13 Eikö minulla ole enää mitään apua, onko pelastus minusta karkonnut?

6:14 Tuleehan ystävän olla laupias nääntyvälle, vaikka tämä olisikin hyljännyt Kaikkivaltiaan pelon.

6:15 Minun veljeni ovat petolliset niinkuin vesipuro, niinkuin sadepurot, jotka juoksevat kuiviin.

6:16 Ne ovat jääsohjusta sameat, niihin kätkeytyy lumi;

6:17 auringon paahtaessa ne ehtyvät, ne häviävät paikastansa helteen tullen.

6 LUKU

6:1 Niin Job vastasi ja sanoi:

6:2 Jos minun surkeuteni punnittaisiin, ja minun kärsimiseni yhtä haavaa laskettaisiin vaaan päälle,

6:3 Niin se olis raskaampi kuin santa meressä; sentähden ovat minun sanani nielletyt ylös.

6:4 Sillä Kaikkivaltiaan nuolet ovat minussa, joiden myrkky sarpää minun henkeni; ja Jumalan kauhistus tarkoittaa minua.

6:5 Huutaako metsä-aasi, kuin hänellä ruohoja on? ammuuko härkä, kuin hänellä on ruokaa?

6:6 Syödäänkö mautointa ilman suolaa? eli maistaako valkuainen munan ruskuaisen ympäriltä?

6:7 Jota minun sieluni ennen kuoitti, se on nyt minun ruokani minun kipuni tähden.

6:8 Jospa minun rukoukseni tapahtuis, ja Jumala antais minulle, mitä minä toivon!

6:9 Että Jumala tahtois ja löis minun rikki, ja päästäis kätensä särkemään minua;

6:10 Niin olis minulla vielä sitte lohdutus, ja minä vahvistuisin sairaudessani, ellei hän säästäisi minua: en ole mitään kuitenkaan kieltänyt pyhän puhetta.

6:11 Mikä on minun väkeni, että minä vois toivoa? ja mikä on minun loppuni, että minun sieluni vois kärsiväinen olla?

6:12 Onko minun väkeni kivinen? eli minun lihani vaskinen?

6:13 Ei ole minulla missään apua; ja minun saatuni on pois ajettu minulta.

6:14 Joka ei osoita lähimmäisellensä laupiutta, hän hylkää Kaikkivaltiaan pelvon.

6:15 Minun veljeni ovat rikkoneet minua vastaan, niinkuin oja ja niinkuin väkevä virta ohitse menneet,

6:16 Jotka ovat kauhiat jäädä, ja jotka lumi peittää.

6:17 Kuin helle heitä ahdistaa, pitää heidän nääntymän, ja kuin palava on, pitää heidän

6:18 Niiden juoksun urat mutkistuvat, ne haihtuvat tyhjiin ja katoavat.

6:19 Teeman karavaanit tähystelivät, Seban matkueet odottivat niitä;

6:20 he joutuivat häpeään, kun niihin luottivat, pettyivät perille tullessansa.

6:21 Niin te olette nyt tyhjän veroiset: te näette kauhun ja peljästytte.

6:22 Olenko sanonut: 'Antakaa minulle ja suorittakaa tavaroistanne lahjus minun puolestani,

6:23 pelastakaa minut vihollisen vallasta ja lunastakaa minut väkivaltaisten käsistä?'

6:24 Opettakaa minua, niin minä vaikenen; neuvokaa minulle, missä olen erehtynyt.

6:25 Kuinka tehoaakaan oikea puhe! Mutta mitä merkitsee teidän nuhtelunne?

6:26 Aiotteko nuhdella sanoja? Tuultahan ovat epätoivoisen sanat.

6:27 Orvostakin te heittäisitte arpaa ja hieroisitte kauppaa ystävästänne.

6:28 Mutta suvaitkaa nyt kääntyä minuun; minä totisesti en valhettele vasten kasvojanne.

6:29 Palatkaa, älköön vääryyttä tapahtuko; palatkaa, vielä minä olen oikeassa siinä.

6:30 Olisiko minun kielelläni vääryys? Eikö suulakeni tuntisi, mikä turmioksi on?"

7 LUKU

7:1 "Eikö ihmisen olo maan päällä ole sotapalvelusta, eivätkö hänen päivänsä ole niinkuin palkkalaisen päivät?

7:2 Hän on orjan kaltainen, joka halajaa varjoon, ja niinkuin palkkalainen, joka odottaa palkkaansa.

7:3 Niin olen minä perinyt kurjuuden kuukaudet, ja vaivan yöt ovat minun osakseni tulleet.

katooman paikastansa.

6:18 Heidän polkunsä poikkeevat pois; he raukeevat tyhjään ja hukkuvat.

6:19 He katsoivat Temanin tietä, rikkaan Arabian polkuja he toivoivat.

6:20 Mutta heidän pitää häpiään tuleman, ratki surutoinna ollessansa; ja heidän pitää häpeemän siihen tultuansa.

6:21 Sillä ette nyt mitään ole; ja että te näette surkeuden, pelkäätte te.

6:22 Olenko minä sanonut: Tuokaat minulle! eli antakaat minun edestäni lahjoja teidän tavarastanne?

6:23 Ja pelastakaat minua vihollisten kädestä, ja vapahtakaat minua tyrannein käsistä?

6:24 Opettakaat minua, minä olen ääneti, ja jota en minä tiedä, niin neuvokaat minua.

6:25 Kuinka vahvat ovat oikeuden puheet? kuka teissä on se, joka sitä laittaa taitaa?

6:26 Te ajattelette sanoja, ainoastaan nuhdellaksenne, ja teette sanoillanne epäileväisen mielen.

6:27 Te karkaatte köyhän orvon päälle, ja kaivatte lähimmäisellenne kuoppaa.

6:28 Mutta että te nyt tahdotte, niin katsokaat minun päälleni, jos minä teidän edessänne valhettelen.

6:29 Palatkaa nyt, olkoon pois vääryys: Tulkaa jälleen; minun vastaukseni pitää oikia oleman.

6:30 Onko minun kielessäni vääryyttä? eikö minun suulakeni ymmärrä vaivoja?

7 LUKU

7:1 Eikö ihminen aina pidä oleman sodassa maan päällä; ja hänen päivänsä ovat niinkuin orjan päivät?

7:2 Niinkuin palvelia halajaa varjoa, ja orja työnsä loppua,

7:3 Niin olen minä minulleni saanut turhat kuukaudet, ja minulla on monta murheellista yötä ollut.

7:4 Maata mennessäni minä ajattelen: Milloinka saan nousta? Iltta venyy, ja minä kyllästyn käänteleviessäni aamuhämärään asti.

7:5 Minun ruumiini verhoutuu matoihin ja tomukamaraan, minun ihoni kovettuu ja märkii.

7:6 Päiväni kiitävät nopeammin kuin sukkula, ne katoavat toivottomuudessa.

7:7 Muista, että minun elämäni on tuulen henkäys; minun silmäni ei enää saa onnea nähdä.

7:8 Ken minut näki, sen silmä ei minua enää näe; sinun silmäsi etsivät minua, mutta minua ei enää ole.

7:9 Pilvi häipyy ja menee menojaan; niin myös tuonelaan vaipunut ei sieltä nouse.

7:10 Ei hän enää palaja taloonsa, eikä hänen asuinpaikkansa häntä enää tunne.

7:11 Niin en minäkään hillitse suutani, minä puhun henkeni ahdistuksessa, minä valitan sieluni murheessa.

7:12 Olenko minä meri tai lohikäärme, että asetat vartioston minua vastaan?

7:13 Kun ajattelen: leposijani lohduttaa minua, vuoteeni huojentaa minun tuskaani,

7:14 niin sinä kauhistutat minua unilla ja peljästyttät minua näyillä.

7:15 Mieluummin tukehdun, mieluummin kuolen, kuin näin luurankona kidun.

7:16 Olen kyllästynyt, en tahdo elää iankaiken; anna minun olla rauhassa, sillä tuulen henkäystä ovat minun päiväni.

7:17 Mikä on ihminen, että hänestä niin suurta lukua pidät ja että kiinnität häneen huomiosi,

7:18 tarkastat häntä joka aamu, tutkit häntä joka hetki?

7:19 Etkö koskaan käännä pois katsettasi minusta, etkö hellitä minusta sen vertaa, että saan sylkeni nielaistuksi?

7:20 Jos olenkin syntiä tehnyt, niin mitä

7:4 Kuin minä levätä panin, sanoin minä: Koskahan minä nousen? ja sitte lueskelen, koska ehtoo tulee: minä olen ravittu kävelyksistä hamaan pimeyteen asti.

7:5 Minun lihani on puetettu madoilla ja maan tomulla; minun nahkani on ahvettunut ja hyljättyksi tullut.

7:6 Minun päiväni ovat lentäneet nopeammasti pois kuin syöstävä ja kuluneet ilman viivytystä.

7:7 Muista, että minun elämäni on tuuli, ja minun silmäni ei palaja hyvää näkemään.

7:8 Ja ei yksikään silmä, joka minun nyt näkee, pidä minua enempi näkemän. Sinun silmäsi katsokoon minua, sitte minä hukun.

7:9 Pilvi raukee ja menee pois: niin myös se, joka menee alas hautaan, ei nouse jälleen,

7:10 Eikä palaja jälleen huoneesensa, ei myös hänen siansa häntä enää tunne.

7:11 Sentähden en minä estä suutani; minä puhun henkeni ahtaudessa, ja juttelen sieluni murheessa.

7:12 Olenko minä meri eli valaskala, että sinä minun niin kätket?

7:13 Kuin minä ajattelin: minun vuoteeni lohduttaa minun, ja minun kehtoni saattaa minulle levon, koska minä itselleni puhun;

7:14 Niin sinä peljätät minua unilla, ja kauhistat minua näyillä,

7:15 Että minun sieluni sois itsensä hirtetyksi, ja minun luuni kuolleiksi.

7:16 Minä kauhistun, enkä pyydä silleen elää: lakkaa minusta, sillä minun päiväni ovat turhat.

7:17 Mikä on ihminen, että hänen suurena pidät, ja panet hänen sydämees?

7:18 Sinä etsit häntä joka päivä, ja koettelet häntä aina.

7:19 Miksi et minusta luovu, ja päästä minua, siihen asti että minä sylkeni nielisin?

7:20 Minä olen syntiä tehnyt; mitä minun

olen sillä sinulle tehnyt, sinä ihmisten vartioitsija? Minkätähden asetit minut maalitauluksesi, ja minkätähden tulin itselleni taakaksi?

7:21 Minkätähden et anna rikostani anteeksi etkä poista pahaa tekoani? Sillä nyt minä menen levolle maan tomuun, ja jos etsit minua, niin ei minua enää ole."

8 LUKU

8:1 Sitten suuhilainen Bildad lausui ja sanoi:

8:2 "Kuinka kauan sinä senkaltaisia haastat ja suusi puheet ovat kuin rajun myrsky?"

8:3 Jumalako vääristäisi oikeuden, Kaikkivaltiasko vääristäisi vanhurskauden?

8:4 Jos lapsesi tekivät syntiä häntä vastaan, niin hän hylkäsi heidät heidän rikoksensa valtaan.

8:5 Jos sinä etsit Jumalaa ja anot Kaikkivaltialta armoa,

8:6 jos olet puhdas ja rehellinen, silloin hän varmasti herää sinun avuksesi ja asettaa entiselleen sinun vanhurskautesi asunnon.

8:7 Silloin sinun alkusi näyttää vähäiseltä, mutta loppuajaksi varttuu ylen suureksi.

8:8 Sillä kysypä aikaisemmalta sukupolvelta, tarkkaa, mitä heidän isänsä ovat tutkineet.

8:9 Mehän olemme eilispäivän lapsia emmekä mitään tiedä, päivämme ovat vain varjo maan päällä.

8:10 He sinua opettavat ja sanovat sinulle, tuovat ilmi sanat sydämestään:

8:11 'Kasvaako kaisla siinä, missä ei ole rämettä? rehottaako ruoko siinä, missä ei ole vettä?

8:12 Vielä vihreänä ollessaan, ennenaikaisena leikattavaksi, se kuivettuu ennen kuin mikään muu heinä.

8:13 Niin käy kaikkien niiden, jotka unhottavat Jumalan, ja jumalattoman toivo

pitää sinulle tekemän, o sinä ihmisten vartia? miksis minun teit sinulles loukkaukseksi ja itselleni kuormaksi?

7:21 Ja miksi et minun pahaa tekoani anna anteeksi ja ota pois minun vääryyttäni? Sillä nyt pitää minun makaaman mullassa: ja jos minua aamulla etsit, niin en minä enää ole.

8 LUKU

8:1 Niin vastasi Bildad Suasta ja sanoi:

8:2 Kuinka kauvan sinä tahdot näitä puhua? ja sinun suusi puheet ovat niinkuin väkevä tuuli?

8:3 Väärinkö Jumala tuomitsee, eli rikkooko Kaikkivaltias oikeuden?

8:4 Jos poikas ovat syntiä tehneet hänen edessänsä, niin hän on hyljännyt heitä heidän pahain tekoinsa tähden.

8:5 Mutta jos sinä aikanansa etsit Jumalaa, ja rukoilet Kaikkivaltiaasta hartaasti,

8:6 Ja jos sinä olet puhdas ja hyvä, niin hän herättää sinun, ja taas tekee rauhalliseksi hurskautes majan.

8:7 Ja kussa sinulla oli ennen vähä, pitää tästedes sinulle sangen paljon lisääntymän.

8:8 Sillä kysy nyt entisiltä sukukunnilta, ja rupee kysymään heidän isiltänsä.

8:9 Sillä me olemme niinkuin eilen tulleet, ja emme mitään tiedä: meidän elämämme on niinkuin varjo maan päällä.

8:10 Heidän pitää opettaman sinua, ja sanoman sinulle, ja tuoman puheensa edes sydämestänsä.

8:11 Kasvaako kaisla, ellei seiso loassa? eli kasvaako ruoho ilman vettä?

8:12 Koska se vielä kukoistaa ennenkuin se niitetään, kuivettuu se ennenkuin heinä korjataan.

8:13 Niin käy kaikkein niiden, jotka Jumalan unhottavat, ja ulkokullattuun toivo

katoaa,

8:14 hänen, jonka uskallus on langan varassa, jonka turvana on hämähäkinverkko.

8:15 Hän nojaa taloonsa, mutta se ei seiso, hän tarttuu siihen, mutta se ei kestä.

8:16 Hän on rehevänä auringon paisteessa, ja hänen vesansa leviävät yli puutarhan.

8:17 Hänen juurensa kietoutuvat kiviroukkioon, hän kiinnittää katseensa kivitaloon.

8:18 Mutta kun Jumala hävittää hänet hänen paikastansa, niin se kieltää hänet: En ole sinua koskaan nähnyt.

8:19 Katso, siinä oli hänen vaelluksensa ilo, ja tomusta kasvaa toisia.'

8:20 Katso, Jumala ei hylkää nuhteetonta eikä tartu pahantekijäin käteen.

8:21 Vielä hän täyttää sinun suusi naurulla ja huulesi riemulla.

8:22 Sinun vihamiehesi verhotaan häpeällä, ja jumalattomien majaa ei enää ole."

9 LUKU

9:1 Job vastasi ja sanoi:

9:2 "Totisesti minä tiedän, että niin on; kuinka voisi ihminen olla oikeassa Jumalaa vastaan!

9:3 Jos ihminen tahtois riidellä hänen kanssaan, ei hän voisi vastata hänelle yhteen tuhannesta.

9:4 Hän on viisas mieleltään ja väkevä voimaltaan kuka on niskoitellut häntä vastaan ja jäänyt rankaisematta?

9:5 Hän siirtää vuoret äkkiarvaamatta, hän kukistaa ne vihassansa;

9:6 hän järkyttää maan paikaltaan, ja sen patsaat vapisevat;

9:7 hän kieltää aurinkoa, ja se ei nouse, ja hän lukitsee tähdet sinetillään;

9:8 hän yksinensä levittää taivaat ja tallaa meren kuohun kukkuloita;

katoa.

8:14 Sillä hänen toivonsa tulee tyhjäksi, ja hänen uskalluksensa niinkuin hämähäkin verkko.

8:15 Hän luottaa huoneensa päälle, ja ei se pidä seisoman; hän turvaa siihen, ja ei se pidä pysyväinen oleman.

8:16 Se viheriöitsee kyllä ennen auringon nousemaa, ja sen heikot oksat kasvavat hänen yrttitarhassansa.

8:17 Hänen juurensa seisoo paksuna lähteen tykönä, ja huoneet kivien päällä.

8:18 Mutta koska hän nielee sen paikastansa, kieltää hän sen, niinkuin ei olis nähnytkään sitä.

8:19 Katso, tämä on hänen menonsa riemu; ja toiset taas kasvavat tuhasta.

8:20 Sentähden katso, ei Jumala hyviä hylkää, eikä vahvista pahain kättä,

8:21 Siihen asti että sinun suus naurulla täytetään ja huules riemulla.

8:22 Mutta ne jotka sinua vihaavat, pitää häpiään tuleman; ja jumalattomain asuinsia ei pidä pysyväinen oleman.

9 LUKU

9:1 Job vastasi ja sanoi:

9:2 Minä kyllä sen tiedän, että niin on, ettei ihminen taida hurskas olla Jumalan edessä.

9:3 Jos hän tahtois riidellä hänen kanssansa, ei hän taitais vastata häntä yhtä tuhanteen.

9:4 Hän on viisas ja voimallinen: kenenkä siitä on hyvää ollut, kuin häntä vastaan on itsensä asettanut?

9:5 Hän siirtää vuoret ennenkuin he sen ymmärtävät, jotka hän vihassansa kukistaa.

9:6 Hän liikuttaa maan siastansa, niin että sen patsaat vapisevat.

9:7 Hän puhuu auringolle, niin ei se nouse; ja hän lukitsee tähdet.

9:8 Hän yksin levittää taivaat, ja käy meren aaltoin päällä.

9:9 hän loi Seulaset ja Kalevanmiekan, Otavan ja eteläiset tähtitarhat;

9:10 hän tekee suuria, tutkimattomia tekoja, ihmeitä ilman määrää.

9:11 Katso, hän käy ohitseni, enkä minä häntä näe; hän liittää ohi, enkä minä häntä huomaa.

9:12 Katso, hän tempaa saaliinsa, kuka voi häntä estää, kuka sanoa hänelle: 'Mitä sinä teet?'

9:13 Jumala ei taltu vihastansa; hänen allensa vaipuivat Rahabin auttajat.

9:14 Minäkö sitten voisin vastata hänelle, valita sanojani häntä vastaan?

9:15 Vaikka oikeassakin olisin, en saisi vastatuksi; minun täytyisi tuomariltani armoa anoa.

9:16 Jos minä huutaisin ja hän minulle vastaisikin, en usko, että hän ottaisi korviinsa huutoani,

9:17 hän, joka ajaa minua takaa myrskytuudessa ja lisää haavojeni lukua syyttömästi,

9:18 joka ei anna minun vetää henkeäni, vaan täyttää minut katkeralla tuskalla.

9:19 Jos väkevän voimaa kysytään, niin hän sanoo: 'Tässä olen!' mutta jos oikeutta, niin: 'Kuka vetää minut tilille?'

9:20 Vaikka olisin oikeassa, niin oma suuni tuomitsisi minut syylliseksi; vaikka olisin syytön, niin hän kuitenkin minut vääräksi tekisi.

9:21 Syytön minä olen. En välitä hengestäni, elämäni on minulle halpa.

9:22 Yhdentekevää kaikki; sentähden minä sanon: hän lopettaa niin syyttömän kuin syyllisenkin.

9:23 Jos ruoska äkkiä surmaa, niin hän pilkkaa viattomain epätoivoa.

9:24 Maa on jätetty jumalattoman valtaan, hän peittää sen tuomarien kasvot - ellei

9:9 Hän tekee Otavan ja Kointähden, Seulaiset ja ne tähdet etelään päin.

9:10 Hän tekee suuria töitä, joita ei taideta tutkia, ja epälukuisia ihmeitä.

9:11 Katso, hän käy minun ohitseni ennenkuin minä sen havaitsen, ja menee pois ennenkuin minä sen ymmärrän.

9:12 Katso, jos hän menee äkisti, kuka noutaa hänen jälleen? kuka sanoo hänelle: mitäs teet?

9:13 Hän on Jumala, hänen vihaansa ei yksikään aseta; hänen allensa pitää itsensä kumartaman ylpiätkin herrat.

9:14 Kuinka minun pitäisi häntä vastaaman, ja löytämän sanoja häntä vastaan?

9:15 Ehkä minulla vielä oikeus olis, niin en kuitenkaan taida minä häntä vastata; vaan täytyis oikeudessa rukoilla.

9:16 Ja ehkä minä vielä häntä avuksihuutaisin, ja hän kuulis minua, niin en minä uskoisi, että hän kuultelis minun ääntäni;

9:17 Sillä hän hän runtelee minun tuulispäällä, ja enentää minun haavani ilman syytä.

9:18 Ei hän anna minun henkeni virota, vaan täyttää minun murheella.

9:19 Jos joku tahtoo voimaa, katso, hän on voimallinen; jos joku tahtoo oikeutta, kuka todistaa minun kanssani?

9:20 Jos minä sanoisin: minä olen oikia, niin minun suuni kuitenkin tuomitsee minun: eli minä olen vakaa, niin hän kuitenkin tekee minun pahaksi.

9:21 Ehkä minä vielä vakaa olisin, niin en minä kuitenkaan tunne itsiäni; vaan minä suutun elämäni.

9:22 Se on se ainoa minkä minä sanonut olen, hän kadottaa hyvän ja jumalattoman.

9:23 Kuin hän rupee lyömään, niin hän tappaa äkisti, ja pilkkaa viattomain kiusausta.

9:24 Maa annetaan jumalattoman käsiin, hän peittää sen tuomarien kasvot: ellei se

hän, kuka sitten?

9:25 Minun päiväni rientävät juoksijata nopeammin, pakenevat onnea näkemättä,

9:26 ne kiitävät pois niinkuin ruokovenheet, niinkuin kotka, joka iskee saaliiseen.

9:27 Jos ajattelen: tahdon unhottaa tuskani, muuttaa muotoni ja ilostua,

9:28 niin minä kauhistun kaikkia kipujani, tiedän, ettet julista minua viattomaksi.

9:29 Syyllisenä täytyy minun olla; miksi turhaan itseäni vaivaan?

9:30 Jos vaikka lumessa peseytyisin ja puhdistaisin käteni lipeällä,

9:31 silloinkin sinä upottaisit minut likakuoppaan, niin että omat vaatteeni minua inhoisivat.

9:32 Sillä ei ole hän ihminen niinkuin minä, voidakseni vastata hänelle ja käydäksemme oikeutta keskenämme.

9:33 Ei ole meillä riidanratkaisijaa, joka laskisi kätensä meidän molempien päälle

9:34 ja ottaisi hänen vitsansa pois minun päältäni, niin ettei hänen kauhunsa peljättäisi minua;

9:35 silloin minä puhuisin enkä häntä pelkäisi, sillä ei ole mitään sellaista tunnollani."

10 LUKU

10:1 "Minun sieluni on kyllästynyt elämään; minä päästän valitukseni valloilleen ja puhun sieluni murheessa,

10:2 minä sanon Jumalalle: 'Älä tuomitse minua syylliseksi; ilmaise minulle, miksi vaadit minua tilille.

10:3 Onko sinulla hyötyä siitä, että teet väkivaltaa, että oman käsialasi hylkää, mutta valaiset jumalattomain neuvoa?

10:4 Onko sinulla lihan silmät, katsotko, niinkuin ihminen katsoo?

10:5 Ovatko sinun päiväsi niinkuin ihmisen

niin ole, kuinka se myös toisin on?

9:25 Minun päiväni ovat olleet nopiammat kuin juoksia: ne ovat paenneet, ja ei mitään hyvää nähneet.

9:26 Ne ovat pois menneet kuin joutuva haaksi, kuin kotka lentää ruulle.

9:27 Koska minä ajattelen: minä unhotan valitukseni, ja muutan kasvoni ja virvoitan minuni:

9:28 Niin minä pelkään kaikkia minun kipujani, tietäen, ettes anna minun olla viatoinna.

9:29 Jos olen jumalaton, miksi minä nyt itsiäni hukkaan vaivaan?

9:30 Vaikka minä pesisin itseni lumivedessä ja puhdistaisin käteni saippualla,

9:31 Niin sinä kuitenkin pistäisit minun lokaan; ja minun vaatteeni olisivat minulle kauhistukseksi.

9:32 Sillä ei hän ole minun vertaiseni, jota minä vastata taidan, että me ynnä tulisimme oikeuden eteen.

9:33 Ei ole joka meitä eroittaa, joka laskis kätensä meidän kahden välillemme.

9:34 Hän ottakoon vitsansa pois minusta, ja älköön hänen hirmuisuutensa peljättäkö minua;

9:35 Että minä puhuisin ja en pelkäisi häntä; sillä en minä mitään kanssani tiedä.

10 LUKU

10:1 Minun sieluni suuttuu elämästä; minun valitukseni minusta annan minä olla ja puhun sieluni murheessa.

10:2 Sanon Jumalalle: älä minua tuomitse: anna minun tietää, minkätähden sinä riitelet minun kanssani.

10:3 Onko sinulla ilo siitä, että väkivaltaa teet, ja hylkää minun, joka käsialas olen, ja annat jumalattomain aivoitukset kunniaan tulla?

10:4 Onko sinulla lihalliset silmät? eli katsotkos niinkuin ihminen katsoo?

10:5 Onko sinun päiväs niinkuin ihmisen

päivät, ovatko vuotesi niinkuin miehen vuodet,

10:6 koska etsit vääryyttä minusta ja tutkit minun syntiäni,

10:7 vaikka tiedät, etten ole syyllinen ja ettei ole ketään, joka sinun käsistäsi auttaa?'

10:8 Sinun kätesi ovat minut luoneet ja tehneet; yhtäkaikki minut perin juurin tuhoat.

10:9 Muista, että sinä olet muovailnut minut niinkuin saven, ja nyt muutat minut tomuksi jälleen.

10:10 Etkö sinä valanut minua niinkuin maitoa ja juoksutannut niinkuin juustoa?

10:11 Sinä puetit minut nahalla ja lihalla ja kudoit minut luista ja jänteistä kokoon.

10:12 Elämän ja armon olet sinä minulle suonut, ja sinun huolenpitosi on varjellut minun henkeni.

10:13 Mutta sinä kätkit sydämeesi tämän; minä tiedän, että tämä oli sinun mielessäsi:

10:14 jos minä syntiä tein, niin sinä vartioitsit minua, ja minun rikostani et antanut anteeksi.

10:15 Jos olisin syyllinen, niin voi minua! Ja vaikka olisin oikeassa, en kuitenkaan voisi päätäni nostaa, häpeästä kylläisenä ja kurjuuttani katsellen.

10:16 Jos minun pääni nousee, niin sinä ajat minua niinkuin leijona ja teet yhä ihmeitäsi minua vastaan.

10:17 Sinä hankit yhä uusia todistajia minua vastaan, ja vihasi minuun kasvaa, ja sinä tuot vereksiä joukkoja minun kimppuuni.

10:18 Miksi toit minut ilmoille äitini kohdusta? Jospa olisin kuollut, ihmissilmän näkemätönnä!

10:19 Niin minä olisin, niinkuin minua ei olisi ollutkaan; minut olisi kannettu äidin

päivät? eli vuotes niinkuin ihmisen vuodet?

10:6 Ettäs kysyt minun vääryyttäni, ja tutkit pahaa tekoani,

10:7 Vaikka tiedät, etten minä ole jumalatoim; ehkei yhtään ole, joka taitaa sinun kädestäs vapauttaa.

10:8 Sinun kätes ovat minun valmistaneet ja tehneet minun kaikki ympäri, ja sinä tahdot hukuttaa minun?

10:9 Muista siis, että olet minun tehnyt niinkuin saven, ja annat minun tulla maaksi jälleen.

10:10 Etkös minua ole lypsänyt kuin rieskaa, ja antanut minun juosta niinkuin juustoa?

10:11 Sinä olet minun puettanut nahalla ja lihalla: luilla ja suonilla olet sinä minun peittänyt.

10:12 Elämän ja hyvän työn olet sinä minulle osoittanut, ja sinun katsomises minun henkeni kätkee.

10:13 Ja vaikka sinä nämät salaat sydämässä, niin minä tiedän sen kuitenkin, että sen muistat,

10:14 Jos minä pahaa teen, niin sinä kohta havaitset, ja et jätä minun pahaa tekoani rankaisemata.

10:15 Jos minä olen jumalatoim, voi minua! jos minä olen hurskas, niin en minä kuitenkaan uskalla nostaa ylös päätäni. Minä olen täynnä ylönkatsetta, katsos minun viheliäisyyttäni.

10:16 Noustessa sinä ajat minua takaa niinkuin jalopeura, ja taas ihmeellisesti minun kanssani menettelet.

10:17 Sinä uudistat todistukses minua vastaan, ja vihastut kovin minun päälleni. Minua vaivaa yksi toisensa jälkeen niinkuin sota.

10:18 Miksis minun annoit lähteä äitini kohdusta? jospa minä olisin kuollut, ettei yksikään silmä olisi minua nähnyt!

10:19 Niin minä olisin kuin en olisikaan ollut, kannettu äitini kohdusta hautaan.

kohdusta hautaan.

10:20 Ovathan päiväni vähissä; hän antakoon minun olla rauhassa, hän kääntyköön minusta pois, että hiukkasen ilostuisin,

10:21 ennenkuin lähden, ikinä palajamatta, pimeyden ja synkeyden maahan,

10:22 maahan, jonka pimeys on synkkä pilkkopimeä ja sekasorto ja jossa valkeneminenkin on pimeyttä."

11 LUKU

11:1 Sitten naemalainen Soofar lausui ja sanoi:

11:2 "Jäisikö suulas puhe vastausta vaille, ja saisiko suupaltti olla oikeassa?"

11:3 Saattaisivatko jaarituksesi miehet vaikenemaan, niin että saisit pilkata, kenenkään sinua häpeään häätämättä?

11:4 Sanoithan: 'Minun opetukseni on selkeä, ja minä olen puhdas sinun silmissäsi.'

11:5 Mutta jospa Jumala puhuisi ja avaisi huulensa sinua vastaan

11:6 ja ilmaisisi sinulle viisauden salaisuudet, että hänellä on ymmärrystä monin verroin! Silloin huomaisit, että Jumala on painanut unhoon montakin pahaa tekoasi.

11:7 Sinäkö käsittäisit Jumalan tutkimattomuuden tahi pääsisit Kaikkivaltiaan täydellisyydestä perille?

11:8 Se on korkea kuin taivas - mitä voit tehdä, syvempi kuin tuonela - mitä voit ymmärtää?

11:9 Se on pitempi kuin maa ja laveampi kuin meri.

11:10 Jos hän liittää paikalle ja vangitsee ja kutsuu oikeuden kokoon, niin kuka voi häntä estää?

11:11 Sillä hän tuntee valheen miehet, vääryyden hän näkee tarkkaamattakin.

11:12 Onttopäinen mies voi viisastua ja

10:20 Eikö minun ikäni lyhyt ole? Lakkaa ja päästä minua, ja luovu minusta, että minä vähänkin virvoitusta saisin,

10:21 Ennenkuin minä menen, enkä palaja, pimeyden ja kuolon varjon maalle,

10:22 Joka on pimeyden maa ja synkiä kuolon varjo, jossa ei yhtään järjestystä ole, joka paisteessansa on niinkuin synkeys.

11 LUKU

11:1 Niin vastasi Zophar Naemasta ja sanoi:

11:2 Kuin joku on kauvan puhunut, eikö häntä pitäis vastattaman? eli pitääkö suupaltilla oikeus oleman?

11:3 Pitääkö sinun jaarituksiis ihmisten vaikeneman, että sinä pilkkaat, eikä yksikään sinua häpäisisi?

11:4 Sinä sanot: minun opetukseni on selkiä, ja minä olen puhdas sinun silmäis edessä.

11:5 Jospa Jumala puhuis ja avais huulensa sinua vastaan,

11:6 Ja ilmoittais sinulle salaisen tiedon! sillä hänellä olis vielä enempi tekemistä, ettäs tietäisit, ettei hän muistele kaikkia sinun pahoja töitä.

11:7 Luuletkos tutkistellessas Jumalan löytäväs? ja Kaikkivaltiaan täydellisesti löytäväs.

11:8 Hän on korkiampi kuin taivas, mitäs tahdot tehdä? syvempi kuin helveti, kuinka taidat tuta?

11:9 Pitempi kuin maa, ja laviampi kuin meri.

11:10 Jos hän sen ylösalaisin kääntäis, eli kätkis, eli heittäis kokoon; kuka hänen estäis?

11:11 Sillä hän tuntee turhatkin ihmiset, ja näkee vääryydet; ja ei hänen pitäis ymmärtämän?

11:12 Turha ihminen ylpeilee, ja syntynyt

villiaasin varsa ihmistyä.

11:13 Jos sinäkin valmistat sydämesi ja ojennat kätesi hänen puoleensa -

11:14 mutta jos kädessäsi on vääryys, heitä se kauas äläkä anna petoksen asua majoissasi -

11:15 silloin saat kohottaa kasvosi ilman häpeän tahraa, olet kuin vaskesta valettu etkä mitään pelkää.

11:16 Silloin unhotat onnettomuutesi, muistelet sitä kuin vettä, joka on virrannut pois.

11:17 Elämäsi selkenee kirkaammaksi keskipäivää, pimeänkin aika on niinkuin aamunkoitto.

11:18 Silloin olet turvassa, sillä sinulla on toivo; tähystelet - käyt turvallisesti levolle,

11:19 asetut makaamaan, kenenkään peljättämättä, ja monet etsivät sinun suosiotasi.

11:20 Mutta jumalattomain silmät raukeavat; turvapaikka on heiltä mennyt, ja heidän toivonsa on huokaus."

12 LUKU

12:1 Job vastasi ja sanoi:

12:2 "Totisesti, te yksin olette kansa, ja teidän mukanne kuolee viisauts!

12:3 Onhan minullakin ymmärrystä yhtä hyvin kuin teillä; en ole minä teitä huonompi, ja kuka ei moisia tietäisi?

12:4 Ystävänsä pilkkana on hän, jota Jumala kuuli, kun hän häntä huusi, hurskas, nuhteeton on pilkkana.

12:5 Turvassa olevan mielestä sopii onnettomuudelle ylenkatse; se on valmiina niille, joiden jalka horjuu.

12:6 Ja rauhassa ovat väkivaltaisten majat, turvassa ne, jotka ärsyttävät Jumalaa, ne, jotka kantavat jumalansa kourassaan." -

12:7 "Mutta kysypä eläimiltä, niin ne opettavat sinua, ja taivaan linnuilta, niin ne ilmoittavat sinulle;

ihminen on niinkuin metsä-aasin varsa.

11:13 Jos olisit valmistanut sydämes, ja nostanut kätes hänen tykönsä;

11:14 Jos vääryys on sinun kädessä, niin heitä se kauvas, ettei yhtään vääryyttä asuisi majassas:

11:15 Niin sinä ylennät kasvosi ilman laitosta, ja olet vahva ja ei pelkääväinen.

11:16 Niin sinä myös unhotat vaivan; ja niinkuin ohitse juossut vesi, tulee se mielees.

11:17 Ja sinun elämäs aika pitää käymän ylös niinkuin puolipäivä, ja pimeys niinkuin kirkas aamu.

11:18 Ole hyvässä turvassa, vielä nyt toivo on; sillä vaikkas nyt olet häpiässä, niin sinä kuitenkin olet rauhassa lepäävä.

11:19 Sinä olet makaava, ja ei kenkään sinua peljätä: monen pitää sinua kunnioittaman.

11:20 Mutta jumalattomain silmät pitää nääntymän, ja ei voi päästää; sillä heidän toivonsa pitää puuttuman heidän sieluiltansa.

12 LUKU

12:1 Niin vastasi Job ja sanoi:

12:2 Te olette miehet; taito kuolee teidän kansanne.

12:3 Minulla on niin sydän kuin teilläkin, enkä ole alemmaisempi teitä: kuka se on, joka ei näitä tiedä?

12:4 Joka lähimmäiseltänsä pilkataan, niinkuin minä, hän rukoilee Jumalaa, ja hän kuulee häntä: hurskas ja vakaa pilkataan.

12:5 Hän on ylönkatsottu kynttiläinen ylpeiden ajatuksissa, valmistettu, että he siihen loukkaavat jalkansa,

12:6 Ryövärein majoissa on kyllä, ja he härsyttelevät rohkiasti Jumalaa, ehkä Jumala on sen antanut heidän käteensä.

12:7 Kysy siis eläimiltä, ja he opettavat sinua, ja taivaan linnuilta, ja he sanovat sinulle.

12:8 tahi tutkistele maata, niin se opettaa sinua, ja meren kalat kertovat sinulle.

12:9 Kuka kaikista näistä ei tietäisi, että Herran käsi on tämän tehnyt,

12:10 hänen, jonka kädessä on kaiken elävän sielu ja kaikkien ihmisolentojen henki?"

12:11 "Eikö korva koettele sanoja ja suulaki maista ruuan makua?"

12:12 "Vanhuksilla on viisautta, ja pitkä-ikäisillä ymmärrystä." -

12:13 "Jumalalla on viisaus ja voima, hänellä neuvo ja ymmärrys.

12:14 Jos hän repii maahan, niin ei rakenneta jälleen; kenen hän telkeää sisälle, sille ei avata.

12:15 Katso, hän salpaa vedet, ja syntyy kuivuus; hän laskee ne irti, ja ne mullistavat maan.

12:16 Hänen on väkevyys ja ymmärrys; hänen on niin eksynyt kuin eksyttäjäkin.

12:17 Hän vie neuvosmiehet pois paljaiksi riistettyinä ja tekee tuomarit tyhmiksi.

12:18 Kuningasten kurituksesta hän kirvoittaa ja köyttää köyden heidän omiin vyötäisiinsä.

12:19 Hän vie papit pois paljaiksi riistettyinä, ja ikimahtavat hän kukistaa.

12:20 Hän hämmentää luotettavain puheen ja ottaa pois vanhoilta taidon.

12:21 Hän vuodattaa ylenkatsetta ruhtinasten päälle ja aukaisee virtojen padot.

12:22 Hän paljastaa syvyydet pimeyden peitosta ja tuo valoon pilkkopimeän.

12:23 Hän korottaa kansat, ja hän hävittää ne, hän laajentaa kansakunnat, ja hän kuljettaa ne pois.

12:24 Maan kansan päämiehiltä hän ottaa ymmärryksen ja panee heidät harhailemaan tiettömissä autioissa.

12:25 He haparoivat pimeässä valoa vailla, ja hän panee heidät hoipertelemaan kuin juopuneet."

12:8 Taikka puhu maan kanssa, ja hän opettaa sinua; ja kalat meressä ilmoittavat sinulle.

12:9 Kuka se on, joka ei kaikkia näitä tiedä, että \Herran\ käsi on ne tehnyt?

12:10 Että hänen kädesssä on kaikkein elävien sielu, ja kunkin lihan henki?

12:11 Eikö korva koettele puhetta, ja suu maista ruokaa?

12:12 Vanhoilla on taito, ja pitkä-ijällisillä ymmärrys.

12:13 Hänen tykönänsä on taito ja voima; hänen on neuvo ja ymmärrys.

12:14 Katso, koska hän kukistaa, niin ei auta rakentamaan: koska hän jonkun salpaa, niin ei kenkään taida avata.

12:15 Katso, koska hän pidättää veden, niin kaikki kuivettuu, ja koska hän laskee, niin se kääntää maan.

12:16 Hän on vahva Ja pysyväinen: hänen on se joka eksyy, ja se joka eksyttää.

12:17 Hän johdattaa kavalat niinkuin saaliin, ja saattaa tuomarit tyhmäksi.

12:18 Hän päästää kuningasten siteet, ja vyöttää heidän kupeensa.

12:19 Papit vie hän niinkuin saaliin, ja väkevät kukistaa.

12:20 Hän vääntää pois totisten huulet, vanhain toimen ottaa hän pois.

12:21 Hän kaataa ylönkatseen päämiesten päälle, ja voimallisten väkevyyden hajoittaa.

12:22 Hän ilmoittaa pimiät perustukset, ja kuoleman varjon saattaa hän valkeuteen.

12:23 Hän saattaa kansat suureksi, ja taas hukuttaa heidät; hän levittää kansan, ja taas vie pois heidät.

12:24 Hän ottaa pois maan kansan ruhtinasten sydämet, ja eksyttää heitä korvessa, jossa ei tietä ole.

12:25 Ja he koperoitsevat pimeydessä ilman valkeutta; ja hän eksyttää heitä kuin juopuneita.

13 LUKU

13:1 "Katso, kaikkea tätä on silmäni nähnyt, korvani kuullut ja sitä tarkannut.

13:2 Mitä te tiedätte, sen tiedän minäkin; en ole minä teitä huonompi.

13:3 Mutta minä mielin puhua Kaikkivaltiaalle, minä tahdon tuoda todistukseni Jumalaa vastaan.

13:4 Sillä te laastaroitte valheella, olette puoskareita kaikki tyynni.

13:5 Jospa edes osaisitte visusti vaieta, niin se olisi teille viisaudeksi luettava!

13:6 Kuulkaa siis, mitä minä todistan, ja tarkatkaa,

13:7 Tahdotteko puolustaa Jumalaa väärällä puheella ja puhua vilppiä hänen puolestaan; mitä huuleni väittävät vastaan.

13:8 tahdotteko olla puolueellisia hänen hyväksensä tahi ajaa Jumalan asiaa?

13:9 Koituuko siitä silloin hyvää, kun hän käy teitä tutkimaan; tahi voitteko pettää hänet, niinkuin ihminen petetään?

13:10 Hän teitä ankarasti rankaisee, jos salassa olette puolueellisia.

13:11 Eikö hänen korkeutensa peljästytä teitä ja hänen kauhunsa teitä valtaa?

13:12 Tuhkalauselmia ovat teidän mietelauseenne, savivarustuksia silloin teidän varustukseenne.

13:13 Vaietkaa, antakaa minun olla, niin minä puhun, käyköön minun miten tahansa.

13:14 Miksi minä otan lihani hampaisiini ja panen henkeni kämmenelleni?

13:15 Katso, hän surmaa minut, en minä enää mitään toivo; tahdon vain vaellustani puolustaa häntä vastaan.

13:16 Jo sekin on minulle voitoksi; sillä jumalaton ei voi käydä hänen kasvojensa eteen.

13:17 Kuulkaa tarkasti minun puhettani, ja mitä minä lausun korvienne kuullen.

13 LUKU

13:1 Katso, kaikkia näitä ovat silmäni nähneet, ja korvani kuulleet, ja on ne ymmärtänyt.

13:2 Jota te tiedätte, sitä minäkin tiedän, enkä ole halvempi teitä.

13:3 Minä puhun siis Kaikkivaltiaan tykö, ja mielin kamppailla Jumalan kanssa.

13:4 Sillä te olette valheen saarnaajat, ja kaikki kelvottomat lääkärit.

13:5 Jospa te voisitte juuri ääneti olla, niin te olisitte taitavat.

13:6 Kuulkaat siis minun kamppaustani, ja ottakaat vaari asiasta, kuin minä puhun.

13:7 Tahdotteko te Jumalan puolesta vastata vääryydellä? ja hänen puolestansa puhua petosta?

13:8 Tahdotteko te katsoa hänen mieltänsä? Tahdotteko te riidellä Jumalan puolesta?

13:9 Pitääkö se teille menestymän, koska hän teitä etsii? luuletteko te hänen pettäväanne, niinkuin joku pettää ihmisen?

13:10 Hän kovin nuhtelee teitä, jos te salaisesti mieliä katsotte.

13:11 Eikö hänen korkeutensa teitä peljätä? ja hänen pelkonsa lankee teidän päällenne?

13:12 Teidän muistonne vedetään tuhan verraksi, ja teidän selkänne pitää oleman niinkuin saviroukkio.

13:13 Olkaat ääneti minun edessäni, minä puhun, tapahtukoon minulle mitä hyvänsä.

13:14 Miksi minun pitää pureman lihaani hampaillani, ja asettaman sieluni minun käsiini?

13:15 Katso, vaikka hän minun tappais, enkö minä vielä sittenkin toivoisi? kuitenkin minä nuhtelen teitäni hänen edessänsä.

13:16 Hän on kuitenkin minun autuuteni; sillä ei yksikään ulkokullattu tule hänen eteensä.

13:17 Kuulkaat juuri visusti minun puhettani, ja minun selitystäni teidän

13:18 Katso, olen ryhtynyt käymään oikeutta; minä tiedän, että olen oikeassa.

13:19 Kuka saattaa käräjöidä minua vastaan? Silloin minä vaikenen ja kuolen.

13:20 Kahta vain älä minulle tee, niin en lymyä sinun kasvojesi edestä:

13:21 ota pois kätesi minun päältäni, ja älköön kauhusi minua peljättäkö;

13:22 sitten haasta, niin minä vastaan, tahi minä puhun, ja vastaa sinä minulle.

13:23 Mikä on minun pahain tekojeni ja syntieni luku? Ilmaise minulle rikkomukseni ja syntini.

13:24 Miksi peität kasvosi ja pidät minua vihollisenasi?

13:25 Lentävää lehteäkö peljätät, kuivunutta korttako vainoat,

13:26 koskapa määrää katkeruuden minun osakseni ja perinnökseni nuoruuteni pahat teot,

13:27 koska panet jalkani jalkapuuhun, vartioitset kaikkia minun polkujani ja piirrä rajan jalkapohjieni ääreen?" -

13:28 "Hän hajoaa kuin lahopuu, kuin koinsyömä vaate."

14 LUKU

14:1 "Ihminen, vaimosta syntynyt, elää vähän aikaa ja on täynnä levottomuutta,

14:2 kasvaa kuin kukkanen ja lakastuu, pakenee kuin varjo eikä pysy.

14:3 Ja sellaista sinä pidät silmällä ja viet minut käymään oikeutta kanssasi!

14:4 Syntyisikö saastaisesta puhdasta? Ei yhden yhtäkään.

14:5 Hänen päivänsä ovat määrättyt, ja hänen kuukausiensa luku on sinun tiedossasi; sinä olet asettanut hänelle

korvainne edessä.

13:18 Katso, jo minä olen tuomion sanonut: Minä tiedän, että minä olen hurskas.

13:19 Kuka tahtoo käydä oikeudelle minun kanssani? Mutta minun täytyy nyt ääneti olla, ja loppua.

13:20 Ainoastaan älä tee minulle kahta, niin en minä kätke itsiäni sinun edestäs.

13:21 Anna kätes olla kaukana minusta, ja sinun kauhistukses älköön minua peljättäkö.

13:22 Kutsu minua, ja minä vastaan: eli minä puhun, ja vastaa sinä minua.

13:23 Kuinka usiat ovat minun vääryteni ja pahat tekoni? anna minun saada tietää minun syntini ja rikokseni.

13:24 Miksi sinä peität kasvosi, ja pidät minua vihollisena?

13:25 Tahdotkos niin kova olla lentävää lehteä vastaan, ja vainota kuivaa oljen kortta?

13:26 Sillä sinä kirjoitat minulle murhetta, ja annat minun periä nuoruuteni syntejä.

13:27 Sinä olet pannut minun jalkani jalkapuuhun, ja otat kaikista minun poluistani vaarin, ja katsot kaikkia minun askeleitani;

13:28 Joka kuitenkin hukun niinkuin mädännyt raato, ja niinkuin koilta syöty vaate.

14 LUKU

14:1 Ihminen, vaimosta syntynyt, elää vähän aikaa, ja on täynnä levottomuutta,

14:2 Kasvaa niinkuin kukkanen, ja kaatuu; pakenee niinkuin varjo, ja ei pysy.

14:3 Ja senkaltaisen päälle sinä avaat silmäsi, ja vedät minun kanssasi oikeuden eteen.

14:4 Kuka löytää puhtaan niiden seassa, kussa ei puhdasta ole?

14:5 Hänellä on määrätty aika, hänen kuukauttensa luku on sinun tykönäs: sinä olet määrän asettanut hänen eteensä, jota

määrän, jonka ylitse hän ei pääse.

14:6 Niin käännä katseesi pois hänestä, että hän pääsisi rauhaan ja että hän saisi iloita niinkuin palkkalainen päivän päätettyään.

14:7 Onhan puullakin toivo: vaikka se maahan kaadetaan, kasvaa se uudelleen, eikä siltä vesaa puutu.

14:8 Vaikka sen juuri vanhenee maassa ja sen kanto kuolee multa,

14:9 niin se veden tuoksusta versoo jälleen ja tekee oksia niinkuin istukas.

14:10 Mutta mies kun kuolee, makaa hän martaana; kun ihminen on henkensä heittänyt, missä hän on sitten?

14:11 Vesi juoksee pois järvestä, ja joki tyhjenee ja kuivuu;

14:12 niin ihminen lepoon mentyänsä ei enää nouse. Ennenkuin taivaat katoavat, eivät he heräjä eivätkä havahdu unestansa.

14:13 Oi, jospa kätkisit minut tuonelaan, piilottaisit minut, kunnes vihasi on asettunut, panisit minulle aikamäärän ja sitten muistaisit minua!

14:14 Kun mies kuolee, virkoako hän jälleen henkiin? Minä vartoisin kaikki sotapalvelukseni päivät, kunnes pääsyvuoroni joutuisi.

14:15 Sinä kutsuisit, ja minä vastaisin sinulle, sinä ikävöitsisit kättesä tekoa.

14:16 Silloin sinä laskisit minun askeleeni, et pitäisi vaaria minun synnistäni;

14:17 rikokseni olisi sinetillä lukittuna kukkaroon, ja pahat tekoni sinä peittäisit piiloon.

14:18 Mutta vuorikin vyöryy ja hajoaa, ja kallio siirtyy sijaltansa,

14:19 vesi kuluttaa kivet, ja rankkasade huuhtoo pois maan mullan; niin sinä hävität ihmisen toivon.

14:20 Sinä masennat hänet iäksi, ja hän lähtee; sinä muutat hänen muotonsa ja lähetät hänet menemään.

ei hän taida käydä ylitse.

14:6 Luovu hänestä, että hän saisi levätä, niinkauvan kuin hänen aikansa tulee, jota hän odottaa niinkuin palkollinen.

14:7 Puulla on toivo, ehkä se hakattaisiin, että se uudistetaan, ja sen vesat kasvavat jälleen:

14:8 Ehkä sen juuret vanhenevat maassa, ja kanto mätänee mullassa,

14:9 Kuitenkin se versoo jälleen veden märkyydestä, ja kasvaa niinkuin se istutettu olis.

14:10 Mutta kussa ihminen on, koska hän kuollut, hukunut ja pois on?

14:11 Niinkuin vesi juoksee ulos merestä, ja oja kureentuu ja kuivettuu,

14:12 Niin on ihminen, kuin hän kuollut on, ei hän nouse: niinkauvan kuin taivas pysyy, ei he virkoo eikä herää unestansa.

14:13 O jospa sinä minun hautaan kätkisit ja peittäisit minun, niinkauvan kuin vihasi menis pois, ja asettaisit minulle määrän muistaakses minua.

14:14 Luuletkos kuolleen ihmisen tulevan eläväksi jälleen? Minä odotan joka päivä niinkauvan kuin minä sodin, siihenasti että minun muutteeni tulee,

14:15 Että sinä kutsuisit minua, ja minä vastaisin sinua, ja ettes hylkäisi käsialaasi;

14:16 Sillä sinä olet jo lukenut kaikki minun askeleeni: etkös ota vaaria minun synneistäni?

14:17 Minun rikokseni olet sinä lukinnut lyhteesen, ja pannut kokoon minun vääryyteni.

14:18 Jos tosin vuori kaatuu ja katoa, ja vaha siirtyy sialtansa,

14:19 Vesi kuluttaa kivet, ja virta vie maan pois, ja mitä sen päällä itse kasvaa: niin sinä myös ihmisen toivon kadotat.

14:20 Sinä olet häntä voimallisempi ijankaikkisesti, ja hänen täytyy mennä pois. Sinä muutat hänen kasvonsa, ja annat

14:21 Kohoavatko hänen lapsensa kunniaan - ei hän sitä tiedä, vaipuvatko vähäisiksi - ei hän heitä huomaa.

14:22 Hän tuntee vain oman ruumiinsa kivun, vain oman sielunsa murheen."

15 LUKU

15:1 Sitten teemanilainen Elifas lausui ja sanoi:

15:2 "Vastaako viisas tuulta pieksämällä, täyttääkö hän rintansa itätuulella?

15:3 Puolustautuuko hän puheella, joka ei auta, ja sanoilla, joista ei ole hyötyä?

15:4 Itse jumalanpelonkin sinä teet tyhjäksi ja rikot hartauden Jumalaa rukoilevilta.

15:5 Sillä sinun pahuutesi panee sanat suuhusi, ja sinä valitset viekasten kielen.

15:6 Oma suusi julistaa sinut syylliseksi, enkä minä; omat huulesi todistavat sinua vastaan.

15:7 Sinäkö synnyit ihmisistä ensimmäisenä, luotiinko sinut ennenkuin kukkulat?

15:8 Oletko sinä kuulijana Jumalan neuvottelussa ja anastatko viisauden itsellesi?

15:9 Mitä sinä tiedät, jota me emme tietäisi? Mitä sinä ymmärrät, jota me emme tuntisi?

15:10 Onpa meidänkin joukossamme harmaapää ja vanhus, isäsi iällisempi.

15:11 Vähäksytkö Jumalan lohdutuksia ja sanaa, joka sinua piteli hellävaroin?

15:12 Miksi sydämesi tempaa sinut mukaansa, miksi pyörivät silmäsi,

15:13 niin että käännät kiukkusi Jumalaa vastaan ja syydät suustasi sanoja?

15:14 Kuinka voisi ihminen olla puhdas,

hänen mennä.

14:21 Ovatko hänen lapsensa kunniaassa, sitä ei hän tiedä, taikka ovatko he ylönkatseessa, sitä ei hän ymmärrä.

14:22 Kuitenkin niinkauvan kuin hän kantaa lihaa, täytyy hänen olla vaivassa, ja niinkauvan kuin hänen sielunsa on hänessä, täytyy hänen murhetta kärsiä.

15 LUKU

15:1 Niin vastasi Elifas Temanilainen ja sanoi:

15:2 Pitääkö taitavan niin tuuleen puhuman, ja täyttämän vatsansa tuulella?

15:3 Sinä nuhtelet kelvottomilla sanoilla ja puheilla, joista ei ole hyödytystä.

15:4 Sinä olet hyljännyt pelvon, ja puhut ylönkatseella Jumalan edessä.

15:5 Sillä sinun pahuutes opettaa niin sinun suus; ja sinä olet valinnut viekasten kielen.

15:6 Sinun suus pitää tuomitseman sinun, ja en minä: sinun huules pitää todistaman sinua vastaan:

15:7 Oletkos ensimmäinen ihminen, joka syntynyt on? eli ennen (kaikkia) vuoria luotu?

15:8 Oletko sinä kuullut Jumalan salaisen neuvon? ja onko taito halvempi sinua?

15:9 Mitä sinä tiedät, jota emme tiedä; mitäs ymmärrät, joka ei ole meidän tykönämme?

15:10 Harmaapää ja vanhat ovat meidän tykönämme, jotka ennen ovat eläneet kuin sinun isäs.

15:11 Pitäiskö Jumalan lohdutukset oleman halvat sinulle? Eli onko jotakin salaista tykönäs?

15:12 Mitä sinun sydämes aikoi? ja mitäs vilkutat silmiäs?

15:13 Kuinka sinä asetat mieles Jumalaa vastaan? että sinä senkaltaiset sanat suustas päästät.

15:14 Mikä on ihminen, että hän olis

kuinka vaimosta syntynyt olla vanhurskas!

15:15 Katso, pyhiinsäkään hän ei luota, eivät taivaatkaan ole puhtaat hänen silmissänsä,

15:16 saati sitten ihminen, inhottava ja kelvoton, joka juo vääryyttä niinkuin vettä.

15:17 Minä julistan sinulle, kuule minua, minä kerron, mitä olen nähnyt,

15:18 mitä viisaat ilmoittavat, salaamatta, mitä olivat isiltänsä saaneet,

15:19 niiltä, joille yksin maa oli annettuna ja joiden seassa ei muukalainen liikkunut:

15:20 'Jumalattomalla on tuska koko elämänsä ajan, ne vähät vuodet, jotka väkivaltaiselle on määrätty.

15:21 Kauhun äänet kuuluvat hänen korvissansa, keskellä rauhaakin hänet yllättää hävittäjä.

15:22 Ei usko hän pääsevänsä pimeydestä, ja hän on miekalle määrätty.

15:23 Hän harhailee leivän haussa: missä sitä on? Hän tuntee, että hänen vierellään on valmiina pimeyden päivä.

15:24 Tuska ja ahdistus kauhistuttavat häntä, masentavat hänet niinkuin kuningas valmiina hyökkäykseen.

15:25 Koska hän ojensi kätensä Jumalaa vastaan ja pöyhkeili Kaikkivaltiasta vastaan,

15:26 ryntäsi häntä vastaan niska jäykkänä, taajain kilvenkupurainsa suojassa;

15:27 koska hän kasvatti ihraa kasvoihinsa ja teki lanteensa lihaviksi,

15:28 asui hävitetyissä kaupungeissa, taloissa, joissa ei ollut lupa asua,

15:29 jotka olivat määrättyt jäämään raunioiksi, sentähden hän ei rikastu, eikä hänen omaisuutensa ole pysyväistä, eikä

puhdas? ja että hän olis hurskas, joka vaimosta syntynyt on?

15:15 Katso, hänen pyhäinsä seassa ei ole yhtään nuhteetointa; ja taivaat ei ole puhtaat hänen edessänsä.

15:16 Kuinka paljon enemmän ihminen on kauhia ja ilkiä, joka juo vääryyttä niinkuin vettä?

15:17 Minä osoitan sinulle sen, kuule minua: minä luettelen sinulle, mitä minä nähnyt olen:

15:18 Mitä taitavat sanoneet ovat, jota ei yksikään heidän isistänsä ole salannut.

15:19 Joille ainoille maa annettu on, niin ettei yksikään outo saanut käydä heidän keskellensä.

15:20 Jumalatoim vapisee kaiken elinaikansa, ja tyrannin vuosiluku on peitetty.

15:21 Pelvon ääni on hänen korvissansa, että rauhassakin pitää hävittäjä tuleman hänen päällensä.

15:22 Ei hän usko palajavansa pimeydestä, ja varoo aina miekkaa.

15:23 Kuin hän lähtee sinne ja tänne elatuksensa jälkeen, niin hän luulee aina pimeyden päivän käsissänsä olevan.

15:24 Ahdistus ja hätä peljättävät häntä, ja yllyttävät hänen, niinkuin kuningas valmis sotaan.

15:25 Sillä hän on ojentanut kätensä Jumalaa vastaan, ja vahvistanut itsensä Kaikkivaltiasta vastaan.

15:26 Hän juoksee päätäpäin häntä vastaan, ja seisoo ylseästi häntä vastaan.

15:27 Hän on peittänyt kasvonsa lihavuudellansa, ja lihoittanut ja paisuttanut itsensä.

15:28 Mutta hänen pitää asuman hävitetyissä kaupungissa ja asumattomissa huoneissa, jotka roukkioksi riutumallansa ovat.

15:29 Ei hänen pidä rikastuman, eikä hänen tavaransa pysymän, eikä hänen onnensa pidä leviämän maassa.

hänen viljansa notkistu maata kohden.

15:30 Ei hän pääse pimeydestä; tulen liekki kuivuttaa hänen vesansa, ja hän hukkuu hänen suunsa henkäyksestä.

15:31 Älköön hän turvatko turhuuteen - hän pettyy; sillä hänen voittonsa on oleva turhuus.

15:32 Mitta täyttyy ennen aikojaan, eikä hänen lehvänsä vihannoi.

15:33 Hän on niinkuin viinipuu, joka pudottaa raakaleensa, niinkuin öljypuu, joka varistaa kukkansa.

15:34 Sillä jumalattoman joukkio on hedelmätön, ja tuli kuluttaa lahjustenottajan majat.

15:35 He kantavat tuhoa ja synnyttävät turmiota, ja heidän kohtunsa valmistaa petosta."

16 LUKU

16:1 Job vastasi ja sanoi:

16:2 "Tuonkaltaista olen kuullut paljon; kurjia lohduttajia olette kaikki.

16:3 Eikö tule jo loppu tuulen pieksämisestä, vai mikä yllyttää sinua vastaamaan?

16:4 Voisinhan minä myös puhua niinkuin tekin, jos te olisitte minun sijassani; voisin sommitella sanoja teitä vastaan ja ilkkuen nöykytellä teille päätäni,

16:5 rohkaista teitä suullani ja tuottaa huojennusta huulteni lohduttelulla.

16:6 Jos puhun, ei tuskani helpota, ja jos lakkaan, lähtekö se sillä?

16:7 Mutta nyt hän on minut uuvuttanut. Sinä olet hävittänyt koko minun joukkoni

16:8 ja olet minut kukistanut - siitä muka tuli todistaja - ja raihnuteni nousi minua vastaan, syyttäen minua vasten silmiä.

16:9 Hänen vihansa raateli ja vainosi

15:30 Ei hänen pidä pääsemän pimeydestä: tulen liekki kuivaa hänen oksansa, ja hänen suunsa hengellä katoa.

15:31 Ei hän taida uskaltaa turhuuteen, että hän on petetty; sillä turhuus on hänen palkkansa.

15:32 Hän loppuu ennen aikaansa, ja hänen oksansa ei pidä vihoittaman.

15:33 Hän poimitaan niinkuin kypsymätöin marja viinapuusta, ja niinkuin öljypuu varistaa kukoistuksensa.

15:34 Sillä ulkokullattuun kokous pitää oleman yksinäinen, ja tulen pitää polttaman lahjain ottajan huoneen,

15:35 Hän siittää onnettomuuden, ja synnyttää vaivaisuuden; ja heidän vatsansa valmistaa petoksen.

16 LUKU

16:1 Sitte vastasi Job ja sanoi:

16:2 Minä olen usein senkaltaista kuullut: te olette kaikki häijyt lohduttajat.

16:3 Koska siis nämät tyhjät puheet loppuvat? eli mikä sinun niin rohkaisee puhumaan?

16:4 Minä taitaisin myös puhua niinkuin tekin. Minä soisin teidän sielunne olevan minun sieluni siassa, niin minä löytäisin myös sanoja teitä vastaan, ja taitaisin vääntää päätäni teitä vastaan.

16:5 Minä tahtoisin vahvistaa teitä suullani, ja lohduttaa huulillani.

16:6 Mutta ehkä minä puhuisin, niin ei kuitenkaan minun vaivani lakkaa: jos minä vaikenen, niin ei se kuitenkaan mene minusta pois.

16:7 Mutta nyt hän saattaa minulle vaivaisuuden: sinä hävität koko minun seurani.

16:8 Sinä olet tehnyt minun ryppyiseksi, että olis todistus minua vastaan: minun laihuuteni nousee minua vastaan, ja sanoo minua vastaan.

16:9 Hänen vihansa repäisee minun, ja joka

minua, hän kiristeli minulle hampaitansa.
Viholliseni hiovat katseitaan minua vastaan,

16:10 he avaavat minulle kitansa ja lyövät
häväisten minua poskille; kaikki he yhtyvät
minua vastaan.

16:11 Jumala jättää minut poikaheittiöiden
valtaan ja syöksee minut jumalattomain
käsiin.

16:12 Minä elin rauhassa, mutta hän
peljätti minut, hän tarttui minua niskaan ja
murskasi minut. Hän asetti minut
maalitaulukseen;

16:13 hänen nuolensa viuhuvat minun
ympärilläni. Hän halkaisee munuaiseni
säälimättä, vuodattaa maahan minun
sappeni.

16:14 Hän murtaa minuun aukon toisensa
jälkeen ja ryntää kimppuuni kuin soturi.

16:15 Minä ompelin säkin iholleni ja painoin
sarveni tomuun.

16:16 Minun kasvoni punoittavat itkusta, ja
silmäluomillani on pimeys,

16:17 vaikkei ole vääryyttä minun käsissäni
ja vaikka minun rukoukseni on puhdas.

16:18 Maa, älä peitä minun vertani, ja
minun huudollani älköön olko lepopaikkaa!

16:19 Katso, nytkin on minun todistajani
taivaassa ja puolustajani korkeudessa.

16:20 Ystäväni pitävät minua pilkkanansa -
Jumalaan minun silmäni kyynelöiden
katsoo,

16:21 että hän hankkisi miehelle oikeuden
Jumalaa vastaan ja ihmislapselle hänen
lähimmäistään vastaan.

16:22 Sillä vähän on vuosia edessäni enää,
ja sitten menen tietä, jota en palaja."

17 LUKU

17:1 "Minun henkeni on rikki raastettu,

minua vihaa, kiristelee hampaitansa minun
päälleni; ja minun viholliseni silmät kiiluvat
minun päälleni.

16:10 He ammottivat suunsa minua
vastaan, ja ovat minua häpiällisesti poskelle
piesseet: he ovat sammuttaneet vihansa
minun päälleni.

16:11 Jumala on minun hyljännyt väärille,
ja antanut minun tulla jumalattomain käsiin.

16:12 Minä olin rauhassa, vaan hän on
minun murentanut, hän on tarttunut minun
kaulaani, ja särkenyt minun, ja pannut
minun hänellensä maaliksi.

16:13 Hänen ampujansa ovat piirittäneet
minun: hän on reväissyt minun munaskuuni,
eikä säästänyt: hän on vuodattanut minun
sappeni maan päälle:

16:14 Hän on haavoittanut minun yhdellä
haavalla toisen perään: Hän karkasi minun
päälleni niinkuin joku väkevä.

16:15 Minä ompelin säkin minun nahkani
päälle, ja laskin sarveni multa.

16:16 Minun kasvoni ovat soaistut itkusta,
ja silmälautani päällä on kuoleman varjo.

16:17 Ehkei kuitenkaan minun kädessäni
ole vääryys, ja minun rukoukseni on
puhdas.

16:18 Maa, älä peitä minun vertani, ja
älkään olko minun huudolleni siaa.

16:19 Ja katso, minun todistajani on
taivaassa, ja joka minun tuntee, on
korkeudessa.

16:20 Minun ystäväni ovat minun
pilkkaajani; mutta minun silmäni
vuodattavat kyyneliä Jumalan tykö,

16:21 Joka ihmisen puolesta vastaa
Jumalan tykönä, niinkuin ihmisen lapsi
lähimmäisensä puolesta.

16:22 Mutta määrätyt vuodet ovat tulleet,
ja minä menen sitä tietä pois, jota en minä
jälleen palaja.

17 LUKU

17:1 Minun henkeni on heikko, minun

minun päiväni sammuvat, kalmisto on minun osani.

17:2 Totisesti, pilkka piirittää minua ja silmäni täytyy yhä katsella heidän ynseilyänsä.

17:3 Aseta puolestani pantti talteesi; kuka muu rupeaisi kättä lyöden minun takaajakseni?

17:4 Sillä sinä olet sulkenut ymmärrykseltä heidän sydämensä; sentähden sinä et päästä heitä voitolle.

17:5 Ystäviä kutsutaan osajaolle, mutta omilta lapsilta raukeavat silmät.

17:6 Minut on pantu kansoille sananlaskuksi; silmille syljettäväksi minä olen tullut.

17:7 Minun silmäni on hämärtynyt surusta, ja kaikki minun jäseneni ovat kuin varjo.

17:8 Tästä oikeamieliset hämmästyvät, ja viatonta kuohuttaa jumalattoman meno.

17:9 Mutta hurskas pysyy tiellänsä, ja se, jolla on puhtaat kädet, kasvaa voimassa.

17:10 Mutta te kaikki, tulkaa jälleen tänne; en löydä minä viisasta joukostanne.

17:11 Päiväni ovat menneet, rauenneet ovat aivoitukseni, mitä sydämeni ikävöitsi.

17:12 Yön he tekevät päiväksi; valo muka lähenee pimeydestä.

17:13 Jos kuinka toivon, on tuonela asuntoni; minä levitän vuoteeni pimeyteen,

17:14 minä sanon haudalle: 'Sinä olet isäni', ja madoille: 'Äitini ja sisareni.'

17:15 Missä on silloin minun toivoni, ja kuka saa minun toivoani katsella?

17:16 Ne astuvat alas tuonelan salpojen taa, kun yhdessä lepäämme tomussa."

18 LUKU

18:1 Sitten suuhilainen Bildad lausui ja

päiväni ovat lyhetyt, ja hauta on käsissä.

17:2 En minä ketäkään pettänyt, ja kuitenkin minun silmäni täytyy olla murheessa.

17:3 Nyt siis taivuta sinus, ja ole itse minun takaukseni! kukas muu olis, joka minua takais?

17:4 Ymmärryksen olet sinä heidän sydämistänsä kätkenyt, sentähden et sinä korota heitä.

17:5 Hän kerskaa ystävilensä saaliistansa, mutta hänen lastensa silmät pitää vaipuman.

17:6 Hän on minun pannut sananlaskuksi kansain sekaan, ja ääniksi heidän keskellensä.

17:7 Minun silmäni ovat pimenneet minun suruni tähden, ja kaikki minun jäseneni ovat niinkuin varjo.

17:8 Tästä hurskaat hämmästyvät, ja viattomat asettavat heitänsä ulkokullatuita vastaan.

17:9 Hurskas pysyy tiellänsä: ja jolla on puhtaat kädet, se pysyy vahvana.

17:10 Kääntäkäätkäät siis teitänne kaikki ja tulkaat nyt: en minä kuitenkaan löydä yhtään taitavaa teidän seassanne.

17:11 Minun päiväni ovat kuluneet: minun aivoitukseni ovat hajoitetut, jotka minun sydämessäni olivat,

17:12 Ja ovat yöstä päivän, ja valkeuden pimeydestä tehneet.

17:13 Ja ehkä minä kauvan odottaisin, niin on kuitenkin hauta minun huoneeni, ja minä olen vuoteeni pimeydessä tehnyt.

17:14 Mätänemisen minä kutsuin isäkseni, ja madot äidikseni ja sisarekseni.

17:15 Kussa on nyt minun odottamiseni? ja kuka ottaa minun toivostani vaarin?

17:16 Hautaan se menee, ja makaa minun kanssani mullassa.

18 LUKU

18:1 Niin vastasi Bildad Suasta ja sanoi:

sanoi:

18:2 "Kuinka kauan te asetatte sanoille ansoja? Tulkaa järkiinne, sitten puhelemme.

18:3 Miksi meitä pidetään elukkain veroisina, olemmeko teidän silmissänne tylsät?

18:4 Sinä, joka raivossasi raatelet itseäsi - sinunko tähtesi jätettäisiin maa autioksi ja kallio siirtyisi sijaltansa?

18:5 Ei, jumalattomain valo sammuu, eikä hänen tulensa liekki loista.

18:6 Valo pimenee hänen majassansa, ja hänen lamppunsa sammuu hänen päänsä päältä.

18:7 Hänen väkevät askeleensa supistuvat ahtaalle, ja hänen oma neuvonsa kaataa hänet maahan.

18:8 Sillä hänen omat jalkansa vievät hänet verkkoon, hän käyskentelee katetun pyyntihaudan päällä.

18:9 Paula tarttuu hänen kantapäähänsä, ansa käy häneen kiinni;

18:10 hänelle on maahan kätkeyty pyydys, polulle häntä varten silmukka.

18:11 Kauhut peljättävät häntä kaikkialta ja ajavat häntä kintereillä kiitäen.

18:12 Nälkäiseksi käy hänen vaivansa, ja turmio vartoo hänen kaatumistaan.

18:13 Hänen ruumiinsa jäseniä kalvaa, hänen jäseniänsä kalvaa kuoleman esikoinen.

18:14 Hänet temmataan pois majastansa, turvastansa; hänet pannaan astumaan kauhujen kuninkaan tykö.

18:15 Hänen majassansa asuu outoja, hänen asuinpaikallensa sirotetaan tulikiveä.

18:16 Alhaalta kuivuvat hänen juurensa, ylhäältä kuihtuvat hänen oksansa.

18:2 Koska te lakkaatte puhumasta? ymmärtäkää ensin, ja puhukaamme sitte.

18:3 Miksi me pidetään niinkuin juhdat, ja olemme niin saastaiset teidän silmäinne edestä?

18:4 Tahdotkos revetä kiukussas? luuletkos, että maa sinun tähtes hyljätään ja kallio siirretään siastansa?

18:5 Jumalattoman valkeus pitää myös sammutettaman, ja hänen valkiansa kipinä ei pidä paistaman.

18:6 Hänen majassansa pitää valkeus tuleman pimeydeksi, ja hänen kynttilänsä pitää siinä sammutettaman.

18:7 Hänen voimansa askeleet pitää ahdistettaman; ja hänen neuvonsa pitää hänen maahan sysäämän.

18:8 Sillä hän on viety jalkoinensa paulaan, ja vaeltaa verkossa.

18:9 Paula pitää pitämän hänen kantapäähänsä, ja ryövärit pitää hänen käsittämän.

18:10 Hänen paulansa on viritetty maan päälle, ja hänen satimensa hänen polullensa.

18:11 Kaikin tahoin pitää kauhistukset häntä peljättämän, ja hänen jalkansa eksyttämän.

18:12 Nälkä pitää oleman hänen tavaransa, ja onnettomuus pitää oleman valmistettu hänen kylkeensä.

18:13 Hänen nahkansa vahvuus pitää kulutettaman, ja hänen väkevyytensä pitää kuoleman esikoisen syömän.

18:14 Hänen toivonsa pitää revittämän ylös juurinsa hänen majastansa, ja hän pitää ajettaman pelkoin kuninkaan tykö.

18:15 Se on asuva hänen majassansa hänen puutteensa tähden: hänen majansa päälle pitää tulikiveä viskottaman.

18:16 Alhaalta pitää hänen juurensa kuivettuman, ja ylhäältä hänen elonsa niitettämän.

18:17 Hänen muistonsa katoaa maasta, eikä hänen nimeänsä kadulla mainita.

18:18 Hänet sysätään valosta pimeyteen ja karkoitetaan maan piiristä.

18:19 Ei sukua, ei jälkeläistä ole hänellä kansansa seassa, eikä ketään jää jäljelle hänen asuntoihinsa.

18:20 Lännen asujat hämmästyvät hänen tuhopäiväänsä, idän asujat valtaa vavistus.

18:21 Näin käy väärintekijän huoneelle, näin sen asuinpaikalle, joka ei Jumalasta välitä."

19 LUKU

19:1 Job vastasi ja sanoi:

19:2 "Kuinka kauan te vaivaatte minun sieluani ja runtelette minua sanoillanne?"

19:3 Jo kymmenenkin kertaa olette minua häväisseet, häpeämättä te minua räökkäätte.

19:4 Olenko todella hairahtunut, yöpyykö hairahdukseni minun luonani?"

19:5 Tahni voitteko todella ylvästellä minua vastaan ja todistaa minun ansainneen häpeäni?"

19:6 Tietäkää siis, että Jumala on tehnyt minulle vääryyttä ja on kietonut minut verkkoonsa.

19:7 Katso, minä huudan: 'Väkivaltaa!' enkä saa vastausta; huudan apua, mutta ei ole mitään oikeutta.

19:8 Hän on aidannut tieni, niin etten pääse ylitse, ja on levittänyt pimeyden poluilleni.

19:9 Hän on riisunut minulta kunniani ja ottanut kruunun minun päästäni.

19:10 Hän repi minut maahan joka puolelta, niin että olen mennyttä, ja hän tempasi irti toivoni niinkuin puun.

18:17 Hänen muistonsa pitää hukkuman maan päältä, ja ei pidä ensinkään hänellä nimeä oleman kadulla.

18:18 Hän pitää ajettaman valkeudesta pimeyteen, ja pitää maalta heitettämän pois.

18:19 Ei hänellä pidä yhtään lasta oleman, eikä lasten lasta hänen kanssansa; ja ei pidä yhtään hänen asuinsioihinsa jäämän.

18:20 Ne jotka hänen perässensä tulevat, pitää hämmästyvän hänen päivästänsä, ja ne jotka hänen edellensä ovat olleet, pitää peljästyvän.

18:21 Tämä on jumalattoman maja, ja tämä on sen sia, joka ei Jumalasta mitään tiedä.

19 LUKU

19:1 Mutta Job vastasi ja sanoi:

19:2 Kuinka kauan te vaivaatte minun sieluani? ja runtelette minua sanoilla?"

19:3 Te olette nyt kymmenen kertaa pilkanneet minua; ja ette häpee minua niin vaivata.

19:4 Jos minä erehdyn, niin minä itselleni erehdyn.

19:5 Mutta te tosin nousette minua vastaan, ja soimaatte minun pilkkaani.

19:6 Niin tietäkää nyt, että Jumala hukuttaa minun, ja on piirittänyt minun verkkoihinsa.

19:7 Katso, ehkä minä vielä väkivallan tähden huutaisin, niin ei kuitenkaan kuulla minua: jos minä parkuisin, niin ei tässä ole oikeutta.

19:8 Hän on aidannut minun tieni, etten minä taida sitä käydä, ja pannut pimeyden minun poluilleni.

19:9 Hän on riisunut minun kunniani minulta, ja ottanut pois kruunun minun päästäni.

19:10 Hän on maahan kukistanut minun joka kulmalta, ja laskenut minun menemään; ja on reväissyt ylös minun

19:11 Hän päästi vihansa syttymään minua vastaan ja piti minua vihollisenansa.

19:12 Hänen sotajoukkonsa tulivat yhdessä ja tekivät tiensä minua vastaan ja leirytyivät minun majani ympärille.

19:13 Veljeni hän on minusta loitontanut; tuttavani ovat minusta aivan vieraantuneet.

19:14 Läheiseni ovat minusta luopuneet, ja uskottuni ovat unhottaneet minut.

19:15 Ne, jotka talossani majailevat, ja palvelijattareni pitävät minua muukalaisena, minä olen tullut vieraaksi heidän silmissään.

19:16 Minä kutsun palvelijaani, eikä hän vastaa; minun suuni täytyy nöyrästi rukoilla häntä.

19:17 Hengitykseni on vastenmielinen vaimolleni, hajuni on äitini pojista ilkeä.

19:18 Poikasetkin halveksivat minua; kun nousen, niin he puhuvat minusta pilkkojaan.

19:19 Kaikki seuratoverini inhoavat minua, ja ne, joita minä rakastin, ovat kääntyneet minua vastaan.

19:20 Luuni ovat tarttuneet nahkaani, ihooni, eikä minusta ole enää kuin ikenet jäljellä.

19:21 Armahtakaa minua, armahtakaa, te, minun ystäväni, sillä Jumalan käsi on minuun koskenut.

19:22 Miksi vainoatte minua niinkuin Jumala, ettekä saa kylläänne minun lihastani?

19:23 Oi, jospa minun sanani kirjoitettaisiin muistiin, jospa ne piirrettäisiin kirjaan,

19:24 rautataltalla ja lyijyllä hakattaisiin kallioon ikuisiksi ajoiksi!

19:25 Mutta minä tiedän lunastajani elävän, ja viimeisenä hän on seisova multien päällä.

19:26 Ja sittenkuin tämä nahka on yltäni

toivoni niinkuin puun.

19:11 Hän on hirmuisesti vihastunut minun päälleni, ja pitää minun vihamiehenänsä.

19:12 Hänen sotajoukkonsa ovat kokoontuneet, ja asettaneet tiensä minua kohden, ja piirittäneet minun majani.

19:13 Hän on eroittanut minun veljeni kauvas minusta, ja minun tuttavani ovat minulle muukalaisiksi tulleet.

19:14 Minun lähimmäiseni piiloivat minua, ja minun ystäväni ovat unhottaneet minun.

19:15 Minun huonekuntalaiseni ja piikani pitävät minua vieraana, minä olen tuntemattomaksi tullut heidän silmänsä edessä.

19:16 Minä huusin palveliaani, ja ei hän vastannut minua: minun täytyy rukoilla häntä omalla suullani.

19:17 Minun emäntäni vieroi minun henkeäni, ja minun täytyy palvella omia lapsiani.

19:18 Ja nuoretkin lapset minun katsovat ylönsä: jos minä nousen, niin he puhuvat minua vastaan.

19:19 Kaikki uskolliset ystäväni kauhistuvat minua; ja joita minä rakastin, ovat kääntäneet itsensä minua vastaan.

19:20 Minun luuni tarttuivat minun nahkaani ja lihaani, ja en minä taida nahallani peittää hampaitani.

19:21 Armahtakaat minun päälleni, armahtakaat minun päälleni, te minun ystäväni! sillä Jumalan käsi on minuun sattunut!

19:22 Miksi te vainoatte minua niinkuin Jumalakin, ja ette taida minun lihastani ravittaa?

19:23 Jospa minun puheeni kirjoitettaisiin! jospa ne kirjaan pantaisiin, ja painettaisiin!

19:24 Raudalla kaivettaisiin lyijy ijankaikkiseksi muistoksi kiveen.

19:25 Sillä minä tiedän minun Lunastajani elävän: ja hän on tästälähin maan päällä seisova.

19:26 Ja vaikka vihdoon minun nahkani ja

raastettu ja olen ruumiistani irti, saan minä nähdä Jumalan.

19:27 Hänet olen minä näkevä apunani; minun silmäni saavat nähdä hänet - eikä vieraana. Munaskuuni hiukeavat sisimmässäni.

19:28 Kun sanotte: 'Kuinka vainoammekaan häntä!' - minusta muka löydetään asian juuri -

19:29 niin peljätäkää miekkaa, sillä viha on kohtaava miekanalaisia pahoja töitä, tietääksenne, että tuomari on."

20 LUKU

20:1 Naemalainen Soofar lausui ja sanoi:

20:2 "Tuohon minun ajatukseni tuovat vastauksen, moisesta minun mieleni kuohuu.

20:3 Hätäisevää nuhdetta täytyy minun kuulla, mutta minun ymmärrykseni henki antaa minulle vastauksen.

20:4 Tuoko on sinulla tietoa ikiajoista asti, siitä saakka, kun ihminen maan päälle pantiin?

20:5 Ei, vaan jumalattomien riemu loppuu lyhyeen, ja riettaan ilo on vain silmänräpäys.

20:6 Vaikka hänen kopeutensa kohoaa taivaaseen ja hänen päänsä ulottuu pilviin asti,

20:7 katoaa hän kuitenkin ainiaaksi oman likansa lailla; jotka näkivät hänet, kysyvät: 'Missä hän on?'

20:8 Niinkuin uni hän lentää pois, eikä häntä enää löydetä, ja hän häipyy kuin öinen näky.

20:9 Silmä, joka häntä katseli, ei katsele häntä enää, eikä hänen paikkansa häntä enää näe.

20:10 Hänen poikiensa täytyy hyvittää köyhät, hänen kättensä on annettava pois hänen omaisuutensa.

20:11 Nuoruuden voimaa olivat täynnä

tämä (ruumis) lakastuu, saan minä kuitenkin minun lihassani nähdä Jumalan.

19:27 Hänen minä olen minulleni näkevä, ja minun silmäni katsovat häntä, ja ei kenkään outo. Minun munaskuuni ovat kuluneet minun helmassani.

19:28 Tosin teidän pitäis sanoman: Miksi me vainoamme häntä? sillä tämän puheen perustus löytyy minun tyköni.

19:29 Peljätäkää siis miekkaa, sillä viha on pahain töiden kostomiekka, että te tietäisitte kurituksen tulevan.

20 LUKU

20:1 Silloin Zophar Naemasta vastasi ja sanoi:

20:2 Minun ajatakseni vaativat siis minua vastaamaan, ja en minä taida itsiäni pidättää.

20:3 Minä tahdon kuulla, jos joku minua nuhtelee ja laittaa; sillä minun ymmärrykseni henki vastaa minun puolestani.

20:4 Etkös tiedä sen aina niin käyneen siitä ajasta kuin ihminen on pantu maan päälle,

20:5 Että jumalattomien kerskaus ei ulotu kauvas; ulkokullattuun iloon on silmänräpäykseksi.

20:6 Jos hänen korkeutensa ulottuis taivaaseen, ja hänen päänsä sattuis pilviin;

20:7 Niin pitää hänen viimein katoaman niinkuin loka, niin että ne jotka hänen ovat näneet, sanovat: kussa hän on?

20:8 Niinkuin uni katoaa, niin ei pidä häntä löydettävän, ja niinkuin yönäkö pitää hänen raukeaman.

20:9 Se silmä, joka hänen nähnyt on, ei pidä häntä enää näkemän, ja hänen paikkansa ei pidä häntä enää näkemän.

20:10 Hänen lapsensa pitää kerjääjiä palveleman, ja hänen kätensä pitää jälleen hänelle antaman, mitä hän ryövännyt on.

20:11 Hänen luunsa pitää maksaman

hänen luunsa, mutta sen täytyi mennä maata multaan hänen kanssansa.

20:12 Vaikka paha onkin makeaa hänen suussaan, niin että hän kätkee sen kielensä alle,

20:13 säästää sitä eikä siitä luovu, vaan pidättää sitä keskellä suulakeansa,

20:14 niin muuttuu tämä ruoka hänen sisässään, tulee kyykäärmeiden kähyiksi hänen sisälmyksissensä.

20:15 Hän nieli rikkautta, ja hänen täytyy se oksentaa pois, Jumala ajaa sen ulos hänen vatsastansa.

20:16 Kyykäärmeiden myrkkyyä hän imi, kynn kieli hänet tappaa.

20:17 Ei hän saa ilokseen katsella puroja, ei hunaja- ja kermajokia ja -virtoja.

20:18 Hänen on annettava pois hankkimansa, eikä hän saa sitä itse niellä; ei ole hänen ilonsa hänen voittamansa rikkauden veroinen.

20:19 Sillä hän teki vaivaisille väkivaltaa ja heitti heidät siihen, hän ryösti itselleen talon, eikä saa siinä rakennella.

20:20 Sillä hän ei tuntenut vatsansa ikinä tyytyvän, mutta ei pelastu hän himotulla tavarallaan.

20:21 Ei mikään säilynyt hänen ahmailultaan, sentähden hänen onnensa ei kestä.

20:22 Yltäkylläisyytensä runsaudessa on hänellä hätä, häneen iskevät kaikki kurjien kourat.

20:23 Kun hän on täyttämässä vatsaansa, lähettää Jumala hänen kimppuunsa vihansa hehkun ja antaa sen sataa hänen päällensä hänen syödessään.

20:24 Jos hän pakenee rautavaruksia, niin lävistää hänet vaskijousi;

20:25 kun hän vetää ulos selästään nuolen, käy hänen sappensa lävitse miekan salama. Kauhut valtaavat hänet,

hänen salaiset syntinsä, ja pitää makaaman maassa hänen kanssansa.

20:12 Ehkä vielä pahuus maistais makiasti hänen suussansa, kuitenkin pitää hänen sen kätkemän kielensä päälle.

20:13 Hän säästää, ja ei hylkää sitä, vaan pitää sen suussansa.

20:14 Hänen ruokansa pitää muuttuman hänen vatsassansa, kärkeen sapeksi hänen sisälmyksissensä.

20:15 Sen tavaran jonka hän niellyt on, pitää hänen ylös oksentaman; ja Jumala ajaa ne ulos hänen vatsastansa.

20:16 Hänen pitää imemän kärkeen myrkkyyä, ja kyykärmeen kieli on hänen tappava.

20:17 Ei hänen pidä näkemän ojia ja virtoja, joista hunaja ja voi vuotavat.

20:18 Hän tekee työtä, ja ei saa nautita, ja hänen kalunsa pitää toisen saaman, niin ettei hänellä pidä niistä iloa oleman.

20:19 Sillä hän on polkenut ja hyljännyt köyhän, hän on repinyt itsellensä huoneita, joita ei hän ole rakentanut.

20:20 Sillä hänen vatsansa ei ole taitanut täyteen tulla, ja hänen kalliit kalunsa ei taida häntä pelastaa.

20:21 Hänen ruastansa ei pidä mitään jäämän; sentähden ei pidä hänen hyvät päivänsä pysyväiset oleman.

20:22 Ehkä hänellä olis yltäkyllä, niin pitää hänellä kuitenkin ahdistus oleman: kaikki käden vaiva pitää hänen päällensä tuleman.

20:23 Hänen vatsansa pitää vihdoin täyteen tuleman, ja hänen pitää lähettämän vihansa hirmuisuuden hänen päällensä: hän antaa sataa sotansa hänen päällensä.

20:24 Hänen pitää pakeneman rautaisia sota-aseita, ja vaskijoutsen pitää hänen lävitsensä käymän.

20:25 Avoin miekka pitää käymän hänen lävitsensä, ja miekan välkkynä, joka hänelle pitää karvas oleman, pitää pelvolla hänen päällensä tuleman.

20:26 kaikki pimeys on varattu hänen aarteilleen. Hänet kuluttaa tuli, joka palaa lietsomatta, se syö, mitä on säilynyt hänen majassansa.

20:27 Taivas paljastaa hänen pahat tekonsa, maa nousee häntä vastaan.

20:28 Minkä hänen talonsa tuotti, menee menojaan vihan päivänä niinkuin tulvavedet.

20:29 Tämä on jumalattoman ihmisen osa Jumalalta, perintöosa, jonka Jumala hänelle määrää."

21 LUKU

21:1 Job vastasi ja sanoi:

21:2 "Kuulkaa, kuulkaa minun sanojani ja suokaa minulle se lohdutus!

21:3 Kärsikää minua, että saan puhua. Kun olen puhunut, pilkatkaa sitten.

21:4 Ihmisiäkö vastaan minä valitan? Tahikuinka en kävisi kärsimättömäksi?

21:5 Kääntykää minuun, niin tyrmistytte ja panette kätenne suulenne.

21:6 Kun käyn ajattelemaan, niin kauhistun, ja vavistus valtaa ruumiini:

21:7 Miksi jumalattomat saavat elää, vanheta, jopa voimassa vahvistua?

21:8 Heidän sukunsa on vankkana heidän edessään, heidän jälkeläisensä heidän silmänsä alla.

21:9 Heidän kotinsa ovat rauhassa, kauhuista kaukana; ei satu heihin Jumalan vitsa.

21:10 Hänen sonninsa polkee eikä turhaan, hänen lehmänsä poikii eikä kesken.

21:11 Poikansa he laskevat ulos niinkuin lammaislauman, heidän lapsensa hyppälevät leikiten.

21:12 He virittävät laulujaan vaskirummun ja kanteleen kaikuessa ja iloitsevat huilun

20:26 Koko pimeys on hänelle kätkeyty tavaraksi; tuli pitää hänen kuluttaman, joka ei puhallettu ole, ja sille, joka jää hänen majaansa, pitää pahoin käymän.

20:27 Taivaan pitää ilmoittaman hänen pahuutensa, ja maan pitää asettaman itsensä häntä vastaan.

20:28 Hänen huoneensa hedelmä pitää vietämän pois, ja hajoitettaman hänen vihansa päivänä.

20:29 Tämä on jumalattoman ihmisen osa Jumalalta, ja hänen puheensa perintö Jumalalta.

21 LUKU

21:1 Job vastasi ja sanoi:

21:2 Kuulkaat visusti minun puhettani, ja antakaat neuvoa teitänne.

21:3 Kärsikää minua, että minä myös puhuisin: ja kuin minä puhunut olen, pilkkaa sitte.

21:4 Puhunko minä ihmisen kanssa? miksi ei minun henkeni pitäisi tästä murehtiman?

21:5 Katsokaat minun päälleni, ja hämmästykää, ja pankaat kätenne suun eteen.

21:6 Koska minä sitä ajattelen, niin minä peljästyn, ja vavistus tulee minun lihani päälle.

21:7 Miksi jumalattomat elävät, tulevat vanhaksi ja lisääntyvät tavarassa?

21:8 Heidän siemenensä on pysyväinen heidän ympärillensä, ja heidän sikiänsä ovat läsnä heitä.

21:9 Heidän huoneensa ovat vapaat pelvosta, ja Jumalan vitsa ei ole heidän päällensä.

21:10 Heidän sonninsa päästetään, ja ei käy väärin, heidän lehmänsä poikivat, ja ei ole hedelmättömät.

21:11 Heidän nuoret lapsensa käyvät ulos niinkuin lauma, ja heidän lapsensa hyppäävät.

21:12 He riemuitsevat trumpuilla ja kanteleilla, ja iloitsevat huiluilla.

soidessa.

21:13 He viettävät päivänsä onnessa, mutta äkkiä heidät säikähytetään alas tuonelaan.

21:14 Ja kuitenkin he sanoivat Jumalalle: 'Mene pois meidän luotamme, sinun teistäsi emme tahdo tietää.

21:15 Mikä on Kaikkivaltias, että häntä palvelisimme? Ja mitä hyötyä meillä on siitä, että häntä rukoilemme?'

21:16 Katso, heidän onnensa ei ole heidän omassa kädessänsä. Jumalattomain neuvo olkoon minusta kaukana.

21:17 Kuinkapa usein jumalattomain lamppu sammuu ja heidät yllättää heidän turmionsa? Kuinkapa usein hän jakelee arpaosat vihassansa?

21:18 Ovatko he niinkuin tuulen vietävät oljet, niinkuin akanat, jotka tuulispää tempaa mukaansa?

21:19 Jumala muka säästää hänen lapsilleen hänen onnettomuutensa. Kostakoon hän hänelle itselleen, niin että hän sen tuntee.

21:20 Nähköön hän perikatonsa omin silmin, juokoon itse Kaikkivaltiaan vihan.

21:21 Sillä mitä hän välittää perheestänsä, jälkeensä jäävistä, kun hänen kuukausiensa luku on täysi!

21:22 Onko opetettava ymmärrystä Jumalalle, hänelle, joka taivaallisetkin tuomitsee?

21:23 Toinen kuolee täydessä onnessansa, kaikessa rauhassa ja levossa;

21:24 hänen astiansa ovat maitoa täynnä, ja hänen luunsa juotetaan ytimellä.

21:25 Toinen kuolee katkeralla mielellä, saamatta onnea maistaa.

21:26 Yhdessä he panevat maata multaan, ja madot peittävät heidät.

21:27 Katso, minä tunnen teidän ajatuksenne ja juonet, joilla mielitte sortaa minut.

21:28 Kun sanotte: 'Missä on nyt

21:13 He vanhenevat hyvissä päivissä, ja menevät silmänräpäyksessä helvettiin.

21:14 Jotka sanovat Jumalalle: mene pois meidän tyköämme; sillä emme tahdo tietää sinun tietäs.

21:15 Kuka on Kaikkivaltias, että meidän pitää häntä palveleman? eli mitä meidän siitä hyvää on, että me häntä rukoilemme?

21:16 Mutta katso, heidän tavaransa ei ole heidän kädessänsä: jumalattomain neuvo pitää kaukana minusta oleman.

21:17 Kuinka jumalattoman kynttilä sammuu, ja heidän kadotuksensa tulee heidän päällensä? Hänen pitää jakaman surkeutta vihassansa.

21:18 Heidän pitää oleman niinkuin korsi tuulussa, ja niinkuin akanat, jotka tuulispää vie salaisesti pois.

21:19 Jumala säästää hänen onnettomuutensa hänen lapsillensa; koska hän maksaa hänelle, silloin hänen pitää tietämän.

21:20 Hänen silmänsä pitää näkemän hänen kadotuksensa, ja Kaikkivaltiaan vihasta pitää hänen juoman.

21:21 Sillä mitä hän tottelee hänen huonettansa hänen jälkeensä? Ja hänen kuukauttensa luku tuskin tulee puolillensa.

21:22 Kuka tahtoo opettaa Jumalaa, joka korkiatkin tuomitsee?

21:23 Tämä kuolee vauraana ja terveenä, rikkaana ja onnellisena.

21:24 Hänen piimäastiansa ovat täynnä rieskaa, ja hänen luunsa ovat täynnä ydintä.

21:25 Mutta toinen kuolee murheellisella mielellä, ja ei koskaan syönyt ilossa.

21:26 Ja he makaavat ynnä maassa, ja madot peittävät heidät.

21:27 Katso, minä tunnen teidän ajatuksenne ja teidän väärän aivoituksenne minua vastaan.

21:28 Sillä te sanotte: kussa ruhtinaan

mahtimiehen talo, missä maja, jossa jumalattomat asuivat?'

21:29 niin ettekö ole kysyneet maita kulkeneilta? Ette voi kieltää, mitä he ovat todeksi nähneet,

21:30 että paha säästetään onnettomuuden päivältä, vihan päivältä hänet saatetaan suojaan.

21:31 Kuka puhuu hänelle vasten kasvoja hänen vaelluksestaan, kuka kostaa hänelle, mitä hän on tehnyt?

21:32 Hänet saatetaan kalmistoon, ja hänen hautakumpuansa vaalitaan.

21:33 Kepeät ovat hänelle laakson turpeet. Kaikki ihmiset seuraavat hänen jäljesssä, niinkuin epälukeiset ovat kulkeneet hänen edellensä.

21:34 Kuinka tuotte minulle niin turhaa lohdutusta? Entä vastauksenne - niistä jää pelkkä petollisuus jäljelle."

22 LUKU

22:1 Teemanilainen Elifas lausui ja sanoi:

22:2 "Taitaako ihminen hyödyttää Jumalaa? Ei, vaan ainoastaan itseään hyödyttää ymmärtäväinen.

22:3 Onko Kaikkivaltiaalla etua siitä, jos olet vanhurskas, tahi voittoa siitä, jos vaellat nuhteetonna?

22:4 Jumalanpelostasiko hän sinua rankaisee ja käy kanssasi oikeutta?

22:5 Eikö pahuutesi ole suuri ja sinun pahat tekosi loppumattomat?

22:6 Sillä otithan veljiltäsi pantin syyttä ja riistit vaatteet alastomilta.

22:7 Et antanut nääntyvälle vettä juoda, ja nälkäiseltä kielsit leivän.

22:8 Kovakouraisen omaksi tuli maa, ja vain korkea-arvoinen sai siinä asua.

22:9 Lesket sinä lähetit luotasi tyhjin käsin, ja orpojen käsivarret murskattiin.

22:10 Sentähden paulat nyt sinua ympäröivät, ja äkillinen peljästy-

huone on? ja kussa ovat majat, joissa jumalattomat asuivat?

21:29 Ettekö ole tutkineet vaeltavaisilta? ja ettekö tiedä hänen merkkejensä?

21:30 Sillä paha säästetään kadotuksen päivään, ja hän pysyy hamaan vihan päivään asti.

21:31 Kuka sanoo hänen edesssä hänen tiensä? ja kuka kostaa hänelle sen minkä hän tehnyt on?

21:32 Mutta hän viedään hautaan, ja täytyy joukossa pysyä.

21:33 Ojan multa kelpasi hänelle, ja kaikki ihmiset viedään hänen perässsä; ja ne jotka ovat hänen edellensä olleet, ovat epälukeiset.

21:34 Miksi te minua lohdutatte turhaan? ja teidän vastauksenne löydetään vääräksi.

22 LUKU

22:1 Silloin vastasi Elifas Temanilainen, ja sanoi:

22:2 Mitä mies taitaa Jumalalle hyödyllinen olla? vaan itsiänsä taitaa ymmärtäväinen hyödyttää.

22:3 Luuletkos Kaikkivaltiaalle kelpaavan, että sinus luet hurskaaksi? eli mitä se auttais, ehkä sinun ties olisivat ilman rikosta?

22:4 Luuletkos, että hän pelkää sinua rangaista ja käydä oikeudelle kanssas?

22:5 Eikö sinun pahuutes ole suuri? Ja sinun vääryydellä ei ole loppua.

22:6 Sinä olet ottanut pantin veljeltäs ilman syyttä, ja olet riisunut vaatteen alastomalta.

22:7 Et sinä ole antanut väsyneelle vettä juoda; sinä olet kieltänyt isoovaiselta leivän.

22:8 Mutta voimallinen sai omistaa maan, ja arvossa pidettävä sai siinä asua.

22:9 Lesket olet sinä laskenut tyhjänä, ja taittanut orpoin käsivarret.

22:10 Sentähden olet sinä kierretty pauloilla, ja hämmästy on sinun äkisti

kauhistuttaa sinut -

22:11 vai etkö näe pimeyttä? - ja vesitulva peittää sinut.

22:12 Eikö Jumala ole korkea kuin taivas? Katso, kuinka korkealla on tähtien päälaki.

22:13 Ja niin sinä sanot: 'Mitäpä Jumala tietää? Voiko hän tuomita synkkäin pilvien takaa?

22:14 Pilvet ovat hänellä verhona, niin ettei hän näe; ja taivaanrannalla hän käyskentelee.

22:15 Tahdotko seurata iänikuista polkua, jota pahantekijät vaelsivat,

22:16 ne, jotka kukistettiin ennen aikojaan ja joiden perustuksen virta huuhtoi pois,

22:17 jotka sanoivat Jumalalle: 'Poistu meistä. Mitä voisi Kaikkivaltias meille tehdä?'

22:18 Ja kuitenkin hän oli täyttänyt heidän talonsa hyvyydellä. Mutta minusta on kaukana jumalattomain neuvo.

22:19 Hurskaat näkevät sen ja iloitsevat, ja viaton pilkkaa heitä:

22:20 'Totisesti, vastustajamme ovat hävinneet, ja mitä heistä jäi, kulutti tuli.'

22:21 Tee siis sovinto ja elä rauhassa hänen kanssaan, niin saavutat onnen.

22:22 Ota opetusta hänen suustaan ja kätke hänen sanansa sydämeesi.

22:23 Kun palajat Kaikkivaltiaan tykö, niin tulet raketuksi, jos karkoitat vääryyden majastasi kauas,

22:24 viskaat kulta-aarteesi tomuun ja Oofirin kullan joen kivien joukkoon.

22:25 Jos Kaikkivaltias tulee sinun kulta-aarteeksesi, sinun hopeaharkoiksesi,

22:26 silloin on ilosi oleva Kaikkivaltiaassa, ja sinä nostat kasvosi Jumalan puoleen.

22:27 Kun rukoilet häntä, niin hän kuulee sinua, ja sinä saat täyttää lupauksesi.

22:28 Jos mitä päätät, niin se sinulle

peljättänyt,

22:11 Eli pimeys, ettes näkisi; ja vedenpaljous on peittänyt sinun.

22:12 Eikö Jumala ole ylhäällä taivaissa? Ja katsos ylimmäisiä tähtiä, että ne korkiat ovat.

22:13 Ja sinä sanot: mitä Jumala tietää? taitaneeko hän tuomita sitä, mikä pimeydessä on?

22:14 Pilvet peittävät hänen, ettei hän näe: hän vaeltaa taivaan ympäristöllä.

22:15 Tahdotkos tuta maailman polkua, joita väärät ihmiset käyneet ovat?

22:16 Jotka ennen aikaansa hukkuneet ovat, ja vesi on liottanut heidän perustuksensa.

22:17 Ne jotka sanovat Jumalalle: mene meistä pois! mitä Kaikkivaltias taitais heidän tehdä.

22:18 Vaikka hän on täyttänyt heidän huoneensa tavaralla; mutta jumalattomain neuvo olkoon kaukana minusta.

22:19 Hurskaat näkevät sen ja iloitsevat, ja viatoin pilkkaa heitä.

22:20 Meidän varamme ei pidä hukkuman, vaan heidän tähteensä pitää tulen polttaman.

22:21 Niin sovi nyt hänen kanssansa, ja ole rauhallinen; siitä saat paljon hyvää.

22:22 Kuule lakia hänen suustansa, ja käsitä hänen puheensa sinun sydämees.

22:23 Jos sinä käännät sinus Kaikkivaltiaan tykö, niin sinä rakennetaan, ja saatat vääryyden kauvas majastas.

22:24 Niin sinä annat kullan mullasta, ja ojan kivistä kalliin kultan.

22:25 Kaikkivaltias on sinun kultas, ja hopiaa pitää sinulla paljon oleman.

22:26 Silloin sinun ilos pitää oleman Kaikkivaltiaassa, ja nostaman kasvosi Jumalan tykö.

22:27 Sinä rukoilet häntä, ja hän kuulee sinua, ja sinä maksat lupaukses.

22:28 Mitä aioit, sen hän antaa sinulle

onnistuu, ja sinun teillesi loistaa valo.

22:29 Jos tie painuu alaspäin, niin sinä sanot: 'Ylös!' ja hän auttaa nöyryväistä.

22:30 Hän pelastaa senkin, joka ei ole viaton; sinun kättesi puhtauden tähden hän pelastuu."

23 LUKU

23:1 Job vastasi ja sanoi:

23:2 "Tänäänkin on valitukseni niskoittelua! Minun käteni on raskas huokaukseni tähden.

23:3 Oi, jospa tietäisin, kuinka löytää hänet, jospa pääsisin hänen asunnolleen!

23:4 Minä esittäisin hänelle riita-asian ja täyttäisin suuni todisteilla.

23:5 Tahtoisinpa tietää, mitä hän minulle vastaisi, ja kuulla, mitä hän minulle sanoisi.

23:6 Riitelisikö hän kanssani suurella voimallansa? Ei, hän vain tarkkaisi minua.

23:7 Silloin käräjäisi hänen kanssaan rehellinen mies, ja minä pelastuisin tuomaristani ainiaaksi.

23:8 Katso, minä menen itään, mutta ei ole hän siellä; menen länteen, enkä häntä huomaa;

23:9 jos hän pohjoisessa toimii, en häntä erota, jos hän kääntyy etelään, en häntä näe.

23:10 Sillä hän tietää, kussa minä kuljen. Jos hän tutkisi minut, kullan kaltaisena minä selviäisin.

23:11 Hänen askeleissaan on minun jalkani pysynyt, hänen tietänsä olen noudattanut siltä poikkeamatta.

23:12 Hänen huultensa käskystä en ole luopunut, hänen suunsa sanat minä olen kätkenyt tarkemmin kuin omat päätökseni.

23:13 Mutta hän pysyy samana, kuka voi häntä estää? Mitä hän tahtoo, sen hän tekee.

menestyä; ja valkeus paistaa sinun teilläs.

22:29 Sillä ne jotka itsensä nöyryyttävät, korottaa hän, ja se joka silmänsä painaa alas, vapautetaan.

22:30 Sekin, joka ei viatoin ole, autetaan ja pelastetaan sinun kättes puhtauden tähden.

23 LUKU

23:1 Job vastasi ja sanoi:

23:2 Minun puheeni on vielä murheellinen, ja minun voimani on heikko huokausteni tähden.

23:3 Jospa minä tietäisin, kuinka minä hänen löytäisin, ja tulisin hänen istuimensa tykö!

23:4 Ja asettaisin oikeuden hänen eteensä, ja täyttäisi suuni perustuksilla,

23:5 Tietäisin, mitä hän vastais minua, ja ymmärtäisin, mitä hän minulle sanova olis.

23:6 Riiteleekö hän suurella voimalla minun kanssani? Ei, vaan itse antaa minulle voimaa.

23:7 Sillä minä vakuuteni osoittaisin hänen edessänsä, ja pääsisin ijäti vapaaksi siitä, joka minun tuomitsee.

23:8 Mutta jos minä kohdastansa käyn, niin ei hän ole siellä; jos minä menen takaperin, niin en minä häntä havaitse.

23:9 Jos hän on vasemmalla puolella, niin en minä häntä käsitä; jos hän kätkee itsensä oikialle puolelle, niin en minä häntä näe.

23:10 Mutta hän tuntee minun tieni; koetelkaan minua, niin minä löydetään niinkuin kulta;

23:11 Sillä minä panen jalkani hänen askeleillensa, pidän hänen tiensä, ja en poikke siitä.

23:12 Ja en poikke hänen huultensa käskyistä, ja kätken hänen suunsa sanat, niinkuin minun tapani on.

23:13 Hän on itse ainoa, kuka estää häntä? hän tekee, mitä hän tahtoo.

23:14 Niin, hän antaa täydellisesti minulle määrätyn osan, ja sellaista on hänellä vielä tallella paljon.

23:15 Sentähden valtaa minut kauhu hänen kasvojensa edessä; kun sitä ajattelen, peljästyn häntä.

23:16 Jumala on lannistanut minun rohkeuteni, Kaikkivaltias on minut kauhistuttanut.

23:17 Sillä en menehdy pimeään tähden, en oman itseni tähden, jonka pimeys peittää."

24 LUKU

24:1 "Miksi ei Kaikkivaltias ole varannut tuomion aikoja, ja miksi eivät saa ne, jotka hänet tuntevat, nähdä hänen päiviänsä?

24:2 Jumalattomat siirtävät rajoja, ryöstävät laumoja ja laskevat ne laitumelle.

24:3 Orpojen aasin he vievät, ottavat pantiksi lesken lehmän.

24:4 He työntävät tieltä köyhät, kaikkien maan kurjain täytyy piileskellä.

24:5 Katso, nämä ovat kuin villiaasit erämaassa: lähtevät työhönsä saalista etsien, aro on heidän lastensa leipä.

24:6 Kedolta he korjaavat rehuviljaa ruuakseen, ja jumalattoman viinitarhasta he kärkevät tähteitä.

24:7 Alastomina, ilman vaatteita, he viettävät yönsä, eikä heillä ole peittoa kylmässä.

24:8 He ovat likomärkiä vuorilla vuotavasta sateesta, ja vailla suojaa he syleilevät kalliota.

24:9 Äidin rinnoilta riistetään orpo, ja kurjalta otetaan pantti.

24:10 He kuljeskelevat alastomina, ilman vaatteita, ja nälkäisinä he kantavat lyhteitä.

24:11 Jumalattomain muuritarhoissa he pusertavat öljyä, he polkevat viinikuurnaa ja ovat itse janoissansa.

24:12 Kaupungista kuuluu miesten voihkina, ja haavoitettujen sielu huutaa; mutta

23:14 Sillä hän täyttää aivoitukseni minusta; ja tainkaltaisia on paljo hänen tykönänsä.

23:15 Sentähden olen minä hämmästynyt hänen edessänsä, ja koska minä sen ymmärrän, niin minä pelkään häntä.

23:16 Ja Jumala on tehnyt minun sydämeni pehmiäksi, ja Kaikkivaltias on minun peljättänyt.

23:17 Sillä pimeys ei luovu minusta, ja synkeys ei kätketä minulta.

24 LUKU

24:1 Siksi ei Kaikkivaltialta ole ajat salatut? ja ne, jotka hänen tuntevat, ei näe hänen päiviänsä?

24:2 He siirtävät rajan, he ryöväävät lauman ja ruokkivat sen.

24:3 He ajavat orpoin aasit pois, ja ottavat leskein härjät pantiksi.

24:4 Köyhäin täytyy tiellä paeta heitä, ja siviät maan päällä lymyttävät itsensä.

24:5 Katso, niinkuin metsä-aasit korvessa, lähtevät he ulos ja samoovat varhain saaliin perään: korvessa on jokaiselle heistä ruokaa, niin myös nuorukaisille.

24:6 He niittävät pellolla hänen tulonsa, ja poimivat ja hakevat jumalattoman viinamäessä.

24:7 Alastoman antavat he maata ilman vaatetta ja peittämättä pakkasessa.

24:8 Vuorten vuotamisesta tulevat he märeksi; ja ettei heillä yhtään turvaa ole, turvaavat he mäkiin.

24:9 He repivät orvot nisistä, ja panttaavat köyhän.

24:10 Alastoman antavat he käydä verhotta, ja ottavat isoovaiselta jalalliset pois.

24:11 He pusertavat öljyä huonettensa vaiheella, ja janoovat viinaa kuurnitessa.

24:12 He saattavat kansan kaupungissa huokaamaan, ja tapettuina sielut huutamaan:

Jumala ei piittaa nurjuudesta.

24:13 Nuo ovat valon vihaajia, eivät tunne sen teitä eivätkä pysy sen poluilla.

24:14 Ennen päivän valkenemista nousee murhaaja, tappaa kurjan ja köyhän; ja yöllä hän hiipii kuin varas.

24:15 Avionrikkajan silmä tähyilee hämärää, hän arvelee: 'Ei yksikään silmä minua näe', ja hän panee peiton kasvoilleen.

24:16 He murtautuvat pimeässä taloihin, päivällä he sulkeutuvat sisään, tahtomatta tietää valosta.

24:17 Sillä pimeys on heille kaikille aamun vertainen, koska pimeyden kauhut ovat heille tutut." -

24:18 "Hän kiittää pois vetten viemänä, kirottu on hänen peltopalstansa maassa, hän ei enää poikkea viinimäkien tielle.

24:19 Kuivuus ja kuumuus ahmaisevat lumiveden, samoin tuonela ne, jotka syntiä tekevät.

24:20 Äidin kohtu unhottaa hänet, madot syövät hänet herkkunaan, ei häntä enää muisteta; niin murskataan vääryys kuin puu.

24:21 Hän ryösti hedelmättömältä, joka ei synnyttä, ja leskelle hän ei hyvää tehnyt." -

24:22 "Väkivaltaiset Jumala ylläpitää voimallansa; he pysyvät pystyssä, vaikka jo olivat epätoivossa hengestään.

24:23 Hän antaa heidän olla turvassa, ja heillä on vahva tuki; ja hänen silmänsä valvovat heidän teitensä.

24:24 He ovat kohonneet korkealle - ei aikaakaan, niin ei heitä enää ole; he vaipuvat kokoon, kuolevat kuin kaikki muutkin, he taittavat kuin vihneet tähkäpästä.

24:25 Eikö ole niin? Kuka tekee minut valhettelijaksi ja saattaa sanani tyhjiksi?"

ja ei Jumala heitä rankaise.

24:13 Sentähden ovat he vilpistyneet valkeudesta, ja ei tunne sen tietä, ja ei palaja sen poluille.

24:14 Murhaaja nousee varhain ja tappaa köyhän ja tarvitsevan, ja on yöllä niinkuin varas.

24:15 Salavuoteisen silmät vartioitsevat hämärää, ja sanoo: ei minua yksikään silmä näe; ja luulee itsensä peitetyksi.

24:16 Pimeässä hän kaivaa itsensä huoneisiin, jotka he päivällä ovat itsellensä merkinneet, ja ei tahdo tietää valkeutta.

24:17 Sillä vaikka aamu heille tulis, on se heille niinkuin pimeys; sillä hän tuntee pimeyden kauhistuksen.

24:18 Hän on keviä veden päällä, heidän osansa pitää kirokun oleman maalla; ja ei hän katso viinimäkien tietä.

24:19 Helvetti ottaa syntiset pois niinkuin pouta, ja niinkuin kuivuus kuluttaa lumisen veden.

24:20 Laupius pitää unhottaman hänen, madot syövät hänen makeutensa, ei häntä pidä muistettaman; hän pitää särjettämän niinkuin lahopuu.

24:21 Hän on saattanut murheelliseksi hedelmättömän, joka ei synnyttä, ja ei tehnyt leskelle mitään hyvää.

24:22 Ja on vetänyt voimalliset allensa väellänsä; koska hän seisoo, ei pidä hänen tietämän elämästensä.

24:23 Hän tekee itsellensä levon, johon hän luottaa, ja hänen silmänsä katsovat heidän teitensä.

24:24 He ovat vähän aikaa korotetut, vaan he tulevat tyhjään, ja kukistetaan, ja saavat lopun niinkuin kaikki kappaleet, ja niinkuin oas tähkäpästä, lyödään he pois.

24:25 Eikö se niin ole? kuka nuhtelee minua valhetteliaksi, ja minun sanani tyhjäksi tekee?

25 LUKU

25:1 Sitten suuhilainen Bildad lausui ja sanoi:

25:2 "Valta ja peljättävyys on hänen, joka luo rauhaa korkeuksissaan.

25:3 Onko määrää hänen joukoillansa, ja kenelle ei hänen valonsa koita?

25:4 Kuinka siis ihminen olisi vanhurskas Jumalan edessä, ja kuinka vaimosta syntynyt olisi puhdas?

25:5 Katso, eipä kuukaan ole kirkas, eivät tähdetkään ole puhtaat hänen silmissänsä;

25:6 saati sitten ihminen, tuo mato, ja ihmislapsi, tuo toukka!"

26 LUKU

26:1 Job vastasi ja sanoi:

26:2 "Kuinka oletkaan auttanut voimatonta, tukenut heikkoa käsivartta!

26:3 Kuinka oletkaan neuvonut taitamatonta ja ilmituonut paljon ymmärrystä!

26:4 Kenelle oikein olet puheesi pitänyt, ja kenen henki on sinusta käynyt?

26:5 Haamut alhaalla värisevät, vetten ja niiden asukasten alla.

26:6 Paljaana on tuonela hänen edessänsä, eikä ole manalalla peitettä.

26:7 Pohjoisen hän kaarruttaa autiuden ylle, ripustaa maan tyhjyyden päälle.

26:8 Hän sitoo vedet pilviinsä, eivätkä pilvet halkea niiden alla.

26:9 Hän peittää valtaistuimensa näkyvistä, levittää pilvensä sen ylitse.

26:10 Hän on vetänyt piirin vetten pinnalle, siihen missä valo päättyy pimeään.

26:11 Taivaan patsaat huojuvat ja hämmästyvät hänen nuhtelustaan.

26:12 Voimallansa hän kuohutti meren, ja taidollansa hän ruhjoi Rahabin.

26:13 Hänen henkäyksestään kirkastui taivas; hänen kätensä lävisti kiitävän lohikäärmeen.

25 LUKU

25:1 Silloin vastasi Bildad Suasta ja sanoi:

25:2 Hallitus ja pelko on hänen tykönänsä, joka tekee rauhan korkeittensa seassa.

25:3 Kuka voi lukea hänen joukkonsa? ja kenen päälle ei paista hänen valkeutensa?

25:4 Kuinka on ihminen hurskas Jumalan edessä? eli kuinka vaimon lapsi on puhdas?

25:5 Katso, kuu ei valaise vielä, eikä tähdet ole vielä kirkkaat hänen silmäinsä edessä:

25:6 Kuinka paljo vähemmin ihminen, se mato, ja ihmisen lapsi se toukka?

26 LUKU

26:1 Job vastasi ja sanoi:

26:2 Ketäs autat? sitäkö, jolla ei voimaa ole? autatkos sitä, jolla ei voimaa ole käsivarressa?

26:3 Ketäs neuvot? sitäkö, joka ei mitään tiedä, ja opetat voimallista toimittamaan?

26:4 Kenen edessä sinä puhut, ja kenen edessä henkes käy ulos?

26:5 Uljaat huokaavat, niin myös ne, jotka veden alla asuvat.

26:6 Helvetti on avoinna hänen edessänsä, ja kadotuksella ei ole peitettä.

26:7 Hän venyttää pohjoisen tyhjän päälle, ja maa riippuu tyhjän päällä.

26:8 Vedet hän kokoo pilviinsä, ja pilvet ei repee niiden alla.

26:9 Hän pitää istuimensa, ja levittää pilvensä sen päälle.

26:10 Hän on asettanut määrän vetten ympärille, siihenasti kuin valkeus ja pimeys loppuvat.

26:11 Taivaan patsaat vapisevat ja hämmästyvät hänen kurituksestansa.

26:12 Voimallansa on hän halaissut meren, ja hänen ymmärryksestensä tyventyy meren ylpeys.

26:13 Taivas tulee kirkkaaksi hänen ilmansa kautta, ja hän valmistaa kädellensä pitkän kärmeen.

26:14 Katso, nämä ovat ainoastaan hänen tekojensa äärten häämötystä, ja kuinka hiljainen onkaan kuiskaus, jonka hänestä kuulemme! Mutta kuka käsittää hänen väkevyytensä jyllinän?"

27 LUKU

27:1 Job jatkoi lausuen julki mieltänsä ja sanoi:

27:2 "Niin totta kuin Jumala elää, joka on ottanut minulta oikeuteni, ja Kaikkivaltias, joka on sieluni murehuttanut:

27:3 niin kauan kuin minussa vielä henkeä on ja Jumalan henkäystä sieraimissani,

27:4 eivät minun huuleni puhu petosta, eikä kieleni vilppiä lausu.

27:5 Pois se! En myönnä teidän oikeassa olevan. Siihen asti kunnes henkeni heitän, en luovu hurskaudestani.

27:6 Minä pidän kiinni vanhurskaudestani, en hellitä; yhdestäkään elämäni päivästä omatuntoni ei minua soimaa.

27:7 Käyköön viholliseni niinkuin jumalattoman ja vastustajani niinkuin vääran.

27:8 Mitä toivoa on riettaalla, kun Jumala katkaisee hänen elämänsä, kun hän tempaa pois hänen sielunsa?

27:9 Kuuleeko Jumala hänen huutonsa, kun ahdistus häntä kohtaa?

27:10 Tahi saattaako hän iloita Kaikkivaltiaasta, huutaa Jumalaa joka aika?

27:11 Minä opetan teille, mitä tekee Jumalan käsi; en salaa, mitä Kaikkivaltiaalla on mielessä.

27:12 Katso, itse olette kaikki sen nähneet; miksi te turhia kuvittelette?

27:13 Tämä on jumalattoman ihmisen osa, Jumalan varaama, tämä on perintöosa, jonka väkivaltaiset Kaikkivaltiaalta saavat.

26:14 Katso, näin tapahtuu hänen tekoinsa kanssa, mutta näistä olemme me vähän kuulleet; vaan kuka voi ymmärtää hänen väkevyytensä jyllinän?

27 LUKU

27:1 Ja Job puhui vielä sananlaskunsa ja sanoi:

27:2 Niin totta kuin Jumala elää, joka minun oikeuteni kieltää, ja Kaikkivaltias, joka minun sieluni murheelliseksi saattaa:

27:3 Niinkauvan kuin minun henkeni on minussa, ja Jumalalta puhallus minun sieraimissani,

27:4 Ei pidä minun huuleni vääryyttä puhuman, ja minun kieleni ei pidä petosta ottaman eteensä.

27:5 Pois se minusta, että minä sanoisin teidät hurskaaksi, siihenasti kuin minun loppuni tulee, en minä luovu jumalisuudestani.

27:6 Minun oikeudestani, jonka minä pidän, en minä luovu. Minun omatuntoni ei kalva minua koko elinaikani.

27:7 Mutta minun viholliseni löydetään jumalattomaksi, ja minun vastahakoiseni vääräksi.

27:8 Sillä mikä on ulkokullatun toivo, että hän niin ahne on, koska Jumala ottaa hänen sielunsa pois?

27:9 Luuletkos Jumalan kuulevan hänen huutoansa, kuin hänelle ahdistus tulee?

27:10 Kuinka hänellä taitaa olla ilo Kaikkivaltiaalta? ja rukoilla Jumalaa joka aika?

27:11 Minä opetan teitä Jumalan kädestä, ja mitä Kaikkivaltiaalle kelpaa, en minä salaa.

27:12 Katso, te olette kaikki taitavianne; miksi siis te senkaltaisia turhia asioita otatte eteenne?

27:13 Tämä on Jumalalta jumalattoman palkka, ja tyrannein perimys, jonka he Kaikkivaltiaalta saavat:

27:14 Jos hänellä on paljonkin lapsia, ovat ne miekan omia; eikä hänen jälkeläisillään ole leipää ravinnoksi.

27:15 Jotka häneltä jäävät, ne saattaa rutto hautaan, eivätkä hänen leskensä pidä itkiäisiä.

27:16 Jos hän kokoaa hopeata kuin multaa ja kasaa vaatteita kuin savea,

27:17 kasatkoon: vanhurskas pukee ne päällensä, ja viaton perii hopean.

27:18 Hän rakentaa talonsa niinkuin kointoukka, se on kuin suojus, jonka vartija kyhää.

27:19 Rikkaana hän menee levolle: 'Ei häviä mitään'; hän avaa silmänsä, ja kaikki on mennyttä.

27:20 Kauhut yllättävät hänet kuin tulvavedet, yöllä tempaa hänet mukaansa rajuilma.

27:21 Itätuuli vie hänet, niin että hän menee menojaan, ja puhaltaa hänet pois paikaltansa.

27:22 Jumala ampuu häneen nuolensa säälimättä; hänen täytyy paeta hänen kättänsä, minkä voi.

27:23 Silloin paukutetaan hänelle kämmeniä ja vihelletään hänelle hänen asuinpaikaltansa."

28 LUKU

28:1 "Hopeallakin on suonensa ja löytöpaikkansa kullalla, joka puhdistetaan;

28:2 rauta otetaan maasta, ja kivistä sulatetaan vaski.

28:3 Tehdään loppu pimeydestä, ja tutkitaan tyystin kivi, jonka synkkä pilkkopimeä peittää.

28:4 Kaivos louhitaan syvälle maan asujain alle; unhotettuina he riippuvat siellä ilman jalan tukea, heiluvat kaukana ihmisten ilmoilta.

28:5 Maasta kasvaa leipä, mutta maan

27:14 Jos hän saa paljon lapsia, niin ne hukataan miekalla, ja hänen sikiänsä ei ravita leivällä.

27:15 Hänen jälkeensä pitää haudattaman kuolemaan, ja hänen leskensä ei pidä itkemän.

27:16 Jos hän kokoo rahaa niinkuin tuhkaa, ja valmistaa hänellensä vaatteita niinkuin lokaa,

27:17 Niin hänen pitää kyllä valmistaman, mutta hurskas pukee ne yllensä, ja viatoin jakaa rahan.

27:18 Hän rakentaa huoneensa niinkuin toukka, ja niinkuin vartia tekee itsellensä lakan.

27:19 Rikas kuolee, vaan ei koota: koska joku silmänsä avaa, niin ei häntä enää löydetä.

27:20 Hänen päällensä lankee pelko niinkuin vesi; rajuilma ottaa varkain hänen yöllä pois.

27:21 Itätuuli vie hänen pois, että hän hukkuu, ja tuulispää siirtää hänen siältansa.

27:22 Nämät Jumala hänelle lähettää, ja ei säästä häntä: kaikki pitää hänen kädestänsä puuttuman.

27:23 Hänen tähtensä pitää käsiä paukutettaman ja vihellettämän, kussa hän on ollut.

28 LUKU

28:1 Hopialla on hänen lähtemisensä, ja kullalla sia, jossa valetaan.

28:2 Rauta otetaan maasta, ja kivistä vaski valetaan.

28:3 Pimeydelle asetti hän lopun, ja kaiken täydellisyyden hän tutki, niin myös kiven, joka paksussa pimeydessä on, ja kuoleman varjon.

28:4 Siitä vuotaa senkaltainen osa, että ympäriasuvaset ei taida siitä jalkaisin käydä ylitse: se tyhjetään ihmisiltä ja vuotaa pois.

28:5 Vilja kasvaa maasta, jonka alla se

uumenet mullistetaan kuin tulen voimalla.

28:6 Sen kivissä on safiirilla sijansa, siellä on kultahiekkaa.

28:7 Polkua sinne ei tiedä kotka, eikä haukan silmä sitä havaitse.

28:8 Sitä eivät astu ylväät eläimet, ei leijona sitä kulje.

28:9 Siellä käydään käsiksi kovaan kiveen, ja vuoret mullistetaan juuriaan myöten.

28:10 Kallioihin murretaan käytäviä, ja silmä näkee kaikkinaiset kalleudet.

28:11 Vesisuonet estetään tihkumasta, ja salatut saatetaan päivänvaloon.

28:12 Mutta viisaus - mistä se löytyy, ja missä on ymmärryksen asuinpaikka?

28:13 Ei tunne ihminen sille vertaa, eikä sitä löydy elävien maasta.

28:14 Syvyys sanoo: 'Ei se ole minussa', ja meri sanoo: 'Ei se ole minunkaan tykönäni.'

28:15 Sitä ei voida ostaa puhtaalla kullalla, eikä sen hintaa punnita hopeassa.

28:16 Ei korvaa sitä Oofirin kulta, ei kallis onyks-kivi eikä safiiri.

28:17 Ei vedä sille vertoja kulta eikä lasi, eivät riitä sen vaihtohinnaksi aitokultaiset kalut.

28:18 Koralleja ja kristalleja ei sen rinnalla mainita, ja viisauden omistaminen on helmiä kalliimpi.

28:19 Ei vedä sille vertoja Etiopian topaasi, ei korvaa sitä puhdas kulta.

28:20 Mistä siis tulee viisaus ja missä on ymmärryksen asuinpaikka?

28:21 Se on peitetty kaiken elävän silmiltä, salattu taivaan linnuiltakin.

28:22 Manala ja kuolema sanovat: 'Korvamme ovat kuulleet siitä vain kerrottavan.'

28:23 Jumala tietää tien sen luokse, hän tuntee sen asuinpaikan.

28:24 Sillä hän katsoo maan ääriin saakka, hän näkee kaiken, mitä taivaan alla on.

muutetaan niinkuin tuulelta.

28:6 Saphiri löydetään muutamista paikoista, ja maan kokkareita, joissa kultaa on.

28:7 Sitä polkua ei ole yksikään lintu tuntenut, eikä variksen silmä nähnyt.

28:8 Ne ylpiät sikiät ei ole sitä sotkuneet, eikä jalopeura käynyt sen päällä.

28:9 Kädellä kallioon ruvetaan, ja vuoret ylösalaisin kukistetaan.

28:10 Ojat lasketaan kallioista, ja kaikkein kalliimmatkin näkee silmä.

28:11 Virrat estetään juoksemasta, ja ne ilmoitetaan, mitkä näissä peitetyt ovat.

28:12 Mutta kusta taito löydetään, ja kussa on ymmärryksen sia?

28:13 Ei yksikään ihminen tiedä hänen siaansa, eikä löydetä elävien maasta.

28:14 Syvyys sanoo: ei se ole minussa, ja meri sanoo: ei se ole minun tykönäni.

28:15 Ei hänestä anneta kultaa, eikä hopiaa punnita sen hinnaksi.

28:16 Ei Ophirin kulta, eli kalliit Onikin ja Saphirin kivet ole verratut hänen kansansa.

28:17 Kulta ja kallis kivi ei taideta siihen verrattava, eikä se taideta vaihetettaa kultaisiin astioihin.

28:18 Ramot ja Gabis ei ole mitään sen suhteen: se pidetään kalliimpana pääryjä.

28:19 Topatsi Etiopiasta ei ole siihen verrattava, ja puhtain kulta ei maksa mitään sen suhteen.

28:20 Kusta siis taito tulee? ja kussa on ymmärryksen sia?

28:21 Hän on peitetty kaikkein elävien silmistä, ja salattu taivaan linnuiltakin.

28:22 Kadotus ja kuolema sanovat: me olemme korvillamme kuulleet hänen sanomansa.

28:23 Jumala tietää hänen tiensä, ja hän tuntee hänen siansa.

28:24 Sillä hän katselee maan ääriin, ja näkee kaikki, mitä taivaan alla on,

28:25 Kun hän antoi tuulelle voiman ja määräsi mitalla vedet,

28:26 kun hän sääti lain sateelle ja ukkospilvelle tien,

28:27 silloin hän sen näki ja ilmoitti, toi sen esille ja sen myös tutki.

28:28 Ja ihmiselle hän sanoi: 'Katso, Herran pelko - se on viisautta, ja pahan karttaminen on ymmärrystä.'

29 LUKU

29:1 Job jatkoi lausuen mietelmiään ja sanoi:

29:2 "Oi, jospa olisin, niinkuin olin ammoin kuluneina kuukausina, niinkuin niinä päivinä, joina Jumala minua varjeli,

29:3 jolloin hänen lamppunsa loisti pääni päällä ja minä hänen valossansa vaelsin pimeyden halki!

29:4 Jospa olisin niinkuin kukoistukseni päivinä, jolloin Jumalan ystävyys oli majani yllä,

29:5 jolloin Kaikkivaltias oli vielä minun kanssani ja poikani minua ympäröivät,

29:6 jolloin askeleeni kylpivät kermassa ja kallio minun vierelläni vuoti öljyvirtoja!

29:7 Kun menin kaupunkiin porttiaukealle, kun asetin istuimeni torille,

29:8 niin nuorukaiset väistyivät nähdessään minut, vanhukset nousivat ja jäivät seisomaan,

29:9 päämiehet lakkasivat puhumasta ja panivat kätensä suulleen.

29:10 Ruhtinasten ääni vaikenä, ja heidän kielensä tarttui suulakeen.

29:11 Sillä kenen korva minusta kuuli, hän ylisti minua onnelliseksi, kenen silmä minut näki, hän minusta todisti;

29:12 minä näet pelastin kurjan, joka apua huusi, ja orvon, jolla ei auttajaa ollut.

29:13 Menehtyväisen siunaus tuli minun osakseni, ja lesken sydämen minä saatoin riemuitsemaan.

29:14 Vanhurskaudella minä vaatetin itseni,

28:25 Niin että hän antaa tuulelle hänen painonsa ja vedelle hänen mittansa.

28:26 Koska hän asetti sateelle määrän ja pitkäisen tulen leimauksille hänen tiensä,

28:27 Silloin näki hän sen ja luki sen: hän valmisti sen ja myös tutki sen,

28:28 Ja sanoi ihmiselle: katso, Herran pelko on taito; ja karttaa pahaa on ymmärrys.

29 LUKU

29:1 Job puhui taas sananlaskunsa ja sanoi:

29:2 Ah jos minä olisin niinkuin entisinä kuukausina! niinä päivinä, joina Jumala minun kätki,

29:3 Koska hänen valkeutensa paisti minun pääni päälle, ja minä kävin pimeissä hänen valkeudessaansa,

29:4 Niinkuin minä olin nuorena ollessani; koska Jumalan salaisuus oli minun majani päällä;

29:5 Koska Kaikkivaltias oli vielä minun kanssani, ja minun nuorukaiseni minun ympärilläni;

29:6 Koska minä pesin minun tieni voilla, ja kallio vuoti minulle öljy-ojat;

29:7 Koska minä menin kaupungin porteille, ja annoin valmistaa istuimeni kujille;

29:8 Kun nuoret näkivät minun, niin he pakenivat, ja vanhat nousivat ja seisoivat minun edessäni,

29:9 Ylimmäiset lakkasivat puhumasta, ja panivat kätensä suunsa päälle,

29:10 Ruhtinasten ääni kätkeysi, ja heidän kielensä suun lakeen tarttui.

29:11 Sillä kenen korva minun kuuli, se kiitti minua onnelliseksi, ja jonka silmä minun näki, se todisti minusta.

29:12 Sillä minä autin köyhää, joka huusi, ja orpoa, jolla ei auttajaa ollut.

29:13 Niiden siunaus, jotka katoomallansa olivat, tuli minun päälleni; ja minä ilahutin leskein sydämen.

29:14 Vanhurskaus oli minun pukuni, jonka

ja se verhosi minut; oikeus oli minulla viittana ja päähineenä.

29:15 Minä olin sokean silmä ja ontuvan jalka.

29:16 Minä olin köyhien isä, ja tuntemattoman asiaa minä tarkoin tutkin.

29:17 Minä särjin väärintekijän leukaluut ja tempasin saaliin hänen hampaistansa.

29:18 Silloin ajattelin: 'Pesääni minä saan kuolla, ja minä lisään päiväni paljoiksi kuin hiekka.

29:19 Onhan juureni vedelle avoinna, ja kaste yöpyy minun oksillani.

29:20 Kunniani uudistuu alati, ja jouseni nuortuu minun kädessäni.'

29:21 He kuuntelivat minua ja odottivat, olivat vaiti ja vartoivat neuvoani.

29:22 Puhuttuani eivät he enää sanaa sanoneet, vihmana vuoti puheeni heihin.

29:23 He odottivat minua niinkuin sadetta ja avasivat suunsa niinkuin kevätkuurolle.

29:24 Minä hymyilin heille, kun he olivat toivottomat, ja minun kasvojeni loistaessa eivät he synkiksi jääneet.

29:25 Jos suvaitsin tulla heidän luokseen, niin minä istuin ylinnä, istuin kuin kuningas sotajoukkonsa keskellä, niinkuin se, joka murheelliset lohduttaa."

30 LUKU

30:1 "Mutta nyt nauravat minua elinpäiviltään nuoremmat, joiden isiä minä pidin liian halpoina pantaviksi paimenkoiraini pariin.

30:2 Ja mitäpä hyödyttäisi minua heidän kättensä voima, koska heidän nuoruutensa tarmon on vienyt

30:3 puute ja kova nälänhätä! He kaluavat kuivaa maata, jo ennestään autiota erämaata;

30:4 he poimivat suolaheiniä pensaiden

minä päälleni puin, ja minun oikeuteni oli minulle niinkuin hame ja kaunistus.

29:15 Minä olin sokian silmä ja ontuvan jalka.

29:16 Minä olin köyhäin isä, ja jonka asiaa en minä ymmärtänyt, sen minä visusti tutkin.

29:17 Minä särjin väärän syömähampaat, ja otin saaliin hänen hampaistansa,

29:18 Minä ajattelin: minä riuduin pesässäni, ja teen päiväni moneksi niinkuin sannan.

29:19 Minun juureni putkahti veden tykönä, ja kaste pysyi laihoni päällä.

29:20 Minun kunniallisuuteni uudistui minun edessäni, ja minun joutseni muuttui uudeksi minun kädessäni.

29:21 He kuulivat minua ja odottivat, ja vaikenivat minun neuvooni.

29:22 Minun sanani jälkeen ei yksikään enempää puhunut, ja minun puheeni tiukkui heidän päällensä.

29:23 He odottivat minua niinkuin sadetta, ja avasivat suunsa niinkuin ehtoosadetta vastaan.

29:24 Jos minä nauroin heidän puoleensa, ei he luottaneet sen päälle, eikä tahtoneet minua murheesen saattaa.

29:25 Kuin minä tulin heidän kokouksiinsa, niin minun täytyi istua ylimpänä: ja asuin niinkuin kuningas sotaväen keskellä, lohduttaissani murheellisia.

30 LUKU

30:1 Nyt minun nuorempaini nauravat minua, joiden isiä en minä olisi pannut minun laumani koirain sekaan;

30:2 Joiden voiman minä tyhjänä pidin, jotka ei ijällisiksi tulleet;

30:3 Ne jotka nälän ja tuskan tähden pakenivat erinänsä korpeen, äsken turmeltuneet ja köyhtyneet,

30:4 Jotka nukulaisia repivät pensasten

ympäri, ja heidän ruokanaan ovat kinsteripensaan juuret.

30:5 Heidät karkoitetaan ihmisten parista; heitä vastaan nostetaan hälytys niinkuin varasta vastaan.

30:6 Heidän on asuttava kaameissa rotkoissa, maakoloissa ja kallioluolissa.

30:7 Pensaiden keskellä he ulisevat, nokkospehkojen suojaan he sulloutuvat -

30:8 nuo houkkioiden ja kunnianttomain sikiöt, jotka on hosuttu maasta pois.

30:9 Heille minä olen nyt tullut pilkkalauluksi, olen heidän jutuksensa joutunut;

30:10 he inhoavat minua, väistyvät minusta kauas eivätkä häikäile sylkeä silmilleni.

30:11 Sillä Jumala on höllentänyt jouseni jänteen ja nöyryyttänyt minut, eivätkä he enää suista julkeuttaan minun edessäni.

30:12 Oikealta puoleltani nousee tuo sikiöparvi; he lyövät jalat altani ja luovat turmateitänsä minua vastaan.

30:13 He hävittävät minun polkuni, ovat apuna minua tuhottaessa, vaikka itse ovat ilman auttajaa;

30:14 niinkuin leveästä muurinaukosta he tulevat, raunioiden alta he vyöryvät esiin.

30:15 Kauhut ovat kääntyneet minua vastaan; niinkuin tuuli sinä pyyhkäiset pois minun arvoni, ja minun onneni katoaa niinkuin pilvi.

30:16 Ja nyt minun sieluni vuotaa tyhjiin, kurjuuden päivät ovat saavuttaneet minut.

30:17 Yö kaivaa luut minun ruumiistani, ja kalvavat tuskani eivät lepää.

30:18 Kaikkivallan voimasta on minun verhoni muodottomaksi muuttunut; se kiristyy ympärilleni niinkuin ihokkaani pääntie.

30:19 Hän on heittänyt minut lokaan, ja minä olen tullut tomun ja tuhan kaltaiseksi.

ympäri; ja katajan juuret olivat heidän ruokansa:

30:5 He ajettiin ulos, ja huudettiin heitä vastaan niinkuin varasta.

30:6 He asuivat kauhiain ojain tykönä maan luolissa ja vuorten rotkoissa.

30:7 Pensasten keskellä he huusivat, ja ohdakkein sekaan he kokosivat itsensä,

30:8 Turhain ja hyljättyin ihmisten lapset, jotka halvimmat olivat maan päällä.

30:9 Ja nyt minä olen heidän lauluksensa tullut, ja minun täytyy heidän juttunansa olla.

30:10 He kauhistavat minua, ja erkanevat kauvas minusta; ja ei he häpee sylkeä minun kasvoilleni.

30:11 Sillä hän on minun köyteni päästänyt, ja on nöyryyttänyt minun: He ovat suitset minun edestäni heittäneet pois.

30:12 Oikialle puolelle nousivat nuorukaiset: He lykkäsivät pois minun jalkani, ja tekivät tien minua kohden, hukuttaaksensa minua.

30:13 He ovat kukistaneet minun polkuni: se oli huokia heille minua vahingoittaa, ilman kenenkään avuta.

30:14 He ovat tulleet sisälle niinkuin suurten rakoin lävitse, ja ovat sekaseuraisin karaneet sisälle.

30:15 Pelko on kääntynyt minua vastaan, ja niinkuin tuuli vainonnut minun kunniaani, ja niinkuin pilvi, on minun autuuteni mennyt ohitse.

30:16 Mutta nyt kääntää minun sieluni itsensä minua vastaan, ja minun murhepäiväni ovat minun käsittäneet.

30:17 Yöllä minun luuni lävistettiin kaikin paikoin lävitse, ja minun suoneni ei saa lepoa.

30:18 Suuren voiman kautta minun vaatteeni muutetaan, ja hän on vyöttänyt minun niinkuin hameeni pään lävellä.

30:19 Minä sotkutaan lokaan, ja verrataan tomuun ja tuhkaan.

30:20 Minä huudan sinua, mutta sinä et vastaa minulle; minä seison tässä, mutta sinä vain tuijotat minuun.

30:21 Sinä muutut tylyksi minulle, vainoat minua väkevällä kädelläsi.

30:22 Sinä kohotat minut myrskytuuleen, kiidätät minut menemään ja annat minun menehtyä rajuilman pauhinassa.

30:23 Niin, minä tiedän: sinä viet minua kohti kuolemaa, majaan, kunne kaikki elävä kokoontuu.

30:24 Mutta eikö saisi hukkuessaan kättänsä ojentaa tahi onnettomuudessa apua huutaa?

30:25 Vai enkö minä itkenyt kovaosaisen kohtaloa, eikö sieluni säälinyt köyhää?

30:26 Niin, minä odotin onnea, mutta tuli onnettomuus; minä vartosin valoa, mutta tuli pimeys.

30:27 Sisukseni kuohuvat lakkaamatta, kurjuuden päivät ovat kohdanneet minut.

30:28 Minä käyn murheasussa, ilman päivänpaistetta; minä nousen ja huudan väkijoukossa.

30:29 Minusta on tullut aavikkosutten veli ja kamelikurkien kumppani.

30:30 Minun nahkani on mustunut ja lähtee päältäni, ja luuni ovat kuumuuden polttamat.

30:31 Niin muuttui kanteleeni soitto valitukseksi ja huiluni sävel itkun ääneksi."

31 LUKU

31:1 "Minä olen tehnyt liiton silmäini kanssa: kuinka voisinkaan katsoa neitosen puoleen!

31:2 Minkä osan antaisi silloin Jumala ylhäältä, minkä perintöosan Kaikkivaltias korkeudesta?

31:3 Tuleehan väärälle turmio ja onnettomuus väärintekijöille.

31:4 Eikö hän näkisi minun teitäni ja laskisi

30:20 Jos minä hudan sinun tykös, niin et sinä vastaa minua: jos minä käyn edes, niin et sinä minusta tietävinäs ole.

30:21 Sinä olet muuttunut minulle hirmuiseksi, ja vainoot minua kätes voimalla.

30:22 Sinä nostat minun tuuleen, ja annat minun ajaa sen päällä, ja sulaat minun voimallisesti.

30:23 Sillä minä tiedän, ettäs annat minun kuolemaan, joka on se huone, joka kaikille eläville on asetettu.

30:24 Ei hän kuitenkaan ojenna kättänsä luutarhaan, eikä he huuda kadotuksestansa.

30:25 Minä itkin kovana aikana, ja minun sieluni armahti köyhää.

30:26 Minä odotin hyvää, ja paha tuli: minä odotin valkeutta, ja pimeys tuli.

30:27 Minun sisällykseni kiehuvat lakkaamatta: Murheen aika on minun ennättänyt.

30:28 Minä käyn mustettuna, ehkei aurinko minua ruskoittanut: minä nousen kansan seassa ja huudan.

30:29 Minä olen kärmetten veli, strutsilinnun poikain kumppani.

30:30 Minun nahkani minun päälläni on mustettunut, ja minun luuni ovat helteestä palaneet.

30:31 Minun kanteleeni on muuttunut valitukseksi, ja minun huiluni itkuksi.

31 LUKU

31:1 Minä olen tehnyt liiton silmäini kanssa, etten minä katsoisi neitseen päälle.

31:2 Mutta mitä Jumala ylhäältä antaa minulle osaksi ja Kaikkivaltias korkialta perinnöksi?

31:3 Eikö väärän pitäisi näkemän senkaltaista vaivaisuutta, ja pahantekiän senkaltaista surkeutta kärsimän?

31:4 Eikö hän näe minun teitäni ja lueskele

kaikkia minun askeleitani?

31:5 Jos minä ikinä valheessa vaelsin, jos jalkani kiiruhti petokseen,

31:6 punnitkoon minut Jumala oikealla vaa'alla, ja hän on huomaava minun nuhteettomuuteni.

31:7 Jos minun askeleeni poikkisivat tieltä ja minun sydämeni seurasi silmiäni tahi tahra tarttui minun käsiini,

31:8 niin syököön toinen, mitä minä kylvän, ja minun vesani revittäköön juurinensa.

31:9 Jos minun sydämeni hullaantui toisen vaimoon ja minä väijyin lähimmäiseni ovella,

31:10 niin jauhakoon oma vaimoni vieraalle, ja halailkoot häntä muut;

31:11 sillä se olisi ollut ilkityö ja raskaasti rangaistava rikos,

31:12 tuli, joka kuluttaisi manalaan saakka ja hävittäisi kaiken saatuni.

31:13 Jos minä pidin halpana palvelijani ja palvelijattareni oikeuden, kun heillä oli riita minun kanssani,

31:14 niin mitä minä tekisin, jos Jumala nousisi, ja mitä vastaisin hänelle, jos hän kävisi tutkimaan?

31:15 Eikö sama, joka äidin kohdussa loi minut, luonut häntäkin, eikö sama meitä äidin sydämen alla valmistanut?

31:16 Olenko minä kieltänyt vaivaisilta heidän toivomuksensa ja saattanut lesken silmät sammumaan?

31:17 Olenko syönyt leipäpalani yksinäni, orvonkin saamatta syödä siitä?

31:18 En, vaan nuoruudestani saakka minä kasvatin häntä niinkuin oma isä ja äitini kohdusta asti minä holhosin häntä.

31:19 Jos minä näin menehtyväisen vaatteetonna ja köyhän verhoa vailla,

31:20 jos hänen lanteensa eivät minua siunanneet eikä hän saanut lämmitellä

kaikkia minun askeleitani?

31:5 Olenko minä vaeltanut turhassa menossa, eli minun jalkani kiiruhtaneet petokseen?

31:6 Punnitkaan hän minua oikialla vaa'alla, niin Jumala ymmärtää minun vakuuteni.

31:7 Jos minun askeleeni ovat poikenneet tieltä, ja minun sydämeni seurannut silmiäni, ja jotakin riippunut minun käsissäni,

31:8 Niin minä kylväisin ja toinen söis, ja minun sikiäni hukkuis juurinensa.

31:9 Jos minun sydämeni on vietelty vaimon perään, ja olen väijynyt lähimmäiseni ovella,

31:10 Niin minun emäntäni häväistäkään muilta, ja muut maatkaan hänen;

31:11 Sillä se on häpiä ja paha työ tuomarien edessä;

31:12 Sillä se olisi tuli joka polttais kadotukseen, ja kaiken minun saatuni peräti hukuttais.

31:13 Jos olen katsonut ylöns palveliani eli palkkapiikani oikeuden, riidellessänsä minun kanssani,

31:14 Mitä minä sitte tekisin kuin Jumala nousee? eli mitä minä vastaisin häntä, kuin hän kostaa?

31:15 Eikö hän ole tehnyt häntä, joka minunkin äitini kohdussa teki? ja on meidät molemmat kohdussa valmistanut.

31:16 Olenko minä kieltänyt tarvitsevaisilta, mitä he minulta ovat pyytäneet, ja antanut leskein silmät heikoksi tulla?

31:17 Olenko minä syönyt palani yksinäni, ettei orpo ole myös siitä syönyt?

31:18 Sillä nuoruudestani olen minä ollut niinkuin isä, ja hamasta äitini kohdusta olen minä mielelläni holhonnut.

31:19 Jos minä olen nähnyt jonkun hukkuvan, ettei hänellä ollut vaatetta, ja sallinut käydä köyhän peittämättä;

31:20 Jos ei hänen lanteensa ole siunannut minua, kuin hän minun

minun karitsaini villoilla,

31:21 jos minä puin nyrkkiä orvolle, kun näin puoltani pidettävän portissa,

31:22 niin irtautukoon olkapääni hartiastani, ja murtukoon käsivarteni sijoiltansa.

31:23 Sillä silloin olisi minun peljättävä turmiota Jumalalta, enkä kestäisi hänen valtasuuruutensa edessä.

31:24 Jos minä panin uskallukseni kultaan ja sanoin hienolle kullalle: 'Sinä olet minun turvani',

31:25 jos iloitsin siitä, että rikkauteni oli suuri ja että käteni oli saanut paljon hankituksi,

31:26 jos katsellessani aurinkoa, kuinka se loisti, ja kuuta, joka ylhänä vaelsi,

31:27 sydämeni antautui salaa vieteltäväksi ja käteni niille suudelmia heitti,

31:28 niin olisi sekin raskaasti rangaistava rikos, sillä minä olisin kieltänyt korkeuden Jumalan.

31:29 Olenko iloinnut vihamieheni vahingosta, riemusta hykähtänyt, kun häntä onnettomuus kohtasi?

31:30 En ole sallinut suuni syntiä tehdä, kiroten vaatia hänen henkeänsä.

31:31 Eikö täydy minun talonväkeni myöntää, että kukin on saanut lihaa yllin kyllin?

31:32 Muukalaisen ei tarvinnut yötä ulkona viettää; minä pidin oveni auki tielle päin.

31:33 Olenko ihmisten tavoin peitelty rikkomuksiani, kätkenyt poveeni pahat tekoni,

31:34 säikkyen suurta joukkoa ja kaiken heimon ylenkatsetta peljäten, niin että pysyin hiljaa, ovestani ulkonematta?

31:35 Oi, jospa joku kuuntelisi minua! Katso, tuossa on puumerkkini! Kaikkivaltias

lammasnahoillani lämmitettiin;

31:21 Jos olen nostanut käteni orpoja vastaan, ehkä minä näin minun voimallisena porteissa olevan;

31:22 Niin kaatukoon minun hartiani lapaluiltani, ja minun käsivarteni särkyköön luinensa.

31:23 Sillä Jumalan rangaistus on minulle vavistukseksi, ja en taida hänen korkeuttansa välttää.

31:24 Olenko minä asettanut kullan turvakseni? ja sanonut puhtaalle kullalle: sinä olet minun uskallukseni?

31:25 Olenko minä iloinnut tavarani paljoudesta, ja että käteni paljon riistaa koonneet ovat?

31:26 Olenko minä katsonut valkeutta, koska se kirkkaasti paisti, ja kuuta, koska se täydellinen oli?

31:27 Onko minun sydämeni salaa minua vietelty, suuta antamaan kädelleni?

31:28 Joka myös väärä on tuomarien edessä; sillä niin olisin minä kieltänyt Jumalan ylhäältä.

31:29 Olenko minä iloinnut viholliseni vastoinkäymisestä? taikka riemuinnut, että onnettomuus tuli hänen päällensä?

31:30 Sillä en minä antanut minun suuni syntiä tehdä, sadatellakseni hänen sieluansa.

31:31 Eivätkö miehet, jotka minun majassani ovat, sanoisi: jospa emme hänen lihastansa ravittaisi?

31:32 Muukalaisen ei pitänyt yötä ulkona oleman; vaan vaellusväelle avasin minä oveni.

31:33 Olenko minä niinkuin ihminen peittänyt minun pahuuteni, salatakseni minun vääryyttäni?

31:34 Olenko minä hämmästynyt suurta joukkoa? eli olenko minä sukulaisten ylonkatsetta peljännyt? ollut ääneti, ja en mennyt ovesta ulos?

31:35 Kuka antais minulle kuultelian, että Kaikkivaltias kuulisi minun pyyntöni, että

vastatkoon minulle! Jospa saisin riitapuoleni kirjoittamaan syytekirjan!

31:36 Totisesti, olkapäälläni sitä kantaisin, sitoisin sen päähäni sepeleeksi.

31:37 Tekisin hänelle tilin kaikista askeleistani ja astuisin hänen eteensä niinkuin ruhtinas.

31:38 Jos peltoni huusi minua vastaan ja sen vaot kaikki itkivät,

31:39 jos kulutin sen voiman maksamatta ja saatoin sen haltijat huokaamaan,

31:40 niin kasvakoon nisun sijasta orjantappuroita ja ohran sijasta rikkaruohoa." Tähän päättyvät Jobin puheet.

32 LUKU

32:1 Kun nuo kolme miestä eivät enää vastanneet Jobille, koska hän oli omissa silmissään vanhurskas,

32:2 vihastui buusilainen Elihu, Baarakelin poika, joka oli Raamin sukua; Jobiin hän vihastui, koska tämä piti itseään Jumalaa vanhurskaampana,

32:3 ja tämän kolmeen ystävään hän vihastui, koska he eivät keksineet vastausta, jolla olisivat osoittaneet Jobin olevan väärässä.

32:4 Elihu oli odottanut vuoroa puhuakseen Jobille, koska toiset olivat iältään häntä vanhemmat.

32:5 Mutta kun Elihu näki, ettei noilla kolmella miehellä enää ollut sanaa suussa vastaukseksi, vihastui hän.

32:6 Niin buusilainen Elihu, Baarakelin poika, lausui ja sanoi: "Nuori minä olen iältäni, ja te olette vanhat; sentähden minä arkailin ja pelkäsin ilmoittaa tietoani teille.

32:7 Minä ajattelin: 'Puhukoon ikä, ja vuosien paljous julistakoon viisautta.'

32:8 Mutta onhan ihmisissä henki, ja Kaikkivaltiaan henkäys antaa heille ymmärrystä.

32:9 Eivät iäkkäät ole viisaimmat, eivätkä vanhukset yksin ymmärrä, mikä on oikein.

joku kirjoittais kirjan minun asiastani;

31:36 Niin minä ottaisin sen hartioilleni, ja sitoisin ympärilleni niinkuin kruunun.

31:37 Minä ilmoittaisin hänelle minun askeleini luvun, ja niinkuin ruhtinas kantaisin sen edes.

31:38 Jos minun maani huutais minua vastaan, ja sen vaot kaikki ynnä itkisivät;

31:39 Jos minä olen sen hedelmän maksamatta syönyt, ja tehnyt peltomiesten elämän työlääksi;

31:40 Niin kasvakoon minulle nisuista orjantappuria ja ohrista pahoja ruohoja. Jobin sanat loppuvat.

32 LUKU

32:1 Niin ne kolme miestä lakkasivat vastaamasta Jobia, että hän piti itsensä hurskaana.

32:2 Mutta Elihu Barakelin poika Busista, Ramin sukukunnasta, vihastui Jobin päälle, että hän piti sielunsa hurskaampana Jumalaa,

32:3 Ja närkästyi kolmen ystävänsä päälle, ettei he mitään vastausta löytäneet, ja kuitenkin tuomitsivat Jobin.

32:4 Sillä Elihu odotti niinkauvan kuin he puhuivat Jobin kanssa, että he olivat vanhemmat häntä.

32:5 Kuin Elihu näki, ettei vastausta ollut kolmen miehen suussa, vihastui hän.

32:6 Ja näin vastasi Elihu Barakelin poika Busista ja sanoi: minä olen nuori, ja te olette vanhat, sentähden minä häpesin ja pelkäsin osoittaa teille minun taitoani.

32:7 Minä ajattelin: puhukaan vuodet, ja vanhuus osoittakoon taitonsa.

32:8 Mutta henki on ihmisessä; ja Kaikkivaltiaan henki tekee hänen ymmärtäväiseksi.

32:9 Suuret ei ole taitavimmat, eikä vanhat ymmärrä, mikä oikeus on.

32:10 Sentähden minä sanon: Kuule minua; minäkin ilmoitan, mitä tiedän.

32:11 Katso, minä olen odottanut, mitä teillä olisi sanomista, olen kuunnellut teidän taitavia puheitanne, kunnes olisitte löytäneet osuvat sanat.

32:12 Niin, minä tarkkasin teitä; mutta katso, ei kukaan ole Jobin sanoja kumonnut, ei kukaan teistä voinut vastata hänen puheisiinsa.

32:13 Älkää sanoko: 'Meitä vastassa on ilmetty viisaus, vain Jumala voi hänet torjua, ei ihminen.'

32:14 Minua vastaan hän ei ole todisteita tuonut, enkä käy hänelle vastaamaan teidän puheillanne.

32:15 He ovat kauhistuneet, eivät enää vastaa; sanat puuttuvat heiltä.

32:16 Odottaisinko minä, kun he eivät puhu, kun he siinä seisovat enää vastaamatta?

32:17 Vastaanpa minäkin osaltani, minäkin ilmoitan, mitä tiedän.

32:18 Sillä minä olen sanoja täynnä, henki rinnassani ahdistaa minua.

32:19 Katso, minun rintani on kuin viini, jolle ei reikää avata, se on pakahtumaisillaan niinkuin nuorella viinillä täytetyt leilit.

32:20 Tahdon puhua, saadakseni helpotusta, avata huuleni ja vastata.

32:21 En pidä kenenkään puolta enkä ketään ihmistä imartele.

32:22 Sillä en osaa imarrella; silloin Luojani ottaisi minut kohta pois."

33 LUKU

33:1 "Mutta kuule nyt, Job, minun puhettani, ja ota korviisi kaikki minun sanani.

33:2 Katso, minä olen avannut suuni, kieleni puhuu suulakeni alla.

32:10 Sentähden minäkin puhun. Kuulkaat minua: minäkin osoitan tietoni.

32:11 Katso, minä olen odottanut teidän puhuisanne, minä olen ottanut teidän ymmärryksestänne vaarin, siihenasti että te olisitte osanneet oikeuden.

32:12 Ja minä olen ottanut teistä vaarin; ja katso, ei ole yksikään teistä Jobia nuhdellen voittanut, eli hänen sanaansa vastata taitanut.

32:13 Ettette sanoisi: me olemme löytäneet taidon; että Jumala on hänen hyljännyt, ja ei yksikään muu.

32:14 Sillä ei hän ole minua vastaan puhunut, enkä minä vastaa häntä niinkuin te puhuitte.

32:15 He pelkäävät, ja ei taida silleen mitään vastata, eikä mitään puhua.

32:16 Että minä olen odottanut, ja ei he taida mitään puhua; vaan he vaikenivat, ja ei enää vastaa mitään.

32:17 Niin minä vastaan kuitenkin osani, ja osoitan tietoni.

32:18 Sillä minä olen niin täynnä sanoja, että minun henkeni ahdistaa minun vatsaani.

32:19 Katso, minun vatsani on niinkuin viina, jonka henki ei avattu ole, joka uudet leilit särkee.

32:20 Minun täytyy puhua, että minä saisin henkeni vetää: minun täytyy avata huuleni ja vastata.

32:21 En minä muotoa katso, enkä ihmisen mielen perään puhu.

32:22 Sillä en minä tiedä (jos minä niin teen), että minun Luojani tempaa äkisti minun pois.

33 LUKU

33:1 Kuule siis, Job, minun puhettani, ja ota vaari kaikista sanoistani!

33:2 Katso, minä avaam suuni, ja kieleni puhuu minun suussani.

33:3 Vilpittömästi sydämeistä lähtevät sanani; mitä tietävät, sen huuleni suoraan sanovat.

33:4 Jumalan henki on minut luonut, ja Kaikkivaltiaan henkäys elävöittää minut.

33:5 Vastaa minulle, jos taidat; varustaudu minua vastaan, nouse taisteluun.

33:6 Katso, Jumalan edessä minä olen samanlainen kuin sinä: hyppysellinen savea olen minäkin.

33:7 Katso, ei käy minusta kauhu, joka sinut peljästyttyä, eikä minun painoni ole raskaana ylläsi.

33:8 Mutta sinä olet sanonut korvieni kuullen, minä olen kuullut sinun sanojesi äänen:

33:9 'Puhdas minä olen, rikoksesta vapaa; olen viaton, eikä minussa ole vääryyttä.

33:10 Katso, hän keksii vihan syitä minua vastaan, hän pitää minua vihollisenansa;

33:11 hän panee minun jalkani jalkapuuhan, vartioitsee kaikkia minun polkujani.'

33:12 Katso, siinä et ole oikeassa - niin minä vastaan sinulle - sillä Jumala on suurempi kuin ihminen.

33:13 Miksi olet riidellyt häntä vastaan, jos hän ei vastaa kaikkiin ihmisen sanoihin?

33:14 Sillä Jumala puhuu tavalla ja puhuu toisella; sitä vain ei huomata.

33:15 Unessa, öisessä näyssä, kun raskas uni valtaa ihmiset ja he nukkuvat vuoteillansa,

33:16 silloin hän avaa ihmisten korvat ja sinetillä vahvistaa heidän saamansa kurituksen,

33:17 kääntääkseen ihmisen pois pahasta teosta ja varjellakseen miestä ylpeydestä,

33:18 säästääkseen hänen sielunsa haudasta ja hänen henkensä syöksymästä peitsiin.

33:19 Myös kuritetaan häntä tuskalla vuoteessansa, kun hänen luissaan on

33:3 Minun sydämeni puhuu oikeuden, ja minun huuleni sanoo puhtaan ymmärryksen.

33:4 Jumalan henki on tehnyt minun, ja Kaikkivaltiaan henki on minulle antanut elämän.

33:5 Jos taidat, niin vastaa minua; valmista itses, ja tule minun eteeni.

33:6 Katso, minä olen Jumalan oma niinkuin sinäkin, ja savesta olen minä myös tehty.

33:7 Katso, ei sinun tarvitse hämmästyä minua, ja minun käteni ei ole sinulle raskas.

33:8 Sinä olet puhunut minun korvaini kuullen: sinun ääntäs täytyy minun kuulla:

33:9 Minä olen puhdas ja ilman laitosta, viatoin ja synnitöin.

33:10 Katso, hän on löytänyt syyn minua vastaan, sentähden pitää hän minun vihollisenansa.

33:11 Hän on pannut minun jalkani jalkapuuhan, ja kätkenyt minun tieni.

33:12 Katso, juuri siitä minä päätän, ettes ole hurskas; sillä Jumala on suurempi kuin yksikään ihminen.

33:13 Miksis riitelet hänen kanssansa, ettei hän tee sinulle lukua kaikista töistänsä?

33:14 Jos Jumala vihdoin jotakin kääntää, ei hän sitä jäljellä ajattele.

33:15 Uninäössä yöllä, kuin uni tulee ihmisten päälle, kuin he makaavat vuoteessa,

33:16 Silloin hän ilmoittaa ihmisten korviin, ja vahvistaa sen heidän nuhtelemisellansa,

33:17 Kääntääkseen ihmistä aivoituksestansa, ja varjellaksensa ylpeydestä.

33:18 Hän säästää hänen sielunsa turmeluksesta, ja hänen elämänsä, ettei se miekkaan lankeaisi.

33:19 Ja kurittaa häntä kivulla vuoteessansa, ja kaikki hänen luunsa

lakkaamaton kapina,

33:20 ja hänen henkensä inhoaa leipää ja hänen sielunsa herkkuruokaa.

33:21 Hänen lihansa kuihtuu näkymättömiin, ja hänen luunsa, ennen näkymättömät, paljastuvat.

33:22 Näin lähenee hänen sielunsa hautaa ja hänen henkensä kuolonvaltoja.

33:23 Jos silloin on hänen puolellansa enkeli, välittäjä, yksi tuhansista, todistamassa ihmisen puolesta hänen vilpittömyyttään,

33:24 niin Jumala armahtaa häntä ja sanoo: 'Vapauta hänet, ettei hän mene hautaan; minä olen saanut lunastusmaksun.'

33:25 Silloin hänen ruumiinsa taas uhkuu nuoruuden voimaa, hän palajaa takaisin nuoruutensa päiviin.

33:26 Hän rukoilee Jumalaa, ja Jumala mielistyy häneen ja antaa hänen riemuiten katsella hänen kasvojaan; niin hän palauttaa ihmiselle hänen vanhurskautensa.

33:27 Hänpä nyt laulaa muille ihmisille ja sanoo: 'Minä olin tehnyt syntiä ja vääristänyt oikean, mutta ei sitä kostettu minulle;

33:28 hän pelasti minun sieluni joutumasta hautaan, ja minun henkeni saa iloiten katsella valkeutta.'

33:29 Katso, kaiken tämän tekee Jumala kahdesti ja kolmastikin ihmiselle,

33:30 palauttaakseen hänen sielunsa haudasta ja antaakseen elämän valkeuden hänelle loistaa.

33:31 Tarkkaa, Job, kuule minua; vaikene ja anna minun puhua.

33:32 Mutta jos sinulla on, mitä sanoa, niin vastaa minulle; puhu, sillä mielelläni soisin sinun olevan oikeassa.

33:33 Ellei, niin kuule minua; vaikene, niin minä opetan sinulle viisautta."

väkevällä kivulla,

33:20 Ja niin toimittaa hänen kauhistumaan ruokaa, ja hänen mielensä kyylyttämään ravintoa;

33:21 Että hänen lihansa surkastuu, niin ettei sitä nähdä, ja hänen luunsa särkyvät, niin ettei niitä mielellä katsella;

33:22 Että hänen sielunsa lähenee turmelusta, ja hänen elämänsä kuolemaa.

33:23 Kuin siis hänen tykönsä tulee enkeli, välimies, joka ainoa on enempi tuhansia, ilmoittamaan sille ihmiselle vanhurskauttansa,

33:24 Ja armahtaa häntä, ja sanoo: pelasta häntä menemästä alas turmelukseen; sillä minä olen löytänyt sovinnon;

33:25 Niin hänen lihansa tuorehtii enemmän kuin lapsuudessa ja tulee taas niinkuin nuoruutensa aikana.

33:26 Hän rukoilee Jumalaa, joka hänelle osoittaa armon: hän antaa kasvonsa nähdä ilolla, ja maksaa ihmiselle hänen vanhurskautensa.

33:27 Hän tunnustaa ihmiselle ja sanoo: minä olen syntiä tehnyt ja oikeuden vääntänyt; vaan ei se minua auttanut.

33:28 Hän pelasti minun sieluni, ettei se tulisi turmelukseen, vaan että minun elämäni näkis valkeuden.

33:29 Katso, nämät kaikki tekee Jumala itselleenkin kolme kertaa,

33:30 Tuodaksensa heidän sielunsa jälleen turmeluksesta ja valaistaksensa elävien valkeudella.

33:31 Job, ota tästä vaari ja kuule, ole myös ääneti, että minä puhuisin!

33:32 Mutta jos sinulla on jotakin puhumista, niin vastaa minua. Puhu! sillä minä tahdon, että olisit vanhurskas.

33:33 Jos ei, niin kuule sinä minua, ja ole ääneti; minä opetan sinulle taidon.

34 LUKU

34:1 Ja Elihu lausui ja sanoi:

34:2 "Kuulkaa, te viisaat, minun sanojani, ja kuunnelkaa minua, te tietomiehet.

34:3 Sillä korva koettelee sanat, ja suulaki maistaa ruuan maun.

34:4 Tutkikaamme, mikä oikein on, koettakaamme yhdessä ymmärtää, mikä hyvä on.

34:5 Sillä Job on sanonut: 'Olen oikeassa, mutta Jumala on ottanut minulta oikeuteni.

34:6 Vaikka minun puolellani on oikeus, pitäisi minun valhetella; kuolettava nuoli on minuun sattunut, vaikka olen rikoksesta vapaa.'

34:7 Kuka mies on sellainen kuin Job, joka juo jumalanpilkkua niinkuin vettä,

34:8 joka yhtyy väärintekijäin seuraan ja vaeltaa jumalattomain miesten parissa?

34:9 Sillä hän sanoo: 'Ei hyödy mies siitä, että elää Jumalalle mieliksi.'

34:10 Sentähden kuulkaa minua, te ymmärtäväiset miehet: Pois se! Ei Jumalassa ole jumalattomuutta eikä Kaikkivaltiaassa vääryyttä.

34:11 Vaan hän kostaa ihmiselle hänen tekonsa ja maksaa miehelle hänen vaelluksensa mukaan.

34:12 Totisesti, Jumala ei tee väärin, Kaikkivaltias ei vääristä oikeutta.

34:13 Kuka on pannut hänet vallitsemaan maata, ja kuka on perustanut koko maanpiirin?

34:14 Jos hän ajattelisi vain itseänsä ja palauttaisi luokseen henkensä ja henkäyksensä,

34:15 niin kaikki liha yhdessä menehtyisi, ja ihminen tulisi tomuksi jälleen.

34:16 Jos sinulla on ymmärrystä, niin kuule tätä, ota korviisi sanojeni ääni.

34:17 Taitaisiko todella se hallita, joka vihaa oikeutta? Vai tuomitsetko sinä syylliseksi tuon Vanhurskaan, Voimallisen,

34 LUKU

34:1 Ja Elihu vielä sanoi:

34:2 Te taitavat, kuulkaat minun puhettani, ja te ymmärtäväiset, ottakaat korviinne.

34:3 Sillä korva koettelee puheen, ja suu maistaa ruan.

34:4 Valitkaamme meillemme oikeus, tietääksemme keskenämme, mikä hyvä on.

34:5 Sillä Job on sanonut: minä olen hurskas, ja Jumala on kieltänyt minulta oikeuteni.

34:6 Minun täytyy valhetella, ehkä minulla vielä oikeus olis: minä vaivataan ilman ansiota minun nuoliltani.

34:7 Kuka on Jobin vertainen, joka irvistystä juo niinkuin vettä,

34:8 Ja käy pahantekiäin kanssa tiellä, niin että vaeltaa jumalattomain kanssa?

34:9 Sillä hän on sanonut: Ei se auta ihmistä, että hän pyytää Jumalalle kelvata.

34:10 Sentähden, te toimelliset, kuulkaat minua. Pois se, että Jumala olis jumalatoimittaja ja Kaikkivaltias väärä.

34:11 Sillä hän antaa itsekullekin ihmiselle ansionsa jälkeen, ja maksaa tiensä jälkeen.

34:12 Ilman epäilemätää, ei Jumala tuomitse ketään vääryydellä, eikä Kaikkivaltias käännä oikeutta.

34:13 Kuka on asettanut ne mitkä maan päällä ovat, ja kuka on pannut koko maanpiirin?

34:14 Jos hän tahtois, niin hän vois kaikkein hengen ja elämän koota tykönsä.

34:15 Kaikki liha kuolis yhteen, ja ihminen tulis tuhaksi jälleen.

34:16 Onko sinulla ymmärrystä, niin kuule näitä, ja ota vaari puheeni äänestä.

34:17 Taivuttaisiko joku sentähden oikeuden, että hän vihaa häntä, ja tahtoisitkos hurskaan ja jalon tuomita

34:18 joka sanoo kuninkaalle: 'Sinä kelvoton', ruhtinaille: 'Sinä jumalaton',
34:19 joka ei pidä päämiesten puolta eikä aseta rikasta vaivaisen edelle, koska he kaikki ovat hänen kättensä tekoa?

34:20 Tuossa tuokiossa he kuolevat, keskellä yötä; kansat järkkyvät ja häviävät, väkevä siirretään pois käden koskematta.

34:21 Sillä hänen silmänsä valvovat ihmisen teitä, ja hän näkee kaikki hänen askeleensa.

34:22 Ei ole pimeyttä, ei pilkkopimeää, johon voisivat piiloutua väärintekijät.

34:23 Sillä ei tarvitse Jumalan kauan ihmistä tarkata, ennenkuin tämän on astuttava tuomiolle hänen eteensä;

34:24 hän musertaa voimalliset tutkimatta ja asettaa toiset heidän sijallensa.

34:25 Niinpä hän tuntee heidän tekonsa ja kukistaa heidät yöllä, ja he musertuvat.

34:26 Niinkuin jumalattomia hän kurittaa heitä julkisella paikalla,

34:27 koska he luopuivat hänestä eivätkä ensinkään huolineet hänen teistään,

34:28 vaan saattoivat vaivaisten huudon kohoamaan hänen eteensä, ja hän kuuli kurjain huudon.

34:29 Ja jos hän on hiljaa, kuka häntä siitä tuomitsee? Jos hän peittää kasvonsa, kuka voi häntä katsella? Niin kansaa kuin kutakin ihmistä hän valvoo,

34:30 ettei pääse hallitsemaan jumalaton ihminen, ei kukaan niistä, jotka ovat kansalle paulana.

34:31 Sillä onko tässä sanottu Jumalalle: 'Kyllä minä kärsin, en enää pahoin tee.

34:32 Mitä en näe, neuvo minulle; jos olen tehnyt vääryyttä, en sitä enää tee.'

34:33 Sinunko mielesi mukaan tulisi hänen

jumalattomaksi?

34:18 Pitäiskö sanottaman kuninkaalle: sinä Belial! ja ruhtinaille: te jumalattomat!

34:19 Joka ei kuitenkaan katso ruhtinain muotoa, eikä pidä eroitusta rikkaan ja köyhän välillä; sillä he ovat kaikki hänen käsialansa.

34:20 Pikaisesti täytyy heidän kuolla vielä puoliyönäkin: kansan täytyy hämmästyä ja hukkaa: väkevä voimatoimna otetaan pois.

34:21 Sillä hänen silmänsä näkevät jokaisen tien, ja hän katsoo kaikki heidän askeleensa.

34:22 Ei pimiä eikä kuoleman varjo ole siellä, että pahantekiät itsensä siinä salaisivat.

34:23 Sillä ei ole yhdellekään sallittu, että hän tulis Jumalan kanssa oikeudelle.

34:24 Hän musertaa monta epäluukuista tuimaa, ja asettaa muita heidän siaansa;

34:25 Että hän tuntee heidän työnsä, ja kukistaa heitä yöllä, että he muserretaan rikki.

34:26 Hän heittää jumalattomat ilmeisesti kokoon,

34:27 Ettei he häntä seuranneet, ja ei tahtoneet ymmärtää hänen teitänsä;

34:28 Että vaivaisten hunto tulis hänen eteensä ja hän kuulis viheliäisten huudon.

34:29 Jos hän antaa rauhan, kuka tahtoo kadottaa? ja jos hän peittää kasvonsa, kuka taitaa katsoa hänen päällensä, kansan ja ihmisten seassa?

34:30 Niin ei hän anna ulkokullatun hallita, kansan lankeemuksen tähden.

34:31 Minä puhun Jumalan edessä, joka sanoo: minä olen säästänyt, en minä turmele.

34:32 Ellen minä ole osannut, niin opeta sinä minua: jos minä olen tehnyt väärin, niin en minä sitä silleen tee.

34:33 Onko joku, joka vastaa sinun

kostaa, koska olet niin tyytymätön? Niin, sinun on tehtävä valinta eikä minun; puhu, mitä tiedät.

34:34 Ymmärtäväiset miehet sanovat minulle, viisas mies, joka minua kuulee, virkkaa:

34:35 'Job puhuu taitamattomasti, ja hänen sanansa ovat ymmärrystä vailla.

34:36 Jospa Jobia koeteltaisiin ainiaan, koska hän vastaa väärintekijäin tavalla!

34:37 Sillä hän lisää syntiä syntiin, lyö kämmentä keskellämme ja syyttää sanoja Jumalaa vastaan."

35 LUKU

35:1 Elihu lausui ja sanoi:

35:2 "Pidätkö sitä oikeutena, sanotko sitä vanhurskaudeksi Jumalan edessä,

35:3 että kysyt, mitä se sinua hyödyttää: 'Hyödynkö siitä sen enempää, kuin jos syntiä teen?'

35:4 Siihen minä vastaan sinulle sekä ystäville, jotka luonasi ovat.

35:5 Luo silmäsi taivaalle ja näe, katsele pilviä, jotka ovat korkealla pääsi päällä.

35:6 Jos sinä syntiä teet, ja vaikka sinulla paljonkin rikoksia olisi, mitä sillä hänelle mahdat?

35:7 Jos olet vanhurskas, mitä sillä hänelle annat, tahi ottaako hän mitään sinun kädestäsi?

35:8 Ihmistä, kaltaistasi, koskee jumalattomuutesi ja ihmislasta sinun vanhurskautesi.

35:9 Sorron suuruutta valitetaan, huudetaan apua suurten käsivartta vastaan,

35:10 ei kysytä: 'Missä on Jumala, minun Luojani, joka yöllä saa viriämään ylistysvirret,

35:11 joka opettaa meille enemmän kuin metsän eläimille ja antaa meille viisautta enemmän kuin taivaan lintuille?'

puolestas, koska et sinä tahdo? se on sinun ehdossas, ja ei minun. Jos sinä nyt jotakin tiedät, niin puhu.

34:34 Toimellisten miesten sallin minä kyllä puhua minulleni. Ja taitava mies kuulee minua.

34:35 Mutta Job puhuu tyhmästi, ja hänen puheessansa ei ole ymmärrystä.

34:36 Minun isäni! anna Jobia koeteltaa loppuun asti, että hän kääntää itsensä vääräin ihmisten tykö.

34:37 Hän on paitsi entisiä syntejensä vielä nyt pilkannut: anna hänen meidän edessämme lyödyksi tulla, ja sitte hän riidelkään kyllä sanoillansa Jumalan edessä.

35 LUKU

35:1 Ja Elihu vastasi ja sanoi:

35:2 Luuletkos sen oikiaksi, että sanot: minä olen hurskaampi Jumalaa?

35:3 Sillä sinä sanot: mitä siitä hyvää on, mitä se auttaa, jos joku välttää syntiä?

35:4 Minä vastaan sinua sanoilla, ja sinun ystäviäs sinun kanssas.

35:5 Katso taivaasen ja näe, ja katso pilviin, että ne ovat korkiammat sinua.

35:6 Jos sinä syntiä teet, mitäs taidat hänelle tehdä? ja jos sinun pahuutes on suuri, mitäs taidat hänelle tehdä?

35:7 Ja jos sinä olet hurskas, mitäs taidat hänelle antaa? eli mitä hän ottaa sinun kädestäs?

35:8 Ihmiselle sinun kaltaiselles tekee sinun pahuutes jotakin, ja ihmisen lapselle sinun hurskautes.

35:9 Ne huutavat, kuin heille paljo väkivaltaa tapahtuu, ja valittavat voimallisten käsivartta,

35:10 Jotka ei sano: Kussa on Jumala, minun Luojani, joka yöllä tekee virret?

35:11 Joka meitä tekee oppineemmaksi eläimiä maan päällä, ja taitavammaksi taivaan lintuja.

35:12 Valittakoot sitten pahojen ylpeyttä; ei hän vastaa.

35:13 Ei, turhia ei Jumala kuule, eikä Kaikkivaltias niihin katso,

35:14 saati jos sanot, ettet voi häntä nähdä; asia on hänen edessänsä: odota häntä.

35:15 Mutta nyt, kun hänen vihansa ei kosta eikä hän ylvästelystä suuresti välitä,

35:16 niin Job avaa suunsa joutaviin ja syyttää suuria sanoja taitamattomasti."

36 LUKU

36:1 Elihu jatkoi puhettaan ja sanoi:

36:2 "Maltahan vähän, niin julistan sinulle, sillä vielä on minulla Jumalan puolesta puhuttavaa.

36:3 Minä noudan tietoni kaukaa ja osoitan Luojani oikeuden;

36:4 sillä totisesti, sanani eivät ole valhetta - mies, jolla on täydellinen tieto, on edessäsi.

36:5 Katso, Jumala on voimallinen, mutta ei halveksu ketään; väkevä on hänen ymmärryksensä voima.

36:6 Hän ei pidä jumalatonta elossa, vaan hankkii kurjille oikeuden.

36:7 Hän ei käännä silmiänsä pois hurskaista, vaan antaa heidän istua kuningasten kanssa valtaistuimella ikuisesti; he kohoavat korkealle.

36:8 Ja jos niinkin käy, että heidät kytketään kahleisiin, sidotaan kurjuuden köysillä,

36:9 niin hän sillä ilmaisee heille, mitä he ovat tehneet ja mitä rikkoneet pöyhkeilemisellään,

36:10 avaa heidän korvansa nuhtelulle ja káskee heitä kääntymään pois vääryydestä.

36:11 Jos he kuulevat ja alistuvat, niin saavat viettää päivänsä onnessa ja ikävuotensa ihanasti.

35:12 Mutta he valittavat pahain ylpeyttä; ja ei hän kuule heitä.

35:13 Sillä ei jumala kuule turhaa, ja Kaikkivaltias ei katso sitä.

35:14 Nyt sinä sanot: et sinä näe häntä; mutta tuomio on hänen edessänsä, vaan odota häntä.

35:15 Jos ei hänen vihansa niin äkisti kosta, ja ei ole tietävinänsä, että siinä niin monta rikosta on;

35:16 Sentähden on Job turhaan suunsa avannut ja taitamattomia puheita puhunut.

36 LUKU

36:1 Elihu puhui vielä ja sanoi:

36:2 Odota vielä vähä, minä osoitan sinulle sen; sillä minulla on vielä nyt jotakin Jumalan puolesta sanomista.

36:3 Minä tuon minun ymmärrykseni kaukaa, ja osoitan, että minun Luojani on hurskas.

36:4 Sillä minun puheessani ei tosin ole petosta, minun ymmärrykseni on vilpitoiin sinun edessäsi.

36:5 Katso, Jumala on voimallinen, ei kuitenkaan hän ketään hylkää: Hän on voimallinen sydämensä väestä.

36:6 Jumalatointa ei hän varjele, vaan auttaa köyhää oikeuteen.

36:7 Ei hän käännä silmiänsä pois hurskaasta: hän on myös kuningasten kanssa istuimella: hän antaa heidän pysyä alinomati, että he korkiaksi tulevat.

36:8 Ja ehkä vangit olisivat jalkapuussa, ja sidottuna surkeuden köysillä:

36:9 Niin hän ilmoittaa heille heidän työnsä ja rikoksensa, että he ovat tehneet väkivaltaa,

36:10 Ja avaa heidän korvansa kuritukseen, ja sanoo heille, että he kääntyisivät pois vääryydestä.

36:11 Jos he kuulevat ja palvelevat häntä, niin he hyvissä päivissä vanhenevat ja ilolla elävät.

36:12 Mutta jos eivät kuule, niin he syöksyvät surman peitsiin ja menehtyvät ymmärtämättömyyteensä.

36:13 Mutta jumalattomat pitävät vihaa, he eivät apua huuda, kun hän on heidät vanginnut.

36:14 Heidän sielunsa kuolee nuoruudessa, heidän elämänsä loppuu niinkuin haureellisten pyhäkköpoikain.

36:15 Kurjan hän vapahtaa hänen kurjuutensa kautta ja avaa hänen korvansa ahdistuksella.

36:16 Sinutkin houkutteli ahdingosta pois avara tila, jossa ei ahtautta ollut, ja lihavuudesta notkuvan ruokapöydän rauha.

36:17 Ja niin kohtasi sinua kukkuramäärin jumalattoman tuomio; tuomio ja oikeus on käynyt sinuun kiinni.

36:18 Älköön kärsimyksen polte houkutelko sinua pilkkaamaan, älköönkä lunastusmaksun suuruus viekö sinua harhaan.

36:19 Voiko huutosi auttaa ahdingosta tahi kaikki voimasi ponnistukset?

36:20 Älä halaja yötä, joka siirtää kansat sijoiltansa.

36:21 Varo, ettet käänny vääryyteen, sillä se on sinulle mieluisampi kuin kärsimys.

36:22 Katso, Jumala on korkea, valliten voimassansa; kuka on hänen kaltaisensa opettaja?

36:23 Kuka määrää hänen tiensä, ja kuka sanoo: 'Sinä teit väärin'?

36:24 Muista sinäkin ylistää hänen töitensä, joiden kiitosta ihmiset veisaavat;

36:25 kaikki ihmiset ihailevat niitä, kuolevaiset katselevat niitä kaukaa.

36:26 Katso, Jumala on suuri, emme häntä käsentä, hänen vuottensa luku on ilman määrää.

36:27 Hän kokoaa vedenpisarat; ne vihmovat virtanaan sadetta,

36:28 jota pilvet vuodattavat, valuttavat

36:12 Jos ei he kuule, niin he kaatuvat miekalla, ja hukkuvat ennenkuin he sen havaitsevat.

36:13 Ulkokullatut kartuttavat vihan: ei he huuda, kuin he vankina ovat;

36:14 Niin heidän sielunsa kuolee nuoruudessa, ja heidän elämänsä huorintekiäin seassa.

36:15 Mutta vaivaista auttaa hän vaivaisuudessa, ja avaa köyhäin korvan murheessa.

36:16 Hän tempaa sinunkin ahdistuksen kidasta avaruuteen, jolla ei pohjaa ole; ja sinun pöydällä on lepo, täytetty kaikella hyvällä.

36:17 Ja sinä olet täydellisesti havaitseva jumalattoman tuomion; mutta tuomio ja oikeus vahvistaa sinun.

36:18 Katso, ettei viha ole vietellyt sinua voimassas, eli suuret lahjat ole kääntäneet sinua.

36:19 Luuletkos hänen huolivan jalouttas, kultaa eli jonkun väkevyyttä ja varaa?

36:20 Ei sinun tarvitse ikävöidä yötä, karatakses ihmisten päälle siallansa.

36:21 Kavahda sinuas, ja älä käännä sinuas vääryyteen, niinkuin sinä surkeuden tähden ruvennut olet.

36:22 Katso, Jumala on korkia voimassansa: kuka on senkaltainen opettaja kuin hän on?

36:23 Kuka tutkii hänen tiensä? ja kuka sanoo hänelle: sinä teet väärin?

36:24 Muista, ettäs ylistät hänen töitensä, niinkuin ihmiset veisaavat.

36:25 Sillä kaikki ihmiset sen nähneet ovat: ihmiset näkevät sen kaukaa.

36:26 Katso, Jumala on suuri, ja emme tiedä sitä: hänen vuosilukunsa ovat arvaamattomat.

36:27 Sillä hän tekee veden pieniksi pisaroiksi, ja ajaa pilvensä kokoon sateeksi,

36:28 Että pilvet pisaroitsevat ja vuotavat

ihmisjoukkojen päälle.

36:29 Kuka ymmärtää pilvien leviämiset, kuka hänen majansa jyrinän?

36:30 Katso, hän levittää niiden päälle leimauksensa ja peittää meren pohjat.

36:31 Sillä niin hän tuomitsee kansat, niin hän antaa runsaan ravinnon.

36:32 Hän peittää molemmat kätensä leimauksilla ja lähettää ne ahdistajan kimppuun.

36:33 Hänet ilmoittaa hänen jylinänsä, jopa karjakin hänen tulonsa."

37 LUKU

37:1 "Niin, siitä vapisee sydämeni ja hypähtää paikoitansa.

37:2 Kuulkaa, kuulkaa hänen äänensä pauhinaa ja kohinaa, joka käy hänen suustansa.

37:3 Hän laskee sen kaikumaan kaiken taivaan alla, lähettää leimauksensa maan ääriin asti.

37:4 Sen kintereillä ärjyy ääni, hän korottaa väkevän äänensä jylinän, eikä hän säästä salamoitaan, äänensä raikuessa.

37:5 Ihmeellisesti Jumala korottaa äänensä jylinän, hän tekee suuria tekoja, joita emme käsittää taida.

37:6 Sillä hän sanoo lumelle: 'Putoa maahan', samoin sadekuuroille, rankkasateittensa ryöpylle.

37:7 Niin hän kytkee jokaiselta kädet, että kaikki ihmiset hänen tekonsa tietäisivät.

37:8 Pedot vetäytyvät piiloon ja pysyvät luolissansa.

37:9 Tähtitarhasta tulee tuulispää, pohjan ilmalta pakkanen.

37:10 Jumalan henkäyksestä syntyy jää, ja aavat vedet ahdistuvat.

37:11 Hän myös kuormittaa pilvet kosteudella ja hajottaa välähtelevät ukkosvaarunsa.

37:12 Ne vyöryvät sinne tänne hänen ohjauksestaan, tehdäkseen maanpiirin

vahvasti ihmisten päälle.

36:29 Koska hän aikoo hajoittaa pilvensä ja majansa jylinän.

36:30 Katso, niin hän levittää valkeutensa sen päälle, ja peittää meren syvyyden.

36:31 Sillä näillä tuomitsee hän kansan; ja antaa ruokaa runsaasti.

36:32 Hän kätkee valkeuden käsissänsä, ja käskee sen palata.

36:33 Sen ilmoittaa hänen lähimmäisensä, joka on pitkäisen viha pilvissä.

37 LUKU

37:1 Siitä myös hämmästy minun sydämeni ja vapisee.

37:2 Kuulkaat visusti hänen vihansa huutoa, ja puhetta, joka hänen suustansa käy ulos.

37:3 Hän toimittaa sen oikeuden kaikkein taivasten alla; ja hänen leimauksensa paistaa maan ääristä.

37:4 Senjälkeen kuuluu pitkäisen jylinä, ja se jylisee suurella äänellä; ja koska hänen jylinänsä kuullaan, ei sitä taideta estää.

37:5 Jumala jylistää pauhinallansa ihmeellisesti, ja tekee suuria ja tutkimattomia töitä.

37:6 Hän puhuu lumelle, ja se kohta tulee maan päälle, ja sadekuuroille, ja niin sadekuurolla on voima.

37:7 Hänen kädessänsä ovat kaikki ihmiset kätkeyt, että kaikki tuntisivat hänen tekonsa.

37:8 Metsän pedot pakenevat varjoon ja pysyvät asumapaikoissansa.

37:9 Etelästä tulee tuulispää ja pohjasta kylmä.

37:10 Jumalan hengestä tulee pakkanen ja ahdistaa laviat vedet.

37:11 Seijes myös hajoittaa pilvet, ja hänen valkeutensa levittää itsensä pilvien lävitse.

37:12 Hän kääntää pilvensä kuhunka hän tahtoo, tekemään kaikkia, mitä hän tahtoo

päällä kaiken, mitä hän niille määrää.

37:13 Hän antaa niiden osua milloin maalle vitsaukseksi, milloin siunaukseksi.

37:14 Ota tämä korviisi, Job; pysähdy ja tarkkaa Jumalan ihmetöitä.

37:15 Tiedätkö, kuinka Jumala niillä tekonsa teettää ja kuinka hän antaa pilviensä leimausten loistaa?

37:16 Käsitätkö pilvien punnituksen, hänen ihmeensä, joka on kaikkitietävä?

37:17 Sinä, jonka vaatteet kuumenevat, kun maa on raukeana etelän helletuulesta,

37:18 kaarrutatko sinä hänen kanssansa taivaan, joka on vahva kuin valettu kuvastin?

37:19 Neuvo, mitä meidän on hänelle sanottava; pimeydessämme emme voi tuoda esiin mitään.

37:20 Olisiko hänelle ilmoitettava, että tahtoisin puhua? Kukapa vaatisi omaa tuhoansa!

37:21 Ja nyt: ei voida katsella valoa, joka kirkkaana loistaa, kun tuuli on puhaltanut puhdistuen taivaan.

37:22 Pohjoisesta tulee kultainen hohde; Jumalan yllä on peljättävä valtasuuruus.

37:23 Kaikkivaltiasta emme saata käsittää, häntä, joka on suuri voimassa, joka ei oikeutta ja täydellistä vanhurskautta polje.

37:24 Sentähden peljätäkööt häntä ihmiset; hän ei katso keneenkään, joka on omasta mielestään viisas."

38 LUKU

38:1 Silloin Herra vastasi Jobille tuulispäästä ja sanoi:

38:2 "Kuka olet sinä, joka taitamattomilla puheilla pimennät minun aivoitukseni?"

38:3 Vyötä nyt kupeesi kuin mies; minä kysyn sinulta, opeta sinä minua.

38:4 Missä olit silloin, kun minä maan perustin? Ilmoita se, jos ymmärryksesi

maan piirin päällä.

37:13 Jos se tapahtuu yhdelle sukukunnalle eli maakunnalle, koska hän löydetään laupiaaksi.

37:14 Kuules näitä Job: seiso ja ota vaari Jumalan ihmeellisistä töistä.

37:15 Tiedätkös, koska Jumala saattaa nämät heidän päällensä, ja koska hän antaa pilviensä valkeuden paistaa?

37:16 Tiedätkös, kuinka pilvet hajoittavat heitänsä? täydellisen viisauden ihmeellisiä töitä?

37:17 Että sinun vaattees lämpeevät, kuin ilma tyventyy etelästä?

37:18 Levitätkö sinä hänen kanssansa pilviä, jotka vahvat ovat niinkuin valettu peili?

37:19 Ilmoita sinä meille, mitä meidän pitäis hänelle sanoman; sillä emme ulotu hänen tykönsä pimeydeltä.

37:20 Kuka luettelee hänelle, mitä minä puhun? jos joku puhuu, niin hän niellään.

37:21 Ei nähdä nyt valkeutta, joka pilvissä leimahtaa; vaan kuin tuuli puhaltaa, niin seijestyy.

37:22 Pohjoisesta tulee kulta peljättävän Jumalan kunniaksi.

37:23 Mutta Kaikkivaltiasta emme taida löytää, joka on niin suuri voimassa; ja ei hän tarvitse vastata oikeudessansa ja suuressa vanhurskaudessa.

37:24 Sentähden täytyy ihmisten häntä peljätä: ja ei hän katso yhtään taitavaa sydäimestä.

38 LUKU

38:1 Ja \Herra\ vastasi Jobia tuulispäästä ja sanoi:

38:2 Kuka on se, joka taidossansa niin eksyy ja puhuu niin taitamattomasti?

38:3 Vyötä nyt kupees niin kuin mies: Minä kysyn sinulta, opeta minua.

38:4 Kussas silloin olit, koska minä maan perustin? Ilmoita se, jos sinulla se

riittää.

38:5 Kuka on määrännyt sen mitat -
tottapa sen tiedät - tahi kuka on vetänyt
mittanuoran sen ylitse?

38:6 Mihin upotettiin sen perustukset, tahi
kuka lasi sen kulmakiven,

38:7 kun aamutähdet kaikki iloitsivat ja
kaikki Jumalan pojat riemuitsivat?

38:8 Ja kuka sulki ovilla meren, kun se
puhkesi ja kohdusta lähti,

38:9 kun minä panin sille pilven vaatteeksi
ja synkeyden kapaloksi,

38:10 kun minä rakensin sille rajani, asetin
sille teljet ja ovet

38:11 ja sanoin: 'Tähän asti saat tulla,
mutta edemmäksi et; tässä täytyy sinun
ylväiden aaltojesi asettua?'

38:12 Oletko eläissäsi käsenyt päivän
koittaa tahi osoittanut aamuruskolle
paikkansa,

38:13 että se tarttuisi maan liepeisiin ja
pudistaisi jumalattomat siitä pois?

38:14 Silloin se muuttuu niinkuin savi
sinetin alla, ja kaikki tulee kuin vaetetettuna
esille;

38:15 jumalattomilta riistetään heidän
valonsa, ja kohonnut käsivarsi murskataan.

38:16 Oletko astunut alas meren
lähdesuonille asti ja kulkenut syvyyden
kuilut?

38:17 Ovatko kuoleman portit sinulle
paljastuneet, oletko nähnyt pimeyden
portit?

38:18 Käsitätkö, kuinka avara maa on?
Ilmoita se, jos kaiken tämän tiedät.

38:19 Mikä on tie sinne, kussa asuu valo,
ja missä on pimeyden asuinsija,

38:20 että saattaisit sen alueellensa ja
tuntisit polut sen majalle?

38:21 Kaiketi sen tiedät, sillä synnyithän jo
silloin, ja onhan päiviesi luku ylen suuri!

ymmärrys on.

38:5 Tiedätkös, kuka hänen määränsä
asettanut on? eli kuka on vetänyt
ojennusnuoran hänen päällensä?

38:6 Mihinkä ovat hänen jalkansa vajotetut,
eli kuka on hänen kulmakivensä laskenut?

38:7 Kuin aamutähdet ynnä minua kiittivät,
ja kaikki Jumalan lapset riemuitsivat.

38:8 Kuka on sulkenut meren ovinensa,
koska se ratkesi ja lähti ulos niinkuin äidin
kohdusta?

38:9 Kuin minä puetin sen pilvillä, ja käärin
synkeydellä niinkuin kapaloilla;

38:10 Kuin minä estin sen paisumisen
säädyltäni, ja asetin siihen teljen ja ovet
eteen,

38:11 Ja sanoin: tähän asti pitää sinun
tuleman ja ei edemmäksi: tässä pitää sinun
korkiat aaltos asettuman.

38:12 Oletkos eläissäs käsenyt aamulle, ja
aamuruskolle osoittanut hänen siansa?

38:13 Käsitää maan ääriä, ja puhdistaa
siitä jumalattomat.

38:14 Se pitää muutettaman niinkuin
sinetin savi; niin että he tulevat niinkuin
vaate.

38:15 Ja jumalattomilta otetaan pois
heidän valkeutensa, ja ylpeiden käsivarsi
rikotaan.

38:16 Oletkos tullut meren pohjaan, ja
vaeltanut syvyyden jälkiä?

38:17 Onko kuoleman ovet koskaan
auvenneet etees, eli oletkos nähnyt
kuoleman varjon ovet?

38:18 Oletkos ymmärtänyt, kuinka leviää
maa on? annas kuulla, tiedätkös kaikki
nämät.

38:19 Mikä tie on sinne, kussa valkeus
asuu? ja kuka on pimeyden sia?

38:20 Ettäs saattaisit hänen rajoillensa ja
osaisit polut hänen huoneesensa.

38:21 Tiesitkö, koska sinä syntyvä olit ja
kuinka paljon sinulla päiviä olis?

38:22 Oletko käynyt lumen varastohuoneissa, ja oletko nähnyt rakeiden varastot,

38:23 jotka minä olen säästänyt ahdingon ajaksi, sodan ja taistelun päiväksi?

38:24 Mitä tietä jakaantuu valo ja itätuuli leviää yli maan?

38:25 Kuka on avannut kuurnan sadekuurolle ja ukkospilvelle tien,

38:26 niin että sataa maahan, joka on asumaton, erämaahan, jossa ei ihmistä ole,

38:27 niin että autio erämaa saa kylläksensä ja maa kasvaa vihannan ruohon?

38:28 Onko sateella isää, tahi kuka on synnyttänyt kastepisarat?

38:29 Kenen kohdusta on jää tullut, ja kuka on synnyttänyt taivaan härmän?

38:30 Vesi tiivistyy kuin kiveksi, ja syvyyden pinta sulkeutuu kiinni.

38:31 Taidatko solmita Otavan siteet tahi irroittaa kahleista Kalevanmiekan?

38:32 Voitko tuoda esiin eläinradan tähdet aikansa ja johdattaa Seulaset lapsinensa?

38:33 Tunnetko taivaan lait, tahi sinäkö säädät, miten se maata vallitsee?

38:34 Taidatko korottaa äänesi pilviin ja saada vesitulvan peittämään itsesi?

38:35 Taidatko lähettää salamat menemään, niin että sanovat sinulle: 'Katso, tässä olemme'?

38:36 Kuka on pannut viisautta pilvenlonkiin, tahi kuka antoi pilvenhattaroille ymmärrystä?

38:37 Kuka on niin viisas, että laskee pilvien luvun, kuka kaataa tyhjiksi taivaan leilit,

38:38 kun multa on kuivunut kovaksi kuin valettu ja maakokkareet toisiinsa takeltuneet?"

38:22 Oletkos siellä ollut, kusta lumi tulee? eli oletkos nähnyt, kusta rakeet tulevat?

38:23 Jotka minä olen tallella pitänyt murhepäivään asti, sodan ja tappeluksen päivään asti.

38:24 Minkä tien kautta valkeus hajoittaa hänensä, ja itätuuli tuulee maan päälle?

38:25 Kuka on sadekuurolle jakanut juoksunsa, ja pitkäisen valkiaille ja jylinälle hänen tiensä?

38:26 Niin että se sataa senkin maan päälle, jossa ei ketään ole, korvessa, jossa ei yhtään ihmistä ole;

38:27 Että se täyttäis erämaan ja korven, ja saattais ruohot vihottamaan.

38:28 Onko sateella isää? eli kuka on synnyttänyt kasteen pisarat?

38:29 Kenen kohdusta jää on tullut? ja kuka on härmän synnyttänyt taivaan alla?

38:30 Vedet kätkevät itsensä niinkuin kivi, ja syvyydet päältä kiinnitetään.

38:31 Taidatkos sitoa Seulaisen siteet, eli päästää Kointähden siteet?

38:32 Taidatkos tuoda taivaan merkit edes aikansa, eli johdattaa Otavan lastensa kanssa?

38:33 Tiedätkös, kuinka taivas hallitaan? eli taidatkos hänen hallituksensa toimittaa maan päällä?

38:34 Taidatkos korottaa äänes ylös pilviin, että veden paljous sinun peittäis?

38:35 Taidatkos lähettää pitkäisen leimaukset matkaan menemään ja sanomaan sinulle: tässä me olemme?

38:36 Kuka on asettanut taidon salaisuuteen eli kuka on ajatukselle antanut toimen?

38:37 Kuka on niin taitava, että hän pilvet lukea taitaa? ja kuka taitaa tukita vesitydyt taivaassa?

38:38 Kuin tomu kastuu ja juoksee yhteen, ja kokkareet ryhtyvät toinen toiseensa.

39 LUKU

39:1 "Sinäkö ajat saaliin naarasleijonalle ja tyydytät nuorten leijonain nälän,

39:2 kun ne kyyristyvät luolissansa ja ovat väijyksissä tiheikössä?

39:3 Kuka hankkii ravinnon kaarneelle, kun sen poikaset huutavat Jumalan puoleen ja lentelevät sinne tänne ruokaa vaille?

39:4 Tiedätkö sinä vuorikauristen poikimisajat, valvotko peurojen synnytyskipuja?

39:5 Lasketko, milloin niiden kuukaudet täyttyvät, ja tiedätkö ajan, milloin ne poikivat?

39:6 Ne painautuvat maahan, saavat ilmoille sikiönsä ja vapautuvat synnytystuskistaan.

39:7 Niiden vasikat vahvistuvat, kasvavat kedolla; ne lähtevät tiehensä eivätkä enää palaja.

39:8 Kuka on laskenut villiaasin vapaaksi, kuka irroittanut metsäaasin siteet,

39:9 sen, jolle minä annoin aavikon asunnoksi ja suola-aron asuinsijaksi?

39:10 Se nauraa kaupungin kohinalle, ajajan huutoa se ei kuule;

39:11 se tähystelee vuorilta laiduntansa ja etsii kaikkea vihantaa.

39:12 Taipuuko villihärkä sinua palvelemaan, ja yöpyykö se sinun seimesi ääreen?

39:13 Voitko ohjaksilla pakottaa villihärän vaolle, tahi äestääkö se laaksonpohjia sinua seuraten?

39:14 Voitko siihen luottaa, siksi että sen voima on suuri, voitko jättää sen haltuun työsi hedelmät?

39:15 Voitko uskoa, että se palajaa ja kokoaa viljasi sinun puimatantereellesi?

39:16 Kamelikurjen siipi lepattaa iloisesti, mutta asuuko sen sulissa ja höyhenissä

39 LUKU

39:1 Taidatkos jalopeuralle antaa hänen saaliinsa ajaaksensa takaa? ja ravita nuoret jalopeurat?

39:2 Niin että he makaavat sioillansa, ja lepäävät luolissansa, joissa he väijyvät.

39:3 Kuka valmistaa kaarneelle ruan, kuin hänen poikansa huutavat Jumalaa, ja ei he tietä eksyksissä, kussa heidän ruokansa on?

39:4 Tiedätkös, koska metsävuohet poikivat, eli oletkos havainnut peurat käyvän tiineenä?

39:5 Oletkos lukenut heidän kuukautensa, koska ne täydellensä ovat? eli tiedätkös ajan, koska he poikivat?

39:6 He kumartavat heitänsä poikiessansa, ja ajavat sen pois, josta heillä kipu on.

39:7 Heidän poikansa vahvistuvat ja kasvavat jyvistä: ne menevät ulos, ja ei palaja heidän tykönsä.

39:8 Kuka on metsä-aasin antanut niin vapaana käydä? kuka on metsä-aasin siteen päästänyt?

39:9 Jolle minä olen erämaan huoneeksi antanut ja korven asuinsiaksi.

39:10 Hän katsoo ylönsä kaupungin pauhinaa: vartian huutoa ei hän kuule.

39:11 Hän katsoo vuorella laiduntansa, ja etsii kussa viheriäistä on.

39:12 Luuletkos yksisarvisen palvelevan sinuas, ja makaavan yötä sinun seimelläs?

39:13 Taidatkos sitoa yksisarvisen vaolle köydellä, niin että hän kiskoisi ketoa laaksossa sinun perässäs?

39:14 Taidatkos sinus luottaa häneen, ehkä hän paljon voi, ja jättää työs hänen haltuunsa?

39:15 Uskotkos hänen siemenes kotia tuovan, ja riiehes kokoovan?

39:16 Ovatko riikinkukkoin sulat kauniimmat kuin nälkäkurjen sulat?

haikaran hellyys?

39:17 Se jättää munansa maahan, hiekalle helteen haudottaviksi.

39:18 Ei se ajattele, että jalka voi ne särkeä ja metsän eläimet polkea ne rikki.

39:19 Se on tyly poikasilleen, niinkuin ne eivät olisikaan sen omia; hukkaan menee sen vaiva, mutta ei se sitä pelkää.

39:20 Sillä Jumala on jättänyt sen viisautta vaille ja tehnyt sen ymmärryksestä osattomaksi.

39:21 Kun se kiittää ilmaa piesten, nauraa se hevoselle ja ratsumiehelle.

39:22 Sinäkö annat hevoselle voiman, puetat sen kaulan liehuvalla harjalla?

39:23 Sinäkö panet sen hyppimään kuin heinäsirkan? Sen uljas korskunta on peljättävä.

39:24 Se kuopii lakeutta ja iloitsee, lähtee voimalla asevarustuksia vastaan.

39:25 Se nauraa pelolle, ei säiky eikä väisty miekan edestä.

39:26 Sen yllä kalisee viini, välkähtää keihäs ja peitsi.

39:27 Käy jyrinä ja jytinä, kun se laukaten taivalta ahmii; ei mikään sitä pidätä sotorven pauhatessa.

39:28 Milloin ikinä sotorvi soi, hirnuu se: iihaha! Jo kaukaa se vainuaa taistelun, päälliköiden jylysevän äänen ja sotahuudon.

39:29 Sinunko ymmärryksesi voimasta jalohaukka kohoaa korkealle, levittää siipensä kohti etelää?

39:30 Tahi sinunko käskystäsi kotka lentää ylhäälle ja tekee pesänsä korkeuteen?

39:31 Kalliolla se asuu ja yöpyy, kallion kärjellä, vuorilinnassaan.

39:32 Sieltä se tähystelee saalista; kauas katsovat sen silmät.

39:33 Sen poikaset särpivät verta, ja missä on kaatuneita, siellä on sekin."

39:34 Niin Herra vastasi Jobille ja sanoi:

39:17 Joka munansa jättää maahan, ja antaa maan lämpimän hautoa niitä.

39:18 Hän unohtaa ne tallattavan, ja että peto kedolla ne rikkois.

39:19 Hän on niin kova poikiansa vastaan, kuin ei ne hänen olisikaan: Ei hän tottele turhaan työtä tehdä.

39:20 Sillä Jumala on häneltä taidon ottanut pois, ja ei ole antanut hänelle ymmärrystä.

39:21 Kuin hän ylentää itsensä korkeuteen, nauraa hän hevosta ja miestä.

39:22 Taidatkos antaa hevoselle väen, eli taidatkos kaunistaa hänen kaulansa hirnumisella?

39:23 Taidatkos peljättää hänen niinkuin heinäsirkan? peljättävä on hänen sieramiensa päristys.

39:24 Hän kaivaa maata kavioillansa, on riemuinen väkevyydessänsä, ja menee sota-aseita vastaan.

39:25 Hän nauraa pelkoa ja ei hämmästy, eikä pakene miekkaa.

39:26 Ehkä vielä viini kalisis häntä vastaan, ja keihäät ja kilvet välkkyisivät;

39:27 Hän korskuu, pudistelee ja kaivaa maata, ja ei tottele vaskitorven helinää.

39:28 Kuin vaskitorvi heliästi soi, luihkaa hän: hui, ja haastaa sodan taampaa, niin myös päämiesten huudon ja riemun.

39:29 Lentääkö haukka sinun ymmärryksestäsi, ja hajoittaa siipensä etelään käsin?

39:30 Lentääkö kotka sinun kädestäs niin korkialle, että hän tekee pesänsä korkeuteen?

39:31 Hän asuu vuorilla ja yöttelee vuorten kukkuloilla ja vahvoissa paikoissa.

39:32 Sieltä hän katsoo ruan perään, ja hänen silmänsä näkevät kauvas.

39:33 Hänen poikansa särpivät verta; ja kussa raato on, siellä myös hän on.

39:34 Ja \Herra\ vastasi Jobia ja sanoi:

39:35 "Tahtooko vikoilija riidellä
Kaikkivaltiaasta vastaan? Jumalan syyttäjä
vastatkoon tähän!"

39:36 Silloin Job vastasi Herralle ja sanoi:

39:37 "Katso, minä olen siihen liian halpa;
mitäpä sinulle vastaisin? Panen käteni
suulleni;

39:38 kerran minä olen puhunut, enkä enää
mitään virka, kahdesti, enkä enää sitä tee."

40 LUKU

40:1 Silloin Herra vastasi Jobille
tuulispäästä ja sanoi:

40:2 "Vyötä nyt kupeesi kuin mies; minä
kysyn sinulta, opeta sinä minua.

40:3 Sinäkö teet tyhjäksi minun oikeuteni,
tuomitset minut syylliseksi, ollaksesi itse
oikeassa?

40:4 Tahi onko sinun käsivartesi niinkuin
Jumalan, ja voitko korottaa äänesi jylinän
niinkuin hän?

40:5 Kaunistaudu kunnialla ja korkeudella,
pukeudu loistoon ja kirkkauteen.

40:6 Anna vihasi kiivastuksen purkautua, ja
masenna katseellasi kaikki ylpeät.

40:7 Nöyryytä katseellasi kaikki ylpeät, ja
muserra jumalattomat siihen paikkaan.

40:8 Kätke heidät tomuun kaikki tyynni,
sulje heidän kasvonsa salaiseen kätköön.

40:9 Silloin minäkin ylistän sinua, kun oikea
kätesi on hankkinut sinulle voiton.

40:10 Katso Behemotia, jonka minä loin
niinkuin sinutkin; se syö ruohoa niinkuin
raavas.

40:11 Katso, sen voima on lanteissa, sen
väkevyys vatsalihaksissa.

40:12 Se ojentaa jäykäksi häntänsä kuin
setripuun, sen reisijänteet ovat lujiksi
punotut.

40:13 Sen luut ovat niinkuin vaskiputket,
sen nikamat niinkuin raudasta taotut.

39:35 Joka riitelee Kaikkivaltiaan kanssa,
eikö hänen pitäis sitä vahvistaman? ja se
joka nuhtelee Jumalaa, eikö hänen pitäis
vastaaman?

39:36 Job vastasi \Herraa\ ja sanoi:

39:37 Katso, minä olen halpa, mitä minä
sinua vastaan? minä lasken käteni suuni
päälle.

39:38 Minä olen kerran puhunut, en minä
enempää vastaa, enkä toiste sitä enää tee.

40 LUKU

40:1 Ja \Herra\ vastasi Jobia tuulispäästä
ja sanoi:

40:2 Vyötä kupees niinkuin mies: Minä
kysyn sinulta, ja vastaa sinä minua.

40:3 Pitäiskö sinun minun tuomioni tyhjäksi
tekemän, ja minua vääräksi soimaaman,
että itse olisit hurskas?

40:4 Onko sinulla käsivarsi niinkuin
Jumalalla? ja taidatkos yhdenkaltaisella
äänellä jylistää hänen kanssansa.

40:5 Kaunista sinus suurella kunnialla ja
korkeudella: pueta sinus kiitoksella ja
kunnialla,

40:6 Hajoita sinun julmuutes viha, ja katso
kaikkia ylpeitä ja nöyryytä heitä.

40:7 Katso kaikkia ylpeitä, ja alaspaina
heitä, ja kukista jumalattomat paikastansa.

40:8 Hautaa heitä kaikkia maahan, ja
upota heidän jaloutensa kätköön.

40:9 Niin minä tunnustan sinun oikian
kätes auttavan sinua.

40:10 Katso nyt Behemotia, jonka minä
sinun vierees tehnyt olen, joka syö heiniä
niinkuin härkä.

40:11 Katso, hänen väkensä on hänen
kupeissansa, ja hänen voimansa hänen
vatsansa navassa.

40:12 Hänen häntänsä ojentuu niinkuin
sedripuu, ja hänen salaisen kalunsa suonet
ovat niinkuin puun oksat.

40:13 Hänen luunsa ovat vahvat niinkuin
vaski, hänen ruotonsa niinkuin rautaiset
seipäät.

40:14 Se on Jumalan töiden esikoinen; sen luoja ojentaa sille miekan.

40:15 Sille kantavat satonsa vuoret, joilla kaikki metsän eläimet leikitsevät.

40:16 Lootuspensaiden alla se makaa, ruovikon ja rämeen kätkössä.

40:17 Lootuspensaat peittävät sen varjoonsa, puron pajut ympäröivät sitä.

40:18 Jos virta hätyyttää, ei se säikähdy, se on huoleton, kuohukoon vaikka itse Jordan sen kitaan.

40:19 Kukapa kävisi kiinni sen silmiin, lävistäisi heittoaseella sen turvan?

40:20 Voitko onkia koukulla Leviatanin ja siimaan kietoa sen kielen?

40:21 Voitko kiinnittää kaislaköyden sen kuonoon ja väkäräudalla lävistää siltä posken?

40:22 Rukoileeko se sinua paljon, tahi puhutteleeko se sinua lempeästi?

40:23 Tekeekö se liiton sinun kanssasi, että saisit sen olemaan orjanasi ainaisesti?

40:24 Voitko leikkiä sillä niinkuin lintusella tahi sitoa sen tyttöjesi pidellä?

40:25 Hierovatko pyyntikunnat siitä kauppaa, jakavatko sen kauppamiesten kesken?

40:26 Voitko iskeä sen nahan täyteen ahinkaita ja sen pään kala-ahraimia?

40:27 Laskehan vain kätesi sen päälle, niin muistat sen ottelun; et sitä toiste yritä!

40:28 Katso, siinä toivo pettää; jo sen näkemisestä sortuu maahan."

41 LUKU

41:1 "Ei ole niin rohkeata, joka sitä ärsyttäisi. Kuka sitten kestäisi minun edessäni?

40:14 Hän on alku Jumalan teistä; joka hänen tehnyt on, hän voittaa hänen miekallansa.

40:15 Vuori kantaa hänelle ruohot; ja kaikki pedot leikitsevät siellä.

40:16 Hän makaa mielellänsä varjossa, lymyssä kaisloissa ja mudassa.

40:17 Pensas peittää hänen varjollansa, ja ojan halavat peittävät hänen.

40:18 Katso, koska virta ylöttää häntä, niin ei hän pelkää: hän on rohkia, vaikka Jordan hänen suuhunsa asti kuohuis.

40:19 Hän saavutetaan nähtensä, ja pauloilla pistetään hänen nenänsä lävitse.

40:20 Taidatkos vetää Leviatanin ongella, ja sitoa hänen kielensä nuoralla?

40:21 Taidatkos panna ongen hänen sierameensa, ja hänen leukaluunsa pistää naskalilla lävitse?

40:22 Luuletkos, että hän sinua paljon rukoilee, ja liehakoitsee sinun edessä?

40:23 Luuletkos, että hän tekee liiton sinun kanssas, saadakses häntä alinomaiseksi orjakses?

40:24 Taidatkos leikitä hänen kanssansa niinkuin linnun kanssa, eli sitoa hänen sinun piikais sekaan?

40:25 Luuletkos hänen kumppaneilta leikattaman, jaettaa kauppamiehille.

40:26 Taidatkos täyttää koko verkkohuoneen hänen nahallansa, eli kalamiesten kokkoin hänen päällänsä.

40:27 Koska sinä häneen rupeet kädellä, niin muista, ettäs tulet sotaan, josta et sinä mitään voita.

40:28 Katso, hänen toivonsa pettää hänen; sillä koska hän hänen näkee, mukeltaneeko hän pois?

41 LUKU

41:1 Ei ole niin rohkiaa, kuin tohtii hänen herättää: kuka siis seisoo minun edessäni?

41:2 Kuka on minulle ensin antanut jotakin, joka minun olisi korvattava? Mitä kaiken taivaan alla on, se on minun.

41:3 En saata olla puhumatta sen jäsenistä, en sen voimasta ja sorjasta rakenteesta.

41:4 Kuka voi riisua siltä päällysvaateen, kuka tunkeutua sen kaksinkertaisten purimien väliin?

41:5 Kuka on avannut sen kasvojen kaksoisoven? Sen hammasten ympärillä on kauhu.

41:6 Sen ylpeytenä ovat uurteiset selkäkilvet, kiinnitetyt lujalla sinetillä.

41:7 Ne käyvät tarkoin toinen toiseensa, niin ettei ilma välitse pääse.

41:8 Ne ovat toisiinsa liitetyt, pysyvät kiinni erkanematta.

41:9 Sen aivastus on kuin valon välähdys, sen silmät ovat kuin aamuruskon silmäripset.

41:10 Sen kidasta lähtee tulisoituja, sinkoilee säkeniä.

41:11 Sen sieraimista käy savu niinkuin kihisevästä kattilasta ja kaislatulesta.

41:12 Sen puhallus polttaa kuin tuliset hiilet, ja sen suusta lähtee liekki.

41:13 Sen kaulassa asuu voima, ja sen edellä hyppii kauhistus.

41:14 Sen pahkuraiset lihat ovat kiinteät, ovat kuin valetut, järkkymättömät.

41:15 Sen sydän on valettu kovaksi kuin kivi, kovaksi valettu kuin alempi jauhinkivi.

41:16 Kun se nousee, peljästyvät sankarit, kauhusta he tyrmistyvät.

41:17 Jos sen kimppuun käydään miekoin, ei miekka kestä, ei keihäs, ei heittoase eikä panssari.

41:18 Sille on rauta kuin oljenkorsi, vaski kuin lahopuu.

41:2 Kuka on minulle jotakin ennen antanut, että minä sen hänelle maksaisin? Minun ovat kaikki, mitä kaikkein taivasten alla on.

41:3 Minun täytyy puhua kuinka suuri, kuinka väkevä ja kuinka kaunis hän on.

41:4 Kuka riisuu hänen vaatteensa? Kuka tohtii ruveta hänen hampaisiinsa?

41:5 Kuka voi avata hänen leukaluunsa, jotka ovat hirmuiset hänen hammastensa ympäri?

41:6 Hänen suomuksensa ovat pulskiat, kiinnitetyt toinen toiseensa, niinkuin sinetti.

41:7 Yksi on kiinni toisessa, niin ettei tuuli pääse lävitse.

41:8 Ne ovat kiinni toinen toisessansa ja pysyvät yhdessä, ettei heitä taideta erottaa.

41:9 Hänen aivastamisestansa kiiltää valkeus, ja hänen silmänsä ovat niinkuin aamuruskon silmälaudat.

41:10 Hänen suustansa käyvät tulisoitot ulos, ja tuliset kipinät sinkoilevat.

41:11 Hänen sieraimistansa käy ulos savu, niinkuin kiehuvasta padasta ja kattilasta.

41:12 Hänen henkensä on niinkuin tulinen hiili, ja hänen suustansa käy liekki ulos.

41:13 Hänen kaulansa on vahva; ja se on hänen ilonsa, kuin hän tekee jotakin vahinkoa.

41:14 Hänen lihansa jäsenet ovat kiinni toinen toisessansa, ne ovat hänessä kiinni, ettei hän liikuteta.

41:15 Hänen sydämensä on kova niinkuin kivi, ja niin vahva kuin alimmainen myllyn kivi.

41:16 Kuin hän korottaa itsensä, niin väkevät peljästyvät; kuin hän joutuu edes, niin ei siellä armoa ole.

41:17 Jos hänen tykönsä mennään miekalla eli keihäällä, aseilla eli haarniskoilla, niin ei hän itsiänsä liikuta.

41:18 Ei hän rautaa tottele enempi kuin kortta, eikä vaskea enempi kuin lahopuuta.

41:19 Ei aja sitä pakoon nuoli, jousen poika, akanoiksi muuttuvat sille linkokivet.

41:20 Kuin oljenkorsi on sille nuija, keihästen ryskeelle se nauraa.

41:21 Sen vatsapuolessa on terävät piikit, se kyntää mutaa leveästi kuin puimaäes.

41:22 Se panee syvyyden kiehumaan kuin padan, tekee meren voidekattilan kaltaiseksi.

41:23 Sen jäljessä polku loistaa, syvyydellä on kuin hopeahapset.

41:24 Ei ole maan päällä sen vertaista; se on luotu pelottomaksi.

41:25 Se katsoo ylen kaikkea, mikä korkeata on; se on kaikkien ylväitten eläinten kuningas."

42 LUKU

42:1 Silloin Job vastasi Herralle ja sanoi:

42:2 "Minä tiedän, että sinä voit kaikki ja ettei mikään päätöksesi ole sinulle mahdoton toteuttaa.

42:3 'Kuka peittää minun aivoitukseni taitamattomasti?' Siis on niin: minä puhuin ymmärtämättömästi, asioista, jotka ovat ylen ihmeelliset minun käsittää.

42:4 Kuule siis, niin minä puhun; minä kysyn, opeta sinä minua.

42:5 Korvakuulolta vain olin sinusta kuullut, mutta nyt on silmäni sinut nähnyt.

42:6 Sentähden minä peruutan puheeni ja kadun tomussa ja tuhassa."

42:7 Mutta senjälkeen kuin Herra oli puhunut Jobille nämä sanat, sanoi Herra teemanilaiselle Elifaalle: "Minun vihani on syytynyt sinua ja sinun kahta ystävääsi kohtaan, koska ette ole puhuneet minusta oikein niinkuin minun palvelijani

42:8 Ottakaa siis seitsemän mullikkaa ja seitsemän oinasta, käykää minun palvelijani Jobin luo ja uhratkaa puolestanne polttouhri, ja minun palvelijani Job rukoilkoon teidän puolestanne. Tehdäkseni

41:19 Ei häntä nuolet karkota, ja linkokivet ovat hänelle niinkuin akanat.

41:20 Vasara on hänen edessänsä niinkuin korsi; hän pilkkaa liehuvia keihäitä.

41:21 Ja hän taitaa maata terävällä kivellä, hän makaa terävällä niinkuin sontatunkiolla.

41:22 Hän saattaa syvän meren kiehumaan niinkuin padan, ja liikuttaa yhteen niinkuin voiteen.

41:23 Hänen jälkeensä polku valkenee; hän tekee syvyydet sangen harmaaksi.

41:24 Ei ole maalla hänen vertaistansa; hän on tehty pelkäämättömäksi.

41:25 Hän katsoo kaikki korkiat ylön; hän on kaikkein ylpeiden kuningas.

42 LUKU

42:1 Ja Job vastasi \Herraa\ ja sanoi:

42:2 Minä tiedän sinun kaikki voivan: ja ei ole sinulta yksikään ajatus peitetty.

42:3 Se on turha ihminen, joka ajattelee peittää neuvonsa: sentähden tunnustan minä, että minä taitamattomasti puhunut olen sitä, joka on minun tietoni ylitse ja jota en minä ymmärrä.

42:4 Niin kuules nyt, anna minun puhua: minä kysyn sinulta, opeta minua.

42:5 Minä olen kuullut sinua tarkoilla korvilla, ja minun silmäni ovat nyt nähneet sinun.

42:6 Sentähden pidän minä itseni viallisena, ja kadun tomussa ja tuhassa.

42:7 Kuin \Herra\ nämät sanat oli Jobille puhunut, sanoi \Herra\ Eliphaalle Temanilaiselle: minun vihani on julmistunut sinun ja kahden sinun ystäväs päälle; sillä ette ole oikein puhuneet minusta, niinkuin minun palvelijani Job.

42:8 Niin ottakaat nyt seitsemän mullia ja seitsemän oinasta, ja menkää palvelijani Jobin tykö, ja uhratkaa polttouhria teidän edestänne, ja palvelijani Job rukoilkaan teidän edestänne; sillä hänen puoleensa

hänelle mieliksi en saata teitä häpeälliseen rangaistukseen siitä, ettette puhuneet minusta oikein niinkuin minun palvelijani Job "

42:9 Niin teemanilainen Elifas, suuhilainen Bildad ja naemalainen Soofar menivät ja tekivät, niinkuin Herra oli heille puhunut; ja Herra teki Jobille mieliksi.

42:10 Ja kun Job rukoili ystäväinsä puolesta, käänsi Herra Jobin kohtalon, ja Herra antoi Jobille kaikkea kaksin verroin enemmän, kuin hänellä ennen oli ollut.

42:11 Ja kaikki hänen veljensä ja sisarensa ja kaikki hänen entiset tuttavansa tulivat hänen tykönsä ja aterioitsivat hänen kanssaan hänen talossansa, ja he surkuttelivat ja lohduttivat häntä kaikesta siitä onnettomuudesta, jonka Herra oli antanut kohdata häntä. Ja he antoivat kukin hänelle yhden kesitan ja yhden kultarenkaan.

42:12 Ja Herra siunasi Jobin elämän loppupuolta vielä enemmän kuin sen alkua, niin että hän sai neljätoista tuhatta lammasta, kuusi tuhatta kamelia, tuhat härkäparia ja tuhat aasintammaa.

42:13 Ja hän sai seitsemän poikaa ja kolme tytärtä.

42:14 Ensimmäiselle hän antoi nimen Jemima, toiselle nimen Kesia ja kolmannelle nimen Keren-Happuk.

42:15 Eikä ollut koko maassa niin kauniita naisia kuin Jobin tyttäret; ja heidän isänsä antoi heille perintöosan heidän veljiensä rinnalla.

42:16 Tämän jälkeen Job eli vielä sataneljäkymmentä vuotta ja sai nähdä lapsensa ja lastensa lapset neljänteen polveen asti.

42:17 Sitten Job kuoli vanhana ja elämästä kyllänsä saaneena.

minä katson, niin etten minä tee teille tyhmyytenne jälkeen; sillä ette ole oikein puhuneet minusta, niinkuin minun palvelijani Job.

42:9 Niin menivät Elifas Temanilainen, Bildad Suasta ja Zophar Naemasta, ja tekivät niinkuin \Herra\ heille sanonut oli. Ja \Herra\ katsoi Jobin puoleen.

42:10 Ja \Herra\ käänsi Jobin vankeuden, koska hän rukoili ystäviensä edestä. Ja \Herra\ antoi Jobille kaksi sen vertaa kaikista mitä hänellä ennen ollut oli.

42:11 Ja hänen tykönsä tulivat kaikki hänen veljensä, ja kaikki hänen sisarensa, ja kaikki ne jotka hänen ennen tunsivat, ja söivät hänen kanssansa, ja hänen huoneessansa ja käänsivät heitänsä hänen puoleensa, ja lohduttivat häntä kaikesta siitä pahasta, minkä \Herra\ oli antanut tulla hänen päällensä. Ja itsekukin heistä antoi hänelle yhden rahan ja kultarenkaan.

42:12 Ja \Herra\ siunasi Jobia sitte enempi kuin ennen, että hän sai neljätoistakymmentä tuhatta lammasta, ja kuusituhatta kamelia, ja tuhannen paria härkiä ja tuhannen aasia.

42:13 Ja hän sai seitsemän poikaa ja kolme tytärtä,

42:14 Ja kutsui ensimmäisen nimen Jemina, toisen Ketsia ja kolmannen Kerenhapuk.

42:15 Ja ei löydetty niin kauniita vaimoja kaikessa maassa, kuin Jobin tyttäret olivat. Ja heidän isänsä antoi heille perimisen heidän veljeinsä kanssa.

42:16 Ja Job eli sitte sata ja neljäkymmentä vuotta, niin että hän sai nähdä lapsensa ja lastensa lapset hamaan neljänteen polveen.

42:17 Ja Job kuoli vanhana ja elämästä kyllänsä saaneena.

PSALMIT

PSALMI 1

1:1 Autuas se mies, joka ei vaella jumalattomain neuvossa eikä astu syntisten teitä eikä istu, kussa pilkkaajat istuvat,

1:2 vaan rakastaa Herran lakia ja tutkistelee hänen lakiansa päivät ja yöt!

1:3 Hän on niinkuin istutettu puu vesiojain tykönä, joka antaa hedelmänsä ajallaan ja jonka lehti ei lakastu; ja kaikki, mitä hän tekee, menestyy.

1:4 Niin eivät jumalattomat! Vaan he ovat kuin akanat, joita tuuli ajaa.

1:5 Sentähden eivät jumalattomat kestä tuomiolla eivätkä syntiset vanhurskusten seurakunnassa.

1:6 Sillä Herra tuntee vanhurskasten tien, mutta jumalattomain tie hukkuu.

PSALMI 2

2:1 Miksi pakanat pauhaavat ja kansat turhia ajattelevat?

2:2 Maan kuninkaat nousevat, ruhtinaat yhdessä neuvottelevat Herraa ja hänen voideltuansa vastaan:

2:3 "Katkaiskaamme heidän kahleensa, heittäkäämme päältämme heidän köytensä."

2:4 Hän, joka taivaassa asuu, nauraa; Herra pilkkaa heitä.

2:5 Kerran hän on puhuva heille vihassansa, peljättävä heitä hirmuisuudessaan:

2:6 "Minä olen asettanut kuninkaani Siioniin, pyhälle vuorelleni."

2:7 Minä ilmoitan, mitä Herra on säätänyt. Hän lausui minulle: "Sinä olet minun poikani, tänä päivänä minä sinut synnytin.

2:8 Ano minulta, niin minä annan pakanakansat sinun perinnöksesi ja maan ääret sinun omiksesi.

2:9 Rautaisella valtikalla sinä heidät

PSALTTARIT

1 PSALTTARI

1:1 Autuas on se, joka ei vaella jumalattomain neuvossa, eikä seiso syntisten tiellä, eikä istu kussa pilkkaajat istuvat;

1:2 Vaan rakastaa \Herran\ lakia, ja ajattelee hänen lakiansa päivät ja yöt.

1:3 Hän on niinkuin istutettu puu vesiojain tykönä, joka hedelmänsä antaa ajallansa, ja hänen lehtensä ei varise, ja kaikki menestyy, mitä hän tekee.

1:4 Mutta jumalattomat ei ole niin, vaan niinkuin akana, jonka tuuli hajoittelee.

1:5 Sentähden ei jumalattomat kestä tuomiota, eikä syntiset vanhurskusten seura.

1:6 Sillä \Herra\ tietää vanhurskasten tien; mutta jumalattomain tie hukkuu.

2 PSALTTARI

2:1 Miksi pakanat kiukuitsevat, ja kansat turhia ajattelevat?

2:2 Maan kuninkaat hankitsevat itseänsä, ja päämiehet keskenänsä neuvoa pitävät \Herraa\ ja hänen voideltuansa vastaan.

2:3 Katkaiskaamme heidän siteensä, ja heittäkäämme meistä pois heidän köytensä.

2:4 Mutta joka taivaassa asuu, nauraa heitä: Herra pilkkaa heitä.

2:5 Kerran hän puhuu heille vihoissansa, ja hirmuisuudessaan peljättää heitä.

2:6 Mutta minä asetin kuninkaani Zioniin, pyhälle vuorelleni.

2:7 Minä tahdon saarnata senkaltaisesta säädystä, josta \Herra\ minulle sanoi: Sinä olet minun poikani, tänäpäpä minä sinun synnytin.

2:8 Ano minulta, niin minä annan pakanat perinnökses ja maailman ääret omakses.

2:9 Sinun pitää särkemän heitä rautaisella

muserrat, niinkuin saviastian sinä särjet heidät."

2:10 Tulkaa siis järkiinne, kuninkaat, maan tuomarit, ottakaa nuhteesta vaari.

2:11 Palvelkaa Herraa pelvolla ja iloitkaa vavistuksella.

2:12 Antakaa suuta pojalle, ettei hän vihastuisi ettekä te hukkuisi tiellänne. Sillä hänen vihansa syttyy äkisti. Autuaat ovat kaikki, jotka häneen turvaavat.

PSALMI 3

3:1 Daavidin virsi, hänen paetessaan poikaansa Absalomia.

3:2 Herra, kuinka paljon minulla on vihollisia, paljon niitä, jotka nousevat minua vastaan!

3:3 Monet sanovat minusta: "Ei ole hänellä pelastusta Jumalassa." Sela.

3:4 Mutta sinä, Herra, olet minun kilpeni, sinä olet minun kunniani, sinä kohotat minun pääni.

3:5 Ääneeni minä huudan Herraa, ja hän vastaa minulle pyhästä vuoreltansa. Sela.

3:6 Minä käyn levolle ja nukun; minä herään, sillä Herra minua tukee.

3:7 En pelkää kymmentuhantista joukkoa, joka asettuu yltympäri minua vastaan.

3:8 Nouse, Herra, pelasta minut, minun Jumalani! Sillä sinä lyöt poskelle kaikkia minun vihollisiani, sinä murskaat jumalattomain hampaat.

3:9 Herrassa on pelastus; sinun siunauksesi tulkoon sinun kansallesi. Sela.

PSALMI 4

4:1 Veisuunjohtajalle; kielisoittimilla; Daavidin virsi.

4:2 Vastaa minulle, kun minä huudan, sinä minun vanhurskauteni Jumala, joka ahdingossa avarrat minun tilani. Armahda minua, kuule minun rukoukseni.

4:3 Te miehet, kuinka kauan minun

valtikalla, ja niinkuin savisen astian heitä murentaman.

2:10 Nyt te kuninkaat, siis ymmärtäkää, ja te maan tuomarit, antakaat teitänne kurittaa.

2:11 Palvelkaat \Herraa\ pelvossa, ja iloitkaa vavistuksessa.

2:12 Antakaat suuta pojalle, ettei hän vihastuisi, ja te hukkuisitte tiellä; sillä hänen vihansa syttyy pian. Mutta autuaat ovat kaikki ne, jotka häneen uskaltavat.

3 PSALTTARI

3:1 Davidin Psalmi, kuin hän pakeni poikaansa Absalomia.

3:2 Voi \Herra\! kuinka monta on minulla vihollista, ja niin usiat karkaavat minua vastaan.

3:3 Moni puhuu minun sielustani: ei ole hänellä apua Jumalan tykönä, Sela!

3:4 Mutta sinä, \Herra\, olet minun kilpeni, joka minun kunniaan saatat, ja minun pääni kohennat.

3:5 Äänelläni minä huudan \Herraa\; ja hän kuulee minua pyhästä vuorestansa, Sela!

3:6 Minä makaan ja nukun: minä herään myös; sillä \Herra\ tukee minua.

3:7 En minä pelkää kymmentätuhatta kansoista, jotka minua piirittävät.

3:8 Nouse, \Herra\, ja auta minua, minun Jumalani! sillä sinä lyöt kaikkia minun vihollisiani poskelle: sinä murennat jumalattomain hampaat.

3:9 \Herran\ tykönä apu löydetään: sinun kansas päällä on sinun siunaukses, Sela!

4 PSALTTARI

4:1 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle, kanteleilla.

4:2 Rukoillessani kuule minua, vanhurskauteni Jumala, joka minua lohdutat ahdistuksessani: ole minulle armollinen, ja kuule rukoukseni.

4:3 Te uljaat miehet, kuinka kauan pitää

kunniaani pidetään pilkkana, kuinka kauan te rakastatte turhuutta, etsitte valhetta? Sela.

4:4 Tietäkää: ihmeellinen on Herra hurskastansa kohtaan, Herra kuulee, kun minä häntä huudan.

4:5 Vaviskaa, älkääkä syntiä tehkö. Puhukaa sydämissänne vuoteillanne ja olkaa hiljaa. Sela.

4:6 Uhratkaa vanhurskauden uhreja ja luottakaa Herraan.

4:7 Moni sanoo: "Kuka antaa meille sitä, mikä hyvä on?" Herra, käännä sinä meihin kasvojesi valkeus.

4:8 Sinä annat minun sydämeeni suuremman ilon, kuin heillä on runsaasta viljasta ja viinistä.

4:9 Rauhassa minä käyn levolle ja nukun, sillä sinä, Herra, yksin annat minun turvassa asua.

PSALMI 5

5:1 Veisuunjohtajalle; huilusoittimilla; Daavidin virsi.

5:2 Ota korviisi minun sanani, Herra, huomaa huokaukseni.

5:3 Kuuntele huutoni ääntä, minun kuninkaani ja Jumalani, sillä sinua minä rukoilen.

5:4 Herra, varhain sinä kuulet minun ääneni, varhain minä valmistan sinulle uhrin ja odotan.

5:5 Sillä sinä et ole se Jumala, jolle jumalattomuus kelpaa. Paha ei saa asua sinun tykönäsi.

5:6 Ylvästelijät eivät kestä sinun silmiesi edessä; sinä vihaat kaikkia väärintekijöitä.

5:7 Sinä hukutat valheen puhujat; murhamiehet ja viekkaat ovat Herralle kauhistus.

5:8 Mutta minä saan sinun suuresta armostasi tulla sinun huoneeseesi, saan kumartaa sinun pyhään temppeliisi päin sinun pelvossasi.

5:9 Herra, johdata minua vanhurskaudessasi

minun kunniani pilkattaman? miksi te rakastatte turhuutta ja kysytte valhetta? Sela!

4:4 Niin tuntekaat, että \Herra\ vie pyhänsä ihmeellisesti: \Herra\ kuulee, kuin minä häntä rukoilen.

4:5 Jos te vihastutte, niin älkää syntiä tehkö: puhukaa sydämissänne, teidän vuoteissanne, ja odottakaa, Sela!

4:6 Uhratkaa vanhurskauden uhria, ja toivokaat \Herran\ päälle.

4:7 Moni sanoo: kuka osoittais meille hyvää? Mutta nosta sinä \Herra\ meidän päällemme sinun kasvois paiste.

4:8 Sinä ilahutat minun sydämeni; ehkä muilla on jyviä ja viinaa kyllä.

4:9 Minä makaan ja lepään juuri rauhassa; sillä sinä \Herra\ yksinäs autat minua turvassa asumaan.

5 PSALTTARI

5:1 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle, perimisestä.

5:2 \Herra\, ota minun sanani korviis, havaitse minun puheeni.

5:3 Ota vaari minun huudostani, minun Kuninkaani ja minun Jumalani; sillä sinua minä rukoilen.

5:4 \Herra\ kuuntele varhain minun ääntäni: varhain hankitsen minä itseni sinun tykö, ja siitä otan vaarin.

5:5 Sillä et sinä ole se Jumala, jolle jumalatoiminto kelpaa: joka paha on, ei se pysy edessä.

5:6 Öykkärit ei pysy sinun silmäis edessä: kaikkia pahantekijöitä sinä vihaat.

5:7 Sinä kadotat valhetteliat: \Herra\ kauhistuu murhaajia ja viekkaita.

5:8 Mutta minä menen sinun huoneesesi sinun suuressa laupiudessasi, ja kumarran sinun pyhään templiisi päin sinun pelvossasi.

5:9 \Herra\ saata minua

minun vihamiesteni tähden, tasoita tiesi minun eteeni.

5:10 Sillä heidän suussaan ei ole luotettavaa sanaa, heidän sisimpänsä on turmiota täynnä, heidän kurkkunsa on avoin hauta, kielellänsä he liukkaasti liehakoivat.

5:11 Tuomitse, Jumala, heidät syyllisiksi, rauetkoon heidän hankkeensa. Kukista heidät heidän rikostensa paljouden tähden, sillä he niskoittelevat sinua vastaan.

5:12 Ja iloitkoot kaikki, jotka sinuun turvaavat, ja riemuitkoot iankaikkisesti. Suojele heitä, että sinussa iloitsisivat ne, jotka rakastavat sinun nimeäsi.

5:13 Sillä sinä, Herra, siunaat vanhurskasta, sinä suojaat häntä armollasi niinkuin kilvellä.

PSALMI 6

6:1 Veisuunjohtajalle; kielisoittimilla; matalassa äänialassa; Daavidin virsi.

6:2 Herra, älä rankaise minua vihassasi, älä kiivastuksessasi minua kurita.

6:3 Herra, armahda minua, sillä minä olen näännyksissä; paranna minut, Herra, sillä minun luuni ovat peljästyneet,

6:4 ja minun sieluni on kovin peljästynyt. Voi, Herra, kuinka kauan?

6:5 Käännä, Herra, vapahda minun sieluni, pelasta minut armosi tähden.

6:6 Sillä kuolemassa ei sinua muisteta; kuka ylistää sinua tuonelassa?

6:7 Minä olen uupunut huokaamisesta; joka yö minä itken vuoteeni vesille ja kastelen leposijani kyneleilläni.

6:8 Minun silmäni ovat huienneet surusta, vanhenneet kaikkien vastustajaini tähden.

6:9 Väistyköö minusta, kaikki väärintekijät, sillä Herra kuulee minun itkuni äänen.

6:10 Herra kuulee minun anomiseni, Herra ottaa minun rukoukseni vastaan.

6:11 Kaikki minun viholliseni joutuvat häpeään ja suuren pelon valtaan; äkisti he

vanhurskaudessa, minun vihollistenin tähden: ojenna ties minun eteeni.

5:10 Sillä heidän suussansa ei ole mitään totuutta, heidän sisällyksensä on sydämen kipu; heidän kitansa on avoin hauta, ja kielellänsä he liehakoitsevat.

5:11 Nuhtele heitä Jumala, että he lankeisivat ajatuksistansa: syökse heitä ulos heidän suurten ylitsekäymistensä tähden; sillä he ovat sinulle vastahakoiset.

5:12 Iloitkaan kaikki, jotka sinuun uskaltavat, anna heidän riemuita iankaikkisesti; sillä sinä varjelet heitä: iloitkaan sinussa ne, jotka sinun nimeäs rakastavat.

5:13 Sillä sinä \Herra\ siunaat vanhurskaita: sinä kaunistat heitä armollasi niinkuin kilvellä.

6 PSALTTARI

6:1 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle, kahdeksalla kielellä.

6:2 Oi \Herra\, älä rankaise minua vihassasi, ja älä minua julmuudessa kurita.

6:3 \Herra\, ole minulle armollinen, sillä minä olen heikko: paranna \Herra\ minua, sillä minun luuni ovat peljästyneet.

6:4 Ja minun sieluni on sangen kovin hämmästynyt, voi \Herra\, kuinka kauan!

6:5 Käännä sinuas, \Herra\, ja pelasta sieluni; auta minua sinun hyvytes tähden.

6:6 Sillä ei kuolemassa kenkään muista sinua, kuka kiittää sinua tuonelassa?

6:7 Minä olen niin väsynyt huokauksista: minä uitan vuoteeni yli yötä, ja kastan leposiani kyynelilläni.

6:8 Minun muotoni on muuttunut murheesta, ja on vanhentunut; sillä minä ahdistetaan kaikilta puolilta.

6:9 Eritkää minusta, kaikki pahointekiät; sillä \Herra\ kuulee minun itkuni.

6:10 \Herra\ kuulee minun rukoukseni: anomiseni \Herra\ ottaa vastaan.

6:11 Kaikki minun viholliseni saakoon häpiän, ja suuresti peljättäköön; kääntyköön

joutuvat häpeään, kääntyvät pois.

PSALMI 7

7:1 Daavidin virsi, jonka hän veisasi Herralle benjaminilaisen Kuusin sanojen johdosta.

7:2 Herra, minun Jumalani, sinuun minä turvaan; pelasta minut kaikista vainoojistani ja vapahda minut,

7:3 etteivät he raatelisi minua niinkuin leijona ja tempaisi pois - eikä pelastajaa olisi.

7:4 Herra, minun Jumalani, jos minä näin olen tehnyt, jos vääräys minun käsiäni tahraa,

7:5 jos olen tehnyt pahaa niille, jotka elivät rauhassa minun kanssani, tai jos olen ryöstänyt niiltä, jotka syyttä minua ahdistivat,

7:6 niin vainotkoon vihollinen minun henkeäni, saakoon minut kiinni ja polkekoon maahan minun elämäni ja painakoon minun kunniani tomuun. Sela.

7:7 Nouse, Herra, vihassasi. Kohoa minun vastustajaini raivoa vastaan ja heräjä avukseni sinä, joka sääsit tuomion.

7:8 Ympäröikööt sinua kansojen joukot, ja palaja heidän ylitsensä korkeuteen.

7:9 Herra tuomitsee kansat; auta minut oikeuteeni, Herra, minun vanhurskauteni ja viattomuuteni mukaan.

7:10 Loppukoon jumalattomain pahuus, ja vahvista vanhurskaita. Sillä sinä, joka tutkit sydämet ja munaskuut, olet vanhurskas Jumala.

7:11 Minun kilpenäni on Jumala; hän on oikeamielisten pelastaja.

7:12 Jumala on vanhurskas tuomari ja Jumala, joka vihastuu joka päivä.

7:13 Jos kääntymystä ei tule, niin hän teroittaa miekkansa, jännittää jousensa ja tähtää sillä;

7:14 hän valmistaa surma-aseet ja tekee nuolensa palaviksi.

takaperin, ja nopiasti häväistäköön.

7 PSALTTARI

7:1 Davidin viattomuus, josta hän \Herralle\ veisasi, Kuusin Jeminin pojan sanan tähden:

7:2 Sinuun, \Herra\ minun Jumalani, minä uskallan: auta minua kaikista minun vainollisistani, ja pelasta minua;

7:3 Ettei he repisi minun sieluani niinkuin jalopeura, ja sätkisi ilman holhojaa.

7:4 \Herra\ minun Jumalani, jos minä sen tein ja jos vääräys on minun käsissäni;

7:5 Jos minä pahalla kostanut olen niille, jotka minun kanssani rauhassa elivät; vaan minä olen niitä pelastanut, jotka ilman syytä minua vihasivat;

7:6 Niin vainotkaan viholliseni minun sieluani ja käsittäköön sen, ja poljeskelkaan maahan elämäni, ja painakaan kunniani tomuun, Sela!

7:7 Nouse \Herra\ vihassas, korota sinuas ylitse vihollisten hirmuisuuden, heräjä minun puoleeni; sillä sinä olet käskenyt oikeuden,

7:8 Että kansat kokoontuisivat jälleen sinun tykö; ja tule heidän tähtensä taas ylös,

7:9 \Herra\ on kansain tuomari: tuomitse \Herra\ minua vanhurskauteni ja vakuuteni jälkeen.

7:10 Loppukoon jumalattomain pahuus, ja holho vanhurskaita; sillä sinä, vanhurskas Jumala, tutkit sydämet ja munaskuut.

7:11 Minun kilpeni on Jumalan tykönä, joka vaat sydämet auttaa.

7:12 Jumala on oikia tuomari; ja Jumala, joka joka päivä uhkaa.

7:13 Ellei he palaja, niin hän on miekkansa teroittanut, joutsensa jännittänyt, ja tarkoittaa,

7:14 Ja on pannut sen päälle surmannuolet; hän on valmistanut

7:15 Katso, tuo hautoo turmiota, kantaa tuhoa kohdussaan, mutta hän synnyttää pettymyksen.

7:16 Hän kaivoi haudan ja koversi sen, mutta itse hän kaatuu tekemäänsä kuoppaan.

7:17 Hänen turmionhankkeensa kääntyy hänen omaan päähänsä, ja hänen vääryytensä lankeaa hänen päälle.

7:18 Minä kiitän Herraa hänen vanhurskaudestansa ja veisaan Herran, Korkeimman, nimen kiitosta.

PSALMI 8

8:1 Veisuunjohtajalle; veisataan kuin viininkorjuulaulu; Daavidin virsi.

8:2 Herra, meidän Herramme, kuinka korkea onkaan sinun nimesi kaikessa maassa, sinun, joka olet asettanut valtasuuruutesi taivaitten ylitse!

8:3 Lasten ja imeväisten suusta sinä perustit voiman vastustajaisi tähden, että kukistaisit vihollisen ja kostonhimoisen.

8:4 Kun minä katselen sinun taivastasi, sinun sormiesi tekoa, kuuta ja tähtiä, jotka sinä olet luonut,

8:5 niin mikä on ihminen, että sinä häntä muistat, tai ihmislapsi, että pidät hänestä huolen?

8:6 Ja kuitenkin sinä teit hänestä lähes jumal'olennon, sinä seppelöitsit hänet kunnialla ja kirkkaudella;

8:7 panit hänet hallitsemaan kättesä tekoja, asetit kaikki hänen jalkainsa alle:

8:8 lampaat ja karjan, ne kaikki, niin myös metsän eläimet,

8:9 taivaan linnut ja meren kalat ja kaiken, mikä meren polkuja kulkee.

8:10 Herra, meidän Herramme, kuinka korkea onkaan sinun nimesi kaikessa maassa!

vasamansa kadottamaan.

7:15 Katso, hänellä on pahaa mielessä: hän on onnettomuutta raskas, mutta hän synnyttää puuttumisen.

7:16 Hän kaivoi haudan ja valmisti, ja on kaatunut siihen kuoppaan, jonka hän oli tehnyt.

7:17 Hänen onnettomuutensa pitää hänen päänsä päälle tuleman, ja hänen vääryytensä pitää hänen päänsä laelle lankeeman.

7:18 Minä kiitän \Herraa\ hänen vanhurskautensa tähden, ja kunnioitan ylimmäisen \Herran\ nimeä.

8 PSALTTARI

8:1 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle, Gittitin päällä.

8:2 \Herra\ meidän Herramme! kuinka ihmeellinen on sinun nimes kaikessa maassa, joka panit kunnias taivasten ylitse.

8:3 Nuorten lasten ja imeväisten suusta perustit sinä voiman, vihollistes tähden, että vihollisen ja kostajan murentaisit.

8:4 Sillä minä näen taivaat, sinun sormeis teot, kuun ja tähdet, jotka valmistit.

8:5 Mikä on ihminen, että häntä muistat? eli ihmisen poika, että häntä etsiskelet?

8:6 Sinä teit hänen vähää vähemmäksi enkeleitä; vaan sinä kaunistat hänen kunnialla ja kaunistuksella.

8:7 Sinä asetat hänen sinun käsitekois herraksi: kaikki olet sinä hänen jalkainsa alle heittänyt:

8:8 Lampaat ja kaikki karjat, ja myös metsän eläimet,

8:9 Linnut taivaan alla ja kalat meressä ja mitä meressä vaeltaa.

8:10 \Herra\ meidän Herramme, kuinka ihmeellinen on sinun nimes kaikessa maassa!

PSALMI 9

9:1 Veisuunjohtajalle; veisataan kuin: "Kuole pojan puolesta"; Daavidin virsi.

9:2 Minä ylistän Herraa kaikesta sydämestäni, ilmoitan kaikki sinun ihmetyösi.

9:3 Minä iloitsen ja riemuitsen sinussa, veisaan sinun nimesi kiitosta, sinä Korkein.

9:4 Sillä minun viholliseni peräytyivät, kaatuivat maahan ja hukkuivat sinun kasvojesi edessä.

9:5 Sinä hankit minulle oikeuden ja ajoit minun asiani, sinä istuit valtaistuimelle, sinä vanhurskas tuomari.

9:6 Sinä nuhtelit pakanoita, tuhosit jumalattomat; sinä pyyhit pois heidän nimensä iäksi ja ainiaaksi.

9:7 Viholliset ovat tuhotut, ikuisiksi raunioiksi tulleet; kaupungit sinä kukistit, heidän muistonsa on kadonnut.

9:8 Mutta Herra hallitsee iankaikkisesti; hän on pystyttänyt istuimensa tuomitaksensa.

9:9 Hän tuomitsee maanpiirin vanhurskaasti, vallitsee kansoja oikeuden mukaan.

9:10 Niin Herra on sorretun linna, linna ahdingon aikoina.

9:11 Ja sinuun turvaavat ne, jotka sinun nimesi tuntevat; sillä sinä et hylkää niitä, jotka sinua etsivät, Herra.

9:12 Veisatkaa kiitosta Herralle, joka Siionissa asuu, julistakaa kansojen keskuudessa hänen suuria tekojaan.

9:13 Sillä hän, verenkostaja, muistaa heitä eikä unhotta kurjain huutoa.

9:14 Armahda minua, Herra, katso, kuinka minun vihamieheni minua vaivaavat, sinä, joka nostat minut kuoleman porteista,

9:15 että minä julistaisin kaikki sinun ylistettävät tekosi, tytär Siionin porteissa, riemuitsisin sinun avustasi.

9:16 Pakanat ovat vajonneet kaivamaansa hautaan; heidän jalkansa takertui verkkoon,

9 PSALTTARI

9:1 Davidin Psalmi, kauniista nuoruudesta, edelläveisaajalle.

9:2 Minä kiitän \Herraa\ kaikesta sydämestäni, ja luettelen kaikki sinun ihmees.

9:3 Minä iloitsen ja riemuitsen sinussa, ja veisaan kiitosta sinun nimelles, sinä kaikkein ylimmäinen,

9:4 Ettäs minun viholliseni olet ajanut takaperin: he lankesivat ja hukkuivat sinun etees.

9:5 Sillä sinä saatat minun oikeuteni ja asiani toimeen: sinä istuit istuimelle, vanhurskauden tuomari.

9:6 Sinä nuhtelet pakanoita, ja kadotat jumalattomat: sinä pyyhit heidän nimensä pois aina ja ijankaikkisesti.

9:7 Vihollisten hävitykset ovat lopetetut ijäisesti, ja kaupungit sinä kukistit heidän muistonsa on heidän kanssansa kadonnut.

9:8 Mutta \Herra\ pysyy ijankaikkisesti: hän on valmistanut istuimensa tuomioon.

9:9 Ja hän tuomitsee maan piirin vanhurskaudessa, ja hallitsee kansat oikein.

9:10 Ja \Herra\ on köyhän turva: hän on turva hädän aikana.

9:11 Sentähden he sinuun toivovat, jotka sinun nimes tuntevat; sillä et sinä niitä hylkää, jotka sinua, \Herra\, etsivät.

9:12 Veisatkaat \Herralle\, joka Zionissa asuu: julistakaat kansoissa hänen tekonsa.

9:13 Sillä se joka kostaa verenvikoja, muistaa heitä, eikä unohda köyhäin parkumista.

9:14 \Herra\ ole minulle armollinen, katso minun ahdistustani niiltä, jotka minua vihaavat, sinä joka ylennät minun surman porteista;

9:15 Että minä luettelisin kaikki sinun kiitokses Zionin tytärtien porteissa, ja iloitsisin sinun avustas.

9:16 Pakanat ovat vajonneet siihen hautaan, jonka he valmistivat: heidän

jonka he virittivät.

9:17 Herra on tehnyt itsensä tunnetuksi, on pitänyt tuomiot, kietonut jumalattoman hänen kättensä tekoihin. - Kanteleen välisoitto. Sela.

9:18 Jumalattomat peräytyvät tuonelaan, kaikki pakanat, jotka unhottavat Jumalan.

9:19 Sillä ei köyhää unhoteta iäksi, eikä kurjien toivo huku ainiaaksi.

9:20 Nouse, Herra, älä salli ihmisten uhitella. Tuomittakoon pakanat sinun kasvojesi edessä.

9:21 Saata, Herra, heidät pelkoon. Tietäkööt pakanat olevansa vain ihmisiä. Sela.

PSALMI 10

10:1 Miksi, Herra, seisot niin kaukana, miksi kätkeydyt ahdingon aikoina?

10:2 Jumalattomien ylpeyden tähden kurja kärsii, takertuu heidän punomiinsa juoniin.

10:3 Sillä jumalaton kerskaa omista himoistansa, ja kiskuri kiroaa, pilkkaa Herraa.

10:4 Jumalaton sanoo ylvästellen: "Ei hän kosta." "Ei Jumalaa ole" - siinä kaikki hänen ajatuksensa.

10:5 Hänen hankkeensa menestyvät joka aika. Sinun tuomiosi ovat korkealla, kaukana hänestä; kaikille vastustajilleen hän hymähtää.

10:6 Hän sanoo sydämessään: "En horju minä, en ikinä joudu onnettomuuteen."

10:7 Hänen suunsa on täynnä kirousta, petosta, sortoa; tuho ja turmio on hänen kielensä alla.

10:8 Kylien vaiheilla hän istuu väijyksissä, hän murhaa salaa syyttömän. Hänen silmänsä vaanivat onnetonta.

10:9 Kätkössään hän väijyy, niinkuin leijona pensaikossa, hän väijyy hyökätöksensä

jalkansa on käsitetty siinä verkossa, jonka he virittivät.

9:17 Niin ymmärretään \Herran\ tekevän oikeuden, koska jumalatoimien juuri omista kättensä töissä käsitetään; se on tutkisteltava asia, Sela!

9:18 Jospa jumalattomat palajaisivat helvettiin, ja kaikki pakanat, jotka Jumalan unohtavat.

9:19 Sillä ei hän köyhää peräti unohda, ja raadollisten toivo ei huku ijankaikkisesti.

9:20 Nouse, \Herra\", ettei ihminen saisi valtaa: anna kaikki pakanat edessä tuomittaa.

9:21 \Herra\", anna heille opettaja, että pakanat tuntisivat itsensä ihmisiksi, Sela!

10 PSALTTARI

10:1 Miksi \Herra\ niin kaukana seisot, ja tuskan ajalla sinus peität?

10:2 Ylpeydessänsä jumalatoimien vainoo köyhää: käsitettäköön he heidän juonissansa, joita he ajattelevat.

10:3 Sillä jumalatoimien itse kerskaa omaa mielivaltaansa: ahne siunailee itsiänsä, ja vihoittaa \Herran\.

10:4 Jumalatoimien on korja ja vihainen, ettei hän ketään tottele: ei hän Jumalaa olevankaan luule.

10:5 Hänen tiensä menestyvät joka aika, sinun tuomios on kaukana hänestä: hän ylpeilee kaikkein vihollistensa edessä.

10:6 Sillä hän puhuu sydämessänsä: en minä ikänä kukisteta, ei sukukunnasta sukukuntaan hätää ole.

10:7 Jonka suu on täynnä kirouksia, kavaluutta ja viettelystä, hänen kielensä saattaa vaivan ja työn.

10:8 Hän istuu ja väijyy kartanoissa, murhataksensa salaa viatointa; hänen silmänsä palaa köyhän puoleen.

10:9 Hän väijyy salaa niinkuin jalopeura luolassansa, hän väijyy raadollista

kurjan kimppuun; hän saa kurjan kiinni, vetää hänet verkkoonsa.

10:10 Hän kyyristyy, painautuu maahan, ja onnettomat joutuvat hänen kynsiinsä.

10:11 Hän sanoo sydämessään: "Jumala sen unhottaa, hän on peittänyt kasvonsa, hän ei sitä ikinä näe."

10:12 Nouse, Herra, kohota kätesi, Jumala! Älä unhota kurjia.

10:13 Miksi jumalaton pilkkaa Jumalaa? Miksi hän sanoo sydämessään: "Et sinä kosta?"

10:14 Sinä olet sen nähnyt, sillä sinä havaitset vaivan ja tuskan, ja sinä otat sen oman kätesi huomaa; sinulle onneton uskoo asiansa, sinä olet orpojen auttaja.

10:15 Murskaa jumalattoman käsivarsi ja kosta pahan jumalattomuus, niin ettei häntä enää löydetä.

10:16 Herra on kuningas ainiaan ja iankaikkisesti; hävinneet ovat pakanat hänen maastansa.

10:17 Sinä kuulet nöyriä halajamisen, Herra, sinä vahvistat heidän sydämensä, sinä teroitat korvasi,

10:18 auttaaksesi orvon ja sorretun oikeuteensa, ettei ihminen, joka maasta on, enää saisi kauhua aikaan.

PSALMI 11

11:1 Veisuunjohtajalle; Daavidin virsi. Herraan minä turvaan; kuinka te sanotte minulle: "Paetkaa vuorellemme niinkuin linnut!"

11:2 Sillä katso, jumalattomat jännittävät jousensa, ovat panneet nuolensa jänteelle oikeamielisiä pimeässä ampuaksensa.

11:3 Kun peruspylväät murretaan maahan, mitä voi vanhurskas tehdä?"

11:4 Herra pyhässä temppelissään, Herra, jonka istuin on taivaassa - hänen silmänsä näkevät, hänen katseensa tutkii ihmislapsen;

11:5 Herra tutkii vanhurskaat, mutta jumalattomia ja niitä, jotka vääryyttä

käsittääksensä, ja hän käsittää hänen, kuin hän tempaa sen verkkoihinsa.

10:10 Hän paistaa ja polkee alas, ja sysää köyhän väkivallalla maahan.

10:11 Hän sanoo sydämessänsä: Jumala on hänen unhottanut, ja verhoonut kasvonsa, ei hän ikinä näe.

10:12 Nouse, \Herra\! Jumala, ylennä kätesi ja älä köyhää unohda.

10:13 Miksi jumalaton pilkkaa Jumalaa ja sanoo sydämessänsä: et sinä sitä tottele?"

10:14 Katso siis; sillä sinä näet tuskat ja surut, se on sinun käsissä: sinuun köyhä itsensä luottaa, ja sinä olet orpolasten holhoja.

10:15 Särje jumalattoman käsivarsi, ja etsi pahan jumalattomuutta, niin ettei sitä enää löydetäisi.

10:16 \Herra\ on kuningas aina ja iankaikkisesti: pakanain pitää häviämisen hänen maastansa.

10:17 Köyhäin halauksen sinä, \Herra\, kuulet: heidän sydämensä sinä vahvistat, että sinun korvasi siitä ottaa vaarin;

10:18 Ettäs oikeuden saatat orvoille ja köyhille, ettei ihminen enää ylpeile heitä vastaan maan päällä.

11 PSALTTARI

11:1 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle. \Herraan\ minä uskallan: kuinka te sanotte sielulleni, että hän lentäisi niinkuin lintu teidän vuoreltanne?"

11:2 Sillä katsos, jumalattomat jännittävät joutsen ja panevat nuolensa jänteelle, salaisesti ampuaksensa hurskaita.

11:3 Sillä he rikkoivat perustuksen: mitä vanhurskas taitaa toimittaa?"

11:4 \Herra\ on pyhässä templissään, \Herran\ istuin on taivaassa; hänen silmänsä ottavat vaarin, ja hänen silmänsä laudat koettelevat ihmisten lapsia.

11:5 \Herra\ koettelee vanhurskasta; hänen sielunsa vihaa jumalainta, ja jotka

rakastavat, hänen sielunsa vihaa.

11:6 Hän antaa sataa jumalattomien päälle pauloja, tulta ja tulikiveä; polttava tuuli on heidän maljansa osa.

11:7 Sillä Herra on vanhurskas ja rakastaa vanhurskautta; oikeamieliset saavat katsella hänen kasvojansa.

PSALMI 12

12:1 Veisuunjohtajalle; matalassa äänialassa; Daavidin virsi.

12:2 Auta, Herra, sillä hurskaat ovat hävinneet, uskolliset ovat kadonneet ihmislusten joukosta.

12:3 He puhuvat valhetta toinen toisellensa, puhuvat liukkain huulin, kaksimielisin sydämin.

12:4 Hävittääköön Herra kaikki liukkaat huulet, kielen, joka kerskuen puhuu,

12:5 ne, jotka sanovat: "Kielemme voimalla me olemme väkevät; huulemme ovat meidän tukemme; kuka on meille herra?"

12:6 "Kurjien sarron tähden, köyhien huokausten tähden minä nyt nousen", sanoo Herra, "tuon pelastuksen sille, joka sitä huoaten ikävöitsee."

12:7 Herran sanat ovat selkeitä sanoja, hopeata, joka kirkkaana valuu sulattimesta maahan, seitsenkertaisesti puhdistettua.

12:8 Sinä, Herra, varjelet heitä, suojelet hänet iäti tältä sukukunnalta.

12:9 Yltympäri jumalattomat rehentelevät, kun kataluus pääsee valtaan ihmislusten seassa.

PSALMI 13

13:1 Veisuunjohtajalle; Daavidin virsi.

13:2 Kuinka kauan, Herra, minut yhä unhotat, kuinka kauan kätket minulta kasvosi?

13:3 Kuinka kauan minun täytyy kantaa huolia sielussani, päivät päästään murhetta sydämessäni? Kuinka kauan saa vihollinen ylvästellä minua vastaan?

13:4 Katsahda tänne, vastaa minulle, Herra,

vääryyttä rakastavat.

11:6 Hän antaa sataa jumalattomain päälle pitkäisen leimauksia, tulta ja tulikiveä, ja antaa heille tuulispäät palkaksi.

11:7 Sillä \Herra\ on vanhurskas ja rakastaa vanhurskautta, että hänen kasvonsa katsovat oikeutta.

12 PSALTTARI

12:1 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle, kahdeksalla kielellä.

12:2 Auta, \Herra\; sillä pyhät ovat vähentyneet, ja uskolliset ovat harvat ihmisten lasten seassa.

12:3 Jokainen puhuu lähimmäisensä kanssa valhetta: he liehakoitsevat ja opettavat eripuraisuutta sydämistä.

12:4 Katkokoon \Herra\ kaikki ulkokullaiset huulet ja ylpiästi puhuvaiset kielet,

12:5 Jotka sanovat: meidän kielemme pitää voittaman, meidän tulee puhua: kuka meidän herramme on?

12:6 Että köyhät hävitetään ja vaivaiset huokaavat, niin minä nyt nousen, sanoo \Herra\; minä saatan avun, että rohkiasti pitää opetettaman.

12:7 \Herran\ puheet ovat kirkkaat, niinkuin selitetty hopia saviastioissa, seitsemän kertaa koeteltu.

12:8 Sinä \Herra\, kätke ne, ja varjele meitä tästä suvusta ijankaikkisesti.

12:9 Sillä joka paikka on jumalattomia täynnä, koska huonot ihmisten lasten seassa korotetaan.

13 PSALTTARI

13:1 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle.

13:2 Kuinka kauan sinä \Herra\ peräti tahdot minua unhottaa? kuinka kauan sinä peität kasvosi minusta?

13:3 Kuinka kauan minä neuvoa pidän sielussani? ja ahdistetaan sydämessäni joka päivä? kuinka kauan minun viholliseni yltyy minua vastaan?

13:4 Katso siis ja kuule minua, \Herra\

minun Jumalani. Valaise silmäni, etten nukkuisi kuolemaan;

13:5 ettei minun viholliseni sanoisi: "Minä voitin hänet", etteivät ahdistajani riemuitsisi, kun minä horjun.

13:6 Mutta minä turvaan sinun armoosi; riemuitkoon minun sydämeni sinun avustasi. Minä veisaan Herralle, sillä hän on tehnyt minulle hyvin.

PSALMI 14

14:1 Veisuunjohtajalle; Daavidin virsi. Hullu sanoo sydämessänsä: "Ei ole Jumalaa." Turmiollinen ja iljettävä on heidän menonsa; ei ole ketään, joka tekee, mikä hyvää on.

14:2 Herra katsoo taivaasta ihmislapsiin nähdäksensä, onko ketään ymmärtäväistä, ketään, joka etsii Jumalaa.

14:3 Mutta kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet; ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvää on, ei yhden yhtäkään.

14:4 Eivätkö he mitään käsitä, kaikki nuo väärintekijät, jotka saavat leipänsä syömällä minun kansaani eivätkä avuksensa huuda Herraa?

14:5 Siinä heidät valtaa kauhu, sillä Jumala on läsnä vanhurskasten sukukunnassa.

14:6 Te saatatte häpeään sorretun aikeet, mutta Herra on heidän turvansa.

14:7 Oi, että Israelin pelastus tulisi Siionista! Kun Herra kääntää kansansa kohtalon, silloin Jaakob riemuitsee, Israel iloitsee.

PSALMI 15

15:1 Daavidin virsi. Herra, kuka saa vierailta sinun majassasi, kuka asua sinun pyhällä vuorellasi?

15:2 Se, joka vaeltaa nuhteettomasti, joka tekee vanhurskauden ja puhuu sydämessänsä totuutta;

15:3 joka ei panettele kielellänsä, joka ei tee toiselle pahaakaan eikä saata lähimmäistään

minun Jumalani: valista silmäni etten minä koskaan kuolemaan nukkuisi;

13:5 Ettei viholliseni sanoisi: minä voitin hänen, ja minun sortajani iloitsisi, koska minä kompastun.

13:6 Mutta minä turvaan sinun armoosi: minun sydämeni riemuitsee, että niille mielelläs autat: minä veisaan \Herralle\, että hän minulle niin hyvästi tekee.

14 PSALTTARI

14:1 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle. Tyhmät sanovat sydämessänsä: ei Jumalaa olekaan; ei he mitään kelpaa, ja ovat ilkiät menoissansa; ei ole joka hyvää tekee.

14:2 \Herra\ katsoi taivaasta ihmisten lapsia, nähdäksensä, jos joku ymmärtäisi eli etsisi Jumalaa.

14:3 Mutta he ovat kaikki poikenneet pois, ja kaikki ovat kelvottomat: ei ole yksikään, joka hyvää tekee, ei ainoakaan.

14:4 Eikö siis kenkään pahointekiöistä sitä havaitse? jotka minun kansaani syövät niinkuin he söisivät leipää; vaan ei he rukoile \Herraa\.

14:5 Siellä he kovin pelkäsivät; sillä Jumala on läsnä vanhurskasten sukua.

14:6 Te häpäisette köyhän neuvon; mutta \Jumala\ on hänen turvansa.

14:7 Oi jos apu tulis Israelille Zionista! sillä koska \Herra\ päästää vangitun kansansa, niin Jakob iloitsee ja Israel riemuitsee.

15 PSALTTARI

15:1 Davidin Psalmi. \Herra\, kuka asuu sinun majassas? eli kuka on pysyväinen sinun pyhällä vuorellas?

15:2 Joka vaeltaa ja tekee oikeuden, ja puhuu totuuden sydämestänsä;

15:3 Joka ei kielellänsä panettele, eikä lähimmäisellensä mitään pahaakaan tee, ja ei

häväistyksen alaiseksi;

15:4 joka halveksuu hylkiötä, mutta kunnioittaa niitä, jotka pelkäävät Herraa; joka ei valaansa riko, vaikka on vannonut vahingokseen;

15:5 joka ei anna rahaansa korolle eikä ota lahjuksia viatonta vastaan. Joka näin tekee, hän ei ikinä horju.

PSALMI 16

16:1 Daavidin laulu. Varjele minua, Jumala, sillä sinuun minä turvaan.

16:2 Minä sanon Herralle: "Sinä olet minun Herrani, paitsi sinua ei ole minulla mitään hyvää";

16:3 ja pyhille, jotka maassa ovat: "Nämä ovat ne jalot, joihin on koko minun mielisuosioni."

16:4 Monta tuskaa on niillä, jotka ottavat vieraan jumalan; minä en uhraa niille verta juomauhriksi enkä päästä huulilleni niiden nimiä.

16:5 Herra on minun pelto- ja malja-osani; sinä hoidat minun arpani.

16:6 Arpa lankesi minulle ihanasta maasta, ja kaunis on minun perintöosani.

16:7 Minä kiitän Herraa, joka on minua neuvonut; yölläkin minua siihen sisimpäni kehoittaa.

16:8 Minä pidän Herran aina edessäni; kun hän on minun oikealla puolellani, en minä horju.

16:9 Sentähden minun sydämeni iloitsee ja sieluni riemuitsee, ja myös minun ruumiini asuu turvassa.

16:10 Sillä sinä et hylkää minun sieluani tuonelaan etkä anna hurskaasi nähdä kuolemaa.

16:11 Sinä neuvot minulle elämän tien; ylenpalttisesti on iloa sinun kasvojesi edessä, ihanuutta sinun oikeassa kädessäsi iankaikkisesti.

häväise lähimmäistensä;

15:4 Joka jumalattomat katsoo ylön, vaan kunnioittaa \Jumalaa\ pelkääväisiä; joka lähimmäisellensä vannoo ja pitää.

15:5 Joka ei anna rahaansa korolle, eikä ota lahjoja viatonta vastaan. Joka näin tekee, ei hän horjahda ijankaikkisesti.

16 PSALTTARI

16:1 Davidin kultainen kappale. Kätke minua Jumala; sillä minä uskallan sinuun.

16:2 Sinä olet \Herralle\ sanonut: sinä olet minun Herrani: minun hyvätyöni ei ole sinun tähtes,

16:3 Vaan pyhain tähden, jotka maan päällä ovat, ja kunniallisten tähden, joissa kaikki minun mielisuosioni on.

16:4 Mutta jotka toisen jälkeen rientävät, niillä pitää suuri sydämen kipu oleman: en minä uhraa heidän juomauhriansa verestä, enkä mainitse heidän nimiänsä suussani.

16:5 Mutta \Herra\ on minun tavarani ja osani: sinä tähteelle panet minun perimiseni.

16:6 Arpa lankesi minulle kauniimmissa: minä olen jalon perimisen saanut.

16:7 Minä kiitän \Herraa\, joka minua on neuvonut: niin myös minun munaskuuni ovat yöllä kurittaneet.

16:8 Minä pidän aina \Herran\ kasvoini edessä, sillä hän on minun oikialla puolellani, sentähden en minä horju.

16:9 Sentähden minun sydämeni reimuitsee ja minun kunniani on iloinen, ja minun lihani lepää toivossa.

16:10 Sillä et sinä hyljää sieluani helvetissä, etkä salli sinun pyhäns näkevän turmelusta.

16:11 Sinä osoitat minulle elämän tien, sinun kasvois edessä on täydellinen ilo, ja riemullinen meno oikialla kädelläs iankaikkisesti.

PSALMI 17

17:1 Daavidin rukous. Kuule, Herra, minun oikeata asiaani, tarkkaa minun huutoani, ota korviisi minun rukoukseni, joka ei lähde petollisilta huuilta.

17:2 Sinulta tulee minulle oikeus, sinun silmäsi katsovat sitä, mikä oikein on.

17:3 Sinä koettelet minun sydäntäni, tarkkaat sitä yöllä, sinä tutkit minua, mutta et mitään löydä. Jos minä paha ajattelen, ei se käy suustani ulos.

17:4 Mitä ihmiset tekkötkin, sinun huultesi sanassa minä pysyn ja kavahdan väkivaltaisen teitä.

17:5 Minun askeleeni pysyvät sinun poluillasi, minun jalkani eivät horju.

17:6 Minä huudan sinua avukseni, sillä sinä vastaat minulle, Jumala; kallista korvasi minun puoleeni, kuule minun puheeni.

17:7 Osoita ihmeellinen armosi, sinä, joka pelastat vihamiesten vallasta ne, jotka turvaavat sinun oikeaan käteesi.

17:8 Varjele minua niinkuin silmäterää, kätke minut siipiesi suojaan

17:9 jumalattomilta, jotka tahtovat minut tuhota, verivihollisiltani, jotka minua saartavat.

17:10 He ovat sulkeneet tunnottomat sydämensä, heidän suunsa puhuu ylvästellen.

17:11 He ovat kintereillämme, he jo kiertävät meidät, he vaanivat silmillään, lyödäksensä maahan.

17:12 Hän on niinkuin saalista himoitseva leijona, niinkuin nuori leijona, joka piilossa väijyy.

17:13 Nouse, Herra, astu hänen eteensä. Paiskaa hänet maahan. Vapahda miekallasi minun sieluni jumalattomista,

17:14 kädelläsi ihmisistä, Herra, tämän maailman ihmisistä, joiden osa on tässä elämässä, joiden vatsan sinä täytät antimillasi, joiden pojat tulevat ravituiksi ja jotka jättävät yltäkyläisyytensä lapsilleen.

17 PSALTTARI

17:1 Davidin rukous. Kuule, \Herra\, oikeutta, havaitse minun huutoni, ota vaari minun rukouksestani, joka ei viekkaasta suusta lähde.

17:2 Puhu sinä minun asiassani, ja sinun silmäs katsokaan oikeutta.

17:3 Sinä koettelet minun sydämeni, ja etsiskelet sitä yöllä, ja tutkit minua, ja et mitään löydä; minä olen aikonut, ettei minun suuni missäkään riko.

17:4 Minä varjelen minuni sinun huultes sanoissa, ihmisten töistä, murhaajan tiellä.

17:5 Hallitse minun käyntöni poluillas, ettei minun askeleeni liukahtaisi.

17:6 Minä huudan sinua, ettäs, Jumala, minua kuulisit: kallista korvas minun puoleeni, kuule minun puheeni.

17:7 Osoita ihmeellinen hyvytyes, sinä niiden vapahtaja, jotka sinuun uskaltavat, niitä vastaan, jotka sinun oikiaa kättäs vastaan ovat.

17:8 Varjele minua niinkuin silmäterää: suojele minua siipeis varjon alla.

17:9 Jumalattomista, jotka minua hävittävät, vihollisistani, jotka minun sieluuni piirittävät.

17:10 Heidän lihavansa yhtä pitävät: he puhuvat suullansa ylipästä.

17:11 Kuhunka me menemme, niin he meitä piirittävät: siihen he silmänsä tarkoittavat meitä kukistaaksensa maahan, 17:12 Niinkuin jalopeura saalista himoitsee, niinkuin nuori jalopeura, joka luolasta väijyy.

17:13 Nouse, \Herra\, ennätä hänen kasvonsa, ja polje häntä; vapahda minun sieluni miekallas jumalattomista,

17:14 Sinun kädelläs ihmisistä, \Herra\, tämän maailman ihmisistä, joiden osa on tässä elämässä, ja joiden vatsan sinä täytät tavarallas: heidän lapsensa ravitaan, ja he jättävät tähteensä lapsukaisillensa.

17:15 Mutta minä saan nähdä sinun kasvosi vanhurskaudessa, herätessäni ravita itseni sinun muotosi katselemisella.

PSALMI 18

18:1 Veisuunjohtajalle; Herran palvelijan Daavidin virsi, jonka sanat hän puhui Herralle sinä päivänä, jona Herra oli pelastanut hänet kaikkien hänen vihollistensa vallasta ja Saulin kädestä.

18:2 Hän sanoi: Sydämeistäni minä rakastan sinua, Herra, minun voimani,

18:3 Herra, minun kallioni, linnani ja pelastajani, minun Jumalani, vuoreni, jonka turviin minä pakenen, minun kilpeni, autuuteni sarvi ja varustukseni.

18:4 Ylistetty olkoon Herra! - niin minä huudan, ja vihollisistani minä pelastun.

18:5 Kuoleman paulat piirittivät minut, turmion virrat peljestyttivät minut.

18:6 Tuonelan paulat kietoivat minut, kuoleman ansat yllättivät minut.

18:7 Ahdistuksessani minä rukoilin Herraa ja huusin avuksi Jumalaani; hän kuuli minun ääneni temppelistänsä, ja minun huutoni hänen edessään kohosi hänen korviinsa.

18:8 Silloin maa huojui ja järisi, vuorten perustukset järkkyivät; ne horjuivat, sillä hänen vihansa syttyi.

18:9 Savu suitsusi hänen sieraimistaan, kuluttava tuli hänen suustansa, palavat hiilet hehkuivat hänestä.

18:10 Hän notkisti taivaat ja astui alas, synkkä pilvi jalkojensa alla.

18:11 Ja hän ajoi kerubin kannattamana ja lensi, ja hän liiti tuulen siivillä;

18:12 hän pani pimeyden verhoksensa, majaksensa yltympäri: mustat vedet, paksut pilvet.

18:13 Hohteesta, joka kävi hänen edellensä, purkautuivat pilvet rakeiksi ja palaviksi

17:15 Mutta minä saan nähdä sinun kasvosi vanhurskaudessa: minä ravitaan herättyäni sinun kuvasi jälkeen.

18 PSALTTARI

18:1 Edelläveisaajalle, Davidin \Herran\ palvelian Psalmi, joka \Herralle\ nämät veisun sanat puhui sinä päivänä, jona \Herra\ hänen vapahti kaikkein vihollistensa käsistä ja Saulin käsistä.

18:2 Ja hän sanoi: minä rakastan sydämeistäni sinua, \Herra\, minun voimani.

18:3 \Herra\, minun kallioni, minun linnani ja minun vapahtajani; minun Jumalani on minun vahani, johon minä turvaan: minun kilpeni, ja minun autuuteni sarvi, ja minun varjelukseni.

18:4 Minä kiitän ja avukseni huudan \Herraa\, niin minä vapahdetaan vihollisistani.

18:5 Sillä kuoleman siteet olivat käärineet minun ympäri, ja Belialin ojat peljättivät minun.

18:6 Helvetin siteet kietoivat minun: kuoleman paulat ennättivät minun.

18:7 Ahdistuksessani minä avukseni huudan \Herraa\, ja minun Jumalani tykö minä huudan: niin hän kuulee ääneni templistänsä, ja minun huutoni hänen edessään tulee hänen korviinsa.

18:8 Maa liikkui ja vapisi, ja vuorten perustukset liikkuivat: he värisivät, koska hän vihastui.

18:9 Savu suitsi hänen sieraimistansa ja kuluttava tuli hänen suustansa, niin että hiilet siitä syttyivät.

18:10 Hän notkisti taivaat ja astui alas, ja synkiä pimeys oli hänen jalkainsa alla.

18:11 Hän astui Kerubimin päälle ja lensi, ja hän lensi tuulen sulkain päällä.

18:12 Hän pani pimeyden majansa ympärille, ja mustat paksut pilvet, jossa hän lymyssä oli.

18:13 Kirkkaudesta hänen edessään hajosivat pilvet rakeilla ja leimauksilla.

hiiliksi.

18:14 Ja Herra jylisi taivaassa, Korkein antoi äänensä kaikua, tulla rakeita ja palavia hiiliä.

18:15 Hän lennätti nuolensa ja hajotti heidät, paljon salamoita ja kauhistutti heidät.

18:16 Silloin vetten syvyydet tulivat näkyviin, ja maanpiirin perustukset paljastuivat sinun nuhtelustasi, Herra, sinun vihasi hengen puuskauksesta.

18:17 Hän ojensi kätensä korkeudesta ja tarttui minuun, veti minut ylös suurista vesistä;

18:18 hän pelasti minut voimallisesta vihollisestani, minun vihamiehistäni, sillä he olivat minua väkevämmät.

18:19 He hyökkäsivät minun kimppuuni hätäni päivänä, mutta Herra tuli minun tuekseni.

18:20 Hän toi minut avaraan paikkaan, hän vapautti minut, sillä hän oli mielistynyt minuun.

18:21 Herra tekee minulle minun vanhurskauteni mukaan, minun kätteni puhtauden mukaan hän minulle maksaa.

18:22 Sillä minä olen noudattanut Herran teitä enkä ole luopunut pois Jumalastani, jumalattomuuteen.

18:23 Kaikki hänen oikeutensa ovat minun silmiäni edessä, enkä minä hänen käskyjensä syrjään sysää.

18:24 Minä olen vilpittömän häntä kohtaan ja varon itseni pahoista teoista.

18:25 Sentähden Herra palkitsee minulle minun vanhurskauteni mukaan, sen mukaan kuin käteni ovat puhtaat hänen silmiensä edessä.

18:26 Hurskasta kohtaan sinä olet hurskas, nuhteetonta kohtaan nuhteeton;

18:27 puhdasta kohtaan sinä olet puhdas, mutta kiero kohtaan nurja.

18:28 Sillä sinä pelastat nöyrän kansan, mutta ylpeät silmät sinä painat alas.

18:29 Sillä sinä annat minun lamppuni

18:14 Ja \Herra\ jylisi taivaassa, Ylimmäinen antoi pauhinansa, rakeilla ja leimauksilla.

18:15 Hän ampui nuolensa ja hajoitti heitä: hän iski kovat leimaukset, ja peljätti heitä,

18:16 Ja niin ilmestyivät vetten kuljut, ja maan perustukset ilmaantuivat, \Herra\, sinun kovasta nuhtelemisestasi ja sinun sieraimies hengen puhalluksesta.

18:17 Hän lähetti korkeudesta ja otti minun, ja veti minun ulos suurista vesistä.

18:18 Hän vapahti minun voimallisista vihollisistani, jotka minua väkevämmät olivat.

18:19 Ne ennättivät minun tuskapäivänäni; mutta \Herra\ tuli minun turvakseni.

18:20 Ja hän vei minun lakielle: hän tempasi minun ulos; sillä hän mielistyi minuun.

18:21 \Herra\ maksoi minulle minun vanhurskauteni jälkeen: hän antoi minulle kätteni puhtauden jälkeen.

18:22 Sillä minä pidän \Herran\ tiet, ja en ole Jumalaani vastaan.

18:23 Sillä kaikki hänen oikeutensa ovat silmäini edessä, ja hänen käskyjensä en minä tyköäni hylkää.

18:24 Vaan olen vakaa hänen edessänsä ja vältän vääryyttä.

18:25 Sentähden \Herra\ kostaa minulle vanhurskauteni perästä, kätteni puhtauden jälkeen, silmäinsä edessä.

18:26 Pyhäin kanssa sinä pyhä olet, ja toimellisten kanssa toimellinen.

18:27 Puhdasten kanssa sinä puhdas olet, ja nurjain kanssa sinä nurja olet.

18:28 Sillä sinä vapahdat ahdistetun kansan, ja korkiat silmät sinä alennat.

18:29 Sillä minun kynttiläni sinä valaiset;

loistaa; Herra, minun Jumalani, valaisee minun pimeyteni.

18:30 Sinun avullasi minä hyökkään rosvojoukkoa vastaan; Jumalani avulla minä ryntään ylitse muurin.

18:31 Jumalan tie on nuhteeton, Herran sana tulesa koeteltu. Hän on kaikkien kilpi, jotka häneen turvaavat.

18:32 Sillä kuka muu on Jumala kuin Herra, ja kuka pelastuksen kallio, paitsi meidän Jumalamme -

18:33 se Jumala, joka minut voimalla vyöttää ja tekee minun tieni nuhteettomaksi,

18:34 tekee minun jalkani nopeiksi niinkuin peurat ja asettaa minut kukkuloilleni,

18:35 joka opettaa minun käteni sotimaan ja käsivarteni vaskijousta jännittämään!

18:36 Sinä annat minulle pelastuksen kilven, ja sinun oikea kätesi minua tukee; sinun laupeutesi tekee minut suureksi.

18:37 Sinä annat minun askeleilleni avaran tilan, ja minun jalkani eivät horju.

18:38 Minä ajan vihollisiani takaa ja saavutan heidät enkä palaja, ennenkuin teen heistä lopun;

18:39 minä murskaan heidät, niin etteivät voi nousta, he sortuvat minun jalkojeni alle.

18:40 Sinä vyötät minut voimalla sotaan, sinä painat vastustajani minun alleni.

18:41 Sinä ajat minun viholliseni pakoon, ja vihamieheni minä hukutan.

18:42 He huutavat, mutta pelastajaa ei ole, huutavat Herraa, mutta hän ei heille vastaa.

18:43 Minä survon heidät tomuksi tuuleen, viskaan heidät niinkuin loan kadulle.

18:44 Sinä pelastat minut kansan riidoista, sinä asetat minut pakanain pääksi, kansat, joita minä en tunne, palvelevat minua.

18:45 Jo korvan kuulemalta he minua tottelevat; muukalaiset matelevat minun

\Herra\ minun Jumalani valaisee minun pimeyteni.

18:30 Sillä sinun kauttas minä sotaväen murrann, ja minun Jumalassani karkaan muurin ylitse.

18:31 Jumalan tie on täydellinen. \Herran\ puheet tulella koetellut: hän on kaikkein kilpi, jotka häneen uskaltavat.

18:32 Sillä kuka on Jumala, paitsi \Herraa\? ja kuka on kallio, paitsi Jumalaamme?

18:33 Jumala vyöttää minun voimalla, ja panee minun tieni viattomaksi.

18:34 Hän tekee jalkani niinkuin peurain jalat, ja asettaa minun korkeudelle.

18:35 Hän opettaa käteni sotimaan, ja käsivarteni vaskijoutsea vetämään.

18:36 Ja sinä annoit minulle autuutes kilven, ja sinun oikia kätes vahvistaa minun: ja koskas minun alennat, niin sinä teet minun suureksi.

18:37 Sinä levitit minun askeleeni minun allani, ettei minun kantapäätäni livistyneet.

18:38 Minä ajan vihollisiani takaa ja käsitan heitä, ja en palaja, ennenkuin minä heidät hukutan.

18:39 Minä runtelen heitä, ettei he taida nousta: heidän täytyy kaatua jalkaini alla.

18:40 Sinä valmistat minun voimalla sotaan: sinä taivutat minun alleni ne, jotka nousevat minua vastaan.

18:41 Sinä annat minulle viholliseni kaulan, ja minä kadotan vainoojani.

18:42 He huutavat, vaan ei ole auttajaa: \Herran\ tykö, mutta ei hän vastaa heitä.

18:43 Minä survon heitä niinkuin maan tomun tuulen edessä, ja heidän pois niinkuin loan kaduilta.

18:44 Sinä pelastat minua riitaisesta kansasta: sinä asetat minun pakanain pääksi; se kansa, jota en minä tuntenut, palvelee minua.

18:45 Se kuultelee minua kuuliaisilla korvilla: muukalaiset lapset kieltävät minun.

edessäni.

18:46 Muukalaiset masentuvat ja tulevat vavisten varustuksistansa.

18:47 Herra elää! Kiitetty olkoon minun kallioni ja ylistetty minun pelastukseni Jumala,

18:48 Jumala, joka hankkii minulle koston ja saattaa kansat minun valtani alle;

18:49 sinä, joka pelastat minut vihollisistani ja korostat minut vastustajaini ylitse ja päästät minut väkivaltaisesta miehestä.

18:50 Sentähden minä ylistän sinua, Herra, kansojen keskuudessa ja veisaan sinun nimesi kiitosta,

18:51 sinun, joka annat kuninkaallesi suuren avun ja teet laupeuden voidellullesi, Daavidille ja hänen jälkeläisilleen, iankaikkisesti.

PSALMI 19

19:1 Veisuunjohtajalle; Daavidin virsi.

19:2 Taivaat julistavat Jumalan kunniaa, taivaanvahvuus ilmoittaa hänen kättensä tekoja.

19:3 Päivä sanoo päivälle, ja yö ilmoittaa yölle.

19:4 Se ei ole puhetta, se ei ole kieltä, jonka ääni ei kuuluisi.

19:5 Niiden mittanuora ulottuu yli kaiken maan ja niiden sanat maanpiirin ääriin. Auringolle hän on tehnyt niihin majan.

19:6 Se on niinkuin ylkä, joka tulee kammiostaan, se riemuitsee kuin sankari rataansa juostessaan.

19:7 Se nousee taivasten ääristä ja kiertää niiden toisiin ääriin, eikä mikään voi lymytä sen helteeltä.

19:8 Herran laki on täydellinen; se virvoittaa sielun. Herran todistus on vahva, se tekee tyhmästä viisaan.

19:9 Herran asetukset ovat oikeat, ne ilahuttavat sydämen. Herran käskyt ovat

18:46 Muukalaiset lapset vaipuvat ja vapisevat siteissänsä.

18:47 \Herra\ elää, ja kiitetty olkoon minun kallioni, ja minun autuuteni Jumala olkoon ylistetty!

18:48 Jumala, joka minulle koston antaa, ja vaatii kansat minun alleni;

18:49 Joka minua auttaa vihollisistani: sinä korostat myös minun niistä, jotka karkaavat minua vastaan: sinä pelastat minua väkivaltaisesta miehestä.

18:50 Sentähden minä kiitän sinua, \Herra\, pakanain seassa, ja veisaan nimelles kiitoksen,

18:51 Joka suuren autuuden kuninkaallensa osoittaa, ja tekee hyvästi voidellullensa, Davidille, ja hänen siemenellensä iankaikkisesti.

19 PSALTTARI

19:1 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle.

19:2 Taivaat ilmoittavat Jumalan kunnian, ja vahvuus julistaa hänen kättensä teot.

19:3 Päivä sanoo päivälle, ja yö ilmoittaa yölle tiedon.

19:4 Ei ole kieltä eikä puhetta, kussa ei heidän äänensä kuulu.

19:5 Heidän nuoransa käy ulos kaikkiin maihin, ja heidän puheensa maailman ääreen asti: auringolle hän pani majan heissä.

19:6 Ja hän käy ulos kammioistansa niinkuin ylkä, ja riemuitsee niinkuin sankari tietä juostaksensa.

19:7 Hän käy ylös taivasten lopulta ja juoksee ympäri hamaan niiden loppuun jälleen; ja ei ole mitään peitetty hänen lämpimänsä edestä.

19:8 \Herran\ laki on täydellinen ja virvoittaa sielut: \Herran\ todistus on vahva ja tekee yksinkertaiset taitaviksi.

19:9 \Herran\ käskyt ovat oikiat ja ilahuttavat sydämet: \Herran\ käskyt ovat

selkeät, ne valaisevat silmät.

19:10 Herran pelko on puhdas, se pysyy iäti. Herran oikeudet ovat todet, kaikki tyynni vanhurskaat.

19:11 Ne ovat kalliimmat kultaa, puhtaan kullan paljoutta, makeammat hunajaa ja mehiläisen mettä.

19:12 Myös sinun palvelijasi ottaa niistä vaarin, niiden noudattamisesta on suuri palkka.

19:13 Erhetykset kuka ymmärtää? Anna anteeksi minun salaiset syntini.

19:14 Myös varjele palvelijasi julkeilta, älä anna heidän minua hallita. Niin minä pysyn nuhteetonna ja olen paljosta synnistä puhdas.

19:15 Kelvatkoot sinulle minun suuni sanat ja minun sydämeni ajatukset sinun edessäsi, Herra, minun kallioni ja lunastajani.

PSALMI 20

20:1 Veisuunjohtajalle; Daavidin virsi.

20:2 Kuulkoon Herra sinua hädän päivänä, varjelkoon sinua Jaakobin Jumalan nimi.

20:3 Hän lähettäköön sinulle avun pyhäköstä ja tukekoon sinua Siionista.

20:4 Muistakoon hän kaikki sinun uhrilahjasi, ja olkoon sinun polttouhrisi lihava hänen silmissään. Sela.

20:5 Hän antakoon sinulle, mitä sydämesi halajaa, ja täyttäköön kaikki sinun aivoituksesi.

20:6 Suotakoon meidän riemuita sinun voitostasi ja nostaa lippumme Jumalamme nimeen. Täyttäköön Herra kaikki sinun pyyntösi.

20:7 Nyt minä tiedän, että Herra auttaa voideltuansa, vastaa hänelle pyhästä taivaastansa, auttaa häntä oikean kätensä voimallisilla teoilla.

20:8 Toiset turvaavat vaunuihin, toiset hevosiin, mutta me tunnustamme Herran, Jumalamme, nimeä.

20:9 He vaipuvat maahan ja kaatuvat,

kirikkaat ja valistavat silmät.

19:10 \Herran\ pelko on puhdas ja pysyy ijankaikkisesti: \Herran\ oikeudet ovat todet, kaikki tyynni vanhurskaat,

19:11 Ne ovat kalliimmat kultaa ja kaikkein parasta kultaa, ja makeammat hunajaa ja mesileipiä.

19:12 Sinun palvelias myös niissä opetetaan: ja joka niitä pitää, hänellä on suuri palkka.

19:13 Erhetykset kuka ymmärtää? anna minulle anteeksi salaiset rikokset.

19:14 Varjele myös palvelias ylpeistä, ettei he minua hallitsisi; niin minä olen viatoin ja nuhteetoin suuresta pahasta teosta.

19:15 Kelvatkoon sinulle minun suuni puheet, ja minun sydämeni ajatukset sinun edessäsi, \Herra\, minun vahani ja minun Lunastajani!

20 PSALTTARI

20:1 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle.

20:2 \Herra\ kuulkoon sinua hädässäsi, Jakobin Jumalan nimi sinua varjelkoon!

20:3 Hän lähettäköön sinulle apua pyhästä ja Zionista sinua vahvistakoon!

20:4 Hän muistakoon kaikki ruokauhris, ja sinun polttouhris olkoon lihavat, Sela!

20:5 Hän antakoon sinulle, mitä sinun sydämes anoo, ja päättäköön kaikki aivoituksesi!

20:6 Me kerskaamme sinun avustas, ja meidän Jumalamme nimessä me ylennämme lippumme: \Herra\ täyttäköön kaikki sinun rukouksesi!

20:7 Nyt minä tunnen \Herran\ voideltuansa auttavan, ja häntä kuulevan pyhästä taivaastansa: hänen oikia kätensä auttaa voimallisesti.

20:8 Nämät uskaltavat rattaisiin ja oreihin; mutta me muistamme \Herran\ Jumalamme nimeä.

20:9 He ovat kukistetut ja langenneet;

mutta me nousemme ja pysymme pystyssä.

20:10 Herra, auta! Vastatkoon kuningas meille, kun huudamme.

PSALMI 21

21:1 Veisuunjohtajalle Daavidin virsi.

21:2 Herra, sinun voimastasi kuningas iloitsee kuinka suuresti hän riemuitsekaan sinun avustasi!

21:3 Mitä hänen sydämensä halasi, sen sinä hänelle annoit, et kieltänyt, mitä hänen huulensa anoivat. Sela.

21:4 Sinä suot hänelle onnen ja siunauksen, panet hänen päähänsä kultaisen kruunun.

21:5 Hän anoi sinulta elämää, sen sinä hänelle annoit: iän pitkän, ainaisen, iankaikkisen.

21:6 Suuri on hänen kunniansa, kun sinä häntä autoit sinä peität hänet loistolla ja kirkkaudella.

21:7 Sillä sinä asetat hänet suureksi siunaukseksi ikuisiin aikoihin asti sinä ilahutat häntä riemulla kasvojesi edessä.

21:8 Sillä kuningas luottaa Herraan, ja Korkeimman armo tekee hänet horjumattomaksi.

21:9 Sinun kätesi saavuttaa kaikki sinun vihollisesi, sinun oikea kätesi saavuttaa sinun vihamiehesi.

21:10 Sinä panet heidät hehkumaan kuin pätsin, kun sinä kasvosi näytät Herra nielee heidät vihassansa, tuli kuluttaa heidät.

21:11 Sinä hävität maan päältä heidän hedelmänsä ja heidän jälkeläisensä ihmislusten keskuudesta.

21:12 Vaikka he hankkivat pahaa sinua vastaan, miettivät juonia, eivät he mitään voi

21:13 sillä sinä ajat heidät pakoon, tähtää heitä kasvoin jousesi jänteellä.

21:14 Nouse voimassasi, Herra! Lauaen ja veisaten me ylistämme sinun väkevyyttäsi.

mutta me nousemme ja pystyällä seisomme.

20:10 Auta \Herra\! Kuningas meitä kuulkaan, kuin me huudamme.

21 PSALTTARI

21:1 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle.

21:2 \Herra\, Kuningas riemuitsee sinun voimassasi: ja kuinka suuresti hän iloitsee avustasi!

21:3 Hänen sydämensä halun sinä annat hänelle, etkä kiellä, mitä hänen suunsa anoo, Sela!

21:4 Sillä sinä ennätät hänen hyvällä siunauksella: sinä panet kultaisen kruunun hänen päähänsä.

21:5 Hän anoi elämää sinulta, niin sinä annoit hänelle pitkän iän aina ja iankaikkisesti.

21:6 Hänellä on suuri kunnia sinun avustasi: sinä panet ylistyksen ja kaunistuksen hänen päällensä.

21:7 Sillä sinä asetat hänen siunaukseksi iankaikkisesti: sinä ilahutat hänen kasvois edessä ilolla.

21:8 Sillä Kuningas turvaa \Herraan\ ja Ylimmäisen laupiudessa ei hän horju.

21:9 Sinun kätes löytää kaikki vihollisesi: sinun oikea kätes löytää ne, jotka sinua kadehtivat.

21:10 Sinä panet heitä niinkuin kuumaan pätsiin sinun vihas aikana: \Herra\ nielee heitä vihassansa, ja tuli syö heitä.

21:11 Heidän hedelmänsä sinä kadotat maan päältä, ja heidän siemenensä ihmisten lapsista.

21:12 Sillä he ajattelivat tehdä sinulle pahaa: he pitivät neuvoa, jota ei he voineet täyttää.

21:13 Sillä sinä teet heitä olkapääksi: sinä tarkoitat jänteellä heidän kasvojansa vastaan.

21:14 \Herra\, ylennä sinuas väkevyydessä; niin me veisaamme ja

kiitämme sinun voimaas.

PSALMI 22

22:1 Veisuunjohtajalle veisataan kuin:
"Aamuruskon peura" Daavidin virsi.
22:2 Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit? Miksi olet kaukana, et auta minua, et kuule valitukseni sanoja?
22:3 Jumalani, minä huudan päivällä, mutta sinä et vastaa, ja yöllä, enkä voi vaieta.
22:4 Ja kuitenkin sinä olet Pyhä, jonka istuin on Israelin kiitosvirtten keskellä.
22:5 Meidän isämme luottivat sinuun, he luottivat, ja sinä pelastit heidät.
22:6 He huusivat sinua ja pelastuivat he luottivat sinuun eivätkä tulleet häpeään.
22:7 Mutta minä olen mato enkä ihminen, ihmisten pilkka ja kansan hylky.
22:8 Kaikki, jotka minut näkevät, pilkkaavat minua, levittelevät suutansa, nyökyttävät ilkkuen päätään:
22:9 "Jätä asiasi Herran haltuun. Hän vapahtakoon hänet, hän pelastakoon hänet, koska on häneen mielistynyt."
22:10 Sinähän vedit minut äitini kohdusta, sinä annoit minun olla turvassa äitini rinnoilla
22:11 sinun huomaasi minä olen jätetty syntymästäni saakka, sinä olet minun Jumalani hamasta äitini kohdusta.
22:12 Älä ole minusta kaukana, sillä ahdistus on läsnä, eikä auttajaa ole.
22:13 Minua saartavat väkevät sonnit, Baasanin härät piirittävät minut,
22:14 avaavat kitansa minua vastaan, niinkuin raatelevat, kiljuvat leijonat.
22:15 Niinkuin vesi minä olen maahan vuodatettu kaikki minun luuni ovat irti toisistansa minun sydämeni on niinkuin vaha, se on sulanut minun rinnassani.
22:16 Minun voimani on kuivettunut kuin saviastian siru, ja kieleni tarttuu suuni lakeen, ja sinä lasket minut alas kuoleman tomuun.
22:17 Sillä koirat minua piirittävät, pahain

22 PSALTTARI

22:1 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle, peurasta, jota varhain väijytään.
22:2 Minun Jumalani, minun Jumalani! miksis minun hylkäsit? minä parun, vaan minun apuni on kaukana.
22:3 Minun Jumalani! päivällä minä huudan, ja et sinä vastaa, ja en yölläkään vaikene.
22:4 Sinä olet pyhä, joka asut Israelin kiitoksessa.
22:5 Meidän isämme toivoivat sinuun: ja kuin he toivoivat, niin sinä vapahdit heitä.
22:6 Sinua he huusivat, ja vapahdettiin: sinuun he turvasivat, ja ei tulleet häpiään.
22:7 Mutta minä olen mato ja en ihminen, ihmisten pilkka ja kansan ylönkatse.
22:8 Kaikki, jotka minun näkevät, häpäisevät minua: he vääristelevät huuliansa ja päätänsä vääntelevät.
22:9 Hän valittaa \Herralle\, hän vapahtakoon hänen: hän auttakoon häntä, jos hän mielistyy häneen.
22:10 Sillä sinä olet minun vetänyt ulos äitini kohdusta: sinä olit minun turvani, ollessani vielä äitini rinnalla.
22:11 Sinun päälles minä olen heitetty äitini kohdusta: sinä olet minun Jumalani hamasta äitini kohdusta.
22:12 Älä ole kaukana minusta; sillä ahdistus on läsnä, ja ei ole auttajaa,
22:13 Suuret mullit ovat minun piirittäneet, lihavat härjät kiertäneet minun ympäri.
22:14 Kitansa avasivat he minua vastaan, niinkuin raateleva ja kiljuva jalopeura.
22:15 Minä olen kaadettu ulos niinkuin vesi, ja luuni ovat kaikki hajoitetut: minun sydämeni on niinkuin salattu vedenvaha ruumiissani.
22:16 Minun voimani on kuivettunut niinkuin kruusin muru, ja minun kieleni tarttuu suuni lakeen; ja sinä panet minun kuoleman tomuun.
22:17 Sillä koirat ovat minun piirittäneet:

parvi saartaa minut, minun käteni ja jalkani, niinkuin jalopeurat.

22:18 Minä voin lukea kaikki luuni he katselevat minua ilkkuen

22:19 he jakavat keskenänsä minun vaatteeni ja heittävät minun puvustani arpaa.

22:20 Mutta sinä, Herra, älä ole kaukana, sinä, minun väkevyyteni, riennä avukseni.

22:21 Vapahda minun sieluni miekasta, minun ainokaiseni koirain kynsistä.

22:22 Pelasta minut jalopeuran kidasta, villihärkäin sarvista - vastaa minulle.

22:23 Minä julistan sinun nimeäsi veljilleni, ylistän sinua seurakunnan keskellä.

22:24 Te, jotka pelkätte Herraa, ylistäkää häntä. Kunnioittakaa häntä, kaikki Jaakobin siemen, kaikki Israelin siemen, peljätäkää häntä.

22:25 Sillä hän ei halveksi kurjan kärsimystä, ei katso sitä ylen, eikä kätke häneltä kasvojansa, vaan kuulee hänen avuksihuutonsa.

22:26 Sinusta on minun ylistyslauluni suuressa seurakunnassa minä täytän lupaukseni häntä pelkääväisten edessä.

22:27 Nöyrät saavat syödä ja tulevat ravituiksi ne, jotka etsivät Herraa, ylistävät häntä. Teidän sydämenne on elävä iankaikkisesti.

22:28 Kaikki maan ääret muistavat tämän ja palajavat Herran tykö kaikki pakanain sukukunnat kumartavat häntä

22:29 sillä Herran on kuninkuus, ja hän on hallitseva pakanoita.

22:30 Kaikki maan mahtavat syövät ja kumartavat hänen edessään polvistuvat kaikki, jotka mullan alle astuvat eivätkä voi elossa pysyä.

22:31 Jälkeentulevaiset palvelevat häntä, tuleville polville kerrotaan Herrasta.

22:32 He tulevat ja julistavat vastedes syntyvälle kansalle hänen vanhurskauttaan,

julmain parvi saartain lävistänyt kuin jalopeura käteni ja jalkani.

22:18 Minä lukisin kaikki minun luuni; mutta he katselivat ja näkivät ihastuksensa minusta.

22:19 He jakavat itsellensä minun vaatteeni ja heittävät hameestani arpaa.

22:20 Mutta sinä, \Herra\, älä ole kaukana! minun väkevyyteni, riennä avukseni!

22:21 Pelasta minun sieluni miekasta, ja ainokaiseni koirilta.

22:22 Vapahda minua jalopeuran suusta, ja päästä minua yksisarvillisista.

22:23 Minä saarnaan sinun nimeäs veljilleni: minä ylistän sinua seurakunnassa.

22:24 Ylistäkää \Herraa\ te, jotka häntä pelkätte: koko Jakobin siemen kunnioittakoon häntä, ja kavahtakoon häntä kaikki Israelin siemen!

22:25 Sillä ei hän hyljännyt eikä katsonut ylön köyhän raadollisuutta, eikä kääntänyt kasvojansa hänestä pois; vaan kuin se häntä huusi, kuuli hän sitä.

22:26 Sinua minä ylistän suuressa seurakunnassa: minä maksan lupaukseni heidän edessänsä, jotka häntä pelkäävät.

22:27 Raadolliset syövät ja ravitaan, ja jotka \Herraa\ etsivät, pitää häntä ylistämän: teidän sydämenne pitää elämän ijankaikkisesti.

22:28 Kaikki maailman ääret muistakaan ja kääntykään \Herran\ tykö, ja kumartakaan sinun edessänsä kaikki pakanain sukukunnat.

22:29 Sillä \Herralta\ on valtakunta, ja hän vallitsee pakanoita.

22:30 Kaikki lihavat maan päällä pitää syömän ja kumartaman, hänen edessänsä polviensa notkistaman kaikki, jotka tomussa makaavat ja jotka surussansa elävät.

22:31 Hänen pitää saaman siemenen, joka häntä palvelee: Herrasta pitää ilmoitettaman lasten lapsiin.

22:32 He tulevat ja hänen vanhurskauttansa saarnaavat syntyvälle kansalle, että hän

että hän on tämän tehnyt.

PSALMI 23

23:1 Daavidin virsi. Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu.

23:2 Viheriäisille niityille hän vie minut lepäämään virvoittavien vetten tykö hän minut johdattaa.

23:3 Hän virvoittaa minun sieluni. Hän ohjaa minut oikealle tielle nimensä tähden.

23:4 Vaikka minä vaeltaisin pimeässä laaksossa, en minä pelkäisi mitään paha, sillä sinä olet minun kanssani sinun vitsasi ja sauvasi minua lohduttavat.

23:5 Sinä valmistat minulle pöydän minun vihollisten silmien eteen. Sinä voitelet minun pääni öljyllä minun maljani on ylitsevuotavainen.

23:6 Sula hyvyys ja laupeus seuraavat minua kaiken elinaikani ja minä saan asua Herran huoneessa päivieni loppuun asti.

PSALMI 24

24:1 Daavidin virsi. Herran on maa ja kaikki, mitä siinä on, maanpiiri ja ne, jotka siinä asuvat.

24:2 Sillä hän on sen perustanut merten päälle, vahvistanut sen virtojen päälle.

24:3 Kuka saa astua Herran vuorelle, kuka seisoa hänen pyhässä paikassansa?

24:4 Se, jolla on viattomat kädet ja puhdas sydän, joka ei halaja turhuutta eikä vanno väärin.

24:5 Hän saa siunauksen Herralta ja vanhurskauden pelastuksensa Jumalalta.

24:6 Tämä on se suku, joka häntä kysyy, joka etsii sinun kasvojasi, - tämä on Jaakob. Sela.

24:7 Nostakaa pääanne, te portit, nostakaa pääanne, te ikuiset ovet, kunnian kuninkaan käydä sisälle!

24:8 Kuka on se kunnian kuningas? Hän on Herra, väkevä ja voimallinen, Herra, voimallinen sodassa.

24:9 Nostakaa pääanne, te portit, nostakaa

sen tekee.

23 PSALTTARI

23:1 Davidin Psalmi. \Herra\ on minun paimeneni: ei minulta mitään puutu.

23:2 Hän kaitsee minua viheriäisessä niityssä, ja vie minua virvoittavan veden tykö.

23:3 Minun sieluni hän virvoittaa: hän vie minun oikialle tielle, nimensä tähden.

23:4 Ja vaikka minä vaeltaisin pimiässä laaksossa, en minä pelkäisi mitään pahuutta, ettäs olet kanssani: sinun vitsas ja sauvas minun tukevat.

23:5 Sinä valmistat minulle pöydän vihollisten kohdalle: sinä voitelet minun pääni öljyllä, ja minun maljani on ylitsevuotavainen.

23:6 Hyvyys ja laupius noudattavat minua kaiken elinaikani, ja minä saan asua \Herran\ huoneessa ijankaikkisesti.

24 PSALTTARI

24:1 Davidin Psalmi. \Herran\ on maa, ja kaikki mitkä siinä ovat, maan piiri ja ne jotka sen päällä asuvat.

24:2 Sillä hän on perustanut sen merten päälle, ja virtain päälle sen vahvistanut.

24:3 Kuka astuu \Herran\ vuorelle? ja kuka taitaa seisoa hänen pyhässä siassansa?

24:4 Jolla viattomat kädet ovat ja on puhdas sydäimestä, joka ei halaja turhuutta eikä vanno väärin,

24:5 Se saa siunauksen \Herralta\, ja vanhurskauden autuutensa Jumalalta.

24:6 Tämä on se sukukunta, joka häntä etsii, joka kysyy sinun kasvojas, Jakob, Sela!

24:7 Tehkää portit avaraksi ja ovet maailmassa korkiaksi, kunnian Kuninkaan mennä sisälle.

24:8 Kuka on kunnian Kuningas? se on \Herra\, väkevä ja voimallinen, \Herra\ voimallinen sodassa.

24:9 Tehkää portit avaraksi ja ovet

päänne, te ikuiset ovet, kunnian kuninkaan käydä sisälle!

24:10 Kuka on se kunnian kuningas? Hän on Herra Sebaot, hän on kunnian kuningas. Sela.

PSALMI 25

25:1 Daavidin virsi. Sinun tykösi, Herra, minä ylennän sieluni,

25:2 Jumalani, sinuun minä turvaan älä salli minun joutua häpeään, älkööt viholliseni saako riemuita minusta.

25:3 Ei yksikään, joka sinua odottaa, joudu häpeään häpeään joutuvat ne, jotka ovat syyttä uskottomat.

25:4 Herra, neuvo minulle tiesi, opeta minulle polkusi.

25:5 Johdata minua totuutesi tiellä ja opeta minua, sillä sinä olet minun pelastukseni Jumala. Sinua minä odotan kaiken päivää.

25:6 Muista laupeuttasi, Herra, ja armoasi, sillä ne ovat olleet hamasta iankaikkisuudesta.

25:7 Älä muista minun nuoruuteni syntejä, älä minun rikoksiani muista minua armosi mukaan, hyvyytesi tähden, Herra.

25:8 Hyvä ja vakaa on Herra sentähden hän neuvoo syntiset tielle.

25:9 Hän johdattaa nöyriä oikein, hän opettaa nöyrille tiensä.

25:10 Kaikki Herran polut ovat armo ja totuus niille, jotka pitävät hänen liittonsa ja todistuksensa.

25:11 Nimesi tähden, Herra, anna anteeksi minun syntivelkani, sillä se on suuri.

25:12 Kuka on se mies, joka Herraa pelkää - sen hän neuvoo tielle, joka hänen on valittava.

25:13 Hänen sielunsa saa nauttia hyvää, ja hänen jälkeläisensä perivät maan.

25:14 Herran neuvo on tunnettu niille, jotka häntä pelkäävät, ja hän ilmoittaa heille liittonsa.

maailmassa korkiaksi, kunnian Kuninkaan mennä sisälle!

24:10 Kuka on kunnian Kuningas? se on \Herra\ Zebaot, hän on kunnian Kuningas, Sela!

25 PSALTTARI

25:1 Davidin Psalmi. Sinun tykösi, \Herra\, ylennän minä sieluni.

25:2 Minun Jumalani! sinuun minä turvaan, älä salli minua häväistä, ettei minun viholliseni iloitsisi minusta.

25:3 Sillä ei yksikään tule häpiään, joka sinua odottaa; mutta irralliset pilkkaajat saavat häpiän.

25:4 \Herra\, osoita minulle sinun ties, ja opeta minulle sinun polkus.

25:5 Johdata minua totuudessas, ja opeta minua; sillä sinä olet Jumala, joka minua autat, yli päivää minä odotan sinua.

25:6 Muista, \Herra\, laupiuttas ja hyvyyttäs, joka maailman alusta on ollut.

25:7 Älä muista nuoruuteni syntejä ja ylitsekäymistäni; mutta muista minua sinun laupiutes jälkeen, sinun hyvyytes tähden, \Herra\!

25:8 \Herra\ on hyvä ja vakaa, sentähden saattaa hän syntiset tielle.

25:9 Hän johdattaa oikeudella raadollisen, ja opettaa siveille hänen tiensä.

25:10 Kaikki \Herran\ tiet ovat hyvyys ja totuus niille, jotka hänen liittonsa ja todistuksensa pitävät.

25:11 Sinun nimes tähden, \Herra\, ole armollinen minun pahalle teolleni, joka suuri on.

25:12 Kuka on se mies, joka \Herraa\ pelkää? sillä hän opettaa parhaan tien.

25:13 Hänen sielunsa asuu hyvydessä, ja hänen sikiänsä omistaa maan.

25:14 \Herran\ salaisuus on niillä, jotka häntä pelkäävät, ja liittonsa ilmoittaa hän heille.

25:15 Minun silmäni katsovat alati Herraan, sillä hän päästää minun jalkani verkosta.

25:16 Käänny minun puoleeni, armahda minua, sillä minä olen yksinäinen ja kurja.

25:17 Minun sydämeni pakahtuu tuskasta päästä minut ahdistuksistani.

25:18 Katso minun kurjuuttani ja vaivaani, anna kaikki minun syntini anteeksi.

25:19 Katso minun vihollisiani, kuinka heitä on paljon, ja he vihaavat minua väkivaltaisella vihallalla.

25:20 Varjele minun sieluni ja pelasta minut. Älä salli minun tulla häpeään, sillä sinuun minä turvaan.

25:21 Nuhteettomuus ja oikeamielisyys varjelkoon minua, sillä sinua minä odotan.

25:22 Jumala, vapahda Israel kaikista ahdistuksistansa.

PSALMI 26

26:1 Daavidin virsi. Auta minut oikeuteeni, Herra, sillä minä olen vaeltanut nuhteettomasti ja turvaan horjumatta Herraan.

26:2 Tutki minua, Herra, ja pane minut koetukselle, koettele minun munaskuuni ja sydämeni.

26:3 Sillä sinun armosi on minun silmäini edessä, ja minä olen vaeltanut sinun totuudessasi.

26:4 En minä istu valheen miesten seurassa enkä kulje salakavalain kanssa.

26:5 Minä vihaan pahojen seuraa enkä istu jumalattomien parissa.

26:6 Minä pesen käteni viattomuudessa, ja astun kulkueessa sinun alttarisi ympäri, Herra,

26:7 antaakseni kuulua kiitokseni äänen ja julistaakseni kaikkia sinun ihmeitäsi.

26:8 Herra, minä rakastan sinun huonettasi, sinun asuinsijaasi, sitä paikkaa, jossa sinun kirkkautesi asuu.

25:15 Minun silmäni katsovat alati \Herraa\, sillä hän kirvoittaa minun jalkani verkosta.

25:16 Käännä sinuas minun puoleeni, ja ole minulle armollinen; sillä minä olen yksinäinen ja raadollinen.

25:17 Minun sydämeni murheet ovat moninaiset: vie siis minua ulos tuskistani.

25:18 Katsos minun vaivaisuuteni ja raadollisuuteni puoleen, ja anna kaikki minun syntini anteeksi.

25:19 Katsos, kuinka monta vihollista minulla on? ja sulasta kateudesta he minua vihaavat.

25:20 Varjele minun sieluni ja vapahda minua, älä laske minua häpiään; sillä sinuun minä turvaan.

25:21 Vakuus ja oikeus varjelkoon minua; sillä minä odotan sinua.

25:22 Jumala, vapahda Israel kaikista tuskistansa.

26 PSALTTARI

26:1 Davidin Psalmi. Tuomitse minua, \Herra\; sillä minä olen vakuudessani vaeltanut: ja minä toivon \Herraan\, sentähden en minä livistele.

26:2 Koettele minua, \Herra\, ja kiusaa minua: puhdistu minun munaskuuni ja sydämeni.

26:3 Sillä sinun hyvyytes on silmäini edessä, ja minä vaellan sinun totuudessas.

26:4 En minä istu turhain ihmisten seassa, enkä seuraa petollisia.

26:5 Minä vihaan pahain seurakuntaa, enkä istu jumalattomain tykönä.

26:6 Minä pesen käteni viattomuudessa, ja oleskelen, \Herra\, alttaris tykönä,

26:7 Kussa kiitossanan ääni kuullaan, ja kaikki sinun ihmees saarnataan.

26:8 \Herra\, minä rakastin sinun huonees asuinsiaa ja sitä siaa, jossa sinun kunnias asuu.

26:9 Älä tempaa pois minun sieluani syntisten kanssa äläkä minun henkeäni verenvuodattajain kanssa,
26:10 joiden käsiä ilkityö tahraa, joiden oikea käsi on lahjuksia täynnä.
26:11 Mutta minä vaellan nuhteettomasti vapahda minut ja ole minulle armollinen.
26:12 Minun jalkani seisoo tasaisella maalla seurakunnan kokouksissa minä kiitän Herraa.

PSALMI 27

27:1 Daavidin virsi. Herra on minun valkeuteni ja autuuteni: ketä minä pelkään! Herra on minun elämäni turva: ketä minä vapisen!
27:2 Kun pahat käyvät minun kimppuuni, syömään minun lihaani, niin he, minun ahdistajani ja vihamieheni, kompastuvat ja kaatuvat.
27:3 Vaikka sotajoukko asettuisi minua vastaan, ei minun sydämeni pelkäisi vaikka sota nousisi minua vastaan, siinäkin minä olisin turvassa.
27:4 Yhtä minä rukoulen Herralta, sitä minä pyydän: että saisin asua Herran huoneessa kaiken elinaikani, katsella Herran suloisuutta ja tutkistella hänen temppelissänsä.
27:5 Sillä hän kätkee minut majaansa pahana päivänä, hän suojaa minua telttansa suojassa, korottaa minut kalliolle.
27:6 Niin kohooa nyt minun pääni vihollisteni yli, jotka minua ympäröivät, ja minä uhraan riemu-uhreja hänen majassansa, Herralle minä veisaan ja soitan.
27:7 Herra, kuule minun ääneni, kun minä huudan, armahda minua ja vastaa minulle.
27:8 Minun sydämeni vetoaa sinun omaan sanaasi: "Etsikää minun kasvojani." Herra, minä etsin sinun kasvojesi.
27:9 Älä kätke minulta kasvojesi, älä työnnä vihassa pois palvelijaasi. Sinä olet minun

26:9 Älä tempaa pois minun sieluani pois syntisten kanssa ja henkeäni verikoirain kanssa,
26:10 Jotka pahanjuoniset ovat ja mielellänsä lahjoja ottavat.
26:11 Mutta minä vaellan viattomuudessani: vapahda minua ja ole minulle armollinen!
26:12 Minun jalkani käy oikiasti: minä kiitän \Herraa\ seurakunnissa.

27 PSALTTARI

27:1 Davidin Psalmi. \Herra\ on minun valistukseni ja autuuteni, ketä minä pelkään? \Herra\ on henkeni väkevyys, ketä minä vapisen?
27:2 Sentähden, vaikka pahat, vainolliseni ja viholliseni, lähestyvät minun lihaani syömään, täytyy heidän kuitenkin itseänsä loukata ja langeta.
27:3 Ja vaikka sotaväki saartais minua, niin ei sydämeni sentähden pelkäisi; ja jos sota nousis minua vastaan, minä turvaan sittekin häneen.
27:4 Yhtä minä \Herralta\ anon, sitä minä pyydän, asuakseni \Herran\ huoneessa kaiken elinaikani: että minä näkisin \Herran\ kauniin jumalanpalveluksen, ja hänen templiänsä etsisin.
27:5 Sillä hän peittää minua majassansa pahana aikana: hän kätkee minun salaiseen majaansa, ja korottaa minun kalliolle.
27:6 Ja hän korottaa nytkin minun pääni vihollisteni ylitse, jotka ympärilläni ovat; niin minä uhraan hänen majassansa kiitosuhria: minä veisaan ja laulan \Herralle\
27:7 \Herra\, kuule minun ääneni, koska minä huudan: ole minulle armollinen, ja kuultelee minua.
27:8 Minun sydämeni sanoo sinulle tämän sinun sanas: etsikää minun kasvojani! sentähden minä etsin, \Herra\, sinun kasvojas.
27:9 Älä peitä kasvojas minulta, ja älä sysää pois palveliaas vihassas; sillä sinä

apuni, älä minua jätä, älä minua hylkää, pelastukseni Jumala.

27:10 Vaikka minun isäni ja äitini minut hyljätkööt, niin Herra minut korjaa.

27:11 Neuvo, Herra, minulle tiesi ja johdata minua tasaista polkua minun vihamiesteni tähden.

27:12 Älä anna minua alttiiksi ahdistajaini vimhalle, sillä väärät todistajat nousevat minua vastaan ja puuskuvat väkivaltaa.

27:13 Mutta minä totisesti uskon näkeväni Herran hyvyyden elävien maassa.

27:14 Odota Herraa. Ole luja, ja vahva olkoon sinun sydämesi. Odota Herraa.

PSALMI 28

28:1 Daavidin virsi. Sinua, Herra, minä huudan minun kallioni, älä ole minua kohtaan äänetön, etten minä, kun sinä vaiti olet, joutuisi niiden kaltaiseksi, jotka ovat hautaan vaipuneet.

28:2 Kuule minun rukousteni ääni, kun minä sinua avuksi huudan, kun minä käteni nostan sinun kaikkeinpyhintäsi kohti.

28:3 Älä tempaa minua pois jumalattomien kanssa, älä väärintekijäin kanssa, jotka puhuvat lähimmäisilleen rauhan puheita, vaikka heidän sydämessään on pahuus.

28:4 Anna heille heidän työnsä mukaan ja heidän tekojensa pahuuden mukaan anna heille heidän kättensä tekojen mukaan, kosta heille, mitä he ovat tehneet.

28:5 Sillä eivät he ota vaaria Herran töistä eivätkä hänen kättensä teoista. Hän kukistakoon heidät, älköönkä heitä rakentako.

28:6 Kiitetty olkoon Herra, sillä hän on kuullut minun rukousteni äänen.

28:7 Herra on minun voimani ja kilpeni häneen minun sydämeni turvasi, ja minä sain avun. Siitä minun sydämeni riemuitsee, ja veisuullani minä häntä ylistän.

28:8 Herra on kansansa väkevyys, hän on

olet minun apuni: älä minua hylkää, älä myös minua anna ylön, minun autuuteni Jumala.

27:10 Sillä minun isäni ja äitini hylkäsivät minun; mutta \Herra\ korjasi minun.

27:11 \Herra\, osoita minulle sinun ties, ja johdata minua oikiaa polkua, minun vihollisteni tähden.

27:12 Älä anna minua vihollisteni tahtoon; sillä väärät todistukset seisovat minua vastaan ja tekevät häpeemättä vääryyttä.

27:13 Mutta minä uskon kuitenkin näkeväni \Herran\ hyvyyttä elävain maalla,

27:14 Odota \Herraa\, ole hyvässä turvassa, ja hän vahvistaa sinun sydämes: ja odota \Herraa\.

28 PSALTTARI

28:1 Davidin Psalmi. Koska minä huudan sinua, \Herra\, uskallukseni, niin älä vaikene minulle; etten, koska sinä vaikenisit minulle, minä tulisi niiden kaltaiseksi, jotka hautaan menevät.

28:2 Kuule minun rukoukseni ääni, koska minä huudan sinua, kuin minä nostan käteni sinun pyhää kuorias päin.

28:3 Älä anna minun tulla jumalattomain ja pahointekiäin sekaan, jotka lähimmäistensä kanssa puhuvat ystävällisesti, vaan pahuutta on heidän sydämässään,

28:4 Anna heille heidän työnsä jälkeen ja heidän pahan menonsa perään: anna heille heidän kättensä töiden perään, maksa heille heidän ansionsa perästä.

28:5 Sillä ei he ota vaaria \Herran\ töistä, eikä hänen käsi-aloistansa; sentähden rikkoo hän heitä ja ei rakenna heitä.

28:6 Kiitetty olkoon \Herra\; sillä hän on kuullut minun rukoukseni äänen.

28:7 \Herra\ on minun väkevyyteni ja kilpeni, häneen minun sydämeni toivoo, ja minä olen autettu; ja minun sydämeni riemuitsee, ja minä kiitän häntä veisuullani.

28:8 \Herra\ on heidän väkevyytensä; hän

voideltunsa pelastus ja turva.

28:9 Pelasta kansasi ja siunaa perikuntasi kaitse heitä ja kannaa heitä iankaikkisesti.

PSALMI 29

29:1 Daavidin virsi. Antakaa Herralle, te Jumalan pojat, antakaa Herralle kunnia ja väkevyyttä.

29:2 Antakaa Herralle hänen nimensä kunnia, kumartakaa Herraa pyhässä kaunistuksessa.

29:3 Herran ääni käy vetten päällä kunnian Jumala jylisee, Herra suurten vetten päällä.

29:4 Herran ääni käy voimallisesti, Herran ääni käy valtavasti.

29:5 Herran ääni särkee setrit, Herra särkee Libanonin setrit.

29:6 Hän hypittää niitä niinkuin vasikkaa, Libanonia ja Sirjonaa niinkuin nuorta villihärkää.

29:7 Herran ääni halkoo tulen liekit.

29:8 Herran ääni vapauttaa erämaan, Herra vapauttaa Kaadeksen erämaan.

29:9 Herran ääni saattaa peurat poikimaan, se raastaa paljaksi metsät. Ja kaikki hänen temppelissään sanoo: "Kunnia!"

29:10 Herra istui valtaistuimellaan, ja vedenpaisumus tuli. Herra istuu kuninkaana iankaikkisesti.

29:11 Herra antaa kansallensa väkevyyden, Herra siunaa kansaansa rauhalla.

PSALMI 30

30:1 Daavidin virsi temppelin vihkimislaulu.

30:2 Minä ylistän sinua, Herra, sillä sinä pelastit minut etkä sallinut viholliseni iloita minusta.

30:3 Herra, minun Jumalani, sinua minä huusin, ja sinä paransit minut.

30:4 Herra, sinä nostit minun sieluni

on väkevä, joka voideltunsa auttaa.

28:9auta kansaas ja siunaa perimistäs, ja ravitse heitä ja korota heitä iankaikkisesti.

29 PSALTTARI

29:1 Davidin Psalmi. Tuokaat \Herralle\, te väkevät, tuokaat \Herralle\ kunnia ja väkevyyttä.

29:2 Tuokaat \Herralle\ hänen nimensä kunnia: kumartakaa \Herraa\ pyhässä kaunistuksessa.

29:3 \Herran\ ääni käy vetten päällä: kunnian Jumala pauhaa, suurten vetten päällä.

29:4 \Herran\ ääni käy voimassa: \Herran\ ääni käy suuressa kunniaassa.

29:5 \Herran\ ääni särkee sedripuut, ja \Herra\ särkee sedripuut Libanonissa.

29:6 Hän hyppäyttää heitä niinkuin vasikan, sekä Libanonin että Sirionin, niinkuin nuoren yksisarvisen.

29:7 \Herran\ ääni leikkaa niinkuin tulen liekki.

29:8 \Herran\ ääni häilyttää korven, ja \Herra\ liikuttaa Kadeksen korven.

29:9 \Herran\ ääni saattaa peurat poikimaan, ja paljastaa metsät: ja hänen temppelissään pitää koko hänen joukkonsa sanoman hänelle kunnian.

29:10 \Herra\ istuu vedenpaisumisen päällä: \Herra\ pysyy Kuninkaana iankaikkisesti.

29:11 \Herra\ antaa kansallensa väkevyyden: \Herra\ siunaa kansaansa rauhalla.

30 PSALTTARI

30:1 Psalmi, veisattava Davidin huoneen vihkimisessä.

30:2 Minä ylistän sinua, \Herra\, sillä sinä olet korottanut minua: et myös sallinut viholliseni iloita minusta.

30:3 \Herra\ minun Jumalani, kuin minä huusin sinua, niin sinä teit minun terveeksi.

30:4 \Herra\, sinä veit sieluni ulos

tuonelasta, sinä herätit minut henkiin
hautaan vaipuvien joukosta.

30:5 Veisatkaa kiitosta Herralle, te hänen
hurskaansa, ylistäkää hänen pyhää
nimeänsä.

30:6 Sillä silmänräpäyksen kestää hänen
vihansa, eliniän hänen armonsa ehtoolla on
itku vieraana, mutta aamulla ilo.

30:7 Minä sanoin menestykseni päivinä: "En
minä ikinä horju."

30:8 Herra, sinä armossasi vahvistit minun
vuoreni. Mutta kun sinä kätkit kasvosi, niin
minä peljästyin.

30:9 Sinua, Herra, minä huusin ja Herraa
minä rukoilin:

30:10 "Mitä etua on minun verestäni, jos
minä hautaan vaivun? Ylistääkö tomu sinua,
julistaako se sinun uskollisuuttasi?"

30:11 Kuule, Herra, ja armahda minua,
Herra, ole minun auttajani."

30:12 Sinä muutit minun murheeni
ilokarkeloksi, sinä riisuit minun surupukuni
ja vyötit minut riemulla,

30:13 että minun sieluni veisaisi sinulle
kiitosta, eikä vaikenisi. Herra, minun
Jumalani, sinua minä ylistän iankaikkisesti.

PSALMI 31

31:1 Veisuunjohtajalle Daavidin virsi.

31:2 Herra, sinuun minä turvaan. Älä salli
minun ikinä häpeään tulla, vapahda minut
vanhurskaudessasi.

31:3 Kallista korvasi minun puoleeni, riennä,
pelasta minut. Ole minulle turvakallio,
vuorilinna, johon minut pelastat.

31:4 Sillä sinä olet minun kallioni ja linnani,
ja nimesi tähden sinä minua johdat ja
talutat.

31:5 Sinä päästät minut verkosta, jonka he
ovat eteeni virittäneet, sillä sinä olet minun
turvani.

31:6 Sinun käteesi minä annan henkeni,
sinä, Herra, lunastat minut, sinä uskollinen
Jumala.

helvetistä: sinä olet minun elävänä pitänyt
niiden mennessä kuoppaan.

30:5 Pyhät, veisatkaa kiitosta \Herralle\, ja
kiittäkää hänen pyhyytensä muistoksi.

30:6 Sillä hänen vihansa viiptyy
silmänräpäyksen, ja hän ihastuu elämästä:
ehtoona on itku, mutta aamulla ilo.

30:7 Mutta minä sanoin myötäkäymisessäni:
en minä ikänä kukistu.

30:8 Sillä sinä, \Herra\, olet hyvässä
tahdossas vuoreni vahvistanut; mutta kuin
sinä kasvosi peitit, niin minä hämmästyin.

30:9 Sinua, \Herra\, minä huudan, ja
Herraa minä rukoilen.

30:10 Mitä hyvää minun veressäni on, kuin
minä hautaan alas menen? kiittäneekö
tomukin sinua, ja ilmoittaneeko se sinun
totuuttas?

30:11 \Herra\, kuule, ja ole minulle
armollinen: \Herra\, ole minun auttajani.

30:12 Sinä olet muuttanut minun valitukseni
iloksi: sinä olet riisunut minun säkkini, ja
vyötit minun riemulla,

30:13 Että minun kunniani veisaisi sinulle
kiitosta ja ei vaikenisi, \Herra\ minun
Jumalani, minä kiitän sinua iankaikkisesti!

31 PSALTTARI

31:1 Davidin Psalmi edelläveisaajalle.

31:2 \Herra\, sinuun minä uskallan, etten
minä ikänä häpiään tulisi: vapahda minua
sinun vanhurskautes kautta.

31:3 Kallista korvasi minun puoleeni, auta
minua äkisti: ole minulle vahva kallio ja
linna minua auttamaan;

31:4 Sillä sinä olet minun kallioni ja minun
linnani, että siis sinun nimesi tähden minua
taluttaisit ja veisit;

31:5 Että minun kirvottaisit verkosta, jonka
he minun eteeni virittivät; sillä sinä olet
minun väkevyyteni.

31:6 Sinun käsiisi annan minä henkeni, sinä
olet minun lunastanut, \Herra\, sinä
totinen Jumala.

31:7 Minä vihaan niitä, jotka seuraavat turhia epäjumalia, mutta minä turvaan Herraan.

31:8 Minä iloitsen ja riemuitsen sinun armostasi, kun sinä katsoit minun kurjuuttani, tunsit minun sieluni ahdistukset,

31:9 etkä jättänyt minua vihollisen valtaan, vaan asetit minun jalkani aukealle.

31:10 Armahda minua, Herra, sillä minulla on ahdistus minun silmäni on surusta riutunut, niin myös minun sieluni ja ruumiini.

31:11 Sillä minun elämäni kuluu murheessa ja minun vuoteni huokauksissa. Minun voimani on rauennut pahain tekojeni tähden, ja minun luuni ovat riutuneet.

31:12 Kaikkien ahdistajaini tähden minä olen pilkaksi tullut, ylenpalttiseksi pilkaksi naapureilleni, peljätykseksi tuttavilleni jotka minut kadulla näkevät, pakenevat minua.

31:13 Minä olen unhottunut ihmisten mielistä niinkuin kuollut, minä olen kuin rikottu astia.

31:14 Sillä minä kuulen monen parjaukset, kauhua kaikkialta, kun he keskenänsä pitävät neuvoa minua vastaan, aikovat ottaa minulta hengen.

31:15 Mutta sinuun, Herra, minä turvaan minä sanon: "Sinä olet minun Jumalani."

31:16 Minun aikani ovat sinun kädessäsi, pelasta minut vihollisten kädestä ja vainoojistani.

31:17 Valista kasvosi palvelijallesi, pelasta minut armossasi.

31:18 Herra, älä salli minun tulla häpeään, sillä sinua minä huudan avukseni. Jumalattomat tulkoot häpeään, vaietkoot ja vaipukoot tuonelaan.

31:19 Mykistykööt valheen huulet, jotka puhuvat vanhurskasta vastaan röyhkeästi, ylpeästi ja ylenkatseellisesti.

31:20 Kuinka suuri on sinun hyvyytesi, jonka talletat pelkääväisillesi ja jota osoitat sinuun turvaaville ihmislasten edessä!

31:7 Minä vihaan niitä, jotka pitävät väärää oppia; mutta minä uskallan \Herraan\.

31:8 Minä ihastun ja riemuitsen sinun hyvyytes tähden, ettäs katsot minun raadollisuuttani, ja tunnet minun sieluni tuskassa.

31:9 Ja et sinä sulje minua vihollisten käsiin: sinä asetat minun avaraan paikkaan.

31:10 \Herra\, ole minulle armollinen, sillä minä ahdistetaan; minun kasvoni ovat muuttuneet murheesta, niin myös minun sieluni ja vatsani.

31:11 Sillä minun elämäni on kulutettu murheesta, ja minun vuoteni huokauksesta: minun voimani on rauennut pahain tekoin kautta, ja minun luuni ovat muserretut.

31:12 Minä olen pilkaksi tullut kaikille vihamiehilleni ja kylällisilleni ylönpalttisesti, ja hämmästykseksi tuttavilleni: jotka minun ulkona näkevät, pakenevat minua.

31:13 Minä olen sydäimestä unhotettu niinkuin kuollut: minä olen niinkuin rikottu astia.

31:14 Sillä minä kuulen monen häväistyksen, että jokainen karttaa minua: he pitävät keskenänsä neuvoa minusta, ja tahtovat ottaa minun henkeni.

31:15 Mutta minä toivon sinuun, \Herra\, ja sanon: sinä olet minun Jumalani!

31:16 Minun aikani ovat sinun käsissäsi: pelasta minua vihollisten kädestä ja niistä, jotka minua vainoovat.

31:17 Anna kasvosi palvelijas päälle: auta minua laupiutes kautta.

31:18 \Herra\, älä minun anna häpiään tulla; sillä sinua minä avuksi huudan: jumalattomat tulkoon häpiään, vaijetkoon helvetissä.

31:19 Tulkoon mykäksi väärät suut, jotka puhuvat vanhurskasta vastaan kovasti ylpeydestä ja ylönpaltseesta.

31:20 Kuinka suuri on sinun hyvyytes, jonka panit tallelle niille, jotka sinua pelkäävät! ja jonka niille osoitat, jotka sinuun uskaltavat, ihmisten lasten edessä!

31:21 Sinä peität heidät kasvojesi suojaan ihmisten salavehkeiltä sinä kätket heidät turvaan kielten riidalta.

31:22 Kiitetty olkoon Herra, sillä hän osoitti minulle ihmeellisen armonsa piiritetyssä kaupungissa.

31:23 Minä sanoin hädässäni: "Minä olen sysätty pois sinun silmiesi edestä." Kuitenkin sinä kuulit minun rukousteni äänen, kun minä sinua huusin.

31:24 Rakastakaa Herraa, kaikki hänen hurskaansa. Herra varjelee uskolliset, mutta ylpeileväisille hän kostaa monin kerroin.

31:25 Olkaa lujat, ja olkoon teidän sydämenne rohkea, te kaikki, jotka Herraa odotatte.

PSALMI 32

32:1 Daavidin mietevirsi. Autuas se, jonka rikokset ovat anteeksi annetut, jonka synti on peitetty!

32:2 Autuas se ihminen, jolle Herra ei lue hänen pahoja tekojansa ja jonka hengessä ei ole vilppiä!

32:3 Kun minä siitä vaikenin, riutuivat minun luuni jokapäiväisestä valituksestani.

32:4 Sillä yötä päivää oli sinun kätesi raskaana minun päälläni minun nesteeni kuivui niinkuin kesän helteessä. Sela.

32:5 Minä tunnustin sinulle syntini enkä peittänyt pahoja tekojani minä sanoin: "Minä tunnustan Herralle rikokseni", ja sinä annoit anteeksi minun syntivelkani. Sela.

32:6 Sentähden rukoilkoot sinua kaikki hurskaat aikana, jona sinut löytää voidaan. Vaikka suuret vedet tulvisivat, eivät ne heihin ulotu.

32:7 Sinä olet minun suojani, sinä varjelet minut hädästä, sinä ympäröitset minut pelastuksen riemulla. Sela.

32:8 "Minä opetan sinua ja osoitan sinulle tien, jota sinun tulee vaeltaa minä neuvon

31:21 Sinä kätket heitä tykönäs salaisesti jokaisen haastosta: sinä peität heitä majassas riiteleväisistä kielistä.

31:22 \Herra\ olkoon kiitetty, että hän on minulle osoittanut ihmeellisen hyvyden, vahvassa kaupungissa.

31:23 Sillä minä sanoin pikaisuudessani: minä olen sinun silmäis edestä sysätty pois: kuitenkin kuulit sinä rukoukseni äänen, koska minä sinun tykösi huusin.

31:24 Rakastakaa \Herraa\, kaikki hänen pyhänsä; \Herra\ varjelee uskollisia ja runsaasti kostaa niille, jotka ylpeyttä harjoittelevat.

31:25 Olkaat hyvässä turvassa, ja hän vahvistaa teidän sydämenne, kaikki jotka \Herraa\ odotatte.

32 PSALTTARI

32:1 Davidin opetus. Autuas on se, jonka pahat teot ovat annetut anteeksi ja jonka synnit peitettyt ovat.

32:2 Autuas on se ihminen, jolle \Herra\ ei soimaa vääryyttä, jonka hengessä ei vilppiä ole.

32:3 Sillä koska minä tahdoin sitä vaieta, musertuivat minun luuni jokapäiväisestä itkustani,

32:4 Sillä sinun kätesi oli yöllä ja päivällä raskas minun päälläni, niin että nesteeni kuivui: niinkuin kesällä kuivuu, Sela!

32:5 Sentähden minä tunnustan sinun edessäs syntini, ja en peitä pahoja tekojani. Minä sanoin: minä tunnustan \Herralle\ pahat tekoni; niin sinä annoit anteeksi syntini vääryyden, Sela!

32:6 Tämän tähden pitää kaikkein pyhain sinua rukoileman oikialla ajalla: sentähden kuin suuret vedenpaisumiset tulevat, ei he niihin ulotu.

32:7 Sinä olet minun varjelukseni, kätke minua murheesta, että minä pelastettuna sangen riemuisesti kerskaisin, Sela!

32:8 Minä neuvon sinua ja osoitan sinulle tien, josta vaellat: minä johdatan sinun

sinua, minun silmäni sinua vartioitsee."

32:9 Älkää olko niinkuin järjettömät orhit ja muulit, joita suitsilla ja ohjaksilla, niiden valjailla, suistetaan muutoin ne eivät sinua lähesty.

32:10 Jumalattomalla on monta vaivaa, mutta joka Herraan turvaa, häntä ympäröi armo.

32:11 Iloitkaa Herrassa ja riemuitkaa, te vanhurskaat, ja veisatkaa ilovirsiä, kaikki te oikeamieliset.

PSALMI 33

33:1 Riemuitkaa Herrassa, te vanhurskaat. Oikeamielisten on soveliasta häntä kiittää.

33:2 Ylistäkää Herraa kanteleilla, soittakaa hänelle kymmenkielisillä harpuilla.

33:3 Veisatkaa hänelle uusi virsi, helkyttäkää kieliä ihanasti ja riemullisesti.

33:4 Sillä Herran sana on oikea, ja kaikki hänen tekonsa ovat tehdyt uskollisuudessa.

33:5 Hän rakastaa vanhurskautta ja oikeutta maa on täynnänsä Herran armoa.

33:6 Herran sanalla ovat taivaat tehdyt, ja kaikki niiden joukot hänen suunsa hengellä.

33:7 Hän kokoaa meren vedet niinkuin roukkioksi, panee syvyydet säiliöihin.

33:8 Peljätköön Herraa kaikki maa, hänen edessänsä vaviskoot kaikki maanpiirin asukkaat.

33:9 Sillä hän sanoi, ja tapahtui niin, hän käski, ja se oli tehty.

33:10 Herra särkee pakanain neuvon, tekee turhiksi kansojen aikeet.

33:11 Mutta Herran neuvo pysyy iankaikkisesti, hänen sydämensä aivoitukset suvusta sukuun.

33:12 Autuas se kansa, jonka Jumala Herra on, se kansa, jonka hän on perinnöksensä valinnut!

silmilläni.

32:9 Älkää olko niinkuin orhiit ja muulit, joilla ei ymmärrystä ole, joille pitää suitset ja ohjat suuhun pantaman, ellei he lähene sinua.

32:10 Jumalattomalla on monta vitsausta; mutta joka \Herraan\ toivoo, hänen hyvyys ympäri piirittää.

32:11 Riemuitkaat teitänne \Herrassa\, ja olkaat iloiset, te vanhurskaat, ja kerskatkaat, kaikki te yksivakaiset.

33 PSALTTARI

33:1 Riemuitkaat, te vanhurskaat, \Herrassa\; vakain pitää häntä kauniisti kiittämän.

33:2 Kiittäkää \Herraa\ kanteleilla, veisatkaat hänelle kiitosta kymmenkielisellä psaltarilla.

33:3 Veisatkaat hänelle uusi virsi: veisatkaat jalosti kielten leikissä, helisemisellä.

33:4 Sillä \Herran\ sana on totinen, ja mitä hän lupaa, sen hän vahvana pitää.

33:5 Hän rakastaa vanhurskautta ja tuomiota; maa on täynnänsä \Herran\ laupiutta.

33:6 \Herran\ sanalla ovat taivaat tehdyt, ja kaikki heidän joukkonsa hänen suunsa hengellä.

33:7 Hän pitää koossa veden meressä niinkuin roukkiossa, ja kätkee syvyydet.

33:8 Peljätköön \Herraa\ kaikki maa; häntä peljätköön kaikki maan piirin asuvaset.

33:9 Sillä koska hän sanoo, niin se tapahtuu; jos hän käskää, niin se on tehty.

33:10 \Herra\ tekee pakanain neuvot tyhjäksi; hän saattaa kansain ajatukset turhaksi.

33:11 Mutta \Herran\ neuvo pysyy iankaikkisesti, hänen sydämensä ajatukset sukukunnasta sukukuntaan.

33:12 Autuas on se kansa, jonka \Herra\ on Jumala, se kansa, jonka hän itsellensä on perinnöksi valinnut.

33:13 Herra katsoo alas taivaasta, näkee kaikki ihmislapset

33:14 asumuksestaan, valtaistuimeltaan hän katselee kaikkia maan asukkaita,

33:15 hän, joka on luonut kaikkien heidän sydämensä, joka tarkkaa kaikkia heidän tekojansa.

33:16 Ei kuningas voita paljolla väellensä, ei sankari pelastu suurella voimallansa.

33:17 Turha on sotaratsu auttajaksi, ei pelasta sen suuri väkevyys.

33:18 Katso, Herran silmä valvoo niitä, jotka häntä pelkäävät ja panevat toivonsa hänen laupeuteensa,

33:19 pelastaaksensa heidän sielunsa kuolemasta, elättääksensä heitä nälän aikana.

33:20 Meidän sielumme odottaa Herraa, hän on meidän apumme ja kilpemme.

33:21 Sillä hänessä iloitsee meidän sydämemme, me turvaamme hänen pyhään nimeensä.

33:22 Sinun armosi, Herra, olkoon meidän päällämme, niinkuin me panemme toivomme sinuun.

PSALMI 34

34:1 Daavidin virsi, kun hän tekeytyi mielipuoleksi Abimelekin edessä ja tämä karkoitti hänet luotansa ja hän meni pois.

34:2 Minä kiitän Herraa joka aika, hänen ylistyksensä on alati minun suussani.

34:3 Herra on minun sieluni kerskaus, nöyrät sen kuulevat ja iloitsevat.

34:4 Ylistäkää minun kanssani Herraa, kiittäkäämme yhdessä hänen nimeänsä.

34:5 Minä etsin Herraa, ja hän vastasi minulle, hän vapahti minut kaikista peljätyksistäni.

34:6 Jotka häneen katsovat, ne säteilevät iloa, heidän kasvonsa eivät häpeästä punastu.

34:7 Tässä on kurja, joka huusi, ja Herra kuuli ja pelasti hänet kaikista hänen

33:13 \Herra\ katsoi taivaasta alas, ja näki kaikki ihmisten lapset.

33:14 Vahvalta istuimeltansa katsoi hän kaikkia, jotka maan päällä asuvat.

33:15 Hän valmistaa kaikkein heidän sydämensä: hän ymmärtää kaikki heidän työnsä.

33:16 Ei kuningasta auta hänen suuri väkensä, eikä sankari vapahdeta suurella voimallansa.

33:17 Orhiit ei myös auta; ja heidän suuri väkevyytensä ei pelasta.

33:18 Katso, \Herran\ silmät katsovat niitä, jotka häntä pelkäävät, jotka hänen laupiuteensa toivovat,

33:19 Että hän pelastais heidän sielunsa kuolemasta, ja elättäis heitä nälän aikana.

33:20 Meidän sielumme odottaa \Herraa\, joka on meidän apumme ja kilpemme!

33:21 Sillä meidän sydämemme iloitsee hänessä, ja me toivomme hänen pyhään nimeensä.

33:22 Olkoon sinun laupiutes, \Herra\, meidän päällämme, niinkuin me sinuun uskallamme!

34 PSALTTARI

34:1 Davidin Psalmi, koska hän muotonsa muutti Abimelekin edessä, joka hänen ajoi pois tyköänsä ja hän meni pois.

34:2 Minä kiitän \Herraa\ aina: hänen kiitoksensa on alati minun suussani.

34:3 Minun sieluni kerskaa \Herrassa\, että raadolliset sen kuulevat ja iloitsevat.

34:4 Ylistäkää \Herraa\ minun kanssani, ja korottakaamme ynnä hänen nimeänsä.

34:5 Kuin minä \Herraa\ etsin, kuuli hän minun rukoukseni, ja pelasti minun kaikista vavistuksistani.

34:6 Jotka häntä katsovat, ne valaistaan: heidän kasvonsa ei tule häpiään.

34:7 Kuin raadollinen huusi, kuuli \Herra\ häntä, ja autti hänen kaikista tuskistansa.

ahdistuksistansa.

34:8 Herran enkeli asettuu niiden ympärille, jotka häntä pelkäävät, ja pelastaa heidät.

34:9 Maistakaa ja katsokaa, kuinka Herra on hyvä. Autuas se mies, joka häneen turvaa!

34:10 Peljätäkää Herraa, te hänen pyhänsä, sillä häntä pelkääväsiltä ei mitään puutu.

34:11 Nuoret leijonat kärsivät puutetta ja näkevät nälkää, mutta Herraa etsiväsiltä ei mitään hyvää puutu.

34:12 Tulkaa, lapset, kuulkaa minua: Herran pelkoon minä teidät opetan.

34:13 Kuka oletkin, joka elää tahdot ja rakastat elämän päiviä, nauttiaksesi onnea:

34:14 varjele kielesi pahasta ja huulesi vilppiä puhumasta

34:15 vältä pahaa ja tee hyvää, etsi rauhaa ja pyri siihen.

34:16 Herran silmät tarkkaavat vanhurskaita ja hänen korvansa heidän huutoansa.

34:17 Herran kasvot ovat pahantekijöitä vastaan, hävittääksensä maasta heidän muistonsa.

34:18 Vanhurskaat huutavat, ja Herra kuulee ja vapahtaa heidät kaikista heidän ahdistuksistansa.

34:19 Lähellä on Herra niitä, joilla on särjetty sydän, ja hän pelastaa ne, joilla on murtunut mieli.

34:20 Monta on vanhurskaalla kärsimystä, mutta Herra vapahtaa hänet niistä kaikista.

34:21 Hän varjelee kaikki hänen luunsa: ei yksikään niistä murru.

34:22 Pahuus tappaa jumalattoman, ja jotka vanhurskasta vihaavat, ne tulevat syynalaisiksi.

34:23 Herra lunastaa palvelijainsa sielut, eikä yksikään, joka häneen turvaa, tule syynalaiseksi.

34:8 \Herran\ enkeli piirittää niitä, jotka häntä pelkäävät, ja pelastaa heitä.

34:9 Maistakaat ja katsokaat, kuinka \Herra\ on suloinen: autuas on se, joka häneen turvaa.

34:10 Peljätäkään \Herraa\ kaikki hänen pyhänsä; sillä jotka häntä pelkäävät, ei niiltä mitään puutu.

34:11 Nuorten jalopeurain pitää tarvitseman ja isooman; mutta jotka \Herraa\ etsivät, ei heiltä mitään hyvää puutu.

34:12 Tulkaat tänne, lapset, kuulkaat minua: \Herran\ pelvon minä teille opetan.

34:13 Kuka on, joka (hyvää) elämää pyytää? ja pitäis mielellänsä hyviä päiviä?

34:14 Varjele kieles pahuudesta, ja huules vilppiä puhumasta.

34:15 Lakkaa pahasta ja tee hyvää: etsi rauhaa ja noutele häntä.

34:16 \Herran\ silmät katsovat vanhurskaita, ja hänen korvansa heidän huutoansa.

34:17 Mutta \Herran\ kasvot ovat pahointekiöitä vastaan, hukuttamaan maasta heidän muistoansa.

34:18 Kuin (vanhurskaat) huutavat, niin \Herra\ kuulee, ja pelastaa heitä kaikista heidän tuskistansa.

34:19 \Herra\ on juuri läsnä niitä, joilla on murheellinen sydän, ja auttaa niitä, joilla on surkia mieli.

34:20 Vanhurskaalle tapahtuu paljon pahaa; mutta \Herra\ hänen niistä kaikista päästää.

34:21 Hän kätkee kaikki hänen luunsa, ettei yhtäkään niistä murreta.

34:22 Pahuus tappaa jumalattoman, ja jotka vanhurskasta vihaavat, ne hukutetaan.

34:23 \Herra\ lunastaa palveliansa sielut; ja kaikki, jotka häneen toivovat, ei pidä hukkuman.

PSALMI 35

35:1 Daavidin virsi. Riitele, Herra, minun riitaveljiäni vastaan sodi niitä vastaan, jotka minua vastaan sotivat.

35:2 Tempaa pieni kilpi, suuri kilpi ja nouse minun avukseni.

35:3 Sivalla keihäs ja salpaa tie minun vainoojiltani. Sano minun sielulleni: "Minä olen sinun pelastuksesi."

35:4 Joutukoot häpeään ja pilkkaan, jotka minun henkeäni väijyvät peräytykööt, punastukoot, jotka minulle pahaa aikovat.

35:5 Olkoot he niinkuin akanat tuulessa, ja Herran enkeli syösköön heidät maahan

35:6 heidän tiensä olkoon pimeä ja liukas, ja Herran enkeli ajakoon heitä takaa.

35:7 Sillä syyttä he ovat virittäneet verkkonsa minun eteeni, syyttä he ovat kaivaneet minun sielulleni haudan.

35:8 Tulkoon hänelle turmio aavistamatta, tarttukoon hän virittämäänsä verkkoon, langetkoon siihen surmaksensa.

35:9 Mutta minun sieluni iloitkoon Herrassa, riemuitkoon hänen avustansa.

35:10 Kaikki minun luuni sanokoot: "Herra, kuka on sinun vertaisesi, sinun, joka vapahdat kurjan väkevämmästään, kurjan ja köyhän raatelijastaan?"

35:11 Väärät todistajat astuvat esiin, he minulta tutkivat, mitä minä en tiedä.

35:12 He palkitsevat minulle hyvän pahalla minun sieluni on orpo.

35:13 Mutta minä puin päälleni surupuvun, kun he sairastivat minä vaivasin itseäni paastolla ja rukoilin pää painuksissa.

35:14 Niinkuin he olisivat olleet minun ystäviäni, minun omia veljiäni, niin minä kuljin niinkuin äitiänsä sureva, niin minä kävin surupuvussa, kumarruksissa.

35:15 Mutta he iloitsevat minun kompastuksestani ja kokoontuvat - kokoontuvat minua vastaan, nuo lyöjät, joita minä en tunne he herjaavat herkeämättä,

35 PSALTTARI

35:1 Davidin Psalmi. Riitele, \Herra\, riitaveljeini kanssa: sodi vihollisiani vastaan.

35:2 Tempaa kilpi ja keihäs, ja nouse minua auttamaan.

35:3 Sivalla ase ja suojele minua sortajiani vastaan: sano sielulleni: minä olen apus.

35:4 Häpiään ja pilkkaan tulkoon kaikki, jotka sieluani väijyvät: palatkoon takaperin ja nauruksi tulkoon, jotka minulle pahaa suovat.

35:5 Olkoon he niinkuin akanat tuulessa; ja \Herran\ enkeli sysätköön heitä pois.

35:6 Heidän tiensä olkaan pimiä ja niljakas; ja \Herran\ enkeli vainotkoon heitä.

35:7 Sillä he ovat ilman syytä verkkonsa virittäneet minua kadottaaksensa, ja ilman syytä ovat sielulleni kaivaneet haudan.

35:8 Tulkoon hänelle vaiva, jota ei hän tiedä, ja verkko, jonka hän viritti, käsittäköön hänen: siihen hän langetkoon.

35:9 Mutta minun sieluni iloitkoon \Herrassa\ ja riemuitkaan hänen avustansa.

35:10 Kaikki minun luuni sanokaan: \Herra\, kuka on sinun vertaises? sinä joka päästät nöyrän väkevämmän käsistä, raadollisen ja köyhän raateliältänsä.

35:11 Väärät todistajat astuvat edes, jotka minua niihin soimaavat, joista en mitään tiedä.

35:12 He tekevät minulle pahaa hyvästä, minulle mielikarvaudeksi.

35:13 Mutta minä, kuin he sairastivat, puin säkin päälleni, vaivasin itseäni paastolla, ja rukoilin sydämestäni;

35:14 Minä käytin itseni kuin he olisivat olleet minun ystäväni ja veljeni: niinkuin se joka äitiänsä murehtii, kävin minä kumarruksissa murhevaatteissa.

35:15 Mutta he iloitsevat minun vahingostani ja kokoontuvat: ontuvat myös kokoovat heitänsä havaitsematta minua vastaan, he repivät ja ei lakkaa.

35:16 nuo konnat, jotka leipäkyrsää
kärkkyen minua pilkkaavat, kiristelevät
minulle hampaitansa.

35:17 Herra, kuinka kauan sinä tätä
katselet? Päästä minun sieluni turmiosta,
jota he hankitsevat, minun ainokaiseni
nuorista leijonista.

35:18 Niin minä kiitän sinua suuressa
seurakunnassa, ylistän sinua paljon kansan
keskellä.

35:19 Älkööt ne minusta iloitko, jotka syyttä
ovat minun vihamiehiäni älkööt silmää
iskekö, jotka asiatta minua vihaavat.

35:20 Sillä he eivät puhu rauhan puheita,
vaan miettivät petoksen sanoja maan
hiljaisia vastaan.

35:21 He avaavat suunsa ammolleen minua
vastaan ja sanovat: "Kas niin, kas niin! Nyt
me sen omin silmin näemme!"

35:22 Sinä, Herra, näet sen, älä ole vaiti!
Herra, älä ole minusta kaukana!

35:23 Heräjä ja nouse, minun Jumalani ja
Herrani, hankkimaan minulle oikeutta ja
ajamaan minun asiaani.

35:24 Tuomitse minut vanhurskautesi
mukaan, Herra, minun Jumalani, älä salli
heidän minusta riemuita.

35:25 Älä salli heidän sanoa sydämässänsä:
"Kas niin! Sitä me halusimmekin." Älä salli
heidän sanoa: "Me olemme hänet nielleet."

35:26 Hävetköt ja punastukoot kaikki, jotka
minun onnettomuudestani iloitsevat, saakoot
puvuksensa häpeän ja pilkan ne, jotka
ylvästelevät minua vastaan.

35:27 Iloitkoot ja riemuitkoot ne, jotka
suovat minulle minun oikeuteni, ja sanokoot
aina: "Ylistetty olkoon Herra, joka tahtoo
palvelijansa parasta."

35:28 Ja minun kieleni julistakoon sinun
vanhurskauttasi, sinun kiitostasi kaiken
päivää.

PSALMI 36

36:1 Veisuunjohtajalle Herran palvelijan

35:16 Ulkokullattuun seassa, jotka
leipäkyrsänkin tähden pilkkaavat, kiristävät
he hampaitansa minun päälleni.

35:17 Herra, kuinka kauvan sinä tätä
katselet? Päästä siis sieluni heidän
hävityksestänsä, ja yksinäiseni nuorista
jalopeuroista.

35:18 Minä kiitän sinua suuressa
seurakunnassa; paljon kansan keskellä minä
sinua ylistän.

35:19 Älä salli niiden iloita minusta, jotka
syyttömästi minun viholliseni ovat, eli
silmää iskeä, jotka minua ilman syytä
vihaavat.

35:20 Sillä ei he puhu ystävällisesti, vaan
etsivät vääriä syitä hiljaisia vastaan maan
päällä,

35:21 Ja levittävät kitansa avaralta minua
vastaan, ja sanovat: niin, niin: sen me
miehellenämme näemme.

35:22 \Herra\, sinä sen myös näet, älä siis
vaiti ole: Herra, älä kaukana ole minusta.

35:23 Herää ja nouse katsomaan minun
oikeuttani ja asiatani, minun Jumalani ja
Herrani.

35:24 \Herra\ minun Jumalani, tuomitse
minua vanhurskautesi jälkeen, ettei he
riemuitsisi minusta.

35:25 Älä salli heidän sydämässänsä sanoa:
niin, niin me tahdomme; ja älä anna heidän
sanoa: me olemme hänen nielleet.

35:26 Häväistäköön ja nauruksi joutukoon
kaikki, jotka onnettomuudestani iloitsevat:
puetettakoon häpiällä ja pilkalla, jotka
itsiänsä minusta kerskaavat.

35:27 Iloitkaan ja riemuitkaan, jotka minun
vanhurskauttani rakastavat, ja sanokaan
aina: \Herra\ olkoon suuresti kiitetty, joka
suo palveliallensa rauhan.

35:28 Ja minun kieleni puhuu sinun
vanhurskauttasi, ja kiittää sinua joka päivä.

36 PSALTTARI

36:1 Davidin, \Herran\ palvelian Psalmi,

Daavidin virsi.

36:2 Synti sanoo jumalattomalle: minun sydämessäni ei ole Jumalan pelkoa hänen silmänsä edessä.

36:3 Sillä se tekee kaiken sileäksi hänen silmissään, että hänen pahuutensa havaittaisiin ja häntä vihattaisiin.

36:4 Hänen suunsa sanat ovat vääryyttä ja petosta hän on lakannut tekemästä sitä, mikä taidollista ja hyvää on.

36:5 Hän miettii turmiota vuoteessansa, hän pysyy tiellä, joka ei ole hyvä, hän ei kammo pahaa.

36:6 Herra, sinun armosi ulottuu taivasiin, sinun totuutesi pilviin asti.

36:7 Sinun vanhurskautesi on kuin Jumalan vuoret, sinun tuomiosi niinkuin suuri syvyys, ihmistä ja eläintä sinä autat, Herra.

36:8 Kuinka kallis on sinun armosi, Jumala! Ihmislapset etsivät sinun siipiesi suojaa.

36:9 Heidät ravitaan sinun huoneesi lihavuudella, sinä annat heidän juoda suloisuutesi virrasta.

36:10 Sillä sinun tykönäsi on elämän lähde sinun valkeudessasi me näemme valkeuden.

36:11 Säilytä armosi niille, jotka sinut tuntevat, ja vanhurskautesi oikeamielisille.

36:12 Älköön ylpeyden jalka minua tallatko, älköönkä jumalattomain käsi minua karkoittako.

36:13 Katso, pahantekijät kaatuvat, he suistuvat maahan, eivätkä voi nousta.

PSALMI 37

37:1 Daavidin virsi. Älä vihastu pahain tähden, älä kadehdi väärintekijöitä.

37:2 Sillä niinkuin heinä heidät pian niitetään pois, ja he lakastuvat niinkuin vihanta ruoho.

37:3 Turvaa Herraan ja tee sitä, mikä hyvä on, asu maassa ja noudata totuutta

edelläveisaajalle.

36:2 Se on sydämestäni sanottu jumalattomain menosta: ei he ensinkään Jumalaa pelkää.

36:3 Sillä hän suosittelee itsiänsä silmänsä edessä, niinkauvan kuin hän löytää pahuutensa, saattaaksensa vihaa matkaan.

36:4 Hänen suunsa sanat ovat vääryys ja petos; ei hän tahdo enempää ymmärtää, että hän jotakin hyvää tekis,

36:5 Mutta ajattelee vuoteessansa vahinkoa, ja pysyy vahvasti pahalla tiellä; ja ei he mitään pahaa hylkää.

36:6 \Herra\, sinun laupiutes ulottuu niin leviältä kuin taivas on, ja sinun totuutes niin avaralta kuin pilvet juoksevat.

36:7 Sinun vanhurskautes on niinkuin Jumalan vuoret, ja sinun oikeutes niinkuin suuri syvyys: \Herra\, sinä autat sekä ihmiset että eläimet.

36:8 Kuinka kallis on sinun hyvyytes, Jumala! että ihmisten lapset sinun siipeis varjon alle uskaltavat.

36:9 He juopuvat sinun huonees runsaasta tavarasta, ja sinä juotat heitä hekumallas niinkuin virralla.

36:10 Sillä sinun tykönäs on elävä lähde, ja sinun valkeudessas me näemme valkeuden.

36:11 Levitä laupiutes niille, jotka sinun tuntevat, ja sinun vanhurskautes toimellisille.

36:12 Älä salli minua tallattaa ylpeiltä; ja jumalattomain käsi älköön minua kukistako.

36:13 Vaan anna pahointekiät siihen langeta, että he syöstäisiin pois, ja ei seisoalla pysyisi.

37 PSALTTARI

37:1 Davidin Psalmi. Älä vihastu pahain tähden, ja älä kadehdi pahantekiöitä.

37:2 Sillä niinkuin heinä he pian hakataan pois, ja lakastuvat niinkuin vihoittava ruoho.

37:3 Toivo \Herraan\ ja tee hyvää: asu maassa ja elätä itses vakuudella.

37:4 silloin sinulla on ilo Herrassa, ja hän antaa sinulle, mitä sinun sydämesi halajaa.

37:5 Anna tiesi Herran haltuun ja turvaa häneen, kyllä hän sen tekee.

37:6 Ja hän antaa sinun vanhurskautesi nousta niinkuin valkeuden ja sinun oikeutesi niinkuin keskipäivän.

37:7 Hiljenny Herran edessä ja odota häntä. Älä vihastu siihen, jonka tie menestyy, mieheen, joka juonia punoo.

37:8 Herkeä vihasta ja heitä kiukku, älä kiivastu, se on vain pahaksi.

37:9 Sillä pahat hävitetään, mutta jotka Herraa odottavat, ne perivät maan.

37:10 Hetkinen vielä, niin jumalatonta ei enää ole kun hänen sijaansa katsot, on hän jo poissa.

37:11 Mutta nöyrät perivät maan ja iloitsevat suuresta rauhasta.

37:12 Jumalaton mieltii vanhurskaalle pahaa ja kiristelee hänelle hampaitansa

37:13 mutta Herra nauraa hänelle, sillä hän näkee hänen päivänsä joutuvan.

37:14 Jumalattomat paljastavat miekkansa ja jännittävät jousensa, kaataaksensa kurjan ja köyhän, teurastaaksensa ne, jotka ovat oikealla tiellä.

37:15 Mutta heidän miekkansa käy heidän omaan sydämeensä, ja heidän jousensa särkyvät.

37:16 Vanhurskaan vähä vara on parempi kuin monen jumalattoman tavarain paljous.

37:17 Sillä jumalattomain käsivarret särjetään, mutta Herra tukee vanhurskaita.

37:18 Herra tuntee nuhteettomain päivät, ja heidän perintönsä pysyy iankaikkisesti.

37:19 Pahana aikana he eivät joudu häpeään, ja nälän päivinä heillä on kyllin syötävää.

37:20 Sillä jumalattomat hukkuvat, ja Herran viholliset ovat kuin niittyjen koreus: he katoavat, katoavat niinkuin savu.

37:4 Iloitse \Herrassa\, ja hän antaa sinulle, mitä sinun sydämes halajaa.

37:5 Anna ties \Herran\ haltuun, ja toivo hänen päällensä; kyllä hän sen tekee.

37:6 Ja hän tuo edes vanhurskautes niinkuin valkeuden, ja oikeutes niinkuin puolipäivän.

37:7 Tyydy \Herraan\, ja odota häntä: älä kiivoittele sitä, jonka tie menestyy ja sitä ihmistä, joka vääryyttä tekee.

37:8 Lakkaa vihasta ja hylkää tuimuus: älä niin vihastu, ettäs itsekin pahaa teet.

37:9 Sillä pahat hävitetään; mutta \Herraa\ odottavaiset perivät maan.

37:10 Vielä vähä hetki on, niin ei jumalatoim olekaan; ja kuin sinä katsot hänen siaansa, niin hän on poissa.

37:11 Mutta siviät perivät maan, ja iloitsevat suuressa rauhassa.

37:12 Jumalatoim uhkaa vanhurskasta, ja kiristelee hampaitansa hänen päällensä.

37:13 Mutta Herra nauraa häntä; sillä hän näkee hänen päivänsä joutuvan.

37:14 Jumalattomat vetävät miekkansa ja jännittävät joutsensa, kukistaaksensa raadollista ja köyhää, ja teurastaaksensa hurskaita heidän teissänsä.

37:15 Mutta heidän miekkansa pitää käymän heidän sydämeensä; ja heidän joutsensa pitää särkymän.

37:16 Se vähä, mikä vanhurskaalla on, on parempi kuin monen jumalattoman suuret tavarat.

37:17 Sillä jumalattoman käsivarsi pitää rikottaman; mutta \Herra\ vahvistaa vanhurskaat.

37:18 \Herra\ tietää hurskasten päivät, ja heidän perimisensä pysyy ijankaikkisesti.

37:19 Ei he tule häpiään pahalla ajalla; ja nälkävuosina pitää heillä kyllä oleman.

37:20 Sillä jumalattomat hukkuvat, ja \Herran\ viholliset, ehkä he olisivat niinkuin ihana niitty, niin heidän pitää kuitenkin niinkuin savu katoaman.

37:21 Jumalaton ottaa lainan eikä maksa, mutta vanhurskas on armahtavainen ja antelias.

37:22 Sillä hänen siunaamansa perivät maan, mutta hänen kiroamansa hävitetään.

37:23 Herra vahvistaa sen miehen askeleet, jonka tie hänelle kelpaa.

37:24 Jos hän lankeaa, ei hän maahan sorru, sillä Herra tukee hänen kättänsä.

37:25 Olen ollut nuori ja olen vanhaksi tullut, mutta en ole nähnyt vanhurskasta hyljättynä eikä hänen lastensa kerjäävän leipää.

37:26 Aina hän on armahtavainen ja antaa lainaksi, ja hänen lapsensa ovat siunaukseksi.

37:27 Karta pahaa ja tee hyvää, niin sinä pysyt iankaikkisesti.

37:28 Sillä Herra rakastaa oikeutta eikä hylkää hurskaitansa heidät varjellaan iankaikkisesti, mutta jumalattomain siemen hävitetään.

37:29 Vanhurskaat perivät maan ja asuvat siinä iankaikkisesti.

37:30 Vanhurskaan suu lausuu viisautta, ja hänen kielensä puhuu oikeuden sanoja.

37:31 Hänen Jumalansa laki on hänen sydämessään, hänen askeleensa eivät horju.

37:32 Jumalaton väijyy vanhurskasta ja etsii häntä tappaaksensa.

37:33 Mutta Herra ei jätä häntä hänen käsiinsä eikä tuomitse häntä syylliseksi, kun hänen asiansa on oikeudessa.

37:34 Odota Herraa ja ota vaari hänen tiestänsä, niin hän korottaa sinut, ja sinä perit maan ja näet, kuinka jumalattomat hävitetään.

37:35 Minä näin jumalattoman, väkivaltaisen, rehevänä kuin viheriöivä puu, juurtunut paikoilleen.

37:36 Mutta kun ohi kuljettiin, katso, ei häntä enää ollut minä etsin häntä, vaan häntä ei löytynyt.

37:21 Jumalatoim ottaa lainan ja ei maksa; mutta hurskas on laupias ja runsas.

37:22 Sillä hänen siunattunsa perivät maan; mutta hänen kirottunsa pitää hävitettämän.

37:23 \Herralta\ senkaltaisen miehen vaellus hallitaan; ja hänen tiensä kelpaa hänelle.

37:24 Jos hän lankee, niin ei häntä hyljätä; sillä \Herra\ tukee hänen kätensä.

37:25 Minä olin nuori, ja vanhennuin, ja en ikänä nähnyt vanhurskasta hyljättyksi, eikä hänen siemenensä kerjäävän leipää.

37:26 Hän on aina laupias, ja lainaa mielellänsä; ja hänen siemenensä on siunattu.

37:27 Vältä pahaa, ja tee hyvää, ja pysy iankaikkisesti.

37:28 Sillä \Herra\ rakastaa oikeutta, ja ei hylkää pyhiänsä: ne kätketään iankaikkisesti; mutta jumalattomain siemen pitää hävitettämän.

37:29 Hurskaat perivät maan, ja asuvat siinä iankaikkisesti.

37:30 Vanhurskaan suu puhuu viisautta, ja hänen kielensä opettaa oikeutta.

37:31 Hänen Jumalansa laki on hänen sydämässään; ja ei hänen askeleensa livisty.

37:32 Jumalatoim väijyy vanhurskasta, ja etsii häntä tappaaksensa;

37:33 Mutta ei \Herra\ jätä häntä hänen käsiinsä, ja ei tuomitse häntä, koska hän tuomitaan.

37:34 Odota \Herraa\, ja kätke hänen tiensä, niin hän sinun korottaa, ettäs perit maan: ja sinä saat nähdä jumalattomat hävitettävän.

37:35 Minä näin jumalattoman, sangen jalon ja valtiaan, joka levitti itsensä, ja vihotti niinkuin viheriäinen laakeripuu.

37:36 Ja hän meni pois, ja katso ei hän enää ollut; ja minä kysyin häntä, ja ei häntä mistään löydetty.

37:37 Ota nuhteettomasta vaari, katso rehellistä: rauhan miehellä on tulevaisuus,
37:38 mutta luopuneet hukkuvat kaikki, ja jumalattomain tulevaisuus leikataan pois.
37:39 Mutta vanhurskasten pelastus tulee Herralta, hän on heidän linnansa ahdingon aikana.
37:40 Herra auttaa heitä ja vapahtaa heidät, vapahtaa jumalattomista ja pelastaa heidät sillä he turvaavat häneen.

PSALMI 38

38:1 Daavidin virsi syntii tunnustettaessa.
38:2 Herra, älä rankaise minua vihassasi, älä kiivastuksessasi kurita minua.
38:3 Sillä sinun nuolesi ovat uponneet minuun, sinun kätesi painaa minua.
38:4 Ei ole lihassani tervettä paikkaa sinun vihastuksesi tähden eikä luissani rauhaa minun syntieni tähden.
38:5 Sillä minun pahat tekoni käyvät pääni ylitse, niinkuin raskas kuorma ne ovat minulle liian raskaat.
38:6 Minun haavani haisevat ja märkivät minun hulluuteni tähden.
38:7 Minä käyn kumarassa, aivan kyyryssä, kuljen murheellisena kaiken päivää.
38:8 Sillä minun lanteeni ovat polttoa täynnä, eikä ole lihassani tervettä paikkaa.
38:9 Minä olen voimaton ja peräti runneltu, minä parun sydämeni tuskassa.
38:10 Herra, sinun edessäsi on kaikki minun halajamiseni, eikä minun huokaukseni ole sinulta salassa.
38:11 Minun sydämeni värisee, minun voimani on minusta luopunut, minun silmieni valo - sekin on minulta mennyt.
38:12 Minun ystäväni ja läheiseni pysyvät syrjässä minun vitsauksestani, ja minun omaiseni seisovat kaukana.
38:13 Jotka minun henkeäni etsivät, ne virittävät pauloja ja jotka minulle pahaa suovat, ne puhuvat turmion puheita ja miettivät petosta kaiket päivät.

37:37 Ole viatoin, ja pidä sinus oikein; sillä senkaltaiset viimein menestyvät;
37:38 Mutta väärät pitää ynnä hukkuman, ja jumalattomat pitää viimein hävitettämän.
37:39 Mutta \Herra\ auttaa vanhurskaita: hän on heidän väkevyytensä tuskan ajalla.
37:40 Ja \Herra\ auttaa heitä ja päästää heitä: hän pelastaa heitä jumalattomista ja vapahtaa heitä; sillä he uskalsivat häneen.

38 PSALTTARI

38:1 Davidin Psalmi muistoksi.
38:2 \Herra\, älä rankaise minua vihassas, ja älä kurita minua hirmuisuudessas!
38:3 Sillä sinun nuoles ovat minuun kiinnitettyt, ja sinun kätes painaa minua.
38:4 Ei ole terveys minun ruumiissani, sinun uhkausestas: ja ei ole rauhaa minun luissani, minun synteini tähden.
38:5 Sillä minun syntini käyvät pääni ylitse; niinkuin raskas kuorma ovat he ylen raskaaksi tulleet.
38:6 Minun haavani haisevat ja mätänevät minun hulluuteni tähden.
38:7 Minä käyn kymärässä ja kumarruksissa: yli päivää minä käyn murheissani.
38:8 Sillä minun kupeeni peräti kuivettuvat, ja ei ole mitään tervettä minun ruumiissani.
38:9 Minä olen ylen paljon runneltu ja lyöty rikki: minä myrisen minun sydämeni kivusta.
38:10 Herra, sinun edessäs on kaikki minun haluni, ja minun huokaukseni ei ole sinulta salattu.
38:11 Minun sydämeni värisee, minun voimani on minusta luopunut, ja minun silmäini valkeus ei ole minun tykönäni.
38:12 Minun ystäväni ja lähimmäiseni ovat kohdastansa minua vastaan, ja minun omaiseni seisovat kaukana.
38:13 Jotka minun sieluani etsivät, ne virittelevät paulat minun eteeni, ja jotka minulle pahaa suovat, ne puhuvat sulaa pahuutta, ja petosta joka päivä ajattelevat.

38:14 Mutta minä olen kuin kuuro, en mitään kuule, kuin mykkä, joka ei suutansa avaa.

38:15 Minä olen kuin mies, joka ei mitään kuule ja jonka suussa ei vastausta ole.

38:16 Sillä sinua, Herra, minä odotan, sinä vastaat, Herra, minun Jumalani.

38:17 Minä sanon: älkööt iloitko minusta, älkööt ylvästelkö minua vastaan, kun jalkani horjuu.

38:18 Sillä minä olen kaatumaisillani, ja minun tuskani on aina edessäni

38:19 sillä minä tunnustan pahat tekoni, murehdin syntieni tähden.

38:20 Mutta minun viholliseni elävät ja ovat väkevät, ja paljon on niitä, jotka minua syyttä vihaavat,

38:21 jotka hyvän pahalla palkitsevat ja vihaavat minua, koska minä hyvään pyrin.

38:22 Älä hylkää minua, Herra, minun Jumalani, älä ole kaukana minusta.

38:23 Riennä avukseni, Herra, minun pelastukseni.

PSALMI 39

39:1 Veisuunjohtajalle Jedutunin tapaan Daavidin virsi.

39:2 Minä sanoin: "Minä pidän vaelluksestani vaarin, etten kielelläni syntiä tekisi. Minä pidän suustani vaarin ja suistan sen, niin kauan kuin jumalaton on minun edessäni."

39:3 Minä olin vaiti, olin ääneti, en puhunut siitä, mikä hyvä on mutta minun tuskani yltyi.

39:4 Minun sydämeni hehkui minun rinnassani kun minä huokailin, syttyi minussa tuli, ja niin minä kielelläni puhuin.

39:5 Herra, opeta minua ajattelemaan loppuani, ja mikä minun päivieni mitta on, että ymmärtäisin, kuinka katoavainen minä

38:14 Mutta minun täytyy olla niinkuin kuuron, ja ei mitään kuuleman, ja niinkuin mykän, joka ei avaja suutansa,

38:15 Ja minun täytyy olla niinkuin se, joka ei mitään kuule, ja jonka suussa ei ole vastausta.

38:16 Mutta minä odotan sinua, \Herra\; sinä, Herra, minun Jumalani, kuultelet minua.

38:17 Sillä minä ajattelen, ettei heidän suinkaan pidä minusta iloitseman: jos minun jalkani kompastuis, niin he kerskaisivat sangen paljon minusta.

38:18 Sillä minä olen tehty kärsimään, ja minun kipuni on alati minun edessäni.

38:19 Sillä minä julistan pahan tekoni, ja murehdin syntini tähden.

38:20 Mutta minun viholliseni elävät ja ovat väkevät: ne ovat suuret, jotka minua syyttömästi vihaavat.

38:21 Ja ne, jotka minulle maksavat pahalla hyvän, asettavat heitänsä minua vastaan, että minä hyvää noudatan.

38:22 Älä hylkää minua, \Herra\; minun Jumalani, älä ole kaukana minusta!

38:23 Riennä minua auttamaan, Herra, minun autuuteni!

39 PSALTTARI

39:1 Davidin Psalmi, Jedutunilta, edelläveisaajalle.

39:2 Minä olen sanonut: minä tahdon pitää vaarin teistäni, etten minä tekisi syntiä kielelläni: minä hallitsen suuni niinkuin suitsilla, niin kauvan kuin minä näen jumalattoman edessäni.

39:3 Minä tulin mykäksi, vaikenemisella vaikenin hyvästä; mutta minun murheeni lisäänty.

39:4 Minun sydämeni on palava minussa, ja kuin minä sitä ajattelen, niin minä sytyn: minä puhun kielelläni.

39:5 \Herra\, opeta minua ajattelemaan minun loppuani, ja mikä mitta minun elämälläni on, tietääkseni, että minä

olen.

39:6 Katso, kämmenen leveydeksi sinä teit minun päiväni, ja minun elämäni on sinun edessäni niinkuin ei mitään. Vain tuulen henkäys ovat kaikki ihmiset, kuinka lujina seisokootkin. Sela.

39:7 Varjona vain ihminen vaeltaa, turhaan vain he touhuavat, kokoavat, eivätkä tiedä, kuka ne saa.

39:8 Ja nyt, mitä minä odotan, Herra? Sinuun minä panen toivoni.

39:9 Päästä minut kaikista synneistäni, älä pane minua houkkain pilkaksi.

39:10 Minä vaikenen enkä suutani avaa sillä sinä sen teit.

39:11 Käännä vitsauksesi minusta pois, sillä minä menehdyn sinun kätesi kuritukseen.

39:12 Kun sinä ihmistä synnin tähden rangaistuksilla kuritat, kulutat sinä hänen kauneutensa niinkuin koinsyömän. Vain tuulen henkäys ovat kaikki ihmiset. Sela.

39:13 Kuule minun rukoukseni, Herra, ota korviisi minun huutoni. Älä ole kuuro minun kyneleilleni sillä minä olen muukalainen sinun tykönäsi, vieras, niinkuin kaikki minun isänikin.

39:14 Käännä pois katseesi minusta, että minä ilostuisin, ennenkuin menen pois eikä minua enää ole.

PSALMI 40

40:1 Veisuunjohtajalle Daavidin virsi.

40:2 Hartaasti minä odotin Herraa, ja hän kumartui minun puoleeni ja kuuli minun huutoni.

40:3 Ja hän nosti minut ylös turmion kuopasta, lokaisesta liejusta, ja asetti minun jalkani kalliolle, hän vahvisti minun askeleeni.

40:4 Hän antoi minun suuhuni uuden virren, kiitoslaulun Jumalallemme. Sen näkevät monet ja pelkäävät ja turvaavat Herraan.

erkanen täältä.

39:6 Katso, minun päiväni ovat kämmenen leveys tykönäs, ja minun elämäni on niinkuin ei mitään sinun edessäni: kuinka aivan turhat ovat kaikki ihmiset, jotka kuitenkin niin suruttomasti elävät Sela!

39:7 Vaan he menevät pois niinkuin varjo, ja tekevät itsellensä hukkaan suuren murheen: he kokoovat ja ei tiedä, kuka sen saa.

39:8 Ja nyt Herra, mihinkä minä luotan? sinuun minä toivon.

39:9 Vapahda minua kaikista synneistäni, ja älä anna minun tulla hulluin pilkaksi.

39:10 Minä vaikenen ja en avaa suutani; kyllä sinä sen teet.

39:11 Käännä sinun rangaistukses pois minusta; sillä minä olen nääntynyt sinun kätes pieksämisestä.

39:12 Koskas jonkun rankaiset synnin tähden, niin hänen kaunistuksensa kulutetaan niinkuin koilta; tosin aivan turhat ovat kaikki ihmiset, Sela!

39:13 Kuule minun rukoukseni, \Herra\, ja ota minun huutoni korviis, ja älä vaikene minun kyynelten tähden; sillä minä olen muukalainen sinun tykönäs ja vieras, niinkuin kaikki minun isäni.

39:14 Luovu minusta, että minä virkoaisin, ennenkuin minä menen pois, ja en silleen tässä ole.

40 PSALTTARI

40:1 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle.

40:2 Minä hartaasti odotin \Herraa\: ja hän kallisti itsensä minun tyköni, ja hän kuuli minun huutoni.

40:3 Ja hän veti minun ylös hirmuisesta haudasta ja sontaisesta loasta, ja asetti minun jalkani kalliolle, ja hallitsi minun käymiseni.

40:4 Ja hän antoi minun suuhuni uuden veisun, kiittämään meidän Jumalaamme. Sen pitää monen näkemän, ja pelkäämän \Herraa\, ja toivoman häneen.

40:5 Autuas se mies, joka panee turvansa Herraan eikä käänny ylpeiden puoleen eikä niitten, jotka valheeseen eksyvät!

40:6 Herra, minun Jumalani, suuret ovat sinun ihmetekosi ja sinun aivoituksesi meitä kohtaan. Ei ole ketään sinun vertaistasi. Niitä minä tahdon julistaa, niistä puhua, niitten paljous on suurempi, kuin luetella taidan.

40:7 Teurasuhriin ja ruokauhriin et sinä mielisty minun korvani sinä avasit, polttouhria ja syntiuhria sinä et vaadi.

40:8 Silloin minä sanoin: "Katso, minä tulen kirjakääröön on kirjoitettu, mitä minun on tehtävä."

40:9 Sinun tahtosi, minun Jumalani, minä teen mielelläni, ja sinun lakisi on minun sydämessäni."

40:10 Minä julistan vanhurskautta suuressa seurakunnassa katso, en minä sulje huuliani. Sinä, Herra, sen tiedät.

40:11 Minä en peitä sinun vanhurskauttasi omaan sydämeeni, vaan puhun sinun uskollisuudestasi ja avustasi minä en salaa sinun armoasi ja totuuttasi suurelta seurakunnalta.

40:12 Sinä, Herra, älä sulje minulta laupeuttasi, sinun armosi ja totuutesi varjelkoon minua aina.

40:13 Sillä lukemattomat vaivat minua saartavat, minun rikkomukseni ovat ottaneet minut kiinni, niin etten nähdä taida ne ovat useammat kuin pääni hiukset, ja rohkeus on minulta mennyt.

40:14 Kelvatkoon sinulle, Herra, pelastaa minut, Herra, riennä minun avukseni.

40:15 Hävetköt ja punastukoot kaikki, jotka minun henkeäni etsivät, hukuttaaksensa sen peräytyköt ja tulkoot häpeään ne, jotka tahtovat minulle onnettomuutta.

40:16 Tyrmistyköt häpeästänsä ne, jotka minulle sanovat: "Kas niin, kas niin!"

40:17 Iloitkoot ja riemuitkoot sinussa kaikki,

40:5 Autuas on se ihminen, joka panee uskalluksensa \Heraan\, ja ei käänny ylpeiden tykö ja niiden, jotka valheella vaeltavat.

40:6 \Herra\, minun Jumalani, suuret ovat sinun ihmees ja ajatukses, jotka sinä meille osoitat: ei ole mitään sinun vertaas; minä ilmoitan niitä ja sanon, vaikka ne ovat epälukeiset.

40:7 Uhri ja ruokauhri ei sinulle kelpaa, vaan korvat sinä minulle avasit: et sinä tahdo polttouhria eli syntiuhria.

40:8 Silloin minä sanoin: katso, minä tulen: Raamatussa on minusta kirjoitettu.

40:9 Sinun tahtos, minun Jumalani, teen minä mielelläni; ja sinun lakisi on minun sydämessäni.

40:10 Minä saarnaan sinun vanhurskauttas suuressa seurakunnassa: katso, en minä anna tukita suutani; \Herra\, sinä sen tiedät.

40:11 En minä salaa vanhurskauttas sydämessäni: minä puhun sinun totuudestas ja autuudestas: en minä peitä laupiuttas ja vakuuttas suuressa seurakunnassa.

40:12 Mutta sinä, \Herra\, älä käännä laupiuttas minusta pois: sinun laupiutes ja vakuutes aina minua varjelkoon.

40:13 Sillä lukemattomat vaivat ovat minun piirittäneet: minun syntini ovat minun ottaneet kiinni, niin etten minä nähdä taida: ne ovat usiammat kuin hiukset päässäni, ja minun sydämeni on minussa vaipunut.

40:14 Kelvatkoon se sinulle, \Herra\, ettäs minun vapahdat: riennä, \Herra\, minua auttamaan!

40:15 Hävetköt ja kaikki pilkaksi tulkoon, jotka minun sieluani väijyvät hukataksensa sitä: palatkoon takaperin ja häpiään tulkoon, jotka minulle paha suovat.

40:16 Hämmästyköön häpiässänsä, jotka minulle sanovat: niin, niin.

40:17 Iloitkaan ja riemuitkaan kaikki

jotka sinua etsivät ne, jotka sinun autuuttasi rakastavat, sanokoot aina: "Ylistetty olkoon Herra!"

40:18 Minä olen kurja ja köyhä, mutta Herra pitää minusta huolen. Sinä olet minun apuni ja pelastajani minun Jumalani, älä viivy.

PSALMI 41

41:1 Veisuunjohtajalle; Daavidin virsi.

41:2 Autuas se, joka vaivaista holhoo! Hänet Herra pelastaa pahana päivänä.

41:3 Herra varjelee häntä ja pitää hänet hengissä, ja maassa ylistetään hänen onneansa, etkä sinä anna häntä alttiiksi hänen vihollistensa raivolle.

41:4 Herra tukee häntä tautivuoteessa; hänen sairavuoteensa sinä peräti muutat.

41:5 Minä sanoin: "Herra, ole minulle armollinen, paranna minun sieluni, sillä minä olen tehnyt syntiä sinua vastaan."

41:6 Minun viholliseni puhuvat minusta pahaa: "Milloinka hän kuolee ja hänen nimensä katoaa?"

41:7 Ja jos joku tulee minua katsomaan, puhuu hän petosta; hänen sydämensä kerää häijyyttä itseensä, hän menee ulos kadulle ja purkaa sitä.

41:8 Kaikki minun vihamieheni minusta keskenään kuiskuttelevat ja hankitsevat minulle pahaa:

41:9 "Jokin parantumaton paha on häneen tarttunut, ja siitä, missä hän makaa, hän ei enää nouse."

41:10 Ystävänikin, johon minä luotin, joka minun leipääni söi, nostaa kantapäensä minua vastaan.

41:11 Mutta sinä, Herra, armahda minua ja auta minut ylös, pystyyn, niin minä sen heille maksan.

41:12 Siitä minä tiedän sinun mielistyneen minuun, ettei minun viholliseni saa minusta riemuita.

41:13 Minun nuhteettomuuteni tähden sinä

sinussa, jotka sinua etsivät, ja jotka sinun autuuttas rakastavat, sanokaan aina:

\Herra\ olkoon korkiasti ylistetty!

40:18 Minä olen köyhä ja vaivainen, mutta Herra pitää minusta murheen: sinä olet minun auttajani ja vapahtajani: minun Jumalani, älä viivy.

41 PSALTTARI

41:1 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle.

41:2 Autuas on, joka köyhää holhoo: häntä \Herra\ auttaa pahana päivänä.

41:3 \Herra\ kätkee hänen ja pitää hänen elävänä, että hän menestyy maan päällä, ja ei hylkää häntä vihollistensa tahtoon.

41:4 \Herra\ virvoittaa häntä tautivuoteessansa: sinä autat hänen kaikesta hänen sairaudestansa.

41:5 Minä sanoin: \Herra\, ole minulle armollinen, paranna minun sieluni; sillä minä tein syntiä sinua vastaan.

41:6 Minun viholliseni puhuivat pahaa minua vastaan: koska hän kuollee ja hänen nimensä kadonnee?

41:7 Ja kuin he tulevat katselemaan, niin he puhuvat valhetta: heidän sydämensä kokoo vääryyttä; niin he menevät pois ja sitä panettelevat.

41:8 Kaikki, jotka minua vihaavat, kuiskuttelevat keskenänsä minua vastaan, ja ajattelevat pahaa minua vastaan.

41:9 Paha asia on hänen päällensä tullut; ja koska hän makaa, niin ei hän nouse jälleen.

41:10 Niin myös minun ystäväni, johon minä uskalsin, joka sai minun leipääni, se tallasi minun jalkainsa alle.

41:11 Mutta sinä, \Herra\, ole minulle armollinen ja auta minua, niin minä sen heille kostan.

41:12 Siitä minä ymmärrän, että suot minulle hyvää, ettei viholliseni saa kerskata minusta.

41:13 Mutta minua sinä holhot

minua tuet ja annat minun seisoa kasvojesi edessä ainaaan.

41:14 Kiitetty olkoon Herra, Israelin Jumala, iankaikkisesta iankaikkiseen. Amen. Amen.

PSALMI 42

42:1 Veisuunjohtajalle; koorahilaisten mietevirsi.

42:2 Niinkuin peura halajaa vesipuroille, niin minun sieluni halajaa sinua, Jumala.

42:3 Minun sieluni janoo Jumalaa, elävää Jumalaa. Milloin saan minä tulla Jumalan kasvojen eteen?

42:4 Kyyneleeni ovat minun ruokani päivin ja öin, kun minulle joka päivä sanotaan: "Missä on sinun Jumalasi?"

42:5 Näitä minä muistelen ja vuodatan sydämeni: minä kuljin väentungoksessa, astuin sen kanssa Jumalan huoneeseen riemun ja kiitoksen raukuessa juhlivasta joukosta.

42:6 Miksi murehdit, minun sieluni, ja olet minussa niin levoton? Odota Jumalaa. Sillä vielä minä saan häntä kiittää hänen kasvojensa avusta.

42:7 Minun Jumalani, minun sieluni on murheellinen minussa, sentähden minä muistan sinua Jordanin maalla, Hermonin kukkuloilla ja Misarin vuorella.

42:8 Sinun koskiesi pauhussa syvyys syvyydelle huutaa, kaikki sinun kuohusi ja aaltosi käyvät minun ylitseni.

42:9 Päivällä Herra säätää armonsa, ja yöllä minä hänelle veisaan ja rukoilen elämäni Jumalaa.

42:10 Minä sanon Jumalalle, kalliolleni: "Miksi olet minut unhottanut? Miksi minun täytyy käydä murhepuvussa, vihollisen ahdistamana?"

42:11 Minun luitani jäytää, kun viholliseni minua häpäisevät, sanoen minulle kaiken

viattomuuteni tähden, ja asetat minun kasvois eteen ijankaikkisesti.

41:14 Kiitetty olkoon \Herra\ Israelin Jumala, iankaikkisesta iankaikkiseen! Amen, amen.

42 PSALTTARI

42:1 Koran lasten opetus, edelläveisaajalle.

42:2 Niinkuin peura himoitsee tuoretta vettä, niin minun sieluni himoitsee sinua, Jumala.

42:3 Minun sieluni janoo Jumalaa, elävää Jumalaa: koska minä tulen Jumalan kasvoja näkemään?

42:4 Minun kyyneleeni ovat minun ruokani päivällä ja yöllä, että joka päivä minulle sanotaan: kussa nyt on Jumalasi?

42:5 Koska minä näitä muistelen, niin minä vuodatan ulos sydämeni itsessäni; sillä minä menisin mielelläni joukon kanssa, ja vaeltaisin heidän kanssansa Jumalan huoneeseen: ihastuksella ja kiitoksella joukon seassa, jotka juhlaa pitävät.

42:6 Mitäs murehdit, sieluni, ja olet niin levoton minussa? Turvaa Jumalaan; sillä minä vielä nytkin häntä kiitän, että hän minua auttaa kasvoillansa.

42:7 Minun Jumalani! sieluni on murheissansa minussa; sentähden minä muistan sinua Jordanin ja Hermonin maalla, sillä vähällä vuorella.

42:8 Sinun virtas pauhaavat kovin, niin että yksi syvyys pauhaa tässä ja toinen syvyys siellä: kaikki sinun vesilainees ja aaltos käyvät minun ylitseni.

42:9 Päivällä on \Herra\ luvannut hyvyytensä, ja yöllä minä hänelle veisaan, ja rukoilen elämäni Jumalaa.

42:10 Minä sanon Jumalalle minun kalliolleni: miksi sinä olet minun unohtanut? miksi minä käyn niin murheissani, koska minun viholliseni minua ahdistaa?

42:11 Se on niinkuin murha minun luissani, että minun viholliseni häpäisevät minua,

päivää: "Missä on sinun Jumalasi?"

42:12 Miksi murehdit, minun sieluni, ja miksi olet minussa niin levoton? Odota Jumalaa. Sillä vielä minä saan kiittää häntä, minun kasvojeni apua, minun Jumalaani.

PSALMI 43

43:1 Auta minut oikeuteeni, Jumala, ja aja minun asiani armotonta kansaa vastaan. Päästä minut kavaloista ja vääristä ihmisistä.

43:2 Sillä sinä olet minun Jumalani, minun linnani. Miksi olet minut hyljännyt? Miksi minun täytyy käydä murhepuvussa, vihollisen ahdistamana?

43:3 Lähetä valkeutesi ja totuutesi. Ne minua johdattakoot, vieköt minut sinun pyhälle vuorellesi, sinun asuntoihisi,

43:4 että minä saisin tulla Jumalan alttarin eteen, Jumalan eteen, joka on minun iloni ja riemuni, ja kiittäisin kanteleilla sinua, Jumala, minun Jumalani.

43:5 Miksi murehdit, minun sieluni, ja miksi olet minussa niin levoton? Odota Jumalaa. Sillä vielä minä saan kiittää häntä, minun kasvojeni apua, minun Jumalaani.

PSALMI 44

44:1 Veisuunjohtajalle; koorahilaisten mietevirsi.

44:2 Jumala, me olemme omin korvin kuulleet, meidän isämme ovat meille kertoneet, minkä teon sinä teit heidän päivinänsä, muinaisina päivinä.

44:3 Sinä karkoitit kädelläsi pakanat, mutta heidät sinä istutit, sinä hävitit kansat, mutta heidät sinä levitit.

44:4 Sillä eivät he miekallansa valloittaneet maata, eikä heidän käsivartensa heitä auttanut, vaan sinun oikea kätesi, sinun käsivartesi ja sinun kasvojesi valkeus, koska

koska he jokapäivä sanovat minulle: kussa nyt on Jumalas?

42:12 Mitäs murehdit, sieluni, ja olet minussa niin levotoin? Turvaa Jumalaan; sillä minä vielä nytkin häntä kiitän, että hän on minun kasvoini apu ja minun Jumalani.

43 PSALTTARI

43:1 Tuomitse minua, Jumala, ja ratkaise minun asiani armotointa kansaa vastaan, ja päästä minua kavaloista ja vääristä ihmisistä.

43:2 Sillä sinä olet minun väkevyyteni Jumala, miksis syökset minun pois? miksis minun annat murheissani käydä, koska vihollinen minua ahdistaa?

43:3 Lähetä valkeutes ja totuutes minua saattamaan, ja tuomaan sinun pyhän vuores tykö ja sinun asumises tykö.

43:4 Ja minä kävisin sisälle Jumalan alttarin tykö, sen Jumalan tykö, joka minun iloni ja riemuni on, ja kiittäisin sinua kanteleilla, Jumalani, minun Jumalani.

43:5 Mitäs murehdit, sieluni, ja olet minussa niin levotoin? Turvaa Jumalaan; sillä minä vielä nytkin häntä kiitän, että hän on minun kasvoini apu ja minun Jumalani.

44 PSALTTARI

44:1 Koran lasten opetus, edelläveisaajalle.

44:2 Jumala! me olemme korvillamme kuulleet, meidän isämme ovat meille luetelleet, mitäs heidän aikansa ja muinen tehnyt olet.

44:3 Sinä olet ajanut pakanat pois kädelläsi; mutta heidät sinä olet istuttanut siaan: sinä olet kansat kadottanut, mutta heitä sinä olet levittänyt.

44:4 Sillä ei he ole miekallansa maata omistaneet, ja heidän käsivartensa ei auttaneet heitä, vaan sinun oikia kätes ja sinun käsivartes, ja sinun kasvois valkeus;

sinä olit heihin mielistynyt.

44:5 Sinä, Jumala, sinä olet minun kuninkaani, toimita Jaakobille apu.

44:6 Sinun avullasi me syöksemme ahdistajamme maahan, sinun nimessäsi me tallaamme vastustajamme

44:7 Sillä en minä jouseeni luota, eikä miekkani minua auta;

44:8 vaan sinä pelastat meidät vihollisistamme, ja saatat vihamiehemme häpeään.

44:9 Jumala on meidän kerskauksemme kaikkina päivinä, ja sinun nimeäsi me ylistämme iankaikkisesti. Sela.

44:10 Kuitenkin sinä meidät hylkäsit ja saatoit meidät häpeään, et lähtenyt sotaan meidän joukkojemme kanssa

44:11 Sinä käänsit meidät vihollista pakoon, ja meidän vihamiehemme ryöstivät saalista.

44:12 Sinä annoit meidät syötäväksi kuin lampaat, ja hajotit meidät pakanain sekaan.

44:13 Sinä myit kansasi halvasta etkä heidän hinnastaan paljoa hyötynyt.

44:14 Sinä annat meidät naapuriemme häväistäviksi, ympärillämme asuvaisten pilkaksi ja ivaksi.

44:15 Sinä saatat meidät sananparreksi pakanoille, pään pudistukseksi kansoille.

44:16 Joka päivä on häväistykseni minun edessäni, ja kasvojeni häpeä peittää minut,

44:17 herjaajan ja pilkkaajan puheen tähden, vihollisen ja kostonhimoisen katseitten tähden.

44:18 Tämä kaikki on meitä kohdannut, vaikka emme ole sinua unhottaneet emmekä sinun liittoasi rikkoneet.

44:19 Ei ole meidän sydämemme sinusta luopunut, eivät meidän askelemme sinun polultasi poikenneet.

44:20 Kuitenkin sinä runtelit meidät aavikkosutten asuinsijoilla ja peitit meidät

sillä sinä mielistyit heihin.

44:5 Jumala, sinä olet minun kuninkaani, joka autuuden Jakobille lupaat.

44:6 Sinun kauttas me vihollisemme paaskaamme maahan; sinun nimessäsi me tallaamme vastaankarkaajamme.

44:7 Sillä en minä luota joutseeni, eikä miekkani auta minua.

44:8 Mutta sinä autat meitä vihollisistamme, ja saatat niitä häpiään, jotka meitä vihaavat.

44:9 Jumalasta me kerskaamme joka päivä, ja kiitämme sinun nimeäsi iankaikkisesti, Sela!

44:10 Miksi sinä nyt sysäät meitä pois, ja annat meidän häpiään tulla, etkä lähde meidän sotajoukkomme kanssa?

44:11 Sinä annat meidän paeta vihollistemme edessä, että ne raatelisivat meitä, jotka meitä vihaavat.

44:12 Sinä annat meitä syötäväksi niinkuin lampaista, ja hajotat pakanain sekaan.

44:13 Sinä myit kansasi ilman hintaa, ja et mitään siitä ottanut.

44:14 Sinä panet meitä häpiäksi läsnä-asuvallemme, pilkaksi ja nauruksi niille, jotka meidän ympärillämme ovat.

44:15 Sinä teet meitä sananlaskuksi pakanain seassa, ja että kansat vääntelevät päätänsä meidän tähtemme.

44:16 Joka päivä on minun häväistykseni minun edessäni; ja minun kasvoini häpiä peittää minun,

44:17 Että minun pitää pilkkaajia ja laittajia kuuleman, ja viholliset ja tylyt kostajat näkemän.

44:18 Nämät kaikki ovat tulleet meidän päällemme; ja emme sentähden ole sinua unhottaneet, emmekä petollisesti sinun liittoas vastaan tehneet.

44:19 Ja ei meidän sydämemme takaperin kääntynyt, eikä meidän käymisemme poikennut sinun tiestä;

44:20 Ettäs meitä niin löit rikki lohikärmeiden seassa ja peitit meitä

synkeydellä.

44:21 Jos me olisimme unhottaneet Jumalamme nimen ja ojentaneet kätemme vieraan jumalan puoleen,

44:22 eikö Jumala olisi sitä tutkituksi saanut, sillä hän tuntee sydämen salaisuudet?

44:23 Ei, vaan sinun tähtesi meitä surmataan kaiken päivää, meitä pidetään teuraslampaina.

44:24 Heräjä, miksi nukut, Herra? Nouse, älä iäksi hylkää.

44:25 Miksi peität kasvosi, unhotat meidän kurjuutemme ja ahdistuksemme?

44:26 Sillä meidän sielumme on vaipunut tomuun, meidän ruumiimme painunut maahan.

44:27 Nouse, auta meitä ja lunasta meidät armosi tähden.

PSALMI 45

45:1 Veisuunjohtajalle; veisataan kuin: "Liljat"; koorahilaisten mietevirsi; laulu rakkaudesta.

45:2 Minun sydämeni tulvii ihania sanoja; minä lausun: kuninkaasta on minun lauluni, minun kieleni on kerkeän kirjurin kynä.

45:3 Sinä olet ihmislapsista ihanin, suloisuus on vuodatettu sinun huulillesi, sentähden Jumala siunaa sinua iankaikkisesti.

45:4 Vyötä miekka vyöllesi, sinä sankari, vyöttäydy kunniaasi ja korkeuteesi.

45:5 Ole onnekas korkeudessasi. Nouse sotavaunuihisi totuuden, nöyryyden ja vanhurskauden puolesta, ja oikea kätesi opettakoon sinulle peljättäviä tekoja.

45:6 Sinun nuolesi ovat terävät, kansat kaatuvat sinun allesi; kuninkaan vihollisten sydämet lävistetään.

45:7 Jumala, sinun valtaistuimesi pysyy aina ja iankaikkisesti; sinun valtakuntasi valtikka on oikeuden valtikka.

45:8 Sinä rakastat vanhurskautta ja vihaat

kuoleman varjolla.

44:21 Jos me olisimme meidän Jumalamme nimen unhottaneet, ja meidän kätemme nostaneet vieraalle Jumalalle,

44:22 Eikö Jumala sitä etsisi? vaan hän itse tietää meidän sydämemme pohjan.

44:23 Sillä sinun tähtes me surmataan joka päivä: ja me luetaan teuraslampainksi.

44:24 Herää, Herra, miksis makaat? valvo, ja älä meitä sysää pois kaiketikaan.

44:25 Miksis peität kasvosi, ja unohdat meidän raadollisuutemme ja ahdistuksemme?

44:26 Sillä meidän sielumme on painettu alas maahan asti: meidän vatsamme riippuu maassa.

44:27 Nouse, auta meitä, ja lunasta meitä laupiutes tähden!

45 PSALTTARI

45:1 Morsiamen opetusvirsi kukkasesta Koran lapsilta edelläveisaajalle.

45:2 Minun sydämeni ajattelee kauniin laulun: minä veisaan kuninkaasta, minun kieleni on jalon kirjoittajan kynä.

45:3 Sinä olet kaikkein kaunein ihmisten lasten seassa: armo on vuodatettu sinun huulissas; sentähden siunaa Jumala sinua iankaikkisesti.

45:4 Pane miekkas vyölles, sinä sankari, ja kaunista itses kunniallisesti.

45:5 Menesty sinun kauneudessas, kiiruhda sinus sanan totuuden, siveyden ja vanhurskauden tähden, niin sinun oikia kätes ihmeellisiä osoittaa.

45:6 Terävät ovat sinun nuoles, että kansat lankeevat etees maahan, jotka sydämestänsä kuninkaan viholliset ovat.

45:7 Jumala, sinun istuimes pysyy aina ja iankaikkisesti; sinun valtakuntas valtikka on oikeuden valtikka.

45:8 Sinä rakastit vanhurskautta, ja vihasit

vääryyttä; sentähden on Jumala, sinun Jumalasi, voidellut sinua iloöljyllä enemmän kuin sinun osaveljiäsi.

45:9 Mirhaa, aloeta ja kassiaa tuoksuvat kaikki sinun vaatteesi, kanteleet helisevät sinun iloksesi norsunluisista palatseista.

45:10 Kuningasten tyttäriä on sinun kaunistuksenasi, kuningatar seisoo sinun oikealla puolellasi, Oofirin kullassa.

45:11 Kuule, tytär, katso ja kallista korvasi, unhotat kansasi ja isäsi huone,

45:12 ja saakoon kuningas halun sinun kauneuteesi, sillä hän on sinun herrasi. Kumarra häntä.

45:13 Tytär Tyyro ja kansan rikkaimmat etsivät lahjoillaan sinun suosiotasi.

45:14 Ylen ihana on kuninkaan tytär sisäkammiossa, kultakudosta on hänen pukunsa.

45:15 Kirjailluissa vaatteissa hänet saatetaan kuninkaan tykö. Neitsyet seuraavat häntä, hänen ystävättärensä tuodaan sinun tykösi.

45:16 Ilolla ja riemulla heitä saatetaan, he astuvat kuninkaan palatsiin.

45:17 Sinun poikasi tulkoot sinun isiesi sijaan; aseta heidät ruhtinaiksi kaikkeen maahan.

45:18 Minä teen sinun nimesi kuuluksi suvusta sukuun; sentähden kansat sinua ylistävät aina ja iankaikkisesti.

PSALMI 46

46:1 Veisuunjohtajalle; koorahilaisten laulu, korkeassa äänialassa.

46:2 Jumala on meidän turvamme ja väkevyytemme, apumme hädässä aivan vahva.

46:3 Sentähden emme pelkää, vaikka maa järkkyyisi ja vuoret meren pohjaan vajoaisivat,

46:4 vaikka sen vedet pauhaisivat ja kuohuisivat ja vuoret vapisisivat sen

jumalatointa menoa: sentähden, oi Jumala, on sinun Jumalasi voidellut sinua iloöljyllä enempi kuin sinun osaveljes.

45:9 Kaikki sinun vaattees ovat sula Mirrham, Aloe ja Ketsia. Kuin sinä elefantin luisesta tuvastas lähdet, niin he ilahuttavat sinun.

45:10 Sinun kaunistuksessas käyvät kuningasten tyttäret: morsian seisoo oikialla kädellä sulassa kalliimmassa kullassa.

45:11 Kuule, tytär, katso, ja kallista korvas: unohda kansas ja isäs huone,

45:12 Niin kuningas saa halun kauneutees; sillä hän on sinun herras, ja sinun pitää häntä kumartaman.

45:13 Tyron tytär lahjoinensa, rikkaat kansan seassa sinua imartelevat.

45:14 Kuninkaan tytär on kokonansa kunniallinen sisältä: hän on kultaisessa vaatteessa puettu.

45:15 Hän viedään monella tavalla kudotuissa vaatteissa kuninkaan tykö: neitseet, hänen ystävänsä, jotka häntä seuraavat, tuodaan sinun tykö.

45:16 Ne viedään ilolla ja riemulla, ja he menevät kuninkaan tupaan.

45:17 Sinun isäis siaan pitää sinun lapsia saaman, jotka asetat päämiehiksi kaikkeen maailmaan.

45:18 Minä tahdon muistaa sinun nimeäs sukukunnasta niin sukukuntaan: sentähden pitää kansat sinua kiittämän aina ja iankaikkisesti.

46 PSALTTARI

46:1 Koran lasten veisu nuoruudesta, edelläveisaajalle.

46:2 Jumala on meidän turvamme ja väkevyytemme, joka on sangen sovelias apu tuskissa.

46:3 Sentähden emme pelkää, jos vielä maailma hukkuisi, ja vuoret keskelle merta vajoisivat,

46:4 Vaikka vielä meri pauhais ja lainehtis, niin että siitä pauhinasta mäet kukistuisivat,

raivosta. Sela.

46:5 Virta lähteinensä ilahuttaa Jumalan kaupungin, Korkeimman pyhät asunnot.

46:6 Jumala on sen keskellä, ei se horju, Jumala auttaa sitä jo aamun koittaessa.

46:7 Pakanat pauhaavat, valtakunnat horjuvat; kun hän jylisee, huojuu maa.

46:8 Herra Sebaot on meidän kanssamme, Jaakobin Jumala on meidän linnamme. Sela.

46:9 Tulkaa, katsokaa Herran töitä, hänen, joka tekee hämmästyttäviä tekoja maan päällä:

46:10 hän lopettaa sodat maan ääriin saakka, hän särkee jousen, taittaa keihään, polttaa sotavaunut tulella.

46:11 "Heretkää ja tietäkää, että minä olen Jumala, korkea kansojen keskellä, korkea maan päällä."

46:12 Herra Sebaot on meidän kanssamme, Jaakobin Jumala on meidän linnamme. Sela.

PSALMI 47

47:1 Veisuunjohtajalle; koorahilaisten virsi.

47:2 Paukuttakaa käsiänne, kaikki kansat, kohottakaa Jumalalle riemuhuuto.

47:3 Sillä Herra on korkein, peljättävä, kaiken maan suuri kuningas.

47:4 Hän kukistaa kansat meidän allemme ja kansakunnat jalkaimme alle.

47:5 Hän on valinnut meille perintömaamme, joka on Jaakobin, hänen rakkaansa, kunnia. Sela.

47:6 Jumala astuu ylös riemun raikuessa, Herra pasunain pauhatessa.

47:7 Veisatkaa Jumalalle, veisatkaa, veisatkaa meidän kuninkaallemme, veisatkaa.

47:8 Sillä Jumala on kaiken maan kuningas.

Sela!

46:5 Kuitenkin on Jumalan kaupunki ihana virtoinensa, jossa Korkeimman pyhät asumiset ovat.

46:6 Jumala on hänen keskellensä, sentähden se kyllä pysyy: Jumala auttaa häntä varhain.

46:7 Pakanain pitää hämmästyvän ja valtakunnat lankeeman; ja maa hukkuu, kuin hän äänensä antaa.

46:8 \Herra\ Zebaot on meidän kanssamme, Jakobin Jumala on meidän tukemme, Sela!

46:9 Tulkaat ja katsokaat \Herran\ tekoja, joka maan päällä senkaltaiset hävitykset tekee,

46:10 Joka hallitsee sodat kaikessa maailmassa, joka joutsen särkee ja rikkoo keihään, ja rattaat tulella polttaa.

46:11 Lakatkaat ja tietäkää, että minä olen Jumala: minä olen voittava kunnian pakanain seassa ja minä ylennetään maan päällä.

46:12 \Herra\ Zebaot on meidän kanssamme: Jakobin Jumala on meidän tukemme, Sela!

47 PSALTTARI

47:1 Koran lasten Psalmi, edelläveisaajalle.

47:2 Kaikki kansat, paukuttakaa käsiänne, ja ihastukaat Jumalalle iloisella äänellä.

47:3 Sillä \Herra\ kaikkein korkein on hirmuinen, suuri kuningas koko maan päällä.

47:4 Hän vaatii kansat allemme, ja pakanat meidän jalkaimme alle.

47:5 Hän valitsee meille perimisemme, Jakobin kunnian, jota hän rakastaa, Sela!

47:6 Jumala astui ylös riemulla, ja \Herra\ helisevällä basunalla.

47:7 Veisatkaat, veisatkaat Jumalalle: veisatkaat, veisatkaat kuninkaallemme.

47:8 Sillä Jumala on koko maan kuningas:

Veisatkaa hänelle virsi.

47:9 Jumala on kansojen kuningas, Jumala istuu pyhällä istuimellansa.

47:10 Kansojen päämiehet kokoontuvat Aabrahamin Jumalan kansaksi. Sillä maan kilvet ovat Jumalan; hän on ylen korkea.

PSALMI 48

48:1 Laulu, koorahilaisten virsi.

48:2 Suuri on Herra ja korkeasti ylistettävä meidän Jumalamme kaupungissa, pyhällä vuorellansa.

48:3 Kauniina kohoaa, kaiken maan ilona, pohjan puolella Siionin vuori, suuren kuninkaan kaupunki.

48:4 Jumala on sen linnoissa turvaksi tunnettu.

48:5 Sillä katso, kuninkaat kokoontuivat, hyökkäsivät yhdessä.

48:6 Mutta he näkivät sen, hämmästyivät, peljästyivät ja pakenivat pois.

48:7 Vavistus valtasi heidät siellä, tuska niinkuin synnyttäväisen.

48:8 Itätuulella sinä särjet Tarsiin-laivat.

48:9 Niinkuin me olimme kuulleet, niin me sen nyt näimme Herran Sebaotin kaupungissa, meidän Jumalamme kaupungissa: Jumala pitää sen lujana iankaikkisesti. Sela.

48:10 Jumala, me tutkistelemme sinun armoasi sinun temppelissäsi.

48:11 Jumala, niinkuin sinun nimesi, niin ulottuu sinun ylistyksesi maan ääriin saakka; sinun oikea kätesi on vanhurskautta täynnä.

48:12 Siionin vuori iloitsee, Juudan tyttäret riemuitsevat sinun tuomioistasi.

48:13 Kiertäkää Siion, käykää sen ympäri, lukekaa sen tornit.

48:14 Tarkatkaa sen muurit, kulkekaa sen linnat, kertoaksenne niistä tulevalle polvelle.

veisatkaat hänelle taitavasti.

47:9 Jumala on pakanain kuningas: Jumala istuu pyhällä istuimellansa.

47:10 Kansain päämiehet ovat kokoontuneet Aabrahamin Jumalan kansan tykö; sillä maan edesvastaajat ovat Jumalan: hän on sangen suuresti ylennetty.

48 PSALTTARI

48:1 Koran lasten Veisu-Psalmi.

48:2 Suuri on \Herra\", ja sangen kiitettävä, meidän Jumalamme kaupungissa, pyhällä vuorellansa.

48:3 Zionin vuori on kauniilla paikalla, koko maan ilo, pohjan puolella, suuren kuninkaan kaupunki.

48:4 Jumala on tunnettu huoneessansa, että hän sen varjelia on.

48:5 Sillä katso, kuninkaat olivat kokoontuneet, ja ynnä menivät ohitse.

48:6 He ihmettelivät, kuin he tämän näkivät: he hämmästyivät, ja kiiruhtivat pois,

48:7 Vavistus on heidät siellä käsittänyt, ahdistus niinkuin synnyttäväisen.

48:8 Sinä särjet haahdet meressä itätuulella.

48:9 Niinkuin me kuulimme, niin me sen näemme \Herran\ Zebaotin kaupungissa, meidän Jumalamme kaupungissa: Jumala sen vahvistaa ijankaikkisesti, Sela!

48:10 Jumala! me odotamme sinun hyvyyttäsi sinun templissäsi.

48:11 Jumala! niinkuin sinun nimes on, niin myös on sinun kiitokses hamaan maailman ääreen: sinun oikia kätes on täynnä vanhurskautta.

48:12 Riemuitkaan Zionin vuori, ja Juudan tyttäret iloitkaan sinun oikeutes tähden.

48:13 Menkää Zionin ympäri ja piirittäkää häntä: lukekaa hänen torninsa.

48:14 Turvatkaa hänen muurinsa, vahvistakaat hänen salinsa, että te sitä juttelisitte tulevaisille sukukunnille.

48:15 Sillä tämä on Jumala, meidän Jumalamme, aina ja iankaikkisesti; hän johdattaa meitä kuolemaan asti.

PSALMI 49

49:1 Veisuunjohtajalle; koorahilaisten virsi.
49:2 Kuulkaa tämä, kaikki kansat, ottakaa korviinne, maailman asukkaat kaikki,
49:3 sekä alhaiset että ylhäiset, niin rikkaat kuin köyhät.
49:4 Minun suuni puhuu viisautta, minun sydämeni ajatus on ymmärrystä.
49:5 Minä kallistan korvani kuulemaan mietelauseita, minä selitän ongelmani kannelta soittaen.
49:6 Miksi minä pelkäisin pahoina päivinä, kun minun vainoojani vääritys piirittää minut?
49:7 He luottavat tavaroihinsa ja kerskaavat suuresta rikkaudestaan.
49:8 Kukaan ei voi veljeänsä lunastaa eikä hänestä Jumalalle sovitusta maksaa.
49:9 Sillä hänen sielunsa lunastus on ylen kallis ja jää iäti suorittamatta,
49:10 että hän saisi elää iankaikkisesti eikä kuolemaa näkisi.
49:11 Vaan hänen täytyy nähdä, että viisaat kuolevat, että tyhmät ja järjettömät myös hukkuvat ja jättävät toisille tavaransa.
49:12 He luulevat, että heidän huoneensa pysyvät iäti ja heidän asuntonsa polvesta polveen; he nimittävät maatiloja nimensä mukaan.
49:13 Mutta ihminen, mahtavinkaan, ei ole pysyväinen: hän on verrattava eläimiin, jotka hukkuvat.
49:14 Näin käy niiden, jotka itseensä luottavat, ja heidän perässään niiden, jotka mielistyvät heidän puheisiinsa. Sela.
49:15 Kuin lammaslauma heidät viedään tuonelaan, kuolema heitä kaitsee, jo

48:15 Sillä tämä Jumala on meidän Jumalamme aina ja iankaikkisesti: hän johdattaa meitä kuolemaan asti.

49 PSALTTARI

49:1 Koran lasten Psalmi, edelläveisaajalle.
49:2 Kuulkaat tätä, kaikki kansat, ottakaat korviinne, kaikki maan asuvaliset,
49:3 Sekä yhteinen kansa että herrat, niin rikkaat kuin köyhät.
49:4 Minun suuni puhuu viisautta, ja minun sydämeni sanoo ymmärryksen.
49:5 Minä tahdon kallistaa korvani vertauksiin, ja minun tapaukseni kanteleella soittaa.
49:6 Miksi minun pitäis pelkäämän pahoina päivinä, kuin minun sortajani vääritys käy minua ympäri?
49:7 Jotka luottavat tavaroihinsa, ja suuresti kerskaavat paljosta rikkaudestaan.
49:8 Ei velikään taida ketään lunastaa, eikä Jumalalle ketään sovittaa.
49:9 Sillä heidän sielunsa lunastus on ylen kallis, niin että se jää tekemättä iankaikkisesti,
49:10 Vaikka hän vielä kauvankin eläis ja ei näkisi hautaa.
49:11 Sillä hänen täytyy nähdä, että viisasten pitää kuoleman, niin myös tyhmän ja taitamattoman pitää hukkuman, ja pitää vieraille tavaransa jättämän.
49:12 Heidän sydämensä ajatus on, että heidän huoneensa pitää iankaikkisesti pysymän, ja heidän majansa suvusta sukuun, ja heidän nimensä kuuluisaksi tulemaan maan päällä.
49:13 Mutta ei ihminen taida pysyä kunniassa, vaan verrataan eläimiin, jotka hukkuvat.
49:14 Tämä heidän tiensä on sula hulluus; kuitenkin, heidän jälkeentulevaisensa sitä suullansa kiittävät, Sela!
49:15 He makaavat helvetissä niinkuin lampaat, kuolema heitä kalvaa; mutta

huomenna oikeamieliset astuvat heidän ylitsensä; tuonela kalvaa heidän hahmoansa, eikä heillä ole asuntoa.

49:16 Mutta minun sieluni Jumala lunastaa tuonelan vallasta, sillä hän ottaa minut huomaansa. Sela.

49:17 Älä pelkää, jos joku rikastuu, jos hänen talonsa komeus karttuu.

49:18 Sillä kuollessaan ei hän ota mitään mukaansa, eikä hänen komeutensa astu alas hänen jäljessänsä.

49:19 Vaikka hän eläissänsä kiittää itseään siunatuksi, vaikka sinua ylistetään, kun vietät hyviä päiviä,

49:20 täytyy sinun mennä isiesi suvun tykö, jotka eivät ikinä enää valoa näe.

49:21 Ihminen, mahtavinkin, on ymmärrystä vailla, hän on verrattava eläimiin, jotka hukkuvat.

PSALMI 50

50:1 Aasafin virsi. Jumala, Herra Jumala, puhuu ja kutsuu maan auringon noususta hamaan sen laskuun.

50:2 Siionista, jonka kauneus on täydellinen, Jumala ilmestyy kirkkaudessa.

50:3 Meidän Jumalamme tulee eikä vaikene, hänen edellensä käy kuluttava tuli ja hänen ympärillensä väkevä myrsky.

50:4 Hän kutsuu taivaat ylhäältä ja maan, tuomitakseen kansansa:

50:5 "Kootkaa minun eteeni minun hurskaani, jotka uhreja uhraten ovat tehneet minun kanssani liiton."

50:6 Ja taivaat julistavat hänen vanhurskauttansa, sillä Jumala on tuomari. Sela.

50:7 "Kuule, minun kansani, minä puhun; kuule, Israel, minä todistan sinua vastaan. Minä olen Jumala, sinun Jumalasi.

50:8 En minä sinun teurasuhreistasi sinua nuhtele, ja sinun polttouhrisi ovat aina

hurskasten pitää varhain heitä hallitseman, ja heidän öykkäyksensä pitää hukkuman, ja heidän täytyy jäädä helvettiin.

49:16 Kuitenkin vapahtaa Jumala minun sieluni helvetin vallasta; sillä hän korjasi minun, Sela!

49:17 Älä sitä tottele, koska joku rikastuu, eli jos hänen huoneensa kunnia suureksi tulee.

49:18 Sillä kuin hän kuolee, niin ei hän mitään myötänsä vie, eikä hänen kunniansa mene alas hänen kanssansa.

49:19 Sillä hän kiittää sieluansa elämästensä: ja he ylistävät sinua, jos sinä itselles hyvää teet.

49:20 Niin he menevät isäinsä perästä, ja ei saa nähdä ikänä valkeutta.

49:21 Koska ihminen on kunniassa, ja ei ole ymmärrystä, niin hän on verrattu eläimiin, jotka hukkuvat.

50 PSALTTARI

50:1 Asaphin Psalmi. \Herra\, väkevä Jumala, puhuu, ja kutsuu maailman hamasta auringon koitosta niin laskemiseen asti.

50:2 Zionista antaa Jumala täydellisen kirkkauden paistaa.

50:3 Meidän Jumalamme tulee, ja ei vaikene: kuluttavainen tuli käy hänen edellensä, ja hänen ympärillensä väkevä ilma.

50:4 Hän kutsuu taivaat ylhäältä ja maan, tuomitaksensa kansaansa.

50:5 Kootkaat minulle minun pyhäni, jotka liitostani enemmän pitävät kuin uhrista.

50:6 Ja taivaat pitää hänen vanhurskauttansa ilmoittaman; sillä Jumala on tuomari, Sela!

50:7 Kuule, kansani! minä tahdon puhua, ja sinun seassas, Israel, todistaa: minä Jumala olen sinun Jumalasi,

50:8 Uhreistas en minä sinua nuhtele; sillä sinun polttouhrisi ovat alati minun edessäni.

minun edessäni.

50:9 En minä ota härkiä sinun talostasi
enkä kauriita sinun tarhoistasi.

50:10 Sillä minun ovat kaikki metsän
eläimet ja tuhansien vuorten karjat.

50:11 Minä tunnen kaikki vuorten linnut, ja
kaikki, mikä kedolla liikkuu, on minun
edessäni.

50:12 Jos minä isoaisin, en minä sitä
sinulle sanoisi; sillä minun on maanpiiri ja
kaikki, mitä siinä on.

50:13 Minäkö söisin härkien lihaa tai joisin
kauristen verta?

50:14 Uhraa Jumalalle kiitos ja täytä
lupauksesi Korkeimmalle.

50:15 Ja avuksesi huuda minua hädän
päivänä, niin minä tahdon auttaa sinua, ja
sinun pitää kunnioittaman minua."

50:16 Mutta jumalattomalle Jumala sanoo:
"Mikä sinä olet puhumaan minun
käskyistäni ja ottamaan minun liittoni
suhusi?"

50:17 Sinä, joka vihaat kuritusta ja heität
minun sanani selkäsi taakse!

50:18 Jos sinä näet varkaan, niin sinä
mielistyt häneen, ja sinä pidät yhtä
avonrikkojain kanssa.

50:19 Sinä päästät suusi puhumaan pahaa,
ja sinun kielesi punoo petosta.

50:20 Sinä istut ja puhut veljeäsi vastaan,
sinä panettelet äitisi poikaa.

50:21 Näitä sinä teet, ja minäkö olisin
vaiti? Luuletko, että minä olen sinun
kaltaisesi? Minä nuhtelen sinua ja asetan
nämä sinun silmäisi eteen.

50:22 Ymmärtäkää tämä te, jotka Jumalan
unhotatte, etten minä raatelisi, eikä olisi
pelastajaa.

50:23 Joka kiitosta uhraa, se kunnioittaa
minua; joka ottaa tiestänsä vaarin, sen
minä annan nähdä Jumalan autuuden."

PSALMI 51

51:1 Veisuunjohtajalle; Daavidin virsi,
51:2 kun profeetta Naatan tuli hänen

50:9 En minä ota härkiä sinun huoneestas,
enkä kauriita navetastas;

50:10 Sillä kaikki metsän eläimet ovat
minun, ja eläimet vuorilla tuhansin.

50:11 Minä tunnen kaikki linnut vuorten
päällä, ja metsän pedot ovat minun
edessäni.

50:12 Jos minä isoon, en minä sitä sano
sinulle; sillä maan piiri on minun, ja kaikki
mitä siinä on.

50:13 Luuletkos minun syövän härjän lihaa?
ja kauristen verta juovan?

50:14 Uhraa Jumalalle kiitosuhri, ja maksa
Ylimmäiselle lupaukses;

50:15 Ja avukses huuda minua hädässäs,
niin minä tahdon auttaa sinua, ja sinun
pitää kunnioittaman minua.

50:16 Mutta jumalattomalle sanoo Jumala:
miksi sinä ilmoitat minun säätyjäni? ja otat
minun liittoni suulles?

50:17 Ettäs kuritusta vihaat, ja heität minun
sanani taakses.

50:18 Koskas varkaan näet, niin sinä
juokset hänen kanssansa, ja pidät yhtä
huorintekiäin kanssa.

50:19 Sinun suus sallit sinä pahaa puhua,
ja kieles saattaa petosta matkaan.

50:20 Sinä istut ja puhut veljeäs vastaan,
äitis poikaa sinä pilkkaat.

50:21 Näitä teet, ja minä olen vaiti; niin
sinä luulet, että minä olen sinun kaltaises;
mutta minä nuhtelen sinua ja asetan näitä
silmais eteen.

50:22 Ymmärtäkääts siis näitä te, jotka
Jumalan unhotatte; etten minä tempaisi
joskus pois, ja ei olisi vapahtajaa.

50:23 Joka kiitosta uhraa, se ylistää minua,
ja siinä on se tie, että minä osoitan
hänelle Jumalan autuuden.

51 PSALTTARI

51:1 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle,
51:2 Kuin propheta Natan tuli hänen

luokseen, sen jälkeen kuin hän oli yhtynyt Batsebaan.

51:3 Jumala, ole minulle armollinen hyvyytesi tähden; pyyhi pois minun syntini suuren laupeutesi tähden.

51:4 Pese minut puhtaaksi rikoksestani, puhdista minut synnistäni.

51:5 Sillä minä tunnen rikokseni, ja minun syntini on aina minun edessäni.

51:6 Sinua ainoata vastaan minä olen syntiä tehnyt, tehnyt sitä, mikä on pahaa sinun silmissäsi; mutta sinä olet oikea puheessasi ja puhdas tuomitessasi.

51:7 Katso, minä olen synnissä syntynyt, ja äitini on minut synnissä siittänyt.

51:8 Katso, totuutta sinä tahdot salatuimpaan saakka, ja sisimmässäni sinä ilmoitat minulle viisauden.

51:9 Puhdista minut isopilla, että minä puhdistuisin, pese minut, että minä lunta valkeammaksi tulisin.

51:10 Anna minun kuulla iloa ja riemua, että ihastuisivat ne luut, jotka särkenyt olet.

51:11 Peitä kasvosi näkemästä minun syntejäni, pyyhi pois kaikki minun pahat tekoni.

51:12 Jumala, luo minuun puhdas sydän ja anna minulle uusi, vahva henki.

51:13 Älä heitä minua pois kasvojesi edestä, äläkä ota minulta pois Pyhää Henkeäsi.

51:14 Anna minulle jälleen autuutesi ilo, ja tue minua alttiuden hengellä.

51:15 Minä tahdon opettaa vääriille sinun tiesi, että syntiset sinun tykösi palajaisivat.

51:16 Päästä minut verenvioista, Jumala, minun autuuteni Jumala, että minun kieleni riemuitsisi sinun vanhurskaudestasi.

51:17 Herra, avaa minun huuleni, että minun suuni julistaisi sinun kiitostasi.

51:18 Sillä ei sinulle kelpaa teurasuhri, sen minä kyllä antaisin; polttouhri ei ole sinulle mieleen.

51:19 Jumalalle kelpaava uhri on särjetty

tykönsä, sittekuin hän Batseban tykönä käynyt oli.

51:3 Jumala, ole minulle armollinen sinun hyvyytes tähden: pyyhi pois minun syntini suuren laupiutes tähden.

51:4 Pese minua hyvin vääryydestäni, ja puhdista minua synnistäni.

51:5 Sillä minä tunnen pahat tekoni, ja minun syntini on aina edessäni.

51:6 Sinua, sinua ainoaa vastaan minä syntiä tein, ja pahasti tein sinun edessäs, ettäs olisit oikia sanoissas ja puhdas tuomitessas.

51:7 Katso, minä olen synnissä syntynyt, ja minun äitini on synnissä minun siittänyt.

51:8 Katso, sinä halajat totuutta, joka salaudessa on, ja ilmoitat salatun viisauden minulle.

51:9 Puhdista minua isopilla, että minä puhdistuisin: pese minua, että minä lumivalkiaksi tulisin.

51:10 Anna minun kuulla iloa ja riemua, että ne luut ihastuisivat, jotka särkenyt olet.

51:11 Peitä kasvosi minun synneistäni, ja pyyhi pois kaikki pahat tekoni.

51:12 Jumala, luo minuun puhdas sydän, ja anna minulle uusi vahva henki.

51:13 Älä heitä minua pois kasvois edestä, ja älä minulta ota pois sinun Pyhää Henkeäs.

51:14 Anna minulle taas sinun autuutes ilo, ja sillä hyvällä hengelläs tue minua.

51:15 Minä tahdon vääriille opettaa sinun ties, että syntiset tykösi palajaisivat.

51:16 Päästä minua veren vioista, Jumala, minun autuuteni Jumala, että minun kieleni ylistäisi sinun vanhurskauttas.

51:17 Avaa, Herra, minun huuleni, että minun suuni ilmoittaisi sinun kiitokses.

51:18 Sillä ei sinulle kelpaa uhri, että minä sen antaisin; ja ei polttouhri sinulle ensinkään kelpaa.

51:19 Ne uhrit, jotka Jumalalle kelpaavat,

henki; särjettyä ja murtunutta sydäntä et sinä, Jumala, hylkää.

51:20 Osoita armossasi hyvyyttä Siionille, rakenna Jerusalemin muurit.

51:21 Silloin sinulle kelpaavat oikeat teurasuhrit, polttouhrit ja kokonaisuhrit; silloin uhrataan härkiä sinun alttarillasi.

PSALMI 52

52:1 Veisuunjohtajalle; Daavidin mietevirsi, 52:2 kun edomilainen Doeg tuli ja ilmoitti Saulille, sanoen hänelle: "Daavid on mennyt Ahimelekin taloon."

52:3 Miksi kerskaat pahuudestasi, sinä väkivaltainen? Jumalan armo pysyy alati.

52:4 Sinun kielesi punoo turmiota, se on kuin terävä partaveitsi, sinä petoksen tekijä.

52:5 Sinä rakastat pahaan etkä hyvää, sinä puhut valhetta etkä totta. Sela.

52:6 Sinä rakastat kaikkia surman sanoja, sinä kavala kieli.

52:7 Sentähden myös Jumala kukistaa sinut ainiaaksi, hän tarttuu sinuun ja raastaa sinut majastasi, repäisee sinut juurinesi elävien maasta. Sela.

52:8 Ja vanhurskaat näkevät sen ja pelkäävät, ja he nauravat häntä:

52:9 "Katso, siinä on mies, joka ei pitänyt Jumalaa turvanansa, vaan luotti suureen rikkauteensa ja röyhkeili häijyydessänsä."

52:10 Mutta minä olen kuin viheriöitsevä öljypuu Jumalan huoneessa, minä turvaan Jumalan armoon aina ja iankaikkisesti.

52:11 Minä kiitän sinua iäti, että sen teit, ja minä odotan sinun hurskaittesi edessä sinun nimeäsi, sillä se on hyvä.

PSALMI 53

53:1 Veisuunjohtajalle; veisataan kuin: "Sairaus"; Daavidin mietevirsi.

ovat murheellinen henki: ahdistettua ja särjettyä sydäntä et sinä, Jumala, hylkää.

51:20 Tee Zionille hyvästi sinun armos jälkeen; rakenna Jerusalemin muurit.

51:21 Silloin sinulle kelpaavat vanhurskauden uhrit, polttouhrit ja muut uhrit: silloin sinun alttarillas härkiä uhrataan.

52 PSALTTARI

52:1 Davidin opetus, edelläveisaajalle, 52:2 Kun Edomilainen Doeg tuli ja ilmoitti Saulille, ja sanoi hänelle: David on tullut Ahimelekin huoneeseen.

52:3 Mitäs kerskaat pahuudessas, sinä väkevä? Jumalan laupius pysyy joka päivä.

52:4 Sinun kieles ajattelee vahinkoa ja leikkaa valheellansa niinkuin terävä partaveitsi.

52:5 Sinä rakastat enempi pahaan kuin hyvää, ja puhut valhetta pikemmin kuin oikeutta, Sela!

52:6 Sinä puhut mielelläs kaikkia murhasanoja väärällä kielellä.

52:7 Niin Jumala myös kukistaa sinun ijankaikkisesti: hän murentaa sinun, ja majasta tempaa sinun ulos, ja juurittaa sinun ulos elävain maalta, Sela!

52:8 Ja vanhurskasten pitää sen näkemän ja pelkäämän; ja he nauravat häntä.

52:9 Katso, tämä on se mies, joka ei pitänyt Jumalaa turvanansa, vaan uskalsi suureen rikkauteensa: hän on vahvistunut pahuudessansa.

52:10 Mutta minä olen niinkuin viheriäinen öljypuu Herran huoneessa: minä uskallan Jumalan laupiuteen aina ja iankaikkisesti.

52:11 Minä tahdon sinua kiittää ijankaikkisesti, että sen teit, ja odottaa sinun nimeäsi; sillä se on hyvä sinun pyhäis edessä.

53 PSALTTARI

53:1 Davidin opetus, edelläveisaajalle, Mahelatin päällä.

53:2 Hullu sanoo sydämessänsä: "Ei ole Jumalaa." Turmiollinen ja iljettävä on heidän väärä menonsa; ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvä on.

53:3 Jumala katsoo taivaasta ihmislapsiin nähdäksensä, onko ketään ymmärtävistä, ketään, joka etsii Jumalaa.

53:4 Mutta kaikki he ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet; ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvä on, ei yhden yhtäkään.

53:5 Eivätkö he mitään käsitä, nuo väärintekijät, jotka saavat leipänsä syömällä minun kansaani, eivätkä avuksensa huuda Jumalaa?

53:6 Siinä heidät valtaa kauhu, missä ei kauhistavaa ole; sillä Jumala hajottaa niiden luut, jotka sinua saartavat. Sinä saatat heidät häpeään, sillä Jumala hylkää heidät.

53:7 Oi, että Israelille tulisi pelastus Siionista! Kun Jumala kääntää kansansa kohtalon, silloin Jaakob riemuitsee, Israel iloitsee.

PSALMI 54

54:1 Veisuunjohtajalle; kielisoittimilla; Daavidin mietevirsi,

54:2 kun siifiläiset tulivat ja sanoivat Saulille: "Daavid piileskelee meidän luonamme."

54:3 Jumala, pelasta minut nimesi voimalla, aja minun asiani väkevyydelläsi.

54:4 Jumala, kuule minun rukoukseni, ota korviisi minun suuni sanat.

54:5 Sillä muukalaiset nousevat minua vastaan, ja väkivaltaiset väijyvät minun henkeäni, eivät he pidä Jumalaa silmäinsä edessä. Sela.

54:6 Katso, Jumala on minun auttajani, Herra on minun sieluni tuki.

54:7 Kohdatkoon paha minun vihamiehiäni, hävitä heidät uskollisuudessasi.

54:8 Niin minä alttiisti sinulle uhraan, minä ylistän sinun nimeäsi, Herra, sillä se on

53:2 Tyhmät sanovat sydämessänsä: ei Jumalaa olekaan; ei he mitään kelpaa, ja ovat ilkiät menoissansa: ei ole joka hyvää tekee.

53:3 Jumala katsoi taivaasta ihmisten lapsia, nähdäksensä, jos joku ymmärtäis, joku Jumalaa etsis.

53:4 Mutta he ovat kaikki vilpistelleet, ja kaikki ovat kelvottomiksi tulleet: ei ole yksikään, joka hyvää tekee, ei ainoakaan.

53:5 Eivätkö pahantekiät sitä huomaitse? jotka minun kansaani syövät, niinkuin he söisivät leipää; vaan ei he Jumalaa avuksensa huuda.

53:6 Siellä he kovin pelkäsivät, kussa ei mitään peljättävää ollut; sillä Jumala hajottaa niiden luut, jotka sinua ahdistavat: sinä saatat heitä häpiään, sillä Jumala hylkää heidät.

53:7 Oi, jos apu tulis Zionista Israelille! Kuin Jumala vangitun kansansa päästää, niin Jakob iloitsee ja Israel riemuitsee.

54 PSALTTARI

54:1 Davidin opetus, edelläveisaajalle, kanteleilla,

54:2 Kuin Siphiläiset tulivat ja sanoivat Saulille: David on lymyttänyt itsensä meidän tykönämme.

54:3 Auta minua Jumala sinun nimelläsi, ja saata minulle oikeus sinun väkevyydelläsi.

54:4 Jumala, kuule minun rukoukseni, ota korviisi minun suuni sanat.

54:5 Sillä muukalaiset karkasivat minua vastaan, ja väkivaltaiset väijyivät minun sieluani: ei he pitäneet Jumalaa silmäinsä edessä, Sela!

54:6 Katso, Jumala auttaa minua: Herra tukee minun sieluani.

54:7 Hän kostaa minun vihollisteni pahuuden: hajoita ne totuudessasi.

54:8 Niin minä mielelläni sinulle uhraan: minä kiitän, \Herra\, sinun nimeäsi, sillä se

hyvä.

54:9 Sillä hän pelastaa minut kaikesta hädästä, ja minun silmäni saa mielikseen katsella vihollisiani.

PSALMI 55

55:1 Veisuunjohtajalle; kielisoittimilla; Daavidin mietevirsi.

55:2 Jumala, ota korviisi minun rukoukseni, älä kätkeydy, kun minä armoa anon.

55:3 Kuuntele minua ja vastaa minulle. Minä kuljen rauhatonna murheessani ja huokaan,

55:4 koska vihamies huutaa ja jumalaton ahdistaa; sillä he vyöryttävät minun päälleni turmiota ja vihassa minua vainoavat.

55:5 Sydämeni minun rinnassani vapisee, kuoleman kauhut lankeavat minun päälleni.

55:6 Pelko ja vavistus valtaa minut, pöyristys peittää minut.

55:7 Ja minä sanon: Olisipa minulla siivet kuin kyyhkysellä, niin minä lentäisin pois ja pääsisin lepoon!

55:8 Katso, minä pakenisin kauas ja yöpyisin erämaassa. Sela.

55:9 Minä rientäisin pakopaikkaani rajuilman ja myrskyn alta.

55:10 Sekoita, Herra, tee eripuraiseksi heidän kielensä, sillä minä näen väkivaltaa ja riitaa kaupungissa.

55:11 Yötä päivää he sitä kiertävät, sen muureja pitkin, vääryys ja vaiva on sen keskellä.

55:12 Sen keskellä on turmio, sorto ja petos ei väisty sen torilta.

55:13 Sillä ei minua herjaa vihollinen - sen minä kestäisin - eikä minua vastaan ylvästele minun vihamieheni - hänen edestään minä voisin lymytä;

55:14 vaan sinä, minun vertaiseni, sinä, minun ystäväni ja uskottuni,

55:15 jonka kanssa me elimme suloisessa sovussa, yhdessä vaelsimme Jumalan huoneeseen juhlakansan kohinassa!

on hyvä.

54:9 Sillä hän on pelastanut minun kaikesta hädästä; ja minun silmäni ovat nähneet minun viholliseni.

55 PSALTTARI

55:1 Davidin opetus, edelläveisaajalle, kanteleilla.

55:2 Jumala, kuule minun rukoukseni, ja älä peitä sinuas minun rukoukseni edestä.

55:3 Ota minusta vaari ja kuule minua; että minä surkeasti valitan rukouksissani ja parun;

55:4 Että vihamies niin huutaa, ja jumalaton ahdistaa; sillä he kääntävät valheen minun päälleni, ja asettavat itsensä vihassansa minua vastaan.

55:5 Minun sydämeni vapisee minussa, ja kuoleman pelko lankei minun päälleni.

55:6 Pelko ja vavistus tulivat minun päälleni, ja kauhistus peitti minun.

55:7 Ja minä sanoin: jospa minulla olisi siivet niinkuin metisellä, että minä lentäisin, ja (joskus) lepäisin!

55:8 Katso, niin minä kauvas pakenisin, ja oleskelisin korvessa, Sela!

55:9 Minä rientäisin, että minä pääsisin tuulen puuskasta ja tuulispäästä.

55:10 Turmele, Herra, ja sekoita heidän kielensä; sillä minä näin väkivallan ja riidan kaupungissa.

55:11 He käyvät sen ympäri päivällä ja yöllä hänen murinsa päällä: vääryys ja vaiva on sen keskellä.

55:12 Vääryys on sen keskellä: valhe ja petos ei luovu hänen kaduiltansa.

55:13 Sillä jos minun vihamieheni häpäisis minua, sen minä kärsisin: ja jos minun vainoojani nousi minua vastaan, niin minä kätkeydyin itseni hänen edestänsä.

55:14 Vaan sinä olet minun kumppanini, minun johdattajani ja minun tuttavani:

55:15 Me jotka ystävällisesti keskenämme neuvoa pidimme, ja vaelsimme Jumalan huoneeseen joukossa.

55:16 Karatkoon kuolema heidän kimppuunsa, menköt he elävältä alas tuonelaan, sillä heidän asunnoissansa ja sydämissänsä vallitsee sula pahuus.

55:17 Mutta minä huudan Jumalaa, ja Herra pelastaa minut.

55:18 Illoin, aamuin ja keskipäivällä minä valitan ja huokaan, ja hän kuulee minun ääneni.

55:19 Hän päästää minun sieluni heistä rauhaan, etteivät he minua saavuta; sillä paljon on niitä, jotka ovat minua vastaan.

55:20 Jumala kuulee sen ja vastaa heille, hän, joka hallitsee hamasta muinaisuudesta. Sela. Sillä he eivät muuta mieltänsä eivätkä pelkää Jumalaa.

55:21 Tuo mies käy käsiksi niihin, jotka hänen kanssaan rauhassa elävät, hän rikkoo liittonsa.

55:22 Hänen suunsa on voita sulavampi, mutta hänellä on sota mielessä; hänen sanansa ovat öljyä lauhkeammat, mutta ovat kuin paljastetut miekat.

55:23 Heitä murheesi Herran huomaa, hän pitää sinusta huolen, ei hän salli vanhurskaan ikinä horjua.

55:24 Mutta heidät sinä, Jumala, syökset tuonelan syvyyteen; murhamiehet ja petturit eivät pääse puoleen ikäänsä. Mutta minä turvaan sinuun.

PSALMI 56

56:1 Veisuunjohtajalle; veisataan kuin: "Mykkä kyyhkynen kaukaisessa maassa." Daavidin laulu, kun filistealaiset ottivat hänet kiinni Gatissa.

56:2 Jumala, ole minulle armollinen, sillä ihmiset minua polkevat, joka päivä he sotivat minua vastaan, ahdistavat minua.

56:3 Joka päivä minun vihamieheni minua polkevat; sillä paljon on niitä, jotka ylpeästi sotivat minua vastaan.

56:4 Mutta sinä päivänä, jota minä pelkään, minä turvaan sinuun.

55:16 Langetkoon kuolema heidän päällensä, ja he menkään elävänä alas helvettiin; sillä sula pahuus on heidän asuinsioissansa heidän keskellensä.

55:17 Mutta minä huudan Jumalan tykö; ja \Herra\ auttaa minua.

55:18 Ehtoon, aamulla ja puolipäivänä minä valitan ja itken; ja hän kuulee minun ääneni.

55:19 Hän lunastaa minun sieluni niistä, jotka sotivat minua vastaan, ja saattaa hänelle rauhan; sillä monta on minua vastaan.

55:20 Jumala kuulkoon, ja heitä nöyryyttäköön, joka alusta ollut on, Sela! jotka ei paranna heitänsä, eikä pelkää Jumalaa.

55:21 He laskevat kätensä hänen rauhallistensa päälle, ja turmelevat hänen liittonsa.

55:22 Heidän suunsa on liukkaampi kuin voi, ja sota on heidän sydämessänsä: heidän sanansa ovat sileämmät kuin öljy, ja ne ovat paljaat miekat.

55:23 Heitä surus \Herran\ päälle, hän sinusta murheen pitää, ja ei salli vanhurskaan olla kulkiana ijankaikkisesti.

55:24 Mutta sinä, Jumala, syökset heitä syvään kuoppaan: murhamiehet ja pettäjät ei pidä tuleman puoli-ikänsä; vaan minä toivon sinuun.

56 PSALTTARI

56:1 Davidin kultainen kappale mykästä metteisestä muukalaisten seassa, kuin Philistealaiset käsittivät hänen Gatissa.

56:2 Jumala, ole minulle armollinen; sillä ihmiset tahtovat minua niellä ylös: joka päivä he sotivat ja ahdistavat minua.

56:3 Minun kadehtiani tahtovat joka päivä minua niellä ylös; sillä moni sotii ylpeästi minua vastaan.

56:4 Kuin minä pelkään, niin minä toivon sinuun.

56:5 Jumalaan minä luotan ja ylistän hänen sanaansa, Jumalaan minä turvaan enkä pelkää. Mitä liha minulle tekisi?

56:6 Joka päivä he väentelevät minun sanojani, kaikki heidän ajatuksensa tarkoittavat minulle pahaa.

56:7 He ahdistavat, he väijyvät minua, he vakoilevat minun askeleitani, sillä he tavoittavat minun henkeäni.

56:8 Hekö pahuudessaan pelastuisivat? Syökse, Jumala, vihassasi kansat maahan.

56:9 Sinä olet lukenut minun pakolaispäiväni; pane leiliisi minun kyyneleeni, ovathan ne sinun kirjassasi.

56:10 Kerran väistyvät minun viholliseni, sinä päivänä, jona minä huudan; minä tiedän, että Jumala on minun puolellani.

56:11 Jumalaan minä luotan ja ylistän hänen sanaansa, Herraan minä luotan ja ylistän hänen sanaansa.

56:12 Jumalaan minä turvaan enkä pelkää. Mitä ihminen minulle tekisi?

56:13 Minulla on lupaus täytettävänä sinulle, Jumala; minä maksan sinulle kiitosuhrit.

56:14 Sillä sinä pelastit minun sieluni kuolemasta, minun jalkani kompastumasta, että minä vaeltaisin Jumalan edessä, elävään valkeudessa.

PSALMI 57

57:1 Veisuunjohtajalle; veisataan kuin: "Älä turmele"; Daavidin laulu, kun hän pakeni Saulia luolaan.

57:2 Jumala, ole minulle armollinen, ole minulle armollinen; sillä sinuun minun sieluni turvaa. Minä turvaan sinun siipiesi suojaan, kunnes onnettomuudet ovat ohitse.

57:3 Minä huudan Jumalaa, Korkeinta, avukseni, Jumalaa, joka vie minun asiani päätökseen.

57:4 Hän lähettää taivaasta minulle

56:5 Jumalassa minä kerskaan hänen sanaansa: Jumalaan minä toivon, en minä pelkää: mitä liha minun tekis?

56:6 Joka päivä he minun sanojani kääntelevät; kaikki heidän ajatuksensa ovat pahuuteen minua vastaan.

56:7 He pitävät yhtä, ja väijyvät, ja ottavat minun askeleistani vaarin, kuinka he minun sieluni käsittäisivät.

56:8 Pitäiskö heidän vääryydestänsä pääsemän? Syökse, Jumala, se kansa alas vihassas.

56:9 Sinä olet lukenut minun kulkemukseni: sinä panet minun kyyneleeni leiliis: eikö ne ole sinun kirjassas?

56:10 Silloin pitää viholliseni kääntämän heitänsä takaperin, sinä päivänä, kuin minä huudan: sen minä tiedän, että minun Jumalani olet.

56:11 Jumalassa minä kerskaan hänen sanaansa: \Herrassa\ minä kerskaan hänen sanaansa.

56:12 Jumalaan minä toivon, en minä pelkää: mitä ihminen tekis?

56:13 Minä olen sinulle, Jumala, luvannut, minä tahdon sinua kiittää.

56:14 Sillä sinä olet pelastanut minun sieluni kuolemasta, minun jalkani lankeemisesta; että minä vaeltaisin Jumalan edessä elävään valkeudessa.

57 PSALTTARI

57:1 Davidin kultainen kappale, edelläveisaajalle, ettei hän hukkunut, kuin hän Saulin edestä pakeni luolaan.

57:2 Jumala, ole minulle armollinen, ole minulle armollinen; sillä sinuun minun sieluni uskaltaa, ja sinun siipeis varjon alle minä turvaan siihenasti, että ahdistukset ohitse käyvät.

57:3 Minä huudan korkeimman Jumalan tykö, sen Jumalan tykö, joka minun vaivani päälle lopun tekee.

57:4 Hän lähettää taivaasta, ja varjelee

pelastuksen, kun minua herjaavat minun polkijani. Sela. Jumala lähettää armonsa ja totuutensa.

57:5 Minun sieluni on jalopeurain keskellä, minun täytyy maata tultasuitsevaisten seassa, ihmisten, joiden hampaat ovat keihäitä ja nuolia ja joiden kieli on terävä miekka.

57:6 Korota itsesi yli taivasten, Jumala, ja kunniasi yli kaiken maan.

57:7 Verkon he virittivät minun askelteni tielle, painoivat minun sieluni maahan, kaivoivat eteeni kuopan, mutta itse he siihen suistuivat. Sela.

57:8 Jumala, minun sydämeni on valmis, minun sydämeni on valmis: minä tahdon veisata ja soittaa.

57:9 Heräjä, minun sieluni; heräjä, harppu ja kannel. Minä tahdon herättää aamuruskon.

57:10 Herra, sinua minä kiitän kansojen joukossa, veisaan sinun kiitostasi kansakuntien keskellä.

57:11 Sillä suuri on sinun armosi ja ulottuu hamaan taivaisiin, ja sinun totuutesi pilviin asti.

57:12 Korota itsesi yli taivasten, Jumala, ja kunniasi yli kaiken maan.

PSALMI 58

58:1 Veisuunjohtajalle; veisataan kuin: "Älä turmele"; Daavidin laulu.

58:2 Totisesti, onko vanhurskaus mykkä, ja te puhutte? Tekö tuomitsette oikein, te ihmislapset?

58:3 Ei, vaan te hankitsette sydämessänne vääryyttä, teidän kätenne käyttävät maassa väkivallan vaakaa.

58:4 Luopuneita ovat jumalattomat äidin kohdusta asti, eksyneitä valhettelijat hamasta äidin helmasta.

58:5 Heidän myrkkynsä on niinkuin käärmeen myrky, he ovat kuin kuuro kyy, joka korvansa tukitsee,

58:6 ettei se kuulisi lumoojan ääntä,

minua, ja antaa ne häpiään tulla, jotka minua tahtovat niellä ylös, Sela! lähettäköön Jumala armonsa ja totuutensa.

57:5 Minun sieluni makaa jalopeurain keskellä, jotka ovat niinkuin tulen liekki; ihmisten lapset, joiden hampaat ovat keihäs ja nuolet, ja heidän kielensä terävä miekka.

57:6 Korota itses, Jumala, taivasten ylitse ja sinun kunnias ylitse kaiken maan.

57:7 Verkon he virittivät minun käymiseni eteen, ja minun sieluni vältti: kuopan he kaivoivat minun eteeni, ja siihen he itse lankesivat, Sela!

57:8 Valmis on sydämeni, Jumala, valmis on sydämeni veisaamaan ja kiittämään.

57:9 Herää kunniani, herää psaltari ja kantele, varhain minä tahdon herätä.

57:10 Herra, sinua minä tahdon kiittää kansain seassa, ja veisata pakanain seassa.

57:11 Sillä sinun armos on suuri hamaan taivaisiin asti, ja sinun totuutes pilviin asti.

57:12 Korota itses, Jumala, taivasten ylitse, ja sinun kunnias ylitse kaiken maan.

58 PSALTTARI

58:1 Davidin kultainen kappale, edelläveisaajalle, ettei hän hukkunut.

58:2 Oletteko te juuri niin mykät, ettette puhu sitä mikä oikeus on, ettekä tuomitse, mikä kohtuus on, te ihmisten lapset?

58:3 Sydämestänne te myös vääryyttä teette, ja maakunnassa käsillänne väkivaltaa toimitatte.

58:4 Jumalattomat ovat kääntyneet pois jo äitinsä kohdusta, valhettelijat ovat eksyneet hamasta äitinsä kohdusta.

58:5 Heidän kiukkunsa on niinkuin kärmeen kiukku, niinkuin kuuron kyykärmeen, joka korvansa tukitsee,

58:6 Ettei hän kuulisi lumojain ääntä, sen

taitavan taikojan loitsuja.

58:7 Jumala, särje hampaat heidän suustansa, Herra, murra nuorten jalopeurain raateluhampaat.

58:8 Haihtukoot he tyhjiin niinkuin vesi, joka valuu kuiviin. Kun he ampuvat nuolensa, olkoot ne kuin kärjettömät.

58:9 Olkoot he niinkuin etana, joka sulaa mataessaan, niinkuin vaimon keskoiset, jotka eivät aurinkoa näe.

58:10 Ennenkuin teidän patanne tuntevat tulen altansa orjantappuroista, hän myrskyllään puhaltaa pois kaiken, niin raa'an kuin kypsänkin.

58:11 Vanhurskas iloitsee, kun hän näkee koston, hän pesee jalkansa jumalattoman veressä.

58:12 Silloin ihmiset sanovat: "Totisesti, vanhurskaalla on hedelmä; totisesti, on Jumala, joka tuomitsee maan päällä."

PSALMI 59

59:1 Veisuunjohtajalle; veisataan kuin: "Älä turmele"; Daavidin laulu, kun Saul lähetti vartioimaan hänen taloansa, tappaakseen hänet.

59:2 Jumalani, pelasta minut vihollisistani, suojele minua niiltä, jotka nousevat minua vastaan.

59:3 Pelasta minut pahantekijöistä, vapahda minut murhamiehistä.

59:4 Sillä katso, he väijyvät minun henkeäni; julmurit kokoontuvat minua vastaan, vaikka en ole rikkonut enkä syntiä tehnyt, Herra.

59:5 Ilman minun syytäni he juoksevat ja hankkiutuvat; heräjä, käy minua kohtaamaan ja katso.

59:6 Ja sinä, Herra, Jumala Sebaot, Israelin Jumala, heräjä kostamaan kaikille pakanoille. Älä säästä ketään uskotonta väärintekijää. Sela.

59:7 He tulevat ehtoolla, ulvovat kuin koirat

joka viisaasti lumota taitaa.

58:7 Jumala, särje heidän hampaansa heidän suuhunsa: murena, \Herra\, nuorten jalopeurain syömähampaat.

58:8 Heidän pitää sulaman niinkuin vesi: he ampuvat nuolillansa, mutta ne käyvät rikki.

58:9 He hukkuvat, niinkuin näkin kota raukee, niinkuin vaimon keskeneräinen, eikä saa nähdä aurinkoa.

58:10 Ennenkuin teidän orjantappuranne puuksi kasvavat, niin pitää vihan heitä elävänä repäisemän pois.

58:11 Vanhurskaan pitää iloitseman, koska hän koston näkee, ja pesemän jalkansa jumalattoman veressä,

58:12 Että jokaisen pitää sanoman: vanhurskaalla on kuitenkin hedelmä; Jumala on kuitenkin se, joka tuomitsee maan päällä.

59 PSALTTARI

59:1 Davidin kultainen kappale, ettei hän hukkunut, kuin Saul lähetti hänen huonettansa piirittämään, saadaksensa häntä tappa.

59:2 Pelasta minua vihollisistani, Jumala, ja varjele minua niistä, jotka itseänsä asettavat minua vastaan.

59:3 Pelasta minua pahointekiöistä, ja auta minua murhamiehistä;

59:4 Sillä katso, \Herra\, he väijyvät sieluani: väkevät kokoontuvat minua vastaan, ilman minun syytäni ja rikostani.

59:5 He juoksevat ilman syytä, ja valmistavat itseänsä: nouse tulemaan minua vastaan ja katsomaan.

59:6 Ja sinä, \Herra\ Jumala Zebaot, Israelin Jumala, herää etsimään kaikkia pakanoita: älä ketään heistä armahda, jotka niin väkivaltaisesti vääryyttä tekevät, Sela!

59:7 He tulkoon taas ehtona, ja ulvokaan

ja kiertävät kaupunkia.

59:8 Katso, he purkavat suustaan sisuansa, miekat ovat heidän huulillansa, sillä: "Kuka sen kuulee?"

59:9 Mutta sinä, Herra, naurat heille, sinä pidät kaikkia pakanoita pilkkanasi.

59:10 Sinä, minun väkevyyteni, sinusta minä otan vaarin, sillä Jumala on minun linnani.

59:11 Minun armollinen Jumalani käy minua kohden, Jumala antaa minun nähdä iloni vihollisistani.

59:12 Älä heitä tapa, ettei minun kansani sitä unhoitaisi. Saata voimallasi heidät harhailemaan ja syökse heidät maahan, Herra, meidän kilpemme.

59:13 Minkä he huulillaan puhuvat, sen he suullaan syntiä tekevät. Joutukoot he ylpeydessään kiinni kirousten ja valheiden tähden, joita he puhuvat.

59:14 Hävitä heidät vihassasi, hävitä olemattomiin, ja tietäkööt he, että Jumala hallitsee Jaakobissa, maan ääriin saakka. Sela.

59:15 He tulevat ehtoolla, ulvovat kuin koirat ja kiertävät kaupunkia.

59:16 He harhailevat ruuan haussa; elleivät tule ravituiksi, he murisevat.

59:17 Mutta minä veisaan sinun väkevyydestäsi ja riemuitsen aamulla sinun armostasi, sillä sinä olet minun linnani ja pakopaikkani minun hätäni päivänä.

59:18 Sinä, minun väkevyyteni, sinulle minä veisaan kiitosta, sillä Jumala on minun linnani ja minun armollinen Jumalani.

PSALMI 60

60:1 Veisuunjohtajalle; veisataan kuin: "Todistuksen lilja"; Daavidin laulu, opetettavaksi,

niinkuin koira, ja samotkaan ympäri kaupungin.

59:8 Katso, he puhuvat suullansa: miekat ovat heidän huulissansa, kuka sen kuulis.

59:9 Mutta sinä, \Herra\, naurat heitä, ja pilkkaat kaikkia pakanoita.

59:10 Heidän väkevyytensä edestä minä turvaan sinun tykös; sillä Jumala on minun varjelukseni.

59:11 Jumala osoittaa minulle runsaasti laupiutensa, Jumala antaa minun nähdä koston vihollisistani.

59:12 Älä heitä tapa, ettei minun kansani sitä unohtaisi: hajoita heitä voimallas, ja lyö heitä maahan, Herra meidän kilpemme.

59:13 Heidän huultensa puhe on heidän suunsa synti: ja he käsitetään ylpeydessänsä: ja he juttelevat kirouksia ja valhetta.

59:14 Pyyhi heitä pois vihassas, pyyhi heitä pois, ettei he olisikaan; että he ymmärtäisivät sen, että Jumala hallitsee Jakobissa, hamaan maailman ääriin asti, Sela!

59:15 He tulkoon taas ehtona, ja ulvokaan niinkuin koira, ja samotkaan ympäri kaupungin.

59:16 Anna heidän juosta sinne ja tänne ruoan tähden; ja ulvokaan, koska ei he ravituksi tule.

59:17 Mutta minä veisaan sinun väkevyyttäsi, ja varhain kerskaan sinun laupiuttas; sillä sinä olet minun varjelukseni ja turvani minun hädässäni.

59:18 Sinä olet minun väkevyyteni, sinulle minä kiitosta veisaan; sillä sinä Jumala olet minun varjelukseni ja minun armollinen Jumalani.

60 PSALTTARI

60:1 Davidin kultainen kappale, edelläveisaajalle, kultaisesta seppeleen kukkaisesta opettamaan,

60:2 kun hän taisteli Mesopotamian aramilaisia ja Sooban aramilaisia vastaan ja Joob palasi ja voitti Suolalaaksossa edomilaiset, kaksitoista tuhatta miestä.

60:3 Jumala, sinä hylkäsit meidät, sinä hajotit meidät ja olit vihastunut. Auta meidät ennallemme.

60:4 Sinä saatoit maan järkkymään ja halkeilemaan, korjaa sen repeämät, sillä se horjuu.

60:5 Sinä olet antanut kansasi nähdä kovia päiviä; olet juottanut meitä päihdyttävällä viinillä.

60:6 Mutta sinä olet antanut lipun niille, jotka sinua pelkäävät, että he kokoontuisivat sen turviin, josta pako. Sela.

60:7 Että sinun rakkaasi pelastetuiksi tulisivat, auta oikealla kädelläsi ja vastaa meille.

60:8 Jumala on puhunut pyhäkössänsä! Minä riemuitsen, minä jaan Sikemin ja mittaan Sukkotin laakson.

60:9 Minun on Gilead, minun on Manasse, Ephraim on minun pääni suojus, Juuda minun valtikkani.

60:10 Mooab on minun pesuastiani, Edomiin minä viskaan kenkäni; Filistea, nosta minulle riemuhu

60:11 Kuka vie minut varustettuun kaupunkiin? Kuka saattaa minut Edomiin?

60:12 Etkö sinä, Jumala, hyljännyt meitä? Et lähtenyt, Jumala, meidän sotajoukkojemme kanssa!

60:13 Anna meille apu ahdistajaa vastaan, sillä turha on ihmisten apu.

60:14 Jumalan voimalla me teemme väkeviä tekoja; hän tallaa meidän vihollisemme maahan.

PSALMI 61

61:1 Veisuunjohtajalle; kielisoittimilla; Daavidin virsi.

61:2 Kuule, Jumala, minun huutoni, huomaa

60:2 Kun hän oli sotinut Syrialaiten kanssa Mesopotamiasta, ja Zoban Syrialaiten kanssa; kuin Joab palasi, ja löi Suolalaaksossa kaksitoistakymmentä tuhatta Edomilaista.

60:3 Jumala, sinä joka olet meitä lykännyt pois, hajoittanut meitä ja ollut vihainen, palaja taas meidän tykömme.

60:4 Sinä joka maan liikuttanut ja halaissut olet, paranna hänen rakonsa, joka niin haljennut on.

60:5 Sinä olet kansalles kovuutta osoittanut, ja meitä kompastuksen viinalla juottanut.

60:6 Sinä annoit lipun niille, jotka sinua pelkäävät, jolla he itsensä ojensivat ylös, totuuden tähden, Sela!

60:7 Että sinun ystäväs vapahdetuksi tulisivat: niin auta nyt oikialla kädelläs, ja kuule meidän rukouksemme.

60:8 Jumala on puhunut pyhässänsä, siitä minä iloitsen: minä tahdon jakaa Sikemin ja mitata Sukkotin laakson.

60:9 Gilead on minun, minun on Manasse, Ephraim on minun pääni voima: Juuda on minulle lainopettaja.

60:10 Moab on minun pesinpatani, Edomin ylitse heitän minä kenkäni: sinä Philistea, iloitse minusta.

60:11 Kuka vie minun vahvaan kaupunkiin? kuka johdattaa minun Edomiin?

60:12 Etkös sinä, Jumala, joka meitä lykkäsit pois? ja etkö sinä, Jumala, lähde ulos meidän sotaväkemme kanssa?

60:13 Saata meille apu tuskasta; sillä ihmisten apu on turha.

60:14 Jumalassa tahdomme me voimalliset työt tehdä: ja hän tallaa alas meidän vihollisemme.

61 PSALTTARI

61:1 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle, kanteleilla.

61:2 Kuule, Jumala, minun huutoni: ota

minun rukoukseni.

61:3 Maan ääristä minä sinua huudan, kun sydämeni näännyy. Saata minut kalliolle, joka on minulle liian korkea.

61:4 Sillä sinä olet minun turvapaikkani, vahva torni vihollista vastaan.

61:5 Suo minun asua sinun majassasi iankaikkisesti, turvautua sinun siipiesi suojaan. Sela.

61:6 Sillä sinä, Jumala, kuulet minun lupaukseni, sinä annat perinnön niille, jotka sinun nimeäsi pelkäävät.

61:7 Sinä lisäät kuninkaalle päiviä päiviin; hänen vuotensa jatkukoot polvesta polveen.

61:8 Hallitkoon hän iankaikkisesti Jumalan kasvojen edessä; säädä armo ja totuus häntä varjelemaan.

61:9 Niin minä veisaan iankaikkisesti sinun nimesi kiitosta, täytän lupaukseni päivästä päivään.

PSALMI 62

62:1 Veisuunjohtajalle; Jedutunin tapaan; Daavidin virsi.

62:2 Jumalaa yksin minun sieluni hiljaisuudessa odottaa, häneltä tulee minulle apu.

62:3 Hän yksin on minun kallioni, minun apuni ja turvani: en minä suuresti horju.

62:4 Kuinka kauan te yhtä miestä ahdistatte, hänet yhdessä surmataksenne, niinkuin hän olisi kaatuva seinä, niinkuin murrettu muuri?

62:5 He vain pitävät neuvoa, miten syöstä hänet korkeudestaan. He rakastavat valhetta, he siunaavat suullansa ja kiroavat sydämessänsä. Sela.

62:6 Odota yksin Jumalaa hiljaisuudessa, minun sieluni, sillä häneltä tulee minun toivoni.

62:7 Hän yksin on minun kallioni, minun apuni ja turvani: en minä horju.

62:8 Jumalassa on minun apuni ja

vaari minun rukouksestani.

61:3 Maan äärestä minä huudan sinun tykö, koska minun sydämeni näännyksissä on: vie minua siis korkialle kalliolle.

61:4 Sillä sinä olet minun turvani, vahva torni vihollisten edessä.

61:5 Minä tahdon asua sinun majassas iankaikkisesti, ja uskaltaa sinun siipeis varjon alle, Sela!

61:6 Sillä sinä, Jumala, kuulet minun lupaukseni, ja annat perinnön niille, jotka sinun nimeäs pelkäävät.

61:7 Sinä annat kuninkaalle pitkän iän, että hänen vuotensa olisivat suvusta sukuun.

61:8 Että hän alati pysyis Jumalan edessä: osoita hänelle laupiutta ja totuutta, jotka häntä varjelisivat.

61:9 Niin minä veisaan kiitosta sinun nimelles iankaikkisesti, maksaakseni minun lupaustani päivä päivältä.

62 PSALTTARI

62:1 Davidin Psalmi Jedutunin edestä, edelläveisaajalle.

62:2 Minun sieluni odottaa ainoastaan Jumalaa, joka minua auttaa.

62:3 Hän ainoastaan on kallioni, minun autuuteni, minun varjelukseni, etten minä kovin kompastuisi.

62:4 Kuinka kauvan te yhtä väijytte, että te kaikin häntä surmaatte, niinkuin kallistuvaa seinää ja raukeevaa muuria?

62:5 Kuitenkin he neuvoa pitävät, kukistaaksensa häntä korkeudestansa; he rakastavat valhetta: suullansa he siunaavat, ja sydämessänsä kiroilevat, Sela!

62:6 Minun sieluni odottaa ainoastaan Jumalaa; sillä hän on minun toivoni.

62:7 Hän ainoastaan on kallioni ja autuuteni, hän varjelukseni, en minä kaadu.

62:8 Jumalassa on minun autuuteni, minun

kunniani. Minun väkevyyteni kallio, minun turvani on Jumala.

62:9 Turvatkaa häneen joka aika, te kansa; vuodattakaa hänen eteensä sydämenne. Jumala on meidän turvamme. Sela.

62:10 Vain tuulen henkäystä ovat ihmiset, vain valhetta ihmisten lapset: kaikki he nousevat vaa'assa ylös köykäisempinä kuin tuulenhenkäys.

62:11 Älkää luottako väkivaltaan, älkää turhaan panko toivoanne ryöstettyyn tavaraan. Jos rikkautta karttuu, älkää siihen sydäntänne kiinnittäkö.

62:12 Kerran on Jumala sanonut, kahdesti olen sen kuullut: väkevyyden on Jumalan.

62:13 Ja sinun, Herra, on armo; sillä sinä maksat kullekin hänen tekojensa mukaan.

PSALMI 63

63:1 Daavidin virsi, kun hän oli Juudan erämaassa.

63:2 Jumala, sinä olet minun Jumalani, sinua minä etsin varhain; sinua minun sieluni janoaa, sinua halajaa minun ruumiini kuivassa ja nääntyvässä, vedettömässä maassa.

63:3 Niin minä katselin sinua pyhäkössä, nähdäkseni sinun voimasi ja kunniasi.

63:4 Sillä sinun armosi on parempi kuin elämä, minun huuleni ylistäkööt sinua.

63:5 Niin minä kiitän sinua elinaikani, nostan käteni sinun nimeesi.

63:6 Minun sieluni ravitaan niinkuin lihavuudella ja rasvalla, ja minun suuni ylistää sinua riemuitsevillä huulilla,

63:7 kun minä vuoteessani sinua muistan ja ajattelen sinua yön vartiohetkinä.

63:8 Sillä sinä olet minun apuni, ja sinun siipiesi suojassa minä riemuitsen.

63:9 Minun sieluni riippuu sinussa kiinni,

kunniani, minun väkevyyteni kallio, minun turvani on Jumalassa.

62:9 Te kansat, toivokaat häneen joka aika, vuodattakaa teidän sydämenne hänen eteensä: Jumala on meidän turvamme, Sela!

62:10 Mutta ihmiset ovat kuitenkin turhat, voimalliset myös puuttuvat: he painavat vähemmän kuin ei mitään, niin monta kuin heitä on.

62:11 Älkää luottako vääryyteen ja väkivaltaan; älkää turvatko niihin, mitkä ei mitään ole; jos rikkautet teidän tykönnel lankeevat, niin älkää panko sydäntänne niiden päälle.

62:12 Jumala on kerran puhunut, sen olen minä kahdesti kuullut: että Jumala (yksinänsä) väkevä on.

62:13 Ja sinä Jumala olet armollinen; sillä sinä maksat jokaiselle työnsä jälkeen.

63 PSALTTARI

63:1 Davidin Psalmi, kuin hän oli Juudan korvessa.

63:2 Jumala, sinä olet minun Jumalani! Varhain minä sinua etsin: sinua minun sieluni janoo, minun lihani halaa sinua karkiassa ja kuivassa maassa, joka vedetöin on.

63:3 Niinkuin minä näin sinun pyhässä, katsellakseni sinun voimaas ja kunniaas;

63:4 Sillä sinun laupiutes on parempi kuin elämä: minun huuleni pitää sinua kiittämän.

63:5 Niin minä tahdon kunnioittaa sinua minun elinaikanani, ja minun käteni nostaa ylös sinun nimees.

63:6 Niinkuin lihavuudella ja rasvalla pitää minun sieluni ravittaman: ja minun suuni pitää kiittämän iloisilla huulilla.

63:7 Kun minä vuoteeseni lasken, niin minä muistan sinua: kuin minä herään, niin minä puhun sinusta.

63:8 Sillä sinä olet minun apuni, ja sinun siipeis varjon alla minä kerskaan.

63:9 Minun sieluni riippuu sinussa: sinun

sinun oikea kätesi tukee minua.

63:10 Mutta he etsivät minun henkeäni omaksi turmiokseen, he menevät maan syvyyksiin.

63:11 Heidät annetaan miekalle alttiiksi, he joutuvat aavikkosutten osaksi.

63:12 Mutta kuningas on iloitseva Jumalassa; hän on jokaisen kerskaus, joka hänen kauttansa vannoo. Sillä valhettelijain suu tukitaan.

PSALMI 64

64:1 Veisuunjohtajalle; Daavidin virsi.

64:2 Kuule, Jumala, minun ääneni, kun minä valitan, varjele minun elämäni vihollisen pelosta.

64:3 Kätke minut pahain seuralta, väärintekijäin riehuvalta joukolta,

64:4 jotka hiovat kielensä kuin miekan, jännittävät jousensa, nuolinaan karvaat sanat,

64:5 salaa ampuaksensa nuhteettoman. He ampuvat häntä äkisti eivätkä kavahda.

64:6 He pysyvät lujina pahoissa aikeissaan, he kehuvat, kuinka he virittävät pauloja, he sanovat: "Kuka ne näkee?"

64:7 He miettivät vääryyksiä: "Meillä on juoni valmiiksi mietittynä." Syvä on miehen sisu ja sydän.

64:8 Mutta Jumala ampuu heidät nuolella, äkisti kohtaavat heitä iskut.

64:9 He joutuvat kompastukseen, heidän oma kielensä langettaa heidät; kaikki, jotka heidät näkevät, nyökyttävät ilkkuen päätään.

64:10 Ja kaikki ihmiset peljestyvät; he julistavat Jumalan töitä ja ottavat vaarin hänen teoistansa.

64:11 Vanhurskas iloitsee Herrassa ja turvaa häneen, ja kaikki oikeamieliset kerskaavat.

PSALMI 65

65:1 Veisuunjohtajalle; Daavidin virsi, laulu.

oikia kätes minun tukee.

63:10 Mutta he etsivät kadottaaksensa minun sieluni: heidän täytyy maan alle mennä.

63:11 Heidän pitää miekkaan lankeeman, ketuille osaksi tuleman.

63:12 Mutta kuninkaan pitää iloitseman Jumalassa: joka hänen kauttansa vannoo, se kunnioitetaan; sillä valhetteliain suu pitää tukittaman.

64 PSALTTARI

64:1 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle.

64:2 Kuule, Jumala, ääntäni, minun valituksessani: varjele elämäni vihollisen pelvosta.

64:3 Peitä minua pahain neuvosta, väärintekiäin metelistä,

64:4 Jotka kielensä hiovat niinkuin miekan: he ampuvat myrkyllisillä sanoillansa niinkuin nuolilla;

64:5 Että he salaisesti ampuisivat viatointa: he ampuvat häntä äkisti ilman pelvota.

64:6 He vahvistavat itsensä pahoissa juonissansa ja puhuvat, kuinka he paulat virittäisivät, ja sanovat: kuka taitaa ne nähdä?

64:7 He ajattelevat vääryyttä, ja täyttävät sen minkä he ajatelleet ovat; viekkaat ihmiset ja salakavalat sydämet.

64:8 Mutta Jumala ampuu heitä; äkillinen nuoli on heidän rangaistuksensa.

64:9 Heidän oma kielensä pitää heitä langettaman, että jokainen, joka heidät näkee, pakenee heitä.

64:10 Ja kaikkein ihmisten pitää pelkäämän, ja Jumalan työtä ilmoittaman, ja hänen työnsä ymmärtämän.

64:11 Vanhurskaat pitää \Herrassa\ riemuitseman, ja häneen uskaltaman; ja kaikki vaat sydämet kerskatkoon siitä.

65 PSALTTARI

65:1 Davidin Psalmi ja veisu, edelläveisaajalle.

65:2 Jumala, hiljaisuudessa kiitetään sinua Siionissa, ja sinulle täytetään lupaus.

65:3 Sinä kuulet rukouksen: sinun tykösi tulee kaikki liha.

65:4 Minun syntivelkani ovat ylen raskaat, mutta sinä annat anteeksi meidän rikoksemme.

65:5 Autuas se, jonka sinä valitset ja otat tykösi, esikartanoissasi asumaan! Salli meidän tulla ravituiksi sinun huoneesi hyvyydellä, sinun temppelisi pyhyydellä.

65:6 Ihmeellisillä teoilla sinä vastaat meille vanhurskaudessa, sinä, meidän autuutemme Jumala, sinä, kaikkien maan äärten ja kaukaisen meren turva,

65:7 joka voimallasi vahvistat vuoret ja olet vyötetty väkevyydellä;

65:8 sinä, joka asetat merten pauhinan ja niiden aaltojen pauhinan ja kansojen metelin,

65:9 niin että ne, jotka niiden äärillä asuvat, hämmästyvät sinun ihmeitäs; aamun ja ehtoon ääret sinä täytät riemulla.

65:10 Sinä pidät maasta huolen, kastelet sen runsaasti, sinä teet sen ylen rikkaaksi. Jumalan virta on vettä täynnä. Sinä valmistat heidän viljansa, sillä niin sinä valmistat maan.

65:11 Sinä kastelet sen vaot, sinä muhennat sen multapaakut, sadekuuroilla sinä sen pehmität ja siunaat sen laihon.

65:12 Sinä kaunistat vuoden hyvydelläsi, ja sinun askeleesi tiukkuvat lihavuutta.

65:13 Erämaan laitumet tiukkuvat, ja kukkulat vyöttäytyvät riemuun.

65:14 Kedot verhoutuvat lammasmaumoihin, ja vilja peittää laaksot. Riemuitaan ja lauletaan!

PSALMI 66

66:1 Veisuunjohtajalle; laulu, virsi. Kohottakaa Jumalalle riemuhuuto, kaikki maa,

66:2 veisatkaa hänen nimensä kunniaa, antakaa hänelle kunnia ja ylistys.

65:2 Jumala, sinua kiitetään Zionissa hiljaisuudessa; ja sinulle maksetaan lupaus.

65:3 Sinä kuulet rukouksen; sentähden tulee kaikki liha sinun tykösi.

65:4 Meidän pahat tekemme meitä kovin raskauttavat; mutta anna sinä meille synnit anteeksi.

65:5 Autuas on se, jonka valitset ja otat tykösi, asumaan kartanoissasi: hän ravitaan sinun huonees ja pyhän templis hyvydestä.

65:6 Kuule meitä ihmeellisestä vanhurskaudesta, meidän autuutemme Jumala, kaikkein turva maan päällä ja kaukana meressä,

65:7 Joka vuoret vahvistat voimallas, ja olet hankittu väkevyydellä,

65:8 Sinä joka asetat meren pauhinan ja hänen aaltoinsa pauhinan, ja kansain metelin;

65:9 Että ne hämmästyisivät, jotka niissä maan äärissä asuvat, sinun ihmeitäs. Sinä iloitat kaikki liikkuvaiset aamulla ja ehtona.

65:10 Sinä etsiskelet maan ja liotat sen ja teet sen ylen rikkaaksi: Jumalan virta on vettä täynnä: sinä kasvatat heidän jyvänsä, ettäs näin maan valmistat.

65:11 Sinä juotat hänen vakonsa ja kastat hänen kyntönsä: sateella sinä ne pehmität, ja siunaat hänen laihonsa.

65:12 Sinä kaunistat vuoden hyvydelläsi, ja sinun askelees tiukkuvat rasvasta.

65:13 Korven laitumet myös tiukkuvat, ja kukkulat ovat ympäri iloissansa.

65:14 Kedot ovat laumaa täynnä, ja laaksossa on tihkiältä jyviä, niin että siitä ihastutaan ja myös lauletaan.

66 PSALTTARI

66:1 Davidin Psalmi ja veisu, edelläveisaajalle. Ihastukaa Jumalalle, kaikki maa.

66:2 Veisatkaa kiitosta hänen nimensä kunniaksi, ylistäkää häntä suuresti.

66:3 Sanokaa Jumalalle: "Kuinka peljättävät ovat sinun tekosi!" Sinun suuren voimasi tähden sinun vihollisesi matelevat sinun edessäsi.

66:4 Kaikki maa kumartakoon sinua ja veisatkoon sinun kiitostasi, veisatkoon sinun nimesi kiitosta. Sela.

66:5 Tulkaa ja katsokaa Jumalan töitä: hän on peljättävä teoissansa ihmisten lapsia kohtaan.

66:6 Meren hän muutti kuivaksi maaksi, jalkaisin käytiin virran poikki; silloin me iloitsimme hänestä.

66:7 Hän hallitsee voimallansa iankaikkisesti, hänen silmänsä vartioitsevat kansoja; niskoittelijat älkööt nostako päätänsä. Sela.

66:8 Kiittäkää, te kansat, meidän Jumalaamme, korkealle kaiuttakaa hänen ylistystänsä.

66:9 Hän antaa meidän sielullemme elämän eikä salli meidän jalkamme horjua.

66:10 Sillä sinä, Jumala, olet koetellut meitä, olet sulattanut meitä, niinkuin hopea sulatetaan.

66:11 Sinä veit meidät verkkoon, panit kuorman meidän lanteillemme.

66:12 Sinä annoit ihmisten ajaa päämme päällitse, me jouduimme tuleen ja veteen. Mutta sinä veit meidät yltäkylläisyyteen.

66:13 Minä tuon sinun huoneeseesi polttouhreja, täytän sinulle lupaukseni,

66:14 joihin minun huuleni avautuivat ja jotka minun suuni hädässäni lausui.

66:15 Lihavat polttouhrit minä sinulle uhraan ynnä oinasten uhrituoksun; minä uhraan sinulle härkiä ja kauriita. Sela.

66:16 Tulkaa, kuulkaa, niin minä kerron teille, kaikki te Jumalaa pelkääväiset, mitä hän on minun sielulleni tehnyt.

66:17 Häntä minä suullani huusin, ja ylistys tuli minun kielelleni.

66:18 Jos minulla olisi vääryys

66:3 Sanokaat Jumalalle: kuinka ihmeelliset ovat sinun työs! sinun vihollisiltas pitää puuttuman, sinun suuren väkes tähden.

66:4 Kaikki maa kumartakoon sinua, ja veisatkaan kiitosta sinun nimelles, Sela!

66:5 Tulkaat ja katsokaat Jumalan tekoja, joka niin ihmeellinen on töissänsä ihmisten lasten seassa.

66:6 Hän muuttaa meren kuivaksi, niin että jalkaisin käydään veden ylitse: siitä me hänessä iloitsimme.

66:7 Hän hallitsee voimansa kautta iankaikkisesti, hänen silmänsä katselevat kansoja: eripuraiset ei pidä voiman korottaa itseänsä, Sela!

66:8 Kiittäkää te pakanat, meidän Jumalaamme: kajahtakaan hänen kiitoksensa ääni kauvas,

66:9 Joka meidän sielumme elättää, eikä salli jalkamme liukastella.

66:10 Sillä sinä, Jumala, olet meitä koetellut, ja valanut meitä niinkuin hopia valetaan.

66:11 Sinä veit meitä vankeuteen, ja panit kuorman meidän lanteillemme.

66:12 Sinä olet antanut ihmiset meidän päämme päällitse mennä: me olemme tuleen ja veteen tulleet, mutta sinä veit meitä ulos, ja virvoitit.

66:13 Sentähden minä menen polttouhrilla sinun huoneeses, ja maksan sinulle lupaukseni,

66:14 Joita minun huuleni lupasivat, ja minun suuni puhunut on tuskassani.

66:15 Lihavat polttouhrit minä teen sinulle oinasten suitsutuksella: minä uhraan sinulle naudat kauristen kanssa, Sela!

66:16 Tulkaat, kuulkaat te kaikki, jotka Jumalaa pelkätte: minä ilmoitan, mitä hän minun sielulleni on tehnyt.

66:17 Häntä minä suullani huusin, ja ylistin kielelläni.

66:18 Jos minä jotakin vääryyttä pitäisin

sydämessäni, ei Herra minua kuulisi.
66:19 Mutta Jumala kuuli minua ja otti vaarin minun rukoukseni äänestä.
66:20 Kiitetty olkoon Jumala, joka ei hyljännyt minun rukoustani eikä ottanut minulta pois armoansa.

PSALMI 67

67:1 Veisuunjohtajalle; kielisoittimilla; virsi, laulu.
67:2 Jumala olkoon meille armollinen ja siunatkoon meitä, hän valistakoon kasvonsa meille, - Sela -
67:3 että maan päällä tunnettaisiin sinun tiesi, kaikissa pakanakansoissa sinun apusi.
67:4 Sinua, Jumala, kansat kiittäkööt, sinua kaikki kansat kiittäkööt.
67:5 Iloitkoot ja riemuitkoot kansakunnat, sillä sinä tuomitset kansat oikein ja johdatat kansakunnat maan päällä. Sela.
67:6 Sinua, Jumala, kansat kiittäkööt, sinua kaikki kansat kiittäkööt.
67:7 Maa on satonsa antanut. Siunatkoon meitä Jumala, meidän Jumalamme.
67:8 Siunatkoon meitä Jumala, ja peljätkööt häntä kaikki maan ääret.

PSALMI 68

68:1 Veisuunjohtajalle; Daavidin virsi, laulu.
68:2 Jumala nousee, hänen vihollisensa hajaantuvat, hänen vihamiehensä pakenevat hänen kasvojensa edestä.
68:3 Sinä hajotat heidät, niinkuin savu hajoaa; niinkuin vaha sulaa tulen hohteessa, niin jumalattomat häviävät Jumalan kasvojen edessä.
68:4 Mutta vanhurskaat iloitsevat ja riemuitsevat Jumalan kasvojen edessä, he ihastuvat ilosta.
68:5 Laulakaa Jumalalle, veisatkaa hänen nimensä kiitosta. Tehkää tie hänelle, joka kiittää halki arojen. Hänen nimensä on Herra, riemuitkaa hänen kasvojensa edessä.

sydämessäni, niin ei Herra minua kuulisi.
66:19 Sentähden Jumala on minua kuullut, ja ottanut vaarin minun rukoukseni äänestä.
66:20 Kiitetty olkoon Jumala, joka ei hylkää rukoustani, eikä käännä laupiuttansa pois minusta!

67 PSALTTARI

67:1 Psalmi ja veisu, edelläveisaajalle, kanteleilla.
67:2 Jumala olkoon meille armollinen, ja siunatkoon meitä! hän valistakoon kasvonsa aina meidän päällemme, Sela!
67:3 Että me maan päällä tuntisimme sinun tiesi, ja kaikkein pakanain seassa sinun autuutes.
67:4 Sinua, Jumala, kansat kiittäköön: sinua kaikki kansat kiittäköön.
67:5 Kansat iloitkaan ja riemuitkaan, että kansat oikein tuomitset, ja hallitset kansat maan päällä, Sela!
67:6 Sinua, Jumala, kansat kiittäköön: sinua kaikki kansat kiittäköön.
67:7 Maa antaa hedelmänsä; siunatkoon meitä Jumala, meidän Jumalamme.
67:8 Siunatkoon meitä Jumala, ja kaikki maailma peljätköön häntä.

68 PSALTTARI

68:1 Davidin Psalmi ja veisu, edelläveisaajalle.
68:2 Nouskaan Jumala, että hänen vihollisensa hajoitettaisiin; ja jotka häntä vihaavat, paetkaat hänen edestänsä.
68:3 Aja heitä pois, niinkuin savu ajetaan pois; niinkuin vedenvaha sulaa tulen edessä, niin hukkukaan jumalattomat Jumalan kasvoin edessä.
68:4 Mutta vanhurskaat riemuitkaan ja iloitkaan Jumalan edessä, ja riemuitkaan ilossa.
68:5 Veisatkaan Jumalalle, veisatkaa kiitosta hänen nimellensä; tehkää hänelle tietä, joka istuu ylimmäisten taivasten päällä; hänen nimensä on \Herra\, ja

68:6 Hän on orpojen isä ja leskien puolustaja, Jumala pyhässä asunnossansa,
68:7 Jumala, joka antaa hyljätyille kodin ja johtaa vangitut onneen. Vain niskoittelijat asuvat kuivassa maassa.

68:8 Jumala, kun sinä kävit kansasi edellä, kun sinä kuljit erämaassa, - Sela -

68:9 niin maa vapisi ja taivaat tiukkuivat Jumalan kasvojen edessä, Siinai vapisi Jumalan, Israelin Jumalan, kasvojen edessä.

68:10 Runsaalla sateella sinä, Jumala, kostutit perintömaasi; ja kun se oli näännyksissä, niin sinä virvoitit sen.

68:11 Sinun laumasi asettui siihen; hyvydessäsi, Jumala, sinä sen kurjille valmistit.

68:12 Herra antaa sanoman, suuri on voitonsanoman saattajatarten joukko:

68:13 "Sotajoukkojen kuninkaat pakenevat, he pakenevat, ja perheen emäntä jakaa saaliin.

68:14 Jäättekö makailemaan karjatarhojen vaiheille? Kyyhkysen siivet ovat hopealla silatut, sen sulat keltaisella kullalla!

68:15 Kun Kaikkivaltias siellä hajotti kuninkaat, satoi lunta Salmonilla."

68:16 Baasanin vuori on Jumalan vuori, Baasanin vuori on monihuippuinen vuori.

68:17 Miksi te, monihuippuiset vuoret, karsaasti katsotte vuorta, jolla Jumala on mielistynyt asumaan? Totisesti, Herra asuu siellä iankaikkisesti.

68:18 Jumalan sotavaunuja on kymmenet tuhannet, on tuhannen kertaa tuhannet; Herra on niiden keskellä, pyhydessään niinkuin Siinai.

68:19 Sinä astuit ylös korkeuteen, otit vankeja saaliiksesi, sait ihmisiä lahjaksesi: niskoittelijatkin joutuvat asumaan Herran Jumalan tykönä.

68:20 Kiitetty olkoon Herra joka päivä. Meitä kantaa Jumala, meidän apumme.

iloitkaat hänen edessänsä.

68:6 Joka on orpoin isä ja leskein tuomari: hän on Jumala pyhässä asumisessansa.

68:7 Jumala, joka yksinäisten antaa asua huoneessa, ja vie vangit ulos oikeudella; mutta vastahakoiset asuvat kuivassa.

68:8 Jumala, koska kävit kansas edellä, koska vaelsit korvessa, Sela,

68:9 Niin maa vapisi ja taivaat tiukkuivat Jumalan edessä: tämä Sinai, Jumalan edessä, joka Israelin Jumala on.

68:10 Mutta nyt sinä, Jumala, annat armollisen sateen, ja virvoitat perimises, joka väsynyt on.

68:11 Että sinun laumas siinä asuis: Jumala, sinä virvoitat hyvydelläs raadolliset.

68:12 Herra antaa sanan suurella evankelistain joukolla.

68:13 Sotaväen kuninkaat pakenevat, he pakenevat; ja kotona asuva jakaa saaliit.

68:14 Kuin te tarhain välissä makaatte, niin mettisen sulat ovat silatut hopiolla, ja hänen siipensä ruskiolla kullalla.

68:15 Kuin Kaikkivaltias siinä joka paikassa kuninkaat levittää, niin Zalmonissa valaisee kuin lumi.

68:16 Jumalan vuori on hedelmällinen vuori: korkia vuori on se hedelmällinen vuori.

68:17 Miksi te, suuret vuoret, kippaatte? Tämä on Jumalan vuori, jossa hän mielistyy asumaan; ja \Herra\ asuu siellä iankaikkisesti.

68:18 Jumalan rattaita on monta tuhatta kertaa tuhatta: Herra on heissä, pyhässä Sinaissa.

68:19 Sinä astuit ylös korkeuteen, ja olet vangiksi ottanut vankeuden. Sinä olet lahjoja saanut ihmisille: vastahakoiset myös, että \Herra\ Jumala siellä kumminkin asuu.

68:20 Kiitetty olkoon Herra joka päivä! Jumala panee kuorman meidän päällemme;

Sela.

68:21 Meillä on Jumala, Jumala, joka auttaa, ja Herra, Herra, joka kuolemasta vapahtaa.

68:22 Mutta Jumala murskaa vihollistensa pään, niiden karvaisen päälleen, jotka synneissään vaeltavat.

68:23 Herra sanoo: "Baasanista minä heidät palautan, palautan meren syvyyksistä,

68:24 että sinä polkisit jalkasi vereen, että sinun koiriesi kieli saisi osansa vihollisista."

68:25 Julkinähtävät ovat sinun juhlasaattosi, Jumala, minun Jumalani, kuninkaani juhlasaattot pyhäkössä.

68:26 Laulajat käyvät edellä, kanteleensoittajat jäljessä, keskellä nuoret naiset vaskirumpuja lyöden.

68:27 Kiittäkää Jumalaa seurakunnan kokouksissa, kiittäkää Herraa te, jotka olette Israelin lähteestä.

68:28 Tuolla on Benjamin, nuorin, heitä johtaen, Juudan ruhtinaat joukkoinensa, Sebulonin ruhtinaat, Naftalin ruhtinaat.

68:29 Sinun Jumalasi on säätänyt sinulle vallan. Vahvista, Jumala, minkä olet hyväksenne tehnyt.

68:30 Sinun temppelisi tähden, joka kohoaa Jerusalemissa, kuninkaat tuovat sinulle lahjoja.

68:31 Käske ankarasti ruovikon petoa, härkien laumaa ynnä vasikoita, kansoja, lankeamaan maahan hopeaharkkoinensa. Hän hajottaa kansat, jotka sotia rakastavat.

68:32 Mahtavat saapuvat Egyptistä, Etiopia kiiruhtaa ojentamaan käsiänsä Jumalan puoleen.

68:33 Te maan valtakunnat, laulakaa Jumalalle, veisatkaa Herran kiitosta, - Sela -

68:34 hänen, joka kiittää ikuisten taivasten taivaissa! Katso, hän antaa äänellensä väkevän jylinän.

68:35 Antakaa väkevyyttä Jumalalle! Hänen herrautensa on Israelin yllä ja hänen

mutta hän myös auttaa meitä, Sela!

68:21 Meillä on Jumala, Jumala, joka auttaa, ja \Herra\", Herra, joka kuolemasta vapahtaa.

68:22 Mutta Jumala särkee vihollistensa pään heidän pänlakeinsa kanssa, jotka pysyvät heidän synneissään.

68:23 Herra sanoo: minä palautan (muutamat) lihavista; meren syvyydestä minä heitä palautan,

68:24 Että sinun jalkas tulis painetuksi veressä, ja koirais kieli sinun vihollisista.

68:25 He näkivät, Jumala, kuinkas vaellat; kuinkas, minun Jumalani ja kuninkaani, pyhässä vaellat:

68:26 Laulajat käyvät edellä, ja sitte leikarit piikain seassa, jotka kanteleita soittavat.

68:27 Kiittäkää \Herraa\" Jumalaa seurakunnissa, te Israelin lähteestä.

68:28 Siellä hallitsee heitä vähä Benjamin, Juudan päämiehet joukkoinensa, Zebulonin päämiehet, Naphtalin päämiehet.

68:29 Sinun Jumalasi on käskennyt sinun olla väkevän: vahvista Jumala se, minkä sinä meissä tehnyt olet.

68:30 Sinun templisi tähden, joka on Jerusalemissa, pitää kuninkaat sinulle lahjoja viemän.

68:31 Nuhtele ruovon petoa, härkäin laumaa kansain vasikkain kanssa, jotka kumartaen tuovat hopeakankeja: hajoittanut on hän kansat, jotka mielellänsä sotivat.

68:32 Egyptin päämiehet tulevat: Etiopia ojentaa käsiänsä Jumalalle.

68:33 Te maan valtakunnat, veisatkaa Jumalalle, veisatkaa kiitosta Herralle, Sela!

68:34 Sille joka asuu taivaissa joka paikassa, hamasta alusta: katso, hän antaa jylinälle voiman.

68:35 Antakaa Jumalalle voima: hänen herrautensa on Israelissa, ja hänen

voimansa pilvien tasalla.

68:36 Peljättävä on Jumala, joka ilmestyy sinun pyhäköstäsi, Israelin Jumala. Hän antaa kansallensa voiman ja väkevyyden. Kiitetty olkoon Jumala.

PSALMI 69

69:1 Veisuunjohtajalle; veisataan kuin: "Liljat"; Daavidin virsi.

69:2 Pelasta minut, Jumala, sillä vedet käyvät minun sieluuni asti.

69:3 Minä olen vajonnut syvään, pohjattomaan liejuun, olen joutunut vetten syvyyksiin, ja virta tulvii minun ylitseni.

69:4 Minä olen väsynyt huutamisesta, minun kurkkuni kuivettuu, minun silmäni ovat rauenneet odottaessani Jumalaani.

69:5 Enemmän kuin hiuksia päässäni on niitä, jotka minua syyttömästi vihaavat; paljon on niitä, jotka tahtovat tuhota minut, jotka syyttä ovat vihollisiani; mitä en ole ryöstänyt, se täytyy minun maksaa.

69:6 Jumala, sinä tunnet minun hulluuteni, eivätkä minun vikani ole sinulta salassa.

69:7 Älä anna minussa häpeään joutua niiden, jotka odottavat sinua, Herra, Herra Sebaot. Älä salli minussa pettyä niiden, jotka etsivät sinua, Israelin Jumala.

69:8 Sillä sinun tähtesi minä kärsin herjausta, pilkka peittää minun kasvoni.

69:9 Veljilleni minä olen tullut vieraaksi, olen tullut oudoksi äitini lapsille.

69:10 Sillä kiivaus sinun huoneesi puolesta on minut kuluttanut, ja niiden herjaukset, jotka sinua herjaavat, ovat sattuneet minuun.

69:11 Minä, minun sieluni itki ja paastosi, mutta siitä koitui minulle vain herjausta.

69:12 Minä pukeuduin säkkipukuun, mutta tulini sananparreksi heidän suussaan.

69:13 Porteissa-istujat minusta jaarittelevat, ja väkijuomain juojat minusta laulavat.

voimansa pilvissä.

68:36 Jumala on ihmeellinen pyhässänsä, hän on Israelin Jumala: hän antaa kansalle väen ja voiman: kiitetty olkoon Jumala!

69 PSALTTARI

69:1 Davidin Psalmi kukkasista, edelläveisaajalle.

69:2 Jumala, auta minua; sillä vedet käyvät hamaan minun sieluuni asti.

69:3 Minä vajaan syvään mutaan, jossa ei pohjaa ole: minä olen tullut syviin vesiin, ja virta upottaa minun.

69:4 Minä väsyn huutamisesta: minun kurkkuni kuivettuu: minun näkyni vaipuu, toivoissani minun Jumalani päälle.

69:5 Niitä on enempi kuin päässäni hiuksia, jotka ilman syytä minua vihaavat, jotka syyttömästi minun vihollisiani ovat, ja minua hukuttavat, ovat väkevät: niitä täytyy minun maksaa, joita en minä ryöväntänyt.

69:6 Jumala, sinäpä tiedät minun tyhmyyteni, ja minun rikokseni ei ole sinulta salatut.

69:7 Älä salli heitä häpiään tulla minun tähteni, jotka sinua odottavat, Herra, \Herra\ Zebaot: älä anna heitä häväistä minun tähteni, jotka sinua etsivät, Israelin Jumala.

69:8 Sillä sinun tähtesi minä pilkkaa kärsin; minun kasvoni ovat täynnä häpiää.

69:9 Minä olen muukalaiseksi veljilleni tullut, ja oudoksi äitini lapsille.

69:10 Sillä sinun huoneesi kiivaus syö minua: ja heidän pilkkansa, jotka sinua pilkkasivat, lankesi minun päälleni.

69:11 Minä itkin ja paastosin hartaasti, ja minä pilkattiin päälliseksi.

69:12 Ja minä puin säkin ylleni, ja olin heille sananlaskuksi.

69:13 Jotka portissa istuvat, ne minusta jaarittelevat, ja juodessansa he minusta lauleskelevat.

69:14 Mutta minä rukoilen sinua, Herra, otollisella ajalla, sinua, Jumala, sinun suuren laupeutesi turvin. Vastaa minulle pelastavan uskollisuutesi tähden.

69:15 Päästä minut loasta, etten siihen vajoa, auta, että pääsen vihollisistani ja syvistä vesistä.

69:16 Älä anna vetten vuon minua upottaa, syvyyden minua niellä ja kuilun sulkea suutaan minun ylitseni.

69:17 Vastaa minulle, Herra, sillä sinun armosi on hyvä, käänny minun puoleeni suuressa lapeudessa.

69:18 Älä peitä kasvojesi palvelijaltasi, sillä minä olen ahdistuksessa; joudu, vastaa minulle.

69:19 Lähesty minun sieluani ja lunasta se, vapahda minut vihollisteni tähden.

69:20 Sinä tiedät minun häväistykseni, minun häpeäni ja pilkkani, sinun edessäni ovat julki kaikki minun ahdistajani.

69:21 Häväistys on särkenyt minun sydämeni, minä olen käynyt heikoksi; minä odotin sääliä, mutta en saanut, ja lohduttajia, mutta en löytänyt.

69:22 Koiruohoa he antoivat minun syödäkseni ja juottivat minulle janooni hapanniä.

69:23 Tulkoon heidän pöytänsä heille paulaksi, ansaksi noille suruttomille.

69:24 Soetkoot heidän silmänsä, niin etteivät näe, ja saata heidän lanteensa alati horjumaan.

69:25 Vuodata vihastuksesi heidän päällensä, ja yllättäköön heidät sinun vihasi hehku.

69:26 Joutukoon heidän leiripaikkansa autioksi, älköön heidän majoissansa asukasta olko.

69:27 Sillä he vainoavat sitä, jota sinä olet lyönyt, he juttelevat niiden tuskista, joita sinä olet haavoittanut.

69:28 Lisää heille rikosta rikoksen päälle, ja sinun vanhurskautesi he älkööt pääskö.

69:14 Mutta minä rukoilen sinua, \Herra\, otollisella ajalla, Jumala, sinun suuren laupiutes puolesta: kuule minua sinun autuutes totuuden tähden.

69:15 Pelasta minua loasta, etten minä vajoaisi; että minä pelastettaisiin vihollisistani ja syvistä vesistä.

69:16 Ettei vuo minua upottaisi ja syvyydet minua lainoaisi, eikä kaivon suu suljettaisi minun päälleni.

69:17 Kuule minua, \Herra\; sillä sinun laupiutes on hyvä: käännä sinuas minun puoleeni, sinun suuren laupiutes tähden.

69:18 Ja älä peitä kasvojas palvelialtas; sillä minä ahdistetaan: kuuntele minua nopiasti.

69:19 Lähene minun sieluani, ja lunasta häntä: minun vihollisteni tähden pelasta minua.

69:20 Sinäpä tiedät pilkkani, häpiäni ja häväistykseni: kaikki minun viholliseni ovat edessäni.

69:21 Pilkka särkee minun sydämeni ja vaivaa minua: minä odotan, jos joku armahtais, ja ei ole kenkään, ja lohduttajia, vaan en ketään löydä.

69:22 Ja he antoivat minulle sappea syödäkseni, ja etikkaa juodakseni minun janossani.

69:23 Heidän pöytänsä olkoon heille paulaksi, sekä kostoksi että lankeemiseksi.

69:24 Tulkoon heidän silmänsä pimiäksi, ettei he näkisi, ja salli heidän lanteensa aina horjua.

69:25 Vuodata närkästykses heidän päällensä, ja hirmuinen vihas käsittäköön heitä,

69:26 Olkoon heidän huoneensa kylmillä; ja ei kenkään olko, joka heidän majassansa asuis.

69:27 Sillä he vainoovat sitä, jota lyönyt olet, ja juttelevat niiden kipua, joita haavoittanut olet.

69:28 Salli heitä langeta synnistä syntiin, ettei he tulisi sinun vanhurskautes.

69:29 Pyyhittäköön heidät pois elämän kirjasta, älköönkä heitä kirjoitettako vanhurskasten lukuun.

69:30 Mutta minä olen kurja ja vaivattu, suojatkoon minua sinun apusi, Jumala,

69:31 niin minä veisuulla kiitän Jumalan nimeä ja ylistän häntä kiitosvirsillä.

69:32 Se on Herralle otollisempi kuin härkä, kuin mulli, sarvipää ja sorkkajalka.

69:33 Nöyrät näkevät sen ja riemuitsevat; elpyköön teidän sydämenne, teidän, jotka etsitte Jumalaa.

69:34 Sillä Herra kuulee köyhiä eikä halveksi vankejansa.

69:35 Kiittäköt häntä taivaat ja maa, meret ja kaikki, mitä niissä liikkuu.

69:36 Sillä Jumala on pelastava Siionin ja rakentava Juudan kaupungit, niin että he asettuvat niihin ja omistavat ne.

69:37 Hänen palvelijainsa jälkeläiset saavat sen perinnökseen, ja ne, jotka hänen nimeänsä rakastavat, saavat asua siinä.

PSALMI 70

70:1 Veisuunjohtajalle; Daavidin virsi; syntiä tunnustettaessa.

70:2 Jumala, riennä minua pelastamaan, riennä minun avukseni, Herra.

70:3 Joutukoot häpeään ja punastukoot ne, jotka minun henkeäni väijyvät; peräytyköt ja saakoot häpeän ne, jotka tahtovat minulle onnettomuutta.

70:4 Kääntyköt takaisin häpeissänsä ne, jotka sanovat: "Kas niin, kas niin!"

70:5 Iloitkoot ja riemuitkoot sinussa kaikki, jotka sinua etsivät; joille sinun apusi on rakas, ne sanokoot aina: "Ylistetty olkoon Jumala!"

70:6 Mutta minä olen kurja ja köyhä; Jumala, riennä minun tyköni. Sinä olet minun apuni ja vapauttajani; Herra, älä viivy.

69:29 Pyyhi heitä elävain kirjasta, ettei he kirjoitettaisi vanhurskasten kanssa.

69:30 Mutta minä olen raadollinen ja murheellinen: Jumala, sinun autuutes suojelkoon minua!

69:31 Minä kiitän Jumalan nimeä veisuulla, ja suuresti ylistän häntä kiitoksella.

69:32 Se kelpaa paremmin \Herralle\ kuin härkä taikka mulli, jolla ovat sarvet ja sorkat.

69:33 Raadolliset näkevät sen ja iloitsevat, ja jotka Jumalaa etsivät, heidän sydämensä pitää elämän.

69:34 Sillä \Herra\ kuulee köyhiä, ja ei hän vankiansa katso ylös.

69:35 Kiittäkään häntä taivaat ja maa, meri, ja kaikki kuin niissä liikkuvat.

69:36 Sillä Jumala auttaa Zionia ja rakentaa Juudan kaupungit, että siellä asutaan, ja se perinnöllä omistetaan.

69:37 Ja hänen palveliainsa siemen sen perii: ja ne, jotka hänen nimeänsä rakastavat, pitää asuman siinä.

70 PSALTTARI

70:1 Davidin Psalmi edelläveisaajalle, muistoksi.

70:2 Riennä, Jumala, minua vapahtamaan: kiiruhda, \Herra\, minua auttamaan.

70:3 Häpiään tulkoon ja hävetköön, jotka minun sieluani väijyvät: ajettakoon takaperin ja tulkoon häväistyksi, jotka minulle paha suovat;

70:4 Että he jälleen häpiään tulisivat, jotka minua pitittävät.

70:5 Iloitkaan ja riemuitkaan sinussa kaikki, jotka sinua etsivät; ja jotka sinun autuuttas rakastavat, sanokaan aina: Jumala olkoon suuresti ylistetty!

70:6 Mutta minä olen raadollinen ja köyhä, riennä, Jumala, minun tyköni; sillä sinä olet minun auttajani ja pelastajani, \Herra\, älä viivyttel.

PSALMI 71

71:1 Sinuun, Herra, minä turvaan, älä salli minun joutua häpeään iankaikkisesti.

71:2 Pelasta minut, vapahda minut vanhurskaudessasi, kallista korvasi minun puoleeni ja auta minua.

71:3 Ole minulle kallio, jolla saan asua ja jonne aina saan mennä, sinä, joka olet säättänyt minulle pelastuksen. Sillä sinä olet minun kallioni ja linnani.

71:4 Jumalani, vapauta minut jumalattoman kädestä, väärän ja väkivaltaisen kourista.

71:5 Sillä sinä olet minun toivoni, Herra, Herra, minun turvani hamasta nuoruudestani.

71:6 Sinä olet minun tukeni syntymästäni saakka, sinä päästit minut äitini kohdusta; sinua minä alati ylistän.

71:7 Monelle minä olen kuin kummitus, mutta sinä olet minun vahva suojani.

71:8 Minun suuni on täynnä sinun kiitostasi, täynnä sinun ylistystäsi kaiken päivää.

71:9 Älä heitä minua pois minun vanhalla iälläni, älä hylkää minua, kun voimani loppuu.

71:10 Sillä minun viholliseni puhuvat minusta; ne, jotka väijyvät minun henkeäni, neuvottelevat keskenänsä:

71:11 "Jumala on hänet hyljännyt; ajakaa häntä takaa ja ottakaa kiinni, sillä auttajaa ei ole."

71:12 Jumala, älä ole minusta kaukana, Jumalani, riennä minun avukseni.

71:13 Joutukoot häpeään ja hukkukoot ne, jotka vainoavat minun sieluani; peittäköön häpeä ja pilkka ne, jotka hankkivat minulle onnettomuutta.

71:14 Mutta minä odotan alati, ja yhäti minä sinua kiitän.

71:15 Minun suuni on julistava sinun vanhurskauttasi, sinun pelastustekojasi kaiken päivää, sillä niiden määrää en minä

71 PSALTTARI

71:1 Sinuun, \Herra\, minä uskallan: älä anna minua ikänä häväistä.

71:2 Vapahda minua vanhurskaudessa ja pelasta minua: kallista korvas minun puoleeni ja auta minua.

71:3 Ole minulle vahva turva, johon minä aina pakenisin: sinä olet luvannut minua auttaa; sillä sinä olet minun kallioni ja linnani.

71:4 Minun Jumalani, auta minua jumalattoman kädestä, väärän ja väkivaltaisen kädestä.

71:5 Sillä sinä olet minun turvani, Herra, \Herra\: minun toivoni hamasta minun nuoruudestani.

71:6 Sinuun minä olen luottanut hamasta äitini kohdusta, sinä minun vedit ulos äitini kohdusta: sinusta on aina minun kerskaukseni.

71:7 Minä olen monelle ihmeeksi tullut; mutta sinä olet minun vahva turvani.

71:8 Täytä minun suuni sinun kiitoksestas ja sinun kunniastas joka päivä.

71:9 Älä minua heitä pois minun vanhuudessani: älä minua hylkää, kuin minä heikoksi tulen.

71:10 Sillä minun viholliseni puhuvat minua vastaan: ja jotka minun sieluani väijyvät, he keskenänsä neuvoa pitävät,

71:11 Ja sanovat: Jumala hylkäsi hänen; ajakaat takaa ja käsittäkää häntä, sillä ei ole vapahtajaa.

71:12 Jumala, älä erkane kauvas minusta: minun Jumalani, riennä minua auttamaan.

71:13 Hävetköön ja hukkukoon, jotka minun sieluani vastaan ovat: häpiän ja häväistyksen alle tulkoon, jotka minulle paha suovat.

71:14 Mutta minä odotan aina, ja korotan aina sinun kiitokses.

71:15 Minun suuni pitää ilmoittaman sinun vanhurskauttas, joka päivä sinun autuuttas, joita en minä voi kaikkia lukea.

tunne.

71:16 Herran, Herran väkeviä tekoja minä tuon julki, minä ylistän sinun vanhurskauttasi, sinun ainoan.

71:17 Jumala, sinä olet opettanut minua hamasta nuoruudestani, ja yhä vielä minä sinun ihmeitäsi julistan.

71:18 Älä, Jumala, minua hylkää vanhaksi ja harmaaksi tultuani, niin minä julistan sinun käsivartesi voimaa nousevalle polvelle, sinun väkevyyttäsi kaikille vielä tuleville.

71:19 Jumala, sinun vanhurskautesi ulottuu hamaan korkeuksiin, sinun, joka teet niin suuria. Jumala, kuka on sinun vertaisesi?

71:20 Sinä, joka olet antanut meidän kokea paljon ahdistusta ja onnettomuutta, sinä virvoitat meidät jälleen henkiin, ja maan syvyyksistä sinä tuot meidät takaisin.

71:21 Anna minun arvoni kasvaa ja lohduta minua jälleen.

71:22 Niin minä myös ylistän harpulla sinua, sinun uskollisuuttasi, minun Jumalani, soitan kanteleella kiitosta sinulle, sinä Israelin Pyhä.

71:23 Minun huuleni riemuitsevat, kun minä sinulle soitan, ja myös minun sieluni, jonka sinä olet lunastanut.

71:24 Minun kieleni julistaa sinun vanhurskauttasi kaiken päivää, sillä häpeään ja pilkkaan ovat joutuneet ne, jotka hankkivat minulle onnettomuutta.

PSALMI 72

72:1 Salomon virsi. Jumala, anna kuninkaan tuomita, niinkuin sinä tuomitset, anna vanhurskautesi kuninkaan pojalle.

72:2 Tuomitkoon hän sinun kansaasi vanhurskaasti ja sinun kurjiasi oikeuden mukaan.

72:3 Vuoret kantakoot rauhaa kansalle, niin myös kukkulat, vanhurskauden voimasta.

72:4 Auttakoon hän kansan kurjat oikeuteen, pelastakoon köyhäin lapset ja musertakoon sortajan.

71:16 Minä vaellan Herran, \Herran\ väkevyydessä: minä tahdon muistaa ainoastaan sinun vanhurskauttas.

71:17 Jumala, sinä olet minua nuoruudestani opettanut, sentähden minä julistan sinun ihmeitäsi.

71:18 Ja minun vanhuudessani ja harmaaksi tultuani älä, Jumala, minua hylkää, siihenasti kuin minä ilmoitan sinun käsivartes lasten lapsille, ja sinun väkevyytes kaikille tulevaisille.

71:19 Ja tosin, Jumala, sinun vanhurskautes on sangen korkia, sinä teet suuria: Jumala, kuka on sinun vertaises?

71:20 Sillä sinä annat minun nähdä paljon ja suuria ahdistuksia, ja virvoitat minua jälleen; ja taas sinä haet minua ulos maan syvyydestä.

71:21 Sinä teet minun sangen suureksi, ja lohdutat minua jälleen.

71:22 Niin minäkin kiitän sinua psaltarilla, sinun totuuttas, minun Jumalani: minä veisaan kiitosta sinulle kanteleilla, sinä pyhä Israelissa.

71:23 Minun huuleni pitää kiittämän, koska minä sinulle veisaan, ja minun sieluni, jonkas lunastit.

71:24 Ja minun kieleni puhuu myös joka päivä sinun vanhurskaudestas; sentähden hävetkään he ja häpiään tulkoon, jotka minulle pahaa suovat.

72 PSALTTARI

72:1 Salomon. Jumala, anna tuomios kuninkaalle, ja vanhurskautes kuninkaan pojalle,

72:2 Että hän veis sinun kansas vanhurskauteen, ja auttais sinun raadollistas.

72:3 Vuoret tuokaan rauhan kansalle, ja kukkulat vanhurskauden.

72:4 Hänen pitää raadollisen kansan oikeudessa pitämän, ja köyhäin lapsia auttaman ja särkemän pilkkaajat.

72:5 Niin he pelkäävät sinua, niin kauan kuin aurinko paistaa ja kuu kumottaa, polvesta polveen.

72:6 Hän olkoon niinkuin sade, joka nurmikolle vuotaa, niinkuin sadekuuro, joka kostuttaa maan.

72:7 Hänen päivinänsä vanhurskas kukoistaa, ja rauha on oleva runsas siihen saakka, kunnes kuuta ei enää ole.

72:8 Hallitkoon hän merestä mereen ja Eufrat-virrasta maan ääriin saakka.

72:9 Hänen edessänsä erämaan asujat polvistuvat, ja hänen vihollisensa nuolevat tomua.

72:10 Tarsiin ja saarten kuninkaat tuovat lahjoja, Saban ja Seban kuninkaat veroa maksavat.

72:11 Häntä kumartavat kaikki kuninkaat, kaikki kansakunnat palvelevat häntä.

72:12 Sillä hän pelastaa köyhän, joka apua huutaa, kurjan ja sen, jolla ei auttajaa ole.

72:13 Hän armahtaa vaivaista ja köyhää ja pelastaa köyhäin sielun.

72:14 Hän lunastaa heidän sielunsa sorrosta ja väkivallasta, ja heidän verensä on hänen silmissään kallis.

72:15 Hän eläköön, ja hänelle tuotakoon Saban kultaa; hänen puolestansa rukoiltakoon alati, ja siunattakoon häntä lakkaamatta.

72:16 Maa kasvakoon runsaasti viljaa, vuorten huippuja myöten, sen hedelmä huojukoon niinkuin Libanon; ja kansaa nouskoon kaupungeista niinkuin kasveja maasta.

72:17 Pysyköön hänen nimensä iankaikkisesti, ja versokoon hänen nimensä, niin kauan kuin aurinko paistaa. Hänessä he itseänsä siunatkoot, ja kaikki kansakunnat ylistäkööt häntä onnelliseksi.

72:18 Kiitetty olkoon Herra Jumala, Israelin Jumala, ainoa, joka ihmeitä tekee.

72:5 Sinua peljätään, niinkauvan kuin aurinko ja kuu ovat, lapsista niin lasten lapsiin.

72:6 Hän laskee alas niinkuin sade heinän sängelle, niinkuin pisarat, jotka maan lioittavat.

72:7 Hänen aikansa vanhurskas kukoistaa, ja on suuri rauha siihen asti, ettei kuuta enää olekaan.

72:8 Hän hallitsee merestä mereen ja virrasta maailman ääriin.

72:9 Häntä pitää korven asuaiset kumartaman, ja hänen vihollisensa pitää tomun nuoleman.

72:10 Kuninkaat meren tyköä ja luodoista pitää lahjoja kantaman: kuninkaat rikkaasta Arabiasta ja Sebasta pitää annot tuoman.

72:11 Kaikki kuninkaat pitää häntä kumartaman, ja kaikki pakanat pitää häntä palveleman.

72:12 Sillä hän vapahtaa huutavaisen köyhän, ja raadollisen, jolla ei ole auttajaa.

72:13 Hän on armollinen vaivaiselle ja köyhälle, ja köyhäin sielua hän auttaa.

72:14 Hän lunastaa heidän sielunsa petoksesta ja väkivallasta, ja heidän verensä luetaan kalliiksi hänen silmäinsä edessä.

72:15 Ja hän elää ja hänelle pitää annettaman kultaa rikkaasta Arabiasta, ja häntä alati kumartaen rukoiltaman, joka päivä pitää häntä kiitettämän.

72:16 Pivo jyviä pitää niin oleman maassa ja vuorten kukkuloilla, että sen hedelmä pitää häälymän niinkuin Libanon; ja kaupungin asuaiset pitää kukoistaman niinkuin ruoho maan päällä.

72:17 Hänen nimensä pysyy ijankaikkisesti: niinkauvan kuin aurinko on, ulottuu hänen nimensä jälkeentulevaisille; ja he tulevat siunatuksi hänen kauttansa: kaikki pakanat ylistävät häntä.

72:18 Kiitetty olkoon Herra Jumala, Israelin Jumala, joka yksinänsä ihmeitä tekee!

72:19 Kiitetty olkoon hänen kunniansa nimi iankaikkisesti, ja kaikki maa olkoon täynnä hänen kunniaansa. Amen, amen.

72:20 Daavidin, Isain pojan, rukoukset päättyvät.

PSALMI 73

73:1 Aasafin virsi. Totisesti, Jumala on hyvä Israelille, niille, joilla on puhdas sydän.

73:2 Mutta minun jalkani olivat vähällä kompastua, askeleeni olivat aivan liukahtaa.

73:3 Sillä minussa nousi kateus ylvästelijöitä kohtaan, kun minä näin jumalattomien menestyvän.

73:4 Sillä he ovat vaivoista vapaat kuolemaansa asti, he ovat voimakkaat ja lihavat.

73:5 Eivät he koe muitten kuolevaisten tuskia, eikä heitä vaivata niinkuin muita ihmisiä.

73:6 Sentähden on ylpeys heillä kaulakoristeena, väkivalta on puku, joka heidät verhoaa.

73:7 Heidän silmänsä pullistuvat ulos heidän lihavuudestaan, heidän sydämensä kuvittelut kulkevat valtoimina.

73:8 He pilkkaavat ja puhuvat väkivallan puheita pahuudessaan, he puhuvat kuin korkeuksista.

73:9 Heidän suunsa tavoittelee taivasta, ja heidän kielensä kulkee pitkin maata.

73:10 Sentähden heidän kansansa liittyy heihin ja särpii vettä kyllälti.

73:11 Ja he sanovat: "Kuinka Jumala sen tietäisi, onko tietoa Korkeimmalla?"

73:12 Katso, nämä ovat jumalattomat; kuitenkin he elävät ainaisessa rauhassa ja rikastuvat yhäti.

73:13 Turhaan minä olen pitänyt sydämeni

72:19 Ja kiitetty olkoon hänen kunniansa nimi iankaikkisesti; ja kaikki maa täytettäköön hänen kunniastansa, amen! amen!

72:20 Davidin, Isain pojan, rukoukset loppuvat.

73 PSALTTARI

73:1 Asaphin Psalmi. Totta on Jumala hyvä Israelille, niille, jotka puhtaat sydämeistä ovat.

73:2 Mutta minä olisin pian jaloillani horjunut: minun askeleeni olisivat lähes liukastuneet.

73:3 Sillä minä närkästyin öykkäreistä, että minä näin jumalattomat menestyvän.

73:4 Sillä ei he ole missään kuoleman hädässä, vaan heidän voimansa pysyy vahvana.

73:5 Ei he ole vastoinkäymisessä niinkuin muut ihmiset, ja ei heitä vaivata niinkuin muita ihmisiä.

73:6 Sentähden on heidän ylpeytensä koria, ja heidän väkivaltansa kaunistaa heitä.

73:7 Heidän silmänsä paisuvat lihavuudesta: he tekevät mitä ainoastansa heille kelpaa.

73:8 Kaikkia he katsovat ylönsä, ja sitte pahasti puhuvat: he puhuvat ja laittavat ylpiästi.

73:9 Mitä he puhuvat, sen täytyy olla taivaasta puhuttu: mitä he sanovat, sen täytyy maan päällä kelvata.

73:10 Sentähden noudattaa heitä yhteinen kansa, ja kokoontuvat heidän tykönsä niinkuin vedet,

73:11 Ja sanovat: mitä Jumalan pitäis heitä kysymän? mitä pitäis korkeimman heistä lukua pitämän?

73:12 Katso, ne ovat jumalattomat: he ovat onnelliset maailmassa ja rikastuvat.

73:13 Pitäiskö siis sen turhaan oleman,

puhtaana ja pessyt käteni viattomuudessa:

73:14 minua vaivataan joka aika, ja minä saan joka aamu kuritusta.

73:15 Jos olisin sanonut: "Noin minäkin puhun", katso, niin minä olisin ollut petollinen koko sinun lastesi sukua kohtaan.

73:16 Minä mietin päästäkseni tästä selvyiteen; mutta se oli minulle ylen vaikeata,

73:17 kunnes minä pääsin sisälle Jumalan pyhiin salaisuuksiin ja käsitin, mikä heidän loppunsa on oleva.

73:18 Totisesti, sinä panet heidät liukkaalle, perikatoon sinä heidät syökset.

73:19 Kuinka he joutuvatkaan äkisti turmioon! He hukkuvat, heidän loppunsa on kauhista.

73:20 Niinkuin unen käy herätessä, niin sinä, Herra, kun heräjä, heidän valhekuvansa hylkää.

73:21 Kun minun sydämeni katkeroitui ja minun munaskuihini pisti,

73:22 silloin minä olin järjetön enkä mitään älynnyt, olin sinun edessäsi kuin nauta.

73:23 Kuitenkin minä pysyn alati sinun tykönäsi, sinä pidät minua kiinni oikeasta kädestäni.

73:24 Sinä talutat minua neuvosi mukaan ja korjaat minut viimein kunniaan.

73:25 Ketä muuta minulla olisi taivaassa! Ja kun sinä olet minun kanssani, en minä mistään maan päällä huoli.

73:26 Vaikka minun ruumiini ja sieluni näänntyisi, Jumala on minun sydämeni kallio ja minun osani iankaikkisesti.

73:27 Sillä katso, jotka sinusta eriävät, ne hukkuvat, sinä tuhoat kaikki, jotka haureudessa sinusta luopuvat.

73:28 Mutta minun onneni on olla Jumalaa lähellä, minä panen turvani Herraan,

että minun sydämeni nuhteetoinna elää, ja minä pesen viattomuudessa minun käteni?

73:14 Ja minä ruoskitaan joka päivä, ja minun rangaistukseni on joka aamu käsissä?

73:15 Minä olisin lähes niin sanonut kuin hekin; mutta katso, niin minä olisin tuominnut kaikki sinun lapses, jotka ikänensä olleet ovat.

73:16 Minä ajattelin sitä tutkia; mutta se oli minulle ylen raskas,

73:17 Siihenasti kuin minä menin Jumalan pyhään, ja ymmärsin heidän loppunsa.

73:18 Tosin sinä asetit heitä liukkaalle, ja syöksit heitä pohjaan.

73:19 Kuinka he niin pian hukkuvat: he hukkuvat ja saavat kauhian lopun.

73:20 Niinkuin uni, koska joku herää, niinpä sinä, Herra teet heidän kuvansa kaupungissa ylönsotuksi.

73:21 Vaan kuin se karvasteli minun sydämessäni ja pisti minun munaskuitani,

73:22 Silloin olin minä tyhmä ja en mitään tietänyt: minä olin niinkuin nauta sinun edessäsi.

73:23 Kuitenkin minä pysyn alati sinun tykönäs; sillä sinä pidät minun oikeasta kädestäni.

73:24 Sinä talutat minua neuvollas, ja korjaat minua viimein kunnialla.

73:25 Kuin sinä ainoastansa minulla olisit, niin en minä ensinkään sitte taivaasta eli maasta tottelisi.

73:26 Vaikka vielä minun ruumiini ja sieluni vaipuis, niin sinä, Jumala, kuitenkin olet aina minun sydämeni uskallus ja minun osani.

73:27 Sillä katso, jotka sinusta eriävät, ne hukkuvat: sinä kadotat kaikki, jotka sinua vastaan huorin tekevät.

73:28 Mutta se on minun iloni, että minä itseni Jumalan tykö pidän, ja panen toivoni

Herraan, kertoakseni kaikkia sinun tekojasi.

PSALMI 74

74:1 Aasafin mietevirsi. Miksi sinä, Jumala, hylkäsit meidät ainiaaksi, miksi suitsuaa sinun vihasi laitumesi lampaita vastaan?

74:2 Muista seurakuntaasi, jonka muinoin omaksesi otit, jonka lunastit perintösuvuksesi. Muista Siionin vuorta, jolla sinä asut.

74:3 Ohjaa askeleesi ikuisille raunioille. Vihollinen on raikannut kaiken pyhäkössä.

74:4 Sinun vihollisesi huusivat kokoushuoneessasi, he pystyttivät omat merkkinsä merkeiksi sinne.

74:5 Näytti, kuin olisi tiheässä metsässä kirveitä heilutettu korkealle.

74:6 Niin he löivät kaikki sen veistokset kirveillä ja nuijilla rikki.

74:7 He pistivät sinun pyhäkkösi tuleen, he häväisivät, panivat maan tasalle sinun nimesi asumuksen.

74:8 He sanoivat sydämessään: "Me hävitämme heidät kaikki tyynni." He polttivat kaikki jumalanpalvelushuoneet maasta.

74:9 Merkkejämme me emme näe, ei ole enää profeettaa, eikä ole joukossamme ketään, joka tietäisi, kuinka kauan -.

74:10 Kuinka kauan, Jumala, vihollinen saa herjata, vihemies pilkata sinun nimeäsi lakkaamatta?

74:11 Miksi pidätät kättäsi, oikeata kättäsi? Vedä se povestasi ja hävitä heidät.

74:12 Jumala on minun kuninkaani ammoisista ajoista, hän toimittaa pelastuksen maan päällä.

74:13 Sinä voimallasi halkaisit meren, sinä mursit lohikäärmeitten päät vetten päällä.

74:14 Sinä ruhjoit rikki Leviatanin päät, sinä

Herran, \Herran\ päälle, ilmoittamaan kaikkia sinun töitä.

74 PSALTTARI

74:1 Asaphin opetus. Jumala, miksis meitä niin ratki pois syökset? ja olet niin hirmuisesti vihainen sinun laitumes lampaille?

74:2 Muista seurakuntaas, jonkas muinen omistit ja sinulle perimiseksi lunastanut olet, Zionin vuorta, jossas asuit.

74:3 Tallaa heitä jaloillas, ja sysää heitä ijäiseen hävitykseen: vihollinen on raikannut kaikki pyhässä.

74:4 Sinun vihollises kiljuvat sinun huoneessas, ja asettavat epäjumalansa siihen.

74:5 Kirveet näkyvät välkkyvän ylhäällä, niinkuin metsässä hakattaisiin,

74:6 Ja hakkaavat rikki kaikki hänen kuvainsa kaunistukset, sekä keihäillä että kirveillä.

74:7 He polttavat sinun pyhäs, ja turmelevat sinun nimes asuinsian maan päällä.

74:8 He puhuvat sydämessänsä: raadelkaamme heitä ynnä; he polttavat kaikki Jumalan huoneet maalla.

74:9 Emme näe meidän ihmeitämme, eikä silleen prophetaa ole: ei myös ketään meidän seassamme ole, joka ymmärtää kuinka kauan.

74:10 Jumala, kuinka kauvan vihemies häpäisee ja vihollinen sinun nimeäs ratki niin pilkkaa?

74:11 Miksis käännät pois sinun kätes? ja oikian kätes niin ratki sinun povestas?

74:12 Mutta Jumala on alusta minun kuninkaani, joka kaikkinaisen autuuden matkaan saattaa maan päällä.

74:13 Sinä hajoitat meren voimallas: sinä murennat lohikärmeiden päät vesissä.

74:14 Sinä murensit valaskalain päät, ja

annoit hänet ruuaksi erämaan eläinten laumalle.

74:15 Sinä puhkaisit kuohumaan lähteen ja puron, sinä kuivasit väkevät virrat.

74:16 Sinun on päivä, sinun on yö, sinä valmistit valon ja auringon.

74:17 Sinä määräsit kaikki maan rajat, sinä asetit kesän ja talven.

74:18 Niin muista tämä: vihollinen herjaa Herraa, houkkiokansa pilkkaa sinun nimeäsi.

74:19 Älä anna pedolle alttiiksi metsäkyhkysesielua, älä iäksi unhota kurjiesi elämää.

74:20 Katso liittoasi. Sillä maan pimennot ovat väkivallan pesiä täynnä.

74:21 Älä salli sorretun kääntyä häväistynä takaisin. Kurja ja köyhä saakoot ylistää sinun nimeäsi.

74:22 Nouse, Jumala, aja asiasi. Muista, miten houkat herjaavat sinua kaiken aikaa.

74:23 Älä unhota vihollistesielua, älä vastustajaisi melua, joka kohoo lakkaamatta.

PSALMI 75

75:1 Veisuunjohtajalle; veisataan kuin: "Älä turmele"; virsi; Aasafin laulu.

75:2 Me kiitämme sinua, Jumala, me kiitämme sinua; lähellä on sinun nimesi, sinun ihmeitäsi kerrotaan.

75:3 "Vaikka minä valitsenkin ajan, minä tuomitsen oikein.

75:4 Vaikka maa kaikkine asukkaineen menehtyy pelkoon, pidän minä pystyssä sen patsaat." Sela.

75:5 "Ylvästelijöille minä sanon: älkää ylvästelkö, ja jumalattomille: älkää sarvea nostako.

75:6 Älkää nostako sarveanne korkealle, älkää puhuko niskoitellen, julkeasti."

75:7 Ei tule apua idästä, ei lännestä, ei

annat ne kansalle ruuksi metsän korvessa.

74:15 Sinä kuohutat lähteet ja virrat: sinä kuivaat väkevät kosket.

74:16 Päivä ja yö ovat sinun: sinä rakennat valkeuden ja auringon.

74:17 Sinä sovitit jokaisen maan rajat: sinä teet suven ja talven.

74:18 Niin muista siis, että vihollinen häpäisee \Herraa\, ja hullu kansa pilkkaa sinun nimeäs.

74:19 Älä siis anna pedolle mettisesielua, ja älä niin ratki unohda sinun köyhäisjoukkoa.

74:20 Muista liittoa; sillä maa on joka paikassa surkiasti hävitetty, ja huoneet ovat täynnä vääryyttä.

74:21 Älä anna köyhän mennä pois häpiällä; sillä köyhät ja raadolliset kiittävät sinun nimeäs.

74:22 Nouse, Jumala, ja aja asias: muista niitä häväistyksiä, jotka sinulle joka päivä hulluilta tapahtuvat.

74:23 Älä unohda vihollistesielua: sinun vainollistesielu tulee aina suuremmaksi.

75 PSALTTARI

75:1 Asaphin Psalmi ja veisu, ettei hän hukkunut, edelläveisaajalle.

75:2 Me kiitämme sinua, ja ilmoitamme ihmeitäsi, että sinun nimes on niin läsnä.

75:3 Sillä ajallansa minä oikein tuomitsen.

75:4 Maa vapisee ja kaikki, jotka sen päällä asuvat; mutta minä vahvistan lujasti hänen patsaansa, Sela!

75:5 Minä sanoin öykkäreille: älkää niin kerskatko, ja jumalattomille: älkää vallan päälle haastako.

75:6 Älkää niin pahoin haastako teidän valtanne päälle: älkää puhuko niin niskuristi,

75:7 Niinkuin ei mitään hätää olisi, eikä

vuorisesta erämaasta,

75:8 vaan Jumala on se, joka tuomitsee:
yhden hän alentaa, toisen ylentää.

75:9 Sillä Herran kädessä on malja, joka
vaahtoa täynnänsä höystettyä viiniä, ja
siitä hän kaataa; kaikkien maan
jumalattomien täytyy se juoda, särpiä
pohjasakkaa myöten.

75:10 Mutta minä julistan iäti, veisaan
kiitosta Jaakobin Jumalalle.

75:11 Ja kaikki jumalattomien sarvet minä
katkaisen; korkealle kohoavat vanhurskaan
sarvet.

PSALMI 76

76:1 Veisuunjohtajalle; kielisoittimilla; virsi;
Aasafin laulu.

76:2 Jumala on tunnettu Juudassa, hänen
nimensä on suuri Israelissa;

76:3 Saalemassa on hänen majansa ja
hänen asumuksensa Siionissa.

76:4 Siellä hän mursi jousen salamat, kilven
ja miekan ja sodan. Sela.

76:5 Kirkkaudessa, valtasuuruudessa sinä
tulit voittosaaliin vuorilta.

76:6 Urhoollisilta ryöstettiin aseet, he
uupuivat uneen; kaikkien sankarien kädet
herposivat.

76:7 Sinun nuhtelustasi, Jaakobin Jumala,
vaipuivat raskaaseen uneen vaunut ja
hevokset.

76:8 Sinä olet peljättävä, kuka kestää sinun
edessäsi, kun sinä vihastut?

76:9 Taivaasta sinä annoit tuomiosi kuulua;
maa peljästy ja vaikenä,

76:10 kun Jumala nousi tuomiolle
vapahtaakseen kaikki maan nöyrät. Sela.

76:11 Sillä ihmisten viha tulee sinulle
ylistykseksi: sinä vyöttäydyt vihan
ylenpalttisuuteen.

76:12 Tehkää lupauksia ja täyttäkää ne
Herralle, Jumalallenne. Kaikki hänen

idästä eikä lännestä, taikka vuorilta
korvessa.

75:8 Sillä Jumala on tuomari, joka tämän
alentaa ja toisen ylentää.

75:9 Sillä \Herran\ kädessä on malja
täynnä, väkevällä viinalla täytetty, ja siitä
hän panee sisälle; vaan sen rahkan täytyy
kaikkein jumalattomain maan päällä juoda,
ja ryypätä ulos.

75:10 Mutta minä ilmoitan ijankaikkisesti, ja
veisaan kiitosta Jakobin Jumalalle.

75:11 Ja minä tahdon särkeä kaiken
jumalattomain vallan, että vanhurskasten
valta korotettaisiin.

76 PSALTTARI

76:1 Asaphin Psalmi ja veisu, kanteleilla,
edelläveisaajalle.

76:2 Jumala on tuttu Juudassa, Israelissa
on hänen suuri nimensä.

76:3 Salemassa on hänen majansa, ja
Zionissa hänen asumisensa.

76:4 Siellä hän särkee joutsen nuolet,
kilvet, miekan ja sodan, Sela!

76:5 Sinä olet kirkkaampi ja väkevempi
kuin ryöstövuoret.

76:6 Urhoolliset pitää ryöstettämän ja
uneensa nukkuman; ja kaikki sotamiehet
täytyy käsistänsä hermottomaksi tulla.

76:7 Sinun rangaistuksestas, Jakobin
Jumala, vajoo uneen orhi ja ratas,

76:8 Sinä olet peljättävä: kuka voi seisoa
sinun edessä, koskas vihastut?

76:9 Koskas tuomion annat kuulua
taivaasta, niin maa vapisee ja vaikenä;

76:10 Koska Jumala nousee tuomitsemaan,
että hän auttais kaikkia raadollisia maan
päällä, Sela!

76:11 Kuin ihmiset kiukuitsevat sinua
vastaan, niin sinä voitat kunnian, ja kuin he
vielä enemmän kiukuitsevat, niin sinä olet
valmis.

76:12 Luvatkaat ja antakaat \Herralle\
teidän Jumalallenne kaikki, jotka hänen

ympärillään asuvaset tuokoot lahjoja
Peljättävälle,
76:13 joka nöyryyttää ruhtinaitten
rohkeuden ja joka on peljättävä maan
kuninkaille.

PSALMI 77

77:1 Veisuunjohtajalle; Jedutunin tapaan;
Aasafin virsi.

77:2 Minä korotan ääneni Jumalan puoleen
ja huudan; minä korotan ääneni Jumalan
puoleen, että hän minua kuulisi.

77:3 Ahdistukseni aikana minä etsin Herraa;
minun käteni on yöllä ojennettuna eikä
väsy; minun sieluni ei lohdutuksesta huoli.

77:4 Minä muistan Jumalaa ja huokaan;
minä tutkistelen, ja minun henkeni näännyy.
Sela.

77:5 Sinä pidät minun silmäni valveilla;
minä olen niin levoton, etten voi puhua.

77:6 Minä ajattelen muinaisia päiviä,
ammoin menneitä vuosia.

77:7 Minä muistan yöllä kanteleeni, minä
mietiskelen sydämestäni, ja minun henkeni
tutkii:

77:8 Hylkääkö Herra ikiajoiksi eikä enää
osoita mielisuosiota?

77:9 Onko hänen armonsä mennyt
ainiaaksi, onko hänen lupauksensa lopussa
polvesta polveen?

77:10 Onko Jumala unhottanut olla
armollinen, onko hän vihassaan lukinnut
laupeutensa? Sela.

77:11 Minä sanoin: tämä on minun
kärsimykseni, että Korkeimman oikea käsi
on muuttunut.

77:12 Minä muistelen Herran tekoja, minä
muistelen sinun entisiä ihmetöitäsi.

77:13 Minä tutkistelen kaikkia sinun töitäsi,
minä mietin sinun suuria tekojasi.

77:14 Jumala, sinun tiesi on pyhä; kuka on
jumala, suuri niinkuin sinä, Jumala?

ympärillensä olette, viekät lahjoja
peljättävälle,
76:13 Joka päämiehiltä ottaa pois
rohkeuden, ja on peljättävä maan
kuninkaille.

77 PSALTTARI

77:1 Asaphin Psalmi, Jedutunin edestä,
edelläveisaajalle.

77:2 Minä huudan äänelläni Jumalaa:
Jumalaa minä huudan, ja hän kuultee
minua.

77:3 Minun hätä-ajallani etsin minä Herraa:
minun käteni on yöllä ojettu, ja ei lakkaa;
sillä ei minun sieluni salli itseänsä
lohduttaa.

77:4 Minä ajattelen tosin Jumalan päälle,
olen kuitenkin murheissani: minä tutkin, ja
henkeni on sittekin ahdistuksessa, Sela!

77:5 Sinä pidät minun silmäni, että he
valvovat: minä olen niin voimaton, etten
minä voi puhua.

77:6 Minä ajattelen vanhoja aikoja, entisiä
vuosia:

77:7 Minä muistan yöllä minun kantelettani:
minä puhun sydämelleni, ja minun henkeni
tutkii:

77:8 Heittäneekö Jumala pois
ijankaikkisesti, ja ei yhtään armoa silleen
osoittane?

77:9 Puuttuneeko hänen laupiutensa
ijankaikkisesti, ja olleeko lupauksella jo
loppu suvusta sukuhun?

77:10 Onko Jumala unohtanut olla
armollinen? ja sulkenut laupiutensa vihan
tähten? Sela!

77:11 Minä sanoin: se on minun
heikkouteni; mutta Ylimmäisen oikea käsi
voi kaikki muuttaa.

77:12 Sentähden minä muistan \Herran\
töitä, ja minä ajattelen entisiä ihmeitäsi,

77:13 Ja puhun kaikista sinun töistäsi, ja
sanon sinun teoistasi.

77:14 Jumala, sinun tiesi on pyhä: kussa
on niin väkevää Jumalaa kuin sinä Jumala?

77:15 Sinä olet Jumala, joka teet ihmeitä, sinä olet ilmoittanut voimasi kansojen seassa.

77:16 Käsivarrellasi sinä lunastit kansasi, Jaakobin ja Joosefin lapset. Sela.

77:17 Vedet näkivät sinut, Jumala, vedet näkivät sinut ja vapisivat, ja syvydet värisivät.

77:18 Pilvet purkivat vettä, pilvet antoivat jylinänsä, sinun nuolesi lensivät.

77:19 Sinun pauhinasi ääni vyöryi, salamat valaisivat maan piirin, maa vapisi ja järkkyyi.

77:20 Meren halki kävi sinun tiesi, sinun polkusi läpi suurten vetten, eivätkä sinun jälkesi tuntuneet.

77:21 Sinä kuljetit kansasi niinkuin lammasmaan Mooseksen ja Aaronin kädellä.

PSALMI 78

78:1 Aasafin mietevirsi. Kuuntele, kansani, minun opetustani, kallistakaa korvanne minun suuni sanoille.

78:2 Minä avaan suuni mietelmiin, tuon ilmi muinaisaikojen arvoituksia.

78:3 Mitä olemme kuulleet, minkä olemme saaneet tietää ja mitä isämme ovat meille kertoneet,

78:4 sitä me emme heidän lapsiltansa salaa, vaan me kerromme tulevalle polvelle Herran ylistettävistä teoista, hänen voimastansa ja ihmeistänsä, jotka hän on tehnyt.

78:5 Hän asetti todistuksen Jaakobiin, hän sääti Israeliin lain ja käski meidän isiemme julistaa ne lapsillensa,

78:6 että jälkipolvi saisi ne tietää, saisivat tietää vastedes syntyvät lapset, ja nekin nousisivat ja kertoisivat niistä lapsillensa.

78:7 Niin nämä panisivat uskalluksensa Jumalaan eivätkä unhottaisi Jumalan tekoja, vaan ottaisivat hänen käskyistänsä vaarin.

77:15 Sinä olet se Jumala, joka ihmeitä tekee: sinä osoitit voimas kansain seassa.

77:16 Sinä lunastit sinun kansas käsivarrellas, Jakobin ja Josephin lapset, Sela!

77:17 Vedet näkivät sinun, Jumala, vedet näkivät sinun ja vapisivat, ja syvydet pauhasivat,

77:18 Paksut pilvet kaasivat vettä, pilvet jylyisivät ja nuolet lensivät sekaan.

77:19 Se jylisi taivaassa, ja sinun leimaukses välkkyi maan piirin päälle: maa liikkui ja värisi siitä.

77:20 Sinun ties oli meressä, ja sinun polkus olivat suurissa vesissä, ja ei sinun jälkiäs kenkään tuntenut.

77:21 Sinä veit kansas niinkuin lammasmaan, Moseksen ja Aaronin kautta.

78 PSALTTARI

78:1 Asaphin opetus. Kuule, kansani, minun lakini: kallistakaa korvanne minun suuni sanoihin.

78:2 Minä avaan suuni sananlaskuun, ja vanhat tapaukset mainitsen,

78:3 Jotka me kuulleet olemme ja tiedämme, ja meidän isämme meille jutelleet ovat,

78:4 Ettemme sitä salaisi heidän lapsiltansa, jälkeentulevaiselta sukukunnalta, julistain \Herran\ kiitoksia, ja hänen voimaansa ja ihmeistänsä, jotka hän on tehnyt.

78:5 Hän sääsi todistuksen Jakobissa, ja antoi lain Israelissa, jonka hän käski meidän isäimme opettaa lapsillensa,

78:6 Että vastatulevaiset oppisivat, ja lapset, jotka vielä syntyvät: kuin he kasvavat, että hekin myös ilmoittaisivat lapsillensa;

78:7 Että he panisivat toivonsa Jumalaan ja ei unohtaisi Jumalan tekoja, vaan pitäisivät hänen käskynsä,

78:8 Ja niin ei heistä tulisi, niinkuin heidän isistänsä, kapinoitseva ja niskoitteleva polvi, sukupolvi, jonka sydän ei pysynyt lujana ja jonka henki ei pysynyt uskollisena Jumalalle.

78:9 Efraimin lapset, aseistetut jousimiehet, kääntyivät pakoon taistelun päivänä.

78:10 Eivät he pitäneet Jumalan liittoa, eivät tahtoneet vaeltaa hänen lakinsa mukaan,

78:11 vaan he unhottivat hänen suuret tekonsa ja hänen ihmeensä, jotka hän heille näytti.

78:12 Heidän isiensä nähden hän ihmeitä teki Egyptin maassa, Soanin kedolla.

78:13 Hän halkaisi meren ja vei heidät sen läpi, hän seisotti vedet roukkioksi.

78:14 Hän johdatti heitä päivän aikaan pilvellä ja tulen valolla kaiket yöt.

78:15 Hän halkoi kalliot erämaassa ja juotti heitä runsaasti, kuin syvistä vesistä.

78:16 Hän juoksutti puroja kalliosta ja vuodatti virtanaan vettä.

78:17 Yhä he kuitenkin tekivät syntiä häntä vastaan ja olivat uppiniskaisia Korkeimmalle erämaassa.

78:18 He kiusasivat Jumalaa sydämessänsä, vaatien ruokaa himonsa tyydyttämiseksi.

78:19 Ja he puhuivat Jumalaa vastaan sanoen: "Voikohan Jumala kattaa pöydän erämaassa?"

78:20 Katso, hän kyllä kallioon iski, ja vedet vuotivat ja purot tulvivat; mutta voiko hän antaa myös leipää tai hankkia kansallensa lihaa?"

78:21 Sentähden Herra, kun hän sen kuuli, julmistui; ja tuli syttyi Jaakobissa, ja Israelia vastaan nousi viha,

78:22 koska he eivät uskoneet Jumalaan eivätkä luottaneet hänen apuunsa.

78:23 Hän käski pilviä korkeudessa ja avasi taivaan ovet;

78:24 hän satoi heille ruuaksi mannaa, hän

78:8 Ja ei olisi niinkuin heidän isänsä, vastahakoinen ja kankia suku, joka ei vahvistanut sydäntänsä, ja heidän henkensä ei riippunut uskollisesti Jumalassa;

78:9 Niinkuin Ephraimin lapset, sota-aseilla varustetut joutsimiehet, pakenivat sodan ajalla.

78:10 Ei he pitäneet Jumalan liittoa, ja ei vaeltaneet hänen laissansa.

78:11 Ja he unohtivat hänen tekonsa ja ihmeensä, jotka hän heille osottanut oli.

78:12 Heidän isänsä edessä teki hän ihmeitä, Egyptin maassa, Zoanin kedolla.

78:13 Hän halkasi meren ja vei heitä sen lävitse, ja asetti vedet niinkuin roukkion.

78:14 Ja hän talutti heitä yli päivää pilvellä, yli yötä tulen valolla.

78:15 Hän halkasi kalliot korvessa, ja juotti heitä vedellä yltäkylä.

78:16 Ja hän laski ojat vuotamaan kalliosta, niin että vedet siitä vuosivat niinkuin virrat.

78:17 Ja vielä he sittenkin syntiä tekivät häntä vastaan, ja vihoittivat korkeimman korvessa.

78:18 He kiusasivat Jumalaa sydämessänsä, anoen ruokaa sielullensa.

78:19 He puhuivat Jumalaa vastaan ja sanoivat: voineeko Jumala valmistaa pöydän korvessa?"

78:20 Katso, kyllä tosin hän kallioon löi, ja vedet vuosivat, ja ojat juoksivat; mutta voineeko hän myös leipää antaa, eli kansallensa lihaa toimittaa?"

78:21 Kuin \Herra\ sen kuuli, vihastui hän: ja tuli sytytetään Jakobissa, ja julmuus tuli Israelin päälle,

78:22 Ettei he uskoneet Jumalan päälle, ja ei uskaltaneet hänen apuunsa.

78:23 Ja hän käski pilviä ylhäältä, ja avasi taivaan ovet,

78:24 Ja antoi sataa heille mannaa

antoi heille taivaan viljaa.

78:25 Ihmiset söivät enkelien leipää; hän lähetti heille evästä yllin kyllin.

78:26 Hän nosti taivaalle itätuulen ja ajoi voimallaan esiin etelätuulen;

78:27 hän antoi sataa heille lihaa kuin tomua, siivekkäitä lintuja kuin meren hiekkaa;

78:28 hän pudotti ne leirinsä keskeen, yltympäri asuntonsa.

78:29 Niin he söivät ja tulivat kylläisiksi; mitä he olivat himoinneet, sitä hän salli heidän saada.

78:30 Eivät olleet he vielä himoansa tyydyttäneet, ja ruoka oli vielä heidän suussaan,

78:31 kun heitä vastaan jo nousi Jumalan viha: hän tappoi heidän voimakkaimpansa ja kaatoi maahan Israelin nuoret miehet.

78:32 Mutta sittenkin he yhä vielä tekivät syntiä eivätkä uskoneet hänen ihmeitensä.

78:33 Sentähden hän lopetti heidän päivänsä niinkuin tuulahduksen, antoi heidän vuottensa päättyä äkilliseen perikatoon.

78:34 Kun hän surmasi heitä, kysyivät he häntä, kääntyivät ja etsivät Jumalaa.

78:35 He muistivat, että Jumala oli heidän kallionsa ja että Jumala, Korkein, oli heidän lunastajansa.

78:36 Mutta he pettivät häntä suullaan ja valhettelivat hänelle kielellänsä;

78:37 sillä heidän sydämensä ei ollut vakaa häntä kohtaan, eivätkä he olleet uskolliset hänen liitossansa.

78:38 Mutta hän on laupias, antaa anteeksi rikkomukset eikä tahdo hukuttaa.

Sentähden hän usein kääntyi vihastansa eikä antanut kaiken kiivautensa nousta.

78:39 Sillä hän muisti, että he ovat liha, tuulahdus, joka menee eikä enää palaja.

78:40 Kuinka usein he niskoittelivat häntä

syödäksensä, ja antoi heille taivaan leipää.

78:25 He söivät väkevän leipää: hän lähetti heille kyllä ruokaa ravinnoksi.

78:26 Hän antoi itätuulen puhaltaa taivaan alla, ja väkevyydellensä kehoitti hän etelätuulen,

78:27 Ja antoi sataa, niinkuin tomua, lihaa heille, ja lintuja niinkuin santaa meressä,

78:28 Ja salli langeta keskelle heidän leiriänsä, joka paikassa kuin he asuivat.

78:29 Niin he söivät ja yltäkyllä ravittiin: ja hän antoi heille heidän himonsa,

78:30 Kuin ei he vielä lakanneet himoitsemasta, ja ruoka oli vielä heidän suussansa,

78:31 Tuli Jumalan viha heidän päällensä, ja tappoi jaloimmat heidän seastansa, ja parahimmat Israelissa hän maahan löi.

78:32 Mutta vielä sittenkin kaikissa näissä he syntiä tekivät ja ei uskoneet hänen ihmeitensä.

78:33 Sentähden lopetti hän heidän päivänsä turhuudessa, ja heidän vuotensa kiiruhtain.

78:34 Kuin hän heitä tappoi, etsivät he häntä: ja he palasivat ja tulivat varhain Jumalan tykö,

78:35 Ja muistelivat, että Jumala on heidän turvansa, ja Jumala korkein heidän lunastajansa.

78:36 Ja he puhuivat hänelle ulkokullaisesti suullansa, ja valehtelivat hänelle kielellänsä.

78:37 Mutta heidän sydämensä ei ollut oikia hänen puoleensa, ja ei he pitäneet uskollisesti hänen liittoansa.

78:38 Mutta hän oli armollinen, ja antoi pahat teot anteeksi, ja ei hukuttanut heitä; ja hän käänsi pois usein vihansa, ettei hän laskenut kaikkea vihaansa menemään.

78:39 Sillä hän muisti heidän lihaksi, tuuleksi, joka menee pois ja ei palaja.

78:40 Kuinka usein he vihoittivat hänen

vastaan korvessa ja murehduttivat hänen mielensä erämaassa!

78:41 Ja yhä edelleen he kiusasivat Jumalaa ja vihoittivat Israelin Pyhän.

78:42 He eivät muistaneet hänen kättänsä, eivät sitä päivää, jona hän päästi heidät ahdistajasta,

78:43 jona hän teki tunnustekonsa Egyptissä ja ihmeensä Soonanin kedolla,

78:44 muutti heidän virtansa vereksi, niin etteivät he voineet vesiojistaan juoda;

78:45 lähetti heidän sekaansa paarmoja, jotka heitä söivät, ja sammakoita, jotka tuottivat heille häviötä;

78:46 antoi heidän satonsa tuhosirkoille ja heinäsirkoille heidän vaivannäkönsä;

78:47 hävitti rakeilla heidän viiniköynnöksensä ja raekivillä heidän metsäviikunapuunsa;

78:48 antoi heidän karjansa alttiiksi rakeille ja heidän laumansa salamoille.

78:49 Hän lähetti heitä vastaan vihansa hehkun, kiivastuksen, vihastuksen ja ahdistuksen, parven pahoja enkeleitä.

78:50 Hän raivasi tien vihallensa, ei säästänyt heidän sielujansa kuolemasta, vaan antoi heidän henkensä ruton valtaan.

78:51 Hän surmasi kaikki esikoiset Egyptistä, miehuuden ensimmäiset Haamin majoista.

78:52 Mutta kansansa hän pani liikkeelle kuin lampaat ja johdatti heitä erämaassa kuin laumaa.

78:53 Hän johti heitä turvallisesti, heidän ei tarvinnut peljätä; mutta heidän vihollisensa peitti meri.

78:54 Ja hän vei heidät pyhälle alueellensa, vuorelle, jonka hänen oikea kätensä oli hankkinut.

78:55 Hän karkoitti pakanat pois heidän tieltänsä, jakoi ne heille arvalla perintöosaksi ja antoi Israelin sukukuntain

korvessa ja kehoittivat hänen erämaassa?

78:41 Ja he kiusasivat taas Jumalaa joka aika, ja laittivat pyhää Israelissa.

78:42 Ei he muistaneet hänen kättänsä sinä päivänä, jona hän lunasti heitä vihollisista:

78:43 Niinkuin hän oli merkkinsä Egyptissä tehnyt, ja ihmeensä Zoanin kedolla,

78:44 Koska hän heidän virtansa vereksi muutti, ettei he ojistansa taitaneet juoda:

78:45 Koska hän turilaat heidän sekaansa lähetti, jotka heitä söivät, ja sammakot, jotka heitä hukuttivat;

78:46 Ja antoi heidän tulonsa ruohomadoille, ja heidän työnsä heinäsirkoille;

78:47 Koska hän rakeilla heidän viinapuunsa löi, ja heidän metsäviikunansa jääkivillä;

78:48 Koska hän löi heidän karjansa rakeilla, ja heidän laumansa pitkäisen tulella;

78:49 Hän lähetti heidän päällensä vihansa, närkästyksen, julmuuden ja ahdistuksen, pahain enkelien lähettämällä;

78:50 Hän päästi vihansa heidän sekaansa, ja ei päästänyt heidän sielujansa kuolemasta, ja heidän eläimensä rutolla kuoletti;

78:51 Koska hän kaikki esikoiset löi Egyptissä, ensimmäiset perilliset Hamin majoissa,

78:52 Ja antoi kansansa vaeltaa niinkuin lampaat, ja vei heidät niinkuin lauman korvessa,

78:53 Ja saatti heitä turvallisesti, ettei he peljänneet; vaan heidän vihollisensa peitti meri.

78:54 Ja hän vei heitä pyhänsä rajoihin, tämän vuoren tykö, jonka hänen oikia kätensä saanut oli.

78:55 Ja hän ajoi pois heidän edestänsä pakanat, ja jakoi heille perimisen arvalla: ja niiden majoissa antoi hän Israelin

asua niiden majoissa.

78:56 Mutta niskoittelullaan he kiusasivat Jumalaa, Korkeinta, eivätkä ottaneet hänen todistuksistansa vaaria,

78:57 vaan luopuivat pois ja olivat uskottomia isiensä lailla, kävivät kelvottomiksi kuin velto jousi.

78:58 He vihoittivat hänet uhrikukkuloillansa ja herättivät hänen kiivautensa epäjumaliensa kuvilla.

78:59 Jumala kuuli sen ja julmistui, ja hän hylkäsi Israelin peräti.

78:60 Hän hylkäsi asumuksensa Siilossa, majan, jonka hän oli pystyttänyt ihmisten keskelle.

78:61 Hän salli väkemyytensä joutua vankeuteen ja kunniansa vihollisten käsiin.

78:62 Hän antoi kansansa alttiiksi miekalle ja julmistui perintöosaansa.

78:63 Heidän nuorukaisensa kulutti tuli, ja heidän neitsyensä jäivät häälauluja vaille.

78:64 Heidän pappinsa kaatuivat miekkaan, eivätkä heidän leskensä voineet itkuja itkeä.

78:65 Silloin Herra heräsi niinkuin nukkuja, niinkuin viinin voittama sankari.

78:66 Hän löi vihollisensa pakoon, tuotti heille ikuisen häpeän.

78:67 Hän hylkäsi myös Joosefin majan eikä valinnut Efraimin sukukuntaa,

78:68 vaan valitsi Juudan sukukunnan, Siionin vuoren, jota hän rakastaa.

78:69 Ja hän rakensi pyhäkkönsä korkeuksien tasalle, rakensi sen kuin maan, jonka hän on perustanut ikiajoiksi.

78:70 Hän valitsi Daavidin, palvelijansa, ja otti hänet lammastarhoista.

78:71 Hän toi hänet imettäväisten lammasten jäljestä kaitsemaan kansaansa, Jaakobia, ja Israelia, perintöosaansa.

78:72 Ja Daavid kaitsi heitä vilpittömin sydämin ja johti heitä taitavalla kädellä.

sukukunnat asua.

78:56 Mutta he kiusasivat ja vihoittivat korkian Jumalan, ja ei pitäneet hänen todistuksiansa.

78:57 Vaan he palasivat takaperin ja petollisesti luopuivat pois niinkuin heidän isänsäkin: poikkesivat pois niinkuin hellinnyt joutsi.

78:58 Ja he vihoittivat hänen korkeuksillansa ja kehoittivat häntä epäjumalainsa kuvilla.

78:59 Ja kuin Jumala sen kuuli, niin hän närkästyi, ja hylkäsi kovin Israelin,

78:60 Niin että hän luopui asuinsiastansa Silossa, siitä majasta, jonka hän ihmisten sekaan asetti,

78:61 Ja antoi heidän voimansa vankeuteen, ja heidän kauneutensa vihollisten käsiin.

78:62 Ja hän hylkäsi kansansa miekan alle, ja närkästyi perimistönsä vastaan.

78:63 Heidän parhaat nuorukaisensa kulutti tuli, ja heidän neitseensä ei tulleet häävirsillä kunnioitetuksi.

78:64 Heidän pappinsa kaatuivat miekalla; ja heidän leskensä ei itkeneet,

78:65 Ja Herra heräsi niinkuin joku makaavainen, niinkuin joku väkevä luhkaaja viinan juomisesta,

78:66 Ja löi vihollistansa perävieriin, ja pani ijankaikkisen häpiän heidän päällensä,

78:67 Ja heitti Josephin majan pois, ja ei valinnut Ephraimin sukukuntaa.

78:68 Vaan hän valitsi Juudan sukukunnan, Zionin vuoren, jota hän rakasti,

78:69 Ja rakensi pyhänsä korkialle, niinkuin ijankaikkisesti pysyväisen maan,

78:70 Ja valitsi palveliansa Davidin, ja otti hänen lammashuoneesta.

78:71 Imettävistä lampaista haki hän hänen, että hän hänen kanssansa Jakobin kaitsis, ja Israelin hänen perimistönsä.

78:72 Ja hän kaitsi heitä kaikella sydämensä vakuudella, ja hallitsi heitä

kaikella ahkeruudella.

PSALMI 79

79:1 Aasafin virsi. Jumala, pakanat ovat tunkeutuneet sinun perintöosaasi, he ovat saastuttaneet sinun pyhän temppelisi, ovat tehneet Jerusalemissa kiviraunion.

79:2 He antoivat sinun palvelijaisi ruumiit taivaan linnuille ruuaksi, maan pedoille sinun hurskaittesi lihan.

79:3 He vuodattivat heidän vertansa kuin vettä ympäri Jerusalemissa, eikä heitä kukaan haudannut.

79:4 Me olemme joutuneet naapuriamme häväistäviksi, niiden pilkattaviksi ja ivattaviksi, jotka ympärillämme asuvat.

79:5 Kuinka kauan sinä, Herra, olet yhäti vihoissasi, kuinka kauan sinun kiivautesi tulena palaa?

79:6 Vuodata vihasi pakanain ylitse, jotka eivät sinua tunne, ja valtakuntien ylitse, jotka eivät sinun nimeäsi avukseen huuda.

79:7 Sillä he ovat syöneet Jaakobin ja tehneet hänen asuinsijansa autioksi.

79:8 Älä lue meidän syyksemme isiemme rikoksia, anna armosi pian kohdata meitä, sillä me olemme sangen viheliäisiksi tulleet.

79:9 Auta meitä sinä, pelastuksemme Jumala, nimesi kunnian tähden, pelasta meidät ja anna meidän syntimme anteeksi nimesi tähden.

79:10 Miksi pakanat saisivat sanoa: "Missä on heidän Jumalansa?" Tulkoon tunnetuksi pakanain seassa, meidän silmäimme nähden, sinun palvelijaisi vuodatetun veren kosto.

79:11 Tulkoon vankien huokaus sinun kasvojesi eteen; suuren käsivartesi voimalla pidä elossa kuoleman lapset.

79:12 Ja maksa naapureillemme, heidän helmaansa, seitseminkertaisesti se herjaus, jolla he ovat herjanneet sinua, Herra.

79:13 Mutta me, sinun kansasi, sinun

79 PSALTTARI

79:1 Asaphin Psalmi. Jumala, pakanat ovat perikuntaas karanneet: he ovat saastuttaneet pyhän temppelisi, ja Jerusalemissa kiviraunion tehneet.

79:2 He antoivat sinun palveliaisi ruumiit linnuille taivaan alla ruuksi, ja pyhäis lihan maan pedoille.

79:3 He vuodattivat heidän verensä niinkuin veden Jerusalemin ympärille, ja ei kenkään haudannut.

79:4 Me olemme läsnäasuvaillemme nauruksi tulleet, häväistykseksi ja pilkaksi niille, jotka meidän ympärillämme ovat.

79:5 \Herra\, kuinka kauvan sinä taukoomata niin vihainen olet? ja annat kiivautes palaa niinkuin tulen?

79:6 Vuodata vihasi pakanain päälle, jotka ei sinua tunne, ja niiden valtakuntain päälle, jotka ei sinun nimeäs avuksi huuda;

79:7 Sillä he ovat Jakobin syöneet, ja hänen huoneensa hävittäneet.

79:8 Älä muistele meidän entisiä pahoja tekojamme: armahda sinuas nopiasti meidän päällemme; sillä me olemme sangen viheliäisiksi tulleet.

79:9 Auta meitä, meidän autuutemme Jumala, sinun nimes kunnian tähden: pelasta meitä, ja anna meille synnit anteeksi sinun nimes tähden.

79:10 Miksis sallit pakanain sanoa: kussa on nyt heidän Jumalansa? ilmoitettakaan pakanain seassa, meidän silmäimme edessä, sinun palveliaisi veren kosto, joka vuodatettu on!

79:11 Anna etees tulla vankein huokaukset: suuren käsivartes kautta, korjaa kuoleman lapset,

79:12 Ja kosta meidän läsnäasuvaillemme seitsemän kerroin heidän helmaansa heidän pilkkansa, jolla he sinua, Herra, pilkanneet ovat.

79:13 Mutta me sinun kansas, ja sinun

laitumesi lampaat, kiitämme sinua
iankaikkisesti, julistamme sinun kiitostasi
polvesta polveen.

PSALMI 80

80:1 Veisuunjohtajalle; veisataan kuin:
"Liljat"; Aasafin todistus; virsi.

80:2 Kuuntele, Israelin paimen. Sinä, joka
johdat Joosefia niinkuin lammauslaumaa,
sinä, jonka valtaistuinta kerubit kannattavat,
ilmesty kirkkaudessa.

80:3 Efraimin, Benjaminin ja Manassen
edessä herätä voimasi, tule meidän
avuksemme.

80:4 Jumala, saata meidät entisellemme,
valista kasvosi, niin me autetuiksi tulemme.

80:5 Herra, Jumala Sebaot, kuinka kauan
sinä annat vihasi suitsuta, kun sinun
kansasi rukoilee?

80:6 Sinä olet syöttänyt heille kyynelten
leipää, olet juottanut heille maljoittain
kyyneleitä;

80:7 olet pannut meidät riidaksi
naapureillemme, meidän vihollisemme
pilkkaavat meitä.

80:8 Jumala Sebaot, saata meidät
entisellemme, valista kasvosi, niin me
autetuiksi tulemme.

80:9 Sinä siirsit viinipuun Egyptistä, sinä
karkoitit pakanat ja istutit sen.

80:10 Sinä raivasit sille sijan, ja se juurtui
ja täytti maan.

80:11 Se peitti vuoret varjollansa ja
oksillansa Jumalan setrit.

80:12 Se levitti köynnöksensä mereen asti
ja vesansa Eufrat-virtaan saakka.

80:13 Miksi sinä särjit aidan sen ympäriltä,
niin että kaikki tienkulkijat sitä repivät?

80:14 Metsäkarju sitä jyräsi, ja kedon
eläimet sitä syöivät.

80:15 Jumala Sebaot, käänny takaisin,
katso alas taivaasta ja näe; ota hoitaaksesi
tämä viinipuu

laitumes lauma, kiitämme sinua
ijankaikkisesti, ja julistamme sinun kiitostas
suvusta sukuun.

80 PSALTTARI

80:1 Asaphin Psalmi, kultasesta kukkaisesta,
edelläveisaajalle.

80:2 Kuules, Israelin paimen, joka saatat
Josephin niinkuin lampaat: ilmoita sinus,
joka istut Kerubimin päällä.

80:3 Herätä voimas, sinä joka Ephraimin,
Benjaminin ja Manassen edessä olet, ja
tule meidän avuksemme.

80:4 Jumala, käännä meitä, ja anna kasvosi
paistaa, niin me tulemme autetuiksi.

80:5 \Herra\ Jumala Zebaot, kuinka
kauvan sinä vihasit kansa rukouksiin?

80:6 Sinä ruokit heitä kyynelien leivällä,
ja juotat heitä suurella mitalla, täynnä
kyyneleitä,

80:7 Sinä olet meidät pannut riidaksi
länääsuvaissilllemme; ja meidän
vihollisemme pilkkaavat meitä.

80:8 Jumala Zebaot, käännä meitä, ja anna
kasvos paistaa, niin me autetuiksi tulemme.

80:9 Sinä toit viinipuun Egyptistä, olet
pakanat karkoittanut ulos, ja sen istuttanut.

80:10 Sinä perkasit tien hänen eteensä, ja
annoit hänen hyvästi juurtua, niin että se
täytti maan.

80:11 Vuoret ovat sen varjolla peitettyt, ja
hänen oksillansa Jumalan sedripuut.

80:12 Sinä levitit hänen oksansa hamaan
mereen asti, ja hänen haaransa hamaan
virran tykö.

80:13 Miksis siis särjit hänen aitansa, että
sitä kaikki ohitsekäyvät repivät.

80:14 Metsäsika on sen kaivanut ylös, ja
metsän pedot sen syöivät.

80:15 Jumala Zebaot, käännä siis sinuas,
katso alas taivaasta ja näe, ja etsi sitä
viinipuuta,

80:16 ja suojaa se, minkä sinun oikea kätesi istutti, tämä taimi, jonka kasvatit suureksi itseäsi varten.

80:17 Se on tulen polttama, se on karsittu. He hukkuvat sinun kasvojesi uhkauksesta.

80:18 Kätesi suojelkoon sinun oikean kätesi miestä, ihmislasta, jonka kasvatit suureksi itseäsi varten.

80:19 Silloin me emme sinusta luovu. Suo meidän elää, niin me huudamme sinun nimeäsi avuksemme.

80:20 Herra, Jumala Sebaot, saata meidät entisellemme, valista kasvosi, niin me autetuiksi tulemme.

PSALMI 81

81:1 Veisuunjohtajalle; veisataan kuin viininkorjuulaulu; Aasafin virsi.

81:2 Nostakaa ilohuuto Jumalalle, joka on meidän väkevyytemme; nostakaa riemuhuuto Jaakobin Jumalalle.

81:3 Virittäkää kiitosvirsi, lyökää vaskirumpuja, soittakaa suloisesti kanteleita ynnä harppuja.

81:4 Puhaltakaa pasunaa uudenkuun aikana, täyden kuun aikana, meidän juhlapäivämme kunniaksi.

81:5 Sillä tämä on käsky Israelille, Jaakobin Jumalan säädös.

81:6 Hän asetti sen todistukseksi Joosefille käydessään Egyptin maata vastaan. Minä kuulen puheen, joka on minulle outo:

81:7 "Minä nostin taakan hänen hartioiltansa, hänen kätensä pääsivät kantokorin kuormasta.

81:8 Hädässäsi sinä huusit, ja minä vapautin sinut; ukkospilven peitosta minä vastasin sinulle, minä koettelin sinua Meriban veden luona." Sela.

81:9 "Kuule, kansani, minä varoitan sinua; Israel, jospa sinä minua kuulisit!

81:10 Älköön sinulla olko muukalaista jumalaa, äläkä kumarra vierasta jumalaa.

80:16 Ja pidä se kiintiänä, jonka sinun oikia kätes on istuttanut, (ihmisen) pojan tähden, jonka sinulles lujasti valinnut olet.

80:17 Se on poltettu tulella ja revitty: sinun uhkauksestas he ovat hukkuneet.

80:18 Sinun kätes varjelkoon oikian kätes kansan, ja ihmisen pojan, jonka sinulles lujasti valinnut olet.

80:19 Niin emme sinusta luovu: suo meidän elää, niin me sinun nimeäs avuksi huudamme.

80:20 \Herra\ Jumala Zebaot, käännä meitä: anna kasvosi paistaa, niin me autetuiksi tulemme.

81 PSALTTARI

81:1 Gittitin päällä, edelläveisaajalle, Asaphin (Psalmi.)

81:2 Veisatkaat iloisesti Jumalalle, joka on meidän väkevyytemme: ihastukaat Jakobin Jumalalle.

81:3 Ottakaat psalmit ja tuokaat kanteleet, iloiset harput ja psaltari.

81:4 Soittakaat pasunilla uudessa kuussa, meidän lehtimajamme juhlapäivänä.

81:5 Sillä se on tapa Israelissa, ja Jakobin Jumalan oikeus.

81:6 Sen hän pani Josephissa todistukseksi, koska he Egyptin maalta läksivät, ja oudon kielen kuulleet olivat.

81:7 Minä olen heidän olkansa kuormasta vapahtanut; ja heidän kätensä pääsivät tiiliä tekemästä.

81:8 Koska sinä tuskassas minua avukses huusit, niin minä autin sinua: minä kuulin sinua, koska tuulispää tuli sinun päälles, ja koettelin sinua riitaveden tykönä, Sela!

81:9 Kuule, minun kansani, minä todistan sinun seassas: Israel, jospa sinä minua kuulisit!

81:10 Ei pidä sinun seassas muukalainen jumala oleman, ja ei pidä sinun vierasta jumalaa kumartaman.

81:11 Minä olen Herra, sinun Jumalasi, joka toin sinut Egyptin maasta; avaa suusi, niin minä sen täytän.

81:12 Mutta minun kansani ei kuullut minun ääntäni, eikä Israel noudattanut minun mieltäni.

81:13 Niin minä annoin heidän mennä pois sydämensä paatumuksessa, he saivat vaelttaa omien neuvojensa mukaan.

81:14 Oi, jospa minun kansani minua kuulisi ja Israel vaeltaisi minun teilläni,

81:15 niin minä pian masentaisin heidän vihollisensa ja kääntäisin käteni heidän vihamiehiänsä vastaan.

81:16 Ne, jotka Herraa vihaavat, matelisivat hänen edessään, ja heidän kohtalonsa kestäisi iankaikkisesti.

81:17 Mutta kansaansa hän ruokkisi parhaalla nisulla; minä ravitsisin sinua hunajalla kalliosta."

PSALMI 82

82:1 Aasafin virsi. Jumala seisoo jumalien kokouksessa, hän on tuomari jumalien keskellä:

82:2 "Kuinka kauan te tuomitsette väärin ja pidätte jumalattomain puolta?" Sela.

82:3 "Auttakaa oikeuteensa vaivainen ja orpo, antakaa kurjalle ja puutteenalaiselle oikeus.

82:4 Vapauttakaa vaivainen ja köyhä, pelastakaa hänet jumalattomain käsistä.

82:5 Ei ole heillä älyä, ei ymmärrystä, he vaeltavat pimeydessä: kaikki maan perustukset horjuvat.

82:6 Minä sanon: Te olette jumalia ja kaikki tyynni Korkeimman poikia;

82:7 kuitenkin te kuulette, niinkuin ihmiset kuolevat, ja kaadutte niinkuin kuka ruhtinas tahansa."

82:8 Nouse, Jumala, tuomitse maa, sillä sinä perit kaikki pakanakansat.

PSALMI 83

83:1 Laulu, Aasafin virsi.

81:11 Minä olen \Herra\ sinun Jumalas, joka sinun vein ulos Egyptin maalta: levitä suus, niin minä sen täytän.

81:12 Mutta minun kansani ei kuullut minun ääntäni, ja Israel ei totellut minua.

81:13 Niin minä laskin heitä sydämensä pahuuteen, vaeltamaan neuvonsa jälkeen.

81:14 Jos minun kansani kuulisi minua, ja Israel minun teissäni kävis,

81:15 Niin minä pian heidän vihollisensa painaisin alas, ja käteni kääntäisin heidän vihollistensa päälle,

81:16 Ja \Herran\ viholliset hukkaan tulisivat; mutta heidän aikansa olisi ijankaikkisesti pysyvä,

81:17 Ja minä ruokkisin heitä parhailla nisuilla, ja ravitsisin heitä hunajalla kalliosta.

82 PSALTTARI

82:1 Asaphin Psalmi. Jumala seisoo Jumalan seurakunnassa: hän on tuomari Jumalain seassa.

82:2 Kuinka kauvan te väärin tuomitsette, ja jumalattoman muotoa katsotte? Sela!

82:3 Tehkää oikeus köyhälle ja orvolle, ja auttakaat raadolliset ja vaivaiset oikeudelle.

82:4 Pelastakaa ylönkatsottua ja köyhää, ja päästäkää häntä jumalattoman kädestä.

82:5 Mutta ei he tottele eikä lukua pidä: he käyvät lakkaamata pimeässä: sentähden täytyy kaikki maan perustukset kaatua.

82:6 Minä tosin sanoin: te olette jumalat, ja kaikki Korkeimman lapset;

82:7 Kuitenkin täytyy teidän kuolla niinkuin ihmiset, ja niinkuin tyrannit hukkaa.

82:8 Nouse, Jumala, ja tuomitse maa; sillä kaikki pakanat ovat sinun omas.

83 PSALTTARI

83:1 Asaphin Psalmi ja veisu.

83:2 Jumala, älä ole niin ääneti, älä ole vaiti, älä ole, Jumala, niin hiljaa.

83:3 Sillä, katso, sinun vihollisesi pauhaavat, ja sinun vihaajasi nostavat päätänsä.

83:4 Heillä on kavalat hankkeet sinun kansaasi vastaan, ja he pitävät neuvoa sinun suojatteesi vastaan.

83:5 He sanovat: "Tulkaa, hävittäkäämme heidät olemasta kansa, niin ettei Israelin nimeä enää muisteta."

83:6 Sillä he neuvottelevat keskenään yksimielisesti, he tekevät liiton sinua vastaan:

83:7 Edomin teltat ja ismaelilaiset, Mooab ja hagrilaiset,

83:8 Gebal, Ammon ja Amalek, Filistea ynnä Tyyron asukkaat.

83:9 Myös Assur on liittynyt heihin, nämä ovat käsivartena Lootin lapsilla. Sela.

83:10 Tee heille, niinkuin teit Midianille, niinkuin Siiseralle, niinkuin Jaabinille Kiisonjoen rannalla.

83:11 Heidät tuhottiin Eendorissa, he joutuivat lannaksi maahan.

83:12 Anna heidän ylhäisillensä käydä, niinkuin kävi Oorebille ja Seebille, ja kaikille heidän ruhtinailleensa niinkuin Seballe ja Salmunnalle,

83:13 koska he sanovat: "Anastakaamme itsellemme Jumalan asunnot."

83:14 Jumalani, tee heidät lentäviksi lehdiksi, kuiviksi korsiksi tuulen viedä.

83:15 Niinkuin kulovalkea metsää polttaa, niinkuin liekit kärventävät vuoria,

83:16 niin aja sinä heitä rajuilmallas ja kauhistuta heitä tuulispäälläsi.

83:17 Täytä heidän kasvonsa häpeällä, että he etsisivät sinun nimeäsi, Herra.

83:18 Joutukoot häpeään ja kauhistukoot ikuisesti, tulkoot häpeään ja hukkukoot.

83:19 Ja tulkoot tuntemaan, että sinun

83:2 Jumala, älä niin ratki vaikene, ja älä niin ääneti ole: Jumala, älä sitä niin kärsi.

83:3 Sillä katso, Sinun vihollises kiukuitsevat, ja jotka sinua vihaavat, ylentävät pänsä.

83:4 He pitävät kavaloita juonia sinun kansaas vastaan, ja pitävät neuvoa sinun salatuitas vastaan,

83:5 Sanoen: tulkaat, hävittäkäämme heitä, niin ettei he ensinkään kansa olisikaan, ettei Israelin nimeä silleen muisteltaisi.

83:6 Sillä he ovat sydämässensä panneet neuvonsa yhteen, ja tehneet liiton sinua vastaan:

83:7 Edomilaiset ja Ismaelilaiset majat, Moabilaiset ja Hagarilaiset,

83:8 Gebalilaiset, Ammonilaiset ja Amalekilaiset, Philistealaiset ja Tyron asuvaiset.

83:9 Assur on myös itsensä heihin liittänyt, auttamaan Lotin lapsia, Sela!

83:10 Tee niille niinkuin Midianilaisille, niinkuin Siiseralle, niinkuin Jabinille Kisonin ojan tykönä;

83:11 Jotka mestattiin Endorin tykönä, ja tulivat loaksi maan päälle.

83:12 Tee heidän pääruhtinaansa niinkuin Orebin ja Seebin, ja kaikki heidän ylimmäisensä niinkuin Seban ja Salmunnan,

83:13 Jotka sanovat: me omistamme meille Jumalan huoneet.

83:14 Jumala, tee heitä niinkuin rattaan, niinkuin korren tuulen edessä.

83:15 Niinkuin kulo metsän polttaa, ja niinkuin liekki mäet sytyttää;

83:16 Vainoo juuri niin heitä sinun rajuilmallas, ja hämmästyä heitä tuulispäälläsi.

83:17 Täytä heidän kasvonsa häpiällä, että he sinun nimeäs, \Herra\, etsisivät.

83:18 Hävetköön he ja hämmästyköön ijankaikkisesti, ja häpiään tulkoon ja hukkukoon.

83:19 Niin he saavat tuta, että sinä, jonka

ainoan nimi on Herra, että sinä olet Korkein kaikessa maassa.

PSALMI 84

84:1 Veisuunjohtajalle; veisataan kuin viininkorjuulaulu; koorahilaisten virsi.

84:2 Kuinka ihanat ovat sinun asuinsijasi, Herra Sebaot!

84:3 Minun sieluni ikävöitsee ja halajaa Herran esikartanoihin, minun sydämeni ja ruumiini pyrkii riemuiten elävää Jumalaa kohti.

84:4 Löysihän lintunen majan ja pääskynen pesän, johon se poikasensa laskee: sinun alttarisi, Herra Sebaot, minun kuninkaani ja minun Jumalani.

84:5 Autuaat ne, jotka sinun huoneessasi asuvat! He kiittävät sinua alati. Sela.

84:6 Autuaat ne ihmiset, joilla on voimansa sinussa, joilla on mielessänsä pyhät matkat!

84:7 Kun he käyvät Kyynellaakson kautta, he muuttavat sen lähteitten maaksi, ja syyssade peittää sen siunauksilla.

84:8 He käyvät voimasta voimaan, he astuvat Jumalan eteen Siionissa.

84:9 Herra, Jumala Sebaot, kuule minun rukoukseni, ota se korviisi, Jaakobin Jumala. Sela.

84:10 Jumala, meidän kilpemme, käännä katseesi, katso voideltusi kasvoja.

84:11 Sillä yksi päivä sinun esikartanoissasi on parempi kuin tuhat muualla; mieluummin minä olen vartijana Jumalani huoneen kynnyksellä, kuin asun jumalattomien majoissa.

84:12 Sillä Herra Jumala on aurinko ja kilpi; Herra antaa armon ja kunnian, ei hän kiellä hyvää niiltä, jotka nuhteettomasti vaeltavat.

84:13 Herra Sebaot, autuas se ihminen, joka sinuun turvaa!

ainoan nimi on \Herra\, olet ylimmäinen kaikessa maailmassa.

84 PSALTTARI

84:1 Koran lasten Psalmi, Gittitin päällä, edelläveisaajalle.

84:2 Kuinka ihanat ovat sinun asuinsijas, \Herra\ Zebaot!

84:3 Minun sieluni ikävöitsee ja halajaa \Herran\ esikartanoihin: minun ruumiini ja sieluni iloitsee elävässä Jumalassa.

84:4 Sillä lintu on huoneen löytänyt, ja pääskynen pesänsä, johonka he poikansa laskevat: sinun alttaris, \Herra\ Zebaot, minun kuninkaani ja minun Jumalani.

84:5 Autuaat ovat, jotka sinun huoneessas asuvat: he kiittävät sinua ijankaikkisesti, Sela!

84:6 Autuaat ovat ne ihmiset, jotka sinun pitävät väkenänsä, ja sydämestänsä vaeltavat sinun jälkees,

84:7 Jotka käyvät itkun laakson lävitse, ja tekevät siellä kaivoja; ja opettajat monella siunauksella kaunistetaan.

84:8 He saavat yhden voiton toisen jälkeen, että tunnettaisiin oikia Jumala Zionissa.

84:9 \Herra\ Jumala Zebaot, kuule minun rukoukseni: ota, Jakobin Jumala, tätä korviis, Sela!

84:10 Katsele siis, Jumala, meidän kilpemme, katso sinun voideltus kasvoja.

84:11 Sillä yksi päivä esikartanoissas on parempi kuin tuhannen muualla: ennen minä olisin ovenvartia Jumalani huoneessa, kuin asuisin jumalattomain majoissa.

84:12 Sillä \Herra\ Jumala on aurinko ja kilpi: \Herra\ antaa armon ja kunnian: ei hän anna hurskailta mitään hyvää puuttua.

84:13 \Herra\ Zebaot, autuas on se ihminen, joka sinuun uskaltaa.

PSALMI 85

85:1 Veisuunjohtajalle; koorahilaisten virsi.

85:2 Herra, ennen sinä olit suosiollinen maallesi, sinä käänsit Jaakobin kohtalon.

85:3 Sinä annoit anteeksi kansasi pahat teot ja peitit kaikki heidän syntinsä. Sela.

85:4 Sinä panit kaiken kiivastuksesi pois ja lauhduit vihasi hehkusta.

85:5 Käännä taas meidän puoleemme, sinä pelastuksemme Jumala, älä ole enää tuimistunut meihin.

85:6 Oletko ainiaaksi vihastunut meihin, pidätkö vihaa suvusta sukuun?

85:7 Etkö virvoita meitä eloon jälleen, että sinun kansasi iloitsisi sinussa?

85:8 Herra, suo meidän nähdä sinun armosi, anna apusi meille.

85:9 Minä tahdon kuulla, mitä Jumala, Herra, puhuu: hän puhuu rauhaa kansallensa, hurskaillensa; älkööt he kääntykö jälleen tyhmyyteen.

85:10 Totisesti, hänen apunsa on lähellä niitä, jotka häntä pelkäävät, ja niin meidän maassamme kunnia asuu.

85:11 Armo ja totuus tapaavat toisensa täällä, vanhurskaus ja rauha antavat suuta toisillensa,

85:12 uskollisuus versoo maasta, ja vanhurskaus katsoo taivaasta.

85:13 Herra antaa meille kaikkea hyvää, ja meidän maamme antaa satonsa.

85:14 Vanhurskaus käy hänen edellensä ja seuraa hänen askeltensa jälkiä.

PSALMI 86

86:1 Daavidin rukous. Kallista, Herra, korvasi minun puoleeni ja vastaa minulle, sillä minä olen kurja ja köyhä.

86:2 Varjele minun sieluni, sillä minä olen hurskas; sinä, minun Jumalani, pelasta palvelijasi, joka sinuun turvaa.

86:3 Ole minulle armollinen, Herra, sillä sinua minä huudan kaiken päivää.

85 PSALTTARI

85:1 Koran lasten Psalmi, edelläveisaajalle.

85:2 \Herra\, sinä kuin (muinen) olit armollinen sinun maakunnallesi, ja Jakobin vangit lunastit,

85:3 Sinä anteeksi annoit kansas pahat teot, ja kaikki heidän syntinsä peitit, Sela!

85:4 Sinä lepytit kaiken vihas, ja käänsit sinuas vihas julmuudesta.

85:5 Käännä meitä, meidän autuutemme Jumala, ja pane pois vihas meistä.

85:6 Tahdotkos siis ijankaikkisesti olla vihainen meidän päällemme? eli vihas pitää sukukunnasta sukukuntaan?

85:7 Etkös käännä, ja meitä virvoita, että kansas sinussa iloitsis?

85:8 \Herra\, osoita meille armos, ja sinun autuutes anna meille.

85:9 Jospa minä kuulisin, mitä \Herra\ Jumala puhuu, että hän rauhan lupasi kansallensa ja pyhillensä, ettei he hulluuteen joutuisi.

85:10 Kuitenkin on hänen apunsa niiden tykönä, jotka häntä pelkäävät, että meidän maallamme kunnia asuis;

85:11 Että laupius ja totuus keskenänsä kohtaisivat: vanhurskaus ja rauha toinen toisellensa suuta antaisivat;

85:12 Että totuus maasta vesois, ja vanhurskaus taivaasta katsois;

85:13 Että myös meille \Herra\ hyvin tekis, ja meidän maamme hedelmänsä antais;

85:14 Että vanhurskaus sittenkin hänen edessänsä pysyis ja menestyis.

86 PSALTTARI

86:1 Davidin rukous. Kallista, \Herra\, korvasi ja kuule minua; sillä minä olen raadollinen ja köyhä.

86:2 Kätke minun sieluni; sillä minä olen pyhä. Auta minua, minun Jumalani, palveliaasi, joka sinuun luotan.

86:3 Herra, ole minulle armollinen; sillä minä huudan ylipäivää sinua.

86:4 Ilahuta palvelijasi sielu, sillä sinun puoleesi, Herra, minä ylennän sieluni.
86:5 Sillä sinä, Herra, olet hyvä ja anteeksiantavainen, suuri armossa kaikille, jotka sinua avuksensa huutavat.
86:6 Ota, Herra, korviisi minun rukoukseni, tarkkaa minun anomiseni ääntä.
86:7 Hätäni päivänä minä sinua avukseni huudan, sillä sinä vastaat minulle.
86:8 Ei ole sinun vertaistasi, Herra, jumalien joukossa, eikä ole vertaa sinun töillesi.
86:9 Kaikki kansat, jotka sinä tehnyt olet, tulevat ja kumartuvat sinun edessäsi, Herra, ja kunnioittavat sinun nimeäsi.
86:10 Sillä sinä olet suuri ja teet ihmeitä, sinä ainoa olet Jumala.
86:11 Neuvo minulle tiesi, Herra, että minä vaeltaisin sinun totuudessasi. Kiinnitä minun sydämeni siihen yhteen, että minä sinun nimeäsi pelkäisin.
86:12 Kaikesta sydämestäni minä kiitän sinua, Herra, minun Jumalani, ja kunnioitan sinun nimeäsi iankaikkisesti;
86:13 sillä sinun armosi on suuri minua kohtaan, sinä olet pelastanut minun sieluni tuonelan syvyydestä.
86:14 Jumala, julkeat ovat nousseet minua vastaan, väkivaltaisten joukko etsii minun henkeäni; eivät he pidä sinua silmäinsä edessä.
86:15 Mutta sinä, Herra, olet laupias ja armahtavainen Jumala, pitkämielinen, suuri armossa ja totuudessa.
86:16 Käänny minun puoleeni, ole minulle armollinen, anna voimasi palvelijallesi, auta palvelijattaresi poikaa.
86:17 Tee merkki minulle, minun hyväkseni. Häpeäksensä minun vihaajani nähkööt, että sinä, Herra, minua autat ja lohdutat.

PSALMI 87

87:1 Koorahilaisten virsi, laulu. Pyhille vuorille perustamaansa kaupunkia,

86:4 Ilahuta palvelias sielu; sillä sinun tykösi, Herra, minä ylennän sieluni.
86:5 Sillä sinä, Herra, olet hyvä ja armollinen, sangen laupias kaikille, jotka sinua avuksensa huutavat.
86:6 Ota korviisi, \Herra\, minun rukoukseni, ja ota vaari minun rukoukseni äänestä.
86:7 Tuskassani minä sinua rukoulen, että minun kuulisit.
86:8 Herra! ei ole yksikään jumalista sinun kaltaises, ja ei ole kenkään, joka niin tehdä taitaa kuin sinä.
86:9 Kaikki pakanat, jotka tehnyt olet, pitää tuleman ja kumartaman sinua, Herra, ja sinun nimeäs kunnioittaman,
86:10 Ettäs niin suuri olet, ja teet ihmeitä; ja sinä olet yksinäs Jumala.
86:11 Osoita minulle, \Herra\, sinun ties, vaeltaakseni sinun totuudessas: kiinnitä minun sydämeni siihen yhteen, että minä sinun nimeäs pelkäisin.
86:12 Minä kiitän sinua, Herra minun Jumalani, kaikesta sydämestäni, ja kunnioitan sinun nimeäs iankaikkisesti.
86:13 Sillä sinun hyvyytes on suuri minussa, ja sinä olet pelastanut sieluni syvimmästä helvetistä.
86:14 Jumala! ylpiät karkaavat minua vastaan, ja julmain joukot väijyvät minun sieluani, ja ei pidä sinua silmäinsä edessä.
86:15 Mutta sinä, Herra Jumala, olet armollinen ja laupias, kärsiväinen ja sangen hyvä ja vakaa.
86:16 Käännä itses minuun päin, ole minulle armollinen; vahvista palveliaas sinun voimallas, ja auta piikas poikaa.
86:17 Tee merkki minun kanssani, että minulle hyvin kävis, ja he sen näkisivät, jotka minua vihaavat, ja häpeäisivät, että sinä \Herra\ autat ja lohdutat minua.

87 PSALTTARI

87:1 Psalmi, Koran lasten veisu. Hän on vahvasti perustettu pyhäin vuorten päälle.

87:2 Siionin portteja, Herra rakastaa enemmän kuin Jaakobin kaikkia muita asuinsijoja.

87:3 On kunniaakasta, mitä sinusta sanotaan, sinä Jumalan kaupunki: - Sela. -

87:4 "Minä mainitsen tunnustajikseni Rahabin ja Baabelin; katso, Filisteasta, Tyyrosta ja Etiopiasta minä mainitsen: Sekin on syntynyt siellä."

87:5 Mutta Siionista sanotaan: "Joka-ainoa on syntynyt siellä." Sitä Korkein itse vahvana pitää.

87:6 Herra luettelee, kirjoittaessaan kirjaan kansat: "Tämäkin on syntynyt siellä." Sela.

87:7 Veisaten, karkeloiden sanotaan: "Kaikki minun lähteeni ovat sinussa."

PSALMI 88

88:1 Koorahilaisten laulu, virsi; veisuunjohtajalle; veisataan kuin: "Sairaus"; esrahilaisen Heemanin mietevirsi.

88:2 Herra, minun pelastukseni Jumala, päivin ja öin minä huudan sinun edessäsi.

88:3 Salli minun rukoukseni tulla kasvojesi eteen, kallista korvasi minun huutoni puoleen.

88:4 Sillä minun sieluni on kärsimyksistä kylläinen, ja minun elämäni on lähellä tuonela.

88:5 Minut luetaan hautaan menevien joukkoon, minä olen kuin mies, jolta voima on poissa.

88:6 Minä olen jätetty kuolleitten joukkoon, olen kuin kaatuneet, jotka haudassa makaavat ja joita sinä et enää muista ja jotka ovat sinun kädestäsi erotetut.

88:7 Sinä olet laskenut minut syvimpään hautaan, pimeyteen, syviin kuiluihin.

88:8 Sinun vihasi painaa minua, ja kaikki kuohusi sinä vyörytät minun ylitseni. Sela.

88:9 Sinä olet karkoittanut tuttavani minusta kauas, olet tehnyt minut heille inhoksi; minä olen suljettu sisään enkä pääse ulos.

87:2 \Herra\ rakastaa Zionin portteja enempi kuin kaikkia Jakobin asuinsioja.

87:3 Korkiat ja kunnialliset asiat sinussa saarnataan, sinä Jumalan kaupunki, Sela!

87:4 Minä annan saarnata Rahabin ja Babelin edessä, että he minun tuntevat: katso, Philistealaiset, Tyrolaiset ja Etiopialaiset syntyvät siellä.

87:5 Zionille pitää sanottaman, että kaikkinaiset kansat siellä syntyvät, ja että Korkein sitä rakentaa.

87:6 \Herra\ antaa saarnata kirjoituksessa kaikkinaisilla kielillä, että myös muutamat heistä siellä syntyvät, Sela!

87:7 Ja veisaajat niinkuin tanssissa, kaikki minun lähteeni sinussa.

88 PSALTTARI

88:1 Psalmi, Koran lasten veisu, edelläveisaajalle, raadollisten heikkoudesta, Hemanin Esrahilaisen oppi.

88:2 \Herra\, minun autuuteni Jumala, minä huudan päivällä ja yöllä sinun edessäsi,

88:3 Anna minun rukoukseni etees tulla: kallista korvas huutoni puoleen.

88:4 Sillä minun sieluni on surkeutta täynnä, ja minun elämäni on juuri liki helvettiä.

88:5 Minä olen arvattu niiden kaltaiseksi, jotka hautaan menevät: minä olen niinkuin se mies, jolla ei yhtään apua ole.

88:6 Minä makaan hyljättynä kuolleiden seassa, niinkuin haavoitetut, jotka haudassa makaavat, joita et sinä enää muista, ja jotka kädestäs erotetut ovat.

88:7 Sinä olet painanut minun alimmaiseen kaivoon, pimeyteen ja syvyyteen.

88:8 Sinun hirmuisuutes ahdistaa minua, ja pakottaa minua sinun aalloillas, Sela!

88:9 Sinä eroitat kauvas ystäväni minusta: sinä olet minun tehnyt heille kauhistukseksi: minä makaan vangittuna, etten minä voi päästä ulos.

88:10 Minun kasvoni ovat kuihtuneet kurjuudesta. Joka päivä minä huudan sinua, Herra, ja ojennan käteni sinun puoleesi.

88:11 Teetkö sinä ihmeitä kuolleille, tai nousevatko haamut sinua kiittämään? Sela.

88:12 Kerrotaanko haudassa sinun armostasi, manalassa sinun uskollisuudestasi?

88:13 Tunnettaanko sinun ihmeitäsi pimeydessä ja sinun vanhurskauttasi unhotuksen maassa?

88:14 Mutta minä huudan avukseni sinua, Herra, ja minun rukoukseni tulee varhain sinun eteesi.

88:15 Miksi, Herra, hylkää minun sieluni, miksi peität kasvosi minulta?

88:16 Minä olen kurja ja lähellä kuolemaa hamasta nuoruudestani, minä kärsin sinun kauhujasi, olen neuvoton.

88:17 Sinun vihasi vyöryy minun ylitseni, sinun hirmusi hukuttavat minut.

88:18 Ne saartavat minua kaiken päivää kuin vedet, ne kaikki yhdessä piirittävät minua.

88:19 Ystävät ja toverit sinä olet karkoittanut minusta kauas, pimeys on minun ainoa tuttavani.

PSALMI 89

89:1 Esrahilaisen Eetanin mietevirsi.

89:2 Minä laulan Herran armoteoista lakkaamatta, julistan suullani sinun uskollisuuttasi polvesta polveen.

89:3 Minä sanon: ikiajoiksi on armo rakennettu, sinä olet perustanut uskollisuutesi taivaisiin. -

89:4 "Minä olen tehnyt liiton valittuni kanssa, olen palvelijalleni Daavidille vannonut:

89:5 'Minä vahvistan sinun jälkeläisesi ikiajoiksi ja rakennan sinulle valtaistuimen polvesta polveen.'" Sela.

89:6 Ja taivaat ylistävät sinun ihmeitäsi,

88:10 Minun kasvoni ovat surkiat raadollisuuden tähden: \Herra\, minä avukseni huudan sinua joka päivä: minä hajoitan käteni sinun puolees.

88:11 Teetkös siis ihmeitä kuolleiden seassa? eli nousevatko kuolleet sinua kiittämään? Sela!

88:12 Luetellaanko haudoissa sinun hyvyttäsi? ja totuuttas kadotuksessa?

88:13 Tunnettaanko sinun ihmees pimiässä? eli vanhurskautes siinä maassa, jossa kaikki unohdetaan?

88:14 Mutta minä huudan sinua, \Herra\, ja minun rukoukseni tulee varhain sinun etees.

88:15 Miksis, \Herra\, heität pois sieluni, ja peität kasvosi minulta?

88:16 Minä olen raadollinen ja väetöin, että minä niin hylätty olen: minä kärsin sinun hirmuisuuttas, että minä lähes epäilen.

88:17 Sinun vihas tulee minun päälleni: sinun pelkos likistää minua.

88:18 Ne saartavat minua joka päivä niinkuin vesi, ja ynnä minua piirittävät.

88:19 Sinä teet, että minun ystäväni ja lähimmäisesi erkanevat kauvas minusta, ja minun tuttavilleni olen minä pimeydessä.

89 PSALTTARI

89:1 Etanin sen Esrahilaisen opetus.

89:2 Minä veisaan \Herran\ armoja ijankaikkisesti, ja ilmoitan sinun totuuttas suullani suvusta sukuun,

89:3 Ja sanon: ijankaikkinen armo käy ylös: sinä pidät uskollisesti totuutes taivaissa.

89:4 Minä olen liiton tehnyt valittuini kanssa: minä olen vannonut Davidille palvelialleni:

89:5 Hamaan ijankaikkisuuteen vahvistan minä sinun siemenes, ja rakennan sinun istuimes suvusta sukuun, Sela!

89:6 Ja taivaat pitää ylistämän, \Herra\,

Herra, ja pyhain seurakunta sinun uskollisuuttasi.

89:7 Sillä kuka pilvissä on Herran vertainen, kuka Jumalan poikain joukossa on niinkuin Herra?

89:8 Hän on Jumala, ylen hirmuinen pyhien kokouksessa, peljättävämpi kaikkia, jotka hänen ympärillensä ovat.

89:9 Herra, Jumala Sebaot, kuka on voimassa sinun vertaisesi, Herra? Ja sinun uskollisuutesi ympäröi sinua.

89:10 Sinä hallitset meren raivon; kun sen aallot kohoavat, sinä ne asetat.

89:11 Sinä ruhjoit Rahabin kuin sodassa kaatuneen; väkevällä käsivarrellasi sinä ajoit vihollisesi hajalle.

89:12 Sinun ovat taivaat, sinun on myös maa; maanpiirin täysinensä sinä olet perustanut.

89:13 Sinä loit pohjoisen ja etelän; sinun nimestäsi riemuitsevat Taabor ja Hermon.

89:14 Sinulla on käsivarsi voimaa täynnä, väkevä on sinun kätesi, korotettu sinun oikea kätesi.

89:15 Vanhurskaus ja oikeus on sinun valtaistuimesi perustus, armo ja totuus käy sinun kasvojesi edellä.

89:16 Autuas se kansa, joka tuntee juhliemun, ne, jotka vaeltavat sinun kasvojesi valkeudessa, Herra!

89:17 He riemuitsevat sinun nimestäsi kaikkina päivinänsä, ja sinun vanhurskautesi voimasta heidät korotetaan.

89:18 Sillä sinä olet heidän väkevyytensä, heidän kaunistuksensa, ja sinä armossasi kohotat meidän sarvemme.

89:19 Sillä meidän kilpemme on Herran huomassa, meidän kuninkaamme on Israelin Pyhän huomassa.

89:20 Silloin sinä näyissä puhuit hurskaillesi ja sanoit: "Minä olen pannut avun sankarin käteen, olen kansan keskeltä korottanut valittuni:

89:21 minä olen löytänyt Daavidin, palvelijani, olen voidellut hänet pyhällä

sinun ihmeitäs, niin myös totuuttas pyhain seurakunnassa.

89:7 Sillä kuka taidetaan pilvissä verrattaa \Herraan\? ja kuka on \Herran\ kaltainen jumalain lasten seassa?

89:8 Jumala on sangen väkevä pyhäinsä kokouksissa, ja ihmeellinen kaikkein seassa, jotka ovat hänen ympärillensä.

89:9 \Herra\ Jumala Zebaot, kuka on niinkuin sinä, väkevä \Jumala\? ja sinun totuutes on sinun ympärillä.

89:10 Sinä vallitset pauhaavaisen meren: sinä hillitset paisuvaset aallot.

89:11 Sinä lyöt Rahabin kuoliaaksi: sinä hajoitat vihollises urhoollisella käsivarrellas.

89:12 Taivaat ovat sinun, maa myös on sinun: sinä olet perustanut maan piirin, ja mitä siinä on.

89:13 Pohjan ja etelän olet sinä luonut: Tabor ja Hermon kiittävät sinun nimeäs.

89:14 Sinulla on voimallinen käsivarsi: väkevä on sinun kätes, ja korkia on oikia kätes.

89:15 Vanhurskaus ja tuomio on istuimes vahvistus: armo ja totuus ovat sinun kasvois edessä.

89:16 Autuas on se kansa, joka ihastua taitaa: \Herra\, heidän pitää vaeltaman sinun kasvois valkeudessa.

89:17 Heidän pitää iloitseman joka päivä sinun nimestäs, ja sinun vanhurskaudessas kunnialliset oleman.

89:18 Sillä sinä olet heidän väkevyytensä kerskaus, ja sinun armos kautta nostat sinä ylös meidän sarvemme.

89:19 Sillä \Herra\ on meidän kilpemme, ja pyhä Israelissa on meidän kuninkaamme.

89:20 Silloin sinä puhuit näyissä pyhilles ja sanoit: minä olen sankarin herättänyt auttamaan: minä olen korottanut valitun kansasta.

89:21 Minä olen löytänyt palveliani Davidin: minä olen hänen voidellut pyhällä öljylläni.

öljylläni.

89:22 Minun käteni on lujasti tukeva häntä, minun käsivarteni on häntä vahvistava.

89:23 Ei vihollinen yllätä häntä, eikä vääryyden mies häntä sorra;

89:24 vaan minä hävitän hänen ahdistajansa hänen edestänsä ja lyön hänen vihamiehensä maahan.

89:25 Minun uskollisuuteni ja armoni on hänen kanssansa, ja minun nimessäni kohoaa hänen sarvensa.

89:26 Minä asetan hänen kätensä vallitsemaan merta ja virtoja hänen oikean kätensä.

89:27 Hän kutsuu minua: 'Sinä olet minun isäni, sinä minun Jumalani ja pelastukseni kallio.'

89:28 Ja minä asetan hänet esikoiseksi, maan kuninkaista korkeimmaksi.

89:29 Minä säilytän armoni hänelle iankaikkisesti, ja minun liittoni hänen kanssaan on luja.

89:30 Minä annan hänen jälkeläistensä säilyä iäti ja hänen valtaistuimensa niin kauan, kuin taivaat pysyvät.

89:31 Jos hänen poikansa hylkäävät minun lakini eivätkä vaella minun oikeuksieni mukaan,

89:32 jos he minun säädökseni rikkovat eivätkä noudata minun käskyjäni,

89:33 niin minä rankaisen vitsalla heidän rikoksensa ja heidän pahat tekonsa vitsauksilla;

89:34 mutta armoani en minä ota häneltä pois enkä vilpistele uskollisuudestani.

89:35 En minä liittoani riko, enkä muuta sitä, mikä on minun huuliltani lähtenyt.

89:36 Minä olen kerran vannonut pyhyiteni kautta, ja totisesti, minä en Daavidille valhettele:

89:37 'Hänen jälkeläisensä pysyvät iankaikkisesti, ja hänen valtaistuimensa on minun edessäni niinkuin aurinko,

89:38 se pysyy lujana iankaikkisesti niinkuin

89:22 Minun käteni tukee häntä, ja minun käsivarteni vahvistaa häntä.

89:23 Ei pidä viholliset häntä voittaman, ja väärät ei pidä häntä sulloman.

89:24 Vaan minä lyön hänen vihollisensa hänen edestänsä; ja niitä, jotka häntä vihaavat, tahdon minä vaivata.

89:25 Mutta minun totuuteni ja armoni pitää hänen tykönänsä oleman, ja hänen sarvensa pitää minun nimeeni nostettaman ylös.

89:26 Minä asetan hänen kätensä mereen, ja hänen oikian kätensä virtoihin.

89:27 Näin hänen pitää minun kutsuman: sinä olet minun Isäni, Jumalani ja turvani, joka minua auttaa.

89:28 Ja minä asetan hänen esikoiseksi, kaikkein korkeimmaksi kuningasten seassa maan päällä.

89:29 Minä pidän hänelle armoni tähteellä iankaikkisesti, ja minun liittoni pitää hänelle vahva oleman.

89:30 Minä annan hänelle iankaikkisen siemenen, ja vahvistan hänen istuimensa niinkauvan kuin taivaat pysyvät.

89:31 Mutta jos hänen lapsensa minun lakini hylkäävät, ja ei vaella minun oikeudessani,

89:32 Jos he minun säätyni turmelevat, ja ei minun käskyjäni pidä;

89:33 Niin minä heidän syntinsä vitsalla rankaisen, ja heidän pahat tekonsa haavoilla.

89:34 Mutta armoani en minä hänestä käännä pois, enkä salli totuuteni vilpistellä.

89:35 En minä riko liittoani, ja mitä minun suustani käynyt on, en minä muuta.

89:36 Minä olen vihdoin vannonut pyhyiteni kautta: en minä Davidille valehtele.

89:37 Hänen siemenensä on oleva iankaikkisesti, ja hänen istuimensa minun edessäni niinkuin aurinko.

89:38 Ja niinkuin kuu, vahvistetaan se

kuu. Ja todistaja pilvissä on uskollinen." Sela.

89:39 Ja kuitenkin sinä hylkäsit voideltusi ja pidit häntä halpana ja olet vihastunut häneen.

89:40 Sinä olet purkanut palvelijasi liiton, olet häväissyt hänen kruununsa, olet heittänyt sen maahan.

89:41 Sinä olet särkenyt kaikki hänen muurinsa, olet pannut raunioiksi hänen linnoituksensa.

89:42 Kaikki tienkulkijat ovat häntä ryöstäneet, hän on joutunut naapuriensa häväistäväksi.

89:43 Sinä olet korottanut hänen vihollistensa oikean käden, olet tuottanut ilon kaikille hänen vihamiehillensä.

89:44 Sinä olet kääntänyt takaisin hänen miekkansa terän etkä ole sodassa pitänyt häntä pystyssä.

89:45 Sinä olet tehnyt hänen loistostansa lopun ja olet syössyt maahan hänen valtaistuimensa.

89:46 Sinä olet lyhentänyt hänen nuoruutensa päivät, olet hänet häpeällä peittänyt. Sela.

89:47 Kuinka kauan sinä, Herra, itsesi yhäti kätket? Kuinka kauan sinun vihasi tulena palaa?

89:48 Muista, kuinka lyhyt minun elämäni on, kuinka katoavaisiksi sinä olet luonut kaikki ihmislapset.

89:49 Kuka on se mies, joka jää eloon eikä kuoloa näe, joka pelastaa sielunsa tuonelan kädestä? Sela.

89:50 Herra, missä ovat sinun entiset armotekosi, jotka sinä uskollisuudessasi vannoit Daavidille?

89:51 Ajattele, Herra, palvelijaisi häpäisyä ja mitä minun kaikilta noilta monilta kansoilta täytyy povessani kestää,

89:52 kun, Herra, sinun vihollisesi herjaavat, herjaavat sinun voideltusi askeleita.

89:53 Kiitetty olkoon Herra iankaikkisesti. Amen, amen.

ijankaikkisesti, ja on vahvana niinkuin todistus pilvissä, Sela!

89:39 Vaan nyt sinä syökset ja heität pois, ja vihastut voidellulles.

89:40 Sinä särjet palvelias liiton, ja tallaat hänen kruununsa maahan.

89:41 Sinä rikot hänen muurinsa, ja annat hänen linnansa särjettää.

89:42 Häntä raatelevat kaikki ohitsekäyväiset: hän on tullut läsnäolevaisillensa nauruksi.

89:43 Sinä korotat hänen vihollistensa oikian käden, ja ilahutat kaikki hänen vainollisensa.

89:44 Hänen miekkansa voiman olet sinä myös ottanut pois, ja et salli hänen voittaa sodassa,

89:45 Sinä hävitit hänen puhtautensa, ja annoit hänen istuimensa kaatua maahan.

89:46 Sinä lyhennät hänen nuoruutensa ajat, ja peität hänen häpiällä, Sela!

89:47 \Herra\, kuinka kauan sinä sinus niin salaat? ja annat hirmuisuutes palaa niinkuin tulen?

89:48 Muista, kuinka lyhyt minun elämäni on: miksis tahdoit kaikki ihmiset hukkaan luoda?

89:49 Kuka elää, ja ei näe kuolemaa? kuka sielunsa tuonelan käsistä pelastaa? Sela!

89:50 Herra, kussa ovat sinun entiset armos, jotkas Davidille vannonut olet totuudessas?

89:51 Muista, Herra, palveliais pilkkaa, jonka minä kannan helmassani, kaikista niin monista kansoista,

89:52 Joilla, \Herra\, vihollises pilkkaavat, joilla he pilkkaavat voideltus askelia.

89:53 Kiitetty olkoon \Herra\ iankaikkisesti, amen! ja amen!

PSALMI 90

90:1 Mooseksen, Jumalan miehen, rukous.
Herra, sinä olet meidän turvamme polvesta polveen.

90:2 Ennenkuin vuoret syntyivät ja sinä loit maan ja maanpiirin, iankaikkisesta iankaikkiseen olet sinä, Jumala.

90:3 Sinä palautat ihmiset takaisin tomuun ja sanot: "Palatkaa jälleen, te ihmisten lapset."

90:4 Sillä tuhat vuotta on sinun silmissäsi niinkuin eilinen päivä, joka meni ohitse, ja niinkuin öinen vartiohetki.

90:5 Sinä huuhdot heidät pois; he ovat kuin uni, ovat kuin ruoho, joka aamulla kukoistaa:

90:6 aamulla se kasvaa ja kukoistaa, mutta illalla se leikataan ja kuivettuu.

90:7 Sillä me hukumme sinun vihasi voimasta, ja sinun kiivastuksesi voimasta me häviämme pois.

90:8 Meidän pahat tekomme sinä asetat eteesi, salaiset syntimme kasvojesi valkeuteen.

90:9 Niin kaikki meidän päivämme kuluvat sinun vihasi alla, vuotemme päättyvät meiltä kuin huokaus.

90:10 Meidän elinpäivämme ovat seitsemänkymmentä vuotta taikka enintään kahdeksankymmentä vuotta; ja parhaimmillaankin ne ovat vaiva ja turhuus, sillä ne kiitävät ohitse, niinkuin me lentäisimme pois.

90:11 Kuka ajattelee sinun vihasi ankaruutta, sinun kiivauttasi, niin että hän sinua pelkäisi?

90:12 Opetä meitä laskemaan päivämme oikein, että me saisimme viisaan sydämen.

90:13 Herra, palaja jälleen. Voi, kuinka kauan? Armahda palvelijoitasi.

90:14 Ravitse aamulla meitä armollasi, suo meille iloa ja riemua kaikkina päivinäme.

90 PSALTTARI

90:1 Moseksen Jumalan miehen rukous.
Herra, sinä olet meidän turvamme, suvusta sukuun.

90:2 Ennenkuin vuoret olivat, eli maa ja maailma luotiin, olet sinä Jumala ijankaikkisesta ijankaikkiseen,

90:3 Sinä, joka annat ihmiset kuolla, ja sanot: tulkaat jälleen, te ihmisten lapset.

90:4 Sillä tuhat ajastaikaa ovat sinun edessäs niinkuin eilinen päivä, joka meni ohitse, ja niinkuin vartio yöllä.

90:5 Sinä vuodatat heitä niinkuin kosken, ja he ovat niinkuin uni, niinkuin ruoho aamulla, joka kohta lakastuu,

90:6 Joka aamulla kukoistaa ja nopiasti kuivuu, ja ehtona leikataan ja kuivettuu.

90:7 Sen tekee sinun vihas, että me niin hukumme, ja sinun hirmuisuutes, että me niin äkisti täältä temmataaan.

90:8 Sillä meidän pahat tekomme sinä asetat etees, meidän tuntemattomat syntimme valkeuteen sinun kasvois eteen.

90:9 Sentähden kuluvat kaikki meidän päivämme sinun vihastas: meidän vuotemme loppuvat pikemmin kuin juttu.

90:10 Meidän elinaikamme on seitsemänkymmentä vuotta, taikka enintään kahdeksankymmentä vuotta: ja kuin se paras on ollut, niin on se tuska ja työ ollut: sillä se leikataan pois, niinkuin me lentäisimme pois.

90:11 Mutta kuka uskoo sinun niin raskaasti vihastuvan? ja kuka pelkää senkaltaista hirmuisuuttas?

90:12 Opetä meitä ajattelemaan, että meidän pitää kuoleman, että me ymmärtäväisiksi tulisimme.

90:13 \Herra\! käännä siis itses taas meidän puoleemme, ja ole palvelioilles armollinen.

90:14 Täytä meitä pian armoillas, niin me riemuitsemme ja iloitsemme kaikkena

90:15 Suo meidän iloita yhtä monta päivää, kuin olet nöyryyttänyt meitä, yhtä monta vuotta, kuin olemme kovaa kokeneet.

90:16 Saakoot palvelijasi nähdä sinun tekosi ja heidän lapsensa sinun kunniasi.

90:17 Ja tulkoon osaksemme Herran, meidän Jumalamme, laupeus. Suo menestyä meille kättemme työn; niin, suo menestyä meidän kättemme työn.

PSALMI 91

91:1 Joka Korkeimman suojassa istuu ja Kaikkivaltiaan varjossa yöpyy,

91:2 se sanoo: "Herra on minun turvani ja linnani, hän on minun Jumalani, johon minä turvaan."

91:3 Sillä hän päästää sinut linnustajan paulasta, turmiollisesta rutosta.

91:4 Sulillansa hän sinua suojaa, ja sinä saat turvan hänen siipiensä alla; hänen uskollisuutensa on kilpi ja suojus.

91:5 Et sinä pelkää yön kauhuja, et päivällä lentävää nuolta,

91:6 et ruttoa, joka pimeässä kulkee, et kulkutautia, joka päiväsydännä häviötä tekee.

91:7 Vaikka tuhat kaatuisi sinun sivultasi, kymmenen tuhatta oikealta puoleltasi, ei se sinuun satu.

91:8 Sinun silmäsi saavat vain katsella ja nähdä, kuinka jumalattomille kostetaan. -

91:9 Sillä: "Sinä, Herra, olet minun turvani." - Korkeimman olet sinä ottanut suojaksesi.

91:10 Ei kohtaa sinua onnettomuus, eikä vitsaus lähesty sinun majaan.

91:11 Sillä hän antaa enkeleilleen sinusta käskyn varjella sinua kaikilla teilläsi.

91:12 He kantavat sinua käsillensä, ettet jalkaasi kiveen loukkaisi.

91:13 Sinä kuljet leijonan ja kyykäärmeen

meidän elinaikanamme.

90:15 Ilahuta nyt meitä jälleen, ettäs meitä niin kauvan vaivannut olet, että me niin kauvan onnettomuutta kärsineet olemme.

90:16 Osoita palvelialles sinun tekos, ja kunnias heidän lapsilleen.

90:17 Ja, Herra meidän Jumalamme olkoon meille leppyinen, ja vahvistakoon meidän kättemme teot meissä: jaa, meidän kättemme teot hän vahvistakoon!

91 PSALTTARI

91:1 Joka Korkeimman varjeluksessa istuu ja Kaikkivaltiaan varjossa oleskelee,

91:2 Hän sanoo \Herralle\: minun toivoni ja linnani, minun Jumalani, johon minä uskallan.

91:3 Sillä hän pelastaa sinun väijyjän paulasta, ja vahingollisesta ruttotaudista.

91:4 Hän sulillansa sinua varjoo, ja sinun turvas on hänen siipeinsä alla: hänen totuutensa on keihäs ja kilpi;

91:5 Ettes pelkäisi yön kauhistusta, ja nuolia, jotka päivällä lentävät,

91:6 Sitä ruttoa, joka pimeässä liikkuu, ja sairautta, joka puolipäivänä turmelee.

91:7 Vaikka tuhannen lankeisi sivullas, ja kymmentuhatta sinun oikiallas, niin ei se sinuun satu.

91:8 Ja tosin sinun pitää silmilläs näkemän ja katsoman, kuinka jumalattomille kostetaan.

91:9 Sillä \Herra\ on sinun toivos, ja Ylimmäinen on sinun turvas.

91:10 Ei sinua pidä mikään paha kohtaaman, ja ei yhtään vaivaa pidä sinun majaan lähestymän.

91:11 Sillä hän on antanut käskyn enkeleilleensä sinusta, että he kätkevät sinua kaikissa teissä,

91:12 Että he kantavat sinua käsissä, ettes jalkaas kiveen loukkaisi.

91:13 Sinä käyt jalopeuran ja kyykäärmeen

ylitse, sinä tallaat nuorta jalopeuraa ja lohikäärmettä. -

91:14 "Koska hän riippuu minussa kiinni, niin minä hänet pelastan; minä suojelen hänet, koska hän tuntee minun nimeni.

91:15 Hän huutaa minua avuksensa, ja minä vastaan hänelle, minä olen hänen tykönänsä, kun hänellä on ahdistus, minä vapahdan hänet ja saatan hänet kunniaan.

91:16 Minä ravitsen hänet pitkällä iällä ja suon hänen nähdä antamani pelastuksen."

PSALMI 92

92:1 Virsi, sapatinpäivä-laulu.

92:2 Hyvä on Herraa kiittää ja veisata kiitosta sinun nimellesi, sinä Korkein,

92:3 aamulla julistaa sinun armoasi ja yön tullen sinun totuuttasi

92:4 kymmenkielisillä soittimilla ja harpuilla, kannelta soittaen

92:5 Sillä sinä ilahutat minua, Herra, töilläsi; minä riemuitsen sinun kättesi teoista.

92:6 Kuinka suuret ovat sinun tekosi, Herra! Sinun ajatuksesi ovat ylen syvät.

92:7 Järjetön mies ei tätä ymmärrä, eikä sitä älyä tomppeli.

92:8 Kun jumalattomat rehottavat niinkuin ruoho ja väärintekijät kaikki kukoistavat, on se heidän ikuisiksi häviöksensä.

92:9 Mutta sinä, Herra, olet korkea iankaikkisesti.

92:10 Sillä katso, sinun vihollisesi, Herra, katso, sinun vihollisesi hukkuvat, kaikki väärintekijät joutuvat hajallensa.

92:11 Mutta minun sarveni sinä kohotat kuin villihärän sarvet; minut voidellaan tuoreella öljyllä.

92:12 Ja iloiten minun silmäni katsovat vainoojiani, minun korvani kuulevat noista pahoista, jotka ovat nousseet minua vastaan.

92:13 Vanhurskas viheriöitsee kuin palmupuu, hän kasvaa kuin Libanonin setri.

päällä, ja tallaat nuoren jalopeuran ja lohikäärmeen.

91:14 Että hän minua halasi, niin minä hänen päästän: hän tuntee minun nimeni, sentähden minä varjelen häntä.

91:15 Hän avuksihuutaa minua, sentähden minä kuulen häntä; hänen tykönänsä olen minä tuskassa; siitä minä hänen tempaan pois ja saatan hänen kunniaan.

91:16 Minä ravitsen hänen pitkällä iällä, ja osoitan hänelle autuuteni.

92 PSALTTARI

92:1 Psalmi sabbatina veisattava.

92:2 Hyvä on \Herraa\ kiittää, ja veisata kiitosta sinun nimelles, sinä kaikkein Ylimmäinen.

92:3 Aamulla julistaa armoas, ja ehtoolla totuuttas,

92:4 Kymmenkielisellä ja psaltarilla, soittain kanteleilla.

92:5 Sillä sinä ilahutit minua, \Herra\, sinun teoissas: ja minä iloiten kerskaan kättes töitä.

92:6 \Herra\, kuinka sinun tekos ovat niin suuret? Sinun ajatukses ovat ylen syvät.

92:7 Hullu ei usko sitä, ja tomppeli ei ymmärrä niitä.

92:8 Jumalattomat viheriöitsevät niinkuin ruoho, ja pahointekiät kaikki kukoistavat, siihenasti kuin he hukkuvat iankaikkisesti.

92:9 Mutta sinä, \Herra\, olet korkein, ja pysyt iankaikkisesti.

92:10 Sillä katso, sinun vihollises, \Herra\, katso, sinun vihollises pitää katooman, ja kaikki pahantekiät pitää hajoitettaman.

92:11 Mutta minun sarveni tulee korotetuksi niinkuin yksisarvisen, ja minä voidellaan tuoreella öljyllä,

92:12 Ja minun silmäni näkevät viholliseni, ja minun korvani kuulevat pahoja, jotka heitänsä asettavat minua vastaan.

92:13 Vanhurskaan pitää viheriöitsemän niinkuin palmupuu, ja kasvaman niinkuin

92:14 He ovat istutetut Herran huoneeseen, he viheriöitsevät meidän Jumalamme kartanoissa.

92:15 Vielä vanhuudessaan he tekevät hedelmää, ovat mehevät ja vihannat

92:16 ja julistavat, että Herra on vanhurskas, hän, minun kallioni, ja ettei hänessä vääryyttä ole.

PSALMI 93

93:1 Herra on kuningas. Hän on pukenut itsensä korkeudella. Herra on pukeutunut, vyöttäytynyt voimaan. Niin pysyy maanpiiri lujana, se ei horju.

93:2 Sinun valtaistuimesi on vahva aikojen alusta, hamasta iankaikkisuudesta olet sinä.

93:3 Vesivirrat nostavat, Herra, vesivirrat nostavat pauhinansa, niin, vesivirrat nostavat kuohunsa.

93:4 Mutta yli suurten, voimallisten vetten pauhinan, yli meren kuohujen on Herra korkeudessa voimallinen.

93:5 Sinun todistuksesi ovat aivan vahvat, pyhyys on sinun huoneellesi arvollinen, Herra, hamaan aikojen loppuun.

PSALMI 94

94:1 Sinä koston Jumala, Herra, sinä koston Jumala, ilmesty kirkkaudessa.

94:2 Nouse, maan tuomari, kosta ylpeille heidän tekonsa.

94:3 Kuinka kauan jumalattomat, Herra, kuinka kauan jumalattomat saavat riemuita?

94:4 Ne syytävät suustaan julkeita sanoja, ne röyhkeilevät, kaikki nuo väärintekijät.

94:5 Sinun kansaasi, Herra, he runtelevat, ja sinun perintöosaasi he rasittavat.

94:6 He tappavat leskiä ja muukalaisia ja murhaavat orpoja.

94:7 Ja he sanovat: "Ei Herra sitä näe, ei

sedripuu Libanonissa.

92:14 Jotka ovat istutetut \Herran\ huoneessa, pitää viheriöitsemän meidän Jumalamme kartanoissa.

92:15 Heidän pitää vesoman vielä vanhuudessansa, hedelmälliset ja vihannat oleman,

92:16 Ja julistaman, että \Herra\ on niin hurskas, minun turvani, ja ei ole hänessä vääryyttä.

93 PSALTTARI

93:1 \Herra\ on kuningas: hän on pukenut yllensä suuren kunnian: \Herra\ on pukenut ja vyöttänyt itsensä väkevyydellä, ja on vahvistanut maan piirin, ettei sen pidä liikkuman.

93:2 Siitä ajasta pysyy sinun istuimes vahvana: sinä olet ijankaikkinen.

93:3 \Herra\, vesikosket paisuvat, vesikosket paisuttavat pauhinansa, vesikosket paisuttavat aaltonsa.

93:4 Aallot meressä ovat suuret ja pauhaavat hirmuisesti; mutta \Herra\ on vielä väkevempi korkeudessa.

93:5 Sinun todistuksesi ovat aivan lujat: pyhyys on sinun huonees kaunistus, \Herra\, ijankaikkisesti.

94 PSALTTARI

94:1 \Herra\ Jumala, jonka kostot ovat, Jumala, jonka kostot ovat, selkiästi itsenäytä.

94:2 Korota sinuas, maailman tuomari: maksa ylpeille, mitä he ansainneet ovat.

94:3 \Herra\, kuinka kauvan pitää jumalattomain, kuinka kauvan pitää jumalattomain riemuitseman?

94:4 Tiuskuman ja puhuman niin ylpiästi, ja kaikki pahantekiät niin kerskaaman?

94:5 \Herra\, he polkevat alas sinun kansas, ja sinun perimistäs he vaivaavat.

94:6 Lesket ja muukalaiset he tappavat, ja orvot he kuolettavat,

94:7 Ja sanovat: ei \Herra\ sitä näe, ja

Jaakobin Jumala sitä huomaa."

94:8 Ymmärtäkää, te kansan järjettömät, ja te tomppelit - milloin te tulette järkiinne?

94:9 Joka on korvan istuttanut, hänkö ei kuulisi? Joka on silmän luonut, hänkö ei näkisi?

94:10 Joka kansat kasvattaa, hänkö ei rankaisisi, hän, joka ihmisille opettaa tiedon?

94:11 Herra tuntee ihmisten ajatukset; sillä he ovat kuin tuulen henkäys.

94:12 Autuas se mies, jota sinä, Herra, kuritat ja jolle sinä opetat lakisi,

94:13 antaaksesi hänelle rauhan pahoilta päiviltä, kunnes jumalattomalle on kaivettu hauta!

94:14 Sillä Herra ei hylkää kansaansa eikä perintöosaansa heitä,

94:15 vaan oikeus on vielä noudattava vanhurskautta, ja kaikki oikeamieliset seuraavat sitä.

94:16 Kuka nousee minun puolelleni pahoja vastaan, kuka asettuu minun rinnalleni väärintekijöitä vastaan?

94:17 Ellei Herra olisi minun apuni, pian minun sieluni asuisi hiljaisuuden maassa.

94:18 Kun minä ajattelen: "Minun jalkani horjuu", niin sinun armosi, Herra, minua tukee.

94:19 Kun minulla on sydämessäni paljon murheita, niin sinun lohdutuksesi ilahuttaa minun sieluni.

94:20 Onko yhteyttä sinun kanssasi turmion tuomioistuimella, jossa väkivaltaa tehdään lain varjolla,

94:21 ahdistetaan vanhurskaan sielua ja tuomitaan syylliseksi viaton veri?

94:22 Mutta Herra on minun linnani, Jumalani on minun suojakallioni.

94:23 Hän kostaa heille heidän ilkityönsä ja hukuttaa heidät heidän pahuutensa tähden. Herra, meidän Jumalamme,

Jakobin Jumala ei sitä tottele.

94:8 Ymmärtäkää! siis, te hullut kansan seassa! ja, te tyhmit, koska te taitaviksi tulette?

94:9 Joka korvan on istuttanut, eikö hän kuule? eli joka silmän loi, eikö hän näe?

94:10 Joka pakanoita kurittaa, eikö hän rankaise, joka ihmisille opettaa tiedon?

94:11 Mutta \Herra\ tietää ihmisten ajatukset, että ne turhat ovat.

94:12 Autuas on se, jota sinä, \Herra\, kuritat, ja opetat sinun laistas,

94:13 Että hänellä kärsivällisyys olis, koska vastoin käy, siihenasti kuin jumalattomalle hauta valmistetaan.

94:14 Sillä ei \Herra\ heitä kansaansa pois, eli hylkää perimistänsä.

94:15 Sillä oikeuden pitää sittekin oikeuden oleman, ja kaikki hurskaat sydämet sitä seuraavat.

94:16 Kuka seisoo minun kanssani pahoja vastaan? kuka astuu minun tyköni pahointekiöitä vastaan?

94:17 Ellei \Herra\ minua auttaisi, niin minun sieluni makais lähes hiljaisuudessa.

94:18 Minä sanoin: minun jalkani on horjunut, vaan sinun armos, \Herra\, minun tukesi.

94:19 Minulla oli paljo surua sydämessäni; mutta sinun lohdutuksesi ilahutti minun sieluni.

94:20 Etpäs mielisty koskaan tosin vahingolliseen istuimeen, joka lain häijyisti opettaa.

94:21 He kokoovat joukkonsa vanhurskaan sielua vastaan, ja tuomitsevat viattoman veren kadotukseen,

94:22 Mutta \Herra\ on minun varjelukseni: minun Jumalani on minun uskallukseni turva,

94:23 Ja hän kostaa heidän vääryytensä, ja hukuttaa heitä heidän pahuutensa tähden: \Herra\, meidän Jumalamme, hukuttaa

hukuttaa heidät.

PSALMI 95

95:1 Tulkaa, kohottakaamme ilohuuto Herralle, riemuhuuto pelastuksemme kalliolle.

95:2 Käykäämme kiittäen hänen kasvojensa eteen, veisatkaamme hänelle riemuvirsiä.

95:3 Sillä Herra on suuri Jumala, suuri kuningas yli kaikkien jumalien.

95:4 Maan syvyudet ovat hänen kädesssä, ja hänen ovat vuorten kukkulat.

95:5 Hänen on meri, sillä hän on sen tehnyt, ja kuiva maa, jonka hänen kätensä ovat valmistaneet.

95:6 Tulkaa, kumartukaamme ja polvistukaamme, polvillemme langetkaamme Herran, meidän Luojamme, eteen.

95:7 Sillä hän on meidän Jumalamme, ja me olemme kansa, jota hän paimentaa, lauma, jota hänen kätensä kaitsee. Jospa te tänä päivänä kuulisitte hänen äänensä:

95:8 "Älkää paaduttako sydäntänne, niinkuin Meribassa, niinkuin Massan päivänä erämaassa,

95:9 jossa teidän isänne minua kiusasivat, jossa he koettelivat minua, vaikka olivat nähneet minun tekoni.

95:10 Neljäkymmentä vuotta minä olin kyllästynyt siihen sukuun ja sanoin: 'He ovat kansa, jonka sydän on eksynyt, eivätkä he tahdo tietää minun teistäni.'

95:11 Ja niin minä vihassani vannoin: 'He eivät pääse minun lepoon.'

PSALMI 96

96:1 Veisatkaa Herralle uusi virsi, veisatkaa Herralle, kaikki maa.

96:2 Veisatkaa Herralle, ylistäkää hänen nimeänsä. Julistakaa päivästä päivään hänen pelastustekojansa,

heitä.

95 PSALTTARI

95:1 Tulkaat, veisatkaamme kiitosta \Herralle\, ja iloitkaamme meidän autuutemme turvalle!

95:2 Tulkaamme hänen kasvoinsa eteen kiitoksella, ja riemuitkaamme hänelle lauluilla!

95:3 Sillä \Herra\ on suuri Jumala, ja suuri kuningas kaikkein jumalain ylitse.

95:4 Sillä hänen kädesssä on kaikki, mitä maa kantaa, ja vuorten kukkulat ovat myös hänen.

95:5 Sillä hänen on meri, ja hän on sen tehnyt, ja hänen kätensä ovat kuivan valmistaneet.

95:6 Tulkaat, kumartukaamme ja polvillemme langetkaamme, ja maahan laskeukaamme \Herran\ meidän Luojamme eteen!

95:7 Sillä hän on meidän Jumalamme ja me hänen elatuskansansa, ja hänen kättensä lauma. Tänäpäpä, jos kuulette hänen äänensä,

95:8 Niin älkää paaduttako sydämiänne, niinkuin Meribassa tapahtui, niinkuin kiusauksen päivänä korvessa,

95:9 Kussa isänne minua kiusasivat, koettelivat minua, ja näkivät myös minun tekoni;

95:10 Että minä neljäkymmentä ajastaikaa suutuin tähän kansaan, ja sanoin: se on senkaltainen kansa, jonka sydämet aina eksyä tahtovat, ja jotka minun tietäni ei tahtoneet oppia;

95:11 Joille minä vihoissani vannoin: ettei heidän pidä minun lepoon tuleman.

96 PSALTTARI

96:1 Veisatkaat \Herralle\ uusi veisu: veisatkaat \Herralle\, kaikki maa!

96:2 Veisatkaat \Herralle\, ja kiittäkää hänen nimeänsä: julistakaa päivä päivältä hänen autuuttansa.

96:3 ilmoittakaa pakanain seassa hänen kunniaansa, hänen ihmeitensä kaikkien kansojen seassa.

96:4 Sillä Herra on suuri ja sangen ylistettävä, hän on peljättävä yli kaikkien jumalain.

96:5 Sillä kaikki kansojen jumalat ovat epäjumalia, mutta Herra on tehnyt taivaat.

96:6 Herraus ja kunnia on hänen kasvojensa edessä, kiitos ja ylistys hänen pyhäkössänsä.

96:7 Antakaa Herralle, te kansojen sukukunnat, antakaa Herralle kunnia ja väkevyyys.

96:8 Antakaa Herralle hänen nimensä kunnia, tuokaa lahjoja, tulkaa hänen esikartanoihinsa.

96:9 Kumartakaa Herraa pyhässä kaunistuksessa, vaviskaa hänen kasvojensa edessä, kaikki maa.

96:10 Sanokaa pakanain seassa: "Herra on kuningas." Niin pysyy maanpiiri lujana, se ei horju. Hän tuomitsee kansat oikeuden mukaan.

96:11 Iloitkoot taivaat, ja riemuitkoon maa; pauhatkoon meri ja kaikki, mitä siinä on.

96:12 Ihastukoot kedot ja kaikki, mitä kedolla on, riemuitkoot silloin kaikki metsän puut

96:13 Herran edessä, sillä hän tulee, sillä hän tulee tuomitsemaan maata: hän tuomitsee maanpiirin vanhurskaudessa ja kansat uskollisuudessa.

PSALMI 97

97:1 Herra on kuningas! Riemuitkoon maa; iloitkoot saaret, niin monta kuin niitä on.

97:2 Pilvi ja pimeys on hänen ympärillensä, vanhurskaus ja oikeus on hänen valtaistuimensa perustus.

97:3 Tuli käy hänen edellensä ja polttaa hänen vihollisensa, yltympäri.

97:4 Hänen salamansa valaisevat

96:3 Luetelkaat pakanain seassa hänen kunniaansa, kaikkein kansain seassa hänen ihmeitensä!

96:4 Sillä \Herra\ on suuri ja sangen kiitettävä, ihmeellinen kaikkein jumalain seassa.

96:5 Sillä kaikki kansain jumalat ovat epäjumalat; mutta \Herra\ on taivaat tehnyt.

96:6 Kunnia ja kaunistus ovat hänen edessänsä, väkevyyys ja kauneus hänen pyhässänsä.

96:7 Kansain sukukunnat, tuokaat \Herralle\, tuokaat \Herralle\ kunnia ja voima!

96:8 Tuokaat \Herralle\ hänen nimensä kunnia: tuokaat lahjoja ja tulkaat hänen esihuoneisiinsa!

96:9 Kumartakaat \Herraa\ pyhässä kaunistuksessa: peljätäkään häntä kaikki maailma!

96:10 Sanokaat pakanain seassa: \Herra\ on kuningas, joka maan piirin on vahvistanut, ettei se liiku, ja tuomitsee kansan oikeudella.

96:11 Taivaat riemuitkaan, ja maa iloitkaan: meri pauhatkaan ja mitä siinä on.

96:12 Kedot olkaan iloiset, ja kaikki mitkä hänessä ovat, ja kaikki puut ihastukaan metsissä,

96:13 \Herran\ edessä; sillä hän tulee, hän tulee tuomitsemaan maata. Hän tuomitsee maan piirin vanhurskaudessa ja kansat totuudessa.

97 PSALTTARI

97:1 \Herra\ on kuningas, siitä maa iloitkaan: olkoon saaret riemuiset, niin monta kuin heitä on.

97:2 Pilvet ja pimeys ovat hänen ympärillensä: vanhurskaus ja tuomio ovat hänen istuimensa vahvistus.

97:3 Tuli käy hänen edellensä ja polttaa ympärillä hänen vihollisensa.

97:4 Hänen leimauksensa välkkyvät maan

maanpiirin; maa näkee sen ja vapisee.
97:5 Vuoret sulavat niinkuin vaha Herran edessä, kaiken maan Herran edessä.

97:6 Taivaat julistavat hänen vanhurskauttansa, ja kaikki kansat näkevät hänen kunniansa.

97:7 Kaikki kuvain kumartajat joutuvat häpeään, kaikki, jotka epäjumalista kerskaavat. Kumartakaa häntä, kaikki jumalat.

97:8 Siion kuulee sen ja iloitsee, ja Juudan tyttäret riemuitsevat sinun tuomioistasi, Herra.

97:9 Sillä sinä, Herra, olet Korkein yli kaiken maan, sinä olet ylen korkea, ylitse kaikkien jumalain.

97:10 Te, jotka Herraa rakastatte, vihatkaa pahaa. Hän varjelee hurskasten sielut, jumalattomien kädestä hän heidät pelastaa.

97:11 Vanhurskaalle koittaa valkeus ja oikeamielisille ilo.

97:12 Iloitkaa Herrassa, te vanhurskaat; kiittäkää hänen pyhää nimeänsä.

PSALMI 98

98:1 Virsi. Veisatkaa Herralle uusi virsi, sillä hän on ihmeitä tehnyt. Hän on saanut voiton oikealla kädellensä ja pyhällä käsivarrellansa.

98:2 Herra on tehnyt tiettäväksi pelastustekonsa, hän on ilmaissut vanhurskautensa pakanain silmien edessä.

98:3 Hän on muistanut armonsa ja uskollisuutensa Israelin heimoa kohtaan; kaikki maan ääret ovat nähneet meidän Jumalamme pelastusteot.

98:4 Kohottakaa riemuhuuto Herralle, kaikki maa, iloitkaa ja riemuitkaa ja veisatkaa kiitosta.

98:5 Veisatkaa Herran kiitosta kanteleilla - kanteleilla ja ylistysvirren sävelillä,

98:6 vaskitorvilla ja pasunan äänellä. Kohottakaa riemuhuuto Herran, kuninkaan, edessä.

piirin päällä: maa näkee sen ja vapisee.
97:5 Vuoret sulavat niinkuin vedenvaha \Herran\ edessä, koko maailman Herran edessä.

97:6 Taivaat julistavat hänen vanhurskauttansa, ja kaikki kansat näkevät hänen kunniansa.

97:7 Hävetkää kaikki, jotka kuvia palvelevat, ja kerskaavat epäjumalista: kumartakaa häntä kaikki enkelit.

97:8 Zion kuulee sen ja iloitsee, ja Juudan tyttäret ovat riemuissansa, \Herra\, sinun hallituksestas.

97:9 Sillä sinä, \Herra\, olet Korkein kaikissa maakunnissa: sinä olet sangen suuresti korotettu kaikkein jumalain ylitse.

97:10 Te kuin \Herraa\ rakastatte, vihatkaa pahaa! hän kätkee pyhäinsä sielut: jumalattomain käsistä hän heitä pelastaa.

97:11 Vanhurskaalle koittaa valkeus, ja ilo hurskaille sydämille,

97:12 Vanhurskaat iloitkaa \Herrassa\, kiittäkää hänen pyhyytensä muistoksi.

98 PSALTTARI

98:1 Psalmi. Veisatkaa \Herralle\ uusi veisu; sillä hän tekee ihmeitä. Hän saa voiton oikialla kädellensä ja pyhällä käsivarrellansa.

98:2 \Herra\ antaa tiettäväksi tehdä autuutensa: kansain edessä hän ilmoittaa vanhurskautensa.

98:3 Hän muistaa armonsa ja totuutensa Israelin huoneelle: kaikki maailman ääret näkevät meidän Jumalamme autuuden.

98:4 Riemuitkaa \Herralle\ kaikki maa: veisatkaa, ylistäkää ja kiittäkää.

98:5 Kiittäkää \Herraa\ kanteleella, kanteleella ja psalmilla,

98:6 Vaskitorvilla ja basunilla: riemuitkaa \Herran\, kuninkaan, edessä.

98:7 Pauhatkoon meri ja kaikki, mitä siinä on, maanpiiri ja ne, jotka siinä asuvat.

98:8 Paukuttakoot käsiänsä virrat, ja vuoret yhdessä riemuitkoot

98:9 Herran edessä; sillä hän tulee tuomitsemaan maata. Hän tuomitsee maanpiirin vanhurskaasti ja kansat oikeuden mukaan.

PSALMI 99

99:1 Herra on kuningas, vaviskoot kansat - hän, jonka valtaistuinta kerubit kannattavat - huojukoon maa.

99:2 Suuri on Herra Siionissa, hän on korkea yli kaikkien kansojen.

99:3 He ylistävät sinun suurta ja peljättävää nimeäsi. Hän on pyhä.

99:4 Se on kuninkaan voima, että hän rakastaa oikeutta. Sinä olet saattanut oikeuden voimaan, sinä toimitat oikeuden ja vanhurskauden Jaakobissa.

99:5 Ylistäkää Herraa, meidän Jumalaamme, kumartukaa hänen jalkainsa astinlaudan eteen. Hän on pyhä.

99:6 Mooses ja Aaron hänen pappiensa joukossa ja Samuel niiden joukossa, jotka avuksi huusivat hänen nimeänsä, he huusivat Herraa, ja hän vastasi heille.

99:7 Hän puhui heille pilvenpatsaasta; he noudattivat hänen todistuksiansa ja käskyjä, jotka hän oli heille antanut.

99:8 Herra, meidän Jumalamme, sinä vastasit heille, olit heille anteeksiantava Jumala, vaikka sinä heidän pahat tekonsa kostit.

99:9 Ylistäkää Herraa, meidän Jumalaamme, rukoilkaa kumartuneina hänen pyhää vuortansa kohti; sillä Herra, meidän Jumalamme, on pyhä.

PSALMI 100

100:1 Kiitosuhri-virsi. Kohottakaa riemuhuuto Herralle, kaikki maa.

98:7 Meri pauhatkaan ja kaikki, mitä hänessä on, maan piiri ja jotka asuvat sen päällä.

98:8 Kosket pauhatkaan ilosta, ja kaikki vuoret olkaan iloiset,

98:9 \Herran\ edessä; sillä hän tulee maata tuomitsemaan: hän tuomitsee maan piirin vanhurskaudella ja kansat oikeudella.

99 PSALTTARI

99:1 \Herra\ on Kuningas, kansat kiukuitsevat: hän istuu Kerubimin päällä, sentähden liikkuu maailma.

99:2 Suuri on \Herra\ Zionissa, ja korkein kaikkein kansain ylitse.

99:3 Kiittäkään he sinun suurta ja ihmeellistä nimeäs, joka pyhä on.

99:4 Ja Kuninkaan voima rakastaa oikeutta: sinä toimitat oikeuden, sinä saatat tuomion ja vanhurskauden Jakobissa.

99:5 Korottakaat \Herraa\ meidän Jumalaamme, ja kumartakaat hänen astinlautansa juuressa, sillä hän on pyhä.

99:6 Moses ja Aaron hänen pappeinsa seassa, ja Samuel niiden seassa, jotka hänen nimeänsä avuksensa huutavat: he avuksensa huutavat \Herraa\, ja hän kuulee heidän rukouksensa.

99:7 Hän puhui heille pilven patsaasta: he pitivät hänen todistuksensa ja säätynsä, jonka hän heille antoi.

99:8 \Herra\, sinä olet Jumalamme, sinä kuulit heidän rukouksensa: sinä, Jumala, annoit heille anteeksi, ja laitit heidän työnsä.

99:9 Korottakaat \Herraa\ meidän Jumalaamme, ja kumartakaat hänen pyhällä vuorellansa; sillä \Herra\ meidän Jumalamme on pyhä.

100 PSALTTARI

100:1 Kiitos-Psalmi. Riemuitkaat \Herralle\, kaikki maa!

100:2 Palvelkaa Herraa ilolla, tulkaa hänen kasvojensa eteen riemulla.

100:3 Tietäkää, että Herra on Jumala. Hän on meidät tehnyt, ja hänen me olemme, hänen kansansa ja hänen laitumensa lampaat.

100:4 Käykää hänen portteihinsa kiittäen, hänen esikartanoihinsa ylistystä veisaten. Ylistäkää häntä, kiittäkää hänen nimeänsä.

100:5 Sillä Herra on hyvä; hänen armonsä pysyy iankaikkisesti ja hänen uskollisuutensa polvesta polveen.

PSALMI 101

101:1 Daavidin virsi. Minä veisaan armosta ja oikeudesta; sinun ylistystäsi, Herra, minä laulan.

101:2 Minä tahdon noudattaa nuhteetonta vaellusta; milloin tulet sinä minun tyköni? Minä tahdon vaeltaa huoneessani vilpittömällä sydämellä.

101:3 En kiinnitä silmäni siihen, mikä turmiollista on, eksyttäväistä menoa minä vihaan: ei saa se minuun tarttua.

101:4 Nurja sydän väistyköön minusta; pahasta minä en tahdo tietää.

101:5 Joka salaa panettelee lähimmäistänsä, sen minä hukutan; jolla on ylpeät silmät ja kopea sydän, sitä minä en siedä.

101:6 Maan uskollisia minun silmäni etsivät, että he asuisivat minua lähellä; joka vaeltaa nuhteettomuuden tietä, se on oleva minun palvelijani.

101:7 Vilpin tekijä älköön asuko minun huoneessani, valheen puhuja ei kestä minun silmäini edessä.

101:8 Joka aamu minä hukutan kaikki jumalattomat maasta, lopettaakseni kaikki väärintekijät Herran kaupungista.

PSALMI 102

102:1 Kurjan rukous, kun hän on

100:2 Palvelkaat \Herraa\ ilolla: tulkaat hänen kasvoinsa eteen riemulla!

100:3 Tietäkää, että \Herra\ on Jumala: hänpä meidän teki, ja emme itse meitämme, kansaksensa ja laitumensa lampaiksi.

100:4 Menkää hänen porttiinsa kiitoksella, hänen esihuoneisiinsa veisulla: kiittäkää häntä ja ylistäkää hänen nimeänsä!

100:5 Sillä \Herra\ on hyvä, ja hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti, ja hänen totuutensa sukukunnasta sukukuntaan.

101 PSALTTARI

101:1 Davidin Psalmi. Minä veisaan armosta ja oikeudesta: sinulle, \Herra\, minä veisaan.

101:2 Minä tahdon vaarin ottaa oikiasta tiestä, koska minun tyköni tulet: minä tahdon vaeltaa sydämeni vakuudessa minun huoneessani.

101:3 En minä ota pahaa asiaa eteeni: minä vihaan väärintekiöitä, ja en salli heitä olla tykönäni.

101:4 Nurja sydän olkoon minusta pois: en minä kärsi pahaa.

101:5 Joka lähimmäistänsä salaa panettelee, sen minä hukutan: en minä kärsi ylpeitä ja röyhkeitä.

101:6 Minun silmäni katsovat uskollisia maan päällä, että he asuisivat minun tykönäni: joka vaeltaa oikiällä tiellä, se pitää oleman minun palvelijani.

101:7 Petollisia ihmisiä en minä pidä huoneessani: ei valehtelijat menesty minun tykönäni.

101:8 Varhain minä hukutan kaikki jumalattomat maasta, hävittääkseni kaikkia pahantekiöitä \Herran\ kaupungista.

102 PSALTTARI

102:1 Raadollisen rukous, kuin hän

näännyksissä ja vuodattaa valituksensa Herran eteen.

102:2 Herra, kuule minun rukoukseni, ja minun huutoni tulkoon sinun eteesi.

102:3 Älä peitä minulta kasvojasi, kun minulla on ahdistus, kallista korvasi minun puoleeni. Kun minä huudan, riennä ja vastaa minulle.

102:4 Sillä minun päiväni ovat haihtuneet kuin savu, ja minun luitani polttaa niinkuin ahjossa.

102:5 Sydämeni on paahtunut ja kuivunut kuin ruoho, sillä minä unhotan syödä leipääni.

102:6 Äänekkäästä vaikerruksestani minun luuni tarttuvat minun nahkaani.

102:7 Minä olen kuin pelikaani erämaassa, olen kuin huuhekaja raunioissa.

102:8 Minä olen uneton, olen kuin yksinäinen lintu katolla.

102:9 Kaiken päivää viholliseni minua häpäisevät; ne, jotka riehuvat minua vastaan, kiroavat minun nimeni kautta.

102:10 Sillä minä syön tuhkaa kuin leipää ja sekoitan juomani kyyneleillä

102:11 sinun vihasi ja kiivastuksesi tähden, sillä sinä olet nostanut minut ylös ja viskannut pois.

102:12 Minun päiväni ovat kuin pitenevä varjo, ja minä kuivun kuin ruoho.

102:13 Mutta sinä, Herra, hallitset iankaikkisesti, sinun muistosi pysyy polvesta polveen.

102:14 Nouse ja armahda Siionia, sillä aika on tehdä sille laupeus ja määrähetki on tullut.

102:15 Sillä sen kivet ovat sinun palvelijoillesi rakkaat, ja sen soraläjiä heidän on sääli.

102:16 Silloin pakanat pelkäävät Herran nimeä ja kaikki maan kuninkaasivat sinun kunniaasi,

102:17 kun Herra rakentaa Siionin ja ilmestyy kunniansansa,

murheissansa on, ja valituksensa \Herran\ eteen vuodattaa.

102:2 \Herra\", kuule minun rukoukseni, ja anna minun huutoni tykös tulla!

102:3 Älä kasvojas minulta peitä hädässä: kallista korvas minun puoleeni; koska minä sinua rukoilen, niin kuule pian minun rukoukseni.

102:4 Sillä minun päiväni ovat kuluneet niinkuin savu, ja minun luuni ovat poltetut niinkuin kekäle.

102:5 Minun sydämeni on lyöty ja kuivettunut niinkuin heinä, niin että minä myös unohdan leipäni syödä.

102:6 Minun luuni tarttuvat lihaani huokauksestani.

102:7 Minä olen niinkuin ruovonpäristäjä korvessa: minä olen niinkuin hyypiä hävitetyissä kaupungeissa.

102:8 Minä valvon, ja olen niinkuin yksinäinen lintu katon päällä.

102:9 Joka päivä häpäisevät viholliseni minua, ja jotka minua syljeskelevät, vannovat minun kauttani.

102:10 Sillä minä syön tuhkaa niinkuin leipää, ja sekoitan juomani itkulla,

102:11 Sinun uhkaukses ja vihas tähden, ettäs minun nostanut olet ja paiskannut maahan.

102:12 Minun päiväni ovat kuluneet niinkuin varjo, ja minä kuivettunut niinkuin ruoho.

102:13 Mutta sinä, \Herra\", pysyt iankaikkisesti, ja sinun muistos sukukunnasta sukukuntaan.

102:14 Nouse siis ja armahda Zionia; sillä aika on häntä armahtaa, ja aika on tullut.

102:15 Sillä sinun palvelias halajavat sitä rakentaa, ja näkisivät mielellänsä, että hänen kivensä ja kalkkinsa valmiit olisivat,

102:16 Että pakanat \Herran\ nimeä pelkäisivät, ja kaikki kuninkaasivat maan päällä sinun kunniaasi.

102:17 Kuin \Herra\ rakentaa Zionin, niin hän nähdään kunniansansa.

102:18 kun hän kääntyy niiden rukouksen puoleen, jotka ovat kaikkensa menettäneet, eikä enää heidän rukoustansa hylkää.

102:19 Tämä kirjoitettakoon tulevalle polvelle, ja kansa, joka vastedes luodaan, on kiittävä Herraa,

102:20 että hän katseli pyhästä korkeudestaan, että Herra katsoi taivaasta maahan,

102:21 kuullaksensa vankien huokaukset, vapauttaaksensa kuoleman lapset,

102:22 jotta Siionissa julistettaisiin Herran nimeä ja hänen ylistystänsä Jerusalemissa,

102:23 kun kaikki kansat kokoontuvat yhteen, ja valtakunnat, palvelemaan Herraa.

102:24 Hän on lannistanut matkalla minun voimani, on lyhentänyt minun päiväni.

102:25 Minä sanon: Jumalani, älä tempaa minua pois kesken ikääni; sinun vuotesi kestävät suvusta sukuun.

102:26 Muinoin sinä perustit maan, ja taivaat ovat sinun käsialasi.

102:27 Ne katoavat, mutta sinä pysyt, ne vanhenevat kaikki kuin vaate; sinä muutat ne, niinkuin vaatteet muutetaan, ja ne muuttuvat.

102:28 Mutta sinä pysyt samana, eivätkä sinun vuotesi loppu.

102:29 Sinun palvelijasi lapset saavat asua turvassa, ja heidän jälkeläisensä pysyvät sinun edessäsi.

PSALMI 103

103:1 Daavidin virsi. Kiitä Herraa, minun sieluni, ja kaikki, mitä minussa on, hänen pyhää nimeänsä.

103:2 Kiitä Herraa, minun sieluni, äläkä unhot, mitä hyvää hän on sinulle tehnyt,

103:3 hän, joka antaa kaikki sinun syntisi anteeksi ja parantaa kaikki sinun sairautesi,

103:4 joka lunastaa sinun henkesi tuonelasta ja kruunaa sinut armolla ja laupeudella,

103:5 joka sinun halajamisesi tyydyttää

102:18 Hän kääntää itsensä hyljättyjen rukouksen puoleen, ja ei katso heidän rukoustansa ylö.

102:19 Se pitää kirjoitettaman tulevaisille sukukunnille, ja se kansa, joka luodaan, pitää kiittämän \Herraa\.

102:20 Sillä hän katselee pyhästä korkeudestaan: \Herra\ näkee taivaasta maan päälle,

102:21 Että hän kuulee vankein huokaukset, ja kirvoittaa kuoleman lapset;

102:22 Että he saarnaavat \Herran\ nimeä Zionissa, ja hänen kiitostansa Jerusalemissa,

102:23 Koska kansat ynnä kokoontuvat, ja valtakunnat, \Herraa\ palvelemaan.

102:24 Hän nöyryyttää tiellä minun voimani: hän lyhentää minun päiväni.

102:25 Minä sanoin: minun Jumalani, älä minua ota pois keski-ijässäni: sinun ajastaikas pysyvät suvusta sukuun.

102:26 Sinä olet muinen maan perustanut, ja taivaat ovat sinun käsialas.

102:27 Ne katoovat, mutta sinä pysyt: ne kaikki vanhenevat niinkuin vaate: ne muuttuvat niinkuin vaate, koska sinä heitä muuttelet.

102:28 Mutta sinä pysyt niinkuin sinä olet, ja sinun vuotes ei loppu.

102:29 Sinun palveliais lapset pysyvät ja heidän sikiänsä sinun edessäsi menestyvät.

103 PSALTTARI

103:1 Davidin Psalmi. Kiitä \Herraa\, sieluni, ja kaikki mitä minussa on, hänen pyhää nimeänsä!

103:2 Kiitä \Herraa\, sieluni, ja älä unohda, mitä hyvää hän minulle tehnyt on,

103:3 joka sinulle kaikki syntisi antaa anteeksi, ja parantaa kaikki rikokses;

103:4 joka henkes päästää turmeluksesta, joka sinun kruunaa armolla ja laupiudella;

103:5 Joka suus täyttää hyvyydellä, että

hyvyydellään, niin että sinun nuoruutesi uudistuu kuin kotkan.

103:6 Herra tekee vanhurskauden ja hankkii oikeuden kaikille sorretuille.

103:7 Hän on tehnyt Moosekselle tunnetuksi tiensä, Israelin lapsille suuret tekonsa.

103:8 Laupias ja armahtavainen on Herra, pitkämielinen ja suuri armossa.

103:9 Ei hän aina riitele eikä pidä vihaa iankaikkisesti.

103:10 Ei hän tee meille syntiemme mukaan eikä kosta meille pahain tekojemme mukaan.

103:11 Sillä niin korkealla kuin taivas on maasta, niin voimallinen on hänen armonsa niitä kohtaan, jotka häntä pelkäävät.

103:12 Niin kaukana kuin itä on lännestä, niin kauas hän siirtää meistä rikkomuksemme.

103:13 Niinkuin isä armahtaa lapsiansa, niin Herrakin armahtaa pelkääväisiänsä.

103:14 Sillä hän tietää, minkäkaltaista tekoa me olemme: hän muistaa meidät tomuksi.

103:15 Ihmisen elinpäivät ovat niinkuin ruoho, hän kukoistaa niinkuin kukkanen kedolla.

103:16 Kun tuuli käy hänen ylitsensä, ei häntä enää ole, eikä hänen asuinsijansa häntä enää tunne.

103:17 Mutta Herran armo pysyy iankaikkisesta iankaikkiseen niille, jotka häntä pelkäävät, ja hänen vanhurskautensa lasten lapsille,

103:18 niille, jotka pitävät hänen liittonsa ja muistavat hänen käskynsä ja noudattavat niitä.

103:19 Herra on pystyttänyt istuimensa taivasiin, ja hänen kuninkuutensa hallitsee kaikkia.

103:20 Kiittäkää Herraa, te hänen enkelinsä, te väkevät sankarit, jotka hänen käskynsä täytätte, kun kuulette hänen sanansa äänen.

sinun nuoruutes uudistetaan niinkuin kotkan.

103:6 \Herra\ saattaa vanhurskauden ja tuomion kaikille, jotka vääryyttä kärsivät.

103:7 Hän on tiensä Mosekselle tiettäväksi tehnyt, Israelin lapsille tekonsa.

103:8 Laupias ja armollinen on \Herra\, kärsiväinen ja aivan hyvä.

103:9 Ei hän aina riitele, eikä vihastu ijankaikkisesti.

103:10 Ei hän synteimme perästä tee meille, eikä kosta meille pahain tekoimme jälkeen.

103:11 Sillä niin korkia kuin taivas on maasta, antaa hän armonsa lisääntyä niille, jotka häntä pelkäävät.

103:12 Niin kaukana kuin itä on lännestä, siirsi hän meistä pahat tekomme.

103:13 Niinkuin isä armahtaa lapsia, niin \Herrakin\ armahtaa pelkääväisiänsä;

103:14 Sillä hän tietää, minkäkaltainen teko me olemme: hän muistaa meidät tomuksi.

103:15 Ihminen on eläissänsä niinkuin ruoho: hän kukoistaa niinkuin kukkanen kedolla:

103:16 Kun tuuli käy sen päällitse, niin ei hän enään kestä, eikä hänen siansa tunne häntä ensinkään.

103:17 Mutta \Herran\ armo pysyy ijankaikkisesta iankaikkiseen, hänen pelkääväistensä päälle, ja hänen vanhurskautensa lasten lapsiin,

103:18 Niille, jotka hänen liittonsa pitävät, ja muistavat hänen käskyjensä, tehdäksensä niitä.

103:19 \Herra\ on valmistanut istuimensa taivaassa, ja hänen valtakuntansa hallitsee kaikkia.

103:20 Kiittäkää \Herraa\, te hänen enkelinsä, te väkevät sankarit, jotka hänen käskynsä toimitatte, että hänen sanansa ääni kuultaisiiin.

103:21 Kiittäkää Herraa, kaikki hänen sotaväkinsä, te hänen palvelijansa, jotka hänen tahtonsa teette.

103:22 Kiittäkää Herraa, kaikki hänen tekonsa, hänen valtakuntansa kaikissa paikoissa. Kiitä, minun sieluni, Herraa.

PSALMI 104

104:1 Kiitä Herraa, minun sieluni, Herra, minun Jumalani, sinä olet ylen suuri; valkeus ja kirkkaus on sinun pukusi.

104:2 Sinä verhoudut valoon niinkuin viittaan, sinä levität taivaat niinkuin teltan;

104:3 sinä rakennat salisi vetten päälle, teet pilvet vaunuiksesi ja kuljet tuulen siivillä.

104:4 Sinä teet tuulet sanasi saattajiksi, palvelijoiksesi tulen liekit.

104:5 Sinä asetit maan perustuksillensa, niin että se pysyy horjumatta iankaikkisesti.

104:6 Sinä peitit sen syvyyden vesillä kuin vaatteella: vuoria ylempänä seisoivat vedet.

104:7 Mutta ne pakenivat sinun nuhteluasi, sinun jylinääsi ne juoksivat pakoon;

104:8 vuoret kohosivat ja laaksot laskeutuivat paikkoihin, jotka sinä olit niille valmistanut.

104:9 Sinä panit rajan, jonka yli vedet eivät käy eivätkä palaja peittämään maata.

104:10 Sinä kuohutit laaksoista lähteet, jotka vuorten välillä vuotavat.

104:11 Ne antavat juoman kaikille metsän eläimille, villiaasit niistä janonsa sammuttavat.

104:12 Niiden partailla asuvat taivaan linnut ja visertävät lehvien välissä.

104:13 Saleistasi sinä kastelet vuoret, sinun töittesi hedelmistä maa saa ravintonsa.

104:14 Sinä kasvatat ruohon karjalle ja kasvit ihmisen tarpeeksi. Niin sinä tuotat

103:21 Kiittäkää \Herraa\, kaikki hänen sotaväkinsä, te hänen palveliansa, jotka teette hänen tahtonsa.

103:22 Kiittäkää \Herraa\, kaikki hänen työnsä, kaikissa hänen valtansa paikoissa: kiitä, sieluni, \Herraa\.

104 PSALTTARI

104:1 Kiitä \Herraa\, sieluni! \Herra\, minun Jumalani, sinä olet sangen suuresti kunnioitettu, suurella kunnialla ja kaunistuksella olet sinä puetettu.

104:2 Sinä puetat itses valkeudella niinkuin vaatteella: sinä levität taivaat niinkuin peitteen.

104:3 Sinä peität sen päällyksen vedellä: sinä menet pilvissä niinkuin ratasten päällä, ja käyt tuulen siipein päällä.

104:4 Sinä teet enkelis hengeksi ja palvelias liekitseväiseksi tuleksi.

104:5 Sinä joka maan perustit perustuksensa päälle, ettei sen pidä liikkuman ijankaikkisesti.

104:6 Syvyydellä sinä sen peität niinkuin vaatteella, ja vedet seisovat vuorilla.

104:7 Mutta sinun nuhtelemisestäs he pakenevat: sinun jylinästä he menevät pois.

104:8 Vuoret astuvat ylös, ja laaksot astuvat alas siallensa, johon heidät perustanut olet.

104:9 Määrän sinä panit, jota ei he käy ylitse, eikä palaja maata peittämään.

104:10 Sinä annat lähteet laaksoissa kuohua, niin että ne vuorten välitse vuotavat;

104:11 Että kaikki eläimet metsässä joisivat, ja että pedot janonsa sammuttaisivat.

104:12 Heidän tykönänsä istuvat taivaan linnut, ja visertävät oksilla.

104:13 Sinä liotat vuoret ylhäältä: sinä täytät maan hedelmällä, jonka sinä saatat.

104:14 Sinä kasvatat ruohon karjalle, ja jyvät ihmisten tarpeeksi, tuottaakses leipää

maasta leivän

104:15 ja viinin, joka ilahuttaa ihmisen sydämen; niin sinä saatat kasvot öljystä kiiltäviksi, ja leipä vahvistaa ihmisen sydäntä.

104:16 Ravintonsa saavat myös Herran puut, Libanonin setrit, jotka hän on istuttanut.

104:17 Niissä lintuset pesivät, ja haikaroilla on majansa kypresseissä.

104:18 Korkeat vuoret ovat kauristen hallussa, kallionkolot ovat tamaanien suoja.

104:19 Kuun sinä olet tehnyt näyttämään aikoja; aurinko tietää laskunsa.

104:20 Sinä teet pimeän, niin tulee yö; silloin lähtevät liikkeelle kaikki metsän eläimet.

104:21 Nuoret jalopeurat kiljuvat saalista ja pyytävät Jumalalta elatustansa.

104:22 Aurinko nousee, ne vetäytyvät pois ja laskeutuvat luoliinsa maata.

104:23 Silloin ihminen menee töihinsä ja askaroitsee iltaan asti.

104:24 Kuinka moninaiset ovat sinun tekosi, Herra! Sinä olet ne kaikki viisaasti tehnyt, maa on täynnä sinun luotujasi.

104:25 Merikin, suuri ja aava - siinä vilisee lukemattomat laumat pieniä ja suuria eläviä.

104:26 Siellä kulkevat laivat, siellä Leviatan, jonka sinä olet luonut siinä leikitsemään.

104:27 Ne kaikki odottavat sinua, että antaisit heille ruuan ajallansa.

104:28 Sinä annat niille, ja ne kokoavat, sinä avaat kätesi, ja ne ravitaan hyvyydellä.

104:29 Sinä peität kasvosi, ja ne peljästyvät, sinä otat pois niiden hengen, ne kuolevat ja palajavat tomuun jälleen.

104:30 Sinä lähetät henkesi, ja ne luodaan; ja sinä uudistat maan muodon.

maasta.

104:15 Ja että viina ihmisen sydämen ilahuttaa, ja hänen kasvonsa kaunistuu öljystä: ja leipä vahvistaa ihmisen sydämen.

104:16 Että \Herran\ puut nesteestä täynnä olisivat: Libanonin sedripuut, jotka hän on istuttanut;

104:17 Siellä linnut pesiä tekevät, ja haikarat hongissa asuvat.

104:18 Korkiat vuoret ovat metsävuohen turva, ja kivirauniot kaninein.

104:19 Sinä teet kuun aikoja jakamaan, ja aurinko tietää laskemisensa.

104:20 Sinä teet pimeyden ja yö tulee: silloin kaikki metsän eläimet tulevat ulos.

104:21 Nuoret jalopeurat saaliin perään kiljuvat, ja elatustansa Jumalalta etsivät.

104:22 Mutta kuin aurinko koittaa, niin he kokoontuvat, ja luolissansa makaavat.

104:23 Niin menee myös ihminen työhönsä, ja askareillensa ehtoosen asti.

104:24 \Herra\, kuinka suuret ja monet ovat sinun käsialas? Sinä olet kaikki taitavasti säätänyt, ja maa on täynnä sinun tavaraas.

104:25 Tämä meri, joka niin suuri ja lavia on, siinä epälukuiset liikkuvat, sekä pienet että suuret eläimet;

104:26 Siellä haahdet kuljeskelevat: siinä valaskalat ovat, jotkas tehnyt olet, leikitsemään hänessä.

104:27 Kaikki odottavat sinua, että heille antaisit ruuan ajallansa.

104:28 Koskas heille annat, niin he kokoovat: koskas kätes avaat, niin he hyvyydellä ravitaan.

104:29 Jos sinä kasvosi peität, niin he hämmästyvät: koska sinä otat heidän henkensä pois, niin he hukkuvat, ja tomuksi tulevat jälleen.

104:30 Sinä lähetät ulos henkes, niin he luoduksi tulevat, ja sinä uudistat maan muodon.

104:31 Pysyköön Herran kunnia iankaikkisesti. Saakoon Herra teoistansa iloita,

104:32 hän, joka katsahtaa maahan, ja se vapisee, joka koskettaa vuoria, ja ne suitsuavat.

104:33 Kaiken ikäni minä ylistän Herraa, minä veisaan Jumalani kiitosta, niin kauan kuin elän.

104:34 Olkoot minun tutkisteluni hänelle otolliset; minä iloitsen Herrassa.

104:35 Hävitkööt syntiset maasta, älköön jumalattomia enää olko. Kiitä Herraa, minun sieluni. Halleluja!

PSALMI 105

105:1 Kiittäkää Herraa, julistakaa hänen nimeänsä, tehkää hänen suuret tekonsa tietäväiksi kansojen keskuudessa.

105:2 Laulakaa hänelle, veisatkaa hänelle, puhukaa kaikista hänen ihmeistänsä.

105:3 Hänen pyhä nimensä olkoon teidän kerskauksenne; iloitkoon niiden sydän, jotka etsivät Herraa.

105:4 Kysykää Herraa ja hänen voimaansa, etsikää alati hänen kasvojansa.

105:5 Muistakaa hänen ihmetöitänsä, jotka hän on tehnyt, hänen ihmeitänsä ja hänen suunsa tuomioita,

105:6 te Aabrahamin, hänen palvelijansa, siemen, Jaakobin lapset, te hänen valittunsa.

105:7 Hän, Herra, on meidän Jumalamme; hänen tuomionsa käyvät yli kaiken maan.

105:8 Hän muistaa liittonsa iankaikkisesti, säätämänsä sanan hamaan tuhansiin polviin,

105:9 liittonsa, jonka hän teki Aabrahamin kanssa, ja lisakille vannomansa valan.

105:10 Hän vahvisti sen käskyksi Jaakobille, Israelille iankaikkiseksi liitoksi.

105:11 Hän sanoi: "Sinulle minä annan Kanaanin maan, se olkoon teidän perintöösanne."

104:31 \Herran\ kunnia pysyy iankaikkisesti: \Herra\ iloitsee töissänsä.

104:32 Hän katsahtaa maan päälle, niin se vapisee: hän rupee vuoriin, niin ne suitsevat.

104:33 Minä veisaan \Herral\ minun elinaikanani, ja kiitän minun Jumalaani niinkauvan kuin minä olen.

104:34 Minun puheeni kelpaa hänelle, ja minä iloitsen \Herrassa\.

104:35 Syntiset maalta lopetetaan, ja jumalattomat ei pidä silleen oleman: kiitä \Herraa\, sieluni, Halleluja!

105 PSALTTARI

105:1 Kiittäkää \Herraa\, ja saarnatkaa hänen nimeänsä, julistakaa hänen töitänsä kansain seassa!

105:2 Veisatkaa hänelle, soittakaa hänelle, puhukaat kaikista hänen ihmeistänsä.

105:3 Ylistäkää hänen pyhää nimeänsä: niiden sydän iloitkaan, jotka etsivät \Herraa\!

105:4 Kysykää \Herraa\ ja hänen voimaansa, etsikää alati hänen kasvojansa!

105:5 Muistakaa hänen ihmeellisiä töitänsä, jotka hän tehnyt on, hänen ihmeitänsä ja hänen sanojansa.

105:6 Te Abrahamin hänen palveliansa siemen, te Jakobin hänen valittunsa lapset.

105:7 Hän on \Herra\ meidän Jumalamme: hän tuomitsee kaikessa maailmassa.

105:8 Hän muistaa liittonsa iankaikkisesti, sanansa, jonka hän on käsenyt tuhannelle sukukunnalle,

105:9 Jonka hän teki Abrahamin kanssa, ja valansa Isaakin kanssa.

105:10 Ja pani sen Jakobille säädyksi ja Israelille iankaikkiseksi liitoksi,

105:11 Ja sanoi: sinulle minä annan Kanaanin maan, teidän perimisenne arvan.

105:12 Heitä oli vähäinen joukko, vain harvoja, ja he olivat muukalaisia siellä.

105:13 Ja he vaelsivat kansasta kansaan ja yhdestä valtakunnasta toiseen kansaan.

105:14 Hän ei sallinut kenenkään heitä vahingoittaa, ja hän rankaisi kuninkaita heidän tähtensä:

105:15 "Älkää koskeko minun voideltuihini, älkää tehkö pahaa minun profeetoilleni."

105:16 Ja kun hän kutsui nälänhädän maahan ja kokonaan mursi leivän tuen,

105:17 oli hän lähettänyt heidän edellensä miehen: Joosef oli myyty orjaksi.

105:18 Hänen jalkojansa vaivattiin kahleilla, hän joutui rautoihin,

105:19 siksi kunnes hänen sanansa kävi toteen ja Herran puhe osoitti hänet puhtaaksi.

105:20 Niin kuningas lähetti ja päästäti hänet, kansojen hallitsija laski hänet irti.

105:21 Hän pani hänet talonsa herraksi ja kaiken omaisuutensa haltijaksi,

105:22 sitomaan mielensä mukaan hänen ruhtinaitansa ja opettamaan viisautta vanhimmille.

105:23 Niin joutui Israel Egyptiin, Jaakob muukalaiseksi Haamin maahan.

105:24 Ja Herra teki kansansa hyvin hedelmälliseksi ja väkevämmäksi heidän vihamiehiänsä.

105:25 Hän käänsi näitten sydämen vihaamaan hänen kansaansa, kavalasti kohtelemaan hänen palvelijoitaan.

105:26 Hän lähetti Mooseksen, palvelijansa, ja Aaronin, jonka hän oli valinnut.

105:27 Nämä tekivät hänen tunnustekonsa heidän keskellään, tekivät ihmeitä Haamin maassa.

105:28 Hän lähetti pimeyden ja pimensi kaiken, eivätkä he vastustaneet hänen sanojansa.

105:29 Hän muutti heidän vetensä vereksi ja kuoletti heiltä kalat.

105:12 Koska heitä vähä ja harvat olivat, ja he olivat muukalaiset siinä,

105:13 Ja vaelsivat kansasta kansaan ja valtakunnasta toiseen kansaan:

105:14 Ei hän sallinut yhdenkään ihmisen heitä vahingoittaa, vaan rankaisi kuninkaat heidän tähtensä.

105:15 Älkää ruvetko minun voideltuihini, ja älkää tehkö pahaa minun profetailleni.

105:16 Ja hän kutsui nälän maan päälle, ja vei kaiken leivän varan pois.

105:17 Hän lähetti miehen heidän eteensä: Joseph myytiin orjaksi.

105:18 He ahdistivat hänen jalkansa jalkapuuhiin: hänen ruumiinsa täytyi raudoissa maata,

105:19 Siihenasti että hänen sanansa tuli, ja \Herran\ puhe koetteli hänen.

105:20 Niin lähetti kuningas ja päästi hänen: kansain päämies laski hänen vallallensa,

105:21 Ja asetti hänen huoneensa herraksi, ja kaiken tavaransa haltiaaksi,

105:22 Opettamaan päämiehiänsä oman tahtonsa jälkeen, ja vanhimmille viisautta.

105:23 Ja Israel meni Egyptiin, ja Jakob tuli muukalaiseksi Hamin maalle.

105:24 Ja hän antoi kansansa sangen suuresti kasvaa, ja teki heitä väkevämmäksi kuin heidän vihollisensa.

105:25 Hän käänsi heidän sydämensä vihaamaan hänen kansaansa, ja hänen palvelioitansa viekkauksella painamaan alas.

105:26 Hän lähetti palveliansa Mooseksen, ja Aaronin, jonka hän valitsi.

105:27 Ne tekivät hänen merkkinsä heidän seassansa, ja hänen ihmeensä Hamin maalla.

105:28 Hän antoi pimeyden tulla, ja sen pimeytti; ja ei olleet he hänen sanoillensa kuulemattomat.

105:29 Hän muutti heidän vetensä vereksi ja kuoletti heidän kalansa.

105:30 Heidän maansa vilisi sammakoita aina kuningasten kammioita myöten.

105:31 Hän käski, ja paarmoja tuli ja sääskiä koko heidän alueellensa.

105:32 Hän antoi heille rakeita sateen sijaan, tulen leimauksia heidän maahansa.

105:33 Ja hän hävitti heidän viini- ja viikunapuunsa ja murskasi puut heidän alueeltansa.

105:34 Hän käski, ja heinäsiirkkoja tuli ja tuhosirkkoja lukematon joukko;

105:35 ne söivät kaiken ruohon heidän maastansa, söivät hedelmän heidän vainioiltansa.

105:36 Ja hän surmasi kaikki heidän maansa esikoiset, kaikki heidän miehuutensa ensimmäiset.

105:37 Sitten hän vei Israelin sieltä varustettuna hopealla ja kullalla, eikä ollut hänen sukukunnissaan kompastuvaista.

105:38 Egypti iloitsi heidän lähdöstänsä, koska sen oli vallannut pelko heidän tähtensä.

105:39 Hän levitti suojaksi pilven ja tulen valaisemaan yötä.

105:40 He pyysivät, ja hän pani tulemaan viiriäiset, ja hän ravitsi heitä taivaan leivällä.

105:41 Hän avasi kallion, ja vettä vuoti; se juoksi virtana kautta erämaan.

105:42 Sillä hän muisti pyhän sanansa, muisti Aabrahamia, palvelijaansa.

105:43 Niin hän vei kansansa pois sen iloitessa, valittunsa heidän riemuitessaan.

105:44 Ja hän antoi heille pakanain maat, ja he ottivat omaksensa kansojen vaivannäöt,

105:45 että he noudattaisivat hänen käskyjensä ja ottaisivat hänen laeistansa vaarin. Halleluja!

PSALMI 106

106:1 Halleluja! Kiittäkää Herraa, sillä hän

105:30 Heidän maansa kuohutti sammakoita, heidän kuningastensa kammioissa.

105:31 Hän sanoi, niin turilaat ja täit tulivat heidän maansa ääriin.

105:32 Hän antoi rakeet heille sateeksi, tulen liekit heidän maallensa,

105:33 Ja löi heidän viinapuunsa ja fikunapuunsa, ja särki puut heidän maansa äärissä.

105:34 Hän sanoi, niin tulivat epälukeiset paarmat ja vapsaiset,

105:35 Ja ne söivät kaiken ruohon heidän maaltansa, ja ne söivät heidän maansa hedelmän.

105:36 Ja hän löi kaikki esikoiset heidän maallansa, ensimmäiset kaikesta heidän voimastansa,

105:37 Ja vei heitä hopialla ja kullalla ulos: ja ei ollut heidän sukukunnissaan yksikään sairas.

105:38 Egypti iloitsi heidän lähtemisestänsä; sillä heidän pelkonsa oli tullut heidän päällensä.

105:39 Hän levitti pilven verhoksi ja tulen yötä valistamaan.

105:40 He anoivat, niin antoi hän metsäkanat tulla, ja ravitsi heitä taivaan leivällä.

105:41 Hän avasi kallion, niin vesi vuoti, ja virrat juoksivat kuivaa myöten.

105:42 Sillä hän muisti pyhän sanansa, jonka hän palveliallensa Abrahamille puhunut oli,

105:43 Ja vei kansansa ilolla ulos, ja valittunsa riemulla,

105:44 Ja antoi heille pakanain maan, niin että he kansain hyvyudet omistivat heillensä.

105:45 Että he pitäisivät hänen säätyänsä, ja hänen lakinsa kätkisivät, Halleluja!

106 PSALTTARI

106:1 Halleluja. Kiittäkää \Herraa\! sillä

on hyvä, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti.

106:2 Kuka voi kertoa Herran voimalliset teot, julistaa kaiken hänen ylistyksensä?

106:3 Autuaat ne, jotka noudattavat oikeutta, jotka aina tekevät vanhurskauden!

106:4 Muista minua, Herra, armolla, jota kansallesi osoitat, etsi minua avullasi,

106:5 että minä näkisin sinun valittujesi onnen, iloitsisin sinun kansasi ilolla, kerskaisin sinun perintöosasi kanssa.

106:6 Me olemme tehneet syntiä isäimme kanssa, me olemme pahoin tehneet ja olleet jumalattomat.

106:7 Eivät meidän isämme Egyptissä painaneet mieleensä sinun ihmeitäsi, eivät muistaneet sinun monia armotekojasi, vaan niskoittelivat meren rannalla, Kaislameren rannalla.

106:8 Kuitenkin hän pelasti heidät nimensä tähden, tehdäkseen voimansa tiettäväksi.

106:9 Hän nuhteli Kaislamerta, ja se kuivui. Hän kuljetti heitä syvyyksissä niinkuin erämaassa.

106:10 Hän pelasti heidät vihamiehen kädestä ja lunasti heidät vihollisen vallasta.

106:11 Vedet peittivät heidän ahdistajansa, ei yhtäkään niistä jäänyt jäljelle.

106:12 Silloin he uskoivat hänen sanansa, veisasivat hänen ylistystään.

106:13 Mutta pian he unhottivat hänen tekonsa eivätkä odottaneet hänen neuvoansa.

106:14 Heissä syttyi himo erämaassa, ja he kiusasivat Jumalaa autiossa maassa.

106:15 Ja hän antoi heille, mitä he pyysivät, mutta lähetti heihin hivuttavan taudin.

106:16 Ja heissä syttyi leirissä kateus Moosesta vastaan ja Aaronia, Herran pyhää, vastaan.

hän on hyvä, ja hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti.

106:2 Kuka taitaa puhua ulos \Herran\ suurta voimaa, ja ylistää kaikkia hänen kiitettäviä tekojansa?

106:3 Autuaat ovat, jotka käskyn pitävät ja aina vanhurskauden tekevät.

106:4 \Herra\", muista minua armos perästä, jonkas kansalles luvannut olet: opi minua sinun autuudellas,

106:5 Että minä näkisin valittujes menestyksen, ja iloitsisin kansas ilossa, ja kerskaisin perimises kanssa.

106:6 Me teimme syntiä meidän isäimme kanssa: me teimme väärin, ja olemme olleet jumalattomat.

106:7 Ei meidän isämme tahtoneet ymmärtää Egyptissä sinun ihmeitäs, eikä muistaneet sinun suurta laupiuttas, ja olivat meren tykönä tottelemattomat, Punaisen meren tykönä.

106:8 Kuitenkin autti hän heitä nimensä tähden, niin että hän voimansa osoitti.

106:9 Ja hän uhkasi Punaista merta, niin se kuivui; ja vei heitä syvyyden lävitse, niinkuin korvessa,

106:10 Ja vapahti heitä niiden käsistä, joka heitä vihasivat, ja lunasti heitä vihollistensa käsistä.

106:11 Ja vedet peittivät heidän vainollisensa, niin ettei yksikään eläväksi jäänyt.

106:12 Silloin he uskoivat hänen sanansa, ja veisasivat hänen kiitöksensa.

106:13 Mutta he unohtivat pian hänen työnsä, ja ei ottaneet hänen neuvoansa.

106:14 He kiehuivat himosta korvessa, ja kiusasivat Jumalaa erämaassa.

106:15 Mutta hän antoi heille heidän anomisensa, ja lähetti heille laiisuuden heidän himonsa tähden.

106:16 Ja he asettuivat Mosesta vastaan leirissä, Aaronia \Herran\ pyhää vastaan.

106:17 Mutta maa aukeni ja nieli Daatanin ja peitti Abiramin joukkion.

106:18 Ja heidän joukkiossaan syttyi tuli, liekki poltti jumalattomat.

106:19 He tekivät vasikan Hoorebin juurella ja kumarsivat valettua kuvaa;

106:20 he vaihtoivat Kunniansa ruohoa syövän härän kuvaan.

106:21 He unhottivat Jumalan, pelastajansa, joka oli tehnyt Egyptissä suuria tekoja,

106:22 ihmeitä Haamin maassa, peljättäviä tekoja Kaislameren rannalla.

106:23 Silloin hän aikoi hävittää heidät, mutta Mooses, hänen valittunsa, seisoi suojana hänen edessään ja käänsi pois hänen vihansa tuhoa tuottamasta.

106:24 He pitivät halpana ihanan maan eivätkä uskoneet hänen sanaansa.

106:25 He napsivat teltoissansa eivätkä kuulleet Herran ääntä.

106:26 Silloin hän nosti kätensä heitä vastaan kaataakseen heidät erämaassa,

106:27 kaataakseen heidän jälkeläisensä pakanain seassa ja hajottaakseen heidät pakanamaihin.

106:28 He antautuivat palvelemaan Baal-Peoria ja söivät kuolleitten jumalien uhreja.

106:29 He vihoittivat hänet teoillansa, ja niin vitsaus alkoi riehua heidän keskuudessaan.

106:30 Mutta Piinehas astui esiin ja pani tuomion toimeen, ja vitsaus taukosi.

106:31 Ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi, polvesta polveen, iankaikkisesti.

106:32 He vihoittivat hänet Meriban vetten luona, ja Mooseksen kävi pahoin heidän tähtensä.

106:33 Sillä he niskoittelivat Jumalan Henkeä vastaan, ja hän puhui huulillaan ajattelemattomasti.

106:34 He eivät hävittäneet niitä kansoja, jotka Herra oli käsenyt heidän hävittää,

106:35 vaan pitivät yhteyttä pakanain

106:17 Maa aukeni ja nieli Datanin, ja peitti Abiramin joukon,

106:18 Ja tuli syttyi heidän joukossansa, ja liekki poltti jumalattomat.

106:19 He tekivät vasikan Horebissa, ja kumarsivat valettua kuvaa.

106:20 Ja he muuttelivat kunniansa härjän muotoon, joka heiniä syö.

106:21 He unohtivat Jumalan, vapahtajansa, joka oli niin suuria töitä tehnyt Egyptissä,

106:22 Ihmeitä Hamin maalla, ja peljättäviä töitä Punaisen meren tykönä.

106:23 Ja hän sanoi heitä hukuttavansa, ellei Moses hänen valittunsa olisi seisonut siinä välissä, ja palauttanut hänen vihaansa, ettei hän ratki heitä kadottanut.

106:24 Ja he katsoivat sen ihanan maan ylö, eikä uskoneet hänen sanaansa,

106:25 Ja napsivat majoissansa, eikä olleet kuuliaiset \Herran\ äänelle.

106:26 Ja hän nosti kätensä heitä vastaan, maahan lyödäksensä heitä korvessa,

106:27 Ja heittäöksensä heidän siemenensä pakanain sekaan, ja hajoittaaksensa heitä maakuntiin.

106:28 Ja he ryhtyivät BaalPeoriin, ja söivät kuolleiden (epäjumalain) uhreista,

106:29 Ja vihoittivat hänen töillänsä; niin tuli myös rangaistus heidän sekaansa.

106:30 Niin Pinehas astui edes, ja lepytti asian, ja rangaistus lakkasi.

106:31 Ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi, suvusta sukuun iankaikkisesti.

106:32 Ja vihoittivat hänen riitaveden tykönä ja tapahtui Mosekselle pahoin heidän tähtensä;

106:33 Sillä he saattivat hänen sydämensä murheelliseksi, niin että hän sanoissansa eksyi.

106:34 Ei he hukuttaneet pakanoita, niinkuin \Herra\ heille käsenyt oli,

106:35 Vaan sekaantuivat pakanain sekaan,

kanssa ja oppivat heidän tekonsa.
106:36 He palvelivat heidän jumalankuviansa, ja niistä tuli heille paula.
106:37 Ja he uhrasivat poikiansa ja tyttäriänsä riivaajille.
106:38 He vuodattivat viatonta verta, poikiensa ja tyttäriensä verta, uhraten heidät Kanaanin epäjumalille, ja maa saastui veriveloista.
106:39 Näin he saastuttivat itsensä töillään ja olivat haureelliset teoissansa.
106:40 Ja Herran viha syttyi hänen kansaansa vastaan, ja hän kyllästyi perintöosaansa.
106:41 Ja hän jätti heidät pakanain käsiin, ja heidän vihamiehensä vallitsivat heitä.
106:42 Heidän vihollisensa ahdistivat heitä, ja heidän täytyi painua niiden käden alle.
106:43 Monet kerrat hän pelasti heidät, mutta he olivat uppiniskaiset omassa neuvossaan ja sortuivat pahain tekojensa tähden.
106:44 Mutta hän katsoi heihin heidän ahdistuksessaan, kun hän kuuli heidän valitushuutonsa.
106:45 Ja hän muisti heidän hyväkseen liittonsa ja armahti heitä suuressa laupeudessaan.
106:46 Ja hän salli heidän saada armon kaikilta, jotka olivat vieneet heidät vankeuteen.
106:47 Pelasta meidät, Herra, meidän Jumalamme, ja kokoa meidät pakanain seasta, että me kiittäisimme sinun pyhää nimeäsi ja kerskauksemme olisi, että me sinua ylistämme.
106:48 Kiitetty olkoon Herra, Israelin Jumala, iankaikkisesta iankaikkiseen. Ja kaikki kansa sanokoon: "Amen. Halleluja!"

PSALMI 107

107:1 Kiittäkää Herraa, sillä hän on hyvä, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti.

ja oppivat heidän töitensä,
106:36 Ja palvelivat heidän epäjumaliansa; ja ne tulivat heille paulaksi.
106:37 Ja he uhrasivat poikansa ja tyttärensä perkeleille,
106:38 Ja vuodattivat viattoman veren, poikainsa ja tyttäriensä veren, jotka he uhrasivat Kanaanealaisten epäjumalille, niin että maa veren vioilla turmeltiin,
106:39 Ja saastuttivat itsensä omassa töissänsä, ja tekivät huorin teoissansa.
106:40 Niin julmistui \Herran\ viha kansansa päälle, ja hän kauhistui perimistänsä,
106:41 Ja hylkäsi ne pakanain käsiin, että ne vallitsivat heitä, jotka heitä vihasivat.
106:42 Ja heidän vihollisensa ahdistivat heitä, ja he painettiin heidän kätensä alle.
106:43 Hän monesti heitä pelasti; mutta he vihoittivat hänen neuvoillansa, ja he painettiin alas pahain tekoinsa tähden.
106:44 Ja hän näki heidän tuskansa, kuin hän heidän valituksensa kuuli,
106:45 Ja muisti liittonsa, jonka hän heidän kanssansa tehnyt oli, ja katui sitä suuresta laupiudestansa,
106:46 Ja antoi heidän löytää armon kaikkein edessä, jotka heitä vanginneet olivat.
106:47 Auta meitä, \Herra\ meidän Jumalamme, ja kokoa meitä pakanoista, että kiittäisimme sinun pyhää nimeäs, ja kehuisimme sinun kiitostas.
106:48 Kiitetty olkoon \Herra\ Israelin Jumala, iankaikkisuudesta niin iankaikkisuuteen: ja sanokaan kaikki kansa: Amen, Halleluja!

107 PSALTTARI

107:1 Kiittäkää \Herraa\; sillä hän on hyvä, ja hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti.

107:2 Niin sanokoot Herran lunastetut, jotka hän on lunastanut ahdistuksen alta
107:3 ja koonnut pakanamaista, idästä ja lännestä, pohjoisesta ja meren puolelta.

107:4 He harhailivat erämaassa, autiossa, tiettömässä maassa, löytämättä asuttua kaupunkia.

107:5 Heidän oli nälkä ja jano, heidän sielunsa näännyi heissä.

107:6 Mutta hädässänsä he huusivat Herraa, ja hän pelasti heidät heidän ahdistuksistaan.

107:7 Ja hän ohjasi heidät oikealle tielle, niin että he pääsivät asuttuun kaupunkiin.

107:8 Kiittäkööt he Herraa hänen armostansa, hänen ihmeellisistä teoistaan ihmislapsia kohtaan.

107:9 Sillä hän ravitsee näännyvän sielun ja täyttää nälkäisen sielun hyvyydellä.

107:10 He istuivat pimeydessä ja synkeydessä, vangittuina kurjuuteen ja rautoihin,

107:11 koska olivat niskoitelleet Jumalan käskyjä vastaan ja katsoneet halvaksi Korkeimman neuvon.

107:12 Hän masensi heidän sydämensä kärsimyksellä; he sortuivat, eikä ollut auttajaa.

107:13 Mutta hädässänsä he huusivat Herraa, ja hän pelasti heidät heidän ahdistuksistaan.

107:14 Hän vei heidät ulos pimeydestä ja synkeydestä, hän katkaisi heidän kahleensa.

107:15 Kiittäkööt he Herraa hänen armostansa ja hänen ihmeellisistä teoistaan ihmislapsia kohtaan.

107:16 Sillä hän särkee vaskiset ovet ja rikkoo rautaiset salvat.

107:17 He olivat hulluja, sillä heidän vaelluksensa oli syntinen, ja he kärsivät vaivaa pahojen tekojensa tähden.

107:2 Sanokaan \Herran\ lunastetut, jotka hän on tuskasta vapahtanut,

107:3 Ja jotka hän on maakunnista koonnut, idästä ja lännestä, pohjoisesta ja etelästä,

107:4 Jotka eksesissä vaelsivat korvessa umpitietä, ja ei he löytäneet kaupunkia asuaksensa,

107:5 Isoovaiset ja janoovaiset; ja heidän sielunsa vaipui heissä.

107:6 Ja he huusivat \Herraa\ tuskissansa, ja hän pelasti heitä heidän hädistänsä,

107:7 Ja vei heitä oikiaa tietä, että he menivät asuinkaupunkiin.

107:8 Kiittäkään he siis \Herraa\ hänen laupiutensa edestä, ja hänen ihmeittensä tähden, jotka hän ihmisten lasten kohtaan tekee:

107:9 Että hän ravitsee himoitsevaisen sielun ja täyttää isoovaisen sielun hyvyydellä.

107:10 Jotka istuvat pimeässä ja kuoleman varjossa, vangitut ahdistuksessa ja raudoissa:

107:11 Että he olivat Jumalan käskyä vastaan kovakorvaiset, ja olivat katsoneet ylön ylimmäisen lain;

107:12 Sentähden täytyi heidän sydämensä onnettomuudella vaivattaa, niin että he lankesivat, ja ei kenkään heitä auttanut.

107:13 Ja he huusivat \Herraa\ tuskissansa, ja hän autti heitä heidän hädistänsä,

107:14 Ja vei heitä pimeydestä ulos ja kuoleman varjosta, ja särki heidän siteensä.

107:15 Kiittäkään he siis \Herraa\ hänen laupiutensa edestä, ja hänen ihmeittensä tähden, jotka hän ihmisten lasten kohtaan tekee:

107:16 Että hän särkee vaskiportit, ja rikkoo rautaiset salvat.

107:17 Hullut, jotka rangaistiin ylitsekäymisensä tähden, ja synteinsä tähden,

107:18 Heidän sielunsa inhosi kaikkea ruokaa, ja he olivat lähellä kuoleman portteja.

107:19 Mutta hädässänään he huusivat Herraa, ja hän pelasti heidät heidän ahdistuksistaan.

107:20 Hän lähetti sanansa ja paransi heidät ja pelasti heidät haudasta.

107:21 Kiittäkööt he Herraa hänen armostansa ja hänen ihmeellisistä teoistaan ihmislapsia kohtaan.

107:22 Uhratkoot kiitosuhreja ja kertokoot riemuiten hänen töitään.

107:23 He lähtivät laivoilla merelle ja kävivät kauppaa suurilla vesillä.

107:24 He näkivät Herran työt ja hänen ihmeelliset tekonsa meren syvyyksissä.

107:25 Hän sanoi sanansa ja nosti myrskytuulen, joka kohotti korkealle sen aallot.

107:26 He kohosivat taivasta kohti, he vajosivat syvyyksiin; heidän sielunsa menehtyi tuskasta.

107:27 He horjuivat ja hoippuivat kuin juopunut, ja kaikki heidän taitonsa hämmentyi.

107:28 Mutta hädässänään he huusivat Herraa, ja hän päästi heidät heidän ahdistuksistaan.

107:29 Hän tynnytti myrskyn, ja meren aallot hiljenivät.

107:30 He iloitsivat, kun tuli tyyni, ja hän vei heidät toivottuun satamaan.

107:31 Kiittäkööt he Herraa hänen armostansa ja hänen ihmeellisistä teoistaan ihmislapsia kohtaan.

107:32 Kunnioittakoot häntä kansan seurakunnassa ja vanhinten kokouksessa häntä ylistäkööt.

107:33 Hän muutti virrat erämaaksi ja vesilähteet kuivaksi maaksi,

107:34 hedelmällisen maan suola-aroksi,

107:18 Heidän sielunsa kauhistui kaikkea ruokaa, ja saivat kuolintautinsa.

107:19 Ja he huusivat \Herraa\ tuskissansa, ja hän autti heitä heidän hädistänsä.

107:20 Hän lähetti sanansa ja paransi heitä, ja pelasti heitä, ettei he kuolleet.

107:21 Kiittäkään he siis \Herraa\ hänen laupiutensa edestä, ja hänen ihmeittensä tähden, jotka hän ihmisten lasten kohtaan tekee,

107:22 Ja uhratkaan kiitosuhria, ja luetelkaan hänen tekojansa ilolla.

107:23 Jotka haaksilla meressä vaeltavat, ja asiansa toimittavat suurilla vesillä,

107:24 He näkivät \Herran\ työt, ja hänen ihmeensä syvyydessä.

107:25 Kuin hän sanoi, ja paisutti suuren ilman, joka aallot nosti ylös,

107:26 Niin he menivät ylös taivasta kohden ja menivät syvyyteen alas, että heidän sielunsa ahdistuksesta epäili,

107:27 Että he horjuivat ja hoipertelivat niinkuin juopuneet, ja ei silleen neuvoa tietäneet;

107:28 Ja he huusivat \Herraa\ tuskissansa, ja hän autti heitä heidän hädistänsä.

107:29 Ja hän hillitsi kovan ilman, että aallot asettuivat.

107:30 Ja he tulivat iloisiksi, että tyveni, ja hän vei heitä satamaan heidän mielensä jälkeen.

107:31 Kiittäkään he siis \Herraa\ hänen laupiutensa edestä, ja hänen ihmeittensä tähden, jotka hän ihmisten lasten kohtaan tekee.

107:32 Ja ylistäkään häntä kansan seurakunnassa, ja kiittäkään häntä vanhimpain seassa,

107:33 Joka virrat teki erämaaksi, ja vesilähteet kuivaksi maaksi,

107:34 Ettei hedelmällinen maa mitään

sen asukasten pahuuden tähden.

107:35 Hän muutti erämaan vesilammikoiksi ja kuivan maan vesilähteiksi.

107:36 Ja hän asetti nälkäiset sinne asumaan ja he rakensivat kaupungin asuaksensa.

107:37 Ja he kylvivät peltoja ja istuttivat viinitarhoja, jotka tuottivat satoisan hedelmän.

107:38 Hän siunasi heitä, ja he lisääntyivät suuresti, ja hän antoi heille paljon karjaa.

107:39 Ja kun he vähentyivät ja vaipuivat onnettomuuden ja huolten painon alla,

107:40 niin hän, joka vuodattaa ylenkatsetta ruhtinasten päälle ja panee heidät harhailemaan tietömissä autiomaissa,

107:41 hän kohotti köyhän kurjuudesta ja teki suvut suuriksi kuin lammaslaumat.

107:42 Oikeamieliset näkevät sen ja riemuitsevat, ja kaiken vääryyden täytyy tukkia suunsa.

107:43 Joka viisas on, se ottakoon näistä vaarin ja ajatelkoon Herran armotekoja.

PSALMI 108

108:1 Laulu; Daavidin virsi.

108:2 Minun sydämeni on valmis, Jumala, minä tahdon veisata ja soittaa; valmis on minun sieluni.

108:3 Heräjä, harppu ja kannel. Minä tahdon herättää aamuruskon.

108:4 Herra, sinua minä kiitän kansojen joukossa ja veisaan sinun kiitostasi kansakuntien keskellä.

108:5 Sillä suuri on sinun armosi ja ulottuu ylitse taivasten ja sinun totuutesi hamaan pilviin asti.

108:6 Korota itsesi yli taivasten, Jumala, ja levitkөөn sinun kunniasi yli kaiken maan.

108:7 Että sinun rakkaasi pelastetuiksi tulisivat, auta oikealla kädelläsi ja vastaa

kantanut, heidän pahuutensa tähden, jotka siinä asuivat.

107:35 Erämaan teki hän vesilammiksi ja kuivan maan vesilähteeksi,

107:36 Ja asetti sinne isoovaiset; ja he valmistivat siihen kaupunkia, jossa he asuivat,

107:37 Ja kylvivät pellot ja viinapuita istuttivat, ja saivat jokavuotisen hedelmän.

107:38 Ja hän siunasi heitä ja he sangen suuresti enenivät, ja hän antoi paljon karjaa heille;

107:39 Jotka olivat painetut alas ja sorretut pahain väkivallalta ja ahdistukselta,

107:40 Koska ylönkatse päämiesten päälle vuodatettu oli, ja kaikki maa eksyksissä ja autiona oli.

107:41 Ja hän varjeli köyhää raadollisuudesta, ja enensi hänen sukunsa niinkuin lauman.

107:42 Näitä vanhurskaat näkevät ja iloitsevat, ja jokainen paha suu pitää tukittaman.

107:43 Kuka on taitava ja näitä kätkee, se ymmärtää \Herran\ moninaisen laupiuden.

108 PSALTTARI

108:1 Psalmi, Davidin veisu.

108:2 Jumala! minun sydämeni on valmis: minä veisaan ja kiitän, niin myös minun kunniani.

108:3 Nouse, psaltari ja kantele; minä nousen varhain.

108:4 Sinua, \Herra\, minä kiitän kansain seassa: minä veisaan sinulle kiitosta sukukunnissa.

108:5 Sillä sinun armos on suuri ylitse taivasten, ja sinun totuutes hamaan pilviin asti.

108:6 Korota sinuas, Jumala, taivasten ylitse ja kunnias kaiken maan ylitse,

108:7 Että sinun rakkaat ystäväs vapaaksi tulisivat; auta oikialla kädelläs, ja kuule

minulle.

108:8 Jumala on puhunut pyhäkössänsä. Minä riemuitsen, minä jaan Sikemin ja mittaan Sukkotin laakson.

108:9 Minun on Gilead, ja minun on Manasse; Efraim on minun pääni suojus, Juuda minun valtikkani.

108:10 Mooab on minun pesuastiani, Edomiin minä viskaan kenkäni, minä riemuitsen Filistean maasta.

108:11 Kuka vie minut varustettuun kaupunkiin? Kuka saattaa minut Edomiin?

108:12 Etkö sinä, Jumala, hyljännyt meitä? Et lähtenyt, Jumala, meidän sotajoukkojemme kanssa!

108:13 Anna meille apu ahdistajaa vastaan, sillä turha on ihmisten apu.

108:14 Jumalan voimalla me teemme väkeviä tekoja; hän tallaa meidän vihollisemme maahan.

PSALMI 109

109:1 Veisuunjohtajalle; Daavidin virsi. Jumala, minun ylistykseni, älä ole vaiti.

109:2 Sillä he ovat avanneet minua vastaan jumalattoman ja petollisen suun, he puhuttelevat minua valheen kielellä.

109:3 Vihan sanoilla he ovat minut piirittäneet, ja syyttä he sotivat minua vastaan.

109:4 Rakkauteni palkaksi he minua vainoavat, mutta minä ainoastaan rukoilen.

109:5 He kostavat minulle hyvän pahalla ja rakkauteni vihalla.

109:6 Aseta jumalaton mies häntä vastaan, ja seisokoon syyttäjä hänen oikealla puolellansa.

109:7 Oikeuden edessä hän joutukoon syyhyn, ja hänen rukouksensa tulkoon synniksi.

109:8 Hänen päivänsä olkoot harvat, ottakoon toinen hänen kaitsijatoimensa.

109:9 Tulkoot hänen lapsensa orvoiksi ja hänen vaimonsa leskeksi.

minun rukoukseni.

108:8 Jumala on puhunut pyhässänsä, siitä minä iloitsen: minä jaan Sikemin, ja mittaan Sukkotin laakson.

108:9 Gilead on minun, Manasse on myös minun, ja Ephraim on minun pääni väkevyys: Juuda on minun päämieheni;

108:10 Moab on minun pesinastiani, minä venytän kenkäni Edomin päälle: Philistealaisten ylitse minä iloitsen.

108:11 Kuka vie minua vahvaan kaupunkiin? kuka vie minua Edomiin?

108:12 Etkös sinä, Jumala, joka meitä heittänyt olet pois? Ja etkös mene ulos, Jumala, meidän sotaväkemme kanssa?

108:13 Saata meille apua tuskissamme; sillä ihmisten apu on turha.

108:14 Jumalassa me tahdomme urhoollisia töitä tehdä; ja hän polkee meidän vihollisemme alas.

109 PSALTTARI

109:1 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle. Jumala, minun kiitokseni, älä vaikene.

109:2 Sillä he ovat jumalattoman ja pettäväisen suunsa avanneet minua vastaan: he puhuvat minun kanssani vieksalla kielellä,

109:3 Ja myrkyllisillä sanoilla ovat he minun piirittäneet, ja sotivat minua vastaan ilman syytä.

109:4 Että minä heitä rakastan, ovat he minua vastaan; mutta minä rukoilen.

109:5 He osoittavat minulle pahaa hyvän edestä ja vihaa rakkauden edestä.

109:6 Aseta jumalattomat hänen päällensä, ja perkele seisokaan hänen oikialla kädellensä.

109:7 Koska hän tuomitaan, niin lähtekään siitä ulos jumalattomana, ja hänen rukouksensa olkoon synti.

109:8 Olkoon hänen päivänsä harvat, ja hänen virkansa ottakoon toinen.

109:9 Hänen lapsensa olkoon orvot, ja hänen emäntänsä leski.

109:10 Kierrelköt hänen lapsensa alati kerjäten, anelkoot kaukana kotinsa raunioilta.

109:11 Anastakoon koronkiskuri kaiken hänen omansa, ja riistäköt vieraat hänen vaivannäkönsä.

109:12 Älköön kukaan osoittako hänelle laupeutta, älköönkään kukaan armahtako hänen orpojansa.

109:13 Hänen jälkeläisensä hävitköt sukupuuttoon, pyyhittäköön heidän nimensä pois toisessa polvessa.

109:14 Hänen isiensä rikkomukset pysyköt Herran muistossa, älköönkään hänen äitinsä syntiä pyyhittäkö pois.

109:15 Olkoot ne Herran edessä alati, ja hävitköt hän heidän muistonsa maan päältä.

109:16 Sillä se mies ei ajatellutkaan tehdä laupeutta, vaan vainosi kurjaa ja köyhää ja sydämen tuskassa olevaa, tappaaksensa hänet.

109:17 Hän rakasti kirousta, ja se kohtasi häntä; hän ei huolinut siunauksesta, ja se väistyi hänestä kauas.

109:18 Hän puki kirouksen yllensä niinkuin vaatteensa, ja se meni hänen sisuksiinsa niinkuin vesi ja hänen luihinsa niinkuin öljy.

109:19 Se olkoon hänellä viittana, johon hän verhoutuu, ja yönä, johon hän aina vyöttäytyy.

109:20 Tämä olkoon Herralta minun vainoojaini palkka ja niiden, jotka puhuvat paha minua vastaan.

109:21 Mutta sinä, Herra, Herra, auta minua nimesi tähden, sillä sinun armosi on hyvä, pelasta minut.

109:22 Sillä minä olen kurja ja köyhä, ja sydämeni on haavoitettu minun rinnassani.

109:23 Minä katoan pois kuin pitenevä varjo, minut pudistetaan pois kuin heinäsiirkka.

109:10 Käykään hänen lapsensa kulkiana, ja kerjätäkään, ja etsikään elatuksensa köyhyydessänsä.

109:11 Kaikki mitä hänellä on, korkorahainen ottakoon, ja muukalaiset repikään hänen hyvyytensä.

109:12 Älköön kenkään hänelle hyvää tehkö, eikä yksikään armahtako hänen orpojansa.

109:13 Hänen sukunsa olkoon hävitetty: heidän nimensä olkoon toisessa polvessa pyyhitty pois.

109:14 Hänen isäinsä pahat teot tulkaan muistoksi \Herran\ edessä, ja hänen äitinsä synti ei pidä pyyhittämän pois.

109:15 Olkoon ne alati \Herran\ kasvojen edessä, ja hukkukoon heidän muistonsa maan päältä,

109:16 Ettei hänellä ensinkään laupiutta ollut, vaan vainosi raadollista ja köyhää, ja murheellista tappaaksensa.

109:17 Ja hän tahtoi kirousta, sen myös pitää hänelle tuleman: ei hän tahtonut siunausta, sen pitää myös hänestä kauvas erkaneman.

109:18 Ja hän puki kirouksen päällensä niinkuin paitansa ja se meni hänen sisällyksiinsä niinkuin vesi, ja hänen luihinsa niinkuin öljy.

109:19 Se olkoon hänelle niinkuin vaate, jolla hän itsensä verhottaa, ja niinkuin vyö, jolla hän aina itsensä vyöttää.

109:20 Aivan näin tapahtukoon heille \Herralta\, jotka ovat minua vastaan, ja puhuvat pahoin minun sieluani vastaan.

109:21 Mutta sinä, \Herra\, Herra, tee minun kanssani sinun nimes tähden; sillä sinun armos on hyvä, pelasta minua.

109:22 Sillä minä olen köyhä ja raadollinen: minun sydämeni on särjetty minussa.

109:23 Minä menen pois niinkuin varjo, koska se kulkee pois, ja pudistetaan ulos niinkuin kaskaat.

109:24 Polveni horjuvat paastoamisesta, ja minun ruumiini on laihtunut lihattomaksi.

109:25 Ja minä olen joutunut heidän herjattavakseen, minut nähdessään he nyökyttävät päätänsä.

109:26 Auta minua, Herra, minun Jumalani, pelasta minut armosi jälkeen;

109:27 ja he saakoot tuta, että tämä on sinun kätesi, että sinä, Herra, sen teit.

109:28 Jos he kiroavat, siunaa sinä, jos he nousevat, joutukoot häpeään, mutta palvelijasi saakoon iloita.

109:29 Olkoon häväistys minun vainoojaini pukuna, ja verhotkoon heitä heidän häpeänsä niinkuin viitta.

109:30 Minä suullani kiitän suuresti Herraa, ja monien keskellä minä ylistän häntä.

109:31 Sillä hän seisoo köyhän oikealla puolella pelastaakseen hänet niistä, jotka hänet tuomitsevat.

PSALMI 110

110:1 Daavidin virsi. Herra sanoi minun herralleni: "Istu minun oikealle puolelleni, kunnes minä panen sinun vihollisesi sinun jalkojesi astinlaudaksi."

110:2 Herra ojentaa sinun valtasi valtikan Siionista; hallitse vihollistesi keskellä.

110:3 Altis on sinun kansasi sinun sotaanlähtösi päivänä: pyhässä asussa sinun nuori väkesi nousee eteesi, niinkuin kaste aamuruskon helmasta.

110:4 Herra on vannonut eikä sitä kadu: "Sinä olet pappi iankaikkisesti, Melkisedekin järjestyksen mukaan."

110:5 Herra on sinun oikealla puolellasi, hän musertaa kuninkaat vihansa päivänä.

110:6 Hän tuomitsee pakanat: ruumiita viruu kaikkialla; hän murskaa päitä laajalti maan päällä.

110:7 Hän juo purosta tien varrelta; sentähden hän kohottaa päänsä.

109:24 Minun polveni ovat heikoksi tulleet paastosta, ja minun lihani on laihtunut lihavuudesta.

109:25 Ja minun täytyy olla heidän pilkkansa: koska he minun näkevät, niin he päätänsä pudistavat.

109:26 Auta minua, \Herra\ minun Jumalani: auta minua sinun armos perästä,

109:27 Että he tuntisivat sen sinun kädekses, ja että sinä \Herra\ sen teet.

109:28 Koska he sadattavat, niin siunaa sinä: koska he karkaavat minua vastaan, niin tulkoon he häpiään, mutta sinun palvelias iloitkaan.

109:29 Olkoon minun vainolliseni häväistyksellä puetut, ja olkoon häpiällänsä verhotetut niinkuin hameella.

109:30 Minä kiitän suuresti \Herraa\ suullani, ja ylistän häntä monen seassa.

109:31 Sillä hän seisoo köyhän oikialla kädellä, auttamassa häntä niistä, jotka hänen sieluansa tuomitsevat.

110 PSALTTARI

110:1 Davidin Psalmi. \Herra\ sanoi minun Herralleni: istu oikialle kädelleni, siihenasti kuin minä panen sinun vihollises sinun jalkais astinlaudaksi.

110:2 \Herra\ lähettää sinun väkevyytes valtikan Zionista: vallitse vihollistes seassa.

110:3 Sinun voittos päivänä palvelee sinun kansas sinua mielellänsä pyhissä kaunistuksissa: sinun lapses synnytetään sinulle niinkuin kaste aamuruskosta.

110:4 \Herra\ on vannonut, ja ei kadu sitä: sinä olet pappi ijankaikkisesti, Melkisedekin säädyn jälkeen.

110:5 Herra on sinun oikialla kädellä: hän musertaa kuninkaat vihansa päivänä.

110:6 Hän tuomitsee pakanain seassa, hän täyttää maakunnat ruumiilla: hän musertaa monen maakunnan pään.

110:7 Hän juo ojasta tiellä; sen tähden korottaa hän päänsä.

PSALMI 111

111:1 Halleluja! Minä kiitän Herraa kaikesta sydämestäni hurskasten kokouksessa ja seurakunnassa.

111:2 Suuret ovat Herran teot, kaikkien niiden tutkisteltavat, jotka niitä rakastavat.

111:3 Kunnialliset ja korkeat ovat hänen työnsä, ja hänen vanhurskautensa pysyy iankaikkisesti.

111:4 Hän on säätänyt ihmeellisten tekojensa muiston; armollinen ja laupias on Herra.

111:5 Hän antaa ruuan pelkääväisillensä, hän muistaa liittonsa iankaikkisesti.

111:6 Hän ilmoitti kansallensa tekojensa voiman, hän antoi heille pakanain perintöosan.

111:7 Hänen kättensä teot ovat totiset ja oikeat; luotettavat ovat kaikki hänen asetuksensa.

111:8 Ne pysyvät järkkymättä aina ja iankaikkisesti; ne ovat tehdyt totuudessa ja oikeudessa.

111:9 Hän lähetti kansallensa lunastuksen, sääti liittonsa ikuisiksi ajoiksi; pyhä ja peljättävä on hänen nimensä.

111:10 Herran pelko on viisauden alku, hyvä ymmärrys kaikille, jotka sitä noudattavat. Hänen ylistyksensä pysyy iankaikkisesti.

PSALMI 112

112:1 Halleluja! Autuas se mies, joka Herraa pelkää ja suuresti halajaa hänen käskyjensä!

112:2 Hänen jälkeläisensä tulevat voimallisiksi maassa, oikeamielisten suku tulee siunatuksi.

112:3 Varallisuus ja rikkaus on hänen huoneessansa, ja hänen vanhurskautensa pysyy iankaikkisesti.

112:4 Oikeamielisille koittaa pimeydessä valkeus, armollinen, laupias ja vanhurskas.

112:5 Hyvin käy sen miehen, joka on

111 PSALTTARI

111:1 Halleluja! Minä kiitän \Herraa\ kaikesta sydämestäni, hurskasten neuvossa ja seurakunnassa.

111:2 Suuret ovat \Herran\ työt: joka niistä ottaa vaarin, hänellä on sula riemu niistä.

111:3 Mitä hän asettaa, se on kunniallinen ja jalo, ja hänen vanhurskautensa pysyy iankaikkisesti.

111:4 Hän on säätänyt ihmeittensä muiston: armollinen ja laupias on \Herra\.

111:5 Hän antaa ruuan pelkääväisillensä: hän muistaa liittonsa iankaikkisesti.

111:6 Hän ilmoittaa kansallensa väkevät työnsä, antaaksensa heille pakanain perimisen.

111:7 Hänen kättensä työt ovat totuus ja oikeus: kaikki hänen käskynsä ovat toimelliset.

111:8 Ne pysyvät vahvana aina ja iankaikkisesti: ne ovat tehdyt totuudessa ja oikeudessa.

111:9 Hän lähetti kansallensa lunastuksen, hän lupaa liittonsa pysymään iankaikkisesti: pyhä ja peljättävä on hänen nimensä.

111:10 \Herran\ pelko on viisauden alku: se on hyvä ymmärrys kaikille, jotka sen tekevät: hänen kiitöksensä pysyy iankaikkisesti.

112 PSALTTARI

112:1 Halleluja! Autuas on, joka pelkää \Herraa\: joka hänen käskyjensä sangen himoitsee.

112:2 Hänen siemenensä on valtias maan päällä: hurskasten suku pitää siunatuksi tuleman.

112:3 Rikkaus ja runsaus on hänen huoneessansa, ja hänen vanhurskautensa pysyy iankaikkisesti.

112:4 Hurskaille koittaa valkeus pimeässä, armolliselta, laupiaalta ja vanhurskaalta.

112:5 Hyvä ihminen on laupias ja

laupias ja antaa lainaksi, joka hoitaa asiansa oikeuden mukaan.

112:6 Sillä ei hän ikinä horju; vanhurskas säilyy ikuisessa muistossa.

112:7 Ei hän pelkää pahaa sanomaa, hänen sydämensä on vahva, sillä hän turvaa Herraan.

112:8 Hänen sydämensä on luja ja peloton, kunnes hän vihdoin ilolla katselee ahdistajiaan.

112:9 Hän on runsaskätinen, hän antaa köyhille, hänen vanhurskautensa pysyy iankaikkisesti, hänen sarvensa kohoaa kunniasa.

112:10 Jumalaton näkee sen ja närkästy, hän kiristelee hampaitaan ja pakahtuu. Jumalattomien halut raukeavat tyhjiin.

PSALMI 113

113:1 Halleluja! Ylistäkää, te Herran palvelijat, ylistäkää Herran nimeä.

113:2 Siunattu olkoon Herran nimi nyt ja iankaikkisesti.

113:3 Auringon noususta sen laskuun saakka olkoon Herran nimi ylistetty.

113:4 Herra on korkea yli kaikkien pakanakansain, yli taivasten kohoaa hänen kunniansa.

113:5 Kuka on niinkuin Herra, meidän Jumalamme, joka korkealla asuu

113:6 ja katsoo syvälle - taivaassa ja maassa?

113:7 Hän, joka tomusta nostaa alhaisen, korottaa loasta köyhän

113:8 asettaaksensa hänet ruhtinasten rinnalle, hänen kansansa ruhtinasten rinnalle,

113:9 joka antaa hedelmättömän asua kodissa, iloisena lasten äitinä! Halleluja!

PSALMI 114

114:1 Kun Israel lähti Egyptistä, Jaakobin

mielellänsä lainaa, ja toimittaa asiansa toimillisesti.

112:6 Sillä hän pysyy iankaikkisesti: ei vanhurskas ikänä unhoteta.

112:7 Koska rangaistus tulee, niin ei hän pelkää: hänen sydämensä uskaltaa lujasti \Herran\ päälle.

112:8 Hänen sydämensä on vahvistettu ja ei pelkää, siihenasti kuin hän näkee ilonsa vihollisistansa.

112:9 Hän jakaa ja antaa vaivaisille: hänen vanhurskautensa pysyy iankaikkisesti: hänen sarvensa korotetaan kunnialla.

112:10 Jumalaton näkee sen ja närkästy: hän pureskelee hampaitansa ja nääntyy; sillä mitä jumalattomat halajavat, se tyhjäksi tulee.

113 PSALTTARI

113:1 Halleluja! Kiittäkää te, \Herran\ palveliat, kiittäkää \Herran\ nimeä!

113:2 Kiitetty olkoon \Herran\ nimi, nyt ja iankaikkisesti!

113:3 Auringon koitosta hänen laskemiseensa asti olkoon \Herran\ nimi kiitetty!

113:4 \Herra\ on korkia ylitse kaikkein pakanain, ja hänen kunniansa ylitse taivasten.

113:5 Kuka on niinkuin \Herra\ meidän Jumalamme, joka niin korkialla asuu?

113:6 Ja kuitenkin katsoo alimmaisista taivaassa ja maassa;

113:7 Joka köyhän tomusta ylentää, ja vaivaisen loasta korottaa,

113:8 Istuttaaksensa häntä päämiesten sivuun, kansansa päämiesten sivuun;

113:9 Joka hedelmättömät saattaa huoneesen asumaan, että hän riemuiseksi lasten äidiksi tulee. Halleluja!

114 PSALTTARI

114:1 Kuin Israel Egyptistä läksi, Jakobin

suku vieraskielisestä kansasta,
114:2 silloin Juuda tuli hänen pyhäkökseen,
Israel hänen valtakunnaksensa.

114:3 Sen näki meri ja pakeni, Jordan
kääntyi takaisin.

114:4 Vuoret hyppivät niinkuin oinaat,
kukkulat niinkuin lammasten karitsat.

114:5 Mikä sinun on, meri, kun pakenet,
mikä sinun, Jordan, kun kääntynyt takaisin?

114:6 Te vuoret, miksi hypitte kuin oinaat,
te kukkulat, kuin lammasten karitsat?

114:7 Vapise, maa, Herran kasvojen edessä,
Jaakobin Jumalan kasvojen edessä,

114:8 joka muuttaa kallion vesilammikoksi,
kovan kiven vesilähteeksi.

PSALMI 115

115:1 Älä meille, Herra, älä meille, vaan
omalle nimellesi anna kunnia armosi ja
totuutesi tähden.

115:2 Miksi pakanat saisivat sanoa: "Missä
on heidän Jumalansa?"

115:3 Meidän Jumalamme on taivaissa;
mitä ikinä hän tahtoo, sen hän tekee.

115:4 Mutta heidän epäjumalansa ovat
hopeata ja kultaa, ihmiskätten tekoa.

115:5 Niillä on suu, mutta eivät ne puhu,
niillä on silmät, mutta eivät näe.

115:6 Niillä on korvat, mutta eivät kuule,
niillä on nenä, mutta eivät hajua tunne.

115:7 Niiden kädet eivät koske, niiden jalat
eivät astu, ei tule ääntä niiden kurkusta.

115:8 Niiden kaltaisia ovat niiden tekijät ja
kaikki, jotka turvaavat niihin.

115:9 Israel, turvaa Herraan - hän on
heidän apunsa ja kilpensä.

115:10 Te, Aaronin suku, turvatkaa Herraan
- hän on heidän apunsa ja kilpensä.

115:11 Te, Herraa pelkääväiset, turvatkaa
Herraan - hän on heidän apunsa ja

huone muukalaisesta kansasta,
114:2 Niin Juuda tuli hänen pyhäksensä:
Israel hänen vallaksensa.

114:3 Sen meri näki ja pakeni: Jordan
palasi takaperin,

114:4 Vuoret hyppäsivät niinkuin oinaat, ja
kukkulat niinkuin nuoret lampaat.

114:5 Mikä sinun oli meri, ettäs pakenit? ja
sinä Jordan, ettäs palasit takaperin?

114:6 Te vuoret, että te hyppäsitte niinkuin
oinaat? te kukkulat niinkuin nuoret
lampaat?

114:7 Herran edessä vapisi maa, Jakobin
Jumalan edessä,

114:8 Joka kalliit muuttaa vesilammiksi, ja
kiven vesilähteeksi.

115 PSALTTARI

115:1 Ei meille, \Herra\, ei meille, vaan
sinun nimelles anna kunnia, sinun armos ja
totuutes tähden.

115:2 Miksi pakanat sanovat: kussa on nyt
heidän Jumalansa?

115:3 Mutta meidän Jumalamme on
taivaissa: mitä ikinä hän tahtoo, sen hän
tekee.

115:4 Vaan heidän epäjumalansa ovat
hopia ja kultaa, ihmisten käsillä tehdyt.

115:5 Heillä on suu, ja ei puhu: heillä ovat
silmät, ja ei näe.

115:6 Heillä ovat korvat, ja ei kuule: heillä
ovat sieraimet, ja ei haista.

115:7 Heillä ovat kädet, ja ei rupee: heillä
ovat jalat, ja ei käy; ja ei puhu
kurkustansa.

115:8 Jotka niitä tekevät, ovat niiden
kaltaiset, ja kaikki, jotka heihin uskaltavat.

115:9 Mutta Israel toivokaan \Herran\
päälle: hän on heidän apunsa ja heidän
kilpensä.

115:10 Aaronin huone toivokaan \Herran\
päälle: hän on heidän apunsa ja heidän
kilpensä.

115:11 Jotka \Herraa\ pelkäävät,
toivokaan myös \Herran\
päälle: hän on

kilpensä.

115:12 Herra muistaa meitä ja siunaa, hän siunaa Israelin sukua, hän siunaa Aaronin sukua,

115:13 hän siunaa niitä, jotka Herraa pelkäävät, niin pieniä kuin suuriakin.

115:14 Herra lisätköön teitä, sekä teitä että teidän lapsianne.

115:15 Te olette Herran siunatut, hänen, joka on tehnyt taivaan ja maan.

115:16 Taivas on Herran taivas, mutta maan hän on antanut ihmisten lapsille.

115:17 Eivät kuolleet ylistä Herraa, ei kukaan hiljaisuuteen astuneista.

115:18 Mutta me, me kiitämme Herraa, nyt ja iankaikkisesti. Halleluja!

PSALMI 116

116:1 Minä rakastan Herraa, sillä hän kuulee minun ääneni ja rukoukseni;

116:2 sillä hän on kallistanut korvansa minun puoleeni, ja minä huudan häntä avuksi kaiken elinaikani.

116:3 Kuoleman paulat piirittivät minut, tuonelan ahdistukset kohtasivat minua; minä jouduin hätään ja murheeseen.

116:4 Mutta minä huusin avukseni Herran nimeä: "Oi Herra, pelasta minun sieluni!"

116:5 Herra on armollinen ja vanhurskas, meidän Jumalamme on laupias.

116:6 Herra varjelee yksinkertaiset; minä olin viheliäinen, mutta hän auttoi minua.

116:7 Palaja, sieluni, takaisin lepoosi, sillä Herra on tehnyt sinulle hyvin.

116:8 Sillä sinä olet pelastanut minun sieluni kuolemasta, minun silmäni kyynelistä, jalkani kompastumasta.

116:9 Minä saan vaeltaa Herran kasvojen edessä elävien maassa.

116:10 Minä uskon, sentähden minä puhun, minä, joka olin kovin vaivattu.

heidän apunsa ja heidän kilpensä.

115:12 \Herra\ muistaa meitä ja siunaa meitä: hän siunaa Israelin huoneen, hän siunaa Aaronin huoneen.

115:13 Hän siunaa ne, jotka \Herraa\ pelkäävät, sekä pienet että suuret.

115:14 \Herra\ siunatkoon teitä enemmän ja enemmän, teitä ja teidän lapsianne.

115:15 Te olette \Herran\ siunatut, joka taivaat ja maan on tehnyt.

115:16 Taivasten taivaat ovat \Herran\; mutta maan on hän ihmisten lapsille antanut.

115:17 Kuolleet ei taida \Herraa\ kiittää, eikä ne, jotka menevät alas hiljaisuuteen.

115:18 Mutta me kiitämme \Herraa\, hamasta nyt ja iankaikkiseen, Halleluja!

116 PSALTTARI

116:1 Sitä minä rakastan, että \Herra\ kuulee minun rukoukseni äänen;

116:2 Että hän korvansa kallistaa minun puoleeni; sentähden minä avukseni huudan häntä elinaikanani.

116:3 Kuoleman paulat ovat minun piirittäneet, ja helvetin ahdistukset ovat minun löytäneet: minä tulin vaivaan ja tuskaan.

116:4 Mutta minä avukseni huudan \Herran\ nimeä: o \Herra\, pelasta minun sieluni!

116:5 \Herra\ on armollinen ja vanhurskas, ja meidän Jumalamme on laupias.

116:6 \Herra\ kätkee yksinkertaiset: kuin minä olin kovin vaivattu, niin hän minua autti.

116:7 Palaja taas, minun sieluni, sinun lepoos; sillä \Herra\ tekee hyvästi sinulle.

116:8 Sillä sinä olet sieluni temmannut pois kuolemasta, silmäni kyynelistä, jalkani kompastuksesta.

116:9 Minä vaellan \Herran\ edessä elävään maassa.

116:10 Minä uskon, sentähden minä puhun; mutta minä sangen vaivataan.

116:11 Minä sanoin hädässäni: "Kaikki ihmiset ovat valhettelijoita."

116:12 Kuinka minä maksan Herralle kaikki hänen hyvät tekonsa minua kohtaan?

116:13 Minä kohotan pelastuksen maljan ja huudan avukseni Herran nimeä.

116:14 Minä täytän lupaukseni Herralle kaiken hänen kansansa edessä.

116:15 Kallis on Herran silmissä hänen hurskaittensa kuolema.

116:16 Oi Herra, minä olen sinun palvelijasi, sinun palvelijasi minä olen, sinun palvelijattaresi poika! Sinä päästit minun siteeni.

116:17 Sinulle minä uhraan kiitosuhrin ja huudan avukseni Herran nimeä.

116:18 Minä täytän lupaukseni Herralle kaiken hänen kansansa edessä

116:19 Herran huoneen esikartanoissa, sinun keskelläsi, Jerusalem. Halleluja!

PSALMI 117

117:1 Kiittäkää Herraa, kaikki pakanat, ylistäkää häntä, kaikki kansat.

117:2 Sillä hänen armonsa meitä kohtaan on voimallinen, ja Herran uskollisuus pysyy iankaikkisesti. Halleluja!

PSALMI 118

118:1 Kiittäkää Herraa, sillä hän on hyvä; sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti.

118:2 Näin sanokoon Israel; sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti.

118:3 Näin sanokoon Aaronin suku; sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti.

118:4 Näin sanokoot ne, jotka Herraa pelkäävät; sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti.

118:5 Ahdistuksessani minä huusin Herraa, Herra vastasi minulle ja asetti minut avaraan paikkaan.

118:6 Herra on minun puolellani, en minä pelkää; mitä voivat ihmiset minulle tehdä?

116:11 Minä sanoin hämmästyksessä: kaikki ihmiset ovat valehtelijat.

116:12 Kuinka minä maksan \Herralle\ kaikki hänen hyvät tekonsa, jotka hän minulle teki?

116:13 Minä otan sen autuaallisen kalkin, ja saarnaan \Herran\ nimeä.

116:14 Minä maksan lupaukseni \Herralle\ kaiken hänen kansansa edessä.

116:15 Hänen pyhäinsä kuolema on kallis \Herran\ edessä.

116:16 O \Herra\! minä olen sinun palvelias, minä olen sinun palvelias, sinun piikas poika: sinä olet minun siteeni vallallensa päästänyt.

116:17 Minä uhraan sinulle kiitosuhria, ja \Herran\ nimeä saarnaan.

116:18 Minä maksan \Herralle\ lupaukseni kaiken hänen kansansa edessä,

116:19 \Herran\ huoneen esikartanoissa, keskellä sinua, Jerusalem. Halleluja!

117 PSALTTARI

117:1 Kiittäkää \Herraa\, kaikki pakanat: ylistäkää häntä kaikki kansat!

117:2 Sillä hänen armonsa on voimallinen meidän päällemme, ja \Herran\ totuus ijankaikkisesti. Halleluja!

118 PSALTTARI

118:1 Kiittäkää \Herraa\; sillä hän on hyvä, ja hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti.

118:2 Sanokaan nyt Israel: hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti.

118:3 Sanokaan nyt Aaronin huone: hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti.

118:4 Sanokaan nyt kaikki, jotka \Herraa\ pelkäävät: hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti.

118:5 Tuskissani minä \Herraa\ avukseni huusin, ja \Herra\ kuuli minua, ja pelasti minun.

118:6 \Herra\ on minun kanssani; sentähden en minä pelkää, mitä ihmiset

118:7 Herra on minun puolellani ja auttaa minua, ja minä saan ilolla katsella vihamiehiäni.

118:8 Parempi on luottaa Herraan, kuin turvata ihmisiin.

118:9 Parempi on luottaa Herraan, kuin turvata ruhtinaihin.

118:10 Kaikki pakanat piirittivät minua - Herran nimessä minä lyön heidät maahan.

118:11 He piirittivät minua joka taholta - Herran nimessä minä lyön heidät maahan.

118:12 Niinkuin mehiläiset he minua piirittivät - he sammuvat kuin tuli orjantappuroissa. Herran nimessä minä lyön heidät maahan.

118:13 Sinä sysäsit minua kovasti, että kaatuisin, mutta Herra auttoi minua.

118:14 Herra on minun väkevyyteni ja ylistysvirteni, ja hän tuli minulle pelastajaksi.

118:15 Riemun ja pelastuksen huuto kuuluu vanhurskaiden majoissa: Herran oikea käsi tekee väkeviä tekoja.

118:16 Herran oikea käsi korottaa, Herran oikea käsi tekee väkeviä tekoja.

118:17 En minä kuole, vaan elän ja julistan Herran töitä.

118:18 Herra minua kyllä kuritti, mutta kuolemalle hän ei minua antanut.

118:19 Avatkaa minulle vanhurskauden portit, käydäkseni niistä sisälle kiittämään Herraa.

118:20 Tämä on Herran portti: vanhurskaat käyvät siitä sisälle.

118:21 Minä kiitän sinua siitä, että vastasit minulle ja tulit minulle pelastajaksi.

118:22 Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi.

118:23 Herralta tämä on tullut; se on ihmeellistä meidän silmissämme.

118:24 Tämä on se päivä, jonka Herra on tehnyt; riemuitkaamme ja iloitkaamme siitä.

minulle tekisivät.

118:7 \Herra\ on minun kanssani auttamassa minua, ja minä tahdon nähdä iloni minun vihollisistani.

118:8 Parempi on uskaltaa \Herran\ päälle, kuin luottaa ihmisiin.

118:9 Parempi on uskaltaa \Herran\ päälle, kuin luottaa päämiehiin.

118:10 Kaikki pakanat piirittävät minua; mutta \Herran\ nimeen minä heitä lyön maahan.

118:11 He piirittävät minua joka kulmalta; mutta \Herran\ nimeen minä heitä lyön maahan.

118:12 He piirittävät minua niinkuin kimalaiset, ja he sammuvat niinkuin tuli orjantappuroissa; mutta \Herran\ nimeen minä heitä lyön maahan.

118:13 Minua kovin sysätään lankeemaan; mutta \Herra\ auttaa minua.

118:14 \Herra\ on minun väkevyyteni, ja minun virteni, ja on minun autuuteni.

118:15 Ilon ja autuuden ääni on vanhurskaiden majoissa: \Herran\ oikea käsi saa voiton.

118:16 \Herran\ oikea käsi on koroitettu: \Herran\ oikea käsi saa voiton.

118:17 En minä kuole, vaan elän, ja \Herran\ tekoja luettelen.

118:18 Kyllä \Herra\ minua kurittaa, vaan ei hän minua kuolemalle anna.

118:19 Avatkaa minulle vanhurskauden portit, minun käydäkseni sisälle, kiittämään \Herraa\.

118:20 Tämä on \Herran\ portti: vanhurskaat siitä käyvät sisälle.

118:21 Minä kiitän sinua, että minun rukoukseni kuulit, ja autit minua.

118:22 Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi.

118:23 \Herralta\ se on tapahtunut, ja on ihme meidän silmämme edessä.

118:24 Tämä on se päivä, jonka \Herra\ teki: iloitkaamme ja riemuitkaamme hänessä.

118:25 Oi Herra, auta, oi Herra, anna menestys!

118:26 Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen; me siunaamme teitä Herran huoneesta.

118:27 Herra on Jumala, ja hän antoi valon meille loistaa. Sitokaa juhlahuorit köysillä alttarin sarviin asti.

118:28 Sinä olet minun Jumalani, ja sinua minä kiitän. Minun Jumalani, sinua minä kunnioitan.

118:29 Kiittäkää Herraa, sillä hän on hyvä; sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti.

PSALMI 119

119:1 Autuaat ne, joiden tie on nuhteeton, jotka Herran laissa vaeltavat!

119:2 Autuaat ne, jotka ottavat vaarin hänen todistuksistaan, jotka etsivät häntä kaikesta sydämestänsä,

119:3 jotka eivät vääryyttä tee, vaan vaeltavat hänen teillään!

119:4 Sinä olet asetuksesi säätänyt, että niitä tarkasti noudatettaisiin.

119:5 Oi, jospa minun vaellukseni olisi vakaa, niin että noudattaisin sinun käskyjäsi!

119:6 Silloin minä en joudu häpeään, kun katselen kaikkia sinun käskyjäsi.

119:7 Minä kiitän sinua vilpittömällä sydämellä, kun opin sinun vanhurskautesi oikeudet.

119:8 Minä noudatan sinun käskyjäsi, älä minua peräti hylkää.

119:9 Kuinka voi nuorukainen pitää tiensä puhtaana? Siten, että hän noudattaa sinun sanaasi.

119:10 Minä etsin sinua kaikesta sydämestäni, älä salli minun eksyä pois sinun käskyistäsi.

119:11 Minä kätken sinun sanasi sydämeeni, etten tekisi syntiä sinua vastaan.

119:12 Kiitetty ole sinä, Herra, opeta

118:25 O \Herra\, auta, o \Herra\, anna menestystä!

118:26 Siunattu olkoon se, joka tulee \Herran\ nimeen! me siunaamme teitä \Herran\ huoneesta.

118:27 \Herra\ on Jumala, joka meitä valistaa: kaunistakaat juhlahuoneella hamaan alttarin sarviin asti.

118:28 Sinä olet minun Jumalani, ja minä kiitän sinua; minun Jumalani! sinua minä ylistän.

118:29 Kiittäkää \Herraa\; sillä hän on hyvä, ja hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti.

119 PSALTTARI

119:1 Autuaat ovat ne, jotka viattomasti elävät, ja jotka \Herran\ laissa vaeltavat.

119:2 Autuaat ovat ne, jotka hänen todistuksiansa pitävät, ja kaikesta sydämestä häntä etsivät.

119:3 Sillä, jotka hänen teissensä vaeltavat, ei he tee mitään paha.

119:4 Sinä olet käskenyt sangen visusti pitää sinun käskys.

119:5 O jospa minun tieni ojennettaisiin pitämään sinun säätyjäsi!

119:6 Koska minä katson kaikkia sinun käskyjäsi, niin en minä tule häpiään.

119:7 Minä kiitän sinua oikiasta sydämestä, että opetat minulle vanhurskautesi oikeudet.

119:8 Sinun säätys minä pidän, älä minua ikänä hylkää.

119:9 Kuinka nuorukainen tiensä puhdistais? kuin hän itsensä käyttää sinun sanan jälkeen.

119:10 Minä etsin sinua kaikesta sydämestäni: älä salli minun eksyä sinun käskyistäsi.

119:11 Minä pidän sydämessäni sinun sanan, etten minä rikkoisi sinua vastaan.

119:12 Kiitetty ole, sinä \Herra\; opeta

minulle käskysi.

119:13 Huulillani minä julistan kaikki sinun suusi oikeudet.

119:14 Minä iloitsen sinun todistustesi tiestä, niinkuin kaikkinaisesta rikkaudesta.

119:15 Minä tutkistelen sinun asetuksiasi ja katselen sinun polkujasi.

119:16 Minä iloitsen sinun käskyistäsi enkä sinun sanaasi unhot.

119:17 Tee palvelijallesi hyvin, että minä eläisin ja noudattaisin sinun sanaasi.

119:18 Avaa minun silmäni näkemään sinun lakisi ihmeitä.

119:19 Minä olen muukalainen maan päällä; älä salaa minulta käskyjäsi.

119:20 Minun sieluni hiukeaa ikävöidessäni alati sinun oikeuksiasi.

119:21 Sinä nuhtelet julkeita, kirotuita, jotka poikkeavat pois sinun käskyistäsi.

119:22 Poista minun päältäni häväistys ja ylenkatse, sillä minä otan sinun todistuksistasi vaarin.

119:23 Ruhtinaatkin istuvat ja pitävät neuvua minua vastaan, mutta palvelijasi tutkistelee sinun käskyjäsi.

119:24 Sinun todistuksesi ovat minun iloni, ne ovat minun neuvonantajani.

119:25 Minun sieluni on vaipunut tomuun; virvoita minua sanasi jälkeen.

119:26 Minä kerron vaellukseni, ja sinä vastaat minulle; opeta minulle käskysi.

119:27 Saata minut ymmärtämään asetustesi tie, niin minä tutkistelen sinun ihmeitäsi.

119:28 Minun sieluni itkee murheesta; vahvista minua sanasi jälkeen.

119:29 Käännä minusta pois valheen tie, ja anna armostasi minulle lakisi.

119:30 Minä olen valinnut totuuden tien, olen asettanut eteeni sinun oikeutesi.

119:31 Minä riipun kiinni sinun todistuksissasi, Herra, älä anna minun joutua häpeään.

minulle sinun säätyjäs!

119:13 Minä luettelen huulillani kaikki sinun suus oikeudet.

119:14 Minä iloitsen sinun todistustes tiellä, niinkuin kaikkinaisesta rikkaudesta.

119:15 Minä tutkistelen sinun käskyjäs, ja katselen sinun teitäs.

119:16 Minä halajan sinun oikeuttas, ja en unohda sinun sanojas.

119:17 Tee hyvästi palvelialles, että minä eläisin ja sinun sanas pitäisin.

119:18 Avaa minun silmäni näkemään ihmeitä sinun laistas.

119:19 Minä olen vieras maan päällä: älä peitä minulta käskyjäs.

119:20 Minun sieluni on muserrettu rikki ikävöitsemisestä, alati sinun oikeutes jälkeen.

119:21 Sinä rankaiset ylpiät kirotut, jotka sinun käskyistäs poikkeavat.

119:22 Käännä minusta pois pilkka ja ylönpkatse; sillä minä pidän sinun todistukses.

119:23 Istuvat myös päämiehet ja puhuvat minua vastaan; mutta sinun palvelias tutkistelee sinun säätyjäs.

119:24 Sinun todistukses ovat minun iloni, ne ovat minun neuvonantajani.

119:25 Minun sieluni tomussa makaa: virvoita minua sanas jälkeen.

119:26 Minä luen minun teitäni, ja sinä kuulet minua: opeta minulle sinun säätyis.

119:27 Anna minun ymmärtää sinun käskyis tie, niin minä puhun sinun ihmeistäs.

119:28 Niin minä suren, että sydän sulaa minussa: vahvista minua sinun sanas jälkeen.

119:29 Käännä minusta pois väärä tie, ja suo minulle sinun lakisi.

119:30 Totuuden tien minä olen valinnut, oikeutes olen minä asettanut eteeni.

119:31 Minä riipun sinun todistuksissas: \Herra\, älä salli minun häpiään tulla.

119:32 Minä juoksen sinun käskyjesi tietä, sillä sinä avarrat minun sydämeni.

119:33 Opetä minulle, Herra, käskyjesi tie, niin minä seuraan sitä loppuun asti.

119:34 Anna minulle ymmärrys ottaakseni sinun laistasi vaarin ja noudattaakseni sitä kaikesta sydämestäni.

119:35 Anna minun vaeltaa sinun käskyjesi polkua, sillä sitä minä halajan.

119:36 Anna minun sydämeni taipua sinun todistuksiisi, ei väärän voiton puoleen.

119:37 Käännä silmäni pois turhuutta katselemasta, anna minun saada virvoitus sinun teilläsi.

119:38 Anna palvelijallesi toteutua lupauksesi, joka on annettu sinua pelkääville.

119:39 Poista minusta häväistys, jota pelkään, sillä sinun oikeutesi ovat hyvät.

119:40 Katso, minä ikävöitsen sinun asetuksiasi; virvoita minua vanhurskaudellasi.

119:41 Tulkoon minulle sinun armosi, Herra, sinun apusi, sinun lupauksesi jälkeen,

119:42 että minä voisin vastata herjaajalleni; sillä sinun sanaasi minä turvaan.

119:43 Älä ota peräti pois minun suustani totuuden sanaa, sillä sinun oikeutesi minä panen toivoni.

119:44 Minä tahdon alati noudattaa sinun lakiasi, aina ja iankaikkisesti.

119:45 Silloin minä vaellan avaralla paikalla; sillä sinun asetuksiasi minä kysyn.

119:46 Minä puhun sinun todistuksistasi kuningasten edessä, enkä häpeään joudu.

119:47 Minä iloitsen sinun käskyistäsi, jotka ovat minulle rakkaat.

119:48 Minä kohotan käteni sinun käskyjesi puoleen, jotka ovat minulle rakkaat, ja tutkistelen sinun säädöksiäsi.

119:49 Muista sana, jonka olet palvelijallesi

119:32 Koskas minun sydämeni vahvistat, niin minä juoksen sinun käskyis tietä myöten.

119:33 Opetä minulle, \Herra\, sinun säätyis tie, että minä sen loppuun asti kätkinsin.

119:34 Anna minulle ymmärrys, kätkeäkseni sinun lakias, ja pitääkseni sitä koko sydämestäni.

119:35 Anna minun käydä sinun käskyis tietä; sillä niihin minä halajan.

119:36 Kallista minun sydämeni sinun todistuksiis, ja ei ahneuden puoleen.

119:37 Käännä minun silmäni pois katselemasta turhuutta; vaan virvoita minua sinun tiehes.

119:38 Anna palvelias lujasti sinun käskys pitää, että minä sinua pelkäisin.

119:39 Käännä minusta pois se pilkka, jota minä pelkään; sillä sinun oikeutes ovat suloiset.

119:40 Katso, minä pyydän sinun käskyjäs: virvoita minua vanhurskaudellas.

119:41 \Herra\, anna armos minulle tapahtua, autuutes sinun sanas jälkeen,

119:42 Että minä voisin vastata minun pilkkaajiani; sillä minä luotan sinun sanaas.

119:43 Älä ota totuuden sanaa peräti pois minun suustani; sillä minä toivon sinun oikeuttas.

119:44 Minä pidän alati sinun lakis, aina ja ijankaikkisesti,

119:45 Ja vaellan ilossa, sillä minä etsin sinun käskyjäs,

119:46 Ja puhun sinun todistuksistas kuningasten edessä, ja en häpee,

119:47 Ja iloitsen sinun käskyistäs, joita minä rakastan,

119:48 Ja nostan käsiäni sinun käskyihis, joita minä rakastan, ja puhun sinun säädystäs.

119:49 Muista sanaas sinun palvelialles,

puhunut, sillä sinä olet antanut minulle toivon.

119:50 Se on minun lohdutukseni kurjuudessa, että sinun lupauksesi minua virvoittaa.

119:51 Julkeat pilkkaavat minua kovin, mutta sinun laistasi minä en poikkea.

119:52 Herra, minä ajattelen sinun tuomioitasi, tuomioitasi hamasta ikiajoista asti, ja minä saan lohdutuksen.

119:53 Minut valtaa palava vihastus jumalattomien tähden, jotka hylkäävät sinun lakisi.

119:54 Sinun käskysi ovat minun ylistysvirteni minun muukalaisuuteni majassa.

119:55 Yöllä minä ajattelen sinun nimeäsi, Herra, ja minä noudatan sinun lakiasi.

119:56 Tämä on minun osakseni suotu: että otan vaarin sinun asetuksistasi.

119:57 Herra on minun osani; minä olen päättänyt noudattaa sinun sanojasi.

119:58 Minä etsin sinun mielisuosiotasi kaikesta sydämestäni; ole minulle armollinen lupauksesi mukaan.

119:59 Minä tutkin teitäni, ja käänän askeleeni sinun todistustesi puoleen.

119:60 Minä riennän viivyttämättä noudattamaan sinun käskyjäsi.

119:61 Jumalattomien paulat piirittävät minua, mutta minä en unhotta sinun lakiasi.

119:62 Puoliyöstä minä nousen kiittämään sinua sinun vanhurskautesi oikeuksista.

119:63 Minä olen kaikkien niiden ystävä, jotka sinua pelkäävät ja noudattavat sinun asetuksiasi.

119:64 Maa on täynnä sinun laupeuttasi, Herra; opeta minulle käskysi.

119:65 Sinä osoitat palvelijallesi hyvyyttä sanasi jälkeen, Herra.

119:66 Opetä minulle hyvä ymmärrys ja tieto, sillä sinun käskyihisi minä panen uskallukseni.

jota sinä annoit minun toivoa.

119:50 Tämä on minun turvani minun vaivassani, että sinun sanas virvoittaa minun.

119:51 Ylpiät irvistelevät minua sangen; en minä sentähden sinun laistas poikkee.

119:52 \Herra\, kuin minä ajattelen, kuinka sinä maailman alusta toiminut olet, niin minä lohdutetaan.

119:53 Minä hämmästyin jumalattomien tähden, jotka sinun lakisi hylkäävät.

119:54 Sinun oikeutes ovat minun veisuni vaellukseni huoneessa.

119:55 \Herra\, minä ajattelen yöllä sinun nimeäs, ja pidän sinun lakisi.

119:56 Se olis minun tavarani, että minä sinun käskys pitäisin.

119:57 Minä olen sanonut: \Herra\, se on minun perimiseni, että minä pidän sinun sanas.

119:58 Minä rukoilen sinun kasvois edessä täydestä sydämestä: ole minulle armollinen sinun sanas jälkeen.

119:59 Minä tutkin teitäni, ja käänän jalkani sinun todistustesi puoleen.

119:60 Minä riennän, ja en viivy, sinun käskyjäs pitämään.

119:61 Jumalattomien joukko raatelee minua; mutta en minä unhotta sinun lakias.

119:62 Puoliyöstä minä nousen sinua kiittämään, sinun vanhurskautes oikeuden tähden.

119:63 Minä olen heidän kumppaninsa, jotka sinua pelkäävät ja sinun käskyjäs pitävät,

119:64 \Herra\! maa on täynnä sinun hyvyyttäsi: opeta minulle sinun säätyjäs.

119:65 Hyvästi teit sinun palveliaas kohtaan, \Herra\, sinun sanas jälkeen.

119:66 Opetä minulle hyviä tapoja ja taitoa; sillä minä uskon sinun käskys.

119:67 Ennenkuin minut nöyryytettiin, minä eksyin, mutta nyt minä noudatan sinun sanaasi.

119:68 Sinä olet hyvä, ja hyvin sinä teet; opeta minulle käskysi.

119:69 Julkeat tahraavat minua valheillansa, mutta minä otan sinun asetuksistasi vaarin kaikesta sydämestäni.

119:70 Heidän sydämensä on turta kuin ihra, mutta minä iloitsen sinun laistasi.

119:71 Hyvä oli minulle, että minut nöyryytettiin: niin minä opin sinun käskysi.

119:72 Sinun suusi laki on minulle kalliimpi kuin tuhannet kappaleet kultaa ja hopeata.

119:73 Sinun kätesi ovat minut tehneet ja valmistaneet; anna minulle ymmärrys oppiakseni sinun käskysi.

119:74 Sinua pelkääväiset näkevät minut ja iloitsevat, sillä minä panen toivoni sinun sanaasi.

119:75 Herra, minä tiedän, että sinun tuomiosi ovat vanhurskaat, ja uskollisuudessasi sinä olet minut nöyryyttänyt.

119:76 Sinun armosi olkoon minun lohdutukseni, niinkuin sinä olet palvelijallesi luvannut.

119:77 Tulkoon minulle sinun laupeutesi, että minä eläisin; sillä sinun lakisi on minun iloni.

119:78 Joutukoot julkeat häpeään, sillä he sortavat minua syyttä; minä tutkistelen sinun asetuksiasi.

119:79 Kääntyköt minun puolelleni ne, jotka sinua pelkäävät ja jotka sinun todistuksesi tuntevat.

119:80 Pysyköön sydämeni vakaana sinun käskyissäsi, etten minä häpeään joutuisi.

119:81 Sinun apuasi minun sieluni ikävöitsee, sinun sanaasi minä panen toivoni.

119:82 Minun silmäni ikävöitsevät sinun sanaasi; minä kysyn: "Milloin lohdutat

119:67 Ennenkuin minä nöyryytettiin, eksyin minä; mutta nyt minä pidän sinun sanas.

119:68 Sinä olet hyvä ja teet hyvin: opeta minulle sinun säätyjäs.

119:69 Ylpiät ajattelevat valheen minun päälleni; mutta minä pidän täydestä sydämestä sinun käskys.

119:70 Heidän sydämensä on lihava niinkuin rasva; mutta minä iloitsen sinun laistas.

119:71 Se on minulle hyvä, että minun nöyryytit, että minä sinun säätyjäs oppisin.

119:72 Sinun suus laki on minulle otollisempi kuin monta tuhatta kappaletta kultaa ja hopiaa.

119:73 Sinun kätes ovat minun tehneet ja valmistaneet: anna minulle ymmärrystä oppiakseni sinun käskyjäs.

119:74 Jotka sinua pelkäävät, ne minun näkevät ja iloitsevat; sillä minä toivon sinun sanaas.

119:75 \Herra\! minä tiedän sinun tuomios vanhurskaaksi, ja sinä olet minua totuudessa nöyryyttänyt.

119:76 Olkoon siis sinun armos minun lohdutukseni, niinkuin sinä palvelialles luvannut olet.

119:77 Anna minulle sinun laupiutes tapahtua, että minä eläisin; sillä sinun lakis on minun iloni.

119:78 Jospa ylpiät häpiään tulisivat, jotka minua painavat alas valheillansa; mutta minä ajattelen sinun käskyjäs.

119:79 Tulkaan ne minun tyköni, jotka sinua pelkäävät, ja sinun todistukses tuntevat.

119:80 Olkoon minun sydämeni toimellinen sinun säädyissäs, etten minä häväistäisi.

119:81 Minun sieluni ikävöitsee sinun autuuttas: minä toivon sinun sanas päälle.

119:82 Minun silmäni hiveltyvät sinun sanas jälkeen, ja sanovat: koskas minua lohdutat?

minua?"

119:83 Sillä minä olen kuin nahkaleili savussa, mutta sinun käskyjäsi minä en unhota.

119:84 Kuinka harvat ovat palvelijasi päivät! Milloin sinä tuomitset minun vainoojani?

119:85 Julkeat kaivavat minulle kuoppia, ne, jotka eivät elä sinun lakisi mukaan.

119:86 Kaikki sinun käskysi ovat todet; syyttä he minua vainoavat; auta minua.

119:87 He ovat minut miltei tuhonneet tässä maassa, mutta minä en ole hyljännyt sinun asetuksiasi.

119:88 Virvoita minua armosi jälkeen, niin minä noudatan sinun suusi todistuksia.

119:89 Iankaikkisesti pysy sinun sanasi, Herra, vahvana taivaissa.

119:90 Sinun uskollisuutesi kestää polvesta polveen, sinä perustit maan, ja se pysyy.

119:91 Sinun järjestyksesi mukaan ne pysyvät vielä tänä päivänä, sillä ne kaikki ovat sinun palvelijoihisi.

119:92 Ellei sinun lakisi olisi ollut minun iloni, olisin menehtynyt kurjuuteeni.

119:93 En minä ikinä unhota sinun asetuksiasi, sillä niillä sinä minua virvoitat.

119:94 Sinun omasi minä olen, pelasta minut, sillä sinun asetuksiasi minä kysyn.

119:95 Jumalattomat väijyvät minua, tuhotakseen minut, mutta minä tarkkaan sinun todistuksiasi.

119:96 Kaikella täydellisellä on rajansa - sen olen nähnyt - mutta sinun käskysi ovat ylen avarat.

119:97 Kuinka sinun lakisi onkaan minulle rakas! Kaiken päivää minä sitä tutkistelen.

119:98 Sinun käskysi tekevät minut vihollisiani viisaammaksi, sillä ne ovat minun omani iankaikkisesti.

119:99 Minä olen kaikkia opettajiani taitavampi, sillä minä tutkistelen sinun todistuksiasi.

119:83 Sillä minä olen niinkuin nahka savussa: en minä unohda sinun säätyjäs.

119:84 Kuinka kauvan sinun palvelias odottaa? koska tuomitset minun vainoojani?

119:85 Ylpiät minulle kuoppia kaivavat, jotka ei ole sinun lakisi perään.

119:86 Kaikki sinun käskysi ovat sula totuus: he valheella minua vaivaavat: auta minua.

119:87 He olisivat juuri lähes minun maan päällä hukuttaneet; mutta en minä sinun käskyjäs hyljännyt.

119:88 Virvoita minua sinun armoillas, että minä pitäisin sinun suusi todistuksen.

119:89 \Herra\! sinun sanasi pysyy ijankaikkisesti taivaissa.

119:90 Sinun totuutesi pysyy suvusta sukuun: sinä perustit maan, ja se pysyy.

119:91 Ne pysyvät tähän päivään asti sinun asetuksesi jälkeen; sillä kaikki sinua palvelevat.

119:92 Ellei sinun lakisi olisi ollut minun lohdutukseni, niin minä olisin raadollisuudessani hukunut.

119:93 En minä ikinä unohda sinun käskyjäs; sillä niillä sinä minua lohdutat.

119:94 Sinun minä olen: auta minua! sillä minä etsin sinun käskyjäs.

119:95 Jumalattomat minua vartioitsevat hukuttaaksensa; mutta sinun todistuksistasi minä otan vaarin.

119:96 Kaikista kappaleista minä olen lopun nähnyt; mutta sinun käskysi ovat määrättömät.

119:97 Kuinka minä rakastan sinun lakiasi? Joka päivä minä sitä ajattelen.

119:98 Sinä teit minun taitavammaksi käskyilläs kuin minun viholliseni ovat; sillä se on minun ijankaikkinen tavarani.

119:99 Minä olen oppineempi kuin kaikki minun opettajani; sillä sinun todistuksesi ovat minun ajatukseni.

119:100 Minä olen ymmärtäväisempi kuin vanhat, sillä minä otan vaarin sinun asetuksistasi.

119:101 Minä pidätän jalkani kaikilta pahoilta teiltä, noudattaakseni sinun sanaasi.

119:102 Minä en poikkeakaan sinun oikeuksistasi, sillä sinä neuvot minua.

119:103 Kuinka makeat ovat minulle sinun lupauksesi! Ne ovat hunajaa makeammat minun suussani.

119:104 Sinun asetuksistasi minä saan ymmärrystä; sentähden minä vihaan kaikkia valheen teitä.

119:105 Sinun sanasi on minun jalkaini lamppu ja valkeus minun tielläni.

119:106 Minä olen vannonut ja tahdon sen täyttää: noudattaa sinun vanhurskautesi oikeuksia.

119:107 Minä olen kovin vaivattu; Herra, virvoita minua sanasi jälkeen.

119:108 Kelvatkoon sinulle, Herra, minun suuni vapaaehtoiset uhrit, ja opeta minulle oikeutesi.

119:109 Minun henkeni häälyy alati kämmenelläni, mutta sinun lakiasi minä en unhota.

119:110 Jumalattomat virittävät pauloja minun eteeni, mutta sinun asetuksistasi minä en eksy.

119:111 Sinun todistuksesi ovat minun ikuinen perintöosani, sillä ne ovat minun sydämeni ilo.

119:112 Minä olen taivuttanut sydämeni pitämään sinun käskysi, aina ja loppuun asti.

119:113 Kaksimielisiä minä vihaan, mutta sinun lakiasi minä rakastan.

119:114 Sinä olet minun suojani ja kilpeni, sinun sanaasi minä panen toivoni.

119:115 Luopukaa minusta, te pahantekijät, minä tahdon ottaa Jumalani käskyistä vaarin.

119:116 Tue minua lupauksesi jälkeen, että

119:100 Enemmän minä ymmärrän kuin vanhemmat; sillä minä pidän sinun käskys.

119:101 Minä estän jalkani kaikista pahoista teistä, että minä sinun sanas pitäisin.

119:102 En minä poikkeakaan sinun oikeudestas; sillä sinä opetat minua.

119:103 Sinun sanas ovat minun suulleni makiammat kuin hunajaa.

119:104 Sinun käskys tekevät minun ymmärtäväiseksi; sentähden minä vihaan kaikkia vääriä teitä.

119:105 Sinun sanas on minun jalkaini kynttilä, ja valkeus teilläni.

119:106 Minä vannon, ja sen vahvana pidän, että minä sinun vanhurskautes oikeudet pitää tahdon.

119:107 Minä olen sangen kovin vaivattu: \Herra\, virvoita minua sinun sanas perästä.

119:108 Olkoon sinulle, \Herra\, otolliset minun suuni mieluiset uhrit, ja opeta minulle sinun oikeutes.

119:109 Minun sieluni on alati minun käsissäni, ja en unohda sinun lakias.

119:110 Jumalattomat virittävät minulle paulan; mutta en minä eksy sinun käskyistä.

119:111 Sinun todistuksesi ovat minun ijankaikkiset perimiseni; sillä ne ovat minun sydämeni ilo.

119:112 Minä kallistan minun sydämeni tekemään sinun säätys jälkeen, aina ja ijankaikkisesti.

119:113 Minä vihaan viekkaita henkiä, ja rakastan sinun lakias.

119:114 Sinä olet minun varjelukseni ja kilpeni: minä toivon sinun sanas päälle.

119:115 Poiketkaat minusta, te pahanilliset; ja minä pidän minun Jumalani käskyt.

119:116 Tue minua sanallas, että minä

minä eläisin, äläkä anna minun joutua toivossani häpeään.

119:117 Vahvista minua, että minä pelastuisin, niin minä katselen alati sinun käskyjäsi.

119:118 Sinä hylkäätkä kaikki, jotka sinun käskyistäsi eksyvät, sillä heidän kavaluutensa on turha.

119:119 Kaikki maan jumalattomat sinä heität pois niinkuin kuonan; sentähden minä rakastan sinun todistuksiasi.

119:120 Sinun peljättävyytesi edessä minun ruumiini vapisee, ja minä pelkään sinun tuomioitasi.

119:121 Minä teen oikeuden ja vanhurskauden, älä jätä minua sortajaini käsiin.

119:122 Ole palvelijasi puolusmies hänen parhaaksensa, älä salli julkeain minua sortaa.

119:123 Minun silmäni hiueten halajavat sinun apuasi ja sinun vanhurskaita lupauksiasi.

119:124 Tee palvelijallesi armosi jälkeen ja opeta minulle käskysi.

119:125 Minä olen sinun palvelijasi, anna minulle ymmärrys, että minä sinun todistuksesi tuntisin.

119:126 On aika Herran tehdä tekonsa: he ovat rikkoneet sinun lakisi.

119:127 Sentähden minä rakastan sinun käskyjäsi enemmän kuin kultaa, enemmän kuin puhtainta kultaa.

119:128 Sentähden minä vaellan kaikessa suoraan, kaikkien sinun asetuksiesi mukaan; kaikkia valheen teitä minä vihaan.

119:129 Ihmeelliset ovat sinun todistuksesi, sentähden minun sieluni ottaa niistä vaarin.

119:130 Kun sinun sanasi avautuvat, niin ne valaisevat ja antavat yksinkertaiselle ymmärrystä.

119:131 Minä avaan suuni ja huohotan, sillä minä halajan sinun käskyjäsi.

119:132 Käänny minun puoleeni, ole

eläisin, ja älä anna minun toivoni häpiään tulla.

119:117 Vahvista minua, että minä autetuksi tulisin, niin minä halajan alati sinun säätyjäs.

119:118 Sinä talleat alas kaikki, jotka sinun säädyistäs horjuvat; sillä heidän viettelyksensä on sula valhe.

119:119 Sinä heität pois kaikki jumalattomat maan päältä niinkuin loan; sentähden minä rakastan sinun todistuksias.

119:120 Minä pelkään sinua, niin että minun ihoni värisee, ja vapisen sinun tuomioitas.

119:121 Minä teen oikeuden ja vanhurskauden: älä minua hylkää niille, jotka minulle väkivaltaa tekevät.

119:122 Vastaa palvelias edestä, ja lohduta häntä, ettei ylpiät tekisi minulle väkivaltaa.

119:123 Minun silmäni hiveltyvät sinun autuutes perään, ja sinun vanhurskautes sanan jälkeen.

119:124 Tee palvelias kanssa sinun armos jälkeen, ja opeta minulle sinun säätyjäs.

119:125 Sinun palvelias minä olen: anna minulle ymmärrystä, että minä tuntisin sinun todistukses.

119:126 Jopa aika on, että \Herra\ siihen jotakin tekis: he ovat sinun lakis särkeneet.

119:127 Sentähden minä rakastan sinun käskyjäs, enempi kuin kultaa ja parasta kultaa.

119:128 Sentähden minä pidän visusti kaikkia sinun käskyjäs: minä vihaan kaikkia vääriä teitä.

119:129 Ihmeelliset ovat sinun todistukses; sentähden minun sieluni ne pitää.

119:130 Kuin sinun sanas julistetaan, niin se valistaa ja antaa yksinkertaisille ymmärryksen.

119:131 Minä avaan suuni ja huokaan; sillä minä halajan sinun käskys.

119:132 Käännä sinuas minun puoleeni, ja

minulle armollinen, niinkuin on oikein niitä kohtaan, jotka sinun nimeäsi rakastavat.

119:133 Tee minun askeleeni vakaviksi sanallasi äläkä salli minkään vääryyden minua hallita.

119:134 Päästä minut ihmisten sorrosta, niin minä noudatan sinun asetuksiasi.

119:135 Kirkasta kasvosi palvelijallesi ja opeta minulle käskysi.

119:136 Minun silmistäni vuotavat kyynelvirrat, kun sinun lakiasi ei noudateta.

119:137 Sinä olet vanhurskas, Herra, ja sinun tuomiosi ovat oikeat.

119:138 Sinä olet säätänyt todistuksesi vanhurskaudessa ja suuressa uskollisuudessa.

119:139 Minun kiivauteni kuluttaa minut, sillä minun vihamieheni unhottavat sinun sanasi.

119:140 Sinun sanasi on hyvin koeteltu, ja sinun palvelijasi rakastaa sitä.

119:141 Minä olen vähäinen ja halveksittu, mutta minä en unhotta sinun asetuksiasi.

119:142 Sinun vanhurskautesi on iankaikkinen vanhurskaus, ja sinun lakisi on totuus.

119:143 Häätä ja ahdistus ovat minut saavuttaneet, mutta sinun käskysi ovat minun iloni.

119:144 Sinun todistuksesi ovat iankaikkisesti vanhurskaat; anna minulle ymmärrys, että minä eläisin.

119:145 Kaikesta sydämeistäni minä huudan; vastaa minulle, Herra. Minä tahdon ottaa sinun käskyistäsi vaarin.

119:146 Minä huudan sinua, pelasta minut, niin minä noudatan sinun todistuksiasi.

119:147 Jo ennen aamun valkenemista minä huudan, sinun sanoihisi minä panen toivoni.

119:148 Jo ennen yön vartiohetkiä minun silmäni tutkistelevat sinun puhettasi.

119:149 Kuule minun ääneni armosi jälkeen; Herra, virvoita minua oikeutesi

ole minulle armollinen, niinkuin sinä olet niille tottunut tekemään, jotka sinun nimeäsi rakastavat.

119:133 Vahvista minun käymiseni sinun sanassas, ja älä anna väkivallan minua vallita.

119:134 Lunasta minua ihmisten väkivallasta, niin minä pidän sinun käskysi.

119:135 Valista sinun kasvosi palvelias päälle, ja opeta minulle sinun säätys.

119:136 Minun silmäni vettä vuotavat, niinkuin virta, ettei sinun käskyjäs pidetä.

119:137 \Herra\! sinä olet vanhurskas ja sinun tuomiosi ovat oikeat.

119:138 Sinä olet vanhurskautes todistukset ja totuuden visusti käskeny.

119:139 Minä olen lähes surmakseni kiivannut, että minun viholliseni ovat sinun sanas unohtaneet.

119:140 Sinun puhees on sangen koeteltu, ja sinun palvelias sen rakkaana pitää.

119:141 Minä olen halpa ja ylönkatsottu, mutta en minä unohda sinun käskyjäs.

119:142 Sinun vanhurskautes on iankaikkinen vanhurskaus, ja sinun lakisi on totuus.

119:143 Ahdistus ja tuska ovat minun saavuttaneet; mutta minä iloitsen sinun käskyistäsi.

119:144 Sinun todistustes vanhurskaus pysyy iankaikkisesti: anna minulle ymmärrys, niin minä elän.

119:145 Minä huudan kaikesta sydämeistäni: kuule, \Herra\, minua, että minä sinun säätys pitäisin.

119:146 Sinua minä huudan, auta minua, että minä sinun todistukses pitäisin.

119:147 Varhain minä ennätän, ja huudan: sinun sanas päälle minä toivon.

119:148 Varhain minä herään, tutkistelemaan sinun sanojas.

119:149 Kuule minun ääneni sinun armos jälkeen: \Herra\, virvoita minua sinun

mukaan.

119:150 Lähellä ovat ilkeät vainoojat, jotka ovat kaukana sinun laistasi.

119:151 Lähellä olet sinä, Herra, ja kaikki sinun käskysi ovat todet.

119:152 Jo aikoja minä olen tiennyt sinun todistuksistasi, että sinä olet ne perustanut iäti pysyviksi.

119:153 Katso minun kurjuuttani ja pelasta minut, sillä minä en unhotta sinun lakiasi.

119:154 Aja minun asiani ja lunasta minut, virvoita minua lupauksesi jälkeen.

119:155 Kaukana on pelastus jumalattomista, sillä he eivät kysy sinun käskyjäsi.

119:156 Herra, sinun armahtavaisuutesi on suuri, virvoita minua oikeutesi mukaan.

119:157 Monta on minulla vainoojaa ja vihamiestä, mutta sinun todistuksistasi minä en poikkeaa.

119:158 Minä näen uskottomat, ja minua iljettää, sillä he eivät noudata sinun sanaasi.

119:159 Huomaa, että minä rakastan sinun asetuksiasi. Herra, virvoita minua armosi jälkeen.

119:160 Sinun sanasi on kokonansa totuus, ja kaikki sinun vanhurskautesi oikeudet pysyvät iankaikkisesti.

119:161 Ruhtinaat vainoavat minua syyttä, mutta minun sydämeni pelkää sinun sanojasi.

119:162 Minä riemuitsen sinun puheestasi, niinkuin suuren saaliin saanut.

119:163 Valhetta minä vihaan ja inhoan, mutta sinun lakiasi minä rakastan.

119:164 Seitsemästi päivässä minä ylistän sinua sinun vanhurskautesi oikeuksien tähden.

119:165 Suuri rauha on niillä, jotka rakastavat sinun lakiasi, eikä heille kompastusta tule.

119:166 Minä odotan sinulta pelastusta,

oikeutes jälkeen.

119:150 Pahanilkiset vainoojat karkaavat minun päälleni, ja ovat kaukana sinun laistas.

119:151 \Herra\, sinä olet läsnä, ja sinun käskysi ovat sula totuus.

119:152 Mutta minä sen aikaa tiesin, että sinä olet todistukses iankaikkisesti perustanut.

119:153 Katso minun raadollisuuttani, ja pelasta minua; sillä enpä minä unohda sinun lakias.

119:154 Toimita minun asiani ja päästä minua: virvoita minua sinun sanas kautta.

119:155 Autuus on kaukana jumalattomista, sillä ei he tottele säätyjäs.

119:156 \Herra\, sinun laupiutes on suuri: virvoita minua sinun oikeutes jälkeen.

119:157 Minun vainoojaani ja vihollistani on monta; mutta en minä poikkee sinun todistuksistas.

119:158 Minä näen ylönkatsojat, ja siihen suutun, ettei he sinun sanaas pidä.

119:159 Katso, minä rakastan sinun käskyjäs: \Herra\, virvoita minua sinun armos jälkeen.

119:160 Sinun sanas on alusta totuus ollut: kaikki sinun vanhurskautes oikeudet pysyvät iankaikkisesti.

119:161 Päämiehet vainoovat minua ilman syytä; mutta minun sydämeni pelkää sinun sanojas.

119:162 Minä iloitsen sinun puheestas, niinkuin se joka suuren saaliin löytänyt on.

119:163 Valhetta minä vihaan ja kauhistun; mutta sinun lakias minä rakastan.

119:164 Seitsemästi päivässä minä kiitän sinua sinun vanhurskautes oikeuden tähden.

119:165 Suuri rauha on niillä, jotka sinun lakias rakastavat, ja ei he itsiänsä loukkaa.

119:166 \Herra\! minä odotan sinun

Herra, ja täytän sinun käskysi.

119:167 Minun sieluni noudattaa sinun todistuksiasi, ja suuresti minä niitä rakastan.

119:168 Minä noudatan sinun asetuksiasi ja sinun todistuksiasi, sillä kaikki minun tieni ovat sinun edessäsi.

119:169 Herra, suo minun valitukseni tulla sinun kasvojesi eteen, anna minulle ymmärrys sanasi jälkeen.

119:170 Tulkoon minun anomiseni sinun kasvojesi eteen, pelasta minut lupauksesi mukaan.

119:171 Vuodattakoot minun huuleni ylistystä, sillä sinä opetat minulle käskysi.

119:172 Minun kieleni veisatkoon sinun lupauksistasi, sillä kaikki sinun käskysi ovat vanhurskaat.

119:173 Sinun kätesi olkoon minun apuni, sillä minä olen valinnut sinun asetuksesi.

119:174 Minä ikävöitsen pelastusta sinulta, Herra, ja sinun lakisi on minun iloni.

119:175 Saakoon minun sieluni elää ja ylistää sinua, ja sinun oikeutesi minua auttakoot.

119:176 Minä olen eksyksissä kuin kadonnut lammas; etsi palvelijaasi, sillä minä en unhotta sinun käskyjäsi.

PSALMI 120

120:1 Matkalaulu. Ahdistuksessani minä huudan Herraa, ja hän vastaa minulle.

120:2 Herra, pelasta minun sieluni valheellisista huulista, petollisesta kielestä.

120:3 Mitä hän sinulle antaa ja mitä siihen vielä lisää, sinä petollinen kieli?

120:4 Väkivaltaisen teräviä nuolia ynnä kinsteripensaan tulisia hiiliä!

120:5 Voi minua, että minun täytyy oleskella muukalaisena Mesekissä, asua Keedarin majojen keskellä!

120:6 Kauan on minun sieluni täytynyt asua niiden seurassa, jotka rauhaa

autuuttas, ja teen sinun käskys.

119:167 Minun sieluni pitää sinun todistukses, ja minä rakastan niitä sangen suuresti.

119:168 Minä pidän sinun käskys ja todistukses; sillä kaikki minun tieni ovat edessäsi.

119:169 \Herra\! anna minun huutoni tulla sinun etees: anna minulle ymmärrystä sinun sanas jälkeen.

119:170 Anna minun rukoukseni tulla sinun etees: pelasta minua sinun sanas jälkeen.

119:171 Minun huuleni kiittävät, koskas minulle opetat sinun säätys.

119:172 Minun kieleni puhuu sinun sanastas; sillä kaikki sinun käskys ovat vanhurskaat.

119:173 Olkoon sinun kätes minulle avullinen; sillä minä olen valinnut sinun käskys.

119:174 \Herra\, minä ikävöitsen sinun autuuttas, ja halajan sinun lakias.

119:175 Anna minun sieluni elää, että hän sinua kiittäis, ja sinun oikeutes auttakoon minua!

119:176 Minä olen eksyvä niinkuin kadotettu lammas, etsi sinun palveliaas; sillä en minä unohda sinun käskyjäs.

120 PSALTTARI

120:1 Veisu korkeimmassa Kuorissa. Minä huudan \Herraa\ minun tuskissani, ja hän kuulee minun rukoukseni.

120:2 \Herra\, pelasta minun sieluni valhettelevista suista ja vääristä kielistä?

120:3 Mitä väärä kieli taitaa sinulle tehdä? ja mitä se taitaa toimittaa?

120:4 Se on niinkuin väkevän terävät nuolet, niinkuin tuli katajissa.

120:5 Voi minua, että minä olen muukalainen Mesekin seassa! minun täytyy asua Kedarin majain seassa.

120:6 Se tulee minun sielulleni ikäväksi, asua niiden tykönä, jotka rauhaa vihaavat.

vihaavat.

120:7 Minä pidän rauhan, mutta jos sanan sanon, niin he ovat sotaan valmiit.

PSALMI 121

121:1 Matkalaulu. Minä nostan silmäni vuoria kohti: mistä tulee minulle apu?

121:2 Apu minulle tulee Herralta, joka on tehnyt taivaan ja maan.

121:3 Hän ei salli sinun jalkasi horjua, sinun varjelijasi ei torku.

121:4 Katso, hän, joka Israelia varjelee, ei torku eikä nuku.

121:5 Herra on sinun varjelijasi, Herra on suojaava varjosi sinun oikealla puolellasi.

121:6 Ei polta sinua aurinko päivällä, eikä kuu yöllä.

121:7 Herra varjelee sinut kaikesta pahasta, hän varjelee sinun sielusi.

121:8 Herra varjelee sinun lähtemisesi ja tulemisesi, nyt ja iankaikkisesti.

PSALMI 122

122:1 Matkalaulu; Daavidin virsi. Minä iloitsin, kun minulle sanottiin: "Menkäämme Herran huoneeseen."

122:2 Meidän jalkamme saavat seisoa sinun porteissasi, Jerusalem;

122:3 sinä Jerusalem, rakennettu kaupungiksi, johon kokoonnutaan yhteen,

122:4 jonne sukukunnat vaeltavat, Herran sukukunnat, niinkuin Israelille on säädetty, kiittämään Herran nimeä.

122:5 Sillä siellä ovat tuomioistuimet, Daavidin huoneen istuimet.

122:6 Toivottakaa rauhaa Jerusalemitte, menestykööt ne, jotka sinua rakastavat.

122:7 Rauha olkoon sinun muuriesi sisällä, olkoon onni sinun linnoissasi.

122:8 Veljieni ja ystäväni tähden minä sanon: olkoon sinulla rauha.

122:9 Herran, meidän Jumalamme, huoneen tähden minä tahdon etsiä sinun parastasi.

120:7 Minä pidän rauhan, mutta kuin minä puhun, niin he sodan nostavat.

121 PSALTTARI

121:1 Veisu korkeimmassa Kuorissa. Minä nostan silmäni mäkiin päin, joista minulle apu tulee.

121:2 Minun apuni tulee \Herralta\, joka taivaan ja maan tehnyt on.

121:3 Ei hän salli jalkasi horjua; eikä se torku, joka sinua kätkee.

121:4 Katso, joka Israelia varjelee, ei se torku eli makaa.

121:5 \Herra\ kätkeköön sinua: \Herra\ on sinun varjos, sinun oikialla kädellä,

121:6 Ettei aurinko sinua polttaisi päivällä, eikä kuu yöllä.

121:7 \Herra\ kätkeköön sinun kaikesta pahasta: hän kätkeköön sinun sielus!

121:8 \Herra\ kätkeköön sinun uloskäymises ja sisällekäymises, hamasta nyt ja ijankaikkiseen!

122 PSALTTARI

122:1 Davidin veisu korkeimmassa Kuorissa. Minä iloitsen niistä, jotka minulle sanovat: että me menemme \Herran\ huoneeseen,

122:2 Ja että meidän jalkamme pitää seisoman sinun porteissasi, Jerusalem.

122:3 Jerusalem on rakennettu kaupungiksi, johon on tuleminen kokoon,

122:4 Että sukukunnat astuisivat sinne ylös, \Herran\ sukukunnat, Israelille todistukseksi, kiittämään \Herran\ nimeä.

122:5 Sillä siellä ovat istuimet rakennetut tuomittaa, Davidin huoneen istuimet.

122:6 Toivottakaa Jerusalemitte rauhaa: he menestyköön, jotka sinua rakastavat!

122:7 Rauha olkoon sinun muureis sisällä, ja onni sinun huoneissasi!

122:8 Minun veljieni ja ystäväni tähden minä toivotan nyt sinulle rauhaa!

122:9 \Herran\ meidän Jumalamme huoneen tähden etsin minä sinun parastasi.

PSALMI 123

123:1 Matkalaulu. Minä nostan silmäni sinun puoleesi, joka taivaissa asut.

123:2 Katso, niinkuin palvelijain silmät katsovat heidän isäntänsä käsiin, ja niinkuin palvelijattaren silmät katsovat hänen emäntänsä käsiin, niin meidän silmämme katsovat Herran, meidän Jumalamme, puoleen, kunnes hän armahtaa meitä.

123:3 Ole meille armollinen, Herra, ole meille armollinen. Sillä kylliksi olemme jo saaneet ylenkatsetta.

123:4 Sielumme on jo kyllänsä saanut suruttomien pilkasta, ylpeitten ylenkatseesta.

PSALMI 124

124:1 Matkalaulu; Daavidin virsi. Ellei Herra olisi meidän kanssamme - näin sanokoon Israel -

124:2 ellei Herra olisi meidän kanssamme, kun ihmiset nousevat meitä vastaan,

124:3 niin he meidät elävältä nielisivät, kun heidän vihansa syytty meitä vastaan;

124:4 niin vedet upottaisivat meidät, virta tulvisi meidän sielumme ylitse;

124:5 niin tulvisivat kuohuvat vedet meidän sielumme ylitse.

124:6 Kiitetty olkoon Herra, joka ei antanut meitä heidän hammastensa raadeltaviksi.

124:7 Meidän sielumme pääsi kuin lintu pyydystäjään paulasta: paula katkesi, ja me pääsimme pois.

124:8 Meidän apumme on Herran nimi, hänen, joka on tehnyt taivaan ja maan.

PSALMI 125

125:1 Matkalaulu. Jotka Herraan turvaavat, ovat kuin Siionin vuori: se ei horju, vaan pysyy iankaikkisesti.

123 PSALTTARI

123:1 Veisu korkeimmassa Kuorissa. Minä nostan silmäni sinun tykösi, joka asut taivaissa.

123:2 Katso, niinkuin palveliain silmät katsovat isäntänsä käsiin, niinkuin piikain silmät katsovat emäntänsä käsiin, niin meidänkin silmämme katsovat \Herraa\ meidän Jumalaamme, siihenasti että hän meitä armahtaa.

123:3 Ole meille armollinen, \Herra\, ole meille armollinen! sillä me olemme sangen täytetyt ylönkatseesta;

123:4 Sangen täynnä on meidän sielumme rikasten pilkkaa ja ylpeiden ylönkatsetta.

124 PSALTTARI

124:1 Davidin veisu korkeimmassa Kuorissa. Ellei \Herra\ olisi meidän kanssamme, niin sanokaan Israel:

124:2 Ellei \Herra\ olisi meidän kanssamme, koska ihmiset karkaavat meitä vastaan,

124:3 Niin he nielisivät meidät elävältä, kuin heidän vihansa julmistuu meidän päällemme;

124:4 Niin vesi meitä upottais: kosket kävisivät sielumme ylitse:

124:5 Niin ylpiät veden aallot kävisivät sielumme ylitse.

124:6 Kiitetty olkoon \Herra\, joka ei meitä anna raatelukseksi heidän hampaillensa!

124:7 Meidän sielumme pääsi niinkuin lintu lintumiehen paulasta. Paula on särjetty, ja me olemme päästetyt.

124:8 Meidän apumme on \Herran\ nimessä, joka taivaan ja maan tehnyt on.

125 PSALTTARI

125:1 Veisu korkeimmassa Kuorissa. Jotka \Herran\ päälle uskaltavat, ei he lankee, vaan pysyvät iankaikkisesti niinkuin Zionin

125:2 Vuoret ympäröivät Jerusalemia, ja Herra ympäröi kansaansa, nyt ja iankaikkisesti.

125:3 Sillä jumalattomuuden valtikka ei saa vallita vanhurskusten arpaosaa, että vanhurskaat eivät ojentaisi käsiänsä vääryyteen.

125:4 Anna hyvää hyvälle, Herra, ja oikeamielisille.

125:5 Mutta jotka poikkeavat mutkaisille teilleen, ne Herra hukuttakoon yhdessä väärintekijäin kanssa. Rauha Israelille!

PSALMI 126

126:1 Matkalaulu. Kun Herra käänsi Siionin kohtalon, niin me olimme kuin unta näkeväiset.

126:2 Silloin oli meidän suumme naurua täynnä, ja kielemme riemua täynnä; silloin sanottiin pakanain keskuudessa: "Herra on tehnyt suuria heitä kohtaan."

126:3 Niin, Herra on tehnyt suuria meitä kohtaan; siitä me iloitsimme.

126:4 Herra, käännä meidän kohtalomme, niinkuin sadepurot Etelämaassa.

126:5 Jotka kyynelin kylvävät, ne riemuiten leikkaavat.

126:6 He menevät itkien, kun kylvösiemenen vievät; he palajavat riemuiten, kun lyhteensä tuovat.

PSALMI 127

127:1 Matkalaulu; Salomon virsi. Jos Herra ei huonetta rakenna, niin sen rakentajat turhaan vaivaa näkevät. Jos Herra ei kaupunkia varjele, niin turhaan vartija valvoo.

127:2 Turhaan te nousette varhain ja myöhään menette levolle ja syötte leipänne murheella: yhtä hyvin hän antaa ystävilleen heidän nukkuessansa.

127:3 Katso, lapset ovat Herran lahja, ja kohdun hedelmä on anti.

vuori.

125:2 Jerusalemin ympäri ovat vuoret, ja \Herra\ on kansansa ympärillä, hamasta nyt ja ijankaikkiseen.

125:3 Sillä jumalattomain valtikka ei pidä pysymän vanhurskusten joukon päällä, ettei vanhurskaat ojentaisi käsiänsä vääryyteen.

125:4 \Herra\, tee hyvästi hyvälle ja hurskaille sydämille.

125:5 Mutta jotka poikkevat väärin teihinsä, niitä \Herra\ ajaa pois pahantekiäin kanssa; mutta rauha olkoon Israelille!

126 PSALTTARI

126:1 Veisu korkeimmassa Kuorissa. Koska \Herra\ päästää Zionin vangit, niin me olemme niinkuin unta näkeväiset.

126:2 Silloin meidän suumme naurulla täytetään, ja kielemme on täynnä riemua; silloin sanotaan pakanoissa: \Herra\ on suuria heidän kohtaansa tehnyt.

126:3 \Herra\ on suuria tehnyt meidän kohtaamme: siitä me olemme iloiset.

126:4 \Herra\! käännä meidän vankiutemme, niinkuin virrat etelässä.

126:5 Jotka kyyneleillä kylvävät, ne ilolla niittävät.

126:6 He menevät matkaan ja itkevät, ja vievät ulos kalliin siemenen, ja tulevat riemulla, ja tuovat lyhteensä.

127 PSALTTARI

127:1 Salomon veisu korkeimmassa Kuorissa. Jos ei \Herra\ huonetta rakenna, niin hukkaan työtä tekevät, jotka sitä rakentavat: jos ei \Herra\ kaupunkia varjele, niin vartiat hukkaan valvovat.

127:2 Se on turha, että te varhain nousette ja hiljain maata menette, ja syötte leipänne surulla; sillä hän antaa ystävillemme heidän maattessansa.

127:3 Katso, lapset ovat \Herran\ lahja, ja kohdun hedelmä on anto.

127:4 Niinkuin nuolet sankarin kädessä, niin ovat nuoruudessa synnyttetyt pojat.

127:5 Onnellinen se mies, jonka viini on niitä täynnä! Eivät he joudu häpeään, kun portissa puhuttelevat vihamiehiensä.

PSALMI 128

128:1 Matkalaulu. Autuas on jokainen, joka pelkää Herraa, joka vaeltaa hänen teillensä.

128:2 Sinä saat nauttia kättesi ansion; onnellinen sinä, sinun käy hyvin!

128:3 Niinkuin hedelmällinen viiniköynnös on sinun emäntäsi sinun huoneesi perällä, niinkuin öljypuun vesat ovat sinun lapsesi sinun pöytäsi ympärillä.

128:4 Sillä katso, näin siunataan mies, joka Herraa pelkää.

128:5 Siunatkoon Herra sinua Siionista, niin sinä saat kaikkina elinpäivinäsi nähdä Jerusalemin onnellisena,

128:6 saat nähdä lastesi lapset. Rauha Israelille!

PSALMI 129

129:1 Matkalaulu. He ovat minua kovin ahdistaneet nuoruudestani asti - näin sanokoon Israel -

129:2 he ovat minua kovin ahdistaneet nuoruudestani asti, mutta eivät he ole päässeet minusta voitolle.

129:3 Kyntäjät ovat minun selkääni kyntäneet ja vetäneet pitkät vaot.

129:4 Mutta Herra on vanhurskas, hän on katkonut jumalattomain köydet.

129:5 Joutukoot häpeään ja kääntykööt takaisin kaikki Siionin vihamiehet.

129:6 Olkoot he niinkuin ruoho katoilla, joka kuivuu ennen korrelle puhkeamistaan,

129:7 josta ei leikkaaja täytä kättänsä eikä lyhteen sitoja syliänsä.

129:8 Älköötke sanoko ohitsekulkijat: "Herran siunaus tulkoon teille. Me siunaamme teitä Herran nimeen."

127:4 Kuin nuolet väkevän kädessä, niin ovat nuorukaiset.

127:5 Autuas on se, jonka viini on niitä täynnänsä: ei ne häväistä, kuin heillä vihollistensa kanssa portissa tekemistä on.

128 PSALTTARI

128:1 Veisu korkeimmassa Kuorissa. Autuas on jokainen, joka \Herraa\ pelkää, ja hänen tiellensä vaeltaa.

128:2 Sillä sinä elätät itses kättes töistä: autuas sinä olet, ja sinulle käy hyvästi.

128:3 Sinun emäntäs on niinkuin hedelmällinen viinapuu huonees sisimmäisissä loukkaissa: sinun lapses niinkuin öljypuun vesat, pöytäs ympärillä.

128:4 Katsos, näin se mies siunataan, joka \Herraa\ pelkää.

128:5 \Herra\ siunaa sinua Zionista, ettäs näet Jerusalemin onnen kaikkena elinaikanas,

128:6 Ja saat nähdä lastes lapset: rauha olkoon Israelille!

129 PSALTTARI

129:1 Veisu korkeimmassa Kuorissa. He ovat usein minua ahdistaneet, hamasta nuoruudestani, sanokaan nyt Israel;

129:2 He ovat usein minua ahdistaneet, hamasta nuoruudestani; mutta ei he minua voittaneet.

129:3 Kyntäjät ovat minun selkäni päällä kyntäneet, ja vakonsa pitkäksi vetäneet.

129:4 \Herra\, joka vanhurskas on, on jumalattomain köydet katkonut.

129:5 Tulkoon häpiään ja kääntyköön takaperin kaikki, jotka Zionia vihaavat.

129:6 Olkoon niinkuin ruoho kattojen päällä, joka kuivettuu ennen kuin se reväistään ylös,

129:7 Joista niittäjä ei kättänsä täytä, eikä lyhteensitoja syliänsä;

129:8 Eikä yksikään ohitsekäypä sano: olkoon \Herran\ siunaus teidän päällänne: me siunaamme teitä \Herran\ nimeen.

PSALMI 130

130:1 Matkalaulu. Syvyydestä minä huudan sinua, Herra.

130:2 Herra, kuule minun ääneni. Tarkatkoot sinun korvasi minun rukousteni ääntä.

130:3 Jos sinä, Herra, pidät mielessäsi synnit, Herra, kuka silloin kestää?

130:4 Mutta sinun tykönäsi on anteeksiantamus, että sinua peljättäisiin.

130:5 Minä odotan Herraa, minun sieluni odottaa, ja minä panen toivoni hänen sanaansa.

130:6 Minun sieluni odottaa Herraa hartaammin kuin vartijat aamua, kuin vartijat aamua.

130:7 Pane toivosi Herraan, Israel. Sillä Herran tykönä on armo, runsas lunastus hänen tykönänsä.

130:8 Ja hän lunastaa Israelin kaikista sen synneistä.

PSALMI 131

131:1 Matkalaulu; Daavidin virsi. Herra, minun sydämeni ei ole ylpeä, eivät minun silmäni ole korskeat, enkä minä tavoittele asioita, jotka ovat minulle ylen suuret ja käsittämättömät.

131:2 Totisesti, minä olen sieluni viihdyttänyt ja tyyntänyt: niinkuin vieroitettu lapsi äidin helmassa, niinkuin vieroitettu lapsi, niin on sieluni minussa.

131:3 Pane toivosi Herraan, Israel, nyt ja iankaikkisesti.

PSALMI 132

132:1 Matkalaulu. Muista, Herra, Daavidin hyväksi kaikkia hänen vaivojansa,

132:2 hänen, joka vannoi valan Herralle ja teki lupauksen Jaakobin Väkevälle:

132:3 "Minä en mene majaan, joka on minun kotini, enkä nouse vuoteeseeni, joka on minun leposijani,

130 PSALTTARI

130:1 Veisu korkeimmassa Kuorissa. Syvyydessä minä huudan sinua, \Herra\
130:2 Herra, kuule minun ääneni: vaarinottakaan korvas rukousteni äänestä.

130:3 Jos sinä, \Herra\
Herra, kuka siis pysyy?

130:4 Sillä sinun tykönäs on anteeksi antamus, että sinua peljättäisiin.

130:5 Minä odotan \Herraa\
odottaa, ja minä toivon hänen sanansa päälle.

130:6 Sieluni vartioitsee Herraa huomenvartiosta toiseen huomenvartioon asti.

130:7 Israel toivokaan \Herran\
sillä \Herralla\
lunastus hänellä.

130:8 Ja hän lunastaa Israelin kaikista synneistänsä.

131 PSALTTARI

131:1 Davidin veisu korkeimmassa Kuorissa. \Herra\
ei minun sydämeni ole paisunut, eikä minun silmäni ole ylpiät; enkä minä vaella suurissa asioissa, jotka minulle työläät ovat.

131:2 Kuin en minä sieluani asettanut ja vaikittanut, niin minun sieluni tuli vieroitetuksi, niinkuin lapsi äidistänsä vieroitetaan.

131:3 Israel toivokaan \Herran\
hamasta nyt ja iankaikkiseen.

132 PSALTTARI

132:1 Veisu korkeimmassa Kuorissa. Muista, \Herra\
Davidia, ja kaikkia hänen vaivojansa,

132:2 Joka \Herralle\
lupauksen Jakobin väkevälle:

132:3 En mene huoneeni majaan, enkä vuoteeseeni pane maata;

132:4 minä en suo silmilleni unta enkä silmäluomilleni lepoa,

132:5 ennenkuin löydän sijan Herralle, asumuksen Jaakobin Väkevälle."

132:6 Katso, me kuulimme sen olevan Efratassa, me löysimme sen Jaarin kedoilta.

132:7 Menkäämme hänen asumukseensa, kumartukaamme hänen jalkainsa astinlaudan eteen.

132:8 Nouse, Herra, leposijaasi, sinä ja sinun väkevyytesi arkki.

132:9 Sinun pappisi olkoot puetut vanhurskaudella, ja sinun hurskaasi riemuitkoot.

132:10 Palvelijasi Daavidin tähden älä torju pois voideltusi kasvoja.

132:11 Herra on vannonut Daavidille totisen valan, jota hän ei peruuta: "Sinun ruumiisi hedelmän minä asetan sinun valtaistuimellesi.

132:12 Jos sinun poikasi pitävät minun liittoni ja minun todistukseni, jotka minä heille opetan, niin saavat heidänkin poikansa istua sinun valtaistuimellasi iankaikkisesti."

132:13 Sillä Herra on valinnut Siionin, halunnut sen asunnoksensa:

132:14 "Tämä on minun leposijani iankaikkisesti; tässä minä asun, sillä tänne on minun haluni ollut.

132:15 Siionin ravinnon minä runsaasti siunaan, sen köyhät minä leivällä ruokin.

132:16 Sen papit minä puetan autuudella, ja sen hurskaat riemuiten riemuitkoot.

132:17 Siellä minä annan yletä Daavidille sarven, sytytän voidellulleni lampun.

132:18 Hänen vihollisensa minä puetan häpeällä, mutta hänen päässänsä loistaa hänen kruununsa."

132:4 En anna silmäini unta saada, enkä silmälautaini torkkua,

132:5 Siihenasti kuin minä löydän sian \Herralle\, Jakobin väkevän asumiseksi.

132:6 Katso, me kuulimme hänestä Ephratassa: me olemme sen löytäneet metsän kedoilla.

132:7 Me tahdomme hänen asuinsioihinsa mennä, ja kumartaa hänen jalkainsa astinlaudan edessä.

132:8 Nouse, \Herra\, sinun lepoos, sinä ja sinun väkevyytes arkki.

132:9 Anna pappis pukea heitänsä vanhurskaudella ja sinun pyhäsi riemuitkaan.

132:10 Älä käännä pois voideltus kasvoja, sinun palvelias Davidin tähden.

132:11 \Herra\ on vannonut Davidille totisen valan, ja ei hän siitä vilpistele: sinun ruumiis hedelmästä minä istutan istuimelles.

132:12 Jos sinun lapses minun liittoni pitävät, ja minun todistukseni, jotka minä heille opetan, niin heidän lapsensa myös pitää sinun istuimellas istuman iankaikkisesti.

132:13 Sillä \Herra\ on Zionin valinnut, ja tahtoo sitä asuinsiaksensa.

132:14 Tämä on minun leponi iankaikkisesti: tässä minä tahdon asua; sillä se minulle kelpaa.

132:15 Minä hyvästi siunaan hänen elatuksensa, ja hänen köyhillensä kyllä annan leipää.

132:16 Hänen pappinsa minä puetan autuudella; ja hänen pyhänsä pitää ilolla riemuitseman.

132:17 Siellä minä annan puhjeta Davidin sarven: minä valmistan kynttilän voidellulleni.

132:18 Hänen vihollisensa minä häpiällä puetan; mutta hänen päällensä pitää hänen kruununsa kukoistaman.

PSALMI 133

133:1 Matkalaulu; Daavidin virsi. Katso, kuinka hyvää ja suloista on, että veljekset sovussa asuvat!

133:2 Se on niinkuin kallis öljy pään päällä, jota tiukkuu partaan - Aaronin partaan, jota tiukkuu hänen viittansa liepeille.

133:3 Se on niinkuin Hermonin kaste, joka tiukkuu Siionin vuorille. Sillä sinne on Herra säätänyt siunauksen, elämän, ikuisiksi ajoiksi.

PSALMI 134

134:1 Matkalaulu. Katso, kiittäkää Herraa, kaikki te Herran palvelijat, jotka öisin seisotte Herran huoneessa.

134:2 Kohottakaa kätenne pyhäkköön päin ja kiittäkää Herraa.

134:3 Herra siunatkoon sinua Siionista, hän, joka on tehnyt taivaan ja maan.

PSALMI 135

135:1 Halleluja! Ylistäkää Herran nimeä. Ylistäkää, te Herran palvelijat,

135:2 jotka seisotte Herran huoneessa, meidän Jumalamme huoneen esikartanoissa.

135:3 Ylistäkää Herraa, sillä Herra on hyvä, veisatkaa kiitosta hänen nimellensä, sillä se on suloinen.

135:4 Sillä Herra on valinnut Jaakobin omaksensa, Israelin omaisuudeksensa.

135:5 Sillä minä tiedän, että Herra on suuri, ja meidän Herramme korkeampi kaikkia jumalia.

135:6 Kaiken, mitä Herra tahtoo, hän tekee, sekä taivaassa että maassa, merissä ja kaikissa syvyyksissä;

135:7 hän, joka nostaa pilvet maan ääristä, tekee salamet ja sateen ja tuopi tuulen sen säilytyspaikoista;

135:8 hän, joka surmasi Egyptin esikoiset, niin ihmisten kuin eläinten;

133 PSALTTARI

133:1 Davidin veisu korkeimmassa Kuorissa. Katsos kuinka hyvä ja kuinka suloinen se on, että veljekset sovinnossa keskenänsä asuvat.

133:2 Niinkuin kallis voide, joka Aaronin päästä vuotaa koko hänen partaansa, joka vuotaa hänen vaatettensa liepeeseen;

133:3 Niinkuin Hermonin kaste, joka tulee alas Zionin vuorelle; sillä siellä lupaa \Herra\ siunauksen ja elämän alati ja ijankaikkisesti.

134 PSALTTARI

134:1 Veisu korkeimmassa Kuorissa. Katso, kiittäkää \Herraa\, kaikki \Herran\ palvelijat, jotka yöllä seisotte \Herran\ huoneessa!

134:2 Nostakaa kätenne pyhään päin, ja kiittäkää \Herraa\.

134:3 \Herra\ siunatkoon sinua Zionista, joka taivaan ja maan tehnyt on.

135 PSALTTARI

135:1 Halleluja! Ylistäkää \Herran\ nimeä, kiittäkää, \Herran\ palvelijat.

135:2 Te kuin seisotte \Herran\ huoneessa, meidän Jumalamme esihuoneissa.

135:3 Kiittäkää \Herraa\, sillä \Herra\ on hyvä, ja veisatkaa kiitosta hänen nimellensä; sillä se on suloinen.

135:4 Sillä \Herra\ on itsellensä valinnut Jakobin, Israelin omaksensa.

135:5 Minä tiedän, että \Herra\ on suuri, ja meidän Jumalamme kaikkein jumalain ylitse.

135:6 Kaikki, mitä \Herra\ tahtoo, niin hän tekee, taivaassa ja maassa, meressä ja kaikissa syvyydessä;

135:7 Joka pilvet nostaa maan ääristä, joka pitkäisen leimauksesta sateen saattaa, ja tuulen tuo ulos tavaroistansa;

135:8 Joka esikoiset Egyptissä löi, sekä ihmisistä että karjasta,

135:9 hän, joka lähetti tunnusteet ja ihmeet sinun keskellesi, Egypti, faraota ja kaikkia hänen palvelijoitansa vastaan;

135:10 hän, joka kukisti suuret kansat ja tuotti surman väkeville kuninkaille,

135:11 Siihonille, amorilaisten kuninkaalle, ja Oogille, Baasanin kuninkaalle, ja kaikille Kanaanin valtakunnille

135:12 ja antoi heidän maansa perintöosaksi, perintöosaksi kansallensa Israelille.

135:13 Herra, sinun nimesi pysyy iankaikkisesti, Herra, sinun muistosi polvesta polveen.

135:14 Sillä Herra hankkii oikeuden kansalleen ja armahtaa palvelijoitansa.

135:15 Pakanain epäjumalat ovat hopeata ja kultaa, ihmiskätten tekoa.

135:16 Niillä on suu, mutta eivät ne puhu, niillä on silmät, mutta eivät näe,

135:17 niillä on korvat, mutta eivät kuule, eikä niillä ole henkeä suussansa.

135:18 Niiden kaltaisia ovat niiden tekijät ja kaikki, jotka niihin turvaavat.

135:19 Te, Israelin suku, kiittäkää Herraa, te, Aaronin suku, kiittäkää Herraa.

135:20 Te, Leevin suku, kiittäkää Herraa, te, Herraa pelkääväiset, kiittäkää Herraa.

135:21 Kohotkoon Herralle kiitos Siionista, hänelle, joka Jerusalemissa asuu. Halleluja!

PSALMI 136

136:1 Kiittäkää Herraa, sillä hän on hyvä, sillä hänen armonsä pysyy iankaikkisesti.

136:2 Kiittäkää jumalien Jumalaa, sillä hänen armonsä pysyy iankaikkisesti.

136:3 Kiittäkää herrain Herraa, sillä hänen armonsä pysyy iankaikkisesti;

136:4 häntä, joka yksin tekee suuria ihmeitä, sillä hänen armonsä pysyy iankaikkisesti;

136:5 häntä, joka on taidolla tehnyt taivaat,

135:9 Ja antoi merkkinsä ja ihmeensä tulla Egyptin keskelle, Pharaolle ja kaikille hänen palvelioillensa;

135:10 Joka monet pakanat löi, ja tappoi väkevät kuninkaant:

135:11 Siihonin Amorilaisten kuninkaan, ja Ogin Basanin kuninkaan, ja kaikki Kanaanin valtakunnat,

135:12 Ja antoi heidän maansa perimiseksi, Israelille kansallensa perimiseksi.

135:13 \Herra\, sinun nimes pysyy iankaikkisesti: \Herra\, sinun muistos pysyy suvusta sukuun.

135:14 Sillä \Herra\ tuomitsee kansansa, ja on palvelioillensa armollinen.

135:15 Pakanain epäjumalat ovat hopia ja kultaa, ihmisten käsillä tehtyt.

135:16 Heillä on suu, ja ei puhu: heillä ovat silmät, ja ei näe;

135:17 Heillä ovat korvat, ja ei kuule: eikä ole henkeä heidän suussansa.

135:18 Jotka niitä tekevät, he ovat niiden kaltaiset, ja kaikki, jotka heihin uskaltavat.

135:19 Te Israelin huoneesta, kiittäkää \Herraa\! te Aaronin huoneesta, kiittäkää \Herraa\!

135:20 Te Levin huoneesta, kiittäkää \Herraa\! te jotka \Herraa\ pelkätte, kiittäkää \Herraa\!

135:21 Kiitetty olkoon \Herra\ Zionista, joka Jerusalemissa asuu! Halleluja!

136 PSALTTARI

136:1 Kiittäkää \Herraa\, sillä hän on hyvä; sillä hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti.

136:2 Kiittäkää kaikkein jumalain Jumalaa; sillä hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti.

136:3 Kiittäkää kaikkein herrain Herraa; sillä hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti,

136:4 Joka yksinensä suuret ihmeet tekee; sillä hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti;

136:5 Joka taivaat toimellisesti on tehnyt;

sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti;
136:6 häntä, joka on vetten ylitse levittänyt maan, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti;

136:7 häntä, joka on tehnyt suuret valot, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti:

136:8 auringon hallitsemaan päivää, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti,

136:9 kuun ja tähdet hallitsemaan yötä, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti;

136:10 häntä, joka löi Egyptiä surmaten sen esikoiset, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti,

136:11 ja vei Israelin pois heidän keskeltänsä, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti,

136:12 väkevällä kädellä ja ojennetulla käsivarrella, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti;

136:13 häntä, joka jakoi Kaislameren kahtia, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti,

136:14 ja kuljetti Israelin sen keskitse, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti,

136:15 ja syöksi faraon sotajoukkoineen Kaislamereen, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti;

136:16 häntä, joka johdatti kansaansa erämaassa, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti;

136:17 häntä, joka voitti suuret kuninkaat, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti,

136:18 ja surmasi mahtavat kuninkaat, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti,

136:19 Siihonin, amorilaisten kuninkaan, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti,

136:20 ja Oogin, Baasanin kuninkaan, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti,

136:21 ja antoi heidän maansa perintöosaksi, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti,

136:22 perintöosaksi palvelijallensa Israelille, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti;

136:23 häntä, joka muisti meitä

sillä hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti;
136:6 Joka maan on levittänyt veden päälle; sillä hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti;

136:7 Joka suuret valkeudet on tehnyt; sillä hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti;

136:8 Auringon päivää hallitsemaan; sillä hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti;

136:9 Kuun ja tähdet yötä hallitsemaan; sillä hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti;

136:10 Joka Egyptin esikoiset löi: sillä hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti;

136:11 Ja vei Israelin ulos heidän keskeltänsä; sillä hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti;

136:12 Väkevällä kädellä ja ojennetulla käsivarrella; sillä hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti.

136:13 Joka Punaisen meren jakoi kahtia; sillä hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti;

136:14 Ja antoi Israelin käydä sen keskeltä; sillä hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti;

136:15 Joka Pharaon sotaväkinensä Punaiseen mereen upotti; sillä hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti;

136:16 Joka johdatti kansansa korven lävitse; sillä hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti;

136:17 Joka suuret kuninkaat löi; sillä hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti;

136:18 Ja tappoi väkevät kuninkaat; sillä hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti;

136:19 Siihonin Amorilaisten kuninkaan; sillä hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti;

136:20 Ja Oogin Basanin kuninkaan; sillä hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti;

136:21 Ja antoi heidän maansa perimiseksi; sillä hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti;

136:22 Perimiseksi palveliallensa Israelille; sillä hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti.

136:23 Hän muisti meitä, kuin me olimme

alennuksessamme, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti,
136:24 ja kirvoitti meidät vihollisistamme, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti;
136:25 häntä, joka antaa ravinnon kaikelle lihalle, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti.
136:26 Kiittäkää taivaan Jumalaa, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti.

PSALMI 137

137:1 Baabelin virtain vierillä - siellä me istuimme ja itkimme, kun Siionia muistelimme.
137:2 Pajuihin, joita siellä oli, me ripustimme kanteleemme.
137:3 Sillä vangitsijamme vaativat meiltä siellä lauluja ja orjuuttajamme iloa: "Veisatkaa meille Siionin virsiä."
137:4 Kuinka me voisimme veisata Herran virsiä vieraalla maalla?
137:5 Jos minä unhotan sinut, Jerusalem, niin unhotan sinä minun oikea käteni.
137:6 Tarttukoon kieleni suuni lakeen, ellen minä sinua muista, ellen pidä Jerusalemiä ylimpänä ilonani.
137:7 Muista, Herra, Jerusalemin tuhopäivä, kosta se Edomin lapsille, jotka sanoivat: "Hajottakaa se, hajottakaa perustuksia myöten!"
137:8 Tytär Baabel, sinä häviön oma, autuas se, joka sinulle kostaa kaiken, minkä olet meille tehnyt!
137:9 Autuas se, joka ottaa sinun pienet lapsesi ja murskaa ne kallioon!

PSALMI 138

138:1 Daavidin virsi. Minä kiitän sinua kaikesta sydämeistäni, veisaan sinun kiitostasi jumalien edessä.
138:2 Minä rukoulen sinua kumartuneena sinun pyhään temppeleesi päin ja kiitän sinun nimeäsi sinun armosi ja totuutesi tähden; sillä sinä olet osoittanut, että sinun lupauksesi on suuri yli kaiken, mitä sinun

painetut alas; sillä hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti;
136:24 Ja lunasti meitä vihollisistamme; sillä hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti;
136:25 Joka antaa kaikelle lihalle ruan; sillä hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti.
136:26 Kiittäkää taivaan Jumalaa! sillä hänen laupiutensa pysyy iankaikkisesti.

137 PSALTTARI

137:1 Babelin virtain tykönä me istuimme ja itkimme, kuin me Zionin muistimme.
137:2 Kanteleemme me ripustimme pajuihin, jotka siellä olivat.
137:3 Siellä he käskivät meidän veisata, jotka meitä vankina pitivät, ja iloita meidän itkussamme: Veisatkaa meille Zionin virsiä.
137:4 Kuinka me veisaisimme \Herran\ veisun vieraalla maalla?
137:5 Jos minä unohdan sinua, Jerusalem, niin olkoon oikia käteni unohdettu.
137:6 Tarttukoon kieleni suuni lakeen, ellen minä sinua muista, ellen minä tee Jerusalemiä ylimmäiseksi ilokseni.
137:7 \Herra\, muista Edomin lapsia Jerusalemin päivänä, jotka sanovat: repikää maahan hamaan hänen perustukseensa asti.
137:8 Sinä hävitetty tytär, Babel; autuas on, se joka sinulle kostaa, niinkuin sinä meille tehnyt olet.
137:9 Autuas on se, joka piskuiset lapses ottaa ja paistaa kiviin.

138 PSALTTARI

138:1 Davidin. Minä kiitän sinua kaikesta sydämeistäni: jumalain edessä minä sinulle kiitosta veisaan.
138:2 Minä tahdon kumartaen rukoilla sinun pyhän templis puoleen, ja kiittää sinun nimeäs, sinun armos ja totuutes tähden; sillä sinä teit nimes ja sanas suureksi kaikkein ylitse.

nimesi ilmoittaa.

138:3 Sinä päivänä, jona minä huusin, sinä vastasit minulle; sinä rohkaisit minua: minun sieluni sai voiman.

138:4 Herra, kaikki maan kuninkaat ylistävät sinua, kun kuulevat sinun suusi sanat.

138:5 Ja he veisaavat Herran teistä, sillä suuri on Herran kunnia.

138:6 Sillä Herra on korkea, mutta katsoo alhaiseen, ja hän tuntee ylpeän kaukaa.

138:7 Vaikka minä vaellan ahdistuksen keskellä, niin sinä virvoitat minut. Sinä ojennat kätesi minun vihamiesteni vihaa vastaan, ja sinun oikea kätesi auttaa minua.

138:8 Herra vie minun asiani päätökseen. Herra, sinun armosi pysyy iankaikkisesti; älä jätä kesken kättesi työtä.

PSALMI 139

139:1 Veisuunjohtajalle; Daavidin virsi. Herra, sinä tutkit minua ja tunnet minut.

139:2 Istunpa minä tahi nousen, sinä sen tiedät; sinä ymmärrät minun ajatukseni kaukaa.

139:3 Käynpä tahi makaan, sinä sen havaitset, ja kaikki minun tieni ovat sinulle tutut.

139:4 Sillä, katso, ei ole sanaa minun kielelläni, jota sinä, Herra, et täysin tunne.

139:5 Sinä olet saartanut minut edestä ja takaa ja laskenut kätesi minun päälleni.

139:6 Senkaltainen tieto on minulle ylen ihmeellinen, ylen korkea käsittääkseni sen.

139:7 Minne minä voisin mennä, kussa ei sinun Henkesi olisi, minne paeta sinun kasvojesi edestä?

139:8 Jos minä taivaaseen nousisin, niin sinä olet siellä; jos minä tuonelaan vuoteeni tekisin, niin katso, sinä olet siellä.

139:9 Jos minä kohoaisin aamuruskon

138:3 Koska minä sinua avukseni huudan, niin sinä kuulet minua, ja annat sielulleni suuren väkevyyden.

138:4 \Herra\! sinua kiittävät kaikki kuninkaat maan päällä, että he kuulevat sinun suus sanoja,

138:5 Ja veisaavat \Herran\ teille, että \Herran\ kunnia on suuri.

138:6 Sillä \Herra\ on korkia, ja katselee nöyriä, ja ylpiät tuntee kaukaa.

138:7 Jos minä vaeltaisin ahdistuksen keskellä, niin sinä virvoitat minua, ja lähetät kätes vihollisteni vihan päälle: sinun oikia kätes varjelee minua.

138:8 \Herra\ tekee siihen lopun minun tähteni: \Herra\, sinun laupiutes on ijankaikkinen, älä käsialaas hylkää!

139 PSALTTARI

139:1 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle. \Herra\! sinä tutkit minua, ja tunnet minun.

139:2 Joko minä istun eli nousen, niin sinä sen tiedät: sinä ymmärrät taampaa ajatukseni.

139:3 Joko minä käyn eli makaan, niin sinä olet ympärilläni, ja näet kaikki tieni.

139:4 Sillä katso, ei ole sanaakaan kieleni päällä, joita et sinä \Herra\ kaikkia tiedä.

139:5 Sinä olet tehnyt jälkimäiseni ja ensimmäiseni, ja pidät sinun kätes minun päälläni.

139:6 Senkaltainen tieto on minulle ylen ihmeellinen ja ylen korkia, etten minä voi sitä käsittää.

139:7 Kuhunka minä menen sinun hengestäs? ja kuhunka minä sinun kasvois edestä pakenen?

139:8 Jos minä astuisin ylös taivaaseen, niin sinä siellä olet: jos minä vuoteeni helvetissä rakentaisin, katso, sinä myös siellä olet.

139:9 Jos minä ottaisin aamuruskon siivet,

siivillä ja asettuisin asumaan meren ääriin,
139:10 sielläkin sinun kätesi minua
taluttaisi, sinun oikea kätesi tarttuisi
minuun.

139:11 Ja jos minä sanoisin: "Peittäköön
minut pimeys, ja valkeus minun ympärilläni
tulkoon yöksi",

139:12 niin ei pimeyskään olisi sinulle
pimeä: yö valaisisi niinkuin päivä, pimeys
olisi niinkuin valkeus.

139:13 Sillä sinä olet luonut minun
munaskuuni, sinä kudoit minut kokoon äitini
kohdussa.

139:14 Minä kiitän sinua siitä, että olen
tehty ylen ihmeellisesti; ihmeelliset ovat
sinun tekosi, sen minun sieluni kyllä tietää.

139:15 Minun luuni eivät olleet sinulta
salatut, kun minut salassa valmistettiin, kun
minut taiten tehtiin maan syvyyksissä.

139:16 Sinun silmäsi näkivät minut jo
idussani. Minun päiväni olivat määrätyt ja
kirjoitetut kaikki sinun kirjaasi, ennenkuin
ainoakaan niistä oli tullut.

139:17 Mutta kuinka kalliit ovat minulle
sinun ajatuksesi, Jumala, kuinka suuri on
niitten luku!

139:18 Jos minä tahtoisin ne lukea, olisi
niitä enemmän kuin hiekan jyväsiä. - Minä
herään ja olen vielä sinun tykönäsi.

139:19 Jumala, jospa sinä surmaisit
jumalattomat! Ja te murhamiehet, väistykää
minusta pois!

139:20 Sillä he puhuvat sinusta petollisesti
ja lausuvat turhaan sinun nimesi - nuo
sinun vihollisesi.

139:21 Herra, enkö minä vihaisi niitä, jotka
sinua vihaavat, enkö inhoaisi niitä, jotka
sinua vastustavat?

139:22 Kaikella vihalla minä heitä vihaan,
he ovat minun omia vihollisiani.

139:23 Tutki minua, Jumala, ja tunne

ja asuisin meren äärissä,

139:10 Niin sinun kätes sielläkin minua
johdattais, ja sinun oikia kätes pitäis
minun.

139:11 Jos minä sanoisin: pimeys kuitenkin
peittää minun, niin on myös yö valkeus
minun ympärilläni.

139:12 Sillä ei pimeys sinun edessä
pimitä, ja yö valistaa niinkuin päivä; pimeys
on niinkuin valkeus.

139:13 Sinun hallussas ovat minun
munaskuuni: sinä peitit minun äitini
kohdussa.

139:14 Minä kiitän sinua sen edestä, että
minä niin aivan ihmeellisesti tehty olen:
ihmeelliset ovat sinun tekos, ja sen minun
sieluni kyllä tietää.

139:15 Ei minun luuni olleet sinulta
salatut, kuin minä siinä salaisesti tehty olin,
kun minä maan sisällä niin taitavasti koottu
olin.

139:16 Sinun silmäs näkivät minun, kuin en
vielä valmistettu ollut, ja kaikki päivät sinun
kirjaas olivat kirjoitetut, jotka vielä oleman
piti, joista ei yksikään silloin vielä tullut
ollut.

139:17 Mutta kuinka kalliit ovat minun
edessäni, Jumala, sinun ajatukses? kuinka
suuri on heidän lukunsa?

139:18 Jos minä heitä lukisin, niin ne
olisivat usiammat kuin santa: kuin minä
herään, olen minä vielä tykönäs.

139:19 Jumala, jospa tappaisit
jumalattomat, ja verikoirat minusta
poikkeisivat.

139:20 Sillä he puhuvat sinusta
häpiällisesti, ja sinun vihollises turhaan
lausuvat (sinun nimes).

139:21 \Herra\, minä tosin vihaan niitä,
jotka sinua vihaavat, ja minä närkeästyin
heistä, jotka karkaavat sinua vastaan.

139:22 Täydestä todesta minä heitä
vihaan; sentähden ovat he minulle
viholliset.

139:23 Tutki minua, Jumala, ja koettele

minun sydämeni, koettele minua ja tunne minun ajatukseni.

139:24 Ja katso: jos minun tieni on vaivaan vievä, niin johdata minut iankaikkiselle tielle.

PSALMI 140

140:1 Veisuunjohtajalle; Daavidin virsi.

140:2 Päästä minut, Herra, pahoista ihmisistä, varjele minut väkivaltaisilta miehiltä,

140:3 jotka ajattelevat sydämessään pahaa ja joka päivä yllyttävät sotaan.

140:4 He hiovat kielensä niinkuin käärmeet, kyykäärmeen myrkkyä on heidän huultensa alla. Sela.

140:5 Suojaa minut, Herra, jumalattomien käsiltä, varjele minut väkivaltaisilta miehiltä, jotka tahtovat saada minun jalkani lankeamaan.

140:6 Nuo ylpeät virittävät minulle ansoja ja pauloja, levittävät verkkoja minun tielleni, asettavat minulle pyydyksiä. Sela.

140:7 Minä sanon Herralle: "Sinä olet minun Jumalani." Herra, ota korviisi minun rukousteni ääni.

140:8 Herra, Herra, sinä minun väkevä apuni, sinä suojaat minun pääni taistelun päivänä.

140:9 Herra, älä salli, mitä jumalattomat haluavat, älä anna heidän aikeittensa onnistua; muutoin he ylvästelevät. Sela.

140:10 Sattukoon minun saartajaini omaan päähän onnettomuus, jota heidän huulensa hankkivat.

140:11 Tulkoon tulisia hiiliä heidän päällensä; hän syösköön heidät tuleen, vesivirtoihin, joista he älkööt nousko.

140:12 Kielevä mies ei ole pysyvä maassa; väkivaltaista ajaa onnettomuus ja iskee iskemistään.

140:13 Minä tiedän, että Herra ajaa kurjan

sydämeni: kiusaa minua, ja ymmärrä, kuinka minä ajattelen.

139:24 Ja katsos, jos minä pahalla tiellä lienen, niin saata minua iankaikkiselle tielle.

140 PSALTTARI

140:1 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle.

140:2 \Herra\, pelasta minua pahoista ihmisistä: varjele minua vääristä miehistä,

140:3 Jotka pahaa ajattelevat sydämässään, ja joka päivä sotaan hankitsevat.

140:4 He hiovat kieltänsä niinkuin kärme: kyykäärmeen myrkkyä on heidän huultensa alla, Sela!

140:5 Varjele minua, \Herra\, jumalattomain käsistä, varjele minua vääristä ihmisistä, jotka ajattelevat minun käymiseni kukistaa.

140:6 Ylpiät asettavat paulat ja nuorat minun eteeni, ja venyttävät verkot tien viereen: minun eteeni panevat he paulan, Sela!

140:7 Mutta minä sanoin \Herralle\: sinä olet minun Jumalani: \Herra\, kuule minun rukoukseni ääni.

140:8 \Herra\, Herra, väkevä apuni! sinä varjelet minun pääni sodan aikana.

140:9 \Herra\, älä salli jumalattomalle hänen himoansa: älä vahvista hänen pahaa tahtoansa, ettei hän ylpeytyisi, Sela!

140:10 Heidän sappensa, jotka minua piirittävät, ja heidän huultensa vaiva langetkoon heidän päällensä.

140:11 Tuliset hiilet pitää heidän päällensä putooman: hän antaa heidän langeta tuleen ja syvään kuoppaan, ettei heidän pidä nouseman ylös.

140:12 Kielilakkarin ei pidä menestymän maan päällä: häijy väärä ihminen karkoitetaan ja kukistetaan.

140:13 Sillä minä tiedän, että \Herra\

asiaa, hankkii köyhille oikeuden.

140:14 Totisesti, vanhurskaat saavat kiittää sinun nimeäsi, ja oikeamieliset saavat asua sinun kasvojesi edessä.

PSALMI 141

141:1 Daavidin virsi. Herra, minä huudan sinua, riennä minun tyköni. Ota korviisi minun ääneni, kun minä sinua huudan.

141:2 Minun rukoukseni olkoon suitsutusuhri sinun kasvojesi edessä, minun kätteni kohottaminen olkoon ehtoouhri.

141:3 Herra, pane minun suulleni vartija, vartioitse minun huulteni ovea.

141:4 Älä salli minun sydämeni taipua pahaan, pitämään jumalaton menoa väärintekijäin kanssa. Minä en tahdo maistaa heidän herkkupalojansa.

141:5 Lyököön minua vanhurskas: se on rakkautta; kurittakoon hän minua: se on öljyä minun päähäni, siitä minun pääni älköön kieltäytykö. Sillä vielä vähän aikaa, niin minun rukoukseni täyttyy, mutta heidän käy pahoin:

141:6 heidän päämiehensä syöstään kalliolta alas, ja silloin kuullaan minun sanani suloisiksi.

141:7 Niinkuin maa kynnetään ja kuokitetaan, niin ovat meidän luumme hajotetut tuonelan kuilun suulle.

141:8 Mutta sinuun, Herra, Herra, minun silmäni katsovat, sinuun minä turvaan. Älä hylkää minun sieluani.

141:9 Varjele minua niiden pauloista, jotka minua pyydystävät, väärintekijäin ansoista.

141:10 Kaatukoot kaikki jumalattomat omiin kuoppiinsa; mutta suo minun ne välttää.

PSALMI 142

142:1 Daavidin mietevirsi, hänen ollessaan

raadollisen asian ja köyhän oikeuden toimittaja.

140:14 Tosin vanhurskaat kiittävät sinun nimeäs, ja vakaat asuvat sinun kasvois edessä.

141 PSALTTARI

141:1 Davidin Psalmi. \Herra\, minä avukseni huudan sinua: riennä minun puoleeni: ota korviis minun ääneni, koska minä sinua huudan.

141:2 Kelvatkoon minun rukoukseni sinun edessäs niinkuin savu-uhri, minun kätteni ylennys niinkuin ehtoouhri.

141:3 \Herra\, varjele minun suuni ja varjele minun huuleni.

141:4 Älä kallista minun sydäntäni mihinkään pahuuteen, pitämään jumalatointa menoa pahointekiäin kanssa, etten minä söisi niitä, mitkä heille kelpaavat.

141:5 Vanhurskas lyökään minua ystävällisesti, ja nuhdelkaan minua, se olkoon niinkuin öljy minun pääni päällä; sillä minä vielä rukoilen heidän pahuuttansa vastaan.

141:6 Heidän opettajansa sysättäköön kiveen, niin sitte kuullaan minun opetukseni suloiseksi.

141:7 Meidän luumme ovat hajotetut haudan reunalle, niinkuin joku maan repis ja kaivais.

141:8 Sillä sinua, \Herra\, Herra, minun silmäni katsovat: minä uskallan sinuun, älä minun sieluani hylkää.

141:9 Varjele minua siitä paulasta, jonka he asettivat eteeni, ja pahointekiäin ansasta.

141:10 Jumalattomat lankeevat toinen toisensa kanssa omiin verkkoihinsa, siihenasti kuin minä pääsen ohitse.

142 PSALTTARI

142:1 Davidin oppi ja rukous, kuin hän

luolassa; rukous.

142:2 Minä korotan ääneni ja huudan Herraa, minä korotan ääneni ja rukoilen Herralta armoa.

142:3 Minä vuodatan hänen eteensä valitukseni, kerron hänelle ahdistukseni.

142:4 Kun minun henkeni minussa nääntyy, niin sinä tunnet minun tieni. Polulle, jota minä käyn, he ovat virittäneet paulan minun eteeni.

142:5 Katso minun oikealle puolelleni ja näe: ei kukaan minua tunne. Ei ole minulla pakopaikkaa, ei kukaan minun sielustani välitä.

142:6 Minä huudan sinun puoleesi, Herra; minä sanon: Sinä olet minun turvani, minun osani elävien maassa.

142:7 Tarkkaa minun huutoani, sillä minä olen sangen viheliäinen, pelasta minut vainoojistani, sillä he ovat minua väkevämmät.

142:8 Vie minun sieluni ulos vankeudesta kiittämään sinun nimeäsi. Vanhurskaat kokoontuvat minun ympärilleni, kun sinä minulle hyvin teet.

PSALMI 143

143:1 Daavidin virsi. Herra, kuule minun rukoukseni, ota korviisi minun anomiseni. Vastaa minulle uskollisuudessasi ja vanhurskaudessasi.

143:2 Älä käy tuomiolle palvelijasi kanssa, sillä ei yksikään elävä ole vanhurskas sinun edessäsi.

143:3 Sillä vihollinen vainoaa minun sieluani, hän on ruhjonut minun elämäni maahan ja pannut minut pimeään niinkuin ammoon kuolleet.

143:4 Minun henkeni nääntyy minussa, sydäntäni kouristaa minun rinnassani.

143:5 Minä muistelen muinaisia päiviä, tutkistelen kaikkia sinun töitäsi ja ajattelen sinun kättesi tekoja.

143:6 Minä levitän käteni sinun puoleesi. Niinkuin janoinen maa, niin minun sieluni

luolassa oli.

142:2 Minä huudan \Herran\ tykö äänelläni, ja rukoilen \Herraa\ äänelläni.

142:3 Minä vuodatan ajatukseni hänen edessänsä, ja osoitan hänelle hätäni,

142:4 Koska henkeni on ahdistuksessa, niin sinä tiedät käymiseni: tielle, jota minä vaellan, asettavat he paulat eteeni.

142:5 Katsele oikialle puolelle ja näe, siellä ei yksikään tahdo minua tuta: en minä taida paeta, ei tottele kenkään minun sieluani.

142:6 \Herra\, sinua minä huudan ja sanon: sinä olet minun toivoni ja minun osani elävien maalla.

142:7 Ota vaari minun rukouksestani, sillä minua vaivataan sangen: pelasta minua vainollisistani; sillä he ovat minua väkevämmät.

142:8 Vie minun sieluni vankeudesta ulos kiittämään sinun nimeäs: vanhurskaat kokoontuvat minun tyköni, koskas minulle hyvästi teet.

143 PSALTTARI

143:1 Davidin Psalmi. \Herra\! kuule minun rukoukseni, ota anomiseni korviis, sinun totuutes tähden, kuule minua sinun vanhurskautes tähden,

143:2 Ja älä käy tuomiolle palvelias kanssa; sillä ei yksikään elävä ole vakaa sinun edessäsi.

143:3 Sillä vihollinen vainoo minun sieluani, ja lyö minun elämäni rikki maahan asti: hän panee minun pimeyteen, niinkuin kuolleet maailmassa.

143:4 Minun henkeni on minussa ahdistettu: sydämeni on minussa kulutettu.

143:5 Minä muistelen entisiä aikoja: minä ajattelen kaikkia sinun tekojas, ja tutkistelen sinun kättes töitä.

143:6 Minä levitän käteni sinun puolees: minun sieluni janoo sinua, niinkuin karkia

halajaa sinua. Sela.

143:7 Vastaa minulle pian, Herra, minun henkeni nääntyy. Älä peitä minulta kasvojasi, etten tulisi niiden kaltaiseksi, jotka haetaan haudattaviksi.

143:8 Suo minun varhain kuulla sinun armoasi, sillä sinuun minä turvaan. Osoita minulle tie, jota minun tulee käydä, sillä sinun tykösi minä ylennän sieluni.

143:9 Pelasta minut vihollisistani, Herra. Sinun tykösi minä pyrin suojaan.

143:10 Opetta minua tekemään sitä, mikä sinulle kelpaa, sillä sinä olet minun Jumalani. Sinun hyvä Henkesi johdattakoon minua tasaista maata.

143:11 Herra, virvoita nimesi tähden, vanhurskaudessa autta minun sieluni ahdistuksesta.

143:12 Tuhoa minun viholliseni armosta tähden ja hukuta kaikki, jotka minun sieluani ahdistavat, sillä minä olen sinun palvelijasi.

PSALMI 144

144:1 Daavidin virsi. Kiitetty olkoon Herra, minun kallioni, joka opettaa minun käteni taistelemaan, minun sormeni sotimaan,

144:2 hän, joka antaa minulle armon; minun linnani, varustukseni ja pelastajani, minun kilpeni, jonka turviin minä pakenen, hän, joka laskee kansani minun valtani alle.

144:3 Herra, mikä on ihminen, että hänestä lukua pidät, mikä ihmislapsi, että häntä ajattelet!

144:4 Ihminen on kuin tuulen henkäys, hänen päivänsä niinkuin pakeneva varjo.

144:5 Herra, notkista taivaasi ja astu alas, kosketa vuoria, niin että ne suitsuavat.

144:6 Iske salamoita ja hajota heidät, lennätä nuolesi ja kauhistuta heidät.

144:7 Ojenna kätesi korkeudesta, tempaa ja pelasta minut suurista vesistä, muukalaisten kädestä,

144:8 joiden suu puhuu vilppiä ja joiden oikea käsi on valheen käsi!

maa, Sela!

143:7 \Herra\, kuule minua nopiasti, henkeni katoa: älä kasvojas minulta kätke, etten minä niiden kaltaiseksi tulisi, jotka haetaan menevät.

143:8 Suo minun varhain kuulla sinun armojas, sillä sinuun minä toivon: ilmoita minulle tie, jota minä käyn; sillä minä ylennän sieluni sinun tykösi.

143:9 Pelasta minua, \Herra\, vihollisistani! sinun tykösi minä pakenen.

143:10 Opetta minua tekemään sinun suosios jälkeen; sillä sinä olet minun Jumalani: sinun hyvä henkes viekään minua tasaista tietä.

143:11 \Herra\, virvoita minua nimes tähden: vie sieluni häädystä ulos sinun vanhurskautes tähden.

143:12 Jateloita viholliseni sinun laupiutes tähden, ja kadota kaikki, jotka minun sieluani ahdistavat, sillä minä olen palvelias.

144 PSALTTARI

144:1 Davidin Psalmi. Kiitetty olkoon \Herra\, minun turvani, joka käteni opettaa sotimaan, ja sormeni tappelemaan,

144:2 Minun laupiuteni ja minun linnani, minun varjelukseni ja minun vapahtajani, minun kilpeni, johon minä uskallan, joka minun kansani minun alleni vaatii.

144:3 \Herra\, mikä on ihminen, että häntä korjaat? eli ihmisen poika, että hänestä otat vaarin?

144:4 On sittekin ihminen tyhjän verta: hänen aikansa katoa niinkuin varjo.

144:5 \Herra\, kallista sinun taivaas, ja astu alas: rupee vuoriin, että he suitsisivat.

144:6 Anna leimaukset iskeä, ja hajota heitä: ammu nuolias ja kauhistuta heitä.

144:7 Lähetä kätes ylhäältä, ja kirvota minua, ja pelasta minua suurista vesistä ja muukalaisten lasten käsistä,

144:8 Joiden suu puhuu valhetta, ja heidän oikia kätensä on petollinen oikia käsi.

144:9 Jumala, minä veisaan sinulle uuden virren, soitan sinulle kymmenkielisellä harpulla,
144:10 sinulle, joka annat kuninkaille voiton ja tempaavat palvelijasi Daavidin turvaan pahalta miekalta.

144:11 Tempaa ja pelasta minut muukalaisten käsistä, joiden suu puhuu vilppiä ja joiden oikea käsi on valheen käsi.

144:12 Niin meidän poikamme ovat nuoruudessaan kuin korkealle kohoavat kasvit, tyttäreemme kuin temppelein veistetyt kulmapatsaat;

144:13 meidän aittamme ovat täynnä, ja antavat kaikkinaista viljaa, meidän lampaamme lisääntyvät laitumillamme tuhansin ja kymmenin tuhansin;

144:14 meidän härkiemme kuormat ovat runsaat, ei ole aukkoa muurissa, ei ole pakolaista, ei kuulu valitushuutoa kaduillamme.

144:15 Autuas se kansa, jolle näin käy, autuas se kansa, jonka Jumala Herra on!

PSALMI 145

145:1 Daavidin ylistysvirsi. Minä kunnioitan sinua, Jumalani, sinä kuningas, ja kiitän sinun nimeäsi aina ja iankaikkisesti.

145:2 Joka päivä minä kiitän sinua ja ylistän sinun nimeäsi aina ja iankaikkisesti.

145:3 Suuri on Herra ja sangen ylistettävä, ja hänen suuruutensa on tutkimaton.

145:4 Sukupolvi ylistää sukupolvelle sinun tekojasi, ja he julistavat sinun voimallisia töitäsi.

145:5 Sinun valtasuuruutesi kirkkautta ja kunniaa ja sinun ihmeellisiä tekojasi minä tahdon tutkistella.

145:6 Sinun peljättävien töitteesi voimasta puhutaan, sinun suurista teoistasi minä kerron.

144:9 Jumala, minä veisaan sinulle uuden virren: minä soitan sinulle kymmenkielisellä psaltarilla,

144:10 Sinä joka kuninkaille voiton annat, ja palvelias Davidin vapahdat murhamiekasta.

144:11 Päästä myös minua ja pelasta minua muukalaisten kädestä, joiden suu puhuu valhetta, ja heidän oikia kätensä on petollinen oikia käsi,

144:12 Että meidän pojat kasvaisivat nuoruudessaan niinkuin vesat, ja meidän tyttäret, niinkuin templin kaunistetut seinät.

144:13 Meidän aittamme olkoon täynnä, jotka runsaat elatukset antaisivat toinen toisensa perästä, että meidän lampaamme poikisivat tuhannen, ja sata tuhatta, kylissäme;

144:14 Että härkämme olisivat vahvat työhön; ettei yhtään vahinkoa, eikä valitusta eli kannetta olisi kaduillamme.

144:15 Autuas on se kansa, jolle niin käy; vaan autuas on se kansa, jonka Jumalana \Herra\ on.

145 PSALTTARI

145:1 Davidin kiitos. Minä ylistän sinua, Jumalani, sinä kuningas, ja kiitän sinun nimeäs aina ja iankaikkisesti.

145:2 Joka päivä minä kunnioitan sinua, ja kiitän sinun nimeäs aina ja iankaikkisesti.

145:3 Suuri on \Herra\, ja sangen kunniallinen, ja hänen suuruutensa on sanomaton.

145:4 Suku pitää suvulle jutteleman sinun töitäsi, ja sinun voimastasi puhuman.

145:5 Minä ajattelen sinun suuren kunnias kauneutta ja sinun ihmeitäsi;

145:6 Että puhuttaisiin sinun ihmeellisten töitteesi voimasta: ja sinun suurta herrauttas minä juttelen;

145:7 Julistettakoon sinun suuren hyvytesi muistoa ja sinun vanhurskaudestasi riemuittakoon.

145:8 Herra on armahtavainen ja laupias, pitkämielinen ja suuri armossa.

145:9 Herra on hyvä kaikille ja armahtaa kaikkia tekojansa.

145:10 Kaikki sinun tekosi ylistävät sinua, Herra, ja sinun hurskaasi kiittävät sinua.

145:11 He puhuvat sinun valtakuntasi kunnian ja kertovat sinun voimastasi.

145:12 Niin he ilmoittavat ihmislapsille hänen voimalliset työnsä ja hänen valtakuntansa kirkkauden ja kunnian.

145:13 Sinun valtakuntasi on iankaikkinen valtakunta, ja sinun herrautesi pysyy polvesta polveen.

145:14 Herra tukee kaikkia kaatuvia, ja kaikki alaspainetut hän nostaa.

145:15 Kaikkien silmät vartioitsevat sinua, ja sinä annat heille heidän ruokansa ajallaan.

145:16 Sinä avaat kätesi ja ravitset suosiollasi kaikki, jotka elävät.

145:17 Herra on vanhurskas kaikissa teissään ja armollinen kaikissa teoissaan.

145:18 Herra on lähellä kaikkia, jotka avuksensa huutavat, kaikkia, jotka totuudessa häntä avuksensa huutavat.

145:19 Hän tekee, mitä häntä pelkääväiset halajavat, hän kuulee heidän huutonsa ja auttaa heitä.

145:20 Herra varjelee kaikkia, jotka häntä rakastavat, mutta kaikki jumalattomat hän hukuttaa.

145:21 Minun suuni lausukoon Herran ylistystä, ja kaikki liha kiittäköön hänen pyhää nimeänsä, aina ja iankaikkisesti.

PSALMI 146

146:1 Halleluja! Ylistä, minun sieluni, Herraa.

146:2 Minä ylistän Herraa kaiken ikäni,

145:7 Että sinun suuren hyvytes muisto ylistettäisiin, ja sinun vanhurskautes kiitettäisiin.

145:8 Armollinen ja laupias on \Herra\, hidas vihaan ja sangen hyvä.

145:9 Suloinen on \Herra\ kaikille, ja armahtaa kaikkia tekojansa.

145:10 Kiittäkään sinua, \Herra\, kaikki sinun tekos, ja sinun pyhäs kiittäkään sinua;

145:11 Julistakaan sinun valtakuntas kunniaa, ja puhukaa sinun voimastas.

145:12 Että sinun voimas tulis ihmisten lapsille tietäväksi, ja sinun valtakuntas suuri kunnia.

145:13 Sinun valtakuntas on iankaikkinen valtakunta, ja sinun herrautes pysyy suvusta sukuun.

145:14 \Herra\ tukee kaikkia kaatuvaisia, ja nostaa kaikkia sullotuita.

145:15 Kaikkein silmät vartioitsevat sinua, ja sinä annat heille ruan ajallansa.

145:16 Sinä avaat kätes, ja ravitset kaikki, kuin elävät, suosiolla.

145:17 Vanhurskas on \Herra\ kaikissa teissänsä, ja laupias kaikissa töissänsä.

145:18 Läsnä on \Herra\ kaikkia, jotka häntä avuksensa huutavat, kaikkia, jotka totuudessa häntä avuksensa huutavat.

145:19 Hän tekee, mitä häntä pelkääväiset halajavat, ja kuulee heidän huutonsa, ja auttaa heitä.

145:20 \Herra\ varjelee kaikkia, jotka häntä rakastavat, ja hukuttaa kaikki jumalattomat.

145:21 Minun suuni pitää puhuman \Herran\ kiitoksen, ja kaikki liha kunnioittakaan hänen pyhää nimeänsä, aina ja iankaikkisesti.

146 PSALTTARI

146:1 Halleluja! Kiitä \Herraa\, minun sieluni.

146:2 Minä kiitän \Herraa\ niinkauvan kuin

veisaan kiitosta Jumalalleni, niin kauan kuin elän.

146:3 Älkää luottako ruhtinaihin älkääkä ihmislapseen, sillä ei hän voi auttaa.

146:4 Kun hänen henkensä lähtee hänestä, niin hän tulee maaksi jälleen; sinä päivänä hänen hankkeensa raukeavat tyhjiin.

146:5 Autuas se, jonka apuna on Jaakobin Jumala, se, joka panee toivonsa Herraan, Jumalaansa,

146:6 häneen, joka on tehnyt taivaan ja maan, meren ja kaiken, mitä niissä on, joka pysyy uskollisena iankaikkisesti,

146:7 joka hankkii oikeuden sorretuille, joka antaa leivän nälkäisille. Herra vapauttaa vangitut,

146:8 Herra avaa sokeain silmät, Herra nostaa alaspainetut, Herra rakastaa vanhurskaita.

146:9 Herra varjelee muukalaiset, holhoo orvot ja lesket, mutta jumalattomain tien hän tekee mutkaiseksi.

146:10 Herra on kuningas iankaikkisesti, sinun Jumalasi, Siion, polvesta polveen. Halleluja!

PSALMI 147

147:1 Halleluja! Hyvä on veisata kiitosta meidän Jumalallemme. Se on suloista; ylistäminen on soveliasta.

147:2 Herra rakentaa Jerusalemin, hän kokoaa Israelin karkoitettut.

147:3 Hän parantaa ne, joilla on särjetty sydän, ja sitoo heidän haavansa.

147:4 Hän on määrännyt tähtien luvun, hän kutsuu niitä kaikkia nimeltä.

147:5 Meidän Herramme on suuri, suuri voimassansa, hänen ymmärryksensä on mittaamaton.

147:6 Herra pitää pystyssä nöyrät, mutta jumalattomat hän painaa maahan.

147:7 Veisatkaa Herralle kiitosvirsi, soittakaa kanteleilla kiitosta meidän Jumalallemme.

147:8 Hän peittää pilvillä taivaan ja

minä elän, ja Jumalalleni kiitoksen veisaan, niinkauvan kuin minä täällä olen.

146:3 Älkää uskaltako päämiehiin; ihmiset he ovat, ei he voi mitään auttaa.

146:4 Sillä ihmisen henki pitää erkaneman, ja hänen täytyy maaksi tulla jälleen: silloin ovat kaikki hänen aivoituksensa hukassa.

146:5 Autuas on se, jonka apu Jakobin Jumala on, jonka toivo \Herrassa\ hänen Jumalassansa on;

146:6 Joka taivaan ja maan, meren ja kaikki, jotka niissä ovat, tehnyt on, joka totuuden pitää iankaikkisesti;

146:7 Joka oikeuden saattaa niille, jotka väkivaltaa kärsivät, joka isooiset ravitsee. \Herra\ kirvottaa vangitut:

146:8 \Herra\ avaa sokian silmät: \Herra\ nostaa kukistetut: \Herra\ rakastaa vanhurskaita.

146:9 \Herra\ varjelee vieraat, ja holhoo orpoja ja leskiä, ja jumalattomain tien hajoittaa.

146:10 \Herra\ on kuningas iankaikkisesti, sinun Jumalasi, Zion, suvusta sukuun, Halleluja!

147 PSALTTARI

147:1 Kiittäkää \Herraa\! sillä Jumalaamme kiittää on kallis asia: kiitos on suloinen ja kaunis.

147:2 \Herra\ rakentaa Jerusalemin, ja kokoo hajoitetut Israelilaiset.

147:3 Hän parantaa murretut sydämet, ja sitoo heidän kipunsa.

147:4 Hän lukee tähdet, ja kutsuu heitä kaikkia nimeltänsä.

147:5 Suuri on meidän Herramme, ja suuri hänen voimansa, ja hänen viisautensa on määrätöin.

147:6 \Herra\ ojentaa raadolliset, ja jumalattomat maahan paiskaa.

147:7 Vuoroin veisatkaa \Herralle\ kiitossanalla, ja veisatkaa meidän Herrallemme kanteleella;

147:8 Joka taivaan pilvillä peittää ja antaa

valmistaa sateen maalle; hän kasvattaa ruohon vuorille

147:9 ja antaa ruuan eläimille, kaarneen pojillekin, kun ne huutavat.

147:10 Ei kelpaa hänelle hevosen voima, ei hän mielisty miehen jalkojen nopeuteen:

147:11 Herra mielistyy niihin, jotka häntä pelkäävät, jotka panevat toivonsa hänen armoonsa.

147:12 Kiitä Herraa, Jerusalem. Ylistä Jumalaasi, Siion.

147:13 Sillä hän tekee lujiksi sinun porttiesi salvat; hän siunaa sinun lapsesi sinun keskelläsi.

147:14 Hän hankkii rauhan sinun rajojesi sisälle, ravitsee sinut parhaalla nisulla.

147:15 Hän lähettää sanansa maahan, nopeasti kiittää hänen käskynsä.

147:16 Hän antaa sataa lunta niinkuin villaa ja sirottaa härmää niinkuin tuhkaa.

147:17 Hän viskaa rakeitansa niinkuin leivänmuruja; kuka voi kestää hänen pakkastansa?

147:18 Hän lähettää sanansa ja sulattaa rakeet; hän panee tuulensa puhaltamaan, ja vedet virtaavat.

147:19 Hän ilmoittaa sanansa Jaakobille, käskynsä ja oikeutensa Israelille.

147:20 Niin hän ei ole tehnyt yhdellekään pakanakansalle, ja hänen oikeuksiansa ne eivät tunne. Halleluja!

PSALMI 148

148:1 Halleluja! Ylistäkää Herraa taivaista, ylistäkää häntä korkeuksissa.

148:2 Ylistäkää häntä, kaikki hänen enkelinsä, ylistäkää häntä, kaikki hänen sotajoukkonsa.

148:3 Ylistäkää häntä, aurinko ja kuu, ylistäkää häntä, kaikki kirkkaat tähdet.

148:4 Ylistäkää häntä, te taivasten taivaat, te vedet taivasten päällä.

148:5 Ylistäkööt ne Herran nimeä, sillä hän

sateen maan päälle; joka ruohot vuorilla kasvattaa;

147:9 Joka eläimille antaa heidän ruokansa, ja kaarneen pojille, jotka häntä avuksensa huutavat.

147:10 Ei hän mielisty hevosten väkevyyteen, eikä hänelle kelpaa miehen sääriluut.

147:11 \Herralle\ kelpaavat ne, jotka häntä pelkäävät, ja jotka hänen laupiuteensa uskaltavat.

147:12 Ylistä, Jerusalem, \Herraa\: kiitä, Zion, sinun Jumalaasi!

147:13 Sillä hän vahvistaa sinun porttis salvat, ja siunaa sinussa sinun lapses.

147:14 Hän saattaa rauhan sinun ääriis, ja ravitsee sinua parhailla nisuilla.

147:15 Hän lähettää puheensa maan päälle: hänen sanansa nopiasti juoksee.

147:16 Hän antaa lumen niinkuin villan; hän hajoittaa härmän niinkuin tuhan.

147:17 Hän heittää rakeensa niinkuin palat; kuka hänen pakkasensa edessä kestää?

147:18 Hän lähettää sanansa, ja sulaa ne; hän antaa tuulen puhaltaa, niin vedet juoksevat.

147:19 Hän ilmoittaa Jakobille sanansa, ja Israelille säätynsä ja oikeutensa.

147:20 Ei hän niin tehnyt kaikille pakanoille; eikä he tiedä hänen oikeuttansa, Halleluja!

148 PSALTTARI

148:1 Halleluja! Kiittäkää \Herraa\ taivaissa, kiittäkää häntä korkeudessa.

148:2 Kiittäkää häntä kaikki hänen enkelinsä: kiittäkää häntä kaikki hänen sotaväkinsä.

148:3 Kiittäkää häntä aurinko ja kuu: kiittäkää häntä kaikki kirkkaat tähdet.

148:4 Kiittäkää häntä, te taivasten taivaat, ja vedet, jotka taivasten päällä ovat.

148:5 Heidän pitää \Herran\ nimeä

käski, ja ne tulivat luoduiksi.

148:6 Ja hän asetti ne olemaan aina ja iankaikkisesti, hän antoi niille lain, josta ne eivät poikkea.

148:7 Ylistäkää Herraa maasta, te merieläimet ja kaikki syvyedet,

148:8 tuli ja rakeet, lumi ja sumu, sinä myrskytuuli, joka panet hänen käskynsä toimeen,

148:9 te vuoret ja kaikki kukkulat, te hedelmäpuut ja kaikki setrit,

148:10 te pedot ja kaikki karja, te matelijat ja siivekkäät linnut,

148:11 te maan kuninkaat ja kaikki kansakunnat, te ruhtinaat ja kaikki maan tuomarit,

148:12 te nuorukaiset ynnä neitsyet, te vanhat yhdessä nuorten kanssa

148:13 Ylistäkööt he Herran nimeä, sillä hänen nimensä yksin on korkea, hänen valtasuuruutensa ulottuu yli maan ja taivaan.

148:14 Hän on korottanut sarven kansallensa, että häntä ylistäisivät kaikki hänen hurskaansa, Israelin lapset, kansa, joka on häntä lähellä. Halleluja!

PSALMI 149

149:1 Halleluja! Veisatkaa Herralle uusi virsi: ylistysvirsi hänelle hurskasten seurakunnassa.

149:2 Iloitkoon Israel tekijästensä, Siionin lapset riemuitkoot kuninkaastaan.

149:3 Ylistäkööt he karkeloiden hänen nimeänsä, soittakoot hänelle kiitosta vaskirummuilla ja kanteleilla.

149:4 Sillä Herra on mielistynyt kansaansa, hän kaunistaa nöyrät pelastuksella.

149:5 Iloitkoot hurskaat, veisaten hänen kunniaansa, riemuitkoot he vuoteissansa.

149:6 Jumalan ylistys on heidän suussansa, ja heidän kädessään kaksiteräinen miekka,

149:7 että he kostaisivat pakanoille,

kiittämän; sillä hän käski, ja ne luoduksi tulivat.

148:6 Hän pitää ylös ne aina ja iankaikkisesti: hän asettaa heitä, ettei heidän toisin käymän pitäisi.

148:7 Kiittäkää \Herraa\ maan päällä, te valaskalat ja kaikki syvyedet;

148:8 Tuli ja rakeet, lumi ja sumu, tuulispää, jotka hänen sanansa toimittavat,

148:9 Vuoret ja kaikki kukkulat, hedelmälliset puut ja kaikki sedripuut;

148:10 Pedot ja kaikki eläimet, madot ja siivelliset linnut;

148:11 Maan kuninkaat ja kaikki kansat, päämiehet ja kaikki tuomarit maan päällä;

148:12 Nuorukaiset ja neitseet, vanhat nuorten kanssa:

148:13 Kiittäkään \Herran\ nimeä; sillä hänen ainoan nimensä on korotettu, ja hänen suuri kunniansa ylitse maan ja taivaan.

148:14 Ja hän korottaa sarven kansallensa: kaikki hänen pyhänsä kiittäkää, Israelin lapset, kansa joka häntä lähin on, Halleluja!

149 PSALTTARI

149:1 Halleluja! Veisatkaa \Herralle\ uusi veisu: pyhain seurakunnan pitää häntä kiittämän.

149:2 Iloitkaan Israel tekiässensä: Zionin lapset riemuitkaan Kuninkaastansa.

149:3 Heidän pitää tanssissa hänen nimeänsä kiittämän: harpuilla ja kanteleilla pitää heidän soittaman.

149:4 Sillä \Herra\ rakastaa kansaansa: hän kunnioittaa nöyriä autuudella.

149:5 Pyhain pitää iloitseman kunnialla, ja kiittämän vuoteissansa.

149:6 Heidän suussansa pitää Jumalan ylistys oleman, ja kaksiteräiset miekat heidän käsissään,

149:7 Kostamaan pakanoille, ja

kurittaisivat kansakuntia,
149:8 panisivat kahleisiin heidän
kuninkaansa ja jalkarautoihin heidän
ylhäisensä
149:9 ja täyttäisivät heissä tuomion, joka
on kirjoitettu. Tämä on kaikkien hänen
hurskaittensa kunnia. Halleluja!

PSALMI 150

150:1 Halleluja! Ylistäkää Jumalaa hänen
pyhäkössään, ylistäkää häntä hänen
väkevyytensä taivaanvahvuuksissa.
150:2 Ylistäkää häntä hänen voimallisista
teoistansa, ylistäkää häntä, sillä hänen
herrautensa on suuri.
150:3 Ylistäkää häntä pasunan pauhulla,
ylistäkää häntä harpuilla ja kanteleilla.
150:4 Ylistäkää häntä vaskirummuilla ja
karkelolla, ylistäkää häntä kielisoittimilla ja
huiluilla.
150:5 Ylistäkää häntä helisevillä
kymbaaleilla, ylistäkää häntä kumisevilla
kymbaaleilla.
150:6 Kaikki, joissa henki on, ylistäkää
Herraa! Halleluja!

SANANLASKUT

1 LUKU

1:1 Salomon, Daavidin pojan, Israelin
kuninkaan, sananlaskut,
1:2 viisauden ja kurin oppimiseksi,
ymmärryksen sanojen ymmärtämiseksi,
1:3 taitoa tuovan kurin, vanhurskauden,
oikeuden ja vilpittömyyden saamiseksi,
1:4 mielevyyden antamiseksi yksinkertaisille,
tiedon ja taidollisuuden nuorille.
1:5 Viisas kuulkaan ja saakoon oppia lisää,
ja ymmärtäväinen hankkikoon elämänohjetta
1:6 ymmärtääkseen sananlaskuja ja
vertauksia, viisasten sanoja ja heidän
ongelmiansa.
1:7 Herran pelko on tiedon alku; hullut
pitävät halpana viisauden ja kurin.

rankaisemaan kansoja,
149:8 Heidän kuninkaitansa sitomaan
kahleisiin, ja heidän jaloimpiansa
rautakahleisiin,
149:9 Ja tekemään heille kirjoitetun
oikeuden: tämä kunnia pitää kaikille hänen
pyhillensä oleman, Halleluja!

150 PSALTTARI

150:1 Halleluja! Kiittäkää \Herraa\ hänen
pyhässänsä: kiittäkää häntä hänen
väkevyytensä avaruudessa!
150:2 Kiittäkää häntä hänen voimallisten
tekoinsa tähden: kiittäkää häntä
ylenpalttisen suuruutensa tähden!
150:3 Kiittäkää häntä basunilla: kiittäkää
häntä psaltareilla ja kanteleilla!
150:4 Kiittäkää häntä harpuilla ja tanssilla:
kiittäkää häntä harpun kielillä ja huiluilla!
150:5 Kiittäkää häntä kilisevillä symbaleilla!
150:6 Kaikki, joilla henki on, kiittäkään
\Herraa\, Halleluja!

SANANLASKUT

1 LUKU

1:1 Salomon, Davidin pojan, Israelin
kuninkaan sananlaskut;
1:2 Oppia viisautta ja kuritusta, ymmärtää
tiedon puhetta,
1:3 Vastaanottaa ymmärryksen neuvoa,
vanhurskautta, oikeutta ja siveyttä;
1:4 Että tyhmät viisaaksi tulisivat ja
nuorukaiset taidon ja ymmärryksen saisivat.
1:5 Joka viisas on, se kuulkaan, että hän
viisaammaksi tulis; ja joka toimellinen on,
se ottakoon neuvon,
1:6 Että hän ymmärtäis sananlaskut ja
niiden selityksen, viisasten opin ja heidän
tapauksensa.
1:7 \Herran\ pelko on viisauden alku;
tyhmät hylkäävät viisauden ja opin.

1:8 Kuule, poikani, isäsi kuritusta äläkä hylkää äitisi opetusta,

1:9 sillä ne ovat ihana seppelä sinun päähäsi ja käädyt sinun kaulaasi.

1:10 Poikani, jos synnintekijät sinua viekoittelevat, älä suostu.

1:11 Jos he sanovat: "Lähde mukaamme! Väijykäämme verta, vaanikaamme viatonta syyttömästi;

1:12 nielaikaamme niinkuin tuonela heidät elävältä, ehyeltään, niinkuin hautaan vaipuvaiset;

1:13 me saamme kaikenlaista kallista tavaraa, täytämme talomme saaliilla;

1:14 heitä arpasi meidän kanssamme, yhteinen kukkaro olkoon meillä kaikilla" -

1:15 älä lähde, poikani, samalle tielle kuin he, pidätä jalkasi heidän poluiltansa.

1:16 Sillä heidän jalkansa juoksevat pahuuteen, kiiruhtavat vuodattamaan verta.

1:17 Sillä verkko on viritetty kaikille siivekkäille, niin että ne sen näkevät. -
Mutta turhaan:

1:18 omaa vertansa he väijyvät, vaanivat omaa henkeänsä.

1:19 Näin käy jokaiselle väärän voiton pyytäjälle: se ottaa haltijaltaan hengen.

1:20 Viisautta huutaa kadulla, antaa äänensä kuulua toreilla;

1:21 meluisten katujen kulmissa se kutsuu, porttien ovilta kaupungissa sanansa sanoo:

1:22 Kuinka kauan te, yksinkertaiset, rakastatte yksinkertaisuutta, kuinka kauan pilkkaajilla on halu pilkkaan ja tyhmit vihaavat tietoa?

1:23 Kääntykää minun nuhdeltavikseni. Katso, minä vuodatan teille henkeäni, saatan sanani tiedoksenne.

1:24 Kun minä kutsuin ja te estelitte, kun ojensin kättäni eikä kenkään kuunnellut,

1:8 Poikani kuule isäs kuritusta, ja älä hylkää äitis käskyä!

1:9 Sillä se on sinun sinun pääs päällä otollinen kaunistus, ja käädyt kaulassas.

1:10 Poikani! jos pahanjuoniset sinua sinua houkuttelevat, niin älä heihin suostu.

1:11 Jos he sanovat: käy meidän kanssamme: me väijymme verta, ja viritämme pauloja nuhteettoman eteen ilman syytä;

1:12 Me nielemme hänen, niinkuin helvetti elävältä, ja hurskaan niinkuin hautaan pudotamme;

1:13 Me löydämme kaikellaista kallista tavaraa, ja täytämme huoneemme saaliista;

1:14 Koettele meidän kanssamme: meillä kaikilla pitää yksi kukkaro oleman:

1:15 Poikani! älä vaella heidän kanssansa: estä jalkas heidän retkiltänsä.

1:16 Sillä heidän jalkansa juoksevat pahuuteen, ja he kiiruhtavat verta vuodattamaan.

1:17 Sillä turhaan verkot viritetään lintuin silmäin edessä.

1:18 Itse he myös väijyvät toinen toisensa verta, ja petoksella seisovat toinen toisensa hengen perään.

1:19 Niin kaikki ahneet tekevät, ja ahneus on isännillensä surmaksi.

1:20 Viisautta ulkona valittaa, ja kadulla äänensä ilmoittaa.

1:21 Hän huutaa kansan edessä portissa, ja tuottaa sanansa edes kaupungissa, sanoen:

1:22 Kuinka kauan te tyhmit tahdotte olla taitamattomat, ja pilkkakirveet rakastaa naurua? ja te hullut vihaat opetusta?

1:23 Kääntäkää itsenne minun kuritukseni puoleen: katso, ja minä tuon teille henkeni edes, ja ilmoitan teille sanani;

1:24 Että minä kutsuin teitä, ja te estelitte teitä: minä kokotin käteni, ja ei yksikään ottanut siitä vaaria,

1:25 vaan te vieroksuitte kaikkia minun neuvojani, ette suostuneet minun nuhteisiini,
1:26 niin minäkin nauran teidän hädällemme, pilkkaan, kun tulee se, mitä te kauhistutte;

1:27 kun myrskynä tulee se, mitä te kauhistutte, kun hätänne saapuu tuulispäänä, kun päällemme tulee vaiva ja ahdistus.

1:28 Silloin he minua kutsuvat, mutta minä en vastaa, etsivät minua, mutta eivät löydä.

1:29 Koska he vihasivat tietoa, eivät valinneet osaksensa Herran pelkoa

1:30 eivätkä suostuneet minun neuvooni, vaan katsoivat kaiken minun nuhteluni halvaksi,

1:31 saavat he syödä oman vaelluksensa hedelmiä ja saavat kyllänsä omista hankkeistaan.

1:32 Sillä yksinkertaiset tappaa heidän oma luopumuksensa, ja tyhmät tuhoaa heidän oma suruttomuutensa.

1:33 Mutta joka minua kuulee, saa asua turvassa ja olla rauhassa onnettomuuden kauhuilta.

2 LUKU

2:1 Poikani, jos sinä otat minun sanani varteen ja kätket mieleesi minun käskyni,
2:2 niin että herkistät korvasi viisaudelle ja taivutat sydämesi taitoon -

2:3 niin, jos kutsut ymmärrystä ja ääneesi huudat taitoa,

2:4 jos haet sitä kuin hopeata ja etsit sitä kuin aarretta,

2:5 silloin pääset ymmärtämään Herran pelon ja löydät Jumalan tuntemisen.

2:6 Sillä Herra antaa viisautta, hänen suustansa lähtee tieto ja taito.

2:7 Oikeamielisille hänellä on tallella pelastus, kilpi nuhteettomasti vaeltaville,

2:8 niin että hän suojaa oikeuden polut ja varjelee hurskaittensa tien.

2:9 Silloin ymmärrät vanhurskauden ja

1:25 Te hylkäsitte kaiken neuvoni, ja ette tahtoneet kuritustani;

1:26 Niin minä myös nauran teidän vahinkoanne, ja pilkkaan teitä, kuin teidän päällemme tulee se, jota te pelkääte,

1:27 Kuin se tulee, jota te pelkääte, niinkuin rajuilma, ja tuska niinkuin tuulispää; kuin teidän päällemme tulee ahdistus ja vaiva.

1:28 Silloin he minua avuksensa huutavat, ja en minä kuule heitä: varhain he etsivät minua, ja ei löydä minua.

1:29 Että he vihasivat opetusta, ja ei ottaneet vastaan \Herran\ pelkoa,

1:30 Eikä tyytynyt minun neuvooni, mutta laittivat kaiken kuritukseni;

1:31 Niin pitää heidän syömän tiensä hedelmästä, ja neuvostansa ravituksi tuleman.

1:32 Sillä tyhmäin himo tappaa heidät, ja hulluin onni kadottaa heidät.

1:33 Mutta joka minua kuulee, hän asuu turvallisesti, ja ei mitään pahaa pelkää.

2 LUKU

2:1 Poikani, jos otat minun puheeni, ja käskyni kätket;

2:2 Niin anna korvas kuulla viisautta, ja taivuta sydämes ymmärrykseen.

2:3 Sillä jos ymmärrystä ahkerasti halajat, ja rukoilet taitoa;

2:4 Jos sitä etsit niinkuin hopiaa, ja pyörit sen perään niinkuin tavaran;

2:5 Niin sinä ymmärrät \Herran\ pelvon, ja Herran tunnon löydät.

2:6 Sillä \Herra\ antaa viisauden, ja hänen suustansa tulee taito ja ymmärrys.

2:7 Hän antaa toimellisten hyvin käydä, ja suojelee niitä, jotka viattomasti vaeltavat,

2:8 Varjelee hurskaat, ja holhoo pyhäinsä retket.

2:9 Silloin sinä ymmärrät vanhurskauden ja

oikeuden ja vilpittömyyden - hyvyyden tien kaiken;

2:10 sillä viisaus tulee sydämeesi, ja tieto tulee sielullesi suloiseksi,

2:11 taidollisuus on sinua varjeleva ja ymmärrys suojeleva sinut.

2:12 Se pelastaa sinut pahojen tiestä, miehestä, joka kavalasti puhuu;

2:13 niistä, jotka ovat hyljänneet oikeat polut vaeltaaksensa pimeyden teitä;

2:14 niistä, jotka iloitsevat pahanteosta, riemuitsevat häijystä kavaluudesta,

2:15 joiden polut ovat mutkaiset ja jotka joutuvat väärään teillensä. -

2:16 Se pelastaa sinut irstaasta naisesta, vieraasta vaimosta, joka sanoillansa liehakoitsee,

2:17 joka on hyljännyt nuoruutensa ystävän ja unhottanut Jumalansa liiton.

2:18 Sillä hänen huoneensa kallistuu kohti kuolemaa, hänen tiensä haamuja kohden.

2:19 Ei palaja kenkään, joka hänen luoksensa menee, eikä saavu elämän poluille.

2:20 Niin sinä vaellat hyvien tietä ja noudatat vanhurskasten polkuja.

2:21 Sillä oikeamieliset saavat asua maassa, ja nuhteettomat jäävät siihen jäljelle;

2:22 mutta jumalattomat hävitetään maasta, ja uskottomat siitä reväistään pois.

3 LUKU

3:1 Poikani, älä unhotta minun opetustani, vaan sinun sydämesi säilyttäköön minun käskyni;

3:2 sillä pitkää ikää, elinvuosia ja rauhaa ne sinulle kartuttavat.

3:3 Laupeus ja uskollisuus älkööt hyljätkö sinua. Sido ne kaulaasi, kirjoita ne sydämesi tauluun,

3:4 niin saat armon ja hyvän ymmärryksen Jumalan ja ihmisten silmien edessä.

tuomion, oikeuden ja kaiken hyvän tien.

2:10 Jos viisaus sydämees tulee, ja taito on sinulle kelvollinen,

2:11 Niin hyvä neuvo sinua varjelee, ja ymmärrys kätkee sinun,

2:12 Tempaamaan sinun pois pahalta tieltä, ja niiden seurasta, jotka toimetttömiä puhuvat,

2:13 Ja hylkäävät oikian tien, ja vaeltavat pimeitä retkiä;

2:14 Jotka iloitsevat pahoista töistänsä, ja riemuitsevat pahoista menoistansa;

2:15 Joiden tiet ovat vastahakoiset, ja retket väärät ja häpiälliset:

2:16 Ettet sinä ryhtyisi vieraaseen vaimoon, joka ei sinun ole, joka suloisilla sanoilla puhuttelee,

2:17 Ja hylkää nuoruutensa johdattajan, ja unohtaa Jumalansa liiton.

2:18 Sillä hänen huoneensa kallistuu kuolemaan, ja hänen askeleensa kadotettuun tykö.

2:19 Jokainen joka menee hänen tykönsä, ei palaja, eikä elämän tielle joudu;

2:20 Ettäs vaeltasit hyvää tietä, ja pitäisit hurskasten tiet.

2:21 Sillä vanhurskaat asuvat maassa, ja vakaat siinä pysyvät;

2:22 Mutta jumalattomat hukutetaan maasta, ja ylönkatsojat siitä teloitetaan.

3 LUKU

3:1 Poikani, älä unohda minun lakiani, mutta sinun sydämes pitäköön käskyni.

3:2 Sillä ne saattavat sinulle pitkän iän, hyvät vuodet ja rauhan.

3:3 Armo ja totuus ei sinua pidä hylkäämän: ripusta ne kaulaas, ja kirjoita sydämes tauluun,

3:4 Niin sinä löydät armon ja hyvän toimen, Jumalan ja ihmisten edessä.

3:5 Turvaa Herraan kaikesta sydämestäsi
äläkä nojaudu omaan ymmärrykseesi.
3:6 Tunne hänet kaikilla teilläsi, niin hän
sinun polkusi tasoittaa.
3:7 Älä ole viisas omissa silmissäsi. Pelkää
Herraa ja karta pahaa.
3:8 Se on terveellistä sinun ruumiillesi ja
virkistäväää sinun luillesi.
3:9 Kunnioita Herraa antamalla varoistasi ja
kaiken satosi parhaimmasta,
3:10 niin sinun jyväättasi täyttyvät
runsaudella, ja viini pursuu sinun
kuurnistasi.
3:11 Poikani, älä pidä Herran kuritusta
halpana äläkä kyllästy hänen
rangaistukseensa;
3:12 sillä jota Herra rakastaa, sitä hän
rankaisee, niinkuin isä poikaa, joka hänelle
rakas on.
3:13 Autuas se ihminen, joka on löytänyt
viisauden, ihminen, joka on saanut taidon.

3:14 Sillä parempi on hankkia sitä kuin
hopeata, ja siitä saatu voitto on kultaa
jalompi.
3:15 Se on kalliimpi kuin helmet, eivät
mitkään kalleutesi vedä sille vertaa.
3:16 Pitkä ikä on sen oikeassa kädessä,
vasemmassa rikkaus ja kunnia.
3:17 Sen tiet ovat suloiset tiet, sen polut
rauhaisat kaikki tyynni.
3:18 Elämän puu on se niille, jotka siihen
tarttavat; onnelliset ne, jotka siitä pitävät
kiinni.
3:19 Herra on viisaudella perustanut maan,
taivaat taidolla vahvistanut.
3:20 Hänen toimestansa syvyedet kuohuivat
esiin, ja pilvet pisaroivat kastetta.
3:21 Poikani, nämä älkööt häipykö
näkyvistäsi, säilytä neuvokkuus ja
taidollisuus,
3:22 niin ne ovat elämä sinun sielullesi ja
kaunistus sinun kaulaasi.
3:23 Silloin sinä kuljet tiesi turvallisesti etkä
loukkaa jalkaasi.

3:5 Luota \Heraan\ kaikesta sydämestäs,
ja älä luota ymmärryksees;
3:6 Mutta ajattele häntä kaikissa teissäs,
niin hän sinua oikein johdattaa.
3:7 Älä ole viisas mielestäs, vaan pelkää
\Herraa\, ja vältä pahaa.
3:8 Sillä se on navalles terveellinen, ja
virvoittaa luus.
3:9 Kunnioita \Herraa\ tavarastas, ja
kaikista vuoden tulos esikoisista;
3:10 Niin sinun riihes täytetään kyllyydellä,
ja sinun viinakuurnas vuotaa ylitse.

3:11 Poikani, älä \Herran\ kuritusta hylkää,
ja älä ole kärsimätön, kuin hän sinua
rankaisee,
3:12 Sillä, jota \Herra\ rakastaa, sitä hän
rankaisee, ja on hänelle otollinen niinkuin
poika isällensä.
3:13 Autuas on se ihminen, joka viisauden
löytää, ja se ihminen, joka ymmärryksen
käsittää.
3:14 Sillä parempi on kaupita häntä kuin
kaupita hopiaa, ja hänen hedelmänsä on
parempi kuin kultaa.
3:15 Hän on kalliimpi kuin päärlit, eikä
hänen vertaansa mitään toivottaa taideta.
3:16 Pitkä ikä on hänen oikialla kädellensä,
rikkaus ja kunnia hänen vasemmalla.
3:17 Hänen tiensä ovat iloiset, ja kaikki
hänen askeleensa rauha.
3:18 Hän on elämän puu niille, jotka
häneen rupeevat; ja autuaat ovat ne, jotka
hänen pitävät.
3:19 Sillä \Herra\ on viisaudella maan
perustanut, ja taivaat toimella valmistanut.
3:20 Hänen viisauressansa ovat syvyedet
eroitetut, ja pivet pisaroivat kasteen.
3:21 Poikani, älä salli näitä silmistäs tulla
pois, niin sinä tulet onnelliseksi ja viisaaksi.

3:22 Se on sinun sielus elämä; ja sinun
suus on otollinen.
3:23 Silloin sinä murheetoinna vaellat
teissäs, ettet jalkaas loukkaa.

3:24 Kun menet maata, et pelkää mitään, ja maata mentyäsi on unesi makea.

3:25 Pääset peljästyvästä äkkikauhista ja turmiota, joka jumalattomat yllättää.

3:26 Sillä sinä saat luottaa Herraan, hän varjelee sinun jalkasi joutumasta kiinni

3:27 Älä kiellä tarvitsevalta hyvää, milloin sitä tehdä voit.

3:28 Älä sano lähimmäisesellesi: "Mene nyt ja tule toiste, huomenna minä annan", kun sinulla kuitenkin on.

3:29 Älä mieti pahaa lähimmäistäsi vastaan, kun hän luottavaisesti luonasi asuu.

3:30 Älä riitele kenenkään kanssa syyttä, kun ei toinen ole sinulle pahaa tehnyt.

3:31 Älä kadehdi väkivallan miestä äläkä hänen teitensä omiksesi valitse;

3:32 sillä väärämielinen on Herralle kauhistus, mutta oikeamielisille hän on tuttava.

3:33 Herran kirous on jumalattoman huoneessa, mutta vanhurskasten asuinsijaa hän siunaa.

3:34 Pilkkaajille hänkin on pilkallinen, mutta nöyrille hän antaa armon.

3:35 Viisaat perivät kunnian, mutta tyhmäin osa on häpeä.

4 LUKU

4:1 Kuulkaa, lapset, isän kuritusta ja kuunnelkaa oppiaksenne ymmärrystä.

4:2 Sillä minä annan teille hyvän neuvon, älkää hyljätkö minun opetustani.

4:3 Olinhan minäkin isäni poika, hento ja äitini ainokainen.

4:4 Ja isä minua opetti ja sanoi minulle: "Pitäköön sydämesi minun sanoistani kiinni, noudata minun käskyjäni, niin sinä saat elää.

4:5 Hanki viisautta, hanki ymmärrystä, älä

3:24 Et sinä pelkää maata pantuas, mutta makaat; ja sinun unes on sinulle makia,

3:25 Ettei sinun tarvitse peljätä äkillistä hirmua, eikä jumalattomain hävitystä, kuin se tulee.

3:26 Sillä \Herra\ on sinun lohdutuksesi; hän varjelee sinun jalkasi, ettei sitä saavuteta.

3:27 Älä estele tarvitsevalle hyvää tehdä, jos sinulla on varaa, ettäs sen tehdä taidat.

3:28 Älä sano ystävälle: mene ja tule jälleen, huomenna minä sinulle annan; koska sinulla on.

3:29 Älä pyydä sinun ystäväsi vahinkoa, joka hyvässä toivossa asuu sinun tykönä.

3:30 Älä kenenkään kanssa toru ilman syyttä, jos hän ei mitään pahaa sinulle tehnyt ole.

3:31 Älä kiivoittele väärää miestä, älä noudata hänen retkiänsä.

3:32 Sillä pahanilkiset ovat \Herralles\ kauhistus; mutta hänen salaisuutensa on hurskasten tykönä.

3:33 Jumalattoman huoneessa on \Herran\ kirous; mutta vanhurskaan maja siunataan.

3:34 Hän pilkkaa pilkkaajia; mutta nöyrille hän antaa armon.

3:35 Viisaat kunnian perivät, mutta tyhmät häpiän saavat.

4 LUKU

4:1 Kuulkaa, lapseni, isänne kuritusta, ja ottakaa vaari, oppiaksenne ja viisaammaksi tullaksenne.

4:2 Sillä minä annan teille hyvän opetuksen; älkööt hyljätkö minun lakiani.

4:3 Sillä minä olin isäni poika, hoikka ja ainoa äidilläni.

4:4 Ja hän opetti minua, ja sanoi minulle; anna sydämes ottaa minun sanani vastaan; pidä minun käskyäni, niin sinä elää saat.

4:5 Osta viisautta, osat ymmärrystä: älä

sitä unhot, älä väisty pois minun suuni sanoista.

4:6 Älä sitä hylkää, niin se varjelee sinua; rakasta sitä, niin se sinua suojaa.

4:7 Viisauden alku on: hanki viisautta, ja kaikella muulla hankkimallasi hanki ymmärrystä.

4:8 Anna sille korkea arvo, niin se sinut korottaa, se kunnioittaa sinua, jos sen syliisi suljet;

4:9 se panee päähäsi ihanan seppeleen ja lahjoittaa sinulle kauniin kruunun."

4:10 Kuule, poikani, ja ota sanani varteen, niin elämäsi vuodet enentyvät.

4:11 Minä neuvon sinut viisauden tielle, ohjaan sinut oikeille teille.

4:12 Käydessäsi eivät askeleesi ahtaalle joudu; juostessasi et kompastu.

4:13 Tartu kiinni kuritukseen äläkä hellitä; säilytä se, sillä se on sinun elämäsi.

4:14 Älä lähde jumalattomien polulle, älä astu pahojen tielle.

4:15 Anna sen olla, älä mene sille, poikkea pois ja mene ohitse.

4:16 Sillä eivät he saa nukkua, elleivät pahaa tee; se riistää heiltä unen, elleivät ole ketään kaataneet.

4:17 Niin he syövät leipänään jumalattomuutta, juovat viininään väkivallan tekoja.

4:18 Mutta vanhurskasten polku on kuin aamurusko, joka kirkastuu kirkastumistaan sydänpäivään saakka.

4:19 Jumalattomain tie on kuin pimeys: eivät he tiedä, mihin kompastuvat.

4:20 Poikani, kuuntele minun puhettani, kallista korvasi minun sanoilleni.

4:21 Älkööt ne väistykö silmistäsi, kätke ne sydämesi sisimpään;

4:22 sillä ne ovat elämä sille, joka ne löytää, ja lääke koko hänen ruumiillensa.

4:23 Yli kaiken varottavan varjele sydämesi, sillä sieltä elämä lähtee.

unohda, älä myös poikkee minun puheestani.

4:6 Älä häntä hylkää, niin hän sinut kätkee: rakasta häntä, niin hän sinua varjelee.

4:7 Sillä viisauden alku on, ostaa viisautta, ja kaikella saadullas ostaa taitoa.

4:8 Pidä häntä korkiassa kunniaassa, niin hän sinua korottaa, ja saattaa kunniaan, jos sinä häntä rakastat.

4:9 Hän sinun pääs jalosti kaunistaa, ja kunnioittaa sinua ihanalla kruunulla.

4:10 Kuule siis, poikani, ja ota minun puheeni, niin ikäs vuotta on monta.

4:11 Minä johdatan sinua viisauden tielle, ja saatan sinua käymään oikialla retkellä,

4:12 Niin että koskas vaellat, ei sinun käymises ole ahdas; ja koskas juokset, niin et sinä loukkaa sinuas.

4:13 Pidä kuritus, älä hylkää häntä: kätke häntä; sillä hän on sinun elämäs.

4:14 Älä mene jumalattomain askelille, ja älä astu pahain tielle;

4:15 Jätä se pois, ja älä käy siinä; karta sitä, ja mene ohitse.

4:16 Sillä ei he makaa, jollei he ole pahoin tehneet, eikä lepää, jollei he ole vahinkoa tehneet.

4:17 Sillä he syövät jumalattomuuden leipää, ja juovat vääryyden viinaa.

4:18 Mutta vanhurskasten retki paistaa niinkuin valkeus, käy edes, ja valistaa hamaan isoon päivään asti.

4:19 Mutta jumalattomain tie on niinkuin pimeys; ja ei he tiedä, kussa he lankeevat.

4:20 Poikani, ota vaari sanoistani, ja kallista korvasi puheisiini.

4:21 Älä niiden anna tulla pois silmistäs: pidä ne sydämessäs.

4:22 Sillä ne ovat niiden elämä, jotka niitä ovat löytäneet, ja ovat terveelliset koko heidän ruumiillensa.

4:23 Varjele sydämes kaikella ahkeruudella: sillä siitä elämä tulee.

4:24 Poista itsestäsi suun kavaluus, ja karkoita luotasi huulten vääryys.

4:25 Katsokoot sinun silmäsi suoraan, eteenpäin olkoon katseesi luotu.

4:26 Tasoita polku jaloillesi, ja kaikki sinun tiesi olkoot vakaat.

4:27 Älä poikkea oikeaan, älä vasempaan, väistä jalkasi pahasta.

5 LUKU

5:1 Poikani, kuuntele minun viisauttani, kallista korvasi minun taidolleni

5:2 ottaaksesi vaarin taidollisuudesta, ja huulesi säilyttäkööt tiedon.

5:3 Sillä hunajaa tiukkuvat vieraan vaimon huulet, hänen suunsa on öljyä liukkaampi.

5:4 Mutta lopulta hän on karvas kuin koiruoho, terävä kuin kaksiteräinen miekka.

5:5 Hänen jalkansa kulkevat alas kuolemaan, tuonelaan vetävät hänen askeleensa.

5:6 Ei käy hän elämän tasaista polkua, hänen tiensä horjuvat hänen huomaamattaan.

5:7 Niinpä, lapset, kuulkaa minua, älkää väistykö minun suuni sanoista.

5:8 Pidä tiesi kaukana tuollaisesta äläkä lähesty hänen majansa ovea,

5:9 ettet antaisi muille kunniaasi etkä vuosiasi armottomalle,

5:10 ettei sinun tavarasi ravitsisi vieraita, sinun vaivannäkösi joutuisi toisen taloon

5:11 ja ettet lopulta päätyisi huokailemaan ruumiisi ja lihasi riutuessa

5:12 ja sanomaan: "Miksi minä kuritusta vihasin ja sydämeni halveksui nuhdetta?"

5:13 Miksi en kuullut neuvojaini ääntä, kallistanut korvaani opettajilleni?

5:14 Olin joutua kokonaan turmion omaksi keskellä seurakunnan ja kansankokouksen."

5:15 Juo vettä omasta säiliöstäsi, sitä, mikä

4:24 Pane pois paha suu, ja väärät huulet anna olla sinustas kaukana.

4:25 Katsokoon silmäs oikein eteensä, ja sinun silmäs laudat olkoot oikiat edessäs.

4:26 Koettele jalkais askeleet, niin kaikki sinun ties vahvistuvat.

4:27 Älä poikkee oikialle eli vasemmalle puolelle: tempaa jalkas pois pahuudesta.

5 LUKU

5:1 Poikani, ota vaari viisaudestani: kallista korvas oppiini,

5:2 Ettäs pitäisit hyvän neuvon, ja sinun huules pitäis toimen.

5:3 Sillä porton huulet ovat niin kuin mesileipä, ja hänen kitansa liukkaampi kuin öljy;

5:4 Mutta viimeiseltä karvas kuin koiruoho, ja terävä kuin kaksiteräinen miekka.

5:5 Hänen jalkansa menevät alas kuolemaan, ja hänen askeleensa joutuvat helvettiin.

5:6 Ei hän käy kohdastansa elämän tielle: huikentelevaiset ovat hänen astumisensa, niin ettei hän tiedä, kuhunka hän menee.

5:7 Niin kuulkaat nyt minua, lapseni, ja älkää poiketko minun puheistani.

5:8 Olkoon sinun ties kaukana hänestä, ja älä lähesty hänen hänen huoneensa ovea,

5:9 Ettes antaisi kunniaas muukalaisille, ja vuosias julmille;

5:10 Ettei muukalaiset ravittaisi sinun varastas, ja sinun työs olis toisen huoneessa,

5:11 Ja sinä viimein huokaisit, koska elämäs ja hyvytes tuhlannut olet,

5:12 Ja sanoisit: voi! kuinka minä olen vihannut hyvää neuvoa, ja sydämeni on hyljännyt kurituksen!

5:13 Ja en kuullut opettajaini ääntä, enkä kallistanut korvaani opettajaini puoleen!

5:14 Minä olen lähes kaikkeen pahuuteen joutunut, kaiken kansan ja seurakunnan keskellä.

5:15 Juo vettä kaivostas, ja mitä lähteestäs

omasta kaivostasi juoksee.

5:16 Vuotaisivatko sinun lähteesi kadulle, toreille sinun vesiojasi!

5:17 Olkoot ne sinun omasi yksin, älkööt vierasten sinun ohessasi.

5:18 Olkoon sinun lähteesi siunattu, ja iloitse nuoruutesi vaimosta.

5:19 Armas peura, suloinen vuorikauris - hänen rintansa sinua aina riemulla ravitkoot, hurmautuos alati hänen rakkaudestaan.

5:20 Miksi, poikani, hurmautuisit irstaaseen naiseen ja syleilisit vieraan vaimon povea?

5:21 Sillä Herran silmien edessä ovat miehen tiet, ja hän tutkii kaikki hänen polkunsä.

5:22 Jumalattoman vangitsevat hänen rikoksensa, ja hän tarttuu oman syntinsä pauloihin.

5:23 Kurittomuuteensa hän kuolee ja suistuu harhaan suuressa hulluudessaan.

6 LUKU

6:1 Poikani, jos olet ketä lähimmäiseslesi taannut, lyönyt kättä vieraalle;

6:2 jos olet kietoutunut oman suusi sanoihin, joutunut suusi sanoista kiinni,

6:3 niin tee toki, poikani, pelastuaksesi tämä, koska olet joutunut lähimmäisesi kouriin: Mene, heittäydy maahan ja ahdistä lähimmäistäsi;

6:4 älä suo silmillesi unta äläkä silmäluomillesi lepoa.

6:5 Pelastaudu käsistä niinkuin gaselli, niinkuin lintu pyydystäjän käsistä.

6:6 Mene, laiska, muurahaisen tykö, katso sen menoja ja viisastu.

6:7 Vaikka sillä ei ole ruhtinasta, ei päällysmiestä eikä hallitsijaa,

6:8 se kuitenkin hankkii leipänsä kesällä ja kokoaa varastoon ruokansa elonaikana.

6:9 Kuinka kauan sinä, laiska, makaat, milloinkä nouset unestasi?

vuotaa.

5:16 Anna luontolähtees vuotaa ulos, ja vesiojas kujille.

5:17 Mutta pidä ne yksinäs, ja ei yksikään muukalainen sinun kanssas.

5:18 Sinun kaivos olkoon siunattu, ja iloitse nuoruutes vaimosta.

5:19 Se on suloinen niinkuin naaras hirvi, ja otollinen niinkuin metsävuohi: hänen rakkautensa sinua aina ravitkoon; ja iloita itseäs aina hänen rakkaudestansa.

5:20 Poikani, miksis annat muukalaisen sinuas pettää, ja halajat vierasta syliä?

5:21 Sillä \Herran\ edessä ovat kaikkien ihmisten tiet, ja hän tutkii kaikki heidän askeleensa.

5:22 Jumalattoman vääryys käsittää hänen, ja hänen syntinsä paulat ottavat hänet kiinni.

5:23 Hänen pitää kuoleman, ettei hän antanut opettaa itsiänsä, ja suuressa tyhmyydessänsä tulee hän petetyksi.

6 LUKU

6:1 Poikani, jos sinää takaat lähimmäises, niin sinä olet kiinnittänyt kätes muukalaiseen.

6:2 Sinun sanoissas olet sinä paulaan istunut: sinä olet saavutettu puheissas.

6:3 Tee siis, poikani, näin: pelasta itses: sillä olet tullut lähimmäises käsiin: joudu, nöyryytä itses ja vaadi lähimmäistäs.

6:4 Älä anna silmilles unta, eikä silmälautas torkkua.

6:5 Kirvoita itses niinkuin metsävuohi pois käsistä, niinkuin lintu pyytäjänsä käsistä.

6:6 Mene laiska myyriäisen tykö, katso hänen menoansa ja opi.

6:7 Vaikka ei hänelläyhtään hallitsiaa, teettäjä ja isäntää ole,

6:8 Kuitenkin valmistaa hän elatuksensa suvella, ja koo ruokansa eloaikana.

6:9 Kuinka kauan sinä laiska makaat? koskas nouset unesta?

6:10 Nuku vielä vähän, torqu vähän, makaa vähän ristissä käsin,

6:11 niin köyhyys käy päällesi niinkuin rosvo ja puute niinkuin asetettu mies.

6:12 Kelvoton ihminen, väärä mies on se, joka kulkee suu täynnä vilppiä,

6:13 silmää iskee, jaloillaan merkkiä antaa, sormillansa viitto,

6:14 kavaluus mielessä, paha aina hankitsee, riitoja rakentaa.

6:15 Sentähden hänen turmionsa tulee yhtäkkiä, tuokiossa hänet rusennetaan, eikä apua ole.

6:16 Näitä kuutta Herra vihaa, ja seitsemää hänen sielunsa kauhistuu:

6:17 ylpeitä silmiä, valheellista kieltä, käsiä, jotka vuodattavat viatonta verta,

6:18 sydäntä, joka häijyjä juonia miettii, jalkoja, jotka kiiruusti juoksevat pahaan,

6:19 väärää todistajaa, joka valheita puhuu, ja riidan rakentajaa veljesten kesken.

6:20 Säilytä, poikani, isäsi käsky äläkä hylkää äitisi opetusta.

6:21 Pidä ne aina sydämellesi sidottuina, kääri ne kaulasi ympärille.

6:22 Kulkiessasi ne sinua taluttakoot, maatessasi sinua vartioikoot, herätessäsi sinua puhutelkoot.

6:23 Sillä käsky on lamppu, opetus on valo, ja kurittava nuhde on elämän tie,

6:24 että varjeltuisit pahasta naisesta, vieraan vaimon liukkaasta kielestä.

6:25 Älköön sydämesi himoitko hänen kauneuttaan, älköönkä hän sinua katseillaan vangitko.

6:26 Sillä porttonaisen tähden menee leipäkakkukin, ja naitu nainen pyydystää kallista sielua.

6:27 Voiko kukaan kuljettaa tulta helmassaan, puvun häneltä palamatta?

6:10 Makaa vielä vähä, ota vielä unta päähäs; laske kätes vähä yhteen, että vielä levätä voisit;

6:11 Niin köyhyys äkisti tulee päälles niinkuin matkamies, ja vaivaisuus niinkuin varustettu mies.

6:12 Jumalatoim ihminen, vahingollinen mies, kävelee suunsa vääryydellä,

6:13 Iskee silmää, nyhtää jalvoillansa, kokottelee sormillansa.

6:14 Vääryys on hänen sydämessänsä, ja aikoo paha: hän saattaa riidat matkaan.

6:15 Sentähden tulee pikaisesti hänen kadotuksensa, ja hän äkisti muserretaan rikki, niin ettei hänellä yhtään parannusta ole.

6:16 Kuusi on, joita \Herra\ vihaa, ja seitsemää kauhistuu hänen sielunsa:

6:17 Ylpiät silmät, petollinen kieli, kädet, jotka vuodattavat viatonta verta;

6:18 Sydän, joka vahingollisia ajattelee, jalat, jotka ovat nopsat pahuuteen juoksemaan;

6:19 Väärä todistaja, joka valheita tuottaa, ja se, joka saattaa riidan veljesten välille.

6:20 Poikani, pidä isäs käskyt, ja älä hylkää äitis lakia.

6:21 Sido ne alati yhteen sydämes päälle, ja ripusta ne kaulaas.

6:22 Koskas vaellat, niin ne johdattavat sinua; koskas lepääät, niin he varjelevat sinua; koskas heräät, niin he puhuttelevat sinua.

6:23 Sillä käsky on niinkuin kynttilä, ja laki niinkuin valkeus, ja opin kuritus elämän tie,

6:24 Ettäs varjeltaisiin pahasta vaimosta, ja muukalaisen makiasta kielestä.

6:25 Älä himoitse sydämessäs hänen kauneuttansa, ettes vieteltäisi hänen silmäinsä kiillosta.

6:26 Sillä portto saattaa leivältä pois; mutta aviovaimo saattaa kauniin elämän.

6:27 Taitaako joku kätkeä tulen poveensa, ettei hänen vaattensa pala?

6:28 Voiko kukaan kävellä hiilloksella, jalkain häneltä kärventymättä?

6:29 Samoin käy sen, joka menee lähimmäisensä vaimon luo: ei jää rankaisematta kukaan, joka häneen kajoaa.

6:30 Eikö halveksita varasta, vaikka hän olisi nälissään varastanut hengenpiteikseen?

6:31 Onhan hänen, jos tavataan, seitsenkertaisesti korvattava, annettava kaikki talonsa varat.

6:32 Joka vaimon kanssa avion rikkoo, on mieletön; itsensä menettää, joka niin tekee

6:33 Hän saa vaivan ja häpeän, eikä hänen häväistystään pyyhitä pois.

6:34 Sillä luulevaisuus nostaa miehen vihan, ja säälimätön on hän koston päivänä.

6:35 Ei hän huoli mistään lunastusmaksusta, ei suostu, vaikka kuinka lahjaasi lisää.

7 LUKU

7:1 Poikani, noudata minun sanojani ja kätke mieleesi minun käskyni.

7:2 Noudata minun käskyjäni, niin saat elää, säilytä opetukseni kuin silmäteräsi.

7:3 Sido ne kiinni sormiisi, kirjoita ne sydämesi tauluun.

7:4 Sano viisaudelle: "Sinä olet sisareni", kutsu ymmärrystä sukulaiseksi,

7:5 että varjeltuisit irستاalta naiselta, vieraalta vaimolta, joka sanoillansa liehakoitsee.

7:6 Sillä minä katselin taloni ikkunasta ristikon läpi,

7:7 ja minä näin yksinkertaisten joukossa, havaitsin poikain seassa nuorukaisen, joka oli mieltä vailla.

7:8 Hän kulki katuja erään naisen kulmaukseen ja asteli hänen majaansa päin

7:9 päivän illaksi hämärtyessä, yön aikana,

6:28 Eli taitaako joku hiilten päällä kävellä, ettei hän jalkojansa polta?

6:29 Niin sille tapahtuu, joka lähimmäisensä vaimoa lähentelee; ei se pääse rankaisematta, joka häneen ryhtyy.

6:30 Ei se ole varkaalle niin suuri häpiä, jos hän varastaa henkensä piteeksi, koska nälkä on:

6:31 Jos hän käsitetään, antaa hän sen seitsemänkertaisesti jälleen, ja kaiken huoneensa saadun;

6:32 Mutta joka vaimon janssa huoruuteen lankee, se on tyhmä, ja joka sielunsa kadottaa tahtoo, se niin tekee.

6:33 Rangaistus ja häpiä tulee hänen päällensä, ja hänen häväistyksensä ei pyyhitä pois.

6:34 Sillä miehen vihalla on kiivaus: ei hän säästä häntä koston päivänä:

6:35 Ei hän lukua pidä sovittajasta, eikä ota lahjoja, vaikka paljon antaisit.

7 LUKU

7:1 Poikani! kätke minun sanani, ja pidä tykönäs minun käskyni.

7:2 Ota vaari minun käskyistäni, niin sinä elää saat, ja minun laistani, niinkuin silmästerästä.

7:3 Sido ne sormiisi, kirjoita ne sydämesi tauluun.

7:4 Sano viisaudelle: sinä olet sisareni, ja kutsu toimi ystäväksesi,

7:5 että hän sinua varjelis muukalaisesta vaimosta, ja vieraasta, jonka sanat sileät ovat.

7:6 Sillä minä kurkistelin huoneeni akkunasta läpi häkin.

7:7 Ja näin tyhmän nuorukaisen taitamattomain seassa, ja äkkäsin hänen poikain joukossa;

7:8 Joka käveli kaduilla hänen nurkkainsa taitse, ja asteli sitä tietä, joka meni hänen huoneeseensa.

7:9 Hämärissä, kuin päivä ehtoolla oli, ja jo

pimeässä.

7:10 Ja katso, nainen tulee häntä vastaan, porton puvussa, kavala sydämeltä.

7:11 Hän on levoton ja hillitön, eivät pysy hänen jalkansa kotona;

7:12 milloin hän on kadulla, milloin toreilla, ja väijyy joka kulmassa.

7:13 Hän tarttui nuorukaiseen, suuteli häntä ja julkeasti katsoen sanoi hänelle:

7:14 "Minun oli uhrattava yhteysuhri, tänä päivänä olen täyttänyt lupaukseni.

7:15 Sentähden läksin ulos sinua vastaan, etsiäkseni sinua, ja olen sinut löytänyt.

7:16 Olen leposijalleni peitteitä levittänyt, kirjavaa Egyptin liinavaatetta.

7:17 Vuoteeseeni olen pirskoitellut mirhaa, aloeta ja kanelia.

7:18 Tule, nauttikaamme lemmeistä aamuun asti, riemuitkaamme rakkaudesta.

7:19 Sillä mieheni ei ole kotona, hän meni matkalle kauas.

7:20 Rahakukkaron hän otti mukaansa ja tulee kotiin vasta täydenkuun päiväksi."

7:21 Hän taivutti hänet paljolla houkuttelullaan, vietteli liukkailla huulillansa:

7:22 äkkiä hän lähti hänen jälkeensä, niinkuin härkä menee teuraaksi, niinkuin hullu jalkarautoissa kuritettavaksi,

7:23 niinkuin lintu kiiruhtaa paulaan; eikä tiennyt, että oli henkeänsä kaupalla, kunnes nuoli lävisti hänen maksansa.

7:24 Sentähden, poikani, kuulkaa minua, kuunnelkaa minun suuni sanoja.

7:25 Älköön poiketko sydämesi tuon naisen teille, älä eksy hänen poluillensa.

7:26 Sillä paljon on surmattuja, hänen kaatamiaan, lukuisasti niitä, jotka hän on kaikki tappanut.

7:27 Hänen majastaan käyvät tuonelan tiet, jotka vievät alas kuoleman kammioihin.

yö ja pimiä tuli:

7:10 Ja katso, häntä kohtasi vaimo porton vaatteilla, kavala,

7:11 Tuima ja hillimätöin, jonka jalat ei pysyneet huoneessansa.

7:12 Nyt on hän ulkona, nyt kaduilla, ja väijyy joka nurkassa.

7:13 Hän otti hänen kiinni, ja suuta antoi hänen ja sanoi häpeemättä:

7:14 Minä olen tehnyt kiitosuhrin, ja olen tätäpäinä täyttänyt lupaukseni:

7:15 Sentähden olen minä tullut sinua vastaan, varhain sinua etsimään, ja olen nyt sinut löytänyt.

7:16 Minä olen koreasti valmistanut vuoteeni Egyptin kirjavalla vaatteella,

7:17 Ja olen hyvänhajukseksi tehnyt kammioni mirhamilla, aloella ja kanelilla.

7:18 Tule, harjoittakaamme kyllin hekumaa aamuun asti, ja huvitelkaamme meitämme keskenämme rakkaudella.

7:19 Sillä mies ei ole kotona: hän on pitkälle matkalle mennyt.

7:20 Hän on ottanut rahasäkin myötänsä, ja tulee kotia äsken määrättyllä päivällä.

7:21 Ja niin hän houkutteli monella sanalla, ja vaati häntä makialla puheella.

7:22 Hän meni hänen kanssansa nopiasti, niinkuin teurastettava härkä, ja niinkuin jalkapuuhan, jolla tyhvät rangoitaan.

7:23 Siihenasti kuin hän nuolilla ampuu hänen maksansa lävitse: ja niinkuin lintu itsensä kiiruhtaa paulaan, ja ei tiedä sitä hengellensä vaaralliseksi.

7:24 Niin kuulkaat siis minua, minun lapseni, ja ottakaat vaari minun suuni sanoista.

7:25 Älköön sydämes poiketko hänen tiellensä: älä salli sinuas vietellä hänen retkillensä.

7:26 Sillä hän on monta haavoittanut ja langettanut, ja kaikkinaiset voimalliset ovat häneltä tapetut.

7:27 Hänen huoneensa ovat helvetin tiet, jotka menevät alas kuoleman kammioihin.

8 LUKU

8:1 Eikö viisaus kutsu, eikö taito anna äänensä kuulua?

8:2 Ylös kummuille, tien viereen, polkujen risteysiin hän on asettunut.

8:3 Porttien pielissä, kaupungin portilla, oviaukoissa hän huutaa:

8:4 "Teitä minä kutsun, miehet, ja ihmislapsille kaikuu minun ääneni.

8:5 Tulkaa, yksinkertaiset, mieleviksi; tulkaa järkeviksi, te tyhmät.

8:6 Kuulkaa, sillä jalosti minä puhun, ja avaam huuleni puhumaan, mikä oikein on;

8:7 sillä totuutta minun suuni haastaa, ja jumalattomuus on minun huulilleni kauhistus.

8:8 Vanhurskaat ovat minun suuni sanat kaikki, ei ole niissä mitään petollista, ei väärää.

8:9 Ne ovat kaikki oikeat ymmärtäväiselle, suorat niille, jotka löysivät tiedon.

8:10 Ottakaa minun kuritukseni, älkääkä hopeata, ja tieto ennen valituinta kultaa.

8:11 Sillä parempi on viisaus kuin helmet, eivät mitkään kalleudet vedä sille vertaa.

8:12 Minä, viisaus, olen perehtynyt mielevyyteen, olen löytänyt tiedon ja taidollisuuden.

8:13 Herran pelko on pahan vihaamista. Kopeutta ja ylpeyttä, paha tietä ja kavalaa suuta minä vihaan.

8:14 Minulla on neuvo ja neuvokkuus; minä olen ymmärrys, minulla on voima.

8:15 Minun avullani kuninkaat hallitsevat, ruhtinaat säädöksensä vanhurskaasti säättävät.

8:16 Minun avullani päämiehet vallitsevat ja ylhäiset, maan tuomarit kaikki.

8:17 Minä rakastan niitä, jotka minua rakastavat, ja jotka minua varhain etsivät,

8 LUKU

8:1 Eikö viisaus huuda, ja toimi julista ääntänsä?

8:2 Korkialla paikalla seisoo hän, teiden ja kujain vieressä.

8:3 Porteilla, kaupungin ovilla, joista sisälle käydään, hän huutaa:

8:4 Te miehet! minä huudan teitä, ja minun ääneni on teidän tyköne, te ihmisten lapset;

8:5 Ymmärtäkää te tyhmät viisautta, ja te houkkiot pankaat sydämiinne.

8:6 Kuulkaat, sillä minä puhun sitä, mikä korkia on, opetan sitä, mikä oikia on.

8:7 Sillä minun suuni puhuu totuutta, ja minun huuleni vihaa jamalatointa.

8:8 Kaikki minun puheeni ovat oikiat: ei ole siinä mitään petosta eli vääryyttä.

8:9 Ne kaikki ovat selkiät niille, jotka niitä ymmärtävät, ja oikiat niille, jotka taidon löytävät.

8:10 Ottakaat minun kuritukseni ennenkuin hopia, ja pitäkäätkö korkiampana minun oppini kuin kallein kultaa.

8:11 Sillä viisaus on parempi kuin päärlyt, ja kaikki, mitä ihminen itsellensä toivottaa, ei ole hänen vertaisensa.

8:12 Minä viisaus asun toimen tykönä, ja minä taidan antaa hyvän neuvon.

8:13 Se on \Herran\ pelko: vihata paha, ylpeyttä, tuimuutta ja pahoja teitä; sentähden vihaan minä petollista suuta.

8:14 Minun on neuvo ja voima, minun on toimi ja väkevyys.

8:15 Minun kauttani kuninkaat hallitsevat, ja neuvonantajat oikeutta saattavat;

8:16 Minun kauttani päämiehet vallitsevat, valtamiehet ja kaikki maan tuomarit.

8:17 Minä rakastan niitä, jotka minua rakastavat, jotka varhain minua etsivät, ne

ne löytävät minut.

8:18 Minun tykönäni on rikkaus ja kunnia, ikivanha varallisuus ja vanhurskaus.

8:19 Minun hedelmäni on parempi kuin kulta, kuin puhtain kulta, minun antamani voitto valituinta hopeata parempi.

8:20 Minä vaellan vanhurskauden polkua, oikeuden teitten keskikohtaa,

8:21 antaakseni niille, jotka minua rakastavat, pysyvän perinnön ja täyttääkseni heidän aarrekkamionsa.

8:22 Herra loi minut töittäni esikoiseksi, ensimmäiseksi teoistaan, ennen aikojen alkua.

8:23 Iankaikkisuudesta minä olen asetettu olemaan, alusta asti, hamasta maan ikiajoista.

8:24 Ennenkuin syvyksiä oli, synnyin minä, ennenkuin oli lähteitä, vedestä rikkaita.

8:25 Ennenkuin vuoret upotettiin paikoilleen, ennen kukkuloita, synnyin minä,

8:26 kun hän ei vielä ollut tehnyt maata, ei mantua, ei maanpiirin tomujen alkuakaan.

8:27 Kun hän taivaat valmisti, olin minä siinä, kun hän veti piirin syvyyden pinnalle,

8:28 kun hän teki vahvoiksi pilvet korkeudessa, kun syvyyden lähteet saivat voiman,

8:29 kun hän merelle asetti sen rajat, että vedet eivät kävisi hänen käskynsä yli, kun hän vahvisti maan perustukset,

8:30 silloin minä hänen sivullansa hoidokkina olin, ihastuksissani olin päivästä päivään ja leikitsin hänen edessänsä kaikin ajoin;

8:31 leikitsin hänen maanpiirinsä päällä, ja ihastukseni olivat ihmislapset.

8:32 Siis te, lapset, kuulkaa minua; autuaat ne, jotka noudattavat minun teitäni!

8:33 Kuritusta kuulkaa, niin viisastutte; älkää sen antako mennä menojaan.

8:34 Autuas se ihminen, joka minua kuulee, valvoo minun ovillani päivästä päivään,

löytävät minun.

8:18 Rikkaus ja kunnia on minun tykönäni, pysyväinen tavara ja vanhurskaus.

8:19 Minun hedelmäni on parempi kuin kulta ja rikkain kulta, ja minun tuloni parempi kuin valittu hopia.

8:20 Minä vaellan vanhurskaudentietä ja oikeuden askeleilla,

8:21 Että minä pysyväisen perinnön saattaisin niille, jotka minua rakastavat, ja täyttäisin heidän tavaransa.

8:22 Minä olen ollut \Herran\ oma hänen teidensä alussa: ennenkuin mitään tehty oli, olin minä.

8:23 Jo iankaikkisuudesta olen minä asetettu, alussa, ennenkuin maa oli.

8:24 Kuin ei syvyys vielä ollut, silloin minä olin jo syntynyt, kuin ei lähteet vielä vettä kuohuneet.

8:25 Ennen kuin vuoret olivat perustetut, ja kukkulat valmistetut, olen minä syntynyt;

8:26 Ei hän ollut vielä maata luonut, ja mitä sen päällä on, eikä maan piirin vuoria.

8:27 Kuin hän valmisti taivaan, olin minä siellä, kuin hän syvyyden visusti mittasi.

8:28 Kuin hän pilvet rakensi ylhäällä, ja sääsi syvyyden lähteet;

8:29 Kuin hän meren ääret määräsi, ja vetten eteen asetti määrän, ettei he astuisi rantansa ylitse; kuin hän maan perustukset laski,

8:30 Silloin minä hänen kanssansa vaikutin, ja iloitsin joka päivä, ja leikitsin hänen hänen edessänsä joka aika;

8:31 Ja leikitsin maan piirin päällä; ja minun iloni on olla ihmisten lasten kanssa.

8:32 Niin kuulkaat siis minua, te lapset: autuaat ovat ne, jotka minun tieni pitävät.

8:33 Kuulkaat kuritusta, olkaat viisaat, ja älkää hyljätkö sitä.

8:34 Autuas on se ihminen, joka minua kuulee, joka minun ovellani valvoo joka

vartioitsee minun ovieni pieliä!

8:35 Sillä joka minut löytää, löytää elämän ja saa Herran mielisuosion.

8:36 Mutta joka menee minusta harhaan, saa vahingon sielullensa; kaikki, jotka minua vihaavat, rakastavat kuolemaa."

9 LUKU

9:1 Viisaus on talonsa rakentanut, veistänyt seitsemän pylvästänsä.

9:2 Hän on teuraansa teurastanut, viininsä sekoittanut ja myöskin pöytänsä kattanut.

9:3 Hän on palvelijattarensa lähettänyt kutsua kuuluttamaan kaupungin kumpujen rinteiltä:

9:4 "Joka yksinkertainen on, poiketkoon tänne." Sille, joka on mieltä vailla, hän sanoo:

9:5 "Tulkaa, syökää minun leipääni ja juokaa viiniä, minun sekoittamaani.

9:6 Hyljätäkää yksinkertaisuus, niin saatte elää, ja astukaa ymmärryksen tielle." -

9:7 Joka pilkkaajaa ojentaa, saa itsellensä häpeän, ja häpeäpilkun se, joka jumalatonta nuhtelee.

9:8 Älä nuhtelee pilkkaajaa, ettei hän sinua vihaisi; nuhtelee viisasta, niin hän sinua rakastaa.

9:9 Anna viisaalle, niin hän yhä viisastuu; opeta vanhurskasta, niin hän saa oppia lisää.

9:10 Herran pelko on viisauden alku, ja Pyhimmän tunteminen on ymmärrystä. -

9:11 "Sillä minun avullani päiväsi enenevät ja jatkuvat elämäsi vuodet.

9:12 Jos olet viisas, olet omaksi hyväksesi viisas; ja jos olet pilkkaaja, saat sinä sen yksin kestää."

9:13 Tyhmyys on nainen, levoton ja yksinkertainen, eikä hän mistään mitään tiedä.

9:14 Hän istuu talonsa ovella, istuimella kaupungin kummuilla,

9:15 kutsumassa ohikulkijoita, jotka käyvät polkujansa suoraan eteenpäin:

päivä, ja vartioitsee minun pihtipielissäni.

8:35 Sillä joka minun löytää, hän elämän löytää, ja on \Herralle\ otollinen;

8:36 Mutta, joka minua vastaan syntiä tekee, hän vahingoitsee sielunsa: jokainen joka minua vihaa, hän rakastaa kuolemaa.

9 LUKU

9:1 Viisaus rakensi huoneensa, ja vuoli siihen seitsemän patsasta,

9:2 Ja teurasti teuraansa, sekoitti viinansa ja valmisti pöytänsä,

9:3 Ja lähetti piikansa, korkeista kaupungin saleista kutsumaan:

9:4 Joka tyhmä on, hän tulkaan tänne; ja hulluille sanoi hän:

9:5 Tulkaat ja syökää minun leivästäni, ja juokaat viinaa, jonka minä sekoitin.

9:6 Hyljätäkää hullu meno, niin te saatte elää, ja käykää ymmärryksen tiellä.

9:7 Joka pilkkaajaa kurittaa, hän saa häpiän, ja joka jumalatointa nuhtelee, hän häväistään.

9:8 Älä rankaise pilkkaajaa, ettei hän sinua vihaisi: nuhtelee viisasta, ja hän rakastaa sinua.

9:9 Anna viisaalle, niin hän viisaammaksi tulee: opeta vanhurskasta, niin hän opissaan etenee.

9:10 Viisauden alku on \Herran\ pelko, ja pyhain tieto on ymmärrys.

9:11 Sillä minun kauttani sinun päiväs enennetään, ja ikäs vuodet lisätään.

9:12 Jos sinä olet viisas, niin sinä itselles viisas olet; mutta jos sinä olet pilkkaaja, niin sinä itse sen kannat.

9:13 Hullu, huikentelevainen vaimo, mieletöin ei tiedä mitään,

9:14 Istuu huoneensa ovella, korkialla istuimella, ylimmäisessä siassa kaupungissa,

9:15 Että hän houkuttelis kaikkia, jotka siitä käyvät ohitse, ja tietänsä vaeltavat:

9:16 "Joka yksinkertainen on, poiketkoon tänne." Ja sille, joka on mieltä vailla, hän sanoo:

9:17 "Varastettu vesi on makeata, ja salattu leipä on suloista."

9:18 Eikä toinen tiedä, että haamuja on siellä, että hänen kutsuvieraansa ovat tuonelan laaksoissa.

10 LUKU

10:1 Salomon sananlaskut. Viisas poika on isällensä iloksi, mutta tyhmä poika on äidillensä murheeksi.

10:2 Vääryyden aarteet eivät auta, mutta vanhurskaus vapahtaa kuolemasta.

10:3 Herra ei salli vanhurskaan nälkää nähdä, mutta jumalattomien himon hän luotansa työntää.

10:4 Köyhtyy, joka laiskasti kättä käyttä, mutta ahkerain käsi rikastuttaa.

10:5 Taitava poika kokoaa kesällä, kunnoton poika elonaikana nukkuu.

10:6 Siunaus on vanhurskaan pään päällä, mutta väkivaltaa kätkee jumalattomien suu.

10:7 Vanhurskaan muistoa siunataan, mutta jumalattomien nimi lahoaa.

10:8 Viisassydäminen ottaa käskyt varteen, mutta hulluhuulinen kukistuu.

10:9 Joka nuhteettomasti vaeltaa, vaeltaa turvassa, jonka tiet ovat väärät, se joutuu ilmi.

10:10 Joka silmää iskee, saa aikaan tuskaa, ja hulluhuulinen kukistuu.

10:11 Vanhurskaan suu on elämän lähde, mutta jumalattomien suu kätkee väkivaltaa.

10:12 Viha virittää riitoja, mutta rakkaus peittää rikkomukset kaikki.

10:13 Ymmärtäväisen huulilta löytyy viisaus, mutta joka on mieltä vailla, sille vitsa selkään!

10:14 Viisaat kätkevät, minkä tietävät,

9:16 Se joka tyhmä on, hän tulkoon tänne; ja hullulle sanoo hän:

9:17 Varastettu vesi on makia, ja salattu leipä suloinen;

9:18 Vaan ei hän tiedä, että siellä kuolleet ovat: hänen vieraansa ovat helvetin syvyydessä.

10 LUKU

10:1 Salomon sananlaskut. Viisas poika on isänsä ilo, mutta hullu poika on äidillensä murheeksi.

10:2 Väärin saatu tavara ei ole hyödyllinen; mutta vanhurskaus vapauttaa kuolemasta.

10:3 Ei \Herra\ anna vanhurskasten sielun nälkää kärsiä, mutta jumalattomain väärin saadut hän hajoittaa.

10:4 Petollinen käsi tekee köyhäksi, mutta ahkera saattaa rikkaaksi.

10:5 Joka suvella kokoo, hän on toimellinen, mutta joka elonaikana makaa, hän tulee häpiään.

10:6 Siunaus on vanhurskaan pään päällä, mutta jumalattoman suun peittää vääryys.

10:7 Vanhurskaan muisto pysyy siunauksessa, vaan jumalattomain nimi mätänee.

10:8 Joka sydämestänsä viisas on, hän ottaa käskyt vastaan; mutta jolla hullut huulet ovat, se saa haavoja.

10:9 Joka nuhteettomasti vaeltaa, hän elää murheetoinna; mutta joka väärällä tiellä vaeltaa, hän tulee ilmi.

10:10 Joka silmää iskee, hän vaivaa matkaan saattaa, ja jolla hullut huulet ovat, hän saa haavoja.

10:11 Vanhurskaan suu on elämän lähde, mutta jumalattoman suun peittää vääryys.

10:12 Viha riidan saattaa, mutta rakkaus peittää kaikki rikokset.

10:13 Toimellisten huulissa löydetään viisaus, vaan tyhmäin selkään tarvitaan vitsa.

10:14 Viisaat opin kätkevät, vaan hulluin

mutta hullun suu on läheinen turmio.

10:15 Rikkaan tavara on hänen vahva kaupunkinsa, mutta vaivaisten köyhyys on heidän turmionsa.

10:16 Vanhurskaan hankkima on elämäksi, jumalattoman saalis koituu synniksi.

10:17 Kuritusta noudattava on elämän tiellä, mutta nuhteet hylkäävä eksyy.

10:18 Joka salavihaa pitää, sen huulilla on valhe, ja joka parjausta levittää, on tyhmä.

10:19 Missä on paljon sanoja, siinä ei syntiä puutu; mutta joka huulensa hillitsee, se on taitava.

10:20 Vanhurskaan kieli on valituin hopea, jumalattomien äly on tyhjän veroinen.

10:21 Vanhurskaan huulet kaitsevat monia, mutta hullut kuolevat mielettömyyteensä.

10:22 Herran siunaus rikkaaksi tekee, ei oma vaiva siihen mitään lisää.

10:23 Tyhmälle on iloksi ilkityön teko, mutta ymmärtäväiselle miehelle viisaus.

10:24 Mitä jumalaton pelkää, se häntä kohtaa; mutta mitä vanhurskaat halajavat, se annetaan.

10:25 Tuulispään käytyä ei jumalaton enää ole, mutta vanhurskaan perustus pysyy iäti.

10:26 Mitä hapan hampaille ja savu silmille, sitä laiska lähettäjillensä.

10:27 Herran pelko elinpäiviä jatkaa, mutta jumalattomien vuodet lyhenevät.

10:28 Vanhurskasten odotus koituu iloksi, mutta jumalattomien toivo hukkuu.

10:29 Herran johdatus on nuhteettoman turva, mutta väärintekijäin turmio.

10:30 Vanhurskas ei ikinä horju, mutta jumalattomat eivät saa asua maassa.

10:31 Vanhurskaan suu kasvaa viisauden hedelmän, mutta kavala kieli hävitetään.

suu on täynnä vahinkoa.

10:15 Rikkaan tavara on hänen vahva kaupunkinsa; mutta köyhyys tekee köyhän pelkuriksi.

10:16 Vanhurskaus tekee työtä hengen ylöspitämiseksi, mutta jumalattoman saalis on synniksi.

10:17 Joka kurituksen ottaa vastaan, hän on elämän tiellä; mutta joka rangaistuksen heittää pois, hän menee väärin.

10:18 Petolliset suut peittävät vainon, ja joka panettelee, hän on tyhmä.

10:19 Jossa paljo puhutaan, siitä ei synti ole kaukana; mutta joka huulensa hillitsee, hän on toimellinen.

10:20 Vanhurskaan kieli on kalliimpi hopiaa, mutta jumalattoman sydän on niinkuin ei mitään.

10:21 Vanhurskaan huulet monta ravitsevat, mutta hullut kuolevat hulluudessa.

10:22 \Herran\ siunaus tekee rikkaaksi ilman vaivaa.

10:23 Hullu tekee pahaa ja nauraa sitä, vaan viisas pitää siitä vaarinsa.

10:24 Mitä jumalaton pelkää, se hänelle tapahtuu, ja mitä vanhurskaat himoitsevat, sitä heille annetaan.

10:25 Jumalaton on niinkuin tuulispää, joka menee ohitse ja tyhjiksi raukee; mutta vanhurskas pysyy ijankaikkisesti.

10:26 Niin kuin etikka tekee pahaa hampaille ja savu silmille, niin on laiska niiden mielestä paha, jotka hänen lähettävät.

10:27 \Herran\ pelko enentää päiviä, vaan jumalattomien vuodet vähennetään.

10:28 Vanhurskaan toivo on ilo, mutta jumalattomien toivo katoa.

10:29 \Herran\ tie on hurskasten väkevyys, mutta pahointekiät ovat pelkurit.

10:30 Vanhurskas pysyy aina kohdallansa kukistamatta, mutta jumalattoman ei pidä asuman maan päällä.

10:31 Vanhurskaan suu tuottaa viisauden, vaan väärin kieli hukutetaan.

10:32 Vanhurskaan huulet tietävät, mikä otollista on, mutta jumalattomien suu on sulaa kavaluutta.

11 LUKU

11:1 Väärä vaaka on Herralle kauhistus, mutta täysi paino on hänelle otollinen.

11:2 Mihin ylpeys tulee, sinne tulee häpeäkin, mutta nöyräin tykönä on viisaus.

11:3 Oikeamielisiä ohjaa heidän nuhteettomuutensa, mutta uskottomat hävittää heidän vilppinsä.

11:4 Ei auta tavara vihan päivänä, mutta vanhurskaus vapahtaa kuolemasta.

11:5 Nuhteettoman vanhurskaus tasoittaa hänen tiensä, mutta jumalaton sortuu jumalattomuuteensa.

11:6 Oikeamieliset vapahtaa heidän vanhurskautensa, mutta uskottomat vangitsee heidän oma himonsa.

11:7 Jumalattoman ihmisen kuollessa hukkuu hänen toivonsa, ja vääräin odotus hukkuu.

11:8 Vanhurskas pelastetaan hädästä, ja jumalaton joutuu hänen sijaansa.

11:9 Rietas suullansa turmelee lähimmäisensä, mutta taito on vanhurskaitten pelastus.

11:10 Vanhurskaitten onnesta kaupunki iloitsee, ja jumalattomain hukkumisesta syntyy riemu.

11:11 Oikeamielisten siunauksesta kaupunki kohoaa, mutta jumalattomain suu sitä hajottaa.

11:12 Mieltä vailla on, joka lähimmäistänsä halveksii, mutta ymmärtäväinen mies on vaiti.

11:13 Joka panettelijana käy, ilmaisee salaisuuden, mutta jolla luotettava henki on, se säilyttää asian.

11:14 Missä ohjausta ei ole, sortuu kansa, mutta neuvonantajain runsaus tuo menestyksen.

11:15 Joka vierasta takaa, sen käy pahoin,

10:32 Vanhurskaan huulet opettavat terveellisiä asioita, vaan jumalattoman suu on täynnä vääryyttä.

11 LUKU

11:1 Väärä vaaka on \Herralle\ kauhistus, mutta oikia puntari on hänelle otollinen.

11:2 Kussa ylpeys on, siinä on myös ylönkatse; mutta viisaus on nöyräin tykönä.

11:3 Viattomuus johdattaa siviät, vaan pahuus kukistaa pilkkaajat.

11:4 Ei rikkaus auta vihan päivänä, mutta vanhurskaus vapahtaa kuolemasta.

11:5 Viattoman vanhurskaus tekee hänen tiensä tasaiseksi, mutta jumalaton lankee jumalattomassa menossansa.

11:6 Jumalisten vanhurskaus pelastaa heitä, vaan väärintekiät käsitetään viekkaudessansa.

11:7 Kuin jumalaton ihminen kuolee, niin ei ole yhtään toivoa: ja jota väärintekiät odottavat, se tulee tyhjäksi.

11:8 Vanhurskas vapahdetaan vaivasta, ja jumalaton tulee hänen siaansa.

11:9 Ulkokullatun ihmisen suun kautta petetään hänen lähimmäisensä; vaan vanhurskaat ymmärtävät sen, ja pelastetaan.

11:10 Kaupunki iloitsee, koska vanhurskaan hyvin käy, ja riemuitsee, koska jumalaton hukkuu.

11:11 Vanhurskasten siunauksen kautta kaupunki korotetaan, vaan jumalattoman suun kautta kukistetaan.

11:12 Joka lähimmäistänsä häpäisee, se on hullu, mutta toimellinen mies on vaiti.

11:13 Panettelia ilmoittaa salaisuuden, vaan jolla on uskollinen sydän, hän salaa sen.

11:14 Jossa ei neuvoa ole, siinä kansa hukkuu; vaan jossa monta neuvonantajaa on, siinä hyvin käy.

11:15 Joka toisen takaa, hän tulee

mutta joka kädenlyöntiä vihaa, se on turvattu.

11:16 Suloinen nainen saa kunniaa, ja voimalliset saavat rikkautta.

11:17 Armelias mies tekee hyvää itsellensä, mutta armoton syöksee onnettomuuteen oman lihansa.

11:18 Jumalaton hankkii pettäväistä voittoa, mutta joka vanhurskautta kylvää, saa pysyvän palkan.

11:19 Joka on vakaa vanhurskaudessa, saa elämän; mutta joka pahaa tavoittaa, saa kuoleman.

11:20 Väärämieliset ovat Herralle kauhistus, mutta nuhteettomasti vaeltaviin hän mielistyy.

11:21 Totisesti: paha ei jää rankaisematta, mutta vanhurskasten jälkeläiset pelastuvat.

11:22 Kultarengas sian kärsässä on kaunis nainen, älyä vailla.

11:23 Vanhurskaitten halajaminen vie onneen, jumalattomien toivo vihaan.

11:24 Toinen on antelias ja saa yhä lisää, toinen säästää yli kohtuuden ja vain köyhtyy.

11:25 Hyväatekeväinen sielu tulee ravituksi, ja joka muita virvoittaa, se itse kostuu.

11:26 Joka viljan pitää takanaan, sitä kansa kiroaa, mutta joka viljan kaupaksi antaa, sen pään päälle tulee siunaus.

11:27 Joka hyvään pyrkii, etsii sitä, mikä otollista on, mutta joka pahaa etsii, sille se tulee.

11:28 Joka rikkauteensa luottaa, se kukistuu, mutta vanhurskaat viheriöitsevät niinkuin lehvä.

11:29 Joka talonsa rappiolle saattaa, perii tuulta, ja hullu joutuu viisaan orjaksi.

11:30 Vanhurskaan hedelmä on elämän puu, ja viisas voittaa sieluja.

11:31 Katso, vanhurskas saa palkkansa maan päällä, saati sitten jumalaton ja

vahinkoon; vaan joka siitä itsensä pitää pois, hän on murheetoin.

11:16 Vaimo, joka otollinen on, pitää kunnian; vaan väkevät pitävät rikkauden.

11:17 Armias mies tekee ruumiillensa hyvää; vaan se, joka julma on, saattaa lihansa murheelliseksi.

11:18 Jumalattoman työ on turha, vaan joka vanhurskautta kylvää, sillä on hyvä palkka.

11:19 Sillä vanhurskaus saattaa elämän, vaan joka pahaa pyytää, hän saattaa kuoleman.

11:20 Petollinen sydän on kauhistus \Herralle\, Vaan viattoman tie on hänelle otollinen.

11:21 Ei jumalattomia auta, vaikka kaikki kätensä yhteen pistäisivät, mutta vanhurskaan siemen pelastetaan.

11:22 Kaunis vaimo ilman taidota on niinkuin sika, jolla olis kultainen käädy kuonossa.

11:23 Vanhurskasten himo on ainoastaan hyvä, vaan jumalattomain odotus on kiukku.

11:24 Muutama jakaa omastansa, ja saa enemmän; toinen säästää, jossa ei pitäisi, ja tulee köyhemmäksi.

11:25 Sielu, joka siunaa, tulee rikkaaksi: ja joka juottaa, se myös juotetaan.

11:26 Joka jyvät salaa, häntä kansa kiroilee; mutta joka myy, hänelle tulee siunaus.

11:27 Joka varhain hyvää etsii, hänelle hyvin menestyy; mutta joka pahaa noudattaa, hänelle pahoin tapahtuu.

11:28 Joka rikkauteensa luottaa, hän hukkuu, vaan vanhurskaat viheriöitsevät niinkuin lehti.

11:29 Joka huoneensa murheelliseksi tekee, hän saa tuulen perinnöksi: ja hullun täytyy viisasta palvellla.

11:30 Vanhurskaan hedelmä on elämän puu: joka viisas on, hän kääntää sielut.

11:31 Koska vanhurskas paljon kärsii, kuinka paljoa enemmän jumalaton ja

syntinen.

12 LUKU

12:1 Tietoa rakastaa, joka kuritusta rakastaa, mutta järjetön se, joka nuhdetta vihaa.

12:2 Hyvä saa Herran mielisuosion, mutta juonittelijan hän tuomitsee syylliseksi.

12:3 Ei ihminen kestä jumalattomuuden varassa, mutta vanhurskasten juuri on horjumaton.

12:4 Kelpo vaimo on puolisonsa kruunu, mutta kunnoton on kuin mätä hänen luissansa.

12:5 Vanhurskasten aivoitukset ovat oikeat, jumalattomien hankkeet petolliset.

12:6 Jumalattomien puheet väijyvät verta, mutta oikeamieliset pelastaa heidän suunsa.

12:7 Jumalattomat kukistuvat olemattomiin, mutta vanhurskasten huone pysyy.

12:8 Ymmärryksensä mukaan miestä kiitetään, mutta nurjasydämistä halveksitaan.

12:9 Parempi halpa-arvoinen, jolla on palvelija, kuin rehentelijä, joka on vailla leipää.

12:10 Vanhurskas tuntee, mitä hänen karjansa kaipaa, mutta jumalattomain sydän on armoton.

12:11 Joka peltonsa viljelee, saa leipää kyllin, mutta tyhjän tavoittelija on mieltä vailla.

12:12 Jumalaton himoitsee pahojen saalista, mutta vanhurskasten juuri on antoisa.

12:13 Huulten rikkomus on paha ansa, mutta vanhurskas pääsee hädästä.

12:14 Suunsa hedelmästä saa kyllänti hyvää, ja ihmisen eteen kiertyvät hänen kättensä työt.

12:15 Hullun tie on hänen omissa silmissään oikea, mutta joka neuvoa kuulee, on viisas.

12:16 Hullun suuttumus tulee kohta ilmi,

syntinen?

12 LUKU

12:1 Joka itsensä mielellänsä kurittaa antaa, se tulee toimelliseksi; mutta joka rankaisematta olla tahtoo, se on tyhmä.

12:2 Hyvä saa lohdutuksen \Herralta\", mutta häijy mies hyljätään.

12:3 Ei ihminen vahvistu jumalattomuudessa, vaan vanhurskaan juuri on pysyväinen.

12:4 Ahkera vaimo on miehensä kruunu, vaan häijy on niinkuin märkä hänen luissansa.

12:5 Vanhurskasten ajatukset ovat vilpittömät, vaan jumalattomain aivoitus on petollinen.

12:6 Jumalattomain sanat väijyvät verta, vaan hurskasten suu vapahtaa heitä.

12:7 Jumalattomat kaatuvat, ja ei ole sitte enää, mutta vanhurskasten huone pysyy.

12:8 Toimellinen mies neuvossansa ylistetään, vaan petollinen tulee katsotuksi ylön.

12:9 Parempi on nöyrä, joka omansa katsoo, kuin se, joka tahtoo iso olla, ja kuitenkin puuttuu leipää.

12:10 Vanhurskas armahtaa juhtaansa, mutta jumalattoman sydän on halutoin.

12:11 Joka peltonsa viljelee, se saa leipää yltäkyläisesti; vaan joka turhia ajelee takaa, se on tyhmä.

12:12 Jumalatoim halajaa aina pahaa tehdä, mutta vanhurskaan juuri kantaa hedelmää.

12:13 Ilkiä käsitetään omissa sanoissansa, vaan vanhurskas pääsee hädästä.

12:14 Suun hedelmästä tulee paljon hyvää; ja niinkuin kukin käsillänsä tehnyt on, kostetaan hänelle.

12:15 Tyhmäin mielestä on hänen tiensä otollinen, mutta viisas ottaa neuvon.

12:16 Tyhmä osoittaa kohta vihansa, vaan

mutta mielevä peittää kärsimänsä häpeän.

12:17 Toden puhuja lausuu oikeuden, mutta väärä todistaja petoksen.

12:18 Moni viskoo sanoja kuin miekanpistoja, mutta viisasten kieli on lääke.

12:19 Totuuden huulet pysyvät iäti, mutta valheen kieli vain tuokion.

12:20 Jotka pahaa miettivät, niillä on mielessä petos, mutta jotka rauhaan neuvovat, niille tulee ilo.

12:21 Ei tule turmiota vanhurskaalle, mutta jumalattomat ovat onnettomuutta täynnä.

12:22 Herralle kauhistus ovat valheelliset huulet, mutta teoissaan uskolliset ovat hänelle otolliset.

12:23 Mielevä ihminen peittää tietonsa, mutta tyhmäin sydän huutaa julki hulluutensa.

12:24 Ahkerain käsi saa hallita, mutta laiska joutuu työveron alaiseksi.

12:25 Huoli painaa alas miehen mielen, mutta hyvä sana sen ilahuttaa.

12:26 Vanhurskas opastaa lähimmäistänsä, mutta jumalattomat eksyttää heidän oma tiensä.

12:27 Laiska ei saa ajetuksi itselleen riistaa, mutta ahkeruus on ihmiselle kallis tavara.

12:28 Vanhurskauden polulla on elämä, ja sen tien kulku ei ole kuolemaksi.

13 LUKU

13:1 Viisas poika kuulee isän kuritusta, mutta pilkkaaja ei ota nuhdetta kuullaksensa.

13:2 Suunsa hedelmästä saa nauttia hyvää, mutta uskottomilla on halu väkivaltaan.

13:3 Joka suistaa suunsa, se säilyttää henkensä, mutta avosuinen joutuu turmioon.

13:4 Laiskan sielu haluaa, saamatta mitään,

joka peittää vääryyden, se on kavala.

12:17 Joka totuuden puhuu, se vanhurskauden ilmoittaa; mutta joka väärin todistaa, hän pettää.

12:18 Joka ajattelematta puhuu, hän pistää niinkuin miekalla; vaan viisasten kieli on terveellinen.

12:19 Totinen suu pysyy vahvana ijankaikkisesti, vain väärä kieli ei pysy kauvan.

12:20 Jotka pahaa ajattelevat, niiden sydämessä on petos; vaan jotka rauhaa neuvovat, niillä on ilo.

12:21 Ei vanhurskaalle mitään vaaraa tapahdu; vaan jumalattomat pahuudella täytetään.

12:22 Petolliset huulet ovat \Herralle\ kauhistus; vaan jotka oikein tekevät, ovat hänelle otolliset.

12:23 Kavala salaa taitonsa, vaan hulluin sydän ilmoittaa hulluutta.

12:24 Ahkera käsi saa hallita, vaan laiskan täytyy veronalaiseksi tulla.

12:25 Sydämellinen murhe kivistelee, vaan lohdullinen sana iloittaa,

12:26 Vanhurskas on parempi lähimmäistänsä, mutta jumalattoman tie viettelee hänen.

12:27 Ei petollinen asia menesty, mutta ahkera saa hyvän tavaran.

12:28 Vanhurskauden tiellä on elämä, ja hänen poluillansa ei ole kuolemaa.

13 LUKU

13:1 Viisas poika ottaa isänsä kurituksen, mutta pilkkaaja ei tottele rangaistusta.

13:2 Suunsa hedelmästä kukin nautitsee hyvää, vaan jumalattomain sielu vääryyttä.

13:3 Joka suunsa hallitsee, hän saa elää; vaan joka suunsa toimeettomasti avajaa, se tulee hämmästykseen.

13:4 Laiska pyytää ja ei saa, mutta viriät

mutta ahkerain sielu tulee ravituksi.

13:5 Vanhurskas vihaa valhepuhetta, mutta jumalattoman meno on iljettävä ja häpeällinen.

13:6 Vanhurskaus varjelee nuhteettomasti vaeltavan, mutta jumalattomuus syöksee syntisen kumoon.

13:7 Toinen on olevinaan rikas, omistamatta mitään, toinen olevinaan köyhä, vaikka on tavaraa paljon.

13:8 Rikkautensa saa mies antaa henkensä lunnaiksi, mutta köyhän ei tarvitse uhkauksia kuunnella.

13:9 Vanhurskasten valo loistaa iloisesti, mutta jumalattomien lamppu sammuu.

13:10 Ylpeys tuottaa pelkkää toraa, mutta jotka ottavat neuvon varteen, niillä on viisautta.

13:11 Tyhjällä saatu tavara vähenee, mutta joka vähin erin kokoaa, se saa karttumaan.

13:12 Pitkä odotus tekee sydämen sairaaksi, mutta täyttynyt halu on elämän puu.

13:13 Joka sanaa halveksii, joutuu sanan pantiksi; mutta joka käskyä pelkää, saa palkan.

13:14 Viisaan opetus on elämän lähde kuoleman paulain välttämiseksi.

13:15 Hyvä ymmärrys tuottaa suosiota, mutta uskottomien tie on koleikkaa.

13:16 Jokainen mielevä toimii taitavasti, mutta tyhmä levittää hulluutta.

13:17 Jumalaton sanansaattaja suistuu turmioon, mutta uskollinen lähetti on kuin lääke.

13:18 Köyhyys ja häpeä kuritusta vierovalle, kunnia nuhdetta noudattavalle!

13:19 Tyydytetty halu on sielulle suloinen, pahan karttaminen tyhmille kauhistus.

13:20 Vaella viisasten kanssa, niin viisastut; tyhmin seuratoverin käy pahoin.

13:21 Syntisiä vainoaa onnettomuus, mutta

saavat yltäkylläisesti.

13:5 Vanhurskas vihaa valhetta, mutta jumalatoimien häpäisee ja pilkkaa itsiänsä.

13:6 Vanhurskaus varjelee nuhteettoman, mutta jumalatoimien meno kukistaa syntisen.

13:7 Moni on köyhä suuressa rikkaudessa, ja moni rikas köyhyydessänsä.

13:8 Rikkaudellansa taitaa joku lunastaa henkensä; mutta joka köyhä on, ei hän kuule kuritusta.

13:9 Vanhurskasten valkeus tekee iloiseksi, vaan jumalattomien kynttilä sammuu.

13:10 Ylpeiden seassa on aina riita, mutta viisautta saattaa ihmisen toimelliseksi.

13:11 Rikkaus vähenee tuhlatessa, vaan koossa pitäin se enenee.

13:12 Viivytetty toivo vaivaa sydäntä; vaan kuin se tulee, jota hän toivoo, se on elämän puu.

13:13 Joka sanan katsoo ylön, hän turmelee itsensä; mutta joka käskyä pelkää, hän rauhassa vaelttaa.

13:14 Viisaan oppi on elämän lähde, välttämään kuoleman paulaa.

13:15 Hyvä neuvo on otollinen; vaan ylönkatsojain tie on kova.

13:16 Viisas tekee kaiken toimellisesti, vaan hullu ilmoittaa tyhmyyden.

13:17 Jumalatoimien sanansaattaja lankee onnettomuuteen, vaan totinen lähetys on terveellinen.

13:18 Joka kurituksen hylkää, hänellä on köyhyys ja häpiä; vaan joka antaa itsensä rangaista, hän tulee kunniaan.

13:19 Kun toivo tulee täytetyksi, niin sydän iloitsee; mutta joka pahuutta välttää; on hulluille kauhistukseksi.

13:20 Joka viisasten kanssa käyskentelee, hän tulee viisaaksi; vaan joka hulluin kumppani on, hän tulee vahinkoon.

13:21 Pahuus noudattaa syntisiä, mutta

vanhurskaat saavat onnen palkakseen.
13:22 Hyvä jättää perinnön lastensa lapsillekin, mutta syntisen tavara talletetaan vanhurskaalle.

13:23 Köyhien uudiskyntö antaa runsaan ruuan; mutta moni tuhoutuu, joka ei oikeudessa pysy.

13:24 Joka vitsaa säästää, se vihaa lastaan; mutta joka häntä rakastaa, se häntä ajoissa kurittaa.

13:25 Vanhurskas saa syödä kylläksensä, mutta jumalattomain vatsa jää vajaaksi.

14 LUKU

14:1 Vaimojen viisautta talon rakentaa, mutta hulluus sen omin käsin purkaa.

14:2 Joka vaeltaa oikein, se pelkää Herraa, mutta jonka tiet ovat väärät, se hänet katsoo ylen.

14:3 Hullun suussa on ylpeydelle vitsa, mutta viisaita vartioivat heidän huulensa.

14:4 Missä raavaita puuttuu, on seimi tyhjä, mutta runsas sato saadaan härkien voimasta.

14:5 Uskollinen todistaja ei valhettele, mutta väärä todistaja puhuu valheita.

14:6 Pilkkaaja etsii viisautta turhaan, mutta ymmärtäväisen on tietoa helppo saada.

14:7 Menet pois tyhmän miehen luota: et tullut tuntemaan tiedon huulia.

14:8 Mielevän viisautta on, että hän vaelluksestaan vaarin pitää; tyhmien hulluus on petos.

14:9 Hulluja pilkkaa vikauhri, mutta oikeamielisten kesken on mielisuosio.

14:10 Sydän tuntee oman surunsa, eikä sen iloon saa vieras sekaantua.

14:11 Jumalattomain huone hävitetään, mutta oikeamielisten maja kukoistaa.

14:12 Miehen mielestä on oikea monikin tie, joka lopulta on kuoleman tie.

14:13 Nauraessakin voi sydän kärsiä, ja ilon lopuksi tulee murhe.

14:14 Omista teistään saa kyllänsä se, jolla

vanhurskaille kostetaan hyvydellä.

13:22 Hyvällä on perilliset lasten lapsissa; vaan syntisen tavara vanhurskaalle säästetään.

13:23 Paljo ruokaa on köyhän kynnessä; vaan jotka vääryyttä tekevät, ne hukkuvat.

13:24 Joka vitsaansa säästää, hän vihaa lastansa; vaan joka häntä rakastaa, hän aikansa sitä kurittaa.

13:25 Vanhurskas syö, että hänen sielunsa ravittaisiin; vaan jumalattomain vatsa on tyytymätöin.

14 LUKU

14:1 Viisas vaimo rakentaa huoneensa, vaan hullu kukistaa sen teollansa.

14:2 Joka vaeltaa oikiaa tietä, se pelkää \Herraa\; mutta se, joka poikkeaa tieltänsä, ylönkatsoo hänen.

14:3 Tyhmän suussa on ylpeyden vitsa; vaan viisasten huulet varjelevat heitä.

14:4 Jossa ei härkiä ole, siinä seimet puhtaana ovat; vaan jossa juhdat työtä tekevät, siinä tuloa kyllä on.

14:5 Totinen todistaja välttää valhetta; vaan väärä todistaja rohkiasti valhettelee.

14:6 Pilkkaaja etsii viisautta, ja ei löydä; vaan toimelliset viisauden huokiasti saavat.

14:7 Mene pois tyhmän tyköä; sillä et sinä opi mitään häneltä.

14:8 Toimellisen viisautta on teistänsä ottaa vaarin; vaan tyhmäin hulluus on sula petos.

14:9 Tyhmä nauraa syntiä, mutta hurskasten välillä on hyvä suosio.

14:10 Koska sydän on murheellinen, niin ei auta ulkonainen ilo.

14:11 Jumalattomain huoneet kukistetaan, vaan jumalisten majat viheriöitsevät.

14:12 Monella on tie mielestänsä oikia, vaan viimeiseltä johdattaa se kuolemaan.

14:13 Naurun jälkeen tulee murhe, ja ilon perästä suru.

14:14 Tyhmälle tapahtuu laittamisensa

on luopunut sydän, mutta itsestään löytää tyydytyksen hyvä mies.

14:15 Yksinkertainen uskoo joka sanan, mutta mielevä ottaa askeleistaan vaarin.

14:16 Viisas pelkää ja karttaa pahaa, mutta tyhmä on huoleton ja suruton.

14:17 Pikavihainen tekee hullun töitä, ja juonittelija joutuu vihatuksi.

14:18 Yksinkertaiset saavat perinnökseen hulluuden, mutta mielevät tiedon kruunuksensa.

14:19 Pahojen täytyy kumartua hyvien edessä ja jumalattomien seisoa vanhurskaan porteilla.

14:20 Köyhää vihaa hänen ystävänsäkin, mutta rikasta rakastavat monet.

14:21 Syntiä tekee, joka lähimmäistään halveksii, mutta autuas se, joka kurjia armahtaa!

14:22 Eivätkö eksy ne, jotka hankitsevat pahaa? Mutta armo ja totuus niille, jotka hankitsevat hyvää!

14:23 Kaikesta vaivannäöstä tulee hyötyä, mutta tyhjästä puheesta vain vahinkoa.

14:24 Viisasten kruunu on heidän rikkautensa, mutta tyhmäin hulluus hulluudeksi jää.

14:25 Uskollinen todistaja on hengen pelastaja, mutta joka valheita puhuu, on petosta täynnä.

14:26 Herran pelossa on vahva varmuus ja turva vielä lapsillekin.

14:27 Herran pelko on elämän lähde kuoleman paulain välttämiseksi.

14:28 Kansan paljous on kuninkaan kunnia, väen vähyys ruhtinaan turmio.

14:29 Pitkämielisellä on paljon taitoa, mutta pikavihaisen osa on hulluus.

14:30 Sävyisä sydän on ruumiin elämä, mutta luulevaisuus on mätä luissa.

14:31 Joka vaivaista sortaa, se herjaa

jälkeen, vaan hyvä ihminen asetetaan hänen ylitsensä.

14:15 Taitamaton uskoo kaikki, mutta ymmärtäväinen ottaa teistänsä vaarin.

14:16 Viisas pelkää ja karttaa pahaa, vaan tyhmä päätähavin menee.

14:17 Äkillinen ihminen tekee hullun töitä, ja kavala ihminen tulee vihattavaksi.

14:18 Taitamattomat perivät tyhmyyden; vaan se on toimellisten kruunu, että he toimellisesti tekevät.

14:19 Häijyn täytyy kumartaa hyviä, ja jumalattomat vanhurskusten porteissa.

14:20 Köyhää vihaavat hänen lähimmäisensäkin; vaan rikkaalla on monta ystävää.

14:21 Joka katsoo lähimmäisensä ylönsä, hän tekee syntiä; vaan autuas on se, joka viheliäistä armahtaa.

14:22 Jotka viekkauudessa vaeltavat, niiltä puuttuu; mutta jotka hyvää ajattelevat, niille tapahtuu hyvyys ja uskollisuus.

14:23 Jossa työtä tehdään, siinä kyllä on; vaan joka tyhjiin puheisiin tyytyy, siinä on köyhyys.

14:24 Viisasten rikkaus on heidän kruununsa, mutta tyhmäin hulluus on hulluus.

14:25 Uskollinen todistaja vapahtaa hengen, vaan väärä todistaja pettää.

14:26 Joka \Herraa\ pelkää, hänellä on vahva linna, ja hänen lapsensa varjellaan.

14:27 \Herran\ pelko on elämän lähde, että kuoleman nuora välttää taidetaan.

14:28 Koska kuninkaalla on paljon väkeä, se on hänen kunniansa; vaan koska vähä on väkeä, se tekee päämiehen kehnoksi.

14:29 Joka on pitkämielinen, se on viisas; vaan joka äkillinen on, se ilmoittaa tyhmyyden.

14:30 Leppyinen sydän on ruumiin elämä; vaan kateus on märkä luissa.

14:31 Joka köyhälle tekee väkivaltaa, hän

hänen Luojaansa, mutta se häntä kunnioittaa, joka köyhää armahtaa.

14:32 Jumalaton sortuu omaan pahuuteensa, mutta vanhurskas on turvattu kuollessaan.

14:33 Ymmärtäväisen sydämeen ottaa majansa viisaus, ja tyhmien keskellä se itsensä tiettäväksi tekee.

14:34 Vanhurskaus kansan korottaa, mutta synty on kansakuntien häpeä.

14:35 Taitava palvelija saa kuninkaan suosion, mutta kunnoton hänen vihansa.

15 LUKU

15:1 Leppeä vastaus taltuttaa kiukun, mutta loukkaava sana nostaa vihan.

15:2 Viisasten kieli puhuu tietoa taitavasti, mutta tyhmäin suu purkaa hulluutta.

15:3 Herran silmät ovat joka paikassa; ne vartioitsevat hyviä ja pahoja.

15:4 Sävyisä kieli on elämän puu, mutta vilpillinen kieli haavoittaa mielen.

15:5 Hullu pitää halpana isänsä kurituksen, mutta joka nuhdetta noudattaa, tulee mieleväksi.

15:6 Vanhurskaan huoneessa on suuret aarteet, mutta jumalattoman saalis on turmion oma.

15:7 Viisasten huulet kylvävät tietoa, mutta tyhmäin sydän ei ole vakaa.

15:8 Jumalattomien uhri on Herralle kauhistus, mutta oikeamielisten rukous on hänelle otollinen.

15:9 Jumalattoman tie on Herralle kauhistus, mutta joka vanhurskauteen pyrkii, sitä hän rakastaa.

15:10 Kova tulee kuritus sille, joka tien hylkää; joka nuhdetta vihaa, saa kuoleman.

15:11 Tuonelan ja manalan Herra näkee, saati sitten ihmislasten sydämet.

15:12 Pilkkaaja ei pidä siitä, että häntä

laittaa hänen luojaansa; vaan joka armahtaa vaivaista, se kunnioittaa Jumalaa.

14:32 Pahuutensa tähden jumalatoimintaa kukistetaan; vaan vanhurskas on kuolemassakin rohkia.

14:33 Toimellisen sydämessä lepää viisaus; mutta mitä tyhmäin mielessä on, se tulee ilmi.

14:34 Vanhurskaus korottaa kansan, vaan synty on kansan häpiä.

14:35 Toimellinen palvelia on kuninkaalle otollinen; vaan häpiällistä palveliaa ei hän kärsi.

15 LUKU

15:1 Suloinen vastaus hillitse vihan, mutta kova sana saattaa mielen karvaaksi.

15:2 Viisasten kieli saattaa opetuksen suloiseksi, vaan tyhmäin suu aina hulluuta sylkee.

15:3 \Herran\ silmät katselevat joka paikassa, sekä pahat että hyvät.

15:4 Terveellinen kieli on elämän puu: vaan valhettelevainen saattaa sydämen kivun.

15:5 Tyhmä laittaa isänsä kurituksen; vaan joka rangaistuksen ottaa, hän tulee taitavaksi.

15:6 Vanhurskaan huoneessa on yltäkyllä; vaan jumalattoman saalis on hävintö.

15:7 Viisasten huulet jakavat neuvoa; vaan tyhmäin sydän ei ole niin.

15:8 Jumalattoman uhri on \Herralle\ kauhistus; vaan jumalisten rukous on hänelle otollinen.

15:9 Jumalattoman tie on \Herralle\ kauhistus; vaan joka vanhursjautta noudattaa, on hänelle rakas.

15:10 Kuritus on sille paha, joka hylkää tiensä: ja joka rangaistusta vihaa, hänen pitää kuoleman.

15:11 Helvetti ja kadotus on \Herran\ edessä: kunta paljon enemmän ihmisten lasten sydämet.

15:12 Ei pilkkaaja rakasta sitä, joka häntä

nuhdellaan; viisasten luo hän ei mene.

15:13 Iloinen sydän kaunistaa kasvot, mutta sydämen tuskassa on mieli murtunut.

15:14 Ymmärtäväisen sydän etsii tietoa, mutta tyhmien suu hulluutta suosii.

15:15 Kurjalle ovat pahoja kaikki päivät, mutta hyvä mieli on kuin alituiset pidot.

15:16 Parempi vähä Herran pelossa kuin paljot varat levottomuudessa.

15:17 Parempi vihannesruoka rakkaudessa kuin syöttöhärkä vihassa.

15:18 Kiukkuinen mies nostaa riidan, mutta pitkämielinen asettaa toran.

15:19 Laiskan tie on kuin orjantappurapehko, mutta oikeamielisten polku on raivattu.

15:20 Viisas poika on isällensä iloksi, mutta tyhmä ihminen halveksii äitiänsä.

15:21 Hulluus on ilo sille, joka on mieltä vailla, mutta ymmärtäväinen mies kulkee suoraan.

15:22 Hankkeet sortuvat, missä neuvonpito puuttuu; mutta ne toteutuvat, missä on runsaasti neuvonantajia.

15:23 Miehellä on ilo suunsa vastauksesta; ja kuinka hyvä onkaan sana aikanansa!

15:24 Taitava käy elämän tietä ylöspäin, välttääkseen tuonelan, joka alhaalla on.

15:25 Ylpeitten huoneen Herra hajottaa, mutta lesken rajan hän vahvistaa.

15:26 Häijyt juonet ovat Herralle kauhistus, mutta lempeät sanat ovat puhtaat.

15:27 Väärän voiton pyytäjä hävittää huoneensa, mutta joka lahjuksia vihaa, saa elää.

15:28 Vanhurskaan sydän miettii, mitä vastata, mutta jumalattomien suu purkaa pahuutta.

15:29 Jumalattomista on Herra kaukana, mutta vanhurskasten rukouksen hän kuulee.

rankaisee, ja ei hän mene viisasten tykö.

15:13 Iloinen sydän tekee iloiset kasvot; vaan koska sydän on surullinen, niin rohkeus raukee.

15:14 Ymmärtäväinen sydän etsii viisautta; vaan tyhmäin suu tyhmyydellä ravitaan.

15:15 Surullisella ihmisellä ei ole koskaan hyvää päivää; vaan jolla hyvä sydän on, hänellä on joka päivä vieraspito.

15:16 Parempi on vähä \Herran\ pelvossa, kuin suuri tavara ilman lepoa.

15:17 Parempi on ateria kaalia rakkaudessa, kuin syötetty härkä vihassa.

15:18 Vihainen mies saattaa toran matkaan; mutta kärsivällinen asettaa riidan.

15:19 Laiskan tie on orjantappurainen; vaan hurskasten tie on tasainen.

15:20 Viisas poika iloittaa isänsä, ja hullu ihminen häpäisee äitinsä.

15:21 Hulluulle on tyhmyys iloksi; vaan toimellinen mies pysyy oikialla tiellä.

15:22 Aivoitus raukee ilman neuvoaa; vaan jossa monta neuvonantajaa on, se on vahva.

15:23 Se on ihmisen ilo, että hän toimella vastata taitaa, ja aikanansa sanottu sana on otollinen.

15:24 Elämän tie johdattaa viisaan ylöspäin, välttämään helvettiä, joka alhaalla on.

15:25 \Herra\ ylpeiden huoneet kukistaa, ja vahvistaa lesken rajat.

15:26 Ilkiäin aivoitukset ovat \Herralle\ kauhistukseksi; vaan toimellinen puhe on otollinen.

15:27 Ahneudella voitettut kukistavat oman huoneensa; vaan joka lahjoja vihaa, saa elää.

15:28 Vanhurskaan sydän ajattelee vastausta; vaan jumalattoman suu ammentaa paha.

15:29 \Herra\ on kaukana jumalattomista; vaan hän kuulee vanhurskasten rukoukset.

15:30 Valoisa silmänluonti ilahuttaa sydämen; hyvä sanoma tuo ydintä luihin.

15:31 Korva, joka kuuntelee elämän nuhdetta, saa majailla viisasten keskellä.

15:32 Joka kuritusta vieroo, pitää sielunsa halpana; mutta joka nuhdetta kuuntelee, se saa mieltä.

15:33 Herran pelko on kuri viisauteen, ja kunnian edellä käy nöyryys.

16 LUKU

16:1 Ihmisen ovat mielen aivoittelut, mutta Herralta tulee kielen vastaus.

16:2 Kaikki miehen tiet ovat hänen omissa silmissään puhtaat, mutta Herra tutkii henget.

16:3 Heitä työsi Herran haltuun, niin sinun hankkeesi menestyvät.

16:4 Kaiken on Herra tehnyt määrätarkoitukseen, niinpä jumalattomankin onnettomuuden päivän varalle.

16:5 Jokainen ylpeämielinen on Herralle kauhistus: totisesti, ei sellainen jää rankaisematta.

16:6 Laupeudella ja uskollisuudella rikos sovitetaan, ja Herran pelolla paha vältetään.

16:7 Jos miehen tiet ovat Herralle otolliset, saattaa hän vihamiehetkin sovintoon hänen kanssansa.

16:8 Parempi vähä vanhurskaudessa kuin suuret voitot vääryydessä.

16:9 Ihmisen sydän aivoittelee hänen tiensä, mutta Herra ohjaa hänen askeleensa.

16:10 Kuninkaan huulilla on jumalallinen ratkaisu; hänen suunsa ei petä tuomitessaan.

16:11 Puntari ja oikea vaaka ovat Herran, hänen tekoaan ovat kaikki painot kukkarossa.

16:12 Jumalattomuuden teko on kuninkaille kauhistus, sillä vanhurskaudesta valtaistuin vahvistuu.

16:13 Vanhurskaat huulet ovat kuninkaille

15:30 Suloinen kasvo iloitaa sydämen: hyvä sanoma tekee luut lihaviksi.

15:31 Korva, joka kuulee elämän rangaistusta, on asuva viisasten seassa.

15:32 Joka ei itsiänsä salli kurittaa, se katsoo ylönsielunsa; vaan joka rangaistusta kuulee, hän tulee viisaaksi.

15:33 \Herran\ pelko on kuritus viisauteen, ja kunnian edellä käy nöyryys.

16 LUKU

16:1 Ihminen aikoo sydämässensä; vaan \Herralta\ tulee kielen vastaus.

16:2 Jokaisen mielestä on hänen tiensä puhdas; mutta \Herra\ tutkistelee sydämet.

16:3 Anna \Herran\ haltuun sinun työs, niin sinun aivoitukses menestyy.

16:4 \Herra\ tekee kaikki itse tähtensä, niin myös jumalattoman pahaksi päiväksi.

16:5 Jokainen ylpiä on \Herralle\ kauhistus, ja ei pääse rankaisematta, ehkä he kaikki yhtä pitäisivät.

16:6 Laupiuden ja totuuden kautta pahateko sovitetaan, ja \Herran\ pelvolla paha vältetään.

16:7 Jos jonkun tiet ovat \Herralle\ kelvolliset, niin hän myös kääntää hänen vihamiehensä rauhaan.

16:8 Parempi on vähä vanhurskaudessa, kuin suuri saalis vääryydessä.

16:9 Ihmisen sydän aikoo tiensä; vaan \Herra\ johdattaa hänen käymisensä.

16:10 Ennustus on kuninkaan huulissa: ei hänen suunsa puhu tuomiossa väärin.

16:11 Oikia puntari ja vaaka on \Herralta\, ja kaikki painokivet kukkarossa ovat hänen tekoansa.

16:12 Kuninkaan edessä on kauhistus väärin tehdä; sillä vanhurskaudella istuin vahvistetaan.

16:13 Oikia neuvo on kuninkaalle otollinen;

mieleen, ja oikein puhuvaa he rakastavat.

16:14 Kuninkaan viha on kuoleman sanansaattaja, mutta sen lepyttää viisas mies.

16:15 Kuninkaan kasvojen valo on elämäksi, ja hänen suosionsa on kuin keväinen sadepilvi.

16:16 Parempi kultaa on hankkia viisautta, kalliimpi hopeata hankkia ymmärrystä.

16:17 Oikeamielisten tie välttää onnettomuuden; henkensä saa pitää, joka pitää vaelluksestansa vaarin.

16:18 Kopeus käy kukistumisen edellä, ylpeys lankeemuksen edellä.

16:19 Parempi alavana nöyrien parissa kuin jakamassa saalista ylpeitten kanssa.

16:20 Joka painaa mieleensä sanan, se löytää onnen; ja autuas se, joka Herraan turvaa!

16:21 Jolla on viisas sydän, sitä ymmärtäväiseksi sanotaan, ja huulten sulaisuus antaa opetukselle tehoa.

16:22 Ymmärrys on omistajalleen elämän lähde, mutta hulluus on hulluille kuritus.

16:23 Viisaan sydän tekee taitavaksi hänen suunsa ja antaa tehoa hänen huultensa opetukselle.

16:24 Lempeät sanat ovat mesileipää; ne ovat makeat sielulle ja lääkitys luille.

16:25 Miehen mielestä on oikea monikin tie, joka lopulta on kuoleman tie.

16:26 Työmiehen nälkä tekee työtä hänen hyväkseen, sillä oma suu panee hänelle pakon.

16:27 Kelvoton mies kaivaa toiselle onnettomuutta; hänen huulillaan on kuin polttava tuli.

16:28 Kavala mies rakentaa riitaa, ja panettelija erottaa ystävykset.

16:29 Väkivallan mies viekoittelee lähimmäisensä ja vie hänet tielle, joka ei

ja joka oikein puhuu, häntä rakastetaan.

16:14 Kuninkaan viha on kuoleman sanansaattaja; ja viisas mies lepyttää hänen.

16:15 Kuin kuninkaan kasvo on leppyinen, siinä on elämä, ja hänen armonsa on niinkuin hiljainen sade.

16:16 Ota viisautta tykösi, sillä se on parempi kultaa: ja saada ymmärrystä on kalliimpi hopiaa.

16:17 Siviän tiet välttävät pahaa, ja joka sielunsa varjelee, se tiestänsä ottaa vaarin.

16:18 Joka alennetaan, se ensisti tulee ylpiäksi; ja ylpeys on aina lankeemuksen edellä.

16:19 Parempi on nöyränä olla siveiden kanssa, kuin jakaa suurta saalista ylpeiden kanssa.

16:20 Joka jonkun asian viisaasti alkaa, hän löytää onnen; ja se on autuas, joka luottaa \Herraan\.

16:21 Toimellinen mies ylistetään viisautensa tähden; ja suloinen puhe lisää oppia.

16:22 Viisaus on elämän lähde hänelle, joka sen saanut on, vaan tyhmin oppi on hulluus.

16:23 Viisas sydän puhuu toimillisesti, ja hänen huultensa opettavat hyvin.

16:24 Suloiset sanat ovat mesileipää; ne lohduttavat sielua, ja virvoittavat luut.

16:25 Monella on tie mielestänsä oikia, vaan se johdattaa viimein kuolemaan.

16:26 Moni tulee suureen vahinkoon oman suunsa kautta.

16:27 Jumalatoim ihminen kaivaa onnettomuutta, ja hänen suussansa palaa niinkuin tuli.

16:28 Väärä ihminen saattaa riidan, ja panettelija tekee ruhtinaat eripuraisiksi.

16:29 Viekas ihminen houkuttelee lähimmäistensä, ja johdattaa hänen pahalle

ole hyvä.

16:30 Joka silmiänsä luimistelee, sillä on kavaluus mielessä; joka huulensa yhteen puristaa, sillä on paha valmiina.

16:31 Harmaat hapsot ovat kunnian kruunu; se saadaan vanhurskauden tiellä.

16:32 Pitkämielinen on parempi kuin sankari, ja mielensä hillitseväinen parempi kuin kaupungin valloittaja.

16:33 Helmassa pudistellen arpa heitetään, mutta Herralta tulee aina sen ratkaisu.

17 LUKU

17:1 Parempi kuiva kannikka rauhassa kuin talon täysi uhripaistia riidassa.

17:2 Taitava palvelija hallitsee kunnotonta poikaa ja pääsee perinnönjaolle veljesten rinnalla.

17:3 Hopealle sulatin, kullalle uuni, mutta sydämet koettelee Herra.

17:4 Paha kuuntelee häijyjä huulia, petollisuus kuulee pahoja kieliä.

17:5 Joka köyhää pilkkaa, se herjaa hänen luojaansa; joka toisen onnettomuudesta iloitsee, ei jää rankaisematta.

17:6 Vanhusten kruunu ovat lastenlapset, ja isät ovat lasten kunnia.

17:7 Ei sovi houkalle ylevä puhe, saati sitten ruhtinaalle valhe.

17:8 Lahjus on käyttäjänsä silmissä kallis kivi: mihin vain hän kääntyy, hän menestyy.

17:9 Joka rikkeen peittää, se rakkautta harrastaa; mutta joka asioita kaivelee, se erottaa ystävykset.

17:10 Nuhde pystyy paremmin ymmärtäväiseen kuin sata lyöntiä tyhmään.

17:11 Pelkkää onnettomuutta hankkii kapinoitsija, mutta häntä vastaan lähetetään armoton sanansaattaja.

tielle.

16:30 Joka silmää iskee, ei se hyvää ajattele, ja joka huuliansa pureskelee, se pahaan matkaan saattaa.

16:31 Harmaat hiukset ovat kunnian kruunu, joka löydetään vanhurskauden tiellä.

16:32 Kärsivällinen on parempi kuin väkevä; ja joka hillitsee mielensä, on parempi, kuin se joka kaupungin voittaa.

16:33 Arpa heitetään syliin, vaan \Herralta\ tulee kaikki sen meno.

17 LUKU

17:1 Kuiva pala, siinä jossa rauha on, on parempi kuin huone teurasta täynnä riidassa.

17:2 Toimellinen palvelia hallitsee häpiällisiä lapsia, ja hän jakaa perintöä veljein välillä.

17:3 Niinkuin tuli koettelee hopian ja ahjo kullan, niin \Herra\ tutkistelee sydämet.

17:4 Paha ottaa pahoista suista vaarin, ja petollinen kuuntelee mielellänsä vahingollista kieltä.

17:5 Joka köyhää syljeskelee, se häpäisee Luojaansa; ja joka iloitsee toisen vahingosta, ei pääse rankaisematta.

17:6 Vanhain kruunu ovat lasten lapset, ja lasten kunnia ovat heidän isänsä.

17:7 Ei sovi tyhmäin puhua korkeista asioista, paljoa vähemmän päämiehen valhetella.

17:8 Jolla vara on lahja antaa, se on niinkuin kallis kivi: kuhunka hän itsensä kääntää, niin hän viisaana pidetään.

17:9 Joka syntiä peittää, se saattaa itsellensä ystävyyden; vaan joka asian ilmoittaa, se saattaa ruhtinaat eripuraisiksi.

17:10 Sanat vaikuttavat enemmän toimellisen tykönä, kuin sata haavaa tyhmän tykönä.

17:11 Niskuri tosin etsii vahinkoa, vaan julma enkeli lähetetään häntä vastaan.

17:12 Kohdatkoon miestä karhu, jolta on riistetty poikaset, mutta älköön tyhmä hulluudessansa.

17:13 Joka hyvän pahalla palkitsee, sen kodista ei onnettomuus väisty.

17:14 Alottaa tora on päästää vedet valloilleen; herkeä, ennenkuin riita syttyy.

17:15 Syyllisen syyttömäksi ja syyttömän syylliseksi tekijä ovat kumpikin Herralle kauhistus.

17:16 Mitä hyötyä on rahasta tyhmän käsissä? Viisauden hankkimiseen ei ole ymmärrystä.

17:17 Ystävä rakastaa ainiaan ja veli syntyy varaksi hädässä.

17:18 Mieltä vailla on mies, joka kättä lyöpi, joka menee toista takaamaan.

17:19 Joka toraa rakastaa, se rikkomusta rakastaa; joka ovensa korottaa, se hankkii kukistumistaan.

17:20 Väärämielinen ei onnea löydä, ja kavalakielinen suistuu onnettomuuteen.

17:21 Tyhmä on murheeksi siittäjällensä, ja houkan isä on iloa vailla.

17:22 Terveudeksi on iloinen sydän, mutta murtunut mieli kuivuttaa luut.

17:23 Jumalaton ottaa lahjuksen vastaan toisen povelta vääristöäksensä oikeuden tiet.

17:24 Ymmärtäväisellä on viisaus kasvojensa edessä, mutta tyhmän silmät kiertävät maailman rantaa.

17:25 Tyhmä poika on isällensä suruksi ja synnyttäjällensä mielihaikeaksi.

17:26 Paha jo sekin, jos syytöntä sakotetaan; kovin kohtuutonta, jos jaloja lyödään.

17:27 Joka hillitsee sanansa, on taitava, ja mielensä malttava on ymmärtäväinen mies.

17:28 Hullukin käy viisaasta, jos vaiti on; joka huulensa sulkee, on ymmärtäväinen.

17:12 Parempi on kohdata karhua, jolta pojat ovat otetut pois, kuin hullua hulluudessansa.

17:13 Joka kostaa hyvän pahalla, ei hänen huoneestansa pidä pahuus luopuman.

17:14 Riidan alku on niinkuin vewsi, joka itsensä leikkaa ulos: lakkaa riidasta ennenkuin sinä siihen sekaannut.

17:15 Joka jumalattoman hurskaaksi sanoo, ja joka vanhurskaan soimaa jumalattomaksi, ne molemmat ovat \Herralle\ kauhistus.

17:16 Mitä tyhmä tekee kädessensä rahalla, ettei hänellä ole sydäntä ostaa viisautta?

17:17 Ystävä rakastaa ainian, ja veli tulee julki hädässä.

17:18 Se on tyhmä ihminen, joka kätensä taritsee, ja takaa lähimmäisensä.

17:19 Joka toraa rakastaa, se rakastaa syntiä; ja joka ovensa korottaa, se etsii onnettomuutta.

17:20 Häijy sydän ei löydä mitään hyvää; ja jolla paha kieli on, se lankee onnettomuuteen.

17:21 Joka tyhmän synnyttää, hänellä on murhe, ja tyhmän isällä ei ole iloa.

17:22 Iloinen sydän tekee elämän suloiseksi, vaan surullinen sydän kaivaa luut.

17:23 Jumalatoimii ottaa mielellänsä salaisesti lahjoja, mutkatakaksensa lain teitä.

17:24 Toimellinen mies laittaa itsensä viisaasti, vaan tyhmä heittelee silmiänsä sinne ja tänne.

17:25 Hullu poika on isänsä suru, ja äidillensä murhe, joka hänen synnyttänyt on.

17:26 Ei ole se hyvä, että vanhurskalle tehdään väärin, taikka että sitä ruhtinasta lyödään, joka oikein tuomitsee.

17:27 Toimellinen mies taitaa puheensa tallella pitää, ja taitava mies on kallis sielu.

17:28 Jos tyhmä vaiti olis, niin hän viisaaksi luettaisiin, ja toimelliseksi, jos hän

suunsa pitäis kiinni.

18 LUKU

18:1 Eriseurainen noudattaa omia pyyteitään; kaikin neuvoin hän riitaa haastaa.

18:2 Tyhmän halu ei ole ymmärrykseen, vaan tuomaan julki oma mielensä.

18:3 Kunne jumalaton tulee, tulee ylenkatsekin, ja häpeällisen menon mukana häväistys.

18:4 Syviä vesiä ovat sanat miehen suusta, ovat virtaava puro ja viisauden lähde.

18:5 Ei ole hyvä pitää syyllisen puolta ja vääräksi vääntää syyttömän asiaa oikeudessa.

18:6 Tyhmän huulet tuovat mukanaan riidan, ja hänen suunsa kutsuu lyöntejä.

18:7 Oma suu on tyhmälle turmioksi ja omat huulet ansaksi hänelle itselleen.

18:8 Panettelijan puheet ovat kuin herkkupalat ja painuvat sisusten kammioihin asti.

18:9 Joka on veltto toimestansa, se on jo tuhontekijän veli.

18:10 Herran nimi on vahva torni; hurskas juoksee sinne ja saa turvan.

18:11 Rikkaan tavara on hänen vahva kaupunkinsa, ja korkean muurin kaltainen hänen kuvitteluissaan.

18:12 Kukistumisen edellä miehen sydän ylpistyy, mutta kunnian edellä käy nöyryys.

18:13 Jos kuka vastaa, ennenkuin on kuullut, on se hulluutta ja koituu hänelle häpeäksi.

18:14 Miehekäs mieli pitää sairaankin pystyssä, mutta kuka voi kantaa murtunutta mieltä?

18:15 Tietoa hankkii ymmärtäväisen sydän,

18 LUKU

18:1 Eripurainen etsii mitä hänelle kelpaa, ja sekoittaa itsensä kaikkiin asioihin.

18:2 Tyhmällä ei ole himo ymmärrykseen, vaan niitä ilmoittamaan, mitkä ovat hänen sydämessänsä.

18:3 Jumalattoman tullessa tulee ylönkatse, pilkka ja häpiä.

18:4 Sanat ihmisen suussa ovat niinkuin syvät vedet, ja viisauden lähde on täynnä virtaa.

18:5 Ei ole hyvä katsoa jumalattomain muotoa, ja sortaa vanhurskasta tuomiossa.

18:6 Tyhmän huulet saattavat toran, ja hänen suunsa noudattaa haavoja.

18:7 Tyhmän suu häpäisee itsensä, ja hänen huulensa ovat paula omalle omalle sielulle.

18:8 Panetteian sanat ovat haavat, ja käyvät läpi sydämen.

18:9 Joka laiska on työssänsä, hän on sen veli, joka vahinkoa tekee.

18:10 \Herran\ nimi on vahva linna: vanhurskas juoksee sinne, ja tulee varjelluksi.

18:11 Rikkaan tavara on hänelle vahva kaupunki, ja niinkuin korkea muuri hänen mielestänsä.

18:12 Kuin joku lankee, niin hänen sydämensä ensisti tulee ylpiäksi, ja ennenkuin joku kunniaan tulee, pitää hänen nöyrän oleman.

18:13 Joka vastaa ennekuin hän kuulee, se on hänelle hulluudeksi ja häpiäksi.

18:14 Ihmisen henki pitää ylös hänen heikkoutensa; vaan murheellista henkeä kuka voi kärsiä?

18:15 Ymmärtäväinen sydän saa viisauden,

tietoa etsii viisasten korva.

18:16 Lahja avartaa alat ihmiselle ja vie hänet isoisten pariin.

18:17 Käräjissä on kukin ensiksi oikeassa, mutta sitten tulee hänen riitapuolensa ja ottaa hänestä selvän.

18:18 Arpa riidat asettaa ja ratkaisee väkevien välit.

18:19 Petetty veli on vaikeampi voittaa kuin vahva kaupunki, ja riidat ovat kuin linnan salvat.

18:20 Suunsa hedelmästä saa mies vatsansa kylläiseksi, saa kyllikseen huultensa satoa.

18:21 Kielellä on vallassansa kuolema ja elämä; jotka sitä rakastavat, saavat syödä sen hedelmää.

18:22 Joka vaimon löysi, se onnen löysi, sai Herralta mielisuosion.

18:23 Köyhä puhuu pyydellen, mutta rikas vastaa tylsti.

18:24 Häviökseen mies on monien ystävä, mutta on myös ystäviä, veljiäkin uskollisempia.

19 LUKU

19:1 Parempi on köyhä, joka nuhteettomasti vaeltaa, kuin huuliltansa nurja, joka on vielä tyhmäkin.

19:2 Ilman taitoa ei ole intokaan hyväksi, ja kiirehtivän jalka astuu harhaan.

19:3 Ihmisen oma hulluus turmelee hänen tiensä, mutta Herralle hän sydämessään vihoittelee.

19:4 Tavara tuo ystäviä paljon, mutta vaivainen joutuu ystävästensä eroon.

19:5 Väärä todistaja ei jää rankaisematta, ja joka valheita puhuu, se ei pelastu.

19:6 Monet etsivät ylhäisen suosiota, ja kaikki ovat anteliaan ystäviä.

19:7 Köyhä on kaikkien veljiensä vihattu,

ja viisasten korva etsii taitoa.

18:16 Ihmisen lahja tekee hänelle avaransian, ja saattaa suurten herrain eteen.

18:17 Jokaisella on ensisti omassa asiassansa oikeus; vaan kuin hänen lähimmäisensä tulee, niin se löydetään.

18:18 Arpa asettaa riidan, ja eroittaa voimallisten vaiheella.

18:19 Vihoitettu veli pitää puoltansa lujemmin kuin vahva kaupunki; ja riita pitää kovemmin puolensa kuin telki linnan edessä.

18:20 Sen jälkeen kullekin maksetaan, kuin hänen suunsa on puhunut; ja hän ravitaan huultensa hedelmästä.

18:21 Kuolema ja elämä on kielen voimassa: joka häntä rakastaa, se saa syösä hänen hedelmästensä.

18:22 Joka aviovaimon osaa, hän löytää hyvän kappaleen, ja saa mielisuosionsa \Herralta\.

18:23 Köyhä mies puhuu nöyrästi, vaan rikas vastaa ylpiästi.

18:24 Ihminen, jolla on ystävä, pitää oleman ystävällinen; sillä ystävä pitää lujemmin hänen kanssansa kuin veli.

19 LUKU

19:1 Köyhä joka siveydessä vaeltaa, on parempi kuin väärä huulissansa, joka kuitenkin tyhmä on.

19:2 Joka ei toimella laita, ei hänelle hyvin käy; ja joka on nopsa jaloista, se loukkaa itsensä.

19:3 Ihmisen tyhmyys eksyttää hänen tiensä, niin että hänen sydämensä vihastuu \Herraa\ vastaan.

19:4 Tavara tekee monta ystävää, vaan köyhä hyljätään ystävilta.

19:5 Ei väärä todistaja pidä pääsemän rankaisematta; joka rohkiasti valehtelee, ei hänen pidä selkeemän.

19:6 Moni rukoilee päämiestä, ja jokainen on hänen ystävänsä, joka lahjoja jakaa.

19:7 Köyhää vihaavat kaikki hänen veljensä,

vielä vierotumpi ystävilleen. Tyhjiä sanoja hän saa tavoitella.

19:8 Joka mieltä hankkii, se sieluansa rakastaa; joka ymmärryksen säilyttää, se onnen löytää.

19:9 Väärä todistaja ei jää rankaisematta, ja joka valheita puhuu, se hukkuu.

19:10 Ei sovi tyhmälle hyvät päivät, saati sitten palvelijalle hallita ruhtinaita.

19:11 Ymmärrys tekee ihmisen pitkämieliseksi, ja hänen kunniansa on antaa rikos anteeksi.

19:12 Kuninkaan viha on kuin nuoren leijonan kiljunta, mutta hänen suosionsa on kuin kaste ruoholle.

19:13 Tyhmä poika on isänsä turmio, ja vaimon tora on kuin räystäästä tippuva vesi.

19:14 Talo ja tavara peritään isiltä, mutta toimellinen vaimo tulee Herralta.

19:15 Laiskuus vaivuttaa sikeään uneen, ja velto joutuu näkemään nälkää.

19:16 Joka käskyt pitää, saa henkensä pitää; joka ei teistensä välitä, on kuoleman oma.

19:17 Joka vaivaista armahtaa, se lainaa Herralle, ja hän maksaa jälleen hänen hyvän tekonsa.

19:18 Kurita poikaasi, kun vielä toivoa on; ethän halunne hänen kuolemaansa.

19:19 Rajuluontoinen joutuu sakkoihin: vain yllytät, jos yrität apuun.

19:20 Kuule neuvoa, ota kuritus varteen, että olisit vasta viisaampi.

19:21 Monet ovat miehen mielessä aivoitukset, mutta Herran neuvo on pysyväinen.

19:22 Ihaninta ihmisessä on hänen laupeutensa, ja köyhä on parempi kuin valhettelija.

19:23 Herran pelko on elämäksi: saa levätä

ja hänen ystävänsä vetäytyvät taamma hänestä; ja joka sanoihin luottaa, ei hän saa mitään.

19:8 Joka viisas on, hän rakastaa henkeänsä, ja joka toimellinen on, se löytää hyvän.

19:9 Väärä todistaja ei pidä pääsemän rankaisematta; ja joka rohkiasti valehtelee, se kadotetaan.

19:10 Ei hullulle sovi hyvät päivät, paljoa vähemmin palvelian päämiehiä hallita.

19:11 Joka on kärsivällinen, se on toimellinen ihminen; ja se on hänelle kunniaksi, että hän viat välttää.

19:12 Kuninkaan viha on niinkuin nuoren jalopeuran kiljuminen; mutta hänen ystävyytensä on niinkuin kaste ruoholle.

19:13 Hullu poika on isänsä murhe, ja riitainen vaimo on niinkuin alinomainen pisaroitseminen.

19:14 Huoneet ja tavarat peritään vanhemmilta, vaan toimellinen emäntä tulee \Herralta\.

19:15 Laiskuus tuo unen, ja joutilas sielu kärsii nälkää.

19:16 Joka käskyt pitää, hän on vapahtanut henkensä; vaan joka tiensä hylkää, hänen pitää kuoleman.

19:17 Joka köyhää armahtaa, hän lainaa \Herralle\, joka hänen hyvän työnsä hänelle jälleen maksava on.

19:18 Kurita lastas, koska vielä toivo on; mutta älä pyydä häntä tappa; ja

19:19 Sillä suuri julmuus saattaa vahingon: sentähden laske vallallensa, ja kurita häntä toistamiseen.

19:20 Kuule neuvoa ja ota kuritus vastaan, tullakses vihdoinkin viisaaksi.

19:21 Monet aivoitukset ovat miehen sydämessä; mutta \Herran\ neuvo on pysyväinen.

19:22 Ihmiselle kelpaa hänen laupeutensa, ja köyhä mies on parempi kuin valehtelia.

19:23 \Herran\ pelko saattaa elämän, ja

yönsä ravittuna, eikä mikään paha kohtaa.

19:24 Laiska pistää kätensä vatiin, mutta ei saa sitä viedyksi suuhunsa jälleen.

19:25 Lyö pilkkaajaa, niin yksinkertainen saa mieltä, ja jos ymmärtäväistä nuhdellaan, niin hän käsittää tiedon.

19:26 Joka isäänsä pahoin pitelee ja ajaa äitinsä pois, se on kunnoton ja rietas poika.

19:27 Jos herkeät, poikani, kuulemasta kuritusta, niin eksyt pois tiedon sanoista.

19:28 Kelvoton todistaja pitää oikeuden pilkkanaan, ja jumalattomien suu nielee vääryyttä.

19:29 Tuomiot ovat valmiina pilkkaajille ja lyönnit tyhmien selkään.

20 LUKU

20:1 Viini on pilkkaaja, väkijuoma remunpitäjä; eikä ole viisas kenkään, joka siitä hoipertelee.

20:2 Kuninkaan peljättäväisyys on kuin nuoren leijonan kiljunta; joka hänet vihoittaa, se henkensä rikkoo.

20:3 On kunniaksi miehelle riitaa karttaa, mutta kaikki hullut riitaa haastavat.

20:4 Syksyllä ei laiska kynnä; elonaikana hän tyhjää tapailee.

20:5 Kuin syvät vedet ovat miehen sydämen aivoitukset, mutta ymmärtäväinen mies ne ammentaa esiin.

20:6 Monet huutavat hyvyyttänsä kukin, mutta kuka löytää luotettavan miehen?

20:7 Vanhurskas vaeltaa nuhteettomasti, onnelliset ovat lapset hänen jälkeensä

20:8 Kuningas istuu tuomioistuimella, hän silmillänsä perkaa kaiken pahan pois.

20:9 Kuka voi sanoa: "Olen puhdistanut

se pysyy ravittuna, ettei mikään paha häntä lähesty.

19:24 Laiska kätkee kätensä poveensa, ja ei vie sitä jälleen suuhunsa.

19:25 Jos pilkkaajaa lyödään, niin taitamaton tulee viisaaksi; ja jos toimellista lyödään, niin hän tulee toimelliseksi.

19:26 Joka vaivaa isäänsä, ja ajaa ulos äitinsä, hän on häpeemätön ja kirottu lapsi.

19:27 Lakkaa poikani, kuuntelemasta sitä neuvoa, joka sinua viettelee pois toimellisesta opista.

19:28 Väärä todistus häpäisee tuomion, ja jumalattomien suu nielee vääryyden.

19:29 Pilkkaajille on rangaistus valmistettu, ja haavat hulluin selkään.

20 LUKU

20:1 Viina tekee pilkkaajaksi, ja väkevät juotavat tekevät tyhmäksi: joka niitä halajaa, ei hän ikinä viisaaksi tule.

20:2 Kuninkaan peljättämys on niinkuin nuoren jalopeuran kiljuminen: joka hänen vihoittaa, hän tekee omaa henkeänsä vastoin.

20:3 Miehen kunnia on olla ilman riitaa; vaan jotka mielellänsä riitelevät, ovat kaikki tyhmit.

20:4 Kylmän tähden ei tahdo laiska kyntää; sentähden hän elonaikana kerjää, ja ei saa mitään.

20:5 Neuvo on miehen sydämessä niinkuin syvä vesi; mutta toimellinen ammentaa sen ylös.

20:6 Monta ihmistä kerskataan hyväksi; vaan kuka löytää jonkun, joka todella hyvä on?

20:7 Vanhurskas siveydessä vaeltaa; hänen lastensa käy hyvin hänen perässänsä.

20:8 Kuningas, joka istuu istuimella tuomitsemaan, hajoittaa kaikki, jotka pahat ovat, silmillänsä.

20:9 Kuka sanoo: minä olen puhdas

sydämeni, olen puhdas synnistäni”?

20:10 Kahtalainen paino ja kahtalainen mitta - molemmat ovat Herralle kauhistus.

20:11 Teoistansa tuntee jo poikasenkin, onko hänen menonsa puhdas ja oikea.

20:12 Kuulevan korvan ja näkevän silmän - molemmat on Herra luonut.

20:13 Älä unta rakasta, ettet köyhtyisi; pidä silmäsi auki, niin saat leipää kyllin.

20:14 "Huonoa, huonoa", sanoo ostaja, mutta mentyänsä pois hän kehuskelee.

20:15 Olkoon kultaa, olkoon helmiä paljon, kallein kalu ovat taidolliset huulet.

20:16 Ota siltä vaatteet, joka toista takasi, ja ota häneltä pantti vieraitten puolesta.

20:17 Makea on miehelle petoksella saatu leipä, mutta perästäpäin hän saa suunsa täyteen soraa.

20:18 Neuvotellen suunnitelmat vahvistuvat, ja sotaa on sinun käytävä neuvokkuudella.

20:19 Salaisuuden ilmaisee, joka panettelijana käy; älä siis antaudu avosuisen pariin.

20:20 Joka isäänsä ja äitiänsä kiroaa, sen lamppu sammuu pilkkopimeään.

20:21 Tavara, jota aluksi kiivaasti tavoitellaan, ei lopulta tuo siunausta.

20:22 Älä sano: "Minä kosten pahan"; odota Herraa, hän auttaa sinua.

20:23 Kahtalainen paino on Herralle kauhistus, ja väärä vaaka ei ole hyvä.

20:24 Herralta tulevat miehen askeleet; mitäpä ymmärtäisi tiestänsä ihminen itse?

20:25 Ihmiselle on ansaksi luvata hätiköiden pyhä lahja ja vasta perästäpäin harkita lupauksiansa.

20:26 Viisas kuningas perkaa jumalattomat pois viskimellään ja antaa puimajyrän käydä heidän ylitsensä.

20:27 Ihmisen henki on Herran lamppu: se tutkistelee sydämen kammiot kaikki.

sydämessäni, ja vapaa synnistäni?

20:10 Monenlainen vaaka ja mitta ovat molemmat kauhistus \Herralle\.

20:11 Nuorukainen tunnetaan menostansa, jos hän siviäksi ja toimelliseksi tuleva on.

20:12 Kuulevaisen korvan ja näkeväisen silmän on \Herra\ molemmat tehnyt.

20:13 Älä rakasta unta, ettes köyhtyisi: avaa silmäsi, niin sinä saat kyllän leipää.

20:14 Paha, paha, sanoo ostaja; mutta mentyänsä pois hän kerskaa.

20:15 Kultaa ja kalliita kiviä löydetään kyllä, vaan toimellinen suu on kallis kappale.

20:16 Ota hänen vaattensa joka muukaisen takaa: ja ota häneltä pantti tuntemattoman edestä.

20:17 Varastettu leipä maistuu miehelle hyvin; vaan sitte pitää hänen suunsa oleman täynnä teräviä kiviä.

20:18 Aivoitukset menestyvät, kuin ne neuvotella toimitetaan, ja sodat myös pitää toimella pidettämän.

20:19 Älä sekoita sinuas sen kanssa, joka salaisuuden ilmoittaa, ja joka panettelee, ja jolla petollinen suu on.

20:20 Joka isäänsä ja äitiänsä kiroilee, hänen kynttilänsä pitää sammuman synkiässä pimeydessä.

20:21 Perintö, johon varhain kiiruhdetaan, on viimeiseltä ilman siunausta.

20:22 Älä sano: minä kosten pahan; odota \Herraa\, hän auttaa sinua.

20:23 Monenlaiset puntarit ovat \Herralle\ kauhistus, ja väärä vaaka ei ole hyvä.

20:24 Jokaisen retket tulevat \Herralta\; kuka ihminen taitaa ymmärtää tiensä?

20:25 Se on ihmiselle paula, kuin hän pilkkaa pyhää, ja etsii sitte lupauksia.

20:26 Viisas kuningas hajoittaa jumalattomat, ja antaa ratasten käydä heidän päällitsensä.

20:27 \Herran\ kynttilä on ihmisen henki: hän käy läpi koko sydämen.

20:28 Laupeus ja uskollisuus on kuninkaan turva, ja laupeudella hän valtaistuimensa tukee.

20:29 Voima on nuorukaisten kunnia, ja harmaat hapsset ovat vanhusten kaunistus.

20:30 Mustelmat ja haavat puhdistavat pahantekijän, lyönnit puhdistavat sydämen kammiot.

21 LUKU

21:1 Kuninkaan sydän on Herran kädessä kuin vesiojat: hän taivuttaa sen, kunne tahtoo.

21:2 Kaikki miehen tiet ovat hänen omissa silmissään oikeat, mutta Herra tutkii sydämet.

21:3 Vanhurskauden ja oikeuden harjoittaminen on Herralle otollisempi kuin uhri.

21:4 Ylpeät silmät ja pöyhkeä sydän - jumalattomien lamppu - ovat syntiä.

21:5 Vain hyödyksi ovat ahkeran ajatukset, mutta kaikki touhuilijat saavat vain vahinkoa.

21:6 Jotka hankkivat aarteita petollisin kielin, ovat haihtuva tuulahdus, hakevat kuolemaa.

21:7 Jumalattomat tempaa pois heidän väkivaltansa, sillä eivät he tahdo oikeutta tehdä.

21:8 Rikollisen tie on mutkainen, mutta puhtaan teot ovat oikeat.

21:9 Parempi asua katon kulmalla kuin toraisan vaimon huonetoverina.

21:10 Jumalattoman sielu himoitsee pahaa, lähimmäinen ei saa armoa hänen silmiensä edessä.

21:11 Kun pilkkaajaa rangaistaan, viisastuu yksinkertainen; ja kun viisasta neuvotaan, ottaa hän sen opiksensa.

21:12 Vanhurskas Jumala tarkkaa jumalattoman taloa, hän syöksee jumalattomat onnettomuuteen.

20:28 Laupius ja totuus varjelee kuninkaan, ja hän vahvistaa istuimensa laupiudella.

20:29 Nuorten miesten väkevyys on heidän kunniansa, ja harmaat karvat on vanhain kaunistus.

20:30 Haavoilla pitää pahuus ajettaman pois, ja koko sydämen kivulla.

21 LUKU

21:1 Kuninkaan sydän on \Herran\ kädessä, niinkuin vesiojat, ja hän taivuttaa sen kuhunka tahtoo.

21:2 Jokainen luulee tiensä oikiaksi, vaan \Herra\ koettelee sydämet.

21:3 Hyvin ja oikein tehdä, on \Herralle\ otollisempi kuin uhri.

21:4 Ylpiät silmät ja paisunut sydän, ja jumalattomain kynttilä on synti.

21:5 Ahkeran miehen aivoitukset tuovat yltäkylläisyyden; vaan joka pikainen on, se tulee köyhäksi.

21:6 Joka tavaran kokoo valheella, se on kulkeva turhuus, niiden seassa, jotka kuolemaa etsivät.

21:7 Jumalattomain raatelemus pitää heitä peljättämän; sillä ei he tahtoneet tehdä, mitä oikia on.

21:8 Jumalattoman ihmisen tie on outo; mutta puhtaan työ on oikia.

21:9 Parempi on asua katon kulmalla, kuin riitaisen vaimon kanssa yhdessä huoneessa.

21:10 Jumalattoman sielu toivottaa pahaa, ja ei suo lähimmäisellensä mitään.

21:11 Kuin pilkkaaja rangaistaan, niin tyhmät viisaaksi tulevat, ja kuin viisas tulee opetetuksi, niin hän ottaa opin.

21:12 Vanhurskas pitää itsensä viisaasti jumalattoman huonetta vastaan; vaan jumalattomat kietovat itsensä onnettomuuteen.

21:13 Joka tukkii korvansa vaivaisen huudolta, se joutuu itse huutamaan, vastausta saamatta.

21:14 Salainen lahja lepyttää vihan ja poveen kätkeyty lahjus kiivaan kiukun.

21:15 Vanhurskaalle on ilo, kun oikeutta tehdään, mutta väärintekijöille kauhu.

21:16 Ihminen, joka eksyy taidon tieltä, joutuu lepäämään haamujen seuraan.

21:17 Puutteen mieheksi päätyy riemujen rakastaja, eikä rikastu se, joka viiniä ja öljyä rakastaa.

21:18 Jumalaton joutuu lunastusmaksuksi vanhurskaan puolesta ja uskon oikeamielisten sijaan.

21:19 Parempi asua autiossa maassa kuin toraisan vaimon vaivattavana.

21:20 Kalliita aarteita ja öljyä on viisaan majassa, mutta tyhmä ihminen syö suuhunsa sellaiset.

21:21 Joka vanhurskauteen ja laupeuteen pyrkii, se löytää elämän, vanhurskauden ja kunnian.

21:22 Viisas ryntää sankarien kaupunkiin ja kukistaa varustuksen, joka oli sen turva.

21:23 Joka suunsa ja kielensä varoo, se henkensä ahdistuksilta varoo.

21:24 Pilkkaajan nimen saa julkea röyhkeilijä, jonka meno on määrätöntä julkeutta.

21:25 Oma halu laiskan tappaa, sillä hänen kätensä eivät tahdo työtä tehdä.

21:26 Aina on hartaasti haluavia, mutta vanhurskas antaa säästelemättä.

21:27 Jumalattomien uhri on kauhistus; saati sitten, jos se tuodaan ilkityön edestä!

21:28 Valheellinen todistaja hukkuu, mutta kuunteleva mies saa aina puhua.

21:29 Julkeiksi tekee jumalaton kasvonsa, vakaiaksi tekee oikeamielinen tiensä.

21:30 Ei auta viisaus, ei ymmärrys, ei mikään neuvo Herraa vastaan.

21:31 Hevonen on varustettu taistelun

21:13 Joka tukitsee korvansa köyhän huudolta, hänen pitää myös huutaman, ja ei kuultaman.

21:14 Salainen lahja asettaa vihan, ja helmaan anto lepyttä suurimman kiukun.

21:15 Se on vanhurskaille ilo, tehdä mikä oikia on, vaan pahantekiöillä on pelko.

21:16 Ihminen joka poikkeee viisauden tieltä, pitää oleman kuolleiden joukossa.

21:17 Joka hekumaa rakastaa, se tulee köyhäksi; ja joka viinaa ja öljyä rakastaa, ei hän tule rikkaaksi.

21:18 Jumalatoim pitää annettaman ulos vanhurskaan siaan, ja ylönkatsoja siveiden edestä.

21:19 Parempi on asua autiossa maassa kuin riitaisen ja vihaisen vaimon kanssa.

21:20 Viisaan huoneessa on suloinen tavara ja öljy, vaan tyhmä ihminen sen tuhlaa.

21:21 Joka vanhurskautta ja hyvyyttä noudattaa, hän löytää elämän, vanhurskauden ja kunnian.

21:22 Viisas mies voittaa väkevän kaupungin, ja kukistaa heidän uskalluksensa vahvuuden.

21:23 Joka suunsa ja kielensä hillitsee, hän varjelee sielunsa ahdistuksesta.

21:24 Joka ynseä ja ylpiä on, hän kutsutaan pilkkaajaksi, joka vihassa ynseytensä näyttää.

21:25 Laiskan himo tappaa hänen, ettei hänen kätensä tahtoneet mitään tehdä:

21:26 Hän himoitsee suuresti kaiken päivän; muuta vanhurskas antaa, ja ei kiellä.

21:27 Jumalattomien uhri on kauhistus, semminkin kuin se synnissä uhrataan.

21:28 Väärän todistajan pitää hukkuman; vaan joka tottelee, hän saa aina puhua.

21:29 Jumalatoim juoksee päätähavin lävitse: mutta hurskas ojentaa tiensä.

21:30 Ei yksikään viisaus, eli ymmärrys, eikä neuvo, auta \Herraa\ vastaan.

21:31 Hevoset valmistetaan sodan päiväksi;

päiväksi, mutta voitto on Herran hallussa

22 LUKU

22:1 Nimi on kalliimpi suurta rikkautta, suosio hopeata ja kultaa parempi.

22:2 Rikas ja köyhä kohtaavat toisensa; Herra on luonut kumpaisenkin.

22:3 Mielevä näkee vaaran ja kätkeytyy, mutta yksinkertaiset käyvät kohti ja saavat vahingon.

22:4 Nöyryyden ja Herran pelon palkka on rikkaus, kunnia ja elämä.

22:5 Orjantappuroita ja pauloja on väärän tiellä; henkensä varjelee, joka niistä kaukana pysyy.

22:6 Totuta poikanen tiensä suuntaan, niin hän ei vanhanakaan siitä poikkea.

22:7 Rikas hallitsee köyhiä, ja velallinen joutuu velkojan orjaksi.

22:8 Joka vääryyttä kylvää, se turmiota niittää, ja hänen vihansa vitsa häviää.

22:9 Hyvänsuopa saa siunauksen, sillä hän antaa leivästään vaivaiselle.

22:10 Aja pois pilkkaaja, niin poistuu tora ja loppuu riita ja häväistys.

22:11 Joka sydämen puhtautta rakastaa, jolla on suloiset huulet, sen ystävä on kuningas.

22:12 Herran silmät suojelevat taitoa, mutta uskottoman sanat hän kääntää väärään.

22:13 Laiska sanoo: "Ulkona on leijona; tappavat vielä minut keskellä toria."

22:14 Irstaitten vaimojen suu on syvä kuoppa; Herran vihan alainen kaatuu siihen.

22:15 Hulluus on kiertynyt kiinni poikasen sydämeen, mutta kurituksen vitsa sen hänestä kauas karkoittaa.

22:16 Vaivaiselle on voitoksi, jos häntä sorretaan, rikkaalle tappioksi, jos hänelle annetaan.

mutta voitto tulee \Herralta\.

22 LUKU

22:1 Hyvä sanoma on kalliimpi kuin suuri rikkaus, ja suosio on parempi kuin hopia ja kulta.

22:2 Rikas ja köyhä tulevat toinen toistansa vastaan: ja \Herra\ on ne kaikki tehnyt.

22:3 Viisas näkee pahan, ja karttaa; taitamattomat juoksevat lävitse, ja saavat vahingon.

22:4 Nöyryyden ja \Herran\ pelvon palkka on rikkaus, kunnia ja elämä.

22:5 Orjantappurat ja paulat ovat väärän tiellä; vaan joka siitä taamma vetäytyy, hän varjelee henkensä.

22:6 Niinkuin sinä lapsen totutat nuoruudessa, niin ei hän siitä luovu, kuin hän vanhenee.

22:7 Rikas vallitsee köyhiä, ja joka lainaksi ottaa, hän on lainaajan orja.

22:8 Joka vääryyttä kylvää, se niittää vaivan, ja hänen pahuutensa hukkuu vitsalla.

22:9 Laupiaat silmät siunataan, sillä hän antaa leivästä köyhälle.

22:10 Aja pilkkaaja pois, niin riita asettuu, ja tora ja häväistys lakkaa.

22:11 Joka sydämen puhtautta rakastaa, sen huulet ovat otolliset, ja kuningas on hänen ystävänsä.

22:12 \Herran\ silmät varjelevat hyvän neuvon, ja kukistavat ylönkatsojan sanat.

22:13 Laiska sanoo: jalopeura on ulkona, ja minä tapetaan kadulla.

22:14 Porttoin suu on syvä kuoppa: joka ei \Herran\ suosiossa ole, hän lankee siihen.

22:15 Hulluus riippuu nuorukaisen sydämessä, vaan kurituksen vitsa ajaa sen kauvas hänestä.

22:16 Joka köyhälle tekee vääryyttä enentääksensä tavaraansa, hänen pitää itse rikkaalle antaman, ja tosin köyhäksi

22:17 Kallista korvasi ja kuuntele viisaitten sanoja ja tarkkaa minun taitoani.

22:18 Sillä suloista on, jos kätket ne sisimpääsi; olkoot ne kaikki huulillasi valmiina.

22:19 Että Herra olisi sinun turvanasi, siksi olen minä nyt neuvonut juuri sinua.

22:20 Olenhan ennenkin sinulle kirjoittanut, antanut neuvoja ja tietoa,

22:21 opettaakseni sinulle totuutta, vakaita sanoja, että voisit vakain sanoin vastata lähettäjällesi.

22:22 Älä raasta vaivaista, siksi että hän on vaivainen, äläkä polje kurjaa portissa,

22:23 sillä Herra ajaa hänen asiansa ja riistää hänen riistäjiltään hengen.

22:24 Älä rupea pikavihaisen ystäväksi äläkä seurustele kiukkuisen kanssa,

22:25 että et tottuisi hänen teihinsä ja saattaisi sieluasi ansaan.

22:26 Älä ole niitä, jotka kättä lyövät, jotka menevät takuuseen veloista.

22:27 Jollei sinulla ole, millä maksaa, mitäs muuta, kuin viedään vuode altasi!

22:28 Älä siirrä ikivanhaa rajaa, jonka esi-isäsi ovat asettaneet.

22:29 Jos näet miehen, kerkeän toimissaan, hänen paikkansa on kuningasten, ei alhaisten, palveluksessa.

23 LUKU

23:1 Kun istut aterialle hallitsijan seurassa, niin pidä tarkoin mielessä, kuka edessäsi on,

23:2 ja pane veitsi kurkullesi, jos olet kovin nälkäinen.

23:3 Älä himoitse hänen herkkujansa, sillä ne ovat petollisia ruokia.

23:4 Älä näe vaivaa rikastuaksesi, lakkaa käyttämästä ymmärrystäsi siihen.

23:5 Kun silmäsi siihen lentävät, on rikkaus

tuleman.

22:17 Kallista korvas ja kuule viisasten sanat, ja pane minun oppini sydämees.

22:18 Sillä se on sinulle suloinen, jos sinä pidät sen mielessäs, ja ne sovitetaan yhteen sinun huulilles.

22:19 Että sinun toivos olisi \Herrassa\, olen minä sinua tänäpäpä neuvonut; niin ota myös sinä näistä vaari.

22:20 Enkö minä ole suurista asioista kirjoittanut sinun etees, neuvoin ja opettain?

22:21 Osoittaakseni sinulle vahvan totuuden perustuksen, vastatakses niitä oikein, jotka sinun lähettävät.

22:22 Älä ryöstä köyhää, vaikka hän köyhä on, ja älä solvaise vaivaista portissa.

22:23 Sillä \Herra\ ajaa heidän asiansa, ja sortaa heidän soortajansa.

22:24 Älä antaudu vihaisen miehen seuraan, ja älä ole julman tykönä,

22:25 Ettes oppisi hänen teitensä, ja saisi sielulles paulaa.

22:26 Älä ole niiden tykönä, jotka kättä lyövät ja velkaa takaavat;

22:27 Sillä jos sinulla ei ole varaa maksaa, niin vuotees otetaan altas pois.

22:28 Älä siirrä takaperin entisiä rajoja, jotka esi-isäs tehneet ovat.

22:29 Jos sinä näet nopsan miehen asiassansa, sen pitää seisoman kuninkaan edessä: ei hänen pidä seisoman halpaim edessä.

23 LUKU

23:1 Koskas istus ja syöt jonkun herran kanssa, niin ota visu vaari, kuka edessäsi on.

23:2 Ja pane veitsi kaulaas, jos sinä tahdot henkes pitää.

23:3 Älä himoitse hänen herkustansa; sillä se on petollinen leipä.

23:4 Älä vaivaa sinuas tullakses rikkaksi, ja lakkaa sinun viisaudesta.

23:5 Älä lennä silmiäs sen jälkeen, jota

mennyttä; sillä se saa siivet kuin kotka, joka lentää taivaalle.

23:6 Älä syö pahansuovan leipää äläkä himoitse hänen herkkujansa.

23:7 Sillä niinkuin hän mielessään laskee, niin hän menettelee: hän sanoo sinulle: "Syö ja juo", mutta hänen sydämensä ei ole sinun puolellasi.

23:8 Syömäsi palan sinä olet oksentava, ja suloiset sanasi sinä tuhlasit turhaan.

23:9 Älä puhu tyhmän kuullen, sillä hän katsoo ymmärtäväiset sanasi ylen.

23:10 Älä siirrä ikivanhaa rajaa äläkä mene orpojen pelloille.

23:11 Sillä heidän sukulunastajansa on väkevä, ja hän ajaa heidän asiansa sinua vastaan.

23:12 Tuo sydämesi kuritettavaksi ja korvasi taidon sanojen ääreen.

23:13 Älä kiellä poikaselta kuritusta, sillä jos lyöt häntä vitsalla, säästyy hän kuolemasta.

23:14 Vitsalla sinä häntä lyöt, tuonelasta hänen sielunsa pelastat.

23:15 Poikani, jos sinun sydämesi viisastuu, niin minunkin sydämeni iloitsee;

23:16 ja sisimpäni riemuitsee, jos sinun huulesi puhuvat sitä, mikä oikein on.

23:17 Älköön sydämesi kadehtiko jumalattomia, mutta kiivaile aina Jumalan pelon puolesta,

23:18 niin sinulla totisesti on tulevaisuus, ja toivosi ei mene turhaan.

23:19 Kuule, poikani, ja viisastu, ja ohjaa sydämesi oikealle tielle.

23:20 Älä oleskele viininjuomarien parissa äläkä lihansyömärien.

23:21 Sillä juomari ja syömäri köyhtyy, ja unteluus puettaa ryysyihin.

23:22 Kuule isääsi, joka on sinut siittänyt, äläkä äitiäsi halveksi, kun hän on vanhennut.

23:23 Osta totuutta, älä myy, osta

et sinä taida saada; sillä se tekee itsellensä siivet niinkuin kotka, ja lentää taivasta päin.

23:6 Älä syö leipää kateen kanssa, ja älä himoitse hänen hänen herkkuaansa.

23:7 Sillä niinkuin hän itse sydämessänsä ajattelee, niin se on; hän sanoo sinulle: syö ja juo, ja ei kuitenkaan ole hänen mielensä sinun kanssas.

23:8 Sinun palas, jotka syönyt olet, pitää sinun oksentaman, ja sinun ystävälliset puhees pitää hukkaan tuleman.

23:9 Älä puhu hullun korvissa; sillä hän katsoo sinun toimellisen puheen ylö.

23:10 Älä siirrä takaperin entisiä rajoja, ja älä mene orpoin pelloille.

23:11 Sillä heidän lunastajansa on voimallinen: hän toimittaa heidän asiansa sinua vastaan.

23:12 Anna sydämes kuritukseen, ja korvas toimelliseen puheesen.

23:13 Älä lakkaa lasta kurittamasta; sillä jos sinä häntä vitsalla lyöt, niin ei hän kuole.

23:14 Sinä lyöt häntä vitsalla, vaan sinä vapahdat hänen sielunsa helvetistä.

23:15 Poikani, jos sinä viisas olet, niin myös sydämeni iloitsee.

23:16 Ja minun munaskuuni ovat riemuiset, koska sinun huules puhuvat, mikä oikia on.

23:17 Älköön sinun sydämes kiivoitelko syntisiä, vaan olkoon \Herran\ pelvossa joka päivä.

23:18 Sillä se on sinulle viimein hyväksi, ja ei sinun odottamises puutu.

23:19 Kuule, poikani, ja ole viisas, ja johdata sydämes tielle.

23:20 Älä ole juomarien ja syömärien seassa.

23:21 Sillä juomarit ja syömärit köyhtyvät, ja unikeko pitää ryysyissä käymän.

23:22 Kuule isääs, joka sinun siittänyt on, ja älä katso äitiäs ylö, kuin hän vanhaksi tulee.

23:23 Osta totuutta, ja älä sitä myy, niin

viisautta, kuria ja ymmärrystä.

23:24 Ääneen saa riemuita vanhurskaan isä; joka viisaan on siittänyt, sillä on ilo hänestä.

23:25 Olkoon sinun isälläsi ja äidilläsi ilo, sinun synnyttäjäsi riemuitkoon.

23:26 Anna sydämesi, poikani, minulle, ja olkoot minun tieni sinun silmissäsi mieluiset.

23:27 Sillä portto on syvä kuoppa, ja vieras vaimo on ahdas kaivo.

23:28 Vieläpä hän väijyy kuin rosvo, ja hän kartuttaa uskottomia ihmisten seassa.

23:29 Kenellä on voivotus, kenellä vaikerrus? Kenellä torat, kenellä valitus? Kenellä haavat ilman syytä? Kenellä sameat silmät?

23:30 Niillä, jotka viinin ääressä viipyvät, jotka tulevat makujuomaa maistelemaan.

23:31 Älä katsele viiniä, kuinka se punoittaa, kuinka se maljassa hohtaa ja helposti valahtaa alas.

23:32 Lopulta se puree kuin käärme ja pistää kuin myrkkylisko.

23:33 Silmäsi outoja näkevät, ja sydämesi haastelee sekavia.

23:34 Sinusta on kuin makaisit keskellä merta, on kuin maston huipussa makaisit.

23:35 "Löivät minua, mutta ei koskenut minuun; pieksivät minua, mutta en tiennyt mitään. Milloinkahan heränen? Tahdonpa taas hakea tätä samaa."

24 LUKU

24:1 Älä kadehdi pahoja ihmisiä äläkä halua heidän seuraansa.

24:2 Sillä heidän mielensä miettii väkivaltaa, ja turmiota haastavat heidän huulensa.

24:3 Viisaudella talo rakennetaan ja ymmärryksellä vahvaksi varustetaan.

myös viisautta, oppia ja ymmärrystä.

23:24 Vanhurskaan isä suuresti riemuitsee; ja joka viisaan siittänyt on, hän iloitsee hänestä.

23:25 Anna isäs ja äitis iloita; ja riemuitkaan se, joka sinun synnyttänyt on.

23:26 Anna minulle, poikani, sydämes, ja sinun silmäs pitäköön minun tieni.

23:27 Sillä portto on syvä kuoppa, ja vieras vaimo on ahdas kaivo.

23:28 Ja hän väijyy niinkuin saalista, ja saattaa monta tottelemattomaksi ihmisten seassa.

23:29 Kussa on kipu? kussa murhe? kussa tora? kussa valitus? kenellä haavat ilman syytä? kenellä punaiset silmät?

23:30 Siinä, kussa viinan tykönä viivytään, ja tullaan tyhjentämään, mitä sisälle pantu on.

23:31 Älä katsele viinaa, vaikka se punoittaa, ja on selkiänä lasissa, ja huokiasti menee alas;

23:32 Vaan viimeiseltä puree se niinkuin käärme, ja pistää niinkuin kyykäärme.

23:33 Niin katsovat sinun silmäs muita vaimoja, ja sinun sydämes puhuu toimettomia asioita,

23:34 Ja sinä tulet niinkuin se, joka makaa keskellä merta, ja niinkuin se joka makaa ylhäällä haahden pielen päässä.

23:35 Sinä sanot; he löivät minua, vaan en minä kipua tuntenut; he sysivät minua, ja en minä tiennyt. Kuin minä herään, niin tahdon minä vielä niin tehdä, ja sitä enempi etsiä.

24 LUKU

24:1 Älä ole kiivas pahain ihmisten kanssa, ja älä himoitse olla heitä läsnä;

24:2 Sillä heidän sydämensä pyytää vahingoittaa, ja heidän huulensa neuvovat pahuuteen.

24:3 Viisaudella rakennetaan huone, ja toimella se vahvistetaan.

24:4 Taidolla täytetään kammiot, kaikkea kallista ja ihanaa tavaraa täyteen.

24:5 Viisas mies on väkevä, ja taidon mies on voipa voimaltansa.

24:6 Neuvokkuudella näet on sinun käytävä sotaa, ja neuvonantajain runsaus tuo menestyksen.

24:7 Kovin on korkea hullulle viisaus, ei hän suutansa avaa portissa.

24:8 Jolla on pahanteko mielessä, sitä juonittelijaksi sanotaan.

24:9 Synti on hulluuden työ, ja pilkkaaja on ihmisille kauhistus.

24:10 Jos olet ollut veltto, joutuu ahtaana aikana voimasi ahtaalle.

24:11 Pelasta ne, joita kuolemaan viedään, pysäytä ne, jotka surmapaikalle hoippuvat.

24:12 Jos sanot: "Katso, emme tienneet siitä", niin ymmärtäähän asian sydänten tutkija; sinun sielusi vartioitsija sen tietää, ja hän kostaa ihmiselle hänen tekojensa mukaan.

24:13 Syö hunajaa, poikani, sillä se on hyvää, ja mesi on makeaa suussasi.

24:14 Samankaltaiseksi tunne viisaus sielullesi; jos sen löydät, on sinulla tulevaisuus, ja toivosi ei mene turhaan.

24:15 Älä väijy, jumalaton, vanhurskaan majaa, älä hävitä hänen leposijaansa.

24:16 Sillä seitsemästi vanhurskas lankeaa ja nousee jälleen, mutta jumalattomat suistuvat onnettomuuteen.

24:17 Älä iloitse vihamiehesi langetessa, älköön sydämesi riemuitko hänen suistuessaan kumoon,

24:18 ettei Herra, kun sen näkee, sitä pahana pitäisi, ja kääntäisi vihaansa pois hänestä.

24:19 Älä vihastu pahantekijäin tähden, älä kadehdi jumalattomia.

24:20 Sillä ei ole pahalla tulevaisuutta; jumalattomien lamppu sammuu.

24:4 Taidolla kammio täytetään kaikkinaisista kalliista ja jaloista tavaroista.

24:5 Viisas mies on väkevä, ja toimellinen mies on voimallinen väestä.

24:6 Sillä neuvolla sodatkin pidetään: ja jossa monta neuvonantajaa on, siinä on voitto.

24:7 Viisaus on hullulle ylen korkia, ei hän tohdi avata suutansa portissa.

24:8 Joka ajattelee pahaa tehdäkseen, se kutsutaan pahain ajatusten päämieheksi.

24:9 Tyhmäin ajatus on synti, ja pilkkaaja on kauhistus ihmisille.

24:10 Ei se ole väkevä, joka ei tuskassa vahva ole.

24:11 Auta niitä, joita tappaa tahdotaan, ja älä vedä sinuas pois pois niiden tyköä, jotka kuoletetaan.

24:12 Jos sinä sanot: katso, emme ymmärrä sitä! luuletkos, ettei se, joka sydämet tutkii, sitä ymmärrä? ja se, joka sielustas ottaa vaarin, tunne sitä ja kosta ihmiselle tekonsa jälkeen?

24:13 Syö, poikani, hunajaa; sillä se on hyvä, ja mesileupä on makia suus laelle.

24:14 Niin on myös viisauden oppi sielulles: koskas sen löydät, niin sinun viimein käy hyvin, ja ei sinun toivos ole turha.

24:15 Älä vartioitse vanhurskaan huonetta, sinä jumalatoim, älä hukkaa hänen lepoansa.

24:16 Sillä vanhurskas taitaa langeta seitsemän kertaa, ja nousee jälleen; mutta jumalattomat kaatuvat onnettomuuteen.

24:17 Älä iloitse vihamiehes vahingosta, ja älköön sinun sydämes riemuitko hänen onnettomuudestaan,

24:18 Ettei \Herra\ näkisi sitä, ja se olis hänelle kelvotoin, ja hän kääntäis vihaansa pois hänen päältänsä.

24:19 Älä vihastu pahain päälle, älä myös ole kiivas jumalattomain tähden;

24:20 Sillä ei häijyllä ole mitään toivomista, ja jumalattomain kynttilä pitää sammuman.

24:21 Pelkää, poikani, Herraa ja kuningasta, älä sekaannu kapinallisten seuraan.

24:22 Sillä yhtäkkiä tulee heille onnettomuus, tuomio - kuka tietää milloin - toisille niinkuin toisillekin.

24:23 Nämäkin ovat viisaitten sanoja. Ei ole hyvä tuomitessa henkilöön katsoa.

24:24 Joka sanoo syylliselle: "Sinä olet syytön", sitä kansat kiroavat, kansakunnat sadattelevat.

24:25 Mutta jotka oikein tuomitsevat, niiden käy hyvin, ja heille tulee onnen siunau

24:26 Se huulille suutelee, joka oikean vastauksen antaa.

24:27 Toimita tehtäväsi ulkona ja tee valmista pellollasi; sitten perusta itsellesi perhe.

24:28 Älä ole syyttä todistajana lähimmäistäsi vastaan, vai petätkö sinä huulillasi?

24:29 Älä sano: "Niinkuin hän teki minulle, niin teen minä hänelle, minä kostan miehelle hänen tekonsa mukaan."

24:30 Minä kuljin laiskurin pellon ohitse, mielettömän miehen viinitarhan vieritse.

24:31 Ja katso: se kasvoi yltänsä polttiaisia; sen pinta oli nokkosten peitossa ja sen kiviaita luhistunut.

24:32 Minä katselin ja painoin mieleeni, havaitsin ja otin opikseni:

24:33 Nuku vielä vähän, torku vähän, makaa vähän ristissä käsin,

24:34 niin köyhyys käy päällesi niinkuin rosvo ja puute niinkuin asetettu mies.

25 LUKU

25:1 Nämäkin ovat Salomon sananlaskuja, Hiskian, Juudan kuninkaan, miesten kokoamia.

25:2 Jumalan kunnia on salata asia, ja kuningasten kunnia on tutkia asia.

24:21 Poikani, pelkää \Herraa\ ja kuningasta, ja älä sekoita sinuas kapinan nostajain kanssa.

24:22 Sillä heidän kadotuksensa nousee äkisti: ja kuka tietää, koska kummankin onnettomuus tulee?

24:23 Nämä ovat myös viisasten: ei ole hyvä katsoa muotoa tuomiossa.

24:24 Joka jumalattomalle sanoo: sinä olet hurskas! häntä kiroovat ihmiset, ja kansa vihaa häntä.

24:25 Mutta jotka rankaisevat, he ovat otolliset, ja runsas siunaus tulee heidän päällensä.

24:26 Toimellinen vastaus on niinkuin suloinen suun antamus.

24:27 Toimita työs ulkona, ja valmista peltos, ja rakenna sitte huonees.

24:28 Älä todista lähimmäistä vastaan ilman syytä, ja älä petä suullas.

24:29 Älä sano: niinkuin hän teki minulle, niin minä teen hänelle: minä kostan jokaiselle hänen tekonsa jälkeen.

24:30 Minä kävin laiskan pellon ohitse, tyhmän viinamäen sivuitse,

24:31 Ja katso, siinä olivat paljaat ohdakkeet kasvaneet, ja se oli nukulaista täynnä, ja aidat olivat kaatuneet.

24:32 Kuin minä sen näin, panin minä sen sydämeeni, katselin ja opin siitä.

24:33 Sinä tahdot vielä vähä maata ja unelias olla, ja enempi käsiäs yhteen panna lepäämään;

24:34 Mutta köyhyytes pitää sinulle tuleman niinkuin matkamies, ja vaivaisuus niinkuin varustettu mies.

25 LUKU

25:1 Nämät ovat myös Salomon sananlaskut, jotka Hiskian ja Juudan kuninkaan miehet ovat tähän panneet tykö.

25:2 Se on Jumalan kunnia, salata asiaa; mutta kuninkaan kunnia, tutkia asiaa.

25:3 Taivaan korkeus ja maan syvyys ja kuningasten sydän on tutkimaton.

25:4 Kun hopeasta poistetaan kuona, kuontuu kultasepältä astia.

25:5 Kun jumalaton poistetaan kuninkaan luota, vahvistuu hänen valtaistuimensa vanhurskaudessa.

25:6 Älä tavoittele kunniaa kuninkaan edessä äläkä asetu isoisten sijalle.

25:7 Sillä parempi on, jos sinulle sanotaan: "Käy tänne ylös", kuin että sinut alennetaan ylhäisen edessä, jonka silmäsi olivat nähneet.

25:8 Älä ole karkäs käräjoimään; muutoin sinulla ei lopulta ole, mitä tehdä, kun vastapuolesi on saattanut sinut häpeään.

25:9 Riitele oma riitasi vastapuolesi kanssa, mutta toisen salaisuutta älä ilmaise.

25:10 Muutoin sinua häpäisee, kuka sen kuuleekin, eikä huono huuto sinusta lakkaa.

25:11 Kulutaomenia hopeamaljoissa ovat sanat, sanotut aikansa.

25:12 Kultainen korvarengas ja hienokultainen kaulakoru ovat viisas neuvoja ynnä kuuleva korva.

25:13 Kuin lumen viileys elon aikana on luotettava lähetti lähettäjälleen: herransa sielun hän virvoittaa.

25:14 Kuin pilvet ja tuuli, jotka eivät sadetta tuo, on mies, joka kerskuu lahjoilla, joita ei anna.

25:15 Kärsivällisyydellä taivutetaan ruhtinas, ja lempeä kieli murskaa luut.

25:16 Jos hunajata löydät, syö kohtuudella, ettet kyllästyisi siihen ja sitä oksentaisi.

25:17 Astu jalallasi harvoin lähimmäisesi kotiin, ettei hän sinuun kyllästyisi ja alkaisi sinua vihata.

25:18 Nuija ja miekka ja terävä nuoli on mies, joka väärin todistaa lähimmäistensä vastaan.

25:19 Kuin mureneva hammas ja horjuva

25:3 Taivas on korkia ja maa syvä, ja kuninkaan sydän on tutkimaton.

25:4 Raiska otetaan hopiasta pois, niin siitä tulee puhdas astia.

25:5 Jos jumalaton otetaan pois kuninkaan kasvoin edestä, niin hänen istuimensa vanhurskaudella vahvistetaan.

25:6 Älä koreile kuninkaan nähden, ja älä astu suurten sialle.

25:7 Sillä se on sinulle parempi, koska sinulle sanotaan: astu tänne ylemmä! kuin ettäs ruhtinaan edessä alennettaisiin, jota sinun silmäs näkisivät.

25:8 Älä ole pikainen riitelemään, ettes tiedä mitäs teet, koska lähimmäiseltäs häväisty olet?

25:9 Toimita asias lähimmäises kanssa, älä ilmoita toisen salaisuutta,

25:10 Ettei se, joka sen kuulee, sinua häpäisisi, ja ettei sinun paha sanomas lakkaa.

25:11 Sana, aikansa puhuttu, on niinkuin kultainen omena hopiamaljassa.

25:12 Koska viisas rankaisee sitä, joka häntä kuulee, se on niinkuin korvarengas, ja niinkuin kaunistus parhaasta kullasta.

25:13 Niinkuin lumen kylmä elon aikana, niin on uskollinen sanansaattaja sille, joka hänen lähettänyt on, ja virvoittaa herransa sielun.

25:14 Joka paljon puhuu ja vähän pitää, hän on niinkuin tuuli ja pilvi ilman sadetta.

25:15 Kärsivällisyydellä päämies lepytetään, ja siviä kieli pehmittää kovuuden.

25:16 Jos sinä löydät hunajaa, niin syö tarpeekses, ettes ylönpalttisesti tulisi ravituksi, ja antaisi sitä ylen.

25:17 Anna jalkas harvoin tulla lähimmäises huoneeseen, ettei hän suuttuis sinuun, ja vihaisi sinua.

25:18 Joka väärää todistusta puhuu lähimmäistensä vastaan, hän on vasara, miekka ja terävä nuoli.

25:19 Pilkkajaan toivo hädän aikana on

jalka on uskottoman turva ahdingon päivänä.

25:20 Kuin se, joka riisuu vaatteet pakkaspäivänä, kuin etikka lipeän sekaan, on se, joka laulaa lauluja murheelliselle sydämelle.

25:21 Jos vihamiehelläsi on nälkä, anna hänelle leipää syödä, ja jos hänellä on jano, anna hänelle vettä juoda.

25:22 Sillä niin sinä kokoat tulisia hiiliä hänen päänsä päälle, ja Herra sen sinulle palkitsee.

25:23 Pohjatuuli saa aikaan sateen ja salainen kielittely vihaiset kasvot.

25:24 Parempi on asua katon kulmalla kuin toraisan vaimon huonetoverina.

25:25 Kuin nääntyväiselle raikas vesi on hyvä sanoma kaukaisesta maasta.

25:26 Kuin sekoitettu lähde ja turmeltu kaivo on vanhurskas, joka horjuu jumalattoman edessä.

25:27 Liika hunajan syönti ei ole hyväksi, ja raskaitten asiain tutkiminen on raskasta.

25:28 Kuin kaupunki, varustukset hajalla, muuria vailla, on mies, joka ei mieltänsä hillitse.

26 LUKU

26:1 Yhtä vähän kuin lumi kesällä ja sade elonaikana soveltuu tyhmälle kunnia.

26:2 Kuin liitävä lintu, kuin lentävä pääskynen on aiheeton kirous: ei se toteen käy.

26:3 Hevoselle ruoska, aasille suitset, tyhmille vitsa selkään!

26:4 Älä vastaa tyhmälle hänen hulluutensa mukaan, ettet olisi hänen kaltaisensa sinäkin.

26:5 Vastaa tyhmälle hänen hulluutensa mukaan, ettei hän itseänsä viisaana pitäisi.

26:6 Jalat altaan katkaisee ja vääryyttä saa

niinkuin murrettu hammas, ja vilpisteleväinen jalka.

25:20 Joka murheellisen sydämen edessä virsiä veisaa, hän on niinkuin se, joka vaatten tempaa pois talvella, ja etikka pleikun päällä.

25:21 Jos sinun vihamiehes isoo, niin ravitse häntä leivällä: jos hän janoo, niin juota häntä vedellä;

25:22 Sillä sinä kokoot hiilet hänen päänsä päälle, ja \Herra\ kostaa sen sinulle.

25:23 Pohjatuuli tuottaa sateen, ja salainen kieli saattaa kasvot vihaisiksi.

25:24 Parempi on istus katon kulmalla, kuin riitaisen vaimon kanssa yhdessä huoneessa.

25:25 Hyvä sanoma kaukaiselta maalta on kylmän veden kaltainen janoovaiselle sielulle.

25:26 Vanhurskas, joka jumalattoman eteen lankee, on niinkuin sekoitettu kaivo ja turmeltu lähde.

25:27 Joka paljon hunajaa syö, ei se ole hyvä, ja joka työläitä asioita tutkii, se tulee hänelle työlääksi.

25:28 Joka ei taida hillitä henkeänsä, hän on niinkuin hävitetty kaupunki ilman muuria.

26 LUKU

26:1 Niinkuin lumi suvella ja sede elonaikana, niin ei sovi tyhmälle kunnia.

26:2 Niinkuin lintu menee pois, ja pääskynen lentää, niin ei sovi salvaa kirous ilman syytä.

26:3 Hevoselle ruoska ja aasille ohjat, ja hullulle vitsa selkään.

26:4 Älä vastaa tyhmää hänen tyhmyytensä jälkeen, ettes myös sinä hänen kaltaiseksensa tulisi.

26:5 Vastaa tyhmää hänen tyhmyytensä jälkeen, ettei hän näkyisi viisaaksi silmissänsä.

26:6 Joka tyhmäin sanansaattajain kautta

juoda, joka sanan lähettää tyhmän mukana.

26:7 Velttoina riippuvat halvatun sääret;
samoin sananlasku tyhmäin suussa.

26:8 Yhtä kuin sitoisi kiven linkoon kiinni,
on antaa kunniaa tyhmälle.

26:9 Kuin ohdake, joka on osunut
juopuneen käteen, on sananlasku tyhmäin
suussa.

26:10 Kuin jousimies, joka kaikkia
haavoittaa, on se, joka tyhmän pestaa,
kulkureita pestaa.

26:11 Kuin koira, joka palajaa
oksennuksilleen, on tyhmä, joka yhä uusii
hulluuksiansa.

26:12 Näet miehen, viisaan omissa
silmissään - enemmän on toivoa tyhmästä
kuin hänestä.

26:13 Laiska sanoo: "Tuolla tiellä on
leijona, jalopeura torien vaiheilla."

26:14 Ovi saranoillaan kääntyilee, laiska
vuoteellansa.

26:15 Laiska pistää kätensä vatiin; ei viitsi
sitä viedä suuhunsa jälleen.

26:16 Laiska on omissa silmissään
viisaampi kuin seitsemän, jotka vastaavat
taitavasti.

26:17 Kulkukoira korviin tarttuu se, joka
syrjäisten riidasta suuttuu.

26:18 Kuin mieletön, joka ammuskelee
tulisia surmannuolia,

26:19 on mies, joka pettää lähimmäisensä
ja sanoo: "Leikillähän minä sen tein."

26:20 Halkojen loppuessa sammuu tuli, ja
panettelijan poistuessa taukoaa tora.

26:21 Hehkuksi hiilet, tuleksi halot, riidan
lietsomiseksi toraisa mies.

26:22 Panettelijan puheet ovat kuin
herkkupalat ja painuvat sisusten kammioihin
asti.

asian toimittaa, hän on niinkuin rampa
jaloista, ja saa vahingon.

26:7 Niinkuin nilkku voi hypätä, niin tyhmä
taitaa puhua viisaudesta.

26:8 Joka tyhmälle taritsee kunniaa, on
niinkuin joku heittäisi kalliin kiven
kiviroukkioon.

26:9 Sananlasku on tyhmäin suussa
niinkuin orjantappura, joka juopuneen käsiin
pistelee.

26:10 Taitava ihminen tekee kappaleen
oikein; vaan joka taitamattoman palkkaa,
hän sen turmelee.

26:11 Niinkuin koira syö oksennuksensa,
niin on hullu joka hulluutensa kertoo.

26:12 Koskas näet jonkun, joka luulee
itsensä viisaaksi, enempi on silloin toivoa
tyhmästä kuin hänestä.

26:13 Laiska sanoo: nuori jalopeura on
tiellä, ja jalopeura kujalla.

26:14 Laiska kääntelee itsiänsä vuoteella
niinkuin ovi saranassa.

26:15 Laiska panee kätensä poveensa: ja
se tulee hänelle työlääksi saattaa suuhunsa
jälleen.

26:16 Laiska luulee itsensä viisaammaksi
kuin seitsemän, jotka hyviä tapoja
opettavat.

26:17 Joka käy ohitse ja sekoittaa itsensä
muiden riitoihin, hän on senkaltainen, joka
koiraa korvista vetää.

26:18 Niinkuin se, joka salaa ampuu,
tarkoittaa joutsella ja tappaa,

26:19 Niin on petollinen ihminen hänen
lähimmäisillensä, ja sanoo: leikillä minä sen
tein.

26:20 Kuin halot loppuvat, niin tuli
sammuu, ja kuin kielikellot pannaan pois,
niin riidat lakkaavat.

26:21 Niinkuin hiilet tuleen, ja puut liekkiin,
niin riitainen ihminen saattaa metelin.

26:22 Panettelian sanat ovat niinkuin
haavat, ja käyvät läpi sydämen.

26:23 Kuin hopeasilaus saviastian pinnalla ovat hehkuvat huulet ja paha sydän.

26:24 Vihamies teeskentelee huulillaan, mutta hautoo petosta sydämessänsä.

26:25 Jos hän muuttaa suloiseksi äänensä, älä häntä usko, sillä seitsemän kauhistusta hänellä on sydämessä.

26:26 Vihamielisyys kätkeytyy kavalasti, mutta seurakunnan kokouksessa sen pahuus paljastuu.

26:27 Joka kuopan kaivaa, se itse siihen lankeaa; ja joka kiveä vierittää, sen päälle se takaisin vyörähtää.

26:28 Valheellinen kieli vihaa omia ruhjomiansa, ja liukas suu saa turmiota aikaan.

27 LUKU

27:1 Älä huomispäivästä kersku, sillä et tiedä, mitä mikin päivä synnyttää.

27:2 Kehukoon sinua toinen, ei oma suusi; vieras, eikä omat huulesi.

27:3 Raskas on kivi ja painava hiekka, mutta molempia raskaampi hullun suuttumus.

27:4 Kiukku on julma, viha on niinkuin tulva; mutta kuka voi kestää luulevaisuutta?

27:5 Parempi julkinen nuhde kuin salattu rakkaus.

27:6 Ystävän lyönnit ovat luotettavat, mutta vihamiehen suutelot ylenpalttiset.

27:7 Kylläinen polkee hunajaakin, nälkäiselle on kaikki karvaskin makeata.

27:8 Kuin pesästään paennut lintu, on mies paossa kotipaikoiltaan.

27:9 Öljy ja suitsuke ilahuttavat sydämen; samoin ystävän hellyys, alttiisti neuvoja antavainen.

27:10 Ystävääsi ja isäsi ystävää älä hylkää, äläkä hätäpäivänäsi mene veljesi taloon:

26:23 Viekas kieli ja paha sydän on niinkuin saviastia hopian savulla juotettu.

26:24 Vihamien teeskelee itsensä toisin puheellansa; mutta petos on hänen sydämessänsä.

26:25 Kuin hän liehakoitsee makeilla puheillansa, niin älä usko häntä; sillä seitsemän kauhistusta on hänen sydämessänsä.

26:26 Joka pitää salavihaa, tehdäksensä vahinkoa, hänen pahuutensa tulee ilmi kokouksissa.

26:27 Joka kuopan kaivaa, hän lankee siihen, ja joka kiven vierittää, se kierittää sen itse päällensä.

26:28 Petollinen kieli vihaa rangaistusta, ja suu, joka myötäkielin puhuu, saattaa kadotukseen.

27 LUKU

27:1 Älä kehu huomisesta päivästä; sillä et sinä tiedä, mitä tänäpäpä tapahtuu.

27:2 Anna toisen sinuas kiittää, ja ei sinun oman suus, muukalaisen, ja ei omin huultes.

27:3 Kivi on raskas ja santa painaa; vaan tyhmän viha on raskaampi kuin ne molemmat.

27:4 Viha on julma kappale ja karvas mieli on myrsky; ja kuka taitaa olla kateutta vastaan?

27:5 Julkinen kuritus on parempi kuin salainen rakkaus.

27:6 Hyvänsuovan haavat ovat paremmet kuin petolliset Vainoojain suunantamiset.

27:7 Ravittu sielu polkee hunajaa; vaan isovaiselle sielulle ovat kaikki karvaatkin makiat.

27:8 Niinkuin lintu, joka pesästänsä kulkee, niin on se mies, joka siastansa siirtää.

27:9 Voiteesta ja suitsutuksesta sydän iloitsee, ja ystävän hyvä neuvo on sielulle otollinen.

27:10 Älä hylkää ystävääs, ja isäs ystäviä, ja älä mene veljes huoneesen, kuin sinun

parempi läheinen naapuri kuin kaukainen veli.

27:11 Viisastu, poikani, ja ilahuta minun sydämeni, niin minä voin antaa herjaajalleni vastauksen.

27:12 Mielevä näkee vaaran ja kätkeytyy, mutta yksinkertaiset käyvät kohti ja saavat vahingon.

27:13 Ota siltä vaatteet, joka toista takasi, ja ota häneltä pantti vieraan naisen tähden.

27:14 Joka siunaa ystäväänsä isoäänisesti aamulla varhain, sille se luetaan kiroukseksi

27:15 Räystääästä tippuva vesi sadepäivänä ja toraisa vaimo ovat yhdenveroiset.

27:16 Joka tahtoo hänet salassa pitää, se tuulta salassa pitää, se tavoittaa öljyä oikeaan käteensä.

27:17 Rauta rautaa hioo, ja ihminen toistansa hioo.

27:18 Joka viikunapuuta hoitaa, saa syödä sen hedelmää; ja joka isännästänsä vaarin pitää, se tulee kunniaan.

27:19 Niinkuin kasvot kuvastuvat vedessä, niin ihmisen sydän toisessa ihmisessä.

27:20 Tuonela ja horna eivät kylläänsä saa; eivät myös saa kylläänsä ihmisen silmät.

27:21 Hopealle sulatin, kullalle uuni; mies maineensa mukainen.

27:22 Survo hullua huhmaressa, petkelellä surveitten seassa: ei erkane hänestä hänen hulluutensa.

27:23 Tiedä tarkoin, miltä pikkukarjasi näyttää; pidä huoli laumoista.

27:24 Sillä eivät aarteet säily iäti; ja pysyykö kruunukaan polvesta polveen?

27:25 Kun heinä on mennyt ja tuore äpäre tulee näkyviin ja ruoho on koottu vuorilta,

27:26 on sinulla karitsoita puvuksesi ja vuohipukkeja pellon ostohinnaksi

väärin käy; sillä parempi on kylänmies, joka läsnä on, kuin veli, joka taampana on.

27:11 Ole viisas, poikani, ja iloita sydämeni, että minä taitaisin vastata sitä, joka minua pilkkaa.

27:12 Viisas näkee vaaran, ja lymyttää itsensä; vaan tyhmät menevät siihen, ja saavat vahingon.

27:13 Ota hänen vaattensa, joka toisen takaa, ja ota häneltä pantti muukalaisen edestä.

27:14 Joka lähimmäistänsä siunaa korkialla äänellä, ja nousee varhain, se luetaan hänelle kiroukseksi.

27:15 Riitainen vaimo, ja alinomainen tiukkuminen suuresta sateesta, nämät oikein yhteen verrataan.

27:16 Joka häntä tahtoo kätkeä, hän käsittelee tuulta, ja pivo öljyä kädesssä.

27:17 Veitsi hioo veitsen, ja mies teroittaa ystävänsä.

27:18 Joka fikunapuunsa varjelee, se syö siitä hedelmän, ja joka herraansa vartioitsee, se kunnioitetaan.

27:19 Niinkuin varjo on vedessä ihmisen kasvon suhteen, niin on ihmisen sydän toisia vastaan.

27:20 Helvetti ja kadotus ei tule ikänä täyteen, ja ihmisen silmät ovat tyytymättömät.

27:21 Mies tulee kiusatuksi kiittäjän suun kautta, niinkuin hopia ahjossa ja kulta pätsissä.

27:22 Jos sinä huhmaressa survoisit tyhmän niinkuin ryynit, niin ei kuitenkaan hänen hulluutensa hänestä erkane.

27:23 Ota ahkera vaari lampaistas, ja pidä murhe laumastas;

27:24 Sillä ei tavara ole ijankaikkisesti, eikä kruunu suvusta sukuun.

27:25 Ruoho käy ylös ja kukkaset puhkeevat, ja heinät vuorilla kootaan.

27:26 Lampaat vaatettavat sinua, ja kauriit antavat pellon vuoron.

27:27 ja vuohenmaitoa kyllin ravinnoksesi, perheesi ravinnoksi ja palvelijatartesi elatukseksi.

28 LUKU

28:1 Jumalattomat pakenevat, vaikka ei kenkään aja takaa, mutta vanhurskaat ovat turvassa kuin nuori jalopeura.

28:2 Rikkomisensa tähden maa saa ruhtinaita paljon, mutta yhden ymmärtäväisen miehen taidolla järjestys kauan pysyy.

28:3 Köyhä mies, joka vaivaisia sortaa, on kuin sade, joka lyö lakoon eikä anna leipää.

28:4 Lain hylkijät kehuvat jumalattomia, mutta lain noudattajat kauhistuvat heitä.

28:5 Pahat ihmiset eivät ymmärrä, mikä oikein on, mutta Herraa etsiväiset ymmärtävät kaiken.

28:6 Parempi on köyhä, joka nuhteettomasti vaeltaa, kuin kahdella tiellä mutkitteleva rikas.

28:7 Joka laista ottaa vaarin, on ymmärtäväinen poika; muttairstailijain seuratoveri saattaa isänsä häpeään.

28:8 Joka kartuttaa varojaan korolla ja voitolla, kokoaa niitä sille, joka vaivaisia armahtaa.

28:9 Joka korvansa kääntää kuulemasta lakia, sen rukouskin on kauhistus.

28:10 Joka eksyttää oikeamielisiä pahalle tielle, se lankeaa omaan kuoppaansa; mutta nuhteettomat perivät onnen.

28:11 Rikas mies on omissa silmissään viisas, mutta ymmärtäväinen köyhä ottaa hänestä selvän.

28:12 Kun vanhurskaat riemuitsevat, on ihanuus suuri; mutta kun jumalattomat nousevat, saa ihmisiä hakea.

28:13 Joka rikkomuksensa salaa, se ei menesty; mutta joka ne tunnustaa ja

27:27 Sinulla on vuohen rieskaa kyllä sekä omaksi settä huonees ravinnoksi, ja piikais elatukseksi.

28 LUKU

28:1 Jumalatoimittomat pakenevat, ja ei kenkään aja häntä takaa; vaan jumalinen on rohkea niinkuin nuori jalopeura.

28:2 Maakunnan synnin tähden tulee valtakuntaan monta päämiestä; vaan toimellisten ja ymmärtäväisten ihmisten tähden pysyy se kauan.

28:3 Nälkäinen, joka köyhiä vaivaa, on niinkuin sadekuuro, joka hedelmän turmelee.

28:4 Jotka lain hylkäävät, ne ylistävät jumalattomia; vaan jotka lain kätkevät, ovat heille vihaiset.

28:5 Ei pahat ihmiset oikeudesta lukua pidä; vaan jotka Herraa etsivät, he ottavat kaikista vaarin.

28:6 Parempi on köyhä joka vakuudessansa vaeltaa, kuin rikas, joka väärillä teillä käyskentelee.

28:7 Joka lain kätkee, se on toimellinen lapsi; mutta joka tuhlaajaa ruokkii, se häpäisee isänsä.

28:8 Joka tavaransa enentää korolla ja voitolla, se kokoo köyhäin tarpeeksi.

28:9 Joka korvansa kääntää pois lain kuulosta, hänen rukouksensakin on kauhistus.

28:10 Joka jumaliset saattaa väärälle tielle, hän lankeaa omaan kuoppaansa; mutta hurskaat perivät hyvyyden.

28:11 Rikas luulee itsensä viisaaksi, vaan toimellinen köyhä ymmärtää hänen.

28:12 Kuin vanhurskaat vallitsevat, niin käy sangen hyvin; vaan koska jumalattomat hallitsevat, niin muuttet ovat kansan seassa.

28:13 Joka pahan tekonsa kieltää, ei hän menesty; vaan joka sen tunnustaa ja

hylkää, se saa armon.

28:14 Onnellinen se ihminen, joka aina on aralla tunnolla; mutta joka sydämensä paaduttaa, se onnettomuuteen lankeaa.

28:15 Kuin muriseva leijona ja ahnas karhu on kurjan kansan jumalaton hallitsija.

28:16 Vähätaitoinen ruhtinas runsaasti kiskoo, mutta väärän voiton vihaaja saa elää kauan.

28:17 Ihmisen, jota verivelka painaa, on pakoitava hamaan hautaan asti; älköön häntä suojeltako.

28:18 Nuhteettomasti vaeltavainen saa avun, mutta kahdella tiellä mutkittelija kerralla kaatuu.

28:19 Joka peltonsa viljelee, saa leipää kyllin, mutta tyhjän tavoittelija saa köyhyyttä kyllin.

28:20 Luotettava mies saa runsaan siunauksen, mutta jolla on kiihko rikastua, se ei rankaisematta jää.

28:21 Ei ole hyvä henkilöön katsoa, mutta leipäpalankin tähden rikkomus tehdään.

28:22 Pahansuova haluaa kiihkeästi varallisuutta eikä tiedä, että hänet tapaa puute.

28:23 Joka toista nuhtelee, niinkuin minä neuvon, saa suosiota enemmän kuin se, joka kielellänsä liehakoitsee.

28:24 Joka isältään ja äidiltään riistää ja sanoo: "Ei tämä ole rikos", se on tuhontekijän toveri.

28:25 Tavarannahne nostaa riidan, mutta Herraan luottavainen tulee ravituksi.

28:26 Omaan sydämeensä luottavainen on tyhmä, mutta viisaudessa vaeltava pelastuu.

28:27 Joka köyhälle antaa, se ei puutteeseen joudu; mutta joka silmänsä häneltä sulkee, saa kirouksia paljon.

28:28 Kun jumalattomat nousevat, piileksivät ihmiset; mutta kun he hukkuvat, niin hurskaat enentyvät.

hylkää, hänelle tapahtuu laupius.

28:14 Autuas on se ihminen, joka aina pelkää; vaan joka sydämensä paaduttaa, se lankee onnettomuuteen.

28:15 Jumalatoimittaja, joka köyhää kansaa hallitsee, on kiljuva jalopeura ja ahne karhu.

28:16 Kuin hallitsia on ilman toimita, niin paljon vääryyttä tapahtuu; vaan joka vihaa ahneutta, hän saa kauvan elää.

28:17 Ihminen, joka jonkun sielun veressä vääryyttä tekee, ei pääse, vaikka hän hamaan hautaan pakenis.

28:18 Joka vakuudessa vaelttaa, se on tallessa; mutta joka käy pahaa tietä, hänen täytyy joskus langeta.

28:19 Joka peltonsa viljelee, hän saa leipää yltäisesti; vaan joka pyytää joutilaana käydä, se ravitaan köyhyydellä.

28:20 Uskollinen mies runsaasti siunataan; vaan joka pyrkii rikkauden perään, ei hän ole viaton.

28:21 Ei ole se hyvä, että joku katsoo muotoa; sillä ihminen taitaa tehdä leivän kappaleen tähden väärin.

28:22 Joka äkisti rikkautta pyytää, ja on kade, hänelle tulee köyhyys, ettei hän tiedäkään.

28:23 Joka ihmistä rankaisee, hän löytää paremman ystävyyden kuin se, joka puhuu ymötämielin.

28:24 Joka ottaa isältänsä ja äidiltänsä, ja sanoo; ei se ole synty, hän on hävittäjän kanssaveli.

28:25 Ylpiä ihminen saattaa riidan; mutta joka luottaa \Herraan\, hän kostuu.

28:26 Joka omaan sydämeensä uskaltaa, hän on tyhmä; mutta joka viisaudessa vaelttaa, hän vapahdetaan.

28:27 Joka vaivaiselle antaa, ei häneltä puutu; vaan joka silmänsä hänestä kääntää, se tulee pahasti kirotuksi.

28:28 Kuin jumalattomat tulevat, niin kansa itsensä kätkee; mutta kuin ne hukkuvat, niin vanhurskaat enenevät.

29 LUKU

29:1 Kuritusta saanut mies, joka niskurina pysyy, rusennetaan äkisti, eikä apua ole.

29:2 Hurskaitten enentyessä kansa iloitsee, mutta jumalattoman hallitessa kansa huokaa.

29:3 Viisautta rakastavainen on isällensä iloksi, mutta porttojen seuratoveri hävittää varansa.

29:4 Oikeudella kuningas pitää maan pystyssä, mutta verojen kiskoja sen hävittää.

29:5 Mies, joka lähimmäistään liehakoitsee, virittää verkon hänen askeleilleen.

29:6 Pahalle miehelle on oma rikos paulaksi, mutta vanhurskas saa riemuita ja iloita.

29:7 Vanhurskas tuntee vaivaisten asian, mutta jumalaton ei siitä mitään ymmärrä.

29:8 Pilkkaajat kaupungin villitsevät, mutta viisaat hillitsevät vihan.

29:9 Viisas mies kun käräjöi hullun miehen kanssa, niin tämä reutoo ja nauraa eikä asetu.

29:10 Murhamiehet vihaavat nuhteetonta, oikeamielisten henkeä he väijyvät.

29:11 Tyhmä purkaa kaiken sisunsa, mutta viisas sen viimein tynnyttää.

29:12 Hallitsija, joka kuuntelee valhepuheita, saa palvelijoihinsa pelkkiä jumalattomia.

29:13 Köyhä ja sortaja kohtaavat toisensa; kumpaisenkin silmille Herra antaa valon.

29:14 Kuninkaalla, joka tuomitsee vaivaisia oikein, on valtaistuin iäti vahva.

29:15 Vitsa ja nuhde antavat viisautta, mutta kuriton poika on äitinsä häpeä.

29:16 Kun jumalattomat lisääntyvät, lisääntyy rikos, mutta vanhurskaat saavat nähdä, kuinka he kukistuvat.

29:17 Kurita poikaasi, niin hän sinua virvoittaa ja sielullesi herkkuja tarjoaa.

29 LUKU

29:1 Joka kuritukselle on uppiniskainen, hän äkisti kadotetaan ilman yhdetäkään avuta.

29:2 Kuin vanhurskaita monta on, niin kansa iloitsee; vaan kuin jumalatoimii hallitsee, niin kansa huokaa.

29:3 Joka viisautta rakastaa, hän iloittaa isänsä; mutta joka huoria elättää, hän tuhlaa tavaraansa.

29:4 Kuningas rakentaa oikeudella valtakunnan; vaan lahjain ottaja sen turmelee.

29:5 Joka lähimmäisensä kanssa liehakoitsee, hän hajoittaa verkon jalkainsa eteen.

29:6 Kuin paha syntiä tekee, niin hän hänensä paulaan sekoittaa; vaan vanhurskas riemuitsee, ja hänellä on ilo.

29:7 Vanhurskas tuntee köyhän asian; vaan jumalatoimii ei ymmärrä viisautta.

29:8 Pilkkaajat hajoittavat kaupungin; vaan viisaat asettavat vihan.

29:9 Kuin viisas tulee tyhmän kanssa oikeutta käymään, joko hän on vihainen eli iloinen, niin ei ole hänellä yhtään lepoa.

29:10 Verikoirat vihaavat siviää; vaan vanhurskaat holhovat häntä.

29:11 Tyhmä vuodattaa kaiken henkensä; vaan viisas sen pidättää.

29:12 Päämies, joka valhetta rakastaa, hänen palveliansa ovat kaikki jumalattomat.

29:13 Köyhä ja rikas kohtasivat toinen toisensa: \Herra\ valaisee heidän molempain silmänsä.

29:14 Kuningas, joka uskollisesti tuomitsee köyhiä, hänen istuimensa vahvistetaan ijankaikkisesti.

29:15 Vitsa ja rangaistus antaa viisauden; vaan itsevaltainen lapsi häpäisee äitinsä.

29:16 Jossa monta jumalatoimintaa on, siinä on monta syntiä; vaan vanhurskaat näkevät heidän lankeemisensa.

29:17 Kurita poikaasi, niin hän sinua virvoittaa, ja saattaa sielusi iloiseksi.

29:18 Missä ilmoitus puuttuu, siinä kansa käy kurittomaksi; autuas se, joka noudattaa lakia.

29:19 Ei ota palvelija sanoista ojentuakseen: hän kyllä ymmärtää, mutta ei tottele.

29:20 Näet miehen, kärkkään puhumaan - enemmän on toivoa tyhmästä kuin hänestä.

29:21 Jos palvelijaansa nuoresta pitäen hemmottelee, tulee hänestä lopulta kiittämätön.

29:22 Pikavihainen mies nostaa riidan, ja kiukkuinen tulee rikkoneeksi paljon.

29:23 Ihmisen alentaa hänen oma ylpeytensä, mutta alavamielinen saa kunnian.

29:24 Joka käy osille varkaan kanssa, se sieluansa vihaa; hän kuulee vannotuksen, mutta ei ilmaise mitään.

29:25 Ihmispelko panee paulan, mutta Herraan luottavainen on turvattu.

29:26 Hallitsijan suosiota etsivät monet, mutta Herralta tulee miehelle oikeus.

29:27 Vääryyden mies on vanhurskaille kauhistus, ja oikean tien kulkija on kauhistus jumalattomalle.

30 LUKU

30:1 Aagurin, Jaaken pojan, sanat; lauselman. Näin puhuu se mies: Minä olen väsyttänyt itseni, Jumala; olen väsyttänyt itseni, Jumala, ja menehdyn.

30:2 Sillä järjetön olen minä mieheksi, ei ole minulla ihmisymmärrystä;

30:3 enkä ole oppinut viisautta, tullakseni tuntemaan Pyhintä.

30:4 Kuka on noussut taivaaseen ja astunut sieltä alas? Kuka on koonnut kouriinsa tuulen? Kuka on sitonut vedet vaipan sisään? Kuka on kohdalleen asettanut maan ääret kaikki? Mikä on hänen nimensä ja mikä hänen poikansa nimi, jos sen tiedät?

29:18 Kuin ennustukset loppuvat, niin kansa hajoitetaan; vaan autuas kätkee lain.

29:19 Palvelia ei anna itsiänsä kurittaa sanoilla; sillä vaikka hän sen ymmärtää, niin ei hän vastaa.

29:20 Jos sinä näet jonkun, joka on nopsa puhumaan: enempi on toivoa tyhmästä kuin hänestä.

29:21 Jos palvelia nuoruudesta herkullisesti pidetään, niin hän tahtoo sitte poikana olla.

29:22 Vihainen mies saattaa riidan, ja kiukkuinen tekee monta syntiä.

29:23 Ylpeys kukistaa ihmisen; vaan kunnia korottaa nöyrän.

29:24 Joka varkaan kanssa on osallinen, hän vihaa sieluansa, niin myös se, joka kuulee kirouksen ja ei ilmoita.

29:25 Joka pelkää ihmistä, hän tulee lankeemukseen; mutta joka luottaa \Herraan\, hän tulee pidetyksi ylös.

29:26 Moni etsii päämiehen kasvoja; mutta jokaisen tuomio tulee \Herralta\.

29:27 Jumalatoiminen ihminen on vanhurskaille kauhistus; ja joka oikiällä tiellä on, hän on jumalattomalle kauhistus.

30 LUKU

30:1 Agurin Jakenin pojan pojan sanat ja opetus, jonka se mies pujui Itielille, Itielille ja Ukkalille.

30:2 Minä olen kaikkein hulluin, ja ihmisten ymmärrys ei ole minussa.

30:3 En minä ole oppinut viisautta, ja en tiedä pyhäin taitoa.

30:4 Kuka taivaaseen menee ylös ja tulee alas? kuka käsittää tuulen pivoonsa? kuka sitoo veden vaatteeseen? kuka on asettanut kaikki maan ääret? mikä on hänen nimensä? kuinka hänen poikansa kutsutaan? tiedätkös?

30:5 Jokainen Jumalan sana on taattu; hän on niiden kilpi, jotka häneen turvaavat.

30:6 Älä lisää hänen sanoihinsa mitään, ettei hän vaatisi sinua tilille ja ettet valhettelijaksi joutuisi.

30:7 Kahta minä sinulta pyydän, älä niitä minulta koskaan kiellä, kuolemaani saakka:

30:8 Vilppi ja valhepuhe pidä minusta kaukana. Älä köyhyyttä, älä rikkautta minulle anna; anna minulle ravinnoksi määräsani leipää,

30:9 etten kylläisenä tulisi kieltäjäksi ja sanoisi: "Kuka on Herra?" ja etten köyhtyneenä varastaisi ja rikkoisi Jumalani nimeä vastaan.

30:10 Älä kieli palvelijasta hänen herrallensa; muutoin hän sinut kiroaa, ja sinä saat siitä kärsiä.

30:11 Voi sukua, joka isäänsä kiroaa eikä siunaa äitiänsä;

30:12 sukua, joka on omissa silmissään puhdas, vaikka ei ole pesty liastansa!

30:13 Voi sukua - kuinka ylpeät ovatkaan sen silmät ja kuinka korskea silmänluonti -
30:14 sukua, jonka hampaat ovat miekkoja ja leukaluut veitsiä syödäksensä kurjat maasta pois ja köyhät ihmisten joukosta!

30:15 Verenimijällä on kaksi tytärtä: Anna vielä! Anna vielä! Kolme on, jotka eivät kylläänsä saa, neljä, jotka eivät sano: "Jo riittää":

30:16 tuonela, hedelmätön kohtu, maa, joka ei saa kylläänsä vedestä, ja tuli, joka ei sano: "Jo riittää."

30:17 Joka isäänsä pilkkaa ja pitää halpana totella äitiänsä, häneltä korpit puron luona hakkaavat silmän, ja kotkan poikaset syövät sen.

30:18 Kolme on minusta ylen ihmeellistä, ja neljä on, joita en käsitä:

30:5 Kaikki Jumalan sanat ovat kirkastetut, ja ovat kilpi niille, jotka uskovat hänen päällensä.

30:6 Älä lisää hänen sanoihinsa, ettei hän sinua rankaisisi, ja sinä löyttaisii valehteliaksi.

30:7 Kahta minä sinulta anon, ettes minulta niitä kieltäisi, ennenkuin minä kuolen:

30:8 Väärä oppi ja valhe olkoon minusta kaukana: köyhyyttä ja rikkautta älä minulle anna; vaan anna minun saada määrätty osani ravinnosta.

30:9 Etten minä, jos minä ylen ravituksi tulisin, kieltäisi sinua ja sanoisi: kuka on \Herra\? eli, jos minä ylen köyhäksi tulisin, varastaisi, ja syntiä tekisi Jumalani nimeä vastaan.

30:10 Älä kanna palvelian päälle hänen isäntänsä edessä, ettei hän sinua kiroilisi ja sinä niin nuhteeseen tulet.

30:11 On niitä, jotka kiroilevat isäänsä ja ei siunaa äitiänsä.

30:12 On niitäkin, jotka luulevat itsensä puhtaaksi, ja ei ole kuitenkaan saastaisuudestaan pestyt.

30:13 Ovat myös, jotka silmänsä nostavat, ja silmälautansa korottavat;

30:14 Ja ovat, joilla on miekka hammasten siassa, ja veitset heidän syömähampainansa, ja syövät vaivaiset maan päältä, ja köyhät ihmisten seasta.

30:15 Verenimijällä on kaksi tytärtä: tuo tänne, tuo tänne. Kolme on tyytymätöntä, ja tosin neljä ei sano kyllä olevan:

30:16 Helvetti, vaimon suljettu kohtu, maa, joka ei vedellä täytetä: ja tuli ei sano: jo kyllä on.

30:17 Silmä joka häpäisee isäänsä, ja katsoo ylönsä totella äitiänsä, sen kaarneet ojan tykönä hakkaavat ulos, ja kotkan pojat syövät.

30:18 Kolme minulle ovat ihmeelliset, ja neljää en minä tiedä:

30:19 kotkan jäljet taivaalla, käärmeen jäljet kalliolla, laivan jäljet keskellä merta ja miehen jäljet nuoren naisen tykönä.

30:20 Samoin ovat avionrikkoja-vaimon jäljet: hän syö, pyyhkii suunsa ja sanoo: "En ole pahaa tehnyt."

30:21 Kolmen alla järkkyy maa, ja neljän alla ei se jaksa kestää:

30:22 orjan alla, kun hän kuninkaaksi pääsee, houkan, kun hän saa kyllästi leipää,

30:23 hyljityn alla, kun hän miehen saa, ja palvelijattaren, kun hän emäntänsä syrjäyttää.

30:24 Neljä on maassa vähäisintä, mutta viisaan viisasta silti:

30:25 Muurahaiset ovat voimaton kansa, mutta he hankkivat leipänsä kesällä;

30:26 tamaanit ovat heikko kansa, mutta he laittavat majansa kallioihin;

30:27 heinäsirkoilla ei ole kuningasta, mutta koko lauma lähtee järjestyksessä liikkeelle;

30:28 sisiliskoon voi tarttua käsin, mutta kuitenkin se oleskelee kuninkaan linnoissa.

30:29 Kolmella on komea astunta, ja neljä komeasti kulkee:

30:30 leijona, sankari eläinten joukossa, joka ei vääjää ketään,

30:31 hevonen, solakkakylki, tai kauris, ja kuningas joukkonsa johdossa.

30:32 Jos ylpeilit - olipa se houkkamaisuutta tai harkittua - niin laske käsi suullesi.

30:33 Sillä maitoa pusertamalla saa voin, nenää pusertamalla saa veren, ja vihoja pusertamalla saa riidan.

31 LUKU

31:1 Lemuelin, Massan kuninkaan, sanat, joilla hänen äitinsä kasvatti häntä.

31:2 Mitä, poikani; mitä, kohtuni poika; mitä, lupausteni poika?

30:19 Kotkan tiet taivaan alla, käärmeen retket kalliolla, haahden jäljet meren keskellä, ja miehen jäljet piian tykö.

30:20 Niin on myös porton polut: hän syö ja pyyhkii suunsa, ja sanoo: en minä mitään pahaa ole tehnyt.

30:21 Kolmen kautta maakunta tulee levottomuuteen, ja tosin neljää hän ei voi kärsiä:

30:22 Kuin palvelia rupee hallitsemaan, kuin hullu ylen ravituksi tulee,

30:23 Kuin ilkiä naitetaan, ja kuin piika tulee emäntänsä perilliseksi.

30:24 Neljä on pientä maan päällä, ja ovat toimellisemmat viisaita.

30:25 Myyriäiset, heikko väki, jotka kuitenkin elatuksensa suvella toimittavat;

30:26 Kaninit, heikko väki, jotka kuitenkin pesänsä kalliolle tekevät;

30:27 Heinäsirkoilla ei ole kuningasta, kuitenkin he lähtevät kaikki ylös joukossansa;

30:28 Hämähäkki kehää käsillänsä, ja on kuninkaan linnoissa.

30:29 Kolmella on jalo käyntö, ja tosin neljä astuu hyvin:

30:30 Jalopeura, voimallinen petoin seassa, joka ei palaja kenenkään edestä;

30:31 Hurtta, jolla vahvat sivut ovat, ja kauris, ja kuningas, jota vastaan ei kenkään tohdi.

30:32 Jos sinä olet tyhmästi tehnyt, ja korottanut sinuas, ja jos sinä olet jotakin pahaa ajatellut, niin laske käsi suus päälle.

30:33 Joka rieskaa kirnuu, hän tekee voita: ja jokaa nenää pusertaa, hän vaatii ulos veren: ja joka vihaa kehoittaa, hän vaatii riitaan.

31 LUKU

31:1 Kuningas Lemuelin sanat: oppi, jonka hänen äitinsä hänelle opetti:

31:2 Ah minun poikani, ah minun kohtuni poika, ah minun toivottu poikani!

31:3 Älä anna voimaasi naisille, vaellustasi kuningasten turmelijatarten valtaan.

31:4 Ei sovi kuningasten, Lemuel, ei sovi kuningasten viiniä juoda eikä ruhtinasten kysellä: "Missä väkijuomaa?"

31:5 Muutoin hän juodessaan unhottaa, mitä säädetty on, ja väänteleä kaikkien kurjuuden lasten oikeuden.

31:6 Antakaa väkevää juomaa menehtyvälle ja viiniä murhemielisille.

31:7 Sellainen juokoon ja unhottakoon köyhyytensä älköönkä enää vaivaansa muistelko.

31:8 Avaa suusi mykän hyväksi, oikeuden hankkimiseksi kaikille sortuville.

31:9 Avaa suusi, tuomitse oikein, hanki kurjalle ja köyhälle oikeus.

31:10 Kelpo vaimon kuka löytää? Sellaisen arvo on helmiä paljon kalliimpi.

31:11 Hänen miehensä sydän häneen luottaa, eikä siltä mieheltä riistaa puutu.

31:12 Hän tekee miehellensä hyvää, ei pahaa, kaikkina elinpäivinänsä.

31:13 Hän puuhaa villat ja pellavat ja halullisin käsin askartele.

31:14 Hän on kauppiaan laivojen kaltainen: leipänsä hän noutaa kaukaa.

31:15 Kun yö vielä on, hän nousee ja antaa ravinnon perheellensä, piioilleen heidän osansa.

31:16 Hän haluaa peltoa ja hankkii sen, istuttaa viinitarhan kättensä hedelmällä.

31:17 Hän voimalla vyöttää kupeensa ja käsivartensa vahvistaa.

31:18 Hankkeensa hän huomaa käyvän hyvin, ei sammu hänen lamppunsa yöllä.

31:19 Hän ojentaa kätensä kehrävarteen ja käyttelee varttinaa kämmenissään.

31:20 Hän avaa kätensä kurjalle, ojentaa köyhälle molemmat kätensä.

31:21 Ei pelkää hän perheensä puolesta

31:3 Älä anna vaimon saada tavaraas, ja älä käy niillä retkillä, joissa kuninkaat turmeltuvat.

31:4 Ei kuningasten, o Lemuel, ei sovi kuningasten viinaa juoda, eli ruhtinasten väkeviä juotavia,

31:5 Ettei he joisi, ja oikeutta unohtaisi, ja vääntelisi köyhäin asiaa.

31:6 Antakaat väkeviä juotavia niille, jotka hukkumallnsa ovat, ja viinaa murheellisille sieluille,

31:7 Että he joisivat, ja unohtaisivat ahdistuksensa, ja ei enää johdattaisi mieleensä viheliäisyyttänsä.

31:8 Avaa suusi mykän edessä, ja auta hyljättyin asiaa.

31:9 Avaa suusi, ja tuomitse oikein, ja pelasta vaivainen ja köyhä.

31:10 Joka toimellisen vaimon löytää, se on kalliimpi kuin kaikkein kallimmat pääryt:

31:11 Hänen miehensä sydän uskaltaa häneen: hänen elatuksensa ei puutu häneltä.

31:12 Hän tekee hänelle hyvää ja ei pahaa kaikkina elinaikanansa.

31:13 Hän harjoittaa itsensä villoissa ja pellavissa, ja tekee mielellänsä työtä käsillänsä.

31:14 Hän on niinkuin kauppiamiehen haaksi, joka elatuksensa tuo kaukaa.

31:15 Hän nousee yöllä, ja antaa perheellensä ruokaa, ja piioillensa heidän osansa.

31:16 Hän pyytää peltoa ja saa sen, ja istuttaa viinapuita kättensä hedelmästä.

31:17 Hän vyöttää kupeensa väkevydellä, ja vahvistaa käsivartensa.

31:18 Hän näkee askareensa hyödylliseksi: hänen kynttilänsä ei sammuteta yöllä.

31:19 Hän ojentaa kätensä rukkiin, ja tarttuu sormillansa kehrävarteen.

31:20 Hän kohottaa kätensä köyhille, ja ojentaa kätensä tarvitseville.

31:21 Ei hän pelkää lunta huoneessansa;

lunta, sillä koko hänen perheensä on puettu purppuravillaan.

31:22 Hän valmistaa itsellensä peitteitä; hienoa pellavaa ja punapurppuraa on hänen pukunsa.

31:23 Hänen miehensä on tunnettu porteissa, maanvanhinten seassa istuessaan.

31:24 Hän aivinapaitoja tekee ja myy, voitä hän kauppiaille toimittaa.

31:25 Vallalla ja kunnialla hän on vaateutettu, ja hän nauraa tulevalle päivälle.

31:26 Suunsa hän avaa viisauden sanoihin, hänen kielellään on lempeä opetus.

31:27 Hän tarkkaa talonsa menoa, eikä hän laiskan leipää syö.

31:28 Hänen poikansa nousevat ja kiittävät hänen onneansa; hänen miehensä nousee ja ylistää häntä:

31:29 "Paljon on naisia, toimellisia menoissaan, mutta yli niitten kaikkien kohoat sinä."

31:30 Pettävä on sulous, kauneus katoavainen; ylistetty se vaimo, joka Herraa pelkää!

31:31 Suokaa hänen nauttia kättensä hedelmiä, hänen tekonsa häntä porteissa ylistäkööt.

SAARNAAJA

1 LUKU

1:1 Saarnaajan sanat, Daavidin pojan, joka oli kuninkaana Jerusalemissa.

1:2 Turhuuksien turhuus, sanoi saarnaaja, turhuuksien turhuus; kaikki on turhuutta!

1:3 Mitä hyötyä on ihmiselle kaikesta vaivannäöstänsä, jolla hän vaivaa itseänsä auringon alla?

1:4 Sukupolvi menee, ja sukupolvi tulee, mutta maa pysyy iäti.

1:5 Ja aurinko nousee, ja aurinko laskee ja

sillä kaikella hänen perheellänsä ovat kaksinkertaiset vaatteet.

31:22 Hän tekee itsellensä makausvaatteita: valkia kallis liina ja purppura ovat hänen pukunsa.

31:23 Hänen miehensä on tuttu porteissa, istuissansa maan vanhimpain tykönä.

31:24 Hän tekee kallista liinaa ja myy sitä, ja antaa vyön kauppaajalle.

31:25 Väkevyys ja kunnia on hänen pukunsa, ja hän nauraa seuraavaiselle ajalle.

31:26 Hän avaa suunsa viisaudessa, ja hänen kielensä on suloinen oppi.

31:27 Hän katselee kurkistellen, kuinka hänen huoneessaan kaikki asiat ovat, ja ei syö laiskuudessa leipäänsä.

31:28 Hänen poikansa tulevat ja ylistävät häntä autuaaksi: hänen miehensä kiittää häntä sanoen:

31:29 Moni tytär käyttää itsensä kauniisti; mutta sinä käyt ylitse heidän kaikkein.

31:30 Otollinen olla on petollisuus, ihana olla on turha; vaan vaimo, joka \Herraa\ pelkää, ylistetään.

31:31 Antakaat hänelle kättensä hedelmästä, ja hänen kättensä työt kiittäkään häntä porteissa.

SALOMON SAARNAAJA

1 LUKU

1:1 Saarnaajan sanat, Davidin pojan, Jerusalemin kuninkaan:

1:2 Se on suuri turhuus, sanoi Saarnaaja, se on suuri turhuus, ja kaikki mitä on, se on turhuus.

1:3 Mitä on ihmisellä enempi, kaikesta vaivastansa, kuin hänellä on auringon alla?

1:4 Yksi suku menee pois, ja toinen tulee jälleen; vaan maa pysyy ijankaikkisesti.

1:5 Aurinko ylenee ja laskee, ja juoksee

kiiruhtaa sille sijallensa, josta se jälleen nousee.

1:6 Tuuli menee etelään ja kiertää pohjoiseen, kiertää yhä kiertämistään, ja samalle kierrollensa tuuli palajaa.

1:7 Kaikki joet laskevat mereen, mutta meri ei siitänsä täyty; samaan paikkaan, johon joet ovat laskeneet, ne aina edelleen laskevat.

1:8 Kaikki tyynni itseänsä väsyttää, niin ettei kukaan sitä sanoa saata. Ei saa silmä kylläänsä näkemisestä eikä korva täyttänsä kuulemisesta.

1:9 Mitä on ollut, sitä vastakin on; ja mitä on tapahtunut, sitä vastakin tapahtuu. Ei ole mitään uutta auringon alla.

1:10 Jos jotakin on, josta sanotaan: "Katso, tämä on uutta", niin on sitä kuitenkin ollut jo ennen, ammoisina aikoina, jotka ovat olleet ennen meitä.

1:11 Ei jää muistoa esi-isistä; eikä jälkeläisistäkään, jotka tulevat, jää muistoa niille, jotka heidän jälkeensä tulevat.

1:12 Minä, saarnaaja, olin Israelin kuningas Jerusalemissa.

1:13 Ja minä käänsin sydämeni viisaudella tutkimaan ja miettimään kaikkea, mitä auringon alla tapahtuu. Tämä on vaikea työ, jonka Jumala on antanut ihmislapsille, heidän sillä itseään rasittaaksensa.

1:14 Minä katselin kaikkia tekoja, mitä tehdään auringon alla, ja katso, se on kaikki turhuutta ja tuulen tavoittelua.

1:15 Väärä ei voi suoristua, eikä vajaata voi täydeksi laskea.

1:16 Minä puhuin sydämessäni näin: Minä olen hankkinut suuren viisauden ja sitä yhä lisännyt, jopa yli kaikkien, jotka ovat ennen minua Jerusalemissa hallinneet, ja paljon on sydämeni nähnyt viisautta ja tietoa.

1:17 Ja minä käänsin sydämeni tutkimaan viisautta ja tietoa, mielettömyyttä ja tyhmyyttä, ja minä tulini tietämään, että

siallensa, että hän sieltä ylenis jälleen.

1:6 Tuuli menee etelään, ja kääntyy jälleen pohjaan, menee aina ympäri, ja palajaa ympäri pyöröä jälkeen.

1:7 Kaikki virrat juoksevat mereen, ja ei meri tule kuitenkaan täydemmäksi. Sille sialle, josta he juoksivat, siihen he juoksivat jälleen.

1:8 Kaikki ovat työlää, niin ettei kenkään sitä taida sanoa ulos: ei silmä suutu näkemästä, eikä korva suutu koskaan kuulemasta.

1:9 Mikä on se, joka on tapahtunut? Se joka myös tästedes tapahtuu. Mikä on se, joka tehty on? Se joka myös edespäin tehdään. Ja ei ole mitään uutta auringon alla.

1:10 Onko jotain, josta sanoa taidetaan: katso, se on uusi? Se on jo ennen tapahtunut entisillä ajoilla, jotka meidän edellämme olivat.

1:11 Ei taida kenkään muistaa, kuinka ennen on tapahtunut: eikä taida kukaan ajatella, mitä vasta tapahtuu jälkeen tulevaisille.

1:12 Minä Saarnaaja olin Israelin kuningas Jerusalemissa.

1:13 Ja minun sydämeni pyysi etsiä ja viisaasti tutkia kaikkia, mitä taivaan alla tapahtuu. Senkaltaisen viheliäisen vaivan on Jumala antanut ihmisten lapsille, että he siinä itsiänsä vaivaisivat.

1:14 Minä katsoin kaikkia töitä, joita auringon alla tehdään, ja katso, se oli kaikki turhuus ja hengen vaiva.

1:15 Ei väärää taideta ojentaa eikä puuttumuksia taideta lukea.

1:16 Minä sanoin sydämessäni: katso, minä olen jaloksi tullut, ja olen viisaampi kuin kaikki muut, jotka minun edelläni olivat Jerusalemissa: ja minun sydämeni on paljon oppinut ja koetellut,

1:17 Ja olen sydämeni asettanut oppimaan viisautta, ymmärrystä, tyhmyyttä ja hulluutta; vaan minä ymmärsin, että sekin

sekin oli tuulen tavoittelemista.

1:18 Sillä missä on paljon viisautta, siinä on paljon surua; ja joka tietoa lisää, se tuskaa lisää.

2 LUKU

2:1 Minä sanoin sydämessäni: Tule, minä tahdon koetella sinua ilolla, nauti hyvää. Mutta katso, sekin oli turhuutta.

2:2 Naurusta minä sanoin: "Mieletöntä!" ja ilosta: "Mitä se toimittaa?"

2:3 Minä mietin mielessäni virkistää ruumistani viinillä - kuitenkin niin, että sydämeni harrastaisi viisautta - ja noudattaa tyhmyyttä, kunnes saisin nähdä, mikä olisi ihmislapsille hyvä, heidän tehdäkseen sitä taivaan alla lyhyinä elämänsä päivinä.

2:4 Minä tein suuria töitä: rakensin itselleni taloja, istutin itselleni viinitarhoja.

2:5 Minä laitoin itselleni puutarhoja ja puistoja ja istutin niihin kaikkinaisia hedelmäpuita.

2:6 Minä tein itselleni vesilammikoita kastellakseni niistä metsiköitä, joissa puita kasvoi.

2:7 Minä ostin orjia ja orjattaria, ja kotona syntyneitäkin minulla oli; myös oli minulla karjaa, raavaita ja lampaita, paljon enemmän kuin kenelläkään niistä, jotka olivat olleet ennen minua Jerusalemissa.

2:8 Minä kokosin itselleni myöskin hopeata ja kultaa ja kuninkaitten ja maakuntien aarteita ja hankin itselleni laulajia ja laulajattaria ja ihmislasten iloja, vaimon, jopa vaimoja.

2:9 Minä tulin suureksi ja yhä suuremmaksi, yli kaikkien, jotka olivat olleet ennen minua Jerusalemissa. Sen ohessa pysyi minussa viisauteni.

2:10 Enkä minä pidättänyt silmiäni mistään, mitä ne pysyvät, enkä kieltänyt sydämeltäni mitään iloa, sillä minun sydämeni iloitsi kaikesta vaivannäöstäni, ja se oli minun

on hengen vaiva.

1:18 Sillä kussa paljon viisautta on, siinä on myös paljon mielikarvautta; ja joka lisää ymmärrystä, hän lisää myös vaivaa.

2 LUKU

2:1 Minä sanoin sydämessäni: käykäämme hyvin elämään, ja pitämään hyviä päiviä! vaan katso, se on myös turhuus.

2:2 Minä sanoin naurulle: sinä olet hullu, ja ilolle: mitäs teet?

2:3 Minä ajattelin sydämessäni totuttaa ruumiini viinaan, kuitenkin niin, että minä sydämeni harjoitin myös viisaudessa, käsittääkseni, mitä tyhmyys on, siihenasti että minä näkisin, mikä ihmisten lapsille olis tarpeellinen tehdä, niinkauvan kuin taivaan alla elävät.

2:4 Minä tein suuria kappaleita, minä rakensin huoneita, istutin viinapuita.

2:5 Minä tein itselleni kryptimaita, ja iloisia puutarhoja, ja istutin niihin kaikkinaisia hedelmällisiä puita.

2:6 Minä tein itselleni vesilammikoita, kastaakseni viheriäisten puiden metsää.

2:7 Minulla oli palvelioita ja piikoja ja perhettä: minulla oli suuremmat tavarat karjasta ja lampaista kuin kaikilla, jotka olivat minun edelläni Jerusalemissa.

2:8 Minä kokosin myös itselleni hopiaa ja kultaa, ja tavaraa kuninkailta ja maakunnista: minä toimitin itselleni veisaajia miehiä ja vaimoja, ja ihmisten lasten ilon, kaikkinaiset kanteleet,

2:9 Ja tulin suureksi ja menestyin enempi kuin kaikki, jotka minun edelläni olivat Jerusalemissa: minun viisauteni pysyi myös minun tykönäni.

2:10 Ja kaikkia, mitä minun silmäni toivoivat, olen minä heille antanut, ja en estänyt sydämeltäni yhtään iloa, niin että minun sydämeni iloitsi kaikesta työstäni: ja

osani kaikesta vaivannäöstäni.

2:11 Mutta kun minä käänsin huomioni kaikkiin töihin, joita minun käteni olivat tehneet, ja vaivannäköön, jolla olin vaivannut itseäni niitä tehdessäni, niin katso: se oli kaikki turhuutta ja tuulen tavoittelua; eikä ole hyötyä mistään auringon alla.

2:12 Kun minä käännyin katsomaan viisautta ja mielettömyyttä ja tyhmyyttä - sillä mitä taitaa ihminen, joka tulee kuninkaan jälkeen, muuta kuin tehdä, mitä jo ennen on tehty? -

2:13 niin minä näin, että viisaus on hyödyllisempi tyhmyyttä, niinkuin valo on pimeyttä hyödyllisempi.

2:14 Viisaalla on silmät päässänsä, tyhmä taas vaeltaa pimeässä; mutta minä tulin tietämään myös sen, että toisen käy niinkuin toisenkin.

2:15 Ja minä sanoin sydämessäni: Se, mikä kohtaa tyhmää, kohtaa minuakin; miksi olen sitten niin tuiki viisaaksi tullut? Ja minä sanoin sydämessäni: Tämäkin on turhuutta.

2:16 Sillä ei jää viisaasta, niinkuin ei tyhmästäkään, ikuista muistoa, kun kerran tulevina päivinä kaikki unhotetaan; ja eikö kuole viisas niinkuin tyhmäkin?

2:17 Niin minä kyllästyin elämään, sillä minusta oli paha se, mikä tapahtuu auringon alla, koskapa kaikki on turhuutta ja tuulen tavoittelua.

2:18 Ja minä kyllästyin kaikkeen vaivannäkööni, jolla olin vaivannut itseäni auringon alla, koska minun täytyy se jättää ihmiselle, joka tulee minun jälkeeni.

2:19 Ja kuka tietää, onko hän viisas vai tyhmä? Mutta hallitsemaan hän tulee kaikkia minun vaivannäköni hedelmiä, joiden tähden minä olen vaivannut itseäni ja ollut viisas auringon alla. Tämäkin on turhuutta.

2:20 Niin minä annoin sydämeni vaipua epätoivoon kaikesta vaivannäöstäni, jolla olin vaivannut itseäni auringon alla.

2:21 Sillä niin on: ihmisen, joka on vaivaa

se oli minun osani kaikista minun töistäni.

2:11 Mutta kuin minä katsoin kaikkia töitäni, jotka käteni tehneet olivat, ja vaivaa, jolla minä itseni vaivannut olin: ja katso, se oli kaikki turhuus ja hengen vaiva, ja auringon alla ei ole mitään muuta.

2:12 Kun minä käänsin itseni katsomaan viisautta ja hulluutta ja tyhmyyttä; sillä kuka on se ihminen, joka on tuleva kuninkaan jälkeen, jonka he tehneet ovat?

2:13 Silloin minä näin viisauden voittavan hulluuden, niinkuin valkeus voittaa pimeyden,

2:14 Niin että viisaalla on silmät päässä, vaan tyhmä vaeltaa pimeydessä: ja ymmärsin, että heille kaikille yhtäläisesti tapahtuu.

2:15 Silloin minä ajattelin sydämessäni, että hulluin käy niinkuin minunkin; miksi minä olen viisautta etsinyt? Silloin minä ajattelin sydämessäni, että se on myös turhuus.

2:16 Sillä ei viisas ole ijankaikkisessa muistossa, enempi kuin tyhmäkään, ja tulevaiset päivät unhottavat kaikki: ja niinkuin viisas kuolee, niin hullu myös kuolee.

2:17 Sentähden minä suutuin elämään; sillä kaikki olivat minun mielestäni pahat, jotka ovat auringon alla; sillä kaikki ovat turhuus ja hengen vaara.

2:18 Ja minä suutuin kaikkiin minun töihini, joita minä tein auringon alla, että minun sen jälkeentulevaisille ihmisille jättämän pitää.

2:19 Sillä kuka tietää, jos hän viisas eli tyhmä on, ja pitää kuitenkin hallitsemaan kaikkia minun töitäni, jotka minä auringon alla viisaasti tehnyt olen: joka myös on turhuus.

2:20 Jonkatähden minä käänsin sydämeni kaikista töistäni, jotka minä auringon alla tein.

2:21 Sillä ihmisen (joka työnsä viisaudella,

nähty toimien viisaudella, tiedolla ja kunnolla, täytyy antaa kaikki ihmiselle, joka ei ole siitä vaivaa nähnyt, hänen osaksensa. Sekin on turhuutta ja on suuri onnettomuus.

2:22 Sillä mitä saa ihminen kaikesta vaivannäöstänsä ja sydämensä pyrkimyksestä, jolla hän vaivaa itseänsä auringon alla?

2:23 Ovathan kaikki hänen päivänsä pelkkää tuskaa ja hänen työnsä surua, eikä yölläkään hänen sydämensä saa lepoa. Tämäkin on turhuutta.

2:24 Ei ole ihmisellä muuta onnea kuin syödä ja juoda ja antaa sielunsa nauttia hyvää vaivannäkönsä ohessa; mutta minä tulini näkemään, että sekin tulee Jumalan kädestä.

2:25 - "Sillä kuka voi syödä ja kuka nauttia ilman minua?" -

2:26 Sillä hän antaa ihmiselle, joka on hänelle otollinen, viisautta, tietoa ja iloa; mutta syntiselle hän antaa työksi koota ja kartuttaa annettavaksi sille, joka on otollinen Jumalalle. Sekin on turhuutta ja tuulen tavoittelua.

3 LUKU

3:1 Kaikella on määräaika, ja aikansa on joka asialla taivaan alla.

3:2 Aika on syntyä ja aika kuolla. Aika on istuttaa ja aika repiä istutus.

3:3 Aika on surmata ja aika parantaa. Aika on purkaa ja aika rakentaa.

3:4 Aika on itkeä ja aika nauraa. Aika on valittaa ja aika hypellä.

3:5 Aika on heitellä kiviä ja aika kerätä kivet. Aika on syleillä ja aika olla syleilemättä.

3:6 Aika on etsiä ja aika kadottaa. Aika on säilyttää ja aika viskata pois.

3:7 Aika on reväistä rikki ja aika ommella

ymmärryksellä ja toimella tehnyt on) täytyy työnsä toiselle jättää, joka siihen ei mitään tehnyt ole: se on myös turhuus ja suuri onnettomuus.

2:22 Sillä mitä ihminen saa kaikesta työstänsä ja sydämellisestä surustansa, joka hänellä on ollut auringon alla?

2:23 Vaan kivun, mielikarvouden ja murheen kaikkena elinaikansa, niin ettei hänen sydämensä saa yölläkään lepoa: se on myös turhuus.

2:24 Eikö ihmisen ole parempi syödä ja juoda, ja tehdä sielullensa hyvää hänen töistänsä? Minä näin sen myös olevan Jumalan kädestä.

2:25 Sillä kenenkä pitäis syömän ja kenen pitäis sitä nautitseman paremmin kuin minun?

2:26 Sillä sille ihmiselle, joka hänelle on otollinen, antaa hän viisauden, ymmärryksen ja ilon; vaan syntiselle antaa hän kovan onnen koota ja hakea: ja se kuitenkin annetaan hänelle, joka on Jumalalle otollinen: Se on myös turhuus ja hengen vaiva.

3 LUKU

3:1 Kaikilla on määrätty aika, ja kaikilla, mitä taivaan alla aljetaan, on heidän hetkensä;

3:2 Aika syntyä, ja aika kuolla; aika istuttaa, ja aika repiä ylös istutettua.

3:3 Aika tappaa, ja aika parantaa; aika kukistaa, ja aika rakentaa.

3:4 Aika itkeä, ja aika nauraa; aika valittaa, ja aika hypätä.

3:5 Aika heitellä kiviä ja aika koota kiviä; aika halata, ja aika lakata halaamasta.

3:6 Aika etsiä, ja aika kadottaa; aika tallella pitää, ja aika heittää pois.

3:7 Aika rikki reväistä, ja aika ommella;

yhteen. Aika on olla vaiti ja aika puhua.

3:8 Aika on rakastaa ja aika vihata. Aika on sodalla ja aika rauhalla.

3:9 Mitä hyötyä on työntekijällä siitä, mistä hän näkee vaivaa?

3:10 Minä olen katsonut sitä työtä, minkä Jumala on antanut ihmislapsille, heidän sillä itseään rasittaaksensa.

3:11 Kaiken hän on tehnyt kauniisti aikansa, myös iankaikkisuuden hän on pannut heidän sydämeensä; mutta niin on, ettei ihminen käsitä tekoja, jotka Jumala on tehnyt, ei alkua eikä loppua.

3:12 Minä tulin tietämään, ettei heillä ole muuta onnea kuin iloita ja tehdä hyvää eläessään.

3:13 Mutta jokaiselle ihmiselle on sekin, että hän syö ja juo ja nauttii hyvää kaiken vaivannäkönsä ohessa, Jumalan lahja.

3:14 Minä tulin tietämään, että kaikki, mitä Jumala tekee, pysyy iäti. Ei ole siihen lisäämistä eikä siitä vähentämistä. Ja Jumala on sen niin tehnyt, että häntä peljättäisiin.

3:15 Mitä nyt on, sitä on ollut jo ennenkin; ja mitä vasta on oleva, sitä on ollut jo ennenkin. Jumala etsii jälleen sen, mikä on mennyttä.

3:16 Vielä minä näin auringon alla oikeuspaikan, ja siinä oli vääryys, ja vanhurskauden paikan, ja siinä oli vääryys.

3:17 Minä sanoin sydämessäni: Vanhurskaan ja väärän tuomitsee Jumala, sillä siellä on jokaisella asialla ja jokaisella teolla aikansa.

3:18 Minä sanoin sydämessäni: Ihmislasten tähden se niin on, jotta Jumala heitä koettelisi ja he tulisivat näkemään että he omassa olossaan ovat eläimiä.

3:19 Sillä ihmislasten käy niinkuin eläintenkin; sama on kumpienkin kohtalo. Niinkuin toiset kuolevat, niin toisetkin kuolevat; yhtäläinen henki on kaikilla. Ihmisillä ei ole mitään etua eläinten edellä, sillä kaikki on turhuutta.

aika vaiti olla, ja aika puhua.

3:8 Aika rakastaa, ja aika vihata; sodan aika, ja rauhan aika.

3:9 Mitä hyvää on sille, joka työtä tekee, siitä että hän itsiänsä vaivaa?

3:10 Minä näin sen vaivan, jonka Jumala ihmisten lapsille antanut on, että he itsiänsä siinä vaivaisivat.

3:11 Vaan hän teki kaikki hyvin oikialla ajalla, ja antoi heidän sydämensä kaivata, mitä maailmassa tapahtuu; sillä ei ihminen taida löytää sitä työtä, jota Jumala tekee, ei alkua eikä loppua.

3:12 Sentähden ymmärsin minä, ettei mitään parempaa ole, kuin iloita, ja hyvää tehdä elinaikansa.

3:13 Että myös jokainen ihminen syö ja juo, ja on hyvällä mielellä työssänsä, se on Jumalan lahja.

3:14 Minä ymmärsin, että kaikki, mitä Jumala tekee, se pysyy iankaikkisesti; emme taida siihen lisätä eli siitä vähentää; ja Jumala tekee sitä, että häntä peljättäisiin.

3:15 Mitä ennen ollut on, se nytkin on; mitä tuleva on, se on jo ennen ollut; ja Jumala tuo jälleen sen, mikä on mennyt edes.

3:16 Ja minä vielä näin auringon alla tuomion sian, ja siinä oli jumalattomuus, ja oikeuden sian ja siinä oli jumalattomuus.

3:17 Silloin ajattelin minä mielessäni: Jumalan täytyy tuomita vanhurskaan ja jumalattoman; sillä kaikella aivoituksella ja kaikella työllä on aikansa.

3:18 Minä sanoin sydämessäni ihmisten lasten menosta, että Jumala heitä valitsis, ja näyttäis, että he ovat itse heillensä niinkuin eläimet.

3:19 Sillä niinkuin ihmisten lapsille tapahtuu, niin myös eläimille tapahtuu: yhtäläisesti heille molemmille tapahtuu: niinkuin he kuolevat, niin myös hän kuolee, ja niin on kaikilla yhtäläinen henki. Ja ei ihmisellä ole mitään enempää kuin karjallakaan; sillä kaikki on turhuus.

3:20 Kaikki menee samaan paikkaan. Kaikki on tomusta tullut, ja kaikki palajaa tomuun.

3:21 Kuka tietää ihmisen hengestä, kohoako se ylös, ja eläimen hengestä, vajoaako se alas maahan?

3:22 Niin minä tulin näkemään, että ei ole mitään parempaa, kuin että ihminen iloitsee teoistansa, sillä se on hänen osansa. Sillä kuka tuo hänet takaisin näkemään iloksensa sitä, mikä tulee hänen jälkeensä?

4 LUKU

4:1 Taas minä katselin kaikkea sortoa, jota harjoitetaan auringon alla, ja katso, siinä on sorrettujen kyyneleet, eikä ole heillä lohduttajaa; väkivaltaa tekee heidän sortajainsa käsi, eikä ole heillä lohduttajaa.

4:2 Ja minä ylistin vainajia, jotka ovat jo kuolleet, onnellisemmiksi kuin eläviä, jotka vielä ovat elossa,

4:3 ja onnellisemmaksi kuin nämä kumpikaan sitä, joka ei vielä ole olemassa eikä ole nähnyt sitä pahaa, mikä tapahtuu auringon alla.

4:4 Ja minä näin kaikesta vaivannäöstä ja työn kunnollisuudesta, että se on toisen kateutta toista kohtaan.

4:5 Sekin on turhuutta ja tuulen tavoittelua. Tyhmä panee kädet ristiin ja kalvaa omaa lihaansa.

4:6 Parempi on pivollinen lepoa kuin kahmalollinen vaivannäköä ja tuulen tavoittelua.

4:7 Taas minä näin turhuuden auringon alla:

4:8 Tuossa on yksinäinen, ei ole hänellä toista, ei poikaa, ei veljeäkään ole hänellä; mutta ei ole loppua kaikella hänen vaivannäöllänsä, eikä hänen silmänsä saa kylläänsä rikkaudesta. Ja kenen hyväksi minä sitten vaivaa näen ja pidätän itseni nautinnoista? Tämäkin on turhuutta ja on paha asia.

3:20 Kaikki menevät yhtä sias kohden; kaikki ovat mullasta tehdyt ja kaikki jälleen multaan joutuvat.

3:21 Kuka siis ottaa vaarin siitä, että ihmisen henki menee ylöspäin, ja että eläinten henki menee alaspäin maahan?

3:22 Ja minä näin, ettei mitään ole parempaa, kuin että ihminen on iloinen työssänsä, sillä se on hänen osansa. Sillä kuka tahtoo saattaa häntä katsomaan, mitä hänen jälkeensä tuleva on?

4 LUKU

4:1 Minä käänsin minuni ja katsoin kaikkia vaivatuita auringon alla, ja katso, siinä olivat heidän kyyneleensä, jotka vääryyttä kärsivät, ja ei ollut heillä lohduttajaa; ja jotka vääryyttä tekivät, olivat voimalliset, niin ettei ne lohduttajaa löytäneet.

4:2 Silloin ylistin minä kuolleita, jotka jo kuolleet olivat, enemmän kuin eläviä, joissa vielä henki oli;

4:3 Ja sitä, joka ei vielä ollut, enempi kuin heitä molempia, ettei hän ole koetellut pahaa, mikä auringon alla tapahtuu.

4:4 Ja minä katsoin kaikkea työn vaivaa, ja kaikkea työn toimellisuutta, että ihminen kadehtii lähimmäistänsä. Ja sekin on turhuus ja hengen vaiva.

4:5 Sillä tyhmä pusertelee käsiänsä, ja syö omaa lihaansa.

4:6 Parempi on pivon täysi levossa, kuin täysinäiset kahmalot vaivassa ja hengen ahdistuksessa.

4:7 Minä käänsin minuni, ja näin turhuuden auringon alla.

4:8 Joka on yksinäinen ilman toista, ja ei ole hänellä lasta, eli veljeä, ja ei ole kuitenkaan loppua hänen työllänsä, eikä hänen silmänsä täytetä ikänä rikkaudesta. Kenenkä hyväksi minä työtä teen, ja en tee sielulleni hyvää? Se on myös turhuus ja paha suru.

4:9 Kahden on parempi kuin yksin, sillä heillä on vaivannäöstänsä hyvä palkka.

4:10 Jos he lankeavat, niin toinen nostaa ylös toverinsa; mutta voi yksinäistä, jos hän lankeaa! Ei ole toista nostamassa häntä ylös.

4:11 Myös, jos kaksi makaa yhdessä, on heillä lämmin; mutta kuinka voisi yksinäisellä olla lämmin?

4:12 Ja yksinäisen kimppuun voi joku käydä, mutta kaksi pitää sille puolensa. Eikä kolmisäinen lanka pian katkea.

4:13 Parempi on köyhä, mutta viisas nuorukainen kuin vanha ja tyhmä kuningas, joka ei enää ymmärrä ottaa varoituksesta vaaria.

4:14 Sillä vankilasta tuo toinen lähti tullaksensa kuninkaaksi, vaikka oli hänen kuninkaana ollessaan syntynyt köyhänä.

4:15 Minä näin kaikkien, jotka elivät ja vaelsivat auringon alla, olevan nuorukaisen puolella, tuon toisen, joka oli astuva hänen sijaansa.

4:16 Ei ollut loppua kaikella sillä väellä, niillä kaikilla, joita hän johti; mutta jälkipolvet eivät hänestä iloitse. Sillä sekin on turhuutta ja tuulen tavoittelemista.

5 LUKU

5:1 Varo jalkasi, kun menet Jumalan huoneeseen. Tulo kuulemaan on parempi kuin tyhmäin teurasuhrin-anto, sillä he ovat tietämättömiä, ja niin he tekevät pahaa.

5:2 Älä ole kerkeä suultasi, älköönkä sydämesi kiirehtikö lausumaan sanaa Jumalan edessä, sillä Jumala on taivaassa ja sinä olet maan päällä; sentähden olkoot sanasi harvat.

5:3 Sillä paljosta työstä tulee unia, ja missä on paljon sanoja, siinä on tyhmä äänessä.

5:4 Kun teet lupauksen Jumalalle, niin täytä se viivyttelämättä; sillä ei ole hänellä mielisuosiota tyhmiin: täytä, mitä lupaat.

5:5 On parempi, ettet lupaa, kuin että

4:9 Parempi on kaksi kuin yksi; sillä heille on hyödytys työstänsä.

4:10 Sillä jos toinen heistä lankee, niin hänen kumppaninsa auttaa hänen ylös. Voi yksinäistä, jos hän lankee, niin ei ole toista saapuvilla häntä auttamaan!

4:11 Ja koska kaksi yhdessä makaavat, niin he lämmittävät itseänsä; mutta kuinka yksinäinen tulee lämpimäksi?

4:12 Yksi voitetaan, vaan kaksi seisovat vastaan; sillä kolminkertainen köysi ei katkeeta niin pian.

4:13 Köyhä ja viisas lapsi on parempi vanhaa kuningasta, joka tyhmä on ja ei taida ottaa neuvoa.

4:14 Vankeudesta tullaa kuninkaalliseen valtaan, ja se, joka kuninkaalliseen valtaan syntynyt on, köyhtyy.

4:15 Minä katsoin kaikkia, jotka elävät ja käyvät auringon alla, toisen nuorukaisen kanssa, joka tulee hänen siaansa,

4:16 Ja ei ollut loppua kaikella kansalla, joka hänen edellensä oli, eikä jälkeentulevaiset hänestä iloinneet. Ja sekin turhuus ja viheliäisyys.

5 LUKU

4:17 Varjele jalkas, koskas menet Jumalan huoneeseen, ja tule kuulemaan. Se on parempi kuin tyhmäin uhri, jotka ei tiedä, että he pahaa tekevät.

5:1 Älä ole ylen pikainen suustas, ja älä anna sydämes kiiruhtaa puhumaan Jumalan edessä; sillä Jumala on taivaassa, ja sinä maan päällä: ole sentähden vähäpuheinen.

5:2 Kussa paljon murhetta on, siinä on paljo unia, ja paljossa puheessa löydetään myös hulluus.

5:3 Koskas Jumalalle lupauksen teet, niin älä viivyttelä sitä; sillä ei hän tyhmiin mielisty: mitäs lupaat, niin pidä.

5:4 Se on parempi, ettes lupaa, kuin se,

lupaat etkä täytä.

5:6 Älä anna suusi saattaa ruumistasi syynalaiseksi, äläkä sano Jumalan sanansaattajan edessä: "Se oli erehdys"; miksi pitäisi Jumalan vihastua sinun puheestasi ja turmella sinun kättesi työt?

5:7 Sillä paljot unet ovat pelkkää turhuutta; samoin paljot puheet. Mutta pelkää sinä Jumalaa.

5:8 Jos näet köyhää sorrettavan sekä oikeutta ja vanhurskautta poljettavan maakunnassa, niin älä sitä asiaa ihmettele; sillä ylhäistä vartioitsee vielä ylhäisempi, ja sitäkin ylhäisemmät heitä molempia.

5:9 Ja maalle on kaikessa hyödyksi, että viljellyllä maalla on kuningas.

5:10 Joka rakastaa rahaa, ei saa rahaa kylläksensä, eikä voittoa se, joka rakastaa tavarain paljoutta. Sekin on turhuutta.

5:11 Omaisuuden karttuessa karttavat sen syöjätkin; ja mitä muuta etua siitä on haltijallensa, kuin että silmillään sen näkee?

5:12 Työntekijän uni on makea, söipä hän vähän tai paljon; mutta rikkaan ei hänen yltäkyläisyytensä salli nukkua.

5:13 On raskas onnettomuus, jonka minä näin auringon alla: rikkaus, joka on säilytetty onnettomuudeksi haltijallensa.

5:14 Se rikkaus katoaa onnettoman tapauksen kautta; ja jos hänelle on syntynyt poika, ei sen käsiin jää mitään.

5:15 Niinkuin hän tuli äitinsä kohdusta, niin on hänen alastonna jälleen mentävä pois, samoin kuin tulikin; eikä hän vaivannäöstänsä saa mitään, minkä veisi täältä kädessänsä.

5:16 Raskas onnettomuus tämäkin on: aivan niinkuin hän tuli, on hänen mentävä; ja mitä hyötyä hänellä sitten on siitä, että

ettes täytä, mitäs luvannut olet.

5:5 Älä salli suus vietellä lihaas syntiä tekemään, ja älä sano enkelille: se oli eksymys; ettei Jumala vihastuisi sinun äänees ja hylkäisi kaikkia sinun kättes töitä.

5:6 Kussa paljo unia on, siinä on myös turha meno ja paljo puhetta; mutta pelkää sinä Jumalaa.

5:7 Jos sinä näet köyhän vääryyttä kärsimässä, ja oikeuden ja vanhurskauden tulevan pois maasta, älä ihmettele sitä; sillä yksi on ylimmäisempi, joka korkiasta vaarin ottaa, ja korkiammat ovat niiden molempain ylitse.

5:8 Maanviljelys on paras kaikissa: sen päällä on kuningas maakunnassa, että kedot kynnettäisiin.

5:9 Joka rahaa rakastaa, ei hän ikänä rahaan suutu; ja joka rikkautta rakastaa, ei hänelle pidä siitä hyödytystä oleman: se on myös turhuus.

5:10 Sillä kussa paljo rikkautta on, siinä on myös paljo syöpiä. Mitä hyödytystä siis isännällä siitä on, mutta että hän ainoasti sen näkee silmillänsä?

5:11 Joka työtä tekee, hänen on uni makia, joko hän vähän eli paljon syönyt on; vaan rikkaan ylönpalttisuus ei salli hänen maata.

5:12 Se on paha vaiva, jonka minä näin auringon alla, että rikkaudet tallelle pannaan hänelle vahingoksi, jonka se oma on.

5:13 Sillä rikkaudet hukkuvat suuressa viheliäisyydessä; ja jos hän on siittänyt pojan, niin ei sen käsiin jää mitään.

5:14 Niinkuin hän on tullut äitinsä kohdusta, niin hän jälleen menee alastoinna pois kuin hän tullutkin on, ja ei ota mitään myötänsä kaikesta työstänsä, joka hänen käsissänsä on, kuin hän menee pois.

5:15 Se on myös paha vaiva, että hän niin tästä lähtee, niinkuin hän tullutkin on. Mitä siis häntä auttaa, että hän tuuleen työtä

on vaivaa nähnyt tuulen hyväksi?

5:17 Myös kuluttaa hän kaikki päivänsä pimeydessä; ja surua on hänellä paljon, kärsimystä ja mielikarvautta.

5:18 Katso, minkä minä olen tullut näkemään, on hyvää ja kaunista syödä ja juoda ja nauttia hyvää kaiken vaivannäkönsä ohessa, jolla ihminen itseänsä vaivaa auringon alla lyhyinä elämänsä päivinä, jotka Jumala on hänelle antanut; sillä se on hänen osansa.

5:19 Sekin on Jumalan lahja, jos Jumala kenelle ihmiselle antaa rikkautta ja tavaraa ja sallii hänen syödä siitä ja saada osansa ja iloita vaivannäkönsä ohessa.

5:20 Sillä hän ei tule niin paljon ajatelleeksi elämänsä päiviä, kun Jumala suostuu hänen sydämensä iloon.

6 LUKU

6:1 On onnettomuus tämäkin, jonka olen nähnyt auringon alla ja joka raskaasti painaa ihmistä:

6:2 että Jumala antaa miehelle rikkautta ja tavaraa ja kunniaa, niin ettei hänen sielultaan puutu mitään kaikesta siitä, mitä hän halajaa, mutta Jumala ei salli hänen nauttia sitä, vaan sen nauttii vieras. Se on turhuutta ja raskas kärsimys.

6:3 Vaikka syntyisi miehelle sata lasta ja hän eläisi vuosia paljon ja paljot olisivat hänen vuottensa päivät, mutta hän ei saisi tyydyttää omaa haluaan omaisuudellansa eikä saisi edes hautaustakaan, niin minä sanon, että keskoinen olisi onnellisempi kuin hän.

6:4 Sillä se turhaan tulee ja pimeyteen menee, ja pimeyteen peittyä sen nimi.

6:5 Ei se ole aurinkoa nähnyt eikä tuntenut. Sen lepo on parempi kuin hänen.

6:6 Ja vaikka hän eläisi kaksi kertaa tuhannen vuotta, mutta ei saisi onnea nähdä - eikö kuitenkin kaikki mene samaan paikkaan?

tehnyt on?

5:16 Kaiken elinaikansa on hän pimeydessä syönyt, suuressa murheessa, sairaudessa ja surussa.

5:17 Katso, minä näin sen hyväksi ja soveliaaksi, että ihminen syö ja juo, ja on hyvällä mielellä kaikessa työssänsä, joka hänellä auringon alla on, elinaikanansa, jonka Jumala hänelle antaa, sillä se on hänen osansa.

5:18 Ja jolle ihmiselle Jumala antaa rikkautta, tavaraa ja voimaa, että hän siitä söis ja nauttisis osaksensa, ja olis iloinen työssänsä; se on Jumalan lahja.

5:19 Sillä ei hän paljon ajattele elämänsä aikaa, että Jumala on iloittanut hänen sydämensä.

6 LUKU

6:1 Se on paha, jonka minä näin auringon alla, ja on yhteinen ihmisissä.

6:2 Jolle Jumala on antanut rikkautta, tavaraa ja kunniaa, ja ei häneltä mitään puutu kaikista, mitä hän himoitsee, ja ei Jumala anna hänelle kuitenkaan sitä voimaa, että hän sitä nautita taitaa, mutta toinen ne nautitsee; se on turhuus ja paha vaiva.

6:3 Jos hän sata lasta siittäis, ja hänellä olis niin pitkä ikä, että hän monta vuotta eläis, ja ei hänen sielunsa taitaisi tulla tavarasta täytetyksi, ja olis ilman hautaa, hänestä sanon minä: kesken syntynyt on parempi häntä:

6:4 Sillä hän tulee turhaan menoon, ja menee pois pimeyteen, ja hänen nimensä pimeydellä peitetään.

6:5 Joka ei ole aurinkoa nähnyt eikä tuntenut, sillä on parempi lepo kuin tällä.

6:6 Jos hän eläis kaksituhatta ajastaikaa, niin ei hän sittenkään siihen tyytyisi: eikö kaikki tule yhteen paikkaan?

6:7 Kaikki ihmisen vaivannäkö tapahtuu hänen oman suunsa hyväksi, ja kuitenkin ei halu täyty.

6:8 Sillä mitä etua on viisaalla tyhmän edellä, ja mitä kurjalla siitä, että hän osaa oikein vaelttaa elävitten edessä?

6:9 Parempi silmän näkö kuin halun haihattelu. Tämäkin on turhuutta ja tuulen tavoittelua.

6:10 Mitä olemassa on, sille on pantu nimi jo ammoiden; ja edeltä tunnettua on ollut, mitä ihmisestä on tuleva. Ei voi hän riidellä väkevämpänsä kanssa.

6:11 Sillä niin on: puheen paljous enentää turhuutta. Mitä etua on ihmisellä siitä?

6:12 Sillä kuka tietää, mikä on ihmiselle hyvä elämässä, hänen elämänsä lyhyinä, turhina päivinä, jotka hän viettää kuin varjo; ja kuka ilmaisee ihmiselle, mitä on tuleva hänen jälkeensä auringon alla?

7 LUKU

7:1 Hyvä nimi on parempi kuin kallis öljy, ja kuolinpäivä parempi kuin syntymäpäivä.

7:2 Parempi kuin pitotaloon on mennä surutaloon, sillä siinä on kaikkien ihmisten loppu, ja elossa oleva painaa sen mieleensä.

7:3 Suru on parempi kuin nauru, sillä sydämelle on hyväksi, että kasvot ovat murheelliset.

7:4 Viisaitten sydän on surutalossa, tyhmien sydän ilotalossa.

7:5 Parempi on kuulla viisaan nuhdetta, kuin olla kuulemassa tyhmien laulua;

7:6 sillä niinkuin orjantappurain rätinä padan alla, on tyhmän nauru. Ja sekin on turhuutta.

7:7 Sillä väärä voitto tekee viisaan hulluksi, ja lahja turmelee sydämen.

7:8 Asian loppu on parempi kuin sen alku,

6:7 Jokaisella ihmisellä on määrätty työ; mutta sydän ei taida tyytyä siihen.

6:8 Sillä mikä viisaalla on enempi etu kuin tyhmälläkään? mikä hyödytys on toimellisella köyhällä, että hän elävään edessä itsensä käyttää taitaa?

6:9 Parempi on nautita tavaroita, jotka käsillä ovat, kuin pyrkiä toisten perään; se on myös turhuus ja viheliäisyys.

6:10 Mikäs on, vaikka joku korkiasti ylistetty on? niin hän kuitenkin tiedetään ihmiseksi, ja ei hän taida voimallisemman kanssa riidellä;

6:11 Sillä monta asiaa on, jotka turhuuden enentävät: mitä siis ihmisen siitä enempi on?

7:1 Kuka tietää, mikä ihmiselle on hyödyllinen hänen elinaikansa, niinkauvan kuin hän turhassa menossansa elää, joka kulkee niinkuin varjo? eli kuka sanoo ihmiselle, mitä on tuleva hänen jälkeensä auringon alla?

7 LUKU

7:2 Hyvä sanoma on parempi kuin kallis voide, ja kuolemapäivä on parempi kuin syntymäpäivä.

7:3 Parempi on mennä murhehuoneeseen kuin ilohuoneeseen: toisessa on kaikkein ihmisten loppu, ja elävä panee sen sydämeensä.

7:4 Parempi on murehtia kuin nauraa; sillä murheen kautta sydän paranee.

7:5 Viisasten sydän on murhehuoneessa; mutta tyhmäin ilohuoneessa.

7:6 Parempi on kuulla viisaan kuritusta, kuin kuulla hulluin lauluja;

7:7 Sillä hulluin nauru on niinkuin orjantappurain rätinä padan alla; ja se on myös turhuus.

7:8 Väkivalta saattaa viisaan hulluksi, ja lahja turmelee sydämen.

7:9 Asiain loppu on parempi kuin sen alku;

ja pitkämielinen on parempi kuin korkeamielinen.

7:9 Älköön mielesi olko pikainen vihaan, sillä viha majautuu tyhmäin poveen.

7:10 Älä sano: "Mikä siinä on, että entiset ajat olivat paremmat kuin nykyiset?" Sillä sitä et viisaudesta kysy.

7:11 Viisaus on yhtä hyvä kuin perintöosa ja on etu niille, jotka ovat näkemässä aurinkoa.

7:12 Sillä viisauden varjossa on kuin rahan varjossa, mutta tieto on hyödyllisempi: viisaus pitää haltijansa elossa.

7:13 Katso Jumalan tekoja; sillä kuka voi sen suoristaa, minkä hän on vääreksi tehnyt?

7:14 Hyvänä päivänä ole hyvillä mielin, ja pahana päivänä ymmärrä, että toisen niinkuin toisenkin on Jumala tehnyt, koskapa ihminen ei saa mitään siitä, mikä hänen jälkeensä tulee.

7:15 Kaikkea olen tullut näkemään turhina päivinäni: on vanhurskaita, jotka hukkuvat vanhurskaudessaan, ja on jumalattomia, jotka elävät kauan pahuudessaan.

7:16 Älä ole kovin vanhurskas äläkä esiinny ylen viisaana: miksi tuhoaisit itsesi?

7:17 Älä ole kovin jumalaton, äläkä ole tyhmä: miksi kuolisit ennen aikaasi?

7:18 Hyvä on, että pidät kiinni toisesta etkä hellitä kättäsi toisestakaan, sillä Jumalaa pelkääväinen selviää näistä kaikista.

7:19 Viisaus auttaa viisasta voimakkaammin kuin kymmenen vallanpitäjää, jotka ovat kaupungissa.

7:20 Sillä ei ole maan päällä ihmistä niin vanhurskasta, että hän tekisi vain hyvää eikä tekisi syntiä.

7:21 Älä myöskään pane mieleesi kaikkia puheita, mitä puhutaan, ettet kuulisi palvelijasi sinua kiroilevan.

7:22 Sillä oma sydämesikin tietää, että myös sinä olet monta kertaa kiroillut muita.

kärsivällinen henki on parempi kuin ylpiä henki.

7:10 Älä ole ylen pikainen vihaan; sillä viha lepää hulluin sydämissä.

7:11 Älä sano: mikä on, että menneet päivät olivat paremmat kuin nämät? sillä et sinä sitä viisaasti kysele.

7:12 Viisaus on hyvä perinnön kanssa, ja auttaa ihmisen iloitsemaan auringon alla;

7:13 Sillä viisaus varjelee, ja raha myös varjelee; mutta ymmärryksellä on se etu, että viisaus antaa niille elämän, joilla se on.

7:14 Katso Jumalan töitä; sillä kuka taitaa ojentaa sen, jonka hän vääreksi tekee?

7:15 Ole iloinen hyvinä päivinä, ja ota myös pahakin päivä hyväksesi; sillä sen on Jumala luonut toisen kanssa, ettei ihminen tietäisi, mitä tuleva on.

7:16 Minä olen nähnyt kaikkinaiset minun turhuuteni aikana: vanhurskas hukkuu vanhurskaudessaan, ja jumalaton elää kauan pahuudessaan.

7:17 Älä ole ylen vanhurskas elikkä ylen viisas, ettes itsiäs turmelisi.

7:18 Älä ole ylen jumalaton elikkä hullu, ettes kuolisi ennen aikaa.

7:19 Se on hyvä, että tähän tartut ja ettes myös toista päästä pois kädestäs; sillä joka Herraa pelkää, hän välttää nämät kaikki.

7:20 Viisaus vahvistaa enempi viisasta, kuin kymmenen voimallista, jotka kaupungissa ovat.

7:21 Sillä ei yhtään ihmistä ole vanhurskasta maan päällä, joka hyvää tekee ja ei syntiä tee.

7:22 Älä pane kaikkia sydämees, mitä sinulle sanotaan, ettes kuulisi palvelias sinua toruvan;

7:23 Sillä sinun sydämes tietää sinun usein muita toruneen.

7:23 Kaiken tämän olen viisaudella koetellut. Minä sanoin: "Tahdon tulla viisaaksi", mutta se pysyi minusta kaukana.

7:24 Kaukana on kaiken olemus ja syvällä, syvällä; kuka voi sen löytää?

7:25 Minä ryhdyin sydämessäni oppimaan, miettimään ja etsimään viisautta ja tutkistelun tuloksia, tullakseni tuntemaan jumalattomuuden typeryydeksi ja tyhmyyden mielettömyydeksi.

7:26 Ja minä löysin sen, mikä on kuolemaa katkerampi: naisen, joka on verkko, jonka sydän on paula ja jonka kädet ovat kahleet. Se, joka on otollinen Jumalan edessä, pelastuu hänestä, mutta synnintekijä häneen takertuu.

7:27 Katso, tämän minä olen löytänyt, sanoi saarnaaja, pyrkiessäni asia asialta löytämään tutkistelun tulosta;

7:28 mitä sieluni on yhäti etsinyt, mutta mitä en ole löytänyt, on tämä: olen löytänyt tuhannesta yhden miehen, mutta koko siitä luvusta en ole löytänyt yhtäkään naista.

7:29 Katso, tämän ainoastaan olen löytänyt: että Jumala on tehnyt ihmiset suoriksi, mutta itse he etsivät monia mutkia.

8 LUKU

8:1 Kuka on viisaan vertainen, ja kuka taitaa selittää asian? Ihmisen viisaus kirkastaa hänen kasvonsa, ja hänen kasvojensa kovuus muuttuu.

8:2 Minä sanon: Ota vaari kuninkaan käskystä, varsinkin Jumalan kautta vannotun valan tähden.

8:3 Älä ole kerkeä luopumaan hänestä, äläkä asetu pahan asian puolelle, sillä hän tekee, mitä vain tahtoo.

8:4 Sillä kuninkaan sana on voimallinen, ja kuka voi sanoa hänelle: Mitäs teet?

8:5 Joka käskyn pitää, ei tiedä pahasta asiasta; ja viisaan sydän tietää ajan ja tuomion.

7:24 Kaikkia senkaltaisia olen minä viisaasti koetellut; minä ajattelin: minä tahdon olla viisas, mutta se kulki kauvas minusta:

7:25 Se on kaukana, mikä ollut on, ja se on sangen syvä; kuka taitaa sen löytää?

7:26 Minä käänsin sydämeni koettelemaan, tutkimaan ja etsimään viisautta ja taitoa, niin myös ymmärtämään jumalattomain tyhmyyttä ja hulluin erhetyksiä,

7:27 Ja löysin, että se vaimo on haikiampi kuin kuolema, jonka sydän on verkko ja paula, ja hänen kätensä on kahleet: se joka Jumalalle on otollinen, hän välttää häntä, mutta syntinen käsitetään hänen kauttansa.

7:28 Katso, minä olen löytänyt, sanoo Saarnaaja, toisen toisensa jälkeen, että minä myös löytäisin taidon,

7:29 Jota minun sieluni vielä nyt etsii, ja en ole löytänyt. Tuhannen seassa olen minä löytänyt yhden miehen, vaan en minä ole löytänyt yhtään vaimoa kaikkein seassa.

7:30 Ainoastaan, katso, sen minä löysin, että Jumala on luonut ihmisen oikiaksi; mutta he etsivät monta taitoa.

8 LUKU

8:1 Kuka on viisaan kaltainen? ja kuka on taitava asian selittäjä? Ihmisen viisaus valistaa hänen kasvonsa, ja hänen tottelemattomuutensa tulee muutetuksi.

8:2 Minä (sanon): pidä kuninkaan sana, semminkin Jumalan valan tähden.

8:3 Älä ole nopsa menemään pois hänen kasvojensa edestä, ja älä sekaannu pahaan asiaan; sillä hän tekee kaikki, mitä hänelle kelpaa.

8:4 Kuninkaan sanoissa on voima; ja kuka tohtii sanoa hänelle: mitäs teet?

8:5 Joka käskyt pitää, ei hänen pidä pahaa koetteleman, ja viisaan sydän tietää ajan ja muodon;

8:6 Sillä itsekullakin asialla on aikansa ja tuomionsa; ihmistä näet painaa raskaasti hänen pahuutensa.

8:7 Hän ei tiedä, mitä tuleva on; sillä kuka ilmaisee hänelle, miten se on tuleva?

8:8 Ei ole ihminen tuulen valtias, niin että hän voisi sulkea tuulen, ei hallitse kukaan kuoleman päivää, ei ole pääsyä sodasta, eikä jumalattomuus pelasta harjoittajaansa.

8:9 Kaiken tämän minä tulin näkemään, kun käänsin sydämeni tarkkaamaan kaikkea, mitä auringon alla tapahtuu aikana, jolloin ihminen vallitsee toista ihmistä hänen onnettomuudekseen.

8:10 Sitten minä näin, kuinka jumalattomat haudattiin ja menivät lepoon, mutta ne, jotka olivat oikein tehneet, saivat lähteä pois pyhästä paikasta ja joutuivat unhotuksiin kaupungissa. Sekin on turhuus.

8:11 Milloin pahan teon tuomio ei tule pian, saavat ihmislapset rohkeutta tehdä pahaa,

8:12 koskapa syntinen saa tehdä pahaa sata kertaa ja elää kauan; tosin minä tiedän, että Jumalaa pelkääväsille käy hyvin, sentähden että he häntä pelkäävät,

8:13 mutta että jumalattomalle ei käy hyvin eikä hän saa jatkaa päiviään pitkiksi kuin varjo, sentähden ettei hän pelkää Jumalaa.

8:14 On turhuutta sekin, mitä tapahtuu maan päällä, kun vanhurskaita on, joiden käy, niinkuin olisivat jumalattomain tekoja tehneet, ja jumalattomia on, joiden käy, niinkuin olisivat vanhurskaiden tekoja tehneet. Minä sanoin: sekin on turhuutta.

8:15 Ja minä ylistin iloa, koska ei ihmisellä auringon alla ole mitään parempaa kuin syödä ja juoda ja olla iloinen; se seuraa häntä hänen vaivannäkönsä ohessa hänen elämänsä päivinä, jotka Jumala on antanut hänelle auringon alla.

8:16 Kun minä käänsin sydämeni oppimaan

8:6 Sillä jokaisella aivoituksella on hänen aikansa ja muotonsa; sillä ihmisen onnettomuus on paljo hänen päällensä.

8:7 Sillä ei hän tiedä mitä tapahtuva on; ja kuka taitaa hänelle ilmoittaa, koska se tuleva on?

8:8 Ei ihmisellä ole voimaa henkeen, estämään sitä, ja ei ole voimaa kuoleman hetkellä, ja ei päästetä sodassa: ja jumalatoimien meno ei auta jumalattomia.

8:9 Kaikki nämät olen minä nähnyt ja antanut sydämeni kaikkiin töihin, jotka tapahtuvat auringon alla: ihminen hallitsee toisiansa toista itsellensä vahingoksi.

8:10 Ja siinä minä näin jumalattomat haudatut, jotka tulivat ja vaelsivat pyhässä siassa, ja olivat myös unohdetut kaupungissa, jossa he niin tehneet olivat: se on myös turhuus.

8:11 Ettei kohta pahoja töitä tuomita, tulee ihmisten lasten sydän täytetyksi pahaa tekemään.

8:12 Jos syntinen sata kertaa pahaa tekee, ja sittekin kauvan elää, niin tiedän minä kuitenkin, että niille käy hyvin, jotka Jumalaa pelkäävät, jotka hänen kasvojansa pelkäävät.

8:13 Sillä jumalattomille ei pidä hyvin käymän, ja ei heidän pidä kauvan elämän, vaan niinkuin varjo (katooman), jotka ei Jumalaa pelkää.

8:14 Se on turha meno, joka tapahtuu maan päällä: muutamat ovat vanhurskaat ja heille tapahtuu niinkuin he olisivat jumalattomain töitä tehneet, ja muutamat ovat jumalattomat, ja heille käy, niinkuin he olisivat vanhurskaiden töitä tehneet. Minä sanoin: se on myös turhuus.

8:15 Sentähden ylistin minä iloa, ettei ihmisellä ole parempaa auringon alla, kuin syödä ja juoda ja olla iloinen: ja sen hän saa työstänsä kaikkena elinaikanansa, jonka Jumala hänelle auringon alla antaa.

8:16 Minä annoin sydämeni viisautta

viisautta ja katsomaan työtä, jota tehdään maan päällä saamatta untakaan silmiin päivällä tai yöllä,

8:17 niin minä tulin näkemään kaikista Jumalan teoista, että ihminen ei voi käsittää sitä, mitä tapahtuu auringon alla; sillä ihminen saa kyllä nähdä vaivaa etsiessään, mutta ei hän käsitä. Ja jos viisas luuleekin tietävänsä, ei hän kuitenkaan voi käsittää.

9 LUKU

9:1 Niin minä painoin mieleeni kaiken tämän ja pyrin saamaan kaikkea tätä selville, kuinka näet vanhurskaat ja viisaat ja heidän tekonsa ovat Jumalan kädessä. Ei rakkauskaan eikä viha ole ihmisen tiedettävissä; kaikkea voi hänellä olla edessä.

9:2 Kaikkea voi tapahtua kaikille. Sama kohtalo on vanhurskaalla ja jumalattomalla, hyvällä, puhtaalla ja saastaisella, uhraajalla ja uhraamattomalla; hyvän käy niinkuin syntisenkin, vanhojen niinkuin valaa pelkäävänkin.

9:3 Se on onnettomuus kaikessa, mitä tapahtuu auringon alla, että kaikilla on sama kohtalo, ja myös se, että ihmislasten sydän on täynnä pahaa ja että mielettömyys on heillä sydämessä heidän elinaikansa; ja senjälkeen - vainajien tykö!

9:4 Onhan sillä, jonka vielä on suotu olla kaikkien elävien seurassa, toivoa. Sillä elävä koira on parempi kuin kuollut leijona.

9:5 Sillä elävät tietävät, että heidän on kuoltava, mutta kuolleet eivät tiedä mitään, eikä heillä ole paikkaa, vaan heidän muistonsa on unhotettu.

9:6 Myös heidän rakkautensa, vihansa ja intohimonsa on jo aikoja mennyt, eikä heillä ole milloinkaan enää osaa missään, mitä tapahtuu auringon alla.

9:7 Tule siis, syö leipäsi ilolla ja juo viinisi

tietämään, ja katsomaan sitä vaivaa, joka maan päällä tapahtuu, ja ettei joku päivällä eli yöllä saa unta silmiinsä.

8:17 Ja minä näin kaikki Jumalan teot; sillä ei ihminen taida löytää sitä työtä, joka auringon alla tapahtuu, ja ehkä kuinka ihminen ahkeroisesti etsiä, ei hän kuitenkaan löydä; jos hän vielä sanoo: minä olen viisas ja tiedän sen, niin ei hän kuitenkaan taida löytää.

9 LUKU

9:1 Sillä minä olen kaikkia näitä sydämeeni pannut, tutkiakseni kaikkia näitä, että vanhurskaat ja viisaat ja heidän tekonsa ovat Jumalan kädessä: eikä ihminen tiedä kenenkään rakkautta eli vihaa kaikissa, mikä hänen edessään on:

9:2 Se kaikki tapahtuu kaikille, niin vanhurskaille niinkuin jumalattomillekin, hyvälle ja puhtaille kuin saastaisillekin, niin sille, joka uhraa, niinkuin sillenkin, joka ei uhraakaan, niinkuin hyvälle niin myös syntisille, niin vanhojalle, kuin sille, joka valaa pelkää.

9:3 Se on paha kaikkein seassa, jotka auringon alla tapahtuvat, että yhdelle käy niinkuin toisellekin, josta myös ihmisten lasten sydän täytetään pahuudella, ja hulluus on heidän sydämessään, niinkauvan kuin he elävät; sitte pitää heidän kuoleman.

9:4 Mitäs siis pitää jonkun valitseman? niinkauvan kuin eletään, on toivo; sillä elävä koira on parempi kuin kuollut jalopeura.

9:5 Sillä elävät tietävät itsensä kuoleman, mutta ei kuollut tiedä mitään, eikä he mitään enää ansaitse; sillä heidän muistonsa on unhotettu,

9:6 On myös heidän rakkautensa, ja heidän vihansa ja vainonsa jo kauvennut, eikä heillä ole yhtään osaa maailmassa, kaikissa mitä auringon alla tapahtuu.

9:7 Niin mene siis ja syö leipäs ilolla, ja

hyvillä mielin, sillä jo aikaa on Jumala hyväksynyt nuo tekosi.

9:8 Vaatteesi olkoot aina valkeat, ja öljy älköön puuttuko päästäsi.

9:9 Nauti elämää vaimon kanssa, jota rakastat, kaikkina turhan elämäsi päivinä, jotka Jumala on sinulle antanut auringon alla - kaikkina turhina päivinäsi, sillä se on sinun osasi elämässä ja vaivannäössäsi, jolla vaivaat itseäsi auringon alla.

9:10 Tee kaikki, mitä voimallasi tehdyksi saat, sillä ei ole tekoa, ei ajatusta, ei tietoa eikä viisautta tuonelassa, jonne olet menevä.

9:11 Taas minä tulini näkemään auringon alla, että ei ole juoksu nopsain vallassa, ei sota urhojen, ei leipä viisaitten, ei rikkaus ymmärtäväisten eikä suosio taitavain vallassa, vaan aika ja kohtalo kohtaa kaikkia.

9:12 Sillä ei ihminen tiedä aikaansa, niinkuin eivät kalatkaan, jotka tarttuvat pahaan verkkoon, eivätkä linnut, jotka käyvät kiinni paulaan; niinkuin ne, niin pyydystetään ihmislapsetkin pahana aikana, joka yllättää heidät äkisti.

9:13 Tämänkin minä tulini näkemään viisaudeksi auringon alla, ja se oli minusta suuri:

9:14 Oli pieni kaupunki ja siinä miehiä vähän. Ja suuri kuningas tuli sitä vastaan, saarsi sen ja rakensi sitä vastaan suuria piiritystorneja.

9:15 Mutta siellä oli köyhä, viisas mies, ja hän pelasti kaupungin viisaudellaan. Mutta ei kukaan ihminen muistanut sitä köyhää miestä.

9:16 Niin minä sanoin: Viisaus on parempi kuin voima, mutta köyhän viisautta halveksitaan, eikä hänen sanojansa kuulla.

9:17 Viisaitten sanat, hiljaisuudessa kuullut, ovat paremmat kuin tyhmäin päämiehen

juo viinas hyvällä mielellä; sillä sinun työs kelpaa Jumalalle.

9:8 Anna vaattees aina valkiat olla, ja älä puututa voidetta pääs päältä.

9:9 Elä kauniisti vaimos kanssa, jota rakastat, niinkauvan kuin sinä tätä turhaa elämää saat nautita, jonka (Jumala) sinulle auringon alla antanut on, ja niinkauvan kuin sinun turha elämäs pysyy; sillä se on sinun osas elämässä ja työssäsi, minkä sinä teet auringon alla.

9:10 Kaikkia, mitä tulee sinun etees tehtäväksi, se tee voimas jälkeen; sillä haudassa, johon tulet, ei ole työtä, taitoa, ymmärrystä eli viisautta.

9:11 Minä käänsin itseni ja katsoin, kuinka auringon alla käymän pitäis? ettei auta juosta, ehkä joku nopsa olis, eikä auta sotimaan, vaikka joku väkevä olis: ei auta elatukseen, ehkä joku taitava olis, ei myös rikkauteen auta toimellisuus, ei myös auta otollisuuteen, että joku taitava on; mutta se on kaikki ajassa ja onnessa.

9:12 Ja ei ihminen tiedä aikaansa, vaan niinkuin kalat saadaan vahingollisella verkolla ja niinkuin linnut käsitetään paulalla, niin myös ihmisten lapset temmataan pois pahalla ajalla, kuin se äkisti tulee heidän päällensä.

9:13 Minä olen myös nähnyt tämän viisauden auringon alla, joka minulle suureksi näkyi:

9:14 Että oli vähä kaupunki, ja siinä vähä väkeä; ja voimallinen kuningas tuli ja piiritti sen, ja rakensi suuret vallit sen ympärille,

9:15 Ja siinä löydettiin köyhä viisas mies, joka taisi viisaudellaan auttaa kaupunkia; ja ei yksikään ihminen muistanut sitä köyhää miestä.

9:16 Silloin sanoin minä: viisaus on parempi kuin väkevyys, vaikka köyhän viisaus katsottiin ylön, eikä kuultu hänen sanaansa.

9:17 Viisasten sanat kuullaan enemmän hiljaisuudessa, kuin herrain huuto tyhmäin

huuto.

9:18 Viisaus on parempi kuin sota-aseet, mutta yksi ainoa syntinen saattaa hukkaan paljon hyvää.

10 LUKU

10:1 Myrkkykärpäset saavat haisemaan ja käymään voiteentekijän voiteen. Pieni tyhmyys painaa enemmän kuin viisaus ja kunnia.

10:2 Viisaan sydän vetää oikealle, tyhmän vasemmalle.

10:3 Tietä käydessäkin puuttuu tyhmältä mieltä: jokaiselle hän ilmaisee olevansa tyhmä.

10:4 Jos hallitsijassa nousee viha sinua kohtaan, niin älä jätä paikkaasi; sillä sävyisyys pidättää suurista synneistä.

10:5 On onnettomuus se, minkä olen nähnyt auringon alla, vallanpitäjistä lähtenyt erehdys:

10:6 tyhmyys asetetaan arvon korkeuksiin, ja rikkaat saavat istua alhaalla.

10:7 Minä olen nähnyt palvelijat hevosten selässä ja ruhtinaat kävelemässä kuin palvelijat maassa.

10:8 Joka kuopan kaivaa, se siihen putoaa; joka muuria purkaa, sitä puree käärme.

10:9 Joka kiviä louhii, se niihin loukkaantuu; joka puita halkoo, se joutuu siinä vaaraan.

10:10 Jos rauta on tylsynyt eikä teränsuuta tahkota, täytyy ponnistaa voimia; mutta hyödyllinen kuntoonpano on viisautta.

10:11 Jos käärme puree silloin, kun sitä ei ole lumottu, ei lumoojalla ole hyötyä taidostaan.

10:12 Sanat viisaan suusta saavat suosiota, mutta tyhmän nielevät hänen omat huulensa.

10:13 Hänen suunsa sanain alku on tyhmyyttä, ja hänen puheensa loppu pahaa mielettömyyttä.

seassa.

9:18 Sillä viisaus on parempi kuin sota-aseet; vaan yksi syntinen turmelee paljon hyvää.

10 LUKU

10:1 Kuolleet kärpäset saattavat hyvän voiteen löyhkäämään ja laimistuneeksi, ja vähä tyhmyys häpäisee suuren viisauden ja kunnian.

10:2 Viisaan sydän on hänen oikialla kädellensä; vaan hullun sydän on hänen vasemmallaan.

10:3 Ja vaikka hullu on tyhmä hänen aivoituksensa, niin hän pitää kuitenkin kaikki muut tyhmänä.

10:4 Jos voimallisen viha nousee sinua vastaan, niin älä hämmästy; sillä myötäantaminen asettaa paljon pahuutta.

10:5 Se on vielä paha meno, jonka minä näin auringon alla, taitamattomuuden, joka on voimallisten seassa:

10:6 Että tyhmä istuu suuressa kunniaassa, ja rikkaat alempana istuvat.

10:7 Minä näin palveliat istuvan hevosten päällä, ja ruhtinaat käyvän jalkaisin niinkuin palveliat.

10:8 Joka kuopan kaivaa, hänen pitää siihen itse lankeeman; ja joka repii aidan maahan, häntä pitää madon pistämän.

10:9 Joka kiviä vierittää, hän siinä itsensä loukkaa: joka puita halkaisee, hän tulee siitä vaaraan.

10:10 Kuin rauta tylsäksi tulee, ja ei pysty, niin täytyy lujemmin ruveta; niin myös on viisaus hyvä ojentamaan.

10:11 Ei lakkari parempi ole kuin kärke, joka lumoomata pistää.

10:12 Viisaan suun sanat ovat otolliset; vaan tyhmän huulet nielevät hänen.

10:13 Hänen puheensa alku on tyhmyys, ja sen loppu on vahingollinen hulluus.

10:14 Tyhmä puhuu paljon; mutta ihminen ei tiedä, mitä tuleva on. Ja kuka ilmaisee hänelle, mitä hänen jälkeensä tulee?

10:15 Oma vaivannäkö väsyttää tyhmän, joka ei osaa kaupunkiinkaan kulkea.

10:16 Voi sinua, maa, jolla on kuninkaana poikanen ja jonka ruhtinaat jo aamulla aterioita pitävät!

10:17 Onnellinen sinä, maa, jolla on jalosukuinen kuningas ja jonka ruhtinaat pitävät aterioita oikeaan aikaan, miehekkäästi eikä juopotellen!

10:18 Missä laiskuus on, siinä vuoliaiset vaipuvat; ja missä kädet velttoina riippuvat, tippuu huoneeseen vettä.

10:19 Hauskuudeksi ateria laitetaan, ja viini ilahuttaa elämän; mutta raha kaiken hankkii.

10:20 Älä ajatuksissasikaan kiroile kuningasta, äläkä makuukammiossikaan kiroile rikasta, sillä taivaan linnut kuljettavat sinun äänesi ja siivelliset ilmaisevat sinun sanasi.

11 LUKU

11:1 Lähetä leipäsi vetten yli, sillä ajan pitkään sinä saat sen jälleen.

11:2 Anna osa seitsemälle, kahdeksallekin, sillä et tiedä, mitä onnettomuutta voi tulla maahan.

11:3 Jos pilvet tulevat täyteen sadetta, valavat ne sen maahan. Ja jos puu kaatuu etelää kohti tai pohjoista, niin mihin paikkaan puu kaatui, siihen se jää.

11:4 Joka tuulta tarkkaa, ei kylvä; ja joka pilviä pälyy, ei leikkaa.

11:5 Niinkuin et tiedä tuulen teitä etkä luitten rakentumista raskaana olevan kohdussa, niin et myöskään tiedä Jumalan tekoja, hänen, joka kaikki tekee.

11:6 Kylvä siemenesi aamulla äläkä hellitä kättäsi ehtoollakaan; sillä et tiedä, tuoko onnistuu vai tämä vai onko kumpikin yhtä hyvä.

10:14 Tyhmällä on paljon puhetta; sillä ei ihminen tiedä, mitä tapahtuva on: ja kuka tahtoo hänelle sanoa, mitä tuleva on?

10:15 Tyhmäin työt tulevat työlääksi, ettei tiedetä kaupunkiin mennä.

10:16 Voi sinuas, maakunta, jonka kuningas lapsi on, ja jonka ruhtinaat varhain syövät.

10:17 Hyvä on sinulle, maakunta, jonka kuningas ruhtinasten poika on, ja jonka ruhtinaat oikialla ajalla syövät, vahvistukseksi ja ei hekumaksi.

10:18 Sillä laiskuuden tähden malat maahan putoovat, ja joutilain käten tähden tulee huone vuotamaan.

10:19 Nauruksi he valmistavat leipää, ja viina iloittaa eläviä: ja raha kaikki toimittaa.

10:20 Älä kiroile kuningasta sydämessäs, ja älä kiroile rikasta makauskammiossias; sillä linnut taivaan alla vievät sinun äänes, ja joilla siivet ovat, ilmoittavat sinun sanas.

11 LUKU

11:1 Anna leipäs mennä veden ylitse, niin sinä sen pitkän ajan perästä löytävä olet.

11:2 Anna osa seitsemälle ja kahdeksalle; sillä et sinä tiedä, mikä kova onni maan päälle tulla taitaa.

11:3 Kuin pilvet täynnä ovat, niin ne antavat sateen maan päälle. Ja jos puu kaatuu etelään eli pohjaan: kuhunka paikkaan puu kaatuu, siinä sen oleman pitää.

11:4 Joka ilmaa katsoo, ei se kylvä; ja joka pilviä kurkistelee, ei se mitään leikkaa.

11:5 Niinkuin et sinä tiedä tuulen tietä, ja kuinka luut äidin kohdussa valmistetaan, niin et sinä myöskään tiedä Jumalan töitä, joka kaikki tekee.

11:6 Kylvä siemenes huomeneltain, ja älä pidä kättäs ylös ehtoona; sillä et sinä tiedä, kumpi paremmin menestyy, ja jos molemmat ovat hyvät niinkuin toinen.

11:7 Suloinen on valo, ja silmille tekee hyvää nähdä aurinkoa.

11:8 Niin, jos ihminen elää vuosia paljonkin, iloitkoon hän niistä kaikista, mutta muistakoon pimeitä päiviä, sillä niitä tulee paljon. Kaikki, mikä tulee, on turhuutta.

11:9 Iloitse, nuorukainen, nuoruudessasi, ja sydämesi ilahuttakoon sinua nuoruusikäsi päivinä. Vaella sydämesi teitä ja silmiesi halun mukaan; mutta tiedä: Jumala tuo sinut tuomiolle kaikesta tästä.

11:10 Karkoita suru sydämestäsi ja torju kärsimys ruumiistasi, sillä nuoruus ja aamurusko ovat turhuutta.

12 LUKU

12:1 Ja muista Luojaasi nuoruudessasi, ennenkuin pahat päivät tulevat ja joutuvat ne vuodet, joista olet sanova:

12:2 "Nämä eivät minua miellytä"; ennenkuin pimenee aurinko, päivänvalo, kuu ja tähdet, ja pilvet palajavat sateen jälkeenkkin -

12:3 jolloin huoneen vartijat vapisevat ja voiman miehet käyvät koukkuisiksi ja jauhajanaiset ovat joutilaina, kun ovat menneet vähiin, ja akkunoista-kurkistelijat jäävät pimeään,

12:4 ja kadulle vievät ovet sulkeutuvat ja myllyn ääni heikkenee ja noustaan linnun lauluun ja kaikki laulun tyttäret hiljentyvät;

12:5 myös peljätään mäkiä, ja tiellä on kauhuja, ja mantelipuu kukkii, ja heinäsiirikka kulkee kankeasti, ja kapriisinnappu on tehoton; sillä ihminen menee iankaikkiseen majaansa, ja valittajat kiertelevät kaduilla

12:6 ennenkuin hopealanka katkeaa ja kultamalja särkyy ja vesiastia rikkoutuu lähteellä ja ammennuspyörä särkyneenä putoaa kaivoon.

12:7 Ja tomu palajaa maahan, niinkuin on

11:7 Valkeus on suloinen, ja se on silmille otollinen nähdä aurinkoa.

11:8 Sillä jos joku ihminen kauvan elää, ja on kaikissa iloinen, niin hän kuitenkin ajattelee ainoastaan pahoja päiviä, että niitä niin monta on; sillä kaikki, mitä hänelle tapahtuu, on turhuus.

11:9 Niin iloitse nyt, nuorukainen, lapsuudessas, ja anna sydämes iloinen olla nuoruudessas: tee mitä sydämes käskee ja silmilles on kelvollinen, ja tiedä, että Jumala kaikkein näiden tähden sinun tuomion eteen asettaa;

11:10 Ja pane pois murhe sydämestäs, ja heitä pois paha lihastas; sillä lapsellisuus ja nuoruus on turha.

12 LUKU

12:1 Ajattele Luojaas nuoruudessas, ennenkuin pahat päivät tulevat, ja vuodet lähestyvät, koskas olet sanova: ei ne minulle kelpaa;

12:2 Ennenkuin aurinko ja valkeus, kuu ja tähdet pimiäksi tulevat, ja pilvet tulevat jälleen sateen jälkeen,

12:3 Silloin koska vartiat huoneessa värisevät, ja väkevät notkistavat itsensä, ja jauhajat ovat joutilaina, että he harvaksi tulleet ovat, ja näkö tulee pimiäksi akkunan lävitse;

12:4 Ja ovet katua vastaan suljetaan, niin että myllyn ääni vaikenee, ja hän heräjä linnun ääneen, ja kaikki veisun tyttäret vaipuvat.

12:5 Niin että kukkulat pelkäävät ja vapiset tiellä; koska mandelpuut kukoistavat, ja heinäsiirikat raskaaksi tulevat, himo katoa; sillä ihminen menee sinne, joissa hänen ijankaikkisesti oleman pitää, ja itkijät käyvät ympäri katuja;

12:6 Ennenkuin hopiaside katkee, ja kultalähde juoksee ulos, ja ämpäri ravistuu lähteen tykönä, ja ratas menee rikki kaivon tykönä;

12:7 Sillä multa pitää jälleen maahan

ollutkin, ja henki palajaa Jumalan tykö, joka sen on antanutkin.

12:8 Turhuuksien turhuus, sanoi saarnaaja; kaikki on turhuutta!

12:9 Sen lisäksi, että saarnaaja oli viisas, hän myös opetti kansalle tietoa, punnitsi, harkitsi ja sommitteli sananlaskuja paljon.

12:10 Saarnaaja koki löytää kelpollisia sanoja, oikeassa mielessä kirjoitettuja, totuuden sanoja.

12:11 Viisaitten sanat ovat kuin tutkaimet ja kootut lauseet kuin isketyt naulat; ne ovat saman Paimenen antamia.

12:12 Ja vielä näiden lisäksi: Poikani, ota varoituksesta vaari; paljolla kirjaintekemisellä ei ole loppua, ja paljo tutkistelu väsyttää ruumiin.

12:13 Loppusana kaikesta, mitä on kuultu, on tämä: Pelkää Jumalaa ja pidä hänen käskynsä, sillä niin tulee jokaisen ihmisen tehdä.

12:14 Sillä Jumala tuo kaikki teot tuomiolle, joka kohtaa kaikkea salassa olevaa, olkoon se hyvää tai pahaa.

KORKEA VEISUU

1 LUKU

1:1 Salomon korkea veisu.

1:2 Hän suudelkoon minua suunsa suudelmilla. Sillä sinun rakkautesi on suloisempi kuin viini.

1:3 Suloinen on voiteittesi tuoksu, vuodatettu öljy on sinun nimesi; sentähden sinua nuoret naiset rakastavat.

1:4 Vedä minut mukaasi, rientäkäämme! Kuningas on tuonut minut kammioihinsa. Me riemuitsemme ja iloitsimme sinusta, me ylistämme sinun rakkauttasi enemmän kuin viiniä; syystä he sinua rakastavat.

1:5 "Minä olen musta, mutta ihana, te Jerusalemin tyttäret, kuin Keedarin teltat, kuin Salomon seinäverhot.

tuleman, niinkuin se ollut on, ja henki pitää jälleen tuleman Jumalan tykö, joka sen antanut on.

12:8 Se on suuri turhuus, sanoo Saarnaaja, ja kaikki on turhuus.

12:9 Saarnaaja ei ollut ainoastaan viisas, mutta hän opetti myös kansalle hyvää oppia, ja ymmärsi ja tutki, ja pani kokoon monta sananlaskua.

12:10 Ja Saarnaaja etsi löytääksensä soveliaita sanoja, ja kirjoitti oikein totuuden sanat.

12:11 Viisasten sanat ovat niinkuin pistimet, ja niinkuin sisälle lyödyt naulat: opettajilta valitut, ja yhdeltä paimenelta annetut.

12:12 Vielä, minun poikani, ole näistä neuvottu; sillä ei ole loppua kirjain tekemisestä, ja ylönpalttinen lukemus vaivaa ruumiin.

12:13 Kuulkaamme siis kaiken opin päätöstä: pelkää Jumalaa, ja pidä hänen käskynsä; sillä sitä tulee kaikkein ihmisten tehdä.

12:14 Sillä Jumala tuottaa tuomiolle kaikki salatut työt, joko ne ovat hyvät eli pahat.

KORKIA VEISU.

1 LUKU

1:1 Salomon korkia veisu.

1:2 Hän suuta antakoon minun, suunsa antamisella; sillä sinun rakkautesi on suloisempi kuin viina,

1:3 Sinun hyvään voidettes hajuin tähden. Sinun nimes on vuodatettu öljy; sen piikaiset sinua rakastavat.

1:4 Vedä minua, niin me juoksemme perässä: Kuningas vie minun kammioonsa: Me iloitsimme ja riemuitsemme sinusta, me muistamme sinun rakkauttas enempi kuin viinaa: hurskaat rakastavat sinua.

1:5 Minä olen musta, mutta sangen otollinen, te Jerusalemin tyttäret, niinkuin Kedarin majat, niinkuin Salomon kirjoiteltu

1:6 Älkää katsoko sitä, että minä olen musta, päivän paahtama. Äitini pojat vihastuivat minuun, panivat minut viinitarhain vartijaksi - omaa viinitarhaani en vartioinut."

1:7 "Sano minulle sinä, jota sieluni rakastaa, missä laumaasi paimennat, missä annat sen keskipäivällä levätä. Miksi minä hunnutettuna joutuisin sinun toveriesi laumain luo!"

1:8 "Jos et sitä tiedä, sinä naisista kaunein, käy lammasten jälkiä ja kaitse vohliasi paimenten telttapaikoilla."

1:9 "Tammaani, joka on faraon vaunujen edessä, sinut, armaani, vertaan.

1:10 Ihanat ovat sinun poskesi käätyinensä, kaulasi helminauhoinensa.

1:11 Me teemme sinulle kultakäädyt ynnä hopeasta niihin nastat."

1:12 "Kuninkaan istuessa pöydässään tuoksui minun nardukseni kaiken aikaa.

1:13 Rakkaani on minulle mirrhakimppu, joka rintojeni välissä lepää.

1:14 Rakkaani on kooferkukka-terttu Een-Gedin viinitarhoista

1:15 "Katso, kaunis sinä olet, armaani; katso, kaunis olet, silmäsi ovat kyyhkyläiset."

1:16 "Katso, kaunis sinä olet, rakkaani; kuinka suloinen, kuinka vihanta on vuoteemme!

1:17 Huoneittemme seininä ovat setripuut, kattonamme kypressit."

2 LUKU

2:1 "Minä olen Saaronin kukkanen, olen laaksojen lilja."

2:2 "Niinkuin lilja orjantappurain keskellä, niin on minun armaani neitosten keskellä."

2:3 "Niinkuin omenapuu metsäpuitten keskellä, niin on minun rakkaani nuorukaisten keskellä; minä halajan istua

vaate.

1:6 Älkää sitä katsoko, että minä niin musta olen; sillä päivä on minun polttanut: minun äitini lapset vihastuivat minun päälleni: he ovat asettaneet minun viinamäen vartiaksi, mutta en minä varjellut viinamäkeäni.

1:7 Sano minulle sinä, jota minun sieluni rakastaa: kussas laidunta pidät, ja kussas lounaalla lepää? ettei minun pitäisi poikkeeman kumppanies lauman tykö.

1:8 Jos et sinä sinuas tunne, sinä kaikkein ihanaisin vaimoin seassa, niin mene lammasten jäljille, ja kaitse vohlias paimenien huonetten tykönä.

1:9 Minä vertaan sinun, ystäväni, ratsaskaluihini, Pharaon vaunuihin.

1:10 Sinun sasupääs ovat ihanat pankkuin keskellä, ja sinun kaulas kultakäädyissä.

1:11 Me teemme sinulle kultaiset pankut, hopianastoilla.

1:12 Kuin kuningas istui pöytänsä tykönä, antoi nardukseni hajunsa.

1:13 Ystäväni on minun mirrhamkimppuni, joka minun rinnoillani riippuu.

1:14 Minun ystäväni on minulle Kyprin viinamarjan rypäle, Engeddin viinamäessä.

1:15 Katso, armaani, sinä olet ihana: katso, sinä olet ihana, silmäs ovat niinkuin kyyhkyläisen silmät.

1:16 Katso, ystäväni, sinä olet ihana ja suloinen, ja meidän vuoteemme myös viheriöitsee.

1:17 Meidän huoneemme kaaret ovat sedripuusta, vuolteet hongasta.

2 LUKU

2:1 Minä olen Saronin kukkanen, ja kukoistus laaksossa.

2:2 Niinkuin ruusu orjantappuroissa, niin on armaani tytärten seassa.

2:3 Niinkuin omenapuu metsäpuiden seassa, niin on ystäväni poikain seassa: minä istun hänen varjossansa, jota minä

sen varjossa, ja sen hedelmä on minun suussani makea.

2:4 Hän on vienyt minut viinimajaan; rakkaus on hänen lippunsa minun ylläni.

2:5 Vahvistakaa minua rypäleleikillä, virvoittakaa minua omenilla, sillä minä olen rakkaudesta sairas."

2:6 Hänen vasen kätensä on minun pääni alla, ja hänen oikea kätensä halaa minua.

2:7 Minä vannotan teitä, te Jerusalemin tyttäret, gasellien tai kedon peurojen kautta: älkää herätkö, älkää häiritkö rakkautta, ennenkuin se itse haluaa.

2:8 Kuule! Rakkaani tulee! Katso, tuolla hän tulee hyppien vuorilla, kiitäen kukkuloilla.

2:9 Rakkaani on gasellin kaltainen tai nuoren peuran. Katso, tuolla hän seisoo seinämme takana, katsellen ikkunasta sisään, kurkistellen ristikoista.

2:10 Rakkaani lausuu ja sanoo minulle: "Nouse, armaani, sinä kaunoiseni, ja tule.

2:11 Sillä katso, talvi on väistynyt, sateet ovat ohitse, ovat menneet menojaan.

2:12 Kukkaset ovat puhjenneet maahan, laulun aika on tullut, ja metsäkyhkyn ääni kuuluu maassamme.

2:13 Viikunapuu tekee keväthedelmää, viiniköynnökset ovat kukassa ja tuoksuavat. Nouse, armaani, sinä kaunoiseni, ja tule.

2:14 Kyyhkyni, joka piilet kallionkoloissa, vuorenpengermillä anna minun nähdä kasvosi, anna minun kuulla äänesi, sillä suloinen on sinun äänesi ja ihanat ovat sinun kasvosi."

2:15 Ottakaamme ketut kiinni, pienet ketut, jotka viinitarhoja turmelevat, sillä viinitarhamme ovat kukassa.

2:16 Rakkaani on minun, ja minä hänen - hänen, joka paimentaa liljojen keskellä.

2:17 Kunnes päivä viilenee ja varjot pakenevat, kiertele, rakkaani, kuin gaselli, kuin nuori peura tuoksuisilla vuorilla.

anon, ja hänen hedelmänsä on minun suussani makia.

2:4 Hän johdattaa minua viinakellariinsa; ja rakkaus on hänen lippunsa minun päälläni.

2:5 Virvoittakaa minua viinaleileillä, ja vahvistakaa minua omenilla; sillä minä olen sairas rakkaudesta.

2:6 Hänen vasen kätensä on minun pääni alla, hänen oikea kätensä halaa minua.

2:7 Minä vannotan tietä, Jerusalemin tyttäret, metsävuohen eli naaraspeurain kautta kedolla, ettette herätä eli vaivaa armastani, siihen asti kuin hän itse tahtoo.

2:8 Tämä on ystäväni ääni, katso, hän tulee: hän hyppää vuorilla ja karkaa kukkuloille.

2:9 Ystäväni on metsävuohen eli nuoren peuran kaltainen: katso, hän seisoo seinän takana, ja katsoo akkunasta sisälle, ja kurkistelee häkin lävitse.

2:10 Ystäväni vastaa ja sanoo minulle: nouse armaani, ihanaiseni, ja tule.

2:11 Sillä katso, talvi on kulunut, ja sade lakannut ja mennyt pois:

2:12 Kukkaset ovat puhjenneet kedolla, kevät on tullut, ja toukomettisen ääni kuuluu meidän maassamme;

2:13 Fikunapuut puhkeevat, viinapuut kukoistavat ja antavat hajunsa: nouse, armaani, ihanaiseni, ja tule.

2:14 Kyyhkyläiseni vuoren raossa ja kivirauniossa, anna minun nähdä kasvosi, anna minun kuulla äänesi; sillä sinun äänes on suloinen, ja kasvosi ihanainen.

2:15 Ottakaat meille ketut kiinni, ne vähät ketut, jotka turmelevat viinamäet; sillä meidän viinamäkemme ovat röhkäleillä.

2:16 Ystäväni on minun, ja minä hänen, joka kaitsee kukkasten keskellä,

2:17 Siihenasti että päivä jäähtyy ja varjot kulkevat pois. Palaja, ole niinkuin metsävuohi, ystäväni, eli niinkuin nuori peura Eroitusvuorilla.

3 LUKU

3:1 Yöllä minä vuoteellani etsin häntä, jota minun sieluni rakastaa, minä etsin, mutta en löytänyt häntä.

3:2 "Minä nousen ja kiertelen kaupunkia, katuja ja toreja, etsin häntä, jota minun sieluni rakastaa." Minä etsin, mutta en löytänyt häntä.

3:3 Kohtasivat minut vartijat, jotka kaupunkia kiertävät. "Oletteko nähneet häntä, jota minun sieluni rakastaa?"

3:4 Tuskin olin kulkenut heidän ohitsensa, kun löysin hänet, jota minun sieluni rakastaa; minä tartuin häneen enkä hellittänyt hänestä, ennenkuin olin saattanut hänet äitini taloon, kantajani kammioon.

3:5 Minä vannotan teitä, te Jerusalemin tyttäret, gasellien tai kedon peurojen kautta: älkää herätelkö, älkää häiritkö rakkautta, ennenkuin se itse haluaa.

3:6 Mikä tuolla tulee erämaasta kuin savupatsaat, tuoksuten mirhalta ja suitsukkeelta, kaikkinaisilta kauppiaan hajujauheilta?

3:7 Katso, siinä on Salomon kantotuoli ja sen ympärillä kuusikymmentä urhoa, Israelin urhoja,

3:8 kaikki miekkamiehiä, sotaan harjoitettuja; jokaisella on miekka kupeellansa öitten kauhuja vastaan.

3:9 Kuningas Salomo teetti itsellensä kantotuolin Libanonin puista.

3:10 Sen patsaat hän teetti hopeasta, sen selustan kullasta, sen istuimen purppurasta; sisältä sen koristeli Jerusalemin tyttärien rakkaus.

3:11 Tulkaa ulos, Siionin tyttäret, ja katsokaa kuningas Salomoa, katsokaa kruunua, jolla hänen äitinsä hänet kruunasi hänen hääpäivänensä, hänen sydämensä ilonpäivänä.

4 LUKU

4:1 "Katso, kaunis sinä olet, armaani; katso,

3 LUKU

3:1 Minä etsin yöllä vuoteessani, jota minun sieluni rakastaa: minä etsin häntä, mutta en löytänyt häntä.

3:2 Nyt minä nousen, ja käyn kaupunkia ympäri, kaduilla ja kujilla, ja etsin, jota minun sieluni rakastaa: minä etsin häntä, mutta en minä häntä löytänyt.

3:3 Vartiat, jotka käyvät kaupunkia ympäri, löysivät minun. Oletteko nähneet, jota minun sieluni rakastaa?

3:4 Kuin minä heistä vähä erkausin, löysin minä, jota minun sieluni rakastaa; minä tartuin häneen, ja en tahdo häntä laskea, siihenasti että minä hänen saatan äitini huoneesen, äitini kammioon.

3:5 Minä vannotan teitä, Jerusalemin tyttäret, metsävuohen eli naaraspeurain kautta kedolla, ettette herättäisi armastani eli vaivaisi häntä, siihenasti kuin hän tahtoo.

3:6 Kuka on tämä, joka lähtee korvesta, niinkuin nouseva savu, mirrhamin suitsutus, pyhä savu ja kaikkinaiset apotekarin yrtit?

3:7 Katso, Salomon vuoteen ympärillä seisovat kuusikymmentä väkevää, Israelin väkevistä.

3:8 He pitävät kaikki miekkaa ja ovat soveliaat sotaa; jokaisella on hänen miekkansa vyöllänsä pelvon tähden yöllä.

3:9 Kuningas Salomo antoi tehdä itsellensä lepokammion Libanonin puista:

3:10 Sen patsaat hän teki hopiasta, ja sen peitteen kullasta, istuimen purpurasta, ja permannon soveliaasti lasketun, Jerusalemin tytärten tähden.

3:11 Lähtekää ulos, te Zionin tyttäret, ja katselkaat kuningas Salomoa siinä kruunussa, jolla hänen äitinsä hänen kruunannut on, hänen hääpäivänensä, ja hänen sydämensä ilonpäivänä.

4 LUKU

4:1 Katso, armaani! sinä olet ihanainen,

kaunis sinä olet. Kyyhkyläiset ovat sinun silmäsi huntusi takana; sinun hiuksesi ovat kuin vuohilauma, joka laskeutuu Gileadin vuorilta.

4:2 Sinun hampaasi ovat kuin lauma kerittyjä lampaita, pesosta nousseita, kaikilla kaksoiset, ei yhtäkään karitsatonta.

4:3 Kuin punainen nauha ovat sinun huulesi, ja suusi on suloinen; kuin granaattiomena, kypsyyttään halkeileva, on sinun ohimosi huntusi takana.

4:4 Sinun kaulasi on niinkuin Daavidin torni, linnaksi rakennettu; tuhat kilpeä riippuu siinä, urhojen varustuksia kaikkia.

4:5 Sinun rintasi ovat kuin kaksi nuorta peuraa, kuin gasellin kaksoiset, jotka käyvät laitumella liljain keskellä.

4:6 Siksi kunnes päivä viilenee ja varjot pakenevat, minä käyn mirhavuorelle ja suitsukekukulalle.

4:7 Kaikin olet kaunis, armaani, ei ole sinussa ainoatakaan virheä."

4:8 "Tule kanssani Libanonilta, sinä morsiameni, tule kanssani Libanonilta. Lähde pois Amanan huipulta, Senirin ja Hermonin huipuilta, leijonain leposijoilta ja pantterien vuorilta."

4:9 "Olet lumonnut minut, siskoni, morsiameni, lumonnut minut yhdellä ainoalla silmäykselläsi, yhdellä ainoalla kaulakoristeesi käädyllä.

4:10 Kuinka ihana onkaan sinun rakkautesi, siskoni, morsiameni! Kuinka paljon suloisempi viiniä on sinun rakkautesi, suloisempi kaikkia balsameja sinun voiteittesi tuoksu!

4:11 Sinun huulesi tiukkuvat hunajaa, morsiameni; mesi ja maito on sinun kielesi alla, ja sinun vaatteittesi tuoksu on kuin Libanonin tuoksu."

4:12 "Suljettu yrttitarha on siskoni, morsiameni, suljettu kaivo, lukittu lähde.

katso, ihanainen sinä olet: sinun silmäs ovat niinkuin mettisen silmät palmikkos välillä; sinun hiukses ovat niinkuin vuohilauma, jotka ovat kerityt Gileadin vuorella.

4:2 Sinun hampaas ovat niinkuin laumat kerittyin villain kanssa, jotka pesosta tulevat, jotka kaikki kaksoisia kantavat, ei myös yksikään heistä ole hedelmätöin.

4:3 Sinun huules ovat niinkuin tulipunainen rihma, ja sinun puhees ovat suloiset; sinun poskes ovat niinkuin granatin omenan lohko, sinun palmikkos välillä.

4:4 Sinun kaulas on niinkuin Davidin torni, joka on rakennettu vahvalla muurilla, jossa tuhannen kilpeä riippuu, ja kaikkinaiset väkevän sota-aseet.

4:5 Sinun kaksi rintaas ovat niinkuin kaksi nuorta metsävohlaa, jotka kukkasten seassa laitumella käyvät.

4:6 Siihenasti että päivä soipeemmaksi tulee, ja varjo katoa: minä menen mirrhamin vuorelle, ja pyhän savun kukkulalle.

4:7 Sinä olet kokonas ihana, minun armaani, ja ei sinussa ole yhtään virhettä.

4:8 Tule kanssani, morsiameni, Libanonista, tule kanssani Libanonista, mene sisälle, astu tänne Amanan kukkulalta, Senirin Hermonin niskalta, jalopeuran luolasta ja leopardien vuorelta.

4:9 Sinä olet ottanut minun sydämeni pois, sisareni, rakas morsiameni: sinä olet ottanut sydämeni pois yhdellä silmällä ja yhdellä kaulakäädylläs.

4:10 Kuinka ihana on sinun rakkautes, sisareni, rakas morsiameni: sinun rakkautes on suloisempi kuin viina, ja sinun voitees haju voittaa kaikki yrtit.

4:11 Sinun huules, morsiameni, ovat niinkuin valuva mesileipä: mesi ja maito on sinun kieles alla, ja sinun vaattees haju on niinkuin Libanonin haju.

4:12 Minun sisareni, rakas morsiameni, sinä olet suljettu kryytimaa, lukittu lähde,

4:13 Sinä versot kuin paratiisi, jossa on granaattiomenia ynnä kalliita hedelmiä, koofer-kukkia ja narduksia,

4:14 nardusta ja sahamia, kalmoruokoa ja kanelia ynnä kaikkinaisia suitsukepuita, mirhaa ja aloeta ynnä kaikkinaisia parhaita balsamikasveja.

4:15 Sinä olet yrttitarhojen lähde, elävien vetten kaivo, Libanonilta virtaavaisten."

4:16 "Heräjä, pohjatuuli, tule, etelätuuli; puhalla yrttitarhaani, että sen balsamituoksut tulvahtaisivat. Tulkoon puutarhaansa rakkaani ja syököön sen kalliita hedelmiä."

5 LUKU

5:1 "Minä tulen yrttitarhaani, siskoni, morsiameni; minä poimin mirhani ja balsamini, minä syön mesileipäni ja hunajani, juon viinini ja maitoni." Syökää, ystävät, juokaa ja juopukaa rakkaudesta.

5:2 Minä nukuin, mutta minun sydämeni valvoi. Kuule, rakkaani kolkuttaa: "Avaa minulle, siskoseni, armaani, kyyhkyseni, puhtoiseni. Sillä pääni on kastetta täynnä, kiharani yön pisaroita."

5:3 "Olen ihokkaani riisunut; pukisinko sen päälleni enää? Olen jalkani pessyt; tahraisinko ne taas?"

5:4 Rakkaani pisti kätensä ovenreiästä sisään. Silloin minun sydämeni liikkui häntä kohden;

5:5 minä nousin avaamaan rakkaalleni, ja minun käteni tiukkuivat mirhaa, sormeni sulaa mirhaa salvan kädensijoihin.

5:6 Minä avasin rakkaalleni, mutta rakkaani oli kadonnut, mennyt menojaan. Hänen puhuessaan oli sieluni vallannut hämmennys. Minä etsin häntä, mutta en häntä löytänyt; minä huusin häntä, mutta ei hän minulle vastannut.

kiinnipantu kaivo.

4:13 Sinun istutuksesi ovat niinkuin yrttitarha granatomenista, kalliin hedelmän kanssa, syprit narduksen kanssa;

4:14 Nardukset saframin kanssa, kalmus ja kaneli, kaikkinaisen pyhän savun puiden kanssa, mirrham ja aloes kaikkein parasten yrttein kanssa.

4:15 Niinkuin kryptimaan kaivo, ja elävänveden lähde, joka Libanonista vuotaa.

4:16 Nouse pohjatuuli, ja tule lounatuuli ja puhalla yrttitarhani lävitse, että sen yrtit vuotaisivat. Ystäväni tulkoon kryptimaahansa, ja syökään hänen kalliita hedelmiänsä.

5 LUKU

5:1 Minä tulin, sisareni, rakas morsiameni, yrttitarhaani, ja olen mirrhamini ja yrttini leikannut ylös. Minä olen syönyt mesileipäni hunajan kanssa: minä olen juonut viinani minun maitoni kanssa: syökää armaani, ja juokaat ystäväni, ja juopukaat.

5:2 Minä makaan, ja minun sydämeni valvoo; se on ystäväni ääni, joka kolkuttaa. Avaa minun eteeni, sisareni, armaani, kyyhkyläiseni, ihanaiseni; sillä minun pääni on täynnä kastetta, ja minun palmikkoni täynnä yön pisaria.

5:3 Minä olen riisunut hameeni, kuinka minun pitäis taas pukeman ylteni? Minä olen viruttanut jalkani, kuinka minun pitäis sokaiseman ne jälleen?

5:4 Mutta minun ystäväni pisti kätensä lävestä, ja minun sisällykseni vapisivat siitä.

5:5 Silloin nousin minä avaamaan ystävälleni. Minun käteni tiukkuivat mirrhamia, ja mirrham valui minun sormistani lukon salvan päälle.

5:6 Ja kuin minä ystävälleni avasin, oli ystäväni mennyt pois ja vaeltanut ohitse; niin läksi sieluni ulos hänen sanansa jälkeen; minä etsin häntä, mutta en löytänyt häntä: minä huusin, mutta ei hän minua vastannut.

5:7 Kohtasivat minut vartijat, jotka kaupunkia kiertävät, he löivät minua ja haavoittivat minut; päällysharson riistivät yltäni muurien vartijat.

5:8 "Minä vannotan teitä, te Jerusalemin tyttäret: jos löydätte rakkaani, mitä hänelle sanotte? Sanokaa, että minä olen rakkaudesta sairas."

5:9 "Mitä on sinun rakkaasi muita parempi, sinä naisista kaunein? Mitä on sinun rakkaasi muita parempi, ettäs meitä näin vannostat?"

5:10 "Minun rakkaani on valkoinen ja punainen, kymmentä tuhatta jalompi.

5:11 Hänen päänsä on kultaa, puhtainta kultaa, hänen kiharansa kuin palmunlehdät, mustat kuin kaarne.

5:12 Hänen silmänsä ovat kuin kyyhkysen vesipurojen partaalla, jotka ovat maidossa kylpeneet ja istuvat runsauden ääressä.

5:13 Hänen poskensa ovat kuin balsamilava, kuin höyryäiliöt; hänen huulensa ovat liljat, ne tiukkuvat sulaa mirhaa.

5:14 Hänen käsivartensa ovat kultatangot, krysoliitteja täynnä. Hänen lantionsa on norsunluinen taideteos, safiireilla peitetty.

5:15 Hänen jalkansa ovat marmoripatsaat aitokultaisten jalustain nojassa. Hän on näöltänsä kuin Libanon, uhkea kuin setripuut.

5:16 Hänen suunsa on sula makeus, hän on pelkkää suloisuutta. Sellainen on minun rakkaani, sellainen on ystäväni, te Jerusalemin tyttäret."

6 LUKU

6:1 "Minne on mennyt rakkaasi, sinä naisista kaunein? Kunne on kääntynyt rakkaasi? Etsikäämme häntä yhdessä."

6:2 "Rakkaani on mennyt yrttitarhaansa, balsamilavojen luo, paimentamaan yrttitarhoissa ja liljoja poimimaan.

5:7 Vartiat, jotka käyvät kaupunkia ympäri, löysivät minun, löivät minua ja haavoittivat minun; ja vartiat muurin päällä ottivat pois minun päällinani.

5:8 Minä vannotan teitä, Jerusalemin tyttäret, jos te löydätte minun ystäväni, niin ilmoittakaat hänelle, että minä olen sairas rakkaudesta.

5:9 Millinen on sinun ystäväsi muiden ystävien suhteen, sinä kaikkein ihanaisin vaimoin seassa? Minkäkaltainen on sinun ystäväsi muiden ystävien suhteen, ettäs meitä olet niin vannottanut?

5:10 Minun ystäväni on valkoinen ja punainen, kaunistettu kymmentuhannen seassa.

5:11 Hänen päänsä on paras ja kallein kultaa; hänen hiuksensa ovat kaharat ja mustat niinkuin kaarne.

5:12 Hänen silmänsä ovat niinkuin mettisen silmät, vesiojan tykönä, rieskalla pestyt, ja ovat täynnä.

5:13 Hänen poskensa ovat niinkuin kaunistettu ryytimaa, niinkuin yrttein kukkaset; hänen huulensa ovat niinkuin ruusut, jotka vuotavat mirrhamin pisaroita.

5:14 Hänen kätensä ovat niinkuin kultaiset sormukset, täynnä turkosia; hänen ihonsa on niinkuin puhdas elefantin luu, saphirilla kaunistettu.

5:15 Hänen jalkansa ovat niinkuin marmoripatsaat, perustetut kultaisten jalkain päälle; hänen hahmonsä on niinkuin Libanon ja valittu sedri.

5:16 Hänen suunsa on suloinen, ja hän itse kokonansa ihanainen. Senkaltainen on minun ystäväni, minun rakkaani on senkaltainen, te Jerusalemin tyttäret.

6 LUKU

6:1 Kuhunka ystäväsi on mennyt, o sinä kaikkein kaunein vaimoin seassa! kuhunka ystäväsi on kääntänyt itsensä? Me etsimme häntä sinun kanssas.

6:2 Minun ystäväni on mennyt kryptimaahansa, yrttisarkoihinsa, että hän siellä kryptimaassa kaitsis laumaansa, ja

6:3 Minä olen rakkaani oma, ja rakkaani on minun - hän, joka paimentaa liljojen keskellä."

6:4 "Kaunis kuin Tirtsa olet sinä, armaani, suloinen kuin Jerusalem, peljättävä kuin sotajoukot.

6:5 Käännä pois silmäsi minusta, sillä ne kiehtovat minut. Sinun hiuksesi ovat kuin vuohilauma, joka laskeutuu Gileadilta.

6:6 Sinun hampaasi ovat kuin lauma uuhia, pesosta nousseita, kaikilla kaksoiset, ei yhtäkään karitsatonta.

6:7 Kuin granaattiomena, kypsyyttään halkeileva, on sinun ohimosi huntusi takana.

6:8 Kuusikymmentä on kuningatarta ja kahdeksankymmentä sivuvaimoa ja nuoria naisia ilman määrää:

6:9 yksi ainoa on minun kyyhkyseni, puhtoiseni, äitinsä ainokainen, synnyttäjänsä valio. Neitokset hänet nähdessään kiittävät hänen onneansa, kuningattaret ja sivuvaimot ylistivät häntä."

6:10 "Kuka on neito, joka ylenee kuin aamunkoi, kauniina kuin kuu, kirkkaana kuin päivänpaiste, peljättävänä kuin sotajoukot?"

6:11 "Pähkinätarhaan minä menin katselemaan laakson vihreyttä, katsomaan, joko viiniköynnös versoo, joko kukkivat granaattipuut.

6:12 Aavistamattani asetti sieluni minut jalon kansani vaunuihin."

6:13 "Palaja, palaja, suulemitar! Palaja, palaja, ihailaksemme sinua!" "Mitä ihaillette suulemittaressa, katselette hänen asekarkelossaan?"

7 LUKU

7:1 "Kuinka kauniisti astelet kengissäsi, sinä ruhtinaan tytär! Sinun lanteesi kaartuvat

hakis ruusuja.

6:3 Minun ystäväni on minun ja minä olen hänen, joka kaitsee kukkasten keskellä.

6:4 Sinä olet ihana, minun kultani, niinkuin Tirtsa, kaunis niinkuin Jerusalem, peljättävä niinkuin sotajoukko.

6:5 Käännä silmäsi pois minusta; sillä ne minun sytyttävät; sinun hiukset ovat niinkuin vuohilauma, jotka Gileadin vuorella kerityt ovat.

6:6 Sinun hampas ovat niinkuin lammaslauma, jotka pesosta nousevat, ja kaikki kaksoisia kantavat, ja ei yksikään ole heistä hedelmätöin.

6:7 Sinun kasvos ovat niinkuin granatomenan lohkot sinun palmikkois välillä.

6:8 Kuusikymmentä on drotninkia ja kahdeksankymmentä vaimoa, ja neitset ovat epälukuiset;

6:9 Mutta yksi on minun kyhkyläiseni ja minun täydelliseni; yksi on äitinsä rakkain ja synnyttäjänsä valittu: koska tyttäret hänen näkivät, ylistivät he hänen autuaaksi, kuningattaret ja vaimot ylistivät häntä.

6:10 Kuka on tämä, joka nähdään niinkuin aamurusko, ihana niinkuin kuu, valittu niinkuin aurinko, peljättävä niinkuin sotajoukko?

6:11 Minä olen mennyt alas yrttitarhaani, katsomaan vesoja ojan reunalla, kurkistelemaan, jos viinapuut kukoistivat, jos granatomenat viheriöitsivät.

6:12 En minä tiennyt, että minun sieluni minun hamaan minun mieluisen kansani vaunuihin asti asettanut oli.

6:13 Palaja, palaja Sulamit: palaja, palaja nähdäksemme sinua. Mitä te näitte Sulamitissa, paitsi sotajoukkoin tanssia?

7 LUKU

7:1 Kuinka ihana on sinun käyntös kengissäsi, sinä päämiehen tytär; sinun

kuin kaulakorut, taiturin kätten tekemät.

7:2 Sinun povesi on ympyriäinen malja, josta sekoviini älköön puuttuko; sinun uumasi on nisukeko, liljojen ympäröimä.

7:3 Sinun rintasi ovat kuin kaksi nuorta peuraa, kuin gasellin kaksoiset.

7:4 Sinun kaulasi on kuin norsunluinen torni. Sinun silmäsi kuin Hesbonin lammikot Bat-Rabbimin portin luona; sinun nenäsi on kuin Libanonin torni, joka katsoo Damaskoon päin.

7:5 Sinun pääsi kohoaa kuin Karmel, sinun pääsi palmikot ovat kuin purppura; niihin pauloihin on kuningas kiedottu."

7:6 "Kuinka kaunis olet, kuinka suloinen, sinä rakkaus, riemuinesi! -

7:7 Sinun vartesi on kuin palmupuu, ja sinun rintasi niinkuin rypäleet.

7:8 Minä ajattelin: nousen palmupuuhun, tartun sen oksiiin; olkoot silloin rintasi niinkuin viinirypäleet ja henkesi tuoksu kuin omenain tuoksu.

7:9 Ja olkoon suusi kuin jalo viini." "Viini, joka helposti valahtaa rakkaaseeni ja kostuttaa nukkuvien huulet!

7:10 Minä olen rakkaani oma, ja minuun on hänen halunsa."

7:11 "Tule, rakkaani, lähtekäämme maalle, kyliin yöpykäämme.

7:12 Käykäämme varhain viinitarhoihin katsomaan, joko viiniköynnös versoo ja ummut aukeavat, joko kukkivat granaattipuut. Siellä annan sinulle rakkauteni.

7:13 Lemmenmarjat tuoksuavat, ja oviemme edessä kasvavat kaikkinaiset kalliit hedelmät, uudet ja vanhat: sinulle, rakkaani, olen ne säästänyt."

molemmat lantees ovat yhtäläiset niinkuin kaksi käätyä, jotka taitavan kädet tehneet ovat.

7:2 Sinun napas niinkuin ympyriäinen malja, josta ei koskaan juoma puutu; sinun vatsas on niinkuin nisuläjä, istutettu ympäri ruusuilla.

7:3 Sinun molemmat rintas ovat niinkuin kaksi nuorta metsävuohen kaksoista.

7:4 Sinun kaulas on niinkuin elephantinluinen torni; sinun silmäs ovat niinkuin Hesbonin kalalammikot Batrabbimin portissa; sinun nenäs on niinkuin Libanonin torni, joka katsoo Damaskuun päin.

7:5 Sinun pääs on niinkuin Karmeli, sinun pääs hiukset niinkuin kuninkaan purpura, poimuineen.

7:6 Kuinka ihana ja suloinen olet sinä minun armaani hekumassa.

7:7 Sinun vartes on niinkuin palmupuu, ja sinun rintas ovat viinimarjarypälten kaltaiset.

7:8 Minä sanoin: minun täytyy astua palmupuuhun ja ruveta sen oksiiin: anna sinun rintas olla niinkuin viinapuun marjarypäleet, sinun sierantes haju on niinkuin omenain (haju),

7:9 Ja sinun suus niinkuin paras viina, joka huokiasti menee ystävääni, ja saattaa uneliasten huulet puhumaan.

7:10 Minun ystäväni on minun, ja hän himoitsee minua.

7:11 Tule, ystäväni, käykäämme tästä kedolle, ja viipykäämme maakylissä.

7:12 Että me nousisimme varhain viinämäkeen ja näkisimme, jos viinapuut kukoistavat ja puhkeemaan rupeevat, jos granatomenat ovat tulleet ulos: siellä minä annan sinulle minun rakkauteni.

7:13 Kukkaset antavat hajunsa, ja meidän oviemme edessä ovat kaikkinaiset hyvät hedelmät: minun ystäväni, minä olen sinulle tallelle pannut sekä uudet että vanhat.

8 LUKU

8:1 "Olisitpa kuin oma veljeni, äitini rintoja imenyt! Tapaisin sinut ulkona, sinua suutelin, eikä minua kukaan halveksuisi.

8:2 Minä johdattaisin sinut, veisin äitini taloon, ja hän neuvoisi minua. Minä antaisin mausteviiniä juodaksesi, granaattiomenani mehua."

8:3 Hänen vasen kätensä on minun pääni alla, ja hänen oikea kätensä halaa minua.

8:4 Minä vannotan teitä, te Jerusalemin tyttäret: älkää herätelkö, älkää häiritkö rakkautta, ennenkuin se itse haluaa.

8:5 Kuka tuolla tulee erämaasta rakkaaseensa nojaten? "Omenapuun alla sinut herätin. Siellä sai sinut äitisi kerran, siellä sai sinut emosi.

8:6 Pane minut sinetiksi sydämellesi, sinetiksi käsivarrellesi. Sillä rakkaus on väkevä kuin kuolema, tuima kuin tuonela on sen kiivaus, sen hehku on tulen hehku, on Herran liekki.

8:7 Eivät suuret vedet voi rakkautta sammuttaa, eivät virrat sitä tulvaansa upottaa. Jos joku tarjoaisi kaikki talonsa tavarat rakkauden hinnaksi, häntä vain halveksuttaisiin."

8:8 "Meillä on pieni sisko, jolla ei vielä ole rintoja. Mitä teemme siskollemme sinä päivänä, jona häntä kysytään?

8:9 Jos hän on muuri, rakennamme sille hopeasta harjan; jos hän on ovi, sen setrilaudalla suljemme."

8:10 "Minä olen muuri, ja rintani ovat kuin tornit; vaan nyt olen hänen silmissään niinkuin antautuvainen."

8:11 "Salomolla on viinitarha Baal-Haamonissa; hän on jättänyt viinitarhan vartijoiden huostaan; sen hedelmistä saisi tuhat hopeasekeliä.

8:12 Minun viinitarhani on minun omassa hallussani. Sinulle, Salomo, tulkoot ne tuhat, ja sen hedelmän vartijoille

8 LUKU

8:1 Jospa minä sinun löytäisin ulkona, minun veljeni, sinä joka minun äitini nisiä imenyt olet, ja sinun suuta antaisin, ja ettei kenkään minua pilkkaisi.

8:2 Mitä ottaisin sinun ja saattaisin sinua minun äitini huoneeseen, jossa minua opettaisit; ja minä annan sinulle kryydättyä viinaa ja granatomenan makiaa viinaa.

8:3 Hänen vasen kätensä on minun pääni alla, ja hänen oikea kätensä halaa minua.

8:4 Minä vannotan teitä, Jerusalemin tyttäret, ettette armastani herätä, eli vaivaa häntä siihenasti kuin hän itse tahtoo.

8:5 Kuka on se, joka korvesta tulee, ja nojaa ystävänsä päälle? Omenapuun alla minä sinua herätän, jossa sinun äitis sinun synnyttänyt on, jossa hän sinun siitti, joka sinun synnytti.

8:6 Pane minua niinkuin sinetti sydämees, ja niinkuin sinetti käsivartees; sillä rakkaus on väkevä niinkuin kuolema, ja kiivaus on vahva niinkuin helvetti: hänen hiilensä hehkuvat ja ovat \Herran\ tuli;

8:7 Niin ettei vedenkään paljous taida rakkautta sammuttaa, eli virrat sitä upottaa. Jos joku antais kaiken taloinsa tavaran rakkaudesta, niin ei se mitään maksaisi.

8:8 Meidän sisaremme on vähä, ja ei hänellä ole rintoja. Mitä meidän pitää tekemän sisarellemme sinä päivänä, jona hänestä puhutaan?

8:9 Jos hän on muuri, niin me teemme hopialinnan sen päälle: jos hän on ovi, niin me vahvistamme sen sedrilaudoilla.

8:10 Minä olen muuri, ja minun rintani ovat niinkuin tornit; siitä minä olen hänen silmäinsä edessä niinkuin rauhan löytäjä.

8:11 Salomolla on viinamäki BaalHamonissa: sen viinamäen antoi hän vartioille, että jokainen antais hänen hedelmistensä tuhannen hopiapenninkiä.

8:12 Minun viinamäkeni, joka on minun omani, on minun edessäni. Sinulle Salomo tulee tuhannen, mutta kaksisataa hedelmän

kaksisataa."

8:13 "Sinä yrttitarhain asujatar, toverit kuuntelevat ääntäsi; anna minun sitä kuulla."

8:14 "Riennä, rakkaani, kuin gaselli, kuin nuori peura balsamivuorille." Korkea Veisu (Laulujen laulu)

JESAJA

1 LUKU

1:1 Jesajan, Aamoksen pojan, näky, jonka hän näki Juudasta ja Jerusalemissa Ussian, Jootamin, Aahaan ja Hiskian, Juudan kuningasten, päivinä.

1:2 Kuulkaa, taivaat, ota korviisi, maa, sillä Herra puhuu: Minä kasvatin lapsia, sain heidät suuriksi, mutta he luopuivat minusta.

1:3 Härkä tuntee omistajansa ja aasi isäntänsä seimen; mutta Israel ei tunne, minun kansani ei ymmärrä.

1:4 Voi syntistä sukua, raskaasti rikkonutta kansaa, pahantekijäin siementä, kelvottomia lapsia! He ovat hyljänneet Herran, pitäneet Israelin Pyhää pilkkanansa, he ovat kääntyneet pois.

1:5 Mihin pitäisi teitä vielä lyödä, kun yhä jatkatte luopumustanne? Koko pää on kipeä, koko sydän sairas.

1:6 Kantapäätä kiireeseen asti ei ole tervettä paikkaa, ainoastaan haavoja, mustelmia ja vereksiä lyömiä, joita ei ole puserrettu, ei sidottu eikä öljyllä pehmitetty.

1:7 Teidän maanne on autiona, teidän kaupunkinne ovat tulella poltetut; teidän peltojanne syövät muukalaiset silmäinne edessä; ne ovat autioina niinkuin ainakin muukalaisten hävittämät.

1:8 Jäljellä on tytär Siion yksinänsä niinkuin maja viinitarhassa, niinkuin lehvämaja kurkkumaassa, niinkuin saarrettu kaupunki.

1:9 Ellei Herra Sebaot olisi jättänyt meistä

vartioille.

8:13 Sinä, joka asut yrttitarhassa, anna minun kuulla sinun äänes: kuulkaan kumppanit päältä.

8:14 Pakene, ystäväni, ja ole metsävuohen kaltainen, eli nuoren peuran yrttivuorilla.

JESAIA

1 LUKU

1:1 Jesaian, Amotsin pojan näky, jonka hän näki Juudasta ja Jerusalemissa, Ussian, Jotamin, Ahaksen ja Jehiskian, Juudan kuningasten aikana.

1:2 Kuulkaat taivaat, ja maa ota korviis, sillä \Herra\ puhuu: minä olen lapsia kasvattanut ja korottanut, ja he ovat minusta luopuneet.

1:3 Härkä tuntee omistajansa ja aasi isäntänsä seimen; mutta Israel ei tunne, ja minun kansani ei ymmärrä.

1:4 Voi syntistä kansaa, kansaa suuresta pahasta teosta, pahanilkistä siementä, vahingollisia lapsia, jotka \Herran\ hylkäsivät ja Israelin Pyhää pilkkasivat, he poikkesivat takaperin.

1:5 Mitä varten teitä enempi lyödään, koska te aina harhaillette? Koko pää on sairas, ja koko sydän on väsynyt.

1:6 Hamasta kantapäätä niin kiireeseen asti ei hänessä ole tervettä; vaan haavat, sinimarjat ja veripahat, jotka ei ole puserretut, eikä sidottu, taikka öljyllä sivellyt.

1:7 Teidän maanne on autiona, teidän kaupunkinne ovat tulella poltetut; muukalaiset syövät peltonne silmäin edessä; ja on autio, niinkuin se, joka muukalaisilta raadeltu on.

1:8 Mutta mitä vielä Zionin tyttärestä jäänyt on, se on niinkuin maja viinamäessä, ja niinkuin hakomaja yrttitarhassa, niinkuin hävitetty kaupunki.

1:9 Ellei \Herra\ Zebaot meille jotakin

jäännöstä, olisi meidän käynyt pian kuin Sodoman, olisimme tulleet Gomorran kaltaisiksi.

1:10 Kuulkaa Herran sana, te Sodoman päämiehet, ota korviisi meidän Jumalamme opetus, sinä Gomorran kansa.

1:11 Mitä ovat minulle teidän paljot teurasuhrinne? sanoo Herra. Minä olen kyllästynyt oinas-polttouhreihiin ja juottovasikkain rasvaan. Mullikkain, karitsain ja kauristen vereen minä en mielisty.

1:12 Kun te tulette minun kasvojeni eteen, kuka sitä teiltä vaatii - minun esikartanoitteni tallaamista?

1:13 Älkää enää tuoko minulle turhaa ruokauhria; suitsutus on minulle kauhistus. En kärsi uuttakuuta enkä sapattia, en kokouksen kuuluttamista, en vääryyttä ynnä juhla kokousta.

1:14 Minun sieluni vihaa teidän uusiakuitanne ja juhla-aikojanne; ne ovat käyneet minulle kuormaksi, jota kantamaan olen väsynyt.

1:15 Kun te ojennatte käsiänne, minä peitän silmäni teiltä; vaikka kuinka paljon rukoilisitte, minä en kuule: teidän kätenne ovat verta täynnä.

1:16 Peseytykää, puhdistautukaa; pankaa pois pahat tekonne minun silmäini edestä, lakatkaa paha tekemästä.

1:17 Oppikaa tekemään hyvää; harrastakaa oikeutta, ojentakaa väkivaltaista, hankkikaa orvolle oikeus, ajakaa lesken asiaa.

1:18 Niin tulkaa, käykäämme oikeutta keskenämme, sanoo Herra. Vaikka teidän syntinne ovat veriruskeat, tulevat ne lumivalkeiksi; vaikka ne ovat purppuranpunaiset, tulevat ne villanvalkoisiksi.

1:19 Jos suostutte ja olette kuuliaisat, niin te saatte syödä maan hyvyttä;

1:20 mutta jos vastustatte ja niskoittelette,

vähää jättäisi, niin me olisimme kuin Sodoma, ja olisimme Gomorran kaltaiset.

1:10 Te Sodoman päämiehet, kuulkaat \Herran\ sanaa: ottakaat korviinne meidän Jumalamme laki, sinä Gomorran kansa.

1:11 Mitä minulle on teidän uhrienne paljoudesta? sanoo \Herra\: minä olen oinasten polttouhrista ja syöttötilain rasvasta ravittu, ja en tottele vasikkain, lammasten ja kauristen verta.

1:12 Kuin te tulette ja ilmestytte minun kasvoini eteen, kuka senkaltaisia vaatii teidän käsistänne, että te vaeltaisitte minun esihuoneessani?

1:13 Älkää silleen turhaa ruokauhrienne tuoko edes, se suitsutus on minulle kauhistus: uudella kuulla ja sabbatina, kuin kokous kuulutetaan, en minä voi kärsiä vääryyttä ja juhlapäivää yhdessä.

1:14 Minun sieluni vihaa uusia kuitanne ja juhlapäiviänne, minä olen niistä suuttunut; minä väsyn niitä kärkeissäni.

1:15 Ja kuin te parhaallansa käsiänne nostatte, niin minä kuitenkin käännän silmäni teistä pois; ja vaikka te paljon rukoilisitte, en minä kuitenkaan teitä kuule; teidän kätenne ovat verenvikoja täynnä.

1:16 Peskää teitä, puhdistakaat teitä, pankaat paha menonne pois minun silmäini edestä, lakatkaa paha tekemästä.

1:17 Oppikaat tekemään hyvää, ja etsikää oikeutta, auttakaat alaspainettua, saattakat orvoille oikeus, ja auttakaat lesken asiaa.

1:18 Ja sitte tulkaat, ja katsokaamme, kummalla oikeus on, sanoo \Herra\. Jos teidän syntinne veriruskiat olisivat, niin heidän pitää lumivalkiaksi tuleman; ja vaikka he olisivat niinkuin ruusunkarvaiset, pitää heidän kuitenkin niinkuin villa tuleman.

1:19 Jos te tahtoisitte ja (minua) kuulisitte, niin te maan hyvyden nautita saisitte.

1:20 Mutta jos te estelette teitä ja

niin miekka syö teidät. Sillä Herran suu on puhunut.

1:21 Voi, kuinka onkaan portoksi tullut uskollinen kaupunki! Se oli täynnä oikeutta, siellä asui vanhurskaus, mutta nyt murhamiehet.

1:22 Sinun hopeasi on kuonaksi käynyt, jaloviinisi vedellä laimennettu.

1:23 Sinun päämiehesi ovat niskureita ja varkaiden tovereita; kaikki he lahjuksia rakastavat ja palkkoja tavoittelevat; eivät he hanki orvolle oikeutta, lesken asia ei pääse heidän eteensä.

1:24 Sentähden sanoo Herra, Herra Sebaot, Israelin Väkevä: Voi! Minä viihdytän vihani vastustajissani, minä kosten vihollisilleni;

1:25 minä käännän käteni sinua vastaan ja puhdistan sinusta kuonan niinkuin lipeällä ja poistan sinusta kaiken lyijyn.

1:26 Ja minä palautan sinun tuomarisi muinaiselleen ja sinun neuvonantajasi sellaisiksi, kuin alkuaan olivat. Sitten sinua kutsutaan "vanhurskauden linnaksi", "uskolliseksi kaupungiksi."

1:27 Siion lunastetaan oikeudella ja sen kääntyneet vanhurskaudella.

1:28 Mutta luopiot ja syntiset saavat kaikki turmion, ja ne, jotka hylkäävät Herran, hukkuvat.

1:29 Sillä he saavat häpeän niistä tammista, joita te himoitsitte, ja pettymyksen puutarhoista, jotka te valitsitte.

1:30 Sillä teidän käy kuin tammen, jonka lehdet lakastuvat, ja kuin puutarhan, joka on vailla vettä.

1:31 Ja mahtaja tulee rohtimeksi ja hänen tekonsa kipinäksi, ja molemmat palavat yhdessä, eikä ole sammuttajaa.

2 LUKU

2:1 Sana, jonka Jesaja, Aamoksen poika, näki Juudasta ja Jerusalemissa.

olette kovakorvaiset, niin miekan pitää teitä syömän; sillä \Herran\ suu puhuu sen.

1:21 Kuinka se tapahtuu, että hurskas kaupunki on portoksi tullut? Hän oli täynnä oikeutta, vanhurskaus asui hänessä; mutta nyt murhaajat.

1:22 Sinun hopias on karreksi tullut, sinun juomas on vedellä sekoitettu.

1:23 Sinun päämiehes ovat vilpistelleet ja varasten kumppanit; kaikki he mielellänsä lahjoja ottavat, ja pyytävät antimia. Ei he orvoille oikeutta tee, ja leskein asia ei tule heidän eteensä.

1:24 Sentähden sanoo Herra, \Herra\ Zebaot, väkevä Israelissa: voi! minä tahdon itseni lohduttaa vihollisistani, ja vihamiehissäni vihani sammuttaa;

1:25 Ja käännän käteni sinua vastaan, ja sinun kartes puhtaammaksi selitän, ja vien pois kaiken sinun tinat.

1:26 Ja saatan sinun tuomarisi entisellensä, ja neuvonantajas niinkuin alustakin: sitte sinä kutsutaan vanhurskaaksi ja uskolliseksi kaupungiksi.

1:27 Zion lunastetaan oikeudella, ja sen kääntyväiset vanhurskaudella,

1:28 Että ylitsekäymärit ja syntiset ynnä särjetään, ja jotka \Herran\ hylkäävät, hukutetaan.

1:29 Sillä heidän täytyy häpiään tulla tammien tähden, joita he himoitsevat, ja häväistyksi tuleman yrttitarhain tähden, jotka he valitsivat.

1:30 Ja te tulette niinkuin joku tammi surkastuneilla lehdillä, ja niinkuin joku vedetöin yrttitarha.

1:31 Ja väkevä tulee niinkuin rohdin, ja hänen tekonsa niinkuin kipinä. Ja he sytytetään ynnä molemmat, jota ei kenkään sammuta.

2 LUKU

2:1 Tämä on se, minkä Jesaja Amotsin poika näki Juudasta ja Jerusalemissa.

2:2 Aikojen lopussa on Herran temppelin vuori seisova vahvana, ylimmäisenä vuorista, kukkuloista korkeimpana, ja kaikki pakanakansat virtaavat sinne.

2:3 Monet kansat lähtevät liikkeelle sanoen: "Tulkaa, nouskaamme Herran vuorelle, Jaakobin Jumalan temppeliin, että hän opettaisi meille teitänsä ja me vaeltaisimme hänen polkujansa; sillä Siionista lähtee laki, Jerusalemissa Herran sana."

2:4 Ja hän tuomitsee pakanakansojen kesken, säätää oikeutta monille kansoille. Niin he takovat miekkansa vantaiksi ja keihäänsä vesureiksi; kansa ei nosta miekkaa kansaa vastaan, eivätkä he enää opettele sotimaan.

2:5 Jaakobin heimo, tulkaa, vaeltakaamme Herran valkeudessa.

2:6 Sillä sinä olet hyljännyt kansasi, Jaakobin heimon, koska he ovat täynnä Idän menoa, täynnä ennustelijoita niinkuin filistealaiset, ja lyövät kättä muukalaisten kanssa.

2:7 Heidän maansa tuli täyteen hopeata ja kultaa, eikä heidän aarteillaan ole määrää; heidän maansa tuli täyteen hevosiä, eikä heidän vaunuillaan ole määrää.

2:8 Heidän maansa tuli täyteen epäjumalia, he kumartavat kättensä tekoa, sitä, minkä heidän sormensa ovat tehneet.

2:9 Silloin ihminen masentuu ja mies painuu maahan, mutta älä anna heille anteeksi.

2:10 Mene kallion kätköön, piiloudu maan peittoon Herran kauhua ja hänen valtansa kirkkautta pakoon.

2:11 Ihmisten ylpeät silmät painuvat maahan, miesten korskeus masentuu, ja sinä päivänä Herra yksinänsä on korkea.

2:12 Sillä Herran Sebaotin päivä kohtaa kaikkea ylpeää ja korskeata ja kaikkea ylhäistä, niin että se maahan painuu,

2:2 Viimeisenä aikana pitää sen vuoren, jolla \Herran\ huone on, vahvan oleman, korkiampi kuin kaikki vuoret, ja korotettaman kukkulain ylitse; ja kaikki pakanat pitää sinne juokseman.

2:3 Ja paljon kansaa pitää sinne menemän, ja sanoman: tulkaat, astukaamme ylös \Herran\ vuorelle, Jakobin Jumalan huoneeseen, että hän opettaisi meille teitänsä, ja me vaeltaisimme hänen poluillansa; sillä Zionista on laki tuleva, ja \Herran\ sana Jerusalemissa.

2:4 Ja hän tuomitsee pakanain seassa, ja rankaisee monta kansaa. Silloin heidän pitää miekkansa vannaksi tekemän, ja keihäänsä vikahteeksi; sillä ei yhdenkään kansan pidä toista kansaa vastaan miekkaa nostaman, eikä silleen tottuman sotimaan.

2:5 Tulkaat, te Jakobin huoneesta, vaeltakaamme \Herran\ valkeudessa.

2:6 Mutta sinä olet sinun kansas Jakobin huoneen hyljännyt; sillä he rikkovat enemmän kuin itäläiset, ja ovat päivän valitsiat, niinkuin Philistealaiset, ja sallivat muukalaiset lapset moneksi tulla.

2:7 Heidän maansa on täynnä hopiaa ja kultaa, ja heidän rikkaudellansa ei ole loppua; heidän maansa on täynnä hevosiä, ja heidän rattaillansa ei ole loppua.

2:8 Heidän maansa on myös täynnä epäjumalia; he kumartavat käsialaansa, jotka heidän sormensa tehneet ovat.

2:9 Siellä yhteinen kansa kumartelelee, siellä sankarit heitänensä nöyryyttävät, joka et heille anna anteeksi.

2:10 Mene kallioon, ja kätke sinuas maahan, \Herran\ pelvon edestä, ja hänen kunniallisen majesteettinsa edestä.

2:11 Sillä kaikki korkiat silmät alennetaan, ja jotka jaloimmat kansoissa ovat, täytyy itsensä notkistaa; sillä \Herra\ on yksinänsä sinä aikana korkein.

2:12 Sillä \Herran\ Zebaotin päivä käy kaiken koreuden ja korkeuden ylitse, ja kaikkein paisuneiden ylitse, että ne alennettaisiin,

2:13 kaikkia Libanonin setripuita, noita korkeita ja ylhäisiä, kaikkia Baasanin tammia,

2:14 kaikkia korkeita vuoria ja kaikkia ylhäisiä kukkuloita,

2:15 kaikkia korkeita torneja ja kaikkia vahvoja muureja,

2:16 kaikkia Tarsiin-laivoja ja kaikkea kallista ja ihanaa.

2:17 Silloin masentuu ihmisten ylpeys, ja miesten korskeus painuu maahan, ja sinä päivänä Herra yksinensä on korkea.

2:18 Mutta epäjumalat katoavat kaikki tyynni.

2:19 Silloin mennään kallioluoliin ja maakuoppiin Herran kauhua ja hänen valtansa kirkkautta pakoon, kun hän nousee maata kauhistuttamaan.

2:20 Sinä päivänä ihmiset viskaavat pois myyrille ja yököille hopea- ja kultajumalansa, jotka he ovat tehneet kumarrettaviksensa.

2:21 Ja he menevät vuorenrotkoihin ja kallionkoloihin Herran kauhua ja hänen valtansa kirkkautta pakoon, kun hän nousee maata kauhistuttamaan.

2:22 Luopukaa siis ihmisistä, joilla on vain henkäys sieramissa, sillä minkä arvoiset he ovat!

3 LUKU

3:1 Sillä katso, Herra, Herra Sebaot ottaa pois Jerusalemita ja Juudalta varan ja turvan, kaiken leivänvaran ja kaiken vedenvaran,

3:2 sankarin ja soturin, tuomarin ja profeetan, tietäjän ja vanhimman,

3:3 viidenkymmenenpäämiehen ja arvomiehen, neuvonantajan, taitoniekkan ja taikurin.

3:4 Ja minä panen nuorukaiset heille

2:13 Ja kaikkein korkiain ja korotettuain sedrein ylitse Libanonissa, ja kaikkein tammein ylitse Basanissa;

2:14 Niin myös kaikkein korkiain vuorten ylitse, ja kaikkein korotettuain kukkulain ylitse,

2:15 Ja jokaisen korkian tornin ylitse, ja kaikkein vahvain muurein ylitse;

2:16 Niin myös kaikkein haahtein ylitse meressä, ja kaiken kauniin käsialan ylitse;

2:17 Että kaikki ihmisten korkeus pitää notkistaman hänensä, ja nöyryyttämän itsensä, mitä ihmisessä korkiaa on; ja \Herra\ yksin on silloin korkia oleva.

2:18 Ja epäjumalain pitää ratki hukkuman.

2:19 Silloin mennään vuorten rotkoihin ja maan kuoppiin, \Herran\ pelvon tähden, ja hänen kunniallisen majesteettinsa tähden, kuin hän nousee maata peljättämään.

2:20 Silloin pitää jokaisen hopiaiset ja kultaiset epäjumalansa heittämän pois, jotka hän on teettänyt kumartaaksensa, myyräin ja yököin kuvat,

2:21 Että he menevät kivien rakoihin ja vuorten rotkoihin, \Herran\ pelvon tähden, ja hänen kunniallisen majesteettinsa tähden, kuin hän nousee maata peljättämään.

2:22 Niin lakatkaa siis ihmisestä, jonka sieramissa henki on; sillä ette tiedä, missä arviossa hän on.

3 LUKU

3:1 Sillä katso, Herra, \Herra\ Zebaot ottaa pois Jerusalemita ja Juudasta kaikkinaisen varan, kaiken leivän varan, ja kaiken veden varan;

3:2 Väkevät sotamiehet, tuomarit, prophetat, tietäjät ja vanhimmat;

3:3 Viidenkymmenen päämiehet, ja kunnialliset miehet, neuvonantajat, ja taitavat virkamiehet, ja toimella puhuvaiset miehet.

3:4 Ja tahtoo heille antaa nuorukaiset

päämiehiksi, ja pahankuriset hallitsevat heitä.

3:5 Kansassa sortaa kukin toistaan, jokainen lähimmäistään; nuorukainen rehentelee vanhusta vastaan, halpa-arvoinen arvollista vastaan.

3:6 Kun veli tarttuu veljeensä isänsä talossa sanoen: "Sinulla on vielä vaatteet, rupea ruhtinaaksemme ja ota huostaasi tämä raunioläjä",

3:7 niin tämä sinä päivänä korottaa äänensä sanoen: "Ei minusta ole haavoja sitomaan; ei ole minun talossani leipää, ei vaatetta, älkää panko minua kansan ruhtinaaksi."

3:8 Sillä Jerusalemin kaatuu ja Juuda kukistuu, koska heidän kielensä ja heidän tekonsa ovat Herraa vastaan ja he uhittelevat hänen kunniansa kasvoja.

3:9 Heidän kasvojensa hahmo todistaa heitä vastaan; syntinsä he tuovat julki niinkuin sodomalaiset, he eivät niitä salaa. Voi heitä! Itsellensä he pahaa tekevät.

3:10 Sanokaa hurskaasta, että hänen käy hyvin, sillä he saavat nauttia tekojensa hedelmiä.

3:11 Voi jumalatonta! Hänen käy pahoin, sillä hänen kättensä teot maksetaan hänelle.

3:12 Minun kansani käskijät ovat lapsia, ja naiset sitä hallitsevat. Kansani, sinun johtajasi ovat eksyttäjiä, he ovat hämmentäneet sinun polkujesi suunnan.

3:13 Herra asettuu käymään oikeutta, nousee kansoja tuomitsemaan.

3:14 Herra käy tuomiolle kansansa vanhusten ja sen päämiesten kanssa: Te olette raiskanneet viinitarhan; teidän taloissanne on kurjilta ryöstettyä tavaraa.

3:15 Kuinka saatatte runnella minun kansaani ja ruhjoa kurjien kasvot? sanoo Herra, Herra Sebaot.

3:16 Ja Herra sanoi: Koska Siionin tyttäret

päaruhtinaiksi, ja lapset heitä hallitsemaan.

3:5 Ja kansan pitää ryöstämisen toistansa, ja jokaisen lähimmäistänsä; ja nuoremman pitää ylpiä oleman vanhaa vastaan, ja ylönkatsotun kunniallista vastaan.

3:6 Silloin tarttuu veli veljeensä isänsä huoneesta: sinulla on vaatteet, ole meidän hallitsiamme, auta sinä tätä lankeemusta.

3:7 Mutta silloin hän vannoo ja sanoo: en minä taida parantaa, ei kotonani ole leipää eikä vaatteita: älkää minun panko kansan hallitsiaksi.

3:8 Sillä Jerusalemin kaatuu, ja Juuda käy ylösalaisin; että heidän kielensä ja tekonsa on \Herraa\ vastaan, niin että he hänen majesteettinsa silmiä vastoin sotivat.

3:9 Heidän kasvoinsa hahmo todistaa heitä vastaan: ja he kerskaavat rikoksistansa, niinkuin Sodoma, ja ei salaa niitä. Voi heidän sielujansa! sillä he itse saattavat päällensä onnettomuuden.

3:10 Sanokaat vanhurskaalle, että hänen käy hyvin; sillä hän saa syödä töidensä hedelmän.

3:11 Mutta voi jumalattomia; sillä he ovat pahat, ja heille maksetaan niinkuin he ansaitsevat.

3:12 Lapset ovat minun kansani vaivaajat, ja vaimot vallitsevat heitä. Minun kansani, sinun lohduttajas häiritsevät sinun, ja turmelevat tien, jota sinun käymän pitäisi.

3:13 Mutta \Herra\ seisoo siellä oikeudella, ja on seisauttanut tuomitsemaan kansoja.

3:14 \Herra\ tulee tuomiolle kansansa vanhimpain kanssa ja päaruhtinasten kanssa; sillä te olette turmelleet viinamäen, ja köyhäin ryöstö on teidän huoneessanne.

3:15 Miksi tallaatte kansaani, ja runtelette köyhää? sanoo Herra, \Herra\ Zebaot.

3:16 Ja \Herra\ sanoo: että Zionin tyttäret

korskeilevat, kulkevat kaula kenossa ja silmillään vilkuillen, astua sipsuttelevat ja nilkkarenkaitaan kilistelevät,

3:17 tekee Herra Siionin tytärten päälaen rupiseksi, ja Herra paljastaa heidän häpynsä.

3:18 Sinä päivänä Herra poistaa koreat nilkkarenkaat, otsanauhat, puolikuukorut,

3:19 korvarenkaat, rannerenkaat, hunnut,

3:20 juhlapäähineet, jalkakäädyt, koruvyöt, hajupullot, taikahelyt,

3:21 sormukset, nenärenkaat,

3:22 juhlavaatteet, kaavut, vaipat, kukkarot,

3:23 kuvastimet, aivina-paidat, käärelakit ja päällysharsot.

3:24 Silloin tulee tuoksun sijaan löyhkä, vyön sijaan nuora, käherretyn tukan sijaan kaljuus, korupuvun sijaan säkkiverho, kauneuden sijaan polttomerkki.

3:25 Sinun miehesi kaatuvat miekkaan ja sinun sankarisi sotaan.

3:26 Ja Siionin portit valittavat ja vaikeroivat, ja typötyhjänä hän istuu maassa.

4 LUKU

4:1 Sinä päivänä seitsemän naista tarttuu yhteen mieheen sanoen: "Me syömme omaa leipäämme ja vaatetamme itsemme omilla vaatteilla, kunhan vain meidät otetaan sinun nimiisi; poista meidän häpeämme."

4:2 Sinä päivänä on Herran vesa oleva Israelin pelastuneille kaunistus ja kunnia ja maan hedelmä heille korkeus ja loisto.

4:3 Ja ne, jotka Siionissa ovat säilyneet ja Jerusalemissa jäljelle jääneet, kutsutaan pyhiksi, kaikki, jotka ovat kirjoitetut Jerusalemissa elävien lukuun -

4:4 silloin kun Herra on pessyt pois Siionin

ovat ylpiät, ja käyvät kenossa kauloin, kiilusilminä, kävelevät ja koriasti astelevat, niinkuin jalat sidotut olisivat;

3:17 On siis Herra tekevä Zionin tytärten päät rupiseksi, ja \Herra\ on paljastava heidän häpiänsä.

3:18 Silloin on Herra ottava kenkään kaunistuksen pois, ja koriasti kudotut rihmat ja soljet,

3:19 Käädyt, ja rannerenkaat ja seppelit,

3:20 Kalliit pääliinat, ja polukset, ja päärihmat, ja lemausastiat, ja korvarenkaat,

3:21 Sormukset ja otsalehdet,

3:22 Juhlavaatteet, ja kaaput, ja timpit, ja kukkarot,

3:23 Peilit ja pienet liinavaatteet, ja lakit ja suvihameet.

3:24 Ja pitää häijy löyhkä hyvän hajun edestä oleman, ja nuora vyön edestä, ja paljas pää kaharain hiusten edestä, ja ahdas säkki avaran hameen edestä. Nämät kaikki sinun kauneutes siaan.

3:25 Sinun miehes kaatuvat miekan kautta, ja sinun väkeväs sodassa.

3:26 Ja heidän porttinsa pitää murehtiman ja valittaman: ja heidän pitää vaikiasti istuman maan päällä.

4 LUKU

4:1 Ja seitsemän vaimoa tarttuvat silloin yhteen mieheen, ja sanovat: me tahdomme itseämme elättää ja vaatettaa; anna meitä ainoastaan sinun nimellä nimitettää, että häväistyksemme otettaisiin meiltä pois.

4:2 Sinä päivänä on \Herran\ vesa oleva rakas ja kallis; ja maan hedelmä jalo ja kaunis niiden tykönä, jotka Israelista vapahdetaan.

4:3 Ja on tapahtuva, että se joka Zionissa jäljellä on, ja se joka Jerusalemissa jäänyt on, pitää pyhäksi kutsuttaman; jokainen kuin kirjoitettu on elävain seassa Jerusalemissa.

4:4 Silloin Herra pesee Zionin tytärten

tytärten saastan ja huuhtonut Jerusalemissa sen verenviata tuomion ja puhdistuksen hengellä.

4:5 Ja Herra luo Siionin vuorelle koko asuinsijansa ylle ja sen juhlakokousten ylle pilven päivän ajaksi ja savun ynnä tulenliekin hohteen yöksi, sillä kaiken kirkkauden yllä on oleva peite

4:6 ja verho varjoamassa päivän helteeltä sekä turvaamassa ja suojaamassa rajuilmalta ja sateelta.

5 LUKU

5:1 Minä laulan ystävästäni, laulan rakkaani laulun hänen viinitarhastaan. Ystävälläni oli viinitarha lihavalla vuorenrinteellä.

5:2 Hän kuokki ja kivesi sen ja istutti siihen jaloja köynnöksiä, rakensi sen keskelle tornin ja hakkasi sinne myös kuurnan. Ja hän odotti sen kasvavan rypäleitä, mutta se kasvoi villimarjoja.

5:3 Ja nyt, te Jerusalemin asukkaat ja Juudan miehet, tuomitkaa minun ja minun viinitarhani välillä.

5:4 Mitä olisi viinitarhalleni vielä ollut tehtävä, jota en olisi sille tehnyt? Miksi se kasvoi villimarjoja, kun minä odotin sen kasvavan rypäleitä?

5:5 Mutta nyt minä ilmoitan teille, mitä teen viinitarhalleni: minä poistan siitä aidan, niin että se jää hävitettäväksi, särjen siitä muurin, niin että se jää tallattavaksi.

5:6 Minä hävitän sen: ei sitä enää vesota eikä kuokita, vaan se on kasvava ohdaketta ja orjantappuraa, ja minä kiellän pilvet sille vettä satamasta.

5:7 Sillä Israelin heimo on Herran Sebaotin viinitarha, ja Juudan miehet ovat hänen ilo-istutuksensa. Ja hän odotti oikeutta, mutta katso, tuli oikeuttomuus, ja vanhurskautta, mutta katso, tuli vaikerrus.

saastaisuuden, ja viruttaa Jerusalemin verenviata hänestä pois, tuomitsevan ja polttavan hengen kautta.

4:5 Ja \Herra\ saattaa kaiken Zionin vuoren asumisen ylitse, ja kussa ikänä se koottu on, päivällä pilven ja savun, ja tulen paisteen yöllä palamaan; sillä suojeleminen pitää oleman kaiken kunnian ylitse.

4:6 Ja maja pitää oleman päivän varjoksi hellettä vastaan, ja turva ja varjelus rajuilmaa ja sadetta vastaan.

5 LUKU

5:1 Minä veisaan ystävästä, ystäväni veisun hänen viinamäestänsä. Ystävälläni on viinämäki lihavassa paikassa.

5:2 Ja hän aitasen ympärinsä, ja perkasi kivet pois, ja istutti parhaat viinapuut, ja rakensi myös siihen tornin, ja pani sinne viinakuurnan, ja odotti sen viinamarjoja kantavan; vaan se kantoi pahoja marjoja.

5:3 Te Jerusalemin asujat ja Juudan miehet, tuomitkaa siis nyt minun ja viinämäkeni välillä.

5:4 Mitä olisi enempi viinamäelleni tekemistä, jota en minä hänessä tehnyt ole? Miksi hän kantoi pahoja marjoja, kuin minä odotin hänen viinamarjoja kantavan?

5:5 Ja nyt minä tahdon teille ilmoittaa, mitä minä tahdon viinamäelleni tehdä: hänen aitansa pitää otettaman pois, että hänen pitää autiona oleman, ja hänen muurinsa pitää särjettämän, että hän tallattaisiin.

5:6 Minä tahdon sen saattaa autioksi, ettei kenkään pidä hänessä leikkaaman eli kaivaman, vaan ohdakkeita ja orjantappuroita pitää hänessä kasvaman: ja tahdon pilviä kieltää satamasta hänen päällensä.

5:7 Mutta \Herran\ Zebaotin viinämäki on Israelin huone, ja Juudan miehet hänen suloinen istuttamansa. Hän odottaa oikeutta, ja katso, ei ole muuta kuin väkivaltaa, vanhurskautta, niin on sula valitus.

5:8 Voi niitä, jotka liittävät talon taloon, yhdistävät pellon peltoon, kunnes ei jää enää tilaa ja te yksin asutte maassa!

5:9 Minun korviini kuului Herran Sebaotin sana: Totisesti, ne monet talot tulevat autioiksi, ne suuret ja kauniit asujattomiksi.

5:10 Sillä kymmenen auranalaa viinitarhaa on antava yhden bat-mitan, ja hoomerin kylvö on antava eefan.

5:11 Voi niitä, jotka aamuvarhaisesta väkijuoman jäljessä juoksevat ja iltamyöhään viipyvät viinistä hehkuvina!

5:12 Kanteleet, harput, vaskirummut, huilut ja viinit on heillä pidoissansa, mutta Herran tekoja he eivät tarkkaa, eivät näe hänen kättensä töitä.

5:13 Sentähden minun kansani siirretään maastansa äkkiarvaamatta, sen ylhäiset kärsivät nälkää, ja sen remuava joukko näänny janoon.

5:14 Sentähden tuonela levittää kitansa ammолleen, avaa suunsa suunnattomaksi; ja sinne menee sen loisto, sen remuava ja pauhaava joukko, kaikki sen ilonpitäjät.

5:15 Silloin ihminen masentuu ja mies painuu maahan, maahan painuvat ylpeitten silmät;

5:16 mutta Herra Sebaot on oleva korkea tuomiossa, pyhä Jumala on oleva pyhä vanhurskaudessa.

5:17 Ja karitsat käyvät siellä niinkuin laitumillansa, ja vieraat syöttävät rikkaitten rauniosijoja.

5:18 Voi niitä, jotka vetävät perässensä rangaistusta turhuuden köysillä, synnin palkkaa kuin vaunujen valjailla;

5:19 niitä, jotka sanovat: "Joutukoon pian hänen tekonsa, että me sen näemme; täytyköön ja tapahtukoon Israelin Pyhän aivoitus, että me sen tiedämme"!

5:8 Voi niitä, jotka yhden huoneen toisen tykö vetävät, ja yhden pellon toisen tykö saattavat, siihen asti ettei enää sias ole, asuaksenne yksinänne maan päällä!

5:9 Nämä ovat (sanoo) \Herra\ Zebaot minun korvilleni tulleet: mitämaks, ellei ne monet huoneet tule kylmille, ja ne suuret ja kauniit jää ilman asujia;

5:10 Sillä kymmenen viinamäen sarkaa pitää vaivoin yhden batin antaman; ja gomer siemeniä tekee ainoastaan ephan.

5:11 Voi niitä, jotka varhain huomeneltain ylhäällä ovat, juopumusta noutelemaan, ja istuvat hamaan yöhön asti, että he viinasta palavaksi tulisivat!

5:12 Joilla ovat kanteleet, harput, rummut, huilut, ja viinaa heidän pidoissansa; ja ei katso \Herran\ tekoa, eikä tottele hänen käsialaansa.

5:13 Sentähden pitää minun kansani vietämän vankeuteen, ettei heillä ole ymmärrystä; ja hänen kunniallistensa täytyy nälkää kärsiä, ja heidän yhteinen kansansa kuivua janoon.

5:14 Sitä varten on helvetti sielunsa lavialta avannut, ja hänen kitansa on ammollansa ilman määrää, mennä sinne alas sekä heidän kunniallisensa että yhteisen kansansa, sekä heidän rikkaansa että riemullisensa;

5:15 Että jokainen itsensä notkistais ja kukin nöyryytettäisiin; ja koreiden silmät myös nöyryytetyksi tulisivat.

5:16 Mutta \Herra\ Zebaot pitää tuomiossa ylistettämän, ja pyhä Jumala pitää vanhurskaudessa pyhitettävän.

5:17 Silloin pitää lampaat tavallansa kaittaman, ja muukalaiset pitää itsensä elättämän lihavain aukiudessa.

5:18 Voi niitä, jotka itsensä sitovat valheen nuoralla yhteen vääryyttä tekemään, ja niinkuin ratasten köydellä syntiä tekemään!

5:19 Ja sanovat: anna hänen tekonsa rientää ja pian tulla, sitä nähdäksemme: lähestyköön ja tulkoon Israelin pyhän aivoitus, että me sen tietäisimme.

5:20 Voi niitä, jotka sanovat pahan hyväksi ja hyvän pahaksi, jotka tekevät pimeyden valkeudeksi ja valkeuden pimeydeksi, jotka tekevät karvaan makeaksi ja makean karvaaksi!

5:21 Voi niitä, jotka ovat viisaita omissa silmissään ja ymmärtäväisiä omasta mielestänsä!

5:22 Voi niitä, jotka ovat urhoja viinin juonnissa ja aimomiehiä väkijuoman sekoittamisessa,

5:23 jotka lahjuksesta julistavat syyllisen syyttömäksi ja ottavat oikeuden siltä, joka oikeassa on!

5:24 Sentähden, niinkuin tulen kieli syö oljet ja kuloheinä raukeaa liekkiin, niin heidän juurensa mätänee, ja heidän kukkansa hajoaa tomuna ilmaan, sillä he ovat ylenkatsonneet Herran Sebaotin lain ja pitäneet pilkkanansa Israelin Pyhän sanaa.

5:25 Sentähden syttyi Herran viha hänen kansaansa kohtaan: hän ojensi kätensä sitä vastaan ja löi sitä, niin että vuoret vapisivat ja heidän raatonsa olivat tunkiona keskellä katuja. Tästä kaikesta ei hänen vihansa asettunut, vaan hänen kätensä on vielä ojennettuna.

5:26 Ja hän pystyttää viirin kaukaiselle kansalle ja viheltää sen luokseen maan äärestä. Ja katso, se tulee viipymättä, nopeasti.

5:27 Ei kukaan heistä väsy eikä kompastu, ei kukaan torku eikä nuku, ei yö kupeilta aukene, eikä kengänpaula katkea.

5:28 Sen nuolet ovat teroitettut, sen jouset kaikki jännitetyt, sen orhien kaviot ovat kuin pii, ja sen rattaat kuin rajuilma.

5:29 Sen kiljunta on kuin naarasleijonan, se kiljuu kuin nuoret jalopeurat, se ärjyy ja tempaa saaliin ja vie sen pois, eikä pelastajaa ole.

5:30 Se ärjyy sille sinä päivänä, niinkuin

5:20 Voi niitä, jotka pahan hyväksi ja hyvän pahaksi sanovat; jotka pimeydestä valkeuden, ja valkeudesta pimeyden tekevät, jotka karvaasta makean, ja makeasta karvaan tekevät.

5:21 Voi niitä, jotka viisaat olevinansa ovat, ja itsensä toimellisina pitävät!

5:22 Voi niitä, jotka jalot ovat viinaa juomaan, ja juomassa kilvoittelevat!

5:23 Jotka jumalattoman lahjain tähden vanhurskauttavat, ja kääntävät vanhurskasten oikeuden pois heiltä:

5:24 Sentähden niinkuin tulen hehku korren kuluttaa, ja liekki sivaltaa akanat pois: aivan niin pitää heidän juurensa mätänemän, ja heidän vesansa hajooman pois niinkuin tomu; sillä he katsovat \Herran\ Zebaotin lain ylö, ja pilkkaavat Israelin pyhän sanat.

5:25 Sentähden \Herran\ viha julmistuu kansansa päälle, ja hän ojentaa kätensä heidän päällensä, ja lyö heitä, niin että vuoret vapisevat ja heidän ruumiinsa on niinkuin loka kadulla. Ja kaikissa näissä ei hänen vihansa lakkaa, vaan hänen kätensä on vielä ojennettu.

5:26 Sillä hän nostaa lipun ylös kaukana pakanain seassa, ja viheltää niille maan ääristä: ja katso, he tulevat äkisti ja nopiasti.

5:27 Ei ole kenkään heistä väsynyt eli heikko, eikä kenkään torku eli makaa; ei myös päästä kenkään vyötä lanteestansa, eikä kenenkään kengänrihmoja rikota.

5:28 Sillä heidän nuolensa ovat terävät, ja kaikki heidän joutsensa jännitetyt; heidän orittensa kaviot ovat niinkuin limsiä, ja heidän ratastensa pyörät niinkuin tuulispää.

5:29 He kiljuvat niinkuin jalopeurat, ja kiljuvat niinkuin nuoret jalopeurat. He kilistelevät ja tempaavat saaliin, ja omistavat sen, ettei kenkään sitä saa jälleen.

5:30 Ja silloin pauhataan heidän ylitsensä

meri ärjyy. Silloin tähyillään maata, mutta katso, on pimeys, on ahdistus, ja valo on pimennyt sen synkeyteen.

6 LUKU

6:1 Kuningas Ussian kuolinvuotena minä näin Herran istuvan korkealla ja ylhäisellä istuimella, ja hänen vaatteensa liepeet täyttivät tempelin.

6:2 Serafit seisoivat hänen ympärillään; kullakin oli kuusi siipeä: kahdella he peittivät kasvonsa, kahdella he peittivät jalkansa, ja kahdella he lensivät.

6:3 Ja he huusivat toinen toisellensa ja sanoivat: "Pyhä, pyhä, pyhä Herra Sebaot; kaikki maa on täynnä hänen kunniaansa."

6:4 Ja kynnysten perustukset vapisivat heidän huutonsa äänestä, ja huone täyttyi savulla.

6:5 Niin minä sanoin: "Voi minua! Minä hukun, sillä minulla on saastaiset huulet, ja minä asun kansan keskellä, jolla on saastaiset huulet; sillä minun silmäni ovat nähneet kuninkaan, Herran Sebaotin."

6:6 Silloin lensi minun luokseni yksi serafeista, kädessään hehkuva kivi, jonka hän oli pihdeillä ottanut alttarilta,

6:7 ja kosketti sillä minun suutani sanoen: "Katso, tämä on koskettanut sinun huuliasi; niin on sinun velkasi poistettu ja syntisi sovitettu."

6:8 Ja minä kuulin Herran äänen sanovan: "Kenenkä minä lähetän? Kuka menee meidän puolestamme?" Minä sanoin: "Katso, tässä minä olen, lähetä minut."

6:9 Niin hän sanoi: "Mene ja sano tälle kansalle: 'Kuulemalla kuulkaa, älkääkä ymmärtäkö, näkemällä nähkää, älkääkä käsittäkö.'

6:10 Paaduta tämän kansan sydän, koveta sen korvat, sokaise sen silmät, ettei se näkisi silmillään, ei kuulisi korvillan, ei ymmärtäisi sydämellään eikä kääntyisi ja parannetuksi tulisi."

niinkuin meri pauhaa. Koska silloin katsotaan maan päälle, katso, niin on pimeys ahdistuksesta, ja ei valkeus paista silleen heidän ylitsensä.

6 LUKU

6:1 Sinä vuonna, jona kuningas Ussia kuoli, näin minä Herran istuvan korkialla ja korotetulla istuimella, ja hänen vaatteensa liepeet täyttivät templin.

6:2 Seraphit seisoivat häntä ylempänä, ja kullakin oli kuusi siipeä: kahdella he peittivät kasvonsa, kahdella jalkansa, ja kahdella he lensivät.

6:3 Ne huusivat toinen toisellensa ja sanoivat: Pyhä, pyhä, pyhä, \Herra\ Zebaot: kaikki maa on täynnä hänen kunniaansa;

6:4 Niin että pihtipielet vapisivat heidän huutonsa äänestä, ja huone täytettiin savulla.

6:5 Niin minä sanoin: voi minuani! minä hukun, sillä minulla on saastaiset huulet, ja asun sen kansan seassa, jolla on saastaiset huulet; sillä minun silmäni ovat nähneet kuninkaan, \Herran\ Zebaotin.

6:6 Niin lensi yksi Seraphimeista minun tyköni, jolla oli kädessä tulinen hiili, jonka hän otti hohtimilla alttarilta,

6:7 Ja rupesi minun suuhuni, ja sanoi: katso, tällä olen minä ruvennut huuliisi, että sinun pahat tekos otettaisiin sinulta pois, ja sinun rikokset olis sovitettu.

6:8 Ja minä kuulin Herran äänen, että hän sanoi: kenenkä minä lähetän? kuka tahtoo olla meidän sanansaattajamme? Mutta minä sanoin: tässä minä olen, lähetä minua.

6:9 Ja hän sanoi: mene ja sano tälle kansalle, kuulten kuulkaat, ja älkää ymmärtäkö, nähden nähkäät, ja älkää tähtäkö.

6:10 Paaduta tämän kansan sydän, ja anna heidän korvansa paksuksi tulla, ja sokaise heidän silmänsä, ettei he näkisi silmillänsä, eikä kuulisi korvillansa, eli myös ymmärtäisi sydämellänsä, eli kääntäisi itsiänsä ja

6:11 Mutta minä sanoin: "Kuinka kauaksi aikaa, Herra?" Hän vastasi: "Siihen asti, kunnes kaupungit tulevat autioiksi, asumattomiksi, ja talot tyhjiksi ihmisistä ja pellot on hävitetty erämaaksi;

6:12 kunnes Herra on karkoittanut ihmiset kauas ja suuri autius tullut keskelle maata.

6:13 Ja jos siellä on jäljellä kymmenes osa, niin hävitetään vielä sekin. Mutta niinkuin tammesta ja rautatammesta jää kaadettaessa kanto, niin siitäkin: se kanto on pyhä siemen."

7 LUKU

7:1 Aahaan, Jootamin pojan, Ussian pojanpojan, Juudan kuninkaan, aikana lähtivät Resin, Aramin kuningas, ja Pekah, Remaljan poika, Israelin kuningas, sotimaan Jerusalemiä vastaan, mutta he eivät voineet valloittaa sitä.

7:2 Ja kun Daavidin huoneelle ilmoitettiin sanoma: "Aram on leirytynyt Efraimiin", niin kuninkaan ja hänen kansansa sydän vapisi, niinkuin metsän puut vapisevat tuulessa.

7:3 Silloin Herra sanoi Jesajalle: "Mene Aahasta vastaan, sinä ja sinun poikasi Sear-Jaasub, Ylälammikon vesijohdon päähän, Vanuttajankedon tielle,

7:4 ja sano hänelle: Ole varuillasi ja pysy rauhallisena, älä pelkää, älköönkä sydämesi säikkykö noita kahta savuavaa kekäleempätkää: Resinin ja Aramin ynnä Remaljan pojan vihanvimmaa.

7:5 Koska Aram, Efraim ja Remaljan poika ovat hankkineet pahaa sinua vastaan sanoen:

7:6 'Lähtekäämme Juudaa vastaan, täyttäkäämme se kauhulla, vallatkaamme se itsellemme ja asettakaamme sinne kuninkaaksi Taabalin poika',

7:7 niin sanoo Herra, Herra näin: Ei se onnistu, eikä se tapahdu.

7:8 Sillä Aramin pää on Damasko, ja

parannetuksi tulisi.

6:11 Mutta minä sanoin: Herra, kuinka kauvan? Hän sanoi: siihenasti kuin kaupungit tulevat kylmille ja ilman asujia, ja huoneet ilman väetä, ja maa on peräti autiona.

6:12 Sillä \Herra\ ajaa väen kauvas, niin että maa tulee peräti hyljättyksi.

6:13 Ja ehkä kymmenes osa siihen vielä jää, niin sekin taas hävitetään; kuitenkin niinkuin tammelle ja tuomelle jää kanto, vaikka heidän lehtensä varistetaan, niin pitää myös pyhällä siemenellä kanto oleman.

7 LUKU

7:1 Sitte tapahtui Ahaksen Jotamin pojan, Ussian pojan, Juudan kuninkaan aikana, että Retsin Syrian kuningas, ja Peka Remalian poika, Israelin kuningas, vaelsivat Jerusalemiin, sotimaan sitä vastaan; mutta ei he taitaneet sitä voittaa.

7:2 Silloin sanottiin Davidin huoneelle: Syrialaiset luottavat Ephraimiin. Silloin vapisi hänen sydämensä ja hänen kansansa sydän, niinkuin puut vapisevat metsässä tuulesta.

7:3 Mutta \Herra\ puhui Jesajalle: mene nyt Ahasta vastaan, sinä ja poikas SearJasub, ylimmäisen vesilammikon kanavan päähän, tiellä vanuttajakedolle.

7:4 Ja sano hänelle: kavahta ja pysy alallas, älä pelkää, älköön myös sydämes vapisko näitä kahta suitsevan kekäleen päätä, Retsinin ja Syrialaiden, ja Remalian pojan vihaa.

7:5 Että Syrialaiset ovat pitäneet pahoja juonia sinua vastaan, niin myös Ephraim ja Remalian poika, ja sanovat:

7:6 Me tahdomme mennä ylös Juudaan, ja herättää häntä, ja jakaa sen keskenämme, ja tehdä siihen Tabealin pojan kuninkaaksi.

7:7 Sillä näin sanoo Herra, \Herra\: ei sen pidä pysymän, eikä näin oleman.

7:8 Vaan niinkuin Damasku on Syrian pää,

Damaskon pää on Resin - mutta kuusikymmentä viisi vuotta vielä, ja Efraim on muserrettu eikä ole enää kansa - ja Efraimin pää on Samaria,

7:9 ja Samarian pää on Remaljan poika. Ellette usko, niin ette kestä."

7:10 Ja Herra puhui jälleen Aahaalle sanoen:

7:11 "Pyydä itsellesi merkki Herralta, Jumalaltasi, pyydä alhaalta syvyydestä taikka ylhäältä korkeudesta."

7:12 Mutta Aahas vastasi: "En pyydä enkä kiusaa Herraa."

7:13 Siihen hän lausui: "Kuulkaa, te Daavidin suku, eikö se riitä, että te ihmiset väsyttätte, kun vielä minun Jumalanikin itseenne väsyttätte?"

7:14 Sentähden Herra itse antaa teille merkin: Katso, neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan ja antaa hänelle nimen Immanuel.

7:15 Voita ja hunajaa hän syö siinä iässä, jolloin hän oppii hylkäämään pahan ja valitsemaan hyvän;

7:16 sillä ennenkuin poika on oppinut hylkäämään pahan ja valitsemaan hyvän, tulee autioksi maa, jonka kahta kuningasta sinä kauhistut.

7:17 Herra antaa tulla sinulle, sinun kansallesi ja isäsi suvulle ne päivät, joita ei ole ollut siitä asti, kun Efraim luopui Juudasta - antaa tulla Assurin kuninkaan.

7:18 Ja sinä päivänä Herra viheltää kärpäset Egyptin virtain suulta ja mehiläiset Assurin maasta,

7:19 ja ne tulevat ja laskeutuvat kaikki vuorenrotkoihin ja kallionkoloihin, kaikkiin orjantappurapensaisiin ja kaikille juottopaikoille.

7:20 Sinä päivänä Herra ajattaa virran tuolta puolen palkatulla partaveitsellä, Assurin kuninkaalla, pään ja häpykarvat; viepä se vielä parrankin.

niin pitää Retsinin oleman Damaskun pään. Ja viiden ajastajan perästä seitsemättäkymmentä, pitää Ephraimin tuleman perikatoon, niin ettei heidän enään pidä kansana oleman.

7:9 Ja niinkuin Samaria on Ephraimin pää, niin pitää Remalian poika oleman Samarian pään. Jollette usko, niin ette vahvistu.

7:10 Ja \Herra\ puhui taas Ahakselle ja sanoi:

7:11 Pyydä sinulles merkkiä \Herralta\ sinun Jumalaltas, taikka alhaalle syvyyteen, eli ylhäälle korkeuteen.

7:12 Niin Ahas sanoi: en ano ja en tahdo \Herraa\ kiusata.

7:13 Niin hän sanoi: kuulkaat siis te Davidin huone: vähäkö se teille on, että te ihmisiä vastoin teette, mutta myös teette minun Jumalaani vastoin?

7:14 Sentähden antaa itse Herra teille merkin: katso, neitsy siittää ja synnyttää pojan, sen nimi pitää kutsuttaman Immanuel.

7:15 Voita ja hunajaa hän syö, tietääksensä hyljätä pahaa ja valita hyvää.

7:16 Sillä ennenkuin poikainen oppii hylkäämään pahaa ja valitsemaan hyvää, pitää se maa, jotas kauhistut, kahdelta kuninkaalta hyljättämän.

7:17 Mutta \Herra\ antaa sinun, sinun kansas ja isäs huoneen päälle tulla, Assyrian kuninkaan kautta, ne päivät, jotka ei sitte tulleet ole, kuin Ephraim erkani Juudasta.

7:18 Ja tapahtuu, että \Herra\ viheltää sinä päivänä kärpäsiä Egyptin virtain äärestä, ja kimalaisia Assurin maalta;

7:19 Että he tulevat ja sioittavat kaikki tyynni itsensä hävinneihin laaksoihin, ja kiven rakoihin, ja kaikkiin mättäisiin ja pensaisiin.

7:20 Silloin Herra ajelee pään ja karvat jaloista, ja ottaa pois parran palkatulla partaveitsellä, niiden kautta, jotka sillä puolella virtaa ovat, Assyrian kuninkaan

7:21 Siihen aikaan pitää mies lehmäsen ja pari lammasta,

7:22 mutta runsaan maidon tulon tähden hän syö voita; sillä voita ja hunajaa syövät kaikki maahan jäljelle jääneet.

7:23 Ja siihen aikaan jokainen paikka, jossa kasvaa tuhat viinipuuta, arvoltaan tuhat hopeasekeliä, joutuu orjantappurain ja ohdakkeiden valtaan.

7:24 Sinne on mentävä nuolet ja jousi mukana, sillä koko maa on pelkkää orjantappuraa ja ohdaketta.

7:25 Ei yhdelläkään niistä vuorista, joita nyt kuokalla kuokitaan, enää mennä orjantappurain ja ohdakkeiden pelosta; ne jäävät härkien laitumeksi ja lammasten tallattavaksi."

8 LUKU

8:1 Ja Herra sanoi minulle: "Ota iso taulu ja kirjoita siihen selkeällä kirjoituksella: Maher-Saalal Haas-Bas.

8:2 Ja minä otan itselleni luotettavat todistajat, pappi Uurian ja Sakarjan, Jeberekjan pojan."

8:3 Sitten minä lähestyin profeetta-vaimoani, ja hän tuli raskaaksi ja synnytti pojan. Niin Herra sanoi minulle: "Pane hänelle nimeksi Maher-Saalal Haas-Bas.

8:4 Sillä ennenkuin poika oppii sanomaan: 'isä' ja 'äiti', viedään Damaskoon tavarat ja Samarian saalis Assurin kuninkaan eteen."

8:5 Ja Herra puhui jälleen minulle ja sanoi:

8:6 "Koska tämä kansa halveksii Siiloan hiljaa virtaavia vesiä ja iloitsee Resinin ja Remaljan pojan kanssa,

8:7 niin katso, sentähden Herra antaa tulla heidän ylitsensä virran vedet, valtavat ja suuret: Assurin kuninkaan ja kaiken hänen kunniansa; se nousee kaikkien uomiensa yli ja menee kaikkien äyräittänsä yli,

kautta.

7:21 Siihen aikaan pitää yhden miehen yhtä lehmää ja kahta lammasta kaitseman,

7:22 Ja saaman niin paljon rieskaa, että hän saa syödä voita; sillä se joka jää maahan, saa voita ja hunajaa syödä.

7:23 Sillä siihen aikaan tapahtuu, että kussa nyt on tuhannen viinapuuta, jotka maksavat tuhannen hopiapenninkiä, siellä pitää orjantappurat ja ohdakkeet oleman.

7:24 Ja sinne mennään nuolella ja joutsella; sillä koko maassa pitää oleman orjantappurat ja ohdakkeet;

7:25 Niin ettei taideta tulla kaikkiin niihin mäkiin, joita lapiolla kaivetaan, orjantappurain, mätästen ja ohdakkeiden tähden; vaan härjät annetaan siinä käydä, ja lampaat sitä tallata.

8 LUKU

8:1 Ja \Herra\ sanoi minulle: ota suuri kirja etees, ja kirjoita siihen ihmisen kirjoituksella: ryöstä nopiasti, riennä saaliille.

8:2 Ja minä otin tyköni uskolliset todistajat: papin Urijan, ja Sakarian Jeberekjan pojan,

8:3 Ja menin prophetissan tykö, se tuli raskaaksi ja synnytti pojan; ja \Herra\ sanoi minulle: nimitä se: ryöstä pian, ja riennä jakoon.

8:4 Sillä ennenkuin poikainen taitaa sanoa: isäni, äitini, viedään Damaskun tavarat ja Samarian saalis pois Assyrian kuninkaan edellä.

8:5 Ja \Herra\ puhui vielä minun kanssani ja sanoi:

8:6 Että tämä kansa hylkää Siloan veden, joka hiljaksensa juoksee, ja turvaa Retsiniin ja Remalian poikaan;

8:7 Katso, niin Herra antaa tulla hänen päällensä paljon ja väkevän virtaveden, Assyrian kuninkaan, ja kaiken hänen kunniansa, että se nousee kaikkein parrastensa yli, ja käypi kaikkein rantainsa

8:8 ja se tunkeutuu Juudaan, paisuu ja tulvii ja ulottuu kaulaan saakka. Ja levittäen siipensä se täyttää yliyltään sinun maasi, Immanuel."

8:9 Riehukaa, kansat, kuitenkin kukistutte; kuulkaa, kaikki kaukaiset maat: sonnustautukaa, kuitenkin kukistutte; sonnustautukaa, kuitenkin kukistutte.

8:10 Pitäkää neuvoa: se raukeaa; sopikaa sopimus: ei se pysy. Sillä Jumala on meidän kanssamme.

8:11 Sillä näin sanoi minulle Herra, kun hänen kätensä valtasi minut ja hän varoitti minua vaeltamasta tämän kansan tietä:

8:12 "Älkää sanoko salaliitoksi kaikkea, mitä tämä kansa salaliitoksi sanoo; älkää peljätkö, mitä se pelkää, älkääkähä kauhistuko.

8:13 Herra Sebaot pitäkää pyhänä, häntä te peljätkää ja kauhistukaa.

8:14 Ja hän on oleva pyhäkkö, hän loukkauskivi ja kompastuksen kallio molemmille Israelin huonekunnille, paula ja ansa Jerusalemin asukkaille.

8:15 Monet heistä kompastuvat ja kaatuvat ja ruhjoutuvat, monet kiedotaan ja vangitaan.

8:16 Sido todistus talteen, lukitse laki sinetillä minun opetuslapsiini."

8:17 Niin minä odotan Herraa, joka kätkee kasvonsa Jaakobin heimolta, ja panen toivoni häneen.

8:18 Katso, minä ja lapset, jotka Herra on minulle antanut, me olemme Herran Sebaotin merkkeinä ja ihmeinä Israelissa, hänen, joka asuu Siionin vuorella.

8:19 Ja kun he sanovat teille: "Kysykää vainaja- ja tietäjähengiltä, jotka supisevat ja mumisevat", niin eikö kansa kysyisi Jumalaltansa? Kuolleiltako elävien puolesta?

8:20 "Pysykää laissa ja todistuksessa!"

yli;

8:8 Ja käypi Juudan lävitse, tulvaa ja nousee, siihenasti kuin se ulottuu kaulaan asti; ja levittää siipensä, niin että ne täyttävät sinun maasi, o Immanuel, niin leviä kuin se on.

8:9 Kokoontukaat kansat, ja paetkaat kuitenkin; kuulkaat kaikki, jotka olette kaukaisissa maakunnissa: hankkikaat sotaan ja paetkaat kuitenkin, hankkikaat ja paetkaat kuitenkin.

8:10 Päättäkää neuvo, ja ei se miksikään tule; puhukaat keskenänne, ja ei sekään seiso, sillä tässä on Immanuel.

8:11 Sillä näin sanoi \Herra\ minulle, kuin hän käteeni rupesi, ja neuvoi minua, etten minä vaeltaisi tämän kansan tiellä, ja sanoi:

8:12 Älkää sanoko liitoksi, mitä tämä kansa liitoksi sanoo: älkää te peljätkö, niinkuin he tekevät, älkää myös vapisko.

8:13 Vaan pyhittäkää \Herra\ Zebaot; ja hän olkoon teidän pelkonne, hän olkoon teidän vapistuksenne;

8:14 Niin hän on pyhitys; mutta loukkauskivi ja kompastuskallio kahdelle Israelin huoneelle, paulaksi ja ansaksi Jerusalemin asuville,

8:15 Niin että moni heistä loukkaa itsensä, ja lankeevat, särjetään, kiedotaan ja vangitaan.

8:16 Sido todistus kiinni, lukitse laki minun opetuslapsissani.

8:17 Sillä minä toivon \Herraan\, joka kasvonsa Jakobin huoneelta kätkenyt on; mutta minä odotan häntä.

8:18 Katso, tässä minä olen, ja ne lapset, jotka \Herra\ minulle antanut on merkiksi ja ihmeeksi Israelissa \Herralta\ Zebaotilta, joka Zionin vuorella asuu.

8:19 Kuin siis he teille sanovat: kysykää noidilta ja tietäjiltä, jotka kuiskuttelevat ja tutkivat, (niin sanokaat:) eikö kansan pitä Jumalaltansa kysymän? (eikö ole parempi kysyä) eläviltä kuin kuolleilta?

8:20 (Ja pikemmin) lain jälkeen ja

Elleivät he näin sano, ei heillä aamunkoittoa ole.

8:21 Ja siellä he kuljeskelevat vaivattuina ja nälkäisinä, ja nälissään he vimmastuvat ja kiroavat kuninkaansa ja Jumalansa. He luovat silmänsä korkeuteen,

8:22 he katsahtavat maan puoleen, mutta katso: ainoastaan ahdistusta ja pimeyttä; he ovat syöstyet tuskan synkeyteen ja pimeyteen.

8:23 Mutta ei jää pimeään se, mikä nyt on vaivan alla. Entiseen aikaan hän saattoi halveksitukseksi Sebulonin maan ja Naftalin maan, mutta tulevaisuudessa hän saattaa kunniaan merentien, Jordanin tuonpuoleisen maan, pakanain alueen.

9 LUKU

9:1 Kansa, joka pimeydessä vaeltaa, näkee suuren valkeuden; jotka asuvat kuoleman varjon maassa, niille loistaa valkeus.

9:2 Sinä lisäät kansan, annat sille suuren ilon; he iloitsevat sinun edessäsi, niinkuin elon aikana iloitaan, niinkuin saaliinjaossa riemuitaan.

9:3 Sillä heidän kuormansa ikeen, heidän olkainsa vitsan ja heidän käskijänsä sauvan sinä särjet niinkuin Midianin päivänä;

9:4 ja kaikki taistelun pauhussa tallatut sotakengät ja verellä tahratut vaipat poltetaan ja tulella kulutetaan.

9:5 Sillä lapsi on meille syntynyt, poika on meille annettu, jonka hartioilla on herraus, ja hänen nimensä on: Ihmeellinen neuvonantaja, Väkevä Jumala, lankaikkinen isä, Rauhanruhtinas.

9:6 Herraus on oleva suuri ja rauha loppumaton Daavidin valtaistuimella ja hänen valtakunnallansa; se perustetaan ja vahvistetaan tuomiolla ja vanhurskaudella nyt ja iankaikkisesti. Herran Sebaotin kiivaus on sen tekevä.

todistuksen? Ellei he tämän sanan jälkeen sano, niin ei heidän pidä aamuruskoa saaman.

8:21 Vaan heidän pitää kävelemän maakunnassa vaivattuina ja nälkäisinä; mutta kuin he nälkää kärsivät, niin he vihastuvat ja kiroilevat kuningastansa ja Jumalaansa, ja katsovat ylöspäin,

8:22 Ja katselevat maata, vaan ei muuta mitään löydä, kuin murheet ja pimeydet; sillä he ovat pimitetyt ahdistuksessa, ja eksyvät pimeydessä.

8:23 Sillä ei ole sillä (maakunnalla) yhtään pääsinpäivää, koska hän ahdistuksessa on; niinkuin entiseen aikaan Sebulonin ja Naphtalin maalle lievyys tapahtui, ja tulivat viimein kunnioitetuksi; niin myös ne meritien vieressä, tällä puolella Jordanin pakanain Galileassa.

9 LUKU

9:1 Kansa, joka pimeydessä vaelsi, näki suuren valkeuden, ja jotka asuivat kuoleman varjon maassa, niiden ylitse se kirkkaasti paistaa.

9:2 Sinä lisäät kansaa, ja lisäät hänelle iloa; sinun edessäs iloitaan, niinkuin elon aikana iloitaan, niinkuin saaliin jaossa iloitaan:

9:3 Sillä sinä olet heidän kuormansa ikeen, heidän olkainsa vitsan, ja heidän vaatiansa sauvan särkenyt, niinkuin Midianin aikana.

9:4 Sillä kaikki sota ja meteli, ja veriset vaatteet pitää poltettaman ja tulella kulutettaman.

9:5 Sillä meille on lapsi syntynyt, ja poika on meille annettu, jonka hartioilla herraus on; ja hänen nimensä kutsutaan Ihmeellinen, Neuvonantaja, Väkevä Jumala, lankaikkinen Isä, Rauhan päämies:

9:6 Että hänen herrautensa pitää suureksi tuleman, ja ei rauhalla loppua, Davidin istuimelle ja hänen valtakunnallensa, valmistamaan sitä ja vahvistamaan tuomiolla ja vanhurskaudella: hamasta nyt niin iankaikkiseen on \Herran\ Jumalan

9:7 Herra lähetti sanan Jaakobia vastaan, ja se iski Israeliin,

9:8 ja sen sai tuntea koko kansa, Efraim ja Samarian asukkaat, mutta he sanoivat ylpeydessään ja sydämensä kopeudessa:

9:9 "Tiilikivet sortuivat maahan, mutta me rakennamme hakatuista kivistä; metsäviikunapuut lyötiin poikki, mutta me panemme setripuita sijaan."

9:10 Silloin Herra nostatti sitä vastaan Resinin ahdistajat ja kiihoitti sen viholliset,

9:11 aramilaiset edestä ja filistealaiset takaa, ja he söivät Israelia suun täydeltä. Kaikesta tästä ei hänen vihansa ole asettunut, ja vielä on hänen kätensä ojennettu.

9:12 Mutta kansa ei palannut kurittajansa tykö, eivätkä he etsineet Herraa Sebaotia.

9:13 Sentähden Herra katkaisi Israelilta pään ja hännän, palmunlehvän ja kaislan, yhtenä päivänä.

9:14 Vanhin ja arvomies on pää, mutta profeetta, joka valhetta opettaa, on häntä.

9:15 Ja tämän kansan johtajat tulivat eksyttäjiksi, ja johdettavat joutuivat hämminkiin.

9:16 Sentähden Herra ei iloitse sen nuorista miehistä eikä armahda sen orpoja ja leskiä, sillä he ovat kaikki jumalattomia ja pahantekijöitä, ja jokainen suu puhuu hulluutta. Kaikesta tästä ei hänen vihansa ole asettunut, ja vielä on hänen kätensä ojennettu.

9:17 Sillä jumalattomuus palaa tulena, kuluttaa orjantappurat ja ohdakkeet ja sytyttää sankan metsän, niin että se savuna tupruaa ilmaan.

9:18 Herran Sebaotin vihasta maa syttyy palamaan, ja kansa on kuin tulen syötävänä; toinen ei sääli toistansa.

Zebaotin kiivaus tämän tekevä.

9:7 Herra on lähettänyt sanan Jakobissa, ja se on langennut Israelissa;

9:8 Että kaikki Ephraimin kansa ja Samarian asuvaset pitää sen tietää saaman, jotka ylpeydessä ja korialla mielellä sanovat:

9:9 Tiilikivet ovat pudonneet, mutta me tahdomme sen rakentaa vuojonkivillä jälleen: Muulbärin puut ovat hakatut maahan, mutta me panemme siaan sedripuita.

9:10 Sillä \Herra\ tahtoo korottaa Retsinin sotaväen heitä vastaan, ja heidän vihollisensa nivoo yhteen,

9:11 Syrialaiset eteen ja Philistealaiset taa, että he söivät Israelin täydellä suulla. Näissä kaikissa ei lakkaa vielä hänen vihansa, vaan hänen kätensä on vielä ojennettu.

9:12 Ei myös kansa käännä itseinsä hänen tykönsä, joka heitä lyö, eikä kysy \Herraa\ Zebaotia.

9:13 Sentähden karsii \Herra\ Israelilta pois, yhtenä päivänä, pään ja hännän, oksat ja kannon.

9:14 Vanhat kunnialliset ihmiset ovat pää; mutta prophetat, jotka opettavat väärin, ovat häntä.

9:15 Sillä tämän kansan johdattajat ovat pettäjät, ja ne, jotka sallivat itsensä johdattaa, ovat kadotetut.

9:16 Sentähden ei Herra taida iloita heidän nuorista miehistänsä, eikä armahda heidän orpolapsiansa ja leskiänsä; sillä he ovat kaikki ulkokullatut ja pahat, ja jokaisen suu puhuu hulluutta; näissä kaikissa ei lakkaa vielä hänen vihansa, vaan hänen kätensä on vielä ojennettu.

9:17 Sillä jumalatoimien meno on sytytetty niinkuin tuli, ja kuluttaa orjantappurat ja ohdakkeet; joka palaa niinkuin paksussa metsässä, ja nostaa savun korkialle.

9:18 Sillä maa on pimennyt \Herran\ Zebaotin vihasta; niin että kansa on niinkuin tulen ruoka, ja ei yksikään

9:19 Ahmivat oikealta, mutta on yhä nälkä, syövät vasemmalta, mutta eivät saa kylläänsä; jokainen syö oman käsivartensa lihaa:

9:20 Manasse Efraimia ja Efraim Manassea, molemmat yhdessä käyvät Juudan kimppuun. Kaikesta tästä ei hänen vihansa ole asettunut, ja vielä on hänen kätensä ojennettu.

10 LUKU

10:1 Voi niitä, jotka vääriä säädöksiä säätävät, jotka turmiollisia tuomioita kirjoittelevat,

10:2 vääntääksensä vaivaisten asian ja riistääksensä minun kansani kurjilta oikeuden, että lesket joutuisivat heidän saaliiksensa ja orvot heidän ryöstettäviksensä!

10:3 Mutta mitä te teette koston päivänä, rajumyrskyssä, joka tulee kaukaa? Kenen turviin pakenette apua saamaan ja minne talletatte tavaranne?

10:4 Ei muuta kuin vaipua vangittujen joukkoon tai kaatua surmattujen sekaan. Kaikesta tästä ei hänen vihansa ole asettunut, ja vielä on hänen kätensä ojennettu.

10:5 Voi Assuria, joka on minun vihani vitsa ja jolla on kädessään minun suuttumukseni sauva!

10:6 Minä lähetän hänet jumalattoman kansakunnan kimppuun, käsken hänet vihastukseni kansaa vastaan saalista saamaan ja ryöstää ryöstämään ja tallaamaan sitä kuin katujen lokaa.

10:7 Mutta hän ei ajattele niin, se ei ole hänen sydämensä aivoitus, vaan hänen sydämensä halu on hävittää ja tuhota kansoja paljon.

10:8 Sillä hän sanoo: "Eivätkö minun päämieheni ole kaikki kuninkaita?"

10:9 Eikö käynyt Kalnon niinkuin Karkemiin,

armaitse toista.

9:19 Jos he ryöstävät oikialla puolella, niin he nälkää näkevät; jos he syövät vasemmalla puolella, niin ei he tule ravituksi: jokainen syö käsivartensa lihaa.

9:20 Manasse Ephraimia, Ephraim Manassea, ja ne molemmat yhdestä puolesta Juudaa vastaan. Ei vielä näissä kaikissa hänen vihansa asetu, vaan hänen kätensä on vielä ojennettu.

10 LUKU

10:1 Voi kirjanoppineita, jotka väärän lain tekevät ja väärän tuomion kirjoittavat,

10:2 Että he vääntelisivät köyhän asian, ja tekisivät väkivaltaa raadolliselle oikeudessa, minun kansassani; niin että lesket ovat heidän saaliinsa, ja orpoja he raatelevat.

10:3 Mitä te tahdotte tehdä etsikkopäivänä, ja hävityksessä, joka kaukaa tulee? kenen tykö te pakenette apua saamaan? ja kuhunka te tahdotte panna teidän kunnianne?

10:4 Ettette vangittuina kansa taivutettaisi, ja lyötyin seassa lankeaisi; näissä kaikissa ei ole hänen vihansa asetettu, vaan hänen kätensä on vielä nyt ojennettu.

10:5 Voi Assur, joka minun vihani vitsa on; joiden käsissä minun julmuuteni sauva on.

10:6 Minä tahdon lähettää hänen ulkokullattua kansaa vastaan, ja antaa hänelle käskyn vihani kansaa vastaan, sitä täydellisesti ryöstämään, ja saalista jakamaan, ja tallaamaan sitä niinkuin lokaa kujilla.

10:7 Vaikka ei hän sitä niin luule, eikä hänen sydämensä niin ajattele; vaan hänen sydämensä on turmelemaan ja hävittämään monta kansaa.

10:8 Sillä hän sanoo: eikö kaikki minun pääruhtinaani ole kuninkaat?

10:9 Eikö Kalno ole niinkuin Karkemis? Eikö

eikö Hamatin niinkuin Arpadin ja Samarian niinkuin Damaskon?

10:10 Niinkuin minun käteni on saavuttanut epäjumalien valtakunnat, joiden jumalankuvat olivat paremmat kuin Jerusalemin ja Samarian -

10:11 niin enkö minä tekisi Jerusalemille ja sen epäjumalankuville, samoin kuin minä tein Samarialle ja sen epäjumalille?"

10:12 Mutta kun Herra on päättänyt kaiken työnsä Siionin vuorella ja Jerusalemissa, niin minä kostan Assurin kuninkaalle hänen sydämensä ylpeyden hedelmän ja hänen kopeitten silmiensä korskan.

10:13 Sillä hän sanoo: "Oman käteni voimalla minä sen tein ja viisaudellani, sillä minä olen ymmärtäväinen. Minä siirsin kansojen rajat ja ryöstin heidän aarteensa ja puskin kumoon kuin härkä valtaistuimella-istujat.

10:14 Minun käteni tavoitti kansojen rikkaudet niinkuin linnun pesän; ja niinkuin hyljätyt munat kootaan, niin minä olen koonnut kaikki maat, eikä ketään ollut, joka olisi siipeä räpyttänyt tai nokkaa avannut ja piipittänyt."

10:15 Korskeileeko kirves hakkaajaansa vastaan, tai suurenteleeko saha heiluttajaansa vastaan? Ikäänkuin vitsa heiluttaisi kohottajaansa ja sauva saisi koholle sen, joka ei ole puuta!

10:16 Sentähden Herra, Herra Sebaot, lähettää hänen lihavuuteensa näivetystaudin, ja hänen kunniansa alle syttyy tuli niinkuin tulipalo.

10:17 Israelin valkeus on tuleva tuleksi ja hänen Pyhänsä liekiksi, joka polttaa ja kuluttaa hänen ohdakkeensa ja orjantappuransa yhtenä päivänä

10:18 ja hänen metsänsä ja puutarhansa ihanuuden, hamaan luihin ja ytimiin, ja hän tulee riutuvan sairaan kaltaiseksi.

10:19 On helppo lukea ne puut, jotka jäävät hänen metsästänsä jäljelle; poikanen

Hamat ole niinkuin Arpad? Eikö Samaria ole niinkuin Damasku.

10:10 Niinkuin minun käteni on löytänyt epäjumalain valtakunnat, niin myös heidän epäjumalansa, jotka Jerusalemissa ja Samariassa ovat.

10:11 Eikö minun tule tehdä Jerusalemille, ja hänen epäjumalillensa, niinkuin minä Samariallekin ja hänen epäjumalillensa tein?

10:12 Mutta koska Herra on kaikki tekonsa Zionin vuorella ja Jerusalemissa toimittanut, niin minä tahdon etsiä Assurin kuninkaan ylpeän sydämen hedelmää, ja hänen ylpeiden silmänsä koreutta;

10:13 Että hän sanoo: minä olen sen toimittanut minun käteni voimalla ja minun taitoni kautta; sillä minä olen taitava: minä olen kansain rajat siirtänyt, ja heidän tavaransa ryöstänyt, ja niinkuin voimallinen lyönyt heidän asujansa maahan.

10:14 Ja minun käteni on löytänyt kansain tavaran niinkuin linnunpesän, niin että minä olen kaiken maan koonnut niinkuin hyljätyt munat kootaan, kussa ei yhtään ole, joka siipeänsä liikuttaa, nokkansa avaa, eli kirkaisee.

10:15 Taitaako kirves kerskata sitä vastaan, joka hänellä hakkaa, eli saha taistella sen kanssa, joka häntä vetää? Se olis niinkuin sauva tahtois liikuttaa sitä, joka sen kantaa, ja sauva nostais itsensä niinkuin ei se puu oliskaan.

10:16 Sentähden on Herra, \Herra\ Zebaot, lähettävä laiisuuden hänen lihavainsa sekaan, ja sytyttävä hänen kunniansa palamaan kuin tulipalon.

10:17 Ja Israelin valkeus on tuleva tuleksi, ja hänen pyhänsä liekiksi, ja pitää palaman, ja kuluttaman hänen orjantappuransa ja ohdakkeensa yhtenä päivänä.

10:18 Ja hänen metsänsä ja ketonsa kunnia pitää tyhjään raukeneman, sekä sielu että ruumis, ja pitää tuleman niinkuin koska lipunkantaja näännyy;

10:19 Niin että hänen metsänsä jääneet puut lukea taidetaan, ja että lapsikin ne

voi ne kirjoittaa muistiin.

10:20 Sinä päivänä ei Israelin jäännös eivätkä Jaakobin heimon pelastuneet enää turvaudu lyöjäänsä, vaan totuudessa he turvautuvat Herraan, Israelin Pyhään.

10:21 Jäännös palajaa, Jaakobin jäännös, väkevän Jumalan tykö.

10:22 Sillä vaikka sinun kansasi, Israel, olisi kuin meren hiekka, on siitä palajava ainoastaan jäännös. Päätetty on hävitys, joka tulee, vanhurskautta tulvillaan.

10:23 Sillä hävityksen ja tuomiopäätöksen panee Herra, Herra Sebaot, toimeen kaikessa maassa.

10:24 Sentähden sanoo Herra, Herra Sebaot, näin: "Älä pelkää, minun kansani, joka Siionissa asut, Assuria, kun hän sinua vitsalla lyö ja kohottaa sauvansa sinua vastaan Egyptin tavalla.

10:25 Sillä lyhyt hetki vielä, niin suuttumus täyttyy, ja minun vihani kääntyy hävittämään heidät."

10:26 Ja Herra Sebaot heiluttaa ruoskaa häntä vastaan, niinkuin silloin, kun Midian lyötiin Oorebin kalliolla, ja hänen sauvansa on ojennettuna meren yli, ja hän kohottaa sen niinkuin muinoin Egyptiä vastaan.

10:27 Sinä päivänä heltiää hänen kuormansa sinun hartioiltasi ja hänen ikeensä sinun niskaltasi, sillä ies särkyy lihavuuden pakosta.

10:28 Hän tulee Ajatiin, kulkee Migronin kautta, jättää kuormastonsa Mikmaaseen;

10:29 he kulkevat solatien poikki: "Geba on yöpaikkamme." Raama vapisee, Saulin Gibeaa pakenee.

10:30 Huuda kimakasti, tytär Gallim! Kuuntele, Laisa! Poloinen Anatot!

10:31 Madmena menee pakoon, Geebimin asukkaat saattavat tavaransa turviin.

10:32 Vielä samana päivänä hän pysähtyy Noobiin, hän kohottaa kätensä tytär Siionin vuorta, Jerusalemin kukkulaa, vastaan -

pyältää taitaa.

10:20 Silloin ei pidä jääneet Israelissa, ja ne jotka tallella ovat Jakobin huoneesta, enää turvaaman häneen, joka heitä lyö; vaan pitää todella turvaaman \Herraan\ Israelin pyhään.

10:21 Jääneet pitää kääntymän, Jakobin jääneet, väkevän Jumalan tykö.

10:22 Sillä jos sinun kansas, o Israel, on niinkuin hiekka meressä, niin kuitenkin heidän jääneensä kääntyvät; sillä estetty hävitys pitää vuotaman yltäkyläisen vanhurskauden.

10:23 Että Herra, \Herra\ Zebaot, antaa tulla aivotun hävityksen koko maahan, ja hallitsee sen.

10:24 Sanoo siis Herra, \Herra\ Zebaot: älä pelkää kansani, joka Zionissa asut, Assuria. Hän lyö sinua vitsalla, ja nostaa sauvansa sinua vastaan niinkuin Egyptissä.

10:25 Sillä aivan vähän ajan perästä pitää armottomuus ja minun vihani täytettämän heidän kadotukseksensa.

10:26 Silloin on \Herra\ Zebaot nostava ruoskan heidän päällensä, niinkuin Midianin tapossa Orebin kalliolla, ja on ylentävä sauvansa meren yli, niinkuin Egyptissä.

10:27 Silloin pitää hänen kuormansa pakeneman pois sinun hartioiltas, ja hänen ikeensä sinun kaulastas, sillä ikeen pitää pirstaantumaa lihavuudesta.

10:28 Hän tulee Ajatiin, hän vaeltaa Migronin lävitse, hän katselee aseensa Mikmaassa.

10:29 He vaeltavat luotuspaikan ylitse; he pitävät yösiaa Gebaassa; Raama peljästy, Saulin Gibeaa pakenee.

10:30 Sinä tytär Gallim, huuda vahvasti: ota vaari Laiksesta; sinä raadollinen Anatot.

10:31 Madmena menee pois tieltä, Gebimin asuvaset juoksevat matkaansa.

10:32 Ollaan vielä päiväkuunta Nobissa; niin hän on kääntävä kätensä Zionin tyttären vuoreen päin, ja Jerusalemin korkeuden

10:33 katso, silloin Herra, Herra Sebaot, katkaisee hänen latvansa kauhistavalla voimalla, vartevat rungot kaadetaan, ja korkeat kukistuvat.

10:34 Metsän tiheikkö hakataan kirveellä maahan, ja Libanon kaatuu Voimallisen edessä.

11 LUKU

11:1 Mutta lisain kannosta puhkeaa virpi, ja vesa versoo hänen juuristansa.

11:2 Ja hänen päällensä lepää Herran Henki, viisauden ja ymmärryksen henki, neuvon ja voiman henki, tiedon ja Herran pelon henki.

11:3 Hän halajaa Herran pelkoa; ei hän tuomitse silmän näöltä eikä jaa oikeutta korvan kuulolta,

11:4 vaan tuomitsee vaivaiset vanhurskaasti ja jakaa oikein oikeutta maan nöyrille; suunsa sauvalla hän lyö maata, surmaa jumalattomat huultensa henkäyksellä.

11:5 Vanhurskaus on hänen kupeittensa vyö ja totuus hänen lanteittensa side.

11:6 Silloin susi asuu karitsan kanssa, ja pantteri makaa vohlan vieressä; vasikka ja nuori leijona ja syöttöhärkä ovat yhdessä, ja pieni poikanen niitä paimentaa.

11:7 Lehmä ja karhu käyvät laitumella, niiden vasikat ja pennut yhdessä makaavat, ja jalopeura syö rehua kuin raavas.

11:8 Imeväinen leikittelee kyykäärmeen kololla, ja vieroitettu kurottaa kätensä myrkkyliskon luolaan.

11:9 Ei missään minun pyhällä vuorellani tehdä pahaa eikä vahinkoa, sillä maa on täynnä Herran tuntemusta, niinkuin vedet peittävät meren.

11:10 Sinä päivänä pakanat etsivät lisain juurta, joka on kansojen lippuna, ja hänen

puoleen.

10:33 Katso, Herra, \Herra\ Zebaot, on hakkaava oksat väellä, ja lyhentävä sitä korkiaa; ja korkiat pitää alennettaman.

10:34 Ja tihkiä metsä pitää raudalla maahan hakattaman; ja Libanon pitää voimallisen kautta kaatuman.

11 LUKU

11:1 Ja vitsa on putkahtava Isain kannosta, ja vesa on hedelmöitsevä hänen juurestansa,

11:2 Jonka päällä \Herran\ henki lepää, viisauden ja ymmärryksen henki, neuvon ja väkevyyden henki, taidon ja \Herran\ pelvon henki.

11:3 Ja hänen haistamisensa on \Herran\ pelvossa oleva: ei hän tuomitse silmänsä näön jälkeen, eikä nuhtelee korvainsa kuulon jälkeen,

11:4 Vaan hän tuomitsee köyhiä vanhurskaudessa, ja nuhtelee maan raadollisia oikeudella, ja lyö maata suunsa sauvalla, ja huultensa hengellä tappaa hän jumalattoman.

11:5 Vanhurskaus on hänen kupeinsa vyö, ja usko hänen munaskuinsa side.

11:6 Sudet asuvat lammasten seassa, ja pardi makaa vohlain kanssa; vasikka myös ja nuori jalopeura, ja syötinnaudat käyvät yhdessä, ja vähä poikainen kaitsee heitä.

11:7 Niin myös lehmät ja karhut käyvät yhdellä laitumella, ja heidän vasikkansa myös ynnä makaavat; jalopeura syö olkia niinkuin härkä.

11:8 Ja imevä lapsi ihastuu vaskikäärmeen lävestä; ja vieroitettu lapsi pistää kätensä basiliskin luolaan.

11:9 Ei kenkään vahingoitse eikä turmele kaikella pyhyiteni vuorella; sillä maa on täynnä \Herran\ tuntoa, niinkuin meri vedellä peitetty.

11:10 Ja tapahtuu sinä päivänä, että Isain juurta, joka seisoo kansan lippuna, pitää

asumuksensa on oleva kunniaa täynnä.

11:11 Ja sinä päivänä Herra vielä toisen kerran ojentaa kätensä hankkiakseen itselleen kansansa jäännöksen, joka on jäljellä Assurissa, Egyptissä, Patroksessa, Etiopiassa, Eelamissa, Sinearissa, Hamatissa ja merensaarilla.

11:12 Hän nostaa viirin pakanakansoille ja kokoaa Israelin karkoitettut miehet; ja Juudan hajoitetut naiset hän kerää maan neljästä äärestä.

11:13 Silloin katoaa Efraimin kateus, ja Juudan vihat häviävät. Efraim ei kadehdi Juudaa, eikä Juuda vihaa Efraimia.

11:14 Ja he lentävät länteen päin filistealaisten niskaan, yhdessä he ryöstävät Idän miehiä. Edom ja Mooab joutuvat heidän käsiinsä, ammonilaiset heidän alamaisikseen.

11:15 Ja Herra vihkii tuhon omaksi Egyptin merenlahden ja vihansa hehkussa kohottaa kätensä Eufrat-virtaa vastaan, lyö sen hajalle seitsemäksi puroksi ja tekee sen kengin kuljettavaksi.

11:16 Siitä tulee valtatie hänen kansansa jäännökselle, joka on jäljellä Assurissa, niinkuin tuli Israelille silloin, kun se Egyptin maasta lähti.

12 LUKU

12:1 Sinä päivänä sinä sanot: "Minä kiitän sinua, Herra, sillä sinä olit minuun vihastunut, mutta sinun vihasi asettui, ja sinä lohdutit minua.

12:2 Katso, Jumala on minun pelastukseni; minä olen turvassa enkä pelkää, sillä Herra, Herra on minun väkevyyteni ja ylistysvirteni, hän tuli minulle pelastukseksi."

12:3 Te saatte ilolla ammentaa vettä pelastuksen lähteistä.

12:4 Ja sinä päivänä te sanotte: "Kiittäkää

pakanain etsimän; ja hänen leponsa on kunniallinen oleva.

11:11 Ja tapahtuu sinä päivänä, että Herra vielä toisen kerran kokottaa kätensä ostamaan kansansa tähteitä, jotka jääneet ovat, Assyriasta, Egyptistä, Patroksesta, Etiopista, Elamista, Sinearista, Hamatista ja meren luodoista.

11:12 Ja hän nostaa lipun pakanoissa, tuodaksensa Israelin pakolaiset, ja myös kootaksensa Juudan hajoitetut, neljästä maan äärestä.

11:13 Ja kiivaus Ephraimia vastaan pitää lakkaaman, ja Juudan viholliset pitää peräti katooman, niin ettei Ephraimin pidä kadehtiman Juudaa, ja Juudan ei pidä ahdistaman Ephraimia.

11:14 Mutta heidän pitää karkaaman Philistealaisten niskaan, länteen päin, ja ryöstämän idän puolella asuwait; Edom ja Moab pitää heidän käsiinsä lankeeman, ja Ammonin pojat pitää heille kuuliaiset oleman.

11:15 Ja \Herra\ on kiroova Egyptin meren lahden, ja liikuttava kätensä virtaa vastaan, tuulensa väkevyydessä; ja hän lyö sen seitsemäksi ojaksi, niin että kengässä käydään ylitse.

11:16 Ja rata on oleva hänen jääneelle kansallensa, joka Assyrialaisilta jätetty oli; niinkuin Israelille silloin tapahtui, kuin hän Egyptistä läksi.

12 LUKU

12:1 Silloin pitää sinun sanoman: minä kiitän sinua, \Herra\, että vihainen olet ollut minun päälleni; mutta sinun vihas on palannut, ja sinä lohdutat minua.

12:2 Katso, Jumala on minun autuuteni, minä olen turvassa ja en mitään pelkää; sillä \Herra\, \Herra\ on minun väkevyyteni, ja minun virteni, ja hän on minun autuuteni.

12:3 Teidän pitää ammentaman vettä ilolla autuuden lähteistä.

12:4 Ja silloin te sanotte: kiittäkää

Herraa, julistakaa hänen nimeänsä, tehkää hänen suuret tekonsa tiettaviksi kansain keskuudessa, tunnustakaa, että hänen nimensä on korkea.

12:5 Veisatkaa ylistystä Herralle, sillä jaloja töitä hän on tehnyt; tulkoot ne tunnetuiksi kaikessa maassa.

12:6 Huutakaa ja riemuitkaa, Siionin asukkaat, sillä suuri on teidän keskellänne Israelin Pyhä."

13 LUKU

13:1 Ennustus Baabelista, Jesajan, Aamoksen pojan, näkemä.

13:2 Pystyttäkää viiri paljaalle vuoren laelle, korottakaa äänenne heille, viittokaa kädellä heitä menemään sisälle ruhtinasten porteista.

13:3 Minä olen antanut käskyn vihkiytyneilleni ja kutsunut urhoni vihani työhön, ylvääni, riemuitsevaiseni.

13:4 Kuule, vuorilla käy kuin paljon väen pauhina; kuule valtakuntain, kokoontuneitten kansojen kohinaa: Herra Sebaot katsastaa sotajoukkoansa.

13:5 He tulevat kaukaisesta maasta, taivaan ääristä, Herra ja hänen vihansa aseet, hävittämään kaiken maan.

13:6 Valittakaa, sillä Herran päivä on lähellä, se tulee kuin hävitys Kaikkivaltiaalta.

13:7 Sentähden herpoavat kaikki kädet, ja kaikki ihmissydämet raukeavat.

13:8 He peljästyvät, kivut ja tuskat valtaavat heidät, he vääntelevät kuin synnyttäjät, tuijottavat toisiinsa tyrmistyneinä, kasvot tulenkarvaisina.

13:9 Katso, Herran päivä tulee, tulee armottomana, tulee kiivaus ja vihan hehku, tekemään autioksi maan ja hävittämään siitä sen syntiset.

13:10 Sillä taivaan tähdet ja Kalevanmiekat

\Herraa\", ja saarnatkaat hänen nimeänsä, julistakaa kansoissa hänen tekojansa, muistakaa kuinka korkia hänen nimensä on.

12:5 Veisatkaa kiitosta \Herralle\", sillä hän on voimallisesti itsensä asettanut; se olkoon tietävä kaikessa maassa.

12:6 Korota äänes ja veisaa, sinä Zionin asuvainen, sillä Israelin pyhä on suuri sinun keskellä.

13 LUKU

13:1 Babelin kuorma, jonka Jesaia Amotsin poika näki.

13:2 Nostakaa lippu korkialle vuorelle, huutakaa kovin heitä vastaan; nostakaa kätenne ylös, antakaa pääruhtinasten mennä porteista sisälle.

13:3 Minä olen käskenyt pyhitetyilleni, ja kutsunut väkeväni minun vihaani, jotka iloitsevat minun kunniassani.

13:4 Siellä on suuren joukon huuto vuorilla, niinkuin paljon kansan huuto, niinkuin humaus pakanain kootusta valtakunnasta: \Herra\ Zebaot varustaa joukon sotaan,

13:5 Jotka kaukaiselta maalta tulevat, taivaan ääristä: tosin itse \Herra\ vihansa joukolla, hävittämään koko maata.

13:6 Valittakaa, että \Herran\ päivän on juuri läsnä; hän tulee niinkuin hävitys Kaikkivaltiaalta.

13:7 Sentähden pitää kaikki kädet lankeeman maahan, ja kaikki ihmisten sydämet vaipuman.

13:8 Hämmästys, tuska ja kipu pitää tuleman heidän päällensä; heillä pitää oleman tuska niinkuin lapsen synnyttäväsillä: yhden pitää toista kauhistuman, heidän kasvonsa pitää oleman punaisen niinkuin tulen.

13:9 Sillä katso, \Herran\ päivä tulee kauhiasti vihaisna ja julmana, hävittämään maata, ja siitä teloittamaan syntisiä,

13:10 Ettei tähdet taivaassa, ja hänen

eivät loista valollansa, aurinko on pimeä noustessansa, kuu ei kirkkaana kumota.

13:11 Minä kosten maanpiirille sen pahuuden ja jumalattomille heidän pahat tekonsa; minä lopetan julkeitten kopeuden ja painan maahan väkivaltaisten ylpeyden.

13:12 Minä teen kuolevaiset harvinaisemmiksi kuin puhdas kulta, ihmiset harvinaisemmiksi kuin Oofirin kulta.

13:13 Sentähden minä järisytän taivaat, ja maa järkkyy paikaltansa Herran Sebaotin kiivaudesta, hänen vihansa hehkun päivänä.

13:14 Ja niinkuin säilytetyt gasellit ja niinkuin lampaat, joilla ei ole kokoajaa, he kääntyvät kukin kansansa luo, pakenevat kukin omalle maallensa.

13:15 Kuka ikinä tavataan, se lävistetään, kuka kiinni joutuu, se miekkaan kaatuu.

13:16 Heidän pienet lapsensa murskataan heidän silmäinsä edessä, heidän talonsa ryöstetään, ja heidän vaimonsa raiskataan.

13:17 Katso, minä herätän heitä vastaan meedialaiset, jotka eivät hopeasta huoli eivätkä kullasta välitä.

13:18 Heidän jousensa kaatavat nuoret miehet; he eivät armahda kohdun hedelmää eivätkä lapsia sääli.

13:19 Ja Baabelin, valtakuntain kaunistuksen, kaldealaisten ylpeyden ja loiston, käy niinkuin Sodomian ja Gomorran, jotka Jumala hävitti.

13:20 Ei sitä ikinä enää asuta, autioksi jää se polvesta polveen; ei arabialainen sinne telttaansa tee, eivätkä paimenet siellä laumaansa lepuuta.

13:21 Erämaan eläimet lepäävät siellä, sen huoneet ovat täynnä huuhekajia, kamelikurjet asuvat siellä, ja metsänpeikot siellä hyppelevät.

kointähtensä paista kirkkaasti; aurinko ylenee synkiästi, ja kuu paistaa pimiästi.

13:11 Minä tahdon rangaista maan piirin hänen pahuutensa tähden ja jumalattomat heidän vikainsa tähden, ja tahdon lopettaa koreiden ylpeyden, ja nöyryyttää jaloin ynseyden;

13:12 Niin että mies pitää oleman kalliimpi puhdasta kulta, ja ihminen enempi kunnioitettu kuin kappale Ophirin kulta.

13:13 Sentähden minä liikutan taivaan, niin että maan pitää vapisevan paikastansa \Herran\ Zebaotin vihan kautta, ja hänen julman vihansa päivän kautta.

13:14 Ja hänen pitää oleman niinkuin pois ajetun metsävuohen, ja niinkuin lauman ilman paimenta; niin että jokaisen pitää palajaman kansansa tykö, ja jokaisen pakeneman maallensa;

13:15 Että jokainen, joka löydetään, pitää pistettämän lävitse, ja jokainen, joka siellä läsnä on, pitää miekalla lankeeman.

13:16 Pitää myös heidän lapsensa heidän silmäinsä edessä tapettaman, heidän huoneensa ryöstettämän, ja heidän emäntänsä häväistämän.

13:17 Katso, minä herätän Mediläiset heidän päällensä, jotka ei etsi hopiaa, eikä kysy kulta;

13:18 Vaan ampuvat nuoria miehiä kuoliaaksi joutsilla, ja ei armahda äidin kohdun hedelmää, eikä säästä lastakaan.

13:19 Näin pitää Babeli, se kaikkein kaunein valtakuntain seassa, Kaldealaisten koreus, tuleman; niinkuin Jumala kukisti Sodomian ja Gomorran;

13:20 Niin ettei siellä enää pidä asuttaman ijankaikkisesti, eikä siellä asuntoa pidettämän suvusta sukuun. Niin ettei myös Arabialaisten sinne pidä yhtään majaa tekemän, eikä paimenten pidä siellä lounalla makaaman.

13:21 Vaan metsän pedot pitää siellä makaaman, ja heidän huoneensa oleman täynnä kauheita petoja, ja yököt pitää siellä asuman, ja siellä liekkiöt hyppelemän,

13:22 Sakaalit ulvovat sen palatseissa, aavikkosudet huvilinnoissa. Sen aika on lähellä, tulemaisillaan, ei sen päiviä pidennetä.

14 LUKU

14:1 Sillä Herra armahtaa Jaakobia ja valitsee vielä Israelin ja sijoittaa heidät heidän omaan maahansa; muukalaiset liittyvät heihin ja yhtyvät Jaakobin heimoon.

14:2 Kansat ottavat heidät ja tuovat heidät heidän kotiinsa, ja Israelin heimo saa heidät Herran maassa omiksensa, orjiksi ja orjattariksi, ja he vangitsevat vangitsijansa ja vallitsevat käskijöitensä.

14:3 Ja sinä päivänä, jona Herra päästää sinut rauhaan vaivastasi, tuskastasi ja siitä kovasta työstä, jota sinulla teetettiin,

14:4 sinä virität tämän pilkkalaulun Baabelin kuninkaasta ja sanot: "Kuinka on käskijästä tullut loppu, tullut loppu ahdistuksesta!

14:5 Herra on murtanut jumalattomain sauvan, valtiaitten vitsan,

14:6 joka kiukussa löi kansoja, löi lakkaamatta, joka vihassa vallitsi kansakuntia, vainosi säälimättä.

14:7 Kaikki maa on saanut levon ja rauhan, he puhkeavat riemuun.

14:8 Kypressitkin sinusta iloa pitävät sekä Libanonin setrit: 'Sinun maata mentyäsi ei nouse kukaan meitä hakkaamaan.'

14:9 Tuonela tuolla alhaalla liikkuu sinun tähtesi, ottaaksensa sinut vastaan, kun tulet. Se herättää haamut sinun tähtesi, kaikki maan johtomiehet, nostattaa valtaistuimiltansa kaikki kansojen kuninkaat.

14:10 Kaikki he lausuvat ja sanovat sinulle: 'Myös sinä olet riutunut niinkuin mekin, olet tullut meidän kaltaiseksemme.'

13:22 Ja tarhapöllöt laulaman hänen kaunistetuissa huoneissansa, ja lohikäärmeet iloisissa linnoissa. Ja hänen aikansa on pian tuleva, ja hänen päivänsä ei pidä viipyvän.

14 LUKU

14:1 Sillä \Herra\ armahtaa Jakobia ja valitsee vielä nyt Israelin, ja panee heitä heidän maahansa; ja muukalaisten pitää antaman itsensä heidän allensa, ja suostuman Jakobin huoneeseen.

14:2 Ja kansat ottavat heidät, ja vievät heitä heidän paikkaansa, ja Israelin huone on omistava heitä \Herran\ maassa palvelioiksi ja piiioiksi; ja pitää heitä vankina pitämän, joilta he olivat vangitut, ja niin he vallitsevat vaivaajiansa.

14:3 Ja pitää tapahtuman siihen aikaan kuin \Herra\ on antava sinulle levon sinun surustas ja vaivastas, ja siitä kovasta orjuudesta, jossas orjana pidettiin;

14:4 Että sinun pitää puhuman näin Babelin kuningasta vastaan ja sanoman: kuinka vaivaaja on tullut perikatoon, ja veron laskemus on loppuun joutunut.

14:5 \Herra\ on taittanut jumalattomain sauvan, vallitsiain vitsan.

14:6 Joka löi kansaa julmuudessa ilman lakkaamata, ja vallitsi pakanoita ankaruudella, ja vaivasi heitä ilman laupiutta.

14:7 Nyt on kuitenkin koko maailmalla lepo, ja on alallansa ja riemuitsee ilossa.

14:8 Ja hongat myös riemuitsevat sinusta, ja sedrit Libanonissa, (ja sanovat): ettäs makaat, niin ei nouse yhtään, joka meitä maahan hakkaa.

14:9 Helveti vapisi alhaalla sinua, sinun tulemisestasi; se herättää sinulle kuolleet, kaiken maailman päämiehet, ja käski kaikkia pakanain kuninkaita nousta heidän istuimiltansa.

14:10 Kaikkein pitää vastaaman ja sanoman sinulle: sinä olet myös lyöty niinkuin mekin, ja sinun kätees käy niinkuin

14:11 Alas tuonelaan on vaipunut sinun komeutesi, sinun harppujesi helinä; sinun allasi ovat vuoteena madot, toukat ovat peittonasi.

14:12 Kuinka olet taivaalta pudonnut, sinä kointähti, aamuruskon poika! Kuinka olet maahan syösty, sinä kansojen kukistaja!

14:13 Sinä sanoit sydämessäsi: 'Minä nousen taivaaseen, korkeammalle Jumalan tähtiä minä istuimeni korotan ja istun ilmestysvuorelle, pohjimmaiseen Pohjolaan.'

14:14 Minä nousen pilvien kukkuloille, teen itseni Korkeimman vertaiseksi.'

14:15 Mutta sinut heitettiin alas tuonelaan, pohjimmaiseen hautaan.

14:16 Jotka sinut näkevät, ne katsovat pitkään, tarkastavat sinua: 'Onko tämä se mies, joka järisytti maan, järkytti valtakunnat,

14:17 joka teki maanpiirin erämaaksi ja hävitti sen kaupungit, joka ei päästänyt vankejansa kotiin?'

14:18 Kansojen kuninkaat kaikki lepäävät kunniaassa, kukin kammiossansa.

14:19 Mutta sinä olet kaukana haudastasi, poisviskattuna niinkuin hylkyvesa, olet peittynyt surmattujen, miekalla lävistettyjen, kiviseen kuoppaan suistuneitten alle, olet kuin tallattu raato.

14:20 Et sinä saa yhtyä heidän kanssaan haudassa, sillä sinä olet maasi hävittänyt, kansasi tappanut. Ei ikinä enää mainita pahantekijäin sukua.

14:21 Laittakaa hänen lapsillensa verilöyly heidän isiensä pahain tekojen tähden, etteivät he nousisi ottamaan omaksensa maata ja täyttäisi maanpiiriä kaupungeilla."

14:22 Minä nousen heitä vastaan, sanoo Herra Sebaot, ja hävitän Baabelilta nimen ja jäännöksen, suvun ja jälkeläiset, sanoo Herra.

meidänkin.

14:11 Sinun ylpeytes on joutunut helvettiin alas, sinun kanteleis kilisemisellä; koin pitää oleman sinun vuotees, ja madot sinun peittees.

14:12 Kuinka sinä kaunis kointähti olet pudonnut taivaasta? kuinkas olet maan päälle langennut, joka pakanat teit heikoksi?

14:13 Vaan sinä ajattelit sydämessäs: minä astun taivaaseen, ja korotan istuimeni Jumalan tähtien ylitse: minä istutan itseni todistuksen vuorelle, sille puolelle pohjaa päin.

14:14 Minä tahdon vaeltaa korkeiden pilvien päällä, ja olla kaikkein Korkeimman vertainen.

14:15 Kuitenkin sinä sysätään helvettiin, luolan puolelle.

14:16 Joka sinun näkee, hänen pitää katseleman sinua ja katsoman päälles, (ja sanoman): onko tämä se mies, joka maailman saatti värisemään, ja valtakunnat vapisemaan?

14:17 Joka maan piirin autioksi saatti, ja kukisti siellä kaupungit, ja ei päästänyt vankejansa kotia?

14:18 Kaikki pakanain kuninkaat makaavat kuitenkin kunnialla, jokainen huoneessansa;

14:19 Mutta sinä olet hyljätty haudastas niinkuin kauhia vesa, niinkuin lyötyin vaatteet, jotka miekalla ovat kuoliaaksi pistetyt, jotka menevät alas kivikuoppaan, niinkuin tallattu raato.

14:20 Ei sinua pidä niin haudattaman kuin ne; sillä sinä olet hävittänyt maas, ja tappanut kansas; sentähden ei pidä ikänä muistettaman ilkiäin siementä.

14:21 Valmistakaa teurastamaan hänen lapsiansa, heidän isäinsä pahain tekoin tähden, ettei he nousisi eli perisi maata, eikä täyttäisi maan piiriä kaupungeilla.

14:22 Ja minä tulen heidän päällensä, sanoo \Herra\ Zebaot, ja hävitän Babelissa hänen nimensä, hänen jääneensä, sikiänsä ja sukukuntansa, sanoo \Herra\,

14:23 Minä teen sen tuonenkurkien perinnöksi ja vesirämeeksi, minä lakaisen sen pois hävityksen luudalla, sanoo Herra Sebaot.

14:24 Herra Sebaot on vannonut sanoen: Totisesti, mitä minä olen ajatellut, se tapahtuu, mitä minä olen päättänyt, se toteutuu:

14:25 minä muserran Assurin maassani ja tallaan hänet vuorillani, niin että hänen ikeensä helittää heidän päältään ja hänen kuormansa helittää heidän hartioiltansa.

14:26 Tämä on päätös, päätetty kaikesta maasta, tämä on käsi, ojennettu kaikkien kansojen yli.

14:27 Sillä Herra Sebaot on päättänyt, - kuka sen tyhjäksi tekee? Hänen kätensä on ojennettu, - kuka sen torjuu?

14:28 Kuningas Aahaan kuolinvuotena tuli tämä ennustus:

14:29 Älä iloitse, Filistea kaikkinesi, siitä että sauva, joka sinua löi, on murtunut. Sillä käärmeen juuresta kasvaa myrkkylisko, ja sen hedelmä on lentävä käärme.

14:30 Vaivaisista kurjimmat löytävät laitumen, ja köyhät saavat turvassa levätä, mutta sinun juuresi minä tapan nälkään, ja sinun jäännöksesi surmataan.

14:31 Valita, portti, huuda, kaupunki; menehdy pelkoon, Filistea kaikkinesi, sillä pohjoisesta tulee savu; eikä yksikään erkane vihollisen riveistä.

14:32 Ja mitä vastataan pakanakansan sanansaattajille? "Herra on perustanut Siionin, ja hänen kansansa kurjat saavat siinä turvan."

15 LUKU

15:1 Ennustus Mooabista. Hävityksen yönä tuhoutuu Aar-Mooab; hävityksen yönä tuhoutuu Kiir-Mooab.

15:2 Bait ja Diibon nousevat uhrikukkuloille

14:23 Ja teen hänen tarhapöllöin perinnöksi ja vesikuljuksi; ja käväisen hänen hävityksen luudalla, sanoo \Herra\ Zebaot.

14:24 \Herra\ Zebaot on vannonut ja sanonut: mitämaks, että sen pitää niin tapahtuman kuin minä ajattelen, ja pitää niin pysymän kuin minun mielessäni on:

14:25 Että Assur telataan minun maassani, ja minä tallaan hänen minun vuorellani; että hänen ikeensä heiltä otettaisiin, ja hänen kuormansa heidän kaulastansa tulis pois.

14:26 Nämät ovat hänen juonensa, joita hän pitää kaikissa maan paikoissa; ja se on se kohotettu käsi kaikkein pakanain ylitse.

14:27 Sillä \Herra\ Zebaot on sen päättänyt, kuka tahtoo tyhjäksi tehdä? ja hänen kätensä on kokotettu, kuka voi sen vääntää pois?

14:28 Sinä vuonna kuin kuningas Ahas kuoli, nähtiin tämä kuorma:

14:29 Sinä Philistea, älä niin kovin riemuitse, että se vitsa, joka sinua löi, on taitettu; sillä käärmeen juuresta on tuleva basiliski, ja hänen hedelmänsä on tulinen lentävä kärme.

14:30 Sillä tarvitsevaisten esikoiset pitää korjaaman itsiänsä, ja köyhät suruttomasti lepäämän; mutta sinun juures tapan minä nälällä, ja suretan sinun jäänees.

14:31 Surkuttele sinuas, portti, huuda sinä kaupunki, koko Philistealaisten maa on marras! sillä pohjoisesta tulee savu, ja ei yksikään ole majassansa.

14:32 Ja mitä pakanain sanansaattajia vastataan? nimittäin, että \Herra\ on perustanut Zionin, ja siellä pitää hänen kansansa raadollisilla turva oleman.

15 LUKU

15:1 Tämä on Moabin kuorma: yöllä tulee hävitys Arin Moabissa, se on jo pois; yöllä tulee hävitys Kirin Moabissa, se on jo pois.

15:2 Bat ja Dibon menevät ylös kukkulalle

itkemään, Nebolla ja Meedebassa Mooab valittaa; kaikki päät ovat paljaksi ajellut, kaikki parrat ovat leikatut.

15:3 Kaduilla he kääriytyvät säkkeihin, katoilla ja toreilla kaikki valittavat, menehtyvät itkuun.

15:4 Hesbon ja Elale huutavat; Jahaaseen asti kuuluu niiden parku. Sentähden Mooabin varustetut miehet vaikeroivat, sen sielu vapisee.

15:5 Minun sydämeni huutaa Mooabin tähden; sen pakolaisia on aina Sooriin, aina Eglat-Selisijaan asti. Luuhitin solatietä he nousevat itkien, Hooronaimin tiellä he puhkeavat parkuun hävityksen tähden.

15:6 Nimrimin vedet ehtyvät erämaaksi, heinä kuivuu, ruoho lakastuu, vihantaa ei ole.

15:7 Sentähden he kantavat hankkimansa säästön ja tallettamansa tavaran Pajupuron yli.

15:8 Parku kiertää Mooabin rajoja, valitus kuuluu Eglaimiin asti, valitus Beer-Eelimiin asti.

15:9 Sillä Diimonin vedet ovat verta täynnä, ja vielä muutakin minä tuotan Diimonille: leijonan Mooabin pelastettujen ja maahan jääneitten kimppuun.

16 LUKU

16:1 "Lähetäkää maanhallitsijalle tulevat lampaat Selasta erämaan kautta tytär Siionin vuorelle."

16:2 Ja niinkuin pakenevat linnut, säilytetty pesue, ovat Mooabin tyttäret Arnonin kahlauspaikoilla.

16:3 "Anna neuvo, käy välittämään, tee varjosi yön kaltaiseksi keskellä päivää, kätke karkoitettut, älä ilmaise pakenevia.

16:4 Salli minun karkoitettujeni asua tykönäsi, ole Mooabille suojana hävittäjää

itkemään, ja Moab suremaan Neboa ja Metbaa; kaikki päät ovat ajellut, koko parta on leikattu.

15:3 Kaduillansa käyvät he kiedottuina säkkeihin: kattoinsa päällä ja kaduilla he kaikki itsiänsä surkuttelevat ja tulevat itkein alas.

15:4 Hesboni ja Elale huutavat, niin että heidän äänensä kuuluu hamaan Jahtsaan; sentähden asettenkantajat surkuttelevat itsiänsä Moabissa, että heidän sielullensa käy nurin.

15:5 Minun sydämeni huutaa Moabia, heidän kulkiansa pakenevat aina Zoariin, kolmikarjaista lehmää; sillä he menevät Luhitin paltaan ja itkevät, ja tiellä Horonaimiin päin nousee vaikia huuto.

15:6 Sillä Nimrimin vedet kuivuvat, niin että heinä siellä kuivettuu, ja ruoho lakastuu; ja ei yhtään viheriäistä ruohoa kasva.

15:7 Sillä ne tavarat, jotka he koonneet ovat, ja kansa, jonka he varustaneet ovat, viedään pajuojan ylitse.

15:8 Huuto hajoo Moabin rajoja ympäri, he itkevät hamaan Eglaimiin, ja itkevät Elimin kaivon tykönä;

15:9 Että Dimonin vedet ovat verta täynnä. Siihen minä tahdon vielä enempi antaa tulla Dimonin päälle, ja myös heidän päällensä, jotka Moabin jalopeuralta päässeet ovat, ja jääneiden päälle maassa.

16 LUKU

16:1 Lähetäkää maaherran karitsat Selasta korven tyköä Zionin tyttären vuorelle.

16:2 Mutta niinkuin lintu lentää pois, joka pesästänsä ajettu on, niin pitää Moabin tyttäreille tapahtuman Arnonin luotuspaikoissa.

16:3 Pitäkää neuvoa yhdessä, sanokaat tuomio, tee sinulles puolipäivän varjo niinkuin yö; kätke pois ajettut, ja älä ilmoita kulkioita.

16:4 Anna minun pois ajettuni asua tykönäs; ole Moab heidän varjeluksensa

vastaan. Sillä sortajalle tulee loppu, hävitys lakkaa, ja polkija on maasta poissa;

16:5 ja valtaistuini vahvistetaan laupeudella, ja sillä istuu vakaasti Daavidin majassa tuomari, joka harrastaa oikeutta ja vanhurskautta ahkeroitsee."

16:6 "Me olemme kuulleet Mooabin ylpeilyn, tuon ylen korskean, hänen kopeilunsa, ylpeilynsä ja vihansa, hänen väärät puheensa."

16:7 Sentähden Mooab Mooabille valittaa, kaikki he valittavat; Kiir-Haresetin rypälekkäjä te huokailette, ratki murtuneina.

16:8 Sillä kuihtuneet ovat Hesbonin viinitarhat, Sibman viiniköynnökset; niiden jalot rypäleet kaatoivat kansojen valtiaita, ne ulottuivat Jaeseriin asti, harhailivat halki erämaan, niiden vesat levisivät, menivät yli meren.

16:9 Sentähden minä itken Jaeserin kanssa, itken Sibman viiniköynnöksiä, kastelen kyyneleilläni sinua, Hesbon, ja sinua, Elale, sillä hedelmän- ja viininkorjuun keskeen on kajahtanut sotahuuto.

16:10 Ilo ja riemu on tauonnut puutarhasta, viinitarhoissa ei riemuita, ei remahdella; ei poljeta viiniä viinikuurnissa. "Minä olen vaientanut ilohuudon."

16:11 Siksi väräjä minun sisimpäni Mooabin tähden niinkuin kannel, minun sydämeni Kiir-Hereksen tähden.

16:12 Ja vaikka Mooab kuinka astuisi uhrikukkulalle ja sillä itsensä uuvuttaisi ja vaikka kuinka menisi pyhäkköönsä rukoilemaan, ei se häntä auta.

16:13 Tämä on sana, jonka Herra ennen puhui Mooabille.

16:14 Mutta nyt Herra puhuu sanoen: Ennenkuin kolme vuotta on kulunut - kolme palkkalaisen vuotta - painuu halvaksi Mooabin kunnia, sen suuret laumat, ja jäännös on oleva pieni, vähäpätöinen, mitätön.

hävittäjää vastaan; niin vaivaaja saa lopun, kukistaja lakkaa, ja sotkuja taukoo maassa.

16:5 Mutta istuin valmistetaan armosta yhdelle istua, totuudessa, Davidin majassa, tuomita ja etsiä oikeutta, ja pikaisesti toimittaa vanhurskautta.

16:6 Mutta me kuulemme Moabin ylpeydestä, että hän on aivan ylpeä, niin että hänen ylpeytensä, koreutensa ja vihansa on suurempi kuin hänen voimansa.

16:7 Sentähden pitää yhden Moabilaisen itkemän toista, heidän pitää kaikkein itkemän; KirHaresetin (kaupungin) perustuksia pitää teidän huokaaman: ne ovat peräti kukistetut.

16:8 Sillä Hesbon on tullut autioksi maaksi, Sibmassa ovat viinapuut turmellut, pakanain herrat ovat sotkuneet hänen parhaat viinapuunsa, ja tulleet Jaeseriin asti, ja vaeltaneet korpea ympäri; hänen viina-oksansa ovat hajoitetut ja viedyt meren ylitse.

16:9 Sentähden minä itken Jaeserin tähden, ja Sibman viinapuun, ja vuodatan monta pisaraa Hesbonin ja Elalen tähden; sillä huuto on langennut sinun suves ja tuloos!

16:10 Niin että ilo ja riemu lakkaa kedolla, ja ei viinämäissä iloita eikä huudeta, eli puserreta viinaa kuurnissa; minä olen lopettanut ilohuudon.

16:11 Sentähden minun sydämeni kumisee Mooabin tähden kuin kantele, ja minun sisällykseni KirHareksen tähden.

16:12 Silloin pitää ilmoitettaman, kuinka Moab on väsynyt korkeuksissa ja mennyt kirkkoonsa rukoilemaan, ja ei kuitenkaan ole mitään aikoin saanut.

16:13 Tämä on se, minkä \Herra\ siihen aikaan puhui Moabia vastaan.

16:14 Mutta nyt puhuu \Herra\ ja sanoo: kolmena vuonna, niinkuin palvelian vuodet ovat, pitää Moabin kunnian, joka suuri on kaikissa kansoissa, tuleman pieneksi, niin että aivan vähä pitää jäämän, ja ei paljo.

17 LUKU

17:1 Ennustus Damaskosta. Katso, Damasko poistetaan kaupunkien luvusta ja luhistuu raunioiksi.

17:2 Autioiksi jäävät Aroerin kaupungit, karjalaumojen haltuun; ne lepäävät siellä, kenenkään peloittelematta.

17:3 Efraimilta menee suojaruustus ja Damaskolta kuninkuus ja Aramista jäännösikin: niiden käy niinkuin israelilaisten kunnian, sanoo Herra Sebaot.

17:4 Ja sinä päivänä Jaakobin kunnia köyhtyy, ja hänen ruumiinsa lihavuus laihtuu.

17:5 Ja käy niinkuin leikkaajan kouraistessa viljaa ja hänen käsivartensa leikatessa tähkäreitä, käy niinkuin tähkäreitä poimittaessa Refaimin tasangolla.

17:6 Se siinä jää jälkikorjuuta, mikä öljypuuta karistettaessa: pari, kolme marjaa korkealle latvaan, neljä, viisi hedelmäpuun oksiin, sanoo Herra, Israelin Jumala.

17:7 Sinä päivänä ihminen luo katseen Luojaansa, ja hänen silmänsä katsovat Israelin Pyhään,

17:8 eikä hän luo katsettaan alttareihin, omaan kättensä tekoon, eikä katso niihin, mitä hänen sormensa ovat tehneet, ei asera-karsikkoihin, ei auringonpatsaisiin.

17:9 Sinä päivänä ovat hänen linnakaupunkinsa niinkuin autiopaikat metsissä ja kukkuloilla, jotka jätettiin autioiksi israelilaisten tullessa, ja maa muuttuu erämaaksi.

17:10 Sillä sinä unhotit pelastuksesi Jumalan etkä muistanut suojakalliotasi. Sentähden sinä istutat ihania istutuksia ja kylvät vieraita viiniköynnöksiä;

17:11 istuttamispäivänä sinä saat ne isonemaan, ja aamulla saat kylvösi kukoistamaan - mutta poissa on sato sairauden päivänä, ja parantumaton on

17 LUKU

17:1 Tämä on Damaskun kuorma: katso, ei Damaskun pidä enää oleman kaupunkina, vaan rauvenneen kiviroukkion.

17:2 Aroerin kaupungeista pitää luovuttaman, niin että karja käy siellä laitumella, ja ei heitä kenkään aja ulos.

17:3 Ja Ephraimin linnat pitää tuleman perikatoon, ja Damaskun valtakunta. Ja jääneen Syriassa pitää oleman, niinkuin Israelin lasten kunnia, sanoo \Herra\ Zebaot.

17:4 Silloin pitää Jakobin kunnian ohukaiseksi tuleman, ja hänen lihavan ruumiinsa laihaksi.

17:5 Sillä hänen pitää silloin tuleman, niinkuin koska joku kokois laihoa elonaikana, ja niinkuin koska joku korjais tähkäreitä käsivarrellansa, ja niinkuin joku noukkis tähkäreitä Rephaimin laaksossa,

17:6 Ja joku jälkinoukkiminen tulis; niinkuin koska joku puhdistaa öljypuita, ja on kaksi eli kolme marjaa ylhäällä latvassa, eli niinkuin neljä viisi marjaa riippuvat vielä oksissa, sanoo \Herra\ Israelin Jumala,

17:7 Silloin pitää ihmisen pysymän hänessä, joka hänen tehnyt on, ja hänen silmänsä pitää katseleman Israelin Pyhää,

17:8 Ja ei katseleman alttareita, jotka hänen kätensä ovat tehneet, eikä sitä katsoman, jonka hänen sormensa tehneet ovat, eli metsistöitä taikka kuvia.

17:9 Silloin pitää hänen väkevyytensä kaupungin tuleman niinkuin hyljätyn vesan eli oksan, joka oli Israelin lasten edestä hyljätty, ja pitää tuleman autioksi.

17:10 Sillä sinä olet unhottanut sinun autuutes Jumalan, ja et ajatellut sinun väkevyytes kalliota; sentähden pitää sinun istuttaman ihania vesoja, mutta niin sinä olet istuttanut viina-oksia muukalaisille.

17:11 Istuttamisen ajalla sinä kyllä ahkeroitset, että sinun jyväs aikansa kasvaisivat; mutta syksyllä, kuin sinun lyhteet korjaaman pitäis, saat sinä

kipu.

17:12 Voi paljojen kansojen pauhua - ne pauhaavat, niinkuin meri pauhaa, ja kansakuntien kohinaa - ne kohisevat, niinkuin valtavat vedet kohisevat!

17:13 Kansakunnat kohisevat, niinkuin suuret vedet kohisevat, mutta hän nuhtelee niitä, ja ne pakenevat kauas; ne karkoitetaan niinkuin akanat tuulessa vuorilla, niinkuin lentävät lehdet rajuilmassa.

17:14 Katso, ehtoolla on oleva kauhu, aamun tullen ei heitä enää ole. Tämä on riistäjäimme osa, ryöstäjäimme arpa.

18 LUKU

18:1 Voi siipien surinan maata, joka on tuolla puolen Etiopian jokien,

18:2 joka lähettää sanansaattajat virralle, ruokovenheissä vesiä myöten! Lähtekää, te nopeat sanansaattajat, vartevan ja kiiltävä-ihoisen kansan luo, lähellä ja kaukana peljätyin kansan luo, väkevän sortajakansan luo, jonka maata joet halkovat.

18:3 Te kaikki maanpiirin asukkaat, te maata asuvaliset, katsokaa, milloin viiri nostetaan vuorille, ja kuunnelkaa, kun pasunaan puhalletaan.

18:4 Sillä näin on Herra minulle sanonut: "Minä pysyn hiljaa ja katselen asunnostani, niinkuin hehkua helle päivän paistaessa, niinkuin kastepilvi elonajan helteessä."

18:5 Sillä ennen viininkorjuuta, kun kukinta on lopussa ja kukasta on tullut kypsä marja, hän hakkaa vesurilla köynnökset ja hävittää, katkoo varret.

18:6 Ne jätetään kaikki vuorten petolintujen ja maan eläinten haltuun. Petolinnut siellä kesää pitävät, ja kaikkinaiset maan eläimet siellä talvehtivat.

18:7 Siihen aikaan varteva ja kiiltävaihoinen

surullisen murheen siitä.

17:12 Voi sitä peräti paljoa kansaa, se on pauhaava niinkuin meri; ja kansan hyminä on kohiseva, niinkuin iso vesi pauhaa.

17:13 Tosin niinkuin iso vesi pauhaa, niin on kansa karkaava, mutta hän on kurittava heitä, ja heidän pitää kauvas pakeneman, ja vainoa kärsimän, niinkuin tomulle tapahtuu vuorella tuulelta, ja niinkuin ympyriäiselle tapahtuu tuulispäältä.

17:14 Katso, ehtona on peljästyksellä, ja ennen aamua ei he ensinkään ole. Tämä on heidän palkkansa, jotka meiltä ryöstävät, ja heidän perintönsä, jotka meiltä omamme tempaavat.

18 LUKU

18:1 Voi sitä maata, joka vaeltaa siipein varjon alla, tällä puolella Etiopian virtoja!

18:2 Joka sanansaattajat lähettää merelle, ja kulkee vedellä ruokoisessa haahdessa: menkää nopiasti matkaan, sanansaattajat, sen kansan tykö, joka reväisty ja ryöstetty on, sen kansan tykö, joka julmempi on kuin joku muu, sen kansan tykö, joka siellä ja täällä mitattu ja tallattu on, jonka maa virtain hallussa on.

18:3 Te kaikki, jotka asutte maan päällä, ja te, jotka maassa olette, saatte nähdä, kuinka lippu nostetaan vuorella, ja kuulla, kuinka vaskitorvella soitetaan.

18:4 Sillä näin sanoo \Herra\ minulle: minä olen hiljakseni ja katselen majastani, niinkuin palavuus, joka sateen kuivaa, ja niinkuin kaste elonajan palavuudessa.

18:5 Sillä ennen elonaikaa, kuin tulo valmiiksi tulee, ja rohkamarjat kypsentyvät, täytyy oksat leikata sirpillä, ja viinapuut hakata ja heittää pois:

18:6 Niin että ne jätetään kokonansa linnuille vuorten päällä ja eläimille maassa; niin että linnut suvella tekevät siihen pesänsä, ja kaikkinaiset eläimet makaavat siinä talvella.

18:7 Silloin se revitty ja ryöstetty kansa,

kansa, lähellä ja kaukana peljätty kansa, väkevä sortajakansa, jonka maata joet halkovat, tuodaan lahjaksi Herralle Sebaotille siihen paikkaan, missä asuu Herran Sebaotin nimi: Siionin vuorelle.

19 LUKU

19:1 Ennustus Egyptistä. Katso, Herra ajaa nopealla pilvellä ja tulee Egyptiin. Silloin vapisevat Egyptin epäjumalat hänen edessään, ja sydän raukeaa Egyptin rinnassa.

19:2 Minä kiihoitan Egyptin Egyptiä vastaan, niin että he keskenänsä sotivat, ystävä ystävää vastaan, kaupunki kaupunkia vastaan, valtakunta valtakuntaa vastaan.

19:3 Egyptiltä katoaa rohkeus rinnasta, ja minä hämmennän hänen neuvonsa; ja he kysyvät epäjumalilta, henkienmanaajilta, vainaja- ja tietäjähengiltä.

19:4 Minä annan Egyptin tylyn herran käsiin, ja kova kuningas on hallitseva heitä, sanoo Herra, Herra Sebaot.

19:5 Vedet virrasta loppuvat, joki ehtyy ja kuivuu.

19:6 Joet levittävät löyhkää, Egyptin kanavat mataloituvat ja ehtyvät, ruoko ja kaisla lakastuvat.

19:7 Ruohostot Niilivirran varsilla, virran suussa, ja kaikki Niilivirran kylvömaat kuivuvat, kuihtuvat ja häviävät.

19:8 Kalastajat valittavat ja murehtivat; kaikki, jotka heittävät onkea virtaan ja laskevat verkkoa veteen, nääntyvät.

19:9 Häpeään joutuvat, jotka häkilöityjä pellavia pitelevät ja jotka kutovat pellavakankaita.

19:10 Maan peruspylväät murskataan, ja kaikki palkkalaiset ovat murheellisella mielellä.

19:11 Hulluina ovat Soonanin päämiehet

joka julmempi on kuin joku muu, joka siellä ja täällä mitattu on ja tallattu on, jonka maa virtain hallussa on, tuo \Herralle\ Zebaotille lahjoja siihen paikkaan, jossa \Herran\ Zebaotin nimi on, Zionin vuorelle.

19 LUKU

19:1 Tämä on Egyptin maan kuorma: katso, \Herra\ on vaeltava nopiassa pilvessä, ja tuleva Egyptiin. Silloin pitää epäjumalain Egyptissä vapisevan hänen edessään, ja Egyptiläisten sydämen pitää vavahtaman.

19:2 Ja minä yllytän Egyptiläiset toinen toisensa päälle, niin että yhden pitää sotimaan toista vastaan, yhden ystävän toista vastaan, yhden kaupungin toista vastaan, ja yhden valtakunnan toista vastaan.

19:3 Ja ei Egyptiläisillä pidä oleman sydäntä, ja minä teen heidän neuvonsa tyhjäksi. Niin he siis kysyvät epäjumalilta, velhoilta, noidilta, taikureilta ja tietäjiltä.

19:4 Mutta minä annan Egyptiläiset julmain herrain käsiin; ja kovan kuninkaan pitää hallitseman heitä, sanoo Herra, \Herra\ Zebaot.

19:5 Ja vesi pitää meressä vähenemän, niin myös virrat pitää kuivuman ja kureentuman.

19:6 Järvien pitää juokseman pois, niin että lampivedet pitää vähenemän ja kuivuman, ruoko ja kaisla katoaman.

19:7 Ja ruoho ojain tykönä, virtain reunalla, ja kaikkalainen jyvä vetten tykönä pitää lakastuman ja tyhjään tuleman.

19:8 Ja kalamiesten pitää murehtiman, ja kaikki, jotka ongen heittävät veteen, pitää valittaman, ja kaikki ne, jotka verkot veteen laskevat, pitää nääntymän.

19:9 Niin pitää häväistämän, jotka hyvää lankaa tekevät ja verkkoa kutovat.

19:10 Ja ne, joilla on kala-arkut, kaikkein niiden kanssa, jotka lammikoita palkan edestä tekevät, pitää sureman.

19:11 Zoanin pääruhtinaat ovat tyhmät,

kaikki, viisaimmat faraon neuvonantajista ovat neuvossaan tyhmistyneet. Kuinka voitte sanoa faraolle: "Olen viisaitten poika, muinaisajan kuninkaitten jälkeläinen"?

19:12 Missä ovat viisaasi? Ilmoittakoot sinulle - hehän sen tietävät - mitä Herra Sebaot on Egyptin osalle päättänyt.

19:13 Soonanin päämiehet ovat typeryneet, Noofin päämiehet ovat pettyneet. Egyptiä horjuttavat sen sukukuntain kulmakivet;

19:14 Herra on vuodattanut sen keskuuteen sekasorron hengen, ja niin he saattavat Egyptin horjumaan kaikissa menoissansa, niinkuin juopunut horjahtaa oksennukseensa.

19:15 Eikä menesty Egyptille mikään teko, tekipä sen pää tai häntä, palmunlehvä tai kaisla.

19:16 Sinä päivänä Egypti on oleva naisten kaltainen; se vapisee ja pelkää Herran Sebaotin käden heilutusta, kun hän heiluttaa kättään sitä vastaan.

19:17 Ja Juudan maa on oleva Egyptille kauhuksi; niin usein kuin sitä sille mainitaan, pelkää se Herran Sebaotin päätöstä, jonka hän siitä on päättänyt.

19:18 Sinä päivänä on viisi kaupunkia Egyptin maassa puhuva Kanaanin kieltä ja vannova valan Herralle Sebaotille. Yhtä mainitaan nimellä lir-Heres.

19:19 Sinä päivänä on oleva Herran alttari keskellä Egyptin maata ja sen rajalla Herran patsas.

19:20 Ja se on oleva merkinä ja todistuksena Herralle Sebaotille Egyptin maassa; sillä he huutavat Herraa sortajain tähden, ja hän lähettää heille vapauttajan ja puolustajan, joka pelastaa heidät.

19:21 Ja Herra tekee itsensä tunnetuksi egyptiläisille, ja egyptiläiset tuntevat Herran sinä päivänä ja palvelevat häntä teuras- ja ruokauhreilla, ja he tekevät Herralle lupauksia ja täyttävät ne.

Pharaon taitavat neuvonantajat ovat neuvossansa hulluiksi tulleet; miksi te siis sanotte Pharaosta: minä olen viisasten poika, ja olen vanhain kuningasten poika?

19:12 Kussa siis nyt ovat sinun taitavas? Anna heidän sanoa, ja opettaa sinuas, mitä \Herra\ Zebaot on Egyptistä aikonut.

19:13 Mutta Zoanin pääruhtinaat ovat tulleet tyhmiksi; Nophin pääruhtinaat ovat petetyt, he peipoittelevat Egyptin sukuin kulmakiven.

19:14 Sillä \Herra\ on vuodattanut heidän sekaansa väärän hengen, pettämään Egyptiä kaikissa, mitä he tekevät, niinkuin juopunut horjuu oksentaessansa.

19:15 Ja ei pidä Egyptillä oleman päätä eli häntää, oksaa eli kantoa.

19:16 Silloin pitää Egyptin oleman niinkuin vaimot, pelkäämän ja vavahtuman, koska \Herra\ Zebaot häälyttää kättänsä heidän päällänsä.

19:17 Ja Egyptin pitää pelkäämän Juudan maata, niin että sen, joka sitä ajattelee, pitää peljästyvän \Herran\ Zebaotin neuvoa, jonka hän siitä on pitänyt.

19:18 Siihen aikaan pitää viisi kaupunkia Egyptissä Kanaanin maan kielellä puhuman, ja vannoman \Herran\ Zebaotin kautta; jokainen heistä pitää hävityksen kaupungiksi kutsuttaman.

19:19 Silloin pitää \Herran\ Zebaotin alttari keskellä Egyptin maata oleman, ja \Herran\ vartiovaha hänen äärissänsä,

19:20 Joka pitää merkiksi ja todistukseksi oleman \Herralle\ Zebaotille Egyptin maassa; sillä heidän pitää \Herran\ tykö huutaman vaivaajainsa tähden, niin hän heille lähettää vapahtajan ja sankarin, joka heitä auttaa.

19:21 Ja sinä päivänä pitää \Herra\ tunnettaman Egyptissä ja Egyptiläisten pitää tuntevan \Herran\. Ja he palvelevat häntä uhrilla ja ruokauhrilla, ja lupaavat \Herralle\ lupausta, ja sen pitävät.

19:22 Herra lyö egyptiläisiä, lyö ja parantaa; he palajavat Herran tykö, ja hän kuulee heidän rukouksensa ja parantaa heidät.

19:23 Sinä päivänä on oleva valtatie Egyptistä Assuriin, ja Assur yhtyy Egyptiin ja Egypti Assuriin, ja he, Egypti ynnä Assur, palvelevat Herraa.

19:24 Sinä päivänä on Israel oleva kolmantena Egyptin ja Assurin rinnalla, siunauksena keskellä maata,

19:25 sillä Herra Sebaot siunaa sitä sanoen: "Siunattu olkoon Egypti, minun kansani, ja Assur, minun kätteni teko, ja Israel, minun perintöosani."

20 LUKU

20:1 Sinä vuonna, jona Tartan, Sargonin, Assurin kuninkaan, lähettämänä, tuli Asdodiin, ryhtyi taisteluun Asdodia vastaan ja valloitti sen -

20:2 siihen aikaan Herra puhui Jesajan, Aamoksen pojan, kautta sanoen: "Mene, riisu säkkipuku lanteiltasi ja vedä kengät jalastasi." Hän teki niin: kulki vaipatta ja avojaloin.

20:3 Sitten Herra sanoi: "Niinkuin palvelijani Jesaja on kolme vuotta kulkenut vaipatta ja avojaloin, merkiksi ja enteeksi Egyptille ja Etiopialle,

20:4 niin on Assurin kuningas kuljettava Egyptin sotavankeja ja Ethiopian pakkosiirtolaisia, sekä nuoria että vanhoja, vaipattomina ja avojaloin, takapuolet paljaina - Egyptin häpeä!

20:5 Silloin he kauhistuvat ja saavat häpeän Etiopiasta, joka oli heidän toivonsa, ja Egyptistä, joka oli heidän ylpeytensä.

20:6 Ja tämän rantamaan asukkaat sanovat sinä päivänä: 'Katso, näin on käynyt meidän toivomme, jonka turviin me pakenimme apua saamaan, vapautuaksemme Assurin kuninkaasta. Kuinka me sitten itse pelastuisimme?'"

19:22 Ja \Herra\ on vaivaava Egyptiläisiä, hän on vaivaava ja parantava jälleen; sillä he palajavat \Herran\ tykö, ja he rukoilevat häntä, ja hän parantaa heitä.

19:23 Silloin on tie avoin Egyptistä Assyriaan, Assyrialaiden mennä Egyptiin, ja Egyptiläisten Assyriaan; että Egyptiläiset ja Assyrialaiset ynnä palvelisivat (Jumalaa).

19:24 Silloin Israel pitää itse kolmantena oleman, Assyrialaiden ja Egyptiläisten kanssa, sen siunauksen kautta, joka on oleva keskellä maata.

19:25 Sillä \Herra\ Zebaot on siunaava heitä ja sanova: siunattu olkoon Egypti minun kansani, ja Assur minun käsialani, ja Israel minun perimiseni!

20 LUKU

20:1 Sinä vuonna, kuin Tartan tuli Asdodiin, jonka Assyrian kuningas Sargon oli lähettänyt, ja soti Asdodia vastaan ja voitti sen:

20:2 Silloin puhui \Herra\ Jesaian Amotsin pojan kautta ja sanoi: mene ja riisu säkki kupeistas ja kengät jaloistas: ja hän teki niin, ja kävi alasti ja paljain jaloin.

20:3 Sanoi siis \Herra\: niinkuin palveliani Jesaja käy alasti ja paljailla jaloilla, kolmen ajastajan merkiksi ja ihmeeksi Egyptille ja Etiopialle:

20:4 Niin on Assyrian kuningas ajava vangittua Egyptiä ja hävitettyä Etiopiaa, sekä nuoria että vanhoja, alastomia ja paljasjalkaisia, paljastetun hävyn kanssa, Egyptille hävyksi.

20:5 Ja heidän pitää peljästyvän ja häpeemän Etiopiaa, johon he luottivat, ja Egyptiläisiä, joista he kerskasivat.

20:6 Ja tämän luodon asuvaset pitää silloin sanoman: onko tämä meidän turvamme, johon olemme paenneet apua saamaan, että me Assyrian kuninkaalta pelastettaisiin? kuinka me olemme päässeet?"

21 LUKU

21:1 Ennustus meren viereisestä erämaasta. Niinkuin myrskytuulet kiitävät Etelämaassa, niin tulee se erämaasta, peloittavasta maasta.

21:2 Julma näky ilmoitettiin minulle: "Ryöstäjä ryöstää, hävittäjä hävittää. Hyökkää, Eelam! Piiritä, Meedia! Kaiken huokailun minä lopetan."

21:3 Sentähden minun lanteeni ovat täynnä vavistusta, minut valtaavat tuskat, niinkuin synnyttäjän tuskat; minua huimaa, niin etten kuule, kauhistuttaa, niin etten näe.

21:4 Minun sydämeni värisee, kauhu peljästyttaa minut. Ikävöimäni iltahämärän se muuttaa minulle vavistukseksi.

21:5 Pöytä katetaan, matto levitetään, syödään, juodaan. Nouskaa, te ruhtinaat, voidelkaa kilvet.

21:6 Sillä näin on Herra minulle sanonut: "Mene, aseta tähystäjä; hän ilmoittakoon, mitä näkee.

21:7 Ja kun hän näkee jonon ratsastajia parittain, jonon aaseja, jonon kameleja, niin kuunnelkoon tarkasti, hyvin tarkasti."

21:8 Ja hän huusi kuin leijona: "Tähystyspaikalla, Herra, minä seison alati, päivät pitkät, pysyn vartiopaikallani kaiket yöt.

21:9 Ja katso, tuolla tulee jonossa miehiä, parivaljakoita." Ja hän lausui sanoen: "Kukistunut, kukistunut on Baabel, ja kaikki sen jumalain kuvat hän on murskannut maahan."

21:10 Maahan puitu kansani, puimatantereella poljettuni! Mitä olen kuullut Herralta Sebaotilta, Israelin Jumalalta, sen minä teille ilmoitan.

21:11 Ennustus Duumasta. Minulle huudetaan Seiristä: "Vartija, mikä hetki yöstä on? Vartija, mikä hetki yöstä on?"

21:12 Vartija vastaa: "Aamu on tullut, mutta silti on yö. Jos vielä kyselette, niin kyselkää; tulkaa uudelleen."

21 LUKU

21:1 Tämä on korven kuorma meren tykönä: niinkuin tuulispää tulee etelästä, joka kääntää ylösalaisin, niin se tulee korvesta, kauhiasta maasta.

21:2 Sillä minulle on osoitettu kova näky: pettäjä tulee toista vastaan, hävittäjä toista vastaan. Mene ylös Elam, piiritä heitä Madai: minä lopetan kaikki hänen huokauksensa.

21:3 Sentähden ovat minun kupeeni täynnä kipua, ja ahdistus on minun käsittänyt, niinkuin lapsen synnyttäjän ahdistus; minä kyyristän minuni, koska minä sen kuulen, ja peljästyn, koska minä sen näen.

21:4 Minun sydämeni vapisee, kauhistus on minun peljättänyt; sentähden ei ole minulla ollut suloisella yöllä yhtään lepoa.

21:5 Valmista pöytä, anna valvojain valvoa, syö, juo: nouskaat te pääruhtinaat ja voidelkaat kilvet.

21:6 Sillä Herra sanoo näin minulle: mene ja toimita vartio, joka katselis ja ilmoittais.

21:7 Mutta hän näki ratsastajat ajavan ja menevän aaseilla ja kameleilla, ja piti siitä visun vaarin.

21:8 Ja hän huusi niinkuin jalopeura: Herra, minä olen vartiolla yli päivää, ja olen minun vartiollani kaikki yöt:

21:9 Ja katso, siellä tulee yksi vaunuissa ja kaksi ratsahin, joka vastaa ja sanoo: kaatunut, kaatunut on Babylon, ja kaikki hänen jumalainsa kuvat lyötiin maahan.

21:10 O minun tappamiseni ja minun riiheni permanto! mitä minä olen \Herralta\ Zebaotilta, Israelin Jumalalta, kuullut, sen minä teille ilmoitan.

21:11 Tämä on Duman kuorma: Seiristä huudetaan minua: vartia, mitä yö kuluu? vartia, mitä yö kuluu?

21:12 Vartia sanoi: kuin aamu tulee, niin vielä yö on; jos te vielä kysytte, niin teidän pitää vielä sitte palajaman ja taas kysymän.

21:13 Ennustus Arabiaa vastaan. Yöpykää Arabian viidakoissa, dedanilaiset matkueet.

21:14 Menkää vastaan, viekää vettä janoaville. Teeman maan asukkaat ottavat pakolaiset vastaan, leipää tariten.

21:15 Sillä he ovat miekkoja paossa, paljastettua miekkaa, jännitettyä joustia ja sodan tuimuutta paossa.

21:16 Sillä näin on Herra minulle sanonut: Vielä vuosi - sellainen kuin on palkkalaisen vuosi - niin kaikki Keedarin kunnia on kadonnut,

21:17 ja Keedarin urhojen jousiluvun jäännös on oleva vähäinen. Sillä Herra, Israelin Jumala, on puhunut.

22 LUKU

22:1 Ennustus Näkylaaksosta. Mikä sinun on, kun sinä kaikkinesi katoille nouset,

22:2 sinä humuavainen, pauhaava kaupunki, sinä remuava kylä? Surmattusi eivät ole miekan surmaamia, eivät sotaan kuolleita.

22:3 Kaikki sinun päämiehesi yhdessä pakenivat, joutuivat vangiksi, joustia vailla; keitä ikinä sinun omiasi tavattiin, ne vangittiin kaikki tyynni, kuinka kauas pakenivatkin.

22:4 Sentähden minä sanon: "Kääntäkää katseenne minusta pois: minä itken katkerasti; älkää tunkeilko minua lohduttamaan, kun tytär, minun kansani, tuhoutuu."

22:5 Sillä hämmingin, hävityksen ja häiriön päivän on Herra, Herra Sebaot, pitävä Näkylaaksossa. Muurit murrettiin, vuorille kohosi huuto.

22:6 Eelam nosti viinen, tullen vaunuineen, väkineen ja ratsumiehineen, ja Kiir paljasti kilven.

22:7 Ihanimmat laaksosi täyttyivät vaunuista, ratsumiehet asettuivat aseisiin portin eteen.

21:13 Tämä on Arabian kuorma: teidän pitää yötymän Arabian metsässä, Dedanimin tiellä.

21:14 Kantakaat vettä janoovaa vastaan, te jotka asutte Temanin maassa: taritkaat pakenevaisille leipää.

21:15 Sillä he pakenevat miekkaa, paljasta miekkaa, jännitettyä joustia ja isoa sotaa.

21:16 Sillä näin sanoo Herra minulle: vielä nyt vuosi, niinkuin palkollisen vuodet ovat, niin pitää kaiken Kedarin kunnian hukkuman.

21:17 Ja jääneet ampujat, väkevät Kedarin lapsista, pitää vähemmäksi joutuman; sillä \Herra\ Israelin Jumala on sen sanonut.

22 LUKU

22:1 Tämä on Näkylaakson kuorma: mikä sinun nyt on, että te niin kaikki olette astuneet kattoin päälle?

22:2 Sinä olet täynnä humua: kaupunki täynnä väkeä, iloinen kaupunki: sinun lyötys ei ole miekalla lyödyt, ja ei ole kuolleet sodassa.

22:3 Vaan kaikki sinun päämiehes ovat poikenneet joutsesta pois, ja ovat vangitut; kaikki kuin sinussa löyttiin, ovat vangitut, ja kauvas paenneet.

22:4 Sentähden minä sanon: menkää pois minun tyköäni, antakaat minun itkeä vaikiasti; älkää ahkeroitko lohduttaa, minun kansani tyttären hävityksen tähden.

22:5 Sillä se on kapinan, sortamisen ja surun päivä Herralta, \Herralta\ Zebaotilta, Näkylaaksossa muurien kukistamisen tähden, ja huudon tähden vuorella;

22:6 Että Elam lähtee viinellä, vaunuilla, väellä, ratsasmiehillä, ja Kir välkkyvä kilvistä.

22:7 Ja tapahtuu, että sinun valitut laaksos ovat täynnä vaunuja; ja ratsastajat sioittavat itsensä portin eteen.

22:8 Hän riisui Juudalta verhon, ja sinä päivänä sinä loit katseesi Metsätalon asevarastoon.

22:9 Te huomasitte monta repeämää Daavidin kaupungin muurissa ja kokositte vedet Alalammikkoon;

22:10 te luitte Jerusalemin talot ja hajotitte taloja vahvistaaksenne muurin,

22:11 ja te teitte molempien muurien välille paikan, johon Vanhan lammikon vedet koottiin. Mutta hänen puoleensa te ette katsoneet, joka tämän tuotti, häntä te ette nähneet, joka tämän kauan sitten valmisti.

22:12 Ja sinä päivänä Herra, Herra Sebaot, kutsui itkuun ja valitukseen, pään paljaaksi ajamaan ja säkkiin vyöttäytymään.

22:13 Mutta katso: on ilo ja riemu, raavaitten tappaminen ja lammasten teurastus, lihan syönti ja viinin juonti! "Syökäämme ja juokaamme, sillä huomenna me kuolemme."

22:14 Niin kuului minun korviini Herran Sebaotin ilmoitus: "Totisesti, ei tämä teidän syntinne tule sovitetuksi, ei kuolemaanne saakka, sanoo Herra, Herra Sebaot."

22:15 Näin sanoo Herra, Herra Sebaot: Mene tuon huoneenhaltijan tykö, Sebnan tykö, joka on linnan päällikkönä.

22:16 "Mitä sinulla täällä on asiaa, ja keitä sinulla täällä on, kun tänne itsellesi haudan hakkautat, hakkautat hautasi korkeuteen, kallioon itsellesi asunnon koverrat?"

22:17 Katso, Herra heittää sinua, mies, rajusti: hän kouraisee sinut kokoon,

22:18 käärii sinut keräksi ja paiskaa pallona menemään maahan, jossa on laajuutta joka suuntaan. Sinne sinä kuolet, ja sinne jäävät sinun kunniavaunusi, sinä herrasi huoneen häpeä.

22:8 Silloin pitää Juudan peite avattaman, että aseet nähdään silloin metsähuoneessa.

22:9 Ja te olette näkevä monta reikää Davidin kaupungissa; ja kokootte veden alimmaiseen lammikkoon.

22:10 Teidän pitää lukeman huoneet Jerusalemissa, ja teidän pitää jaottaman huoneet vahvistaaksenne muureja.

22:11 Ja teidän pitää tekemän vesihaudan molempain muurien välille, vanhan kalalammin vedestä; kuitenkin ette katso häntä, joka tämän tekee, ettekä katsele sitä, joka senkaltaisia on kaukaa toimittanut.

22:12 Sentähden antaa Herra, \Herra\ Zebaot, silloin julistaa, että itketään ja murehditaan, ja hiukset ajellaan ja puetaan säkkiin.

22:13 (Vaikka nyt) katso, ilo ja riemu, teurastaa härkiä, tappaa lampaita, syödä lihaa, juoda viinaa, (ja sanoa): syökäämme ja juokaamme, meidän pitää kuitenkin huomenna kuoleman.

22:14 Tämä on, (sanoo) \Herra\ Zebaot, minun korvilleni tullut: mitämaks, jos minä tämän pahan teon annan anteeksi, siihenasti kuin te kuulette, sanoo Herra, \Herra\ Zebaot.

22:15 Näin sanoo Herra, \Herra\ Zebaot: mene tavarahuoneen haltian Sebnan tykö ja sano hänelle:

22:16 Mitä sinun tässä on, kenenkä oma sinä olet? ettäs annat hakata itselles haudan niinkuin se, joka hakkauttaa itsellensä haudan korkeuteen, ja olet niinkuin se, joka antaa itsellensä tehdä asumasian vuorelle?

22:17 Katso, \Herra\ ajaa sinun pois, niinkuin väkevä mies heittää jonkun pois, ja peittää sinun kokonansa,

22:18 Ja pyörittää sinun kohta, ja peräti niinkuin kierikan aukialle kedolle; siellä sinun pitää kuoleman, siellä pitää sinun kalliit vaunus, sinun Herras huoneen kanssa, tuleman häväistykseksi.

22:19 Minä syöksen sinut pois paikastasi; hän kukistaa sinut asemastasi.

22:20 Mutta sinä päivänä minä kutsun palvelijani Eljakimin, Hilkian pojan,

22:21 ja puetan hänen yllensä sinun ihokkaasi, vyötän hänet sinun vyölläsi ja panen sinun valtasi hänen käteensä, niin että hän on oleva isänä Jerusalemin asukkaille ja Juudan suvulle.

22:22 Ja minä panen Daavidin huoneen avaimen hänen olallensa; ja hän avaa, eikä kukaan sulje, ja hän sulkee, eikä kukaan avaa.

22:23 Minä lyön hänet vaarnaksi vahvaan paikkaan, ja hän tulee kunniaistuimeksi isänsä suvulle.

22:24 Hänen varaansa ripustautuu hänen isänsä suvun kaikki paljous, vesat ja versot, kaikki pienet astiat, maljat ja ruukut kaikki.

22:25 Sinä päivänä, sanoo Herra Sebaot, pettää vahvaan paikkaan lyöty vaarna, se katkeaa ja putoaa, ja kuorma, joka oli sen varassa, särkyä. Sillä Herra on puhunut.

23 LUKU

23:1 Ennustus Tyyrosta. Valittakaa, te Tarsiin-laivat, sillä se on hävitetty talottomaksi, käymättömäksi; kittiläisten maasta he saivat tämän tiedon.

23:2 Mykistykää, te rantamaan asukkaat! Siidonin kauppamiehet, merenkulkijat, täyttivät sinut.

23:3 Ja suuria vesiä kulki Siihorin siemen, Niilivirran vilja; se oli Tyyron sato, ja siitä tuli kansojen kauppatavara.

23:4 Häpeä, Siidon, sillä näin sanoo meri, meren linnoitus: "En ole kivuissa ollut, en ole synnyttänyt, en nuorukaisia kasvattanut, en neitoja vartuttanut."

22:19 Ja minä kukistan sinun säädystäs, ja sinä pannaan pois viraltas.

22:20 Ja silloin pitää tapahtuman, että minä kutsun palveliani Eliakimin, Hilkian pojan,

22:21 Ja panen hänen yllensä sinun hamees, ja vyötän hänen sinun vyölläs, ja annan sinun valtas hänelle; että hän on niiden isä, jotka Jerusalemissa ja Juudan huoneessa asuvat.

22:22 Ja panen Davidin huoneen avaimen hänen olallensa, että hän avaa, ja ei kenkään sulje, että hän sulkee, ja ei kenkään avaa.

22:23 Ja lyön hänen niinkuin naulan vahvaan paikkaan; ja hänellä on oleva kunnian istuin, hänen isänsä huoneessa,

22:24 Että hänen päällensä ripustetaan kaikki hänen isänsä huoneen kunnia, lapset ja lasten lapset, kaikki pienet kappaleet, juoma-astiat, ja kaikkinaiset kanteleet.

22:25 Silloin, sanoo \Herra\ Zebaot, naula pitää otettaman pois, joka vahvassa paikassa on, niin että hänen pitää rikkoontuman, lankeeman, putooman, ja se kuorma kuin hänen päällensä on, pitää hukkuman; sillä \Herra\ sen sanoo.

23 LUKU

23:1 Tämä on Tyron kuorma: valittakaat, te haahdet merellä; sillä se on kukistettu, niin ettei siellä ole yhtään huonetta, eikä sinne mene kenkään; Kittimin maasta pitää heidän sen äkkäämän.

23:2 Olkaat ääneti, te luotoin asuvaiset: Zidonin kauppamiehet, jotka merellä vaelsivat, täyttivät sinun.

23:3 Ja kaikkalainen hedelmä, joka Sihorin tykönä kasvaa, ja jyvät virran tykönä vietiin sinne veden ylitse; ja on pakanain kaupaksi tullut.

23:4 Sinä mahdat kyllä hämmästyä, Zidon; sillä meri lausuu ja vahvin meren tykönä sanoo: en minä ole silleen raskas, en minä synnytä, enkä myös kasvata yhtään nuorukaista, enkä ruoki neitsyttä.

23:5 Kun tämä kuullaan Egyptissä, niin vavistaan Tyyron kuulumisia.

23:6 Menkää Tarsiiseen; valittakaa, te rantamaan asukkaat.

23:7 Onko tämä teidän remuava kaupunkinne, jonka alku on hamasta muinaisajasta, jonka jalat kuljettivat sen kauas muukalaisena asumaan?

23:8 Kuka on tämän päättänyt Tyyron osalle, kruunujen jakelijan, jonka kauppamiehet olivat ruhtinaita, kauppiat maanmainioita?

23:9 Herra Sebaot on sen päättänyt, häväistäkseen kaiken koreuden korskan, saattaakseen kaikki maanmainiot halveksituiksi.

23:10 Tulvi yli maasi, tytär Tarsis, niinkuin Niilivirta; ei ole patoa enää.

23:11 Hän on ojentanut kätensä meren yli, järkyttänyt valtakunnat. Herra on antanut käskyn Kanaania vastaan, että sen linnoitukset hävitettäköön.

23:12 Hän sanoo: "Älä enää ilakoitse, sinä häväisty neitsyt, tytär Siidon. Nouse, mene kittiläisten maahan; et sinä sielläkään saa levätä.

23:13 Katso, kaldealaisten maa, kansa, jota ei ollut enää olemassa, jonka Assur oli valmistanut erämaan eläimille, - ne pystyttävät vartiotorninsa, ne kukistavat sen palatsit, tekevät sen raunioiksi.

23:14 Valittakaa, te Tarsiin-laivat, sillä hävitetty on teidän linnoituksenne."

23:15 Ja siihen aikaan Tyro unhotetaan seitsemäksikymmeneksi vuodeksi, jotka ovat kuin saman kuninkaan aikaa.

Seitsemänkymmenen vuoden kuluttua käy Tyyron, niinkuin porton laulussa sanotaan:

23:16 "Ota kantele, kierrä kaupunkia, sinä unhotettu portto; soita kauniisti, laula vireästi, että sinut muistettaisiin!"

23:17 Ja seitsemänkymmenen vuoden

23:5 Niinkuin kuultaissa Egyptistä hämmästyttiin, niin pitää myös hämmästyttämän, koska Tyrosta kuullaan.

23:6 Menkää merille, valittakaat, jotka luodoissa asutte.

23:7 Eikö tämä ole teidän ilokaupunkinne, joka kerskaa itsiänsä vanhuudestansa? Hänen jalkansa pitää viemän hänen pitkän matkan taa vaeltamaan.

23:8 Kuka olis sitä ajatellut, että kruunatulle Tyrolle piti niin käymän? että sen kauppamiehet ovat pääruhtinaat, ja sen kauppiat ylimmäiset maassa?

23:9 \Herra\ Zebaot on sen niin ajatellut, että hän kaikki hänen kaunistuksensa prameuden heikoksi tekis; ja tekis ylönkatsotuksi kaikki kuuluisat maassa.

23:10 Vaella maas lävitse niinkuin virta, sinä Tarsiksen tytär; ei siellä ole enään yhtään vyötä.

23:11 Hän kokottaa kätensä meren päälle, ja peljättää valtakunnat; \Herra\ käski Kananin hävittämään sen linnat,

23:12 Ja sanoi: ei sinun pidä enään iloitseman, sinä häväisty neitsy Zidonin tytär: nouse ja mene matkaas Kittimiin, ei sinulla pidä sielläkään lepoa oleman.

23:13 Katso, Kaldealaisten maassa ei yhtään kansaa ollut, vaan Assur on sen perustanut korven asuvaisille, ja rakentanut hänen linnansa, pannut ylös hänen huoneensa, ja on kuitenkin pantu kukistettavaksi.

23:14 Surekaat, te haahdet merillä; sillä teidän voimanne on tyhjä.

23:15 Silloin pitää Tyro unhotettaman seitsemänkymmentä vuotta, niinkauvan kuin yksi kuningas elää; mutta seitsemänkymmenen vuoden perästä käypi Tyron niinkuin portosta veisataan:

23:16 Ota kantele, mene ympäri kaupunkia, sinä unhotettu portto: soita vahvasti kantelettas, ja laula lohdullisesti, että sinua taas muistettaisiin.

23:17 Sillä seitsemänkymmenen vuoden

kuluttua Herra katsoo Tyyron puoleen, ja se pääsee jälleen porttopalkoilleen ja tekee huorin kaikkien maan valtakuntain kanssa, mitä maan päällä on.

23:18 Mutta sen voitto ja palkka on oleva Herralle pyhitetty; ei sitä koota eikä talleteta, vaan sen voitto on tuleva niille, jotka Herran edessä asuvat, runsaaksi ravinnoksi ja jaloksi vaatetuksiksi.

24 LUKU

24:1 Katso, Herra tekee maan tyhjäksi ja autioksi, mullistaa sen muodon ja hajottaa sen asukkaat.

24:2 Ja niinkuin kansan käy, niin papinkin, niinkuin orjan, niin hänen herransa, niinkuin orjattaren, niin hänen emäntänsä, niinkuin ostajan, niin myyjän, niinkuin lainanottajan, niin lainanantajan, niinkuin velallisen, niin velkojankin.

24:3 Maa tyhjentämällä tyhjennetään ja ryöstämällä ryöstetään. Sillä Herra on tämän sanan puhunut.

24:4 Maa murehtii ja lakastuu, maanpiiri nääntyy ja lakastuu; kansan ylhäiset maassa nääntyvät.

24:5 Maa on saastunut asukkaittensa alla, sillä he ovat rikkoneet lait, muuttaneet käskyt, hyljänneet iankaikkisen liiton.

24:6 Sentähden kirous kalvaa maata, ja sen asukkaat syystänsä kärsivät; sentähden maan asukkaat kuumuudesta korventuvat, ja vähän jää ihmisiä jäljelle.

24:7 Viini murehtii, viiniköynnös kuihtuu, kaikki ilomieliset huokaavat.

24:8 Loppunut on vaskirumpujen riemu, lakannut remuavaisten melu, loppunut kanteleitten riemu.

24:9 Ei laulaen viiniä juoda, väkijuoma käy karvaaksi juojillensa.

24:10 Kukistettu on autio kaupunki, joka talo teljetty, sisään pääsemätön.

perästä on \Herra\ etsivä Tyroa, että hän tulis jälleen porttopalkoilleensa, ja huorin tekis kaikkein valtakuntain kanssa maan päällä.

23:18 Mutta hänen kauppansa ja porttopalkkansa pitää oleman pyhä \Herralle\. Ei sitä koota tavaraksi, eikä salata, vaan jotka asuvat \Herran\ edessä, niillä pitää hänen kauppakalunsa oleman, siitä syödä, ravita ja itsiänsä vaatettaa.

24 LUKU

24:1 Katso, \Herra\ tekee maan tyhjäksi ja autioksi, ja kukistaa, mitä siinä on, ja hävittää sen asuvaset.

24:2 Ja papeille tapahtuu niinkuin kansallekin, herralle niinkuin palveliallekin, emännälle niinkuin piiallekin, myyjälle niinkuin ostajallekin, lainaajalle niinkuin lainaksi ottajallekin, korkorahan ottajalle niinkuin antajallekin.

24:3 Sillä maan pitää peräti tyhjäksi ja kokonansa ryöstetyksi tuleman; sillä \Herra\ on tämän sanonut.

24:4 Maa on surkia ja hävitetään, maa pelehtyy ja häviää; kansan ylimmäiset nääntyvät maassa.

24:5 Maa on saastaiseksi tullut asuvasistansa; sillä he tekevät lakia vastaan ja muuttavat säädyt, ja luopuvat ijankaikkisesta liitosta.

24:6 Sentähden kuluttaa kirous maan ja sen asuvaset hävitetään; sentähden maan asuvaset kuivettuvat, niin että vähä jää väkeä.

24:7 Viina katoa, viinapuu surkastuu, ja kaikki, jotka sydämestänsä iloisina olivat, huokaavat.

24:8 Vaskirumpuin riemu taukoo, iloitsevaisten ilo puuttuu, kanteleiden riemu loppuu.

24:9 Ei lauleta viinaa juotaissa, ja hyvä juoma on karvas juoville.

24:10 Tyhjä kaupunki on kukistettu maahan; kaikki huoneet ovat teljetty, niin ettei yksikään sinne mene.

24:11 Viinistä on kaduilla valitus, kaikki ilo on mennyt mailleen, riemu maasta paennut.

24:12 Jäljellä on kaupungissa hävitys, portti on pirstaleiksi lyöty.

24:13 Sillä niin on käyvä maan päällä, kansojen keskuudessa, kuin öljyvuota karistettaessa, kuin jälkikorjuussa, viininkorjuun päätyttyä.

24:14 Ne korottavat äänensä ja riemuitsevat, ne huutavat mereltä päin Herran valtasuuruutta:

24:15 "Sentähden kunnioittakaa Herraa valon mailla, ja meren saarilla Herran, Israelin Jumalan, nimeä."

24:16 Maan äärestä kuulemme ylistysvirret: "Ihana on vanhurskaan osa!" Mutta minä sanon: "Riutumus, riutumus on minun osani, voi minua: ryöstäjät ryöstävät, raastaen ryöstäjät ryöstävät!"

24:17 Kauhu ja kuoppa ja paula on edessäsi, sinä maan asukas.

24:18 Joka pakenee kauhun ääntä, se putoaa kuoppaan, ja joka kuopasta nousee, se puuttuu paulaan. Sillä korkeuden akkunat aukenevat ja maan perustukset järkkyvät.

24:19 Maa murskaksi musertuu, maa halkee ja hajoaa, maa horjuu ja huojuu.

24:20 Maa hoippuu ja hoipertelee niinkuin juopunut, huojuu niinkuin lehvämäja. Raskaana painaa sitä sen rikkomus, se kaatuu eikä enää nouse.

24:21 Sinä päivänä Herra kostaa korkeuden sotajoukolle korkeudessa ja maan kuninkaille maan päällä.

24:22 Heidät kootaan sidottuina vankikuoppaan ja suljetaan vankeuteen; pitkän ajan kuluttua heitä etsiskellään.

24:23 Ja kuu punastuu, ja aurinko häpeää,

24:11 Viinan puutteen tähden valitetaan kaduilla: kaikki ilo on pois, kaikki maan riemu on matkassansa.

24:12 Ei ole muuta jäänyt kaupunkiin kuin hävitys, ja portit ovat autiot.

24:13 Sillä kansalle tapahtuu myös maassa niinkuin öljyvuolellekin, koska siitä on poimittu; niinkuin sitte poimittaisiin kuin oikia viinan kokousaika on pois.

24:14 Ne korottavat äänensä ja iloitsevat; \Herran\ kunniaasta he iloitsevat, hamasta merestä asti.

24:15 Niin kiittäkää nyt \Herraa\ laaksoissa, luodoissa \Herran\, Israelin Jumalan nimeä.

24:16 Me kuulemme kiitosvirren maailman äärestä, vanhurskaalle kunniaksi. Ja minun pitää sanoman: miksi minä olen niin laiha? miksi minä olen niin laiha? voi minua! sillä ylönkatsojat ylönkatsovat, ja ylönkatsojat ylönkatsovat,

24:17 Sentähden tulee teidän asuvainne päälle maassa hämmästyks, kuoppa ja paula.

24:18 Ja jos joku pakenis hämmästyksen huutoa, niin hän kuitenkin putoo kuoppaan; ja jos hän pääsee kuopasta ylös, niin hän kuitenkin käsitetään paulaan, sillä korkeuden akkunat avataan, ja maan perustukset vapisevat.

24:19 Maan käy aivan pahoin: ei sen pidä ollenkaan menestymän, vaan pitää peräti raukeaman.

24:20 Maan pitää kovin hoiperteleman niinkuin juopuneen, ja vietämän pois niinkuin majan; sillä sen pahat teot painavat sen, niin että sen pitää lankeeman, ja ei enään nouseman.

24:21 Silloin on \Herra\ etsivä sitä korkiaa sotaväkeä, joka korkeudessa on, ja maan kuninkaita, jotka ovat maan päällä.

24:22 Että he kootaan yhteen niinkuin kuopassa sidotut, ja pitää oleman suljetut vankeudessa, ja suuren ajan perästä taas etsittämän.

24:23 Ja kuun pitää häpeemän, ja auringon

sillä Herra Sebaot on kuningas Siionin vuorella ja Jerusalemissa, ja hänen vanhintensa edessä loistaa kirkkaus

25 LUKU

25:1 Herra, sinä olet minun Jumalani; minä kunnioitan sinua, kiitän sinun nimeäsi, sillä sinä olet tehnyt ihmeitä, sinun aivoituksesi kaukaisilta päiviltä ovat todet ja vakaat.

25:2 Sillä sinä olet tehnyt kaupungin kiviroukkioksi, varustetun kaupungin raunioiksi; muukalaisten linna on kadonnut kaupunkien luvusta, ei sitä ikinä enää rakenneta.

25:3 Sentähden sinua kunnioittaa väkevä kansa, väkivaltaisten pakanain kaupunki sinua pelkää.

25:4 Sillä sinä olit turvana vaivaiselle, turvana köyhälle hänen ahdingossansa, suojana rankkasateelta, varjona helteeltä; sillä väkivaltaisten kiukku on kuin rankkasade seinää vastaan.

25:5 Niinkuin helteen kuivassa maassa, niin sinä vaimensit muukalaisten melun. Niinkuin helle pilven varjossa vaipuu väkivaltaisten voittolaulu.

25:6 Ja Herra Sebaot laittaa kaikille kansoille tällä vuorella pidot rasvasta, pidot voimaviinistä, ydinrasvasta, puhtaasta voimaviinistä.

25:7 Ja hän hävittää tällä vuorella verhon, joka verhoaa kaikki kansat, ja peiton, joka peittää kaikki kansakunnat.

25:8 Hän hävittää kuoleman ainiaaksi, ja Herra, Herra pyyhkii kyyneleet kaikkien kasvoilta ja ottaa pois kansansa häväistyksen kaikesta maasta. Sillä Herra on puhunut.

25:9 Ja sinä päivänä sanotaan: "Katso, tämä on meidän Jumalamme, jota me odotimme meitä pelastamaan; tämä on Herra, jota me odotimme: iloitkaamme ja riemuitkaamme pelastuksesta, jonka hän

ujoileman, koska \Herra\ Zebaot on tuleva kuninkaaksi Zionin vuorella ja Jerusalemissa; ja hänen vanhimpainsa edessä pitää kunnia oleman.

25 LUKU

25:1 \Herra\, sinä olet minun Jumalani, sinua minä ylistän, minä kiitän sinun nimeäs; sillä sinä teet ihmeitä: sinun vanhat aivoitukses ovat uskolliset ja todet.

25:2 Sillä sinä teet kaupungin kiviraunioksi, sen vahvan kaupungin, että hän läjässä on; muukalaisten palatsit, niin ettei ne enää ole kaupungit, eikä ikänä enää rakenneta.

25:3 Sentähden kunnioittaa sinua väkevä kansa, urhoolliset pakanain kaupungit pelkäävät sinua.

25:4 Sillä sinä olet heikkoin väkevyys ja köyhäin vahvuus heidän vaivoissansa: myrskyssä turva, varjo helteessä, kuin tyrannit julmistuvat niinkuin raju-ilma seinää vastoin.

25:5 Sinä nöyryytät muukalaisten metelin, niinkuin helteen kuivassa paikassa, niinkuin helle pilven varjolla, niin tyrannein ilo painetaan alas.

25:6 Ja \Herra\ Zebaot tekee kaikille kansoille tällä vuorella liHAVAN pidon, pidon selkiästä viinasta, rasvasta, ytimeistä ja puhtaasta viinasta.

25:7 Ja tällä vuorella on hän kääriliinan paneva pois, jolla kaikki ihmiset käärityt ovat, ja peittovaatteen, jolla kaikki pakanat peitettyt ovat.

25:8 Sillä kuolema pitää nieltämän ijankaikkisesti, ja Herra, \Herra\ on kyyneleet pyyhkivä pois jokaisen kasvoista, ja on ottava kansansa häväistykset pois kaikissa maakunnissa; sillä \Herra\ on sen sanonut.

25:9 Silloin sanotaan: katso, tämä on meidän Jumalamme jota me odotamme, ja hän auttaa meitä; tämä on \Herra\, häntä me odotamme, iloitaksemme ja riemuitaksemme hänen autuudessaan.

toi."

25:10 Sillä Herran käsi lepää tällä vuorella. Mutta Mooab tallataan siihen paikkaansa, niinkuin oljet tallautuvat lantaveteen.

25:11 Ja hän haroo siinä käsiään, niinkuin uija haroo uidessansa, mutta Herra painaa alas hänen ylpeytensä ynnä hänen kättensä rimpuilut.

25:12 Sinun korkeitten muuriesi varustukset hän kukistaa, painaa alas, syöksee maahan, tomuun asti.

26 LUKU

26:1 Sinä päivänä lauletaan Juudan maassa tämä laulu: "Meillä on vahva kaupunki, pelastuksen hän asettaa muuriksi ja varustukseksi.

26:2 Avatkaa portit vanhurskaan kansan käydä sisälle, joka uskollisena pysyy.

26:3 Vakaamieliselle sinä talletat rauhan, rauhan, sillä hän turvaa sinuun.

26:4 Turvatkaa Herraan ainiaan, sillä Herra, Herra on iankaikkinen kallio.

26:5 Sillä hän on kukistanut korkealla asuvaliset, ylhäisen kaupungin, hän painoi sen alas, painoi maan tasalle, syöksi sen tomuun asti.

26:6 Sitä tallaa jalka, kurjan jalat, vaivaisten askeleet.

26:7 Vanhurskaan polku on suora, sinä teet vanhurskaan tien tasaiseksi.

26:8 Niin, sinun tuomioittesi tiellä me odotamme sinua, Herra; sinun nimeäsi ja sinun muistoasi sielu ikävöitsee.

26:9 Minun sieluni ikävöitsee sinua yöllä, minun henkeni sisimmässäni etsii sinua varhain; sillä kun sinun tuomiosi kohtaavat maata, oppivat maanpiirin asukkaat vanhurskautta.

26:10 Jos jumalaton saa armon, ei hän opi vanhurskautta; oikeuden maassa hän tekee vääryyttä eikä näe Herran korkeutta.

25:10 Sillä \Herran\ käsi lepää tällä vuorella; mutta Moab runnellaan sen alla, niinkuin korret sotkutaan loassa.

25:11 Ja [Herra] hajoittaa kätensä heidän sekaansa, niinkuin uija hajoittaa uidaksensa; ja hän on käsivarrellansa heidän prameutensa alentava.

25:12 Ja sinun muuries korkiat vahvistukset hän kallistaa, alentaa ja heittää tomuun.

26 LUKU

26:1 Siihen aikaan pitää Juudan maassa tämä veisu veisattaman: meillä on vahva kaupunki, hän pani autuuden muuriksi ja varjelukseksi.

26:2 Avatkaat portit, vanhurskaan kansan, joka uskossa pysyy, käydä sisälle.

26:3 Sinä pidät aina rauhan, vahvan lupaukses jälkeen; sillä sinuun turvataan.

26:4 Sentähden luottakaat \Herraan\ ijankaikkisesti; sillä \Herra\, \Herra\ on kallio ijankaikkisesti.

26:5 Ja hän notkistaa alas ne, jotka korkialla asuvat, hän alentaa korotetun kaupungin; hän sysää sen maahan, niin että se tomussa makaa,

26:6 Että hän jaloilla poljetaan, vaivaisten jaloilla ja köyhäin kantapäillä.

26:7 Mutta vanhurskasten tie on tasainen; sinä ojennat vanhurskasten polut.

26:8 \Herra\, me odotamme sinua oikeutes tiellä; sydän himoitsee sinun nimeäs ja muistoas.

26:9 Minä halajan sinua sydämestäni yöllä, minun henkeni valvoo myös minussa varhain sinun tykö; sillä kussa sinun oikeutes maakunnassa on, niin maan piirin asuvaliset oppivat vanhurskautta.

26:10 Mutta ehkä jumalattomille armoja tarittaisiin, niin ei he opi kuitenkaan vanhurskautta, vaan tekevät ainoastaan pahaan oikeuden maalla; sillä ei he näe \Herran\ kunniaa.

26:11 Herra, sinun kätesi on kohotettu, mutta he eivät sitä näe. He saakoot häpeäksensä nähdä sinun kiivautesi kansan puolesta; kuluttakoon heidät tuli, joka sinun vihollisesi kuluttaa.

26:12 Herra, sinä saatat meille rauhan, sillä myös kaikki meidän tekomme olet sinä tehnyt.

26:13 Herra, meidän Jumalamme, meitä ovat vallinneet muut herrat, et sinä; sinua yksin me ylistämme, sinun nimeäsi.

26:14 Kuolleet eivät virkoa eloon, vainajat eivät nouse: niin sinä olet heille kostanut, tuhonnut heidät ja hävittänyt kaiken heidän muistonsa.

26:15 Sinä olet lisännyt kansan, Herra, olet lisännyt kansan, olet kunniasi näyttänyt, olet laajentanut kaikki maan rajat.

26:16 Herra, ahdistuksessa he etsivät sinua, vuodattivat hiljaisia rukouksia, kun sinä heitä kuritit.

26:17 Niinkuin raskas vaimo, joka on synnyttämäisillään, vääntelehtii ja huutaa kiviüssänsä, niin me olimme sinun edessäsi, Herra.

26:18 Me olimme raskaina, vääntelehdimme, mutta oli niinkuin olisimme synnyttäneet tuulta: emme saaneet aikaan pelastusta maalle, maanpiirin asukkaat eivät ilmoille päässeet.

26:19 Mutta sinun kuollesi virkoavat eloon, minun ruumiini nousevat ylös. Herätkää ja riemuitkaa, te jotka tomussa lepäätte, sillä sinun kasteesi on valkeuksien kaste, ja maa tuo vainajat ilmoille.

26:20 Mene, kansani, kammioihisi ja sulje ovet jälkeesi, lymyä hetkinen, kunnes viha on ohitse mennyt.

26:21 Sillä katso, Herra lähtee asuinsijastaan kostamaan maan asukkaille heidän pahat tekonsa, ja maa paljastaa verivelkansa eikä surmattujansa enää peitä."

26:11 \Herra\, sinun kätes on ylennetty, vaan ei he sitä näe; mutta kuin he sen nähdä saavat, niin he häpiään tulevat kansan kiivaudesta, ja vielä sitte tuli sinun vihollises kuluttaa.

26:12 Mutta sinä, \Herra\, saatat meille rauhan; sillä kaikki, mitä me toimitamme, olet sinä meille antanut.

26:13 \Herra\ meidän Jumalamme: muut herrat tosin meitä myös vallitsevat paitsi sinua; mutta me muistamme ainoastaan kuitenkin sinussa sinun nimeäs.

26:14 Ei kuolleet eläviksi tule ja nukkuneet ei nouse; sillä sinä olet heitä etsinyt ja hävittänyt, ja kaiken heidän muistonsa kadottanut.

26:15 Mutta sinä, [Herra], olet lisännyt kansaa, sinä \Herra\ olet lisännyt kansaa, sinä olet kunnialliseksi tullut; sinä olet pannut heitä kauvas maailman ääriin.

26:16 \Herra\, kuin tuska tulee, niin sinua etsitään: koskas heitä kuritat, niin he parkuvat surkiasti.

26:17 Niinkuin raskaalla vaimolla, kuin hän synnyttämällensä on, on ahdistus, ja hän parkuu kivullansa, niin meille myös tapahtuu, \Herra\, sinun kasvois edessä.

26:18 Me olemme raskaat ja meillä on kipu, niinkuin tuulen synnyttäväisellä; emme kuitenkaan voi maata auttaa, eikä maan piirin asuvaiset tahtoneet langeta.

26:19 Mutta sinun kuolles elävät, ja minun kuolleet ruumiini nousevat jälleen kuolleista. Herätkää ja kerskatkaa te, jotka makaatte maan alla; sillä sinun kastees on viheriäisen kedon kaste, ja maa on kuolleet itsestänsä antava.

26:20 Mene, kansani, ja käy sisälle kammioos, ja sulje sinun oves jälkees; lymytä sinus silmänräpäykseksi, niin kauvan kuin viha käy ylitse.

26:21 Sillä katso, \Herra\ on käyvä ulos siastansa etsimään maan asuvaisten pahuutta heidän päällensä; niin että maa ilmoittaa heidän verensä, ja ei niitä enää

peitä, jotka hänessä tapetut ovat.

27 LUKU

27:1 Sinä päivänä Herra kostaa kovalla, suurella ja väkevällä miekallansa Leviatanille, kiitävälle käärmeelle, ja Leviatanille, kiemurtelevalle käärmeelle, ja tappaa lohikäärmeen, joka on meressä.

27:2 Sinä päivänä sanotaan: "On viinitarha, tulisen viinin tarha; laulakaa siitä:

27:3 'Minä, Herra, olen sen vartija, minä kastelen sitä hetkestä hetkeen; minä vartioitsen sitä öin ja päivin, ettei sitä mikään vahingoita.

27:4 Vihaa minulla ei ole; olisipa vain orjantappuroita ja ohdakkeita, niiden kimppuun minä kävisin sodalla ja polttaisin ne kaikki tyynni -

27:5 kaikki, jotka eivät antaudu minun turviini, eivät tee rauhaa minun kanssani, tee rauhaa minun kanssani."

27:6 Tulevina aikoina juurtuu Jaakob, Israel kukkii ja kukoistaa ja täyttää maanpiirin hedelmällensä.

27:7 Löikö hän sitä, niinkuin sen lyöjät lyötiin, tapettiinko se, niinkuin sen tappajat tapettiin?

27:8 Karkoittamalla sen, lähettämällä sen pois sinä sitä rankaisit. Hän pyyhkäisi sen pois kovalla myrskyllänsä itätuulen päivänä.

27:9 Sentähden sovitetaan Jaakobin pahat teot sillä, ja se on hänen syntiensä poistamisen täysi hedelmä, että hän tekee kaikki alttarikivet rikottujen kalkkikivien kaltaisiksi: eivät kohoa enää asera-karsikot eivätkä auringonpatsaat.

27:10 Sillä varustettu kaupunki on autio, se on hyljätty maja, jätetty tyhjäksi kuin erämaa. Siellä vasikat käyvät laitumella, siellä makailevat ja kaluavat sieltä vesat kaikki.

27:11 Ja kun oksat kuivuvat, niin ne

27 LUKU

27:1 Silloin on \Herra\ kovalla, suurella ja väkevällä miekallansa etsivä Leviatania, joka on pitkä kärme, ja Leviatania, joka on kiperä kärme; ja on tappava lohikäärmeen meressä.

27:2 Silloin pitää oleman punaisen viinan viinamäen; laulakaat hänestä:

27:3 Minä \Herra\ varjelen hänen, ja kastan hänen aikansa, ettei hänen lehtensä hukkuisi, minä varjelen häntä päivällä ja yöllä.

27:4 En ole minä vihainen. Voi jos minä saisin sotia ohdakkeiden ja orjantappurain kanssa! niin minä menisin heidän tykönsä, ja polttaisin heidät kaikki tyynni.

27:5 Hän on minua tallella pitävä, ja toimittava minulle rauhan; rauhan on hän vielä sitte minulle saattava.

27:6 Siihen on se kuitenkin joutuva, että Jakob juurtuu ja Israel vihoittaa ja kukoistaa, niin että he maan piirin hedelmällä täyttävät.

27:7 Eikö hän kumminkaan tule lyödyksi, niinkuin hänen vihollisensa lyövät häntä? ja eikö hän tule tapetuksi, niinkuin hänen vihollisensa häntä tappavat?

27:8 Vaan sinä tuomitset heitä määrällä, ja kirvoitat heitä sittekuin sinä ankaralla tuulellas olet heitä murheelliseksi saattanut, koska idästä tuulee.

27:9 Sentähden pitää Jakobin syntyä sen kautta anteeksi annettaman; ja se on siitä kaikki hyödytys, että hänen syntinsä otetaan pois, koska hän tekee kaikki alttarin kivet niinkuin tuhaksi muserretut kivet, ettei yhtään metsistöä eli kuvaa pidä enää jäämän.

27:10 Sillä vahvan kaupungin pitää yksinänsä oleman, kauniit huoneet hyljättämän ja jätettämän niinkuin korpi; niin että vasikat käyvät siellä laitumella, oleskelevat siellä ja pureskelevat oksia.

27:11 Hänen oksansa pitää murtuman

tautetaan; vaimot tulevat ja tekevät niillä tulta. Sillä se ei ole ymmärtäväistä kansaa; sentähden sen tekijä ei sitä armahda, sen Luoja ei sitä sääli.

27:12 Sinä päivänä Herra karistaa hedelmät maahan, Eufrat-virrasta aina Egyptin puroon asti, ja teidät, te israelilaiset, poimitaan talteen yksitellen.

27:13 Sinä päivänä puhalletaan suureen pasunaan, ja Assurin maahan hävinneet ja Egyptin maahan karkoitettut tulevat ja kumartavat Herraa pyhällä vuorella Jerusalemissa.

28 LUKU

28:1 Voi Efraimin juopuneitten ylvästä kruunua ja sen kunnian loisteen kuihtuvata kukkaa, joka on kukkulan laella, viinistä päihtyneitten lihavan laakson keskellä!

28:2 Katso, Herralta tulee hän, joka on väkevä ja voimallinen, niinkuin raesade, rajumyrsky. Niinkuin rankkasade, väkevään tulvavetten kuohu, hän voimalla maahan kaataa.

28:3 Jalkoihin tallataan Efraimin juopuneitten ylväs kruunu.

28:4 Ja sen kunnian loisteen kuihtuvan kukan, joka on kukkulan laella, lihavan laakson keskellä, käy niinkuin varhaisviikunan ennen kesää: kuka vain sen näkee, tuskin se on hänen kourassaan, niin hän sen jo nielaisee.

28:5 Sinä päivänä Herra Sebaot on oleva loistava kruunu ja kunnian seppele kansansa jäännökselle

28:6 ja oikeuden henki sille, joka oikeutta istuu, ja väkevyys niille, jotka torjuvat hyökkäyksen takaisin porttia kohden.

28:7 Ja nämäkin horjuvat viinistä ja hoipertelevat väkijuomasta. Väkijuomasta horjuu pappi ja profeetta; he ovat sekaisin viinistä, hoipertelevat väkijuomasta. He horjuvat näyissä, huojuvat tuomioissa.

kuivuuden tähden, niin että vaimot niillä valkeata tekevät; sillä se on ymmärtämätöin kansa, sentähden ei myös se, joka heidät tehnyt on, armahda heitä, ja joka heidät luonut on, ei ole heille armollinen.

27:12 Silloin on \Herra\ heittävä meren rannasta Egyptin virtaan, ja te Israelin lapset kootaan yksi toisensa perästä.

27:13 Silloin soitetaan suurella basunalla, niin tulevat kadotetut Assyrian maalla, ja karkoitettut Egyptin maalla, ja rukoilevat \Herraa\ pyhällä Jerusalemin vuorella.

28 LUKU

28:1 Voi ylpiää Ephraimin juopuneiden kruunua! jonka kaunis kunnia on pudonnut kukkanen, joka on ylemmäsellä puolella lihavaa laaksoa, jossa he viinasta hoipertelevat.

28:2 Katso, väkevä ja voimallinen Herralta, niinkuin raesade, niinkuin vahingollinen tuuli, niinkuin vesimyrsky, joka väkevästi lankee, pitää väkivallalla maahan päästettämän;

28:3 Että Ephraimin juopuneiden ylpiä kruunu jaloilla tallatan.

28:4 Ja hänen kunniansa kaunistuksen pudonneet kukkaset, jotka lihavata laaksoa ylemmäsellä puolella ovat, pitää tuleman niinkuin se, joka varhain suvella kypsyy, jonka joku nähtyänsä ja käsillä pidellessänsä syö.

28:5 Silloin \Herra\ Zebaot on jääneelle kansallensa kunnian kruunu ja kaunis seppele,

28:6 Ja tuomion henki hänelle, joka oikeudessa istuu, ja väkevyys niille, jotka sodasta palaavat portin tykö.

28:7 Siihen myös ovat nämät hulluiksi tulleet viinasta, ja hoipertelevat väkevistä juomista; sillä papit ja prophetat ovat hullut väkevistä juomista, he ovat uponneet viinaan, ja hoipertelevat väkevistä

28:8 Sillä täynnä oksennusta ja saastaa ovat kaikki pöydät - ei puhdasta paikkaa!
28:9 "Keitähän tuokin luulee taitoon neuvovansa, keitä saarnalla opettavansa? Olemmeko me vasta maidolta vieroitettuja, äidin rinnoilta otettuja?"

28:10 Käsky käskyn päälle, käsky käskyn päälle, läksy läksyn päälle, läksy läksyn päälle, milloin siellä, milloin täällä!" -

28:11 Niin, sopertavin huulin ja vieraalla kielellä hän on puhuva tälle kansalle,

28:12 hän, joka on sanonut heille: "Tässä on lepo; antakaa väsyneen levätä, tässä on levähdyspaikka." Mutta he eivät tahtoneet kuulla.

28:13 Niinpä on Herran sana oleva heille: "Käsky käskyn päälle, käsky käskyn päälle, läksy läksyn päälle, läksy läksyn päälle, milloin siellä, milloin täällä", niin että he kulkiessaan kaatuvat selälleen ja ruhjoutuvat, että heidät kiedotaan ja vangitaan.

28:14 Sentähden kuulkaa Herran sana, te pilkkaajat, te jotka hallitsette tätä kansaa Jerusalemissa.

28:15 Koska te sanotte: "Me olemme tehneet liiton kuoleman kanssa ja tuonelan kanssa sopimuksen; tulkoon vitsaus kuin tulva, ei se meitä saavuta, sillä me olemme tehneet valheen turvaksemme ja piiloutuneet petokseen" -

28:16 sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä lasken Siioniin peruskiven, koetellun kiven, kalliin kulmakiven, lujasti perustetun; joka uskoo, se ei pakene.

28:17 Ja minä panen oikeuden mittanuoraksi ja vanhurskauden vaa'aksi, ja rakeet hävittävät valheturvan, ja vedet huuhtovat pois piilopaikan.

28:18 Teidän liittonne kuoleman kanssa pyyhkäistään pois, ja teidän sopimuksenne

juomasta, he ovat erhettyneet ennustuksessa, ja ei osanneet oikeutta tuomiossa.

28:8 Sillä kaikki pöydät ovat täynnä oksennusta ja riettautta joka paikassa.

28:9 Kenelle hän siis opettaa viisautta? kenenkä hän antaa ymmärtää saarnaa? Vieroitettu in rieskasta, eroitettu in nisistä.

28:10 Sillä (he sanovat:) káske, káske vielä, káske, káske vielä, odota, odota vielä, odota, odota vielä, tässä vähä, siellä vähä.

28:11 Sillä hän on vihdo in pilkkaavaisilla huulilla ja toisella kielellä puhuva kansalle, jolle nyt näitä saarnataan.

28:12 Niin saadaan lepo, nä in virvoitetaan väsyneet, ni in ollaan alallansa; ja ei kuitenkaan tahdota kuulla (tätä saarnaa).

28:13 Sentähden pitää myös \Herran\ sana heille juuri ni in oleman: káske, káske vielä, káske, káske vielä, odota, odota vielä, odota, odota vielä, tässä vähä, siellä vähä, että heidän pitää menemän pois ja kaatuman takaperin, musertuman, kiedottaman ja vangiksi tuleman.

28:14 Kuulkaat siis \Herran\ sanaa, te pilkkakirveet, jotka vallitsette tätä kansaa, joka on Jerusalemissa.

28:15 Sillä te sanotte: me olemme tehneet liiton kuoleman kanssa ja sovinnon helvetin kanssa. Ku in rangaistuksen virta tulee, ei hänen pidä meitä kohtaaman; sillä me olemme tehneet valheen turvaksemme, ja petoksen varjelukseksemme.

28:16 Sentähden sanoo Herra, \Herra\ : katso, minä lasken Zioniin perustus kiven, koetellun kiven, kalli in kulmakiven, joka hyvin on perustettu: joka uskoo, ei hänen pidä peljästymän.

28:17 Ja minä teen tuomion ojennusnuoraksi ja vanhurskauden mitaksi, ni in pitää rakeet karkoittaman pois väärän turvan, ja veden pitää viemän tulen pois;

28:18 Että teidän liittonne kuoleman kanssa pitää tyhjäksi tuleman, ja teidän

tuonelan kanssa ei kestä; kun vitsaus tulee niinkuin tulva, niin se teidät maahan tallaa.

28:19 Niin usein kuin se tulee, tempaa se teidät valtaansa, sillä aamu aamulta se tulee, tulee päivällä ja yöllä: totisesti, kauhuksi on tämän saarnan opetus.

28:20 Sillä vuode on oleva liian lyhyt ojentautua ja peitto liian kaita kääriytyä.

28:21 Sillä Herra nousee niinkuin Perasimin vuorella, hän kiivastuu niinkuin Gibeonin laaksossa tehdäkseen työnsä, oudon työnsä, ja toimittaakseen tekonsa, kumman tekonsa.

28:22 Älkää siis pilkatko, etteivät teidän siteenne vielä kiristyisi; sillä Herralta Sebaotilta minä olen kuullut hävitys- ja tuomiopäätöksen, joka on kohtaava kaikkea maata.

28:23 Kuunnelkaa ja kuulkaa minun ääntäni, tarkatkaa ja kuulkaa minun sanojani.

28:24 Ainako kyntäjä vain kyntää, kun olisi kylväminen, ainako vakoaa ja äestää maatansa?

28:25 Eikö niin: kun hän on tasoittanut sen pinnan, hän kylvää mustaa kuminaa, sirottelee höystekuminaa, panee nisunjyvät riviin, ohran omaan paikkaansa ja kolmitahkoista vehnää vierelle?

28:26 Hänen Jumalansa on neuvonut hänelle oikean tavan ja opettaa häntä.

28:27 Sillä ei mustaa kuminaa puida puimaäkeellä eikä puimajyrän tela pyöri höystekuminan yli, vaan musta kumina lyödään irti sauvalla ja höystekumina vitsalla.

28:28 Puidaankos leipävilja murskaksi? Ei sitä kukaan iankaiken pui eikä aina aja sen päällitse puimajyrällään ja hevosillaan; ei sitä murskaksi puida.

28:29 Tämäkin on tullut Herralta Sebaotilta;

sovintonne helvetin kanssa ei pidä vahva oleman; ja koska rangaistuksen virta tulee, pitää sen tallaaman teitä.

28:19 Niin pian kuin se tulee, niin sen pitää teitä viemän pois: jos se tulee aamulla, niin tapahtuu se aamulla, niin myös päivällä ja yöllä; sillä ainoastaan rangaistus opettaa ottamaan sanoista vaarin.

28:20 Sillä vuode on niin lyhyt, ettei saa itsiänsä ojentaa, ja peite on niin soukka, ettei sen alla taida mykärässä olla.

28:21 Sillä \Herra\ on nouseva niinkuin Peratsimin vuorella, ja vihastuva niinkuin Gibeonin laaksossa, että hän tekis työnsä, muukalaisen työnsä, ja että hän toimittais tekonsa, oudon tekonsa.

28:22 Pankaat siis pilkkanne pois, ettei siteenne kovemmaksi tulisi; sillä minä olen kuullut hävityksen ja teloituksen, joka Herralta, \Herralta\ Zebaotilta on tapahtuva kaikessa maailmassa.

28:23 Ottakaat korviinne ja kuulkaat minun ääneni, ymmärtäkää ja kuulkaat minun puheeni.

28:24 Kyntääkö eli jyrästäkö taikka viljeleekö peltomies peltonsa aina jyviksi?

28:25 Eikö niin ole? koska hän sen on tasoittanut, niin hän kylvää siihen herneitä ja heittää kuminoita, ja kylvää nisuja, ohria, jokaista kuhunka hän tahtoo, ja kaurat paikkaansa.

28:26 Juuri niin kurittaa myös heidän Jumalansa heitä rangaistuksella, ja opettaa heitä.

28:27 Sillä ei herneitä tapeta varstalla, eikä vaunuratas anneta kuminain päällä käydä, vaan herneet varistetaan sauvalla ja kuminat vitsalla.

28:28 Se jauhetaan ja leivotaan, eikä peräti tyhjäksi tapeta, koska se vaunurattaalla ja hevosilla tapetaan.

28:29 Näin tekee myös \Herra\ Zebaot;

hänen neuvonsa on ihmeellinen ja ymmärryksensä ylen suuri.

29 LUKU

29:1 Voi Arielia, Arielia, kaupunkia, jonne Daavid asetti leirinsä! Liittäkää vuosi vuoteen, kiertäkööt juhlat kiertonsa,

29:2 niin minä ahdistan Arielia, ja se on oleva täynnä valitusta ja vaikerrusta, oleva minulle kuin Jumalan uhriliesi.

29:3 Minä asetan leirini yltympäri sinua vastaan ja saarran sinut vartiostoilla ja luon vallit sinua vastaan.

29:4 Silloin sinä puhut maasta matalalta, sanasi tulevat vaimeina tomusta, sinä uikutat kuin vainajahenki maasta, puheesi tulee supisten tomusta.

29:5 Mutta sinun vainolaistesi lauma on oleva niinkuin hieno pöly, ja väkivaltaisten lauma niinkuin lentävät akanat, ja tämä tapahtuu äkkiä, silmänräpäyksessä:

29:6 Herra Sebaot etsiskelee sinua ukkosenjylinässä ja maanjäristyksessä, kovassa pauhinassa, myrskyssä ja rajuilmassa, kuluttavan tulen liekissä.

29:7 Niinkuin yöllinen uninäky on oleva kansain lauma, joka sotii Arielia vastaan, kaikki, jotka sotivat sitä ja sen varustuksia vastaan ja sitä ahdistavat.

29:8 Niinkuin nälkäinen on unissaan syövinänsä, mutta herää hiuka sydämessä, ja niinkuin janoinen on unissaan juovinansa, mutta herää, ja katso, hän on nääntynyt ja himoitsee juoda, niin on oleva kaikki kansain lauma, joka sotii Siionin vuorta vastaan.

29:9 Hämmästykää ja ihmetelkää, tuijottakaa sokeiksi itsenne ja sokeiksi jääkää! He ovat juovuksissa, vaikkeivät viinistä, hoipertelevat, vaikkeivät väkijuomasta.

29:10 Sillä Herra on vuodattanut teidän päällenne raskaan unen hengen ja sulkenut

sillä hänen neuvonsa on ihmeellinen, ja sen jalosti toimittaa.

29 LUKU

29:1 Voi Ariel, Ariel! sinä Davidin leirin kaupunki! te pidätte vuoden ajat ja pyhäpäivät.

29:2 Mutta minä vaivaan Arielia, niin että hänen pitää murehtiman ja sureman ja oleman minulle oikia Ariel.

29:3 Sillä minä piiritän sinun joka kulmalta, ja ahdistan sinun saarrolla, ja annan panna vallit sinun ympärilles.

29:4 Silloin pitää sinun itses alentaman, ja maasta puhuman, ja mutiseman puheellas tomusta; että sinun äänes on niinkuin noidan maasta, ja sinun puhees pitää oleman niinkuin tomusta haisevaisen.

29:5 Ja niitä, jotka sinua hajoittavat, pitää oleman niin monta kuin pientä tomua, ja tyranneja niin monta kuin lentäviä akanoita; ja sen pitää ratki äkisti tapahtuman.

29:6 Sillä sinun pitää \Herralta\ Zebaotilta etsityksi tuleman pitkäisen jylinällä, maan järinällä, suurella äänellä, tuulen pyöriäisellä, raju-ilmalla ja kuluttavaisen tulen liekillä.

29:7 Mutta niinkuin yön näkö unessa, niin pitää kaikkein pakanain joukko oleman, jotka sotivat Arielia vastaan, kaiken joukkonsa ja saartonsa kanssa, ja niitä, jotka häntä ahdistavat.

29:8 Sillä niinkuin isooovainen on unessa syövinänsä, mutta herättyänsä on hänen sielunsa vielä tyhjä; ja niinkuin janoova on unessa juovinansa, mutta herättyänsä on hän voimaton ja janoissansa: juuri niin pitää myös kaikkein pakanain joukko oleman, jotka sotivat Zionin vuorta vastaan.

29:9 Olkaat hitaat ja ihmetelkää, eläkää hekumassa, huutakaat, ja juopukaat, ei kuitenkaan viinasta; horjukaat, ei kuitenkaan väkevästä juomasta.

29:10 Sillä \Herra\ on teille raskaan unen hengen lähettänyt, ja teidän silmänne

teidän silmänne - profeettanne, ja peittänyt teidän päännne - näkijänne.

29:11 Niin on kaikki ilmoitus teille niinkuin lukitun kirjan sanat; jos se annetaan kirjantaitavalle ja sanotaan: "Lue tämä", niin hän vastaa: "Ei voi, sillä se on lukittu",

29:12 ja jos kirja annetaan kirjantaitamattomalle ja sanotaan: "Lue tämä", niin hän vastaa: "En osaa lukea."

29:13 Ja Herra sanoi: Koska tämä kansa lähestyy minua suullaan ja kunnioittaa minua huulillaan, mutta pitää sydämensä minusta kaukana, ja koska heidän jumalanpelkonsa on vain opittuja ihmiskäskyjä,

29:14 sentähden, katso, minä vielä teen tälle kansalle kummia tekoja - kummia ja ihmeitä, ja sen viisaitten viisaus häviää, ja sen ymmärtäväisten ymmärrys katoaa.

29:15 Voi niitä, jotka syvälle kätkevät hankkeensa Herralta, joiden teot tapahtuvat pimeässä ja jotka sanovat: "Kuka meitä näkee, kuka meistä tietää?"

29:16 Voi mielettömyyttänne! Onko savi savenväljän veroinen? Ja sanooko työ tekijästään: "Ei hän ole minua tehnyt", tai sanooko kuva kuvaajastaan: "Ei hän mitään ymmärrä"?

29:17 Vain lyhyt hetki enää, niin Libanon muuttuu puutarhaksi, ja puutarha on metsän veroinen.

29:18 Sinä päivänä kuurot kuulevat kirjan sanat, ja sokeiden silmät näkevät vapaina synkeästä pimeydestä.

29:19 Nöyrät saavat yhä uutta iloa Herrassa, ja ihmisistä köyhimmätkin riemuitsevat Israelin Pyhästä.

29:20 Sillä väkivaltaisista on tullut loppu, pilkkaajat ovat hävinneet, ja kaikki vääryyteen valppaat ovat tuhotut,

29:21 ne, jotka sanallansa langettavat ihmisiä syyhyn ja virittävät pauloja sille, joka oikeutta puolustaa portissa, ja verukkeilla syyttömän asian vääräksi

sulkenut; teidän prophetanne, päämiehenne ja näkiänne on hän sokaissut;

29:11 Niin että kaikkein prophetain näyt ovat heille niinkuin lukitun kirjan sanat. Jos joku sen antais sille, joka lukea taitaa, ja sanois: lue tätä, ja hän vastaa: en minä taida, sillä se on lukittu.

29:12 Eli jos joku antais sille, joka ei lukea taida, ja sanois: lues tätä, ja hän vastaa: en minä taida ensinkään lukea.

29:13 Ja Herra sanoo: että tämä kansa lähestyy minua suullansa, ja kunnioittaa minua huulillansa; mutta heidän sydämensä on kaukana minusta, ja pelkäävät minua ihmisten käskyin jälkeen, joita he opettavat;

29:14 Niin minä myös teen tälle kansalle ihmeellisesti, hirmuisesti, ja kamalasti, että heidän viisastensa viisaus hukkuu, ja heidän ymmärtäväistensä ymmärrys kätketään.

29:15 Voi niitä, jotka tahtovat olla salatut \Herran\ edessä, ja peittää aivoituksensa, ja tekonsa pimeydessä pitää, ja sanovat: kukapa meidät näkee? eli kuka tuntee meitä?

29:16 Miksi te niin nurjat olette? Niinkuin savenväljänä pidettäisiin savena; käsiala puhuis tekiästensä: ei hän ole minua tehnyt, ja teko sanois tekiästensä: ei hän minua tunne.

29:17 Eikö vähän hetken perästä Libanonin pidä hedelmälliseksi kedoksi tuleman, ja hedelmällinen keto metsäksi luettaman?

29:18 Silloin kuulevat kuurot tämän kirjan sanoja; ja sokian silmät näkevät synkeydessä ja pimeydessä.

29:19 Ja raadolliset saavat ilon \Herrasta\; ja köyhät ihmisten seassa riemuitsevat Israelin Pyhässä,

29:20 Koska tyrannit hukkuvat, ja pilkkaajat loppuvat, ja ne kaikki teloitetaan, jotka valvovat pahaa tehdäksensä,

29:21 Jotka ihmisen tekevät syntiseksi sanan tähden, ja vainoovat rankaisiaansa portissa, ja poikkeavat oikeudesta valheen kautta.

vääntävät.

29:22 Sentähden Herra, joka Aabrahamin vapahti, sanoo Jaakobin heimolle näin: Ei Jaakob enää joudu häpeään, eivätkä hänen kasvonsa enää kalpene.

29:23 Sillä kun hän näkee, kun hänen lapsensa näkevät keskellensä minun kätteni työn, niin he pyhittävät minun nimeni, pitävät pyhänä Jaakobin Pyhän ja peljästyvät Israelin Jumalaa.

29:24 Ja hengessään eksyväiset käsittävät ymmärryksen, ja napisevaiset ottavat oppia.

30 LUKU

30:1 Voi uppiniskaisia lapsia, sanoo Herra, jotka pitävät neuvoa, mikä ei ole minusta, ja hierovat liittoja ilman minun henkeäni, kooten syntiä synnin päälle;

30:2 jotka menevät Egyptiin, kysymättä minulta, turvautuakseen faraon turviin ja etsiäkseen suojaa Egyptin varjossa!

30:3 Faraon turva koituu teille häpeäksi ja suojan etsiminen Egyptin varjosta häväistykseksi.

30:4 Sillä vaikka hänen ruhtinaansa ovat Soanissa ja hänen sanansaattajansa saapuneet Haanekseen asti,

30:5 joutuvat kaikki häpeään kansan tähden, josta heillä ei ole hyötyä - ei apua, ei hyötyä, vaan häpeätä ja pilkkaa.

30:6 Ennustus Eteläisen maan Behemotia vastaan. Halki ahdingon ja ahdistuksen maan, halki naarasleijonan ja jalopeuran maan, kyykäärmeen ja lentävän käärmeen maan he kuljettavat aasinvarsojen selässä rikkautensa ja kameliin kyttyrällä aarteensa kansan tykö, josta ei hyötyä ole.

30:7 Egyptin apu on turha ja tyhjä; sentähden minä annan sille nimen: "Rahab, joka ei pääse paikaltansa."

30:8 Mene siis nyt ja kirjoita se tauluun

29:22 Sentähden sanoo \Herra\, Abrahamin lunastaja, Jakobin huoneelle näin: ei Jakob tule enää häpiään, eikä hänen kasvonsa ole enää häpeevä.

29:23 Sillä koska he saavat lapsensa nähdä, minun käsialani heidän seassansa, niin he pyhittävät minun nimeni; ja heidän pitää Jakobin Pyhän pyhittämän, ja Israelin Jumalaa pelkäämään.

29:24 Sillä joilla eksyväinen henki on, ne ottavat ymmärryksen; turhan puhujat sallivat heitänsä opetettaa.

30 LUKU

30:1 Voi luopuvaisia lapsia! sanoo \Herra\ : jotka ilman minua neuvoa pitävät, ja ilman minun henkeäni varjelusta etsivät, kokoovat syntiä synnin päälle;

30:2 Jotka menevät alas Egyptiin, ja ei kysy minun suutani, varustaaksensa itsiänsä Pharaon voimalla, ja varjellaksensa itsensä Egyptin varjolla.

30:3 Ja Pharaon väkevyys pitää oleman teille häpiäksi, ja Egyptin varjon turva häväistykseksi.

30:4 Sillä heidän pääruhtinaansa ovat olleet Zoanissa; ja heidän sanansaattajansa ovat tulleet Hanekseen.

30:5 Mutta heidän pitää kaikkein kuitenkin häpiään tuleman, sen kansan tähden, joka ei heille hyväksi eli avuksi olla taida, eikä muutoin hyödytykseksi, vaan ainoasti häpiäksi ja myös pilkaksi.

30:6 Tämä on niiden petoin kuorma, jotka etelään päin ovat, kussa vanha ja nuori jalopeura on, tuliset kyykärmeet ja lentäväiset kärmeet murheen ja ahdistuksen maassa. He vievät riistansa varsoilla, ja tavaransa kameleihin selässä sille kansalle, joka ei heille ensinkään hyödytykseksi olla taida.

30:7 Sillä ei Egypti mitään ole, ja hänen apunsa on turha, sentähden minä saarnaan siitä näin: alallansa olla on paras.

30:8 Mene siis nyt ja kirjoita tämä heidän

heidän läsnäollessaan ja piirrä se kirjaan, että se säilyisi tuleviin aikoihin, ainiaan, iankaikkisesti.

30:9 Sillä he ovat niskoitteleva kansa, ovat vilpillisiä lapsia, lapsia, jotka eivät tahdo kuulla Herran lakia,

30:10 jotka sanovat näkijöille: "Älkää nähkö", ja ennustajille: "Älkää ennustako meille tosia, puhukaa meille mieluisia, ennustakaa silmänlumeita.

30:11 Poiketkaa tieltä, väistykää polulta; viekää pois silmistämme Israelin Pyhä."

30:12 Sentähden, näin sanoo Israelin Pyhä: Koska te halveksitte tätä sanaa ja luotatte väkivaltaan ja vääryyteen ja siihen turvaudutte,

30:13 niin tämä synti on oleva kuin repeämä korkeassa muurissa, joka uhkaa sortua ja pullistuu; se särkyä äkkiä, yhtäkkiä.

30:14 Se särkyä, niinkuin särkyä savenalajan astia, joka lyödään rikki säälimättä, niin ettei sen sirpaleista löydy palasta, millä ottaa tulta liedestä tai ammentaa vettä altaasta.

30:15 Sillä näin sanoo Herra, Herra, Israelin Pyhä: Kääntymällä ja pysymällä hiljaa te pelastutte, rauhallisuus ja luottamus on teidän väkevyytenne; mutta te ette tahtoneet,

30:16 vaan sanoitte: "Ei! Hevosilla me tahdomme kiittää" - niinpä saatte kiittää pakoon. "Nopean selässä me tahdomme ratsastaa" - niinpä ovat vainoojanne nopeat.

30:17 Tuhat pakenee yhden uhkaa; viiden uhkaa te pakenette, kunnes se, mikä teistä jää, on kuin merkipuu vuoren huipulla, kuin lipputanko kukkulalla.

30:18 Sentähden Herra odottaa, että voisi olla teille armollinen, sentähden hän nousee armahtaaksensa teitä; sillä Herra on oikeuden Jumala. Autuaita kaikki, jotka

eteensä tauluun, ja pane kirjaan, pysymään viimeiseen päivään asti, alati ja ijankaikkisesti.

30:9 Sillä se on tottelematon kansa, ja valhetteliat lapset: lapset, jotka ei tahdo kuulla \Herran\ lakia.

30:10 Vaan sanovat näkiöille: ei teidän pidä näkemän, ja katsojille: ei teidän pidä katsoman meille oikeutta; mutta saarnatkaa meille suloisesti, katsokaat petos.

30:11 Poiketkaa teiltä, luopukaat tästä retkestä: antakaat Israelin Pyhän lakata meistä.

30:12 Sentähden sanoo Israelin Pyhä näin: että te hylkääte tämän sanan, ja luotatte väkivaltaan ja vääryyteen, ja kerskaatte siitä;

30:13 Niin pitää tämän pahan teon oleman teille niinkuin rako korkiassa muurissa, kuin se rupee hajoomaan, joka äkisti kaatuu maahan ylösalaisin, ja murentuu.

30:14 Niinkuin savi-astia muserrettu olis, joka muserretaan ja ei säästetä, siihenasti ettei siitä löydy niin suurta kappaletta, että tulta tuotaisiin totoista, eli ammennettaisiin vettä kaivosta.

30:15 Sillä näin sanoo Herra, \Herra\ Israelin Pyhä: kääntymisellä ja hiljaisuudella te tulette autetuksi, hiljaisuudessa ja toivossa te väkeväksi tulette, mutta ette tahtoneet;

30:16 Vaan sanoitte: ei, vaan me tahdomme paeta hevosilla; sentähden teidän pitää kulkiana oleman: ja me tahdomme nopiasti ajaa; sentähden pitää teidän vainoojanne myös nopiat oleman.

30:17 Tuhannen teistä pitää pakeneman yhden miehen uhkausesta, viiden uhkausesta pitää teidän pakeneman, siihenasti että teistä jää niinkuin pielipuu vuorelle, ja niinkuin lippu korkeudelle.

30:18 Sentähden \Herra\ odottaa, että hän olis teille armoinen, ja sentähden on hän noussut teitä armahtamaan; sillä \Herra\ on oikeuden Jumala. Autuaat ovat

häntä odottavat!

30:19 Sinä kansa, joka asut Siionissa, Jerusalemissa, älä itke! Hän on sinulle totisesti armollinen, kun apua huudat; sen kuullessaan hän vastaa sinulle kohta.

30:20 Vaikka Herra antaa teille hädän leipää ja ahdistuksen vettä, niin ei sinun opettajasi sitten enää kätkeydy, vaan sinun silmäsi saavat nähdä sinun opettajasi.

30:21 Ja sinun korvasi kuulevat takaasi tämän sanan, milloin poikkeatte oikealle tai vasemmalle: "Tässä on tie, sitä käykää."

30:22 Silloin sinä havaitset saastaiseksi veistettyjen jumalankuviesi hopeapäällystyksen ja valettujen jumalankuviesi kultakuoren; sinä viskaat ne pois kuin inhotuksen, sinä sanot niille: "Ulos!"

30:23 Niin hän antaa sateen sinun siemenellesi, jonka maahan kylvät, ja maan sadosta leivän, joka on oleva mehevä ja lihava, ja sinun karjasi on sinä päivänä käyvä laajalla laitumella.

30:24 Härät ja aasinvarsat, jotka peltotyötä tekevät, syövät suolaista rehuviljaa, joka on viskattu hangolla ja viskimellä.

30:25 Ja kaikilla korkeilla vuorilla ja kaikilla ylhäisillä kukkuloilla on oleva puroja, vesivirtoja, suuren surmaamisen päivänä, tornien sortuessa.

30:26 Ja kuun valo on oleva kuin auringon valo, ja auringon valo on oleva seitsemänkertainen, oleva niinkuin seitsemän päivän valo, sinä päivänä, jona Herra sitoo kansansa vammat ja parantaa siihen isketyt haavat.

30:27 Katso, Herran nimi tulee kaukaa, hänen vihansa leimuaa, ja sankka savu tupruaa; hänen huulensa ovat täynnä hirmuisuutta, ja hänen kielensä on kuin kuluttava tuli.

30:28 Hänen hengityksensä on kuin virta, joka tulvii ja ulottuu kaulaan asti; se seuloo

kaikki, jotka häntä odottavat.

30:19 Sillä Zionin kansa on asuva Jerusalemissa, ja et sinä ole katkerasti itkevä. Hän kaiketi armahtaa sinua, kuin sinä huudat; hän vastaa sinua niin pian kuin hän sen kuulee.

30:20 Ja Herra antaa teille leipää tuskassanne ja vettä ahdistuksessanne; sillä ei sinun opettajasi lennä enää pois, vaan sinun silmäs näkevät opettajasi.

30:21 Ja korvasi kuulevat sanan takanas, sanoen: tämä on tie käykää sitä, kuin te oikialle eli vasemmalle kädelle eksyneet olette.

30:22 Silloin pitää teidän saastuttaman teidän hopiolla silatut kuvanne, ja teidän kuvainne kultaiset vaatteet; ja teidän pitää ne heittämän pois niinkuin saastaisuuden, ja niille sanoman: mene ulos.

30:23 Silloin hän antaa sateen siemenelles, jonka pellolles kylvänyt olet, ja leipää pellon tulosta ylen runsaasti; ja karjas kaitaan avaralla kedolla.

30:24 Härjät ja varsat, jotka peltos kyntävät, syövät sekoitettuja ohria, jotka viskimellä ja pohtimella ovat pohditut.

30:25 Ja kaikkein suurten vuorten päällä, ja kaikkein suurten kukkulain päällä pitää eroitetut virrat käymän, suuren surmaamisen aikana, ja kuin tornit kaatuvat.

30:26 Ja kuun valo on oleva kuin auringon paiste ja auringon paiste on oleva seitsemän kertaa kirkkaampi kuin seitsemän päivän kirkkaus; kuin \Herra\ sitoo kansansa haavat, ja sen loukkaamat parantaa.

30:27 Katso, \Herran\ nimi tulee kaukaa, hänen vihansa polttaa ja on sangen raskas; hänen huulensa ovat hirmuisuutta täynnä, ja hänen kielensä on niinkuin kuluttava tuli.

30:28 Ja hänen henkensä niinkuin tulvaava virta, joka hamaan kurkkuun asti ulottuu,

kansakuntia turmion seulassa ja panee eksyttäväiset suitset kansojen suupieliin.

30:29 Silloin te veisaatte niinkuin yöllä, kun pyhä juhla alkaa, ja sydämenne riemuitsee niinkuin sen, joka huilujen soidessa astuu vaeltaen Herran vuorelle, Israelin kallion tykö.

30:30 Herra antaa kuulla äänensä voiman ja nähdä käsivartensa laskeutuvan alas vihan tuimuudessa ja kuluttavan tulen liekissä, pilvenpurkuna, rankkasateena ja raekivinä.

30:31 Sillä Herran äänestä peljästyvät Assur. Hän lyö vitsalla.

30:32 Ja jokaisella sallimuksen sauvan iskulla, jonka Herra häneen satuttaa, soivat vaskirummut ja kanteleet, ja hän sotii häntä vastaan, sotii kättä heiluttaen.

30:33 Sillä aikoja sitten on polttopaikka valmistettu; kuninkaallekin se on varattu. Syvä ja leveä on sen liesi, tulta ja polttopuita paljon. Herran henkäys kuin tulikivi-virta sytyttää sen.

31 LUKU

31:1 Voi niitä, jotka menevät alas Egyptiin apua etsimään ja turvautuvat hevosiihin, luottavat sotavaunuihin, koska niitä on paljon, ja ratsumiehiin, koska niitten luku on ylen suuri, mutta eivät katso Israelin Pyhään, eivät kysy neuvoa Herralta.

31:2 Mutta myös hän on viisas, ja hän tuottaa onnettomuuden; hän ei peruuta sanojansa, vaan nousee pahantekijäin sukua vastaan ja väärintekijäin apuun tuloa vastaan.

31:3 Egypti on ihminen eikä Jumala, ja heidän hevosensa ovat lihaa eivätkä henkeä. Kun Herra ojentaa kätensä, suistuu auttaja, ja autettava kaatuu, ja yhdessä he kumpikin hukkuvat.

31:4 Sillä näin on Herra minulle sanonut:

hajoittamaan pakanoita, siihenasti että he tyhjäksi tulevat, ja ajamaan kansaa sinne ja tänne, suitsilla heidän suussansa.

30:29 Silloin pitää teidän veisaaman niinkuin juhlayönä, ja sydämenne riemuitseman niinkuin huiluilla käytäisiin \Herran\ vuorelle, Israelin turvan tykö.

30:30 Ja \Herra\ kuuluttaa kunniallisen äänensä, että hänen kokotettu käsivartensa nähtäisiin, vihaisella haastamisella, ja kuluttavaisen tulen liekillä, säteillä, väkevällä sateella ja rakehilla.

30:31 Sillä Assurin pitää peljästyvän \Herran\ ääntä, joka häntä lyö vitsalla.

30:32 Sillä vitsan pitää kyllä sattuman ja koskeman, kuin \Herra\ sen vie heidän ylitsensä rummuilla ja kanteleilla, ja joka paikassa sotii heitä vastaan.

30:33 Sillä kuoppa on jo entisestä valmistettu, ja se on myös kuninkaalle valmistettu, kyllä syvä ja leveä. Siellä on asumus, tuli ja paljon puita; \Herran\ Henki on sen sytyttävä niinkuin jonkun tulikivisen virran.

31 LUKU

31:1 Voi niitä, jotka menevät alas Egyptiin apua kerjäämään, ja luottavat hevosiihin, ja turvaavat vaunuihin, että niitä on monta, ja ratsasmiehiin, että he juuri väkevät ovat, eivätkä turvaa Israelin Pyhään, eikä kysy \Herraa\.

31:2 Mutta hän on viisas ja antaa tulla onnettomuuden, ja ei muuta sanojansa; vaan asettaa itsensä pahain huonetta vastaan, ja pahantekiäin apua vastaan.

31:3 Sillä Egypti on ihminen ja ei Jumala, ja heidän hevosensa ovat liha ja ei henki. Ja \Herra\ on kokottava kätensä, niin että auttajan pitää hoiperteleman, ja sen, jota autetaan, pitää lankeeman, ja ynnä molemmat toinen toisensa kanssa hukkuman.

31:4 Sillä näin sanoo \Herra\ minulle:

Niinkuin leijona, nuori leijona, murisee saaliinsa ääressä, kun sitä vastaan hälytetään paimenten parvi, eikä peljästy heidän huutoansa, ei huoli heidän hälinästään, niin Herra Sebaot on astuva alas sotimaan Siionin vuorella ja sen kukkulalla.

31:5 Niinkuin liitelevät linnut, niin varjelee Herra Sebaot Jerusalemia - varjelee ja pelastaa, säästää ja vapahtaa.

31:6 Palatkaa, te israelilaiset, hänen tykönsä, josta olette niin kauas luopuneet.

31:7 Sillä sinä päivänä jokainen hylkää hopeaiset ja kultaiset epäjumalansa, jotka kätenne ovat tehneet teille synniksi.

31:8 Ja Assur kaatuu miekkaan, joka ei ole miehen, ja hänet syö miekka, joka ei ole ihmisen; hän pakenee miekkaa, ja hänen nuorukaisensa joutuvat työorjuuteen.

31:9 Hänen kallionsa kukistuu kauhusta, ja hänen ruhtinaansa säikkyvät lipun luota pakoon, sanoo Herra, jonka tuli on Siionissa ja pätsi Jerusalemissa.

32 LUKU

32:1 Katso, kuningas on hallitseva vanhurskaudessa, ja valtiat vallitsevat oikeuden mukaan.

32:2 Silloin on jokainen heistä oleva turvana tuulelta ja suojana rankkasateelta, oleva kuin vesipurot kuivassa maassa, kuin korkean kallion varjo nääntyvässä maassa.

32:3 Silloin eivät näkevien silmät ole soaistut, ja kuulevien korvat kuulevat tarkkaan.

32:4 Ajattelemattomien sydän käsittää taidon, ja änkyttävien kieli puhuu sujuvasti ja selkeästi.

32:5 Ei houkkaa enää kutsuta jaloksi, eikä petollista enää sanota yleväksi.

32:6 Sillä houkka puhuu houkan lailla, ja hänen sydämensä hankkii turmiota, ja niin

niinkuin jalopeura ja nuori jalopeura kiljuu saaliinsa päällä, kuin paimenten joukko on kokoontunut sitä vastaan, ei peljästy heidän huudostansa, eikä hämmästy vaikka heitä monta on: juuri niin on \Herra\ Zebaot menevä alas sotimaan Zionin vuorella ja sen korkeudella.

31:5 Niinkuin linnut siivillänsä tekevät, niin \Herra\ Zebaot on varjeleva Jerusalemin: hän on suojeleva, auttava, siellä oleva ja holhova häntä.

31:6 Palatkaat, te Israelin lapset, sen tykö, josta te peräti harhailleet olette.

31:7 Sillä silloin jokainen hylkää hopia- ja kulta-epäjumalansa, joita omat kätenne ovat tehneet teille synniksi.

31:8 Ja Assurin pitää lankeeman, ei miehen miekalla, ja pitää kulutettaman, ei ihmisen miekalla; ja pitää kuitenkin pakeneman miekkaa, ja hänen nuorukaisensa pitää verollisiksi tuleman.

31:9 Ja hänen pitää pelvon tähden menemän kallionsa ohitse, ja hänen pääruhtinaansa pitää lippunsa edestä pakoon menemän, sanoo \Herra\ Zebaot, jolla Zionissa tuli ja Jerusalemissa totto on.

32 LUKU

32:1 Katso, kuningas on hallitseva oikeudella; ja pääruhtinaat vallitsevat, oikeutta pitämään voimassa.

32:2 Että jokainen on niinkuin joku, joka tuulelta varjeltu on, ja niinkuin joku, joka sadekuuroilta on peitetty, niinkuin vesi-ojat kuivassa paikassa, niinkuin suuren vuoren varjo kuivassa maassa.

32:3 Ja näkeväiset silmät ei pidä pimenemän; ja kuulevaisten korvat pitää visun vaarin ottaman.

32:4 Ja hulluin pitää oppiman taitoa, ja sopera kieli pitää selkeäksi tuleman ja selkeästi puhuman.

32:5 Ei hullua pidä enää pääruhtinaaksi kutsuttaman, eikä ahnetta herraksi.

32:6 Sillä tyhmä puhuu tyhmyydessä, ja hänen sydämensä on pahuudessa; että hän

hän harjoittaa riettautusta ja puhuu eksyttäväisesti Herrasta, jättää tyhjäksi nälkäisen sielun ja janoavaisen juomaa vaille.

32:7 Ja pahat ovat petollisen aseet, hän miettii ilkitöitä, tuhotakseen kurjat valheen sanoilla, vaikka köyhä kuinka oikeata asiaa puhuisi.

32:8 Mutta jalo jaloja miettii ja jaloudessa lujana pysyy.

32:9 Nouskaa, te suruttomat naiset, kuulkaa minun ääntäni; te huolettomat tyttäret, tarkatkaa minun sanojani.

32:10 Vielä vuosi, ja päiviä päälle, niin vapisette, te huolettomat; sillä silloin on viininkorjuusta tullut loppu, hedelmänkorjuuta ei tule.

32:11 Kauhistikaa, te suruttomat, vaviskaa, te huolettomat, riisuutukaa, paljastukaa, vyöttäkää säkki lanteillenne.

32:12 Silloin valitetaan ja lyödään rintoihin ihanien peltojen tähden ja hedelmällisten viiniköynnösten tähden,

32:13 minun kansani maan tähden, joka kasvaa orjantappuraa ja ohdaketta, remuavan kaupungin kaikkien iloisten talojen tähden.

32:14 Sillä palatsi on hyljätty, kaupungin kohina lakannut, Oofel ja vartiotorni ovat jääneet luoliksi iankaikkisesti, villiaasien iloksi ja laumojen laitumeksi.

32:15 Näin on hamaan siihen asti, kunnes meidän päällemme vuodatetaan Henki korkeudesta. Silloin erämaa muuttuu puutarhaksi,

32:16 ja puutarha on metsän veroinen. Ja erämaassa asuu oikeus, ja puutarhassa majailee vanhurskaus.

32:17 Silloin vanhurskauden hedelmä on rauha, vanhurskauden vaikutus lepo ja turvallisuus iankaikkisesti.

32:18 Ja minun kansani asuu rauhan majoissa, turvallisissa asunnoissa, huolettomissa lepopaikoissa.

olis ulkokullaisuudessa; ja saarnais \Herrasta\ väärin, että hän sillä isoovaiset sielut nälkään näännyttäis, ja kieltäis janoovaisilta juoman.

32:7 Sillä ahneen hallitus ei ole muu kuin vahinko; sillä hän löytää kavaluuden hävittääksensä raadollisia väärillä sanoilla, silloinkin kun köyhä oikeuttansa puhuu.

32:8 Mutta toimellinen päämies pitää toimellisia neuvoja; ja toimellisissa menoissa hän vahvana pysyy.

32:9 Nouskaat, te suruttomat vaimot, kuulkaat minun ääntäni; te rohkiat tyttäret, ottakaat korviinne minun puheeni.

32:10 Ajastajan ja päivän perästä pitää teidän vapiseman, jotka niin rohkiat olette; sillä ei tule yhtään viinan eloa, eikä tule yhtään kokoomusta.

32:11 Peljästykää, te suruttomat vaimot, vaviskaat, te rohkiat; te riisutaan, paljastetaan ja kupeista vyötetään.

32:12 Rinnoille lyödään valittaen ihanaisista pelloista ja hedelmällisistä viinapuista.

32:13 Sillä minun kansani pellossa pitää orjantappurat ja ohdakkeet kasvaman; niin myös kaikissa ilohuoneissa, iloisessa kaupungissa.

32:14 Sillä salit pitää hyljättämän, ja kansan paljous kaupungissa pitää vähenemän; niin että tornit ja linnat pitää tuleman ijankaikkiseksi luolaksi, ja metsän pedoille iloksi, ja laumoille laitumeksi;

32:15 Siihenasti että Henki korkeudesta vuodatetaan meidän päällemme: silloin tulee korpi peltomaaksi, ja peltomaa luetaan metsäksi.

32:16 Ja oikeus asuu korvessa, ja vanhurskaus peltomaassas;

32:17 Ja vanhurskauden työ on rauha, ja vanhurskauden hyödytys ijankaikkinen hiljaisuus ja lepo.

32:18 Niin että minun kansani on asuva rauhan huoneessa, turvallisissa majoissa ja jalossa levossa.

32:19 Mutta raesade tulee, metsä kaatuu, ja kaupunki alennetaan alhaiseksi.

32:20 Onnelliset te, jotka kylvätte kaikkien vetten vierille ja laskette härän ja aasin jalat valtoimina kulkemaan!

33 LUKU

33:1 Voi sinua hävittäjää, joka itse olet hävittämättä, sinua ryöstäjää, jota ei kenkään ole ryöstänyt! Kun olet loppuun asti hävittänyt, hävitetään sinut, kun olet ryöstösi ryöstänyt, ryöstetään sinut.

33:2 Herra, armahda meitä, sinua me odotamme. Ole näitten käsivarsi joka aamu, ole meidän apumme hädän aikana.

33:3 Kansat pakenevat sinun jylinäsi ääntä; kun sinä nouset, hajoavat kansakunnat.

33:4 Teidän saaliinne viedään, niinkuin tuhosirkat vievät; niinkuin hyppysirkat hyökkäävät, niin sen kimppuun hyökätään.

33:5 Herra on korkea, sillä hän asuu korkeudessa. Hän täyttää Siionin oikeudella ja vanhurskaudella.

33:6 Ja hän on sinun aikojesi vakuus, avun runsaus, viisaus ja ymmärrys; Herran pelko on oleva Siionin aarre.

33:7 Katso, sankarit huutavat ulkona, rauhan sanansaattajat itkevät katkerasti.

33:8 Tiet ovat autiaina, polulta on kulkija poissa: hän on rikkonut liiton, ylenkatsonut kaupungit, ei ole ihmistä minäkään pitänyt.

33:9 Maa murehtii ja nääntyy, Libanon kuihtuu häpeästä, Saaron on aromaaksi tullut, Baasan ja Karmel varistavat lehtensä.

33:10 Nyt minä nouden, sanoo Herra, nyt minä itseni korotan, nyt minä kohoan

32:19 Mutta rakeet pitää oleman alhaalla metsissä; ja kaupungin pitää alhaalla mataloissa paikoissa oleman.

32:20 Hyvin teidän menestyy, jotka kylvätte joka paikassa vetten tykö; ja annatte härkään ja aasein käydä jaloillansa niiden päällä.

33 LUKU

33:1 Voi sinuas hävittäjä! luuletkos, ettei sinun pidä hävitetyksi tuleman? ja sinuas ylönkatsoja! luuletkos, ettei sinua ylönkatsota? Koska sinä olet täyttänyt hävitykses, niin sinun myös pitää tuleman hävitetyksi; koska sinä olet täyttänyt ylönkatsees, niin sinua pitää jälleen katsottaman ylön.

33:2 \Herra\, ole meille armollinen; sillä me odotamme sinua: ole heidän käsivartensa varhain, niin myös meidän autuutemme murheen ajalla.

33:3 Kansat pakenevat sitä suurta pauhinaa; pakanat hajoitetaan, kuin sinä korotetaan.

33:4 Silloin pitää teidän saaliinne korjattaman niinkuin perhonen otetaan, ja niinkuin heinäsiirkat karkoitetaan, koska heidän päällensä tullaan.

33:5 \Herra\ on korotettu; sillä hän asuu korkeudessa: hän on täyttänyt Zionin oikeudella ja vanhurskaudella.

33:6 Ja sinun ajallas pitää oleman usko ja voima, autuus, tieto, toimi, ja \Herran\ pelko pitää oleman hänen tavaransa.

33:7 Katso, heidän sanansaattajansa huutavat ulkona: rauhan enkelit itkevät haikiasti.

33:8 Polut ovat autiot, ei käy yksikään enään tiellä; ei hän pidä liittoa, hän hylkää kaupungit, ja ei pidä lukua kansasta.

33:9 Hän murehtii, ja maa on surkialla muodolla, Libanon on häpiällä hakattu; Saron on niinkuin tasainen keto, Basan ja Karmeli ovat hävitetyt.

33:10 Nyt minä tahdon nousta, sanoo \Herra\; nyt minä tahdon itseni korottaa,

korkealle.

33:11 Olkia te kannatte kohdussanne, akanoita synnytätte; teidän kiukkunne on tuli, joka kuluttaa teidät.

33:12 Ja kansat poltetaan kuin kalkki, kuin katkotut orjantappurat, jotka tulessa palavat.

33:13 Kuulkaa, te kaukaiset, mitä minä olen tehnyt; te lähellä olevat, tuntekaa minun voimani.

33:14 Syntiset Siionissa peljästyvät, vavistus valtaa jumalattomat: "Kuka meistä voi asua kuluttavassa tulessa, kuka asua iankaikkisessa hehkussa?"

33:15 Joka vanhurskaudessa vaeltaa ja puhuu sitä, mikä oikein on, joka halveksii väärää voittoa, jonka käsi torjuu lahjukset luotaan, joka tukkii korvansa kuulemasta veritöitä ja sulkee silmänsä näkemästä pahaa,

33:16 hän on asuva kukkuloilla, kalliolinnat ovat hänen turvansa; hänelle annetaan hänen leipänsä, eikä vesi häneltä ehdy.

33:17 Sinun silmäsi saavat katsoa kuningasta hänen ihanuudessaan, saavat nähdä avaran maan.

33:18 Sinun sydämesi muistelee kauhuja: missä on nyt veronlaskija, missä punnitsija, missä tornien lukija?

33:19 Et näe enää sitä röyhkeätä kansaa, kansaa, jolla on outo, käsittämätön puhe, jonka sopertavaa kieltä ei kukaan ymmärrä.

33:20 Katso Siionia, juhliemme kaupunkia. Sinun silmäsi näkevät Jerusalemin, rauhaisan asuinsijan, telttamajan, jota ei muuteta, jonka vaarvoja ei ikinä reväistä irti, jonka köysistä ei yhtäkään katkaista.

33:21 Sillä voimallinen on meillä siellä Herra, siellä on joet, on virrat, leveät rannasta toiseen, joita ei kulje soutualus, joiden poikki ei pääse uljas laiva.

nyt minä tahdon korkiaksi tulla.

33:11 Oljista olette te raskaat, korsia te synnytätte; tulen pitää teitä kuluttaman teidän ylpeytenne kanssa;

33:12 Sillä kansa pitää poltettaman kalkiksi, niinkuin hakatut orjantappurat tulelle sytytetään.

33:13 Niin kuulkaat nyt te, jotka kaukana olette, mitä minä olen tehnyt; ja te, jotka olette läsnä, havaitkaat minun väkevyyteni.

33:14 Syntiset Zionissa ovat peljästyneet, hämmästys on tullut ulkokullattuina päälle (ja sanovat): kuka on meidän seassamme, joka taitaa asua kuluttavaisen tulen tykönä? kuka on meidän seassamme, joka voi asua iankaikkisten hiilten tykönä?

33:15 Joka vanhurskaudessa vaeltaa ja puhuu oikeutta; joka vääryyttä ja ahneutta vihaa, ja vetää kätensä pois, ettei hän ota lahjoja; joka tukitsee korvansa kuulemasta veren vikoja, ja peittää silmänsä näkemästä pahaa:

33:16 Hän on korkeudessa asuva, ja kalliot ovat hänen linnansa ja tukeensa: hänelle annetaan hänen leipänsä, eikä hän ole epäilevä vedestänsä.

33:17 Sinun silmäs näkevät kuninkaan kunniassansa: ne näkevät maan levitettyinä.

33:18 Sinun sydämes ihmettelee, (ja sanoo:) kussa nyt ovat kirjanoppineet? kussa ovat neuvonantajat? kussa tämän maailman tutkia on?

33:19 Etkä myös sinä ole näkevä sitä väkevää kansaa, sitä syväkielistä kansaa, jota ei ymmärretä, ja oudosta kielestä, jota ei taideta ymmärtää.

33:20 Katso Zionia, juhlakaupunkiamme; sinun silmäs on näkevä Jerusalemin kauniin asumuksen, majan, jota ei viedä pois, jonka paanuja ei ikänä pidä temmattaman ylös, ja jonka köysiä ei ikänä pidä katkottaman.

33:21 Sillä \Herra\ on siellä oleva väkevä meidän tykönämme, ja siellä pitää oleman leviät virrat ja ojat; ei venheellä taideta mennä sieltä ylitse, eikä laiva taida sinne

33:22 Sillä Herra on meidän tuomarimme, Herra on johdattajamme, Herra on meidän kuninkaamme; hän pelastaa meidät.

33:23 Nyt ovat köytesi höltyneet, eivät pidä mastoa kannassaan kiinni, eivät vedä lippua liehumaan. Mutta silloin jaetaan riistosaalista runsaasti, rammatkin ryöstävät ja raastavat.

33:24 Eikä yksikään asukas sano: "Minä olen vaivanalainen." Kansa, joka siellä asuu, on saanut syntinsä anteeksi.

34 LUKU

34:1 Astukaa esiin, te kansat, ja kuulkaa; te kansakunnat, tarkatkaa. Kuulkoon maa ja kaikki, mitä siinä on, maanpiiri ja kaikki, mikä siitä kasvaa.

34:2 Sillä Herra on vihastunut kaikkiin kansoihin ja kiivastunut kaikkiin heidän joukkoihinsa; hän on vihkinyt heidät tuhon omiksi, jättänyt heidät teurastettaviksi.

34:3 Heidän surmattunsa viskataan pois, ja niitten raadoista nousee löyhkä, ja vuoret valuvat heidän vertansa.

34:4 Kaikki taivaan joukot menehtyvät, taivas kääritään kokoon niinkuin kirja, ja kaikki sen joukot varisevat alas, niinkuin lehdet varisevat viinipuusta, niinkuin viikunapuusta raakaleet.

34:5 Sillä minun miekkani taivaassa on juopunut vimmaan; katso, se iskee alas Edomiin, tuomioksi kansalle, jonka minä olen vihkinyt tuhoon.

34:6 Herran miekka on verta täynnä, rasvaa tiukkuva, karitsain ja kauristen verta, oinasten munuaisrasvaa. Sillä Herralla on uhri Bosrassa, suuri teurastus Edomin maassa.

34:7 Villihärkiä kaatuu yhteen joukkoon,

purjehtia;

33:22 Sillä \Herra\ on meidän tuomarimme, \Herra\ on meidän opettajamme; \Herra\ on meidän kuninkaamme, hän auttaa meitä.

33:23 Anna heidän pingoittaa köytensä, ei ne pidä kuitenkaan pitämän, niin ei pidä myös heidän hajoittaman lippua pielten päälle; sillä paljo kalliimpi saalis pitää jaettaman, niin että ontuvat myös ryöstävät.

33:24 Ja ei yhdenkään asuvaisen pidä sanoman: minä olen heikko; että kansalla, joka siellä asuu, pitää oleman syntein päästö.

34 LUKU

34:1 Tulkaat, te pakanat, ja kuulkaat, kansat ottakaat vaari; maa kuulkaan ja mitä siinä on, maan piiri ja kaikki, mitä siinä syntyy.

34:2 Sillä \Herra\ on vihainen kaikille pakanoille, ja on närkästynyt kaikille heidän joukoilleensa; hän on heitä kiroova, ja antaa teurastaa heitä.

34:3 Heidän lyötynsä pitää heitettämän pois, niin että pahan hajun pitää tuleman heidän ruumiistansa, ja vuoret kuohuman heidän verestänsä.

34:4 Ja koko taivaan joukko pitää mätänemän, ja taivas pitää käärittämän kokon niinkuin kirja; ja kaikki hänen joukkonsa putooman niinkuin lehti putoo viinapuusta, ja niinkuin kuivettunut lehti fikunapuusta.

34:5 Sillä minun miekkani on taivaassa juovuksissa; ja katso, sen pitää tuleman alas Edomin päälle ja kirokun kansan päälle, sitä rankaisemaan.

34:6 \Herran\ miekka on verta täynnä, ja on paksu lihavuudesta, karitsain ja kauristen verestä, ja jääriin munaskuiden lihavuudesta; sillä \Herralla\ pitää oleman uhri Bosrassa, ja suuri teurastaminen Edomin maalla.

34:7 Yksisarvillisten pitää myös kulkeman

mullikoita härkien mukana. Heidän maansa juopuu verestä, ja heidän multansa tiukkuu rasvaa.

34:8 Sillä Herralla on koston päivä, maksun vuosi Siionin asian puolesta.

34:9 Edomin purot muuttuvat pieksi ja sen multa tulikiveksi; sen maa tulee palavaksi pieksi.

34:10 Ei sammu se yöllä eikä päivällä, iäti nousee siitä savu; se on oleva raunioina polvesta polveen, ei kulje siellä kukaan, iankaikkisesta iankaikkiseen.

34:11 Sen perivät pelikaanit ja tuonenkurjet, kissapöllöt ja kaarneet asuvat siellä; ja hän vetää sen ylitse autiuden mittanuoran ja tyhjyyden luotilangan.

34:12 Ei ole siellä enää ylimyksiä huutamassa ketään kuninkaaksi, kaikki sen ruhtinaat ovat poissa.

34:13 Ja sen palatsit kasvavat orjantappuroita, sen linnat polttiaisia ja ohdakkeita; siitä tulee aavikkosutten asunto, kamelikurkien tyyssija.

34:14 Siellä erämaan ulvojat ja ulisijat yhtyvät, metsänpeikot toisiansa tapaavat. Siellä yksin öinen syöjätär saa rauhan ja löytää lepopaikan.

34:15 Siellä nuolikäärme pesii ja laskee munansa, kuorii ne ja kiertyy kerälle pimentoonsa. Sinne haarahaukatkin kokoontuvat yhteen.

34:16 Etsikää Herran kirjasta ja lukekaa: ei yhtäkään näistä ole puuttuva, ei yksikään toistansa kaipaava. - "Sillä minun suuni on niin käsenyt." - Hänen henkensä on ne yhteen koonnut.

alas heidän kanssansa, ja mullit syötettyin härkäin kanssa; sillä heidän maansa pitää juopuman verestä, ja heidän multansa lihavaksi tuleman lihavuudesta.

34:8 Sillä ne ovat \Herran\ kostopäivät, ja kostamisen vuodet, Zionin tähden.

34:9 Silloin sen ojat muutetaan pieksi, ja hänen multansa tulikiveksi; ja sen maakunta pitää muuttuman palavaksi pieksi,

34:10 Jonka ei pidä päivällä eikä yöllä sammuman, mutta savun pitää siitä ijankaikkisesti nouseman; ja se pitää hävitettämän suvusta sukuun, niin ettei yhdenkään pidä käymän sen lävitse ijankaikkisesta ijankaikkiseen.

34:11 Vaan ruovonpäristäjään ja tarhapöllöin pitää sen omistaman, yökköin ja kaarneitten pitää siellä asuman; sillä hän on vetävä nuoran sen ylitse, niin että sen pitää autioksi tuleman, ja ojennuskiven, niin että sen pitää tyhjäksi tuleman.

34:12 Niin että sen herrat pitää kutsuttaman herroiksi ilman maakuntaa: ja kaikki sen pääruhtinaat pitää saaman lopun.

34:13 Ja orjantappurat pitää kasvaman hänen salissansa, nokulaiset ja ohdakkeet sen linnoissa; ja pitää oleman lohikärmeitten asumasia ja yökköin laitumet.

34:14 Silloin pitää metsän eläimet kohtaaman toinen toistansa, yhden liekkiön pitää toista huutaman; ja kauhiat yölinnut pitää myös siellä asumasiensa saaman ja siellä levon löytämän.

34:15 Hyypiän pitää myös siellä pesänsä pitämän ja muniman, hautoman ja kuoriman sen varjon alla; ja korpihaukat parinensa pitää myös sinne kokoontuman.

34:16 Etsikää nyt \Herran\ kirjaa ja lukekaat: ei yhtään näistä pidä puuttuman, ei pidä näistä kaivattaman yhtä eli toista; sillä hän on se, joka minun suuni kautta käskää, ja hänen henkensä tuo sen kokoon.

34:17 Hän on heittänyt arpaa niitten kesken, ja hänen kätensä on sen niille mittanuoralla jakanut; ne perivät sen ikiajoiksi, asuvat siellä polvesta polveen.

35 LUKU

35:1 Erämaa ja hietikko iloitsee, aromaa riemuitsee ja kukoistaa kuin lilja.

35:2 Se kauniisti kukoistaa ja iloitsee ilolla ja riemulla. Sille annetaan Libanonin kunnia, Karmelin ja Saaronin ihanuus. He saavat nähdä Herran kunnian, meidän Jumalamme ihanuuden.

35:3 Vahvistakaa hervonneet kädet, voimistakaa horjuvat polvet.

35:4 Sanokaa hätääntyneille sydämille: "Olkaa lujat, älkää peljätkö. Katso, teidän Jumalanne! Kosto tulee, Jumalan rangaistus. Hän tulee ja pelastaa teidät."

35:5 Silloin avautuvat sokeain silmät ja kuurojen korvat aukenevat.

35:6 Silloin rampa hyppii niinkuin peura ja mykän kieli riemuun ratkeaa; sillä vedet puhkeavat erämaahan ja aromaahan purot.

35:7 Hehkuva hiekka tulee lammikoiksi ja kuiva maa vesilähteiksi. Aavikkosutten asunnossa, missä ne makasivat, kasvaa ruoho ynnä ruoko ja kaisla.

35:8 Ja siellä on oleva valtatie, ja sen nimi on "pyhä tie": sitä ei kulje saastainen; se on heitä itseänsä varten. Joka sitä tietä kulkee, ei eksy - eivät hullutkaan.

35:9 Ei ole siellä leijonaa, ei nouse sinne raateleva peto; ei sellaista siellä tavata: lunastetut sitä kulkevat.

35:10 Niin Herran vapahdetut palajavat ja tulevat Siioniin riemuiten, päänsä päällä iankaikkinen ilo. Riemu ja ilo saavuttavat heidät, mutta murhe ja huokaus pakenevat.

34:17 Hän heittää arpaa heistä, ja kädellensä jakaa mitan heidän seassansa; että heillä pitää siellä oleman perintö ijankaikkisesti, ja suvusta sukuun siellä asuman.

35 LUKU

35:1 Korvet ja erämaat pitää iloitseman, ja autio sia pitää iloinen oleman, ja niinkuin kukkanen kukoistaman.

35:2 Hän on kasvain vihoittava ja seisova riemuisna kaikessa ilossa ja riemussa; sillä Libanonin kunnia annetaan hänelle, Karmelin ja Saronin kaunistus; ja he näkevät \Herran\ kunnian ja meidän Jumalan kauneuden.

35:3 Vahvistakaat väsyneet kädet, ja tuetkaat nääntyneet polvet.

35:4 Sanokaat heikkomielisille: olkaat turvassa ja älkää peljätkö; katso, teidän Jumalanne tulee kostamaan, Jumala, joka maksaa, hän tulee ja vapahtaa teidät.

35:5 Silloin avataan sokiain silmät, ja kuuroin korvat aukenevat.

35:6 Silloin rammat hyppäävät niinkuin peurat, ja mykkäin kieli pakahtuu kiitokseen; sillä korvessa pitää vedet vuotaman, ja virrat erämaassa.

35:7 Ja karkia paikka pitää järveksi tuleman, ja kuiva maa kuohuvaksi vedeksi; ja kuopassa, jossa kärke makasi, pitää heinän, ruovon ja kaislan oleman.

35:8 Siinä myös pitää matka ja tie oleman, joka pitää pyhäksi tieksi kutsuttaman, ettei kenkään saastainen sitä vaeltaisi, ja se pitää heidän edessänsä oleman; jota käydään, niin ettei tyhmäkään eksy.

35:9 Ei siellä jalopeura oleman pidä, eikä joku julma peto mene sitä myöten, eli sieltä löydetä; vaan lunastetut sitä vaeltavat.

35:10 \Herran\ lunastetut palajavat ja tulevat sen kautta riemulla Zioniin, ja iankaikkinen ilo on oleva heidän päänsä päällä. Ilon ja riemun he käsittävät, ja murhe ja huokaus pitää pakeneman.

36 LUKU

36:1 Kuningas Hiskian neljäntenätoista hallitusvuotena hyökkäsi Sanherib, Assurin kuningas, kaikkien Juudan varustettujen kaupunkien kimppuun ja valloitti ne.

36:2 Ja Assurin kuningas lähetti Laakiista Rabsaken suuren sotajoukon kanssa kuningas Hiskiaa vastaan Jerusalemiin, ja hän pysähtyi Ylälammikon vesijohdolle, joka on Vanuttajankedon tien varrella.

36:3 Ja Eljakim, Hilkian poika, joka oli palatsin päällikkönä, ja kirjuri Sebna ja kansleri Jooah, Aasafin poika, menivät hänen luoksensa.

36:4 Ja Rabsake sanoi heille: "Sanokaa Hiskialle: Näin sanoo suurkuningas, Assurin kuningas: 'Mitä on tuo luottamus, mikä sinulla on?'"

36:5 Minä sanon: pelkkää huulten puhetta on moinen neuvo ja voima sodankäyntiin. Keneen sinä oikein luotat, kun kapinoit minua vastaan?

36:6 Katso, sinä luotat Egyptiin, tuohon särkyneeseen ruokosauvaan, joka tunkeutuu sen käteen, joka siihen nojaa, ja lävistää sen. Sellainen on farao, Egyptin kuningas, kaikille, jotka häneen luottavat.

36:7 Vai sanotko ehkä minulle: Me luotamme Herraan, meidän Jumalaamme? Mutta eikö hän ole se, jonka uhrikukkulat ja alttarit Hiskia poisti, kun hän sanoi Juudalle ja Jerusalemille: Tämän alttarin edessä on teidän kumartaaen rukoiltava?'"

36:8 Mutta lyö nyt vetoa minun herrani, Assurin kuninkaan, kanssa: minä annan sinulle kaksi tuhatta hevosta, jos sinä voit hankkia niille ratsastajat.

36:9 Kuinka sinä sitten voisit torjua ainoankaan käskynhaltijan, ainoankaan minun herrani vähemmän palvelijan, hyökkäyksen? Ja sinä vain luotat Egyptiin, sen vaunuihin ja ratsumiehiin.

36 LUKU

36:1 Ja tapahtui kuningas Hiskian neljännellätoistakymmenennellä vuodella, että Assyrian kuningas Sanherib nousi kaikkia Juudan vahvoja kaupungeita vastaan, ja voitti ne.

36:2 Ja Assyrian kuningas lähetti Rabsaken Lakiksesta Jerusalemiin, kuningas Hiskian tykö, suurella väellä; ja hän astui edes ylimmäisen vesilammin kanavan päähän tiellä vanuttajan kedolle.

36:3 Ja hänen tykönsä menivät ulos Eliakim Hilkian poika, huoneenhaltia, ja Sebna kirjoittaja, ja Joah Assaphin poika, kansleri.

36:4 Ja Rabsake sanoi heille: sanokaat siis Hiskialle: näin sanoo suuri kuningas, Assyrian kuningas: millainen on se turva, johonkas turvaat?'"

36:5 Minä taidan arvata, ettäs luulet itselläs vielä olevan neuvoa ja voimaa sotiakses; keneen sinä siis luotat, ettäs olet minusta luopunut?'"

36:6 Katso, luotatkos musertuneeseen ruokosauvaan Egyptiin? joka silloin kuin nojataan sen päälle, menee käden lävitse ja pistää sen lävitse: niin on myös Pharao Egyptin kuningas kaikille niille, jotka häneen luottavat.

36:7 Ja jos sinä tahdot sanoa minulle: me luotamme \Herraan\ meidän Jumalaamme: eikö hän ole se, jonka korkeudet ja alttarit Hiskia on heittänyt pois? ja sanonut Juudalle ja Jerusalemille: tämän alttarin edessä pitää teidän rukoileman.

36:8 Lyö siis nyt veto herrani Assyrian kuninkaan kanssa; minä annan sinulle kaksituhatta hevosta, saa nähdä, jos sinä voit toimittaa niitä tyköäs, jotka niillä ajavat.

36:9 Kuinka sinä siis tahdot ajaa takaperin yhden sodanpäämiehen, joka minun herrani vähimmästä palvelioista on? Mutta sinä luotat Egyptiin, ratasten ja ratsasmiesten tähden.

36:10 Olenko minä siis Herran sallimatta hyökännyt tähän maahan hävittämään sitä? Herra itse on sanonut minulle: 'Hyökkää tähän maahan ja hävitä se.'

36:11 Niin Eljakim, Sebna ja Jooah sanoivat Rabsakelle: "Puhu palvelijoillesi araminkieltä, sillä me ymmärrämme sitä; älä puhu meille juudankieltä kansan kuullen, jota on muurilla."

36:12 Mutta Rabsake vastasi: "Onko minun herrani lähettänyt minut puhumaan näitä sanoja sinun herrallesi ja sinulle? Eikö juuri niille miehille, jotka istuvat muurilla ja joutuvat teidän kanssanne syömään omaa likaansa ja juomaan omaa vettänsä?"

36:13 Sitten Rabsake astui esiin, huusi kovalla äänellä juudankielellä ja sanoi: "Kuulkaa suurkuninkaan, Assurin kuninkaan, sanoja.

36:14 Näin sanoo kuningas: 'Älkää antako Hiskian pettää itseänne, sillä hän ei voi teitä pelastaa.

36:15 Älköön Hiskia saako teitä luottamaan Herraan, kun hän sanoo: Herra on varmasti pelastava meidät; ei tätä kaupunkia anneta Assurin kuninkaan käsiin.

36:16 Älkää kuulko Hiskiaa.' Sillä Assurin kuningas sanoo näin: 'Tehkää sovinto minun kanssani ja antautukaa minulle, niin saatte syödä kukin viinipuustanne ja viikunapuustanne ja juoda kukin kaivostanne,

36:17 kunnes minä tulen ja vien teidät maahan, joka on teidän maanne kaltainen, vilja- ja viinimaahan, leivän ja viinitarhojen maahan.

36:18 Älköön vain Hiskia saako vietellä teitä, sanoessaan: Herra pelastaa meidät. Onko muidenkaan kansojen jumalista kukaan pelastanut maatansa Assurin kuninkaan käsistä?

36:19 Missä ovat Hamatin ja Arpadin jumalat? Missä ovat Sefarvaimin jumalat? Ovatko ne pelastaneet Samariaa minun

36:10 Niin sinä luulet myös, että minä ilman \Herraa\ olen lähtenyt maakuntaan sitä hävittämään? \Herra\ sanoi minulle: mene ylös siihen maakuntaan ja hävitä se.

36:11 Mutta Eliakim, Sebna ja Joah sanoivat Rabsakelle: puhu palveliais kanssa Syrian kielellä, sillä me ymmärrämme kyllä sen, ja älä puhu Juudan kielellä meidän kanssamme, kansan kuullen, joka muurin päällä on.

36:12 Niin sanoi Rabsake: luuletkos minun herrani lähettäneen minun sinun herras, eli sinun tyköns näitä sanoja puhumaan? ja ei paljo enemmän niille miehille, jotka istuvat muurin päällä, teidän kanssanne syömässä omaa lokaansa, ja juomassa omaa vettänsä?

36:13 Ja Rabsake seisoi ja huusi vahvasti Juudan kielellä, ja sanoi: kuulkaat suuren kuninkaan sanoja, Assyrian kuninkaan.

36:14 Näin sanoo kuningas: älkää antako Hiskian pettää teitänne; sillä ei hän voi teitä pelastaa.

36:15 Ja älkää antako Hiskian saattaa teidät turvaamaan \Herraan\, sanoen: kyllä \Herra\ auttaa meitä: ei tätä kaupunkia anneta Assyrian kuninkaan käsiin.

36:16 Älkää kuulko Hiskiaa; sillä näin sanoo Assyrian kuningas: olkaat minun mieleni nouteeksi, ja tulkaat ulos minun tyköni, niin te syötte itsekukin viinapuustansa ja fikunapuustansa, ja juotte vettä kukin kaivostansa,

36:17 Siihenasti että minä tulen ja vien teidät senkaltaiseen maahan kuin teidänkin maanne on, maahan, jossa jyviä ja viinaa on, maahan, jossa leipää ja viinämäkiä on.

36:18 Älkää antako Hiskian pettää teitänne, että hän sanoo: \Herra\ pelastaa meitä. Ovatko myös pakanain jumalat jokainen maansa vapahtaneet Assyrian kuninkaan käsistä?

36:19 Kussa ovat Hamatin ja Arpadin Jumalat? ja kussa ovat Sepharvaimin jumalat? ovatko he myös vapahtaneet

käsistäni?

36:20 Kuka näiden maiden kaikista jumalista on pelastanut maansa minun käsistäni? Kuinka sitten Herra pelastaisi Jerusalemin minun käsistäni?"

36:21 Mutta he olivat vaiti eivätkä vastanneet hänelle mitään, sillä kuningas oli käskenyt niin ja sanonut: "Älkää vastatko hänelle."

36:22 Sitten palatsin päällikkö Eljakim, Hilkian poika, ja kirjuri Sebna ja kansleri Jooah, Aasafin poika, tulivat Hiskian luo vaatteet reväistyinä ja kertoivat hänelle, mitä Rabsake oli sanonut.

37 LUKU

37:1 Kun kuningas Hiskia sen kuuli, repäisi hän vaatteensa, pukeutui säkkiin ja meni Herran temppeliin.

37:2 Ja hän lähetti palatsin päällikön Eljakimin ja kirjuri Sebnan sekä pappein vanhimmat, säkkeihin puettuina, profeetta Jesajan, Aamoksen pojan, tykö.

37:3 Ja he sanoivat hänelle: "Näin sanoo Hiskia: 'Hädän, kurituksen ja häväistyksen päivä on tämä päivä, sillä lapset ovat tulleet kohdun suulle saakka, mutta ei ole voimaa synnyttää.'

37:4 Ehkä Herra, sinun Jumalasi, kuulee Rabsaken sanat, joilla hänen herransa, Assurin kuningas, on lähettänyt hänet herjaamaan elävää Jumalaa, ja rankaisee häntä näistä sanoista, jotka Herra, sinun Jumalasi, on kuullut. Niin kohota nyt rukous jäännöksen puolesta, joka vielä on olemassa."

37:5 Kun kuningas Hiskian palvelijat tulivat Jesajan tykö,

37:6 sanoi Jesaja heille: "Sanokaa näin herrallenne: 'Näin sanoo Herra: Älä pelkää niitä sanoja, jotka olet kuullut ja joilla Assurin kuninkaan poikaset ovat häväisseet minua.'

37:7 Katso, minä annan häneen mennä sellaisen hengen, että hän kuultuaan

Samarian minun kädestäni?

36:20 Kuka näistä kaikista maan jumalista on auttanut maansa minun kädestäni? että \Herra\ pelastais Jerusalemin minun kädestäni?

36:21 Mutta he olivat ääneti, ja ei vastanneet häntä mitään; sillä kuningas oli käskenyt ja sanonut: älkää häntä mitään vastatko.

36:22 Niin tulivat Eliakim Hilkian poika, huoneenhaltia, ja Sebna kirjoittaja ja Joah Assaphin poika, kansleri, Hiskian tykö, reväistyillä vaatteilla, ja ilmoittivat hänelle Rabsaken sanat.

37 LUKU

37:1 Kuin kuningas Hiskia tämän kuuli, repäisi hän vaatteensa, ja kääri säkin ympärillensä, ja meni \Herran\ huoneeseen,

37:2 Ja lähetti Eliakimin, huoneenhaltian, ja Sebnan, kirjoittajan, ylimmäisten pappein kanssa, puettuna säkkeihin, propheta Jesaian Amotsin pojan tykö,

37:3 Sanomaan hänelle: näin sanoo Hiskia: tämä on vaivan, toran ja häväistyksen päivä; sillä lapset ovat tulleet synnyttämiselle ja ei ole voimaa synnyttää.

37:4 Jospa siis \Herra\ sinun Jumalas tahtois kuulla Rabsaken sanat, jonka hänen herransa Assyrian kuningas lähetti häpäisemään elävää Jumalaa, ja pilkkaamaan senkaltaisilla sanoilla kuin \Herra\ sinun Jumalas on kuullut; ja ettäs tahtoisit korottaa rukoukses jääneiden edestä, jotka vielä käsissä ovat.

37:5 Ja kuningas Hiskian palveliat tulivat Jesaian tykö.

37:6 Mutta Jesaia sanoi heille: näin sanokaat teidän herrallenne: \Herra\ sanoo näin: älä pelkää niitä sanoja, joita sinä kuultit, joilla Assyrian kuninkaan palveliat ovat häväisseet minua.

37:7 Katso, minä annan hänelle hengen, ja hänen pitää saaman kuulla sanoman, ja

sanoman palajaa omaan maahansa; ja minä annan hänen kaatua miekkaan omassa maassansa."

37:8 Ja Rabsake kääntyi takaisin ja tapasi Assurin kuninkaan sotimassa Libnaa vastaan; sillä hän oli kuullut, että tämä oli lähtenyt Laakiista pois.

37:9 Mutta kun Sanherib kuuli Tirhakasta, Etiopian kuninkaasta, sanottavan: "Hän on lähtenyt liikkeelle sotiakseen sinua vastaan", niin hän sen kuultuaan lähetti

sanansaattajat Hiskian tykö ja käski sanoa:

37:10 "Sanokaa näin Hiskialle, Juudan kuninkaalle: 'Älä anna Jumalasi, johon sinä luotat, pettää itseäsi äläkä ajattele: Jerusalem ei joudu Assurin kuninkaan käsiin.

37:11 Olethan kuullut, mitä Assurin kuninkaat ovat tehneet kaikille maille, kuinka he ovat vihkineet ne tuhon omiksi. Ja sinäkö pelastuisit!

37:12 Ovatko kansain jumalat pelastaneet niitä, jotka minun isäni ovat tuhonneet: Goosania, Harrania, Resefiä ja Telassarin edeniläisiä?

37:13 Missä on Hamatin kuningas ja Arpadin kuningas, Sefarvaimin kaupungin, Heenan ja Iuvan kuningas?"

37:14 Kun Hiskia oli ottanut kirjeen sanansaattajilta ja lukenut sen, meni hän Herran temppeliin; ja Hiskia levitti sen Herran eteen.

37:15 Ja Hiskia rukoili Herraa ja sanoi:

37:16 "Herra Sebaot, Israelin Jumala, jonka valtaistuinta kerubit kannattavat, sinä yksin olet maan kaikkien valtakuntain Jumala; sinä olet tehnyt taivaan ja maan.

37:17 Herra, kallista korvasi ja kuule; Herra, avaa silmäsi ja katso. Kuule kaikki Sanheribin sanat, jotka hän lähetti herjatakseen elävää Jumalaa.

37:18 Se on totta, Herra, että Assurin kuninkaat ovat hävittäneet kaikki maat ja omankin maansa.

37:19 Ja he ovat heittäneet niiden jumalat tuleen; sillä ne eivät olleet jumalia, vaan

palajaman omalle maallensa; ja minä tahdon kaataa hänen miekalla hänen maassansa.

37:8 Mutta kuin Rabsake palasi, löysi hän Assyrian kuninkaan sotimasta Libnaa vastaan; sillä hän oli kuullut hänen matkustaneen Lakiksesta.

37:9 Sillä sanoma tuli Tirhakasta Etiopian kuninkaasta, sanoen: hän on lähtenyt sotimaan sinua vastaan. Kuin hän tämän kuuli, lähetti hän sanan Hiskialle, ja käski hänelle sanoa:

37:10 Sanokaat Hiskialle Juudan kuninkaalle näin: älä anna sinun Jumalas pettää sinuas, johon sinä luotat, ja sanot: ei Jerusalem anneta Assyrian kuninkaan käteen.

37:11 Katso, sinä olet kuullut, mitä Assyrian kuninkaat kaikille maakunnille tehneet ovat, ja ne hävittäneet; ja sinä pelastettaisiin?

37:12 Ovatko myös pakanain jumalat auttaneet niitä, joita minun isäni ovat hävittäneet, Gosanin ja Haranin, Resepin, ja Edenin lapset, jotka Telassarissa olivat?

37:13 Kussa on Hamatin kuningas, ja Arphadin kuningas, ja Sepharvaimin, Henan ja Iuvan kaupungin kuningas?

37:14 Ja kuin Hiskia oli saanut kirjan sanansaattajalta ja lukenut sen, meni hän ylös \Herran\ huoneeseen, ja Hiskia levitti sen \Herran\ eteen.

37:15 Ja Hiskia rukoili \Herraa\ ja sanoi:

37:16 \Herra\ Zebaot, Israelin Jumala, joka istut Kerubimin päällä, sinä, joka olet ainoa Jumala kaikkein maakuntain ylitse maan päällä: sinä olet tehnyt taivaan ja maan:

37:17 \Herra\, kallista korvas ja kuule, \Herra\, avaa silmäsi ja näe: kuule siis kaikki Sanheribin sanat, joka on lähettänyt häpäisemään elävää Jumalaa.

37:18 Tosi se on, \Herra\, että Assyrian kuninkaat ovat autioksi tehneet kaikki valtakunnat heidän maakuntainsa kanssa,

37:19 Ja ovat heittäneet heidän Jumalansa tuleen; sillä ei ne olleet jumalat, vaan

ihmiskätten tekoa, puuta ja kiveä, ja sentähden he voivat hävittää ne.

37:20 Mutta pelasta nyt meidät, Herra, meidän Jumalamme, hänen käsistensä, että kaikki maan valtakunnat tulisivat tietämään, että sinä, Herra, olet ainoa."

37:21 Niin Jesaja, Aamoksen poika, lähetti Hiskialle tämän sanan: "Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Koska sinä olet rukoillut minua avuksi Sanheribia, Assurin kuningasta, vastaan,

37:22 niin tämä on se sana, jonka Herra on puhunut hänestä: Neitsyt, tytär Siion, halveksii ja pilkkaa sinua; tytär Jerusalem nyökyttää ilkkuen päätänsä sinun jälkeesi.

37:23 Ketä olet herjannut ja häväissyt, ja ketä vastaan olet korottanut äänesi? Korkealle olet kohottanut silmäsi Israelin Pyhää vastaan.

37:24 Palvelijaisi kautta sinä herjasit Herraa ja sanoit: 'Monilla vaunuillani minä nousin vuorten harjalle, Libanonin ääriin saakka; minä hakkasin maahan sen korkeat setrit, sen parhaat kypressit, ja tunkeuduin sen etäisimmälle harjalle, sen rehevimpään metsään;

37:25 minä kaivoin kaivoja ja join kuiviin vedet, ja jalkapohjallani minä kuivasin kaikki Egyptin virrat.'

37:26 Etkö ole kuullut: kauan sitten minä olen tätä valmistanut, muinaisuudesta saakka tätä aivoitellut! Nyt minä olen sen toteuttanut, ja niin sinä sait hävittää varustetut kaupungit autioiksi kiviroukkioiksi,

37:27 ja niiden asukkaat olivat voimattomat, he kauhistuivat ja joutuivat häpeään; heidän kävi niinkuin kedon ruohon ja niinkuin vihannan heinän, niinkuin katolla kasvavain kortten ja niinkuin laihon ennen oljelle tulemistaan.

37:28 Istuitpa sinä tai lähdit tai tulit, minä sen tiedän, niinkuin senkin, että sinä raivoat minua vastaan.

ihmisten kätten työt, puut ja kivet, ja ne he ovat hävittäneet.

37:20 Mutta nyt, \Herra\ meidän Jumalamme, auta meitä hänen kädestänsä; että kaikki valtakunnat maan päällä ymmärtäisivät sinun ainoan olevan \Herran\.

37:21 Silloin lähetti Jesaia Amotsin poika Hiskian tykö, ja käski hänelle sanoa: näin sanoo \Herra\ Israelin Jumala: (minä olen kuullut) sen, kuin sinä minua rukoillut olet Assyrian kuninkaan Sanheribin tähden.

37:22 Niin on tämä se minkä \Herra\ hänestä sanoo: neitsy, Zionin tytär katsoo sinun ylön, ja pilkkaa sinua, ja Jerusalemin tytär vääntelee päätänsä sinun perääs.

37:23 Ketäs olet pilkannut ja häväissyt? ketä vastaan sinä olet korottanut äänes? sinä olet nostanut silmäsi Israelin Pyhää vastaan.

37:24 Sinun palveliais kautta olet sinä häväissyt Herraa, ja sanonut: minun monilla rattaillani olen minä mennyt ylös vuorten kukkuloille Libanonin puolelle, ja tahdon hakata maahan hänen korkiat sedripuunsa ja valitut honkansa, ja mennä kukkulain ylitse hänen ääreensä, hänen ihanan vainionsa metsään.

37:25 Minä olen kaivanut ja juonut vettä; ja minun jalkapöytäni on kuivannut kaikki piiritetyt ojat.

37:26 Etkös ole kaukaa kuullut, että minä muinen juuri niin tehnyt ja sen toimittanut olen, ja vielä nyt niin teen, että vahvat kaupungit kukistetaan kiviraunioiksi?

37:27 Ja heidän asujansa voimattomiksi ja epäileväisiksi tulevat, ja häpiään joutuvat; ja tulevat niinkuin kedon ruoho ja viheriäinen ruoho, niinkuin ruoho kattoin päällä, joka ennen kuivettuu kuin tuleentuu.

37:28 Mutta minä tiedän sinun asumukses hyvin, sinun uloslähtemises ja sisällekäymises; ja sinun kiukuitsemises minua vastaan.

37:29 Koska sinä minua vastaan raivoat ja koska sinun ylpeytesi on tullut minun korviini, niin minä panen koukkuni sinun nenääsi ja suitseni sinun suuhusi ja vien sinut takaisin samaa tietä, jota tulitkin.

37:30 Ja tämä on oleva sinulle merkinä: tänä vuonna syödään jälkikasvua ja toisena vuonna kesanto-aaluvaa, mutta kolmantena vuonna te kylväkää ja leikatkaa, istuttakaa viinitarhoja ja syökää niiden hedelmää.

37:31 Ja Juudan heimon pelastuneet, jotka ovat jäljelle jääneet, tekevät taas juurta alaspäin ja hedelmää ylöspäin.

37:32 Sillä Jerusalemista lähtee kasvamaan jäännös, pelastunut joukko Siionin vuorelta. Herran Sebaotin kiivaus on sen tekevä.

37:33 Sentähden, näin sanoo Herra Assurin kuninkaasta: Hän ei tule tähän kaupunkiin eikä siihen nuolta ammu, ei tuo sitä vastaan kilpeä eikä luo sitä vastaan vallia.

37:34 Samaa tietä, jota hän tuli, hän palajaa, ja tähän kaupunkiin hän ei tule, sanoo Herra.

37:35 Sillä minä varjelen tämän kaupungin ja pelastan sen itseni tähden ja palvelijani Daavidin tähden."

37:36 Niin Herran enkeli lähti ja löi Assurin leirissä sata kahdeksankymmentä viisi tuhatta miestä, ja kun noustiin aamulla varhain, niin katso, he olivat kaikki kuolleina ruumiina.

37:37 Silloin Sanherib, Assurin kuningas, lähti liikkeelle ja meni pois; hän palasi maahansa ja jäi Niiniveen.

37:38 Mutta kun hän oli kerran rukoilemassa jumalansa Nisrokin temppelissä, surmasivat hänen poikansa Adrammelek ja Sareser hänet miekalla; sitten he pakenivat Araratin maahan. Ja hänen poikansa Eesarhaddon tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

37:29 Ettäs kiukuitset minua vastaan, ja sinun ylpeytes on joutunut minun korvilleni, panen minä renkaani sinun sieraimiis ja suitseni sinun suuhus, ja vien sinun sitä tietä jälleen takaperin, jotas tullutkin olet.

37:30 Ja tämä pitää oleman sinulle merkiksi: syö tänä vuonna, mitä kasvanut on, toisena vuonna, mitä itsestänsä kasvaa, kolmantena vuonna kylväkää ja leikatkaat, istuttakaat viinapuita, ja syökää heidän hedelmäänsä.

37:31 Ja pelastettuina ja jääneiden Juudan huoneesta pitää taas alhaalta juurtuman, ja ylhäältä kantaman hedelmän.

37:32 Sillä Jerusalemista pitää vielä nyt jääneiden tuleman ulos, ja vapahdetut Zionin vuorelta. Tätä on \Herran\ Zebaotin kiivaus tekevä.

37:33 Sentähden sanoo \Herra\ Assyrian kuninkaasta näin: ei hänen pidä tuleman tähän kaupunkiin, eikä yhtään nuolta sinne ampuman, eli yhtä kilpeä tuoman sen eteen, taikka yhtään vallia tekemän sen ympärille;

37:34 Vaan pitää palajaman sitä tietä takaperin, jota hän tullut on, ja ei tähän kaupunkiin ensinkään tuleman, sanoo \Herra\.

37:35 Sillä minä varjelen tämän kaupungin, niin että minä autan häntä, minun tähteni ja minun palveliani Davidin tähden.

37:36 Silloin läksi \Herran\ enkeli ja löi Assyrian leirissä sata ja viisihdeksättäkymmentä tuhatta miestä. Ja kuin he varhain huomeneltain nousivat, katso, ne kaikki olivat kuolleiden ruumiit.

37:37 Ja Assyrian kuningas Sanherib läksi matkaansa ja palasi, ja asui Ninivessä.

37:38 Ja tapahtui, kuin hän rukoili jumalansa Nisrokin huoneessa, löivät hänen poikansa Adramelek ja Saretser hänen miekalla, ja pakenivat Araratin maalle. Ja hänen poikansa Assarhaddon tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

38 LUKU

38:1 Niihin aikoihin sairastui Hiskia ja oli kuolemaisillaan; ja profeetta Jesaja, Aamoksen poika, tuli hänen tykönsä ja sanoi hänelle: "Näin sanoo Herra: Toimita talosi; sillä sinä kuolet etkä enää parane."

38:2 Niin Hiskia käänsi kasvonsa seinään päin ja rukoili Herraa

38:3 ja sanoi: "Oi Herra, muista, kuinka minä olen vaeltanut sinun edessäsi uskollisesti ja ehyellä sydämellä ja tehnyt sitä, mikä on hyvää sinun silmissäsi!" Ja Hiskia itki katkerasti.

38:4 Mutta Jesajalle tuli tämä Herran sana:

38:5 "Mene ja sano Hiskialle: 'Näin sanoo Herra, sinun isäsi Daavidin Jumala: Minä olen kuullut sinun rukouksesi, olen nähnyt sinun kyyneleesi. Katso, minä lisään sinulle ikää viisitoista vuotta;

38:6 ja minä pelastan sinut ja tämän kaupungin Assurin kuninkaan käsistä ja varjelen tätä kaupunkia.

38:7 Ja tämä on oleva sinulle merkinä Herralta siitä, että Herra tekee, mitä on sanonut:

38:8 katso, minä annan aurinkokellon varjon siirtyä takaisin kymmenen astetta, jotka se jo on auringon mukana laskeutunut Aahaan aurinkokellossa." Ja aurinko siirtyi aurinkokellossa takaisin kymmenen astetta, jotka se jo oli laskeutunut.

38:9 Hiskian, Juudan kuninkaan, kirjoittama laulu, kun hän oli ollut sairaana ja toipunut taudistansa:

38:10 "Minä sanoin: Kesken rauhallisten päivieni minun on mentävä tuonelan porteista; jäljellä olevat vuoteni on minulta riistetty pois.

38:11 Minä sanoin: En saa minä enää nähdä Herraa, Herraa elävien maassa, en enää ihmisiä katsella manalan asukasten joukossa.

38:12 Minun majani puretaan ja viedään

38 LUKU

38:1 Silloin tuli Hiskia kuoleman kieliin. Ja propheta Jesaia Amotsinpoika tuli hänen tykönsä ja sanoi hänelle: näin sanoo \Herra\: toimita talos, sillä sinun pitää kuoleman ja ei elämän.

38:2 Niin käänsi Hiskia kasvonsa seinään päin, ja rukoili \Herraa\,

38:3 Ja sanoi: ah \Herra\, muista, kuinka minä sinun edessä olen totuudessa ja vaalla sydämellä vaeltanut, ja olen tehnyt mitä sinulle on ollut otollinen! ja Hiskia itki katkerasti.

38:4 Ja \Herran\ sana tuli Jesaian tykä ja sanoi:

38:5 Mene ja sano Hiskialle: näin sanoo \Herra\ sinun isäs Davidin Jumala: Minä olen kuullut sinun rukoukses ja nähnyt sinun kyynelees; katso, minä lisään vielä nyt sinun päiviis viisitoistakymmentä vuotta,

38:6 Ja minä vapahdan sinun ja tämän kaupungin Assyrian kuninkaan kädestä, ja tahdon hyvin varjella tämän kaupungin.

38:7 Ja tämä olkoon sinulle merkiksi \Herralta\, että \Herra\ on tämän tekevä niinkuin hän on sanonut:

38:8 Katso, minä tahdon vetää varjon takaperin Ahaksen Säijäristä, kymmenen juonta, kuin hän on juossut ylitse; ja niin aurinko kävi takaperin kymmenen juonta, jotka hän Säijärissä oli juossut ylitse.

38:9 Tämä on Hiskian Juudan kuninkaan kirjoitus, kuin hän sairastanut oli, ja taudistansa terveeksi tullut:

38:10 Minä sanoin minun päiviäni lyhennettäissä: nyt minun täytyy mennä haudan ovelle, ja vuoteni lopettaa.

38:11 Minä sanoin: en minä enää \Herraa\ näe, \Herraa\ elävain maassa; en minä enään ihmisiä näe niiden seassa, jotka maailmassa asuvat.

38:12 Minun aikani kului ja on minulta

minulta pois niinkuin paimenen telttä; olen kutonut loppuun elämäni, niinkuin kankuri kankaansa, minut leikataan irti loimentutkaimista. Ennenkuin päivä yöksi muuttuu, sinä teet minusta lopun.

38:13 Minä viihdyttelin itseäni aamuun asti - niinkuin leijona hän murskaa kaikki minun luuni; ennenkuin päivä yöksi muuttuu, sinä teet minusta lopun.

38:14 Niinkuin pääskynen, niinkuin kurki minä kuikutan, minä kujerran kuin kyyhkynen; hiueten katsovat minun silmäni korkeuteen: Herra, minulla on ahdistus, puolusta minua.

38:15 Mitä nyt sanonkaan? Hän lupasi minulle ja täytti myös: minä vaellan hiljaisesti kaikki elämäni vuodet sieluni murheen tähden.

38:16 Herra, tämänkaltaiset ovat elämäksi, ja niissä on koko minun henkeni elämä. Sinä teet minut terveeksi; anna minun elää.

38:17 Katso, onneksi muuttui minulle katkera murhe: sinä rakastit minun sieluani, nostit sen kadotuksen kuopasta, sillä sinä heitit kaikki minun syntini selkäsi taa.

38:18 Sillä ei tuonela sinua kiitä, ei kuolema sinua ylistä; eivät hautaan vaipuneet pane sinun totuutesi toivoansa.

38:19 Elävät, elävät sinua kiittävät, niinkuin minä tänä päivänä; isä ilmoittaa lapsillensa sinun totuutesi.

38:20 Herra on minun auttajani. Minun kanteleeni soittoja soittakaamme kaikkina elinpäivinämme Herran temppelissä."

38:21 Ja Jesaja käski tuoda viikunakakkua ja hautoa paisetta, että hän tulisi terveeksi.

38:22 Niin Hiskia sanoi: "Mikä on merkinä siitä, että minä voin mennä Herran temppeliin?"

39 LUKU

39:1 Siihen aikaan Merodak-Baladan, Baladanin poika, Baabelin kuningas, lähetti

otettu pois, niinkuin paimenen maja; ja minä leikkasin poikki elämäni niinkuin kankuri. Hän katkaisi minun niinkuin hienon langan, sinä lopetat minun huomenesta ehtooseen asti.

38:13 Minä asetin itseni niinkuin jalopeura aamuun asti; kuitenkin särki hän kaikki minun luuni; sinä lopetat minun huomenesta ehtooseen asti.

38:14 Minä kuikutin niinkuin kurki ja pääskynen, ja vaikeroitsin niinkuin mettinen; minun silmäni rupesivat puhkeemaan; Herra, minä kärsin tuskaa, huojenna se minulta.

38:15 Mitä minun pitää puhuman, että hän sen minulle lupasi, ja teki myös sen? Sentähden minä tahdon kaikkena elinaikanani tämän minun sieluni murheen tähden kartella.

38:16 Herra, siitä eletään, ja minun henkeni elämä on siinä kokonansa; sillä sinä annoit minun nukkua, ja teit minun taas eläväksi.

38:17 Katso, suuri hätä oli minulla turvasta; mutta sinä olet minun sieluni sydämellisesti vapahtanut, ettei se hukkuisi; sillä sinä heitit kaikki minun syntini selkäs taa.

38:18 Sillä ei helveti sinua kiitä, eikä kuolema sinua ylistä; ei myös ne sinun totuuttas odota, jotka alas kuoppaan menevät.

38:19 Vaan ainoastansa elävät kiittävät sinua, niinkuin minäkin nyt teen; isän pitää lapsillensa sinun totuuttas ilmoittaman.

38:20 \Herra\, auta minua; niin me veisaamme minun veisuni, niinkauvan kuin me elämme, \Herran\ huoneessa.

38:21 Ja Jesaia käski ottaa voidetta fikunista ja panna paisuman päälle, että se tulis terveeksi.

38:22 Mutta Hiskia sanoi: mikä merkki on, että minun pitää menemän ylös \Herran\ huoneeseen?

39 LUKU

39:1 Silloin lähetti Merodak Baladan, Baladanin poika, Babelin kuningas

kirjeen ja lahjoja Hiskialle, kun oli kuullut hänen olleen sairaana ja parantuneen.

39:2 Ja Hiskia iloitsi lähettiläistä ja näytti heille varastuhuoneensa, hopean ja kullan, hajuaineet ja kalliin öljyn ja koko asehuoneensa ja kaikki, mitä hänen aarrekammioissansa oli. Ei ollut mitään Hiskian talossa eikä koko hänen valtakunnassaan, mitä hän ei olisi heille näyttänyt.

39:3 Mutta profeetta Jesaja tuli kuningas Hiskian tykö ja sanoi hänelle: "Mitä nämä miehet ovat sanoneet, ja mistä he ovat tulleet sinun tykösi?" Hiskia vastasi: "He ovat tulleet minun tyköni kaukaisesta maasta, Baabelista."

39:4 Hän sanoi: "Mitä he ovat nähneet sinun talossasi?" Hiskia vastasi: "Kaiken, mitä talossani on, he ovat nähneet; aarrekammiossani ei ole mitään, mitä en olisi heille näyttänyt."

39:5 Niin Jesaja sanoi Hiskialle: "Kuule Herran Sebaotin sana:

39:6 Katso, päivät tulevat, jolloin kaikki, mitä sinun talossasi on ja mitä sinun isäsi ovat koonneet tähän päivään asti, viedään pois Baabeliin; ei mitään jää jäljelle, sanoo Herra.

39:7 Ja sinun omia poikiasi, jotka sinusta polveutuvat, jotka sinulle syntyvät, viedään hovipalvelijoiksi Baabelin kuninkaan palatsiin."

39:8 Hiskia sanoi Jesajalle: "Herran sana, jonka olet puhunut, on hyvä." Sillä hän ajatteli: "Onpahan rauha ja turvallisuus minun päivinäni."

40 LUKU

40:1 "Lohduttakaa, lohduttakaa minun kansaani", sanoo teidän Jumalanne.

40:2 "Puhukaa suloisesti Jerusalemile ja julistakaa sille, että sen vaivanaika on päättynyt, että sen velka on sovitettu, sillä

kirjoituksen ja lahjoja Hiskialle; sillä hän oli kuullut hänen sairastaneen, ja tulleen terveeksi jälleen.

39:2 Niin Hiskia tuli iloiseksi heidän kanssansa, ja näytti heille tavarahuoneensa, hopian ja kullan, yrtit, kalliit voiteet, ja kaikki asehuoneensa, ja kaiken tavarat, mikä hänellä oli; ei ollut mitään, jota ei Hiskia heille näyttänyt, hänen huoneessansa ja hänen takanansa.

39:3 Niin tuli propheta Jesaia kuningas Hiskian tykö, ja sanoi hänelle: mitä nämät miehet ovat sanoneet, ja kusta he sinun tykösi ovat tulleet? Hiskia sanoi: he ovat tulleet kaukaiselta maalta minun tyköni, aina Baabelista.

39:4 Mutta hän sanoi: mitä he ovat nähneet sinun huoneessasi? Hiskia sanoi: kaikki mitä minun huoneessani on, ovat he nähneet, ja ei ole mitään minun tavaroissani, jota en minä ole näyttänyt heille.

39:5 Ja Jesaia sanoi Hiskialle: kuule \Herra\ Sebaotin sana.

39:6 Katso, se aika tulee, että kaikki, mitä sinun huoneessasi on, ja mitä sinun isäsi koonneet ovat tähän päivään asti, pitää vietämän pois Baabeliin; niin ettei mitään pidä jäämään, sanoo \Herra\.

39:7 Heidän pitää myös ottaman sinun lapses, jotka sinusta tulevat, ja sinulle synnytetään; ja heidän pitää oleman kamaripalvelioina Baabelin kuninkaan huoneessa.

39:8 Ja Hiskia sanoi Jesajalle: \Herran\ sana on hyvä, jonka sinä puhunut olet. Ja sanoi: olkoon kuitenkin rauha ja uskollisuus minun päivinäni.

40 LUKU

40:1 Lohduttakaat, lohduttakaat minun kansaani, sanoo teidän Jumalanne.

40:2 Puhukaat suloisesti Jerusalemin kanssa, ja saarnatkaa hänelle, että hänen sotimisensa on täytetty; sillä hänen

se on saanut Herran kädestä
kaksinkertaisesti kaikista synneistensä."

40:3 Huutavan ääni kuuluu: "Valmistakaa
Herralle tie erämaahan, tehkää aroille
tasaiset polut meidän Jumalallemme.

40:4 Kaikki laaksot korotettakoon, kaikki
vuoret ja kukkulat alennettakoon; koleikot
tulkoott tasangoksi ja kalliolouhutus lakeaksi
maaksi.

40:5 Herran kunnia ilmestyy: kaikki liha saa
sen nähdä. Sillä Herran suu on puhunut."

40:6 Ääni sanoo: "Julista!" Toinen vastaa:
"Mitä minun pitää julistaman?" Kaikki liha
on kuin ruoho, ja kaikki sen kauneus kuin
kedon kukkanen:

40:7 ruoho kuivuu, kukkanen lakastuu, kun
Herran henkäys puhaltaa siihen. Totisesti,
ruohoa on kansa.

40:8 Ruoho kuivuu, kukkanen lakastuu,
mutta meidän Jumalamme sana pysyy
iankaikkisesti.

40:9 Nouse korkealle vuorelle, Siion, sinä
ilosanomien tuoja; korota voimakkaasti
äänesi, Jerusalem, sinä ilosanomien tuoja.
Korota, älä pelkää, sano Juudan
kaupungeille: "Katso, teidän Jumalanne!"

40:10 Katso, Herra, Herra tulee
voimallisena, hänen käsivartensa vallitsee.
Katso, hänen palkkansa on hänen
mukanansa, hänen työnsä ansio käy hänen
edellensä.

40:11 Niinkuin paimen hän kaitsee
laumaansa, kokoaa karitsat käsivarrellensa
ja kantaa niitä sylissään, johdattelee
imettäviä lampaita.

40:12 Kuka on kourallaan mitannut vedet
ja vaaksalla määrännyt taivaitten mitat?
Kuka on kolmannesmittaan mahduttanut
maan tomun, puntarilla punninnut vuoret,
vaa'alla kukkulat?

40:13 Kuka on Herran Henkeä ohjannut,
ollut hänen neuvonantajansa ja
opettajansa?

rikoksensa on annettu anteeksi, että hän
on saanut kaksinkertaisesti \Herran\
kädestä, kaikkein synteinsä tähden.

40:3 Huutavaisen ääni on korvessa:
valmistakaat \Herran\ tietä, tehkää
tasaiset polut erämaassa meidän
Jumalallemme.

40:4 Kaikki laaksot pitää korotettaman, ja
kaikki vuoret ja kukkulat pitää
alennettaman, ja mitä on tasoittamatta,
pitää tasattaman ja koliaat silitettämän.

40:5 Sillä \Herran\ kunnia ilmoitetaan: ja
kaikki liha on ynnä näkevä \Herran\
suun puhuvan.

40:6 Ääni sanoo: saarnaa. Ja hän sanoi:
Mitä minun pitää saarnaaman? Kaikki liha
on ruoho, ja kaikki hänen hyvyytensä
niinkuin kedon kukkanen.

40:7 Ruoho kuivuu pois ja kukkanen
lakastuu, sillä \Herra\
puhalsi siihen. Kansa
tosin on ruoho.

40:8 Ruoho kuivettuu ja kukkanen lakastuu;
mutta meidän Jumalamme sana pysyy
ijankaikkisesti.

40:9 Zion, sinä suloinen saarnaaja, astu
korkialle vuorelle; Jerusalem, sinä suloinen
saarnaaja, korota äänes väkevästi: korota
ja älä pelkää; sano Juudan kaupungeille:
katso, teidän Jumalanne.

40:10 Sillä katso, Herra, \Herra\
tulee väkevyydessä, ja hänen käsivartensa on
hallitseva: katso, hänen palkkansa on
hänen myötänsä, ja hänen tekonsa on
hänen edessänsä,

40:11 Niinkuin paimen on hän kaitseva
laumaansa, kokoo karitsat syliinsä ja
kantaa helmassansa: tiineet lampaat hän
johdattaa.

40:12 Kuka on vedet pivollansa mitannut,
ja käsittänyt vaaksallansa taivaat? ja maan
tomun sulkenut kolmannekseen? ja vuoret
puntarilla punninnut, ja kukkulat vaalla?

40:13 Kuka on \Herran\
henkeä opettanut?
eli kuka on hänen neuvonantajansa ollut?

40:14 Kenen kanssa hän on neuvotellut, joka olisi hänelle ymmärrystä antanut ja opettanut oikean polun, opettanut hänelle tiedon ja osoittanut hänelle ymmärryksen tien?

40:15 Katso, kansakunnat ovat kuin pisara vesisangon uurteessa, ovat kuin tomuhiukkanen vaa'assa. Katso, merensaaret hän nostaa kuin hiekkajyvän.

40:16 Ei Libanon riittäisi polttopuiksi eikä sen riista polttouhriksi.

40:17 Kaikki kansakunnat ovat niinkuin ei mitään hänen edessään, ne ovat hänelle kuin olematon ja tyhjä.

40:18 Keneenkä siis te vertaatte Jumalan, ja minkä muotoiseksi te hänet teette?

40:19 Jumalankuvanko? - Sen valaa valaja, ja kultaseppä kullalla päällystää, sepittää sille hopeaketjut.

40:20 Kenellä ei ole varaa sellaiseen antimeen, se valitsee puun, joka ei lahoa, hakee taitavan tekijän pystyttämään jumalankuvan, joka ei horju.

40:21 Ettekö te tiedä, ettekö kuule, eikö teille ole alusta asti ilmoitettu, ettekö ole maan perustuksista vaaria ottaneet?

40:22 Hän istuu korkealla maanpiirin päällä, kuin heinäsiirkkoja ovat sen asukkaat; hän levittää taivaan niinkuin harson, pingoittaa sen niinkuin teltan asuttavaksi.

40:23 Hän tekee ruhtinaat olemattomiksi, saattaa maan tuomarit tyhjän veroisiksi.

40:24 Tuskin he ovat istutetut, tuskin kylvetyt, tuskin on heidän vartensa juurtunut maahan, niin hän puhaltaa heihin, ja he kuivettuvat; myrsky vie heidät kuin oljenkorret.

40:25 "Keneenkä siis te vertaatte minut, jonka kaltainen minä olisin", sanoo Pyhä.

40:26 Nostakaa silmänne korkeuteen ja katsokaa: kuka on nämä luonut? Hän, joka johdattaa esiin niitten joukot täysilukuisina,

40:14 Keneltä hän neuvoa kysyy, joka hänelle ymmärrystä antais, ja opettais hänelle oikeuden tien, ja antais hänelle tiedon, ja opettais hänelle ymmärryksen tien?

40:15 Katso, pakanat ovat niinkuin pisara, joka jää ämpäriin, ja niinkuin rahtu, joka jää vaakaan; katso, luodot hän kuljettaa niinkuin piskuisen tomun.

40:16 Libanon olis sangen vähä tuleksi; ja hänen eläimensä ylen harvat polttouhriksi.

40:17 Kaikki pakanat ovat niinkuin ei mitään hänen edessään, ja juuri tyhjän ja turhan edestä pidetään häneltä.

40:18 Keneenkä te tahdotte verrata Jumalaa? eli mitä kuvaa te tahdotte hänelle tehdä?

40:19 Seppä valaa kuvan, ja hopiaseppä kultaa sen ja tekee siihen hopiakäädyt.

40:20 Niin myös jolla vähä vara on tehdä ylennysuhria, hän valitsee puun, joka ei mätäne, ja etsii siihen taitavan tekijän valmistamaan kuvaa, joka on kestäväinen.

40:21 Ettekö te tiedä? ettekö te kuule? eikö tämä ole ennen teille ilmoitettu? ettekö te ole sitä ymmärtäneet maan alusta?

40:22 Hän istuu maan piirin päällä, ja ne, jotka sen päällä asuvat, ovat niinkuin heinäsiirkat; joka taivaan venyttää niinkuin ohukaisen nahan, ja levittää sen niinkuin teltan, asuttavaksi.

40:23 Joka pääruhtinaat tyhjäksi tekee, ja hävittää tuomarit maan päältä,

40:24 Niinkuin ei he olisi istutetut, eikä kylvetyt, eli heidän kantonsa juurtuneet maahan; niin että he kuivettuvat, kuin tuuli heidän päällensä puhaltaa, ja tuulispää vie heidät matkaansa niinkuin akanat.

40:25 Keneenkä te siis minun verrata tahdotte, jonka kaltainen minä olisin? sanoo Pyhä.

40:26 Nostakaa silmänne korkeuteen ja katsokaat, kuka ne kappaleet luonut on, ja vie edes heidän joukkonsa luvulla? kutsuu

joka nimeltä kutsuu ne kaikki; suuri on hänen voimansa ja valtainen hänen väkensä: ei yksikään jää häneltä pois.

40:27 Miksi sinä, Jaakob, sanot ja sinä, Israel, puhut: "Minun tieni on Herralta salassa, minun oikeuteni on joutunut pois minun Jumalani huomasta"?

40:28 Etkö tiedä, etkö ole kuullut: Herra on iankaikkinen Jumala, joka on luonut maan ääret? Ei hän väsy eikä näänny, hänen ymmärryksensä on tutkimaton.

40:29 Hän antaa väsyneelle väkeä ja voimattomalle voimaa yltäkyllin.

40:30 Nuorukaiset väsyvät ja näännyvät, nuoret miehet kompastuvat ja kaatuvat;

40:31 mutta ne, jotka Herraa odottavat, saavat uuden voiman, he kohottavat siipensä kuin kotkat. He juoksevat eivätkä näänny, he vaeltavat eivätkä väsy.

41 LUKU

41:1 Vaietkaa minun edessäni, te merensaaret. Kansat verestäkööt voimansa, astukoot esiin ja puhukoot sitten; käykäämme oikeutta keskenämme.

41:2 Kuka herätti päivänkoiton maasta hänet, jota vanhurskaus seuraa joka askeleella? Kuka antaa kansat hänen valtaansa, kukistaa kuninkaat hänen jalkoihinsa? Kuka muuttaa heidän miekkansa tomuksi, heidän jousensa lentäviksi oljenkorsiksi?

41:3 Hän ajaa heitä takaa, samoaa vammatonna polkua, hänen jalkainsa ennen kulkematonta.

41:4 Kuka on tämän tehnyt ja toimittanut? Hän, joka alusta asti kutsuu sukupolvet esiin: minä, Herra, joka olen ensimmäinen ja viimeisten luona vielä sama.

41:5 Merensaaret näkivät sen ja peljästyivät, maan ääret vapisivat. He lähestyivät, he tulivat,

41:6 he auttoivat toinen toistaan ja sanoivat toisilleen: "Ole luja!"

41:7 Valaja rohkaisee kultaseppää, levyn

ne kaikki nimeltänsä? Hänen varansa ja väkevä voimansa on niin suuri, ettei häneltä mitään puutu.

40:27 Miksis siis sinä Jakob sanot, ja sinä Israel puhut: minun tieni on \Herralta\ salattu, ja minun oikeuteni käy minun Jumalani ohitse?

40:28 Etkös tiedä? etkös ole kuullut? \Herra\ iankaikkinen Jumala, joka maan ääret on luonut, ei väsy eikä näänny; hänen ymmärryksensä on tutkimaton.

40:29 Hän antaa väsyneille voiman, ja väettömille kyllä väkeä.

40:30 Nuorukaiset väsyvät ja näännyvät, ja nuoret miehet peräti lankeevat;

40:31 Mutta jotka \Herraa\ odottavat, ne saavat uuden voiman, niin että he menevät siivillä ylös kuin kotkat; että he juoksevat ja ei näänny, he vaeltavat ja ei väsy.

41 LUKU

41:1 Luodot olkaan ääneti minun edessäni, ja kansa vahvistukoon; astukaan edes ja puhukaan: käykäämme oikeudelle toinen toisemme kanssa.

41:2 Kuka on herättänyt vanhurskaan idästä? kuka hänen kutsui käymään? kuka antoi pakanat ja kuninkaat hänen eteensä, että hän tuli voimalliseksi heidän päällensä, ja antoi heidän hänen miekkallensa niinkuin tomun, ja hänen joutsellensa niinkuin akanat, jotka hajoitetaan?

41:3 Ja hän ajoi heitä takaa, ja pääsi rauhassa sitä tietä, jota ei hänen jalkansa ennen käyneet.

41:4 Kuka tekee ja toimittaa sen, ja kutsuu sukukunnat alusta? Minä \Herra\ olen ensimmäinen, niin myös viimeinen, itse minä.

41:5 Kuin luodot näkivät sen, pelkäsivät he, ja maan ääret peljästyivät; he lähestyivät ja astuivat edes,

41:6 Auttivat toinen toistansa, ja sanoivat lähimmäisillensä: ole hyvässä turvassa.

41:7 Puuseppä rohkaisi hopiaseppää, joka

vasaroitsija alasimen iskijää; hän sanoo juotoksesta: "Se on hyvä", ja vahvistaa sen nauloilla, niin ettei se horju.

41:8 Mutta sinä Israel, minun palvelijani, sinä Jaakob, jonka minä olen valinnut, Aabrahamin, minun ystäväni, siemen,

41:9 jonka minä olen ottanut maan ääristä ja kutsunut maan kaukaisimmilta periltä, jolle minä sanoin: "Sinä olet minun palvelijani, sinut minä olen valinnut enkä sinua halpana pitänyt",

41:10 älä pelkää, sillä minä olen sinun kanssasi; älä arkana pälyile, sillä minä olen sinun Jumalasi: minä vahvistan sinua, minä autan sinua, minä tuen sinua vanhurskauteni oikealla kädellä.

41:11 Katso, häpeän ja pilkan saavat kaikki, jotka palavat vihasta sinua vastaan; tyhjiin raukeavat ja hukkuvat, jotka sinun kanssasi riitelevät.

41:12 Hakemallakaan et löydä niitä, jotka sinua vastaan taistelivat; tyhjiin raukeavat ja lopun saavat, jotka sinun kanssasi sotivat.

41:13 Sillä minä, Herra, sinun Jumalasi, tartun sinun oikeaan käteesi, minä sanon sinulle: "Älä pelkää, minä autan sinua."

41:14 Älä pelkää, Jaakob, sinä mato, sinä Israelin vähäinen väki: minä autan sinua, sanoo Herra, ja sinun lunastajasi on Israelin Pyhä.

41:15 Katso, minä panen sinut raastavaksi puimaäkeeksi, uudeksi, monihampaiseksi. Sinä puit ja rouhennat vuoret, muutat kukkulat akanoiksi;

41:16 sinä ne viskaat, ja tuuli ne vie ja myrsky ne hajottaa. Mutta sinä iloitset Herrassa, Israelin Pyhä on sinun kerskauksesi.

41:17 Kurjat ja köyhät etsivät vettä, eikä sitä ole; heidän kielensä kuivuu janosta. Mutta minä, Herra, kuulen heitä, minä,

tasoitti vasaralla alasimen päällä, ja sano: kyllä se pysyy, ja he vahvistivat sen nauloilla, ettei se sinne tänne huljuisi.

41:8 Mutta sinä Israel, minun palvelijani Jakob, jonka minä olen valinnut, sinä Abrahamin minun ystäväni siemen.

41:9 Jonka minä olen ottanut maailman äärestä, ja olen sinun kutsunut hänen voimallisistansa, ja sanoin sinulle: minun palvelijani sinä olet; sillä minä valitsin sinun, ja en hylkää sinua;

41:10 Älä pelkää, sillä minä olen sinun kanssasi; älä harhaile; sillä minä olen sinun Jumalasi: minä vahvistan sinun, minä autan myös sinua, ja tuen myös sinun vanhurskauteni oikiällä kädellä.

41:11 Katso, kaikki ne jotka ovat ankarat sinua vastaan, pitää häpiään tuleman ja häpeämän; ja ne miehet, jotka sinun kanssasi riitelevät, pitää joutuman niinkuin tyhjäksi ja hukkuman;

41:12 Niin että sinun pitää kysymän heitä, ja ei löytämän. Ne miehet, jotka sinun kanssasi riitelevät, pitää tuleman niinkuin ei mitään, ja ne miehet, jotka sotivat sinua vastaan, pitää saaman loppunsa.

41:13 Sillä minä olen \Herra\ sinun Jumalasi, joka tartun sinun oikeaan käteesi ja sanon sinulle: älä pelkää, minä autan sinua.

41:14 Älä siis pelkää, sinä mato Jakob, te vähä joukko Israel, minä autan sinua, sanoo \Herra\ ja sinun vapahtajasi, Israelin Pyhä.

41:15 Katso, minä olen sinun tehnyt uudeksi teräväksi rautaiseksi varstaksi, että sinä tapat vuoria, ja muserrat ne, ja teet kukkulat niinkuin akanaksi.

41:16 Sinun pitää hajoittaman heitä, niin että tuuli vie heidät pois, ja tuulispää viskoo heidät sinne ja tänne; mutta sinä iloitset \Herrassa\, ja kerskaat Israelin Pyhästä.

41:17 Raadolliset ja köyhät etsivät vettä; ja ei ole; heidän kielensä kuivettuu janosta; mutta minä, \Herra\, tahdon heitä kuulla,

Israelin Jumala, en heitä hylkää.

41:18 Minä puhkaisen purot kalliokukkuloihin, lähteet laaksojen pohjiin; minä muutan erämaan vesilammikoiksi ja hietikon hetteiköksi.

41:19 Minä kasvatan erämaahan setripuita, akasioita, myrttejä ja öljypuita; minä istutan arolle kypressejä, jalavia ynnä hopeakuusia,

41:20 jotta he näkisivät ja tietäisivät, huomaisivat ja myös ymmärtäisivät, että Herran käsi on tämän tehnyt, Israelin Pyhä sen luonut.

41:21 Tuokaa esiin riita-asianne, sanoo Herra, esittäkää todisteenne, sanoo Jaakobin kuningas.

41:22 Esittäkööt ja ilmoittakoot meille, mitä tapahtuva on; ilmoittakaa entiset, mitä ne olivat, tarkataksenne ja tietääksenne, mitä niistä on tullut, tahi antakaa meidän kuulla tulevaisia.

41:23 Ilmoittakaa, mitä vastedes tapahtuu, tietääksenne, oletteko te jumalia. Tehkää hyvää tai tehkää pahaa, niin me katsomme ja ihmettelemme.

41:24 Katso, te olette pelkkää tyhjää, ja teidän tekonne ovat turhat. Kauhistus se, joka teidät valitsee!

41:25 Minä herätin pohjoisesta hänet, ja hän tuli, päivänkoitosta hänet, joka rukoilee minun nimeäni, ja hän tallaa käskynhaltijoita kuin lokaa, niinkuin savenvalaja savea sotkee.

41:26 Kuka on sen alunpitäen ilmoittanut, että olisimme sen tienneet, ja edeltäpäin, niin että voisimme sanoa: "Hän oli oikeassa"? Ei kukaan sitä ilmoittanut, ei kukaan sitä kuuluttanut, ei kukaan kuullut teiltä sanaakaan.

41:27 Minä ensimmäisenä sanon Siionille: "Katso, katso, siinä ne ovat!" ja annan Jerusalemile ilosanomantuojan.

minä Israelin Jumala en tahdo heitä hyljätä.

41:18 Vaan minä avaan virrat korkeilla paikoilla, ja lähteet keskellä ketoja; minä teen korven vesilammikoksi ja kuivan maan luontolähteiksi.

41:19 Minä annan korvessa sedripuita, sittimipuita, myrttejä, ja öljypuita; minä annan kedolla honkia, böökejä ja buksipuita ynnä,

41:20 Nähtää, tuta ja ymmärtää ja huomattaa, että \Herran\ käsi on nämät tehnyt, ja Israelin Pyhä on nämät luonut.

41:21 Antakaat siis teidän asianne tulla edes, sanoo \Herra\; antakaat teidän väkevänne tulla edes, sanoo Jakobin kuningas.

41:22 Anna heidän astua edes ja ilmoittaa meille tulevaisia asioita, ilmoittakaa ja ennustakaa jotain edellä, ja me tahdomme ottaa sydämellemme vaarin ja ajatella, kuinka tästedes tuleva on, eli antakaat meidän kuulla, mitä tuleman pitää.

41:23 Ilmoittakaa, mitä tästedes on tuleva, niin me ymmärrämme teidän olevan jumalat; tehkää hyvää eli pahaa, niin me puhumme siitä ja katselemme ynnä.

41:24 Katso, te olette tyhjästä, ja teidän tekonne on myös tyhjästä; ja joka teitä valitsee, se on kauhistus.

41:25 Mutta minä herätän yhden pohjasta, ja hän tulee; idästä hän on heille saarnaava minun nimeeni; ja hän käy voimallisten päällä niinkuin saven, ja sotkuu savea niinkuin savenvalaja.

41:26 Kuka taitaa jotain ilmoittaa alusta, että me ymmärtäisimme? eli ennustaa edellä, että me sanoa mahtaisimme: sinä olet vanhurskas. Mutta ei tässä ole yhtään ilmoittajaa, ei yhtään joka jotain antaa kuulla, ei yhtään joka teidän sanojanne kuulee.

41:27 Minä olen ensimmäinen, joka sanon Zionille; katso, siellä on se; ja tahdon antaa Jerusalemile sulaisen saarnaajan.

41:28 Minä katselen ympärilleni, mutta ei ole ketään; ei kenkään näistä voi antaa neuvoa, että kysyisin heiltä ja he vastaisivat.

41:29 Katso, kaikki he ovat pelkkää petosta, turhat ovat heidän työnsä; tuulta ja tyhjää ovat heidän valetut kuvansa.

42 LUKU

42:1 Katso, minun palvelijani, jota minä tuen, minun valittuni, johon minun sieluni mielistyi. Minä olen pannut Henkeni häneen, hän levittää kansakuntiin oikeuden.

42:2 Ei hän huuda eikä korota ääntään, ei anna sen kuulua kaduilla.

42:3 Särjettyä ruokoa hän ei muserra, ja suitevaista kynttilänsydäntä hän ei sammuta. Hän levittää oikeutta uskollisesti.

42:4 Hän itse ei sammu eikä murru, kunnes on saattanut oikeuden maan päälle, ja merensaaret odottavat hänen opetustansa.

42:5 Näin sanoo Jumala, Herra, joka on luonut taivaan ja levittänyt sen, joka on tehnyt maan laveuden ja mitä siinä kasvaa, antanut henkäyksensä kansalle, joka siinä on, ja hengen niille, jotka siellä vaeltavat:

42:6 Minä, Herra, olen vanhurskaudessa kutsunut sinut, olen tarttunut sinun käteesi, varjellut sinut ja pannut sinut kansoille liitoksi, pakanoille valkeudeksi,

42:7 avaamaan sokeat silmät, päästämään sidotut vankeudesta, pimeydessä istuvat vankihuoneesta.

42:8 Minä, Herra, se on minun nimeni, minä en anna kunniaani toiselle enkä ylistystäni epäjumalille.

42:9 Katso, entiset ovat toteen käyneet, ja uusia minä ilmoitan; ennenkuin ne puhkeavat taimelle, annan minä teidän ne kuulla.

42:10 Veisatkaa Herralle uusi virsi, veisatkaa hänen ylistystänsä hamasta maan

41:28 Mutta minä katselen, ei siellä ole ketään, ja katson heidän keskellensä, mutta ei siellä ole yhtään neuvonantajaa; minä kysyn heiltä, ja heidän pitäis vastaaman minua.

41:29 Katso, se on kaikki vääryys, heidän työnsä on turha; heidän epäjumalansa ovat tuuli ja tyhjyys.

42 LUKU

42:1 Katso, minun palveliani, minä häntä tuen, ja minun valittuni, jossa minun sieluni mielistyi. Minä olen hänelle minun Henkeni antanut, hänen pitää oikeuden saattaman pakanoille.

42:2 Ei hän huuda, eikä riitele, ja hänen ääntänsä ei kuulla kaduilla.

42:3 Särjettyä ruokoa ei hänen pidä murentaman, ja suitevaista kynttilän sydäntä ei pidä hänen sammuttaman; hän saattaa oikeuden totuudella.

42:4 Ei hänen pidä nurjan eikä hirmuisen oleman, sillä hänen pitää oikeuden maan päälle säättämän; ja luodotkin pitää hänen lakiansa odottaman.

42:5 Näitä sanoo \Herra\ Jumala, joka luo taivaat, ja venyttää ne, joka levittää maan, ja hänen kasvonsa; joka kansalle, joka sen päällä on, hengittämisen antaa, ja hengen niille, jotka siinä käyvät.

42:6 Minä \Herra\ olen sinun kutsunut vanhurskaudessa, ja rupesin sinun kätees, ja varjelin sinua, ja olen sinun antanut kansoille liitoksi ja pakanoille valkeudeksi.

42:7 Avaamaan sokiain silmiä, ja vankeja pelastamaan vankeudesta, ja tornista niitä, jotka pimeydessä istuvat.

42:8 Minä \Herra\, se on minun nimeni: en minä anna toiselle kunniaani, enkä ylistystäni epäjumalille.

42:9 Katso, entiset ovat tapahtuneet, ja vastuutista minä ilmoitan; ennenkuin se tapahtuu, annan minä teidän sen kuulla.

42:10 Veisatkaat \Herralle\ uutta veisua; hänen ylistyksensä on maailman äärestä,

äärestä, te merenkulkijat ja meri täysinensä, te merensaaret ja niissä asuvaiset.

42:11 Korottakoot äänensä erämaa ja sen kaupungit, kylät, joissa Keedar asuu.

Riemuitkoot kallioilla asuvaiset, vuorten huipuilta huutakoot ilosta.

42:12 Antakoot Herralle kunnian ja julistakoot hänen ylistystään merensaarissa.

42:13 Herra lähtee sotaan niinkuin sankari, niinkuin soturi hän kiihoittaa kiivautensa; hän nostaa sotahuudon ja karjuu, uhittelee vihollisiansa.

42:14 Minä olen ollut vaiti ikiajoista asti, olen ollut hiljaa ja pidättänyt itseni. Mutta nyt minä huudan kuin lapsensynnyttäjä, puhallan ja puuskun.

42:15 Minä teen autioiksi vuoret ja kukkulat, ja kuihdutan niiltä kaiken ruohon; minä muutan virrat saariksi ja kuivaan vesilammikot.

42:16 Minä johdatan sokeat tietä, jota he eivät tunne; polkuja, joita he eivät tunne, minä kuljetan heidät. Minä muutan pimeyden heidän edellään valkeudeksi ja koleikot tasangoksi. Nämä minä teen enkä niitä tekemättä jätä.

42:17 Mutta ne peräytyvät ja joutuvat häpeään, jotka turvaavat veistettyyn kuvaan, jotka sanovat valetuille kuville: "Te olette meidän jumalamme."

42:18 Te kuurot, kuulkaa, ja te sokeat, katsokaa ja nähkää.

42:19 Kuka on sokea, ellei minun palvelijani, ja kuka niin kuuro kuin minun sanansaattajani, jonka minä lähetän? Kuka on niin sokea kuin minun palkkalaiseni, niin sokea kuin Herran palvelija?

42:20 Paljon sinä olet nähnyt, mutta et ole ottanut varteen; korvat avattiin, mutta ei kuulla.

42:21 Herra on nähnyt hyväksi vanhurskautensa tähden tehdä lain suureksi ja ihanaksi.

42:22 Mutta tämä on raastettu ja ryöstetty kansa, kaikki nuoret miehet ovat sidotut ja vankihuoneisiin kätkeyty; he ovat joutuneet

jotka meressä vaellatte, ja mitä siinä on, luodot, ja jotka niissä asutte.

42:11 Huutakaat korkiasti, te korvet ja kaupungit niissä, ja ne kylät, joissa Kedar asuu; riemuitkaan ne, jotka kallioissa asuvat, ja huutakaan vuorten kukkuloilta.

42:12 Antakaan \Herralle\ kunnia, ja hänen nimensä luodoissa ilmoittakaan.

42:13 \Herra\ käy niinkuin sankari ulos, hän herättää kiivautensa niinkuin sotamies; hän riemuitsee ja huutaa, hän voittaa vihollisensa.

42:14 Vanhasta minä olen vaiti ollut, olin hiljainen ja pidätin itseni; mutta nyt minä tahdon huutaa niinkuin synnyttäjä, minä tahdon hävittää ja kaikki niellä.

42:15 Minä hävitän vuoret ja kukkulat, ja annan kaikki heidän ruohonsa kuivua; minä teen virrat luodoiksi, ja järvet kuivaan pois.

42:16 Mutta sokiats minä johdatan sitä tietä, jota ei he tiedä, minä vien heidät niitä polkuja, joita ei he tunne; minä teen heille pimeyden valkeudeksi ja kolian tasaiseksi, näitä tahdon minä heille tehdä, ja en hylkää heitä.

42:17 Mutta niiden pitää kääntymän takaperin, ja häpiään tuleman, jotka uskaltavat epäjumaliin ja sanovat valetuille kuville: te olette meidän Jumalamme.

42:18 Kuulkaat, te kuurot, ja katsokaat, te sokiats, että te näkisitte.

42:19 Kuka on niin sokia kuin minun palveliani? ja kuka on niin kuuro kuin minun käskyläiseni, jonka minä lähetän? Kuka on niin sokia kuin se täydellinen? ja niin sokia kuin \Herran\ palvelia?

42:20 Sinä näet paljon, ja et kuitenkaan pidä; korvat ovat avoimet, ja ei kenkään kuule.

42:21 Kuitenkin suo \Herra\ heille hyvää vanhurskautensa tähden, hän tekee lakinsa suureksi ja kunnialliseksi.

42:22 Mutta se on raadeltu ja ryöstetty kansa; he ovat kaikki saadut kiinni kuopasta, ja vankein huoneeseen lymytetyt;

saaliiksi, eikä ole auttajaa, ryöstetyiksi, eikä ole, kuka sanoisi: "Anna takaisin!"

42:23 Kuka teistä ottaa tämän korviinsa, tarkkaa ja kuulee vastaisen varalta?

42:24 Kuka on antanut Jaakobin ryöstettäväksi ja Israelin raastajain valtaan? Eikö Herra, jota vastaan me olemme syntiä tehneet, jonka teitä he eivät tahtoneet vaelttaa ja jonka lakia he eivät totelleet?

42:25 Niin hän vuodatti Israelin päälle vihansa hehkun ja sodan tuimuuden. Se liekehti hänen ympärillään, mutta hän ei ollut tietääksensä; se poltti häntä, mutta hän ei siitä huolinut.

43 LUKU

43:1 Mutta nyt, näin sanoo Herra, joka loi sinut, Jaakob, joka valmisti sinut, Israel: Älä pelkää, sillä minä olen lunastanut sinut, minä olen sinut nimeltä kutsunut; sinä olet minun.

43:2 Jos vetten läpi kuljet, olen minä sinun kanssasi, jos virtojen läpi, eivät ne sinua upota; jos tulen läpi käyt, et sinä kärvenny, eikä liekki sinua polta.

43:3 Sillä minä olen Herra, sinun Jumalasi, Israelin Pyhä, sinun vapahtajasi: minä annan sinun lunnaksesi Egyptin, sinun sijastasi Etiopian ja Seban.

43:4 Koska sinä olet minun silmissäni kallis ja suuriarvoinen ja koska minä sinua rakastan, annan minä ihmisiä sinun sijastasi ja kansakuntia sinun hengestäsi.

43:5 Älä pelkää, sillä minä olen sinun kanssasi; minä tuon sinun siemenesi päivänkoiton ääriältä, päivän laskemilta minä sinut kokoan.

43:6 Minä sanon pohjoiselle: Anna tänne! ja etelälle: Älä pidätä! Tuo minun poikani kaukaa ja minun tyttäreni hamasta maan äärestä -

he ovat tehdyt saaliiksi, eikä ole yhtään auttajaa, raadellut, ja ei kuitenkaan sano: tuo ne jälleen.

42:23 Kuka on teidän seassanne, joka näitä ottaa korviinsa? hän havaitkaan ja kuulkaan, mitä tästedes tulee.

42:24 Kuka on Jakobin raatelukseksi antanut, ja Israelin ryöväreille? Eikö \Herra\ itse, jota vastaan me syntiä tehneet olemme? Ja ei he tahtoneet hänen teillensä vaelttaa, eikä totelleet hänen lakiansa.

42:25 Sentähden on hän heidän päällensä vuodattanut vihansa hirmuisuuden ja väkevän sodan: ja on heidät sytyttänyt ympäri, mutta ei he tunteneet, ja hän sytytti heitä, mutta ei he sitä ottaneet mieleensä.

43 LUKU

43:1 Ja nyt, näin sanoo \Herra\, joka sinun, Jakob, loi, ja joka sinun, Israel, teki: älä pelkää; sillä minä olen sinun lunastanut; minä olen sinun nimeltäs kutsunut, sinä olet minun.

43:2 Sillä jos sinä vesissä käyt, niin minä olen tykönäs, ettei virrat sinua upota; ja jos sinä tulella käyt, et sinä pala, ja liekin ei pidä sinua sytyttämän.

43:3 Sillä minä olen \Herra\ sinun Jumalasi, Israelin Pyhä, sinun vapahtajasi. Minä olen Egyptin, Etiopian ja Seban antanut edestäs sovinnoksi.

43:4 Ettäs niin kalliiksi olet luettu minun silmäini edessä, niin sinä olet myös kunniallisena pidetty, ja minä rakastin sinua, ja annan sentähden ihmiset sinun edestäs, ja kansat sinun sielusi edestä.

43:5 Älä siis nyt pelkää; sillä minä olen sinun tykönäs; idästä tahdon minä siemenes saattaa, ja lännestä tahdon sinua koota.

43:6 Minä tahdon sanoa pohjoiselle: tuo tänne, ja etelälle: älä kiellä. Tuo tänne minun poikani taampaa, ja minun tyttäreni hamasta maailman ääristä:

43:7 kaikki, jotka ovat otetut minun nimiini ja jotka minä olen kunniakseni luonut, jotka minä olen valmistanut ja tehnyt.

43:8 Tuo esiin sokea kansa, jolla kuitenkin on silmät, ja kuurot, joilla kuitenkin on korvat.

43:9 Kaikki kansat ovat kokoontuneet yhteen ja kansakunnat tulleet kokoon. Kuka heistä voi ilmoittaa tämänkaltaista? Tai antakoot meidän kuulla entisiä; asettakoot todistajansa ja näyttäkööt, että ovat oikeassa: sittenpä kuullaan ja sanotaan: "Se on totta."

43:10 Te olette minun todistajani, sanoo Herra, minun palvelijani, jonka minä olen valinnut, jotta te tuntisitte minut ja uskoisitte minuun ja ymmärtäisitte, että minä se olen. Ennen minua ei ole luotu yhtäkään jumalaa, eikä minun jälkeeni toista tule.

43:11 Minä, minä olen Herra, eikä ole muuta pelastajaa, kuin minä.

43:12 Minä olen ilmoittanut, olen pelastanut ja julistanut, eikä ollut vierasta jumalaa teidän keskuudessanne. Te olette minun todistajani, sanoo Herra, ja minä olen Jumala.

43:13 Tästedeskin minä olen sama. Ei kukaan voi vapauttaa minun kädestäni; minkä minä teen, kuka sen peruuttaa?

43:14 Näin sanoo Herra, teidän lunastajanne, Israelin Pyhä: Teidän tähtenne minä lähetän sanan Baabeliin, minä syöksen heidät kaikki pakoon, syöksen kaldealaiset laivoihin, jotka olivat heidän ilonsa.

43:15 Minä, Herra, olen teidän Pyhänne, minä, Israelin Luoja, olen teidän kuninkaanne.

43:16 Näin sanoo Herra, joka teki tien mereen ja polun valtaviin vesiin,

43:17 joka vei sotaan vaunut ja hevoset, sotaväen ja sankarit kaikki; he vaipuivat eivätkä nousseet, he raukenivat, sammuiivat

43:7 Kaikki, jotka minun nimelläni ovat nimitetyt, jotka minä luonut olen, valmistanut ja tehnyt minun kunniakseni.

43:8 Tuo edes sokia kansa, jolla kuitenkin silmät ovat, ja kuurot, joilla kuitenkin korvat ovat.

43:9 Anna kaikki pakanat tulla kokoon, ja kansan kokoontua, kuka on heidän seassansa, joka näitä ilmoittaa tietää, ja kuuluttaa meille edellä, mitä tapahtuman pitää? Anna heidän tuoda edes todistuksensa ja asiansa oikiaksi tehdä, niin saadaan kuulla, ja sanoa: se on totuus.

43:10 Mutta te olette minun todistajani, sanoo \Herra\, ja minun palveliani, jonka minä valitsin, että te tietäisitte, ja uskoisitte minua, ja ymmärtäisitte, että minä se olen. Ei yhtään Jumalaa ole minun edelläni tehty, ei myös kenkään tule minun jälkeeni.

43:11 Minä, minä olen \Herra\, ja paitsi minua ei ole yhtään vapahtajaa.

43:12 Minä sen olen ilmoittanut, ja olen myös auttanut, ja olen sen teille antanut sanoa, ja ei ole muukalainen (Jumala) teidän seassanne: ja te olette minun todistajani, sanoo \Herra\, ja minä olen Jumala.

43:13 Ja minä olen itse ennenkuin joku päivä olikaan, ja ei kenkään voi minun kädestäni pelastaa; minä vaikutan, ja kuka tahtoo sitä estää?

43:14 Näin sanoo \Herra\ teidän lunastajanne, Israelin Pyhä: teidän tähtenne olen minä lähettänyt Babeliin, ja olen kukistanut kaikki teljet, ja ajanut murheelliset Kaldealaiset haaksiin.

43:15 Minä olen \Herra\ teidän Pyhänne, joka Israelin luonut olen, teidän Kuninkaanne.

43:16 Näin sanoo \Herra\, joka tien tekee meressä ja polun väkevässä vedessä,

43:17 Joka vie rattaan ja hevosen, joukon ja voiman, niin että he yhdessä roukkiossa makaavat, eikä nouse; he sammuvat,

niinkuin lampunsydän:

43:18 Älkää entisiä muistelko, älkää menneistä välittäkö.

43:19 Katso, minä teen uutta; nyt se puhkeaa taimelle, ettekö sitä huomaa? Niin, minä teen tien korpeen, virrat erämaahan.

43:20 Minua kunnioittavat metsän eläimet, aavikkosudet ja kamelikurjet, koska minä johdan vedet korpeen, virrat erämaahan, antaakseni kansani, minun valittuni, juoda.

43:21 Kansa, jonka minä olen itselleni valmistanut, on julistava minun kiitostani.

43:22 Mutta et ole sinä, Jaakob, minua kutsunut, et ole sinä, Israel, itseäsi minun tähteni vaivannut.

43:23 Et ole tuonut minulle lampaitasi polttouhriksi, et teurasuhreillasi minua kunnioittanut; en ole minä vaivannut sinua ruokauhrilla enkä suitsutusuhrilla sinua rasittanut.

43:24 Et ole minulle kalmoruokoa hopealla ostanut etkä minua teurasuhriesi rasvalla ravinnut - et, vaan sinä olet minua synneilläsi vaivannut, rasittanut minua pahoilla töilläsi.

43:25 Minä, minä pyyhin pois sinun rikkomuksesi itseni tähden, enkä sinun syntejäsi muista.

43:26 Muistuta sinä minua, käykäämme oikeutta keskenämme; puhu sinä ja näytä, että olet oikeassa.

43:27 Jo sinun esi-isäsi teki syntiä, sinun puolusmiehesi luopuivat minusta.

43:28 Niin minä annoin häväistä pyhät ruhtinaat, jätin Jaakobin tuhon omaksi, Israelin alttiiksi pilkalle.

44 LUKU

44:1 Mutta nyt kuule, Jaakob, minun palvelijani, ja Israel, jonka minä olen

niinkuin kynttilän sydän sammuu.

43:18 Älkää muistelko entisiä, ja älkää pitäkö lukua vanhoista.

43:19 Sillä katso, minä teen uutta, juuri nyt pitää sen tuleman edes; ettekö te ymmärrä sitä? minä teen tietä korpeen, ja virtoja erämaihin.

43:20 Että eläimet kedolla kunnioittavat minua, lohikärmeet ja yököt; sillä minä annan vettä korvessa, ja virrat erämaassa, antaakseni kansalleni, valituilleni juoda.

43:21 Tämän kansan olen minä minulleni valmistanut: sen pitää minun ylistykseni julistaman.

43:22 Ja et sinä Jakob huutanut minua avukses, ja et sinä Israel ole työtä tehnyt minun tähteni.

43:23 Etpä sinä minulle tuonut edes polttouhris lampaita, etkä kunnioittanut minua sinun uhrillas. En minä sinua saattanut ruokauhrias uhraamaan, enkä myös vaatinut sinua pyhää savuas tekemään.

43:24 Etpä sinä minulle ostanut rahalla hajavaa kalmusta, et myös minua uhris rasvalla täyttänyt; vaan sinä sait minun työtä tekemään sinun synnissäs, ja olet tehnyt minulle vaivaa sinun pahoissa teoissas.

43:25 Minä, minä pyyhin sinun ylitsekäymises pois minun tähteni, ja en muista sinun syntejäsi.

43:26 Muistuta minulle, koetelkaamme oikeudella: sano sinä, millä tavalla sinä tahdot vanhurskaaksi tulla?

43:27 Sinun ensimmäinen isäs on syntiä tehnyt, ja sinun opettajas ovat minua vastaan vääryyttä tehneet.

43:28 Sentähden minä saastutin pyhät esimiehet, ja olen antanut Jakobin raatelukseksi, ja Israelin pilkaksi.

44 LUKU

44:1 Niin kuule nyt, minun palveliani Jakob, ja Israel, jonka minä valitsin.

valinnut.

44:2 Näin sanoo Herra, sinun Luojasi, joka on valmistanut sinut hamasta äidin kohdusta, joka sinua auttaa: Älä pelkää, minun palvelijani Jaakob, sinä Jesurun, jonka minä olen valinnut.

44:3 Sillä minä vuodatan vedet janoavaisen päälle ja virrat kuivan maan päälle. Minä vuodatan Henkeni sinun siemenesi päälle ja siunaukseni sinun vesojesi päälle,

44:4 niin että ne kasvavat nurmikossa kuin pajut vesipurojen partaalla.

44:5 Mikä sanoo: "Minä olen Herran oma", mikä nimittää itsensä Jaakobin nimellä, mikä piirtää käteensä: "Herran oma", ja ottaa Israelin kunnianimeksensä.

44:6 Näin sanoo Herra, Israelin kuningas, ja sen lunastaja, Herra Sebaot: Minä olen ensimmäinen, ja minä olen viimeinen, ja paitsi minua ei ole yhtäkään Jumalaa.

44:7 Kuka on minun kaltaiseni? Hän julistakoon ja ilmoittakoon ja osoittakoon sen minulle, siitä alkaen kuin minä perustin ikaikojen kansan. He ilmoittakoot tulevaiset, ja mitä tapahtuva on.

44:8 Älkää vavisko älkääkä peljätkö. Enkö minä aikoja sitten antanut sinun kuulla ja sinulle ilmoittanut, ja te olette minun todistajani: Onko muuta Jumalaa kuin minä? Ei ole muuta pelastuskalliota, minä en ketään tunne.

44:9 Jumalankuvien tekijät ovat turhia kaikki tyynni, eivätkä nuo heidän rakkaansa mitään auta; niiden todistajat eivät näe eivätkä tiedä mitään, ja niin he joutuvat häpeään.

44:10 Kuka hyvänsä muovatkoon jumalan ja valakoon kuvan, ei se mitään auta.

44:11 Katso, kaikki sen seuraajat joutuvat häpeään, ja sen sepittäjät ovat vain ihmisiä. Tulkoot kokoon kaikki ja astukoot esiin: vaviskoot ja hävetkööt!

44:2 Näin sanoo \Herra\, joka sinun tehnyt ja valmistanut on äitis kohdusta, joka sinua auttaa: älä pelkää, minun palveliani Jakob, ja sinä hurskas, jonka minä valitsin.

44:3 Sillä minä tahdon vuodattaa vedet janoovaisen päälle, ja virrat kuivan päälle; minä tahdon vuodattaa henkeni sinun siemenes päälle, ja siunaukseni jälkeentulevaistes päälle.

44:4 Että he kasvaisivat niinkuin ruoho, ja niinkuin pajut vesivirtain tykönä.

44:5 Tämän pitää sanoman: \Herran\ minä olen, ja se pitää Jakobin nimellä kutsuttaman, ja tämän pitää itsensä omalla kädellensä \Herral\ kirjoittaman, ja pitää nimitettämän Israelin nimellä.

44:6 Näin sanoo \Herra\ Israelin kuningas, ja hänen pelastajansa \Herra\ Zebaot: minä olen ensimmäinen ja minä olen viimeinen, ja paitsi minua ei ole yhtään Jumalaa.

44:7 Ja kuka on minun kaltaiseni, joka kutsuu ja ilmoittaa sen, ja sen minulle valmistaa? minä, joka asetan kansat maailman alusta: anna heidän ilmoittaa merkkejä ja mitä tuleva on.

44:8 Älkää peljätkö ja älkää hämmästykö. Enkö minä silloin antanut kuulla, ja ilmoittaa sitä sinulle? Sillä te olette minun todistajani. Onko joku Jumala paitsi minua? Ei ole yhtään turvaa, en minä tiedä ketään.

44:9 Epäjumalain tekiät ovat kaikki turhat, ja joista he paljon pitävät, ei ne ole mitään tarpeelliset; he ovat heidän todistajansa, ja ei näe mitään, eikä mitään ymmärrä: sentähden pitää heidän häpiään tuleman.

44:10 Kutka ovat ne, jotka Jumalan tekevät, ja valavat epäjumalan, joka ei mihinkään kelpaa?

44:11 Katso, kaikki heidän kumppaninsa tulevat häpiään, sillä he ovat tekiät ihmisistä. Jos he kaikki kokoontuisivat ja astuisivat edes, niin heidän pitää kuitenkin

44:12 Rautaseppä ottaa työaseen ja työskentelee hiilten hehkussa, muodostelee kuvaa vasaralla ja takoo sitä käsivartensa väellä; hänen tulee nälkä, ja voima menee, hän ei saa vettä juodaksensa, ja hän nääntyy.

44:13 Puuseppä jännittää mittanuoran, kaavailee piirtimellä, vuolee kovertimilla, mittailee harpilla ja tekee miehen kuvan, inhimillisen kauneuden mukaan, huoneeseen asumaan.

44:14 Hän hakkaa itselleen setripuita, hän ottaa rautatammen ja tammen ja kasvattaa ne itselleen vahvoiksi metsän puitten seassa, istuttaa lehtikuusen, ja sade kasvattaa sen suureksi.

44:15 Se on ihmisillä polttopuuna; hän ottaa sitä lämmitelläkseen, sytyttää uunin ja paistaa leipää, vieläpä veistää siitä jumalan ja kumartaa sitä, tekee siitä jumalankuvan ja lankeaa maahan sen eteen.

44:16 Osan siitä hän polttaa tulessa, toisen osan ääressä hän syö lihaa, paistaa paistin ja tulee ravituksi; hän myöskin lämmittelee itseänsä ja sanoo: "Hyvä, minun on lämmin, minä näen valkean."

44:17 Ja lopusta hän tekee jumalan, jumalankuvan, jonka eteen hän lankeaa maahan, jota hän kumartaa ja rukoilee sanoen: "Pelasta minut, sillä sinä olet minun Jumalani."

44:18 Eivät he tajua, eivät ymmärrä mitään, sillä suljetut ovat heidän silmänsä, niin etteivät he näe, ja heidän sydämensä, niin etteivät he käsitä.

44:19 Ei tule heidän mieleensä, ei ole heillä järkeä eikä ymmärrystä, että sanoisivat: "Osan siitä olen polttanut tulessa, olen paistanut sen hiilillä leipää, paistanut lihaa ja syönyt; tekisinkö tähteestä kauhistuksen, lankeaisinko maahan puupölkyn eteen!"

44:20 Joka tuhassa kiinni riippuu, sen on

pelkäämän ja häpiään tuleman.

44:12 Rautaseppä tarttuu rautaan pihdeillä, pitää sen hiilissä ja valmistaa sen vasaralla, ja takoo sitä kaikella käsivartensa väellä; kärsii myös nälkää, siihenasti ettei hän enää voi, eikä juo vettä, siihenasti että hän väsy.

44:13 Puuseppä veistelee puuta, ja mittaa sitä nuoralla, ja arvoittelee sen langalla, ja hakkaa sen, ja piirittää sen sirkkelillä; ja tekee sen miehen kuvaksi, niinkuin kauniiksi ihmiseksi, jonka pitäis asuman huoneessa.

44:14 Hän hakkaa sedripuita, ja ottaa böökiä ja tammea, joka metsän puiden seassa vahvistuu, ja sedripuuta, joka istutettu on ja sateesta on kasvanut.

44:15 Joka kelpaa ihmiselle polttaa, ja josta lämmitellä saadaan, jonka palamisella myös leipää kypsennetään; siitä hän myös tekee Jumalan, ja palvelee sitä; hän tekee siitä epäjumalan ja lankee sen eteen polvillensa.

44:16 Puolen polttaa hän tulessa, ja toisen puolen tykönä syö hän lihaa, hän paistaa paistin ja ravitsee itsensä, lämmittelee myös itsiänsä, ja sanoo: hoi! minä olen lämmin, että sain nähdä tulen.

44:17 Mutta mitä siitä jää, siitä tekee hän jumalan epäjumalaksensa; sen eteen lankee hän polvillensa, ja kumartelelee sitä, rukoilee ja sanoo: vapahda minua, sillä sinä olet minun jumalani.

44:18 Ei he tiedä eikä ymmärrä mitään; sillä he ovat sovaistut, niin että heidän silmänsä ei näe mitään, ja heidän sydämensä ei äkkää mitään.

44:19 Ja ei he johdata sydämeensä, ei ole siinä yhtään tointa eli järkeä, että he sittenkin ajattelisivat: minä olen puolen polttanut tulessa, ja olen hiilillä kypsentänyt leipiä, ja paistanut lihaa ja syönyt; pitäiskö minun nyt tekemän sen, mikä jäänyt on, kauhistukseksi? ja pitäiskö minun kumartaman kantoa?

44:20 Hän ravitsee itsiänsä tuhalla, hänen

petetty sydän harhaan vienyt, ei hän pelasta sieluansa eikä sano: "Eikö ole petosta se, mikä on oikeassa kädessäni?"

44:21 Muista tämä, Jaakob, ja sinä, Israel, sillä sinä olet minun palvelijani. Minä olen sinut valmistanut, sinä olet minun palvelijani: en unhotta minä sinua, Israel.

44:22 Minä pyyhin pois sinun rikkomuksesi niinkuin pilven ja sinun syntisi niinkuin sumun. Palaja minun tyköni, sillä minä lunastan sinut.

44:23 Iloitkaa, te taivaat, sillä Herra sen tekee; riemuitkaa, te maan syvyedet, puhjetkaa riemuun, te vuoret, ynnä metsä ja kaikki sen puut; sillä Herra lunastaa Jaakobin, kirkastaa itsensä Israelissa.

44:24 Näin sanoo Herra, sinun lunastajasi, joka on valmistanut sinut hamasta äidin kohdusta: Minä olen Herra, joka teen kaiken, joka yksinäni jännitin taivaan, joka levitin maan - kuka oli minun kanssani? -

44:25 joka teen tyhjäksi valhettelijain merkit, teen taikurit tyhmiksi, joka panen tietäjät peräytymään ja muutan heidän tietonsa typeryydeksi.

44:26 Mutta palvelijani sanan minä toteutan ja saatan täyttymään sanansaattajaini neuvon. Minä olen se, joka Jerusalemlle sanon: "Sinussa asuttakoon!" ja Juudan kaupungeille: "Teidät rakennettakoon!" Sen rauniot minä kohotan.

44:27 Minä olen se, joka sanon syvyydelle: "Kuivu; minä kuivutan sinun virtasi!"

44:28 joka sanon Koorekselle: "Minun paimeneni!" Hän täyttää kaiken minun tahtoni, hän sanoo Jerusalemlle: "Sinut rakennettakoon!" ja temppelille: "Sinut perustettakoon!"

45 LUKU

45:1 Näin sanoo Herra voidellulleen Koorekselle, jonka oikeaan käteen minä olen tarttunut kukistaakseni kansat hänen edestään ja riisuakseni kuninkaitten kupeilta vyöt, että ovet hänen edessään avautuisivat eivätkä portit sulkeutuisi:

vimmattu sydämensä pettää hänen, ettei hän taida sieluansa pelastaa, eikä ajattele: eikö petos ole minun oikiassa kädessäni?

44:21 Ajattele näitä, Jakob ja Israel, sillä sinä olet minun palveliani; minä olen sinun valmistanut, ettäs minun palveliani olisit, Israel, älä minua unohda.

44:22 Minä pyyhin sinun pahat tekos pois niinkuin pilven, ja sinun syntisi niinkuin sumun; käännä sinuas minun puoleeni, sillä minä sinun lunastin.

44:23 Iloitkaat te taivaat, sillä \Herra\ itse sen teki; riemuitse sinä maa täällä alhaalla, paukkukaat te vuoret ihastuksella, metsä ja kaikki hänen puunsa; sillä \Herra\ lunasti Jakobin, ja on Israelissa kunniallinen.

44:24 Näitä sanoo \Herra\ sinun lunastajas, joka sinun äitis kohdusta valmistanut on: minä olen \Herra\ joka kaikki teen, joka taivaat yksinäni venytän, ja levitän maan ilman apulaista;

44:25 Joka noitain merkit tyhjäksi teen, ja tietäjät teen hulluksi; joka viisaat ajan takaperin, ja heidän taitonsa teen hulluudeksi.

44:26 Mutta hän vahvistaa palveliansa sanan ja käskyläistensä neuvon täyttää. Joka Jerusalemlle sanon: ole asuva: ja Juudan kaupungeille: olkaat rakennetut, ja heidän aukionsa minä nostan ylös.

44:27 Joka syvyydelle sanon: tule kuivaksi: minä tahdon sinun virtas kuivata.

44:28 Joka sanon Korekselle: hän on minun paimeneni, ja hänen pitää kaiken minun tahtoni täyttämän; niin että Jerusalemlle sanotaan: ole rakennettu, ja templille: ole perustettu.

45 LUKU

45:1 Näin sanoo \Herra\ voidellullensa Korekselle, jonka oikiaan käteen minä rupeen: minä taivutan pakanat hänen eteensä, ja päästän kuningasten miekat heidän suoliltansa, että ovet avataan hänen eteensä, eikä uksia suljeta.

45:2 Minä käyn sinun edelläsi ja tasoitan kukkulat, minä murrann vaskiovet ja rikon rautasalvat.

45:3 Minä annan sinulle aarteet pimeään peitosta, kalleudet kätkeistäänsä, tietääksesi, että minä, Herra, olen se, joka sinut nimeltä kutsuin, minä, Israelin Jumala.

45:4 Palvelijani Jaakobin ja valittuni Israelin tähden minä kutsuin sinut nimeltä ja annoin sinulle kunnianimen, vaikka sinä et minua tuntenut.

45:5 Minä olen Herra, eikä toista ole, paitsi minua ei ole yhtään jumalaa. Minä vyötän sinut, vaikka sinä et minua tunne,

45:6 jotta tiedettäisiin auringon noususta sen laskemille asti, että paitsi minua ei ole yhtäkään: minä olen Herra, eikä toista ole,

45:7 minä, joka teen valkeuden ja luon pimeyden, joka tuotan onnen ja luon onnettomuuden; minä, Herra, teen kaiken tämän.

45:8 Tiukkukaa, te taivaat, ylhäältä, vuotakoot pilvet vanhurskautta. Avautukoon maa ja antakoon hedelmänensä pelastuksen, versokoon se myös vanhurskautta. Minä, Herra, olen sen luonut.

45:9 Voi sitä, joka riitelee tekijänsä kanssa, saviastia saviastiain joukossa - maasta tehtyjä kaikki! Sanooko savi valajallensa: "Mitä sinä kelpaat tekemään? Sinun työsi on kädettömän työtä!"

45:10 Voi sitä, joka sanoo isälleen: "Mitä sinä kelpaat siittämään?" ja äidilleen: "Mitä sinä kelpaat synnyttämään?"

45:11 Näin sanoo Herra, Israelin Pyhä, joka on hänet tehnyt: Kysykää tulevaisia minulta ja jättäkää minun haltuuni minun lapseni, minun kätteni teot.

45:12 Minä olen tehnyt maan ja luonut ihmisen maan päälle; minun kätteni ovat levittäneet taivaan, minä olen kutsunut koolle kaikki sen joukot.

45:13 Minä herätin hänet vanhurskaudessa, ja minä tasoitin kaikki hänen tiensä. Hän rakentaa minun kaupunkini ja päästää

45:2 Minä tahdon käydä sinun edelläsi, ja tehdä koliaat tasaisiksi; minä tahdon rikkoa vaskiovet, ja särkeä rautateljet;

45:3 Ja annan sinulle salatut tavarat ja kätkeytyt kalliit kalut, että ymmärtäisit minun olevan \Herran\ Israelin Jumalan, joka sinun nimeltä kutsun,

45:4 Jakobin minun palveliani tähden, ja Israelin minun valittuni tähden: minä kutsuin sinut nimeltä, ja nimitin sinun, kuin et sinä minua vielä tuntenut.

45:5 Minä olen \Herra\, ja ei yksikään muu; paitsi minua ei ole yhtään Jumalaa. Minä varustin sinun, kuin sinä et vielä minua tuntenut,

45:6 Että sekä idästä ja lännestä ymmärrettäisiin, ettei ilman minua mitään ole. Minä olen \Herra\, ja ei kenkään muu.

45:7 Minä joka teen valkeuden ja luon pimeyden, minä joka annan rauhan ja luon pahan; minä olen \Herra\, joka kaikki nämät teen.

45:8 Te taivaat, tiukkukaat ylhäältä, ja pilvet satakoon vanhurskauden; maa avatkoon itsensä ja kantakoon autuuden, ja vanhurskaus kasvukoon myös. Minä \Herra\ luon sen.

45:9 Voi sitä, joka riitelee Luojansa kanssa, saviastia saventalajan kanssa. Sanoneeko savi saventalajalle: mitäs teet? et sinä osoita kättäsin sinun teossas.

45:10 Voi sitä, joka isälle sanoo: miksis minun olet siittänyt? ja vaimolle: miksis minun synnytit?

45:11 Näin sanoo \Herra\, Israelin Pyhä ja tekiä: anokaat minulta tulevaisia merkkejä, neuvokaat lapseni ja kätteni työ minun tyköni.

45:12 Minä olen tehnyt maan, ja luonut ihmisen sen päälle; minä olen se, jonka kätet ovat levittäneet taivaan, ja antanut käskyn kaikelle sen joukolle.

45:13 Minä olen herättänyt hänen vanhurskaudessa, ja minä teen kaikki hänen tiensä tasaiseksi. Hänen pitää

vapaiksi minun pakkosiirtolaiseni ilman maksua ja ilman lahjusta, sanoo Herra Sebaot.

45:14 Näin sanoo Herra: Egyptin työansio ja Etiopian kauppavoitto ja sebalaiset, suurikasvuiset miehet, tulevat sinun tykösi, tulevat sinun omiksesi. Sinun perässäsi he käyvät, kulkevat kahleissa, sinua kumartavat, sinua rukoilevat: "Ainoastaan sinun tykönäsi on Jumala, ei ole toista, ei yhtään muuta jumalaa."

45:15 Totisesti, sinä olet salattu Jumala, sinä Israelin Jumala, sinä Vapahtaja.

45:16 Häpeän ja pilkan he saavat kaikki, pilkan alaisina he kulkevat kaikki, nuo kuvien tekijät.

45:17 Mutta Israelin pelastaa Herra iankaikkisella pelastuksella, te ette joudu häpeään ettekä pilkan alaisiksi, ette ikinä, hamaan iankaikkisuuteen saakka.

45:18 Sillä näin sanoo Herra, joka on luonut taivaan - hän on Jumala - joka on valmistanut maan ja tehnyt sen; hän on sen vahvistanut, ei hän sitä autioksi luonut, asuttavaksi hän sen valmisti: Minä olen Herra, eikä toista ole.

45:19 En ole minä puhunut salassa, en pimeässä maan paikassa; en ole sanonut Jaakobin jälkeläisille: etsikää minua tyhyydestä. Minä Herra puhun vanhurskautta, ilmoitan, mikä oikein on.

45:20 Kokoontukaa ja tulkaa, lähestykää kaikki, te henkiinjääneet kansakunnista. Eivät ne mitään ymmärrä, jotka kantavat puukuviansa ja rukoilevat jumalaa, joka ei voi auttaa.

45:21 Ilmoittakaa ja esiin tuokaa - neuvotelkoot keskenänsä - kuka on tämän julistanut hamasta muinaisuudesta, aikoja sitten ilmoittanut? Enkö minä, Herra! Paitsi minua ei ole yhtään jumalaa; ei ole vanhurskasta ja auttavaa jumalaa muuta

rakentaman minun kaupunkini, ja päästämän minun vankini vallallensa, ei rahan eli lahjan tähden, sanoo \Herra\ Zebaot.

45:14 Näin sanoo \Herra\: Egyptilästen saanto ja Etiopialaisten kauppa, ja se suuri Seban kansa pitää itsensä antaman sinun alles, ja oleman sinun omas; heidän pitää noudattaman sinua, jalkapuissa pitää heidän käymän, ja pitää lankeeman maahan sinun etees, ja rukoileman sinua, sillä Jumala on sinun tykönäs, ja ei ole yhtään muuta Jumalaa.

45:15 Totisesti sinä olet salattu Jumala, sinä Jumala, Israelin Vapahtaja.

45:16 Mutta epäjumalain tekiät täytyy kaikki häpiässä ja häväistyksessä pysyä, ja yksi toisensa kanssa häväistynä mennä pois.

45:17 Mutta Israel lunastetaan \Herran\ kautta iankaikkisella lunastuksella, eikä tule häpiään eli pilkkaan koskaan iankaikkisesti.

45:18 Sillä näin sanoo \Herra\, joka taivaan luonut on, Jumala, joka maan on valmistanut, ja on sen tehnyt ja vahvistanut sen, ja ei niin sitä tehnyt, että se olis tyhjänä ollut, vaan valmisti sen että siinä asuttaisiin: Minä olen \Herra\, ja ei kenkään muu.

45:19 En minä ole salaa puhunut, pimiässä paikassa maan päällä, enkä ole Jakobin siemenelle sanonut: etsikää minua hukkaan; sillä minä olen \Herra\, joka vanhurskaudesta puhun, ja ilmoitan oikeutta.

45:20 Anna pakanain sankarien kokoontua ja tulla yhteen, jotka ei mitään tiedä, ja kantavat epäjumalansa kannot, ja rukoilevat sitä jumalaa, joka ei auttaa taida.

45:21 Ilmoittakaa ja tulkaat tänne, pitäkää neuvoa keskenänne, kuka näitä alusta kuulutti, ja silloin on sen ilmoittanut? Enkö minä \Herra\? Ja ei ole ensinkään Jumalaa paitsi minua: hurskas Jumala ja Vapahtaja, ei ole yksikään paitsi minua.

kuin minä.

45:22 Kääntykää minun tyköni ja antakaa pelastaa itsenne, te maan ääret kaikki, sillä minä olen Jumala, eikä toista ole.

45:23 Minä olen vannonut itse kauttani, minun suustani on lähtenyt totuus, peruuttamaton sana: Minun edessäni pitää kaikkien polvien notkistuman, minulle jokaisen kielen valansa vannoman.

45:24 Ainoastaan Herrassa - niin pitää minusta sanottaman - on vanhurskaus ja voima. Hänen tykönsä tulevat häveten kaikki, jotka ovat palaneet vihasta häntä vastaan.

45:25 Herrassa tulee vanhurskaaksi kaikki Israelin siemen, ja hän on heidän kerskauksensa.

46 LUKU

46:1 Beel vaipuu, Nebo taipuu; heidän kuvansa joutuvat elukkain ja juhtain selkään; mitä te kulkueessa kannoitte, se sälytetään kuormaksi uupuville.

46:2 He taipuvat, he vaipuvat molemmat; he eivät voi pelastaa kuormaa, ja itse he vaeltavat vankeuteen.

46:3 Kuulkaa minua, te Jaakobin heimo, te kaikki Israelin heimon tähteet, te, joita on pitänyt kantaa äidinkohdusta asti, nostaa hamasta äidinhelmasta.

46:4 Teidän vanhuuteenne asti minä olen sama, hamaan harmaantumiseen saakka minä kannan; niin minä olen tehnyt, ja vastedeskin minä nostan, minä kannan ja pelastan.

46:5 Keneenkä te vertaatte minut, kenenkä rinnalle minut asetatte, kenenkä kaltaiseksi te minut katsotte, että olisimme toistemme vertaiset?

46:6 He kaatavat kultaa kukkarosta ja punnitsevat hopeata vaa'alla; he palkkaavat kultasepän, ja hän tekee siitä jumalan, jonka eteen he lankeavat maahan ja jota he kumartavat.

46:7 He nostavat sen olallensa, kantavat ja

45:22 Kääntykää minun tyköni, niin te autuaaksi tulette, kaikki maailman ääret; sillä minä olen Jumala, ja ei kenkään muu.

45:23 Minä vannon itse kauttani, ja minun suustani on vanhurskauden sana käyvä ulos, ja sen pitää vahvana pysymän: minulle pitää kaikki polvet kumartaman, ja kaikki kielet vannoman,

45:24 Ja sanoman: \Herrassa\ on minulla vanhurskaus ja väkevyys; senkaltaiset tulevat hänen tykönsä, mutta kaikki, jotka seisovat häntä vastaan, ne häpiään tulevat.

45:25 Sillä \Herrassa\ kaikki Israelin siemen vanhurskautetaan, ja saavat hänestä kerskata.

46 LUKU

46:1 Bel kallistuu kovin, Nebo on pudonnut; heidän epäjumalansa ovat joutuneet eläinten ja juhtain päälle, että he väsyvät teidän kuormianne kantaissansa.

46:2 Ja ne notkistuvat ja kallistuvat kaikki tyynni, ja ei taida kantaa pois kuormaa; vaan heidän sielunsa pitää käymän vankeudessa.

46:3 Kuulkaat minua, te Jakobin huone, ja kaikki Israelin huoneen tähteet, jotka kohdussa kannetaan ja äidistänne olette.

46:4 Minä, minä tahdon teitä kantaa hamaan vanhuuteen, ja siihenasti kuin te harmaaksi tulette; minä sen teen, minä nostan, kannan ja pelastan.

46:5 Keneenkä te vertaatte minun, ja kenenkä kaltaiseksi te teette minun? ja kenen verraksi te minua mittaatte, jonka kaltainen minä olisin?

46:6 He kaatavat kultaa säkistä, ja hopian painolla punnitsevat; ja hopiasepän palkkaavat, että hän jumalan tekis, jonka eteen he polvillensa lankeevat ja sitä kumartavat.

46:7 He nostavat sen hartioillensa ja

asettavat sen paikoilleen, ja se seisoo eikä liikkahda paikaltansa. Sitä huudetaan avuksi, mutta se ei vastaa, häädystä se ei pelasta.

46:8 Muistakaa tämä ja olkaa vahvat. Menkää itseenne, te luopiot.

46:9 Muistakaa entisiä ikiajoista asti, sillä minä olen Jumala, eikä toista ole; minä olen Jumala, eikä ole minun vertaistani.

46:10 Minä ilmoitan alusta asti, mitä tuleva on, ammoisia aikoja ennen, mitä ei vielä ole tapahtunut; minä sanon: minun neuvoni pysyy, kaiken, mitä tahdon, minä teen.

46:11 Minä olen kutsunut kotkan päivänpäätöksestä, kaukaisesta maasta neuvopäätökseni miehen. Minkä olen puhunut, sen minä myös toteutan; mitä olen aivoitellut, sen minä myös teen.

46:12 Kuulkaa minua, te kovasydämiset, jotka olette kaukana vanhurskaudesta.

46:13 Minä olen antanut vanhurskauteni lähestyä, se ei ole kaukana; ei viivy pelastus, jonka minä tuon. Minä annan Siionissa pelastuksen, annan kirkkauteni Israelille.

47 LUKU

47:1 Astu alas ja istu tomuun, sinä neitsyt, tytär Baabel, istu maahan, valtaistuinta vaille, sinä Kaldean tytär; sillä ei sinua enää kutsuta hempeäksi ja hekumalliseksi.

47:2 Tartu käsikiviin ja jauha jauhoja, riisu huntusi, nosta helmukseksi, paljasta sääresi, kahlaa jokien poikki.

47:3 Hääpysi paljastuu, häpeäsi näkyy; minä kostan enkä ainoatakaan armahda.

47:4 Meidän lunastajamme nimi on Herra Sebaot, Israelin Pyhä.

47:5 Istu äänetönnä ja väisty pimeään, sinä Kaldean tytär; sillä ei sinua enää kutsuta valtakuntien valtiattareksi.

kantavat sitä, ja panevat sen siallensa, siinä se seisoo ja ei liiku siastansa. Jos joku häntä huutaa, niin ei hän vastaa, ja ei auta häntä hänen tuskastansa.

46:8 Muistakaa tätä, ja olkaa vahvat: te väärintekiät, menkää sydämiinne.

46:9 Muistakaa entisiä, jotka vanhasta ovat olleet; sillä minä olen Jumala ja ei ole muuta Jumalaa, eikä minun vertaistani ole,

46:10 Joka edellä ennustan, mitä vasta tuleva on, ja ennenkuin se tapahtuu, sanon minä. Minun aivoitukseni pysyvät, ja minä teen kaikki mieleni perään.

46:11 Minä kutsun linnun idästä, ja kaukaiselta maalta miehen, joka minun aivoitukseni tekee; minä olen sen puhunut, minä tahdon myös sen tuoda; minä olen sen aikonut ja tahdon myös sen tehdä.

46:12 Kuulkaa minua, te ylpiät sydämet, te jotka olette kaukana vanhurskaudesta:

46:13 Minä olen vanhurskauteni antanut lähestyä, ei se ole kaukana, ja ei minun autuuteni viivy; sillä minä annan autuuden Zionissa, ja kunniani Israelissa.

47 LUKU

47:1 Astu alas, ja istu tomuun, sinä neitsyt Babelin tytär; istu maahan, sillä ei ole yhtään istuinta enään, sinä Kaldean tytär; sillä ei sinua pidä enää kutsuttaman ihanaiseksi ja iloiseksi.

47:2 Ota mylly ja jauha jauhoja; päästä hiustes palmikot, riisu kenkäs, paljasta sääres, mene virran ylitse.

47:3 Että sinun häpys ilmoitetuksi, ja sinun riettautes nähdyksi tulis. Minä kostan, ja ei yksikään ihminen pidä rukouksellansa minua siitä estämän.

47:4 (Tämän tekee) meidän pelastajamme, \Herra\ Zebaot on hänen nimensä, Israelin Pyhä.

47:5 Istu alallas, mene pimeyteen, sinä Kaldealaisten tytär; sillä ei sinua enää pidä kutsuttaman valtakuntain kuningattareksi.

47:6 Minä vihastuin kansaani, annoin häväistä perintöni, minä annoin heidät sinun käsiisi; et osoittanut sinä heille sääliä, vanhuksellekin sinä teit ikeesi ylen raskaaksi.

47:7 Ja sinä sanoit: "läti minä olen valtiatar", niin ettet näitä mieleesi pannut, et loppua ajatellut.

47:8 Mutta nyt kuule tämä, sinä hekumassa-eläjä, joka istut turvallisena, joka sanot sydämessäsi: "Minä, eikä ketään muuta! Minä en ole leskenä istuva enkä lapsettomuudesta tietävä."

47:9 Mutta nämä molemmat tulevat sinun osaksesi äkisti, yhtenä päivänä: lapsettomuus ja leskeys; ne kohtaavat sinua täydeltänsä, huolimatta velhouksiesi paljoudesta, loitsujesi suuresta voimasta.

47:10 Sinä luotit pahuuteesi, sinä sanoit: "Ei kukaan minua näe." Sinun viisautesi ja tietosi, ne sinut eksyttivät, ja niin sinä sanoit sydämessäsi: "Minä, eikä ketään muuta!"

47:11 Sentähden kohtaa sinua onnettomuus, jota et osaa manata pois; sinut yllättää tuho, josta et lunnailta pääse, äkkiä kohtaa sinua perikato, aavistamattasi.

47:12 Astu esiin loitsuinesi ja paljoi ne velhouksinesi, joilla olet vaivannut itseäsi nuoruudestasi asti: ehkä hyvinkin saat avun, ehkä herätät pelkoa.

47:13 Sinä olet väsyttänyt itsesi paljolla neuvottelullasi. Astukoot esiin ja auttakoot sinua taivaan mittaajat, tähtien tähystäjät, jotka kuu kuulta ilmoittavat, mitä sinulle tapahtuva on.

47:14 Katso, he ovat kuin kuivat korret: tuli polttaa heidät; he eivät pelasta henkeään liekin vallasta. Se ei ole hiillos heidän

47:6 Sillä kuin minä olin vihainen kansalleni, turmelin minä perintöni, ja hylkäsin heidät sinun kätees; mutta et sinä tehnyt heille laupiutta, ja vanhoille teit sinä ikees peräti raskaaksi,

47:7 Ja ajattelit: minä olen hallitsia ijankaikkisesti: et sinä tähän päivään asti vielä ole sitä johdattanut sydämees, eli ajatellut, kuinka heille viimein on tapahtuva.

47:8 Niin kuule nyt tätä, sinä, joka elät hekumassa, ja istut niin surutoinna, ja sanot sydämessäsi: minä olen, ja ei yksikään muu; en minä leskeksi eli hedelmättömäksi tule.

47:9 Molemmat nämät pitää sinua äkisti kohtaaman yhtenä päivänä, ettäs tulet hedelmättömäksi ja leskeksi; ja ne pitää sinuun täydellisesti sattuman, sinun monen velhos tähden, ja sinun noitais tähden, joista suuri paljous on sinun tykönäs.

47:10 Sillä sinä olet luottanut pahuutees, koskas ajattelit: ei minua nähdä. Taitos ja tietos on sinun kukistanut, ettäs sanot sydämessäsi: minäpä olen, ja ei yksikään muu.

47:11 Sentähden pitää onnettomuuden tuleman sinun päälles, niin ettei sinun pidä tietämän, koska se tulee, ja sinun vastoinkäymises pitää lankeeman sinun päälles, jotka ei sinun pidä taitaman sovittaa; sillä hävitys pitää äkisti tuleman sinun päälles, jota et sinä edellä tiedä.

47:12 Käy nyt edes velhois kanssa, ja sinun monien noitais kanssa, joiden seassa sinä olet itsiäs nuoruudessa vaivannut: jos taitaisit auttaa itsiäs, jos taitaisit vahvistaa itsiäs.

47:13 Sinä olet väsyksissä monen koettelemukses tähden. Tulkaan nyt edes ja auttakoon sinua ne taivaan juoksun tietäjät ja tähtein kurkisteliat, jotka kuukausien jälkeen lukevat, mitä sinulle pitää tapahtuman.

47:14 Katso, he ovat niinkuin korret, jotka tuli polttaa, ei he taida pelastaa henkeänsä liekistä; sillä ei pidä yhtään hiillistöä

lämmitteläkseen eikä valkea, jonka ääressä istutaan.

47:15 Tämän saat sinä niistä, joista olet vaivaa nähnyt: ne, joiden kanssa olet kauppaa käynyt hamasta nuoruudestasi asti, harhailevat kukin haarallensa, ei kukaan sinua pelasta.

48 LUKU

48:1 Kuulkaa tämä, Jaakobin heimo, te, joita kutsutaan Israelin nimellä ja jotka olette lähteneet Juudan lähteestä, jotka vannotte Herran nimeen ja tunnustatte Israelin Jumalan, mutta ette totuudessa ettekä vanhurskaudessa -

48:2 sillä heitä kutsutaan pyhän kaupungin mukaan ja he pitävät tukenansa Israelin Jumalaa, jonka nimi on Herra Sebaot:

48:3 Entiset minä olen aikoja ennen ilmoittanut, minun suustani ne ovat lähteneet, ja minä olen ne kuuluttanut. Äkkiä minä panin ne täytäntöön, ja ne tapahtuivat.

48:4 Koska minä tiesin, että sinä olet paatunut, että sinun niskajänteesi on rautaa ja otsasi vaskea,

48:5 niin minä ilmoitin ne sinulle aikoja ennen, kuulutin ne sinulle, ennenkuin ne tapahtuivat, ettet sanoisi: "Epäjumalankuvani on ne tehnyt, veistetty kuvani ja valettu kuvani on niin säätänyt."

48:6 Sinä olet ne kuullut, katso nyt kaikkea: ettekö sitä tunnusta? Tästä lähtien minä kuulutan sinulle uusia, salaita, joita et ole tietänyt.

48:7 Ne ovat luodut nyt, eikä aikoja sitten, ennen tätä päivää et ole niistä kuullut, ettet saattaisi sanoa: "Katso, jo minä ne tiesin!"

48:8 Et ole sinä niistä kuullut etkä tietänyt, ei ole sinun korvasi niille aikaisemmin auennut; sillä minä tiesin, että sinä olet aivan uskon ja luopioksi kutsuttu hamasta äidin kohdusta.

48:9 Oman nimeni tähden minä olen

oleman, jossa joku taitais itsensä lämmitellä, eli tulta, jonka tykönä istuttaisiin.

47:15 Juuri niin ovat ne sinulle, joiden alla sinä sinus vaivannut olet: sinun kauppamiehes sinun nuoruudestas pitää jokaisen käymän sinne ja tänne, ja sinulla ei ole yhtään auttajaa.

48 LUKU

48:1 Kuulkaat tätä, te Jakobin huone, te, joita kutsutaan Israelin nimellä, ja olette kulkeneet Juudan vedestä, te, jotka vannotte \Herran\ nimeen, ja muistatte Israelin Jumalaa, ei kuitenkaan totuudessa eikä vanhurskaudessa.

48:2 Sillä he nimittävät itsensä pyhästä kaupungista, ja luottavat Israelin Jumalaan, jonka nimi on \Herra\ Zebaot.

48:3 Minä olen ennen ilmoittanut tulevaisia, minun suustani on se lähtenyt, ja minä olen antanut sitä kuulla, ja teen sen myös äkisti, että se tulee.

48:4 Sillä minä tiedän sinun kovaksi, ja sinun niskas on rautasuoni, ja sinun otsas on vaskesta.

48:5 Minä olen sen ilmoittanut ennen, ja olen sinun antanut kuulla, ennenkuin se tulikaan, ettes sanoisi: epäjumalani sen tekee, ja kuvani ja epäjumalani on sen käskenyt.

48:6 Kaikki nämät sinä kuulit ja näit, ja ette ole sitä ilmoittaneet; sillä minä olen edellä antanut sinun kuulla uusia ja salaisia, joita et sinä tietänyt.

48:7 Mutta nyt on se luotu, ja ei siihen aikaan; ja et sinä ole kuullut päivääkään ennen, ettei sinun pitäisi sanoman: katso, sen minä hyvin tiesin;

48:8 Sillä et sinä sitä kuullut, etkä sinä tietänyt, ja sinun korvas ei ollut siihen aikaan avattu; sillä minä kyllä tiesin sinun peräti sen katsovan ylön, joka olet nimitetty rikkojaksi sinun äitis kohdusta.

48:9 Minun nimeni tähden olen minä

pitkämielinen, ylistykseni tähden minä hillitsen vihani, etten sinua tuhoaisi.

48:10 Katso, minä olen sinua sulattanut, hopeata saamatta, minä olen sinua koetellut kärsimyksen pätsissä.

48:11 Itseni, itseni tähden minä sen teen; sillä kuinka onkaan minun nimeäni häväisty! Kunniaani en minä toiselle anna.

48:12 Kuule minua, Jaakob, ja sinä, Israel, jonka minä olen kutsunut: Minä olen aina sama, minä olen ensimmäinen, minä olen myös viimeinen.

48:13 Minun käteni on perustanut maan, minun oikea käteni on levittänyt taivaan; minä kutsun ne, ja siinä ne ovat.

48:14 Kokoontukaa kaikki ja kuulkaa - kuka niistä muista on ilmoittanut tämän: että hän, jota Herra rakastaa, tekee hänen tahtonsa Baabelia vastaan, on hänen käsivartenaan kaldealaisia vastaan.

48:15 Minä, minä olen puhunut, minä olen hänet kutsunut, olen hänet tuonut, ja hän on menestynyt teillensä.

48:16 Lähestykää minua, kuulkaa tämä: Alkujaankaan minä en ole puhunut salassa; kun nämä tapahtuivat, olin minä jo siellä. Ja nyt Herra, Herra on lähettänyt minut ynnä oman Henkensä.

48:17 Näin sanoo Herra, sinun lunastajasi, Israelin Pyhä: Minä olen Herra, sinun Jumalasi, joka opetan sinulle, mikä hyödyllistä on, johdatan sinua sitä tietä, jota sinun tulee käydä.

48:18 Jospa ottaisit minun käskyistäni vaarin, niin olisi sinun rauhasi niinkuin virta ja sinun vanhurskautesi niinkuin meren aallot;

48:19 sinun lastesi paljous olisi niinkuin hiekka, sinun kohtusi hedelmä niinkuin hiekkajyväset, sen nimi ei häviäisi, ei katoaisi minun kasvojeni edestä.

48:20 Lähtekää Baabelista, paetkaa Kaldeasta; riemuhuudoin ilmoittakaa,

pitkämielinen, ja minun ylistykseni tähden tahdon minä säästää sinua, ettes tulisi hävitetyksi.

48:10 Katso, minä tahdon koetella sinua, mutta ei niinkuin hopiata, vaan minä teen sinun valituksi murheen pätsissä.

48:11 Minun tähteni, tosin minun tähteni tahdon minä tehdä, etten minä häväistyksi tulisi; sillä en minä anna kunniatani toiselle.

48:12 Kuule minua, Jakob, ja sinä minun kutsuttuni Israel: minä olen, minä olen ensimmäinen ja viimeinen.

48:13 Minun käteni on myös perustanut maan ja minun oikea käteni on kämmenellä mitannut taivaan: mitä minä kutsun, se on kohta valmis.

48:14 Kootkaat teitänne kaikki ja kuulkaat, kuka on heidän seassansa näitä ilmoittanut? \Herra\ rakastaa häntä, sentähden on hän osoittava tahtonsa Babelissa, ja käsivartensa Kaldealaisissa.

48:15 Minä, minä olen sen sanonut; minä olen hänen kutsunut, ja hänen johdattanut, ja hänen tiensä menestyy hänelle.

48:16 Tulkaat tänne minun tyköni, ja kuulkaat tätä: en minä ole ennen salaa puhunut, siitä ajasta, kuin se oli puhuttu, olin minä siellä; ja nyt lähetti minun Herra, \Herra\, ja hänen henkensä.

48:17 Näin sanoo \Herra\ sinun pelastajas, Israelin Pyhä: minä olen \Herra\ sinun Jumalasi, joka sinulle opetan mikä tarpeellinen on, ja johdatan sinua tietä, jotas käyt.

48:18 O jospa sinä pitäisit minun käskyistäni vaarin! niin sinun rauhas olis niinkuin virta, ja vanhurskautes niinkuin meren aalto.

48:19 Ja sinun siemenes olis niinkuin santa ja kohtus hedelmä niinkuin hänen someronsa; joiden nimeä ei pitäisi hävitettämän eli pyyhittämän pois minun edestäni.

48:20 Lähtekää Babelista, paetkaat Kaldealaisten tyköä iloisella äänellä,

kuuluttakaa tämä, viekää tieto siitä maan ääriin asti, sanokaa: "Herra on lunastanut palvelijansa Jaakobin."

48:21 Eivät he janoa kärsineet, kun hän heitä kuljetti erämaitten halki; hän vuodatti heille vettä kalliosta, hän halkaisi kallion, ja vettä virtasi.

48:22 Jumalattomilla ei ole rauhaa, sanoo Herra

49 LUKU

49:1 Kuulkaa minua, te merensaaret, ja tarkatkaa, kaukaiset kansat. Herra on minut kutsunut hamasta äidinkohdusta saakka, hamasta äitini helmasta minun nimeni maininnut.

49:2 Hän teki minun suuni terävän miekan kaltaiseksi, kätki minut kätensä varjoon; hän teki minut hiotuksi nuoleksi, talletti minut viineensä.

49:3 Ja hän sanoi minulle: "Sinä olet minun palvelijani, sinä Israel, jossa minä osoitan kirkkauteni."

49:4 Mutta minä sanoin: "Hukkaan minä olen itseäni vaivannut, kuluttanut voimani turhaan ja tyhjään; kuitenkin on minun oikeuteni Herran huomassa, minun palkkani on Jumalan tykönä."

49:5 Ja nyt sanoo Herra, joka on minut palvelijakseen valmistanut hamasta äitini kohdusta, palauttamaan Jaakobin hänen tykönsä, niin että Israel koottaisiin hänen omaksensa - ja minä olen kallis Herran silmissä, minun Jumalani on tullut minun voimakseni -

49:6 hän sanoo: Liian vähäistä on sinulle, joka olet minun palvelijani, kohottaa ennalleen Jaakobin sukukunnat ja tuoda takaisin Israelin säilyneet: minä panen sinut pakanain valkeudeksi, että minulta tulisi pelastus maan ääriin asti.

49:7 Näin sanoo Herra, Israelin lunastaja, hänen Pyhänsä, syvästi halveksitulle, kansan inhoamalle, valtiaitten orjalle: Kuninkaat näkevät sen ja nousevat seisomaan, ruhtinaat näkevät ja kumartuvat maahan

ilmoittakaat ja kuuluttakaat tätä, viekää se aina maailman ääriin, ja sanokaat: \Herra\ on pelastanut palveliansa Jakobin.

48:21 Ei heitä jano vaivannut, kuin hän johdatti heitä korvessa, hän antoi heille vuotaa vettä kalliosta; hän halkasi kallion, ja siitä vuosi vesi.

48:22 Mutta jumalattomalla, sanoo \Herra\, ei ole rauhaa.

49 LUKU

49:1 Kuulkaat minua, te luodot, ja te kaukaiset kansat, ottakaat vaari: \Herra\ on minun äidin kohdusta kutsunut, hän muisti minun nimeni, kuin minä vielä äitini kohdussa olin,

49:2 Ja teki minun suuni niinkuin terävän miekan, kätensä varjolla hän minua peitti; ja pani minun kiiltäväksi nuoleksi; pisti minun viineensä,

49:3 Ja sanoi minulle: sinä olet minun palveliani; Israel, sinussa minä kunnioitetaan.

49:4 Mutta minä sanoin: hukkaan minä työtä tein, turhaan ja tyhjään minä tässä kulutin väkeni; kuitenkin on minun asiani \Herran\ kanssa, ja minun työni on minun Jumalani kanssa.

49:5 Ja nyt sanoo \Herra\, joka loi minun äidin kohdusta itsellensä palveliaksi, palauttamaan Jakobin hänelle, ettei Israel hukkuisi: sentähden olen minä kaunis \Herran\ edessä, ja minun Jumalani on minun väkevyyteni.

49:6 Ja hän sanoi: vähä se on, että olet minun palveliani, korjaamassa Jakobin sukukuntia, ja tuomassa jälleen Israelin hajoitettuja; mutta minä panen sinun myös pakanain valkeudeksi, olemaan minun autuuteni hamaan maailman ääriin.

49:7 Näin puhuu \Herra\ Israelin lunastaja, hänen Pyhänsä, ylönkatsotuille sieluille, sille kansalle, josta me kauhistimme, sille palvelialle, joka tuimain herrain alla on: kuningasten pitää näkemän ja nouseman,

Herran tähden, joka on uskollinen, Israelin Pyhän tähden, joka on sinut valinnut.

49:8 Näin sanoo Herra: Otollisella ajalla minä olen sinua kuullut ja pelastuksen päivänä sinua auttanut; minä olen valmistanut sinut ja pannut sinut kansoille liitoksi, kohottamaan ennalleen maan, jakamaan hävitetyt perintöosat,

49:9 sanomaan vangituille: "Käykää ulos!" ja pimeässä oleville: "Tulkaa esiin!" Teiden varsilta he löytävät laitumen, kaikki kalliokukkulat ovat heillä laidunpaikkoina.

49:10 Ei heidän tule nälkä eikä jano, ei hietikon helle eikä aurinko satu heihin, sillä heidän armahtajansa johdattaa heitä ja vie heidät vesilähteille.

49:11 Minä teen kaikki vuoreni teiksi, ja minun valtatiensä kulkevat korkealla.

49:12 Katso heitä, he tulevat kaukaa! Katso, nuo pohjoisesta, nuo lännestä, nuo Siinimin maalta!

49:13 Riemuitkaa, te taivaat, iloitse, sinä maa, puhjetkaa riemuun, te vuoret, sillä Herra lohduttaa kansaansa ja armahtaa kurjiansa.

49:14 Mutta Siion sanoo: "Herra on minut hyljännyt, Herra on minut unhottanut."

49:15 Unhottaako vaimo rintalapsensa, niin ettei hän armahda kohtunsa poikaa? Ja vaikka he unhottaisivatkin, minä en sinua unhot.

49:16 Katso, kätteni hipiään olen minä sinut piirtänyt, sinun muurisi ovat aina minun edessäni.

49:17 Sinun lapsesi tulevat rientäen; sinun hävittäjäsi ja raunioiksi-raastajasi menevät sinun luotasi pois.

49:18 Nosta silmäsi ja katso ympärillesi: he kokoontuvat, he tulevat sinun tykösi kaikki. Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, sinä puuet heidät kaikki yllesi niinkuin koristeen ja sidot heidät vyöllesi niinkuin morsian vyönsä.

49:19 Sillä sinä - sinun rauniosi ja autiot paikkasi, sinun hävitetty maasi - sinä käyt

päämiesten pitää rukoileman \Herran\ tähden, joka uskollinen on, Israelin Pyhän tähden, joka sinun valinnut on.

49:8 Näin sanoo \Herra\: minä olen sinun rukoukses otollisella ajalla kuullut, ja olen autuuden päivänä sinua auttanut; ja olen varjellut sinua, ja liitoksi kansain sekaan olen sinun säätänyt, korjaamaan maata, ja haaskatuita perimisiä omistamaan,

49:9 Sanomaan vangituille: menkää ulos, ja jotka pimiässä ovat: tulkaat edes, että he teiden ohessa heitänsä elättäisivät, ja saisivat joka kukkulalla elatuksensa.

49:10 Ei heidän pidä isooman eikä janooman, ei helle eikä aurinko pidä heitä polttaman; sillä heidän armahtajansa johdattaa heitä, ja vie heitä vesilähteille.

49:11 Ja minä panen kaikki vuoreni tieksi, ja minun polkuni pitää korotettaman.

49:12 Katso, nämät tulevat kaukaa, ja katso, nämät pohjan puolesta, nämät etelän puolesta, ja muut Sinimin maalta.

49:13 Iloitkaat te taivaat, riemuitse sinä maa, kiittäkää te vuoret ihastuksella; sillä \Herra\ on kansaansa lohduttanut, ja on raadollisiansa armahtanut.

49:14 Mutta Zion sanoo: \Herra\ hylkäsi minun, Herra unohti minun.

49:15 Unohtaako vaimo lapsukaisensa, niin ettei hän armahda kohtunsa poikaa? ja vaikka hän unohtais, niin en minä kuitenkaan sinua unohda.

49:16 Katso, käsiini olen minä sinun pyhittänyt; sinun muurisi ovat alati minun silmäini edessä.

49:17 Sinun rakentajas rientävät; mutta sinun kukistajas ja hävittäjäs pitää pakeneman sinusta pois.

49:18 Nosta silmäsi ympäri ja katso, kaikki nämät kootut tulevat sinun tykösi. Niin totta kuin minä elän, sanoo \Herra\, sinun pitää kaikilla näillä niinkuin kaunistuksella itses puettaman, ja sinä käärät ne ympärilles niinkuin morsian;

49:19 Sillä sinun autio, hävitetty ja turmeltu maas pitää silloin ahdas oleman asuakses,

silloin ahtaaksi asukkaille, ja kaukana ovat ne, jotka sinua söivät.

49:20 Vielä saavat sinun lapsettomuutesi lapset sanoa korviesi kuullen: "Paikka on minulle ahdas, tee tilaa, että voin asua."

49:21 Silloin sinä sanot sydämessäsi: "Kuka on nämä minulle synnyttänyt? Minä olin lapseton ja hedelmätön, karkoitettu ja hyljätty. Kuka on heidät kasvattanut? Katso, minä olin jätetty yksin. Missä nämä silloin olivat?"

49:22 Näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä nostan käteni kansakuntien puoleen, kohotan lippuni kansoja kohti, niin he tuovat sinun poikasi sylissänsä ja kantavat sinun tyttäresi olkapäillään.

49:23 Kuninkaista tulee sinulle lastenhoitajat, heidän ruhtinattaristaan sinulle imettäjät. Sinun edessäsi he kumartuvat maahan kasvoillensa ja nuolevat tomun sinun jaloistasi. Silloin sinä tiedät, että minä olen Herra ja että ne, jotka minua odottavat, eivät häpeään joudu.

49:24 Otetaanko sankarilta saalis, tai riistetäänkö vangit vanhurskaalta?

49:25 Sillä näin sanoo Herra: Vaikka vangit otettaisiinkin sankarilta ja saalis riistettäisiin väkevältä, niin minä kuitenkin taistelen sitä vastaan, joka sinua vastaan taistelee, ja minä pelastan sinun lapsesi.

49:26 Minä panen sinun sortajasi syömään omaa lihaansa, ja he juopuvat omasta verestään niinkuin rypälemehusta; ja kaikki liha on tietävä, että minä, Herra, olen sinun pelastajasi, että Jaakobin Väkevä on sinun lunastajasi.

50 LUKU

50:1 Näin sanoo Herra: Missä on teidän äitinne erokirja, jolla olisin lähettänyt hänet pois? Tai kuka on minun velkojani, jolle minä olisin teidät myynyt? Katso, pahojen tekojenne tähden te olette myydyt, teidän

kuin sinun raatelias sinusta kauvas pakenevat,

49:20 Niin että sinun hedelmättömyytes lapset pitää vielä korviis sanoman: ahdas on minulla sia, istu puolees, että minäkin asuisin sinun tykönäs.

49:21 Mutta sinä olet sanova sydämässä: kuka nämät minulle synnytti? sillä minä olen hedelmätöin, yksinäinen, ajettu pois ja syösty ulos. Kuka nämät on minulle kasvattanut? katso, minä olen yksinäni jätetty, kussa nämät silloin olivat?

49:22 Näin sanoo Herra, \Herra\: katso, minä nostan käteni pakanain puoleen, ja korotan lippuni kansain puoleen, niin he tuovat edes helmassansa sinun poikias, ja sinun tyttäriäs hartioilla kannetaan.

49:23 Ja kuninkaat pitää oleman sinun holhojas, ja heidän kuningattarensa sinun imettäjäs, heidän pitää lankeeman kasvoillensa maahan sinun edessäs, ja nuoleskelemaan sinun jalkais tomua. Silloin sinä tiedät, että minä olen \Herra\, ja ettei kenkään tule häpiään, joka minua toivoo.

49:24 Otetaanko saalis väkevältä pois? taitaako joku päästää hurskaan vangit?

49:25 Sillä näin sanoo \Herra\: nyt pitää vangit väkevältä otettaman pois, ja tuimain saalis irralle pääsemän; ja minä tahdon riidellä sinun riitaveljeis kanssa, ja varjella sinun lapsias.

49:26 Ja minä annan sinun hävittäjäs syödä omaa lihaansa, ja heidän pitää juopuman omasta verestänsä, niinkuin makiasta viinasta; ja kaikki liha pitää tietämän, että minä olen \Herra\, sinun auttajas ja sinun lunastajas, Jakobin väkevä.

50 LUKU

50:1 Näin sanoo \Herra\: kussa on äitinne erokirja, jolla minä olen hänen hyljännyt? eli kuka on minun korkorahani kantaja, jolle minä teidät olen myynyt? Katso, te olette synteinne tähden myydyt, ja äitinne

rikkomustenne tähden on äitinne lähetetty pois.

50:2 Miksi ei ollut ketään, kun minä tulin, miksi ei kukaan vastannut, kun minä huusin? Onko minun käteni liian lyhyt vapahtamaan, olenko minä voimaton auttamaan? Katso, nuhtelullani minä kuivaan meren, minä teen virrat erämaaksi, niin että niitten kalat mätänevät, kun ei ole vettä; ne kuolevat janoon.

50:3 Minä puetan taivaat mustiin ja panen murhepuvun niitten verhoksi.

50:4 Herra, Herra on minulle antanut opetuslasten kielen, niin että minä taidan sanalla virvoittaa väsynyttä; hän herättää aamu aamulta, herättää minun korvani kuulemaan opetuslasten tavalla.

50:5 Herra, Herra on avannut minun korvani; minä en ole niskoitellut, en vetäytynyt pois.

50:6 Selkäni minä annoin lyötäväksi, poskieni parran revittäväksi, en peittänyt kasvojani pilkalta ja syljeltä.

50:7 Herra, Herra auttaa minua; sentähden ei minuun pilkka koskenut, sentähden tein kasvoni koviksi kuin piikivi, sillä minä tiedän, etten häpeään joudu.

50:8 Lähellä on hän, joka minut vanhurskaaksi tuomitsee. Kuka voi minun kanssani riidellä? Astukaamme yhdessä esiin! Kuka on minun vastapuoleni? Tulkoon tänne lähelleni!

50:9 Katso, Herra, Herra auttaa minua; kuka minut syylliseksi tuomitsee? Katso, kaikki he hajoavat kuin vaate; koi heidät syö.

50:10 Kuka teistä pelkää Herraa ja kuulee hänen palvelijansa ääntä? Joka vaeltaa pimeydessä ja valoa vailla, se luottakoon Herran nimeen ja turvautukoon Jumalaansa.

50:11 Mutta katso, te kaikki, jotka palon sytytätte, te palavilla nuolilla varustetut,

on teidän rikostenne tähden hyljätty.

50:2 Miksi minä tulin, ja ei ollut siellä ketään? Minä huusin, ja ei yksikään vastannut? onko minun käteni niin peräti lyhentynyt, ettei hän voi pelastaa? ja eikö minulla ole voimaa vapahtaa? Katso, nuhtelemisellani teen minä meren kuivaksi, ja teen virrat korveksi, niin että kalat haisevat veden puuttumisen tähden ja kuolevat janosta.

50:3 Minä puetan taivaan pimeydellä, ja teen hänen peitteensä niinkuin säkin.

50:4 Herra, \Herra\ antoi minulle oppineen kielen, taitaakseni puhua väsyneille ajallansa. Hän herättää minun joka aamu, hän herättää minulle korvan kuulemaan niinkuin opetuslapsen.

50:5 Herra, \Herra\ avasi minulle korvan, ja en ole minä tottelematon, enkä mene takaperin.

50:6 Minä annoin selkäni niille, jotka minua pieksivät, ja poskeni niille, jotka minua repelivät; en minä kääntänyt kasvojani pois häväistyksistä ja syljestä.

50:7 Ja Herra, \Herra\ minua auttaa, sentähden en minä tule häpiään; sentähden panin minä kasvoni niinkuin limsiön, sillä minä tiedän, etten minä tule häpiään.

50:8 Se on läsnä, joka minun vanhurskauttaa; kuka tahtoo riidellä minun kanssani? Seisokaamme ynnä; kellä on oikeus minua vastaan, se tulkoon tänne minun tyköni.

50:9 Katso, Herra, \Herra\ auttaa minua, kuka tahtoo minua kadottaa? Katso, ne kaikki vanhenevat niinkuin vaate, koi syövät heidät.

50:10 Kuka on teidän seassanne, joka pelkää \Herraa\, joka hänen palvelijansa ääntä kuuntelee. Joka pimeydessä vaeltaa, ja ei näe valkeutta, se toivokaan \Herran\ nimen päälle, ja luottakaan Jumalansa päälle.

50:11 Katso, te kaikki, jotka tulen sytytätte, jotka olette liekillä hankitut, vaeltaaat

suistukaa oman tulenne liekkeihin, niihin palaviin nuoliin, jotka olette sytyttäneet. Minun kädestäni tämä teille tulee; vaivassa täytyy teidän asua.

51 LUKU

51:1 Kuulkaa minua, te jotka vanhurskauteen pyritte, te jotka Herraa etsitte. Katsokaa kalliota, josta olette lohkaistut, ja kaivos-onkaloa, josta olette kaivetut.

51:2 Katsokaa Aabrahamia, isäänne, ja Saaraa, joka teidät synnytti. Sillä hän oli vain yksi, kun minä hänet kutsuin; mutta minä siunasin hänet ja enensin hänet.

51:3 Niin Herra lohduttaa Siionin, lohduttaa kaikki sen rauniot, hän tekee sen erämaasta kuin Eedenin ja sen arosta kuin Herran puutarhan; siellä on oleva riemu ja ilo, kiitos ja ylistysvirren ääni.

51:4 Kuuntele minua, kansani, kuule minua, kansakuntani, sillä minusta lähtee laki, ja minä panen oikeuteni valkeudeksi kansoille.

51:5 Lähellä on minun vanhurskauteni, minun autuuteni ilmestyy, minun käsivarteni tuomitsevat kansat; minua odottavat merensaaret ja panevat toivonsa minun käsivarteeni.

51:6 Nostakaa silmänne taivasta kohti ja katsokaa maata, joka alhaalla on, sillä taivaat katoavat kuin savu ja maa hajoaa kuin vaate ja sen asukkaat kuolevat kuin sääsket, mutta minun autuuteni pysyy iankaikkisesti, ja minun vanhurskauteni ei kukistu.

51:7 Kuulkaa minua, te jotka vanhurskauden tunnette, kansa, jonka sydämessä on minun lakini: älkää peljätkö ihmisten pilkkaa älkääkään kauhistuko heidän herjauksiansa.

51:8 Sillä koi syö heidät niinkuin vaatteen, koiperhonen syö heidät niinkuin villan, mutta minun vanhurskauteni pysyy

teidän tulenne valkeudessa, ja siinä liekissä, jonka te sytytätte. Se tapahtuu teille minun kädestäni; kivussa täytyy teidän levätä.

51 LUKU

51:1 Kuulkaat minua te, jotka vanhurskautta noudatatte, te jotka \Herraa\ etsitte. Katsokaat sitä kalliota, josta te lohkaistut olette, ja sitä kaivoa, josta te kaivetut olette.

51:2 Katsokaat Abrahamia teidän isäänne, ja Saaraa, joka teidät synnytti; sillä minä kutsuin hänen, kuin hän oli vielä yksinäinen, siunasin ja enensin hänen.

51:3 Sillä \Herra\ lohduttaa Zionia, hän lohduttaa kaiken hänen aukiutensa, ja tekee hänen aukiutensa niinkuin Eedenin, ja hänen erämaansa niinkuin \Herran\ yrttitarhan; että siellä löytään ilo ja riemu, kiitos ja veisun ääni.

51:4 Ottakaat minusta vaari, minun kansani, ja kuulkaat minua minun sukukuntani; sillä minulta on laki käyvä ulos, ja minä panen oikeuteni kansoille valkeudeksi.

51:5 Minun vanhurskauteni on läsnä, minun autuuteni käy ulos, ja minun käsivarteni on kansoja tuomitseva. Luodot odottavat minua, ja vartioitsevat minun käsivarttani.

51:6 Nostakaat teidän silmänne taivaasen, ja katsokaat alas maan päälle; sillä taivas on katoava niinkuin savu, ja maa vanhenee niinkuin vaate, niin myös sen asuvaiset kuolevat; mutta minun autuuteni pysyy iankaikkisesti, ja minun vanhurskauteni ei ole puuttuva.

51:7 Kuulkaat minua te, jotka vanhurskauden tunnette, kansa, jonka sydämessä minun lakini on. Älkää peljätkö, kussa ihmiset teitä häpäisevät, ja älkää vavisko, kuin he teitä pilkkaavat.

51:8 Sillä koin pitää heitä syömän niinkuin vaatetta, ja madot pitää heidän syömän niinkuin villaisia; mutta minun

iankaikkisesti, minun autuuteni polvesta polveen.

51:9 Heräjä, heräjä, pukeudu voimaan, sinä Herran käsivarsi; heräjä niinkuin muinaisina päivinä, ammoisten sukupolvien aikoina. Etkö sinä ole se, joka löit Rahabin kuoliaaksi, joka lävistit lohikäärmeen?

51:10 Etkö sinä ole se, joka kuivasit meren, suuren syvyyden vedet, joka teit meren syvänteet tieksi lunastettujen kulkea?

51:11 Niin Herran vapahdetut palajavat ja tulevat Siioniin riemuiten, päänsä päällä iankaikkinen ilo. Riemu ja ilo saavuttavat heidät, mutta murhe ja huokaus pakenevat.

51:12 Minä, minä olen teidän lohduttajanne; mikä olet sinä, että pelkääät ihmistä, joka on kuolevainen, ihmislasta, jonka käy niinkuin ruohon,

51:13 ja unhotat Herran, joka on sinut tehnyt, joka on levittänyt taivaan ja perustanut maan, ja vapiset alati, kaikki päivät, sortajan vihaa, kun hän tähtää tuhotaksensa? Mutta missä on sortajan viha?

51:14 Pian päästetään kumaraan koukistunut vapaaksi kahleistaan: ei hän kuole, ei kuoppaan jää, eikä häneltä leipä puutu.

51:15 Minä olen Herra, sinun Jumalasi, joka liikutan meren, niin että sen aallot pauhaavat, jonka nimi on Herra Sebaot.

51:16 Ja minä olen pannut sanani sinun suuhusi, minä olen kätkenyt sinut käteni varjoon, pystyttääkseni taivaan ja perustaakseni maan ja sanoakseni Siionille: "Sinä olet minun kansani."

51:17 Heräjä, heräjä, nouse, Jerusalem, sinä joka olet juonut Herran kädestä hänen vihansa maljan, joka olet päihdyttävän pikarin juonut, tyhjäksi särpinyt.

51:18 Ei kukaan kaikista lapsista, jotka hän oli synnyttänyt, ollut häntä taluttamassa; ei kukaan kaikista lapsista, jotka hän oli

vanhurskauteni pysyy iankaikkisesti, ja minun autuuteni suvusta sukuun.

51:9 Ylös, ylös, pue päälles väkevyyttä, sinä \Herran\ käsivarsi; ylös, niinkuin muinen vanhaan aikaan. Etkös se ole, joka löit ylpiän, ja haavoitit lohikäärmeen?

51:10 Etkös se ole, joka meren, suuren syvän veden kuivasit? joka syvän meren tieksi teit, että lunastetut kävivät sitä myöten.

51:11 Niin \Herran\ lunastetut palajavat ja tulevat Zioniin riemulla, ja iankaikkinen ilo on heidän päänsä päällä oleva; ilon ja riemun he käsittävät, murhe ja huokaus pakenee heitä.

51:12 Minä, minä olen teidän lohduttajanne; kuka siis sinä olet, että kuolevaista ihmistä pelkääät, ja ihmisten lapsia, jotka kulutetaan niinkuin heinä?

51:13 Ja unohdat \Herran\, joka sinun tehnyt on, joka taivaat levittää, ja maan perustaa? Mutta sinä pelkääät alati yli päivää vaivaajan julmuutta, kuin hän rupee hukuttamaan. Ja kuhunka jäi vaivaajan julmuus?

51:14 Koska hän vaadittiin rientämään ja juoksemaan ympäri, että hän päästäis, ettei he kuolisi kadotukseen, eikä hänen leipänsä puuttuisi?

51:15 Sillä minä olen \Herra\ sinun Jumalasi, joka meren liikutan, että sen aallot pauhaavat: hänen nimensä on \Herra\ Zebaot.

51:16 Minä panen sanani sinun suuhusi, ja peitän sinun käteni varjolla, että minä taivaan istuttaisin, ja maan perustaisin ja sanoisin Zionille: sinä olet minun kansani.

51:17 Herää, herää, nouse Jerusalem, joka joit \Herran\ kädestä hänen vihansa kalkin, sen kompastuskalkin rahkan olet sinä juonut ja särkenyt ulos.

51:18 Ei kenkään hänen pojistansa, jotka hän oli synnyttänyt, häntä holhonnut: eikä kenkään kaikista hänen lapsistansa, jotka

kasvattanut, hänen käteensä tarttunut.

51:19 Nämä kohtasivat sinua kaksittain - kuka sinua surkuttelee - tuho ja turmio, nälkä ja miekka; millä voin sinua lohduttaa?

51:20 Tajuttomina makasivat sinun poikasi joka kadun kulmassa, niinkuin antiloopit pyydyshaudassa, täynnä Herran vihaa, sinun Jumalasi nuhtelua.

51:21 Sentähden kuule tätä, sinä poloinen, joka olet juopunut, vaikka et viinistä:

51:22 Näin sanoo sinun Herrasi, Herra sinun Jumalasi, joka ajaa kansansa asian: Katso, minä otan sinun kädestäsi päihdyttävän maljan, vihani pikarin; ei tarvitse sinun siitä enää juoda.

51:23 Ja minä panen sen sinun vaivaajaisi käteen, jotka sinulle sanoivat: "Lankea maahan, kulkeaksemme sinun päällitsesi"; ja sinä panit selkäsi maaksi ja kaduksi kulkijoille.

52 LUKU

52:1 Heräjä, heräjä, pukeudu voimaasi, Siion; pukeudu juhlapukuusi, Jerusalem, sinä pyhä kaupunki. Sillä ei koskaan enää astu sinun sisällesi ympärileikkaamaton eikä saastainen.

52:2 Pudista päältäsi tomu, nouse istuimellesi, Jerusalem; irroita kahleet kaulastasi, sinä vangittu tytär Siion.

52:3 Sillä näin sanoo Herra: Ilmaiseksi teidät myytiin, rahatta teidät lunastetaan.

52:4 Sillä näin sanoo Herra, Herra: Minun kansani meni ensin alas Egyptiin asumaan siellä muukalaisena, ja sitten Assur sortii sitä ilman syytä.

52:5 Ja nyt, mitä minulla on tekemistä täällä, sanoo Herra, kun minun kansani on viety pois ilmaiseksi? Sen valtiat elämöivät, sanoo Herra, ja minun nimeäni pilkataan alati, kaikki päivät.

hän oli kasvattanut, hänen käteensä ruvennut.

51:19 Nämät kaksi sinua kohtasivat, kuka sinua armahti? hävitys, vahinko, nälkä ja miekka: millä minä sinua lohdutan?

51:20 Sinun lapses olivat pintuneet ja makasivat kaikissa katujen päissä, niinkuin paulalla sidottu metsähärkä, täynnä \Herran\ vihaa ja sinun Jumalasi rangaistusta.

51:21 Sentähden kuule nyt tätä sinä raadollinen, ja sinä juopunut ilman viinaa.

51:22 Näin sanoo Herra, sinun \Herrasi\ ja sinun Jumalasi, joka kansansa edestä sotii: katso, minä otan kompastuskalkin sinun kädestäsi, ja minun vihani kalkin rahkan; ei sinun pidä sitä enään juoman.

51:23 Vaan minä panen sen sinun raateliais käteen, jotka sanoivat sinun sielulles: kumarra sinus, että me kävisimme sinun ylitses, ja pane sinun selkäsi maahan, että niinkuin katu myöten sen ylitse mentäisiin.

52 LUKU

52:1 Nouse, nouse, Zion, pue väkevyytes päälles, kaunista sinuas jalosti, sinä pyhä kaupunki Jerusalem; sillä ei tästedes yksikään ympärileikkaamaton eikä saastainen pidä sinussa hallitseman.

52:2 Puhdista itses tomusta, nouse ja istu Jerusalem; päästä sinuas kahleista, sinä vangittu Zionin tytär.

52:3 Sillä näin sanoo \Herra\; te olette tyhjään myydyt, ja ilman rahaa te lunastetaan.

52:4 Sillä näin sanoo Herra, \Herra\; minun kansani meni ensin alas Egyptiin, olemaan siellä vieraana; ja Assur on heille väkivaltaa tehnyt ilman syytä.

52:5 Vaan mitä nyt minulle tämän edestä tehdään? sanoo \Herra\; sillä minun kansani ilman syytä viedään pois? että ne, jotka heitä hallitsevat, saattavat heidät itkemään, sanoo \Herra\, ja minun nimeäni pilkataan päivä päivältä.

52:6 Sentähden minun kansani on tunteva minun nimeni, sentähden se on tunteva sinä päivänä, että minä olen se, joka sanon: "Katso, tässä minä olen."

52:7 Kuinka suloiset ovat vuorilla ilosanoman tuojan jalat, hänen, joka julistaa rauhaa, ilmoittaa hyvän sanoman, joka julistaa pelastusta, sanoo Siionille: "Sinun Jumalasi on kuningas!"

52:8 Kuule! Vartijasi korottavat äänensä, kaikki he riemuitsevat, sillä he näkevät silmästä silmään, kuinka Herra palajaa Siioniin.

52:9 Huutakaa ilosta, riemuitkaa, kaikki te Jerusalemin rauniot, sillä Herra lohduttaa kansansa, lunastaa Jerusalemin.

52:10 Herra paljastaa pyhän käsivartensa kaikkien kansojen nähden, ja kaikki maan ääret saavat nähdä meidän Jumalamme autuuden.

52:11 Pois, pois! Lähtekää sieltä, älkää koskeko saastaiseen; lähtekää sen keskeltä, puhdistautukaa, te Herran aseenkantajat.

52:12 Sillä ei teidän tarvitse kiiruusti lähteä, ei paeten kulkea; sillä Herra käy teidän edellänne, Israelin Jumala seuraa suojananne.

52:13 Katso, minun palvelijani menestyy, hän on nouseva, kohoava ja sangen korkea oleva.

52:14 Niinkuin monet kauhistuivat häntä - sillä niin runneltu, ei enää ihmisenkaltainen, oli hänen muotonsa, hänen hahmonsa ei ollut ihmislusten hahmo -

52:15 niin hän on saattava ihmetyksiin monet kansat, hänen tähtensä kuninkaat sulkevat suunsa. Sillä mitä heille ei ikinä ole kerrottu, sen he saavat nähdä, mitä he eivät ole kuulleet, sen he saavat havaita.

53 LUKU

53:1 Kuka uskoo meidän saarnamme,

52:6 Sentähden pitää minun kansani sinä päivänä minun nimeni tunteman, että minä itse olen se, joka puhun, katso, minä se olen.

52:7 O kuinka suloiset ovat evankeliumin saarnaajain jalat vuorilla, jotka rauhaa julistavat, jotka hyvää saarnaavat, autuuden ilmoittavat, jotka Zionille sanovat: sinun Jumalas on kuningas.

52:8 Sinun vartias huutavat korkiasti ja iloitsevat ynnä, sillä se nähdään ilmeisesti, koska \Herra\ kääntää Zionin.

52:9 Iloitkaat ja riemuitkaat ynnä, te Jerusalemin autiot; sillä \Herra\ on kansaansa lohduttanut, ja Jerusalemin päästänyt.

52:10 \Herra\ on ilmoittanut pyhän käsivartensa kaikkein pakanain silmäin edessä, niin että kaikki maailman ääret näkevät meidän Jumalamme autuuden.

52:11 Paetkaat, paetkaat, lähtekää sieltä, ja älkää mihinkään saastaiseen sattuko; menkää ulos heidän tyköänsä, puhdistakaat teitänne, te jotka \Herran\ kalua kannatte.

52:12 Sillä ei teidän pidä lähtemän nopiasti, eli vaeltaman pakenemisella; sillä \Herra\ on lähtevä teidän edellänne, ja Israelin Jumala on kokoova teitä.

52:13 Katso, minun palveliani tekee toimillisesti: hän korotetaan, nostetaan ylös, ja tulee sangen korkiaksi.

52:14 Niin että moni sinun ylitses hämmästy, että hänen muotonsa on rumempi muita ihmisiä, ja hänen hahmonsa huonompi kuin ihmisten lasten.

52:15 Mutta niin on hän monta pakanaa priiskottava, että myös kuningasten täytyy suunsa hänen edessänsä tukita; sillä joille ei mitään hänestä ilmoitettu ollut, nekin hänen ilolla näkevät, ja jota ei he kuulleet ole, sen ne ymmärtävät.

53 LUKU

53:1 Kuka uskoo meidän saarnamme, ja

kenelle Herran käsivarsi ilmoitetaan?

53:2 Hän kasvoi Herran edessä niinkuin vesa, niinkuin juuri kuivasta maasta. Ei ollut hänellä vartta eikä kauneutta; me näimme hänet, mutta ei ollut hänellä muotoa, johon me olisimme mielistyneet.

53:3 Hän oli ylenkatsottu, ihmisten hylkäämä, kipujen mies ja sairauden tuttava, jota näkemästä kaikki kasvonsa peittivät, halveksittu, jota emme minäkään pitäneet.

53:4 Mutta totisesti, meidän sairautemme hän kantoi, meidän kipumme hän sälytti päällensä. Me pidimme häntä rangaistuna, Jumalan lyömänä ja vaivaamana,

53:5 mutta hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut.

53:6 Me vaelsimme kaikki eksyksissä niinkuin lampaat, kukin meistä poikkesi omalle tielleen. Mutta Herra heitti hänen päällensä kaikkien meidän syntivelkamme.

53:7 Häntä piinattiin, ja hän alistui siihen eikä suutansa avannut; niinkuin karitsa, joka teuraaksi viedään, niinkuin lammas, joka ääneti keritsijäinsä edessä, niin ei hän suutansa avannut.

53:8 Ahdistettuna ja tuomittuna hänet otettiin pois, mutta kuka hänen polvikunnastaan sitä ajatteli? Sillä hänet temmattiin pois elävien maasta; minun kansani rikkomuksen tähden kohtasi rangaistus häntä.

53:9 Hänelle annettiin hauta jumalattomain joukossa; mutta rikkaan tykö hän tuli kuoltuansa, sillä hän ei ollut vääryyttä tehnyt eikä petosta ollut hänen suussansa.

53:10 Mutta Herra näki hyväksi runnella häntä, lyödä hänet sairaudella. Jos sinä panet hänen sielunsa vikauhriksi, saa hän

kenelle \Herran\ käsivarsi ilmoitetaan?

53:2 Sillä hän nousee ylös hänen edessänsä niinkuin vesa, ja niinkuin juuri kuivasta maasta; ei hänellä ole muotoa, eikä kauneutta; me näimme hänen, vaan ei ollut hänellä sitä muotoa, joka meille olis kelvannut.

53:3 Hän oli kaikkein ylenkatsottava ja kaikkein halvin, kipua ja sairautta täynnä. Hän oli niin ylenkatsottu, ettei kenkään kehdannut katsoa hänen päällensä, sentähden emme häntä minäkään pitäneet.

53:4 Totisesti hän kantoi meidän sairautemme, ja meidän kipumme hän sälytti päällensä; mutta me pidimme hänen Jumalalta rangaistuna, piestynä ja vaivattuna.

53:5 Vaan hän on haavoitettu meidän pahain tekoimme tähden, ja meidän synteimme tähden on hän hosuttu. Rangaistus on hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta olemme me parannetut.

53:6 Kaikki me vaelsimme eksyksissä niinkuin lampaat: itsekukin meistä poikkesi omalle tiellensä; mutta \Herra\ heitti kaiken meidän vääryytemme hänen päällensä.

53:7 Kuin hän rangaistiin ja vaivattiin, niin ei hän suutansa avannut; niinkuin karitsa, joka teuraaksi viedään, ja niinkuin lammas, joka keritsiänsä edessä vaikenee, niin ei hänkään suutansa avannut.

53:8 Mutta hän on otettu pois ahdistuksesta ja tuomiosta; kuka taitaa sanoa hänen elämänsä pituuden? sillä hän on sivallettu pois elävään maalta, kuin hän minun kansani pahain tekoin tähden rangaistiin.

53:9 Hänen hautansa aiottiin jumalattomain sekaan, rikkaan tykö tuli hän kuitenkin kuoltuansa. Ei hän kellenkään vääryyttä tehnyt, eikä petosta ollut hänen suussansa.

53:10 Mutta \Herra\ tahtoi hänen niin piestä sairaudella; koska hän on henkensä vikauhriksi antanut, niin hän saa nähdä

nähdä jälkeläisiä ja elää kauan, ja Herran tahto toteutuu hänen kauttansa.

53:11 Sielunsa vaivan tähden hän saa nähdä sen ja tulee ravituksi.

Tuntemuksensa kautta hän, minun vanhurskas palvelijani, vanhurskauttaa monet, säilyttäen päällensä heidän pahat tekonsa.

53:12 Sentähden minä jaan hänelle osan suurten joukossa, ja väkevien kanssa hän saalista jakaa; sillä hän antoi sielunsa alttiiksi kuolemaan, ja hänet luettiin pahantekijäin joukkoon, hän kantoi monien synnit, ja hän rukoili pahantekijäin puolesta.

54 LUKU

54:1 Riemuitse, sinä hedelmätön, joka et ole synnyttänyt, huuda ilosta ja riemahda, sinä, joka et ole synnytyskivuissa ollut. Sillä hyljätyllä on lapsia enemmän kuin aviovaimolla, sanoo Herra.

54:2 Tee avaraksi telttasi sija, levennettäköön sinun majojesi seinien kangas. Älä säästele! Pidennä telttaköytesi ja vahvista vaarnasi.

54:3 Sillä sinä olet leviävä oikealle ja vasemmalle, sinun jälkeläisesi ottavat omiksensa kansat ja tekevät autiot kaupungit asutuiksi.

54:4 Älä pelkää, sillä et sinä häpeään joudu; älä ole häpeissäsi, sillä et sinä ole pettyvä. Nuoruutesi häpeän sinä olet unhottava, leskeytesi pilkkaa et ole enää muistava.

54:5 Sillä hän, joka sinut teki, on sinun aviomiehesi, Herra Sebaot on hänen nimensä, sinun lunastajasi on Israelin Pyhä, hän joka kaiken maan Jumalaksi kutsutaan.

54:6 Sillä niinkuin hyljätyin, syvästi murheellisen vaimon on Herra sinut kutsunut - nuoruuden vaimon, joka on ollut halveksittu, sanoo sinun Jumalasi.

54:7 Vähäksi silmänräpäkseksi minä hylkäsin sinut, mutta minä kokoan sinut jälleen suurella laupeudella.

54:8 Ylitsevuotavassa vihassani minä peitin

siemenen ja elää kauan, ja \Herran\ aivoitus on hänen kädessänsä menestyvä.

53:11 Että hänen sielunsa on työtä tehnyt, saa hän ilonsa nähdä, ja tulee ravituksi.

Tuntemisensa kautta minun vanhurskas palvelijani monta vanhurskauttaa; sillä hän kantaa heidän syntinsä.

53:12 Sentähden annan minä hänelle osan monessa, ja hänen pitää väkeväin kanssa saalista jakaman; sentähden että hän antoi henkensä kuolemaan, ja oli pahantekiäin sekaan luettu, ja hän kantoi monen synnit, ja rukoili pahantekiäin edestä.

54 LUKU

54:1 Riemuitse sinä hedelmätöin, joka et synnytä: iloitse riemulla ja ihastu sinä, joka et raskas ole; sillä yksinäisellä on enempi lapsia kuin sillä, jolla mies on, sanoo \Herra\.

54:2 Levitä majas sia, ja venytä asumises vaate, älä säästä; pitennä köytes, ja kiinnitä vaajas lujasti.

54:3 Sillä sinun pitää oikealle ja vasemmalle puolelle levenemän, ja sinun siemenes pitää pakanat perimän, ja aukeissa kaupungeissa asuman.

54:4 Älä pelkää, sillä et sinä tule häpiään; älä ole kaino, sillä ei sinun pidä häpiään tuleman. Vaan sinun pitää nuoruutes häpiän unohtaman, ja sinun leskeytes kainoutta ei enään muistaman.

54:5 Sillä joka sinun tehnyt on, hän on sinun miehes, \Herra\ Zebaot on hänen nimensä; ja Israelin Pyhä sinun lunastajas, joka kaiken maailman Jumalaksi kutsutaan.

54:6 Sillä \Herra\ on kutsunut sinun niinkuin hyljätyin ja sydämestä murheellisen vaimon; ja sinä olit niinkuin nuori emäntä, joka hyljätty on, sanoo sinun Jumalasi.

54:7 Minä olen vähäksi silmänräpäkseksi sinun hyljännyt, mutta minä tahdon sinua suurella laupiudella koota.

54:8 Minä olen vihassani vähäksi

sinulta kasvoni silmänräpäykseksi, mutta minä armahdan sinut iankaikkisella armolla, sanoo Herra, sinun lunastajasi.

54:9 Sillä tämä on minulle, niinkuin olivat Nooan vedet: niinkuin minä vannoin, etteivät Nooan vedet enää tulvi maan ylitse, niin minä vannon, etten enää vihastu sinuun enkä sinua nuhtele.

54:10 Sillä vuoret väistykööt ja kukkulat horjukoot, mutta minun armoni ei sinusta väisty, eikä minun rauhanliittoni horju, sanoo Herra, sinun armahtajasi.

54:11 Sinä kurja, myrskyn raastama, sinä lohduton! Katso, minä muuraan sinun kivesi kiiltokivellä, panen sinun perustuksesi safiireista,

54:12 minä teen sinun harjasi rubiineista ja sinun porttisi kristalleista ja koko sinun ympärismuurisi jalokivistä.

54:13 Sinun lapsesi ovat kaikki Herran opetuslapsia, ja suuri rauha on sinun lapsillasi oleva.

54:14 Sinut vahvistetaan vanhurskaudella; sinä olet oleva kaukana väkivallasta, sillä ei sinulla ole pelkäämistä, ja kaukana hävityksestä, sillä ei se sinua lähesty.

54:15 Jos sinun kimppuusi karataan, ei se ole minusta; joka kimppuusi karkaa, se eteesi kaatuu.

54:16 Katso, minä olen luonut sepän, joka lietsoo hiilivalkeata ja kuonnuttaa aseiden käytäntöön; mutta minä olen myös luonut tuhontuottajan hävittämään sen.

54:17 Jokainen ase, joka valmistetaan sinun varallesi, on oleva tehoton; ja jokaisen kielen, joka nousee käymään sinun kanssasi oikeutta, sinä osoitat vääräksi. Tämä on Herran palvelijain perintöosa, tämä heidän vanhurskautensa, minulta saatu, sanoo Herra.

silmänräpäykseksi kasvoni kätkenyt sinulta; mutta minä tahdon armahtaa sinua iankaikkisessa armossa, sanoo \Herra\, sinun lunastajas.

54:9 Sillä tämä on minulle oleva niinkuin Noan vesi, josta minä vannoin, ettei Noan vedet pitänyt enään käymän maan ylitse: juuri niin olen minä nyt vannonut, ettei minun enään pidä sinulle vihastuman, eikä sinua rankaiseman.

54:10 Sillä vuoret pitää välttämän ja kukkulat lankeeman; mutta minun armoni ei pidä sinusta poikkeeman, ja minun rauhani liitto ei pidä lankeeman pois, sanoo \Herra\ sinun armahtajasi.

54:11 Sinä raadollinen, kovalta tuulelta häällytetty, ja sinä turvaton! katso, minä panen sinun kives niinkuin kaunistuksen, ja tahdon sinun perustukses saphireilla laskea,

54:12 Ja sinun akkunat kristallista rakentaa, ja sinun porttisi rubinista, ja kaikki sinun rajat valituista kivistä.

54:13 Ja kaikki sinun lapses pitää oleman opetetut \Herralta\, ja suuri rauha sinun lapsilles.

54:14 Vanhurskaudella pitää sinun valmistetuksi tuleman: sinun pitää oleman kaukana väkivallasta, ettei sinun pidä pelkäämän, ja hämmästyksestä; sillä ei sen pidä sinua lähestymän.

54:15 Katso, kuka tahtoo sinua vastaan koota ja sortaa sinua, jos he ilman minua kokoontuvat?

54:16 Katso, minä teen sepän, joka hiilet tulessa lietsoo, ja tekee aseiden työtänsä varten: niin minä myös teen raatelian hukuttamaan.

54:17 Ei yksikään ase, joka valmistetaan sinua vastaan, pidä menestymän; ja kaikki kielet, jotka heitäsä asettavat sinua vastaan, pitää sinun tuomiollas kadotettaman. Tämä on \Herran\ palveliain perimys, ja heidän vanhurskautensa minusta, sanoo \Herra\.

55 LUKU

55:1 Kuulkaa, kaikki janoavaiset, tulkaa veden ääreen. Tekin, joilla ei ole rahaa, tulkaa, ostakaa ja syökää; tulkaa, ostakaa ilman rahatta, ilman hinnatta viiniä ja maitoa.

55:2 Miksi annatte rahan siitä, mikä ei ole leipää, ja työnne ansion siitä, mikä ei ravitse? Kuulkaa minua, niin saatte syödä hyvää, ja teidän sielunne virvoittuu lihavuuden ääressä.

55:3 Kallistakaa korvanne ja tulkaa minun tyköni; kuulkaa, niin teidän sielunne saa elää. Ja minä teen teidän kanssanne iankaikkisen liiton, annan lujat Daavidin armot.

55:4 Katso, hänet minä asetin kansoille todistajaksi, kansojen ruhtinaaksi ja käskijäksi.

55:5 Katso, sinä olet kutsuva pakanoita, joita sinä et tunne, ja pakanat, jotka eivät sinua tunne, rientävät sinun tykösi Herran, sinun Jumalasi, tähden, Israelin Pyhän tähden, sillä hän kirkastaa sinut.

55:6 Etsikää Herraa silloin, kun hänet löytää voidaan; huutakaa häntä avuksi, kun hän läsnä on.

55:7 Jumalaton hyljätköön tiensä ja väärintekijä ajatuksensa ja palatkoon Herran tykö, niin hän armahtaa häntä, ja meidän Jumalamme tykö, sillä hänellä on paljon anteeksiantamusta.

55:8 Sillä minun ajatukseni eivät ole teidän ajatuksianne, eivätkä teidän tienne ole minun teitäni, sanoo Herra.

55:9 Vaan niin paljon korkeampi kuin taivas on maata, ovat minun tieni korkeammat teidän teitänne ja minun ajatukseni teidän ajatuksianne.

55:10 Sillä niinkuin sade ja lumi, joka taivaasta tulee, ei sinne palaja, vaan kostuttaa maan, tekee sen hedelmälliseksi ja kasvavaksi, antaa kylväjälle siemenen ja syöjälle leivän,

55:11 niin on myös minun sanani, joka minun suustani lähtee: ei se minun tyköni

55 LUKU

55:1 Kaikki janoavaiset, tulkaat vetten tykö, tekin, joilla ei ole rahaa, tulkaat, ostakaat ja syökää; tulkaat, ostakaat, ilman rahaa ja ilman hintaa, viinaa ja rieskaa.

55:2 Miksi te annatte rahan siinä, kussa ei leipää ole, ja teidän työnne siinä, kussa ei ole ravintoa? Kuulkaat minua, ja nauttikaat hyvää, ja teidän sielunne riemuitkaan lihavuudessa.

55:3 Kallistakaat korvanne ja tulkaat minun tyköni, kuulkaat, niin teidän sielunne saa elää; ja minä teen teidän kanssanne iankaikkisen liiton, lujat Davidin armot.

55:4 Katso, minä panin hänen kansoille todistajaksi, päämieheksi ja opettajaksi kansoille.

55:5 Katso, sinun pitää kutsuman pakanat, joita et sinä tunne, ja ne pakanat, jotka ei sinua tunteneet, pitää juokseman sinun tykö, \Herran\ sinun Jumalasi tähden, ja Israelin Pyhän tähden, joka sinua kaunisti.

55:6 Etsikää \Herraa\, kuin hän löytää taitaan: rukoilkaat häntä, koska hän läsnä on.

55:7 Jumalatoim hyljätköön tiensä, ja pahointekiä ajatuksensa, ja palatkaan \Herran\ tykö, niin hän armahtaa häntä, ja meidän Jumalamme tykö, sillä hänen tykönänsä on paljon anteeksiantamusta.

55:8 Sillä minun ajatukseni ei ole teidän ajatuksenne, ja teidän tienne ei ole minun tieni, sanoo \Herra\.

55:9 Vaan niin paljon korkeampi kuin taivas on maasta, niin ovat myös minun tieni korkeammat teidän teitänne, ja minun ajatukseni teidän ajatuksianne.

55:10 Sillä niinkuin sade ja lumi tulee taivaasta alas, ja ei mene sinne jälleen, vaan tuorettaa maan, ja tekee sen hedelmälliseksi ja antaa sen kasvaa, ja antaa siemenen kylvettää ja leivän syötää;

55:11 Niin on myös minun sanani, joka minun suustani lähtee, ei sen pidä tyhjänä

tyhjänä palaja, vaan tekee sen, mikä minulle otollista on, ja saa menestymään sen, mitä varten minä sen lähetin.

55:12 Sillä iloiten te lähdette, ja rauhassa teitä saatetaan; vuoret ja kukkulat puhkeavat riemuun teidän edessänne, ja kaikki kedon puut paukuttavat käsiänsä.

55:13 Orjantappurain sijaan on kasvava kypressejä, nokkosten sijaan on kasvava myrttipuita; ja se tulee Herran kunniaksi, iankaikkiseksi merkiksi, joka ei häviä.

56 LUKU

56:1 Näin sanoo Herra: Noudattakaa oikeutta ja tehkää vanhurskaus, sillä minun autuuteni on lähellä ja minun vanhurskauteni ilmestyy.

56:2 Autuas se ihminen, joka tämän tekee, se ihmislapsi, joka tässä pysyy, joka pitää sapatin eikä sitä riko, joka varoo kätensä tekemästä mitään paha!

56:3 Älköön sanoko muukalainen, joka on liittynyt Herraan: "Herra erottaa minut peräti kansastansa", älköönkä kuohittu sanoko: "Minä olen kuiva puu."

56:4 Sillä näin sanoo Herra: Kuohituille, jotka pitävät minun sapattini ja valitsevat sen, mikä minulle otollista on, ja pysyvät minun liitossani,

56:5 heille minä annan huoneessani ja muurieni sisällä muistomerkin ja nimen, joka on poikia ja tyttäriä parempi; minä annan heille iankaikkisen nimen, joka ei häviä.

56:6 Ja muukalaiset, jotka ovat liittyneet Herraan, palvellakseen häntä ja rakastaakseen Herran nimeä, ollakseen hänen palvelijoitansa, kaikki, jotka pitävät sapatin eivätkä sitä riko ja pysyvät minun liitossani,

palajaman minun tyköni, vaan tekemän mitä minulle otollinen on, ja sen pitää menestymän, jota varten minä sen lähettänyt olen.

55:12 Sillä ilossa teidän pitää lähtemän ja rauhassa saatettaman; vuoret ja kukkulat pitää teidän edessänne kiitosta veisaaman, ja kaikki puut kedolla käsillensä yhteen lyömän.

55:13 Hongat pitää orjantappurain siassa kasvaman, ja myrttipuu nukulaisten edestä; ja se pitää oleman \Herral\ nimeksi, ijankaikkiseksi merkiksi, jota ei pidä hävitettämän.

56 LUKU

56:1 Näin sanoo \Herra\ : pitäkää oikeus, ja tehkää vanhurskautta; sillä minun autuuteni on läsnä tulemassa, ja minun vanhurskauteni, että se ilmoitetaan.

56:2 Autuas on se ihminen, joka sen tekee, ja se ihmisen lapsi, joka sen käsittää: että hän pitäis sabbatin, eikä sitä arkioksi tekisi, ja pidättäis kätensä, ettei hän mitään paha tekisi.

56:3 Ja muukalainen, joka \Heraan\ on suostunut, ei pidä sanoman: \Herra\ kaiketi erottaa minun kansastansa; ja kuohittu ei pidä sanoman: katso, minä olen kuiva puu.

56:4 Sillä näin sanoo \Herra\ kuohituille: jotka minun sabbatini pitävät, ja valitsevat mitä minulle kelpaa, ja lujasti pitävät minun liittoni:

56:5 Niin minä annan heille minun huoneessani ja muurissani paikan, ja paremman nimen kuin pojilla ja tyttärillä on; ijankaikkisen nimen minä heille annan, jota ei pidä hävitettämän.

56:6 Ja muukalaisten lapsille, jotka \Heraan\ suostuneet ovat häntä palvelemaan ja \Herran\ nimeä rakastamaan, ja hänen palveliansa olemaan: jokainen heistä, joka sabbatin pitää, ettei hän sitä arkioksi tekisi, vaan pitäis lujasti minun liittoni,

56:7 ne minä tuon pyhälle vuorelleni ja ilahutan heitä rukoushuoneessani, ja heidän polttouhrinsa ja teurasuhrinsa ovat otolliset minun alttarillani, sillä minun huoneeni on kutsuttava kaikkien kansojen rukoushuoneeksi.

56:8 Herra, Herra sanoo, hän, joka kokoaa Israelin karkoitettut: Minä kokoan vielä muitakin sen koottujen lisäksi.

56:9 Kaikki kedon eläimet, tulkaa syömään, te metsän eläimet kaikki.

56:10 Israelin vartijat ovat kaikki sokeita, eivät he mitään käsitä; he ovat kaikki mykkiä koiria, jotka eivät osaa haukkua. He näkevät unta, makailevat ja nukkuvat mielellään.

56:11 Ja näillä koirilla on vimmainen nälkä, ei niitä mikään täytä. Ja tällaisia ovat paimenet! Eivät pysty mitään huomaamaan, ovat kaikki kääntyneet omille teilleen, etsivät kukin omaa voittoansa, kaikki tyynni.

56:12 "Tulkaa, minä hankin viiniä, ryypätkäämme väkevätä; olkoon huomispäivä niinkuin tämäkin ylenpalttisen ihana."

57 LUKU

57:1 Vanhurskas hukkuu, eikä kukaan pane sitä sydämelleen, hurskaat miehet otetaan pois kenenkään siitä välittämättä, sillä vanhurskas otetaan pois pahuutta näkemästä.

57:2 Hän menee rauhaan: jotka vakaasti vaeltavat, he saavat levätä kammioissansa.

57:3 Mutta te tulkaa tänne, te velhottaren lapset, te avionrikkojamiehen ja porttovaimon sikiöt.

57:4 Kenellä te iloanne pidätte? Kenelle avaatte suunne ammолleen ja kieltä pitkälle pistätte? Ettekö te ole rikoksen lapsia, valheen sikiöitä?

57:5 Te, jotka hehkutte himosta tammien varjossa, jokaisen vihreän puun alla, te, jotka teurastatte lapsia laaksoissa,

56:7 Ne minä vien pyhän vuoreni tykö, ja ilahutan heitä minun rukoushuoneessani; heidän uhrinsa ja polttouhrinsa pitää minulle otolliset oleman minun alttarillani; sillä minun huoneeni pitää kutsuttaman kaikkein kansain rukoushuoneeksi.

56:8 Herra, \Herra\, joka Israelin hyljätyt kokoo, sanoo: minä tahdon vielä enemmän hänen koottuinsa joukkoon koota.

56:9 Kaikki pedot kedolla, tulkaat ja syökää, ja kaikki pedot metsässä.

56:10 Kaikki heidän vartiansa ovat sokiat, eikä tiedä mitään, he ovat kaikki mykät koirat, jotka ei voi haukkua; he ovat laiskat, he makaavat ja unta rakastavat.

56:11 Mutta he ovat häpeemättömät väkevät koirat, jotka ei ikänä taida tulla ravituiksi. Ei paimenet itsekään tiedä mitään eli ymmärrä; jokainen ottaa vaarin omasta tiestänsä, kukin noudattaa ahneuttansa hänen tilassansa.

56:12 Tulkaat, ottakaamme viinaa ja juopukaamme, ja olkoon huomenna niinkuin tänäpäinäkin, ja vielä paljon enempi.

57 LUKU

57:1 Vanhurskas hukkuu, ja ei ajattele kenkään sitä sydämässensä; pyhät miehet temmata pois, ja ei siitä kenkään pidä vaaria; sillä vanhurskaat otetaan pois onnettomuudesta,

57:2 Ja jotka toimillisesti vaeltaneet ovat, tulevat rauhaan, ja lepäävät kammioissansa.

57:3 Tulkaat tänne edes, te noitain lapset, te huorintekiäin ja porttoin siemenet.

57:4 Kenenkä kanssa te nyt tahdotte iloita hekumassa? Kenenkä päälle te nyt tahdotte suutanne irvistellä, ja kieltänne pistää? Ettekö te ole rikoksen lapset ja väärä siemen?

57:5 Te jotka olette hemevät epäjumaliin kaikkein viheriäisten puiden alla, ja teurastatte lapsia ojain tykönä vuorten alla.

kallionrotkoissa!

57:6 Laakson sileät paadet ovat sinun osasi, siinä se on, sinun arpasi; niille sinä olet juomauhrit vuodattanut, ruokauhrit uhrannut. Siihenkö minä tyytyisin!

57:7 Korkealle ja valtavalle vuorelle sinä valmistit vuoteesi; sinne sinä myös nousit teurasuhria uhraamaan.

57:8 Oven ja pihtipielen taakse sinä panit omat merkkisi. Sillä minusta luopuen sinä paljastit itsesi ja nousit vuoteellesi, teit sen tilavaksi; sinä sovit kaupoista heidän kanssaan, makasit heidän kanssaan mielelläsi, näit heidän häpynsä.

57:9 Sinä kuljit kuninkaan tykö öljyinesi, runsaine voiteinesi; sinä lähetit sanansaattajasi kauas, laskeuduit alas tuonelaan asti.

57:10 Sinä väsyit matkasi pituudesta, et kuitenkaan sanonut: "Turha vaiva!" Sinä sait elpynyttä voimaa, sentähden et heikoksi käynyt.

57:11 Ketä sinä arkailit ja pelkäsit, koska vilpistelit etkä minua muistanut, et minusta välittänyt? Eikö niin: minä olen ollut vaiti aina ikiajoista asti, ja niin et sinä minua pelkää?

57:12 Mutta minä ilmoitan, mitä on sinun vanhurskautesi ja sinun tekosi; ne eivät sinua auta.

57:13 Kun sinä huudat, auttakoon sinua jumaliesi joukko! Mutta tuuli vie ne kaikki, henkäys ottaa ne pois. Mutta joka minuun turvaa, se perii maan ja ottaa omaksensa minun pyhän vuoreni.

57:14 Hän sanoo: Tehkää, tehkää tie, tasoittakaa tie, poistakaa kompastuskivet minun kansani tieltä.

57:15 Sillä näin sanoo Korkea ja Ylhäinen, jonka asumus on iankaikkinen ja jonka nimi on Pyhä: Minä asun korkeudessa ja pyhydessä ja niitten tykönä, joilla on särjetty ja nöyrä henki, että minä virvoittaisin nöyrien hengen ja saattaisin

57:6 Sinun menos on sileiden kivien seassa, ojissa, ne ovat sinun osas; niille sinä vuodatat juomauhris, kuin sinä ruokauhria uhraat: pitäiskö minun siihen mielistymän?

57:7 Sinä teet vuotees korkialle jyrkälle vuorelle, ja menet myös itse sinne ylös uhria uhraamaan.

57:8 Oven ja pihtipielen taa panet sinä muistos; sillä sinä vierität sinus pois minun tyköäni, menet ylös, ja levität vuotees, ja kiinnität itses heihin; sinä rakastat heidän vuodettansa, kussa ikänä sinä heidät näet.

57:9 Sinä menet kuninkaan tykö öljyllä, ja sinulla on moninaiset voiteet: ja lähetät sanas saattajat kauvas, ja olet alennettu hamaan helvettiin.

57:10 Sinä vaivasit itsiäs monissa teissä, ja et sanonut: minä suutun; vaan että löydät sinun kätes elämän, sentähden et sinä väsy.

57:11 Ketäs kartat ja pelkää? että valheessa olet, ja et muista minua, etkä johdata mielees; luuletkos minun ijäti olevan ääneti, ettes minua ensinkään pelkää?

57:12 Minä ilmoitan sinun vanhurskautes, ja sinun tekos: ja ne ei sinua pidä hyödyttämän.

57:13 Kuin sinä huudat, niin auttakoon sinun joukkos sinua; mutta tuulen pitää heidät kaikki viemän pois, ja turhuuden pitää ne ottaman pois; mutta joka minuun uskaltaa, hänen pitää maan perimän ja omistaman minun pyhän vuoreni,

57:14 Ja sanoman: tehkää tietä, tehkää tietä, levittäkää polku, sysätkää loukkaukset minun kansani tieltä pois.

57:15 Sillä näin sanoo korkia ja ylistetty, joka asuu ijankaikkisuudessa, ja jonka nimi on Pyhä: minä asun korkeudessa ja pyhydessä, ja niiden tykönä, joilla särjetty ja nöyrä henki on, että minä virvoittaisin nöyryytetyn hengen, ja saattaisin särjetyn

särjettyjen sydämet eläviksi.

57:16 Sillä en minä iankaiken riitele enkä vihastu ainiaaksi; muutoin henki nääntyisi minun kasvojeni edessä, ne sielut, jotka minä tehnyt olen.

57:17 Hänen ahneutensa synnin tähden minä vihastuin; minä löin häntä, kätkin itseni ja olin vihastunut. Mutta hän luopui minusta ja kulki oman sydämensä tietä.

57:18 Minä olen nähnyt hänen tiensä, mutta minä parannan hänet ja johdatan häntä ja annan jälleen lohdutuksen hänelle ja hänen surevillensa.

57:19 Minä luon huulten hedelmän, rauhan, rauhan kaukaisille ja läheisille, sanoo Herra, ja minä parannan hänet.

57:20 Mutta jumalattomat ovat kuin kuohuva meri, joka ei voi tyyntyä ja jonka aallot kuohuttavat muraa ja mutaa.

57:21 Jumalattomilla ei ole rauhaa, sanoo minun Jumalani.

58 LUKU

58:1 Huuda täyttä kurkkua, älä säästä, korota äänesi niinkuin pasuna, ilmoita minun kansalleni heidän rikoksensa ja Jaakobin huoneelle heidän syntinsä.

58:2 Minua he muka etsivät joka päivä ja haluavat tietoa minun teistäni niinkuin kansa, joka tekee vanhurskautta eikä hylkää Jumalansa oikeutta. He vaativat minulta vanhurskaita tuomioita, haluavat, että Jumala heitä lähestyisi:

58:3 "Miksi me paastoamme, kun et sinä sitä näe, kuritamme itseämme, kun et sinä sitä huomaa?" Katso, paastopäivänänne te ajatte omia asioitanne ja ahdistatte työhön kaiken työväkenne.

58:4 Katso, riidaksi ja toraksi te paastotte, lyödäksenne jumalattomalla nyrkillä. Te ette nyt paastoa niin, että teidän äänenne kuulutaisiin korkeudessa.

58:5 Tälläinenkö on se paasto, johon minä mielistyn, se päivä, jona ihminen kurittaa itseänsä? Jos kallistaa päänsä kuin kaisla

sydämen eläväiseksi.

57:16 Sillä en minä ijäti tahdo riidellä, enkä vihastua ijankaikkisesti; vaan minun kasvoistani on henki lähtevä, ja minä teen hengen.

57:17 Minä olin vihainen heidän ahneutensa vääryyden tähden, ja löin heitä, lymytin itseni ja närkästyin; silloin he menivät eksyksissä oman sydämensä tiellä.

57:18 Minä näin heidän tiensä, paransin heidät, ja johdatin heitä ja lohdutin niitä, jotka heitä murehtivat.

57:19 Minä olen luonut huulten hedelmän: rauhan, rauhan sekä kaukaisille että läheisille, sanoo \Herra\", ja olen heitä parantanut.

57:20 Mutta jumalattomat ovat niinkuin lainehtiva meri, joka ei voi tyventyä; vaan hänen aaltonsa heittävät loan ja mudan.

57:21 Jumalattomilla ei ole rauhaa, sanoo minun Jumalani.

58 LUKU

58:1 Huuda rohkiasti, älä säästä, korota äänes niinkuin basuna, ja ilmoita minun kansalleni heidän ylitsekäymisensä, ja Jakobin huoneelle heidän syntinsä.

58:2 Minua tosin he etsivät joka päivä, tahtovat tietää minun tietäni, niinkuin se kansa, joka jo vanhurskauden tehnyt on, ja ei ole heidän Jumalansa oikeutta hyljännyt. He kysyvät minulta oikiaa tuomiota, ja tahtovat lähestyä Jumalaa.

58:3 Miksi me paastoamme, ja et sinä sitä katso? miksi me ruumistamme vaivaamme, ja et sinä sitä tahdo tietää? Katso, kuin te paastotte, niin te teette teidän tahtonne, ja vaaditte kaikkia teidän velvollisianne.

58:4 Katso, te paastotte toraksi ja riidaksi, pieksätte rusikalla jumalattomasti. Älkää paastotko niinkuin te nyt teette, että teidän parkunne kuuluu korkeuteen.

58:5 Pitäiskö se oleman senkaltainen paasto, jonka minä valitsen: että ihminen ruumistansa päivällä vaivaa eli kallistaa

ja makaa säkissä ja tuhassa, sitäkö sinä sanot paastoksi ja päiväksi, joka on Herralle otollinen?

58:6 Eikö tämä ole paasto, johon minä mielistyn: että avaatte vääryyden siteet, irroitatte ikeen nuorat, ja päästätte sorretut vapaiksi, että särjette kaikki ikeet?

58:7 Eikö tämä: että taitat leipäsi isoavalle ja viet kurjat kulkijat huoneeseesi, kun näet alastoman, vaatetat hänet etkä kätkeydy siltä, joka on omaa lihaasi?

58:8 Silloin sinun valkeutesi puhkeaa esiin niinkuin aamurusko, ja haavasi kasvavat nopeasti umpeen; sinun vanhurskautesi käy sinun edelläsi, ja Jumalan kunnia seuraa suojanasi.

58:9 Silloin sinä rukoilet, ja Herra vastaa, sinä huudat, ja hän sanoo: "Katso, tässä minä olen." Jos sinä keskuudestasi poistat ikeen, sormella-osoittelun ja vääryyden puhumisen,

58:10 jos taritset elannostasi isoavalle ja ravitset vaivatun sielun, niin valkeus koittaa sinulle pimeydessä, ja sinun pilkkopimeäsi on oleva niinkuin keskipäivä.

58:11 Ja Herra johdattaa sinua alati ja ravitsee sinun sielusi kuivissa erämaissa; hän vahvistaa sinun luusi, ja sinä olet oleva niinkuin runsaasti kasteltu puutarha, niinkuin lähde, josta vesi ei koskaan puutu.

58:12 Sinun jälkeläisesi rakentavat jälleen ikivanhat rauniot, sinä kohotat perusmuurit, muinaisten polvien laskemat; ja sinun nimesi on oleva: "halkeamain umpeenmuuraaja" ja "teitten korjaaja maan asuttamiseksi."

58:13 Jos sinä pidätät jalkasi sapattia rikkomasta, niin ettet toimita omia asioitasi minun pyhäpäivänäni, vaan kutsut sapatin ilopäiväksi, Herran pyhäpäivän kunnioitettavaksi ja kunnioitat sitä, niin ettet toimita omia toimiasi, et aja omia asioitasi etkä puhu joutavia,

58:14 silloin on ilosi oleva Herrassa, ja

päänsä niinkuin kaisla, taikka säkissä eli tuhassa makaa, senkö te paastoksi kutsutte, ja \Herran\ otolliseksi päiväksi?

58:6 Mutta tämä on paasto, jonka minä valitsen: laske ne vallallensa, jotka vääryydellä sidotut ovat, päästä raskautetut irralle, laske vaivatut vapaaksi, ota pois kaikkalainen kuorma.

58:7 Taita isoovalle leipäs, vie raadolliset kulkiat huoneesees: kuin sinä näet alastoman, niin vaateta häntä, ja älä käännä itsiäs pois lihas tyköä.

58:8 Silloin sinun valkeutes puhkee paistamaan niinkuin aamurusko, ja sinun parannukses on nopiasti kasvava; ja sinun vanhurskautes vaelttaa sinun edelläs, ja \Herran\ kunnia on sinun korjaava.

58:9 Silloin sinä rukoilet, ja \Herra\ kuulee sinun rukoukses; ja koska sinä huudat, niin hän sanoo: katso, tässä minä olen. Ellet sinä ketään tykönäs raskauta, eli sormellas osoita, taikka pahasti puhu.

58:10 Jos avaat sydämes isoovaiselle, ja ravitset raadolliset sielut; niin sinun valkeutes on pimiässä koittava, ja sinun hämäräs on oleva niinkuin puolipäivä.

58:11 Ja \Herra\ johdattaa aina sinua, ja ravitsee sielus poudalla, ja sinun luus vahvistaa; ja sinä olet oleva niinkuin kasvatettu yrttitarha ja niinkuin lähde, josta ei koskaan vesi puutu.

58:12 Ja se rakennetaan sinulta, joka kauvan on autiona ollut, ja sinä lasket perustuksen, joka pysyy ijankaikkisesti; ja sinä pitää kutsuttaman rauvenneen tukiaksi, ja teiden parantajaksi, että siinä saataisiin asua.

58:13 Jos sinä käännät jalkas sabbatista pois, niin ettes tee sinun tahtoas minun pyhäpäivänäni, niin se pitää iloiseksi sabbatiksi kutsuttaman, \Herran\ kunnialliseksi pyhäksi; sillä niin sinä häntä ylistät, kuin et tee sinun teitäs, etkä niistä löydetä, jotka sinulle kelpaavat, eli mitä sinä puhut.

58:14 Silloin on sinulla ilo oleva

minä kuljetan sinut maan kukkuloitten ylitse, ja minä annan sinun nauttia isäsi Jaakobin perintöosaa. Sillä Herran suu on puhunut.

59 LUKU

59:1 Katso, ei Herran käsi ole liian lyhyt auttamaan, eikä hänen korvansa kuuro kuulemaan:

59:2 Vaan teidän pahat tekonne erottavat teidät Jumalastanne, ja teidän syntinne peittävät teiltä hänen kasvonsa, niin ettei hän kuule.

59:3 Sillä teidän kätenne ovat tahratut verellä ja sormenne vääryydellä; teidän huulenne puhuvat valhetta, teidän kielenne latelee petosta.

59:4 Ei kukaan vaadi oikeuteen vanhurskaasti, eikä kukaan käräjöi rehellisesti. He turvautuvat tyhjään ja puhuvat vilppiä, kantavat kohdussaan tuhoa ja synnyttävät turmion.

59:5 Myrkkyliskon munia he hautovat, hämähäkin verkkoja he kutovat; joka niitä munia syö, se kuolee, rikkipoljetusta puhkeaa kyykäärme.

59:6 Heidän verkkonsa eivät kelpaa vaatteeksi, heidän tekemäänsä ei voi verhoutua; heidän työnsä ovat vääryyden töitä, ja heidän kätensä ovat täynnä väkivallan tekoa.

59:7 Heidän jalkansa juoksevat pahuuteen, kiiruhtavat vuodattamaan viatonta verta; heidän ajatuksensa ovat vääryyden ajatuksia, tuho ja turmio on heidän teillensä.

59:8 Rauhan tietä he eivät tunne, oikeutta ei ole heidän askeleissansa; polkunsä he tekevät mutkaisiksi, ei kukaan, joka niitä käy, tunne rauhaa.

59:9 Sentähden on oikeus meistä kaukana, eikä vanhurskaus saavuta meitä; me odotamme valoa, mutta katso, on pimeä, aamunkoittoa, mutta vaellamme yön synkeydessä.

\Herrassa\, ja minä ylennän sinun maan kukkulain päälle, ja tahdon sinua ruokkia Jakobin sinun isäs perimisestä; sillä \Herran\ suu on sen puhunut.

59 LUKU

59:1 Katso, ei \Herran\ käsi ole lyhennetty, niin ettei hän voi auttaa, ja ei hänen korvansa raskaat, ettei hän kuule;

59:2 Vaan teidän pahuutenne eroittaa teidät ja teidän Jumalanne toisen toisestansa, ja teidän syntinne kätkevät pois hänen kasvonsa teiltä, niin ettei teitä kuulla.

59:3 Sillä teidän kätenne ovat saastutetut verellä, ja sormenne vääryydellä; teidän huulenne puhuvat valhetta, ja kielenne latelevat vääryyttä.

59:4 Ei ole yhtään, joka saarnaa vanhurskautta eli tuomitsee uskollisesti. Turhuuteen luotetaan ja puhutaan kelpaamattomia; onnettomuudesta ovat he raskaat, ja synnyttävät tuskan.

59:5 He hautovat basiliskin munia, ja kutovat hämähäkin verkkoa: jos joku syö hänen muniansa, niin hänen täytyy kuolla, jos ne rikotaan, niin niistä tulee kyykärme.

59:6 Heidän hämähäkkinsä verkot ei kelpaa vaatteeksi, ja heidän tekonsa ei kelpaa peitteeksi; sillä heidän työnsä ovat väärät työt, ja heidän käsissensä on väkivalta.

59:7 Heidän jalkansa juoksevat pahaan ja ovat nopsat vuodattamaan viatonta verta; heidän ajatuksensa ovat väärät ajatukset, heidän teissensä on hävitys ja vahinko.

59:8 Ei he tunne rauhan teitä, eikä ole oikeutta heidän käymisissensä; heidän polkunsä ovat karsaat: joka niitä käy, ei hänellä ole ikänä rauhaa.

59:9 Sentähden on meistä oikeus kaukana, ja vanhurskaus ei käsitä meitä; me odotimme valkeutta, katso, niin tulee pimeys: paistetta, ja katso, me vaellamme sumussa.

59:10 Me haparoimme seinää pitkin niinkuin sokeat, haparoimme niinkuin silmiä vailla; me kompastelemme sydänpäivällä niinkuin hämärässä, me olemme terveitten keskellä niinkuin kuolleet.

59:11 Me murisemme kaikki kuin karhut ja kujerramme kuin kyyhkysset; me odotamme oikeutta, mutta sitä ei tule, pelastusta, mutta se on kaukana meistä.

59:12 Sillä meidän rikoksemme ovat monilukuiset sinun edessäsi, ja meidän syntimme todistavat meitä vastaan; sillä meidän rikoksemme seuraavat meitä, ja pahat tekomme me tunnemme:

59:13 me olemme luopuneet Herrasta ja kieltäneet hänet, vetäytyneet pois Jumalaamme seuraamasta, puhuneet sortoa ja kapinaa, kantaneet kohdussamme ja purkaneet sisimmästämme valheen sanoja.

59:14 Oikeus työnnetään takaperin, ja vanhurskaus seisoo kaukana, sillä totuus kompastelee torilla, suoruus ei voi sisälle tulla.

59:15 Niin oli totuus kadonnut, ja joka pahasta luopui, se ryöstettiin paljaaksi. Herra näki sen, ja se oli hänen silmissänsä paha, ettei ollut oikeutta.

59:16 Ja hän näki, ettei ollut yhtäkään miestä, ja hän ihmetteli, ettei kukaan astunut väliin. Silloin hänen oma käsivartensa auttoi häntä, ja hänen vanhurskautensa häntä tuki.

59:17 Ja hän puki yllensä vanhurskauden kuin rintahaarniskan ja pani pelastuksen kypärin päähänsä, hän puki koston vaatteet puvuksensa ja verhoutui kiivauteen niinkuin viittaaan.

59:18 Tekojen mukaan hän maksaa palkan: vihan vastustajillensa, koston vihollisillensa; merensaarille hän kostaa.

59:19 Ja päivän laskun äärillä he pelkäävät Herran nimeä ja päivän koittamilla hänen

59:10 Me haparoitsimme seiniä niinkuin sokiä, ja pitelimme niinkuin ne, joilla ei silmiä ole; me loukkaamme itsemme puolipäivänä niinkuin hämärissä, me olemme pimeydessä niinkuin kuolleet.

59:11 Me myrisemme kaikki niinkuin karhut, ja vaikeroitsemme surkiasti niinkuin mettiset, sillä me odotamme oikeutta, ja ei sitä olekaan, autuutta, ja se on meistä kaukana.

59:12 Sillä meidän rikoksiamme on sinun edessäs aivan paljo, ja meidän syntimme todistavat meitä vastaan; sillä meidän rikoksemme on meitä läsnä, ja me tunnemme pahat tekomme.

59:13 Rikoksella ja valheella \Herraa\ vastaan me luovumme meidän Jumalastamme, puhumaan vääryyttä ja tottelemattomuutta, ajatellaksemme ja ladellaksemme vääriä sanoja sydämestämme.

59:14 Sentähden on myös oikeus palannut takaperin, ja vakuus on kauvas mennyt; sillä totuus putoo kaduille, ja vakuus ei taida tulla edes.

59:15 Totuus on pois, ja joka luopuu pahasta, hänen pitää oleman jokaisen saaliina. \Herra\ näkee sen, ja se on paha hänen silmänsä edessä, ettei oikeutta ole.

59:16 Ja hän näkee, ettei yhtään miestä ole, ja ihmettelee, ettei kenkään pyydä sitä sovittaa: niin hänen käsivartensa vapahtaa hänen, ja hänen vanhurskautensa pitää hänen tallella.

59:17 Sillä hän pukee yllensä vanhurskauden niinkuin rautapaidan, ja panee autuuden rautalakin päähänsä; ja puettaa itsensä koston vaatteilla niinkuin puvulla, ja pukee yllensä kiivauden niinkuin hameen:

59:18 Niinkuin se, joka kostaa vihollisillensa heidän ansionsa jälkeen ja tahtoo maksaa vihamiehillensä julmuudella, ja luodoille tahtoo hän maksaa ansion jälkeen,

59:19 Että \Herran\ nimeä peljättäisiin lännestä, ja hänen kunniaansa idästä, kuin

kunniaansa. Sillä se tulee kuin padottu virta, jota Herran henki ajaa eteenpäin.

59:20 Mutta Siionille se tulee lunastajana, niille Jaakobissa, jotka synnistä kääntyvät, sanoo Herra.

59:21 Ja tämä on minun liittoni heidän kanssansa, sanoo Herra: minun Henkeni, joka on sinun päälläsi, ja minun sanani, jonka minä suuhusi panen, eivät väisty sinun suustasi, eivät lastesi suusta eivätkä lastesi lasten suusta, sanoo Herra, nyt ja iankaikkisesti.

60 LUKU

60:1 Nouse, ole kirkas, sillä sinun valkeutesi tulee, ja Herran kunnia koittaa sinun ylitsesi.

60:2 Sillä katso, pimeys peittää maan ja synkeys kansat, mutta sinun ylitsesi koittaa Herra, ja sinun ylläsi näkyy hänen kunniansa.

60:3 Kansat vaeltavat sinun valkeuttasi kohti, kuninkaat sinun koitteesi kirkkautta kohti.

60:4 Nosta silmäsi, katso ympärillesi: kaikki nämä ovat kokoontuneet, tulevat sinun tykösi; sinun poikasi tulevat kaukaa, sinun tyttäriäsi kainalossa kannetaan.

60:5 Silloin sinä saat sen nähdä, ja sinä loistat ilosta, sinun sydämesi sykkii ja avartuu, kun meren aarteet kääntyvät sinun tykösi, kansojen rikkaudet tulevat sinulle.

60:6 Kamelien paljous peittää sinut, Midianin ja Eefan varsat; kaikki tulevat Sabasta, kantavat kultaa ja suitsutusta ja Herran ylistystä ilmoittavat.

60:7 Kaikki Keedarin laumat kokoontuvat sinun tykösi, Nebajotin oinaat palvelevat sinua; minulle otollisina ne nousevat minun alttarilleni, ja minä kirkastan kirkkauteni huoneen.

60:8 Keitä ovat nuo, jotka lentävät niinkuin pilvet ja niinkuin kyyhkyselä lakkoihinsa?

60:9 Merensaaret odottavat minua, ja etumaisina tulevat Tarsiin-laivat tuodakseen

hän on tuleva niinkuin tydytetty virta, jonka \Herran\ tuuli ajaa matkaan.

59:20 Ja Zionille on tuleva vapahtaja, ja niille, jotka kääntyvät pois synneistä Jakobissa, sanoo \Herra\.

59:21 Ja minä teen tämän liiton heidän kanssansa, sanoo \Herra\: minun henkeni, joka sinun päällä on, ja minun sanani, jotka minä sinun suuhusi panen, ei pidä lähtemään sinun suustasi, eikä sinun siemenesi suusta, ja lastesi lasten suusta, sanoo \Herra\, nyt niin iankaikkiseen.

60 LUKU

60:1 Nouse, ole kirkas; sillä sinun valkeutesi tulee, ja \Herran\ kunnia koittaa sinun ylitsesi.

60:2 Sillä katso, pimeys peittää maan, ja synkeys kansan; mutta \Herra\ koittaa sinun ylitsesi, ja hänen kunniansa pitää sinun päälläsi nähtävän.

60:3 Ja pakanat pitää vaeltaman sinun valkeudessa, ja kuninkaat sinun paisteissa, joka sinun ylitsesi koittaa.

60:4 Nosta silmäsi, katso ympärillesi, kaikki nämä kootut tulevat sinun tykösi; sinun poikas tulevat kaukaa, ja sinun tyttäres kylkien vieressä kasvatetaan.

60:5 Silloin sinä saat sen nähdä ja iloitset, sinun sydämesi ihmettelee, ja levittää itsensä, kuin suuri paljous meren tykönä kääntyy sinun tykösi, ja pakanain voima tulee sinulle.

60:6 Kameleihin paljous on peittävä sinun, nopsat Midianin ja Ephan kamelit; ne kaikki tulevat Sabasta; kultaa ja pyhää savua he tuovat, ja he ilmoittavat \Herran\ kiitoksen.

60:7 Kaikki Kedarin laumat kokoontuvat sinun tykösi, ja Nebajotin oinaat palvelevat sinua: ne pitää minun otolliselle alttarilleni uhrattaman, sillä minä tahdon minun kunniani huoneen kaunistaa.

60:8 Kutka ovat nuo, jotka lentävät niinkuin pilvet, ja niinkuin mettiset akkunoillensa?

60:9 Sillä minua luodot odottavat, ja haahdet meressä ensimmäisinä tuomaan

sinun lapsesi kaukaa; hopeansa ja kultansa heillä on mukansa Herran, sinun Jumalasi, nimelle, Israelin Pyhälle, sillä hän kirkastaa sinut.

60:10 Ja muukalaiset rakentavat sinun muurisi, ja heidän kuninkaansa palvelevat sinua; sillä vihassani minä löin sinua, mutta mielisuosiossani minä sinua armahdan.

60:11 Sinun porttisi pidetään aina auki, ei niitä suljeta päivällä eikä yöllä, että kansojen rikkauudet tuotaisiin ja heidän kuninkaansa saatettaisiin sinun tykösi.

60:12 Sillä se kansa tai valtakunta, joka ei sinua palvele, hukkuu, ja ne kansat hävitetään perinjuurin.

60:13 Libanonin kunnia tulee sinun tykösi, kypressit, jalavat ynnä hopeakuuset, kaunistamaan minun pyhäkköni paikkaa, ja minä saatan jalkaini sijan kunniaan.

60:14 Ja kumarassa käyden tulevat sinun tykösi sinun sortajaisi pojat, ja kaikki sinun pilkkaajasi heittäytyvät sinun jalkaisi juureen. He nimittävät sinut "Herran kaupungiksi", "Israelin Pyhän Siioniksi."

60:15 Sen sijaan, että sinä olet ollut hyljätty ja vihattu, niin ettei ollut kauttasi kulkijaa, teen minä sinut korkeaksi iankaikkisesti, iloksi polvesta polveen.

60:16 Ja sinä saat imeä kansojen maidon, imeä kuningasten rintoja, saat tuntea, että minä, Herra, olen sinun auttajasi, että Jaakobin Väkevä on sinun lunastajasi.

60:17 Minä tuon vasken sijaan kultaa, ja raudan sijaan minä tuon hopeata, puun sijaan vaskea ja kiven sijaan rautaa. Ja minä panen sinulle esivallaksi rauhan ja käskijäksi vanhurskauden.

60:18 Ei kuulu enää väkivaltaa sinun maassasi, ei tuhoa, ei turmiota sinun rajaisi sisällä, ja sinä kutsut pelastuksen muuriksesi ja kiitoksen portiksesi.

sinun lapses tähän kaukaa; heidän hopiansa ja kultansa heidän kanssansa, \Herran\ sinun Jumalasi ja Israelin Pyhän nimeen, joka sinua kunnioitti.

60:10 Muukalaisten lapset pitää sinun muuris rakentaman, ja heidän kuninkaansa pitää sinua palveleman; sillä vihassani löin minä sinua, ja armoissani minä armahdan sinua.

60:11 Ja sinun porttisi pitää alati avoinna oleman, ja ei pidä päivällä eikä yöllä suljettaman, että pakanain voima tuotaisiin, ja heidän kuninkaansa saatettaisiin sinun tykösi.

60:12 Sillä ne pakanat ja valtakunnat, jotka ei tahdo sinua palvella, pitää hukkuman, ja pakanat pitää peräti hukutettaman.

60:13 Libanonin kunnia pitää tuleman sinun tykösi, honka, tammi ja buksipuu ynnä, kaunistamaan minun pyhää siaani; sillä minä tahdon jalkaini sian kunnioittaa.

60:14 Heidän pitää myös kumaroissansa sinun tykösi tuleman, jotka sinua sortaneet ovat, ja kaikki, jotka sinua pilkanneet ovat, pitää lankeeman sinun jalkaisi eteen, ja kutsuman sinun \Herran\ kaupungiksi, Israelin Pyhän Zioniksi.

60:15 Ettäs olet hyljätty ja vihattu ollut, kussa ei kenkään vaeltanut, tahdon minä sinua iankaikkiseksi korkeudeksi tehdä, ja iloksi suvusta sukuun;

60:16 Että sinun pitää pakanain rieskaa imemän, ja kuningasten nisät pitää sinua imettämän: ettäs tuntisit minun \Herraksi\ sinun vapahtajakses, ja että minä, Jakobin väkevä, olen sinun lunastajas.

60:17 Minä tahdon saattaa kultaa vasken siaan, ja hopiaa raudan siaan, ja vaskea puiden siaan ja rantaa kivien sijaan ja tahdon tehdä vaivas rauhaksi, ja työs vanhurskaudeksi.

60:18 Ei enään sinun maallas vääryyttä kuuluman pidä, ei vahinkoa, eikä kadotusta sinun äärissä; vaan sinun muuris pitää autuudeksi ja sinun porttisi kiitokseksi kutsuttaman.

60:19 Ei ole enää aurinko sinun valonasi päivällä, eikä valaise sinua kuun kumotus, vaan Herra on sinun iankaikkinen valkeutesi, ja sinun Jumalasi sinun kirkkautesi.

60:20 Ei sinun aurinkosi enää laske, eikä sinun kuusi vajene, sillä Herra on sinun iankaikkinen valkeutesi, ja päättyneet ovat sinun murheesi päivät.

60:21 Sinun kansassasi ovat kaikki vanhurskaita, he saavat periä maan iankaikkisesti, he, minun istutukseni vesa, minun kätteni teko, minun kirkkauteni ilmoitukseksi.

60:22 Pienimmästä kasvaa heimo, vähäisimmästä väkevä kansa. Minä, Herra, sen aikanansa nopeasti täytän.

61 LUKU

61:1 Herran, Herran Henki on minun päälläni, sillä hän on voidellut minut julistamaan ilosanomaa nöyrille, lähettänyt minut sitomaan särjettyjä sydämiä, julistamaan vangituille vapautusta ja kahlituille kirvoitusta,

61:2 julistamaan Herran otollista vuotta ja meidän Jumalamme kostonpäivää, lohduttamaan kaikkia murheellisia,

61:3 panemaan Siionin murheellisten päähän - antamaan heille - juhlapäähineen tuhkan sijaan, iloöljyä murheen sijaan, ylistyksen vaipan masentuneen hengen sijaan, ja heidän nimensä on oleva "vanhurskauden tammot", "Herran istutus", hänen kirkkautensa ilmoitukseksi.

61:4 Ja he rakentavat jälleen ikivanhat rauniot, kohottavat ennalleen esi-isien autiot paikat; ja he uudistavat rauniokaupungit, jotka ovat olleet autiot polvesta polveen.

61:5 Vieraat ovat teidän laumojenne paimenina, muukalaiset teidän peltomiehinne ja viinitarhureinanne.

61:6 Mutta teitä kutsutaan Herran papeiksi,

60:19 Ei auringon pidä enään päivällä sinulle paistaman, eikä kuun valon sinua valaiseman; vaan \Herra\ on sinun ijankaikkinen valkeutes, ja sinun Jumalas on sinun ylistykses.

60:20 Ei sinun aurinkos enään laske, eikä kuus kadota valoansa; sillä \Herra\ on sinun ijankaikkinen valkeutes, ja sinun murhepäiväs loppuvat.

60:21 Ja sinun kansas on kaikki vanhurskas oleva, ja maan piirin ijankaikkisesti omistava, niinkuin minun istutukseni vesat ja käsialani ovat minulle ylistykseksi.

60:22 Vähäinen pitää tuhanneksi tuleman, ja piskuinen väkeväksi kansaksi: minä \Herra\ tahdon sen ajallansa toimittaa.

61 LUKU

61:1 Herran, \Herran\ henki on minun päälläni, sentähden on \Herra\ minua voidellut, saarnaamaan köyhille hyvää sanomaa; hän on minun lähettänyt parantamaan särjettyjä sydämiä: saarnaamaan vangeille lunastusta ja sidotuille pääsemistä;

61:2 Saarnaamaan \Herran\ otollista vuotta, ja meidän Jumalamme kostonpäivää; lohduttamaan kaikkia murheellisia;

61:3 Että minä saattaisin murheellisille Zionissa kaunistuksen tuhan edestä, ja iloöljyn murheen edestä, ja kauniit vaatteet murheellisen hengen edestä; että he vanhurskauden puuksi kutsuttaisiin, \Herran\ istuttamisen ylistykseksi.

61:4 Ja heidän pitää vanhat autiot paikat rakentaman, ja parantaman mitä muinen on hävitetty; heidän pitää autiot kaupungit uudistaman, jotka suvusta sukuun hävitettynä olivat.

61:5 Muukalaiset pitää seisoman ja teidän laumanne kaitseman; ja vierasten lapset pitää teidän peltomiehenne ja viinämäkenne miehet oleman.

61:6 Mutta teitä pitää \Herran\ papiksi

sanotaan meidän Jumalamme palvelijoiksi; te saatte nauttia kansain rikkaudet ja periä heidän kunniansa.

61:7 Häpeänne hyvitetään teille kaksin kerroin, ja pilkatut saavat riemuita osastansa. Niin he saavat kaksinkertaisen perinnön maassansa; heillä on oleva iankaikkinen ilo.

61:8 Sillä minä, Herra, rakastan oikeutta, vihaan vääryyttä ja ryöstöä; ja minä annan heille palkan uskollisesti ja teen heidän kanssansa iankaikkisen liiton.

61:9 Heidän siemenensä tulee tunnetuksi kansain keskuudessa ja heidän jälkeläisensä kansakuntien keskellä; kaikki, jotka näkevät heitä, tuntevat heidät Herran siunaamaksi siemeneksi.

61:10 Minä iloitsen suuresti Herrassa, minun sieluni riemuitsee minun Jumalassani, sillä hän pukee minun ylteni autuuden vaatteet ja verhoaa minut vanhurskauden viittaani, yljän kaltaiseksi, joka kantaa juhlapäähinettä niinkuin pappi, ja morsiamen kaltaiseksi, joka on koruillansa kaunistettu.

61:11 Sillä niinkuin maa tuottaa kasvunsa ja niinkuin kasvitarha saa siemenkylvönsä versomaan, niin saattaa Herra, Herra versomaan vanhurskauden ja kiitoksen kaikkien kansojen nähden.

62 LUKU

62:1 Siionin tähden minä en voi vaieta, ja Jerusalemin tähden en lepoa saa, ennenkuin sen vanhurskaus nousee kuin aamunkoi ja sen autuus kuin palava tulisoihutu.

62:2 Ja kansat näkevät sinun vanhurskautesi, kaikki kuninkaat sinun kunniasi; ja sinulle annetaan uusi nimi, jonka Herran suu säätää.

62:3 Sinä tulet kauniiksi kruunuksi Herran

kutsuttaman, ja sanottaman: te olette meidän Jumalamme palveliat, ja teidän pitää pakanain hyvyden syömän, ja heidän kunniaastansa pitää teidän kerskaaman.

61:7 Teidän häpiänne edestä pitää teidän kaksinkertaisesti saaman, ja häväistyksen edestä pitää heidän riemuitseman osassansa: sentähden pitää heidän kaksinkertaisesti maansa omistaman: heillä pitää iankaikkinen riemu oleman.

61:8 Sillä minä olen \Herra\, joka oikeutta rakastan, ja vihaan ryövättyä polttouhria: ja tahdon saattaa, ettei heidän työnsä pidä turha oleman, ja teen iankaikkisen liiton heidän kanssansa.

61:9 Ja heidän siemenensä pitää pakanain seassa tunnettaman, ja heidän jälkeentulevaisensa kansain seassa; että jokainen, joka heidät näkee, pitää heidät tuntevan, että he ovat siunattu siemen \Herralta\.

61:10 Minä iloitsen suuresti \Herrassa\, ja minun sieluni riemuitsee minun Jumalassani; sillä hän puetti minun autuuden vaatteilla, ja verhoitti minun vanhurskauden hameella: niinkuin ylkä kaunistettu papillisella kaunistuksella, ja niinkuin morsian kaunistettu kaunistuksessansa.

61:11 Sillä niinkuin hedelmä kasvaa maasta, ja siemen yrttitarhassa putkahtaa, niin antaa Herra, \Herra\ vanhurskauden ja kiitoksen käydä ylös kaikkein pakanain edessä.

62 LUKU

62:1 Zionin tähden en minä vaikene, ja Jerusalemin tähden en minä lakkaa, siihenasti että hänen vanhurskautensa koittaa niinkuin paiste, ja hänen autuutensa palaa niinkuin tulisoitto.

62:2 Että pakanatkin näkisivät sinun vanhurskautesi, ja kaikki kuninkaat sinun kunnias. Ja sinä nimitetään uudella nimellä, jonka \Herran\ suu on nimittävä.

62:3 Ja sinun pitää oleman kunnian kruunu

kädessä ja kuninkaalliseksi päähineeksi Jumalasi kädessä.

62:4 Ei sinua enää sanota "hyljätyksi", eikä sinun maatasi enää sanota "autioksi"; vaan sinua kutsutaan "minun rakkaakseni" ja sinun maatasi "aviovaimoksi", sillä Herra rakastaa sinua, ja sinun maasi otetaan avioksi.

62:5 Sillä niinkuin nuori mies ottaa neitsyen avioksi, niin sinun lapsesi ottavat sinut omaksensa; ja niinkuin ylkä iloitsee morsiamesta, niin sinun Jumalasi iloitsee sinusta.

62:6 Sinun muureillesi, Jerusalem, minä asetan vartijat; älkööt he milloinkaan vaietko, ei päivällä eikä yöllä. Te, jotka ylistätte Herraa, älkää itsellenne lepoa suoko.

62:7 Älkää antako hänelle lepoa, ennenkuin hän on asettanut ennallensa Jerusalemin, tehnyt sen ylistykseksi maassa.

62:8 Herra on vannonut oikean kätensä ja väkevyytensä käsivarren kautta: En totisesti minä enää anna jyviäsi sinun vihollistesi ruuaksi, eivätkä juo enää muukalaiset sinun viiniäsi, josta sinä olet vaivan nähnyt.

62:9 Vaan jotka viljan kokoavat, ne sen syövät ja ylistävät Herraa; ja jotka viinin korjaavat, ne sen juovat minun pyhissä esikartanoissani.

62:10 Käykää, käykää ulos porteista, tasoittakaa kansalle tie, tehkää, tehkää valtatie, raivatkaa kivet pois, kohottakaa lippu kansoille.

62:11 Katso, Herra on kuuluttanut maan ääriin asti: Sanokaa tytär Siionille: Katso, sinun pelastuksesi tulee. Katso, hänen palkkansa on hänen mukanansa, hänen työnsä ansio käy hänen edellensä.

62:12 Ja heitä kutsutaan "pyhäksi kansaksi", "Herran lunastetuiksi"; ja sinua kutsutaan "halutuksi", "kaupungiksi, joka ei ole hyljätty."

\Herran\ kädessä, ja kuninkaan hiippa sinun Jumalasi kädessä.

62:4 Et sinä enään kutsuta hyljätyksi, eikä sinun maatas enää sanota hävitetyksi, vaan sinä kutsutaan: minun suosioni on hänessä, ja sinun maas asuttavaksi; sillä \Herra\ on mielistynyt sinuun, ja sinun maallas asutaan.

62:5 Sillä niinkuin nuorukainen rakastaa neitsyttä, niin sinun lapses pitää sinua rakastaman; ja niinkuin ylkä iloitsee morsiamestansa, niin myös sinun Jumalasi iloitsee sinusta.

62:6 Jerusalem, minä asetan vartiat muuris päälle, jotka ei ikänä päivällä eikä yöllä vaikene; ja jotka \Herran\ muistatte, ei teidän pidä vaiti oleman.

62:7 Ja ei teidän pidä hänestä vaikeneman, siihenasti että hän sen vahvistaa, ja asettaa Jerusalemin maan päälle kiitokseksi.

62:8 \Herra\ vannoo oikian kätensä kautta, ja voimansa käsivarren kautta: en minä tahdo enään antaa jyviäs vihollistes syödä, enkä viinaas, jonka tähden sinä työtä teit, muukalaisten juoda;

62:9 Vaan jotka sen kokoovat, syövät sitä ja kiittävät \Herraa\; ja jotka sitä kokoovat, juovat sitä minun pyhyiteni esihuoneissa.

62:10 Menkää, menkää porttein kautta, peratkaat tietä kansalle: silittäkää, silittäkää polut, siirtäkää kivet pois, ylentäkää lippu kansain päälle.

62:11 Katso, \Herra\ antaa sen kuulua hamaan maailman ääriin asti: sanokaat Zionin tyttärelle: katso, sinun autuutes tulee, katso, hänen palkkansa on hänen myötänsä, ja hänen työnsä hänen edessänsä.

62:12 Ja he pitää kutsuttaman pyhäksi kansaksi, \Herran\ lunastetuiksi; ja sinä kutsutaan etsityksi ja ei hyljätyksi kaupungiksi.

63 LUKU

63:1 Kuka tuolla tulee Edomista, tulipunaisissa vaatteissa Bostasta, tuo puvultansa komea, joka uljaana astelee suuressa voimassansa? "Minä, joka puhun vanhurskautta, joka olen voimallinen auttamaan."

63:2 Miksi on punaa sinun puvussasi, miksi ovat vaatteesi kuin viinikuurnan polkijan?

63:3 "Kuurnan minä poljin, minä yksinäni, ei ketään kansojen joukosta ollut minun kanssani; minä poljin heidät vihassani, tallasin heidät kiivaudessa, ja niin pirskuivat heidän vertansa vaatteilleni, ja minä tahrasin koko pukuni.

63:4 Sillä koston päivä oli minun mielessäni ja minun lunastettujeni vuosi oli tullut.

63:5 Ja minä katselin, mutta ei ollut auttajaa, ja minä ihmettelin, kun ei kukaan tueksi tullut. Silloin minun oma käsivarteni minua auttoi, ja minun vihani minua tuki.

63:6 Ja minä tallasin kansat vihassani ja juovutin heidät kiivaudellani; minä vuodatin maahan heidän verensä."

63:7 Herran armoitit minä julistan, Herran ylistettäviä tekoja, kaikkea, mitä Herra on meille tehnyt, suurta hyvyyttä Israelin heimoa kohtaan, mitä hän on heille osoittanut laupeudessaan ja suuressa armossansa.

63:8 Ja hän sanoi: "Ovathan he minun kansani, he ovat lapsia, joissa ei ole vilppiä"; ja niin hän tuli heille vapahtajaksi.

63:9 Kaikissa heidän ahdistuksissansa oli hänelläkin ahdistus, ja hänen kasvojensa enkeli vapahti heidät. Rakkaudessaan ja sääliväisyydessään hän lunasti heidät, nosti heitä ja kantoi heitä kaikkina muinaisina päivinä.

63:10 Mutta he niskoittelivat ja saattoivat murheelliseksi hänen Pyhän Henkensä; ja niin hän muuttui heidän viholliseksensa, hän itse soti heitä vastaan.

63 LUKU

63:1 Kuka on se, joka tulee Edomista, punaisilla vaatteilla Bostasta, joka niin on kaunistettu vaatteissansa, ja käy suuressa voimassansa? Minä joka puhun vanhurskautta, ja taidan kyllä auttaa.

63:2 Miksi ovat siis vaattees niin punaiset, ja pukus niinkuin viinakuurnan sotkujan?

63:3 Minä sotkun viinakuurnan yksinäni, ja ei yksikään kansasta minun kanssani. Minä tallaan heitä vihassani, ja sotkun heitä julmuudessa; siitä on heidän verensä priiskunut vaateisiini, ja minä olen saastuttanut kaikki minun pukuni;

63:4 Sillä minä olen säätänyt itselleni kostopäivän, ja vuosi on tullut omiani pelastaa.

63:5 Sillä minä katsoin ympärilleni, ja ei ollut auttajaa, ja minä hämmästyin, ja ei kenkään holhonut minua; vaan minun käsivarteni vapahti minun, ja minun vihani holhoi minua.

63:6 Ja minä olen tallannut kansat vihassani, ja tehnyt heitä juovuksiin minun julmuudessa; ja sysäsin heidän voittonsa maahan.

63:7 Minä tahdon \Herran\ laupiutta muistaa, ja \Herran\ kiitosta kaikista niistä, mitkä \Herra\ meille tehnyt on, ja sitä suurta hyvyyttä Israelin huoneelle, jonka hän sille tehnyt on, suuren laupiutensa ja hyvyytensä kautta.

63:8 Sillä hän sanoo: he ovat tosin minun kansani, lapset, jotka ei valhetteliat ole; ja hän oli heidän vapahtajansa.

63:9 Kaikessa heidän ahdistuksessansa oli hänellä ahdistus, ja enkeli, joka hänen edessänsä on, autti heitä; rakkautensa ja armonsa tähden hän lunasti heitä, ja otti heitä ylös, ja kantoi heitä aina vanhasta tähän asti.

63:10 Mutta he olivat vastahakoiset, ja vihoittivat hänen Pyhän Henkensä; sentähden hän muuttui heidän viholliseksensa, ja soti heitä vastaan.

63:11 Silloin hänen kansansa muisti muinaisia päiviä, muisti Moosesta: Missä on hän, joka toi heidät ylös merestä, heidät ynnä hänen laumansa paimenen? Missä on hän, joka pani tämän sydämeen Pyhän Henkensä;

63:12 hän, joka antoi kunniansa käsivarren kulkea Mooseksen oikealla puolella, joka halkaisi vedet heidän edestänsä tehdäkseen itsellensä iankaikkisen nimen;

63:13 hän, joka kuljetti heitä syvyyksissä niinkuin hevosia erämaassa, eivätkä he kompastelleet?

63:14 Niinkuin karja astuu alas laaksoon, niin vei Herran Henki heidät lepoon. Niin sinä olet kansaasi johdattanut, tehdäksesi itsellesi kunniallisen nimen.

63:15 Katsele taivaasta, katso pyhyytesi ja kirkkautesi asunnosta. Missä on sinun kiivautesi ja voimalliset tekosi? Sinun sydämesi sääli ja sinun armahtavaisuutesi ovat minulta sulkeutuneet.

63:16 Sinähän olet meidän isämme, sillä Aabraham ei meistä tiedä eikä Israel meitä tunne: sinä, Herra, olet meidän isämme; "meidän Lunastajamme" on ikiajoista sinun nimesi.

63:17 Miksi sallit meidän eksyä pois sinun teiltäsi, Herra, ja annoit meidän sydämemme paatua, niin ettemme sinua pelkää? Palaja takaisin palvelijaisi tähden, perintöosasi sukukuntain tähden.

63:18 Vähän aikaa vain sinun pyhä kansasi sai pitää perintönsä; meidän ahdistajamme ovat tallanneet sinun pyhäkkösi.

63:19 Me olemme niinkuin ne, joita sinä et ole ikinä hallinnut, olemme, niinkuin ei meitä olisi otettu sinun nimiisi.

64 LUKU

64:1 Oi, jospa sinä halkaisisit taivaat ja astuisit alas, niin että vuoret järkkyisivät sinun edessäsi, niinkuin risut leimahtavat tuleen, niinkuin vesi tulella kiehuu,

64:2 että tekisit nimesi tunnetuksi vastustajillesi ja kansat vapisisivat sinun

63:11 Ja hänen kansansa muisti taas entisiä Moseksen aikoja. Kussa siis nyt se on, joka heidät vei ulos merestä laumansa paimenen kanssa? Kussa on se, joka Pyhän Henkensä heidän sekaansa antoi;

63:12 Joka oikialla kädellensä Moseksen vei, kunniallisella käsivarrellansa; joka vedet jakoi heidän edellensä, tehdäksensä itsellensä iankaikkista nimeä;

63:13 Joka heitä vei syvyyden kautta, niinkuin hevoset korvessa, ilman kompastumata.

63:14 Niinkuin karjan, joka kedolle menee, saatti \Herran\ Henki heidät lepoon, niin sinä myös kansas johdatit, tehdäkses itselles iankaikkista nimeä.

63:15 Niin katso nyt taivasta, ja katso tänne alas pyhästä ja kunniallisesta asuinsiastas. Kussa nyt on kiivautes ja voimas? sinun suuri sydämellinen laupiutes kovennetaan minua vastaan.

63:16 Sinä olet kuitenkin meidän Isämme; sillä ei Abraham meistä mitään tiedä, ja ei Israel meitä tunne; mutta sinä \Herra\ olet meidän Isämme ja meidän Lunastajamme; ja se on ijäti sinun nimes.

63:17 Miksis, \Herra\, sallit meidän eksyä sinun teiltäs, ja annoit sydämemme paatua, ettemme sinua peljänneet? Palaja palveliais tähden ja perimises sukukuntain tähden.

63:18 He omistavat lähes kaiken sinun pyhän kansas; meidän vihollisemme polkevat sinun pyhyytes alas.

63:19 Me olemme juuri niinkuin ennenkin, kuin et sinä meitä hallinnut, ja emme olleetkaan sinun nimees nimitetyt.

64 LUKU

64:1 Jospa sinä taivaat halkaisisit, ja astuisit alas, että vuoret vuotaisivat sinun edessäs, niinkuin palava vesi kiehuu pois väkevällä tulella,

64:2 Että sinun nimes tulis tiettäväksi sinun vihollisilles, ja että pakanat sinun edessäs

kasvojesi edessä,

64:3 kun sinä teet peljättäviä tekoja, joita emme odottaa voineet! Oi, jospa astuisit alas, niin että vuoret järkkäisivät sinun edessäsi!

64:4 Ei ole ikiajoista kuultu, ei ole korviin tullut, ei ole silmä nähnyt muuta Jumalaa, paitsi sinut, joka senkaltaisia tekisi häntä odottavalle.

64:5 Sinä käyt niitä kohden, jotka ilolla vanhurskautta tekevät ja jotka sinun teilläsi sinua muistavat. Katso, sinä vihastuit, ja me jouduimme synnin alaisiksi; niin on ollut ikiajoista asti - saammeko avun?

64:6 Kaikki me olimme kuin saastaiset, ja niinkuin tahrattu vaate oli kaikki meidän vanhurskautemme. Ja kaikki me olemme lakastuneet kuin lehdet, ja pahat tekomme heittelevät meitä niinkuin tuuli.

64:7 Ei ole ketään, joka avukseen huutaa sinun nimeäsi, joka herää pitämään sinusta kiinni; sillä sinä olet peittänyt kasvosi meiltä, jättänyt meidät menehtymään syntiemme valtaan.

64:8 Mutta olethan sinä, Herra, meidän isämme; me olemme savi, ja sinä olet meidän valajamme, kaikki me olemme sinun kättesi tekoa.

64:9 Älä, Herra, vihastu ylenmäärin, äläkä ainiaan muistele pahoja tekoja. Katso ja huomaa, että me kaikki olemme sinun kansasi.

64:10 Sinun pyhät kaupunkisi ovat tulleet erämaaksi, Siion on erämaaksi tullut, Jerusalem autioksi.

64:11 Meidän pyhä ja ihana temppelimme, jossa isämme sinua ylistivät, on tulella poltettu, ja rauniona on kaikki meille kallisarvoinen.

64:12 Vaikka nämä näin ovat, voitko, Herra, pidättää itsesi, voitko olla vaiti ja vaivata meitä ylenmäärin?

65 LUKU

65:1 Minä olen suostunut niiden etsittäväksi, jotka eivät minua kysyneet,

vapisivat.

64:3 Niiden ihmeitten tähden, jotka sinä teet, joita ei kenkään toivonut; koska sinä menit alas, ja vuoret edessäs sulaisivat.

64:4 Ja ei maailman alusta kuultu, eikä korville tullut ole, eli yksikään silmä nähnyt ole, paitsi sinua Jumala, mikä niille tapahtuu, jotka sinua odottavat.

64:5 Sinä kohtasit niitä iloisna, jotka tekivät vanhurskautta, ja sinua muistelivat sinun teilläs. Katso, sinä vihastuit, koska me syntiä teimme ja kauvan niissä viivyimme, mutta kuitenkin meitä autettiin.

64:6 Mutta me olemme kaikki saastaiset, ja kaikki meidän vanhurskautemme on niinkuin saastainen vaate; me olemme kaikki lakastuneet niinkuin lehdet, ja meidän syntimme viskoivat meitä niinkuin tuuli.

64:7 Ja ei ole sitä, joka rukoilee sinun nimeäs, ja nousee sinuun kiinni tarttumaan; sillä sinä peität kasvosi meiltä, ja annat meidät näännyä suurissa synneissämme.

64:8 Mutta nyt \Herra\, sinä olet meidän Isämme; me olemme savi, sinä olet meidän valajamme, ja me olemme kaikki sinun käsialas.

64:9 Älä, \Herra\, niin kovin vihastu, ja älä ijäti ajattele syntiämme; katso sitä, että me olemme kaikki sinun kansas.

64:10 Sinun pyhyytes kaupungit ovat hävitetyt, Zion on autioksi tehty ja Jerusalem on kylmillä.

64:11 Meidän pyhyitemme ja kunniamme huone, jossa meidän isämme sinua kunnioittivat, on tulella poltettu; ja kaikki meidän kauniimpamme ovat häväistyt.

64:12 \Herra\, maltatkos sinus näistä niin kovana pitää ja vaiti olla, ja lyödä meitä niin kovin alas.

65 LUKU

65:1 Minä etsitään niiltä, jotka ei kysyneet minua; minä löytään niiltä, jotka ei minua

niiden löydettäväksi, jotka eivät minua etsineet; minä olen sanonut kansalle, joka ei ole otettu minun nimiini: Tässä minä olen, tässä minä olen!

65:2 Koko päivän minä olen ojentanut käsiäni uppiniskaista kansaa kohden, joka vaelttaa tietä, mikä ei ole hyvä, omain ajatustensa mukaan;

65:3 kansaa kohden, joka vihoittaa minua alinomaa, vasten kasvojani, uhraa puutarhoissa ja suitsuttaa tiilikivialttareilla.

65:4 He asustavat haudoissa ja yöpyvät salaisiin paikkoihin; he syövät sianlihaa, ja saastaiset liemet on heillä astioissansa.

65:5 He sanovat: "Pysy erilläsi, älä tule minua lähelle, sillä minä olen sinulle pyhä." Nämä ovat savu minun sieraimissani, tuli, joka palaa kaiken päivää.

65:6 Katso, se on kirjoitettuna minun edessäni. En ole minä vaiti, vaan minä maksan, maksan heille helmaan

65:7 heidän pahat tekonsa ynnä teidän isienne pahat teot, sanoo Herra, niiden, jotka ovat vuorilla suitsuttaneet ja kukkuloilla minua häväisseet; ja ensiksi minä mittaan heille palkan heidän helmaansa.

65:8 Näin sanoo Herra: Niinkuin sanotaan rypäleestä, jos siinä on mehua: "Älä hävitä sitä, sillä siinä on siunaus", niin teen minä palvelijaini tähden, etten kaikkea hävittäisi.

65:9 Minä tuotan Jaakobista siemenen ja Juudasta vuorteni perillisen; ja minun valittuni saavat periä maan, ja minun palvelijani saavat siinä asua.

65:10 Ja Saaron on oleva lammasten laitumena ja Aakorin laakso karjan lepopaikkana minun kansallani, joka minua etsii.

65:11 Mutta te, jotka hylkääte Herran ja unhotatte minun pyhän vuoreni, jotka valmistatte Gadille pöydän ja vuodatatte uhrijuomaa Menille -

etsineet; ja pakanoille, jotka ei rukoilleet minun nimeäni, sanon minä: tässä minä olen, tässä minä olen.

65:2 Minä kokotan käteni koko päivän tottelemattomalle kansalle, joka vaelttaa ajatustensa jälkeen sitä tietä, joka ei hyvä ole;

65:3 Sille kansalle, joka vihoittaa minun, on aina minun kasvoini edessä: uhraa yrttitarhoissa, suitsuttaa tulikivien päällä;

65:4 Asuu hautain keskellä, on yötä luolissa, syö sian lihaa, ja heillä on kauhia liemi heidän padoissansa,

65:5 Ja sanovat: mene puolelles, ja älä satu minuun, sillä minä olen pyhempi sinua: näiden pitää oleman savun minun vihassani, ja tulen, joka palaa koko päivän.

65:6 Katso, minun edessäni on kirjoitettu: en minä tahdo olla ääneti, vaan minä tahdon maksaa, ja maksaa heidän helmaansa,

65:7 Sekä teidän pahat tekonne, ja teidän isäinne pahat teot yhtenänsä, sanoo \Herra\: ne jotka vuorilla suitsuttaneet, ja minua kukkuloilla häväisseet ovat; minä tahdon jälleen mitata heidän entiset työnsä heidän helmaansa.

65:8 Näin sanoo \Herra\: niinkuin viina löytään viinamarjoissa, ja sanotaan: älä sitä hävitä, sillä siinä on siunaus: juuri niin tahdon minä minun palveliani tähden tehdä, etten minä sitä kaikkea hävitä.

65:9 Vaan johdatan Jakobista siemenen, ja Juudasta sen, joka minun vuorellani asuman pitää; sillä minun valittuni pitää sen omistaman, ja minun palveliani siinä asuman.

65:10 Ja Saaronin pitää oleman laumain huoneen, ja Aakorin laakson karjan pihatton, minun kansalleni, joka minua etsii.

65:11 Mutta te, jotka hylkääte \Herran\, ja unohdatte minun pyhän vuoreni, ja nostatte Gadille pöydän ja panette juomauhria täyteen Menille:

65:12 teidät minä määrään miekan omiksi ja kaikki te kumarrutte teurastettaviksi, sentähden ettette vastanneet, kun minä kutsuin, ettekä kuulleet, kun minä puhuin, vaan teitte sitä, mikä on paha minun silmissäni, ja valitsitte sen, mikä ei ole minulle otollista.

65:13 Sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Katso, minun palvelijani syövät, mutta te näette nälkää; katso, minun palvelijani juovat, mutta te kärsitte janoa; katso, minun palvelijani iloitsevat, mutta te joudutte häpeään.

65:14 Katso, minun palvelijani riemuitsevat sydämen onnesta, mutta te huudatte sydämen tuskasta ja voitotatte mielimurteissanne.

65:15 Ja te jätätte nimenne kirouslauseeksi minun valituilleni: "Niin sinut surmatkoon Herra, Herra!" Mutta palvelijoilleen hän on antava toisen nimen.

65:16 Joka maassa itsensä siunaa, siunaa itsensä totisen Jumalan nimeen, ja joka maassa vannoo, vannoo totisen Jumalan nimeen; sillä entiset ahdistukset ovat unhotetut ja peitossa minun silmiltäni.

65:17 Sillä katso, minä luon uudet taivaat ja uuden maan. Entisiä ei enää muisteta, eivätkä ne enää ajatukseen astu;

65:18 vaan te saatte iloita ja riemuita iankaikkisesti siitä, mitä minä luon. Sillä katso, iloksi luon minä Jerusalemin, riemuksi sen kansan.

65:19 Minä iloitsen Jerusalemista ja riemuitsen kansastani; eikä siellä enää kuulla itkun ääntä eikä valituksen ääntä.

65:20 Ei siellä ole enää lasta, joka eläisi vain muutaman päivän, ei vanhusta, joka ei täyttäisi päiviensä määrää; sillä nuorin kuolee satavuotiaana, ja vasta satavuotiaana synnintekijä joutuu kiroukseen.

65:21 He rakentavat taloja ja asuvat niissä, he istuttavat viinitarhoja ja syövät niiden

65:12 Olkaan, minä tahdon lukea teitä miekkaan, niin että teidän kaikkein pitää lankeeman teurastamiseen; sillä minä kutsuin, ja ette mitään vastanneet, minä puhuin, ja ette kuulleet, vaan teitte paha minun silmäini edessä, ja valitsitte mitä en minä tahtonut.

65:13 Sentähden sanoo Herra, \Herra\ näin: katso, minun palveliani syövät, mutta teidän pitää isooman; katso, minun palveliani juovat, mutta teidän pitää janooman; katso, minun palveliani iloitsevat, mutta teidän pitää häpiään tuleman.

65:14 Katso, minun palveliani riemuitsevat hyvästä mielestä, mutta teidän pitää sydämen kivusta parkuman, ja hengen ahdistuksessa ulvoman.

65:15 Ja teidän pitää jättämän teidän nimenne minun valituilleni valaksi; ja Herra \Jumala\ on tappava sinun, mutta hänen palveliansa nimitetään toisella nimellä.

65:16 Että joka itsensä siunaa maan päällä, hän siunaa itsensä totisessa Jumalassa, ja joka vannoo maan päällä, se vannoo totisen Jumalan kautta; sillä entiset ahdistukset ovat unhotetut, ja ovat minun silmistäni peitetyt.

65:17 Sillä katso, minä luon uuden taivaan ja uuden maan, ja entisiä ei pidä muistettaman, eikä mieleen johdatettaman.

65:18 Vaan iloitkaat ja riemuitkaat iankaikkisesti niissä, kuin minä luon; sillä katso, minä luon Jerusalemin iloksi ja hänen kansansa riemuksi.

65:19 Ja minä tahdon iloita Jerusalemista ja riemuita minun kansastani; ja ei hänessä enään pidä kuultaman itkun ääntä eikä valituksen ääntä.

65:20 Ei siellä pidä enään lapsia oleman, jotka ei päiviinsä ulotu, eikä vanhoja, jotka ei vuosiansa täytä; sillä sadan vuotiset lapset pitää kuoleman, ja sadan ajastaikaiset syntiset pitää kirottu oleman.

65:21 He rakentavat huoneita, ja niissä asuvat: he istuttavat viinapuita, ja niiden

hedelmät;

65:22 he eivät rakenna muitten asua, eivät istuta muitten syödä; sillä niinkuin puitten päivät ovat, niin ovat elinpäivät minun kansassani. Minun valittuni kuluttavat itse kättensä työn.

65:23 He eivät tee työtä turhaan eivätkä lapsia synnytä äkkikuoleman omiksi, sillä he ovat Herran siunattujen siemen, ja heidän vesansa ovat heidän tykönänsä.

65:24 Ennenkuin he huutavat, minä vastaan, heidän vielä puhuessaan minä kuulen.

65:25 Susi ja lammas käyvät yhdessä laitumella, ja leijona syö rehua niinkuin raavas, ja käärmeen ruokana on maan tomu; ei missään minun pyhällä vuorellani tehdä pahaa eikä vahinkoa, sanoo Herra.

66 LUKU

66:1 Näin sanoo Herra: Taivas on minun valtaistuimeni, ja maa on minun jalkojeni astinlauta. Mikä olisi huone, jonka te minulle rakentaisitte, mikä paikka olisi minun leposijani?

66:2 Minun käteni on kaikki nämä tehnyt, ja niin ovat kaikki nämä syntyneet, sanoo Herra. Mutta minä katson sen puoleen, joka on nöyrä, jolla on särjetty henki ja arka tunto minun sanani edessä.

66:3 Joka teurastaa härän, mutta myös tappaa miehen, joka uhraa lampaan, mutta myös taittaa koiralta niskan, joka uhraa ruokauhrin, mutta myös sian verta, joka polttaa suitsuketta, mutta myös ylistää epäjumalaa: nämä ovat valinneet omat tiensä. Ja niinkuin heidän sielunsa on mielistynyt heidän iljetyksiinsä,

66:4 niin minäkin valitsen heidän vaivaamisensa ja annan heille tulla sen, mitä he pelkäävät, koska ei kukaan vastannut, kun minä kutsuin, koska he eivät kuulleet, kun minä puhuin, vaan tekivät sitä, mikä on pahaa minun silmissäni, ja

hedelmistä syövät.

65:22 Ei heidän pidä muiden asua rakentaman, eikä istuttaman muiden syödä; sillä minun kansani päivät pitää oleman niinkuin puun päivät, ja heidän käsialansa pitää vanheneman minun valittuini tykönä.

65:23 Ei heidän pidä hukkaan työtä tekemän, eikä turmeluksessa synnyttämän; sillä he ovat \Herran\ siunattuina siemen, ja heidän jälkeentulevaisensa heidän kanssansa.

65:24 Ja tapahtuu, että ennenkuin he huutavat, tahdon minä vastata; koska he vielä puhuvat, tahdon minä kuulla.

65:25 Susi ja lammas pitää ynnä laitumella käymän, jalopeura ja härkä yhdessä korsia syömän, ja kärmeet pitää maata syömän. Ei heidän pidä vahinkoa tekemän, eikä turmeleman koko minun pyhällä vuorellani, sanoo \Herra\.

66 LUKU

66:1 Näin sanoo \Herra\: taivas on minun istuimeni, ja maa minun jalkaini astinlauta. Mikä siis on se huone, jonka te minulle rakennatte, eli mikä on minun leposiani?

66:2 Ja minun käteni on kaikki nämät tehnyt ja kaikki nämät ovat tehdyt, sanoo \Herra\; mutta minä katson sen puoleen, joka raadollinen ja särjetyllä hengellä on, ja joka vapisee minun sanani edessä.

66:3 Sillä joka härjän teurastaa, on niinkuin hän miehenkin tappais; joka lampaan uhraa, on niinkuin hän koiran niskat taittais; joka ruokauhria tuo, on niinkuin hän sian verta uhrais; joka pyhää savua muistelee, on niinkuin hän vääryyttä kiittäis: näitä he valitsevat teissänsä, ja heidän sielunsa mielistyy heidän kauhistuksiinsa.

66:4 Sentähden tahdon minä myös valita heidän pilkkansa, ja jota he pelkäävät, sen saatan minä heidän päällensä; sentähden että minä kutsuin, ja ei kenkään vastannut, minä puhuin, ja ei he kuulleet. Ja he tekivät pahaa minun silmäini edessä, ja

valitsivat sen, mikä ei ole minulle otollista.
66:5 Kuulkaa Herran sana, te, jotka olette aralla tunnolla hänen sanansa edessä: Teidän veljenne, jotka vihaavat teitä ja työntävät teidät luotaan minun nimeni tähden, sanovat: "Osoittakoon Herra kunniansa, että me näemme teidän ilonne!" Mutta he joutuvat häpeään.

66:6 Metelin ääni kaupungista! Ääni temppeleistä! Herran ääni: hän maksaa palkan vihollisillensa!

66:7 Ennenkuin Siion kipuja tuntee, hän synnyttää; ennenkuin hänelle tuskat tulevat, hän saa poikalapsen.

66:8 Kuka on sellaista kuullut, kuka senkaltaista nähnyt? Syntyykö maa yhden päivän kivulla, tahi synnytetäänkö kansa yhdellä haavaa? Siionhan tunsu kipuja ja samalla jo synnytti lapsensa.

66:9 Minäkö avaisin kohdun sallimatta synnyttää, sanoo Herra, tahi minäkö, joka saatan synnyttämään, sulkisin kohdun?

66:10 Iloitkaa Jerusalemin kanssa ja riemuitkaa hänestä kaikki, jotka häntä rakastatte; iloitsemalla iloitkaa hänen kanssaan, te, jotka olette hänen tähtensä surreet,

66:11 että imisitte ja tulisitte ravituiksi hänen lohdutuksensa rinnoista, että joisitte ja virkistysisitte hänen kunniansa runsaudesta.

66:12 Sillä näin sanoo Herra: Minä ohjaan hänen tykönsä rauhan niinkuin virran ja kansojen kunnian niinkuin tulvajoen. Ja te saatte imeä, kainalossa teitä kannetaan, ja polvilla pitäen teitä hyväillään.

66:13 Niinkuin äiti lohduttaa lastansa, niin minä lohdutan teitä, ja Jerusalemissa te saatte lohdutuksen.

66:14 Te näette sen, ja teidän sydämenne iloitsee, ja teidän luonne virkistyyvät kuin

valitsivat, jota en minä tahtonut.

66:5 Kuulkaat \Herran\ sanaa te, jotka hänen sanaansa pelkätte: teidän veljenne, jotka teitä vihasivat, ja erottivat teidät heistänsä minun nimeni tähden, he sanovat: olkoon \Herra\ ylistetty! vaan ilmaantukaan hän teidän iloonne; mutta heidän pitää häpiään tuleman.

66:6 Sillä metelin ääni (pitää kuuluman) kaupungista, ääni templistä, \Herran\ ääni, joka vihollisensa kostaa ansion jälkeen.

66:7 Hän synnyttää ennenkuin hän saa kivun; hän synnyttää pojan ennenkuin hänen kipunsa tulee.

66:8 Kuka on ikänä senkaltaista kuullut? kuka on ikänä senkaltaista nähnyt? Saaneeko koko maa yhtenä päivänä synnyttämisen kivun? syntyneekö kaikki kansa yhtä haavaa? kuitenkin on Zion, saatuansa synnyttämisen kivun, myös synnyttänyt.

66:9 Eikö minun, joka muut saatan synnyttämään, pitäisi itse myös synnyttämän? sanoo \Herra\; pitäiskö minun antaman muiden synnyttää, ja itse hedelmätöin oleman? sanoo sinun Jumalas.

66:10 Iloitkaat Jerusalemin kanssa, ja ihastukaat hänestä kaikki, jotka häntä rakastatte; iloitkaat suuresti hänen kanssansa kaikki te, jotka tähänasti olette hänen tähtensä murheelliset olleet.

66:11 Sillä teidän pitää imemän ja ravittaman hänen lohdutuksensa nisistä; teidän pitää lypsämän ja ilahuttaman teitänsä hänen kunniansa kirkkaudesta.

66:12 Sillä näin sanoo \Herra\; katso minä levitän hänen tykönsä rauhan niinkuin virran, ja pakanain kunnian niinkuin vuotavan ojan, jota te saatte imeä; ja teitä pitää sylissä kannettaman, ja polvien päällä ihanteleman.

66:13 Niinkuin äiti poikaansa lohduttaa, niin minä tahdon teitä lohduttaa, ja teidän pitää Jerusalemissa lohdutuksen saaman.

66:14 Teidän pitää sen näkemän, ja teidän sydämenne pitää iloitseman, ja teidän

vihanta ruoho; ja Herran käsi tulee tunnetuksi hänen palvelijoissansa, mutta vihollistensa hän antaa tuntea vihansa. 66:15 Sillä katso, Herra tulee tulessa, ja hänen vaununsa ovat kuin myrskytuuli; ja hän antaa vihansa purkautua hehkussa ja nuhtelunsa tulenliekeissä.

66:16 Herra käy tuomiolle kaiken lihan kanssa tulella ja miekallaan; ja Herran surmaamia on oleva paljon.

66:17 Jotka pyhittäytyvät ja puhdistautuvat puutarha-menoja varten, seuraten miestä, joka on heidän keskellensä, jotka syövät sianlihaa ja muuta inhottavaa sekä hiiriä, niistä kaikista tulee loppu, sanoo Herra.

66:18 Minä tunnen heidän tekonsa ja ajatuksensa. Aika tulee, että minä kokoan kaikki kansat ja kielet, ja he tulevat ja näkevät minun kunniani.

66:19 Ja minä teen tunnusteen heidän keskellensä ja lähetän pakooppäässeitä heidän joukostansa pakanain tykö Tarsiiseen, Puuliin ja Luudiin, jousenjännittäjäin tykö, Tuubaliin ja Jaavaniin, kaukasiin merensaariin, jotka eivät ole kuulleet minusta kerrottavan eivätkä nähneet minun kunniaani, ja he ilmoittavat minun kunniani pakanain keskuudessa.

66:20 Ja he tuovat kaikki teidän veljenne kaikista kansoista uhrilahjana Herralle hevosilla, vaunuilla, kantotuoleilla, muuleilla ja ratsukameleilla minun pyhälle vuorelleni Jerusalemiin, sanoo Herra, niinkuin israelilaiset tuovat ruokauhrin puhtaassa astiassa Herran temppeliin.

66:21 Ja heitäkin minä otan leeviläisiksi papeiksi, sanoo Herra.

66:22 Niinkuin uudet taivaat ja uusi maa, jotka minä teen, pysyvät minun kasvojeni edessä, sanoo Herra, niin pysyy teidän siemenenne ja teidän nimenne.

66:23 Joka kuukausi uudenkuun päivänä ja joka viikko sapattina tulee kaikki liha kumartaen rukoilemaan minua, sanoo Herra.

luonne pitää vihoittaman niinkuin ruoho; niin tunnetaan \Herran\ käsi hänen palvelioissansa, ja hänen vihollisissansa. 66:15 Sillä katso, \Herra\ tulee tulella, ja hänen rattaansa ovat niinkuin tuulispää; että hän kostais vihansa hirmuisuudessa, ja rangaistuksen tulen liekissä.

66:16 Sillä \Herra\ on tuomitseva tulella ja miekallansa kaiken lihan; ja \Herralta\ tapetuita pitää paljo oleman.

66:17 Jotka heitäsä pyhittävät ja puhdistavat yrttitarhoissa, yksi täällä, toinen siellä, ja syövät sian lihaa, kauhistuksia ja hiiriä: kaikki nämät pitää lopetettaman yhtä haavaa, sanoo \Herra\.

66:18 Sillä minä tahdon tulla ja koota heidän ajatuksensa ja tekonsa, ynnä kaikkein pakanain ja kielten kanssa, että he tulisivat ja näkisivät minun kunniani.

66:19 Ja minä asetan merkin heidän sekaansa, ja muutamat niistä, kuin pelastetut ovat, lähetän minä pakanoille meren tykö, joutsimiehen puoleen, Puliin ja Ludiin, Tubaliin ja Javaan päin, ja niihin kaukasiin saariin, joissa ei tähänasti mitään ole minusta kuultu, ja ei ole minun kunniaani nähneet: ja heidän pitää minun kunniani pakanain seassa ilmoittaman.

66:20 Ja tuoman ulos kaikki teidän veljenne kaikista pakanoista, \Herralle\ ruokauhriksi, hevosilla ja rattailla, paareilla, muuleilla ja liukkailla juhdilla Jerusalemiin minun pyhän vuoreni puoleen, sanoo \Herra\: niinkuin Israelinkin lapset tuovat ruokauhrin puhtaassa astiassa \Herran\ huoneeseen.

66:21 Ja minä tahdon niistä ottaa papit ja Leviläiset, sanoo \Herra\.

66:22 Sillä niinkuin uudet taivaat ja uusi maa, jotka minä teen, ovat minun edessäni, sanoo \Herra\, juuri niin pitää teidän siemenenne ja nimenne pysymän.

66:23 Ja kaikki liha pitää yhdestä kuukaudesta niin toiseen, ja yhdestä sabbatista niin toiseen, tuleman

66:24 Ja he käyvät ulos katselemaan niiden miesten ruumiita, jotka ovat luopuneet minusta; sillä heidän matonsa ei kuole, eikä heidän tulensa sammuu, ja he ovat kauhistukseksi kaikelle lihalle.

JEREMIA

1 LUKU

1:1 Jeremian, Hilikian pojan, sanat. Tämä oli Anatotissa, Benjaminin maassa, asuvia pappeja.

1:2 Hänelle tuli Herran sana Juudan kuninkaan Joosian, Aamonin pojan, päivinä, tämän kolmantenatoista hallitusvuotena,

1:3 ja tuli vielä Juudan kuninkaan Joojakimin, Joosian pojan, päivinä ja aina Juudan kuninkaan Sidkian, Joosian pojan, yhdennentoista vuoden loppumiseen asti, jolloin Jerusalemin asukkaat viidentenä kuukautena vietiin pakkosiirtolaisuuteen.

1:4 Minulle tuli tämä Herran sana:

1:5 "Jo ennenkuin minä valmistin sinut äidin kohdussa, minä sinut tunsin, ja ennenkuin sinä äidistä synnyit, minä sinut pyhitin; minä asetin sinut kansojen profeetaksi."

1:6 Mutta minä sanoin: "Voi Herra, Herra! Katso, en minä kykene puhumaan, sillä minä olen nuori."

1:7 Niin Herra sanoi minulle: "Älä sano: 'Minä olen nuori', vaan mene, kunne ikinä minä sinut lähetän, ja puhu kaikki, mitä minä käsken sinun puhua."

1:8 Älä pelkää heitä, sillä minä olen sinun kanssasi ja pelastan sinut, sanoo Herra."

1:9 Ja Herra ojensi kätensä ja kosketti minun suutani. Ja Herra sanoi minulle: "Katso, minä panen sanani sinun suuhusi."

kumartamaan minun eteeni, sanoo \Herra\:
66:24 Ja heidän pitää menemän ulos, ja katseleman niiden ihmisten raatoja, jotka minua vastaan väärin tekivät; sillä ei heidän matonsa pidä kuoleman, eikä heidän tulensa sammuman, ja heidän pitää kaikelle lihalle kauhistukseksi oleman.

JEREMIA

1 LUKU

1:1 Jeremian Hilikian pojan sanat, joka oli Anatotin papeista, Benjaminin maata,

1:2 Jolle \Herran\ sana tapahtui Josian Amonin pojan, Juudan kuninkaan aikana, kolmantenatoistakymmenentenä hänen valtakuntansa vuonna;

1:3 Ja sitte Josian pojan, Jojakimin, Juudan kuninkaan aikana, Zedekian Josian pojan, ensimmäisen vuoden loppuun toistakymmentä, niin Jerusalemin vankiuteen asti, viidentenä kuukautena.

1:4 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle ja sanoi:

1:5 Minä tunsin sinun jo ennenkuin minä sinun valmistin äitis kohdussa, ja pyhitin sinun ennenkuin sinä äidistä synnyitkään, ja panen sinun kansain prophetaksi.

1:6 Mutta minä sanoin: voi Herra, \Herra\! katso en minä kelpaa saarnaamaan; sillä minä olen nuori.

1:7 Niin \Herra\ sanoi minulle: älä sano: minä olen nuori; mutta sinun pitää kaikkiin niihin menemän, mihin minä sinun lähetän, ja puhuman kaikkia, mitä minä sinulle käsken.

1:8 Älä pelkää heitä; sillä minä olen tykönäs, ja pelastan sinun, sanoo \Herra\.

1:9 Ja \Herra\ ojensi kätensä ja tarttui minun suuhuni; ja \Herra\ sanoi minulle: katso, minä panen minun sanani sinun suuhus.

1:10 Katso, minä asetan sinut tänä päivänä yli kansojen ja valtakuntain, repimään maasta ja hajottamaan, hävittämään ja kukistamaan, rakentamaan ja istuttamaan."

1:11 Minulle tuli tämä Herran sana: "Mitä sinä näet, Jeremia?" Minä vastasin: "Minä näen mantelipuun oksan."

1:12 Herra sanoi minulle: "Sinä olet nähnyt oikein; sillä minä valvon sanaani toteuttaakseni sen."

1:13 Minulle tuli toistamiseen Herran sana, näin kuuluva: "Mitä sinä näet?" Minä vastasin: "Minä näen kiehuvan padan; se näkyy pohjoisen puolelta."

1:14 Ja Herra sanoi minulle: "Pohjoisesta on onnettomuus purkautuva kaikkien maan asukasten yli.

1:15 Sillä katso, minä kutsun kaikki pohjoisten valtakuntain kansanheimot, sanoo Herra, ja ne tulevat ja asettavat kukin valtaistuimensa Jerusalemin porttien oville ja kaikkia sen muureja vastaan, yltympäri, ja kaikkia Juudan kaupungeja vastaan.

1:16 Sitten minä julistan heille tuomioni kaikesta heidän pahuudestaan, koska he ovat hyljänneet minut, polttaneet uhreja muille jumalille ja kumartaneet kättensä tekoja.

1:17 Mutta sinä, vyötä kupees, nouse ja puhu heille kaikki, mitä minä käsken sinun puhua. Älä heitä kauhistu, etten minä kauhistuttaisi sinua heidän edessään.

1:18 Sillä katso, minä teen sinusta tänä päivänä varustetun kaupungin, rautapatsaan ja vaskimuurin koko maata vastaan, Juudan kuninkaita, sen ruhtinaita, sen pappeja vastaan ja maan kansaa vastaan.

1:19 Ja he sotivat sinua vastaan, mutta eivät voita sinua, sillä minä olen sinun kanssasi, sanoo Herra, ja pelastan sinut."

2 LUKU

2:1 Ja minulle tuli tämä Herran sana:

1:10 Katso, minä panen sinun tänäpäpä kansain ja valtakuntain päälle, repimään, särkemään, hukuttamaan ja kukistamaan: rakentamaan ja istuttamaan.

1:11 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle ja sanoi: Jeremia, mitäs näet? Minä sanoin: Minä näen mandelpuisen sauvan.

1:12 Ja \Herra\ sanoi minulle: oikein sinä olet nähnyt, sillä minä tahdon kiiruhtaa, tehdäkseni minun sanani.

1:13 Ja \Herran\ sana tapahtui toisen kerran minulle ja sanoi: mitäs näet? Minä sanoin: minä näen kiehuvaisen padan, joka näkyy pohjan puoleen.

1:14 Ja \Herra\ sanoi minulle: pohjasta on paha tuleva kaikkein maan asuvaisten päälle.

1:15 Sillä katso, minä kutsun kaikki valtakuntain sukukunnat, jotka ovat pohjassa, sanoo \Herra\; ja he tulevat ja kukin asettaa istuimensa Jerusalemin portin eteen, ja ympäri kaikkia hänen muurejansa, ja kaikkia Juudan kaupungeita,

1:16 Ja minä annan oikeuden käydä heidän päällensä kaiken heidän pahuutensa tähden; että he ovat minun hyljänneet, ja muille jumalille suitsuttaneet, ja kumartaneet omaa käsialaansa.

1:17 Niin vyötä nyt kupees, nouse ja saarnaa heille kaikki, mitä minä sinun käsken; älä pelkää heitä, etten minä sinua surmaisi heidän edessään.

1:18 Ja katso, minä teen tänäpäpä sinun vahvaksi kaupungiksi, rautapatsaaksi ja vaskimuuriksi koko maassa: Juudan kuninkaita ja hänen ruhtinaitansa vastaan, hänen pappejansa ja maan kansaa vastaan.

1:19 Ja he sotivat sinua vastaan, ei kuitenkaan heidän pidä sinua voittaman; sillä minä olen sinun tykönäs, sanoo \Herra\, vapahtamassa sinua.

2 LUKU

2:1 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle ja

2:2 "Mene ja julista Jerusalemin kuullen ja sano: Näin sanoo Herra: Minä muistan sinun nuoruutesi armauden, morsiusaikasi rakkauden, kuinka sinä seurasit minua erämaassa, maassa, jossa ei kylvöä tehdä.

2:3 Herralle pyhitetty oli Israel, hänen satonsa esikoinen. Kaikki, jotka sitä söivät, joutuivat syynalaisiksi; onnettomuus kohtasi heitä, sanoo Herra.

2:4 Kuulkaa Herran sana, Jaakobin heimo ja kaikki Israelin heimon sukukunnat.

2:5 Näin sanoo Herra: Mitä vääryyttä teidän isänne minusta löysivät, koska he erkanivat kauas minusta ja lähtivät seuraamaan turhia jumalia ja turhanpäiväisiksi tulivat.

2:6 He eivät kysyneet: 'Missä on Herra, joka toi meidät pois Egyptin maasta, joka johdatti meitä erämaassa, arojen ja kuilujen maassa, kuivuuden ja synkeyden maassa, maassa, jossa ei kukaan kulje eikä yksikään ihminen asu?'

2:7 Minä toin teidät hedelmätarhojen maahan syömään sen hedelmää ja hyvyttä, mutta sinne tultuanne te saastutitte minun maani ja teitte minun perintöosani kauhistukseksi.

2:8 Papit eivät kysyneet: 'Missä on Herra?' Lainkäyttäjät eivät minua tunteneet, ja paimenet luopuivat minusta; profeetat ennustivat Baalin nimessä ja seurasivat niitä, joista ei apua ole.

2:9 Sentähden minä vielä käyn oikeutta teidän kanssanne, sanoo Herra, ja teidän lastenne lasten kanssa minä käyn oikeutta.

2:10 Menkää kittiläisten saarille katsomaan ja lähettäkää Keedariin panemaan tarkoin merkille ja katsomaan, onko senkaltaista tapahtunut.

2:11 Onko mikään pakanakansa vaihtanut jumalia, vaikka ne eivät olekaan jumalia? Mutta minun kansani on vaihtanut

sanoi:

2:2 Mene ja saarnaa julkisesti Jerusalemissa, ja sano: Näin sanoo \Herra\: minä ajattelen sitä hyvää työtä, joka sinulle tapahtui nuoruudessas, ja sitä rakkautta, jonka minä sinulle osoitin, koska kaunis olit, ja minua korvessa seurasit, siinä maassa, jossa ei kylvetä; 2:3 Koska Israel oli \Herran\ pyhä ja hänen ensimmäinen hedelmänsä; jokainen joka häntä söi, tuli vikapääksi, ja paha tuli hänen päällensä, sanoo \Herra\.

2:4 Kuulkaat \Herran\ sanaa, Jakobin huone ja kaikki Israelin huoneen sukukunnat.

2:5 Näin sanoo \Herra\: mitä vääryyttä teidän isänne minussa löysivät, että he erkanivat minusta ja menivät turhuuteen, ja tulivat turhaksi.

2:6 Ja ei ensinkään ajatelleet: kussa se \Herra\ on, joka meitä vei ulos Egyptin maalta, joka johdatti meitä korvessa, autiossa ja erämaassa, kuivassa ja kuoleman varjon maassa, siinä maassa, jossa ei yksikään ihminen vaeltanut eikä asunut?

2:7 Ja minä vein teidät hyvään maahan, sen hedelmää ja hyvyttä syömään; mutta kuin te sinne tulitte, te minun maani ja minun perintöni teitte kauhistukseksi.

2:8 Papit ei ajatelleet, kussa \Herra\ on; lainoppineet ei tunteneet minua, paimenet luopuivat minusta ja prophetat ennustivat Baalin kautta ja seurasivat kelvottomia.

2:9 Sentähden minä riitelen vielä teidän kanssanne, sanoo \Herra\, ja teidän lastenne lasten kanssa riitelen minä.

2:10 Niin menkää Kittimin luotoihin ja katsokaat, ja lähettäkää Kedariin, tutkistelkaat visusti ja katsokaat, onko siellä niin tapahtunut.

2:11 Muuttavatko pakanat jumaliansa? vaikka ei ne jumalat olekaan; ja kuitenkin minun kansani on muuttanut kunniansa

kunniansa siihen, josta ei apua ole.

2:12 Hämmästykkää tästä, te taivaat, kauhistukaa, peräti tyrmistykää, sanoo Herra.

2:13 Sillä minun kansani on tehnyt kaksinkertaisen synnin: minut, elävän veden lähteen, he ovat hyljänneet, ja ovat hakanneet itselleen vesisäiliöitä, särkyviä säiliöitä, jotka eivät vettä pidä.

2:14 Onko Israel ostettu orja tai kotona syntynyt? Minkätähden hän on joutunut saaliiksi?

2:15 Häntä vastaan kiljuivat nuoret leijonat, antoivat äänensä kuulua; ne tekivät hänen maansa autioksi, hänen kaupunkinsa hävitettiin asujattomiksi.

2:16 Myöskin noofilaiset ja tahpanheelaiset pitivät sinun päälakeasi laitumenansa.

2:17 Eikö tee tätä sinulle se, että sinä hylkää Herran, sinun Jumalasi, silloin kun hän tahtoo sinua tiellä kuljettaa?

2:18 Ja nyt, mitä menemistä sinulla on Egyptiin juomaan Siihorin vettä? Ja mitä menemistä sinulla on Assuriin juomaan Euftrat-virran vettä?

2:19 Sinun pahuutesi tuottaa sinulle kurituksen, ja luopumuksesi saattaa sinut rangaistukseen; niin tiedä ja näe, kuinka onnetonta ja katkeraa se on, että sinä hylkää Herran, sinun Jumalasi, etkä minua pelkää, sanoo Herra, Herra Sebaot.

2:20 Sillä jo ammoisista ajoista sinä olet särkenyt ikeesi, katkaissut siteesi ja sanonut: 'En tahdo palvella.' Sillä kaikilla korkeilla kukkuloilla ja kaikkien viheriäin puitten alla sinä porttona viruit.

2:21 Minä olin istuttanut sinut jaloksi viiniköynnökseksi, puhtaimmasta siemenestä; kuinka olet muuttunut minulle vieraan viinipuun villiköynnöksiksi?

2:22 Vaikka pesisit itsesi saippualla ja käyttäisit paljon lipeätä, saastaiseksi jää sittenkin sinun syntisi minun edessäni, sanoo Herra, Herra.

kelvottomaan.

2:12 Taivaat hämmästykkää siitä, peljästykkää ja vaviskaat, sanoo Herra.

2:13 Sillä minun kansani tekee kahtalaisen synnin: minun, joka olen elävän veden lähde, he hylkäävät, ja kaivavat itsellensä kaivoja, kelvottomia kaivoja, joissa ei vesi pysy.

2:14 Onko Israel ostettu orja eli kotona syntynyt? miksi hän on joutunut saaliiksi?

2:15 Sillä nuoret jalopeurat kiljuvat hänestä ja huutavat: he hävittävät hänen maansa; ja hänen kaupunkinsa ovat poltetut, niin ettei niissä kenkään asu.

2:16 Nophin ja Tahpanheksen lapset musertavat myös sinun pääs.

2:17 Näitä sinä itselles teet, ettäs hylkää Herran, sinun Jumalasi, kuin hän sinua tahtoo viedä oikiaa tietä.

2:18 Ja nyt, mitä sinun on Egyptin tiellä, ettäs tahdot juoda Siihorin vettä? eli mitä sinun on Assyria tiellä, ettäs tahdot juoda virran vedestä.

2:19 Sinun pahuutes tähden sinua nuhdellaan, ja sinun tottelemattomuutes tähden sinua kuritetaan; niin tiedä ja näe, kuinka viheliäinen ja surkia se on, että hylkää Herran, sinun Jumalasi, ja et pelkää minua, sanoo Herra, Herra Sebaot.

2:20 Sillä minä olen jo vanhasta taittanut sinun ikees, ja särkenyt sinun juttas, ja sinä sanoit: en minä tahdo enään niitä palvella; kuitenkin jokaisella korkialla vuorella, ja kaikkein lehtipuiden alla juoksit sinä salavuoteudessa,

2:21 Mutta minä olen istuttanut sinun parhaaksi viinapuuksi ja totiseksi siemeneksi; kuinka sinä olet nyt muuttunut niin karvaaksi ja metsäviikunapuuksi.

2:22 Sillä jos sinä vielä lipiällä pesisit itses ja ottaisit paljon saippuaa, kuitenkin sinun pahuutes näkyy minun edessäni, sanoo Herra, Herra.

2:23 Kuinka saatat sanoa: 'En ole saastuttanut itseäni, en ole baaleja seurannut!' Katso menoasi laaksossa, huomaa, mitä olet tehnyt, sinä nopea, nuori naaraskameli, joka juokset sinne ja tänne;

2:24 sinä villiaasi, erämaahan tottunut, joka himossasi ilmaa ahmit! Kuka hillitsee sen kiiman? Joka sitä etsii, sen ei tarvitse väsyttää itseään; sen löytää, kun tulee sen kuukausi.

2:25 Varo, ettet juokse jalkaasi anturattomaksi ja kurkkuasi janoiseksi. Mutta sinä sanot: 'Se on turhaa! Ei! Sillä minä rakastan vieraita ja niitä minä seuraan.'

2:26 Niinkuin teosta tavattu varas on häpeissänsä, niin joutuu Israelin heimo häpeään, se ja sen kuninkaat, ruhtinaat, papit ja profeetat,

2:27 he, jotka sanovat puulle: 'Sinä olet minun isäni' ja kivelle: 'Sinä olet minut synnyttänyt.' Sillä he ovat kääntäneet minulle selkänsä eivätkä kasvojansa; mutta onnettomuutensa aikana he sanovat: 'Nouse ja pelasta meidät.'

2:28 Mutta missä ovat sinun jumalasi, jotka olet itsellesi tehnyt? Nouskoot ne, jos voivat pelastaa sinut onnettomuutesi aikana. Sillä yhtä monta, kuin sinulla on kaupunkia, on sinulla jumalia, Juuda.

2:29 Miksi riitelette minua vastaan? Olettehan te kaikki luopuneet minusta, sanoo Herra.

2:30 Turhaan minä olen lyönyt teidän lapsianne; he eivät ole ottaneet kuritusta varteen. Teidän miekkanne on syönyt teidän profeettojanne, niinkuin hävittävä leijona.

2:31 Voi sukukuntaa - teitä! Katsokaa Herran sanaa: olenko minä ollut Israelille erämaa, pimeyden maa? Miksi sanoo minun kansani: 'Me juoksemme valtoimina, emme tule enää sinun tykösi.'

2:32 Unhottaako neitsyt koristeensa,

2:23 Kuinkas siis sanot: en minä ole saastainen, en minä seuraa Baalia? Katso tietäs laaksossa, ajattele, kuinkas tehnyt olet: sinä nopsa naaras kameli, joka sinne ja tänne juokset.

2:24 Niinkuin metsä-aasi korvessa, kuin hän helteestä hengittää, kuka hänen taitaa asettaa? kaikki, jotka häntä etsivät, ei pidä väsymän; hänen kuukaudessansa hän löydetään.

2:25 Älä ole paljasjaloin ja älä janoa kärsi. Mutta sinä sanoit: ei se auta, vaan minä rakastan muukalaisia ja juoksen heidän perässäänsä.

2:26 Niinkuin varas tulee häpiään, kuin hän saadaan kiinni, niin pitää myös Israelin huoneen häpiään tuleman, kuningastensa, valtamiestensä, pappeinsa ja prophetainsa kanssa.

2:27 Jotka puulle sanovat: sinä olet isäni, ja kivelle: sinä minun synnytit; Sillä he kääntävät selkänsä minun puoleeni ja ei kasvojansa; mutta kuin hätä tulee, sanovat he: nouse ja auta meitä.

2:28 Kussa ovat jumalasi, jotka sinä itsellesi tehnyt olet? Nouskaan ne, katso, taitavatko he sinua auttaa sinun hätäs aikana; sillä niin monta kuin sinulla, Juuda, on kaupunkia, niin monta on myös sinulla jumalia.

2:29 Miksi te tahdotte vielä riidellä minun kansani? Te olette kaikki minusta luopuneet, sanoo Herra.

2:30 Turhaan minä rankaisin teidän lapsianne, ei he ota kuritusta; sillä teidän miekkanne syö teidän prophetanne, niinkuin turmeleva jalopeura.

2:31 Sinä paha sukukunta, ota vaari Herran sanasta: olenko minä nyt tullut Israelille korveksi, eli pimiäksi maaksi? Miksi siis minun kansani sanoo: me olemme herrat, emme enään tule sinun tykösi.

2:32 Unohtaako neitsy kaunistuksensa eli

morsian koruvyönsä? Mutta minun kansani on unhottanut minut epälukuisina päivinä.

2:33 Kuinka ovelasti sinä kuljet lempeä etsiessäsi! Niinpä oletkin perehtynyt pahuuden teihin.

2:34 Vaatteesi liepeetkin ovat köyhien, viatonten veressä. Et tavannut heitä murtautumasta sisälle, mutta yhtäkaikki -!

2:35 Ja kuitenkin sinä sanot: 'Minä olen syytön; hänen vihansa on kaikesti kääntynyt minusta pois.' Katso, minä käyn oikeutta sinun kanssasi, koska sinä sanot: 'En ole syntiä tehnyt.'

2:36 Kuinka niin kovin kiiruhdat vaihtamaan tiesi! Egyptistäkin olet saava häpeän, niinkuin olet häpeän saanut Assurista.

2:37 Senkin tyköä olet lähtevä kädet pääsi päällä, sillä Herra on hyljännyt ne, joihin sinä luotat, ja heistä ei sinulle menestystä tule."

3 LUKU

3:1 Sanottu on: Jos mies lähettää pois vaimonsa ja tämä menee hänen luotansa ja joutuu toisen miehen vaimoksi, saako se mies enää tulla hänen luokseen? Eikö se maa tule saastutetuksi? Mutta sinä olet harjoittanut haureutta monen ystävän kanssa, ja sinäkö saisit palata minun luokseni! sanoo Herra.

3:2 Nosta silmäsi kukkuloihin ja katso: missä ei olisi sinua maattu? Teitten vieressä sinä istuit heitä odotellen, niinkuin arabialainen erämaassa, ja saastutit maan haureellisella menollasi ja pahuudellasi.

3:3 Sadekuurot tyrehtyivät, kevätsade jäi tulematta, mutta sinulla oli porttonaisen otsa, et tahtonut hävetä.

3:4 Kuitenkin sinä nyt huudat minulle: "Isäni! - Sinä olet nuoruuteni ystävä! -

3:5 Pitääkö hän vihaa iankaikkisesti, kantaako hän sitä ainiaan?" Katso, näin

morsian seppeleensä? Mutta minun kansani unohtaa minun ijankaikkisesti.

2:33 Mitäs kaunistat ties, rakkautta etsiäkses? ja myös sentähden totutit sinun ties pahaksi.

2:34 Löydetään myös vaivaisten ja viattomain sieluin veri sinun tykönäs joka paikassa, ja ei ne ole löydetty kätkettynä, vaan julki kaikissa niissä paikoissa.

2:35 Ja sinä sanot: minä olen viatoin, hän kääntäköön vihansa minusta pois. Katso, minä tahdon oikeudelle käydä sinun kanssas, että sinä sanoit: en minä ole syntiä tehnyt.

2:36 Miksi niin horjahtelet ja menet sinne ja tänne? Mutta sinun pitää Egyptiltä häpiän saaman, niinkuin sinä Assyrialtakin häpiän sait.

2:37 Sinä olet myös sieltä lähtevä ja lyövä kätes yhteen pääs päälle, sillä \Herra\ tekee tyhjäksi sinun toivos, ja ei sinulla pidä mitään menestystä niissä oleman.

3 LUKU

3:1 Sananlasku on: katso, kuin mies eroittaa vaimonsa tyköänsä, ja se menee pois hänen tyköänsä, ja ottaa toisen miehen, ottaako hän hänen jälleen? eikö maa niin peräti saastutettaisi? Mutta sinä olet huorin tehnyt monen ystäväs kanssa; mutta tule kuitenkin jälleen minun tyköni, sanoo \Herra\.

3:2 Nosta silmäs ylös korkeuteen ja katso, kuinka sinä jokapaikassa huorin teet. Sinä istut tiellä, ja odotat heitä niinkuin ryöväri korvessa, ja saastutat maan huoruudellas ja pahuudellas.

3:3 Sentähden pitää aamusateen tuleman pois, eikä ehtosateen tuleman; sinulla on porton kasvot, et sinä tahdo ensinkään hävetä.

3:4 Ja kuitenkin sinä siitä ajasta huudat minua: minun Isäni, minun nuoruuteni johdattaja.

3:5 Vihastuuko hän ijankaikkisesti, ja ei käänny julmuudestansa? Katso, sinä opetat,

sinä puhut, mutta sinä teet pahaa, ja siihen sinä pystyt.

3:6 Ja Herra sanoi minulle kuningas Joosian päivinä: "Oletko nähnyt, mitä tuo luopiovaimo, Israel, on tehnyt? Hän kuljeskeli kaikilla korkeilla vuorilla ja kaikkien viheriäin puitten alla ja harjoitti siellä haureutta.

3:7 Ja minä sanoin, sittenkuin hän oli kaiken tämän tehnyt: 'Palaja minun tyköni.' Mutta hän ei palannut. Ja hänen sisarensa Juuda, tuo uskon, näki sen.

3:8 Ja minä näin, että, vaikka minä olin lähettänyt pois tuon luopiovaimon, Israelin, juuri sen tähden, että hän oli tehnyt aviorikoksen, ja olin antanut hänelle erokirjan, ei kuitenkaan uskon Juuda, hänen sisarensa, peljännyt, vaan meni ja harjoitti haureutta hänkin.

3:9 Ja haureutensa huudolla hän saastutti maan, ja hän teki aviorikoksen kiven ja puun kanssa.

3:10 Ja kaikesta tästäkään huolimatta hänen sisarensa Juuda, tuo uskon, ei palannut minun tyköni kaikesta sydämestään, vaan petollisesti, sanoo Herra."

3:11 Ja Herra sanoi minulle: "Luopiovaimo Israel on osoittautunut vanhurskaammaksi kuin Juuda, tuo uskon.

3:12 Mene ja julista nämä sanat pohjoiseen päin ja sano: Palaja, sinä luopiovaimo Israel, sanoo Herra; minä en enää synkistä teille kasvojani, sillä minä olen armollinen, sanoo Herra, enkä pidä vihaa iankaikkisesti.

3:13 Ainoastaan tunne rikoksesi, että olet luopunut Herrasta, Jumalastasi, ja juossut sinne ja tänne vieraitten jumalain tykö, kaikkien viheriäin puitten alle, ettekä ole kuulleet minun ääntäni, sanoo Herra.

3:14 Palatkaa takaisin, te luopuneet lapset, sanoo Herra, sillä minä olen ottanut teidät omikseni, ja minä noudan teidät, yhden ainoankin kaupungista ja kaksi

ja teet pahaa ja ei sinua taideta hillitä.

3:6 Ja \Herra\ sanoi minulle, kuningas Josian aikana: oletko sinä nähnyt, mitä vastahakoinen Israel teki? Hän meni kaikille korkeille vuorille, ja jokaisen viheriäisen puun alle, ja teki siellä huoruutta.

3:7 Ja kuin hän näitä kaikkia tehnyt oli, sanoin minä: kääntynyt minun tyköni; mutta ei hän kääntynytkään; ja hänen petollinen sisarensa Juuda näki sen.

3:8 Ja minä näin, että vastahakoinen Israel kaikissa teki huorin, ja minä hylkäsin hänen, ja annoin hänelle erokirjan; ja ei hänen petollinen Juuda sitä peljännyt, vaan meni ja teki myös huorin.

3:9 Ja hänen huoruutensa sanomasta on maakunta saastutettu; sillä hän tekee huoruutta kiven ja puun kanssa.

3:10 Ja kaikissa näissä ei hänen petollinen sisarensa Juuda kääntynyt minun tyköni kaikesta sydämestänsä, vaan petollisesti, sanoo \Herra\.

3:11 Ja \Herra\ sanoi minulle: vastahakoinen Israel on jaloksi luettava petollisen Juudan suhteen.

3:12 Mene ja saarnaa nämät sanat pohjaan päin, ja sano: käännä, sinä vastahakoinen Israel, sanoo \Herra\, niin en minä käännä kasvojani teistä pois; sillä minä olen laupias, sanoo \Herra\, ja en vihastu ijankaikkisesti.

3:13 Tunne ainoastaan sinun pahat tekos, ja että olet \Herraa\ sinun Jumalaas vastaan syntiä tehnyt, ja juossut sinne tänne vierasten jumalain tykö, kaikkein viheriäisten puiden alle; ja ette kuulleet minun ääntäni, sanoo \Herra\.

3:14 Kääntykää, te vastahakoiset lapset, sanoo \Herra\; sillä minä kihlaan teidät minulleni, ja otan teidät yhden kaupungista ja kaksi koko sukukunnasta, ja tahdon

sukukunnasta, ja tuon teidät Siioniin.

3:15 Ja minä annan teille paimenet oman sydämeni mukaan, ja he kaitsevat teitä ymmärryksellä ja taidolla.

3:16 Ja kun te lisääntyte ja tulette hedelmällisiksi maassa niinä päivinä, sanoo Herra, niin ei enää puhuta Herran liitonarkista, se ei enää ajatukseen astu, eikä sitä enää muisteta; ei sitä enää kaivata, eikä sellaista enää tehdä.

3:17 Siihen aikaan sanotaan Jerusalemia Herran valtaistuimeksi, ja kaikki kansat kokoontuvat sinne, Jerusalemiin, Herran nimen tähden eivätkä enää vaella pahan sydämensä paatumuksessa.

3:18 Niinä päivinä on Juudan heimo kulkeva Israelin heimon kanssa, ja he tulevat yhdessä pohjoisesta maasta siihen maahan, jonka minä annoin teidän isillenne perinnöksi.

3:19 Minä ajattelin: Kuinka asetankaan sinut lasten joukkoon ja annan sinulle suloisen maan, ihanan perintöosan, ihanimman kansojen maista! Ja ajattelin: Sinä olet kutsuva minua isäksi etkä ole koskaan kääntyvä minusta pois.

3:20 Mutta niinkuin vaimo on uskonon puolisolensa, niin olette te, Israelin heimo, olleet uskottomat minulle, sanoo Herra.

3:21 Kuule! Kalliokukkuloilta kuuluu itku, israelilaisten rukous, sillä he ovat vaeltaneet väärää tietä, ovat unhottaneet Herran, Jumalansa.

3:22 Palatkaa takaisin, te luopuneet lapset, niin minä parannan teidän luopumuksenne." - "Katso, me tulemme sinun tykösi, sillä sinä olet Herra, meidän Jumalamme.

3:23 Totisesti, petosta on, mitä kukkuloilta kuuluu, pauhina vuorilla. Totisesti, Herrassa, meidän Jumalassamme, on Israelin pelastus.

3:24 Häpeäjumala on syönyt isiemme

teidät viedä Zioniin.

3:15 Ja annan teille paimenet minun sydämeni jälkeen, jotka teitä pitää ravitseman opilla ja viisaudella.

3:16 Ja se on silloin tapahtuva, kuin te moneksi tulette ja kasvatte maassa, ettei siihen aikaan, sanoo \Herra\, pidä enään puhuttaman \Herran\ liitonarkista, eikä ajateltaman, ei myös sitä enään muistettaman, eli etsittämän, taikka enään tehtämän.

3:17 Mutta Jerusalem pitää siihen aikaan kutsuttaman \Herran\ istuimeksi, ja kaikki pakanat pitää sinne kokoontuman \Herran\ nimeen Jerusalemiin: eikä heidän pidä enään vaeltaman pahan sydämensä ajatusten jälkeen.

3:18 Siihen aikaan pitää Juudan huoneen menemän Israelin huoneen tykö, ja pitää ynnä tuleman pohjan puoliselta maalta siihen maahan, jonka minä olen antanut teidän isillenne perinnöksi.

3:19 Ja minä sanon: kuinka minä olen monta lasta antava sinulle, ja sen hyvän maan ja ihanaisen perinnön, pakanain joukon. Ja minä sanon: sinä olet kutsuva minun Isäkses, etkä luovu minusta.

3:20 Kuitenkin, niinkuin vaimo pettää rakastajansa, niin olette te minusta luopuneet, te Israelin huone, sanoo \Herra\.

3:21 Sentähden pitää kuuluman valitus, itku ja parku Israelin lapsilta korkeissa paikoissa; sillä he ovat tiensä turmelleet, ja \Herran\ Jumalansa unohtaneet.

3:22 Niin palatkaat, te vastahakoiset lapset niin minä parannan teitä teidän tottelemattomuudestanne. Katso, me tulemme sinun tykösi; sillä sinä olet \Herra\ meidän Jumalamme.

3:23 Totisesti on sula petos kukkuloilla ja kaikilla vuorilla: totisesti on Israelin autuus (ainoassa) \Herrassa\ meidän Jumalassamme.

3:24 Ja meidän isäimme asetukset, jotka

vaivannäön nuoruudestamme asti, heidän lampaansa ja raavaansa, poikansa ja tyttärensä.

3:25 Maatkaamme häpeässämme, ja häväistyksemme peittääkään meidät, sillä Herraa, meidän Jumalaamme, vastaan me olemme syntiä tehneet, me ja meidän isämme, hamasta nuoruudestamme tähän päivään asti, emmekä ole kuulleet Herran, meidän Jumalamme, ääntä."

4 LUKU

4:1 "Jos sinä kääntynyt, Israel, sanoo Herra, niin kääntynyt minun tyköni; ja jos sinä poistat iljetyksesi minun kasvojeni edestä, niin et häädä harhailemaan;

4:2 jos sinä vannot: 'Niin totta kuin Herra elää' uskollisesti, oikein ja vanhurskaasti, niin kansat siunaavat itsensä hänen nimeensä, ja hän on heidän kerskauksensa.

4:3 Sillä näin sanoo Herra Juudan miehille ja Jerusalemitille: Raivatkaa itsellenne uudispelto, älkääkään kylväkö orjantappurain sekaan.

4:4 Ympärileikatkaa itsenne Herralle ja poistakaa sydämenne esinahka, te Juudan miehet ja Jerusalemin asukkaat, ettei minun vihani syttyisi kuin tuli ja palaisi, eikä olisi sammuttajaa, teidän tekojenne pahuuden tähden.

4:5 Julistakaa Juudassa ja Jerusalemissa, kuuluttakaa ja sanokaa: Puhaltakaa pasunaan kautta maan; huutakaa täyttä kurkkua ja sanokaa: 'Kokoontukaa, ja menkäämme varustettuihin kaupunkeihin.'

4:6 Nostakaa lippu Siionia kohti, paetkaa pysähtymättä; sillä minä annan tulla pohjoisesta onnettomuuden ja suuren hävityksen.

4:7 Leijona on noussut tiheiköstänsä, kansain tuhoaja on lähtenyt liikkeelle, lähtenyt asuinpaikastansa, tekemään sinun

me nuoruudesta olemme pitäneet, pitää häpiällä käymän pois, ynnä heidän lammastensa, karjansa, poikainsa ja tyttärensä kanssa.

3:25 Meidän täytyy maata häpiässämme, ja meidän ylönkatsemme peittää meidät; sillä me teimme syntiä \Herraa\ meidän Jumalaamme vastaan, sekä me että meidän isämme, meidän hamasta nuoruudestamme niin tähän päivään asti, ja emme totelleet \Herran\ meidän Jumalamme ääntä.

4 LUKU

4:1 Jos sinä kääntynyt, Israel, sanoo \Herra\, niin kääntynyt minun tyköni; ja jos sinä panet kauhistukset pois minun kasvoini edestä, niin et sinä tule ajetuksi pois.

4:2 Silloin sinä olet vannova: niin totta kuin \Herra\ elää, totuudessa oikeudessa ja vanhurskaudessa: ja pakanat siunataan hänessä, ja he kerskaavat hänestä.

4:3 Sillä näin sanoo \Herra\: te Juudan ja Jerusalemin miehet, kyntäkää vastuudesta, ja älkääkään kylväkö orjantappurain sekaan.

4:4 Ympärileikatkaa teitä \Herralle\, ja pankaa teidän sydämenne esinahka pois, te Juudan miehet ja Jerusalemin asukkaat; ettei minun julmuuteni pääsisi vallallensa niinkuin tuli, ja niin palaisi, ettei yksikään sitä sammuttaa taida, teidän pahuutenne tähden.

4:5 Ilmoittakaa Juudassa ja antakaa kuulla Jerusalemissa, ja sanokaa: soittakaa vaskitorvea maassa, huutakaa korkiolla äänellä ja sanokaa: kootkaa teitä, ja käykäämme kaikki vahvoin kaupunkeihin.

4:6 Nostakaa lippu Zionissa, kootkaa teitä pakoontaan ja älkääkään viivytelkö; sillä minä annan tulla onnettomuuden pohjasta ja suuren viheliäisyyden.

4:7 Jalopeura nousee luolastansa, ja pakanain hävittäjä sanoo ja lähtee paikastansa, hävittämään sinun maatas;

maasi autioksi: sinun kaupunkisi hävitetään asujattomiksi.

4:8 Sentähden kääriytykää säkkeihin, valittakaa ja parkukaa, sillä Herran vihan hehku ei ole kääntynyt meistä pois."

4:9 Sinä päivänä, sanoo Herra, katoaa rohkeus kuninkaalta ja päämiehiltä, papit tyrmistyvät ja profeetat hämmästyvät.

4:10 Mutta minä sanoin: "Voi, Herra, Herra! Totisesti, sinä saatoit tämän kansan ja Jerusalemin peräti pettymään, kun sanoit: 'Teillä on oleva rauha!' Ja kuitenkin miekka koskee sieluun asti."

4:11 Siihen aikaan sanotaan tälle kansalle ja Jerusalemille: Kuuma tuuli tulee erämaan kalliokukkuloilta tytärtä, minun kansaani, kohti - ei elon viskaamiseksi eikä puhdistamiseksi.

4:12 Tuuli, liian tuima sellaisiin, tulee minulta; nyt minä myös julistan heille tuomiot.

4:13 Katso, hän nousee niinkuin pilvi, ja hänen vaununsa ovat kuin tuulispää, hänen hevosensa ovat kotkia nopeammat. Voi meitä, sillä me olemme tuhon omat!

4:14 Pese sydämesi puhtaaksi pahuudesta, sinä Jerusalem, että pelastuisit. Kuinka kauan asuvat sinun sisimmässäsi väärät ajatuksesi?

4:15 Sillä kuule! Sanansaattaja Daanista, onnettomuuden julistaja Efraimin vuorilta!

4:16 Kehoittakaa kansoja. Katso, kuuluttakaa Jerusalemia vastaan: "Piirittäjät tulevat kaukaisesta maasta ja kohottavat huutonsa Juudan kaupunkeja vastaan."

4:17 Niinkuin pellon vartijat he piirittävät sitä yltympäri, koska se niskoitteli minua vastaan, sanoo Herra.

4:18 Sinun vaelluksesi ja tekosi ovat tuottaneet sinulle tämän: tämän saat pahuudestasi; niin, se on katkerata, niin, se koskee sydämeesi asti.

4:19 Voi minun rintaani, voi minun rintaani! Minä vääntelehdin tuskasta. Voi sydämeni kammioita! Sydämeni väräjä minussa; en

sinun kaupunkis pitää kukistettaman, niin ettei kenkään niissä asu.

4:8 Sentähden pukekaat säkit yllenne, itkekäät ja parkukaat; sillä \Herran\ julma viha ei tahdo meistä lakata.

4:9 Siihen aikaan, sanoo \Herra\, pitää kuningasten ja pääruhtinasten sydän lankeeman, pappein pitää peljästyvän ja prophetain hämmästyvän.

4:10 Mutta minä sanoin: voi! Herra, \Herra\, sinä olet antanut tämän kansan ja Jerusalemin suuresti pettää itsensä, sanoen: Teillä on oleva rauha; ja kuitenkin miekka hamaan sieluun asti lähestyy.

4:11 Silloin pitää sanottaman tälle kansalle ja Jerusalemille; kuiva tuuli on tuleva vuorten ylitse korvesta minun kansani tyttären tielle, joka ei viskaa eli puhdistista.

4:12 Sangen väkevä tuuli pitää niistä minulle tuleman. Niin minä myös nyt tahdon puhua heidän kanssansa oikeutta.

4:13 Katso, hän nousee niinkuin pilvi, ja hänen vaununsa niinkuin tuulispää, hänen hevosensa ovat nopiammat kotkaa. Voi meitä! sillä me hävitetään.

4:14 Niin pese nyt, Jerusalem, sinun sydämes pahuudesta, että autetuksi tulisit; kuinka kauan pitää pahat ajatukset sinun tykönäs pysymän?

4:15 Sillä Daanista kuuluu sanoma ja ahdistus Ephraimin vuorelta.

4:16 Sanokaat pakanoille: katso, kuuluttakaat Jerusalemissa, vartiat tulevat kaukaiselta maalta, jotka luihkaavat Juudan kaupungeita vastaan.

4:17 He piirittävät heidän kaikilta haaroilta, niinkuin vartiat kedolla; sillä he ovat vihoittaneet minun, sanoo \Herra\.

4:18 Sinun ties ja sinun harjoitukses ovat nämä sinulle tehneet; tämän on sinun pahuutes; että se niin karvas on ja käy sinun sydämees.

4:19 Kuinka on minun sydämeni kipiä, minun sydämeni tykyttää ruumiissani, ja ei ole lepoa; sillä minun sieluni kuulee

voi vaieta, sillä minä kuulen pasunan äänen, sotahuudon.

4:20 Hävitys tulee hävityksen päälle, sillä koko maa on tuhottu; äkisti ovat minun majani tuhotut, silmänräpäyksessä minun telttani.

4:21 Kuinka kauan minun täytyy nähdä sotalippua, kuulla pasunan ääntä?

4:22 Sillä minun kansani on hullu; eivät he tunne minua. He ovat tyhmiä lapsia eivätkä ymmärtäväisiä; he ovat viisaita tekemään pahaa, mutta tehdä hyvää he eivät taida.

4:23 Minä katselin maata, ja katso, se oli autio ja tyhjä, ja taivasta, eikä siinä valoa ollut.

4:24 Minä katselin vuoria, ja katso, ne järkkäyivät, ja kaikki kukkulat huojuivat.

4:25 Minä katselin, ja katso, ei ollut yhtään ihmistä, ja kaikki taivaan linnut olivat paenneet pois.

4:26 Minä katselin, ja katso, hedelmätarha oli erämaana, ja kaikki sen kaupungit olivat kukistuneet Herran, hänen vihansa hehkun, edessä.

4:27 Sillä näin sanoo Herra: Koko maa tulee autioksi, vaikka minä en siitä peräti loppua tee.

4:28 Sentähden maa suree, ja taivaat ylhäällä pukeutuvat mustiin, sillä minä olen puhunut, olen päättänyt, enkä kadu, en siitä peräydy.

4:29 Ratsu- ja jousimiesten huutoa pakenee koko kaupunki; he menevät metsäntiheikköihin ja nousevat kallioille. Jokainen kaupunki on hyljätty, eikä niissä kukaan asu.

4:30 Ja sinä tuhon oma, mitä teet, kun pukeudut purppuraan, kun koristaudut kultakoristeilla, kun suurennat silmäsi ihomaalilla? Turhaan sinä itsesi kaunistat. Rakastajat ovat hyljänneet sinut, he etsivät sinun henkeäsi.

vaskitorven äänen ja sodan huudon.

4:20 Hävitys kuuluu hävityksen perään, sillä koko maa hajoitetaan; ja minun majani ja peitteeni pitää sangen äkisti kukistuman.

4:21 Kuinka kauvan pitää minun näkemän lippuja ja kuuleman vaskitorven ääntä?

4:22 Että minun kansani on hullu, ja ei tunne minua; he ovat tyhmät lapset, ja ei ymmärrä; viisaat ovat he kyllä pahaa tekemään, vaan hyvää tehdä ei ole heillä taitoa.

4:23 Minä katsoin maan päälle, katso, se oli tyhjä ja autio, ja taivaan päälle, ja se oli pimiä.

4:24 Minä katsoin vuorten päälle, ja katso, ne vapisivat, ja kaikki kukkulat värisivät.

4:25 Minä näin, ja katso, ei ollut siellä yhtään ihmistä; kaikki myös taivaan linnut olivat lentäneet pois.

4:26 Minä katsoin, katso, hedelmällinen pelto oli autiona, ja kaikki kaupungit olivat kukistetut maahan \Herralta\, ja hänen julmalta vihaltansa.

4:27 Sillä näin sanoo \Herra\: koko maa pitää kylmille tuleman; ja en minä kuitenkaan sitä peräti hävitä.

4:28 Sentähden pitää maan oleman surullisen, ja taivaan ylhäältä murheellisen; sillä minä olen sanonut: minä olen sen päättänyt, ja en tahdo sitä katua, enkä siitä lakata.

4:29 Kaikki kaupungit pitää pakeneman hevosten ja jousimiesten huutoa, ja juokseman tihkuihin metsiin ja lymyttämän itsensä kiviraunioihin; kaikki kaupungit pitää oleman kylmillä, niin ettei yksikään niissä asu.

4:30 Mitäs tahdot tehdä sinä hävitetty? Jos sinä vielä kaunistaisit sinus purppuravaatteella ja kultakäädillä, voitelisit kasvot, niin sinä kuitenkin sinuas turhaan kaunistelet; sillä ne, jotka nyt ovat sinua rakastaneet, pitää katsoman sinua ylönsä, ja väijymän sinun henkeäs:

4:31 Sillä minä kuulen huudon, niinkuin synnyttäjän tuskanhuudon, vaivan, niinkuin ensisynnyttäjän vaivan, tytär Siionin huudon; hän vaikeroitsee, levittää kätensä: "Voi minua, minun sieluni menehtyy murhamiesten käsiin!"

5 LUKU

5:1 Kiertäkää Jerusalemin katuja, katsokaa ja tiedustelkaa, ja etsikää sen toreilta: jos löydätte yhdenkään, jos on ainoatakaan, joka tekee oikein, joka noudattaa uskollisuutta, niin minä annan anteeksi Jerusalemlle.

5:2 Mutta vaikka he sanovat: "Niin totta kuin Herra elää", he kuitenkin vannovat väärin.

5:3 Herra, eivätkö sinun silmäsi katso uskollisuutta? Sinä olet lyönyt heitä, mutta he eivät tunteneet kipua; sinä olet lopen hävittänyt heidät, mutta he eivät tahtoneet ottaa kuritusta varteen. He ovat kovettaneet kasvonsa kalliota kovemmiksi, eivät ole tahtoneet kääntyä.

5:4 Silloin minä ajattelin: Sellaisia ovat vain alhaiset; he ovat tyhmiä, sillä he eivät tunne Herran tietä, Jumalansa oikeutta.

5:5 Niinpä menen ylhäisten luo ja puhuttelen heitä, sillä he kyllä tuntevat Herran tien, Jumalansa oikeuden. Mutta he olivat kaikki särkeneet ikeen, katkaisseet siteet.

5:6 Sentähden surmaa heidät metsän leijona, aavikon susi haaskaa heidät, pantteri väijyy heidän kaupunkejansa. Kuka ikinä niistä lähtee, se raadellaan, sillä paljot ovat heidän rikoksensa, suuri heidän luopumustensa luku.

5:7 Kuinka minä antaisin sinulle anteeksi? Sinun lapsesi ovat hyljänneet minut ja vannoneet niiden kautta, jotka eivät jumalia ole. Minä ravitsin heitä, mutta he tekivät aviorikoksen, ja porton huoneeseen he

4:31 Sillä minä kuulin huudon, niinkuin synnyttäväiseltä, tuskan, niinkuin sen, joka ensimmäisen lapsen vaivassa on, Zionin tyttären äänen, joka valittaa ja hajoittaa kätensä: voi minuani! sillä sieluni on väsynyt surmaajain tähden.

5 LUKU

5:1 Käykää Jerusalemin katuja ympäri, katsokaat, koetelkaat ja etsikää hänen kaduillansa, löydättekö jonkun, joka oikein tekee ja kysyy totuutta; niin minä olen hänelle armollinen.

5:2 Ja jos he vielä sanoisivat: niin totta kuin \Herra\ elää; niin he kuitenkin vannovat väärin.

5:3 \Herra\, eikö sinun silmäsi katso uskoa? Sinä lyöt heitä, ja ei he tunne kipua; sinä vaivaat heitä, mutta ei he tahdo kuritusta vastaanottaa; heillä on kovempi kasvo kuin kivi, ja ei tahdo kääntyä.

5:4 Mutta minä sanoin: se on vaivainen joukko; he ovat ymmärtämättömät, ja ei tiedä \Herran\ tietä eikä Jumalansa oikeutta.

5:5 Minä käyn voimallisten tykö ja puhun heidän kanssansa; sillä heidän pitää tietämän \Herran\ tien ja Jumalansa oikeuden. Mutta ne ovat kaikki ikeen särkeneet, ja katkaisseet siteen.

5:6 Sentähden pitää jalopeuran, joka metsästä tulee, repelemän heidät rikki, ja suden korvesta pitää haaskaaman heitä ja pardin pitää vartioitseman heidän kaupungeitansa, ja kaikki, jotka niistä tulevat ulos, pitää raadeltaman; sillä heidän syntejänsä on juuri monta, ja he ovat paatuneet tottelemattomuudessaansa.

5:7 Kuinka siis minun pitää sinulle oleman armollinen? että lapses hylkäävät minun ja vannovat sen kautta, joka ei Jumala olekaan; ja nyt, että minä olen heitä ravinnut, tekevät he huorin ja kokoontuvat

kokoontuivat.

5:8 He ovat hyvinruokittuja, äleitä oriita; he hirnuvat kukin lähimmäisensä vaimoa.

5:9 Enkö minä tällaisista rankaisisi, sanoo Herra, eikö minun sieluni kostaisi tämänkaltaiselle kansalle?

5:10 Nouskaa sen tarhojen pengermille ja hävittäkää, älkää kuitenkaan siitä peräti loppua tehkö; ottakaa pois sen köynnökset, sillä ne eivät ole Herran.

5:11 Sillä he ovat olleet minulle peräti uskottomat, sekä Israelin heimo että Juudan heimo, sanoo Herra.

5:12 He ovat kieltäneet Herran ja sanoneet: "Ei se ole hän! Ei meitä kohtaa onnettomuus, emme tule näkemään miekkaa emmekä nälkää.

5:13 Ja profeetat ovat pelkkää tuulta; Herra, joka puhuu, ei ole heissä - heidän itsensä käyköön niin."

5:14 Sentähden sanoo Herra, Jumala Sebaot, näin: Koska te tällaisia olette puhuneet, niin katso, minä teen sanani sinun suussasi tuleksi ja tämän kansan polttopuiksi, ja se kuluttaa heidät.

5:15 Katso minä tuon teitä vastaan, te Israelin heimo, kansan kaukaa, sanoo Herra; se on horjumaton kansa, se on ikivanha kansa, kansa, jonka kieltä sinä et ymmärrä ja jonka puhetta sinä et tajua.

5:16 Heidän viinensä on kuin avoin hauta, he ovat kaikki sankareita.

5:17 He syövät sinun satosi ja leipäsi, he syövät sinun poikasi ja tyttäresi, syövät sinun lampaasi ja raavaasi, syövät sinun viinipuusi ja viikunapuusi; he miekalla hävittävät sinun varustetut kaupunkisi, joihin sinä luotat.

5:18 Mutta niinäkään päivinä, sanoo Herra, en minä teistä peräti loppua tee.

5:19 Ja kun he kysyvät: "Miksi on Herra, meidän Jumalamme, tehnyt meille kaiken tämän?" niin vastaa heille: "Niinkuin te olette hyljänneet minut ja palvelleet vieraita

porton huoneesen joukkoinensa.

5:8 Kukin hirnuu lähimmäisensä emäntää, niinkuin hyvin ruokitut joutilaat orhiit.

5:9 Eikö minun pitäis heitä senkaltaisista kurittaman, sanoo \Herra\; ja eikö minun sieluni pitäis kostaman senkaltaiselle kansalle kuin tämä on?

5:10 Kukistakaat hänen muurinsa ylösalaisin, ja älkää peräti hävittäkö, ottakaa pois hänen torninsa; sillä ei ne ole \Herran\.

5:11 Mutta he ovat petoksella minusta pois luopuneet, sekä Israelin huone että Juudan huone, sanoo \Herra\.

5:12 He kieltävät pois \Herran\ ja sanovat: ei hän se ole, ei meille käy niin pahoin, ei miekka ja nälkä tule meidän päällemme.

5:13 Prophetat puhuvat tuuleen: ei heillä ole (Jumalan) sanaa: niin heille itselleen käyköön.

5:14 Sentähden näin sanoo \Herra\ Jumala Sebaot: että te senkaltaisia puhutte, katso, niin minä teen minun sanani sinun suussasi tuleksi, ja tämän kansan puuksi, ja hänen pitää polttaman heidät.

5:15 Katso, minä annan tulla teidän päällemme, Israelin huone, sanoo \Herra\; kaukaa yhden kansan, väkevän kansan, joka on ollut ensimmäinen kansa, kansan, jonka kieltä et sinä ymmärrä, etkä taida ymmärtää, mitä he sanovat.

5:16 Heidän viinensä on avoin hauta; ja he ovat kaikki väkevät.

5:17 He syövät sinun tulos ja leipäs, jota sinun poikas ja tyttäres syöneet olisivat; he nielevät sinun lampaas ja karjas; he syövät sinun viinapuus ja fikunapuus; ja hävittävät sinun vahvat kaupunkis miekalla, joihin sinä luotat.

5:18 Ja en minä silloinkaan, sanoo \Herra\, peräti hävitä teitä.

5:19 Ja jos sanotte: miksi \Herra\ meidän Jumalamme tekee meille näitä kaikkia? niin vastaa heitä: niinkuin te olette hyljänneet minun, ja palvelleet vieraita jumalia teidän

jumalia maassanne, niin täytyy teidän palvelulla muukalaisia maassa, joka ei ole teidän."

5:20 Julistakaa tämä Jaakobin huoneessa ja kuuluttakaa se Juudassa sanoen:

5:21 Kuulkaa tämä, te tyhmä ja ymmärtämätön kansa, te, joilla on silmät, mutta ette näe, joilla on korvat, mutta ette kuule.

5:22 Ettekö pelkää minua, sanoo Herra, ettekö vapise minun edessäni, joka olen pannut hiekan meren rajaksi, ikuisiksi määräksi, jonka ylitse se ei pääse; ja vaikka se kuohuu, ei se mitään voi, ja vaikka sen aallot pauhaavat, eivät ne sen ylitse pääse?

5:23 Mutta tällä kansalla on uppiniskainen ja tottelematon sydän; he ovat poikenneet ja menneet pois.

5:24 Eivätkä he sano sydämessänään: "Peljätkäämme Herraa, Jumalaamme, joka antaa sateen, syysateen ja kevätsateen ajallansa, ja säilyttää meille elonkorjuun määräviikot."

5:25 Teidän pahat tekonne käänsivät nämä pois, ja teidän syntinne estivät teitä saamasta hyvää.

5:26 Sillä minun kansassani on jumalattomia; he väijyvät, niinkuin linnunpyytäjät kyykistyvät, he asettavat ansoja, pyydystävät ihmisiä.

5:27 Niinkuin häkki on täynnä lintuja, niin heidän huoneensa ovat petosta täynnä.

Siitä he ovat tulleet suuriksi ja rikkaiksi, 5:28 ovat tulleet lihaviksi ja kiiltäviksi. Myös käyvät heidän häijyt puheensa yli kaiken määrän; he eivät aja orpojen asiaa, niin että ne voitaisivat, eivätkä hanki köyhille oikeutta.

5:29 Enkö minä näistä tällaisista rankaisisi, sanoo Herra, eikö minun sieluni kostaisi tämänkaltaiselle kansalle?

5:30 Kauheita ja pöyristyttäviä tapahtuu

omassa maassanne, niin teidän pitää myös palveleman vieraita siinä maassa, joka ei teidän olekaan.

5:20 Näitä teidän pitää ilmoittaman Jakobin huoneessa, ja saarnaaman Juudassa, ja sanoman:

5:21 Kuulkaat nyt tätä, te hullu kansa, joilla ei taitoa ole, jolla on silmät, ja ei näe, korvat, ja ei kuule.

5:22 Ettekö te tahdo peljätä minua, sanoo \Herra\? ja ettekö te pelkää minun kasvoini edessä? joka panen hiedan meren rajaksi ja ijankaikkiseksi määräksi, jota ei hänen pidä käymän ylitse; ja vaikka se pauhais, niin ei se kuitenkaan voi sen ylitse; ja jos hänen aaltonsa paisuvat, niin ei heidän pidä menemän sen ylitse.

5:23 Mutta tällä kansalla on vilpisteleväinen ja tottelematon sydän; he ovat harhailleet ja menneet pois.

5:24 Ja ei sano koskaan sydämessänään: peljätkäämme nyt \Herraa\ meidän Jumalaamme, joka antaa meille aamu- ja ehtoosateen ajallansa, ja varjelee meille joka ajastaika elonajan uskollisesti.

5:25 Mutta teidän pahat tekonne nämä estävät, ja teidän syntinne tämän hyvän teiltä kääntävät pois.

5:26 Sillä minun kansassani löytyy jumalattomia, jotka paulat ja pyydykset asettavat ihmisiä käsittääkseen, niinkuin lintumiehet satimella.

5:27 Ja heidän huoneensa on täynnä petosta, niinkuin häkki lintuja; siitä he tulevat väkeviksi ja rikkaiksi.

5:28 He kiiltävät lihavuudesta; he säkevät pahan asian, ja ei pidä oikeutta: ei he holho orpoa hänen asiassansa, ja ei he auta köyhää oikeuteen.

5:29 Eikö minun pitäisi sitä kostaman, sanoo \Herra\, ja eikö minun sieluni pitäisi kostaman senkaltaiselle kansalle kuin tämä on?

5:30 Kuinka julmasti ja kauhiasti eletään

maassa:

5:31 profeetat ennustavat valhetta, ja papit hallitsevat yksissä neuvoin heidän kanssaan, ja sitä minun kansani rakastaa. Mutta mitä te teette, kun tästä tulee loppu?

6 LUKU

6:1 Paetkaa, benjaminilaiset, Jerusalemissa, puhaltakaa pasunaan Tekoassa ja nostakaa merkki Beet-Keremin kohdalle; sillä pohjoisesta nousee onnettomuus ja suuri hävitys.

6:2 Tytär Siionin, suloisen ja hemmotellun, minä hukutan.

6:3 Hänen tykönsä tulee paimenia laumoinensa, he pystyttävät telttansa häntä vastaan yltympäri, syöttävät alansa kukin.

6:4 Julistakaa häntä vastaan pyhä sota. "Nouskaa ja menkäämme puolipäivän aikaan! Voi meitä, sillä päivä painuu, sillä illan varjot pitenevät!

6:5 Nouskaa ja menkäämme yöllä ja hävittäkäämme hänen linnansa."

6:6 Sillä näin sanoo Herra Sebaot: Kaatakaa puita ja luokaa valli Jerusalemissa vastaan. Se on kaupunki, jota on rangaistava; siinä on pelkkää väkivaltaa.

6:7 Niinkuin kaivo pitää vetensä tuoreena, niin sekin pitää pahuutensa tuoreena; sortoa, hävitystä kuuluu sieltä, minun edessäni on aina kipu ja haavat.

6:8 Ota ojentuaksesi, Jerusalemissa, ettei minun sieluni vieraannu sinusta, etten tee sinua autioksi, asumattomaksi maaksi.

6:9 Näin sanoo Herra Sebaot: Israelin jäännöksestä pidetään jälkikorjuu niinkuin viinipuusta; ojenna kätesi köynnöksiä kohti niinkuin viininkorjaaja.

6:10 Kenelle minä puhuisin, ketä varoittaisin, että he kuulisivat? Katso, heidän korvansa ovat ympärileikkaamattomat, eivät he voi kuunnella. Katso, Herran sana on tullut heille pilkkaksi, ei se heille kelpaa.

maassa?

5:31 Prophetat opettavat valhetta, papit ovat herrat virassansa, ja minun kansani tahtoo sitä mielellänsä. Mitä te viimein teette?

6 LUKU

6:1 Kootkaat teitänne, te Benjaminin lapset, Jerusalemissa, ja puhaltakaa torveen Tekoassa, ja nostakaa lippu Betkeremissä; sillä pohjasta on pahuus ja suuri viheliäisyys käsissä.

6:2 Minä olen verrannut Zionin tyttären kauniiseen ja ihanaiseen:

6:3 Mutta paimenet tulevat hänen tykönsä laumoinensa; he panevat majansa hänen ympärillensä, ja kukin kaitsee paikassansa,

6:4 (Ja sanoo:) pyhittäkää sota häntä vastaan, nouskaat ja käykäämme puolipäivänä ylös; voi meitä! sillä ehtoo joutuu ja varjo tulee suureksi.

6:5 Nouskaat ja astukaamme ylös yöllä, ja hävittäkäämme hänen jalot huoneensa.

6:6 Sillä näin sanoo \Herra\ Zebaot: kaatakaa puita, ja tehkää multaseiniä Jerusalemissa vastaan; sillä kaupunki pitää kuritettaman, sen sisällä on sula vääräys.

6:7 Niinkuin lähde kuohuttaa vetensä; niin kuohuu myös hänen pahuutensa; vääräys ja hävitys siinä kuullaan, kitu ja vaiva on aina minun edessäni.

6:8 Anna sinuas kurittaa, Jerusalemissa, ettei minun sydämeni kääntyisi pois sinusta, etten minä sinua hävittäisi, niin ettei kenkään asu siinä maassa.

6:9 Näin sanoo \Herra\ Zebaot: mitä Israelissa jäänyt on, se pitää myös sulaksi saaliiksi joutuman niinkuin viinapuu; kokota kätes koriin niinkuin viinamarjain poimia.

6:10 Kenelle siis minä puhun ja todistan, että joku kuulis? Katso, heidän korvansa ovat ympärileikkaamatta eikä taida kuulla; katso, he pitävät \Herran\ sanan pilkkana ja ei kärsi sitä.

6:11 Minä olen täynnä Herran vihaa, en jaksa sitä pidättää; vuodata se lapsukaisiin kadulla, niin myös nuorukaisparveen. Sillä niin mies kuin vaimokin vangitaan, niin vanhus kuin ikäloppu.

6:12 Heidän talonsa joutuvat vieraille, niin myös pellot ja vaimot; sillä minä ojennan käteni maan asukkaita vastaan, sanoo Herra.

6:13 Sillä kaikki, niin pienet kuin suuretkin, pyytävät väärää voittoa, kaikki, niin profeetat kuin papitkin, harjoittavat petosta.

6:14 He parantavat minun kansani vamman kepeästi, sanoen: "Rauha, rauha!" vaikka ei rauhaa ole.

6:15 He joutuvat häpeään, sillä he ovat tehneet kauhistuksia; mutta heillä ei ole hävyntuntoa, he eivät osaa hävetä. Sentähden he kaatuvat kaatuvien joukkoon, sortuvat, kun minä heitä rankaisen, sanoo Herra.

6:16 Näin on Herra sanonut: "Astukaa teille ja katsokaa ja kysykää muinaisia polkuja, kysykää, mikä on hyvä tie, ja vaeltakaa sitä, niin te löydätte levon sieluillenne." Mutta he vastasivat: "Emme vaella."

6:17 Ja minä olen asettanut teille vartijat: "Kuunnelkaa pasunan ääntä." Mutta he vastasivat: "Emme kuuntele."

6:18 Sentähden kuulkaa, te kansat, ja tiedä, seurakunta, mitä heille on tapahtuva.

6:19 Kuule, maa! Katso, minä tuotan onnettomuuden tälle kansalle, heidän hankkeittensa hedelmän, sillä he eivät ole kuunnelleet minun sanojani, vaan ovat hyljänneet minun lakini.

6:20 Mitä on minulle suitsutus, joka tulee Sabasta, ja paras kalmoruoko kaukaisesta maasta? Teidän polttouhrinne eivät ole minulle otolliset, eivätkä teidän teurasuhrinne minulle kelpaa.

6:11 Sentähden olen minä niin täynnä \Herran\ vihaa, etten minä taida lakata vuodattamasta, sekä lasten päälle kaduilla, ja myös nuorukaisten kokouksen päälle yhtä haavaa; sillä sekä mies että vaimo, ijällinen ja ikivanha pitää otettaman kiinni.

6:12 Heidän huoneensa pitää tuleman muukalaisten käsiin, heidän peltonsa ja emäntänsä yhtä haavaa; sillä minä ojennan käteni maan asujain ylitse, sanoo \Herra\.

6:13 Sillä he kaikki ahnehtivat, sekä pienet että suuret; prophetat ja papit opettavat väärin,

6:14 Ja lohduttavat kansaani hänen viheliäisyydessänsä, sitä halpana pitämään, ja sanovat: rauha, rauha; ja ei rauhaa olekaan.

6:15 Sentähden pitää heidän häpiään tuleman, että he kauhistuksen tekevät; ja vaikka he tahtovat olla häpäisemättä, eikä taida hävetä, kuitenkin pitää heidän jokaisen lankeeman toinen toisensa päälle; ja koska minä heitä kuritan, silloin pitää heidän lankeeman, sanoo \Herra\.

6:16 Näin sanoo \Herra\: seisokaat teillä, katsokaat ja kysykää entisiä teitä, kuka oikia tie on, sitä te vaeltakaat, niin te löydätte levon teidän sieluillenne. Mutta he sanovat: emme vaella.

6:17 Ja minä olen pannut teille vartiat: ottakaat vaari torven äänestä; mutta he sanovat: emme ota vaaria.

6:18 Sentähden, te pakanat, kuulkaat, ja ota vaari, sinä kokous, niistä mitkä heidän seassansa tapahtuu.

6:19 Maa, kuule sinä; katso, minä annan tulla kovan onnen tälle kansalle, heidän ansaitun palkkansa, ettei he pidä lukua minun sanastani, mutta hylkäävät minun lakini.

6:20 Mitä minä lukua pidän pyhästä savusta, joka rikkaasta Arabiasta tulee, eli hyvästä kanelista, joka kaukaiselta maalta tulee? Teidän polttouhrinne ei ole minulle otollinen eikä teidän uhrinne kelpaa minulle.

6:21 Sentähden, näin sanoo Herra: Katso, minä asetan tälle kansalle kompastuskiviä, joihin he kompastuvat, isät ja pojat yhdessä, ja naapuri naapurinsa kanssa hukkuu.

6:22 Näin sanoo Herra: Katso, kansa tulee pohjoisesta maasta, suuri kansa nousee maan perimmäisiltä ääriä.

6:23 He käyttävät jousta ja keihästä, ovat julmat ja armahtamattomat. Heidän pauhinansa on kuin pauhaava meri, ja he ratsastavat hevosilla, varustettuina kuin soturi taisteluun sinua vastaan, tytär Siion.

6:24 Kun kuulemme siitä sanoman, niin meidän kätemme herpoavat; ahdistus valtaa meidät, tuska, niinkuin synnyttäväisen.

6:25 Älkää menkö vainiolle, älkää vaeltako tiellä, sillä vihollisen miekka - kauhistus on kaikkialla!

6:26 Tytär, minun kansani! Kääriydy säkkiin, vieriskele tuhassa; pidä itkiäiset, niinkuin ainokaista poikaa itketään, katkerat valittajaiset, sillä äkkiaarvaamatta käy kimppeumme hävittäjä.

6:27 Minä olen asettanut sinut kansani koettelijaksi, suojarustukseksi, että oppisit tuntemaan ja koettelisit heidän vaelluksensa.

6:28 Kaikki he ovat pääniskureita, liikkuvat panettelijoina; he ovat vaskea ja rautaa, ovat kelvottomia kaikki tyynni.

6:29 Palkeet puhkuvat, tulesta lähtee vain lyijyä. Turhaan on sulatettu ja sulatettu: pahat eivät ole erottuneet.

6:30 Hylkyhopeaksi heitä sanotaan, sillä Herra on heidät hyljännyt.

7 LUKU

7:1 Tämä on sana, joka tuli Jeremialle Herralta:

7:2 "Asetu Herran huoneen portille ja julista siellä tämä sana ja sano: Kuulkaa Herran sana, koko Juuda, te jotka tulette näistä

6:21 Sentähden sanoo \Herra\ näin: katso, minä annan tälle kansalle lankeemuksen: siihen pitää sekä isät että lapset kaikki itsensä loukkaaman, ja kylän miehet pitää hukkuman toinen toisensa kanssa.

6:22 Näin sanoo \Herra\: katso, kansa on tuleva pohjoisesta maakunnasta, ja suuri kansa on nouseva maan vieristä.

6:23 Jolla on joutset ja kilvet, hän on julma ja armoton; heidän äänensä pauhaa niinkuin meri; he ajavat hevosilla, he ovat niinkuin varustettu sotaväki sinua vastaan, sinä tytär Zion.

6:24 Me olemme kuulleet heistä sanoman, ja meidän kätemme ovat nääntyneet; tuska ja ahdistus on meidät käsittänyt niinkuin lapsensynnyttäjän.

6:25 Älkään kenkään lähtekö pellolle, ja älköön kenkään tielle menkö; sillä joka paikassa on rauhattomuus vihollisen miekan tähden.

6:26 O sinä, minun kansani tytär, pue säkki ylles ja aseta itses tuhkaan, sure niinkuin ainoaa poikaa suurella murheella; sillä hävittäjä tulee äkisti meidän päällemme.

6:27 Minä olen pannut sinun vartian torniksi ja linnaksi minun kansassani, tietämään ja koettelemaan heidän teitensä.

6:28 He ovat kaikki peräti pois luopuneet, vaeltain petollisesti; he ovat kaikki turmeltu vaski ja rauta.

6:29 Palkeet ovat tulella poltetut, lyijy raukee pois, sulaaminen on hukassa; sillä ei paha ole eroitettu.

6:30 Sentähden he myös kutsutaan hyljätyksi hopiaksi, sillä \Herra\ on heidät hyljännyt.

7 LUKU

7:1 Tämä on sana tapahtui \Herralta\ Jeremialle, sanoen:

7:2 Seiso \Herran\ huoneen portissa, saarnaa siellä tämä sana ja sano: kuulkaat \Herran\ sanaa, kaikki Juuda, jotka käynte

porteista kumartaen rukoilemaan Herraa.

7:3 Näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Vaeltakaa hyvin ja tehkää hyviä tekoja, niin minä annan teidän asua tässä paikassa.

7:4 Älkää luottako valheen sanoihin, kun sanotaan: 'Tämä on Herran temppeli, Herran temppeli, Herran temppeli!'

7:5 Vaan jos te todella parannatte vaelluksenne ja tekonne, jos te todella teette oikeuden niin toiselle kuin toisellekin, 7:6 ette sorra muukalaista, orpoa ja leskeä, ette vuodata viatonta verta tässä paikassa ettekä seuraa muita jumalia turmioksenne,

7:7 niin minä annan teidän asua tässä paikassa, maassa, jonka minä olen antanut teidän isillenne, iankaikkisesta iankaikkiseen.

7:8 Mutta katso, te luotatte valheen sanoihin, joista ei ole hyötyä.

7:9 Miten on? Te varastatte, tapatte, rikotte avion, vannotte väärin, poltatte uhreja Baalille ja seuraatte vieraita jumalia, joita te ette tunne.

7:10 Ja te tulette ja astutte minun eteeni tähän huoneeseen, joka on otettu minun nimiini, ja sanotte: 'Me kyllä pelastumme' - tehdäkseenne yhä kaikkia näitä kauhistuksia!

7:11 Ryövärien luolaksiko te katsotte tämän huoneen, joka on otettu minun nimiini? Katso, sellaiseksi minäkin olen sen havainnut, sanoo Herra.

7:12 Menkääpä minun asuinpaikkaani, joka oli Siilossa, jossa minä ensin annoin nimeni asua, ja katsokaa, mitä minä olen sille tehnyt kansani Israelin pahuuden tähden!

7:13 Ja koska te nyt olette kaikkia näitä tekoja tehneet, sanoo Herra, ettekä ole kuulleet, vaikka minä varhaisesta alkaen olen teille puhunut, koska ette vastanneet, vaikka minä teille huusin,

sisälle näistä porteista rukoilemaan \Herraa\.

7:3 Näin sanoo \Herra\ Zebaot, Israelin Jumala: parantakaat elämänne ja menonne, ja minä tahdon antaa teidän asua tässä paikassa.

7:4 Älkää luottako valheesen, sanoen: tässä on \Herran\ templi, tässä on \Herran\ templi, tässä on \Herran\ temppeli.

7:5 Mutta parantakaat todella elämänne ja menonne, ja tehkää jalo oikeus yhden ja toisen välillä.

7:6 Muukalaisille, orvoille ja leskille älkää tehkö väkivaltaa, älkää myös vuodattako viatointa verta tässä paikassa, ja älkää muita jumalia seuratko itsellenne vahingoksi;

7:7 Niin minä tahdon antaa teidän asua tässä paikassa aina ja iankaikkisesti, tässä maassa, jonka minä annoin teidän isillenne.

7:8 Mutta te luotatte valheesen, joka ei mitään auta.

7:9 Ja te olette vielä sittenkin varkaat, murhamiehet, huorintekiät, valapattoiset ja suitsutatte Baalille, ja noudatatte vieraita jumalia, joita ette tunne.

7:10 Te tulette myös ja seisotte minun edessäni tässä huoneessa, joka minun nimelläni kutsutaan, ja sanotte: ei meidän mitään hätää ole, vaikka me teemme nämät kauhistukset.

7:11 Pidättekö te siis tämän huoneen, joka minun nimelläni nimitetty on, ryövärien luolana? Katso, kyllä minä sen näen, sanoo \Herra\.

7:12 Mutta menkää nyt minun paikkaani, joka on Silossa, jossa minun nimeni ennen asunut on, ja katsokaat, mitä minä siellä tehnyt olen kansani Israelin pahuuden tähden.

7:13 Että te nyt kaikkia näitä töitä teette, sanoo \Herra\, ja minä olen varhain noussut ja puhunut teille, ja ette tahdo kuulla, minä huudan, ja ette tahdo vastata;

7:14 niin minä teen tälle huoneelle, joka on otettu minun nimiini, johon te luotatte, ja tälle paikalle, jonka minä olen antanut teille ja teidän isillenne, samoin kuin olen tehnyt Siilolle,

7:15 ja heitän teidät pois kasvojeni edestä, niinkuin olen heittänyt pois kaikki teidän veljenne, kaikki Efraimin jälkeläiset.

7:16 Mutta sinä älä rukoile tämän kansan puolesta, älä kohota heidän puolestaan huutoa ja rukousta äläkä niillä minua ahdistaa; sillä en minä sinua kuule.

7:17 Etkö näe, mitä he tekevät Juudan kaupungeissa ja Jerusalemin kaduilla?

7:18 Lapset kokoavat puita, isät sytyttävät tulen, ja vaimot sotkevat taikinaa valmistaaksensa uhrikakkuja taivaan kuningattarelle, ja he vuodattavat juomauhreja muille jumalille, minulle mielikarvaudeksi.

7:19 Minulleko he tuottavat mielikarvautta, sanoo Herra, eivätkö pikemmin itselleen, omaksi häpeäksensä?

7:20 Sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Katso, minun vihani ja kiivauteni on vuotava tämän paikan ylitse, ihmisten, eläinten, kedon puitten ja maan hedelmän ylitse, ja se palaa sammumatta."

7:21 Näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: "Lisätkää polttouhrinne teurasuhreihinne ja syökää lihaa.

7:22 Sillä en minä puhunut enkä antanut käskyä teidän isillenne poltto- ja teurasuhrista silloin, kun minä vein heidät pois Egyptin maasta,

7:23 vaan näin minä käskin heitä ja sanoin: Kuulkaa minun ääntäni, niin minä olen teidän Jumalanne ja te olette minun kansani; ja vaeltakaa aina sitä tietä, jota minä käsken teidän vaeltamaan, että menestyisitte.

7:14 Niin minä myös tahdon tehdä tämän huoneen kanssa, joka minun nimelläni nimitetty on, johon te luotatte, ja sen paikan kanssa, jonka minä teille ja teidän isillenne annoin, niinkuin minä tein Silon kanssa,

7:15 Ja heitän teitä pois minun kasvoini edestä, niinkuin minä heitin pois kaikki teidän veljennekin, kaiken Ephraimin siemenen.

7:16 Ja ei sinun pidä rukoileman tämän kansan edestä, eikä myös yhtäkään valitusta eli rukousta tuoman edes, eli sinuas minun eteeni heidän tähtensä vaivaaman; sillä en minä tahdo sinua kuulla.

7:17 Etkös näe, mitä he tekevät Juudan kaupungeissa ja kujilla Jerusalemissa?

7:18 Lapset kantavat puita, ja isät tekevät valkiaa, ja vaimot tekevät taikinaa uhrataksensa leipiä taivaan kuningattarelle, ja antaaksensa juomauhria vieraille jumalille, että he minua vihoittaisivat.

7:19 Mutta ei he minulle tee sillä mielikarvautta, sanoo \Herra\, vaan itsellensä, ja heidän pitää häpiään tuleman.

7:20 Sentähden näin sanoo Herra, \Herra\: katso, minun vihani ja minun julmuuteni on vuodatettu tähän paikkaan, sekä ihmisiin että karjaan, puihin metsässä ja maan hedelmään, joka pitää palaman, niin ettei yksikään sitä sammuttaa taida.

7:21 Näin sanoo \Herra\ Zebaot, Israelin Jumala: kootkaat teidän polttouhrinne ja muut uhrinne ja syökää lihaa.

7:22 Sillä sinä päivänä, jona minä teidän isänne johdatin Egyptin maalta, en minä sanonut enkä käskyä antanut heille polttouhrista, enkä muusta uhrista;

7:23 Vaan minä käskin heille ja sanoin: kuulkaat minun sanaani, niin minä tahdon olla teidän Jumalanne, ja te olette minun kansani; ja vaeltakaa kaikilla niillä teillä, joita minä käsken, että teille kävis hyvin.

7:24 Mutta he eivät kuulleet, eivät korvaansa kallistaneet, vaan vaelsivat oman neuvonsa mukaan, pahan sydämensä paatumuksessa, ja käänsivät minulle selkänsä eivätkä kasvojansa.

7:25 Siitä päivästä, jona teidän isänne lähtivät Egyptin maasta, aina tähän päivään asti olen minä lähettänyt teidän tyköenne kaikki palvelijani, profeetat - lähettänyt varhaisesta alkaen, päivä päivältä.

7:26 Mutta kukaan ei kuullut minua, ei kallistanut korvaansa, vaan he olivat niskureita, tekivät enemmän paha kuin heidän isänsä.

7:27 Ja kun sinä puhut heille kaiken tämän, niin he eivät kuule sinua, ja kun sinä heille huudat, niin he eivät sinulle vastaa.

7:28 Sentähden sano heille: Tämä on kansa, joka ei kuullut Herran, Jumalansa, ääntä eikä ottanut kuritusta varteen. Kadonnut on totuus ja hävinnyt heidän suustansa.

7:29 Leikkaa hiuksesi ja heitä ne pois ja viritä kalliokukkuloilla itkuvirsi, sillä Herra on hyljännyt ja sysännyt pois vihansa alaisen sukupolven.

7:30 Sillä Juudan miehet ovat tehneet sen, mikä on paha minun silmissäni, sanoo Herra. He ovat asettaneet iljetyksensä temppeliin, joka on otettu minun nimiini, ja saastuttaneet sen.

7:31 Ja he ovat rakentaneet Toofet-uhrikukkulat Ben-Hinnomin laaksoon, polttaakseen tulella poikiansa ja tyttäriänsä, mitä minä en ole käsenyt ja mikä ei ole minun mieleeni tullut.

7:32 Sentähden, katso, päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin ei enää sanota 'Toofet' ja 'Ben-Hinnomin laakso', vaan 'Murhalaakso', ja Toofetiin haudataan, kun ei ole muualla tilaa.

7:33 Ja tämän kansan ruumiit joutuvat taivaan lintujen ja maan eläinten ruuaksi, eikä näitä kukaan karkoita.

7:34 Ja minä lopetan Juudan kaupungeista

7:24 Mutta ei he tahtoneet kuulla eikä korviensa kallistaa, vaan vaelsivat omassa neuvossansa ja pahan sydämensä halussa, ja kävivät takaperin ja ei edespäin.

7:25 Ja siitä päivästä, kun teidän isänne läksivät Egyptin maalta, niin tähän päivään asti, olen minä lähettänyt joka päivä teille kaikki minun palveliani, prophetat, minä nousin varhain ja lähetin.

7:26 Mutta ei he tahtoneet kuulla eikä korviensa kallistaa; vaan olivat niskurit, ja tekivät pahemmin kuin heidän isänsä.

7:27 Ja jos sinä kaikki nämät sanot heille, niin ei he sittekään kuule sinua; ja jos sinä huudat, niin ei he sittekään sinua vastaa.

7:28 Sentähden sano heille: tämä on se kansa, joka ei \Herran\ Jumalansa ääntä kuule, eikä tahdo kuritusta vastaan ottaa; totuus on peräti pois ja on temmattu heidän suustansa.

7:29 Leikkaa hiuksesi ja heitä pois tyköäs, ja surkuttele sinuas valittain korkeuksissa; sillä \Herra\ on hyljännyt ja ajanut tämän sukukunnan pois, jolta hän on vihoitettu.

7:30 Sillä Juudan lapset tekevät paha minun silmäini edessä, sanoo \Herra\; he panevat siihen huoneesen kauhistuksen, joka minun nimelläni nimitetty on, saastuttaaksensa sitä.

7:31 Ja he rakentavat Tophetin alttarin Hinnomin lasten laaksossa, polttaaksensa poikiansa ja tyttäriänsä tulella; jota en minä käsenyt enkä ajatellut ole.

7:32 Sentähden katso, se aika tulee, sanoo \Herra\, ettei se pidä kutsuttaman Tophetiksi ja Hinnomin lasten laaksoksi, vaan Murhalaaksoksi; ja Tophetissa pitää haudattaman ruumiita, ettei enään ole siaan.

7:33 Ja tämän kansan ruumiit pitää taivaan lintuin ja maan eläinten ruuaksi tuleman, ja ei yksikään pidä heitä siitä ajaman pois.

7:34 Ja minä otan pois Juudan

ja Jerusalemin kaduilta riemun ja ilon huudon, huudon yljälle ja huudon morsiamelle, sillä maa on tuleva raunioiksi."

8 LUKU

8:1 "Siihen aikaan, sanoo Herra, otetaan Juudan kuningasten ja sen ruhtinasten luut, pappien ja profeettain luut sekä Jerusalemin asukasten luut pois heidän haudoistansa

8:2 ja hajotetaan auringon, kuun ja kaiken taivaan joukon eteen, joita he rakastivat ja palvelivat, joita he seurasivat, etsivät ja kumartaen rukoilivat; niitä ei koota eikä haudata, vaan ne tulevat maan lannaksi.

8:3 Ja kuolema on oleva halutumpi kuin elämä koko sille jäännökselle, joka jää jäljelle tästä pahasta sukukunnasta, kaikissa paikoissa, mihin minä karkoitan nämä jäljelle jääneet, sanoo Herra Sebaot.

8:4 Ja sano heille: Näin sanoo Herra: Eikö se, joka lankeaa, nouse jälleen? Eikö se, joka kääntyy pois, käänny takaisin?

8:5 Miksi kääntyy tämä kansa, Jerusalem, pois ainaisessa luopumuksessa? Miksi he pitävät kiinni petoksesta eivätkä tahdo palata?

8:6 Minä olen tarkannut ja kuunnellut: he puhuvat sitä, mikä ei ole oikein; ei kukaan kadu pahuuttansa, ei ajattele: Mitä olen minä tehnyt! Kaikki he kääntyvät pois juosten juoksuansa, niinkuin orhi kiittää taistelussa.

8:7 Haikarakin taivaalla tietää aikansa; metsäkyyhkynen, pääskynen ja kurki pitävät vaarin tuloajastansa, mutta minun kansani ei tunne Herran oikeutta.

8:8 Kuinka saatatte sanoa: 'Me olemme viisaita, ja meillä on Herran laki'? Totisesti! Katso, valheen työtä on tehnyt kirjanoppineiden valhekinä.

8:9 Viisaat saavat häpeän, kauhistuvat ja

kaupungeista ja Jerusalemin kaduilta ilon ja riemun äänen, yljän ja morsiamen äänen; sillä maan pitää kylmille tuleman.

8 LUKU

8:1 Siihen aikaan, sanoo \Herra\, pitää Juudan kuningasten luut, ja hänen päämiestensä luut, pappein luut, ja prophetain luut, ja Jerusalemissa asuvaisten luut, heitettämän ulos heidän haudoistansa.

8:2 Ja ne pitää hajoitettaman auringon, kuun ja kaiken taivaan sotajoukon alle, joita he rakastaneet, palvelleet, seuranneet, etsineet ja rukoilleet ovat; ei he pidä enään koottaman eikä haudattaman, vaan pitää oleman lokana maassa.

8:3 Ja kaikki jääneet tästä pahasta kansasta, missä ikänä paikassa he ovat, johon minä heitä ajanut olen, pitää paremmin tahtoman olla kuolleina kuin elävinä, sanoo \Herra\ Zebaot.

8:4 Ja sinun pitää heille sanoman: näin sanoo \Herra\: kussa on joku, jos hän lankee, joka ei jälleen mielellänsä nouse? kussa on joku, joka käy eksyksissä, eikö hän mielellänsä jälleen oikialle tielle tule?

8:5 Miksi siis tämä Jerusalemin kansa tahtoo käydä eksyksissä palajamatta? ja riippuvat niin kovin valheessa, ettei he millään tavalla anna kääntää itseänsä pois?

8:6 Minä havaitsen ja kuulen, ettei he oikein opeta; ei ole yhtään, joka katu pahuuttansa ja sanoo: mitä minä tein? He juoksevat kaikki juoksuansa niinkuin ankara hevonen sodassa.

8:7 Haikara taivaan alla tietää aikansa, mettinen, kurki ja pääskynen huomaitsevat aikansa, kuin heidän pitää tuleman jälleen; vaan minun kansani ei tiedä \Herran\ oikeutta.

8:8 Kuinka te siis taidatte sanoa: me olemme viisaat, ja meillä on \Herran\ laki? Katso, se on totisesti kuitenkin valhe, mitä kirjanoppineet kirjoittavat.

8:9 Sentähden pitää senkaltaiset opettajat

joutuvat kiinni. Katso, he ovat hyljänneet Herran sanan - mitä heillä on viisautta?

8:10 Sentähden minä annan heidän vaimonsa vieraille, heidän peltonsa valloittajille. Sillä kaikki, niin pienet kuin suuretkin, pyytävät väärää voittoa, kaikki, niin profeetat kuin papitkin, harjoittavat petosta.

8:11 He parantavat kepeästi tyttären, minun kansani, vammaan, sanoen: 'Rauha, rauha!' vaikka ei rauhaa ole.

8:12 He joutuvat häpeään, sillä he ovat tehneet kauhistuksia; mutta heillä ei ole hävyntuntoa, he eivät osaa hävetä. Sentähden he kaatuvat kaatuvien joukkoon, sortuvat, kun heidän rangaistuksensa tulee, sanoo Herra.

8:13 Minä tempaan heidät peräti pois, sanoo Herra. Ei ole rypäleitä viinipuussa eikä viikunoita viikunapuussa, ja lehtikin lakastuu. Minä saatan hyökkääjät heidän kimppuunsa."

8:14 "Miksi istumme alallamme? Kokoontukaa! Menkäämme varustettuihin kaupunkiin, ja siellä hukkukaamme! Sillä Herra, meidän Jumalamme, hukuttaa meidät ja juottaa meille myrkkyyvettä, sillä me olemme syntiä tehneet Herraa vastaan."

8:15 "Odotetaan rauhaa, mutta hyvää ei tule, paranemisen aikaa, mutta katso, tulee peljästyminen!

8:16 Daanista kuuluu hänen hevostensa korskunta, hänen orhiensa hirnunnasta vapisee koko maa. Ja he tulevat ja syövät maan ja kaiken, mikä siinä on, kaupungin ja siinä asuvaliset.

8:17 Sillä katso, minä lähetän teidän sekaanne käärmeitä, myrkkyliskoja, joihin ei lumous tehoa, ja ne purevat teitä, sanoo Herra."

häväistämisen, peljätettämisen ja otettamisen kiinni: katso, he ovat hyljänneet \Herran\ sanan, mitä viisautta pitäis heillä oleman?

8:10 Sentähden annan minä heidän emäntänsä muukalaisille ja heidän peltonsa niille, jotka heitä karkoittavat; sillä he ovat kaikki ahneudelta voitettut, pienimmästä niin suurimpaan, papit ja prophetat opettavat kaikki valhetta.

8:11 Ja rohkaisevat minun kansani tyttäret onnettomuudessansa, sitä turhana pitämään, ja sanovat: rauha, rauha, ja rauhaa ei olekaan.

8:12 Sentähden pitää heidän häpiään tuleman, että he kauhistuksen tekevät; ja vaikka he tahtovat ilman häväistystä olla, eikä taida hävetä, kuitenkin pitää heidän lankeeman toinen toisensa päälle, ja kuin minä heitä kuritan, silloin pitää heidän lankeeman, sanoo \Herra\.

8:13 Minä tahdon heitä niin poimia, sanoo \Herra\, ettei yhtäkään viinimarjaa pidä viinipuussa oleman, eikä yhtäkään viikunapuussa, lehdet pitää variseman; ja se, minkä minä heille antanut olen, pitää heiltä otettaman pois.

8:14 Miksi me niin alallamme istumme? Kootkaat teitä, käykäämme vahvoin kaupunkiin ja odottakaamme niissä apua: sillä \Herra\ meidän Jumalamme on meidän käskenyt odottaa, ja juottanut meitä katkeralla siemenellä, että me niin teimme \Herraa\ vastaan syntiä.

8:15 Odota rauhaa ja terveyden aikaa, ehkei mitään hyvää ole käsissä, ja että te parannettaisiin, ehkei muuta ole kuin hämmästyminen.

8:16 Jo nyt kuuluu hamasta Danista hevosten hirnuminen, ja heidän orhiinsa korskuvat, niin että kaikki maa järisee. He tulevat ja syövät maan, ja kaikki mitä siinä on, kaupungin ja sen asuvaliset.

8:17 Sillä katso, minä lähetän kärmeet ja basiliskit teidän sekaanne, joita ei auta lumoomaan; vaan niiden pitää teitä pistämisen, sanoo \Herra\.

8:18 Missä on virvoitus minun murheeseeni?
Minun sydämeni on sairas.

8:19 Katso, tyttären, minun kansani, huuto kuuluu kaukaisesta maasta: "Eikö Herra ole Siionissa, eikö ole siellä sen kuningas?"
Miksi he ovat vihoittaneet minut jumalankuvillansa, muukalaisten turhilla jumalilla?

8:20 Ohi on elon aika, lopussa kesä, mutta ei ole meille apua tullut.

8:21 Tyttären, minun kansani, murtumisen tähden olen minä murtunut, minä käyn murheasussa, kauhistus on minut vallannut.

8:22 Eikö Gileadissa ole palsamia, eikö siellä ole parantajaa? Vai miksi eivät tyttären, minun kansani, haavat kasva umpeen?

9 LUKU

9:1 Oi, jospa minun pääni olisi silkkaa vettä ja minun silmäni kyynelähde, niin minä itkisin päivät ja yöt tyttären, minun kansani, kaatuneita!

9:2 Oi, jospa minulla olisi erämaassa matkamiehen yömaja, niin minä jättäisin kansani ja vaeltaisin pois heidän luotaan! Sillä he ovat kaikki avionrikkooja, ovat uskottomain joukkio.

9:3 He jännittävät valheeseen kielensä jousen, eivätkä käytä totuuteen valtaansa maassa; sillä he menevät pahuudesta pahuuteen, mutta minua he eivät tunne, sanoo Herra.

9:4 Varokaa kukin lähimmäistänne, älkää yhteenkään veljeen luottako; sillä jokainen veli vieksaasti pettää ja jokainen lähimmäinen liikkuu panettelijana.

9:5 He pettävät toinen toisensa eivätkä puhu totta; he ovat totuttaneet kielensä puhumaan valhetta, ovat tehneet vääryyttä väsyksiin asti.

9:6 Sinä asut keskellä vilppiä; vilpillisyydessään he eivät tahdo tuntea minua, sanoo Herra.

9:7 Sentähden, näin sanoo Herra Sebaot:

8:18 Minun virvoitukseni on murheella sekoitettu, ja minun sydämeni on nääntynyt.

8:19 Katso, minun kansani tyttären pitää vieraalta maalta huutaman: eikö \Herra\ tahdo enään olla Zionissa? eli eikö hänellä enään ole kuningasta? Miksi he vihoittivat minun kuvillansa ja turhalla vieraan jumalan palveluksella?

8:20 Elon aika on mennyt edes, suvi on loppunut, ja ei meille ei ole apua tullut.

8:21 Minä suren suuresti, että minun kansani tytär, niin turmeltu on; minä surkuttelen ja olen hämmästyksissä.

8:22 Eikö Gileadissa ole voidetta, eli eikö siellä ole parantajaa? miksi ei minun kansani tytär ole terveeksi tehty?

9 LUKU

9:1 Jospa minun päässäni olis kyllä vettä, ja minun silmäni olis kyynelten lähde, että minä voisin itkeä päivää ja yötä lyötyjä minun kansastani.

9:2 Jospa minulla olis matkamiesten maja korvessa, niin minä jättäisin minun kansani ja menisin pois heidän tykönsä; sillä he ovat kaikki huorintekiät ja paha joukko.

9:3 He ampuvat kielellänsä niinkuin joutsellansa valhetta ja ei totuutta; vaeltavat väkivallalla maassa ja menevät yhdestä pahuudesta niin toiseen, ei totellen minua, sanoo \Herra\.

9:4 Jokainen karttakoon lähimmäistänsä, ja älköön uskoko veljeänsäkään; sillä veli sortaa ja painaa alas veljensä, ja ystävä pettää ystävänsä.

9:5 Ystävä pilkkaa ystävänsä, ja ei puhu totuutta; he totuttavat kielensä puhumaan valhetta, ja ahkeroitsevat paha tehdä.

9:6 Sinä asut petoksen keskellä, ja ei he taida minua tuta petoksen tähden, sanoo \Herra\.

9:7 Sentähden sanoo \Herra\ Zebaot näin:

Katso, minä sulatan heidät ja koettelen heitä; sillä mitä muuta minä voisin tehdä tyttären, minun kansani, tähden?

9:8 Tappava nuoli on heidän kielensä, vilppiä se puhuu; suullaan he puhuvat rauhaa lähimmäisensä kanssa, mutta sydämessään he juoniansa punovat.

9:9 Enkö minä näistä tällaisista rankaisisi heitä, sanoo Herra, eikö minun sieluni kostaisi tämänkaltaiselle kansalle?

9:10 Vuorten tähden minä puhkean itkuun ja valitukseen, erämaan laitumien tähden minä viritän itkuvirren. Sillä ne ovat poltetut, ei kukaan siellä kulje, eivätkä ne kuule karjan ääntä; paenneet ovat taivaan linnut ja eläimet, ovat menneet pois.

9:11 Ja minä teen Jerusalemin kiviroukkioksi, aavikkosutten asunnoksi, ja Juudan kaupungit minä teen autioiksi, asujattomiksi.

9:12 Kuka on viisas mies, joka tämän ymmärtää ja jolle Herran suu on puhunut, että hän sen ilmoittaisi? Minkätähden on maa hävitetty, poltettu kuin erämaa, jossa ei kukaan kulje?

9:13 Ja Herra sanoi: "Sentähden, että he ovat hyljänneet minun lakini, jonka minä heille annoin, eivätkä ole kuulleet minun ääntäni eivätkä vaeltaneet sen mukaan,

9:14 vaan ovat vaeltaneet sydämensä paatumuksessa ja seuranneet baaleja, niinkuin heidän isänsä olivat heille opettaneet,

9:15 sentähden sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala, näin: Katso, minä syötän heille, tälle kansalle, koiruohoa ja juotan heille myrkkyyvettä.

9:16 Ja minä hajotan heidät kansojen sekaan, joita eivät he eivätkä heidän isänsä ole tunteneet, ja lähetän heidän jälkeensä miekan, kunnes minä heidät lopetan.

9:17 Näin sanoo Herra Sebaot: Ottakaa vaari, kutsukaa itkijävaimoja tulemaan tänne. Lähettäkää hakemaan viisaita vaimoja, jotta he tulisivat,

katso, minä sulaan heitä; ja koettelen heitä; sillä mitä minä muuta teen minun kansani tyttären tähden?

9:8 Heidän petolliset kielensä ovat murhanuolet; suullansa he puhuvat lähimmäisensä kanssa ystävällisesti, vaan sydämessänsä he väijyvät häntä.

9:9 Eikö minun sentähden pitäisi rankaiseman heitä, sanoo \Herra\? ja eikö minun sieluni pitäisi kostaman senkaltaiselle kansalle kuin tämä on?

9:10 Minä itken ja surkuttelen vuorilla, ja valitan korvessa laitumilla; sillä he ovat peräti hajoitetut, niin ettei siitä enään kenkään vaella, ei myös siellä kuulu karjan ääntä; taivaan linnut ja kaikki karja ovat jo lentäneet ja menneet pois.

9:11 Ja minä teen Jerusalemin kiviraunioksi, ja lohikärmeiden pesäksi; ja minä hävitän Juudan kaupungit, niin ettei niissä yhtäkään pidä asuman.

9:12 Joka viisas olis, hän ajattelis sitä, ja ilmoittais, mitä \Herran\ suu hänelle sanoo. Minkätähden siis maa niin hukutetuksi ja hävitetyksi tulee, että se on niinkuin erämaa, josta ei yksikään vaella?

9:13 Ja \Herra\ sanoi: sentähden, että he hylkäävät minun lakini, jonka minä heille annoin, ja ei tottele minun ääntäni eikä elä sen jälkeen,

9:14 Vaan seuraavat oman sydämensä tahtoa ja Baalia, niinkuin heidän isänsä heitä opettaneet ovat.

9:15 Sentähden näin sanoo \Herra\ Zebaot, Israelin Jumala: katso, minä syötän tämän kansan koiruoholla, ja annan heidän sappea juoda.

9:16 Minä hajotan heidät pakanain sekaan, joita ei he eikä heidän isänsä tunne, ja lähetän miekan heidän peräänsä, siihenasti että minä heidät kaikki lopetan.

9:17 Näin sanoo \Herra\ Zebaot: tutkikaat tätä; toimittakaa teillenne itkeväisiä vaimoja, että he tulisivat; ja lähettäkää niiden perään, jotka taitavat ovat, että he

9:18 kiiruhtaisivat ja virittäisivät meistä valitusvirren, niin että silmämme vuotaisivat kyyneleitä ja silmäripsemme tiukkuisivat vettä.

9:19 Sillä valitushuuto kuuluu Siionista: Kuinka olemmekaan hävitetyt! Me olemme peräti häpeään joutuneet, sillä meidän täytyy jättää maa, sillä kukistuneet ovat meidän asuntomme.

9:20 Kuulkaa siis, te naiset, Herran sana, ottakoon korvanne vastaan hänen suunsa puheen; opettakaa tyttärillenne valitusvirsi ja toinen toisellenne itkuvirsi.

9:21 Sillä kuolema on noussut sisään ikkunoistamme, on tullut meidän palatseihimme, tuhotakseen kadulta lapset, toreilta nuorukaiset.

9:22 Puhu: Näin sanoo Herra: Ihmisten ruumiita makaa maassa niinkuin lantaa vainiolla, niinkuin lyhteitä leikkaajan jäljessä, eikä ole niitten korjaajaa.

9:23 Näin sanoo Herra: Älköön viisas kerskatko viisaudestansa, älköön väkevä kerskatko väkevyydestänsä, älköön rikas kerskatko rikkaudestansa;

9:24 vaan joka kerskaa, kerskatkoon siitä, että hän on ymmärtäväinen ja tuntee minut: että minä, Herra, teen laupeuden, oikeuden ja vanhurskauden maan päällä. Sillä senkaltaisiin minä mielistyn, sanoo Herra.

9:25 Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin minä rankaisen kaikkia, jotka ovat ympärileikattuja, mutta kuitenkin ympärileikkaamattomia:

9:26 Egyptiä, Juudaa, Edomia, ammonilaisia, Mooabia ja kaikkia päälaen ympäriltä kerittyjä, jotka asuvat erämaassa; sillä kaikki pakanakansat ovat ympärileikkaamattomia, ja koko Israelin heimo on sydämeltään ympärileikkaamaton."

10 LUKU

10:1 Kuulkaa sana, jonka Herra on puhunut

tulisivat,

9:18 Ja kiiruhtaisivat meitä valittamaan, että meidän silmämme kyyneleitä vuodattaisivat, ja meidän silmäripsemme vettä tiukkuisivat,

9:19 Että valitus kuuluis Zionissa (näin:) voi kuinka me olemme näin hävitetyt! me olemme peräti häväistyt, sillä meidän täytyy maalta paeta, että meidän asuinsiamme ovat kukistetut.

9:20 Kuulkaa siis, te vaimot, \Herran\ sanaa, ja käsittäkää korviinne hänen suunsa puhe; antakaat teidän tyttärenne itkeä, ja opettakaan toinen toistansa valittamaan, (näin:)

9:21 Kuolema on tullut meidän akkunoistamme sisälle ja meidän huoneisiimme langennut, lapsia kaduilla tappamaan ja nuorukaisia kujilla.

9:22 Näin sanoo \Herra\: sano: ihmisten ruumiit pitää, niinkuin loka maan päällä, kaatumana, ja niinkuin jalalliset jäävät elomiehen perään, jossa ei ole ylösottajaa.

9:23 Näin sanoo \Herra\: älkään viisas kerskatko viisaudestansa, älkään väkevä kerskatko väkevyydestänsä, älkään myös rikas kerskatko rikkaudestansa;

9:24 Vaan joka tahtoo kerskata, niin kerskatkaan siitä, että hän tietää ja tuntee minun, että minä olen \Herra\, joka teen laupiuden, oikeuden ja vanhurskauden maan päällä; sillä se minulle kelpaa, sanoo \Herra\.

9:25 Katso, se aika tulee, sanoo \Herra\, että minä rankaisen kaikki ympärileikatut ympärileikkaamattomien kanssa:

9:26 Egyptin, Juudan, Edomin, Ammonin lapset, ja Moabin ja kaikki, jotka maan äärissä korvessa asuvat; sillä kaikilla pakanoilla on ympärileikkaamaton esinahka, mutta koko Israelin huoneella on ympärileikkaamaton sydän.

10 LUKU

10:1 Kuulkaat, mitä \Herra\ teille sanoo,

teitä vastaan, te Israelin heimo.

10:2 Näin sanoo Herra: "Älkää totutelko itseänne pakanain menoon älkääkä kauhistuko taivaan merkkejä, sillä pakanat niitä kauhistuvat.

10:3 Sillä kansat noudattavat turhia jumalia; sillä ne ovat puuta, joka hakataan metsästä, puusepän kätten tekemiä, työaseella tehtyjä.

10:4 Ne koristetaan hopealla ja kullalla sekä kiinnitetään nauloilla ja vasaroilla, niin etteivät ne horju.

10:5 Ne ovat kuin linnunpelätin kurkkumaalla, eivät ne voi puhua; kantamalla täytyy niitä kantaa, sillä eivät ne voi astua. Älkää peljätkö niitä, sillä eivät ne voi pahaa tehdä; mutta eivät ne myöskään voi tehdä hyvää.

10:6 Ei ole ketään sinun vertaistasi, Herra; sinä olet suuri, ja suuri ja voimallinen on sinun nimesi.

10:7 Kuka ei sinua pelkäisi, sinä kansojen kuningas? Sillä siihen sinä olet arvollinen. Sillä kaikissa kansojen viisaissa ja kaikissa heidän valtakunnissansa ei ole yhtäkään sinun vertaistasi.

10:8 He ovat kaikki tyynni järjettömiä, tyhmiä. Turhain jumalien opettamista! Ne ovat puuta,

10:9 ohueksi taottua hopeata, joka tuodaan Tarsiista, ja Ufaan kultaa, taiturin ja kultasepän kätten tekoa. Punasinistä ja punaista purppuraa on niiden puku. Taitajain tekoa ovat ne kaikki.

10:10 Mutta Herra on totinen Jumala; hän on elävä Jumala ja iankaikkinen kuningas. Hänen vihastansa vapisee maa, ja kansat eivät kestä hänen suuttumustansa.

10:11 Sanokaa heille näin: Jumalat, jotka eivät ole tehneet taivasta eikä maata, ne katoavat maan päältä ja taivaan alta.

10:12 Hän on tehnyt maan voimallansa, vahvistanut maanpiirin viisaudellansa ja levittänyt taivaat taidollansa.

te Israelin huone.

10:2 Näitä sanoo \Herra\; ei teidän pidä oppiman pakanain tapaa, eikä teidän pidä taivaan merkkejä pelkäämään; sillä pakanat niitä pelkäävät.

10:3 Sillä pakanain asetukset ei ole muu kuin turhuus; sillä he hakkaavat puun metsästä, ja työmies valmistaa sen kirveellä.

10:4 Ja kaunistaa sen hopialla ja kullalla, ja kiinnittää sen nauloilla ja vasaralla, ettei se järky.

10:5 Ne ovat tehdyt niinkuin vahvat palmupuut, vaan ei he taida puhua; ja heitä täytyy myös kantaa, sillä ei he taida käydä; sentähden ei teidän pidä niitä pelkäämään, sillä ei ne taida pahaa eikä hyvää tehdä.

10:6 Mutta \Herra\, ei yksikään ole sinun vertaises; sinä olet suuri, ja sinun nimes on suuri; jonka sinä töilläsi taidat osoittaa.

10:7 Kenenkä ei pitäisi sinua pelkäämään, sinä pakanain kuningas? Sinua pitää kuultaman; sillä ei kaikkein pakanain viisasten seassa eikä yhdessäkään valtakunnassa ole sinun vertaistas.

10:8 He ovat kaikki tyhmit ja taitamattomat; sillä puu osoittaa turhuuden.

10:9 Taottu hopia tuodaan Tarsiksesta ja kulta Uphasta, valmistettu työmiehiltä ja hopiasepiltä; he puetetaan sinisillä villoilla ja purpuralla, jotka kaikki ovat taitavain työt.

10:10 Mutta \Herra\ on totinen Jumala, elävä Jumala ja iankaikkinen kuningas; hänen vihansa edessä vapisee maa, ja pakanat ei taida kärsiä hänen uhkaustansa.

10:11 Niin sanokaat siis heille näin: jumalat, jotka ei taivasta eikä maata tehneet ole, kadotkaan maasta ja taivaan alta.

10:12 Mutta hän on tehnyt maan voimallansa, ja vahvistanut maan piirin viisaudellansa, on myös levittänyt taivaan ymmärryksellensä.

10:13 Kun hän jylisee, käy vetten pauhina taivaalla, ja hän nostaa pilvet maan ääristä, tekee salamit ja sateen ja tuo tuulen sen säilytyspaikoista.

10:14 Järjetön on jokainen ihminen, tietoa vailla, häpeän saa jokainen kultaseppä veistetyistä kuvista, petosta on hänen valamansa kuva, eikä niissä henkeä ole.

10:15 Turhuutta ne ovat, naurettavia tekeleitä; kun niiden rangaistus tulee, ne hukkuvat.

10:16 Näiden kaltainen ei ole hän, joka on Jaakobin osa, sillä hän on kaiken Luoja, ja Israel on hänen perintösukunsa: Herra Sebaot on hänen nimensä.

10:17 Kokoa tavarasi maasta pois, sinä, joka piiritettynä istut.

10:18 Sillä näin sanoo Herra: Katso, tällä haavaa minä linkoan pois maan asukkaat ja ahdistan heitä, niin että saavat tarpeeksensa."

10:19 Voi minua minun vammaisen tähden! Kipeä on minun haavani; mutta minä sanon: Tämä on minun vaivani, minun on se kannettava.

10:20 Minun telttani on hävitetty, ja kaikki minun telttaköyteni ovat katkotut; minun lapseni ovat lähteneet luotani, eikä niitä enää ole. Ei ole enää, kuka telttani pystyttäisi ja nostaisi seinieni kankaan.

10:21 Sillä paimenet olivat järjettömät eivätkä etsineet Herraa; sentähden he eivät menestyneet, vaan koko heidän laumansa hajotettiin.

10:22 Ääni kuuluu! Katso, se tulee, suuri pauhina pohjoisesta maasta, tekemään Juudan kaupungit autioiksi, aavikkosutten asunnoksi.

10:23 Minä tiedän, Herra, ettei ihmisen tie ole hänen vallassansa, eikä miehen vallassa, kuinka hän vaelttaa ja askeleensa ohjaa.

10:24 Kurita minua, Herra, mutta kohtuudella, äläkä vihassasi, ettet minua

10:13 Koska hän jylistää, silloin on paljon vettä taivaan alla, ja vetää ylös udun maan ääristä; hän tekee pitkäisen leimauksen sateen kanssa, ja antaa tuulen tulla kammioistansa.

10:14 Kaikki ihmiset ovat tyhmit taidossansa, ja kaikki hoviaseppät ovat häpiässä kuvinensa; sillä heidän kuvansa ovat petos, ja ei niissä ole henkeä.

10:15 Se on kaikki turha ja petollinen työ; heidän pitää hukkuman, kuin heitä etsiskellään.

10:16 Mutta Jakobin osa ei ole senkaltainen; vaan hän on se, joka kaikki luonut on, ja Israel on hänen perintönsä vitsa: \Herra\ Zebaot on hänen nimensä.

10:17 Ota sinun kauppasi pois maasta, joka asut vahvassa kaupungissa.

10:18 Sillä näin sanoo \Herra\: katso, minä heitän lingolla pois maan asuvaset tällä erällä, ja vaivaan niin heitä, että heidän pitää sen tuntemaan.

10:19 Voi minun murheeni ja sydämeni suru! vaan minä luulen, että se on minun vaivani, jonka minun pitää kärsimän.

10:20 Minun majani on hajoitettu, ja kaikki minun nuorani ovat katkenneet; minun lapseni ovat pois menneet minun tyköäni, eikä yhtään enään ole, eikä ole, joka rakentaa minun majani jälleen, ja ei kenkään pane ylös minun telttani.

10:21 Sillä paimenet ovat tyhmäksi tulleet, eikä kysy \Herraa\; sentähden ei he ymmärrä, vaan kaikki heidän laumansa on hajoitettu.

10:22 Katso, sanoma tulee ja suuri vavistus pohjan maalta, saattamaan Juudan kaupungit kylmille ja lohikärmeiden asuinsiaksi.

10:23 Minä tiedän, \Herra\, ettei ihmisen tie ole hänen voimassansa, eikä yhdenkään miehen vallassa kuinka hän vaeltais ja käymisensä ojentais.

10:24 Kurita \Herra\ minua, mutta kuitenkin kohtuudella, ja ei sinun

ylen vähäiseksi tekisi.

10:25 Vuodata vihasi pakanain ylitse, jotka eivät sinua tunne, ja sukukuntain ylitse, jotka eivät sinun nimeäsi avuksensa huuda. Sillä he ovat syöneet Jaakobin, ovat hänet syöneet ja lopettaneet, ja tehneet autioksi hänen asuinsijansa.

11 LUKU

11:1 Sana, joka tuli Herralta Jeremialle ja kuului näin:

11:2 "Kuulkaa tämän liiton sanat ja puhukaa ne Juudan miehille ja Jerusalemin asukkaille;

11:3 sano heille: Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Kirottu olkoon se mies, joka ei kuule tämän liiton sanoja,

11:4 jonka minä sääsin teidän isillenne silloin, kun minä vein heidät pois Egyptin maasta, rautapätsistä, ja sanoin: Kuulkaa minun ääntäni ja tehkää aivan niin, kuin minä käsken teidän tehdä, niin te olette minun kansani ja minä olen teidän Jumalanne

11:5 ja pidän valan, jonka olen vannonut teidän isillenne luvaten antaa heille maan, joka vuotaa maitoa ja mettä, niinkuin se teillä tänäkin päivänä on." Ja minä vastasin ja sanoin: "Amen, Herra!"

11:6 Ja Herra sanoi minulle: "Julista kaikki nämä sanat Juudan kaupungeissa ja Jerusalemin kaduilla ja sano: Kuulkaa tämän liiton sanat ja noudattakaa niitä.

11:7 Sillä minä varoittamalla varoitin teidän isiänne silloin, kun minä johdatin heidät pois Egyptin maasta, ja olen varoittanut varhaisesta alkaen tähän päivään saakka sanoen: 'Kuulkaa minun ääntäni.'

11:8 Mutta he eivät kuulleet eivätkä korvaansa kallistaneet, vaan vaelsivat kukin pahan sydämensä paatumuksessa. Niin minä tuotin heidän päällensä kaikki tämän liiton sanat, joita minä olin käskenyt heidän noudattaa, mutta joita he eivät

julmuudessa, ettes minua peräti hukuttaisi. 10:25 Mutta vuodata vihas pakanain päälle, jotka ei sinua tunne, ja niiden sukuin päälle, jotka ei sinun nimeäs avuksi huuda; sillä he ovat syöneet ja nielleet Jakobin, he ovat tehneet hänen kanssansa lopun, ja hänen asuinsiansa hävittäneet.

11 LUKU

11:1 Tämä on se sana, joka tapahtui \Herralta\ Jeremialle, sanoen:

11:2 Kuulkaat näitä liiton sanoja, sanoaksemme niitä Juudalaisille ja Jerusalemin asuivaisille.

11:3 Ja sano heille: näin sanoo \Herra\, Israelin Jumala: kirottu olkoon se, joka ei tottele näitä liiton sanoja,

11:4 Jotka minä sinä päivänä teidän isillenne käskin, jona minä johdatin heitä Egyptin maalta, rautapätsistä, ja sanoin: kuulkaat minun ääntäni, ja tehkää niinkuin minä teidän käskenyt olen, niin teidän pitää minun kansani oleman, ja minä olen teidän Jumalanne;

11:5 Että minä vahvistaisin sen valan, jonka minä teidän isillenne vannonut olen, antaakseni heille maan, joka rieskaa ja hunajaa vuotaa, niinkuin se tänäpäpä on. Minä vastasin ja sanoin: Amen, \Herra\!

11:6 Ja \Herra\ sanoi minulle: saarnaa kaikki nämät sanat Juudan kaupungeissa ja Jerusalemin kaduilla, ja sano: kuulkaat näitä liiton sanoja, ja tehkää niiden jälkeen.

11:7 Sillä minä olen kaikella ahkeruudella todistanut teidän isillenne siitä päivästä, jona minä heitä johdatin Egyptin maalta, niin tähän päivään asti, minä nousin varhain, todistin ja sanoin: kuulkaat minun ääntäni.

11:8 Mutta ei he kuulleet, eikä kallistaneet korviansa, vaan kukin meni oman pahan sydämensä tahdon jälkeen; sentähden annan minä myös kaikki nämät liiton sanat tulla heidän päällensä, jonka minä käskin pitää, ja ei he sitä tehneet.

noudattaneet."

11:9 Ja Herra sanoi minulle: "Juudan miesten ja Jerusalemin asukasten keskuudessa on salaliitto.

11:10 He ovat kääntyneet takaisin ensimmäisten esi-isiensä pahoihin tekoihin, niiden, jotka eivät tahtoneet kuulla minun sanojani, ja he ovat seuranneet muita jumalia ja palvelleet niitä. Israelin heimo ja Juudan heimo ovat rikkoneet minun liittoni, jonka minä tein heidän isiensä kanssa.

11:11 Sentähden, näin sanoo Herra: Katso, minä tuotan heille onnettomuuden, josta heillä ei ole pääsyä; ja kun he minua huutavat, en minä kuule heitä.

11:12 Ja jos Juudan kaupungit ja Jerusalemin asukkaat menevät ja huutavat niitä jumalia, joille he ovat uhreja polttaneet, niin ne eivät heitä pelasta heidän onnettomuutensa aikana.

11:13 Sillä yhtä paljon kuin sinulla on kaupunkeja, on sinulla, Juuda, jumalia, ja yhtä paljon kuin Jerusalemissa on katuja, te olette pystyttäneet alttareja häpeäjumalalle, alttareja polttaaksenne uhreja Baalille.

11:14 Mutta sinä älä rukoile tämän kansan puolesta, älä kohota heidän puolestaan huutoa ja rukousta, sillä en minä kuule, kun he minua avuksi huutavat onnettomuutensa tähden.

11:15 Mitä tekee minun rakkaani minun temppelissäni? Juoniako punoo? Ottavatko mahtimiehet, ottaako uhriliha sinusta pois pahuutesi - silloin sinä riemuitsisit!

11:16 'Vihreä öljypuu, ihana, kaunishedelmäinen' - sillä nimellä Herra sinua kutsui. Suuren jylinän pauhatessa hän sytytti sen tuleen, ja sen oksat turmeltuivat.

11:17 Ja Herra Sebaot, joka sinut istutti,

11:9 \Herra\ sanoi minulle: minä kyllä tiedän, kuinka Juudan miehet ja Jerusalemin asuvaset sitovat itsensä yhteen.

11:10 He kääntävät itsensä entisten isäinsä synteihin, jotka ei minun sanojani kuulleet, mutta seurasivat muita jumalia, ja palvelivat niitä; Israelin ja Juudan huone ovat myös rikkoneet joka paikassa minun liittoni, jonka minä heidän isäinsä kanssa tehnyt olen.

11:11 Sentähden näin sanoo \Herra\; katso, minä saatan onnettomuuden heidän päällensä, jota ei heidän pidä saaman välttää; ja kuin he minua huutavat, niin en minä kuule heitä.

11:12 Anna siis silloin Juudan kaupungit ja Jerusalemin asuvaset mennä ja huutaa niitä jumalia, joille he suitsuttaneet ovat; vaan ei he taida heitä auttaa heidän hätänsä aikana.

11:13 Sillä niin monta kuin sinulla, Juuda, kaupunkia on, niin monta sinulla jumalaakin on; ja niin monta kuin katuja on Jerusalemissa, niin monta häpiällistä alttaria olette te rakentaneet, suisuttaaksenne Baalille.

11:14 Älä siis rukoile tämän kansan edestä, älä myös huuda eli rukoile tämän kansan tähden; sillä en minä kuule heitä, kuin he minua huutavat hädässänään.

11:15 Mitä on minun ystävälläni toimittamista minun huoneessani? He tekevät kaikkinaista koiruutta, ja luulevat pyhän lihan sen heiltänsä pois ottavan; ja koska sinä pahoin teet, niin sinä iloitset siitä.

11:16 \Herra\ kutsui sinun nimes viheriäiseksi, kauniiksi, hedelmälliseksi öljypuuksi; mutta nyt on hän suurella murhan äänellä sytyttänyt tulen ympärille, niin että sen oksat pitää hävitetyksi tuleman.

11:17 Sillä \Herra\ Zebaot, joka sinun on

on päättänyt sinun osaksesi onnettomuuden Israelin heimon ja Juudan heimon pahuuden tähden, jota he ovat harjoittaneet ja jolla ovat vihoittaneet minut, polttamalla uhreja Baalille."

11:18 Ja Herra ilmoitti minulle, ja minä sain tietää, sinä näytit minulle silloin heidän hankkeensa.

11:19 Ja minä olin kuin kesy karitsa, joka viedään teurastettavaksi, enkä tiennyt heidän pitäneen neuvoa minua vastaan: "Tuhotkaamme puu hedelminensä, hävittäkäämme hänet elävien maasta, niin ettei hänen nimeänsä enää muisteta."

11:20 Mutta Herra Sebaot on vanhurskas tuomari, joka tutkii munaskuut ja sydämen. Salli minun nähdä sinun kostavan heille, sillä sinun haltuusi minä olen uskonut asiani.

11:21 Sentähden, näin sanoo Herra Anatotin miehistä, jotka väijyvät sinun henkeäsi sanoen: "Älä ennusta Herran nimeen, ettet kuolisi meidän kättemme kautta" -

11:22 sentähden, näin sanoo Herra Sebaot: "Katso, minä kosten heille; heidän nuoret miehensä kuolevat miekkaan, heidän poikansa ja tyttärensä kuolevat nälkään.

11:23 Heistä ei jäännöstä jää, sillä minä tuotan onnettomuuden Anatotin miehille heidän rangaistusvuotenansa."

12 LUKU

12:1 Sinä, Herra, olet vanhurskas; voisinko minä riidellä sinua vastaan? Kuitenkin minä kysyn sinulta, mikä oikeus on. Miksi jumalattomain tie menestyy? Miksi kaikki uskottomat saavat elää rauhassa?

12:2 Sinä heidät istutat, he myös juurtuvat; he kasvavat, kantavat myös hedelmää. Heidän suussansa sinä olet lähellä, mutta

istuttanut, uhkasi sinulle paha, Israelin huoneen ja Juudan huoneen pahuuden tähden, jota he tekevät, ja vihoittavat minun suitsuttaissansa Baalille.

11:18 \Herra\ on minulle sen ilmoittanut, niin että minä sen tiedän; silloin sinä osoitit minulle mitä he aikoivat.

11:19 Ja minä olen niinkuin karitsa ja niinkuin härkä, joka viedään teurastettaa, ja en minä tietänyt, että he olivat pitäneet neuvoa minua vastaan, (ja sanoneet:) turmelkaamme puu hedelminensä, ja temmatkaamme häntä ylös juurinensa elävain maasta, ettei hänen nimeänsä ikänä enää muistettaisi.

11:20 Mutta sinä \Herra\ Zebaot, sinä oikia tuomari, sinä joka tutkistelet munaskuut ja sydämen, anna minun nähdä sinun kostos heidän päällensä; sillä minä olen asiani antanut sinun haltuusi.

11:21 Sentähden sanoo \Herra\ näin Anatotin miehiä vastaan, jotka sinun henkeäs väijyvät ja sanovat: älä ennusta meille \Herran\ nimeen, jolles muutoin tahdo kuolla meidän käsissämme.

11:22 Sentähden näin sanoo \Herra\ Zebaot: katso, minä etsin heitä kostolla, nuoret miehet pitää heistä miekalla tapettaman, heidän poikansa ja tyttärensä pitää nälässä kuoleman,

11:23 Niin ettei heistä pidä mitään jäämän; sillä minä saatan Anatotin miehille onnettomuuden sinä vuonna, kuin heitä kostolla pitää etsittämän.

12 LUKU

12:1 \Herra\, jos minä vielä kävisin sinun kanssas oikeudelle, niin sinä kuitenkin löydetään hurskaaksi; kuitenkin puhun minä sinun kanssas oikeudesta. Miksi käy jumalattomille niin hyvin, ja suurilla ylönannetuilla on kaikkinaista kyllä?

12:2 Sinä istutat heitä juurtumaan, kasvamaan ja kantamaan hedelmän; sinä olet läsnä heidän suussansa, vaan kaukana

kaukana heidän sisimmästään.

12:3 Mutta sinä, Herra, tunnet minut; sinä näet minut ja tutkit minun sydämeni, millainen se on sinun edessäsi. Tempaa heidät pois niinkuin lampaat teuraiksi ja vihi heidät tapon päivää varten.

12:4 Kuinka kauan täytyy maan surra ja kaiken kedon ruohon kuivettua? Eläimet ja linnut hukkuvat siinä asuvaisten pahuuden tähden; sillä nämä sanovat: "Ei tule hän näkemään meidän loppuamme."

12:5 "Jos sinä jalkamiesten kanssa juokset ja ne sinut väsyttävät, kuinka sinä kävisit kilpaan hevosten kanssa? Ja jos sinä vaarattomalla maalla oletkin turvassa, kuinka käy sinun Jordanin rantatiheikössä?

12:6 Sillä omat veljesikin ja isäsi huone ovat petolliset sinua kohtaan, hekin huutavat täyttä kurkkua selkäsi takana. Älä usko heitä, vaikka he sinua ystävällisesti puhuttelevat.

12:7 Minä olen jättänyt huoneeni, hyljännyt perintöosani; olen antanut sieluni rakkaimman hänen vihollistensa käsiin.

12:8 Hän, minun perintöosani, oli minulle kuin leijona metsässä, hän kiljui minua vastaan, sentähden minä vihastuin häneen.

12:9 Onko minun perintöosani kirjava petolintu, jonka ympärillä on petolintuja? Menkää, kootkaa kaikki metsän eläimet, tuokaa ne ruualle.

12:10 Monet paimenet ovat turmelleet minun viinitarhani, tallanneet minun peltopalstani, tehneet ihanan peltopalstani autioksi erämaaksi.

12:11 Se on tehty autioksi, se suree minun edessäni autiona. Koko maa on hävitetty, sillä ei ollut ketään, joka olisi pannut sitä sydämelleen.

12:12 Kaikkien erämaan kalliokukkulain ylitse tulivat hävittäjät, sillä Herran miekka syö maan toisesta äärestä hamaan toiseen;

heidän sydämestänsä.

12:3 Mutta minun sinä, \Herra\, tunnet, näet minun ja tutkistelet sydämeni sinun edessä; tempaa heitä niinkuin lampaista teuraaksi tehtä, ja pyhitä heitä tappamisen päiväksi.

12:4 Kuinka kauvan siis pitää maan niin surkiasti oleman, ja ruohon kaikissa paikoissa kedolla kuivuman? asuvaisten pahuuden tähden, että sekä eläimet että linnut katoavat; sillä he sanovat: hän kyllä vähän tietää, kuinka meille tästälähin käy.

12:5 Jos ne, jotka jalkaisin käyvät, väsyttävät teidät, kuinka siis silloin käy, kuin sinun täytyy hevosten kanssa juosta? Ja jos sinä etsit niissä maakunnissa suruttomuutta, joissa rauha on, mitä sinulle on tapahtuva sen ylpiän Jordanin tykönä?

12:6 Sillä sinun veljes ja isäs huone ovat myös sinua vastaan petolliset ja pitittävät sinua täydellä kurkulla; sentähden älä usko heitä, jos he vielä ystävällisesti sinun kanssas puhuvat.

12:7 Minun täytyy antaa minun huoneeni ylös, ja paeta minun perintöäni, ja antaa minun rakkaan sieluni vihollisten käsiin.

12:8 Minun perintöni on tullut minulle niinkuin jalopeura metsässä, ja räskyty minua vastaan, sentähden vihaan minä häntä.

12:9 Minun perintöni on niinkuin kirjava lintu, jonka ympärille linnut heitäsä kokoavat; nouskaat ja kootkaat teitänne kaikki eläimet kedolla, tulkaat ja syökää.

12:10 Monet paimenet ovat hävittäneet minun viinamäkeni, ja sotkuneet minun sarkani; he ovat tehneet minun kauniin sarkani korveksi ja autioksi.

12:11 (Minä näen jo kaiketi) kuinka surkiasti hän on hävitetty, että koko maa on kylmillä; mutta ei yksikään sitä pannut sydämeensä.

12:12 Sillä hävittäjät tulevat kaikille kukkuloille korvessa, ja \Herran\ miekka kuluttaa yhdestä maan äärestä niin toiseen,

ei pelastu mikään, mikä lihaa on.

12:13 He ovat kylväneet nisuja ja niittäneet ohdakkeita; ovat nähneet vaivaa näännyksiin asti, saamatta hyötyä. Niinpä saakaa häpeä sadostanne Herran vihan hehkun tähden."

12:14 Näin sanoo Herra kaikista minun pahoista naapureistani, jotka koskevat siihen perintöosaan, minkä minä olen antanut kansalleni Israelille: "Katso, minä tempaan heidät pois heidän maastansa, ja Juudan heimon minä tempaan pois heidän keskeltänsä.

12:15 Mutta senjälkeen kuin minä olen temmannut heidät pois, minä jälleen armahdan heitä ja palautan heidät, itsekunkin perintöosaansa ja itsekunkin maahansa.

12:16 Ja jos he oppivat minun kansani tiet, niin että vannovat minun nimeeni: 'Niin totta kuin Herra elää', niinkuin he opettivat minun kansaani vannomaan Baalin kautta, niin heidät rakennetaan minun kansani keskeen.

12:17 Mutta jos he eivät kuule, niin minä tempaan pois ja hukutan sen kansan, sanoo Herra."

13 LUKU

13:1 Näin sanoi Herra minulle: "Mene ja osta itsellesi liinainen vyö ja pane se kupeillesi, mutta älä anna sen tulla veteen."

13:2 Ja minä ostin vyön Herran sanan mukaan ja panin sen kupeilleni.

13:3 Sitten Herran sana tuli minulle toisen kerran, tämä sana:

13:4 "Ota vyö, jonka sinä ostit ja joka on kupeillasi, ja nouse, mene Eufratille ja kätke se siellä kallion koloon."

13:5 Ja minä menin ja kätkin sen Eufraatiin, niinkuin Herra oli käsenyt minun tehdä.

13:6 Ja pitkän ajan kuluttua Herra sanoi

ja ei yhdelläkään lihalla pidä rauhaa oleman.

12:13 He kylvävät nisuja, mutta heidän pitää ohdakkeita niittämän, he tekevät itsellensä paljon vaivaa, mutta ei heidän pidä sitä nautitseman, eikä iloitseman vuoden tulostansa, \Herran\ julman vihan tähden.

12:14 Näin sanoo \Herra\ kaikkia minun pahoja kyläni miehiä vastaan, jotka tarttuvat minun perintööni, jonka minä kansalleni Israelille jakanut olen: katso, minä revin heitä ylös heidän maastansa, ja otan ulos Juudan huoneen juuri heidän keskeltänsä.

12:15 Ja pitää tapahtuman, että kuin minä olen heidän ottanut ulos, armahdan minä jälleen heitä, ja annan kullekin oman perintönsä ja maansa jälleen.

12:16 Ja se on tapahtuva, jos he minun kansastani kaiketi oppivat vannomaan minun nimeni kautta (niin totta kuin \Herra\ elää), niinkuin he ennen minun kansani opettivat vannomaan Baalin kautta: niin pitää heitä myös rakennettaman minun kansani seassa.

12:17 Mutta jollei he kuule, niin minä toisesti revin ylös sen kansan, ja surmaan sen, sanoo \Herra\.

13 LUKU

13:1 Näin sanoo \Herra\ minulle: mene ja osta itselles liinainen vyö, ja vyötä sillä kupees, ja älä sitä kasta.

13:2 Ja minä ostin vyön \Herran\ käskyn jälkeen, ja sidoin sen ympäri minun kupeitani.

13:3 Niin tapahtui \Herran\ sana toisen kerran minulle ja sanoi:

13:4 Ota vyö, jonka ostanut ja ympäri kupeitas sitonut olet; nouse ja mene Phratiin ja kätke se kiviraunioon.

13:5 Minä menin ja kätkin sen Phratin tykö, niinkuin \Herra\ minulle käsenyt oli.

13:6 Mutta pitkän ajan perästä tapahtui,

minulle: "Nouse, mene Eufratille ja ota se vyö, jonka minä käskin sinun kätkeä sinne."

13:7 Niin minä menin Eufratille, kaivoin ja otin vyön siitä paikasta, johon olin sen kätkenyt; ja katso, vyö oli turmeltunut eikä kelvannut mihinkään.

13:8 Minulle tuli tämä Herran sana:

13:9 "Näin sanoo Herra: Samalla tavoin minä tuotan turmion Juudan ja Jerusalemin suurelle ylpeydelle.

13:10 Tämä paha kansa, joka ei tahdo kuulla minun sanojani, joka vaeltaa sydämensä paatumuksessa, seuraa muita jumalia, palvelee ja kumartaa niitä, tulee tämän vyön kaltaiseksi, joka ei mihinkään kelpaa.

13:11 Sillä niinkuin vyö liittyy miehen kupeisiin, niin minä liitin koko Israelin heimon ja koko Juudan heimon itseeni, sanoo Herra, että se olisi minun kansani, minulle kunniaksi, ylistykseksi ja kirkkaudeksi; mutta he eivät totelleet.

13:12 Sentähden sano heille tämä sana: Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Jokainen leili täytetään viinillä. Ja jos he sanovat sinulle: 'Emmekö me tietäisi, että jokainen leili täytetään viinillä?'

13:13 niin sano heille: Näin sanoo Herra: Katso, minä täytän kaikki tämän maan asukkaat, kuninkaat, jotka istuvat Daavidin valtaistuimella, papit ja profeetat ja kaikki Jerusalemin asukkaat päihtymyksellä.

13:14 Ja minä murskaan heidät, toisten toistansa vastaan, sekä isät että lapset, sanoo Herra. Minä en sääli, en säästä enkä armahda, niin että jättäisin heidät hävittämättä."

13:15 Kuulkaa, ottakaa korviinne, älkää ylpeikö, sillä Herra on puhunut.

13:16 Antakaa Herralle, teidän

että \Herra\ sanoi minulle: nouse ja mene Phratiin, ja ota se vyö jälleen, jonka minä käskin sinun sinne kätkeä.

13:7 Minä menin Phratiin, ja kaivoin sen ylös, ja otin vyön siitä paikasta, johon minä pannut olin; ja katso, vyö oli mädäntynyt, niin ettei se mitään enään kelvannut.

13:8 Niin tapahtui \Herran\ sana minulle ja sanoi:

13:9 Näin sanoo \Herra\: niin minä myös hävitän Juudan ja Jerusalemin suuren ylpeyden;

13:10 Sen pahan kansan, joka ei minun sanaani kuulla tahdo, mutta menee sydämensä tahdon jälkeen, ja seuraa muita jumalia, palvelleksensa ja kumartaaksensa niitä: hänen pitää tuleman niinkuin tämä vyö, joka ei enään kelpaa.

13:11 Sillä niinkuin mies sitoo vyön ympäri kupeitansa, niin ikänä olen minä, sanoo \Herra\, minun ympärilläni vyöttänyt koko Israelin huoneen ja koko Juudan huoneen olemaan minulleni kansaksi, nimeksi, ylistykseksi ja kunniaksi; mutta ei he tahtoneet kuulla.

13:12 Niin sano nyt heille tämä sana: näin sanoo \Herra\, Israelin Jumala: kaikki leilit pitää viinalla täytettämän. Niin pitää heidän sanoman sinulle: kuka ei sitä meistä hyvin tiedä, että kaikki leilit pitää viinalla täytettämän?

13:13 Niin sano heille: näin sanoo \Herra\: katso, minä täytän kaikki ne, jotka tässä maassa asuvat, kuninkaat, jotka Davidin istuimella istuvat, ja papit ja prophetat, ja kaikki Jerusalemin asuvaset, niin että he juopuvat.

13:14 Ja hajoitan heitä toiset toistansa, isät lapsinensa, sanoo \Herra\, en minä armahda eli säästä, enkä ole laupias heidän kadotuksessansa.

13:15 Niin kuulkaat nyt ja ottakaa vaari ja älkää paisuko; sillä \Herra\ on sen sanonut.

13:16 Antakaa \Herralle\ teidän

Jumalallenne, kunnia, ennenkuin tulee pimeä ja jalkanne loukkaantuvat vuoriin hämärissä. Silloin te odotatte valoa, mutta hän muuttaa sen pilkkopimeäksi, tekee sen synkeydeksi.

13:17 Mutta ellette kuule tätä, niin minun sieluni salassa itkee sellaista ylpeyttä, itkee katkerasti, ja minun silmäni vuotavat kyyneleitä, kun Herran lauma viedään vankeuteen.

13:18 "Sano kuninkaalle ja kuninkaan äidille: Istukaa alhaiselle sijalle, sillä pudonnut on päästänne teidän kunniankruununne.

13:19 Etelämaan kaupungit ovat suljetut, eikä ole avaajaa; koko Juuda on viety pakkosiirtolaisuuteen, pakkosiirtolaisuuteen kaikki kansa.

13:20 Nostakaa silmänne ja katsokaa, kuinka ne tulevat pohjoisesta. Missä on lauma, joka oli sinun haltuusi annettu, nuo sinun lampaasi, sinun kunniasi?

13:21 Mitä sanot, kun hän panee sinulle päämiehiksi ne, jotka olit ystäviksesi totutellut? Eivätkö tuskat kourista sinua niinkuin synnyttävää vaimoa?

13:22 Ja jos sanot sydämessäsi: 'Minkätähden on minulle näin käynyt?' - suuren syntisi tähden sinun liepeesi kohotettiin, tehtiin väkivaltaa sinun kantapäillesi.

13:23 Voiko etiopialainen muuttaa ihonsa ja pantteri pilkkunsa? Yhtä vähän te voitte tehdä hyvää, te pahantekoon tottuneet.

13:24 Ja minä hajotan heidät kuin oljenkorret, jotka lentävät erämaan tuulessa.

13:25 Tämä on sinun arpasi, sinun mitattu osasi minulta, sanoo Herra, koska olet unhottanut minut ja luottanut valheeseen.

Jumalallenne kunnia, ennenkuin hän antaa pimeyden tulla, ja ennenkuin teidän jalkanne loukkaantuu pimiöihin vuoriin, niin että te odotatte valkeutta, ja hänen pitää sen tekemän kuoleman varjoksi ja pimeydeksi.

13:17 Mutta jollette näitä kuule, niin on kuitenkin minun sieluni salaisesti itkevä senkaltaista ylpeyttä; minun silmäni on katkerasti ja yltäkyllin vuodattava kyyneleitä, että \Herran\ lauma vangiksi tulee.

13:18 Sano kuninkaalle ja kuningattarelle: nöyryyttäkäät teitänne ja istukaat maahan; sillä kunnian kruunu on teidän päästänne pudonnut.

13:19 Kaupungit etelänpuolella ovat suljetut, ja ei ole yhtään, joka heitä avaa; koko Juuda on viety pois, se on peräti viety pois.

13:20 Nostakaat silmänne ja katsokaat, kuinka he pohjoisesta tulevat; kussa lauma nyt on, joka sinun haltuus annettu oli, sinun jalo laumas?

13:21 Mitäs tahdot sanoa, kuin hän näin on kostolla etsivä sinua? sillä sinä olet niin totuttanut heidät sinuas vastaan, että he ruhtinaat ja päämiehet olla tahtovat; mitämaks, sinulle pitää tuska tuleman, niinkuin vaimolle lapsen synnyttämisessä.

13:22 Ja jos sinä sydämessäs sanoa tahtoisit: minkätähden minulle nämät tapahtuvat? Sinun moninaisen pahuutes tähden on sinun saumas ratkenneet, ja sääres väkisin paljastetut.

13:23 Taitaako musta kansa muuttaa nahkansa eli pardi pilkkunsa? niin te myös taidatte tehdä jotain hyvää, että te pahaan tottuneet olette.

13:24 Sentähden hajoitin minä heidät niinkuin akanat, jotka tuuli korpeen lennättää.

13:25 Se pitää oleman sinun palkkas ja osas, jonka minä sinulle jakanut olen, sanoo \Herra\, että sinun unhotit ja luotit itses valheisiin.

13:26 Niinpä minäkin nostan sinulta liepeet kasvojen yli, ja sinun häpeäsi näkyy.

13:27 Sinun aviorikoksesi, hirnumisesi, riettaan haureutesi, sinun iljetyksesi kedon kukkuloilla minä olen nähnyt. Voi sinua, Jerusalem! Et sinä puhdistu, et vielä pitkään aikaan."

14 LUKU

14:1 Herran sana, joka tuli Jeremialle suuren kuivuuden tähden.

14:2 "Juuda murehtii, sen portit raukeavat, kallistuvat murheasussa maahan; ja Jerusalemissa nousee valitushuuto.

14:3 Heidän ylimyksensä lähettävät alaisiansa vedelle. Nämä tulevat kaivoille, eivät löydä vettä, palajavat astiat tyhjinä, ovat pettyneet ja häpeissänsä ja peittävät päänsä.

14:4 Peltomaan tähden, joka pakahtuu, kun ei ole satanut maassa, ovat peltomiehet pettyneinä ja peittävät päänsä.

14:5 Peurakin kedolla poikii ja hylkää vasikkansa, kun ei ole mitään vihantaa.

14:6 Ja villiaasit seisovat kalliokukkuloilla, haukkovat ilmaa niinkuin aavikkosudet; niiden silmät ovat riutuneet, kun ei ruohoa ole."

14:7 Vaikka pahat tekomme todistavat meitä vastaan, tee työsi, Herra, nimesi tähden; sillä meidän luopumuksemme ovat monet, sinua vastaan me olemme syntiä tehneet.

14:8 Sinä Israelin toivo, sen vapahtaja ahdingon aikana, minkätähden sinä olet kuin muukalainen maassa, kuin matkamies, joka poikkeaa majaan vain yöpyäksensä?

14:9 Minkätähden sinä olet kuin tyrmistynyt mies, kuin sankari, joka ei voi auttaa? Ja kuitenkin sinä olet meidän keskellämme, Herra, ja me olemme otetut sinun nimiisi; älä meitä jätä.

13:26 Sentähden kirvotan minä myös paljon sinun saumastas, että sinun häpys nähtämän pitää.

13:27 Sillä minä olen nähnyt sinun huoruutes, sinun haureutes, sinun häpeemättömän salavuoteutes ja sinun kauhiutes, sekä kukkuloilla että kedoilla. Voi sinuas Jerusalem! koska siis joskus tahdot puhdistaa itses?

14 LUKU

14:1 Tämä on se sana, jonka \Herra\ sanoi Jeremialle, kalliista ajasta:

14:2 Juuda murehtii, ja hänen porttinsa ovat hyljätyt, maassa ollaan surullisesti, ja Jerusalemissa on valitus.

14:3 Ylimmäiset lähettävät alamaisensa veden perään, mutta kuin he tulevat kaivolle, niin ei he löydä vettä, ja kantavat niin astiansa kotia tyhjänä jälleen; he käyvät surullisina ja häpeevät, ja peittävät päänsä,

14:4 Että maa pakahteli, ettei sada maan päälle, peltomiehet käyvät suruissansa ja peittävät päänsä,

14:5 Sillä naaraspeurat, jotka kedolla poikivat, hylkäävät vasikkansa, ettei ruoho kasva.

14:6 Ja metsä-aasit seisovat mäillä ja haistelevat tuulta niinkuin lohikärmeet, ja heidän silmänsä nääntyvät, ettei heinä kasva.

14:7 Voi \Herra\, meidän pahat tekomme ovat sen kyllä ansainneet, mutta auta kuitenkin sinun nimes tähden; sillä meidän kovakorvaisuutemme on suuri, kuin me olemme sinua vastaan syntiä tehneet.

14:8 Sinä olet Israelin turva ja auttaja hädässä; miksis olet niinkuin muukalainen maassa, ja niinkuin vieras, joka siihen ainoasti yötyy?

14:9 Miksis olet niinkuin mies, joka on pelkuri, ja niinkuin väkevä, joka ei auttaa taida? Sinä olet kuitenkin meidän seassamme, \Herra\, ja me nimitetään sinun nimellä; älä meitä hylkää.

14:10 Näin sanoo Herra tästä kansasta: Noin he mielellänsä harhailevat, eivät pidätä jalkojansa. Ei Herra mielisty heihin; hän muistaa nyt heidän pahat tekonsa ja rankaisee heidän syntinsä.

14:11 Ja Herra sanoi minulle: "Älä rukoile tämän kansan puolesta, sen hyväksi.

14:12 Vaikka he paastoavat, en minä kuule heidän huutoansa, ja vaikka he uhraavat polttouhreja ja ruokauhreja, en minä heihin mielisty, vaan miekalla, nälällä ja rutolla minä heidät lopetan."

14:13 Niin minä sanoin: "Voi, Herra, Herral! Katso, profeetat sanovat heille: 'Ei teidän tarvitse nähdä miekkaa eikä kärsiä nälkää, vaan minä annan teille vakaan rauhan tässä paikassa.'"

14:14 Mutta Herra sanoi minulle: "Valhetta ennustavat profeetat minun nimessäni; minä en ole lähettänyt heitä, en käsenyt heitä enkä puhunut heille. Valhenäkyjä, turhia ennustuksia ja oman sydämensä petosta he ennustavat teille.

14:15 Sentähden, näin sanoo Herra profeetoista, jotka ennustavat minun nimessäni, vaikka minä en ole heitä lähettänyt, ja jotka sanovat, että miekka ja nälkä ei tule tähän maahan: miekkaan ja nälkään hukkuvat nämä profeetat.

14:16 Ja kansa, jolle he ennustavat, suistuu Jerusalemin kaduilla nälkään ja miekkaan, eikä kukaan heitä hautaa - ei heitä, ei heidän vaimojansa, poikiansa eikä tyttäriänsä. Minä vuodatan heidän pahuutensa heidän päällensä."

14:17 Ja sano heille tämä sana: Minun silmistäni vuotavat kyneleet yötä päivää, eivät lakkaa; sillä neitsyt, tytär, minun kansani, on raskaasti runneltu, ylen kipeällä iskulla.

14:18 Jos minä kedolle lähden, katso - miekan kaatamia! Jos tulen kaupunkiin,

14:10 Näin sanoo \Herra\ tästä kansasta: he juoksevat mielellänsä sinne ja tänne, eikä pysy alallansa; sentähden ei he kelpaa \Herralle\, vaan hän muistaa kyllä heidän pahuutensa, ja tahtoo etsiä heidän syntejänsä.

14:11 Ja \Herra\ sanoi minulle: ei sinun pidä rukoileman tämän kansan edestä heidän hyväksensä.

14:12 Sillä jos he paastoavat, en minä sittekään kuule heidän rukoustansa, ja jos he polttouhria ja ruokauhria uhraavat, niin ei ne minulle kelpaa; vaan minä lopetan heidät miekalla, nälällä ja rutolla.

14:13 Niin minä sanoin: oi Herra, \Herra\, katso, prophetat sanovat heille: ei teidän pidä miekkaa näkemän, eikä saaman kallista aikaa, mutta minä annan teille hyvän rauhan tässä paikassa.

14:14 Ja \Herra\ sanoi minulle: prophetat ennustavat valhetta minun nimeeni, en ole minä heitä lähettänyt enkä käsenyt, elikkä puhunut heidän kanssansa; he saarnaavat teille vääriä näkyjä, noituutta, turhuutta ja sydämensä petosta.

14:15 Sentähden näin sanoo \Herra\ niistä prophetaista, jotka minun nimeeni ennustavat: vaikka en minä heitä ole lähettänyt, ja kuitenkin he sanovat: ei miekan ja kalliin ajan pidä tähän maahan tuleman; ne prophetat pitää kuoleman miekalla ja nälällä.

14:16 Ja kansa, jolle he ennustavat, pitää nälästä ja miekasta siellä ja täällä Jerusalemin kaduilla makaavan, ja ei heillä pidä yhtään oleman, joka heitä hautaa, heitä ja heidän vaimojansa, poikiansa ja tyttäriänsä; ja minä tahdon kaataa heidän pahuutensa heidän päällensä.

14:17 Ja sinun pitää sanoman heille tämän sanan: minun silmäni vuotavat kyneleitä yli yötä ja päivää, ja ei lakkaa; sillä neitsy, minun kansani tytär, on hirmuisesti vaivattu ja surkiasti lyöty.

14:18 Jos minä menen kedolle, niin katso, siellä makaavat miekalla lyödyt; jos minä

katso - kalvava nälkä! Sillä sekä profeetat että papit kiertävät maata eivätkä mitään tiedä.

14:19 Oletko sinä kokonaan hyljännyt Juudan, vierooko sielusi Siionia? Minkätähden olet lyönyt meitä, niin ettemme voi parantua? Odotetaan rauhaa, mutta hyvää ei tule, paranemisen aikaa, mutta katso, tulee peljästy!

14:20 Me tunnemme, Herra, jumalattomuutemme, isiemme pahat teot, sillä sinua vastaan me olemme syntiä tehneet.

14:21 Älä hylkää, nimesi tähden! Älä anna kunniasi valtaistuinta häväistäväksi; muista, älä riko, liittoasi meidän kanssamme.

14:22 Onko pakanain turhista jumalista sateen antajiksi, tahi taivasko antaa sadekuurot? Etkö sinä ole Herra, meidän Jumalamme? Sinua me odotamme, sillä sinä olet tehnyt kaiken tämän.

15 LUKU

15:1 Ja Herra sanoi minulle: "Vaikka Mooses ja Samuel seisoisivat minun edessäni, ei minun sieluni taipuisi tämän kansan puoleen. Aja heidät pois minun kasvojeni edestä, he menkööt!

15:2 Ja jos he kysyvät sinulta: 'Minne meidän on mentävä?' niin vastaa heille: Näin sanoo Herra: Joka ruton oma, se ruttoon, joka miekan, se miekkaan, joka nälän, se nälkään, joka vankeuden, se vankeuteen!

15:3 Ja minä asetan heille neljänkaltaiset käskijät, sanoo Herra: miekan surmaamaan, koirat raahaamaan, taivaan linnut ja maan eläimet syömään ja hävittämään.

15:4 Minä panen heidät kauhistukseksi kaikille valtakunnille maan päällä Manassen, Hiskian pojan, Juudan kuninkaan, tähden, kaiken tähden, mitä hän teki Jerusalemissa.

tulen kaupunkiin, niin katso, siellä makaavat nälästä nääntyneet; sillä prophetat ja papit pitää myös menemän pois siihen maahan, jota ei he tunne.

14:19 Oletkos Juudan peräti hyljännyt, eli ilvottaako sielusi Zionia? miksi sinä olet niin meitä lyönyt, ettei kenkään parantaa taida? Me toivoimme rauhaa, mutta ei tule mitään hyvää: parantamisen aikaa, ja katso, tässä on vielä nyt enempi vahinkoa.

14:20 \Herra\, me tunnemme jumalattoman menomme, ja isäimme pahat teot; sillä me olemme syntiä tehneet sinua vastaan.

14:21 Mutta sinun nimes tähden älä anna meitä häväistyksi tulla, älä kunnias istuinta anna pilkatuksi tulla; muista siis, ja älä anna liittos meidän kanssamme lakata.

14:22 Ei ole kuitenkaan pakanain epäjumalain seassa, joka sateen antaa taitaa, ei taida taivas myöskään sataa; sinä ainoa olet \Herra\ meidän Jumalamme, jonka päälle me toivomme, sillä sinä olet kaikki nämät tehnyt.

15 LUKU

15:1 Ja \Herra\ sanoi minulle: Jos Mooses ja Samuel seisoisivat minun edessäni, niin ei sydämeni olisi sittenkään sen kansan puoleen; aja heitä pois minun edestäni, ja anna heidän mennä.

15:2 Ja jos he sinulle sanovat: kuhunka meidän pitää menemän? niin sano heille: näin sanoo \Herra\: jotka (ovat aiotut) kuolemaan, ne (menkään) kuolemaan; jotka miekkaan, ne miekkaan; jotka nälkään, ne nälkään; ja jotka vankiuteen, ne vankiuteen.

15:3 Sillä minä tahdon määrätä heille neljä kuritusta, sanoo \Herra\: miekan tappamaan, koirat repimään, taivaan linnut ja pedot syömään ja hukuttamaan.

15:4 Ja minä tahdon ajaa heitä sinne ja tänne jokaiseen valtakuntaan maan päällä, Manassen, Hiskian Juudan kuninkaan pojan tähden, niiden tähden, mitkä hän teki Jerusalemissa.

15:5 Kuka säälii sinua, Jerusalem, kuka surkuttelee sinua, kuka poikkeaa kysymään sinun vointiasi?

15:6 Sinä olet hyljännyt minut, sanoo Herra, olet kääntynyt pois; niinpä minä olen ojentanut käteni sinua vastaan, ja minä hävitän sinut. En jaksa enää armahtaa.

15:7 Minä viskaan viskimellä heidät maan porteilla; minä teen lapsettomaksi, minä hukutan kansani, kun he eivät ole teiltänsä kääntyneet.

15:8 Heidän leskiänsä on oleva enemmän kuin meren hiekkaa; minä tuon heidän nuorukaistensa äitien kimppuun hävittäjän keskellä päivää, langetan äkkiä heidän päällensä tuskan ja kauhun.

15:9 Seitsemän pojan synnyttäjä menehtyy ja huokaisee henkensä pois; hänen aurinkonsa laskee, kun vielä oli päivä, hän joutui häpeään, sai hävetä. Ja mitä heistä jää, sen minä annan miekalle alttiiksi heidän vihollistensa edessä, sanoo Herra."

15:10 Voi minua, äitini, kun minut synnytit riidan ja toran mieheksi koko maalle! En ole lainaksi antanut enkä lainaksi ottanut; kuitenkin kiroavat minua kaikki.

15:11 Herra sanoi: "Totisesti, minä kirvoitan sinut, niin että sinun käy hyvin; totisesti, minä saatan viholliset pyytämään sinua avuksensa onnettomuuden ja ahdistuksen aikana.

15:12 Murtuuko rauta, pohjoisesta tuotu rauta, ja vaski? -

15:13 Sinun tavarasi ja aarteesi minä annan ryöstettäväksi, ilman hintaa kaikkien sinun syntiesi tähden, kaikkia rajojasi myöten.

15:14 Ja minä panen sinut vihollistesi kanssa kulkemaan maata, jota et tunne. Sillä minun vihani tuli on syytynyt; se

15:5 Sillä kuka tahtoo sinua armahtaa, Jerusalem? kuka sinua surkuttelee? kuka pitää menemän ja saattaman rauhaa sinulle?

15:6 Sinä olet minun hyljännyt, sanoo \Herra\, ja olet minusta luopunut; sentähden olen minä ojentanut käteni sinua vastaan, hukuttaakseni sinua; minä suutun jo armahtamasta.

15:7 Minä tahdon viskata heitä viskimellä ulos maakunnan porteista; ja minun kansani, joka ei tahdo kääntyä menostansa, ne tahdon minä tehdä kaikki isättömiksi ja kadottaa.

15:8 Minulla pitää enempi leskiä oleman heidän seassansa, kuin santaa meressä; minä tahdon antaa tulla nuoren hävittäjän äitiä vastaan, julkisen hävittäjän, ja annan äkisti ja tapaturmaisesti langeta kaupungin päälle:

15:9 Niin että se, jolla seitsemän lasta on, pitää yksinäiseksi tuleman, ja sydämestänsä huokaaman; sillä hänen aurinkonsa pitää varhain päivällä laskeman, että hänen pitää häpiään tuleman ja häpeemän; ja ne kuin jäävät, tahdon minä antaa miekan alle heidän vihollisillensa, sanoo \Herra\.

15:10 Voi minua, äitini, ettäs minun synnytit riiteliäksi ja vastustajaksi koko maalle! En minä ole korkoa ottanut, eikä he ole minua kasvulle antaneet, kuitenkin kaikki minulle kiroilevat.

15:11 \Herra\ sanoi: sinun jääneilles pitää vielä hyvin käymän; minä tahdon joutua avukses hädän ja ahdistuksen aikana vihollista vastaan.

15:12 Eikö rauta taitane särkeä sitä rautaa ja vaskea, joka pohjoisesta tulee?

15:13 Vaan minä tahdon (ennen) antaa sinun kalus ja tavaras raatelukseksi, ilman maksoa; ja se on kaikkein sinun synteis tähden kaikissa sinun rajoissas.

15:14 Ja minä tahdon antaa sinun vietää vihollistes kanssa siihen maahan, jota et sinä tunne; sillä tuli on minun vihassani

leimuaa teitä vastaan."

15:15 Herra, sinä sen tiedät. Muista minua ja pidä minusta huoli ja kosta puolestani minun vainoojilleni; älä tempaa minua pois, sinä, joka olet pitkämielinen. Huomaa, kuinka minä kannan häväistystä sinun tähtesi.

15:16 Sinun sanasi tulivat, ja minä söin ne, ja sinun sanasi olivat minulle riemu ja minun sydämeni ilo; sillä minä olen otettu sinun nimiisi, Herra, Jumala Sebaot.

15:17 En ole minä istunut iloitsemassa ilonpitäjäin seurassa. Sinun kätesi tähden minä olen istunut yksinäni, sillä sinä olet täyttänyt minut vihallasi.

15:18 Miksi kestää minun kipuni ainiaan ja haavani on paha eikä tahdo parantua? Sinä olet minulle kuin ehtyvä puro, kuin vesi, joka ei pysy.

15:19 Sentähden, näin sanoo Herra: "Jos sinä kääntynyt, niin minä sallin sinun kääntyä, ja sinä saat seisoa minun edessäni. Ja jos sinä tuot esiin jaloa, et arvotonta, niin sinä saat olla minun suunani. He kääntyvät sinun tykösi, mutta sinä et käännä heidän tykönsä.

15:20 Ja minä teen sinut vahvaksi vaskimuuriksi tätä kansaa vastaan, ja he sotivat sinua vastaan, mutta eivät voita sinua; sillä minä olen sinun kanssasi, minä vapahdan ja pelastan sinut, sanoo Herra.

15:21 Minä pelastan sinut pahain käsistä ja päästän sinut väkivaltaisten kourista."

16 LUKU

16:1 Minulle tuli tämä Herran sana:

16:2 "Älä ota itsellesi vaimoa, älköönkä sinulle tulko poikia ja tyttäriä tässä paikassa.

16:3 Sillä näin sanoo Herra niistä pojista ja

syttynyt ja pitää teidän päällänne palaman.

15:15 Sinä, \Herra\, sen tiedät, muista minua ja pidä minusta suru, ja kosta minun vihollisilleni minun puolestani, älä viivytä vihaas, ota minua vastaan; sillä sinä tiedät, että minä sinun tähtes häväistään.

15:16 Sinun sanas ovat saavutetut, ja minä olen ne käsittänyt, ja sinun sanas on minulle ilo ja sydämen lohdutus; ja minä olen nimitetty sinun nimes jälkeen, \Herra\ Jumala Zebaot.

15:17 En minä anna itsiäni pilkkaajain pariin, enkä iloitse (heidän kanssansa), vaan olen yksinänsä sinun kätes pelvon tähden: sillä sinä vihastut raskaasti minun päälleni.

15:18 Miksi minun ahdistukseni kestää niin kauvan, ja minun haavani ovat aivan pahat, niin ettei niitä kukaan parantaa taida? Sinä olet minulle niin kuin lähde, joka ei enään vuotaa tahdo.

15:19 Sentähden sanoo \Herra\ näin: jos sinä kääntynyt (minun tyköni), niin minä tahdon kääntää sinun, ja sinun pitää seisoman minun edessäni; ja jos sinä eroitat hyvän pahasta, niin sinun pitää oleman niinkuin minun suuni. Heidän pitää kääntymän sinun tykö, ja et sinä käännä heidän tykönsä.

15:20 Sillä minä teen sinut vahvaksi vaskiseksi muuriksi tätä kansaa vastaan, ja he sotivat sinua vastaan, vaan ei heidän pidä sinua voittaman; sillä minä olen sinun tykönäs auttamassa sinua ja vapahtamassa sinua, sanoo \Herra\;

15:21 Ja tahdon sinun vapahtaa ilkiäin käsistä, ja pelastaa sinua julmain vallasta.

16 LUKU

16:1 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle ja sanoi:

16:2 Ei sinun pidä ottaman itselles vaimoa, eikä siittämän poikia eli tyttäriä tässä paikassa.

16:3 Sillä näin sanoo \Herra\ niistä pojista

tyttäristä, jotka syntyvät tässä paikassa, ja heidän äideistensä, jotka heidät synnyttävät, ja heidän isistensä, jotka heidät siirtävät tässä maassa:

16:4 He kuolevat tuskallisiin tauteihin, ei heille pidetä valittajaisia, ei heitä haudata; he tulevat maan lannaksi. He hukkuvat miekkaan ja nälkään, ja heidän ruumiinsa tulevat taivaan lintujen ja maan eläinten ruuaksi.

16:5 Sillä näin sanoo Herra: Älä mene suruhuoneeseen, älä käy valittajaisiin äläkä heitä surkuttele, sillä minä otan rauhani pois tältä kansalta, sanoo Herra, armoni ja laupeuteni.

16:6 He kuolevat, sekä suuret että pienet, tässä maassa; ei heitä haudata eikä heille valittajaisia pidetä, ei kukaan viileskele ihoansa eikä ajele päätänsä paljaaksi heidän tähtensä.

16:7 Ei taiteta heille leipää lohdutukseksi heidän surussansa kuolleen tähden, eikä heille anneta juotavaksi lohdutusmaljaa heidän isänsä ja äitinsä tähden.

16:8 Älä mene pitotaloon istumaan heidän kanssansa, syömään ja juomaan.

16:9 Sillä näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Katso, minä lopetan tästä paikasta teidän silmienne edessä ja teidän päivinänne riemun ja ilon huudon, huudon yljälle ja huudon morsiamelle.

16:10 Kun sinä ilmoitat tälle kansalle kaikki nämä sanat ja he sanovat sinulle:

'Minkätähden Herra uhkaa meitä kaikella tällä suurella onnettomuudella, ja mikä on rikoksemme, mikä syntimme, jonka olemme tehneet Herraa, meidän Jumalaamme, vastaan?'

16:11 niin sano heille: Sentähden että teidän isänne hylkäsivät minut, sanoo Herra, ja seurasivat muita jumalia, palvelivat niitä ja kumarsivat niitä, mutta hylkäsivät

ja tyttäristä, jotka tässä paikassa syntyvät, ja äideistä, jotka heitä synnyttävät, ja heidän isistensä, jotka heitä tässä maassa siirtävät:

16:4 Heidän pitää kuoleman sairaudessansa, ja ei heitä pidä itkettämän eli haudattaman, vaan heidän pitää loaksi kedolle tuleman; ja heidän pitää vielä sitte miekalla ja nälällä hukkuman, ja heidän ruumiinsa pitää linnuille taivaan alla ja eläimille maassa ruuksi tuleman.

16:5 Sillä näin sanoo \Herra\; ei sinun pidä menemän murhehuoneeseen, eikä menemän itkemään eli surkuttelemaan heitä; sillä minä olen ottanut pois minun rauhani tältä kansalta, sanoo \Herra\, ja minun armoni ja laupiuteni;

16:6 Että sekä suuret että pienet pitää tässä maassa kuoleman, ja ei haudatuksi tuleman, ja ei yhdenkään pidä itkemän eli repimän itsiänsä, eikä ajeleman hiuksiansa heidän tähtensä.

16:7 Ja ei myös pidä (leipää) jaettaman murheessa, että heitä lohdutettaisiin kuolleen tähden, eikä pidä annettaman juoda lohdutusmaljasta isänsä tähden ja äitinsä tähden.

16:8 Ja ei pidä sinun menemän pitohuoneeseen, istumaan heidän viereensä, syömään ja juomaan.

16:9 Sillä näin sanoo \Herra\ Zebaot, Israelin Jumala: katso, minä tahdon ottaa pois tästä siasta, teidän silmäinne edestä ja teidän eläissänne, ilon ja riemun äänen, yljän äänen ja morsiamen äänen.

16:10 Ja kuin sinä nämät kaikki tälle kansalle sanonut olet, ja he sanovat sinulle: miksi \Herra\ uhkaa meille kaikkea tätä suurta onnettomuutta? ja mikä on meidän pahatekomme ja syntimme, jolla me olemme rikkoneet \Herraa\, meidän Jumalaamme, vastaan?

16:11 Niin sinun pitää sanoman heille: että teidän isänne, sanoo \Herra\, ovat hyljänneet minun, ja seuranneet muita jumalia, palvelleet niitä ja kumartaneet

minut eivätkä noudattaneet minun lakiani.

16:12 Ja te olette tehneet pahemmin kuin teidän isänne, ja katso, te vaellatte kukin pahan sydämenne paatumuksessa, kuulematta minua.

16:13 Niin minä heitän teidät pois tästä maasta maahan, jota te ette tunne eivätkä teidän isänne tunteneet, ja siellä te saatte palvella muita jumalia päivät ja yöt, sillä minä en teille armoa anna.

16:14 Sentähden, katso, päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin ei enää sanota: 'Niin totta kuin Herra elää, joka johdatti israelilaiset Egyptin maasta',

16:15 vaan: 'Niin totta kuin Herra elää, joka johdatti israelilaiset pohjoisesta maasta ja kaikista muista maista, joihin hän oli heidät karkoittanut.' Sillä minä palautan heidät heidän omaan maahansa, jonka minä annoin heidän isillensä.

16:16 Katso, minä käsken tulemaan monta kalastajaa, sanoo Herra, ja ne heitä kalastavat, ja sen jälkeen minä käsken tulemaan monta metsästäjää, ja ne heitä metsästävät kaikilta vuorilta ja kaikilta kukkuloilta ja kallioiden rotkoista.

16:17 Sillä minun silmäni tarkkaavat kaikkia heidän teitensä, ne eivät ole minulta salassa, eikä heidän rikoksensa ole kätkeyty minun silmäini edestä.

16:18 Ja minä kosten ensin kaksinkertaisesti heidän rikoksensa ja syntinsä, koska he ovat saastuttaneet minun maani iljetystensä raadoilla ja täyttäneet minun perintöosani kauhistuksillansa."

16:19 Herra, minun voimani ja varustukseni, minun pakopaikkani hädän päivänä! Sinun tykösi tulevat pakanat maan ääristä ja sanovat: "Petosta vain perivät meidän isämme, turhia jumalia, joista ei ainoakaan auttaa taida.

16:20 Voiko ihminen tehdä itsellensä

niitä; mutta minun ovat he hyljänneet, ja ei pitäneet minun lakiani.

16:12 Ja te teette vielä pahemmin kuin teidän isänne; sillä katso, kukin elää oman pahan sydämensä sisun jälkeen, eikä yksikään tottele minua.

16:13 Sentähden minä tahdon ajaa teidät pois tästä maasta siihen maahan, josta ette te eikä teidän isänne mitään tiedä, siellä saatte te palvella muita jumalia yli päivää ja yötä, ja en minä tahdo siellä armoa näyttää teille.

16:14 Sentähden katso, se aika tulee, sanoo \Herra\, ettei sitte pidä enään sanottaman: niin totta kuin \Herra\ elää, joka Israelin lapset Egyptin maalta on johdattanut,

16:15 Vaan, niin totta kuin \Herra\ elää, joka Israelin lapset on johdattanut pohjan maasta ja kaikista maista, joihin hän heitä ajanut oli; sillä minä tahdon antaa heidän tulla jälleen heidän maahansa, jonka minä heidän isillensä antanut olen.

16:16 Katso, minä lähetän monta kalamiestä, sanoo \Herra\, heitä onkimaan; ja sitte lähetän minä monta metsämiestä, heitä käsittämään kaikilla vuorilla, kaikilla kukkuloilla ja kaikissa kiviraunioissa.

16:17 Sillä minun silmäni näkee kaikki heidän tiensä, ja ei ne ole peitetyt minun edessäni; ja heidän pahatekonsa on minun silmäini edessä salaamatoin.

16:18 Ensisti pitää minun kaksinkertaisesti maksaman heidän pahat tekonsa ja syntinsä, että he ovat saastuttaneet minun maani kauhistustensa raadoilla, ja kauhistuksellansa täyttivät he minun perintöni.

16:19 \Herra\, sinä olet väkevyyteni ja voimani, ja turvani hädässä; pakanat tulevat sinun tykösi maailman ääristä ja sanovat: meidän isämme ovat tosin pitäneet vääriä ja turhia jumalia, jotka ei mitään auttaa taida.

16:20 Kuinka taitaa ihminen tehdä

jumalia? Eivät ne jumalia ole!"

16:21 "Sentähden, katso, minä saatan heidät tuntemaan - tuntemaan tällä haavaa - minun käteni ja minun voimani, ja he tulevat tietämään, että minun nimeni on Herra."

17 LUKU

17:1 "Juudan synty on kirjoitettu rautapiirtimellä, timanttikärjellä, kaiverrettu heidän sydämensä tauluun ja teidän alttarienne sarviin,

17:2 ja niin heidän lapsensa muistavat alttarinsa ja asera-karsikkonsa viheriäin puitten vieressä, korkeilla kukkuloilla.

17:3 Oman vuoreni, joka on kedolla, niin myös sinun tavarasi, kaikki sinun aarteesi ja sinun uhrikukkulasi minä annan ryöstettäväksi synnin tähden kaikkia rajojasi myöten.

17:4 Sinun on luovuttava perintöosastasi, jonka minä olen sinulle antanut; ja minä saatan sinut vihollistesi orjuuteen maassa, jota sinä et tunne. Sillä te olette sytyttäneet minun vihani tulen; se on palava iankaikkisesti.

17:5 Näin sanoo Herra: Kirottu on se mies, joka turvaa ihmisiin ja tekee lihan käsivarreksensa ja jonka sydän luopuu Herrasta.

17:6 Hän jää alastomaksi arolle eikä näe mitään onnea tulevan; hän asuu poudan polttamissa paikoissa erämaassa, asumattomassa suolamaassa.

17:7 Siunattu on se mies, joka turvaa Herraan, jonka turvana Herra on.

17:8 Hän on kuin veden partaalle istutettu puu, joka ojentaa juurensa puron puoleen; helteen tuloa se ei peljästy, vaan sen lehvä on vihanta, ei poutavuonnakaan sillä ole huolta, eikä se herkeä hedelmää tekemästä.

hänellensä jumalia, jotka ei kuitenkaan jumalia olekaan?

16:21 Sentähden katso, minä tahdon opettaa heitä tällä haavalla, ja tehdä heille minun käteni ja valtani tiettäväksi; ja heidän pitää ymmärtämän, että minun nimeni on \Herra\.

17 LUKU

17:1 Juudan synty on raudalla ja kovalla timantilla kirjoitettu, ja heidän sydämensä tauluihin kaivettu, ja teidän alttarinne sarviin,

17:2 Että heidän lapsensa mieleensä johdattaisivat alttarit ja metsistöt viheriäisten puiden tykönä korkeilla vuorilla.

17:3 Mutta minä olen antava sinun korkeutes ryöviöksi, sekä vuorilla että kedoilla, sekä riistas, että kaiken sinun tavaras, niiden syntein tähden, jotka kaikissa sinun maas äärissä on tehty.

17:4 Ja sinun pitää tuleman ajetuksi pois sinun perinnöstäs, jonka minä sinulle antanut olen; ja minä tahdon sinun tehdä vihollisten orjaksi siinä maassa, jota et sinä tunne; sillä te olette sytyttäneet vihani tulen, joka ijankaikkisesti palava on.

17:5 Näin sanoo \Herra\: kirottu olkoon se mies, joka luottaa ihmiseen, ja panee lihan itsellensä käsivarreksi, ja jonka sydän luopuu pois \Herrasta\.

17:6 Hänen pitää tuleman niinkuin kanerva korvessa, ja ei pidä saaman nähdä tulevaista lohdutusta; ja hänen pitää asuman kuivuudessa korvessa, hedelmättömässä ja autiossa erämaassa.

17:7 Mutta se mies on siunattu, joka luottaa \Herraan\; ja \Herra\ on hänen turvansa.

17:8 Hän on niinkuin se puu, joka veden reunalle on istutettu ja ojan viereen juurtunut; sillä jos vielä palavuus tulee, niin ei hän kuitenkaan pelkää, vaan sen lehdet pysyvät viheriäisinä, eikä murehdi, kuin kuiva vuosi tulee, mutta kantaa hedelmän ilman lakkaamatta.

17:9 Petollinen on sydän ylitse kaiken ja pahanilkinen; kuka taitaa sen tuntea?

17:10 Minä, Herra, tutkin sydämen, koettelen munaskuut, ja annan jokaiselle hänen vaelluksensa mukaan, hänen töittensä hedelmän mukaan.

17:11 Peltokana, joka hautoo, mitä ei ole muninut, on se, joka hankkii rikkautta vääryydellä; päiviensä puolivälissä hänen täytyy se jättää, ja hänen loppunsa on houkan loppu."

17:12 Kunnian valtaistuini, korkea ikiajoista, meidän pyhäkkömme paikka!

17:13 Israelin toivo, sinä Herra! Kaikki, jotka sinut hylkäävät, joutuvat häpeään. "Jotka minusta luopuvat, ne kirjoitetaan tomuun. Sillä he ovat hyljänneet elävän veden lähteen, Herran."

17:14 Paranna minut, Herra, niin minä parannun, auta minua, niin olen autettu. Sillä sinä olet minun ylistykseni.

17:15 Katso, he sanovat minulle: "Missä on Herran sana? Toteutukoon se!"

17:16 Mutta minä en ole vetäytynyt pois olemasta paimenena, sinua seuraamasta, enkä toivonut turmion päivää; sinä tiedät sen. Mitä minun huuliltani on lähtenyt, se on sinun kasvojesi edessä.

17:17 Älä tule minulle peljätykseksi, sinä, minun turvani onnettomuuden päivänä.

17:18 Joutukoot häpeään ne, jotka minua vainoavat, mutta älä anna minun häpeään tulla; peljästykööt he, mutta älä anna minun peljästyä. Tuota heille onnettomuuden päivä ja tuhoa heidät kaksinkertaisella tuholla.

17:19 Näin sanoi Herra minulle: "Mene ja seiso Kansanportissa, josta Juudan kuninkaat tulevat ja josta he menevät, ja kaikissa Jerusalemin porteissa.

17:20 Ja sano heille: Kuulkaa Herran sana, te Juudan kuninkaat ja koko Juuda ja kaikki Jerusalemin asukkaat, jotka tulette näistä porteista.

17:9 Sydän on häijy ja pahanilkinen kappale ylitse kaikkein; kuka taitaa sitä tutkia?

17:10 Minä \Herra\ tahdon tutkia sydämen ja koetella munaskuut ja annan kullekin hänen töittensä jälkeen ja hänen töittensä hedelmän jälkeen.

17:11 Sillä niinkuin lintu hautoo ja ei kuori, niin on myös se, joka väärin kalua kokoo; sillä hänen pitää jättämän sen kesken aikaansa, ja viimeiseltä tyhjäksi tuleman.

17:12 Mutta meidän pyhyitemme sia, (Jumalan) kunnian istuin, on aina lujana pysynyt.

17:13 Sinä \Herra\ olet Israelin toivo; kaikki, jotka sinun hylkäävät, pitää häpiään tuleman; ne minusta luopuneet pitää maahan kirjoitettaman; sillä he hylkäävät \Herran\, joka on elävä vesilähde.

17:14 Paranna minua, \Herra\, niin minä paranen; auta sinä minua, niin minä olen autettu; sillä sinä olet minun kerskaukseni.

17:15 Katso, he sanovat minulle: kussa siis on \Herran\ sana? annas nyt tulla!

17:16 Mutta en minä ole paennut sinusta, minun paimeneni, niin en minä ole myös toivottanut heille surkiaa päivää, sen sinä tiedät; mitä minä saarnannut olen, se on oikea sinun edessä.

17:17 Älä ole minulle hämmästykseksi; sinä olet minun turvani hädässä.

17:18 Anna heidän häpiään tulla, jotka minua vainoovat, ja älä anna minun häpiään tulla; anna heidän peljästyä, ja älä anna minun peljästyä; anna onnetoin päivä heille tulla, ja lyö rikki heitä kaksinkertaisesti.

17:19 Näin sanoi \Herra\ minulle: mene ja seiso kansan portissa, josta Juudan kuninkaat käyvät ulos ja sisälle, ja kaikissa Jerusalemin porteissa.

17:20 Ja sano heille: kuulkaat \Herran\ sanaa, te Juudan kuninkaat, ja kaikki Juudan ja Jerusalemin asuvaset, jotka tästä portista sisälle käytte.

17:21 Näin sanoo Herra: Ottakaa itsestänne tarkka vaari, älkää sapatinpäivänä mitään kantamusta kantako älkääkään mitään tuoko Jerusalemin porteista.

17:22 Älkää viekö sapatinpäivänä mitään kantamusta taloistanne älkääkään tehkö mitään työtä, vaan pyhittäkää sapatinpäivä, niinkuin minä käskin teidän isienne tehdä.

17:23 Mutta he eivät kuulleet, eivät korvaansa kallistaneet, vaan olivat niskureita, niin etteivät kuulleet eivätkä ottaneet kuritusta varteen.

17:24 Jos kuulette minua, sanoo Herra, niin ettette tuo mitään kantamusta tämän kaupungin porteista sapatinpäivänä, vaan pyhitätte sapatinpäivän, niin ettette silloin tee mitään työtä,

17:25 niin tulee tämän kaupungin porteista sisälle, ajaen vaunuilla ja hevosilla, kuninkaita ja ruhtinaita, jotka istuvat Daavidin valtaistuimella, tulevat he ja heidän ruhtinaansa, Juudan miehet ja Jerusalemin asukkaat, ja tämä kaupunki on oleva asuttu iankaikkisesti.

17:26 Ja Juudan kaupungeista ja Jerusalemin ympäriltä, Benjaminin maasta ja Alankomaasta, Vuoristosta ja Etelämaasta tulee niitä, jotka tuovat polttouhreja ja teurasuhreja, ruokauhreja ja suitsutusuhreja, tuovat kiitosuhreja Herran huoneeseen.

17:27 Mutta jos ette kuule minua ettekä pyhitä sapatinpäivää, vaan kannatte kantamuksia ja kuljette Jerusalemin porteista sapatinpäivänä, niin minä sytytän tuleen sen portit, ja tuli on kuluttava Jerusalemin palatsit, eikä se ole sammuva."

18 LUKU

18:1 Sana, joka tuli Jeremialle Herralta ja kuului:

17:21 Näin sanoo \Herra\: kavahtakaat teitänne ja älkää sabbatina mitään kuormaa kantako, älkää myös viekö Jerusalemin portteihin lävitse;

17:22 Ja älkää viekö yhtään taakkaa sabbatina ulos teidän huoneistanne, ja älkää tehkö mitään työtä; vaan pyhittäkää sabbatin päivä, niinkuin minä teidän isillenne käskenynt olen.

17:23 Mutta ei he kuule eikä kallista korviansa, vaan tulevat kankiaksi, ettei heidän pitäisi kuuleman, eikä salliman heitänne neuvottaa.

17:24 Ja pitää tapahtuman, että, jos te uskollisesti kuulette minua, sanoo \Herra\, niin ettette yhtään kuormaa kanna sabbatin päivänä tämän kaupungin portin lävitse; vaan pyhitätte sabbatin päivän, niin ettette myös työtä tee sinä päivänä;

17:25 Niin pitää myös tämän kaupungin portista käymän kuninkaat ja päämiehet ulos ja sisälle, jotka Davidin istuimella istuvat, ratsastavat ja vaeltavat sekä vaunuilla ja hevosilla he, ja heidän pääruhtinaansa, Juudan miehet ja Jerusalemin asukkaat; ja tässä kaupungissa pitää iankaikkisesti asuttaman.

17:26 Ja pitää tuleman Juudan kaupungeista ja niistä, jotka ympäri Jerusalemin ovat, ja Benjaminin maasta, laaksoista ja vuorilta, ja lounaasta päin, ne jotka pitää viemän edes polttouhrit, uhrit, ruokauhrit ja suitsutuksen, niin myös ne, jotka pitää viemän kiitosuhrit \Herran\ huoneeseen.

17:27 Mutta jollette minua kuule, niin että te pyhitätte sabbatin päivän, ja ettette yhtään taakkaa kanna Jerusalemin porteista sabbatin päivänä: niin minä sytytän tulen sen portteihin, joka Jerusalemin huoneet kuluttaman pitää, jota ei pidä sammutettaman.

18 LUKU

18:1 Tämä on se sana, joka tapahtui \Herralta\ Jeremialle, sanoen:

18:2 "Nouse ja mene alas savenvalajan huoneeseen; siellä minä annan sinun kuulla sanani."

18:3 Niin minä menin alas savenvalajan huoneeseen, ja katso, hän teki työtä pyöränsä ääressä.

18:4 Ja jos astia, jota hän valmisti, meni pilalle, niinkuin savi voi mennä savenvalajan käsissä, niin hän teki siitä taas toisen astian, miten vain savenvalaja näki parhaaksi tehdä.

18:5 Silloin tuli minulle tämä Herran sana:

18:6 "Enkö minä voi tehdä teille, te Israelin heimo, niinkuin tekee tuo savenvalaja, sanoo Herra. Katso, niinkuin savi on savenvalajan kädessä, niin te olette minun kädessäni, te Israelin heimo.

18:7 Yhden kerran minä uhkaan temmata pois, hajottaa ja hävittää kansan ja valtakunnan;

18:8 mutta jos se kansa kääntyy pois pahuudestaan, josta minä sitä uhkasin, niin minä kadun sitä pahaa, jota ajattelin tehdä sille.

18:9 Toisen kerran taas minä lupaan rakentaa ja istuttaa kansan ja valtakunnan;

18:10 mutta jos se tekee sitä, mikä on pahaa minun silmissäni, eikä kuule minun ääntäni, niin minä kadun sitä hyvää, jota olin luvannut tehdä sille.

18:11 Sano siis nyt Juudan miehille ja Jerusalemin asukkaille: Näin sanoo Herra: Katso, minä hankin teille onnettomuutta ja pidän neuvoa teitä vastaan. Kääntykää siis kukin pahalta tieltänne ja parantakaa vaelluksenne ja tekonne.

18:12 Mutta he vastaavat: 'Se on turhaa! Sillä me vaellamme omien neujojemme mukaan, ja me teemme kukin oman pahan sydämensä paatumuksen mukaan.'

18:13 Sentähden, näin sanoo Herra: "Kysykää kansojen keskuudessa, kuka on tämänkaltaista kuullut? Ylen kauhistuttavia

18:2 Nouse ja mene alas savenvalajan huoneeseen; siellä tahdon minä sinun antaa kuulla minun sanani.

18:3 Ja minä menin alas savenvalajan huoneeseen; ja katso, hän teki työtä pyöränsä päällä.

18:4 Ja astia, jonka hän teki savesta, särkyi savenvalajan käsissä; niin hän teki taas toisen astian, niinkuin hänelle kelpasi.

18:5 Niin tapahtui \Herran\ sana minulle ja sanoi:

18:6 Enkö minä myös taida niin tehdä teille, te Israelin huone, kuin tämä savenvalaja, sanoo \Herra\? Katso, niinkuin savi on savenvalajan kädessä, niin olette te myös minun kädessäni, Israelin huone.

18:7 Äkisti minä puhun kansaa ja valtakuntaa vastaan, kukistaakseni, hävittääkseni ja hukuttaakseni sitä.

18:8 Mutta jos se kansa kääntää itsensä pahuudestansa, jota vastaan minä puhun, niin minäkin kadun sitä pahaa, jota minä ajattelin heille tehdä.

18:9 Ja minä puhun äkisti kansasta ja valtakunnasta, rakentaakseni ja istuttaakseni sitä.

18:10 Mutta jos se tekee pahaa minun edessäni, niin ettei hän kuule minun ääntäni, niin minä kadun myös sitä hyvää, jota minä heille luvannut olin tehdä.

18:11 Niin sano nyt Juudan miehille ja Jerusalemin asuvalleille: näin sanoo \Herra\: katso, minä valmistan teille onnettomuuden, ja ajattelen jotakin teitä vastaan; sentähden kääntäköön kukin itsensä pahalta tieltänsä, ja parantakaat teidän menonne ja juonenne.

18:12 Mutta he sanoivat: ei se tapahdu; vaan me tahdomme vaeltaa meidän ajatustemme jälkeen, ja tehdä kukin pahan sydämensä jälkeen.

18:13 Sentähden, näin sanoo \Herra\: kysykää pakanain seassa, kuka on joskus senkaltaista kuullut, että neitsy Israel niin

tekoja on tehnyt neitsyt Israel.

18:14 Luopuuko aukealta kalliolta Libanonin lumi? Ehtyvätkö kaukaa virtaavat vedet, kylmät, kuohuwaitset?

18:15 Mutta minun kansani on unhottanut minut, he polttavat uhreja turhille jumalille. Nämä ovat saaneet heidät kompastumaan teillensä, ikivanhoilla poluilla, niin että he ovat joutuneet kulkemaan syrjäpolkuja, raivaamatonta tietä.

18:16 Niin he tekevät maansa kauhistukseksi, ikuisiksi ivan vihellykseksi. Jokainen, joka ohitse kulkee, kauhistuu ja pudistaa päätänsä.

18:17 Niinkuin itätuuli minä hajotan heidät vihollisen edessä; minä näytän heille selkäni enkä kasvojani heidän hätänsä päivänä."

18:18 Mutta he sanoivat: "Tulkaa, pitäkäämme neuvoa Jeremiaa vastaan. Sillä ei laki lopu papilta, ei neuvo viisaalta eikä sana profeetalta. Tulkaa, lyökäämme hänet kielellä, älkäämme kuunnelko lainkaan hänen puheitansa."

18:19 Kuuntele sinä, Herra, minua ja kuule, mitä minun vastustajani puhuvat.

18:20 Onko hyvä pahalla kostettava, sillä he ovat kaivaneet minulle kuopan? Muista, kuinka minä olen seisonut sinun edessäsi ja puhunut hyvää heidän puolestansa, kääntääkseni pois sinun vihasi heistä.

18:21 Sentähden jätä heidän lapsensa nääntymään nälkään ja anna heidät alttiiksi miekalle, ja tulkoot heidän vaimonsa lapsettomiksi ja leskiksi, heidän miehensä surmatkoon rutto, ja heidän nuorukaisensa kaatakoon sodassa miekka.

18:22 Kuulukoon huuto heidän huoneistansa, kun sinä äkkiä tuot heidän kimppuunsa rosvojoukon. Sillä he ovat kaivaneet kuopan pyydystääkseen minut ja virittäneet salaa pauloja minun jaloilleni.

kauhian työn tekee?

18:14 Pitääkö kedon hylkäämään Libanonin lumen, yhden vahan tähden? Pitääkö juokseva vesi, vieraan kylmän veden tähden, siirrettämän?

18:15 Kuitenkin unohtaa minun kansani minun: he suitsuttavat jumalille, ja pahennuksen matkaan saattavat ilman lakkaamata, ja käyvät tallaamattomilla teillä.

18:16 Että heidän maansa pitää autioksi tuleman, heille ijäiseksi häpiäksi; niin että jokainen, joka vaeltaa ohitse, ihmettelee ja pudistaa päätänsä.

18:17 Sillä minä tahdon niinkuin itätuulella hajoittaa heitä heidän vihollistensa edessä; minä tahdon näyttää heille selkäni, ja en kasvojani heidän kadotuksensa päivänä.

18:18 Mutta he sanoivat: tulkaat, ja käykäämme neuvoa pitämään Jeremiaa vastaan; sillä ei papit taida väärin mennä laissa, viisasten neuvo ei puutu, ja ei propheta taida väärin opettaa; tulkaat, lyökäämme häntä kielellä ja älkäämme totelko, mitä hän sanoo.

18:19 \Herra\, ota vaari minusta, ja kuule vihollisteni ääni.

18:20 Onko se oikein, että hyvä kostetaan pahalla? Sillä he ovat kaivaneet minun sielulleni kuopan; muista siis, kuinka minä olen seisonut sinun edessäsi, ja puhunut heidän parastansa, ja käänsin sinun julmuutes heidän puolestansa.

18:21 Rankaise siis heidän lapsiansa nälällä ja anna heidän miekalla langeta, että heidän vaimonsa jäisivät lapsettomiksi ja leskiksi, ja heidän miehensä lyötäisiin kuoliaaksi, ja nuoret miehet sodassa miekalla tapettaisiin;

18:22 Että huuto kuuluis heidän huoneistansa, että näin äkisti olet antanut tulla sotaväen heidän päällensä; sillä he ovat kaivaneet kuopan minua käsittääksensä, ja ovat virittäneet paulan minun jalkaini eteen.

18:23 Mutta sinä, Herra, tiedät kaikki heidän murha-aikeensa minua vastaan. Älä anna anteeksi heidän rikostansa äläkä pyyhi pois heidän syntiänsä kasvojesi edestä. Kaatukoot he sinun kasvojesi edessä. Tee tämä heille vihasi aikana.

19 LUKU

19:1 Herra sanoi näin: "Mene ja osta saventalajalta ruukku ja ota mukaasi kansan ja pappien vanhimpia.

19:2 Lähde sitten Ben-Hinnomin laaksoon, joka on Sirpaleportin edustalla, ja julista siellä sanat, jotka minä sinulle puhun.

19:3 Ja sano: Kuulkaa Herran sana, te Juudan kuninkaat ja Jerusalemin asukkaat: Näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Katso, minä annan sellaisen onnettomuuden kohdata tätä paikkaa, että jokaisen korvat soivat, joka sen kuulee,

19:4 sentähden että he ovat hyljänneet minut ja muuttaneet vieraaksi tämän paikan, ovat polttaneet siinä uhreja muille jumalille, joita he eivät tunteneet, eivät he eivätkä heidän isänsä eivätkä Juudan kuninkaat, ja täyttäneet tämän paikan viattomain verellä,

19:5 ovat rakentaneet uhrikukkuloita Baalille ja polttaneet tulesa lapsiansa polttouhreiksi Baalille, mitä minä en ole käskenyt enkä puhunut ja mikä ei ole minun mieleeni tullut.

19:6 Sentähden, katso, päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin tätä paikkaa ei enää sanota Toofetiksi eikä Ben-Hinnomin laaksoksi, vaan 'Murhalaaksoksi.'

19:7 Ja minä teen tyhjäksi Juudan ja Jerusalemin neuvon tässä paikassa ja annan heidän kaatua miekkaan vihollistensa edessä, annan heidät niiden käsiin, jotka etsivät heidän henkeänsä, ja annan heidän

18:23 Ja että sinä, \Herra\, tiedät kaikki heidän juonensa minua vastaan, että he tahtovat minua tappaa; niin älä anna anteeksi heidän pahaa tekoansa, ja älä anna heidän syntejensä pyyhittyinä olla sinun edessä; he olkoon kukistettuna sinun edessä, ja tee heidän kanssansa sinun vihas jälkeen.

19 LUKU

19:1 Näin sanoi \Herra\: mene ja osta savi-astia saventalajalta, ja (ota kanssas muutamia) kansan vanhimmista ja pappein vanhimmista.

19:2 Ja mene Benhinnomin laaksoon, joka on tiiliportin edessä, ja saarnaa siellä ne sanat, jotka minä sanon sinulle.

19:3 Ja sano: kuulkaat \Herran\ sanaa, te Juudan kuninkaat ja Jerusalemin asuvaliset: näin sanoo \Herra\ Zebaot, Israelin Jumala: katso, minä tahdon antaa kovan onnen tulla tälle paikalle, että jokainen, joka sen kuulee, pitää sen hänen korvissansa soiman:

19:4 Että he ovat hyljänneet minun, ja antaneet tämän sian vieraalle (jumalalle) ja ovat suitsuttaneet siinä muille jumalille, joita ei he, eikä heidän isänsä eli Juudan kuninkaat tunteneet, ja ovat täyttäneet tämän sian viattomalla verellä;

19:5 Sillä he ovat rakentaneet korkeuksia Baalille, polttaaksensa lapsiansa tulesa Baalille polttouhriksi; jota en minä ole käskenyt eli siitä puhunut, eikä myös minun sydämeeni tullut ole.

19:6 Sentähden katso, se aika pitää tuleman, sanoo \Herra\, ettei tätä siasa pidä enään kutsuttaman Tophet, eli Benhinnomin laaksoksi, vaan Murhalaaksoksi;

19:7 Sillä minä tahdon hävittää Juudan ja Jerusalemin neuvon tässä siassa, ja tahdon antaa heidän langeta miekalla heidän vihollistensa edessä ja niiden käsiin, jotka seisovat heidän henkensä perään; ja

ruumiinsa ruuaksi taivaan linnuille ja maan eläimille.

19:8 Ja minä teen tämän kaupungin kauhistukseksi ja ivan vihellykseksi.

Jokainen, joka ohitse kulkee, kauhistuu ja viheltää kaikille sen haavoille.

19:9 Ja minä panen heidät syömään poikiensa ja tyttäriensä lihaa, ja he syövät toinen toisensa lihaa siinä hädässä ja ahdistuksessa, jolla heitä ahdistavat heidän vihollisensa, ne, jotka etsivät heidän henkeänsä.

19:10 Särje ruukku niiden miesten nähden, jotka ovat tulleet sinun kanssasi.

19:11 Ja sano heille: Näin sanoo Herra Sebaot: Niin minä särjen tämän kansan ja tämän kaupungin, kuin särjetään savenalajan astia, ettei sitä enää eheäksi saa. Ja Toofetiin haudataan, kun ei ole muualla tilaa, minne haudata.

19:12 Niin minä teen tälle paikalle, sanoo Herra, ja sen asukkaille: minä teen tämän kaupungin Toofetin kaltaiseksi.

19:13 Jerusalemin talot ja Juudan kuningasten talot tulevat Toofetin paikan kaltaisiksi - nuo saastaiset talot kaikki tyynni, joiden katoilla he ovat polttaneet uhreja kaikelle taivaan joukolle ja vuodattaneet juomauhreja muille jumalille."

19:14 Ja Jeremia tuli Toofetista, johon Herra oli lähettänyt hänet ennustamaan, ja asettui Herran huoneen esikartanoon ja sanoi kaikelle kansalle:

19:15 "Näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Katso, minä tuotan tämän kaupungin ylitse ja kaikkien sen alaisten kaupunkien ylitse kaiken sen onnettomuuden, jolla minä olen sitä uhannut, koska ne ovat olleet niskureita eivätkä ole kuulleet minun sanojani."

tahdon antaa heidän ruumiinsa taivaan linnuille ja eläimille kedolla ruuaksi.

19:8 Ja tahdon tehdä tämän kaupungin autioksi ja nauruksi, niin että kaikki, jotka käyvät tästä ohitse, pitää ihmettelemän ja viheltämän kaikkia hänen vaivojansa.

19:9 Minä tahdon antaa heidän syödä poikainsa ja tytärtensä lihaa, ja heidän pitää syömän toinen toisensa lihaa siinä vaivassa ja ahdistuksessa, jolla heidän vihollisensa ja ne, jotka seisovat heidän henkensä perään, heitä ahdistaman pitää.

19:10 Ja sinun pitää rikkoman savi-astian, niiden miesten nähden, jotka ovat menneet sinun kanssas.

19:11 Ja sano heille: näin sanoo \Herra\ Zebaot: juuri niinkuin joku rikkoo savenalajan astian, niin ettei se taida jälleen terveeksi tulla; niin tahdon minä myös rikki lyödä tämän kansan ja tämän kaupungin, ja pitää Tophetissa haudatuksi tuleman, sentähden ettei ole siaa hautaamiseen.

19:12 Näin tahdon minä tehdä tälle sialle ja asuvalle, sanoo \Herra\, että tämän kaupungin pitää tuleman niinkuin Tophet.

19:13 Vielä sitte pitää Jerusalemin huoneet ja Juudan kuninkaan huoneet juuri niin saastaisiksi tuleman, kuin se paikka Tophet, kaikkein huoneiden tähden, joissa he kattoin päällä kaikelle joukolle suitsuttaneet ja muille jumalille juomauhrin uhranneet ovat.

19:14 Ja kuin Jeremia palasi Tophetista, johon \Herra\ hänet lähettänyt oli ennustamaan, meni hän \Herran\ huoneen pihaan ja sanoi kaikelle kansalle:

19:15 Näin sanoo \Herra\ Zebaot, Israelin Jumala: katso, minä annan tulla tämän kaupungin ja kaikkein hänen kaupunkeinsa päälle kaiken sen kovan onnen, jonka minä olen puhunut heitä vastaan; että he ovat uppiniskaiset, ja ei tahdo minun sanaani kuulla.

20 LUKU

20:1 Mutta pappi Pashur, Immerin poika, joka oli Herran temppelin ylivalvoja, kuuli Jeremian ennustavan nämä sanat.

20:2 Ja Pashur löi profeetta Jeremiaa ja pani hänet jalkapuuhan, joka oli Herran huoneeseen kuuluvassa Benjaminin yläportissa.

20:3 Kun Pashur seuraavana päivänä päästi Jeremian jalkapuusta, sanoi Jeremia hänelle: "Herra ei kutsu sinua nimellä Pashur, vaan Maagor-Missabib.

20:4 Sillä näin sanoo Herra: Katso, minä teen sinut kauhistukseksi sekä itsellesi että kaikille ystäville; he kaatuvat vihollistensa miekkaan sinun silmiesi nähden, ja koko Juudan minä annan Baabelin kuninkaan käsiin, ja hän vie heidät Baabeliin pakkosiirtolaisuuteen ja surmaa heitä miekalla.

20:5 Ja minä annan kaikki tämän kaupungin rikkaudet, kaiken sen vaivannäön ja kaikki sen kalleudet, kaikki Juudan kuningasten aarteet minä annan heidän vihollistensa käsiin; nämä ryöstävät ne ja ottavat ne ja vievät ne Baabeliin.

20:6 Ja sinä, Pashur, ynnä kaikki, jotka talossasi asuvat, te saatte vaeltaa vankeuteen, ja sinä tulet Baabeliin; sinne sinä kuolet ja sinne sinut haudataan, sinut ja kaikki ystäväsi, joille olet valhetta ennustanut."

20:7 Sinä olet taivutellut minua, Herra, ja minä olen taipunut; sinä olet tarttunut minuun ja voittanut. Minä olen ollut nauruna pitkin päivää, kaikki pilkkaavat minua.

20:8 Sillä niin usein kuin minä puhun, täytyy minun parkua, huutaa väkivaltaa ja sortoa; sillä Herran sana on tullut minulle häväistykseksi ja pilkaksi pitkin päivää.

20:9 Mutta kun minä sanoin: "En tahdo ajatella häntä enkä enää puhua hänen nimessään", niin sydämessäni oli kuin

20 LUKU

20:1 Mutta kun Pashur Immerin poika, pappi, joka oli ylimmäikseksi pantu \Herran\ huoneessa, kuuli Jeremian ennustavan näitä sanoja,

20:2 Löi Pashur propheta Jeremiaa, ja heitti tämän vankiuteen, Benjaminin ylimmäisessä portissa, joka \Herran\ huoneessa on.

20:3 Ja toisena päivänä otti Pashur Jeremian vankiudesta. Niin Jeremia sanoi hänelle: ei \Herra\ kutsu sinun nimeäs Pashur, vaan Magor joka taholta.

20:4 Sillä näin sanoo \Herra\: katso, minä annan sinun kaikkein sinun ystäväis kanssa pelkoon, ja heidän pitää kaatuman vihollistensa miekan kautta, ja sen pitää sinun silmäs näkemän; ja minä olen hylkäävä koko Juudan Babelin kuninkaan käteen, jonka pitää viemän heitä Babeliin ja tappaman miekalla.

20:5 Ja minä olen antava kaiken tämän kaupungin kalun, ynnä kaiken hänen työnsä kanssa, ja kaikki kalliit kappaleet, ja kaiken Juudan kuningasten tavarain, tahdon minä antaa heidän vihollistensa käteen, niin että heidän pitää heitä ryöstämän, ottaman pois ja viemän Babeliin.

20:6 Ja sinä Pashur, sinun pitää kaiken perhees kanssa menemän vankiuteen, ja menemän Babeliin; siellä pitää sinun kuoleman ja haudattaman, sinä ynnä kaikkein sinun ystäväis kanssa, joille sinä valhetta ennustanut olet.

20:7 \Herra\, sinä olet minun yllyttänyt, ja minä olen yltynyt; sinä olet minulle juuri väkevä ollut, ja olet voittanut; mutta minä olen sentähden tullut syljetyksi joka päivä, että jokainen nauraa minua.

20:8 Sillä sittekuin minä puhunut, huutanut ja saarnannut olen siitä tuskasta ja hävityksestä, on \Herran\ sana tullut minulle pilkaksi ja nauruksi joka päivä.

20:9 Niin minä sanoin: en minä tahdo enään ajatella hänen päällensä, enkä tahdo enään saarnata hänen nimeensä; mutta

polttava tuli, suljettuna minun luihini. Ja väsyksiin asti minä koetin sitä kestää, mutta en voinut.

20:10 Sillä monen minä kuulen parhaavan. Kauhistus yltympäri! "Ilmiantakaa! Ilmiantakaamme hänet!" Kaikki minun ystäväni vaanivat, milloin minä kompastuisin: "Ehkäpä hän antaa viekoitella itsensä, niin että voitamme hänet ja saamme hänelle kostaa."

20:11 Mutta Herra on minun kanssani niinkuin väkevä sankari; sentähden minun vainoojani kompastuvat eivätkä mitään mahda. He saavat suuren häpeän, sillä he ovat olleet ymmärtämättömät, iankaikkisen pilkan, joka ei ole unhottuva.

20:12 Herra Sebaot, sinä joka tutkit vanhurskaan, näet munaskuut ja sydämen, salli minun nähdä, että kostat heille, sillä sinun huomaasi minä olen jättänyt asiani.

20:13 Veisatkaa Herralle, ylistäkää Herraa, sillä hän pelastaa köyhän pahantekijän käsistä.

20:14 Kirottu olkoon se päivä, jona minä synnyin; älköön se päivä, jona äitini minut synnytti, olko siunattu.

20:15 Kirottu olkoon se mies, joka toi minun isälleni ilosanoman, sanoen: "Sinulle on syntynyt poikalapsi", ja saattoi hänelle suuren ilon.

20:16 Käyköön sen miehen niinkuin niiden kaupunkien, jotka Herra kukisti armahtamatta. Hän kuulkoon huudon aamulla, sotahuudon keskipäivän aikana,

20:17 koska ei surmannut minua äidinkohtuun, niin että äitini olisi ollut minun hautani ja hänen kohtunsa jäänyt iäti kantavaksi.

20:18 Miksi olen äitini kohdusta tullut näkemään tuskaa ja vaivaa, niin että minun päiväni päättyvät häpeässä?

minun sydämässäni oli niinkuin polttavainen tuli, suljettu minun luissani, niin että minä suutuin kärsimästä, enkä enää voinut.

20:10 Sillä minä kuulin monen panetuksen ja pelvon joka paikasta: kantakaat päälle, me tahdomme vahvasti kantaa hänen päällensä, sanovat kaikki minun ystäväni ja kumppanini, jos me taitaisimme voittaa hänen, tulla hänen kanssansa yhteen ja kostaa hänelle.

20:11 Mutta \Herra\ on minun kanssani, niinkuin väkevä sankari; sentähden pitää minun vainoojani lankeeman ja ei voittaman, vaan pitää suureen häpiään tuleman, että he niin tyhmästi toimittavat; se häpiä pitää oleman ijankaikkinen, ja ei pidä unohdettaman.

20:12 Ja nyt \Herra\ Zebaot, sinä joka koettelet vanhurskaan, sinä tutkit munaskuut ja sydämen: anna minun nähdä kostos heistä; sillä minä olen antanut sinun haltuus minun asiani.

20:13 Veisatkaat \Herralle\, kiittäkää \Herraa\, joka auttaa köyhän henkeä pahain käsistä.

20:14 Kirottu olkoon se päivä, jona minä syntynyt olen; älköön se päivä olko siunattu, jona minun äitini on minun synnyttänyt.

20:15 Kirottu olkoon se mies, joka minun isälleni sanomaa toi ja sanoi: sinä olet saanut nuoren pojan; suuresti ilahuttaaksensa häntä.

20:16 Se mies olkoon niinkuin ne kaupungit, jotka \Herra\ kukisti, ja ei sitä katunut; hän kuulkaan huomeneltain parun ja puolipäivänä huudon:

20:17 Ettes siis tappanut minua äitini kohdussa, että minun äitini olisi ollut minun hautani, ja hänen kohtunsa olisi ijankaikkisesti kantava ollut.

20:18 Miksi minä siis olen äitini kohdusta tullut, tuskaa ja sydämen surua näkemään, ja kuluttamaan päiviäni häpiällä?

21 LUKU

21:1 Sana, joka tuli Jeremialle Herralta, kun kuningas Sidkia lähetti hänen tykönsä Pashurin, Malkian pojan, ja pappi Sefanjan, Maasejan pojan, sanomaan:

21:2 "Kysy neuvoa Herralta meidän puolestamme, sillä Nebukadressar, Baabelin kuningas, sotii meitä vastaan. Ehkäpä Herra tekee meille ihmeen, kaikkien ihmeittensä vertaisen, niin että tämä lähtee pois meidän kimpustamme."

21:3 Jeremia vastasi heille: "Sanokaa Sidkialle näin:

21:4 Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Katso, minä käännän takaisin sota-aseet, jotka ovat teidän käsissänne ja joilla te muurin ulkopuolella taistelette piirittäjiänne, Baabelin kuningasta ja kaldealaisia, vastaan, ja kokoan ne tämän kaupungin keskelle.

21:5 Ja minä itse sodin teitä vastaan ojennetulla kädellä ja väkevällä käsivarrella, vihassa ja kiivastuksessa ja suuressa suuttumuksessa.

21:6 Ja minä tuhoan tämän kaupungin asukkaat, ihmiset ja eläimet; he kuolevat suureen ruttoon.

21:7 Ja sen jälkeen, sanoo Herra, minä annan Sidkian, Juudan kuninkaan, ja hänen palvelijansa ja kansan ja ne, jotka ovat tähän kaupunkiin jääneet jäljelle rutolta, miekalta ja nälältä, Nebukadressarin, Baabelin kuninkaan, käsiin ja heidän vihollistensa käsiin, niiden, jotka etsivät heidän henkeänsä, ja hän surmaa heidät miekan terällä; ei hän säästä heitä, ei sääli eikä armahda.

21:8 Ja sano tälle kansalle: Näin sanoo Herra: Katso, minä panen teidän eteenne elämän tien ja kuoleman tien.

21:9 Joka jää tähän kaupunkiin, se kuolee miekkaan, nälkään ja ruttoon; mutta joka

21 LUKU

21:1 Tämä on se sana, joka tapahtui \Herralta\ Jeremialle, kuin kuningas Zedekia lähetti hänen tykönsä Pashurin, Malkian pojan, ja papin Zephanian, Maasejan pojan, ja antoi hänelle sanoa:

21:2 Kysy \Herralta\ meidän puolestamme; sillä Nebukadnetsar Babelin kuningas sotii meitä vastaan: jos \Herra\ tahtoo meille tehdä kaikkein ihmettensä jälkeen, että hän menis pois meidän tyköämme.

21:3 Jeremia sanoi heille: näin sanokaat Zedekialle:

21:4 Näin sanoo \Herra\, Israelin Jumala: katso, minä tahdon kääntää ne sota-aseet takaperin, jotka teidän käsissänne ovat, joilla te soditte Babelin kuningasta vastaan ja Kaldealaisia vastaan, jotka teidän muurinne piirittäneet ovat ympäri, ja tahdon heitä koota keskelle kaupunkia kokoon.

21:5 Ja minä tahdon tapella teitä vastaan ojennetulla kädellä, väkevällä käsivarrella, julmuudella, närkästyksellä ja suurella vihalla.

21:6 Ja tahdon lyödä tämän kaupungin asuvaisia, sekä kansaa että karjaa, niin että heidän pitää kuoleman suureen ruttoon.

21:7 Ja sitte, sanoo \Herra\, tahdon minä antaa Zedekian, Juudan kuninkaan, palvelioinensa ja kansoinensa, jotka tähän kaupunkiin rutolta, miekalta ja nälältä jääneet ovat, Nebukadnetsarin, Babelin kuninkaan, käsiin, ja heidän vihollistensa käsiin, ja niiden käsiin, jotka seisovat heidän henkensä perään, että hänen pitää lyömän heitä miekan terällä, ettei siinä yhtään säästetä, eikä armoa eli laupiutta pidä oleman.

21:8 Ja sano tälle kansalle: näin sanoo \Herra\: katso, minä panen teidän eteenne elämän tien ja kuoleman tien.

21:9 Joka tässä kaupungissa asuu, hänen pitää kuoleman miekkaan, nälkään ja

lähtee ulos ja menee kaldealaisten puolelle, jotka teitä piirittävät, se saa elää ja pitää henkensä saaliinansa.

21:10 Sillä minä olen kääntänyt kasvoni tätä kaupunkia vastaan, sen onnettomuudeksi eikä onneksi, sanoo Herra; Baabelin kuninkaan käsiin se annetaan, ja hän polttaa sen tulella.

21:11 Ja sano Juudan kuninkaan huoneelle: Kuulkaa Herran sana:

21:12 Daavidin huone! Näin sanoo Herra: Tuomitkaa joka aamu oikeat tuomiot ja pelastakaa ryöstetty sortajan kädestä, ettei minun vihani syttyisi kuin tuli ja palaisi, eikä olisi sammuttajaa, teidän tekojenne pahuuden tähden.

21:13 Katso, minä käyn sinun kimppuusi, sinä laakson asujatar, sinä tasangon kalliolinna, sanoo Herra, teidän kimppuunne, jotka sanotte: 'Kuka voi astua alas meitä vastaan, kuka tulla meidän asuntoihimme?'

21:14 Minä rankaisen teitä teidän tekojenne hedelmän mukaan, sanoo Herra, ja sytytän tuleen sen kaupungin metsän, ja tuli kuluttaa kaiken, mitä sen ympärillä on."

22 LUKU

22:1 Näin sanoo Herra: "Mene alas Juudan kuninkaan linnaan ja puhu siellä tämä sana;

22:2 sano: Kuule Herran sana, sinä Juudan kuningas, joka istut Daavidin valtaistuimella, sinä ja sinun palvelijasi ja kansasi, jotka käytte sisälle näistä porteista.

22:3 Näin sanoo Herra: Tehkää oikeus ja vanhurskaus ja pelastakaa ryöstetty sortajan kädestä; muukalaiselle, orvolle ja leskelle älkää tehkö vääryyttä ja väkivaltaa älkääkä vuodattako viatonta verta tässä paikassa.

22:4 Sillä jos te teette tämän sanan mukaan, niin tulee tämän linnan porteista sisälle, ajaen vaunuilla ja hevosilla,

ruttoon; mutta joka lähtee ulos ja pakenee Kaldealaisten tykö, jotka teitä piirittävät, se saa elää ja pitää henkensä niinkuin saaliin.

21:10 Sillä minä olen asettanut kasvoni tätä kaupunkia vastaan onnettomuudeksi ja en hyväksi, sanoo \Herra\; hän pitää Babelin kuninkaan haltuun annettaman, että hän polttais hänen tulella.

21:11 Ja kuulkaat \Herran\ sanaa, te Juudan kuninkaan huoneesta.

21:12 Sinä Davidin huone, näin sanoo \Herra\; pitäkää tuomio aamulla, ja auttakaat poljettua väkivaltaisen kädestä, ettei minun julmuuteni läksisi ulos niinkuin tuli, ja palaisi, niin ettei sitä yksikään sammuttaa taida, teidän pahan menonne tähden.

21:13 Katso, sanoo \Herra\, minä sanon sinulle, joka asut laaksoissa, vuorilla ja tasaisilla kedoilla, ja jotka sanovat: kuka tahtoo karata meidän päällemme eli tulla meidän linnoihimme?

21:14 Minä tahdon etsiskellä teitä, sanoo \Herra\, teidän töidenne hedelmän jälkeen, ja tahdon tulen sytyttää teidän metsäanne, kuluttamaan kaikkia, mitä siinä ympärillä on.

22 LUKU

22:1 Näin sanoi \Herra\: mene alas Juudan kuninkaan huoneeseen, ja puhu siellä nämät sanat.

22:2 Ja sano: kuule \Herran\ sanaa, sinä Juudan kuningas, joka istut Davidin istuimella, sekä sinä että sinun palvelias, ja sinun kansas, jotka tästä portista sisälle käytte.

22:3 Näin sanoo \Herra\: pitäkää laki ja oikeus, ja auttakaat poljettua väkivaltaisen kädestä, ja älkää vaivatko muukalaista, orpoja ja leskiä, ja älkää kellenkään tehkö vääryyttä, ja älkää vuodattako viatonta verta tässä paikassa.

22:4 Sillä jos te kaiketi tämän teette, niin pitää kuninkaat, jotka Davidin istuimella istuvat, tämän huoneen portista menemään

kuninkaita, jotka istuvat Daavidin valtaistuimella, tulee kuningas ynnä hänen palvelijansa ja kansansa.

22:5 Mutta jos te ette kuule näitä sanoja, niin minä vannon itse kauttani, sanoo Herra, että tämä linna on tuleva raunioiksi.

22:6 Sillä näin sanoo Herra Juudan kuninkaan linnasta: Sinä olet minulle Gilead, olet Libanonin huippu; mutta totisesti, minä teen sinut erämaaksi, asumattomiksi kaupungeiksi.

22:7 Minä vihin hävittäjät sinua vastaan, kunkin aseinensa, ja he hakkaavat maahan sinun valiostrisi ja heittävät ne tuleen.

22:8 Monet kansat kulkevat tämän kaupungin ohitse ja kysyvät toinen toiseltaan: 'Miksi on Herra tehnyt näin tälle suurelle kaupungille?'

22:9 Ja siihen vastataan: 'Siksi, että he hylkäsivät Herran, Jumalansa, liiton ja kumarsivat muita jumalia ja palvelivat niitä.'

22:10 Älkää kuollutta itkekö älkääkä häntä surkutelko, vaan itkekää tuota poiskulkevaa, sillä hän ei enää palaja eikä saa nähdä synnyinmaatansa.

22:11 Sillä näin sanoo Herra Sallumista, Joosian pojasta, Juudan kuninkaasta, joka tuli kuninkaaksi isänsä Joosian sijaan ja joka on vaeltanut pois tästä paikasta: Hän ei enää tänne palaja;

22:12 vaan mihin hänet on vangiksi viety, sinne hän kuolee eikä näe enää tätä maata.

22:13 Voi häntä, joka ei vanhurskaudella taloansa rakenna eikä yläsalejansa oikeudella; joka ilmaiseksi teettää työtä lähimmäisellään eikä anna hänelle hänen palkkaansa;

22:14 joka sanoo: 'Minä rakennan itselleni tilavan talon ja avarat yläsalit', joka hakkauttaa siihen ikkunat, laudoittaa sen setripuulla ja maalauttaa punavärillä.

22:15 Siksikö sinä olet kuningas, että

sisälle, jotka ajavat vaunuilla ja hevosilla, he itse palvelioinensa ja karjoinensa.

22:5 Mutta jollette näitä kuule, niin olen minä itselläni vannonut, sanoo Herra: tämä huone pitää kukistettaman.

22:6 Sillä näin sanoo Herra Juudan kuninkaan huoneesta: Gilead, sinä olet minulle pää Libanonissa: mitämaks, minä tahdon sinun tehdä kylmille, ja laitan kaupungit olemaan ilman asuvia.

22:7 Ja olen määrännyt sinulle hävittäjät, kukin aseillansa, hakkaamaan maahan sinun valitut sedripuus, ja heittämään tuleen.

22:8 Niin pitää monta pakanaa käymän tämän kaupungin ohitse, ja sanoman keskenänsä: miksi on Herra näin tehnyt tälle suurelle kaupungille?

22:9 Ja pitää vastattaman: että he Herran Jumalansa liiton hyljänneet ovat, ja kumartaneet muita jumalia, ja palvelleet niitä.

22:10 Älkää itkekö kuolleita, älkää myös sureko heitä, vaan itkekää katkerasti sitä, joka menee pois, ja ei pidä ikinä palajaman isänsä maata näkemään.

22:11 Sillä näin sanoo Herra Sallumista Josian, Juudan kuninkaan, pojasta, joka isänsä Josian siassa on kuningas, ja on lähtenyt tästä siasta, ettei hänen pidä tähän enään palajaman;

22:12 Sillä hänen pitää kuoleman siinä paikassa, johonka hän vangiksi viety on, ja ei saa tätä maata enään nähdä.

22:13 Voi sitä, joka ei vanhurskaudella huonettansa rakenna, vaan sioittaa asuinsiansa vääryydellä; joka antaa lähimmäisensä ilman mitään työtä tehdä, ja ei anna hänelle palkkaansa;

22:14 Vaan ajattelee: minä tahdon rakentaa minulle suuren huoneen ja avaran salin, ja antaa hakata akkunat siihen, ja kaarittaa sen sedripuilla, ja tehdä sen punaiseksi.

22:15 Ajatteletkos sinä kuningas olla, että

sinulla on into setripuuhun? Eikö sinun isäsikin syönyt ja juonut ja kuitenkin ollut oikeuden ja vanhurskauden tekijä? Ja silloin hänen kävi hyvin.

22:16 Hän hankki oikeuden kurjalle ja köyhälle; silloin kaikki kävi hyvin. Eikö tämä juuri ole minun tuntemistani, sanoo Herra?

22:17 Mutta sinun silmäsi ja sydämesi eivät pyydä muuta kuin omaa voittoasi, muuta kuin vuodattaa viatonta verta ja harjoittaa väkivaltaa ja sortoa.

22:18 Sentähden, näin sanoo Herra Joojakimista, Joosian pojasta, Juudan kuninkaasta: Ei hänelle pidetä valittajaisia eikä huudeta: 'Voi veljeni! Voi sisareni!' Ei hänelle pidetä valittajaisia eikä huudeta: 'Voi herraamme! Voi hänen loistoansa!'

22:19 Hänet haudataan niinkuin aasi haudataan: raahataan pois ja viskataan Jerusalemin porttien tuolle puolen.

22:20 Nouse Libanonille ja huuda, korota äänesi Baasanissa. Huuda Abarimin vuorilta, sillä kaikki sinun rakastajasi ovat murskaksi muserretut.

22:21 Minä puhuin sinulle onnesi päivinä. Sinä vastasit: 'En tahdo kuulla.' Tämä on ollut sinun tapasi nuoruudestasi asti: et ole kuullut minun ääntäni.

22:22 Myrskytuuli on kaitseva kaikkia sinun kaitsojiasi, ja sinun rakastajasi menevät vankeuteen; silloin sinä saat häpeän ja pilkan kaiken pahuutesi tähden.

22:23 Sinä, joka asut Libanonissa, pidät pesääsi setripuissa: kuinka olet voihkiva, kun sinulle tuskat tulevat, kouristus niinkuin synnyttäväiselle!

22:24 Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra: olkoon Konja, Joojakimin poika, Juudan kuningas, vaikka sinettisormus minun oikeassa kädessäni - siitäkin minä sinut repäisen irti.

22:25 Ja minä annan sinut niiden käsiin, jotka etsivät sinun henkeäsi, niiden käsiin,

koreilet sedripuilla? Eikö isäs ole myös syönyt ja juonut? ja pysyi kuitenkin laissa ja oikeudessa, ja menestyi.

22:16 Hän autti vaivaista ja köyhää oikeuteen, ja se menestyi hänelle hyvin. Eikö se ole tuta minua? sanoo \Herra\.

22:17 Mutta sinun silmäsi ja sydämesi ei niin ole, vaan sinun ahneutes, vuodattaakses viatonta verta, ja tehdäkses väkivaltaa ja vääryyttä.

22:18 Sentähden näin sanoo \Herra\ Joojakimista Josian, Juudan kuninkaan pojasta: ei häntä pidä itkettämän: voi veljeni! voi sisareni! ei häntä pidä itkettämän; voi herra! voi kuuluisa mies!

22:19 Hän pitää haudattaman niinkuin aasi, riepoitettaman ja heitettämän ulos Jerusalemin portin eteen.

22:20 Mene ylös Libanoniin ja huuda, ja anna äänes kuulua Baasanissa, ja huuda Abarimista; sillä kaikki rakastajas ovat surkiasti surmatut.

22:21 Minä olen sinulle sanonut sen, silloin kuin sinun vielä myöten kävi; mutta sinä sanoit: en minä tahdo kuulla. Juuri näin olet sinä tehnyt hamasta nuoruudestas, ettes ole kuullut minun ääntäni.

22:22 Tuuli ajaa pois kaikki sinun paimenes, ja sinun rakastajas menevät vangiksi; siinä pitää sinua sitte syljettämän, ja sinun pitää häpiään tuleman kaiken sinun pahuutes tähden.

22:23 Sinä, joka nyt asut Libanonissa, ja siellä pesää pidät sedripuissa; kuinka kauniisti sinun pitää katsoman, kuin tuska ja kipu sinulle tulee niinkuin lapsensynnyttäjän?

22:24 Niin totta kuin minä elän, sanoo \Herra\: jos Konia Joojakimin, Juudan kuninkaan, poika olis sinettisormus minun oikiassa kädessäni, niin minä sittenkin repäisisin sinun siitä pois,

22:25 Ja antaisin sinun heidän käsiinsä, jotka seisovat sinun henkes perään, ja

joita sinä kauhistut: Nebukadressarin, Baabelin kuninkaan, ja kaldealaisten käsiin. 22:26 Ja minä heitän sinut ja sinun äitisi, joka on sinut synnyttänyt, vieraalle maalle, missä te ette ole syntyneet, ja sinne te kuulette.

22:27 Mutta maahan, jonne heidän sielunsa halajaa palata, sinne he eivät palaa.

22:28 Onko sitten tämä mies, Konja, arvoton, rikottu astia, kelvoton kapine? Minkätähden on hänet ja hänen jälkeläisensä heitetty pois, viskattu pois - maahan, jota eivät tunne?

22:29 Maa, maa, maa! Kuule Herran sana!

22:30 Näin sanoo Herra: Merkitkää tämä mies lapsettomaksi, mieheksi, jolla ei elinpäivinänsä onnea ole. Sillä ei kenellekään hänen jälkeläisistänsä sitä onnea tule, että istuisi Daavidin valtaistuimella ja hallitsisi vielä Juudaa."

23 LUKU

23:1 "Voi paimenia, jotka hukuttavat ja hajottavat minun laitumeni lampaat, sanoo Herra.

23:2 Sentähden näin sanoo Herra, Israelin Jumala, paimenista, jotka kaitsevat minun kansaani: Te olette hajottaneet minun lampaani ja karkoittaneet ne pois ettekä ole pitäneet niistä huolta. Katso, minä pidän huolen teidän pahain tekostenne rankaisemisesta, sanoo Herra.

23:3 Ja minä kokoan lampaitteni tähteet kaikista maista, joihin olen ne karkoittanut, ja tuon ne takaisin laitumelleen, ja ne ovat hedelmälliset ja lisääntyvät.

23:4 Ja minä herätän heille paimenia, ja ne kaitsevat heitä; eivät he enää pelkää eivätkä säiky, eikä heistä yhtäkään puutu, sanoo Herra.

23:5 Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin minä herätän Daavidille vanhurskaan

joitas pelkää, ja Nebukadnetsarin, Babelin kuninkaan käsiin, ja Kaldealaisten käsiin.

22:26 Ja tahdon ajaa sinun ja sinun äitisi, joka sinun synnyttänyt on, toiseen maahan, jossa ette syntyneet ole; ja siellä pitää teidän kuoleman.

22:27 Ja siihen maahan, jossa he mielellänsä olisivat, ei pidä heidän palajaman.

22:28 Mikä viheliäinen, ylönkatsottu ja hyljätty mies on Konia? kelvotoin astia. Voi! miksi on hän ynnä siemenensä kanssa ajettu pois, ja tuntemattomaan maahan hyljätty?

22:29 Oi maa, maa, maa, kuule \Herran\ sanaa!

22:30 Näin sanoo \Herra\: kirjoittakaat tämä mies lapsettomaksi ja onnettomaksi kaikkena hänen elinaikansa: sillä ei hänellä pidä onnea oleman, että joku hänen siemenestänsä istuis Davidin istuimella, eli enää Juudaa hallitsisi.

23 LUKU

23:1 Voi teitä paimenet, jotka turmelette ja hajoitate minun laitumeni lauman! sanoo \Herra\.

23:2 Sentähden näin sanoo \Herra\, Israelin Jumala, niistä paimenista, jotka minun kansaani kaitsevat: te olette hajoittaneet minun laumani ja ajaneet pois, ja ette etsineet sitä; katso, minä tahdon etsiä teitä teidän pahan elämänne tähden, sanoo \Herra\.

23:3 Ja minä tahdon koota laumani tähteet kaikista maakunnista, joihin minä heidät ajanut olen, ja tahdon saattaa heitä kotia jälleen heidän asuinsioihinsa, ja heidän pitää kasvaman ja enenemän.

23:4 Ja minä tahdon panna heille paimenet, joiden pitää heitä kaitseman, ettei heidän enään pidä pelkäämän eli vapiseman, eikä heitä pidä ahdistettaman, sanoo \Herra\.

23:5 Katso, se aika tulee, sanoo \Herra\, että minä herätän Davidille vanhurskaan

vesan; hän on hallitseva kuninkaana ja menestyvä, ja hän on tekevä oikeuden ja vanhurskauden maassa.

23:6 Hänen päivinänsä pelastetaan Juuda ja Israel asuu turvassa. Ja tämä on hänen nimensä, jolla häntä kutsutaan: 'Herra on meidän vanhurskautemme.'

23:7 Sentähden, katso, päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin ei enää sanota: 'Niin totta kuin Herra elää, joka johdatti israelilaiset Egyptin maasta',

23:8 vaan: 'Niin totta kuin Herra elää, joka johdatti ja toi Israelin heimon jälkeläiset pohjoisesta maasta ja kaikista muista maista, joihin minä olin heidät karkoittanut.' Ja niin he saavat asua omassa maassansa."

23:9 Profeettoja vastaan. Minun sydämeni on murtunut rinnassani, kaikki luuni raukeavat. Minä olen kuin juopunut mies, kuin sankari, jonka viini on voittanut, Herran edessä ja hänen pyhien sanojensa edessä.

23:10 "Sillä maa on täynnä avionrikkokkia, maa murehtii kirouksen tähden, erämaan laitumet kuivuvat; he rientävät pahuuteen, ja heidän väkevyytensä on väärä meno.

23:11 Sillä he ovat jumalattomia, niin profeetta kuin pappikin; omasta huoneestani minä olen tavannut heidän pahuutensa, sanoo Herra.

23:12 Sentähden heidän tiensä on oleva heille kuin liukas polku pimeässä, he suistuvat sillä ja kaatuvat; sillä minä tuotan heille onnettomuuden heidän rangaistusvuotenansa, sanoo Herra.

23:13 Samarian profeetoissa minä näin pahenuksen: he ennustivat Baalin nimessä ja eksyttivät minun kansani Israelin.

23:14 Mutta Jerusalemin profeetoissa minä olen nähnyt kauhistuksia: aviorikosta ja valheessa vaeltamista; he vahvistavat pahantekijäin käsiä, niin ettei kukaan

vesan, joka on kuninkaaksi tuleva, ja on hyvin hallitseva ja toimittava oikeuden ja vanhurskauden maan päällä.

23:6 Hänen aikansa pitää Juudaa autettaman, ja Israel hyvässä turvassa asuman; ja tämä on hänen nimensä oleva kuin häntä kutsutaan: 'Herra' meidän vanhurskautemme.

23:7 Sentähden katso, se aika tulee, sanoo 'Herra', ettei heidän pidä enään sanoman: niin totta kuin 'Herra' elää, joka Israelin lapset johdatti Egyptin maalta;

23:8 Vaan niin totta kuin 'Herra' elää, joka Israelin huoneen siemenen toi ulos ja johdatti pohjoisesta maasta ja kaikista maakunnista, joihin minä heidät ajanut olin; niin että he nyt saavat asua omassa maassansa.

23:9 Prophetaita vastaan: Minun sydämeni tahtoo haljeta minussa, kaikki minun luuni vapisevat. Minä olen niinkuin juopunut mies ja niinkuin se, joka viinasta horjuu, 'Herran' edessä ja hänen pyhäin sanainsa edessä.

23:10 Että maa on niin täynnä huorintekijöitä, että maa niin surkia on, että hän kirottu on, ja kedot metsissä kuivuvat; ja heidän elämänsä on paha, ja ei heidän hallituksensa mitään kelpaa.

23:11 Sillä sekä prophetat että papit ovat pahanilkiset; ja minä löydän heidän pahuutensa minun huoneestani, sanoo 'Herra'.

23:12 Sentähden on heidän tiensä niinkuin liukastus pimeässä, jossa heidän pitää livisteleman ja lankeeman; sillä minä tahdon antaa onnettomuuden tulla heille heidän kuritusvuotenansa, sanoo 'Herra'.

23:13 Ja Samarian prophetaissa olen minä nähnyt hulluuden; sillä he ennustivat Baalin kautta, ja hukuttelivat minun kansani Israelin.

23:14 Mutta Jerusalemin prophetaissa näen minä kauhistuksen, kuinka he huorin tekevät ja valheessa vaeltavat, ja vahvistavat pahoja, ettei yhdenkään pitäisi

käänny pois pahuudestansa. He ovat minun edessäni kaikki kuin Sodoma, ja kaupungin asukkaat kuin Gomorra.

23:15 Sentähden, näin sanoo Herra Sebaot profeetoista: Katso, minä syötän heille koiruohoa ja juotan heille myrkkyyvettä; sillä Jerusalemin profeetoista on jumalattomuus levinnyt koko maahan.

23:16 Näin sanoo Herra Sebaot: Älkää kuulko profeettain sanoja, noiden, jotka teille ennustavat täyttäen teidät tyhjillä toiveilla: oman sydämensä näkyjä he puhuvat, mutta eivät sitä, mikä tulee Herran suusta.

23:17 He hokevat minun halveksijoilleni: 'Herra on sen sanonut: Teillä on oleva rauha!' Ja kaikille, jotka vaeltavat sydämensä paatumuksessa, he sanovat: 'Ei teitä kohtaa onnettomuus.'

23:18 Mutta kuka on seisonut Herran neuvottelussa ja nähnyt ja kuullut hänen sanansa? Kuka on tarkannut ja kuullut hänen sanansa?"

23:19 Katso, Herran myrsky, kiivastus, puhkeaa, pyörremyrsky vyöryy kohti jumalattomien päätä.

23:20 Eikä Herran viha asetu, ennenkuin hän on toteuttanut ja täyttänyt sydämensä aivoitukset. Aikojen lopulla te tulette sen hyvin ymmärtämään.

23:21 "Minä en ole lähettänyt noita profeettoja, mutta silti he juoksevat. Minä en ole puhunut heille, mutta kuitenkin he ennustavat.

23:22 Jos he olisivat seisoneet minun neuvottelussani, niin he julistaisivat minun sanani kansalleni ja kääntäisivät heidät pois heidän pahalta tieltään ja pahoista teoistansa.

23:23 Olenko minä Jumala vain lyhyeltä matkalta, sanoo Herra; enkö ole Jumala myöskin kaukaa?

23:24 Saattaako joku niin piiloon piiloutua, etten minä häntä näe? sanoo Herra. Enkö

pahuudestansa kääntymän; he ovat kaikki minun edessäni niinkuin Sodoma, ja sen asuvaiset niinkuin Gomorra.

23:15 Sentähden sanoo \Herra\ Zebaot prophetaista näin: katso, minä tahdon syöttää heitä koiruoholla, ja antaa heidän juoda sappea; sillä Jerusalemin prophetaista tulee ulkokullaisuus koko maalle.

23:16 Näin sanoo \Herra\ Zebaot: älkää kuulko prophetain sanoja, jotka teille ennustavat; he pettävät teidät, sillä he saarnaavat sydämensä näkyjä, mutta ei \Herran\ suusta.

23:17 He sanovat köykäisesti niille, jotka minua pilkkaavat: \Herra\ on sen sanonut: teillä pitää rauha oleman; ja kaikille niille, jotka vaeltavat sydämensä ajatusten jälkeen, sanovat he: ei yksikään onnettomuus tule teidän päällenne.

23:18 Sillä kuka on \Herran\ neuvossa ollut, joka hänen sanansa nähnyt ja kuullut on? kuka kuulteli ja kuuli hänen sanansa?

23:19 Katso, \Herran\ tuuli on julmuuden kanssa tuleva, ja hirmuinen ilma on lankeeva jumalattomain pään päälle.

23:20 Ei \Herran\ viha lakkaa, siihenasti kuin hän tekee ja täyttää sen mikä hänen mielessänsä oli. Viimein pitää teidän sen kyllä ymmärtämän.

23:21 En minä lähettänyt prophetaita, kuitenkin he juoksivat; en minä puhunut heille, kuitenkin he ennustivat.

23:22 Sillä jos he olisivat pysyneet minun neuvossani, ja olisivat saarnanneet kansalleni minun sanaani, niin he olisivat heidät kääntäneet pahasta menostansa ja töidensä pahuudesta.

23:23 Enkö minä Jumala, joka läsnä olen, sanoo \Herra\, ja en ole se Jumala, joka kaukana on?

23:24 Luuletkos, että joku taitaa itsensä niin salaisesti kätkeä, etten minä häntä

minä täytä taivasta ja maata? sanoo Herra.

23:25 Minä olen kuullut, mitä sanovat nuo profeetat, jotka ennustavat minun nimessäni valhetta sanoen: 'Minä olen nähnyt unta, olen nähnyt unta.'

23:26 Kuinka kauan? Mitä on mielessä noilla profeetoilla, jotka ennustavat valhetta, ennustavat oman sydämensä petosta?

23:27 Aikovatko he unillaan, joita he kertovat toinen toisellensa, saattaa minun kansani unhottamaan minun nimeni, niinkuin heidän isänsä ovat unhottaneet minun nimeni Baalin tähden?

23:28 Se profeetta, jolla on uni, kertokoon unensa; mutta se, jolla on minun sanani, puhukoon minun sanani uskollisesti. Mitä tekevät oljet jyvien seassa? sanoo Herra.

23:29 Eikö minun sanani ole niinkuin tuli, sanoo Herra, ja niinkuin vasara, joka kallion murtaa?

23:30 Katso, sentähden minä käyn niiden profeettain kimppuun, sanoo Herra, jotka varastavat minun sanani toinen toiseltansa.

23:31 Katso, minä käyn niiden profeettain kimppuun, sanoo Herra, jotka ottavat sanansa omalta kieleltään, mutta sanovat: 'Se on Herran sana.'

23:32 Katso, minä käyn niiden kimppuun, jotka ennustavat valheunia, sanoo Herra, ja kertovat niitä ja eksyttävät minun kansaani valheillansa ja kerskumisellansa, vaikka minä en ole heitä lähettänyt enkä käskenyt ja vaikka heistä ei ole mitään hyötyä tälle kansalle, sanoo Herra.

23:33 Ja kun tämä kansa tai profeetta tai pappi sinulta kysyy sanoen: 'Mikä on Herran ennustuksen kuorma?' niin sano heille: 'Mikä kuorma? - Teidät minä heitän pois', sanoo Herra.

23:34 Ja sitä profeettaa, pappia ja kansaa, joka sanoo: 'Herran kuorma' - sitä miestä

näe? sanoo \Herra\; enkö minä se ole, joka täytän taivaan ja maan? sanoo \Herra\.

23:25 Minä kuulen, että profeetat saarnaavat ja ennustavat valhetta minun nimeeni, ja sanovat: minä näin unta, minä näin unta.

23:26 Koska siis profeetat tahtovat lakata? ne jotka valhetta ennustavat, ja ennustavat oman sydämensä petoksia,

23:27 Ja tahtovat, että minun kansani pitäis unhottaman minun nimeni heidän uniensa tähden, joita he toinen toisellensa saarnaavat, niinkuin heidän isänsäkin unhottivat minun nimeni Baalin tähden.

23:28 Propheta, jolla unia on, hän saarnatkaan unia; mutta jolla on minun sanani, hän saarnatkaan minun sanaani oikein. Mitä akanat ovat nisujen suhteen? sanoo \Herra\.

23:29 Eikö minun sanani ole niinkuin tuli, sanoo \Herra\, ja niinkuin vasara, joka vuoren murentaa?

23:30 Sentähden katso, minä tahdon tehdä niitä prophetaita vastaan, sanoo \Herra\, jotka minun sanani toinen toiseltansa varastavat.

23:31 Katso, minä tahdon tehdä niitä prophetaita vastaan tehdä, sanoo \Herra\, jotka omia puheitansa puhuvat ja sanovat: hän on sen sanonut.

23:32 Katso, minä tahdon tehdä niitä vastaan, jotka pettäväisiä unia ennustavat, sanoo \Herra\, ja saarnaavat niitä, vietellen minun kansani valheillansa ja turhilla jutuillansa, vaikka en minä ole heitä lähettänyt, enkä heitä käskenyt, ei myös he tälle kansalle ole ensinkään hyödylliset, sanoo \Herra\.

23:33 Jos tämä kansa, eli joku propheta, taikka pappi kysyy sinulta ja sanoo: Mikä on \Herran\ kuorma? niin sinun pitää vastaaman heille: mikä kuorma? Minä tahdon heittää teidät pois, sanoo \Herra\.

23:34 Ja jos joku propheta, taikka pappi, elikkä kansa on sanova: tämä on \Herran\

ja hänen huonettansa minä rankaisen.

23:35 Näin sanokaa keskenänne, toinen toisellenne: 'Mitä on Herra vastannut?' ja 'Mitä on Herra puhunut?'

23:36 Mutta 'Herran kuormaa' älkää enää mainitko; sillä kuormaksi on tuleva jokaiselle hänen oma sanansa. Te väännelette elävän Jumalan, Herran Sebaotin, teidän Jumalanne, sanoja.

23:37 Näin sano profeetalle: 'Mitä on Herra sinulle vastannut? Mitä on Herra puhunut?'

23:38 Mutta jos te sanotte: 'Herran kuorma', silloin Herra sanoo näin: Koska te sanotte tämän sanan: 'Herran kuorma', vaikka minä olen lähettänyt teidän tyköenne sanomaan: Älkää sanoko: 'Herran kuorma',

23:39 sentähden katso: minä kokonaan unhotan teidät ja heitän pois kasvojeni edestä teidät ja tämän kaupungin, jonka minä annoin teille ja teidän isillenne.

23:40 Ja minä panen teidän päällenne iankaikkisen häpeän ja iankaikkisen pilkan, joka ei ole unhottuva."

24 LUKU

24:1 Ja Herra näytti minulle näyn, ja katso, kaksi viikunakoria oli asetettu Herran temppelin edustalle, sen jälkeen kuin Nebukadnessar, Baabelin kuningas, oli siirtänyt pois Jekonjan, Joojakimin pojan, Juudan kuninkaan, ja Juudan päämiehet sekä sepät ja lukkosepät Jerusalemissa ja vienyt heidät Baabeliin.

24:2 Toisessa korissa oli ylen hyviä viikunoita, uudisviikunain kaltaisia, ja toisessa korissa oli ylen huonoja viikunoita, niin huonoja, ettei niitä voinut syödä.

24:3 Ja Herra sanoi minulle: "Mitä sinä näet, Jeremia?" Minä vastasin: "Viikunoita. Hyvät viikunat ovat ylen hyviä, mutta huonot ovat ylen huonoja, niin huonoja,

kuorma; sitä tahdon minä kurittaa ja hänen huonettansa.

23:35 Mutta näin pitää kukin puhuman toisellensa ja sanoman keskenänsä: mitä \Herra\ vastaa? ja mitä \Herra\ sanoo?

23:36 Ja älkää sitä enään kutsuko \Herran\ kuormaksi; sillä kullekin pitää oma sanansa oleman kuormaksi, että te niin elävän Jumalan, \Herran\ Zebaotin, meidän Jumalamme sanan käänätte.

23:37 Sentähden pitää sinun sanoman prophetalle näin: mitä \Herra\ vastaa? ja mitä \Herra\ sanoo?

23:38 Että te sanotte: \Herran\ kuorma, sentähden sanoo \Herra\ näin: että te kutsutte sanan \Herran\ kuormaksi, niin minä olen lähettänyt teidän tyköenne ja antanut sanoa, ettei teidän pitänyt sitä kutsuman \Herran\ kuormaksi.

23:39 Sentähden katso, minä tahdon teidät peräti unhottaa, ja heittää teitä pois ynnä kaupunkinne kanssa, jonka minä teille ja teidän isillenne antanut olen, minun kasvoini edestä;

23:40 Ja tahdon saattaa teitä ijankaikkiseksi pilkaksi ja ijankaikkiseksi häpiäksi, jota ei ikänä pidä unhottettaman.

24 LUKU

24:1 Katso, \Herra\ osoitti minulle kaksi fikunakoria, pantua \Herran\ templin eteen, sittekuin Nebukadnessar, Babelin kuningas, oli vienyt pois Jekonjan Joojakimin pojan Juudan kuninkaan, ja Juudan päämiehet, työmiehet ja sepät Jerusalemissa, ja tuonut Babeliin.

24:2 Yhdessä korissa olivat aivan hyvät fikunat, niinkuin ensin kypsytetyt fikunat; mutta toisessa korissa olivat aivan pahat fikunat, niin ettei niitä taidettu syödä, että he olivat niin pahat.

24:3 Ja \Herra\ sanoi minulle: Jeremia, mitä näet? Minä sanoin: fikunia; hyvät fikunat ovat aivan hyvät, ja pahat ovat aivan pahat, ettei niitä taideta syödä, niin

ettei niitä voi syödä."

24:4 Ja minulle tuli tämä Herran sana:

24:5 "Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Niinkuin näitä hyviä viikunoita, niin minä katselen hyvällä suosiolla Juudan pakkosiirtolaisia, jotka minä lähetin tästä paikasta kaldealaisten maahan.

24:6 Ja minä käännän katseeni heihin, heidän hyväksensä, ja tuon heidät takaisin tähän maahan. Minä rakennan heidät enkä hajota, minä istutan heidät enkä revi pois.

24:7 Ja minä annan heille sydämen, heidän tunteakseen minut, että minä olen Herra; ja he saavat olla minun kansani, ja minä olen heidän Jumalansa; sillä he kääntyvät minun tyköni kaikesta sydämestänsä.

24:8 Mutta niinkuin tehdään huonoille viikunoille, joita ei voi syödä, kun ovat niin huonoja, niin minä, sanoo Herra, teen Sidkialle, Juudan kuninkaalle, ja hänen ruhtinailleen ja Jerusalemin jäännökselle, niille, jotka ovat jääneet jäljelle tähän maahan, ja niille, jotka asuvat Egyptin maassa:

24:9 Minä teen heidät kauhistukseksi ja onnettomuudeksi kaikille valtakunnille maan päällä, häväistykseksi ja sananparreksi, pistopuheeksi ja kiroussanaksi kaikissa paikoissa, mihin minä heidät karkoitan.

24:10 Ja minä lähetän heidän sekaansa miekan, nälän ja ruton, kunnes he ovat hävinneet siitä maasta, jonka minä olen antanut heille ja heidän isillensä."

25 LUKU

25:1 Sana, joka tuli Jeremialle, sana koko Juudan kansaa vastaan, Joojakimin, Joosian pojan, Juudan kuninkaan, neljäntenä vuotena, se on Nebukadressarin, Baabelin kuninkaan, ensimmäisenä vuotena

25:2 sana, jonka profeetta Jeremia lausui

pahat ne ovat.

24:4 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle ja sanoi:

24:5 Näin sanoo \Herra\ Israelin Jumala; niinkuin nämät fikunat ovat hyvät, niin minä tahdon myös armollisesti korjata Juudan vankeja, jotka minä tästä kaupungista olen lähettänyt Kaldean maalle hyväksi;

24:6 Ja tahdon armollisesti katsoa heidän puoleensa, ja tuoda heitä tähän maahan jälleen, ja rakentaa heitä ja en tahdo lyödä maahan, minä tahdon heitä istuttaa ja en repiä ylös,

24:7 Ja antaa heille sydämen, että he minun tuntevat, että minä olen \Herra\; ja he ovat minun kansani, ja minä tahdon olla heidän Jumalansa; sillä heidän pitää kaikesta sydämestänsä minun tyköni itsensä kääntämän.

24:8 Mutta niinkuin pahat fikunat ovat pahat, ettei kukaan niitä syödä taida, sanoo \Herra\, niin tahdon minä myös hyljätä Zedekian, Juudan kuninkaan, niin myös hänen päämiehensä, ja mitä Jerusalemiin jäänyt on, ja jotka tässä maassa vielä ovat, ja jotka Egyptin maassa asuvat.

24:9 Minä tahdon saattaa heille onnettomuuden ja en tahdo antaa heidän olla jossakussa valtakunnassa maan päällä, niin että heidän pitää häpiään tuleman, sananparreksi, jutuksi ja kiroukseksi joka paikassa, kuhunka minä heidät ajava olen.

24:10 Ja tahdon lähettää miekan, nälän ja ruton heidän sekaansa, siihenasti kuin heidän pitää maasta hukkuman, jonka minä heille ja heidän isillensä antanut olen.

25 LUKU

25:1 Tämä on se sana, joka tapahtui Jeremialle koko Juudan kansasta, neljäntenä Jojakimin Josian pojan, Juudan kuninkaan vuotena, joka oli ensimmäinen Nebukadnetsarin, Babelin kuninkaan, vuosi;

25:2 Jonka propheta Jeremia puhui kaikelle

koko Juudan kansaa ja kaikkia Jerusalemin asukkaita vastaan sanoen:

25:3 Joosian, Aamonin pojan, Juudan kuninkaan, kolmannestatoista vuodesta alkaen tähän päivään saakka - kaksikymmentä kolme vuotta - on Herran sana tullut minulle, ja minä olen teille puhunut varhaisesta alkaen, mutta te ette ole kuulleet.

25:4 Ja Herra on lähettänyt teidän tykönne kaikki palvelijansa, profeetat, varhaisesta alkaen, mutta te ette ole kuulleet, ette kallistaneet korvaanne kuullaksenne,

25:5 kun he sanoivat: "Kääntykää itsekukin pahalta tieltänne ja pahoista teoistanne, niin saatte asua maassa, jonka Herra on antanut teille ja teidän isillenne, iankaikkisesta iankaikkiseen.

25:6 Älkää seuratko muita jumalia, älkää palvelko ja kumartako niitä älkääkä vihoittako minua kättenne töillä, etten tuottaisi teille onnettomuutta." -

25:7 "Mutta te ette kuulleet minua, sanoo Herra, ja niin te vihoititte minut kättenne töillä, omaksi onnettomuudeksenne.

25:8 Sentähden näin sanoo Herra Sebaot: Koska te ette ole kuulleet minun sanojani,

25:9 niin katso, minä lähetän sanan, minä nostan kaikki pohjanpuolen kansanheimot, sanoo Herra, sanan Nebukadressarille, Baabelin kuninkaalle, palvelijalleni, ja tuon heidät tätä maata ja sen asukkaita vastaan ja kaikkia näitä ympärillä olevia kansoja vastaan. Ja nämä minä vihin tuhon omiksi ja teen heidät kauhistukseksi, ivan vihellykseksi ja ikuisiksi raunioiksi.

25:10 Minä hävitän heidän keskuudestaan riemun ja ilon huudon, huudon yljälle ja huudon morsiamelle, käsikivien äänen ja lampun valon.

25:11 Niin koko tämä maa tulee raunioiksi, autioksi, ja nämä kansat palvelevat

Juudan kansalle ja kaikille Jerusalemin asuvalle, ja sanoi:

25:3 \Herran\ sana on tapahtunut minulle Josian Aamonin pojan, Juudan kuninkaan, kolmannesta vuodesta toistakymmentä tähän päivään asti; ja minä olen sitä kolme ajastaikaa kolmattakymmentä teille ahkerasti saarnannut, vaan ette koskaan tahtoneet kuulla.

25:4 Niin on myös \Herra\ lähettänyt teidän tykönne kaikki palveliansa, prophetat, juuri ahkerasti; mutta ette kuulleet ettekä kallistaneet korvianne kuulemaan.

25:5 Koska hän sanoi: kääntäkää teitä kukin pahalta tieltänsä ja teidän pahasta menostanne, niin teidän pitää pysymän siinä maassa, jonka \Herra\ teille ja teidän isillenne antanut on, ijankaikkisesta ijankaikkiseen.

25:6 Älkäätkä muita jumalia seuratko, niin että te palvelette ja kumarratte heitä; ettette minua teidän kättenne töillä vihoittaisi, ja minä teille kovan onnen saattaisin.

25:7 Mutta ette tahtoneet kuulla minua, sanoo \Herra\; että te minun kumminkin vihoititte kättenne töillä omaksi onnettomuudeksenne.

25:8 Sentähden sanoo \Herra\ Zebaot: ettette kuulleet minun sanojani,

25:9 Katso, niin minä tahdon lähettää ja antaa tulla kaikki kansat pohjoisesta, sanoo \Herra\, ja palveliani Nebukadnetsarin, Babelin kuninkaan, ja tuoda hänen tälle maalle niiden päälle, jotka siinä asuvat, ja kaiken tämän kansan päälle, joka tässä ympäristöllä on; ja tahdon antaa heidät haaskaksi ja hävitykseksi, ja vihellykseksi ja ijankaikkiseksi autioksi;

25:10 Ja tahdon heiltä ottaa pois kaiken ilon ja riemun äänen, yljän äänen ja morsiamen äänen, myllyn äänen, ja kynttilän valistuksen.

25:11 Että kaikki tämä maa pitää kylmillä ja hävitettynä oleman, ja nämä kansat

Baabelin kuningasta seitsemänkymmentä vuotta.

25:12 Mutta kun seitsemänkymmentä vuotta on täyttynyt, niin minä kostan Baabelin kuninkaalle ja sille kansalle, sanoo Herra, heidän pahat tekonsa, kostan kaldealaisten maalle ja teen sen ikuisiksi erämaaksi.

25:13 Ja minä tuotan sen maan ylitse kaikki sanani, jotka minä olen puhunut sitä vastaan, kaiken, mitä tähän kirjaan on kirjoitettu, mitä Jeremia on ennustanut kaikkia niitä kansoja vastaan.

25:14 Sillä hekin joutuvat palvelemaan monia kansoja ja suuria kuninkaita, ja minä maksan heille heidän tekojensa ja kättensä töiden mukaan."

25:15 Sillä näin sanoi Herra, Israelin Jumala, minulle: "Ota tämä vihan viinin malja minun kädestäni ja juota sillä kaikki kansat, joiden tykö minä sinut lähetän.

25:16 He juovat ja horjuvat ja tulevat mielettömiksi miekan edessä, jonka minä lähetän heidän keskellensä."

25:17 Ja minä otin maljan Herran kädestä ja juotin kaikkia kansoja, joiden tykö Herra minut lähetti:

25:18 Jerusalemlaisten ja Juudan kaupunkien, sen kuninkaita ja ruhtinaita, tehdäkseen heidät raunioiksi, kauhistukseksi, iven vihellykseksi ja kiroukseksi, niinkuin tänä päivänä tapahtuu;

25:19 faraota, Egyptin kuningasta, ja hänen palvelijoihinsa ja ruhtinaitansa ja koko hänen kansaansa;

25:20 kaikkea sekakansaa ja kaikkia Uusin maan kuninkaita ja kaikkia filistealaisten maan kuninkaita ja Askelonia ja Gassaa ja Ekronia ja Asdodin tähteitä;

25:21 Edomia, Mooabia ja ammonilaisia;

25:22 kaikkia Tyron kuninkaita ja kaikkia

pitää Babelin kuningasta palvelemaan seitsemänkymmentä ajastaikaa.

25:12 Ja pitää tapahtuman, että kuin ne seitsemänkymmentä vuotta kuluneet ovat, niin minä tahdon kostaa Babelin kuninkaalle ja tälle kansalle, sanoo \Herra\, heidän pahain tekoinsa tähden, siihen myös Kaldealaisten maalle, ja tehdä sen ijankaikkiseksi autioksi.

25:13 Ja näin minä tahdon antaa tulla tämän maan päälle kaikki minun sanani, jotka minä olen puhunut häntä vastaan, kaiken sen, mikä tässä Raamatussa on kirjoitettu, jonka Jeremia kaikille kansoille on ennustanut.

25:14 Ja heidän pitää myös palvelemaan, vaikka he voimallinen kansa ja valtiat kuninkaat ovat. Näin tahdon minä maksaa heille heidän ansionsa jälkeen ja heidän kättensä tekoin jälkeen.

25:15 Sillä näin sanoo \Herra\, Israelin Jumala, minulle: ota tämä viinamalja minun kädestäni täynnänsä vihaa, ja kaada sitä kaikille kansoille, joiden tykö minä sinun lähetän.

25:16 Että se joisivat, horjuisivat ja hokariksi tulisivat miekan edessä, jonka minä heidän sekaansa tahdon lähettää.

25:17 Ja minä otin maljan \Herran\ kädestä, ja kaasin kaikille kansoille, joiden tykö \Herra\ minun lähetti:

25:18 Jerusalemlaisten, Juudan kaupungeille, hänen kuninkailhensa ja päämiehillensä, että heidän pitää oleman pilkkana ja kirouksena, niinkuin tänäpäpä on:

25:19 Pharaolle, Egyptin kuninkaalle, palvelioihinsa, ruhtinainensa ja kaikelle hänen kansallensa,

25:20 Kaikille maille etelään päin, kaikille kuninkaille Utsin maalla, kaikille kuninkaille Philistealaisten maalla, Askalonin, Gatsan, Akaronin ja Asdodin jääneiden kanssa,

25:21 Edomilaisille, Moabilaisille ja Ammonin lapsille,

25:22 Kaikille Tyron kuninkaille, kaikille

Siidonin kuninkaita ja rantamaan kuninkaita, jotka ovat meren tuolla puolen;

25:23 Dedania, Teemaa ja Buusia ja kaikkia pääläen ympäriltä kerittyjä;

25:24 kaikkia Arabian kuninkaita ja kaikkia sekakansan kuninkaita, jotka asuvat erämaassa;

25:25 kaikkia Simrin kuninkaita ja kaikkia Eelamin kuninkaita ja kaikkia Meedian kuninkaita;

25:26 kaikkia pohjanpuolen kuninkaita, läheisiä ja kaukaisia, toista toisensa jälkeen, ja kaikkia maan valtakuntia, mitä maan päällä on. Ja heidän jälkeensä on Seesakin kuningas juova.

25:27 "Sano heille: Näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Juokaa ja juopukaa, oksentakaa ja kaatukaa, älkääkään enää nousko, - miekan edessä, jonka minä lähetän teidän keskellenne.

25:28 Mutta jos he eivät tahdo ottaa maljaa sinun kädestäsi ja juoda, niin sano heille: Näin sanoo Herra Sebaot: Teidän täytyy juoda.

25:29 Sillä katso, siitä kaupungista alkaen, joka on otettu minun nimiini, minä aloitan onnettomuuden tuottamisen; ja tekö jäisitte rankaisematta! Te ette jää rankaisematta, sillä minä kutsun miekan kaikkia maan asukkaita vastaan, sanoo Herra Sebaot.

25:30 Mutta sinä, ennusta heille kaikki nämä sanat ja sano heille: Herra ärjyy korkeudesta, antaa äänensä kaikua pyhästä asunnostansa. Hän ärjyy väkevästi yli laitumensa. Hän nostaa kuin viinikuurnan polkijat huudon kaikkia maan asukkaita vastaan.

25:31 Pauhina käy maan ääriin asti, sillä Herralla on riita-asia kansoja vastaan, hän käy oikeutta kaiken lihan kanssa: jumalattomat hän antaa miekalle alttiiksi, sanoo Herra.

25:32 Näin sanoo Herra Sebaot: Katso, onnettomuus kulkee kansasta kansaan, ja suuri myrsky nousee maan perimmäisistä

Sidonin kuninkaille, luotoin kuninkaille sillä puolen merta,

25:23 Dedanille, Temalle, Busille ja kaikille maan äärissä asuvalle,

25:24 Kaikille Arabian kuninkaille, kaikille kuninkaille lännen puolella, jotka korvessa asuvat,

25:25 Kaikille Simrin kuninkaille, kaikille kuninkaille Elamissa, kaikille kuninkaille Madaissa,

25:26 Kaikille kuninkaille pohjoisessa, sekä läsnä että kaukana toinen toisensa kanssa, ja kaikille valtakunnille maan päällä, jotka maan piirin päällä ovat; ja kuningas Sesakin pitää juoman näiden jälkeen.

25:27 Ja sano heille: näin sanoo \Herra\ Zebaot, Israelin Jumala: juokaat ja juopukaat, oksentakaa ja langetkaat, ja ette taida nousta miekan edessä, jonka minä teidän sekaanne lähettää tahdon.

25:28 Ja jollei he tahdo ottaa maljaa sinun kädestäs ja juoda, niin sano heille: näin sanoo \Herra\ Zebaot: teidän pitää kaiketi juoman;

25:29 Sillä katso, siinä kaupungissa, joka minun nimelläni nimitetty on, rupeen minä vaivaamaan; luuletteko että teidän pitää rankaisematta pääsemän? Ei teidän pidä rankaisematta pääsemän; sillä minä kutsun miekan kaikkein niiden päälle, jotka maalla asuvat, sanoo \Herra\ Zebaot.

25:30 Ja sinun pitää ennustaman heille kaikki nämä sanat, ja sanoman heille: \Herra\ on kiljuva korkeudesta, ja antava kuulla äänensä pyhästä asuinsiastansa, hän on kaiketi kiljuva majastansa, hän veisaa virren, niinkuin viinan sotkuja, kaikista maan asuvalleista,

25:31 Jonka ääni on kuuluva maan ääriin; sillä \Herra\ toimittaa pakanat oikeuden eteen, ja tahtoo tuomita kaiken lihan; jumalattomat antaa hän miekan alle, sanoo \Herra\.

25:32 Näin sanoo \Herra\ Zebaot: katso, vaiva tulee kansasta kansaan, ja suuri ilma nousee maan sivusta.

ääristä.

25:33 Ja Herran surmaamia on oleva sinä päivänä maan äärestä maan ääreen. Ei heille pidetä valittajaisia, ei heitä koota eikä haudata; he tulevat maan lannaksi.

25:34 Parkukaa, te paimenet, ja huutakaa, vieriskelkää tuhassa, te lauman valtiaat; sillä aika on tullut teidän joutua teurastettaviksi. Te hajoatte pirstoiksi, te kaadutte niinkuin kallisarvoinen astia.

25:35 Mennyt on paimenilta pakopaikka ja pelastus lauman valtiailta.

25:36 Kuule paimenten huutoa, lauman valtiaitten valitusta! Sillä Herra hävittää heidän laumansa;

25:37 heidän rauhaisat laitumensa ovat tuhoutuneet Herran vihan hehkusta.

25:38 Hän on lähtenyt niinkuin nuori leijona pensaikostaan: heidän maansa on tullut autioksi hävittäjän vihan hehkusta, Herran vihan hehkusta."

26 LUKU

26:1 Joojakimin, Joosian pojan, Juudan kuninkaan, hallituksen alussa tuli Herralta tämä sana:

26:2 "Näin sanoo Herra: Asetu Herran temppelin esipihaan ja puhu kaikkia Juudan kaupunkeja vastaan, jotka tulevat kumartaen rukoilemaan Herran temppeliin, kaikki ne sanat, jotka minä olen käskenyt sinun sanoa heille: älä jätä pois sanaakaan.

26:3 Ehkäpä he kuulevat ja kääntyvät itsekukin pois pahalta tieltään, ja niin minä kadun sitä onnettomuutta, jonka minä olen aikonut heille tuottaa heidän pahojen tekojensa tähden.

26:4 Ja sano heille: Näin sanoo Herra: Jollette kuule minua ja vaella minun lakini mukaan, jonka minä olen teille antanut,

25:33 Niin pitää \Herralta\ lyötyjä sinä päivänä oleman yhdestä maan äärestä niin toiseen asti; ei pidä heitä itkettämän eikä korjattaman, eli haudattaman, vaan pitää oleman kedolla ja loaksi tuleman.

25:34 Parkukaat nyt, te paimenet, huutakaat ja vieristelkää teitänne tuhassa, te lauman valtiaat; sillä aika on tullut teitä teurastaa ja hajoittaa, ja teidän pitää putooman rikki, niinkuin kallis astia.

25:35 Ja ei paimenten pidä taitaman paeta, ja lauman valtiaat ei pidä pääsemän pois.

25:36 Niin pitää paimenet surkiasti huutaman, ja lauman valtiaat surkutteleman, että \Herra\ on niin hävittänyt heidän laitumensa.

25:37 Ja heidän niittynsä, jotka niin kauniit olivat, ovat hävitetyt \Herran\ julmalta vihalta.

25:38 Hän on hyljännyt majansa, niinkuin nuori jalopeura; ja heidän maansa on niin hävitetty hävittäjän vihalta ja hänen julmalta vihaltansa.

26 LUKU

26:1 Jojakimin Josian pojan, Juudan kuninkaan, valtakunnan alussa tapahtui tämä sana \Herralta\ ja sanoi:

26:2 Näin sanoo \Herra\: seiso \Herran\ huoneen kartanolla ja saarnaa kaikkein Juudan kaupunkien edessä, jotka tänne tulevat rukoilemaan \Herran\ huoneessa, kaikki ne sanat, jotka minä sinulle käskenyt olen, sanoakses heille; älä mitään siitä vähennä:

26:3 Jos he mitämaks taitavat kuulla ja kääntyä kukin pahasta menostansa, että minäkin katuisin sitä pahaa, jonka minä heille ajattelin tehdä heidän pahan menonsa tähden.

26:4 Ja sano heille: näin sanoo \Herra\: jos ette minua kuule, niin että te vaellatte minun laissani, jonka minä olen pannut teidän eteenne,

26:5 ettekä kuule palvelijaini, profeettain, sanoja, niiden, jotka minä olen lähettänyt teidän tyköne, varhaisesta alkaen, vaikka ette ole kuulleet heitä,

26:6 niin minä teen tälle temppelille niinkuin Siilolle, ja minä teen tämän kaupungin kiroussanaksi kaikille maan kansoille."

26:7 Ja papit ja profeetat ja koko kansa kuulivat Jeremian puhuvan nämä sanat Herran temppelissä.

26:8 Ja kun Jeremia oli puhunut loppuun kaiken, minkä Herra oli käsenyt hänen puhua kaikelle kansalle, niin papit ja profeetat ja koko kansa ottivat hänet kiinni sanoen: "Sinun on kuolemalla kuoltava!

26:9 Miksi olet ennustanut Herran nimessä sanoen: Tälle temppelille on käyvä niinkuin Siilolle, ja tämä kaupunki on tuleva raunioiksi, asujattomaksi?" Ja kaikki kansa kokoontui Jeremiaa vastaan Herran temppelissä.

26:10 Kun Juudan päämiehet tämän kuulivat, menivät he kuninkaan palatsista Herran temppeliin ja istuivat Herran uuden portin ovelle.

26:11 Silloin papit ja profeetat sanoivat päämiehille ja kaikelle kansalle näin: "Kuoleman tuomio tälle miehelle! Sillä hän on ennustanut tätä kaupunkia vastaan, niinkuin olette omin korvin kuulleet."

26:12 Mutta Jeremia sanoi kaikille päämiehille ja kaikelle kansalle näin: "Herra on lähettänyt minut ennustamaan tätä temppeliä ja tätä kaupunkia vastaan kaikki ne sanat, jotka olette kuulleet.

26:13 Parantakaa siis nyt vaelluksenne ja tekonne ja kuulkaa Herran, teidän Jumalanne, ääntä, niin Herra katuu sitä onnettomuutta, jolla hän on teitä uhannut.

26:14 Mutta katso, minä olen teidän käsissänne; tehkää minulle, mitä katsotte hyväksi ja oikeaksi.

26:5 Että te kuulette minun palveliaini, prophetain sanat, jotka minä varhain ja usiasti teille lähettänyt olen, ja ette kuitenkaan tahtoneet kuulla;

26:6 Niin tahdon minä tehdä tälle huoneelle niinkuin Silolle, ja tahdon tehdä tämän kaupungin kaikille pakanoille maan päällä kiroukseksi.

26:7 Kuin papit, prophetat ja kaikki kansa kuulivat Jeremian näitä sanoja puhuvan \Herran\ huoneessa,

26:8 Ja kuin Jeremia oli lopettanut puheensa, kaiken sen, minkä \Herra\ hänen käsenyt oli sanoa kaikelle kansalle, tarttuivat papit häneen, ja prophetat ja kaikki kansa, ja sanoivat: sinun pitää kaiketi kuoleman.

26:9 Miksi sinä tohdit ennustaa \Herran\ nimeen ja sanoa: niin pitää tälle huoneelle tapahtuman kuin Silollekin, ja tämä kaupunki pitää niin kylmille tuleman, ettei siinä kenkään enään asu? Ja kaikki kansa kokoontui \Herran\ huoneessa Jeremiaa vastaan.

26:10 Kuin Juudan ruhtinaat sen kuulivat, menivät he ylös kuninkaan huoneesta \Herran\ huoneeseen, ja istuivat \Herran\ uuden portin eteen.

26:11 Ja papit ja prophetat puhuivat ruhtinasten ja kaiken kansan edessä ja sanoivat: tämä mies on kuolemaan viallinen; sillä hän on ennustanut tätä kaupunkia vastaan, niinkuin te korvillanne kuulleet olette.

26:12 Mutta Jeremia puhui kaikille ruhtinaille ja kaikelle kansalle, sanoen: \Herra\ on minun lähettänyt kaikkia näitä, joita te kuulleet olette, ennustamaan tätä huonetta ja tätä kaupunkia vastaan.

26:13 Niin parantakaat nyt menonne ja olonne, ja kuulkaat \Herran\ Jumalanne ääntä; niin tahtoo myös \Herra\ katua sitä pahaa, jonka hän on puhunut teitä vastaan.

26:14 Mutta minä, katso, minä olen teidän käsissänne: tehkää minun kanssani, niinkuin teille parhain kelpaa.

26:15 Mutta se tietäkää, että te, jos minut surmaatte, saatatte viattoman veren päällemme ja tämän kaupungin ja sen asukasten päälle, sillä totisesti on Herra lähettänyt minut teidän tyköne puhumaan kaikki nämä sanat teidän korvienne kuullen."

26:16 Silloin päämiehet ja kaikki kansa sanoivat papeille ja profeetoille: "Ei kuoleman tuomiota tälle miehelle! Sillä hän on puhunut meille Herran, meidän Jumalamme, nimessä."

26:17 Ja muutamat maan vanhimmista nousivat ja sanoivat kaikelle kansan joukolle näin:

26:18 "Miika, mooresetilainen, ennusti Hiskian, Juudan kuninkaan, päivinä ja sanoi kaikelle Juudan kansalle näin: Näin sanoo Herra Sebaot: 'Siion kynnetään pelloksi, ja Jerusalem tulee kiviraunioksi ja temppelivuori metsäkukulaksi.'

26:19 Surmasivatko hänet silloin Hiskia, Juudan kuningas, ja koko Juuda? Eikö hän peljännyt Herraa ja lepyttänyt häntä, niin että Herra katui sitä onnettomuutta, jolla hän oli heitä uhannut? Mutta mekö tuottaisimme suuren onnettomuuden itsellemme?"

26:20 Mutta oli toinenkin mies, joka ennusti Herran nimessä: Uuria, Semajan poika, Kirjat-Jearimista; hän ennusti tätä kaupunkia ja tätä maata vastaan aivan niinkuin Jeremia.

26:21 Kun kuningas Joojakim ja kaikki hänen urhonsa ja kaikki päämiehet kuulivat hänen sanansa, niin kuningas etsi häntä tappaaksensa. Sen kuultuansa Uuria peljästyi, pakeni ja meni Egyptiin.

26:22 Mutta kuningas Joojakim lähetti miehiä Egyptiin: Elnatanin, Akborin pojan, ja muita hänen kanssansa Egyptiin.

26:23 Ja he toivat Uurian Egyptistä ja veivät hänet kuningas Joojakimin eteen. Tämä surmautti hänet miekalla ja heittäi

26:15 Kuitenkin pitää teidän täydellisesti tietämän, että jos te minun tapatte, niin te tuotatte viattoman veren teidän päällemme, ja tämän kaupungin ja hänen asuvaistensa päälle; sillä \Herra\ on totisesti minun lähettänyt teidän tyköne, puhumaan näitä kaikkia teidän korvienne edessä.

26:16 Silloin sanoivat ruhtinaat ja kaikki kansa papeille ja prophetaille: ei tämä mies ole viallinen kuolemaan; sillä hän on puhunut meille \Herran\ Jumalamme nimeen.

26:17 Ja muutamat maan vanhimmista nousivat, ja puhuivat kaikelle kansan joukolle ja sanoivat:

26:18 Hiskian, Juudan kuninkaan, aikana oli yksi propheta, nimeltä Miika, Maresasta; hän puhui kaikelle Juudan kansalle ja sanoi: näin sanoo \Herra\ Zebaot: Zion pitää kynnettämän niinkuin pelto, ja Jerusalem pitää kiviraunioksi tuleman ja templin vuori metsän kukkulaksi.

26:19 Antoiko Hiskia, Juudan kuningas, ja koko Juudan kansa hänen tappaa? eikö he peljänneet \Herraa\ ja rukoilleet \Herran\ edessä? ja \Herra\ katui sitä pahaa, minkä hän oli puhunut heitä vastaan; sentähden me teemme aivan pahoin meidän sielujamme vastaan.

26:20 Oli myös yksi mies, joka ennusti \Herran\ nimeen, Uria, Semajan poika Kirjatjearimista; hän ennusti tätä kaupunkia vastaan ja tätä maakuntaa vastaan, niinkuin Jeremiakin.

26:21 Mutta kuin kuningas Joojakim ja kaikki hänen voimallisensa ja valtamiehensä kuulivat hänen sanansa, tahtoi kuningas antaa hänen tappaa. Kun Uria ymmärsi sen, pelkäsi hän ja pakeni ja meni Egyptiin.

26:22 Mutta kuningas Joojakim lähetti miehet Egyptiin, Elnatanin Akborin pojan, ja muita hänen kanssansa, (jotka menivät) Egyptiin.

26:23 Ja ne toivat Uurian Egyptistä ja veivät kuningas Joojakimin eteen, ja hän antoi hänen tappaa miekalla, ja heittää hänen

hänen ruumiinsa rahvaan hautaan.

26:24 Mutta Ahikamin, Saafanin pojan, käsi oli Jeremian suojana, niin ettei häntä jätetty kansan käsiin surmattavaksi.

27 LUKU

27:1 Joojakimin, Joosian pojan, Juudan kuninkaan, hallituksen alussa tuli Herralta tämä sana Jeremialle:

27:2 Näin sanoo Herra minulle: "Tee itsellesi ies siteinensä ja pane se kaulaasi.

27:3 Lähetä se Edomin kuninkaalle, Mooabin kuninkaalle, ammonilaisten kuninkaalle, Tyyron kuninkaalle ja Siidonin kuninkaalle niiden lähettiläiden mukana, jotka ovat tulleet Jerusalemiin Sidkian, Juudan kuninkaan, tykö.

27:4 Ja käske heidän sanoa herroillensa: Näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Näin sanokaa herroillenne:

27:5 Minä olen tehnyt maan sekä ihmiset ja eläimet, jotka maan päällä ovat, suurella voimallani ja ojennetulla käsivarrellani, ja minä annan sen, kenelle hyväksi näen.

27:6 Ja nyt minä annan kaikki nämä maat Nebukadnessarin, Baabelin kuninkaan, palvelijani, käsiin, ja myöskin metsän eläimet minä annan hänelle, palvelemaan häntä.

27:7 Ja kaikki kansat palvelevat häntä ja hänen poikaansa ja hänen poikansa poikaa, kunnes tulee hänenkin maansa aika ja monet kansat ja suuret kuninkaat tekevät hänet palvelijakseen.

27:8 Ja sitä kansaa ja sitä valtakuntaa, joka ei tahdo palvella häntä, Nebukadnessaria, Baabelin kuningasta, ja joka ei anna kaulaansa Baabelin kuninkaan ikeeseen, sitä kansaa minä rankaisen miekalla, nälällä ja rutolla, sanoo Herra, kunnes minä teen heistä lopun hänen kädellensä.

27:9 Ja te, älkää kuulko profeettojanne, tietäjiänne, unianne, ennustelijoitanne ja velhojanne, jotka sanovat teille näin: 'Ette

ruumiinsa yhteisen kansan hautoihin.

26:24 Kuitenkin oli Ahikamin, Saphanin pojan käsi Jeremian kanssa, ettei hän tullut kansan käsiin tapettaa.

27 LUKU

27:1 Jojakimin Josian pojan, Juudan kuninkaan, valtakunnan alussa tapahtui tämä sana \Herralta\ Jeremialle ja sanoi:

27:2 Näin sanoo \Herra\ minulle: tee sinulles siteet ja pane kaulaas,

27:3 Ja lähetä ne Edomin kuninkaalle, Moabin kuninkaalle, Ammonin lasten kuninkaalle, Tyron kuninkaalle ja Sidonin kuninkaalle, niiden sanansaattajain kanssa, jotka olivat tulleet Zedekian, Juudan kuninkaan, tykö Jerusalemiin,

27:4 Ja käske, että he sanovat herroillensa: näin sanoo \Herra\ Zebaot, Israelin Jumala: näin pitää teidän sanoman herroillenne:

27:5 Minä olen tehnyt maan, ja ihmisen, ja eläimet, jotka maan päällä ovat, suurella voimallani ja ojennetulla käsivarrellani, ja annan sen kelle minä tahdon.

27:6 Mutta nyt olen minä antanut kaikki nämät maakunnat palveliani Nebukadnetsarin, Babelin kuninkaan, käteen, ja olen myös antanut hänelle pedot maan päällä, palvelemaan häntä.

27:7 Ja kaikki kansat pitää häntä palveleman, hänen poikaansa ja hänen poikansa poikaa, siihenasti kuin hänenkin maansa aika tulee; sillä monta kansaa ja suuret kuninkaat pitää häntä palveleman.

27:8 Vaan sen kansan ja valtakunnan, joka ei tahdo palvella Babelin kuningasta Nebukadnetsaria, eikä anna niskaansa Babelin kuninkaan ikeen alle, tahdon minä kurittaa miekalla, nälällä ja rutolla, sanoo \Herra\, siihenasti että minä hukutan heidät hänen kätensä kautta.

27:9 Sentähden älkää kuulko prophetaitanne, ennustajianne, unianne, tietäjiänne ja noitianne, jotka teille sanovat:

te joudu palvelemaan Baabelin kuningasta.'

27:10 Sillä valhetta he ennustavat teille ja toimittavat teidät kauas pois maastanne: minä karkoitan teidät, ja te hukutte.

27:11 Mutta sen kansan, joka taivuttaa kaulansa Baabelin kuninkaan ikeen alle ja palvelee häntä, sen minä annan jäädä omaan maahansa, sanoo Herra; se saa sitä viljellä ja siinä asua."

27:12 Sidkialle, Juudan kuninkaalle, minä puhuin aivan samalla tavalla, sanoen: Taivuttakaa kaulanne Baabelin kuninkaan ikeen alle ja palvelkaa häntä ja hänen kansaansa, niin te saatte elää.

27:13 Miksi pitäisi teidän kuolla, sinun ja sinun kansasi, miekkaan, nälkään ja ruttoon, niinkuin Herra on uhannut sitä kansaa, joka ei tahdo palvella Baabelin kuningasta?

27:14 Ja älkää kuulko niiden profeettain sanoja, jotka sanovat teille näin: "Ette te joudu palvelemaan Baabelin kuningasta"; sillä valhetta he ennustavat teille.

27:15 Sillä minä en ole lähettänyt heitä, sanoo Herra, vaan he ennustavat minun nimessäni valhetta ja saattavat minut karkoittamaan teidät, ja te hukutte, te ja nuo profeetat, jotka teille ennustavat.

27:16 Ja papeille ja koko tälle kansalle minä puhuin sanoen: Näin sanoo Herra: Älkää kuulko profeettainne sanoja, niiden, jotka ennustavat teille sanoen: "Katso, Herran temppelein astiat tuodaan nyt kohta takaisin Baabelista"; sillä valhetta he ennustavat teille.

27:17 Älkää kuulko heitä. Palvelkaa Baabelin kuningasta, niin te saatte elää. Miksi pitäisi tämän kaupungin tulla raunioiksi?

27:18 Mutta jos he ovat profeettoja ja jos heillä on Herran sana, niin rukoilkoot Herraa Sebaotia, etteivät ne astiat, jotka vielä ovat jäljellä Herran temppeleissä ja Juudan kuninkaan linnassa ja

ei teidän pidä palveleman Babelin kuningasta.

27:10 Sillä he ennustavat teille valhetta, saattaaksensa teitä kauvas teidän maastanne; ja minä ajan silloin teitä ulos, ja teidän pitää hukkuman.

27:11 Sillä kuka kansa kumartaa kaulansa Babelin kuninkaan ikeen alle ja palvelee häntä, sen tahdon minä antaa olla maassansa, että he sitä saavat nautita ja siinä asua, sanoo \Herra\.

27:12 Ja minä puhuin kaikki nämät Zedekialle, Juudan kuninkaalle, ja sanoin: kumartakaat kaulanne Babelin kuninkaan ikeen alle, ja palvelkaat häntä ja hänen kansaansa, niin te saatte elää.

27:13 Miksi te tahdotte kuolla, sinä ja sinun kansas miekalla, nälällä ja rutolla? niinkuin \Herra\ on siitä kansasta sanonut, joka ei Babelin kuningasta palvella tahdo.

27:14 Sentähden älkää kuulko prophetainne sanoja, jotka teille sanovat: ei teidän pidä Babelin kuningasta palveleman; sillä he ennustavat teille valhetta.

27:15 Sillä en minä ole heitä lähettänyt, sanoo \Herra\; vaan he ennustavat valhetta minun nimeeni, että minä ajaisin teitä ulos, ja te hukkuisitte ynnä prophetain kanssa, jotka teille ennustavat.

27:16 Ja papeille ja kaikelle tälle kansalle puhuin minä ja sanoin: näin sanoo \Herra\; älkää kuulko prophetainne sanoja, jotka teille ennustavat ja sanovat: katso, \Herran\ huoneen astiat tulevat nyt kohta jälleen Babelista; sillä he ennustavat teille valhetta.

27:17 Älkää heitä kuulko, vaan palvelkaat Babelin kuningasta, niin te saatte elää. Miksi pitäis tämän kaupungin kylmille tuleman?

27:18 Jos he ovat prophetat, ja jos heillä on \Herran\ sana, niin rukoilkaat nyt \Herralta\ Zebaotilta, ettei jääneet astiat \Herran\ huoneessa ja Juudan kuninkaan huoneessa, ja Jerusalemissa myös vietäisi

Jerusalemisa, joutuisi nekin Baabeliin.

27:19 Sillä näin sanoo Herra Sebaot pylväistä, vaskimerestä, altaiden telineistä ja muista kaluista, jotka vielä ovat jäljellä tässä kaupungissa

27:20 ja joita Nebukadnessar, Baabelin kuningas, ei ottanut mukaansa, kun hän vei Jekonjan, Joojakimin pojan, Juudan kuninkaan, sekä kaikki Juudan ja Jerusalemia ylimykset Jerusalemista pakkosiirtolaisuuteen Baabeliin.

27:21 Sillä näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala, astioista, jotka vielä ovat jäljellä Herran temppelissä, Juudan kuninkaan linnassa ja Jerusalemisa:

27:22 "Baabeliin ne viedään, ja sinne ne jäävät siihen päivään asti, jolloin minä katson niiden puoleen, sanoo Herra, ja annan tuoda ja palautan ne tähän paikkaan."

28 LUKU

28:1 Sinä vuonna, Sidkian, Juudan kuninkaan, hallituksen alussa, hänen neljäntenä hallitusvuotenaan, viidennessä kuussa, sanoi profeetta Hananja, Assurin poika, joka oli kotoisin Gibeonista, minulle Herran temppelissä pappien ja kaiken kansan silmien edessä näin:

28:2 "Näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Minä särjen Baabelin kuninkaan ikeen.

28:3 Vielä kaksi vuotta, ja minä palautan tähän paikkaan kaikki Herran temppelin astiat, jotka Nebukadnessar, Baabelin kuningas, otti tästä paikasta ja vei Baabeliin.

28:4 Ja Jekonjan, Joojakimin pojan, Juudan kuninkaan, ja kaikki Juudan pakkosiirtolaiset, jotka menivät Baabeliin, minä palautan tähän paikkaan, sanoo Herra; sillä minä särjen Baabelin kuninkaan ikeen."

28:5 Mutta profeetta Jeremia sanoi profeetta Hananjalle pappien ja kaiken

Babeliin.

27:19 Sillä näin sanoo \Herra\ Zebaot patsaista, ja merestä, ja istuimista, ja astioista, jotka vielä tähän kaupunkiin jääneet ovat,

27:20 Joita Nebukadnetsar, Babelin kuningas ei ottanut pois, kuin hän vei pois Juudan kuninkaan Jekonian Joojakimin pojan Jerusalemista Babeliin, ja kaikki Juudan ja Jerusalemia valtamiehet:

27:21 Sillä näin sanoo \Herra\ Zebaot, Israelin Jumala, niistä astioista, jotka vielä jääneet ovat \Herran\ huoneesen, ja kuninkaan huoneesen, ja Jerusalemia:

27:22 Ne pitää Babeliin vietämän ja siellä pysymän siihen päivään asti, että minä etsin heitä, sanoo \Herra\, ja annan heidän vietää ylös ja taas tuotaa tähän paikkaan siallensa.

28 LUKU

28:1 Ja tapahtui sinä vuotena, Zedekian Juudan kuninkaan valtakunnan alussa, viidentenä kuukautena neljännellä vuodella, että Hanania Assurin poika, Gibeonin propheta, puhui minulle \Herran\ huoneessa, pappein ja kaiken kansan edessä, ja sanoi:

28:2 Näin sanoo \Herra\ Zebaot, Israelin Jumala, sanoen: minä olen taittanut rikki Babelin kuninkaan ikeen,

28:3 Ja ennenkuin kaksi ajastaikaa kuluu, tahdon minä antaa tulla jälleen tähän siaan kaikki \Herran\ huoneen astiat, jotka Nebukadnetsar, Babelin kuningas, täältä ottanut ja Babeliin vienyt on.

28:4 Vielä sitte tahdon minä myös Jekonian Joojakimin pojan, Juudan kuninkaan, ja kaikki Juudan vangit, jotka Babeliin viedyt ovat, antaa tulla tähän siaan jälleen, sanoo \Herra\; sillä minä tahdon taittaa rikki Babelin kuninkaan ikeen.

28:5 Niin propheta Jeremia sanoi propheta Hananialle, pappein ja kaiken joukon läsnä

Herran temppelissä seisovan kansan silmien edessä;

28:6 profeetta Jeremia sanoi: "Amen. Niin Herra tehköön. Täyttäköön Herra sinun sanasi, jotka olet ennustanut, ja palauttakoon Herran temppelin astiat ja kaikki pakkosiirtolaiset Baabelista tähän paikkaan.

28:7 Kuule kuitenkin tämä sana, jonka minä puhun sinun kuultesi ja kaiken kansan kuullen.

28:8 Ne profeetat, jotka ovat olleet ennen minua ja ennen sinua muinaisuudesta asti, ovat ennustaneet sotaa, onnettomuutta ja ruttoa monia maita ja suuria valtakuntia vastaan.

28:9 Mutta se profeetta, joka ennustaa rauhaa, tunnetaan siitä, että hänen sanansa toteutuu, profeetaksi, jonka Herra totisesti on lähettänyt."

28:10 Silloin profeetta Hananja otti ikeen profeetta Jeremian kaulasta ja särki sen.

28:11 Ja Hananja sanoi kaiken kansan silmien edessä: "Näin sanoo Herra: Näin minä särjen Nebukadnessarin, Baabelin kuninkaan, ikeen kaikkien kansojen kaulasta, ennenkuin kaksi vuotta on kulunut." Mutta profeetta Jeremia meni pois.

28:12 Ja tämä Herran sana tuli Jeremialle, sen jälkeen kuin profeetta Hananja oli särkenyt ikeen profeetta Jeremian kaulasta:

28:13 "Mene ja sano Hananjalle: Näin sanoo Herra: Sinä olet särkenyt puisen ikeen, mutta tehnyt sen sijaan rautaisen ikeen.

28:14 Sillä näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: rautaisen ikeen olen minä pannut kaikkien näiden kansojen kaulaan, että ne palvelisivat Nebukadnessaria, Baabelin kuningasta; ja niiden on palveltava häntä. Metsän eläimetkin minä olen antanut hänelle."

28:15 Ja profeetta Jeremia sanoi profeetta

ollessa, jotka seisivat \Herran\ huoneessa,

28:6 Ja propheta Jeremia sanoi: Amen. \Herra\ tehköön niin! \Herra\ vahvistakoon sinun sanas, jonka ennustanut olet, että hän antais \Herran\ huoneen astiat ja kaikki vangit tulla tähän paikkaan jälleensä.

28:7 Mutta kuule kuitenkin tätä sanaa, jonka minä puhun sinun korvais ja kaiken kansan korvain edessä puhun:

28:8 Ne prophetat, jotka minun edelläni ja sinun edelläs vanhasta olleet ovat, he ovat ennustaneet monta maakuntaa ja suuria valtakuntia vastaan sotaa, onnettomuutta ja ruttoa.

28:9 Mutta kuin propheta ennustaa rauhaa, niin tunnetaan, kuin hänen sanansa täytetyksi tulee, että \Herra\ hänen totisesti on lähettänyt.

28:10 Niin propheta Hanania otti ikeen propheta Jeremian kaulasta ja taitti sen rikki.

28:11 Ja Hanania sanoi kaiken kansan edessä: näin sanoo \Herra\: niin tahdon minä myös taittaa rikki Nebukadnessarin, Babelin kuninkaan, ikeen kaikkein kansain kaulasta, ennenkuin kaksi ajastaikaa kuluneet ovat. Ja propheta Jeremia meni pois omaa tietänsä.

28:12 Mutta \Herran\ sana tapahtui Jeremialle, sittenkuin propheta Hanania oli rikkonut ikeen propheta Jeremian kaulasta, ja sanoi:

28:13 Mene ja sano Hananialle: näin sanoo \Herra\: sinä olet taittanut rikki puu-ikeen, niin tee nyt rauta-ijes sen siaan.

28:14 Sillä näin sanoo \Herra\ Zebaot Israelin Jumala: minä olen ripustanut rauta-ikeen kaikkien näiden kansain kaulaan, palvelemaan Nebukadnessaria, Babelin kuningasta, ja heidän pitää palveleman häntä; sillä minä olen myös antanut hänelle pedot kedolta.

28:15 Ja propheta Jeremia sanoi propheta

Hananjalle: "Kuule, Hananja! Ei Herra ole sinua lähettänyt, vaan sinä olet saattanut tämän kansan turvaamaan valheeseen.

28:16 Sentähden, näin sanoo Herra: Katso, minä toimitan sinut pois maan päältä: tänä vuonna sinä kuolet, sillä sinä olet julistanut luopumusta Herrasta."

28:17 Ja profeetta Hananja kuoli sinä vuonna, seitsemännessä kuussa.

29 LUKU

29:1 Nämä ovat sen kirjeen sanat, jonka profeetta Jeremia lähetti Jerusalemissa pakkosiirtolaisten vanhimmille, mikä heitä vielä oli jäljellä, papeille ja profeetoille sekä kaikelle kansalle, jotka Nebukadnessar oli siirtänyt Jerusalemissa pois Baabeliin,

29:2 sen jälkeen kuin kuningas Jekonja ja kuninkaan äiti, hoviherrat, Juudan ja Jerusalemin ruhtinaat sekä sepät ja lukkosepät olivat lähteneet Jerusalemissa.

29:3 Hän lähetti kirjeen Elasan, Saafanin pojan, ja Gemarjan, Hilikian pojan, mukana, jotka Sidkia, Juudan kuningas, lähetti Nebukadnessarin, Baabelin kuninkaan, tykö Baabeliin; se kuului näin:

29:4 "Näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala, kaikille pakkosiirtolaisille, jotka minä olen siirtänyt Jerusalemissa pois Baabeliin:

29:5 Rakentakaa taloja ja asukaa niissä, istuttakaa puutarhoja ja syökää niiden hedelmiä.

29:6 Ottakaa itsellenne vaimoja ja siittäkää poikia ja tyttäriä; ottakaa pojillenne vaimoja ja naittakaa tyttärenne, että he synnyttäisivät poikia ja tyttäriä. Lisääntykää siellä älkääkään vähentykö.

29:7 Ja harrastakaa sen kaupungin menestystä, johon minä olen teidät siirtänyt, ja rukoilkaa sen puolesta Herraa, sillä sen menestys on teidän menestyksenne.

29:8 Sillä näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Älkää antako profeettainne, joita

Hananiaalle: kuule nyt Hanania, ei \Herra\ ole sinua lähettänyt, ja sinä olet tehnyt, että tämä kansa luottaa valheeseen.

28:16 Sentähden sanoo \Herra\ näin: katso, minä tahdon ottaa sinun pois maasta; tänä vuonna pitää sinun kuoleman, sillä sinä olet puheellas kääntänyt heidät \Herrasta\ pois.

28:17 Ja niin propheta Hanania kuoli sinä vuonna, seitsemännellä kuukaudella.

29 LUKU

29:1 Nämät ovat kirjoituksen sanat, jotka Jeremia propheta lähetti Jerusalemissa jääneille vanhimmille, jotka olivat viedyt pois, ja papeille, ja prophetaille ja kaikelle kansalle, jotka Nebukadnessar oli vienyt Jerusalemissa Babeliin,

29:2 Sittekuin kuningas Jekonia ja kuningatar, kamaripalveliat, ja Juudan ja Jerusalemin päämiehet sekä puuseppäin ja seppäin kanssa olivat pois Jerusalemissa,

29:3 Elasan Saphanin pojan ja Gemarjan Hilikian pojan kautta, jotka Juudan kuningas Zedekia lähetti Nebukadnessarin, Babelin kuninkaan, tykö Babeliin; sanoen:

29:4 Näin sanoo \Herra\ Zebaot, Israelin Jumala, kaikille vangeille, jotka minä olen antanut viedä pois Jerusalemissa Babeliin:

29:5 Rakentakaa huoneita, joissa te taidatte asua, istuttakaa puutarhoja, joissa te saisitte syödä hedelmiä.

29:6 Naikaat emäntiä, ja siittäkää poikia ja tyttäriä, ja antakaa pojillenne emäntiä, ja naittakaa tyttärenne miehille, että he synnyttäisivät poikia ja tyttäriä; enentäkää itsiänne siellä, ettette vähenisi.

29:7 Katsokaat sen kaupungin parasta, johonka minä olen teitä antanut vietää, ja rukoilkaa sen edestä \Herraa\; sillä kuin se menestyy, niin myös te menestytte.

29:8 Sillä näin sanoo \Herra\ Zebaot, Israelin Jumala: älkää antako

on keskuudessanne, ja tietäjänne pettää itseänne, älkääkää totelko unianne, joita te uneksutte.

29:9 Sillä valhetta he ennustavat teille minun nimessäni; minä en ole lähettänyt heitä, sanoo Herra.

29:10 Sillä näin sanoo Herra: Vasta kun ne seitsemänkymmentä Baabelin vuotta ovat täyttyneet, minä katson teidän puoleenne ja panen täytäntöön teitä kohtaan hyvän lupaukseni ja palautan teidät tähän paikkaan.

29:11 Sillä minä tunnen ajatukseni, jotka minulla on teitä kohtaan, sanoo Herra: rauhan eikä turmion ajatukset; minä annan teille tulevaisuuden ja toivon.

29:12 Silloin te huudatte minua avuksenne, tulette ja rukoilette minua, ja minä kuulen teitä.

29:13 Te etsitte minua ja löydätte minut, kun te etsitte minua kaikesta sydämestänne.

29:14 Ja niin minä annan teidän löytää itseni, sanoo Herra, ja minä käännän teidän kohtalonne ja kokoan teidät kaikista kansoista ja kaikista paikoista, joihin olen teidät karkoittanut, sanoo Herra, ja palautan teidät tähän paikkaan, josta minä siirsin teidät pois.

29:15 Jos te sanotte: 'Herra on herättänyt meille profeettoja Baabelissa',

29:16 niin sanoo Herra näin kuninkaasta, joka istuu Daavidin valtaistuimella, ja kaikesta kansasta, joka asuu tässä kaupungissa, teidän veljistänne, joiden ei täytynyt lähteä teidän kanssanne pakkosiirtolaisuuteen:

29:17 Näin sanoo Herra Sebaot: Katso, minä lähetän heidän sekaansa miekan, nälän ja ruton ja teen heidät inhottaviksi kuin viikunat, jotka ovat niin huonoja, ettei niitä voi syödä.

29:18 Ja minä ajan heitä takaa miekalla, nälällä ja rutolla ja teen heidät kauhuksi

prophetainne, jotka teidän tykönänne ovat, ja tietäjänne pettää teitä, ja älkää totelko unianne, joita te unissanne näette.

29:9 Sillä he ennustavat teille valhetta minun nimeeni: en minä ole heitä lähettänyt, sanoo \Herra\.

29:10 Sillä näin sanoo \Herra\: kuin Babelissa seitsemänkymmentä vuotta ovat kuluneet, niin minä tahdon etsiä teitä, ja herättää armollisen sanani teidän päällenne, niin että minä tahdon antaa teidän tulla tähän paikkaan jälleensä.

29:11 Sillä minä kyllä tiedän, mitkä teistä minun ajatukseni ovat, sanoo \Herra\: rauhan ja ei murheen ajatukset; että minä olen antava teille sen lopun, jonka te toivotte.

29:12 Ja teidän pitää minua rukoileman, käymän ja anoman minulta, ja minä kuulen teitä.

29:13 Teidän pitää etsimän minua ja löytämän minun: sillä jos te etsitte minua kaikesta sydämestänne,

29:14 Niin minä tahdon antaa itseni löytää teiltä, sanoo \Herra\, ja kääntää teidän vankiutenne, ja koota teidän kaikesta kansasta ja kaikista paikoista, joihin minä teidät ajanut olin, sanoo \Herra\; ja tahdon antaa teidän tulla jälleensä tähän paikkaan, josta minä olen antanut viedä teitä pois.

29:15 Mutta jos te ajattelette: \Herra\ on herättänyt meille prophetaita Babelissa;

29:16 Niin sanoo \Herra\ näin siitä kuninkaasta, joka istuu Davidin istuimella, ja kaikesta kansasta, joka asuu tässä kaupungissa asuu, teidän veljistänne, jotka ei teidän kanssanne lähteneet vankiuteen,

29:17 Näin tosin sanoo \Herra\ Zebaot: katso, minä lähetän heidän sekaansa miekan, nälän ja ruton, ja teen heille niinkuin pahoille fikunoille, joita ei syödä taideta, että ne niin pahat ovat.

29:18 Ja vainoon heitä miekalla, nälällä ja rutolla, ja panen heidät kulkiaksi kaikissa

kaikille valtakunnille maan päällä, kiroukseksi ja kauhistukseksi, ivan vihellykseksi ja häväistykseksi kaikkien kansojen keskuudessa, mihin minä heidät karkoitan,

29:19 sentähden etteivät he kuulleet minun sanojani, sanoo Herra, kun minä lähetin heidän tykönsä palvelijoitani, profeettoja, varhaisesta alkaen. Te ette ole kuulleet, sanoo Herra.

29:20 Mutta kuulkaa te Herran sana, kaikki te pakkosiirtolaiset, jotka minä olen lähettänyt Jerusalemissa Baabeliin.

29:21 Näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala, Ahabista, Koolajan pojasta, ja Sidkiasta, Maasejan pojasta, jotka ennustavat teille minun nimessäni valhetta: Katso, minä annan heidät Nebukadressarin, Baabelin kuninkaan, käsiin, ja hän lyö heidät kuoliaaksi teidän silmämme edessä.

29:22 Ja heistä tulee kiroussana kaikille Juudan pakkosiirtolaisille, jotka ovat Baabelissa; sanotaan: 'Herra tehköön sinulle niinkuin Sidkialle ja Ahabile, jotka Baabelin kuningas korvensi tullessa.'

29:23 Sillä he ovat tehneet häpeällisen teon Israelissa, ovat tehneet huorin lähimmäistensä vaimojen kanssa ja puhuneet minun nimessäni valhepuhetta, jota minä en ole käsenyt heidän puhua. Minä olen se, joka sen tiedän ja todistan, sanoo Herra."

29:24 Ja nehelamilaiselle Semajalle puhu, sanoen:

29:25 "Näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Sentähden että sinä olet lähettänyt omassa nimessäsi tämän kirjeen kaikelle kansalle, joka on Jerusalemissa, ja pappi Sefanjalle, Maasejan pojalle, ja kaikille papeille:

29:26 Herra on asettanut sinut papiksi pappi Joojadan sijaan, että olisi järjestyksenvalvoja Herran temppelissä kaikkien hullujen ja ennustajain varalle, ja niin sinä voit panna sellaiset jalkapuuhan ja

valtakunnissa maan päällä, että heidän pitää tuleman kiroukseksi, ihmeeksi, häväistykseksi ja pilkaksi kaikkein kansain seassa, kuhunka minä heidät ajava olen;

29:19 Ettei he kuulleet minun sanojani, sanoo \Herra\, joita minä varhain minun palveliaini prophetain kanssa heille lähettänyt olen; mutta ette tahtoneet kuulla, sanoo \Herra\.

29:20 Mutta te kaikki, jotka vangittuina olette viedyt pois, jotka minä olen Jerusalemissa antanut mennä Babeliin, kuulkaat \Herran\ sanaa:

29:21 Näin sanoo \Herra\ Zebaot, Israelin Jumala, Ahabia Kolajan poikaa ja Zedekiaa Maasejan poikaa vastaan, jotka teille minun nimeeni valhetta ennustavat: katso, minä annan heidät Nebukadnetsarin, Babelin kuninkaan, käsiin, hänen pitää antaman heitä lyödä teidän silmämme edessä.

29:22 Ja heitä pitää sadateltaman kaikkein Juudan vankein seassa, jotka ovat Babelissa, ja sanottaman: \Herra\ tehköön sinulle niinkuin Zedekialle ja Ahabile, jotka Babelin kuningas antoi tullessa paistaa:

29:23 Että he tekivät hulluuden Israelissa, ja makasivat muiden emäntiä, ja saarnasivat valhetta minun nimeeni, jota en minä ollut heille käsenyt. Ja minä sen tiedän ja todistan, sanoo \Herra\.

29:24 Ja Semajaa vastaan Nehalamista pitää sinun puhuman, sanoen:

29:25 Näin puhuu \Herra\ Zebaot, Israelin Jumala, sanoen: että sinä sinun nimellä olet lähettänyt kirjoituksen kaikelle kansalle, joka on Jerusalemissa, ja papille Zephanielle Maasejan pojalle, ja kaikille papeille, ja sanonut:

29:26 \Herra\ on asettanut sinun papiksi, papin Jehojadan sijaan, olemaan esimiehet \Herran\ huoneessa, ylitse kaikkein mielipuohten ennustajain, panemaan heitä vankiuteen ja jalkapuuhan.

kaularautaan.

29:27 Miksi et siis ole nuhdellut anatotilaista Jeremiaa, joka ennustaa teille?

29:28 Niinpä hän on saattanut lähettää meille Baabeliin tämän sanan: 'Se kestää vielä kauan. Rakentakaa taloja ja asukaa niissä, istuttakaa puutarhoja ja syökää niiden hedelmiä.'

29:29 Ja pappi Sefanja luki tämän kirjeen profeetta Jeremian kuullen.

29:30 Silloin tuli Jeremialle tämä Herran sana:

29:31 "Lähetä kaikille pakkosiirtolaisille tämä sana: Näin sanoo Herra nehelamilaisesta Semajasta: Koska Semaja on ennustanut teille, vaikka minä en ole lähettänyt häntä, ja saattanut teidät turvaamaan valheeseen,

29:32 sentähden, näin sanoo Herra: Katso, minä kosten nehelamilaiselle Semajalle ja hänen jälkeläisillensä. Hänellä ei ole oleva ketään, joka saa asua tämän kansan keskuudessa, eikä hän ole näkevä sitä hyvää, jonka minä teen kansalleni, sanoo Herra; sillä hän on julistanut luopumusta Herrasta."

30 LUKU

30:1 Sana, joka tuli Herralta Jeremialle ja kuului näin:

30:2 "Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Kirjoita kaikki sanat, jotka minä olen sinulle puhunut, kirjaan.

30:3 Sillä katso, tulee aika, sanoo Herra, jolloin minä käännän kansani Israelin ja Juudan kohtalon, sanoo Herra, ja palautan heidät maahan, jonka olen antanut heidän isillensä, ja he saavat periä sen."

30:4 Ja nämä ovat ne sanat, jotka Herra on puhunut Israelista ja Juudasta.

30:5 Näin sanoo Herra: "Pelon huudon me kuulemme: on hirmu, ei rauha!

29:27 Miksi et sinä siis nuhtele Jeremiaa Anatotista, joka teille ennustaa?

29:28 Sillä hän on lähettänyt meidän tykömme Babeliin, ja antanut meille sanoa: vielä nyt pitää oleman aikaa, rakentakaat huoneita ja asukaat niissä, ja istuttakaat puutarhoja, syödäksenne niistä hedelmiä.

29:29 Ja kuin pappi Zephania oli lukenut sen kirjoituksen Jeremian prophetan kuullen,

29:30 Niin tapahtui \Herran\ sana Jeremialle ja sanoi:

29:31 Lähetä kaikkein vankein tykö ja anna heille sanoa: näin sanoo \Herra\ Semajaa vastaan Nehalamista: että Semaja ennustaa teille, ja en kuitenkaan minä ole häntä lähettänyt, ja on tehnyt, että te luotatte valheeseen,

29:32 Sentähden sanoo \Herra\ näin: katso, minä tahdon kostaa Semajalle Nehalamista ja hänen siemenellensä, niin ettei yhdenkään pidä hänen omistansa pysymän tämän kansan seassa, eikä pidä näkemän sitä hyvää, jonka minä tahdon tehdä kansalleni, sanoo \Herra\; sillä hän on puheellansa kääntänyt heidät pois \Herrasta\.

30 LUKU

30:1 Tämä on se sana, joka tapahtui \Herralta\ Jeremialle, sanoen:

30:2 Näin sanoo \Herra\ Israelin Jumala, sanoen: kirjoita itselles kirjaan kaikki ne sanat, jotka minä puhun sinulle.

30:3 Sillä katso, se aika tulee, sanoo \Herra\, että minä tahdon kääntää kansani vankiuden, sekä Israelin että Juudan, sanoo \Herra\, ja annan heidän tulla jälleen siihen maahan, jonka minä heidän isillensä antanut olen, että he sen omistaman pitää.

30:4 Ja nämä ovat ne sanat, jotka \Herra\ puhui Israelista ja Juudasta.

30:5 Sillä näin sanoo \Herra\: me kuulemme pelvon äänen, siellä on sula pelko ja ei yhtään rauhaa.

30:6 Kysykää ja katsokaa: synnyttääkö miehenpuoli? Miksi näen kaikkien miesten pitelevän käsin lanteitansa synnyttäväisten tavalla, ja miksi ovat kaikki kasvot käyneet valjuiksi?

30:7 Voi! Suuri on se päivä, ei ole sen kaltaista. Se on Jaakobille ahdistuksen aika, mutta hän on pelastuva siitä.

30:8 Ja sinä päivänä, sanoo Herra Sebaot, minä särjen ikeen sinun kaulastasi ja katkaisen sinun siteesi. Eivät tee enää muukalaiset heitä palvelijoikseen,

30:9 vaan he saavat palvella Herraa, Jumalaansa, ja Daavidia, kuningastansa, jonka minä heille herätän.

30:10 Mutta sinä, minun palvelijani Jaakob, älä pelkää, sanoo Herra, älä säiky, Israel. Sillä katso, minä pelastan sinut kaukaisesta maasta, sinun jälkeläisesi heidän vankeutensa maasta. Ja Jaakob on palajava, elävä rauhassa ja turvassa, kenenkään peljättämättä.

30:11 Sillä minä olen sinun kanssasi, sanoo Herra, ja pelastan sinut. Minä teen lopun kaikista kansoista, joiden sekaan minä olen sinut hajottanut; ainoastaan sinusta minä en loppua tee: minä kuritan sinua kohtuudella, mutta rankaisematta minä en sinua jätä.

30:12 Sillä näin sanoo Herra: Paha on sinun vammasi, kipeä on saamasi isku.

30:13 Ei kukaan aja sinun asiaasi; sinun haavaasi ei paranneta, se ei kasva umpeen.

30:14 Kaikki sinun rakastajasi ovat sinut unhottaneet, sinua he eivät kysy. Sillä niinkuin vihollista lyödään, olen minä sinua lyönyt, kovalla kurituksella, koska sinun rikoksesi on suuri, sinun syntisi monilukuiset.

30:15 Miksi valitat vammaasi, kipusi

30:6 Kysykää nyt ja katsokaat, taitaako miehenpuoli synnyttää? Kuinkasta siis minä näen kaikkein miesten kädet lanteissansa niinkuin lapsensynnyttäjän, ja että kaikki kasvot ovat niin valjut?

30:7 Voi! se on suuri päivä, ja ei ole senkaltaista ollut; ja murheen aika on Jakobissa, kuitenkin pitää heitä siitä autettaman.

30:8 Mutta sen pitää tapahtuman siihen aikaan, sanoo \Herra\ Zebaot, että minä taitan hänen ikeensä rikki kaulastas, ja repäisen sinun sitees, niin ettei heidän enään siellä pidä muukalaisia palveleman;

30:9 Vaan heidän pitää palveleman \Herraa\ Jumalaansa ja Davidia kuningastansa, jonka minä heille herättänyt olen.

30:10 Sentähden älä pelkää palveliani Jakob, sanoo \Herra\, ja Israel älä hämmästy! sillä katso, minä tahdon auttaa sinua kaukaa, ja sinun siementäs vankiutensa maasta, niin että Jakobin pitää tuleman jällensä, elämän rauhassa ja oleman hyvässä levossa, ja ei kenenkään pidä häntä peljättämän.

30:11 Sillä minä olen sinun tykönäs, sanoo \Herra\, auttamassa sinua; ja teloitän kaikki pakanat, joihin minä olen sinut hajoittanut; mutta en minä sinua lopeta, vaan tahdon sinua kurittaa kohtuudella, ja en tahdo sinua peräti viattomana pitää.

30:12 Sillä näin sanoo \Herra\: sinun haavas on kuoleman haava, ja sinun kipus juuri paha.

30:13 Ei toimita kenkään sinun asias sortajaa vastaan; ei kenkään taida sinua parantaa.

30:14 Kaikki sinun rakastajas unhottavat sinun, ja ei kysy sinua; sillä minä olen lyönyt sinua, niinkuin vihollista armottomalla kurituksella, suurten pahaintekoais tähden ja raskasten synteis tähden.

30:15 Mitäs huudat haavais tähden ja

kovuutta? Koska sinun rikoksesi on suuri, sinun syntisi monilukuiset, olen minä sinulle tämän tehnyt.

30:16 Niin myös kaikki sinun syöjäsi syödään, ja kaikki sinun ahdistajasi, kaikki tyynni, vaeltavat vankeuteen; sinun ryöstäjäsi joutuvat ryöstetyiksi, ja kaikki saalistajasi minä annan saaliiksi.

30:17 Sillä minä kasvatan umpeen sinun haavasi ja parannan sinut saamistasi iskuista, sanoo Herra, sinut, Siion, jolla on nimenä 'hyljätty', 'se, josta ei kukaan välitä.'

30:18 Näin sanoo Herra: Katso, minä käännän Jaakobin majojen kohtalon, minä armahdan hänen asuntojansa; kaupunki rakennetaan kukkulallensa, ja linna on oleva oikealla paikallansa.

30:19 Ja niistä on kaikua ylistyslaulu ja iloitsevaisten ääni. Minä enennän heidät, eivätkä he vähene; minä saatan heidät kunniaan, eivätkä he halvoiksi jää.

30:20 Silloin hänen poikansa ovat niinkuin muinoin, ja hänen seurakuntansa pysyy vahvana minun edessäni; minä rankaisen kaikki hänen sortajansa.

30:21 Ja hänen valtiaansa nousee hänestä itsestänsä, hänen hallitsijansa lähtee hänen keskeltänsä; ja minä sallin hänen käydä tyköni, niin että hän saattaa minua lähestyä. Sillä kuka panee henkensä alttiiksi minua lähestyäkseen? sanoo Herra.

30:22 Ja niin te olette minun kansani, ja minä olen teidän Jumalanne."

30:23 Katso, Herran myrsky, kiivastus, puhkeaa, pyörremyrsky vyöryy kohti jumalattomien päätä.

30:24 Eikä Herran vihan hehku asetu, ennenkuin hän on toteuttanut ja täyttänyt sydämensä aivoitukset. Aikojen lopulla te tulette sen ymmärtämään.

suuresta kivustas? Minä olen tämän tehnyt sinulle suurten pahaintekoisten ja raskasten synteisten tähden.

30:16 Sentähden kaikki, jotka sinua ovat syöneet, heitä pitää taas syötämän, ja kaikki sinun vihollises pitää vangiksi tuleman; jotka sinua ovat ryöstäneet, pitää jälleen ryöstettämän, ja kaikki ne, jotka sinun ovat ryövänneet, tahdon minä saaliiksi antaa.

30:17 Mutta sinun minä jälleen parannan, ja teen terveeksi haavas, sanoo \Herra\, sillä he ovat sinun kutsuneet ulosajetuksi ja Zionin siksi, jota ei kenkään kysy.

30:18 Näin sanoo \Herra\: katso, minä käännän Jakobin majan vankiuden, ja armahdan hänen asumistansa; ja kaupunki pitää jälleen mäelle rakennettaman, ja kirkon pitää oleman entisellä muodollansa.

30:19 Ja kiitoksen ja riemun äänen pitää siitä kuuluman; sillä minä tahdon heitä enentää ja en vähentää, minä tahdon heitä kunnioittaa, ja ei heidän pidä huonoksi tuleman.

30:20 Hänen poikansa pitää oleman niinkuin ennenkin, ja hänen yhteinen kansansa pitää menestymän minun edessäni; sillä minä tahdon rangaista kaikki ne, jotka heitä vaivaavat.

30:21 Ja hänen ruhtinaansa pitää itse hänestä syntymän, ja hänen hallitsiansa tuleman itse hänestä. Ja minä tahdon antaa hänen lähestyä ja tulla minun eteeni; sillä kuka on se, joka minua niin sydämellisesti lähestyy? sanoo \Herra\.

30:22 Ja teidän pitää oleman minun kansani, ja minä olen teidän Jumalanne.

30:23 Katso, \Herran\ ilma on tuleva julmuudella, kauhia rajuilma on lankeeva jumalattomien päälle.

30:24 \Herran\ julma viha ei ole taukoava, siihenasti kuin hän tekee ja toimittaa, mitä hänen mielessänsä on. Viimein pitää teidän sen kyllä ymmärtämän.

31 LUKU

31:1 "Siihen aikaan, sanoo Herra, minä olen kaikkien Israelin sukukuntien Jumala, ja he ovat minun kansani."

31:2 Näin sanoo Herra: "Kansa, miekalta säästynyt, löysi erämaassa armon; minä menen saattamaan sen, Israelin, rauhaan."

31:3 Kaukaa ilmestyy minulle Herra: "lankaikkisella rakkaudella minä olen sinua rakastanut, sentähden minä olen vetänyt sinua puoleeni armosta.

31:4 Minä rakennan sinut jälleen, ja sinä tulet rakennetuksi, neitsyt Israel. Sinä kaunistat itsesi jälleen käsirummuillasi ja lähdet iloitsevaisten karkeloon.

31:5 Sinä istutat jälleen viinitarhoja Samarian vuorille; ne, jotka istuttavat, saavat korjata hedelmätkin.

31:6 Sillä päivä on tuleva, jolloin vartijat huutavat Efraimin vuorella: 'Nouskaa, lähtekäämme Siioniin Herran, meidän Jumalamme, tykö.'

31:7 Sillä näin sanoo Herra: Riemuitkaa iloiten Jaakobista, kohottakaa riemuhuuto hänelle, joka on kansojen pää; kuuluttakaa, kiittäkää ja sanokaa: 'Auta, Herra, kansaasi, Israelin jäännöstä.'

31:8 Katso, minä tuon heidät pohjoisesta maasta, kokoan heidät maan perimmäisiltä ääriä. Heissä on sokeita ja rampoja ynnä raskaita ja synnyttäväisiä: suurena joukkona he palajavat tänne.

31:9 Itkien he tulevat, ja minä johdatan heitä, kun he kulkevat rukoillen. Minä vien heidät vesipuroille, tasaista tietä, jolla he eivät kompastu. Sillä minä olen Israelin isä, ja Efraim on minun esikoiseni.

31:10 Kuulkaa Herran sana, te kansat, ilmoittakaa kaukaisissa merensaarissa ja sanokaa: Hän, joka Israelin hajotti, on sen kokoava ja varjeleva sitä niinkuin paimen laumaansa.

31 LUKU

31:1 Sillä ajalla, sanoo \Herra\, tahdon minä kaikkein Israelin sukukuntain Jumala olla; ja heidän pitää minun kansani oleman.

31:2 Näin sanoo \Herra\: se kansa, joka miekalta jäi, on armon korvessa löytänyt siinä, että minä ahkeroitsin saattaa Israelin lepoon.

31:3 \Herra\ ilmestyy minulle kaukaa: minä olen ijankaikkisella rakkaudella sinua rakastanut, sentähden olen minä vetänyt sinua puoleeni sulasta armosta.

31:4 Minä tahdon rakentaa sinua jälleen, ja sinun, neitsyt Israel, pitää rakennetuksi tuleman. Sinun pitää kaunistetuksi tuleman sinun kanteleillas, ja menemän niiden kanssa, jotka ilossa hyppäävät.

31:5 Sinun pitää taas istuttaman viinapuita Samarian vuorilla, istuttaman ja nautitseman.

31:6 Sillä vielä on se aika tuleva, että vartiat pitää Ephraimin vuorella huutaman: nouskaat, käykäämme ylös Zioniin, \Herran\ meidän Jumalamme tykö.

31:7 Sillä näin sanoo \Herra\: huutakaat Jakobista ilolla, ja ihastukaat pakanain pään tähden: huutakaat korkiasti, ylistäkää ja sanokaat: \Herra\, auta kansaas, Israelin jääneitä.

31:8 Katso, minä tahdon antaa heidän tulla pohjoisesta maakunnasta, ja tahdon heitä koota maan ääristä, sokiä, rammat, raskaat, synnyttäväiset yhdessä; niin että heidän tänne suuressa joukossa pitää tuleman jällensä.

31:9 Heidän pitää itkien ja rukoillen tuleman, niin minä heitä johdatan. Minä tahdon heitä johdattaa vesiojain reunalla tasaista tietä, ettei he loukkaisi itseänsä; sillä minä olen Israelin isä, ja Ephraim on minun esikoiseni.

31:10 Kuulkaat pakanat, \Herran\ sanaa, ja julistakaat kaukana luodoissa, ja sanokaat: joka Israelin hajotti, se kokoo hänen jälleen, ja on häntä vartioitseva niinkuin paimen laumaansa.

31:11 Sillä Herra on lunastanut Jaakobin ja vapahtanut hänet häntä väkevämmän kädestä.

31:12 Ja he tulevat ja riemuitsevat Siionin kukkulalla, tulevat virtanaan Herran hyvyden tykö, jyvän, viinin ja öljyn ääreen, karitsain ja karjan ääreen. Ja heidän sielunsa on oleva niinkuin runsaasti kasteltu puutarha, eivätkä he enää näänny.

31:13 Silloin neitsyt iloitsee karkelossa ja nuorukaiset ja vanhukset yhdessä. Minä muutan heidän surunsa riemuksi, annan heille lohdutuksen ja ilon heidän murheensa jälkeen.

31:14 Ja minä virvoitan pappien sielut lihavuuden ääressä, ja minun kansani ravitaan minun hyvydelläni, sanoo Herra.

31:15 Näin sanoo Herra: Kuule, Raamasta kuuluu valitus, katkera itku: Raakel itkee lapsiansa, hän ei lohdutuksesta huoli surussaan lastensa tähden, sillä niitä ei enää ole.

31:16 Näin sanoo Herra: Pidätä äänesi itkusta, silmäsi kyyneleistä, sillä sinun työstäsi on tuleva palkka, sanoo Herra, ja he palajavat vihollisen maasta.

31:17 Sinulla on tulevaisuuden toivo, sanoo Herra: sinun lapsesi palajavat omalle maalleen.

31:18 Minä olen kyllä kuullut Efraimin valittavan: 'Sinä olet kurittanut minua, olen saanut kuritusta niinkuin vikuroiva vasikka. Palauta minut, niin minä palajan; sillä sinä olet Herra, minun Jumalani.

31:19 Sillä käännettyäni minä kadun, ja päästyäni ymmärrykseen minä lyön lanteeseeni. Minä häpeän, tunnen häpeätä, sillä minä kannan nuoruuteni pilkkaa.'

31:20 Eikö Efraim ole minun kallis poikani, minun lempilapseni? Sillä niin usein kuin minä puhunkin häntä vastaan, alati minä häntä muistan. Siksi minun sisimpäni

31:11 Sillä \Herra\ on lunastava Jaakobin, ja on pelastava häntä sen kädestä, joka häntä väkevempi on.

31:12 He tulevat ja Zionin korkeudella veisaavat, ja heidän pitää joukolla \Herran\ lahjain tykö tuleman, jyvän, viinan, öljyn, karitsain ja vasikkain tykö; niin että heidän sielunsa pitää oleman niinkuin kastettu yrttitarha, eikä enää surullinen oleman.

31:13 Silloin pitää neitseet hypyssä iloiset oleman, siihen myös nuoret miehet ynnä vanhain kanssa; sillä minä tahdon heidän murheensa iloksi kääntää, ja lohduttaa heitä, ja ilahutan heitä murheestansa.

31:14 Ja minä tahdon pappien sydämet ilolla täyttää, ja minun kansani pitää minun lahjastani ravittaman, sanoo \Herra\.

31:15 Näin sanoo \Herra\: Raamasta kuuluu parkuvaisten ääni ja katkera itku; Raakel itkee lapsiansa, ja ei tahdo itsiänsä lohdutettaa lastensa tähden, ettei he ole.

31:16 Näin \Herra\ sanoo näin: lakkaa parkumasta ja itkemästä, ja pyyhi silmistäs kyyneleet; sillä sinun työlläs pitää palkka oleman, sanoo \Herra\, ja heidän pitää palajaman vihollisten maasta.

31:17 Ja sinun jälkeentulevaisillas pitää toivo oleman, sanoo \Herra\; sillä sinun lapses pitää tuleman maallensa jälleen.

31:18 Kyllä minä olen kuullut, kuinka Ephraim valittaa: sinä olet minua kurittanut minua, ja minä olen myös kuritettu, niinkuin hillimätöin vasikka. Palauta minua, niin minä palajan, sillä sinä, \Herra\, olet minun Jumalani.

31:19 Koska minä palautettiin, niin minä kaduin; sillä sittekuin minä taitavaksi tulin, niin minä löin lanteitani. Minä olin häväisty ja häpeen myös, sillä minun täytyy kärsiä nuoruuteni pilkkaa.

31:20 Eikö Ephraim ole rakas poikani ja ihana lapseni? Sillä minä kyllä hyvin muistan, mitä minä hänelle puhunut olen; sentähden minun sydämeni halkee

väräjää hänen tähtensä: minun täytyy armahtaa häntä, sanoo Herra.

31:21 Pystytä itsellesi kivimerkkejä, aseta itsellesi tienviittoa, paina mieleesi tie, polku, jota olet kulkenut. Palaja, neitsyt Israel, palaja näihin kaupunkeihisi.

31:22 Kuinka kauan sinä mutkistelet sinne ja tänne, sinä luopiotytär? Sillä Herra luo maahan uutta: nainen miestä piirittää.

31:23 Näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Vielä kerran sanotaan Juudan maassa ja sen kaupungeissa, kun minä käännän heidän kohtalonsa, tämä sana: 'Herra siunatkoon sinua, sinä vanhurskauden asuinsija, sinä pyhä vuori.'

31:24 Ja Juuda kaikkine kaupungeineen asuu siellä yhdessä, peltomiehet ja ne, jotka vaeltavat laumoineen.

31:25 Sillä minä virvoitan väsyneen sielun, ja jokaisen nääntyvän sielun minä ravitsen."

31:26 Siihen minä heräsin ja katselin, ja uneni oli minusta suloinen.

31:27 "Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin minä kylvän Israelin maahan ja Juudan maahan ihmisen siementä ja karjan siementä.

31:28 Ja niinkuin minä olen valvonut repiäkseni ja kukistaakseni heitä, hajottaakseni ja hävittääkseni, tuottaakseni onnettomuutta, niin minä olen valvova rakentaakseni ja istuttaakseni heitä, sanoo Herra.

31:29 Niinä päivinä ei enää sanota: 'Isät söivät raakoja rypäleitä, lasten hampaat heltyivät';

31:30 vaan jokaisen on kuoltava oman syntivelkansa tähden. Jokaiselta ihmiseltä, joka syö raakoja rypäleitä, heltyvät hänen omat hampaansa.

31:31 Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin minä teen Israelin heimon ja Juudan heimon kanssa uuden liiton;

laupiudesta hänen kohtaansa, että minä kaiketi armahdan häntä, sanoo \Herra\.

31:21 Pane sinulles muistomerkit, ja aseta sinulles murheenmuisto, ja kohenna sydämes oikialle tielle, jota sinun vaeltaman pitää. Palaja, neitsy Israel, palaja näiden sinun kaupunkeis tykö.

31:22 Kuinka kauvan sinä tahdot eksyksissä käydä, sinä vastahakoinen tytär? Sillä \Herra\ on jotakin uutta maalla luova, vaimon pitää miestä piirittämän.

31:23 Näin sanoo \Herra\ Zebaot, Israelin Jumala: Vielä tämä sana sanotaan Juudan maassa ja hänen kaupungeissansa, kun minä heidän vankiutensa kääntävä olen: \Herra\ siunatkoon sinua, sinä vanhurskauden asumus, sinä pyhä vuori.

31:24 Ja Juuda ynnä kaikkein hänen kaupunkensa kanssa pitää siellä asuman, niin myös peltomiehet, ja jotka laumansa kanssa vaeltavat.

31:25 Sillä minä tahdon väsyneen sielut virvoittaa, ja murheelliset sielut ravita.

31:26 Sentähden minä heräsin ja katselin, jossa minä olin makiasti maannut.

31:27 Katso, aika tulee, sanoo \Herra\, että minä tahdon Israelin huoneen ja Juudan huoneen kylvää ihmisen siemenellä ja karjan siemenellä.

31:28 Ja pitää tapahtuman, että niinkuin minä olin valpas heitä hävittämään, repimään, raatelemaan, kadottamaan ja rankaisemaan: niin minä myös tahdon valpas olla heitä rakentamaan ja istuttamaan, sanoo \Herra\.

31:29 Ei silloin enään pidä sanottaman: isät ovat happamia viinamarjoja syöneet, ja lasten hampaat ovat huoltuneet.

31:30 Vaan jokaisen pitää pahan tekonsa tähden kuoleman, ja kuka ihminen syö happamia viinamarjoja, hänen hampaansa pitää huoltuman.

31:31 Katso, se aika tulee, sanoo \Herra\, että minä teen uuden liiton Israelin huoneen kanssa ja Juudan huoneen kanssa.

31:32 en sellaista liittoa kuin se, jonka minä tein heidän isäinsä kanssa silloin, kun minä tartuin heidän käteensä ja vein heidät pois Egyptin maasta, ja jonka liittoni he ovat rikkoneet, vaikka minä olin ottanut heidät omikseni, sanoo Herra.

31:33 Vaan tämä on se liitto, jonka minä teen Israelin heimon kanssa niiden päivien tultua, sanoo Herra: Minä panen lakini heidän sisimpäänsä ja kirjoitan sen heidän sydämiinsä; ja niin minä olen heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani.

31:34 Silloin ei enää toinen opeta toistansa eikä veli veljeänsä sanoen: 'Tuntekaa Herra.' Sillä he kaikki tuntevat minut, pienimmästä suurimpaan, sanoo Herra; sillä minä annan anteeksi heidän rikoksensa enkä enää muista heidän syntejensä.

31:35 Näin sanoo Herra, joka on pannut auringon valaisemaan päivää, kuun ja tähdet lakiensa mukaan valaisemaan yötä, hän, joka liikuttaa meren, niin että sen aallot pauhaavat - Herra Sebaot on hänen nimensä:

31:36 Jos väistyvät nämä lait minun kasvojeni edestä, silloin myös lakkaavat Israelin jälkeläiset olemasta kansa minun kasvojeni edessä ainiaan.

31:37 Näin sanoo Herra: Jos voidaan mitata taivaat ylhäällä ja tutkia maan perustukset alhaalla, silloin vasta minä hylkään Israelin jälkeläiset kaikki, kaiken sen tähden, mitä he ovat tehneet, sanoo Herra.

31:38 Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin Herran kaupunki rakennetaan jälleen Hananelin-tornista Kulmaporttiin asti.

31:39 Ja edelleen mittanuora kulkee suoraan Gaarebin kukkulalle ja kääntyy sitten Gooaan.

31:40 Ja koko laakso, ruumiineen ja tuhkiineen, ja kaikki keto Kidronin puroon

31:32 En senkaltaista kuin entinen liitto oli, jonka minä heidän isäinsä kanssa tein, kun minä heidän käteensä rupesin, heitä Egyptin maalta johdattaakseni; jota liittoa ei he pitäneet, ja minä vallitsin heitä, sanoo \Herra\.

31:33 Mutta tämän pitää se liitto oleman, jonka minä Israelin huoneen kanssa teen tämän ajan perästä, sanoo \Herra\: minä tahdon minun lakini antaa heidän sydämeensä ja sen heidän mieliinsä kirjoittaa; ja minä tahdon olla heidän Jumalansa, ja heidän pitää minun kansani oleman.

31:34 Ja ei pidä kenenkään lähimmäistänsä opettaman, eikä veli veljeänsä, ja sanoman: tunne \Herraa\; sillä heidän pitää kaikkein minun tunteman, sekä pienten että suurten, sanoo \Herra\; sillä minä tahdon heidän pahat tekonsa antaa anteeksi, ja en ikinä enään muista heidän syntejensä.

31:35 Näin sanoo \Herra\, joka auringon antaa päivällä valkeudeksi, kuun ja tähtien järjestyksen yöllä valkeudeksi: joka meren liikuttaa, että hänen aaltonsa pauhaavat, \Herra\ Zebaot on hänen nimensä:

31:36 Kun senkaltaiset säädyt minun edestäni hukkuvat, sanoo \Herra\, silloin myös Israelin siemenen pitää puuttuman, ettei se ole enään kansa minun edessäni ijankaikkisesti.

31:37 Näin sanoo \Herra\: jos taivasta taidetaan ylhäällä mitata, ja maan perustusta alhaalla tyynni tutkiskella; niin myös minä tahdon heittää pois koko Israelin siemenen kaikkein, niiden tähden, mitkä he tehneet ovat, sanoo \Herra\.

31:38 Katso, aika tulee, sanoo \Herra\, että \Herran\ kaupunki rakennetaan jälleen Hananeelin tornista Kulmaporttiin asti.

31:39 Ja mittanuora pitää siellä kohdastansa käymän hamaan Garebin kukkulaan asti, ja käymän ympäri Goaan.

31:40 Ja kaiken ruumisten ja tuhkalaakson, ja kaikki pellot, hamaan Kidronin ojaan

asti, Hevosportin kulmaan saakka itään päin, on oleva Herralle pyhitetty. Ei sitä enää ikinä hävitetä eikä kukisteta."

32 LUKU

32:1 Sana, joka tuli Jeremialle Herralta Sidkian, Juudan kuninkaan, kymmenentenä vuotena, se on Nebukadressarin kahdeksantenatoista vuotena.

32:2 Silloin Baabelin kuninkaan sotajoukko piiritti Jerusalemia, ja profeetta Jeremia oli suljettuna vankilan pihaan, joka on Juudan kuninkaan linnassa.

32:3 Sinne oli Sidkia, Juudan kuningas, hänet sulkenut sanoen: "Miksi sinä ennustat näin: Näin sanoo Herra: Katso, minä annan tämän kaupungin Baabelin kuninkaan käsiin, ja hän valloittaa sen?"

32:4 Ja Sidkia, Juudan kuningas, ei pääse kaldealaisten käsistä, vaan hänet annetaan Baabelin kuninkaan käsiin, ja hänen täytyy puhua hänen kanssaan suusta suuhun ja nähdä hänet silmästä silmään.

32:5 Ja hän kuljettaa Sidkian Baabeliin, ja sinne hän jää, kunnes minä katson hänen puoleensa, sanoo Herra. Kun te taistelette kaldealaisia vastaan, ei teillä ole menestystä."

32:6 Ja Jeremia sanoi: "Minulle tuli tämä Herran sana:

32:7 Katso, Hanamel, setäsi Sallumin poika, tulee sinun luoksesi ja sanoo: 'Osta minun peltoni, joka on Anatotissa, sillä sinulla on lunastusoikeus, niin että saat ostaa sen.'"

32:8 Ja Hanamel, setäni poika, tuli Herran sanan mukaan minun luokseni vankilan pihaan ja sanoi minulle: "Osta minun peltoni, joka on Anatotissa, Benjaminin maassa, sillä sinulla on perintöoikeus ja sinulla on lunastusoikeus: osta se itsellesi." Silloin minä ymmärsin, että se oli Herran sana.

saakka, ja hamaan Hevosportin kulmaan, itään päin, pitää \Herralle\ pyhä oleman, niin ettei sitä ikänä särjetä eli rikota.

32 LUKU

32:1 Tämä on se sana, joka tapahtui \Herralta\ Jeremialle, kymmenentenä Zedekian, Juudan kuninkaan, vuonna, joka on Nebukadnetsarin kahdeksastoistakymmenes vuosi.

32:2 Silloin Babelin kuninkaan sotajoukko piiritti Jerusalemin; mutta propheta Jeremia oli vankina pihassa vankihuoneen edessä, joka oli Juudan kuninkaan huoneessa.

32:3 Johonka Zedekia, Juudan kuningas, oli antanut panna hänen, sanoen: miksi sinä ennustat ja sanot: näitä sanoo \Herra\: katso, minä annan tämän kaupungin Babelin kuninkaan käsiin, ja hän on voittava sen?"

32:4 Ja Zedekian, Juudan kuninkaan, ei pidä kaldealaisilta pääsemän, vaan minä kaiketi annan hänen Babelin kuninkaan käsiin, niin että hänen pitää suusta suuhun häntä puhutteleman, ja silmillänsä hänen silmänsä näkemän.

32:5 Ja hänen pitää viemän Zedekian Babeliin; siellä hänen pitää myös pysymän, siihenasti kuin minä etsin häntä, sanoo \Herra\. Vaikka te soditte kaldealaisia vastaan, ei sen kuitenkaan pidä teille menestyvän.

32:6 Ja Jeremia sanoi: \Herran\ sana on tapahtunut minulle ja sanoi:

32:7 Katso, Hanamel Sallumin, sinun setäs poika, tulee sinun tykö, ja on sanova: osta minun peltoni Anatotissa, sillä sinulla on lähimmäinen oikeus sitä ostaa.

32:8 Ja niin Hanamel minun setäni poika tuli minun tyköni, niinkuin \Herra\ oli sanonut, pihalla vankihuoneen edessä, ja sanoi minulle: osta minun peltoni Anatotissa, joka on Benjaminin maalla; sillä sinulla on siihen perintö-oikeus, ja sinä olet lähimmäinen: osta se sinulles. Niin minä ymmärsin, sen olevan \Herran\ sanan.

32:9 Ja minä ostin Hanamelilta, setäni pojalta, pellon, joka on Anatotissa, ja punnitsin hänelle rahat, seitsemäntoista sekeliä hopeata,

32:10 kirjoitin kauppakirjan ja sinetöin sen, otin todistajat ja punnitsin rahat vaa'alla.

32:11 Sitten minä otin sinetöidyn kauppakirjan, sopimuksen ja määräykset sekä avoimen kirjan,

32:12 ja annoin kauppakirjan Baarukille, Neerian, Mahsejan pojan, pojalle, serkkuni Hanamelin nähden ja todistajain nähden, jotka olivat kirjoittaneet kauppakirjan alle, ja kaikkien juutalaisten nähden, jotka istuivat vankilan pihassa,

32:13 ja minä käskin Baarukia heidän nähtensä sanoen:

32:14 "Näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Ota nämä kirjat, tämä kauppakirja, sekä sinetöity että tämä avoin kirja, ja pane ne saviastiaan, että ne säilyisivät kauan aikaa.

32:15 Sillä näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Vielä kerran ostetaan tässä maassa taloja ja peltoja ja viinitarhoja."

32:16 Ja annettuani kauppakirjan Baarukille, Neerian pojalle, minä rukoilin Herraa sanoen:

32:17 "Oi Herra, Herra! Katso, sinä olet tehnyt taivaan ja maan suurella voimallasi ja ojennetulla käsivarrellasi: ei mikään ole sinulle mahdotonta;

32:18 sinä, joka teet laupeuden tuhansille, mutta kostat isäin pahat teot heidän jälkeensä heidän lastensa helmaan; sinä suuri, voimallinen Jumala, jonka nimi on Herra Sebaot,

32:19 suuri neuvossa ja väkevä teossa, sinä, jonka silmät ovat avoimet tarkkaamaan kaikkia ihmislasten teitä, antaaksesi itsekullekin hänen vaelluksensa ja hänen töittensä hedelmän mukaan;

32:20 sinä, joka teit tunnustekoja ja ihmeitä

32:9 Ja ostin Hanamelilta minun setäni pojalta pellon, joka on Anatotissa, ja punnitsin hänelle rahaa seitsemäntoista sikliä ja kymmenen hopea penninkiä.

32:10 Ja kirjoitin kirjaan, ja vahvistin sen sinetillä, ja otin todistukset, ja punnitsin rahan vaa'alla.

32:11 Ja otin sinetillä vahvistetun kauppakirjan tyköni, oikeuden ja tavan jälkeen, ja myös avoimen kirjan,

32:12 Ja annoin kauppakirjan Barukille Neerijan pojalle, Mahsejan pojan, Hanamelin, minun setäni pojan silmään edessä ja todistajain silmään edessä, jotka kauppakirjan allekirjoittaneet olivat, ja kaikkien Juudalaisten silmään edessä, jotka pihassa vankihuoneen edessä asuivat.

32:13 Ja minä käskin Barukia heidän silmäinsä edessä ja sanoin:

32:14 Näin sanoo \Herra\ Zebaot, Israelin Jumala: ota nämä kirjat, tämä sinetillä vahvistettu kauppakirja, ja tämä avoin kirja, ja pane ne saviastiaan, että ne olisivat kauan aikaa tallella.

32:15 Sillä näin sanoo \Herra\ Zebaot, Israelin Jumala: vielä nyt pitää ostettaman huoneita, peltoja ja viinamäkiä tässä maassa.

32:16 Ja kun minä olin antanut Baarukille Nerijan pojalle kauppakirjan, rukoilin minä \Herraa\ ja sanoin:

32:17 Ah Herra, \Herra\! katso, sinä olet tehnyt taivaat ja maan suurella voimallas ja ojennetulla käsivarrellas; ei ole mitään sinulle mahdotonta.

32:18 Sinä, joka monelle tuhannelle teet hyvin, ja kostat isäin pahat teot heidän lastensa helmaan heidän jälkeensä; sinä suuri ja väkevä Jumala, \Herra\ Zebaot on sinun nimes,

32:19 Suuri neuvossa ja väkevä töissä, ja sinun silmäs ovat avoinna kaikkein ihmisten lasten teiden päälle, antaakses kullekin heidän menonsa jälkeen ja heidän töittensä hedelmän jälkeen.

32:20 Sinä, joka Egyptin maalla merkkejä ja

Egyptin maassa ja olet tehnyt niitä hamaan tähän päivään asti sekä Israelissa että muitten ihmisten seassa, ja joka olet tehnyt itsellesi nimen, senkaltaisen kuin se tänäkin päivänä on.

32:21 Sinä veit kansasi Israelin pois Egyptin maasta tunnusteilla ja ihmeillä, väkevällä kädellä ja ojennetulla käsivarrella, suurella peljätyksellä,

32:22 ja annoit heille tämän maan, jonka sinä heidän isillensä vannotulla valalla olit luvannut antaa heille, maan, joka vuotaa maitoa ja mettä.

32:23 Mutta kun he olivat tulleet ja ottaneet sen omaksensa, eivät he kuulleet sinun ääntäsi eivätkä vaeltaneet sinun lakisi mukaan; he eivät tehneet mitään siitä, mitä sinä olit käskenyt heidän tehdä. Silloin sinä annoit kaiken tämän onnettomuuden kohdata heitä.

32:24 Katso, piiritysvallit ovat edenneet aivan kaupunkiin asti, niin että se valloitetaan, ja kaupunki joutuu miekan, nälän ja ruton pakosta kaldealaisten valtaan, jotka sotivat sitä vastaan. Mitä sinä olet puhunut, on tapahtunut, ja katso, sinä näet sen.

32:25 Mutta kuitenkin sinä, Herra, Herra, sanoit minulle: 'Osta rahalla itsellesi pelto ja ota todistajat', vaikka kaupunki joutuu kaldealaisten käsiin."

32:26 Ja Jeremialle tuli tämä Herran sana:

32:27 "Katso, minä olen Herra, kaiken lihan Jumala; onko minulle mitään mahdotonta?"

32:28 Sentähden, näin sanoo Herra: Katso, minä annan tämän kaupungin kaldealaisten käsiin ja Nebukadressarin, Baabelin kuninkaan, käsiin, ja hän valloittaa sen.

32:29 Ja kaldealaiset, jotka sotivat tätä kaupunkia vastaan, tulevat ja sytyttävät tämän kaupungin tuleen ja polttavat sen niine taloineen, joiden katoilla on poltettu uhreja Baalille ja vuodatettu juomauhreja

ihmeitä teit, ja aina tähän päivään asti, sekä Israelin että ihmisten kanssa, ja teit sinulles nimen, niinkuin se tänäpä on.

32:21 Sinä veit kansasi Israelin ulos Egyptin maalta merkeillä ja ihmeillä ja väkevällä kädellä, ojennetulla käsivarrella, ja suurella pelvolla,

32:22 Ja annoit heille tämän maan, jonka sinä heidän isillensä vannonut olit, sen heille antaakses: maan, joka rieskaa ja hunajaa vuosi.

32:23 Ja koska he sinne tulivat ja omistivat sen, ei he kuulleet sinun ääntäs, eikä vaeltaneet sinun lakisi jälkeen; ja kaikkea mitä sinä käskenyt olit heidän tehdä, ei he sitä tehneet; sentähden sinä annoit myös kaiken tämän onnettomuuden heille tapahtua.

32:24 Katso, tämä kaupunki on piiritetty, niin että se pitää voitettaman, ja kaupunki annettaman Kaldealaisten käsiin, jotka sotivat sitä vastaan miekalla, nälällä ja rutolla; ja niinkuin sinä olet sanonut, niin nyt tapahtuu, sen sinä näet.

32:25 Ja sinä Herra, \Herra\, sanoit minulle: osta sinulles pelto rahalla, ja ota todistukset, vaikka kaupunki pitää annettaman joutuu Kaldealaisten käsiin.

32:26 Ja \Herran\ sana tapahtui Jeremialle ja sanoi:

32:27 Katso, minä \Herra\ olen kaiken lihan Jumala: pitäiskö minulle jotain oleman mahdotointa?

32:28 Sentähden sanoo \Herra\ näin: katso, minä annan tämän kaupungin Kaldealaisten käsiin ja Nebukadnetsarin, Babelin kuninkaan käteen, ja hän on sen voittava.

32:29 Ja Kaldealaisten, jotka sotivat tätä kaupunkia vastaan, pitää tänne tuleman, ja sytyttävät tämän kaupungin tuleen ja polttavat sen niine taloineen, ja tähän kaupunkiin tulen sytyttämän, ja polttaman

vieraille jumalille, minulle mielikarvaudeksi.

32:30 Sillä Israelin ja Juudan miehet ovat hamasta nuoruudestaan tehneet vain sitä, mikä on paha minun silmissäni, sillä israelilaiset ovat tuottaneet minulle ainoastaan mielikarvautta kättensä teoilla, sanoo Herra.

32:31 Sillä tämä kaupunki on ollut minulle vihaksi ja kiivastukseksi hamasta siitä päivästä, jona he sen rakensivat, aina tähän päivään asti; ja niin minä heitän sen pois kasvojeni edestä

32:32 kaiken sen pahan tähden, minkä israelilaiset ja Juudan miehet ovat tehneet minulle mielikarvaudeksi - he, heidän kuninkaansa, ruhtinaansa, pappinsa ja profeettansa sekä Juudan miehet ja Jerusalemin asukkaat.

32:33 He ovat kääntäneet minulle selkänsä eivätkä kasvojansa; ja vaikka minä olen opettanut heitä varhaisesta alkaen, he eivät ole kuulleet eivätkä ottaneet varteen kuritusta.

32:34 He ovat asettaneet iljetyksensä temppeliin, joka on otettu minun nimiini, ja saastuttaneet sen.

32:35 Ja he ovat rakentaneet Baalille uhrikukkulat, jotka ovat Ben-Hinnomin laaksossa, polttaakseen poikiansa ja tyttäriänsä uhrina Molokille, mitä minä en ole käskenyt ja mikä ei ole minun mieleeni tullut. Tällaisia kauhistuksia he tekivät ja saivat Juudan syntiä tekemään.

32:36 Mutta nyt sanoo Herra, Israelin Jumala, näin tästä kaupungista, jonka te sanotte joutuvan Baabelin kuninkaan käsiin miekan, nälän ja ruton pakosta:

32:37 Katso, minä kokoan heidät jälleen kaikista maista, joihin minä heidät vihassani, kiivastuksessani ja suuressa suuttumuksessani karkoitan, ja palautan

sen huoneinensa, kussa he Baalille kattoin päällä suitsuttaneet, ja muille jumalille juomauhreja uhranneet ovat, minua vihoittaaksensa.

32:30 Sillä Israelin lapset ja Juudan lapset ovat tosin nuoruudestansa tehneet paha minun silmäini edessä; ja Israelin lapset ovat vihoittaneet minun kättensä töillä, sanoo \Herra\.

32:31 Siitä ajasta, kuin tämä kaupunki rakennettiin, niin tähän päivään asti, on hän tehnyt minun vihaiseksi ja julmaksi, niin että minun täytyi heittää hänen pois kasvojeni edestä,

32:32 Kaikkein Israelin lasten ja Juudan lasten pahuuden tähden, jonka he ovat tehneet, minua vihoittaaksensa, he ja heidän kuninkaansa, ruhtinaansa, pappinsa ja prophetansa, sekä Juudan miehet ja Jerusalemin asuvaset.

32:33 He ovat kääntäneet selkänsä minulle ja ei kasvojansa; vaikka minä annoin aikansa ja alinomia opettaa heitä, mutta ei he tahtoneet kuulla eikä oppia ottaa.

32:34 Päälliseksi he ovat panneet kauhistuksensa siihen huoneeseen, jolla minusta on nimi, saastuttaaksensa sitä.

32:35 Ja ovat rakentaneet Baalin korkeuksia Ben-Hinnomin laaksossa, polttaakseen poikiansa ja tyttäriänsä Molokille, jota en minä ole heidän käskenyt, eikä myös ole minun mieleeni johtunut, että heidän tämän kauhistuksen piti tekemän, jolla he Juudan saattivat syntiä tekemään.

32:36 Ja nyt sentähden sanoo \Herra\, Israelin Jumala näin tästä kaupungista, josta te sanotte, että hän pitää miekan, nälän ja ruton kautta Babelin kuninkaan käsiin annettaman.

32:37 Katso, minä tahdon heidät koota kaikista maakunnista, joihin minä olen heitä sysännyt pois suuressa vihassani, hirmuisuudessani ja julmuudessani ja

heidät tähän paikkaan ja annan heidän asua turvassa.

32:38 Silloin he ovat minun kansani, ja minä olen heidän Jumalansa.

32:39 Ja minä annan heille yhden sydämen ja yhden tien, niin että he pelkäävät minua kaiken elinaikansa, ja niin heidän käy hyvin ja heidän lastensa heidän jälkeensä.

32:40 Ja minä teen heidän kanssansa iankaikkisen liiton, niin etten käänny heistä pois, vaan teen heille hyvää; ja minä annan pelkoni heidän sydämiinsä, niin etteivät he minusta luovu.

32:41 Ja minä iloitsen heistä, siitä että teen heille hyvää; minä istutan heidät tähän maahan uskollisesti, kaikesta sydämestäni ja kaikesta sielustani.

32:42 Sillä näin sanoo Herra: Niinkuin minä olen tuottanut tälle kansalle kaiken tämän suuren onnettomuuden, niin minä myös tuotan heille kaiken sen hyvän, minkä minä heille lupaan.

32:43 Vielä ostetaan peltoja tässä maassa, josta te sanotte: 'Se on oleva autio, vailla ihmisiä ja eläimiä, kaldealaisten käsiin annettu.'

32:44 Peltoja ostetaan rahalla, kauppakirjoja kirjoitetaan ja sinetöidään ja todistajia otetaan Benjaminin maassa, Jerusalemin ympäristössä ja Juudan kaupungeissa, Vuoriston, Alankomaan ja Etelämaan kaupungeissa, sillä minä käännän heidän kohtalonsa, sanoo Herra."

33 LUKU

33:1 Herran sana tuli Jeremialle toistamiseen, kun hän vielä oli suljettuna vankilan pihaan; se kuului näin:

33:2 "Näin sanoo Herra, joka sen myös tekee, Herra, joka valmistaa sen ja vahvistaa sen - Herra on hänen nimensä:

tahdon tuottaa heitä jälleen tähän paikkaan, että heidän turvallisesti asuman pitää;

32:38 Ja heidän pitää minun kansani oleman, ja minä tahdon olla heidän Jumalansa.

32:39 Ja tahdon heille yhden sydämen ja yhden tien antaa, että he pelkäisivät minua kaikkena elinaikansa, että heille ja heidän lapsillensa heidän jälkeensä pitäis hyvästi käymän.

32:40 Ja tahdon iankaikkisen liiton tehdä heidän kanssansa, niin etten minä lakkaa heille hyvää tekemästä; ja tahdon minun pelkoni antaa heidän sydämiinsä, ettei he poikkeaisi minusta.

32:41 Ja se pitää minun iloni oleman, että heille hyvää teen; ja tahdon heitä tähän maahan istuttaa uskollisesti, kaikesta minun sydämestäni ja kaikesta sielustani.

32:42 Sillä näin sanoo \Herra\ : niinkuin minä olen antanut tulla tämän kansan päälle kaiken tämän tämän suuren onnettomuuden, niin myös minä annan tulla heidän päällensä kaiken sen hyvän, kuin minä olen heille puhunut.

32:43 Ja vielä nyt pitää peltoja ostettaman tässä maassa, josta te sanotte: sen pitää autiona oleman, niin ettei siinä väkeä eli karjaa oleman pidä, ja pitää Kaldealaisten käsiin annettaman.

32:44 Kuitenkin pitää vielä nyt peltoja ostettaman rahalla ja kirjoituksella, niin sinetillä vahvistettaman ja todistajilla: Benjaminin maalla, ja ympäri Jerusalemia, ja Juudan kaupungeissa, jotka vuorilla ovat sillä minä tahdon kääntää heidän vankiutensa, sanoo \Herra\.

33 LUKU

33:1 Ja \Herran\ sana tapahtui toisen kerran Jeremialle, kuin hän oli vielä suljettu vankihuoneen pihassa, ja sanoi:

33:2 Näin sanoo \Herra\, joka sen tekee, \Herra\, joka sen päättää ja toimittaa, \Herra\ on hänen nimensä:

33:3 Huuda minua avuksesi, niin minä vastaan sinulle ja ilmoitan sinulle suuria ja salattuja asioita, joita sinä et tiedä.

33:4 Sillä näin sanoo Herra, Israelin Jumala, tämän kaupungin taloista ja Juudan kuningasten linnoista, jotka sortuvat piiritysvallien ja miekan edessä,

33:5 ja niistä, jotka ovat tulleet taistelemaan kaldealaisia vastaan, ja täyttämään talot ihmisten ruumiilla, jotka minä surmaan vihassani ja kiivastuksessani ja joiden kaiken pahuuden tähden minä olen kätkenyt kasvoni tältä kaupungilta:

33:6 Katso, minä kasvatan umpeen ja lääkiten sen haavat, ja minä parannan heidät ja avaan heille rauhan ja totuuden runsauden.

33:7 Minä käännän Juudan kohtalon ja Israelin kohtalon ja rakennan heidät muinaiselleen.

33:8 Ja minä puhdistan heidät kaikista heidän pahoista teoistansa, joilla he ovat rikkoneet minua vastaan, ja minä annan anteeksi kaikki heidän pahat tekonsa, joilla he ovat rikkoneet minua vastaan ja minusta luopuneet.

33:9 Ja tämä kaupunki on oleva minulle kunniaksi ja iloksi, ylistykseksi ja kirkkaudeksi kaikkien maan kansojen edessä, jotka kuulevat kaiken sen hyvän, minkä minä sille teen; he peljestyvät ja vapisevat kaikkea sitä hyvää ja kaikkea sitä onnea, jonka minä sille annan.

33:10 Näin sanoo Herra: Vielä kerran kuullaan tässä paikassa, josta te sanotte: 'Se on oleva rauniona, vailla ihmisiä ja eläimiä.' Juudan kaupungeissa ja Jerusalemin autioilla kaduilla, joilla ei ihmistä, ei asukasta, ei eläintä ole,

33:11 riemun ja ilon huuto, huuto yljälle ja huuto morsiamelle, niiden huuto, jotka sanovat: 'Kiittäkää Herraa Sebaotia, sillä Herra on hyvä, sillä hänen armonsa pysyy

33:3 Huuda minua, niin minä tahdon kuulla sinua, ja tahdon ilmoittaa sinulle suuria ja voimallisia asioita, niitä, joita et tiedäkään.

33:4 Sillä näin sanoo \Herra\ Israelin Jumala tämän kaupungin huoneista ja Juudan kuningasten huoneista, jotka ovat maahan kukistetut, niistä tehtää multaseiniä varjelukseksi,

33:5 Ja niistä, jotka tänne ovat tulleet sotimaan Kaldealaisia vastaan, että he täyttäisivät ne ihmisten ruumiilla, jotka minä minun vihassani ja julmuudessani lyövä olen; sillä minä olen kätkenyt minun kasvoni tämän kaupungin edestä, kaiken heidän pahuutensa tähden:

33:6 Katso, minä tahdon sitoa heidän haavansa ja tehdä heidät terveeksi, ja tahdon kuulla heidän rukouksensa rauhasta ja uskollisuudesta;

33:7 Sillä minä tahdon kääntää Juudan vankiuden ja Israelin vankiuden, ja rakennan heidät niinkuin alusta.

33:8 Ja puhdistan heidät kaikesta pahasta teostansa, joilla he ovat rikkoneet minua vastaan, ja tahdon antaa heille anteeksi kaiken pahan teon, joilla he ovat rikkoneet ja harhailleet minua vastaan.

33:9 Ja se on oleva minulle ilonimeksi, ylistykseksi ja kunniaksi kaikkein pakanain seassa maan päällä, kuin he saavat kuulla kaiken sen hyvän, minkä minä heille teen; ja heidän pitää peljästyvän ja hämmästyvän kaikkea sitä hyvää ja kaikkea sitä rauhaa, jonka minä heille antaa tahdon.

33:10 Näin sanoo \Herra\: tässä paikassa, josta te sanotte: se on autio, ettei ihmisiä eikä karjaa Juudan kaupungeissa ja kaduilla Jerusalemissa ole (jotka niin hävitetyt ovat, ettei väkeä eikä asuvaisia, ei myös karjaa siellä ole,)

33:11 Pitää vielä nyt kuultaman riemun ja ilon ääni, yljän ääni ja morsiamen ääni, ja niiden ääni jotka sanovat: kiittäkää \Herraa\ Zebaotia, että \Herra\ on hyvä,

iankaikkisesti', ja niiden, jotka tuovat Herran huoneeseen kiitosuhreja. Sillä minä käännän maan kohtalon muinaiselleen, sanoo Herra.

33:12 Näin sanoo Herra Sebaot: Vielä kerran on tässä paikassa, joka on rauniona, vailla ihmisiä ja eläimiä, ja kaikilla sen kaupungeilla oleva laitumia, joilla paimenet lepuuttavat lampaitansa.

33:13 Vuoriston kaupungeissa, Alankomaan kaupungeissa ja Etelämaan kaupungeissa, Benjaminin maassa, Jerusalemin ympäristössä ja Juudan kaupungeissa on vielä kerran lampaita kulkeva laskijan kätten ohi, sanoo Herra.

33:14 Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin minä täytän sen hyvän lupauksen, jonka minä olen lausunut Israelin heimosta ja Juudan heimosta.

33:15 Niinä päivinä ja siihen aikaan minä kasvatan Daavidille vanhurskauden vesan, ja hän on tekevä oikeuden ja vanhurskauden maassa.

33:16 Niinä päivinä Juuda pelastetaan, ja Jerusalem asuu turvassa, ja tämä on se nimi, jolla sitä kutsutaan: 'Herra, meidän vanhurskautemme.'

33:17 Sillä näin sanoo Herra: Aina on mies Daavidin suvusta istuva Israelin heimon valtaistuimella.

33:18 Ja aina on mies leeviläisten pappien suvusta oleva minun edessäni uhraamassa polttouhria ja sytyttämässä ruokauhria ja toimittamassa teurasuhria joka päivä."

33:19 Ja Jeremialle tuli tämä Herran sana:

33:20 "Näin sanoo Herra: Jos saatte rikotuksi minun liittoni päivän kanssa ja minun liittoni yön kanssa, niin että päivä ja yö eivät enää tule ajallansa,

33:21 niin rikkoutuu myös minun liittoni palvelijani Daavidin kanssa, niin ettei hänellä enää ole poikaa, joka istuu kuninkaana hänen valtaistuimellansa, ja

ja hänen laupiutensa pysyy ijankaikkisesti, ja niidenkin, jotka kiitosuhria \Herran\ huoneeseen kantavat; sillä minä käännän maan vankiuden, niinkuin alusta, sanoo \Herra\.

33:12 Näin sanoo \Herra\ Zebaot: tässä paikassa, joka autiona on, niin ettei ihmisiä eikä karjaa siinä ole, ja kaikissa hänen kaupungeissansa, pitää vielä nyt paimenten huoneet oleman, jotka ruokkivat laumoja;

33:13 Sekä kaupungeissa, jotka vuorilla ovat, ja laaksokaupungeissa, jotka Etelämaassa ovat, Benjaminin maalla ja Jerusalemin ympärillä, ja Juudan kaupungeissa, sieltä pitää vielä menemän ulos ja sisälle luetut laumat, sanoo \Herra\.

33:14 Katso, aika tulee, sanoo \Herra\, että minä tahdon sen armollisen sanan herättää, jonka minä olen Israelin huoneelle puhunut, ja Juudan huoneelle:

33:15 Niinä päivinä ja sillä ajalla tahdon minä antaa Daavidille kasvaa vanhurskauden vesan, ja hän on toimittava oikeuden ja vanhurskauden maan päällä.

33:16 Sillä ajalla pitää Juuda autetuksi tuleman, ja Jerusalem levossa asuman, ja häntä kutsutaan: \Herra\, meidän vanhurskautemme.

33:17 Sillä näin sanoo \Herra\: ei pidä Daavidilta puuttuman mies, joka istuu Israelin huoneen istuimella;

33:18 Ei myös pidä koskaan edestäni puuttuman pappeja ja Leviläisiä, jotka polttouhria uhraavat ja ruokauhria sytyttävät, ja uhreja joka aika teurastavat.

33:19 \Herran\ sana tapahtui Jeremialle ja sanoi:

33:20 Näin sanoo \Herra\: jos te taidatte lakkauttaa minun liittoni päivän ja yön kanssa, ja ettei päivä ja yö ole ajallansa:

33:21 Niin ei myös minun liittoni Davidin minun palveliani kanssa, pidä miksiäkään oleman, ettei hänellä enää ole poikaa kuninkaaksi hänen istuimellansa, ja

minun liittoni leeviläisten pappien, minun palvelijaini, kanssa.

33:22 Niinkuin taivaan joukkoa ei voida lukea eikä meren hiekkaa mitata, niin monilukuisiksi minä teen palvelijani Daavidin jälkeläiset ja leeviläiset, jotka minua palvelevat."

33:23 Ja Jeremialle tuli tämä Herran sana:

33:24 "Etkö ole huomannut, mitä tämä kansa puhuu sanoen: 'Ne kaksi sukukuntaa, jotka Herra valitsi, hän on hyljännyt'? Ja he halveksivat minun kansaani, niinkuin se ei enää olisikaan kansa heidän silmissänsä.

33:25 Näin sanoo Herra: Jos minun liittoni päivän ja yön kanssa on olematon, jos en ole säätänyt taivaan ja maan lakeja,

33:26 niin minä myös hylkään Jaakobin ja palvelijani Daavidin jälkeläiset, niin etten ota hänen jälkeläisistensä hallitsijoita Aabrahamin, lisäkin ja Jaakobin jälkeläisille. Sillä minä käännän heidän kohtalonsa ja armahdan heitä."

34 LUKU

34:1 Sana, joka tuli Jeremialle Herralta, kun Nebukadnessar, Baabelin kuningas, ja koko hänen sotajoukkonsa ja kaikki hänen valtansa alaisen maan valtakunnat ja kaikki kansat sotivat Jerusalemia ja kaikkia sen alaisia kaupunkeja vastaan; se kuului näin:

34:2 "Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Mene ja sano Sidkialle, Juudan kuninkaalle, sano hänelle: Näin sanoo Herra: Katso, minä annan tämän kaupungin Baabelin kuninkaan käsiin, ja hän polttaa sen tulella.

34:3 Ja sinä et pääse hänen käsistään, vaan sinut otetaan kiinni ja annetaan hänen käsiinsä, ja sinun täytyy nähdä Baabelin kuningas silmästä silmään, ja hän puhuu sinun kanssasi suusta suuhun, ja sinä joudut Baabeliin.

Leviläisten ja pappein, minun palveliaini kanssa.

33:22 Niinkuin ei taivaan sotaväkeä taideta lukea eikä meren santaa mitata, juuri niin tahdon minä palveliaini Davidin siemenen enentää ja Leviläiset, jotka minua palvelevat.

33:23 Ja \Herran\ sana tapahtui Jeremialle ja sanoi:

33:24 Etkös ole nähnyt, mitä tämä kansa puhuu ja sanoo: \Herra\ on hyljännyt ne kaksi sukukuntaa, jotka hän valinnut oli; ja he häpäisevät minun kansaani, niinkuin ei he enään minun kansani heidän edessään olisikaan.

33:25 Näin sanoo \Herra\: jos en minä pidä liittoani päivän ja yön kanssa, ja järjestystäni taivaan ja maan kanssa:

33:26 Niin tahdon myös hyljätä Jaakobin ja Davidin minun palveliaini siemenen, niin etten minä ota niitä hänen siemenestensä, jotka pitää vallitseman Aabrahamin, Isaakin ja Jakobin siementä; sillä minä tahdon kääntää heidän vankiutensa ja armahtaa heitä.

34 LUKU

34:1 Tämä on sana, joka tapahtui Jeremialle \Herralta\, kun Nebukadnetsar, Babelin kuningas, ja kaikki hänen sotajoukkonsa, ja kaikki valtakunnat maan päällä, jotka hänen vallassansa olivat, ja kaikki kansat sotivat Jerusalemia ja kaikkia hänen kaupungeitansa vastaan; ja sanoi:

34:2 Näin sanoo \Herra\, Israelin Jumala: mene ja puhu Zedekian, Juudan kuninkaan kanssa, ja sano hänelle: näin sanoo \Herra\: katso, minä annan tämän kaupungin Babelin kuninkaan käsiin, ja hänen pitää se tulella polttaman.

34:3 Ja ei sinun pääsemän hänen kädestänsä, vaan totisesti käsitettämän ja hänen käteensä annettaman, niin että sinun pitää silmilläs Babelin kuninkaan silmät näkemän, ja hän on suusta suuhun sinua puhutteleva, ja sinä olet menevä Babeliin.

34:4 Mutta kuule Herran sana, Sidkia, Juudan kuningas: Näin sanoo Herra sinusta: Sinä et ole kuoleva miekkaan.

34:5 Sinä saat kuolla rauhassa; ja niinkuin sinun isillesi, aikaisemmille kuninkaille, jotka olivat ennen sinua, niin poltetaan sinun kunniaksesi kuolinsuitsutus ja sinulle pidetään valittajaiset ja huudetaan: 'Voi herraamme!' Sillä minä olen sen sanonut, sanoo Herra."

34:6 Ja profeetta Jeremia puhui Sidkialle, Juudan kuninkaalle, kaikki nämä sanat Jerusalemissa,

34:7 kun Baabelin kuninkaan sotajoukko taisteli Jerusalemia vastaan ja kaikkia vielä jäljellä olevia Juudan kaupunkeja vastaan, Laakista ja Asekaa vastaan, sillä nämä olivat jääneet jäljelle Juudan kaupungeista, varustetuista kaupungeista.

34:8 Sana, joka tuli Jeremialle Herralta, sen jälkeen kuin kuningas Sidkia oli tehnyt liiton kaiken kansan kanssa, joka oli Jerusalemissa, ja heille julistanut vapautuksen,

34:9 että jokaisen tuli päästää vapaaksi orjansa ja orjattarensa, hebrealainen mies ja hebrealainen nainen, niin etteivät heitä orjinansa pitäisi, ei kukaan juutalaista veljeänsä.

34:10 Ja sen kuulivat kaikki päämiehet ja kaikki kansa, jotka olivat menneet tähän liittoon, että jokaisen tuli päästää vapaaksi orjansa ja orjattarensa eikä enää pitää heitä orjinansa; ja he tottelivat ja päästivät heidät.

34:11 Mutta jälkeinpäin he peräytyivät liitosta ja ottivat takaisin ne orjat ja orjattaret, jotka he olivat päästäneet vapaiksi, ja pakottivat heidät orjikkeeseen ja orjattarikseen.

34:12 Silloin tuli Jeremialle Herralta tämä Herran sana:

34:13 "Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Minä tein teidän isäinne kanssa liiton silloin, kun minä vein heidät pois Egyptin

34:4 Mutta kuule siis sinä, Zedekia, Juudan kuningas, \Herran\ sanaa: näin sanoo \Herra\ sinusta: ei sinun pidä miekalla kuoleman.

34:5 Sinun pitää kuoleman rauhassa, ja niinkuin sinun isilles, jotka sinun edelläs ovat kuninkaat olleet, on poltettu, niin pitää myös sinulle poltettaman, ja sinua pitää itkettämän: voi herra! sillä minä olen sen sanonut, sanoo \Herra\.

34:6 Ja propheta Jeremia puhui kaikki nämä sanat Zedekialle, Juudan kuninkaalle Jerusalemissa,

34:7 Kuin Babelin kuninkaan sotajoukko jo soti Jerusalemia vastaan, ja Juudan jääneitä kaupungeita vastaan, Lakista ja Asekaa vastaan; sillä nämät vahvat kaupungit olivat vielä Juudan kaupungeista jääneet.

34:8 Tämä on sana, joka tapahtui \Herralta\ Jeremialle, sitten kun kuningas Zedekia oli tehnyt liiton kaiken kansan kanssa, joka Jerusalemissa oli, ja luvannut kuuluttaa heille vapautta,

34:9 Niin että jokaisen piti päästämän orjansa, joko se oli miehen eli vaimonpuoli, jotka Hebrealaiset olivat, niin ettei Juudalaisen pitänyt oleman veljensä orjana.

34:10 Silloin kaikki ruhtinaat ja kaikki kansa, joka siihen liittoon oli mielistynyt, olivat hänelle kuuluiset, että jokaisen piti päästämän sekä mies- että vaimo-orjansa vapaaksi, ja ei enään pitämän heitä orjanansa, ja he päästivät heidät.

34:11 Mutta vähää jälkeen käänsivät he itsensä, ja ottivat orjat miehen- ja vaimonpuolista taas tykönsä, jotka he olivat vapaaksi päästäneet, ja vaativat heitä taas orjaksensa.

34:12 Silloin tapahtui \Herran\ sana Jeremialle \Herralta\ ja sanoi:

34:13 Näin sanoo \Herra\, Israelin Jumala: minä olen tehnyt liiton teidän isäinne kanssa, kun minä vein heidät Egyptin

maasta, orjuuden pesästä, sanoen:

34:14 Seitsemän vuoden kuluttua päästääkää veljenne, hebrealainen: joka on myynyt itsensä sinulle ja palvellut sinua kuusi vuotta, se päästä luotasi vapaaksi. Mutta teidän isänne eivät kuulleet minua, eivät korvaansa kallistaneet.

34:15 Vaan nyt te olette kääntyneet ja tehneet teon, joka on oikea minun silmissäni, julistaessanne vapautuksen kukin lähimmäisellensä, ja olette tehneet teon, joka on oikea minun silmissäni, julistaessanne vapautuksen kukin lähimmäisillensä, ja olette tehneet liiton minun kasvojeni edessä temppelissä, joka on otettu minun nimiini.

34:16 Mutta sitten te olette jälleen kääntyneet pois ja häväisseet minun nimeni: olette ottaneet takaisin jokainen orjansa ja orjattarensa, jotka olitte päästäneet vapaiksi omiin valtoihinsa, ja olette pakottaneet heidät olemaan orjinanne ja orjattarinanne.

34:17 Sentähden näin sanoo Herra: Te ette kuulleet minua ettekä julistaneetkaan vapautusta kukin veljellensä ja lähimmäisellensä; katso, minä julistan teille vapautuksen, sanoo Herra: menon miekkaan, ruttoon ja nälkään. Ja minä teen teidät kauhistukseksi kaikille valtakunnille maan päällä.

34:18 Ja minä annan ne miehet, jotka ovat rikkoneet minun liittoni, jotka eivät ole pitäneet sen liiton sanoja, jonka he tekivät minun edessäni halkaisten kahtia uhrivasikan ja käyden sen puolikkaiden välitse, nämä miehet -

34:19 Juudan ruhtinaat ja Jerusalemin ruhtinaat, hoviherrat ja papit sekä kaiken maan kansan, jotka kävivät vasikan puolikkaiden välitse -

34:20 ne minä annan heidän vihollistensa käsiin, niiden käsiin, jotka etsivät heidän henkeänsä; ja heidän ruumiinsa joutuvat taivaan lintujen ja maan eläinten ruuaksi.

maalta orjuuden huoneista, ja sanoin:

34:14 Kun seitsemän vuotta ovat kuluneet, pitää jokaisen teistä päästämän veljensä, joka Hebrealainen on ja on itsensä sinulle myynyt, ja on jo kuusi vuotta sinua palvellut; ja sinun pitää hänen vapaaksi päästämän. Mutta ei teidän isänne totelleet minua, eikä kallistaneet siihen korviansa.

34:15 Niin te olette nyt tänäpäpä kääntäneet teitänne ja tehneet, mitä minulle kelpaa, että te olette antaneet kuuluttaa vapautta, jokainen lähimmäisellensä, ja olette siitä tehneet liiton minun edessäni siinä huoneessa, joka minun nimelläni nimitetty on.

34:16 Mutta te olette taas siitä poikenneet, ja saastuttaneet minun nimeni, että jokainen on taas ottanut sekä mies- että vaimo-orjansa, jotka te olitte vapaaksi tehneet, että heidän piti oleman itse omansa, ja vaaditte heitä taas orjaksenne.

34:17 Sentähden sanoo \Herra\ näin: ettette kuulleet minua, että teidän piti kuuluttaman vapautta, jokainen veljellensä ja lähimmäisellensä: katso, niin minä kuulutan, sanoo \Herra\", teille vapauden miekkaan, ruttoon ja nälkään, ja panen teidät kulkiaksi kaikissa valtakunnissa maan päällä.

34:18 Ja jotka minun liitostani harhailevat, eikä pidä liiton sanoja, jonka he minun edessäni tehneet ovat, niin minä teen niinkuin sille vasikalle, jonka kahdeksi kappaleeksi hakkasivat, ja kävivät molempain kappalten välitse,

34:19 Juudan pääruhtinaille, Jerusalemin päämiehille, kamaripalvelioille, papeille ja kaikelle maan kansalle, jotka vasikan kappalten välitse käyneet ovat.

34:20 Ja tahdon antaa heitä heidän vihollistensa käsiin ja niiden käsiin, jotka heidän henkeänsä väijyvät, niin että heidän ruumiinsa pitää tuleman taivaan linnuille ja maan pedoille ruuksi.

34:21 Ja Sidkian, Juudan kuninkaan, ja hänen ruhtinaansa minä annan heidän vihollistensa käsiin, niiden käsiin, jotka etsivät heidän henkeänsä, Baabelin kuninkaan sotajoukon käsiin, joka on lähtenyt pois teidän kimpustanne.

34:22 Katso, minä käsken heitä, sanoo Herra, ja palautan heidät tämän kaupungin kimppuun, ja he sotivat sitä vastaan, valloittavat sen ja polttavat sen tulella; ja Juudan kaupungit minä teen autioiksi, asujattomiksi."

35 LUKU

35:1 Sana, joka tuli Jeremialle Herralta Juudan kuninkaan Joojakimin, Joosian pojan, päivinä; se kuului:

35:2 "Mene reekabilaisten tykö ja puhuttele heitä ja vie heidät Herran temppeliin, yhteen sen kammioista, ja anna heille viiniä juoda."

35:3 Ja minä otin Jaasanjan, joka oli Jeremian, Habassinjan pojan, poika, sekä hänen veljensä ja kaikki hänen poikansa ja kaikki reekabilaiset

35:4 ja vein heidät Herran temppeliin, Jumalan miehen Haananin, Jigdalkan pojan, poikien kammioon, joka on päämiesten kammion vieressä, ovenvartija Maasejan, Sallumin pojan, kammion yläpuolella.

35:5 Ja minä asetin reekabilaisten eteen täysyä viiniruukkuja ynnä maljoja ja sanoin heille: "Juokaa viiniä."

35:6 Mutta he vastasivat: "Me emme juo viiniä; sillä meidän isämme Joonadab, Reekabin poika, on antanut meille tämän käskyn: Älkää, te ja teidän lapsenne, ikinä viiniä juoko;

35:7 älkää rakentako taloja älkääkään kylväkö siementä; älkää istuttako viinitarhoja, älköönkään niitä teillä olko, vaan asukaa teltoissa kaikkina elämänne päivinä, että kauan eläisitte siinä maassa, jossa te olette muukalaisina.

35:8 Ja me olemme kuuliaisit isällemme

34:21 Ja Zedekian, Juudan kuninkaan, ja hänen pääruhtinaansa annan minä vihollisten käsiin, ja niiden käsiin, jotka heidän henkeänsä väijyvät, ja Babelin kuninkaan sotajoukon käsiin, joka nyt teidän tyköänne on mennyt pois.

34:22 Katso, minä käsken heitä, sanoo \Herra\, ja annan taas tulla tämän kaupungin eteen, ja heidän pitää sotiman sitä vastaan, ja voittaman sen, ja tulella polttaman, ja minä hävitän Juudan kaupungit, niin ettei kenkään niissä pidä enään asuman.

35 LUKU

35:1 Tämä on se sana, joka \Herralta\ tapahtui Jeremialle, Jojakimin Josian pojan, Juudan kuninkaan, aikana, sanoen:

35:2 Mene Reekabilaisten huoneeseen, ja puhu heidän kanssansa, ja vie heitä \Herran\ huoneeseen, yhteen kammioon, ja anna heille viinaa.

35:3 Niin minä otin Jasanin Jeremian pojan, Habatsinin pojan, sekä hänen veljensä ja kaikki hänen poikansa, ja koko Reekabilaisten huoneen,

35:4 Ja vein heidät \Herran\ huoneeseen, Hananin lasten, Jigdalkan pojan, Jumalan miehen kammioon, joka päämiesten kammion tykönä on, ylempänä Maasejan Sallumin pojan, ovenvartian kammiota.

35:5 Ja minä panin Reekabilaisten huoneen lasten eteen kannut ja maljat täyteen viinaa, ja sanoin heille: juokaat viinaa.

35:6 Mutta he vastasivat: me emme juo viinaa; sillä meidän isämme Jonadab, Reekabin poika on käskennyt meitä ja sanonut: te ja teidän lapsenne ei pidä ikänä viinaa juoman,

35:7 Ja ei huonetta rakentaman, ei jyviä kylvämän, ei viinapuuta istuttaman eikä pitämän; vaan pitää asuman majoissa kaikkina teidän elinaikananne, että te kauan eläisitte maassa, jossa te muukalaiset olette.

35:8 Ja me olemme kuuliaisit meidän

Joonadabile, Reekabin pojalle, kaikessa, mitä hän on käskenyt meidän tehdä, niin että emme koskaan juo viiniä elämämme päivinä, emme me eivätkä vaimomme, eivät poikamme eivätkä tyttäremme,

35:9 emmekä rakenna taloja asuaksemme, eikä meillä ole viinitarhoja, ei peltoa eikä kylvöä.

35:10 Vaan me asumme teltoissa ja olemme kuuliaiset ja teemme kaiken, mitä isämme Joonadab on käskenyt meidän tehdä.

35:11 Mutta kun Nebukadressar, Baabelin kuningas, hyökkäsi maahan, niin me sanoimme: 'Tulkaa, menkäämme Jerusalemiin kaldealaisten sotajoukkoa ja aramilaisten sotajoukkoa pakoon', ja me asetuimme Jerusalemiin."

35:12 Ja Jeremialle tuli tämä Herran sana:

35:13 "Näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Mene ja sano Juudan miehille ja Jerusalemin asukkaille: Ettekö ota kuritusta varteen ja kuule minun sanojani? sanoo Herra.

35:14 Joonadabin, Reekabin pojan, sanat, joilla hän kielsi poikiansa juomasta viiniä, pidetään voimassa, ja niin he eivät ole juoneet tähän päivään asti, sillä he ovat kuuliaiset isänsä käskylle. Mutta minä olen puhunut teille varhaisesta alkaen, ja te ette ole kuulleet minua.

35:15 Ja minä olen lähettänyt teidän tykönne kaikki palvelijani, profeetat, varhaisesta alkaen, sanoen: Kääntykää kukin pahalta tieltänne ja parantakaa tekonne, älkää seuratko muita jumalia älkääkä niitä palvelko, niin te saatte asua siinä maassa, jonka minä olen antanut teille ja teidän isillenne; mutta te ette ole kallistaneet korvaanne, ette ole kuulleet minua.

35:16 Joonadabin, Reekabin pojan, jälkeläiset ovat siis pitäneet voimassa isänsä käskyn, jonka hän heille antoi, mutta tämä kansa ei ole kuullut minua.

isämme Joonadabin Rekabin pojan äänelle kaikissa, mitä hän on meille käskenyt, niin ettemme viinaa juo kaikkena meidän elinaikanamme, me ja meidän emäntämme, poikamme ja tyttäremme.

35:9 Ja emme rakenna huonetta asuaksemme; ja ei meillä ole viinamäkiä eikä peltoja, eli jyviä;

35:10 Vaan asumme majoissa, ja olemme kuuliaiset, ja teemme kaikki niinkuin meidän isämme Joonadab on meille käskenyt.

35:11 Mutta kun Nebukadnetsar, Babelin kuningas, meni tänne maahan ylös, sanoimme me: tulkaat, käykäämme Jerusalemiin Kaldealaisten ja Syrialaista sotajoukon edestä; ja niin me olemme sitte olleet tässä Jerusalemissa.

35:12 Silloin tapahtui \Herran\ sana Jeremialle, sanoen:

35:13 Näin sanoo \Herra\ Zebaot, Israelin Jumala: mene ja sano Juudan miehille ja Jerusalemin asuvasille: ettekö te tahdo itseänne parantaa, niin että te tottelette minun sanaani? sanoo \Herra\.

35:14 Joonadabin Rekabin pojan sanat, jotka hän oli käskenyt lapsillensa, ettei heidän pitänyt viinaa juoman, ettei he tähän päivään asti juo viinaa, että he isänsä käskylle kuuliaiset olisivat. Mutta minä olen antanut aikaisin teille sanoa, kuitenkin ette kuule minua.

35:15 Niin olen minä myös lähettänyt varhain ja usein tykönne kaikki minun palveliani prophetat, ja antanut sanoa: kääntäkää teistä jokainen itsensä pahasta menostansa, ja parantakaat teidän elämänne, ja älkää seuratko muita jumalia, palvellaksenne heitä; niin te saatte olla maassa, jonka minä teille ja teidän isillenne antanut olen; mutta ette tahtoneet kallistaa korvianne siihen, ettekä kuulleet minua.

35:16 Joonadabin Rekabin pojan lapset ovat pitäneet isänsä käskyn, jonka hän heille oli käskenyt; mutta tämä kansa ei kuule minua.

35:17 Sentähden, näin sanoo Herra, Jumala Sebaot, Israelin Jumala: Katso, minä annan tulla Juudalle ja kaikille Jerusalemin asukkaille kaiken sen onnettomuuden, jolla minä olen heitä uhannut, koska he eivät kuulleet, kun minä heille puhuin, eivätkä vastanneet, kun minä heitä kutsuin."

35:18 Ja reekabilaisille sanoi Jeremia: "Näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Koska te olette olleet kuuliaisit isänne Joonadabin käskylle ja noudattaneet kaikkia hänen käskyjensä ja tehneet kaiken, mitä hän käski teidän tehdä,

35:19 sentähden, näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Joonadabin, Reekabin pojan, suvussa on aina oleva mies, joka seisoo minun kasvojeni edessä."

36 LUKU

36:1 Juudan kuninkaan Joojakimin, Joosian pojan, neljäntenä hallitusvuotena tuli tämä sana Jeremialle Herralta; se kuului:

36:2 "Ota kirjakäärö ja kirjoita siihen kaikki ne sanat, jotka minä olen puhunut sinulle Israelista ja Juudasta ja kaikista pakanakansoista siitä päivästä asti, jolloin minä aloin sinulle puhua, Joosian päivistä, aina tähän päivään saakka.

36:3 Ehkäpä Juudan heimo, kuultuaan kaiken sen onnettomuuden, jonka minä aion heille tuottaa, kääntyy, kukin pahalta tieltään, ja niin minä annan anteeksi heidän pahat tekonsa ja syntinsä."

36:4 Silloin Jeremia kutsui Baarukin, Neerian pojan, ja Baaruk kirjoitti kirjakääröön Jeremian suusta kaikki ne sanat, jotka Herra oli hänelle puhunut.

36:5 Sitten Jeremia käski Baarukia sanoen: "Minä olen estetty, en voi mennä Herran temppeliin.

36:6 Mene sinä ja lue kirjakääröstä, jonka olet kirjoittanut suoraan minun suustani, Herran sanat kansan kuullen Herran temppelissä paastopäivänä; myöskin koko

35:17 Sentähden näin sanoo \Herra\ Jumala Zebaot, Israelin Jumala: katso, minä annan tulla Juudan ja kaikkein Jerusalemin asuvaisten päälle kaiken sen onnettomuuden, jonka minä heitä vastaan olen puhunut, että minä olen heille puhunut, ja ei he tahdo kuulla: minä olen huutanut, mutta ei he tahdo minua vastata.

35:18 Ja Reekabilaisten huoneelle sanoi Jeremia: näin sanoo \Herra\ Zebaot, Israelin Jumala: että te teidän isänne Jonadabin käskylle olitte kuuliaisit, ja piditte kaikki hänen käskynsä, ja teitte kaikki, mitä hän teille oli käskenyt;

35:19 Sentähden sanoo \Herra\ Zebaot, Israelin Jumala näin: ei Jonadabilta Reekabin pojalta pidä ikinä puuttuman mies, joka alati minun edessäni seisoo.

36 LUKU

36:1 Neljäntenä Joojakimin Josian pojan, Juudan kuninkaan vuonna, tapahtui tämä sana \Herralta\ Jeremialle, sanoen:

36:2 Ota kirja ja kirjoita siihen kaikki se puhe, jonka minä sinulle olen puhunut Israelista, Juudasta ja kaikesta kansasta, siitä ajasta kuin minä sinulle olen puhunut, Joosian ajasta, niin tähän päivään asti.

36:3 Jos mitämaks Juudan huone, kuin he kuulevat kaiken sen onnettomuuden, joka minun mielessäni on heille tehdä, on itsensä kääntävä, jokainen pahasta menostansa, että minä antaisin anteeksi heidän pahat tekonsa ja rikoksensa.

36:4 Silloin Jeremia kutsui Barukin, Nerijan pojan, ja Baruk kirjoitti kirjaan Jeremian suusta kaikki \Herran\ sanat, jotka hän hänelle oli puhunut.

36:5 Ja Jeremia käski Barukia ja sanoi: minä olen vangittu, niin etten saa mennä \Herran\ huoneeseen.

36:6 Mutta mene sinä sinne ja lue kirja, johon sinä \Herran\ sanat minun suustani kirjoittanut olet, kansan korvain edessä \Herran\ huoneessa, paastopäivänä; ja

Juudan kuullen, kaikkien, jotka tulevat kaupungeistansa, on sinun ne luettava.

36:7 Ehkäpä he rukouksessa lankeavat alas Herran eteen ja kääntyvät kukin pahalta tieltään. Sillä suuri on viha ja kiivastus, jolla Herra on uhannut tätä kansaa."

36:8 Ja Baaruk, Neerian poika, teki kaikki, niinkuin profeetta Jeremia oli käskenyt hänen tehdä, ja luki kirjasta Herran sanat Herran temppelissä.

36:9 Mutta Juudan kuninkaan Joojakimin, Joosian pojan, viidentenä hallitusvuotena, yhdeksännessä kuussa, oli kaikki Jerusalemin kansa ja kaikki se kansa, joka oli tullut Juudan kaupungeista Jerusalemiin, kutsuttu pitämään paastoa Herran edessä.

36:10 Silloin Baaruk luki kirjasta Jeremian sanat Herran temppelissä, kirjuri Gemarjan, Saafanin pojan, kammiossa, ylemmässä esipihassa, Herran temppelin uuden portin ovella, kaiken kansan kuullen.

36:11 Kun Miika, Gemarjan, Saafanin pojan, poika, oli kuullut kaikki Herran sanat kirjasta,

36:12 niin hän meni alas kuninkaan linnaan, kirjurin kammioon, ja katso, siellä istuivat kaikki päämiehet: kirjuri Elisama ja Delaja, Semajan poika, ja Elnatan, Akborin poika, ja Gemarja, Saafanin poika, ja Sidkia, Hananjan poika, ja kaikki muut päämiehet.

36:13 Heille Miika ilmoitti kaikki sanat, jotka hän oli kuullut Baarukin lukevan kirjasta kansan kuullen.

36:14 Silloin kaikki päämiehet lähettivät Baarukin tykö Jehudin, joka oli Netanjan poika, joka Selemjan poika, joka Kuusin poika, ja käskivät sanoa: "Ota käteesi kirjakäärö, josta luit kansan kuullen, ja tule tänne." Ja Baaruk, Neerian poika, otti kirjakäärön käteensä ja meni heidän tykönsä.

36:15 Ja he sanoivat hänelle: "Istu ja lue meidän kuullemme", ja Baaruk luki heidän

sinun pitää myös ne lukeman koko Juudan korvain edessä, jotka heidän kaupungeistansa tulleet ovat.

36:7 Jos he mitämaks nöyryyttävät itsensä rukouksella \Herran\ edessä, ja kääntyvät jokainen pahasta menostansa; sillä viha ja julmuus on suuri, jonka \Herra\ on tätä kansaa vastaan puhunut.

36:8 Ja Baruk Nerijan poika teki kaikki, mitä propheta Jeremia oli hänelle käskenyt, ja luki ja luki kirjasta \Herran\ sanat kirjasta \Herran\ huoneessa.

36:9 Mutta tapahtui Jojakimin Josian pojan, Juudan kuninkaan, viidentenä vuonna ja yhdeksäntenä kuukautena, että paasto kuulutettiin \Herran\ edessä kaikelle kansalle Jerusalemissa, ja kaikelle kansalle, joka Juudan kaupungeista tuli Jerusalemiin.

36:10 Ja Baruk luki kirjasta Jeremian sanat \Herran\ huoneessa, Gemarian, Saphanin pojan kirjoittajan kammiossa, ylemmässä pihassa, \Herran\ huoneen uuden ovein edessä, kaiken kansan kuullen.

36:11 Kuin Mikaja Gemarian poika, Saphanin pojan, kaikki \Herran\ sanat kirjasta oli kuullut,

36:12 Meni hän alas kuninkaan huoneeseen, kirjoittajan kammioon, ja katso, siellä istuivat kaikki pääruhtinaat, Elisama kirjoittaja, Delaja Semajan poika, Elnatan Akborin poika, Gemaria Saphanin poika, ja Zedekia Hannian poika, ja päämiehet kaikki.

36:13 Ja Mikaja sanoi heille kaikki ne sanat, jotka hän oli kuullut, kuin Baruk luki kirjasta kansan korvain edessä.

36:14 Silloin lähettivät kaikki pääruhtinaat Juudin Netanian pojan, Selemian pojan, Kusin pojan, Barukin perään, ja käskivät hänelle sanoa: ota myötäs kirja, josta sinä kansan edessä luit, ja tule tänne. Ja Baruk, Nerijan poika otti kirjan myötänsä ja tuli heidän tykönsä.

36:15 Ja he sanoivat hänelle: istu nyt ja lue, että me saisimme kuulla; ja Baruk luki

kuultensa.

36:16 Mutta kun he olivat kuulleet kaikki sanat, katsoivat he toisiinsa peljästyneinä ja sanoivat Baarukille: "Meidän täytyy ilmoittaa kuninkaalle kaikki nämä sanat."

36:17 Ja he kysyivät Baarukilta sanoen: "Ilmoita meille, kuinka sinä kirjoitit kaikki nämä sanat hänen suustansa."

36:18 Baaruk vastasi heille: "Hän saneli minulle suustansa kaikki nämä sanat, ja minä kirjoitin ne musteella kirjaan."

36:19 Silloin päämiehet sanoivat Baarukille: "Mene ja piiloudu, sinä ja Jeremia, älköönkään kukaan saako tietää, missä te olette."

36:20 Niin he menivät kuninkaan tykö esipihaan, mutta kirjakäärön he jättivät talteen kirjuri Elisaman kammioon. Ja he ilmoittivat kuninkaalle kaikki.

36:21 Silloin kuningas lähetti Jehudin hakemaan kirjakääröä, ja hän haki sen kirjuri Elisaman kammioista. Sitten Jehudi luki sen kuninkaan kuullen ja kaikkien päämiesten kuullen, jotka seisoivat kuninkaan edessä.

36:22 Mutta kuningas istui talvihuoneessa - oli yhdeksäs kuukausi - ja hänen edessään oli palamassa hiilipannu.

36:23 Ja aina kun Jehudi oli lukenut kolme tai neljä palstaa, leikkasi kuningas ne pois kirjurinveitsellä ja viskasi tuleen, joka oli hiilipannussa, kunnes koko kirjakäärö oli palanut loppuun tulessa, joka oli hiilipannussa.

36:24 Mutta ei kuningas eikä kukaan hänen palvelijoistaan, jotka kuulivat kaikki nämä sanat, peljästynyt eikä reväissyt vaatteitansa.

36:25 Ja vaikka Elnatan ja Delaja ja Gemarja pyysivät hartaasti kuningasta, ettei hän polttaisi kirjakääröä, ei hän heitä kuullut.

36:26 Ja kuningas käski Jerahmeelin, kuninkaan pojan, ja Serajan, Asrielin pojan,

heidän korvainsa kuullen.

36:16 Ja kuin he kaikki sanat olivat kuulleet, peljästyivät he toinen toisensa kanssa, ja sanoivat Barukille: me tahdomme kaiketi ilmoittaa kuninkaalle kaikki nämä sanat.

36:17 Ja he kysyivät Barukilta, sanoen: sanos meille, kuinka sinä olet kaikki nämä sanat kirjoittanut hänen suustansa?

36:18 Baruk sanoi heille: hän luki minun edessäni kaikki nämä sanat suullansa, ja minä kirjoitin ne pläkillä kirjaan.

36:19 Silloin sanoivat pääruhtinaat Barukille: mene ja lymytä itses Jeremian kanssa, niin ettei kenkään tiedä, kussa te olette.

36:20 Ja menivät kuninkaan eteen esihuoneeseen, ja antoivat kirjan jäädä kirjoittajan Elisaman makaushuoneeseen, ja sanoivat kuninkaan edessä kaikki nämä sanat.

36:21 Niin kuningas lähetti Juudin kirjaa noutamaan, ja hän otti sen Elisaman kirjoittajakammioista; ja Juudi luki sen kuninkaan edessä ja kaikkein pääruhtinasten, jotka seisoivat kuninkaan edessä.

36:22 Mutta kuningas istui talvihuoneessa yhdeksäntenä kuukautena, ja tuli paloi totossa hänen edesssänsä.

36:23 Kuin Juudi kolme eli neljä kappaletta oli lukenut, leikkasi hän sen rikki kynäveitsellä ja heitti tuleen, joka totossa oli, siihenasti että kirja peräti paloi tulessa, joka totossa oli.

36:24 Ja ei kenkään peljästynyt eikä vaatteitansa reväissyt rikki, ei kuningas eikä hänen palveliansa, jotka kuitenkin kaikki nämä sanat olivat kuulleet.

36:25 Vaikka Elnatan, Delaja ja Gemaria rukoilivat kuningasta, ettei hän olisi polttanut kirjaa; ei hän kuitenkaan heitä totellut.

36:26 Pälliseksi käski kuningas Jerahmeelin Hammelekin pojan, Serajan

ja Selemjan, Abdeelin pojan, ottaa kiinni kirjuri Baarukin ja profeetta Jeremian; mutta Herra kätki heidät.

36:27 Mutta sen jälkeen kuin kuningas oli polttanut kirjakäärön ynnä sanat, jotka Baaruk oli kirjoittanut Jeremian suusta, tuli Jeremialle tämä Herran sana:

36:28 "Ota taas itsellesi toinen kirjakäärö ja kirjoita siihen kaikki entiset sanat, jotka olivat edellisessäkin kirjakäärössä, jonka Juudan kuningas Joojakim poltti.

36:29 Ja sano Juudan kuninkaasta Joojakimista: Näin sanoo Herra: Sinä olet polttanut tämän kirjakäärön sanoen: 'Miksi olet kirjoittanut siihen näin: Baabelin kuningas on tuleva ja hävittävä tämän maan ja lopettava siitä ihmiset ja eläimet?'

36:30 Sentähden sanoo Herra Juudan kuninkaasta Joojakimista näin: Hänellä ei ole oleva jälkeläistä, joka istuisi Daavidin valtaistuimella; ja hänen ruumiinsa viskataan pois, virumaan päivän helteessä ja yön kylmässä.

36:31 Ja minä rankaisen häntä ja hänen jälkeläisiänsä ja hänen palvelijoitansa heidän pahojen tekojensa tähden. Ja minä annan tulla heille ja Jerusalemin asukkaille ja Juudan miehille kaiken sen onnettomuuden, jolla minä olen heitä uhannut, vaikka he eivät ole kuulleet."

36:32 Sitten Jeremia otti toisen kirjakäärön ja antoi sen kirjuri Baarukille, Neerian pojalle; ja tämä kirjoitti siihen Jeremian suusta kaikki sen kirjan sanat, jonka Juudan kuningas Joojakim oli tullessa polttanut. Ja niihin lisättiin vielä paljon samankaltaisia sanoja.

37 LUKU

37:1 Ja Sidkia, Joosian poika, tuli kuninkaaksi Konjan, Joojakimin pojan, sijaan; sillä Nebukadressar, Baabelin

Asrielin pojan, ja Selamian Abdeelin pojan, käsittämään Barukia kirjoittajaa ja Jeremiaa prophetaa; mutta \Herra\ oli heidät kätkenyt.

36:27 Silloin tapahtui \Herran\ sana Jeremialle, sittekuin kuningas oli polttanut kirjan ja ne sanat, jotka Baruk Jeremian suusta oli kirjoittanut, ja sanoi:

36:28 Ota sinulles taas toinen kirja ja kirjoita siihen kaikki entiset sanat, jotka ensimmäisessäkin kirjassa olivat, jonka Joojakim, Juudan kuningas, on polttanut.

36:29 Ja sano Joojakimille, Juudan kuninkaalle: näin sanoo \Herra\: sinä olet polttanut sen kirjan ja sanonut; miksi sinä siihen olet kirjoittanut ja sanonut, että Babelin kuningas on kaiketi tuleva ja hävittävä tämän maan, ja tekevä niin, ettei ihmistä eikä karjaa enään siinä pidä oleman?

36:30 Sentähden sanoo \Herra\ Joojakimista, Juudan kuninkaasta, ei pidä yhtään hänen siemenestänsä istuman Davidin istuimella, ja hänen ruumiinsa pitää heitettämän ulos, makaamaan helteessä päivällä ja vilussa yöllä.

36:31 Ja minä tahdon rangaista häntä ja hänen siementänsä, ja hänen palvelioitansa heidän pahain tekoinsa tähden: ja minä annan tulla heidän päällensä, ja Jerusalemin asuvaisten päälle, ja Juudan miesten päälle, kaiken onnettomuuden, jonka minä heille olen puhunut; ja ei he kuitenkaan tahtoneet kuulla.

36:32 Niin Jeremia otti toisen kirjan ja antoi Barukille Nerijan pojalle, kirjoittajalle. Ja hän kirjoitti siihen Jeremian suusta kaikki ne sanat, jotka entisessäkin kirjassa olivat, jonka Joojakim, Juudan kuningas, oli tullessa polttanut; ja siihen oli vielä paljon enempi senkaltaisia sanoja lisätty.

37 LUKU

37:1 Ja Zedekia Josian poika tuli kuninkaaksi Konian Joojakimin pojan sijaan; sillä Nebukadnetsar, Babelin kuningas, teki

kuningas, asetti hänet kuninkaaksi Juudan maahan.

37:2 Mutta ei hän eivätkä hänen palvelijansa eikä maan kansa totelleet Herran sanoja, jotka hän puhui profeetta Jeremian kautta.

37:3 Ja kuningas Sidkia lähetti Juukalin, Selemjan pojan, ja pappi Sefanjan, Maasejan pojan, profeetta Jeremian tykö ja käski sanoa: "Rukoile meidän puolestamme Herraa, meidän Jumalaamme."

37:4 Silloin vielä Jeremia sai tulla ja mennä kansan keskellä, sillä häntä ei oltu pantu vankeuteen.

37:5 Mutta faraon sotajoukko oli lähtenyt liikkeelle Egyptistä; ja kun kaldealaiset, jotka piirittivät Jerusalemiä, kuuluivat siitä sanoman, lähtivät he pois Jerusalemin kimpusta.

37:6 Silloin tuli profeetta Jeremialle tämä Herran sana:

37:7 "Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Sanokaa näin Juudan kuninkaalle, joka on lähettänyt teidät minun tyköni kysymään minulta neuvoa: Katso, faraon sotajoukko, joka on lähtenyt teidän avuksenne, on palaava takaisin maahansa Egyptiin.

37:8 Sitten kaldealaiset tulevat takaisin ja sotivat tätä kaupunkia vastaan, valloittavat sen ja polttavat tulella.

37:9 Näin sanoo Herra: Älkää pettäkö itseänne sanoen: 'Kaldealaiset lähtevät pois meidän kimpustamme.' Sillä he eivät lähde.

37:10 Ja vaikka te voittaisitte koko kaldealaisten sotajoukon, joka sotii teitä vastaan, niin ettei heistä jäisi jäljelle kuin muutamia haavoitettuja miehiä, niin nämä nousisivat pystyyn, kukin teltassansa, ja tulella polttaisivat tämän kaupungin."

37:11 Mutta kun kaldealaisten sotajoukko faraon sotajoukon tähden oli lähtenyt pois Jerusalemiä piirittämästä,

37:12 yritti Jeremia lähteä Jerusalemista mennäkseen Benjaminin maahan ottamaan

hänen Juudan maan kuninkaaksi.

37:2 Mutta hän ja hänen palveliansa ja maan kansa ei totelleet \Herran\ sanaa, jonka hän propheta Jeremian kautta puhui.

37:3 Kuitenkin lähetti kuningas Zedekia Jukalin Selamjan pojan, ja Zephanian Maasejan pojan, papin, propheta Jeremian tykö sanomaan: rukoile meidän edestämme \Herraa\ meidän Jumalaamme.

37:4 Sillä Jeremia kävi ulos ja sisälle kansan seassa, ja ei kenkään pannut häntä vankiuteen.

37:5 Niin oli Pharaon sotajoukko lähtenyt Egyptistä; ja Kaldealaiset, jotka olivat Jerusalemin piirittäneet, kuuluivat heistä sanoman, ja läksivät pois Jerusalemista.

37:6 Ja \Herran\ sana tapahtui propheta Jeremialle ja sanoi:

37:7 Näin sanoo \Herra\, Israelin Jumala: näin sanokaat Juudan kuninkaalle, joka teidät on minun tyköni lähettänyt kysymään minulta: katso, Pharaon joukko, joka teidän avuksenne on lähtenyt, pitää jälleen menemän kotiansa Egyptiin.

37:8 Ja Kaldealaisten pitää palajaman ja sotiman tätä kaupunkia vastaan, ja voittaman sen, ja polttaman sen tulella.

37:9 Sentähden sanoo \Herra\ näin: älkää pettäkö teidän sielujanne, ajatellen: Kaldealaiset menevät peräti pois meidän tyköämme, sillä ei heidän pidä menemän pois.

37:10 Ja vaikka te vielä löisitte koko Kaldealaisten sotajoukon, jotka teitä vastaan sotivat, ja muutamat heistä saisivat haavoja; niin pitäis heidän vielä sittenkin kunkin majastansa nouseman, ja polttaman tämän kaupungin tulella.

37:11 Kuin Kaldealaisten sotajoukko oli lähtenyt Jerusalemista, Pharaon sotajoukon tähden,

37:12 Meni Jeremia ulos Jerusalemista, ja tahtoi mennä Benjaminin maalle,

perintömaan jaossa osansa siellä, kansan keskuudessa.

37:13 Mutta kun hän oli tullut Benjaminin portille, niin siinä oleva vartionpäällikkö, jonka nimi oli Jiiria, Selemjan, Hananjan pojan, poika, otti kiinni profeetta Jeremian sanoen: "Sinä aiot karata kaldealaisten puolelle."

37:14 Jeremia vastasi: "Se on valhe! Minä en aio karata kaldealaisten puolelle." Mutta Jiiria ei kuunnellut häntä, vaan otti Jeremian kiinni ja vei hänet päämiesten tykö.

37:15 Ja ruhtinaat vihastuivat Jeremiaan ja löivät häntä ja panivat hänet vankeuteen kirjuri Joonatanin taloon, sillä sen he olivat laittaneet vankilaksi.

37:16 Niin Jeremia joutui vankiluolaan ja holveihin, ja Jeremia jäi sinne kauaksi aikaa.

37:17 Sitten kuningas Sidkia lähetti hakemaan hänet, ja kuningas kysyi häneltä salaa linnassansa ja sanoi: "Onko sanaa Herralta?" Jeremia vastasi: "On." Ja hän sanoi: "Sinut annetaan Baabelin kuninkaan käsiin."

37:18 Ja Jeremia sanoi kuningas Sidkialle: "Mitä minä olen rikkonut sinua ja sinun palvelijoitasi vastaan ja tätä kansaa vastaan, koska te olette panneet minut vankeuteen?"

37:19 Ja missä ovat teidän profeettanne, jotka ennustivat teille sanoen: 'Ei tule Baabelin kuningas teidän kimppuunne eikä tämän maan kimppuun'?

37:20 Ja kuule nyt, herrani, kuningas, salli minun rukoukseni langeta sinun eteesi äläkä lähetä minua takaisin kirjuri Joonatanin taloon, etten kuolisi siellä."

37:21 Silloin kuningas Sidkia käski säilyttää Jeremiaa vankilan pihassa, ja hänelle annettiin leipäkakku päivässä Leipurienkadulta, kunnes kaikki leipä oli kaupungista loppunut. Ja Jeremia jäi

ratkaisemaan ja kirvottamaan itsiänsä siellä kansan seasta.

37:13 Ja kuin hän tuli Benjaminin porttiin, niin siellä oli oven vartion päämies, nimeltä Jirja Selemjan poika, Hananian pojan; se tarttui propheta Jeremiaan, ja sanoi: sinä tahdot mennä Kaldealaisten tykö.

37:14 Jeremia sanoi: ei se ole tosi, en minä mene Kaldealaisten tykö. Mutta ei Jirja tahtonut häntä kuulla, vaan otti Jeremian kiinni ja vei hänen pääruhtinasten tykö.

37:15 Ja pääruhtinaat olivat Jeremialle vihaiset, ja antoivat lyödä häntä, ja heittivät hänen vankiuteen Jonatanin, kirjoittajan, huoneeseen; sillä sen he panivat vankihuoneeksi.

37:16 Niin meni Jeremia luolaan ja vankiuteen, ja oli siellä kauvan aikaa.

37:17 Ja kuningas Zedekia lähetti noutamaan häntä, ja kysyi salaa häneltä huoneessansa ja sanoi: onko nyt joku sana ilmaantunut \Herralta\? Jeremia sanoi: on, ja sanoi: sinä pitää annettaman Babelin kuninkaan käsiin.

37:18 Ja Jeremia sanoi kuningas Zedekialle: mitä minä olen rikkonut sinua, palvelioitas ja tätä kansaa vastaan, että te minun vankiuteen olette heittäneet?

37:19 Kussa nyt ovat teidän prophetanne, jotka teille ennustivat ja sanoivat: ei Babelin kuningas tule teidän päällenne, eikä tämän maan päälle.

37:20 Ja nyt, herrani kuningas, kuule minua, ja anna minun rukoukseni tulla sinulta kuulluksi, ja älä minua taas lähetä Jonatanin, kirjoittajan, huoneeseen, etten minä siellä kuolisi.

37:21 Silloin käski kuningas Zedekia, että Jeremia piti tallella pidettämän pihassa vankihuoneen edessä, ja käski hänelle antaa päiväksi osan leipää Leipojan kujalta, siihenasti kuin kaikki leivät kaupungista

vankilan pihaan.

38 LUKU

38:1 Mutta Sefatja, Mattanin poika, ja Gedalja, Pashurin poika, ja Juukal, Selemjan poika, ja Pashur, Malkian poika, kuulivat ne sanat, jotka Jeremia puhui kaikelle kansalle sanoen:

38:2 "Näin sanoo Herra: Joka jää tähän kaupunkiin, se kuolee miekkaan, nälkään ja ruttoon; mutta joka menee kaldealaisten luo, se saa elää, pitää henkensä saaliinansa ja jää eloon.

38:3 Näin sanoo Herra: Tämä kaupunki annetaan Baabelin kuninkaan sotajoukon käsiin, ja hän valloittaa sen."

38:4 Silloin päämiehet sanoivat kuninkaalle: "Tämä mies on kuolemalla rangaistava, sillä hän herpaisee niiden sotamiesten kädet, jotka ovat jäljellä tässä kaupungissa, ja kaiken kansan kädet, kun hän heille puhuu tällaisia sanoja. Sillä ei tämä mies etsi tämän kansan menestystä, vaan onnettomuutta."

38:5 Kuningas Sidkia vastasi: "Katso, hän on teidän käsissänne. Sillä eihän kuningas voi mitään teitä vastaan."

38:6 Silloin he ottivat Jeremian ja heittivät hänet Malkian, kuninkaan pojan, kaivoon, joka oli vankilan pihassa; he laskivat Jeremian köysillä alas. Mutta kaivossa ei ollut vettä, vaan liejua, ja Jeremia vajosi liejuun.

38:7 Mutta etiopialainen Ebed-Melek, hoviherra, joka oli kuninkaan linnassa, kuuli, että he olivat panneet Jeremian kaivoon; mutta kuningas istui Benjaminin portissa.

38:8 Niin Ebed-Melek meni kuninkaan linnasta ja puhutteli kuningasta sanoen:

38:9 "Herrani, kuningas! Nuo miehet ovat pahoin tehneet kaikessa, mitä ovat tehneet profeetta Jeremialle: he ovat heittäneet hänet kaivoon, kuolemaan nälkään siihen paikkaansa." Sillä kaupungissa ei ollut enää

kuluneeksi tulivat. Niin Jeremia siis oli vankihuoneen pihassa.

38 LUKU

38:1 Mutta Saphatja Mattanin poika ja Gedalia Pashurin poika, ja Jukal Selamjan poika, ja Pashur Malakian poika kuulivat ne sanat, jotka Jeremia puhui kaikelle kansalle ja sanoi:

38:2 Näin sanoo \Herra\: joka pysyy tässä kaupungissa, hänen pitää kuoleman miekkaan, nälkään ja ruttoon; mutta joka menee Kaldealaisten tykö, hän jää elämään, ja pitää henkensä niinkuin saaliin, ja saa elää.

38:3 Sillä näin sanoo \Herra\: tämä kaupunki pitää totisesti annettaman Babelin kuninkaan sotajoukolle, jotka sen voittavat.

38:4 Silloin sanoivat päruhtinaat kuninkaalle: anna siis tappaa tämä mies; sillä tällä tavalla hän peljättää sen sotaväen, joka vielä on jäljellä tässä kaupungissa, niin myös kaiken kansan, että hän näitä sanoja heille sanoo; sillä ei se mies etsi kansan parasta, vaan vahinkoa.

38:5 Niin kuningas Zedekia sanoi: katso, hän on teidän käsissänne; sillä ei kuningas voi mitään teitä vastaan.

38:6 Niin he ottivat Jeremian ja heittivät Malkian Hammelekin pojan luolaan, joka pihassa vankihuoneen edessä oli, ja laskivat Jeremian alas köydellä luolaan, kussa ei vettä ollut, vaan lokaa; ja Jeremia vajosi lokaan.

38:7 Kuin Ebedmelek Etiopialainen, kuninkaan huoneen kamaripalvelia, kuuli Jeremian luolaan heitetyksi, ja kuningas istui Benjaminin portissa;

38:8 Niin Ebedmelek meni kuninkaan huoneesta ja puhui kuninkaalle ja sanoi:

38:9 Herrani kuningas, ne miehet tekevät propheta Jeremialle pahoin, että he ovat hänen luolaan heittäneet, kussa hänen täytyy nälkään kuolla, sillä ei kaupungissa ole enään leipää.

leipää.

38:10 Silloin kuningas käski etiopialaista Ebed-Melekiä sanoen: "Ota mukaasi täältä kolmekymmentä miestä ja nosta profeetta Jeremia kaivosta, ennenkuin hän kuolee."

38:11 Ja Ebed-Melek otti miehet mukaansa ja meni kuninkaan linnaan, aarekammion alla olevaan paikkaan, ja otti sieltä rikkinäisiä ja kuluneita vaateriepuja ja laski ne köysillä Jeremialle kaivoon.

38:12 Sitten etiopialainen Ebed-Melek sanoi Jeremialle: "Pane nämä rikkinäiset ja kuluneet vaaterievut kainaloihisi köytten alle", ja Jeremia teki niin.

38:13 Sitten he vetivät Jeremian köysillä ylös ja nostivat hänet kaivosta. Ja Jeremia jäi vankilan pihaan.

38:14 Mutta kuningas Sidkia lähetti hakemaan profeetta Jeremian tykönsä Herran temppelein kolmanteen sisäänkäytävään. Ja kuningas sanoi Jeremialle: "Minä kysyn sinulta jotakin; älä salaa minulta mitään."

38:15 Mutta Jeremia vastasi Sidkialle: "Jos minä sinulle jotakin ilmoitan, niin sinähän surmautat minut. Ja jos minä sinua neuvon, et sinä minua kuule."

38:16 Silloin kuningas Sidkia vannoi salaa Jeremialle sanoen: "Niin totta kuin Herra elää, joka on luonut tämän meidän elämämme: minä en sinua surmauta enkä jätä sinua näiden miesten käsiin, jotka etsivät sinun henkeäsi."

38:17 Silloin Jeremia sanoi Sidkialle: "Näin sanoo Herra, Jumala Sebaot, Israelin Jumala: Jos sinä menet Baabelin kuninkaan päämiesten tykö, niin sinun henkesi säilyy, eikä tätä kaupunkia tulella polteta, ja sinä ja sinun huoneesi saatte elää."

38:18 Mutta jos sinä et mene Baabelin kuninkaan päämiesten tykö, niin tämä kaupunki annetaan kaldealaisten käsiin, ja he polttavat sen tulella, etkä sinäkään pelastu heidän käsistensä."

38:10 Silloin käski kuningas Ebedmelekiä Etiopialaista ja sanoi: ota kolmekymmentä miestä näistä kanssas, ja ota propheta Jeremia ylös luolasta ennenkuin hän kuolee.

38:11 Ja Ebedmelek otti miehet kanssansa, ja meni kuninkaan huoneesen, kaluhuoneen alle, ja otti sieltä vanhoja rikkinäisiä vaateryyseyjä, ja laski ne köydellä Jeremian tykö luolaan.

38:12 Ja Ebedmelek Etiopialainen sanoi Jeremialle: pane nämät vanhat rikkinäiset ryysyt käsivartes alle köysien alle; ja Jeremia teki niin.

38:13 Ja he vetivät Jeremian ylös luolasta köydellä; ja niin Jeremia oli pihassa vankihuoneen edessä.

38:14 Ja kuningas Zedekia lähetti noutamaan propheta Jeremiaa tykönsä, kolmanteen \Herran\ huoneen läpikäytävään; ja kuningas sanoi Jeremialle: minä tahdon sinulta jotain kysyä, älä mitään salaa minulta.

38:15 Jeremia sanoi Zedekialle: jos minä sinulle jotain sanon, niin sinä tosin tapat minun, ja jos minä sinua neuvon, niin et sinä tottele.

38:16 Niin kuningas Zedekia vannoi Jeremialle salaa ja sanoi: niin totta kuin \Herra\ elää, joka meidän sielumme on tehnyt, en minä sinua tapa, enkä anna sinua niiden miesten käsiin, jotka sinun henkeäs väijyvät.

38:17 Ja Jeremia sanoi Zedekialle: näin sanoo \Herra\ Jumala Zebaot, Israelin Jumala: jos sinä menet Babelin kuninkaan pääruhtinasten tykö, niin sinä jätät henkiin, ja ei tätä kaupunkia pidä tulella poltettaman; vaan sinä ja sinun huonees jää elämään.

38:18 Mutta jollet sinä mene Babelin kuninkaan pääruhtinasten tykö, niin tämä kaupunki annetaan Kaldealaisten käsiin, ja heidän pitää sen polttaman tulella: ja et sinäkään pääse heidän käsistensä.

38:19 Silloin kuningas Sidkia sanoi Jeremialle: "Minä pelkään niitä juutalaisia, jotka ovat menneet kaldealaisten puolelle, pelkään, että minut jätetään heidän käsiinsä ja he pitävät minua pilkkanansa."

38:20 Mutta Jeremia sanoi: "Ei jätetä. Kuule vain Herran ääntä, kuule, mitä minä sinulle puhun, niin sinun käy hyvin, ja sinun henkesi säilyy."

38:21 Mutta jos sinä et tahdo mennä, niin tämä on se sana, jonka Herra on minulle näyttänyt:

38:22 Katso, kaikki naiset, jotka ovat jäljellä Juudan kuninkaan linnassa, viedään Baabelin kuninkaan päämiesten luokse, ja katso, he sanovat: 'Sinun ystäväsi ovat sinut viekoitelleet ja saaneet sinut valtaansa; sinun jalkasi vajosivat liejuun - he vetäytyivät pois.'

38:23 Ja kaikki sinun vaimosi ja lapsesi viedään kaldealaisten luokse, etkä sinä pelastu näiden käsistä, vaan Baabelin kuninkaan käsi tarttuu sinuun, ja sinä saatat tämän kaupungin tulella poltettavaksi."

38:24 Silloin Sidkia sanoi Jeremialle: "Älköön kukaan saako tietää tästä puhelusta, muutoin sinä kuolet."

38:25 Mutta jos päämiehet kuulevat, että minä olen puhunut sinun kanssasi, ja tulevat sinun luoksesi ja sanovat sinulle: 'Ilmoita meille, mitä olet puhunut kuninkaalle ja mitä kuningas on puhunut sinulle - älä salaa sitä meiltä, muutoin me surmaamme sinut' -

38:26 niin sano heille: 'Minä annoin rukoukseni langeta kuninkaan eteen, ettei hän lähettäisi minua takaisin Joonatanin taloon, kuolemaan sinne.'

38:27 Ja kaikki ruhtinaat tulivat Jeremian tykö ja kysyivät häneltä, ja hän ilmoitti heille kaiken, mitä kuningas oli käsenyt hänen ilmoittaa. Niin he jättivät hänet rauhaan, sillä asiasta ei oltu mitään kuultu.

38:28 Ja Jeremia jäi olemaan vankilan

38:19 Kuningas Zedekia sanoi Jeremialle: minä pelkään annettavani Juudalaisten käsiin, jotka ovat Kaldealaisten tykö menneet, niin että he pilkkaavat minua.

38:20 Jeremia sanoi: ei sinua anneta; kuule siis \Herran\ ääntä, jonka minä sinulle sanon, niin sinä menestyt ja jätät elämään;

38:21 Mutta jollet tahdo mennä, niin on tämä se sana, jonka \Herra\ on minulle osoittanut.

38:22 Katso, kaikki vaimot, jotka vielä jäljellä ovat Juudan kuninkaan huoneessa, viedään ulos Babelin kuninkaan ruhtinasten tykö; niiden pitää silloin sanoman: voi! sinun lohduttajas ovat pettäneet ja vietelleet sinun, ja vieneet sinun alas lokaan, ja menneet pois.

38:23 Ja pitää vietämän kaikki sinun emäntäs ja lapses ulos Kaldealaisten tykö ja ei sinun itsekään pidä taitaman päästä heidän käsistensä; vaan sinä pitää Babelin kuninkaalta käsitettämän, ja tämä kaupunki pitää tulella poltettaman.

38:24 Ja Zedekia sanoi Jeremialle: katso, ettei kenkään saa tietää näitä sanoja, niin ei sinua tapeta.

38:25 Ja jos ruhtinaat saavat tietää, että minä olen puhunut sinun kanssas, ja tulevat sinun tykö, ja sanovat: sanos nyt meille, mitä sinä olet kuninkaan kanssa puhunut: älä meiltä sitä salaa, niin emme sinua tapa, ja mitä kuningas on puhunut sinun kanssas?

38:26 Niin sano heille: minä olen rukoillut kuningasta, ettei hänen pitäisi antaman minua taas tulla Jonatanin huoneeseen, etten minä siellä kuolisi.

38:27 Silloin kaikki ruhtinaat tulivat Jeremian tykö, ja kysyivät häneltä. Ja hän sanoi heille niinkuin kuningas oli hänen käsenyt. Niin he vaikenivat ja jättivät hänen, ettei he mitään häneltä saaneet tietää.

38:28 Ja Jeremia oli pihassa vankihuoneen

pihassa siihen päivään asti, jona Jerusalem valloitettiin.

39 LUKU

39:1 Kun Jerusalem oli valloitettu - sillä Juudan kuninkaan Sidkian yhdeksäntenä hallitusvuotena, kymmenennessä kuussa, oli Nebukadressar, Baabelin kuningas, kaikkine sotajoukkoineen hyökännyt Jerusalemin kimppuun ja saartanut sen,

39:2 ja Sidkian yhdentenätoista hallitusvuotena, neljännessä kuussa, kuukauden yhdeksäntenä päivänä, oli kaupunki vallattu

39:3 - niin kaikki Baabelin kuninkaan päämiehet tulivat ja asettuivat Keskiporttiin: Neergal-Sareser, Samgar-Nebo, Sarsekim, ylimmäinen hoviherra, Neergal-Sareser, ylimmäinen tietäjä, ja kaikki muut Baabelin kuninkaan päämiehet.

39:4 Kun Sidkia, Juudan kuningas, ja kaikki sotilaat näkivät heidät, niin he pakenivat ja lähtivät yöllä kaupungista kuninkaan puutarhaa kohti molempain muurien välisestä portista, ja hän lähti Aromaahan päin.

39:5 Mutta kaldealaisten sotajoukko ajoi heitä takaa, ja he saavuttivat Sidkian Jerikon aroilla. Ja he ottivat hänet kiinni ja veivät hänet Nebukadressarin, Baabelin kuninkaan, eteen Riblaan, joka on Hamatin maassa, ja tämä julisti hänelle tuomion.

39:6 Ja Baabelin kuningas teurastutti Sidkian pojat Riblassa hänen silmiensä edessä; ja kaikki Juudan ylimykset Baabelin kuningas teurastutti.

39:7 Sitten hän sokaisutti Sidkian silmät ja kytketti hänet vaskikahleisiin viedäkseen hänet Baabeliin.

39:8 Kuninkaan linnan ja kansan talot kaldealaiset polttivat tulella, ja Jerusalemin muurit he repivät maahan.

39:9 Ja loput kansasta, jotka olivat jäljellä kaupungissa, sekä ne, jotka olivat menneet hänen puolelensa - loput kansasta, jotka

edessä, aina siihen päivään asti kuin Jerusalem voitettiin. Ja se tapahtui, että Jerusalem voitettiin.

39 LUKU

39:1 Yhdeksäntenä Zedekian, Juudan kuninkaan vuotena, kymmenentenä kuukautena, tuli Nebukadnetsar, Babelin kuningas, ja kaikki hänen sotajoukkonsa Jerusalemin eteen ja piirittivät sen.

39:2 Ja Zedekian ensimmäisenä vuotena toistakymmentä, yhdeksäntenä päivänä neljäntenä kuukautena, kukistettiin kaupunki.

39:3 Ja kaikki Babelin kuninkaan ruhtinaat menivät sisälle, ja pysähtyivät keskimäiseen porttiin, Nergalsaretser, Samgarnebo, Sarsekim kamaripalveliaain päämies, Nergalsaretser magilaisten päämies ja kaikki muut Babelin kuninkaan ruhtinaat.

39:4 Ja tapahtui, että kuin Zedekia, Juudan kuningas, ja hänen sotaväkensä heidät näkivät, pakenivat he yöllä kaupungista, kuninkaan yrttitarhan tietä, portista, joka oli kahden muurin välillä, ja menivät korven tietä.

39:5 Mutta Kaldealaisten sotajoukko ajoi heitä takaa, ja käsitti Zedekian Jerikon kedolla, otti hänen ja vei Nebukadnetsarin, Babelin kuninkaan, tykö Riblattiin, joka on Hamatin maalla; ja hän tuomitsi hänen.

39:6 Ja Babelin kuningas antoi tappa Zedekian lapset hänen nähtensä Riblatissa; ja kaikki Juudan ruhtinaat antoi Babelin kuningas tappa.

39:7 Ja antoi puhkaista ulos Zedekian silmät, ja sitoa hänen kaksilla vaskikahleilla, viedäksensä häntä Babeliin.

39:8 Ja Kaldealaiset polttivat sekä kuninkaan huoneen että asuvaisten huoneet, ja jaottivat Jerusalemin muurit.

39:9 Mutta mitä jäljellä oli kaupungissa kansasta, ja ne, jotka muutoin olivat hänen allensa itsensä antaneet, ja jääneen

olivat jäljellä - vei Nebusaradan, henkivartijain päällikkö, pakkosiirtolaisuuteen Baabeliin.

39:10 Mutta köyhimmät kansasta, joilla ei ollut mitään, Nebusaradan, henkivartijain päällikkö, jätti Juudan maahan ja antoi heille sinä päivänä viinitarhoja ja peltoja.

39:11 Ja Nebukadressar, Baabelin kuningas, oli antanut Nebusaradalle, henkivartijain päällikölle, Jeremiasta tämän käskyn:

39:12 "Ota hänet ja pidä hänestä huoli; älä tee hänelle mitään pahaa, vaan tee hänelle niin, kuin hän itse sinulle sanoo."

39:13 Silloin lähettivät Nebusaradan, henkivartijain päällikkö, Nebusasban, ylimmäinen hoviherra, Neergar-Sareser, ylimmäinen tietäjä, ja kaikki muut Baabelin kuninkaan ylimmäiset

39:14 - nämä lähettivät noutamaan Jeremian vankilan pihasta ja antoivat hänet Gedaljalle, Saafanin pojan Ahikamin pojalle, että tämä veisi hänet kotiin, ja niin hän jäi kansan keskuuteen.

39:15 Jeremialle oli tullut tämä Herran sana hänen ollessaan suljettuna vankilan pihaan:

39:16 "Mene ja sano etiopialaiselle Ebed-Melekille näin: Näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Katso, minä toteutan sanani tälle kaupungille onnettomuudeksi eikä onneksi; ja tämä tapahtuu sinun edessäsi sinä päivänä.

39:17 Mutta sinut minä pelastan sinä päivänä, sanoo Herra, etkä sinä ole joutuva niiden miesten käsiin, joita sinä pelkää.

39:18 Sillä minä pelastan sinut, niin ettet kaadu miekkaan, vaan saat pitää henkesi saaliinasi, koska sinä turvasit minuun, sanoo Herra."

40 LUKU

40:1 Sana, joka tuli Jeremialle Herralta, sen jälkeen kuin Nebusaradan, henkivartijain päällikkö, oli päästänyt hänet menemään

kansan, vei Nebusaradan, huovinhaltia, Babeliin.

39:10 Mutta muutamat köyhästä väestä, joilla ei mitään ollut, antoi Nebusaradan, huovinhaltia, jäädä Juudan maalle, ja antoi heille viinamäkiä ja peltoja sinä päivänä.

39:11 Mutta Nebukadnetsar, Babelin kuningas, oli käsenyt Nebusaradania, huovinhaltiaa, Jeremiasta ja sanonut:

39:12 Ota häntä ja katso hänen parastansa, ja älä hänelle tee mitään pahaa: vaan niinkuin hän anoo sinulta, niin tee hänelle.

39:13 Silloin lähetti Nebusaradan, huovinhaltia, ja Nebusasban kamaripalveliain päämies, Nergaisaretser magilaisten päämies, ja kaikki Babelin kuninkaan ruhtinaat,

39:14 He lähettivät ja antoivat noutaa Jeremian vankihuoneen pihasta, ja antoivat hänen Gedalian Ahikamin pojan, Saphanin pojan, haltuun, että hänen piti ottaman hänen huoneesensa, ja että hän asuis läsnä kansan tykönä.

39:15 Oli myös \Herran\ sana tullut Jeremialle, kuin hän vielä oli vankina vankihuoneen pihassa, ja oli sanonut:

39:16 Mene ja sano Ebedmelekille Etiopialaiselle: näin sanoo \Herra\ Zebaot, Israelin Jumala: katso, minä tahdon antaa minun sanani tulla tähän kaupunkiin onnettomuudeksi ja ei miksikään hyväksi, ja sinun pitää se siihen aikaan näkemän.

39:17 Mutta sinun minä silloin vapahdan, sanoo \Herra\, ja en anna sinua niiden miesten käsiin, joita sinä pelkää;

39:18 Sillä minä tahdon sinua totisesti siitä auttaa, niin ettei sinun pidä miekalla lankeeman, vaan pitämän henkes niinkuin saaliin, että luotit minuun, sanoo \Herra\.

40 LUKU

40:1 Tämä on se sana, joka tapahtui \Herralta\ Jeremialle, kuin Nebusaradan, huovinhaltia, päästi hänen Ramassa

Raamasta, jonne hän oli haettanut hänet, kun hän oli kahleilla sidottuna kaikkien Baabeliin vietävien Jerusalemin ja Juudan pakkosiirtolaisten joukossa.

40:2 Henkivartijain päällikkö haetti Jeremian ja sanoi hänelle: "Herra, sinun Jumalasi, on uhannut tällä onnettomuudella tätä paikkaa,

40:3 ja Herra on antanut sen tulla ja on tehnyt, niinkuin hän on puhunut; sillä te olette tehneet syntiä Herraa vastaan ettekä ole kuulleet hänen ääntänsä, ja niin on tämä tapahtunut teille.

40:4 Ja katso, nyt minä tänä päivänä päästän sinut kahleista, jotka ovat käsissäsi. Jos näet hyväksi tulla minun kanssani Baabeliin, niin tule, ja minä pidän sinusta huolen. Mutta jos et näe hyväksi tulla minun kanssani Baabeliin, niin älä tule. Katso, koko maa on edessäsi; minne näet hyväksi ja oikeaksi mennä, sinne mene."

40:5 Mutta kun tämä vielä viivytteli palaamistaan, sanoi hän: "Palaa Gedaljan tykö, joka on Saafanin pojan Ahikamin poika, hänen, jonka Baabelin kuningas on asettanut Juudan kaupunkien käskynhaltijaksi, ja jää hänen luoksensa kansan keskuuteen; tahi mene, minne vain näet oikeaksi mennä." Ja henkivartijain päällikkö antoi hänelle evästä ja lahjoja ja päästi hänet menemään.

40:6 Niin Jeremia meni Gedaljan, Ahikamin pojan, tykö Mispaan ja asui hänen luonaan maahan jääneen kansan keskuudessa.

40:7 Kun kaikki sotaväen päälliköt, jotka olivat maaseudulla, he ja heidän miehensä, kuuluivat, että Baabelin kuningas oli asettanut Gedaljan, Ahikamin pojan, käskynhaltijaksi maahan ja jättänyt hänen haltuunsa ne miehet, vaimot ja lapset sekä ne maan köyhät, joita ei oltu siirretty Baabeliin,

40:8 niin he tulivat Gedaljan luo Mispaan:

vallallensa; sillä hän oli sidottu kahleilla kaikkien niiden seassa, jotka Jerusalemissa ja Juudassa vangitut olivat, vietäviksi pois Babeliin.

40:2 Kun huovinhaltia oli antanut noutaa Jeremian tykönsä, sanoi hän hänelle: "Herra", sinun Jumalasi on puhunut tämän onnettomuuden tälle paikalle;

40:3 Ja on "Herra" myös antanut tulla ja tehnyt niinkuin hän on sanonut; sillä te olette rikkoneet "Herraa" vastaan, ja ette totelleet hänen ääntänsä, sentähden on tämä teille tapahtunut.

40:4 Ja nyt katso, minä olen sinun tänäpäpäpä päästänyt kahleista, joilla sinun kätes olivat sidotut. Jos sinulle kelpaa mennä minun kanssani Babeliin, niin tule, minä tahdon katsoa sinun parastas; ja jollet sinä tahdo tulla minun kanssani Babeliin, niin anna olla: katso, siellä on sinulle koko maa edessäsi: kussa sinä luulet itselles hyvän olevan ja sinulle kelpaa, niin mene sinne.

40:5 Sillä tästedes ei ole enään yhtään palausta, sentähden sinä mahdat palata Gedalian Ahikamin pojan, Saphanin pojan, tykö, jonka Babelin kuningas on pannut Juudan kaupunkien päälle, ja asu hänen tykönsä kansan seassa, eli mene sinne, mihinkä sinulle parain kelpaa. Ja huovinhaltia antoi hänelle evästä ja lahjoja, ja antoi hänen mennä.

40:6 Niin tuli Jeremia Gedalian Ahikamin pojan tykö Mitspaan, ja asui hänen tykönsä kansan seassa, joka vielä maalle jäänyt oli.

40:7 Kun kaikki sodanpäämiehet, jotka kedolla olivat sotaväensä kanssa, saivat kuulla, että Babelin kuningas oli pannut Gedalian Ahikamin pojan maata hallitsemaan, ja että hän oli jättänyt hänen kanssansa sekä miehiä että vaimoja, lapsia ja pienimpiä, joita ei viety Babeliin;

40:8 Tulivat Gedalian tykö Mitspaan Ismael

Ismael, Netanjan poika, Joohanan ja Joonatan, Kaareahin pojat, Seraja, Tanhumetin poika, netofalaisen Eefain pojat ja Jesanja, maakatilaisen poika, he ja heidän miehensä.

40:9 Ja Gedalja, Saafanin pojan Ahikamin poika, vannoi heille ja heidän miehilleen sanoen: "Älkää peljätkö palvellessa kaldealaisia; asukaa maassa ja palvelkaa Baabelin kuningasta, niin teidän käy hyvin.

40:10 Katso, minä itse asun Mispassa palvelakseni niitä kaldealaisia, jotka tulevat meidän luoksemme; mutta te kootkaa viiniä ja hedelmiä ja öljyä ja pankaa astioihinne ja asukaa kaupungeissanne, jotka olette ottaneet haltuunne."

40:11 Ja kaikki nekin juutalaiset, jotka olivat Moobissa ja ammonilaisten keskuudessa ja Edomissa sekä kaikissa muissa maissa, saivat kuulla, että Baabelin kuningas oli jättänyt Juudaan jäännöksen ja asettanut näille käskynhaltijaksi Gedaljan, joka oli Saafanin pojan Ahikamin poika.

40:12 Ja niin kaikki juutalaiset palasivat takaisin kaikista paikoista, joihin heitä oli karkoitettu, ja tulivat Juudan maahan Mispaan, Gedaljan tykö, ja he korjasivat viiniä ja hedelmiä ylen runsaasti.

40:13 Mutta Joohanan, Kaareahin poika, ja kaikki sotaväen päälliköt, jotka olivat maaseudulla, tulivat Gedaljan tykö Mispaan

40:14 ja sanoivat hänelle: "Tiedätkö, että ammonilaisten kuningas Baalis on lähettänyt Ismaelin, Netanjan pojan, lyömään sinut kuoliaaksi?" Mutta Gedalja, Ahikamin poika, ei uskonut heitä.

40:15 Silloin Joohanan, Kaareahin poika, sanoi Gedaljalle Mispassa salaa näin: "Minäpä menen ja lyön kuoliaaksi Ismaelin, Netanjan pojan, kenenkään tietämättä! Miksi hän saa lyödä sinut kuoliaaksi, niin että kaikki juutalaiset, jotka ovat kokoontuneet sinun luoksesi, hajaantuvat ja Juudan

Netanjan poika, Joohanan ja Jonatan Karean pojat, ja Seraja Tanhumetin poika, ja Ephain pojat Netophatista, Jesania Maakatin poika, he ja heidän miehensä.

40:9 Ja Gedalia Ahikamin poika, Saphanin pojan, teki heille ja heidän miehilleensä valan ja sanoi: älkää peljätkö olla kaldealaisille alamaiset, pysykää maassa ja olkaat Babelin kuninkaalle alamaiset, niin te menestytte.

40:10 Ja minä, katso, minä asun tässä Mitspassa, että minä palvelisin kaldealaisia, jotka tulevat meidän tykömme; kootkaat te sentähden viinaa ja suvituloa ja öljyä ja pankaat teidän astioihinne, ja asukaat teidän kaupungeissanne, jotka te saaneet olette.

40:11 Niin myös kaikki juutalaiset, jotka Moobissa olivat, ja Ammonin lasten seassa; ja Edomissa, ja kaikissa maakunnissa, kuin he kuuluivat, että Babelin kuningas oli jättänyt muutamia Juudaan, ja oli pannut Gedalian Ahikamin pojan, heitä hallitsemaan.

40:12 Tulivat kaikki juutalaiset jälleen kaikista paikoista, sieltä kuhunka he olivat ajettut ulos, Juudan maahan Gedalian tykö Mitspaan, ja kokosivat aivan paljon viinaa ja suvituloa.

40:13 Mutta Joohanan Karean poika ynnä kaikkein sodanpäämiesten kanssa, jotka kedolla olivat olleet, tulivat Gedalian tykö Mitspaan,

40:14 ja sanoivat hänelle: tiedätkös että Baalis, Ammonin lasten kuningas, on lähettänyt Ismaelin Netanjan pojan sinua tappamaan? Mutta ei Gedalia Ahikamin poika uskonut heitä.

40:15 Silloin sanoi Joohanan Karean poika Gedaljalle salaa Mitspassa: minä tahdon nyt mennä ja lyödä Ismaelin Netanjan pojan kuoliaaksi, niin ettei kenenkään pidä saamaan tietää. Miksi hänen pitää lyömän sinua, että kaikki juutalaiset, jotka sinun tykö ovat kootut, pitää hajoitettaman, ja

jäännös hukkuu?"

40:16 Mutta Gedalja, Ahikamin poika, vastasi Joohananille, Kaareahin pojalle: "Älä tee sitä, sillä sinä puhut valhetta Ismaelista."

41 LUKU

41:1 Mutta seitsemännessä kuussa Ismael, Elisaman pojan Netanjan poika, joka oli kuninkaallista sukua ja kuninkaan ylimmäisiä, tuli Gedaljan, Ahikamin pojan, tykö Mispaan, mukanaan kymmenen miestä. Siellä Mispassa he sitten aterioivat yhdessä.

41:2 Silloin nousi Ismael, Netanjan poika, ynnä ne kymmenen miestä, jotka olivat hänen kanssaan, ja he löivät miekalla kuoliaaksi Gedaljan, joka oli Saafanin pojan Ahikamin poika. Niin Ismael surmasi hänet, jonka Baabelin kuningas oli asettanut käskynhaltijaksi maahan.

41:3 Myöskin kaikki juutalaiset, jotka olivat Gedaljan luona Mispassa, sekä kaldealaiset, jotka sieltä tavattiin, sotamiehet, Ismael löi kuoliaaksi.

41:4 Toisena päivänä, sen jälkeen kuin hän oli surmannut Gedaljan, kun ei kukaan sitä vielä tietänyt,

41:5 tuli Sikemistä, Siilosta ja Samariasta kahdeksankymmentä miestä, parta ajettuna, vaatteet revittyinä ja iho viileskeltynä, ja heillä oli käsissään ruokauhreja ja suitsutusta, vietäväksi Herran temppeleihin.

41:6 Ja Ismael, Netanjan poika, meni Mispasta heitä vastaan, lakkaamatta itkien käydessänsä. Ja kun hän kohtasi heidät, sanoi hän heille: "Tulkaa Gedaljan, Ahikamin pojan, tykö."

41:7 Mutta kun he olivat tulleet keskelle kaupunkia, teurastivat heidät Ismael, Netanjan poika, ja ne miehet, jotka olivat hänen kanssaan, ja heittivät heidät kaivoon.

41:8 Mutta heidän joukossaan oli kymmenen miestä, jotka sanoivat Ismaelille:

ne, jotka vielä Juudasta jääneet ovat, hukkuman?

40:16 Mutta Gedalia Ahikamin poika sanoi Johananille Karean pojalle: ei sinun pidä sitä tekemän; sillä ei se ole tosi, mitä sinä Ismaelista sanot.

41 LUKU

41:1 Mutta seitsemäntenä kuukautena tuli Ismael Netanjan poika, Elisaman pojan, kuninkaallisesta suvusta, ynnä kuninkaan päämiesten kanssa, ja kymmenen miestä hänen kanssansa, Gedalian Ahikamin pojan tykö Mitspaan; ja he söivät toinen toisensa kanssa Mitspassa.

41:2 Mutta Ismael Netanjan poika nousi, ja ne kymmenen miestä, jotka hänen kanssansa olivat, ja löivät Gedalian, Ahikamin pojan, Saphanin pojan, kuoliaaksi miekalla, jonka Babelin kuningas oli pannut koko maan päälle.

41:3 Päälliseksi löi Ismael kaikki Juudalaiset, jotka Gedalian tykönä olivat Mitspassa, ja Kaldealaiset, jotka siellä löydettiin, ja kaikki sotamiehet.

41:4 Toisena päivänä kuin Gedalia löytyi oli, ja ei kenkään sitä vielä tietänyt,

41:5 Tuli kahdeksankymmentä miestä Sikemistä, Silosta ja Samariasta, ja olivat ajelleet partansa ja reväisseet vaatteensa, ja haavoittaneet itsensä, ja toivat ruokauhrin ja suitsutuksen myötänsä, viedäksensä \Herran\ huoneeseen.

41:6 Ja Ismael Netanjan poika meni Mitspasta heitä vastaan, käyskenteli ja itki. Kun hän tuli heidän tykönsä, sanoi hän heille: teidän pitää tuleman Gedalian Ahikamin pojan tykö.

41:7 Mutta kuin he tulivat keskelle kaupunkia, tappio heidät Ismael Netanjan poika, ja ne miehet, jotka hänen kanssansa olivat, kaivon tykönä.

41:8 Mutta siinä oli seassa kymmenen miestä, jotka sanoivat Ismaelille: älä meitä

"Älä surmaa meitä, sillä meillä on kedolla kätkössä nisuja, ohria, öljyä ja hunajaa." Niin hän herkesi eikä surmannut heitä heidän veljiensä joukkoon.

41:9 Ja kaivo, johon Ismael heitti kaikkien niiden miesten ruumiit, jotka hän oli lyönyt kuoliaaksi, samoin kuin Gedaljan, oli se, jonka kuningas Aasa oli teettänyt Baesan, Israelin kuninkaan, hyökkäyksen varalta; sen täytti nyt Ismael, Netanjan poika, murhatuilla.

41:10 Sitten Ismael otti vangeiksi kaikki kansan tähteet, mitä Mispassa oli, kuninkaan tyttäret ja kaiken Mispaan jäljelle jääneen kansan, jonka käskynhaltijaksi Nebusaradan, henkivartijain päällikkö, oli asettanut Gedaljan, Ahikamin pojan - ne Ismael, Netanjan poika, otti vangeiksi ja lähti kulkemaan pois ammonilaisten luo.

41:11 Mutta kun Joohanin, Kaareahin poika, ja kaikki sotaväen päälliköt, jotka olivat hänen kanssaan, saivat kuulla kaiken sen pahan, minkä Ismael, Netanjan poika, oli tehnyt,

41:12 niin he ottivat kaikki miehensä ja lähtivät taistelemaan Ismaelia, Netanjan poikaa, vastaan; ja he tapasivat hänet suuren vesilammikon luona, joka on Gibeonissa.

41:13 Mutta kun kaikki kansa, joka oli Ismaelin mukana, näki Joohanin, Kaareahin pojan, ja kaikki sotaväen päälliköt, jotka olivat hänen kanssaan, niin he ihastuivat;

41:14 ja kaikki kansa, jonka Ismael oli ottanut vangiksi Mispasta, kääntyi takaisin ja meni Joohanin, Kaareahin pojan, puolelle.

41:15 Mutta Ismael, Netanjan poika, pääsi kahdeksan miehen kanssa Joohanania pakoon ja lähti ammonilaisten luo.

41:16 Ja Joohanin, Kaareahin poika, ja kaikki sotaväen päälliköt, jotka olivat hänen kanssaan, ottivat kaikki kansan tähteet, jotka hän oli palauttanut Ismaelin, Netanjan pojan, tyköä Mispasta, sen jälkeen kuin

tapa, meillä on tavaroita pelloissa, nisuja, ohria, öljyä ja hunajaa. Ja niin pidatti hän itsensä, ettei hän heitä heidän veljeinsä kanssa tappanut.

41:9 Mutta kaivo, johon Ismael kaikkein kuolleiden ruumiit heitti, jotka hän oli ynnä Gedalian kanssa tappanut, on se, jonka kuningas Assa antoi tehdä Baesaa, Israelin kuningasta varten; sen täytti Ismael Netanjan poika tapetuilla.

41:10 Ja kaiken kansan, joka oli jäljellä Mitspassa, kuninkaan tyttäret, ja kaiken kansan, joka oli Mitspaan jätetty, vei Ismael Netanjan poika pois vangiksi, joiden päälle Nebusaradan, huovinhaltia, oli pannut Gedalian Ahikamin pojan, ja Ismael Netanjan poika otti ne vangiksi, läksi pois ja tahtoi ylitse Ammonin lasten tykö.

41:11 Mutta kuin Joohanin Karean poika, ja kaikki sodanpäämiehet, jotka hänen kanssansa olivat, saivat tietää kaiken sen pahan, minkä Ismael Netanjan poika tehnyt oli,

41:12 Ottivat he kaiken kansan tykönsä, ja läksivät Ismaelia Netanjan poikaa vastaan sotaan, ja saavuttivat hänen Gibeonissa suuren veden tykönä.

41:13 Kuin kaikki kansa, joka Ismaelin kanssa oli näki Joohanin Karean pojan, ja kaikki sodanpäämiehet, jotka hänen kanssansa olivat, niin he iloitsivat.

41:14 Ja kaikki kansa, jonka Ismael oli vienyt Mitspasta, palasi ja antautui Joohanin Karean pojan tykö.

41:15 Mutta Ismael Netanjan poika, pääsi Joohanin edestä kahdeksan miehen kanssa, ja pakeni Ammonin lasten tykö.

41:16 Ja Joohanin Karean poika ynnä kaikkein sodanpäämiesten kanssa, jotka hänen kanssansa olivat, ottivat kaiken jääneen kansan Mitspasta tykönsä, jonka he Ismaelilta Netanjan pojalta olivat

tämä oli lyönyt Gedaljan, Ahikamin pojan, kuoliaaksi: miehiä, sotilaita, naisia ja lapsia ja hoviherroja, jotka hän oli palauttanut Gibeonista.

41:17 Ja he kulkivat, mutta pysähtyivät Kimhamin majapaikkaan, joka on lähellä Beetlehemia, lähteäkseen sitten Egyptiin

41:18 kaldealaisia pakoan, sillä he pelkäsivät heitä, koska Ismael, Netanjan poika, oli lyönyt kuoliaaksi Gedaljan, Ahikamin pojan, jonka Baabelin kuningas oli asettanut käskynhaltijaksi maahan.

42 LUKU

42:1 Silloin astuivat esiin kaikki sotaväen päälliköt ja Joohanin, Kaarehin poika, ja Jesanja, Hoosajan poika, ynnä kaikki kansa, pienimmästä suurimpaan,

42:2 ja sanoivat profeetta Jeremialle: "Langetkoon rukouksemme sinun eteesi, ja rukoile puolestamme Herraa, Jumalaasi, kaiken tämän jäännöksen puolesta; sillä suuresta luvusta on meitä jäänyt jäljelle vähän, niinkuin omat silmäsi näkevät meitä olevan.

42:3 Ja Herra, sinun Jumalasi, ilmoittakoon meille, mitä tietä meidän on kuljettava, ja mitä meidän on tehtävä."

42:4 Silloin profeetta Jeremia vastasi heille: "Minä kuulen. Katso, minä rukoilen Herraa, teidän Jumalaanne, niinkuin sanotte, ja kaiken sen, mitä Herra teille vastaa, minä ilmoitan teille; en salaa teiltä mitään."

42:5 Ja he sanoivat Jeremialle: "Olkoon Herra totinen ja luotettava todistaja meitä vastaan, jollemme tee aivan sen sanan mukaan, jonka Herra, sinun Jumalasi, lähettää sinut meille tuomaan.

42:6 Olkoon se hyvä tahi paha: Herran ääntä, meidän Jumalamme, jonka tykö me sinut lähetämme, me tottelemme, että meidän hyvin kävisi, kun tottelemme Herran, meidän Jumalamme, ääntä."

ottaneet, sittekuin hän Gedalian Ahikamin pojan oli tappanut, väkevät sotamiehet, vaimot ja lapset, ja kamaripalveliat, jotka he Gibeonista olivat tuoneet jällensä;

41:17 Menivät pois ja tulivat majoille Kinhamiin, Belehemin tykö, ja tahtoivat mennä Egyptiin,

41:18 Kaldealaisten edestä; sillä he pelkäsivät heitä, että Ismael Netanjan poika oli tappanut Gedalian Ahikamin pojan, jonka Babelin kuningas on pannut maata hallitsemaan.

42 LUKU

42:1 Silloin astuivat kaikki sodanpäämiehet edes, Johanan Karean poika, Jesanja Hosajan poika, ja kaikki kansa sekä pienet että suuret,

42:2 Ja sanoivat propheta Jeremialle: annas meidän rukouksemme tulla kuulluksi sinun edessä, ja rukoile meidän edestämme \Herraa\ Jumalaas kaikista näistä jätetyistä; sillä meitä on harvat monesta jääneet, niinkuin sinä itse meidät näet silmilläs:

42:3 Että \Herra\ sinun Jumalas tahtois ilmoittaa meille, kuhunka meidän vaeltaman ja mitä meidän tekemän pitää.

42:4 Ja propheta Jeremia sanoi heille: minä tahdon kuulla teitä: katso, minä tahdon rukoilla \Herraa\ teidän Jumalaanne, niinkuin te olette sanoneet, ja kaiken, mitä \Herra\ teille vastaa, sen minä tahdon teille ilmoittaa, enkä tahdo mitään teiltä salata.

42:5 Ja he sanoivat Jeremialle: \Herra\ olkoon vahva ja totinen todistaja meidän vaiheellamme, jollemme me tee kaikkia, mitä \Herra\ sinun Jumalas on meitä käskevä.

42:6 Olkoon hyvä eli paha, niin me tahdomme olla kuuliaiset \Herran\ Jumalamme äänelle, jonka tykö me sinun lähetämme, että meille menestyis, koska me \Herran\ meidän Jumalamme äänelle olemme kuuliaiset.

42:7 Kymmenen päivän kuluttua tuli Herran sana Jeremialle,

42:8 ja hän kutsui Joohanenin, Kaareahin pojan, ja kaikki sotaväen päälliköt, jotka olivat tämän kanssa, ynnä kaiken kansan, pienimmästä suurimpaan.

42:9 Ja hän sanoi heille: "Näin sanoo Herra, Israelin Jumala, jonka tykö te lähettitte minut laskemaan rukouksenne hänen eteensä:

42:10 Jos te jätte tähän maahan, niin minä rakennan teidät enkä hajota maahan, istutan teidät enkä revi pois, sillä minä kadun sitä onnettomuutta, jonka olen tuottanut teille.

42:11 Älkää peljätkö Baabelin kuningasta, jota te nyt pelkäätte. Älkää peljätkö häntä, sanoo Herra; sillä minä olen teidän kanssanne, minä autan teitä ja pelastan teidät hänen käsistensä.

42:12 Ja minä annan teille armon, niin että hän teitä armahtaa ja antaa teidän palata takaisin maahanne.

42:13 Mutta jos te sanotte: 'Me emme jää tähän maahan', ettekä tottele Herran, teidän Jumalanne, ääntä,

42:14 vaan sanotte: 'Ei! Me lähdemme Egyptiin, jossa meidän ei tarvitse nähdä sotaa, ei kuulla pasunan ääntä eikä kärsiä leivän nälkää, ja sinne me jäämme asumaan'

42:15 niin kuulkaa siis nyt Herran sana, te Juudan tähteet: Näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Jos te todella käännätte kasvonne Egyptiä kohti ja menette sinne asumaan muukalaisina,

42:16 niin miekka, jota te pelkäätte, on saavuttava teidät siellä Egyptin maassa, ja nälkä, joka teitä huolettaa, seuraa kintereillänne Egyptiin, ja sinne te kuolette.

42:17 Ja kaikki ne miehet, jotka kääntävät kasvonsa Egyptiä kohti asuakseen siellä muukalaisina, kuolevat miekkaan, nälkään ja ruttoon, eikä ainoakaan heistä pääse

42:7 Kymmenen päivän perästä tapahtui \Herran\ sana Jeremialle.

42:8 Silloin kutsui hän Johanan Karean pojan, ja kaikki sodanpäämiehet, jotka hänen kanssansa olivat, ja kaiken kansan sekä pienet että suuret,

42:9 Ja sanoi heille: näin sanoo \Herra\ Israelin Jumala, jonka tykö te olette minun lähettäneet, että minä teidän rukouksenne kantaisin hänen eteensä:

42:10 Jos te pysytte tässä maassa, niin minä tahdon rakentaa teitä ja en kukistaa: minä tahdon istuttaa teitä ja en repiä ylös; sillä minä kadun sitä pahaa, jonka minä teille tehnyt olen.

42:11 Te saatte olla kyllä Babelin kuninkaalta rauhassa, jota te pelkäätte; ei teidän pidä häntä pelkäämän, sanoo \Herra\; sillä minä tahdon olla teidän tykönänne, niin että minä autan ja vapahdan teitä hänen kädestänsä.

42:12 Minä tahdon osoittaa teille laupiuden, ja armahtaa teitä, ja vien teitä taas teidän maallenne.

42:13 Mutta jos te sanotte: emme tahdo asua tässä maassa, ettette olisi kuuliaiset \Herran\ teidän Jumalanne äänelle,

42:14 Sanoen: emme suinkaan, vaan me tahdomme mennä Egyptin maalle, ettemme kapinaa näkisi, emmekä kuulisi basunan ääntä, eli kärsisi nälkää leivän puuttumisen tähden: siellä me tahdomme olla;

42:15 Kuulkaa siis nyt \Herran\ sanaa, te jääneet Juudasta, näin sanoo \Herra\ Zebaot, Israelin Jumala: jos te panette teidän kasvonne menemään Egyptiin, niin että te tahdotte siellä olla:

42:16 Niin miekan, jota te pelkäätte, pitää sattuman teihin Egyptin maalla, ja nälän, jota te pelkäätte, pitää teitä siellä noudattaman Egyptissä, ja teidän pitää siellä kuoleman.

42:17 Sillä olkoon kutka tahansa, jotka kasvonsa sinne asettavat, mennäksensä Egyptiin olemaan siellä, heidän pitää kuoleman miekkaan, nälkään ja ruttoon; ja

pakoon eikä pelastu siitä onnettomuudesta, jonka minä annan heille tulla.

42:18 Sillä näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Niinkuin minun vihani ja kiivastukseni on vuodatettu Jerusalemin asukasten ylitse, niin minun kiivastukseni on vuotava teidän ylitsenne, jos te menette Egyptiin, ja te tulette kiroukseksi ja kauhistukseksi, kiroussanaksi ja häväistykseksi ettekä enää saa nähdä tätä paikkaa.

42:19 Herra sanoo teille, te Juudan tähteet: Älkää menkö Egyptiin." Se tietäkää, että minä olen tänä päivänä teitä varoittanut.

42:20 Te eksytitte itsenne, kun lähetitte minut Herran, teidän Jumalanne, tykö sanoen: "Rukoile puolestamme Herraa, meidän Jumalaamme; ja kaikki, mitä Herra, meidän Jumalamme, sanoo, ilmoita meille, niin me teemme sen."

42:21 Minä olen sen tänä päivänä teille ilmoittanut, mutta te olette tottelemattomat Herran, teidän Jumalanne, äänelle kaikessa, mitä varten hän on lähettänyt minut teidän tyköenne.

42:22 Nyt siis tietäkää, että te kuolette miekkaan, nälkään ja ruttoon siinä paikassa, johon te haluatte mennä, siellä muukalaisina asumaan.

43 LUKU

43:1 Mutta kun Jeremia oli loppuun asti puhunut kaikelle kansalle kaikki Herran, heidän Jumalansa, sanat, jotka Herra, heidän Jumalansa, oli lähettänyt hänet tuomaan heille - kaikki ne sanat, -

43:2 niin Asarja, Hoosajan poika, ja Joohan, Kaarehin poika, ja kaikki julkeat miehet sanoivat Jeremialle: "Sinä puhut valhetta; Herra, meidän Jumalamme, ei ole lähettänyt sinua sanomaan: 'Älkää menkö

ei pidä kenenkään jäämän eli pääsemän siitä pahasta jonka minä annan tulla heidän päällensä.

42:18 Sillä näin sanoo \Herra\ Zebaot, Israelin Jumala; niinkuin minun vihani ja julmuuteni on tullut Jerusalemin asuvaisten päälle, niin pitää minun vihani myös tuleman teidän päällenne, jos te menette Egyptiin, että teidän pitää tuleman kiroukseksi, ihmeeksi, sadatukseksi ja häpiäksi, ja ei pidä teidän ikänä enään tätä paikkaa saaman nähdä.

42:19 \Herran\ sana tulee teihin, te jääneet Juudasta, ettette menisi Egyptiin; sentähden se täydellisesti tietäkää, että minä tänäpäivänä todistan teille.

42:20 Sillä te teette pahoin teidän sielullenne, että te lähetitte minut \Herran\ teidän Jumalanne tykö, ja sanoitte: rukoile \Herraa\ meidän Jumalaamme meidän edestämme, ja kaikki, mitä \Herra\ meidän Jumalamme on sanova, niin ilmoita meille, ja me tahdomme sen jälkeen tehdä.

42:21 Sen minä olen tänäpäivänä teidän tietää antanut; mutta ette ole tahtoneet kuulla \Herran\ teidän Jumalanne ääntä, eli kaikkia, mitä Hän minun kauttani on teille käsenyt.

42:22 Niin teidän pitää nyt täydellisesti tietämän, että teidän pitää miekkaan, nälkään ja ruttoon kuoleman siinä paikassa, kuhunka te aiotte mennä asumaan.

43 LUKU

43:1 Kuin Jeremia oli kaikki \Herran\ heidän Jumalansa sanat kaikelle kansalle puhunut, niinkuin \Herra\ heidän Jumalansa hänen oli lähettänyt sanomaan heille kaikki nämä sanat:

43:2 Sanoi Asaria Hosajan poika, ja Joohan Karean poika, ja kaikki ylpiät miehet Jeremialle ja puhuivat: sinä valehtelet, ei \Herra\ meidän Jumalamme ole lähettänyt sinua eikä sanonut: ei teidän

Egyptiin, siellä muukalaisina asumaan';
43:3 vaan Baaruk, Neerian poika, kiihoittaa sinua meitä vastaan antaakseen meidät kaldealaisten käsiin tapettaviksi tai vietäviksi pakkosiirtolaisuuteen Baabeliin."

43:4 Ja Joohanin, Kaareahin poika, ja kaikki sotaväen päälliköt ja kaikki kansa olivat tottelemattomat Herran äänelle eivätkä jääneet Juudan maahan.

43:5 Niin Joohanin, Kaareahin poika, ja kaikki sotaväen päälliköt ottivat kaikki Juudan tähteet, jotka olivat kaikista kansakunnista, jonne heidät oli karkoitettu, palanneet asumaan Juudan maahan:

43:6 miehet, naiset ja lapset, kuninkaan tyttäret ja kaiken sen väen, jonka Nebusaradan, henkivartijain päällikkö, oli jättänyt Gedaljan huostaan, joka oli Saafanin pojan Ahikamin poika, sekä profeetta Jeremian ja Baarukin, Neerian pojan.

43:7 Ja he menivät Egyptin maahan, sillä he eivät kuulleet Herran ääntä. Ja niin he tulivat Tahpanheeseen.

43:8 Ja tämä Herran sana tuli Jeremialle Tahpanheessa:

43:9 "Ota käsiisi suuria kiviä ja kätke ne muurilaastiin, tiilikivipenkereeseen, joka on faraon linnan oven edustalla Tahpanheessa, juutalaisten miesten nähden.

43:10 Ja sano heille: Näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Katso, minä lähetän hakemaan palvelijani Nebukadnessarin, Baabelin kuninkaan, ja asetan hänen valtaistuimensa näiden kivien päälle, jotka minä olen kätkenyt, ja hän on levittävä loistomattonsa niiden yli.

43:11 Ja hän tulee ja lyö Egyptin maata: joka ruton oma, se ruttoon, joka vankeuden, se vankeuteen, joka miekan, se miekkaan!

43:12 Ja minä sytytän Egyptin jumalien temppelit tuleen, ja hän polttaa ne ja vie jumalat pois saaliinansa. Ja hän puhdistaa

pidä menemän Egyptiin asumaan siellä;
43:3 Mutta Baruk Nerijan poika yllyttää sinua meitä vastaan, että me annettaisiin Kaldealaisten käsiin, tapettaa ja vietää Babeliin.

43:4 Näin ei tahtonut Joohanin Karaan poika, ja kaikki sodanpäämiehet, ja kaikki kansa totella \Herran\ ääntä, että he olisivat pysyneet Juudan maalla.

43:5 Vaan Joohanin Karaan poika ja kaikki sodanpäämiehet ottivat tykönsä kaikki jääneet Juudasta, ne jotka kaikista kansoista sinne paenneet ja palanneet olivat asumaan Juudan maalla;

43:6 Miehet ja vaimot ja lapset, niin myös kuninkaan tyttäret, ja kaikki sielut, jotka Nebusaradan, huovinhaltia, Gedalian Ahikamin pojan, Saphanin pojan, haltuun oli jättänyt, ja propheta Jeremian ja Barukin Nerijan pojan.

43:7 Ja menivät Egyptin maalle, sillä ei he tahtoneet kuulla \Herran\ ääntä, ja tulivat Tahpanheeseen.

43:8 Ja \Herran\ sana tapahtui Jeremialle Tahpanheksessä ja sanoi:

43:9 Ota kätees suuret kivet, ja kaiva ne maahan tiilipätsiin, joka on Pharaon huoneen oven kohdalla Tahpanheksessä, niin että Juudan miehet sen näkevät.

43:10 Ja sano heille: näin sanoo \Herra\ Zebaot, Israelin Jumala: katso, minä lähetän ja annan noutaa palvelijani Nebukadnessarin, Babelin kuninkaan, ja asetan hänen istuimensa näiden kivien päälle, jotka minä olen tähän maahan kaivanut; ja hän on paneva majansa sen päälle.

43:11 Ja hän on tuleva ja lyövä Egyptin maata; jotka kuolemaan (aiotut ovat), ne (joutuvat) kuolemaan, ja jotka vankiuteen, ne vankiuteen, ja jotka miekkaan, ne miekkaan.

43:12 Ja minä sytytän tulen epäjumalain huoneisiin Egyptissä, niin että hän polttaa ja vie heidät pois; ja hänen pitää

Egyptin maan syöpäläisistä, niinkuin paimen puhdistaa vaatteensa syöpäläisistä, ja lähtee sieltä vammatonna.

43:13 Ja hän murskaa patsaat Egyptin maan Beet-Semeksestä, ja Egyptin jumalien temppelit hän polttaa tulella."

44 LUKU

44:1 Sana, joka tuli Jeremialle kaikkia niitä juutalaisia vastaan, jotka asuivat Egyptin maassa, asuivat Migdolissa, Tahpanheessa, Noofissa ja Patroksen maakunnassa; se kuului:

44:2 "Näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Te olette nähneet kaiken sen onnettomuuden, jonka minä olen antanut tulla Jerusalemlle ja kaikille Juudan kaupungeille. Katso, ne ovat nyt raunioina, eikä niissä asukasta ole,

44:3 heidän pahuutensa tähden, jota he tekivät, vihoittaen minut, kun menivät ja polttivat uhreja muille jumalille, palvelivat niitä, joita he eivät tunteneet, eivät he ettekä te eivätkä teidän isänne.

44:4 Ja varhaisesta alkaen minä lähetin teidän tyköne kaikki palvelijani, profeetat, sanomaan: 'Älkää tehkö näitä kauhistuksia, joita minä vihaan.'

44:5 Mutta he eivät kuulleet, eivät korvaansa kallistaneet, niin että olisivat kääntyneet pois pahuudestansa ja lakanneet polttamasta uhreja muille jumalille.

44:6 Ja niin vuoti minun kiivastukseni ja vihani alas ja paloi Juudan kaupungeissa ja Jerusalemin kaduilla, ja ne tulivat raunioiksi, autioiksi, niinkuin ne tänä päivänä ovat.

44:7 Ja nyt sanoo Herra, Jumala Sebaot, Israelin Jumala, näin: Miksi tuotate itsellenne suuren onnettomuuden, hävitätte miehet ja vaimot, lapset ja imeväiset Juudasta, niin ettette jätä itsestänne jäännöstkään?

puettaman itsensä Egyptin maahan, niinkuin paimen puettaa itsensä hameesensa, ja pitää menemän sieltä matkaansa rauhassa.

43:13 Ja hänen pitää murskaksi lyömän Betsemeksen patsaat Egyptissä, ja polttaman Egyptin epäjumalain huoneet tulella.

44 LUKU

44:1 Tämä on se sana, joka Jeremialle tapahtui, kaikista Juudalaisista, jotka Egyptin maalla asuivat, jotka asuivat Migdolissa, Tahpanheksessa, Nophissa, Patroksen maalla, ja sanoi:

44:2 Näin sanoo \Herra\ Zebaot, Israelin Jumala: te olette nähneet kaiken sen pahan, jonka minä olen antanut tulla Jerusalemin päälle, ja kaikkein Juudan kaupunkein päälle; ja katso, tänäpäpä ovat ne hävitettynä, niin ettei kenkään niissä asu:

44:3 Heidän pahuutensa tähden, jonka he tekivät vihoittaen minua, ja menivät ja suitsuttivat ja palvelivat muita jumalia, joita ei he, eli te, eikä teidän isänne tunteneet.

44:4 Ja minä lähetin varhain ja usein teidän tyköne kaikki palveliani prophetat, ja käskin teille sanoa: älkää tehkö senkaltaisia kauhistuksia, joita minä vihaan; 44:5 Mutta ei he totelleet, eikä kallistaneet korviansa kääntymään pahuudestansa, ja ei suitsuttamaan muille jumalille.

44:6 Sentähden syttyi myös minun vihani ja julmuuteni, ja paloi Juudan kaupunkein päällä, ja Jerusalemin katuin päällä, niin ne ovat kukistetuiksi ja autioiksi tulleet, niinkuin se tänäpäpä löydetään.

44:7 Nyt, näin sanoo \Herra\ Jumala Zebaot, Israelin Jumala: miksi te teette tämän suuren pahan vastaan omaa henkeänne? että teidän seassanne pitää hävitettävän sekä mies että vaimo, sekä lapset että imeväiset Juudasta, ja ei pidä

44:8 Te vihoitatte minut kättenne töillä, kun poltatte uhreja muille jumalille Egyptin maassa, johon te olette tulleet, täällä muukalaisina asumaan. Niin te tuotatte itsellenne häviön ja tulette kiroussanaksi ja häväistykseksi kaikissa maan kansoissa.

44:9 Oletteko unhottaneet isäinne pahat teot ja Juudan kuningasten pahat teot ja heidän vaimojensa pahat teot, omat pahat tekonne ja vaimojenne pahat teot, mitä he ovat tehneet Juudan maassa ja Jerusalemin kaduilla?

44:10 He eivät ole murtuneet tähän päivään asti, eivät pelkää, eivät vaella minun lakini ja minun käskyjeni mukaan, jotka minä olen antanut teille ja teidän isillenne.

44:11 Sentähden, näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Katso, minä käännän kasvoni teitä vastaan onnettomuudeksi, hävittääkseni koko Juudan.

44:12 Ja minä tempaan pois Juudan jäännöksen, ne jotka käänivät kasvonsa Egyptin maata kohti mennäkseen siellä muukalaisina asumaan, ja he hukkuvat kaikki. Egyptin maassa he kaatuvat miekkaan, hukkuvat nälkään, pienimmästä suurimpaan asti he kuolevat miekkaan ja nälkään; ja he tulevat kiroukseksi ja kauhistukseksi, kiroussanaksi ja häväistykseksi.

44:13 Ja minä rankaisen niitä, jotka asuvat Egyptin maassa, niinkuin minä rankaisin Jerusalemia, miekalla, nälällä ja rutolla.

44:14 Ei jää pakoontähtä, ei pelastuneita Juudan jäännöksestä, niistä, jotka ovat tulleet asumaan muukalaisina täällä Egyptin maassa, eivätkä he palaa Juudan maahan, jonne heidän sielunsa halajaa jälleen, heidän siellä asuaksensa; sillä sinne on palaava vain muutamia pakolaisia."

yhtään teistä jäämän,

44:8 Että te niin vihoitatte minun kättenne töillä, ja suitsutatte muille jumalille Egyptin maalla, johon te olette menneet asumaan, että teidän pitää hävitetyksi, ja kiroukseksi ja häväistykseksi kaikkein pakanain seassa maan päällä tuleman.

44:9 Oletteko te unhottaneet isäinne onnettomuuden, Juudan kuningasten onnettomuuden, heidän emäntäinsä onnettomuuden, niin myös teidän oman onnettomuutenne, ja teidän emäntäinne onnettomuuden, joka teille on tapahtunut Juudan maalla ja Jerusalemin kaduilla?

44:10 Kuitenkin ei he vielä ole tähän päivään asti itsiänsä nöyryyttäneet, ja ei myös mitään pelkää; ja ei vaella minun laissani ja säädyissäni, jotka minä teidän eteenne ja teidän isäinne eteen pannut olen.

44:11 Sentähden sanoo \Herra\ Zebaot, Israelin Jumala näin: katso, minä panen minun kasvoni teitä vastaan onnettomuudeksi, ja koko Juudan pitää hävitetyksi tuleman.

44:12 Ja minä otan jääneet Juudasta, jotka ovat kasvonsa tavoittaneet mennäksensä Egyptin maalle, asumaan siellä, ja he kaikki pitää lopetettaman, Egyptin maalla pitää heidän miekalla kaatuman ja nälällä hukkuman, sekä pienet että suuret; heidän pitää kuoleman miekalla ja nälällä, ja pitää tuleman sadatukseksi, ihmeeksi, kiroukseksi ja häväistykseksi.

44:13 Minä tahdon rangaista Egyptin maan asuvaisia miekalla, nälällä ja rutolla, niinkuin minä tein Jerusalemille;

44:14 Niin ettei Juudan jääneistä ketään pidä pääsemän eikä jäämän, jotka kuitenkin sitä varten tänne Egyptin maalle asumaan tulleet ovat, että he taas Juudan maalle palajaisivat, johonka he mielellänsä jälleen asumaan tulisivat; mutta ei heidän pidä sinne palajaman, paitsi niitä, jotka täältä pakenevat.

44:15 Mutta kaikki miehet, jotka tiesivät vaimojensa polttavan uhreja muille jumalille, ja kaikki naiset, jotka seisoivat siellä suurena joukkona, ja kaikki kansa, joka asui Egyptin maassa, Patroksessa, vastasivat Jeremialle sanoen:

44:16 "Mitä sinä olet Herran nimessä meille puhunut, siinä me emme sinua tottele;

44:17 vaan me täytämme joka lupauksen, mikä suustamme on lähtenyt, poltamme uhreja taivaan kuningattarelle ja vuodatamme hänelle juomauhreja, niinkuin teimme me ja meidän isämme, meidän kuninkaamme ja ruhtinaamme Juudan kaupungeissa ja Jerusalemin kaduilla; ja silloin meillä oli leipää yltäkyllin, ja meidän oli hyvä olla emmekä nähneet onnettomuutta.

44:18 Mutta siitä asti, kun me lakkasimme polttamasta uhreja taivaan kuningattarelle ja vuodattamasta hänelle juomauhreja, on osanamme ollut kaiken puute ja hukkuminen miekkaan ja nälkään.

44:19 Ja kun me poltamme uhreja taivaan kuningattarelle ja vuodatamme hänelle juomauhreja, niin miestemme luvattako teemme hänelle uhrikakkuja, hänen kuvansa muotoisia, ja vuodatamme hänelle juomauhreja?"

44:20 Silloin Jeremia sanoi kaikelle kansalle, miehille ja naisille, kaikelle kansalle, joka oli hänelle näin vastannut:

44:21 "Eikö sitä uhrisavua, jota te olette suitsuttaneet Juudan kaupungeissa ja Jerusalemin kaduilla, te ja teidän isänne, teidän kuninkaanne ja ruhtinaanne ja maan kansa, Herra muista ja pidä mielessänsä?"

44:22 Eikä Herra voinut sitä enää kärsiä teidän tekojenne pahuuden tähden, kauhistusten tähden, joita te teitte, ja niin teidän maanne tuli raunioiksi ja autioksi ja

44:15 Niin kaikki ne miehet vastasivat Jeremiaa, jotka kyllä tiesivät, että heidän emäntänsä muille jumalille olivat suitsuttaneet, niin myös kaikki vaimot, joita siellä suuri joukko oli, ja kaikki kansa, jotka Egyptin maalla, Patroksessa asuivat, ja sanoivat:

44:16 Sen sanan jälkeen, jonka sinä meille \Herran\ nimeen sanot, emme tahdo sinua suinkaan kuulla;

44:17 Vaan me tahdomme kaiketi tehdä kaiken sen sanan perään, joka meidän suustamme käy, ja tahdomme taivaan kuningattarelle suitsuttaa, ja hänelle juomauhria uhrata, niinkuin me ja meidän isämme, meidän kuninkaamme ja päämiehemme tehneet ovat Juudan kaupungeissa ja Jerusalemin kaduilla. Silloin meillä oli leipää kyllä, ja me olimme autuaat, ja emme nähneet onnettomuutta.

44:18 Mutta sittekuin kuin me lakkasimme suitsuttamasta taivaan kuningattarelle, ja juomauhria hänelle uhraamasta, niin me kaikki köyhiksi tulimme ja olemme miekan ja nälän kautta hukkuneet.

44:19 Ja vaikka me taivaan haltiattarelle suitsuttaisimme ja juomauhria uhraisimme, niin emme sitä tee ilman meidän miestemme tahtoa, kuin me hänelle leipiä leivomme ja juomauhria uhraamme.

44:20 Silloin Jeremia sanoi kaikelle kansalle, sekä miehille että vaimoille, ja kaikelle kansalle, joka häntä niin vastannut oli sanoen:

44:21 Sepä se on, että \Herra\ on muistanut sen suitsuttamisen, jonka Juudan kaupungeissa ja Jerusalemin kaduilla tehneet olette, ynnä teidän isänne, kuningastenne, päämiestenne ja kaiken maakunnan kansan kanssa, ja pani sen sydämeensä.

44:22 Niin ettei \Herra\ voinut teidän pahaa menoanne enään kärsiä ja niitä kauhistuksia, joita te teitte; joista myös teidän maanne on autioksi, ihmeeksi ja

kiroussanaksi, tuli asujattomaksi, niinkuin se tänä päivänä on.

44:23 Sentähden että te poltitte uhreja ja teitte syntiä Herraa vastaan, ette totelleet Herran ääntä ettekä vaeltaneet hänen lakinsa, käskyjensä ja säädöksiensä mukaan, sentähden tämä onnettomuus on kohdannut teitä, niinkuin nyt on tapahtunut."

44:24 Jeremia sanoi vielä kaikelle kansalle ja kaikille naisille: "Kuulkaa Herran sana, kaikki Juuda, joka olet Egyptin maassa.

44:25 Näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Mitä te ja teidän vaimonne olette suullanne puhuneet, sen te panette käsillänne täytäntöön, sanoen: 'Me täytämme lupauksemme, joilla olemme luvanneet polttaa uhreja taivaan kuningattarelle ja vuodattaa hänelle juomauhreja.' Niinpä pitääkää lupauksenne, pankaa lupauksenne täytäntöön!

44:26 Sentähden kuulkaa Herran sana, kaikki Juuda, te jotka asutte Egyptin maassa: Katso, minä vannon suuren nimeni kautta, sanoo Herra: Totisesti, ei ole ainoakaan Juudan mies enää mainitseva suullaan minun nimeäni, niin että sanoisi: 'Niin totta kuin Herra, Herra elää' - ei koko Egyptin maassa.

44:27 Katso, minä valvon, mutta heille onnettomuudeksi, ei onneksi; ja jokainen Juudan mies, joka on Egyptin maassa, on hukkuva miekkaan ja nälkään, kunnes heistä on tullut loppu.

44:28 Vain vähäinen joukko miekasta pelastuneita on palajava Egyptin maasta Juudan maahan; ja Juudan koko jäännös, ne jotka tulivat Egyptin maahan, siellä muukalaisina asumaan, tulevat tietämään, kumpaisenko sana toteutuu, minun vai heidän.

44:29 Ja tämä on oleva sen merkinä, sanoo Herra, että minä rankaisen teitä

kiroukseksi tullut, niin ettei kenkään siinä asu, niinkuin tänäpä nähtävä on.

44:23 että te suitsutitte, ja \Herraa\ vastaan syntiä teitte, ja ette totelleet \Herran\ ääntä, ette myös hänen laissansa, säädyissänsä ja todistuksissansa vaeltaneet; sentähden myös tämä onnettomuus teille tapahtuu, niinkuin tänäpä nähtävä on.

44:24 Ja Jeremia sanoi kaikelle kansalle ja kaikille vaimoille: kuulkaat \Herran\ sanaa kaikki, jotka Juudasta Egyptin maassa olette.

44:25 Näin puhuu \Herra\ Zebaot, Israelin Jumala, sanoen: te ja teidän vaimonne olette suullanne puhuneet ja käsillänne täyttäneet, mitä te sanoitte: meidän lupauksemme me kaiketi tahdomme pitää, jonka me taivaan kuningattarelle luvanneet olemme, että me hänelle pyhää savua suitsuttaisimme, ja juomauhria uhrasimme: te olette lupauksenne kyllä pitäneet, ja lupauksenne työllä täyttäneet.

44:26 Niin kuulkaat siis \Herran\ sanaa, kaikki Juudasta, jotka Egyptin maalla asutte: katso, minä vannon suuren nimeni kautta, sanoo \Herra\: ettei minun nimeni pidä enään jonkun ihmisen suusta Juudasta koko Egyptin maassa nimitettämän, joka sanois: niin totta kuin Herra, \Herra\ elää.

44:27 Katso, minä tahdon valvoa heitä vastaan heidän pahaksensa ja en heidän hyväksensä, niin että jokainen, joka Juudasta Egyptin maalla on, pitää miekalla ja nälällä hukkuman, siihenasti että he lopetetuksi tulevat.

44:28 Mutta jotka miekan välttävät, niiden pitää kuitenkin Egyptin maalta Juudan maahan vähässä joukossa palajaman. Ja niin pitää kaikki jääneet Juudasta, jotka Egyptin maahan asumaan menneet olivat, ymmärtämän, kummanko sanat todeksi joutuvat, minun vai heidän.

44:29 Ja tämä olkoon teille merkiksi, sanoo \Herra\: sillä minä tahdon teitä

tässä paikassa, tietääksenne, että minun sanani teitä vastaan toteutuvat, teille onnettomuudeksi:

44:30 Näin sanoo Herra: Katso, minä annan farao Hofran, Egyptin kuninkaan, hänen vihollistensa käsiin, niiden käsiin, jotka etsivät hänen henkeänsä, niinkuin minä olen antanut Sidkian, Juudan kuninkaan, Nebukadressarin, Baabelin kuninkaan, käsiin, joka oli hänen vihollistensa ja etsi hänen henkeänsä."

45 LUKU

45:1 Sana, jonka profeetta Jeremia puhui Baarukille, Neerian pojalle, kun tämä kirjoitti nämä sanat kirjaan Jeremian suusta Juudan kuninkaan Joojakimin, Joosian pojan, neljäntenä hallitusvuotena; se kuului:

45:2 "Näin sanoo Herra, Israelin Jumala, sinusta, Baaruk:

45:3 Sinä sanot: 'Voi minua! Sillä Herra on antanut minulle murhetta kipuni lisäksi; minä olen uupunut huokaamisestani enkä lepoa löydä.'

45:4 Sano hänelle näin: Näin sanoo Herra: Katso, minkä olen rakentanut, sen minä hajotan, ja minkä olen istuttanut, sen minä revin irti; ja tämä kohtaa koko maata.

45:5 Sinä pyydät itsellesi suuria! Älä pyydä; sillä katso, minä tuotan onnettomuuden kaikelle lihalle, sanoo Herra. Mutta sinulle minä annan henkesi saaliiksi, mihin paikkaan sinä menetkin."

46 LUKU

46:1 Herran sana, joka tuli profeetta Jeremialle pakanakansoja vastaan.

46:2 Egyptiä vastaan: Farao Nekon, Egyptin kuninkaan, sotajoukkoa vastaan, joka oli Eufrat-virran rannalla Karkemiissa ja jonka Nebukadressar, Baabelin kuningas, voitti Juudan kuninkaan Joojakimin, Joosian pojan, neljäntenä hallitusvuotena.

46:3 "Varustakaa pienet ja suuret kilvet,

tässä paikassa rangaista, että tietäisitte minun sanani tulevan todeksi, teille onnettomuudeksi;

44:30 Näin sanoo \Herra\: katso, minä tahdon hyljätä Pharaon Hophran, Egyptin kuninkaan, hänen vihollistensa käsiin ja niiden käsiin, jotka hänen henkeänsä väijyvät, niinkuin minä Zedekiankin, Juudan kuninkaan, hylkäsin Nebukadnetsarin, Babelin kuninkaan, hänen vihollistensa käteen, ja sen joka hänen henkeänsä väijyi.

45 LUKU

45:1 Tämä on se sana, jonka propheta Jeremia puhui Barukille Nerijan pojalle, kuin hän nämät sanat kirjoitti kirjaan Jeremian suusta, neljäntenä Joojakimin Josian pojan, Juudan kuninkaan vuonna, ja sanoi:

45:2 Näin sanoo \Herra\ Zebaot, Israelin Jumala, sinusta Baruk:

45:3 Sinä sanoit: voi nyt minua! kuinka on \Herra\ vaivaa minun kivulleni lisännyt; minä huokaan minuni väsyksiin, ja en löydä lepoa.

45:4 Sano hänelle näin: näin sanoo \Herra\: katso, mitä minä rakensin, sen minä kukistan, ja mitä minä istutin, sen minä hävitän, niin myös koko tämän maan.

45:5 Ja sinä etsit itselles suuria kappaleita. Älä niitä pyydä, sillä katso, minä tahdon antaa tulla onnettomuuden kaikelle lihalle, sanoo \Herra\; mutta sinun sielusi minä tahdon sinulle niinkuin saaliin antaa joka paikassa, kuhunka sinä vaellat.

46 LUKU

46:1 Tämä on \Herran\ sana, joka tapahtui propheta Jeremialle, pakanoita vastaan,

46:2 Egyptiä vastaan, Pharaon Nekon, Egyptin kuninkaan, joukkoa vastaan, joka on Phratin virran tykönä Karkemiksessa, jonka Nebukadnetsar, Babelin kuningas, löi neljäntenä Joojakimin Josian pojan, Juudan kuninkaan, vuonna.

46:3 Valmistakaa kilpi ja keihäs, ja

käykää tänne taisteluun.

46:4 Valjastakaa hevoset, nouskaa ratsujen selkään, käykää esiin kypärit päässä.

Kiilloittakaa keihäät, puukekaa yllenne rintahaarniskat.

46:5 Miksi minä näen heidän peljästyvän, peräytyvän? Heidän sankarinsa sortuvat. He syöksyvät pakoon eivätkä käänny; kauhistus on kaikkialla, sanoo Herra.

46:6 Ei pääse nopea pakoon, ei sankari pelastu; pohjan puolella, Eufrat-virran vierellä he kompastuvat ja kaatuvat.

46:7 Kuka on tuo, joka nousee niinkuin Niilivirta, jonka vedet vyöryvät kuin virrat?

46:8 Egypti nousee niinkuin Niilivirta, sen vedet vyöryvät kuin virrat; se sanoo: 'Minä nousen ja peitän maan, hävitän kaupungin ja siinä asuaiset.'

46:9 Hyökätkää, hevoset, ajakaa hurjasti, vaunut! Lähtekööt liikkeelle sankarit, etiopialaiset ja puutilaiset, kilven käyttäjät, ja luudilaiset, jousen käyttäjät, jousen jännittäjät!

46:10 Tämä päivä on Herran, Herran Sebaotin, päivä, koston päivä, jona hän kostaa vihollisillensa; miekka syö ja tulee kylläiseksi, juopuu heidän verestänsä, kun Herralla, Herralla Sebaotilla, on uhriseurastus pohjoisessa maassa, Eufrat-virran varrella.

46:11 Mene Gileadiin, hae balsamia, sinä neitsyt, tytär Egypti - turhaan sinä paljon lääkkeitä hankit: ei kasva haavasi umpeen.

46:12 Kansat kuulevat sinun häpeäsi, ja sinun valitushuutosi täyttää maan, sillä sankari kompastuu sankariin, yhdessä he kaatuvat molemmat."

46:13 Tämä on se sana, jonka Herra puhui profeetta Jeremialle, ilmoittaen Nebukadressarin, Baabelin kuninkaan,

lähtekäät sotaan.

46:4 Valjastakaa hevoset, ja antakaat ratsastajat astua hevosten selkään; pankaat rautalakit päähänne, teroittakaa keihäät, puukekaa rautahame yllenne.

46:5 Mutta kuinka minä näen heidät epäileväiseksi ja takaperin ajetuksi, ja heidän sankarinsa lyödyksi; he pakenevat, niin etteivät he katso taaksensa, hämmästys on joka taholta, sanoo \Herra\.

46:6 Nopsa ei taida paeta eikä väkevää päästä: pohjaan päin Phratin virran tykönä ovat he kaatuneet ja maahan lyödyt.

46:7 Kussa on nyt se, joka tänne menee ylös niinkuin virta? ja hänen aaltonsa nousevat kuin virrat?

46:8 Egypti menee ylös niinkuin virta, ja hänen aaltonsa nostavat itsensä niinkuin virrat, ja sanoo: minä tahdon mennä ylös, ja peittää maan, ja hävittää kaupungin ynnä niiden kanssa, jotka siinä asuvat.

46:9 Istukaat hevosten päälle, samotkaat lentäen vaunuilla, antakaat sankarit mennä ulos, Etiopialaiset ja Lybiasta kilven kantajat, ja ampujat Lydiasta.

46:10 Sillä tämä on Herran, \Herran\ Sebaotin päivä, kostonpäivä, että hän kostais vihollisiansa: miekan pitää syömän ja heidän verestänsä täyteen tuleman ja juopuman; sillä heidän pitää tuleman Herralle, \Herralle\ Sebaotille teurasuhriksi pohjan maalla, Phratin virran tykönä.

46:11 Mene ylös Gileadiin ja tuo voidetta, sinä neitsy, Egyptin tytär; mutta se on turha, että paljon parannusta etsit, et sinä kuitenkaan tule terveeksi.

46:12 Sinun häpys on tullut tietäväksi pakanain seassa, sinun valitustas on maa täynnänsä; sillä toinen sankari kaatuu toisen päälle, ja molemmat makaavat yhdessä ylösalaisin.

46:13 Tämä on \Herran\ sana, jonka hän puhui propheta Jeremialle, kuin Nebukadnetsar, Babelin kuningas, läksi

tulevan lyömään Egyptin maata.

46:14 "Julistakaa Egyptissä ja kuuluttakaa Migdolissa, kuuluttakaa Noofissa ja Tahpanheessa, ja sanokaa: 'Astu esiin, ole valmis, sillä miekka syö sinun ympärilläsi.'

46:15 Miksi ovat sinun urhosi maahan syösty? He eivät pysyneet pystyssä, sillä Herra heidät nujersi.

46:16 Hän saattoi monet kompastumaan, ja he kaatuivat toinen toisensa päälle ja sanoivat: 'Nouse! Palatkaamme kansamme luo ja synnyinmaahamme hävittäjän miekkaa pakoon.'

46:17 Siellä huudetaan: 'Farao, Egyptin kuningas, on hukassa! Hän on lyönyt laimin aikansa.'

46:18 Niin totta kuin minä elän, sanoo kuningas - Herra Sebaot on hänen nimensä: hän tulee, hän joka on kuin Taabor vuorten joukossa, kuin merestä ylenevä Karmel.

46:19 Tee itsellesi matkavarusteet, sinä valtiatar, tytär Egypti; sillä Noof tulee autioksi, hävitetään asujattomaksi.

46:20 Kaunis hieho on Egypti. Paarma tulee, tulee pohjoisesta!

46:21 Palkkasoturitkin, jotka sillä on keskellensä, nuo syöttövasikkain kaltaiset, nekin kääntyvät pakoon kaikki tyynni: he eivät kestä; sillä heidän hätänsä päivä on tullut heidän päällensä, heidän rangaistuksensa aika.

46:22 Se sähisee kuin käärme mennessänsä, sillä ne tulevat sotavoimalla ja käyvät sen kimppuun kirveillä, niinkuin puiden hakkaajat.

46:23 He kaatavat siltä metsän, sanoo Herra, tuon määrättömän suuren, sillä heitä on enemmän kuin heinäsiirkkoja, he ovat lukemattomat.

46:24 Häpeään joutuu tytär Egypti, hänet

matkaan lyömään Egyptin maata:

46:14 Ilmoittakaa se Egyptissä ja kuuluttakaa Migdolissa, antakaa kuulla Nophissa ja Tahpanheksessa, ja sanokaat: seiso, valmista sinus, sillä miekan pitää syömän kaikki, mitä sinun ympärillä on.

46:15 Kuinka se on, että sinun väkeväs kaatuvat maahan, ja ei taida pysyä seisoalla? sillä \Herra\ on niin lykännyt heidät ylösalaisin.

46:16 Hän tekee, että monta heistä kaatuvat, että yksi toisen kanssa makaa maassa ylösalaisin. Niin he sanoivat: ylös, käykäämme meidän kansamme tykö isäimme maahan jälleen, murhaajan miekan edestä.

46:17 Sitä siellä huudettakoon; Pharao Egyptin kuningas on metelin nostanut: ei hän ole pitänyt määrättyä aikaansa.

46:18 Niin totta kuin minä elän, sanoo se Kuningas, jonka nimi on \Herra\ Zebaot, hänen pitää tuleman niin (korkiana) kuin Tabor on vuorten seassa, ja niinkuin Karmel on meren tykönä.

46:19 Laita itses matkustamaan, sinä tytär, asuvainen Egyptissä; sillä Nophin pitää autioksi tuleman ja poltettaman, niin ettei kenenkään pidä siellä asuman.

46:20 Egypti on juuri kaunis vasikka; mutta teurastaja tulee kaiketi pohjoisesta.

46:21 Ja hänen päivämiehensä, jotka siinä asuvat, ovat myös kuin syötetyt vasikat; mutta heidän pitää kumminkin palajaman, kaikki tuleman karkuriksi, ja ei taitaman pysyä; sillä heidän onnettomuutensa päivä pitää heidän päällensä tuleman, heidän rangaistuksensa aika.

46:22 He tulevat havisten niinkuin kärmeet, ja tulevat sotajoukon voimalla, ja tulevat kirveillä hänen päällensä, niinkuin puiden hakkaajat.

46:23 Heidän pitää hävittämän hänen metsänsä, sanoo \Herra\, ettei pidä voitaman lukea; sillä heitä on enempi kuin heinäsiirkkoja, joita ei kenkään lukea taida.

46:24 Egyptin tytär häpee, sillä hän on

annetaan pohjoisen kansan käsiin.

46:25 Herra Sebaot, Israelin Jumala, sanoo: Katso, minä rankaisen Aamonian, joka on Noossa, niin myös faraota ja Egyptiä, sen jumalia ja sen kuninkaita, sekä faraota että niitä, jotka häneen turvaavat.

46:26 Ja minä annan heidät niiden käsiin, jotka etsivät heidän henkeänsä, Nebukadressarin, Baabelin kuninkaan, käsiin ja hänen palvelijainsa käsiin. Mutta sen jälkeen siellä asutaan niinkuin muinaisina aikoina, sanoo Herra.

46:27 Mutta sinä, minun palvelijani Jaakob, älä pelkää, älä säiky, Israel. Sillä katso, minä pelastan sinut kaukaisesta maasta, sinun jälkeläisesi heidän vankeutensa maasta. Ja Jaakob on palajava, elävä rauhassa ja turvassa, kenenkään peljättämättä.

46:28 Sinä, minun palvelijani Jaakob, älä pelkää, sanoo Herra, sillä minä olen sinun kanssasi. Minä teen lopun kaikista kansoista, joiden sekaan minä olen sinut karkoittanut; mutta sinusta minä en loppua tee: minä kuritan sinua kohtuudella, mutta rankaisematta minä en sinua jätä."

47 LUKU

47:1 Herran sana filistealaisia vastaan, joka tuli profeetta Jeremialle, ennenkuin farao valloitti Gassan:

47:2 "Näin sanoo Herra: Katso, vedet nousevat pohjoisesta, ja niistä tulee tulvavirta; ne tulvivat yli maan ja kaiken, mitä siinä on, yli kaupungin ja siinä asuvaisten. Ja ihmiset huutavat, kaikki maan asukkaat valittavat.

47:3 Kun kuuluu hänen orhiensa kavoitten töminä, hänen vaunujensa jyrinä, hänen rattaittensa ryske, eivät isät käänny lapsiansa auttamaan, sillä hervottomat ovat heidän kätensä

pohjoisen kansan käsiin annettu.

46:25 \Herra\ Zebaot, Israelin Jumala sanoo: katso, minä tahdon rangaista Noon holhojan, ja Pharaon ja Egyptin, heidän jumalainsa ja kuningastensa kanssa, ja Pharaon kaikkein niiden kanssa, jotka häneen luottavat:

46:26 Niin että minä annan heidät niiden käsiin, jotka heidän henkeänsä väijyvät, ja Nebukadnetsarin, Babelin kuninkaan käsiin, ja hänen palveliainsa käsiin; ja sitte pitää (siinä) asuttaman, niinkuin muinenkin, sanoo \Herra\.

46:27 Mutta sinä minun palveliaini Jakob, älä mitään pelkää, ja sinä Israel, älä mitään epäile; sillä katso, minä autan sinua kaukaa, ja sinun siemenes vankiutensa maasta, niin että Jakobin pitää tuleman jälleen, ja oleman rauhassa ja levossa, ja ei pidä kenenkään häntä peljättämän.

46:28 Sentähden älä mitään pelkää, sinä Jakob minun palveliaini, sanoo \Herra\, sillä minä olen sinun tykönäs; sillä minä lopetan kaikki pakanat, kuhunka minä olen sinut ajanut; mutta en minä sinua lopeta, vaan tahdon kurittaa sinua kohtuudella, ja en sinua peräti rankaisematta pidä.

47 LUKU

47:1 Tämä on \Herran\ sana, joka tapahtui propheta Jeremialle Philistealaisia vastaan, ennenkuin Pharao löi Gatsan.

47:2 Näin sanoo \Herra\: katso, vedet pitää nouseman pohjoisesta, josta pitää tuleman tulvavirta, niin että se käy ylitse maan, ja mitä sen päällä on, ja kaupungit niiden kanssa, jotka niissä asuvat: ja ihmisten pitää huutaman, kaikkein maan asuvaisten valittaman,

47:3 Humun tähden heidän väkevistä hevosistansa, jotka siellä juoksevat, ja heidän vaununsa töminän tähden, ja heidän ratastensa kopinan tähden; niin ettei isäin pidä ympärillensä katsoman lastensa perään, niin epäilyksissä pitää heidän oleman,

47:4 päivän tähden, joka tulee ja tuhoaa kaikki filistealaiset, hävittää Tyyrolta ja Siidonilta kaikki auttajat, mitä jäljellä on; sillä Herra on tuhoava filistealaiset, mitä on tähteenä Kaftorin saarelta tulleista.

47:5 Kaljuksi tullut on Gassa, hävitetty on Askelon, se mitä oli jäljellä heidän laaksossansa. Kuinka kauan sinä ihoasi viileskelet?

47:6 Voi, Herran miekka! Milloinka vihdoinkin lepää? Mene takaisin tuppeesi, taltu ja ole hiljaa.

47:7 Mutta kuinka saisi se levätä, kun Herra on sille käskyn antanut? Askelonია ja meren rantaa vastaan hän on sen asettanut."

48 LUKU

48:1 Mooabia vastaan. Näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: "Voi Neboa, sillä se on hävitetty! Häpeään joutunut, valloitettu on Kirjataim, häpeään joutunut, kauhistunut on linnoitus.

48:2 Mennyt on Mooabin maine, Hesbonissa hankitaan sille pahaa: 'Tulkaa hävittääkäämme se kansojen luvusta.' Myöskin sinä, Madmena, kukistut, miekka on sinun kintereilläsi.

48:3 Kuule! Huuto Hooronaimista! Tuho ja suuri hävitys!

48:4 Hävitetty on Mooab, sen pienokaisten parku kuuluu.

48:5 Luuhitin solatietä noustaankitkien, Hooronaimin rinteeltä kuuluu tuskan huuto hävityksen tähden.

48:6 Paetkaa, pelastakaa henkenne ja olkaa kuin alaston puu erämaassa.

48:7 Sillä koska sinä turvaat omiin töihisi ja aarteisiisi, niin sinutkin valloitetaan, ja Kemos lähtee pakkosiirtolaisuuteen ja hänen pappinsa ja ruhtinaansa hänen kanssaan.

47:4 Sen päivän tähden, joka tulee kukistamaan kaikki Philistealaiset, ja hävittämään Tyroa ja Sidonia, ynnä kaikkein muiden heidän auttajainsa kanssa; sillä \Herra\ on kukistava Philistealaisia, jääneitä Kaphtorin luodossa.

47:5 Gatsan pitää paljaspääksi joutuman, ja Askalon ynnä jääneiden kanssa heidän laaksoissansa hävitettämän; kuinka kauan sinä itsiäs repelet?

47:6 Kuinka kauan sinä, \Herran\ miekka, et tahdo lakata? mene jo tuppees, lepää ja ole alallas.

47:7 Mutta kuinka sinä taidat lakata, että \Herra\ on antanut sinulle käskyn Askalonია vastaan, ja asettanut sinun meren satamia vastaan.

48 LUKU

48:1 Moabia vastaan sanoo \Herra\ Zebaot, Israelin Jumala näin: voi Neboa! sillä se on kukistettu ja on surkiana, Kirjataim on voitettu: linna on surkialla muodolla, ja on kukistettu.

48:2 Moabin kerskaaminen on pois, joka hänellä oli Hesbonista; sillä jotain pahaa hänelle aiotaan: (nimittäin) tulkaat, me tahdomme hävittää hänen peräti, ettei hän enään pidä kansa oleman; ja sinun Madmen pitää myös oleman hävitetyn, miekan pitää sinun perässäs tuleman.

48:3 Horonaimista kuuluu hävityksen ja suuren valituksen ääni.

48:4 Moab on lyöty maahan; hänen nuoret lapsensa kuuluvat huutavan.

48:5 Sillä he käyvät itkien tietä myöten ylös Luhtiin, ja vihollisten hävityshuuto kuullaan tietä myöten alas Horonaimista:

48:6 (Nimittäin) rientäkää pois, ja pelastakaa henkenne; mutta teidän pitää oleman niinkuin kanerva korvessa.

48:7 Että sinä luotit rakennuksees ja tavaroihis, pitää sinun myös tuleman voitetuksi, ja Kamoksen pitää menemän ulos vangittuna ynnä pappeinsa ja ruhtinastensa kanssa.

48:8 Hävittäjä tulee jokaiseen kaupunkiin, ei pelastu yksikään kaupunki; laakso hävitetään ja tasanko tuhotaan, niinkuin Herra on puhunut.

48:9 Antakaa siivet Mooabille, sillä lentämällä on hänen lähdettävä pois. Hänen kaupunkinsa tulevat autioiksi, niin ettei niissä yhtään asukasta ole.

48:10 Kirottu olkoon se, joka Herran työn laiskasti tekee, kirottu olkoon se, joka pidättää miekkansa verestä.

48:11 Surutonna on Mooab ollut nuoruudestaan asti ja levännyt rauhassa sakkansa päällä; ei sitä ole tyhjennetty astiasta astiaan, eikä se ole pakkosiirtolaisuuteen vaeltanut. Sentähden siihen on jäänyt sen oma maku, eikä sen haju ole muuttunut.

48:12 Sentähden, katso, päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin minä lähetän sille viininlaskijat, jotka sen laskevat ja tyhjentävät sen astiat ja rikkovat sen leilit.

48:13 Ja Mooab joutuu häpeään Kemoksen tähden, niinkuin Israelin heimo joutui häpeään Beetelin tähden, johon se turvasi.

48:14 Kuinka te sanotte: 'Me olemme sankareita ja aimomiehiä taisteluun'?

48:15 Mooab hävitetään, sen kaupunkeihin hyökätään, ja sen valionuorukaiset vaipuvat teurastettaviksi, sanoo kuningas - Herra Sebaot on hänen nimensä.

48:16 Lähellä, tulossa on Mooabin turmio, sen onnettomuus kiiruhtaa kovin.

48:17 Surkutelkaa sitä, kaikki sen naapurit, kaikki, jotka tunnette sen nimen. Sanokaa: 'Voi, kuinka onkaan murrettu voiman valtikka, kunnian sauva!'

48:18 Astu alas kunniaista ja istu janoiseen

48:8 Sillä hävittäjän pitää tuleman kaikkiin kaupunkeihin, niin ettei yhtään kaupunkia pidä pääsemän; siellä pitää sekä laaksot turmeltuman, ja tasaiset kedot hävitettämän; sillä \Herra\ on sen sanonut.

48:9 Antakaat Moabille sulkia; sillä hänen pitää lentäen menemän, ja hänen kaupunkinsa autioksi tuleman, niin ettei yhdenkään pidä niissä asuman.

48:10 Kirottu olkoon, joka tekee \Herran\ työn laiskasti, ja kirottu olkoon, joka miekkansa antaa lakata verta vuodattamasta.

48:11 Moab on nuoruudestaan ollut surutoin, ja on rahkansa päällä alallansa ollut, ja ei ole koskaan vuodatetuksi tullut yhdestä astiasta niin toiseen, eikä koskaan mennyt vankiuteen: sentähden on hänellä hänen makunsa tallella, ja hänen hajunsa ei ole muuttunut.

48:12 Sentähden katso, se aika tulee, sanoo \Herra\, että minä lähetän hänelle vieraita, jotka hänen pitää laskeman, ja tekemän hänen astiansa tyhjäksi ja rikkoman hänen leilinsä.

48:13 Ja Moabin pitää Kamoksen tähden tuleman häpiään, niinkuin Israelin huone on Betelin tähden häpiään tullut, joihinka he luottivat.

48:14 Kuinka te rohkeatte sanoa: me olemme sankarit ja miehuulliset sotamiehet?

48:15 Vaikka Moab pitää hävitetyksi tuleman, ja hänen kaupunkinsa poljettaman, ja hänen parhaat nuoret miehensä käymän alas tapettaviksi, sanoo Kuningas, jonka nimi on \Herra\ Zebaot.

48:16 Sillä Moabin onnettomuus on pian tuleva, ja hänen kova onnensa on kyllä kiiruhtava.

48:17 Surkutelkaat siis häntä kaikki te, jotka hänen ympärillensä asutte ja hänen nimensä tunnette, ja sanokaat: kuinka on se vahva vitsa ja se jalo sauva niin taitettu rikki?

48:18 Astu alas jaloudesta ja istu kuivalle,

erämaahan, sinä valtiatar, tytär Diibon; sillä Mooabin hävittäjä hyökkää sinun kimppuusi, kukistaa sinun linnoituksesi.

48:19 Seiso tiellä ja tähystele, sinä Aroerin asukas; kysy pakolaisilta ja pelastuneilta, sano: 'Mitä on tapahtunut?'

48:20 Häpeään on joutunut Mooab, sillä se on kukistettu. Valittakaa ja huutakaa, julistakaa Arnonin äyräillä, että Mooab on hävitetty.

48:21 Tuomio on tullut tasangon maalle, Hoolonille, Jahaalle ja Meefaatile,

48:22 Diibonille, Nebolle ja Beet-Diblataimille,

48:23 Kirjataimille, Beet-Gaamulille ja Beet-Meonille,

48:24 Kerijotille, Bosralle ja kaikille Mooabin maan kaupungeille, kaukaisille ja läheisille.

48:25 Katkaistu on Mooabin sarvi ja murskattu hänen käsivartensa, sanoo Herra.

48:26 Juovuttakaa hänet, sillä hän on ylpeillyt Herraa vastaan, niin että Mooab suistuu omaan oksennukseensa ja tulee nauruksi hänkin.

48:27 Vai eikö Israel ollut sinulle nauruksi? Onko hänet tavattu varasten joukosta, koska sinä, milloin vain hänestä puhuit, pudistit päätäsi?

48:28 Jättäkää kaupungit ja asukaa kallioilla, te Mooabin asukkaat, ja olkaa kuin kyyhkynen, joka tekee pesänsä ammottavan kuilun taakse.

48:29 Me olemme kuulleet Mooabin ylpeilyn, tuon ylen ylpeän, hänen korskeutensa, ylpeilysä ja kopeilunsa ja hänen sydämensä pöyhkeyden.

48:30 Minä tunnen, sanoo Herra, hänen vihansa ja hänen väärät puheensa; väärin he ovat tehneet.

48:31 Siksi minä valitan Mooabin tähden, koko Mooabin tähden minä huudan; Kiir-Hereksen miesten tähden huokaillaan.

48:32 Enemmän kuin Jaeser itkee, itken

sinä tytär, joka Dibonissa asut; sillä Moabin hävittäjän pitää tuleman ylös sinun tykö, ja turmeleman sinun linnas.

48:19 Seiso tiellä ja katsele, sinä Aroerin asuvainen; kysy niiltä, jotka pakenivat ja pääsivät, ja sano: mitä on tapahtunut?

48:20 Moab on häpiään joutunut, sillä hän on turmeltu; valittakaa ja huutakaa: ilmoittakaa se Arnonissa, että Moab on turmeltu.

48:21 Rangaistus on tullut tasaiselle kedolle, Holoniin, Jahtsaan, Mephatiin,

48:22 Diboniin, Neboon, Betdiblataimiin,

48:23 Kirjataimiin, Betgamuliin, Betmeoniin,

48:24 Keriotiin, Bostraan, ja kaikkiin Moabin maan kaupunkeihin, joko he kaukana eli läsnä ovat.

48:25 Moabin sarvi on lyöty pois, ja hänen käsivartensa on taitettu, sanoo \Herra\.

48:26 Juovuttakaa häntä, sillä hän on korottanut itsensä \Herraa\ vastaan; että hän oksennuksessansa itseänsä kääntelis, ja myös pilkaksi tulis.

48:27 Sillä Israel on ollut sinun häväistykse, niinkuin hän olis löytty varasten seasta. Ja että sinä senkaltaisia häntä vastaan olet puhunut, pitää sinä vietämän myös pois.

48:28 Te Moabin asuvised, jättäkää kaupungit ja asukkaat vuoren kukkuloilla, ja tehkää niinkuin kyyhkynen, joka pesänsä tekee luolan reunoille.

48:29 Me olemme kuulleet Moabin ylpeyden, että hän on juuri ylpiä, hänen korkeutensa, röyhkeytensä, öykkäämisensä ja sydämensä paisumisen.

48:30 Minä kyllä tunnen, sanoo \Herra\, hänen vihansa, ja ei hänellä ole voimaa; hän kerskaa, eikä niin taida tehdä.

48:31 Sentähden minä valitan Moabin tähden, huudan koko Moabin tähden; Kirhereksen miehiä pitää murehdittaman.

48:32 Minä itken sinua yli Jaeserin itkun,

minä sinua, Sibman viinipuu; sinun köynnöksesi menivät yli meren, ulottuivat Jaeserin mereen asti. Sinun hedelmän- ja viininkorjuusi keskeen on hävittäjä hyökännyt.

48:33 Ilo ja riemu on tauonnut hedelmätarhoista ja Mooabin maasta. Viinin minä olen lopettanut viinikuurnista; ei poljeta enää viiniä ilohuudoin, ilohuuto ei ole enää ilohuuto.

48:34 Hesbonin parku kuuluu Elaleen, Jahaaseen asti, he antavat äänensä kuulua Sooarista Hooronaimiin, Eglat-Selisijaan asti, sillä Nimrimin vedet ehtyvät erämaaksi.

48:35 Minä lopetan Mooabista, sanoo Herra, kukkuloilla-uhraajat, ne, jotka polttavat uhreja jumalillensa.

48:36 Siksi minun sydämeni väräjäää Mooabin tähden niinkuin huilu, minun sydämeni väräjäää Kiir-Hereksen miesten tähden niinkuin huilu, sillä mennyttä on heidän hankkimansa säästö.

48:37 Kaikki päät ovat paljaiksi ajellut ja kaikki parrat leikatut, kaikki kädet viileskellyt, ja lanteilla on säkit.

48:38 Kaikilla Mooabin katoilla ja toreilla on pelkkää valitusta, sillä minä olen murskannut Mooabin kuin kelpaamattoman astian, sanoo Herra.

48:39 Kuinka se on kauhuissansa! Valittakaa! Kuinka Mooab kääntyikään selin ja häpesi! Mooab on tullut nauruksi ja kauhuksi kaikille naapureilleen.

48:40 Sillä näin sanoo Herra: Katso, kotkan kaltainen liittää siivet levällään Mooabia kohti.

48:41 Kerijot valloitetaan ja vuorilinnoitukset vallataan; sinä päivänä on Mooabin sankarien sydän niinkuin synnytystuskissa olevan vaimon sydän.

48:42 Ja Mooab hävitetään kansojen luvusta, sillä se on ylpeillyt Herraa vastaan.

sinä Sibman viinapuu; sinun oksas ovat kulkeneet meren ylitse ja tulleet Jaeserin mereen saakka; hävittäjä on hyökännyt sinun eloos ja viinan hakemisees.

48:33 Ilo ja riemu on paennut kedolta ja Moabin maalta, ja ei pidä ensinkään viinaa enään siellä puserrettaman. Viinan polkian ei pidä enään laulaman ilovirttänsä, ilovirsi ei pidä enään ilovirsi oleman.

48:34 Hesbonin huudon tähden hamaan Elealeen, joka kuuluu Jahtsan Zoarista, kolmevuotisesta lehmästä, Horonaimiin asti; sillä Nimrimin vedet pitää myös kuivuman.

48:35 Ja minä teen Moabissa lopun, sanoo \Herra\, ettei heidän enään pidä uhraaman kukkuloilla, ja suitsuttaman jumalillensa.

48:36 Sentähden pauhaa minun sydämeni Moabia vastaan niinkuin huilu, ja Kirhereksen miesten päälle pauhaa minun sydämeni niinkuin huilu; he ovat paljon alkaneet, sentähden pitää heidän hukkuman.

48:37 Sillä kaikki päät pitää tuleman paljaaksi ja kaikki parta ajelluksi; kaikki kädet pitää oleman revityt, ja jokaisen pitää itsensä puettaman säkkiin.

48:38 Kaikkein kattoin päällä ja kaduilla joka paikassa Moabissa pitää itkettämän; sillä minä olen särkenyt Moabin, niin kuin kelpaamattoman astian, sanoo \Herra\.

48:39 Kuinka hän on turmeltu? kuinka hän valittaa, kuinka hän ripustaa päänsä ja häpee? ja Moab on tullut nauruksi ja pelvoksi kaikille ympärillä asuvaisille.

48:40 Sillä näin sanoo \Herra\: katso, hän lentää pois niinkuin kotka, ja ojentaa siipensä Moabin ylitse.

48:41 Kerijot on voitettu, ja vahvat kaupungit ovat saadut; ja Moabin sankarien sydän pitää oleman silloin niinkuin synnyttäväisen vaimon sydän.

48:42 Sillä Moabin pitää turmelluksi tuleman, niin ettei hänen enään kansana oleman pidä, että hän on itsensä korottanut \Herraa\ vastaan.

48:43 Kahu ja kuoppa ja paula on edessäsi, sinä Mooabin asukas, sanoo Herra.

48:44 Joka pakenee kauhua, se putoaa kuoppaan, ja joka kuopasta nousee, se puuttuu paulaan; sillä minä tuotan Mooabille heidän rangaistusvuotensa, sanoo Herra.

48:45 Hesbonin varjossa seisovat pakolaiset voimaa vailla. Sillä tuli lähti Hesbonista, liekki Siihonin vaiheilta; ja se kulutti Mooabin ohimon ja melskeen miesten pääläen.

48:46 Voi sinua, Mooab! Hukkunut on Kemoksen kansa, sillä sinun poikasi ovat vangeiksi otetut ja tyttäresi viedyt vankeuteen.

48:47 Mutta minä käännän Mooabin kohtalon aikojen lopulla, sanoo Herra." Tähän asti Mooabin tuomiosta.

49 LUKU

49:1 Ammonilaisia vastaan. Näin sanoo Herra: "Eikö Israelilla olekaan lapsia, tahi eikö hänellä ole perillistä? Miksi Malkam on perinyt Gaadin ja hänen kansansa asettunut sen kaupunkiin?"

49:2 Sentähden, katso, päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin minä annan sotahuudon kuulua ammonilaisten Rabbaa vastaan, ja siitä on tuleva rauniokumpu, autio, ja sen tytärkaupungit tulella palavat. Silloin Israel on perivä perijänsä, sanoo Herra.

49:3 Valita, Hesbon, sillä Ai on hävitetty; huutakaa, te Rabban tyttäret, kääriytykää säkkeihin, pitäkää valittajaiset ja harhailkaa ympäri karjatarhoissa, sillä Malkam menee pakkosiirtolaisuuteen ja hänen pappinsa ja ruhtinaansa hänen kanssaan.

49:4 Miksi kerskaat laaksoistasi, laaksosi yltäkylläisyydestä, sinä luopiotytär, joka luotat aarteisiisi sanoen: 'Kuka käy minun kimppuuni?'

48:43 Pelko, luola ja paula tulee sinun päälles, sinä Moabin asuvainen, sanoo \Herra\.

48:44 Joka pääsee pelvosta, sen pitää putoaman luolaan, ja joka luolasta pääsee, se pitää paulalla saataman. Silloin minä tahdon antaa Moabin päälle tulla hänen rangaistuksensa vuoden, sanoo \Herra\.

48:45 Jotka taposta pakenevat, pitää etsimän turvaa Hesbonissa; mutta tulen pitää käymän Hesbonista ja liekin Sihonista, joka Moabin paikat ja sotivaisen kansan nielemän pitää.

48:46 Voi sinua Moab! Kamoksen kansa on kadotettu; sillä sinun poikas ja tyttäres ovat otetut ja viedyt vangiksi.

48:47 Mutta viimeisinä aikoina tahdon minä kääntää Moabin vankiuden, sanoo \Herra\.

Olkoon se niin sanottu nyt Moabin rangaistuksesta.

49 LUKU

49:1 Ammonin lapsia vastaan sanoo \Herra\ näin: eikö Israelilla lapsia ole, eli eikö hänellä perillistä ole? Miksi siis Malkom omistaa Gadin maan ja hänen kansansa asuu hänen kaupungeissansa?

49:2 Sentähden katso, aika tulee, sanoo \Herra\, että minä annan kuulla sotariekunan Ammonin lasten Rabbatin ylitse, että sen pitää yhdessä koossa autiona oleman, ja kylinensä tulella poltettaman; mutta Israelin pitää omistaman heidät, joilta he ovat omistetut olleet, sanoo \Herra\.

49:3 Valita, o Hesbon, sillä Ai on kukistettu; huutakaat, te Rabban kylät, ja puukeaat itsenne säkkeihin, itkeäkää ja juoskaat ympäri muureja; sillä Malkom viedään vankina pois, pappeinsa ja ruhtinastensa kanssa.

49:4 Mitä sinä röyhkeilet laaksoistas? Sinun laaksos ovat upotetut, sinä tottelematon tytär, joka luotat tavaroihis, (ja sanot sydämässäs:) kuka tohtii tulla minun

49:5 Katso, minä tuotan sinulle peljätyksen joka taholta, sanoo Herra, Herra Sebaot, ja teidät karkoitetaan, mikä minnekin, eikä ole pakenevilla kokoajaa.

49:6 Mutta sen jälkeen minä käännän ammonilaisten kohtalon, sanoo Herra."

49:7 Edomia vastaan. Näin sanoo Herra Sebaot: "Eikö ole enää viisautta Teemanissa? Loppunut on ymmärtäväsiltä neuvo, rauennut heidän viisautensa.

49:8 Paetkaa, kääntykää, piiloutukaa syvälle, te Dedanin asukkaat; sillä minä tuotan Eesaulle turmion, hänen rangaistuksensa ajan.

49:9 Jos viininkorjaajat käyvät kimppuusi, eivät he jälkikorjuuta jätä; jos varkaat tulevat yöllä, hävittävät he tarpeeksensa.

49:10 Sillä minä paljastan Eesaun, tuon ilmi hänen kätöksensä, eikä hän voi lymytä; hänen lapsensa, veljensä ja naapurinsa hävitetään, niin ettei häntä enää ole.

49:11 Jätä orposi minun elätettäväkseni, ja sinun leskesi turvatkoot minuun.

49:12 Sillä näin sanoo Herra: Katso, niidenkin, jotka eivät ole vikapäät siitä maljasta juomaan, täytyy siitä juoda; ja sinäkö jäisit rankaisematta? Sinä et jää rankaisematta, vaan sinun täytyy juoda.

49:13 Sillä minä olen vannonut itse kauttani, sanoo Herra, että Bosra on tuleva kauhistukseksi, häpeäksi, tyrmistykseksi ja kiroussanaksi, ja kaikki sen tytärkaupungit tulevat ikuisiksi raunioiksi."

49:14 Minä olen kuullut sanoman Herralta, ja sanansaattaja on lähetetty kansakuntiin: "Kokoontukaa ja käykää sitä vastaan ja nouskaa sotaan." -

tyköni?

49:5 Katso, minä annan tulla pelvon sinun päälles, sanoo Herra, \Herra\ Zebaot, kaikista niistä, jotka asuvat sinun ympärillä; niin että te jokainen pitää ajettaman pois toisensa tyköä, ja ei pidä kenenkään karkureita kokooman.

49:6 Mutta sitte minä käännän Ammonin lasten vankiuden, sanoo \Herra\.

49:7 Edomia vastaan sanoo \Herra\ Zebaot näin: eikö tietoa enään ole Temanissa? Eikö neuvoa enään ole taitavilla? joko heidän tietonsa loppui?

49:8 Paetkaat, palatkaat ja kätkekäät teitänne syvälle, Te Dedanin asuaiset; sillä minä annan Eesaulle tulla onnettomuuden, hänen etsikkonsa ajan.

49:9 Viinan hakiat pitää tuleman sinun päälles, joiden ei pidä mitään sinulle jättämän jälkeensä; ja varkaat pitää yöllä tuleman sinun päälles, heidän pitää kyllä varastaman.

49:10 Sillä minä olen paljastanut Esaun, ja ilmoittanut hänen salaisen paikkansa, niin ettei hän taida itsiänsä kätkeä; hänen siemenensä, hänen veljensä ja hänen kylänsä miehet ovat hävitetyt, niin ettei yhtään enään ole.

49:11 Kuitenkin niiden, jotka jäävät orvoistas, tahdon minä suoda elää; ja sinun leskeis pitää minuun luottaman.

49:12 Sillä näin sanoo \Herra\: katso, jotka ei ole syypäät juomaan kalkkia, niiden pitää totisesti juoman, ja sinun pitäis rankaisematta pääsemän? Ei sinun pidä rankaisematta pääsemän, vaan sinun pitää kaiketi juoman.

49:13 Sillä minä olen vannonut itse kauttani, sanoo \Herra\, että Botsran pitää tuleman ihmeeksi, häväistykseksi, hävitykseksi ja kiroukseksi; ja kaikki hänen kaupunkinsa ijankaikkiseksi autioksi.

49:14 Minä olen kuullut sanoman \Herralta\, että sanansaattaja on lähetetty pakanoille: kootkaat teitänne ja tulkaat tänne häntä vastaan, ja sotikaat.

49:15 "Sillä katso, minä teen sinut vähäiseksi kansojen seassa, ylenkatsotuksi ihmisten kesken.

49:16 Sinun peljättävyytesi, sinun sydämesi ylpeys on pettänyt sinut, joka asut kallionrotkoissa, vallitset kukkulain korkeudet. Vaikka tekisit pesäsi korkealle niinkuin kotka, minä syökseen sinut sieltä alas, sanoo Herra.

49:17 Ja Edom tulee kauhistukseksi; jokainen, joka ohitse kulkee, kauhistuu ja viheltää kaikille sen haavoille.

49:18 Niinkuin oli silloin, kun Sodoma ja Gomorra ja niiden naapurit hävitettiin, sanoo Herra, niin ei sielläkään ole kenkään asuva, ei yksikään ihmislapsi oleskeleva.

49:19 Katso, niinkuin leijona karkaa Jordanin rantatiheiköstä lakastumattomalle laitumelle, niin minä äkisti karkoitan heidät sieltä pois. Ja hänet, joka valittu on, minä asetan sinne kaitsijaksi. Sillä kuka on minun vertaiseni, ja kuka vetää minut tilille? Ja kuka on se paimen, joka voi kestää minun edessäni?

49:20 Sentähden kuulkaa Herran päätös, jonka hän on päättänyt Edomia vastaan, ja hänen aivoituksensa, jotka hän on aivoitellut Teemanin asukkaita vastaan: Totisesti, ne raastetaan pois, nuo lauman vähäiset; totisesti, niiden laidun kauhistuu niiden tähden.

49:21 Heidän sortumisensa pauhusta vapisee maa; huudetaan, niin että ääni kuuluu Kaislamerelle asti.

49:22 Katso, kotkan kaltainen kohoaa ja liittää siivet levällään Bosraa kohti; sinä päivänä on Edomin sankarien sydän niinkuin synnytytuskissa olevan vaimon sydän."

49:23 Damaskoa vastaan. "Hamat ja Arpad joutuvat häpeään, sillä he kuulevat pahan sanoman, he menehtyvät pelkoon - levottomuus kuin meressä, joka ei voi tyyntyä!

49:15 Sillä katso, minä olen sinun alentanut pakanain seassa, ja tehnyt sinun ylönkatsotuksi ihmisten seassa.

49:16 Sinun ylpeytes ja sinun sydämes koreus on sinun pettänyt, että sinä asut vuorten raoissa ja vallitset korkiat vuoret. Jos sinä tekisit pesäs niin korkiaksi kuin kotka, niin minä kuitenkin sieltä sinun kukistan alas, sanoo \Herra\.

49:17 Juuri niin pitää Edom autioksi tuleman; ja kaikkein, jotka siitä käyvät ohitse, pitää ihmettelemän ja viheltämän kaikkia hänen vaivojansa.

49:18 Niinkuin Sodoma ja Gomorra lähikyläinsä kanssa kukistetut ovat, sanoo \Herra\, niin ettei kenkään siellä asu, eikä joku ihminen siellä olla taida.

49:19 Katso, hän tulee ylös niinkuin jalopeura ylpeästä Jordanista vahvoja majoja vastaan; sillä minä tahdon antaa hänen nopiasti sieltä juosta, ja kuka tietää sen nuorukaisen, jonka minä varustan heitä vastaan? Sillä kuka on minun kaltaiseni? kuka tahtoo minun eteeni panna ajan? Ja kuka paimen voi olla minua vastaan?

49:20 Kuulkaat siis \Herran\ neuvoa, jonka hän piti Edomista, ja hänen ajatuksiensa, jotka hän ajatteli Temanin asuvaisista: mitämaks että karjalapset pitää riepoittaman heitä, ja kukistaman heidän asumasiensa;

49:21 Niin että maan pitää vapisevan heidän lankeemisessansa, ja heidän parkunsa ja huutonsa pitää kuultaman Punaisessa meressä.

49:22 Katso, hän lentää ylös niinkuin kotka, ja hajoittaa siipensä Botsran ylitse; silloin pitää Edomin sankarien sydän oleman niinkuin synnyttäväisen vaimon sydän.

49:23 Damaskua vastaan: Hematissa ja Arpadissa on surkia meno; he epäilevät, sillä he kuulevat pahoja sanomia; asuvaiset meren tykönä ovat hämmästyksissä, niin ettei heillä ole lepoa.

49:24 Damasko lannistuu, kääntyy pakoon, hirmu on sen vallannut; sitä kouristaa ahdistus ja tuska niinkuin synnyttäväistä!

49:25 Kuinka hyljätty onkaan ylistetty kaupunki, minun iloni kaupunki!

49:26 Sentähden sen nuorukaiset kaatuvat sen kaduilla, ja kaikki sotamiehet saavat surmansa sinä päivänä, sanoo Herra Sebaot.

49:27 Ja minä sytytän Damaskon muurit tuleen, ja se on kuluttava Benhadadin palatsit."

49:28 Keedaria ja Haasorin valtakuntia vastaan, jotka Nebukadressar, Baabelin kuningas, voitti. Näin sanoo Herra:

"Nouskaa, käykää Keedarin kimppuun ja hävittäkää Idän miehet.

49:29 Heidän majansa ja lampaansa otetaan pois, heidän telttansa ja kaikki heidän tavaransa ja heidän kamelinsa viedään heiltä, ja heistä huudetaan: 'Kauhistus kaikkialta!'

49:30 Lähtekää pakoon, paetkaa nopeasti, piiloutukaa syvälle, te Haasorin asukkaat, sanoo Herra, sillä Nebukadressar, Baabelin kuningas, on päättänyt teistä päätöksen, on pitänyt neuvoa teitä vastaan.

49:31 Nouskaa, käykää kansan kimppuun, joka asuu rauhassa ja turvallisena, sanoo Herra; ei ole sillä ovia eikä salpoja, he asuvat yksinänsä.

49:32 Ja heidän kamelinsa joutuvat ryöstettäväksi ja heidän karjansa paljous saaliiksi; ja minä hajotan heidät kaikkiin tuuliin, nuo pääläen ympäriltä kerityt, ja joka puolelta minä tuotan heille turmion, sanoo Herra.

49:33 Ja Haasor tulee aavikkosutten asunnoksi, autioksi iankaikkisesti; ei kenkään ole siellä asuva, ei yksikään ihmislapsi siellä oleskeleva."

49:34 Herran sana, joka tuli profeetta Jeremialle Eelamia vastaan Juudan

49:24 Damasku epäilee ja pakenee: hän vapisee ja on ahdistuksessa ja kivussa, niinkuin synnyttäväinen.

49:25 Kuinka? Eikö se kuuluisa kaupunki ole hyljätty, minun ilokaupunkini?

49:26 Sentähden pitää hänen nuorukaisensa lankeeman hänen kaduillansa, ja kaikki hänen sotaväkensä tapettaman siihen aikaan, sanoo \Herra\ Zebaot.

49:27 Ja minä sytytän tulen Damaskun muurien päälle, niin että sen pitää polttaman Benhadadin huoneet.

49:28 Kedaria vastaan ja Hatsorin valtakuntia vastaan, jotka Nebukadnetsar, Babelin kuningas löi. Näin sanoo \Herra\: ylös, menkää Kedariin, ja kukistakaat idän lapset.

49:29 Heidän majansa ja laumansa pitää heiltä otettaman pois, heidän telttansa ja kaikki heidän kappaleensa, ja heidän kamelinsa pitää heidän ottaman myötänsä; ja pitää julmasti huutaman heidän tähtensä ympäristöltä.

49:30 Paetkaat, joutukaat kiiruusti, menkää syvään asumaan, te Hatsorin asuvaiset, sanoo \Herra\. Sillä Nebukadnetsar, Babelin kuningas, on teistä neuvoa pitänyt, ja ajattelee ja aikoo jotain teitä vastaan.

49:31 Ylös, menkää kansaa vastaan, joka levossa on ja asuu suruttomasti, sanoo \Herra\; ei heillä ole ovea eikä telkeä, ja he asuvat yksinänsä.

49:32 Heidän kamelinsa pitää ryöstettämän, ja heidän karjansa paljous otettaman pois; ja minä hajoitan heidät joka tuuleen, jotka nurkissa asuvat, ja joka taholta annan minä heidän onnettomuutensa tulla heidän päällensä, sanoo \Herra\.

49:33 Ja Hatsorin pitää tuleman lohikärmetten asumasiaksi ja ijankaikkiseksi autioksi, niin ettei kenenkään pidä siellä asuman, ja ei yhdenkään ihmisen siellä oleman.

49:34 Tämä on \Herran\ sana, joka tapahtui Jeremialle, prophetalle Elamia

kuninkaan Sidkian hallituksen alussa; se kuului:

49:35 "Näin sanoo Herra Sebaot: Katso, minä murrann Eelamin jousen, heidän väkevyytensä parhaimmat.

49:36 Ja minä tuotan Eelamia vastaan neljä tuulta taivaan neljältä ääreltä ja hajotan heidät kaikkiin näihin tuuliin; eikä ole oleva kansaa, johon ei tulisi Eelamin karkoitettuja.

49:37 Ja minä saatan Eelamin kauhistumaan vihollistensa edessä, niiden edessä, jotka etsivät heidän henkeänsä, ja minä annan onnettomuuden kohdata heitä, vihani hehkun, sanoo Herra, ja minä lähetän heidän jälkeensä miekan, kunnes minä heidät lopetan.

49:38 Ja minä asetan valtaistuimeni Eelamiin ja hävitän sieltä kuninkaan ja ruhtinaat, sanoo Herra.

49:39 Mutta aikojen lopulla minä käännän Eelamin kohtalon, sanoo Herra."

50 LUKU

50:1 Sana, jonka Herra puhui Baabelia vastaan, kaldealaisten maata vastaan, profeetta Jeremian kautta.

50:2 "Julistakaa kansojen keskuudessa ja kuuluttakaa, nostakaa lippu; kuuluttakaa, älkää salatko. Sanokaa: Baabel on valloitettu, Beel on joutunut häpeään, kauhistunut on Merodak; sen jumalankuvat ovat joutuneet häpeään, kauhistuneet ovat sen kivijumalat.

50:3 Sillä sen kimppuun käy kansa pohjoisesta ja tekee sen maan autioksi, niin ettei siellä asukasta ole: niin ihmiset kuin eläimet pakenevat, menevät pois.

50:4 Niinä päivinä ja siihen aikaan, sanoo Herra, tulevat israelilaiset yhdessä Juudan miesten kanssa; he kulkevat itkien lakkaamatta ja etsivät Herraa, Jumalaansa.

50:5 Siionia he kysyvät, sitä kohden ovat

vastaan, Zedekian Juudan kuninkaan valtakunnan alussa, ja sanoi:

49:35 Näin sanoo \Herra\ Zebaot: katso, minä taitan Eelamin joutsen, heidän ylimmäisen voimansa.

49:36 Ja annan tulla Eelamin päälle neljä tuulta neljästä taivaan äärestä, ja hajotan heidät kaikkiin niihin tuuliin, niin ettei yhtään kansaa pidä olemassa, kuhunka ei joku Eelamin hajoitetuista tule.

49:37 Ja minä saatan Eelamin epäilemään heidän vihollistensa edessä ja niiden edessä, jotka väijyvät heidän henkeänsä, ja annan onnettomuuden tulla heidän päällensä, minun julman vihani, sanoo \Herra\; ja lähetän miekan heidän päällensä, siihenasti että minä heidät lopetan.

49:38 Minun istuimeni panen minä Elamiin, ja hävitän sieltä sekä kuninkaan että ruhtinaat, sanoo \Herra\.

49:39 Mutta viimeisellä ajalla käännän minä Eelamin vankiuden, sanoo \Herra\.

50 LUKU

50:1 Nämät ovat ne sanat, jotka \Herra\ on profeetta Jeremian kautta puhunut Babelin ja Kaldealaisten maata vastaan.

50:2 Julistakaa pakanain seassa ja tiettäväksi tehkää, nostakaa lippu ylös, kuuluttakaa ja älkää sitä salatko, ja sanokaat: Babel on voitettu, Bel on häpiään joutunut, Merodak on rikottu, hänen epäjumalansa ovat häpiään tulleet, ja hänen jumalansa ovat murskaksi lyödyt.

50:3 Sillä pohjoisesta nousee kansa heitä vastaan, jonka pitää heidän maansa hävittämän, niin ettei kenenkään pidä siinä asuman, vaan sekä ihmiset että eläimet sieltä pakeneman.

50:4 Niinä päivinä ja siihen aikaan, sanoo \Herra\, pitää Israelin lasten Juudan lasten kanssa tuleman, ja pitää jouduksasti käymän ja itkemän, ja etsimän \Herraa\ Jumalaansa.

50:5 Heidän pitää kysymän tietä Zioniin ja

heidän kasvonsa käännettyt. Tulkaa! He liittyvät Herran kanssa iankaikkiseen liittoon, jota ei pidä unhotettaman.

50:6 Kadonnut lammaslauma oli minun kansani. Heidän paimenensa olivat vieneet heidät harhaan eksyttävälle vuorille; he kulkivat vuorelta kukkulalle, unhottivat lepopaikkansa.

50:7 Kaikki, jotka heitä tapasivat, söivät heitä, ja heidän vihollisensa sanoivat: 'Emme joudu syynalaisiksi.' Sillä he olivat tehneet syntiä Herraa vastaan, vanhurskauden asumusta, Herraa, heidän isiensä toivoa, vastaan.

50:8 Paetkaa Baabelista, lähtekää pois kaldealaisten maasta, ja käykää kuin johtokauriit lauman edellä.

50:9 Sillä katso, minä herätän ja tuon Baabelia vastaan suurten kansojen joukon pohjoisesta maasta, ja ne asettuvat sotarintaan sitä vastaan. Sieltäkäsinkin se valloitetaan; heidän nuolensa ovat kuin voitollisen sankarin, joka ei tyhjänä palaja.

50:10 Ja Kaldea joutuu ryöstettäväksi, kaikki sen ryöstäjät saavat yltäkyllin, sanoo Herra.

50:11 Iloitkaa vain, riemuitkaa vain, te minun perintöosani riistäjät, hypelkää kuin puiva hieho, ja hirnutkaa kuin orhit:

50:12 kuitenkin joutuu äitinne suureen häpeään, synnyttäjänne saa hävetä. Katso, pakanakansoista vihoviimeinen! Erämaa, kuiva maa ja aromaa!

50:13 Herran vihan tähden se on oleva asumaton, aivan autio. Jokainen, joka kulkee Baabelin ohitse, kauhistuu ja viheltää kaikille sen haavoille.

50:14 Asettukaa sotarintaan Baabelia vastaan, yltämpäri, kaikki jousenjännittäjät. Ampukaa sitä, älkää nuolia säästäkö; sillä

kääntämän itsensä sinne: tulkaat, ja me tahdomme pysyä \Herrassa\ iankaikkisella liitolla, joka ei ikänä pidä unhotettaman.

50:6 Minun kansani on tullut kadonneeksi laumaksi; heidän paimenensa ovat heidät vietelleet ja antaneet heidän eksyksissä kävellä vuorilla, niin että he ovat vuorilta menneet kukkuloille, ja ovat unhottaneet majansa.

50:7 Kuka ikänä heidän tykönsä tuli, se söi heitä, ja heidän vihollisensa sanoivat: emmepä me tee väärin, sillä he ovat rikkoneet \Herraa\ vastaan vanhurskauden asumuksessa, ja \Herraa\ vastaan, joka heidän isänsä toivo on.

50:8 Paetkaat Babelista ja lähtekää pois Kaldealaisten maasta ulos, ja laittakaat teitänne niinkuin kauriit lauman edellä.

50:9 Sillä katso, minä nostan suuren väen joukoittain pohjan maalta, ja annan heidän tulla Babelin eteen; heidän pitää varustaman itsensä häntä vastaan, ja voittaman hänen. Heidän nuolensa ovat niinkuin taitavan sotamiehen, joka ei tyhjään ammu.

50:10 Ja Kaldean maa pitää tuleman saaliiksi, niin että kaikkein, jotka sitä ryöstävät, pitää siitä kyllä saaman, sanoo \Herra\.

50:11 Että te iloitsette siitä ja kerskaatte itsiänne, että te olette minun perintöni ryöstäneet, ja hyppellette niinkuin lihavat vasikat, ja hirnutte niinkuin väkevät (hevokset).

50:12 Teidän äitinne on suureen häpiään joutunut, ja se häpee, joka teidät on synnyttänyt; katso, hän on pakanain seassa kaikkein huonoin, autio, kuiva ja hävinnyt.

50:13 \Herran\ vihan tähden ei pidä siinä asuttaman, vaan se kokonansa autiona oleman; niin että kaikkein, jotka menevät ohitie Babelia, pitää ihmettelemän ja viheltämän kaikkein hänen vaivainsa tähden.

50:14 Varustakaat teitänne Babelia vastaan, joka taholta kaikki ampujat, ampukaat häntä, älkää säästäkö nuolia; sillä hän on

se on tehnyt syntiä Herraa vastaan.

50:15 Nostakaa sotahuuto sitä vastaan joka taholta. Se antautuu, sen pylvää kaatuvat, sen muurit sortuvat. Sillä tämä on Herran kosto. Kostakaa sille, tehkää sille, niinkuin sekin on tehnyt.

50:16 Tuhotkaa kylväjät Baabelista ja ne, jotka elonaikana sirppiin tarttuvat. Hävittäjän miekkaa pakoon he kääntyvät kukin oman kansansa tykö, pakenevat kukin omaan maahansa.

50:17 Eksynyt lammas on Israel, leijonat ovat sen eksyksiin ajaneet. Ensiksi Assurin kuningas söi sen, ja nyt viimeksi Nebukadressar, Baabelin kuningas, kalusi sen luut.

50:18 Sentähden, näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Katso, minä rankaisen Baabelin kuningasta ja hänen maatansa, niinkuin minä rankaisin Assurin kuningasta.

50:19 Ja minä tuon Israelin takaisin sen omille laidunmaille, ja se on käyvä laitumella Karmelilla ja Baasanissa ja tyydyttävä nälkensä Efraimin vuorilla ja Gileadissa.

50:20 Niinä päivinä ja siihen aikaan, sanoo Herra, etsitään Israelin rikkomusta, eikä sitä enää ole, ja Juudan syntiä, eikä sitä löydetä; sillä minä annan anteeksi niille, jotka minä jäännökseksi jätän.

50:21 Käy Merataimin maan kimppuun ja Pekodin asukasten kimppuun. Aja heitä takaa, hävitä, vihi tuhon omaksi heidät, sanoo Herra, ja tee kaikki, mitä minä olen käsenyt sinun tehdä.

50:22 Sotahuuto kuuluu maassa, suuri hävityksen melske!

50:23 Kuinka rikottu ja särjetty onkaan se vasara, joka löi koko maanpiiriä! Kuinka onkaan Baabel tullut kauhistukseksi kansojen seassa!

50:24 Minä viritin sinulle pyydyksen, ja niin sinut, Baabel, vangittiin tietämättäsi. Sinut tavattiin ja otettiin kiinni, sillä Herraa

rikkonut \Herraa\ vastaan.

50:15 Riekukaat häntä vastaan joka taholta; hänen pitää myötä antaman, hänen perustuksensa ovat langenneet, ja hänen muurinsa hajonneet; sillä se on \Herran\ kosto, kostakaat hänelle, ja tehkää hänelle niinkuin hän on tehnyt.

50:16 Hävittäkää sekä kylväjä että se, joka sirppiin rupee elonaikana; niin että jokainen kääntää itsensä kansansa tykö hävittäjän miekan tähden, ja jokainen pakenee maallensa.

50:17 Israelin täytyy olla hajoitetun lammaislauman, jonka jalopeurat ovat hajoittaneet. Ensisti söi Assurian kuningas hänen, sitte särki Nebukadnetsar, Babelin kuningas, hänen luunsa.

50:18 Sentähden sanoo \Herra\ Zebaot, Israelin Jumala, näin: minä etsin Babelin kuninkaan ja hänen maansa, niinkuin minä olen Assurian kuninkaan etsinyt.

50:19 Mutta Israelin minä annan tulla jälleen kotia asumasiensa, niin että hänen pitää itsensä elättämän Karmelissa ja Basanissa, ja Ephraimin vuorella, ja Gileadissa pitää hänen sielunsa ravituksi tuleman.

50:20 Niinä päivinä ja siihen aikaan, sanoo \Herra\, pitää Israelin pahateko etsittämän, ja ei löytämän, ja Juudan synti, ja ei pidä löytämän; sillä minä olen armollinen niille, jotka minä jätän.

50:21 Mene kapinan nostajain maahan, mene sinne ylös, ja etsi etsikon asuvaisia; hävitä ja tapa heidän jälkeentulevaisensa, sanoo \Herra\, ja tee kaikki, mitä minä olen käsenyt sinulle.

50:22 Maalla on sodanriekuna ja iso suru.

50:23 Kuinka se on tullut, että koko maailman vasara on taitettu ja rikottu? Kuinka Babel on autioksi joutunut pakanain seassa?

50:24 Minä olen virittänyt paulan sinun etees, Babel, sentähden olet sinä myös vangittu, ennen kuin sinä havaitsitkaan;

vastaa sinä ryhdyit taisteluun.

50:25 Herra avasi asehuoneensa ja toi ulos vihansa aseet. Sillä Herra, Herra Sebaot, on tekevä työnsä kaldealaisten maassa.

50:26 Käykää sen kimppuun kaikilta ääriltä, avatkaa sen aitat, heittäkää ulos, mitä siinä on, läjään niinkuin lyhteet. Vihkikää se tuhon omaksi, älköön siitä tähdettä jääkö.

50:27 Hävittäkää kaikki sen härät, astukoot ne teurastettaviksi. Voi heitä! Sillä heidän päivänsä on tullut, heidän rangaistuksensa aika.

50:28 Kuule! Pakenevia ja pakolaisia tulee Baabelin maasta Siioniin ilmoittamaan Herran, meidän Jumalamme, kostoja, kostoja Hänen temppelinsä puolesta.

50:29 Kutsukaa ampujat kokoon Baabelia vastaan, kaikki jousenjännittäjät: leiriytykää sen ympärille, älköön pääskö pakoon ainoakaan. Maksakaa sille sen tekojen mukaan; kaiken sen mukaan, mitä se on tehnyt, tehkää sillekin. Sillä se on uhittelut Herraa, Israelin Pyhää.

50:30 Sentähden sen nuorukaiset kaatuvat sen kaduilla, ja kaikki sotamiehet saavat surmansa sinä päivänä, sanoo Herra.

50:31 Katso, minä käyn sinun kimppuusi, sinä ylpeä, sanoo Herra, Herra Sebaot, sillä sinun päiväsi on tullut, sinun rangaistuksesi aika.

50:32 Ylpeä kompastuu ja kaatuu, eikä ole hänen nostajaansa. Ja minä sytytän hänen kaupunkinsa tuleen, ja se kuluttaa ne ja kaiken, mitä hänen ympärillensä on.

50:33 Näin sanoo Herra Sebaot: Sorrettuja ovat niin israelilaiset kuin Juudan miehet, ja kaikki heidän vangitsijansa pitävät heitä kiinni, he eivät tahdo päästää heitä irti.

sinä olet osattu ja olet käsitetty, sillä sinä olet kehoittanut \Herran\.

50:25 \Herra\ on avannut tavarahuoneensa, ja vetänyt edes vihansa aseet; sillä tämä on Herran, \Herran\ Zebaotin työ Kaldealaisten maalla.

50:26 Tulkaat tänne häntä vastaan, te viimeisistä ääristä, avatkaa hänen jyvahuoneensa, paiskatkaat häntä kokoon, ja tappakaat häntä, niin ettei hänelle mitään jää.

50:27 Surettakaat kaikki hänen mullinsa, viekää häntä alas teurastettaa; voi heitä! sillä päivä on tullut, heidän etsikkonsa aika.

50:28 Huuto kuuluu paenneilta ja päässeiltä Babelin maasta, että heidän pitää julistaman Zionissa \Herran\ meidän Jumalamme kostoja ja hänen kirkkonsa kostoja.

50:29 Kutsukaat monta Babelia vastaan, piirittäkää häntä kaikki joutsenampujat joka taholta ympäri, ja älkää yhtään päästäkö; kostakaa hänelle niin kuin hän on ansainnut; kaiken sen jälkeen kuin hän on tehnyt, niin tehkää hänelle jälleen; sillä hän on ylpiästi tehnyt \Herraa\ vastaan, Pyhää Israelissa.

50:30 Sentähden pitää hänen nuorukaisensa lankeeman hänen kaduillansa, ja kaikki hänen sotamiehensä hukuman siihen aikaan, sanoo \Herra\.

50:31 Katso, sinä ylpeä, minä tahdon sinun kimppuusi, sanoo Herra, \Herra\ Zebaot: sillä sinun päiväsi on tullut, sinun etsikkos aika.

50:32 Silloin pitää ylpeän itsensä loukkaaman ja lankeeman, niin ettei kenenkään pidä häntä auttaman ylös; ja minä sytytän hänen kaupunkinsa palamaan tulella, jonka pitää kuluttaman kaikki, mitä siinä ympärillä on.

50:33 Näin sanoo \Herra\ Zebaot: katso, Israelin lasten ja Juudan lasten pitää ynnä väkivaltaa ja vääryyttä kärsimän; kaikki ne, jotka heidän ovat vankina vieneet, pitävät

50:34 Mutta heidän lunastajansa on väkevä, Herra Sebaot on hänen nimensä. Hän ajaa heidän asiansa, tuo rauhan maan päälle, mutta Baabelin asukkaille vavistuksen.

50:35 Miekka kaldealaisten kimppuun, sanoo Herra, ja Baabelin asukasten kimppuun, sen ruhtinasten ja tietäjien kimppuun!

50:36 Miekka valhettelijain kimppuun, ja he typertyvät! Miekka sen sankarien kimppuun, ja he kauhistuvat!

50:37 Miekka sen hevosten ja vaunujen kimppuun ja kaiken sekakansan kimppuun, joka on sen keskellä, ja he muuttuvat naisiksi! Miekka sen aarteiden kimppuun, ja ne ryöstetään!

50:38 Helle sen vetten kimppuun, ja ne kuivuvat! Sillä se on jumalankuvien maa, ja hirmujumaliinsa he uskaltavat mielettömästi.

50:39 Sentähden tulevat sen asukkaiksi erämaan ulvojat ja ulisijat, ja kamelikurjet siellä asustavat. Ei sitä ikinä enää asuta, autioksi jää se polvesta polveen.

50:40 Niinkuin oli silloin, kun Jumala hävitti Sodomian ja Gomorran ja niiden naapurit, sanoo Herra, niin ei sielläkään ole kenkään asuva, ei yksikään ihmislapsi oleskeleva.

50:41 Katso, kansa tulee pohjoisesta; suuri kansa ja monet kuninkaat nousevat maan perimmäisiltä ääriä.

50:42 He käyttävät jouta ja keihästä, ovat julmat ja armahtamattomat. Heidän pauhinansa on kuin pauhaava meri, ja he ratsastavat hevosilla, varustettuina kuin soturi taisteluun sinua vastaan, tytär Baabel.

50:43 Kun Baabelin kuningas kuulee

heidät, ja ei tahdo heitä päästää vallallensa.

50:34 Mutta heidän vapahtajansa on väkevä, \Herra\ Zebaot on hänen nimensä, hän on niin toimittava heidän asiansa, että hän saattaa maan lepäämään ja Babelin asuvaiset värisemään.

50:35 Miekan pitää tuleman, sanoo \Herra\, Kaldealaisten päälle, ja Babelin asuvaisten päälle, ja hänen ruhtinastensa päälle, ja hänen tietäjänsä päälle.

50:36 Miekan pitää tuleman hänen noitainsa päälle, niin että heidän pitää tyhmäksi tuleman; miekan pitää tuleman hänen väkevänsä päälle, että heidän pitää epäilemän.

50:37 Miekan pitää tuleman hänen hevostensa ja ratastensa päälle ja kaiken yhteisen kansan päälle, joka hänen keskellensä on, niin että heidän pitää tuleman niinkuin vaimot; miekan pitää tuleman hänen riistahuoneensa päälle, niin että ne pitää ryöstetyksi tuleman.

50:38 Kuivuuden pitää tuleman hänen vettensä päälle, niin että ne pitää kuivuman; sillä se on epäjumalain maa, ja he röyhkeilevät kauheista epäjumalistansa.

50:39 Sentähden pitää petoin ja julmain lintuin siellä asuman, ja yököin pitää myös siellä asuman; ja ei pidä ikänä enään siinä asuttaman, eikä jonkun siinä oleman suvusta sukuun.

50:40 Niinkuin Herra Sodomian ja Gomorran lähikyläinsä kanssa kukistanut on, sanoo \Herra\, niin ei siellä kenenkään asuman pidä, eli jonkun ihmisen siellä oleman.

50:41 Katso, kansa tulee pohjoisesta; monta pakanaa ja monta kuningasta pitää nouseman maan ääristä.

50:42 Heillä on joutsu ja kilpi, he ovat julmat ja armottomat; heidän huutonsa on niinkuin meren pauhina; he ajavat hevosilla niinkuin sotamiehet, varustetut sinua vastaan, sinä Babelin tytär.

50:43 Kuin Babelin kuningas on kuuleva

sanoman heistä, niin hänen kätensä herpoavat; ahdistus valtaa hänet, tuska, niinkuin synnyttäväisen.

50:44 Katso, niinkuin leijona karkaa Jordanin rantatiheiköstä lakastumattomalle laitumelle, niin minä äkisti karkoitan heidät sieltä pois. Ja hänet, joka valittu on, minä asetan sinne kaitsijaksi. Sillä kuka on minun vertaiseni, ja kuka vetää minut tilille? Ja kuka on se paimen, joka voi kestää minun edessäni?

50:45 Sentähden kuulkaa Herran päätös, jonka hän on päättänyt Baabelia vastaan, ja hänen aivoituksensa, jotka hän on aivoitellut kaldealaisten maata vastaan: Totisesti, ne raastetaan pois, nuo lauman vähäiset; totisesti, laidun kauhistuu niiden tähden.

50:46 Huuto käy: 'Baabel on valloitettu!' ja maa vapisee, parku kuuluu kansoissa."

51 LUKU

51:1 Näin sanoo Herra: "Katso, minä herätän Baabelia vastaan, Leeb-Kaamain asukkaita vastaan hävittäjän hengen.

51:2 Ja minä lähetän Baabeliin muukalaisia, jotka hajottavat sen ja tyhjentävät sen maan, sillä joka taholta he tulevat sitä vastaan onnettomuuden päivänä.

51:3 Jousimies jännittääköön jousensa sitä vastaan, joka jousen jännittää, ja sitä vastaan, joka uljastelee rintahaarniskassaan. Älkää säälikö sen nuorukaisia, vihkikää tuhon omaksi koko sen sotajoukko.

51:4 Haavoitettuja kaatuu kaldealaisten maassa ja lävistettyjä sen kaduilla.

51:5 Sillä ei Israel eikä Juuda ole Jumalansa, Herran Sebaotin, hylkäämä, vaan noiden maa on täynnä syntivelkaa Israelin Pyhän edessä.

51:6 Paetkaa Baabelista ja pelastakoon

heidän sanomansa, silloin pitää hänen kätensä maahan putooman; ahdistus pitää tuleman hänen päällensä, niinkuin synnyttäväisen vaiva.

50:44 Katso, hän nousee ylös niinkuin jalopeura ylpeästä Jordanista vahvoja majoja vastaan, sillä minä annan hänen nopiasti juosta sieltä; ja kuka tietää sen nuorukaisen, jonka minä olen varustava heitä vastaan? Sillä kuka on minun vertaiseni? kuka tahtoo minulle ajan määrätä? ja kuka on se paimen, joka voi olla minua vastaan?

50:45 Kuulkaat siis nyt \Herran\ neuvoa, jonka hän piti Babelista, ja hänen ajatuksiansa, jotka hän ajatteli Kaldean maan asuvaisista: mitämaks että karjalaisten pitää riepoittaman heitä, ja kukistaman heidän asumansa.

50:46 Ja maan pitää vapiseman riekunasta, ja pitää kuuluman pakanain seassa, kuin Babel voitetaan.

51 LUKU

51:1 Näin sanoo \Herra\: katso, minä nostan ankaran ilman Babelia vastaan ja hänen asuvaisiansa vastaan, jotka itsensä ovat asettaneet minua vastaan.

51:2 Ja lähetän viskaajat Babeliin, joiden pitää häntä viskaaman, ja tyhjentämän hänen maansa; näiden pitää joka paikassa oleman hänen ympärillensä hänen onnettomuutensa päivänä.

51:3 Sillä hänen ampujansa ei pidä taitaman ampua, ja hänen varustettunsa ei pidä taitaman itsiänsä varjella. Älkää siis säästäkö hänen nuorukaisiansa, tappakaat kaikki hänen sotajoukkonsa.

51:4 Niin että lyödyt makasivat Kaldean maalla, ja pistetyt hänen kaduillansa.

51:5 Sillä Israel ja Juuda ei pidä Jumalaltansa, \Herralta\ Zebaotilta leskeksi hyljättämän; vaikka heidän maansa on kovin rikkonut Israelin Pyhää vastaan.

51:6 Paetkaat Babelista, että jokainen

kukin henkensä, älkää hukkuko sen syntiin. Sillä tämä on Herran koston aika, hän maksaa sille, mitä se on ansainnut.

51:7 Baabel oli Herran kädessä kultainen malja, joka juovutti kaiken maan. Sen viinistä joivat kansat; sentähden kansat tulivat mielettömiksi.

51:8 Äkisti on Baabel kaatunut ja murskaantunut. Valittakaa hänen tähtensä! Hakekaa balsamia hänen kipuunsa, ehkä hän paranee.

51:9 'Me olemme koettaneet parantaa Baabelia, mutta ei hän ole parantunut. Jättäkää hänet ja menkäämme pois, kukin omaan maahansa; sillä hänen tuomionsa ulottuu taivaaseen asti, kohoo pilviin saakka.

51:10 Herra on tuonut ilmi meidän vanhurskautemme; tulkaa, julistakaamme Siionissa Herran, meidän Jumalamme, tekoja.'

51:11 Teroittakaa nuolet, täyttäkää viinet! Herra on herättänyt Meedian kuningasten hengen, sillä hänen ajatuksensa käy Baabelia vastaan, sen hävittämiseksi. Tämä on Herran kosto, kosto hänen temppelinsä puolesta.

51:12 Kohottakaa lippu Baabelin muureja vastaan, vahvistakaa vartiosto, asettakaa vartijat, valmistakaa väijytykset; sillä mitä Herra on ajatellut, sen hän tekeekin, sen minkä hän on puhunut Baabelin asukkaita vastaan.

51:13 Sinä, joka asut suurten vetten partailla, joka olet aarteista rikas, sinun loppusi on tullut, sinun väärän voittosi raja.

51:14 Herra Sebaot on vannonut itse kauttansa. Totisesti, minä täytän sinut ihmisillä niinkuin heinäsirkoilla, ja he virittävät sinusta viininkorjuulaulun.

51:15 Hän on tehnyt maan voimallansa, vahvistanut maanpiirin viisaudellansa ja levittänyt taivaat taidollansa.

pelastais sielunsa, ettette hukkuisi hänen pahuudessansa; sillä tämä on \Herran\ koston aika ja hän tahtoo hänelle maksaa hänen ansionsa jälkeen.

51:7 Kultainen malja on Babel \Herran\ kädessä, joka on koko maailman juovuttanut; pakanat ovat juoneet hänen viinastansa, sentähden ovat pakanat niin hulluiksi tulleet.

51:8 Kuinka pian Babel on kaatunut ja murskaksi lyöty! valittakaat häntä, ottakaat myös voidetta hänen haavallensa, jos hän mitämaks taitais parantua.

51:9 Me paransimme Babelia, mutta ei hän terveeksi tullut; antakaat siis hänen olla, ja käykäämme itsekukin maallensa; sillä hänen rangaistuksensa ulottuu hamaan taivaasen, ja astuu pilviin ylös.

51:10 \Herra\ on tuonut edes meidän vanhurskautemme: tulkaat ja luetelkaamme \Herran\ meidän Jumalamme töitä Zionissa.

51:11 Teroittakaat nuolet, ja valmistakaat kilvet: \Herra\ on herättänyt Medin kuningasten sydämen; sillä hänen ajatuksensa on Babelia vastaan, hävittää häntä. Sillä tämä on \Herran\ kosto, hänen temppelinsä kosto.

51:12 Ripustakaat lippu ylös Babelin muurille, asettakaat vartio, pankaat vartiat, toimittakaat väijyjät; sillä \Herra\ ajattelee jotain, ja on myös täyttävä, mitä hän Babelin asuvaisia vastaan on puhunut.

51:13 Sinä, joka suuren veden tykönä asut, jolla myös ovat suuret tavarat, sinun loppus on tullut, ja sinun ahneutes on lakannut.

51:14 \Herra\ Zebaot on vannonut itse kauttansa: minä tahdon täyttää sinun ihmisillä, niinkuin ruohomadoilla, heidän pitää laulaman sinusta ilovirren.

51:15 Joka maan voimallansa tehnyt on, ja maanpiirin viisaudellansa vahvistanut, ja taivaat toimellisuudellansa venyttänyt.

51:16 Kun hän jylisee, käy vetten pauhina taivaalla, ja hän nostaa pilvet maan ääristä, tekee salamit ja sateen ja tuo tuulen sen säilytyspaikoista.

51:17 Järjetön on jokainen ihminen, tietoa vailla, häpeän saa jokainen kultaseppä veistetyistä kuvasta, petosta on hänen valamansa kuva, eikä niissä henkeä ole.

51:18 Turhuutta ne ovat, naurettavia tekeleitä; kun niiden rangaistus tulee, ne hukkuvat.

51:19 Näiden kaltainen ei ole hän, joka on Jaakobin osa, sillä hän on kaiken luoja, ja Jaakob on hänen perintösukunsa: Herra Sebaot on hänen nimensä.

51:20 Sinä olit minun vasarani, minun sota-aseeni, sinulla minä mursin kansoja, sinulla minä hävitin valtakuntia.

51:21 Sinulla minä mursin hevosen ja ratsastajan, sinulla minä mursin vaunut ja ajajan.

51:22 Sinulla minä mursin miehen ja vaimon, sinulla minä mursin vanhan ja nuoren, sinulla minä mursin nuorukaisen ja neitosen.

51:23 Sinulla minä mursin paimenen ja hänen laumansa, sinulla minä mursin peltomiehen ja hänen juhtaparinsa, sinulla minä mursin käskynhaltijat ja päämiehet.

51:24 Minä maksan Baabelille ja kaikille Kaldean asukkaille kaiken sen pahan, minkä he ovat tehneet Siionille teidän silmäinne edessä, sanoo Herra.

51:25 Katso, minä käyn sinun kimppuusi, sinä hävityksen vuori, joka hävitit koko maan, sanoo Herra. Ja minä ojennan käteni sinua vastaan ja vieritän sinut alas kalliolta ja teen sinusta poltetun vuoren.

51:26 Eikä sinusta oteta enää kulmakiveä eikä perustuskiveä, vaan sinä jäät ikuisiksi erämaaksi, sanoo Herra.

51:27 Nostakaa lippu maassa, puhaltakaa pasunaan kansoissa, vihkikää kansat häntä

51:16 Kun hän jylisee, niin on paljo vettä taivaan alla; hän tempaa pilvet ylös hamasta maan äärestä; hän tekee leimaukset sateessa, ja tuo tuulen kammioistansa.

51:17 Kaikki ihmiset ovat tomppelit taidossansa, ja jokainen kultaseppä häväistään kuvinensa; sillä heidän kuvansa ovat petos, ja ei ole niissä henkeä.

51:18 Ne ovat sula turhuus ja petollinen työ; heidän täytyy hukkua, kuin heitä etsitään.

51:19 Mutta Jakobin osa ei ole senkaltainen, vaan hän on se, joka kaikki luonut on, (Israel on) hänen perimisensä valtikka: \Herra\ Zebaot on hänen nimensä.

51:20 Sinä olet minun vasarani, minun sota-aseeni: ja minä lyön kauttas pakanat ja hävitän valtakunnat.

51:21 Minä lyön sinun kauttas hevoset, ratsastajat, ja rikon sinun kauttas vaunut ja niiden ajajat.

51:22 Minä lyön sinun kauttas miehet ja vaimot, ja lyön sinun kauttas vanhat ja nuoret, ja sinun kauttas nuorukaiset ja neitseet.

51:23 Minä lyön sinun kauttas paimenet ja heidän laumansa, minä lyön sinun kauttas peltomiehet ja juhdat, ja lyön sinun kauttas ruhtinaat ja päämiehet.

51:24 Sillä minä tahdon maksaa Babelille ja kaikille Kaldean asuvaisille kaiken heidän pahuutensa, jonka he ovat Zionille tehneet, teidän silmänne edessä, sanoo \Herra\.

51:25 Katso, minä tulen sinun tykösi, sinä vahingollinen vuori, joka koko maailman turmelet, sanoo \Herra\, ja ojennan käteni sinun ylitses, ja vieritän sinun alas vuorelta, ja teen poltetun vuoren sinusta.

51:26 Niin ettei sinusta ei kulmakiviä eikä perustuskiviä taideta ottaa; vaan sinun pitää oleman ijankaikkisen aution, sanoo \Herra\.

51:27 Nostakaa lippu ylös maalla, soittakaa torvella pakanain seassa,

vastaan, kutsukaa häntä vastaan Araratin, Minnin ja Askenaan valtakunnat, asettakaa päämies häntä vastaan, antakaa tulla hevosia kuin pörheitä heinäsiirkoja.

51:28 Vihkikää kansat häntä vastaan, Meedian kuninkaat, sen käskynhaltijat ja kaikki päämiehet ja koko sen vallan alainen maa.

51:29 Ja maa vapisee ja vääntelehtii tuskasta, sillä Herran aivoitukset täyttyvät Baabelia vastaan: hän tekee Baabelin maasta asumattoman erämaan.

51:30 Baabelin sankarit lakkaavat taistelemasta, he istuvat linnoituksissaan, heidän voimansa on kuihtunut, he ovat naisiksi muuttuneet; sen asunnot ovat poltetut, sen salvat rikutut.

51:31 Juoksija juoksee juoksijaa vastaan, sanansaattaja sanansaattajaa vastaan, ilmoittamaan Baabelin kuninkaalle, että hänen kaupunkinsa on valloitettu äärestä toiseen,

51:32 kahlauspaikat vallatut, linnoitukset tulella poltetut ja sotamiehet kauhun vallassa.

51:33 Sillä näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Tytär Baabel on kuin puimatanner poljettaessa; vielä vähän aikaa, niin hänen elonaikansa tulee.

51:34 Nebukadressar, Baabelin kuningas, on minut syönyt, hävittänyt minut, pannut syrjään kuin tyhjän astian; hän on niellyt minut niinkuin lohikäärme, täyttänyt vatsansa minun herkuillani ja huuhtonut minut pois.

51:35 'Kärsimäni väkivalta ja minun raadeltu lihani tulkoon Baabelin päälle', sanoo Siionin asukas. 'Minun vereni tulkoon Kaldean asukasten päälle', sanoo Jerusalem.

51:36 Sentähden näin sanoo Herra: Katso, minä ajan sinun asiasi ja kostan sinun

varustakaat pakanat häntä vastaan, kutsukaat häntä vastaan (nämät) valtakunnat: Ararat, Minni ja Askenas; toimittakaat sodanpäämiehet häntä vastaan, tuokaat hevoset niinkuin julmat vapsaiset.

51:28 Varustakaat pakanat häntä vastaan, Median kuninkaat, hänen ruhtinaansa ja kaikki hänen päämiehensä, ja kaikki hänen valtansa maakunta.

51:29 Ja maan pitää vapiseman ja peljästyvän; sillä \Herran\ ajatukset tahtovat tulla täytetyksi Babelia vastaan, niin että hän tekee Babelin maan autioksi, jossa ei kenenkään pidä asuman.

51:30 Babelin sankarit ei pidä uskaltaman mennä sotaan, vaan linnoissa pysymän, heidän väkevyytensä on pois, ja ovat tulleet niinkuin vaimot; hänen asumisensa ovat sytytetyt, ja hänen telkensä taitetut rikki.

51:31 Tässä juoksee yksi toisensa editse, ja yksi sanansaattaja kohtaa toista, ilmoittamaan Babelin kuninkaalle, että hänen kaupunkinsa on hamaan loppuun asti voitettu,

51:32 Ja luotuspaikat suljetut, ja järvet poltetut, ja sotaväki pelkuriksi tullut.

51:33 Sillä näin sanoo \Herra\ Zebaot, Israelin Jumala: Babelin tytär on niinkuin riihen permanto, hänen tappamisensa aika on tullut; vielä vähän ajan perästä tulee hänen niittämisensä aika.

51:34 Nebukadnetsar, Babelin kuningas on minun syönyt, ja kukistanut minun; hän on tehnyt minun tyhjäksi astiaksi; hän on niellyt minun niinkuin lohikäärme, hän on täyttänyt vatsansa minun herkuistani; hän on minun ajanut pois.

51:35 Mutta nyt löytään Babelissa se vääräys, jota minulle ja minun lihalleni on tehty, sanoo Zionin asuva, ja minun vereni Kaldean asuvaisten päälle, sanoo Jerusalem.

51:36 Sentähden sanoo \Herra\ näin: katso, minä toimitan sinun asias, ja kostan

kostosi. Minä kuivaan hänen virtansa ja ehdytän hänen lähteensä.

51:37 Ja Baabel tulee kiviroukkioksi, aavikkosutten asunnoksi, kauhistikseksi ja ivan vihellykseksi, aivan asujattomaksi.

51:38 He kiljuvat kaikki kuin nuoret leijonat, murisevat kuin naarasleijonain pennut.

51:39 Kun he ovat himossansa kiihkeimmillään, teen minä heille juomingit ja juovutan heidät, että he riemastuvat ja nukkuvat ikuiseen uneen eivätkä enää heräjä, sanoo Herra.

51:40 Minä vien heidät teurastettaviksi, niinkuin karitsat, niinkuin oinaat ja kauriit.

51:41 Kuinka onkaan valloitettu Seesak, vallattu se, jota ylisti kaikki maa! Kuinka onkaan Baabelista tullut kauhistus kansojen seassa!

51:42 Meri nousi Baabelin yli, sen aaltojen pauhuun se peittyi.

51:43 Sen kaupungit ovat tulleet autiomaaksi, kuivaksi maaksi ja aromaaksi, maaksi, jossa ei asu kenkään, jossa ei ihmislapsi kulje.

51:44 Minä kostan Beelille Baabelissa ja vedän ulos hänen kidastaan sen, mitä hän on niellyt; eivätkä kansat enää virtaa hänen tykönsä. Baabelin muurikin on kaatunut.

51:45 Lähde pois sen keskeltä, minun kansani, ja pelastakoon kukin henkensä Herran vihan hehkusta.

51:46 Älköön sydämenne säikkykö, älkää peljätkö sitä sanomaa, joka kuuluu maassa, kun tulee tänä vuonna tämä sanoma ja sitten toisena vuonna tuo sanoma, kun maassa on väkivalta ja hallitsija hallitsijaa vastaan.

51:47 Sentähden katso, päivät tulevat, jolloin minä kostan Baabelin jumalankuville, jolloin koko sen maa joutuu häpeään ja

sinun koston; minä kuivaan hänen merensä, ja annan kuivata hänen kaivonsa.

51:37 Ja Babelin pitää tuleman kiviraunioksi ja lohikärmeiden asumasiaksi, ihmeeksi ja viheltämiseksi, niin ettei kenenkään pidä siellä asuman.

51:38 Heidän kaikkein pitää kiljuman niinkuin jalopeurat, ja huutaman niinkuin nuoret jalopeurat.

51:39 Minä panen heidän juomisensa helteesen, ja juovutan heidät, niin että heidän pitää iloiseksi tuleman, ja makaaman ijankaikkista unta, josta ei heidän ikänä pidä heräämän, sanoo \Herra\.

51:40 Minä vien heidät alas niinkuin karitsat teurastettaa, niinkuin oinaat ja kauriit.

51:41 Kuinka Sesak on niin voitettu, ja ylistetty koko maailmassa niin kiinni otettu? Kuinka on Babel tullut ihmeeksi pakanain seassa?

51:42 Meri on käynyt Babelin ylitse, ja se on peitetty monella aallolla.

51:43 Hänen kaupunkinsa ovat hyljätyt, kuivaksi ja kylmäksi maaksi tulleet, maaksi, jossa ei kenkään asu, ja kussa ei yhtään ihmistä vaella.

51:44 Sillä minä etsin Beliä Babelissa, ja repäisen hänen kurkustansa ulos sen, minkä hän on niellyt; ja pakanain ei pidä enään juokseman hänen tykönsä; Babelin muurit ovat myös maahan jaonneet.

51:45 Lähtekää sieltä ulos, minun kansani, ja jokainen pelastakoon sielunsa \Herran\ julmasta vihasta.

51:46 Teidän sydämenne taitais muutoin pehmeäksi tulla ja näännyä siitä sanomasta, jonka maalla pitää kuuluman; sillä yhtenä vuonna pitää sanoman kuuluman, niin myös toisena vuonna, sanoman väkivallasta maalla, ja yhden ruhtinaan oleman toista vastaan.

51:47 Sentähden katso, aika tulee, että minä Babelin epäjumalat etsin, ja koko hänen maansa pitää tuleman häpiään, ja

kaikki kaatuvat surmattuina sen keskellä.

51:48 Silloin riemuitsevat Baabelin kohtalosta taivas ja maa ja kaikki, mitä niissä on, kun pohjoisesta tulevat sen hävittäjät, sanoo Herra.

51:49 Baabelinkin on kaatuminen, te Israelin surmatut, niinkuin Baabelin tähden kaatui surmatuita kautta kaiken maan.

51:50 Te miekasta pelastuneet, menkää, älkää pysähtykö, muistakaa Herraa kaukaisella maalla ja pitäkää mielessänne Jerusalem.

51:51 'Me häpeämme, sillä me kuulemme pilkkaa; häpeä peittää meidän kasvomme, sillä muukalaiset ovat käyneet Herran temppelein pyhyyksien kimppuun.'

51:52 Sentähden katso, päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin minä koston sen jumalankuville ja sen maa on täynnä haavoitettujen voihkinaa.

51:53 Vaikka Baabel astuisi ylös taivaaseen, vaikka se korkeuteen linnansa vahvistaisi, sittenkin tulevat sille minulta hävittäjät, sanoo Herra.

51:54 Kuule, huuto Baabelista, suuri hävityksen melske kaldealaisten maasta!

51:55 Sillä Herra hävittää Baabelin ja lopettaa sieltä suuren äänten melun. Heidän aaltonsa pauhaavat kuin suuret vedet, korkea on heidän äänensä kohina.

51:56 Sillä hävittäjä käy Baabelin kimppuun, ja sen sankarit vangitaan, heidän jousensa murretaan; sillä Herra on koston Jumala: hän maksaa tarkoin.

51:57 Minä juovutan sen ruhtinaat ja tietäjät, sen käskynhaltijat, päämiehet ja sankarit; ja he nukkuvat ikuisen uneen eivätkä enää heräjä, sanoo Kuningas; Herra Sebaot on hänen nimensä.

51:58 Näin sanoo Herra Sebaot: Baabelin leveä muuri hajotetaan maahan, ja sen korkeat portit poltetaan tulella. Niin tekevät kansat työtä tyhjän tähden, kansakunnat

kaikki hänen lyötynsä pitää siellä makaaman.

51:48 Taivaan ja maan ja kaikki, mitä niissä on, pitää iloitseman Babelista, että hänen kukistajansa ovat tulleet pohjasta, sanoo \Herra\.

51:49 Ja niinkuin Babel Israelissa on kaatanut lyödyt, niin pitää myös lyödyt Babelissa kaattaman kaikessa maassa.

51:50 Menkäätsiis matkaanne te, jotka olette välttäneet miekan, ja älkäätsiis kauvan viipykö; ajatelkaat \Herran\ päälle kaukaisella maalla, ja pitäkäätsiis Jerusalem mielessänne.

51:51 Me olemme häpiään tulleet, kuin me kuulimme sen häväistyksen; ja häpiä peitti meidän kasvomme, kuin muukalaiset tulivat \Herran\ huoneen pyhään.

51:52 Sentähden katso, aika tulee, sanoo \Herra\, että minä hänen epäjumalansa etsin; ja koko maalla pitää kuolemahaavoilla lyödyt huokaaman.

51:53 Jos Babel astuisi ylös taivaaseen ja kiinnittäisi itsensä korkeuteen, niin pitää kuitenkin minulta kukistajat tuleman hänen päällensä, sanoo \Herra\.

51:54 Ääni kuuluu Babelista, suuri valitus Kaldean maalta.

51:55 Sillä \Herra\ hävittää Babelin, hän hävittää hänen niin suurella riekunalla ja kapinalla, että hänen aaltonsa pauhaavat, niinkuin isot vedet.

51:56 Sillä hävittäjä on tullut Babelin päälle, hänen sankarinsa käsitetään, heidän jousensa taitetaan; sillä koston Jumala, \Herra\ maksaa täydellisesti hänelle.

51:57 Minä juovutan hänen ruhtinaansa, tietäjänsä, herransa, päämiehensä ja voimallisensa, niin että heidän pitää lepäämän ijankaikkista unta, josta ei heidän enään pidä heräämän, sanoo Kuningas, jonka nimi on \Herra\ Zebaot.

51:58 Näin sanoo \Herra\ Zebaot: suuren Babelin muurit pitää alta kaivettaman, ja hänen korkiat ovensa tulella poltettaman, että pakanain työn pitää turhan oleman, ja

tulen hyväksi, ja vaivaavat itsensä väsyksiin."

51:59 Asia, jonka profeetta Jeremia antoi Serajalle, Neerian, Mahsejan pojan, pojalle toimitettavaksi, kun tämä lähti Sidkian, Juudan kuninkaan, kanssa Baabeliin hänen neljäntenä hallitusvuotensa. Seraja oli majoituspäällikkö.

51:60 Jeremia kirjoitti kaiken sen onnettomuuden, joka oli tuleva Baabelille, erityiseen kirjaan, kaikki nämä sanat, jotka ovat kirjoitetut Baabelia vastaan.

51:61 Ja Jeremia sanoi Serajalle: "Kun tulet Baabeliin, niin katso, että luet kaikki nämä sanat.

51:62 Ja sano: Herra, sinä olet puhunut tätä paikkaa vastaan: sinä olet hävittävä sen, niin ettei siinä asukasta ole, ei ihmistä eikä eläintä, vaan että se jää ikuisesti erämaaksi.

51:63 Ja kun olet lukenut tämän kirjan loppuun, sido siihen kivi ja viskaa se keskelle Eufratia,

51:64 ja sano: Näin uppoaa Baabel eikä nouse enää siitä onnettomuudesta, jonka minä sille tuotan, vaan he vaipuvat." Näin pitkälle Jeremian sanat.

52 LUKU

52:1 Sidkia oli kahdenkymmenen yhden vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa yksitoista vuotta. Hänen äitinsä oli nimeltään Hamutal, Jeremian tytär, Libnasta.

52:2 Hän teki sitä, mikä on pahaa Herran silmissä, aivan samoin kuin Joojakim oli tehnyt.

52:3 Sillä Herran vihan tähden kävi näin Jerusalemille ja Juudalle, kunnes hän vihdoin heitti heidät pois kasvojen edestä.

52:4 Sidkia kapinoi Baabelin kuningasta vastaan. Hänen yhdeksäntenä hallitusvuotenaan, sen kymmenennessä kuussa, kuukauden kymmenentenä päivänä,

poltettaman, mitä kansa vaivalla on rakentanut.

51:59 Tämän on se sana, jonka propheta Jeremia käski Serajalle Nerijan pojalle, Mahsejan pojan, kuin hän Zedekian, Juudan kuninkaan kanssa meni Babeliin hänen valtakuntansa neljäntenä vuotena. Ja Seraja oli rauhallinen ruhtinas.

51:60 Ja Jeremia kirjoitti yhteen kirjaan kaiken onnettomuuden, joka piti Babelin päälle tuleman, kaikki nämät sanat, jotka ovat kirjoitetut Babelia vastaan.

51:61 Ja Jeremia sanoi Serajalle: kuin sinä tulet Babeliin, niin katso ja lue kaikki nämät sanat.

51:62 Ja sano: \Herra\! sinä olet puhunut tätä paikkaa vastaan, hävittääkses sitä, niin ettei kenenkään pitäisi asuman tässä, ei ihmistä eikä eläintä, vaan oleman ijankaikkisena autiona.

51:63 Ja kuin olet lukenut kaiken tämän kirjan, niin sido siihen kivi, ja paiskaa se keskelle Phratia,

51:64 Ja sano: näin pitää Babeli upotettaman, ja ei jälleen nouseman ylös siitä onnettomuudesta, jonka minä tuotan hänen päällensä, vaan hukkuman. Tähän asti ovat Jeremian sanat.

52 LUKU

52:1 Zedekia oli yhdenkolmattakymmentä vuoden vanha tullessa kuninkaaksi, ja hallitsi yksitoistakymmentä vuotta Jerusalemissa. Hänen äitinsä nimi oli Hamutal Jeremian tytär Libnasta.

52:2 Ja hän teki pahaa \Herran\ edessä, niinkuin Joojakimkin oli tehnyt.

52:3 Sillä \Herran\ viha oli Jerusalemin ja Juudan päällä, siihenasti että hän heitti heidät pois kasvoinsa edestä. Ja Zedekia luopui Babelin kuninkaasta.

52:4 Ja tapahtui hänen valtakuntansa yhdeksäntenä vuotena, kymmenentenä päivänä, kymmenennessä kuukaudessa, että Nebukadnetsar, Babelin kuningas tuli kaiken

hyökkäsi Nebukadressar, Baabelin kuningas, koko sotajoukollaan Jerusalemin kimppuun; ja he asettuivat leiriin sitä vastaan ja rakensivat saartovarusteet sitä vastaan yltympäri.

52:5 Näin kaupunkia piiritettiin kuningas Sidkian yhdeksäntoista hallitusvuoteen asti.

52:6 Mutta neljännessä kuussa, kuukauden yhdeksäntenä päivänä, kun nälänhätä ahdisti kaupunkia eikä maakansallakaan ollut leipää,

52:7 valloitettiin kaupunki, ja kaikki sotilaat pakenivat ja lähtivät ulos kaupungista yöllä molempien muurien välitse vievää porttitietä, joka on kuninkaan puutarhan puolella, kaldealaisten ollessa kaupungin ympärillä, ja he kulkivat Aromaahan päin.

52:8 Mutta kaldealaisten sotajoukko ajoi kuningasta takaa, ja he saavuttivat Sidkian Jerikon aroilla; ja kaikki hänen sotaväkensä oli jättänyt hänet ja hajaantunut.

52:9 Ja he ottivat kuninkaan kiinni ja veivät hänet Baabelin kuninkaan eteen Riblaan, joka on Hamatin maassa, ja tämä julisti hänelle tuomion.

52:10 Ja Baabelin kuningas teurastutti Sidkian pojat hänen silmiensä edessä, ja myöskin kaikki Juudan ruhtinaat hän teurastutti Riblassa.

52:11 Ja Sidkialta Baabelin kuningas sokaisutti silmät, kytketti hänet vaskikahleisiin ja vei hänet Baabeliin, ja hän pani hänet vankihuoneeseen, jossa hän oli kuolinpäiväänsä asti.

52:12 Viidennessä kuussa, kuukauden kymmenentenä päivänä, Baabelin kuninkaan Nebukadressarin yhdeksäntoista hallitusvuotena, tuli Nebusaradan, henkivartijain päällikkö, joka palveli Baabelin kuningasta, Jerusalemiin.

52:13 Hän poltti Herran temppelin ja kuninkaan linnan ja kaikki Jerusalemin talot; kaikki ylhäisten talot hän poltti tulella.

joukkonsa kanssa Jerusalemia vastaan; ja he sioittuivat sen eteen, ja rakensivat saarron sen ympärille joka taholta.

52:5 Ja kaupunki oli niin piiritetty hamaan yhteentoistakymmenenteen kuningas Zedekian vuoteen asti.

52:6 Yhdeksäntenä päivänä neljännessä kuukaudessa sai nälkä vallan kaupungissa, ja ei ollut maakunnan kansalla enään mitään syötävää.

52:7 Niin kukistettiin kaupunki, ja kaikki sotamiehet pakenivat ja menivät ulos kaupungista, yöllä, porttitietä, joka oli kahden muurin välillä kuninkaan yrttitarhaa kohden; mutta Kaldealaiset makasivat kaupungin ympärillä, ja nämät menivät pois tietänsä myöten kedolle.

52:8 Niin ajoi Kaldealaisten sotajoukko kuningasta takaa, ja saavutti Zedekian Jerikon kedolla, ja kaikki hänen sotajoukkonsa oli hänestä hajonnut.

52:9 Ja he ottivat kuninkaan kiinni ja veivät hänet Babelin kuninkaan tykö Riblattiin, joka on Hamatin maalla, ja hän sanoi tuomion hänestä.

52:10 Ja Babelin kuningas antoi tappaa Zedekian lapset, hänen silmänsä edessä; ja tappoi kaikki Juudan ruhtinaat Riblatissa.

52:11 Mutta Zedekialta hän antoi puhkaista silmät, ja antoi hänen sidottaa kaksilla vaskikahleilla; ja Babelin kuningas vei hänen Babeliin, ja hän pani hänen vankihuoneeseen, siihenasti kuin hän kuoli.

52:12 Kymmenentenä päivänä, viidentenä kuukautena, joka oli Nebukadnetsarin, Babelin kuninkaan yhdeksäntoistakymmenes vuosi, tuli Nebusaradan, huovinhaltia, joka seisoi Babelin kuninkaan edessä, Jerusalemiin.

52:13 Ja poltti \Herran\ huoneen ja kuninkaan huoneen, ja kaikki huoneet Jerusalemissa; kaikki suuret huoneet poltti hän tulella.

52:14 Ja koko kaldealaisten sotajoukko, joka henkivartijain päälliköllä oli mukanaan, repi maahan kaikki Jerusalemin muurit, yltympäri.

52:15 Ja Nebusaradan, henkivartijain päällikkö, siirsi maasta pois osan kansan köyhiä ja kansan tähteitä, mitä oli jäljellä kaupungissa, sekä ne, jotka olivat menneet Baabelin kuninkaan puolelle, ja loput käsityöläisistä.

52:16 Mutta osan maan köyhiä Nebusaradan, henkivartijain päällikkö, jätti jäljelle viinitarhureiksi ja peltomiehiksi.

52:17 Vaskipylväät, jotka olivat Herran temppelissä, altaiden telineet ja vaskimeren, jotka olivat Herran temppelissä, kaldealaiset särkivät ja veivät kaiken niiden vasken Baabeliin.

52:18 Ja kattilat, lapiot, veitset, maljat, kupit ja kaikki vaskikalut, joita oli käytetty jumalanpalveluksessa, he ottivat pois.

52:19 Samoin otti henkivartijain päällikkö vadit, hiilipannut, maljat, kattilat, lampunjalat, kupit ja kulhot, jotka olivat läpeensä kultaa tai hopeata.

52:20 Molempien pylväiden, meren ja niiden kahdentoista vaskiraavaan, jotka olivat telineiden alla - kaikkien niiden esineiden, jotka Salomo oli teettänyt Herran temppeliin - niiden vaski ei ollut punnittavissa.

52:21 Pylväistä oli toisen pylvään korkeus kahdeksantoista kyynärää, ja kahdentoista kyynärän pituinen nauha ulottui sen ympäri. Sen vahvuus oli neljä sormenleveyttä; se oli ontto.

52:22 Ja sen päässä oli pylväänpää vaskesta; toisen pylväänpään korkeus oli viisi kyynärää, ja pylväänpään päällä oli ristikkokoriste ja granaattiomenia yltympäri, kaikki vaskea; ja samanlaiset oli toisessa pylväässä ynnä granaattiomenat.

52:23 Granaattiomenia oli yhdeksänkymmentä kuusi ulospäin; kaikkiaan oli granaattiomenia sata ristikkokoristeen päällä yltympäri.

52:14 Ja kaikki Kaldealaisten sotajoukko, joka huovinhaltian kanssa oli, jaotti kaikki muurit Jerusalemissa joka taholta ympärinsä.

52:15 Mutta köyhän väen ja muun kansan, joka oli vielä jäänyt kaupunkiin, ja ne, jotka olivat itsensä antaneet Babelin kuninkaan alle, ja jääneet kansasta, vei Nebusaradan, huovinhaltia, vangittuna pois.

52:16 Ja Nebusaradan, huovinhaltia, antoi monikahdat köyhästä maan väestä jäädä viinämäkien ja peltoin rakentajiksi.

52:17 Mutta vaskipatsaat, jotka olivat \Herran\ huoneessa, ja istuimet ja vaskimeren, joka \Herran\ huoneessa oli, rikkoivat Kaldealaiset, ja veivät kaiken vasken Baabeliin.

52:18 Ja kattilat, lapiot, veitset, vaskimaljat, lusikat ja kaikki vaski-astiat, joilla palveltiin, ottivat he pois.

52:19 Otti myös huovinhaltia pois kaikki, mitkä kullasta ja hopeasta oli, juoma-astiat, savi-astiat, maljat, kattilat, kynttiläjalat, lusikat ja kupit.

52:20 Ne kaksi patsasta, sen yhden meren, ne kaksitoistakymmentä vaskihärkää, jotka seisoivat jalkain alla, jotka kuningas Salomo oli antanut tehdä \Herran\ huoneesen, näistä astioista karttui ylönpalttinen vaski.

52:21 Mutta patsaat oli kumpikin kahdeksantoistakymmentä kyynärää korkiat, ja kaksitoista kyynärää nuoraa oli mitta hänen ympäriltänsä, ja oli neljän sormenpaksuus, ja avoin sisältä.

52:22 Ja kruunu sen päällä oli myös vaskesta, joka oli viisi kyynärää korkia, ja verkko ja granatin omenat ympäri kruunun olivat kaikki vaskesta; tainkaltainen oli myös toinen patsas ja granatin omenat.

52:23 Ja oli sen päällä yhdeksänkymmentä ja kuusi granatin omenaa; kaikki granatin omenat olivat sata yhden verkon päällä aina ympärinsä.

52:24 Ja henkivartijain päällikkö otti ylimmäisen papin Serajan ja häntä lähimmän papin Sefanjan sekä kolme ovenvartijaa,

52:25 ja kaupungista hän otti yhden hoviherran, joka oli sotaväen tarkastaja, ja seitsemän kuninkaan lähintä miestä, jotka tavattiin kaupungista, sekä sotapäällikön kirjurin, jonka tehtävänä oli ottaa maan kansaa sotapalvelukseen, ja kuusikymmentä miestä maakansasta, jotka tavattiin kaupungista.

52:26 Nämä otti Nebusaradan, henkivartijain päällikkö, ja vei heidät Baabelin kuninkaan eteen Riblaan.

52:27 Ja Baabelin kuningas antoi lyödä heidät kuoliaaksi Riblassa Hamatin maassa. Ja niin Juuda siirrettiin pois maastansa.

52:28 Tämä on se kansa, jonka Nebukadressar vei pakkosiirtolaisuuteen: seitsemäntenä vuotena kolmetuhatta kaksikymmentä kolme juutalaista,

52:29 Nebukadressarin kahdeksantenatoista hallitusvuotena kahdeksansataa kolmekymmentä kaksi henkeä Jerusalemista.

52:30 Nebukadressarin kahdentenkymmenentenä kolmantena hallitusvuotena vei Nebusaradan, henkivartijain päällikkö, seitsemänsataa neljäkymmentä viisi juutalaista pakkosiirtolaisuuteen - yhteensä neljätuhatta kuusisataa henkeä

52:31 Mutta kolmantenkymmenentenä seitsemäntenä vuotena siitä, kun Joojakin, Juudan kuningas, oli viety pakkosiirtolaisuuteen, kahdennessatoista kuussa, kuukauden kahdentenkymmenentenä viidentenä päivänä, korotti Evil-Merodak, Baabelin kuningas, samana vuonna, jona hän tuli kuninkaaksi, Juudan kuninkaan Joojakinin päälle ja päästi hänet pois vankilasta.

52:32 Ja hän puhutteli häntä ystävällisesti ja asetti hänen istuimensa ylemmäksi muitten kuningasten istuimia, jotka olivat

52:24 Ja huovinhaltia otti papin Serajan ensimmäisestä järjestyksestä, ja papin Zephanian toisesta järjestyksestä ja kolme ovenvartiaa.

52:25 Ja hän otti yhden kamarihaltian kaupungista, joka oli pantu sotaväen päälle, ja seitsemän miestä niistä, jotka aina seisoivat kuninkaan edessä, jotka kaupungissa löydettiin, niin myös joukon ylimmäisen kirjoittajan, joka kirjoitti maan väen, ja kuusikymmentä miestä maan kansasta, jotka kaupungissa löydettiin;

52:26 Nämät otti Nebusaradan, huovinhaltia, ja vei heidät Babelin kuninkaan tykö Riblatiin.

52:27 Ja Babelin kuningas tappoi heidät Riblatissa, Hamatin maalla. Niin Juuda vietiin vankina pois maaltansa.

52:28 Tämä on se kansa, jonka Nebukadnetsar vei pois: seitsemäntenä vuonna, kolmetuhatta ja kolme kolmattakymmentä Juudalaista;

52:29 Mutta Nebukadnetsarin kahdeksantenatoista-kymmenentenä vuotena, kahdeksansataa kaksineljätkymmentä sielua Jerusalemista.

52:30 Ja Nebukadnetsarin kolmantena vuonna kolmattakymmentä vei Nebusaradan, huovinhaltia, pois seitsemänsataa ja viisiviidettäkymmentä sielua Juudasta; kaikki sielut ovat neljätuhatta ja kuusisataa.

52:31 Mutta seitsemäntenä vuonna neljätkymmentä sen jälkeen kuin Joojakin, Juudan kuningas, oli viety pois, viidentenä päivänä kolmattakymmentä toisessa kuukaudessa toistakymmentä, nosti Evilmerodak, Babelin kuningas, sinä vuonna, jona hän tuli kuninkaaksi, Joojakinin Juudan kuninkaan päälle ylös, ja otti hänen vankihuoneesta;

52:32 Ja puhui hänen kanssansa ystävällisesti, ja asetti hänen istuimensa ylemmäksi niiden kuningasten istuimia,

hänen tykönänsä Baabelissa.

52:33 Hän sai panna pois vanginpuvun ja aina aterioida hänen luonaan, niin kauan kuin eli.

52:34 Ja hän sai Baabelin kuninkaalta elatuksensa, vakinaisen elatuksen, mitä kunakin päivänä tarvitsi, kuolinpäiväänsä asti, niin kauan kuin eli.

VALITUSVIRRET

1 LUKU

1:1 Kuinka istuukaan yksinänsä tuo väkirikas kaupunki! Kuinka onkaan lesken kaltaiseksi tullut se, joka oli suuri kansakuntien joukossa! Ruhtinatar maakuntien joukossa on tullut työveron alaiseksi.

1:2 Se katkerasti itkee yössä, ja sillä on kyynelleet poskillansa. Ei ole sillä lohduttajaa kaikkien sen rakastajain seassa. Uskottomia ovat sille olleet kaikki sen ystävät, ovat sille vihamiehiksi tulleet.

1:3 Juuda on siirtynyt maastansa kurjuutta ja työn kovuutta pakoon. Se istuu pakanakansain seassa eikä lepoa löydä. Kaikki sen vainoojat saavuttivat sen, kun se oli ahdistuksien keskellä.

1:4 Siionin tiet surevat, sillä juhlilletulijoita ei ole. Kaikki sen portit ovat autioina, sen papit huokailevat, sen neitsyet ovat murheissaan, ja sillä itsellään on katkera mieli.

1:5 Sen viholliset ovat voitolle päässeet, sen vihamiehet menestyvät. Sillä Herra on saattanut sen murheelliseksi sen rikkomusten paljouden tähden. Sen pienet lapset ovat menneet vankeuteen vihollisen viemänä.

1:6 Mennyt on tytär Siionilta kaikki hänen kauneutensa. Hänen ruhtinaansa ovat kuin peurat, jotka eivät laidunta löydä; he kulkivat voimattomina vainoojan edessä.

1:7 Jerusalemin muistelee kurjuutensa päivinä

jotka hänen tykönänsä olivat Babelissa;

52:33 Ja muutti hänen vankiutensa vaatteet; ja hän söi hänen edessänsä leipää aina kaikkena elinaikanansa.

52:34 Ja hänelle annettiin alinomaa Babelin kuninkaalta hänen elatuksensa, niinkuin hänelle oli määrätty kaikeksi hänen elinajaksensa, aina hänen kuolemaansa asti.

JEREMIAN VALITUSVIRRET

1 LUKU

1:1 Kuinka se kaupunki niin yksinäinen on, joka täynnä kansaa oli? Hän on niinkuin leski. Joka ylimmäinen oli pakanain seassa ja vallan päällä maakunnissa, sen täytyy nyt veronalaisena olla.

1:2 Yli yötä hän katkerasti itkee, niin että hänen kyynelensä poskilta vuotavat; ei hänen ystävänsä kenkään häntä lohduta, vaan kaikki hänen lähimmäisensä katsovat hänen ylönsä, ja ovat hänen vihollisiksensa tulleet.

1:3 Juuda on vangittu raadollisuudessa ja raskaassa orjuudessa; hän asuu pakanain seassa, ja ei löydä lepoa; kaikki hänen vihollisensa pahasti menevät hänen kansansa.

1:4 Zionin tiet murehtivat, ettei kenkään juhlille tule; kaikki hänen porttinsa ovat autiona, hänen pappinsa huokaavat, ja hänen neitseensä surkiasti katsovat, ja hän itse on murheissaan.

1:5 Hänen vihollisensa voitti, hänen vihollisillensa käy hyvästi; sillä \Herra\ on hänen surkeudella täyttänyt hänen pahain tekoinsa paljouden tähden; hänen lapsensa ovat vankina menneet pois vihollisten edellä.

1:6 Ja kaikki kaunistus on Zionin tyttärltä lähtenyt pois; hänen päämiehensä ovat niinkuin ne peurat, jotka ei laidunta löydä, ja voimattomina käyvät vaatien edessä.

1:7 Jerusalemin muistaa tällä ajalla, kuinka

ja kodittomuudessaan kaikkea kallisarvoista, mitä sillä oli muinaisista päivistä asti. Kun sen kansa sortui vihollisen käsiin eikä sillä ollut auttajaa, katsoivat viholliset sitä ja nauroivat sen turmiota.

1:8 Jerusalem on raskaasti syntiä tehnyt, sentähden se on saastaksi tullut. Kaikki, jotka sitä kunnioittivat, halveksivat sitä nyt, kun ovat nähneet sen alastomuuden. Itsekin se huokaa ja kääntyy pois päin.

1:9 Sen tahrat ovat sen liepeissä. Se ei ajatellut, mikä sille tuleva oli, ja niin se sortui hämmästyttävästi. Ei ole sillä lohduttajaa. Katso, Herra, minun kurjuuttani, sillä vihamies ylvästelee.

1:10 Vihollinen levitti kätensä kaikkia sen kalleuksia kohti. Niin, sen täytyi nähdä, kuinka pakanat tunkeutuivat sen pyhäkköön, ne, jotka sinä olit kieltänyt tulemastasi sinun seurakuntaasi.

1:11 Kaikki sen kansa huokaa etsiessään leipää: he antavat, mitä heillä kallista on, ruuasta, saadakseen nälkäänsä tyydytyksi. Katso, Herra, ja näe, kuinka halveksittu minä olen.

1:12 Eikö tämä koske teihin, kaikki ohikulkijat? Katsokaa ja nähkää: onko kipua, minun kipuni vertaista, joka on minun kannettavakseni pantu, jolla Herra on murehduttanut minut vihansa hehkun päivänä?

1:13 Hän lähetti tulen korkeudesta minun luhini ja kuritti niitä. Hän viritti verkon minun jalkaini varalle, hän pani minut peräytymään, hän teki minut autioksi, ainiaan sairaaksi.

1:14 Hänen kätensä sitoi minun rikosteni ikeen: ne kiedottiin yhteen, tulivat minun niskalleni; hän saattoi horjumaan minun

raadollinen ja hyljätty hän on, ja kuinka paljo hyvää hänellä vanhaan aikaan ollut on, että hänen kansansa vihollisen kädessä on, ja ei kenkään heitä auta; hänen vihollisensa näkevät hänen, ja nauravat hänen lepoansa.

1:8 Jerusalem on raskaasti syntiä tehnyt, sentähden täytyy hänen olla niinkuin saastainen vaimo; kaikki, jotka häntä kunnioittavat, katsovat hänen ylönsä, että he hänen häpiänsä näkevät; mutta hän huokaa ja lankee maahan.

1:9 Hänen saastaisuutensa tarttuu kiinni hänen liepeesensä; ei hän olisi luullut, että hänelle näin pitäisi viimein käymän; hän on tosin ylen hirmuisesti kukistettu maahan, ja ei kenkään sittekään ole, joka häntä lohduttaa: \Herra\, katso minun raadollisuuttani, sillä vihollinen suuresti kerskaa.

1:10 Vihollinen on pannut kätensä kaikkein hänen kallisten kaluinsa päälle; sillä hänen täytyy katsoa päältä, että pakanat hänen pyhytensä kävivät, joista sinä kieltänyt olet, ettei heidän pitänyt sinun seurakuntaas tuleman.

1:11 Kaikki hänen kansansa huokaavat, leipää kerjäten; he antoivat parhaat kappaleensa ruuasta, että he sielunsa virvoittaisivat. \Herra\, katso siis ja näe, kuinka minä olen halvaksi tullut.

1:12 Eikö tämä teihin koske, kaikki jotka tästä käynte ohitse, katsokaat siis ja nähkää, jos joku kipu on niinkuin minun kipuni, joka minua niin syö; sillä \Herra\ täytti minun surulla hirmuisen vihansa päivänä.

1:13 Korkeudesta hän lähetti tulen minun luhini, ja antoi sen voimallisen olla niissä; minun jalkaini eteen viritti hän verkon, ja sysäsi minun takaperin: hän on tehnyt minun autioksi, että minun ylipäivää täytyy murehtia.

1:14 Minun syntini ijes on sidottu, ne ovat väätyt hänen kädessään, ja astuneet minun kaulani päälle; hän on minun

voimani. Herra antoi minut niiden käsiin, joita minä en voi vastustaa.

1:15 Herra hylkäsi kaikki minun urhoni, joita minun keskuudessani oli; hän kutsui kokoon juhlan minua vastaan murskatakseen minun nuorukaiseni. Herra polki viinikuurnan neitsyelle, tytär Juudalle.

1:16 Näitä minä itken, minun silmäni, silmäni vuotaa vettä; sillä kaukana on minusta lohduttaja, joka virvoittaisi minun sieluani. Hävitetyt ovat minun lapseni, sillä vihamies on väkevä.

1:17 Siion levittää käsiänsä: ei ole hänellä lohduttajaa. Herra on nostattanut Jaakobia vastaan sen viholliset joka taholta; Jerusalem on tullut saastaksi heidän keskellensä.

1:18 Vanhurskas on hän, Herra; sillä hänen käskyänsä vastaan minä olen niskoitellut. Kuulkaa, te kansat kaikki, ja katsokaa minun kipuani: minun neitsyeni ja nuorukaiseni ovat vankeuteen menneet.

1:19 Minä kutsuin rakastajiani: ne pettivät minut. Minun pappini ja vanhimpani ovat kuolleet kaupungissa, kun he etsivät ruokaa tyydyttääkseen nälkäänsä.

1:20 Katso, Herra, kuinka ahdistettu minä olen, minun sisukseni kuohuvat, sydämeni vääntyy rinnassani, sillä minä olen ollut ylen uppiniskainen. Ulkona on miekka minulta riistänyt lapset, sisällä rutto.

1:21 He ovat kuulleet, kuinka minä huokailen. Ei ole minulla lohduttajaa. Kaikki minun vihamieheni ovat kuulleet minun onnettomuuteni; he iloitsevat, kun sinä olet tämän tehnyt: sinä olet antanut tulla sen päivän, jonka olit ilmoittanut. Mutta käyköön heidän samoin kuin minun.

1:22 Tulkoon kaikki heidän pahuutensa

voimani heikoksi tehnyt; Herra on antanut minua niiden käsiin, joista en minä voi nousta ylös.

1:15 Herra on tallannut kaikki minun väkeväni alas, jotka minulla olivat, hän on antanut minusta kokouksen kuuluttaa, minun nuoria miehiäni kadottamaan; Herra on sotkunut viinakuurnan neitseelle, Juudan tyttärelle.

1:16 Sentähden minä niin itken, ja molemmat minun silmäni vettä vuotavat, että lohduttaja, joka minun sieluani pitäis virvoittaman, on minusta kaukana; minun lapseni ovat pois, sillä vihollinen on voittanut.

1:17 Zion ojentaa kätensä, vaan ei kenkään ole joka häntä lohduttaa; \Herra\ on käskenyt Jakobista, että ne, jotka hänen ympärillensä ovat, hänen vihollisensa olisivat; sillä Jerusalem pitää heidän seassansa niinkuin saastainen vaimo oleman.

1:18 \Herra\ on vanhurskas; sillä minä olen hänen suullensa tottelematoin ollut. Kuulkaat, kaikki kansat, ja katsokaat minun kipuani; minun neitseeni ja nuorukaiseni ovat vankiuteen menneet.

1:19 Minä kutsuin ystävääni (avukseni), mutta he ovat minun vietelleet; minun pappini ja vanhimmat kaupungeissa ovat nääntyneet, sillä he kerjäävät leipää henkeänsä virvoittaaksensa.

1:20 \Herra\, katso, kuinka minä olen ahdistuksessa, että se kaikki minun sisällyksiäni kivistelee, minun sydämeni tykyttää minun ruumiissani; sillä minä olen täynnä murhetta; ulkona miekka ja kotona kuolema on minun leskeksi tehnyt.

1:21 Kyllä se kuuluu, että minä huokaan, ja ei kuitenkaan minulla ole lohduttajaa; kaikki minun viholliseni kuulevat minun onnettomuuteni, ja siitä riemuitsevat, sillä sinä sen teet. Niin anna siis sen päivän tulla, jonka sinä kuuluttanut olet, että heille kävis kuin minullekin.

1:22 Anna kaikki heidän pahuutensa tulla

sinun kasvojesi eteen, ja pane heille kannettavaksi se, minkä olet minulle pannut kaikkien minun rikoksieni tähden. Sillä monet ovat minun huokaukseni, ja minun sydämeni on sairas.

2 LUKU

2:1 Kuinka onkaan Herra vihassaan pilvillä peittänyt tytär Siionin! Hän heitti taivaasta maahan Israelin kunnian eikä muistanut jalkainsa astinlautaa vihansa päivänä.

2:2 Herra on hävittänyt säälimättä kaikki Jaakobin majat, on hajottanut vihastuksissaan tytär Juudan linnoitukset, pannut ne maan tasalle. Hän on häväissyt valtakunnan ja sen ruhtinaat.

2:3 Hän on vihan hehkussa hakannut poikki Israelin sarven kokonansa. Hän veti oikean kätensä takaisin vihamiehen edestä ja poltti Jaakobia kuin liekitsevä tuli, joka kuluttaa kaiken yltympäri.

2:4 Hän jännitti jousensa kuin vihamies, seisoi oikea käsi koholla kuin vihollinen ja tappoi kaiken, mihin silmä oli ihastunut. Tytär Siionin majaan hän vuodatti kiivautensa kuin tulen.

2:5 Herra on ollut niinkuin vihamies, on hävittänyt Israelin: hän hävitti kaikki sen palatsit, turmeli sen linnoitukset ja antoi tytär Juudalle paljon valitusta ja vaikerrusta.

2:6 Hän särki aitauksensa niinkuin puutarhan aidan, hävitti juhlanviettopaikkansa. Herra on saattanut unhotuksiin Siionissa juhla-ajat ja sapatit ja on kiivaassa suuttumuksessaan pitänyt halpana kuninkaat ja papit.

2:7 Herra on hyljännyt alttarinsa, syössyt häväistykseen pyhäkkönsä, luovuttanut vihamiehen käteen palatsiensa muurit. He nostivat huudon Herran huoneessa, huudon kuin juhlapäivänä.

2:8 Herra oli päättänyt turmella tytär

sinun etees, ja tee heille, niinkuin sinä minullekin teit kaikkein minun pahain tekoini tähden; sillä minun huokaukseni on suuri, ja minun sydämeni on murheissansa.

2 LUKU

2:1 Kuinka Herra on vihoissansa Zionin tyttären pimittänyt? Hän on Israelin kunnian heittänyt taivaasta maan päälle. Ei hän ole muistanut jalkainsa astinlautaa vihapäivänensä?

2:2 Herra on armottomasti kadottanut kaikki Jakobin asumiset; hän on hirmuisuudessaan Juudan tyttären linnan särkenyt, ja lyönyt heitä maahan; hän on hyljännyt hänen valtakuntansa ja päämiehensä.

2:3 Hän on Israelin kaiken sarven hirmuisessa vihassansa särkenyt, on oikean kätensä vetänyt takaperin, kuin vihollinen tuli, ja on Jakobissa niinkuin tulen liekin sytyttänyt, joka kuluttaa kaikki ympärinsä.

2:4 Hän on jousensa jännittänyt, niinkuin vihollinen; hänen oikean kätensä on hän vienyt, niinkuin vainollinen, ja on tappanut kaikki mitä suloinen oli nähdä; hän on vihansa niinkuin tulen vuodattanut Zionin tyttären majaan.

2:5 Herra on niinkuin vihollinen, hän on Israelin raadellut, kaikki hänen huoneensa raadellut, ja hänen linnansa turmellut; hän on Juudan tyttäreille paljon valitusta ja murhetta tehnyt.

2:6 Ja on hajoittanut hänen majansa, niinkuin kryptimaan, ja hänen kokouksensa turmellut; \Herra\ on antanut unhottaa Zionissa sekä juhlat että sabbatit, ja antanut hirmuisessa vihassansa häväistä sekä kuninkaat että papit.

2:7 Herra on heittänyt alttarinsa pois, ja pyhytensä alttiiksi antanut, ja hyljännyt huoneensa muurit vihollisen käsiin; niin että he ovat \Herran\ huoneessa huutaneet, niinkuin juhlapäivänä.

2:8 \Herra\ ajatteli hajoittaaksensa Zionin

Siionin muurit: hän jännitti mittanuoran, ei pidättänyt kättänsä hävittämästä, saattoi murheeseen varustukset ja muurit; ne yhdessä nääntyvät.

2:9 Sen portit ovat vajonneet maahan, hän poisti ja särki sen salvat. Sen kuningas ja ruhtinaat ovat pakanain seassa; lakia ei ole, eivätkä sen profeetat saa näkyjä Herralta.

2:10 Maassa istuvat ääneti tytär Siionin vanhimmat. He ovat heittäneet tomua päänsä päälle, vyöttäytyneet säkkeihin; maata kohden ovat painaneet päänsä Jerusalemin neitsyt.

2:11 Minun silmäni ovat itkusta hiuenneet, minun sisukseni kuohuvat, minun maksani on maahan vuodatettu tyttären, minun kansani, sortumisen tähden. Sillä lapset ja imeväiset nääntyvät kaupungin kaduilla.

2:12 He sanovat äideillensä: "Missä on leipää ja viiniä?" kun he nääntyvät niinkuin kaatuneet kaupungin kaduilla, heittävät henkensä äitiensä syliin.

2:13 Minkä sinulle mainitsisin, mihin vertaisin sinua, tytär Jerusalem? Minkä asettaisin rinnallesi lohduttaakseni sinua, neitsyt, tytär Siion? Sillä suuri niinkuin meri on sinun sortumisesi; kuka voi sinut parantaa?

2:14 Profeettasi ovat sinulle nähneet petollisia, äiteliä näkyjä. Eivät he ole paljastaneet sinun syntiäsi, niin että olisivat kääntäneet sinun kohtalosi, vaan ovat nähneet sinulle petollisia, eksyttäväisiä ennustuksia.

2:15 Sinulle paukuttavat kämmeniänsä kaikki ohikulkijat, he viheltävät ja nyökyttävät ilkkuen päätänsä tytär Jerusalemille: "Tämäkö on kaupunki, jota sanottiin kauneuden täydellisyydeksi, kaiken maan ihastukseksi?"

tyttären muurit, hän on nuoran vetänyt sen ylitse, ja ei vetänyt kättänsä takaperin hukuttamasta; vaan on jaottanut vallit, ja muurit ovat ynnä kukistetut.

2:9 Hänen porttinsa ovat vajotetut maahan, hän on särkenyt hänen salpansa, ja tyhjäksi tehnyt. Hänen kuninkaansa ja päämiehensä ovat pakanain seassa, jossa ei he lakia saa kuulla, eikä heidän prophetansa löydä näkyä \Herralta\.

2:10 Zionin tyttären vanhimmat makaavat maassa, ja ovat ääneti, heittävät multaa päänsä päälle, ja ovat puettaneet itsensä säkkiin; Jerusalemin neitseet käyvät päät alas päin.

2:11 Niin olen minä itkenyt, että minun silmäni puhkeevat, sisällykseni kivistelevät, maksani on vuodatettu maan päälle, kansani tyttären surkeuden tähden, koska imeväiset ja piskuiset kaupungin kaduilla nääntyvät,

2:12 Koska he sanoivat äidillensä: kussa on leipä ja viina? koska he kaupungin kaduilla nääntyvät, niinkuin surmaan haavoitetut, ja antoivat henkensä ylönsä äitiensä syliin.

2:13 Voi sinä Jerusalemin tytär, keneen minä vertaan sinun, eli minkä kaltaisena minä sinun pidän? sinä neitsy Zionin tytär, mihinkä minä sinua vertaan, jolla minä sinua lohduttaisin? sillä sinun hävintös on suuri niinkuin meri, kuka taitaa sinua parantaa?

2:14 Sinun prophetas ovat sinulle saarnanneet turhuutta ja hulluja näkyjä, ja ei sinun pahoja tekojas sinulle ilmoittaneet, jolla he olisivat sinun vankiutes estää taitaneet, vaan ovat sinulle saarnanneet turhia saarnoja, joilla he saarnasivat sinun ulos maastas.

2:15 Kaikki ohitsekäyväiset paukuttavat käsiänsä sinun tähtes, ja viheltelevät sinua, ja pudistelevat päätänsä Jerusalemin tyttären ylitse: tämäkö se kaupunki on, josta sanottiin: se on kaikkein jaloin, josta koko maakunta iloitsee?

2:16 Suu ammollaan sinua vastaan ovat kaikki sinun vihamiehesi. He viheltävät, kiristelevät hampaitaan ja sanovat: "Me olemme sen hävittäneet. Tämä on juuri se päivä, jota olemme toivoneet; se on meille tullut, olemme sen nähneet."

2:17 Herra on tehnyt, mitä oli aikonut. Hän on täyttänyt sanansa, sen, mitä oli päättänyt muinaisista päivistä asti: hän on repinyt alas säälimättä, on antanut vihamiesten iloita sinusta ja kohottanut sinun vihollistesi sarven.

2:18 Heidän sydämensä huutaa Herran puoleen. Sinä, tytär Siionin muuri, anna kyyneltesä virtana vuotaa yötä päivää! Älä suo itsellesi lepoa, älköön silmäteräsi ummistuko.

2:19 Nouse, kohota valitushuuto yöllä, kun alkavat yövartiot. Anna sydämesi vuotaa kuin vesi Herran kasvojen edessä. Kohota kätesi häntä kohden pienten lastesi elämän puolesta, kun ne nääntyvät nälkään kaikkien katujen kulmissa.

2:20 Katso, Herra, ja tarkkaa, ketä olet antanut tämän kohdata: pitäisikö vaimojen syödä oma hedelmänsä, vaalimansa pienet lapset; pitäisikö Herran pyhäkössä tapettaman papit ja profeetat?

2:21 Maassa, kaduilla, makaa nuorta ja vanhaa; minun neitsyeni ja nuorukaiseni ovat kaatuneet miekkaan. Sinä olet surmannut vihasi päivänä, olet teurastanut säälimättä.

2:22 Sinä kutsuit kuin juhlapäivän viettoon minun peljättäjäni joka taholta; eikä jäänyt Herran vihan päivänä pelastunutta, ei pakooppäässyttä. Jotka minä olin vaalinut ja isoiksi saanut, ne minun vihamieheni lopetti.

3 LUKU

3:1 Minä olen se mies, joka olen kurjuutta nähnyt hänen vihastuksensa vitsan alla.

3:2 Minut hän on johdattanut ja kuljettanut

2:16 Kaikki vihollises ammottelevat suutansa sinua vastaan, viheltelevät sinua, ja kiristävät hampaitansa, ja sanovat: me olemme hänen hukuttaneet: tämä on se päivä, jota me halusimme, me olemme sen saaneet ja nähneet.

2:17 Sen on \Herra\ tehnyt, kuin hän oli ajatellut, hän on täyttänyt sanansa, jonka hän aikaa ennen käskenyt oli; hän on armottomasti hukuttanut, ja on ilahuttanut vihollisen sinusta, ja sinun vainollistes vallan korottanut.

2:18 Heidän sydämensä huutaa Herran tykö: Voi sinä Zionin tyttären muuri! anna päivällä ja yöllä kyyneleet vuotaa niinkuin ojan, älä myös lakkaa, ei myös sinun silmämunas mahda lakata.

2:19 Nouse ja huuda yöllä, ensimmäisessä vartiossa, vuodata sydämes niinkuin vettä Herran eteen, nosta kätes hänen puoleensa sinun piskuistes sieluin tähden, jotka nälästä nääntyneet ovat joka kadun päässä.

2:20 \Herra\ näe ja katso sitä, jonka sinä niin turmellut olet; pitääkö siis vaimoin ruumiinsa hedelmän syömän, vähät lapset, jotka vielä käsillä kannetaan? pitääkö papit ja prophetat Herran Pyhässä niin tapetuksi tuleman?

2:21 Kaduilla maassa makasivat nuoret ja vanhat; minun neitseeni ja nuorukaiseni ovat miekan kautta langenneet; sinä olet tappanut vihapäivänäs, sinä olet armottomasti teurastanut.

2:22 Sinä olet minun viholliseni ympäristöltä kutsunut kokoon niinkuin juhlapäiväksi, niin ettei kenkään \Herran\ vihan päivänä ole päässyt eikä jäänyt; sillä jotka minä kasvatin ja ruokin, ne minun viholliseni on hukuttanut.

3 LUKU

3:1 Minä olen mies, jonka viheliäisyyttä nähdä täytyy hänen hirmuisuutensa vitsan kautta.

3:2 Hän johdatti minua ja vei pimeyteen ja

pimeyteen eikä valkeuteen.

3:3 Juuri minua vastaan hän kääntää kätensä, yhäti, kaiken päivää.

3:4 Hän on kalvanut minun lihani ja nahkani, musertanut minun luuni.

3:5 Hän on rakentanut varustukset minua vastaan ja piirittänyt minut myrkyllä ja vaivalla.

3:6 Hän on pannut minut asumaan pimeydessä niinkuin ikaikojen kuolleet.

3:7 Hän on tehnyt muurin minun ympärilleni, niin etten pääse ulos, on pannut minut raskaisiin vaskikahleisiin.

3:8 Vaikka minä huudan ja parun, hän vaientaa minun rukoukseni.

3:9 Hakatuista kivistä hän on tehnyt minun teilleni muurin, on mutkistanut minun polkuni.

3:10 Vaaniva karhu on hän minulle, piilossa väijyvä leijona.

3:11 Hän on vienyt harhaan minun tieni ja repinyt minut kappaleiksi, hän on minut autioksi tehnyt.

3:12 Hän on jännittänyt jousensa ja asettanut minut nuoltensa maalitauluksi.

3:13 Hän on ampunut munuasiini nuolet, viinensä lapset.

3:14 Minä olen joutunut koko kansani nauruksi, heidän jokapäiväiseksi pilkkalauluksensa.

3:15 Hän on ravinnut minua katkeruudella, juottanut minua koiruoholla.

3:16 Hän on purettanut minulla hampaat rikki soraan, painanut minut alas tomuun.

3:17 Sinä olet syössyt minun sieluni ulos, rauhasta pois, minä olen unhottanut onnen.

3:18 Ja minä sanon: mennyt on minulta kunnia ja Herran odotus.

3:19 Muista minun kurjuuttani ja kodittomuuttani, koiruohoa ja myrkyä.

3:20 Sinä kyllä muistat sen, että minun sieluni on alaspainettu.

ei valkeuteen.

3:3 Hän on kätensä kääntänyt minua vastaan, ja toimittaa toisin aina minun kanssani.

3:4 Hän on tehnyt lihani ja nahkani vanhaksi, ja luuni musertanut.

3:5 Hän rakensi minua vastaan, ja sapella ja vaivalla hän minua kääri.

3:6 Hän on minut pannut pimeyteen, niinkuin aikaa kuolleet.

3:7 Hän on minut murannut sisälle, etten minä pääse ulos, ja minut kovaan jalkapuuhan pannut.

3:8 Ja vaikka minä huudan ja parun, niin hän kuitenkin korvansa tukitsee minun rukouksestani.

3:9 Hän on murannut tieni kiinni vuojonkivillä, ja polkuni sulkenut.

3:10 Hän on väijynyt minua niinkuin karhu, niinkuin jalopeura salaisuudessa.

3:11 Hän on minun antanut tieltä eksyä, ja minut repinyt säpäleiksi, ja minut autioksi tehnyt.

3:12 Hän on joutsensa jännittänyt, ja asettanut minun nuolella tarkoitettavaksi.

3:13 Hän ampui minun munaskuihini viinensä nuolet.

3:14 Minä olen kaiken minun kansani nauru, ja heidän jokapäiväinen virtensä.

3:15 Hän on haikeudella minut ravinnut, ja koiruoholla juovuttanut.

3:16 Hän on hampaani somerolla rikki musertanut, hän kieritti minun tuhassa.

3:17 Minun sieluni on ajettu pois rauhasta, minun täytyy hyvän unohtaa.

3:18 Minä sanoin: minun voimani ja minun toivoni \Herran\ päälle on kadonnut.

3:19 Muista siis, kuinka minä niin raadollinen ja hyljätty, koiruoholla ja sapella juotettu olen.

3:20 Minun sieluni sen kyllä muistaa, ja sitä itsellensä tutkistelee.

3:21 Tämän minä painan sydämeeni, sentähden minä toivon.

3:22 Herran armoa on, ettemme ole aivan hävinneet, sillä hänen laupeutensa ei ole loppunut:

3:23 se on joka aamu uusi, ja suuri on hänen uskollisuutensa.

3:24 Minun osani on Herra, sanoo minun sieluni; sentähden minä panen toivoni häneen.

3:25 Hyvä on Herra häntä odottaville, sille sielulle, joka häntä etsii.

3:26 Hyvä on hiljaisuudessa toivoa Herran apua.

3:27 Hyvä on miehelle, että hän kantaa iestä nuoruudessaan.

3:28 Istukoon hän yksin ja hiljaa, kun Herra on sen hänen päällensä pannut.

3:29 Laskekoon suunsa tomuun - ehkä on vielä toivoa.

3:30 Ojentakoon hän posken sille, joka häntä lyö, saakoon kyllästi häväistystä.

3:31 Sillä ei Herra hylkää iankaikkisesti;

3:32 vaan jos hän on murheelliseksi saattanut, hän osoittaa laupeutta suuressa arnessansa.

3:33 Sillä ei hän sydämensä halusta vaivaa eikä murehduta ihmislapsia.

3:34 Kun jalkojen alle poljetaan kaikki vangit maassa,

3:35 kun väännetään miehen oikeutta Korkeimman kasvojen edessä,

3:36 kun ihmiselle tehdään vääryyttä hänen riita-asiassaan - eikö Herra sitä näkisi?

3:37 Onko kukaan sanonut, ja se on tapahtunut, jos ei Herra ole käskenyt?

3:38 Eikö lähde Korkeimman suusta paha ja hyvä?

3:39 Miksi tuskittelee ihminen eläessään, mies syntiensä palkkaa?

3:40 Koetelkaamme teitämme, tutkikaamme niitä ja palatkaamme Herran tykö.

3:21 Minä panen sen sydämeeni; sentähden minä vielä nyt toivon.

3:22 \Herran\ laupiudesta se on, ettemme ratki hukkuneet; ei hänen laupiutensa vielä loppunut.

3:23 Vaan joka huomen se on uusi, ja sinun uskollisuutes on suuri.

3:24 \Herra\ on minun osani, sanoo minun sieluni; sentähden tahdon minä häneen toivoa.

3:25 \Herra\ on hyvä niille, jotka häneen toivovat, ja niille sieluille, jotka häntä kysyvät.

3:26 Hyvä on olla kärsivällisenä ja \Herralta\ apua toivoa.

3:27 Hyvä on ihmiselle ijestä kantaa nuoruudessaan;

3:28 Että hän istuu yksinänsä, on vaiti, kuin jotakin hänen päällensä tulee,

3:29 Ja panee suunsa tomuun, ja odottaa toivoa,

3:30 Ja antaa löydä poskillensa, ja paljon pilkkaa kärsii.

3:31 Sillä ei Herra syökse pois ijankaikkisesti.

3:32 Vaan hän saattaa murheelliseksi, ja taas armahtaa suuresta laupiudestansa.

3:33 Sillä ei hän sydämeensä ihmisiä kurita eikä murheesen saata,

3:34 Niinkuin hän tahtois raadolliset maan päällä ratki jalkainsa alla polkea,

3:35 Ja antais jonkun miehen oikeuden Ylimmäisen edessä tulla käännytyksi pois,

3:36 Ja ihmistä väärin tuomita asiassansa, niinkuin ei Herra sitä näkisikään.

3:37 Kuka tohtii siis sanoa: senkaltaiset tapahtuvat ilman Herran käskyä?

3:38 Eikö paha ja hyvä tule Korkeimman suusta?

3:39 Miksi siis ihmiset nurisevat eläissänsä? Jokainen nuriskaan syntejensä vastaan.

3:40 Tutkistelkaamme ja etsikäämme meidän menoamme, ja palatkaamme \Herran\ tykö.

3:41 Kohottakaamme sydämemme ynnä kätemme Jumalan puoleen, joka on taivaassa.

3:42 Me olemme luopuneet pois ja olleet kapinalliset; sinä et ole antanut anteeksi,

3:43 olet peittänyt itsesi vihassasi, ajanut meitä takaa, surmannut säälimättä;

3:44 olet peittänyt itsesi pilvellä, niin ettei rukous pääse lävitse.

3:45 Tunkioksi ja hylyksi sinä olet meidät tehnyt kansojen seassa.

3:46 Suut ammollaan meitä vastaan ovat kaikki meidän vihamiehemme.

3:47 Osaksemme on tullut kauhu ja kuoppa, turmio ja sortuminen.

3:48 Vesipurot juoksevat minun silmistäni tyttären, minun kansani, sortumisen tähden.

3:49 Minun silmäni vuotaa lakkaamatta, hellittämättä

3:50 siihen asti, kunnes katsoo, kunnes näkee Herra taivaasta.

3:51 Silmäni tuottaa tuskaa minun sielulleni kaikkien minun kaupunkini tyttärien tähden.

3:52 Kiihkeästi pyydystivät minua kuin lintua ne, jotka syyttä ovat vihamiehiäni.

3:53 He sulkivat kuoppaan minun elämäni ja heittivät päälleni kiviä.

3:54 Vedet tulvivat minun pääni ylitse; minä sanoin: olen hukassa.

3:55 Minä huusin sinun nimeäsi, Herra, kuopan syvyydestä.

3:56 Sinä kuulit minun huutoni: "Älä peitä korvaasi minun avunhuudoltani, että saisin hengähtää."

3:57 Sinä olit läsnä silloin, kun minä sinua huusin; sinä sanoit: "Älä pelkää."

3:58 Sinä, Herra, ajoit minun riita-asiani, lunastit minun henkeni.

3:59 Olethan nähnyt, Herra, minun kärsimäni sorron: hanki minulle oikeus.

3:41 Nostakaamme meidän sydämemme ja kätemme taivaasen päin, Jumalan tykö.

3:42 Me, me olemme syntiä tehneet ja kovakorvaiset olleet; (sentähden) et sinä säästänytään.

3:43 Vaan sinä olet vihalla meitä peittänyt ja vainonnut, ja armottomasti surmannut.

3:44 Sinä verhoitit itses pilvellä, ettei rukous päässyt sen lävitse.

3:45 Sinä olet meitä tunkioksi ja saastaisuudeksi kansain seassa tehnyt.

3:46 Kaikki meidän vihollisemme ovat suutansa ammottaneet meitä vastaan.

3:47 Me painetaan alas ja rangaistaan pelvolla ja ahdistuksella.

3:48 Minun silmäni vuotavat vesi-ojia minun kansani tyttären surkeuden tähden.

3:49 Minun silmäni vuotavat ja ei taida lakata; ei he asetu,

3:50 Siihenasti että \Herra\ katsoo taivaasta alas ja näkee.

3:51 Minun silmäni kuluttaa minulta elämäni kaikkein minun kaupunkini tytärten tähden.

3:52 Minun viholliseni ovat minua kovin ajaneet takaa, niinkuin lintua ilman syytä.

3:53 He ovat minun elämäni kuoppaan salvanneet, ja heittäneet kiven minun päälleni.

3:54 Ovat myös vedet minun pääni ylitse käyneet; niin minä sanoin: nyt minä ratki hukassa olen.

3:55 Minä huusin avukseni sinun nimeäs, \Herra\, alhaalta kuopasta;

3:56 Ja sinä kuulit minun ääneni, älä korvias kätke minun huokauksestani ja huudostani.

3:57 Sinä lähenet kuin minä sinua huudan, ja sanot: älä pelkää.

3:58 Sinä, Herra, ratkaisit minun sieluni asian, ja lunastat minun henkeni.

3:59 \Herra\ katso, kuinka minulle niin vääryyttä tehdään, ja tuomitse minun oikeuteni.

3:60 Olethan nähnyt kaiken heidän kostonhimensa, kaikki heidän juonensa minua vastaan.

3:61 Sinä olet kuullut heidän häväistyksensä, Herra, kaikki heidän juonensa minua vastaan.

3:62 Minun vastustajaini huulet ja heidän aikeensa ovat minua vastaan kaiken päivää.

3:63 Istuivatpa he tai nousivat, katso: minä olen heillä pilkkalauluna.

3:64 Kosta heille, Herra, heidän kättensä teot.

3:65 Paaduta heidän sydämensä, kohdatkoon heitä sinun kirouksesi.

3:66 Aja heitä takaa vihassasi ja hävitä heidät Herran taivaan alta.

4 LUKU

4:1 Kuinka onkaan kulta tummunut, muuttunut hyvä kulta; kuinka ovat pyhät kivet viskelyinä kaikkien katujen kulmiin!

4:2 Siionin pojat, nuo kalliit, punnitut puhtaimman kullan arvoiksi - kuinka he ovatkaan saviastiaan arvossa, savenvalajan kätten tekojen!

4:3 Aavikkosudetkin taritsevat nisiänsä, imettävät pentujansa; mutta tytär, minun kansani, on tullut tylyksi kuin kamelikurki erämaassa.

4:4 Imeväisen kieli tarttuu suulakeen janon tähden. Lapsukaiset pyytävät leipää; ei ole, kuka sitä heille taittaisi.

4:5 Jotka herkkuja söivät, ne nääntyvät kaduilla. Joita punapurppuran päällä kanneltiin, ne tunkioita syleilevät.

4:6 Tyttären, minun kansani, syntivelka on Sodomän syntiä suurempi; Sodoma hävitettiin yhtäkkiä kätten siellä riehumatta.

4:7 Siionin ruhtinaat olivat lunta puhtaammat, maitoa valkoisemmat, heidän ruumiinsa oli koralleja rusottavampi, heidän

3:60 Sinä näet kaikki heidän kostonsa ja kaikki heidän ajatuksensa minusta.

3:61 \Herra\, sinä kuulet heidän pilkkansa ja kaikki heidän ajatuksensa minua vastaan,

3:62 Minun vainollisten huulet ja heidän neuvonsa minua vastaan yli päivää.

3:63 Katso, kuin he istuvat eli nousevat, niin he minusta virsiä laulavat.

3:64 Kosta heille, \Herra\, niinkuin he ansainneet ovat, heidän kättensä töiden jälkeen.

3:65 Anna heidän sydämensä vavista ja sinun kiroustas tuta.

3:66 Vainoo heitä hirmuisuudella, ja hukuta heitä \Herran\ taivaan alta.

4 LUKU

4:1 Kuinka on kulta niin mustunut, ja jalo kulta niin muuttunut? pyhät kivet ovat joka kadun päässä hajoitetut.

4:2 Zionin kempit pojat, puhtaan kullan verraksi luetut, kuinka ne ovat saviastian kaltaiseksi arvatut, jotka savenvalaja tekee?

4:3 Lohikärmeet taritsevat nisiä pojillensa ja imettävät heitä; mutta minun kansani tyttären täytyy armotoinna olla, niinkuin yökkö korvessa.

4:4 Imeväisten kieli tarttuu suun lakeen janon tähden; nuoret lapsukaiset anovat leipää, ja ei ole ketään, joka heille sitä jakaa.

4:5 Jotka ennen söivät herkullisesti, ne ovat kadulla nääntyneet; jotka ennen olivat silkillä vaatetetut, niiden täytyy nyt loassa maata.

4:6 Minun kansani tyttären synti on suurempi kuin Sodomän synti, joka äkisti kukistettiin ja ei yksikään käsi siihen ruvennut.

4:7 Hänen nasirinsa olivat puhtaammat kuin lumi ja valkeammat kuin rieska; heidän ihonsa oli punaisempi kuin koralli, heidän

hahmonsansa oli kuin safiiri.

4:8 Nyt on heidän muotonsa nokea mustempi, ei voi heitä tuntea kaduilla. Rypyssä on heillä nahka luitten päällä, se on kuivettunut kuin puu.

4:9 Parempi oli miekan kaatamien kuin nälän kaatamien, jotka menehtyivät, kuin lävitsepistetyt, pellon viljaa vailla.

4:10 Armeliaat vaimot keittivät omin käsin lapsiansa: ne tulivat heille ruuaksi tyttären, minun kansani, sortuessa.

4:11 Herra on pannut täytäntöön kiivautensa, vuodattanut vihansa hehkun; hän on sytyttänyt Siioniin tulen, joka on kuluttanut sen perustukset.

4:12 Eivät olisi uskoneet maan kuninkaat, ei maanpiirin asukkaista kenkään, että vihollinen ja vainomies hyökkää sisään Jerusalemin porteista.

4:13 Sen profeettain syntien tähden kävi näin, sen pappien pahain tekojen tähden, niiden, jotka siellä olivat vuodattaneet vanhurskaiden verta.

4:14 He harhailivat sokeina kaduilla, verellä tahrattuina, niin ettei voinut koskea heidän vaatteisiinsa.

4:15 "Väistykää! Saastainen!" huudettiin heistä. "Väistykää, väistykää, älkää koskeko!" Paettuaankin he yhä harhailivat; pakanain seassa sanottiin: "Eivät he saa kauemmin asustaa täällä."

4:16 Herran kasvot ovat hajottaneet heidät, hän ei heihin enää katso. Papeista ei välitetty, vanhimpia ei armahdettu.

4:17 Vieläkin me, silmät rauenneina, turhaan odotimme apua; tähytyspaikastamme me tähyilimme kansaa, josta ei pelastusta tullut.

4:18 Meidän askeleitamme vaanittiin, niin ettemme voineet kulkea kaduillamme. Meidän loppumme lähestyi, päivämme täytyivät - niin, loppumme tuli.

kauneutensa niinkuin saphir.

4:8 Mutta nyt on heidän muotonsa niin mustaksi muuttunut, ettei heitä kaduilla tuta taideta; heidän nahkansa riippuu heidän luissansa, se kuivettui niinkuin puu.

4:9 Miekalla tapetuille oli parempi kuin niille, jotka nälkään kuolivat, jotka nääntymän ja hukkuman piti maan hedelmän puuttumisesta.

4:10 Laupiaammat vaimot ovat omia lapsiansa keittäneet ruuksensa, minun kansani tyttären surkeudessa.

4:11 \Herra\ on vihansa täyttänyt, hän on vuodattanut julman vihansa, ja Zionissa tulen sytyttänyt, joka myös hänen perustuksensa polttanut on.

4:12 Ei kuninkaat maan päällä sitä olisi uskoneet, eikä kaikki maan piirin asuvaliset, että vihamiehen ja vihollisen piti tuleman Jerusalemin portista sisälle.

4:13 Mutta se on hänen prophetainsa syntein tähden ja hänen pappeinsa pahain tekoin tähden, jotka siinä vanhurskaiden veren vuodattivat.

4:14 He kävivät sinne ja tänne kaduilla, niinkuin sokiat, ja olivat itsensä vereen saastuttaneet, ja ei taitaneet heidän vaatteisiinsa ruveta.

4:15 Vaan he huusivat heitä: välttäkää, saastaiset, välttäkää, älkää mihinkään ruvetko; sillä he välttivät ja pakenivat, niin että myös pakanain seassa sanottiin: ei he kauvan siellä pysy.

4:16 Sentähden on \Herran\ viha heitä hajottanut, ja ei enään katso heidän päällensä, ettei he pappeja kunnioittaneet eikä vanhoja armahtaneet.

4:17 Kuitenkin meidän silmämme kurkistelevat tyhjään avun jälkeen, siihenasti että he väsyivät, kuin me odotimme sitä kansaa, joka ei meitä auttaa voinut.

4:18 He väijyvät meidän askeleitamme, niin ettemme rohkene meidän kaduillamme käydä; meidän loppumme on lähestynyt, meidän päivämme ovat täytetyt, sillä meidän loppumme on tullut.

4:19 Meidän vainoojamme olivat nopeammat kuin kotkat taivaalla. Vuorilla he ajoivat meitä takaa, väijyivät meitä erämaassa.

4:20 Hän, meidän elämänhenkemme, Herran voideltu, joutui vangiksi heidän kuoppiinsa, hän, josta me olimme sanoneet: hänen varjossaan me saamme elää pakanakansain seassa.

4:21 Iloitse ja riemuitse, tytär Edom, joka asut Uusin maassa! Mutta malja on tuleva sinunkin kohdallesi: sinä juovut ja paljastat itsesi.

4:22 Sinun syntivelkasi, tytär Siion, on loppunut: ei Herra ole enää siirtävä sinua pois. Sinun syntivelkasi, tytär Edom, hän on etsiskelevä, on paljastava sinun syntisi.

5 LUKU

5:1 Muista, Herra, mitä meille on tapahtunut; katso ja näe meidän häväistyksemme.

5:2 Meidän perintöosamme on siirtynyt vieraille, meidän talomme muukalaisille.

5:3 Me olemme tulleet orvoiksi, isättömiksi, meidän äitimme ovat kuin lesket.

5:4 Oman juomavetemme me ostamme rahalla; omat puumme saamme, jos maksamme hinnan.

5:5 Vainoojamme ovat meidän niskassamme; kun uuvumme, ei meille lepoa suoda.

5:6 Egyptille me lyömme kättä ja Assurille saadaksemme leipää ravinnoksi.

5:7 Meidän isämme ovat syntiä tehneet; heitä ei enää ole. Me kannamme heidän syntivelkaansa.

5:8 Orjat hallitsevat meitä; ei ole sitä, joka tempaisi meidät heidän käsistensä.

5:9 Henkemme kaupalla me noudamme leipämme, väistäen miekkaa erämaassa.

5:10 Meidän ihomme halkeilee kuin uuni

4:19 Meidän vainoojamme olivat nopiammat kuin kotka taivaan alla; vuorilla he myös meitä vainosivat, ja korvessa he meitä vartioitsivat.

4:20 \Herran\ voideltu, joka meidän turvamme oli, on vangittu heidän verkkoihinsa, josta me sanoimme, että me hänen varjonsa alla elämme pakanain seassa.

4:21 Iloitse ja riemuitse, sinä Edomin tytär, joka asut Utsin maalla; sillä sen maljan pitää myös sinulle tuleman, ja sinun pitää myös juopuman, ja alasti itses riisuman.

4:22 Mutta sinun vääryydellä on loppu, sinä Zionin tytär, ei hän enään anna sinua viedä pois, mutta sinun vääryytes, Edomin tytär, hän etsii, ja sinun syntis ilmoittaa.

5 LUKU

5:1 Muista, \Herra\, kuinka meille tapahtui: katso ja näe meidän ylönkatsettamme.

5:2 Meidän perintömme on muukalaisten osaksi tullut, ja huoneemme ulkonaisten omaksi.

5:3 Me olemme orvot ilman isää, ja äitimme ovat niinkuin lesket.

5:4 Vettä, joka meidän omamme oli, me joimme rahalla, omat halot me ostimme hinnalla.

5:5 Kaulallamme me vaivaa kärsimme; ja ehkä me jo väsyneet olimme, ei kuitenkaan meille lepoa annettu.

5:6 Meidän piti Egyptin ja Assyrian alle meitämme antaman, että me sittekin leipää ravinnoksemme saaneet olisimme.

5:7 Meidän isämme ovat syntiä tehneet, ja ei enään ole käsissä; ja meidän pitää heidän pahoja tekojansa nautitseman.

5:8 Orjat meitä vallitsevat; ja ei ole kenkään, joka meitä heidän käsistensä pelastaa.

5:9 Meidän pitää hakeman leipämme hengen paolla, miekan edessä korvessa.

5:10 Meidän ihomme on poltettu, niinkuin

nälän poltteen takia.

5:11 Naisia raiskataan Siionissa, neitsyitä Juudan kaupungeissa.

5:12 Ruhtinaita heidän kätensä hirttävät, vanhusten kasvoja ei pidetä arvossa.

5:13 Nuorukaiset kantavat myllynkiviä, poikaset kompastelevat puutaakkojen alla.

5:14 Poissa ovat vanhukset porteista, nuorukaiset kielisoittimiensa äärestä.

5:15 Poissa on ilo sydämistämme, karkelomme on valitukseksi muuttunut.

5:16 Pudonnut on päästämme kruunu. Voi meitä, sillä me olemme syntiä tehneet!

5:17 Tästä syystä on sydämemme tullut sairaaksi, näitten tähden ovat silmämme pimenneet -

5:18 Siionin vuoren tähden, joka on autiona, jolla ketut juoksentelevat.

5:19 Sinä, Herra, hallitset iankaikkisesti, sinun valtaistuimesi pysyy suvusta sukuun.

5:20 Miksi unhotat meidät ainiaaksi, hylkäätkä meidät ikipäiviksi?

5:21 Palauta meidät, Herra, tykösi, niin me palajamme; uudista meidän päivämme muinaiselleen.

5:22 Vai oletko meidät peräti hyljännyt, vihastunut meihin ylenmäärin?

HESEKIEL

1 LUKU

1:1 Kolmantenakymmenentenä vuotena, neljännessä kuussa, kuukauden viidentenä päivänä, kun minä olin pakkosiirtolaisten joukossa Kebar-joen varrella, aukenivat taivaat, ja minä näin Jumalan näkyjä.

1:2 Kuukauden viidentenä päivänä, kuningas Joojakinin pakkosiirtolaisuuden viidentenä vuotena,

1:3 tuli Jumalan sana pappi Hesekielille, Buusin pojalle, Kaldean maassa Kebar-joen

pätsissä, hirmuisen nälän tähden.

5:11 He ovat vaimot Zionissa raiskanneet ja neitseet Juudan kaupungeissa.

5:12 Ruhtinaat he ovat hirttäneet, ja vanhimpia ei he kunnioittaneet.

5:13 Nuorukaiset piti jauhaman, ja piskuisten täytyi puita kantaissansa kompastua.

5:14 Vanhat puuttuivat porteista, ja nuorukaiset ei enään kanteletta soita.

5:15 Meidän sydämemme ilo loppui, meidän tanssimme on kääntynyt murheeksi.

5:16 Meidän päästämme on kruunu pudonnut; voi nyt meitä, että me niin olemme syntiä tehneet!

5:17 Sentähden on myös sydämemme murheissansa; niiden tähden ovat meidän silmämme pimenneet;

5:18 Zionin vuoren tähden, että se niin hävitetty on, että ketut hänessä juoksentelevat.

5:19 Mutta sinä \Herra\, joka iankaikkisesti olet, ja istuimes ijästä ikään!

5:20 Miksis meidät iankaikkisesti unohdat, ja niin kauvan meitä peräti hylkäätkä?

5:21 Palauta, \Herra\, meitä jälleen sinun tykösi, että me taas palaisimme; uudista meidän päivämme niinkuin ne alusta olivat.

5:22 Oletkos meitä peräti heittänyt pois, ja sangen suuresti vihastunut meidän päällemme?

HESEKIEL

1 LUKU

1:1 Kolmantenakymmenentenä vuotena, viidentenä päivänä neljännessä kuussa, kuin minä olin vankein seassa Kebarin virran tykönä, aukenivat taivaat ja minä näin Jumalan näyt.

1:2 Viidentenä päivänä kuussa, viidennellä vuodella, sittekuin Joojakin, Juudan kuningas oli viety vankina pois,

1:3 Tapahtui \Herran\ sana Hesekielille, papin Busin pojalle, Kaldean maassa,

varrella, ja hänen päällensä tuli siellä Herran käsi.

1:4 Ja minä näin, ja katso: myrskytuuli tuli pohjoisesta, suuri pilvi ja leimahteleva tuli, ja pilveä ympäröitsi hohde, ja tulen keskeltä näkyi ikäänkuin hehkuvaa malmaa, keskeltä tulta.

1:5 Ja sen keskeltä näkyivät neljän olennon hahmot. Ja näöltänsä ne olivat tällaiset: niillä oli ihmisen hahmo.

1:6 Ja niillä oli neljät kasvot kullakin ja neljä siipeä kullakin.

1:7 Ja sääri-varret niillä oli suorat ja jalkaterät kuin vasikansorkat, ja ne välkkyivät kuin kiiltävä vaski.

1:8 Ja siipiensä alla niillä oli, neljällä eri puolellansa, ihmiskädet. Kasvot ja siivet niillä neljällä olivat näin:

1:9 Niiden siivet koskettivat toisiansa. Kulkiessaan ne eivät kääntyneet: ne kulkivat kukin suoraan eteenpäin.

1:10 Ja niiden kasvot olivat ihmiskasvojen kaltaiset; mutta oikealla puolen oli niillä neljällä leijonankasvot, vasemmalla puolen oli niillä neljällä häränkasvot, myös oli niillä neljällä kotkankasvot.

1:11 Niin niiden kasvot. Mutta siivet niillä oli levällään ylöspäin. Kullakin oli kaksi, jotka koskettivat toisen siipiä, ja kaksi, joilla ne peittivät ruumistansa.

1:12 Ja ne kulkivat suoraan eteenpäin. Minne henki vaati kulkemaan, sinne ne kulkivat. Kulkiessaan ne eivät kääntyneet.

1:13 Ja olentojen hahmo oli näöltänsä kuin tuliset hiilet, jotka paloivat tulisoihutujen näköisinä. Tulta liekehti olentojen välissä, ja tuli hohti, ja tulesta lähti salamoita.

1:14 Ja olennot kiitivät edestakaisin ja olivat nähdä kuin salamanleimaus.

1:15 Mutta kun minä katselin olentoja, niin katso: yksi pyörä oli maassa olentojen kohdalla, kunkin niiden neljän etupuolella.

Kebarin virran tykönä; siellä tuli \Herran\ käsi hänen päällensä.

1:4 Ja minä näin, ja katso, siellä tuli rajutuuli pohjan puolesta, suuren pilven kanssa, täynnänsä tulta, niin että se kuumotti kaikki ympärinsä, ja tulen keskeltä oli se sangen kirkas.

1:5 Ja siinä keskellä oli niinkuin neljä eläintä, ja tämä oli heidän muotonsa: he olivat ihmisen muotoiset.

1:6 Ja kullakin heillä oli neljät kasvot, ja kullakin neljä siipeä.

1:7 Ja heidän säärensä seisoivat oikiana, mutta heidän pöytäjalkansa olivat niinkuin härjän sorkat, ja paistivat niinkuin kiiltävä vaski.

1:8 Ja ihmisen kädet olivat heidän siipeinsä alla, heidän neljällä tahollansa, sillä heillä oli neljät kasvot ja neljä siipeä.

1:9 Ja heidän siipensä olivat yhdistetyt toinen toiseensa; ja kuin he kävivät, ei he erinneet toinen toisestansa; vaan kuhunka he menivät he kohdastansa eteenpäin.

1:10 Ja niiden neljän kasvot oikialla puolella olivat niinkuin ihmisen kasvot ja jalopeuran kasvot; mutta vasemmalla puolella olivat niillä neljällä kasvot, niinkuin härjän kasvot, ja kotkan kasvot.

1:11 Ja niin olivat heidän kasvonsa; mutta heidän siipensä olivat erotetut ylhäältä, niin että kaksi siipeä löi juuri yhteen, ja kahdella siivellä peittivät he ruumiinsa.

1:12 Kuhunka he menivät, niin he menivät kohdastansa; ja menivät sinne, kuhunka henki ajoi, ja ei erinneet täydessänsä toinen toisestansa.

1:13 Ja eläimet olivat näköänsä niinkuin tuliset hiilet, jotka palavat niinkuin tulisoitto, joka kävi eläinten vaiheella; mutta tuli kuumotti, ja tulesta kävi ulos pitkäisen leimaus.

1:14 Ja eläimet juoksivat edes ja takaisin niinkuin pitkäisen tuli.

1:15 Kun minä näin nämät eläimet: katso, niin seisoivat siellä yhdet rattaat maan päällä, neljän eläimen tykönä, ja olivat

1:16 Pyörät olivat näöltään ja teoltaan niinkuin krysoliitti, ja niillä neljällä oli sama muoto, ja ne olivat näöltään ja teoltaan, kuin olisi ollut sisäkkäin pyörä pyörässä.

1:17 Ne kulkivat neljään eri suuntaansa, kun kulkivat.

1:18 Kulkiessaan ne eivät kääntyneet. Ja niiden kehät olivat korkeat ja peljättävät; ja niiden kehät olivat täynnä silmiä, yltympäri, niissä neljässä.

1:19 Ja kun olennot kulkivat, kulkivat pyörät niiden ohella; ja kun olennot kohosivat ylös maasta, kohosivat myös pyörät.

1:20 Minne henki vaati kulkemaan, sinne ne kulkivat - minne vain henki kulkemaan vaati. Ja pyörät kohosivat samalla kuin nekin, sillä olentojen henki oli pyörissä.

1:21 Kun olennot kulkivat, kulkivat nämäkin; kun ne seisoivat, seisoivat nämäkin; kun ne kohosivat ylös maasta, kohosivat pyörät samalla kuin nekin, sillä olentojen henki oli pyörissä.

1:22 Ja olentojen päitten ylle hahmottui taivaanvahvuus, niinkuin peljättävä kristalli, kaartuen ylös niiden päitten ylitse.

1:23 Ja taivaanvahvuuden alla oli niillä siivet suorina, toisen siipi toisen siipeä kohti. Kullakin oli kaksi, jotka sitä peittivät - kaksi, jotka peittivät sen ruumista.

1:24 Ja minä kuulin niiden siipien kohinan niinkuin paljojen vetten kohinan, niinkuin Kaikkivaltiaan jylinän, kun ne kulkivat; pauhinan ääni oli niinkuin sotaleirin pauhu. Kun ne seisoivat, laskivat ne siipensä alas.

1:25 Ja kuului ääni taivaanvahvuuden yläpuolelta, joka oli niitten pään päällä. - Kun ne seisoivat, laskivat ne siipensä alas.

1:26 Ja taivaanvahvuuden yläpuolella, joka oli niitten pään päällä, oli valtaistuimen muotoinen, näöltään kuin safiirikiveä. Ja valtaistuimen muotoisella istui hahmo,

näköönsä niinkuin neljät rattaat.

1:16 Ja ne rattaat olivat teostansa niinkuin yksi turkos, ja olivat kaikki neljä yhden muotoiset; ja ne olivat näköönsä ja tekoansa niinkuin yhdet rattaat olisivat olleet toinen toisestansa.

1:17 Kuin yksi heistä meni, niin menivät kaikki neljä, ja ei erinneet toinen toisestansa.

1:18 Niiden pyörät ja korkeus oli sangen ihmeellinen, ja ne olivat täynnä silmiä kaikki ympäri neljää ratasta.

1:19 Ja kuin eläimet kävivät, niin kulkivat myös rattaat heitä myöten; ja kuin eläimet ylensivät itsensä maasta, niin ylensivät myös rattaat itsensä.

1:20 Kuhunka henki meni, sinne menivät he myös, ja rattaat ylensivät itsensä heidän kanssansa; sillä elävä henki oli rattaissa.

1:21 Kuin he menivät, niin menivät nämät myös, kuin he seisoivat, seisoivat nämät myös; ja kuin he ylensivät itsensä maasta, niin ylensivät myös rattaat itsensä heitä myöten; sillä elävä henki oli rattaissa.

1:22 Mutta eläinten pään päällä oli niinkuin taivas, kuin peljättävä kristalli, juuri heidän päällitsensä levitetty.

1:23 Niin että taivaan alla seisoivat heidän siipensä tasaisesti, yksi juuri toiseen päin; ja kaksi siipeä peitti jokaisen heidän ruumiinsa.

1:24 Minä kuulin heidän siipiensä äänen, niinkuin suurten vetten pauhinan ja niinkuin Kaikkivaltiaan jylinän, kuin ne liikkuvat, ja pauhinan äänen niinkuin sotajoukon hyminän; mutta kuin he alallansa seisoivat, niin laskivat he siipensä alas.

1:25 Ja ääni kuului taivaasta, joka oli heidän päänsä päällä, kuin he seisoissansa laskivat siipensä alas.

1:26 Ja taivaan päällä, joka heidän ylitsensä oli, oli istuin näkyänsä niinkuin saphir, ja istuimella istui ihmisen muotoinen.

ihmisen näköinen, kohoten korkealle.

1:27 Ja minä näin ikäänkuin hehkuvaa malmia, tulen näköistä, jota ympäröi kehä ylöspäin siitä, mikä näytti hänen lanteiltansa; ja alaspäin siitä, mikä näytti hänen lanteiltansa, minä näin kuin tulen näköistä, ja sitä ympäröitsi hohde.

1:28 Kuin kaari, joka on pilvessä sadepäivänä, niin oli näöltään sitä ympäröivä hohde. Senkaltainen oli katsoa Herran kirkkauden hahmo. Ja kun minä sen näin, lankesin minä kasvoilleni. Ja minä kuulin äänen, kun joku puhui.

2 LUKU

2:1 Ja hän sanoi minulle: Ihmislapsi, nouse jaloillesi, niin minä puhuttelen sinua.

2:2 Niin minuun tuli henki, kun hän puhui minulle, ja se nosti minut jaloilleni, ja minä kuulin hänen puhuvan minulle.

2:3 Ja hän sanoi minulle: Ihmislapsi, minä lähetän sinut israelilaisten tykö, kapinallisten pakanain tykö, jotka ovat kapinoineet minua vastaan; he ja heidän isänsä ovat luopuneet minusta, hamaan tähän päivään asti.

2:4 Nuo lapset, joilla on kovat kasvot ja paatuneet sydämet - niitten luokse minä sinut lähetän, ja sinun on sanottava heille: Näin sanoo Herra, Herra.

2:5 Kuulkoot tai olkoot kuulematta - sillä uppiskainen suku he ovat - he tulevat kuitenkin tietämään, että profeetta on ollut heidän keskellensä.

2:6 Mutta sinä, ihmislapsi, älä pelkää heitä, äläkä pelkää heidän sanojansa, vaikka edessäsi on ohdakkeita ja orjantappuroita ja sinä asut skorpionien seassa; älä pelkää heidän sanojansa äläkä arkaile heidän kasvojansa, sillä he ovat uppiskainen suku.

2:7 Vaan puhu heille minun sanani, kuulkoot tai olkoot kuulematta; sillä

1:27 Ja minä katsoin hänen päällensä, ja hän oli kuin kirkas valkeus, ja sisältä oli se kuin tuli kaikki ympärinsä; hänen kupeistansa ylös ja alas näin minä niinkuin tulen kuumottavan hänen ympärillensä.

1:28 Niinkuin taivaan kaari näkyy pilvessä, kuin satanut on, niin oli myös sen kirkkauden näky ympärinsä. Tämä oli \Herran\ kunnian näky. Ja kuin minä sen nähnyt olin, lankesin minä kasvoilleni, ja kuulin äänen puhuvan.

2 LUKU

2:1 Ja hän sanoi minulle: sinä ihmisen lapsi, seiso jaloillas, niin minä tahdon puhua sinun kanssas.

2:2 Ja kuin hän puhui minun kanssani, niin minä vahvistuin hengessä, ja hän asetti minun jaloilleni; ja minä kuulteli häntä, joka puhui minun kanssani.

2:3 Ja hän sanoi minulle: sinä ihmisen lapsi, minä lähetän sinun Israelin lasten tykö, jotka minusta luopuneet ovat, jotka isäinsä kanssa hamaan tähän päivään asti ovat minua vastaan rikkoneet.

2:4 Mutta ne lapset, joiden tykö minä sinun lähetän, ovat niskurit ja paatuneet sydämeistä; niille pitää sinun sanoman; näin sanoo Herra, \Herra\:

2:5 Jos he sen kuulevat, taikka katsovat ylönsä, sillä se on tottelematon huone, niin pitää heidän kuitenkin tietämän, että propheta heidän seassansa on.

2:6 Ja sinä ihmisen lapsi, ei sinun pidä pelkäämään heitä, ei myös heidän sanojansa pelkäämään, he ovat tosin vastahakoiset ja terävät orjantappurat sinua vastaan, ja sinä asut skorpionein seassa; mutta ei sinun pidä pelkäämään heidän sanojansa, eikä hämmästyvän heidän kasvojansa, vaikka he ovat tottelematon huone.

2:7 Mutta sinun pitää sanoman heille minun sanani, jos he sen kuulevat taikka

uppiniskaisia he ovat.

2:8 Mutta sinä, ihmislapsi, kuule, mitä minä sinulle sanon. Älä ole uppiniskainen, niinkuin uppiniskainen suku on. Avaa suusi ja syö, mitä minä sinulle annan.

2:9 Niin minä näin, ja katso: käsi ojennettiin minua kohti, ja katso: siinä oli kirjakäärö.

2:10 Ja hän levitti sen minun eteeni, ja katso: se oli kirjoitettu täyteen sisältä ja päältä. Ja siihen oli kirjoitettu itkuvirret ja huokaukset ja voi-huudot.

3 LUKU

3:1 Ja hän sanoi minulle: Ihmislapsi, syö, minkä tässä saat; syö tämä kirjakäärö, mene ja puhu Israelin heimolle.

3:2 Niin minä avasin suuni, ja hän antoi tämän kirjakäärön minun syödäkseni.

3:3 Ja hän sanoi minulle: Ihmislapsi, ravitse vatsasi ja täytä sisälmyksesi tällä kirjakääröllä, jonka minä sinulle annan. Niin minä söin, ja se oli minun suussani makea kuin hunaja.

3:4 Ja hän sanoi minulle: Ihmislapsi, mene nyt Israelin heimon tykö ja puhu heille minun sanani.

3:5 Sillä ei sinua lähetetä outokielisen ja kankeapuheisen kansan tykö, vaan Israelin heimon tykö;

3:6 ei monien kansojen tykö, outokielisten ja kankeapuheisten, joiden puhetta et ymmärrä. Jos niiden tykö lähettäisin sinut, he sinua kuulisivat.

3:7 Mutta Israelin heimo ei tahdo sinua kuulla, koska he eivät tahdo minua kuulla. Sillä koko Israelin heimolla on kova otsa ja paatunut sydän.

3:8 Katso, minä teen sinun kasvosi yhtä koviksi kuin heidän kasvonsa ja sinun otsasi yhtä kovaksi kuin heidän otsansa.

3:9 Timantin kaltaiseksi, kiveä kovemmaksi

katsovat ylö; sillä he ovat vastahakoiset.

2:8 Mutta sinä ihmisen lapsi, kuules, mitä minä sinulle sanon, ja älä ole tottelematon huone. Avaa suus ja syö, mitä minä sinulle annan.

2:9 Ja minä näin, ja katso, käsi oli ojennettu minun puoleeni, ja katso, siinä oli kääritty kirja,

2:10 Jonka hän avasi minun eteeni, ja se oli kirjoitettu ulkoa ja sisältä; ja siinä olivat kirjoitetut valitukset, ja huokaukset, ja voi!

3 LUKU

3:1 Ja hän sanoi minulle: sinä ihmisen lapsi, syö mitä sinun edessä on: syö tämä kirja, ja mene ja saarnaa Israelin huoneelle.

3:2 Niin minä avasin suuni, ja hän antoi sen kirjan minun syödäkseni,

3:3 Ja hän sanoi minulle: sinä ihmisen lapsi, sinun pitää tämän kirjan, jonka minä annan sinulle, syömän ruumises ja täyttämän sillä vatsas. Niin minä söin sen, ja se oli minun suussani niin makia kuin hunaja.

3:4 Ja hän sanoi minulle: sinä ihmisen lapsi, mene Israelin huoneesen ja saarnaa heille minun sanani.

3:5 Sillä en minä sinua lähetä sen kansan tykö, jolla outo puhe ja vieras kieli on, vaan Israelin huoneesen,

3:6 Ja en suuren kansan tykö, joilla outo puhe ja vieras kieli olis, joiden puhetta et sinä ymmärrä. Ja jos minä vielä lähettäisin sinun niiden tykö, niin pitäis heidän kuitenkin mielellänsä kuuleman sinua.

3:7 Mutta Israelin huone ei tahdo sinua kuulla, sillä ei he tahdo kuulla itse minuakaan; sillä koko Israelin huoneella on kova otsa ja paatunut sydän.

3:8 Mutta katso, kuitenkin olen minä tehnyt sinun kasvosi lujaksi heidän kasvojansa vastaan ja sinun otsas lujaksi heidän otsaansa vastaan.

3:9 Ja minä olen tehnyt sinun otas niin

minä teen sinun otsasi. Älä pelkää heitä äläkä arkaile heidän kasvojansa, sillä he ovat uppiniskainen suku.

3:10 Ja hän sanoi minulle: Ihmislapsi, kaikki minun sanani, jotka minä sinulle puhun, ota sydämeesi ja kuule korvillasi.

3:11 Ja nyt mene pakkosiirtolaisten tykö, kansasi lasten tykö; puhu heille ja sano heille: Näin sanoo Herra, Herra - kuulko he tai olko he kuulematta.

3:12 Niin henki nosti minut, ja minä kuulin takaani suuren, jylisevän äänen: Kiitetty olkoon Herran kirkkaus, siinä kussa se on!

3:13 ja olentojen siipien kohinan, kun ne löivät toisiinsa, samalla pyöräin jyrinän ja suuren, jylisevän äänen.

3:14 Ja henki nosti minut ja otti minut, ja minä kuljin murheellisena henkeni kiivaudessa, ja Herran käsi oli väkevänä minun päälläni.

3:15 Ja minä tulin Tell-Aabibiin pakkosiirtolaisten tykö, jotka asuivat Kebarjoen varrella; ja siellä, missä he asuivat, minä istuin jäykistyneenä heidän keskuudessaan seitsemän päivää.

3:16 Mutta seitsemän päivän kuluttua tuli minulle tämä Herran sana:

3:17 Ihmislapsi, minä olen asettanut sinut Israelin heimolle vartijaksi. Kun kuulet sanan minun suustani, on sinun varoitettava heitä minun puolestani.

3:18 Jos minä sanon jumalattomalle: sinun on kuolemalla kuoltava, mutta sinä et häntä varoita etkä puhu varoittaaksesi jumalatonta hänen jumalattomasta tiestänsä, että pelastaisit hänen henkensä, niin jumalaton kuolee synnissänsä, mutta hänen verensä minä vaadin sinun kädestäsi.

3:19 Mutta jos sinä varoitat jumalatonta ja hän ei käänny jumalattomuudestaan eikä

kovaksi kuin timantin, joka kovempi on kuin kallio: älä pelkää heitä, älä myös hämmästy heidän edessänsä, ehkä he ovat tottelematon huone.

3:10 Ja hän sanoi minulle: sinä ihmisen lapsi, kaikki minun sanani, jotka minä sanoin sinulle, ota sinun sydämees ja pane korviisi.

3:11 Ja mene pois sinun kansas vankien tykö, ja saarnaa heille, ja sano heille: näin sanoo Herra, \Herra\ : jos he kuulevat sen, taikka katsovat ylös.

3:12 Ja henki otti minun ylös, ja minä kuulin jälissäni suuren humauksen äänen (sanovan): siunattu olkoon \Herran\ kunnia hänen siassansa!

3:13 Ja minä kuulin eläinten siipien äänen, jotka löivät toiseensa ja ratasten jyrinän, jotka juuriniiden tykönä olivat, ja suuren humauksen äänen.

3:14 Niin henki nosti minut ylös, ja vei minut pois; ja minä menin pois, ja olin suuresti hämmästynyt mutta \Herran\ käsi piti minun vahvana.

3:15 Ja minä tulin vankien tykö Telabibiin, jotka asuivat Kebarin virran tykönä, ja viivyin heidän tykönänsä, kussa he istuivat, ja olin siellä seitsemän päivää hämmästyksissä heidän keskellänsä.

3:16 Ja kuin ne seitsemän päivää olivat kuluneet, tapahtui \Herran\ sana minulle ja sanoi:

3:17 Sinä ihmisen lapsi, minä olen pannut sinun Israelin huoneen vartiaksi; sinun pitää kuuleman sanan minun suustani, ja varaaman heitä minun puolestani.

3:18 Kuin minä sanon jumalattomalle: sinun pitää totisesti kuoleman, ja et sinä varaa häntä etkä sano hänelle sitä, että jumalatoimien lakkais jumalattomasta menostansa ja sais elää, niin pitää sen jumalattoman kuoleman synteinsä tähden; mutta hänen verensä tahdon minä vaatia sinun kädestäs.

3:19 Mutta jos sinä varaat sitä jumalatoiminta, ja ei hän käänny

jumalattomalta tieltänsä, niin hän kuolee synnissänsä, mutta sinä olet sielusi pelastanut.

3:20 Ja jos vanhurskas kääntyy pois vanhurskaudestansa ja tekee vääryyttä ja minä panen kompastuksen hänen eteensä, niin hän kuolee - kun et sinä häntä varoittanut, niin hän synnissänsä kuolee, ja vanhurskautta, jota hän oli harjoittanut, ei muisteta - mutta hänen verensä minä vaadin sinun kädestäsi.

3:21 Mutta jos sinä vanhurskasta varoitat, ettei vanhurskas tekisi syntiä, ja hän ei tee syntiä, niin hän totisesti saa elää, koska otti varoituksesta vaarin, ja sinä olet sielusi pelastanut.

3:22 Herran käsi tuli siellä minun päälleni, ja hän sanoi minulle: Nouse ja mene laaksoon, niin minä siellä puhuttelen sinua.

3:23 Niin minä nousin ja menin laaksoon, ja katso, siellä seisoivat Herran kirkkaus, samankaltainen kuin kirkkaus, jonka minä olin nähnyt Kebar-joen varrella. Ja minä lankesin kasvoilleni.

3:24 Mutta minuun tuli henki ja nosti minut jaloilleni, ja hän puhutteli minua ja sanoi minulle: Mene, sulkeudu sisälle huoneeseesi.

3:25 Ja sinä, ihmislapsi! Katso, sinut pannaan köysiin ja sidotaan niillä, niin ettet voi mennä ulos heidän keskuuteensa.

3:26 Ja minä tartutan sinun kielesi suusi lakeen, niin että mykistyt etkä voi olla heille nuhtelijana, sillä he ovat uppiniskainen suku.

3:27 Mutta kun minä puhuttelen sinua, avaan minä sinun suusi, ja sinun on sanottava heille: Näin sanoo Herra, Herra. Kuulkoon, joka kuulee, ja olkoon kuulematta, joka ei kuule; sillä he ovat uppiniskainen suku.

jumalattomuudestansa ja jumalattomasta tiestänsä, niin hänen pitää synteinsä tähden kuoleman; mutta sinä olet sielusi vapahtanut.

3:20 Ja kuin vanhurskas luopuu vanhurskaudestansa ja tekee pahaa, niin minä sallin hänen loukata itsensä, ja hänen pitää kuoleman; sentähden, ettes ole häntä varannut, pitää hänen synteinsä tähden kuoleman, ja hänen entistä vanhurskauttansa, jonka hän tehnyt on, ei pidä muistettaman; mutta hänen verensä tahdon minä vaatia sinun kädestäs.

3:21 Mutta jos sinä varaat vanhurskasta, ettei hän syntiä tekisi, ja ei hän myös syntiä tee, niin pitää hänen totisesti elämän, että hän on neuvon ottanut; olet sinä myös sielusi vapahtanut.

3:22 Ja siellä tuli \Herran\ käsi minun päälleni ja sanoi minulle: nouse ja mene ulos kedolle, siellä tahdon minä puhua sinun kanssas.

3:23 Ja minä nousin ja menin ulos kedolle, ja katso, siellä seisoivat \Herran\ kunnia, niinkuin se kunnia, jonka minä Kebarin virran tykönä ennen nähnyt olin; ja minä lankesin maahan kasvoilleni,

3:24 Ja tulini virvoitetuksi hengessä, ja hän asetti minun jaloilleni, ja puhui minun kanssani, ja sanoi minulle: mene ja sulje itses huoneeses.

3:25 Ja sinä ihmisen lapsi, katso, nuorat pitää pantaman sinun päälles, ja he sitovat sinun niillä, ettei sinun pidä pääsemän heiltä.

3:26 Ja minä tahdon sinun kieles antaa tarttua suus lakeen, niin että sinun pitää tuleman mykäksi, ja ei enään taitaman nuhdella heitä; sillä se on vastahakoinen huone.

3:27 Mutta kuin minä puhun sinun kanssas, niin tahdon minä avata sinun suus, että sinun heille sanoman pitää: näin sanoo Herra, \Herra\: joka kuulee, se kuulkaan, ja joka hylkää, se hyljätään; sillä se on tottelematon huone.

4 LUKU

4:1 Ja sinä ihmislapsi, ota itsellesi tiilikivi ja aseta se eteesi ja piirrä siihen kaupunki, Jerusalem.

4:2 Ja pane se piirityksiin, rakenna sitä vastaan saartovarusteet, luo sitä vastaan valli, aseta sitä vastaan sotaleirejä ja pane sitä vastaan yltympäri muurinmurtajia.

4:3 Ota sitten itsellesi rautainen leivinlevy ja aseta se rautamuuriksi itsesi ja kaupungin väliin ja suuntaa kasvosi kaupunkia kohti, niin että se tulee piirityksiin, ja piiritä sitä. Tämä on oleva merkki Israelin heimolle.

4:4 Ja sinä pane maata vasemmalle kyljellesi ja aseta sitä painamaan Israelin heimon syntivelka. Yhtä monta päivää, kuin sinä makaat sillä, on sinun kannettava heidän syntivelkaansa.

4:5 Ja minä panen sinulle saman luvun päiviä, kuin on heidän syntivelkansa vuosia: kolmesataa yhdeksänkymmentä päivää; niin sinun on kannettava Israelin heimon syntivelkaa.

4:6 Ja kun olet saanut ne päättymään, on sinun pantava maata toistamiseen, oikealle kyljellesi, ja kannettava Juudan heimon syntivelkaa neljäkymmentä päivää; päivän kutakin vuotta kohti minä olen sinulle pannut.

4:7 Ja suuntaa kasvosi ja paljastettu käsivartesi piiritettyä Jerusalemiä kohti ja ennusta sitä vastaan.

4:8 Ja katso, minä panen sinut köysiin, niin ettet voi kääntyä kyljeltä toiselle, kunnes olet saanut päättymään piirityspäiväsi.

4:9 Ota sinä myös itsellesi nisuja, ohria, papuja, herneitä, hirssiä ja kolmitahkoista vehnää, pane ne samaan astiaan ja tee niistä itsellesi leipää. Yhtä monta päivää, kuin makaat kyljelläsi, kolmesataa yhdeksänkymmentä päivää, on sinun

4 LUKU

4:1 Ja sinä ihmisen lapsi, ota sinulles tiilikivi, pane se etees, ja piirusta sen päälle Jerusalemin kaupunki.

4:2 Ja lyö leiri sen ympärille, ja rakenna siihen aita, ja tee siihen valli, ja aseta siihen sotaväki, ja pane sota-aseet sitä vastaan joka taholta.

4:3 Mutta ota etees rautapannu, ja anna sen olla rautaisen seinän edestä sinun ja kaupungin välillä, ja aseta kasvosi häntä vastaan, niinkuin piiritettävä, ja piiritä se. Se olkoon Israelin huoneelle merkiksi.

4:4 Sinun pitää myös makaaman vasemmalla kyljelläsi, ja Israelin huoneen pahat teot paneman sen päälle. Niin monta päivää kuin sinä makaat sen päällä, niin kauvan pitää sinun myös kantaman heidän pahoja tekojansa.

4:5 Mutta minä tahdon tehdä sinulle heidän pahain tekoinsa vuosikaudet päiviksi: kolmeksisadaksi ja yhdeksäksikymmeneksi päiväksi; niin kauvan pitää sinun kantaman Israelin huoneen pahoja töitä.

4:6 Ja kuin ne olet täyttänyt, sitte pitää sinun makaaman Juudan huoneen pahoja töitä neljäkymmentä päivää; sillä minä annan sinulle tässä myös päivän joka vuoden edestä.

4:7 Ja aseta kasvosi ja paljas käsivartesi ympäri piiritettyä Jerusalemiä vastaan, ja ennusta häntä vastoin.

4:8 Ja katso, minä panen nuorat sinun päälles, niin ettei sinun pidä saaman kääntää itsiäs yhdeltä kyljeltä toiselle, siihenasti että sinä olet lopettanut piirittämises päivät.

4:9 Niin ota nyt nisuja, rukiita ja ohria, papuja, herneitä ja kaurjoja, ja pane ne yhteen astiaan, ja tee itselles siitä niin monta leipää kuin monta päivää on, jotka sinun kyljelläsi makaaman pitää, että sinulla olis siitä syömistä kolmeksisadaksi ja

syötävä sitä.

4:10 Ja ruoka, jota syöt, on sinun syötävä painon mukaan: kaksikymmentä sekeliä päivässä; sinun on syötävä se määräaikana.

4:11 Ja vettä sinun on juotava mitan mukaan: kuudennes hiin-mittaa; sinun on juotava määräaikana.

4:12 Ja ohrakaltiaisena on sinun se syötävä, ja ihmisulostuksella on sinun se paistettava heidän silmäinsä edessä.

4:13 Ja Herra sanoi: Näin tulevat israelilaiset syömään leipänsä saastaisena pakanain joukossa, jonne minä heidät karkoitan.

4:14 Mutta minä sanoin: Voi Herra, Herra! Katso, ei milloinkaan ole minun sieluni ollut saastutettu, minä en ole syönyt itsestään kuollutta enkä kuoliaaksi raadeltua nuoruudestani tähän asti, eikä ole mitään saastaista lihaa minun suuhuni tullut.

4:15 Niin hän sanoi minulle: Katso, minä annan sinulle eläimen lannan ihmisen jäljen sijaan; valmista leipäsi sen päällä.

4:16 Ja hän sanoi minulle: Ihmislapsi, katso, minä murran leivän tuen Jerusalemilta, ja he saavat syödä leipää painon mukaan ja huolissansa sekä juoda vettä mitan mukaan ja kauhuissansa,

4:17 niin että he joutuvat leivän ja veden puutteeseen ja yhdessä nääntyvät ja riutuvat syntivelkansa tähden.

5 LUKU

5:1 Ja sinä, ihmislapsi, ota itsellesi terävä miekka; ota se partaveitsekseksi, ja ajele sillä hiuksesi ja partasi. Ota sitten vaaka ja jaa ne.

5:2 Polta kolmannes tullessa keskellä kaupunkia, sittenkuin piirityspäivät ovat lopussa. Kolmannes ota ja lyö miekalla sen ympärillä. Kolmannes hajota tuuleen, ja

yhdeksäksikymmeneksi päiväksi.

4:10 Niin että sinun ruokas, jonka sinun kunakin päivänä syömän pitää, pitää painaman kaksikymmentä sikliä. Tämän sinun syömän pitää yhdestä päivästä niin toiseen.

4:11 Vettä pitää sinun myös juoman määrällä, kuudennen osan hinniä; ja sen sinun pitää juoman yhdestä päivästä niin toiseen.

4:12 Ohraisia leipiä pitää sinun syömän, jotka sinun heidän silmäinsä edessä ihmisen jäljellä kypsentämän pitää.

4:13 Ja \Herra\ sanoi: ratki näin pitää Israelin lapset syömän saastaista leipäänsä pakanain seassa, kuhunka minä heitä ajava olen.

4:14 Mutta minä sanoin: voi Herra, \Herra\, katso, minun sieluni ei ole koskaan vielä saastutettu; sillä en ole minä ikänä, hamasta minun nuoruudestani tähän asti, mitään raatoa taikka raadeltua syönyt, ja ei saastainen liha ole koskaan suuhuni tullut.

4:15 Mutta hän sanoi minulle: katso, minä tahdon antaa sinulle karjan sontaa ihmisen jäljen edestä, jolla sinun leipäs tekemän pitää.

4:16 Ja hän sanoi minulle: sinä ihmisen lapsi, katso, minä tahdon ottaa pois leivän aineen Jerusalemistä, niin että heidän pitää leipää syömän painolla ja murheella, ja juoman vettä määrällä ja surulla.

4:17 Että leipä ja vesi puuttuman pitää, ja yhden pitää sureman toisen kanssa, ja nääntymän pahoissa teoissansa.

5 LUKU

5:1 Ja sinä, ihmisen lapsi, ota sinulles niin terävä miekka kuin partaveitsi, ja keritse sillä pääs ja partas; ja ota vaaka ja jaa ne sillä.

5:2 Kolmannen osan pitää sinun tulella polttaman keskellä kaupunkia, kuin piirittämisen päivät ovat täytetyt; toinen kolmas osa ota ja hakkaa miekalla

minä ajan niitä takaa paljastetulla miekalla;

5:3 ota niistä sitten vähäinen määrä ja sido ne helmukseesi,

5:4 ja ota niistä vielä osa, viskaa ne tuleen ja polta ne tulesa. Siitä lähtee tuli koko Israelin heimoon.

5:5 Näin sanoo Herra, Herra: Tämä on Jerusalem; pakanain keskelle minä olen sen asettanut, ja niiden maat ovat sen ympärillä.

5:6 Mutta se on niskoitellut minun oikeuksiani vastaan jumalattomammin kuin pakanat ja minun käskyjäni vastaan jumalattomammin kuin maat, jotka ovat sen ympärillä; sillä minun oikeuteni he ovat pitäneet halpoina ja minun käskyjeni mukaan he eivät ole vaeltaneet.

5:7 Sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Koska teidän metelinne on ollut pahempi kuin pakanain, jotka ympärillänne ovat, ja koska te ette ole vaeltaneet minun käskyjeni mukaan, ette ole noudattaneet minun oikeuksiani ettekä ole tehneet niiden pakanainkaan oikeuksien mukaan, jotka ympärillänne ovat,

5:8 sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Katso, myös minä käyn sinun kimppuusi ja teen tuomiot sinun keskelläsi pakanain silmien edessä

5:9 ja teen sinulle kaikkien kauhistustesi tähden, mitä en ole ennen tehnyt ja minkäkaltaista en vasta ole tekevä.

5:10 Sentähden tulevat sinun keskelläsi isät syömään lapsiansa, ja lapset tulevat syömään isiänsä, ja minä teen sinussa tuomiot ja hajotan sinun jäännöksesi kaikkiin tuuliin.

5:11 Sentähden, niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra: Totisesti, koska olet saastuttanut minun pyhäkköni kaikilla iljetyksilläsi ja kaikilla kauhistuksillasi, käännyn minäkin pois, en sääli enkä armahda.

kaupungin ympärillä; viimeinen kolmas osa heitä tulee, että minä vetäisin miekan ulos heidän jälkeensä.

5:3 Mutta ota vähä niistä luvalla ja sido hamees kulmaan.

5:4 Ja ota taas vähä niistä, ja heitä se tuleen, ja polta se tulesa; siitä pitää tulen tuleman koko Israelin huoneesen.

5:5 Näin sanoo Herra, \Herra\ : tämä on Jerusalem, jonka minä pakanain keskelle asettanut olen, ja maakunnat hänen ympärillensä.

5:6 Mutta hän on kääntänyt minun oikeuteni jumalattomuudeksi, enemmän kuin pakanat, ja minun säätyini enemmän kuin ne maakunnat, jotka hänen ympäristöllänsä ovat; sillä he heittävät minun oikeuteni pois, ja ei tahdo elää minun säätyini jälkeen.

5:7 Sentähden sanoo Herra, \Herra\ näin: että te enemmän pahuutta teette kuin pakanat, jotka ovat teidän ympärillänne, ja ette vaella minun säädyissäni, ettekä tee minun oikeuteni jälkeen, ette myös tee pakanainkaan oikeuden jälkeen, jotka ovat teidän ympärillänne:

5:8 Sentähden sanoo Herra, \Herra\ näin: katso, minä tulen sinun tykösi, minä myös tulen, ja tahdon tuomita sinun pakanain silmäin edessä.

5:9 Ja tahdon niin tehdä sinun kanssas, kuin en minä ikänä ennen tehnyt ole, enkä myös tästedes tehdä tahdo, kaikkein sinun kauhistustes tähden.

5:10 Sentähden pitää isäin syömän lapsensa sinun keskelläsi, ja lasten syömän isänsä. Ja tahdon sinun niin tuomita, että kaikki sinun jääneet pitää kaikkiin tuuliin hajoitetuksi tuleman.

5:11 Sentähden niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, \Herra\ : ettäs olet saastuttanut minun Pyhäni kaikilla sinun turmeluksillasi ja kaikilla sinun kauhistuksillasi, niin tahdon minä myös hukuttaa sinun pois, ja minun silmäni ei

5:12 Kolmannes sinusta kuolee ruttoon ja näantyy nälkään sinun keskelläsi.

Kolmannes kaatuu miekkaan sinun ympärilläsi. Kolmanneksen minä hajotan kaikkiin tuuliin, ja minä ajan niitä takaa paljastetulla miekalla.

5:13 Ja minun vihani täyttyy, ja minä tyydytän kiivauteni heissä ja kostan. Ja he tulevat tietämään, että minä, Herra, olen puhunut kiivaudessa, kun minä panen vihani täytäntöön heissä.

5:14 Ja minä teen sinut raunioksi ja häväistyksi pakanain kesken, jotka sinun ympärilläsi ovat, jokaisen ohikulijan silmän edessä.

5:15 Ja se on oleva häväistys ja herjaus, varoitus ja peljätys pakanain seassa, jotka ympärilläsi ovat, kun minä teen sinussa tuomiot vihassa ja kiivaudessa ja kiivailla rangaistuksilla - minä, Herra, olen puhunut -

5:16 kun minä lähetän heidän kimppuunsa nälän pahat nuolet, joista tulee tuhooja ja jotka minä lähetän teitä tuhoamaan; ja minä vielä lisään teille nälkää ja murran teiltä leivän tuen.

5:17 Ja minä lähetän teidän kimppuunne nälän ja pahat petoeläimet, jotka riistävät sinulta lapset; rutto ja veri käyvät sinun ylitsesi, ja minä annan miekan tulla sinun ylitsesi. Minä, Herra, olen puhunut.

6 LUKU

6:1 Minulle tuli tämä Herran sana:

6:2 Ihmislapsi, käännä kasvosi Israelin vuoria kohti ja ennusta niitä vastaan

6:3 ja sano: Israelin vuoret, kuulkaa Herran,

pidä sinua säästämän, ei myös armahtaman.

5:12 Kolmas osa sinusta pitää rutolla kuoleman ja nälkään näntymän sinun keskelläsi; ja toinen kolmas osa pitää lankeeman miekalla sinun ympäristölläsi; ja sen viimeisen kolmannen osan tahdon minä hajoittaa kaikkiin tuuliin, ja vetää ulos miekan heidän jälkeensä.

5:13 Näin pitää minun vihani täytetyksi tuleman, ja minun hirmuisuuteni saatan minä heidän päällensä, että minä saisin lohduksen; ja heidän pitää ymmärtämän, että minä \Herra\ minun kiivaudessa puhunut olen, kuin minä hirmuisuuteni heissä täyttänyt olen.

5:14 Minä tahdon saattaa sinun autioksi ja pilkaksi pakanoille, jotka sinun ympärilläsi ovat, kaikkein niiden silmäin eteen, jotka käyvät sieltä ohitse.

5:15 Ja se häväistys ja pilkka pitää oleman opiksi ja ihmeeksi pakanoille, jotka ovat sinun ympärilläsi, kuin minä annan oikeuteni käydä sinun päälles vihan, julmuuden ja rangaistusten kanssa. Minä \Herra\ olen sen sanonut.

5:16 Ja kuin minä ne pahat nälän nuolet heidän sekaansa lähettävä olen, jotka vahingolliset oleman pitää, jotka minä lähetän hukkaamaan teitä; ja annan teille nälän enemmänä ja enemmänä tulla, ja ottaman pois leivän aineen.

5:17 Ja nälän ja pahat pedot tahdon minä antaa tulla teidän sekaanne, ne pitää teitä tekemän lapsettomaksi. Ja siellä pitää rutan ja veren liikkuman sinun seassas ja miekan tahdon minä antaa tulla sinun päälles. Minä \Herra\ olen sen sanonut.

6 LUKU

6:1 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle, sanoen:

6:2 Sinä ihmisen lapsi, käännä kasvosi Israelin vuoria päin, ja ennusta heitä vastaan,

6:3 Ja sano: te Israelin vuoret, kuulkaat

Herran sana. Näin sanoo Herra, Herra vuorille ja kukkuloille, puronotkoille ja laaksoille: Katso, minä annan miekan tulla teidän ylitsenne ja hävitän teidän uhrikukkulanne.

6:4 Teidän alttarinne jäävät autioiksi, auringonpatsaanne murskataan, ja teidän surmattujenne minä annan kaatua teidän kivijumalainne eteen.

6:5 Minä panen israelilaisten ruumiit heidän kivijumalainsa eteen ja hajotan heidän luunsa heidän alttariensa ympärille.

6:6 Kaikilla teidän asuinpaikoillanne tulevat kaupungit raunioiksi ja uhrikukkulat autioiksi; niin jäävät teidän alttarinne raunioiksi ja autioiksi, teidän kivijumalanne murskataan ja hävitetään, teidän auringonpatsaanne särjetään, ja teidän tekeleenne pyyhkäistään pois,

6:7 surmattuja kaatuu teidän keskellänne, ja te tulette tietämään, että minä olen Herra.

6:8 Mutta minä jätän jäännöksen: teillä on oleva miekasta pelastuneita pakanain seassa, kun teidät on hajotettu niiden maihin;

6:9 ja ne teistä, jotka pelastuvat, muistavat minut pakanain seassa, mihin ovat vangeiksi viedyt, sillä minä särjen heidän haureellisen sydämensä, joka poikkesi minusta pois, ja heidän silmänsä, jotka haureellisina kulkivat heidän kivijumalainsa jäljessä. Ja heitä kyllästyttää oma itsensä pahain töitten tähden, joita he ovat tehneet, kaikkien heidän kauhistustensa tähden.

6:10 Ja he tulevat tietämään, että minä olen Herra; en ole turhaan puhunut, että minä tuotan teille tämän onnettomuuden.

6:11 Näin sanoo Herra, Herra: Paukuta käsiäsi ja polje jalkaasi ja sano: 'Voi!' kaikista Israelin heimon häijyistä kauhistuksista, heidän, jotka kaatuvat miekkaan, nälkään ja ruttoon.

6:12 Kaukainen kuolee ruttoon, läheinen

Herran, \Herran\ sanaa: näin sanoo Herra, \Herra\ sekä vuorille että mäille, sekä ojille että laaksoille: katso, minä, minä tahdon antaa tulla miekan teidän päällenne, ja lyödä teidän kukkulanne maahan;

6:4 Että teidän alttarinne pitää kukistetuiksi tuleman, ja teidän epäjumalanne rikki lyödyksi; ja minä tahdon antaa teidän ruumiinne tapettaa kuvainne eteen,

6:5 Ja lyödä maahan Israelin lasten ruumiit teidän kuvainne eteen, ja hajoittaa teidän luunne ympäri teidän alttareitanne.

6:6 Kussa te ikänä asutte, pitää kaupungit kylmille tuleman, ja kukkulat hävitettämän, että teidän alttarinne pitää lyötämän maahan ja autioksi tehtämän, ja rikottaman teidän epäjumalanne ja hävitettämän, ja särjettämän teidän kuvanne ja teidän työnne tyhjäksi tehtämän.

6:7 Ja maahan lyödyt pitää makaaman teidän seassanne, että teidän tietämän pitää minun olevan \Herran\.

6:8 Mutta minä tahdon antaa muutamat teistä jäädä, jotka pitää miekalta jäämän pakanain sekaan, kuin minä teitä maakuntiin hajoittanut olen.

6:9 Jääneet teistä pitää muistaman minua pakanain seassa, kussa heidän vankina oleman pitää, että minä olen särjetty heidän haureellisen sydämensä tähden, joka minusta luopunut on, ja heidän kiiluvain silmäinsä tähden, jotka ovat katsoneet epäjumaltensa jälkeen; ja niiden pitää suuttuman itseensä sen pahuuden tähden, jotka he kaikkein kauhistustensa kautta tehneet ovat.

6:10 Ja heidän pitää tietämän, että minä olen \Herra\; ja en ole hukkaan puhunut, tehdäkseni heille tätä pahaa.

6:11 Näin sanoo Herra, \Herra\: lyö käsiäs yhteen, ja tömistä jalkojas, ja sano: voi! kaikkea pahuuden kauhistusta Israelin huoneessa, jonka tähden he miekan, nälän ja ruton kautta lankeeman pitää.

6:12 Se joka kaukana on, hänen pitää

kaatuu miekkaan, jäljellejäänyt ja säilynyt kuolee nälkään, ja minä panen vihani täytäntöön heissä.

6:13 Ja te tulette tietämään, että minä olen Herra, kun heitä on surmattuina heidän kivijumalainsa keskellä, heidän alttariensa ympärillä, jokaisella korkealla kukkulalla, kaikilla vuorten huipuilla, jokaisen viheriän puun alla ja jokaisen tuuhean tammien alla, missä paikassa vain he ovat tarinneet suloista tuoksua kaikille kivijumalillensa.

6:14 Ja minä ojennan käteni heitä vastaan ja teen maan autiommaksi ja hävitetyimmäksi, kuin on Diblatan erämaa, kaikilla heidän asuinpaikoillansa; ja he tulevat tietämään, että minä olen Herra.

7 LUKU

7:1 Minulle tuli tämä Herran sana:

7:2 Sinä, ihmislapsi, näin sanoo Herra, Herra Israelin maalle: Loppu! Maan neljälle äärelle tulee loppu.

7:3 Nyt tulee sinulle loppu, ja minä lähetän vihani sinua vastaan, tuomitsen sinut vaelluksesi mukaan ja annan kaikkien kauhistustesi kohdata sinua.

7:4 En sääli sinua enkä armahda, vaan annan vaelluksesi kohdata sinua, ja kauhistuksesi tulevat sinun keskellesi, ja te tulette tietämään, että minä olen Herra.

7:5 Näin sanoo Herra, Herra: Onnettomuus! Yksi ja ainoa onnettomuus! Katso, se tulee!

7:6 Loppu tulee, tulee loppu! Se heräjä sinua vastaan! Katso, se tulee!

7:7 Vuoro tulee sinulle, maan asuja. Aika tulee, päivä on lähellä: hämminki, ei ilohuuto vuorilta.

ruttoon kuoleman, ja se joka juuri läsnä on, hänen pitää miekalla lankeeman; mutta se joka jää ja niistä päässyt on, sen pitää nälkään kuoleman. Näin tahdon minä täyttää minun hirmuisuuteni heidän seassansa.

6:13 Ja teidän pitää tietämän, että minä olen \Herra\, kuin heidän tapettunsa pitää makaaman heidän epäjumaltensa seassa ympäri heidän alttareitansa, kaikilla vuorten kukkuloilla, ja kaikkein viheriäisten puiden alla, ja kaikkein paksuin tammien alla, joissa paikoissa he kaikille epäjumalillensa makiaa savu-uhria tehneet ovat.

6:14 Minä tahdon ojentaa käteni heitä vastaan ja tehdä heidän maansa tyhjäksi ja autioksi, hamasta Diblatin korvesta, kaikissa heidän asumasioissansa; ja heidän pitää tietämän, että minä olen \Herra\.

7 LUKU

7:1 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle ja sanoi:

7:2 Sinä ihmisten lapsi, näin sanoo Herra, \Herra\, Israelin maasta: loppu tulee; koko neljän maan äären loppu tulee.

7:3 Nyt tulee sinun loppus; sillä minä tahdon lähettää minun hirmuisuuteni sinun päälles, ja tuomita sinua, niinkuin sinä ansainnut olet, ja antaa sinulle, mitä kaikkiin sinun kauhistuksiis tulee.

7:4 Minun silmäni ei pidä säästämän sinua, eikä armahtaman; mutta minä tahdon antaa sinulle, niinkuin sinä ansainnut olet, ja sinun kauhistukses pitää tuleman sinun sekaas, että teidän tietämän pitää, että minä olen \Herra\.

7:5 Näin sanoo Herra, \Herra\: katso, yksi onnettomuus tulee toisen jälkeen.

7:6 Loppu tulee, loppu tulee; se valvoo sinua vastaan; katso, se tulee.

7:7 Se käy jo ylös ja tulee niinkuin aamu sinun päälles, sinä joka maassa asut; aika tulee, tuskapäivä on juuri läsnä, ettei vuorilla pidä laulettaman.

7:8 Nyt minä kohta vuodatan kiivauteni sinun ylitsesi, panen vihani täytäntöön sinussa, tuomitsen sinut vaelluksesi mukaan ja annan kaikkien kauhistustesi kohdata sinua.

7:9 En sääli enkä armahda; minä annan vaelluksesi kohdata sinua, ja kauhistuksesi tulevat sinun keskellesi, ja te tulette tietämään, että minä, Herra, olen se, joka lyön.

7:10 Katso, päivä! Katso, se tulee! Vuoro on tullut, vitsa kukkii, julkeus versoo.

7:11 Väkivalta on noussut vitsaksi jumalattomuudelle, ei mitään jää heistä, ei heidän pauhaavasta joukostansa, ei heidän melustansa; poissa on heidän komeutensa.

7:12 Tullut on aika, joutunut päivä, älköön ostaja iloitko, älköön myyjä murehtiko, sillä viha tulee kaiken siellä pauhaavan joukon ylitse.

7:13 Sillä myyjä ei enää palaja myynnöksillensä, vaikka he vielä jäisivätkin henkiin, sillä näky kaikkea sen pauhaavaa joukkoa vastaan ei peräydy, eikä kukaan synnillänsä vahvista elämäänsä.

7:14 Puhalletaan torviin, varustetaan kaikki, mutta ei ole lähtijää sotaan, sillä minun vihani tulee kaiken siellä pauhaavan joukon ylitse.

7:15 Miekka on ulkona, sisällä rutto ja nälkä. Kedolla oleva kuolee miekkaan, kaupungissa olevan syö nälkä ja rutto.

7:16 Ja jos heitä joitakin pelastuu ja pääsee pakoan, ovat he vuorilla kuin laaksojen kyyhkyset, ja he vaikertelevat kaikki, syntiänsä kukin.

7:17 Kaikki kädet herpoavat, kaikki polvet käyvät veltoiksi kuin vesi.

7:18 He kääriytyvät säkkeihin, heidät peittää vavistus, kaikilla kasvoilla on häpeä, ja kaikki päät ovat paljaiksi ajellut.

7:8 Nyt tahdon minä pian vuodattaa minun hirmuisuuteni sinun päälles, ja täyttää vihani sinussa ja tuomita sinun, niinkuin sinä ansainnut olet, ja antaa sinulle, mitä kaikkiin sinun kauhistuksiis tulee.

7:9 Minun silmäni ei pidä säästämän sinua eikä armahtaman; minä tahdon antaa sinulle, niinkuin sinä ansainnut olet, ja sinun kauhistukses pitää tuleman sinun sekaas, että teidän tietämän pitää, että minä olen \Herra\, joka teitä lyön.

7:10 Katsos päivää, katso, se tulee; aamu tulee edes, vitsa kukoistaa, ja ylpiä viheriöitsee.

7:11 Tyranni on itsensä valmistanut jumalattomain vitsaksi, niin ettei kenkään heitä eli heidän kansaansa taikka heidän joukkoansa pidä valittaman.

7:12 Aika tulee, päivä lähestyy, ostaja älköön iloitko, ja myyjä älköön murehtiko; sillä viha tulee kaiken heidän joukkonsa päälle.

7:13 Sillä myyjän ei pidä enään myydyn kalunsa tykö palajaman, vaikka he vielä hengissäkin olisivat; sillä ennustus kaikesta heidän paljoudestansa ei pidä käymän takaperin, eikä kenkään taida vahvistaa elämäänsä pahuutensa kautta.

7:14 Soittakaat vaskitorveen, ja valmistakaat kaikki; ei kuitenkaan yksikään sotaan ole lähtevä; sillä minun vihani tulee kaiken hänen kansansa päälle.

7:15 Ulkona liikkuu miekka, sisällä rutto ja nälkä; se joka kedolla on, hänen pitää miekalla lankeeman, mutta se joka kaupungissa on, hänen pitää ruttoon ja nälkään vaipuman.

7:16 Ja jotka heiltä pääsevät pakoan, pitää olemän vuorilla niinkuin kyyhkyiset laaksoissa, ja kaikkein pitää valittaman, kukin pahuuttansa.

7:17 Kaikki kädet pitää nääntymän, ja kaikki polvet horjuman niinkuin vesi.

7:18 Ja heidän pitää itsensä säkkiin puettaman, ja pelko pitää heidät peittämän, ja kaikki kasvot surkiasti katsoman, ja

7:19 Hopeansa he viskaavat kaduille, ja heidän kultansa tulee heille saastaksi. Heidän kultansa ja hopeansa eivät voi heitä pelastaa Herran vihan päivänä, eivät he sillä nälkänsä tyydytä eivätkä vatsaansa täytä; sillä siitä tuli heille kompastus syntiin.

7:20 Siitä tehtyjen korujen loistolla he ylpeilivät, siitä he tekivät kauhistavat kuvansa, iljetyksensä; sentähden minä teen sen heille saastaksi.

7:21 Ja minä annan sen vieraitten käsiin ryöstettäväksi ja maan jumalattomien saaliiksi, ja ne häpäisevät sen.

7:22 Minä käännän kasvoni heistä pois, niin että minun aarteeni häväistään: väkivaltaiset menevät sinne ja häpäisevät sen.

7:23 Valmista kahle, sillä maa on täynnä verivelkain tuomiota, ja kaupunki on täynnä väkivaltaa.

7:24 Ja minä tuon pakanoista pahimmat, ja ne ottavat omiksensa teidän talonne. Minä teen lopun voimallisten ylpeydestä, ja heidän pyhäkkönsä häväistään.

7:25 Tulee hätä, ja he etsivät pelastusta, mutta sitä ei ole.

7:26 Häviö tulee häviön jälkeen, sanoma tulee sanoman jälkeen. He havittelevat näkyä profeetalta; papilta katoaa opetus ja vanhimmilta neuvo.

7:27 Kuningas murehtii, päämies pukeutuu kauhuun, ja maan kansan kädet pelosta vapisevat. Minä teen heille heidän teittensä mukaan, ja tuomitsen heidät heidän tuomioittensa mukaan, ja he tulevat tietämään, että minä olen Herra.

kaikki päät paljaaksi tuleman.

7:19 Heidän pitää hoppinsa heittämän kaduille, ja heidän kultansa kauvas joutuman; sillä heidän hoppinsa ja kultansa ei pidä taitaman auttaa heitä \Herran\ vihan päivänä; ja ei taitaman sieluansa ravita, eikä vatsaansa täyttää; sillä se on ollut heille pahennus, heidän pahoihin töihinsä.

7:20 Kalliista kaluistansa, joilla he ylpeilivät, ovat he kauhistustensa ja epäjumalainsa kuvat tehneet; sentähden tahdon minä tehdä heille sen saastaisuudeksi,

7:21 Ja antaa sen muukalaisten käsiin, että ne sen ryöväämän pitää, ja jumalattomille maan päällä saaliiksi, että ne sen saastuttavat.

7:22 Minä tahdon minun kasvoni kääntää sieltä pois, että he juuri minun majani turmelevat; ja ryövärit pitää tuleman sinne, ja sen saastuttaman.

7:23 Tee kahleet; sillä maa on täynnä veren vikoja, ja kaupunki täysi väkivaltaa.

7:24 Niin tahdon minä antaa tulla kaikkein pahimmat pakanain seasta, että ne pitää heidän huoneensa omistaman, ja tahdon lopettaa voimallisten ylpeyden, ja heidän pyhänsä pitää saastutetuksi tuleman.

7:25 Hävittäjä tulee; niin pitää heidän rauhaa etsimän, ja ei se pidä oleman heillä.

7:26 Yksi onnettomuus pitää tuleman toisen jälkeen, yksi sanoma toisen päälle, niin pitää heidän prophetailta näkyä etsimän; mutta siellä ei laki enään ole pappien tykönä, eikä neuvo vanhaintykönä.

7:27 Kuninkaan pitää murheessa oleman ja päämiehet surullisissa vaatteissa, ja maassa kansan kädet vapiseman. Minä tahdon niin laittaa itseni heidän kanssansa, kuin he eläneet ovat, ja tuomita heitä, niinkuin he ansainneet ovat: ja heidän pitää tietämän, että minä olen \Herra\.

8 LUKU

8:1 Kuudentena vuotena, kuudennessa kuussa, kuukauden viidentenä päivänä minä istuin huoneessani, ja Juudan vanhimmat istuivat minun edessäni; silloin Herran, Herran käsi laskeutui siellä minun päälleni.

8:2 Ja minä näin, ja katso: tulennäköinen hahmo! Ja alaspäin siitä, mikä näytti sen lanteilta, oli tulta, ja ylöspäin sen lanteista näkyi loiste, joka oli nähdä niinkuin hehkuva malmi.

8:3 Hän ojensi ikäänkuin käden ja otti minua pääni hiussuortuvasta, ja henki nosti minut maan ja taivaan välille ja vei minut Jerusalemiin Jumalan näyissä, sisemmän portin ovelle, joka on pohjoista kohden, sinne missä oli kiivauspatsas, joka oli herättänyt Herran kiivauden.

8:4 Ja katso, siellä oli Israelin Jumalan kirkkaus, samankaltainen nähdä kuin se, minkä minä olin nähnyt laaksossa.

8:5 Hän sanoi minulle: Ihmislapsi, nosta silmäsi pohjoista kohti. Niin minä nostin silmäni pohjoista kohti, ja katso: pohjoiseen päin alttariportista oli tuo kiivauspatsas sisäänkäytävässä.

8:6 Ja hän sanoi minulle: Ihmislapsi, näetkö sinä, mitä he tekevät - suuria kauhistuksia, joita Israelin heimo tekee täällä, että minä menisin kauas pois pyhäköstäni? Mutta sinä saat nähdä vielä suurempia kauhistuksia.

8:7 Ja hän vei minut esipihan ovelle, ja minä näin, ja katso: seinässä oli jokin aukko.

8:8 Ja hän sanoi minulle: Ihmislapsi, murtaudu läpi seinän.

8:9 Niin minä murtauduin läpi seinän, ja katso: jokin ovi! Ja hän sanoi minulle: Mene ja katso häijyjä kauhistuksia, joita he täällä tekevät.

8:10 Niin minä menin ja näin, ja katso: kaikenkaltaisia inhottavia matelijain ja

8 LUKU

8:1 Ja tapahtui kuudentena vuonna, viidentenä päivänä kuudennetta kuuta, että minä istuin huoneessani, ja Juudan vanhimmat istuivat minun edessäni: siellä tuli Herran, \Herran\ käsi minun päälleni.

8:2 Ja minä näin, ja katso, se mikä oli hänen kupeensa alla, se oli niinkuin tuli; mutta päältä hänen kupeensa oli se sangen kirkas, niinkuin kaikkein kirkkain valkeus.

8:3 Ja hän ojensi ulos niinkuin käden, ja otti minun kiinni pääni hiuksista; niin otti minun henki ylös maan ja taivaan välille, ja vei minun Jerusalemiin Jumalan näyissä, sisällisen oven tykö, joka pohjan puolella on, kussa kiivauksen kuva seiso, joka kiivauksen kehoitti.

8:4 Ja katso, siellä oli Israelin Jumalan kunnia, niinkuin minä sen ennen nähnyt olin kedolla.

8:5 Ja hän sanoi minulle: sinä ihmisen lapsi, nosta nyt silmäsi pohjoiseen päin. Ja kuin minä silmäni nostin pohjan puoleen, katso, niin seiso kiivauksen kuva pohjan puolella alttariportin tykönä, kusta käydään sisälle.

8:6 Ja hän sanoi minulle: sinä ihmisen lapsi, näetkö, mitä nämät tekevät? niitä suuria kauhistuksia, jotka Israelin huone tässä tekee, että he juuri ajavat minun kauvas minun Pyhästäni? Mutta sinun pitää vielä nyt näkemän suuremmat kauhistukset.

8:7 Ja hän vei minun kartanon porttiin: siellä minä näin, ja katso, siellä oli läpi seinässä.

8:8 Ja hän sanoi minulle: sinä ihmisen lapsi, kaiva nyt seinä lävitse. Ja kuin minä kaivoin seinän lävitse, katso, niin oli siellä yksi ovi.

8:9 Ja hän sanoi minulle: mene sisälle ja katso niitä ilkeitä kauhistuksia, joita he tässä tekevät.

8:10 Ja kuin minä menin sisälle ja katsoin, katso, siellä olivat kaikkinaiset mato ja

karjaeläinten kuvia ja kaikenkaltaisia Israelin heimon kivijumalia oli piirretty seinään yltympäri.

8:11 Ja niiden edessä seisoivat seitsemänkymmentä miestä, Israelin heimon vanhimpia, ja näiden keskellä seisoivat Jaasanja, Saafanin poika; ja kullakin heillä oli suitsutusastiansa kädessään, ja suitsutuspilvestä nousi tuoksu.

8:12 Niin hän sanoi minulle: Näetkö, ihmislapsi, mitä Israelin heimon vanhimmat tekevät pimeässä, itsekukin kuvakammiossansa? Sillä he sanovat:

8:13 'Ei Herra meitä näe: Herra on hyljännyt tämän maan.' Ja hän sanoi minulle: Sinä saat nähdä vieläkin suurempia kauhistuksia, joita he tekevät.

8:14 Ja hän vei minut Herran huoneen portin ovelle, joka on pohjoista kohden, ja katso: siellä istui naisia itkemässä Tammusta.

8:15 Ja hän sanoi minulle: Näetkö, ihmislapsi? Vieläkin sinä saat nähdä kauhistuksia, vielä suurempia kuin nämä.

8:16 Ja hän vei minut Herran huoneen sisemmälle esipihalle, ja katso: Herran temppelin ovella, eteisen ja alttarin välillä, oli noin kaksikymmentä viisi miestä. Heillä oli selät Herran temppeliin päin ja kasvot itään päin, ja päin itää he kumarsivat aurinkoa.

8:17 Ja hän sanoi minulle: Näitkö, ihmislapsi? Eikö ole Juudan heimolle kylliksi, että he tekevät kauhistuksia, joita täällä on tehty, koska he täyttävät maan väkivallalla ja niin aina uudelleen vihoittavat minut? Katso, kuinka he vievät viiniköynnöksen lehvää nenänsä eteen!

8:18 Mutta minäkin teen, minkä teen, vihassani: en sääli enkä armahda; ja vaikka

eläinten kuvat, kaikki tyynni kauhistus, ja kaikkinaiset Israelin huoneen epäjumalat, joka paikkaan ympäri seiiniä tehdyt,

8:11 Joiden edessä seisoivat seitsemänkymmentä miestä Israelin huoneen vanhimmista, ja Jasaania Saphanin poika seisoivat myös heidän seassansa, ja jokaisella heillä oli pyhän savun astia kädessä, ja paksu löyhykä kävi ylös savu-uhrista.

8:12 Ja hän sanoi minulle: sinä ihmisen lapsi, näetkö, mitä Israelin huoneen vanhimmat tekevät pimeydessä, itsekukin kauniimmassa kammiossansa? sillä he sanovat: ei \Herra\ näe meitä, \Herra\ on maan hyljännyt.

8:13 Ja hän sanoi minulle: sinun pitää vielä nyt näkemän suurempia kauhistuksia, joita he tekevät.

8:14 Ja hän vei minut sen portin tykö, \Herran\ huoneessa, joka on pohjan puolella, ja katso, siellä istuivat vaimot, jotka itkivät Tammusta.

8:15 Ja hän sanoi minulle: sinä ihmisen lapsi, näetkö näitä? Mutta sinun pitää vielä nytkin suurempia kauhistuksia näkemän, kuin nämä ovat.

8:16 Ja hän vei minun sisälliseen kartanoon \Herran\ huoneeseen päin, ja katso, \Herran\ temppelin oven edessä, esihuoneen ja alttarin välillä, oli lähes viisikolmattakymmentä miestä, jotka olivat kääntäneet selkänsä \Herran\ temppelin puoleen ja kasvonsa itään, ja rukoilivat auringon ylenemiseen päin.

8:17 Ja hän sanoi minulle: sinä ihmisen lapsi, näetkö näitä? Onko tämä Juudan huoneelle vähä, että he tässä näitä kauhistuksia tekevät, jotka myös muutoin koko maan vääryydellä täyttävät, ja asettavat itsensä minua vihoittamaan? Ja katso, he pitävät viinapuun oksan nenänsä edessä.

8:18 Sentähden tahdon minä myös tehdä minun hirmuisuudessani, ja ei pidä minun

he huutavat minun korviini suurella äänellä, minä en heitä kuule.

9 LUKU

9:1 Sitten hän huusi suurella äänellä minun korviini ja sanoi: Tulkaa, kaupungin rankaisijat, ja kullakin olkoon tuhoaseensa kädessään!

9:2 Ja katso, kuusi miestä tuli Yläportilta päin, joka on pohjoista kohden, ja kullakin oli kädessä hävitysaseensa. Mutta yksi mies oli heidän keskellään, puettu pellavavaatteisiin ja vyöllänsä kirjoitusneuvot. Ja he tulivat ja asettuivat seisomaan vaskialttarin ääreen.

9:3 Mutta Israelin Jumalan kirkkaus oli kohonnut yläpuolelta kerubin, jonka yllä se oli ollut, huoneen kynnykselle ja huusi pellavavaatteisiin puetulle miehelle, jolla oli kirjoitusneuvot vyöllänsä;

9:4 ja Herra sanoi hänelle: Kierrä kaupungin, Jerusalemin, läpi ja tee merkki niitten miesten otsiin, jotka huokaavat ja valittavat kaikkia kauhistuksia, mitä sen keskuudessa tehdään.

9:5 Ja niille toisille hän sanoi minun kuulteni: Kiertäkää kaupungin läpi hänen jäljessään ja surmatkaa. Älkää säälikö, älkää armahtako,

9:6 tappakaa tyyten vanhukset, nuorukaiset, neitsyet, lapset ja vaimot, mutta älkää koskeko keneenkään, jolla on otsassaan merkki; ja alottakaa minun pyhäköstäni. Niin he alottivat niistä miehistä, vanhimmista, jotka olivat temppelein edessä.

9:7 Ja hän sanoi heille: Saastuttakaa temppele ja täyttäkää esipihat surmatuilla. Menkää! Niin he menivät ja surmasivat kaupungissa.

9:8 Mutta kun minä heidän surmatessaan olin jäänyt jäljelle, lankesin minä kasvoilleni, huusin ja sanoin: Voi Herra, Herra! Hävitätkö sinä Israelin koko jäännöksen,

silmäni säästämän enkä minä armahda heitä; ja he huutavat korkialla äänellä minun korvissani, en minä kuitenkaan kuule heitä.

9 LUKU

9:1 Ja hän huusi korkialla äänellä minun korvissani ja sanoi: se on jo käsissä, että kaupunki pitää rangaistaman, ja jokaisella on murha-ase kädesssä.

9:2 Ja katso, kuusi miestä tuli ylimmäisen portin tietä, joka pohjan puolella on, ja jokaisella oli vahingollinen ase kädesssä. Mutta yksi mies heidän seassansa oli liinavaatteilla vaatetettu, ja kirjoitustaulu hänen vyöllänsä; ja he menivät sisälle, ja astuivat vaskialttarin tykö.

9:3 Ja Israelin Jumalan kunnia nousi Kerubimin päältä, jonka päällä hän oli, ja lähestyi huoneen kynnykseen asti, ja huusi sitä miestä, jonka yllä oli liinavaate, ja kirjoitustaulu vyöllä.

9:4 Ja \Herra\ sanoi hänelle: mene Jerusalemin kaupungin lävitse, ja kirjoita ne miehet heidän otsissansa, jotka huokaavat ja huutavat sitä kauhistusta, joka siinä tapahtuu.

9:5 Mutta muille sanoi hän, minun kuulteni: menkää hänen jäljessään kaupungin lävitse, ja lyökää; teidän silmänne ei pidä säästämän, eikä armoa tekemän.

9:6 Lyökää sekä vanhat että nuoret, neitseet, lapset ja vaimot kuoliaaksi; mutta joiden päällä kirjoitus on, ei yhteenkään niihin pidä teidän rupeeman. Ruvetkaat ensin minun Pyhästäni. Ja he rupesivat niistä vanhoista miehistä, jotka huoneen edessä olivat.

9:7 Ja hän sanoi heille: saastuttakaat huone, ja täyttäkää kartanot tapetuilla, menkää sitte ulos. Ja he menivät ulos ja tappoivat kaupungissa.

9:8 Ja kuin he olivat tappaneet heidät, jäin minä vielä, ja lankesin kasvoilleni, huusin ja sanoin: ah Herra, \Herra\, tahdotkos siis hukuttaa kaikki jääneet Israelissa, ettäs niin

kun vuodatat vihasi Jerusalemin ylitse?
9:9 Niin hän sanoi minulle: Israelin ja Juudan heimon syntivelka on ylen suuri; maa on täynnä verivelkoja, ja kaupunki on täynnä oikeuden vääristelyä, sillä he sanovat: 'Herra on hyljännyt tämän maan, ei Herra näe.'

9:10 Niinpä minäkään en sääli enkä armahda. Minä annan heidän vaelluksensa tulla heidän oman päänsä päälle.

9:11 Ja katso, pellavavaatteisiin puettu mies, jolla oli kirjoitusneuvot vyöllänsä, toi tämän sanan: Minä olen tehnyt, niinkuin sinä käskit minun tehdä.

10 LUKU

10:1 Sitten minä näin, ja katso: taivaanvahvuuden yläpuolella, joka oli kerubien pään päällä, oli ikäänkuin safiirikivi, näöltään valtaistuimen kaltainen; se näkyi heidän yläpuolellansa.

10:2 Ja hän sanoi pellavavaatteisiin puettulle miehelle näin: Mene rattaiden väliin, kerubin alle ja täytä kahmalosi tulisilla hiilillä kerubien välistä ja sirottele ne yli kaupungin. Niin hän meni minun silmäini edessä.

10:3 Ja kerubit seisoivat temppelein oikealla puolella, kun mies meni; ja pilvi peitti sisemmän esipihaan.

10:4 Ja Herran kirkkaus kohosi kerubin yltä temppelein kynnykselle, ja pilvi täytti temppelein, ja esipiha tuli täyteen Herran kirkkauden hohdetta.

10:5 Ja kerubien siipien kohina kuului ulompaan esipihaan asti kuin kaikkivaltiaan Jumalan ääni, kun hän puhuu.

10:6 Ja kun hän käski pellavavaatteisiin puettua miestä sanoen: Ota tulta rattaiden välistä, kerubien välistä, niin tämä meni ja seisahtui pyörän ääreen.

10:7 Ja kerubi ojensi kätensä kerubien välitse tuleen, joka oli kerubien välissä, otti sitä ja antoi pellavavaatteisiin puettun

vuodatat sinun vihas Jerusalemin päälle?
9:9 Ja hän sanoi minulle: Israelin ja Juudan huoneen paha työ on sangen suuri, maa on täytetty murhalla, ja kaupunki täynnä pahuutta. Sillä he sanovat: 'Herra' on hyljännyt maan, ja ei 'Herra' näe.

9:10 Sentähden ei minun silmäni pidä säästämän, enkä minä tahdo armahtaa; mutta minä tahdon antaa heidän päänsä päälle, niinkuin he ansainneet ovat.

9:11 Ja katso, se mies, jonka yllä liinavaate oli, ja kirjoitustaulu vyöllä, vastasi ja sanoi: minä olen tehnyt, niinkuin sinä minulle käsenyt olet.

10 LUKU

10:1 Ja minä näin, ja katso, taivaassa oli Kerubimin päällä niinkuin saphir, ja niiden päällä niinkuin istuin.

10:2 Ja hän sanoi sille miehelle, joka oli liinavaatteissa: mene sisälle ratasten välille Kerubimin aalle, ja ota kätes täyteen tulisaa hiiliä, jotka Kerubimin välillä ovat, ja hajoita ne kaupungin päälle; ja hän meni sisälle minun silmäini edessä.

10:3 Mutta Kerubimit seisoivat oikialla puolella huoneessa, kuin mies sisälle meni, ja sumu täytti sisällisen kartanon.

10:4 Ja 'Herran' kunnia nousi Kerubimin päältä huoneen kynnykseen asti, ja huone täytettiin sumulla ja kartano 'Herran' kunnian kirkkaudella.

10:5 Ja Kerubimin siipein humaus kuului hamaan ulkonaiseen kartanoon asti, niinkuin kaikkivaltiaan Jumalan ääni kuin hän puhuu.

10:6 Ja kuin hän oli käsenyt miestä, joka oli liinavaatteissa, ja sanonut: ota tulta ratasten keskeltä Kerubimin alta; niin hän meni sinne sisälle, ja astui rattaan tykö.

10:7 Ja Kerubim ojensi kätensä keskellä Kerubimeja, tuleen päin, joka oli Kerubimin välillä, otti siitä ja antoi sen miehen käsiin,

kahmaloon. Tämä otti sen ja meni ulos.

10:8 Silloin näkyi kerubeilla ikäänkuin ihmiskäsi heidän siipiensä alta.

10:9 Ja minä näin, ja katso: kerubien kohdalla oli neljä pyörää, yksi pyörä aina yhden kerubin ohella, ja pyörät olivat näöltään niinkuin krysoliittikivi.

10:10 Ja niillä neljällä näytti olevan sama muoto, niinkuin olisi ollut sisäkkäin pyörä pyörässä.

10:11 Ne kulkivat neljään eri suuntaansa, kun kulkivat. Kulkiessaan ne eivät kääntyneet, sillä minnepäin etumainen meni, sinne ne kulkivat sen jäljessä; ne eivät kääntyneet kulkiessaan.

10:12 Ja niillä oli koko ruumis ja selät ja kädet ja siivet ja pyörät täynnä silmiä, yltympäri.

10:13 Niillä neljällä oli pyöränsä; ja pyöriä nimitettiin minun kuulteni rattaiksi.

10:14 Ja kullakin oli neljät kasvot: yhdet kerubinkasvot, toiset ihmiskasvot, kolmannet leijonankasvot ja neljännet kotkankasvot.

10:15 Ja kerubit kohosivat - ne olivat samat olennot, jotka minä olin nähnyt Kebar-joen varrella. -

10:16 Kun kerubit kulkivat, kulkivat pyörät niiden ohella, ja kun kerubit nostivat siipensä kohotaksensa ylös maasta, eivät myöskään pyörät kääntyneet pois niiden ohelta.

10:17 Kun ne seisahtuivat, seisahtuivat nämäkin, ja kun ne kohosivat, kohosivat nämä niiden kanssa, sillä olentojen henki oli näissä.

10:18 Sitten Herran kirkkaus lähti temppelin kynnykseltä ja asettui kerubien ylle.

10:19 Ja lähtiessään kerubit nostivat siipensä ja kohosivat maasta minun silmäini edessä, ja pyörät samalla kuin ne; ja ne seisahtuivat Herran huoneen itäportin

joka oli liinavaatteissa; ja hän otti sen ja meni ulos.

10:8 Ja näkyi Kerubimeissa, niinkuin ihmisen käsi heidän siipeinsä alla.

10:9 Ja minä näin, ja katso, neljät rattaat seisoivat Kerubimein tykönä, jokaisen Kerubimin tykönä yhdet rattaat, ja rattaat olivat näköänsä niinkuin turkos.

10:10 Ja olivat kaikki ne neljä yksi niinkuin toinenkin, niinkuin yhdet rattaat olisivat olleet toisten sisällä.

10:11 Kuin yksi heistä meni, niin menivät kaikki neljä, ja ei erinneet toinen toisestansa kulkeissansa; mutta kuhunka ensimmäinen meni, sinne menivät ne jäljessä, ja ei erinneet toinen toisestansa.

10:12 Ja heidän koko ruumiinsa, selkänsä, kätensä ja siipensä, niin myös rattaat olivat täynnä silmiä kaikki ympärinsä, ne neljät rattaat.

10:13 Ja rattaille sanottiin: pyörikää, niin että minä sen kuulin.

10:14 Niin oli myös jokaisella eläimellä neljät kasvot: yhdet kasvot olivat ihmisen kasvot, toiset kasvot olivat ihmisen kasvot, kolmannet jalopeuran kasvot, ja neljännet kotkan kasvot.

10:15 Ja Kerubimit korotettiin. Tämä on se eläin, jonka minä näin Kebarin virran tykönä.

10:16 Kuin Kerubimit kävivät, niin kulkivat myös rattaat heitä myöten; ja kuin Kerubimit nostivat siipiänsä, maasta nousemaan, niin ei myös rattaat heistä erinneet.

10:17 Kuin he seisoivat, niin seisoivat nämä myös, kuin he nousivat, niin nousivat myös nämä; sillä elävä henki oli heissä.

10:18 Ja \Herran\ kunnia meni taas huoneen kynnykseltä, ja istui Kerubimein päälle.

10:19 Niin ylentelivät Kerubimit siipiänsä, ja nousivat maasta ylös, minun silmäini edessä; ja kuin he menivät ulos, menivät rattaat heitä myöten; ja he astuivat idän

ovelle, ja niiden yläpuolella oli Israelin Jumalan kirkkaus.

10:20 Nämä olivat samat olennot, jotka minä olin nähnyt Israelin Jumalan alla Kebar-joen varrella; ja minä tulin tietämään, että ne olivat kerubeja.

10:21 Neljät kasvot oli kullakin ja neljä siipeä kullakin, ja niiden siipien alla oli ikäänkuin ihmiskädet.

10:22 Ja niiden kasvot olivat muodoltaan samat, jotka minä olin nähnyt - sekä niiden näön että ne itsensä - Kebar-joen varrella. Ne kulkivat kukin suoraan eteenpäin.

11 LUKU

11:1 Sitten Henki nosti minut ja vei minut Herran huoneen itäportille, joka on itään päin. Ja katso: portin ovella oli kaksikymmentä viisi miestä, ja minä näin niitten keskellä Jaasanjan, Assurin pojan, ja Pelatjan, Benajan pojan, kansan päämiehet.

11:2 Ja hän sanoi minulle: Ihmislapsi, nämä ovat ne miehet, jotka miettivät turmiota ja pitävät pahaa neuvoa tätä kaupunkia vastaan,

11:3 jotka sanovat: 'Ei ole nyt kohta rakennettava taloja: se on pata, me olemme liha.'

11:4 Sentähden ennusta heitä vastaan, ennusta, ihmislapsi.

11:5 Niin Herran Henki laskeutui minun päälleni ja sanoi minulle: Sano: Näin sanoo Herra: Näin te, Israelin heimo, sanotte, ja minä tunnen, mitä teidän hengestänne nousee.

11:6 Paljon on teidän surmaamianne tässä kaupungissa, ja sen kadut te olette surmatuilla täyttäneet.

11:7 Sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Surmattunne, jotka te olette heittäneet sen keskelle, ne ovat liha, ja tämä kaupunki on pata, mutta teidät minä sen keskeltä vien pois.

11:8 Miekkaa te pelkäätte, mutta miekan minä annan tulla teidän päällenne, sanoo

puoleiselle ovelle \Herran\ huonetta, ja Israelin kunnia oli heidän päällensä.

10:20 Tämä on se eläin, jonka minä näin Israelin Jumalan alla Kebarin virran tykönä; ja minä tunsin ne olevan Kerubimit.

10:21 Jokaisella olivat neljät kasvot ja neljä siipeä, ja siipein alla niinkuin ihmisen kädet.

10:22 Heidän kasvonsa olivat niinkuin minä ne näin Kebarin virran tykönä; ja ne kukin kävivät kohdastansa eteensä päin.

11 LUKU

11:1 Ja henki nosti minun ylös ja vei minun portin eteen \Herran\ huoneen puoleen, joka itään päin on, ja katso: portissa oli viisikolmattakymmentä miestä. Ja minä näin niiden seassa Jasanian Assurin pojan, ja Pelatian Benajan pojan, kansan päämiehet.

11:2 Ja hän sanoi minulle: sinä ihmisen poika, näillä miehillä ovat väärät ajatukset ja vahingolliset neuvot tässä kaupungissa,

11:3 Jotka sanovat: ei se vielä niin läsnä ole, rakentakaamme huoneita; tämä on pata, me olemme liha.

11:4 Sentähden ennusta sinä heitä vastaan, ennusta, sinä ihmisen poika.

11:5 Ja \Herran\ henki lankesi minun päälleni, ja sanoi minulle: sano: näin sanoo \Herra\: te Israelin huoneesta olette niin puhuneet: minä tiedän kyllä teidän henkenne ajatukset.

11:6 Te olette monta tappaneet tässä kaupungissa, ja hänen katunsa täyttäneet tapetuilla.

11:7 Sentähden sanoo Herra, \Herra\ näin: ne jotka te siellä tappaneet olette, ne ovat liha, ja tämä on pata; mutta minä tahdon teitä viedä tästä ulos.

11:8 Miekan, jota te pelkäätte, annan minä tulla teidän päällenne, sanoo Herra,

Herra, Herra.

11:9 Pois minä vien teidät sen keskeltä ja annan teidät muukalaisten käsiin ja teen teidän seassanne tuomiot.

11:10 Te kaadutte miekkaan, Israelin rajalla minä teidät tuomitsen; ja te tulette tietämään, että minä olen Herra.

11:11 Ei tämä tule teille padaksi ettekä te siihen lihaksi: Israelin rajalla minä teidät tuomitsen.

11:12 Ja te tulette tietämään, että minä olen Herra - te, jotka ette ole vaeltaneet minun käskyjeni mukaan ettekä ole tehneet minun oikeuksieni mukaan, vaan olette tehneet niiden pakanain oikeuksien mukaan, jotka ovat teidän ympärillänne.

11:13 Kun minä ennustin, niin Pelatja, Benajan poika, kuoli. Niin minä lankesin kasvoilleni, huusin kovalla äänellä ja sanoin: Voi Herra, Herra! Aivanko sinä teet lopun Israelin jäännöksestä?

11:14 Sitten tuli minulle tämä Herran sana:

11:15 Ihmislapsi, sinun veljesi, sinun veljesi, sukulaisesi ja koko Israelin heimo, kaikki, joille Jerusalemin asukkaat sanovat: 'Olkaa te vain kaukana Herrasta, meille on tämä maa annettu perinnöksi!'

11:16 Sano sentähden: Näin sanoo Herra, Herra: Koska minä olen vienyt heidät kauas pakanain sekaan ja hajottanut heidät muihin maihin, olen minä ollut heille pyhäkkönä vähän aikaa niissä maissa, joihin he ovat joutuneet.

11:17 Sano sentähden: Näin sanoo Herra, Herra: Minä kokoan teidät kansojen seasta ja kerään teidät maista, joihin teidät on hajotettu, ja annan teille Israelin maan.

11:18 Ja he tulevat sinne ja poistavat siitä kaikki sen iljetykset ja kaikki sen kauhistukset.

\Herra\.

11:9 Minä tahdon ajaa teitä sieltä ulos, ja antaa teitä muukalaisten käsiin, ja tehdä teille oikeuden.

11:10 Teidän pitää miekalla lankeeman; Israelin maan äärissä minä tahdon tuomita teitä, ja teidän pitää ymmärtämän, että minä olen \Herra\.

11:11 Mutta ei tämä pidä oleman teidän patanne, ettekä te lihana siinä; vaan Israelin maan äärissä tahdon minä tuomita teitä.

11:12 Ja teidän pitää ymmärtämän, että minä olen \Herra\; sillä ette ole vaeltaneet minun säätyini jälkeen, ja ette ole pitäneet minun oikeuksiani, mutta olette tehneet pakanain tavan jälkeen, jotka teidän ympärillänne ovat.

11:13 Ja kuin minä näin ennustin, niin Pelatia Benjan poika kuoli. Ja minä lankesin kasvoilleni, ja huusin korkialla äänellä ja sanoin: Voi Herra, \Herra\, sinä lopetat peräti Israelin jääneet.

11:14 Niin tuli \Herran\ sana minulle ja sanoi:

11:15 Sinä ihmisen poika, ne ovat sinun veljes, sinun veljes ja lähimmäiset lankos, ja koko Israelin huone, joille Jerusalemin asuvaset sanoneet ovat: menkää kauvas \Herrasta\, maa on meille annettu omaisuudeksi.

11:16 Sentähden sano sinä: näin sanoo Herra, \Herra\: totta minä olen antanut ajaa heitä kauvas pakanain sekaan, ja olen tosin hajoittanut heitä maakuntiin, niin tahdon minä kuitenkin äkisti olla heidän pyhityksensä niissä maakunnissa, joihinka he joutuneet ovat.

11:17 Sano sentähden: näin sanoo Herra, \Herra\: minä tahdon koota teitä niistä kansoista, ja koota teitä niistä maakunnista, joihinka te hajoitetut olette, ja tahdon antaa teille Israelin maan.

11:18 Sinne pitää heidän tuleman ja ottaman sieltä ulos kaiken hänen saastaisuutensa ja kaikki hänen

11:19 Ja minä annan heille yhden sydämen, ja uuden hengen minä annan teidän sisimpääne, ja minä poistan kivisydämen heidän ruumiistansa ja annan heille lihasydämen,

11:20 niin että he vaeltavat minun käskyjeni mukaan ja noudattavat minun oikeuksiani ja pitävät ne; ja he ovat minun kansani, ja minä olen heidän Jumalansa.

11:21 Mutta joitten sydän vaeltaa heidän iljetystensä ja kauhistustensa mieltä myöten, niitten vaelluksen minä annan tulla heidän oman päänsä päälle, sanoo Herra, Herra.

11:22 Sitten kerubit nostivat siipensä ja pyörät samalla kuin ne, ja Israelin Jumalan kirkkaus oli heidän yläpuolellansa;

11:23 ja Herran kirkkaus kohosi ylös, pois kaupungin keskeltä, ja asettui vuorelle, joka on itään päin kaupungista.

11:24 Mutta Henki nosti ja vei minut Kaldeaan pakkosiirtolaisten tykö, näyssä, Jumalan Hengen voimalla; ja näky, jonka olin nähnyt, katosi minulta.

11:25 Ja minä puhuin pakkosiirtolaisille kaikki Herran sanat, jotka hän oli minulle näyttänyt.

12 LUKU

12:1 Ja minulle tuli tämä Herran sana:

12:2 Ihmislapsi, sinä asut uppiniskaisen suvun keskellä, niiden, joilla on silmät nähdä, mutta eivät näe, ja korvat kuulla, mutta eivät kuule; sillä he ovat uppiniskainen suku.

12:3 Sinä, ihmislapsi, tee itsellesi matkavarusteet ja mene päiväiseen aikaan heidän silmänsä edessä pakkosiirtolaisuuteen; sinun on mentävä pakkosiirtolaisuuteen omalta paikkakunnaltasi toiseen paikkakuntaan heidän silmänsä edessä. Ehkäpä he

kauhistuksensa.

11:19 Ja minä tahdon antaa heille yhden sydämen, ja antaa teihin uuden hengen, ja tahdon ottaa pois kivisen sydämen heidän lihastansa, ja antaa heille lihaisen sydämen;

11:20 Että heidän pitää vaeltaman minun säädyissäni, ja pitämän minun oikeuteni, ja tekemän sen jälkeen; ja heidän pitää oleman minun kanssani, ja minä tahdon olla heidän Jumalansa.

11:21 Mutta niille, jotka vaeltavat sydämensä kauhistuksen ja hirmuisuuden jälkeen, niille minä tahdon panna heidän tekonsa heidän päänsä päälle, sanoo Herra, \Herra\.

11:22 Niin nostivat Kerubimit siipiänsä, ja rattaat kävivät heidän sivussansa, ja Israelin Jumalan kunnia oli heidän päällänsä.

11:23 Ja \Herran\ kunnia kävi keskellä kaupunkia ylös, ja asettui sille vuorelle, joka on itään päin kaupungista.

11:24 Ja henki otti minun, ja johdatti minun näyssä ja Jumalan hengessä Kaldean maalle vankien tykö; ja se näky, jonka minä näin, katosi minun edestäni.

11:25 Ja minä sanoin vangeille kaikki \Herran\ sanat, jotka hän minulle osoittanut oli.

12 LUKU

12:1 Ja \Herran\ sana tuli minulle ja sanoi:

12:2 Ihmisen poika, sinä asut kovakorvaisen kansan seassa, jolla kyllä silmät ovat nähdä, ja ei kuitenkaan tahdo nähdä, ja korvat kuulla, eikä tahdo kuitenkaan kuulla; sillä se on tottelematon huone.

12:3 Sentähden sinä ihmisen poika, tee itselles vaellusaseet, ja vaella valkialla päivällä heidän silmänsä edessä; sinun pitää vaeltaman siastas toiseen paikkaan heidän silmänsä edessä, jos he, mitämaks, tahtovat ymmärtää, että he kovakorvainen kansa ovat.

näkevät sen, sillä he ovat uppiniskainen suku.

12:4 Ja vie ulos varusteesi, niinkuin pakkosiirtolaiset varusteensa, päiväiseen aikaan heidän silmänsä edessä; mutta lähde itse illalla heidän silmänsä edessä, niinkuin pakkosiirtolaiset lähtevät.

12:5 Murtaudu läpi seinän heidän silmänsä edessä ja vie ne siitä ulos.

12:6 Nosta ne hartioillesi heidän silmänsä edessä ja vie ulos pilkkopimeässä; peitä kasvosi, niin ettet näe maata. Sillä ennusmerkiksi minä olen sinut pannut Israelin heimolle.

12:7 Ja minä tein, niinkuin minua oli käsketty: minä vein ulos päiväiseen aikaan varusteeni, niinkuin pakkosiirtolaiset varusteensa, mutta illalla minä murtauduin käsin läpi seinän; pilkkopimeässä minä ne vein ulos, minä nostin ne hartioilleni heidän silmänsä edessä.

12:8 Mutta aamulla minulle tuli tämä Herran sana:

12:9 Ihmislapsi, eikö ole Israelin heimo, uppiniskainen suku, sinulle sanonut: 'Mitä sinä teet?'

12:10 Sano heille: Näin sanoo Herra, Herra: Ruhtinasta, joka on Jerusalemissa, koskee tämä ennustus ja kaikkea Israelin heimoa, mikä on heidän keskuudessaan.

12:11 Sano: Minä olen teille ennusmerkki: niinkuin minä tein, niin heille tehdään, pakkosiirtolaisuuteen, vankeuteen he menevät.

12:12 Ruhtinas, joka on heidän keskellensä, nostaa nostettavansa hartioilleen ja lähtee ulos pilkkopimeässä; seinästä he murtautuvat läpi, viedäkseen siitä ulos vietävänsä. Kasvonsa hän peittää, koska hän ei ole silmillänsä näkevä maata.

12:13 Minä levitän verkkoni hänen ylitsensä, ja hän takertuu minun pyydykseeni; minä vien hänet Baabeliin, kaldealaisten maahan, mutta sitä hän ei saa nähdä, ja sinne hän

12:4 Ja sinun pitää tuoman sinun asees edes, niinkuin sinä tahtoisit vaelttaa valkiolla päivällä heidän silmänsä edessä, niiden uloslähtemisen tavalla, jotka vaelttaa tahtovat.

12:5 Ja sinun pitää murtaman sinuas seinän lävitse heidän silmänsä edessä, ja menemän siitä ulos.

12:6 Ja olallas kantaman heidän silmänsä edessä, ja kuin pimiä tullut on, menemän matkaas. Sinun pitää kasvot peittämän, ettet sinä saa nähdä maata; sillä minä olen pannut sinun ihmeeksi Israelin huoneelle.

12:7 Ja minä tein, niinkuin minulle käsketty oli, ja kannoin aseeni edes, niinkuin minun piti vaeltaman valkiolla päivällä, ja ehtoona kangotin minä itseni lävitse seinän kädellä. Ja kuin pimiä oli tullut, otin minä sen olalleni ja kannoin sen ulos heidän silmänsä edessä.

12:8 Ja huomeneltain varhain tuli \Herran\ sana minulle ja sanoi:

12:9 Sinä ihmisen poika, eikö Israelin huone, tottelematoin huone, ole sanonut sinulle: mitä sinä teet?

12:10 Niin sano siis heille: näin sanoo Herra, \Herra\; tämä kuorma tulee päämiehen päälle Jerusalemissa, ja koko Israelin huoneen päälle, joka siellä on.

12:11 Sano siis: minä olen teidän ihmeenne: niinkuin minä tehnyt olen, niin teille tapahtuman pitää, että teidän pitää vaeltaman ja vankina vietämän pois.

12:12 Heidän päämiehensä pitää vietämän pois olkapäillä pimeydessä, ja pitää käymän ulos seinän lävitse, jonka heidän särkemän pitää, että heidän pitää vaeltaman sen lävitse; hänen kasvonsa pitää peitettämän, ettei hän yhdelläkään silmällä näe maata.

12:13 Minä tahdon myös heittää minun verkkoni hänen päällensä, että hän minun verkollani pitää otettaman kiinni; ja minä tahdon antaa hänen tulla Babeliin Kaldean

kuolee.

12:14 Ja kaikki, keitä hänellä on ympärillään apunansa, ja kaikki hänen sotajoukkonsa minä hajotan kaikkiin tuuliin, ja minä ajan niitä takaa paljastetulla miekalla.

12:15 Ja he tulevat tietämään, että minä olen Herra, kun minä hajotan heidät pakanain sekaan ja sirotan heidät muihin maihin.

12:16 Mutta vähäisen määrän heitä minä jätän miekasta, nälästä ja rutosta jäljelle kertomaan pakanain seassa, siellä, minne he joutuvat, kaikista kauhistuksistansa; ja ne tulevat tietämään, että minä olen Herra.

12:17 Ja minulle tuli tämä Herran sana:

12:18 Ihmislapsi, syö leipäsi vavisten, juo vetesi väristen ja huolenalaisena

12:19 ja sano maan kansalle: Näin sanoo Herra, Herra Jerusalemin asukkaista Israelin maassa: He tulevat syömään leipänsä huolenalaisina ja juomaan vetensä kauhun vallassa, ja sen maa tulee autioksi kaikesta, mitä siinä on, kaikkien siinä asuvaisten väkivaltaisuuden tähden.

12:20 Asutut kaupungit joutuvat raunioiksi, ja maa tulee autioksi; ja te tulette tietämään, että minä olen Herra.

12:21 Ja minulle tuli tämä Herran sana:

12:22 Ihmislapsi, miksi teillä on tämä pilkkalause Israelin maasta, kun sanotte: 'Aika venyy pitkälle, ja tyhjään raukeavat kaikki näyt?'

12:23 Sentähden sano heille: Näin sanoo Herra, Herra: Minä teen lopun tästä pilkkalauseesta, niin ettei sitä enää lausuta Israelissa. Sano heille päinvastoin: Lähellä on aika ja kaikkien näkyjen täyttymys.

12:24 Sillä ei ole oleva enää petollista

maalle, jota ei hänen kuitenkaan näkemän pidä, ja siellä hänen pitää kuoleman.

12:14 Ja kaikki, jotka ovat hänen ympärillensä, hänen apumiehensä, ja kaiken sotajoukkonsa tahdon minä hajoittaa kaikkiin tuuliin, ja vetää ulos miekan heidän jälkeensä.

12:15 Ja niin heidän pitää ymmärtämän, että minä olen \Herra\, kuin minä ajan heitä pois pakanain sekaan, ja hajoitan heitä maakuntiin.

12:16 Mutta minä tahdon muutamia harvoja heistä tallella pitää miekan, nälän ja ruton edestä; että heidän pitää jutteleman kaikki kauhistuksensa pakanain seassa, kuhunka heidän tuleman pitää, ja ymmärtämän, että minä olen \Herra\.

12:17 Ja \Herran\ sana tuli minulle ja sanoi:

12:18 Sinä ihmisen poika, sinun pitää syömän leipäs vavistuksella, ja juoman vetes väristyksellä ja murheella,

12:19 Ja sanoman maakunnan kansalle: näin sanoo Herra, \Herra\ Jerusalemin asuvaisista Israelin maalla: heidän pitää syömän leipänsä murheessa, ja juoman vetensä vaivaisuudessa; sillä maa pitää hävitetyksi tuleman kaikista, mitä siinä on, kaikkein asuvaisten pahuuden tähden.

12:20 Ja ne kaupungit, jotka hyvin asetetut ovat, pitää tyhjäksi ja maa kylmille tuleman; ja niin teidän pitää ymmärtämän, että minä olen \Herra\.

12:21 Ja \Herran\ sana tuli minulle ja sanoi:

12:22 Sinä ihmisen poika, mikä sananlasku on teillä Israelin maalla, että te sanotte: että se viipyy niin kauvan, niin kaikki ennustus turhaan raukee.

12:23 Sentähden sano heille: näin sanoo Herra, \Herra\; minä tahdon hyljätä sen sananlaskun, ettei sitä enään pidä pidettämän Israelissa; ja sano heille: aika on juuri läsnä, ja kaikki, mitä ennustettu on.

12:24 Sillä tästedes ei yksikään näky pidä

näkyä, ei liukasta ennustelua Israelin heimon keskuudessa.

12:25 Sillä minä, Herra, minä puhun; ja minkä sanan minä puhun, se tapahtuu eikä enää viivy. Sillä teidän aikananne, uppiskainen suku, minä sanan puhun ja sen myös täytän, sanoo Herra, Herra.

12:26 Ja minulle tuli tämä Herran sana:

12:27 Ihmislapsi, katso, Israelin heimo sanoo: 'Niihin näkyihin, joita tämä näkee, on päiviä paljon, ja hän ennustaa kaukaisista ajoista.'

12:28 Sentähden sano heille: Näin sanoo Herra, Herra: Ei viivy enää yksikään minun sanani: Minkä sanan minä puhun, se tapahtuu, sanoo Herra, Herra.

13 LUKU

13:1 Ja minulle tuli tämä Herran sana:

13:2 Ihmislapsi, ennusta Israelin ennustavista profeetoista ja sano noille, jotka ovat profeettoja oman sydämensä voimasta: Kuulkaa Herran sana.

13:3 Näin sanoo Herra, Herra: Voi profeettahoukkia, jotka seuraavat omaa henkeänsä ja sitä, mitä eivät ole nähneet!

13:4 Niinkuin ketut raunioissa ovat sinun profeettasi, Israel.

13:5 Te ette ole nousseet muurin aukkoihin ettekä korjanneet muuria Israelin heimon ympärillä, että se kestäisi sodassa, Herran päivänä.

13:6 Mitä he ovat nähneet, on petosta, ja heidän ennustelunsa on valhetta, kun he sanovat: 'Näin sanoo Herra', vaikka Herra ei ole heitä lähettänyt; ja he muka odottavat, että hän toteuttaisi heidän sanansa.

13:7 Ettekö ole petollisia näkyjä nähneet ja valhe-ennusteluja puhuneet, kun olette sanoneet: 'Näin sanoo Herra', vaikka minä en ole puhunut?

puuttuman, eikä ennustus valehteleman Israelin huoneessa.

12:25 Sillä minä \Herra\ sen puhun, mitä minä puhun, sen pitää tapahtuman, ja ei edemmä viivytettämän; mutta teidän ajallanne, sinä tottelematoin huone, pitää minun tekemän sen minkä minä puhun, sanoo Herra, \Herra\.

12:26 Ja \Herran\ sana tuli minulle ja sanoi:

12:27 Sinä ihmisen poika: katso, Israelin huone sanoo: se näky, jonka tämä näkee, on vielä kaukana, ja ennustaa siitä ajasta, joka vielä nyt kaukana on.

12:28 Sentähden sano heille: näin sanoo Herra, \Herra\: ei yhtään minun sanastani pidä enään viivytetyksi tuleman; mutta se sana, jonka minä puhun, pitää tapahtuman, sanoo Herra, \Herra\.

13 LUKU

13:1 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle ja sanoi:

13:2 Sinä ihmisen poika, ennusta Israelin prophetaita vastaan, jotka ennustavat, ja sano niille, jotka omasta sydämestänsä ennustavat: kuulkaat \Herran\ sanaa.

13:3 Näin sanoo Herra, \Herra\: voi niitä hulluja prophetaita, jotka omaa henkeänsä seuraavat, ja ei ole mitään nähneet.

13:4 Israel, sinun prophetas ovat niinkuin ketut korvessa.

13:5 Ei he astu ylös särjetyn paikan eteen, eikä aseta heitänsä muuriksi Israelin huoneen ympärille, ja ei ole seisovaiset sodassa \Herran\ päivänä.

13:6 Heidän näkynsä on tyhjä, ja heidän ennustuksensa on valhe; he sanovat: \Herra\ on sen sanonut, vaikka ei \Herra\ ole heitä lähettänyt; ja ahkeroitsevat pitääksensä sanansa vahvana.

13:7 Eikö teidän näkynne ole turha, ja teidän ennustuksenne kaikki tyynni valhe? Te sanotte: \Herra\ on sen sanonut, ja en minä kuitenkaan ole sitä sanonut.

13:8 Sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Koska te olette puhuneet petosta ja nähneet valhenäkyjä, niin sentähden, katso, minä käyn teidän kimppuunne, sanoo Herra, Herra.

13:9 Minun käteni on profeettoja vastaan, jotka petosnäkyjä näkevät ja valhetta ennustelevat. Ei pidä heidän oleman minun kansani yhteydessä, ei heitä kirjoiteta Israelin heimon kirjaan, eivätkä he tule Israelin maahan; ja te tulette tietämään, että minä olen Herra, Herra.

13:10 Koska he, koska he vievät minun kansani harhaan, sanoen: 'rauha!', vaikka ei rauhaa ole, ja katso, koska he, kun kansa rakentaa seinän, valkaisevat sen kalkilla,

13:11 niin sano noille kalkilla-valkaisijoille, että se kaatuu. Tulee kaatosade, te syöksytte alas, raekivet, ja sinä pusket puhki, myrskynpuuska,

13:12 ja katso, seinä kaatuu! Eikö silloin teiltä kysytä: 'Missä on valkaisu, jonka olette sivelleet?'

13:13 Sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Minä kiivaudessani annan myrskynpuuskan puhjeta, kaatosade tulee minun vihastani ja raekivet minun kiivaudestani, niin että tulee loppu.

13:14 Minä hajotan seinän, jonka te olitte kalkilla valkaisseet, ja syöksen sen maahan, niin että sen perustus paljastuu; niin se kaatuu, ja te saatte siinä lopun. Ja te tulette tietämään, että minä olen Herra.

13:15 Niin minä panen kiivauteni täytäntöön seinässä ja niissä, jotka sen kalkilla valkaisivat, ja sanon teille: Ei ole enää seinää eikä sen valkaisijoita,

13:16 Israelin profeettoja, jotka ennustivat Jerusalemissa ja näkivät sille rauhan näkyjä, vaikka ei rauhaa ollut; sanoo Herra, Herra.

13:8 Sentähden sanoo Herra, \Herra\ näin: että te puhutte turhaa ja ennustatte valhetta, niin minä tahdon teidän tyköenne, sanoo Herra, \Herra\.

13:9 Ja minun käteni tulee niiden prophetain päälle, jotka näkevät turhaa ja ennustavat valhetta. Ei heidän pidä oleman minun kansani seurakunnassa, ja ei Israelin huoneen kirjoituksessa kirjoitetut oleman, taikka tuleman Israelin maalle; ja teidän pitää ymmärtämän, että minä olen Herra, \Herra\.

13:10 Sentähden, tosin sentähden, että he viettelevät minun kansani, sanoen: rauha, ja ei siellä ole rauhaa; tämä (kansa) rakentaa seinän; mutta he sivuvat sen sekoittamattomalla kalkilla.

13:11 Sanos niille, jotka sekoittamattomalla kalkilla sivuvat, että sen pitää putooman; sillä iso sade on tuleva, ja suuret rakeet lankeevat, ja tuulispää sitä syöksemän.

13:12 Katso, niin pitää seinän lankeeman; eikö silloin teille sanota: kussa nyt se pyyhkimys on, jonka te sivunneet olette?

13:13 Näin sanoo Herra, \Herra\: minä tahdon antaa pauhata suuren tuulispään minun julmuudessani, ja ison sateen minun vihassani, ja suuria raekiviä minun hirmuisuudessani; ne pitää kaikki maahan lyömän.

13:14 Ja niin minä lyön seinän alas, jonka te sekoittamattomalla kalkilla sivunneet olette, ja heitän sen maahan, niin että sen perustus pitää näkymän, ja että se maahan kaatuu, ja teidän myös pitää siinä hukkuman, ja ymmärtämän, että minä olen \Herra\.

13:15 Ja niin minä tahdon täyttää minun hirmuisuuteni seinän päälle ja niiden päälle, jotka sen sekoittamattomalla kalkilla sivuvat, ja sanoa teille: ei täällä ole seinää, eikä yhtään sivujaa.

13:16 Nämät ovat Israelin prophetat, jotka Jerusalemissa ennustavat ja näkevät hänelle rauhan näkyjä; ja ei siellä rauhaa ole,

13:17 Ja sinä, ihmislapsi, käännä kasvosi kansasi tyttäriä vastaan, jotka joutuvat hurmoksiin oman sydämensä voimasta, ja ennusta heitä vastaan

13:18 ja sano: Näin sanoo Herra, Herra: Voi niitä naisia, jotka sitovat taikasiteet kaikkiin ranteisiin ja tekevät hunnut kaikenkorkuisiin päihin pyydystääksensä sieluja! Toisia sieluja te pyydystätte minun kansaltani pois, toisten sielujen annatte elää omaksi eduksenne.

13:19 Ja te häpäisette minut kansani edessä muutamista ohrakourallisista ja leipäpalasista, kun kuoletatte sieluja, joiden ei olisi kuoltava, ja annatte elää sielujen, jotka eivät saisi elää; kun valhettelette minun kansalleni, joka kuuntelee valhetta.

13:20 Sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Minä käyn käsiksi teidän taikasiteisiinne, joilla olette pyydystäneet sieluja niinkuin lintuja, ja revin ne teidän käsivarsistanne ja lasken ne sielut irti - sielut, jotka te olette pyydystäneet - niinkuin linnut.

13:21 Ja minä revin teidän huntunne ja pelastan kansani teidän käsistänne, niin etteivät he enää joudu teidän kätenne saaliiksi; ja te tulette tietämään, että minä olen Herra.

13:22 Koska olette valheella murehduttaneet vanhurskaan sydämen, vaikka minä en tahtonut häntä murehduttaa, ja olette vahvistaneet jumalattoman käsiä, ettei hän kääntyisi pahalta tieltänsä ja saisi elää,

13:23 sentähden ette enää saa petosnäkyjä nähdä ettekä ennustella ennustelujanne, vaan minä pelastan kansani teidän käsistänne; ja te tulette tietämään, että minä olen Herra.

14 LUKU

14:1 Minun luokseni tuli miehiä Israelin vanhinten joukosta, ja he istuivat minun

sanoo Herra \Herra\.

13:17 Ja sinä ihmisen poika, aseta kasvosi kansasi tyttäriä vastaan, jotka ennustavat sydämestänsä, ja ennusta heitä vastaan.

13:18 Ja sano: näin sanoo Herra, \Herra\: voi teitä, jotka ompelette ihmisille pehmyksiä kainalon alle, ja päänalasia sekä nuorille että vanhoille, käsittääksenne sieluja. Kuin te nyt olette käsittäneet minun kansani sielut, niin te lupaatte heille elämän;

13:19 Ja saastutatte minun, minun kansani seassa, ohrapivon ja leivän palan tähden, että te tuomitsette ne sielut kuolemaan, jotka ei pidä kuoleman, ja tuomitsette ne elämään, jotka ei pidä elämän, teidän valheenne kautta minun kansani seassa, jotka mielellänsä valhetta kuulevat.

13:20 Sentähden näin sanoo Herra, \Herra\: katso, minä tahdon teidän pehmyksenne tykö, jolla te sieluja käsitätte ja uskotatte, ja tahdon ne repiä pois teidän kainalonne alta, ja tahdon pelastaa ne sielut, jotka te käsitätte ja uskotatte.

13:21 Ja tahdon teidän päänalaisenne reväistä rikki, ja pelastaa minun kansani teidän kädestänne, ettei teidän pidä heitä enään käsittämän; ja teidän pitää ymmärtämän, että minä olen \Herra\.

13:22 Että te petollisesti saatatte surulliseksi vanhurskaan sydämen, jota en minä ole surulliseksi tehnyt, ja olette vahvistaneet jumalattoman kädet, niin ettei se palajaisi pahasta tiestänsä, ja saisi elää.

13:23 Sentähden ei teidän pidä enään saarnaaman turhaa oppia, eikä ennustusta ennustaman; mutta minä tahdon vapahtaa minun kansani teidän kädestänne, ja teidän pitää ymmärtämän, että minä olen \Herra\.

14 LUKU

14:1 Ja minun tyköni tuli monikahtoja Israelin vanhimpia ja he istuivat minun

eteeni.

14:2 Niin minulle tuli tämä Herran sana:

14:3 Ihmislapsi, nämä miehet ovat sulkeneet kivijumalansa sydämeensä ja asettaneet kasvojensa eteen sen, mikä heille oli kompastukseksi syntiin. Antaisinko minä heidän kysyä minulta neuvoa?

14:4 Sentähden puhuttele heitä ja sano heille: Näin sanoo Herra, Herra: Kuka ikinä israelilainen sulkee kivijumalansa sydämeensä ja asettaa kasvojensa eteen sen, mikä hänelle oli kompastukseksi syntiin, ja sitten menee profeetan tykö, hänelle minä, Herra, kyllä annan vastauksen - hänelle ja hänen monille kivijumalilleen, 14:5 ja tartun Israelin heimoa sydämeen, koska he ovat kääntyneet minusta pois kaikki tyynni seuraamalla kivijumaliansa.

14:6 Sentähden sano Israelin heimolle: Näin sanoo Herra, Herra: Kääntykää, ja kääntykää pois kivijumalistanne ja kääntäkää kasvonne pois kaikista kauhistuksistanne.

14:7 Sillä kuka ikinä israelilainen tai muukalainen, joka asuu Israelissa, luopuu minusta ja sulkee kivijumalansa sydämeensä ja asettaa kasvojensa eteen sen, mikä hänelle oli kompastukseksi syntiin, ja sitten menee profeetan tykö kysymään itsellensä neuvoa minulta, hänelle minä, Herra, itse annan vastauksen.

14:8 Minä käännän kasvoni sitä miestä vastaan, teen hänet merkiksi ja sananlaskuksi ja hävitän hänet kansastani; ja te tulette tietämään, että minä olen Herra.

14:9 Mutta jos profeetta antaa viekoitella itsensä ja sanoo sanan, niin minä, Herra, olen sen profeetan viekoitellut; ja minä ojennan käteni häntä vastaan ja hävitän hänet kansastani Israelista.

14:10 Heidän on kannettava syntinsä - niinkuin kysyjän synti, niin on profeetankin

tyköni.

14:2 Niin tapahtui \Herran\ sana minulle ja sanoi:

14:3 Sinä ihmisen poika, nämät miehet riippuvat sydämellensä epäjumalissansa, ja pysyvät lujana vääryytensä pahenuksessa: pitäisikö heidän ollenkaan minulta kysymän?

14:4 Sentähden puhuttele heitä ja sano heille: näitä sanoo Herra, \Herra\: kuka ihminen Israelin huoneesta riippuu sydämellensä epäjumalissansa, ja pysyy lujana vääryytensä pahenuksessa, ja tulee prophetan tykö, niin tahdon minä \Herra\ vastata häntä, niinkuin hän ansainnut on suurella epäjumalan palveluksellansa, 14:5 Että Israelin huone pitää vietellyksi tuleman sydämässän: sentähden että he kaikki ovat minusta luopuneet epäjumalainsa kautta.

14:6 Sentähden pitää sinun sanoman Israelin huoneelle: näitä sanoo Herra, \Herra\: kääntäkää itsenne ja luopukaat teidän epäjumalan palveluksestanne, ja kääntäkää teidän kasvonne kaikesta teidän kauhistuksestanne.

14:7 Sillä kuka ihminen Israelin huoneesta, taikka joku muukalainen, joka Israelissa asuu, luopuu minusta ja sydämellensä riippuu epäjumalissa, ja lujana pysyy epäjumalansa palveluksen pahenuksessa, ja tulee prophetan tykö kysymään minulta hänen kauttansa, hänelle minä \Herra\ tahdon itse vastata.

14:8 Ja tahdon asettaa minun kasvoni häntä vastaan, ja tehdä häntä autioksi, ihmeeksi ja sananlaskuksi, ja hävittää hänen minun kansastani: ja teidän pitää ymmärtämän, että minä olen \Herra\.

14:9 Mutta jos vietelty propheta jotakin saarnaa, hänen minä \Herra\ annan vietellyksi tulla; ja tahdon ojentaa minun käteni hänen päällensä, ja hävittää hänen minun kansastani Israelista.

14:10 Ja niin heidän molempain pitää väärän tekonsa maksun saaman; niinkuin

synti -

14:11 etteivät he, Israelin heimo, enää eksyisi minusta pois eivätkä enää saastuttaisi itseänsä kaikilla rikkomuksillaan, vaan olisivat minun kansani ja minä olisin heidän Jumalansa; sanoo Herra, Herra.

14:12 Ja minulle tuli tämä Herran sana:

14:13 Ihmislapsi! Jos maa tekisi syntiä minua vastaan olemalla uskon ja minä ojentaisin sitä vastaan käteni ja murtaisin siltä leivän tuen ja lähettäisin siihen nälän ja hävittäisin siitä ihmiset ja eläimet,

14:14 ja sen keskellä olisivat nämä kolme miestä: Nooa, Daniel ja Job, niin oman henkensä he vanhurskaudellaan pelastaisivat; sanoo Herra, Herra.

14:15 Jos minä antaisin pahain petoeläinten käydä halki maan ja ne riistäisivät siltä lapset ja se tulisi autioksi, niin ettei kukaan siellä kulkisi petoeläinten tähden,

14:16 niin nämä kolme miestä, jos olisivat sen keskellä, eivät voisi - niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra - pelastaa poikiansa eikä tyttäriänsä; ainoastaan he itse pelastuisivat, mutta maa tulisi autioksi.

14:17 Taikka jos minä antaisin miekan tulla tämän maan yli ja sanoisin: 'Miekka, käy halki maan!' ja hävittäisin siitä ihmiset ja eläimet,

14:18 ja sen keskellä olisivat nämä kolme miestä, eivät he voisi - niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra - pelastaa poikiansa eikä tyttäriänsä, vaan ainoastaan he itse pelastuisivat.

14:19 Taikka, jos minä lähettäisin ruton tähän maahan ja vuodattaisin vihani sen ylitse verenä, niin että hävittäisin siitä ihmiset ja eläimet,

14:20 ja Nooa ja Daniel ja Job olisivat sen

kysyjän väärä teko, niin pitää myös prophetan väärä teko oleman,

14:11 Ettei Israelin huone enään pidä erhetymän minua seuraamasta, ja ei enempi saastuttaman itsiänsä kaikissa ylitsekäymisissänsä; mutta heidän pitää oleman minun kansani, ja minä tahdon olla heidän Jumalansa, sanoo Herra, \Herra\.

14:12 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle ja sanoi:

14:13 Sinä ihmisen poika, kuin maakunta syntiä tekee minua vastaan, ja pyrkii edespäin synnissä, niin minä tahdon ojentaa minun käteni sen päälle, ja ottaa leivän aineen pois, ja lähettää nälän sinne, hukuttaakseni siellä sekä ihmiset että eläimet.

14:14 Ja jos vielä ne kolme miestä, Noa, Daniel ja Job siellä olisivat, niin he ainoastaan pelastaisivat sielunsa vanhurskaudellansa, sanoo Herra, \Herra\.

14:15 Ja jos minä antaisin tulle pahat pedot maakuntaan, jotka sen tekisivät lapsettomaksi ja hävittäisivät, niin ettei yksikään siellä taitaisi vaeltaa petoin tähden;

14:16 Ja nämät kolme miestä olisivat siellä, niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, \Herra\, ei pitäisi heidän taitaman vapahtaa poikia eikä tyttäriä; vaan ainoastaan itse vapahdettaman, ja maa autioksi tuleman.

14:17 Taikka jos minä antaisin tulla miekan sen maan päälle, ja sanoisin: miekka, käy maan lävitse, ja niin tulisivat sekä ihmiset että eläimet hävitetyksi;

14:18 Ja ne kolme miestä olisivat siellä, niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, \Herra\, ei heidän pitäisi taitaman pelastaa poikia eli tyttäriä, vaan ainoastaan he itse tulisivat vapahdetuiksi.

14:19 Taikka jos minä lähettäisin ruton siihen maakuntaan, ja vuodattaisin minun vihani sen päälle verellä, hävittämään sieltä ihmisiä ja eläimiä;

14:20 Ja Noa, Daniel ja Job olisivat siellä,

keskellä, eivät he voisi - niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra - pelastaa poikaansa eikä tyttärensä; vain itse he vanhurskaudellaan pelastaisivat henkensä.

14:21 Mutta näin sanoo Herra, Herra: Mitä sitten, kun minä lähetän Jerusalemin yli neljä kovaa tuomiotani: miekan, nälän, pahat petoeläimet ja ruton hävittämään siitä ihmiset ja eläimet!

14:22 Mutta katso, sinne on jäävä jäljelle pelastuneita, poikia ja tyttäriä, jotka viedään pois. Katso, ne tulevat teidän luoksenne, ja te näette heidän vaelluksensa ja tekonsa ja tulette lohdutetuiksi siitä onnettomuudesta, jonka minä olen tuottanut Jerusalemlle, kaikesta, minkä olen sille tuottanut.

14:23 He lohduttavat teitä, kun näette heidän vaelluksensa ja tekonsa. Ja te tulette tietämään, etten minä syyttä ole tehnyt sitä kaikkea, minkä olen sille tehnyt; sanoo Herra, Herra.

15 LUKU

15:1 Ja minulle tuli tämä Herran sana:

15:2 Ihmislapsi, mikä parempi on viinipuu kuin kaikki muut puut, tuo köynnös, joka on metsän puitten seassa?

15:3 Otetaanko siitä puuta, josta tehdään tarviskalu? Otetaanko siitä vaarnaakaan, johon ripustetaan kaikkea tavaraa?

15:4 Katso, se annetaan tulen kulutettavaksi. Sen molemmat päät on tuli kuluttanut, ja sen keskus on kärventynyt - kelpaako se tarviskaluksi?

15:5 Katso, silloinkaan, kun se eheä oli, ei siitä voinut tarviskalua tehdä, saati sitten, kun tuli on sen kuluttanut ja se on kärventynyt - silloinko siitä tehtäisiin tarviskalu?

15:6 Sentähden, näin sanoo Herra, Herra:

niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, \Herra\, ei heidän pitäisi taitaman auttaa poikia eli tyttäriä, vaan ainoasti vanhurskaudellansa pelastamaan omia sielujansa.

14:21 Sillä näin sanoo Herra, \Herra\: kuin minä lähetän ne neljä minun pahaa rangaistustani, miekan, nälän ja pahat pedot, ja ruton Jerusalemiin, hävittämään siellä sekä ihmiset että eläimet;

14:22 Ja katsos, niin pitää muutamia sinne jätetyitä kirvoitettaman, poikia ja tyttäriä; ja katso, heidän pitää tuleman tänne teidän tykönnne, että teidän pitää näkemän, kuinka heidän käy, ja lohduttaman teitä sen onnettomuuden tähden, jonka minä Jerusalemlle olen antanut tulla, ja kaikkein muiden tähden, jotka minä olen antanut tulla heidän päällensä.

14:23 He pitää oleman teidän lohdutuksenne, kuin te saatte nähdä, kuinka heidän käy, ja taidatte ymmärtää, etten minä ilman syytä tehnyt ole kaikkia, mitä minä siellä tehnyt olen, sanoo Herra, \Herra\.

15 LUKU

15:1 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle ja sanoi:

15:2 Sinä ihmisen poika, mitä on viinapuu parempi muita puita, eli viinapuun oksa parempi metsäpuita?

15:3 Otetaanko siitä puu tehtää jotain työtä? taikka tehdäänkö niistä koukku, johonka jotakin ripustetaan?

15:4 Katso, se heitetään tuleen kulutettavaksi, niin että tuli molemmat päät kuluttaa, ja hänen keskupaikkansa palaa: mihinkä se nyt pitäis kelpaaman, kelvanneeko se mihinkään?

15:5 Katso, kuin se vielä kokonainen oli, ei siitä silloinkaan taidettu mitään tehdä: kuinka paljon vähemmin taidetaan tästälähin siltä jotakin tehdä, kuin tuli sen kuluttanut ja polttanut on?

15:6 Sentähden näin sanoo Herra, \Herra\:

Niinkuin metsän puitten seassa käy viinipuulle, jonka minä olen antanut tulen kulutettavaksi, niin minä annan käydä myös Jerusalemin asukkaille.

15:7 Minä käännän kasvoni heitä vastaan: tulesta he ovat päässeet, mutta tuli heidät kuluttaa; ja te tulette tietämään, että minä olen Herra, kun minä käännän kasvoni heitä vastaan.

15:8 Ja minä teen maan autioksi, koska he ovat olleet uskottomat; sanoo Herra, Herra.

16 LUKU

16:1 Ja minulle tuli tämä Herran sana:

16:2 Ihmislapsi, ilmoita Jerusalemille sen kauhistukset

16:3 ja sano: Näin sanoo Jerusalemille Herra, Herra: Sinun sukusi ja syntysi on kanaanilaisten maasta; isäsi oli amorilainen ja äitisi heetiläinen.

16:4 Ja näin oli sinun syntymäsi: sinä päivänä, jona synnyit, sinulta ei leikattu napanuoraa, sinua ei pesty vedellä, että olisit puhdistunut, sinua ei hierottu suolalla eikä sinua kääritty kapaloihin.

16:5 Ei kenkään sinua säälinyt, niin että olisi tehnyt sinulle mitään tällaista ja armahtanut sinua, vaan sinut pantiin heitteille kedolle: niin halpana pidettiin sinun henkesi sinä päivänä, jona synnyit.

16:6 Mutta minä kuljin ohitsesi ja näin sinut, kun sätkyttelit verissäsi. Ja minä sanoin sinulle, kun olit siinä verissäsi: 'Sinun pitää elämän' - niin sanoin minä sinulle, kun olit siinä verissäsi: 'Sinun pitää elämän,

16:7 minä teen sinut kymmentuhansiksi kuin pellon laihon.' Sitten sinä vartuit, tulit isoksi ja ehdit kauneimpaan kukoistukseesi, rintasi paisuivat, ja hiuksesi kasvoivat; mutta vielä sinä olit alaston ja paljas.

niinkuin minä annan viinapuun oksat tulella poltettaa metsäpuiden kanssa, niin pitää myös minun tekemän Jerusalemin asuvalle.

15:7 Ja tahdon asettaa minun kasvoni heitä vastaan, ettei heidän pidä välttämän tulta; mutta tulen pitää heitä polttaman. Ja teidän pitää ymmärtämän, että minä olen \Herra\, kuin minä asetan kasvoni heitä vastaan.

15:8 Ja teen maakunnan kylmille, että he ovat pilkanneet minua, sanoo Herra, \Herra\.

16 LUKU

16:1 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle ja sanoi:

16:2 Sinä ihmisen poika, ilmoita Jerusalemille hänen kauhistuksensa!

16:3 Ja sano: näin sanoo Herra, \Herra\ Jerusalemille: sinun sukus ja syntys on Kanaanealaisten maalta, sinun isäs Amorilaisista ja sinun äitis Hetiläisistä.

16:4 Sinun sukus ei ole sinulta napaa leikanneet, kuin synnyit, ei ole sinua myös saunoitettu vedellä, että olisit puhtaaksi tullut, eikä suolalla tahottu, eikä kapaloihin kääritty.

16:5 Sillä ei kenkään sinua surkutellut, että hän olis armahtanut sinua, ja osoittanut sinulle yhdenkin näistä, mutta sinä heitettiin kedolle, niin ylönkatsottu oli sinun sielus, kuin synnyit.

16:6 Mutta minä kävin sinun ohitses, ja näin sinun veressäs makaavan, ja sanoin sinulle: sinun pitää elämän, kuin sinä niin sinun veressäs makasit; totta sinulle sanoin minä, kuin niin veressäs makasit: sinun pitää elämän.

16:7 Ja minä olen enentänyt sinun moneksi tuhanneksi ja antanut sinun suureksi tulla, niinkuin hedelmän maan päällä, ja sinä olit kasvanut isoksi ja aivan kauniiksi tullut, sinun nisäs olivat kasvaneet, ja sinä olit saanut kauniit pitkät hiukset, mutta sinä olit vielä alaston ja

16:8 Niin minä kuljin ohitsesi ja näin sinut, ja katso, sinun aikasi oli lemmen aika. Ja minä levitin liepeeni sinun ylitsesi ja peitin häpysi. Ja minä vannoin sinulle ja menin liittoon sinun kanssasi, sanoo Herra, Herra; ja sinä tulit minun omakseni.

16:9 Minä pesin sinut vedellä, huuhtelin sinut verestäsi ja voitelin sinut öljyllä.

16:10 Minä puetin sinut kirjaeltuihin vaatteisiin, kengitsin sinut sireeninahkakenkiin, sidoin päähäsi hienopellavaisen siteen ja hunnutin sinut silkillä.

16:11 Minä koristin sinut koruilla, panin rannerenkaat käsiisi ja käädyt kaulaasi,

16:12 panin nenärenkaan nenääsi, korvarenkaat korviisi ja päähäsi kauniin kruunun.

16:13 Niin koristettiin sinut kullalla ja hopealla, sinun pukusi oli hienoa pellavaa, silkkiä ja kirjaeltua vaatetta, ja sinä sait syödä lestyjä jauhoja, hunajata ja öljyä. Sinusta tuli ylenmäärin kaunis, ja sinä kelpasit kuninkaalliseen arvoon.

16:14 Ja sinun maineesi kulki pakanakansoihin kauneutesi tähden, sillä se oli täydellinen niiden kaunistusten takia, jotka minä sinun yllesi panin; sanoo Herra, Herra.

16:15 Mutta sinä luotit kauneutesi ja harjoitit haureutta maineesi nojalla ja vuodatit haureuttasi jokaiselle ohikulkijalle: 'Saakoon tuokin!'

16:16 Sinä otit vaatteitasi ja teit itsellesi kirjavia uhrikukkuloita ja harjoitit haureutta niiden päällä - moista ei ole tapahtunut eikä ole tapahtuva -.

16:17 Sinä otit korukalujasi, minun kultaani ja hopeatani, jota minä olin sinulle antanut, ja teit itsellesi miehenkuvia ja harjoitit haureutta niiden kanssa.

16:18 Sinä otit kirjaeltuja vaatteitasi ja

kaino.

16:8 Ja minä kävin ohitses ja katsoin päälles, ja katso, sinä olit täysikasvuinen, niin minä hajoitin hameeni liepeen sinun ylitses, ja peitin sinun häpiäs; ja minä vannoin sinulle, ja annoin itseni liittoon sinun kanssas, sanoo Herra, \Herra\, että sinun piti minun oleman.

16:9 Ja pesin sinun vedellä, ja virutin sinun verestäs, ja voitelin sinun öljyllä.

16:10 Ja vaatetin sinun neulotuilla vaatteilla, ja kengitin sinun Tekasjimin nahalla, ja annoin sinulle kalliit liinavaatteet, puetin sinun silkkiin.

16:11 Ja kaunistin sinun kaunistuksella, ja panin käsirenkaat sinun kätees ja käädyt sinun kaulaas.

16:12 Ja annoin otsalehden sinun otsaas, ja korvarenkaat korviis ja kunnian kruunun päähäs.

16:13 Niin sinä kaunistettiin kullalla ja hopiolla, ja vaatetettiin kalliilla liinavaatteella, silkillä ja neulotulla työllä; sinä söit myös sämpyläleipää, hunajaa ja öljyä; ja olit ylenpaljon kaunistettu, ja sait valtakunnan.

16:14 Ja sinun nimes kuului kauvas pakanain seassa sinun kauneutes tähden, joka juuri täydellinen oli, senkaltaisten kaunistusten kautta, jotka minä olin pannut päälles, sanoo Herra, \Herra\.

16:15 Mutta sinä uskalsit kauneutes; ja ettäsin niin ylistetty olit, teit sinä huorin, niin että sinä itses teit yhteiseksi jokaiselle, jotka kävivät ohitses, ja teit hänen tahtonsa.

16:16 Ja otit sinun vaatteistas, ja teit siitä kirjavat alttarit itselles, ja teit huoruuttas niiden päällä; joka ei ikänä tapahtunut ole, eikä pidä tapahtuman.

16:17 Ja otit sinun kunniakaluistas, jotka minä sinulle minun kullastani ja hopiastani antanut olin, ja teit niistä miehen kuvat itselles, ja teit huorin niiden kanssa.

16:18 Ja otit neulotut vaattees ja peitit ne

verhosit ne niillä; ja minun öljyni ja suitsukkeeni sinä panit niiden eteen.

16:19 Ruokani, jota minä sinulle annoin - minähän syötin sinua lestyillä jauhoilla, öljyllä ja hunajalla - sinä panit niiden eteen suloiseksi tuoksuksi. Näin tapahtui, sanoo Herra, Herra.

16:20 Sinä otit poikasi ja tyttäresi, jotka olit minulle synnyttänyt, ja teurastit heidät niiden syödä. Eikö riittänyt sinulle haureutesi,

16:21 kun vielä teurastit minun poikani ja annoit heidät poltettaviksi uhrina niille?

16:22 Ja kaikkien kauhistustesi ja haureutesi ohessa sinä et muistanut nuoruutesi päiviä, jolloin olit alaston ja paljas ja sätkyttelit verissäsi.

16:23 Ja kaiken muun pahuutesi lisäksi - voi, voi sinua! sanoo Herra, Herra -

16:24 sinä rakensit itsellesi korokkeita ja teit itsellesi kumpuja kaikille toreille;

16:25 kaikkiin kadunkulmiin sinä rakensit kumpujasi ja häpäisit kauneutesi, levitit sääresi jokaiselle ohikulkijalle ja yhä lisäsit haureuttasi.

16:26 Sinä harjoitit haureutta naapuriesi, Egyptin suurijäsenisten poikain, kanssa ja yhä lisäsit haureuttasi ja niin vihoitit minut.

16:27 Ja katso, minä ojensin käteni sinua vastaan ja vähensin sinun määräosasi ja jätin sinut vihollistesi, filistealaisten tyttären, raivon valtaan, jotka häpesivät sinun iljettävää vaellustasi.

16:28 Sitten sinä harjoitit haureutta Assurin poikain kanssa, koska et voinut saada kyllääsi; ja vaikka harjoitit haureutta heidän kanssansa, et sittenkään kyllääsi saanut.

16:29 Sitten sinä yhä enensit haureuttasi kauppiasten maahan päin, Kaldeaan, mutta et siitäkään saanut kyllääsi.

16:30 Kuinka himosta hiukeava olikaan

niillä, ja minun öljyni ja suitsutukseni asetit sinä heidän eteensä.

16:19 Ruokani, jonka minä annoin syödäkses, sämpylöitä, öljyä ja hunajaa, asetit sinä heidän eteensä makiaksi hajuksi; ja niin se oli, sanoo Herra, \Herra\.

16:20 Ja sinä otit poikas ja tyttäres, jotka minulle synnyttänyt olit, ja uhrasit ne heille syötää; luuletkos niin halvaksi huoruutes?

16:21 Ja sinä teuraaksi teit minun lapseni, ja annoit polttaa heitä heidän edessänsä.

16:22 Et kuitenkaan sinä ole kaikessa kauhistuksessa ja huoruudessa koskaan ajatellut nuoruutes aikaa, kuinka paljas ja alaston sinä olit, ja makasit veressä.

16:23 Joka tapahtui kaiken sinun pahuutes jälkeen. Voi! voi sinuas! sanoo Herra, \Herra\.

16:24 Sinä rakensit itselles korkeudet, ja teit sinulles kukkulat kaikille kaduille.

16:25 Ja kaikkein teiden suihin rakensit sinä kukkulas, ja teit sinun kauneutes kauhistukseksi; sinä hajoitit jalkas jokaiselle, joka kävi siitä ohitse, ja teit suurta salavuoteutta.

16:26 Ensin sinä teit salavuoteutta lähimmäistes Egyptin lasten kanssa, joilla suuri liha oli, ja teit suurta salavuoteutta kehoittaakses minua.

16:27 Ja katso, minä ojensin käteni sinua vastaan ja hillitsin senkaltaisen tapas, ja hylkäsin sinun vihollistes Philistealaisten tyttären tahtoon, jotka häpesivät sinun häpeemätöntä työtäs.

16:28 Sitte sinä teit huoruutta Assurin lasten kanssa, ja et taitanut heistä kyllääs saada; ja kuin sinä olit tehnyt huoruutta heidän kanssansa, ja et taitanut heistä kylläänäntyä;

16:29 Enensit sinä vielä sitte sinun huoruuttas Kanaanin maalla, Kaldeaan asti, ja et sinä vielä sittenkään taitanut silläkään kylläänäntyä.

16:30 Kuinka siis minun pitäis

sinun sydämesi, sanoo Herra, Herra, kun teit tämän kaiken, niinkuin tekee itse pääportto;

16:31 kun rakensit korokkeesi kaikkiin kadunkulmiin ja teit kumpusi kaikille toreille!

Mutta siinä sinä olit erilainen kuin muut portot, että halveksuit portonpalkkaa -

16:32 avionrikkoja-vaimo, joka miehensä sijaan ottaa vieraita!

16:33 Kaikille muille portoille annetaan lahja, mutta sinä annoit portonlahjojasi kaikille rakastajillesi ja haureudessasi lahjoit heitä tulemaan luoksesi joka taholta.

16:34 Sinun oli haureudessasi laita päinvastoin kuin muitten naisten: sinun perässäsi ei juostu haureuteen, ja sinä maksoit portonpalkkaa, mutta sinulle portonpalkkaa ei maksettu; näin se oli päinvastoin.

16:35 Sentähden, sinä portto, kuule Herran sana:

16:36 Näin sanoo Herra, Herra: Koska olet antanut riettautesi vuotaa ja olet paljastanut häpysi haureudessasi kaikille rakastajillesi ja kaikille kauhistaville kivijumalillesi, sekä lastesi veren tähden, jonka olet niille antanut,

16:37 sentähden, katso, minä kokoan kaikki sinun rakastajasi, jotka olivat sinulle mieleen, kaikki, joita sinä rakastit, ja kaikki, joihin kyllästyit, ne minä kokoan sinua vastaan joka taholta ja paljastan heille sinun häpysi, niin että he näkevät koko häpysi.

16:38 Minä tuomitsen sinut sen mukaan, mitä on säädetty avionrikkoja- ja verenvuodattaja-naisista, ja annan vihassa ja kiivaudessa sinun veresi vuotaa.

16:39 Ja minä annan sinut heidän käsiinsä, ja he hajottavat sinun korokkeesi, kukistavat sinun kumpusi, raastavat sinulta vaatteesi, ottavat korukalusi ja jättävät sinut alastomaksi ja paljaaksi.

ympärileikkaaman sinun sydämes, sanoo Herra, \Herra\: ettäs senkaltaisen julkihuoran töitä teet?

16:31 Siinä, ettäs niin rakennat korkeutes joka tien suuhun, ja teet kukkulas kaikille kaduille, ja et ole niinkuin muu portto, joka rahalla ostettaman pitää,

16:32 Taikka niinkuin joku huorivaimo, joka miehensä siaan laskee toisen.

16:33 Kaikille portoille annetaan lahjoja; mutta sinä annat kaikille sinun väärtämiehilles palkan, ja lahjoitat heitä, että heidän joka paikasta sinun tyköns tuleman pitäis, huoruutta tekemään sinun kanssas.

16:34 Ja löydetään sinun tyköns sinun huoruudessas juuri vastoin sitä mikä tapa on muiden vaimoin kanssa, ettei sinun perässäs juosta; ja että sinä palkan annat, ja ei sinulle palkkaa anneta, niin sinä teet juuri vastahakoisin.

16:35 Sentähden sinä portto, kuule \Herran\ sanaa:

16:36 Näin sanoo Herra, \Herra\: ettäs niin mielelläs annat rahaa, ja julistat häpiäs huoruutes kautta väärtämiehelles ja kaiken sinun kauhistukses epäjumalain kanssa, ja vuodatat lastes veren, jonkas heille uhraat;

16:37 Sentähden, katso, minä tahdon koota kaikki sinun väärtämiehes, joiden kanssa sinä olet hekumassa elänyt, ynnä kaikkein niiden kanssa, joita ystävinäs pidät, ja joita vihaat; ja minä tahdon ne koota sinua vastaan joka taholta, ja julistaa sinun häpiäs, että heidän kaikki sinun häpiäs näkemän pitää.

16:38 Ja minä annan käydä huoran ja verenvuodattajan oikeuden sinun ylitses, ja annan vuodattaa sinun veres julmuudella ja kiivaudella.

16:39 Ja minä annan sinut heidän käsiinsä, että heidän pitää särkemän sinun korkeutes, ja kukistaman sinun kukkulas, ja riisuman sinun vaattees, ja ottaman sinulta pois sinun kunniakappalees, ja antaman istua sinun alasti ja paljaana.

16:40 He nostattavat kansanjoukon sinua vastaan, ja ne kivittävät sinut, hakkaavat sinut maahan miekoillansa,

16:41 polttavat tulella sinun talosi ja panevat sinussa toimeen tuomiot paljojen naisten silmäin edessä. Minä teen lopun sinun porttona-olostasi, etkä sinä enää sitten porttonpalkkoja maksa.

16:42 Niin minä tyydytän vihani sinussa, niin että minun kiivauteni sinusta väistyy, ja minä tyynnyn enkä enää ole vihastunut.

16:43 Koska et muistanut nuoruutesi päiviä, vaan ärsytit minut kaikilla näillä, niin katso: minäkin annan sinun vaelluksesi tulla oman pääsi päälle, sanoo Herra, Herra. Etkö sinä tehnyt näitä iljetyksiä kaikkien kauhistustesi lisäksi?

16:44 Katso, jokainen, joka sananlaskuja lausuu, on lausuva sinusta: 'Tyttär tulee äitiinsä.'

16:45 Sinä olet äitisi tytär, hänen, joka vieroi miestänsä ja lapsiansa, ja olet sisartesi sisar, heidän, jotka vieroivat miehiänsä ja lapsiansa: teidän äitinne oli heetiläinen ja isänne amorilainen.

16:46 Isompia sisaresi oli Samaria tyttärineen, joka asui vasemmalla puolellasi, ja pienempi sisaresi, joka asui oikealla puolellasi, oli Sodoma tyttärineen.

16:47 Mutta sinä et vaeltanut heidän teitänsä etkä tehnyt kauhistuksia samalla tavoin kuin he: vähän aikaa vain, niin sinä jo teit kelvottomammin kuin he kaikilla teilläsi.

16:48 Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra: ei totisesti sisaresi Sodoma tyttärineen tehnyt sitä, mitä sinä tyttärinesi olet tehnyt.

16:49 Katso, tämä oli sisaresi Sodoman synty: ylpeys, leivän yltäkylläisyys ja huoleton lepo hänellä ja hänen tyttärillään;

16:40 Ja heidän pitää antaman tulla sinun vastaas suuren väkijoukon, jotka pitää sinua kivittämän kuoliaaksi ja hakkaaman miekoillansa rikki;

16:41 Ja tulella polttaman sinun huonees, ja näyttämän sinulle sinun oikeutes monen vaimon silmäin edessä; ja minä tahdon tehdä lopun sinun huoruudelles, ettei sinun enään pidä antaman rahaa.

16:42 Ja kuin minä olen antanut minun vihani levätä sinun päälläs, niin pitää minun kiivauteni sinusta luopuman, että minä mahtaisin olla levossa, ja en enään vihastua.

16:43 Ettes muistanut nuoruutes aikaa, vaan kehoitit minua näillä kaikilla, sentähden tahdon minä myös panna kaikki sinun menos sinun pääs päälle, sanoo Herra, \Herra\, ettes tekisi sitä pahaa kaikkein sinun kauhistustes kanssa.

16:44 Katso, kaikki jotka itsiänsä sananlaskussa harjoittavat, ne pitää tämän sananlaskun sinusta sanoman: tytär on niinkuin äitikin.

16:45 Sinä olet äitisi tytär, joka hylkäsi miehensä ja lapsensa; ja sinä olet sisartesi sisar, jotka jättivät pois miehensä ja lapsensa; teidän äitinne on Hetiläinen, ja teidän isänne Amorilainen.

16:46 Samaria on sinun vanhempi sisares tyttärinensä, joka vasemmalla puolellas tykönäs asuu; ja Sodoma on sinun nuorempi sisares tyttärinensä, joka asuu oikealla puolellas.

16:47 Vaikka et sinä kuitenkaan heidän teillänsä vaeltanut, taikka tehnyt heidän kauhistustensa jälkeen, niin ei siitä paljo puutu, ettet sinä pahempia asioita tehnyt ole kuin he, kaikissa sinun menoissas.

16:48 Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, \Herra\, Sodoma, sinun sisares tyttärinensä, ei ole niin tehnyt kuin sinä ja sinun tyttäres.

16:49 Katso, se oli sinun sisares, Sodoman synty: ylpeys, ja kaikissa yltäkylläisyys, ja hyvä rauha, joka hänellä ja hänen

mutta kurjaa ja köyhää hän ei kädestä ottanut.

16:50 He korskeilivat ja tekivät kauhistuksia minun edessäni, ja minä, kun sen näin, toimitin heidät pois.

16:51 Ja Samaria ei tehnyt puoltakaan sinun syntiesi vertaa; mutta sinä olet tehnyt kauhistuksia paljon enemmän kuin he, niin että olet kaikilla kauhistuksillasi, joita olet tehnyt, saanut sisaresi näyttämään vanhurskailta.

16:52 Niinpä kannan myös sinä häpeäsi, kun olet hankkinut moisen hyvityksen sisarillesi: sinun syntiesi takia, kun olet menetellyt vielä kauhistavammin kuin he, ovat he vanhurskaampia kuin sinä. Häpeä sinäkin ja kannan häpeäsi, kun olet saanut sisaresi näyttämään vanhurskailta.

16:53 Ja minä tahdon kääntää heidän kohtalonsa: Sodomian ja hänen tyttäriensä kohtalon sekä Samarian ja hänen tyttäriensä kohtalon; ja minä tahdon kääntää sinun kohtalosi, sinun, joka olet heidän keskellensä,

16:54 että kantaisit häpeäsi ja olisit häpeissäsi kaikesta, mitä teit, kun lohdutit heidät.

16:55 Sinun sisaresi - Sodoma tyttäreineen saa palata entisellensä, ja Samaria tyttäreineen saa palata entisellensä. Ja sinä tyttärinesi saat palata entisellesi.

16:56 Eikö ollut sisaresi Sodoma huhupuheena sinun suussasi sinun ylpeytesi aikana,

16:57 ennenkuin sinun oma pahuutesi paljastui, silloin kun jouduit Aramin tyttärien ja kaikkien heidän ympärillään asuvaisten, filistealaisten tyttärien, häväistäväksi, jotka joka taholta pilkkaavat sinua?

16:58 Sinä saat kantaa iljetyksesi ja kauhistuksesi, sanoo Herra.

tyttärillänsä oli: mutta köyhiä ja tarvitsevia ei he auttaneet;

16:50 Mutta he olivat ylpiät, ja tekivät kauhistuksen minun edessäni; sentähden olen myös minä heittänyt heidät pois, kuin minä sen näin.

16:51 Niin ei myös Samaria ole tehnyt puoliakaan sinun syntejäs; mutta sinä olet paljon enemmän tehnyt sinun kauheuttas kuin hän, ettäs olet tehnyt sisaresi hyväksi kaikkein sinun kauhistustes suhteen, joita sinä tehnyt olet.

16:52 Niin kannan myös häpiäs, sinä, joka sisaresi hyväksi teet synteis kautta, joissa sinä suuremmat ja olet tehnyt heitä paremmaksi kuin sinä olet: niin häpee nyt ja kannan häpiäs, ettäs sisaresi, hyväksi tehnyt olet.

16:53 Mutta minä tahdon kääntää heidän vankiutensa: Sodomian vankiuden ja hänen tytärtensä, ja Samarian vankiuden ja hänen tytärtensä, ja sinun vankiutes vangit heidän keskellensä,

16:54 Niin että sinun täytyy kantaa sinun häpiäs ja pilkkas kaiken sen edestä, jonka tehnyt olet, jolla heitä olet lohduttava.

16:55 Ja sinun sisaresi Sodoma ja hänen tyttärensä pitää käännettyksi tuleman, niinkuin he ennen ovat olleet, ja Samaria ja hänen tyttärensä pitää käännettyksi tuleman, niinkuin he ennen ovat olleet; ja sinun myös tytärties kanssa pitää käännettyksi tuleman, niinkuin te ennen olleet olette.

16:56 Ja ei pidä (enää) Sodoma sinun sisaresi huutoon tuleman sinun suussasi, (niinkuin) ylpeytesi aikana.

16:57 Kuin pahuutes ei vielä julki ollut, niinkuin siihen aikaan, kuin Syrian ja Philistealaisten tyttäret häpäisivät sinua joka paikassa, ja kaikki sen ympäristö katsoi sinun ylönsä;

16:58 Kuin sinun täytyi kantaa pahuuttas ja kauheuttas, sanoo [Herra], \Herra\.

16:59 Sillä näin sanoo Herra, Herra: Minä olen tehnyt sinulle sen mukaan, kuin sinä olet tehnyt, kun olet pitänyt valan halpana ja rikkonut liiton.

16:60 Mutta minä muistan liittoni, jonka tein sinun kanssasi sinun nuoruutesi päivinä, ja minä teen sinun kanssasi iankaikkisen liiton.

16:61 Ja sinä muistat vaelluksesi ja häpeät, kun otat vastaan sisaresi, ne, jotka ovat sinua isommat, ynnä ne, jotka ovat sinua pienemmät, ja minä annan heidät sinulle tyttäreiksi; mutta en sinun liittosi voimasta.

16:62 Ja minä teen liittoni sinun kanssasi, ja sinä tulet tietämään, että minä olen Herra.

16:63 Niin sinä muistat ja häpeät etkä voi häpeäsi tähden suutasi avata, kun minä annan sinulle anteeksi kaikki, mitä sinä tehnyt olet; sanoo Herra, Herra.

17 LUKU

17:1 Ja minulle tuli tämä Herran sana:

17:2 Ihmislapsi, esitä arvoitus ja lausu vertaus Israelin heimolle

17:3 ja sano: Näin sanoo Herra, Herra: Suuri kotka, suurisiipinen, pitkäsulkinen, täysihöyheninen, kirjava, tuli Libanonille ja otti latvuksen setripuusta.

17:4 Hän taittoi siitä latvalehvän ja vei sen kauppiasten maahan, asetti sen kauppurien kaupunkiin.

17:5 Sitten hän otti siitä maasta taimen ja pani sen kylvöpeltoon. Hän otti sen ja pani pajuksi runsaan veden ääreen.

17:6 Se versoi, ja siitä tuli rehevä viinipuu, matalakasvuinen; sen oksien tuli kääntyä kotkaan päin ja sen juurten olla hänen allansa. Siitä tuli viinipuu, se teki haaroja, työnsi oksia.

17:7 Mutta oli toinen suuri kotka,

16:59 Sillä näin sanoo Herra, \Herra\ : minä tahdon tehdä sinulle, niinkuin sinä tehnyt olet, että valan katsoit ylön ja särjit liiton.

16:60 Mutta minä tahdon muistaa minun liittoni, jonka minä kanssas tehnyt olen nuoruutes aikana, ja tahdon tehdä ijankaikkisen liiton sinun kanssas.

16:61 Niin sinun pitää mielees johdattaman sinun teitäs, ja häpeemän, kuin olet ottava tykö vanhemmat ja nuoremmat sisares, jotka minä sinulle tyttäreikses antava olen; vaan ei sinun liittostas.

16:62 Mutta minä tahdon tehdä minun liittoni sinun kanssas, että sinun ymmärtämän pitää, että minä olen \Herra\ :

16:63 Ettäs sitä ajattelisit ja häpeäisit, ja et rohkeaisi häpiän tähden suutas avata, koska minä sinulle anteeksi antava olen kaikki, mitä tehnyt olet, sanoo Herra, \Herra\.

17 LUKU

17:1 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle ja sanoi:

17:2 Sinä ihmisen poika, anna Israelin huoneelle tapaus ja juttele vertaus,

17:3 Ja sano: näin sanoo Herra, \Herra\ : suuri kotka suurella lennolla ja pitkällä siivillä ja täynnä sulkia, jotka olivat kirjavat, tuli Libanonin päälle, ja otti sedripuun latvan.

17:4 Ja mursi pois sen pienten vesain latvan, ja vei sen kauppamaahan, ja pani sen kauppamiesten kaupunkiin.

17:5 Ja otti myös siemeniä siitä maakunnasta ja kylvi ne hyvään peltoon, ja asetti siihen, kussa paljon vettä läsnä oli, ja istutti sen taitavasti.

17:6 Ja se kasvoi ja tuli avaraksi viinapuuksi, vaan matalaksi varreltansa, sillä oksat taittivat itsensä siihen päin, ja olivat juuret sen alla; ja se tuli jaloksi viinapuuksi, ja kasvoi oksat, ja putkautti itsestensä vesat.

17:7 Ja siellä oli toinen suuri kotka, jolla

suurisiipinen, runsashöyheninen; ja katso, tämä viinipuu ojensi juurensa sitä kotkaa kohti ja työnsi oksansa siihen päin, sen kasteltaviksi, siitä penkereestä, johon se oli istutettu.

17:8 Se oli istutettu hyvään peltoon, runsaan veden ääreen, että se tekisi lehviä, kantaisi hedelmää ja tulisi ihanaksi viinipuuksi.

17:9 Sano: Näin sanoo Herra, Herra: Menestyyköhän se? Eiköhän kotka kisko ylös sen juuria ja raasta sen hedelmiä; niin että kaikki siitä versoneet lehdet kuivuvat ja puu kuivuu? Eikä tarvita suurta voimaa, ei paljoa väkeä sen nostamiseksi juuriltansa.

17:10 Katso, istutettu se on - menestyyköhän se? Eiköhän se kuivu, kun siihen käy itätuuli, kuivu penkereessä, jossa se versoi?

17:11 Ja minulle tuli tämä Herran sana:

17:12 Sano uppiniskaiselle suvulle: Ettekö te tiedä, mitä tämä tarkoittaa? Sano: Katso, Baabelin kuningas tuli Jerusalemiin, otti sen kuninkaan ja päämiehet ja vei heidät luoksensa Baabeliin.

17:13 Ja hän otti yhden kuninkaallisesta suvusta, teki hänen kanssansa liiton ja otti häneltä valan, mutta maan mahtavat hän vei mukanaan,

17:14 että valtakunta tulisi vähäpätöiseksi eikä kohoaisi, että se pitäisi liittonsa ja liitto pysyisi.

17:15 Mutta hän kapinoi häntä vastaan ja laittoi lähettiläänsä Egyptiin, että hänelle annettaisiin hevosia ja paljon väkeä. Menestyyköhän se, pelastuukohan se, joka tällaista tekee? Pelastuuko se, joka liiton rikkoor?

17:16 Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra: sen kuninkaan asuinpaikalla, joka hänet kuninkaaksi teki, jonka valan hän on halpana pitänyt ja jonka liiton hän on rikkonut, sen luona, keskellä Baabelia,

olivat isot siivet ja paljo sulkia, ja katso, tämä viinapuu sovitti juurensa hänen puoleensa, ja ojensi oksansa hänen puoleensa, että sen piti kastetuksi tuleman hänen ojistansa.

17:8 Ja oli kuitenkin hyvällä maalla paljon veden tykönä istutettu, niin että se kyllä sai kasvaa oksia, hedelmää kantaa ja suureksi viinapuuksi tulla.

17:9 Niin sano nyt: näin sanoo Herra, \Herra\: pitäisikö sen menestymän? eikö sen juuret pidä reväistämän ylös, ja sen hedelmät varistettaman, että se kuivettuis? sen pitää kuivettuman kaikissa vesoisissa, ja ei suuren käsivarren, taikka paljon kansan kautta, juurinensa revittämän ylös.

17:10 Katso, se on istutettu; vaan pitäiskö sen menestymän? ja niin pian kuin siihen tulee itätuuli, niin pitää sen kuivettuman paikkoinensa.

17:11 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle ja sanoi:

17:12 Sanos tälle kovakorvaiselle huoneelle: ettekö te tiedä, mikä tämä on? ja sano: katso, Babelin kuningas tuli Jerusalemiin, ja otti hänen kuninkaansa ja päämiehensä, ja vei heidät tykönsä Babeliin.

17:13 Ja otti yhden kuninkaallisesta siemenestä, ja teki liiton hänen kanssansa, ja otti valan häneltä; mutta ne jalot maakunnassa otti hän pois.

17:14 Että valtakunta piti nöyryytetyksi tuleman, ja ei itsiänsä paisuttaman, että liitto piti pidettämän ja seisovainen oleman.

17:15 Mutta se luopui hänestä, ja lähetti käskyläisensä Egyptiin, että hänelle piti lähettämän hevosia ja paljon väkeä; pitäiskö se menestymän hänelle? taikka pitäiskö hänen hyvin siitä pääsemän, joka senkaltaista tekee? ja se kuin liiton särkee, pitäiskö sen pääsemän?

17:16 Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, \Herra\: sen kuninkaan paikassa, joka hänen kuninkaaksi asetti, jonka valan hän katsoi ylös, ja jonka liiton hän särki, siellä hänen pitää kuoleman Babelissa.

hänen totisesti on kuoltava.

17:17 Ja farao suurella sotajoukollaan ja paljolla väellään ei tee mitään hänen hyväkseen sodassa, kun luodaan valli ja rakennetaan saartovarusteet paljojen ihmisten hävittämiseksi.

17:18 Hän piti halpana valan ja rikkoi liiton; katso, vaikka oli kättä lyönyt, hän teki kaiken tämän - ei hän pelastu.

17:19 Sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Niin totta kuin minä elän, niin valani, jonka hän halpana piti, ja liittoni, jonka hän rikkoi, minä annan totisesti tulla hänen pänsä päälle.

17:20 Minä levitän verkkoni hänen ylitsensä, ja hän takertuu minun pyydykseeni. Minä vien hänet Baabeliin ja käyn siellä oikeutta hänen kanssansa hänen uskottomuudesta, jota hän on osoittanut minua kohtaan.

17:21 Ja kaikki hänen pakolaisensa kaikista hänen sotajoukoistaan kaatuvat miekkaan, ja jäljellejääneet hajotetaan kaikkiin tuuliin. Ja te tulette tietämään, että minä, Herra, olen puhunut.

17:22 Näin sanoo Herra, Herra: Mutta minä otan yhden latvuksen siitä korkeasta setripuusta ja istutan sen; hennon latvalehvän minä siitä taitan ja istutan korkealle ja jyrkälle vuorelle.

17:23 Israelin vuoren korkeuteen minä sen istutan: ja se kantaa lehviä ja tekee hedelmää, ja siitä tulee mahtava setri. Ja sen alla asuvat kaikki linnut, kaikki, mitä siivekästä on; ne asuvat sen oksain varjossa.

17:24 Ja kaikki metsän puut tulevat tietämään, että minä olen Herra, joka teen korkean puun matalaksi ja matalan puun korkeaksi, tuoreen puun kuivaksi ja kuivan puun kukoistavaksi. Minä, Herra, Herra, olen puhunut, ja minä sen teen.

17:17 Ja Pharaon ei pidä seisovaisen oleman häntä auttaissansa sodassa, sotajoukolla ja paljolla väellä, koska vallit pantaman ylös ja multaseinät rakennettaman pitää, että monta sielua surmattaisiin.

17:18 Sillä hän on katsonut valan ylös, ja särkenyt liiton; katso, että hän on kätensä ojentanut, ja kaikkia näitä tekee, niin ei hänen pidä pääsemän.

17:19 Sentähden sanoo Herra, \Herra\ näin: niin totta kuin minä elän, tahdon minä valani, jonka hän on katsonut ylös, ja liittoni, jonka hän särkenyt on, antaa tulla hänen pänsä päälle.

17:20 Sillä minä tahdon heittää verkkoni hänen päällensä, ja hän pitää minun pyydyksilläni otettaman kiinni; ja minä tahdon antaa hänen vietää Babeliin, ja tahdon siellä olla oikeudella hänen kanssansa, että hän niin itsensä on asettanut minua vastaan.

17:21 Ja kaikki, jotka pakenevat ja hänen puoltansa pitävät, pitää miekalla lankeeman, ja ne, jotka heistä pääsevät, pitää kaikkiin tuuliin hajoitetuiksi tuleman; ja teidän pitää ymmärtämän, että minä \Herra\ olen tämän puhunut.

17:22 Näin sanoo Herra, \Herra\: minä tahdon myös ottaa korkian sedrin latvasta, ja murtaa nuorten vesain latvan, ja minä tahdon istuttaa sen korkialle vuorelle.

17:23 Minä tahdon sen korkialle Israelin vuorelle istuttaa, että sen pitää oksia saaman, ja hedelmän kantaman, ja suureksi sedripuiksi tuleman: niin että kaikkinaiset linnut pitää taitaman asua hänen allansa, ja hänen oksainsa varjon alla lepäämän.

17:24 Ja kaikki puut maan päällä pitää tietämään, että minä \Herra\ olen korkian puun alentanut, ja matalan puun ylentänyt, ja viheriäisen puun kuivannut, ja kuivan puun viheriäiseksi tehnyt; minä \Herra\ sen puhun, ja teen sen myös.

18 LUKU

18:1 Ja minulle tuli tämä Herran sana:

18:2 Mikä teillä on, kun te lausutte tätä pilkkalauseetta Israelin maasta: 'Isät söivät raakoja rypäleitä, lasten hampaat heltyivät?'

18:3 Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra, ei tule teidän enää lausua tätä pilkkalauseetta Israelissa.

18:4 Katso, kaikki sielut ovat minun: niinkuin isän sielu, niin pojankin sielu - ne ovat minun. Se sielu, joka syntiä tekee - sen on kuoltava.

18:5 Jos mies on vanhurskas ja tekee oikeuden ja vanhurskauden:

18:6 ei syö uhrivuorilla, ei luo silmiänsä Israelin heimon kivijumaliin, ei saastuta lähimmäisensä vaimoa, ei ryhdy naiseen, joka on kuukautistilassa,

18:7 ei sorra toista, vaan antaa takaisin velanpanttin, ei riistä eikä raasta, vaan antaa leipäänsä nälkäiselle, verhoaa vaatteella alastonta,

18:8 ei anna rahaansa korolle, ei ota voittoa, vaan pidättää kätensä vääryydestä, tekee oikean tuomion miesten välillä,

18:9 vaeltaa minun käskyjeni mukaan ja noudattaa minun oikeuksiani, niin että tekee sitä, mikä oikein on - hän on vanhurskas, hän totisesti saa elää, sanoo Herra, Herra.

18:10 Mutta jos hänelle on syntynyt poika, väkivaltainen, verenvuodattaja, joka tekee yhtäkin näistä,

18:11 mitä hän itse ei ole tehnyt: syö uhrivuorilla, saastuttaa lähimmäisensä vaimon,

18:12 sortaa kurjaa ja köyhää, riistää ja raastaa, ei anna takaisin panttia, luo silmänsä kivijumaliin, tekee kauhistuksia,

18 LUKU

18:1 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle ja sanoi:

18:2 Mitä te pidätte keskenänne Israelin maalla tätä sananlaskua, ja sanotte: isät ovat syöneet happamia viinamarjoja, mutta lasten hampaat ovat huoltuneet?

18:3 Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, \Herra\, senkaltainen sananlasku ei pidä enään oleman teidän seassanne Israelissa.

18:4 Sillä katso, kaikki sielut ovat minun, isän sielu on niin minun kuin pojankin sielu; se sielu, joka syntiä tekee, sen pitää kuoleman.

18:5 Jos joku on hurskas, joka oikein ja hyvin tekee;

18:6 Joka ei vuorilla syö, joka ei nosta silmiänsä ylös Israelin huoneen epäjumalain puoleen, ja ei saastuta lähimmäisensä emäntää, eikä makaa vaimon kanssa hänen taudissansa;

18:7 Joka ei kenellekään vahinkoa tee, joka velkamiehille antaa panttinsa jälleen, joka ei keltäkään mitään ota pois väkivallalla, joka jakaa leipänsä isoovaiselle, ja vaatettaa alastoman.

18:8 Joka ei korolle anna, joka ei voittoa ota, joka vääryydestä kätensä tempaa pois, joka ihmisten vaiheella oikein tuomitsee;

18:9 Joka minun säätyini jälkeen vaeltaa, ja minun oikeuteni pitää, niin että hän todesta sen jälkeen tekee; se on hurskas mies, hänen pitää totisesti saaman elää, sanoo Herra, \Herra\.

18:10 Mutta jos hän pojan siittää, ja se tulee murhaajaksi, joka verta vuodattaa, eli tekee jonkun näistä kappaleista.

18:11 Ja ei yhtään niistä muista kappaleista tee; mutta syö myös vuorilla, ja saastuttaa lähimmäisensä emännän;

18:12 Tekee köyhille ja vaivaisille vahinkoa, ottaa jotain väkivallalla, ei anna panttia jälleen ja nostaa silmänsä epäjumalain puoleen, jolla hän kauhistuksen tekee,

18:13 antaa rahansa korolle ja ottaa voittoa - saisiko tämä elää? Ei hän saa elää: kaikkia näitä kauhistuksia hän on tehnyt, hänet on kuolemalla rangaistava; hän on verivelan alainen.

18:14 Mutta katso, jos tälle on syntynyt poika ja hän näkee kaikki isänsä synnit, jotka tämä on tehnyt - näkee ne eikä tee sellaisia:

18:15 ei syö uhrivuorilla, ei luo silmiänsä Israelin heimon kivijumaliin, ei saastuta lähimmäisensä vaimoa,

18:16 ei sorra toista, ei ota panttia, ei riistä eikä raasta, vaan antaa leipäänsä nälkäiselle, verhoaa vaatteella alastonta,

18:17 pidättää kätensä kurjasta, ei ota korkoa eikä voittoa, vaan tekee minun oikeuksieni mukaan, vaeltaa käskyjeni mukaan - hänen ei ole kuoltava isänsä syntivelan tähden, hän totisesti saa elää.

18:18 Hänen isänsä taas kun teki väkivallan töitä, riisti ja raastoi veljeltänsä ja teki kansansa keskuudessa sitä, mikä ei ole hyvää, niin katso, hänen oli kuoltava syntivelkansa tähden.

18:19 Ja vielä te kysytte: 'Minkätähden ei poika kanna isän syntivelkaa?' Kun poika on tehnyt oikeuden ja vanhurskauden, noudattanut kaikkia minun käskyjäni ja tehnyt niitten mukaan, hän totisesti saa elää. Se sielu, joka syntiä tekee - sen on kuoltava.

18:20 Poika ei kanna isän syntivelkaa, eikä isä kanna pojan syntivelkaa. Vanhurskaan ylitse on tuleva hänen vanhurskautensa, ja jumalattoman ylitse on tuleva hänen jumalattomuutensa.

18:21 Ja jos jumalaton kääntyy pois kaikesta synnistänsä, mitä hän on tehnyt, ja noudattaa kaikkia minun käskyjäni ja tekee oikeuden ja vanhurskauden, hän totisesti saa elää; ei hänen ole kuoltava.

18:22 Ei yhtäkään hänen synneistänsä,

18:13 Antaa kasvulle, ottaa voittoa: pitäisikö hänen elämän? Ei hänen pidä elämän; mutta että hän senkaltaisen kauhistuksen tehnyt on, niin hänen pitää totisesti kuoleman, hänen verensä pitää hänen päällänsä oleman.

18:14 Mutta jos hän pojan siittää, joka kaikki näkee, isänsä synnit jotka hän tehnyt on; ja hän pelkää, ja ei tee niin;

18:15 Ei syö vuorilla, ei silmiänsä nosta Israelin huoneen epäjumalain puoleen, ei saastuta lähimmäisensä emäntää;

18:16 Ei tee kenellekään vahinkoa, ei pidä panttia tykönänsä, ei mitään ota vääryydellä; jakaa leipänsä isoovaisille, ja vaatettaa alastoman;

18:17 Ei vaivaisille tee vääryyttä, ei ota korkoa eikä voittoa, mutta pitää minun oikeuteni, ja elää minun säätyini jälkeen: ei hänen pidä kuoleman isänsä pahan teon tähden, vaan totisesti elämän.

18:18 Mutta hänen isänsä, joka paljon väkivaltaa ja suurta vääryyttä tehnyt on veljeänsä vastaan, ja kansansa seassa tehnyt on sitä mikä ei kelpaa, katso, hänen pitää kuoleman pahan tekonsa tähden.

18:19 Niin te sanotte: miksi ei pojan pidä kantaman isänsä paha tekoa? että hän on tehnyt oikein ja hyvin, pitänyt ja tehnyt kaikki minun säätyini, niin hän saa totisesti elää.

18:20 Sillä se sielu, joka syntiä tekee, sen pitää kuoleman; ei pojan pidä kantaman isänsä syntiä, eikä isän pojan syntiä; mutta vanhurskaan vanhurskaus pitää hänen itse päällänsä oleman, ja väärän pahuus pitää hänen päällänsä oleman.

18:21 Mutta jos jumalaton kääntyy kaikista synneistään, joita hän tehnyt on, ja pitää kaikki minun säätyini, ja tekee oikeuden ja vanhurskauden, niin hän saa totisesti elää, ja ei pidä kuoleman.

18:22 Kaikkia hänen ylitsekäymisiään, joita

jotka hän on tehnyt, muisteta;
vanhurskautensa tähden, jota hän on
noudattanut, hän saa elää.

18:23 Olisiko minulle mieleen jumalattoman
kuolema, sanoo Herra, Herra; eikö se, että
hän kääntyy pois teiltänsä ja elää?

18:24 Ja jos vanhurskas kääntyy pois
vanhurskaudestansa ja tekee vääryyttä,
tekee kaikkien niiden kauhistusten kaltaisia,
joita jumalaton tekee - saisiko hän tehdä
niin ja elää? Ei yhtäkään hänen
vanhurskasta tekoansa, jonka hän on
tehnyt, muisteta. Uskottomuutensa tähden,
johon hän on langennut, ja syntinsä
tähden, jota on tehnyt, niiden tähden
hänen on kuoltava.

18:25 Ja vielä te sanotte: 'Herran tie ei ole
oikea.' Kuulkaa siis, te Israelin heimo!
Minunko tieni ei olisi oikea? Eikö niin:
teidän omat tienne eivät ole oikeat!

18:26 Jos vanhurskas kääntyy pois
vanhurskaudestansa ja tekee vääryyttä,
sentähden hänen on kuoltava; vääryytensä
tähden, jota on tehnyt, hänen on kuoltava.

18:27 Ja jos jumalaton kääntyy pois
jumalattomuudestaan, jota on harjoittanut,
ja tekee oikeuden ja vanhurskauden, hän
säilyttää sielunsa elossa.

18:28 Koska hän näki ja kääntyi pois
kaikista synneistänsä, joita oli tehnyt, hän
totisesti saa elää; ei hänen ole kuoltava.

18:29 Mutta Israelin heimo sanoo: 'Herran
tie ei ole oikea.' Minunko tieni eivät olisi
oikeat, te Israelin heimo? Eikö niin: teidän
omat tienne eivät ole oikeat!

18:30 Niinpä minä tuomitsen teidät, te
Israelin heimo, itsekunkin hänen teittensä
mukaan, sanoo Herra, Herra. Kääntykää,
palatkaa pois kaikista synneistänne, ja
älkөөön syntivelka tulko teille
lankeemukseksi.

18:31 Heittäkää pois päältänne kaikki
syntinne, joilla te olette rikkoneet, ja tehkää
itsellenne uusi sydän ja uusi henki. Ja

hän tehnyt on, ei pidä muistettaman; mutta
hän saa elää vanhurskauden tähden, jonka
hän tehnyt on.

18:23 Luuletkos, että minulla on joku ilo
jumalattoman kuolemasta, sanoo Herra,
'Herra', ja ei paljo enempi, että hän
palajaa teistänsä, ja saa elää?

18:24 Ja jos vanhurskas kääntyy
vanhurskaudestansa, ja tekee paha, ja
elää kaiken sen kauhistuksen jälkeen, jonka
jumalaton tekee: pitäiskö hänen saaman
elää? Ja tosin kaikkea hänen
vanhurskauttansa, jota hän tehnyt on, ei
pidä muistettaman; mutta hänen pitää
kuoleman ylitsekäymistensä ja synteinsä
tähden, joita hän tehnyt on.

18:25 Ja vielä sitte te sanotte: ei Herra
tee oikein. Niin kuulkaat nyt, te Israelin
huoneesta: eikö minulla oikeus ole, ja teillä
vääryys?

18:26 Kuin vanhurskas kääntyy
vanhurskaudestansa, ja tekee paha, niin
hänen pitää kuoleman; mutta hänen pitää
kuoleman pahuutensa tähden, jonka hän
tehnyt on.

18:27 Ja koska jumalaton kääntyy
vääryydestänsä, jonka hän tehnyt on, ja
tekee oikeuden ja vanhurskauden, hän saa
pitää sielunsa elävänä.

18:28 Sillä koska hän näkee, ja lakkaa
pahuudestansa, niin hänen pitää totisesti
elämän ja ei kuoleman.

18:29 Ja Israelin huone sanoo: ei Herra
tee oikein. Pitäisikö minulla vääryys oleman,
te Israelin huone? Eikö teillä ole vääryys?

18:30 Sentähden tahdon minä tuomita
teitä, te Israelin huoneesta, jokaisen hänen
tiensä jälkeen, sanoo Herra, 'Herra'.
Sentähden kääntykää, ja palatkaa kaikesta
vääryydestänne, ettette lankeaisi pahan
tekonne tähden.

18:31 Heittäkää pois tyköänne kaikki
ylitsekäymisenne, jolla te rikkoneet olette,
ja tehkää teillenne uusi sydän ja uusi

minkätähden te kuolisitte, Israelin heimo?

18:32 Sillä ei ole minulle mieleen kuolevan kuolema, sanoo Herra, Herra. Siis kääntykää, niin te saatte elää.

19 LUKU

19:1 Mutta sinä, viritä itkuvirsi Israelin ruhtinaista

19:2 ja sano: Mikä naarasleijona olikaan sinun äitisi leijonain joukossa! Se makasi nuorten jalopeurain keskellä, kasvatti poikasiansa

19:3 ja sai ylenemään yhden poikasistaan: siitä tuli nuori jalopeura, se oppi saalista raatelemaan, se söi ihmisiä.

19:4 Mutta kansat kuulivat siitä: se pyydystettiin heidän kuoppaansa ja vietiin turpakoukussa Egyptin maahan.

19:5 Kun emo näki, että viipyi, että hukkuu hänen toivonsa, otti se toisen poikasistaan, sai sen nuoreksi jalopeuraksi.

19:6 Se käyskenteli leijonain keskellä, siitä tuli nuori jalopeura, se oppi saalista raatelemaan, se söi ihmisiä.

19:7 Se ryhtyi heidän leskiinsä ja teki autioiksi heidän kaupunkinsa, ja maa ja kaikki, mitä siinä on, kauhistui sen ärjynnän äänestä.

19:8 Silloin kansat maakunnista yltympäri asettivat ja virittivät sille verkkonsa; se pyydystettiin heidän kuoppaansa.

19:9 Ja se pantiin häkkiin, turpakoukkuun ja vietiin Baabelin kuninkaan eteen. Se vietiin vuorilinnoihin, ettei sen ääni enää kuuluisi Israelin vuorille.

19:10 Sinun äitisi oli sinulle kuin verevä viinipuu, veden ääreen istutettu. Se tuli runsaasta vedestä hedelmöitseväksi ja tuuhealehväiseksi.

19:11 Siihen tuli ylväitä oksia hallitsijain

henki; sillä miksi pitäis teidän kuoleman, sinä Israelin huone?

18:32 Sillä ei minulla ole yhtään iloa hänen kuolemastansa, joka kuolee, sanoo Herra, \Herra\; sentähden kääntykää, niin te saatte elää.

19 LUKU

19:1 Mutta tee sinä valitusitku Israelin päämiehistä.

19:2 Ja sano: miksi sinun äitis naaras jalopeura makasi jalopeurain seassa, ja kasvatti penikkansa nuorten jalopeurain seassa.

19:3 Yhden hän niistä kasvatti, ja siitä tuli nuori jalopeura, se tottui julmasti repimään ja syömään ihmisiä.

19:4 Kuin pakanat sen hänestä kuulivat, ottivat he sen kiinni luolassansa, ja veivät sen kahleissa Egyptin maalle.

19:5 Kuin nyt äiti sen näki, että hänen toivonsa oli pois, otti hän toisen pojistansa ja teki siitä nuoren jalopeuran.

19:6 Kuin se vaelsi jalopeurain seassa, tuli se nuoreksi jalopeuraksi, joka myös harjaantui julmasti raatelemaan ja syömään ihmisiä.

19:7 Se oppi heidän leskensä tuntemaan ja hävitti heidän kaupunkinsa, niin että maa ja mitä siinä oli, kauhistui hänen kiljumisensa ääntä.

19:8 Niin asettivat pakanat itsensä kaikista maakunnista hänen ympärillensä, ja heittivät verkkonsa hänen päällensä, ja käsittivät hänen luolassansa.

19:9 Ja panivat hänen kahleissa vankiuteen, ja veivät hänen Babelin kuninkaan tykö; ja hän vietiin varustuksiin, ettei hänen äänensä pitänyt enää kuultaman Israelin vuorilla.

19:10 Sinun äitis on sinun levossas niinkuin viinapuu veden reunalla istutettu; ja sen hedelmät ja oksat kasvoivat siitä paljosta vedestä.

19:11 Että sen oksat niin vahvaksi tulivat,

valtikoiksi, ja sen runko kohosi korkealle tiheän lehvistön keskellä ja näkyi kauas korkeana ja runsas-oksaisena.

19:12 Mutta se temmattiin vihaisesti irti, viskattiin maahan, ja itätuuli kuivasi sen hedelmät, ne revittiin hajalleen, ja sen ylväät oksat kuivuivat, ne kulutti tuli.

19:13 Nyt se on istutettuna erämaahan, kuivaan ja janoiseen maahan.

19:14 Ja sen valtaoksasta on lähtenyt tuli, se on kuluttanut sen hedelmät, ja ylvästä oksaa hallitusvaltikaksi ei siinä enää ole. Itkuvirsi tämä oli oleva, ja itkuvirsi siitä on tullut.

20 LUKU

20:1 Seitsemäntenä vuotena, viidennessä kuussa, kuukauden kymmenentenä päivänä tuli miehiä Juudan vanhinten joukosta kysymään neuvoa Herralta, ja he istuivat minun eteeni.

20:2 Niin minulle tuli tämä Herran sana:

20:3 Ihmislapsi, puhu Israelin vanhimmille ja sano heille: Näin sanoo Herra, Herra: Tekö tulette minulta neuvoa kysymään? Niin totta kuin minä elän, en anna minä teidän kysyä minulta neuvoa, sanoo Herra, Herra.

20:4 Etkö tuomitse heitä, etkö tuomitse, ihmislapsi? Tee heille tiettäviksi heidän isiensä kauhistukset

20:5 ja sano heille: Näin sanoo Herra, Herra: Sinä päivänä, jona minä Israelin valitsin, minä kättä kohottaen lupasin Jaakobin heimon jälkeläisille, minä tein itseni heille tunnetuksi Egyptin maassa ja kättä kohottaen lupasin heille sanoen: 'Minä olen Herra, teidän Jumalanne.'

20:6 Sinä päivänä minä kättä kohottaen lupasin heille, että vien heidät pois Egyptin maasta siihen maahan, jonka olin heille katsonut ja joka vuotaa maitoa ja mettä - se on kaunistus kaikkien maitten joukossa.

että ne herrain valtikaksi kelpasivat, ja se tuli korkiaksi paksuin oksain seassa. Ja kuin se nähtiin, että se niin korkia oli, ja että hänellä niin monta oksaa oli;

19:12 Reväistiin se maahan vihassa, ja heitettiin pois, itätuuli kuivasi hänen hedelmänsä; ja sen vahvat oksat murrettiin rikki, niin että ne kuivetuksi ja tulelta poltetuiksi tulivat.

19:13 Mutta nyt se on istutettu korpeen, kuivaan ja karkiaan maahan.

19:14 Ja tuli kävi ulos sen vahvoista oksista, se söi sen hedelmän, niin ettei sen päällä enään vahvoja oksia ole herrain valtikaksi. Se on valitettava ja surullinen asia.

20 LUKU

20:1 Ja tapahtui seitsemäntenä vuotena, kymmenentenä päivänä viidennessä kuukaudessa, että muutamia Israelin vanhimmista tuli kysymään \Herralta\; ja he istuivat minun eteeni.

20:2 Silloin tapahtui \Herran\ sana minulle ja sanoi:

20:3 Sinä, ihmisen poika, puhu Israelin vanhimpain kanssa, ja sano heille: näin sanoo Herra, \Herra\: oletteko te tulleet kysymään minulta? Niin totta kuin minä elän, en tahdo minä teitä vastata, sanoo Herra, \Herra\.

20:4 Mutta jos sinä ihmisen poika tahdot tuomita heitä, niin tuomitse heitä näin: ilmoita heille heidän isäinsä kauhistus.

20:5 Ja sano heille: näin sanoo Herra, \Herra\: siihen aikaan, kuin minä valitsin Israelin, nostin minä käteni Jakobin huoneen siemenelle, ja annoin heidän tuta minuani Egyptin maalla; ja tosin minä nostin käteni heille, ja sanoin: minä olen \Herra\ teidän Jumalanne.

20:6 Mutta minä nostin heille käteni sillä ajalla, että minun piti johdattaman heitä Egyptin maalta siihen maakuntaan, jonka minä heille edes katsonut olin, joka rieskaa ja hunajaa vuotaa, joka on paras kaikkein

-

20:7 Ja minä sanoin heille: 'Heittäkää, itsekukin, pois silmienne iljetykset älkääkä saastuttako itseänne Egyptin kivijumalilla: minä olen Herra, teidän Jumalanne.'

20:8 Mutta he niskoittelivat minua vastaan eivätkä tahtoneet minua kuulla; eivät heittäneet pois itsekukin silmiensä iljetyksiä eivätkä hyljänneet Egyptin kivijumalia. Niin minä ajattelin vuodattaa kiivauteni heidän ylitsensä ja panna vihani täytäntöön heissä keskellä Egyptin maata.

20:9 Mutta minä tein, minkä tein, oman nimeni tähden, ettei se tulisi häväistyksi pakanain silmissä, joitten keskellä he olivat ja joitten silmäin edessä minä olin tehnyt itseni heille tunnetuksi viemällä heidät pois Egyptin maasta.

20:10 Ja kun olin vienyt heidät pois Egyptin maasta ja tuonut heidät erämaahan,

20:11 niin minä annoin heille käskyni ja tein heille tiettäväksi oikeuteni: se ihminen, joka ne pitää, on niistä elävä.

20:12 Myöskin sapattini minä annoin heille, olemaan merkinä minun ja heidän välillään, että he tulisivat tietämään, että minä olen Herra, joka pyhitän heidät.

20:13 Mutta Israelin heimo niskoitteli minua vastaan erämaassa: he eivät vaeltaneet minun käskyjeni mukaan, ylenkatsoivat minun oikeuteni, jotka ihmisen on pidettävä, että hän niistä eläisi, ja minun sapattini he kovin rikkoivat. Niin minä ajattelin vuodattaa kiivauteni heidän ylitsensä erämaassa ja lopettaa heidät.

20:14 Mutta minä tein, minkä tein, oman nimeni tähden, ettei se tulisi häväistyksi pakanain silmissä, joitten silmäin edessä minä olin vienyt heidät pois.

20:15 Kuitenkin minä kättä kohottaen vannoin heille erämaassa, etten heitä tuo siihen maahan, jonka olin antanut heille,

maakuntain seassa.

20:7 Ja sanoin heille: heittäkään jokainen kauhistuksen pois silmäinsä edestä, ja älkäätkä saastuttako itsiänne Egyptin epäjumalista; sillä minä olen \Herra\ teidän Jumalanne.

20:8 Mutta he olivat minulle kovakorvaiset ja ei tahtoneet kuulla minua; ja ei yksikään heistä heittänyt kauhistustansa pois silmäinsä edestä, ja ei hyljänneet Egyptin epäjumalia. Niin minä ajattelin vuodattaa vihani heidän päällensä, ja antaa minun hirmuisuuteni käydä heidän ylitsensä Egyptin maassa.

20:9 Mutta en minä tehnyt sitä minun nimeni tähden, ettei sen pitänyt saastutetuksi tuleman pakanain edessä, joiden seassa he olivat, ja joille minä olin itseni ilmoittanut, että minä heidät tahdoin johdattaa ulos Egyptin maalta.

20:10 Ja kuin minä heidät Egyptin maalta olin johdattanut ulos, ja antanut heidän tulla korpeen:

20:11 Annoin minä heille minun säätyini, ja minun oikeuteni heille tiettäväksi tein: se ihminen joka ne tekee, hän elää niissä.

20:12 Minä annoin myös heille minun sabbatini merkiksi minun ja heidän vaiheellansa, että heidän piti tietämän, että minä olen \Herra\, joka heitä pyhitän.

20:13 Mutta Israelin huone oli minulle kovakorvainen korvessa, ja ei elänyt minun säätyini jälkeen, ja katsoi minun oikeuteni ylönsä, joissa se ihminen elää, joka ne tekee; ja he saastuttivat minun sabbatini sangen suuresti: niin minä ajattelin vuodattaa minun vihani heidän päällensä korvessa, ja peräti kadottaa heitä.

20:14 Mutta en minä sitä tehnyt minun nimeni tähden, ettei sen pitänyt turmelluksi tuleman pakanain seassa, joista minä heidät olin johdattanut ulos heidän silmäinsä edessä.

20:15 Ja minä nostin käteni heitä vastaan korvessa, etten minä tahtonut heitä antaa tulla siihen maahan, jonka minä heille

joka vuotaa maitoa ja mettä - se on kaunistus kaikkien maitten joukossa -

20:16 koska he pitivät minun oikeuteni halpoina, eivät vaeltaneet minun käskyjeni mukaan, vaan rikkoivat minun sapattini; sillä heidän sydämensä vaelsi heidän kivijumalainsa jäljessä.

20:17 Mutta minä säälin heitä, niin etten heitä hävittänyt enkä tehnyt heistä loppua erämaassa.

20:18 Sitten minä sanoin heidän lapsilleensa erämaassa: Älkää vaeltako isäinne käskyjen mukaan, heidän oikeuksiansa älkää noudattako älkääkä saastuttako itseänne heidän kivijumalillansa.

20:19 Minä olen Herra, teidän Jumalanne; minun käskyjeni mukaan vaeltakaa, minun oikeuksiani noudattakaa, ne pitäkää

20:20 ja pyhittäkää minun sapattini; ne olkoot merkinä välillämme, minun ja teidän, että tulisitte tietämään, että minä olen Herra, teidän Jumalanne.

20:21 Mutta lapset niskoittelivat minua vastaan: he eivät vaeltaneet minun käskyjeni mukaan, eivät noudattaneet minun oikeuksiani, niin että olisivat ne pitäneet, - jotka ihmisen on pidettävä, että hän niistä eläisi - ja rikkoivat minun sapattini. Niin minä ajattelin vuodattaa kiivauteni heidän ylitsensä ja panna vihani heissä täytäntöön erämaassa.

20:22 Mutta minä pidätin käteni ja tein, minkä tein, oman nimeni tähden, ettei se tulisi häväistyksi pakanain silmissä, joitten silmäin edessä minä olin vienyt heidät pois.

20:23 Kuitenkin minä kättä kohottaen vannoin heille erämaassa, että minä hajotan heidät pakanain sekaan ja sirotan heidät muihin maihin,

20:24 koska he eivät pitäneet minun käskyjäni, vaan ylenkatsoivat minun käskyäni, rikkoivat minun sapattini ja heidän silmänsä

antanut olin, joka rieskaa ja hunajaa vuotaa, joka on paras kaikkein maakuntain seassa,

20:16 Että he katsoivat minun oikeuteni ylön, ja ei eläneet minun säätyini jälkeen, ja turmelivat minun sabbatini; sillä heidän sydämensä vaelsi heidän epäjumalainsa jälkeen.

20:17 Mutta minun silmäni armahti heitä, etten minä heitä kadottanut, enkä peräti tyhjäksi tehnyt heitä korvessa.

20:18 Ja minä sanoin heidän lapsilleensa korvessa: ei teidän pidä elämän teidän isäinne säätyin jälkeen, eikä pitämän heidän oikeuksiansa, eli saastuttaman itsiänne heidän epäjumaliinsa;

20:19 Sillä minä olen \Herra\ teidän Jumalanne: minun säätyini jälkeen pitää teidän elämän, ja minun oikeuteni pitämän, ja niiden jälkeen tekemän.

20:20 Ja minun sabbatini pitää teidän pyhittämän, että ne pitää oleman merkiksi minun ja teidän vaiheellanne, että teidän pitää tietämän, että minä \Herra\ olen teidän Jumalanne.

20:21 Mutta lapset olivat minulle myös kovakorvaiset, ja ei eläneet minun säätyini jälkeen, eikä pitäneet minun oikeuksiani, tehdäksensä niiden jälkeen, joissa ihminen elää, joka ne pitää, ja he turmelivat minun sabbatini; niin minä ajattelin vuodattaa minun vihani heidän päällensä, ja antaa minun hirmuisuuteni käydä heidän ylitsensä korvessa.

20:22 Mutta minä käänsin käteni, ja en tehnyt sitä minun nimeni tähden, ettei sen pitänyt turmelluksi tuleman pakanain edessä, joista minä heitä olen johdattanut ulos heidän silmäinsä edessä.

20:23 Minä nostin myös minun käteni heitä vastaan korvessa, hajoittaakseni heitä pakanain sekaan ja maakuntiin,

20:24 Ettei he pitäneet minun oikeuksiani, ja katsoivat minun säätyini ylön, ja turmelivat minun sabbatini, ja katselivat

pälyivät heidän isiensä kivijumalain perään.

20:25 Niinpä minäkin annoin heille käskyjä, jotka eivät olleet hyviä, ja oikeuksia, joista he eivät voineet elää,

20:26 ja annoin heidän saastua lahjoistansa, siitä, että polttivat uhrina kaiken, mikä avasi äidinkohdun, jotta saattaisin heidät kauhun valtaan ja he tulisivat tietämään, että minä olen Herra.

20:27 Sentähden puhu Israelin heimolle, ihmislapsi, ja sano heille: Näin sanoo Herra, Herra: Vielä niinkin ovat isänne minua herjanneet, että ovat olleet uskottomat minua kohtaan.

20:28 Kun minä toin heidät maahan, jonka olin kättä kohottaen luvannut heille antaa, niin missä vain he näkivät korkean kukkulan tai tuuhean puun, siinä he uhrasivat teurasuhrinsa ja antoivat vihastuttavat uhrilahjansa, siinä panivat esiin suloisesti tuoksuvat uhrinsa ja siinä vuodattivat juomauhrinsa.

20:29 Niin minä sanoin heille: 'Mikä tämä uhrikukkula on, jolle te menette?' Ja niin sai sellainen nimen uhrikukkula aina tähän päivään asti.

20:30 Sentähden sano Israelin heimolle: Näin sanoo Herra, Herra: Ettekö te saastuta itseänne isienne tiellä? Ettekö kulje uskottomina heidän iljetystensä jäljessä?

20:31 Ettekö ole saastuttaneet itseänne kaikilla kivijumalillanne aina tähän päivään asti, kun tuotte lahjojanne ja panette lapsenne käymään tulen läpi? Ja minäkö antaisin teidän kysyä minulta neuvoa, te Israelin heimo? Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra, en anna minä teidän kysyä minulta neuvoa.

20:32 Se, mikä on tullut teidän mieleenne, ei totisesti ole tapahtuva - se, mitä sanotte: 'Me tahdomme olla pakanain kaltaisia, muitten maitten sukukuntain kaltaisia, niin että palvelemme puuta ja kiveä.'

isäinsä epäjumalia.

20:25 Sentähden annoin minä heille säädyt, jotka ei hyvät olleet, ja oikeudet, joissa ei heille ollut elämää,

20:26 Ja hylkäsin heidän uhrinsa koska he käyttivät tulessa kaikki esikoiset, että minun piti heitä hävittämän, ja että heidän piti tietämän, että minä olen \Herra\.

20:27 Sentähden puhu, sinä ihmisen poika, Israelin huoneelle, ja sano heille: näin sanoo Herra, \Herra\: teidän isänne ovat vielä enemmän minua pilkanneet, hyvällä ehdolla minua vastaan rikkoissansa.

20:28 Sillä kuin minä olin antanut heidän tulla siihen maahan, jonka ylitse minä käteni nostanut olin, että minun piti sen antaman heille; kussa he joskus näkivät korkean vuoren taikka paksuoksaisten puun, siellä he uhrasivat uhrinsa ja kantoivat sinne uhrinsa vihan kehoitukseksi, ja suitsuttivat siellä makian hajunsa ja vuodattivat siellä juomauhrinsa.

20:29 Mutta minä sanoin heille: mihinkä pitää siis oleman sen kukkulan, johonka te menette? Ja siitä kutsutaan se kukkulaksi aina tähän päivään asti.

20:30 Sentähden sano Israelin huoneelle: näin sanoo Herra, \Herra\: te saastutate itsenne teidän isänne menoissa, ja teette huorin heidän kauhistustensa kanssa;

20:31 Ja saastutate itsenne teidän epäjumalissanne, joille te uhraatte teidän lahjanne, ja poltatte teidän poikanne tulessa hamaan tähän päivään asti: ja minun pitäis antaman teille vastausta, sinä Israelin huone? Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, \Herra\: en tahdo minä vastausta antaa teille.

20:32 Ja se mikä tulee teidän mieleenne, ei siitä pidä mitään oleman: että te sanotte: me tahdomme tehdä niinkuin pakanat ja muut kansat maakunnissa, ja palvella kantoja ja kiviä.

20:33 Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra: totisesti minä olen hallitseva teitä väkevällä kädellä, ojennetulla käsivarrella ja vuodatetulla vihalla.

20:34 Ja minä vien teidät pois kansojen seasta ja kokoan teidät maista, joihin olitte hajotetut, väkevällä kädellä, ojennetulla käsivarrella ja vuodatetulla vihalla.

20:35 Ja minä tuon teidät kansojen erämaahan, ja siellä minä käyn oikeutta teidän kanssanne kasvoista kasvoihin.

20:36 Niinkuin minä kävin oikeutta isienne kanssa Egyptinmaan erämaassa, niin minä käyn oikeutta teidän kanssanne, sanoo Herra, Herra.

20:37 Minä panen teidät kulkemaan sauvan alitse ja saatan teidät liiton siteeseen.

20:38 Ja minä erotan teistä ne, jotka kapinoivat minua vastaan ja luopuvat minusta: muukalaisuutensa maasta minä vien heidät pois, mutta Israelin maahan he eivät tule; ja te tulette tietämään, että minä olen Herra.

20:39 Mutta te, Israelin heimo! Näin sanoo Herra, Herra: Menkää vain ja palvelkaa itsekukin omia kivijumalianne. Mutta vastedes te totisesti kuulette minua ettekä enää häpäise minun pyhää nimeäni lahjoillanne ynnä kivijumalillanne.

20:40 Sillä minun pyhällä vuorellani, Israelin korkealla vuorella, sanoo Herra, Herra, siellä he palvelevat minua, koko Israelin heimo, kaikki tyynni, mitä maassa on. Siellä minä heihin mielistyn, siellä minä halajan teidän antimianne, uutisverojanne, kaikkinaisia teidän pyhiä lahjojanne.

20:41 Niinkuin suloisesti tuoksuvaan uhuriin minä teihin mielistyn, kun minä vien teidät pois kansojen seasta ja kokoan teidät maista, joihin olette hajotetut, ja osoitan teissä pyhyiteni pakanain silmien edessä.

20:42 Ja te tulette tietämään, että minä olen Herra, kun minä tuon teidät Israelin

20:33 Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, \Herra\, minä tahdon hallita teitä väkevällä kädellä ja ojennetulla käsivarrella, ja vuodatetulla hirmuisuudella.

20:34 Ja tahdon johdattaa teitä pois kansoista, ja koota teitä niistä maakunnista, joihinka te hajoitetut olette, väkevällä kädellä ja ojennetulla käsivarrella, ja vuodatetulla hirmuisuudella.

20:35 Ja tahdon teidän antaa tulla kansain korpeen, ja olla siellä oikeudella teidän kanssanne, kasvoista niin kasvoihin.

20:36 Niinkuin minä teidän isäinne kanssa Egyptin maan korvessa oikeudella olin: juuri sillä tavalla tahdon minä olla oikeudella teidän kanssanne, sanoo Herra, \Herra\.

20:37 Minä tahdon antaa teidän tulla vitsan alle, ja johdattaa teitä liiton siteellä.

20:38 Ja tahdon perata pois vastahakoiset ja minusta luopuvaiset teidän seastanne. Ja tosin minä tahdon johdattaa heitä ulos asumamaastansa, ja en anna heitä tulla Israelin maalle, että teidän tietämän pitää, että minä olen \Herra\.

20:39 Sentähden te, Israelin huone, näin sanoo Herra, \Herra\: ettette kuitenkaan tahdo kuulla minua, niin tehkää niinkuin teille kelpaa, ja jokainen teitä palvelkaan epäjumalaansa tästäkin lähin; mutta minun pyhä nimeni antakaat tästedes pilkkaamatta olla teidän uhreissanne ja epäjumalissanne.

20:40 Sillä näin sanoo Herra, \Herra\: minun pyhällä vuorellani, korkialla Israelin vuorella, siellä pitää koko Israelin huone ja kaikki, jotka maakunnassa ovat, palveleman minua; siellä pitää heidän minulle oleman otolliset, ja siellä minä tahdon anoa teiltä ylennysuhria ja teidän uhrinne esikoista kaiken sen kanssa, jolla te minua pyhitätte.

20:41 Te olette minulle otolliset makiilla savulla, kuin minä annan teidän tulla pois kansoista, ja kokoon teitä siitä maasta, kuhunka te hajoitetut olette, ja pyhitän itseni teissä, pakanain edessä.

20:42 Ja teidän pitää ymmärtämän, että minä olen \Herra\, koska minä olen

maahan, siihen maahan, jonka minä kättä kohottaen olin luvannut antaa teidän isillenne.

20:43 Ja te muistatte siellä vaelluksenne ja kaikki tekonne, joilla olette itsenne saastuttaneet, ja teitä kyllästyttää oma itsenne kaikkien pahain töittenne tähden, mitä olette tehneet.

20:44 Ja te tulette tietämään, että minä olen Herra, kun minä teen teille, minkä teen, oman nimeni tähden, en teidän pahan vaelluksenne enkä riettaiden tekojenne ansion mukaan, te Israelin heimo; sanoo Herra, Herra.

20:45 Ja minulle tuli tämä Herran sana:

20:46 Ihmislapsi, käännä kasvosi etelää kohti, vuodata sanasi etelää vastaan ja ennusta kedon metsikköä vastaan, joka on Etelämaassa.

20:47 Ja sano Etelämaan metsikölle: Kuule Herran sana. Näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä sytytän sinut tuleen, ja se kuluttaa kaikki sinun tuoreet puusi ja kuivat puusi. Ei sammu leimuava liekki, ja siitä kärventyvät kaikki kasvat, etelästä pohjoiseen asti;

20:48 ja kaikki liha on näkevä, että minä, Herra, olen sen sytyttänyt: se ei sammu.

20:49 Niin minä sanoin: Voi Herra, Herra! Ne sanovat minusta: 'Tämähän puhuu pelkkiä vertauksia.'

21 LUKU

21:1 Ja minulle tuli tämä Herran sana:

21:2 Ihmislapsi, käännä kasvosi Jerusalemia kohti, vuodata sanasi pyhäköitä vastaan ja ennusta Israelin maata vastaan ja sano Israelin maalle:

21:3 Näin sanoo Herra: Katso, minä käyn sinun kimppuusi, vedän miekkani tupestaan ja hävitän sinusta vanhurskaan ja jumalattoman.

antanut teidän tulla Israelin maalle, siihen maahan, josta minä nostin käteni, että minun piti teidän isillenne sen antaman.

20:43 Siellä pitää teidän muistaman teidän menonne ja kaikki teidän tekonne, joilla te itsenne saastuttaneet olette, ja teidän pitää suuttuman itsenne kaiken teidän pahuutenne tähden, jonka te tehneet olette.

20:44 Ja teidän pitää ymmärtämän, että minä olen \Herra\, koska minä teen teidän kanssanne minun nimeni tähden, ja ei teidän pahan menonne ja vahingollisen työnne jälkeen, sinä Israelin huone, sanoo Herra, \Herra\.

20:45 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle ja sanoi:

20:46 Sinä, ihmisen poika, aseta kasvosi oikian käden puoleen, ja pisaroitse lounaan puoleen, ja ennusta metsää vastaan, kedolla lounaan päin,

20:47 Ja sano lounaan puolisolulle metsälle: kuule \Herran\ sanaa: näin sanoo Herra, \Herra\: katso, minä tahdon sinussa tulen sytyttää, sen pitää sekä tuoreet että kuivat puut polttaman, ettei hänen ankaraa liekkiänsä taideta sammuttaa, vaan kaikki pitää poltettaman, mitä lounaasta pohjaan käsin on.

20:48 Ja kaikki liha pitää näkemän, että minä \Herra\ sen sytyttänyt olen; ja ei pidä sitä sammutettaman.

20:49 Ja minä sanoin: ah! Herra, \Herra\, he sanovat minusta: tämä puhuu paljaita tapauksia.

21 LUKU

21:1 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle ja sanoi:

21:2 Sinä, ihmisen poika, aseta kasvosi Jerusalemia vastaan, ja ennusta Israelin maata vastaan.

21:3 Ja sano Israelin maalle: näin sanoo \Herra\: katso, minä tahdon sinun kimppuusi, minä tahdon vetää miekkani tupesta ulos, ja tahdon sinussa hävittää

21:4 Koska minä tahdon hävittää sinusta vanhurskaan ja jumalattoman, sentähden lähtee tupestaan minun miekkani kaiken lihan kimppuun, etelästä pohjoiseen asti.

21:5 Ja kaikki liha tulee tietämään, että minä, Herra, olen vetänyt miekkani tupestaan; eikä se siihen enää palaja.

21:6 Mutta sinä, ihmislapsi, huokaile! Lanteet murtuneina, katkerassa tuskassa huokaile heidän silmiensä edessä.

21:7 Ja kun he sinulta kysyvät: 'Minkätähden sinä huokaillet?' niin sano: Sanoman tähden, sillä se saapuu, ja kaikki sydämet raukeavat, kaikki kädet herpoavat, kaikkien henki tyrmistyy, kaikki polvet käyvät veltoiksi kuin vesi. Katso, se tulee, se tapahtuu; sanoo Herra, Herra.

21:8 Ja minulle tuli tämä Herran sana:

21:9 Ihmislapsi, ennusta ja sano: Näin sanoo Herra. Sano: Miekka, miekka on teroitettu, on myös kirkkaaksi hiottu.

21:10 Teurasta teurastamaan se on teroitettu, salamoitsevaksi se on hiottu. Vai iloitsisimmeko? Vitsa, joka lyö minun poikaani, pitää halpana kaiken, mikä puuta on.

21:11 Ja hän on antanut sen hioa otettavaksi käteen; se miekka on teroitettu, on hiottu annettavaksi surmaajan käteen.

21:12 Huuda ja valita, ihmislapsi, sillä tämä tapahtuu minun kansaani vastaan, kaikkia Israelin ruhtinaita vastaan: he ovat annetut alttiiksi miekalle, he ynnä minun kansani; lyö sentähden lanteeseesi

21:13 Sillä vitsaa on jo koeteltu. Mutta entäpä, jos vitsa pitääkin halpana tämän kaiken? Se ei tapahdu, sanoo Herra, Herra.

21:14 Mutta sinä, ihmislapsi, ennusta ja lyö käsiäsi yhteen; tulkoon miekasta kaksi miekkaa, tulkoon kolme; se on surmattujen surmamiikka, miekka, joka surmaa

sekä hurskaat että väärät.

21:4 Että minä sinussa sekä hurskaat että väärät hävitän, niin minun miekkani tupesta lähtee kaiken lihan päälle etelästä niin pohjoiseen asti.

21:5 Ja kaikki liha pitää ymmärtämän, että minä \Herra\ olen vetänyt minun miekkani tupesta ulos; ja ei pidä enään siihen pistettämän.

21:6 Ja sinä, ihmisen poika, huokaa siihenasti että lantees pakottavat ja kipiäksi tulevat: ja sinun pitää huokaaman, niin että he näkevät sen:

21:7 Ja kuin he sinulle sanovat: mitäs huokaillet? pitää sinun sanoman: sen huudon tähden, joka tulee, jota kaikki sydämet hämmästyvät, ja kaikki kädet putoovat alas, kaikki rohkeus tulee pois, ja kaikki polvet niinkuin vedet vuotavat: katso, se tulee ja tapahtuu, sanoo Herra, \Herra\.

21:8 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle ja sanoi:

21:9 Sinä, ihmisen poika, ennusta ja sano: näin sanoo Herra: sano: miekka, miekka on teroitettu ja myös hiottu.

21:10 Se on teroitettu teurastamaan, se on hiottu välkymään. Kuinka me taidamme iloita? minun poikani vitsa katsoo kaikki puut ylön.

21:11 Mutta hän on miekan hiottaa antanut, että se käteen otettaman pitää: miekka on teroitettu ja se on hiottu, tappajan käteen annettaa.

21:12 Huuda ja ulvo sinä, ihmisen poika, sillä se tapahtuu minun kansalleni ja kaikille Israelin haltioille; pelko miekan tähden pitää minun kansani tykönä oleman; sentähden lyö reisiäs.

21:13 Sillä hän on heitä koetellut; vaan mitä se auttaa, jollei ylenkatsova vitsa tule, sanoo Herra, \Herra\.

21:14 Ja sinä ihmisen poika, ennusta ja lyö käsiäs yhteen; sillä miekka pitää kaksinkertaisesti, vielä kolminkertaisestikin tuleman, murhamiikka, suuren tapon

suuretkin, joka kiertää heitä yltympäri,

21:15 että sydän pelkoon menehtyisi, että kompastuksia olisi paljon. Kaikille heidän porteillensa minä olen asettanut miekan välkkymään. Voi, se on tehty salamaksi, on hiottu teurastukseen!

21:16 Lyö terävästi oikealle, ojennu vasemmalle, mihin vain teräsi suunnataan.

21:17 Minäkin lyön käsiäni yhteen ja tyydytän kiivauteni. Minä, Herra, olen puhunut.

21:18 Ja minulle tuli tämä Herran sana:

21:19 Sinä, ihmislapsi, laita kaksi tietä, Baabelin kuninkaan miekan tulla. Samasta maasta lähtekööt molemmat. Ja veistä viitta; veistä se kaupunkiin vievän tien suuhun.

21:20 Laita tie miekan tulla ammonilaisten Rabbaan sekä Juudaan, varustettuun Jerusalemiin.

21:21 Sillä Baabelin kuningas seisautuu tien haaraan, molempain teitten suuhun, taikojansa taikomaan: hän puhdistaa nuolia, kysyy kotijumalilta, tarkkaa maksaa.

21:22 Hänen oikeaan käteensä tulee Jerusalemin arpa: panna muurinmurtajia, avata suu ärjyntään, kohottaa sotahuuto, panna muurinmurtajia portteja vastaan, luoda valli, rakentaa saartovarusteet.

21:23 Mutta Jerusalemin asukkaiden silmissä tämä on pettävää taikomista: heillähän on valojen valat; mutta hän saattaa muistoon syntivelan, että he joutuisivat kiinni.

21:24 Sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Koska te olette saattaneet muistoon syntivelkanne, kun rikkomuksenne ovat tulleet julki, niin että teidän syntinne on näkyvissä kaikissa teidän teoissanne, niin - koska te olette saatetut muistoon - teidät otetaan käsin kiinni.

miekka, niin että se myös käy lävitse heidän sisimäisiin kammioihinsa.

21:15 Minä annan sen miekan helistä, että sydämet pitää hämmästyvän, ja monta pitää kaatumen kaikissa heidän porteissansa: voi kuin se välkkyy, ja on hiottu tappamaan!

21:16 Yhdistä sinus, lyö oikialle ja vasemmalle puolelle, mitä edessä on.

21:17 Sillä minä tahdon myös käsilläni yhteen lyödä siitä, ja antaa minun vihani mennä: minä \Herra\ olen sen puhunut.

21:18 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle ja sanoi:

21:19 Ja sinä, ihmisen poika, tee kaksi tietä, joita myöten Babelin kuninkaan miekka tuleman pitää, mutta ne molemmat pitää tuleman yhdeltä maalta; ja pane viitta tien haaraan kaupunkia päin,

21:20 Ja tee tie miekan tulla Ammonin lasten Rabbatiin ja Juudan vahvaan kaupunkiin, Jerusalemiin.

21:21 Sillä Babelin kuningas laittaa itsensä ensimmäiseksi kahden tien haaraan, tietämään tietäjältä, ampumaan nuolella arvosta, epäjumalilta kysymään, maksaan katsomaan.

21:22 Niin pitää arpa lankeeman hänen oikialle puolellensa Jerusalemiä päin, ja hän antaa sinne viedä sota-aseita, ja läven (muuriin) avata, murhaamaan, suurella äänellä huutamaan, panemaan sota-aseita porttien eteen, tekemään saartoa ja rakentamaan multaseiniä.

21:23 Vaan se näkyy heille heidän silmäinsä edessä turhaksi aavistukseksi, vaikka he valan heidän edessänsä vannoisivat: mutta hän muistaa heidän pahaa tekoansa, että he kiinni otettaisiin.

21:24 Sentähden sanoo Herra, \Herra\ näin: että teidän pahat työnne ovat muistetut, ja teidän kovakorvaisuutenne ilmi on, että teidän syntinne nähdään kaikissa teidän töissänne; ja että teitä muistetaan, pitää te käsillä kiinni otettaman.

21:25 Ja sinä saastutettu, jumalaton, sinä Israelin ruhtinas, jonka päivä on silloin tullut, kun syntivelka on loppumäärässään!

21:26 Näin sanoo Herra, Herra: Ota pois käärelakki, nosta pois kruunu.

21:27 Tämä ei jää tällensä: alhainen korotetaan, korkea alennetaan. Raunioiksi, raunioiksi, raunioiksi minä panen tämän; eikä tästä ole jäävä mitään, kunnes tulee hän, jolla on oikeus, ja minä annan sen hänelle.

21:28 Ja sinä, ihmislapsi, ennusta ja sano: Näin sanoo Herra, Herra ammonilaisia ja heidän herjauksiansa vastaan: Sano näin: Miekka, miekka on paljastettu, teurastukseen hiottu, saamaan kyllänsä, salamoitsemaan,

21:29 vaikka sinulle petollisia näkyjä nähdään, valheita ennustellaan, että sinut muka pannaan tallaamaan saastaisten, jumalattomain niskaa, joitten päivä on silloin tullut, kun syntivelka on loppumäärässään.

21:30 Pane se tuppeensa takaisin. Paikassa, jossa olet luotu, synnyinmaassasi, minä tahdon sinut tuomita.

21:31 Minä vuodatan sinun ylitsesi kiivastukseni, puhallan sinuun vihani tulen ja annan sinut raakain miesten käsiin, turmiontekijäin.

21:32 Tulen kulutettavaksi sinut annetaan, sinun veresi on oleva keskellä maata, ei sinua enää muisteta. Sillä minä, Herra, olen puhunut.

22 LUKU

22:1 Ja minulle tuli tämä Herran sana:

22:2 Sinä, ihmislapsi, etkö tuomitse, etkö tuomitse verivelkojen kaupunkia? Tee sille

21:25 Ja sinä paha ja jumalaton Israelin päämies, jonka päivä lähestyy, koska pahat työt loppuneet ovat.

21:26 Näin sanoo Herra, \Herra\: pane kuninkaan lakki pois, ja ota kruunu pois; sillä ei niitä pidä siellä enään oleman; alennettu pitää ylennettämän, ja korkia alennettaman.

21:27 Minä tahdon sen (kruunun) tyhjäksi, tyhjäksi, tyhjäksi tehdä; ei sen myös pidä oleman siihenasti kuin se tulee, jonka sen saaman pitää, hänelle minä sen annan.

21:28 Ja sinä, ihmisen poika, ennusta ja sano: näin sanoo Herra, \Herra\, Ammonin lapsista ja heidän häväistyksestänsä; sano siis: miekka, miekka on vedetty tappamaan, se on hiottu surmaamaan ja että se on niin välkky;

21:29 Ettäs petollisia näkyjä sinulles sanoa annat, ja valhetta ennustaa; että sinä myös hyljättäisiin jumalattomain tapettujen sekaan, joiden päivä tuli, koska pahat työt loppuneet olivat.

21:30 Ja vaikka se tuppeensa jälleen pistettäisiin, niin minä kuitenkin tuomitsen sinun siinä paikassa, kussas luotu olet, ja siinä maassa, kussas syntynyt olet;

21:31 Ja tahdon vuodattaa minun vihani sinun päälles, minä tahdon minun hirmuisuuteni tulen sinun päälles puhaltaa, ja tahdon antaa sinun kiukkuisten miesten käsiin, jotka hukuttamaan tottuneet ovat, jotka polttaa ja hukuttaa taitavat.

21:32 Sinun pitää tulen ruaksi tuleman, ja sinun veres maalla vuodatettaman, ja ei sinua pidä enään muistettaman; sillä minä \Herra\ olen sen puhunut.

22 LUKU

22:1 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle ja sanoi:

22:2 Sinä, ihmisen poika, etkös tahdo nuhdella, etkös tahdo nuhdella

tiettäväksi kaikki sen kauhistukset

22:3 ja sano: Näin sanoo Herra, Herra: Voi kaupunkia, joka on vuodattanut keskuudessaan verta, että tulisi sen aika, ja tehnyt itselleen kivijumalia, että se siitä saastuisi!

22:4 Verestäsi, jonka olet vuodattanut, sinä olet tullut vikapääksi, ja kivijumalistasi, jotka olet tehnyt, sinä olet saastunut; sinä olet jouduttanut päiviäsi ja olet vuottesi määrään päässyt. Sentähden minä annan sinut pakanain häväistäväksi ja kaikkien maitten pilkaksi.

22:5 Läheiset ja kaukaiset pilkkaavat sinua, jonka nimi on saastutettu ja jossa on hämminkiä paljon.

22:6 Katso, Israelin ruhtinaat sinussa luottavat kukin omaan käsivarteensa vuodattaaksensa verta.

22:7 Isää ja äitiä sinussa ylenkatsotaan, muukalaiselle sinun keskelläsi tehdään väkivaltaa, orpoa ja leskeä sinussa sorretaan.

22:8 Mikä on minulle pyhitettyä, sitä sinä halveksit, minun sapattini sinä rikot.

22:9 Sinussa on niitä, jotka panettelevat vuodattaaksensa verta. Uhrivuorilla sinussa syödään. Ilkitöitä sinun keskelläsi tehdään.

22:10 Isän häpy sinussa paljastetaan. Naiselle, joka on saastainen kuukautistilansa tähden, tehdään sinussa väkivaltaa.

22:11 Toinen harjoittaa kauhistusta toisensa vaimon kanssa, mies saastuttaa sukurutsauksessa miniänsä, mies tekee sinussa väkivaltaa sisarelleen, isänsä tyttärelle.

22:12 Sinussa otetaan lahjuksia veren vuodattamiseksi, sinä otat korkoa ja voittoa, kiskot väkivaltaisesti lähimmäistäsi, mutta minut sinä unhotat, sanoo Herra, Herra.

22:13 Mutta katso, minä lyön käsiäni yhteen sinun väärän voittosi tähden, jota olet hankkinut, ja sinun verivelkojesi tähden,

murhakaupunkia ja hänelle näyttää kaikkia hänen kauhistuksiansa?

22:3 Sano: näin sanoo Herra, \Herra\: o sinä kaupunki, joka omais veren vuodatat, että sinun aikas tulis, ja sinä, joka epäjumalia tykönäs teet, että itses saastuttaisit!

22:4 Sinä teet itses vikapääksi siihen vereen, jota vuodatat, ja saastutat itses jumalissa, joita teet; näillä sinä joudutat sinun päiväs, ja saatat, että sinun vuotes tuleman pitää; sentähden tahdon minä sinun nauruksi tehdä pakanain seassa, ja saattaa pilkaksi kaikissa maakunnissa.

22:5 Sekä läsnä että kaukana pitää heidän sinua sylkemän, että sinun häpiällisen sanoman ja suuren vaivan kärsimän pitää.

22:6 Katso, Israelin päämiehet ovat kukin väkevä sinussa verta vuodattamaan.

22:7 Isänsä ja äitinsä he katsovat ylön sinussa: muukalaisille he väkivaltaa ja vääryyttä tekevät; orpoja ja leskiä he sortavat sinussa.

22:8 Sinä katsot minun pyhyiteni ylön, ja turmelet minun sabbatini.

22:9 Pettäjät ovat sinussa verta vuodattamaan; he syövät vuorilla, ja tekevät ylöllistä sinussa.

22:10 He paljastavat isänsä hävyn sinussa, ja vaivaavat saastaisia vaimoja heidän taudissansa,

22:11 Ja tekevät kauheutta lähimmäisensä vaimon kanssa: he häpäisevät omat miniänsä ilkivaltaisesti, he tekevät väkivaltaa omille sisarillensa, isänsä tyttärille.

22:12 He ottavat lahjoja sinussa, verta vuodattaaksensa; sinä otat koron ja voiton, ja ahnehdit lähimmäiseltäs väkivallalla, ja näin unohdat minun, sanoo Herra, \Herra\.

22:13 Katso, minä lyön käsiäni yhteen sinun ahneutes tähden, jotas tehnyt olet, ja sen veren tähden, joka sinussa vuodatettu

joita keskuudessasi on.

22:14 Kestääköhän rohkeutesi, pysyvätköhän kätesi lujina niinä päivinä, joina minä sinulle teen, minkä teen? Minä, Herra, olen puhunut, ja minä teen sen.

22:15 Minä hajotan sinut pakanain sekaan ja sirotan sinut muihin maihin ja poistan sinusta saastaisuutesi.

22:16 Sinä tulit saastaiseksi oman itsesi tähden kansojen silmissä, mutta sinä tulet tietämään, että minä olen Herra.

22:17 Ja minulle tuli tämä Herran sana:

22:18 Ihmislapsi, Israelin heimo on kuonaksi tullut. He ovat kaikki tyynni vaskea, tinaa, rautaa ja lyijyä ahjossa; he ovat tulleet hopean kuonaksi.

22:19 Sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Koska te kaikki tyynni olette tulleet kuonaksi, sentähden, katso, minä kokoan teidät keskelle Jerusalemiä.

22:20 Niinkuin hopea, vaski, rauta, lyijy ja tina kootaan keskelle ahjoa, että niihin lietsottaisiin tulta ja ne sulatettaisiin, niin minä vihassani ja kiivaudessani teidät kokoan ja asetan ahjoon ja sulatan.

22:21 Minä kerään teidät ja lietson teihin vihani tulta, ja te sulatte keskellä Jerusalemiä.

22:22 Niinkuin hopea sulatetaan keskellä ahjoa, niin sulatetaan teidät sen keskellä. Ja te tulette tietämään, että minä, Herra, olen vuodattanut kiivauteni teidän ylitsenne.

22:23 Ja minulle tuli tämä Herran sana:

22:24 Ihmislapsi, sano sille: Sinä olet maa, jota ei ole puhdistettu, joka ei ole saanut sadetta vihan päivänä.

22:25 Profeettain salaliitto sen keskellä on niinkuin ärjyvä, saalista raateleva leijona: he syövät sieluja, ottavat aarteet ja kalleudet ja lisäävät sen keskuudessa sen leskien lukua.

22:26 Sen papit tekevät väkivaltaa minun

on.

22:14 Mutta luuletkos sinun sydämes voivan kärsiä, ja sinun kätes kestää niinä päivinä kuin minä sinulle tekevä olen? Minä \Herra\ olen sen puhunut, minä myös teen sen.

22:15 Ja tahdon sinun hajoittaa pakanain sekaan ja ajaa sinun maakuntiin, ja tahdon sinun saastaisuutes lopettaa;

22:16 Niin että sinä pakanain seassa pitää kirottuna pidettämän, ja sinun pitää ymmärtämän minun olevan \Herra\.

22:17 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle ja sanoi:

22:18 Sinä, ihmisen poika, Israelin huone on minulle karreksi tullut; kaikki heidän vaskensa, tinansa, rautansa ja lyijynsä on ahjossa hopian karreksi tullut.

22:19 Sentähden sanoo Herra, \Herra\ näin: että te kaikki olette karreksi tulleet, sentähden katso, minä kokoon teidät Jerusalemiin.

22:20 Niinkuin hopia, vaski, rauta, lyijy ja tina ahjoon kootaan, että tuli sen alle puhallettaisiin ja ne sulaisivat: niin tahdon minä vihassani ja hirmuisuudessani koota, panna sisälle ja sulata teitä.

22:21 Ja minä tahdon koota teidät, ja minun vihani tulen teidän seassanne puhaltaa, että te siellä sulaisitte.

22:22 Niinkuin hopia ahjossa sulaa, niin teidän pitää myös siinä sulaman; ja teidän pitää ymmärtämän, että minä \Herra\ olen vuodattanut vihani teidän päällenne.

22:23 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle ja sanoi:

22:24 Sinä, ihmisen poika, sano heille: sinä olet se maa, joka ei ole puhdistettu, niinkuin se, joka ei sadetta saa vihan ajalla.

22:25 Prophetat, jotka siellä ovat, ovat vannoneet heitensä yhteen, niinkuin kiljuva jalopeura, kuin se saaliin saa; he syövät sieluja, tempaavat tavaran ja rahan, ja tekevät sinne paljon leskiä.

22:26 Heidän pappinsa rikkovat minun

lailleni ja häpäisevät sitä, mikä on minulle pyhitetty, eivät tee erotusta pyhän ja epäpyhän välillä, eivät tee tiettäväksi, mikä on saastaista, mikä puhdasta, ja sulkevat silmänsä minun sapateiltani, niin että minä tulen häväistyksi heidän keskellänsä.

22:27 Sen päämiehet siellä ovat niinkuin saalista raatelevaiset sudet: he vuodattavat verta, hukuttavat sieluja kiskoaksensa väärää voittoa.

22:28 Sen profeetat valkaisevat heille kaiken kalkilla, kun näkevät petollisia näkyjä ja ennustelevat heille valheita sanoen: 'Näin sanoo Herra, Herra', vaikka Herra ei ole puhunut.

22:29 Maan kansa harjoittaa väkivaltaa, riistää ja raastaa: kurjaa ja köyhää he sortavat, muukalaiselle tekevät väkivaltaa oikeudesta välittämättä.

22:30 Minä etsin heidän joukostansa miestä, joka korjaisi muurin ja seisoi siinä muurinaukossa minun edessäni maan puolesta, etten minä sitä hävittäisi, mutta en löytänyt.

22:31 Sentähden minä vuodatan heidän ylitsensä kiivauteni, hukutan heidät vihani tulella ja annan heidän vaelluksensa tulla heidän päänsä päälle, sanoo Herra, Herra.

23 LUKU

23:1 Ja minulle tuli tämä Herran sana:

23:2 Ihmislapsi, oli kaksi naista, saman äidin tyttäriä.

23:3 He harjoittivat haureutta Egyptissä; nuoruudessaan he haureutta harjoittivat. Siellä heidän rintojansa likisteltiin ja heidän neitsyellisiä nisiänsä puristeltiin.

23:4 Heidän nimensä olivat: vanhemman Ohola ja hänen sisarensa Oholiba. Sitten he tulivat minun omikseni ja synnyttivät poikia ja tyttäriä. - Heidän nimensä: Samaria on Ohola ja Jerusalem Oholiba.

23:5 Mutta Ohola harjoitti haureutta, vaikka oli minun, ja himoitsi rakastajiansa,

lakini, ja turmelevat minun pyhäni; ei he pidä pyhän ja saastaisten välillä eroitusta, eikä opeta mikä puhdas ja saastainen on, eikä tottele minun sabbatiani, ja minä saastutetaan heidän seassansa.

22:27 Heidän päämiehensä heidän seassansa ovat niinkuin raatelevaiset sudet, verta vuodattamaan ja sieluja surmaamaan ahneutensa tähden.

22:28 Ja heidän prophetansa sivuvat heitä sekoittamattomalla kalkilla, saarnaavat turhuutta, ja ennustavat heille valheita, ja sanovat: näin sanoo Herra, \Herra\; vaikka ei \Herra\ sitä puhunut olekaan.

22:29 Maan kansa tekee väkivaltaa, ja he ryöstävät ryövydellä ja sortavat köyhän ja raadollisen, ja tekevät muukalaiselle väkivaltaa ja vääryyttä.

22:30 Minä etsin heidän seassansa sitä miestä, joka aidan panis ja seisoi veräjällä minun edessäni, etten minä maata turmelisi; mutta en minä ketään löytänyt.

22:31 Sentähden vuodatan minä vihani heidän päällensä, ja hirmuisuuteni tulella minä lopetan heidät, ja annan heidän tiensä heidän päänsä päälle, sanoo Herra, \Herra\.

23 LUKU

23:1 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle ja sanoi:

23:2 Sinä, ihmisen poika, kaksi vaimoa oli yhden äidin tyttäriä:

23:3 Nämät tekivät huorin Egyptissä, he tekivät huorin nuoruudessaan; siellä antoivat he pidellä rintojansa, ja taputella neitsyytensä nisiä.

23:4 Suuremman nimi oli Ohola, ja hänen sisarensa Oholiba. Ja minä otin heidät aviokseni, ja he synnyttivät poikia ja tyttäriä. Ja Ohola kutsuttiin Samariaksi ja Oholiba Jerusalemiksi.

23:5 Ohola teki huorin, kuin minä hänen ottanut olin, ja rakasti värtämiehiänsä

assurilaisia, naapureita,

23:6 jotka olivat punasiniseen purppuraan puettuja ja olivat käskynhaltijoita ja päämiehiä, komeita nuorukaisia kaikki, ratsumiehiä, hevosen selässä ajajia.

23:7 Ja hän antautui haureuteen näiden kanssa, jotka olivat Assurin valiopoikia kaikki; ja keitä vain hän himoitsi, niiden kaikkien kanssa hän saastutti itsensä kaikilla heidän kivijumalillaan.

23:8 Mutta Egyptin-aikaista haureuttansa hän ei jättänyt, sillä he olivat maanneet hänen kanssansa hänen nuoruudessaan, olivat puristelleet hänen neitsyellisiä nisiänsä ja vuodattaneet hänen ylitsensä haureuttaan.

23:9 Sentähden minä annoin hänet rakastajainsa käsiin, Assurin poikain käsiin, joita hän oli himoinnut.

23:10 He paljastivat hänen häpynsä ja ottivat hänen poikansa ja tyttärensä ja tappoivat hänet itsensä miekalla, niin että hänestä tuli varoittava esimerkki muille naisille, ja panivat hänessä toimeen tuomiot.

23:11 Mutta hänen sisarensa Oholiba, vaikka näki tämän, oli himossaan vielä häntäkin riettaampi ja oli haureudessaan vielä riettaampi, kuin hänen sisarensa oli ollut haureudessaan.

23:12 Hän himoitsi Assurin poikia, jotka olivat käskynhaltijoita, päämiehiä, naapureita, pulskasti puettuja, ratsumiehiä, hevosen selässä ajajia, komeita nuorukaisia kaikki.

23:13 Silloin minä näin, että hän saastutti itsensä: sama oli tie kumpaisellakin.

23:14 Mutta hän meni vielä pitemmälle haureudessaan; kun hän näki seinään piirrettyjä miehiä, kaldealaisten kuvia, punavärillä piirrettyjä,

23:15 vyö vyötettynä kupeille, päässä muhkea päähine, sankarien näköisiä kaikki, Baabelin poikain muotoisia, joiden synnyinmaa on Kaldea,

23:16 niin hän silmän näkemältä sai himon

Assyrialaisia, jotka hänen tykönsä tulivat:

23:6 Silkillä vaetetettuja päämiehiä ja esimiehiä, kaikkia nuoria ihanaisia miehiä, hevosmiehiä, jotka hevosilla ajoivat;

23:7 Ja makasi kaikkein nuorten miesten kanssa Assyriasta, ja saastutti itsensä kaikkiin heidän jumaliinsa, kussa ikänä hän jonkun osasi.

23:8 Vielä sitte ei hän hyljännyt huoruuttansa Egyptin kanssa; että he hänen kanssansa maanneet olivat hänen nuoruudessaan, ja jotka hänen neitsyytensä nisiä taputtelleet, ja suuressa huoruudessa hänen kanssansa olleet olivat.

23:9 Sentähden minä hylkäsin hänet vartämiestensä käsiin, Assurin lasten käsiin, joita hän himostansa rakasti.

23:10 He paljastivat hänen häpynsä, ja ottivat hänen poikansa ja tyttärensä pois, mutta hänen he miekalla tappoivat. Ja sanoma kuului vaimoin seassa, että tämä rangaistus oli.

23:11 Mutta kuin Oholiba, hänen sisarensa, sen näki, syttyi se rakkaudesta pahemmin kuin toinen, ja teki enemmän huorin kuin hänen sisarensa huoruus oli.

23:12 Ja rakasti Assurin lapsia, päämiehiä ja esimiehiä, jotka hänen tykönsä tulivat kauniisti vaetetettuna, hevosmiehiä, jotka hevosilla ajoivat, kaikkia nuoria ihanaisia miehiä.

23:13 Silloin minä näin, että he molemmat yhdellä tavalla itsensä saastuttaneet olivat.

23:14 Mutta tämä teki vielä enemmän huorin; sillä kuin hän näki punaisella maalilla maalatuista miehiä seinissä, Kaldealaisten kuvia,

23:15 Kupeista vyötetyitä ja kirjavat lakit heidän päässänsä, jotka kaikki olivat nähdä niinkuin päämiehet, niinkuin Babelin lapset ja Kaldealaiset pitävät isänsä maalla,

23:16 Syttyi hän heihin niin pian kuin hän

heihin ja lähetti lähettiläitä heidän luoksensa Kaldeaan.

23:17 Niin Baabelin pojat tulivat ja makasivat hänen kanssaan hekumassa ja saastuttivat hänet haureudellaan, niin että hän saastui heistä. Sitten hänen sielunsa vieraantui heistä.

23:18 Mutta kun hän paljasti haureutensa ja paljasti häpynsä, niin minun sieluni vieraantui hänestä, niinkuin minun sieluni oli vieraantunut hänen sisarestansa.

23:19 Mutta hän yhä enensi haureuttaan, kun muisti nuoruutensa päivät, jolloin oli haureutta harjoittanut Egyptin maassa.

23:20 Ja hän sai himon heidän hekumoitsijoihinsa, joilla on jäsen kuin aaseilla ja vuoto kuin orheilla.

23:21 Ja sinä etsit nuoruutesi iljettävyyttä, jolloin egyptiläiset puristelivat nisiäsi nuorekkaiden rintojesi tähden.

23:22 Sentähden, Oholiba, näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä nostatan sinun kimppuusi rakastajasi, joista sielusi on vieraantunut, ja tuon heidät sinun kimppuusi joka taholta:

23:23 Baabelin pojat ja kaikki kaldealaiset, Pekodin, Sooran ja Kooan ja heidän kanssaan kaikki Assurin pojat - komeita nuorukaisia, käskynhaltijoita ja päämiehiä kaikki, sankareita ja mainioita miehiä, ratsumiehiä, hevosten selässä ajajia kaikki.

23:24 He tulevat sinun kimppuusi, mukanaan paljon vaunuja ja rattaita ja suuret joukot kansoja; suurine ja pienine kilpineen ja kypärineen he käyvät sinua vastaan joka taholta. Minä annan heille tuomiovallan, ja he tuomitsevat sinut oikeuksiensa mukaan.

23:25 Minä osoitan sinussa kiivauteni, niin että he kohtelevat sinua tuimasti: he leikkaavat sinulta pois nenän ja korvat, ja sinun jälkeläisesi kaatuvat miekkaan. He ottavat sinun poikasi ja tyttäresi, ja sinun

näki heidät, ja hän lähetti sanansaattajat heidän tykönsä Kaldeaan.

23:17 Kuin nyt Babelin lapset hänen tykönsä tulivat, häntä makaaman hekumassansa, saastuttivat he hänen huoruudellansa; ja se saastutti itsensä heidän kanssansa, niin että hän heihin suuttui.

23:18 Ja kuin hänen huoruutensa ja häpiänsä niin peräti ilmituli, suutuin minä myös häneen, niinkuin minä hänen sisarensa suuttunut olin.

23:19 Mutta hän teki aina enemmän huorin ja muisti nuoruutensa aikaa, jona hän Egyptissä huorin tehnyt oli.

23:20 Ja syttyi himoon heidän jalkavaimoinsa kanssa, joiden liha on niinkuin aasien liha, ja heidän himonsa niinkuin hevosten himo.

23:21 Ja sinä teit häpiäs, niinkuin nuoruudessas, kuin Egyptissä sinun rintaas pideltiin, ja sinun nuoruutes nisiä taputeltiin.

23:22 Sentähden, Oholiba, näin sanoo Herra, \Herra\: katso, minä tahdon sinun vartämiehes, joihinkas suuttunut olet, kehoittaa sinua vastaan, ja tahdon heitä tuoda joka taholta sinua vastaan:

23:23 Babelin lapset ja kaikki Kaldealaiset, päämiehet, herrat ja valtamiehet, ja kaikki Assyrialaiset heidän kanssansa, kauniit, nuoret miehet, kaikki päämiehet ja esimiehet, valtamiehet, ja ylimmäiset, ja kaikkinaiset hevosmiehet.

23:24 Ja he tulevat valmistettuna sinun päälles vaunuilla ja rattailta ja suurella väen joukolla, ja piirittävät sinun keihäillä, kilvillä ja rautalakeilla joka taholta. Niiden haltuun minä oikeuden annan, että he sinun tuomitsevat lakinsa jälkeen.

23:25 Minä annan minun kiivauteni tulla sinun päälles, että he armottomasti sinun kanssas toimittavat; heidän pitää sinun nenäs ja korvas leikkaaman, ja mitä jää, pitää miekalla lankeeman. Heidän pitää

jälkeläisesi kuluttaa tuli.

23:26 He raastavat sinulta vaatteesi ja ottavat korukalusi.

23:27 Niin minä teen lopun sinun iljettävyydestäsi, jo Egyptin-aikaisesta haureudestasi; etkä sinä sitten luo silmiäsi heihin etkä enää muistele Egyptiä.

23:28 Sillä näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä annan sinut niitten käsiin, joita vihaat, niitten käsiin, joista sielusi on vieraantunut.

23:29 Ja he kohtelevat sinua vihamielisesti, ottavat kaiken vaivannäkösi ja jättävät sinut alastomaksi ja paljaaksi; ja sinun haureellinen häpysi ja iljettävyytesi ja haureutesi paljastuu.

23:30 Näin sinulle tehdään sentähden, että uskottomana juoksit pakanain perässä, että saastutit itsesi heidän kivijumalillansa.

23:31 Sinä vaelsit sisaresi tietä, ja minä annan hänen maljansa sinun käteesi.

23:32 Näin sanoo Herra, Herra: Sisaresi maljan sinä juot, syvän ja laajan ja paljon vetävän. Sinä tulet nauruksi ja pilkaksi.

23:33 Tulet juopumusta ja murhetta täyteen: kauhun ja häviön malja on sinun sisaresi Samarian malja.

23:34 Sen sinä juot ja särvit, sen sirpaleita sinä kaluat ja niillä rintasi revit. Sillä minä olen puhunut, sanoo Herra, Herra.

23:35 Sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Koska sinä olet minut unhottanut, minut selkäsi taakse heittänyt, niin kannan myös iljettävyytesi ja haureutesi.

23:36 Ja Herra sanoi minulle: Ihmislapsi, etkö tuomitse Oholaa ja Oholibaa? Ilmoita heille heidän kauhistuksensa.

23:37 Sillä he ovat rikkoneet avion, ja heidän käsissään on verta; kivijumalainsa kanssa he ovat avion rikkoneet, ja myös

sinun poikas ja tyttäres ottaman pois, ja tähteet pitää poltettaman tulella.

23:26 Heidän pitää sinun vaattees riisuman, ja sinun kaunistukses ottaman pois.

23:27 Näin minä tahdon sinun haureutes ja sinun huoruutes Egyptin maasta lopettaa, ettes enää silmiäs nosta heidän peräänsä, etkä Egyptiä enää muistaman pidä.

23:28 Sillä näin sanoo Herra, \Herra\: katso, minä tahdon sinun niiden haltuun antaa, joita vihaat, ja joihin suuttunut olet.

23:29 Ne pitää sinulle tekemän niinkuin viholliset, ja ottaman kaikki, mitä koonnut olet, ja sinut alastomaksi ja paljaaksi jättämän, että sinun saastainen häpiäs ilmi tulis sinun haureutes ja huoruutes kanssa.

23:30 Näitä pitää heidän sinulle tekemän sinun huoruutes tähden, jota sinä pakanain kanssa tehnyt olet, joiden jumalissa sinä itses saastuttanut olet.

23:31 Sinä olet käynyt sisares tietä, sentähden annan minä myös hänen maljansa sinun kätees.

23:32 Näin sanoo Herra, \Herra\: sinun pitää juoman sisares maljan, syvän ja leviän; sinun pitää niin suureksi nauruksi ja pilkaksi tuleman, että se on ylönpalttinen.

23:33 Sinun pitää siitä väkevästä juomasta ja vaivasta itses juovuksiin juoman; sillä sinun sisares Samarian malja on vaivan ja hävityksen malja.

23:34 Sen sinun pitää puhtaaksi juoman, ja lyömän sen kappaleiksi, ja sinun rintas repimän rikki; sillä minä olen sen puhunut, sanoo Herra, \Herra\.

23:35 Sentähden näin sanoo Herra, \Herra\: ettäsinun unhottanut ja minun selkäs taa heittänyt olet, niin kannan nyt sinun haureuttas ja huoruuttas.

23:36 Ja \Herra\ sanoi minulle: sinä ihmisen poika, etkö sinä Oholaa ja Oholibaa nuhdella tahdo? näytä heille heidän kauhistuksensa,

23:37 Kuinka he ovat huoruudessa olleet ja verta vuotaneet, ja avionsa rikkoneet epäjumalainsa kanssa; niin myös lapsensa,

lapsensa, jotka he olivat minulle synnyttäneet, he ovat polttaneet, ruuaksi niille.

23:38 Vielä tämänkin he ovat minulle tehneet: ovat samana päivänä saastuttaneet minun pyhäkköni ja rikkoneet minun sapattini.

23:39 Teurastettuaan lapsiansa kivijumalilleen he samana päivänä tulivat minun pyhäkköni ja niin häpäisivät sen. Katso, näin he ovat tehneet keskellä minun huonettani.

23:40 Vieläpä he lähettivät sanan miehille, jotka tulivat kaukaa: katso, ne tulivat siinä samassa, kun sana oli lähetetty, nuo, joita varten sinä peseydyit ja maalasit silmäluomesi ja panit päällesi korut.

23:41 Ja sinä istuit komealle vuoteelle, sen ääressä oli katettu pöytä, ja sille sinä panit minun suitsukkeeni ja öljyni.

23:42 Sitten sieltä kuului suruton melu. Ihmisjoukosta otettujen miesten lisäksi tuotiin erämaasta juomareita, ja ne panivat noiden naisten käsiin rannerenkaat ja heidän päähänsä kauniit kruunut.

23:43 Mutta minä sanoin: 'Tuollekkin kuihtuneelle kelpaa aviorikos! Hänen kanssaan nyt harjoitetaan haureutta - ja vielä hänkin!'

23:44 Hänen luoksensa tultiin, aivan kuin tullaan porttonaisen luo: niin tultiin Oholan ja Oholiban luokse - noiden iljettävien naisten.

23:45 Mutta vanhurskaat miehet tulevat tuomitsemaan heidät sen mukaan, mitä on säädetty avionrikkoja-naisista ja mitä on säädetty verenvuodattaja-naisista; sillä he ovat rikkoneet avion, ja heidän käsissään on verta.

23:46 Sillä näin sanoo Herra, Herra: Nostatettakoon kansanjoukko heitä vastaan, ja heidät pantakoon kauhistukseksi ja ryöstettäköön.

23:47 Ja kansanjoukko kivittäköön heidät ja hakatkoon kappaleiksi miekoillansa;

jotka he minulle synnyttäneet olivat, polttivat he niille uhriksi.

23:38 Päällisiksi ovat he sen minulle tehneet, että he ovat silloin minun pyhäni saastuttaneet, ja minun sabbatini rikkoneet.

23:39 Sillä kuin he lapsensa epäjumalille tappaneet olivat, menivät he sinä päivänä minun pyhäni, sitä saastuttamaan; katso, niin ovat he minun huoneessani tehneet.

23:40 He ovat myös lähettäneet miesten perään, jotka kaukaisilta mailta tuleman piti; kuin sana oli lähetetty heidän tykönsä, niin katso, he tulivat; ja sinä pesit itse heidän tähtensä, ja voitelit silmäs ja kaunistit sinus kaunistuksella,

23:41 Ja istuit kauniilla vuoteella, jonka edessä pöytä oli valmistettu; ja sinä suitsutit ja uhasit minun öljyni sen päällä.

23:42 Siellä oli suruttoman kansan ääni; ja paitsi niitä miehiä yhteisestä kansasta, tuotiin myös sinne Sabealaisia korvesta, jotka antoivat renkaita heidän käsiinsä ja kauniita seppeleitä heidän päähänsä.

23:43 Mutta minä ajattelin: se on tottunut huoruuteen vanhuudesta, ei se taida lakata huoruudestansa.

23:44 Sillä hänen tykönsä mennään niinkuin huoran tykö; juuri niin mennään Oholan ja Oholiban, hävyttömäin vaimoin tykö.

23:45 Sentähden hurskaat miehet rankaisevat heitä, niinkuin avionsa rikkojat ja veren vuodattajat rangaistaman pitää; sillä he ovat huorat, ja heidän kätensä on verta täynnä.

23:46 Näin sanoo Herra, \Herra\: vie suuri joukko heidän päällensä, ja anna heitä ryöstöksi ja saaliiksi,

23:47 Jotka heidät kivittäisivät ja heidät miekoillansa pistäisivät lävitse, ja heidän

tappakoot ne heidän poikansa ja tyttärensä ja polttakoot heidän talonsa tulella.

23:48 Niin minä lopetan iljettävän menon maasta. Ja kaikki naiset ottavat siitä ojentuakseen, niin etteivät harjoita iljettävää menoa, niinkuin te.

23:49 Teidän iljettävyytenne pannaan teidän päällenne, ja te saatte kantaa kivijumalainne kanssa tehdyt syntinne. Ja te tulette tietämään, että minä olen Herra, Herra.

24 LUKU

24:1 Tämä Herran sana tuli minulle yhdeksäntenä vuotena, kymmenennessä kuussa, kuukauden kymmenentenä päivänä:

24:2 Ihmislapsi, kirjoita muistiisi päivän nimi - juuri tämän päivän nimi: Baabelin kuningas rynnistää Jerusalemia vastaan juuri tänä päivänä.

24:3 Lausu uppiniskaiselle suvulle vertaus ja sano heille: Näin sanoo Herra, Herra: Pane pata liedelle, pane. Kaada myös siihen vettä.

24:4 Kokoile siihen lihakappaleet - kaikki hyvät kappaleet, reittä ja lapaa - ja täytä se valituilla luilla.

24:5 Ota valiolampaita, lado myös halkoja sen alle. Anna sen kiehumistaan kiehua, niin että siinä luutkin tulevat keitetyiksi.

24:6 Sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Voi verivelkojen kaupunkia, pataa, joka on ruostunut ja josta ei lähde sen ruoste! Tyhjennä se kappale kappaleelta: sille ei ole langennut arpaosaa.

24:7 Sillä sen vuodattama veri on sen keskellä, paljaalle kalliolle se on sen koonnut, ei ole vuodattanut sitä maahan, tomun peitettäväksi.

24:8 Nostattaakseni kiivauden, tuottaakseni koston minä olen pannut sen veren paljaalle kalliolle, ettei se peittyisi.

24:9 Sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Voi verivelkojen kaupunkia! Minäkin

poikansa ja tyttärensä surmaisivat, ja heidän huoneensa tulella polttaisivat.

23:48 Näin minä tahdon huoruuden maalta lopettaa; että kaikki vaimot pitää oppiman, eikä tekemän senkaltaista haureutta.

23:49 Ja teidän haureutenne pannaan teidän päällenne, ja teidän pitää epäjumalainne syntiä kantaman, tietääksenne minun olevan Herran, \Herran\.

24 LUKU

24:1 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle, yhdeksäntenä vuonna, kymmenentenä päivänä kymmenennessä kuusta, ja sanoi:

24:2 Sinä, ihmisen poika, kirjoita sinulles tämän päivän nimi, juuri tämä päivä; sillä Babelin kuningas on juuri tänäpäivänä Jerusalemia vastaan hankinnut.

24:3 Ja pane tottelemattoman kansan eteen vertaus, ja sano heille: näin sanoo Herra, \Herra\: pane pata ja valmista, ja pane siihen vettä.

24:4 Pane kappaleet siihen kokoon, kaikki ne parhaat kappaleet, reisi ja lapa; ja täytä se parhailla luukappaleilla.

24:5 Ota paras laumasta, ja tee valkia alle luukappaleita keittääksesi; ja anna vahvasti kiehua, ja luukappaleet hyviä kypsyä.

24:6 Sentähden näin sanoo Herra, \Herra\: voi murhakaupunkia! joka senkaltainen pata on, jossa ruoste riippuu kiinni, niin ettei sen ruoste tahdo eritä. Ota kappale kappaleen jälkeen siitä ulos, sillä ei tarvita siitä arpaa heittää.

24:7 Sillä hänen verensä on siellä, joka paljaalle kalliolle pantu on, ja ei maan päälle vuodatettu, että se mullalla peitettäisiin.

24:8 Ja minä olen myös sentähden heidän antanut sen veren paljaalle kalliolle vuodattaa, ettei se peitettäisi, että viha tulis heidän päällensä, ja heille kostettaisiin.

24:9 Sentähden sanoo Herra, \Herra\ näin: voi murhakaupunkia! jonka minä suureksi

suurennan liettä.

24:10 Lisää halkoja, viritä tulta, keitä liha loppuun, kiehuta liemi kuiviin, polta luut karreksi.

24:11 Anna sen sitten olla tyhjänä hiiltensä päällä, niin että se kuumenee, sen vaski hehkuu ja sen saastat siitä sulavat, sen ruosteesta tulee loppu.

24:12 Siitä on ollut vaivaa väsymykseen asti, mutta ei ole lähtenyt siitä sen ruosteen paljous. Tuleen sen ruoste!

24:13 Sinun iljettävän saastaisuutesi takia - koska minä tahdoin puhdistaa sinut, mutta sinä et puhdistunut saastaisuudestasi - sinä et enää puhdistu, ennenkuin minä olen tyydyttänyt kiivauteni sinussa.

24:14 Minä, Herra, olen puhunut. Se tapahtuu, ja minä teen sen. Minä en hellitä, en säästä enkä kadu: teittesi ja tekojesi mukaan sinut tuomitaan, sanoo Herra, Herra.

24:15 Ja minulle tuli tämä Herran sana:

24:16 Ihmislapsi, katso, minä otan sinulta äkkikuolemalla pois silmiesi ihastuksen, mutta älä valita, älä itke, älköönkä tulko sinulta kyyneltä.

24:17 Huokaile hiljaa, mutta älä pane toimeen kuolleentalittajaisia. Sido juhlapäähine päähäsi, pane kengät jalkaasi, älä peitä partaasi äläkä syö suruleipää.

24:18 Ja minä puhuin kansalle aamulla, mutta illalla kuoli minun vaimoni; sitten aamulla minä tein, niinkuin minun oli käsketty tehdä.

24:19 Niin kansa sanoi minulle: Etkö meille ilmoita, mitä se tietää meille, kun sinä noin teet?

valkiaksi teen.

24:10 Kanna vaivoin paljo puita, sytytä tuli, että liha kypsäksi tulis, ja pane hyvin yrttejä sen päälle, että luukappaleet palaisivat.

24:11 Pane myös pata tyhjänä hiilille, että se kuumaksi tulis, ja sen vaski palais, jos sen saastaisuus sulais, ja sen ruoste läksis.

24:12 Vaan ruoste, ehkä se kuinka kovin poltetaan, ei tahdo lähteä, sillä se on aivan kovin ruostunut, se pitää tulesa sulattaman.

24:13 Sinun saastaisuutes on sula ilkeys, että vaikka minä sinua mielelläni puhdistaisin, et kuitenkaan sinä tahdo itsiäs puhdistaa antaa; sinun saastaisuudestas et sinä tästedes enää taida puhdistettaa, siihenasti että minun hirmuisuuteni sinussa sammunut on.

24:14 Minä \Herra\ olen sen puhunut; se pitää tuleman, minä tahdon tehdä, ja en viivytää, en minä tahdo armahtaa, enkä kadu; vaan heidän pitää sinun tuomitseman, niinkuin sinä elänyt ja tehnyt olet, sanoo Herra, \Herra\.

24:15 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle ja sanoi:

24:16 Sinä ihmisen poika, katso, minä tahdon sinulta silmäis himon ottaa pois rangaistuksen kautta; mutta ei sinun pidä valittaman, eikä itkemän, eikä kyyneleitä vuodattaman.

24:17 Salaa sinä mahdat huoata, mutta kuolleen valitusta ei sinun pidä pitämän, vaan sinun pitää kaunistukses paneman päälles, ja kengät jalkaas kenkimän; ei sinun pidä suutas peittämän, eikä murheellisten leipää syömän.

24:18 Ja kuin minä huomeneltain varhain kansalle puhuin, kuoli minulta ehtoona minun emäntäni. Ja minä tein toisena huomenna, kuin minulle käsketty oli.

24:19 Ja kansa sanoi minulle: etkös siis ilmoita meille, mitä tämä meille ennustaa, minkä sinä teet?

24:20 Minä sanoin heille: Minulle tuli tämä Herran sana: Sano Israelin heimolle:

24:21 Näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä häpäisen pyhäkköni, joka on teidän varustuksenne ja ylpeytenne, teidän silmienne ihastus ja sielujenne ikävä; ja teidän poikanne ja tyttärenne, jotka teidän on ollut jätettävä, kaatuvat miekkaan.

24:22 Sitten te teette, niinkuin minä olen tehnyt; ette peitä partaanne ettekä syö suruleipää,

24:23 juhlapäähineen pidätte päässänne ja kengät jalassanne, ette valita ettekä itke, mutta te riudutte syntivelkanne tähden ja huokailette toinen toisellenne.

24:24 Hesekiel on oleva teille ennusmerkki: aivan niin, kuin hän on tehnyt, niin tekin teette. Kun tämä tapahtuu, te tulette tietämään, että minä olen Herra, Herra.

24:25 Ja sinä, ihmislapsi! Sinä päivänä, jona minä otan heiltä heidän varustuksensa, ihanan ilonsa, silmiensä ihastuksen, sielujensa halajamisen, heidän poikansa ja tyttärensä,

24:26 sinä päivänä tulee pakolainen sinun luoksesi ilmoittamaan tätä korvaisi kuullen.

24:27 Sinä päivänä avautuu sinun suusi yhtäaika kuin pakolaisen, ja sinä puhut etkä enää ole mykkänä. Sinä olet oleva heille ennusmerkki, ja he tulevat tietämään, että minä olen Herra.

25 LUKU

25:1 Minulle tuli tämä Herran sana:

25:2 Ihmislapsi, käännä kasvosi ammonilaisia kohti ja ennusta heitä vastaan

25:3 ja sano ammonilaisille: Kuulkaa Herran, Herran sana: Näin sanoo Herra, Herra: Koska sinä sanoit: 'Kas niin!' minun pyhäköstäni, kun se häväistiin, ja Israelin

24:20 Ja minä sanoin heille: \Herra\ on minun kanssani puhunut ja sanonut:

24:21 Sano Israelin huoneelle, että \Herra\ näin sanoo: katso, minä tahdon minun pyhäni, teidän korkeimman lohdutuksenne, teidän silmäinne himon ja teidän sydämenne toivon saastuttaa; ja teidän poikanne ja tyttärenne, jotka teidän hylkäämään pitää, lankeevat miekan kautta.

24:22 Ja teidän täytyy tehdä, niinkuin minä tehnyt olen: teidän suutanne ei teidän pidä peittämän, eikä murheellisen leipää syömän.

24:23 Vaan pitää teidän kaunistuksenne teidän päähänne paneman, ja kenkimän itsenne; ei teidän pidä valittaman eikä itkemän, vaan teidän synnissänne nääntymän, ja keskenänne toinen toisenne kanssa huokaileman.

24:24 Ja pitää niin Hesekiel teille ihmeeksi oleman, että teidän tekemän pitää kaiken sen jälkeen, minkä hän tehnyt on; että kuin se tulee, te ymmärtäisitte, että minä Herra, \Herra\ olen.

24:25 Ja sinä, ihmisen poika, silloin kuin minä heiltä olen ottava pois heidän voimansa ja lohdutuksensa, heidän silmäinsä himon ja heidän sydämensä toivon, heidän poikansa ja tyttärensä;

24:26 Silloin pitää yksi, joka päässyt on, tuleman sinun tykö, ja sinulle ilmoittaman.

24:27 Silloin pitää sinun suus avattaman, ja sen joka päässyt on, että sinun puhuman pitää, ja ei enää vaikeneman. Ja sinun pitää heille ihmeeksi oleman, että he ymmärtäisivät minun olevan \Herran\.

25 LUKU

25:1 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle ja sanoi:

25:2 Sinä, ihmisen poika, aseta kasvosi Ammonin lasten puoleen, ja ennusta heitä vastaan,

25:3 Ja sano Ammonin lapsille: kuulkaat Herran, \Herran\ sanaa: näin sanoo Herra, \Herra\: että te minun pyhääni pitititte, sanoen: jopa se saastutettu on, ja Israelin

maasta, kun se hävitettiin, ja Juudan heimosta, kun he menivät pakkosiirtolaisuuteen,
25:4 sentähden, katso, minä annan sinut Idän miehille omaksi, ja he laittavat sinuun leiripaikkansa ja asettavat sinuun asuntonsa. He syövät sinun hedelmäsi ja juovat maitosi.

25:5 Ja Rabban minä panen kamelien laitumeksi ja ammonilaisten maan lammaislaumojen leposijaksi. Ja te tulette tietämään, että minä olen Herra.

25:6 Sillä näin sanoo Herra, Herra: Koska sinä käsiä taputit ja jalkaa poljit ja, sielu täynnä ylenkatsetta, pidit iloa Israelin maasta,

25:7 sentähden, katso, minä ojennan käteni sinua vastaan ja annan sinut pakanain ryöstettäväksi ja hävitän sinut kansojen joukosta ja hukutan sinut maitten luvusta ja tuhoan sinut. Ja sinä tulet tietämään, että minä olen Herra.

25:8 Näin sanoo Herra, Herra: Koska Mooab ja Seir ovat sanoneet: 'Katso, Juudan heimon käy samoin kuin kaikkien muitten kansain',

25:9 sentähden, katso, minä teen avonaiseksi Mooabin vuoriselänten, paljaaksi kaupungeista - kaupungeista sen rajasta toiseen - jotka ovat maan kaunistus: Beet-Jesimot, Baal-Meon ja Kirjataim.

25:10 Idän miehille omaksi minä annan sen ynnä ammonilaiset, niin ettei ammonilaisia enää muisteta kansojen seassa,

25:11 ja Mooabissa minä panen toimeen tuomiot. Ja he tulevat tietämään, että minä olen Herra.

25:12 Näin sanoo Herra, Herra: Koska Edom menetteli kovin kostonhimoisesti Juudan heimoa kohtaan ja tuli suuresti syynalaiseksi, kostaessansa heille,

25:13 sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Minä ojennan käteni Edomia vastaan ja

maata: se on kylmillä, ja Juudan huonetta, että se on vankina viety pois;

25:4 Sentähden katso, minä tahdon sinun antaa itäisen maan lapsille perinnöksi, että heidän linnojansa sinne rakentaman ja asuinsiansa sinne tekemän pitää; ja heidän pitää sinun hedelmäs syömän, ja sinun rieskas juoman.

25:5 Ja tahdon Rabban kamelein huoneeksi tehdä, ja Ammonin lapset lammaspihatoksi; ja teidän pitää tietämän, että minä olen \Herra\.

25:6 Sillä näin sanoo Herra, \Herra\: että sinä käsiäs paukutit, ja tömistelit jaloillas, ja Israelin maasta kaikesta sydämestäs niin äikistellen iloitsit,

25:7 Sentähden katso, minä tahdon minun käteni ojentaa sinun ylitses, ja antaa sinun pakanoille ryöstöksi, ja hävittää sinun kansoista, ja maakunnista surmata; minä kadotan sinun, ja sinun pitää tietämän, että minä olen \Herra\.

25:8 Näin sanoo Herra, \Herra\: että Moab ja Seir sanovat: katso, Juudan huone on niinkuin kaikki muutkin pakanat;

25:9 Sentähden katso, niin minä tahdon Moabin kyljen avata kaupungeista, hänen kaupungeistansa ja hänen rajoistansa: sen kalliin maan, Betjesimotin, Baalmeonin ja Kirjataimin,

25:10 Itäisen maan lapsille, Ammonin lapsia vastaan, ja annan heidät heille perinnöksi, ettei Ammonin lapsia enää muistettaman pidä pakanain seassa;

25:11 Ja annan tuomita Moabin: ja heidän pitää tietämän minun olevan \Herran\.

25:12 Näin sanoo Herra, \Herra\: että Edom Juudan huoneelle ankarasti kostanut on, ja kostamisellansa itsensä vikapääksi saattanut;

25:13 Sentähden sanoo Herra, \Herra\ näin: minä tahdon käteni ojentaa Edomin

hävitän siitä ihmiset ja eläimet. Teemanista lähtien minä panen sen raunioiksi, ja Dedania myöten he kaatuvat miekkaan.

25:14 Ja kostoni, joka Edomia kohtaa, minä annan kansani Israelin käteen, ja he tekevät Edomia kohtaan minun vihani ja kiivauteni mukaan. Ja Edom saa tuntea minun kostoni, sanoo Herra, Herra.

25:15 Näin sanoo Herra, Herra: Koska filistealaiset menettelivät kostonhimoisesti ja, ylenkatse sielussaan, kostivat kovasti, ikivihassa tuottaaksensa tuhon,

25:16 sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä ojennan käteni filistealaisia vastaan, hävitän kreetit, hukutan, mitä on jäljellä meren rannikolla,

25:17 ja teen heille suuret kostoteot, rangaisten kiivaudessa. Ja he tulevat tietämään, että minä olen Herra, kun minä annan kostoni heitä kohdata.

26 LUKU

26:1 Yhdentenätoista vuotena, kuukauden ensimmäisenä päivänä tuli minulle tämä Herran sana:

26:2 Ihmislapsi, koska Tyyro sanoi Jerusalemissa: 'Kas niin! Murrettu on kansojen ovi, minuun päin se on kääntynyt, minä tulen täyteen - se on rauniona!'

26:3 sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä käyn sinun kimppuusi, Tyyro, ja nostatan monet kansat sinua vastaan, niinkuin meri nostaa aaltonsa.

26:4 Ne hävittävät Tyyron muurit, repivät maahan sen tornit, ja minä lakaisen siitä pois sen tomutkin ja panen sen paljaaksi kallioksi.

26:5 Siitä tulee verkkojen kuivauspaikka keskelle merta. Sillä minä olen puhunut, sanoo Herra, Herra; ja se joutuu kansojen ryöstettäväksi.

päälle, ja tahdon hänestä hävittää sekä ihmiset että eläimet, ja tahdon sen autioksi tehdä Temanista, ja Dedaniin asti pitää heidän miekalla kaatuman.

25:14 Ja kosten jälleen Edomille minun kansani Israelin kautta, ja heidän pitää Edomin kanssa tekemän minun vihani ja hirmuisuuteni jälkeen; että heidän minun kostoni tuntemaan pitää, sanoo Herra, \Herra\.

25:15 Näin sanoo Herra, \Herra\: että Philistealaiset kostaneet ovat ja vanhan vihansa sammuttaneet, kaiketi oman tahtonsa perään (minun kansani) vahingoksi;

25:16 Sentähden sanoo Herra, \Herra\ näin: katso, minä tahdon minun käteni ojentaa Philistealaisten päälle; ja Krettiläiset hävittää, ja tahdon jääneet meren satamissa surmata;

25:17 Ja tahdon heille suuresti kostaa, ja vihassa heitä rangaista, että heidän ymmärtämän pitää minun olevan \Herran\, koska minä heille kostanut olen.

26 LUKU

26:1 Ja tapahtui ensimmäisenä vuotena toistakymmentä, ensimmäisenä päivänä (ensimmäisessä kuussa), että \Herran\ sana tapahtui minulle ja sanoi:

26:2 Sinä ihmisen poika, että Tyro sanoo Jerusalemissa: niin piti! Kansan portit ovat särjetyt: se on kääntynyt minun tyköni; minä täytetään, hän hävitetään;

26:3 Sentähden näin sanoo Herra, \Herra\: katso, minä tahdon sinun kimppuus, Tyro, ja tahdon antaa monta pakanaa tulla sinun päälles, niinkuin meri nousee aaltonensa.

26:4 Niin pitää heidän kaataman muurit Tyrossa, ja kukistaman hänen torninsa, ja minä tahdon käväistä pois tomunkin siitä, ja tahdon tehdä hänestä paljaan kallion.

26:5 Hänen pitää tuleman luodoksi keskellä merta, jonka päälle kalaverkot hajoitetaan; sillä minä olen sen puhunut, sanoo Herra, \Herra\, ja hänen pitää tuleman pakanoille

26:6 Sen tytärkaupungit, jotka ovat mantereella, surmataankiekkalla, ja he tulevat tietämään, että minä olen Herra.

26:7 Sillä näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä tuon Tyyron kimppuun Nebukadressarin, Baabelin kuninkaan pohjoisesta, kuninkaitten kuninkaan, hevosten ja vaunujen ja ratsumiesten ja suuren väenpaljouden kanssa.

26:8 Sinun tytärkaupunkisi, jotka ovat mantereella, hän surmaa miekkalla ja asettaa sinua vastaan saartovarusteet, luo sinua vastaan vallin, nostaa sinua vastaan kilpikatoksen,

26:9 suuntaa sinun muureihisi murtajansa iskut ja kukistaa tornisi rauta-aseillansa.

26:10 Hänen hevostensa paljous peittää sinut pölyyn. Ratsumiesten, pyöräin ja vaunujen ryskeestä sinun muurisivapisevat, kun hän hyökkää sisälle sinun porteistasi, niinkuin valloitettuun kaupunkiin hyökätään.

26:11 Hevostensa kavioilla hän tallaa rikki sinun katusi kaikki, surmaa miekkalla sinun kansasi, ja sinun mahtavat patsaasi kaatuvat maahan.

26:12 He riistävät sinun rikkautesi ja ryöstävät kauppatavarasi, repivät muurisiv maahan ja kukistavat kauniit talosi, ja kivesi, puusi, tomusi he heittävät meren syvyyteen.

26:13 Minä lakkautan laulujesi helinän, eikä kuulu enää kanneltesiv soitto.

26:14 Minä panen sinut paljaaksi kallioksi, sinusta tulee verkkojen kuivauspaikka, eikä sinua enää rakenneta. Sillä minä, Herra, olen puhunut, sanoo Herra, Herra.

26:15 Näin sanoo Herra, Herra Tyyrolle: Eivätkö sinun kukistumisesiv pauhusta, kun haavoitetut voihkivat, kun surman omat surmataankiekkalla sinun keskelläsi, saaret vapisev?

saaliiksi,

26:6 Ja hänen tyttärensä, jotka kedolla ovat, pitää miekkalla tapettaman; ja hänen pitää ymmärtämän, että minä olen \Herra\.

26:7 Sillä näin sanoo Herra, \Herra\:
katso, minä tahdon antaa tulla Tyron päälle Nebukadnetsarin, Babelin kuninkaan, pohjoisesta, kuningasten kuninkaan, hevosilla, vaunuilla, ratsasmiehillä ja suurella kansan joukolla.

26:8 Hänen pitää miekkalla tappaman sinun tyttäres, jotka kedolla ovat; mutta sinua vastaan pitää hänen multaseinät rakentaman ja tekemän saarron, ja ylentämän kilvet sinua vastaan.

26:9 Hänen pitää sota-aseilla sinun muurisiv maahan sysäämän, ja miekoillansa kukistaman sinun tornisiv.

26:10 Hänen monien hevostensa tomun pitää sinun peittämän; niin pitää myös sinun muurisiv vapiseman hänen hevostensa, vaunuinsa ja ratsumiestensä töminästä, kuin hänen sinun porteistasiv vaelttaa sisälle, niinkuin siihen kaupunkiin mennään, joka maahan kukistettu on.

26:11 Hänen pitää hevostensa kavioilla tallaaman rikki kaikki sinun katusiv; sinun kansas hän miekkalla tappaa, ja sinun vahvat patsaasiv maahan kaataa.

26:12 Heidän pitää sinun tavarasiv ryöstämän, ja sinun kauppasiv ottaman pois, sinun muurisiv kaataman, ja sinun kauniit huoneesiv kukistaman; ja heittämän sinun kivesiv, puusiv ja tomusiv veteen.

26:13 Niin tahdon minä lopettaa sinun laulusiv äänen, ettei enään kuuluttaman pidä sinun kanteleesiv helinää.

26:14 Ja minä tahdon tehdä sinusta paljaan kallion ja luodon, jonka päälle kalaverkot hajoitetaan, ja ei sinun pidä enään rakennettaman; sillä minä \Herra\ olen sen puhunut, sanoo Herra, \Herra\.

26:15 Näin sanoo Herra, \Herra\ Tyroa vastaan: mitämaksiv että luotoin pitää vapiseman, kuin sinä niin hirmuisestiv kaadut, ja sinun haavoitettusiv huutavat,

26:16 Valtaistuimiltaan astuvat alas kaikki meren ruhtinaat. He heittävät pois viittansa ja riisuvat kirjaellut vaatteensa, he pukeutuvat kauhuun ja istuvat maahan, värisevät joka hetki, tyrmistyneinä sinun tähtesi.

26:17 He virittävät sinusta itkuvirren ja sanovat sinulle: 'Kuinka olet sinä, joka olit asuttu, hävinnyt meriltä, sinä ylistetty kaupunki, väkevä merellä, sinä ja sinun asukkaasi, jotka levittivät kauhuansa kaikkiin siellä asuvaisiin.

26:18 Nyt värisevät saaret sinun kukistumisesi päivänä, merensaaret kauhistuvat sinun loppuasi.'

26:19 Sillä näin sanoo Herra, Herra: Kun minä teen sinusta aution kaupungin, niinkuin asumattomat kaupungit ovat, kun minä annan syvyyden käydä sinun ylitsesi ja paljot vedet peittävät sinut,

26:20 silloin minä syökseen sinut alas hautaanvaipuneitten pariin, ikiaikojen kansan tykö, ja annan sinulle asunnon maan syvyyksissä, niinkuin siellä ovat ikiaikojen rauniot, hautaanvaipuneitten parissa, ettei sinussa asuttaisi; mutta ihanuuden minä annan elävien maahan.

26:21 Sinut minä panen kauhuksi, sinua ei sitten enää ole; ja jos sinua etsitään, ei sinua enää löydy, hamaan ikiaikoihin asti, sanoo Herra, Herra.

27 LUKU

27:1 Ja minulle tuli tämä Herran sana:

27:2 Sinä, ihmislapsi! Viritä itkuvirsi Tyrosta

27:3 ja sano Tyrolle, joka asuu meren porteilla ja käy kauppa kansojen kanssa, monilukuisilla saarilla: Näin sanoo Herra,

jotka sinussa hirmuisesti tapetaan.

26:16 Ja kaikki ruhtinaat meren tykönä pitää astuman alas istuimiltansa, ja riisuman hameensa, ja paneman pois yltänsä neulotut vaatteet, ja pitää käymän murhevaatteissa ja istuman maahan, ja pitää hämmästyvän ja tyhmistymän, sinun äkillisestä lankeemisestas.

26:17 Heidän pitää valittaman sinua, ja sanoman sinusta: voi, kuinka sinä olet niin peräti autioksi tullut, sinä kuuluisa kaupunki! sinä joka meren tykönä olit, joka niin voimallinen olit meren tykönä ynnä sinun asuvaistes kanssa, että kaiken maan täytyi sinua peljätä.

26:18 Nyt tyhmistyvät luodot sinun lankeemistas, ja luotokunnat meressä hämmästyvät sinun loppuas.

26:19 Sillä näin sanoo Herra, \Herra\:
minä tahdon sinua tehdä autioksi kaupungiksi, niinkuin ne kaupungit, joissa ei kenkään asu, ja annan tulla suuren virran sinun päälles, suuret vedet sinua peittämään;

26:20 Ja annan sinun mennä alas niiden kanssa, jotka menevät alas hautaan, muinaisen kansan tykö, ja tahdon kukistaa sinut maan alle, ja teen sinut niinkuin ijäiseksi autioksi niiden kanssa, jotka hautaan menevät, ettei kenenkään sinussa pidä asuman; ja annan kauneuden elävään maahan.

26:21 Ja teen sinun hämmästykseksi, ettei sinun enää pidä oleman; niin että kuin sinua kysytään, niin ei ikänä pidä kenenkään sinua enään löytämän, sanoo Herra, \Herra\.

27 LUKU

27:1 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle ja sanoi:

27:2 Sinä ihmisen poika, tee valitusitku Tyrosta,

27:3 Ja sano Tyrolle, joka asuu meren tykönä ja tekee kauppa monen luodon kansan kanssa: näin sanoo Herra, \Herra\:

Herra: Tyyro, sinä sanot: 'Minä olen kauneuden täydellisyys!'

27:4 Meren sydämessä on sinun alueesi, rakentajasi tekivät sinun kauneutesi täydelliseksi,

27:5 Senirin kypresseistä he rakensivat sinuun kaiken, mikä laudoista on, ottivat Libanonin setrin tehdäkseen sinuun maston,

27:6 tekivät Baasanin tammista airosi, kantasi tekivät norsunluusta ja Kittiläis-saarten hopeakuusesta.

27:7 Kirjaeltua Egyptin pellavaa oli purjeesi, ja se oli sinulla lippuna. Katoksesi oli punasinistä ja purppuranpunaista Elisa-saarten kangasta.

27:8 Siidonin ja Arvadin asukkaat olivat sinulla soutajina; omat viisaasi, Tyyro, olivat sinussa - he olivat laivureinasi.

27:9 Gebalin vanhimmat ja viisaat olivat sinussa vuotokohtain korjaajina. Meren kaikki laivat merimiehineen olivat sinussa tavaroitasi vaihtamassa.

27:10 Persia ja Luud ja Puut olivat sotajoukossasi, sinun satureinasi. He ripustivat sinuun kypäreitä ja kilpiä; ne sinua koristivat.

27:11 Arvadilaniset ja muu sotajoukkosi olivat muureillasi yltympäri ja gammadilaiset torneissasi. He ripustivat varustuksensa sinun muureillesi yltympäri; ne tekivät sinun kauneutesi täydelliseksi.

27:12 Tarsis oli kauppatuttusi sinun kaikkinaisten rikkauksiesi runsauden takia: hopealla, raudalla, tinalla ja lyijyllä he maksoivat sinun tavarasi.

27:13 Jaavan, Tuubal ja Mesek kävivät kauppaa sinun kanssasi: orjilla ja vaskikaluilla he maksoivat sinun vaihtotavarasi.

27:14 Toogarman heimo maksoi sinun tavarasi hevosilla, sotaratsuilla ja muuleilla.

27:15 Dedanilaiset kävivät kauppaa sinun kanssasi. Monilukuiset saaret olivat kauppatuttujasi, sinun käskysi alaisia; norsunhampaita ja mustaa puuta ne toivat

o Tyro, sinä olet sanonut: minä olen kaikkein kaunein.

27:4 Sinun rajat ovat keskellä merta; ja sinun rakentajas ovat valmistaneet sinun kaikkein kauneimmaksi.

27:5 Kaikki sinun lautas on hongasta Seniristä, ja olet antanut tuoda sedripuita Libanonista tehdäkseen sinulles haahden pielen.

27:6 Sinun airos olivat tehdyt Basanin tammesta, sinun piittas elephantin luista, Kittimin luodoista:

27:7 Sinun purjees oli Egyptin kalliista liinasta neulottu, sinulle merkiksi; sinun peittees oli sinivilloista ja Elisan luotoin purpurasta.

27:8 Zidonista ja Arvadista olivat sinun haaksimiehes; ja sinulla olivat toimelliset miehet Tyrosta, haahden haltiat.

27:9 Vanhimmat ja taitavat Gebalista paransivat sinun laivas. Kaikki laivat meressä ja haaksimiehet löytyi sinun tykönäs; he tekivät kauppaa sinussa.

27:10 Persiasta, Lydiasta ja Lybiasta olivat urhoolliset miehet sinun sotajoukossas; jotka kilpensä ja otansa sinussa ripustivat, ne sinun kaunistivat.

27:11 Arvadin lapset olivat sinun sotajoukossas, kaikki ympäri sinun muurias, ja vartiat sinun tornissas. He ripustivat kilpensä sinun muuris päälle kaikki ympäri; ne tekivät niin sinun ihanaksi.

27:12 Tarsis teki kauppaa sinun kanssas kaikkinaisen kalun paljoudella: hopiolla, raudalla, tinalla ja lyijyllä, joita he toivat sinun markkinoilles.

27:13 Javan, Tubal ja Mesek teki kauppaa sinun kanssas, ja toivat ihmisiä ja vaskiastioita sinun kaupalles.

27:14 Togarmasta toivat he hevosia ja vaunuja ja muuleja sinun markkinoilles.

27:15 Dedanin lapset olivat sinun kauppamiehes, ja sinä teit kauppaa joka paikassa luotokunnissa; he antoivat sinulle elephantin luita ja Hebenpuita hinnaksi.

sinulle verona.

27:16 Aram oli kauppatuttusi sinun tuotteittesi runsauden takia: rubiineilla, punapurppuralla, kirjaellulla kankaalla, valkopellavalla, koralleilla ja jaspiksella he maksoivat sinun tavarasi.

27:17 Juuda ja Israelin maa kävivät kauppaa sinun kanssasi: Minnitin nisulla, leivoksilla, hunajalla, öljyllä ja balsamilla he maksoivat sinun vaihtotavarasi.

27:18 Damasko oli kauppatuttusi sinun tuotteittesi runsauden ja kaikkinaisten rikkauksiesi runsauden takia: Helbonin viiniä ja Saharin villoja.

27:19 Vedan ja Jaavan maksoivat sinun tavarasi kehruteoksilla; taottua rautaa, kassiaa ja kalmoruokoa tuli sinulle vaihtotavarana.

27:20 Dedan kävi kauppaa sinun kanssasi ratsastussatulain loimilla.

27:21 Arabia ja kaikki Keedarin ruhtinaat olivat kauppatuttaviasi, sinun käskysi alaisia: lampaita, oinaita ja vuohipukkeja he sinulle kauppasivat.

27:22 Saban ja Raman kauppiaat kävivät kauppaa sinun kanssasi: kaikkinaisilla parhailla balsameilla, kaikilla kalliilla kivillä ja kullalla he maksoivat sinun tavarasi.

27:23 Haaran ja Kanne ja Eden, Saban kauppiaat, Assur ja Kilmad kävivät kauppaa sinun kanssasi;

27:24 he kävivät kanssasi kauppaa sinun markkinoillasi kauniilla vaatteilla, punasinisillä ja kirjaelluilla vaipoilla, kirjavakuteisilla matoilla ja punotuilla, kestävillä köysillä.

27:25 Tarsiin-laivat kuljettivat sinun vaihtotavaroitasi. Niin sinä tulit täpötäyteen ja ylen raskaaseen lastiin merten sydämessä.

27:26 Soutajasi vievät sinut suurille vesille. - Itätuuli särkee sinut merten sydämessä.

27:27 Sinun rikkautesi, tavarasi, vaihtotavarasi, merimiehesi ja laivurisi, vuotokohtaisi korjaajat, tavaravaihtajasi ja

27:16 Syrialaiset noutivat sinun töitä, joitas teit, toivat rubiinia, purppuraa, tapeteja, silkkiä ja samettia, ja kristallia sinun markkinoilles.

27:17 Juuda ja Israelin maa teki myös kauppaa sinun kanssasi, ja toi sinun markkinoilles nisuja Minnitistä, ja balsamia ja hunajaa, ja öljyä ja mastiksia.

27:18 Nouti myös Damasku sinun töitä sinusta paljoudessa, ja paljon kaikkinaisia kaluja, väkevän viinan ja kalliin villan edestä.

27:19 Dan ja Javanmehusal toivat myös sinun markkinoilles rautakalua, kassia- ja kalmus-yrttejä sinun kauppaa tehdäkseen.

27:20 Dedan osti sinulta kalliita vaatteita, joiden päällä ajoissa istutaan.

27:21 Atabia ja kaikki Kebarin ruhtinaat kaupitsivat sinulle lampaita, oinaita ja kauriita; niillä he tekivät sinun kanssasi kauppaa.

27:22 Saban ja Ragman kauppamiehet tekivät sinun kanssasi kauppaa, ja toivat sinun markkinoilles kaikkinaisia kalliita yrttejä, kalliita kiviä ja kultaa.

27:23 Haran ja Kanne, ja Eden ynnä Seban kauppamiesten kanssa, Assur ja Kilmad olivat myös sinun kauppamiehes.

27:24 Kaikki nämät kaupitsivat sinulle kalliita vaatteita, silkkiä ja neulotuita hameita, jotka he kalliissa seder-arkuissa hyvin tallella pantuna toivat sinun markkinoilles.

27:25 Mutta Tarsiksen laivat olivat ylimmäiset sinun kaupassasi; niin sinä olet peräti rikkaaksi ja jaloksi tullut keskellä merta.

27:26 Ja sinun haaksimiehes toivat sinun suurilla vesillä; mutta itätuulen pitää sinun musertaman rikki keskellä merta:

27:27 Niin että sinun tavarasi, kauppakalusi, ostajasi, haaksimiehes, laivain haltias, laivain rakentajasi ja sinun kaupitsias, ja kaikki

kaikki sotamiehesi, jotka ovat sinussa ja koko suuressa joukossasi, joka sinun keskelläsi on, vaipuvat merten sydämeen sinun kukistumisesi päivänä.

27:28 Laivuriesi parkunan äänestä vapisevat tantereet.

27:29 Alas haaksistansa astuvat kaikki aironpitelijät, merimiehet ja kaikki meren laivurit astuvat maihin,

27:30 huutavat sinun tähtesi suurella äänellä ja parkuvat haikeasti, heittävät tomua päänsä päälle ja vieriskelevät tuhassa.

27:31 He ajelevat sinun tähtesi päänsä paljaaksi, kääriytyvät säkkeihin ja itkevät sinun tähtesi, mieli murheellisena, valittaen haikeasti.

27:32 He valittaessaan virittävät sinusta itkuvirren ja laulavat sinusta: 'Kuka oli Tyyron vertainen, hänen, joka nyt on niin hiljaa keskellä merta?

27:33 Kun sinun tavarasi saapuivat meriltä, ravitsit sinä monet kansat. Rikkauksiesi ja vaihtotavaraisi runsaudella sinä teit rikkaiksi maan kuninkaat.

27:34 Nyt, kun jouduit haaksirikkoon, pois meriltä, vetten syvyysiin, vaipuivat sinun mukanasin sinne vaihtotavarasi ja koko sinun suuri joukkosi.'

27:35 Sinun tähtesi tyrmistyvät kaikki saarten asukkaat, ja heidän kuninkaansa ovat kauhun vallassa, vavistus kasvoillansa.

27:36 Sinulle viheltävät kauppatutut kansojen joukossa. Kauhuksi olet sinä tullut, eikä sinua enää ole, hamaan ikaikoihin asti.

28 LUKU

28:1 Ja minulle tuli tämä Herran sana:

28:2 Ihmislapsi, sano Tyyron ruhtinaalle: Näin sanoo Herra, Herra: Koska sinun sydämesi on ylpistynyt ja sinä sanot: 'Minä olen jumala, jumalain istuimella minä istun merten sydämessä', ja olet kuitenkin ihminen, et jumala, vaikka omasta

sinun sotamiehes, ja kaikki kansa sinussa pitää hukkuman keskellä merta, sinun lankeemisesi päivänä;

27:28 Niin että satamatkin pitää vapisevan sinun haahteis haltiain huudosta.

27:29 Ja kaikki, jotka soutavat haaksimiesten ja haahtein haltiain kanssa, pitää laivoista menemän maalle seisomaan, 27:30 Ja pitää kovin huutaman sinun tähtesi, ja vaikiasti valittaman, ja heittämän tomua päänsä päälle, ja tuhkaan itsensä tahraaman.

27:31 Heidän pitää ajeleman hiukset päästänsä, ja pukeman säkit yllensä, ja sydämestänsä itkemän sinua, ja haikiasti murehtiman.

27:32 Heidän pitää valituksessansa sinua itkemän ja surkutteleman: voi! kuka on ikänä niin pois tullut merellä kuin Tyro!

27:33 Kuin sinä kauppaat teit merellä, ravitsit sinä monta kansaa; ja sinun monella tavarallas ja kaupallas teit sinä maan kuninkaat äveriäiksi.

27:34 Mutta nyt sinä olet mereltä sysätty, juuri syvään veteen, niin että sinun kauppas ja kaikki sinun kansas sinussa on hukkunut.

27:35 Kaikki, jotka luodoissa asuvat, hämmästyvät sinua, ja heidän kuninkaansa tyhmistyvät ja katsovat murheellisesti.

27:36 Kansain kaupparamiehet viheltävät sinua, että sinä niin äkisti hävinnyt olet, ja et silleen enään taida tulla ylös ijankaikkisesti.

28 LUKU

28:1 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle ja sano:

28:2 Sinä ihmisen poika, sano Tyron ruhtinaalle: näin sanoo Herra, \Herra\: että sinun sydämes paisuu, ja sinä sanot: minä olen Jumala, minä istun Jumalan istuimella keskellä merta; vaikka sinä olet ihminen ja et Jumala, kuitenkin yltyy sinun sydämes,

mielestäsi olet jumalan vertainen -

28:3 ja katso, viisaampi sinä oletkin kuin Daniel, ei mikään salaisuus ole sinulta pimitetty;

28:4 viisaudessaasi ja ymmärtäväisyydessäsi olet hankkinut itsellesi rikkautta, hankkinut kultaa ja hopeata aarreaittoihisi,

28:5 ja suuressa viisaudessaasi olet kaupankäynnillä kartuttanut rikkautesi, ja niin sinun sydämesi on ylpistynyt rikkaudestasi -

28:6 sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Koska omasta mielestäsi olet jumalan vertainen,

28:7 sentähden, katso, minä tuon sinun kimppuusi muukalaiset, julmimmat pakanoista; he paljastavat miekkansa sinun viisautesi kauneutta vastaan ja häpäisevät sinun ihanuutesi.

28:8 He syöksevät sinut alas kuoppaan, ja sinä kuolet, niinkuin kaadetut kuolevat, merten sydämessä.

28:9 Vieläköhän sanot surmaajasi edessä: 'Minä olen jumala', kun kuitenkin olet ihminen, et jumala, kaatajaisi käsissä?

28:10 Niinkuin kuolevat ympärileikkaamattomat, niin sinä kuolet muukalaisten käden kautta. Sillä minä olen puhunut, sanoo Herra, Herra.

28:11 Ja minulle tuli tämä Herran sana:

28:12 Ihmislapsi, viritä itkuvirsi Tyron kuninkaasta ja sano hänelle: Näin sanoo Herra, Herra: Sinä olet sopusuhtaisuuden sinetti, täynnä viisautta, täydellinen kauneudessa.

28:13 Eedenissä, Jumalan puutarhassa, sinä olit. Peitteenäsi olivat kaikkinaiset kalliit kivet; karneolia, topaasia ja jaspista, krysoliittia, onyksia ja beryylliä, safiiria, rubiinia ja smaragdina sekä kultaa olivat upotus- ja syvennykset sinussa, valmistetut sinä päivänä, jona sinut luotiin.

28:14 Sinä olit kerubi, laajalti suojaavainen, ja minä asetin sinut pyhälle vuorelle; sinä

niin kuin Jumalan sydän.

28:3 Katso, sinä olet olevinas viisaampi Danielia, ettei sinulta mitään salattu olisi;

28:4 Ja että sinä toimellas ja taidollas olet sen voiman saanut, ja koonnut sinun tavaroihis kultaa ja hopiaa,

28:5 Ja olet sinun suurella viisaudellas ja kaupallas niin suuren voiman saanut; siitä sinä olet niin ylpiäksi tullut, että sinä niin voimallinen olet.

28:6 Sentähden sanoo Herra, \Herra\ näin: että sinun sydämes ylpeilee, niinkuin sinä Jumala olisit;

28:7 Sentähden katso, minä tahdon lähettää muukalaiset sinun päälles, julmat pakanat; heidän pitää miekkansa vetämän sinun kaunista viisauttas vastaan, ja tekemän sinun suuren kunnias häpiäksi.

28:8 Heidän pitää sinun paaskaaman luolaan, että sinun pitää kuoleman keskellä merta, niinkuin tapetut.

28:9 Mitämaks, jos sinä murhaajalles sanot: minä olen Jumala; vaikka et sinä Jumala ole, vaan ihminen, ja olet sinun murhaajas kädessä.

28:10 Sinun pitää kuoleman, niinkuin ympärileikkaamattomat, muukalaisten käsiin; sillä minä olen sen sanonut, sanoo Herra, \Herra\.

28:11 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle ja sanoit:

28:12 Sinä, ihmisen poika, itke valitusitku Tyron kuninkaasta, ja sano hänelle: näin sanoo Herra, \Herra\: sinä olet kauniisti tehty sinetti, täynnä viisautta ja sangen ihana.

28:13 Sinä olet Eedenissä, Jumalan yrttitarhassa, ja kaunistettu kaikkinaisilla kalliilla kivillä, sardilla, topasilla, timantilla, turkosilla, onikilla, jaspiksilla, saphirilla, rubinilla, smaragdilla ja kullalla: sinä päivänä, kuin sinä luotiin, olivat valmiina sinun tykönäs sinun rumpus ja huilus.

28:14 Sinä olet niinkuin Kerub, voideltu peittämään; ja minä olen sinun asettanut,

olit jumal'olento ja käyskentelit säihkyvään kivien keskellä.

28:15 Nuhteeton sinä olit vaellukseltasi siitä päivästä, jona sinut luotiin, siihen saakka, kunnes sinussa löydettiin vääryys.

28:16 Suuressa kaupankäynnissäsi tuli sydämesi täyteen väkivaltaa, ja sinä teit syntiä. Niin minä karkoitin sinut häväistynä Jumalan vuorelta ja hävitin sinut, suojaava kerubi, pois säihkyvään kivien keskeltä.

28:17 Sinun sydämesi ylpistyi sinun kauneudestasi, ihanuutesi tähden sinä kadotit viisautesi. Minä viskasin sinut maahan, annoin sinut alttiiksi kuninkaille, heidän silmänherkukseen.

28:18 Paljoilla synneilläsi, tekemällä vääryyttä kaupoissasi, sinä olet häväissyt pyhäkkösi. Niin minä annoin sinun keskeltäsi puhjeta tulen; se kulutti sinut. Ja minä panin sinut tuhaksi maahan kaikkien silmäin edessä, jotka sinut näkivät.

28:19 Kaikki tuttavasi kansojen seassa ovat tyrmistyneet sinun tähtesi. Kauhuksi olet sinä tullut, eikä sinua enää ole, hamaan ikaikoihin asti.

28:20 Ja minulle tuli tämä Herran sana:

28:21 Ihmislapsi, käännä kasvosi Siidonia kohti ja ennusta sitä vastaan

28:22 ja sano: Näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä käyn sinun kimppuusi, Siidon, ja näytän kunniani sinun keskuudessasi. Ja he tulevat tietämään, että minä olen Herra, kun minä siinä panen toimeen tuomiot ja näytän siinä pyhyteni.

28:23 Minä lähetän sinne ruton ja verta sen kaduille, ja kaatuneita on viruva sen keskellä, kaatuneita miekkaan, joka käy sen kimppuun joka taholta. Ja he tulevat tietämään, että minä olen Herra.

28:24 Sitten ei Israelin heimolle enää ole pistävänä orjantappurana eikä vaivaavana

ja sinä olet Jumalan pyhällä vuorella, että sinun kuumain kivien seassa vaeltaman pitäis.

28:15 Ja olit vakaa sinun teissäsi, siitä päivästä kuin sinä luotu olit, siihenasti kuin sinun pahuutes löydettiin.

28:16 Sillä sinä olet sisältä täynnä pahuutta sinun suuresta kaupastasi, ja olet syntiä tehnyt: sentähden tahdon minä sinun eroittaa Jumalan vuorelta, ja tahdon sysätä pois sinua, sinä peittävä Kerub kuumista kivistä.

28:17 Ja että sinun sydämes paisuu, että sinä niin ihana olet, ja olet antanut kavaluutes sinun pettää koreudessasi; sentähden tahdon minä kukistaa sinun maahan, ja tehdä sinun ihmeeksi kuninkaille.

28:18 Sillä sinä turmelit sinun pyhyytes suurella pahuudellasi ja väärällä kaupallasi: sentähden tahdon minä antaa tulen sinusta tulla, joka sinun kuluttaman pitää, ja teen sinun tuhaksi maan päällä kaikkein niiden silmäin edessä, jotka sinun näkevät.

28:19 Kaikki, jotka sinun tuntevat pakanain seassa, pitää hämmästyvän sinun tähtesi; sinä olet suureksi pelvoksi, ettes ikänä enään taida tulla ylös.

28:20 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle ja sanoi:

28:21 Sinä ihmisen poika, aseta kasvosi Zidonia vastaan, ja ennusta häntä vastaan,

28:22 ja sano: näin sanoo Herra, \Herra\: katso, minä tahdon sinun kimppuusi, Zidon, ja tahdon voittaa kunnian sinusta, että ymmärrettäisiin, että minä olen \Herra\, kuin minä annan oikeuden käydä hänen ylitsensä, ja hänessä osoitan, että minä pyhä olen.

28:23 Ja lähetän ruton hänen sekaansa ja veren vuodatuksen hänen kaduillensa, ja heidän pitää kuolemahaavoissa lankeeman miekallasi, jonka pitää tuleman heidän päällensä joka taholta; ja heidän pitää ymmärtämän, että minä olen \Herra\.

28:24 Ja ei pidä sitte ympäri Israelin huoneita, joissa heidän vihollisensa ovat,

ohdakkeena yksikään sen naapureista, jotka ovat heitä halveksineet. Ja he tulevat tietämään, että minä olen Herra, Herra.

28:25 Näin sanoo Herra, Herra: Kun minä kokoan Israelin heimon kansoista, joitten sekaan he ovat hajotetut, silloin minä näytän pyhyiteni heissä pakanakansain silmien edessä, ja he saavat asua maassansa, jonka minä annoin palvelijalleni Jaakobille.

28:26 He asuvat siinä turvallisesti ja rakentavat taloja ja istuttavat viinitarhoja. Turvallisesti he asuvat, kun minä panen toimeen tuomiot kaikille heidän naapureillensa, jotka ovat heitä halveksineet. Ja he tulevat tietämään, että minä olen Herra, heidän Jumalansa.

29 LUKU

29:1 Kymmenentenä vuotena, kymmenennessä kuussa, kuukauden kahdentenatoista päivänä tuli minulle tämä Herran sana:

29:2 Ihmlapsi, käännä kasvosi faraota, Egyptin kuningasta, kohti ja ennusta häntä ja koko Egyptiä vastaan.

29:3 Puhu ja sano: Näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä käyn sinun kimppuusi, farao, Egyptin kuningas - suuri krokodiili, joka makaat virtojesi keskellä, joka sanot: 'Niilivirtani on minun, ja minä olen sen itselleni tehnyt.'

29:4 Minä panen koukut sinun leukoihisi, tartutan virtojesi kalat sinun suomuihisi ja nostan sinut ylös virtojesi keskeltä sekä kaikki virtojesi kalat, jotka ovat suomuihisi tarttuneet.

29:5 Minä viskaan erämaahan sinut ja kaikki virtojesi kalat. Sinä putoat kedolle, ei sinua korjata, ei koota. Metsän pedoille ja taivaan linnuille minä annan sinut ruuaksi.

orjantappuroita, jotka pistävät, eikä ohdakkeita, jotka heitä vaivaavat, jäämän, että heidän pitää ymmärtämän, että minä olen Herra, \Herra\.

28:25 Näin sanoo Herra, \Herra\: kuin minä Israelin huonetta kokoon kansoista, joihin he hajotetut ovat, niin minä tahdon heissä osoittaa pakanoille, että minä pyhä olen; ja heidän pitää asuman maallansa, jonka minä palvelialleni Jakobille antanut olin.

28:26 Ja heidän pitää murheetoinna asuman siinä, ja huoneita rakentaman, ja istuttaman viinapuita, juuri murheetoinna he asuvat, kuin minä annan oikeuden käydä kaikkein heidän vihollistensa ylitse heidän ympäristöllänsä; ja heidän pitää ymmärtämän, että minä \Herra\ olen heidän Jumalansa.

29 LUKU

29:1 Kymmenentenä vuotena, kymmenentenä päivänä toisessa kuussa toistakymmentä, tapatui \Herran\ sana minulle ja sanoi:

29:2 Sinä, ihmisen poika, aseta kasvot Pharaota, Egyptin kuningasta vastaan, ja ennusta häntä ja koko Egyptin maakuntaa vastaan.

29:3 Saarnaa ja sano: näin sanoo Herra, \Herra\: katso, minä tahdon sinun kimppuusi, Pharao, sinä Egyptin kuningas, sinä suuri lohikärme, joka makaat keskellä virtoja, ja sanot: virta on minun, minä olen sen minulleni tehnyt.

29:4 Mutta minä tahdon panna ongen sinun suuhus, ja tahdon ripustaa kalat sinun virrassas sinun suomuksiisi; ja tahdon vetää sinun ylös virroistas, ynnä kaikkein kalain kanssa sinun virroissas, jotka sinun suomuksissas riippuvat.

29:5 Ja tahdon paiskata sinun korpeen, sinun ja kaikki sinun virtas kalat; sinun pitää lankeeman kedolla, ja ei jälleen noudetuksi ja kootuksi tuleman; vaan metsän pedoille ja taivaan linnuille ruuksi

29:6 Ja kaikki Egyptin asukkaat tulevat tietämään, että minä olen Herra. Sillä he ovat ruokosauva Israelin heimolle:

29:7 kun he kädellä tarttuvat sinuun, niin sinä säryt ja lävistät heiltä olkapääät kaikki; ja kun he nojaavat sinuun, niin sinä murrut ja jäykistät heiltä lanteet kaikki.

29:8 Sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä tuon sinun kimppuusi miekan ja hävitän sinusta ihmiset ja eläimet,

29:9 ja Egyptin maa tulee autioksi ja raunioksi. Ja he tulevat tietämään, että minä olen Herra. Sillä hän on sanonut: 'Niilivirta on minun, ja minä olen sen tehnyt.'

29:10 Sentähden, katso, minä käyn sinun ja sinun virtojesikimppuun ja teen Egyptin maan raunioiksi, kuivaksi ja autioksi Migdolista Seveeneen ja hamaan Etio pian rajaan saakka.

29:11 Ei käy siellä ihmisjalka, ei käy siellä eläimen jalka, eikä asuta siellä neljäänkymmeneen vuoteen.

29:12 Autioksi minä teen Egyptin maan autioksi tehtyjen maitten joukossa, ja sen kaupungit tulevat olemaan autiaina raunioiksi pantujen kaupunkien joukossa neljäkymmentä vuotta, ja egyptiläiset minä hajotan kansojen sekaan ja sirotan heidät muihin maihin.

29:13 Sillä näin sanoo Herra, Herra: Neljäänkymmenen vuoden kuluttua minä kokoan egyptiläiset kansoista, joiden sekaan he olivat hajotetut,

29:14 käännän Egyptin kohtalon ja tuon heidät takaisin Patroksen maahan, synnyinmaahansa. Siellä he tulevat olemaan vähäpätöisenä valtakuntana.

29:15 He tulevat olemaan vähäpätöisin valtakunnista, eivätkä enää kohoa kansakuntien ylitse. Minä vähennän heidät niin, etteivät he enää kansoja vallitse.

29:16 Eivätkä he enää kelpaa turvaksi

annan minä sinun.

29:6 Ja kaikki, jotka Egyptissä asuvat, pitää ymmärtämän, että minä olen \Herra\, että he Israelin huoneelle ruokosauvana olivat.

29:7 Kun he sinuun rupesivat, menit sinä rikki, ja viilsit koko heidän kylkensä; kuin he nojasivat sinun päälles, murrutit sinä, ja saatit heidän kupeensa horjumaan.

29:8 Sentähden sanoo Herra, \Herra\ näin: katso, minä annan miekan tulla sinun päälles, ja tahdon hävittää sinussa ihmiset ja eläimet.

29:9 Ja Egyptin maa pitää tuleman tyhjäksi ja autioksi, ja heidän pitää ymmärtämän, että minä olen \Herra\, että hän sanoo: virta on minun, ja minä olen sen tehnyt.

29:10 Sentähden katso, minä tahdon sinun ja sinun virtas kimppuun, ja teen Egyptin maan peräti tyhjäksi ja autioksi, Sevenan tornista Etio pian rajaan asti.

29:11 Ei sen lävitse pidä ihmisen eikä eläimen jalka käymän, eikä siinä asuttaman neljässäkymmenessä ajastajassa.

29:12 Sillä minä hävitän Egyptin maan hävinneiden maiden keskellä, ja annan sen kaupungit autioksi tulla hävitettyin kaupunkien keskellä neljäksikymmeneksi ajastajaksi; ja tahdon hajoittaa Egyptiläiset pakanain sekaan, ja hajoittaa heitä maakuntiin.

29:13 Sillä näin sanoo Herra, \Herra\: kuin neljäkymmentä ajastaka kuluvat, niin minä taas kokoon Egyptiläiset niistä kansoista, joihinka he hajoitetut ovat.

29:14 Ja käännän Egyptin vankiuden, ja tuon heitä Patroksen maalle jälleen, jossa heidän asuma-maansa on; ja se pitää oleman halpa valtakunta.

29:15 Sillä sen pitää oleman halvan muiden maakuntain suhteen, ja ei enään hallitseman pakanoita; ja minä tahdon vähentää heitä niin, ettei heidän vallitseman pidä pakanoita.

29:16 Ja Israelin huoneen ei pidä enään

Israelin heimolle: he saattavat muistoon Israelin syntivelan, jos se kääntyy heitä seuraamaan. Ja he tulevat tietämään, että minä olen Herra, Herra.

29:17 Kahdentenkymmenentenä seitsemäntenä vuotena, ensimmäisessä kuussa, kuukauden ensimmäisenä päivänä tuli minulle tämä Herran sana:

29:18 Ihmislapsi, Baabelin kuningas Nebukadressar on teettänyt sotajoukoillansa raskasta työtä Tyyroa vastaan: kaikki päät ovat käyneet kaljuiksi ja kaikki olkapäät lyöpyneet; mutta palkkaa ei Tyyrosta ole tullut hänelle eikä hänen sotajoukoilleen työstä, jota ovat tehneet sitä vastaan.

29:19 Sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä annan Baabelin kuninkaalle Nebukadressarille Egyptin maan. Hän vie sen tavaran paljouden, saa sen saaliit, ryöstää sen ryöstökset: se on oleva hänen sotajoukkonsa palkka.

29:20 Palkaksi, jonka toivossa hän on työtä tehnyt, minä annan hänelle Egyptin maan; sillä minun hyväkseni he ovat sitä tehneet, sanoo Herra, Herra.

29:21 Sinä päivänä minä annan puhjeta Israelin heimolle sarven, ja sinulle minä annan voiman avata suusi heidän keskellensä. Ja he tulevat tietämään, että minä olen Herra.

30 LUKU

30:1 Ja minulle tuli tämä Herran sana:

30:2 Ihmislapsi, ennusta ja sano: Näin sanoo Herra, Herra: Valittakaa: 'Voi sitä päivää!'

30:3 Sillä lähellä on päivä, lähellä Herran päivä; se on pilvinen päivä, pakanakansojen aika.

30:4 Miekka yllättää Egyptin, ja Etiopialla on tuska, kun surmattuja kaatuu Egyptissä, kun siltä otetaan pois tavarain paljous ja revitään perustukset.

luottaman heihin, vaan muistaman syntiänsä, koska he heidän päällensä katsovat, ja ymmärtävät, että minä olen Herra, \Herra\.

29:17 Ja se tapahtui seitsemäntenä vuotena kolmattakymmentä, ensimmäisenä päivänä ensimmäisessä kuussa, että \Herran\ sana tapahtui minulle ja sanoi:

29:18 Sinä, ihmisen poika, Nebukadnetsar, Babelin kuningas on vienyt sotajoukkonsa suurella vaivalla Tyron eteen; niin että koko pää on paljas, ja kaikki olkapäät kuluneet, ja hänen vaivansa, jonka hän on nähnyt Tyroa vastaan, on vielä hänelle ja hänen sotajoukkonsa maksamatta.

29:19 Sentähden sanoo Herra, \Herra\ näin: katso, minä annan Nebukadnetsarille, Babelin kuninkaalle Egyptin maan, että hänen pitää ottaman pois kaikki hänen tavaransa, ja peräti ryöstämän ja ryöväämän hänen saaliinsa, että hän antais sotajoukkonsa palkan.

29:20 Hänen työstänsä, jonka hän siinä tehnyt on, annan minä hänelle Egyptin maan; sillä he ovat sen minulle tehneet, sanoo Herra, \Herra\.

29:21 Silloin minä annan Israelin huoneen sarven kasvaa, ja tahdon avata sinun suusi heidän seassansa; että heidän ymmärtämän pitää, että minä \Herra\ olen.

30 LUKU

30:1 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle ja sanoi:

30:2 Sinä, ihmisen poika, ennusta ja sano: näin sanoo Herra, \Herra\: valittakaat ja sanokaat: voi sitä päivää!

30:3 Sillä päivä on sangen läsnä, ja \Herran\ päivä on lähestynyt, pilvinen päivä: aika on käsissä, että pakanat tuleman pitää.

30:4 Ja miekka tulee Egyptin päälle, Etioopian pitää hämmästyvän, kuin lyödyt Egyptissä lankeevat, ja sen kansa viedään pois, ja sen perustus revitään ylös.

30:5 Etiopia, Puut ja Luud, kaikki sekakansa, Kuub ja liittoutuneen maan miehet kaatuvat heidän kanssansa miekkaan.

30:6 Näin sanoo Herra: Egyptin tuet kaatuvat, ja sen ylpeä uhma alenee. Migdolista Seveeneen asti he siellä kaatuvat miekkaan, sanoo Herra, Herra.

30:7 Autioiksi he joutuvat autioiksi tehtyjen maitten joukossa, ja heidän kaupunkinsa tulevat olemaan raunioiksi pantujen kaupunkien joukossa.

30:8 Ja he tulevat tietämään, että minä olen Herra, kun minä sytytän Egyptin tuleen ja kaikki sen auttajat murtuvat.

30:9 Sinä päivänä lähtee minun tyköäni laivoilla lähettiläitä peljästyttämään levossa elävää Etiopiaa, ja heille tulee tuska niinkuin Egyptin päivänä; sillä katso, se tulee.

30:10 Näin sanoo Herra, Herra: Minä teen lopun Egyptin meluavista joukoista Baabelin kuninkaan Nebukadressarin käden kautta.

30:11 Hän ja hänen väkensä hänen kanssaan, julmimmat pakanoista, tuodaan hävittämään maata, ja he paljastavat miekkansa Egyptiä vastaan ja täyttävät maan surmatuilla.

30:12 Minä panen virrat kuiville ja myyn maan pahojen käsiin ja teen autioksi maan ja kaiken, mitä siinä on, muukalaisten käden kautta. Minä, Herra, olen puhunut.

30:13 Näin sanoo Herra, Herra: Minä tuhoan kivijumalat ja lopetan epäjumalat Noofista ja ruhtinaat Egyptistä: niitä ei ole enää oleva; ja minä saatan Egyptin maan pelon valtaan.

30:14 Minä teen Patroksen autioksi, sytytän Soonanin tuleen ja panen toimeen tuomiot Noossa.

30:15 Minä vuodatan kiivauteni Siiniin, Egyptin linnoitukseen, hävitän Noon

30:5 Etiopia, ja Lydia, ja Lydia, kaikki kansoinensa, ja Kub, ja jotka liiton maakunnasta ovat, kaatuvat miekalla.

30:6 Näin sanoo \Herra\, [Herra]: Egyptin holhoja lankee, ja sen väkevyyden ylpeys on hukkuva: Sevenan tornista pitää heidän miekalla lankeeman, sanoo Herra, \Herra\.

30:7 Ja heidän autiot rajansa pitää kylmille tuleman, hävitettyin maakuntain keskellä, ja heidän kaupunkinsa hävitettämän muiden autioiden kaupunkien seassa.

30:8 Että heidän pitää ymmärtämän, että minä olen \Herra\, kuin minä teen tulen Egyptiin, ja kaikki, jotka heitä auttavat, hukkuvat.

30:9 Silloin sanansaattajat lähtevät ulos minun tyköäni haaksilla, peljättämään Etiopiaa, joka nyt niin surutoin on; ja hämmästyksen pitää oleman heidän seassansa, niinkuin se tapahtui Egyptille, kuin hänen aikansa tuli; sillä katso, se tulee.

30:10 Näin sanoo Herra, \Herra\: minä vähennän sen paljouden Egyptistä Nebukadnetsarin, Babelin kuninkaan kautta.

30:11 Sillä hän ja hänen kansansa, ne pakanain tyrannit, ovat siihen kutsutut hävittämään maata, ja vetämään miekkansa Egyptiä vastaan, että maakunta piti lyödyillä täytettämän.

30:12 Ja minä tahdon kuivata virrat, ja myydä maan tylyin ihmisten käsiin, ja hävitän maakunnan ja mitä siinä on, muukalaisten kautta. Minä \Herra\ olen sen puhunut.

30:13 Näin sanoo Herra, \Herra\: minä hävitän kuvat, ja lopetan epäjumalat Nophista; ja Egyptillä ei pidä ruhtinaita oleman, ja minä lähetän hämmästyksen Egyptin maahan.

30:14 Ja teen Patroksen autioksi, ja sytytän tulen Zoaniin, ja annan oikeuden käydä Noon päälle.

30:15 Ja kaadan minun julmuuteni Sinin päälle, joka Egyptin vahvuus on, ja hävitän

meluavat joukot

30:16 ja sytytän Egyptin tuleen. Siin kierii tuskassa, Noo valloitetaan, ja Noof - ahdistajia selvällä päivällä!

30:17 Aavenin ja Piibesetin nuorukaiset kaatuvat miekkaan, ja ne itse menevät vankeuteen.

30:18 Tehafneheessa päivä pimenee, kun minä siellä särjen Egyptin ikeen, ja siinä saa lopun sen ylpeä uhma. Sen itsensä peittää pilvi, ja sen tyttäret menevät vankeuteen.

30:19 Niin minä panen tuomiot toimeen Egyptissä, ja he tulevat tietämään, että minä olen Herra.

30:20 Yhdentenätoista vuotena, ensimmäisessä kuussa, kuukauden seitsemäntenä päivänä tuli minulle tämä Herran sana:

30:21 Ihmislapsi, minä olen murskannut faraon, Egyptin kuninkaan, käsivarren, ja katso, sitä ei sidota, ei parannella, ei panna kääreeseen, että se sidottuna vahvistuisi tarttuaksensa miekkaan.

30:22 Sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä käyn faraon, Egyptin kuninkaan, kimppuun ja murskaan häneltä käsivarret, sekä voimakkaan että murskatun käden, ja pudotan miekan hänen kädestänsä.

30:23 Minä hajotan egyptiläiset kansojen sekaan ja sirotan heidät muihin maihin.

30:24 Baabelin kuninkaan käsivarret minä vahvistan ja annan miekkani hänen käteensä; mutta faraolta minä murskaan käsivarret, ja hän voihkii hänen edessänsä, niinkuin kaadettu voihkii.

30:25 Niin, minä vahvistan Baabelin kuninkaan käsivarret, mutta faraon käsivarret vaipuvat alas. Ja he tulevat tietämään, että minä olen Herra, kun minä annan miekkani Baabelin kuninkaan käteen, että hän ojentaa sen Egyptin maata

Noon paljouden.

30:16 Ja sytytän tulen Egyptissä, ja Sinissä pitää oleman hädän ja tuskan, ja Noo pitää kukistettaman maahan: ja Nophilla pitää jokapäiväiset viholliset oleman.

30:17 Nuoret miehet Avenissa ja Pibastissa pitää miekalla lankeeman; ja vaimot vankina vietämän pois.

30:18 Tahpanheksella pitää oleman pimiä päivä, kuin minä siellä Egyptin ijestä lyön, niin että hänen väkevyytensä ylpeys pitää siinä loppuman; hänen pitää pilvellä peitetyksi tuleman, ja hänen tyttärensä viedään pois vankina.

30:19 Ja minä annan oikeuden käydä Egyptin ylitse; ja heidän pitää ymmärtämän, että minä olen \Herra\.

30:20 Ja tapahtui ensimmäisenä vuotena toistakymmentä, seitsemäntenä päivänä ensimmäisessä kuussa, että \Herran\ sana tapahtui minulle, sanoen:

30:21 Sinä ihmisen poika, minä taitan rikki Pharaon, Egyptin kuninkaan käsivarren; ja katso, ei sitä pidä sidottaman, että hän paranis, eli siteillä käärittämän, että hän vahvistuis, ja miekkaan ruveta taitais.

30:22 Sentähden näin sanoo Herra, \Herra\: katso, minä tahdon Pharaon, Egyptin kuninkaan kimppuun, ja taitan hänen käsivartensa rikki, sekä sen vahvan että särjetyn, ja pudotan miekan hänen kädestänsä.

30:23 Ja hajoitin egyptiläiset pakanain sekaan, ja ajan heitä maakuntiin.

30:24 Mutta Babelin kuninkaan käsivarren minä vahvistan, ja annan hänelle minun miekkani käteensä, ja muserran Pharaon käsivarret rikki, että hänen pitää huokaaman hänen edessänsä, niinkuin se, joka kuolemahaavan saanut on.

30:25 Ja minä vahvistan Babelin kuninkaan käsivarret; ja Pharaon käsivarret pitää muserrettaman rikki, että heidän pitää tietämän, että minä olen \Herra\, kuin minä annan Babelin kuninkaalle minun miekkani käteen, että hänen sen Egyptiä

vastaan.

30:26 Ja minä hajotan egyptiläiset kansojen sekaan ja sirotan heidät muihin maihin. Ja he tulevat tietämään, että minä olen Herra.

31 LUKU

31:1 Yhdentenätoista vuotena, kolmannessa kuussa, kuukauden ensimmäisenä päivänä tuli minulle tämä Herran sana:

31:2 Ihmislapsi, sano faraolle, Egyptin kuninkaalle, ja hänen meluaville joukoille: Kenen kaltainen sinä olet suuruudessasi?

31:3 Katso, Assur oli setri Libanonilla, kaunislevhäinen, taajavarjoinen, korkeakasvuinen, ja sen latva oli tiheän lehvistön keskellä.

31:4 Vedet olivat sen suureksi kasvattaneet, korkeaksi oli sen saanut syvyys, joka virtoinensa kiersi sen istutusmaata ja lähetti ojiensa kaikille metsän puille.

31:5 Sentähden siitä tuli korkeakasvuisin kaikista metsän puista, se sai haaroja paljon, ja oksat, joita se levitti, venyivät pitkiksi runsaista vesistä.

31:6 Sen lehvillä pesivät kaikki taivaan linnut, sen oksien alla synnyttivät kaikki metsän eläimet, ja sen varjossa asuivat kaikki suuret kansat.

31:7 Kaunis se oli suuruudessaan, oksiansa pituudessa, sillä sen juuri oli runsasten vetten ääressä.

31:8 Eivät olleet setrit sen vertaiset Jumalan puutarhassa, eivät kypressit sen oksien veroiset, eivät plataanit niinkuin sen haarat. Ei yksikään puu Jumalan puutarhassa ollut sen veroinen kauneudessa.

31:9 Minä tein sen niin kauniiksi oksarunsaudessaan, että kaikki Eedenin puut Jumalan puutarhassa sitä kadehtivat.

vastaan vetämän pitää.

30:26 Ja minä hajoitan Egyptiläiset pakanain sekaan, ja ajan heitä maakuntiin, että heidän ymmärtämän pitää, että minä olen \Herra\.

31 LUKU

31:1 Ja tapahtui ensimmäisenä vuotena toistakymmentä ensimmäisenä päivänä kolmannessa kuukaudessa, että \Herran\ sana tapahtui minulle, sanoen:

31:2 Sinä, ihmisen poika, sano Pharaolle, Egyptin kuninkaalle ja hänen kansallensa: kenen vertaiseksi sinä luulet itses sinun suuruudessas?

31:3 Katso, Assur oli niinkuin sedripuu Libanonissa, ihanaisilla oksilla, paksuilla lehdivillä, sangen korkia, että hänen latvansa oli kaikkein korkein muiden paksuin oksain seassa,

31:4 Vedet tekivät hänen suureksi ja syvyys korkiaksi; hänen virtansa kävivät ympäri hänen kantoansa, ja ojansa antoi hän vuotaa kaikkien puiden tykö maalla.

31:5 Sentähden tuli hän muita puita korkiammaksi, ja sai monta oksaa ja pitkää varpua; sillä hänellä oli kyllä vettä, itsiänsä levittää.

31:6 Kaikki taivaan linnut tekivät pesänsä hänen oksiansa, ja kaikki pedot kedolla poikivat hänen varpujensa alla, ja hänen varjonsa alla asuivat kaikki suuret kansat.

31:7 Hänellä oli kauniit ja pitkät oksat; sillä hänen juurillansa oli paljon vettä.

31:8 Ja ei yksikään sedripuu ollut Jumalan puutarhassa hänen veransa, eikä hongatkaan olleet hänen oksiansa verrattavat, ei myös plataneapuut olleet mitään hänen oksainsa suhteen; ja ei Jumalan puutarhassa ollut yhtään puuta hänen kaltaistansa kauneudessa.

31:9 Minä olen sen kauniiksi tehnyt saamaan niin monta oksaa, että kaikki ihanaiset puut Jumalan puutarhassa kadehtivat häntä.

31:10 Sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Koska se tuli korkeakasvuiseksi ja sen latva oli tiheän lehvistön keskellä ja sen sydän ylpistyi sen korkeudesta,

31:11 annan minä sen pakanoista mahtavimman käsiin, ja hän tekee sille, minkä tekee; jumalattomuutensa tähden minä sen olen karkoittanut.

31:12 Ja sen hakkasivat muukalaiset, julmimmat pakanoista, ja heittivät sen maahan. Vuorille ja kaikkiin laaksoihin kaatuivat sen haarat, ja sen oksat murskaantuivat kaikkiin maan puronotkoihin. Kaikki maan kansat laskeutuivat alas sen varjosta ja jättivät sen.

31:13 Sen kaatuneella rungolla asuvat kaikki taivaan linnut, ja sen oksien ääressä oleskelevat kaikki metsän eläimet -

31:14 ettei yksikään puu vetten vierellä kasvaisi niin korkeaksi eikä ojentaisi latvaansa pilvien väliin ja etteivät mahtavimmatkaan niistä, ei mitkään, jotka vettä juovat, olisi pysyväisiä korkeudessaan, sillä ne ovat kaikki annetut alttiiksi kuolemalle, menemään maan syvyyteen, hautaanvaipuneitten pariin yhdessä ihmislasten kanssa.

31:15 Näin sanoo Herra, Herra: Sinä päivänä, jona hän astui alas tuonelaan, minä verhosin syvyyden suruun hänen tähtensä, pidätin virrat, niin että paljot vedet pysähtyivät juoksussaan, ja puin Libanonin hänen tähtensä mustiin, ja kaikki metsän puut nääntyivät hänen tähtensä.

31:16 Hänen kaatumisensa ryskeestä minä panin kansakunnat vapisemaan, kun minä syöksin hänet alas tuonelaan, hautaanvaipuneitten pariin. Mutta lohdutetuiksi tulivat maan syvyydessä kaikki Eedenin puut, Libanonin valiot ja parhaat, kaikki, jotka vettä juovat.

31:10 Sentähden sanoo Herra, \Herra\ näin että hän niin korkiaksi tullut on, että hänen latvansa seiso i suurten ja korkiain paksuin oksain seassa, ja hänen sydämensä paisui hänen korkeutensa tähden:

31:11 Sentähden annoin minä hänen kaikkein väkevimmän käsiin pakanain seassa, joka hänen kanssansa mielensä jälkeen toimittaa; ja minä ajoin hänen pois, niinkuin hän jumalattomalla menollansa ansainnut oli:

31:12 Että muukalaiset pakanain tyrannit hänen hävittäisivät, ja hajoittaisivat hänen, että hänen oksansa vuorella ja kaikissa laaksoissa makaisivat, ja hänen oksansa murtuneina kaikissa maan ojissa olisivat; että kaikkein kansain maan päällä täytyy hänen varjoansa paeta, ja sen jättää.

31:13 Ja kaikki taivaan linnut istuivat hänen langenneilla kannoillansa, ja kaikki pedot kedolla nojasivat hänen oksiansa.

31:14 Ettei enään yksikään puu veden tykönä iso olisi korkeudestansa, eikä sen latva seisoisi korkiana suurten paksuin oksain seassa, ja ettei yksikään puu veden tykönä tekisi itsiänsä suuremmaksi muita; sillä heidän kaikkein pitää maan alle ja kuolemalle annetuksi tuleman, niinkuin muutkin ihmiset, jotka kuoppaan menevät.

31:15 Näin sanoo Herra, \Herra\: siihen aikaan, kuin hän meni alas helvettiin, tein minä murheen, ja annoin syvyyden peittää hänen, ja hänen virtansa piti oleman alallansa, ja ne suuret vedet ei taitaneet juosta, ja tein, että Libanon murehti hänen tähtensä, ja kaikki puut kedolla kuivettuivat hänen tähtensä.

31:16 Minä peljätin pakanat, kuin he kuuluivat hänen langenneeksi, ja että minä syöksin hänen alas helvettiin niiden sekaan, jotka kuoppaan menevät; ja kaikki ihanaiset puut maassa, parhaat ja jaloimmat Libanonissa, ja kaikki, jotka olivat seisoneet veden tykönä, saivat siitä lohdutuksen.

31:17 Myöskin ne olivat hänen kanssansa astuneet alas tuonelaan, miekalla kaadettujen pariin; samoin hänen auttajansa, ne, jotka istuivat hänen varjossaan kansojen joukossa.

31:18 Oliko yhtään Eedenin puista sinun vertaistasi kunniassa ja suuruudessa? Mutta sinut on Eedenin puitten kanssa syösty alas maan syvyyteen; ympärileikkaamattomien keskellä sinä makaat miekallakaadettujen parissa. Näin käy faraon ja koko hänen meluavan joukkonsa, sanoo Herra, Herra.

32 LUKU

32:1 Kahdententoista vuotena, kahdennessatoista kuussa, kuukauden ensimmäisenä päivänä tuli minulle tämä Herran sana:

32:2 Ihmislapsi, viritä itkuvirsi faraosta, Egyptin kuninkaasta, ja sano hänelle: Nuori leijona kansojen seassa, sinä olet hukassa! Sinä olit kuin krokodiili virroissa: sinä kuohutit virtojasi, sotkit vettä jaloillasi ja hämmensit sen virtoja.

32:3 Näin sanoo Herra, Herra: Minä levitytän verkkoni sinun ylitsesi monien kansojen suurella joukolla, ja ne vetävät sinut ylös minun pyydykselläni.

32:4 Minä viskaan sinut maalle, heitän sinut kedolle, panen asustamaan sinun ylläsi kaikki taivaan linnut ja syötän sinusta kylläisiksi kaiken maan eläimet.

32:5 Minä jätän sinun lihasi vuorten hyväksi ja täytän raatokasallasi laaksot,

32:6 juotan maan sillä, mikä sinusta valuu, sinun verelläsi aina vuorille asti, ja purojen uomat tulevat sinusta täyteen.

32:7 Minä peitän taivaan, kun sinut sammutan, ja puen mustiin sen tähdet; auringon minä peitän pilviin, eikä kuu anna valonsa loistaa.

32:8 Kaikki taivaan loistavat valot minä puen mustiin sinun tähtesi ja peitän sinun

31:17 Sillä heidän piti myös alas menemän heidän kanssansa helvettiin miekalla tapettuun tykö, että he hänen käsivartensa varjon alla pakanain seassa asuneet olivat.

31:18 Kuinka suureksi sinä (Pharao) luit sinun ylpeytes ja suuruutes niiden ihanain puiden seassa? Sillä sinun täytyy ihanain puiden kanssa mennä alas maan alle, ja ympärileikkaamattomain seassa maata, jotka miekalla tapetut ovat. Niin pitää Pharaolle tapahtuman, ja kaikelle hänen kansallensa, sanoo Herra, \Herra\.

32 LUKU

32:1 Ja tapahtui toisena vuotena toistakymmentä, ensimmäisenä päivänä toisessa kuukaudessa toistakymmentä, että \Herran\ sana tapahtui minulle ja sanoi:

32:2 Sinä, ihmisen poika, tee valitus Pharaosta, Egyptin kuninkaasta, ja sano hänelle: sinä olet niinkuin nuori jalopeura pakanain seassa, ja niinkuin valaskala meressä, joka juokset sinun virroissas, ja pyörrät veden jaloissas, ja teet sen virrat sekaisiksi.

32:3 Näin sanoo Herra, \Herra\: minä heitän minun verkkoni sinun päälles suurella kansan joukolla, jotka sinun minun verkkooni ajavat.

32:4 Ja minä tahdon sinun maalle vetää ja kedolle paiskata, ja antaa kaikki linnut taivaan alla istua sinun päälles, ja kaikki eläimet maalla sinusta ravituksi tulla.

32:5 Ja tahdon sinun raatos vuorille heittää, ja sinun korkeudellas laaksot täyttää.

32:6 Maan, jossa uit, tahdon minä sinun verestäs punaiseksi tehdä vuoriin asti, että ojat sinusta täytettäisiin,

32:7 Ja koskas peräti jo poissa olet, tahdon minä taivaan peittää, ja hänen tähtensä pimittää, ja peitän auringon pilvellä, eikä kuun pidä paistaman,

32:8 Kaikki taivaan valkeudet tahdon minä pimiäksi saattaa sinun ylitses, ja pimeyden

maasi pimeyteen, sanoo Herra, Herra.

32:9 Minä murehdutan monien kansain sydämet, kun saatan tiedoksi sinun perikatosi kansakunnille, maihin, joita sinä et tuntenut;

32:10 ja minä tyrmistytän sinun tähtesi monet kansat, ja heidän kuninkaansa kovin värisevät sinun tähtesi, kun minä heilutan miekkaani heidän nähtensä, ja he vapisevat joka hetki kukin omaa henkeänsä sinun kukistumisesi päivänä.

32:11 Sillä näin sanoo Herra, Herra: Baabelin kuninkaan miekka yllättää sinut.

32:12 Minä kaadan sinun meluisan joukkosi sankarien miekoilla; ne ovat julmimpia pakanoista kaikki tyynni. He kukistavat Egyptin komeuden, kaikki sen meluisa joukko tuhotaan.

32:13 Ja minä hävitän siitä kaiken karjan runsasten vetten ääriältä. Eikä niitä enää sotke ihmisen jalka, eivätkä sotke niitä karjan sorkat.

32:14 Silloin minä annan sen vetten laskeutua kirkkaiksi, ja minä panen sen virrat juoksemaan kuin öljyn, sanoo Herra, Herra.

32:15 Kun minä teen Egyptin maan autioksi, kun maa tulee autioksi kaikesta, mitä siinä on, ja kun minä surmaan kaikki sen asukkaat, tulevat he tietämään, että minä olen Herra.

32:16 Itkuvirsi tämä on, ja sitä kyllä viritetään. Pakanakansain tyttäret sitä virittävät - virittävät sitä Egyptistä ja kaikesta sen meluisasta joukosta, sanoo Herra, Herra.

32:17 Kahdentenatoista vuotena, kuukauden viidentenatoista päivänä tuli minulle tämä Herran sana:

32:18 Ihmislapsi, veisaa kuolinvalitus Egyptin meluisasta joukosta, saata se ja mahtavain

sinun maalles lähettää, sanoo Herra, \Herra\.

32:9 Tahdon myös monen kansan sydämet peljättää, kuin minä sinun vaivas pakanoille tiettäväksi teen, ja monelle maakunnalle, joita et sinä tunne.

32:10 Paljo kansaa pitää sinua ihmettelemän, ja heidän kuninkaansa pitää sinun tähtes kovin pelkäämän, kuin minä annan minun miekkani heitä vastaan välkkyä; ja heidän pitää äkisti peljästyvän kukin sydämässensä sinun lankeemises päivänä.

32:11 Sillä näin sanoo Herra, \Herra\: Babelin kuninkaan miekka pitää sinuun sattuman.

32:12 Ja minä tahdon sinun väkes langettaa sankarien miekan kautta ja kaikkinaisten pakanain tyrannein kautta: heidän pitää Egyptin ylpeyden hävittämän, että kaikki hänen kansansa teloitettaisiin.

32:13 Ja tahdon kaikki hänen eläimensä suurten vetten tyköä peräti hävittää, ettei yhdenkään ihmisen jalka, eikä yhdenkään eläimen sorkka pidä sitä ollenkaan enään tallaaman.

32:14 Silloin tahdon minä heidän vetensä selkiäksi tehdä, että heidän virtansa juoksevat niinkuin öljy, sanoo Herra, \Herra\;

32:15 Kuin minä Egyptin maan, ja mitä siinä maassa on, peräti hävittänyt, ja kaikki jotka siinä asuvat, tappanut olen; että he ymmärtäisivät, että minä olen \Herra\.

32:16 Sepä se surkeus on, jota kyllä valitetaan, ja monta pakanain tytärtä pitää sitä valittaman; Egyptiä ja kaikkea hänen kansaansa pitää valitettaman, sanoo Herra, \Herra\.

32:17 Ja tapahtui toisena vuotena toistakymmentä, viidentenä päivänä toistakymmentä siitä kuukaudesta, että \Herran\ sana tapahtui minulle, sanoen:

32:18 Sinä, ihmisen poika, itke Egyptin kansaa, ja syökse heitä väkevään sankarien

pakanakansojen tyttäret alas maan syvyysiin, hautaanvaipuneitten pariin.

32:19 Oletko vielä kaikkia muita ihanampi? Astu alas ja anna laittaa makuusijasi ympärileikkaamattomien pariin.

32:20 He kaatuvat miekallasurmattujen joukkoon. Miekka on jo annettu! Temmatkaa pois Egypti kaikkine meluisine joukkoineen.

32:21 Mahtavimmat sankareista puhuvat tuonelan keskeltä sille ynnä sen auttajille: 'Alas ovat astuneet, siellä makaavat ympärileikkaamattomat, miekalla surmatut.'

32:22 Siellä on Assur kaikkine joukkoinensa. Niitten haudat ovat hänen ympärillensä. Kaikki tyynni ovat surmattuja, miekkaan kaatuneita.

32:23 Hänen hautansa ovat pohjimmaisessa kuopassa, ja hänen joukkonsa on hänen hautansa ympärillä; ne ovat kaikki tyynni surmattuja, miekkaan kaatuneita, nuo, jotka levittivät kauhua elävien maassa.

32:24 Siellä on Eelam, ja koko hänen meluisa joukkonsa on hänen hautansa ympärillä; kaikki tyynni surmattuja, miekkaan kaatuneita, jotka ympärileikkaamattomina astuivat alas maan syvyysiin, nuo, jotka levittivät kauhuansa elävien maassa, mutta saavat kantaa häpeänsä hautaanvaipuneitten parissa.

32:25 Surmattujen keskellä on makuusija annettu hänelle ynnä kaikelle hänen meluisalle joukolleen. Niitten haudat ovat hänen ympärillensä. Kaikki tyynni ne ovat ympärileikkaamattomia, miekalla surmattuja, sillä he olivat kauhuna elävien maassa, mutta saavat kantaa häpeänsä hautaanvaipuneitten parissa. Surmattujen keskelle on hänet pantu.

32:26 Siellä on Mesek-Tuubal kaikkine meluisine joukkoineen. Niitten haudat ovat hänen ympärillensä; ne ovat kaikki tyynni ympärileikkaamattomia, miekalla surmattuja, sillä ne levittivät kauhuansa elävien maassa.

32:27 He eivät makaa sankarien parissa,

tytärten kanssa alas maan alle, niiden tykö, jotka kuoppaan menevät.

32:19 Kenen sinä luulit voittavas ihanaisuudessa? astu alas ja pane itses ympärileikkaamattomain sekaan.

32:20 Heidän pitää surmattuina kanssa miekalla kaatuman; jopa miekka on sivallettu ulos; viekät siis häntä pois hänen joukkoinensa.

32:21 Siitä puhuvat väkevät sankarit helvetissä apulaistensa kanssa, jotka kaikki ovat menneet alas, ja makaavat siellä ympärileikkaamattomain miekalla tapettuina kanssa.

32:22 Siinä Assur makaa kaiken kansansa kanssa ympäristölle haudattu, jotka kaikki tapetut ja miekalla kaatuneet ovat.

32:23 Heidän hautansa ovat kuopan vieressä, ja hänen kansansa makaa joka paikassa ympäri haudattuna, jotka kaikki tapetut ja miekalla kaatuneet ovat, joita myös koko maailma pelkäsi.

32:24 Siinä myös makaa Elam koko joukkonsa kanssa ympäristölle haudattu, jotka kaikki tapetut ja miekalla kaatuneet ovat, ja menneet alas niinkuin ympärileikkaamattomat maan alle, joita myös koko maailma pelkäsi, ja heidän täytyy häpiänsä kantaa niiden kanssa, jotka kuoppaan alas menevät.

32:25 He panivat vuoteensa tapettuina sekaan, ynnä koko joukkonsa kanssa, ja makaavat ympäristölle haudatut, ja ovat kaikki ympärileikkaamattomat ja miekalla tapetut, joita myös koko maailma pelkäsi, ja heidän täytyy häpiänsä kantaa niiden kanssa, jotka kuoppaan menevät, ja pitää tapettuina seassa oleman.

32:26 Siinä makaa Mesek ja Tubal koko joukkonsa kanssa ympäristöllä haudatut, jotka kaikki ympärileikkaamattomat ja miekalla tapetut ovat, joita myös koko maailma pelkäsi.

32:27 Ja ei heidän pidä makaaman

jotka ovat kaatuneet ympärileikkaamattomien joukosta, jotka ovat astuneet alas tuonelaan sota-aseinensa, joitten pään alle on pantu heidän miekkansa ja joitten luiden yllä on heidän syntivelkansa, sillä sankarien kauhu oli elävien maassa.

32:28 Sinutkin muserretaan ympärileikkaamattomien joukossa, ja sinä saat maata miekallasurmattujen parissa.

32:29 Siellä on Edom, sen kuninkaat ja kaikki sen ruhtinaat, jotka sankaruudessaan pantiin miekallasurmattujen pariin. He makaavat ympärileikkaamattomien ja hautaanvaipuneitten parissa

32:30 Siellä ovat kaikki pohjoisen maan ruhtinaat ja kaikki siidonilaiset, jotka ovat astuneet surmattujen pariin kauhustavaisuudessaan, ovat tulleet häpeään sankaruudessaan ja makaavat ympärileikkaamattomina miekallasurmattujen parissa ja saavat kantaa häpeänsä hautaanvaipuneitten parissa. -

32:31 Ne on farao näkevä ja tuleva lohdutetuksi kaikesta meluisasta joukostansa. Miekalla on surmattu farao kaikkine sotaväkineen, sanoo Herra, Herra.

32:32 Sillä minä levitin hänen kauhuansa elävien maassa, mutta faraolle ynnä kaikelle hänen meluisalle joukolleen laitetaan makuusija ympärileikkaamattomien sekaan, miekallasurmattujen pariin, sanoo Herra, Herra.

33 LUKU

33:1 Minulle tuli tämä Herran sana:

33:2 Ihmislapsi, puhu kansasi lapsille ja sano heille: Jos minä annan miekan tulla maan kimppuun ja maan kansa on ottanut yhden miehen joukostansa ja asettanut hänet vartijakseen

sankarien kanssa, jotka ympärileikkaamattomista kaatuneet ovat, jotka sota-aseinensa menivät alas helvettiin, ja panivat miekkansa päänsä alle, ja heidän pahantekonsa oli heidän luissansa, sillä he olivat voimallisten pelko koko maailmassa.

32:28 Niin sinä myös kaiketi ympärileikkaamattomain seassa murskaksi lyödään; ja sinun täytyy niiden seassa maata, jotka miekalla tapetut ovat.

32:29 Siinä makaa Edom kuninkainensa ja kaikki hänen ruhtinaansa, jotka väkevyydessänsä ovat annetut miekalla tapettuun sekaan; ja heidän pitää makaaman ynnä muiden kanssa, jotka kuoppaan menevät.

32:30 Sinne pitää myös menemän kaikki päämiehet pohjoisesta ja kaikki Zidonilaiset, jotka tapettuun kanssa ovat menneet alas, ja heidän hirmuinen voimansa häpiään tullut, ja täytyy maata ympärileikkaamattomain seassa ja niiden seassa, jotka miekalla tapetut ovat, ja heidän häpiänsä kantaa ynnä niiden kanssa, jotka kuoppaan menevät.

32:31 Näitä pitää Pharaon näkemän, ja itsiänsä lohduttaman kaiken kansansa kanssa, jotka miekalla tapetut ovat, Pharao ja koko hänen sotajoukkonsa, sanoo Herra, \Herra\.

32:32 Sillä koko maailman pitää myös minua kerran pelkäämän, että Pharao ja koko hänen paljoutensa pitää ympärileikkaamattomain seassa ja miekalla tapettuun seassa makaaman, sanoo Herra, \Herra\.

33 LUKU

33:1 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle, sanoen:

33:2 Sinä ihmisen poika, saarnaa kansas lapsille ja sano heille: jos minä vetäisin miekan maakunnan ylitse, ja maan kansa ottais yhden miehen huonommistansa ja tekis sen vartiaksensa;

33:3 ja jos hän näkee miekan tulevan maan kimppuun ja puhaltaa pasunaan ja varoittaa kansaa,

33:4 ja joku kuulee pasunan äänen, mutta ei ota varoituksesta vaaria, ja miekka tulee ja ottaa hänet pois, niin hänen verensä tulee hänen oman päänsä päälle:

33:5 hän kuuli pasunan äänen, mutta ei ottanut varoituksesta vaaria; hänen verensä tulee hänen päällensä. Jos olisi ottanut varoituksesta vaarin, olisi hän pelastanut sielunsa.

33:6 Jos taas vartija näkee miekan tulevan, mutta ei puhalla pasunaan eikä kansa saa varoitusta, ja miekka tulee ja ottaa pois jonkun sielun heistä, on hän otettu pois synnissänsä, mutta hänen verensä minä vaadin vartijan kädestä.

33:7 Ja sinä, ihmislapsi! Minä olen asettanut sinut Israelin heimolle vartijaksi. Kun kuulet sanan minun suustani, on sinun varoitettava heitä minun puolestani.

33:8 Jos minä sanon jumalattomalle: jumalaton, sinun on kuolemalla kuoltava, mutta sinä et puhu varoittaaksesi jumalatonta hänen tiestänsä, niin se jumalaton kuolee synnissänsä, mutta hänen verensä minä vaadin sinun kädestäsi.

33:9 Mutta jos sinä varoitat jumalatonta hänen tiestänsä, että hän kääntyisi siltä pois, eikä hän tieltänsä käännä, niin hän kuolee synnissänsä, mutta sinä olet sielusi pelastanut.

33:10 Ja sinä, ihmislapsi! Sano Israelin heimolle: Näin te sanotte: 'Niin, rikoksemme ja syntimme ovat meidän päällämme, ja me riudumme niiden tähden. Kuinka me voisimme pysyä elossa?'

33:11 Sano heille: Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra, ei ole minulle mieleen jumalattoman kuolema, vaan se, että jumalaton kääntyy tieltänsä ja elää. Kääntykää, kääntykää pois pahoilta

33:3 Ja hän näkis miekan tulevan maan ylitse, ja soittais vaskitorvea ja varais kansaa;

33:4 Joka sitte soittamisen kajahduksen täydellisesti kuulee, ja ei tahdo itsiänsä kavahtaa, ja miekka tulis ja ottais hänen pois; sen veri olkoon hänen päänsä päällä.

33:5 Sillä hän kuuli soittamisen kajahduksen, ja ei kuitenkaan itsestänsä pitänyt vaaria, sentähden olkoon hänen verensä hänen päällensä. Mutta joka neuvoa tottelee, hän pelastaa henkensä.

33:6 Mutta jos vartia näkis miekan tulevan, ja ei soittaisi vaskitorvea, eikä kansa pitäisi vaaria, ja miekka tulis ja ottais jonkun pois: hän tosin otettaisiin pois synteinsä tähden, mutta hänen verensä tahdon minä vartian kädestä vaatia.

33:7 Ja sinä ihmisen poika, minä olen pannut sinun Israelin huoneen vartiaksi, kuin sinä jotakin minun suustani kuulet, että sinun pitäis heitä minun puolestani varaaman.

33:8 Kuin minä sanon jumalattomalle: sinä jumalatoim, sinun pitää totisesti kuoleman, ja et sinä hänelle sitä sano, että jumalatoim ottais vaarin menostansa; niin pitää jumalattoman syntinsä tähden kuoleman, mutta hänen verensä tahdon minä sinun kädestäs vaatia.

33:9 Mutta jos sinä jumalatoimta varoitat hänen tiestänsä, että hän siitä kääntyis, ja hän ei palaja tiestänsä; niin pitää hänen syntinsä tähden kuoleman, ja sinä olet pelastanut sielusi.

33:10 Sentähden sinä, ihmisen poika, sano Israelin huoneelle: te lausutte näin, sanoen: meidän pahatekomme ja rikoksemme makaavat meidän päällämme, että me niiden alla hukumme, kuinka me taidamme elää?

33:11 Niin sano heille: niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, \Herra\, ei minulle kelpaa jumalattoman kuolema, mutta että jumalatoim kääntyis tiestänsä ja eläis. Palatkaat, palatkaat teidän pahoista

teiltänne; ja minkätähden te kuolisitte, Israelin heimo!

33:12 Ja sinä, ihmislapsi! Sano kansasi lapsille: Vanhurskasta ei pelasta hänen vanhurskautensa sinä päivänä, jona hän rikkoo, ja jumalaton pääsee suistumasta turmioon jumalattomuutensa tähden sinä päivänä, jona hän kääntyy pois jumalattomuudestaan, ja vanhurskas ei voi elää vanhurskautensa turvin sinä päivänä, jona hän syntiä tekee.

33:13 Jos minä sanon vanhurskaalle, että hän totisesti saa elää, mutta hän sitten luottaa vanhurskauteensa ja tekee vääryyttä, niin hänen vanhurskauttansa ei ensinkään muisteta, vaan hän kuolee vääryydessään, jota on tehnyt.

33:14 Ja jos minä sanon jumalattomalle, että hänen totisesti on kuoltava, mutta hän kääntyy pois synnistänsä ja tekee oikeuden ja vanhurskauden

33:15 - antaa takaisin, tuo jumalaton, pantin, korvaa riistämänsä ja vaeltaa elämän käskyjen mukaan, niin ettei vääryyttä tee - niin totisesti hän saa elää; ei hänen ole kuoltava.

33:16 Hänen syntejänsä, jotka hän on tehnyt, ei ensinkään muisteta: hän on tehnyt oikeuden ja vanhurskauden, hän totisesti saa elää.

33:17 Ja vielä sinun kansasi lapset sanovat: 'Herran tie ei ole oikea.' Juuri heidän omat tiensä eivät ole oikeat.

33:18 Jos vanhurskas kääntyy pois vanhurskaudestansa ja vääryyttä tekee, on hänen sentähden kuoltava.

33:19 Ja jos jumalaton kääntyy pois jumalattomuudestansa ja tekee oikeuden ja vanhurskauden, saa hän sentähden elää.

33:20 Ja vielä te sanotte: 'Herran tie ei ole oikea': minä tuomitsen teidät, te Israelin heimo, itsekunkin hänen teittensä mukaan.

33:21 Kahdententoista meidän pakkosiirtolaisuutemme vuotena, kymmenennessä kuussa, kuukauden

teistänne! ja miksi teidän pitäis kuoleman, te Israelin huone?

33:12 Ja sinä, ihmisen poika, sano sinun kansas lapsille: sinä päivänä, jona hurskas pahaa tekee, ei hänen vanhurskautensa pidä häntä auttaman; ja jumalattoman ei pidä jumalattomuudessansa lankeeman sinä päivänä, kuin hän itsensä kääntää jumalattomuudestansa; ja vanhurskas ei taida elää vanhurskautensa tähden sinä päivänä, jona hän syntiä tekee.

33:13 Kuin minä hurskaalle sanon: hänen pitää totisesti elämän, ja hän luottaa vanhurskauteensa, ja tekee pahaa; niin ei pidä hänen vanhurskauttansa ensinkään muistettaman, mutta hänen pitää kuoleman pahuudessansa, jonka hän tekee.

33:14 Ja kuin minä jumalattomalle sanon: sinun pitää totisesti kuoleman, ja hän parantaa itsensä synnistänsä, ja tekee oikein ja hyvin,

33:15 Niin että jumalatoimintaa antaa jälleen, ja maksaa mitä hän on ryövännyt, ja elämän sanan jälkeen elää, ettei hän pahaa tee; niin hän saa totisesti elää, ja ei pidä kuoleman.

33:16 Kaikki hänen syntinsä, jotka hän tehnyt on, pitää unhotettaman; sillä hän tekee, mikä hyvä ja oikia on, sentähden hän saa totisesti elää.

33:17 Ja sinun kansas lapset sanovat: ei Herra oikein tuomitse; ja kuitenkin heillä on vääryys.

33:18 Sillä jos hurskas kääntää itsensä pois hurskaudestansa, ja tekee pahaa, niin hän kuolee syystä sentähden.

33:19 Ja jos jumalatoimintaa parantaa itsensä jumalattomasta menostansa, ja tekee oikein ja hyvin, niin hän saa sentähden kaiketi elää.

33:20 Kuitenkin te sanotte: ei Herra oikein tuomitse; vaikka minä teille, te Israelin huone, kullekin menonsa jälkeen tuomitsen.

33:21 Ja tapahtui toisena vuotena toistakymmentä meidän vankiudestamme, viidentenä päivänä kymmenennessä

viidentenä päivänä tuli minun luokseni pakolainen Jerusalemissa ja sanoi: Kaupunki on valloitettu.

33:22 Herran käsi oli tullut minun päälleni jo illalla, ennen pakolaisen tuloa, ja hän avasi minun suuni ennen tämän tuloa aamulla. Niin avautui minun suuni, enkä minä enää ollut mykkänä.

33:23 Ja minulle tuli tämä Herran sana:

33:24 Ihmlapsi, ne, jotka asuvat noilla raunioilla Israelin maassa, sanovat näin: 'Aabraham oli vain yksi, ja hän peri maan; meitä on paljon, meille on maa perinnöksi annettu.'

33:25 Sano sentähden heille: Näin sanoo Herra, Herra: Te syötte lihaa verinensä, luotte silmänne kivijumaliinne ja vuodatatte verta; ja tekö perisitte maan?

33:26 Te seisotte miekkanne varassa, harjoitatte kauhistuksia ja saastutatte toistenne vaimoja; ja tekö perisitte maan?

33:27 Näin on sinun heille sanottava: Näin sanoo Herra, Herra: Niin totta kuin minä elän, niin ne, jotka ovat raunioilla, kaatuvat miekkaan, ja ne, jotka ovat kedolla, minä annan petoeläimille syötäväksi, ja ne, jotka ovat vuorenhuipuilla ja luolissa, kuolevat ruttoon.

33:28 Ja minä teen maan autioksi ja hävitetyksi, ja heidän ylpeästä uhmostaan tulee loppu, ja Israelin vuoret joutuvat autioksi, niin ettei siellä kenkään kulje.

33:29 Ja he tulevat tietämään, että minä olen Herra, kun minä teen maan autioksi ja hävitetyksi kaikkien kauhistusten tähden, joita he ovat harjoittaneet.

33:30 Ja sinä, ihmlapsi! Sinun kansasi lapset puhuvat sinusta seinänvierustoilla ja talojen ovilla ja sanovat keskenään, toinen toisellensa, näin: 'Lähtekää kuulemaan, millainen sana nyt on tullut Herralta.'

kuukaudessa, että minun tyköni tuli yksi paennut Jerusalemissa, ja sanoi: kaupunki lyötiin.

33:22 Ja \Herran\ käsi oli minun päälläni ehtoona, ennenkuin se paennut tuli, ja avasi minun suuni, siksi kuin hän tuli huomeneltain minun tyköni; ja niin hän avasi minun suuni, etten minä taitanut enää vaiti olla.

33:23 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle ja sanoi:

33:24 Sinä ihmisen poika, tämän korven asuvaset Israelin maalla sanovat näin: Abraham oli ainoasti yksi mies, ja peri tämän maan; mutta meitä on paljo, niin meillä on siis tämä maa sitä oikeammin.

33:25 Sano siis heille: näin sanoo Herra, \Herra\: te olette verta syöneet, ja nostaneet teidän silmänne epäjumalain tykö, ja olette verta vuodattaneet, ja te luulette, että te omistatte maan?

33:26 Te seisotte aina miekka kädessä ja teette kauhistuksia, ja toinen häpäisee toisen emännän ja te luulette, että te omistatte maan?

33:27 Niin sano heille: näin sanoo Herra, \Herra\: niin totta kuin minä elän, niin pitää kaikki, jotka korvessa asuvat, miekan kautta lankeeman, ja mitä kedolla on, annan minä pedoille syötää, ja ne jotka linnoissa ja luolissa ovat, pitää ruttoon kuoleman.

33:28 Sillä minä tahdon maan peräti hävittää, ja sen ylpeydelle ja voimalle lopun tehdä, että Israelin vuoret pitää niin autioksi tuleman, ettei kenenkään pidä vaeltaman siitä ohitse.

33:29 Ja heidän pitää tietämän, että minä olen \Herra\, koska minä olen maan peräti hävittänyt kaikkein heidän kauhistustensa tähden, joita he tehneet ovat.

33:30 Ja sinä ihmisen poika, sinun kansasi lapset puhuvat sinua vastaan siellä ja täällä, seinillä ja ovien edessä, ja toinen sanoo toisellensa, kukin veljellensä, sanoen: käykäämme kuulemaan, mitä \Herra\

33:31 He tulevat sinun luoksesi joukoittain, istuvat edessäsi minun kansanani ja kuuntelevat sinun sanojasi, mutta he eivät tee niitten mukaan, sillä he osoittavat rakkautta suullansa, mutta heidän sydämensä kulkee väärän voiton perässä.

33:32 Ja katso, sinä olet heille kuin rakkauslaulu, kauniisti laulettu ja hyvin soitettu: he sanojasi kyllä kuuntelevat, mutta eivät tee niitten mukaan.

33:33 Mutta kun se toteutuu - ja katso, se toteutuu - silloin he tulevat tietämään, että heidän keskuudessa on ollut profeetta.

34 LUKU

34:1 Minulle tuli tämä Herran sana:

34:2 Ihmislapsi, ennusta Israelin paimenia vastaan, ennusta ja sano heille - paimenille: Näin sanoo Herra, Herra: Voi Israelin paimenia, jotka ovat itseänsä kainneet! Eikö paimenten ole kaittava lampaita?

34:3 Te olette syöneet rasvat, pukeneet päällenne villat, teurastaneet lihavat; mutta ette ole kainneet laumaa,

34:4 ette ole vahvistaneet heikkoja, ette ole parantaneet sairaita, sitoneet haavoittuneita, tuoneet takaisin eksyneitä, etsineet kadonneita, vaan te olette vallinneet niitä tylysti ja väkivaltaisesti.

34:5 Ja niin ne ovat hajaantuneet paimenta vailla ja joutuneet kaikkien metsän petojen syötäviksi - hajaantuneet ne ovat.

34:6 Minun lampaani harhailevat kaikilla vuorilla ja kaikilla korkeilla kukkuloilla; pitkin koko maata ovat minun lampaani hajallaan, eikä kenkään niistä välitä eikä niitä etsi.

34:7 Sentähden, paimenet, kuulkaa Herran sana:

34:8 Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra, totisesti, koska minun lampaani ovat ryöstettävänä ja koska minun

sanoo.

33:31 Ja he tulevat sinun tykösi seurakuntaan, ja istuvat sinun edessäsi niinkuin minun kansani, ja kuulevat sinun sanas, mutta ei he tee ensinkään sen jälkeen; he tekevät tosin ystävyyttä suullansa, mutta sydämellensä he seuraavat ahneuttansa.

33:32 Ja katso, sinun täytyy olla heidän ilovirtensä, jota he mielellänsä laulavat ja soittavat; niin he sinun sanas kyllä kuulevat, mutta ei he tee sen jälkeen.

33:33 Mutta kuin se tulee, joka tuleva on, katso, niin he saavat nähdä, että propheta on heidän seassansa ollut.

34 LUKU

34:1 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle ja sanoi:

34:2 Sinä, ihmisen poika, ennusta Israelin paimenia vastaan, ennusta ja sano heille, jotka paimenet ovat: näin sanoo Herra, \Herra\: voi Israelin paimenia, jotka itsiänsä ruokkivat! eikö paimenten pitäisi laumaa ruokkiman?

34:3 Mutta te syötte lihavaa, ja verhoitate teitäne villoilla, ja teurastatte syötetyitä; mutta ette tahdo ruokkia lampaita.

34:4 Heikkoja ette tue, sairaita ette paranna, haavoitettuja ette sido, eksyneitä ette palauta, kadonneita ette etsi; mutta kovin ja ankarasti hallitsette heitä.

34:5 Ja minun lampaani ovat hajoitettut, niinkuin ne, joille ei paimenta ole, ja ovat kaikille pedoille ruaksi tulleet, ja ovat peräti hajoitettut,

34:6 Ja käyvät eksyksissä kaikilla vuorilla ja korkeilla kukkuloilla; ja ovat kaikkeen maahan hajoitettut, ja ei ole ketään, joka heitä kysyy eli tottelee.

34:7 Sentähden te paimenet, kuulkaat \Herran\ sanaa:

34:8 Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, \Herra\: että te annatte minun lampaani raatelukseksi ja minun laumani

lampaani ovat kaikkien metsän petojen syötävinä, kun paimenta ei ole ja kun minun paimeneni eivät välitä minun lampaistani, vaan minun paimeneni kaitsevat itseänsä, eivätkä kaitse minun lampaitani,

34:9 sentähden, paimenet, kuulkaa Herran sana:

34:10 Näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä käyn paimenten kimppuun, vaadin lampaani heidän kädestänsä ja teen lopun heidän lammasten-kaitsennastaan, eivätkä paimenet saa enää kaita itseänsä. Minä pelastan lampaani heidän kidastansa, eivätkä ne sitten enää ole heidän syötävinänsä.

34:11 Sillä näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä itse etsin lampaani ja pidän niistä huolen.

34:12 Niinkuin paimen pitää huolen laumastaan, kun hän on lampaittensa keskellä ja ne ovat hajallaan, niin minä pidän huolen lampaistani, ja minä pelastan ne joka paikasta, minne ne ovat hajaantuneet pilvisenä ja pimeänä päivänä.

34:13 Minä vien ne pois kansojen seasta ja kokoan ne muista maista, tuon ne omaan maahansa ja kaitsen niitä Israelin vuorilla, puronotkoissa ja kaikissa maan asuttavissa paikoissa.

34:14 Hyvillä ruokamailla minä niitä kaitsen, ja Israelin korkeilla vuorilla on niillä oleva laitumensa. Siellä ne saavat levätä hyvällä laitumella, ja lihava ruokamaa niillä on oleva Israelin vuorilla.

34:15 Minä itse kaitsen lampaani ja vien itse ne lepäämään, sanoo Herra, Herra.

34:16 Kadonneet minä tahdon etsiä, eksyneet tuoda takaisin, haavoittuneet sitoa, heikkoja vahvistaa; mutta lihavat ja väkevät minä hävitän. Minä kaitsen niitä niin, kuin oikein on.

34:17 Mutta te, minun lampaani! Näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä tahdon tuomita lampaan ja lampaan, oinasten ja

kaikille pedoille ruaksi, ettei heillä ole paimenta, ja minun paimeneni ei pidä lukua minun laumastani; vaan ovat senkaltaiset paimenet, jotka itsiänsä ruokkivat, mutta minun lampaitani ei he tahdo ruokkia;

34:9 Sentähden, te paimenet, kuulkaat \Herran\ sanaa:

34:10 Näin sanoo Herra, \Herra\: katso, minä tahdon paimenien kimppuun, ja tahdon minun laumani heidän käsistänsä vaatia, ja tahdon heitä lopettaa, ettei heidän pidä enään paimenena oleman eikä itsiänsä ruokkiman; minä tahdon minun lampaani heidän suustansa temmata ulos, ja ei ne pidä oleman heidän ruokansa.

34:11 Sillä näin sanoo Herra, \Herra\: katso, minä tahdon itse pitää murheen lampaistani, ja tahdon heitä etsiä.

34:12 Niinkuin paimen etsii lampaitansa, kuin he laumastansa eksyneet ovat, niin tahdon minä myös minun lampaitani etsiä; ja tahdon heitä kaikista paikoista pelastaa, joihin he hajoitettut ovat, siihen aikaan kuin sumu ja pimiä oli.

34:13 Ja tahdon heitä kaikista kansoista viedä ulos, ja kaikista maakunnista koota, ja heitä omalle maallensa viedä; ja kaita heitä Israelin vuorilla, ojain tykönä kaikissa suloisissa paikoissa,

34:14 Ja heitä parhaalle laitumelle viedä, ja heidän majansa pitää korkeilla Israelin vuorilla seisoman; siinä heidän pitää levollisessa varjossa makaaman, ja heillä pitää oleman lihava laidun Israelin vuorilla.

34:15 Minä tahdon itse minun lampaani ruokkia, ja minä tahdon heitä sioittaa, sanoo Herra, \Herra\.

34:16 Kadonneet tahdon minä etsiä ja eksyneet tallelle tuottaa, haavoitetut sitoa, heikkoja vahvistaa; lihavia ja väkeviä tahdon minä hävittää, ja kaitsen heitä toimellisesti.

34:17 Mutta teille, minun laumani, sanoo Herra, \Herra\ näin: katso, minä tahdon tuomita lampaan ja lampaan välillä ja

vuohipukkien välillä.

34:18 Eikö teille riitä, että olette hyvällä laitimella, kun vielä tallaatte jaloillanne loput laitumestanne, ja että saatte juoda kirkasta vettä, kun vielä hämmennätte jaloillanne loput?

34:19 Ja onko minun lampaitteni oltava laitimella siinä, mitä jalkanne ovat tallanneet, ja juotava sitä, mitä jalkanne ovat hämmentäneet?

34:20 Sentähden sanoo Herra, Herra niille näin: Katso, minä, minä tuomitsen lihavan lampaan ja laihan lampaan välillä.

34:21 Koska te olette kylki- ja niskavoimalla sysineet ja sarvillanne puskeneet kaikkia heikkoja, kunnes olette saaneet ne ajetuiksi ulos ja hajallensa,

34:22 niin minä tahdon vapauttaa lampaani, etteivät ne enää jää ryöstettäviksi; ja minä tahdon tuomita lampaan ja lampaan välillä.

34:23 Ja minä herätän heille yhden paimenen heitä kaitsemaan, palvelijani Daavidin; hän on kaitseva heitä ja oleva heidän paimenensa.

34:24 Ja minä, Herra, olen heidän Jumalansa, ja minun palvelijani Daavid on ruhtinas heidän keskellensä. Minä, Herra, olen puhunut.

34:25 Ja minä teen heidän kanssansa rauhan liiton; minä lopetan maasta pahat eläimet, niin että he asuvat turvallisesti erämaassa ja nukkuvat metsiköissä;

34:26 ja minä teen siunatuiksi heidät ja kaiken, mitä minun kukkulani ympärillä on, ja vuodatan sateen ajallansa - ne ovat siunauksen sateita.

34:27 Ja kedon puut kantavat hedelmänsä, ja maa antaa satonsa, ja he saavat olla turvassa maassansa. Ja he tulevat tietämään, että minä olen Herra, kun minä särjen heidän ikeensä puut ja pelastan heidät heidän orjuuttajainsa käsistä.

34:28 Eivätkä he enää ole pakanain ryöstettävänä, eivätkä metsän pedot heitä

oinasten ja kauristen välillä.

34:18 Eikö siinä kyllä ole, että teillä niin hyvä laidun on, ja jääneet teidän laitimestanne te jaloillanne tallaatte, ja niin jalot lähteet juoda, että te jääneet jaloillanne tallaatte?

34:19 Että minun lampaani pitää syömän sitä, jota te olette jaloillanne sotkuneet, ja pitää myös juoman sitä, jota te tallanneet olette jaloillanne.

34:20 Sentähden näin sanoo Herra, \Herra\ heille: katso, minä tahdon tuomita lihavain ja laihein lammasten välillä,

34:21 Että te potkutte jaloillanne, ja puskette heikkoja sarvillanne, siihenasti kuin te heidät hajoitatte ulos.

34:22 Ja minä tahdon auttaa minun laumaani, ettei sitä pidä enään raatelukseksi annettaman, ja tahdon tuomita lampaan ja lampaan välillä.

34:23 Ja minä tahdon yhden ainokaisen paimenen herättää, joka heitä on ravitseva, palveliani Davidin: hän on heitä ravitseva ja on heidän paimenensa oleva.

34:24 Ja minä \Herra\ tahdon olla heidän Jumalansa, mutta minun palveliani David on heidän seassansa päämies oleva; minä \Herra\ olen sen puhunut.

34:25 Ja minä tahdon rauhan liiton heidän kanssansa tehdä, ja kaikki pahat eläimet maalta ajaa pois, että he surutoinna korvessa asuisivat ja metsissä makaisivat.

34:26 Ja tahdon heidät ja kaikki minun kukkulani siunata; ja annan heille sataa oikiällä ajalla, joka on armon sade oleva,

34:27 Että puut kedolla hedelmänsä kantavat ja maa antaa kasvunsa, ja he asuvat surutoinna maassa; ja heidän pitää tietämän, että minä olen \Herra\, koska minä heidän ikeensä jutun katkaisen, ja heitä olen pelastanut niiden käsistä, joita heidän pitää palveleman.

34:28 Ja ei heidän pidä enään pakanoille raatelukseksi oleman, ja ei maan pedot

syö, vaan he asuvat turvassa, kenenkään peloittelematta.

34:29 Ja minä annan nousta heille istutuksen, joka on oleva kunniaksi, niin ettei heidän tarvitse siinä maassa menehtyä nälkään eikä enää kärsiä pakanain pilkkaa.

34:30 Ja he tulevat tietämään, että minä, Herra, heidän Jumalansa, olen heidän kanssansa ja että he, Israelin heimo, ovat minun kansani, sanoo Herra, Herra.

34:31 Niin, te olette minun lampaani, minun laitumeni lampaat, te ihmiset; minä olen teidän Jumalanne, sanoo Herra, Herra.

35 LUKU

35:1 Minulle tuli tämä Herran sana:

35:2 Ihmislapsi, käännä kasvosi Seirin vuorta kohti ja ennusta sitä vastaan

35:3 ja sano sille: Näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä käyn sinun kimppuusi, Seirin vuori, ojennan käteni sinua vastaan ja teen sinut autioksi ja hävitetyksi.

35:4 Sinun kaupunkisi minä teen raunioiksi ja sinä itse tulet autioksi. Ja sinä tulet tietämään, että minä olen Herra.

35:5 Koska sinä pidit ikuista vihaa ja annoit israelilaiset alttiiksi miekalle heidän onnettomuutensa aikana, aikana, jolloin syntivelka tuli loppumääräänsä,

35:6 sentähden, niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra, minä teen sinut verivirraksi, ja veri on sinua vainoava: totisesti, vereen saakka sinä olet vihannut, ja veri on sinua vainoava.

35:7 Minä teen Seirin vuoren tyhjäksi ja autioksi ja hävitän sieltä menijän ja tulijan.

35:8 Sen vuoret minä täytän sen surmatuilla. Miekalla surmattuja kaatuu sinun kukkuloillasi ja laaksoissasi ja kaikissa puronotkoissasi.

pidä enään heitä syömän, mutta heidän pitää surutoinna ja pelkäämättä asuman.

34:29 Ja minä tahdon heille kuuluisan vesan herättää; ettei heidän pidä enään nälkää maalla kärsimän, eikä heidän pilkkansa pakanain seassa kantaman.

34:30 Ja heidän pitää tietämän, että minä \Herra\, Heidän Jumalansa, olen heidän tykönänsä, ja Israelin huone on minun kansani, sanoo Herra, \Herra\.

34:31 Ja te ihmiset pitää oleman minun laitumeni lauma; ja minä tahdon olla teidän Jumalanne, sanoo Herra, \Herra\.

35 LUKU

35:1 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle ja sanoi:

35:2 Sinä, ihmisen poika, pane kasvosi Seirin vuorta vastaan, ja ennusta sitä vastaan.

35:3 Ja sano sille: näin sanoo Herra, \Herra\: katso, minä tahdon sinun kimppuus, sinä Seirin vuori; ja minun käteni ojennan minä sinua vastaan, ja tahdon sinun peräti hävittää.

35:4 Minä tahdon sinun kaupunkis hävittää, että sinun pitää autioksi tuleman; ja sinun pitää tietämän, että minä olen \Herra\.

35:5 Että te aina ja alinomaa vihaatte Israelin lapsia, ja ajoitte heitä miekkaan, kuin heille pahoin kävi, ja heidän rikoksensa loppu;

35:6 Sentähden, niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, \Herra\, tahdon minä sinun myös veriseksi tehdä, ja ei sinun pidä veren vuotamisesta pääsemän; ja että veri sinulle kelpaa, niin ei sinun pidä verestä pääsemän.

35:7 Ja minä tahdon kaiken Seirin vuoren hävittää ja autioksi tehdä, ettei ketään siitä pidä käymän eikä vaeltaman.

35:8 Ja minä tahdon hänen vuorensa tapetuilla täyttää; sinun kukkuloilles, laaksoihis ja kaikkiin sinun virtoihis pitää miekalla tapetut lankeeman.

35:9 Minä teen sinut ikiautioksi, ja sinun kaupunkisi jäävät asumattomiksi. Ja te tulette tietämään, että minä olen Herra.

35:10 Koska sinä olet sanonut: 'Ne kaksi kansaa ja kaksi maata ovat minun, me otamme ne omiksemme', vaikka siellä on Herra,

35:11 sentähden, niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra, minä teen sinun kiukkusi ja kiivautesi mukaan, teen sen, minkä sinä vihassasi olet heille tehnyt. Ja minä teen itseni heille tunnetuksi, kun niin tuomitsen sinut,

35:12 ja sinä tulet tietämään, että minä olen Herra. Minä olen kuullut kaikki sinun pilkkasi, jotka olet puhunut Israelin vuoria vastaan, kun olet sanonut: 'Ne ovat autioina, ne ovat annetut meidän syötäviksemme.'

35:13 Te suuretelitte minua vastaan suullanne, ja ylenpalttiset olivat teidän puheenne minua vastaan: minä olen ne kuullut.

35:14 Näin sanoo Herra, Herra: Iloksi kaikelle maalle minä teen sinut autioksi.

35:15 Niinkuin sinä iloitsit Israelin heimon perintöosasta, kun se tuli autioksi, niin teen minäkin sinulle: autioksi tulet sinä, Seirin vuori, samoin koko Edom kaikkienensa. Ja niin he tulevat tietämään, että minä olen Herra.

36 LUKU

36:1 Ja sinä, ihmislapsi, ennusta Israelin vuorista ja sano:

36:2 Israelin vuoret, kuulkaa Herran sana: Näin sanoo Herra, Herra: Koska vihollinen on sanonut teistä: 'Kas niin!' ja: 'Ikuiset kukkulat ovat tulleet meille perinnöksi',

36:3 sentähden ennusta ja sano: Näin sanoo Herra, Herra: Koska - niin, koska teitä on hävitetty ja poljettu joka taholta, että joutuisitte muiden kansain

35:9 Minä tahdon sinun tehdä ijankaikkiseksi hävitykseksi, ettei kenenkään pidä sinun kaupungissas asuman; ja teidän pitää tietämän, että minä olen \Herra\.

35:10 Ja että sinä sanot: molemmat kansat ja molemmat maakunnat pitää minun oleman, ja me tahdomme ne ottaa, vaikka \Herra\ niissä asuu;

35:11 Sentähden, niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, \Herra\, tahdon minä sinulle vihas ja vainos jälkeen tehdä, niinkuin sinä hänelle sulasta vainosta tehnyt olet; ja tahdon heidän seassansa ilmoitetuksi tulla, kuin minä sinun rangaissut olen.

35:12 Ja sinun pitää tietämän, että minä \Herra\ kaikki sinun pilkkas kuullut olen, jonka sinä Israelin vuoria vastaan puhunut olet, ja sanonut: he ovat hävitetyt ja meille hävittääksemme annetut.

35:13 Ja olette minua vastaan suullanne suuresti kerskanneet, ja tuimasti puhuneet, jonka minä olen kuullut.

35:14 Näin sanoo Herra, \Herra\: minä teen sinun autioksi, että koko maakunta pitää iloitseman.

35:15 Niinkuin sinä iloinnut olet Israelin perikuntaa ottaissas, että se autiona oli; niin tahdon minä sinun kanssas tehdä; että Seirin vuori pitää autiona oleman, ynnä koko Edomin kanssa, ja heidän pitää tietämän, että minä olen \Herra\.

36 LUKU

36:1 Ja sinä, ihmisen poika, ennusta Israelin vuorille ja sano: kuulkaat \Herran\ sanaa, te Israelin vuoret!

36:2 Näin sanoo Herra, \Herra\: että vihollinen pitittää, sanoen: ne ijäiset vuoret ovat meidän perintömme!

36:3 Sentähden ennusta ja sano: näin sanoo Herra, \Herra\: sentähden, ja tosin sentähden, että te joka paikassa hävitetään ja sorretaan, olette myös jääneille

omaisuudeksi, ja koska te olette joutuneet pahain kielten ja kansan panettelun alaisiksi,

36:4 sentähden, Israelin vuoret, kuulkaa Herran, Herran sana: Näin sanoo Herra, Herra vuorille ja kukkuloille, puronotkoille ja laaksoille, autioille raunioille ja hyljätyille kaupungeille, jotka ovat joutuneet saaliiksi ja pilkaksi muille kansoille, mitä ympärillä on.

36:5 Sentähden sanoo Herra, Herra näin: Totisesti, kiivauteni tulessa minä puhun muita kansoja vastaan ja koko Edomia vastaan, jotka ovat kaikesta sydämestään iloiten ja sielu täynnä ylenkatsetta ottaneet omakseen minun maani karkoittaaksensa siitä ihmiset ja ryöstääksensä sen.

36:6 Sentähden ennusta Israelin maasta ja sano vuorille ja kukkuloille, puronotkoille ja laaksoille: Näin sanoo Herra, Herra: Katso, kiivaudessaani ja vihassani minä puhun, koska teidän täytyy kärsiä pakanakansain pilkkaa.

36:7 Sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Minä kohotan käteni: totisesti saavat pakanakansat, jotka teidän ympärillänne ovat, itse kärsiä oman pilkkansa.

36:8 Mutta te, Israelin vuoret, teette lehvänne ja kannatte hedelmänne minun kansalleni Israelille, sillä he ovat aivan lähellä, ovat tulossa.

36:9 Sillä katso, minä tulen teidän tyköenne ja käännyn teidän puoleenne, ja teidät viljellään ja teihin kylvetään.

36:10 Ja minä lisään teille ihmisiä runsaasti - kaiken Israelin heimon kokonansa - ja kaupungit asutetaan ja rauniot rakennetaan.

36:11 Ja minä lisään teille ihmisiä ja karjaa runsaasti, ja ne lisääntyvät ja ovat hedelmälliset. Minä teen teidät asutuiksi, niinkuin olitte muinaisina päivinänne, ja teen hyvää vielä enemmän kuin alkuaikeinanne. Ja te tulette tietämään, että minä olen Herra.

pakanoille osaksi joutuneet, ja kansan kieliin ja pilkaksi tulleet.

36:4 Sentähden kuulkaat, te Israelin vuoret, Herran, \Herran\ sanaa: näin sanoo Herra, \Herra\, sekä vuorille että kukkuloille, ojille ja laaksoille, hävitetylle autiolle ja hyljätyille kaupungeille, jotka jääneille pakanoille joka taholta ympäri saaliiksi ja nauruksi tulleet ovat.

36:5 Sentähden näin sanoo Herra, \Herra\ : minä olen minun palavassa kiivaudessaani puhunut jääneitä pakanoita vastaan, ja koko Edomia vastaan, jotka ovat ottaneet minun maani perinnöksensä, sydämellisellä ilolla ja pilkalla sitä hävittääksensä ja sortaaksensa.

36:6 Sentähden ennusta Israelin maasta, ja sano vuorille ja kukkuloille, ojille ja laaksoille: näin sanoo Herra, \Herra\ : katso, minä olen puhunut minun kiivaudessaani ja julmuudessaani, että te olette senkaltaista häväistystä pakanoilta kärsineet.

36:7 Sentähden sanoo Herra, \Herra\ näin: minä ylennän minun käteni, niin että teidän lähimmäisenne, pakanat joka taholta ympäri, pitää kantaman häpiänsä.

36:8 Mutta te, Israelin vuoret, teidän pitää viheriöitsemän, joka pian pitää tapahtuman.

36:9 Sillä katso, minä käännän itseni taas teidän tyköenne, että te viljeltäisiin ja kylvettäisiin.

36:10 Ja teen teidän tykönänne paljon kansaa, koko Israelin huoneen kaikki tyynni; ja kaupungissa pitää taas asuttaman, ja autiot rakennettaman.

36:11 Minä annan teidän kansanne ja karjanne lisääntyä, niin että te enenette ja kasvatte; ja panen teidän siihen jälleen asumaan niinkuin muinenkin ja teen teille enempi hyvää kuin joskus ennen; ja teidän pitää ymmärtämän, että minä olen \Herra\.

36:12 Minä annan teidän kukkuloillanne kulkea ihmisten, kansani Israelin; ja he ottavat sinut omaksensa, ja sinä tulet heille perintöosaksi, ja sinä et enää tästälähin riistä heidän lapsiansa.

36:13 Näin sanoo Herra, Herra: Koska teille on sanottu: 'Sinä olet ihmissyöjätär, oman kansasi lasten riistäjä',

36:14 sentähden et sinä ole enää syövä ihmisiä etkä enää riistävä lapsia omalta kansaltasi, sanoo Herra, Herra.

36:15 Enkä minä enää anna sinun joutua kuulemaan pakanakansojen pilkkaa, eikä tarvitse sinun enää kärsiä kansojen herjauksia, et myöskään sinä enää omaa kansaasi kaada, sanoo Herra, Herra.

36:16 Ja minulle tuli tämä Herran sana:

36:17 Ihmislapsi, kun Israelin heimo asui maassansa, he saastuttivat sen vaelluksellaan ja teoillaan. Niinkuin kuukautistilan saastaisuus oli minun edessäni heidän vaelluksensa.

36:18 Niin minä vuodatin kiivauteni heidän ylitsensä veren tähden, jota he olivat vuodattaneet maassa, ja heidän kivijumalainsa tähden, joilla he olivat sen saastuttaneet.

36:19 Ja minä hajotin heidät pakanakansojen sekaan, ja heidät siroteltiin muihin maihin. Vaelluksensa ja tekojensa mukaan minä heidät tuomitsin.

36:20 Niin he tulivat pakanakansain sekaan; minne tulivatkin, he häpäisivät minun pyhän nimeni, kun heistä sanottiin: 'Nämä ovat Herran kansa, mutta heidän on täytynyt lähteä pois hänen maastansa.'

36:21 Niin minun tuli sääli pyhää nimeäni, jonka Israelin heimo saastutti pakanakansain seassa, minne tulivatkin.

36:22 Sentähden sano Israelin heimolle: Näin sanoo Herra, Herra: En tee minä teidän tähtenne, Israelin heimo, sitä minkä teen, vaan oman pyhän nimeni tähden, jonka te olette häväisseet pakanakansain

36:12 Minä annan kansan tulla teidän tyköne, minun kansani Israelin, heidän pitää sinussa asuman, ja sinun pitää oleman heidän perintönsä, ja ei sinun pidä enään lapsettomaksi tuleman.

36:13 Näin sanoo \Herra\: että sinusta sanotaan: sinä olet syönyt ihmisiä, ja olet tehnyt sinun kansas lapsettomaksi;

36:14 Sentähden ei enään sinun pidä syömän ihmisiä, eli kansaas tekemän lapsettomaksi, sanoo Herra, \Herra\.

36:15 Ja en minä tahdo antaa enään sinun kuulla pakanain pilkkaa, eikä sinun pidä enään kansain häväistystä kantaman, ei myös sinun kansaas enään lapsettomaksi tekemän, sanoo Herra, \Herra\.

36:16 Ja \Herran\ sana tapahtui vielä minulle ja sanoi:

36:17 Sinä ihmisen poika, kuin Israelin huone asui maallansa, ja saastutti sen menollansa ja töillänsä, niin että heidän menonsa oli minun edessäni niinkuin vaimon saastaisuus hänen taudissansa;

36:18 Silloin minä vuodatin vihani heidän päällensä, sen veren tähden, jonka he maalla olivat vuodattaneet, ja olivat sen epäjumalillansa saastuttaneet.

36:19 Ja minä hajotin heidät pakanain sekaan, ja he hajoitettiin maakuntiin; ja minä tuomitsin heitä heidän menonsa ja tekoinsa jälkeen.

36:20 Ja kuin he myös tulivat pakanain tykö, kuhunka he tulivat, häpäisivät he minun pyhän nimeni, että heistä sanottiin: onko tämä \Herran\ kansa, jonka piti maaltansa lähtemän?

36:21 Mutta minä säästin minun pyhän nimeni tähden, jonka Israelin huone häpäisi pakanain seassa, kuhunka he tulivat.

36:22 Sentähden pitää sinun sanoman Israelin huoneelle: näin sanoo Herra, \Herra\: en minä sitä tee teidän tähtenne, te Israelin huone, vaan minun pyhän nimeni tähden, jonka te pakanain seassa olette

seassa, minne tulittekin.

36:23 Minä pyhitän suuren nimeni, joka on häväisty pakanakansain seassa, jonka te olette häväisseet heidän keskellensä. Ja pakanakansat tulevat tietämään, että minä olen Herra, sanoo Herra, Herra, kun minä osoitan teissä pyhyiteni heidän silmäinsä edessä.

36:24 Minä otan teidät pois pakanakansoista ja kokoan teidät kaikista maista ja tuon teidät omaan maahanne.

36:25 Ja minä vihmon teidän päällenne puhdasta vettä, niin että te puhdistutte; kaikista saastaisuuksistanne ja kaikista kivijumalistanne minä teidät puhdistan.

36:26 Ja minä annan teille uuden sydämen, ja uuden hengen minä annan teidän sisimpäanne. Minä poistan teidän ruumiistanne kivisydämen ja annan teille lihasydämen.

36:27 Henkeni minä annan teidän sisimpäanne ja vaikutan sen, että te vaellatte minun käskyjeni mukaan, noudatatte minun oikeuksiani ja pidätte ne.

36:28 Niin te saatte asua maassa, jonka minä annoin teidän isillenne; ja te olette minun kansani, ja minä olen teidän Jumalanne.

36:29 Minä vapahdan teidät kaikista saastaisuuksistanne. Ja minä kutsun esiin viljan ja teen sen runsaaksi enkä anna teille nälänhätää.

36:30 Minä teen runsaaksi puitten hedelmän ja pellon sadon, niin ettette enää joudu kärsimään kansojen seassa herjausta nälän takia.

36:31 Niin te muistatte huonon vaelluksenne ja tekonne, jotka eivät olleet hyvät, ja teitä kyllästyttää oma itsenne rikostenne ja kauhistustenne tähden.

36:32 En minä teidän tähtenne sitä tee, sanoo Herra, Herra: se olkoon teille tiettävä. Hävetkää ja tuntekaa häpeätä vaelluksenne tähden, te Israelin heimo.

häväisseet, joiden tykö te tulleet olette.

36:23 Sillä minä tahdon pyhittää minun suuren nimeni, joka teiltä pakanain seassa suuresti häväisty on, ja pakanain pitää ymmärtämän minun olevan \Herran\, sanoo Herra, \Herra\, koska minä itseni osoitan teissä heidän edessänsä, että minä olen pyhä.

36:24 Sillä minä tuon teidät pakanoista, ja kokoon teitä kaikista maakunnista, ja annan teidän tulla jälleen teidän maahanne.

36:25 Ja priiskotan puhdasta vettä teidän päällenne, niin että te tulette puhtaaksi; kaikesta teidän saastaisuudestanne ja kaikista teidän epäjumalistanne puhdistan minä teitä.

36:26 Ja annan teille uuden sydämen, ja uuden hengen annan minä teihin; ja otan pois teidän lihastanne kivisen sydämen, ja annan teille sydämen lihasta.

36:27 Ja annan minun henkeni teihin, ja teen niin, että te vaellatte minun säädyissäni, ja pidätte minun oikeuteni, ja teette niiden jälkeen.

36:28 Ja teidän pitää asuman sillä maalla, jonka minä olen teidän isillenne antanut; ja teidän pitää oleman minun kansani, ja minä tahdon olla teidän Jumalanne.

36:29 Minä vapahdan teitä kaikesta teidän saastaisuudestanne, ja sanon jyvälle, että hänen pitää hyvin menestymän, enkä anna teidän nähdä nälkää.

36:30 Minä enennän hedelmän puissa ja kasvatan tulon kedolla, ettei pakanain pidä teitä enään nälän tähden pilkkaaman.

36:31 Silloin teidän pitää ajatteleman teidän pahaa menoanne ja teidän töitänne, ettei ne olleet hyvät; ja teidän pitää itseenne suuttuman, teidän rikostenne ja teidän epäjumalanpalveluksenne tähden.

36:32 En minä näitä tee teidän tähtenne, sanoo Herra, \Herra\, sen pitää teidän tietämän; vaan teidän pitää suuresti häpeemän teitänne, te Israelin huone.

36:33 Näin sanoo Herra, Herra: Sinä päivänä, jona minä teidät puhdistan kaikista pahoista teoistanne, minä asutan kaupungit, ja rauniot rakennetaan jälleen,

36:34 ja autiomaan viljellään, sen sijaan että se on ollut autiona jokaisen ohitsekulkijan silmään edessä.

36:35 Silloin sanotaan: 'Tästä maasta, joka oli autiona, on tullut kuin Eedenin puutarha; ja raunioina olleet, autiot ja maahan revityt kaupungit ovat varustettuja ja asuttuja.'

36:36 Niin tulevat pakanakansat, joita on jäljellä teidän ympärillänne, tietämään, että minä, Herra, rakennan jälleen alasrevityn ja istutan auton: minä, Herra, olen puhunut, ja minä teen sen.

36:37 Näin sanoo Herra, Herra: Vielä tätäkin annan Israelin heimon minulta anoa, että tekisin heille sen: minä lisään heille ihmisiä runsaasti kuin lammaislaumaa.

36:38 Niinkuin on pyhitettyjen uhrilammasten laumaa, niinkuin Jerusalemin lammaislaumaa sen juhlassa, niin tulevat raunioina olleet kaupungit täyteen ihmislammasta. Ja niin he tulevat tietämään, että minä olen Herra.

37 LUKU

37:1 Herran käsi tuli minun päälleni ja vei minut pois Herran hengessä ja laski minut keskelle laaksoa. Ja se oli täynnä luita.

37:2 Ja hän kuljetti minua ympäri niitten ohitse; ja katso, niitä oli hyvin paljon laakson kamaralla, ja katso, ne olivat hyvin kuivia.

37:3 Niin hän sanoi minulle: Ihmislapsi, voitkohan nämä luut tulla eläviksi? Mutta minä sanoin: Herra, Herra, sinä sen tiedät.

37:4 Niin hän sanoi minulle: Ennusta näistä luista ja sano niille: Kuivat luut, kuulkaa Herran sanaa.

37:5 Näin sanoo Herra, Herra näille luille: Katso, minä annan tulla teihin hengen, ja

36:33 Näin sanoo Herra, \Herra\: sinä päivänä, kuin minä teitä olen puhdistava kaikista teidän rikoksistanne, niin minä taas tahdon panna asujat kaupungeihin, ja autiamet pitää taas rakennettaman.

36:34 Ja hävitetty maa pitää kynnättämän, että se oli turmeltu, kaikkein ohitsekäyväisten silmään edessä.

36:35 Ja heidän pitää sanoman: tämä maa oli turmeltu, ja se on nyt niinkuin Eedenin ilotarha; ja nämät kaupungit olivat kukistetut, jaotetut ja autiot, ja ovat nyt vahvat, ja niissä asutaan.

36:36 Ja jääneet pakanat teidän ympärillänne pitää ymmärtämän, että minä \Herra\ olen jaotetut jälleen rakentanut, ja hävitetyt istuttanut. Minä \Herra\ sen sanonut ja tehnyt olen.

36:37 Näin sanoo Herra, \Herra\: Israelin huoneen pitää taas minua kysymän, että minä itseni heille osoitan, ja minä enennän heitä, niinkuin ihmisten lauman.

36:38 Niinkuin pyhän lauman, niinkuin Jerusalemin lauman hänen juhlinansa, niin pitää hävitetyt kaupungit täyteen tuleman ihmisten laumoista; ja heidän pitää ymmärtämän minun olevan \Herran\.

37 LUKU

37:1 Ja \Herran\ käsi rupesi minuun, ja \Herra\ vei minun hengessä ja asetti minun lakialle kedolle, joka oli luita täynnä.

37:2 Ja hän johdatti minun niiden kautta aina ympärinsä; ja katso, siinä oli sangen paljo luita kedolla, ja katso, ne olivat peräti kuivettuneet.

37:3 Ja hän sanoi minulle: sinä ihmisen poika, luuletkos nämät luut jälleen eläväksi tulevan? Ja minä sanoin: sinä Herra, \Herra\ sen tiedät.

37:4 Ja hän sanoi minulle: ennusta näistä luista, ja sano heille: te kuivettuneet luut, kuulkaat \Herran\ sanaa.

37:5 Näin sanoo Herra, \Herra\ näistä luista: katso, minä annan tulla teihin

te tulette eläväksi.

37:6 Minä panen teihin jänteet, kasvatan teihin lihan, vedän yllenne nahan ja annan teihin hengen, ja te tulette eläväksi. Ja te tulette tietämään, että minä olen Herra.

37:7 Minä ennustin, niinkuin minua oli käsketty. Ja kävi humahdus, kun minä ennustin; ja katso, kuului kolina, ja luut lähenivät toisiaan, luu luutansa.

37:8 Minä näin, ja katso: niihin tulivat jänteet ja kasvoi liha, ja päälle vetäytyi niihin nahka; mutta henkeä niissä ei ollut.

37:9 Niin hän sanoi minulle: Ennusta hengestä, ennusta, ihmislapsi, ja sano hengelle: Näin sanoo Herra, Herra: Tule, henki, neljästä tuulesta ja puhalla näihin surmattuihin, että ne tulisivat eläväksi.

37:10 Minä ennustin, niinkuin hän oli minua käsenyt, ja niihin tuli henki, ja ne tulivat eläväksi ja nousivat ylös jaloillensa: ylenmäärin suuri joukko.

37:11 Ja hän sanoi minulle: Ihmislapsi, nämä luut ovat koko Israelin heimo. Katso, he sanovat: 'Meidän luumme ovat kuivettuneet, toivomme on mennyttä, me olemme hukassa.'

37:12 Sentähden ennusta ja sano heille: Näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä avaan teidän hautanne ja nostan teidät, minun kansani, ylös haudoistanne ja vien teidät Israelin maahan.

37:13 Ja siitä te tulette tietämään, että minä olen Herra, kun minä avaan teidän hautanne ja nostan teidät, minun kansani, ylös haudoistanne.

37:14 Ja minä annan teihin henkeni, niin että te tulette eläväksi, ja sijoitan teidät omaan maahanne. Ja te tulette tietämään, että minä olen Herra: minä olen puhunut, ja minä sen teen, sanoo Herra.

37:15 Ja minulle tuli tämä Herran sana:

37:16 Sinä, ihmislapsi, ota puusauva ja

hengen, ja teidän pitää eläväksi tuleman.

37:6 Ja annan teille suonet, ja kasvatan lihan teidän päällemme, ja vedän nahan teidän päällemme, ja annan teille hengen, että te jälleen eläväksi tulette; ja teidän pitää tietämän, että minä olen \Herra\.

37:7 Ja minä ennustin niinkuin minulle käsketty oli. Niin tuli hyso, ne rupesivat liikkumaan, ja luut tulivat jälleen yhteen kukin jäseneensä.

37:8 Ja minä näin, ja katso, siihen tulivat suonet ja liha päälle, ja hän peitti ne nahalla; mutta ei niissä vielä henkeä ollut.

37:9 Ja hän sanoi minulle: ennusta hengelle, ennusta sinä, ihmisen poika, ja sano hengelle: näin sanoo Herra, \Herra\: sinä henki, tule tähän neljästä tuulesta, ja puhalla näiden tapettuina päälle, että he jälleen eläväksi tulisivat.

37:10 Ja minä ennustin niinkuin hän oli minun käsenyt: niin tuli henki heihin, ja he tulivat eläväksi, ja seisoivat jaloillansa, ja heitä oli sangen suuri joukko.

37:11 Ja hän sanoi minulle: sinä ihmisen poika, nämät luut ovat koko Israelin huone; katso, he sanovat: meidän luumme ovat kuivuneet, meidän toivomme on kadonnut, ja me olemme hukkuneet.

37:12 Sentähden ennusta ja sano heille: näin sanoo Herra, \Herra\: katso, minä avaan teidän hautanne ja tahdon teitä, minun kansani, sieltä tuoda ulos, ja saatan teitä Israelin maalle.

37:13 Ja teidän pitää tietämän, että minä olen \Herra\, koska minä olen teidän hautanne avannut, ja teitä, minun kansani, sieltä tuonut ulos.

37:14 Ja minä tahdon antaa minun henkeni teihin, että te jälleen virkootte, ja tahdon saattaa teitä teidän maallenne; ja teidän pitää ymmärtämän, että minä olen \Herra\. Minä sen puhun, ja minä myös sen teen, sanoo \Herra\.

37:15 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle ja sanoi:

37:16 Sinä ihmisen poika, ota sinulles yksi

kirjoita siihen: 'Juudalle ja häneen liittyneille israelilaisille.' Ota sitten toinen puusauva ja kirjoita siihen: 'Joosefille; Efraimin ja kaiken häneen liittyneen Israelin heimon sauva.'

37:17 Ja pane ne lähekkäin, pääksytysten, niin että ne tulevat yhdeksi sinun kädessäsi.

37:18 Kun sitten kansasi lapset sanovat sinulle näin: 'Etkö selitä meille, mitä sinä tällä tarkoitat?'

37:19 niin puhu heille: Näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä otan Joosefin sauvan, joka on Efraimin kädessä, ja häneen liittyneet Israelin sukukunnat, ja minä asetan ne yhteen Juudan sauvan kanssa ja teen niistä yhden sauvan, niin että ne tulevat yhdeksi minun kädessäni.

37:20 Ja kun sauvat, joihin olet kirjoittanut, ovat sinun kädessäsi, heidän silmänsä edessä,

37:21 niin puhu heille: Näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä otan israelilaiset pois pakanakansojen keskuudesta, minne vain he ovat kulkeutuneet, kokoan heidät joka taholta ja tuon heidät omaan maahansa.

37:22 Minä teen heidät yhdeksi kansaksi siinä maassa, Israelin vuorilla, ja yksi kuningas on oleva kuninkaana heillä kaikilla. Eivätkä he enää ole kahtena kansana eivätkä enää jakaantuneina kahdeksi valtakunnaksi.

37:23 Eivät myöskään he enää saastuta itseänsä kivijumalillaan, iljetyksillään eivätkä millään rikkomuksillansa, vaan minä vapautan heidät kaikista asuinpaikoistaan, joissa ovat syntiä tehneet, ja puhdistan heidät. Ja he ovat minun kansani, ja minä olen heidän Jumalansa.

37:24 Minun palvelijani Daavid on oleva heidän kuninkaansa, ja heillä kaikilla on oleva yksi paimen. Ja he vaeltavat minun oikeuksieni mukaan ja noudattavat minun käskyjäni ja pitävät ne.

puu, ja kirjoita siihen Juudasta ja heidän kumppaneistansa Israelin lapsista; ja ota vielä sitte yksi puu, ja kirjoita siihen Josephin ja Ephraimin suku, ja koko Israelin huone, heidän kumppaninsa.

37:17 Ja liitä heitä molempia yhteen, sinulle yhdeksi puuksi, niin että se tulee kaikki yhdeksi kädessäs.

37:18 Jos siis sinun kansas lapset puhuvat sinulle, sanoen: etkös tahdo meille ilmoittaa, mitäs sillä ajattelet?

37:19 Niin sano heille: näin sanoo Herra, \Herra\: katso, minä otan Josephin puun, joka on Ephraimin tykönä, ynnä heidän kumppaneinsa Israelin sukuin kanssa, ja panen heidät Juudan puun tykö, ja teen heistä molemmista yhden puun minun kädessäni.

37:20 Ja sinun pitää ne puut, joihin sinä kirjoittanut olet, sinun kädessäs niin pitämän, että he sen näkevät.

37:21 Ja sinun pitää heille sanoman: näin sanoo Herra, \Herra\: katso, minä tuon jälleen Israelin lapset pakanoista, joihin he menneet ovat, ja kokoon heidät joka paikasta, ja annan heidän tulla maallensa jälleen.

37:22 Ja teen kaikki yhdeksi kansaksi maalla, Israelin vuorilla; ja heillä kaikilla pitää oleman yksi kuningas, ja ei pidä enään kaksi kansaa eli kahteen valtakuntaan jaetut oleman.

37:23 Ei heidän myös pidä enään saastuttaman itsiänsä epäjumalistansa, kauhistuksissa ja kaikkinaisissa rikoksissa. Minä autan heitä kaikista paikoista, joissa he ovat rikkoneet, ja puhdistan heitä, ja heidän pitää oleman minun kanssani, ja minä tahdon olla heidän Jumalansa.

37:24 Ja minun palvelijani David pitää oleman heidän kuninkaansa, ja kaikkein heidän yksinäinen paimenensa; ja heidän pitää vaeltaman minun oikeudessani, ja pitämän minun säätyäni, ja tekemän niiden jälkeen.

37:25 He saavat asua maassa, jonka minä annoin palvelijalleni Jaakobille ja jossa teidän isänne ovat asuneet. Siinä saavat asua he, heidän lapsensa ja lastensa lapset iankaikkisesti, ja minun palvelijani Daavid on oleva heidän ruhtinaansa iankaikkisesti.

37:26 Minä teen heidän kanssansa rauhan liiton - se on oleva iankaikkinen liitto heidän kanssansa - istutan ja runsaasti kartutan heidät ja asetan pyhäkköni olemaan heidän keskellensä iankaikkisesti.

37:27 Minun asumukseni on oleva heidän yllänsä, ja minä olen heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani.

37:28 Ja pakanakansat tulevat tietämään, että minä olen Herra, joka pyhitän Israelin, kun minun pyhäkköni on heidän keskellensä iankaikkisesti.

38 LUKU

38:1 Minulle tuli tämä Herran sana:

38:2 Ihmislapsi, käännä kasvosi kohti Gogia Maagogin maassa, Roosin, Mesekin ja Tuubalin ruhtinasta, ja ennusta häntä vastaan

38:3 ja sano: Näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä käyn sinun kimppuusi, Gog, sinä Roosin, Mesekin ja Tuubalin ruhtinas.

38:4 Minä kuljetan sinua, panen koukut sinun leukoihisi ja nostatan sotaan sinut ja kaiken sinun sotaväkesi: hevoset ja ratsumiehet, kaikki pulskasti puettuja, suuren joukon suurine ja pienine kilpineen, miekankantajia kaikki.

38:5 Persia, Etiopia ja Puut ovat heidän kanssansa, kilvet ja kypärit on heillä kaikilla.

38:6 Gomer ja kaikki sen sotalaumat, Toogarman heimo pohjan periltä ja kaikki sen sotalaumat - lukuisat kansat ovat sinun kanssasi.

38:7 Ole valmis, varustaudu, sinä ja kaikki

37:25 Ja heidän pitää asuman sillä maalla, jonka minä palveliilleni Jakobille antanut olen, jossa teidän isänne asuneet ovat; heidän ja heidän lapsensa ja lastensa lapset pitää siellä iankaikkisesti asuman; ja minun palvelijani David pitää oleman heidän ruhtinaansa iankaikkisesti.

37:26 Ja minä teen heidän kanssansa rauhan liiton, sen pitää heille iankaikkisen liiton oleman; ja holhon heitä, ja enennän heitä, ja minun pyhäni pitää oleman heidän seassansa iankaikkisesti.

37:27 Ja minun majani pitää oleman heidän seassansa, ja minä tahdon olla heidän Jumalansa; ja heidän pitää oleman minun kansani.

37:28 Niin että pakanainkin pitää ymmärtämän, että minä \Herra\ pyhitän Israelin; ja minun Pyhäni pitää oleman heidän tykönänsä iankaikkisesti.

38 LUKU

38:1 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle ja sanoi:

38:2 Sinä, ihmisen poika, käännä itses Gogia vastaan, joka on Magogin maalla, ja on ylimmäinen Mesekin ja Tubalin päämies, ja ennusta hänestä,

38:3 Ja sano: näin sanoo Herra, \Herra\: katso, minä tulen kimppuusi, sinä Gog, joka olet ylimmäinen Mesekin ja Tubalin päämies.

38:4 Ja palautan sinun, ja panen suitset sinun suuhusi ja vien sinun ulos kaiken sinun joukkosi, hevostes ja ratsasmiestes kanssa, jotka kaikki ovat jalosti valmistetut, joita on suuri joukko, ja kantavat kaikki keihäitä, kilpiä ja miekkoja.

38:5 Sinun myötäs ovat Persialaiset, Etiopialaiset ja Putilaiset, jotka kaikki kantavat kilpiä ja rautalakkeja;

38:6 Gomer ja kaikki hänen joukkonsa, ja myös Togarman huone, joka pohjaan päin on, kaiken hänen joukkonsa kanssa; ja sinun myötäs on paljon kansaa.

38:7 Valmista itses, varusta itses hyvin,

joukkosi, jotka ovat kokoontuneet sinun luoksesi, ja ole sinä varalla heitä varten.

38:8 Pitkien aikojen perästä sinä saat määräyksen, vuotten lopulla sinun on karattava maahan, joka on tointunut miekan jäljiltä, koottu monien kansain seasta, - mentävä Israelin vuorille, jotka kauan aikaa olivat olleet rauniomaana; se on tuotu pois kansojen seasta, ja he asuvat turvallisina kaikki tyynni.

38:9 Sinä hyökkäät kuin rajuilma, tulet kuin pilvi, peittääksesi maan, sinä ja kaikki sotalaumasi ja lukuisat kansat, jotka ovat sinun kanssasi.

38:10 Näin sanoo Herra, Herra: Mutta sinä päivänä tulee mieleesi jotakin, ja sinä mietit pahan juonen

38:11 ja sanot: Minä hyökkään suojattomaan maahan, karkaan rauhallisten ihmisten kimppuun, jotka asuvat turvallisina - asuvat muuria vailla kaikki tyynni, ja joilla ei ole salpoja, ei ovia.

38:12 Sinä aiot saalista saada, ryöstettävää ryöstää, ojentaa kätesi raunioita kohti, jotka on saatu asutuiksi, ja kansaa kohti, joka on koottu pakanakansain seasta, joka on hankkinut karjaa ja omaisuutta ja asuu maan navassa.

38:13 Saba ja Dedan ja Tarsiin kauppiat ja kaikki heidän nuoret jalopeuransa kyselevät sinulta: 'Oletko sinä menossa saalista saamaan, ryöstettävää ryöstämään? Oletko koonnut joukkosi kantamaan hopeata ja kultaa, ottamaan karjaa ja omaisuutta, suurta saalista saamaan?'

38:14 Sentähden ennusta, ihmislapsi, ja sano Googille: Näin sanoo Herra, Herra: Sinä päivänä sinä kyllä huomaat, että minun kansani Israel asuu turvallisena,

38:15 ja lähdet asuinpaikastasi pohjan periltä, sinä ja sinun kanssasi lukuisat kansat, jotka kaikki ratsastavat hevosilla: suuri joukko, lukuisa sotaväki.

sinä ja kaikki sinun joukkos, joka sinun myötäs on: ja ole sinä heidän päämiehensä;

38:8 Sinun pitää kuitenkin viimein rangaistuksi tuleman. Viimeisellä ajalla pitää sinun tuleman siihen maahan, joka on jälleen saatu miekalla, on myös koottu monesta kansasta, Israelin vuorelle, joka kauan aikaa on autiona ollut; ja on nyt monesta kansasta johdatettu ulos, ja kaikki surutoinna asuvat.

38:9 Sinun pitää menemän ylös ja tuleman suurella raju-ilmalla, ja sinun pitää oleman niinkuin pilvi, joka maan peittää; sinä ja sinun joukkos, ja kansan paljous sinun kanssas.

38:10 Näin sanoo Herra, \Herra\: siihen aikaan pitää sinun senkaltaisia aikoman sinun mielessäs, ja pitää pahoja juonia ajatteleman;

38:11 Sinun pitää sanoman: minä tahdon hyökätä maakyliin, ja menen heidän päällensä, jotka surutoinna ja murheetoinna asuvat; nämät kaikki asuvat ilman muuria, joilla ei telkiä eikä porttia ole,

38:12 Ettäs kovin ryöstäisit ja julmasti raatelisit, ja antaisit kätes käydä hävitettyjä vastaan, jotka palaneet ovat, ja sitä kansaa vastaan, joka pakanoista koottu on, jotka karjaa kaitsevat ja kauppa tekevät, ja asuvat keskellä maata.

38:13 Rikas Arabia, Dedan, ja meren kauppamiehet, ja kaikki voimalliset, jotka siellä ovat, pitää sinun sanoman: oletkos ollenkin tullut ryöstämään, ja koonnut joukkos perin raatelemaan, ottaakses pois hopian ja kullan ja kootakses karjaa ja tavaraa, ja suurta saalista saadakses?

38:14 Sentähden ennusta sinä, ihmisen poika, ja sano Gogille: näin sanoo Herra, \Herra\: etkös ymmärrä, koska minun kansani Israel asuu suruttomasti,

38:15 Niin sinä tulet silloin paikastas, pohjan ääristä, sinä ja paljo kansaa kanssas, kaikki hevosilla, suuri ja väkevä sotajoukko?

38:16 Sinä hyökkäät minun kansani Israelin kimppuun kuin pilvi, peittääksesi maan. Päivien lopulla on tämä tapahtuva. Ja minä annan sinun karata maahani, että pakanakansat tulisivat tuntemaan minut, kun minä osoitan pyhyytteni sinussa, Goog, heidän silmänsä edessä.

38:17 Näin sanoo Herra, Herra: Etkö se ole sinä, josta minä muinaisina päivinä puhuin palvelijaini, Israelin profeettain, kautta, jotka niinä päivinä ennustivat, vuodesta vuoteen, että minä annan sinun karata heidän kimppuunsa?

38:18 Mutta sinä päivänä, jona Goog karkaa Israelin maahan, sanoo Herra, Herra, nousee minun vihani hehku.

38:19 Kiivaudessaani, tuimuuteni tulessa minä sanon: Totisesti tulee sinä päivänä suuri maanjäristys Israelin maahan.

38:20 Ja minun edessäni vapisevat meren kalat ja taivaan linnut ja metsän eläimet ja kaikki maassa liikkuvat matelijat ja kaikki ihmiset, jotka maan pinnalla ovat; ja vuoret luhistuvat, ja vuorenpengermit sortuvat, ja kaikki muurit sortuvat maahan.

38:21 Ja minä kutsun häntä vastaan kaikille vuorilleni miekan, sanoo Herra, Herra: toisen miekka on oleva toista vastaan.

38:22 Minä käyn oikeutta hänen kanssansa rutolla ja verellä. Ja minä annan sataa kaatosadetta, raekiviä, tulta ja tulikiveä hänen päällensä, hänen sotalaumojensa päälle ja lukuisain kansojen päälle, jotka hänen kanssansa ovat.

38:23 Niin minä osoitan suuruuteni ja pyhyytteni sekä teen itseni tunnetuksi lukuisain pakanakansain silmien edessä. Ja he tulevat tietämään, että minä olen Herra.

39 LUKU

39:1 Ja sinä, ihmislapsi, ennusta Googia

38:16 Ja sinun pitää menemän ylös minun kansaani Israelia vastaan, niinkuin pilvi, joka maan peittää. Viimeisellä ajalla pitää sinun oleman, mutta minä tahdon sentähden antaa sinun tulla minun maalleni, että pakanain pitää oppiman minua tuntemaan, koska minä sinussa, Gog, pyhitetyksi tulen heidän silmänsä edessä.

38:17 Näin sanoo Herra, \Herra\: sinä olet se, josta minä olen muinen sanonut minun palvelijaini Israelin prophetain kautta, jotka siihen aikaan ennustivat, minun tahtovani antaa sinun tulla heidän päällensä.

38:18 Ja sen pitää silloin tapahtuman, koska Gog tulee Israelin maata vastaan sanoo Herra, \Herra\, pitää minun vihani nouseman minun julmuudessaani.

38:19 Ja minä puhun näitä minun kiivaudessaani, ja minun vihani tulessa: että silloin pitää suuren vavistuksen oleman Israelin maalla;

38:20 Että minun kasvoini edessä pitää kalat meressä vapiseman, linnut taivaan alla, eläimet kedolla, ja kaikki, jotka matelevat ja liikkuvat maan päällä, ja kaikki ihmiset, jotka maan päällä ovat, ja vuoret pitää kukistettaman, ja seinät ja kaikki muurit maahan putooman.

38:21 Mutta minä kutsun miekan häntä vastaan kaikilla minun vuorillani, sanoo Herra, \Herra\; niin että jokaisen miekan pitää tuleman toinen toistansa vastaan.

38:22 Ja minä tuomitsen hänen rutolla ja verellä; ja annan sataa räntää ja raekiviä, tulta ja tulikiveä hänen ja hänen joukkonsa päälle, ja sen paljon kansan päälle, joka hänen kanssansa on.

38:23 Juuri niin pitää minun suureksi, pyhäksi ja tutuksi tuleman monien pakanain edessä, että heidän pitää ymmärtämän minun olevan \Herra\.

39 LUKU

39:1 Ja sinä, ihmisen poika, ennusta Gogia

vastaan ja sano: Näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä tulen sinun tykösi, Goog, sinä Roosin, Mesekin ja Tuubalin ruhtinas.

39:2 Minä kuljetan sinua, talutan sinua, nostatan sinut pohjan periltä ja annan sinun hyökätä Israelin vuorille.

39:3 Mutta minä lyön pois jousesi sinun vasemmasta kädestäsi ja pudotan nuolesi sinun oikeasta kädestäsi.

39:4 Israelin vuorille sinä olet kaatuva, samoin kaikki sinun sotalaumasi ja kansat, jotka sinun kanssasi ovat: minä annan sinut petolinnuille, kaikille siivekkäille ja metsän eläimille ruuaksi.

39:5 Kentälle sinä kaadut. Sillä minä olen puhunut, sanoo Herra, Herra.

39:6 Ja minä lähetän tulen Maagogiin ja rantamaalla turvassa asuvien keskeen. Ja he tulevat tietämään, että minä olen Herra.

39:7 Ja pyhän nimeni minä teen tunnetuksi kansani Israelin keskuudessa enkä enää salli häväistävän pyhää nimeäni. Ja pakanakansat tulevat tietämään, että minä olen Herra, Israelin Pyhä.

39:8 Katso, se tulee, se tapahtuu, sanoo Herra, Herra: tämä on se päivä, josta minä olen puhunut.

39:9 Israelin kaupunkien asukkaat menevät ulos ja sytyttävät ja polttavat aseita, pieniä ja suuria kilpiä, jousia, nuolia, käsikarttuja ja keihäitä. He pitävät niitä polttoaineina seitsemän vuotta;

39:10 eivät he kanna puita kedolta eivätkä hakkaa metsistä, vaan pitävät polttoaineina aseita. Näin he saalistavat saalistajiaan ja ryöstävät ryöstäjiään, sanoo Herra, Herra.

39:11 Sinä päivänä minä annan Googille siellä, Israelissa, hautasijan, 'Kulkijain laakson', itää kohden merestä; se sulkee tien noilta kulkijoilta. Sinne haudataan Goog

vastaan ja sano: näin sanoo Herra, \Herra\: katso, minä tulen sinun kimppuus, Gog, sinä joka olet Mesekin ja Tubalin ylimmäinen päämies;

39:2 Ja tahdon sinun palauttaa ja houkutella ulos, ja noudan sinun pohjan ääristä, ja annan sinun tulla Israelin vuorille:

39:3 Ja lyön joutsen pois sinun vasemmasta kädestäs ja heitän sinun nuoles oikiasta kädestäs.

39:4 Israelin vuorilla pitää sinun kaatuman, kaiken sinun joukkos kanssa ja sen väen kanssa, joka sinun tykönäs on. Minä annan sinun linnuille, kusta ikänä he lentävät, ja eläimille ruaksi.

39:5 Sinun pitää lankeeman kedolla; sillä minä Herra, \Herra\ olen sen sanonut.

39:6 Ja minä heitän tulen Magogin päälle ja niiden päälle, jotka luodoissa surutoinna asuvat; ja heidän pitää ymmärtämän minun olevan \Herran\.

39:7 Ja minä tahdon tehdä minun pyhän nimeni tiettäväksi minun kansani Israelin seassa, ja en tahdo enään antaa minun pyhää nimeäni häväistä; vaan pakanain pitää ymmärtämän minun olevan \Herran\ Israelin pyhän.

39:8 Katso, jos se on parhaallansa tullut ja tapahtunut, sanoo Herra, \Herra\: se on se päivä, josta minä olen puhunut.

39:9 Ja Israelin kaupunkien asuvaisten pitää lähtemän ulos, ja tekemän valkian, ja polttaman sota-aseet, kaikellaiset kilvet, nuolet, seipäät ja kanget; jotka kestävät palaa seitsemän ajastaikaa.

39:10 Niin ettei tarvita hakea puita kedolta, eli pidä metsästä hakattaman; sillä he polttavat sota-aseita; ja pitää ryöstämän niitä, joilta he ovat ryöstetyt, ja raateleman niitä, joilta he olivat raadellut, sanoo Herra, \Herra\.

39:11 Ja sen pitää silloin tapahtuman, että minä annan Gogille paikan hautaamiseksi Israelissa, sen laakson, josta meren tykö itään päin mennään, niin että ne, jotka

ja koko hänen meluisa joukkonsa, ja sille pannaan nimeksi: 'Googin meluisan joukon laakso.'

39:12 Niitä hautaa Israelin heimo seitsemän kuukautta puhdistaa maan.

39:13 Koko maan kansa hautaa heitä, ja se on koituva heille kiitokseksi sinä päivänä, jona minä näytän kunniani, sanoo Herra, Herra.

39:14 Valitaan vakinaiset miehet, jotka kulkevat maata ja hautaavat noita kulkijoita, mitä niitä vielä on jäljellä maan pinnalla, puhdistaa sen; seitsemän kuukauden kuluttua he sen tutkivat läpikotaisin.

39:15 Kun nämä kulkijat kulkevat maata ja joku heistä näkee ihmisen luut, laittaa hän niitten ääreen kivimerkin, siihen asti että haudankaivajat saavat ne haudatuiksi 'Googin meluisan joukon laaksoon.'

39:16 Onpa eräällä kaupungillakin nimenä Hamona. - Niin he puhdistavat maan.

39:17 Ja sinä, ihmislapsi! Näin sanoo Herra, Herra: Käske lintuja, kaikkia siivekkäitä, ja kaikkia metsän eläimiä: Kokoontukaa, tulkaa, yhtykää joka taholta minun teurasuhrilleni, jonka minä teitä varten uhraan, suurelle teurasuhrille Israelin vuorille; syökää lihaa ja juokaa verta.

39:18 Syökää sankarien lihaa ja juokaa maan ruhtinaitten verta - oinaita, lampaita, kauriita ja härkiä, kaikki tyynni Baasanissa syötettyjä.

39:19 Syökää itsenne kylläisiksi rasvasta ja juokaa itsenne juovuksiin verestä, teurasuhrista, jonka minä teitä varten uhraan.

39:20 Tulkaa kylläisiksi minun pöydässäni ratsuista ja vaunuhevosista, sankareista ja kaikenkaltaisista sotamiehistä, sanoo Herra,

siitä menevät ohitse, pitää sieramensa tukitsemansa; ja heidän pitää Gogin joukkoinensa siihen hautaamaan, ja se pitää kutsuttaman Gogin joukon laaksoksi.

39:12 Mutta Israelin huoneen pitää heitä hautaamaan, että maa sen kautta pitää puhdistettaman koko seitsemän kuukautta.

39:13 Ja kaikella maakunnan kansalla pitää tekemistä oleman heidän hautaamisessansa, ja pitää saaman siitä kuuluisan nimen; että minä sinä päivänä kunnioitetaan tulen, sanoo Herra, \Herra\.

39:14 Ja heidän pitää asettaman miehiä käymään joka päivä maata ympäri, ja heidän kanssansa kuolleiden hautain kaivajat, hautaamaan jääneitä maan päällä, että se puhdistettaisiin; seitsemän kuukauden perästä pitää heidän rupeeman sitä tutkistelemaan.

39:15 Ja ne, jotka maata käyvät ympäri ja jossakussa paikassa ihmisen luut näkevät, heidän pitää siihen merkin paneman; siihenasti kuin haudankaivajat ne myös Gogin joukon laaksoon hautaavat.

39:16 Kaupunki myös pitää siellä kutsuttaman Hamonaksi: niin pitää heidän maan perkaaman.

39:17 Nyt sinä ihmisen poika, näin sanoo Herra, \Herra\: sano kaikille linnuille, kusta ikänä he lentävät, ja kaikille eläimille kedolla: kokoontukaat ja tulkaat tänne, tulkaat kokoon joka paikasta ympäriltä minun teurasuhrilleni, jonka minä teille teurastan suureksi teurasuhriksi Israelin vuorilla, ja syökää lihaa, ja juokaat verta.

39:18 Teidän pitää syömän väkevän lihaa, ja juoman maan päämiesten verta; oinaisten, karitsain, kauristen, härkäin, jotka kaikki lihavat ja hyvin syötetyt ovat.

39:19 Ja teidän pitää syömän lihavuutta, niin että te ravituksi tulette, ja juoman verta, niin että te juovuksiin tulette, siitä teurasuhrista, jonka minä teille teurastan.

39:20 Ravitkaat teitänne minun pöydälläni hevosista ja ratsastajista, väkevästä ja kaikkinaisesta sotaväestä, sanoo Herra,

Herra.

39:21 Minä asetan kunniani pakanakansojen keskeen, ja kaikki pakanakansat saavat nähdä minun tuomioni, jonka minä toimitan, ja käteni, jonka minä lasken heidän päällensä.

39:22 Mutta Israelin heimo tulee tietämään, että minä, Herra, olen heidän Jumalansa siitä päivästä lähtien ja aina eteenpäin.

39:23 Ja pakanakansat tulevat tietämään, että Israelin heimo joutui pakkosiirtolaisuuteen syntivelkansa tähden, koska olivat olleet minulle uskottomat, ja minä kätkin heiltä kasvoni, ja niin minä annoin heidät heidän vihollistensa käsiin, ja he kaatuivat miekkaan kaikki tyynni.

39:24 Minä tein heille heidän saastaisuutensa ja rikkomustensa mukaan ja kätkin heiltä kasvoni.

39:25 Sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Nyt minä käännän Jaakobin kohtalon ja armahdan kaikkea Israelin heimoa ja kiivailen pyhän nimeni puolesta.

39:26 Ja häpeänsä ja kaiken uskottomuutensa, jota he ovat minulle osoittaneet, he unhottavat, asuessaan nyt maassansa turvallisina, kenenkään peloittelematta.

39:27 Kun minä tuon heidät takaisin kansojen seasta ja kokoan heidät heidän vihamiestensä maista, niin minä osoitan heissä pyhyteni lukuisain pakanakansain silmien edessä.

39:28 Ja he tulevat tietämään, että minä, Herra, olen heidän Jumalansa, kun minä, vietyäni heidät pakkosiirtolaisuuteen pakanakansojen luokse, kokoan heidät omaan maahansa enkä jätä sinne jäljelle ainoatakaan heistä.

39:29 Enkä minä enää kätke heiltä kasvojani, sillä minä vuodatan Henkeni Israelin heimon päälle, sanoo Herra, Herra.

\Herra\.

39:21 Ja minä annan minun kunniani tulla pakanain sekaan, niin että kaikki pakanat pitää näkemän minun tuomioni, jonka minä olen tehnyt, ja minun käteni, jonka minä olen pannut heidän päällensä.

39:22 Ja Israelin huoneen pitää ymmärtämän, että minä \Herra\ olen heidän Jumalansa, siitä päivästä ja aina edemmä.

39:23 Niin myös kaikkein pakanain pitää ymmärtämän Israelin huoneen pahain tekoinsa tähden viedyksi pois, sentähden että he minua vastaan rikkoneet ovat; ja minä peitin kasvoni heidän edestänsä, ja annoin heitä vihollistensa käsiin, niin että heidän kaikkein piti miekan kautta lankeeman.

39:24 Niinkuin heidän saastaisuutensa ja pahat tekonsa ansainneet olivat, tein minä heille, ja peitin minun kasvoni heidän edestänsä.

39:25 Sentähden näin sanoo Herra, \Herra\: nyt minä tahdon pelastaa Jakobin vangit, ja armahtaa koko Israelin huonetta, ja kiivoitella minun pyhän nimeni tähden.

39:26 Mutta heidän pitää kantaman häväistyksensä ja rikoksensa, joilla he ovat rikkoneet minua vastaan, koska he surutoinna maallansa asuvat, niin ettei kenkään heitä peljätä.

39:27 Ja minä olen heidät kansoista jälleen kotia tuonut, ja koonnut heitä vihollistensa maalta, ja olen heissä pyhitetyksi tullut monien pakanain silmäin edessä.

39:28 Ja niin pitää heidän ymmärtämän, että minä \Herra\ olen heidän Jumalansa, joka olen antanut viedä heitä pois pakanain sekaan, ja antanut taas koota heitä maallensa, ja en antanut yhtäkään heistä sinne jäädä.

39:29 Ja en minä enään tahdo peittää minun kasvojani heidän edestänsä; sillä minä olen vuodattanut minun henkeni Israelin huoneen päälle, sanoo Herra,

\Herra\.

40 LUKU

40:1 Meidän pakkosiirtolaisuutemme kahdentenkymmenentenä viidentenä vuotena, vuoden alussa, kuukauden kymmenentenä päivänä, neljäntenätoista vuotena kaupungin valloituksen jälkeen, juuri sinä päivänä tuli minun päälleni Herran käsi, ja hän vei minut sinne.

40:2 Jumalan näyissä hän vei minut Israelin maahan ja laski minut hyvin korkealle vuorelle, jolla oli ikäänkuin kaupunki rakennettuna, etelään päin.

40:3 Hän vei minut sinne. Ja katso, oli mies, näöltänsä vasken kaltainen, ja pellavanuora oli hänellä kädessänsä sekä mittaruoko, ja hän seisoj portilla.

40:4 Ja mies puhui minulle: Ihmislapsi, katso silmilläsi, kuule korvillasi ja ota huomioosi kaikki, mitä minä sinulle näytän; sillä sinut on tuotu tänne sitä varten, että nämä sinulle näytettäisiin. Ilmoita kaikki, mitä näet, Israelin heimolle.

40:5 Ja katso, oli muuri temppelin ulkopuolella, yltämpäri sen. Ja miehen kädessä oli mittaruoko, kuusikyynäräinen, kyynärään luettuna kyynärä ja kämmenenleveys. Ja hän mittasi muurirakennuksen leveyden: yksi ruoko, ja korkeuden: yksi ruoko.

40:6 Sitten hän meni portille, jonka etupuoli oli itää kohden, nousi ylös sen portaita ja mittasi portin kynnyksen: se oli yhden ruovon levyinen - ensimmäinen kynnys: yhden ruovon levyinen.

40:7 Sivuhuone oli aina yhden ruovon pituinen ja yhden ruovon levyinen, ja sivuhuoneitten väliä oli viisi kyynärää. Portin kynnys porttieteisen laidassa, sisäpuolella: yksi ruoko.

40:8 Ja hän mittasi porttieteisen, joka oli sisäpuolella: yksi ruoko.

40:9 Ja hän mittasi porttieteisen:

40 LUKU

40:1 Viidentenä vuotena kolmattakymmentä meidän vankiudestamme, vuoden alussa, kymmenentenä päivänä ensimmäisessä kuukaudessa, se on neljästoistakymmenes vuosi, sittekuin kaupunki hävitettiin, juuri sinä päivänä tuli \Herran\ käsi minun päälleni, ja vei minun sinne.

40:2 Ja Jumalan näyissä vei hän minut Israelin maalle ja asetti minun sangen korkialle vuorelle; ja siellä oli niinkuin rakennettu kaupunki etelään päin.

40:3 Ja koska näyissä vei hän minut Israelin maalle ja asetti minun sangen korkialle vuorelle; ja siellä oli niinkuin rakennettu kaupunki etelään päin.

40:4 Ja se mies sanoi minulle: sinä, ihmisen poika, katso silmilläs ja kuule korvillas, ja pane sydämees kaikki, mitä minä sinulle osoitan; sillä sentähden olen minä sinun tänne tuonut osoittaakseni sinulle, että kaikki ne, mitkä sinä tässä näet, Israelin huoneelle ilmoittaisit.

40:5 Ja katso, muuri oli ulkonaisella puolella ympäri kaiken huoneen. Ja miehellä oli mittariuku kädessä, kuusi kyynärää ja kämmenen leveyden pitkä; ja hän mittasi rakennuksen leveydelle ja korkeudelle, kaikki yhdellä riuvulla.

40:6 Ja hän tuli portin tykö, joka oli itään päin, ja meni ylös hänen astuimistansa; ja mittasi portin kynnyksen, kummankin yhden riukumitan leveäksi.

40:7 Ja kammiot, jotka olivat molemmilla puolilla porttia, mittasi hän myös yhden riukumitan leveäksi, ja kammioiden välin viisi kyynärää leveäksi, ja hän mittasi myös portin kynnyksen, esihuoneen portin tykönä sisimäisellä puolella, yhden riukumitan.

40:8 Ja mittasi portin esihuoneen sisimäisellä puolella yhden riukumitan.

40:9 Ja mittasi esihuoneen portin

kahdeksan kyynärää, ja sen seinäpatsaat: kaksi kyynärää. Ja porttieteinen oli sisemmällä puolen.

40:10 Itää kohden antavan portin sivuhuoneita oli kolme kummallakin puolella. Ne kolme olivat yhtä suuria, ja niiden seinäpatsaat kummallakin puolella olivat yhtä suuria.

40:11 Ja hän mittasi portin oviaukon leveyden: kymmenen kyynärää, ja portin pituuden: kolmetoista kyynärää.

40:12 Mutta sivuhuoneitten edessä oli aitaus: yksi kyynärä, samoin toisella puolella oleva aitaus: yksi kyynärä; ja kukin sivuhuone kummallakin puolella: kuusi kyynärää.

40:13 Ja hän mittasi portin, yhden sivuhuoneen katosta toisen kattoon: leveys oli kaksikymmentä viisi kyynärää, ovet vastatusten.

40:14 Sitten hän otti mitan seinäpatsaista: kaksikymmentä kyynärää. Seinäpatsaisiin liittyi esipiha portin ympärillä.

40:15 Ja sisäänkäyntiportin edestä sisäportin eteisen eteen oli viisikymmentä kyynärää.

40:16 Portissa yltympäri oli sisäänpäin, sivuhuoneisiin ja niitten seinäpatsaisiin päin, avartuvia ikkuna-aukkoja; samoin eteisissä. Ikkuna-aukot ympärinsä laajenivat sisäänpäin. Ja seinäpatsaissa oli palmukoristeita.

40:17 Sitten hän vei minut ulompaan esipihaan. Ja katso: ympäri esipihan oli kammioita ja kivillä laskettu permanto. Kivillä lasketun permannon laidassa oli kolmekymmentä kammiota.

40:18 Kivillä laskettu permanto oli porttien sivuseinämillä, porttien pituuden mukaisesti; tämä oli alempi kivillä laskettu permanto.

40:19 Ja hän mittasi leveyden alemman portin edestä sisemmän esipihan edustalle, ulkopuolelle: sata kyynärää sekä itä- että pohjoispuolella.

40:20 Sitten hän mittasi sen portin pituuden ja leveyden, jonka etupuoli oli

kahdeksan kyynärää ja sen kynnykset kaksi kyynärää, ja esihuoneen portin sisimmäisellä puolella.

40:10 Ja kammioita oli kolme kummallakin puolella, portin tykönä itään päin, yksi niin avara kuin toinenkin. Ja molemmilla puolilla olivat kynnykset, jotka olivat yhdensuuruiset.

40:11 Sitte mittasi hän oven leveyden kymmenen kyynärää ja portin korkeuden kolmetoistakymmentä kyynärää.

40:12 Ja kammioin edessä oli sia molemmilla puolilla, kyynärän leveydeltä; mutta kammiot olivat kuusi kyynärää molemmille puolille.

40:13 Ja hän mittasi portin, yhden kammion katosta toiseen, viisikolmattakymmentä kyynärää leveydelle; ja ovet olivat suutasuuksin.

40:14 Hän teki myös oven päälliset kuusikymmentä kyynärää ja esihuoneen oven päällisen yltäylitse porttia.

40:15 Ja portin läpikäytävästä esihuoneen tykö sisimäiseen porttiin oli viisikymmentä kyynärää.

40:16 Ja siinä olivat ahtaat akkunat kammioissa ja päällisissä, sisimmäisellä puolella yltäylitse portin; juuri niin oli myös sisäpuolella kaikki ympäri, ja oven päällisessä olivat kauniit palmupuut.

40:17 Ja hän vei minun vielä edemmäksi äärimäiseen kartanoon, ja katso, siellä olivat majat, ja permanto laskettu kartanon yli ympäri, ja kolmekymmentä kammiota permannolla.

40:18 Ja permanto oli molemmissa porteissa niin pitkä kuin portitkin olivat; ja tämä oli alimainen permanto.

40:19 Ja hän mittasi alimaisesta portista leveyden sisimäiseen kartanoon asti ulkopuolelta, sata kyynärää itään ja pohjaan.

40:20 Niin hän myös mittasi pohjaportin äärimäiseen kartanoon asti, pituudelle ja

pohjoista kohden ja joka vei ulompaan esipihaan.

40:21 Siinä oli kolme sivuhuonetta kummallakin puolella, ja sen seinäpatsaat ja eteinen olivat yhtä suuret kuin ensimmäisessä portissa. Sen pituus oli viisikymmentä kyynärää ja leveys kaksikymmentä viisi kyynärää.

40:22 Ja sen ikkuna-aukot, eteinen ja palmukoristeet olivat yhtä suuret kuin portin, jonka etupuoli oli itää kohden, ja sinne noustiin seitsemää porrasta, ja niistä eteenpäin oli sen eteinen.

40:23 Sisemmällä esipihalla oli portti porttia vastassa pohjoista ja itää kohden. Ja hän mittasi portista porttiin: sata kyynärää.

40:24 Sitten hän kuljetti minua etelää kohden, ja katso, tuli portti, joka antoi etelää kohden. Ja hän mittasi sen seinäpatsaat ja eteisen: ne olivat yhtä suuret kuin nuo toiset.

40:25 Ja siinä ja sen eteisessä oli ikkuna-aukkoja ympärinsä, samanlaisia kuin nuo toiset ikkuna-aukot. Pituus oli viisikymmentä kyynärää ja leveys kaksikymmentä viisi kyynärää.

40:26 Sen ylöskäytävässä oli seitsemän porrasta, ja niistä eteenpäin oli sen eteinen. Ja siinä oli palmukoristeet, yksi kummallakin puolella, sen seinäpatsaissa.

40:27 Sisemmässä esipihassa oli portti etelää kohden. Ja hän mittasi portista porttiin etelää kohden: sata kyynärää.

40:28 Sitten hän vei minut sisempään esipihaan eteläportin kautta. Ja hän mittasi eteläportin: se oli yhtä suuri kuin nuo toiset.

40:29 Ja sen sivuhuoneet, seinäpatsaat ja eteinen olivat yhtä suuret kuin nuo toiset. Ja siinä ja sen eteisessä oli ikkuna-aukkoja ympärinsä. Pituus oli viisikymmentä kyynärää ja leveys kaksikymmentä viisi kyynärää.

40:30 Ja eteisiä oli ympärinsä; pituus kaksikymmentä viisi kyynärää, leveys viisi

leveydelle.

40:21 Siinä oli myös jokaisella sivulla kolme kammiota; ja hänen oven päällisensä ja esihuoneensa olivat yhdensuuruiset, niinkuin entisenkin portin, viisikymmentä kyynärää pituudelle ja viisikolmattakymmentä kyynärää leveydelle.

40:22 Ja hänen akkunansa, esihuoneensa ja palmupuunsa olivat niinkuin itäisenkin portin, ja siinä oli myös seitsemän astuinta, joita myöten mentiin ylös, ja esihuone oli sen edessä.

40:23 Ja sisimäisen esihuoneen portti oli pohjoisen ja itäisen portin kohdalla; ja hän mittasi sata kyynärää yhdestä portista niin toiseen.

40:24 Sitte vei hän minun myös etelään päin, ja katso, siellä oli myös yksi portti; ja hän mittasi hänen ovensa päälliset ja esihuoneensa niin suureksi kuin ne muutkin.

40:25 Siinä olivat myös akkunat ja esihuoneet yltympäri niinkuin muutkin akkunat, viisikymmentä kyynärää pitkät ja viisikolmattakymmentä kyynärää leveät.

40:26 Ja siinä oli myös seitsemän astuinta ylöspäin, ja esihuone sen edessä; ja palmupuut joka sivulla sen oven päällisissä.

40:27 Ja hän mittasi myös sisimäisen kartanon portin etelään päin, sata kyynärää yhdestä eteläportista toiseen.

40:28 Ja hän vei minun eteläportin kautta sisimäiseen kartanoon, ja mittasi sen portin etelään päin, niin suureksi kuin muutkin,

40:29 Ja hänen kammionsa, ja oviensa päälliset, ja esihuoneensa juuri sillä suuruudella ja hänen akkunansa ja esihuoneensa joka taholta, viisikymmentä kyynärää pituudelle ja viisikolmattakymmentä kyynärää leveydelle.

40:30 Ja siinä olivat esihuoneet ympärillä, viisikolmattakymmentä kyynärää pitkät ja

kyynärää.

40:31 Sen eteinen oli ulompaan esipihaan päin, ja sen seinäpatsaissa oli palmukoristeita. Sen portaissa oli kahdeksan porrasta.

40:32 Sitten hän vei minut sisempään esipihaan itää kohden. Ja hän mittasi portin: se oli yhtä suuri kuin nuo toiset.

40:33 Ja sen sivuhuoneet, seinäpatsaat ja eteinen olivat yhtä suuret kuin nuo toiset. Ja siinä ja sen eteisessä oli ikkuna-aukkoja ympärinsä. Pituus oli viisikymmentä kyynärää ja leveys kaksikymmentä viisi kyynärää.

40:34 Sen eteinen oli ulompaan esipihaan päin, ja sen seinäpatsaissa oli palmukoristeita kummallakin puolella. Sen portaissa oli kahdeksan porrasta.

40:35 Sitten hän vei minut pohjoisportille ja mittasi: yhtä suuret kuin nuo toiset

40:36 olivat sen sivuhuoneet, seinäpatsaat ja eteinen. Ja ikkuna-aukkoja oli siinä ympärinsä. Pituus oli viisikymmentä kyynärää ja leveys kaksikymmentä viisi kyynärää.

40:37 Sen eteinen oli ulompaan esipihaan päin, ja sen seinäpatsaissa oli palmukoristeita kummallakin puolella. Sen portaissa oli kahdeksan porrasta.

40:38 Ja oli kammio, jonka ovi oli seinäpatsaissa, porteissa. Siellä oli polttouhri huuhdottava.

40:39 Ja porttieteisessä oli kaksi pöytää kummallakin puolella; niillä oli polttouhri, syntiuhri ja vikauhri teurastettava.

40:40 Ja ulkopuolisella sivuseinämällä, portin ovelle noustessa, pohjoispuolella, oli kaksi pöytää; samoin porttieteisen toisella sivuseinämällä kaksi pöytää:

40:41 neljä pöytää portin sivuseinämällä kummallakin puolella, siis kahdeksan pöytää. Niillä oli teurastettava.

40:42 Ja ylöskäytävän ääressä oli neljä

viisi kyynärää leveät.

40:31 Ja hänen esihuoneensa olivat äärimäisen kartanon edessä, ja palmupuut hänen ovensa päällisissä; ja siinä oli kahdeksan astuinta, joita myöten mentiin ylös.

40:32 Sitte vei hän myös minun sisimäiseen porttiin itään päin ja mittasi sen portin niin suureksi kuin muutkin;

40:33 Hänen kammioinsa, oviensa päälliset ja esihuoneensa, ja heidän akkunansa ja esihuoneensa entisen suuruisiksi ympärinsä, viisikymmentä kyynärää pitkäksi ja viisikolmattakymmentä kyynärää leveäksi.

40:34 Ja hänellä oli myös esihuonee äärimäisen kartanon kohdalla, ja palmupuuta oven päällisissä molemmilla sivuilla, ja kahdeksan astuinta ylöspäin.

40:35 Sitte vei hän minun pohjan puoliseen porttiin; sen hän mittasi niin suureksi kuin ne muutkin,

40:36 Hänen kammionsa, oviensa päällisten, esihuoneidensa ja heidän akkunainsa kanssa siinä ympärillä, viisikymmentä kyynärää pitkäksi ja viisikolmattakymmentä kyynärää leveäksi.

40:37 Hänellä oli myös esihuone äärimäisen kartanon kohdalla, ja palmupuut ovenpäällisissä molemmilla puolilla, ja kahdeksan astuinta ylöspäin.

40:38 Ja siellä oli kammio, ja sen ovi oli porttien pihtipielissä, kussa polttouhri pestiin.

40:39 Mutta esihuoneessa portin edessä oli jokaisella sivulla kaksi pöytää, joilla polttouhri, rikosuhri ja vikauhri piti teurastettaman.

40:40 Ja ulkoisella puolella, kussa pohjaporttia päin mennään ylös, oli myös kaksi pöytää; ja toisella puolella, portin esihuoneen tykönä, oli myös kaksi pöytää.

40:41 Niin oli jokaisella sivulla porttien edessä neljä pöytää, se on kahdeksan pöytää yhteen, joilla teurastettiin.

40:42 Ja ne neljä pöytää olivat tehdyt

pöytää hakatuista kivistä. Ne olivat puolentoista kyynärän pituisia, puolentoista kyynärän levyisiä ja yhden kyynärän korkuisia. Niille oli laskettava ne aseet, joilla teurastettiin polttouhri ja teurasuhri.

40:43 Ja haarukkakoukkuja, kämmenenleveyttä pitkiä, oli kiinnitetty ympäri huonetta, mutta uhriliha pantiin pöydille.

40:44 Sisemmän portin ulkopuolella oli kaksi kammiota sisemmässä esipihassa, toinen pohjoisen portin sivuseinämällä, etupuoli etelää kohden, ja toinen eteläisen portin sivuseinämällä, etupuoli pohjoista kohden.

40:45 Ja hän puhui minulle: Tämä kammio, jonka etupuoli on etelää kohden, on pappeja varten, jotka hoitavat temppelitehtäviä.

40:46 Ja kammio, jonka etupuoli on pohjoista kohden, on pappeja varten, jotka hoitavat alttaritehtäviä. Ne ovat Saadokin jälkeläiset, ne leeviläisistä, jotka saavat lähestyä Herraa häntä palvellakseen.

40:47 Ja hän mittasi esipihan: pituus oli sata kyynärää ja leveys sata kyynärää; se oli neliön muotoinen. Ja alttari oli temppelin edustalla.

40:48 Sitten hän vei minut temppelin eteiseen ja mittasi eteisen seinäpatsaan: viisi kyynärää kummallakin puolella, ja portin leveyden: kolme kyynärää kummallakin puolella.

40:49 Eteisen pituus oli kaksikymmentä kyynärää ja leveys yksitoista kyynärää. Sinne noustiin kymmentä porrasta. Ja seinäpatsaitten ääressä oli pylväät, yksi kummallakin puolella.

41 LUKU

41:1 Sitten hän vei minut temppelisaliin ja mittasi seinäpatsaat; ne olivat kuutta kyynärää leveitä kummallakin puolella: ilmestysmajan leveys.

41:2 Ja oviaukko oli kymmentä kyynärää leveä, ja oviaukon sivuseinät kummallakin

polttouhria varten vuojonkivistä, puolitoista kyynärää pitkäksi ja puolitoista kyynärää korkeiksi: joille pantiin kaikkinaiset aseet, joilla myös polttouhri ja muut uhrit teurastettiin.

40:43 Ja tottoin kivet olivat kämmenen korkiat joka taholta; ja niille pöydille piti pantaman uhriliha.

40:44 Ja ulkoisella puolella sisällistä porttia olivat kammiot veisaajilla sisimäisessä kartanossa, yksi sivulla pohjan porttia päin, joka katsoi etelään, toinen portin sivulla itään päin, se katsoi pohjaan.

40:45 Ja hän sanoi minulle: se kammio, joka on etelään päin, on pappein, joiden pitää huoneessa palvelemaan;

40:46 Mutta se kammio pohjaan päin on niiden pappein, jotka alttarilla palvelevat; ne ovat Zadokin lapset, joiden pitää Levin lapsista astuman \Herran\ eteen, häntä palvelemaan.

40:47 Ja hän mittasi esihuoneen sata kyynärää pitkäksi ja sata kyynärää leveäksi, nelikulmaiseksi; ja alttari oli juuri templin edessä.

40:48 Ja hän vei minun templin esihuoneesen ja mittasi esihuoneen oven päällisen, viisi kyynärää kummallekin puolelle, ja portin leveyden kolme kyynärää molemmin puolin.

40:49 Mutta esihuone oli kaksikymmentä kyynärää pitkä ja yksitoistakymmentä kyynärää leveä, ja astuimet, joista mentiin ylös; ja patsaat olivat oven päällisten tykönä, yksi kummallakin puolella.

41 LUKU

41:1 Ja hän vei minun templin, ja mittasi patsaat seiniä myöten, ja ne olivat joka taholla kuusi kyynärää leveät, niin leveältä kuin huone oli.

41:2 Ja ovi oli kymmenen kyynärää leveä, mutta kukin seinä molemmin puolin ovea

puolella olivat viisikyynäriset. Hän mittasi temppelialisalin pituuden: neljäkymmentä kyynärää, ja leveyden: kaksikymmentä kyynärää.

41:3 Sitten hän meni sisimpään ja mittasi oviaukon seinäpatsaan: kaksi kyynärää, oviaukon: kuusi kyynärää, ja oviaukon leveyden: seitsemän kyynärää.

41:4 Ja hän mittasi sen pituuden: kaksikymmentä kyynärää, ja leveyden: kaksikymmentä kyynärää temppelialisalin puolelta. Ja hän sanoi minulle: Tämä on kaikkeinpyhin.

41:5 Sitten hän mittasi temppelin seinän: kuusi kyynärää, ja sivukammion leveyden: neljä kyynärää, yltympäri temppelin.

41:6 Ja sivukammioita oli: kolme sivukammiota päällekkäin, kolmeenkymmeneen kertaan; ja ne kulkivat ympärinsä sen temppeliseinän varassa, joka oli sivukammioihin päin, niin että pysyivät siinä kiinni, mutta ne eivät olleet kiinnitetyt temppeliseinän sisään.

41:7 Ja sivukammiot olivat aina sitä leveämpiä kiertäessään, mitä ylemmänä olivat, sillä temppelin ympäruskammiot ulottuivat ylemmäksi ja ylemmäksi ympäri temppelin, ollen siten ylhäällä leveämmät sisäänpäin. Ja alakerrasta noustiin yläkertaan keskikerroksen kautta.

41:8 Ja minä näin, että temppelillä oli koroke ympärinsä: sivukammioitten perustukset, koko ruovon korkuiset, kuusi kyynärää, reunustaan asti.

41:9 Sivukammioitten ulkoseinän paksuus oli viisi kyynärää; yhtä leveä oli avoin tila sivukammiorakennuksen ääressä, joka temppeliin kuului.

41:10 Välimatkaa pihakammiorakennuksiin oli kahtakymmentä kyynärää leveästi ympäri temppelin - yltympäri.

41:11 Ja sivukammioista vei ovi avoimeen tilaan: yksi ovi pohjoista kohden ja toinen ovi etelää kohden. Ja avoimen tilan leveys oli viisi kyynärää yltympäri.

viisi kyynärää leveä. Ja hän mittasi sian templissä, se oli neljäkymmentä kyynärää pituudelle ja kaksi kymmentä kyynärää leveydelle.

41:3 Ja hän meni sisimäiselle puolelle, ja mittasi oven patsaat kaksi kyynärää, ja ovi oli kuusi kyynärää, ja oven leveys seitsemän kyynärää.

41:4 Ja hän mittasi sen pituuden kaksikymmentä kyynärää ja leveyden kaksikymmentä kyynärää templissä, ja sanoi minulle: tämä on kaikkien pyhin.

41:5 Ja hän mittasi huoneen seinän kuusi kyynärää: siellä olivat sivukammiot, neljä kyynärää leveät, joka paikassa ympäri huonetta;

41:6 Ja sivulla kammiot kaikilla puolilla kolmeneljättäkymmentä toinen toisessansa kiinni; ja siinä olivat patsaat huoneen seinää myöten kaikki ympäri, jotka niitä kiinnittivät; ja ei kuitenkaan olleet huoneen seinässä kiinni.

41:7 Ja ylhäällä näiden päällä olivat vielä usiammat käytävät ympärinsä, ja ne ylimmäiset käytävät ympäri huoneen olivat leveämmät, niin että alimmaisesta mentiin keskimmäiseen ja keskimmäisestä ylimmäiseen.

41:8 Ja minä näin huoneen korkeuden joka taholta, ja kammioin perustukset olevan täyttä mittaa kuusi kyynärää.

41:9 Ja seinän leveys, joka oli kammion ulkoisella puolella, oli viisi kyynärää; ne muut olivat huoneen käytävät sisimäisellä puolella.

41:10 Ja kammioiden välillä ympäri huoneen oli leveys kaksikymmentä kyynärää.

41:11 Ja siellä oli kaksi ovea, eripaikan kohdalla, yksi pohjoista päin ja toinen etelää, ja eripaikka viisi kyynärää joka taholta.

41:12 Ja rakennus, joka oli eristetyn alueen laidassa lännen puoleisella sivulla, oli seitsemänkymmentä kyynärää leveä. Rakennuksen seinän paksuus oli viisi kyynärää, ympärinsä, ja sen pituus oli yhdeksänkymmentä kyynärää.

41:13 Sitten hän mittasi temppelin: pituus oli sata kyynärää, sekä eristetyn alueen ja rakennuksen seininensä: pituus sata kyynärää.

41:14 Temppelin etupuolen ja eristetyn alueen leveys itään päin oli sata kyynärää.

41:15 Sitten hän mittasi sen rakennuksen pituuden, joka oli eristetyn alueen laidassa, sen takana, ynnä sen käytävät, kummallakin puolella: sata kyynärää; ja sisemmän temppelisalun, esipihan eteiset,

41:16 kynnykset, sisäänpäin avartuvat ikkuna-aukot, käytävät niitten kolmen ympärillä - kynnyksen edessä oli puulaudoitus yltympäri - ja välin maasta ikkuna-aukkoihin. Ja ikkuna-aukot olivat peitetyt.

41:17 Oviaukkojen yläpuolelta lähtien sekä sisempään temppeliin asti että ulos asti, koko seinällä yltympäri, sisä- ja ulkopuolella, oli mitatut alat,

41:18 ja niihin oli tehty kerubeja ja palmuja, palmu aina kahden kerubin väliin. Ja kullakin kerubilla oli kahdet kasvot:

41:19 ihmisen kasvot palmuun päin toisaalle ja leijonan kasvot palmuun päin toisaalle. Niin oli tehty koko temppelissä yltympäri:

41:20 maasta alkaen ja aina oviaukkojen yläpuolelle oli tehty kerubeja ja palmuja, samoin temppelisalun seinälle

41:21 Temppelisalissa oli nelikulmaiset ovenpielet. Mutta pyhimmän edessä näkyi

41:22 ikäänkuin alttari, puinen, kolmea kyynärää korkea, ja sen pituus oli kaksi kyynärää. Siinä oli nurkkaukset, ja sen

41:12 Ja rakennus länteen päin oli seitsemänkymmentä kyynärää leveä, ja seinä viisi kyynärää leveä ja yhdeksänkymmentä kyynärää pitkä.

41:13 Ja hän mittasi huoneen pituuden sata kyynärää, nimittäin, eripaikan, rakennuksen ja sen seinän pituus oli kaikkiansa sata kyynärää.

41:14 Ja huoneen leveys edestä, sen eripaikan kanssa itään päin, oli myös sata kyynärää.

41:15 Ja hän mittasi rakennuksen pituuden, eripaikan edestä, yhdestä päästä niin toiseen, joka haaralta sata kyynärää, sisällisen templin ja esihuoneen kartanon kanssa.

41:16 Siinä olivat kynnykset ja ne ahtaat akkunat ja käytävät ympäri, niiden kolmen edessä, olivat kaunistetut puuteolla yltympäri, aina maasta akkunoihin asti; itse akkunat myös olivat kaunistetut.

41:17 Sitte oven päältä, niin aina kaikkein pyhimpään, ulkonaiselta ja sisimäiseltä puolelta yltympäri, aina mitalla.

41:18 Ja se oli tehty Kerubimeilla ja palmupuilla, niin että yksi palmupuun oli kunkin Kerubimin välillä, ja Kerubimilla oli kahdet kasvot:

41:19 Yhdellä puolella niinkuin ihmisen kasvot palmupuun kohdalla, ja toisella niinkuin nuoren jalopeuran kasvot palmupuun kohdalla: se oli niin tehty kaiken huoneen ympärille.

41:20 Maasta ylimmäisen oven päälliseen asti olivat Kerubimit ja palmupuut tehdyt, niin myös templin seiiniin.

41:21 Ja templin ovipielet olivat nelikulmaiset, ja kaikki pyhässä taitavasti toinen toiseensa sovitettut.

41:22 Ja puualttari kolme kyynärää korkia ja kaksi kyynärää pitkä, ja sen kulmat, leveys ja seinät olivat puusta. Ja hän sanoi

jalusta ja seinät olivat puuta. Ja hän sanoi minulle: Tämä on pöytä, joka on Herran edessä.

41:23 Sekä temppelisalissa että pyhimässä oli kaksoisovet.

41:24 Ja ovissa oli kaksi ovipuoliskoa, kaksi kääntyvää ovipuoliskoa: kumpaisessakin ovesta oli kaksi ovipuoliskoa.

41:25 Ja niihin, temppelisalini oviin, oli tehty kerubeja ja palmuja, samoin kuin oli tehty seiniin. Ulkona, eteisen edessä, oli puinen porraskatos.

41:26 Ja eteisen sivuseinissä, kummallakin puolella, oli sisäänpäin avartuvia ikkuna-aukkoja ja palmuja; samoin temppelin sivukammioissa ja porraskatoksissa.

42 LUKU

42:1 Sitten hän vei minut ulompaan esipihaan pohjoista kohden viepää tietä myöten, vei minut pihakammio-rakennuksen luo, joka oli eristettyä aluetta vastassa ja pohjoispuolista muurirakennusta vastassa, 42:2 satakyynäräisen pitkänsivun edustalle, jossa oli oviaukko pohjoiseen päin; leveys taas oli viisikymmentä kyynärää.

42:3 Sen kaksikymmenkyynäräisen paikan edustalla, joka kuului sisempään esipihaan, ja vastapäätä sitä kivillä laskettua permantoa, joka oli ulommassa esipihassa, oli käytävä käytävää vastassa, kolmessa kerroksessa.

42:4 Kammioiden editse meni kulkutie, kymmentä kyynärää leveä, sisempään esipihaan, sataa kyynärää pitkä, ja oviaukot olivat pohjoiseen päin.

42:5 Mutta ylimmät kammiot olivat kapeimmat, sillä käytävät ottivat niiltä tilaa enemmän kuin alimmilta ja keskimmaisilta kammioilta rakennuksessa.

42:6 Sillä nämä olivat kolmikertaiset, mutta niissä ei ollut pylväitä, niinkuin esipihoissa oli pylväät; sentähden ne tulivat olemaan kaitaisemmat kuin alimmat ja keskimmaisemat, maasta lukien.

42:7 Oli myös muuri, joka ulkopuolella kulki

minulle: tämän on pöytä, joka pitää \Herran\ edessä oleman.

41:23 Ja oli myös kaksi ovea sekä templiin että kaikkein pyhimpään.

41:24 Ja taas olivat kaksinkertaiset ovet, kaksi vähää ovea yhdessä ja kaksi toisessa.

41:25 Ja templin oviin olivat tehdyt Kerubimit ja palmupuut, niinkuin seinissäkin; ja siinä oli paksu puu esihuoneen edessä ulkoisella puolella.

41:26 Ja olivat ahtaat akkunat ja paljo palmupuita, kaikki ympäri esihuoneen; niin myös huoneen kammiot ja malat.

42 LUKU

42:1 Ja hän vei minun ulos äärimäiseen kartanoon, tielle pohjoista päin, ja vei minun siihen kammioon, joka oli eripaikan kohdalla, joka oli rakennuksen tykönä pohjoista päin.

42:2 Ja se paikka oli sata kyynärää pitkä siitä portista pohjoiseen päin, ja viisikymmentä kyynärää leveä.

42:3 Niiden kahdenkymmenen kyynärän kohdalla sisimmäisessä kartanossa, ja permannon kohdalla äärimäisessä kartanossa, oli käytävä käytävää vastaan, aina kolmessa kerrassa.

42:4 Ja kammioiden edessä oli käytävä kymmenen kyynärää leveä sisältä, ja tie yksi kyynärä; ja niiden ovet olivat pohjoista päin.

42:5 Ja ylimmäiset kammiot olivat ahtaammat muita; sillä käytäviin oli niistä otettu enempi kuin huoneen alimaisista ja keskimmaisista.

42:6 Se oli kolmen huoneen korkeus, ja ei ollut niissä patsaita niinkuin kartanoin patsaat; sentähden ne olivat ahtaammat kuin alimaiset ja keskimmaisemat maasta.

42:7 Ja ulkonainen muuri, joka oli

yhtä suuntaa kammioiden kanssa ulompaa esipihaa kohden kammioiden editse; sen pituus oli viisikymmentä kyynärää.

42:8 Sillä niiden kammioiden pituus, jotka olivat ulompaan esipihaan päin, oli yhteensä viisikymmentä kyynärää; mutta, katso, temppelisin puolella sata kyynärää.

42:9 Ja näiden kammioiden alapuolella oli sisäänkäynti idästäpäin, kun tultiin niitten luokse ulommasta esipihasta,

42:10 esipihaa ympäröivän muurin leveyspuolella. Etelää kohden, eristetyn alan edustalla ja rakennuksen edustalla, oli kammioita,

42:11 ja niiden editse kävi tie. Ne olivat samanmuotoisia kuin ne kammiot, jotka olivat pohjoista kohden: yhtä pitkiä ja leveitä. Samanlaisia olivat kaikki näitten uloskäytävät, laitteet ja oviaukot.

42:12 Ja samoin kuin olivat niiden kammioiden oviaukot, jotka olivat etelää kohden, oli se oviaukko, joka oli tien päässä - tien, joka kulki senpuolisen muurin viertä itää kohden, sinne tullessa.

42:13 Ja hän sanoi minulle: Pohjoiskammiot ja eteläkammiot, jotka ovat eristetyn alan edustalla, ne ovat pyhiä kammioita, joissa papit, jotka lähestyvät Herraa, syövät sitä, mikä on korkeasti-pyhää. Sinne he pankoot korkeasti-pyhän: ruokauhrin, syntiuhrin ja vikauhrin; sillä se paikka on pyhä.

42:14 Kun papit ovat tulleet, älkööt he menkö pyhäköstä ulos esipihaan muutoin, kuin että tänne panevat vaatteensa, joissa toimittavat virkaansa, sillä ne ovat pyhät, ja pukeutuvat toisiin vaatteisiin; sitten lähestykööt paikkaa, mikä on kansaa varten.

42:15 Kun hän oli saanut loppuun sisemmän temppelin mittaamisen, vei hän minut ulos sille portille, jonka etupuoli oli itää kohden. Ja hän mittasi sen ympärinsä.

42:16 Hän mittasi itäilmalta mittaruovolla: viisi sataa ruokoa mittaruovon mukaan. Hän kääntyi

42:17 ja mittasi pohjoisilmalta: viisisataa

kammioin tykönä, päin ulkoista kartanoa kammioiden edessä, oli viisikymmentä kyynärää pitkä.

42:8 Sillä kammiot, jotka olivat ulkoisella kartanolla, olivat viisikymmentä kyynärää pitkät; mutta katso, templin edusta oli sata kyynärää pitkä.

42:9 Ja alhaalla kammioiden edessä oli läpikäytävä itään päin, josta äärimmäisestä kartanosta mennään ulos.

42:10 Ja esikartanon muurin avaruudessa idän puolella, eripaikan ja rakennuksen kohdalla, oli myös kammioita.

42:11 Ja siinä oli myös eripaikka niiden edessä, niinkuin niidenkin kammioiden pohjoista päin, ja kaikilla oli yksi pituus ja leveys; ja kaikki heidän uloskäymisensä heidän muotonsa ja oviensa jälkeen.

42:12 Ja niiden kammioiden ovien muodon jälkeen, jotka etelään päin olivat, oli ovi tien suussa, joka oli sen jalon muurin edessä, josta itään päin kohdastansa mennään.

42:13 Ja hän sanoi minulle: ne kammiot pohjoista päin, ja ne kammiot etelään päin eripaikan kohdalla ovat kaikkein pyhimmän sian kammiot, kussa papit pitää syömän, kuin he kaikkein pyhintä uhria \Herralles\ uhraavat, ruokauhria, syntiuhria ja vikauhria; sillä se on pyhä sia.

42:14 Ja kuin papit siihen sisälle menevät, niin ei heidän pidä jälleen tuleman pyhästä ulos äärimäiseen kartanoon, mutta pitää ennen riisuman vaatteensa, joissa he ovat palvelleet; sillä ne ovat pyhät. Ja heidän pitää ottaman toiset vaatteet yllensä, ja sitte menemän kansan sekaan.

42:15 Ja kuin hän kaiken huoneen oli sisältä mitannut, vei hän minun ulos porttiin itään päin, ja mittasi siitä kaiken ympärinsä.

42:16 Itään päin mittasi hän mittariuvulla viisisataa riukumittaa joka taholta.

42:17 Pohjoista päin mittasi hän myös

ruokoa mittaruovon mukaan. Hän kääntyi 42:18 ja mittasi eteläilmalta: viisisataa ruokoa mittaruovon mukaan.

42:19 Hän kääntyi ja mittasi länsi-ilmalta: viisisataa ruokoa mittaruovon mukaan.

42:20 Neljältä ilmansuunnalta hän sen mittasi. Siinä oli muuri yltympäri; pituutta viisisataa ja leveyttä viisisataa. Sen tuli erottaa pyhä epäpyhästä.

43 LUKU

43:1 Sitten hän kuljetti minut portille - sille portille, joka antoi itää kohden.

43:2 Ja katso: Israelin Jumalan kunnia tuli idästä päin. Sen kohina oli niinkuin paljojen vetten kohina, ja maa kirkastui hänen kunniastansa.

43:3 Ja näky, jonka minä näin, oli samanlainen kuin se näky, jonka olin nähnyt tullessani hävittämään kaupunkia; samanlaiset olivat näyt kuin se näky, jonka olin nähnyt Kebar-joen varrella. Niin minä lankesin kasvoilleni.

43:4 Ja Herran kunnia kulki temppeliin sen portin kautta, jonka etupuoli oli itää kohden.

43:5 Ja henki nosti minut ja vei minut sisempään esipihaan. Ja katso: Herran kunnia täytti temppelin.

43:6 Ja minä kuulin jonkun puhuttelevan minua temppelistä; mutta mies seiso minun vieressäni.

43:7 Se ääni sanoi minulle: Ihmislapsi, tämä on minun valtaistuimeni sija ja minun jalkapohjaini sija, jossa minä tahdon asua israelilaisten keskellä iankaikkisesti. Ja Israelin heimo ei ole enää saastuttava minun pyhää nimeäni - eivät he eivätkä heidän kuninkaansa - haureudellansa, kuninkaittensa ruumiilla ja uhrikukkuloillansa.

43:8 Kun he asettivat kynnyksensä minun kynnykseni ääreen, ovenpielensä minun

viisisataa riukumittaa mittariuvulla ympäri. 42:18 Niin myös lounaasen päin mittasi hän viisisataa riukumittaa sillä mittariuvulla. 42:19 Ja kuin hän tuli länteen päin, mittasi hän myös viisisataa riukumittaa sillä mittariuvulla.

42:20 Näin oli muuri, jonka hän mittasi, joka neljältä taholta viisisataa riukumittaa pituudelta ja viisisataa leveydeltä, kaikki ympäri; että pyhä piti oleman eroitettu pyhättömästä.

43 LUKU

43:1 Ja hän johdatti minun porttiin, siihen porttiin, joka on itään päin.

43:2 Ja katso, Israelin Jumalan kunnia tuli itätietä, ja pauhasi, niinkuin suuri vesi pauhaa; ja maa kirkastui hänen kunniastansa.

43:3 Ja tämä näky, jonka minä näin, oli senkaltainen kuin sekin näky, jonka minä näin, kuin minä tulin kaupunkia hävittämään; ja nämät näyt olivat juuri niinkuin sekin näky, jonka minä näin Kebarin virran tykönä; ja minä lankesin maahan kasvoilleni.

43:4 Ja \Herran\ kunnia tuli templiin itäisen portin kautta.

43:5 Ja henki otti minun ja vei sisälliseen esikartanoon; ja katso, huone oli täynnä \Herran\ kunniaa.

43:6 Ja minä kuulin puheen minun tyköni huoneesta, ja yksi mies seiso minun tykönäni,

43:7 Joka sanoi minulle: sinä ihmisen poika, tämä on minun istuimeni paikka ja minun pöytäjalkaini sia, jossa minä tahdon asua Israelin lasten seassa iankaikkisesti; ja ei Israelin huone pidä enään saastuttaman minun pyhää nimeäni, ei he itse eikä heidän kuninkaansa huoruudellansa, eli kuningastensa raatoin kautta kukkuloillansa,

43:8 Jotka asettivat kynnyksensä minun kynnykseni viereen ja ovensa minun oveni

ovenpielteni ääreen, niin että muuri vain oli minun ja heidän välillään, niin he saastuttivat minun pyhän nimeni kauhistuksillansa, joita harjoittivat, ja minä lopetin heidät vihassani.

43:9 Nyt he vievät haureutensa ja kuninkaittensa ruumiit kauas minusta, ja minä asun heidän keskellensä iankaikkisesti.

43:10 Sinä, ihmislapsi, saata Israelin heimolle sanoma tästä temppelistä, että he häpeäisivät rikkomuksiansa; ja he mitatkoot sen sopusuhtaisuuden.

43:11 Ja jos he häpeävät kaikkea, mitä ovat tehneet, niin tee heille tietäväksi temppelin muoto sekä sen sisustus, uloskäytävät, sisäänkäytävät, kaikki muodot, kaikki säädökset, kaikki muodot ja kaikki lait; kirjoita ne heidän silmiensä eteen, että he ottaisivat vaarin sen koko muodosta ja kaikista säädöksistä ja tekisivät niiden mukaan.

43:12 Tämä on temppelin laki: sen koko alue vuoren laella yltympäri on korkeasti-pyhä. Katso, tämä on temppelin laki.

43:13 Ja nämä olivat alttarin mitat kyynärissä, kyynärään luettuna kyynärä ja kämmenenleveys: sen alusta oli kyynärän korkuinen ja kyynärän levyinen, ja sen reunusta ympäri sen laidan oli yhden vaaksan mittainen. Tämä oli alttarin koroke.

43:14 Alustasta, joka oli maassa, alimmalle välireunalle: kaksi kyynärää sekä leveyttä yksi kyynärä; ja pienemmältä välireunalta suuremmalle välireunalle: neljä kyynärää sekä leveyttä kyynärä.

43:15 Jumalan lieteen oli neljä kyynärää, ja Jumalan liedestä ylöspäin olivat ne neljä sarvea.

43:16 Jumalan lieden pituus oli kaksitoista kyynärää ja leveys kaksitoista, niin että sen neljästä sivusta tuli neliö.

43:17 Välireunan pituus oli neljätoista kyynärää ja leveys neljätoista, sen neljältä

sivuun, ja seinä oli minun ja heidän vaiheellansa; ja he saastuttivat minun pyhän nimeni kauhistuksillansa, joita he tekivät, jonkatähden minä heitä vihassani hukutin.

43:9 Mutta nyt heidän pitää huoruutensa kauvas hylkäämän, ja kuningastensa haudat minun tyköäni; niin minä asun heidän tykönänsä iankaikkisesti.

43:10 Sinä, ihmisen poika, osoita Israelin huoneelle templi, että he häpeäisivät pahoja töitensä, ja anna heidän mitata kaikki muoto.

43:11 Ja kuin he kaikkia töitensä häpeävät, niin osoita heille huoneen rakennuksen muoto, läpikäytävät, kuvat, kaikki menot, järjestykset ja oikeudet; ja kirjoita heidän eteensä, että he kaikki sen muodot ja kaikki sen säädöt pitäisivät ja tekisivät.

43:12 Tämä on huoneen laki: vuorten kukkuloilla pitää kaikki sen rajat joka taholta pyhimmät oleman; katso, tämä on huoneen laki.

43:13 Mutta tämä on alttarin mitta, sen kyynärän jälkeen, joka on kämmenen leveys pitempi yhteistä kyynärää: sen jalka oli kyynärää korkia ja kyynärää leveä, ja sen äärestä reunaan, ympäri yksi vaaksa; ja tämä on alttarin korkeus.

43:14 Ja jalasta maan päältä eroitukseen oli kaksi kyynärää korkeutta ja kyynärä leveyttä; mutta vähemmästä eroituksesta enempää, neljä kyynärää korkeutta ja kyynärä leveyttä.

43:15 Mutta Harel neljä kyynärää korkia, ja neljä sarvea ylhäällä Arielista.

43:16 Ja Ariel oli kaksitoistakymmentä kyynärää pitkä ja kaksitoistakymmentä kyynärää leveä, nelikulmainen joka neljältä taholtansa.

43:17 Ja alttarin päällinen oli neljätoistakymmentä kyynärää pitkä ja

sivulta. Sitä ympäröivä reunusta oli puolikyynäräinen, ja sen alusta oli kyynäräinen ympärinsä. Ja sen portaat olivat itäisellä puolella.

43:18 Ja hän sanoi minulle: Ihmislapsi, näin sanoo Herra, Herra: Nämä ovat alttaria koskevat säädökset: Sinä päivänä, jona se on saatu tehdyksi, niin että voidaan sillä uhrata polttouhria ja vihmoa sille verta, 43:19 anna papeille, leeviläisille, jotka ovat Saadokin jälkeläisiä ja saavat minua lähestyä palveluksensa minua, sanoo Herra, Herra, mullikka syntiuhriksi.

43:20 Ota sen verta ja sivele alttarin neljään sarveen ja välireunan neljään kulmaan ja reunustaan yltympäri; niin on sinun puhdistettava se ja toimitettava sen sovitus.

43:21 Ota sitten syntiuhri-mullikka ja polta se säädetyssä, temppelille kuuluvassa paikassa, pyhäkön ulkopuolella.

43:22 Tuo toisena päivänä virheetön kauris syntiuhriksi; alttari on puhdistettava, samoin kuin se puhdistettiin mullikalla.

43:23 Suoritettuasi loppuun puhdistuksen tuo virheetön mullikka ja virheetön oinas pikkukarjasta.

43:24 Tuo ne Herran eteen, ja papit heittäköt niiden päälle suolaa ja uhratkoot ne polttouhriksi Herralle.

43:25 Uhraa joka päivä, seitsemänä päivänä, syntiuhri-kauris; myös on uhrattava mullikka ja oinas pikkukarjasta, virheetömät.

43:26 Seitsemänä päivänä toimitettakoon alttarin sovitus ja puhdistettakoon ja vihittäköön se.

43:27 Niiden päivien kuluttua papit kahdeksantena päivänä ja aina edelleen uhratkoot alttarilla polttouhrejansa ja yhteysuhrejansa. Ja niin minä teihin mielistyn, sanoo Herra, Herra.

neljätoistakymmentä kyynärää leveä, nelikulmainen joka neljätä taholta; ja reuna kävi ympäri, puoli kyynärää leviä, ja sen jalka kyynärää korkia, ja sen astuimet olivat itään päin.

43:18 Ja hän sanoi minulle: sinä ihmisen poika, näin sanoo Herra, \Herra\: nämät pitää oleman alttarin säädyt, kuin se tehdään, että uhrattaisiin siinä polttouhria, ja priiskotettaisiin verta sen päälle.

43:19 Ja papeille, Leviläisille Zadokin suvusta, jotka minun edelläni käyvät, palvelen minua, sanoo Herra, \Herra\, pitää sinun antaman nuoren härjän syntiuhriksi.

43:20 Ja sen verta pitää sinun ottaman ja priiskottaman sillä sen neljä sarvea ja neljä kulmaa reunan ympäri: sillä pitää sinun sen sovittaman ja pyhittämän.

43:21 Ja pitää ottaman syntiuhrihärjän, ja polttaman sen huoneen eripaikassa, ulkona pyhästä.

43:22 Ja toisena päivänä pitää sinun uhraaman virheettömän kauriin syntiuhriksi; ja heidän pitää puhdistaman alttarin niinkuin härjälläkin puhdistettiin.

43:23 Kuin se on tapahtunut, niin sinun pitää uhraaman nuoren virheettömän mullin ja virheettömän oinaan laumasta.

43:24 Ja uhraa ne molemmat \Herran\ edessä; ja heittäkään papit siihen suolaa, ja uhratkaan ne \Herran\ polttouhriksi.

43:25 Näin sinun pitää seitsemän päivää uhraaman, kauriin joka päivä syntiuhriksi: mullin ja oinaan laumasta, jotka molemmat virheetömät olemaan pitää.

43:26 Ja näin heidän pitää alttarin sovittaman seitsemän päivää, ja puhdistaman sen, täyttämän kätensä.

43:27 Ja niiden seitsemän päivän perästä pitää papit, kahdeksantena päivänä ja sitte aina, uhraaman alttarille teidän polttouhrinne ja kiitosuhrinne; niin minä tahdon teille olla armollinen, sanoo Herra, \Herra\.

44 LUKU

44:1 Sitten hän vei minut takaisin pyhäkön ulommalle portille, sille, joka antoi itään päin; mutta se oli suljettu.

44:2 Niin Herra sanoi minulle: Tämä portti on oleva suljettuna: sitä ei saa avata, eikä kenkään saa käydä siitä sisälle, sillä Herra, Israelin Jumala, on käynyt siitä sisälle. Se on oleva suljettu.

44:3 Ruhtinas ainoastaan saakoon ruhtinaana istua siellä ja aterioida Herran edessä; käyköön hän sisään porttieteisen kautta ja tulkoon ulos samaa tietä.

44:4 Sitten hän vei minut pohjoisportin kautta temppelein edustalle, ja minä näin, ja katso: Herran kunnia täytti Herran temppelein. Niin minä lankesin kasvoilleni.

44:5 Ja Herra sanoi minulle: Ihmislapsi, ota huomioosi, katso silmilläsi ja kuule korvillasi kaikki, mitä minä sinulle puhun kaikista Herran temppelein säädöksistä ja kaikista sen laeista, ja ota huomioosi, kuinka temppeleihin on mentävä kustakin pyhäkön uloskäytävästä.

44:6 Ja sano niille uppiniskaisille, sano Israelin heimolle: Näin sanoo Herra, Herra: Jo riittävät kaikki teidän kauhistuksenne, te Israelin heimo,

44:7 te kun olette tuoneet muukalaisia, sydämeltään ja ruumiiltaan ympärileikkaamattomia, minun pyhäkköni olemaan siellä ja häpäisemään minun temppeleitäni, samalla kuin olette uhranneet minun leipääni ja rasvaa ja verta; ja niin te olette rikkoneet minun liittoni - kaikkien muitten kauhistustenne lisäksi.

44:8 Te ette ole itse hoitaneet minulle suoritettavia pyhiä tehtäviä, vaan olette panneet heitä puolestanne hoitamaan minulle pyhäkössäni suoritettavia tehtäviä.

44:9 Näin sanoo Herra, Herra: ei yksikään muukalainen, sydämeltään ja ruumiiltaan ympärileikkaamaton, saa tulla minun pyhäkköni, olkoon se kuka tahansa muukalainen, joka israelilaisten keskuudessa

44 LUKU

44:1 Ja hän vei minun jälleen pyhän äärimäisen portin tietä itään päin; mutta se oli kiinni.

44:2 Ja \Herra\ sanoi minulle: tämä portti pitää oleman kiinni, ja ei pidä avattaman, eikä yksikään pidä siitä käymän; sillä \Herra\ Israelin Jumala on siitä käynyt; ja pitää vielä sitte oleman kiinni.

44:3 Päämiehen se oleman pitää, päämiehen pitää siinä istuman ja syömän leipää \Herran\ edessä; esihuoneesta pitää hänen menemän sisälle, ja ja siitä jälleen tuleman ulos.

44:4 Siitä vei hän minun pohjoisen portin tietä esihuoneen kohdalle; ja minä näin, ja katso, \Herran\ huone oli täynnä \Herran\ kunniaa. Ja minä lankesin kasvoilleni.

44:5 Ja \Herra\ sanoi minulle: sinä, ihmisen poika, pane sydämees, ja katso silmilläs, ja kuule korvillas kaikkia, mitä minä sinulle sanon kaikista \Herran\ huoneen säädyistä ja asetuksista, ja ota vaari, kuinka (ihmisen) itsensä pyhässä käyttäytymän pitää.

44:6 Ja sano kovakorvaiselle Israelin huoneelle: näin sanoo Herra, \Herra\ : te Israelin huone, olette tähänasti kaikilla teidän kauhistuksillanne kyllä tehneet:

44:7 Että te annatte muukalaisia, joilla on ympärileikkaamaton liha, tulla minun pyhäni, jolla te minun huoneeni saastutate, uhratessanne minun leipääni, lihavuutta ja verta, ja näin rikotte kaikki minun liittoni kaikilla teidän kauhistuksillanne.

44:8 Ja ette pidä minun pyhäni tapoja, mutta olette tehneet itsellenne uuden tavan minun pyhästäni.

44:9 Sentähden sanoo Herra, \Herra\ näin: ei yhdenkään vieraan, jolla on ympärileikkaamaton sydän ja ympärileikkaamaton liha, pidä tuleman minun pyhäni, kaikista muukalaisista, jotka

on.

44:10 Vaan ne leeviläiset, jotka menivät minun luotani kauas, silloin kun Israel oli joutunut eksyksiin, nuo, jotka eksyivät pois minusta kivijumalainsa jälkeen, kantakoot syntinsä;

44:11 he toimittakoot minun pyhäkössäni vartioinnin temppelin porteilla ja toimittakoot temppelipalveluksen: he teurastakoot polttouhrit ja teurasuhrit kansalle ja seisokoot heidän edessään heitä palvelemaan.

44:12 Koska he ovat heitä palvelleet heidän kivijumalainsa edessä ja olleet Israelin heimolle kompastuksena syntiin, sentähden minä kättä kohottaen vakuutan heistä, sanoo Herra, Herra, että heidän on kannettava syntinsä.

44:13 He eivät saa lähestyä minua, niin että toimittaisivat minun edessäni papinvirkaa ja lähestyisivät mitään minulle pyhitettyä, mitään korkeasti-pyhää, vaan heidän on kannettava häpeänsä ja kauhistuksensa, joita ovat tehneet.

44:14 Ja minä panen heidät hoitamaan temppelissä suoritettavia tehtäviä, mitä siellä vain on palvelijantyötä ja toimitettavaa.

44:15 Mutta ne leeviläiset papit, Saadokin jälkeläiset, jotka hoitivat minun pyhäkössäni suoritettavat tehtävät silloin, kun israeliläiset olivat eksyneet minusta pois, he saavat lähestyä minua, palvella minua ja seisoa minun edessäni uhraamassa minulle rasvaa ja verta, sanoo Herra, Herra.

44:16 He saavat tulla minun pyhäkööni ja saavat lähestyä minun pöytäni, palvelen minua ja hoitaen minulle suoritettavat tehtävät.

44:17 Ja tullessaan sisemmän esipihan porteille he pukeutukoot pellavavaatteisiin älköötäkään pitäkö yllänsä villaista toimittaessaan virkaansa sisemmän esipihan porteissa ja sisällä temppelissä.

44:18 Pellavaiset juhlapäähineet olkoon heillä päässä ja pellavakaatiot lanteilla.

Israelin lasten seassa ovat.

44:10 Ja ei myös ne Leviläiset, jotka minusta luopuneet, ja Israelin kanssa epäjumalainsa jälkeen erhetykseen menneet ovat; sentähden pitää heidän kantaman omat syntinsä.

44:11 Mutta heidän pitää vartioitseman minun pyhäni ovea, ja oleman huoneen palveliat, ja teurastaman polttouhria ja muita uhreja kansan edestä, ja seisoman heidän edessänsä, palvelen heitä.

44:12 Että he ovat palvelleet heitä heidän epäjumalansa edessä, ja ovat antaneet Israelin huoneelle pahennuksen; sentähden olen minä ojentanut käteni heidän päällensä, sanoo Herra, \Herra\, että heidän pitää kantaman heidän syntinsä,

44:13 Ja ei pidä uhraaman minun edessäni, eikä oleman minun pappini, ei myös minun pyhäni tuleman, kaikkein pyhimpään; mutta pitää kantaman häpynsä ja kauhistuksensa, joita he tehneet ovat.

44:14 Sentähden olen minä tehnyt heitä huoneen oven vartiaksi kaikessa sen palveluksessa, ja kaikissa, mitä siinä tehdään.

44:15 Mutta papit ja Leviläiset Zadokin pojat, jotka minun pyhäni säädyt pitäneet ovat, kuin Israelin lapset luopuivat minusta, ne pitää minun edelläni käymän, palvelen minua, ja minun edessäni seisoman, ja uhraaman minulle lihavuutta ja verta, sanoo Herra, \Herra\.

44:16 Ja heidän pitää menemän minun pyhäni, ja tuleman minun pöytäni eteen, palvelen minua ja pitäin minun säätyäni.

44:17 Ja kuin he tahtovat mennä portista sisälliseen kartanoon, niin heidän pitää pukeman yllensä liinavaatteet, ja ei villoista tehtyjä, niin kauvan kuin he sisällisessä kartanossa palvelevat.

44:18 Ja liinahiipat pitää oleman heidän päässänsä ja liinaiset vaatteet heidän

Älkööt he panko vyötäisillensä mitään hiostuttavaa.

44:19 Kun he sitten menevät pois ulompaan esipihaan, kansan tykö ulompaan esipihaan, riisukoot vaatteensa, joissa ovat virkaa toimittaneet, jättäkööt ne pyhäkön kammioihin ja pukekoot yllensä toiset vaatteet, etteivät pyhittäisi kansaa vaatteillansa.

44:20 Älkööt he ajelko päätänsä, mutta älkööt myöskään antako tukkansa valtoinaan kasvaa: heidän on leikattava hiuksensa.

44:21 Viiniä älköön kukaan pappi juoko tultuansa sisempään esipihaan.

44:22 Leskeä ja hyljättyä älkööt he ottako vaimoksensa, vaan ottakoot neitsyen Israelin heimon jälkeläisistä tai lesken, joka on leskenä papin jälkeen.

44:23 Ja opettakoot he minun kansalleni erotuksen pyhän ja epäpyhän välillä sekä tehkööt heille tiettäväksi, mikä on saastaista, mikä puhdasta.

44:24 Riita-asioissa he seisokoot tuomitsemassa ja tuomitkoot niissä minun oikeuksieni mukaan. Minun lakejani ja käskyjäni he noudattakoot kaikkien minun juhlieni vietossa ja pyhittäkööt minun sapattini.

44:25 Älköön hän menkö kuolleen ihmisen luo ja siten tulko saastaiseksi; ainoastaan isästä ja äidistä, pojasta ja tyttärestä, veljestä ja sisaresta, jos tämä ei ollut naitu, hän saa näin saattaa itsensä saastaiseksi.

44:26 Mutta puhdistuksensa jälkeen luettakoon hänelle vielä seitsemän päivää;

44:27 ja sinä päivänä, jona hän tulee pyhäkköön, sisempään esipihaan, toimittamaan virkaansa pyhäkössä, hän uhratkoon syntiuhrinsa, sanoo Herra, Herra.

44:28 Ja tämä on oleva heidän perintöosansa: minä olen heidän perintöosansa. Teidän ei tule antaa heille perintömaata Israelissa: minä olen heidän

kupeillansa, ja ei pidä sitoman itsiänsä hikiliinoilla,

44:19 Ja kuin he menevät ulkoiseen ja äärimäiseen kartanoon kansan tykö, niin heidän pitää paneman ne vaatteet pois, joissa he palveluksen tehneet ovat, ja kätkemän ne pyhiin kammioihin; ja heidän pitää ottaman toiset vaatteet yllensä, ettei he kansaa pyhittäisi omissa vaatteissansa.

44:20 Ei heidän pidä ajeleman päätänsä, eikä pitkiä hiuksia kasvattaman; mutta pitää antaman hiuksensa tasaisesti leikata ympäri.

44:21 Ei myös yksikään pappi pidä viinaa juoman, kuin hänen sisimäiseen kartanoon sisälle menemän pitää.

44:22 Ei myös pidä ottaman yhtään leskeä eli hyljättyä avioksensa, mutta neitseeseen Israelin suvusta, eli ottakaan papin lesken.

44:23 Ja opettakaan minun kansaani tietämään erotuksen pyhän ja pyhättömän välillä, että he puhtaan ja saastaisen välillä erotuksen tietäisivät.

44:24 Ja kuin riita tulee heidän eteensä, niin heidän pitää seisoman ja tuomitseman ja puhuman minun lakini ja säätyäni jälkeen, ja pitämän minun käskyni, ja kaikki minun pyhäpäiväni ja sabbatini pyhittämän.

44:25 Ja ei pidä menemän yhdenkään kuolleen ihmisen tykö saastuttamaan itsiänsä; vaan ainoasti isänsä ja äitinsä, poikansa ja tyttärensä, veljensä ja sisarensa, jolla ei miestä ole ollut, niiden tähden joku saa itsensä saastuttaa;

44:26 Mutta että he puhdistavat itsensä jälleen seitsemän päivää.

44:27 Ja kuin hän jälleen menee pyhään, sisimäiseen kartanoon, palvelemaan pyhässä, niin pitää hänen uhraaman syntiuhrinsa, sanoo Herra, \Herra\.

44:28 Ja se on heille perinnöksi; minä tahdon olla heidän perintönsä; sentähden ei teidän pidä heille perimistä antaman Israelissa; sillä minä olen heidän

perintömaansa.

44:29 Ruokauhrin, syntiuhrin ja vikauhrin he saavat syödä, ja kaikki, mikä on tuhon omaksi vihittyä Israelissa, on tuleva heille.

44:30 Paras kaikesta uutisesta, kaikenlaatuisesta, ja kaikki annit, mitä laatua hyvänsä antinne ovatkin, tulevat papeille; ja parhaat jyvärouheistanne on teidän annettava papille, että sinä tuottaisit siunauksen huoneellesi.

44:31 Papit älkööt syökö mitään itsestään kuollutta tai kuoliaaksi raadeltua, ei lintua eikä raavasta.

45 LUKU

45:1 Kun te arvotte maata perintöosiksi, niin antakaa Herralle anti, pyhä osa maasta, kahtakymmentäviittä tuhatta pitkä ja kahtakymmentä tuhatta leveä. Se olkoon pyhä koko alueeltaan, yltympäri.

45:2 Siitä tulkoon pyhäkölle neliö, viisisataa ja viisisataa joka taholta, ja sen lisäksi avointa tilaa viisikymmentä joka taholta.

45:3 Ja mittaa tästä mitatusta alueesta kahtakymmentäviittä tuhatta pitkälti ja kymmentätuhatta leveältä, ja siinä olkoon pyhäkkö, korkeasti-pyhä.

45:4 Se olkoon pyhä osa maasta papeille, jotka palvelevat pyhäkössä, jotka lähestyvät ja palvelevat Herraa; se olkoon talojen sijana heitä varten ja pyhänä paikkana pyhäkköä varten.

45:5 Kahtakymmentäviittä tuhatta pitkälti ja kymmentätuhatta leveältä on tuleva leeviläisille, jotka toimittavat palvelusta pyhäkössä, heille perintömaaksi - kaksikymmentä kammiota -.

45:6 Kaupungille antakaa perintömaata viittätuhatta leveältä ja kahtakymmentäviittä tuhatta pitkälti, pyhän antimaan viereltä; se olkoon kaiken Israelin heimon oma.

perintönsä.

44:29 Heidän pitää saaman elatuksensa ruokauhrista, syntiuhrista ja vikauhrista; ja kaikki kiroitut Israelissa pitää heidän oleman.

44:30 Ja kaikki ensimmäinen hedelmä ja esikoiset kaikista teidän ylennysuhreistanne pitää pappein oleman. Teidän pitää myös antaman papeille esikoiset teidän taikinastanne, että siunaus olis sinun huoneessas.

44:31 Mutta joka kuollut on eli metsän pedolta haaskattu, linnusta eli eläimestä, sitä ei pidä pappein syömän.

45 LUKU

45:1 Kuin te maata jaatte arvalla, niin teidän pitää eroittman osan maasta \Herralle\ pyhäksi, viisikolmattakymmentä tuhatta riukumittaa pituudelle ja kymmenentuhatta leveydelle: se paikka on pyhä kaikissa rajoissansa ympäri.

45:2 Ja tästä pitää oleman pyhään viisisataa riukumittaa, nelikulmainen ympärinsä, ja esikaupungiksi viisikymmentä kyynärää.

45:3 Ja sillä paikalla, joka on viisikolmattakymmentä tuhatta riukua pitkä ja kymmenentuhatta leveä, pitää pyhän oleman, ja kaikkein pyhimmän.

45:4 Se pitää maasta pyhä oleman, ja pitää pappein oleman, jotka pyhässä palvelevat, ja \Herran\ eteen tulevat palvelemaan häntä, että heillä pitää oleman sia huoneelle, se pitää myös pyhä oleman.

45:5 Mutta Leviläisten, jotka huoneessa palvelevat, pitää myös saaman viisikolmattakymmentä tuhatta riukua pituudelle ja kymmenentuhatta leveydelle heidän osaksensa, kahdellekymmenelle kammiolle.

45:6 Ja kaupungin omaisuudeksi pitää teidän yhden paikan jättämän, viisituhatta riukua leveydelle ja viisikolmattakymmentä tuhatta riukua pituudelle, sen maan sivusta, joka pyhää ylennysuhria varten eroitettu

45:7 Ja ruhtinaalle: molemmilta puolin pyhää antimaata ja kaupungin perintömaata, pyhän antimaan sivusta ja kaupungin perintömaan sivusta, lännen puolelta länteen päin ja idän puolelta itään päin, maata yhtä pitkälti kuin on yhden sukukuntaosan pituus länsirajasta itärajaan.

45:8 Se olkoon hänellä maana, perintömaana Israelissa; ja älkööt minun ruhtinaani enää sortako minun kansaani, vaan jättäkööt muun maan Israelin heimolle sukukunnittain.

45:9 Näin sanoo Herra, Herra: Jo riittää, te Israelin ruhtinaat! Heittäkää pois väkivalta ja sorto, noudattakaa oikeutta ja vanhurskautta, heretkää häätämästä mailtansa minun kansaani, sanoo Herra, Herra.

45:10 Olkoon teillä oikea paino, oikea eefa-mitta ja oikea bat-mitta.

45:11 Eefa- ja bat-mitta olkoot tarkoin yhtä suuret: bat vetäköön kymmenenneksen hoomer-mittaa ja eefa kymmenenneksen hoomer-mittaa; hoomerin mukaan määrättäköön kumpaisenkin suuruus.

45:12 Sekelissä olkoon kaksikymmentä geeraa; miina olkoon teillä kaksikymmentä sekeliä, kaksikymmentäviisi sekeliä, viisitoista sekeliä.

45:13 Tämä on anti, joka teidän on annettava: kuudennes eefaa nisuhoomerista ja kuudennes eefaa ohrahoomerista;

45:14 öljyn määrä bat-mitasta öljyä: kymmenennes batia koor-mitasta - kymmenestä batista, hoomerista - sillä hoomer on kymmenen batia;

45:15 pikkukarjasta: kahdestasadasta yksi lammas Israelin runsasvetisiltä laitumilta ruokauhriksi, polttouhriksi ja yhteysuhriksi, että voitaisiin toimittaa heille sovitus, sanoo

on: se pitää kaikelle Israelin huoneelle oleman.

45:7 Päämiehelle pitää teidän myös antaman yhden paikan, molemmille puolille pyhän ylennysuhrin osaa ja kaupungin omaisuutta, juuri pyhän ylennysuhrin osan ja kaupungin omaisuuden eteen läntisestä kulmasta niin länteen ja itäisestä kulmasta itään päin; sen pituus pitää vastaaman yhtä niistä muista osista, länsirajasta niin itärajaan asti.

45:8 Se pitää oleman hänen oma osansa Israelissa; ettei minun päämieheni pidä enempi ottaman minun kansaltani, joka heidän on, vaan pitää antaman maan Israelin huoneelle heidän sukukunnissansa.

45:9 Sillä näin sanoo Herra, \Herra\: eikö siinä kyllä ole, te Israelin päämiehet? lakatkaa kaikesta vääryydestä ja väkivallasta, ja tehkää oikeus ja vanhurskaus; ja älkää enempeä rasittako minun kansaani, sanoo Herra, \Herra\.

45:10 Teidän pitää pitämän oikian puntarin, ja oikian vaaan, ja oikian mitan.

45:11 Epha ja bat pitää kaikki yhtä oleman, niin että bat pitää kymmenen osan homeria, ja epha kymmenen osan homeria; sillä homerilla pitää ne molemmat mitattaman.

45:12 Mutta siklin pitää pitämän kaksikymmentä geraa; ja kaksikymmentä sikliä, viisikolmattakymmentä sikliä ja viisitoistakymmentä sikliä tekevät minan.

45:13 Tämä on ylennysuhri, jonka teidän antaman pitää: kuudes osa ephaa ja homeria nisuja, ja kuudes osa ephaa ja homeria ohria.

45:14 Mutta öljyä, joka batilla mitataan, pitää teidän antaman batin, joka on kymmenes osa korja, eli kymmenennes homeria; sillä kymmenen batia tekevät homerin.

45:15 Ja yksi uuhinen karitsa kahdestasadasta lampaasta, Israelin lammaslaitumelta, ruokauhriksi, polttouhriksi, kiitosuhriksi, sovinnoksi heidän edestänsä,

Herra, Herra.

45:16 Kaikki maan kansa on velvoitettu tähän antiin Israelin ruhtinaalle.

45:17 Mutta ruhtinas toimittakoon polttouhrit, ruokauhrin ja juomauhrin juhlina, uusinakuina ja sapatteina, kaikkina Israelin heimon juhla-aikoina; hän uhratkoon syntiuhrin, ruokauhrin, polttouhrin ja yhteysuhrin toimittaakseen sovituksen Israelin heimolle.

45:18 Näin sanoo Herra, Herra: Ota ensimmäisessä kuussa, kuukauden ensimmäisenä päivänä virheetön mullikka ja puhdista pyhäkkö.

45:19 Ja pappi ottakoon syntiuhrin verta ja sivelköönsä sitä temppelin ovenpieliin ja alttarin välireunan neljään kulmaan ja sisemmän esipiikan portin ovenpieliin.

45:20 Samoin tee kuukauden seitsemäntenä päivänä sen varalta, että joku olisi erehdyksestä tai tietämättömyydestä rikkonut. Ja niin te toimitatte temppelin sovituksen.

45:21 Ensimmäisessä kuussa, kuukauden neljäntenätoista päivänä, on teillä pääsiäinen. Se on seitsemänpäiväinen juhla. Syötäköön silloin happamatonta leipää.

45:22 Sinä päivänä uhratkoon ruhtinas omasta puolestansa ja maan kaiken kansan puolesta mullikan syntiuhriksi.

45:23 Ja seitsemäntenä juhlapäivänä hän uhratkoon polttouhriksi Herralle seitsemän mullikkaa ja seitsemän oinasta, virheettömiä, joka päivä seitsemänä päivänä, ja syntiuhriksi kauriin joka päivä.

45:24 Ja ruokauhriksi hän uhratkoon eefamitan mullikkaa ja eefamitan oinasta kohti sekä öljyä hiinmitan eefaa kohti.

45:25 Seitsemännessä kuussa, kuukauden viidentenätoista päivänä, juhlanä, hän uhratkoon samalla tavoin - niin seitsemänä päivänä - samankaltaisen syntiuhrin, polttouhrin ja ruokauhrin sekä saman määrän öljyä.

sanoo Herra, \Herra\.

45:16 Kaikki maan kansa pitää tuoman ylennysuhrin Israelin päämiehelle.

45:17 Ja päämiehen pitää uhraaman polttouhrinsa, ruokauhrinsa, ja juomauhrinsa juhlapäivänä, uudella kuulla ja sabbatina, ja kaikkina Israelin huoneen suurina juhlapäivinä; hänen pitää myös tekemän syntiuhrin ja ruokauhrin, polttouhrin ja kiitosuhrin, sovinnoksi Israelin huoneen edestä.

45:18 Näin sanoo Herra, \Herra\:
ensimmäisenä päivänä ensimmäistä kuuta pitää sinun ottaman virheettömän mullin, ja puhdistaman pyhän.

45:19 Ja pappi ottakaan syntiuhrin verestä, ja priiskottakaan sillä huoneen pihtipielet ja neljä alttarin kulmaa, niin myös sisimäisen kartanon portin pihtipielet.

45:20 Ja näin sinun pitää tekemän seitsemäntenä päivänä kuuta, jos joku tietämättä erehtynyt on, että te huoneen pyhittäisitte.

45:21 Neljäntenätoistakymmenentenä päivänä ensimmäistä kuuta pitää teidän pääsiäistä pitämän, ja pitämän pyhää seitsemän päivää, ja syömän happamatonta leipää.

45:22 Sinä päivänä pitää päämiehen uhraaman itse edestänsä ja kaiken maan kansan edestä mullin syntiuhriksi.

45:23 Mutta niinä seitsemänä päivänä, juhlanä, pitää hänen joka päivä tekemän \Herralle\ polttouhria, seitsemän mullia ja seitsemän oinasta, jotka virheettömät ovat, ja kauriin joka päivä syntiuhriksi.

45:24 Mutta ruokauhriksi pitää hänen uhraaman ephan mullille ja ephan oinaalle, ja hinnin öljyä ephalle.

45:25 Viidentenätoistakymmenentenä päivänä seitsemättä kuukautta pitää hänen pyhänä pitämän seitsemän päivää järjestänsä, niinkuin ne muutkin seitsemän päivää; ja sillä tavalla pitämän syntiuhrin kanssa, polttouhrin, ruokauhrin ja myös

46 LUKU

46:1 Näin sanoo Herra, Herra: Sisemmän esipihan portti, se, joka antaa itään päin, olkoon suljettuna kuusi työpäivää. Mutta sapatinpäivänä se avattakoon; myös avattakoon se uudenkuun päivänä.

46:2 Silloin tulkoon ruhtinas porttieteisen kautta ulkoa ja asettukoon portin ovenpieleen; ja kun papit uhraavat hänen polttouhriansa ja yhteysuhriansa, niin hän kumartaen rukoilkoon portin kynnyksellä ja menköön sitten ulos. Mutta porttia älköön suljettako ennen iltaa.

46:3 Ja maan kansa kumartaen rukoilkoon sen portin ovella sapatteina ja uusinakuina Herran edessä.

46:4 Ja polttouhrina, joka ruhtinaan on uhrattava Herralle sapatinpäivänä, olkoon: kuusi virheetöntä karitsaa ja virheetön oinas;

46:5 ja ruokauhrina: eefa-mitta oinasta kohti, mutta ruokauhrina karitsoita kohti se, mitä hän voi ja tahtoo antaa, ynnä hiin-mitta öljyä eefaa kohti.

46:6 Uudenkuun päivänä olkoon polttouhrina: virheetön mullikka, kuusi karitsaa ja oinas, virheetömiä;

46:7 ja ruokauhrina hän uhratkoon eefan mullikkaa kohti ja eefan oinasta kohti sekä karitsoita kohti sen, mitä hän saa hankituksi, ynnä öljyä hiin-mitan eefaa kohti.

46:8 Ja kun ruhtinas tulee, niin tulkoon porttieteisen kautta ja menköön ulos samaa tietä.

46:9 Mutta kun maan kansa tulee juhlina Herran eteen, niin se, joka pohjoisportin kautta tuli kumartaen rukoilemaan, menköön ulos eteläportin kautta, ja joka tuli eteläportin kautta, se menköön ulos pohjoisportin kautta; älköön kenkään palatko sen portin kautta, josta tuli, vaan menköön ulos vastakkaisesta.

öljyn kanssa.

46 LUKU

46:1 Näin sanoo Herra, \Herra\: sisimäisen kartanon portti, joka itään päin on, pitää kuutena arkipäivänä oleman kiinni, mutta sabbatina ja uudella kuulla avattaman.

46:2 Ja päämiehen pitää menemän ulkoiselle puolelle huoneen porttia ja seisahdaman portin kynnykselle; ja pappein pitää uhraaman hänen polttouhriensa ja kiitosuhriensa, mutta hänen pitää rukoileman portin kynnyksellä, ja sitte jälleen menemän ulos; mutta portin pitää ehtoosen asti avoinna oleman.

46:3 Maan kansan pitää myös rukoileman \Herran\ edessä, sen portin ovesta, sabbatina ja uudella kuulla.

46:4 Mutta polttouhriksi, jonka päämiehen \Herralle\ uhraaman pitää sabbatina, pitää oleman kuusi virheetöntä karitsaa ja virheettömän oinaan,

46:5 Ja ephan sämpyläjauhoja oinaan kanssa ruokauhriksi, ja karitsain kanssa ruokauhriksi, mitä kukin voi, ja hinnin öljyä ephaan.

46:6 Mutta uudella kuulla pitää uhrattaman nuori virheetöin härkä, ja kuusi karitsaa, ja virheetöin oinas.

46:7 Ja epha härjän kanssa, ja epha oinaan kanssa ruokauhriksi; mutta karitsan kanssa niin paljon kuin hän käteensä saa, ja hinni öljyä ephaan.

46:8 Ja kuin päämies sinne menee, niin hänen pitää menemän portin esihuoneen kautta, ja siitä tuleman ulos jälleen.

46:9 Mutta maan kansa, jotka \Herran\ eteen tulevat suurina juhlapäivinä, ja käyvät pohjoisen portin kautta rukoilemaan, ne pitää jälleen tuleman ulos eteläportista; ja jotka eteläportista tulevat, ne pitää käymän ulos pohjoisesta portista. Ja ei pidä tuleman ulos jälleen siitä portista, josta he ovat menneet sisälle, mutta kohdastansa

46:10 Ja ruhtinas tulkoon heidän joukossansa, kun he tulevat, ja menkään ulos, kun he menevät.

46:11 Juhlina ja juhla-aikoina olkoon ruokauhri: eefa mullikkaa kohti ja eefa oinasta kohti sekä karitsoita kohti se, mitä mikin voi ja tahtoo antaa, ynnä öljyä hiin-mitta eefaa kohti.

46:12 Milloin ruhtinas uhraa vapaaehtoisia lahjoja, polttouhrin tai yhteysuhrin vapaaehtoisena lahjana Herralle, avattakoon hänelle portti, joka antaa itään päin, ja hän uhratkoon polttouhrinsa sekä yhteysuhrinsa samoin, kuin hän uhraa sapatinpäivänä, ja menkään ulos; ja hänen mentyänsä suljettakoon portti.

46:13 Uhraa vuoden vanha virheetön karitsa joka päivä polttouhriksi Herralle: uhraa se joka aamu.

46:14 Ja sen lisäksi uhraa ruokauhriksi joka aamu kuudennes eefaa ynnä öljyä kolmannes hiin-mittaa lestyjen jauhojen kustuttamiseksi. Tämä on ruokauhri Herralle - ikuinen, pysyvä säädös.

46:15 Niin uhratkaa joka aamu karitsa, ruokauhri ja öljy jokapäiväiseksi polttouhriksi.

46:16 Näin sanoo Herra, Herra: Jos ruhtinas antaa jollekin pojistansa lahjan, on se tämän perintöosa. Se on tuleva hänen pojillensa: se on perintöosana heidän omaisuuttansa.

46:17 Mutta jos hän antaa lahjan perintöosastaan jollekin palvelijoistansa, olkoon se tämän omana vapautusvuoteen saakka, mutta sitten tulkoon takaisin ruhtinaalle: sehän on hänen perintöosaansa ja on tuleva hänen pojilleen.

46:18 Älköönkä ruhtinas ottako kansan perintöosia, niin että sortaisi heitä pois heidän perintömaaltansa. Omasta perintömaastaan hän antakoon perintöosia pojillensa, ettei kukaan minun kansastani tulisi hädetyksi pois omalta

toiselta puolelta menemän ulos.

46:10 Päämiehen pitää ulos ja sisälle heidän kanssansa käymän.

46:11 Ja pyhäpäivinä ja juhlapäivinä pitää uhrattaman ruokauhriksi mullin kanssa epha, ja oinaan kanssa epha, ja karitsan kanssa niin paljon kuin hän saa käteensä, ja hinni öljyä ephan kanssa.

46:12 Mutta kuin päämies tahtoo tehdä vapaaehtoisen polttouhrin eli kiitosuhrin \Herralle\, niin hänelle pitää avattaman itäportti, että hän saa uhrata polttouhrinsa ja kiitosuhrinsa, niinkuin hän sen sabbatinakin uhraa; ja koska hän jälleen tulee ulos, niin pitää portti pantaman kiinni hänen jälkeensä.

46:13 Ja sinun pitää tekemän \Herralle\ joka päivä polttouhria, vuotisen virheettömän karitsan; sen pitää sinun uhraaman joka aamulla,

46:14 Ja joka aamulla paneman siihen päälle kuudennen osan ephaa ruokauhriksi, ja kolmannen osan hinniä öljyä, sekoitettu sämpyläjauhoihin: se pitää oleman jokapäiväinen ruokauhrin sääty \Herralle\.

46:15 Ja näin pitää heidän aina uhraaman karitsan ruokauhrin ja öljyn kanssa joka aamu alinomaiseksi polttouhriksi.

46:16 Näin sanoo Herra, \Herra\: kuin päämies antaa yhdelle pojistansa lahjan hänen perinnöstänsä, sen pitää oleman hänen poikansa oma perintö.

46:17 Mutta jos hän antaa lahjan yhdelle palvelijoistansa hänen perinnöstänsä, niin se pitää sen oma oleman vapaavuoteen saakka, ja niin pitää se jälleen päämiehelle tuleman; sillä hänen osansa pitää ainoasti hänen poikansa perimän.

46:18 Ja ei päämiehen pidä mitään ottaman kansan perinnöstä, eli ajaman heitä pois heidän omastansa; mutta pitää antaman lapsille heidän perintönsä, ettei minun kansani tulisi hajoitetuksi pois omaisuudestaan.

perintömaaltansa.

46:19 Sitten hän vei minut siitä sisäänkäytävästä, joka oli portin sivuseinämällä, niiden kammioiden luo, jotka olivat pyhitettyjä papeille ja jotka antoivat pohjoiseen päin. Ja katso, siellä oli eräs paikka kauimpana länttä kohti.

46:20 Ja hän sanoi minulle: Tämä on paikka, missä pappien on keitettävä vikauhri ja syntiuhri sekä leivottava ruokauhri, etteivät veisi ulos sitä ulompaan esipihaan ja siten tulisi pyhittäneeksi kansaa.

46:21 Sitten hän vei minut ulompaan esipihaan ja johdatti minut esipihan neljän nurkkauksen ohitse, ja katso, esipihan joka nurkkauksessa oli piha.

46:22 Esipihan neljässä nurkkauksessa oli suljetut pihat, neljänkymmenen pituiset ja kolmenkymmenen levyiset; nämä neljä nurkka-alaa olivat yhtä suuret.

46:23 Ja niissä neljässä oli ympärinsä kivikehä, ja alas kivikehään oli tehty keittoliesiä ympärinsä.

46:24 Ja hän sanoi minulle: Nämä ovat keittäjäin suojat, joissa temppeleipalvelijat keittävät kansan teurasuhrit.

47 LUKU

47:1 Sitten hän vei minut takaisin temppelin ovelle. Ja katso, vettä kumpusi temppelin kynnyksen alta itään päin, sillä temppelin etusivu oli itää kohti. Ja vesi juoksi alas temppelin oikeanpuolisen sivuseinämän alitse, alttarin eteläpuolitse.

47:2 Sitten hän toi minut ulos pohjoisportin kautta ja kierrätti minut ulkopuolitse ulkoportille, joka antoi itää kohden; ja katso, vesi virtasi oikeanpuoliselta sivuseinämältä päin.

47:3 Mennessänsä itää kohti mies, mittanuora kädessään, mittasi tuhat kyynärää ja antoi minun käydä veden

46:19 Ja hän vei minun läpikäytävän sivulle pohjan porttia päin, pyhän kammioihin, jotka pappein olivat; ja katso, siellä oli yksi sia kahdessa kulmassa länteen päin.

46:20 Ja hän sanoi minulle: tämä on se sia, jossa papit vikauhrin ja syntiuhrin keittämän pitää, ja leipoman ruokauhrin, ettei heidän tarvitse niitä ulkonaiselle kartanolle kantaa, pyhittämään kansaa.

46:21 Ja hän vei minun ulos ulkonaiseen kartanoon, ja johdatti minun neljään kartanon kulmiin; ja katso, siellä oli esihuone kussakin kulmassa toinen toisensa edessä.

46:22 Jokaisessa neljässä kartanon kulmassa olivat esihuoneet toinen toisensa kanssa, neljäkymmentä kyynärää pitkät ja kolmekymmentä kyynärää leveät, erotetut vähiin paikkoihin, niin leviää yksi kuin toinenkin.

46:23 Ja siellä kävi yksi vähä muuri ympäri kaikkia niitä neljää; ja siellä olivat totot tehdyt alhaalla ympäri muurin.

46:24 Ja hän sanoi minulle: nämät ovat keittosiat, joissa palveliat, jotka huoneessa palvelusta tekevät, keittämän pitää kansan uhrin.

47 LUKU

47:1 Ja hän vei minun jälleen templin oven eteen, ja katso, siellä juoksi vesi templin kynnyksen alitse itään päin; sillä templin ovi oli itään päin; ja vesi juoksi templin oikialta puolelta lounaaseen päin, alttarin ohitse.

47:2 Ja hän vei minun ulos pohjoista porttia päin, ja vei minun ympäri sitä tietä ulkoisesta portista itään päin; ja katso, vesi juoksi oikialta puolelta sieltä ulos.

47:3 Ja mies läksi itään päin, ja mittanuora oli hänen kädessään, ja mittasi tuhannen kyynärää, ja hän vei minun veteen minun

poikki: vettä oli nilkkoihin asti.

47:4 Sitten hän mittasi tuhat ja antoi minun käydä veden poikki: vettä oli polviin asti. Sitten hän mittasi tuhat ja antoi minun käydä poikki: vettä oli lanteisiin asti.

47:5 Sitten hän mittasi tuhat: tuli virta, jonka poikki minä en voinut käydä, sillä vesi nousi uimavedeksi, virraksi, josta ei voinut käydä poikki.

47:6 Niin hän kysyi minulta: Oletko nähnyt, ihmislapsi? ja kuljetti minua ja toi takaisin pitkin virran rantaa.

47:7 Mutta kun minä tulin takaisin, niin katso: virran rannalla kasvoi hyvin paljon puita molemmilla puolilla.

47:8 Ja hän sanoi minulle: Nämä vedet juoksevat itäiselle alueelle, virtaavat alas Aromaahan ja tulevat mereen; niiden jouduttua mereen vesi siinä paranee.

47:9 Ja kaikki elolliset, kaikki, jotka liikkuvat, virkoavat elämään kaikkialla, mihin tämä kaksoisvirta tulee. Ja kaloja on oleva hyvin paljon; sillä kun nämä vedet sinne tulevat ja vesi paranee, niin kaikki virkoaa elämään, minne vain virta tulee.

47:10 Ja kalastajia seisoo sen rannalla. Een-Gedistä Een-Eglaimiin asti se on oleva yhtä verkkoapajaa. Siinä on kaikenlaisia kaloja, aivan kuin suuren meren kaloja, hyvin paljon.

47:11 Sen rämeet ja lätäköt eivät parane: ne jätetään suolan valtaan.

47:12 Mutta virran varrella, sen molemmilla rannoilla, kasvaa kaikkinaisia hedelmäpuita. Niistä eivät lakastu lehdet eivätkä lopu hedelmät: joka kuukausi ne kantavat tuoreet hedelmät, sillä niitten vedet juoksevat pyhäköstä, ja niitten hedelmät ovat ravitsevaiset ja niitten lehdet parantavaiset.

47:13 Näin sanoo Herra, Herra: Tämä on raja, jonka mukaan teidän on jaettava maa perintöösiksi kahdelletoista Israelin sukukunnalle - Joosef saakoon kaksi osaa -.

pöytäjalkoihini saakka.

47:4 Ja mittasi vielä tuhannes kyynärää, ja vei minun veteen polviini saakka; ja mittasi jälleen tuhannen kyynärää ja antoi minun mennä siihen kupeisiin saakka.

47:5 Niin hän mittasi vielä tuhannen, että niin syvä tuli, etten minä enään pohjaan ulottunut; sillä vesi oli niin syvä, että siinä täytyi uida, ja ei ulottunut pohjaan.

47:6 Ja hän sanoi minulle: sinä ihmisen poika, tämän olet sinä kyllä nähnyt; ja hän vei minun jälleen ojan reunalle.

47:7 Ja kuin minä itseni käänsin, katso, siellä oli sangen monta puuta rannalla molemmilla puolilla.

47:8 Ja hän sanoi minulle: tämä vesi, joka itään päin juoksee, pitää juokseman paljaan maan lävitse mereen; ja kuin se tulee mereen, niin sen vedet terveellisiksi tulevat.

47:9 Ja kaikki, jotka siinä elävät ja liikkuvat, kuhunka nämät virrat tulevat, niiden pitää elämän; ja pitää oleman sangen paljon kaloja; ja kaikki pitää terveet oleman ja elämän, kuhunka tämä virta tulee.

47:10 Siinä pitää oleman kalamiehet; Engeddistä niin Eneglaimiin asti pitää verkkoja pantaman; sillä siinä pitää oleman lajinsa jälkeen sangen paljon kaloja, niinkuin suuressakin meressä.

47:11 Mutta järvet ja suovedet ei pidä oleman terveelliset, mutta suolaiseksi tuleman.

47:12 Ja molemmilla puolilla ojan rantoja pitää kasvaman kaikkinaisia hedelmällisiä puita, joiden lehdet ei pidä variseman, eikä hedelmät mätänemän; ja heidän pitää joka kuu kantaman uuden hedelmän; sillä heidän vetensä vuotaa pyhästä, heidän hedelmänsä kelpaavat ruoaksi, ja heidän lähteensä lääkitykseksi.

47:13 Näin sanoo Herra, \Herra\ : nämät ovat rajat, joiden jälkeen teidän pitää kahdelletoistakymmenelle Israelin sukukunnalle maan jakaman; mutta kaksi osaa tulee Josephin suvulle.

47:14 Ja te saatte siitä perintöosan jokainen kohdaltansa; sillä minä olen kättä kohottaen luvannut antaa sen teidän isillenne, ja niin tämä maa tulee teille perintöosaksi.

47:15 Tämä on maan pohjoispuolinen raja: Suuresta merestä Hetlonin tietä siihen asti, mistä mennään Sedadiin.

47:16 Hamat, Beerota, Sibraim, joka on Damaskon alueen ja Hamatin alueen välissä, keskimmäinen Haaser, joka on Hauranin rajalla;

47:17 ja näin menee raja merestä Hasar-Eenoniin - Damaskon alue jää pohjoiseen ja pohjoiseen myös Hamatin alue. Tämä on pohjoispuoli.

47:18 Sitten itäpuoli: Hauranin ja Damaskon välistä sekä Gileadin ja Israelin maan välistä, Jordania pitkin. Mitatkaa se rajasta Idänmereen. Tämä on itäpuoli.

47:19 Sitten eteläpuoli, päivään päin: Taamarista Meriban veteen, joka on Kaadeksessa, Puroon ja Suureen mereen. Tämä on päivänpuoli, etelään päin.

47:20 Sitten länsipuoli: Suuri meri rajasta sen paikan kohdalle, mistä mennään Hamatiin. Tämä on länsipuoli.

47:21 Jakakaa tämä maa keskenänne Israelin sukukuntien mukaan.

47:22 Ja arpokaa se perintöosiksi itsellenne ja muukalaisille, jotka asuvat teidän keskuudessanne ja ovat synnyttäneet lapsia teidän keskuudessanne. Olkoot he teille samanarvoisia kuin maassa syntyneet israelilaiset: he saakoot arvalla perintöosan Israelin sukukuntain keskuudessa teidän kanssanne.

47:23 Missä sukukunnassa muukalainen asuu, siinä antakaa hänelle perintöosa, sanoo Herra, Herra.

48 LUKU

48:1 Ja nämä ovat sukukuntien nimet: Pohjois-äärellä, pitkin Hetlonin tien vartta

47:14 Ja teidän pitää sen yhtäläisesti jakaman, niin yhdelle kuin toisellekin; sillä minä olen vannonut sen antaakseni teidän isillenne, ja tämä maa pitää tuleman teille perinnöksi.

47:15 Tämä on maan raja: pohjaan päin, isosta merestä, Hetlonin tietä niin aina Zedadiin,

47:16 Hematiin, Berotoon, Sibraimiin, jotka Damaskun ja Hamatin rajain välillä ovat, ja HatsarTikoniin, joka Havran rajaan ulottuu.

47:17 Ja raja merestä niin Hatsar-Enoniin on Damaskun raja, ja Zaphon pohjaan päin Hamatin raja: ja se on pohjan puoleinen kulma.

47:18 Mutta rajan itään päin pitää teidän mittaaman Havran ja Damaskun väliltä ja Gileadin väliltä, ja koko Israelin väliltä, Jordanin tykönä, rajasta itämereen saakka; se pitää oleman raja itään päin.

47:19 Mutta raja lounaaseen päin on Tamarista aina Kadeksen riitaveteen saakka, ja virtaan asti suuren meren tykönä; sen pitää oleman rajan lounaasen päin.

47:20 Ja raja länteen päin on isosta merestä, rajasta kohdastansa aina Hamatiin; se on raja länteen päin.

47:21 Ja näin teidän pitää jakaman maan teillenne Israelin sukukunnissa.

47:22 Ja kuin te arvan heitätte maata jakaissanne teidän välillänne, niin teidän pitää muukalaisia pitämän, jotka asuvat teitä läsnä, ja elävät eli siittävät lapsia teidän seassanne, niinkuin he olisivat Israelin lasten seassa syntyneet lapset.

47:23 Ja muukalaisten pitää saaman osansa maasta, kukin sen suvun seassa, jota läsnä hän asuu, sanoo Herra, \Herra\.

48 LUKU

48:1 Nämät ovat sukukuntain nimet: pohjoisesta Hetlonin tien vierestä, siihenasti

siihen asti, mistä mennään Hamatiin, ja siitä Hasar-Eenamiin - Damaskon alue jää pohjoiseen Hamatin sivulle -; tämä tulee hänelle idän puolelta lännen puolelle asti: Daan, yksi osa.

48:2 Daanin alueen sivussa, idän puolelta lännen puolelle asti: Asser, yksi osa.

48:3 Asserin alueen sivussa, idän puolelta lännen puolelle asti: Naftali, yksi osa.

48:4 Naftalin alueen sivussa, idän puolelta lännen puolelle asti: Manasse, yksi osa.

48:5 Manassen alueen sivussa, idän puolelta lännen puolelle asti: Efraim, yksi osa.

48:6 Efraimin alueen sivussa, idän puolelta lännen puolelle asti: Ruuben, yksi osa.

48:7 Ruubenin alueen sivussa, idän puolelta lännen puolelle asti: Juuda, yksi osa.

48:8 Juudan alueen sivussa, idän puolelta lännen puolelle asti, on oleva se antimaa, joka teidän on annettava, kahtakymmentäviittä tuhatta leveä ja niin pitkä kuin yksi sukukuntaosa idän puolelta lännen puolelle; ja pyhäkkö olkoon sen keskellä.

48:9 Antimaa, joka teidän on annettava Herralle, olkoon kahtakymmentäviittä tuhatta pitkä ja kahtakymmentä tuhatta leveä.

48:10 Ja pyhää antimaata tulkoon seuraaville: papeille pohjoisesta kahtakymmentäviittä tuhatta, lännestä kymmentätuhatta leveästi, idästä kymmentätuhatta leveästi ja etelästä kahtakymmentäviittä tuhatta pitkälti; ja Herran pyhäkkö olkoon siinä keskellä.

48:11 Papeille, niille Saadokin jälkeläisistä, jotka ovat pyhitettyjä, jotka ovat hoitaneet minulle suoritettavat tehtävät ja jotka eivät eksyneet, niinkuin leeviläiset eksyivät, silloin kun israelilaiset joutuivat eksyksiin,

48:12 heille se tulkoon verona antimasta, korkeasti-pyhänä; tulkoon leeviläisten alueen vierestä.

48:13 Leeviläiset saakoot samanlaisen alueen kuin papit, kahtakymmentäviittä

kuin tullaan Hamatiin, HatsarEnoniin, Damaskun rajaan pohjaan päin, Hamatin sivulle; sen pitää Danin pitämän osaksensa, itään ja länteen päin.

48:2 Likin Danin rajaa pitää Asserin osa oleman, idän puolesta länteen.

48:3 Likin Asseria pitää Naphtalin osa oleman, idän puolesta länteen.

48:4 Likin Naphtalin rajaa pitää Manassen osa oleman, idän puolesta länteen,

48:5 Likin Manassen rajaa pitää Ephraim osansa saaman, idän puolesta länteen.

48:6 Likin Ephraimin rajaa pitää Rubenin osa oleman, idän puolesta länteen.

48:7 Likin Rubenin rajaa pitää Juudan osan oleman, idän puolesta länteen.

48:8 Mutta likin Juudan rajaa pitää teidän eroittaman yhden osan idästä niin länteen, joka on viisikolmattakymmentä tuhatta riukua pitkä ja leveä, niinkuin muu osa on idästä niin länteen: siinä pitää pyhän oleman.

48:9 Ja siitä pitää teidän eroittaman uhriksi \Herralle\ osan, viisikolmattakymmentä tuhatta riukua pitkän ja kymmentuhatta riukua leveän.

48:10 Ja sen pyhän osan pitää pappein oleman, viisikolmattakymmentä tuhatta riukua pitkä, pohjoiseen ja etelään päin, ja kymmentuhatta leveä, itään ja länteen päin. Ja \Herran\ pyhän pitää siinä keskellä oleman.

48:11 Se pitää papeille pyhitetty oleman Zadokin lapsista, jotka minun säätyini pitäneet ovat, ja ei ole Israelin lasten kanssa luopuneet, niinkuin Leviläiset luopuivat.

48:12 Ja sentähden pitää heillä oleman oma osa eroitetusta maasta, se kaikkein pyhin, joka on Leviläisten rajan tykönä.

48:13 Mutta Leviläisillä pitää myös osa oleman, viisikolmattakymmentä tuhatta

tuhatta pitkän ja kymmentätuhatta leveän. Koko pituus olkoon kaksikymmentäviisi tuhatta ja leveys kaksikymmentä tuhatta.

48:14 Älkööt he myykö siitä mitään, älköönkä parasta maata vaihdettako tai luovutettako, sillä se on pyhitetty Herralle.

48:15 Mutta viittätuhatta leveä maa, mikä jää yli kahdenkymmenenviiden tuhannen sivusta, on kaupungin yhteisomaisuutta asumuksia ja avointa tilaa varten; ja kaupunki olkoon sen keskellä.

48:16 Ja nämä olkoot sen mitat: pohjoispuoli neljätuhatta viisisataa, eteläpuoli neljätuhatta viisisataa, itäpuoli neljätuhatta viisisataa ja länsipuoli neljätuhatta viisisataa

48:17 Ja kaupungilla olkoon avoin tila: pohjoiseen päin kaksisataa viisikymmentä, etelään päin kaksisataa viisikymmentä, itään päin kaksisataa viisikymmentä ja länteen päin kaksisataa viisikymmentä.

48:18 Mutta niin pitkälti kuin jää yli pyhän antimaan viereltä, kymmenentuhatta itään päin ja kymmenentuhatta länteen päin, se olkoon pyhän antimaan vierellä, ja sen sato tulkoon leiväksi kaupungin työmiehille;

48:19 ja sitä viljelköt kaupungin työmiehet kaikista Israelin sukukunnista.

48:20 Koko antimaa on kahtakymmentäviittä tuhatta ja kahtakymmentäviittä tuhatta. Neliönmuotoisena on teidän annettava pyhä antimaa ynnä kaupungin perintömaa.

48:21 Mikä jää yli, se tulkoon ruhtinaalle: molemmilta puolilta pyhää antimaata ja kaupungin perintömaata, niitten kahdenkymmenenviiden tuhannen - antimaan - sivusta itärajaan asti, ynnä länteen päin niitten kahdenkymmenenviiden tuhannen sivusta länsirajaan asti, on

leveä, pappein rajan tykönä; sillä kaikki pituus pitää oleman viisikolmattakymmentä tuhatta riukua ja leveys kymmenentuhatta riukua.

48:14 Ja ei pidä siitä mitään myytämän pois eikä vaihetettaman, ei myös maan uutisesta pidä mitään tuleman pois; sillä se on pyhitetty \Herralle\.

48:15 Mutta ne viisituhatta riukua, jotka jäävät leveydelle, viidestäkolmattakymmenestä tuhannesta riukumitasta pituudelle, pitää oleman kaupungille yhteiseksi asuinsijaksi ja esikaupungiksi; ja sen keskellä pitää kaupungin oleman.

48:16 Ja tämän pitää oleman hänen mittansa: neljätuhatta ja viisisataa riukua pohjoiseen ja lounaaseen päin, niin myös itään ja länteen päin neljätuhatta ja viisisataa.

48:17 Mutta esikaupunkia varten pitää oleman kaksisataa ja viisikymmentä riukua, pohjaan ja lounaan päin, niin myös itään ja länteen kaksisataa ja viisikymmentä riukua.

48:18 Mutta mitä jää pituudesta pyhän ylennysuhrin osan kohdalle, kymmenentuhatta riukua itään päin ja kymmenentuhatta riukua länteen päin, juuri pyhän ylennysuhrin osan kohdalla, sen sisälletulo pitää oleman kaupungin palvelioille elatukseksi.

48:19 Ja jotka kaupungissa palvelevat, ne pitää oleman kaikista Israelin sukukunnista.

48:20 Ja kaikista näistä eroitetuista osista, joka on molemmilta puolilta pituudelle ja leveydelle viisikolmattakymmentä tuhatta riukua, pitää teidän eroittaman neljännes osan; sen pitää kaupungin oman oleman.

48:21 Mutta mitä vielä jää molemmille puolille siitä erotetusta pyhästä osasta ja kaupungin osasta, viisikolmattakymmentä tuhatta riukua sekä itään että länteen, se pitää päämiehen oma oleman; mutta pyhä maa, jossa pyhä huone on, pitää siitä erotettu oleman.

ruhtinaalle tuleva sukukuntaosia vastaava maa; ja pyhä antimaa sekä temppelepyhäkkö olkoot sen keskellä.

48:22 Leeviläisten perintömaasta ja kaupungin perintömaasta asti, jotka ovat ruhtinaalle tulevan maan keskellä, tulee ruhtinaalle se, mikä on Juudan alueen ja Benjaminin alueen välissä.

48:23 Sitten muut sukukunnat: Idän puolelta lännen puolelle asti: Benjamin, yksi osa.

48:24 Benjaminin alueen sivussa, idän puolelta lännen puolelle asti: Simeon, yksi osa.

48:25 Simeonin alueen sivussa, idän puolelta lännen puolelle asti: Isaskar, yksi osa.

48:26 Isaskarin alueen sivussa, idän puolelta lännen puolelle asti: Sebulon, yksi osa.

48:27 Sebulonin alueen sivussa, idän puolelta lännen puolelle asti: Gaad, yksi osa.

48:28 Ja Gaadin alueen sivua, etelän puolella, päivään päin, menee raja Taamarista Meriban veteen, Kaadekseen, Puroon ja Suureen mereen.

48:29 Tämä on maa, joka teidän on arvottava perintöosiksi Israelin sukukunnille, ja nämä ovat heidän osuutensa, sanoo Herra, Herra.

48:30 Ja nämä ovat kaupungin uloskäytävät: Pohjoispuolella on mitta neljätuhatta viisisataa.

48:31 Ja kaupungin portteja, jotka ovat nimitetyt Israelin sukukuntain mukaan, on pohjoisessa kolme: Ruubenin portti yksi, Juudan portti toinen ja Leevin portti kolmas.

48:32 Itäpuolella: neljätuhatta viisisataa, ja portteja kolme: Joosefin portti yksi, Benjaminin portti toinen ja Daanin portti kolmas.

48:33 Eteläpuolella on mitta neljätuhatta viisisataa, ja portteja kolme: Simeonin portti yksi, Isaskarin portti toinen ja Sebulonin

48:22 Mutta mitä on Leviläisten osan ja kaupungin osan välillä, joka keskellä on, mitä jää Juudan ja Benjaminin rajan välille, se pitää päämiehen oma oleman.

48:23 Sitte pitää muut sukukunnat oleman: Benjaminin osa idän puolesta länteen.

48:24 Mutta Benjaminin rajan tykönä pitää Simeonin osa oleman idän puolesta länteen.

48:25 Simeonin rajan vieressä pitää Isaskarin osan oleman, idän puolesta länteen.

48:26 Isaskarin rajalla pitää Zebulonin osan oleman, idän puolesta länteen.

48:27 Zebulonin rajalla pitää Gadin osan oleman, idästä länteen.

48:28 Mutta likin Gadia on lounaan raja, Temanin, Tamarista niin Kadeksen riitaveteen saakka, niin ojaan asti, joka isoon mereen juoksee.

48:29 Näin pitää maa jaettu oleman Israelin lasten sukukuntain perinnöksi; ja sen pitää oleman heidän osansa, sanoo Herra, \Herra\.

48:30 Ja näin leveltä pitää kaupungin oleman; neljätuhatta ja viisisataa riukua pohjoista päin.

48:31 Ja kaupungin portit pitää Israelin sukukuntain nimeltä nimitetyt oleman: kolme porttia pohjoista päin: ensimmäinen Rubenin, toinen Juudan, kolmas Levin.

48:32 Niin myös itään päin neljätuhatta ja viisisataa riukua, ja kolme porttia: ensimmäinen Josephin, toinen Benjaminin, kolmas Danin.

48:33 Etelään päin myös neljätuhatta ja viisisataa riukua, ja kolme porttia: ensimmäinen Simeonin, toinen Isaskarin,

portti kolmas.

48:34 Länsipuolella: neljätuhatta viisisataa, ja portteja kolme: Gaadin portti yksi, Asserin portti toinen ja Naftalin portti kolmas.

48:35 Ympäriinsä: kahdeksantoista tuhatta. Ja kaupungin nimi on tästedes oleva: Herra on täällä.

DANIEL

1 LUKU

1:1 Joojakimin, Juudan kuninkaan, kolmantena hallitusvuotena tuli Nebukadnessar, Baabelin kuningas, Jerusalemin edustalle ja piiritti sitä.

1:2 Ja Herra antoi hänen käsiinsä Joojakimin, Juudan kuninkaan, sekä osan Jumalan huoneen astioita, ja hän vei ne Sinearin maahan, jumalansa huoneeseen. Ja hän vei astiat jumalansa aarekammioon.

1:3 Ja kuningas käski ylimmäisen hoviherransa Aspenaan tuoda israelilaisia poikia, jotka olivat kuninkaallista sukua tai ylimysperheistä,

1:4 nuorukaisia, joissa ei ollut mitään virheä ja jotka olivat kaunismuotoisia, jotka kykenivät käsittämään kaikkea viisautta, olivat terävä-älyisiä ja hyväoppisia ja jotka olisivat kelvollisia palvelemaan kuninkaan hovissa; heille hänen tuli opettaa kaldealaisten kirjoitusta ja kieltä.

1:5 Ja kuningas määräsi heille jokapäiväiseksi ravinnoksi ruokaa kuninkaan pöydästä ja viiniä, jota hän itse joi. Niin heitä oli kasvatettava kolme vuotta, ja niiden kuluttua heidän tuli astua kuninkaan palvelukseen.

1:6 Heidän joukossaan olivat juutalaiset pojat Daniel, Hananja, Miisael ja Asarja.

1:7 Ja hoviherrain päällikkö pani heille nimet: Danielille hän pani nimen Beltsassar, Hananjalle nimen Sadrak, Miisaelille nimen Meesak ja Asarjalle nimen Abednego.

kolmas Zebulonin.

48:34 Niin myös länteen päin neljätuhatta ja viisisataa riukua, ja kolme porttia: ensimmäinen portti Gadin, toinen Asserin, kolmas Naphtalin.

48:35 Näin pitää tämä kaikki ympäri olemassa, kahdeksantoistakymmentä tuhatta riukua: ja niin pitää kaupunki tästä päivästä kutsuttaman: tässä on \Herra\.

DANIEL

1 LUKU

1:1 Kolmantena Joojakimin, Juudan kuninkaan, valtakunnan vuotena tuli Nebukadnetsar, Babelin kuningas Jerusalemin eteen, ja piiritti sen.

1:2 Ja Herra antoi Joojakimin, Juudan kuninkaan hänen käsiinsä, ja muutamia astioita Jumalan huoneesta; ne antoi hän viedä Sinearin maalle, jumalansa huoneeseen, ja pani ne astiat jumalansa tavarahuoneeseen.

1:3 Ja kuningas sanoi Aspenaalle, ylimmäiselle kamaripalveliallensa, että hänen piti Israelin lapsista kuninkaallisesta suvusta ja berrain lapsista valitseman, 1:4 Virheettömiä poikia, kauniita, toimellisia, viisaita, ymmärtäväisiä, taitavia, jotka soveliaat olisivat palvelemaan kuninkaan huoneessa, ja piti opettaman heille Kaldean kirjoituksia ja kieltä.

1:5 Niille toimitti kuningas, mitä heille joka päivä annettaman piti kuninkaan ruusta ja sitä viinaa, jota hän itse joi; että he niin kolme vuotta kasvatettaman ja sitte kuninkaan edessä palveleman piti,

1:6 Joiden seassa olivat Juudan lapsista: Daniel, Hanania, Misael ja Asaria.

1:7 Ja ylimmäinen kamaripalvelia antoi heille nimet, ja nimitti Danielin Belsatsariksi ja Hananian Sadrakiksi, ja Misaelin Mesakiksi, ja Asarian Abednegoksi.

1:8 Mutta Daniel päätti lujasti olla saastuttamatta itseään kuninkaan pöydän ruualla ja viinillä, jota tämä joi, ja anoi hoviherrain päälliköltä, ettei hänen tarvitsisi itseään saastuttaa.

1:9 Ja Jumala salli Danielin saada suosion ja armon hoviherrain päällikön edessä.

1:10 Mutta hoviherrain päällikkö sanoi Danielille: "Minä pelkään, että jos herrani, kuningas, joka on määrännyt teidän ruokanne ja juomanne, huomaa teidän kasvonne laihemmiksi kuin muiden ikäistenne nuorukaisten, niin te saatatte minun pääni vaaraan kuninkaan edessä."

1:11 Silloin Daniel sanoi katsastajalle, jonka hoviherrain päällikkö oli määrännyt pitämään silmällä Danielia, Hananjaa, Miisaelia ja Asarjaa:

1:12 "Koettele palvelijotasi kymmenen päivää, ja annetakoon meille vihannesruokaa syödäksemme ja vettä juodaksemme.

1:13 Sitten tarkastettakoon sinun edessäsi, miltä me näytämme ja miltä näyttävät ne nuorukaiset, jotka syövät kuninkaan pöydän ruokaa; ja tee sitten palvelijoillesi sen mukaan, mitä silloin havaitset."

1:14 Ja hän kuuli heitä tässä asiassa ja koetteli heitä kymmenen päivää.

1:15 Mutta kymmenen päivän kuluttua havaittiin heidät muodoltaan kauniimmiksi ja ruumiiltaan lihavammiiksi kuin yksikään niistä nuorukaisista, jotka söivät kuninkaan pöydän ruokaa.

1:16 Ja niin katsastaja jätti pois heille määrätyn ruuan ja heidän juotavansa viinin ja antoi heille vihannesruokaa.

1:17 Ja Jumala antoi näille neljälle nuorukaiselle taidon käsittää kaikki kirjoitukset ja kaiken viisauden; ja Daniel ymmärsi myös kaikkinaiset näyt ja unet.

1:18 Kun sitten ne päivät olivat kuluneet, joiden jälkeen kuningas oli käskennyt tuoda heidät esiin, niin hoviherrain päällikkö toi

1:8 Mutta Daniel aikoi sydämessänsä, ettei hän kuninkaan ruualla eikä sillä viinillä, jota hän itse joi, itseänsä saastuttaisi; ja rukoili ylimmäistä kamaripalveliaa, ettei hän itseänsä saastuttaisi.

1:9 Ja Jumala antoi Danielille, että ylimmäinen kamaripalvelia oli hänelle ystävällinen ja armollinen.

1:10 Ja ylimmäinen kamaripalvelia sanoi Danielille: minä pelkään minun herraani, kuningasta, joka teille teidän ruokanne ja juomanne toimittanut on; jos hän näkis teidän kasvonne laihemmiksi kuin muiden teidän ikäistenne, niin te minun sitte saatte kuninkaan tykönä pois hengeltäni.

1:11 Niin sanoi Daniel Meltsarille, jolle ylimmäinen kamaripalvelia Danielista, Hananiasta, Misaelista ja Asariasta käskyn antanut oli:

1:12 Koettele palvelioitas kymmenen päivää, ja annetakaan meille puuroa syödäksemme ja vettä juodaksemme.

1:13 Ja anna niin meidän muotomme ja niiden poikain muoto, jotka kuninkaan ruasta syövät, katsottaa; ja niinkuin sinä sitte näet, tee niin palvelioilles.

1:14 Ja hän totteli heitä siinä, ja koetteli heitä kymmenen päivää.

1:15 Ja kymmenen päivän perästä olivat he kauniimmat ja lihavammat ruumiiltaan kuin kaikki nuorukaiset, jotka kuninkaan ruasta söivät.

1:16 Niin pani Meltsari pois heidän määrätyn ruokansa ja viinajuomansa, ja antoi heille puuroa.

1:17 Vaan näille neljälle nuorukaiselle antoi Jumala taidon ja ymmärryksen kaikkinaisissa kirjoituksissa ja viisaudessa; ja Danielille antoi hän ymmärryksen kaikkinaisissa näyissä ja unissa.

1:18 Ja kuin se aika kulunut oli, jonka kuningas määrännyt oli, että he piti tuotaman edes, vei heidät ylimmäinen

heidät Nebukadnessarin eteen.

1:19 Kun nyt kuningas keskusteli heidän kanssaan, ei ollut heidän joukossansa yhtäkään Danielin, Hananjan, Miisaelin ja Asarjan vertaista. Niin he tulivat kuninkaan palvelijoiksi.

1:20 Ja kaikissa viisautta ja ymmärrystä vaativissa asioissa, joita kuningas heiltä kyseli, hän havaitsi heidät kymmentä vertaa etevämmiksi kuin kaikki tietäjät ja noidat, mitä koko hänen valtakunnassaan oli.

1:21 Ja Daniel oli siellä kuningas Kooreksen ensimmäiseen vuoteen asti.

2 LUKU

2:1 Nebukadnessarin toisena hallitusvuotena näki Nebukadnessar unia, ja hänen mielensä oli levoton eikä hän enää saanut unta.

2:2 Silloin kuningas käski kutsua tietäjät ja noidat, velhot ja kaldealaiset ilmoittamaan kuninkaalle hänen unensa; ja he tulivat ja astuivat kuninkaan eteen.

2:3 Ja kuningas sanoi heille: "Minä olen nähnyt unen, ja mieleni on levoton, kunnes saan tietää sen unen.

2:4 Silloin kaldealaiset puhuivat kuninkaalle araminkielellä: "Eläköön kuningas iankaikkisesti! Sano uni palvelijoillesi, niin me ilmoitamme sen selityksen."

2:5 Kuningas vastasi ja sanoi kaldealaisille: "Tämä minun sanani on peruuttamaton: Ellette ilmoita minulle unta ja sen selitystä, niin teidät hakataan kappaleiksi ja teidän talonne tehdään soraläjiksi.

2:6 Mutta jos te ilmoitatte minulle unen ja sen selityksen, niin te saatte minulta lahjoja ja antimia ja suuren kunnian. Sentähden ilmoittakaa minulle uni ja sen selitys."

2:7 He vastasivat toistamiseen ja sanoivat: "Kuningas sanokoon unen palvelijoilleen, niin me ilmoitamme sen selityksen."

2:8 Kuningas vastasi ja sanoi: "Minä

kamaripalvelia Nebukadnetsarin eteen.

1:19 Ja kuningas puhui heidän kanssansa, ja ei kaikkein seassa yhtäkään löydetty, joka Danielin, Hananian, Misaelin ja Asarian kaltainen oli; ja he tulivat kuninkaan palvelioiksi.

1:20 Ja kuningas löysi heidät, kuin hän heitä tutkisteli kaikissa asioissa, kymmenen kertaa toimellisemmiksi ja ymmärtäväisemmiksi kuin kaikki tähtientutkiat ja viisaat koko valtakunnassansa.

1:21 Ja Daniel oli siellä hamaan ensimmäiseen Koreksen vuoteen asti.

2 LUKU

2:1 Toisena Nebukadnetsarin valtakunnan vuotena näki Nebukadnetsar unta, josta hän hämmästyti, niin että hän heräsi.

2:2 Ja kuningas käski tähtientutkiat ja viisaat ja noidat ja Kaldealaiset kutsuttaa kokoon, sanomaan kuninkaalle hänen untansa. Ja he tulivat ja astuivat kuninkaan eteen.

2:3 Ja kuningas sanoi heille: minä näin unta, josta minä peljästyin, ja minä mielelläni tahtoisin tietää, mikä se uni oli.

2:4 Niin sanoivat Kaldealaiset kuninkaalle Syrian kielellä: kuningas eläköön kauvan! sano palvelioilles uni, niin me tahdomme selittää sen.

2:5 Kuningas vastasi ja sanoi Kaldealaisille: minä olen unhottanut; jollette minulle ilmoita unta ja selitä sitä, niin te pitää kappaleiksi hakattaman, ja teidän huoneenne lokaläjäksi kukistettaman.

2:6 Vaan jos te minun tietää annatte unen ja selityksen, niin teidän pitää saaman lahjoja, antimia ja suuren kunnian minulta: sentähden sanokaat minulle uni ja sen selitys.

2:7 He vastasivat jälleen ja sanoivat: kuningas sanokoon palvelioillensa unen, me tahdomme sen selittää.

2:8 Kuningas vastasi ja sanoi: totisesti

huomaan selvästi, että te vain koetatte voittaa aikaa, koska näette peruuttamattomaksi tämän minun sanani, 2:9 että ellette ilmoita minulle unta, on teillä edessä vain yksi tuomio. Sillä te olette sopineet keskenänne, että puhutte minun edessäni valheellista ja turmiollista puhetta toivoen, että aika muuttuu. Sentähden sanokaa minulle uni; silloin minä tiedän, että te osaatte ilmoittaa minulle selityksen siihen."

2:10 Kaldealaiset vastasivat kuninkaan edessä ja sanoivat: "Ei ole maan päällä ihmistä, joka kykenisi selittämään sen, mitä kuningas sanoi. Eikä yksikään suuri ja voimallinen kuningas ole koskaan vaatinut tämänkaltaista asiaa keneltäkään tietäjältä, noidalta tai kaldealaiselta.

2:11 Sillä asia, jota kuningas vaatii, on vaikea, eikä ole ketään, joka voisi sen kuninkaalle selittää, paitsi jumalat, joiden asuinsija ei ole ihmisten tykönä."

2:12 Tästä kuningas suuttui ja julmistui kovin ja käski tappaa kaikki Baabelin viisaat.

2:13 Kun tästä oli käsky annettu ja viisaat piti tapettaman, etsittiin Danielia ja hänen tovereitaan tapettaviksi.

2:14 Silloin Daniel antoi viisaan ja taitavan vastauksen Arjokille, kuninkaan henkivartioväen päällikölle, joka oli lähtenyt tappamaan Baabelin viisaita.

2:15 Hän vastasi ja sanoi Arjokille, kuninkaan päällikölle: "Miksi on kuningas antanut niin ankaran käskyn?" Silloin Arjok kertoi Danielille asian.

2:16 Niin Daniel meni palatsiin ja pyysi kuningasta antamaan hänelle aikaa, että hän saisi ilmoittaa kuninkaalle selityksen.

2:17 Sitten Daniel meni kotiinsa ja kertoi asian tovereillensä Hananjalle, Miisaelille ja Asarjalle

2:18 kehoittaen heitä rukoilemaan armoa taivaan Jumalalta tämän salatun asian tähden, ettei Danielia ja hänen tovereitansa

minä ymmärrän, että te aikaa kulutatte, koska te näette minun sen unohtaneeksi.

2:9 Mutta jollette minulle unta sano, niin tuomio käy teidän ylitsenne, että te olette aikoneet minun edessäni puhua vääryyttä, siihenasti että aika kuluis: sentähden sanokaat minulle uni, niin minä ymmärrän, että te myös selityksen osaatte.

2:10 Niin vastasivat Kaldealaiset kuninkaan edessä ja sanoivat: ei yhtään ihmistä ole maan päällä, joka sanoa taitaa, mitä kuningas anoo; niin ei ole myös yhtään kuningasta, kuinka suuri ja voimallinen hän olis, joka senkaltaista tähtientutkialta, viisaalta eli Kaldealaiselta vaatii.

2:11 Sillä se, jota kuningas anoo, on ylen korkia, ja ei yksikään ole, joka sen kuninkaalle sanoa taitaa, paitsi jumalia, jotka ihmisten seassa ei asu.

2:12 Silloin vihastui kuningas sangen suuresti, ja käski kaikki viisaat Babelissa tapettaa.

2:13 Ja tuomio annettiin, että viisaat tapettaman piti; ja Danielia hänen kumppaniensa kanssa myös etsittiin tapettaviksi.

2:14 Silloin saatti Daniel toisen neuvon ja käskyn Ariokille, kuninkaan ylimmäiselle päämiehelle, joka meni ulos tappamaan viisaita Babelissa.

2:15 Ja hän vastasi ja sanoi kuninkaan käskyläiselle Ariokille: miksi niin ankara tuomio on käynyt ulos kuninkaalta? Ja Ariok antoi Danielin tietää sen asian.

2:16 Niin meni Daniel ylös ja rukoili kuningasta, että hän antais hänelle aikaa, sanoaksensa kuninkaalle selitystä.

2:17 Ja Daniel meni kotia ja ilmoitti sen kumppaneillensä Hananialle, Misaelille ja Asarialle,

2:18 Että he taivaan Jumalalta armoa rukoilisivat sen salaisen asian tähden, ettei Daniel kumppaninensa ynnä muiden

tapettaisi muiden Baabelin viisaitten kanssa.
2:19 Silloin salaisuus ilmoitettiin Danielille yöllisessä näyssä. Niin Daniel kiitti taivaan Jumalaa.

2:20 Daniel lausui ja sanoi: "Olkoon Jumalan nimi kiitetty iankaikkisesta iankaikkiseen, sillä hänen on viisaus ja voima.

2:21 Hän muuttaa ajat ja hetket, hän syöksee kuninkaat vallasta ja korottaa kuninkaat valtaan, hän antaa viisaille viisauden ja taidollisille ymmärryksen.

2:22 Hän paljastaa syvät ja salatut asiat, hän tietää, mitä pimeydessä on, ja valkeus asuu hänen tykönänsä.

2:23 Sinua, minun isieni Jumala, minä kiitän ja ylistän siitä, että olet antanut minulle viisauden ja voiman ja että nyt annoit minun tietää, mitä me sinulta rukoilimme. Sillä sinä annoit meidän tietää kuninkaan asian."

2:24 Sitten Daniel meni Arjokin tykö, jolla oli kuninkaan määräys tappa Baabelin viisaat. Hän meni ja sanoi hänelle näin: "Älä tapa Baabelin viisaita; vie minut kuninkaan eteen, niin minä ilmoitan kuninkaalle selityksen."

2:25 Silloin Arjok vei kiiruusti Danielin kuninkaan eteen ja sanoi tälle näin: "Minä olen löytänyt juutalaisten pakkosiirtolaisten joukosta miehen, joka ilmoittaa kuninkaalle selityksen."

2:26 Kuningas vastasi ja sanoi Danielille, jonka nimenä oli Beltsassar: "Voitko sinä ilmoittaa minulle unen, jonka minä näin, ja sen selityksen?"

2:27 Daniel vastasi kuninkaalle ja sanoi: "Salaisuutta, jonka kuningas tahtoo tietää, eivät viisaat, noidat, tietäjät eivätkä tähtienselittäjät voi ilmoittaa kuninkaalle.

2:28 Mutta on Jumala taivaassa; hän paljastaa salaisuudet ja ilmoittaa kuningas Nebukadnessarille, mitä on tapahtuva aikojen lopussa. Tämä on sinun unesi, sinun pääsi näky, joka sinulla oli vuoteessasi.

viisasten kanssa Babelissa hukkuisi.

2:19 Niin ilmoitettiin Danielille se salainen asia yöllä näyssä: niin Daniel kiitti Jumalaa taivaasta,

2:20 Vastasi ja sanoi: kiitetty olkoon Jumalan nimi iankaikkisesta iankaikkiseen! sillä hänen on viisaus ja väkevyys.

2:21 Hän muuttaa ajat ja hetket; panee pois kuninkaat ja asettaa kuninkaat; hän antaa viisaille viisauden ja ymmärtäväisille taidon ja ymmärryksen.

2:22 Hän ilmoittaa syvät ja salaiset asiat; hän tietää, mitä pimiässä on, sillä hänen tykönänsä on sula valkeus.

2:23 Minä kiitän ja ylistän sinua minun isäini Jumala, ettäs minulle viisautta ja väkevyyttä lainaat, ja nyt minulle ilmoittanut olet, jota me sinulta rukoilimme; sinä olet meille kuninkaan asian ilmoittanut.

2:24 Silloin meni Daniel Ariokin tykö, jolla kuninkaalta käsky oli viisaita Babelissa hukuttaa; hän meni ja sanoi hänelle näin: älä tapa viisaita Babelissa, vaan vie minut ylös kuninkaan tykö, minä tahdon kuninkaalle selityksen sanoa.

2:25 Ariok vei Danielin kiiruusti kuninkaan eteen, ja sanoi hänelle näin: minä olen löytänyt yhden miehen Juudalaisten vankien seasta, joka kuninkaalle selityksen sanoa taitaa.

2:26 Kuningas vastasi ja sanoi Danielille, joka Belsatsariksi kutsuttiin: oletko sinä se, joka minulle sen unen, jonka minä nähnyt olen, ja hänen selityksensä ilmoittaa taidat?

2:27 Daniel vastasi kuninkaan edessä ja sanoi: sitä salautta, jota kuningas anoo, ei viisaat, tähtientutkijat, oppineet ja noidat taida kuninkaalle ilmoittaa.

2:28 Vaan Jumala on taivaissa, joka taitaa salaiset asiat julistaa, hän tietäväksi teki kuningas Nebukadnetsarille, mitä tulevaisina aikoina tapahtuman pitää. Tämä on sinun unes ja sinun näkys, kuin sinä makasit.

2:29 Kun sinä, kuningas, olit vuoteessasi, nousi mieleesi ajatus, mitä tämän jälkeen on tapahtuva; ja hän, joka paljastaa salaisuudet, ilmoitti sinulle, mitä tapahtuva on.

2:30 Ja tämä salaisuus on paljastettu minulle, ei oman viisauteni voimasta, ikäänkuin minulla olisi sitä enemmän kuin kenelläkään muulla ihmisellä, vaan sentähden että selitys ilmoitettaisiin kuninkaalle ja sinä saisit selville sydämesi ajatukset.

2:31 Sinä näit, kuningas, katso, oli iso kuvapatsas. Se kuvapatsas oli suuri, ja sen kirkkaus oli ylenpalttinen. Se seiso sinun edessäsi, ja se oli hirvittävä nähdä.

2:32 Kuvan pää oli parasta kultaa, sen rinta ja käsivarret hopeata, sen vatsa ja lanteet vaskea.

2:33 Sen sääret olivat rautaa, sen jalat osaksi rautaa, osaksi savea.

2:34 Sinun sitä katsellessasi irtautui kivilohkare - ei ihmiskäden voimasta - ja iski kuvapatsasta jalkoihin, jotka olivat rautaa ja savea, ja murskasi ne.

2:35 Silloin musertuivat yhdellä haavaa rauta, savi, vaski, hopea ja kulta, ja niiden kävi kuin akanain kesäisillä puimatantereilla: tuuli vei ne, eikä niistä löydetty jälkeäkään. Mutta kivistä, joka oli kuvapatsaan murskannut, tuli suuri vuori, ja se täytti koko maan.

2:36 Tämä oli se uni, ja nyt sanomme kuninkaalle sen selityksen.

2:37 Sinä, kuningas, olet kuningasten kuningas, jolle taivaan Jumala on antanut vallan, voiman, väkevyyden ja kunnian

2:38 ja jonka käteen hän on antanut ihmiset, missä ikinä heitä asuu, ja kedon eläimet ja taivaan linnut, asettaen sinut kaikkien niiden valtiaaksi: sinä olet se kultainen pää.

2:39 Mutta sinun jälkeesi nousee toinen

2:29 Sinä kuningas vuoteessas ajattelit mitä tästedes tapahtuman pitäis; ja se, joka salaiset ilmoittaa, hän on sinulle osoittanut, kuinka tapahtuman pitää.

2:30 Niin ovat senkaltaiset asiat minulle ilmoitetut, ei minun viisauteni tähden, niinkuin se olis suurempi kuin kaikkein, jotka elävät, vaan sentähden että sen selitys pitäis kuninkaalle tietäväksi tuleman, ja sinä saisit sinun sydämes ajatukset tietää.

2:31 Sinä kuningas näit, ja katso, suuri ja korkia kuva seiso suurella kirkkaudella sinun edessäsi; ja se oli hirvittävä nähdä.

2:32 Sen kuvan pää oli parhaimmasta kullasta; mutta sen rinta ja käsivarret olivat hopiasta; sen vatsa ja lanteet olivat vaskesta.

2:33 Sen sääret olivat raudasta; sen jalat olivat puolittain raudasta ja puolittain savesta.

2:34 Sen sinä näit, siihenasti kuin yksi kivi temmattiin ilman käsiä, ja löi sen kuvan jalkoihin, jotka raudasta ja savesta olivat, ja murensi ne rikki.

2:35 Silloin tulivat ne kaikki muserretuksi, rauta, savi, vaski, hopia ja kulta, ja tulivat niinkuin akanat suvriihessä, ja tuuli vei ne pois, niin ettei niiden siaa ensinkään löydetty; mutta kivi joka kuvaa löi, tuli suureksi vuoreksi, niin että se kokonaan maan täytti.

2:36 Tämä on uni; nyt me tahdomme kuninkaalle sen selityksen sanoa:

2:37 Sinä kuningas olet kuningasten kuningas, jolle Jumala taivaasta valtakunnan, voiman, väkevyyden ja kunnian antanut on;

2:38 Ja kaikki, joissa ihmisen lapset asuvat, ja eläimet kedolla ja linnut taivaan alla on hän sinun käsiis antanut, ja sinulle näiden kaikkein päälle lainasi vallan: sinä se kultainen pää olet.

2:39 Sinun jälkees pitää toisen valtakunnan

valtakunta, joka on halvempi kuin sinun; ja sitten kolmas valtakunta, joka on vaskea ja joka hallitsee kaikkea maata.

2:40 Ja neljäs valtakunta on tuleva, luja kuin rauta; niinkuin rauta musertaa ja särkee kaiken, niinkuin rauta murskaa, niin se on musertava ja murskaava ne kaikki.

2:41 Ja että sinä näit jalkain ja varvasten olevan osittain savenvalajan savea, osittain rautaa, se merkitsee, että se on oleva hajanainen valtakunta; kuitenkin on siinä oleva raudan lujutusta, niinkuin sinä näit rautaa olevan saven seassa.

2:42 Ja että jalkojen varpaat olivat osaksi rautaa, osaksi savea, se merkitsee, että osa sitä valtakuntaa on oleva luja, osa sitä on oleva hauras.

2:43 Että sinä näit rautaa olevan saven seassa, se merkitsee, että vaikka ne sekaantuvat toisiinsa ihmissiemenellä, ne eivät yhdisty toinen toiseensa, niinkuin ei rautakaan sekaannu saveen.

2:44 Mutta niiden kuningasten päivinä on taivaan Jumala pystyttävä valtakunnan, joka on kukistumaton iankaikkisesti ja jonka valtaa ei toiselle kansalle anneta. Se on musertava kaikki ne muut valtakunnat ja tekevä niistä lopun, mutta se itse on pysyvä iankaikkisesti,

2:45 niinkuin sinä näit, että kivilohkare irtautui vuoresta - ei ihmiskäden voimasta - ja murskasi raudan, vasken, saven, hopean ja kullan. Suuri Jumala on ilmoittanut kuninkaalle, mitä tämän jälkeen on tapahtuva. Ja uni on tosi ja sen selitys luotettava."

2:46 Silloin kuningas Nebukadnessar lankesi kasvoillensa ja kumartui maahan Danielin edessä ja käski uhrata hänelle ruokauhria ja suitsutusta.

2:47 Kuningas vastasi Danielille ja sanoi: "Totisesti on teidän Jumalanne jumalien Jumala ja kuningasten herra ja se, joka paljastaa salaisuudet; sillä sinä olet voinut paljastaa tämän salaisuuden."

tuleman, halvemman kuin sinä; sitte se kolmas valtakunta, joka vaskinen on, jonka pitää kaikki maakunnat hallitseman.

2:40 Sen neljännen valtakunnan pitää kovan oleman niinkuin raudan; sillä niinkuin rauta särkee ja murentaa kaikki, ja niinkuin rauta kaikki rikkoo, juuri niin tämän piti myös särkemän ja murentaman.

2:41 Mutta että näit jalat ja varpaat, puolittain savea ja puolittain raudasta, sen pitää jaetun valtakunnan oleman; kuitenkin pitää raudan vahvuudesta siihen jäämän, niinkuin sinä näit raudan olevan savella sekoitetun.

2:42 Ja että varpaat sen jaloissa puolittain rautaa ja puolittain savea oli, niin sen pitää puolittain vahvan ja puolittain heikon valtakunnan oleman.

2:43 Ja että näit raudan sekoitetun savella, niin he kyllä ihmisen siemenellä sekoitetaan, mutta ei he kuitenkaan riipu kiinni toinen toisessansa; niinkuin ei rautaa taideta sekoittaa saven kanssa yhteen.

2:44 Mutta näiden kuningasten aikana on Jumala taivaasta yhden valtakunnan asettava, jota ei ikänä kukisteta, ja hänen valtakuntansa ei pidä toiselle kansalle annettaman: sen pitää kaikki nämät valtakunnat särkemän ja hajoittaman, mutta sen pitää iankaikkisesti pysymän.

2:45 Niinkuin sinä näit kiven, ilman käsiä vuoresta temmatun, joka raudan, vasken, saven, hopian ja kullan murensi: niin on suuri Jumala kuninkaalle näyttänyt, kuinka tästälähin tapahtuman pitää; ja tämä on totinen uni ja sen selitys on oikia.

2:46 Niin lankesi kuningas Nebukadnetsar kasvoillensa, ja kumarsi Danielia, ja käski tehdä hänelle ruokauhria ja polttouhria.

2:47 Ja kuningas vastasi Danielia ja sanoi: totisesti on teidän Jumalanne kaikkein jumalain Jumala ja kaikkein kuningasten Herra, joka salaiset asiat ilmoittaa, että tämän salaisen asian olet ilmoittaa taitanut.

2:48 Sitten kuningas korotti Danielin ja antoi hänelle paljon suuria lahjoja ja asetti hänet koko Baabelin maakunnan herraksi ja kaikkien Baabelin viisaitten ylimmäiseksi päämieheksi.

2:49 Ja Danielin anomuksesta kuningas antoi Sadrakin, Meesakin ja Abednegon hoitoon Baabelin maakunnan hallinnon. Mutta Daniel jäi kuninkaan hoviin.

3 LUKU

3:1 Kuningas Nebukadnessar teetti kultaisen kuvapatsaan, jonka korkeus oli kuusikymmentä kyynärää ja leveys kuusi kyynärää, ja pystytti sen Duuran lakeudelle Baabelin maakuntaan.

3:2 Ja kuningas Nebukadnessar lähetti kokoamaan satraapit, maaherrat, käskynhaltijat, neuvonantajat, aarteiden hoitajat, lainoppineet, tuomarit ja kaikki muut maakuntain virkamiehet, että he tulisivat sen kuvapatsaan vihkiäisiin, jonka kuningas Nebukadnessar oli pystyttänyt.

3:3 Silloin kokoontuivat satraapit, maaherrat, käskynhaltijat, neuvonantajat, aarteiden hoitajat, lainoppineet, tuomarit ja kaikki muut maakuntain virkamiehet sen kuvapatsaan vihkiäisiin, jonka kuningas Nebukadnessar oli pystyttänyt, ja he asettuivat sen kuvapatsaan eteen, jonka kuningas Nebukadnessar oli pystyttänyt.

3:4 Ja kuuluttaja huusi voimallisesti: "Teille, kansat, sukukunnat ja kielet, julistetaan:

3:5 heti kun te kuulette torvien, huilujen, kitarain, harppujen, psalttarien, säkkipillien ja kaikkinaisten muiden soittimien äänen, langetkaa maahan ja kumartaen rukoilkaa kultaista kuvapatsasta, jonka kuningas Nebukadnessar on pystyttänyt.

3:6 Mutta joka ei lankea maahan ja kumarra, se heitetään sillä hetkellä tuliseen pätsiin."

3:7 Sentähden, heti kun kaikki kansat kuulivat torvien, huilujen, kitarain, harppujen, psalttarien, säkkipillien ja kaikkinaisten

2:48 Niin kuningas korotti Danielin, ja antoi hänelle suuria ja paljon lahjoja, ja asetti hänen kaikkein Babelin valtakuntain päälle ja päämieheksi kaikkein viisasten päälle Babelissa.

2:49 Ja Daniel rukoili kuningasta, että hän pani Babelin maakuntain päälle Sadrakin, Mesakin ja Abednegon; mutta Daniel itse oli kuninkaan tykönä hänen kartanossansa.

3 LUKU

3:1 Kuningas Nebukadnetsar teetti kultaisen kuvan, kuusikymmentä kyynärää korkian ja kuusi kyynärää leviän, ja antoi sen panna Duuran kedolle Babelin maalla.

3:2 Ja kuningas Nebukadnetsar lähetti päämiesten, herrain, maanvanhimpain, tuomarein, käskyläisten, neuvonantajain, virkamiesten ja kaikkein voimallisten perään maalla, että he tulisivat kokoon sitä kuvaa vihkimään, jonka kuningas Nebukadnetsar oli antanut panna ylös.

3:3 Silloin tulivat kokoon päämiehet, herrat, maanvanhimmat, tuomarit, käskyläiset, neuvonantajat, virkamiehet ja kaikki voimalliset maalta kuvaa vihkimään, jonka kuningas Nebukadnetsar oli antanut panna ylös; ja heidän piti astuman kuvan eteen, jonka Nebukadnetsar oli antanut panna ylös.

3:4 Ja kuuluttaja huusi väkevästi: se olkoon teille sanottu, te kansat, sukukunnat ja kielet:

3:5 Kuin te kuulette basunan helinän, huilut, harput, kanteleet, psaltarit, trometit ja kaikkinaiset soittamiset, niin teidän pitää lankeeman maahan, ja kumartaman kultaista kuvaa, jonka kuningas Nebukadnetsarin on antanut panna ylös.

3:6 Mutta joka ei silloin lankee maahan ja kumarra, se pitää kohta pätsiin heittämän.

3:7 Kuin he siis kuulivat basunan helinän, huilut, harput, kanteleet, psaltarit ja kaikkinaiset soittamiset, lankesivat kaikki

muiden soittimien äänen, lankesivat kaikki kansat, sukukunnat ja kielet maahan ja kumartaen rukoilivat kultaista kuvapatsasta, jonka kuningas Nebukadnessar oli pystyttänyt.

3:8 Silloin astui heti kaldealaisia miehiä esiin syyttämään juutalaisia.

3:9 He lausuivat ja sanoivat kuningas Nebukadnessarille: "Kuningas eläköön iankaikkisesti!

3:10 Sinä, kuningas, olet antanut käskyn, että jokainen, joka kuulee torvien, huilujen, kitarain, harppujen, psalttarien, säkkipillien ja kaikkinaisten muiden soittimien äänen, langetkoon maahan ja kumartaen rukoilkoon kultaista kuvapatsasta,

3:11 ja että joka ei lankea maahan ja kumarra, se heitetään tuliseen pätsiin.

3:12 On juutalaisia miehiä, joiden hoitoon sinä olet antanut Baabelin maakunnan hallinnon, Sadrak, Meesak ja Abednego: nämä miehet eivät välitä sinun käskystäsi, kuningas; he eivät palvele sinun jumaliasi eivätkä kumartaen rukoile kultaista kuvapatsasta, jonka sinä olet pystyttänyt."

3:13 Silloin Nebukadnessar vihan vimmassa käski tuoda Sadrakin, Meesakin ja Abednegon. Kun nämä miehet oli tuotu kuninkaan eteen,

3:14 lausui Nebukadnessar ja sanoi heille: "Aivanko tahallanne te, Sadrak, Meesak ja Abednego, ette tahdo palvella minun jumalaani ettekä kumartaen rukoilla kultaista kuvapatsasta, jonka minä olen pystyttänyt?

3:15 Nyt, jos te siinä silmänräpäyksessä, kun kuulette torvien, huilujen, kitarain, harppujen, psalttarien, säkkipillien ja kaikkinaisten muiden soittimien äänen, olette valmiit lankeamaan maahan ja kumartaen rukoilemaan kuvapatsasta, jonka minä olen teettänyt, niin hyvä! Mutta ellette kumarra, niin teidät heti paikalla heitetään tuliseen pätsiin; ja kuka on se jumala, joka pelastaa teidät minun kädestäni?"

kansat, maakunnat ja kielet maahan, ja kumarsivat sitä kultaista kuvaa, jonka kuningas Nebukadnetsar oli antanut panna ylös.

3:8 Kohta sillä hetkellä astuivat monikahtat Kaldean miehet edes, ja kantoivat Juudalaisten päälle,

3:9 Ja sanoivat kuningas Nebukadnetsarille: Kuningas eläköön kauvan!

3:10 Sinä kuningas olet antanut yhden käskyn, että kaikki ihmiset, jotka kuulivat basunan helinän, harput, huilut, kanteleet, psaltarit, trometit ja kaikkinaiset soittamiset, piti lankeeman maahan, ja kultaista kuvaa kumartaman.

3:11 Vaan joka ei lankeaisi maahan ja kumartaisi, piti tuliseen pätsiin heitettämän.

3:12 Nyt on Juudan miehiä, jotkas virkoihin Babelin maakunnassa asettanut olet, Sadrak, Mesak ja Abednego, ne miehet katsovat ylös sinun käskystäsi, ja ei kunnioita sinun jumaliasi, eikä kumarra kultaista kuvaa, jonka olet antanut panna ylös.

3:13 Silloin käski Nebukadnetsar kiukussa ja vihoissansa, että Sadrak, Mesak ja Abednego tuotaisiin edes; ja miehet vietiin kuninkaan eteen.

3:14 Silloin puhui Nebukadnetsar ja sanoi heille: Kuinka, ettekö te tahdo, Sadrak, Mesak ja Abednego, minun jumalani kunnioittaa, ja kumartaa kultaista kuvaa, jonka minä olen antanut panna ylös?

3:15 Nyt siis valmistakaat teitänne, niin pian kuin te kuulette basunan äänen, trometit, harput, huilut, kanteleet, psaltarit ja kaikkinaiset soittamiset, niin langetkaat maahan ja kumartakaat kuvaa, jonka minä olen antanut tehdä. Ja katso, jollette kumarra, niin te pitää tuliseen pätsiin heitettämän. Annas nähdä, kuka se Jumala on, joka teitä minun käsistäni pelastaa taitaa.

3:16 Sadrak, Meesak ja Abednego vastasivat ja sanoivat kuninkaalle: "Nebukadnessar! Ei ole tarpeellista meidän vastata sinulle tähän sanaakaan.

3:17 Jos niin käy, voi meidän Jumalamme kyllä pelastaa meidät tulisesta pätsistä, ja hän pelastaa myös sinun kädestäsi, kuningas.

3:18 Ja vaikka ei pelastaisikaan, niin tiedä se, kuningas, että me emme palvele sinun jumaliasi emmekä kumartaen rukoile kultaista kuvapatsasta, jonka sinä olet pystyttänyt."

3:19 Silloin Nebukadnessar tuli kiukkua täyteen Sadrakia, Meesakia ja Abednegoa kohtaan ja hänen hahmonsa muuttui. Ja hän käski ja sanoi, että pätsi oli kuumennettava seitsemän kertaa kuumemmaksi kuin tavallisesti.

3:20 Ja hän käski sotajoukkonsa väkevimpien miesten sitoa Sadrakin, Meesakin ja Abednegon ja heittää heidät tuliseen pätsiin.

3:21 Silloin nämä sidottiin vaippoineen, takkeineen, päähineineen ja muine vaatteineen ja heitettiin tuliseen pätsiin.

3:22 Koska nyt kuninkaan sana oli niin ankara ja pätsi niin kovin kuumennettu, tappoi tulen liekki ne miehet, jotka veivät ylös Sadrakin, Meesakin ja Abednegon.

3:23 Mutta nämä kolme miestä, Sadrak, Meesak ja Abednego, suistuivat sidottuina tuliseen pätsiin.

3:24 Silloin kuningas Nebukadnessar hämmästyi ja nousi kiiruusti ylös ja lausui hallitusmiehilleen sanoen: "Emmekö heittäneet kolme miestä sidottuina tuleen?" He vastasivat ja sanoivat kuninkaalle: "Totisesti, kuningas!"

3:25 Hän vastasi ja sanoi: "Katso, minä näen neljä miestä kävelevän vapaina tulussa, eivätkä he ole vahingoittuneet, ja neljäs on näöltänsä niinkuin jumalan poika."

3:26 Silloin Nebukadnessar meni tulisen

3:16 Silloin vastasivat Sadrak, Mesak ja Abednego ja sanoivat kuninkaalle: Nebukadnetsar, ei tarvita, että me sinua siihen vastaamme.

3:17 Katso, meidän Jumalamme, jota me kunnioitamme, taitaa meitä kyllä auttaa tulisesta pätsistä, niin myös sinun kädestäs pelastaa.

3:18 Ja jos ei hän sitä tee, niin tiedä kuitenkin se, kuningas, ettemme sinun jumalias kunnioita, emmekä sitä kultaista kuvaa, jonka olet antanut panna ylös, kumartaa tahdo.

3:19 Niin Nebukadnetsar tuli täyteen kiukkua, ja hänen hahmonsa muuttui Sadrakia, Mesakia ja Abednegoa vastaan, ja käski, että pätsi piti seitsemän kertaa kuumemmaksi tehtämän, kuin muulloin tehtiin.

3:20 Ja käski väkeviä miehiä, jotka hänen sotajoukossansa olivat, sitomaan Sadrakia, Mesakia ja Abednegoa ja tuliseen pätsiin heittämään.

3:21 Niin sidottiin nämät miehet hameinensa, lakkinensa, kenkinensä ja muine vaatteinensa, ja heitettiin keskelle tulista pätsiä.

3:22 Sillä kuninkaan käsky piti kiiruusti tehtämän, ja pätsi oli lämmitetty aivan kovin, että ne miehet, jotka Sadrakin, Meesakin ja Abednegon sisälle heittivät, kuolivat tulen liekestä.

3:23 Mutta ne kolme miestä Sadrak, Mesak ja Abednego putosivat keskelle tulista pätsiä, niinkuin he sidotut olivat.

3:24 Silloin hämmästyi kuningas Nebukadnetsar suuresti ja meni nopiasti ylös ja sanoi neuvonantajillensa: "Emmekö me kolme miestä sidottuna antaneet tuleen heittää? He vastasivat ja sanoivat kuninkaalle: Totta, herra kuningas.

3:25 Hän vastasi ja sanoi: "Katso, ja minä näen neljä miestä vallallansa käyvän tulen keskellä, ja ovat kulumatta; ja se neljäs on niinkuin Jumalan poika.

3:26 Silloin Nebukadnetsar meni tulisen

pätsin aukolle, lausui ja sanoi: "Sadrak, Meesak ja Abednego, te korkeimman Jumalan palvelijat, astukaa ulos ja tulkaa tänne." Sadrak, Meesak ja Abednego astuivat silloin ulos tulesta.

3:27 Satraapit, maaherrat, käskynhaltijat ja kuninkaan hallitusmiehet kokoontuivat ja näkivät, ettei tuli ollut voinut mitään näiden miesten ruumiille, etteivät heidän päänsä hiukset olleet kärventyneet eivätkä heidän vaatteensa vioittuneet; eikä heissä tuntunut tulen käryä.

3:28 Silloin Nebukadnessar lausui ja sanoi: "Kiitetty olkoon Sadrakin, Meesakin ja Abednegon Jumala, joka lähetti enkelinsä ja pelasti palvelijansa, jotka häneen turvasivat eivätkä totelleet kuninkaan käskyä, vaan antoivat ruumiinsa alttiiksi, ennemmin kuin palvelivat ja kumartaen rukoilivat muuta jumalaa kuin omaa Jumalaansa.

3:29 Ja minä annan käskyn, että jokainen, olkoon hän mitä kansaa, kansakuntaa ja kieltä tahansa, joka puhuu pilkaten Sadrakin, Meesakin ja Abednegon Jumalasta, hakattakoon kappaleiksi, ja hänen talonsa tehtäköön soraläjäksi; sillä ei ole muuta jumalaa, joka niin voi pelastaa kuin tämä."

3:30 Sitten kuningas asetti Sadrakin, Meesakin ja Abednegon suureen valtaan Baabelin maakunnassa.

3:31 "Kuningas Nebukadnessar kaikille kansoille, sukukunnille ja kielille, jotka asuvat kaiken maan päällä: suuri olkoon teidän rauhanne!

3:32 Minä olen nähnyt hyväksi ilmoittaa ne tunnusteot ja ihmeet, jotka korkein Jumala on minulle tehnyt.

3:33 Kuinka suuret ovat hänen tunnustekonsa ja kuinka voimalliset hänen ihmeensä! Hänen valtakuntansa on iankaikkinen valtakunta ja hänen valtansa pysyy suvusta sukuun."

4 LUKU

4:1 "Minä Nebukadnessar elin rauhassa

pätsin suulle ja sanoi: Sadrak, Mesak ja Abednego, te kaikkein korkeimman Jumalan palveliat. Lähtekäät ulos ja tulkaat tänne; silloin läksi Sadrak, Mesak ja Abednego ulos tulesta.

3:27 Ja päämiehet, herrat, käskyläiset ja kuninkaan neuvonantajat tulivat kokoon, ja katselivat näitä miehiä, ettei tuli mitään heidän ruumiillensa tehnyt, eikä heidän hiuskarvaansaakaan polttanut, eikä heidän vaatteitansa muuttanut; eikä myös tulen kartuakaan heissä tuntunut.

3:28 Silloin puhui Nebukadnetsar ja sanoi: Kiitetty olkoon Sadrakin, Mesakin ja Abednegon Jumalala, joka enkelinsä lähetti ja palveliansa pelasti, jotka häneen uskalsivat, ja ei kuninkaan käskyä pitäneet, vaan antoivat ruumiinsa vaaraan, ettei he yhtään muuta Jumalaa kunnioittaisi eikä kumartaisi, vaan ainoastaan Jumalaansa.

3:29 Niin olkoon nyt tämä minun käskyni: Kuka ikänä kaikissa kansoissa, sukukunnissa ja kielissä Sadrakin, Mesakin ja Abednegon Jumalaa pilkkaa, hän pitää kappaleiksi hakattaman, ja hänen huoneensa lokaläjäksi kukistettaman; sillä ei yhtään muuta Jumalaa ole, joka niin pelastaa taitaa, kuin tämä.

3:30 Ja kuningas antoi suuren vallan Sadrakille, Mesakille ja Abednegolle Babelin maalla.

3:31 Kuningas Nebukadnetsar kaikille kansoille, sukukunnille ja kielille, jotka asuvat kaikessa maassa: Teille olkoon paljon rauhaa!

3:32 Minä näen sen hyväksi, että minä ilmoitan teille ne merkit ja ihmeet, jotka korkein Jumala minulle tehnyt on.

3:33 Sillä hänen merkkinsä ovat suuret ja hänen ihmeensä voimalliset; hänen valtakuntansa on ijankaikkinen valtakunta, ja hänen valtansa pysyy suvusta sukuun.

4 LUKU

4:1 Minä Nebukadnetsar, hyvässä levossa

huoneessani ja onnellisena palatsissani.

4:2 Minä näin unen, ja se peljästytti minut; ja unikuvat, joita minulla oli vuoteessani, minun pääni näyt, kauhistuttivat minut.

4:3 Niin minä annoin käskyn tuoda eteeni kaikki Baabelin viisaat, että he ilmoittaisivat minulle unen selityksen.

4:4 Silloin tulivat tietäjät, noidat, kaldealaiset ja tähtienselittäjät, ja minä kerroin heille unen, mutta he eivät voineet ilmoittaa minulle sen selitystä.

4:5 Mutta viimein tuli minun eteeni Daniel, jonka nimi on minun jumalani nimen mukaan Beltsassar ja jossa on pyhien jumalien henki; ja minä kerroin hänelle unen:

4:6 'Beltsassar, sinä tietäjän päämies, jossa minä tiedän olevan pyhien jumalien hengen ja jolle mikään salaisuus ei ole liian vaikea! Sano, mitä olivat ne näyt, jotka minä unessani näin, ja mikä on sen selitys.

4:7 Nämä olivat minun pääni näyt, jotka minulla oli vuoteessani. Minä näin: Katso, oli puu keskellä maata, ja sen korkeus oli suuri.

4:8 Puu kasvoi ja vahvistui, niin että sen latva ulottui taivaaseen ja se näkyi kaiken maan ääriin.

4:9 Sen lehvät olivat kauniit ja sen hedelmät suuret, ja siinä oli ravintoa kaikille. Sen alla etsivät varjoa kedon eläimet, ja sen oksilla asuivat taivaan linnut, ja kaikki liha sai siitä ravintonsa.

4:10 Minä näin pääni näyissä, joita minulla oli vuoteessani: katso, pyhä enkeli astui alas taivaasta.

4:11 Hän huusi voimallisesti ja sanoi näin: hakatkaa puu poikki ja karsikaa sen oksat, riipikää sen lehvät ja hajottakaa sen hedelmät. Paetkoot eläimet sen alta ja linnut sen oksilta.

4:12 Mutta sen kanto juurineen jättäkää maahan, rauta- ja vaskikahleissa kedon

ollessani minun huoneessani, ja kuin kaikki hyvin oli minun linnassani,

4:2 Näin unta, ja hämmästyin; ja ne ajatukset, jotka minulla olivat vuoteessani sen näyn tähden, saattivat minut murheelliseksi.

4:3 Ja minä käskin kaikki viisaat Babelista tuoda minun eteeni, sanomaan minulle, mitä se uni tietäis.

4:4 Niin tulivat edes tähtientutkiat, viisaat, Kaldealaiset ja tietäjät, joiden edessä minä unen juttelin; vaan ei he taitaneet sen selitystä minulle ilmoittaa.

4:5 Siihenasti että viimein Daniel tuli minun eteeni, joka minun Jumalani nimen jälkeen Belsatsariksi kutsutaan, jolla on pyhain jumalain henki; ja minä juttelin hänelle unen.

4:6 Belsatsar, sinä ylimmäinen tähtientutkiain seassa, jolla minä tiedän pyhain jumalain hengen olevan, ja sinulta ei mitään salattu ole; sano minun uneni näky, jonka minä nähnyt olen, ja mitä se tietää.

4:7 Tämä on näky, jonka minä nähnyt olen minun vuoteessani: Katso, keskellä maata seisoj puu, joka oli sangen korkia.

4:8 Se oli suuri ja paksu puu. Sen korkeus ulottui taivaasen asti ja näkyi koko maan ääriin.

4:9 Sen oksat olivat kauniit, ja kantoivat paljon hedelmää, josta kaikki syödä saivat; kaikki eläimet kedolla löysivät varjon sen alla, ja taivaan linnut istuivat sen oksilla, ja kaikki liha elätti itsensä siitä.

4:10 Ja minä näin yhden näyn minun vuoteessani, ja katso, pyhä vartia tuli alas taivaasta.

4:11 Se huusi korkiasti ja sanoi näin: Hakatkaa se puu poikki ja karsikaat oksat ja repikää lehdet ja hajoittakaa sen hedelmät, että eläimet sen alta lähtisivät pois, ja linnut sen oksilta.

4:12 Kuitenkin jättäkää kanto juurineensa maahan, mutta hänen pitää rautaisissa ja

ruohikkoon. Taivaan kasteesta hän kastukoon, ja niinkuin eläinten olkoon hänen osansa maan ruoho.

4:13 Hänen sydämensä muutetaan, niin ettei se ole ihmisen sydän, ja hänelle annetaan eläimen sydän. Ja niin kulukoon häneltä seitsemän aikaa.

4:14 Tämä on säädetty enkelien päätöksellä, ja niin ovat tästä asiasta pyhät sanoneet, että elävät tietäisivät Korkeimman hallitsevan ihmisten valtakuntaa ja antavan sen, kenelle hän tahtoo, ja asettavan sen päämieheksi ihmisistä halvimmän.'

4:15 Tämän unen näin minä, kuningas Nebukadnessar. Ja sinä, Beltsassar, sano sen selitys, koska ei yksikään minun valtakuntani viisaista voi minulle ilmoittaa sen selitystä. Mutta sinä sen voit, sillä sinussa on pyhien jumalien henki."

4:16 Silloin Daniel, jonka nimenä oli Beltsassar, hämmästyi hetkeksi, ja hänen ajatuksensa peljästyttivät häntä. Kuningas lausui ja sanoi: "Beltsassar, älköön uni ja sen selitys sinua peljästyttäkö." Beltsassar vastasi ja sanoi: "Herrani, koskekoon uni sinun vihollisiasi ja sen selitys sinun vastustajiasi.

4:17 Puu, jonka sinä näit ja joka kasvoi ja vahvistui, niin että sen latva ulottui taivaaseen ja se näkyi kaikkeen maahan,

4:18 jonka lehvät olivat kauniit ja hedelmät suuret ja jossa oli ravintoa kaikille, jonka alla kedon eläimet asuivat ja jonka oksilla taivaan linnut oleskelivat,

4:19 - se puu olet sinä, kuningas, joka olet kasvanut ja vahvistunut; sinun suuruutesi on kasvanut ja ulottuu taivaaseen ja sinun valtasi maan ääriin.

4:20 Ja että kuningas näki pyhän enkelin astuvan alas taivaasta ja sanovan: 'Hakatkaa puu poikki ja turmelkaa se, mutta jättäkää sen kanto juurineen maahan, rauta- ja vaskikahleissa kedon

vaskisissa kahleissa kedolla ruohossa käymän. Hänen pitää makaaman taivaan kasteen alla ja kastuman ja ruokkiman itsensä eläinten kanssa maan ruohoista.

4:13 Ja ihmisen sydän pitää otettaman häneltä pois ja eläimen sydän hänelle jälleen annettaman; siihenasti että seitsemän aikaa häneltä kuluneet ovat.

4:14 Se on vartiain neuvossa päätetty, ja pyhain kanssa puheessa vahvistettu, että elävät tuntisivat Ylimmäisellä vallan olevan ihmisten valtakuntain päälle, ja antavan ne kellenkä hän tahtoo, ja että hän asettaa kaikkein nöyrimmän ihmisen niiden päälle.

4:15 Tämän unen olen minä kuningas Nebukadnetsar nähnyt. Vaan sinä Belsatsar sano sen selitys; sillä kaikki viisaat minun valtakunnassani ei taida minulle ilmoittaa sen selitystä; vaan sinä kyllä taidat, sillä pyhain jumalain henki on sinun tykönäs.

4:16 Silloin hämmästyi Daniel, joka Belsatsariksi kutsuttiin, hetkeksi aikaa, ja hänen ajatuksensa saattivat hänet murheelliseksi. Mutta kuningas sanoi: Belsatsar, se uni ja sen selitys ei mahda sinua murheelliseksi saattaa. Belsatsar vastasi ja sanoi: Ah minun herrani, tämä uni olkoon sinun vihollisilles ja sen selitys sinun vainoojilles!

4:17 Se puu, jonka nähnyt olet, että se suuri ja paksu oli, ja hänen korkeutensa taivaasen ulottui, ja näytti itsensä kaiken maan päälle.

4:18 Ja sen oksat olivat kauniit, ja sen hedelmiä oli paljon, josta kaikki ravittiin ja eläimet kedolla asuivat sen alla, ja taivaan linnut istuivat sen oksilla:

4:19 Se olet sinä, kuningas, joka niin suuri ja voimallinen olet; sillä sinun voimas on suuri ja ulottuu taivaasen, ja sinun valtas maailman ääriin.

4:20 Mutta että kuningas pyhän vartian nähnyt on taivaasta tulevan alas ja sanovan: Hakatkaat se puu poikki ja turmelkaat se. Kuitenkin kanto juurinsa jättäkää maahan, mutta hänen pitää

ruohikkoon; taivaan kasteesta hän kastukoon, ja niinkuin kedon eläinten olkoon hänen osansa, kunnes häneltä on kulunut seitsemän aikaa',

4:21 sen selitys, oi kuningas, ja Ylimmäisen päätös, joka on kohdannut minun herraani, kuningasta, on tämä:

4:22 Sinut ajetaan pois ihmisten seasta, ja kedon eläinten parissa on sinun asuinpaikkasi oleva; sinä joudut syömään ruohoa niinkuin raavaat, ja sinä olet kastuva taivaan kasteesta; ja niin on sinulta kuluva seitsemän aikaa, kunnes tulet tuntemaan, että Korkein hallitsee ihmisten valtakuntaa ja antaa sen, kenelle hän tahtoo.

4:23 Mutta että käskettiin jättää maahan puun kanto juurineen, se tietää, että sinun valtakuntasi pysytetään sinulla, ja sinä saat sen, niin pian kuin tulet tuntemaan, että valta on taivaan.

4:24 Sentähden, kuningas, kelvatkoon sinulle minun neuvoni: kirvoita synnit itsestäsi almuilla ja pahat tekosi vaivaisia armahtamalla; ehkäpä silloin onnesi kestäisi."

4:25 Tämä kaikki kohtasi kuningas Nebukadnessaria.

4:26 Kaksitoista kuukautta tämän jälkeen, kun kuningas oli kävelemässä kuninkaallisen palatsinsa katolla Baabelissa,

4:27 hän puhkesi puhumaan sanoen: "Eikö tämä ole se suuri Baabel, jonka minä väkevällä voimallani olen rakentanut kuninkaalliseksi linnaksi, valtasuuruuteni kunniaksi!"

4:28 Vielä oli sana kuninkaan suussa, kun taivaasta tuli ääni: "Sinulle, kuningas Nebukadnessar, julistetaan: Sinun valtakuntasi on otettu sinulta pois.

4:29 Sinut ajetaan pois ihmisten seasta, ja kedon eläinten parissa on sinun asuinpaikkasi oleva; sinä joudut syömään

rautaisissa ja vaskisissa kahleissa kedolla ruohossa käymän ja pitää makaaman taivaan kasteen alla ja kastuman ja itsensä eläinten kanssa kedolla ruokkiman; siihen asti että seitsemän aikaa häneltä kuluneet ovat.

4:21 Tämä on selitys, herra kuningas, ja tämä on sen Korkeimman neuvo, joka tulee minun herralleni kuninkaalle:

4:22 Sinä ajetaan pois ihmisten seasta, ja täytyy eläinten seassa kedolla olla, ja annetaan ruohoja syödäksesi niinkuin härkäin, ja olet makaava taivaan kasteen alla, ja kastuva, siihenasti kuin seitsemän aikaa sinulta kuluneet ovat, ettäs tuntisit Korkeimmalla vallan olevan ihmisten valtakuntain päälle, ja hänen antavan ne kellenkä hän tahtoo.

4:23 Mutta että sanottu on, että kanto kuitenkin juurineensa puulle jäämän pitää, niin sinun valtakuntas pysyy sinulle, koska tuntenut olet taivaan vallan.

4:24 Sentähden, herra kuningas, kelvatkoon sinulle minun neuvoni, ja päästä itses synnistäs vanhurskaudella, ja vapaaksi sinun pahoista töistäs laupiudella vaivaisia kohtaan, niin hän sinun rauhas pitentää.

4:25 Nämät kaikki tapahtuivat kuningas Nebukadnetsarille.

4:26 Sillä kahdentoistakymmenen kuukauden perästä, kuin hän kuninkaallisessa linnassansa Babelissa käyskenteli,

4:27 Puhui kuningas ja sanoi: Eikö tämä ole se suuri Babel, jonka minä rakentanut olen kuninkaalliseksi huoneeksi, minun suuren voimani kautta, minun kunniani ylistykseksi?

4:28 Ennenkuin kuningas nämät sanat puhunut oli, tuli ääni alas taivaasta: Sinulle kuningas Nebukadnetsar sanotaan: Sinun valtakuntas otetaan sinulta pois.

4:29 Ja sinä ajetaan pois ihmisten seasta; sinun pitää eläinten seassa kedolla oleman. Ruohoja sinun annetaan syödä niinkuin

ruohoa niinkuin raavaat, ja niin on sinulta kuluva seitsemän aikaa, kunnes tulet tunteen, että Korkein hallitsee ihmisten valtakuntaa ja antaa sen, kenelle hän tahtoo."

4:30 Sillä hetkellä se sana toteutui Nebukadnessarissa: hänet ajettiin pois ihmisten seasta, ja hän söi ruohoa niinkuin raavaat, ja hänen ruumiinsa kastui taivaan kasteesta, kunnes hänen hiuksensa kasvoivat pitkiksi kuin kotkan sulat ja hänen kyntensä kuin lintujen kynnet.

4:31 "Mutta sen ajan kuluttua minä, Nebukadnessar, nostin silmäni taivasta kohti, ja minun järkeni palasi. Ja minä kiitin Korkeinta, minä ylistin ja kunnioitin häntä, joka elää iankaikkisesti, jonka hallitus on iankaikkinen hallitus ja jonka valtakunta pysyy suvusta sukuun.

4:32 Kaikki maan asukkaat ovat tyhjänveroiset; ja hän tekee, niinkuin hän tahtoo, taivaan joukoille ja maan asukkaille, eikä ole sitä, joka pidättää hänen kätensä ja sanoo hänelle: 'Mitäs teet?'

4:33 Siihen aikaan palasi minun järkeni, ja palasi minun valtasuuruuteni ja loistoni, minun valtakuntani kunniaksi. Ja minun hallitusmieheni ja ylimykseni etsivät minut, ja minut pantiin jälleen hallitsemaan valtakuntaani, ja minun valtani lisääntyi ylenpalttisesti.

4:34 Nyt minä, Nebukadnessar, kiitän, ylistän ja kunnioitan taivaan kuningasta; sillä kaikki hänen työnsä ovat totiset ja hänen tiensä oikeat. Ja hän voi nöyryyttää ne, jotka ylpeydessä vaeltavat."

5 LUKU

5:1 Kuningas Belsassar laittoi suuret pidot tuhannelle ylimyksellensä, ja hän joi viiniä näiden tuhannen edessä.

5:2 Kun viini oli makeimmillaan, käski Belsassar tuoda ne kulta- ja hopea-astiat, jotka hänen isänsä Nebukadnessar oli

härkään siihenasti että seitsemän aikaa sinulta kuluneet ovat, että tuntisit Korkeimmalla vallan olevan ihmisten valtakuntain päälle, ja hänen antavan ne kenelle hän tahtoo.

4:30 Kohta sillä hetkellä täytettiin sana kuningas Nebukadnessarissa, ja hän ajettiin pois ihmisten seasta ja söi ruohoja niinkuin härkä, ja hänen ruumiinsa oli taivaan kasteen alla ja kastui siihen asti, että hänen hiuksensa kasvoivat niin suuriksi kuin kotkan höyhenet, ja hänen kyntensä niinkuin linnun kynnet.

4:31 Sen ajan perästä nostin minä Nebukadnessar silmäni taivaasen päin ja tulin jälleen taidolleni, ja kiitin sitä Korkeinta. Minä ylistin ja kunnioitin sitä, joka elää iankaikkisesti, jonka valta on iankaikkinen valta, ja hänen valtakuntansa pysyy suvusta sukuun.

4:32 Jonka suhteen kaikki, jotka asuvat maan päällä, ovat luetut niinkuin ei mitään. Hän tekee, kuinka hän tahtoo taivaan sotajoukon kanssa, jotka asuvat maan päällä, ja ei kenkään taida hänen kättänsä estää, eikä hänelle sanoa: Mitäs teet?

4:33 Silloin tulin minä jälleen taidolleni, ja kuninkaalliseen kunniaani ja jalouteeni ja minun muotooni. Ja minun neuvonantajani ja voimalliseni etsivät minua, ja minä pantiin jälleen valtakuntaani, ja sain vielä suuremman kunnian.

4:34 Sentähden kiitän minä Nebukadnessar ja kunnioitan ja ylistän taivaan kuningasta; sillä kaikki hänen työnsä on totuus ja hänen tiensä oikeat; ja joka ylpiä on, sen hän taitaa nöyryyttää.

5 LUKU

5:1 Kuningas Belsassar teki kuuluisan pidon tuhannelle päämiehellensä, ja joi itsensä viinasta juovuksiin näiden tuhannen kanssa.

5:2 Ja kuin hän juopunut oli, käski hän tuoda ne kultaiset ja hopeaiset astiat, jotka Nebukadnessar, hänen isänsä Jerusalemin

ottanut Jerusalemin temppelistä, että kuningas ja hänen ylimyksensä, hänen puolisonsa ja sivuvaimonsa joisivat niistä.

5:3 Silloin tuotiin ne kulta-astiat, jotka oli otettu temppelistä, Jumalan huoneesta, Jerusalemistä, ja niistä joivat kuningas ja hänen ylimyksensä, hänen puolisonsa ja sivuvaimonsa.

5:4 He joivat viiniä ja ylistivät kultaisia ja hopeisia, vaskisia, rautaisia, puisia ja kivisiä jumalia.

5:5 Sillä hetkellä ilmestyivät ihmiskäden sormet ja kirjoittivat kuninkaan palatsin kalkitulle seinälle, vastapäätä lampunjalkaa, ja kuningas näki käden, joka kirjoitti.

5:6 Silloin kuninkaan kasvot kalpenivat, ja hänen ajatuksensa peljästyttivät hänet; hänen lanteittensa nivelet herposivat, ja hänen polvensa tutisivat.

5:7 Kuningas huusi kovalla äänellä ja käski tuoda noidat, kaldealaiset ja tähtienselittäjät. Kuningas lausui ja sanoi Baabelin tietäjille: "Kuka ikinä voi lukea tämän kirjoituksen ja ilmoittaa minulle sen selityksen, hänet puetaan purppuraan, ja hänen kaulaansa pannaan kultakäädyt, ja hän on oleva yksi valtakunnan kolmesta valtamiehestä."

5:8 Silloin tulivat kaikki kuninkaan viisaat, mutta he eivät voineet lukea kirjoitusta eivätkä ilmoittaa kuninkaalle sen selitystä.

5:9 Kuningas Belsassar peljästyi silloin suuresti, ja hänen kasvonsa kalpenivat, ja hänen ylimyksensä tyrmistyivät.

5:10 Kuninkaan äiti tuli kuninkaan ja hänen ylimystensä puheen tähden pitohuoneeseen. Kuninkaan äiti lausui ja sanoi: "Eläköön kuningas iankaikkisesti! Älkööt sinun ajatuksesi peljättäkö sinua, älkööt kä kasvosi kalvetko.

5:11 Sinun valtakunnassasi on mies, jossa on pyhien jumalien henki ja jolla sinun isäsi päivinä havaittiin olevan valistus ja

templistä ottanut oli, juodaksensa niistä voimallistensa, emäntänsä ja vaimoinsa kanssa.

5:3 Niin tuotiin ne kultaiset astiat, jotka templistä, Jumalan huoneesta, Jerusalemistä otetut olivat; ja kuningas, hänen voimallisensa, emäntänsä ja vaimonsa joivat niistä.

5:4 Ja kuin he joivat viinaa, kiittivät he kultaisia, hopiaisia, vaskisia, rautaisia, puisia ja kivisiä jumalia.

5:5 Juuri sillä hetkellä kävivät sormet niinkuin ihmisen käsi, kirjoittamaan kynttiläläjalan kohdalle seinään kuninkaan salissa, ja kuningas äkkäsi kirjoittajan käden.

5:6 Silloin muuttui kuningas, ja hänen ajatuksensa peljättivät hänen, niin että hänen lanteensa horjuivat, ja hänen polvensa vapisivat.

5:7 Ja kuningas huusi korkiasti, että viisaat, Kaldealaiset ja tietäjät tuotaisiin; ja käski sanoa viisaille Babelissa: Kuka ikänä tämän kirjoituksen lukee, ja ilmoittaa minulle sen selityksen, hän pitää purpuralla vaatetettaman, ja kultakäädyt kaulassansa kantaman ja kolmas Herra oleman tässä valtakunnassa.

5:8 Silloin tulivat kaikki kuninkaan viisaat edes, vaan ei he taitaneet sitä kirjoitusta lukea, eikä sen selitystä kuninkaalle ilmoittaa.

5:9 Siitä hämmästyi kuningas Belsassar vielä kovemmin, ja hänen muotonsa muuttui, ja hänen voimallisensa tulivat murheellisiksi.

5:10 Sentähden meni kuningatar kuninkaan ja hänen voimallistensa asian tähden pitohuoneeseen, ja sanoi: Kuningas eläköön kauvan! Älä niin peljästy sinun ajatuksistas ja älä niin muotoas muuta.

5:11 Sinun valtakunnassas on mies, jolla on pyhain jumalain henki, sillä sinun isäs aikana löydettiin hänessä valistus, toimi ja

ymmärrys ynnä viisaus, samankaltainen kuin jumalien; hänet asetti isäsi, kuningas Nebukadnessar, tietäjän, noitien, kaldealaisten ja tähtienselittäjän päämieheksi - sinun isäsi, kuningas -

5:12 sentähden, että erinomainen henki ja tieto ynnä myös taito selittää unia, arvata arvoituksia ja ratkaista ongelmia havaittiin juuri hänessä, Danielissa, jolle kuningas oli antanut nimen Beltsassar. Kutsuttakoon nyt Daniel, niin hän ilmoittaa selityksen."

5:13 Silloin Daniel tuotiin kuninkaan eteen. Kuningas lausui ja sanoi Danielille: "Oletko sinä Daniel, joka on niitä juutalaisia pakkosiirtolaisia, mitkä minun isäni, kuningas, on tuonut Juudasta?"

5:14 Minä olen kuullut sinusta, että sinussa on jumalien henki ja että sinussa on havaittu valistus, taito ja erinomainen viisaus.

5:15 Ja nyt tuotiin minun eteeni viisaat ja noidat lukemaan tätä kirjoitusta ja ilmoittamaan minulle sen selitys, mutta he eivät voineet sen selitystä ilmoittaa.

5:16 Mutta sinun minä olen kuullut voivan antaa selityksiä ja ratkaista ongelmia. Nyt siis, jos voit lukea kirjoituksen ja ilmoittaa minulle sen selityksen, niin sinut puetaan purppuraan, ja kultakäädyt pannaan sinun kaulaasi, ja sinä olet oleva yksi valtakunnan kolmesta valtamiehestä."

5:17 Silloin Daniel vastasi ja sanoi kuninkaalle: "Lahjasi pidä itse, ja antimesi anna toiselle. Mutta kirjoituksen minä luen kuninkaalle ja ilmoitan hänelle sen selityksen.

5:18 Sinä kuningas! Korkein Jumala antoi sinun isällesi Nebukadnessarille kuninkuuden, voiman, kunnian ja valtasuuruuden.

5:19 Ja sen voiman tähden, jonka hän oli hänelle antanut, vapisivat kaikki kansat, kansakunnat ja kielet ja pelkäsivät hänen

viisaus, niinkuin jumalten viisaus on; ja sinun isäs Nebukadnessar pani hänen tähtientutkia, viisasten, Kaldealaisten ja tietäjän päälle. Niin teki kuningas, sinun isäs.

5:12 Että korkiampi henki hänen tykönänsä löydettiin, niin myös ymmärrys ja taito unia selittämään, osaamaan pimeitä puheita ja salaisia asioita ilmoittamaan. Daniel, jonka kuningas antoi Belsatsariksi nimittää; niin kutsuttakaan Daniel; hän sanoo, mitä se tietää.

5:13 Silloin vietiin Daniel kuninkaan eteen. Ja kuningas puhui ja sanoi Danielille: Oletko sinä Daniel, yksi Juudalaisista vangeista, jotka kuningas, minun isäni, Juudeasta tänne tuonut on?"

5:14 Minä olen kuullut sinusta, että sinulla on pyhän jumalain henki, että myös valistus, ymmärrys ja korkia viisaus sinussa löydetty on.

5:15 Minä olen antanut kutsua eteeni toimelliset ja viisaat tätä kirjoitusta lukemaan ja sen selitystä minulle ilmoittamaan, ja ei he taida sanoa, mitä se tietää.

5:16 Mutta minä kuulen sinusta, että sinä taidat pimiät asiat selittää ja salatut ilmoittaa. Jos sinä nyt taidat tämän kirjoituksen lukea ja minulle ilmoittaa, mitä se tietää, niin sinä pitää purpuralla puettaman ja kultakäädyt kaulassas kantaman ja kolmas herra oleman tässä valtakunnassa.

5:17 Niin vastasi Daniel ja sanoi kuninkaalle: Pidä itse lahjas ja anna antimes muille. Minä luen kuitenkin kuninkaalle kirjoituksen, ja ilmoitan sen selityksen hänelle.

5:18 Herra kuningas, korkein Jumala on sinun isälles Nebukadnessarille valtakunnan, voiman, kunnian ja jalouden antanut.

5:19 Ja sen voiman tähden, joka hänelle annettu oli, pelkäsivät ja karttoivat häntä kansat, sukukunnat ja kielet. Hän tappoi

edessään. Hän tappoi, kenen hän tahtoi, hän jätti henkiin, kenen hän tahtoi, hän ylensi, kenen hän tahtoi, hän alensi, kenen hän tahtoi.

5:20 Mutta kun hänen sydämensä paisui ja hänen henkensä kävi korskeaksi ja ylpeäksi, syöstiin hänet kuninkaalliselta valtaistuimeltansa, ja hänen kunniansa otettiin häneltä pois.

5:21 Hänet ajettiin pois ihmisten seasta, ja hänen sydämensä tuli eläinten sydämen kaltaiseksi; hänen asuntonsa oli villiaasien parissa, ja hän joutui syömään ruohoa niinkuin raavaat; hänen ruumiinsa kastui taivaan kasteesta, kunnes hän tuli tuntemaan, että korkein Jumala hallitsee ihmisten valtakuntaa ja asettaa sen päämieheksi, kenen hän tahtoo.

5:22 Mutta sinä, hänen poikansa Belsassar, et ole nöyryyttänyt sydäntäsi, vaikka tämän kaiken tiesit;

5:23 vaan sinä olet korottanut itsesi taivaan Herraa vastaan: hänen huoneensa astiat on tuotu sinun eteesi, ja sinä ja sinun ylimyksesi, sinun puolisosi ja sivuvaimosi olette juoneet niistä viiniä, ja sinä olet ylistänyt hopeisia ja kultaisia, vaskisia, rautaisia, puisia ja kivisiä jumalia, jotka eivät näe, eivät kuule eivätkä mitään tiedä. Mutta sitä Jumalaa, jonka kädessä on sinun henkesi ja kaikki sinun tiesi, sinä et ole kunnioittanut.

5:24 Sentähden on tämä käsi lähetetty hänen tyköänsä ja tämä kirjoitus kirjoitettu.

5:25 Ja tämä on kirjoitus, joka on tuonne kirjoitettu: 'Mene, mene, tekel, ufarsin.'

5:26 Ja tämä on sen selitys: mene merkitsee: Jumala on laskenut sinun valtakuntasi luvun ja on tehnyt siitä lopun.

5:27 Tekel: sinut on vaa'alla punnittu ja köykäiseksi havaittu.

5:28 Peres: sinun valtakuntasi on pirstottu ja annettu medialaisille ja persialaisille."

5:29 Silloin Belsassar antoi käskyn, että Daniel oli puettava purppuraan ja kultakäädyt pantava hänen kaulaansa ja

kenen hän tahtoi, hän jätti elämään kenen hän tahtoi, hän ylensi kenen hän tahtoi, hän alensi kenen hän tahtoi.

5:20 Mutta koska hänen sydämensä paisui, ja hänen henkensä ylpeyteen paisuneeksi tuli, hyljättiin hän kuninkaalliselta istuimelta, ja tuli pois kunniaastansa,

5:21 Ja ajettiin pois ihmisten seasta. Ja hänen sydämensä tuli eläinten kaltaiseksi, ja täytyi metsän eläinten kanssa juosta, ja söi ruohoja niinkuin härkä, ja hänen ruumiinsa oli taivaan kasteen alla, ja kastui, siihenasti, että hän oppi, että korkeimmalla Jumalalla on valta ihmisten valtakuntain päälle, ja hän antaa ne kellenkä hän tahtoo.

5:22 Ja sinä Belsassar, hänen poikansa, et ole sydäntäs nöyryyttänyt, ehkä kaikki kyllä ne tiesit;

5:23 Vaan olet itses korottanut taivaan Herraa vastaan. Ja hänen huoneensa astiat piti kannettaman sinun etees, ja sinä, sinun voimallises, sinun emäntäs ja vaimos olette niistä viinaa juoneet. Niin myös hopiaisia, kultaisia, vaskisia, rautaisia, puisia ja kivisiä jumalia kiittäneet, jotka ei näe eikä kuule, eikä tuta taida. Mutta sitä Jumalaa, jonka kädessä sinun henkes on, ja jonka tykönä kaikki sinun ties ovat, et sinä ole kunnioittanut.

5:24 Sentähden on häneltä lähetetty tämä käsi, ja tämä kirjoitus kirjoitettu.

5:25 Ja tämä on kirjoitus, joka siinä kirjoitettu on: Mene, Mene, Tekel, Upharsin.

5:26 Ja tämä on selitys: Mene; se on: Jumala on sinun valtakuntas lukenut ja lopettanut.

5:27 Tekel; se on: Sinä olet vaa'alla punnittu, ja aivan köykäiseksi löydetty.

5:28 Peres; se on: Sinun valtakuntas on jaettu ja Mediläisille ja Persialaisille annettu.

5:29 Silloin käski Belsassar, että Daniel purpuralla puetettaman piti, ja kultakäädyt hänen kaulaansa annettaman, ja antoi

julistettava, että hän oli oleva yksi valtakunnan kolmesta valtamiehestä.

5:30 Samana yönä tapettiin Belsassar, kaldealaisten kuningas,

5:31 ja Daarejaves, meedialainen, sai haltuunsa valtakunnan ollessaan noin kuudenkymmenen kahden vuoden ikäinen.

6 LUKU

6:1 Daarejaves näki hyväksi asettaa valtakuntaansa sata kaksikymmentä satraappia, että heitä olisi kaikkialla valtakunnassa.

6:2 Ja heitä ylempänä oli kolme valtaherraa, joista Daniel oli yksi. Heille tuli satraappien tehdä tili, ettei kuningas kärsisi vahinkoa.

6:3 Mutta Daniel oli etevämpi muita valtaherroja sekä satraappeja, sillä hänessä oli erinomainen henki; ja kuningas aikoi asettaa hänet koko valtakunnan päämieheksi.

6:4 Silloin toiset valtaherrat sekä satraapit etsivät Danielia vastaan syytä valtakunnan hallinnossa. Mutta he eivät voineet löytää mitään syytä eikä rikkomusta, sillä hän oli uskollinen, eikä hänestä laiminlyöntiä eikä rikkomusta löydetty.

6:5 Silloin nämä miehet sanoivat: "Me emme löydä tuossa Danielissa mitään syytä - ellemme löydä sitä hänen jumalanpalveluksessaan."

6:6 Senjälkeen nämä valtaherrat ja satraapit riensivät kiiruusti kuninkaan tykö ja sanoivat hänelle näin: "Kuningas Daarejaves eläköön iankaikkisesti!"

6:7 Kaikki kuninkaalliset valtaherrat, maaherrat, satraapit, hallitusmiehet ja käskynhaltijat ovat keskenänsä neuvotelleet, että olisi annettava kuninkaallinen julistus ja vahvistettava kielto, että kuka ikinä kolmenkymmenen päivän kuluessa rukoilee jotakin yhdeltäkään jumalalta tai ihmiseltä, paitsi sinulta, kuningas, se heitettäkään jalopeurain luolaan.

6:8 Nyt, kuningas! Säädä kielto ja kirjoita

hänestä kuuluttaa, että hän kolmas herra on valtakunnassa.

5:30 Mutta juuri sinä yönä tapettiin Belsatsar, Kaldean kuningas.

5:31 Ja Darius Mediläinen sai valtakunnan, kuin hän kahdenseitsemättäkymmentä ajastajan vanha oli.

6 LUKU

6:1 Ja Darius näki sen hyväksi panna koko valtakuntaan sata ja kaksikymmentä maanvanhinta.

6:2 Näiden päälle pani hän kolme päämiestä, joista Daniel yksi oli, joille maanvanhimmat piti luvun tekemän, ettei kuningas kärsisi vahinkoa.

6:3 Mutta Daniel voitti kaikki päämiehet ja maanvanhimmat, sillä hänessä oli korkiampi henki. Sentähden ajatteli kuningas pannaksensa hänet koko valtakunnan päälle.

6:4 Jonka tähden päämiehet ja maanvanhimmat etsivät syytä Danielia vastaan valtakunnan puolesta, vaan ei he taitaneet yhtään syytä eikä rikosta löytää, sillä hän oli uskollinen, ettei hänessä mitään vikaa eikä rikosta löytää taidettu.

6:5 Niin sanoivat ne miehet: Emme löydä yhtään syytä tämän Danielin kanssa, ellemme löydä hänen Jumalansa palveluksessa.

6:6 Silloin tulivat päämiehet ja maanvanhimmat joukoittain kuninkaan eteen ja sanoivat hänelle näin: Kuningas Darius eläköön kauvan!

6:7 Valtakunnan päämiehet, herrat, maanvanhimmat, neuvonantajat ja valtamiehet ovat ajatelleet, että kuninkaallinen käsky annettaisiin ja ankara kielto, että jos joku kolmenkymmenenä päivänä joltakulta jumalalta eli ihmiseltä, paitsi sinulta, kuningas, ainoasti jotakin anoo, pitää jalopeurain luolaan heitettämän.

6:8 Sentähden, herra kuningas, vahvista se

kirjoitus, jota meedialaisten ja persialaisten peruuttamattoman lain mukaan ei voida muuttaa."

6:9 Niin kuningas Daarejaves kirjoitti kirjoituksen ja kiellon.

6:10 Niin pian kuin Daniel oli saanut tietää, että kirjoitus oli kirjoitettu, meni hän taloonsa, jonka yläsalin ikkunat olivat avatut Jerusalemiin päin. Ja hän lankesi kolmena hetkenä päivässä polvillensa, rukoili ja kiitti Jumalaansa, aivan niinkuin hän ennenkin oli tehnyt.

6:11 Silloin nuo miehet riensivät kiiruusti sinne ja tapasivat Danielin rukoilemasta ja avuksi huutamasta Jumalaansa.

6:12 Sitten he astuivat kuninkaan eteen ja muistuttivat kuninkaan kiellosta: "Etkö ole kirjoittanut kieltoa, että kuka ikinä kolmenkymmenen päivän kuluessa rukoilee jotakin yhdeltäkään jumalalta tai ihmiseltä, paitsi sinulta, kuningas, se heitettäköön jalopeurain luolaan?" Kuningas vastasi ja sanoi: "Kielto on luja, meedialaisten ja persialaisten peruuttamattoman lain mukaan."

6:13 Silloin he vastasivat ja sanoivat kuninkaalle: "Daniel, joka on juutalaisia pakkosiirtolaisia, ei välitä sinusta, kuningas, eikä kiellosta, jonka olet kirjoittanut, vaan kolmena hetkenä päivässä hän toimittaa rukouksensa."

6:14 Mutta kun kuningas sen kuuli, tuli hän sangen murheelliseksi, ja hän mietti, miten voisi pelastaa Danielin; auringon laskuun asti hän vaivasi itseään vapauttaaksensa hänet.

6:15 Silloin ne miehet riensivät kiiruusti kuninkaan tykö ja sanoivat kuninkaalle: "Tiedä, kuningas, meedialaisten ja persialaisten laki on, ettei mitään kuninkaan vahvistamaa kieltoa tai julistusta peruuteta."

6:16 Silloin kuningas käski tuoda Danielin ja heittää hänet jalopeurain luolaan. Ja kuningas puhui Danielille ja sanoi: "Sinun

käsky ja kirjoita alle, ettei sitä jälleen muutettaisi, Mediläisten ja Persian oikeuden jälkeen, jota ei kenkään rikkoa tohdi.

6:9 Niin kirjoitti kuningas Darius sen kirjoituksen ja käskyn alle.

6:10 Kun Daniel sai tietää kirjoitetuksi sen käskyn alle, meni hän ylös huoneesensa, ja hänen suvihuoneensa akkunat olivat avoimet Jerusalemiin päin, ja lankesi kolme kertaa päivässä polvillensa; rukoili, kiitti ja ylisti Jumalaansa, niinkuin hänen tapansa oli ennenkin tehdä.

6:11 Silloin tulivat ne miehet joukoittain ja löysivät Danielin rukoilevan ja avuksensa huutavan Jumalaansa.

6:12 Niin he astuivat edes ja puhuivat kuninkaan kanssa siitä kuninkaallisesta käskystä ja sanoivat: Etkös kirjoittanut käskyn alle, että jos joku ihminen kolmenkymmenen päivänä jotakin anova olis joltakulta jumalalta eli ihmiseltä, paitsi sinulta ainoastansa, kuningas, se pitää jalopeurain luolaan heitettävän? Kuningas vastasi ja sanoi: Se on tosi, ja Mediläisten ja Persialaisten oikeutta ei pidä kenenkään rikkoman.

6:13 He vastasivat ja sanoivat kuninkaalle: Daniel, yksi Juudalaisista vangeista, ei tottele sinua, herra kuningas, eikä sinun käskyä, jonka allekirjoittanut olet; sillä hän rukoilee kolmasti päivässä.

6:14 Kun Kuningas sen kuuli, tuli hän sangen murheelliseksi ja ahkerointsi suuresti, että hän Danielin vapahtais; ja vaivasi itsiänsä auringon laskemaan asti, että hän hänet pelastais.

6:15 Vaan ne miehet tulivat joukoittain kuninkaan tykö ja sanoivat hänelle: Tiedä, herra kuningas, että Mediläisten ja Persialaisten oikeus on, että kaikki kiellot ja käskyt, joita kuningas päättänyt on, pitää muuttumattomat oleman.

6:16 Silloin kuningas käski, ja he toivat Danielin edes ja heittivät hänet jalopeurain luolaan. Mutta kuningas puhui ja sanoi

Jumalasi, jota sinä lakkaamatta palvelet, pelastakoon sinut." Sitten tuotiin kivi ja pantiin luolan suulle,

6:17 ja kuningas sinetöi sen omallaan ja ylimystensä sineteillä, ettei Danielin asiassa muutosta tapahtuisi.

6:18 Sitten kuningas meni palatsiinsa ja vietti yönsä paastoten eikä sallinut tuoda eteensä naisia, ja hänen unensa pakeni häneltä.

6:19 Aamun sarastaessa kuningas sitten nousi ja meni kiiruusti jalopeurain luolalle.

6:20 Ja lähestyessään luolaa hän huusi Danielille murheellisella äänellä, ja kuningas lausui ja sanoi Danielille: "Daniel, sinä elävän Jumalan palvelija, onko sinun Jumalasi, jota lakkaamatta palvelet, voinut pelastaa sinut jalopeuroilta?"

6:21 Silloin Daniel vastasi kuninkaalle: "Kuningas eläköön iankaikkisesti!

6:22 Minun Jumalani on lähettänyt enkelinsä ja sulkenut jalopeurain kidat, niin etteivät ne ole minua vahingoittaneet, sillä minut on havaittu nuhteettomaksi hänen edessänsä, enkä minä ole sinuakaan vastaan, kuningas, rikosta tehnyt."

6:23 Silloin kuningas ihastui suuresti ja käski ottaa Danielin ylös luolasta. Ja kun Daniel oli otettu ylös luolasta, ei hänessä havaittu mitään vammaa; sillä hän oli turvannut Jumalaansa.

6:24 Ja kuningas käski tuoda ne miehet, jotka olivat syyttäneet Danielia, ja heittää heidät lapsineen ja vaimoineen jalopeurain luolaan; eivätkä he ehtineet luolan pohjaan, ennenkuin jalopeurat hyökkäsivät heidän kimppuunsa ja murskasivat kaikki heidän luunsa.

6:25 Sitten kuningas Daarejaves kirjoitti kaikille kansoille, kansakunnille ja kielille, mitä koko maan päällä asuu: "Suuri olkoon teidän rauhanne!

Danielille: Sinun Jumalasi, jota lakkaamatta palvelet, auttakoon Sinua!

6:17 Ja he toivat kiven ja panivat luolan ovelle: Sen painoi kuningas omalla sinetillensä ja voimallistensa sinetillä, ettei kuninkaan tahto muutettaisi Danielia vastaan.

6:18 Ja kuningas meni linnaansa ja kulutti yön syömättä ja ei antanut mitään huvitusta tuoda eteensä, eikä myös yhtään unta saanut.

6:19 Aamulla varhain päivän koittaissa nousi kuningas ylös ja meni kiiruusti jalopeurain luolan tykö.

6:20 Ja kuin hän luolan tykö lähestyi, huusi hän Danielia surkialla äänellä ja kuningas puhui ja sanoi Danielille: Daniel, sinä elävän Jumalan palvelia, onko Jumalasi, jota ilman lakkaamatta palvelet, voinut sinut jalopeuroilta pelastaa?

6:21 Niin Daniel puhui kuninkaan kanssa sanoen: Kuningas eläköön kauvan!

6:22 Minun Jumalani on lähettänyt enkelinsä, joka jalopeurain kidat on pitänyt kiinni, ettei he minulle mitään pahaa tehneet ole, sillä minä olen hänen edessänsä viattomaksi löydetty. En myös ole minä sinua vastaan, herra kuningas, mitään tehnyt.

6:23 Niin kuningas ihastui siitä suuresti, ja käski Danielin luolasta ylös ottaa. Ja he ottivat Danielin ylös luolasta, ja ei hänessä yhtään haavaa löydetty, sillä hän oli turvannut Jumalaansa.

6:24 Silloin käski kuningas; ja ne miehet tuotiin edes, jotka olivat kantaneet Danielin päälle, ja jalopeurain luolaan heitettiin lapsinensa ja vaimoinensa. Ja ennenkuin he luolan pohjaan tulivat, tarttuivat heihin jalopeurat ja murskasivat heidän luunsa.

6:25 Silloin antoi kuningas Darius kirjoittaa kaikille kansoille, sukukunnille ja kielille, jotka asuvat kaikessa maassa: Teille olkoon paljon rauhaa!

6:26 Minä olen antanut käskyn, että minun valtakuntani koko valtapiirissä vavistakoon ja peljättäköön Danielin Jumalaa. Sillä hän on elävä Jumala ja pysyy iankaikkisesti. Hänen valtakuntansa ei häviä, eikä hänen herrautensa loppu.

6:27 Hän pelastaa ja vapahtaa, hän tekee tunnustekoja ja ihmeitä taivaassa ja maan päällä, hän, joka pelasti Danielin jalopeurain kynsistä."

6:28 Ja tämä Daniel oli korkeassa arvossa ja kunniaassa Daarejaveksen valtakunnassa sekä persialaisen Kooreksen valtakunnassa.

7 LUKU

7:1 Belsassarin, Baabelin kuninkaan, ensimmäisenä hallitusvuotena Daniel näki unen, päänsä näyn, vuoteessansa. Sitten hän kirjoitti tämän unen.

7:2 Kertomuksen alku on tämä: Daniel lausui ja sanoi: Minä näin yöllä näyssäni, ja katso, taivaan neljä tuulta kuohutti suurta merta.

7:3 Ja merestä nousi neljä suurta petoa, kukin erilainen kuin toinen.

7:4 Ensimmäinen oli kuin leijona, mutta sillä oli kotkan siivet. Minun sitä katsellessani reväistiin siltä siivet, ja se nostettiin maasta pystyyn ja asetettiin kahdelle jalalle niinkuin ihminen, ja sille annettiin ihmisen sydän.

7:5 Ja katso, oli toinen peto, joka oli karhun näköinen. Se nostettiin toiselle kyljellensä, ja sillä oli suussa kolme kylkiluuta, hammasten välissä; ja sille sanottiin näin: "Nouse ja syö paljon lihaa."

7:6 Tämän jälkeen minä näin, ja katso, oli taas toinen peto, pantterin kaltainen, ja sen selässä oli neljä linnunsiipeä. Sillä pedolla oli neljä päätä, ja sille annettiin valta.

7:7 Sen jälkeen minä näin yöllisessä näyssäni, ja katso, oli neljäs peto, kauhea, hirmuinen ja ylen väkevä; sillä oli suuret rautaiset hampaat, ja se söi ja murskasi ja

6:26 Se käsky on minulta asetettu, että kaikessa minun kuninkaan valtakunnassani Danielin Jumalaa peljättämän ja vavistaman pitää, sillä hän on elävä Jumala, joka iankaikkisesti pysyy, ja hänen valtakuntansa on katoomaton, ja hänen voimansa loppumaton.

6:27 Hän on vapahtaja ja hädässä auttaja, ja hän tekee tunnustähtiä ja ihmeitä sekä taivaassa että maan päällä. Hän on Danielin jalopeurain käsistä pelastanut.

6:28 Ja Daniel tuli voimalliseksi Dariuksen valtakunnassa ja Koreksen Persialaisen valtakunnassa.

7 LUKU

7:1 Ensimmäisenä Belsatsarin, Babelin kuninkaan vuotena näki Daniel unen ja näyn vuoteessansa; ja hän kirjoitti sen unen, ja käsitti sen näin:

7:2 Daniel puhui ja sanoi: Minä näin näyn yöllä, ja katso, neljä tuulta taivaan alla pauhasivat toinen toistansa vastaan suurella merellä.

7:3 Ja neljä suurta petoa nousi merestä, aina toinen toisen muotoinen kuin toinen.

7:4 Ensimmäinen niinkuin jalopeura, jolla olivat kotkan siivet. Ja minä katsoin siihen asti, että siivet temmattiin pois häneltä ja hän otettiin ylös maasta, ja seisoi jaloillansa niinkuin ihminen, ja hänelle annettiin ihmisen sydän.

7:5 Ja katso, toinen peto oli karhun muotoinen ja seisoi yhdellä puolella, ja oli hänen suussansa hammastensa seassa kolme kylkiluuta. Ja hänelle sanottiin: Nouse ja syö paljon lihaa.

7:6 Tämän jälkeen minä näin, ja katso, toinen peto oli pardin muotoinen. Hänellä oli neljä linnun siipeä hänen selässensä, ja sillä pedolla oli neljä päätä, ja hänelle annettiin valta.

7:7 Senjälkeen minä näin tässä näyssä yöllä, ja katso, neljäs peto oli kauhia ja hirmuinen ja sangen väkevä, ja hänellä olivat suuret rautaiset hampaat. Söi

tallasi tähteet jalkoihinsa. Se oli erilainen kuin kaikki edelliset pedot, ja sillä oli kymmenen sarvea.

7:8 Minä tarkkasin sarvea, ja katso, eräs muu pieni sarvi puhkesi niiden välistä, ja kolme edellisistä sarvista reväistiin pois sen edestä. Ja katso, sillä sarvella oli silmät kuin ihmisen silmät, ja suu, joka herjaten puhui.

7:9 Minun sitä katsellessani valtaistuimet asetettiin, ja Vanhaikäinen istuutui. Hänen vaatteensa olivat valkeat kuin lumi ja hänen päänsä hiukset kuin puhdas villa. Hänen valtaistuimensa oli tulen liekkejä, ja sen pyörät olivat palavaa tulta.

7:10 Tulivirta vuoti, se kävi ulos hänestä; tuhannen tuhatta palveli häntä, ja kymmenen tuhatta kertaa kymmenen tuhatta seisoi hänen edessänsä. Oikeus istui tuomiolle, ja kirjat avattiin.

7:11 Minä katselin, ja silloin, niiden herjaavien sanojen tähden, joita sarvi puhui, minun katsellessani peto tapettiin, ja sen ruumis hävitettiin ja heitettiin tuleen palamaan.

7:12 Ja muiltakin pedoilta otettiin valta pois; niiden elämän pituus oli määrätty aikaa ja hetkeä myöten.

7:13 Minä näin yöllisessä näyssä, ja katso, taivaan pilvissä tuli Ihmisen Pojan kaltainen; ja hän saapui Vanhaikäisen tykö, ja hänet saatettiin tämän eteen.

7:14 Ja hänelle annettiin valta, kunnia ja valtakunta, ja kaikki kansat, kansakunnat ja kielet palvelivat häntä. Hänen valtansa on iankaikkinen valta, joka ei lakkaa, ja hänen valtakuntansa on valtakunta, joka ei häviä.

7:15 Minä, Daniel, tunsin henkeni tulevan murheelliseksi ruumiissani, ja minun näkemäni näyt peljättivät minua.

7:16 Minä lähestyin yhtä siellä seisovista ja pyysin häneltä varmaa tietoa kaikista näistä asioista. Niin hän vastasi minulle ja ilmoitti minulle niiden selityksen:

ympäriänsä ja murensi ja liian hän tallasi jaloillansa. Se oli myös paljon toisin kuin ne muut pedot, jotka hänen edellensä olivat, ja hänellä oli kymmenen sarvea.

7:8 Minä katselin tarkasti sarvia, ja katso, niiden seassa puhkesi toinen vähä sarvi, jonka edestä kolme niistä ensimmäisistä sarvista reväistiin pois. Ja katso, sillä sarvella olivat silmät niinkuin ihmisen silmät ja suu, joka puhui suuria asioita.

7:9 Nämät minä näin, siihenasti, että istuimet pantiin. Ja istui vanha-ikäinen, jonka vaatteet olivat lumivalkiat, ja hänen päänsä hiukset niinkuin puhdas villa, hänen istuimensa oli niinkuin tulen liekki, ja hänen rattaansa niinkuin polttava tuli.

7:10 Tulinen virta juoksi ja kävi ulos hänen kasvoinsa edestä. Tuhannen kertaa tuhannen palveli häntä ja sata kertaa tuhannen tuhatta seisoi hänen edessänsä. Tuomio pidettiin, ja kirjat avattiin.

7:11 Minä katsoin niiden suurten puhjetun äänen tähden, joita se sarvi puhui; minä katselin, siihen asti, että peto tapettu oli, ja hänen ruumiinsa hukkui, ja tuleen palamaan heitettiin.

7:12 Ja muiden petoin valta myös loppui; sillä heillä oli määrätty aika ja hetki, kuinka kauvan kukin oleman piti.

7:13 Minä näin tässä näyssä yöllä, ja katso; yksi tuli taivaan pilvissä niinkuin ihmisen poika, ja hän tuli hamaan vanhaikäisen tykö, ja vietiin hänen eteensä.

7:14 Ja hän antoi hänelle voiman, kunnian ja valtakunnan, että häntä kaikki kansat, sukukunnat ja kielet palveleman pitää. Hänen valtansa on iankaikkinen valta, joka ei huku, ja hänen valtakunnallansa ei ole loppua.

7:15 Minä Daniel hämmästyin sitä minun hengessäni, ja ne minun näkyne peljättivät minua.

7:16 Ja minä menin yhden tykö niistä, jotka siinä seisoivat, ja rukoilin häntä, että hän minulle näistä kaikista tiedon antais. Ja hän puhui minun kanssani, ja ilmoitti

7:17 "Nuo suuret pedot, joita on neljä, ovat neljä kuningasta, jotka nousevat maasta.

7:18 Mutta Korkeimman pyhät saavat valtakunnan ja omistavat valtakunnan iankaikkisesti - iankaikkisesta iankaikkiseen."

7:19 Senjälkeen minä tahdoin saada varmuuden neljännestä pedosta, joka oli erilainen kuin kaikki muut ja ylen hirmuinen; jolla oli rautaiset hampaat ja vaskiset kynnet, joka söi ja murskasi ja tallasi tähteet jalkoihinsa;

7:20 sekä pedon pään kymmenestä sarvesta ynnä siitä sarvesta, joka puhkesi ja jonka edestä kolme putosi; jolla sarvella oli silmät ja herjauksia puhuva suu ja joka näytti suuremmalta kuin ne muut;

7:21 se sarvi, jonka minä näin sotivan pyhiä vastaan ja voittavan heidät,

7:22 siihen asti kunnes Vanhaikäinen tuli ja oikeus annettiin Korkeimman pyhille ja aika joutui ja pyhät saivat omaksensa valtakunnan.

7:23 Hän vastasi näin: "Neljäs peto on neljäs valtakunta, joka syntyy maan päälle, erilainen kuin kaikki muut valtakunnat. Se syö kaiken maan ja tallaa ja murskaa sen.

7:24 Ja ne kymmenen sarvea ovat kymmenen kuningasta, jotka nousevat siitä valtakunnasta. Ja heidän jälkeensä nousee eräs muu, ja hän on erilainen kuin edelliset, ja hän kukistaa kolme kuningasta.

7:25 Hän puhuu sanoja Korkeinta vastaan ja hävittää Korkeimman pyhiä. Hän pyrkii muuttamaan ajat ja lain, ja ne annetaan hänen käteensä ajaksi ja kahdeksi ajaksi ja puoleksi ajaksi.

7:26 Sitten oikeus istuu tuomiolle, ja hänen valtansa otetaan pois ja hävitetään ja tuhotaan loppuun asti.

7:27 Ja valtakunta ja valta ja valtakuntien voima kaiken taivaan alla annetaan Korkeimman pyhien kansalle. Hänen valtakuntansa on iankaikkinen valtakunta, ja

minulle niiden sanain selityksen.

7:17 Nämät neljä suurta petoa ovat neljä kuningasta, jotka nousevat maasta.

7:18 Vaan sen Korkeimman pyhät pitää valtakunnan omistaman ja pitää siinä asuman iankaikkisesti ja iankaikkisesta iankaikkiseen.

7:19 Sitte minä olisin mielelläni tahtonut tietää totista tietoa neljännestä pedosta, joka paljo toisin oli kuin kaikki ne muut; sangen hirmuinen, jolla rautaiset hampaat ja vaskiset kynnet olivat; joka ympäriltänsä söi ja murensi ja liian jaloillansa tallasi;

7:20 Ja niistä kymmenestä sarvesta hänen päässänsä ja siitä toisesta, joka putkahti ulos; jonka edestä putosivat pois kolme; ja siitä sarvesta, jolla silmät olivat ja suu, joka suuria asioita puhui ja suurempi oli kuin ne, jotka hänen tykönänsä olivat.

7:21 Ja minä näin sen sarven sotivan pyhiä vastaan ja voittavan heidät.

7:22 Siihen asti, että vanha-ikäinen tuli, ja tuomio annettiin sen Korkeimman pyhille, ja aika joutui, että pyhät valtakunnan omistivat.

7:23 Hän sanoi näin: Neljäs peto on neljäs valtakunta maailmassa, joka on erinäinen kaikista valtakunnista. Se syö kaiken maan, tallaa ja turmelee sen.

7:24 Ne kymmenen sarvea ovat kymmenen kuningasta, jotka siitä valtakunnasta nousevat. Ja niiden jälkeen tulee toinen, joka erinäinen on entisistä, ja nöyryyttää kolme kuningasta.

7:25 Hän puhuu Korkeinta vastaan ja hävittää Korkeimman pyhät ja rohkenee ajat ja lain muuttaa. Mutta he annetaan hänen käsiinsä yhdeksi hetkeksi ja monikahdoiksi ajoiksi ja puoleksi ajaksi.

7:26 Sen jälkeen pidetään tuomio, ja hänen valtansa otetaan pois, että hän peräti hukutetaan ja kadotetaan.

7:27 Vaan valtakunta, valta ja voima kaiken taivaan alla annetaan Korkeimman pyhälle kansalle, jonka valtakunta on iankaikkinen valtakunta, ja kaikki vallat pitää häntä

kaikki vallat palvelevat häntä ja ovat hänelle alamaiset."

7:28 Tähän loppuu kertomus. Minua, Danielia, peljättivät minun ajatukseni suuresti, ja minun kasvoni kalpenivat, ja minä kätkin asian sydämeeni.

8 LUKU

8:1 Kuningas Belsassarin kolmantena hallitusvuotena näin minä, Daniel, näyn, senjälkeen kuin minulla jo ennen oli ollut näky.

8:2 Kun minä näyssä katselin, havaitsin minä olevani Suusanin linnassa, Eelamin maakunnassa; ja kun minä näyssä katselin, olin minä Uulai-joen rannalla.

8:3 Minä nostin silmäni ja katsoin. Ja katso, oinas seisoi päin jokea, ja sillä oli kaksi sarvea; ja sarvet olivat korkeat, ja toinen oli toista korkeampi; ja korkeampi puhkesi esiin myöhemmin.

8:4 Minä näin oinaan puskevan länteen, pohjoiseen ja etelään päin, eikä yksikään eläin kestänyt sen edessä, eikä kukaan voinut pelastaa sen vallasta. Se teki, mitä tahtoi; ja se tuli suureksi.

8:5 Sitten minä tarkkasin, ja katso: tuli kauris päivän laskun puolelta, kulki koko maan ylitse eikä maata koskettanut; ja kauriilla oli keskellä otsaa uhkea sarvi.

8:6 Ja se tuli aivan sen kaksisarvisen oinaan luokse, jonka minä olin nähnyt seisovan päin jokea, ja karkasi sen kimppuun vihansa väessä.

8:7 Ja minä näin sen käyvän kiinni oinaaseen ja kiukuissaan puskevan oinasta ja murskaavan sen molemmat sarvet. Eikä oinaalla ollut voimaa kestää sen edessä, vaan kauris heitti sen maahan ja tallasi sitä; eikä ollut ketään, joka olisi voinut pelastaa oinaan sen vallasta.

8:8 Ja kauris tuli ylen suureksi; mutta kun se oli väkevimmillään, särkyi suuri sarvi, ja sen sijalle kasvoi neljä uhkeata sarvea,

palveleman ja kuuleman.

7:28 Tämä oli sen puheen loppu. Vaan minä Daniel olin sangen murheellinen minun ajatuksissani ja minun muotoni muuttui. Kuitenkin minä kätkin puheet sydämessäni.

8 LUKU

8:1 Kolmantena kuningas Belsatsarin valtakunnan vuotena näin minä Daniel näyn sen jälkeen, joka minulle ensin näkynyt oli.

8:2 Mutta kuin minä näyn näin, olin minä Susanin linnassa Elamin maalla; ja minä näin näyssäni olevani Ulain virran tykönä.

8:3 Ja minä nostin silmäni ja näin, ja katso, oinas seisoi virran tykönä, jolla oli kaksi korkiaa sarvea, toinen korkiampi kuin toinen, ja korkiampi puhkesi jälistä ulos.

8:4 Sitte minä näin oinaan puskevan sarvillansa länteen päin, pohjaan päin ja etelään päin, ja ei yksikään peto taitanut seisoa hänen edessänsä, eikä hänen käsistänsä pelastettaa, vaan hän teki, mitä hän tahtoi ja tuli suureksi.

8:5 Ja kuin minä näistä otin vaarin, katso, niin tuli kauris koko maan päälle, niin ettei hän sattunut maahan, ja kauriilla oli jalo sarvi silmänsä välillä.

8:6 Ja hän tuli hamaan kaksisarvisen oinaan tykö, jonka minä seisovan näin virran tykönä. Ja hän juoksi vihoissansa väkevästi hänen tykönsä.

8:7 Ja minä näin, että hän tuli tuimasti oinaan tykö, ja julmistui hänen päällensä ja puski oinasta ja särki hänen molemmat sarvensa. Ja oinaalla ei ollut voimaa seisoa hänen edessänsä, vaan hän heitti hänet maahan ja tallasi hänet. Ja ei kenkään taitanut oinasta hänen käsistänsä pelastaa.

8:8 Ja kauris tuli sangen suureksi ja kuin hän väkevämmäksi tullut oli, lohaistiin suuri sarvi, ja sen siaan kasvoi neljä kaunista

taivaan neljää tuulta kohti.

8:9 Ja yhdestä niistä puhkesi esiin sarvi, alussa vähäpätöinen. Se kasvoi suuresti etelään päin ja itään päin ja lhanan maahan päin.

8:10 Ja se kasvoi taivaan sotajoukkoon asti ja pudotti maahan osan siitä sotajoukosta ja tähdistä ja tallasi niitä.

8:11 Hän ylpeili sotajoukon ruhtinastakin vastaan, ja tältä otettiin pois jokapäiväinen uhri, ja hänen pyhäkkönsä paikka kukistettiin.

8:12 Myös sotajoukko jokapäiväisen uhrin lisäksi annettiin rikollisesti alttiiksi tuholle. Se sarvi heitti totuuden maahan, ja mitä se teki, siinä se menestyi.

8:13 Sitten minä kuulin yhden pyhän puhuvan, ja toinen pyhä sanoi sille, joka puhui: "Kuinka pitkää aikaa tarkoittaa näky jokapäiväisestä uhrista ja kauhistavasta rikoksesta: pyhäkön ja sotajoukon alttiiksi antamisesta tallattavaksi?"

8:14 Ja hän sanoi minulle: "Kahtatuhatta kolmeasataa iltaa ja aamua; sitten pyhäkkö asetetaan jälleen oikeuteensa."

8:15 Kun minä, Daniel, olin nähnyt tämän näyn ja koetin sitä ymmärtää, niin katso, minun edessäni seisoj miehen muotoinen olento.

8:16 Ja minä kuulin ihmisen äänen Ulain keskeltä, ja se huusi ja sanoi: "Gabriel, selitä tälle se näky!"

8:17 Silloin hän tuli aivan lähelle sitä paikkaa, jossa minä seisojin; ja hänen tullessansa minut valtasi pelko, ja minä lankesin kasvoilleni. Ja hän sanoi minulle: "Tarkkaa, ihmislapsi, sillä näky tarkoittaa lopun aikaa."

8:18 Ja kun hän puhui minulle, olin minä horroksissa, kasvot maata vasten; mutta hän tarttui minuun ja nosti minut seisomaan.

8:19 Sitten hän sanoi: "Katso, minä ilmoitan sinulle, mitä on tapahtuva viimeisenä vihan aikana; sillä lopun aikaa tämä tarkoittaa.

jälleen neljää taivaan tuulta kohden.

8:9 Ja yhdestä niistä kasvoi yksi vähä sarvi: Se tuli sangen suureksi etelään päin, itään päin ja ihanaisen maan puoleen.

8:10 Ja se kasvoi taivaan sotajoukkoon asti ja heitti monikahdat sotajoukosta ja tähdeistä maahan ja tallasi ne.

8:11 Ja se tuli suureksi sotajoukon päämieheen asti ja otti häneltä pois jokapäiväisen uhrin ja hävitti hänen pyhänsä huoneen.

8:12 Vaan senkaltainen voima oli hänelle annettu jokapäiväistä uhria vastaan synnin tähden, että hän totuuden maahan löis. Ja hän tekee sen ja menestyy.

8:13 Mutta minä kuulin yhden pyhän puhuvan. Ja se pyhä sanoi yhdelle ja puhui: Kuinka kauvan senkaltainen näky jokapäiväisistä uhreista viipymän pitää ja synnistä, jonka tähden tämä hävitys tapahtuu, että sekä pyhä ja sotajoukko tallataan?

8:14 Ja hän vastasi minua: Aamusta ehtoosen asti kaksituhatta ja kolmesataa päivää, niin pyhä jälleen vihitään.

8:15 Ja kuin minä Daniel sen näyn näin ja olisin mielelläni ymmärtänyt, katso, niin seisoj minun edessäni niinkuin miehen muotoinen.

8:16 Ja minä kuulin Ulain keskellä ihmisen äänen, joka huusi ja sanoi: Gabriel, selitä hänelle tämä näky, että hän ymmärtäis.

8:17 Ja hän tuli juuri liki minua, mutta minä hämmästyin, kuin hän tuli, ja lankesin kasvoilleni. Ja hän sanoi minulle: Ota vaari, ihmisen poika, sillä tämä näky ajallansa täytetään.

8:18 Ja kuin hän minun kanssani puhui, putosin minä näännyksiin maahan kasvoilleni. Ja hän rupesi minuun, ja nosti minut seisolle.

8:19 Ja sanoi: katso, minä tahdon sinulle osoittaa, kuinka viimeisen vihan aikana käypä on, sillä lopulla on hänen määrätty

8:20 Kaksisarvinen oinas, jonka sinä näit, on: Median ja Persian kuninkaat.

8:21 Ja kauris on Jaavanin kuningas, ja suuri sarvi, joka sillä oli keskellä otsaa, on ensimmäinen kuningas.

8:22 Ja että se särkyi ja neljä nousi sen sijalle, se on: neljä valtakuntaa nousee siitä kansasta, ei kuitenkaan niin väkevää kuin hän.

8:23 Ja heidän valtansa lopulla, kun luopiot ovat täyttäneet syntiensä mitan, nousee kuningas, kasvoilta röyhkeä ja juonissa taitava.

8:24 Ja väkevä on hänen voimansa, vaikka ei tosin hänen omasta voimastaan, ja ihmeellisen paljon hän saa aikaan hävitystä; ja hän menestyy siinä, mitä hän tekee, ja hän tuottaa turmion väkeville ja pyhien kansalle.

8:25 Ja hänen oveluutensa tähden onnistuu petos hänen kädessään. Hän hautoo suuria sydämessään, ja keskellä rauhaa hän tuottaa turmion monille. Ruhtinasten ruhtinastakin vastaan hän nousee, mutta ilman ihmiskättä hänet muserretaan.

8:26 Ja näky illoista ja aamuista, josta oli puhe, on tosi. Mutta sinä lukitse näky, sillä se tarkoittaa kaukaista aikaa."

8:27 Ja minä, Daniel, olin raukea ja sairastin jonkin aikaa. Sitten minä nousin ja toimitin palvelusta kuninkaan tykönä; ja minä olin hämmästyksissäni näyn tähden enkä sitä ymmärtänyt.

9 LUKU

9:1 Daarejaveksen, Ahasveroksen pojan, ensimmäisenä hallitusvuotena, hänen, joka oli meedialaista sukua ja oli tullut kaldealaisten valtakunnan kuninkaaksi -

9:2 hänen ensimmäisenä hallitusvuotenaan, minä, Daniel, kirjoituksista huomasin vuosien luvun, josta Herran sana oli tullut profeetta Jeremialle, että Jerusalemin

aikansa.

8:20 Kaksisarvinen oinas, jonka näit, ovat Median ja Persian kuninkaat.

8:21 Mutta karvainen kauris on Grekan maan kuningas, ja se suuri sarvi hänen silmänsä välillä on se ensimmäinen kuningas.

8:22 Mutta että neljä nousivat sen sarven siaan, kuin se särjetty oli, ennustaa, että neljä valtakuntaa siitä kansasta tulee, vaan ei niin väkevää kuin hän oli.

8:23 Näiden valtakuntain jälkeen, kuin pahointekiät vallan saaneet ovat, nousee häpeemätön kuningas ja kavala tapauksissa.

8:24 Se on voimallinen, mutta ei väkensä kautta. Hän hävittää ihmeellisesti ja menestyy ja toimittaa. Hän hukuttaa väkevät ja pyhän kansan.

8:25 Ja hänen kavaluutensa kautta menestyy hänen petoksensa. Ja paisuu sydämessänsä ja myötäkäymisen kautta hän monta hävittää. Ja hän korottaa itsensä kaikkein ruhtinasten Ruhtinasta vastaan, vaan ilman käsiä hän pitää rikottaman.

8:26 Se näky ehtoosta ja aamusta, joka sinulle sanottu oli, on tosi. Vaan sinun pitää tämän näyn salassa pitämän, sillä siihen on vielä paljon aikaa.

8:27 Ja minä Daniel väsyin ja sairastin monikahdat päivät. Sen perästä nousin minä ja toimitin kuninkaan askareet. Ja minä ihmettelin sitä näkyä, ja ei kenkään ollut, joka minua neuvoi.

9 LUKU

9:1 Ensimmäisenä Dariuksen Ahasveruksen pojan vuonna Mediläisten suvusta, joka Kaldean valtakuntaa hallitsi.

9:2 Juuri sinä ensimmäisenä hänen valtakuntansa vuotena, löysin minä Daniel kirjoista vuosiluvun, josta \Herra\ puhunut oli Jeremialle prophetalle, että Jerusalemin

oleva raunioina seitsemänkymmentä vuotta.

9:3 Ja minä käänsin kasvoni Herran Jumalan puoleen hartaassa rukouksessa ja anomisessa, paastossa, säkissä ja tuhassa.

9:4 Minä rukoilin Herraa, Jumalaani, tunnustin ja sanoin: "Oi Herra, sinä suuri ja peljättävä Jumala, joka pidät liiton ja säilytät laupeuden niille, jotka sinua rakastavat ja noudattavat sinun käskyjäsi.

9:5 Me olemme syntiä tehneet, olemme väärin tehneet, olleet jumalattomat ja uppiniskaiset; me olemme poikenneet pois sinun käskyistäsi ja oikeuksista

9:6 emmekä ole kuulleet sinun palvelijoitasi, profeettoja, jotka puhuivat sinun nimessäsi kuninkaillemme, ruhtinaillemme ja isillemme ja kaikelle maan kansalle.

9:7 Sinun, Herra, on vanhurskaus, mutta meidän on häpeä, niinkuin se on tänä päivänä Juudan miesten ja Jerusalemin asukasten ja koko Israelin, läheisten ja kaukaisten, kaikissa maissa, joihin sinä olet heidät karkoittanut heidän uskottomuutensa tähden, jota he ovat sinulle osoittaneet.

9:8 Herra, meidän on häpeä, meidän kuninkaittemme, ruhtinaittemme ja isiemme, koska me olemme tehneet syntiä sinua vastaan.

9:9 Herran, meidän Jumalamme, on armo ja anteeksiantamus, sillä me olemme olleet hänelle uppiniskaiset;

9:10 me emme ole kuulleet Herran, meidän Jumalamme, ääntä emmekä vaeltaneet hänen laissansa, jonka hän asetti meidän eteemme palvelijainsa, profeettain, kautta.

9:11 Vaan koko Israel rikkoi sinun lakisi ja poikkesi pois eikä kuullut sinun ääntäsi, ja niin vuodatettiin meidän päällemme se kirous ja vala, joka on kirjoitettu Mooseksen, Jumalan palvelijan, laissa; sillä me olimme tehneet syntiä häntä vastaan.

9:12 Ja hän toteutti sanansa, jonka hän on

hävitys piti täytettämän seitsemäntenäkymmenentenä ajastaikana.

9:3 Ja minä käänsin minuni etsimään Herraa Jumalaa rukouksella ja anomisella, paastolla säkissä ja tuhassa.

9:4 Ja rukoilin \Herraa\ minun Jumalaani, tunnustin ja sanoin: Herra, sinä suuri ja hirmuinen Jumala, joka liiton ja armon pidät niille, jotka sinua rakastavat ja sinun käskys pitävät.

9:5 Me olemme syntiä ja väärin tehneet, jumalattomat ja tottelemattomat olleet. Me olemme sinun käskyistäsi ja oikeuksista poikenneet.

9:6 Emme totelleet sinun palvelioitas prophetaita, jotka saarnasivat sinun nimees meidän kuninkaillemme, päämiehillemme ja isillemme ja myös kaikelle kansalle maakunnassa.

9:7 Sinä Herra olet vanhurskas. Mutta meidän täytyy hävetä, niinkuin tänäpäpä tapahtuu Juudan miehille ja Jerusalemin asuvalle ja kaikelle Israelille, sekä niille, jotka läsnä että niille, jotka kaukana ovat kaikissa maakunnissa, kuhunka sinä heitä hyljännyt olet heidän pahain tekoinsa tähden, joita he ovat tehneet sinua vastaan.

9:8 Ja \Herra\; meidän ja meidän kuninkaamme, meidän päämiehemme ja meidän isämme täytyy hävetä, että me olemme syntiä tehneet sinua vastaan.

9:9 Herra meidän Jumalamme on laupius ja anteeksi antamus, vaikka me olemme vastahakoiset olleet.

9:10 Ja emme totelleet \Herran\ meidän Jumalamme ääntä, että me vaeltaneet olisimme hänen käskyissänsä, jotka hän meille antoi palveliainsa prophetain kautta.

9:11 Vaan koko Israel rikkoi sinun lakisi ja suuttui kuulemasta sinun ääntäsi. Sentähden on myös se kirous ja vala sattunut meihin, joka kirjoitettu on Mooseksen Jumalan palvelian laissa, että me olemme syntiä tehneet häntä vastaan.

9:12 Ja hän on sanansa pitänyt, jonka hän

puhunut meitä ja meidän tuomareitamme vastaan, jotka meitä tuomitsivat, ja antoi meidän päällemme tulla niin suuren onnettomuuden, ettei senkaltaista ole tapahtunut koko taivaan alla, kuin Jerusalemissa tapahtui.

9:13 Niinkuin on kirjoitettu Mooseksen laissa, niin tuli kaikki tämä onnettomuus meidän päällemme. Mutta me emme koettaneet lepyttää Herraa, meidän Jumalamme, niin että olisimme kääntyneet pois synneistämme ja ottaneet vaarin sinun totuudestasi.

9:14 Sentähden Herra valvoi ja antoi tämän onnettomuuden tulla meidän päällemme; sillä Herra, meidän Jumalamme, on vanhurskas kaikissa töissänsä, jotka hän tekee, mutta me emme ole kuulleet hänen ääntänsä.

9:15 Ja nyt, Herra, meidän Jumalamme, joka toit kansasi pois Egyptin maasta väkevällä kädellä ja teit itsellesi nimen, niinkuin se vielä tänä päivänä on: me olemme syntiä tehneet ja olleet jumalattomat.

9:16 Herra, kaiken vanhurskautesi tähden, kääntyköön sinun vihasi ja kiivastuksesi pois sinun kaupungistasi Jerusalemissa, sinun pyhästä vuorestasi; sillä meidän syntiemme tähden ja meidän isäimme pahojen tekojen tähden on Jerusalemi ja sinun kansasi tullut kaikkien häväistäväksi, jotka meidän ympärillämme ovat.

9:17 Ja nyt, meidän Jumalamme, kuule palvelijasi rukous ja hänen anomisensa ja valista kasvosi pyhäkkösi ylitse, joka on autiona; Herran tähden.

9:18 Minun Jumalani, kallista korvasi ja kuule, avaa silmäsi ja katso meidän hävitystämme ja sitä kaupunkia, joka on otettu sinun nimiisi; sillä me annamme rukouksiemme langeta sinun eteesi, emme omaan vanhurskauteemme, vaan sinun suureen armoosi luottaen.

9:19 Herra, kuule, Herra, anna anteeksi,

puhunut on meitä ja meidän tuomareitamme vastaan, jotka meitä tuomitsivat; että hän niin suuren onnettomuuden on antanut tulla meidän päällemme, ettei sen kaltaista kaiken taivaan alla tapahtunut ole kuin Jerusalemissa tapahtunut on.

9:13 Niinkuin kirjoitettu on Mooseksen laissa, niin on kaikki tämä onnettomuus meille tapahtunut. Emme myös rukoilleet \Herran\ meidän Jumalamme edessä, että me synnistä palajaisimme ja sinun totuutes ymmärtäisimme.

9:14 Sentähden on myös \Herra\ valvonut tässä onnettomuudessa, ja on sen saattanut meidän päällemme. Sillä \Herra\ meidän Jumalamme on hurskas kaikissa töissänsä, joita hän tekee, koska emme totelleet hänen ääntänsä.

9:15 Ja nyt Herra meidän Jumalamme, joka sinun kansasi Egyptistä olet johdattanut ulos väkevällä kädellä ja tehnyt itsellesi nimen, niinkuin se tänäpäivänä on: Me olemme syntiä tehneet, ja jumalattomat olleet.

9:16 Ah Herra! Kaiken sinun vanhurskautesi tähden kääntyköön nyt sinun vihasi ja hirmuisuutes pois sinun kaupungistasi Jerusalemissa ja sinun pyhästä vuorestasi! Sillä meidän syntimme tähden ja meidän isäimme pahain tekoin tähden häväistään Jerusalemi ja sinun kansasi kaikkein seassa, jotka meidän ympärillämme ovat.

9:17 Ja nyt meidän Jumalamme, kuule palvelias rukous ja anomus, ja katso armollisesti sinun pyhästä puoleen, joka kukistettu on, Herran tähden.

9:18 Kallista korvasi, minun Jumalani ja kuule. Ja avaa silmäsi ja näe, kuinka me hävitetyt olemme ja se kaupunki, joka sinun nimelläsi nimitetty on. Sillä emme rukoile sinua meidän omassa vanhurskaudessaamme, vaan sinun suuren laupiutesi tähden.

9:19 Oi Herra, kuule. Oi Herra, ole

Herra, huomaa ja tee tekosi itsesi tähden, älä viivyttelä, minun Jumalani; sillä sinun kaupunkisi ja sinun kansasi ovat sinun nimiisi otetut."

9:20 Ja vielä minä puhuin ja rukoilin ja tunnustin syntini ja kansani Israelin synnit ja annoin rukoukseni langeta Herran, Jumalani, eteen minun Jumalani pyhän vuoren puolesta.

9:21 Ja kun minä vielä puhuin rukouksessa, tuli se mies, Gabriel, jonka minä olin nähnyt ennen näyssä, kiiruusti kiitäen minun tyköni ehtoouhrin aikana.

9:22 Ja hän opetti minua, puhui minulle ja sanoi: "Daniel, nyt minä olen lähtenyt neuvomaan sinua ymmärrykseen.

9:23 Kun sinä aloit rukoilla, lähti liikkeelle sana, ja minä olen tullut sitä ilmoittamaan; sillä sinä olet otollinen. Käsitä siis se sana ja ymmärrä näky.

9:24 Seitsemänkymmentä viikkoa on säädetty sinun kansallesi ja pyhälle kaupungillesi; silloin luopumus päättyy, ja synti sinetillä lukitaan, ja pahat teot sovitetaan, ja iankaikkinen vanhurskaus tuodaan, ja näky ja profeetta sinetillä vahvistetaan, ja kaikkeinpyhin voidellaan.

9:25 Ja tiedä ja käsitä: siitä ajasta, jolloin tuli se sana, että Jerusalem on jälleen rakennettava, voideltuun, ruhtinaaseen, asti, on kuluva seitsemän vuosiviikkoa; ja kuusikymmentäkaksi vuosiviikkoa, niin se jälleen rakennetaan toreinensa ja vallihautoinensa, mutta keskellä ahtaita aikoja.

9:26 Ja kuudenkymmenen kahden vuosiviikon mentyä tuhotaan voideltu, eikä häneltä jää ketään. Ja kaupungin ja pyhäkön hävittää hyökkäävän ruhtinaan väki, mutta hän itse saa loppunsa tulvassa. Ja loppuun asti on oleva sota: hävitys on säädetty.

9:27 Ja hän tekee liiton raskaaksi monille yhden vuosiviikon ajaksi, ja puoleksi vuosiviikoksi hän lakkauttaa teurasuhrin ja

armollinen. Oi Herra, ota vaari ja tee se ja älä viivy itse tähtes, minun Jumalani! Sillä sinun kaupunkis ja sinun kansas on sinun nimelläs nimitetty.

9:20 Kun minä vielä puhuin ja rukoilin ja minun syntiäni ja minun kansani Israelin syntiä tunnistin ja olin minun rukouksissani \Herran\ minun Jumalani edessä, minun Jumalani pyhän vuoren tähden;

9:21 Juuri silloin, kuin minä näin rukoilin, lensi äkisti minun tyköni se mies Gabriel, jonka minä ennen nähnyt olin näyssä, ja rupesi minuun ehtoouhrin ajalla.

9:22 Ja hän neuvoi minua, puhui minun kanssani ja sanoi: Daniel, nyt minä olen lähtenyt sinua neuvomaan, että ymmärtäisit.

9:23 Sinun rukoustes alussa kävi ulos käsky, ja minä tulin sinulle ilmoittamaan, sillä sinä olet otollinen. Niin ota nyt vaari sanasta, että näyn ymmärtäisit.

9:24 Seitsemänkymmentä viikkoa on määrätty sinun kansalles ja pyhälle kaupungilles, niin ylitse käyminen lopetetaan ja synnit peitetään ja pahat teot sovitetaan ja iankaikkinen vanhurskaus tuodaan edes. Ja näky ja ennustus suljetaan ja se kaikkein pyhin voidellaan.

9:25 Niin tiedä nyt ja ota vaari, että siitä ajasta kuin käsky annetaan ulos, että heidän pitää jälleen kotia palajaman ja Jerusalem rakennettaman, päämieheen Kristukseen asti, on seitsemän viikkoa. Niin myös kaksiseitsemättäkymmentä viikkoa, joina kadut ja muurit jälleen rakennetaan, vaikka surkialla ajalla.

9:26 Ja kahden viikon perästä seitsemättäkymmentä surmataaan Kristus, ja ei enää ole. Ja päämiehen kansa tulee ja kukistaa kaupungin ja pyhän, niin että ne loppuvat, niinkuin virran kautta. Ja sodan loppuun asti pitää sen hävitettynä oleman.

9:27 Mutta hän monelle liiton vahvistaa yhdessä viikossa. Ja puolessa viikossa lakkauttaa uhrin ja ruokauhrin. Ja siipien

ruokauhrin; ja hävittäjä tulee kauhistuksen siivillä. Tämä loppuu vasta, kun säädetty tuomio vuodatetaan hävittäjän ylitse."

10 LUKU

10:1 Persian kuninkaan Kooreksen kolmantena hallitusvuotena ilmoitettiin sana Danielille, jota kutsuttiin Beltsassariksi; ja se sana on totuus ja merkitsee suurta vaivaa. Ja hän ymmärsi sanan, ja hän käsitti näyn.

10:2 Niinä päivinä minä, Daniel, murehdin kolmen viikon päivät.

10:3 Herkullista ruokaa minä en syönyt, ei liha eikä viini tullut minun suuhuni, enkä minä voidellut itseäni öljyllä, ennenkuin kolmen viikon päivät olivat loppuun kuluneet.

10:4 Ensimmäisen kuun kahdentenkymmenentenä neljäntenä päivänä minä olin suuren virran, Hiddekelin, rannalla.

10:5 Minä nostin silmäni ja näin, ja katso: oli eräs mies, puettuna pellavavaatteisiin ja kupeet vyötettyinä Uufaan kullalla.

10:6 Hänen ruumiinsa oli kuin krysoliitti, hänen kasvonsa olivat kuin salaman leimaus, hänen silmänsä kuin tulisoihdut, hänen käsivartensa ja jalkansa kuin kiiltävän vasken välke; ja hänen sanojensa ääni oli kuin suuren kansanjoukon pauhina.

10:7 Ja minä, Daniel, yksin näin sen näyn, mutta miehet, jotka olivat minun kanssani, eivät näkyä nähneet; kuitenkin valtasi heidät suuri pelko, ja he pakenivat ja lymysivät.

10:8 Ja minä jäin yksin. Ja kun minä näin tämän suuren näyn, meni minulta kaikki voima; minun verevä muotoni muuttui kaamean näköiseksi, eikä minussa ollut voimaa mihinkään.

10:9 Ja minä kuulin hänen sanainsa äänen; ja kuullessani hänen sanainsa äänen minä vaivuin horroksiin kasvoilleni, kasvot maata vasten.

10:10 Ja katso, käsi kosketti minua ja

tykönä seisoo hävityksen julmuus. Ja on päätetty, että se loppuan asti pitää hävitetty oleman.

10 LUKU

10:1 Kolmantena Koreksen, Persian kuninkaan vuonna, ilmoitettiin Danielille, joka myös Belsatsariksi kutsuttiin, totinen asia suuresta sodasta. Ja hän ymmärsi sen asian, ja ymmärrys oli hänellä näyssä.

10:2 Siihen aikaan murehdin minä Daniel kolme viikkoa.

10:3 En minä syönyt mitään herkullista ruokaa. Liha ja viina ei tullut minun suuhuni, enkä ollenkaan voidellut itsiäni siihen asti kuin kolme viikkoa loppuneet olivat.

10:4 Neljäntenä päivänä kolmattakymmentä ensimmäisessä kuussa olin minä sen suuren Hiddekelin virran tykönä.

10:5 Ja nostin silmäni ja näin ja katso, siinä seisojaksi yksi mies liinassissa vaatteissa, ja kultainen vyö oli hänen suolissansa.

10:6 Hänen ruumiinsa oli niinkuin turkos, hänen kasvonsa kuin pitkäisen tuli, hänen silmänsä niinkuin tulisoitot, hänen käsivartensa ja jalkansa niinkuin kiiltävä vaski, ja hänen puheensa ääni niinkuin suuri hyminä.

10:7 Ja minä Daniel näin sen näyn yksinäni, ja ne miehet, jotka minun tykönäni olivat, ei sitä nähneet. Kuitenkin tuli suuri pelko heidän päällensä, että he pakenivat ja lymyttivät heitänsä.

10:8 Ja minä jäin yksinäni ja näin tämän suuren näyn, ja ei minuun mitään väkeä jäänyt, ja minä tulin sangen rumaksi, ja ei minussa enää väkeä ollut.

10:9 Ja minä kuulin hänen puheensa äänen. Ja kuin minä kuulin hänen puheensa äänen, putosin minä näännyksiin kasvoilleni, ja minun kasvoni olivat maahan päin.

10:10 Ja katso, yksi käsi tarttui minuun ja

ravisti minut hereille, polvieni ja kätteni varaan.

10:11 Ja hän sanoi minulle: "Daniel, sinä otollinen mies, ota vaari niistä sanoista, jotka minä sinulle puhun, ja nouse seisomaan, sillä minut on nyt lähetetty sinun tykösi." Ja hänen puhuessansa minulle tämän sanan minä nousin vavisten.

10:12 Ja hän sanoi minulle: "Älä pelkää, Daniel, sillä ensimmäisestä päivästä asti, jona sinä taivutit sydämesi ymmärrykseen ja nöyryyteen Jumalasi edessä, ovat sinun sanasi tulleet kuulluiksi; ja sinun sanojesi tähden minä olen tullut.

10:13 Persian valtakunnan enkeliruhtinas seisoj vastustamassa minua kaksikymmentäyksi päivää, mutta katso, Miikael, yksi ensimmäisistä enkeliruhtinaista, tuli minun avukseni, sillä minä olin jäänyt yksin sinne, Persian kuningasten tykö.

10:14 Ja minä tulin opettamaan sinulle, mitä on tapahtuva sinun kansallesi päivien lopulla; sillä vielä tämäkin näky koskee niitä päiviä."

10:15 Ja hänen näitä minulle puhuessansa minä käänsin kasvoni maahan päin ja olin ääneti.

10:16 Ja katso, olento, ihmisten muotoinen, kosketti minun huuliani; silloin minä avasin suuni ja puhuin ja sanoin edessäni seisovalle: "Herrani, nähdessäni näyn valtasi minut tuska, ja minulta meni kaikki voima.

10:17 Ja kuinka voi herrani palvelija, tällainen kuin minä, puhutella sellaista, kuin minun herrani on? Sillä siitä asti ei minussa ole voimaa, tuskin enää henkeäkään."

10:18 Silloin kosketti minua jälleen se ihmisen muotoinen ja vahvisti minua.

10:19 Ja hän sanoi: "Älä pelkää, sinä otollinen mies, rauha olkoon sinulle. Vahvistu! Vahvistu!" Ja hänen puhussaansa minulle minä vahvistuin ja sanoin: "Puhukoon herrani, sillä sinä olet minua vahvistanut."

autti minua ylös polvilleni ja minun kätteni päälle.

10:11 Ja sanoi minulle: Daniel, sinä otollinen mies. Ota näistä sanoista vaari, joita minä sinun kanssas puhun ja ojenna itses seisomaan, sillä minä olen sinun tykös nyt lähetetty. Ja kuin hän tämän sanan minun kanssani puhui, ojensin minä itseni ja vapisin.

10:12 Ja hän sanoi minulle: Älä pelkää Daniel, sillä siitä ensimmäisestä päivästä, kuin sinä sydämestäs pyysit tietää ja vaivasit sinuas sinun Jumalas edessä, ovat sinun sanas kuullut. Ja minä olen tullut sinun sanais tähden.

10:13 Mutta Persian valtakunnan päämies on ollut minua vastaan yhden päivän kolmattakymmentä. Ja katso; Mikael, yksi niistä ylimmäisistä päämiehistä, tuli minun avukseni, niin minä pysyin siellä Persian kuningasten tykönä.

10:14 Mutta nyt minä tulen neuvomaan sinua, kuinka sinun kansalles viimeisinä aikoina tapahtuu, sillä näky pitää tapahtuman hetken ajan perästä.

10:15 Ja kuin hän näitä minun kanssani puhui, käänsin minä kasvoni maahan päin ja olin ääneti.

10:16 Ja katso, yksi ihmisen muotoinen rupesi minun huuliini, niin minä avasin suuni ja puhuin ja sanoin sille, joka seisoj minun edessäni: Minun herrani, minun jäseneni vapisevat siitä näystä, ja ei minussa ole enään ensinkään väkeä.

10:17 Ja kuinka taitaa minun herrani palvelia puhua minun herrani kanssa, ettei minussa ensinkään enää väkeä ole, eikä myös minussa enää henkeä ole.

10:18 Niin rupesi taas minuun ihmisen muotoinen ja vahvisti minua.

10:19 Ja sanoi: Älä pelkää, sinä otollinen mies, rauha olkoon sinulle! Vahvistä sinus ja rohkaise sinus! Ja kuin hän minun kanssani puhui, vahvistuin minä ja sanoin: Puhu minun herrani, sillä sinä olet minun vahvistanut.

10:20 Ja hän sanoi: "Tiedätkö, mitä varten minä olen tullut sinun tykösi? Nyt minä käyn jälleen sotimaan Persian enkeliruhtinasta vastaan, ja kun minä olen päässyt hänestä, niin katso: tulee Jaavanin enkeliruhtinas

10:21 Mutta minä ilmoitan sinulle, mitä on kirjoitettuna totuuden kirjassa. Eikä ole ketään muuta vahvistamassa minua heitä vastaan paitsi teidän enkeliruhtinaanne Miikael.

11 LUKU

11:1 Ja minä seisoin meedialaisen Daarejaveksen ensimmäisenä hallitusvuotena häntä vahvistamassa ja suojelemassa."

11:2 Ja nyt minä ilmoitan sinulle totuuden: Katso, vielä nousee kolme kuningasta Persiassa, ja neljäs rikastuu kaikkia muita rikkaammaksi. Ja kun hän on vahvistunut rikkaudessaan, panee hän kaiken liikkeelle Jaavanin valtakuntaa vastaan.

11:3 Sitten nousee sankarikuningas; hän hallitsee suurella vallalla ja tekee, mitä tahtoo.

11:4 Mutta juuri kun hän on noussut, hajoaa hänen valtakuntansa ja jakautuu neljään taivaan tuuleen. Se ei joudu hänen jälkeläisilleen eikä ole niin mahtava kuin hänen hallitessaan. Sillä hänen valtakuntansa kukistuu ja joutuu muille, ei heille.

11:5 Ja Etelän kuningas on voimistuva sekä yksi hänen ruhtinaistaan; tämä on voimistuva vielä enemmän kuin hän, ja hänen valtansa on oleva suuri valta.

11:6 Ja vuosien kuluttua he tekevät keskenään liiton, ja Etelän kuninkaan tytär menee Pohjan kuninkaan tykö saadakseen aikaan sopimuksen. Mutta häneltä menee hänen käsivartensa voima; eikä pysy Pohjan kuningas, ei hänen käsivartensa. Ja tytär itse annetaan alttiiksi ja ne, jotka olivat hänet tuoneet, ja hänen isänsä ja se, joka

10:20 Ja hän sanoi: Tiedätkös, minkä tähden minä olen tullut sinun tykösi? Nyt minä jälleen menen sotimaan Persian päämiehen kanssa. Mutta kuin minä menen pois, katso, niin tulee Grekan maan päämies.

10:21 Kuitenkin tahdon minä sinulle ilmoittaa, mitä kirjoitettu on, että se pitää totisesti tapahtuman. Ja ei kenkään ole, joka minua auttaa häntä vastaan, vaan teidän päämiehenne Mikael!

11 LUKU

11:1 Niin minä myös seisoin hänen kanssansa ensimmäisenä Dariuksen Mediläisen vuotena, auttamassa ja vahvistamassa häntä.

11:2 Ja nyt minä ilmoitan sinulle totuuden: Katso, kolme kuningasta pitää vielä Persiassa oleman, vaan neljäs saa enemmän rikkautta, kuin kaikki muut. Ja koska hän rikkaudessaan väkeväksi tulee, nostaa hän kaikki Grekan valtakuntaa vastaan.

11:3 Sen perästä tulee voimallinen kuningas ja voimallisesti hallitsee. Ja mitä hän tahtoo, sen hän tekee.

11:4 Ja kuin hän korkeimmalle joutunut on, särjetään hänen valtakuntansa ja jaetaan neljään taivaan tuuleen. Ei hänen jälkeen tulevaisillensa eikä senkaltaisella voimalla, mikä hänellä ollut on, sillä hänen valtakuntansa hävitetään, ja tulee muiden osaksi.

11:5 Ja etelän kuningas, joka yksi hänen päämiehistänsä on, tulee voimalliseksi. Mutta häntä vastaan tulee myös yksi väkeväksi ja hallitsee, jonka valta on suuri.

11:6 Mutta monikahtain vuotten jälkeen yhdistävät he itsensä toinen toisensa kanssa. Ja etelän kuninkaan tytär tulee pohjan kuninkaan tykö ystävyttä tekemään. Mutta ei hän pysy käsivarren voimassa. Eikä hänen käsivartensa ole pysyväinen, vaan hän hyljätään niiden kanssa, jotka hänen tuoneet ovat ja sen kanssa, joka

häntä aikoinaan auttoi.

11:7 Sitten hänen juurtensa vesoista nousee eräs hänen sijaansa ja tulee sotajoukkoa vastaan, tulee Pohjan kuninkaan linnoitukseen ja tekee heille mielensä mukaan ja on väkevä.

11:8 Myöskin heidän jumalansa ja valetut kuvansa ja kallisarvoiset astiansa, hopeat ja kullat hän vie saaliinansa Egyptiin; sitten hän muutamia vuosia pysyy Pohjan kuninkaasta erillään.

11:9 Tämä hyökkää Etelän kuninkaan valtakuntaan, mutta palajaa takaisin maahansa.

11:10 Ja hänen poikansa varustautuvat ja kokoavat suuret sotavoimat. Ja hän hyökkää ja kuohuu ja tulvii, hän tulee toistamiseen ja tunkeutuu hänen linnoitukseensa asti.

11:11 Silloin Etelän kuningas kiukustuu ja lähtee sotimaan häntä vastaan, Pohjan kuningasta vastaan. Tämä nostattaa suuren joukon, mutta se joukko joutuu hänen valtaansa.

11:12 Ja kun se joukko on raivattu pois, paisuu hänen sydämensä. Hän kaataa kymmeniä tuhansia, mutta ei ole kyllin vahva.

11:13 Pohjan kuningas nostattaa jälleen joukon, entistä suuremman, ja muutaman ajan, muutaman vuoden kuluttua hyökkää suurella sotavoimalla ja runsailla varustuksilla.

11:14 Niinä aikoina monet nousevat Etelän kuningasta vastaan; ja sinun omasta kansastasi nousee väkivallan miehiä, että näky kävisi toteen, mutta he itse lankeavat.

11:15 Ja Pohjan kuningas hyökkää ja luo vallin ja valloittaa varustetun kaupungin. Eivät kestä Etelän käsivarret, ei sen valioväki, ei ole sillä voimaa seisoa vastaan.

11:16 Ja hän, joka hyökkää sitä vastaan, tekee, mitä tahtoo, eikä kukaan voi seisoa

hänen siittänyt on ja niiden kanssa, jotka hänen hetkeksi aikaa vahvistaneet olivat.

11:7 Mutta vesa tulee hänen suvustansa, joka tulee sotajoukon voimalla ja menee pohjan kuninkaan vahvoihin paikkoihin ja toimittaa ja voittaa.

11:8 Ja vie pois heidän jumalansa ja ruhtinaansa ja kalliit kappaleensa hopian ja kullan Egyptiin ja menestyy monikahdat vuodet pohjan kuningasta vastaan.

11:9 Ja kuin etelän kuningas on vaeltanut hänen valtakuntansa lävitse, palajaa hän omalle maallensa.

11:10 Vaan hänen poikansa vihastuvat ja kokoovat suuren sotajoukon, ja yksi tulee ja menee edeskäsin niinkuin virta ja taas kehoittaa muut vihaan valtakuntaansa vastaan.

11:11 Silloin julmistuu etelän kuningas ja menee ulos ja sotii pohjan kuningasta vastaan ja kokoo niin suuren joukon, että toinen joukko hänen käsiinsä annetaan.

11:12 Ja hän vie pois sen suuren joukon ja paisuttaa sydämensä, että hän on lyönyt niin monta tuhatta maahan. Mutta ei hän siitä väkevämmäksi tule.

11:13 Sillä pohjan kuningas tulee jälleen ja kokoo suuremman joukon kuin entinen oli. Ja monikahtain vuotten perästä tulee hän kaiketi suuren sotajoukon ja paljon tavaran kanssa.

11:14 Ja siihen aikaan asettaa moni itsensä etelän kuningasta vastaan. Korottavat myös muutamat huikentelevaiset sinun kansastasi itsensä ja täyttävät näyn ja lankeevat.

11:15 Niin pohjan kuningas tulee ja tekee vallit ja voittaa vahvat kaupungit ja etelän käsivarret. Ja hänen paras väkensä ei voi seisoa eikä ole yhtään voimaa seisoa vastaan.

11:16 Vaan hän, kuin hän tulee hänen tykönsä, tekee tahtonsa jälkeen. Ja ei

häntä vastaan. Hän asettuu lhanan maahan, ja hävitys tulee hänen kätensä kautta.

11:17 Ja nyt hän aikoo hyökätä valtakuntansa koko voimalla; mutta sopimus on hänellä mielessä, ja hän saa sen aikaan. Hän antaa hänelle yhden tyttärästään, tälle turmioksi. Mutta siitä ei tule pysyväistä eikä ole hänelle etua.

11:18 Sitten hän kääntyy rantamaita vastaan ja ottaa valtaansa monet. Mutta eräs sotapäällikkö tekee hänen herjauksistaan lopun ja kostaa hänelle hänen herjauksensa.

11:19 Silloin hän kääntyy oman maansa linnoituksiin, mutta kompastuu ja kaatuu, eikä häntä enää ole.

11:20 Ja hänen sijaansa nousee eräs, joka antaa veronvaatijan käydä läpi valtakunnan ihanimman maan. Mutta muutamien päivien kuluttua hänet tuhotaan, ei kuitenkaan vihan väellä eikä sodalla.

11:21 Ja hänen sijaansa nousee kelvoton, joka ei ollut saapa kuninkaan arvoa. Hän tulee keskellä rauhaa ja anastaa juonilla kuninkuuden.

11:22 Ja sotajoukkojen tulva huuhtoutuu pois hänen edestänsä ja menee murskaksi, niin myös liiton ruhtinas.

11:23 Siitä saakka kun liittoudutaan hänen kanssansa, hän harjoittaa petosta. Hän lähtee liikkeelle ja saa ylivallan vähällä väellä.

11:24 Keskellä rauhaa hän hyökkää maakunnan lihavimpiin seutuihin ja tekee, mitä eivät hänen isänsä eivätkä hänen isiensä isät olleet tehneet: ryöstösaalista ja tavaraa hän jakelee omilleen; ja linnoituksia vastaan hän hankitsee juoniansa, säädettyyn aikaan asti.

11:25 Ja hän panee liikkeelle voimansa ja rohkeutensa Etelän kuningasta vastaan, hyökäten suurella sotajoukolla. Mutta Etelän kuningas varustautuu sotaan suurella ja ylen väkevällä sotajoukolla. Hän ei

kenkään taida seisoa hänen edessänsä. Ja hän tulee myös siihen ihanaiseen maahan ja hävittää sen kätensä kautta.

11:17 Ja kääntää kasvonsa tullaksensa kaiken valtakuntansa voimalla. Mutta hän sopii hänen kanssansa ja antaa tyttärensä hänelle emännäksi, että hän hänen hävittäisi. Mutta ei se menesty hänelle, eikä siitä mitään tule.

11:18 Sitte kääntää hän itsensä luotoja vastaan ja monta niistä voittaa. Vaan päämies opettaa hänen häpiällä lakkaamaan, ettei hän häntä enää häpäisisi.

11:19 Ja niin hän jälleen palajaa maansa linnoihin ja loukkaa itsensä ja lankee, ettei häntä enään löydetä.

11:20 Ja hänen siaansa tulee se, joka vaatian antaa käydä ympäri valtakunnalle kunniaksi. Mutta muutamain päivain perästä hän särjetään; ei kuitenkaan vihan eikä sodan kautta.

11:21 Hänen siaansa tulee kelvotoin mies, jolle kuninkaallinen kunnia ei ollut aiottu. Hän tulee ja menestyy ja saa valtakunnan makeilla sanoilla.

11:22 Ja käsivarret, jotka niinkuin virta juoksevat, hänen edessänsä virralla voitetaan ja särjetään. Niin myös se päämies, jonka kanssa liitto tehty oli.

11:23 Sillä sittekuin hän hänen kanssansa itsensä yhdistänyt on, tekee hän kavalasti häntä vastaan ja menee ylös ja vähällä väellä itsensä vahvistaa.

11:24 Ja hän menestyy, että hän parhaisiin maan kaupunkeihin tuleva on ja niitä tekee, joita ei hänen isänsä eikä esivanhempansa tehdä taitaneet. Heidän ryöstämisenä, saaliinsa ja tavaransa hän hajoittaa ja ajattelee juoniansa heidän linnojansa vastaan kauvan aikaa.

11:25 Ja hän kehoittaa voimansa ja sydämensä etelän kuningasta vastaan suurella sotajoukolla. Silloin etelän kuningas tulee kehoitetuksi sotaan suuren, väkevän sotajoukon kanssa. Mutta ei hän voi pysyä,

kuitenkaan kestä, sillä häntä vastaan hankitaan juonia.

11:26 Ja ne, jotka syövät hänen pöydästään, tuhoavat hänet, ja hänen sotajoukkonsa huuhdotaan pois, ja on paljon kaatuneita ja haavoitettuja.

11:27 Ja kumpaisellakin kuninkaalla on paha mielessä toistansa vastaan. Samassa pöydässä he puhuvat valhetta; mutta se ei onnistu; sillä säädetty aika ei ole vielä lopussa.

11:28 Silloin hän palaa maahansa paljoine tavaroineen, miettien hankkeita pyhää liittoa vastaan; hän toteuttaa ne ja palaa maahansa.

11:29 Määräaikana hän hyökkää jälleen Etelämaahan, mutta tällä viimeisellä retkellä ei käy niinkuin ensimmäisellä.

11:30 Häntä vastaan hyökkäävät kittiläisten laivat, ja hän menettää rohkeutensa, kääntyy takaisin ja purkaa kiukkunsa pyhää liittoa vastaan. Kotiin palattuaan hän suo huomiota niille, jotka hylkäävät pyhän liiton.

11:31 Hänen lähettämänsä sotajoukot nousevat ja häväisevät pyhän linnoituksineen, poistavat jokapäiväisen uhrin ja asettavat sinne hävityksen kauhistuksen.

11:32 Ja liitonrikkajat hän viettelee luopumukseen houkutuksillaan, mutta niitten joukko, jotka tuntevat Jumalansa, pysyy lujana ja tekee tehtävänsä.

11:33 Ja taidolliset kansan seassa opettavat monta, mutta heitä sorretaan miekalla, tulella, vankeudella ja ryöstöllä, jonkun aikaa.

11:34 Ja keskellä sortoa heille suodaan pieni menestys, ja monet liittyvät heihin teeskennellen.

11:35 Ja taidollisista jotkut kompastuvat, että heidän joukkonsa koeteltaisiin, seulottaisiin ja puhdistettaisiin lopun ajaksi, sillä vielä kestää, ennenkuin määräaika on.

11:36 Ja kuningas tekee, mitä hän tahtoo,

sillä häntä vastaan pidetään juonia.

11:26 Ja juuri ne, jotka hänen leipäänsä syövät, auttavat häntä turmelukseen ja hänen joukkoansa sortamaan, että sängen paljon lyödyksi tulee.

11:27 Ja molempain kuningasten sydän ajattelee, kuinka he toinen toisellaan vahinkoa tekisivät. Ja yhden pöydän tykönä petollisesti toinen toisensa kanssa puhuvat, vaan ei se menesty, sillä loppu on vielä toiseksi ajaksi määrätty.

11:28 Ja hän menee taas kotiansa suurella tavaralla, ja asettaa sydämensä sitä pyhää liittoa vastaan. Siinä hän jotakin toimittaa ja niin hän menee kotia omalle maallensa.

11:29 Määrätyllä ajalla menee hän jälleen etelään päin, mutta ei hänelle menesty toisella erällä, niinkuin ensimmäisellä.

11:30 Sillä Kittimistä tulevat haahdet häntä vastaan, niin että hän epäilee ja palajaa ja vihastuu sitä pyhää liittoa vastaan. Ja menestyy ja kääntää itsensä ja suostuu niihin, jotka pyhän liiton hylkäävät.

11:31 Ja hänen käsivartensa pitää hänen puolestansa seisoman. Ne saastuttavat pyhän vahvistuksen ja saattavat pois jokapäiväisen uhrin ja nostavat hävityksen kauhistuksen.

11:32 Ja hän saattaa liiton rikkojat ulkokullatuksi makeilla sanoilla. Mutta se kansa, joka Jumalansa tuntee, rohkaisee itsensä ja menestyy.

11:33 Ja ne ymmärtäväiset kansan seassa opettavat monta. Sentähden heitä vainotaan miekalla, tulella, vankiudella ja ryöstämisellä kauvan aikaa.

11:34 Ja kuin he niin kaatuvat, tapahtuu heille kuitenkin vähä apua. Mutta monta menevät heidän tykönsä petollisesti.

11:35 Ja ymmärtäväisistä muutamat lankeevat, että he koeteltaisiin, puhtaaksi ja selkiäksi tulisivat siihenasti, että loppu tulee, sillä se viipyy vielä määrättyyn aikaan asti.

11:36 Ja kuningas tekee, mitä hän tahtoo

ja korottaa itsensä ja uhittelee jokaista jumalaa, itse jumalien Jumalaa vastaan hän puhuu kauheita. Ja hän menestyy, kunnes vihan aika on lopussa; sillä mikä on säädetty, se tapahtuu.

11:37 Hän ei välitä isäinsä jumalista, ei naisten lempijumalasta, eikä hän välitä mistään muustakaan jumalasta, sillä hän uhittelee niitä kaikkia.

11:38 Mutta sen sijaan hän kunnioittaa linnoitusten jumalaa. Sitä jumalaa, jota hänen isänsä eivät tunteneet, hän kunnioittaa kullalla ja hopealla, kalliilla kivillä ja muilla kalleuksilla.

11:39 Ja tätä hän tekee vahvoille linnoituksille - hän vieraine jumalineen. Niille, jotka hän omikseen tuntee, hän osoittaa suurta kunniaa ja panee heidät monien hallitsijaksi ja jakaa heille maata palkaksi.

11:40 Mutta lopun ajalla Etelän kuningas iskee yhteen hänen kanssansa. Ja Pohjan kuningas käy tämän kimppuun vaunuilla ja ratsuilla ja monilla laivoilla, hyökkää hänen maihinsa, tulvana leviten niiden ylitse.

11:41 Hän hyökkää myös Ihanaan maahan, ja monta kaatuu. Mutta hänen kädestänsä pelastuvat nämä: Edom ja Moab ja ammonilaisten pääosa.

11:42 Ja hän ojentaa kätensä maita kohti; Egyptin maa ei ole säästyvä.

11:43 Hän valtaa kulta- ja hopea-aarteet ja kaikki Egyptin kalleudet, ja liibyalaiset ja etiopialaiset liittyvät häntä seuraamaan.

11:44 Mutta sanomat idästä ja pohjoisesta säikähdyttävät häntä, ja hän lähtee täynnä kiukkua hävittämään monia ja vihkimään heitä tuhon omiksi.

11:45 Hän pystyttää hovitelttansa meren ja pyhäkön ihanan vuoren välille. Mutta hänen loppunsa tulee, eikä häntä kukaan auta.

ja korottaa itsensä ja ylentää itsensä kaikkia vastaan, mikä Jumala on. Ja puhuu hirmuisesti jumalain Jumalaa vastaan. Ja se on hänelle menestyvä siihenasti kuin viha täytetään, sillä se on päätetty, kuinka kauan se on oleva.

11:37 Isäinsä Jumalaa ei hän tottele, eikä vaimoin rakkautta. Eli ei yhdestäkään Jumalasta lukua pidä, sillä kaikkia vastaan hän itsensä korottaa.

11:38 Mutta jumalaansa Maosimia hän palvelee paikallansa, sitä jumalaa, josta ei hänen isänsä mitään tietäneet, pitää hänen kunnioittaman kullalla, hopialla, kalliilla kivillä ja kauniilla kaluilla.

11:39 Ja hän on niille, jotka häntä auttavat Maosimia vahvistamaan, sen muukalaisen jumalan kanssa, jonka hän valinnut on, suuren kunnian tekevä. Ja asettaa heitä monen herraksi ja jakaa heille maan palkaksi.

11:40 Ja lopun ajalla pitää etelän kuninkaan hänen kanssansa puskeleman. Ja pohjoisen kuninkaan pitää äkisti karkaaman häntä vastaan rattailla, ratsasmiehillä ja monella haahdella. Ja hänen pitää maakuntiin sisälle menemän ja haaskaaman ja vaeltaman lävitse.

11:41 Ja ihanaan maahan tuleman, ja monta pitää lankeeman. Mutta nämä pitää hänen kädestänsä pääsemän: Edom, Moab ja Ammonin lasten esikoiset.

11:42 Ja hänen pitää kätensä maakuntiin ojentaman ja ei Egyptinkään maan pidä häneltä pääsemän.

11:43 Vaan hänen pitää omistaman itsellensä kullaa ja hopian ja kaiken Egyptin tavarain. Lybian ja Etiopian pitää häntä seuraaman.

11:44 Mutta sanoma idästä ja pohjasta pitää häntä peljättämän. Ja hän käy ulos suuressa vihassa monta kadottamaan ja hukuttamaan.

11:45 Ja hänen pitää majansa asettaman kahden meren välille, sen ihanan pyhän vuoren tykö siihen asti kuin hänen

loppunsa tulee, ja ei kenkään häntä auta.

12 LUKU

12:1 Siihen aikaan nousee Miikael, se suuri enkeliruhtinas, joka seisoo sinun kansasi lasten suojana. Ja se on oleva ahdistuksen aika, jonka kaltaista ei ole ollut siitä saakka, kuin kansoja on ollut, hamaan siihen aikaan asti. Mutta siihen aikaan pelastetaan sinun kansasi, kaikki, jotka kirjaan kirjoitetut ovat.

12:2 Ja monet maan tomussa makaavista heräjävät, toiset iankaikkiseen elämään, toiset häpeään ja iankaikkiseen kauhistukseen.

12:3 Ja taidolliset loistavat, niinkuin taivaanvahvuus loistaa, ja ne, jotka monta vanhurskauteen saattavat, niinkuin tähdet, aina ja iankaikkisesti.

12:4 Mutta sinä, Daniel, lukitse nämä sanat ja sinetöi tämä kirja lopun aikaan asti. Monet sitä tutkivat, ja ymmärrys lisääntyy.

12:5 Ja minä, Daniel, näin, ja katso, siellä seisoivat kaksi muuta, toinen virran tällä rannalla, toinen virran tuolla rannalla.

12:6 Ja toinen sanoi pellavapukuiselle miehelle, joka oli virran vetten yläpuolella: "Kuinka kauan on vielä näitten ihmeellisten asiain loppuun?"

12:7 Ja minä kuuntelin pellavapukuista miestä, joka oli virran vetten yläpuolella, ja hän nosti oikean ja vasemman kätensä taivasta kohti ja vannoi hänen kauttansa, joka elää iankaikkisesti: "Siihen on vielä aika, kaksi aikaa ja puoli aikaa. Ja kun pyhän kansan yhden osan hajotus on loppunut, silloin nämä kaikki täyttyvät."

12:8 Ja minä kuulin, mutta en ymmärtänyt, ja minä sanoin: "Herrani, mikä on oleva näitten päätös?"

12:9 Niin hän sanoi: "Mene, Daniel, sillä ne sanat pysyvät lukittuina ja sinetöityinä lopun aikaan asti.

12:10 Monet puhdistetaan, kirkastetaan ja

12 LUKU

12:1 Silloin nousee suuri päämies Mikael, joka sinun kansas lasten edessä seisoo, sillä surkia aika on tuleva, jonka kaltaista ei ikänä ole ollut sittekuin ihmiset rupesivat olemaan, hamaan tähän aikaan asti. Sillä ajalla sinun kansas vapahdetaan. Kaikki, jotka kirjassa kirjoitetut ovat.

12:2 Ja monta, jotka maan tomussa makaavat, heräävät, muutamat ijankaikkiseen elämään, ja muutamat ijankaikkiseen pilkkaan ja häpiään.

12:3 Mutta opettajat paistavat, niinkuin taivaan kirkkaus, ja jotka monta opettavat vanhurskauteen, niinkuin tähdet alati ja iankaikkisesti.

12:4 Ja sinä Daniel, peitä nämät sanat ja sulje kirjaan hamaan viimeiseen aikaan asti. Siloin pitää sen tykö monta tuleman ja suuren ymmärryksen löytämän.

12:5 Ja minä Daniel näin ja katso, kaksi muuta seisoivat siellä, toinen tällä virran reunalla ja toinen toisella virran reunalla.

12:6 Ja hän sanoi sille miehelle, joka oli liiniaisilla vaatteilla puetettu, joka seisoivat ylempänä virtaa: Koska näiden ihmetten loppu tulee?

12:7 Niin minä otin hänestä vaarin, joka liiniaisilla vaatteilla puetettu oli, joka seisoivat ylempänä virtaa. Ja hän nosti oikean ja vasemman kätensä taivaasen päin ja vannoi sen kautta, joka iankaikkisesti elää, että sen pitää ajan, ja muutamat ajat ja puolen aikaa viipymän. Ja kuin pyhän kansan hajotus saa lopun, silloin kaikki nämät tapahtuvat.

12:8 Minä tosin kuulin tämän, vaan en minä ymmärtänyt. Ja minä sanoin: Herra, mitä näiden lopulla tapahtunee?

12:9 Mutta hän sanoi: Mene Daniel, sillä se on peitetty ja suljettu hamaan viimeiseen aikaan.

12:10 Monta puhdistetaan, kirkastetaan ja

koetellaan, mutta jumalattomat pysyvät jumalattomina, eikä yksikään jumalaton ymmärrä tätä, mutta taidolliset ymmärtävät.

12:11 Ja siitä ajasta, jolloin jokapäiväinen uhri poistetaan ja hävityksen kauhistus asetetaan, on oleva tuhat kaksisataa yhdeksänkymmentä päivää.

12:12 Autuas se, joka odottaa ja saavuttaa tuhat kolmesataa kolmekymmentä viisi päivää.

12:13 Mutta sinä, mene, siksi kunnes loppu tulee; ja lepää, ja nouse osaasi päivien lopussa."

HOOSEA

1 LUKU

1:1 Herran sana, joka tuli Hoosealle, Beerin pojalle, Juudan kuningasten Ussian, Jootamin, Aahaan ja Hiskian päivinä ja Israelin kuninkaan Jerobeamin, Jooaan pojan, päivinä.

1:2 Kun Herra alkoi Hoosealle puhua, sanoi Herra Hoosealle: "Mene, ota itsellesi haureellinen vaimo ja haureudesta syntyneet lapset, sillä maa on peräti rikkonut avion luopumalla Herrasta."

1:3 Niin hän meni ja otti Goomerin, Diblainin tyttären. Ja tämä tuli raskaaksi ja synnytti hänelle pojan.

1:4 Ja Herra sanoi hänelle: "Pane hänelle nimeksi Jisreel, sillä vähän aikaa vielä, ja minä kosten Jisreelin verivelat Jeehun suvulle ja teen lopun Israelin heimon kuningaskunnasta.

1:5 Ja sinä päivänä minä särjen Israelin jousen Jisreelin laaksossa."

1:6 Ja vaimo tuli jälleen raskaaksi ja synnytti tyttären, ja Herra sanoi Hoosealle: "Pane hänelle nimeksi Loo-Ruhama, sillä en minä enää tästedes armahda Israelin heimoa, niin että antaisin heille anteeksi.

1:7 Mutta Juudan heimoa minä armahdan: minä pelastan heidät Herran, heidän

koetellaan, mutta jumalattomat pitävät jumalattoman menon ja jumalattomat ei näitä tottele, mutta ymmärtäväiset ottavat näistä vaarin.

12:11 Ja siitä ajasta, kuin se jokapäiväinen uhri on otettu pois ja hävityksen kauhistus sinne pannaan, on tuhannen kaksisataa ja yhdeksänkymmentä päivää.

12:12 Autuas on, joka odottaa ja ulottuu tuhanteen kolmeensataan ja viiteen päivään neljättäkymmentä.

12:13 Mutta sinä mene pois, siihen asti kuin loppu tulee ja lepää, ettäs nousisit sinun osaas päivän lopulla.

HOOSEA

1 LUKU

1:1 Tämä on \Herran\ sana, joka tapahtui Hosealle, Beerin pojalle, Ussian, Jotamin, Ahaksen, Hiskian, Juudan kuningasten ajalla, ja Jerobeamin Joaksen pojan, Israelin kuninkaan ajalla.

1:2 Kun \Herra\ rupesi ensisti Hosean kautta puhumaan, sanoi \Herra\ Hosealle: Mene, ota portto aviokses, ja porton lapset; sillä maakunta karkaa pois \Herralta\ huoruuteen.

1:3 Ja hän meni ja otti Gomerin, Diblainin tyttären, joka tuli raskaaksi, ja synnytti hänelle pojan.

1:4 Ja \Herra\ sanoi hänelle: Nimitä häntä Jisreeliksi; sillä vielä on vähän aikaa, ja minä tahdon etsiä veren viat Jisreelissä, Jehun huoneen päälle, ja lopettaa Israelin huoneen valtakunnan.

1:5 Ja siihen aikaan pitää tapahtuman, että minä tahdon rikkoa Israelin jousen Jisreelin laaksossa.

1:6 Ja hän taas tuli raskaaksi ja synnytti tyttären. Ja hän sanoi hänelle: Nimitä se Loryhhamaksi; sillä en minä enää armahda Israelin huonetta, mutta tahdon heidät peräti heittää pois.

1:7 Juudan huonetta tahdon minä kuitenkin armahtaa, ja auttaa heitä \Herran\, heidän

Jumalansa, avulla, mutta en pelasta heitä jousella, miekalla enkä sodalla, en hevosilla enkä ratsumiehillä."

1:8 Kun vaimo oli vieroittanut Loo-Ruhaman, tuli hän raskaaksi ja synnytti pojan.

1:9 Ja Herra sanoi: "Pane hänelle nimeksi Loo-Ammi, sillä te ette ole minun kansani, enkä minä tahdo olla teidän omanne.

1:10 Mutta israelilaisten luku on oleva niinkuin meren hiekka, jota ei voi mitata eikä lukea. Ja siinä paikassa, jossa heille on sanottu: 'Te ette ole minun kansani', heille sanotaan: 'Elävän Jumalan lapset!'

1:11 Ja Juudan miehet ja Israelin miehet kokoontuvat yhteen ja asettavat itsellensä yhteisen pään; ja he lähtevät sotaan siitä maasta, sillä suuri on Jisreelin päivä.

2 LUKU

2:1 Sanokaa veljiänne Ammiksi ja sisarianne Ruhamaksi."

2:2 "Riidelkää äitinne kanssa, riidelkää, sillä ei hän ole minun vaimoni, enkä minä ole hänen miehensä. Poistakoon hän haureutensa kasvoistansa ja aviorikoksensa rintainsa välistä,

2:3 etten minä riisuisi häntä alasti ja asettaisi häntä, niinkuin hän oli syntymänsä päivänä, etten tekisi häntä erämaan kaltaiseksi, saattaisi häntä kuivan maan kaltaiseksi ja kuolettaisi häntä janoon.

2:4 Ja hänen lapsiansa minä en armahda, sillä he ovat haureudesta syntyneitä lapsia.

2:5 Sillä heidän äitinsä on harjoittanut haureutta, heidän kantajansa on häpeällisesti elänyt, hän on sanonut: 'Minä kuljen rakastajaini perässä, jotka antavat minulle leipäni ja veteni, villani ja pellavani, öljyni ja juomani.'

2:6 Sentähden, katso, minä aitaan sinun tiesi orjantappuroilla, minä muuraan muurin

Jumalansa kautta; ja en minä tahdo heitä auttaa joutsella, miekalla, sodalla, oriilla taikka ratsasmiehillä.

1:8 Ja kuin hän oli Loryhhaman vieroittanut, niin hän taas siitti ja synnytti pojan.

1:9 Ja hän sanoi: Nimitä häntä Loammiksi; sillä ette ole minun kansani, niin en minäkään ole teidän.

1:10 Mutta Israelin lasten luku pitää oleman niinkuin meren hiekka, jota ei mitata eikä luettaa taideta; ja pitää tapahtuman, että siinä paikassa, missä heille sanottiin: Ette ole minun kansani, pitää heille sanottaman: Te elävän Jumalan lapset.

1:11 Sillä Juudan lapset ja Israelin lapset pitää kokoontuman ja pitämän heitänsä yhden pään alla, ja menemän ylös pois maasta; sillä Jisreelin päivä pitää suuri oleman.

2 LUKU

2:1 Sanokaat teidän veljillenne: He ovat minun kansani, ja teidän sisarillenne: He ovat armossa.

2:2 Riidelkää teidän äitinne kanssa, riidelkää, sillä ei hän ole minun emäntäni, enkä minä ole hänen miehensä, että hän heittäis pois haureutensa kasvoistansa ja huoruutensa rinnoistansa:

2:3 Etten minä häntä alasti riisuisi, ja panisi häntä niinkuin hän syntyissäänsä oli, ja panisi myös häntä niinkuin hävitettyä ja niinkuin karkiaa maata, enkä janoon häntä kuolettaisi;

2:4 Ja en armahtaisi hänen lapsiansa; sillä he ovat huoran lapset.

2:5 Sillä heidän äitinsä on huorin tehnyt, ja se, joka heidät siitti, käytti itsensä häpiällisesti, ja sanoi: Minä tahdon juosta rakastajaini perässä, jotka minulle antavat leipää, vettä, villoja, pellavia, öljyä ja juomaa.

2:6 Sentähden katso, minä aitaan sinun tiesi orjantappuroilla ja panen aidan eteen,

hänen eteensä, niin ettei hän löydä polkujansa.

2:7 Ja hän ajaa takaa rakastajiansa, mutta ei heitä saavuta; etsii heitä, mutta ei löydä. Ja hän on sanova: 'Minä menen takaisin entisen mieheni luokse, sillä parempi oli minulla olo silloin kuin nyt.'

2:8 Hän ei ole tajunnut, että minä olen hänelle antanut jyvät ja viinin ja öljyn, olen kartuttanut hänelle hopeata ja myös kultaa, joka on käytetty Baalin hyväksi.

2:9 Sentähden minä otan takaisin jyväni ajallansa ja viinini määräikaanansa ja tempaan pois villani ja pellavani, jonka piti peittää hänen alastomuutensa.

2:10 Nyt minä paljastan hänen häpynsä hänen rakastajainsa silmäin eteen, eikä kukaan ole pelastava häntä minun kädestäni.

2:11 Minä teen lopun kaikesta hänen ilonpidostansa: hänen juhlistansa, uusistakuistansa ja sapateistansa ja kaikista hänen pyhäpäivistänsä.

2:12 Ja minä hävitän hänen viiniköynnöksensä ja viikunapuunsa, joista hän on sanonut: 'Ne ovat minun portonpalkkani, jonka rakastajani ovat minulle antaneet.' Minä teen ne metsäksi, ja metsän eläimet syövät niitä.

2:13 Ja minä kosten hänelle baalien päivät, joina hän niille poltti uhreja, koristi itsensä renkaillaan ja kaulakäädyillään ja kulki rakastajainsa jäljessä, mutta unhotti minut, sanoo Herra.

2:14 Sentähden, katso, minä taivuttelen hänet, kuljetan hänet erämaahan ja viihdyttelen häntä.

2:15 Minä annan hänelle sieltä alkaen hänen viinimäkensä ynnä Aakorin laakson toivon oveksi, ja hän on oleva siellä kuuliainen niinkuin nuoruutensa päivinä, niinkuin sinä päivänä, jona hän Egyptin maasta läksi.

2:16 Sinä päivänä, sanoo Herra, sinä

ettei hän löytäisi polkujansa.

2:7 Ja kuin hän juoksee rakastajainsa perässä, niin ei hänen pidä heitä käsittämän, eikä löytämän, kuin hän heitä etsii; ja hänen pitää sanoman: Minä menen ja palajan entisen mieheni tykö, sillä silloin oli minun parempi kuin nyt.

2:8 Ja ei hän tahdo tietää minua siksi, joka hänelle annoin jyviä, viinaa ja öljyä, ja että minä annoin hänelle paljon hopiaa ja kultaa, josta he Baalimit tekivät.

2:9 Sentähden minä palajan ja otan aikaanansa jälleen minun jyväni, ja minun viinani ajallansa, ja otan pois villani ja pellavani, joilla hän häpiänsä peittää.

2:10 Ja minä tahdon paljastaa hänen häpiänsä, hänen rakastajainsa silmäin eteen; ja ei pidä kenenkään häntä minun käsistäni päästämän.

2:11 Ja minä lakkautan kaiken hänen ilonsa, juhlandsa, uuden kuunsa, lepopäivänsä ja kaikki hänen pyhäpäivänsä.

2:12 Minä hävitän myös hänen viinapuunsa ja fikunapuunsa, että hän sano: Se on minun palkkani, jonka minun rakastajani minulle antaneet ovat; minä teen niistä metsän, että metsän pedot ne syövät.

2:13 Juuri niin etsin minä häntä Baalimin päivinä, joina hän heille savu-uhria sytytti, ja kaunisti itsensä kultalehdillä ja kaulakaunistuksella, ja juoksi rakastajainsa perässä; ja niin unhotti minun, sanoo \Herra\.

2:14 Sentähden katso, minä tahdon häntä houkutella, viedä hänen korpeen ja puhua suloisesti hänen kanssansa.

2:15 Silloin annan minä hänelle hänen viinamäkensä ja Akorin laakson, ja tahdon toivon avata; siellä hän on lauleskeleva, niinkuin nuorella ijällänsä ja niinkuin sinä päivänä, jona hän Egyptin maalta läksi.

2:16 Ja sinä päivänä pitää tapahtuman,

puhuttelet minua: 'Minun mieheni', etkä enää puhuttele minua: 'Minun Baalini';

2:17 ja minä poistan baalien nimet hänen suustansa, eikä niiden nimiä enää mainita.

2:18 Ja sinä päivänä minä teen heidän hyväksensä liiton metsän eläinten ja taivaan lintujen kanssa ja maan matelevaisten kanssa; ja jousen ja miekan ja sodan minä särjen maasta ja annan heidän asua turvassa.

2:19 Ja minä kihlaan sinut itselleni ikiajoiksi, kihlaan sinut itselleni vanhurskaudella ja tuomiolla, armolla ja laupeudella,

2:20 kihlaan sinut itselleni uskollisuudella, ja sinä olet tunteva Herran.

2:21 Sinä päivänä minä kuulen, sanoo Herra, minä kuulen taivasta, ja se kuulee maata,

2:22 ja maa kuulee jyviä, viiniä ja öljyä, ja nämä kuulevat Jisreeliä.

2:23 Ja minä kylvän hänet itselleni tähän maahan, minä armahdan Loo-Ruhamaa ja sanon Loo-Ammille: 'Sinä olet minun kansani'; ja hän vastaa: 'Minun Jumalani.'"

3 LUKU

3:1 Sitten sanoi Herra minulle: "Mene vielä ja rakasta naista, jota hänen puolisonsa rakastaa, mutta joka rikkoo avion, niinkuin Herra rakastaa israelilaisia, mutta nämä kääntyvät muiden jumalien puoleen ja rakastavat rypälekakkuja."

3:2 Niin minä hankin hänet itselleni viidellätoista sekelillä hopeata ynnä hoomer-mitalla ja letek-mitalla ohria.

3:3 Ja minä sanoin hänelle: "Ole kauan aikaa minua varten; älä harjoita haureutta äläkä mene muille miehille. Minä myös teen samoin sinua kohtaan."

sanoo \Herra\, että minun kutsut miehekses, ja et enään minua kutsu Baalimiksi.

2:17 Sillä minä tahdon Baalimin nimet ottaa pois hänen suustansa, niin ettei kenenkään pidä sitä nimeä enään muistaman.

2:18 Vaan minä tahdon tehdä heille sillä ajalla liiton, petoin kanssa kedolla, lintuin kanssa taivaan alla ja matoin kanssa maan päällä; ja tahdon ottaa pois joutsen, miekan ja sodan maalta, ja annan heidän asua turvallisesti.

2:19 Minä kihlaan sinun itselleni ijankaikkisesti; ja minä kihlaan sinun itselleni vanhurskaudessa, tuomiossa, armossa ja laupiudessa.

2:20 Minä kihlaan tosin sinun itselleni uskossa, ja sinun pitää \Herran\ tunteman.

2:21 Sillä ajalla, sanoo \Herra\; tahdon minä kuulla, minä tahdon taivaasta kuulla, ja taivaan pitää maata kuuleman.

2:22 Mutta maan pitää kuuleman jyviä, viinaa ja öljyä, ja niiden pitää Jisreeliä kuuleman.

2:23 Ja minä tahdon sen itselleni pitää siemeneksi maan päälle, ja tahdon sitä armahtaa, jota ei ole armahdettu. Ja sanon hänelle, joka ei ollut minun kansani: Sinä olet minun kansani, ja hänen pitää sanoman: Sinä olet minun Jumalani.

3 LUKU

3:1 Ja \Herra\ sanoi minulle: Mene vielä ja rakasta salavuoteista vaimoa ja porttoa, niinkuin \Herra\ rakastaa Israelin lapsia, jotka kuitenkin kääntyivät muukalaisten jumalain tykö, ja rakastavat viinaleiliä.

3:2 Ja minä sovin hänen kansansa, viiteentoistakymmeneen hopiapenninkiin ja puoleentoista homeriin ohria.

3:3 Ja sanoin hänelle: Pidä sinus minun tyköni monta päivää, ja älä huorin tee ja älä toiseen ryhdy; niin minä tahdon myös sinun tyköns itseni pitää.

3:4 Sillä kauan aikaa saavat israelilaiset olla ilman kuningasta ja ruhtinasta, ilman uhria ja patsasta, ilman kasukkaa ja kotijumalia.

3:5 Senjälkeen israelilaiset kääntyvät ja etsivät Herraa, Jumalaansa, ja Daavidia, kuningastansa. Vavisten he lähestyvät Herraa ja hänen hyvyttänsä päivien lopulla.

4 LUKU

4:1 Kuulkaa Herran sana, te israelilaiset, sillä Herralla on oikeudenkäynti maan asukasten kanssa; sillä ei ole uskollisuutta, ei laupeutta eikä Jumalan tuntemusta maassa.

4:2 Vannotaan ja valhetellaan, murhataan, varastetaan ja rikotaan avioidut, murtaudutaan taloihin, ja verityö verityötä seuraa.

4:3 Sentähden maa murehtii, ja kaikki siinä asuvaset nääntyvät, metsän eläimet ja taivaan linnut; myöskin kalat merestä katoavat.

4:4 Älköön vain kukaan nuhdelko, älköön kukaan ojentako, vaikka sinun kansasi on kuin pappien nuhtelijoita!

4:5 Niin sinä kompastut päivällä, myös profeetta kompastuu yhdessä sinun kanssasi yöllä; ja minä hävitän sinun äitisi.

4:6 Minun kansani joutuu häviöön, sillä se on taitoa vailla. Koska sinä olet hyljännyt taidon, hylkään minä sinut, niin ettet saa olla minun pappinani. Koska olet unhottanut Jumalasi lain, unhotan myös minä sinun lapsesi.

4:7 Niin paljon kuin heitä on, niin paljon he ovat tehneet syntiä minua vastaan. Minä muutan heidän kunniansa häpeäksi.

4:8 Minun kansani synnistä he saavat ruokansa, heidän pahoja tekojansa heidän sielunsa himoitsee.

4:9 Mutta papin on käyvä niinkuin kansankin: minä rankaisen häntä hänen

3:4 Sentähden että Israelin lapset pitää monta päivää ilman kuningasta, ilman päämiestä, ilman uhria, ilman alttaria, ilman päällishametta ja ilman epäjumalain kuvia olevan.

3:5 Sitte Israelin lapset palajavat ja \Herraa\ heidän Jumalaansa etsivät, ja Davidia kuningastansa; ja heidän pitää pelvolla tuleman \Herran\ ja hänen hyvytensä tykö viimeisillä ajoilla.

4 LUKU

4:1 Kuulkaat \Herran\ sanaa, te Israelin lapset! Sillä \Herralla\ on syy niitä nuhdella, jotka maassa asuvat; sentähden ettei totuutta, eikä laupiutta, eikä Jumalan tuntoa ole maassa.

4:2 Mutta valapattoisuus, valhe, murha, varkaus ja huoruus, ne ovat vallan saaneet, ja yksi veren vika tapahtuu toisen jälkeen.

4:3 Sentähden pitää maakunnan surkiana oleman, ja kaikki, jotka siinä asuvat, pitää nääntymän, ynnä eläinten kanssa kedolla ja taivaan lintuin kanssa; ja kalat meressä pitää myös hukkaantumana.

4:4 Tosin ei saa kenkään nuhdella eikä rangaista ketään; sillä sinun kansas on niinkuin pappein nuhtelia.

4:5 Sentähden pitää sinun päivällä lankeeman, ja propheta sinun kanssas yöllä; ja minä tahdon äitis hukuttaa.

4:6 Minun kansani on turmeltu, ettei heillä ole ymmärrystä; että sinä hylkäsit ymmärryksen, tahdon minä myös sinun hyljätä, ettei sinun pidä enään minun pappini oleman: ja sinä unohdit sinun Jumalasi lain, sentähden tahdon minä myös unohtaa sinunkin lapses.

4:7 Jota enempi heitä on, sitä enemmän he tekevät syntiä minua vastaan; sentähden teen minä heidän kunniansa häpiäksi.

4:8 He syövät minun kansani syntiuhria ja himoitsevat heidän syntejensä.

4:9 Kansalle pitää niinkuin papeillekin tapahtuman; sillä minä tahdon heidän

vaelluksestansa ja kostan hänelle hänen tekonsa.

4:10 He syövät, mutta eivät tule ravituiksi, he harjoittavat haureutta, mutta eivät lisäännä, sillä he eivät ole tahtoneet ottaa vaaria Herrasta.

4:11 Haureus ja viini ja rypälemehu vievät järjen.

4:12 Minun kansani kysyy puultansa, ja sen sauva sille vastaa; sillä haureuden henki on eksyttäväinen: haureudessa he ovat luopuneet tottelemasta Jumalaansa.

4:13 Vuorten huipuilla he uhraavat, polttavat uhreja kukkuloilla, rautatammen, haavan ja tammen alla, sillä niiden varjo on suloinen. Sentähden tulee teidän tyttäristänne porttoja, ja teidän miniänne rikkovat avion.

4:14 En minä rankaise teidän tyttäriänne siitä, että he porttoja ovat, enkä miniöitänne siitä, että he avion rikkovat, sillä miehet itse poikkeavat syrjään porttojen kanssa ja uhraavat pyhäkköporttojen kanssa; ja ymmärtämätön kansa kukistuu.

4:15 Jos sinä, Israel, harjoitatkin haureutta, älköön Juuda saattako itseänsä syynalaiseksi: älkää lähtekö Gilgaliin, älkää menkö ylös Beet-Aaveniin älkääkä vannoko: "Niin totta kuin Herra elää."

4:16 Sillä niinkuin niskuri lehmä on Israel niskoitellut; nyt on Herra kaitseva heitä niinkuin karitsaa laajalla laitumella.

4:17 Ephraim on liitossa epäjumalain kanssa - anna hänen olla.

4:18 Kun heidän juopottelunsa on lopussa, he harjoittavat törkeätä haureutta. Ne, jotka ovat hänen kilpensä, rakastavat häpeätä.

4:19 Tuuli siivillänsä ahdistaa häntä, he saavat häpeän uhriaterioistansa.

5 LUKU

5:1 Kuulkaa tämä, te papit, tarkatkaa, Israelin heimo, ja ottakaa korviinne,

pahat tekonsa etsiä, ja kostan heille niinkuin he ansainneet ovat;

4:10 Niin että he syövät, ja ei tule ravituksi; he tekevät huoruutta, ja ei heidän pidä menestymän; sillä he ovat hyljänneet \Herran\, ja ei totelleet häntä.

4:11 Huoruus, viina ja väkevä juoma hulluksi saattavat.

4:12 Minun kansani kysyy neuvoa puulta ja hänen sauvansa saarnaa hänelle; sillä huoruuden henki vietteli heitä, niin että he tekivät huorin Jumalaansa vastaan.

4:13 Vuorten kukkuloilla he uhraavat, ja korkeuksilla he suitsuttavat, tammien alla, haapain ja saarnien alla, että ne antavat suloisin varjon; sentähden tulevat teidän tyttärenne portoiksi ja teidän morsiamenne huoraksi.

4:14 En minä tahdo etsiä teidän tyttäriänne, koska he salavuoteudessa elävät, enkä teidän morsiamienne, koska he huorin tekevät; sillä he eroittavat itsensä huorain sekaan, ja porttoin kanssa uhraavat; ja se ymmärtämätöin kansa saa haavoja.

4:15 Israel, jos sinä kuitenkin tahdot huorin tehdä, niin älköön Juuda sentähden vialliseksi tulko! Älkää menkö Gilgaliin, ja älkää tulko ylös Betaveniin, ja älkää vannoko: Niin totta kuin \Herra\ elää!

4:16 Sillä Israel on hillimätöin niinkuin kiiliväinen lehmä; niin \Herra\ on myös kaitseva heitä, kuin lammasta avarassa paikassa.

4:17 Sillä Ephraim on suostunut epäjumaliin; anna hänen mennä.

4:18 He ovat itsensä juopumiseen ja huoruuteen laskeneet, ja heidän valtamiehensä rakastavat antimia häpiäksi.

4:19 Tuulispään pitää siivillänsä heidät sidottuina ajaman pois, ja heidän pitää häpiään tuleman uhreistansa.

5 LUKU

5:1 Kuulkaat siis papit, ja Israelin huone, ottakaat vaari, ja ota korviis sinä kuninkaan

kuninkaan huone: teille on tämä tuomio; sillä te olette olleet paula Mispalle, verkko, joka on levitetty Taaborille.

5:2 Luopiot ovat syvälle vajonneet turmiontekoon, mutta minä olen kuritus heille kaikille.

5:3 Minä tunnen Ephraimin, eikä Israel ole minulta kätkössä; sillä nyt sinä, Efraim, olet haureutta harjoittanut, Israel on saastuttanut itsensä.

5:4 Heidän tekonsa eivät salli heidän kääntyä Jumalansa puoleen, sillä haureuden henki on heidän sisimmässään eivätkä he tunne Herraa.

5:5 Israelin ylpeys syyttää häntä vasten silmiä, ja Israel ja Efraim kompastuvat syntivelkaansa; myös Juuda kompastuu heidän kanssansa.

5:6 Lampainensa ja raavainensa he tulevat, etsiäksensä Herraa, mutta eivät löydä: hän on vetäytynyt heistä pois.

5:7 He ovat olleet uskottomat Herralle, sillä he ovat synnyttäneet vieraita lapsia. Nyt uudenkuun juhla syö heidät ja heidän peltonsa.

5:8 Puhaltakaa pasunaan Gibeassa, vaskitorveen Raamassa, nostakaa sotahuuto Beet-Aavenissa. Ovat jo sinun kintereilläsi, Benjamin!

5:9 Efraim on tuleva autioksi kurituksen päivänä. Israelin heimokuntia vastaan minä ilmoitan, mikä totta on.

5:10 Juudan ruhtinaat ovat tulleet rajan siirtäjäin kaltaisiksi. Minä vuodatan heidän päällensä vihani niinkuin vedet.

5:11 Sorrettu on Efraim, loukattu hänen oikeutensa, sillä hän tahtoi vaeltaa ihmiskäskyjen mukaan.

5:12 Minä olen Efraimille kuin koi ja Juudan heimolle kuin mätä.

5:13 Mutta kun Efraim näki sairautensa ja Juuda paiseensa, meni Efraim Assuriin, lähetti sanan sotaliselle kuninkaalle; mutta tämä ei voinut teitä parantaa, ei tehdä

huone; sillä tuomio pitää tuleman teidän päällenne, te, jotka Mitspassa paulan ja levitetyn verkon Taborissa virittäneet olette.

5:2 Ne luopuvaiset teurastavat sangen paljon; sentähden tulee minun heitä kaikkia rangaista.

5:3 Kyllä minä tunnen Ephraimin, ja ei Israel ole minun edestäni peitetty; että Ephraim on nyt portto ja Israel saastainen.

5:4 Ei he ajattele palata Jumalansa tykö; sillä huoruuden henki on heidän sydämässään, ja ei he tottele \Herraa\.

5:5 Sentähden pitää Israelin ylpeys hänen kasvoinensa edessä nöyryyttämän; ja Israel ja Ephraim pitää pahain tekoinensa tähden lankeeman; Juudan pitää myös heidän kanssansa lankeeman.

5:6 He menevät sitte etsimään \Herraa\ lampaillansa ja karjallansa, vaan ei heidän pidä sittekään häntä löytämän; hän on itsensä heiltä kääntänyt pois.

5:7 He ovat rikkoneet \Herraa\ vastaan ja synnyttäneet vieraita lapsia; sentähden pitää myös uuden kuun syömän heitä ynnä heidän osainsa kanssa.

5:8 Soittakaat basunaa Gibeassa, soittakaat torvea Ramassa, huutakaat Betavenissa: Sinun jälkees Benjamin!

5:9 Sillä Ephraimin pitää rangaistuksen päivänä kylmillä oleman; josta minä Israelin sukukuntia uskollisesti olen neuvonut.

5:10 Juudan päämiehet ovat niinkuin rajan siirtäjät; sentähden tahdon minä vihani vuodattaa heidän päällensä, niinkuin veden.

5:11 Ephraim kärsii väkivaltaa ja ahdistetaan, joka hänelle oikein tapahtuu; sillä hän antoi itsensä (ihmisten) käskyihin.

5:12 Minä olin Ephraimille niinkuin koi, ja Juudan huoneelle turmelus.

5:13 Mutta kuin Ephraim tunsu sairautensa ja Juuda haavansa, niin Ephraim meni Assyriaan, ja lähetti kuninkaan Jarebin tykö; vaan ei hän voinut teitä auttaa, eikä

terveeksi teidän paisettanne.

5:14 Sillä minä olen Efraimille kuin leijona, Juudan heimolle kuin nuori jalopeura: minä, minä raatelen, menen ja kannan pois, eikä pelastajaa ole.

5:15 Minä menen takaisin paikoilleni, kunnes he ovat syystänsä kärsineet ja etsivät minun kasvojani: ahdistuksessansa he minua etsivät.

6 LUKU

6:1 Tulkaa, palatkaamme Herran tykö, sillä hän on raadellut meitä, ja parantaa meidät, hän on lyönyt meitä, ja sitoo meidät.

6:2 Hän tekee meidät eläviksi kahden päivän kuluttua, kolmantena päivänä hän meidät herättää, ja me saamme elää hänen edessänsä.

6:3 Niin tuntekaamme, pyrkikäämme tuntemaan Herra: hänen nousunsa on varma kuin aamurusko, hän tulee meille kuin sade, kuin kevätsade, joka kostuttaa maan.

6:4 Mitä on minun tehtävä sinulle, Efraim, mitä on minun tehtävä sinulle, Juuda, kun teidän rakkautenne on kuin aamun pilvi, kuin varhain haihtuva kaste?

6:5 Sentähden minä olen antanut heille iskuja profeettain kautta, olen kuolettanut heitä suuni sanoilla. Ja sinun tuomiosi nousevat kuin aamun valo.

6:6 Sillä laupeutta minä haluan enkä uhria, ja Jumalan tuntemista enemmän kuin polttouhreja;

6:7 mutta he ovat ihmisten tavalla rikkoneet liiton: siinä he ovat olleet minulle uskottomat.

6:8 Gilead on pahantekijäin kaupunki, täynnä veren jälkiä.

6:9 Ja väijyväisten rosvojen kaltainen on pappien joukko: he murhaavat Sikemin

parantaa teidän haavojanne.

5:14 Sillä minä olen Ephraimille niinkuin julma jalopeura, ja Juudan huoneelle niinkuin nuori jalopeura. Minä, minä itse heitä raatelen, ja menen pois, minä vien heidät pois, ja ei kenkään heitä voi pelastaa.

5:15 Minä menen ja palajan taas sijalleni, siihenasti kuin he syntinsä tuntevat, ja minun kasvojani etsivät; kuin heille pahoin käy, niin heidän pitää varhain minua etsimän (ja sanoman:)

6 LUKU

6:1 Kuulkaat ja palatkaamme \Herran\ tykö; sillä hän on meitä repinyt, hän myös meidät parantaa; hän on meitä lyönyt, hän myös meitä sitoo.

6:2 Hän tekee meitä eläväksi kahden päivän perästä; kolmantena päivänä hän meitä virvoittaa, niin että me saamme elää hänen edessänsä.

6:3 Niin me otamme siitä vaarin, ja sitä pyytelemme, että me \Herran\ tuntisimme; sillä hän koittaa niinkuin kaunis aamurusko, ja hän tulee meille niinkuin sade, niinkuin ehtoosade aikansa maan päälle.

6:4 Mitä minun pitäis sinulle Ephraim tekemän? Mitä minun pitäis sinulle Juuda tekemän? Teidän jumalasuutenne on niinkuin aamullinen pilvi, ja niinkuin varhainen kaste, joka pois raukee.

6:5 Sentähden vooleskelen minä heitä prophetain kautta, ja kuoletan heitä minun suuni sanoilla, että sinun Jumalas sanat ilmaantuisivat.

6:6 Sillä minulle kelpaa armo ja ei uhri; Jumalan tunto ja ei polttouhri.

6:7 Mutta he käyvät sen liiton ylitse niinkuin Adam; siinä he ovat petollisesti tehneet minua vastaan.

6:8 Sillä Gilead on kaupunki vääryyttä ja veren vikoja täynnä.

6:9 Papit ovat joukkoinensa niinkuin ryövärit, jotka väijyvät; he murhaavat

tiellä; ilkitöitä he tekevät.

6:10 Israelin heimon keskuudessa minä olen nähnyt kauhistuttavia tekoja: siellä on Efraimin haureus, Israel on itsensä saastuttanut.

6:11 Myös sinun varallesi, Juuda, on asetettu elonleikkuu, silloin kun minä käännän kansani kohtalon.

7 LUKU

7:1 Kun minä Israelia parannan, silloin tulevat julki Efraimin rikokset ja Samarian pahuudet; sillä he harjoittavat petosta, varas tunkeutuu sisään, ja rosvojoukko ryöstää ulkona.

7:2 Eivät he ajattele sydämessään, että minä muistan kaiken heidän pahuutensa. Nyt heidän tekonsa piirittävät heidät, ne ovat tulleet minun kasvojeni eteen.

7:3 He ilahuttavat pahuudellansa kuningasta ja valheillansa ruhtinaita.

7:4 Kaikki he ovat avionrikkoojia; he ovat kuin leipojan sytyttämä uuni: hän jättää tulen kohentamatta taikinan sotkemisesta sen happanemiseen asti.

7:5 Meidän kuninkaamme päivänä ovat ruhtinaat sairaina viinin hehkusta. Hän lyö kättä pilkkaajain kanssa.

7:6 Sillä he ovat juonillaan saattaneet sydämensä kuumaksi kuin uuni; koko yön heidän leipojansa nukkuu, aamulla se palaa kuin liekitsevä tuli.

7:7 He ovat kaikki kuumia kuin uuni, he syövät tuomarinsa: kaikki heidän kuninkaansa ovat kaatuneet, ei yksikään niistä ole minua avuksi huutanut.

7:8 Efraim sekaantuu kansojen joukkoon. Efraim on tullut leivän kaltaiseksi, jota ei ole käännetty.

7:9 Muukalaiset syövät hänen voimansa, mutta ei hän sitä ymmärrä. Hänen hiuksensakin ovat jo harmaiksi käyneet, mutta hän ei ymmärrä.

Sikemin tiellä; sillä he tekevät, mitä he tahtovat.

6:10 Minä näen Israelin huoneessa, jota minä kauhistun; sillä Ephraim tekee huorin, ja Israel saastuttaa itsensä.

6:11 Juuda on myös sinulle pannut elon ajan, kuin minä kansani vankiuden palautan.

7 LUKU

7:1 Kuin minä Israelin parantaa tahdon, niin äsken nähdään Ephraimin vääryys ja Samarian pahuus; sillä he tekevät petollisuutta: varas menee sisälle, ja ryövärit ulkona ryöstävät.

7:2 Ja ei he kuitenkaan ajattele sydämessänsä, että minä muistan kaiken heidän pahuutensa; nyt ovat heidän työnsä heidän ympärillensä, ja ovat julki minun kasvoini edessä.

7:3 He ilahuttavat kuninkaan pahuudellansa ja päämiehet valheellansa.

7:4 Ja ovat kaikki huorintekiät, niinkuin pätsi, jonka leipoja lämmittää; joka lakkaa valvomasta, sitte kuin hän on taikinan sotkunut, siihen asti kuin se happanee.

7:5 Tänäpäpä on meidän kuninkaamme juhla, ja päämiehet ovat sairaaksi tulleet viinasta; hän kutsuttaa pilkkaajat tykönsä.

7:6 Sillä heidän sydämensä on palava niinkuin pätsi, kuin he väijyvät; mutta heidän leipojansa makaa kaiken yötä, ja palaa aamulla niinkuin tulen liekki.

7:7 He ovat kaikki palavat niinkuin pätsi: he syövät tuomarinsa; kaikki heidän kuninkaansa lankeevat; ei ole yhtäkään heissä, joka minua avuksensa huutaa.

7:8 Ephraim sekoittaa itsensä kansoihin: Ephraim on niinkuin kyrsä, jota ei kenkään käännä.

7:9 Vaan muukalaiset syövät hänen voimansa, jota ei hän kuitenkaan tottele. Hän on myös harmaat karvat saanut, ei hän sittekään sitä huoli.

7:10 Israelin ylpeys syyttää häntä vasten silmiä, eivätkä he palaja Herran, Jumalansa, tykö, eivät etsi häntä, vaikka kaikki näin on.

7:11 Efraim on tullut kyyhkysen kaltaiseksi, joka on tyhmä ja taitamaton: he huutavat avuksi Egyptiä, he menevät Assuriin.

7:12 Juuri kun ovat menossa, minä levitän verkkoni heidän päällensä ja pudotan heidät alas kuin taivaan linnut; minä kuritan heitä, niinkuin on julistettu heidän seurakunnallensa.

7:13 Voi heitä, sillä he ovat menneet minua pakoon! Häviö heille, sillä he ovat minusta luopuneet! Minä tahdoin lunastaa heidät, mutta he puhuivat minua vastaan valheita.

7:14 Eivät he huuda minun puoleeni sydämestänsä, vaan ulvovat vuoteissansa. Jyvien ja viinin tähden he kokoontuvat. Minua vastaan he niskoittelevat.

7:15 Minä olen heitä kurittanut, minä olen vahvistanut heidän käsivartensa, mutta minua vastaan he ovat aikoneet paha.

7:16 He kääntyvät, mutta eivät korkeutta kohti. He ovat kuin pettävä jousi. Heidän ruhtinaittensa pitää kaatumana miekkaan kieltensä kiukkuisuuden tähden. Tästä he saavat pilkan Egyptin maassa.

8 LUKU

8:1 Suuhusi pasuna! Kotkan lailla Herran temppeliä vastaan - sillä he ovat rikkoneet minun liittoni, ovat luopuneet minun laistani!

8:2 Minun puoleeni he huutavat: "Minun Jumalani!" - "Me Israel, me tunnemme sinut."

8:3 Israel on hyljännyt hyvän. Vihollinen sitä vainotkoon.

8:4 He ovat asettaneet kuninkaita, mutta ei se ole ollut minusta; ovat asettaneet ruhtinaita, mutta minä en ole siitä tiennyt.

7:10 Ja Israelin ylpeys nöyryytetään heidän silmänsä edessä; vaan ei he käännä itsiänsä \Herran\ Jumalansa tykö, eikä hänestä pidä lukua näissä kaikissa.

7:11 Sillä Ephraim on niinkuin hullu kyyhkynen, joka ei mitään huomaitse; he avuksensa huutavat Egyptiä, he juoksevat Assuriin.

7:12 Mutta kuhunka ikänä he juoksentelevät, heidän minä verkkoni heidän päällensä, ja tempaan alas niinkuin linnut taivaan alta. Minä tahdon heitä rangaista, niinkuin he seurakunnissansa kuulleet ovat.

7:13 Voi heitä, että he minusta luopuneet ovat! Heidän täytyy turmeltua; sillä he ovat minua vastaan rikkoneet. Minä olisin heidät kyllä päästänyt, jollei he olisi valhetta opettaneet minua vastaan.

7:14 Niin ei he myös minua huuda sydämestänsä, vaan ulvovat vuoteissansa. He kokoontuvat jyvän ja viinan tähden, ja ovat minulle kovakorvaiset.

7:15 Minä kuritan heitä ja vahvistan heidän käsivartensa; mutta he ajattelevat paha minua vastaan.

7:16 He palajavat, mutta ei Korkeimman tykö, vaan ovat niinkuin hellinnyt joutsin; sentähden pitää heidän päämiehensä miekan kautta lankeaman, heidän uhkauksensa tähden: Tämä on heidän pilkkansa Egyptin maalla.

8 LUKU

8:1 Huuda selkiästi niinkuin basuna (ja sano): Hän tulee jo \Herran\ huoneen ylitse niinkuin kotka, että he ovat minun liittoni rikkoneet, ja ovat minun laistani luopuneet.

8:2 Niin heidän pitää minua huutaman: Sinä olet minun Jumalani; me Israel tunnemme sinun.

8:3 Israel hylkää hyvän; sentähden pitää vihollisen heitä vaivaaman.

8:4 He asettavat kuninkaita ilman minua, he panevat päämiehiä ilman minun tietämättäni; hapiastansa ja kullastansa

Hopeansa ja kultansa he ovat tehneet epäjumalukseen, että tulisi hävitys.

8:5 Inhottava on sinun vasikkasi, Samaria; minun vihani on syytynyt heitä vastaan. Kuinka kauan? - Eivät he voi päästä rankaisematta.

8:6 Sillä Israelista se on tullut: seppä sen on tehnyt, eikä se ole jumala, vaan pirstaleiksi on menevä Samarian vasikka.

8:7 Sillä tuulta he kylvävät, ja myrskyä he leikkaavat. Ei se pääse korrelle, laiho ei tuota jauhoja; ja minkä ehkä tuottaa, sen muukalaiset nielevät.

8:8 Niilty on Israel. He ovat nyt pakanain seassa kelpaamattoman astian arvoiset.

8:9 Sillä Assuriin ovat he menneet - villiaasi, joka kulkee yksinänsä. Efraim ostelee lahjoilla rakasteluja.

8:10 Ostelkoot vain pakanain seassa, minä heidät nyt kokoon, ja he alkavat käydä vähäpätöisiksi ruhtinasten kuninkaan verojen painosta.

8:11 Koska Efraim on rakentanut paljon alttareita tehdäkseen syntiä, ovat alttarit tulleetkin hänelle synniksi.

8:12 Kirjoitinpa minä hänelle lakejani vaikka kymmentuhansin, muukalaisina niitä pidetään.

8:13 Minun uhrilahjoikseni he uhraavat lihaa ja syövät. Ei Herra niihin mielisty. Nyt hän muistaa heidän rikoksensa ja rankaisee heidän syntinsä: Egyptiin on heidän palattava.

8:14 Israel on unhottanut tekijänsä ja rakentanut palatseja, ja Juuda on rakentanut paljon varustettuja kaupunkeja; mutta minä lähetän tulen hänen kaupunkeihinsa, ja se kuluttaa niiden palatsit.

9 LUKU

9:1 Älä iloitse, Israel, älä riemuitse, niinkuin muut kansat, sillä sinä olet haureudessa

tekevät he epäjumalia, että he juuri nopiasti häviäisivät.

8:5 Sinun vasikkas, Samaria, sysää sinun pois; minun vihani on julmistunut; ei se taida kauvan olla, heitä pitää rangaistaman.

8:6 Sillä se on myös tullut Israelista, jonka seppä on tehnyt, ja ei se ole Jumala: Sentähden pitää Samarian vasikka tomuksi tehtämän.

8:7 Sillä he kylvivät tuulen; ja heidän pitää jälleen tuulispään niittämän; ei heidän siemenensä pidä tuleman ylös, eikä hedelmänsä jauhoja antaman; ja jos hän vielä antais, niin muukalaiset pitää ne syömän.

8:8 Israel tulee syödyksi; pakanat pitävät hänen nyt kelvottomana astiana;

8:9 Että he juoksivat ylös Assurin tykö, niinkuin yksinäinen metsä-aasi: Ephraim palkkaa itsellensä lahjoilla rakastajia.

8:10 Ja että he lahjoja lähettävät pakanoille, niin tahdon minä nyt heitä koota; ja heidän pitää kuninkaan ja päämiesten kuormaan pian suuttuman.

8:11 Sillä Ephraim on tehnyt monta alttaria syntiä tehdäkseen; niin pitää myös alttarit hänelle synniksi luettaman.

8:12 Vaikka minä paljon heille minun laistani kirjoitan; niin he lukevat sen kuitenkin muukalaiseksi opiksi.

8:13 Ehkä he nyt paljon uhraavat, ja lihaa tuovat edes ja syövät, niin ei se kuitenkaan ole \Herralle\ otollinen; mutta hän tahtoo muistaa heidän pahuutensa, ja heidän syntinsä etsiä, jotka Egyptiin kääntyvät.

8:14 Israel unhotti Luojansa, ja rakensi templiä, ja Juuda teki myös monta vahvaa kaupunkia; mutta minä lasken tulen hänen kaupunkeihinsa, joka hänen huoneensa polttaman pitää.

9 LUKU

9:1 Älä riemuitse, Israel, äläkä öykkää niinkuin kansat; sillä sinä olet huorin tehnyt

luopunut Jumalastasi, olet rakastanut portonpalkkoja kaikilla viljan puimatanterilla.
9:2 Puimatanner ja viinikuurna eivät heitä elätä, rypälemehu hänet pettää.

9:3 Eivät he saa asua Herran maassa, vaan Efraimin on palattava Egyptiin, ja Assurissa he syövät saastaista.

9:4 Eivät he vuodata viiniä juomauhriksi Herralle, eivätkä heidän teurasuhrinsa hänelle kelpaa. Ne ovat heille kuin murheen leipä: kaikki, jotka sitä syövät, saastuttavat itsensä; sillä heidän leipänsä tulee heidän omaan nälkäänsä, ei tule se Herran temppeliin.

9:5 Mitä teette, kun tulee juhla-aika, Herran juhlapäivä?

9:6 Sillä katso, heidän on mentävä hävitystä pakoon: Egypti heidät kokooa, Moof heidät hautaa. Orjantappurat valtaavat heidän hopeakalleutensa, ohdakkeita on oleva heidän majoissansa.

9:7 Rangaistuksen päivät tulevat, koston päivät tulevat, Israel saa tuntea sen. Hulluna on oleva profeetta, mieletönnä hengen mies sinun paljojen rikoksiesi ja paljon vainoamisen tähden.

9:8 Efraim on väijyjä minun Jumalaani vastaan. Profeetta - hänen kaikilla teillään on pyydystäjän paula, vainoamista on hänen Jumalansa temppelissä.

9:9 He ovat syvälle vajonneet turmiontekoon niinkuin Gibeon päivinä. Hän muistaa heidän rikoksensa, rankaisee heidän syntinsä.

9:10 Niinkuin rypäleet erämaassa minä löysin Israelin; niinkuin varhaishedelmät viikunapuussa, sen alkurunsaudessa, minä näin teidän isänne. He tulivat Baal-Peoriin,

sinun Jumalaas vastaan, sinä etsit porton palkkaa kaikkein jyväluvain tykönä.

9:2 Sentähden ei luvat eikä kuurnat pidä heitä elättämän, eikä viinan pidä hänelle menestymän.

9:3 Ja ei heidän pidä asuman \Herran\ maalla; mutta Ephraimin pitää jälleen menemän Egyptiin, ja pitää Assyriassa saastaista syömän.

9:4 Jossa ei taideta \Herralle\ viinasta juomauhria tehdä, eli muuta tehdä hänen mielensä nouteeksi; heidän uhrinsa pitää oleman niinkuin murheellisten leipä, josta kaikki saastuttavat itsensä, jotka sitä syövät; sillä heidän leipänsä pitää heidän itse syömän, ja ei sitä pidä \Herran\ huoneesen vietämän.

9:5 Mitä te silloin tahdotte vuosikauden pyhinä ja \Herran\ juhlapäivinä tehdä?

9:6 Sillä katso, heidän pitää raateliaa pakeneman; Egyptin pitää heidät kokooman, ja Moph pitää heidät hautaaman. Nukulaiset pitää siellä kasvaman, jossa nyt heidän rakkaan epäjumalansa hopiat ovat, ja orjantappurat pitää oleman heidän majoissansa.

9:7 Etsikon aika on tullut, ja kostamisen aika on tullut, jonka Israelin pitää kyllä tunteman: Prophetat ovat tomppelit, ja kerskaajat ovat mielipuolet, sinun suurten pahain tekois tähden ja suuren vastahakoisuuden tähden.

9:8 Vartiat Ephraimissa pitivät heitänsä hetken minun Jumalani tykö; mutta nyt he ovat prophetat, jotka hänelle paulan kaikilla hänen teillänsä panevat, sillä vainollisella epäjumalan palveluksella heidän Jumalansa huoneessa.

9:9 He ovat syvästi itsensä turmelleet, niinkuin Gibeon aikana; sentähden pitää hänen heidän pahat tekonsa muistaman, ja heidän syntinsä etsimän.

9:10 Minä löysin Israelin niinkuin viinamarjat korvessa, ja näin teidän isänne niinkuin fikunapuussa uutisfikunat; mutta he menivät sitte Baalpeorin tykö, ja lupasivat

vihkiytyivät häpeäjumalalle ja tulivat kauhistaviksi, niinkuin tuo heidän rakastettunsa.

9:11 Efraim - lintuna lentää pois heidän kunniansa: ei synnyttämistä, ei raskautta, ei sikiämistä enää.

9:12 Ja vaikka he saisivat lapsensa isoiksi, teen minä heidät lapsettomiksi, niin ettei ihmisiä jää. Voi heitä itseänsäkin, kun minä heistä luovun!

9:13 Efraim on, kun minä sitä katson Tyeroon päin, istutettu laidunmaalle; mutta Efraimin täytyy viedä lapsensa surmaajalle.

9:14 Anna heille, Herra - mitä antaisitkaan? - anna heille hedelmätön kohtu ja kuivettuneet rinnat.

9:15 Kaikki heidän pahuutensa on Gilgalissa, sillä siellä minä rupesin heitä vihaamaan. Heidän tekojensa pahuuden tähden minä karkoitan heidät temppelistäni pois. En minä enää heitä rakasta: kaikki heidän ruhtinaansa ovat niskureita.

9:16 Efraim on hakattu maahan, heidän juurensa on kuivettunut: hedelmää he eivät tee. Ja jos synnyttävätkin, kuoletan minä heidän kohtunsa kalleimmat.

9:17 Minun Jumalani on hylkäävä heidät, sillä he eivät ole häntä totelleet. He joutuvat pakolaisiksi pakanain sekaan.

10 LUKU

10:1 Israel oli rehevä viiniköynnös, joka teki hedelmiä. Mitä runsaampi sen hedelmä oli, sitä runsaammin se teki alttareita; mitä parempi sen maa oli, sitä parempia patsaita se pystytti.

10:2 Liukas oli heidän sydämensä; nyt he saavat siitä kärsiä: hän särkee heidän alttarinsa, hävittää heidän patsaansa.

10:3 Nyt he saavat sanoa: "Ei ole meillä

heitänsä sille häpiälliselle epäjumalalle, ja tulivat niin julmaksi kuin se, jota he rakastivat.

9:11 Sentähden pitää Ephraimin kunnian lentämän pois niinkuin lintu; niin ettei heidän pidä synnyttämän, eikä kantaman eli siittämän.

9:12 Ja ehkä vielä lapsiansa kasvattaisivat, niin minä tahdon kuitenkin heidät lapsettomaksi tehdä, ettei heidän pidä ensinkään kansa oleman. Voi myös heitä, kuin minä heistä luovun!

9:13 Ephraim, jonka minä näen, on istutettu ja kaunis niinkuin Tyro; mutta hänen täytyy nyt surmaajalle lapsensa antaa.

9:14 \Herra\, anna heille; mutta mitäs tahdot heille antaa? Anna heille hedelmätöin kohtu ja tyhjät nisät.

9:15 Kaikki heidän pahuutensa tapahtuu Gilgalissa; siellä minä heitä vihaan, ja ajan heidät pois minun huoneestani, heidän pahan menonsa tähden, enkä tahdo heitä enään rakastaa; sillä kaikki heidän päämiehensä ovat langenneet pois.

9:16 Ephraim on lyöty; hänen juurensa ovat kuivettuneet, ettei ne enään taida hedelmää kantaa; ja vaikka he vielä kantaisivat, niin minä tahdon kuitenkin heidän ruumiinsa ihanat hedelmät kuolettaa.

9:17 Minun Jumalani on heittävä heidät pois, ettei he häntä kuulleet; ja heidän pitää pakanain seassa kulkiana vaeltaman.

10 LUKU

10:1 Israel on tyhjä viinapuu, hedelmän hän itsellensä pitää: Ja niin paljon kuin hänellä hedelmää on, niin monta alttaria hän myös tekee; siinä, jossa maa paras on, siihen he rakentavat kauniimmat kuvat.

10:2 Heidän sydämensä on jaettu; ja he löytävät syntinsä; mutta hän tahtoo heidän alttarinsa kukistaa, ja heidän kuvansa hävittää.

10:3 Sillä nyt pitää heidän sanoman: Ei

kuningasta, sillä me emme ole peljänneet Herraa; ja mitä hyvää kuningas meille tekisi?"

10:4 He puheita pitävät, väärin vannovat, liittoja tekevät; mutta tuomio versoo kuin koiruoho pellon vaosta.

10:5 Beet-Aavenin vasikkain tähden joutuvat pelkoon Samarian asukkaat. Sillä vasikan tähden vaikeroi sen kansa, ja vasikan tähden sen papit vapisevat, sen kunnian tähden, kun se siltä vaeltaa pois.

10:6 Se itsekin viedään Assuriin lahjaksi sotaiselle kuninkaalle. Häpeän saa Efraim, ja häpeään joutuu Israel neuvonpiteistänsä.

10:7 Hukassa on Samaria kuninkaineen, on kuin vaahto veden pinnalla.

10:8 Aavenin uhrikukkulat, Israelin synti, hävitetään; orjantappuraa ja ohdaketta on kasvava heidän alttareillansa. Ja he sanovat vuorille: "Peittäkää meidät", ja kukkuloille: "Langetkaa meidän päällemme."

10:9 Gibeon päivistä asti sinä olet syntiä tehnyt, Israel. Sinne he ovat asettuneet. Eikö saavuttaisi heitä Gibeassa sota, sota vääryyden miehiä vastaan?

10:10 Haluni mukaan minä olen heitä kurittava, ja heitä vastaan kokoontuvat kansat, kun minä kytken heidät kiinni heidän kahteen rikokseensa.

10:11 Efraim on lehmä, joka on totutettu mielellänsä puimaan, mutta minä käyn käsiksi hänen kauniiseen kaulaansa. Minä valjastan Efraimin: Juuda saa kyntää, Jaakob äestää.

10:12 Kylväkää itsellenne vanhurskauden kylvö, niin saatte leikata laupeuden leikkuun. Raivatkaa itsellenne uudispelto, silloin kun on aika etsiä Herraa, kunnes hän tulee ja antaa sataa teille

meillä kuningasta ole; sillä emme ole \Herraa\ peljänneet, mitä kuninkaan pitäis meitä auttaman?

10:4 He vannovat turhaan liittoa tehdessänsä; ja senkaltainen neuvo vihoittaa niinkuin myrkyllinen ruoho pellon vaoissa.

10:5 Samarian asuvaiset pelkäävät Betavenin vasikkain tähden; sillä hänen kansansa on murehtinut häntä, ja hänen pappinsa, jotka hänen tähtensä olivat (ennen) riemuinneet, hänen kunniansa puolesta; sillä hän on viety heiltä pois.

10:6 Ja se (vasikka) on viety Assyriaan kuninkaalle Jarebille lahjaksi; niin pitää myös Ephraimin häpiään tuleman, ja Israelin pitää häpeemän neuvonsa tähden.

10:7 Sillä Samarian kuningas on rauvennut niinkuin vaahto veden päältä.

10:8 Avenin kukkulat ovat pyyhityt pois, joilla Israel on syntiä tehnyt. Ohdakkeet ja orjantappurat kasvavat heidän alttareillansa; ja heidän pitää sanoman vuorille: peittäkää meitä, ja kukkuloille: kaatukaat meidän päällemme.

10:9 Israel, sinä olet syntiä tehnyt hamasta Gibeon ajasta; siihen myös he ovat jääneet; mutta senkaltainen sota, mikä pahoja ihmisiä vastaan Gibeassa tapahtui, ei pidä heitä käsittämän.

10:10 Vaan minä rankaisen heitä minun mieleni jälkeen, niin että kansat pitää heidän ylitsensä kokoontuman, kuin minä heitä rankaisen heidän kahden syntinsä tähden.

10:11 Ephraim on vasikka, joka on totunut mielellänsä riittä tappamaan, ja niin minäkin tahdon käydä hänen kauniin kaulansa päällä; minä ajan Ephraimilla, Juudan pitää kyntämän, ja Jakobin itsellensä äestämän.

10:12 Kylväkää teillenne vanhurskaudeksi, niittäkää laupiudeksi, kyntäkää teillenne kyntö; että nyt on aika \Herraa\ etsiä, siihen asti kuin hän tulee, ja saattaa teille vanhurskauden.

vanhurskautta.

10:13 Te olette kyntäneet jumalattomuutta, leikanneet vääryyttä ja syöneet valheen hedelmää; sillä sinä olet luottanut omaan tiehesi, sankariesi paljouteen.

10:14 On nouseva pauhina sinun kansojesi kesken, ja kaikki sinun linnoituksesi hävitetään, niinkuin Salman hävitti Beet-Arbelin sodan päivänä: äiti ruhjotaan lastensa päälle.

10:15 Tämän tekee teille Beetel teidän ylenpalttisen pahuutenne tähden: aamunkoitossa Israelin kuningas tuhotaan.

11 LUKU

11:1 Kun Israel oli nuori, rakastin minä sitä, ja Egyptistä minä kutsuin poikani.

11:2 Aina kun kutsujat heitä kutsuivat, he menivät pois heidän kasvojensa edestä, uhrasivat baaleille ja polttivat uhreja epäjumalille.

11:3 Minä opetin Ephraimin kävelemään. - Hän otti heidät käsivarsillensa. - Mutta he eivät ymmärtäneet, että minä heidät paransin.

11:4 Ihmissiteillä minä heitä vedin, rakkauden köysillä; minä ikäänkuin nostin ikeen heidän leukapieliltänsä, kumarruin heidän puoleensa ja syötin.

11:5 Eivätkö he joutuisi jälleen Egyptin maahan, eikö Assur tulisi heille kuninkaaksi, koska he eivät ole tahtoneet kääntyä?

11:6 Miekka on riehuva hänen kaupungeissansa, on hävittävä hänen salpansa, on syövä syötävänsä, heidän neuvonpiteittensä takia.

11:7 Minun kansallani on halu kääntyä minusta pois; ja kun sitä kutsutaan korkeutta kohti, ei kenkään heistä ylenny.

11:8 Kuinka minä jättäisin sinut, Ephraim, heittäisin sinut, Israel? Kuinka jättäisin sinut niinkuin Adman, tekisin sinulle niinkuin

10:13 Te kynnäte jumalattomuutta, ja nitätte vääryyttä, ja syötte valheen hedelmiä. Että sinä turvaat omaan menoos ja sinun moneen sankariis,

10:14 Niin pitää meteli nouseman sinun kansas seassa, ja kaikki sinun linnas pitää hävitettämän, niinkuin Salman hävitti Arbelin huoneen sodan aikana, ja äiti lapsinensa kuoliaaksi lyötiin.

10:15 Niin pitää teillekin Betelissä tapahtuman, teidän suuren pahuutenne tähden; että Israelin kuningas pitää aamulla varhain lyötämän maahan.

11 LUKU

11:1 Kuin Israel nuori oli, pidin minä hänen rakkaana, ja minä kutsuin Egyptistä minun poikani.

11:2 Mutta kuin heitä nyt kutsutaan, niin he kääntyvät pois, ja uhraavat Baalimille, ja suitsuttavat kuville.

11:3 Minä opetin Ephraimin käymään, ja talutin häntä käsivarsista, vaan nyt ei he tahdo tietää, että minä heitä parantanut olen.

11:4 Minä annoin heidän vetää ihmisen ijestä, ja käydä rakkauden ohjissa, ja minä autin heitä, otin ikeen heidän kaulastansa, ja annoin heille elatuksen.

11:5 Ei heidän pidä palajaman Egyptin maalle, vaan Assur pitää heidän kuninkaansa oleman; sillä ei he tahdo itsiänsä kääntää.

11:6 Sentähden pitää miekan tuleman heidän kaupunkinsa päälle, ja heidän salpansa tempaaman ylös, ja syömän ne, heidän neuvonsa tähden.

11:7 Minun kansani väsy kääntymästä minun puoleeni; ehkä kuinka heille saarnattaisiin, niin ei kenkään hankitse kuulemaan.

11:8 Mitä minun pitää sinusta tekemän, Ephraim? Varjelenko minä sinua, Israel? Pitäiskö minun sinulle tekemän niinkuin

Seboimille? Minun sydämeni kääntyy, minun säälini herää.

11:9 En minä pane täytäntöön vihani hehkua, en enää hävitä Efraimia. Sillä minä olen Jumala enkä ihminen, olen Pyhä sinun keskelläsi; en tule minä vihan tuimuudessa.

11:10 Ja he vaeltavat Herran jäljessä. Hän ärjyy kuin leijona - niin, hän ärjyy, ja vavisten tulevat lapset mereltä päin.

11:11 Vavisten he tulevat Egyptistä kuin linnut, Assurin maasta kuin kyyhkysset, ja minä saatan heidät asumaan kodeissansa, sanoo Herra.

12 LUKU

12:1 Efraim on ympäröinyt minut valheella ja Israelin huone vilpillä. Juuda juoksee yhä valtoimena, välittämättä Jumalasta, Pyhästä, Totisesta.

12:2 Efraim tavoittelee tuulta, ajaa takaa itätuulta ja kartuttaa kaiken aikaa valhetta ja hävitystä; tehdään liittoja Assurin kanssa, ja viedään öljyä Egyptiin.

12:3 Mutta Herralla on oikeudenkäynti Juudan kanssa, ja hän tahtoo rangaista Jaakobia sen teitten mukaan, hän on kostava sille sen tekojen mukaan.

12:4 Äidin kohdussa tämä petti veljensä, ja miehuutensa voimassa hän taisteli Jumalan kanssa.

12:5 Hän taisteli enkelin kanssa ja voitti, hän itki ja rukoili tätä. Betelissä tämä löysi hänet ja puhui siellä meidän kanssamme.

12:6 Herra, Jumala Sebaot - Herra on hänen nimensä.

12:7 Ja sinä - käänny Jumalasi tykö, noudata laupeutta ja oikeutta ja pane alati toivosi Jumalaasi.

12:8 Kanaan - hänen kädesssä on petollinen vaaka, halusta hän tekee

Adamalle, ja asettaman sinun niinkuin Zeboimin? Mutta minun sydämelläni on toinen mieli, minun laupiuteni on ylen palava:

11:9 Etten minä tee hirmuisen vihani jälkeen, enkä palaja Ephraimia kadottamaan; sillä minä olen Jumala, ja en ihminen, ja olen pyhä teidän keskellänne, ja en tahdo tulla kaupunkiin.

11:10 Silloin \Herraa\ seurataan, ja hän on kiljuva niinkuin jalopeura; ja kuin hän kiljuu, niin ne peljestyvät, jotka lännessä ovat.

11:11 Ja Egyptissä ne myös peljestyvät niinkuin lintu, ja ne Assurin maasta niinkuin kyhkyinen; ja minä tahdon heitä asettaa huoneisiinsa, sanoo \Herra\.

12 LUKU

12:1 Ephraimissa on joka paikassa valhe minua vastaan, ja Israelin huoneessa petos; mutta Juuda hallitsee vielä Jumalan kanssa, ja on uskollinen pyhäin kanssa.

12:2 Ephraim ruokkii itsensä tuulella, ja samoo itätuulen perään, ja enentää joka päivä valhetta ja vahinkoa. He tekevät Assurin kanssa liiton, ja vievät öljyä Egyptiin.

12:3 On myös \Herralla\ riita Juudan kanssa, etsiä Jakobia hänen menonsa jälkeen, ja kostaa hänelle hänen ansionsa jälkeen.

12:4 Hän on äitinsä kohdussa polkenut alas veljensä, ja kaikella voimallansa Jumalan kanssa taistellut.

12:5 Hän paineli myös enkelin kanssa ja voitti; hän itki ja rukoili häntä; Betelissä löysi hän hänen, ja siellä hän on puhunut meidän kanssamme.

12:6 Mutta se \Herra\ on Jumala Zebaot, \Herra\ on hänen muistonimensä.

12:7 Niin käänny nyt sinun Jumalasi tykö; tee laupius ja oikeus, ja turvaa alati sinun Jumalaa.

12:8 Mutta kauppamiehellä on väärä vaaka kädessä, ja pettää mielellänsä.

vääryyttä.

12:9 Efraim sanoo: "Olenpas rikastunut, olen saanut itselleni omaisuutta; ei mikään minun työansioni tuota minulle syyllisyyttä, joka olisi syntiä."

12:10 Mutta minä, joka olen Herra, sinun Jumalasi, hamasta Egyptin maasta lähtien, minä saatan vielä sinut asumaan teltoissa niinkuin juhlapäivinä.

12:11 Minä olen puhunut profeetoille, olen antanut paljon näkyjä ja puhunut vertauksia profeettain kautta.

12:12 Jos Gilead on pelkkää petosta ollutkin, niin he pelkäsi turhuudeksi tulevatkin. Gilgalissa on uhrattu härkiä, niinpä tuleekin heidän alttareistansa kuin kiviröykkiöitä, joita on pellon vaoilla.

12:13 Jaakob pakeni Aramin kedoille, ja Israel palveli naisen tähden, naisen tähden hän paimensi.

12:14 Mutta profeetan kautta vei Herra Israelin Egyptistä pois, ja profeetta sitä paimensi.

12:15 Efraim nosti katkeran mielikarvouden. Hänen Herransa on heittävä hänen verivelkansa hänen päällensä ja kääntävä hänen häpäisevän menonsa häneen itseensä.

13 LUKU

13:1 Milloin Efraim puhui, syntyi kauhu: korkealle kohosi hän Israelissa. Mutta hän joutui syynalaiseksi Baalin takia, ja hän kuoli.

13:2 Nyt he jatkavat synnintekoa, tekevät itselleen valettuja kuvia hopeastansa, epäjumalankuvia ymmärryksensä mukaan, taitoniekkein tekemiä kaikki tyynni. Niille he puhuvat; ihmisiä teurastavat, vasikoita suutelevat.

13:3 Sentähden he ovat kuin aamupilvi, kuin kaste, joka varhain haihtuu, kuin akanat, jotka puimatantereelta lentävät, kuin savu, joka häipyy ikkunasta.

12:9 Ja Ephraim sanoo: Minä olen rikas, minulla on kyllä; ei yhdessäkään minun työssäni löydetä pahatekoa, joka synty olisi.

12:10 Mutta minä olen \Herra\ sinun Jumalasi hamasta Egyptin maasta; minä annan sinun vielä majoissa asua, niinkuin juhlina tapahtuu.

12:11 Ja puhun prophetaille, olen myös se, joka niin monet ennustukset annan, ja prophetain kautta minuni julistan.

12:12 Sillä Gileadissa on epäjumalan palvelus, ja Gilgalissa he uhraavat härkiä hukkaan, ja heillä on niin monta alttaria, kuin kuhilaita on pellolla.

12:13 Jakobin täytyy Syrian maahan paeta, ja Israelin täytyy palvella vaimon tähden; vaimon tähden tosin täytyy hänen karjaa kaita.

12:14 Mutta sitte vei \Herra\ Israelin Egyptistä prophetan kautta, ja antoi prophetan kautta häntä korjata.

12:15 Vaan Ephraim vihoittaa hänen nyt epäjumalillansa; sentähden pitää heidän verensä tuleman heidän päällensä, ja heidän Herransa on kostava heidän pilkkansa.

13 LUKU

13:1 Kuin Ephraim puhui, niin siitä tuli pelko; hän korotti itsensä Israelissa, ja teki syntiä Baalimin kautta, ja kuoli.

13:2 Mutta nyt he vielä enemmän syntiä tekevät, ja valavat kuvia hopiastansa, ymmärryksensä jälkeen epäjumalia, joka kaikki sepän työ on; joista he saarnaavat: Joka tahtoo niiden vasikkain suuta antaa, sen pitää ihmisiä uhraaman.

13:3 Sentähden pitää heidän oleman niinkuin aamu-utu ja varhain lankeeva kaste, joka raukee, niinkuin akanat, jotka puhalletaan pois luvasta, ja niinkuin savu totosta.

13:4 Mutta minä olen Herra, sinun Jumalasi, hamasta Egyptin maasta lähtien; muuta Jumalaa sinä et tunne kuin minut, eikä ole muuta auttajaa kuin minä.

13:5 Minä tunsin sinut erämaassa, kuivassa maassa.

13:6 Sen mukaan kuin heidän laitumensa olivat, he kylläisiksi tulivat. He tulivat kylläisiksi, ja heidän sydämensä tuli ylpeäksi; sentähden he unhottivat minut.

13:7 Niin minusta tuli heille ikäänkuin leijona, niinkuin pantteri tien ohessa minä heitä väijyin.

13:8 Minä käyn heidän kimppuunsa kuin karhu, jolta on riistetty poikaset, revin heidän sydänkalvonsa ja syön heidät siinä paikassa kuin naarasleijona. Metsän pedot raatelevat heidät.

13:9 Se on sinun turmiosi, Israel, että olet minua vastaan, joka olen sinun apusi.

13:10 Missä on nyt sinun kuninkaasi, että hän auttaisi sinua kaikissa kaupungeissasi, ja sinun tuomaris, joista olet sanonut: "Anna minulle kuningas ja ruhtinaat"?

13:11 Kuninkaan minä annan sinulle vihassani ja otan pois kiivastuksessani.

13:12 Efraimin rikos on sidottu kokoon, talteen on pantu hänen syntinsä.

13:13 Hänelle tulee synnyttäjän tuskat. Hän on älytön lapsi, sillä hän ei aikanansa tule esiin kohdusta.

13:14 Tuonelan kädestä minä heidät päästän, kuolemasta minä heidät lunastan. Missä on sinun ruttosi, kuolema, missä sinun surmasi, tuonela? Katumus on peitetty minun silmiltäni.

13:15 Vaikka hän veljien seassa on hedelmöitseväinen, on itätuuli tuleva, on nouseva Herran tuuli erämaasta, ja hänen kaivonsa kuivuu, ja hänen lähteensä ehtyy: se on ryöstävä hänen aarteensa, kaikki

13:4 Mutta minä olen \Herra\ sinun Jumalas hamasta Egyptin maasta; ei tosin sinun pitäisi muuta jumalaa tuntemaan paitsi minua, eikä yhtään vapahtajaa, vaan minua ainoaa.

13:5 Minä tunsin sinun korvessa, karkiassa maassa.

13:6 Mutta että he ovat ravitut, ja kyllänsä saaneet; he saivat kyllänsä ja heidän sydämensä paisui: Sentähden he minun unhottavat.

13:7 Minä myös tahdon olla heidän kohtaansa niinkuin jalopeura, ja tahdon heitä väijyä niinkuin pardi tiellä.

13:8 Minä tahdon heitä kohdata niinkuin karhu, jonka pojat ovat otetut pois, ja reväistä heidän paatuneen sydämensä rikki, ja tahdon heidät siellä syödä ylös, niinkuin jalopeura; metsän pedot pitää heidät rikki repimän.

13:9 Itse sinä olet sinun kadotukses, Israel! Vaan minussa on sinun apus.

13:10 Missä on sinun kuninkaas, joka sinua taitais auttaa kaikissa sinun kaupungeissas? Ja sinun tuomaris, joista sinä sanoit: Anna minulle kuningas ja päämiehiä.

13:11 Minä tosin annoin sinulle kuninkaan minun vihassani, ja otan sen sinulta pois minun hirmuisuudessani.

13:12 Ephraimin pahateko on sidottu kokoon, ja hänen syntinsä ovat salatut.

13:13 Hänelle pitää tuleman synnyttäväisen kipu; hän on tyhmä lapsi, sillä ei hän taida sitä aikaa lasten synnyttämisessä pysyväinen olla.

13:14 Mutta minä tahdon heitä päästää helvetin vallasta, ja vapahtaa heitä kuolemasta. Kuolema, minä tahdon olla sinulle myrkky, helvetti, minä tahdon olla sinulle surma! Kuitenkin on se lohdutus minun silmäini edestä peitetty.

13:15 Sillä hänen pitää veljesten vaiheella hedelmää tekemän: \Herran\ itätuulen pitää tuleman korvesta, ja hänen kaivonsa pitää kurehtuman, ja hänen lähteensä kuivuman, sen pitää raateleman kaikkein

hänen kallisarvoiset kalunsa.

14 LUKU

14:1 Samaria joutuu syystänsä kärsimään, koska se on niskoitellut Jumalaansa vastaan: he kaatuvat miekkaan, heidän pienet lapsensa ruhjotaan, ja heidän raskaat vaimonsa halkaistaan.

14:2 Palaja, Israel, Herran, sinun Jumalasi, tykö, sillä sinä olet kompastunut rikoksiisi.

14:3 Ottakaa mukaanne sanoja ja palatkaa Herran tykö ja sanokaa hänelle: "Anna anteeksi kaikki rikokset, ota armoihisi, niin me tuomme sinulle uhrimulleiksi huultemme uhrit.

14:4 Assur ei ole meitä auttava, hevosilla emme tahdo ratsastaa, emmekä enää sano kättemme teoille: 'Meidän jumalamme'; sillä sinussa saa orpo armon."

14:5 Minä parannan teidän luopumuksenne, omasta halustani minä teitä rakastan; sillä minun vihani on kääntynyt hänestä pois.

14:6 Minä olen oleva Israelille kuin kaste, se on kukoistava kuin lilja ja juurtuva syvälle kuin Libanon.

14:7 Sen vesat leviävät, sen kauneus on oleva kuin öljypuun ja sen tuoksu kuin Libanonin.

14:8 Sen varjossa asuvaiset kasvattavat jälleen viljaa ja kukoistavat kuin viiniköynnös. Sen maine on oleva kuin Libanonin viinin.

14:9 Efraim! Mitä on minulla enää tekemistä epäjumalien kanssa? Minä kuulen häntä, minä katson hänen puoleensa, minä, joka olen kuin viheriöitsevä kyressi: minusta on sinun hedelmäsi.

14:10 Kuka on viisas ja ymmärtää nämä? Kuka taitava ja käsittää nämä? Sillä Herran tiet ovat suorat: vanhurskaat niillä

kalleimmat kalut ja tavarat.

14 LUKU

14:1 Samaria pitää autioksi tuleman, sillä hän on Jumalallensa kovakorvainen ollut; heidän pitää miekalla lankeeman, ja heidän nuoret lapsensa paiskattaman rikki, ja heidän raskaat vaimonsa pitää reväistämän rikki.

14:2 Käännä, Israel, \Herran\ sinun Jumalasi tykö; sillä sinä olet langennut sinun pahain tekois tähden.

14:3 Ottakaat teillenne nämät sanat, ja kääntykää \Herran\ tykö, ja sanokaat hänelle: Anna meille kaikki synnit anteeksi, ja tee meille hyvin, niin me uhraamme sinulle meidän huultemme mullit.

14:4 Ei Assur meitä auta, emme myös tahdo enään astua orhitten päälle, emmekä sano enään meidän käsialallemme: Te olette meidän jumalamme; sillä sinun tykönäs löytää orpo armon.

14:5 Niin minä taas olen parantava heidän erhetyksensä, mielelläni minä heitä rakastan; sillä minun vihani on käännetty heistä pois.

14:6 Minä tahdon Israelille olla niinkuin kaste, että hän kukoistaa niinkuin kukkanen, ja hänen juurensa leviävät niinkuin Libanon.

14:7 Hänen oksansa pitää hajooman, että hän itse olis ihanainen niinkuin öljypuu, ja hänen pitää hajuaman niinkuin Libanon.

14:8 Ja heidän pitää taas istuman hänen varjonsa alla, ja jyvistä itsensä ravitseman, ja kukoistuman niinkuin viinapuu. Ja hänen muistonsa pitää niinkuin Libanonin viina oleman.

14:9 Ephraim (sanokaan): Mitä minun on enää epäjumalain kanssa? Minä tahdon häntä kuulla ja katsoa; minä tahdon olla niinkuin viheriäinen honka; minussa pitää sinun hedelmäs löydettämän.

14:10 Kuka on viisas, että hän näitä ymmärtäis? Ja ymmärtäväinen, joka näitä huomaisis? Sillä \Herran\ tiet ovat oikiat,

vaeltavat, mutta luopiot niillä kompastuvat.

JOOEL

1 LUKU

1:1 Herran sana, joka tuli Joelille, Petuelin pojalle.

1:2 Kuulkaa tämä, te vanhimmat, ja ottakaa korviinne, kaikki maan asukkaat. Onko tällaista tapahtunut teidän päivinänne taikka teidän isienne päivinä?

1:3 Kertokaa tämä lapsillenne, ja teidän lapsenne kertokoot sen lapsillensa ja heidän lapsensa tulevalle polvelle:

1:4 Mitä kalvajasirkalta jäi, sen söi heinäsiirikka. Ja mitä heinäsiirkalta jäi, sen söi syöjäsiirikka. Ja mitä syöjäsiirkalta jäi, sen söi tuhosiirikka.

1:5 Herätkää, te juopuneet, ja itkekää, valittakaa, kaikki viininjuojat, rypälemehun tähden, sillä se on otettu pois teidän suustanne.

1:6 Sillä minun maahani on hyökännyt kansa, väkevä ja epäluukuinen. Sen hampaat ovat leijonan hampaat, ja sillä on naarasleijonan leukaluut.

1:7 Se on raastanut minun viiniköynnökseni ja katkonut minun viikunapuuni, on ne paljaksi kuorinut ja karsinut; niiden oksat ovat valjenneet.

1:8 Valita niinkuin neitsyt, joka on vyöttäytynyt säkkiin nuoruutensa yljän tähden.

1:9 Pois on otettu ruokauhri ja juomauhri Herran huoneesta. Papit, jotka toimittavat Herran palvelusta, murehtivat.

1:10 Hävitetty on pelto, maa murehtii; sillä vilja on hävitetty, viinistä on tullut kato, öljy on kuivunut.

1:11 Peltomiehet ovat joutuneet häpeään, viinitarhurit valittavat nisun ja ohran tähden,

ja vanhurskaat vaeltavat niillä, mutta ylitsekäymärit niissä lankeevat.

JOEL

1 LUKU

1:1 Tämä on \Herran\ sana, joka tapahtui Joelille Petuelin pojalle.

1:2 Kuulkaat tätä vanhimmat, ja ottakaa korviinne kaikki maan asuvaset; onko tämä teidän eli teidän isäinne aikana tapahtunut.

1:3 Sanokaat siitä teidän lapsillenne, ja antakaat teidän lastenne sitä lapsillensa sanoa, ja nekin lapset muille jälkeentulevaisillensa.

1:4 Mitä ruohomato jättää, sen heinäsiirikka syö, ja mitä heinäsiirikka jättää, sen lehtimato syö, ja mitä lehtimato jättää, sen jyvämato syö.

1:5 Herätkää juopuneet, ja itkekää ja ulvokaat kaikki viinan juomarit nuoren viinan tähden; sillä se on temmattu pois teidän suustanne.

1:6 Sillä väkevä kansa menee pois minun maani päälle, joka on lukematon; hänen hampaansa ovat niinkuin jalopeuran hampaat, ja syömähampaat niinkuin julmalla jalopeuralla.

1:7 He hävittivät minun viinämäkeni, ja minun fikunapuuni kaivoivat, kuorivat ja heittivät pois, että sen oksat valkiana ovat.

1:8 Valita niinkuin neitsyt, joka säkin yllensä pukee nuoruutensa yljän tähden.

1:9 Sillä ruokauhri ja juomauhri on pois \Herran\ huoneesta; ja papit [Herran] huoneesta; ja papit \Herran\ palveliat murehtivat.

1:10 Peltomies on hävitetty, maa on murheissansa, että jyvät ovat turmellut, viina on kuivunut pois, ja öljy puuttunut.

1:11 Peltomiehet katsovat huonosti, ja viinämäen miehet parkuvat nisuin ja ohrain

sillä mennyt on pellon sato.

1:12 Viiniköynnöstä on kohdannut kato, viikunapuu on kuihtunut, granaattipuu ja myös palmu ja omenapuu; kaikki kedon puut ovat kuivettuneet. Niin, häpeään on joutunut ilo, ihmislasten joukosta pois.

1:13 Vyöttäytykää säkkiin, pitäkää valittajaiset, te papit; valittakaa, te jotka toimitatte palvelusta alttarilla. Käykää sisälle, viettäkää yö säkkeihin puettuina, te jotka toimitatte minun Jumalani palvelusta. Sillä poissa on teidän Jumalanne huoneesta ruokauhri ja juomauhri.

1:14 Kuuluttakaa pyhä paasto, kutsukaa koolle juhla kokous, kootkaa vanhimmat ja kaikki maan asukkaat Herran, teidän Jumalanne, huoneeseen ja huutakaa Herran puoleen.

1:15 Voi sitä päivää! Sillä lähellä on Herran päivä, ja se tulee niinkuin hävitys Kaikkivaltialta.

1:16 Eikö ole otettu meiltä ruoka silmäimme edestä sekä meidän Jumalamme huoneesta ilo ja riemu?

1:17 Surkastuneet ovat siemenjyvät multiensa alla, varastohuoneet autiot, aitat puretut, kun viljasta on kato.

1:18 Kuinka huokaa karja, kuinka hädissään ovat raavaslaumat, sillä ei ole niillä laidunta! Myös lammasslaumat joutuvat perikatoon.

1:19 Sinua, Herra, minä huudan, sillä tuli on kuluttanut erämaan laitumet ja liekki polttanut kaikki kedon puut.

1:20 Metsän eläimetkin sinua ikävöivät, sillä vesipurot ovat kuivuneet ja tuli on kuluttanut erämaan laitumet.

2 LUKU

2:1 Puhaltakaa pasunaan Siionissa, toittotakaa torvia minun pyhällä vuorellani. Jokainen maan asukas on vapiseva, sillä Herran päivä tulee. Niin, se on lähellä:

2:2 pimeyden ja synkeyden päivä, pilvien ja pilkkopimeän päivä. Vuorille levinneenä niinkuin aamurusko on lukuisa ja väkevä

tähden, ettei vainiossa ole mitään tuloa.

1:12 Viinapuu kuivettui ja fikunapuu on lahonnut; granatipuu, palmupuu, omenapuu ja kaikki kedon puut ovat kuivettuneet; sillä ihmisten riemu on surkeudeksi tullut.

1:13 Sonnustakaat teitänne ja valittakaat, te papit! parkukaat, te alttarin palveliat, menkää (templiin), ja levätkää, te minun Jumalani palveliat, säkeissä oli yötä; sillä ruokauhri ja juomauhri on pois teidän Jumalanne huoneesta.

1:14 Pyhittäkää paasto, kutsukaat seurakunta kokoon, ja kootkaa vanhimmat, ja kaikki maakunnan asuvaliset, \Herran\ teidän Jumalanne huoneeseen, ja huutakaat \Herran\ tykö:

1:15 Voi, voi sitä päivää! sillä \Herran\ päivä on juuri läsnä, ja tulee niinkuin kadotus Kaikkivaltialta.

1:16 Eikö ruoka oteta pois meidän silmäimme edestä, ja meidän Jumalamme huoneesta ilo ja riemu?

1:17 Siemenet mätänivät maassa, jyväaitat ovat hävitetyt, riihet ovat hajoitetut; sillä elo on kuivunut pois.

1:18 Voi, kuinka karja huokaa, ja laumat ammuvat! ettei heillä ole laidunta, ja lammasslaumat nääntyvät.

1:19 \Herra\, sinun tykö minä huudan, että kulo on polttanut laitumet korvessa, ja liekki on kaikki puut vainiossa sytyttänyt.

1:20 Metsän eläimet myös sinun tykö huutavat, että vesi-ojat kuivuneet ovat, ja että kulo on polttanut laitumet korvessa.

2 LUKU

2:1 Soittakaat basunalla Zionissa, huutakaat minun pyhällä vuorellani, vaviskaat kaikki maan asuvaliset; sillä \Herran\ päivä tulee ja on läsnä:

2:2 Pimiä päivä, synkiä päivä, sumuinen päivä ja utuinen päivä; niinkuin aamurusko itsensä levittää vuorten ylitse; suuri ja

kansa, jonka vertaista ei ole ollut ikiajoista asti eikä tämän jälkeen enää tule, tulevaisten polvien vuosiin saakka.

2:3 Sen edellä käy kuluttava tuli, sen jäljissä polttava liekki. Niinkuin Eedenin puutarha on maa sen edessä, sen jäljissä on autio erämaa, eikä jää ketään, joka olisi siltä pelastunut.

2:4 Ne ovat näöltänsä kuin hevoset, ja niinkuin ratsut ne juoksevat.

2:5 Ryskyen kuin sotavaunut ne hyppivät vuorten huipuilla, räiskyen kuin tulen liekki, joka kuluttaa oljet; ne ovat kuin väkevä kansa, sotarintaan asettunut.

2:6 Niitten edessä kansat vapisevat, kaikki kasvot kalpenevat.

2:7 Ne juoksevat kuin sankarit, kuin soturit ne nousevat muurille. Jokainen kulkee tietänsä suoraan, ei mutkittele polullansa.

2:8 Toinen ei syisi toistansa: jokainen kulkee omaa suuntaansa. Heittoaseitten välitse ne syöksyvät pysähtymättä.

2:9 Kaupunkiin ne hyökkäävät, ryntäävät muurille, nousevat taloihin, tulevat ikkunoista sisään kuin varas.

2:10 Niitten edessä maa vapisee, ja taivaat järkkyvät; aurinko ja kuu käyvät mustiksi, ja tähdet kadottavat valonsa.

2:11 Ja Herra antaa äänensä jylistä sotajoukkonsa edellä, sillä ylen lukuisa on hänen väkensä, sillä väkevä on hänen käskynsä täyttäjä, sillä suuri on Herran päivä ja sangen peljättävä; kuka voi sitä kestää?

2:12 Mutta vielä nytkin, sanoo Herra, kääntykää minun tyköni kaikesta sydämestänne, paastoten, itkien ja valittaen.

2:13 Reväiskää rikki sydämenne, älkää vaatteitanne, ja kääntykää Herran, teidän Jumalanne, tykö; sillä hän on

väkevä kansa, jonka kaltaista ei ikänä ole ollut, eikä vasta tule ijankaikkiseen aikaan.

2:3 Hänen edellänsä käy kuluttavainen tuli, ja hänen jäljissänsä polttavainen liekki. Maa on hänen edessänsä niinkuin Eedenin puutarha, mutta hänen jäljissänsä niinkuin autio erämaa, ja ei pidä kenenkään pääsemän häneltä pois.

2:4 Hänen muotonsa on niinkuin hevosten muoto; ja he karkaavat niinkuin ratsasmiehet.

2:5 He hyppäävät ylhäällä vuorten kukkuloilla niinkuin rattaat kitisevät, niinkuin liekki korsissa kihisis; niinkuin väkevä kansa, joka sotaan on hankittu.

2:6 Kansat pitää hänen edessänsä hämmästyvän, että kaikki kasvot valjuksi muuttuvat.

2:7 He juoksevat niinkuin uljaat, ja karkaavat muurien ylitse niinkuin sotamiehet; ja kukin käy kohdastansa edes, ja ei poikkee ulos tiestänsä.

2:8 Ei estä kenkään kumppaniansa, vaan kukin matkustaa asetuksessansa; ja kuin he sota-aseiden välistä tunkevat sisälle, niin ei heitä haavoiteta.

2:9 He ajelevat ympäri kaupungissa, ja muurien päällä juoksevat, ja kiipeevät huoneisiin, ja tulevat ikkunoista sisälle, niinkuin varas.

2:10 Hänen edessänsä vapisee maa, ja taivas värisee: aurinko ja kuu pimenevät, ja tähdet peittävät valkeutensa.

2:11 Sillä \Herra\ on paneva jyllinänsä hänen sotaväkensä edellä; sillä hänen sotaväkensä on sangen suuri ja väkevä, joka hänen käskynsä toimittaa; sillä \Herran\ päivä on suuri ja sangen hirmuinen, kuka sitä voi kärsiä?

2:12 Niin sanoo nyt \Herra\; kääntykää kaikesta sydämestänne minun tyköni, paastolla, itkulla ja murheella.

2:13 Leikatkaa teidän sydämenne, ja älkää teidän vaatteitanne, ja palatkaa \Herran\ teidän Jumalanne tykö; sillä hän

armahtavainen ja laupias, pitkämielinen ja armosta rikas, ja hän katuu pahaa.

2:14 Ehkä hän vielä katuu ja jättää jälkeensä siunauksen: ruokauhrin ja juomauhrin Herralle, teidän Jumalallenne.

2:15 Puhaltakaa pasunaan Siionissa, kuuluttakaa pyhä paasto, kutsukaa koolle juhlakokous.

2:16 Kootkaa kansa, pitäkää pyhä seurakuntakokous, kerätkää vanhukset, kootkaa lapset ja rintoja imeväiset; lähteköön ylkä huoneestansa ja morsian kammioistansa.

2:17 Eteisen ja alttarin välillä itkekööt papit, jotka toimittavat Herran palvelusta, ja sanokoot: "Säästä, Herra, kansaasi äläkä anna perintöosaasi häväistäväksi, pakanain pilkattavaksi. Miksi pitäisi sanottaman kansain seassa: 'Missä on heidän Jumalansa?'"

2:18 Niin Herra kiivaili maansa puolesta ja sääli kansaansa.

2:19 Ja Herra vastasi ja sanoi kansalleen: Katso, minä lähetän teille viljaa, viiniä ja öljyä, niin että te tulette niistä ravituiksi. Enkä minä anna enää häväistä teitä pakanain seassa.

2:20 Ja mikä pohjoisesta tulee, sen minä karkoitan teistä kauas ja syökseen sen kuivaan ja autioon maahan, sen alkupään Idänmereen ja sen loppupään Länsimereen. Ja siitä nousee löyhyä, nousee katku. Sillä suuria se on yrittänyt.

2:21 Älä pelkää, maa. Iloitse ja riemuitse, sillä Herra on tehnyt suuria.

2:22 Älkää peljätkö, metsän eläimet, sillä erämaan laitumet viheriövät, sillä puu kantaa hedelmänsä, viikunapuu ja viiniköynnös antavat voimansa.

2:23 Ja te, Siionin lapset, iloitkaa ja riemuitkaa Herrassa, teidän Jumalassanne, sillä hän antaa teille syysateen, vanhurskauden mukaan, vuodattaa teille sateen, syysateen ja kevätsateen, niinkuin

on armollinen ja laupias, pitkämielinen ja suuresta hyvyydestä, ja katuu rangaistusta.

2:14 Kukaties hän kääntyy ja katuu, ja jättää jälkeensä siunauksen, ruokauhrin ja juomauhrin \Herralle\ teidän Jumalallenne.

2:15 Soittakaa basunalla Zionissa, pyhittäkää paasto, kutsukaa seurakunta kokoon.

2:16 Kootkaa kansa, pyhittäkää kokous, kutsukaa yhteen vanhimmat, saattakaa yhteen nuorukaiset ja imeväiset; ylkä lähtekään kammioistansa, ja morsian makaushuoneestansa.

2:17 Papit, \Herran\ palveliat, itkekään esihuoneen ja alttarin välillä, ja sanokaan: armahda, \Herra\, sinun kansaas, ja älä laske sinun perikuntaas pilkkaan, niin ettei pakanat saisi valtaa heidän päällensä! miksi pitäisi sanottaman kansain seassa: kussa on nyt heidän Jumalansa?

2:18 Niin \Herralla\ on kiivaus maastansa; ja hän armahtaa kansaansa.

2:19 Ja \Herra\ vastaa ja sanoo kansallensa: katso, minä lähetin teille jyviä, viinaa ja öljyä, että teillä piti niistä kyllä oleman; ja en salli teitä enään häpiään tulla pakanain sekaan.

2:20 Ja tahdon sen, joka pohjoisesta tullut on, teiltä kauvas saattaa, ja ajaa hänen pois korkiaan ja hävitettyyn maahan, hänen kasvonsa itäistä merta päin, ja hänen loppunsa äärimäisen meren puoleen; ja hänen pitää mätänemän ja haiseman; sillä hän on suuria tehnyt.

2:21 Älä pelkää, sinä maa, vaan iloise ja riemuitse; sillä \Herra\ taitaa myös suuria tehdä.

2:22 Älkää peljätkö, te pedot kedolla; sillä laitumet korvessa pitää viheriöitsemän, ja puut hedelmänsä kantaman, fikunapuut ja viinapuut kyllä hedelmöitsemän.

2:23 Ja te, Zionin lapset, iloitkaa ja riemuitkaa \Herrassa\ teidän Jumalassanne, joka teille antaa vanhurskauden opettajan, ja laskee alas teille aamu- ja ehtoosateen niinkuin

entisaikaan.

2:24 Ja puimatantereet tulevat jyviä täyteen, ja kuurna-altaat pursuvat viiniä ja öljyä.

2:25 Ja minä korvaan teille ne vuodentulot, jotka heinäsiirikka, syöjäsiirikka, tuhosiirikka ja kalvajasiirikka söivät, minun suuri sotajoukkoni, jonka minä lähetin teitä vastaan.

2:26 Ja te syötte kyllä ja tulette ravituiksi ja kiitätte Herran, teidän Jumalanne, nimeä, hänen, joka on tehnyt ihmeitä teitä kohtaan. Eikä minun kansani joudu häpeään, iankaikkisesti.

2:27 Ja te tulette tietämään, että Israelin keskellä olen minä. Ja minä olen Herra, teidän Jumalanne, eikä toista ole. Eikä minun kansani joudu häpeään, iankaikkisesti.

2:28 Näitten jälkeen minä olen vuodattava Henkeni kaiken lihan päälle, ja teidän poikanne ja tyttärensä ennustavat, vanhuksenne unia uneksuvat, nuorukaisenne näkyjä näkevät.

2:29 Ja myös palvelijain ja palvelijattarien päälle minä niinä päivinä vuodatan Henkeni.

2:30 Minä annan näkyä ihmeitä taivaalla ja maassa: verta ja tulta ja savupatsaita;

2:31 aurinko muuttuu pimeydeksi ja kuu vereksi, ennenkuin Herran päivä tulee, se suuri ja peljättävä.

2:32 Ja jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu. Sillä Siionin vuorella ja Jerusalemissa ovat pelastuneet, niinkuin Herra on sanonut; ja pakoontähtäessään joukossa ovat ne, jotka Herra kutsuu.

3 LUKU

3:1 Sillä katso, niinä päivinä ja siihen aikaan, kun minä käännän Juudan ja Jerusalemin kohtalon,

ennenkin;

2:24 Että aitat jyviä täynnä olisivat, ja kuurnat nuoresta viinasta ja öljystä ylitse vuotaisivat.

2:25 Ja minä saatan teille jälleen ne vuodet, jotka heinäsiirikka, lehtimato, jyvämato ja ruohomato söi; se minun suuri sotaväkeni, jonka minä teidän sekaanne lähetin;

2:26 Että teidän pitää kyllä syömän ja ravituksi tuleman, ja ylistämän \Herran\ teidän Jumalanne nimeä, joka teidän seassanne on ihmeitä tehnyt; ja ei minun kansani pidä ikänä häpiään tuleman.

2:27 Ja teidän pitää ymmärtämän, että minä olen Israelin keskellä, ja että minä olen \Herra\ teidän Jumalanne ja ei kenkään muu; eikä minun kansani pidä ikänä häpiään tuleman.

2:28 Ja sitte pitää tapahtuman, että minä tahdon vuodattaa minun Henkeni kaiken lihan päälle; ja teidän poikanne ja tyttärensä pitää ennustaman, teidän vanhimpanne pitää unia uneksuman, ja teidän nuorukaisenne pitää näkyjä näkemän.

2:29 Ja myös niinä päivinä tahdon minä palveliain ja piikain päälle vuodattaa minun Henkeni.

2:30 Ja tahdon antaa tapahtua tunnustähdet taivaassa ja maassa, veren, tulen ja savun suitsun.

2:31 Auringon pitää muuttuman pimiäksi, ja kuun vereksi; ennenkuin se suuri ja hirmuinen \Herran\ päivä tulee.

2:32 Ja on tapahtuva, että jokainen, joka \Herran\ nimeä avuksensa huutaa, se tulee autuaaksi; sillä Zionin vuorella ja Jerusalemissa on vapaus oleva, niinkuin \Herra\ on luvannut, ja jääneiden tykönä, jotka \Herra\ kutsuva on.

3 LUKU

3:1 Sillä katso, niinä päivinä ja sillä ajalla, kuin minä Juudan ja Jerusalemin vankiuden palautan,

3:2 minä kokoan kaikki pakanakansat, vien ne alas Joosafatin laaksoon ja käyn siellä oikeutta niitten kanssa kansani ja perintöosani, Israelin, tähden. Sillä he ovat hajottaneet sen pakanakansain sekaan, ovat jakaneet minun maani

3:3 ja heittäneet minun kansastani arpaa; ovat antaneet pojan porttoa vastaan sekä myyneet tytön viinistä, jonka ovat juoneet.

Tyyro ja Siidon ja kaikki filistealaisten alueet? Tahdotteko te kostaa minulle, mitä minä olen tehnyt, vai itse tehdä minulle jotakin? Nopeasti, kiiruusti minä annan koston kohdata teidän päätänne siitä, mitä olette tehneet,

3:5 te, jotka olette ottaneet minun hopeani ja kultani, vieneet minun ihanat kalleuteni temppeleihinne

3:6 sekä myyneet Juudan ja Jerusalemin lapsia jaavanilaisille, poistaaksenne heidät kauas omalta maaltansa.

3:7 Katso, minä herätän heidät liikkeelle siitä paikasta, johon te olette heidät myyneet, ja annan koston teostanne kohdata teidän päätänne:

3:8 minä myyn teidän poikianne ja tyttäriänne Juudan poikien käsiin, ja he myyvät ne sabalaisille, kaukaiselle kansalle. Sillä Herra on puhunut.

3:9 Julistakaa tämä pakanakansain seassa, alkakaa pyhä sota, innostakaa sankareita, lähestykööt, hyökätkööt kaikki soturit.

3:10 Takokaa vantaanne miekoiksi ja vesurinne keihäiksi. Sanokoon heikko: "Minä olen sankari."

3:11 Käykää avuksi, tulkaa, kaikki kansakunnat joka taholta. He kokoontuvat sinne. Anna, Herra, sankariesi astua sinne alas.

3:12 Lähtekööt liikkeelle, hyökätkööt kansakunnat Joosafatin laaksoon; sillä siellä hän istuu tuomitsemassa kaikkia

3:2 Tahdon minä koota kaikki pakanat, ja viedä heitä alas Josaphatin laaksoon; ja tahdon siellä heidän kanssansa riidellä, minun kansani ja minun perimiseni Israelin tähden, jonka he pakanain sekaan hajoittivat, ja jakoivat minun maani itsellensä,

3:3 Ja ovat minun kansastani arpaa heittäneet; ja ovat pojan porton edestä antaneet, ja piian myyneet viinan edestä, ja sen juoneet.

3:4 Mitä myös minun on teidän kanssanne, te Tyrosta ja Zidonista, ja te kaikki Philistealaisten rajat? vai tahdotteko te minulle kaiketi kostaa? Jos te minulle tahdotte kostaa, niin minä tahdon sen äkisti ja pian kostaa teidän päänne päälle.

3:5 Sillä te olette minun hopiani ja kultani ottaneet, ja minun kauniit kappaleeni teidän kirkkoihinne vieneet;

3:6 Ja myyneet Juudan ja Jerusalemin lapset Grekiläisille, heitä kauvas heidän rajoistansa saattaaksenne.

3:7 Katso, minä tahdon heidät sieltä herättää, johonka te heidät myyneet olette; ja tahdon sen kostaa teidän päänne päälle;

3:8 Ja tahdon myydä jälleen teidän poikanne ja tyttärenne Juudan lasten kautta; ne pitää heidät rikkaasen Arabiaan, kaukaisen maan kansalle myymän; sillä \Herra\ on sen puhunut.

3:9 Julistakaat näitä pakanain seassa, pyhittäkää sota, herättäkää väkevät, käyköön edes, ja menköön ylös kaikki sotaväki.

3:10 Tehkää vannanne miekoiksi ja viikahteenne keihäiksi. Ja joka heikko on, se sanokaan: minä olen väkevä.

3:11 Kootkaat teitänne, ja tulkaat tänne kaikki pakanat ympäristöltä, ja kootkaat teitänne; anna, \Herra\, sinun väkevät sinne astua alas.

3:12 Nouskaat pakanat ja menkää ylös Josaphatin laaksoon; sillä minä tahdon siellä istua, ja tuomita kaikki pakanat

pakanakansoja, joka taholta tulleita.

3:13 Lähettäkää sirppi, sillä sato on kypsynyt. Tulkaa polkemaan, sillä kuurna on täynnä ja kuurna-altaat pursuvat ylitse; sillä heidän pahuutensa on suuri.

3:14 Meluavia joukkoja, meluavia joukkoja ratkaisulaaksossa! Sillä lähellä on Herran päivä ratkaisulaaksossa.

3:15 Aurinko ja kuu käyvät mustiksi, ja tähdet kadottavat valonsa.

3:16 Herra ärjyy Siionista ja antaa äänensä kuulua Jerusalemista, ja taivaat ja maa järkkyvät; mutta Herra on kansansa suoja, Israelin lasten turva.

3:17 Ja te tulette tietämään, että minä olen Herra, teidän Jumalanne, joka asun Siionissa, pyhällä vuorellani. Ja Jerusalem on oleva pyhä, ja vieraat eivät enää kulje sen läpi.

3:18 Sinä päivänä vuoret tiukkuvat rypälemehua, ja kukkulat vuotavat maitoa; kaikissa Juudan puronotkoissa virtaa vettä, ja Herran huoneesta juoksee lähde, ja se kastelee Akasialaakson.

3:19 Egypti tulee autioksi, ja Edom tulee autioksi erämaaksi väkivallan tähden, jota ne ovat tehneet Juudan lapsille, kun ovat vuodattaneet viatonta verta heidän maassansa.

3:20 Mutta Juuda on oleva asuttu iankaikkisesti ja Jerusalem polvesta polveen.

3:21 Ja minä julistan heidät puhtaiksi verivelasta, josta en ole heitä puhtaiksi julistanut. Ja Herra on asuva Siionissa.

AAMOS

1 LUKU

1:1 Aamoksen sanat, hänen, jolla oli lammaislaumoja Tekoassa; mitä hän näyssä näki Israelista Ussian, Juudan kuninkaan, päivinä ja Jerobeamin, Jooaan pojan, Israelin kuninkaan, päivinä, kaksi vuotta ennen maanjäristystä.

ympäristöltä.

3:13 Sivaltakaat viikahteella, sillä elo on kypsä; tulkaat ja astukaat alas; sillä kuurnat ovat täydet, ja kuurna-astiat kuohuvat; sillä heidän pahuutensa on suuri.

3:14 Paljo kansaa pitää oleman ympärillä joka paikassa Tuomiolaaksossa; sillä \Herran\ päivä on läsnä Tuomiolaaksossa.

3:15 Aurinko ja kuu pimenevät, ja tähdet peittävät valkeutensa.

3:16 Ja \Herra\ on Zionista kiljuva, ja antaa kuulla äänensä Jerusalemista, että taivaan ja maan pitää vapiseman. Mutta \Herra\ on kansansa turva, ja linna Israelin lapsille.

3:17 Ja teidän pitää tietämän, että minä \Herra\ teidän Jumalanne asun Zionissa minun pyhällä vuorellani; silloin on Jerusalem pyhäksi tuleva, ja ei pidä muukalaisen käymän enään sen lävitse.

3:18 Sillä ajalla pitää vuoret makiaa viinaa tiukkuman, ja kukkulat rieskaa vuotaman, ja kaikki Juudan ojat pitää vettä täynnä oleman; ja lähde pitää \Herran\ huoneessa käymän, ja Sittimin ojaan juokseman.

3:19 Vaan Egyptin pitää autioksi tuleman, ja Edom synkiäksi erämaaksi; sen vääryyden tähden, mikä Juudan lapsille tehty on, että he viattoman veren heidän maassansa vuodattaneet ovat.

3:20 Mutta Juudassa pitää iankaikkisesti asuttaman, ja Jerusalemissa iankaikkiseen aikaan.

3:21 Ja minä tahdon puhdistaa heidän verensä, jota en minä ennen ole puhdistanut; ja \Herra\ on asuva Zionissa.

AAMOS

1 LUKU

1:1 Tämä on se, minkä Amos, joka paimenien seassa Tekoassa oli, näki Israelissa, Ussian Juudan kuninkaan ajalla, ja Jerobeamin Joaksen pojan, Israelin kuninkaan ajalla, kahta vuotta ennen maanjäristystä.

1:2 Ja hän sanoi: Herra ärjyy Siionista, hän jylisee Jerusalemissa, ja paimenten laitumet lakastuvat, ja Karmelin laki kuivuu.

1:3 Näin sanoo Herra: Damaskon kolmen rikoksen, neljän rikoksen tähden minun päätökseni on peruuttamaton. Koska he ovat puineet Gileadin rautaisilla puimaakeilla,

1:4 sentähden minä lähetän tulen Hasaelin linnaa vastaan, ja se kuluttaa Benhadadin palatsit.

1:5 Minä särjen Damaskon salvat, ja minä hävitän Bikat-Aavenin asukkaat ja Beet-Edenin valtikanpitäjät, ja Aramin kansa viedään pakkosiirtolaisuuteen Kiiriin, sanoo Herra.

1:6 Näin sanoo Herra: Gassan kolmen rikoksen, neljän rikoksen tähden minun päätökseni on peruuttamaton. Koska he ovat vieneet pakkosiirtolaisuuteen ja luovuttaneet Edomille kaiken väen,

1:7 sentähden minä lähetän tulen Gassan muuria vastaan, ja se kuluttaa sen palatsit.

1:8 Minä hävitän Asdodin asukkaat ja Askelonin valtikanpitäjät, ja minä käännän käteni Ekronia vastaan, ja filistealaisten tähteet hukkuvat, sanoo Herra, Herra.

1:9 Näin sanoo Herra: Tyyron kolmen rikoksen, neljän rikoksen tähden minun päätökseni on peruuttamaton. Koska he ovat luovuttaneet kaiken väen pakkosiirtolaisina Edomille eivätkä ole muistaneet veljesliittoa,

1:10 sentähden minä lähetän tulen Tyyron muuria vastaan, ja se kuluttaa sen palatsit.

1:11 Näin sanoo Herra: Edomin kolmen rikoksen, neljän rikoksen tähden minun päätökseni on peruuttamaton. Koska se on vainonnut miekalla veljeänsä ja tukahduttanut kaiken armahtavaisuuden ja pitänyt ikuista vihaa ja säilyttänyt kiukkunsa

1:2 Ja sanoi: \Herra\ on Zionista kiljuva, ja Jerusalemissa antaa hän äänensä kuulla, että paimenien laidun surkiana oleman pitää, ja Karmeli ylhäältä kuivuman.

1:3 Näin sanoo \Herra\: kolmen ja neljän Damaskun vian tähden en tahdo minä häntä säästää, että he Gileadin rautaisilla vaunuilla runtelivat.

1:4 Vaan minä lähetän tulen Hasaelin huoneeseen; sen pitää Benhadadin huoneet kuluttaman.

1:5 Ja rikon Damaskun salvat, ja hävitän Avenin laakson asuvaset, ja sen, joka valtikkaa pitää, siitä kauniista huoneesta; niin että Syrian kansa pitää Kiriin vietämän, sanoo \Herra\.

1:6 Näin sanoo \Herra\: kolmen ja neljän Gatsan vian tähden en minä tahdo häntä säästää, että he ovat vangitut vielä vanginneet, ja heidät Edomiin ajaneet.

1:7 Vaan minä lähetän tulen Gatsan muuriin, joka heidän huoneensa pitää kuluttaman.

1:8 Ja tahdon Asdodin asuvaset, ja sen, joka valtikkaa pitää, Askalonista hävittää; ja minun käteni on oleva Akronia vastaan, niin että hukkuman pitää, mitä Philistealaisista jäänyt on, sanoo Herra, \Herra\.

1:9 Näin sanoo \Herra\: kolmen ja neljän Tyron vian tähden en tahdo minä häntä säästää, että he ovat vangit edemmä Edomin maata ajaneet, ja ei ole muistaneet veljesten liittoa.

1:10 Vaan minä tahdon tulen Tyron muuriin lähettää, jonka pitää kuluttaman hänen huoneensa.

1:11 Näin sanoo \Herra\: kolmen ja neljän Edomin vian tähden en tahdo minä häntä säästää, että hän on veljeänsä miekalla vainonnut, ja turmellut halunsa, ja on ollut aina hänelle paha vihoillansa ja alati hirmuisuutensa näyttänyt.

ainaisesti,

1:12 sentähden minä lähetän tulen Teemania vastaan, ja se kuluttaa Bosran palatsit.

1:13 Näin sanoo Herra: Ammonilaisten kolmen rikoksen, neljän rikoksen tähden minun päätökseni on peruuttamaton. Koska he ovat halkaisseet Gileadin raskaat vaimot, laajentaakseen aluettansa,

1:14 sentähden minä sytytän tulen Rabban muuria vastaan, ja se kuluttaa sen palatsit, sotahuudon kaikuessa sodan päivänä, myrskyn pauhatessa rajuilman päivänä.

1:15 Ja heidän kuninkaansa vaeltaa pakkosiirtolaisuuteen, hän ja hänen ruhtinaansa kaikki tyynni, sanoo Herra.

2 LUKU

2:1 Näin sanoo Herra: Mooabin kolmen rikoksen, neljän rikoksen tähden minun päätökseni on peruuttamaton. Koska se on polttanut Edomin kuninkaan luut kalkiksi,

2:2 sentähden minä lähetän tulen Mooabia vastaan, ja se kuluttaa Kerijotin palatsit. Ja Mooab kuolee sodan melskeessä, sotahuudon ja pasunan pauhinassa.

2:3 Ja minä hävitän tuomarin sen keskeltä, ja kaikki sen päämiehet minä tapan yhdessä sen kanssa, sanoo Herra.

2:4 Näin sanoo Herra: Juudan kolmen rikoksen, neljän rikoksen tähden minun päätökseni on peruuttamaton. Koska he ovat hyljänneet Herran lain eivätkä ole pitäneet hänen käskyjensä, vaan heidän valhejumalansa, joiden perässä jo heidän isänsä kulkivat, ovat heidät vietelleet,

2:5 sentähden minä lähetän tulen Juudaa vastaan, ja se kuluttaa Jerusalemin palatsit.

2:6 Näin sanoo Herra: Israelin kolmen rikoksen, neljän rikoksen tähden minun päätökseni on peruuttamaton. Sillä he myyvät hurskaan rahasta ja köyhän kenkäparista,

1:12 Vaan minä lähetän tulen Temaniin, jonka pitää kuluttaman Botsran huoneet.

1:13 Näin sanoo \Herra\: kolmen ja neljän Ammonin lasten vian tähden en tahdo minä heitä säästää, että he ovat raskaat vaimot halki leikanneet Gileadissa, levittääksensä rajojansa.

1:14 Vaan minä sytytän tulen Rabban muuriin; sen pitää kuluttaman hänen huoneensa. Niinkuin sodan aikana parutaan, ja niinkuin tuuli tulee tuulispään aikana:

1:15 Niin pitää myös heidän kuninkaansa ja päämiehensä ynnä vietämän pois vangittuina, sanoo \Herra\.

2 LUKU

2:1 Näin sanoo \Herra\: kolmen ja neljän Moabin vian tähden en tahdo minä heitä säästää, että he ovat Edomin kuninkaan luut tuhaksi polttaneet.

2:2 Vaan minä tahdon tulen Moabiin lähettää; sen pitää Kerijotissa huoneet kuluttaman; ja Moab on metelissä kuoleva, huudossa ja vaskitorven helinässä.

2:3 Ja minä tahdon tuomarin temmata pois häneltä, ja tappaa kaikki hänen päämiehensä ynnä hänen kanssansa, sanoo \Herra\.

2:4 Näin sanoo \Herra\: kolmen ja neljän Juudan vian tähden en tahdo minä säästää, että he katsovat \Herran\ lain ylö, ja ei pitäneet hänen säätyjensä, ja antavat itseänsä valheella vietellä, jota heidän isänsä ovat seuranneet.

2:5 Vaan minä tahdon tulen Juudaan lähettää; sen pitää Jerusalemin huoneet kuluttaman.

2:6 Näin sanoo \Herra\: kolmen ja neljän Israelin vian tähden en minä tahdo säästää, että he vanhurskaat rahaan ja köyhät kenkäpariin myyneet ovat.

2:7 polkevat maan tomuun vaivaisten pään ja vääntävät mutkaiseksi nöyrien tien. Ja poika ja isä käyvät saman naisen pariin häväisten minun pyhän nimeni.

2:8 He loikovat pantiksi otetuilla vaatteilla jokaisen alttarin ääressä ja juovat sakotettujen viiniä jumalansa huoneessa.

2:9 Ja kuitenkin minä hävitin heidän edestänsä amorilaiset, jotka olivat korkeakasvuiset kuin setrit ja vahvat kuin tammet, ja minä hävitin niiden hedelmän ylhäältä ja niiden juuret alhaalta.

2:10 Ja minä johdatin teidät Egyptin maasta ja kuljetin teitä erämaassa neljäkymmentä vuotta, että saisitte ottaa omaksenne amorilaisten maan.

2:11 Ja minä herätin teidän pojistanne profeettoja ja nuorukaisistanne nasiireja. Vai eikö niin ole, te israelilaiset? sanoo Herra.

2:12 Mutta te juotitte nasiireille viiniä, ja profeettoja te kielsitte sanoen: "Älkää ennustako."

2:13 Katso, minä rusennan teidät alallenne, niinkuin täyteen kuormattu puimajyrä rusementaa lyhteet.

2:14 Silloin nopeakaan ei pääse pakoon, ei väkevällä ole apua voimastaan, eikä sankari pelasta henkeänsä;

2:15 jousimies ei kestä paikallansa, nopeajalkainen ei pelastu, eikä ratsumies pelasta henkeänsä.

2:16 Ja sankareista rohkein pakenee alasti sinä päivänä, sanoo Herra.

3 LUKU

3:1 Kuulkaa tämä sana, jonka Herra on puhunut teitä vastaan, te israelilaiset, koko sitä sukukuntaa vastaan, jonka minä olen johdattanut Egyptin maasta, sanoen:

3:2 Ainoastaan teidät minä olen valinnut kaikista maan sukukunnista; sentähden

2:7 He tallaavat vaivaisen maan tomuun, ja estävät raadollisia joka paikassa; poika ja isä makaa yhden vaimon kanssa, jolla he minun pyhän nimeni häpäisevät.

2:8 Ja jokaisen alttarin tykönä he pitoa pitävät panttivaatteista, ja juovat viinaa sakkorahoista epäjumalainsa huoneessa.

2:9 Ja minä olen kuitenkin Amorilaisen heidän edestänsä kadottanut, jonka korkeus oli niinkuin sedripuiden korkeus, ja joka oli niin vahva kuin tammet; ja minä turmelin ylhäältä hänen hedelmänsä, ja hänen juurensa alhaalta.

2:10 Minä olen se, joka teitä Egyptin maalta toin, ja johdattain teitä korvessa neljäkymmentä ajastaikaa, että te Amorilaisten maan omistitte.

2:11 Ja olen teidän lapsistanne prophetat herättänyt, ja teidän nuorukaisistanne nasiirit; eikö se niin ole, te Israelin lapset? sanoo \Herra\.

2:12 Mutta te annoitte nasiirein viinaa juoda, ja prophetaita te haastoitte, sanoen: ei teidän pidä ennustaman.

2:13 Katso, minä tahdon teitä niin ahdistaa kuin kuorma on kiinnitetty, eloja täynnä;

2:14 Että se, joka nopia on, ei pidä pääsemän pakenemaan, eikä väkevä mitään voiman; ja ei urhoollisen pidä voiman henkeänsä vapahtaa.

2:15 Ja ei joutsimiesten pidä seisoman, ja joka nopia on juoksemaan, ei pidä pääsemän; ja joka hevosella ajaa, ei pidä henkeänsä vapahtaman.

2:16 Ja joka väkevän seassa kaikkein miehuullisin on, sen pitää alasti pakeneman sillä ajalla, sanoo \Herra\.

3 LUKU

3:1 Kuulkaat tätä sanaa, jonka \Herra\ puhuu teistä, te Israelin lapset, kaikista sukukunnista, jotka minä olen vienyt ulos Egyptin maalta, ja sanoin:

3:2 Kaikista sukukunnista maan päällä olen minä teidät ainoastaan korjannut; sen

minä kosten teille kaikki teidän pahat tekonne.

3:3 Kulkeeko kaksi yhdessä, elleivät ole keskenänsä sopineet?

3:4 Ärjyykö leijona metsässä, ellei sillä ole raadeltavaa? Kiljuuko nuori leijona luolastansa, ellei se ole saalista saanut?

3:5 Käykö lintu maassa paulaan, ellei sen varalle ole pyydystä pantu? Nouseeko paula maasta saaliin siihen tarttumatta?

3:6 Puhalletaanko pasunaan kaupungissa, niin ettei kansa peljästy? Tahi tapahtuuko kaupungissa onnettomuutta, jota ei Herra ole tuottanut?

3:7 Sillä ei Herra, Herra, tee mitään ilmoittamatta salaisuuttaan palvelijoillensa profeetoille.

3:8 Leijona ärjyy: kuka ei pelkäisi? Herra, Herra puhuu: kuka ei ennustaisi?

3:9 Julistakaa Asdodin palatseille ja Egyptin maan palatseille ja sanokaa: Kokoontukaa Samarian vuorille ja katsokaa, mikä suuri meteli on sen keskellä ja mikä sorto sen sisällä.

3:10 He eivät ymmärrä tehdä sitä, mikä oikein on, sanoo Herra; he kokoovat väkivaltaa ja sortoa palatseihinsa.

3:11 Sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Vihollinen on oleva kaikkialla maassa, ja hän kukistaa sinun linnoituksesi, ja sinun palatsisi ryöstetään.

3:12 Näin sanoo Herra: Niinkuin paimen saa pelastetuksi leijonan kidasta pari sääriluuta tai kappaleen korvaa, niin pelastuu israelilaisiakin, niitä, jotka istuvat Samariassa sohvankulmassa ja kirjosilkkisellä leposijalla.

3:13 Kuulkaa ja todistakaa Jaakobin heimoa vastaan, sanoo Herra, Herra, Jumala Sebaot:

3:14 Sinä päivänä, jona minä kosten Israelille hänen rikoksensa, minä kosten myös Beetelin alttareille, niin että alttarinsarvet hakataan irti ja putoavat

tähden tahdon minä myös teitä etsiä kaikissa teidän pahoissa töissänne.

3:3 Taitaako kaksi yhdessä vaelttaa, ellei he yhteen sovi?

3:4 Kiljuuko jalopeura metsässä, jos ei hänellä ruokaa ole? Parkuuko jalopeuran penikka luolastansa, ellei hän jotakin saanut ole?

3:5 Menneekö lintu paulaan maan päällä, kussa ei pyytäjää ole? Ottaneeko hän paulansa maasta, joka ei mitään vielä saanut ole?

3:6 Soitetaanko vaskitorvea kaupungissa, ja ei kansa hämmästy? Onko myös jotain pahaa kaupungissa, jota ei \Herra\ tee?

3:7 Sillä ei Herra, \Herra\ tee mitään, ellei hän ilmoita salauttansa palvelioillensa prophetaille.

3:8 Jalopeura kiljuu, kuka ei pelkää? Herra, \Herra\ puhuu, kuka ei ennusta?

3:9 Julistakaat Asdodin huoneissa ja Egyptin maan huoneissa, ja sanokaat: kootkaat teitänne Samarian vuorille, ja katsokaat, kuinka suuri vääräys ja väkivalta siellä on.

3:10 Ei he taida oikeutta tehdä, sanoo \Herra\; vaan kokoovat tavaroita huoneissansa väkivallalla ja ryöstämisellä.

3:11 Sentähden näin sanoo Herra, \Herra\ : tämä maa piiritetään; ja sinä paiskataan alas sinun vallastas, ja sinun huonees raadellaan.

3:12 Näin sanoo \Herra\ : Niinkuin paimen tempaa ulos jalopeuran suusta kaksi reittä eli korvan kappaleen; niin myös Israelin lapset pitää temmatuksi tuleman, jotka Samariassa asuvat, vuoteen loukkaassa ja kehdon kulmassa.

3:13 Kuulkaat ja todistakaat Jakobin huoneessa, sanoo Herra, \Herra\ Jumala Zebaot.

3:14 Sillä silloin, kuin minä Israelin synnit etsin, tahdon minä myös Beetelin alttarin etsiä; ja alttarin sarvet pitää hakattaman pois, ja ne lankeeman maahan.

maahan.

3:15 Ja minä sorsan maahan talvihuoneen ja kesähuoneen, ja norsunluuhuoneet kukistuvat, ja paljoista huoneista tulee loppu, sanoo Herra.

4 LUKU

4:1 Kuulkaa tämä sana, te Baasanin lehmät, jotka olette Samarian vuorella, jotka sorsatte vaivaisia ja runtelette köyhiä, jotka sanotte herroillenne: "Tuokaa meille juomista."

4:2 Herra, Herra on vannonut pyhyytensä kautta: Totisesti, katso, päivät tulevat teille, jolloin teidät temmataan ylös koukuilla ja viimeisetkin teistä kalaongilla.

4:3 Ja muurin halkeamista te lähdette ulos, kukin suorinta tietä, ja teidät heitetään Harmoniin päin, sanoo Herra.

4:4 Menkää Beeteliin ja tehkää syntiä, ja Gilgaliin ja tehkää vielä enemmän syntiä; tuokaa aamulla teurasuhrinne, kolmantena päivänä kymmenyksenne.

4:5 Uhratkaa hapanta kiitosuhriksi, kuuluttakaa, julistakaa vapaaehtoisia lahjoja, sillä niinhän te haluatte, te israelilaiset, sanoo Herra, Herra.

4:6 Minä kyllä tein teidän hampaanne joutilaiksi kaikissa teidän kaupungeissanne ja tuotin leivän puutteen kaikkiin teidän paikkakuntiinne. Mutta te ette kääntyneet minun tyköni, sanoo Herra.

4:7 Minä pidätin teiltä sateen, kun vielä oli kolme kuukautta elonkorjuuseen. Minä annoin sataa toiselle kaupungille, mutta toiselle kaupungille en antanut sataa; toinen pelto sai sadetta, ja toinen, jolle ei satanut, kuivui.

4:8 Ja niin kaksi, kolme kaupunkia hoippui yhteen kaupunkiin vettä juomaan, saamatta kyllikseen. Mutta te ette kääntyneet minun tyköni, sanoo Herra.

4:9 Minä rankaisin teitä nokitähkillä ja

3:15 Ja tahdon talvihuoneen ja suvihuoneen maahan lyödä; ja elephantin luiset huoneet pitää hukkuman, ja paljo huoneita pitää häviämän, sanoo \Herra\.

4 LUKU

4:1 Kuulkaat tätä sanaa, te lihavat lehmät, jotka Samarian vuorella olette, ja teette köyhille vääryyttä, ja murennatte vaivaisen, ja sanotte teidän herroillenne: tuos tänne, anna meidän juoda.

4:2 Herra, \Herra\ on pyhyytensä kautta vannonut: katso, se aika pitää tuleman teidän päällemme, että te temmataan pois orjantappuroilla, ja teidän jälkeentulevaisenne kalain ongella.

4:3 Ja itsekunkin teistä pitää menemän ulos särjetyn muurin lävitse, ja ylönantamaan huoneensa, sanoo \Herra\.

4:4 Tulkaat Beteliin, ja tehkää syntiä, ja Gilgaliin, että te syntiä lisääsitte; ja tuokaat aamulla teidän uhrinne, ja teidän kymmenyksenne kolmena päivänä.

4:5 Ja suitsuttakaat hapatuksesta kiitosuhriksi, ja kuuluttakaat ja kootkaat vapaaehdon uhreja; sillä niin te sen mielellänne pidätte, te Israelin lapset, sanoo Herra, \Herra\.

4:6 Sentähden minä myös olen kaikissa kaupungeissa teille joutilaat hampaat antanut, ja leivän puuttumisen jokaisissa teidän paikoissanne; ja ette sittekään kääntyneet minun tyköni, sanoo \Herra\.

4:7 Olen myös minä pidättänyt teiltä sateen, kuin vielä kolme kuukautta oli elonaikaan, ja minä annoin sataa yhden kaupungin päälle, ja toisen kaupungin päälle en antanutkaan sataa; yhden saran päälle satoi, ja toinen sarka, jonka päälle ei satanut, kuivettui.

4:8 Ja kaksi eli kolme kaupunkia meni yhteen kaupunkiin vettä juomaan, ja ei saaneet tarvettansa; ja ette sittekään kääntyneet minun tyköni, sanoo \Herra\.

4:9 Minä rankaisin teitä poudalla ja

viljanruosteella; teidän monet puutarhanne, viinimäkenne, viikunapuunne ja öljypuunne söi kalvajasirkka. Mutta te ette kääntyneet minun tyköni, sanoo Herra.

4:10 Minä lähetin teihin ruton niinkuin Egyptiin; minä tapoin miekalla teidän nuoret miehenne, ja teidän ratsunne otettiin saaliiksi; ja minä annoin löyhkän teidän leireistänne nousta teidän sieraimiinne. Mutta te ette kääntyneet minun tyköni, sanoo Herra.

4:11 Minä panin toimeen hävityksen teidän seassanne, niinkuin Jumala hävitti Sodomian ja Gomorran, ja te olitte kuin tulesta temmattu kekäle. Mutta te ette kääntyneet minun tyköni, sanoo Herra.

4:12 Sentähden minä teen sinulle, Israel, näin. Koska minä tämän sinulle teen, niin valmistaudu, Israel, kohtaamaan Jumalaasi.

4:13 Sillä katso: hän on se, joka on tehnyt vuoret ja luonut tuulen, joka ilmoittaa ihmiselle, mikä hänen aivoituksensa on, joka tekee aamuruskon ja pimeyden ja joka kulkee maan kukkulain ylitse - Herra, Jumala Sebaot, on hänen nimensä.

5 LUKU

5:1 Kuulkaa tämä Herran sana, itkuvirsi, jonka minä viritän teistä, te Israelin heimo.

5:2 Kaatunut on neitsyt Israel eikä enää nouse; hän viruu kaadettuna maassansa, eikä ole, kuka hänet nostaisi.

5:3 Sillä näin sanoo Herra, Herra: Kaupunkiin, josta ennen lähti tuhat, jää jäljelle sata; ja josta lähti sata, siihen jää kymmenen jäljelle, Israelin heimoa.

5:4 Sillä näin sanoo Herra Israelin heimolle: Etsikää minua, niin te saatte elää.

5:5 Älkää etsikö Beeteliä, älkää menkö Gilgaliin älkääkä vaeltako Beersebaan. Sillä

nokipäillä, ja ruohomadot söivät kaikki, mitä teidän yrttitarhoissanne, viinämäissänne, fikunapuissanne ja öljypuissanne kasvoi; ette sittekään kääntyneet minun tyköni, sanoo \Herra\.

4:10 Minä lähetin ruton teidän sekaanne niinkuin Egyptiin, ja tapoin miekalla teidän nuoret miehenne, ja annoin viedä pois teidän hevosenne vankina; ja annoin haisun teidän leirissänne teidän sieraimiinne mennä; ette sittekään kääntyneet minun tyköni, sanoo \Herra\.

4:11 Minä kukistin ylösalaisin muutamat teistä, niinkuin Jumala Sodomian ja Gomorran kukisti, ja te olitte niinkuin tulesta otettu kekäle; ette sittekään kääntyneet minun tyköni, sanoo \Herra\.

4:12 Sentähden tahdon minä sinulle näin tehdä, Israel; että minä nyt näin sinulle tehdä tahdon, niin valmista sinuas, Israel, ja mene Jumalaas vastaan.

4:13 Sillä katso, hän on se, joka on tehnyt vuoret, ja luonut tuulen, ja ilmoittaa ihmiselle, mitä hänen puhuman pitää; hän tekee aamuruskon ja pimeyden; hän käy maan korkeutten päällä; hänen nimensä on \Herra\ Jumala Zebaot.

5 LUKU

5:1 Kuulkaat te, Israelin huone, näitä sanoja; sillä minun täytyy tämän valitusveisun teistä nostaa.

5:2 Neitsyt Israel on langennut, niin ettei hän voi jälleen nousta ylös; hän on kukistettu maahan, ja ei kenkään häntä auta ylös.

5:3 Sillä näin sanoo Herra, \Herra\: siihen kaupunkiin, josta tuhannen käy ulos, pitää ainoasti sata jäämän, ja josta sata käy ulos, pitää kymmenen jäämän, Israelin huoneesta.

5:4 Sentähden näin sanoo \Herra\ Israelin huoneelle: etsikää minua, niin te saatte elää.

5:5 Ja älkää Beteliä etsikö, ja älkää tulko Gilgaliin, älkää myös Bersebaan menkö;

Gilgal viedään pakkosiirtolaisuuteen, ja Beetel joutuu tuhon omaksi.

5:6 Etsikää Herraa, niin te saatte elää, ettei hän tulena tunkeutuisi Joosefin huoneeseen ja kuluttaisi sitä eikä olisi sammuttajaa Beetelillä -

5:7 te, jotka muutatte oikeuden koiruohoksi ja vanhurskauden maahan kukistatte.

5:8 Hän, joka on tehnyt Otavan ja Kalevanmiekan ja muuttaa synkeyden aamuksi ja pimentää päivän yöksi ja kutsuu kokoon meren vedet ja vuodattaa ne maan pinnalle - Herra on hänen nimensä,

5:9 hänen, joka äkisti tuottaa väkevälle hävityksen, ja niin tulee hävitys linnoitukseen.

5:10 He vihaavat sitä, joka portissa oikeutta puoltaa, ja totuuden puhuja on heille kauhistus.

5:11 Sentähden, koska te poljette vaivaista ja otatte häneltä viljaveroa, niin vaikka te rakennatte taloja hakatusta kivistä, te ette niissä asu; vaikka te istutate ihania viinitarhoja, te ette niistä viiniä juo.

5:12 Sillä minä tiedän, että teidän rikoksenne ovat monet ja teidän syntinne raskaat: te vainoatte vanhurskasta ja otatte lahjuksia ja väännätte vääräksi portissa köyhäin asian.

5:13 Sentähden ymmärtäväinen vaikenee tänä aikana, sillä se on paha aika.

5:14 Etsikää hyvää, älkääkä pahaa, että te eläisitte. Silloin Herra, Jumala Sebaot, on oleva teidän kanssanne, niinkuin te sanotte.

5:15 Vihatkaa pahaa ja rakastakaa hyvää ja saattakaa oikeus voimaan portissa: ehkäpä Herra, Jumala Sebaot, armahtaa Joosefin jäännöstä.

5:16 Sillä näin sanoo Herra, Jumala Sebaot, Herra: Kaikilla toreilla on valitus, kaikilla kaduilla sanotaan: "Voi! Voi!" Peltomiehiä kutsutaan surun viettoon ja itkuvirren taitajia valittajaisiin.

5:17 Ja kaikissa viinitarhoissa on valitus,

sillä Gilgal pitää vietämän vangittuna pois, ja Betel tyhjäksi tuleman.

5:6 Etsikää \Herraa\, niin te saatte elää, ettei tuli Josephin huoneeseen sytyttäisi, ja kuluttaisi, ja ei olisi sammuttajaa Betelissä.

5:7 Te käännätte oikeuden koiruohoksi, ja kukistatte maahan vanhurskauden.

5:8 Hän tekee Otavan ja Kointähden, ja muuttaa kuoleman varjon aamuksi, ja päivästä pimiän yön tekee; joka vedet meressä kutsuu, ja kaataa ne maan piirin päälle, hänen nimensä on \Herra\;

5:9 Joka raateluksen asettaa väkevän ylitse, ja että raatelia uskaltaa vahvan kaupungin päälle karata.

5:10 Mutta he vihaavat sitä, joka heitä julkisesti nuhtelee, ja sitä he kauhistuvat, joka oikein opettaa.

5:11 Sentähden, että te köyhää sorratte, ja otatte häneltä suuret kuormat jyviä, ei pidä teidän niissä huoneissa asuman, jotka te vuojonkivistä rakentaneet olette; te olette istuttaneet kauniit viinamäet, vaan ei teidän pidä niistä viinaa juoman.

5:12 Sillä minä tiedän teidän pahat tekonne, joita paljo on, ja teidän syntinne, jotka raskaat ovat: te ahdistatte vanhurskaita ja otatte sovinnon, vaivaisia myös tuomion edessä sorratte.

5:13 Sentähden täytyy ymmärtäväisen sillä ajalla vaijeta; sillä se on paha aika.

5:14 Etsikää hyvää, ja älkää pahaa, että te eläisitte; niin \Herra\ Jumala Zebaot on teidän kanssanne, niinkuin te kerskaattekin.

5:15 Vihatkaat pahaa, ja rakastakaat hyvää, toimittakaat oikeus porteissa: niin \Herra\ Jumala Zebaot on armollinen Josephin jääneille.

5:16 Sentähden näin sanoo \Herra\ Jumala, \Herra\ Zebaot: jokaisella kadulla on parku oleva, ja jokaisessa kujassa sanottava: voi! voi! ja peltomiehes kutsutaan murheeseen parkumaan niiden kanssa, jotka valitusveisun taitavat.

5:17 Niin myös jokaisessa viinamäessä on

sillä minä käyn sinun keskitseksi, sanoo Herra.

5:18 Voi teitä, jotka toivotte Herran päivän tulemistä. Miksi hyväksi on teille Herran päivä? Se on oleva pimeys, eikä valkeus -

5:19 ikäänkuin jos joku pakenisi leijonaa ja häntä kohtaisi karhu, tahi joku tulisi kotiin ja nojaisi kätensä seinään ja häntä pistäisi käärme.

5:20 Eikö Herran päivä ole pimeys, eikä valkeus, eikö se ole synkeys, jossa ei valoa ole?

5:21 Minä vihaan, minä halveksin teidän juhlianne enkä mielisty teidän juhlakokouksiinne.

5:22 Sillä vaikka te tuotte minulle polttouhreja ja ruokauhrejanne, eivät ne minulle kelpaa, enkä minä katso teidän yhteysuhrienne, syöttövasikkainne, puoleen.

5:23 Vie pois minun edestäni virttesi pauhina, en tahdo kuulla sinun harppujesi soittoa.

5:24 Mutta oikeus virratkoon kuin vesi ja vanhurskaus niinkuin ehtymätön puro.

5:25 Toitteko te teurasuhreja ja ruokauhreja minulle erämaassa neljänäkymmenenä vuotena, te Israelin heimo?

5:26 Te olette kantaneet kuningastanne Sikkutia ja Kijjunin-kuvianne, tähtijumalaanne, sitä, jonka te olette itsellenne tehneet.

5:27 Sentähden minä vien teidät pakkosiirtolaisuuteen tuolle puolelle Damaskon, sanoo Herra. Jumala Sebaot on hänen nimensä.

6 LUKU

6:1 Voi suruttomia Siionissa, huolettomia Samarian vuorella, kansoista ensimmäisen ylimyksiä, joiden tykö Israelin heimo tulee!

6:2 Menkää Kalneen ja katsokaa, sieltä kulkekaa Suureen Hamatiin ja käykää filistealaisten Gatiin: ovatko ne paremmat

parku oleva; sillä minä tahdon sinun kauttas vaeltaa, sanoo \Herra\.

5:18 Voi niitä, jotka \Herran\ päivää pyytävät! Sillä mitä siitä on teille? Se \Herran\ päivä on pimeys ja ei valkeus.

5:19 Niinkuin joku pakenis jalopeuran edestä, ja karhu kohtais häntä; ja niinkuin joku tulis huoneesen, ja nojais kätensä seinälle, ja kärkeeltä pistettäisiin.

5:20 Eikö \Herran\ päivä ole pimiä, ja ei valkia, synkiä ja ei selkiä?

5:21 Minä vihaan ja hylkään teidän juhlapäivänne, en myös tahdo haistaa teidän uhrienne.

5:22 Ja vaikka te minulle uhraisitte polttouhria ja ruokauhria, en minä kuitenkaan ota niitä otolliseksi, enkä katso teidän lihavaa kiitosuhrienne.

5:23 Vie pois minun edestäni sinun virtes jyrinä; sillä en minä voi sinun kanteleittes laulua kuunnella.

5:24 Mutta oikeus pitää julistettaman niinkuin vesi, ja vanhurskaus niinkuin väkevä virta.

5:25 Oletteko te, Israelin huone, minulle teurasuhria ja ruokauhria tehneet neljänäkymmenenä vuotena korvessa?

5:26 Te kannoitte teidän Melekinne majoja, ja teidän epäjumalainne kuvia, teidän jumalainne tähteä, jotka te itse teillenne tehneet olitte.

5:27 Niin minä siis annan teidän tästä edemmä Damaskua viedä, sanoo \Herra\, jonka nimi on Jumala Zebaot.

6 LUKU

6:1 Voi suruttomia Zionissa, ja niitä, jotka Samarian vuoreen luottavat, jotka kutsutaan ylimmäisiksi pakanain seassa, ja Israelin huoneessa hallitsevat!

6:2 Menkää Kalneen ja katsokaat, ja menkää sieltä suureen Hamatin kaupunkiin, ja sieltä käykää alas Philistealaisten Gatiin:

kuin nämä valtakunnat, onko niiden alue suurempi kuin teidän alueenne?

6:3 Voi teitä, jotka lykkäätte kauas pahan päivän, mutta vedätte luoksenne väkivallan, valtaistuimelle istumaan;

6:4 jotka makaatte norsunluusohvilla ja venytte leposijoillanne, syötte karitsoita laumasta ja vasikoita navetasta;

6:5 jotka sepustatte lauluja harpulla säestäen ja sommittelette soittimia kuin mikäkin Daavid;

6:6 jotka juotte viiniä maljoista ja voitelette itsenne parhaalla öljyllä, mutta ette murehdi Joosefin sortumista!

6:7 Sentähden heidän nyt täytyy mennä pakkosiirtolaisuuteen pakkosiirtolaisten etunenässä. Silloin lakkaavat venyjäin ilohuudot.

6:8 Herra, Herra on vannonut itse kauttansa, sanoo Herra, Jumala Sebaot: Jaakobin ylpeys on minulle kauhistus, minä vihaan hänen palatsejansa, ja minä jätän alttiiksi kaupungin kaikkienensa.

6:9 Ja jos silloin kymmenen miestä jää jäljelle yhteen taloon, niin he kuolevat.

6:10 Ja jos kuolleen korjaa hänen omaisensa ja polttajansa, viedäkseen luut pois talosta, ja jos hän kysyy joltakin, joka on talon perimmäisessä sopessa: "Onko sinun tykönäsi vielä ketään?" niin tämä vastaa: "Ei ole", ja toinen sanoo: "Hiljaa!" - sillä Herran nimeä ei saa mainita.

6:11 Sillä katso, Herra antaa käskyn, ja hän lyö suuren talon kappaleiksi ja pienen talon pirstaleiksi.

6:12 Juoksevatko hevoset kallionseinää, kynnetäänkö sitä härjillä? Sillä te muutatte oikeuden myrkyksi ja vanhurskauden hedelmän koiruohoksi,

6:13 te, jotka iloitsette Loodabarista ja jotka sanotte: "Emmekö omalla

ovatko ne paremmat kuin nämät valtakunnat, ovatko heidän rajansa laviammat, kuin teidän rajanne:

6:3 Te jotka luulette itsenne kaukana olevan pahoista päivistä, ja vedätte puoleenne väkivaltaisen istuimen,

6:4 Ja makaatte elephantin luisessa vuoteessa, ja koreilette ylönpalttisuudessa teidän makaussiallanne, ja syötte parhaimmat laumasta ja syötetyt vasikat karjan seasta,

6:5 Ja soitatte psaltarilla, ja ajattelette teillenne lauluja niinkuin David,

6:6 Ja juotte viinaa maljoista, ja voitelette teitä parhaalla voiteella; ja ei kenkään sure Josephin vahinkoa.

6:7 Sentähden pitää heidän nyt käymän niiden edellä, jotka viedään pois vangittuna, ja öykkärien vieraspito on lakkaava.

6:8 Sillä Herra, \Herra\ on vannonut itse kauttansa, sanoo \Herra\ Jumala Zebaot: minua kauhistaa Jakobin ylpeys, ja minä vihaan hänen koreita huoneitansa, ja tahdon sen kaupungin hyljätä ja kaikki mitä hänessä on.

6:9 Ja pitää tapahtuman, että vaikka kymmenen miestä yhteen huoneeseen jäisi, niin pitää heidän kuitenkin kuoleman,

6:10 Että hänen setänsä ja enonsa veis hänen luunsa ulos huoneesta, ja sanois sille, joka sen huoneen vieressä on: vieläkö sinun tykönäs ketään on? ja se vastaa: jo ovat kaikki pois. Ja niiden pitää sanoman: ole vaiti, sillä ei he tahtoneet, että \Herran\ nimeä olis muistutettu.

6:11 Sillä katso, \Herra\ on käsenyt lyödä suuria huoneita rikki, ja vähiä huoneita hajoomaan.

6:12 Taitavatko hevoset kalliolla samota? taidetaanko sitä härjillä kyntää? sillä te muuttelette oikeuden sapeksi ja vanhurskauden hedelmän koiruohoksi,

6:13 Ja iloitsette tyhjästä asiasta, ja sanotte: emmekö me kyllä väkevät ole

voimallamme valloittaneet Karnaimia?"

6:14 Sillä katso, minä nostatan teitä vastaan, te Israelin heimo, sanoo Herra, Jumala Sebaot, kansan, joka on ahdistava teitä siitä asti, mistä mennään Hamatiin, hamaan Pajupuroon saakka.

7 LUKU

7:1 Tämän näytti minulle Herra, Herra: Katso, hän loi heinäsiirakoita, kun äpäreheinä alkoi nousta; ja katso, se oli äpäreheinä kuninkaan niitosten jälkeen.

7:2 Ja kun ne olivat syöneet loppuun maan kasvit, sanoin minä: "Herra, Herra, anna anteeksi. Kuinka voi Jaakob pysyä, sillä hän on vähäinen?"

7:3 Niin Herra katui sitä. "Ei se ole tapahtuva", sanoi Herra.

7:4 Tämän näytti minulle Herra, Herra: Katso, Herra, Herra kutsui tulen toimittamaan tuomiota, ja se kulutti suuren syvyyden, ja se kulutti peltomaan.

7:5 Niin minä sanoin: "Herra, Herra, lakkaa jo. Kuinka voi Jaakob pysyä, sillä hän on vähäinen?"

7:6 Niin Herra katui sitä. "Ei sekään ole tapahtuva", sanoi Herra, Herra.

7:7 Tämän hän näytti minulle: Katso, Herra seisoi pystysuoralla muurilla, kädessään luotilanka.

7:8 Ja Herra sanoi minulle: "Mitä sinä näet, Aamos?" Minä vastasin: "Luotilangan." Ja Herra sanoi minulle: "Katso, minä olen laskenut luotilangan kansani Israelin keskelle. Minä en enää mene säästään sen ohitse,

7:9 vaan lisäkin uhrikukkulat tulevat autioiksi ja Israelin pyhäköt raunioiksi. Ja minä nouse ja nostan miekan Jerobeamin sukua vastaan."

meidän sarvillamme?

6:14 Sentähden katso, minä tahdon teidän päällemme, te Israelin huone, kansan herättää, sanoo \Herra\ Jumala Zebaot; joka teitä pitää siitä paikasta ahdistaman, kuin Hamatiin mennään, hamaan korven ojaan asti.

7 LUKU

7:1 Niin Herra, \Herra\ osoitti minulle näyssä; ja katso, yksi seisoi, joka heinäsiirakoita teki, juuri silloin, kuin oras rupesi käymään ylös, toisen kerran sittekuin kuningas oli antanut niittä.

7:2 Kuin ne niin tahtoivat kaiken tulon syödä maalta, sanoin minä: voi Herra, \Herra\, ole armollinen! kuka tahtoo Jakobin taas auttaa? sillä hän on aivan vähä.

7:3 Niin \Herra\ katui sitä: ei sen pidä tapahtuman, sanoi \Herra\.

7:4 Niin Herra, \Herra\ osoitti minulla näyssä, ja katso, Herra, \Herra\ kutsui tulen rankaisemaan, jonka piti suuren syvyyden syömän, ja se söi jo parhaan osan.

7:5 Niin minä sanoin: voi Herra, \Herra\, lakkaa nyt, kuka tahtoo Jakobia taas auttaa? sillä hän on aivan vähä.

7:6 Niin \Herra\ katui myös sitä: ei senkään pidä tapahtuman, sanoi Herra, \Herra\.

7:7 Mutta hän osoitti minulle tämän näyssä, ja katso, Herra seisoi muurin päällä, joka mittanuoralla mitattu oli, ja hän piti mittanuoran kädessään.

7:8 Ja \Herra\ sanoi minulle: mitä näet, Aamos? minä sanoin: mittanuoran. \Herra\ sanoi: katso, minä tahdon vetää mittanuoran keskelle minun kansaani Israelia, ja en käy enään häntä ohitse.

7:9 Vaan Isaakin korkeudet pitää autioksi tuleman, ja Israelin pyhydet pitää hävitettävän; ja minä tahdon nostaa miekan Jerobeamin huonetta vastaan.

7:10 Silloin Amasja, Beetelin pappi, lähetti Jerobeamille, Israelin kuninkaalle, tämän sanan: "Amos on tehnyt salaliiton sinua vastaan Israelin heimon keskuudessa. Ei maa kestä kaikkea, mitä hän puhuu.

7:11 Sillä näin on Amos sanonut: 'Jerobeam kuolee miekkaan, ja Israel viedään pakkosiirtolaisuuteen, pois omasta maastansa.'

7:12 Ja Amasja sanoi Amokselle: "Sinä näkijä, mene matkaasi ja pakene Juudan maahan, syö leipäsi siellä ja ennusta siellä.

7:13 Mutta Beetelissä älä ennusta enää, sillä se on kuninkaan pyhäkkö ja valtakunnan temppeli."

7:14 Niin Amos vastasi ja sanoi Amasjalle: "En minä ole profeetta enkä profeetanoppilas, vaan minä olen paimen ja metsäviikunapuiden viljelijä.

7:15 Ja Herra otti minut laumojeni äärestä, ja Herra sanoi minulle: 'Mene ja ennusta minun kansaani Israelia vastaan.'

7:16 Kuule siis nyt Herran sana: Sinä sanot: 'Älä ennusta Israelia vastaan, äläkä saarnaa lisäkin heimoa vastaan.'

7:17 Sentähden, näin sanoo Herra: Sinun vaimosi joutuu portoksi kaupungissa, sinun poikasi ja tyttäresi kaatuvat miekkaan, sinun maasi jaetaan mittanuoralla, sinä itse kuolet saastaisessa maassa, ja Israel viedään pakkosiirtolaisuuteen, pois omasta maastansa."

8 LUKU

8:1 Tämän näytti minulle Herra, Herra: Katso, oli korillinen kypsiä hedelmiä.

8:2 Ja hän sanoi: "Mitä sinä näet, Amos?" Minä vastasin: "Korillisen kypsiä hedelmiä." Ja Herra sanoi minulle: "Minun kansani Israel on kypsä saamaan loppunsa: en minä enää mene säästäen sen ohitse.

8:3 Ja sinä päivänä palatsin laulut muuttuvat valitukseksi, sanoo Herra, Herra. Paljon on oleva ruumiita, joka paikkaan heitettyjä. Hiljaa!"

7:10 Niin Betelin pappi Amatsia lähetti Israelin kuninkaan tykö, sanoen: Amos tekee kapinan sinua vastaan Israelin huoneessa, eikä maakaan voi kaikkia hänen sanojansa kärkeä.

7:11 Sillä näin sanoo Amos: Jerobeamin täytyy miekalla kuolla, ja Israel pitää vietämän vangittuna pois maastansa.

7:12 Ja Amatsia sanoi Amokselle: sinä näkiä, mene pois, ja ennusta siellä.

7:13 Ja älä Betelissä enään ennusta; se on kuninkaan pyhä sia ja valtakunnan huone.

7:14 Amos vastasi ja sanoi Amatsialle: en minä ole propheta enkä prophetan poika, vaan minä olen karjan paimen ja marjain hakia.

7:15 Mutta \Herra\ otti minun karjasta, ja sanoi minulle: mene ja ennusta minun kansaani Israelia vastaan.

7:16 Niin kuule siis \Herran\ sanaa: sinä sanot: älä ennusta Israelia vastaan, älä myös puhu Isaakin huonetta vastaan;

7:17 Sentähden sanoo \Herra\ näin: sinun emäntäs pitää kaupungissa raiskattaman, ja sinun poikas ja tyttäres pitää miekalla lankeeman, ja sinun peltos pitää nuoralla jaettaman; mutta itse sinun pitää saastaisessa maassa kuoleman, ja Israel pitää ajettaman peräti pois maastansa.

8 LUKU

8:1 Herra, \Herra\ osoitti minulle näyssä, ja katso, siellä oli kori suvituloa.

8:2 Ja hän sanoi: mitäs näet, Amos? minä vastasin: korin suvituloa. Niin \Herra\ sanoi minulle: minun kansani Israelin loppu on tullut, en minä tahdo enään mennä häntä ohitse.

8:3 Ja sinä päivänä pitää veisut templissä itkuksi kääntymän, sanoo Herra, \Herra\; monta kuollutta ruumista pitää joka paikassa makaaman, jotka viedään salassa pois.

8:4 Kuulkaa tämä, te jotka poljette köyhiä ja tahdotte tehdä lopun maan nöyristä,

8:5 sanoen: "Milloin loppuu uusikuu, että saamme myydä viljaa, ja milloin sapatti, että saamme avata jyvääitan, pienentää eefa-mitan ja suurentaa painon ja pettää väärällä vaa'alla,

8:6 että saamme ostaa vaivaiset rahasta ja köyhän kenkäparista ja myydä akanoita jyvänä?"

8:7 Herra on vannonut hänen kauttansa, joka on Jaakobin kunnia: Totisesti, minä en ikinä unhota yhtäkään heidän tekoansa.

8:8 Eikö senkaltaisesta maa jo vapise ja kaikki sen asukkaat murehdi? Eikö se nouse kaikkinsa niinkuin Niili, kuohu ja alene niinkuin Egyptin virta?

8:9 Ja on tapahtuva sinä päivänä, sanoo Herra, Herra, että minä annan auringon laskea sydänpäivällä ja teen maan pimeäksi keskellä kirkasta päivää.

8:10 Minä muutan teidän juhlanne murheeksi ja kaikki teidän laulunne valitusvirsiksi. Minä panen kaikkien lanteille säkkipuvun ja teen kaljuksi jokaisen pään. Ja minä saatan teidät suremaan, niinkuin ainokaista poikaa surraan, ja se päättyy, niinkuin päättyy katkera päivä.

8:11 Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, Herra, jolloin minä lähetän nälän maahan: en leivän nälkää enkä veden janoa, vaan Herran sanojen kuulemisen nälän.

8:12 Silloin he hoippuvat merestä mereen, pohjoisesta itään; he samoavat etsien Herran sanaa, mutta eivät löydä.

8:13 Sinä päivänä nääntyvät janoon kauniit neitsyet ja nuorukaiset,

8:14 ne, jotka vannovat sen nimeen, joka on Samarian syntivelka, ja sanovat: "Niin totta kuin sinun jumalasi elää, Daan, ja niin totta kuin elävät Beerseban menot!" - He

8:4 Kuulkaat tätä te, jotka köyhää sorraratte, ja vaivaisia maakunnassa hävitätte,

8:5 Ja sanotte: koska uusi kuu loppuu, että me saisimme jyviä myydä; ja sabbati, että me ohria kauppaisimme, ja mitan vähentäisimme, ja hinnan korottaisimme, ja vaa'at vääriksi tekisimme;

8:6 Että me saisimme köyhät rahallamme haltuumme ja hätäytyneet kenkäparilla, ja myisimme akanat jyvän edestä?

8:7 \Herra\ on vannonut Jakobin korkeutta vastaan: mitämaks, jos minä ikänä kaikki ne heidän työnsä unohdan.

8:8 Eikö maan sentähden pitäisi vapiseman, ja kaikki sen asuvaliset murehtiman? Ja pitää nouseman kaiken sen päälle niinkuin virta, vietämän pois ja upotettaman niinkuin Egyptin virralla.

8:9 Sillä ajalla, sanoo Herra, \Herra\, tahdon minä laskea auringon alas puolipäivästä, ja pimittää maan valkiolla päivällä.

8:10 Minä tahdon teidän juhlapäivänne kääntää murheeksi, ja kaikki teidän veisunne valitukseksi, ja tahdon antaa säkin jokaisen kupeisiin tulla, ja kaikki päät paljaaksi tehdä; ja tahdon heille murheen saattaa, niinkuin joku ainoaa poikaa murehtii; ja heidän pitää surkian lopun saaman.

8:11 Katso, ne päivät tulevat, sanoo Herra, \Herra\, että minä lähetän nälän maan päälle; ei nälkää leivän perään, eli janoa veden perään, vaan \Herran\ sanan kuulemisen jälkeen,

8:12 Niin että heidän pitää juokseman yhdestä merestä niin toiseen, pohjasta niin itään; heidän pitää juoksenteleman etsimään \Herran\ sanaa, ja ei kuitenkaan pidä löytämän.

8:13 Sinä päivänä pitää kauniit neitset ja nuorukaiset nääntymän janosta.

8:14 Ja jotka nyt Samarian rikoksen kautta vannovat ja sanovat: niin totta kuin sinun jumalasi Danissa elää, niin totta kuin sinun jumalasi Bersebassa elää: niiden pitää niin

kaatuvat eivätkä enää nouse.

9 LUKU

9:1 Minä näin Herran seisovan alttarin ääressä, ja hän sanoi: Lyö pylväänpäihin, niin että kynnykset vapisevat, lyö ne pirstaleiksi kaikkien heidän päähänsä. Sitten minä tapan miekalla heistä viimeisetkin. Ei yksikään heistä pääse pakoon, ei yksikään heistä pelastu.

9:2 Vaikka he tuonelaan murtautuisivat, sieltäkin minun käteni heidät tempaa. Vaikka he taivaaseen nousisivat, sieltäkin minä syöksen heidät alas.

9:3 Vaikka he Karmelin laelle kätkeytyisivät, sieltäkin minä etsin ja tempaan heidät. Ja vaikka he meren pohjaan lymyisivät minun silmiäni edestä, sielläkin minä käsken käärmeen heitä pistämään.

9:4 Ja vaikka he vankeuteen vaeltaisivat vihollistensa edessä, sielläkin minä käsken miekan heidät tappamaan. Sillä minä kiinnitän katseeni heihin, heille pahaksi, ei hyväksi.

9:5 Herra, Herra Sebaot, hän, joka koskettaa maata, niin että se sulaa, että kaikki sen asukkaat murehtivat, että se nousee kaikkienensa niinkuin Niili ja alenee niinkuin Egyptin virta,

9:6 hän, joka rakentaa yliskammionsa taivasiin ja perustaa holvinsa maan päälle, joka kutsuu meren vedet ja vuodattaa ne maan pinnalle - Herra on hänen nimensä.

9:7 Ettekö te, israelilaiset, ole minulle niinkuin etiopialaisetkin? sanoo Herra. Enkö minä johdattanut israelilaisia Egyptin maasta ja filistealaisia Kaftorista ja aramilaisia Kiiristä?

9:8 Katso, Herran, Herran silmät ovat syntistä valtakuntaa vastaan, ja minä hävitän sen maan pinnalta; kuitenkin en minä Jaakobin heimoa kokonaan hävitä, sanoo Herra.

lankeeman, ettei he voi jälleen nousta ylös.

9 LUKU

9:1 Minä näin Herran seisovan alttarilla; ja hän sanoi: lyö oven päälliseen, niin että pihtipielet värisevät; sillä minä tahdon haavoittaa niitä kaikkia, jotka heille päänä ovat, ja heidän alamaisensa miekalla tappaa. Ei sen pidä pääsemän, joka paennut on, eikä itsiänsä pelastaman, jotka välttänyt on.

9:2 Ja vaikka he itsiänsä hamaan helvettiin kaivaisivat, niin minun käteni on kuitenkin heitä sieltäkin hakeva; ja jos he astuisivat ylös taivaaseen, niin minä kuitenkin tahdon syöstä heidät sieltä alas.

9:3 Ja jos he lymyttäisivät itsensä Karmelin kukkulalle, niin minä tahdon heidät sieltäkin etsiä ja temmata pois; ja jos he itseänsä minun silmäini edestä kätkisivät meren syvyyteen, niin minä käsken kärmettä, että se heitä siellä pistäis.

9:4 Ja jos he vihollisillensa vangiksi tulevat, niin minä sieltä käsken miekkaa, että se heitä tappais: sillä minä pidän silmäni heidän ylitsensä pahaksi ja en hyväksi;

9:5 Sillä kuin Herra, \Herra\ Zebaot maahan rupee, niin se sulaa, että kaikki asuvaset murehtiman pitää; ja että se pitää nouseman sen päälle niinkuin virta, ja se upotettaman niinkuin Egyptin virralla.

9:6 Hän on se, joka salinsa taivaasen rakentaa, ja perustaa majansa maan päälle; hän kutsuu meren vedet, ja vuodattaa maan päälle: hänen nimensä on \Herra\.

9:7 Ettekö te, Israelin lapset, minulle ole niinkuin Etiopialaiset? sanoo \Herra\. Enkö minä vienyt Israelia ulos Egyptin maalta, ja Philistealaiset Kaphtorista, ja Syrialaiset Kiiristä?

9:8 Katso, Herran, \Herran\ silmät näkevät syntisen valtakunnan, niin että minä sen juuri maan päältä peräti kadotan; vaikka en minä kuitenkin Jakobin huonetta ratki kadota, sanoo \Herra\.

9:9 Sillä katso, minä käsken seuloa Israelin heimoa kaikkien kansain seassa, niinkuin seulalla seulotaan: ei jyvääkään putoa maahan.

9:10 Miekkaan kuolevat kaikki minun kansani syntiset, jotka sanovat: "Ei saavuta, ei kohtaa meitä onnettomuus."

9:11 Sinä päivänä minä pystytän jälleen Daavidin sortuneen majan ja korjaan sen repeämät ja pystytän sen luhistumat, ja rakennan sen sellaiseksi, kuin se oli muinaisina päivinä,

9:12 niin että he saavat omiksensa Edomin jäännöksen ja kaikki pakanakansat, jotka minun nimiini otetaan, sanoo Herra, joka tämän tekee.

9:13 Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin kyntäjä tavoittaa leikkaajan ja rypäleitten polkija siemenenkylväjän, jolloin vuoret tiukkuvat rypälemehua ja kaikki kukkulat kuohkeiksi muuttuvat.

9:14 Silloin minä käännän kansani Israelin kohtalon, ja he rakentavat jälleen autiot kaupungit ja asuvat niissä, he istuttavat viinitarhoja ja juovat niiden viiniä, he tekevät puutarhoja ja syövät niiden hedelmiä.

9:15 Minä istutan heidät omaan maahansa, eikä heitä enää revitä pois maastansa, jonka minä olen heille antanut, sanoo Herra, sinun Jumalasi. Aamos

OBADJA

1 LUKU

1:1 Obadjan näky. Herra, Herra sanoo Edomista näin: Me olemme kuulleet sanoman Herralta, ja sanansaattaja on lähetetty kansakuntiin: "Nouskaa, nouskaamme sotaan sitä vastaan!"

1:2 Katso, vähäiseksi minä teen sinut kansojen seassa, ylen halveksittu olet sinä

9:9 Sillä katso, minä tahdon käskeä, ja antaa Israelin huoneen kaikkein pakanain seassa seulottaa, niinkuin seulalla seulotaan, ja ei jyvänkään pidä lankeeman maan päälle.

9:10 Kaikki syntiset minun kanssani pitää miekalla kuolettaman, jotka sanovat: ei onnettomuus ole niin läsnä, eikä kohtaa meitä.

9:11 Sillä ajalla tahdon minä taas kaatuneen Davidin majan rakentaa, ja hänen reikänsä paikata, ja parantaa jälleen mitä särjetty on, ja tahdon sen rakentaa, niinkuin se entisellä ajalla tullut on,

9:12 Että he saavat nautita Edomin jääneet ja kaikki pakanat, joiden seassa minun nimeni pitää saarnattaman; sanoo \Herra\, joka näitä tekee.

9:13 Katso, se aika tulee, sanoo \Herra\, että yhtä haavaa kynnetään ja niitetään, ja yhtä haavaa viinamarjat sotkutaan ja kylvetään, ja vuoret makiaa viinaa tiukkuvat, ja kaikki mäet ovat hedelmälliset.

9:14 Sillä minä käännän minun kansani Israelin vankiuden, että he rakentavat autiot kaupungit, ja niissä asuvat; istuttavat viinapuita, ja niistä viinaa juovat, tekevät puutarhoja, ja niistä hedelmiä syövät.

9:15 Ja minä tahdon heitä heidän maassansa istuttaa; niin ettei heitä enään temmata pois maastansa, jonka minä heille antanut olen, sanoo \Herra\ sinun Jumalasi.

OBADJA

1 LUKU

1:1 Tämä on Obadjan näky. Näin sanoo Herra, \Herra\ Edomista: me olemme \Herralta\ sanoman kuulleet, että sanansaattaja on pakanain sekaan lähetetty: nouskaat, ja käykäämme häntä vastaan sotaan!

1:2 Katso, minä olen sinun alentanut pakanain seassa, ja sangen ylönkatsotuksi

oleva.

1:3 Sinun sydämesi ylpeys on pettänyt sinut, joka asut kallionrotkoissa, istut korkealla ja sanot sydämessäsi: "Kuka voi syöstä minut maahan?"

1:4 Vaikka tekisit pesäsi korkealle niinkuin kotka ja vaikka sen sija olisi tähtien välissä, minä syöksen sinut sieltä alas, sanoo Herra.

1:5 Jos varkaat tulisivat kimppuusi, jos yölliset rosvot, kuinka voisit tulla niin hävitetyksi: eivätkö he varastaisi vain sen, mitä tarvitsevat? Jos viininkorjaajat tulisivat luoksesi, eivätkö he jättäisi jälkikorjuuta?

1:6 Mutta kuinka onkaan Eesau läpikotaisin etsitty, hänen kätöksensä pengotut!

1:7 Sinut on ajettu rajalle asti, kaikki liittolaisesi ovat sinut pettäneet. Ystäväsi ovat vieneet sinusta voiton, ovat panneet taritsemasi leivän paulaksi sinun eteesi. - Ei ole hänessä taitoa.

1:8 Totisesti, sinä päivänä, sanoo Herra, minä lopetan viisaat Edomista ja taidon Eesaun vuorelta.

1:9 Ja sinun sankarisi, Teeman, kauhistuvat, niin että viimeinenkin mies häviää Eesaun vuorelta murhatöitten tähden.

1:10 Väkivallan tähden veljeäsi Jaakobia kohtaan peittää sinut häpeä, ja sinut hävitetään ikiajoiksi.

1:11 Sinä päivänä, jona sinäkin olit läsnä, päivänä, jona vieraat veivät pois hänen rikkautensa, jona muukalaiset tunkeutuivat sisään hänen porteistaan ja heittivät Jerusalemissa arpaa, olit myöskin sinä niinkuin yksi heistä.

1:12 Mutta älä katso iloiten veljesi päivää, hänen onnettomuutensa päivää; älä ilku juutalaisia heidän turmionsa päivänä äläkä suullasi suuretele ahdistuksen päivänä.

1:13 Älä tunkeudu sisään minun kansani portista heidän hätäpäivänensä. Älä katso

tehnyt.

1:3 Sinun sydämes ylpeys on sinun vietelty, ettäs vuorten rotkoissa asut, sinun korkeissa linnoissas, ja sanot sydämässä: kuka taitaa minun syöstä maahan?

1:4 Vaikkas ylös korkialle menisit niinkuin kotka, ja tekisit pesäs tähtien keskelle; niin minä kuitenkin syöksen sinun alas sieltä, sanoo \Herra\.

1:5 Jos varkaat eli raateliat tulevat yöllä sinun tykö, kuinka sinä niin lyöty olet? Eikö he varasta niin paljon, että heillä kyllä on? Jos viinanhakiat tulevat sinun tykö, eikö he jätä viinamarjan oksia?

1:6 Voi kuinka heidän pitää Eesaun tutkiman, ja hänen kätketyt tavaransa etsimän.

1:7 Kaikki, jotka sinun kanssas liitossa ovat, pitää ajaman sinun pois maaltas; miehet, joihin sinä turvaat, pettävät sinun, ja voittavat sinun; jotka sinun leipäs syövät, pettävät sinun; ei sinulla ole ymmärrystä.

1:8 Mitämaks, sanoo \Herra\, minä kadotan silloin Edomin viisaat ja ymmärryksen Eesaun vuorelta.

1:9 Sillä sinun väkeväs, Teman, pitää hämmästyvän, että heidän kaikkein pitää murhasta Eesaun vuorella hukkuman.

1:10 Sen vääryyden tähden, jonka sinä veljelles Jakobille tehnyt olet, pitää sinun häpiään tuleman, ja ijankaikkisesti hävitettämän.

1:11 Silloin sinä seisoi häntä vastaan, kuin muukalaiset hänen sotaväkensä veivät pois vangittuna, ja vieraat menivät sisälle hänen porteistansa, ja Jerusalemissa arvan heittivät; silloin sinä olit niinkuin yksi heistä.

1:12 Ei sinun pidä mielelläs katseleman veljes viheliäisyyden aikaa, eikä riemuitseman Juudalaisten surkeuden aikana, ei myös sinun suus pidä niin suuria sanoja puhuman heidän tuskansa aikana.

1:13 Ei sinun pidä menemän sisälle minun kansani porteista heidän surkeutensa

iloiten, myös sinä, hänen onnettomuuttansa hänen hätäpäivänensä. Älä ojenna kättäsi hänen rikkauteensa hänen hätäpäivänensä.

1:14 Älä seiso tienhaarassa hävittämässä hänen pelastuneitansa. Älä luovuta hänen pakooppäässeitänensä ahdistuksen päivänä.

1:15 Sillä lähellä on Herran päivä kaikkia pakanakansoja: Niinkuin sinä olet tehnyt, niin sinulle tehdään; kosto sinun teostasi kohtaa sinun omaa päätäsi.

1:16 Sillä niinkuin te olette juoneet minun pyhällä vuorellani, niin tulevat kaikki pakanakansat juomaan ainiaan: he juovat ja särpivät ja ovat, niinkuin ei heitä olisi ollutkaan.

1:17 Mutta Siionin vuorella saavat olla pelastuneet, ja se on oleva pyhä, ja Jaakobin heimo on perivä perintönsä.

1:18 Jaakobin heimo on oleva tuli ja Joosefin heimo liekki, mutta Eesaun heimo kuin olki, ja ne polttavat sen ja kuluttavat sen; eikä jää pakooppäässyttä Eesaun heimosta. Sillä Herra on puhunut.

1:19 Ja he ottavat perinnöksensä Etelämaan ynnä Eesaun vuoren, Alankomaan ynnä filistealaiset; he ottavat perinnöksensä Efraimin maan ja Samarian maan, Benjaminin ynnä Gileadin.

1:20 Ja tästä väestä, israelilaisista, viedyt pakkosiirtolaiset ottavat perinnöksensä kanaanalaiset Sarpattiin asti. Ja Jerusalemin pakkosiirtolaiset, jotka ovat Sefaradissa, ottavat perinnöksensä Etelämaan kaupungit.

1:21 Pelastajat nousevat Siionin vuorelle tuomitsemaan Eesaun vuorta. Ja kuninkuus on oleva Herran.

aikana, eikä mielelläs katseleman heidän onnettomuuttansa heidän vaivansa aikana, eikä kättäs ojentaman heidän kaluunsa heidän surkeutensa aikana.

1:14 Ei sinun pidä teiden haaroissa seisoman, murhaamassa heidän pakenevaisiansa, ei myös kiinni ottaman heidän jääneitänensä ahdistuksensa aikana.

1:15 Sillä \Herran\ päivä on läsnä kaikkia pakanoita; niinkuin sinä tehnyt olet, niin pitää sinulle jälleen tapahtuman, ja niinkuin sinä ansainnut olet, niin pitää sinun pääs päälle jälleen tuleman.

1:16 Sillä niinkuin te olette minun pyhällä vuorellani juoneet, niin pitää kaikki pakanat alati juoman, ryyppäämän ja nielemän, ja oleman niinkuin ei he olleetkaan olisi.

1:17 Mutta Zionin vuorella pitää vapaus oleman, ja heidän pitää pyhät oleman, ja Jakobin huoneen pitää perintönsä omistaman.

1:18 Ja Jakobin huone pitää tuli oleman, ja Josephin huonen tulen liekki, mutta Esaun huone kortena, jonka heidän pitää sytyttämän ja kuluttaman, niin ettei Esaun huoneesta pidä mitään jäämän; sillä \Herra\ on sen puhunut.

1:19 Ja heidän pitää perimän koko etelänpuolisen maan, ynnä Esaun vuoren kanssa, ja lakeuden Philistealaisten kanssa, ja heidän pitää myös Ephraimin ja Samarian kedon omistaman, ja Benjaminin Gileadin.

1:20 Ja ne viedyt pois Israelin lasten sotaväestä, jotka Kanaanealaisten seassa hamaan Sarpattiin asti ovat, ja ne viedyt pois Jerusalemin kaupungista, jotka Sepharadissa ovat, pitää kaupungit etelään päin omistaman.

1:21 Ja vapahtajat pitää Zionin vuorelle tuleman tuomitsemaan Esaun vuorta; ja niin pitää valtakunta \Herran\ oleman.

JOONA

1 LUKU

1:1 Joonalle, Amittain pojalle, tuli tämä Herran sana:

1:2 "Nouse, mene Niiniveen, siihen suureen kaupunkiin, ja saarnaa sitä vastaan; sillä heidän pahuutensa on noussut minun kasvojeni eteen."

1:3 Mutta Joonas nousi paetaksensa Tarsiiseen Herran kasvojen edestä ja meni alas Jaafoon ja löysi laivan, joka oli lähtevä Tarsiiseen. Ja hän suoritti laivamaksun ja astui siihen mennäkseen heidän kanssansa Tarsiiseen, pois Herran kasvojen edestä.

1:4 Mutta Herra heitti suuren tuulen merelle, niin että merellä nousi suuri myrsky ja laiva oli särkymäisillään.

1:5 Niin merimiehet pelkäsivät ja huusivat avuksi itsekukin jumalaansa. Ja he heittivät mereen tavarat, mitä laivassa oli, keventääkseen sitä. Mutta Joonas oli mennyt alas laivan pohjalle ja pannut maata, ja hän nukkui raskaasti.

1:6 Niin laivuri tuli hänen luoksensa ja sanoi hänelle: "Mitäs nukut? Nouse ja huuda jumalaasi. Ehkäpä se jumala muistaa meitä, niin ettemme huku."

1:7 Ja he sanoivat toisillensa: "Tulkaa, heittäkäämme arpaa, saadaksemme tietää, kenen tähden tämä onnettomuus on meille tullut." Mutta kun he heittivät arpaa, lankesi arpa Joonalle.

1:8 Niin he sanoivat hänelle: "Ilmoita meille, kenen tähden tämä onnettomuus on meille tullut. Mikä on toimesi ja mistä tulet? Mikä on sinun maasi ja mistä kansasta olet?"

1:9 Hän vastasi heille: "Minä olen heprealainen, ja minä pelkään Herraa, taivaan Jumalaa, joka on tehnyt meren ja kuivan maan."

1:10 Niin miehet peljästyivät suuresti ja sanoivat hänelle: "Miksi olet tehnyt näin?" Sillä miehet tiesivät, että hän oli

JONA

1 LUKU

1:1 Ja \Herran\ sana tapahtui Jonalle Amittain pojalle, sanoen:

1:2 Nouse ja mene suureen kaupunkiin Niiniveen, ja saarnaa siinä; sillä heidän pahuutensa on tullut minun kasvoini eteen.

1:3 Mutta Jona nousi ja tahtoi paeta Tarsikseen \Herran\ kasvoin edestä. Ja hän tuli Japhoon, ja kuin hän löysi haahden, joka tahtoi Tarsikseen mennä, antoi hän palkan, ja astui siihen menemään heidän kanssansa Tarsikseen \Herran\ kasvoin edestä.

1:4 Niin \Herra\ antoi suuren tuulen tulla merelle, ja suuri ilma nousi merellä, niin että haaksi luultiin rikkaantuvan.

1:5 Ja haaksimiehet pelkäsivät, ja kukin huusi jumalansa tykö, ja he heittivät kalut, jotka haahdessa olivat, mereen keviämmäksi tullaksensa. Mutta Jona oli astunut alas haahden toiselle pohjalle, ja makasi uneen nukkuneena.

1:6 Niin haahdenhaltia meni hänen tykönsä, ja sanoi hänelle: miksis makaat? nouse, ja rukoile Jumalaa, että Jumala muistais meitä, ettemme hukkuisi.

1:7 Niin he sanoivat toinen toisellensa: tulkaat, ja heittäkäämme arpaa, tietääksemme, kenenkä tähden tämä onnettomuus meillä on; ja kuin he heittivät arpaa, lankesi arpa Jonan päälle.

1:8 Niin he sanoivat hänelle: ilmoita nyt meille, kenen tähden tämä onnettomuus meillä on? mikä sinun tekos on, ja kustas tulet? kusta maakunnasta eli kansasta sinä olet?

1:9 Hän sanoi heille: minä olen Hebrealainen, ja minä pelkään \Herraa\ Jumalaa taivaasta, joka meren ja karkian on tehnyt.

1:10 Niin ne miehet pelkäsivät suuresti, ja sanoivat hänelle: miksis näin teit? Sillä ne miehet tiesivät hänen \Herran\ edestä

pakenemassa Herran kasvojen edestä; hän oli näet ilmaissut sen heille.

1:11 He sanoivat hänelle: "Mitä on meidän tehtävä sinulle, että meri tulisi meille tyveneksi?" Sillä meri myrskysi myrskyämistensä.

1:12 Hän vastasi heille: "Ottakaa minut ja heittäkää minut mereen, niin meri teille tyventyy. Sillä minä tiedän, että tämä suuri myrsky on tullut teille minun tähteni."

1:13 Miehet soutivat päästäkseen jälleen kuivalle maalle, mutta eivät voineet, sillä meri myrskysi vastaan myrskyämistensä.

1:14 Ja he huusivat Herraa ja sanoivat: "Voi, Herra, älä anna meidän hukkaa tämän miehen hengen tähden äläkä lue syyksemme viatonta verta, sillä sinä, Herra, teet, niinkuin sinulle otollista on."

1:15 Sitten he ottivat Joonan ja heittivät hänet mereen, ja meri asettui raivostansa.

1:16 Ja miehet pelkäsivät suuresti Herraa, uhrasivat Herralle teurasuhrin ja tekivät lupauksia.

2 LUKU

2:1 Mutta Herra toimitti suuren kalan nielaisemaan Joonan. Ja Joonan oli kalan sisässä kolme päivää ja kolme yötä.

2:2 Ja Joonan rukoili Herraa, Jumalaansa, kalan sisässä

2:3 ja sanoi: "Minä huusin ahdistuksessani Herraa, ja hän vastasi minulle. Tuonelan kohdussa minä huusin apua, ja sinä kuulit minun ääneni.

2:4 Sinä syöksit minut syvyyteen, merten sydämeen, ja virta ympäröitsi minut, kaikki sinun kuohusi ja aaltosi vyöryivät minun ylitseni.

2:5 Minä ajattelin: Olen karkoitettu pois sinun silmiesi edestä. Kuitenkin minä saan vielä katsella sinun pyhää temppeleäsi.

2:6 Vedet piirittivät minut aina sieluun asti, syvyys ympäröitsi minut, kaisla kietoutui päähäni.

2:7 Minä vajosin alas vuorten perustuksiin

paenneen; sillä hän oli heille sen sanonut.

1:11 Niin he sanoivat hänelle: mitä meidän pitää sinulle tekemän, että meri meille tyventyis? Sillä meri kävi ja lainehti heidän ylitsensä.

1:12 Hän sanoi heille: ottakaat minut ja heittäkää mereen, niin meri teille tyvenee; sillä minä tiedän, että tämä suuri ilma tulee teidän päällenne minun tähteni.

1:13 Ja miehet koettivat saada haahden kuivalle; mutta ei he voineet, sillä meri kävi väkevästi heidän ylitsensä.

1:14 Niin he huusivat \Herran\ tykö ja sanoivat: voi \Herra\! älä anna meidän hukkaa tämän miehen sielun tähden, ja älä lue meillen tätä viatointa verta! sillä sinä, \Herra\, teet niinkuin sinä tahdot.

1:15 Niin he ottivat Jonan ja heittivät mereen; ja meri asettui lainehtimasta.

1:16 Ja miehet pelkäsivät \Herraa\ suuresti, ja tekivät \Herralle\ uhria ja lupauksia.

2 LUKU

2:1 Mutta \Herra\ toimitti suuren kalan, nielemään Jonaa. Ja Jona oli kalan vatsassa kolme päivää ja kolme yötä.

2:2 Ja Jona rukoili \Herraa\ Jumalaansa, kalan vatsassa,

2:3 ja sanoi: minä huusin \Herraa\ minun ahdistuksessani, ja hän vastasi minua; minä paruin helvetin vatsasta, ja sinä kuulit minun ääneni.

2:4 Sinä heitit minun syvyyteen keskelle merta, niin että aallot minua pyörsivät ympäriinsä; kaikki sinun lainees ja aaltos kävivät minun päällitseni.

2:5 Minä ajattelin minuni hyljätyksi sinun silmäis edestä; kuitenkin saan minä vielä nähdä sinun pyhän templis.

2:6 Vedet piirsivät minua ympäri sieluuni asti; syvyydet piirittivät minun; kaislisto peitti minun pääni.

2:7 Minä vajosin vuorten perustukseen asti;

asti, maan salvat sulkeutuivat minun ylitseni iankaikkisesti. Mutta sinä nostit minun henkeni ylös haudasta, Herra, minun Jumalani.

2:8 Kun sieluni nääntyi minussa, minä muistin Herraa, ja minun rukoukseni tuli sinun tykösi, sinun pyhään temppeliisi.

2:9 Ne, jotka kunnioittavat vääriä jumalia, hylkäävät armonantajansa.

2:10 Mutta minä tahdon uhrata sinulle kiitoksen kaikuessa. Mitä olen luvannut, sen minä täytän. Herrassa on pelastus."

2:11 Sitten Herra käski kalaa, ja se oksensi Joonan kuivalle maalle.

3 LUKU

3:1 Joonalle tuli toistamiseen tämä Herran sana:

3:2 "Nouse ja mene Niiniveen, siihen suureen kaupunkiin, ja saarnaa sille se saarna, minkä minä sinulle puhun."

3:3 Niin Joonas nousi ja meni Niiniveen Herran sanan mukaan. Ja Niinive oli suuri kaupunki Jumalan edessä: kolme päivänmatkaa.

3:4 Ja Joonas käveli kaupungissa aluksi yhden päivänmatkan ja saarnasi sanoen: "Vielä neljäkymmentä päivää, ja Niinive hävitetään."

3:5 Niin Niiniven miehet uskoivat Jumalaan, kuuluttivat paaston ja pukeutuivat säkkeihin, niin suuret kuin pienet.

3:6 Ja kun tieto tästä tuli Niiniven kuninkaalle, nousi hän valtaistuimeltaan, riisui yltään vaippansa, verhoutui säkkiin ja istui tuhkaan.

3:7 Ja hän huudatti Niinivessä: "Kuninkaan ja hänen ylimystensä määräys kuuluu: Älkööt ihmiset älköötäkään eläimet - raavaat ja lampaat - maistako mitään, käykö laitumella tai vettä juoko.

maa salpasi minun teljillänsä iankaikkisesti; mutta sinä otit minun elämäni ulos kadotuksesta, \Herra\ minun Jumalani.

2:8 Kun minun sieluni epäili minussa, niin minä muistin \Herraa\; ja minun rukoukseni tuli sinun tykösi, sinun pyhään templiisi.

2:9 Mutta jotka luottavat turhaan valheeseen, ne hylkäävät laupiuden itse kohtaansa.

2:10 Mutta minä tahdon uhrata sinulle kiitoksella, minä tahdon maksaa lupaukseni; \Herran\ tykönä on apu.

2:11 Ja \Herra\ sanoi kalalle, että hän oksensi Joonan maan päälle.

3 LUKU

3:1 Niin \Herran\ sana tapahtui toisen kerran Jonalle ja sanoi:

3:2 Nouse, mene suureen kaupunkiin Niniveen, saarnaamaan siellä sitä saarna, jonka minä sinulle sanon.

3:3 Silloin Jona nousi ja meni Niniveen \Herran\ sanan jälkeen. Ja Ninive oli Jumalan suuri kaupunki, kolmen päiväkunnan matka.

3:4 Ja kuin Jona rupesi siinä käymään yhden päiväkunnan matkan, huusi hän ja sanoi: vielä on neljäkymmentä päivää; niin Niniven pitää hukkuman.

3:5 Niin Niniven miehet uskoivat Jumalan päälle, ja antoivat saarnata, että paastottaisiin, ja pukivat säkit yllensä sekä pienet että suuret.

3:6 Ja kuin Niniven kuningas sen kuuli, nousi hän istuimeltansa ja riisui kalliit vaatteensa, kääri itsensä säkkiin ja istui tuhkaan.

3:7 Ja antoi kuuluttaa ja sanoa Ninivessä kuninkaan tahdosta ja hänen sankareinsa käskystä, sanoen: ettei yksikään ihminen taikka eläin, karja eli lampaat pidä mitään maistaman eikä laitumelle ajettaman, ja ei vettäkään juoman;

3:8 Verhoutukoot ihmiset ja eläimet säkkeihin, huutakoot väkevästi Jumalaa ja kääntyköt itsekukin pois pahalta tieltänsä sekä väkivallasta, mikä heidän käsiänsä tahraa.

3:9 Ehkäpä Jumala jälleen katuu ja kääntyy vihansa hehkusta, niin ettemme huku."

3:10 Kun Jumala näki heidän tekonsa, että he kääntyivät pois pahalta tieltänsä, niin Jumala katui sitä pahaa, minkä hän oli sanonut tekevänsä heille, eikä tehnyt sitä.

4 LUKU

4:1 Mutta Joonan pahastui tästä kovin, ja hän vihastui.

4:2 Ja hän rukoili Herraa ja sanoi: "Voi Herra! Enkö minä sitä sanonut, kun olin vielä omassa maassani? Siksihän minä ehätin pakenemaan Tarsiiseen. Sillä minä tiesin, että sinä olet armahtavainen ja laupias Jumala, pitkämielinen ja armosta rikas, ja että sinä kadut pahaa.

4:3 Ja nyt, Herra, ota minun henkeni, sillä kuolema on minulle parempi kuin elämä."

4:4 Mutta Herra sanoi: "Onko vihastumisesi oikea?"

4:5 Niin Joonan lähti kaupungista ja asettui kaupungin itäpuolelle. Hän teki itsellensä sinne lehtimajan ja kävi istumaan sen alle varjoon, kunnes näkisi, miten kaupungin oli käyvä.

4:6 Mutta Herra Jumala toimitti risiinikasvin kasvamaan Joonan pään ylitse, varjostamaan hänen päätänsä ja päästämään häntä hänen mielipahastaan. Ja Joonan iloitsi suuresti risiinikasvista.

4:7 Mutta seuraavana päivänä, aamun sarastaessa, Jumala toimitti madon kalvamaan risiinikasvia, niin että se kuivui.

4:8 Ja auringon noustua Jumala toimitti tulikuuman itätuulen, ja aurinko paahtoi Joonan päähän, niin että häntä näännytti. Niin hän toivotti itsellensä kuolemaa ja sanoi: "Parempi on minulle kuolema kuin

3:8 Vaan ihmiset ja eläimet pitää säkkiin puetettaman, ja heidän pitää lujasti Jumalan tykö huutaman. Ja jokainen palatkaan pahasta tieltänsä ja kätensä väkivallasta.

3:9 Kukaties Jumala taitaa kääntyä ja katua, ja lakata hirmuisesta vihastansa, ettemme huku.

3:10 Kun Jumala näki heidän työnsä, että he palasivat pahasta tieltänsä, katui Jumala sitä pahaa, jota hän oli puhunut heille tehdäksensä, ja ei tehnytään.

4 LUKU

4:1 Niin Jona pani sen kovin pahaksensa, ja vihastui.

4:2 Rukoili \Herraa\ ja sanoi: voi \Herra\! sepä se on, minkä minä sanoin, kuin minä olin vielä maassani, sentähden minä tahdoin myös Tarsikseen paeta; sillä minä tiedän, että sinä Jumala olet armollinen, laupias, pitkämielinen, suuresta hyvyydestä ja kadut pahaa.

4:3 Niin ota nyt, \Herra\, minun sieluni minusta pois; sillä minä kuolisin paremmin kuin eläisin.

4:4 Mutta \Herra\ sanoi: luuletkos oikein vihastunees?

4:5 Ja Jona läksi kaupungista ja istui kaupungista itään päin, ja teki siellä itsellensä majan ja istui sen alla varjossa, siihenasti kuin hän näkis, mitä kaupungille tapahtuis.

4:6 Mutta \Herra\ Jumala toimitti yhden pensaan, joka kasvoi Jonan ylitse, että se olis hänen päänsä varjonnut, ja virvoittanut häntä hänen vaivassansa; ja Jona riemuitsi siitä pensaasta suurella ilolla.

4:7 Mutta Herra toimitti madon huomeneltain, kuin aamurusko koitti, joka söi sitä pensasta, että se kuivettui.

4:8 Mutta kuin aurinko noussut oli, toimitti Jumala suuren itätuulen, ja aurinko paisti Jonan päähän, että hän tuli voimattomaksi. Niin hän toivotti sielullensa kuolemaa, ja sanoi: minä kuolisin ennenkuin minä eläisin.

elämä."

4:9 Mutta Jumala sanoi Joonalle: "Onko vihastumisesi risiinikasvin tähden oikea?"

Tämä vastasi: "Oikea on vihastumiseni kuolemaan asti."

4:10 Niin Herra sanoi: "Sinä armahdat risiinikasvia, josta et ole vaivaa nähnyt ja jota et ole kasvattanut, joka yhden yön lapsena syntyi ja yhden yön lapsena kuoli.

4:11 Enkö siis minä armahtaisi Niiniveä, sitä suurta kaupunkia, jossa on enemmän kuin sata kaksikymmentä tuhatta ihmistä, jotka eivät vielä tiedä, kumpi käsi on oikea, kumpi vasen, niin myös paljon eläimiä?"

MIIKA

1 LUKU

1:1 Herran sana, joka tuli mooresetilaiselle Miikalle Jootamin, Aahaan ja Hiskian, Juudan kuningasten, päivinä; se, mitä hän näki Samariaa ja Jerusalemia vastaan.

1:2 Kuulkaa, kaikki kansat; ota korviisi, maa, ja kaikki, mitä maassa on. Ja olkoon Herra, Herra todistaja teitä vastaan, Herra pyhästä temppelistänsä.

1:3 Sillä katso, Herra lähtee asumuksestaan, astuu alas ja polkee maan kukkuloita.

1:4 Vuoret sulavat hänen allansa, ja laaksot halkeavat niinkuin vaha tulen hohteessa, niinkuin vedet, jotka syöksyvät jyrkännettä alas.

1:5 Jaakobin rikoksen tähden tapahtuu tämä kaikki ja Israelin heimon syntien tähden. Mistä on Jaakobin rikos? Eikö Samariasta! Ja mistä Juudan uhrikukkulat? Eivätkö Jerusalemista!

1:6 Niinpä minä panen Samarian kiviraunioksi kedolle, viinitarhan istutusmaaksi, syökseen laaksoon sen kivet ja paljastan sen perustukset.

1:7 Kaikki sen jumalankuvat särjetään, kaikki sen portonpalkat poltetaan tulella, ja kaikki sen epäjumalankuvat minä hävitän;

4:9 Niin Jumala sanoi Jonalle: luuletkos oikein vihastunees siitä pensaasta? Ja hän sanoi: minä vihastun hamaan kuolemaan asti.

4:10 Ja \Herra\ sanoi: sinä armahdat pensasta, josta et mitään vaivaa nähnyt, etkä sitä kasvattanut, joka ynnä kasvoi ja ynnä katosi:

4:11 Eikö minun pitänyt armahtaman suurta kaupunkin Niniveä, jossa on enempi kuin sata tuhatta ja kaksikymmentä tuhatta ihmistä, jotka ei tiedä eroittaa kumpi oikia eli kumpi vasen käsi on, niin myös paljo eläimiä?

MIIKA

1 LUKU

1:1 Tämä on \Herran\ sana, joka tapahtui Miikalle Moresasta, Jotamin, Ahaksen ja Jehiskian, Juudan kuningasten aikana, jonka hän näki Samariasta ja Jerusalemista.

1:2 Kuulkaat kaikki kansat; sinä maa, ota vaari, ja kaikki, mitä siinä on; ja Herra \Jumala\ olkoon todistaja teitä vastaan, Herra pyhästä templistänsä,

1:3 Katso, \Herra\ lähtee siastansa, astuu alas ja polkee maan korkeuksia:

1:4 Niin että vuoret sulavat hänen allansa, ja laaksot halkeevat, niinkuin medenvaha sulaa tulen edessä, ja niinkuin vedet, jotka korkialta alas vuotavat.

1:5 Kaikki nämät tapahtuvat Jakobin ylitsekäymisen tähden, ja Israelin huoneen syntein tähden. Kuka siis on Jakobin ylitsekäymys? Eikö Samaria? ja kutka ovat Juudan korkeudet? Eikö Jerusalem?

1:6 Minä teen Samarian kiviraunioksi kedolla, joka pannaan viinamäen ympäri, ja vieritän hänen kivensä laaksoon, ja särjen perustukseen asti maahan.

1:7 Kaikki heidän epäjumalansa pitää rikottaman, ja kaikki heidän palkkansa tulella poltettaman, ja minä hävitän kaikki

sillä portonpalkoista se on ne koonnut, ja portonpalkoiksi pitää niitten jälleen tuleman.

1:8 Tämän tähden minä tahdon valittaa ja voitotella, käydä avojaloin ja vaipatta, virittää valituslaulun kuin aavikkosudet, suruhuudon kuin kamelikurjet.

1:9 Sillä parantumaton on sen haava; se ulottuu Juudaan asti, se käy minun kansani porttiin saakka, aina Jerusalemiin saakka.

1:10 Älkää ilmoittako sitä Gatissa, älkää, älkää itkekö. Minä vieriskelen tuhassa Beet-Leafrassa.

1:11 Käy matkaan, Saafirin asujatar, häpeällisesti paljastettuna! Saananin asujatar ei lähde. Beet-Eselin valitus riistää teiltä pysähdyspaikan.

1:12 Onnea odottaa tuskaisesti Maarotin asujatar; mutta onnettomuus tulee Herralta Jerusalemin portille.

1:13 Valjasta hevoset vaunujen eteen, Laakiin asujatar; sieltä on alku tytär Siionin syntiin, sillä sinussa tavattiin Israelin rikokset.

1:14 Sentähden sinä annat eron Mooreset-Gatille. Aksibin talot tulevat olemaan pettymys Israelin kuninkaille.

1:15 Minä tuon vieläkin perijän sinulle, Maaresan asujatar. Adullamiin asti kulkee Israelin kunnia.

1:16 Ajele ja keritse pääsi paljaaksi lasten tähden, jotka olivat sinun ilosi. Ajele pääsi leveästi paljaaksi, niinkuin on korppikotkalla, sillä he menevät luotasi pois pakkosiirtolaisuuteen.

2 LUKU

2:1 Voi niitä, jotka miettivät turmiota ja valmistelevat paha vuoteillansa! Aamun valjettua he sen tekevät, sillä heillä on siihen valta.

2:2 He himoitsevat peltoja ja ryöstävät ne,

heidän kuvansa; sillä he ovat porton palkasta kootut; sentähden pitää heidän jälleen porton palkaksi tuleman.

1:8 Sitä minun täytyy valittaa ja parkua, minun täytyy riisuttuna ja alasti käydä; minun pitää valittaman niinkuin lohikärmeet ja murehtiman niinkuin nälkäkurki.

1:9 Sillä tähän vitsaukseen ei ole yhtään neuvoa; joka jo Juudaan asti on tullut, ja pitää ulottuman minun kansani porttiin asti, Jerusalemiin asti.

1:10 Älkää sitä Gatissa ilmoittako, älkää antako kuulla teidän itkuanne; vaan menkää tuhkahuoneeseen ja istukaat tuhkaan.

1:11 Lähde pois, sinä kauniin kaupungin asuvainen, häpiällä paljastettu. Karjakaupungin asuvaiset ei tule ulos, että valitus on lähipaikoissa, jotka saavat teiltä ylöspitämisensä.

1:12 Se surullinen kaupunki murehtii sen hyvän tähden; sillä onnettomuus pitää \Herralta\ tuleman hamaan Jerusalemiin porttiin.

1:13 Sinä kaupunki Lakis, valjasta ratasten eteen liukkaat hevoset, ja mene matkaas; sinä olet Zionin tyttäreille synnin alku ollut, sillä sinussa on löydetty Israelin rikoksia.

1:14 Sinun täytyy niin lahjat antaa kuin Gatikin; Aksibin huoneen pitää Israelin kuningasten liitosta luopuman.

1:15 Minä saatan sinulle, Maresa, oikian perillisen, ja Israelin kunnian pitää Adullamiin asti tuleman.

1:16 Tee pääs paljaaksi, ja keritse sinus, sinun kaunisten lastes tähden; ajele pääs paljaaksi niinkuin kotka, sillä he ovat viedyt sinulta pois vangittuina.

2 LUKU

2:1 Voi niitä, jotka vahinkoa ajattelevat, ja pahoja juonia vuoteissansa ahkeroitsevat! että he sen täyttäisivät kuin aamu valistaa; sillä heilläpä valta on.

2:2 He ahnehtivat peltoja, jotka he

taloja, ja ottavat ne; he sortavat miestä ja hänen taloansa, miestä ja hänen perintöosaansa.

2:3 Sentähden, näin sanoo Herra: Katso, minä mietin tätä sukua vastaan onnettomuutta: siitä te ette saa kaulaanne irti etkä voi ylpeästi astella; sillä se on oleva paha aika.

2:4 Sinä päivänä viritetään teistä pilkkalaulu ja veisataan valitusvirsi. "Se on tapahtunut", sanotaan, "me olemme perin hävitetyt, hän on vaihtanut pois minun kansani osan. Kuinka hän siirtää sen minulta pois! Hän jakaa meidän peltomme luopioille."

2:5 Sentähden ei sinulla ole oleva ketään, joka heittäisi arpaa maaosuudesta Herran seurakunnassa.

2:6 "Älkää saarnatko", saarnaavat he, "sellaisista ei pidä saarnata; eikö väisty pois häpäiseminen?"

2:7 Onko tämä Jaakobin heimon puhetta? Onko Herra pikavihainen? Ovatko sellaisia hänen tekonsa? Eivätkö hänen puheensa ole hyvät sitä kohtaan, joka oikein vaeltaa?

2:8 Mutta aikoja sitten on minun kansani asettunut viholliseksi; vaatteiden päältä te kiskotte vaipan niiltä, jotka huoleti kulkevat, jotka sotaa väistävät.

2:9 Minun kansani naiset te ajatte pois heidän kodeistansa, jotka ovat heidän ilonsa; heidän pieniltä lapsiltansa te otatte minun kunniani ainiaaksi.

2:10 Nouskaa ja menkää pois: ei tässä ole leposijaa saastutuksen tähden, joka on saanut aikaan turmion, parantumattoman turmion.

2:11 Jos tulisi mies, joka tuulta tavoittelisi ja petollisuudessaan valhettelisi: "Minä saarnaan sinulle viinistä ja väkijuomasta", siinä olisi saarnaaja tälle kansalle.

2:12 Minä tahdon tarkoin koota sinut, Jaakob, kaikkinesi, visusti kerätä Israelin

väkivallalla ottavat, ja huoneita, jotka he omistavat; ja tekevät ylöllistä jokaisen huoneen kanssa ja jokaisen perinnön kanssa.

2:3 Sentähden sanoo \Herra\ näin: katso, minä ajattelen tälle sukukunnalle paha, josta ei teidän pidä voiman vetää pois teidän kansanne, eikä teidän pidä niin ylpiästi käymän; sillä paha aika tulee.

2:4 Sillä ajalla pitää teistä sananlasku otettaman, ja surkia valitus valitettaman, sanoen: me olemme peräti hävitetyt; minun kansani osa on muutettu; kuinka hän meiltä pellot ottaa pois, ja ne jakaa.

2:5 Ja tosin ei teillä pidä osaa \Herran\ seurakunnassa oleman.

2:6 Ei teidän pidä (sanovat he) saarnaaman, muiden pitää saarnaaman; ei niiden pidä saarnaaman niinkuin te: emme niin ratki häpiään tule.

2:7 Niin Jakobin huone itsensä lohduttaa: luuletkos \Herran\ hengen lyhennetyksi? eikö hänen näitä pitäisi tekemän? eikö minun puheeni ole hyvä sille, joka oikein vaeltaa?

2:8 Mutta minun kansani on jo ennen tätä hankkinut niinkuin vihollinen; he ryöstävät sekä hameen että päällisvaatteen niinkuin sodassa niiltä, jotka suruttomasti vaeltavat.

2:9 Te ajatte pois minun kansani vaimot kauniista huoneistansa, ja alati otatte pois heidän nuorukaisiltansa minun kaunistukseni.

2:10 Sentähden nouskaat ja menkää pois; sillä ette saa tässä olla; saastaisuutensa tähden pitää heidän armottomasti häviämän.

2:11 Jos joku lipilaari olis ja valheen saarnaaja, (joka sanois:) minä tahdon saarnata, kuinka teidän pitää viinaa ja väkeväää juomaa juoman; senkaltainen saarnaaja olis tälle kansalle sovelias.

2:12 Mutta minä tahdon sinua, Jadob, kokonansa koota, ja jääneet Israelissa

jääneet, saattaa heidät yhteen, niinkuin lampaat tarhaan, niinkuin lauman laiumellensa: on oleva ihmisten kohina!

2:13 Tien aukaisija käy heidän edellensä; he aukaisevat tiensä, kulkevat portille ja lähtevät siitä ulos. Heidän kuninkaansa käy heidän edellään, ja Herra heitä johdattaa.

3 LUKU

3:1 Ja minä sanoin: Kuulkaa, Jaakobin päämiehet ja Israelin heimon ruhtinaat! Eikö teidän tulisi tuntea oikeus,

3:2 teidän, jotka vihaatte hyvää ja rakastatte pahaa, jotka raastatte ihmisten nahan heidän päältänsä ja lihan irti heidän luistansa?

3:3 Ne, jotka syövät minun kansani lihan ja nylkevät nahan heidän päältänsä ja murskaavat heidän luunsa, paloittelevat niinkuin pataan, niinkuin lihan kattilaan -

3:4 kerran he huutavat Herran puoleen, mutta hän ei vastaa heille, vaan kätkee heiltä kasvonsa sinä aikana, koska he ovat pahoja töitä tehneet.

3:5 Näin sanoo Herra niitä profeettoja vastaan, jotka eksyttävät minun kansaani, jotka huutavat: "Rauha!", kun heidän hampaissaan on purtavaa, mutta julistavat pyhän sodan sille, joka ei anna mitään heidän suuhunsa:

3:6 Sentähden tulee teille yö, näkyjä vailla, teille tulee pimeys, ennustelua vailla. Aurinko laskee näiltä profeetoilta, ja päivä heiltä pimenee.

3:7 Näkijät joutuvat häpeään, ja ennustelijat punastuvat. Kaikki he peittävät partansa, sillä Jumalan vastausta ei tule.

3:8 Mutta minä olen täynnä voimaa, Herran Henkeä, oikeutta ja väkevyyttä ilmoittaakseni Jaakobille sen rikokset ja

saattaa kokoon, ja tahdon heitä, niinkuin Botsran lauman, yhteen saattaa; niinkuin lauma pihatossa, niin myös sen pitää ihmisistä kopiseman.

2:13 Yksi särkiä pitää astuman ylös heidän edellensä; heidän pitää särkemän lävitse, ja käymän portista ulos ja sisälle; ja heidän kuninkaansa pitää käymän heidän edellensä, ja \Herra\ kaikkein ensin heitä.

3 LUKU

3:1 Ja minä sanoin: kuulkaat siis te Jakobin päämiehet, ja te Israelin huoneen esimiehet: eikö teidän pitäisi oikeutta tietämän?

3:2 Mutta te vihaatte hyvää ja rakastatte pahaa; te nyljette heiltä heidän nahkansa, ja kalvatte lihan heidän luistansa;

3:3 Ja syötte minun kansani lihan, ja kuin te olette heiltä nahan nylkeneet, niin te särjette heidän luunsa, ja hakkaatte rikki ne niinkuin pataan, ja niinkuin lihan kattilaan.

3:4 Sentähden kuin te \Herran\ tykö huudatte, niin ei hän teitä kuule, vaan peittää silloin teiltä kasvonsa, niinkuin te olette teidän pahalla menollanne ansainneet.

3:5 Näin sanoo \Herra\ niistä prophetaista, jotka minun kansaani viettelevät: he saarnaavat rauhaa, kuin heille syötävää annetaan; mutta kuin ei heidän suuhunsa mitään anneta, saarnaavat he sodan tulevan.

3:6 Sentähden pitää teidän näkynne yöksi, ja teidän aavistuksenne pimeydeksi tuleman. Auringon pitää laskeman niiden prophetain ylitse, ja päivän pitää pimenemän heidän päältänsä.

3:7 Ja näkiäin pitää häpiään tuleman, ja ennustajain häpeemän, ja kaikkein täytyy suunsa peittää, ettei siellä ole Jumalan sanaa.

3:8 Mutta minä olen täynnä \Herran\ hengen voimaa, ja oikeutta ja väkevyyttä, että minä tohdin ilmoittaa Jakobille

Israelille sen synnit.

3:9 Kuulkaa tämä, Jaakobin heimon päämiehet ja Israelin heimon ruhtinaat, te, jotka halveksitte oikeutta ja vääristätte kaiken suoran,

3:10 rakennatte Siionia veritöillä ja Jerusalemia vääryydellä.

3:11 Sen päämiehet jakavat oikeutta lahjuksia vastaan, sen papit opettavat maksusta, ja sen profeetat ennustelevat rahasta. Mutta Herraan he turvautuvat, sanoen: "Eikö Herra ole meidän keskellämme? Ei tule meille onnettomuutta."

3:12 Siitä syystä, teidän tähtenne, Siion kynnetään pelloksi, Jerusalemi tulee kiviraunioksi ja temppelivuori metsäkukulaksi.

4 LUKU

4:1 Aikojen lopussa on Herran temppelin vuori seisova vahvana, ylimmäisenä vuorista, ja se on oleva korkein kukkuloista, ja sinne virtaavat kansat.

4:2 Monet pakanakansat lähtevät liikkeelle sanoen: "Tulkaa, nouskaamme Herran vuorelle, Jaakobin Jumalan temppeliin, että hän opettaisi meille teitänsä ja me vaeltaisimme hänen polkujansa; sillä Siionista lähtee laki, Jerusalemiasta Herran sana."

4:3 Ja hän tuomitsee monien kansojen kesken, säätää oikeutta väkeville pakanakansoille, kaukasiin maihin saakka. Niin he takovat miekkansa vantaiksi ja keihäänsä vesureiksi; kansa ei nosta miekkaa kansaa vastaan, eivätkä he enää opettele sotimaan.

4:4 He istuvat kukin oman viinipuunsa ja viikunapuunsa alla kenenkään peljättämättä. Sillä Herran Sebaotin suu on puhunut.

4:5 Sillä kaikki kansat vaeltavat jumalansa nimessä kukin, mutta me vaellamme Herran, meidän Jumalamme, nimessä aina ja iankaikkisesti.

ylitsekäymisensä ja Israelille syntinsä.

3:9 Niin kuulkaat siis tätä, te Jakobin huoneen päämiehet, ja te Israelin huoneen esimiehet: te, jotka oikeutta kauhistutte, ja käännätte toisin kaikki, mikä toimellinen on; 3:10 Te jotka Zionin verellä rakennatte, ja Jerusalemin vääryydellä.

3:11 Hänen päämiehensä tuomitsevat lahjain tähden, hänen pappinsa opettavat palkan tähden, ja heidän prophetansa aavistavat rahan tähden; luottavat kuitenkin \Herraan\, ja sanovat: eikö \Herra\ ole meidän seassamme? Ei taida onnettomuus meitä käsittää.

3:12 Sentähden pitää Zion kynnettämän teidän tähtenne niinkuin pelto, ja Jerusalemi pitää tuleman kiviraunioksi, ja temppelin vuori metsän kukkulaksi.

4 LUKU

4:1 Mutta viimeisinä päivinä pitää sen vuoren, jolla \Herran\ huone on, vahvistuman, ja oleman korkeimman kaikkia muita vuoria, ja korotettaman kukkulain ylitse; ja kansat pitää sinne juokseman.

4:2 Ja moninaiset pakanat sinne menemän ja sanoman: tulkaat ja astukaamme ylös \Herran\ vuorelle ja Jakobin Jumalan huoneen tykö, että hän opettaisi meille teitänsä, ja me vaeltaisimme hänen poluillansa. Sillä Zionista on laki tuleva, ja \Herran\ sana Jerusalemiasta.

4:3 Ja hän on tuomitseva paljon kansan seassa, ja rankaiseva väkevät pakanat kaukaisissa maakunnissa; silloin pitää heidän miekkansa vannaiksi tekemän ja keihäänsä viikahteiksi. Ei yhdenkään kansan pidä toista kansaa vastaan miekkaa nostaman, eikä enään tottuman sotimaan.

4:4 Jokaisen pitää viinapuunsa ja fikunapuunsa alla pelkäämättä asuman; sillä \Herran\ Sebaotin suu on sen puhunut.

4:5 Jokainen kansa pitää Jumalansa nimessä vaeltaman; mutta meidän pitää vaeltaman \Herran\ meidän Jumalamme nimeen, aina ja iankaikkisesti.

4:6 Sinä päivänä, sanoo Herra, minä tahdon koota ontuvat ja kerätä hajalleen-
ajetut ja ne, joille minä olin tuottanut
onnettomuutta.

4:7 Minä teen ontuvista talteenjäävät ja
kauasjoutuneista väkevän kansan. Ja Herra
on oleva heidän kuninkaansa Siionin
vuorella siitä alkaen ja iankaikkisesti.

4:8 Ja sinä Karjatorni, tytär Siionin kukkula!
Sinun luoksesi on tuleva, on saapuva
entinen hallitus, tytär Jerusalemiä vallinnut
kuninkuus.

4:9 Ja nyt - miksi sinä ääneen vaikeroit?
Eikö sinulla ole kuningasta, onko sinun
neuvonantajasi kadonnut, koska kipu on
vallannut sinut niinkuin synnyttäväisen?

4:10 Vääntelehdi vain kouristuksissasi, tytär
Siion, niinkuin synnyttäjä, sillä nyt sinun on
lähdettävä ulos kaupungista ja asuttava
kedolla ja mentävä Baabeliin asti: siellä
sinut pelastetaan; siellä lunastaa sinut
Herra vihamiestesesi käsistä.

4:11 Nyt kokoontuu sinua vastaan paljon
pakanoita, jotka sanovat: "Se
saastutettakoon; katselkoot meidän
silmämme iloksensa Siionia!"

4:12 Mutta he eivät tunne Herran
aivoituksia eivätkä ymmärrä hänen
neuvoansa, sillä hän kokoaa heidät niinkuin
lyhteet puimatantereelle.

4:13 Nouse ja pui, tytär Siion, sillä minä
annan sinulle rautasarvet ja vaskisorkat
minä sinulle annan, ja sinä survot
murskaksi monet kansat. Ja minä vihin
Herralle, tuhon omaksi, heidän väärän
voittonsa, kaiken maan Herralle heidän
rikkautensa.

5 LUKU

5:1 Nyt yhdy laumaksi, sinä hyökkääjäin
ahdistama tytär! Meitä piiritetään, he lyövät
sauvalla poskelle Israelin tuomaria.

5:2 Mutta sinä, Betlehem Efrata, joka olet
vähäinen olemaan Juudan sukujen
joukossa, sinusta minulle tulee se, joka on

4:6 Sillä ajalla, sanoo \Herra\, tahdon
minä ontuvaiset koota, ja saattaa hyljätyt
kokoon, ja sen, jota minä vaivannut olen.

4:7 Ja tahdon ontuvaiselle perillisiä
saattaa, ja heikon suureksi kansaksi tehdä.
Ja \Herra\ on itse oleva heidän
kuninkaansa Zionin vuorella tästä ajasta
hamaan iankaikkisuuteen.

4:8 Ja sinä Ederin torni, Zionin tyttären
linna, sinun tykös pitää tuleman, ja pitää
tuleman sen entinen esivalta, Jerusalemin
tyttären valtakunta.

4:9 Miksi sinä nyt niin lakkaamatta huudat?
Eikö kuningas ole sinun kanssas? Ovatko
sinun neuvonantajas hukkuneet, että kipu
tarttui sinuun niinkuin synnyttäväiseen?

4:10 Murehdi ja huokaa sinä, Zionin tytär,
niinkuin synnyttäväinen: sillä sinun täytyy
mennä ulos kaupungista ja kedolla asua, ja
mennä hamaan Babeliin; mutta sinä
päästetään taas sieltä, siellä on \Herra\
sinun päästävä sinun vihollises kädestä.

4:11 Sillä monet pakanat pitää
kokoontuman sinua vastaan, ja sanoman:
hän on alttiiksi annettu, me tahdomme
meidän himomme nähdä Zionista.

4:12 Mutta ei he \Herran\ ajatuksista
mitään tiedä, eikä ota vaaria hänen
neuvostansa; sillä hän on hakenut heitä
kokoon, niinkuin lyhteet riiheen.

4:13 Sentähden nouse ja tapa riittä sinä
Zionin tytär; sillä minä tahdon sinulle tehdä
rautaiset sarvet ja vaskiset kynnet, että
paljon kansaa runtelet. Niin minä tahdon
myös heidän tavaransa alttiiksi antaa
\Herralle\, ja heidän hyvyytensä kaiken
maailman hallitsialle.

5 LUKU

4:14 Mutta hankitse nyt, sinä sotanainen:
sillä meitä piiritetään; ja Israelin tuomaria
vitsalla poskelle lyödään.

5:1 Ja sinä, Betlehem Ephrata, joka
vähäinen olet Juudan tuhanten seassa,
sinusta on minulle se tuleva, joka Israelissa

oleva hallitsija Israelissa, jonka alkuperä on muinaisuudesta, iankaikkisista ajoista.

5:3 Sentähden Herra antaa heidät alttiiksi siihen aikaan asti, jolloin synnyttäjä on synnyttänyt; silloin jäljellejääneet hänen veljistänsä palajavat israelilaisten luokse.

5:4 Ja hän on astuva esiin ja kaitseva Herran voimassa, Herran, Jumalansa, nimen valtasuuruudessa. Ja he asuvat alallansa, sillä silloin on hän oleva suuri hamaan maan ääriin saakka.

5:5 Ja hän on oleva rauha: jos Assur hyökkää maahamme, jos se astuu palatseihimme, niin me asetamme sitä vastaan seitsemän paimenta ja kahdeksan ruhtinasta.

5:6 Nämä kaitsevat miekalla Assurin maata, Nimrodin maata sen omain ovien ääressä. Hän on pelastava meidät Assurin vallasta, jos se hyökkää meidän maahamme, jos se astuu meidän alueellemme.

5:7 Ja ne, jotka ovat jäljellä Jaakobista monien kansain seassa, ovat niinkuin kaste, joka tulee Herralta, niinkuin sadekuuro ruohikolle; se ei odota miestä, ei varro ihmislapsia.

5:8 Ja ne, jotka ovat jäljellä Jaakobista, pakanain seassa, monien kansain keskellä, ovat niinkuin leijona metsäneläinten seassa, niinkuin nuori jalopeura lammaislauman keskellä: jos se hyökkää, tallaa maahan ja raatelee, ei pelastajaa ole.

5:9 Kohotkoon sinun kätesi vihollisiasi vastaan, ja sinun vihamiehesi hävitköt.

5:10 Sinä päivänä, sanoo Herra, minä hävitän sinulta hevosesi ja teen lopun sinun vaunuistasi.

5:11 Minä hävitän sinun maasi kaupungit ja hajotan maahan kaikki sinun varustuksesi.

5:12 Minä hävitän loitsut sinun käsistäsi, eikä sinulle enää jää ennustelijoita.

5:13 Minä hävitän sinun jumalankuvasi ja

on hallitsia oleva, jonka uloskäymys on ollut alusta ja iankaikkisuudesta.

5:2 Hän antaa heitä siihen aikaan asti vaivattaa, kuin se on synnyttänyt, jonka pitää synnyttämän; ja jääneet hänen veljistänsä pitää tuleman jälleen Israelin lasten tykö.

5:3 Mutta hän on astuva edes, ja kaitseva \Herran\ väkevyyden kautta, ja \Herran\ Jumalansa nimen korkeuden kautta, ja heidän pitää levossa asuman; sillä hän on nyt kuuluisaksi tuleva niin lavalta kuin maailma on.

5:4 Me saamme myös rauhan Assurilta, joka nyt meidän maallemme tullut on, ja meidän huoneemme tallannut on; sillä häntä vastaan pitää seitsemän paimenta ja kahdeksan päämiestä herätettämän.

5:5 Jotka Assurin maan miekalla hävittävät, ja Nimrodin maan heidän omisiansa; niin me Assurista päästetyksi tulemme, joka meidän maallemme tullut on, ja meidän rajamme tallannut on.

5:6 Ja jääneet Jakobissa pitää myös monen kansan seassa oleman, niinkuin kaste \Herralta\, ja niinkuin sateen pisarat ruoholla, joka ei ketään odota, eikä ihmistä tottele.

5:7 Ja jääneet Jakobista pitää pakanain seassa, monen kansan tykönä oleman, niinkuin jalopeura metsän petoin seassa, ja niinkuin nuori jalopeura lammaislauman seassa, jota ei kenkään voi karkottaa, kuin hän menee lävitse, sotkuu ja repelee.

5:8 Sinun kätes saa voiton kaikkia vihollisias vastaan, että kaikki sinun vihollises hävitetään.

5:9 Sillä ajalla, sanoo \Herra\, tahdon minä ottaa sinulta pois sinun hevoses, ja kadottaa sinun rattaas,

5:10 Ja tahdon sinun maas kaupungit hävittää, ja kaikki sinun linnas särkeä;

5:11 Ja tahdon velhot sinussa hävittää, ettei yksikään tietäjä pidä sinun tykönäs oleman.

5:12 Minä tahdon temmata pois sinun

patsaasi, etkä sinä enää kumarra kättesi tekoa.

5:14 Minä kukistan asera-karsikkosi sinun keskuudestasi ja tuhoan sinun kaupunkisi.

5:15 Ja minä kostan vihassa ja kiivaudessa pakanakansoille, jotka eivät olleet kuuliaisia.

6 LUKU

6:1 Kuulkaa, mitä Herra sanoo: Nouse ja käy oikeutta vuorten kanssa, ja kukkulat kuulkoot sinun äänesi.

6:2 Kuulkaa Herran oikeudenkäyntiä, vuoret, te iäti kestävät, maan perustukset; sillä oikeudenkäynti on Herralla kansaansa vastaan, ja Israelin kanssa hän käy tuomiolle:

6:3 "Minun kansani, mitä minä olen sinulle tehnyt, ja millä olen sinut väsyttänyt? Vastaa minulle!

6:4 Minähän olen johdattanut sinut Egyptin maasta, vapahtanut sinut orjuuden pesästä; ja minä lähetin Mooseksen, Aaronin ja Mirjamin käymään sinun edelläsi.

6:5 Muista, kansani, mitä oli mielessä Baalakilla, Mooabin kuninkaalla, ja mitä Bileam, Beorin poika, hänelle vastasi, Sittimistä lähtien Gilgaliin asti, että käsittäisit Herran vanhurskaat teot." -

6:6 "Mitä tuoden minä voisin käydä Herran eteen, kumartua korkeuden Jumalan eteen? Käynkö hänen eteensä tuoden polttouhreja, vuodenvanhoja vasikoita?

6:7 Ovatko Herralle mieleen tuhannet oinaat, kymmenettuhannet öljyvirrat? Annanko esikoiseni rikoksestani, ruumiini hedelmän sieluni syntiuhriksi?" -

6:8 Hän on ilmoittanut sinulle, ihminen, mikä hyvä on; ja mitä muuta Herra sinulta vaatii, kuin että teet sitä, mikä oikein on, rakastat laupeutta ja vaellat nöyrästi Jumalasi edessä?

6:9 Herran ääni huutaa kaupungille - ja

kuvas ja epäjumalas sinusta, ettei sinun pitä enää kumartaman sinun kättes tekoja.

5:13 Ja tahdon hakata maahan sinun metsistösi, ja sinun kaupunkisi hävittää.

5:14 Ja minä tahdon kostaa hirmuisuudella ja vihalla kaikki pakanat, jotka ei tahdo kuulla.

6 LUKU

6:1 Kuulkaat siis, mitä \Herra\ sanoo: nouse ja nuhtelee vuoria, ja kuulkaan kukkulat sinun ääntäs.

6:2 Kuulkaat, te vuoret, \Herran\ riitaa, ja te väkevät maan perustukset; sillä \Herralla\ on riita kansansa kanssa, ja Israelin kanssa tahtoo hän kamppailla.

6:3 Minun kansani, mitä minä olen sinulle tehnyt, eli millä minä olen sinua raskauttanut? Sano minulle!

6:4 Minä olen kuitenkin sinun Egyptin maalta vienyt ylös, ja lunastin sinun orjuuden huoneesta; ja lähetin sinun etees Mooseksen, Aaronin ja Mirjamin.

6:5 Minun kansani, muista siis, mitä neuvoa Balak Moabin kuningas piti, ja mitä Bileam Peorin poika häntä vastasi, Sittimistä hamaan Gilgaliin asti, että te tietäisitte \Herran\ vanhurskaita töitä.

6:6 Millä minun pitää \Herraa\ lepyttämän? kumarruksellako korkian Jumalan edessä? pitääkö minun häntä lepyttämän polttouhrilla ja vuosikuntaisilla vasikoilla?

6:7 Luuletkos, että \Herra\ mielistyy moneen tuhanteen oinaasen, taikka öljyyn, vaikka sitä epälukuiset virrat täynnä olisivat? Eli pitääkö minun antaman esikoisen poikani minun ylitsekäymiseni tähden, eli minun ruumiini hedelmän minun sieluni synnin tähden?

6:8 Se on sinulle sanottu, ihminen, mikä hyvä on, ja mitä \Herra\ sinulta vaatii, nimittäin, että kätket Jumalan sanan, ja harjoitat rakkautta, ja olet nöyrä sinun Jumalasi edessä.

6:9 \Herran\ äänen pitää kuuluman

ymmärtäväisyyttä on, että sinun nimestäsi otetaan vaari. Totelkaa vitsaa ja häntä, joka on sen määrännyt.

6:10 Vieläkö ovat jumalattoman talossa vääryyden aarteet ja vajaa, kirottu eefamitta?

6:11 Olisinko minä puhdas, jos minulla olisi väärä vaaka ja kukkarossa petolliset punnusketit?

6:12 Sen rikkaat ovat täynnä väkivaltaa, sen asukkaat puhuvat valhetta, kieli heidän suussansa on pelkkää petosta.

6:13 Niinpä minäkin lyön sinut sairaaksi, teen sinut autioksi sinun syntiesi tähden.

6:14 Sinä syöt, mutta et tule ravituksi, ja sinun vatsassasi on tyhjiys. Minkä viet pois, sitä et saa pelastetuksi; ja minkä pelastetuksi saat, sen minä annan alttiiksi miekalle.

6:15 Sinä kylvät, mutta et leikkaa. Sinä puserrat öljyä, mutta et öljyllä itseäsi voitele, ja rypälemehua, mutta et viiniä juo.

6:16 Mutta Omrin ohjeita noudatetaan ja kaikkia Ahabin suvun tekoja; ja heidän nevojensa mukaan te vaellatte, että minä saattaisin sinut autioksi ja sen asukkaat pilkaksi; ja te saatte kantaa minun kansani häväistyksen.

7 LUKU

7:1 Voi minua, sillä minun käy niinkuin hedelmäkorjuussa, niinkuin viinisadon jälkikorjuussa: ei ole rypälettä syödäkseeni, ei varhaisviikunaa, jota minun sieluni himoitsee.

7:2 Poissa ovat hurskaat maasta, eikä oikeamielistä ole ihmisten seassa. Kaikki he väijyvät verta, pyydystävät verkolla toinen toistansa.

7:3 Pahantekoon molemmin käsin! Sitä taidolla tekemään! Päämies vaatii, tuomari maksusta tuomitsee, ja mahtava puhuu julki sielunsa himon; senkaltaista he punovat.

kaupungin ylitse, mutta joka sinun nimeäs pelkää, pitää menestymän: kuulkaat vitsaa, ja kuka sen on toimittanut.

6:10 Eikö vielä ole väärä tavara jumalattomien huoneissa, ja vähä mitta kauhistukseksi?

6:11 Eli pitäiskö minun väärät va'at ja petolliset puntarit säkeissä kohtuulliseksi arvaaman?

6:12 Joiden kautta hänen rikkaansa paljon vääryyttä tekevät, ja hänen asuvaisensa valhettelevat; ja pettäväinen kieli on heidän suussansa.

6:13 Sentähden minä rupeen myös sinua rankaisemaan, ja hävitän sinua sinun synteis tähden.

6:14 Sinä syöt, ja et taida ravituksi tulla, ja sinä pitää sinussas nöyryytettämän. Mitäs kätket, ei sen pidä pääsemän, ja mitä pääsee, sen minä miekalle annan.

6:15 Sinä kylvät, ja et leikkaa; sinä sotkut öljypuita, ja et saa itsiäs öljyllä voidella, ja kuurnitset viinaa, ja et saa sitä juoda.

6:16 Sillä Omrin säädyt ahkerasti pidetään, ja kaikki Ahabin huoneen teot, ja te vaellatte heidän neuvoissansa; sentähden tahdon minä sinun autioksi tehdä, ja sen maan asuwait pilkaksi, ja teidän pitää minun kansani häpiän kantaman.

7 LUKU

7:1 Voi minua! sillä minulle tapahtuu niinkuin sille, joka viinamäessä tähteitä hakee, kussa ei viinamarjoja löytä syötää; ja minun sieluni himoitsee varhaista hedelmää.

7:2 Hyvät ovat maasta kadonneet pois, ja vanhurskaat ei ole enään ihmisten seassa; kaikki he väijyvät verta vuodattaaksensa, jokainen vakoo toista, käsittääksensä häntä.

7:3 Ja luulevat hyvästi tekevänsä, koska he pahasti tekevät. Mitä päämies tahtoo, sitä tuomari sanoo, että se hänelle jotakin hyvää jälleen tekis; väkevät puhuvat oman tahtonsa jälkeen vahingoittaaksensa, ja

7:4 Paras heistä on kuin orjantappura, oikeamielisin pahempi kuin teräväokainen aita. Sinun tähystäjäisi ilmoittama päivä, kosto sinulle, tulee. Silloin he joutuvat sekasortoon.

7:5 Älkää uskoko ystävää, älkää luottako uskottuun; vaimolta, joka sylissäsi lepää, varo suusi ovet.

7:6 Sillä poika halveksii isää, tytär nousee äitiänsä vastaan, miniä anoppiansa vastaan; ihmisen vihamiehiä ovat hänen omat perhekuntalaisensa.

7:7 Mutta minä panen toivoni Herraan, odotan pelastukseni Jumalaa: minun Jumalani on minua kuuleva.

7:8 Älkää iloitko, minun viholliseni, minusta: jos minä olen langennut, niin minä nousen; jos istun pimeydessä, on Herra minun valkeuteni.

7:9 Minä tahdon kantaa Herran vihaa, sillä minä olen tehnyt syntiä häntä vastaan, siihen asti että hän minun asiani toimittaa ja hankkii minulle oikeuden. Hän tuo minut valkeuteen, minä saan nähdä hänen vanhurskautensa.

7:10 Minun viholliseni saavat nähdä sen, ja häpeä on peittävä heidät, jotka sanovat minulle: "Missä on Herra, sinun Jumalasi?" Minun silmäni saavat ilokseen katsoa heitä: silloin he joutuvat tallattaviksi kuin katujen loka.

7:11 Tulee päivä, jolloin sinun muurisi rakennetaan; sinä päivänä on raja oleva kaukana:

7:12 sinä päivänä tullaan sinun tykösi Assurista ja Egyptin kaupungeista, kaikkialta, Egyptistä aina Eufrat-virtaan, merestä mereen, vuoresta vuoreen.

7:13 Ja maa tulee autioksi asukkaittensa tähden, heidän töittensä hedelmän takia.

7:14 Kaitse kansaasi sauvallasi,

vääntelevät niinkuin he tahtovat.

7:4 Kaikkein paras on heidän seassansa niinkuin orjantappura, ja kaikkein toimellisin on niinkuin ohdakkeet. Mutta kuin sinun saarnaajais päivät tulevat, ja sinä tulet rangaistuksi, silloin ei he tiedä, kuhunka heidän menemän pitää.

7:5 Älköön kenkään uskoko lähimmäistänsä; älköön kenkään uskaltako päämiesten päälle; kätke sinun suusi ovi siltä, joka makaa helmassas.

7:6 Sillä poika katsoo ylön isänsä, tytär karkaa äitiänsä vastaan, ja miniä anoppiansa vastaan; ja ihmisen viholliset ovat hänen oma perheensä.

7:7 Mutta minä tahdon katsoa \Herran\ päälle, ja minun autuuteni Jumalaa odottaa; minun Jumalani on minua kuuleva.

7:8 Älä iloitse, minun viholliseni, minusta, että minä lankesin, minä olen taas nouseva, ja vaikka minä pimeydessä istun, niin \Herra\ on kuitenkin minun valkeuteni.

7:9 Minä tahdon kantaa \Herran\ vihan, sillä minä olen häntä vastaan syntiä tehnyt, siihenasti kuin hän minun asiani toimittaa, ja saattaa minulle oikeuden; hän vie minun ulos valkeuteen, että minä saan nähdä hänen vanhurskautensa.

7:10 Minun viholliseni pitää sen näkemän, ja peräti häpiään tuleman, joka nyt sanoo minulle: kussa on \Herra\ sinun Jumalasi? Minun silmäni pitää hänen näkemän, että hän pitää niinkuin loka kaduilla poljettaman.

7:11 Sillä ajalla pitää rakennettaman jälleen sinun muurisi, ja Jumalan sana lavialta julistettaman.

7:12 Sillä ajalla pitää sinun tykösi Assyriasta ja vahvoista kaupungeista tultaman, hamasta vahvoista kaupungeista niin virtaan asti, yhdestä merestä niin toiseen, yhdestä vuoresta niin toiseen.

7:13 Sillä maan pitää autioksi tuleman asuvaistensa tähden, heidän töittensä hedelmän tähden.

7:14 Kaitse kansaasi sinun sauvallasi, sinun

perintölaumaasi, joka erillensä asuu metsässä, keskellä Karmelia. Käykööt he laitumella Baasanissa ja Gileadissa niinkuin ikiaikoina ennen. -

7:15 "Niinkuin sinun lähtösi päivinä Egyptin maasta minä annan hänen nähdä ihmeitä." -

7:16 Sen näkevät pakanakansat ja saavat häpeän kaikesta väkevydestänsä. He panevat käden suullensa, heidän korvansa menevät lumpeen.

7:17 He nuolevat tomua kuin käärme, kuin maan matelijat. Vavisten he tulevat varustuksistansa, lähestyvät väristen Herraa, meidän Jumalaamme; he pelkäävät sinua.

7:18 Kuka on Jumala, niinkuin sinä olet, joka annat pahat teot anteeksi ja käyt ohitse perintösi jäännöksen rikosten? Ei hän pidä vihaa iäti, sillä hänellä on halu laupeuteen.

7:19 Hän armahtaa meitä jälleen, polkee maahan meidän pahat tekomme. Kaikki heidän syntinsä sinä heität meren syvyyteen.

7:20 Sinä osoitat Jaakobille uskollisuutta, Aabrahamille armoa, niinkuin olet vannonut meidän isillemme muinaisista päivistä asti.

NAAHUM

1 LUKU

1:1 Ennustus Niinivestä. Elkosilaisen Naahumin näyn kirja.

1:2 Kiivas Jumala ja kostaja on Herra. Herra on kostaja ja vihastuvainen. Herra kostaa vihollisilleen ja pitää vihaa vihamiehillensä.

1:3 Herra on pitkämielinen ja suuri voimassansa, mutta Herra ei jätä rankaisematta. Hänen tiensä käy tuulispäässä ja myrskyssä, ja pilvi on hänen jalkojensa tomu.

1:4 Hän nuhtelee merta ja kuivaa sen, ja kaikki virrat hän ehdyttää. Baasan ja Karmel kuihtuvat, ja Libanonin kukoistus

perimises laumaa, joka asuu yksinänsä, metsässä vainioin keskellä; anna heitä kaita Basanissa ja Gileadissa, niinkuin entiseen aikaan.

7:15 Minä annan heidän ihmeitä nähdä, niinkuin muinen, kuin he Egyptin maalta läksivät.

7:16 Että pakanat sen näkisivät, ja kaikki heidän voimallisena häpeäisivät, ja panisivat kätensä suunsa päälle, ja korvansa tukitsisivat.

7:17 Heidän pitää tomua nuoleman niinkuin kärme, ja niinkuin madot maan päällä pesästänsä liikkuman. Heidän pitää pelkäämän \Herraa\ meidän Jumalaamme, ja vapisevan sinun edessä.

7:18 Kuka on senkaltainen Jumala kuin sinä olet, joka synnit annat anteeksi? hän menee ohitse perimisensä jääneiden rikoksia; ei hän pidä vihaa iäti, sillä hänellä on halu laupiuteen.

7:19 Hän kääntyy, ja armahtaa meidän päällemme, ja polkee alas meidän pahat tekomme, ja kaikki meidän syntimme meren syvyyteen heittää.

7:20 Sinä pidät Jakobille uskollisuuden, ja Aabrahamille sen armon, jonka muinen meidän isillemme vannonut olet.

NAHUM

1 LUKU

1:1 Tämä on Niniven kuorma, ja Nahumin Elkosilaisen ennustuskirja.

1:2 \Herra\ on kiivas Jumala ja kostaja, ja \Herra\ on kostaja ja vihainen; \Herra\ on kostaja vihollisiansa vastaan, joka ei vainollisiansa unohda.

1:3 \Herra\ on pitkämielinen ja suuri voimassa, jonka edessä ei kenkään ole viatoin; \Herran\ tie on tuulissa ja tuulispäässä jonka jalkain tomu pilvi on.

1:4 Joka nuhtelee merta, ja kuivaa sen, ja tekee kaikki virrat kuivaksi; Basan ja Karmel taipuu, ja se nääntyy mitä Libanonin

kuihtuu.

1:5 Vuoret järkkyvät hänen edesssä ja kukkulat sulavat. Hänen kasvojensa voimasta kohoaa maa, maanpiiri ja kaikki sen asuvaiset.

1:6 Kuka seisoo hänen tuimuutensa edessä, ja kuka kestää hänen vihansa hehkua? Hänen vihastuksensa vuotaa niinkuin tuli, ja kalliit halkeilevat hänen edesssä.

1:7 Hyvä on Herra, turva ahdistuksen päivänä, ja hän tuntee ne, jotka häneen luottavat.

1:8 Mutta paisuvalla tulvalla hän tekee lopun sen paikasta; ja vihamiehiänsä hän ahdistaa pimeydellä.

1:9 Mitä teillä on mielessä Herraa vastaan? Lopun hän tekee: ei nouse ahdistus kahta kertaa.

1:10 Sillä vaikka he olisivat yhteenkietoutuneita kuin orjantappurat ja yhtä märkiä viinistä kuin itse heidän viininsä, heidät syö tuli niinkuin kuivat oljet - kokonansa.

1:11 Sinusta on lähtenyt se, jolla on paha mielessä Herraa vastaan, turmion hankitsija.

1:12 Näin sanoo Herra: Olkoot he kuinka täysissä voimissa, olkoon heitä miten paljon tahansa, heidät tuhotaan; mennyttä he ovat. Mutta jos minä olenkin vaivannut sinua en minä sinua enää vaivaa.

1:13 Nyt minä särjen hänen ikeensä painamasta sinua ja katkaisen sinun kahleesi.

1:14 Mutta sinusta on Herra antanut käskyn: Ei kasva enää sinun nimellesi siementä. Minä hävitän sinun jumalasi temppelistä veistetyt ja valetut jumalankuvat. Minä teen sinulle haudan, sillä sinä olet rauennut tyhjiin.

1:15 Katso, jo ovat vuorilla ilosanoman tuojan jalat, hänen, joka julistaa rauhaa: "Juhli, Juuda, juhliasi, maksa lupauksesi; sillä ei tule enää sinun kimppuusi

vuorella kukoistaa.

1:5 Vuoret vapisevat hänen edesssä, ja kukkulat sulavat; maa palaa hänen edesssä, ja maan piiri, ja kaikki, jotka siinä asuvat.

1:6 Ja kuka seisoo hänen vihansa edessä? eli kuka voi pysyä hänen hirmuisuutensa edessä? hänen vihansa palaa niinkuin tuli, ja kalliit lohkeevat hänen edesssä.

1:7 \Herra\ on laupias, ja turva hädän aikana; ja tuntee ne, jotka uskaltavat hänen päällensä.

1:8 Kuin vedenpaisumus juoksee, niin hän sen lopettaa; mutta hänen vihollisiansa hän vainoo pimeydellä.

1:9 Mitä te ajattelette \Herraa\ vastaan? Hän on se, joka kuitenkin tekee lopun; ei ahdistus kahdesti tule.

1:10 Sillä niinkuin orjantappurat, jotka sekaseuraisin kasvavat ja kaikkein tuoreimmat ovat, poltetaan niinkuin kuivat korret;

1:11 Niin pitää oleman se kavala juoni, joka sinusta tulee ulos, ja paha ajattelee \Herraa\ vastaan.

1:12 Näin sanoo \Herra\: vaikka he ovat rauhassa, ja heitä on tosin monta, kuitenkin heidän pitää maahan hakatuksi tuleman ja menemän pois; sillä minä olen sinua nöyryyttänyt, mutta en tahdo kuitenkaan enempää vaivata.

1:13 Vaan tahdon silloin hänen ikeensä sinusta särkeä, ja reväistä rikki sinun sitees.

1:14 Mutta sinua vastaan on \Herra\ käskenyt, ettei yksikään sinun nimes siemen pysymän pidä. Sinun Jumalas huoneesta tahdon minä hukuttaa sinun epäjumalas, ja kuvas tahdon minä sinulle haudaksi tehdä; sillä sinä olet tyhjäksi tullut.

1:15 Katso, suloisten saarnaajain jalat ovat vuorilla, niiden jotka rauhaa julistavat; pidä sinun juhlapäiväs, Juuda, ja maksa lupaukses; sillä ei se jumalatoim pidä enään

turmiontuoja, hän on hävitetty kokonansa."

2 LUKU

2:1 Hajottaja hyökkää sinua vastaan!
Vartioitse varustuksia, tähystä tietä, vahvista
vyötäiset, kokoa kaikki voimasi.

2:2 Sillä Herra saattaa entiselleen Jaakobin
korkeuden niinkuin myös Israelin korkeuden,
sillä ryöstäjät ovat niitä ryöstäneet ja
turmelleet niiden viiniköynnökset.

2:3 Hänen sankariensa kilvet ovat punaiset,
urhot purppurapukuiset, sotavaunut
säihkyvät teräksen tulta hänen
varustautumispäivänänsä, ja kypressikeihäät
heiluvat.

2:4 Sotavaunut karkaavat hurjasti kaduilla,
syöksyvät sekaisin toreilla; ne ovat nähdä
kuin tulenliekit, ne kiitävät kuin salamat.

2:5 Hän muistaa ylhäisensä. Ne tulevat niin,
että kaatuilevat, kiiruhtavat sen muurille.
Mutta suojakatos on pantu kuntoon.

2:6 Virranpuoleiset portit on aukaistu,
palatsi menehtyy pelkoon.

2:7 Päätös on tullut: se on paljastettu, viety
pois; ja sen orjattaret huokailevat, kujertaen
kuin kyyhkysel, lyöden rintoihinsa.

2:8 Niinive on ollut kuin vetten täyttämä
lammikko päiviensä alusta asti. Nyt ne
pakenevat! - "Seis! Seiskää!" Mutta yksikään
ei käänny.

2:9 Ryöstäkää hopeata, ryöstäkää kultaa.
Loppumattomat ovat varat, ylen paljon
kaikkinaisia kalliita kaluja.

2:10 Tyhjänä kaikki, työpötyhjänä,
hävitettynä! Sydämet raukeavat, polvet
tutisevat, kaikki lanteet vapisevat, ja
kaikkien kasvot ovat kalpeat.

2:11 Missä on nyt leijonain tyyssija, nuorten

tuleman sinun päälles, joka on kokonaan
hävitetty.

2 LUKU

2:1 Haaskaaja astuu ylös sinua vastaan, ja
piirittää linnan; mutta ota ahkerasti vaari
teistä, hankitse itses jalosti, ja vahvista
sinun voimas väkevästi.

2:2 Sillä \Herra\ tuo jälleen Jakobin
suuren kunnian, niinkuin Israelinkin suuren
kunnian, vaikka ryöstäjät ovat hänen
tyhjentäneet ja viinapuunsa oksat
turmelleet.

2:3 Hänen väkeväinsä kilvet ovat punaiset,
hänen sotaväkensä on niinkuin purpura;
hänen rattaansa valistavat niinkuin
tulisoihdut, kuin sotaan mennään: heidän
keihäänsä häälyvät.

2:4 Rattaat vierivät kaduilla, ja kolisevat
kujilla; he välkkyvät niinkuin tulisoitto, ja
juoksevat niinkuin pitkäisen leimaus.

2:5 Mutta hän ajattelee väkeviänsä;
kuitenkin heidän pitää lankeeman, vaikka
kuhunka he tahtovat; ja heidän pitää
rientämän muureihinsa päin, ja siihen
varjelukseen, kussa he irstaana olisivat.

2:6 Mutta portit virtain tykönä kuitenkin
avataan, ja huone hajoitetaan.

2:7 Kuningatar pitää vietämän pois
vangittuna, ja hänen piikansa huokaaman
niinkuin mettiset, ja rintoihinsa lyömän.

2:8 Ninive on ollut aikansa niinkuin
kalalammikko vettä täynnä, mutta nyt he
pakenevat. Seisokaat, seisokaat, (pitää heitä
huutaman); vaan ei ole ketään, joka
taaksensa katsoo.

2:9 Niin ryöstäkää hopiaa, ryöstäkää
kultaa; sillä tässä on tavaraa ilman
loppumata, ja kaikkinaisten kalliiden
kappaleiden paljous.

2:10 Mutta nyt sen täytyy tyhjennetyksi,
peräti paljastetuksi ja hävitetyksi tulla;
sydän on rauennut pois, polvet horjuvat,
ja kaikki lanteet vapisevat, ja kaikkein
kasvot mustaksi muuttuvat.

2:11 Kussa nyt on jalopeurain asuinsia ja

jalopecurain syöntipaikka, jossa leijona käyskenteli, naarasleijona ja leijonanpentu, kenenkään peloittelematta?

2:12 Leijona raateli, mitä sen pennut tarvitsivat, ja surmasi naarasleijonillensa, täytti luolansa saaliilla ja tyyssijansa raatelemallaan.

2:13 Katso, minä käyn sinun kimppuusi, sanoo Herra Sebaot, poltan savuksi sinun sotavaunusi, ja sinun nuoret jalopeurasi syö miekka. Minä lopetan maan päältä sinun raatelusi, eikä kuulla enää sinun sanansaattajaisi ääntä.

3 LUKU

3:1 Voi verivelkojen kaupunkia, joka on täpötäynnä valhetta ja raastosaalista; ei taukoa ryöstäminen!

3:2 Kuule! Ruoskat läiskyvät, pyörät ryskivät, hevoset kiitävät, vaunut hyppivät,

3:3 ratsut karkaavat pystyyn, miekat välkkyvät, keihäät salamoivat. Paljon kaatuneita, läjittäin ruumiita, loppumatta raatoja! Heidän raatoihinsa lankeillaan.

3:4 Kaikki tämä porton suuren haureuden tähden, tuon ihanan sulottaren, ovelan velhottaren, joka myi kansakunnat haureudellaan, sukukunnat velhouksillansa.

3:5 Katso, minä käyn sinun kimppuusi, sanoo Herra Sebaot, nostan sinun liepeesi kasvojesi yli ja näytän kansakunnille sinun alastomuutesi, valtakunnille sinun häpeäsi.

3:6 Ja minä viskaan likaa sinun päällesi, häpäisen sinut ja panen sinut julkinähtäväksi.

3:7 Ja kaikki, jotka näkevät sinut, kaikkoavat sinusta kauas ja sanovat: "Hävitetty on Niinive! Kuka sitä surkuttelisi, mistä minä etsisin sinulle lohduttajia?"

3:8 Oletko sinä parempi, kuin oli Noo-

nuorten jalopeurain laidun, johon jalopeura meni, ja naaras jalopeura, jalopeuran penikan kanssa, ja ei tohtinut kenkään heitä karkottaa?

2:12 Vaan jalopeura raateli kyllä penikoillensa ja mursi naarasjalopeuroillensa; ja täytti luolansa raateluksesta ja pesänsä ryöstämisestä.

2:13 Katso, minä tulen sinun tykösi, sanoo \Herra\ Zebaot, ja sytytän sinun rattaas savuun, ja miekan pitää sinun nuoret jalopeuras syömän; ja minä teen lopun sinun ryöstämisestäs maassa, ettei enään pidä sinun sanansaattajas ääntä kuuluman.

3 LUKU

3:1 Voi sitä murhakaupunkia, joka on täynnä valhetta ja ryöstöä, eikä tahdo ryöstöstänsä lakata!

3:2 Sillä siinä kuullaan ruoskat vinkuvan ja ratasten pyörät kitisevän, hevoset hirnuvan ja rattaat vierivän.

3:3 Hän vie ratsastajat välkkyväisillä miekoilla, ja kiiltävillä keihäillä; siinä monta tapettua makaa, ja suuret ruumisten läjät, niin että ruumiit ovat lukemattomat ja niihin täytyy langeta.

3:4 Kaikki nämät sen kauniin ja rakkaan porton suuren huoruuden tähden, joka on taitava noita, joka huoruudellansa pakanat, ja velhoudellansa maat ja kansat myynyt on.

3:5 Katso, minä tulen sinun kimppuusi, sanoo \Herra\ Zebaot, minä avaan sinun vaattees palteen sinun kasvoistas, ja näytän sinun häpys pakanoille, ja sinun häpiäs valtakunnille osoitan.

3:6 Ja teen sinun sangen kauhistavaiseksi, ja häpäisen sinun, ja teen sinun saastaisuudeksi.

3:7 Ja pitää tapahtuman, että kaikki, jotka sinun näkevät, pitää sinua pakeneman, ja sanoman: Ninive on raadeltu, ja kuka tahtoo häntä armahtaa, ja kusta minun pitäis sinulle lohduttajaa etsimän?

3:8 Oletkos parempi kuin hallitsiain

Ammon, joka istui hallitsijana virtojen ääressä, vetten ympäröimänä, jolla oli virta varustuksena ja virta muurina?

3:9 Sen väkevyytenä oli Etiopia ja egyptiläiset, joilla ei ollut määrää. Auttajinasi olivat Puut ja libyalaiset.

3:10 Sekin meni pakkosiirtolaisuuteen, vankeuteen. Senkin pienet lapset murskattiin kaikkien katujen kulmissa, sen ylhäisistä heitettiin arpaa, ja kaikki sen suurmiehet pantiin kahleisiin.

3:11 Myös sinä olet juopuva ja vaipuva pimeyteen; myös sinä olet etsivä suojaa vihamiehen uhatessa.

3:12 Kaikki sinun varustuksesi ovat viikunapuita, joissa on varhaisviikunoita: jos niitä pudistellaan, ne putoavat syöjän suuhun.

3:13 Katso, sotaväkesi, mikä sinulla on, on naisia. Sinun maasi portit ovat selkoselällään sinun vihamiehillesi. Tuli kuluttaa sinun salpasi.

3:14 Ammenna itsellesi vettä piirityksen varalta, vahvista varustuksiasi, astu liejuun, polje savea, käy kiinni tiilenmuottiin.

3:15 Siinä on tuli sinut kuluttava, miekka on sinut tuhoava, se on syövä sinut niinkuin syöjäsiirakat, vaikka lisääntyisit kuin syöjäsiirakat, vaikka lisääntyisit heinäsiirakkojen tavoin.

3:16 Sinä olet lisännyt kauppiasi lukuisammiksi kuin taivaan tähdet: syöjäsiirakat ryöstävät ja lentävät pois.

3:17 Sinulla on enusmiehiä kuin heinäsiirakkoja, kirjureita kuin siirakparvea, joka asettuu aidoille kylmänä päivänä; kun aurinko on noussut, ne pakenevat, eikä kukaan tiedä paikkaa, missä ne ovat.

3:18 Sinun paimenesi, Assurin kuningas, ovat nukkuneet, sinun ylhäisesi jääneet liikkumattomiksi. Sinun väkesi on

kaupunki No? joka virtain keskellä oli, ja vesi juoksi hänen ympärillensä, jonka muurit ja vahvistukset olivat meren reunassa.

3:9 Etiopia ja Egypti oli hänen lukematon väkensä; Put ja Lybia olivat sinun apunas.

3:10 Ja kuitenkin hänen täytyi pois ajettuna olla, ja mennä pois vangittuna; ja hänen lapsensa ovat kaikkein katuin suissa lyödyt, ja hänen kunniallisistansa heitettiin arpaa, ja kaikki hänen ylimmäisensä pantiin kahleisiin.

3:11 Juuri niin täytyy sinun myös juopua, ja sinuas lymyttää, ja turvaa vihollistes edestä etsiä.

3:12 Kaikki sinun vahvat kaupunkis ovat niinkuin fikunapuut, joissa kypsät fikunat ovat: kuin niitä pudistetaan, niin he putoavat sen suuhun, joka niitä syödä tahtoo.

3:13 Katso, sinun kansas pitää tuleman niinkuin vaimot, ja sinun maas ovat pitää sinun vihollisilles kokonansa aukeneman, ja tulen pitää sinun salpas syömän.

3:14 Ammenna sinulles vettä siinä, missä sinä piiritetään; vahvista sinun linnas, mene saveen ja sotke sitä, ja tee vahvoja tiilejä.

3:15 Mutta tulen pitää sinua syömän, ja miekan sinua surmaaman; sen pitää sinun syömän niinkuin paarmat; sen pitää lankeeman sinun päälles niinkuin ruohomadot.

3:16 Enempi sinulla on kaupiamiehiä kuin tähtiä taivaassa; mutta nyt heidän pitää itsensä hajoittaman niinkuin paarmat, ja lentämän siitä pois.

3:17 Sinun ylimmäistäs on niin monta niinkuin ruohomatoja, ja päämiehiäs niinkuin paarmoja, jotka heitäsä aidoille vilun aikana sioittavat; mutta kuin aurinko nousee, niin he sieltä lähtevät, ettei siaakaan tuta, kussa he olivat.

3:18 Sinun paimenes, sinä Assurin kuningas, pitää makaaman, ja sinun voimallises pitää maata paneman; sinun

hajaantunut vuorille, eikä ole kokoajaa.

3:19 Auttamaton on sinun perikatosi, parantumaton sinun haavasi. Kaikki, jotka kuulevat sanoman sinusta, paukuttavat sinulle käsiänsä. Sillä ketä ei olisi yhäti kohdannut sinun pahuutesi?

HABAKUK

1 LUKU

1:1 Ennustus, jonka profeetta Habakuk näki.

1:2 Kuinka kauan, Herra, minun täytyy apua huutaa, ja sinä et kuule, parkua sinulle: "Väkivaltaa!" ja sinä et auta?

1:3 Minkätähden sinä annat minun nähdä vääryyttä ja itse katselet turmiota? Minun edessäni on hävitys ja väkivalta; on syntynyt riita, ja on noussut tora.

1:4 Sentähden on laki heikko, ja oikeus ei tule milloinkaan voimaan. Sillä jumalaton saartaa vanhurskaan; sentähden oikeus vääristetään.

1:5 Katsokaa kansojen joukkoon, katselkaa ja kauhistukaa, sillä minä teen teidän päivinänne teon, jota ette uskoisi, jos siitä kerrottaisiin.

1:6 Sillä katso, minä nostan kaldealaiset, tuiman ja rajun kansan, joka kulkee maata lavealti ja ottaa omaksensa asuinsijat, jotka eivät ole sen.

1:7 Se on hirmuinen ja peljättävä, siitä itsestään tulee sen oikeus ja sen korkeus.

1:8 Sen hevoset ovat nopeammat kuin pantterit, ne juoksevat kiivaammin kuin sudet illoin. Sen ratsumiehet kiidättävät - kaukaa tulevat sen ratsumiehet, ne lentävät, niinkuin kotka syöksyy syönnökselleen.

1:9 Se tulee kaikkienensa väkivallan tekoon, heidän kasvojensa suunta on suoraan eteenpäin; se kokoaa vankeja kuin hietaa.

kansas pitää vuorille hajoitettaman, ja ei pidä kenenkään heitä kokooman.

3:19 Ei pidä kenenkään sinun vahinkoas parantaman, eikä sinun rangaistuksestas sureman; vaan kaikki, jotka näitä sinusta kuulevat, pitää käsiänsä sinusta yhteen lyömän; sillä ketä ei ole sinun pahuutes ilman lakkaamata kohdannut.

HABAKUK

1 LUKU

1:1 Tämä on se raskaus, jonka propheta Habakuk on nähnyt.

1:2 \Herra\", kuinka kauan minun pitää huutaman, ja et sinä tahdo kuulla? kuinka kauan minun pitää parkuman väkivallan tähden, ja et sinä tahdo auttaa?

1:3 Miksis minulle vaivaa ja työtä osoitat? miksis minun annat nähdä ryövyyttä ja väkivaltaa minun ympärilläni? riita ja tora saa vallan.

1:4 Sentähden hyljätään laki, ja oikeus ei koskaan saa edes käydä; sillä jumalatoim sortaa vanhurskasta, sentähden tehdään väärät tuomiot.

1:5 Katsokaat pakanain seassa, katsokaat ja ihmetelkää, ja hämmästykää; sillä minä teen työn teidän aikanne, jota ei teidän pidä uskoman, kuin siitä puhutaan.

1:6 Sillä katso, minä herätän Kaldealaiset, haikian ja nopian kansan, jonka pitää vaeltaman niin leviältä kuin maa on, ja omistaman ne asumiset, jotka ei heidän omansa ole;

1:7 Joka pitää hirmuinen ja julma oleman, käskemän ja vaatiman, niinkuin hän tahtoo.

1:8 Hänen hevosensa ovat nopiammat kuin pardit, ja purevaisemmat kuin sudet ehtoolla; hänen ratsasmiehensä vaeltavat lavialta; ja hänen ratsasmiehensä tulevat kaukaa, ja lentävät, niinkuin kotka rientää raadolle.

1:9 He tulevat kaikki vahingoittamaan; he kääntävät kasvonsa itään päin, ja kokoovat vankeja niinkuin santaa.

1:10 Pilkkanaan pitää se kuninkaat ja naurunansa ruhtinaat. Se nauraa kaikille varustuksille, kasaa kokoon hiekkaa ja valloittaa ne.

1:11 Sitten se tuulena kiittää ja hyökkää, mutta joutuu syyنالaiseksi, tuo, jolla oma voimansa on jumalana.

1:12 Etkö sinä ole ikiajoista asti Herra, minun pyhä Jumalani? Me emme kuole! Sinä, Herra, olet pannut sen tuomioksi; sinä, kallio, olet asettanut sen kuritukseksi.

1:13 Sinun silmäsi ovat puhtaat, niin ettet voi katsoa pahaa etkä saata katsella turmiota. Minkätähden sinä katset uskottomia, olet vaiti, kun jumalaton nielee hurskaampansa,

1:14 teet ihmiset samankaltaisiksi kuin meren kalat, kuin matelevaiset, joilla ei ole hallitsijaa?

1:15 Se nostaa heidät kaikki ylös koukulla, vetää heidät pyydyksessään ja kokoaa heidät verkkoonsa. Sentähden se iloitsee ja riemuitsee.

1:16 Sentähden se uhraa pyydykselleen ja polttaa uhreja verkollensa, sillä niitten turvin sen osa on rasvainen, sen ruoka lihava.

1:17 Saako se sentähden tyhjentää pyydyksensä, aina surmata kansoja säälimättä?

2 LUKU

2:1 Minä seison vartiopaikallani, asetun varustukseen ja tähytän, nähdäkseni, mitä hän minulle puhuu, mitä hän valitukseeni vastaa.

2:2 Ja Herra vastasi minulle ja sanoi: "Kirjoita näky ja piirrä selvästi tauluihin, niin että sen voi juostessa lukea."

2:3 Sillä näky odottaa vielä aikaansa, mutta se rientää määränsä päähän, eikä se petä. Jos se viipyy, odota sitä; sillä varmasti se toteutuu, eikä se myöhästy.

1:10 Heidän pitää kuninkaita pilkkaaman ja päämiehiä nauraman; kaikki linnat pitää heidän leikinänsä oleman; sillä he tekevät vähät vallit, ja voittavat ne.

1:11 Silloin he muuttavat mielensä, ylitsekäyvät ja rikkovat, että he kerskaavat voimansa olevan jumalansa.

1:12 Etkös sinä, \Herra\, ole alusta, minun Jumalani, minun pyhäni. Älä anna meidän kuolla, vaan anna heidän olla, o \Herra\, meille ainoasti rangaistukseksi, ja anna heidän, o meidän turvamme, meitä ainoasti kurittaa.

1:13 Sinun silmäs ovat puhtaat, niin ettet voi pahaa nähdä, ja et tahdo katsoa surkeutta; miksis katsot siis ylönkatsojia, ja vaikenet, kuin jumalatoim nielee sen, joka häntä hurskaampi on?

1:14 Ja miksis teet ihmisen niinkuin kalat meressä, niinkuin madot, joilla ei haltiaa ole?

1:15 He onkivat kaikki ongella, ja vetävät nuotallansa ja saavat verkoillansa; josta he iloitsevat ja riemuitsevat.

1:16 Sentähden he uhraavat nuotillensa ja suitsuttavat verkoillansa; että heidän osansa niiden kautta lihavaksi tullut on, ja ruokansa herkulliseksi.

1:17 Sentähden he vielä alati heittävät nuottansa ulos, eikä lakkaa kansaa tappamasta.

2 LUKU

2:1 Tässä minä seison minun vartiossani, ja astun minun linnaani; ja katselen nähdäkseni, mitä minulle sanotaan, ja mitä minulle sanotaan, ja mitä minä sitä vastaan, joka minua nuhtelee.

2:2 Mutta \Herra\ vastasi minua ja sanoi: kirjoita se näky, ja piirrä tauluun, että ohitsekäypä sen lukis.

2:3 Sillä se ennustus pitää ajallansa täytettämän, ja pitää sittekin ilmaantumana ja ei vilpistelemän. Jos se viipyy, niin odota häntä; hän tulee totisesti, ja ei viivyttele.

2:4 Katso, sen kansan sielu on kopea eikä ole suora; mutta vanhurskas on elävä uskostansa.

2:5 Ja vielä: viini on petollista, urho on röyhkeä; mutta hän ei ole pysyväinen, hän, joka levittää kitansa kuin tuonela ja on täyttymätön kuin kuolema, kokoaa itselleen kaikki kansakunnat ja kerää itselleen kaikki kansat.

2:6 Mutta ne kaikki virittävät hänestä pilkkalaulun, ivarunon, arvoituslaulun; he sanovat: "Voi sitä, joka hankkii paljon omaisuutta, mikä ei ole hänen - ja kuinkahan pitkäksi aikaa? - ja kasaa päällensä pantteja!

2:7 Eivätkö nouse äkisti sinun vaivaajasi, eivätkö heräjä sinun ravistajasi? Ja sinä joudut niiden ryöstettäväksi.

2:8 Sillä niinkuin sinä olet riistänyt monia kansakuntia, niin riistävät sinua kaikki jäljellejääneet kansat ihmisveren tähden ja väkivallan tähden, joka on tehty maalle, kaupungille ja kaikille sen asukkaille.

2:9 Voi sitä, joka kiskoo väärää voittoa huoneensa hyväksi laittaakseen pesänsä korkealle, pelastuakseen kovan onnen kourista!

2:10 Sinä olet neuvoillasi tuottanut häpeätä huoneellesi, tuhoamalla paljon kansoja, ja olet oman henkesi rikkonut.

2:11 Sillä kivi seinästä on huutava ja orsi katosta on vastaava.

2:12 Voi sitä, joka rakentaa kaupungin verivelkojen varaan ja perustaa linnan vääryyden varaan!

2:13 Katso, eikö tule se Herralta Sebaotilta, että kansat näkevät vaivaa tulen hyväksi ja kansakunnat väsyttävät itseänsä tyhjän hyväksi?

2:14 Sillä maa on oleva täynnä Herran kunnian tuntemusta, niinkuin vedet peittävät

2:4 Mutta joka sitä vastaan on, ei hänen sielunsa pidä menestymän; sillä vanhurskas on elävä uskostansa.

2:5 Mutta viina tekee ylpiän miehen petolliseksi, ettei hän taida pysyä siassansa; joka sielunsa levittää niinkuin helvetti, ja on niinkuin kuolema, joka tyytymätön on; hän tempaa puoleensa kaikki pakanat, ja kokoo tykönsä kaikki kansat.

2:6 Mitämaks, nämät kaikki pitää hänestä sananlaskun tekemän, ja puheen ja tapauksen, ja sanoman: voi sitä, joka kokoo tavaransa muiden hyvydestä! kuinka kauvan se kestää? ja sälyttää paljon lokaa päällensä.

2:7 Oo kuinka äkisti ne pitää tuleman, jotka sinua purevat, ja ne heräävät, jotka sinun syöksevät pois? ja sinun täytyy tulla heille saaliiksi.

2:8 Että sinä olet monet pakanat ryövännyt, niin pitää kaikki jääneet kansoista taas sinua ryöväämän, ihmisten veren tähden, ja maan ja kaupungin ja kaikkein sen asuvaisten tähden, jotka ryöstetyt ovat.

2:9 Voi sitä, joka ahne on oman huoneensa pahuudeksi, että hän panis pesänsä korkeuteen, ja pelastais itsensä onnettomuudesta.

2:10 Mutta sinun neuvos pitää sinun huonees häpiäksi joutuman; sillä sinä olet ylen paljon kansoja lyönyt, ja ylpiästi syntiä tehnyt.

2:11 Sillä kivetkin seinässä pitää huutaman, ja malat harjalta pitää heitä vastaaman.

2:12 Voi sitä, joka kaupungin verellä rakentaa, ja valmistaa kaupunkia vääryydellä.

2:13 Katso, eikö nämät \Herralta\ Zebaotilta tapahdu? Mitä kansat ovat sinulle tehneet, se poltetaan tulessa, ja jonka tähden ihmiset ovat väsyttetyt, se täytyy hukutettaa.

2:14 Sillä maan pitää oleman täynnä \Herran\ kunnian tuntoa, niinkuin vedet,

meren.

2:15 Voi sitä, joka juottaa lähimmäistänsä, joka sekoittaa juoman sinun vihallasi ja juovuttaa hänet nähdäkseen hänen alastomuutensa!

2:16 Sinä ravitset itsesi häpeällä, et kunnialla: niinpä juo sinäkin ja paljasta ympärileikkaamattomuutesi. Sinun kohdallesi on kiertyvä Herran oikean käden malja ja häväistys kunnian sijaan.

2:17 Sillä sinut on peittävä Libanonille tekemäsi väkivalta ja eläimiä kohdannut hävitys, joka on ne säilyttänyt, ihmisveren tähden ja väkivallan tähden, joka on tehty maalle, kaupungille ja kaikille sen asukkaille.

2:18 Mitä hyötyä on veistetyistä kuvasta, että sen valmistaja veistää sen, ja valetusta kuvasta ja valheen opettajasta, että sen valmistaja siihen luottaa ja tekee mykkiä epäjumalia?

2:19 Voi sitä, joka sanoo puulle: 'Heräjä!' ja mykälle kivelle: 'Nouse!' Sekö voisi opettaa? Katso, se on silattu kullalla ja hopealla, ja henkeä siinä ei ole, ei ensinkään.

2:20 Mutta Herra on pyhässä temppelissäänsä, hänen edessään vaijetkoon kaikki maa."

3 LUKU

3:1 Profeetta Habakukin rukous; virren tapaan.

3:2 Herra, minä olen kuullut sinulta sanoman, ja olen peljästynt. Herra, herätä eloon tekosi jo kesken vuotten, tee se jo kesken vuotten tietäväksi. Muista vihassasi laupeutta.

3:3 Jumala tulee Teemanista, Pyhä Paaranin vuorelta. Sela. Hänen valtasuuruutensa peittää taivaat, hänen ylistystänsä on maa täynnä.

3:4 Hänen hohteensa on kuin aurinko, hänestä käyvät säteet joka taholle; se on hänen voimansa verho.

jotka meren peittävät.

2:15 Voi sinua, joka lähimmäiseselles panet sisälle, sekoitat siihen julmuutes ja juovutat häntä, että hänen häpiänsä näkisit.

2:16 Sinun pitää häpiällä ravittaman kunnian edestä: niin juo sinä myös nyt, että häpys paljastaisit; sillä \Herran\ oikian käden malja pitää sinun tykös poikkeeman, ja sinun täytyy häpiällisesti oksentaa sinun kunniaas vastaan.

2:17 Sillä se väkivalta, joka Libanonissa tehty on, pitää lankeeman sinun päälles, ja haaskatut eläimet pitää sinua peljättämän, ihmisten veren tähden, ja maan ja kaupungin ja kaikkein sen asuvaisten tähden, jotka ryöstetyt ovat.

2:18 Mitä siis kuva auttaa taitaa, jonka puuseppä tehnyt on? eli valettu kuva ja valheen saarnaaja? Miksi se, joka niitä tekee, luottaa siihen, että hän mykkiä epäjumalia tehdä taitaa?

2:19 Voi sitä, joka sanoo kannolle: heräjä! ja mykälle kivelle: nouse! Senkö pitäis opettaman? Katso, se on kullalla ja hopialla silattu, ja ei ole siinä ensinkään henkeä.

2:20 Mutta \Herra\ on pyhässä templissäänsä; vaijetkoon kaikki maailma hänen kasvoinsa edessä.

3 LUKU

3:1 Tämä on propheta Habakukin rukous viattomain edestä.

3:2 \Herra\, minä kuulin sinun sanomas, ja hämmästyin. \Herra\, virvoita sinun käsialas vuosikautten keskellä, ja tee se tietäväksi vuosikautten keskellä; vihassa muista laupiutta.

3:3 Jumala tuli etelästä ja pyhä Paranin vuorelta, Sela! hänen kunniansa peitti taivaat, ja hänen kiitoksensa täytti maan.

3:4 Hänen paisteensa oli niinkuin valkeus, säteet kävivät hänen käsistäänsä; siellä oli hänen väkevyytensä salattu.

3:5 Hänen edellensä käy rutto ja polttotauti tulee hänen jäljesssä.

3:6 Hän seisahtuu ja mittaa maan, hän katsahtaa ja saa kansat vapisemaan. Ikivuoret särkyvät, ikuiset kukkulat vaipuvat, hänen polkunsä ovat iankaikkiset.

3:7 Vaivan alaisina minä näen Kuusanin majat, Midianin maan telttavaatteet vapisevat.

3:8 Virtoihinko Herra on vihastunut? Kohtaako sinun vihasi virtoja, merta sinun kiivastuksesi, koska ajat hevosillasi, pelastuksesi vaunuilla?

3:9 Paljas, paljastettu on sinun jousesi: valat, vitsat, sana. Sela. Virroilla sinä halkaiset maan.

3:10 Vuoret näkevät sinut ja järkkvät, rankkasade purkaa vettä, syvyys antaa äänensä, kohottaa kätensä korkealle.

3:11 Aurinko ja kuu astuvat majaanä sinun kiitävien nuoltesi valossa, sinun keihäsi salaman hohteessa.

3:12 Kiivastuksessa sinä astut maata, puit kansoja vihassa.

3:13 Sinä olet lähtenyt auttamaan kansaasi, auttamaan voideltuasi. Sinä murskaat pään jumalattoman huoneesta, paljastat perustukset kaulan tasalle. Sela.

3:14 Sinä lävistät heidän omilla keihäillään pään heidän johtajiltansa, jotka hyökkävät hajottamaan minua - se on heidän ilonsa - aivan kuin pääsisivät syömään kurjaa salassa.

3:15 Sinä ajat hevosillasi merta, paljojen vetten kuohua.

3:16 Minä kuulin tämän, ja minun ruumiini vapisee, minun huuleni värisevät huudosta, mätä menee minun luihini, minä seison paikallani ja tutisen, kun minun täytyy hiljaa odottaa ahdistuksen päivää, jolloin kansan kimppuun käy hyökkääjä.

3:17 Sillä ei viikunapuu kukoista, eikä viiniköynnöksissä ole rypäleitä; öljypuun sato pettää, eivätkä pellot tuota syötävää. Lampaat ovat kadonneet tarhasta, eikä ole

3:5 Hänen edellensä kävi rutto, ja vitsaus hänen jalkainsä edessä.

3:6 Hän seisoi ja mittasi maan, hän katseli ja hajoitti pakanat, niin että ijankaikkiset vuoret musertuivat, ja ijäiset kukkulat notkistuivat; kuin hän maailmassä vaelsi.

3:7 Minä näin Etiopian majat surkiana, ja Midianilaisten teltat vapisevan.

3:8 Etkös, \Herra\, ollut vihainen virrassa, ja sinun hirmuisuutes vesissä ja närkästykses meressä? kuin ajoit hevosillas, ja sinun rattaas saivat voiton.

3:9 Sinä veit sinun joutses edes, niinkuin sinä olet sukukunnille vannonut ja sanonut, Sela! ja jaoit virrat maassa.

3:10 Vuoret näkivät sinun, ja vapisivat, virta meni pois, syvyys antoi itsestensä äänen, ja nosti sivunsa korkeuteen.

3:11 Aurinko ja kuu seisoivat siällansä; sinun nuoles menivät kirkkaudella, ja sinun sauvas pitkäisen leimauksella.

3:12 Sinä tallasit maan vihassas, ja survoit rikki pakanat hirmuisuudessas.

3:13 Sinä läksit kansaas auttamaan, auttamaan voideltus kanssä; sinä särjit jumalattomain huoneessa, ja paljastit perustukset, kaulaan asti, Sela!

3:14 Jospä sinä vielä kiroisit pään valtikkaa kylinensä! jotka tulevat niinkuin tuulispää minua hajoittamaan, ja iloitsevat niinkuin he olisivat köyhän syöneet salaisesti.

3:15 Sinä ajoit hevosillas meressä suurten vetten loassa.

3:16 Että minä sen kuulen, niin minun sydämeni murehtii, minun huuleni värisevät huudosta; märkä on mennyt minun luihini, minä olen murheellinen minussani; jospä minä saisin levätä vaivani ajalla, kuin me menemme sen kansan tykö, joka sotii meitä vastaan.

3:17 Sillä ei fikunapuun pidä vihoittaman eikä viinapuussä pidä hedelmää olemän: öljypuiden työ vilpistelee, ja ei pellot anna elatusta; ja lampaat pitää pihatosta

karjaa vajoissa.

3:18 Mutta minä riemuitsen Herrassa, iloitsen autuuteni Jumalassa.

3:19 Herra, Herra on minun voimani. Hän tekee minun jalkani nopsiksi niinkuin peurat ja antaa minun käydä kukkuloillani. Veisuunjohtajalle; minun kielisoittimillani.

SEFANJA

1 LUKU

1:1 Herran sana, joka tuli Sefanjalle, Kuusin pojalle, joka oli Gedaljan poika, joka Amarjan poika, joka Hiskian poika, Juudan kuninkaan Joosian, Aamonin pojan, päivinä.

1:2 Totisesti minä otan kaiken pois maan pinnalta, sanoo Herra.

1:3 Minä otan pois ihmiset ja eläimet, otan pois taivaan linnut ja meren kalat, viettelykset ja jumalattomat. Minä hävitän ihmiset maan pinnalta, sanoo Herra.

1:4 Minä ojennan käteni Juudaa vastaan ja kaikkia Jerusalemin asukkaita vastaan, ja minä hävitän tästä paikasta Baalin jätteet, epäjumalain pappien nimet ynnä myös Herran papit,

1:5 ne, jotka katoilla kumartaen rukoilevat taivaan joukkoa, sekä ne, jotka kumartaen rukoilevat Herraa ja vannovat hänen kauttansa, mutta myös vannovat Melekinsä kautta,

1:6 ynnä ne, jotka ovat luopuneet seuraamasta Herraa, eivät etsi Herraa eivätkä häntä kysy.

1:7 Vaiti Herran, Herran edessä! Sillä Herran päivä on lähellä; sillä Herra on laittanut teurasuhrin, on vihkinnyt kutsuttunsa.

1:8 Ja Herran teurasuhrin päivänä minä rankaisen päämiehiä ja kuninkaan poikia ja kaikkia muukalaispukuun puettuja.

1:9 Ja minä rankaisen sinä päivänä kaikkia

karkoitettaman, eikä karjaa pidä navetassa oleman.

3:18 Mutta minä iloitsen \Herrassa\, ja riemuitsen Jumalassa minun lunastajassani.

3:19 \Herra\, Herra on minun voimani, joka asettaa minun jalkani niinkuin peuran jalat, ja vie minun korkialle, niin että minä soitan kanteleitani.

ZEPHANJA

1 LUKU

1:1 Tämä on \Herran\ sana, joka tapahtui Zephanjalle Kusin pojalle, Gedalian pojalle, Amarian pojalle, Hiskian pojalle, Josian Amonin pojan, Juudan kuninkaan ajalla.

1:2 Minä tahdon kaikki maalta ottaa peräti pois, sanoo \Herra\.

1:3 Minä tahdon ottaa pois ihmiset ja karjan, linnut taivaan alta ja kalat merestä otan minä pois, niin myös pahennuksen ja jumalattoman, ja minä tahdon ihmiset maan päältä hävittää, sanoo \Herra\.

1:4 Minä ojennan minun käteni Juudan päälle ja kaikkein niiden päälle, jotka Jerusalemissa asuvat, ja hävitän Baalin jääneet, ja munkkien ja pappien nimen tästä paikasta;

1:5 Ja ne, jotka kattoin päällä taivaan sotaväkeä kumartavat, ja jotka kumartavat ja vannovat \Herran\ kautta, ja vannovat myös Molokinsa kautta;

1:6 Ja ne, jotka \Herrasta\ luopuvat, ja jotka ei \Herraa\ ensinkään etsi, eikä häntä tottele.

1:7 Vaijetkaat Herran, \Herran\ edessä; sillä \Herran\ päivä on läsnä, ja \Herra\ on teurasuhrin valmistanut, ja vieraansa siihen kutsunut.

1:8 Ja \Herran\ teurasuhrin päivänä on tapahtuva, että minä etsin päämiehiä ja kuninkaan lapsia, ja kaikkia, jotka outoja vaatteita kantavat.

1:9 Minä etsin myös niitä sillä ajalla, jotka

kynnyksen yli hyppääjiä, jotka täyttävät herransa huoneen väkivallalla ja petoksella.
1:10 Sinä päivänä, sanoo Herra, kuuluu huuto Kalaportilta ja valitus toisesta kaupunginosasta ja suuri hävitys kukkuloilta.

1:11 Valittakaa, te Huhmaren asukkaat, sillä tuhottu on kaikki kauppaakäypä väki, hävitetty kaikki hopean punnitsijat.

1:12 Siihen aikaan minä tutkin lampuilla Jerusalemin ja rankaisen ne miehet, jotka rauhassa makaavat pohjasakkansa päällä ja sanovat sydämessään: "Ei Herra tee hyvää eikä pahaa."

1:13 Heidän rikkautensa joutuu ryöstettäväksi, ja heidän talonsa jäävät autoiksi. He ovat rakentaneet taloja, mutta eivät saa niissä asua; ovat istuttaneet viinitarhoja, mutta eivät saa niistä viiniä juoda.

1:14 Lähellä on Herran suuri päivä, se on lähellä ja tulee sangen kiiruusti. Kuule, Herran päivä! Silloin sankarit haikeasti huutavat.

1:15 Vihan päivä on se päivä, tuskan ja ahdistuksen päivä, häviön ja hävityksen päivä, pimeyden ja synkeyden päivä, pilven ja sankan sumun päivä,

1:16 pasunan ja sotahuudon päivä varustettuja kaupunkeja ja korkeita muurinkulmia vastaan.

1:17 Minä saatan ihmiset ahdistukseen, niin että he kulkevat kuin sokeat, sillä he ovat tehneet syntiä Herraa vastaan. Ja heidän verensä vuodatetaan niinkuin tomu, ja heidän elinnesteensä niinkuin saasta.

1:18 Eivätkä voi pelastaa heitä heidän hopeansa ja kultansa Herran vihan päivänä: hänen kiivautensa tulessa kuluu koko maa. Sillä lopun, äkkilopun, hän tekee kaikista maan asukkaista.

hyppäävät kynnyksen ylitse, jotka herrainsa huoneet varkaudella ja petoksella täyttävät.
1:10 Sillä ajalla, sanoo \Herra\, pitää huudon ääni kuuluman kalaportissa, ja ulvominen toisella puolella, ja suuri surkeus kukkuloilla.

1:11 Ulvokaat te, jotka myllyssä asutte; sillä kaikki kaupitsia-kansa on hävitetty, ja kaikki, jotka rahaa kokoovat, ovat kadotetut.

1:12 Sillä ajalla tahdon minä Jerusalemin kynttilällä etsiä, ja etsiskellä niitä miehiä, jotka rahansa päällä makaavat, ja sanovat sydämessään: ei \Herra\ tee hyvästi eikä pahasti.

1:13 Ja heidän tavaransa pitää raatelukseksi tuleman ja huoneensa autioksi; he rakentavat huonetta, ja ei saa niissä asua, ja istuttavat viinapuita, mutta ei he saa niistä viinaa juoda.

1:14 Sillä \Herran\ suuri päivä on läsnä, se on läsnä sangen kiiruusti; kuin \Herran\ päivän parku on tuleva, niin väkeväin pitää silloin haikiasti huutaman.

1:15 Sillä se päivä on kauheuden päivä, vaivan ja ahdistuksen päivä, tuulen ja tuulispään päivä, pimeyden ja synkeyden päivä, pilven ja sumun päivä,

1:16 Basunan ja vaskitorven päivä, vahvoja kaupungeita ja korkeita linnoja vastaan.

1:17 Minä tahdon ihmisille ahdistuksen tehdä, ja heidän pitää käymän niinkuin sokiats, että he ovat \Herraa\ vastaan syntiä tehneet; heidän verensä pitää vuodatettaman, niinkuin tomu, ja heidän lihansa niinkuin loka.

1:18 Ei heidän hoppinsa eikä kultansa pidä heitä sinä \Herran\ vihan päivänä voiman auttaa, vaan koko maa pitää hänen kiivautensa tulelta kulutettaman; sillä hän tekee nopiasti lopun kaikkein kanssa, jotka maassa asuvat.

2 LUKU

2:1 Menkää itseenne, kootkaa ajatuksenne, te häpeämätön kansa,

2:2 Ennenkuin neuvopäätös on synnyttänyt - päivä kiittää pois kuin akanat - ennenkuin teidän päällenne tulee Herran vihan hehku, ennenkuin teidän päällenne tulee Herran vihan päivä.

2:3 Etsikää Herraa, kaikki maan nöyrät, te, jotka pidätte hänen oikeutensa. Etsikää vanhurskautta, etsikää nöyryyttä; ehkä te saatte suojan Herran vihan päivänä.

2:4 Sillä Gassa on oleva hyljätty ja Askelon autio, Asdod ajetaan pois keskipäivällä, ja Ekron hävitetään.

2:5 Voi meren rannikon asukkaita, kreettien kansaa! Herran sana on teitä vastaan, Kanaan, filistealaisten maa; ja minä hävitän sinut asujattomaksi.

2:6 Ja meren rannikko on oleva laitumina, joilla on paimenten vesikuoppia ja lammastarhoja.

2:7 Ja rannikko joutuu Juudan heimon jäännökselle. Siellä he laiduntavat; Askelonin huoneisiin he asettuvat makaamaan illoin. Sillä Herra, heidän Jumalansa, on pitävä heistä huolen ja kääntävä heidän kohtalonsa.

2:8 Minä olen kuullut Mooabin häväistykset ja ammonilaisten pilkat, joilla he ovat häväisseet minun kansaani ja ylvästelleet sen aluetta vastaan.

2:9 Sentähden, niin totta kuin minä elän, sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala, on Mooab tuleva Sodomian kaltaiseksi ja ammonilaiset Gomorran kaltaisiksi, nokkospehkojen maaksi, suolakuopaksi, autioksi iankaikkisesti. Jääneet minun kansastani ryöstävät heitä, ja minun kansakuntani jäännökset ottavat heidät perintöosaksensa.

2:10 Tämä tulee heille heidän ylpeydestään,

2 LUKU

2:1 Kootkaat teitänne ja tulkaat tänne, te vihattava kansa,

2:2 Ennenkuin tuomio tulee: että te sivalletaan päivällä pois niinkuin akanat, ennenkuin \Herran\ hirmuinen vihan tulee teidän päällenne, ennenkuin \Herran\ vihan päivä tulee teidän päällenne.

2:3 Etsikää \Herraa\, kaikkia siviät maassa, te jotka hänen oikeutensa pidätte; etsikää vanhurskautta, etsikää nöyryyttä, että te \Herran\ vihan päivänä varjelluksi tulisitte.

2:4 Sillä Gatsa pitää hyljättämän, ja Askalon autioksi tehtämän; Asdod pitää puolipäivästä ajettaman pois, ja Ekron hävitettämän.

2:5 Voi niitä, jotka meren puolessa asuvat ja ovat vahvat sotamiehet! \Herran\ sana on tuleva teidän päällenne, te Kanaanealaiset Philistealaisten maakunnassa; minä tahdon sinun hukuttaa, ettei kenenkään pidä sinussa asuman.

2:6 Se maa merta liki pitää paimenten majoiksi ja lammasten pihatoiksi ja laitumiksi tuleman.

2:7 Ja se maa pitää Juudan huoneen jääneitten oma oleman, joissa heidän pitää kaitseman, ja Askalonin huoneissa ehtoona makaaman; sillä \Herra\, heidän Jumalansa on heitä etsinyt, ja heidän vankiutensa palauttanut.

2:8 Minä olen Moabin pilkan ja Ammonin lasten häväistykseen kuullut, kuin he minun kansaani häväisseet ovat, ja kerskanneet heidän rajoistansa.

2:9 Niin totta kuin minä elän, sanoo \Herra\ Zebaot, Israelin Jumala, Moab pitää tuleman niinkuin Sodoma, ja Ammonin lapset niinkuin Gomorra, ja niinkuin nokulaspensaana ja suolakuopan, ja ijankaikkisesti hävitettynä oleman; jääneet minun kansastani pitää heitä ryöstämän, ja jääneet minun kansastani pitää heitä perimän.

2:10 Sen pitää heille tapahtuman heidän

siitä, että ovat herjanneet, ovat ylvästelleet Herran Sebaotin kansaa vastaan.

2:11 Peljättävä on Herra heille oleva, sillä hän tekee voimattomiksi kaikki maan jumalat; ja kaikki pakanain saaret, kukin paikastansa, tulevat häntä kumartaen rukoilemaan.

2:12 Myöskin teidät, etiopialaiset, on minun miekkani kaatava - heidätkin!

2:13 Ja hän on ojentava kätensä pohjoista kohden ja on hukuttava Assurin, tekevä Niiniven autioksi, kuivaksi kuin erämaa.

2:14 Sen keskellä makaa laumoja, kaikkia villieläimiä joukoittain. Pelikaani ja tuonenkurki yöpyvät sen patsaanpäissä. Kuule, kuinka ne laulavat akkuna-aukossa! Kynnyksellä on tyhjiys. Setrilaudoituksen hän on paljastanut.

2:15 Tämä oli se riemuisa kaupunki, joka asui turvallisena, joka sanoi sydämessään: "Minä, eikä ketään muuta!" Kuinka autioksi se on tullut, villieläinten makuusijaksi! Jokainen, joka käy siitä ohitse, viheltää ja huiskuttaa kättä.

3 LUKU

3:1 Voi uppiniskaista ja saastutettua, voi väkivaltaista kaupunkia!

3:2 Se ei ole totellut ääntä, ei huolinut kurituksesta, ei luottanut Herraan, ei lähestynyt Jumalaansa.

3:3 Sen päämiehet sen keskellä ovat ärjyviä leijonia. Sen tuomarit ovat kuin sudet illalla, jotka eivät säästä mitään aamuksi.

3:4 Sen profeetat ovat huikentelijoita, uskottomia miehiä. Sen papit saastuttavat pyhän ja tekevät väkivaltaa laille.

3:5 Herra on vanhurskas sen keskellä, hän ei tee väärin. Joka aamu hän tuo valoon oikeutensa, ei se tulematta jää. Mutta väärintekijä ei tunne häpeätä.

ylpeytensä tähden, että he ovat \Herran\ Zebaotin kansaa pilkanneet, ja siitä kerskanneet.

2:11 \Herra\ on hirmuinen heitä vastaan oleva, sillä hän on kaikki jumalat maan päältä kadottava; ja kaikki pakanain luodot pitää häntä kumartaman, kukin paikastansa.

2:12 Etiopialaiset pitää myös minun miekkani tapettaman.

2:13 Ja hänen pitää kätensä pohjaan päin ojentaman ja Assurin kadottaman; Niiniven on hän tekevä autioksi ja karkiaksi niinkuin korven.

2:14 Ja laumat pitää keskellä sitä makaaman, niiden pakanain kaikkinaiset eläimet; niin myös ruovonpäristäjät ja tarhapöllöt pitää heidän torneissansa asuman, ja äänen pitää laulaman heidän akkunissansa, ja hävitys heidän kynnyksillensä; sillä sedrilaudat pitää revittämän pois.

2:15 Tämä on se iloinen kaupunki, joka niin irstaana asui, ja sanoi sydämessään: minä olen, ja ei yksikään muu. Kuinka hän on niin autioksi tehty, että eläimet siinä makaavat? Ja joka käy sen ohitse, hän viheltää häntä, ja paukuttaa käsiänsä.

3 LUKU

3:1 Voi sitä kauhiata, rietasta ja väkivaltaista kaupunkia!

3:2 Ei hän tahdo kuulla, eikä antaa itsiänsä kurittaa; ei hän tahdo uskaltaa \Herran\ päälle, eikä pidä itsiänsä Jumalansa tykö.

3:3 Hänen päämiehensä ovat hänessä niinkuin kiljuvat jalopeurat, ja hänen tuomarinsa niinkuin sudet ehtoolla, jotka ei mitään jätä huomeneksi.

3:4 Hänen prophetansa ovat irstaiset ja petturit; hänen pappinsa saastuttavat pyhyden, ja kääntävät lain väkivaltaisesti.

3:5 Mutta \Herra\, joka heidän seassansa on, on vanhurskas, ja ei tee mitään väärin; vaan antaa joka aamulla oikeutensa julkisesti opettaa, eikä lakkaa; vaan

3:6 Minä olen hävittänyt pakanakansat, niiden muurinkulmat ovat autioina. Minä olen tehnyt niiden kadut raunioiksi, kulkijattomiksi; niiden kaupungit ovat hävitetyt ihmisettömiksi, asujattomiksi.

3:7 Minä olen sanonut: Ainoastaan pelkää minua ja ota varteen kuritus, niin ei hävitetä tytär Siionin asumusta, ei mitään siitä, mitä minä olen hänelle säätänyt. Kuitenkin he varhaisesta alkaen ovat aina pahemmin tehneet.

3:8 Sentähden odottakaa minua, sanoo Herra, odottakaa sitä päivää, jona minä nousen saaliille. Sillä minun tuomioni on, että minä kokoan pakanakansat, saatan kokoon valtakunnat vuodattaakseni heidän päällensä tuimuuteni, vihani kaiken hehkun; sillä minun kiivauteni tuli kuluttaa koko maan.

3:9 Silloin minä muutan puhtaiksi kansain huulet, niin että ne kaikki rukoilevat Herran nimeä, palvelevat häntä yksimielisesti.

3:10 Tuolta puolen Etiopian virtain tuovat minun rukoilijani - tytär, minun hajoitettu joukkoni - minulle ruokauhreja.

3:11 Sinä päivänä ei sinun tarvitse hävetä yhtäkään niistä teoistasi, joilla olet rikkonut minua vastaan, sillä silloin minä poistan sinun keskuudestasi sinun ylvääsi, riemuitsevaisesi, etkä sinä sitten enää ylpeile minun pyhällä vuorellani.

3:12 Mutta minä jätän jäljelle sinun keskuuteesi kurjan ja vaivaisen kansan, ja he luottavat Herran nimeen.

3:13 Israelin jäännökset eivät tee väärin, eivät puhu valhetta, eikä heidän suussaan tavata vilpillistä kieltä. Sillä he kaitsevat kaittaviansa ja makaavat kenenkään pelottelematta.

3:14 Iloitse, tytär Siion, puhkea huutoon, Israel; ihastu ja ratkea riemuun kaikesta sydämestäsi, tytär Jerusalem.

väärintekiä ei taida hävetä.

3:6 Minä olen antanut pakanat hävittää ja heidän linnansa autioksi tehdä, ja heidän katunsa niin tyhjentää, ettei kenkään niitä pidä käymän. Heidän kaupunkinsa ovat hävitetyt, ettei kenenkään pidä niissä enään asuman.

3:7 Minä annoin sinulle sanoa: kuitenkin pitää sinun minua pelkäämän, ja antaman sinuas kurittaa, niin ei pidä hänen asuinsiansa hävitettämän, eikä mitään, josta minä olen häntä nuhdellut; mutta he ahkeroitsevat kaikkinaista pahuutta.

3:8 Sentähden, sanoo \Herra\, täytyy myös teidän minua odottaa, siihenasti kuin minäkin aikamani nousen saaliille; kuin minä myös tuomitsen, ja kokoon pakanat, ja valtakunnat yhteen saatan ja vihani heidän päällensä vuodatan, ja kaiken minun vihani hirmuisuuden; sillä koko maan pitää minun kiivauteni tuli syömän.

3:9 Silloin minä tahdon kansoille tosin antaa saarnata suloisilla huulilla, että heidän kaikkein pitää \Herran\ nimeä avuksensa huutaman, ja häntä yksimielisesti palveleman.

3:10 Jotka minua kumartavat, ne hajoitetut siltä puolelta Etiopian virtoja, pitää minulle lahjaksi tuotaman.

3:11 Siihen aikaan ei pidä sinun enään häpeemän kaikkia sinun tekojas, joilla minua vastaan olet syntiä tehnyt; sillä minä tahdon ylpiät pyhät silloin sinun seastas ottaa pois, niin ettes enää tohdi itsiäs korottaa minun vuoreni tähden.

3:12 Minä tahdon sinusta antaa jäädä köyhän ja halvan kansan; heidän pitää \Herran\ nimeen turvaaman.

3:13 Jääneet Israelista ei pidä mitään paha tekemän, eikä valhetta puhuman, ja ei heidän suussansa pidä viekasta kieltä löydettämän; vaan he elätetään levossa, ja ei ole ketään peljättäjää.

3:14 Riemuitse, sinä Zionin tytär, huuda, Israel, iloitse ja riemuitse kaikesta sydämestäs, sinä tytär Jerusalem.

3:15 Herra on poistanut sinun tuomiosi, kääntänyt pois sinun vihollisesi. Israelin kuningas, Herra, on sinun keskelläsi. Ei tarvitse sinun enää onnettomuutta nähdä.

3:16 Sinä päivänä sanotaan Jerusalemitille: "Älä pelkää, Siion, älkööt kätesi hervotko.

3:17 Herra, sinun Jumalasi, on sinun keskelläsi, sankari, joka auttaa. Hän ilolla iloitsee sinusta, hän on ääneti, sillä hän rakastaa sinua, hän sinusta riemulla riemuitsee."

3:18 Jotka murehtivat, kaukana juhlakokouksista, ne minä kokoan: neidän ovat sinusta, niitä häväistys kuormana painaa.

3:19 Katso, siihen aikaan minä teen tekoni kaikille sinun nöyryyttäjillesi. Minä pelastan ontuvat ja kokoan karkoitettut ja teen heidät ylistetyiksi ja mainehikkaiksi jokaisessa maassa, jossa he olivat häpeänalaisina.

3:20 Siihen aikaan minä tuon teidät takaisin - siihen aikaan, jona minä teidät kokoan. Sillä minä teen teidät mainehikkaiksi ja ylistetyiksi kaikissa maan kansoissa, kun minä käänän teidän kohtalonne teidän silmäinne nähden; sanoo Herra.

HAGGAI

1 LUKU

1:1 Kuningas Daarejaveksen toisena vuotena, kuudennessa kuussa, kuukauden ensimmäisenä päivänä, tuli tämä Herran sana profeetta Haggain kautta Juudan käskynhaltijalle Serubbaabelille, Sealtielin pojalle, ja ylimmäiselle papille Joosualle, Joosadakin pojalle:

1:2 "Näin sanoo Herra Sebaot: Tämä kansa sanoo: Aika ei ole tullut rakentaa Herran huonetta."

1:3 Mutta profeetta Haggain kautta tuli tämä Herran sana:

1:4 "Onko sitten aika teidän asua panelilla

3:15 Sillä \Herra\ on sinun rangaistukses ottanut pois, ja sinun vihollises kääntänyt pois; \Herra\ Israelin kuningas on sinun tykönäs, ettes enään pelkää onnettomuutta.

3:16 Siihen aikaan sanotaan Jerusalemitille: älä pelkää, ja Zionille: älä käsiäs laske alas!

3:17 Sillä \Herra\ sinun Jumalas on sinun tykönäs, väkevä vapahtaja; hän on sinusta suuresti riemuitseva, ja on oleva sinulle suloinen, ja antava anteeksi, ja sinusta pitää kiitoksella riemuittaman.

3:18 Jotka murehtivat sitä, ettei he ole tulleet juhlakokoukseen, ja ovat sinusta, ne minä tahdon koota; tämä pilkka on heille kuormaksi.

3:19 Katso, minä tahdon siihen aikaan kaikki lopettaa, jotka sinua vaivaavat, ja tahdon ontuvaisia auttaa, ja hyljätyt koota, ja saatan heidät kiitokseksi ja nimeksi kaikessa maassa, jossa he katsottiin ylön.

3:20 Siihen aikaan tahdon minä teidät tänne tuoda, ja sillä ajalla teitä koota; sillä minä asetan teidät nimeksi ja ylistykseksi kaikkein kansain seassa maan päällä, kuin minä teidän vankiutenne käänän teidän silmäinne edessä, sanoo \Herra\.

HAGGAI

1 LUKU

1:1 Toisena kuningas Dariuksen vuotena, kuudentena kuukautena, ensimmäisenä päivänä kuuta, tapahtui \Herran\ sana prophetan Haggain kautta Serubbabelille Sealtielin pojalle, Juudan päämiehelle, ja Josualle Jotsadakin pojalle, ylimmäiselle papille, ja sanoi:

1:2 Näin puhuu \Herra\ Zebaot, sanoen: tämä kansa sanoo: ei aika vielä ole tullut \Herran\ huonetta rakentaa.

1:3 Ja \Herran\ sana tapahtui propheta Haggain kautta, sanoen:

1:4 Kylläpä teidän aikanne on tullut asua

kaunistetuissa huoneissanne, kun tämä huone on rauniona?

1:5 Ja nyt sanoo Herra Sebaot näin: Ottakaa vaari teistänne.

1:6 Te kylvätte paljon, mutta saatte vähän. Te syötte, mutta ette tule ravituiksi. Te juotte, mutta jano ei sammu. Te vaatetatte itsenne, mutta ei tule lämmin. Ja palkkatyöläinen panee työpalkan reikäiseen kukkaroon.

1:7 Näin sanoo Herra Sebaot: Ottakaa vaari teistänne.

1:8 Nouskaa vuorille, tuokaa puita ja rakentakaa temppeli, niin minä siihen mielistyn ja näytän kunniani, sanoo Herra.

1:9 Te odotatte paljoa, mutta se menee vähiin. Te tuotte kotiin, mutta minä puhallan sen pois. Minkätähden? sanoo Herra Sebaot. Minun huoneeni tähden, kun se on rauniona ja te juoksette kukin oman huoneenne hyväksi.

1:10 Sentähden teiltä taivas pidättää kasteen ja maa pidättää satonsa.

1:11 Ja minä olen kutsunut kuivuuden maahan ja vuorille, viljalle, viinille ja öljylle, ja mitä vain maa tuottaa, ja ihmisille ja eläimille ja kaikelle kätten vaivannäölle."

1:12 Niin Serubbaabel, Sealtielin poika, ja ylimmäinen pappi Joosua, Joosadakin poika, ja kansan koko jäännös kuuli Herran, Jumalansa ääntä ja profeetta Haggain sanoja, jota varten Herra, heidän Jumalansa, oli hänet lähettänytkin, ja kansa pelkäsi Herraa.

1:13 Haggai, Herran sanansaattaja, sanoi, saattaen Herran sanan, kansalle näin: "Minä olen teidän kanssanne, sanoo Herra."

1:14 Ja Herra herätti Juudan käskynhaltijan Serubbaabelin, Sealtielin pojan, hengen ja ylimmäisen papin Joosuan, Joosadakin pojan, hengen ja kansan koko jäännöksen hengen, ja he tulivat ja ryhtyivät

kaunistetuissa huoneissanne, ja tämän huoneen täytyy autiona olla?

1:5 Nyt siis sanoo \Herra\ Zebaot näin: katsokaat, kuinka teidän käy.

1:6 Te kylvätte paljon, ja vähän viette aittaaan; te syötte, ja ette tule ravituksi; te juotte, ja ette saa kylläänne; te verhootte teitänne, ja ette tule lämpimäksi; ja joka rahaa ansaitsee, hän panee sen lävälliseen kukkaroon.

1:7 Näin sanoo \Herra\ Zebaot: katsokaat siis, kuinka teidän käy.

1:8 Menkää vuorille ja hakekaat puita, ja rakentakaa huone; se on minulle otollinen oleva, ja minä tahdon minun kunniani osoittaa.

1:9 Kyllä tosin te paljon toivotte, vaan se tulee vähäksi; ja vaikka te parhaallansa kotia veisitte, niin minä sen kuitenkin puhallan pois. Miksi niin? sanoo \Herra\ Zebaot: minun huoneeni tähden, että se on autiona, ja kukin teistä rientää oman huoneensa kanssa.

1:10 Sentähden on taivas teiltä kasteen pidättänyt, ja maa kieltänyt hedelmänsä.

1:11 Ja minä olen poudan kutsunut, sekä maan että vuorten päälle, jyvän, viinan, öljyn ja kaiken päälle, mitä maasta tulee, ihmisten ja karjan päälle, ja kaiken kätten työn päälle.

1:12 Niin kuuli Serubbabel Sealtielin poika, ja Josua Jotsadakin poika, ylimmäinen pappi, ja kaikki jääneet kansasta, \Herran\ Jumalansa äänen ja propheta Haggain sanat, niinkuin \Herra\ heidän Jumalansa hänen lähettänyt oli; ja kansa pelkäsi \Herraa\.

1:13 Niin sanoi Haggai, \Herran\ sanansaattaja, \Herran\ käskystä kansan tykö: minä olen teidän kanssanne, sanoo \Herra\.

1:14 Ja \Herra\ herätti Serubbabelin Sealtielin pojan, Juudan päämiehen hengen, ja Josuan Jotsadakin pojan, ylimmäisen papin hengen, ja kaiken jääneen kansan hengen, tulemaan ja työtä tekemään

rakentamaan Herran Sebaotin, heidän Jumalansa, temppeliä

1:15 kahdentenakymmenentenä neljäntenä päivänä kuudennessa kuussa, kuningas Daarejaveksen toisena vuotena.

2 LUKU

2:1 Seitsemännessä kuussa, kuukauden kahdentenakymmenentenä ensimmäisenä päivänä tuli profeetta Haggain kautta tämä Herran sana:

2:2 "Sano Juudan käskynhaltijalle Serubbaabelille, Sealtielin pojalle, ja ylimmäiselle papille Joosualle, Joosadakin pojalle, ja kansan jäännökselle näin:

2:3 Kuka teidän joukossanne on jäljelle jäänyt, joka on nähnyt tämän temppelin sen entisessä kunniassa? Ja miltä näyttää se teistä nyt? Eikö se ole tyhjän veroinen teidän silmissänne?

2:4 Mutta nyt ole luja, Serubbaabel, sanoo Herra, ja ole luja, Joosua, Joosadakin poika, ylimmäinen pappi, ja ole luja, maan koko kansa, sanoo Herra, ja tehkää työtä; sillä minä olen teidän kanssanne, sanoo Herra Sebaot.

2:5 Sen liiton sana, jonka minä tein teidän kanssanne, kun te läksitte Egyptistä, ja minun Henkeni pysyy teidän keskellänne. Älkää peljätkö.

2:6 Sillä näin sanoo Herra Sebaot: Vielä vähän aikaa, ja minä liikutan taivaat ja maan, meren ja kuivan.

2:7 Ja minä liikutan kaikki pakanakansat, ja kaikkien pakanakansojen kalleudet tulevat, ja minä täytän tämän temppelin kunnialla, sanoo Herra Sebaot.

2:8 Minun on hopea, ja minun on kulta, sanoo Herra Sebaot.

2:9 Tämän temppelin myöhempi kunnia on oleva suurempi kuin aikaisempi, sanoo Herra Sebaot. Ja tässä paikassa minä annan vallita rauhan, sanoo Herra Sebaot."

2:10 Yhdeksännen kuun

\Herran\ Zebaotin heidän Jumalansa huoneessa,

1:15 Neljäntenä päivänä kolmattakymmentä, kuudentena kuukautena, kuningas Dariuksen toisena vuotena.

2 LUKU

2:1 Ensimmäisenä päivänä kolmattakymmentä, seitsemäntenä kuukautena, tapahtui \Herran\ sana propheta Haggain kautta ja sanoi:

2:2 Puhu nyt Serubbabelille Sealtielin pojalle, Juudan päämiehelle, ja Josualle Jotsadakin pojalle, ylimmäiselle papille, ja jätetylle kansalle, ja sano:

2:3 Kuka on jääneissä, joka tämän huoneen entisessä kunniassansa nähnyt on? ja kuinka se nyt teille näyttää? eikö se ole sen suhteen niinkuin ei mitään teidän silmäinen edessä?

2:4 Ja nyt Serubbabel, ole hyvässä turvassa, sanoo \Herra\; ole sinäkin hyvässä turvassa, Josua Jotsadakin poika, ylimmäinen pappi; olkaat kaikki kansa maakunnassa hyvässä turvassa, sanoo \Herra\, ja tehkää työtä; sillä minä olen teidän kanssanne, sanoo \Herra\ Zebaot.

2:5 Sen sanan jälkeen kuin minä tein teidän kanssanne liiton, kuin te Egyptistä vaelsitte, ja minun henkeni pitää teidän keskellänne pysymän: älkää peljätkö.

2:6 Sillä näin sanoo \Herra\ Zebaot: vielä on vähä aikaa, niin minä taivaan, maan, meren ja mantereen saatan liikkumaan.

2:7 Ja tahdon saattaa kaikki pakanat liikkumaan; silloin tulee kaikkein pakanain toivo, ja minä täytän tämän huoneen kunnialla, sanoo \Herra\ Zebaot.

2:8 Sillä minun on hopia ja minun on kulta, sanoo \Herra\ Zebaot.

2:9 Tämän jälkimäisen huoneen kunnia on suurempi oleva kuin ensimmäisen, sanoo \Herra\ Zebaot; ja minä tahdon antaa rauhan tälle paikalle, sanoo \Herra\ Zebaot.

2:10 Neljäntenä päivänä kolmattakymmentä,

kahdentenkymmenentenä neljäntenä päivänä, Daarejaveksen toisena vuotena, tuli profeetta Haggain kautta tämä Herran sana:

2:11 "Näin sanoo Herra Sebaot: Pyydä papeilta opetusta ja sano:

2:12 Katso, mies kantaa pyhää lihaa vaatteensa liepeessä ja koskettaa liepeellensä leipää tai keittoa, viiniä, öljyä tai muuta ruokaa, mitä hyvänsä; tuleeko se siitä pyhäksi?" Niin papit vastasivat ja sanoivat: "Ei."

2:13 Ja Haggai sanoi: "Jos joku, joka on kuolleesta saastunut, koskettaa jotakin näistä, tuleeko se saastaiseksi?" Niin papit vastasivat: "Tulee saastaiseksi."

2:14 Silloin Haggai lausui ja sanoi: "Sellaista on tämä väki, sellaista tämä kansa minun edessäni, sanoo Herra. Sellaiset ovat kaikki heidän kättensä työt ja se, mitä he siellä uhriksi tuovat: se on saastaista.

2:15 Ja nyt ottakaa vaari, kuinka käy tästä päivästä lähtien eteenpäin. Kun ei vielä oltu pantu kiveä kiven päälle Herran temppelissä,

2:16 sitä ennen, mentiin kahdenkymmenen mitan viljakasalle, mutta oli vain kymmenen; mentiin viinikuurnalle ammentamaan viisikymmentä mittaa, mutta oli kaksikymmentä.

2:17 Minä löin teitä, kaikkia teidän kätenne töitä, nokitähkällä ja viljanruosteella ja rakeilla, mutta ei kenkään teistä kääntynyt minun puoleeni, sanoo Herra.

2:18 Ottakaa vaari, kuinka käy tästä päivästä lähtien eteenpäin, yhdeksännen kuun kahdennestakymmenennestä neljännestä päivästä, Herran temppelin perustamispäivästä, lähtien. Ottakaa vaari!

2:19 Onko aitassa enää siementä? Ja viiniköynnös, viikunapuu, granaattiomenapuu ja öljypuu, nekään eivät ole kantaneet hedelmää. Tästä päivästä lähtien minä

yhdeksäntenä kuukautena toisena Dariuksen vuotena, tapahtui \Herran\ sana propheta Haggaille ja sanoi:

2:11 Näin sanoo \Herra\ Zebaot: kysy papeilta lakia ja sano:

2:12 Jos joku kantais pyhitettyä lihaa helmassansa, ja satuttais sitte vaatteensa helman leipään, puuroon, viinaan, öljyyn, eli mikä ruoka se olis, tulisko se myös pyhäksi? ja papit vastasivat ja sanoivat: ei.

2:13 Haggai sanoi: jos joku raadosta saastutettu yhteen näistä sattuis, tulisko se saastaiseksi? Papit vastasivat ja sanoivat: se tulee saastaiseksi.

2:14 Niin Haggai vastasi ja sanoi: juuri niin on tämä kansa, ja nämät ihmiset minun edessäni, sanoo \Herra\, ja kaikki heidän kättensä työt, ja mitä he uhraavat, on saastainen.

2:15 Ja katsokaat, kuinka teille käynyt on tästä päivästä ja ennenkuin joku kivi pantiin toisen päälle \Herran\ templissä.

2:16 Että kuin joku tuli ohraläjän tykö, jolla piti kaksikymmentä mittaa oleman, niin siellä oli kymmenen; koska hän tuli viinakuurnan tykö, ja luuli viisikymmentä aamia täyttävänsä, niin siellä oli kaksikymmentä.

2:17 Sillä minä vaivasin teitä poudalla, nokipäillä ja rakeilla, kaikissa teidän kätenne töissä; ette kuitenkaan kääntyneet minun tyköni, sanoo \Herra\.

2:18 Niin pankaat nyt mieleenne tästä päivästä ja ennen, nimittäin neljännestä päivästä kolmattakymmentä, yhdeksäntenä kuukautena, hamaan siihen päivään, jona \Herran\ templi perustettiin, pankaat mieleenne.

2:19 Sillä siemenet ovat vielä salvossa, ja ei vielä mitään kasva, ei viinapuu, fikunapuu, granatipuu, eikä öljypuu; mutta tämän päivän perästä tahdon minä antaa

annan siunauksen."

2:20 Ja Herran sana tuli toistamiseen Haggaille kuukauden kahdentenäkymmenentenä neljäntenä päivänä; se kuului:

2:21 "Sano Juudan käskynhaltijalle Serubbaabelille: Minä liikutan taivaat ja maan.

2:22 Ja minä kukistan kuningaskuntien valtaistuimet, hävitän pakanain kuningaskuntien väkevyyden ja kukistan vaunut ajajineen; ja hevoset ja niiden ratsastajat kaatuvat, mies toisensa miekkaan.

2:23 Sinä päivänä, sanoo Herra Sebaot, minä otan sinut, palvelijani Serubbaabel, Sealtielin poika, sanoo Herra, ja panen sinut ikäänkuin sinettisormukseksi. Sillä sinut minä olen valinnut, sanoo Herra Sebaot."

SAKARJA

1 LUKU

1:1 Kahdeksannessa kuussa Daarejaveksen toisena vuotena tuli profeetta Sakarjalle, Berekjan pojalle, joka oli Iddon poika, tämä Herran sana:

1:2 "Herra on tuimasti vihastunut teidän isiinne.

1:3 Sano heille: Näin sanoo Herra Sebaot: Kääntykää minun tyköni, sanoo Herra Sebaot, niin minä käännyn teidän tyköne, sanoo Herra Sebaot.

1:4 Älkää olko isienne kaltaiset, joille entiset profeetat ovat saarnanneet sanoen: Näin sanoo Herra Sebaot: Kääntykää pois pahoilta teiltänne ja pahoista teoistänne; mutta he eivät kuulleet, eivät kuunnelleet minua.

1:5 Teidän isänne - missä he ovat? Ja profeetat - ovatko he eläneet iäti?

1:6 Mutta minun sanani ja käskyni, jotka minä olen säätänyt palvelijoilleni profeetoille - eivätkö ne ole kohdanneet teidän isiänne: ja niin he kääntyivät ja sanoivat: 'Niinkuin

siunauksen.

2:20 Ja \Herran\ sana tapahtui toisen kerran Haggaille, neljäntenä päivänä kolmattakymmentä siinä kuukaudessa, ja sanoi:

2:21 Sano Serubbabelille, Juudan päämiehelle: minä tahdon taivaan ja maan liikuttaa;

2:22 Ja tahdon valtakuntain istuimet kukistaa, ja pakanain voimalliset valtakunnat kadottaa; ja kukistan rattaat ja ratsasmiehet, niin että hevonen ja mies pitää kukistettaman, kukin kumppaninsa miekalla.

2:23 Sillä ajalla, sanoo \Herra\ Zebaot, tahdon minä sinua korjata, sinä Serubbabel Sealtielin poika, minun palveliani, sanoo \Herra\, ja tahdon sinun pitää niinkuin sinettisormuksen; sillä minä olen sinun valinnut, sanoo \Herra\ Zebaot.

SAKARJA

1 LUKU

1:1 Kahdeksantena kuukautena toisena Dariuksen vuotena, tapahtui \Herran\ sana Sakarjalle Berekian pojalle, Iddon pojalle, prophetalle, sanoen:

1:2 \Herra\ on ollut vihainen teidän isillenne sangen kovasti.

1:3 Sano siis heille: näin sanoo \Herra\ Zebaot: kääntykää minun tyköni, sanoo \Herra\ Zebaot; niin minä käännyn teidän tyköne, sanoo \Herra\ Zebaot.

1:4 Älkää olko niinkuin teidän isänne, joille entiset prophetat saarnasivat, sanoen: näin sanoo \Herra\ Zebaot: palatkaa teidän pahoista teistänne ja teidän häijystä menostänne; mutta ei he kuulleet, eikä totelleet minua, sanoo \Herra\.

1:5 Kussa nyt ovat teidän isänne? ja vieläkö prophetat elävät?

1:6 Eikö niin ole tapahtunut, että minun sanani ja oikeuteni, jotka minä minun palveliaini prophetain kautta käskin, ovat teidän isiinne sattuneet? että heidän täytyi

Herra Sebaot aikoi meille tehdä, meidän vaelluksemme ja tekojemme mukaan, niin hän on meille tehnyt."

1:7 Kahdentenkymmenentenä neljäntenä päivänä yhdennessätoista kuussa, joka on sebat-kuu, Daarejaveksen toisena vuotena, tuli profeetta Sakarjalle, Berekjan pojalle, joka oli Iddon poika, tämä Herran sana:

1:8 Minä näin yöllä, katso, mies ratsasti punaisenruskealla hevosella, ja hän seisahtui myrttien keskelle laaksoon, ja hänen jäljessään oli punaisenruskeita ja punaisia ja valkeita hevosia.

1:9 Niin minä kysyin: "Mitä nämä ovat, Herra?" Enkeli, joka puhutteli minua, vastasi minulle: "Minä näytän sinulle, mitä ne ovat."

1:10 Ja mies, joka seiso i myrttien keskellä, lausui ja sanoi: "Nämä ovat ne, jotka Herra on lähettänyt maata kuljeksimaan."

1:11 Niin ne vastasivat Herran enkelille, joka seiso i myrttien keskellä, ja sanoivat: "Me olemme kuljeksineet maata, ja katso, koko maa on alallansa ja rauhassa."

1:12 Ja Herran enkeli lausui ja sanoi: "Herra Sebaot, kuinka kauan sinä viivyt etkä armahda Jerusalemiä ja Juudan kaupungeja, joille olet ollut vihainen nämä seitsemänkymmentä vuotta?"

1:13 Niin Herra vastasi enkelille, joka puhutteli minua, ja lausui hyviä, lohdullisia sanoja.

1:14 Ja enkeli, joka puhutteli minua, sanoi minulle: "Saarnaa ja sano: Näin sanoo Herra Sebaot: Minä kiivailen Jerusalemin ja Siionin puolesta suurella kiivaudella.

1:15 Suurella vihalla minä olen vihastunut suruttomiin pakanoihin, jotka, kun minä vähän vihastuin, auttoivat onnettomuutta tapahtumaan.

1:16 Sentähden sanoo Herra näin: Minä käännyn Jerusalemin puoleen armahtavaisuudessa. Minun temppeleini siellä

palata ja sanoa: niinkuin \Herra\ Zebaot ajatteli meille tehdä meidän teittemme ja töittemme jälkeen, niin hän on myös meille tehnyt.

1:7 Neljäntenä päivänä kolmattakymmentä ensimmäisessä kuukaudessa toistakymmentä, joka on Sebatin kuu, toisena Dariuksen vuotena, tapahtui \Herran\ sana Sakarjalle Berekian pojalle, Iddon pojalle, prophetalle, ja hän sanoi:

1:8 Minä näin yöllä, ja katso, mies istui ruskian hevosen päällä, ja seisahti myrttien sekaan laaksossa, ja hänen takanansa olivat ruskiat ja maksankarvaiset ja valkiat hevoset.

1:9 Ja minä sanoin: minun herrani, kutka nämät ovat? Ja enkeli, joka minun kanssani puhui, sanoi minulle: minä osoitan sinulle, kutka nämät ovat.

1:10 Ja mies, joka myrttien seassa oli, vastasi ja sanoi: nämät ovat ne, jotka \Herra\ on lähettänyt vaeltamaan lävitse maan.

1:11 Mutta he vastasivat \Herran\ enkelille, joka myrttien seassa oli, ja sanoivat: me olemme vaeltaneet maan lävitse, ja katso, kaikki maa istuu alallansa.

1:12 Niin vastasi \Herran\ enkeli ja sanoi: \Herra\ Zebaot, kuinka kauvan et sinä tahdo armahtaa Jerusalemiä, ja Juudan kaupungeita, joille vihainen olet ollut nyt seitsemänkymmentä ajastaikaa?

1:13 Ja \Herra\ vastasi sille enkelille, joka minun kanssani puhui, hyvillä ja lohdullisilla sanoilla.

1:14 Ja enkeli, joka minua puhutteli, sanoi minulle: saarnaa ja sano: näin sanoo \Herra\ Zebaot: minä olen suuresti kiivastunut Jerusalemille ja Zionille;

1:15 Mutta minä olen juuri vihainen myös suruttomille pakanoille; sillä minä olin ainoasti vähän vihainen, mutta he auttivat hävitykseen.

1:16 Sentähden näin sanoo \Herra\ : minä palajan Jerusalemiin laupiudella, ja minun huoneeni pitää hänessä rakennettaman,

rakennetaan, sanoo Herra Sebaot, ja mittanuora jännitetään Jerusalemin ylitse.
1:17 Saarnaa vielä ja sano: Näin sanoo Herra Sebaot: Vielä minun kaupunkini ovat hyvyydestä ylitsevuotavaiset, ja vielä Herra lohduttaa Siionin ja valitsee vielä Jerusalemin."

1:18 Ja minä nostin silmäni ja katsoin. Ja katso: neljä sarvea.

1:19 Ja minä sanoin enkelille, joka puhutteli minua: "Mitä nämä ovat?" Niin hän sanoi minulle: "Nämä ovat ne sarvet, jotka ovat hajottaneet Juudan ja Israelin ja Jerusalemin."

1:20 Sitten Herra näytti minulle neljä seppää.

1:21 Minä sanoin: "Mitä nämä ovat tulleet tekemään?" Ja hän vastasi näin: "Nuo sarvet ovat ne, jotka ovat hajottaneet Juudan, niin ettei yksikään mies voi päätänsä nostaa; ja nämä ovat tulleet saattamaan ne pelkoon ja heittämään maahan niiden pakanakansain sarvet, jotka ovat nostaneet sarven Juudan maata vastaan hajottaaksensa sen."

2 LUKU

2:1 Ja minä nostin silmäni ja katsoin. Ja katso, oli mies ja hänen kädessään mittanuora.

2:2 Minä sanoin hänelle: "Mihin sinä olet menossa?" Ja hän vastasi minulle: "Mittaamaan Jerusalemiä, nähdäkseni, kuinka leveä ja kuinka pitkä se on oleva."

2:3 Ja katso, enkeli, joka puhutteli minua, lähti liikkeelle, ja toinen enkeli lähti häntä vastaan.

2:4 Ja hän sanoi tälle: "Juokse, puhu tälle nuorukaiselle ja sano: Jerusalem on oleva muuriton paikkakunta, sillä niin paljon siinä on ihmisiä ja eläimiä.

2:5 Mutta minä olen oleva, sanoo Herra, tulimuuri sen ympärillä ja kunnia sen keskellä.

sanoo \Herra\ Zebaot; ja Jerusalemin päälle pitää mittanuora vedettämän.

1:17 Ja saarnaa vielä ja sano: näin sanoo \Herra\ Zebaot: taas pitää minun kaupungeilleni hyvin käymän, ja \Herra\ on Zionia taas lohduttava, ja Jerusalem taas valitaan.

1:18 Ja minä nostin silmäni ja näin: ja katso, siellä oli neljä sarvea.

1:19 Ja minä sanoin enkelille, joka puhui minun kansani: mitä nämä ovat? Hän sanoi minulle: nämä ovat ne sarvet, jotka Juudan, Israelin ja Jerusalemin hajoittaneet ovat.

1:20 Ja \Herra\ osoitti minulle neljä seppää.

1:21 Silloin minä sanoin: mitä ne tahtovat tehdä? Hän sanoi: ne ovat ne sarvet, jotka Juudan hajoittaneet ovat, juuri niin, ettei kenkään ole voinut päätänsä nostaa; nämä ovat tulleet niitä karkottamaan, ja lohkaisemaan pakanain sarvia, jotka Juudan maan ylitse sarven nostaneet ovat sitä hajoittaaksensa.

2 LUKU

2:1 Ja minä nostin silmäni ja näin, ja katso, miehen kädessä oli mittanuora.

2:2 Ja minä sanoin: kuhunkas menet? Mutta hän sanoi minulle: mittaamaan Jerusalemiä, ja katsomaan, kuinka pitkä ja leviä se on oleva.

2:3 Ja katso, enkeli, joka puhui minun kansani, läksi ulos, ja toinen enkeli meni häntä vastaan,

2:4 Ja sanoi hänelle: juokse tuonne, ja puhu sille pojalle ja sano: Jerusalemissa pitää ilman muureja asuttaman, ihmisten ja karjan paljouden tähden, joka siinä oleva on.

2:5 Ja minä tahdon olla, sanoo \Herra\, tulinen muuri hänen ympärillensä, ja tahdon itse olla kunniaksi hänen keskellensä.

2:6 Voi, voi, paetkaa pohjoisesta maasta, sanoo Herra! Sillä minä olen hajottanut teidät neljään taivaan tuuleen, sanoo Herra.

2:7 Voi, Siion, pelastaudu, sinä, joka asut tytär Baabelin luona!

2:8 Sillä näin sanoo Herra Sebaot: Kunniauksensa hän on lähettänyt minut pakanakansojen luokse, jotka ovat teitä saalistaneet. Sillä joka teihin koskee, se koskee hänen silmäteräänsä.

2:9 Sillä katso, minä heilutan kättäni heitä vastaan, ja he joutuvat orjiensa saaliiksi. Ja te tulette tietämään, että Herra Sebaot on lähettänyt minut.

2:10 Riemuitse ja iloitse, tytär Siion! Sillä minä tulen ja asun sinun keskelläsi, sanoo Herra.

2:11 Sinä päivänä liittyy paljon pakanakansoja Herraan, ja he tulevat hänen kansuksensa, ja minä asun sinun keskelläsi, ja sinä tulet tietämään, että Herra Sebaot on lähettänyt minut sinun tykösi.

2:12 Ja Herra ottaa Juudan perintöosuksensa pyhässä maassa ja valitsee vielä Jerusalemin.

2:13 Vaiti Herran edessä, kaikki liha! Sillä hän on noussut pyhästä asuinsijastansa."

3 LUKU

3:1 Ja hän näytti minulle ylimmäisen papin Joosuan seisomassa Herran enkelin edessä ja saatanan seisomassa hänen oikealla puolellaan, häntä syyttämässä.

3:2 Ja Herra sanoi saatanalle: "Herra nuhdelkoon sinua, saatana. Nuhdelkoon sinua Herra, joka on valinnut Jerusalemin. Eikö tämä ole kekäle, joka on tulesta temmattu?"

3:3 Ja Joosua oli puettu saastaisiin vaatteisiin, ja hän seisoi enkelin edessä.

3:4 Niin tämä lausui ja sanoi näin niille, jotka seisoivat hänen edessään: "Riisukaa pois saastaiset vaatteet hänen yltänsä." Ja

2:6 Hoi! hoi! paetkaat pohjan maasta, sanoo \Herra\; sillä minä hajoitin teitä neljään tuuleen taivaan alla, sanoo \Herra\.

2:7 Hoi Zion, joka asut Babelin tyttären tykönä! pelasta sinus.

2:8 Sillä näin sanoo \Herra\ Zebaot: joka sen (ilmoitetun) kunnian jälkeen lähetti minun niiden pakanain tykö, jotka teitä raatelivat: joka teihin rupee, se rupee hänen silmänsä terään.

2:9 Sillä katso, minä nostan käteni heidän ylitsensä, että heidän pitää oleman niille saaliiksi, jotka ennen heitä palvelivat; että teidän pitää ymmärtämän \Herran\ Zebaotin minua lähettäneeksi.

2:10 Veisaa ja riemuitse, Zionin tytär; sillä katso, minä tulen ja tahdon asua sinun tykönäs, sanoo \Herra\.

2:11 Silloin pitää paljon pakanoita \Herrassa\ kiinni riippuman, jotka minun kansani pitää oleman: ja minä tahdon asua sinun tykönäs, ettäs ymmärtäisit \Herran\ Zebaotin lähettäneen minun sinun tykö.

2:12 Ja \Herra\ on perivä Juudan osuksensa siinä pyhässä maassa, ja on taas Jerusalemin valitseva.

2:13 Vaijatkoon kaikki liha \Herran\ edessä; sillä hän on noussut pyhästä asuinsiastansa.

3 LUKU

3:1 Ja hän osoitti minulle ylimmäisen papin Josuan, joka seisoi \Herran\ enkelin edessä: ja saatana seisoi hänen oikialla kädellensä, seisomassa häntä vastaan.

3:2 Ja \Herra\ sanoi saatanalle: \Herra\ rangaiskoon sinua, saatana, se \Herra\ sinua rangaiskoon, joka Jerusalemin valitsi! Eikö tämä ole kekäle, joka tulesta temmattu on?

3:3 Ja Josua oli puetettu saastaisilla vaatteilla, ja seisoi enkelin edessä.

3:4 Joka vastasi ja sanoi niille, jotka hänen tykönänsä olivat, sanoen: ottakaat häneltä pois saastaiset vaatteet; ja hän sanoi

hän sanoi hänelle: "Katso, minä olen ottanut sinulta pois pahat tekosi, ja minä puetaan sinut juhla-vaatteisiin."

3:5 Minä sanoin: "Pantakoon puhdas käärelakki hänen päähänsä." Niin he panivat puhtaan käärelakin hänen päähänsä ja pukivat hänet vaatteisiin. Ja Herran enkeli seisoi siinä.

3:6 Ja Herran enkeli todisti Joosualle sanoen:

3:7 "Näin sanoo Herra Sebaot: Jos sinä vaellat minun teilläni ja hoidat minun säättämäni tehtävät, saat sinä myös tuomita minun huonettani ja vartioida minun esikartanoitani, ja minä annan sinulle pääsyn näiden joukkoon, jotka tässä seisovat.

3:8 Kuule, Joosua, ylimmäinen pappi, sinä ja sinun ystäväsi, jotka edessäsi istuvat. Sillä ennusmerkin miehiä he ovat; sillä katso, minä annan tulla palvelijani, Vesan.

3:9 Sillä katso: kivi, jonka minä olen asettanut Joosuan eteen - siihen yhteen kiveen päin on seitsemän silmää! Katso, minä kaiverran kaiverukset siihen, sanoo Herra Sebaot, ja otan pois tämän maan pahat teot yhtenä päivänä.

3:10 Sinä päivänä te kutsutte, kukin ystävänsä, viinipuun ja viikunapuun alle."

4 LUKU

4:1 Ja Herran enkeli, joka puhutteli minua, palasi ja herätti minut, niinkuin joku herätetään unestansa.

4:2 Ja hän sanoi minulle: "Mitä sinä näet?" Minä vastasin: "Minä näen, katso: lampunjalka, kokonansa kultaa, ja sen yläpuolella sen öljyastia, ja lampunjalassa sen seitsemän lamppua, ja seitsemän öljyputkea lamppuihin, jotka ovat siinä ylimpänä.

4:3 Ja kaksi öljypuuta sen ääressä, toinen öljyastian oikealla, toinen vasemmalla puolella."

hänelle: katso, minä olen ottanut sinulta pois sinun syntisi, ja puettanut sinun juhla-vaatteisiin.

3:5 Ja sanoi: pankaat puhdas lakki hänen päähänsä. Ja he panivat puhtaan lakin hänen päähänsä, ja puettivat hänen vaatteisiin. Ja \Herran\ enkeli seisoi siinä.

3:6 Ja \Herran\ enkeli todisti Josualle ja sanoi:

3:7 Näin sanoo \Herra\ Zebaot: jos sinä vaellat minun teilläni, ja jos sinä pidät minun vartioni, niin sinä saat minun huonettani hallita, ja minun kartanoitani varjella; ja minä annan sinulle näistä muutamia, jotka tässä seisovat, saattamaan sinua.

3:8 Kuule nyt, Josua, sinä ylimmäinen pappi, sinä ja sinun ystäväsi, jotka sinun edessäsi asuvat; sillä he ovat ihmeelliset miehet: katso, minä annan palvelijani, Vesan tulla.

3:9 Sillä katso, se on se kivi, jonka minä panen Josuan eteen, ja sillä yhdellä kivellä on seitsemän silmää; katso, minä tahdon sen vuolla, sanoo \Herra\ Zebaot, ja tahdon sen maan synnit ottaa pois yhtenä päivänä.

3:10 Silloin, sanoo \Herra\ Zebaot, kukin kutsuu kumppaninsa viinapuunsa ja fikunapuunsa alle.

4 LUKU

4:1 Ja enkeli, joka minun kanssani puhui, tuli jälleen ja herätti minun, niinkuin joku unestansa herätettäisiin.

4:2 Ja sanoi minulle: mitä näet? Mutta minä sanoin: minä näen, ja katso, kynttiläjalka seisoi kokonansa kullasta, ja malja sen pään päällä, ja seitsemän lamppua oli hänessä, ja seitsemän kauhaa kussakin lampussa, jotka olivat sen pään päällä.

4:3 Oli myös sen tykönä kaksi öljypuuta: yksi maljan oikealla puolella ja toinen vasemmalla.

4:4 Minä lausuin ja sanoin näin enkelille, joka puhutteli minua: "Mitä nämä ovat, Herra?"

4:5 Niin enkeli, joka puhutteli minua, vastasi ja sanoi minulle: "Etkö tiedä, mitä ne ovat?" Minä sanoin: "En, Herra."

4:6 Ja hän lausui ja sanoi minulle näin: "Tämä on Herran sana Serubbaabelille, näin kuuluva: Ei sotaväellä eikä voimalla, vaan minun Hengelläni, sanoo Herra Sebaot.

4:7 Mikä olet sinä, suuri vuori, Serubbaabelin edessä? Lakeudeksi sinä! Hän on paneva paikoillensa huippukiven huutojen kaikuessa: "Suosio, suosio sille!"

4:8 Ja minulle tuli tämä Herran sana:

4:9 "Serubbaabelin kädet ovat tämän temppelin perustaneet, ja hänen kätensä sen valmiiksi saattavat. Ja sinä tulet tietämään, että Herra Sebaot on lähettänyt minut teidän luoksenne.

4:10 Sillä kuka pitää halpana pienten alkujen päivän, kun nuo seitsemän Herran silmää, jotka tarkastavat koko maata, iloitsevat nähdessään luotilangan Serubbaabelin kädessä?"

4:11 Ja minä lausuin ja sanoin hänelle: "Mitä ovat nämä kaksi öljypuuta lampunjalan oikealla ja vasemmalla puolella?"

4:12 Sitten minä toistamiseen lausuin ja sanoin hänelle: "Mitä ovat nuo kaksi öljypuun terttua kahden kultaisen putken kohdalla, jotka vuodattavat sisästänsä öljynkultaa?"

4:13 Niin hän sanoi minulle näin: "Etkö tiedä, mitä ne ovat?" Minä vastasin: "En, Herra."

4:14 Hän sanoi: "Nämä ovat ne molemmat öljyllä voidellut, jotka seisovat kaiken maan Herran edessä."

4:4 Ja minä vastasin ja sanoin sille enkelille, joka minun kanssani puhui, sanoen: minun herrani, mikä se on?

4:5 Ja enkeli, joka minun kanssani puhui, vastasi ja sanoi minulle: etkös tiedä, mikä se on? Mutta minä sanoin: en, minun herrani.

4:6 Ja hän vastasi ja puhui minulle, sanoen: se on \Herran\ sana Serubbabelista, joka sanoo: ei se pidä tapahtuman sotaväellä eikä voimalla, vaan minun hengelläni, sanoo \Herra\ Zebaot.

4:7 Kuka sinä olet, suuri vuori? jonka kuitenkin täytyy Serubbabelin edessä tasaiseksi kedoksi tulla; ja hänen pitää ensimmäisen kiven laskeman, ja pitää huutaman: armo, armo olkoon hänelle!

4:8 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle ja sanoi:

4:9 Serubbabelin kädet ovat tämän huoneen perustaneet, hänen kätensä pitää myös sen päättämän, tietääkses, että \Herra\ on minun lähettänyt teidän tykönnö.

4:10 Sillä kuka on se, joka nämät halvat päivät katsoo ylön? jossa kuitenkin pitää iloittaman, ja nähtämän muurin luoti Serubbabelin kädessä, ja ne seitsemän \Herran\ silmää, jotka katselevat kaikkea maata.

4:11 Ja minä vastasin ja sanoin hänelle: mitä nämät kaksi öljypuuta, jotka ovat oikialla ja vasemmalla puolella kynttilänjalkaa?

4:12 Ja minä vastasin toisen kerran ja sanoin hänelle: mitä nämät kaksi öljypuun oksaa, jotka ovat kahden kultaisen piipun keskellä, joista kultainen öljy vuotaa?

4:13 Ja hän sanoi minulle: etkös tiedä, mitä nämät ovat? Ja minä sanoin; en, minun herrani.

4:14 Ja hän sanoi: ne ovat kaksi öljypuuta täynnä öljyä, jotka aina seisovat kaiken maan Herran tykönä.

5 LUKU

5:1 Minä nostin jälleen silmäni, ja katso: oli lentävä kirjakäärö.

5:2 Ja hän sanoi minulle: "Mitä sinä näet?" Minä vastasin: "Minä näen lentävän kirjakäärön, kahtakymmentä kyynärää pitkän ja kymmentä kyynärää leveän."

5:3 Hän sanoi minulle: "Tämä on kirous, joka käy yli kaiken maan. Sillä tämän kirouksen mukaisesti siitä puhdistetaan pois jokainen varas, ja jokainen vannoskelija puhdistetaan siitä pois.

5:4 Minä lasken sen irti, sanoo Herra Sebaot, ja se menee varkaan kotiin ja sen kotiin, joka vannoo väärin minun nimeeni. Se jää sisälle hänen kotiinsa ja kalvaa sen loppuun asti, sekä sen puut että sen kivet."

5:5 Sitten enkeli, joka puhutteli minua, lähti liikkeelle ja sanoi minulle: "Nosta silmäsi ja katso: mikä tuo on, joka lähtee liikkeelle?"

5:6 Minä sanoin: "Mikä se sitten on?" Ja hän vastasi: "Tämä on eefa-mitta, joka lähtee liikkeelle." Ja hän sanoi: "Tämän näköisiä ne ovat koko maan päällä";

5:7 ja katso, lyijykansi kohosi, ja siinä istui eräs nainen eefa-mitan sisällä.

5:8 Ja hän sanoi: "Tämä on jumalattomuus." Ja hän paiskasi hänet sisälle eefa-mittaan ja paiskasi lyijypainon sen suulle.

5:9 Ja kun minä nostin silmäni, näin minä, katso, kaksi naista lähtevän liikkeelle, ja niillä oli tuulta siivissään, ja niiden siivet olivat kuin haikaran siivet; ja ne kantoivat eefa-mittaa taivaan ja maan välitse.

5:10 Niin minä sanoin enkelille, joka puhutteli minua: "Mihin ne kuljettavat eefa-mittaa?"

5:11 Ja hän vastasi minulle: "Ne menevät rakentamaan hänelle huonetta Sinearin maahan. Ja kun se on valmis, lasketaan hänet sinne paikoilleensa."

5 LUKU

5:1 Ja minä taas nostin silmäni ja näin, ja katso, siinä oli lentävä kirja.

5:2 Ja hän sanoi minulle: mitäs näet? Mutta minä sanoin: minä näen lentävän kirjan, joka on kaksikymmentä kyynärää pitkä ja kymmenen kyynärää leviä.

5:3 Ja hän sanoi minulle: se on se kirous, joka käy kaiken maan ylitse: sillä jokainen varas tästä (kansasta) niinkuin muistakin sanoo itsensä viattomaksi; ja kaikki valapattoiset tästä niinkuin muutkin sanovat itseänsä viattomaksi.

5:4 Mutta minä tahdon sen tuottaa edes, sanoo \Herra\ Zebaot, että sen pitää tuleman varkaan huoneesen, ja sen huoneesen, joka minun nimeni kautta väärin vannoo: ja sen pitää pysymän heidän huoneessansa; ja se on sen kuluttava puinensa ja kivinensä.

5:5 Ja enkeli, joka minun kanssani puhui, läksi ulos, ja sanoi minulle: nosta nyt silmäsi ja katso, mitä sieltä käy ulos.

5:6 Ja minä sanoin: mikä se on? Hän sanoi: sieltä käy ephan mitta ulos; ja sanoi: se on heidän näkönsä kaikessa maassa.

5:7 Ja katso, lyijyinen kansi nousi auki; ja siellä istui yksi vaimo keskellä ephaa.

5:8 Ja hän sanoi: se on jumalattomuus; ja hän heitti sen keskelle mittaa, ja laski lyijyn kappaleen myös mitan suulle.

5:9 Ja minä nostin silmäni ja näin, ja katso, kaksi vaimoa läksi ulos, joilla olivat siivet, joita tuuli ajoi, ja heidän siipensä olivat niinkuin nälkäkurjen siivet, ja ne nostivat ephan mitan maan ja taivaan välille.

5:10 Ja minä sanoin enkelille, joka minun kanssani puhui: kuhunka he sen mitan vievät?

5:11 Hän sanoi minulle: että hänelle rakennettaisiin huone Sinearin maalla, ja se valmistettaisiin, ja asetettaisiin perustuksensa päälle.

6 LUKU

6:1 Minä nostin jälleen silmäni ja näin, katso, neljät vaunut, jotka lähtivät liikkeelle kahden vuoren välistä; ja ne vuoret olivat vaskivuoria.

6:2 Ensimmäisten vaunujen edessä oli punaisenruskeat hevoset, toisten vaunujen edessä oli mustat hevoset,

6:3 kolmansien vaunujen edessä oli valkeat hevoset, ja neljänsien vaunujen edessä oli täplikkäät, väkevät hevoset.

6:4 Minä lausuin ja sanoin enkelille, joka puhutteli minua: "Mitä nämä ovat, Herra?"

6:5 Enkeli vastasi ja sanoi minulle: "Ne ovat neljä taivaan tuulta, jotka lähtevät liikkeelle seisottuansa kaiken maan Herran edessä.

6:6 Ne, joitten edessä on mustat hevoset, lähtevät pohjoiseen maahan, ja valkeat lähtevät niiden jäljessä. Täplikkäät lähtevät eteläiseen maahan.

6:7 Ne väkevät lähtevät, ja menevät halusta, kuljeksimaan maata." Ja hän sanoi: "Menkää, kuljeksikaa maata." Ja ne kuljeksivat maata.

6:8 Sitten hän huusi minut ja sanoi minulle näin: "Katso, ne, jotka lähtivät pohjoiseen maahan, saattavat minun Henkeni lepäämään pohjoisessa maassa."

6:9 Minulle tuli tämä Herran sana:

6:10 "Ota vastaan siirtolaisuudessa eläviltä Heldailta, Tobialta ja Jedajalta - mene tänä päivänä, mene Joosian, Sefanjan pojan, taloon, johon he ovat tulleet Baabelista, -

6:11 ja ota vastaan hopea ja kultaa, tee kruunu ja pane se ylimmäisen papin Josuan, Joosadakin pojan, päähän

6:12 ja sano hänelle näin: "Näin sanoo Herra Sebaot: Katso, mies nimeltä Vesa! Omalta pohjaltansa hän on kasvava, ja hän on rakentava Herran temppelin.

6 LUKU

6:1 Ja minä taas nostin silmäni ja näin: ja katso, siellä olivat neljät rattaat, jotka lähtivät kahden vuoren välistä; ja ne vuoret olivat vaskiset vuoret.

6:2 Ensimmäisten ratasten edessä olivat ruskiat orhiit, ja toisten ratasten edessä mustat orhiit;

6:3 Mutta kolmanten ratasten edessä valkiat orhiit, ja neljänten ratasten edessä kirjavat, väkevät orhiit.

6:4 Ja minä vastasin ja sanoin enkelille, joka minun kanssani puhui: minun herrani, mitä nämä ovat?

6:5 Ja enkeli vastasi ja sanoi minulle: ne ovat neljä tuulta taivaan alla, jotka tulevat ulos, astumaan kaiken maan hallitsian eteen.

6:6 Jossa ne mustat orhiit, ne menivät pohjaa päin, ja valkiat noudattivat niitä; mutta kirjavat menivät etelää päin.

6:7 Ja ne väkevät läksivät ja menivät ympärinsä, niin että he kaikki maat vaelsivat. Ja hän sanoi: menkää ja vaeltakaat maata ympäri; ja he vaelsivat maan lävitse.

6:8 Ja hän kutsui minua, puhutteli minua ja sanoi: katso, ne jotka pohjaan menevät, antavat minun henkeni levätä pohjan maalla.

6:9 Ja \Herran\ sana tapahtui minulle ja sanoi:

6:10 Ota vangeilta, Heldailta ja Tobialta ja Jedajalta, ja tule jälleen sinä päivänä, ja mene Josian Zephanjan pojan huoneeseen, jotka Babelista tulleet ovat.

6:11 Mutta ota hopiaa ja kultaa, ja tee kruunuja, ja pane Josuan Jotsadakin pojan, ylimmäisen papin päähän,

6:12 Ja sano hänelle: näin sanoo \Herra\ Zebaot: katso, yksi mies on, jonka nimi on Vesa; sillä hänen allansa pitää kasvaman, ja hän on rakentava \Herran\ templin.

6:13 Herran temppelin hän on rakentava, ja valtasuuruutta hän on kantava, ja hän on istuva ja hallitseva valtaistuimellansa; hän on oleva pappi valtaistuimellansa, ja rauhan neuvo on vallitseva niitten molempien välillä.

6:14 Ja kruunu on oleva muistona Herran temppelissä Helemistä ja Tobiasta ja Jedajasta ja Sefanjan pojan suosiollisuudesta.

6:15 Ja kaukana asuvaset tulevat ja rakentavat Herran temppeliä. Ja te tulette tietämään, että Herra Sebaot on lähettänyt minut teidän tyköne. Näin on tapahtuva, jos te hartaasti kuulette Herran, teidän Jumalanne, ääntä."

7 LUKU

7:1 Kuningas Daarejaveksen neljäntenä vuotena tuli Herran sana Sakarjalle, neljäntenä päivänä yhdeksännessä kuussa, kislev-kuussa.

7:2 Beetel oli lähettänyt Sareserin ja Regem-Melekin miehinensä etsimään Herran mielisuosiota

7:3 ja kysymään Herran Sebaotin temppelin papeilta ynnä profetoilta näin: "Onko minun viidennessä kuussa itkettävä ja noudatettava pidättyväisyyttä, niin kuin minä olen tehnyt jo kuinka monina vuosina?"

7:4 Niin minulle tuli tämä Herran Sebaotin sana:

7:5 "Sano kaikelle maan kansalle ja papeille näin: Kun te olette paastonneet ja valittaneet viidennessä ja seitsemännessä kuussa, ja jo seitsemänkymmenenä vuotena, niin minulleko te olette paastonneet?"

7:6 Ja kun olette syöneet ja juoneet, niin ettekö te ole itsellenne syöneet ja juoneet?

7:7 Eikö niin: pitäkää ne sanat, jotka Herra on julistanut entisten profettain kautta, kun Jerusalem vielä oli asuttuna ja levossa, ympärillään alaisensa kaupungit, ja

6:13 Ja \Herran\ templin on hän rakentava, ja hänen pitää kunnian kantaman, istuman ja hallitseman istuimellansa, ja oleman papin istuimellansa, ja heillä pitää molemmilla rauha oleman.

6:14 Ja ne kruunut pitää oleman Helemin, Tobian, Jedajan ja Henin, Zephanjan pojan, muistoksi \Herran\ templissä.

6:15 Heidän pitää kaukaa tuleman ja rakentaman \Herran\ templin, ja teidän pitää ymmärtämän \Herran\ Zebaotin lähettäneen minun teidän tyköne. Tämä pitää tapahtuman, jos te muutoin \Herran\ teidän Jumalanne äänelle hyvin kuuliaisat olette.

7 LUKU

7:1 Ja neljäntenä kuningas Dariuksen vuotena tapahtui \Herran\ sana Sakarjalle, neljäntenä päivänä yhdeksännessä kuukaudessa, joka kutsutaan Kislev.

7:2 Kuin he lähettivät Sareserin, ja Regemmelekin, ja heidän miehensä Jumalan huoneeseen rukoilemaan \Herran\ eteen,

7:3 Ja sanomaan papeille, jotka olivat \Herran\ Zebaotin huoneessa, ja prophetaille: vieläkö minun nyt pitää itkemän viidentenä kuukautena, ja vaivaaman minuani, niinkuin minä tähän asti muutamina vuosina tehnyt olen?

7:4 Ja \Herran\ Zebaotin sana tapahtui minulle ja sanoi:

7:5 Puhu kaikelle maan kansalle ja papeille, sanoen: kuin te paastositte ja paruitte viidennellä ja seitsemännellä kuukaudella, nyt seitsemänkymmentä vuotta, oletteko te minulle paastonneet?

7:6 Ja kuin te syötte ja juotte, ettekö te syö ja juo itse teillenne?

7:7 Eikö tämä se ole, jota \Herra\ antoi entisten prophetain saarnata, kuin vielä Jerusalemissa asuttiin, ja oli lepo kaupungeissa ympärillä, kuin asuttiin sekä

Etelämaa ja Alankomaa olivat asutut?"

7:8 Ja Sakarjalle tuli tämä Herran sana:

7:9 "Näin sanoo Herra Sebaot: Tuomitkaa oikea tuomio, tehkää laupeus ja olkaa armahtavaiset kukin veljellenne,

7:10 leskeä, orpoa, muukalaista ja kurjaa älkää sortako, älkääkä miettikö mielessänne pahaa, kukin veljeänsä vastaan.

7:11 Mutta he eivät tahtoneet ottaa vaaria, vaan käänsivät uppiniskaisina selkänsä ja kovettivat korvansa, etteivät kuulisi.

7:12 Ja he tekivät sydämensä kovaksi kuin timantti, etteivät kuulisi lakia eikä niitä sanoja, mitkä Herra Sebaot on lähettänyt Henkensä voimalla entisten profeettain kautta; ja niin on Herralta Sebaotilta tullut suuri vihastus.

7:13 Samoin kuin hän huusi, mutta he eivät kuulleet, samoin he huutavat, mutta minä en kuule, sanoo Herra Sebaot.

7:14 Ja minä myrskynä karkoitan heidät kaikkien pakanakansojen sekaan, joita he eivät tunne, ja maa jää heidän jälkeensä autioksi menijöistä ja tulijoista. Ihanan maan he tekevät autioksi."

8 LUKU

8:1 Sitten tuli tämä Herran Sebaotin sana:

8:2 "Näin sanoo Herra Sebaot: Minä kiivailen Siionin puolesta suurella kiivaudella, suurella vihalla minä sen puolesta kiivailen.

8:3 Näin sanoo Herra: Minä käännyin jälleen Siionin puoleen ja tulen asumaan Jerusalemin keskelle, ja Jerusalemia kutsutaan Uskolliseksi Kaupungiksi ja Herran Sebaotin vuorta Pyhäksi Vuoreksi.

8:4 Näin sanoo Herra Sebaot: Vielä on Jerusalemin toreilla istuva vanhuksia ja vanhoja vaimoja, sauvansa kädessään

etelään päin että laaksoissa?

7:8 Ja \Herran\ sana tapahtui Sakarjalle, sanoen:

7:9 Näin sanoo \Herra\ Zebaot: tuomitkaat oikein, ja tehkää jokainen hyvää ja laupiutta veljellensä.

7:10 Ja älkää tehkö vääryyttä leskille ja orvoille, muukalaisille ja köyhille: ja älkään kenkään ajatelko pahaa sydämessänsä veljiänsä vastaan.

7:11 Mutta ei he näistä tahtoneet ottaa vaaria, vaan käänsivät selkänsä minua vastaan, ja tukitsivat korviansa, ettei he kuulisi;

7:12 Ja asettivat sydämensä niinkuin timantin, ettei he kuulisi lakia ja sanoja, jotka \Herra\ Zebaot hengellensä lähetti entisten prophetain kautta: sentähden on niin suuri viha \Herralta\ Zebaotilta tullut.

7:13 Ja se on niin tapahtunut kuin saarnattiinkin; mutta ettei he tahtoneet kuulla, niin en minäkään tahtonut kuulla, kuin he huusivat, sanoo \Herra\ Zebaot.

7:14 Ja niin minä olen heidät hajoittanut kaikkein pakanain sekaan, joita ei he tunteneet; ja maa on heidän jälkeensä autioksi jäänyt, ettei kenkään siinä vaella eikä asu; sillä he ovat sen ihanan maan hävittäneet.

8 LUKU

8:1 Ja \Herran\ Zebaotin sana tapahtui (minulle) ja sanoi:

8:2 Näin sanoo \Herra\ Zebaot: minä olen Zionin tähden suuresti kiivannut, ja olen suuressa vihassa sentähden kiivannut.

8:3 Näin sanoo \Herra\ : minä käännyin taas Zionin tykö, ja tahdon asua Jerusalemin keskellä; niin että Jerusalemin pitää totuuden kaupungiksi kutsuttaman, ja \Herran\ Zebaotin vuori pyhyiden vuoreksi.

8:4 Näin sanoo \Herra\ Zebaot: vielä nyt pitää Jerusalemin kaduilla asuman vanhat miehet ja vaimot, jotka sauvan päälle

kullakin päivien paljouden vuoksi.

8:5 Ja kaupungin torit tulevat olemaan täynnä poikasia ja tyttösiä, jotka leikkivät sen toreilla.

8:6 Näin sanoo Herra Sebaot: Jos tämä onkin ihmeellistä tämän kansan jäännöksen silmissä niinä päivinä, pitäisikö sen olla ihmeellistä myös minun silmissäni, sanoo Herra Sebaot?

8:7 Näin sanoo Herra Sebaot: Katso, minä olen vapauttava kansani auringon nousun maasta ja laskun maasta.

8:8 Ja minä tuon heidät asumaan Jerusalemin keskelle. Ja he ovat minun kansani, ja minä olen heidän Jumalansa, uskollinen ja vanhurskas.

8:9 Näin sanoo Herra Sebaot: Olkoot lujat teidän kätenne, teidän, jotka tähän aikaan olette kuulleet nämä sanat profeettain suusta, sinä päivänä, jona laskettiin Herran Sebaotin huoneen, rakennettavan temppelin, perustus.

8:10 Sillä ennen sitä aikaa ei saatu palkkaa ihmisen työstä, ei palkkaa juhdan työstä, eikä ollut menijällä, ei tulijalla rauhaa ahdistajalta, ja minä laskin irti kaikki ihmiset, toisen toisensa kimppuun.

8:11 Mutta nyt minä en ole tämän kansan jäännökselle samanlainen, kuin olin entisinä päivinä, sanoo Herra Sebaot.

8:12 Sillä rauhan kylvö kylvetään, viiniköynnös antaa hedelmänsä, maa antaa satonsa, taivas antaa kasteensa, ja tämän kansan jäännökselle minä annan perintöosaksi kaiken tämän.

8:13 Ja niinkuin te olette olleet kirouksena pakanakansain seassa, te Juudan heimo ja Israelin heimo, niin te, kun minä teidät vapahdan, tulette olemaan siunauksena. Älkää peljätkö, olkoot teidän kätenne lujat.

8:14 Sillä näin sanoo Herra Sebaot: Niinkuin minulla oli mielessä tehdä teille paha, kun teidän isänne vihoittivat minut,

nojaavat vanhuutensa tähden.

8:5 Ja kaupungin kadut pitää oleman täynnä pieniä poikia ja piikaisia, jotka sen kaduilla leikitsevät.

8:6 Näin sanoo \Herra\ Zebaot: jos tämä on ihmeellinen tämän jääneen kansan silmäin edessä, pitäiskö se sentähden oleman ihmeellinen minun silmäini edessä? sanoo \Herra\ Zebaot.

8:7 Näin sanoo \Herra\ Zebaot: katso, minä tahdon lunastaa minun kansani itäiseltä maalta ja länsimaalta.

8:8 Ja minä tahdon heitä saattaa Jerusalemiin asumaan; ja heidän pitää minun kansani oleman, ja minä tahdon olla heidän Jumalansa totuudessa ja vanhurskaudessa.

8:9 Näin sanoo \Herra\ Zebaot: vahvistakaat kätenne, te jotka tällä ajalla nämät sanat kuulette prophetain suun kautta, sinä päivänä, jona \Herran\ Zebaotin huoneen perustus laskettiin, sen rakennettavaksi.

8:10 Sillä ennen näitä päiviä olivat ihmisten työt turhat, ei juhtain työ myös mitään ollut; eikä ollut niillä rauhaa vihollisilta, jotka menivät ulos ja sisälle; vaan minä sallin kaikki ihmiset mennä, jokaisen lähimmäistensä vastaan.

8:11 Mutta en minä niin tahdo nyt tehdä tälle jääneelle kansalle, niinkuin entisinä päivinä, sanoo \Herra\ Zebaot;

8:12 Vaan heidän pitää rauhan siemen oleman: viinapuu pitää hedelmänsä antaman, ja maa kasvunsa, taivas pitää kasteensa antaman, ja jääneet minun kansastani pitää nämät kaikki omistaman.

8:13 Ja pitää tapahtuman, että teitä, jotka Juudan ja Israelin huoneesta olette olleet kirous pakanain seassa, tahdon minä lunastaa, että teidän pitää siunauksen oleman. Niin älkää siis peljätkö, mutta vahvistakaat kätenne.

8:14 Sillä näin sanoo \Herra\ Zebaot: niinkuin minä ajattelin teitä kadottaa, kuin teidän isänne minun vihoittivat, sanoo

sanoo Herra Sebaot, enkä minä sitä katunut,

8:15 niin on taas tähän aikaan minulla mielessä tehdä hyvää Jerusalemlle ja Juudan heimolle. Älkää peljätkö.

8:16 Näitä te tehkää: Puhukaa totta toinen toisellenne. Tuomitkaa porteissanne oikein, tuomitkaa rauhan tuomio.

8:17 Älkää hautoko mielessänne pahaa toinen toisellenne, älkääkä rakastako väärää valaa. Sillä kaikkia näitä minä vihaan, sanoo Herra."

8:18 Ja minulle tuli tämä Herran Sebaotin sana:

8:19 "Näin sanoo Herra Sebaot: Neljännen kuun paasto ja viidennen paasto ja seitsemännen paasto ja kymmenennen paasto on oleva Juudan heimolle ilo ja riemu ja mieluinen juhla. Mutta rakastakaa totuutta ja rauhaa.

8:20 Näin sanoo Herra Sebaot: Vielä tulee kansoja, monien kaupunkien asukkaita,

8:21 ja toisen asukkaat menevät toiseen ja sanovat: 'Lähtekäämme, käykäämme etsimään Herran mielisuosiota, etsimään Herraa Sebaotia.' - 'Minäkin lähden.'

8:22 Ja monet kansat, väkevät pakanakansat, tulevat Jerusalemiin etsimään Herraa Sebaotia, etsimään Herran mielisuosiota.

8:23 Näin sanoo Herra Sebaot: Niinä päivinä tarttuu kymmenen miestä kaikista pakanakansain kielistä, tarttuu Juudan miestä liepeeseen sanoen: 'Me tahdomme käydä teidän kanssanne, sillä me olemme kuulleet, että Jumala on teidän kanssanne.'

9 LUKU

9:1 Ennustus, Herran sana, Hadrakin maata vastaan, ja Damaskoon se laskeutuu. Sillä Herran silmä katsoo ihmisiä, kaikkia Israelin

\Herra\ Zebaot, ja en sitä katunut,

8:15 Niin minä nyt jälleen ajattelen näinä päivinä tehdä hyvää Jerusalemlle ja Juudan huoneelle. Älkää peljätkö.

8:16 Mutta tämä on se, minkä teidän tekemän pitää: jokainen puhukaan totuutta lähimmäisensä kanssa; tuomitkaa oikein ja saattakaat rauha teidän portteihinne.

8:17 Ja älkään kenkään ajatelko pahaa sydämessänsä, lähimmäistensä vastaan, ja älkää rakastako vääriä valoja; sillä näitä kaikkia minä vihaan, sanoo \Herra\.

8:18 Ja \Herran\ Zebaotin sana tapahtui minulle ja sanoi:

8:19 Näin sanoo \Herra\ Zebaot: neljännen, viidennen, seitsemännen ja kymmenennen kuukauden paastot pitää kääntymän Juudan huoneelle iloksi ja riemuksi ja ihanaiseksi vuoden juhlaaksi. Rakastakaa ainoasti totuutta ja rauhaa.

8:20 Näin sanoo \Herra\ Zebaot: tästedes pitää vielä paljon kansaa tuleman, ja monen kaupungin asuvaisia.

8:21 Ja yhden asuvaiset pitää menemän toisen tykö ja sanoman; käykäämme vilpittömästi rukoilemaan \Herran\ kasvojen eteen, ja etsimään \Herraa\ Zebaotia; minä tahdon myös käydä teidän kanssanne.

8:22 Niin tulee paljon kansaa ja pakanat tulevat joukoin, etsimään \Herraa\ Zebaotia Jerusalemiin, ja rukoilemaan \Herran\ kasvojen eteen.

8:23 Näin sanoo \Herra\ Zebaot: sillä ajalla pitää kymmenen miestä kaikkinaisista pakanain kielistä todella tarttuman yhden Juudan miehen vaatteiden palteesen, ja sanoman: me tahdomme käydä teidän kanssanne; sillä me kuulimme, että Jumala on teidän kanssanne.

9 LUKU

9:1 Tämä on \Herran\ sanan kuorma Hadrakin maasta, ja Damaskusta, jossa se on pysyvä; sillä \Herralla\ on silmä, joka

sukukuntia

9:2 ja myös Hamatia, joka on sen kanssa rajatusten, sekä Tyyroa ja Siidonia, sillä ne ovat sangen viisaat.

9:3 Tyyro on rakentanut itsellensä linnoituksia ja kasannut kokoon hopeata kuin tomua ja kultaa kuin katujen lokaa.

9:4 Katso, Herra köyhdyttää sen ja syöksee mereen sen voiman, ja se itse poltetaan tulella.

9:5 Sen näkee Askelon ja peljästy, ja Gassa, ja vapisee kovin, ja Ekron, sillä sen toivo joutuu häpeään. Ja Gassasta hukkuu kuningas, eikä Askelonissa enää asuta.

9:6 Asdodissa asuu sekasikiöitä, ja minä hävitän filistealaisten ylpeyden.

9:7 Mutta minä poistan veret hänen suustansa ja heidän iljetyksensä hänen hampaittensa välistä, ja hänestäkin jää jäännös meidän Jumalallemme; hän on oleva niinkuin sкуруhtinas Juudassa, ja Ekron on oleva niinkuin jebusilainen.

9:8 Minä teen leirini temppeleini suojaksi sotajoukoilta, jotka tulevat ja menevät, eikä tule käskijä enää heidän kimppuunsa, sillä nyt olen minä sen omin silmin nähnyt.

9:9 Iloitse suuresti, tytär Siion, riemuitse, tytär Jerusalem, sillä sinun kuninkaasi tulee sinulle! Vanhurskas ja auttaja hän on, on nöyrä ja ratsastaa aasilla, aasintamman varsalla.

9:10 Ja minä hävitän vaunut Efraimista ja hevoset Jerusalemita. Sodan jousi hävitetään, ja hän julistaa rauhan kansoille. Ja hänen hallituksensa ulottuu merestä mereen, Eufrat-virrasta hamaan maan ääriin.

9:11 Ja myös sinun vankisi minä sinun liittosi veren tähden päästän pois vedettömästä kuopasta.

9:12 Tulkaa takaisin varustukseen, te

näkee ihmiset ja kaikki Israelin sukukunnat.

9:2 Niin myös Hamatista, joka heidän rajassansa on, ja Tyrosta ja Sidonista, jotka ylen viisaat ovat.

9:3 Sillä Tyro rakentaa itsellensä linnaa ja kokoo hopiaa niinkuin santaa, ja kultaa niinkuin lokaa kaduilta.

9:4 Katso, Herra ajaa ulos hänen, ja lyö alas hänen voimansa, joka hänellä merellä on: ja hän pitää tulella kulutettaman.

9:5 Kuin Askalon sen näkee, niin hän peljästy, ja Gatsan pitää kovin surullisen oleman, niin myös Ekron, että hänen toivonsa on häpiään tullut; sillä ei Gatsassa pidä kuningasta oleman, eikä Askalonissa asuttaman.

9:6 Asdodissa pitää muukalaisen äpärän asuman, ja niin pitää Philistealaisten ylpeys lyötämän maahan.

9:7 Ja minä tahdon ottaa pois heidän verensä heidän suustansa ja heidän kauhistuksensa heidän hampaistansa; että he myös jäisivät meidän Jumalallemme, ja olisivat niinkuin päämiehet Juudassa, ja Ekron olis niinkuin Jebusilaiset.

9:8 Ja minä tahdon itse minun huoneeni piirittää sotaväellä, jotka vaeltavat ulos ja sisälle, ettei heitä enään pidä vaatian vaivaaman; sillä minä katsoin nyt sitä minun silmilläni.

9:9 Iloitse, sinä Zionin tytär, suuresti, ja riemuitse, sinä Jerusalemin tytär! Katso, sinun kuninkaas tulee sinulle, vanhurskas, ja auttaja, köyhä, ja ajaa aasilla ja aasin tamman varsalla.

9:10 Sillä minä tahdon maahan lyödä rattaan Ephraimista ja hevosen Jerusalemita, ja sodan jousi pitää särjettämän; sillä hän puhuu ystävällisesti pakanain seassa, ja hänen hallituksensa on oleva merestä hamaan mereen asti, ja virrasta hamaan maailman loppuun asti.

9:11 Sinä lasket myös liittos veren kautta vankis ulos vedettömästä kuopasta.

9:12 Niin palatkaat siis linnaan, te jotka

vangit, joilla on toivo; myös tänä päivänä minä julistan: kaksin verroin minä sinulle korvaan.

9:13 Sillä minä jännitän Juudan jousekseni, panen siihen nuoleksi Efraimin ja nostan sinun poikasi, Siion, sinun poikiasi vastaan, Jaavan, ja teen sinut sankarin miekan kaltaiseksi.

9:14 Herra on näkyvä heidän yllänsä, ja hänen nuolensa lähtee kuin salama. Herra, Herra puhaltaa pasunaan ja kulkee etelän myrskytuulissa.

9:15 Herra Sebaot on suojaava heitä, ja he syövät, ja he tallaavat linkokiviä, he juovat ja pauhaavat niinkuin viinistä ja ovat täynnä, niinkuin uhrimaljat, niinkuin alttarin kulmat.

9:16 Ja Herra, heidän Jumalansa, on sinä päivänä auttava heitä, kansaansa, joka on kuin hänen lammaslaumansa; sillä he ovat kruunuun kiinnitettyjä kiviä, jotka kohoavat yli hänen maansa.

9:17 Sillä kuinka suuri onkaan oleva heidän onnensa, heidän ihanuutensa: vilja saa kasvamaan nuorukaiset ja rypälemehu neitsyet!

10 LUKU

10:1 Rukoilkaa Herralta sadetta kevätsateen aikana: Herra tekee ukkospilvet ja antaa heille sadekuurot, antaa kasvit joka miehen pellolle.

10:2 Sillä kotijumalat puhuvat tyhjiä, ja tietäjät näkevät petosnäkyjä, puhuvat valheunia, lohduttelevat turhilla. Sentähden he saavat lähteä matkaan kuin lammaslauma ja kärsivät vaivaa, kun ei ole paimenta.

10:3 Paimenia kohtaan syttyy minun vihani, ja johtomiehiä minä rankaisen; sillä Herra Sebaot pitää huolen laumastansa, Juudan heimosta, ja asettaa sen ikäänkuin kunniaratsuksensa sodassa.

10:4 Siitä on lähtevä kulmakivi, siitä kiinnityspaalu, siitä sotajousi, siitä lähtevät

toivossa vangitut olette; sillä tänäpäpä minä tahdon myös ilmoittaa, ja kaksinkertaisesti sinulle maksaa.

9:13 Sillä minä olen Juudan minulleni joutseksi vetänyt, ja Ephraimin valmistanut; ja tahdon sinun lapses, Zion, herättää Grekan maan lapsia vastaan, ja asetan sinun niinkuin sankarin miekan.

9:14 \Herra\ on heille ilmestyvä, ja hänen nuolensa pitää lähtemän ulos niinkuin pitkäisen leimaus; ja Herra, \Herra\, on basunalla soittava, ja menee niinkuin lounatuulen pyöriäiset.

9:15 \Herra\ Zebaot on heitä suojeleva, että he söisivät, ja saisivat allensa linkokivillä, ja joisivat ja riemuitsisivat niinkuin viinasta, ja tulisivat täyteen niinkuin malja, ja niinkuin alttarin kulmat.

9:16 Ja \Herra\ heidän Jumalansa on heitä sillä ajalla auttava, niinkuin kansansa laumaa; sillä pyhät kivet pitää merkiksi hänen maallensa nostettaman.

9:17 Sillä kuinka paljon hyvää heillä on, ja kuinka suuri kauneus heillä on? Jyvät siittävät nuorukaiset ja viina neitseet.

10 LUKU

10:1 Anokaat \Herralta\ ehtoo sadetta, niin \Herra\ tekee pilven, ja antaa teille kyllä sataa, kaikelle kedon kasvulle.

10:2 Sillä epäjumalat puhuvat turhuutta, ja aavistajat näkevät valheen; ja puhuvat turhia unia, ja heidän lohdutuksensa ei ole mitään: sentähden he käyvät eksyksissä niinkuin lampaat, ja nääntyvät, ettei heillä ole yhtään paimenta.

10:3 Minun vihani on julmistunut paimenten päälle, ja minä tahdon kauriit etsiä; sillä \Herran\ Zebaot on etsivä laumansa, Juudan huoneen, ja valmistaa heitä niinkuin hankituita sotahevosiä.

10:4 Häneltä ovat nurkat, häneltä naulat, häneltä sotajoutsit, häneltä myös ynnä

käskijät kaikki.

10:5 Ja he ovat niinkuin sankarit, jotka polkevat katujen lokaa sodassa. He sotivat, sillä Herra on heidän kanssansa; ja häpeään joutuvat hevosilla-ratsastajat.

10:6 Minä teen väkeväksi Juudan heimon ja autan Joosefin heimoa. Minä saatan heidät kotiin, sillä minä armahdan heitä, ja he tulevat olemaan, niinkuin en minä olisi heitä hyljännytkään. Sillä minä olen Herra, heidän Jumalansa, ja kuulen heidän rukouksensa.

10:7 Efraim on oleva niinkuin sankari, ja heidän sydämensä on iloitseva niinkuin viinistä. Heidän lapsensa näkevät sen ja iloitsevat; heidän sydämensä riemuitsee Herrassa.

10:8 Minä olen viheltävä heille ja kokoava heidät, sillä minä lunastan heidät, ja he lisääntyvät, niinkuin lisääntyivät ennen.

10:9 Kun minä sirotan heidät kansojen sekaan, muistavat he minua kaukaisissa maissa; ja he lastensa kanssa saavat elää ja palata takaisin.

10:10 Minä tuon heidät takaisin Egyptin maasta ja kokoan heidät Assurista; minä vien heidät Gileadin maahan ja Libanonille, eikä heille ole riittävästi tilaa.

10:11 Hän käy ahdistuksen meren lävitse, hän lyö meren aaltoja, ja kaikki Niilivirran syvyudet kuivuvat, Assurin ylpeys painuu alas, ja Egyptin valtikka väistyy pois.

10:12 Mutta heidät minä teen väkeviksi Herrassa, ja hänen nimensä on heidän kerskauksensa, sanoo Herra.

11 LUKU

11:1 Avaa ovesi, Libanon! Tuli on kuluttava sinun setrisi.

11:2 Valittakoon kypressi, sillä setri on kaatunut, hävitetyt ovat nuo mahtavat. Valittakaa, te Baasanin tammet, sillä sankka

kaikki vaatiat tulleet.

10:5 Ja heidän pitää kuitenkin oleman niinkuin sankarit, jotka loivat talleavat kaduilla sodassa, ja pitää sotiman, sillä \Herra\ on heidän kanssansa, että ratsasmiehet häpiään tulevat.

10:6 Ja minä tahdon vahvistaa Juudan huoneen, ja varjella Josephin huonetta, ja tahdon heitä asettaa jälleen sijoilleensa; sillä minä armahdan heitä; ja he ovat niinkuin he ennenkin olivat, kuin minä heidät sysäsin pois; sillä minä \Herra\ heidän Jumalansa tahdon heitä kuulla.

10:7 Ja Ephraim on oleva niinkuin sankari, ja heidän sydämensä on iloitseva niinkuin viinasta; ja heidän lapsensa saavat myös sen nähdä, ja riemuitsevat, että heidän sydämensä on iloinen \Herrassa\.

10:8 Minä tahdon heille viheltää, ja koota heitä, sillä minä tahdon heitä lunastaa; ja he lisääntyvät niinkuin he ennenkin olleet olivat.

10:9 Ja tahdon kylvää heitä kansain sekaan, että he muistaisivat minua kaukaisissa maakunnissa, ja eläisivät lastensa kanssa ja palajaisivat.

10:10 Sillä minä tahdon heitä tuoda jälleen Egyptin maalta, ja koota heitä Assyriasta, ja saattaa heitä Gileadin maahan ja Libanoniin, ja ei siinäkään pidä heillä kyllä oleman.

10:11 Ja hänen pitää käymän sen ahtaan meren lävitse, ja meren aaltoja lyömän, että kaikki ojain syvyudet kuivuisivat; silloin Assyrian ylpeys alennetaan, ja Egyptin valtikka lakkaa.

10:12 Minä tahdon heitä vahvistaa \Herrassa\, ja heidän pitää vaeltaman hänen nimeensä, sanoo \Herra\.

11 LUKU

11:1 Avaa, Libanon, porttis, että tuli sinun sedripuus polttais.

11:2 Ulvokaat, te hongat, sillä sedripuut ovat langenneet, ja ylimmäiset ovat hävitetyt. Ulvokaat, te Basanin tammet; sillä

metsä on sortunut.

11:3 Kuule paimenten valitusta, kun on hävitetty nuo heidän mahtavansa. Kuule nuorten leijonain ärjyntää, kun on hävitetty Jordanin rantatiheikkö.

11:4 Näin sanoi Herra, minun Jumalani:

11:5 "Kaitse teuraslampaita, joita niiden ostajat teurastavat tuntematta syynalaisuutta, ja joista niiden myyjät sanovat: 'Kiitetty olkoon Herra, minä olen rikastunut', ja joita niiden paimenet eivät sääli.

11:6 Sillä minä en enää sääli maan asukkaita, sanoo Herra. Katso, minä annan ihmisten joutua toistensa käsiin ja kuninkaansa käsiin, ja he hävittävät maan, enkä minä pelasta ketään heidän käsistänsä."

11:7 Niin minä siis kaitsin teuraslampaita, lampaista kurjimpia. Ja minä otin itselleni kaksi sauvaa; minä nimitin toisen "Suloudeksi", toisen minä nimitin "Yhteydeksi", ja niin minä kaitsin lampaita.

11:8 Ja minä hävitin kolme paimenta yhtenä kuukautena, mutta minä kävin kärsimättömäksi lampaille, ja hekin kyllästyivät minuun.

11:9 Niin minä sanoin: "Minä en tahdo enää teitä kaita. Kuolkoon, joka kuolee; hävitkoon, joka häviää; ja jäljellejäävät syökööt kukin toisensa lihaa."

11:10 Ja minä otin sauvani Sulouden ja katkaisin sen purkaakseni liittoni, jonka olin tehnyt kaikkien kansojen kanssa.

11:11 Ja sinä päivänä se purkautui, ja niin lampaista kurjimmat, jotka ottivat minusta vaarin, tulivat tietämään, että se oli Herran sana.

11:12 Sitten minä sanoin heille: "Jos teille hyväksi näkyy, niin antakaa minulle palkkani; jollei, niin olkaa antamatta." Niin he punnitsivat minun palkakseni kolmekymmentä hopearahaa.

11:13 Ja Herra sanoi minulle: "Viskaa se saventalajalle, tuo kallis hinta, jonka

vahva metsä on hakattu pois.

11:3 Paimenet kuullaan ulvovan, sillä heidän väkevänsä ovat hävitetyt; jalopeurain penikkain kiljumus kuullaan, sillä Jordanin ylpeys on hävitetty.

11:4 Näin sanoo \Herra\ minun Jumalani: kaitse teuraslampaita;

11:5 Sillä heidän omistajansa teurastavat niitä, ja ei luule siitä syntiä olevan; myyvät niitä, ja sanovat: kiitetty olkoon \Herra\, että minä olen rikastunut; ja ei heidän paimenensa heitä säästä.

11:6 Sentähden en minä tahdo enää säästää maan asuvaisia, sanoo \Herra\; ja katso, minä jätän ihmisen jokaisen kumppaninsa käsiin, ja heitä kuninkainsa käsiin, että he maan musertaisivat, enkä tahdo heitä auttaa heidän käsistänsä.

11:7 Ja minä kaitsen teuraslampaita, raadollisten lammasten tähden. Ja minä otin minulleni kaksi sauvaa: yhden minä kutsuin suloiseksi, mutta toisen sitovaiseksi, ja kaitsin lampaita.

11:8 Ja minä hukutin kolme paimenta yhtenä kuukautena; sillä en minä voinut heitä kärsiä, eikä he minuakaan kärsineet.

11:9 Ja minä sanoin: en minä tahdo teitä kaita; joka kuolee, se kuolkaan, joka näantyy, se näantyköön, ja jääneet syököön toinen toisensa lihan.

11:10 Ja minä otin suloisen sauvani ja särjin sen, rikkoakseni minun liittoni, jonka minä kaikille kansoille tehnyt olin.

11:11 Ja se rikottiin sinä päivänä; ja raadolliset lampaat, jotka minun kanssani pitivät, tunsivat siitä, että se \Herran\ sana oli.

11:12 Ja minä myös sanoin heille: jos teille niin kelpaa, niin tuokaat tänne niin paljon kuin minä maksan; jollei, niin sallikaat olla; ja he punnitsivat niin paljon kuin minä maksoin, kolmekymmentä hopiapenninkiä.

11:13 Niin sanoi \Herra\ minulle: heitä se pois, annettavaksi saventalajalle; sitä suurta

arvoiseksi he ovat minut arvioineet." Niin minä otin ne kolmekymmentä hopearahaa ja viskasin ne Herran huoneeseen saventalajalle.

11:14 Sitten minä katkaisin toisen sauvani, Yhteyden, purkaakseni veljeyden Juudan ja Israelin väliltä.

11:15 Sitten Herra sanoi minulle: "Ota vielä itsellesi hullun paimenen kapineet.

11:16 Sillä katso, minä olen herättävä maahan paimenen: hukkaantuneista hän ei pidä huolta, hajaantunutta hän ei etsi, ruhjoutunutta hän ei paranna, pystyssäpysyvää hän ei tue; mutta hän syö lihavien lihaa ja halkaisee niiden sorkat.

11:17 Voi hullua paimenta, joka lampaat hylkää! Käyköön miekka hänen käsivarteensa ja oikeaan silmäänsä. Hänen käsivartensa kuivettukoon, ja hänen oikea silmänsä soetkoon."

12 LUKU

12:1 Ennustus, Herran sana Israelista. Näin sanoo Herra, joka on jännittänyt taivaan ja perustanut maan ja joka on luonut ihmisen hengen hänen sisimpäänsä:

12:2 Katso, minä teen Jerusalemin juovuttavaksi maljaksi kaikille kansoille yltympäri, ja myös Juudan kohdalle se on tuleva Jerusalemiä piiritettäessä.

12:3 Ja sinä päivänä minä teen Jerusalemin väkikiveksi kaikille kansoille: kaikki, jotka sitä nostavat, repivät pahoin itsensä; ja kaikki maan kansakunnat kokoontuvat sitä vastaan.

12:4 Sinä päivänä, sanoo Herra, minä lyön kaikki hevoset vauhkoudella ja niiden ratsastajat hulluudella. Mutta Juudan heimoa kohti minä avaan silmäni, ja kaikki kansojen hevoset minä lyön sokeudella.

12:5 Silloin Juudan sukuruhtinaat sanovat sydämessään: "Minun väkevyyteni ovat Jerusalemin asukkaat Herrassa Sebaotissa, heidän Jumalassansa."

hintaa, johon minä heiltä arvattu olen! Ja minä oltin ne kolmekymmentä hopiapenninkiä ja heitin \Herran\ huoneeseen, annettavaksi saventalajalle.

11:14 Ja minä särjin minun toisen sitovaisen sauvani, rikkoakseni veljeyden Juudan ja Israelin vaiheella.

11:15 Ja \Herra\ sanoi minulle: ota vielä itselles hullun paimenen aseet.

11:16 Sillä katso, minä herätän paimenen maassa, joka ei etsi nääntyvää, ei holho nuorta heikkoa, ei paranna särjettyä, eikä tottele tervettä; vaan syö lihavain lihaa, ja repäisee heidän sorkkansa rikki.

11:17 Voi sitä kelvotointa paimenta, joka lauman hylkää! tulkaan miekka hänen käsivarteensa ja oikiaan silmään; kuivukoon hänen käsivartensa peräti, ja hänen oikea silmänsä tulkoon kokonansa pimiäksi!

12 LUKU

12:1 Tämä on \Herran\ sanan kuorma Israelista: \Herra\, joka taivaat venyttää, ja maan perustaa, ja tekee ihmisen hengen hänessä, sanoo:

12:2 Katso, minä tahdon Jerusalemin tehdä unimaljaksi kaikille kansoille siinä ympärillä; sillä sen pitää myös Juudaa kohtaaman, kuin Jerusalem piiritetään.

12:3 Ja sillä ajalla tahdon minä Jerusalemin tehdä kaikille kansoille kuormakiveksi; niin monta kuin häntä siirtää tahtovat, pitää itsensä siihen rikki repimän; sillä kaikki pakanat maan päällä kokoontuvat häntä vastaan.

12:4 Silloin, sanoo \Herra\, tahdon minä kaikki hevoset pelkuriksi saattaa, ja heidän ratsastajansa tyhmäksi; mutta Juudan huoneelle tahdon minä avata minun silmäni, ja kaikki kansain hevoset lyödä sokeudella.

12:5 Ja Juudan päämiesten pitää sanoman sydämässään: olkoon Jerusalemin asuvaset vain hyvässä turvassa, \Herrassa\ Zebaotissa, heidän

12:6 Sinä päivänä minä teen Juudan sukuruhtinaat ikäänkuin tulipannuksi puitten sekaan ja ikäänkuin tulisoihduksi lyhteitten sekaan, ja he kuluttavat oikealta ja vasemmalta, kuluttavat kaikki kansat yltympäri. Ja Jerusalemin saa yhäti asua paikoillansa - Jerusalemissa.

12:7 Ja Herra on ensiksi vapauttava Juudan majat, ettei Daavidin suvun kunnia ja Jerusalemin asukasten kunnia ylvästelisi Juudaa vastaan.

12:8 Sinä päivänä on Herra suojaava Jerusalemin asukkaita; ja kompastuvainen heidän seassansa on sinä päivänä oleva niinkuin Daavid, ja Daavidin suku on oleva niinkuin jumal'olento, niinkuin Herran enkeli heidän edessänsä.

12:9 Mutta sinä päivänä minä tahdon hävittää kaikki pakanakansat, jotka hyökkäävät Jerusalemia vastaan.

12:10 Ja minä vuodatan Daavidin suvun päälle ja Jerusalemin asukasten päälle armon ja rukouksen hengen. He katsovat minuun, jonka he ovat lävistäneet. Ja he valittavat häntä, niinkuin valitetaan ainokaista, murehtivat häntä katkerasti, niinkuin murehditaan katkerasti esikoista.

12:11 Sinä päivänä pidetään Jerusalemissa suuret valittajaiset, niinkuin olivat Hadadrimmonin valittajaiset Megiddon laaksossa.

12:12 Ja maa pitää valittajaisia, kukin sukukunta erikseen: Daavidin huoneen sukukunta erikseen ja heidän naisensa erikseen, Naatanin huoneen sukukunta erikseen ja heidän naisensa erikseen, 12:13 Leevin huoneen sukukunta erikseen ja heidän naisensa erikseen, siimeiläisten sukukunta erikseen ja heidän naisensa erikseen. Kaikki muut sukukunnat, kukin sukukunta erikseen ja heidän naisensa erikseen.

Jumalassansa.

12:6 Sillä ajalla tahdon minä panna Juudan päämiehet niinkuin tulipätsiksi puiden sekaan, ja niinkuin tulisoiton jalallisen, syömään sekä oikialta että vasemmalta puolelta kaikki kansat ympäriltä; ja Jerusalemin asutaan taas siällansa Jerusalemissa.

12:7 Ja \Herra\ on vapahtava Juudan majat niinkuin alustakin, ettei Davidin huoneen kunnia ylen paljo kerskaisi, eikä Jerusalemin asuvaisen kunnia, Juudaa vastaan.

12:8 Niinä päivinä on \Herra\ Jerusalemin asuvaiset varjelevat; ja on tapahtuva, että se, joka silloin heidän seassansa heikko on, on oleva niinkuin David, ja Davidin huone on oleva niinkuin Jumalan huone, niinkuin \Herran\ enkeli heidän edessänsä.

12:9 Silloin ajattelin minä hukuttaa kaikkia pakanoita, jotka ovat lähteneet Jerusalemia vastaan.

12:10 Mutta Davidin huoneelle ja Jerusalemin asuvaisille tahdon minä vuodattaa armon ja rukouksen hengen; sillä heidän pitää katsoman minun puoleeni, jonka he lävitse pistäneet ovat; ja pitää valittaman, niinkuin joku valittaa ainokaista poikaansa, ja heidän pitää häntä murehtiman, niinkuin joku itkis esikoistansa.

12:11 Silloin pitää suuren valitusitkun oleman Jerusalemissa, niinkuin Hadadrimmonin itku Megiddon kedolla.

12:12 Ja maan pitää valittaman, jokainen sukukunta erinänsä; Davidin huoneen sukukunta erinänsä, ja heidän vaimonsa erinänsä; Natanin huoneen sukukunta erinänsä, ja heidän vaimonsa erinänsä; 12:13 Levin huoneen sukukunta erinänsä, ja heidän vaimonsa erinänsä; Simein huoneen sukukunta erinänsä, ja heidän vaimonsa erinänsä;

12:14 Niin myös kaikki muut jääneet sukukunnat, kukin erinänsä, ja heidän vaimonsa myös erinänsä.

13 LUKU

13:1 Sinä päivänä on Daavidin suvulla ja Jerusalemin asukkailla oleva avoin lähde syntiä ja saastaisuutta vastaan.

13:2 Ja sinä päivänä, sanoo Herra Sebaot, minä hävitän epäjumalain nimet maasta, eikä niitä enää muisteta. Myöskin profeetat ja saastaisuuden hengen minä ajan maasta pois.

13:3 Ja jos joku vielä ennustaa, sanovat hänen isänsä ja äitinsä, hänen vanhempansa, hänelle: "Sinä et saa elää, koska olet puhunut valhetta Herran nimeen." Ja hänen isänsä ja äitinsä, hänen vanhempansa, lävistävät hänet hänen ennustamisensa tähden.

13:4 Sinä päivänä häpeävät profeetat itsekukin näkyään, kun he ennustavat, eivätkä he valhetellakseen pue yllensä karvaista vaippaa.

13:5 Hän sanoo: "En ole profeetta, vaan peltomies, sillä eräs mies on ostanut minut orjaksi jo nuoruudessani."

13:6 Ja jos häneltä kysytään: "Mitä ovat nuo haavat sinun rinnassasi?" vastaa hän: "Ne lyötiin minun ystäväini huoneessa."

13:7 Heräjä, miekka, minun paimentani vastaan ja minun lähintä miestäni vastaan, sanoo Herra Sebaot. Lyö paimenta, ja joutukoot lampaat hajallensa; mutta minä käännän jälleen käteni pienimpiä kohden.

13:8 Ja näin on käyvä koko maassa, sanoo Herra: kaksi osaa siitä hävitetään ja saa surmansa, mutta kolmas osa siitä jää jäljelle.

13:9 Ja sen kolmannen osan minä vien tuleen; minä sulatan heidät, niinkuin hopea sulatetaan, ja koettelen heitä, niinkuin kulta koetellaan. He huutavat avuksi minun nimeäni, ja minä vastaan heille. Minä sanon: "Se on minun kansani", ja se sanoo: "Herra, minun Jumalani."

13 LUKU

13:1 Sillä ajalla on avoin lähde Davidin huoneelle ja Jerusalemin asuvaisille oleva syntiä ja saastaisuutta vastaan.

13:2 Sillä ajalla, sanoo \Herra\ Zebaot, tahdon minä epäjumalain nimet maasta kadottaa, ettei heitä enään pidä muistettaman; tahdon myös väärät prophetat ja saastaisen hengen ajaa pois maalta.

13:3 Ja pitää tapahtuman, että jos joku vielä ennustais, niin hänen isänsä ja äitinsä, jotka hänen synnyttäneet ovat, pitää hänelle sanoman: et sinä saa elää, sillä sinä olet valehdellut \Herran\ nimeen. Ja niin hänen isänsä ja äitinsä, jotka hänen synnyttäneet ovat, pitää hänen pistämän lävitse, kuin hän ennustaa.

13:4 Sillä silloin pitää tapahtuman, että prophetat näkyinsä kanssa tulevat häpiään, kuin he ennustavat; ja ei heidän pidä enää yllensä pukevan karvavaatteita, joilla he viettelevät.

13:5 Mutta pitää sanoman: en minä ole propheta, vaan minä olen peltomies; sillä minä olen nuoruudestani orjana ollut.

13:6 Mutta jos hänelle sanottaisiin: mitkä haavat ovat sinun käsissä? niin hänen pitää vastaaman: niin minä olen haavoitettu niiden huoneessa, jotka minua rakastivat.

13:7 Herää, miekka minun paimeneni päälle ja sen miehen päälle, joka minulle lähinen on, sanoo \Herra\ Zebaot: lyö paimenta, niin lampaat hajoovat! ja niin minä käteni käännän piskuisia päin.

13:8 Ja pitää tapahtuman, sanoo \Herra\, että jokaisessa maakunnassa kaksi osaa häviää ja hukkuu, ja kolmas osa siihen jääpi.

13:9 Ja kolmannen osan tahdon minä viedä tulen lävitse, ja puhdistaa sen, niinkuin hopia puhdistetaan, ja tahdon sen kirkastaa, niinkuin kulta kirkastetaan. Nämät minun nimeäni avuksi huutavat, ja minä tahdon heitä kuulla, ja sanoa: se on minun kansani; ja heidän pitää sanoman: \Herra\

minun Jumalani.

14 LUKU

14:1 Katso, Herran päivä on tuleva, ja sinun saaliisi jaetaan sinun keskelläsi.

14:2 Minä kokoan kaikki pakanat sotaan Jerusalemiä vastaan. Kaupunki valloitetaan, talot ryöstetään, naiset raiskataan, ja puoli kaupunkia lähtee pakkosiirtolaisuuteen, mutta jäljelle jäävää kansaa ei hävitetä kaupungista.

14:3 Ja Herra on lähtevä liikkeelle ja sotiva näitä pakanoita vastaan, niinkuin sotimispäivänänsä, taistelun päivänä.

14:4 Hänen jalkansa seisovat sinä päivänä Öljymäellä, joka on Jerusalemin edustalla itää kohti. Ja Öljymäki halkeaa kahtia idästä länteen hyvin suureksi laaksoksi: toinen puoli mäkeä siirtyy pohjoiseen ja toinen puoli etelään päin.

14:5 Ja te pakenette minun mäkieni väliseen laaksoon, sillä mäkien välinen laakso on ulottuva Asaliin asti. Te pakenette, niinkuin pakenitte maanjäristystä Ussian, Juudan kuninkaan, päivinä. Ja Herra, minun Jumalani, tulee; kaikki pyhät sinun kanssasi.

14:6 Sinä päivänä ei ole valoa: loistavat tähdet sammuvat.

14:7 Se on oleva yhtämittaista päivää - Herralle on se tunnettu - ei vaihdu päivä ja yö; ja ehtoolla on oleva valoisata.

14:8 Sinä päivänä elävät vedet virtaavat Jerusalemista: toiset puolet niistä Idänmerta kohti, toiset puolet Länsimerta kohti. Niin on tapahtuva kesät ja talvet.

14:9 Herra on oleva koko maan kuningas. Sinä päivänä on Herra oleva yksi ja hänen nimensä yksi.

14:10 Koko maa muuttuu tasaiseksi kuin Aromaa Gebasta Rimmoniin asti,

14 LUKU

14:1 Katso, päivä tulee \Herralle\, jona sinun saaliis sinussa jaetaan.

14:2 Sillä minä olen kokoova kaikkinaiset pakanat sotaan Jerusalemiä vastaan, ja kaupunki voitetaan, huoneet ryöstetään ja vaimot raiskataan. Puoli osaa kaupunkia viedään vangiksi, ja jääneitä kansasta ei ajeta ulos kaupungista.

14:3 Mutta \Herra\ on lähtevä sotimaan pakanoita vastaan, niinkuin hän on tottunut sodan ajalla sotimaan.

14:4 Silloin hänen jalkansa pitää Öljymäellä seisoman, joka on läsnä Jerusalemiä itään päin; ja Öljymäen pitää halkeeman keskeltä itään ja länteen, sangen leviältä toinen toisestansa; toinen osa mäkeä pitää erkaneman pohjoiseen päin ja toinen etelään päin.

14:5 Ja teidän pitää pakeneman sitä laaksoa, joka on näiden vuorten vaiheella, sillä se laakso mäkien vaiheella pitää ulottuman Atsaliin asti; ja pitää paettaman niinkuin muinen paettiin maanjäristyksen tähden, Ussian Juudan kuninkaan aikana. Silloin \Herra\ minun Jumalani on tuleva, ja kaikki pyhät hänen kanssansa.

14:6 Ja siihen aikaan pitää tapahtuman, ettei valkeus pidä oleman kallis eikä sumuinen.

14:7 Ja yksi päivä on oleva, joka \Herralle\ tuttu on, ei päivä eikä yö; vaan pitää tapahtuman, että ehtoonä pitää valkeus oleman.

14:8 Silloin pitää Jerusalemista elävät vedet vuotaman, puoli osa itäistä merta päin, ja toinen puoli hamaan äärimäiseen mereen; ja sen pitää sekä kesällä että talvella tapahtuman.

14:9 Ja \Herra\ on kaiken maan Kuningas oleva; siihen aikaan on ainoastaan yksi \Herra\ oleva, ja hänen nimensä yksi.

14:10 Ja koko maakunnassa pitää käytämän ympäri niinkuin tasaisella kedolla,

Jerusalemiin eteläpuolelle. Ja tämä on oleva korkea ja oleva asuttu, paikallansa, Benjaminin portista entisen portin sijaan asti, Kulmaporttiin ja Hananelin-torniin asti, kuninkaan viinikuurniin asti.

14:11 He asuvat siellä, eikä vihitä sitä enää tuhon omaksi, ja Jerusalem on oleva asuttu, oleva turvassa.

14:12 Ja tämä on oleva vitsaus, jolla Herra rankaisee niitä kansoja, jotka sotivat Jerusalemia vastaan: hän mädättää siltä kansalta lihan, kun se vielä seisoo jaloillaan, sen silmät mätänevät kuopissansa, ja sen kieli mätänee sen suussa.

14:13 Sinä päivänä on tuleva Herralta suuri hämminki heidän sekaansa, niin että he käyvät kiinni toinen toisensa käteen ja toisen käsi kohoaa toisen kättä vastaan.

14:14 Myös Juuda on sotiva Jerusalemissa, ja kaikkien pakanakansojen rikkaudet kootaan joka taholta: kullat ja hopeat ja ylen paljon vaatteita.

14:15 Samoin on vitsaus kohtaava hevosia ja muuleja ja kameleja ja aaseja ja kaikkea karjaa, mitä niissä leireissä on - samankaltainen vitsaus.

14:16 Mutta kaikki niiden pakanakansain tähteet, jotka ovat hyökänneet Jerusalemia vastaan, käyvät vuosi vuodelta sinne ylös kumartaen rukoilemaan kuningasta, Herraa Sebaotia, ja viettämään lehtimajanjuhlaa.

14:17 Ja mitkä maan sukukunnista eivät käy ylös Jerusalemiin kumartaen rukoilemaan kuningasta, Herraa Sebaotia, niille ei tule sadetta.

14:18 Ja jos egyptiläisten sukukunta ei käy eikä tule sinne ylös, ei tule sitä heillekään; vaan heitä on kohtaava se vitsaus, millä Herra rankaisee niitä pakanakansoja, jotka eivät tule sinne ylös viettämään

Gibeasta niin Rimmoniin asti, lounaan puolella Jerusalemia; sillä se korotetaan ja asutaan hänen siassansa, Benjaminin portista hamaan ensimmäisen portin paikkaan, hamaan Kulmaporttiin, ja Hananeelin tornista niin kuninkaan viinakuurniin asti.

14:11 Ja hänessä pitää asuttaman, eikä enään pidä yhtään kirousta oleman, sillä Jerusalemia pitää turvallisesti asuman.

14:12 Ja tämä on rangaistus oleva, jolla \Herra\ kaikkia kansoja on rankaiseva, jotka ovat sotineet Jerusalemia vastaan: heidän lihansa pitää raukeaman jaloillansa seisoissansa, ja heidän silmänsä pitää lävissänsä vaipuman, ja heidän kieltensä suussansa raukeaman.

14:13 Siihen aikaan on \Herra\ suuren metelin heidän sekaansa nostava, että jokainen pitää kumppaninsa käteen rupeeman, ja paneman kätensä kumppaninsa käden päälle.

14:14 Sillä Juuda on myös Jerusalemissa sotiva; ja sen ympärille kootaan kaikkein pakanain tavarat, kultaa, hopiaa ja sangen paljo vaatteita.

14:15 Ja niin on tämä rangaistus tapahtuva hevosille, muuleille, kameleille, aaseille ja kaikkinaisille eläimille, jotka heidän leirissänsä ovat, niinkuin tämä rangaistus on.

14:16 Ja kaikki jääneet kaikkein pakanain seassa, jotka läksivät Jerusalemia vastaan, menevät joka vuosi kumartamaan Kuningasta, \Herraa\ Zebaotia, ja lehtimajan juhlaa pitämään.

14:17 Ja on tapahtuva, että joka maan sukukunnista ei mene ylös Jerusalemiin tätä Kuningasta, \Herraa\ Zebaotia, kumartamaan, ei pidä heille sadetta tuleman.

14:18 Ja ellei Egyptiläisten sukukunta menisi ylös ja tulisi, niin ei heidänkään päällensä pidä sataman; tämä on se rangaistus, jolla \Herra\ on pakanat rankaiseva, jotka ei tule lehtimajan juhlaa

lehtimajanjuhlaa.

14:19 Tämä on oleva egyptiläisten synnin palkka ja kaikkien niiden pakanakansojen synnin palkka, jotka eivät käy sinne ylös viettämään lehtimajanjuhlaa.

14:20 Sinä päivänä on oleva hevosten kulkusissa kirjoitus: "Pyhitetty Herralle." Ja padat Herran temppelissä ovat uhrimaljain vertaisia, jotka ovat alttarin edessä.

14:21 Ja jokainen pata Jerusalemissa ja Juudassa on oleva pyhitetty Herralle Sebaotille, ja kaikki uhraajat tulevat ja ottavat niitä ja keittävät niissä. Eikä ole enää sinä päivänä yhtään kaupustelijaa Herran Sebaotin temppelissä.

MALAKIA

1 LUKU

1:1 Ennustus, Herran sana Israelille, Malakian kautta.

1:2 Minä olen teitä rakastanut, sanoo Herra. Mutta te sanotte: "Missä sinä olet osoittanut rakkautesi meihin?" Eikö Eesau ollut Jaakobin veli, sanoo Herra, ja Jaakobia minä rakastin,

1:3 mutta Eesauta minä vihasin; ja minä tein hänen vuorensa autioksi ja annoin hänen perintöosansa erämaan aavikkosusille.

1:4 Jos Edom sanoo: "Me olemme ruhjotut, mutta me rakennamme rauniot jälleen", niin Herra Sebaot sanoo näin: He rakentakoot, mutta minä revin maahan; ja heidän nimensä olkoon: "jumalattomuuden maa" ja "kansa, johon Herra on vihastunut iankaikkisesti."

1:5 Ja teidän silmänne saavat nähdä sen, ja te sanotte: "Herra on suuri Israelin rajojen ulkopuolellakin."

1:6 Poika kunnioittakoon isää ja palvelija herraansa. Mutta jos minä olen isä, missä on minun kunnioitukseni? Ja jos minä olen Herra, missä on minun pelkoni? sanoo

pitämään.

14:19 Sillä se on Egyptiläisten synti ja kaikkein pakanain synti, jotka ei tule lehtimajan juhlaa pitämään.

14:20 Siihen aikaan pitää hevosten kelloin päälle (kirjoitettu) oleman: \Herran\ pyhyys; ja kattilat \Herran\ huoneessa pitää oleman niinkuin maljat alttarin edessä.

14:21 Sillä kaikki kattilat Jerusalemissa ja Juudassa pitää \Herralle\ Zebaotille pyhitetyt oleman; että kaikkein, jotka uhrata tahtovat, pitää tuleman ja ne ottaman ja niissä keittämän. Ja ei yksikään Kanaanealainen pidä enää \Herran\ Zebaotin huoneessa oleman siihen aikaan.

MALAKIA

1 LUKU

1:1 Tämä on \Herran\ sanan kuorma Israelin tykö, Malakian kautta.

1:2 Minä rakastin teitä, sanoo \Herra\. Niin te sanotte: missäs meitä rakastit? Eikö Esau ole Jakobin veli, sanoo \Herra\? ja minä rakastin Jakobia,

1:3 Ja vihasin Esauta; olen myös autioksi tehnyt hänen vuorensa, ja hänen perimisensä lohikärmeille erämaaksi.

1:4 Ja jos Edom sanois: me olemme köyhtyneet, mutta me tahdomme autiot jälleen rakentaa; niin sanoo \Herra\ Zebaot näin: jos he rakentavat, niin minä tahdon maahan kukistaa; ja ne pitää kutsuttaman jumalattomuuden rajaksi ja siksi kansaksi, jolle \Herra\ on vihainen iankaikkisesti.

1:5 Sen pitää teidän silmänne näkemän, ja teidän pitää sanoman: \Herra\ on ylistetty Israelin maan äärissä.

1:6 Pojan pitää kunnioittaman isäänsä, ja palvelian isäntäänsä. Jos minä siis isä olen, kussa on minun kunniani? Jos minä isäntä olen, kussa on minun pelkoni? sanoo

Herra Sebaot teille, te papit, jotka pidätte halpana minun nimeni. Mutta te sanotte: "Miten me olemme pitäneet halpana sinun nimesi?"

1:7 Siten, että tuotte minun alttarilleni saastutettua leipää. Mutta te sanotte: "Miten me olemme sinut saastuttaneet?" Siten, että sanotte: "Herran pöytä on halpana pidettävä."

1:8 Ja kun te tuotte uhriksi sokean eläimen, niin se muka ei ole paha! Ja kun tuotte ontuvan ja sairaan, niin se muka ei ole paha! Vie se maaherrallesi: mielistyykö hän sinuun, ja onko hän sinulle suosiollinen? sanoo Herra Sebaot.

1:9 Ja nyt: lepyttäkää Jumalaa, että hän meitä armahtaisi. Tällaista on teidän kädestänne tullut: olisiko hän teille suosiollinen? sanoo Herra Sebaot.

1:10 Jospa olisi teidän joukossanne joku, joka sulkisi ovet, ettette pitäisi tulta minun alttarillani turhaan! Ei ole minulla mielisuosiota teihin, sanoo Herra Sebaot, enkä minä mielisty ruokauhriin, joka tulee teidän kädestänne.

1:11 Sillä auringon noususta hamaan sen laskuun on minun nimeni oleva suuri pakanain seassa, ja joka paikassa uhrataan ja tuodaan minun nimeni kunniaksi puhdas ruokauhri. Sillä minun nimeni on oleva suuri pakanain seassa, sanoo Herra Sebaot.

1:12 Mutta te häpäisette sen, kun sanotte: "Herran pöytä on saastutettu, ja sen hedelmän syönti on halpana pidettävä."

1:13 Ja te sanotte: "Mikä vaiva!" ja ylenkatsotte sen, sanoo Herra Sebaot, ja tuotte ryöstettyä, ontuvaa ja sairasta - tuotte uhrilahjaksi. - Minäkö mielistyisin ottamaan sen teidän kädestänne? sanoo Herra.

1:14 Kirottu olkoon pettäjä, jolla on

\Herra\ Zebaot teille, papit, jotka katsotte ylön minun nimeni. Niin te sanotte: missä me katsomme ylön sinun nimes?

1:7 Silloin kuin te uhraatte minun alttarilleni saastaista leipää. Niin te sanotte: kuinka me uhraamme sinulle saastaista? Siinä että te sanotte: \Herran\ pöytä on katsottu ylön.

1:8 Ja kuin te uhraatte jotakin, joka sokia on, niin ette sano sitä pahaksi; ja kuin te uhraatte jotakin ontuvaa eli sairasta, niin ei sitäkään sanota pahaksi. Vie senkaltaista sinun päämiehilles, mitämaks, jos sinä olet hänelle otollinen, eli jos hän katsoo sinun puolees, sanoo \Herra\ Zebaot.

1:9 Niin rukoilkaat nyt Jumalaa, että hän armahtais meidän päällemme, sillä se on tapahtunut teiltä. Luuletteko, että hän katsoo teidän puoleenne? sanoo \Herra\ Zebaot.

1:10 Kuka on myös teidän seassanne, joka sulkee oven (ilman palkkaa)? ette myös viritä tulta minun alttarilleni ilman mitäkään. Ei minulla ole suosiota teihin, sanoo \Herra\ Zebaot, ja ruokauhri teidän käsistänne ei ole minulle otollinen.

1:11 Vaan hamasta auringon koitosta niin laskemiseen asti pitää minun nimeni suureksi tuleman pakanain seassa, ja jokapaikassa pitää minun nimelleni suitsutettaman, ja puhdas ruokauhri uhrattaman; sillä minun nimeni pitää suureksi tuleman pakanain seassa, sanoo \Herra\ Zebaot.

1:12 Mutta te turmelette sen sillä, kuin te sanotte: Herran pöytä on saastutettu, ja sen uhri on katsottu ylön ja hänen ruokansa.

1:13 Ja te sanotte: katso, se on sula vaiva, ja lyötte sen tuleen, sanoo \Herra\ Zebaot. Ja te uhraatte ryövättyä, ontuvaa ja sairasta, ja ne te uhraatte ruokauhriksi. Pitäiskö se minulle otollinen olemalla teidän käsistänne? sanoo \Herra\.

1:14 Mutta kirottu olkoon pettäjä, jonka

laumassaan koiraspuoli ja joka on luvannut sen, mutta uhraakin Herralle viallisen. Sillä suuri kuningas olen minä, sanoo Herra Sebaot, ja minun nimeni on peljättävä pakanain seassa.

2 LUKU

2:1 Ja nyt teille tämä käsky, te papit!

2:2 Jos ette kuule ja paina sydämeenne, niin että annatte kunnian minun nimelleni, sanoo Herra Sebaot, lähetän minä teitä vastaan kirouksen ja kiroan teille suodut siunaukset. Minä olenkin ne jo kironnut, sillä te ette ole painaneet tätä sydämeenne.

2:3 Minä kiellän teiltä jälkeläiset, ja minä viskelen rapaa teidän kasvoihinne, teidän juhlahrienne rapaa, ja siihen teidät itsenne kannetaan.

2:4 Ja te tulette tietämään, että minä olen lähettänyt teille tämän käskyn, jotta minun liittoni Leevin kanssa pysyisi, sanoo Herra Sebaot.

2:5 Minun liittoni hänen kanssansa oli elämä ja rauha, ja minä annoin sen hänelle peloksi; ja hän pelkäsi minua, vapisi minun nimeni edessä.

2:6 Oikea opetus oli hänen suussansa, eikä vääryyttä tavattu hänen huuliltansa. Rauhassa ja vakaasti hän vaelsi minun kanssani, ja monet hän käänsi pois pahoista töistä.

2:7 Sillä papin huulten pitää tallettaman tieto, ja hänen suustansa etsitään opetus; sillä hän on Herran Sebaotin sanansaattaja.

2:8 Mutta te olette poikenneet tieltä, olette opetuksellanne saattaneet monet kompastumaan, olette turmelleet Leevin liiton, sanoo Herra Sebaot.

2:9 Niinpä minäkin teen teidät halpana pidetyiksi ja alhaisiksi kaiken kansan edessä, koska te ette ole pitäneet minun teitäni, vaan olette olleet puolueelliset opetuksessa.

2:10 Eikö meillä kaikilla ole sama Isä? Eikö sama Jumala ole meitä luonut? Miksi me

laumassa on oinas, ja kuin hän tekee lupauksen, niin hän uhraa Herralle kelvottoman; sillä minä olen suuri kuningas, sanoo \Herra\ Zebaot, ja minun nimeni on peljättävä pakanain seassa.

2 LUKU

2:1 Ja te papit, tämä käsky tulee nyt teille.

2:2 Ellette sitä kuule, ja ellette pane sydämeenne, että te niin antaisitte minun nimelleni kunnian, sanoo \Herra\ Zebaot, niin minä lähetän teidän sekaanne kirouksen, ja kiroon teidän siunauksianne; jopa minä olen myös niitä kironnut, ettette sitä tahtoneet panna sydämeenne.

2:3 Katso, minä tahdon turmella teidän siemenenne, ja paiskaan sonnan teidän kasvoillenne, teidän juhlapäiväinne sonnan, niin että se ijäksi teihin tarttuu.

2:4 Niin te saatte tuta, että minä sen käskyn teille lähettänyt olen, että sen piti minun liittoni Levin kanssa oleman, sanoo \Herra\ Zebaot.

2:5 Sillä minun liittoni oli hänen kanssansa elämään ja rauhaan, ja minä annoin ne pelvoksi hänelle, pelkäämään minua, ja minun nimeäni hämmästymään.

2:6 Totuuden laki oli hänen suussansa, ja ei löydetty mitään pahaakaan hänen huulissansa; hän vaelsi rauhallisesti ja toimillisesti minun edessäni, ja käänsi monta pois synnistä.

2:7 Sillä papin huulet pitää opin kätkemän, että lakia hänen suustansa kysyttäisiin; sillä hän on \Herran\ Zebaotin enkeli.

2:8 Mutta te olette tieltä poikenneet, pahoitatte monta laissa, ja olette Levin liiton rikkoneet, sanoo \Herra\ Zebaot.

2:9 Sentähden olen minä myös tehnyt, että te olette hyljätyt ja ylönkatsotut kaiken kansan edessä, ettette pidä minun teitäni, mutta katsotte ihmisten muotoa laissa.

2:10 Eikö meillä kaikilla ole yksi Isä? eikö yksi Jumala meitä luonut ole? Miksi me

olemme uskottomat toinen toisellemme ja rikomme isiemme liiton?

2:11 Juuda on ollut uskon, Israelissa ja Jerusalemissa on tehty kauhistus. Sillä Juuda on häväissyt Herran pyhäkön, jota Herra rakastaa, ja on ottanut avioksi vieraan jumalan tyttäriä.

2:12 Hävittäköön Herra siltä mieheltä, joka tämän tekee, Jaakobin majoista valvojan ja vastaajan ja Herran Sebaotin uhrilahjan tuojan.

2:13 Ja toiseksi te olette tehneet tämän: olette saattaneet Herran alttarin peitetyksi kyynelillä ja itkulla ja huokauksilla, niin ettei hän enää käänny uhrilahjojen puoleen eikä mielisty ottamaan mitään teidän kädestänne.

2:14 Mutta te sanotte: "Minkätähden niin?" Sentähden, että Herra on todistaja sinun ja sinun nuoruutesi vaimon välillä, jolle sinä olet ollut uskon, vaikka hän on sinun puoliso, sinun aviovaimosi.

2:15 Niin ei tee yksikään, jolla on jäännöskään Hengestä. "Mutta kuinkas se yksi -?" Hän pyrki saamaan Jumalan lupaamia jälkeläisiä. - Ottakaa siis vaari hengestänne älkääkä olko uskottomat nuoruutenne vaimolle.

2:16 Sillä minä vihaan hylkäämistä, sanoo Herra, Israelin Jumala, ja sitä, joka verhoaa vaatteensa vääryydellä, sanoo Herra Sebaot. Siis ottakaa vaari hengestänne älkääkä olko uskottomat.

2:17 Te väsyttätte Herran puheillanne. Mutta te sanotte: "Miten väsyttämme?" Siten, että sanotte: "Jokainen, joka pahaa tekee, on hyvä Herran silmissä, ja niihin hänellä on mielisuosio"; tahi: "Missä on tuomion Jumala?"

3 LUKU

3:1 Katso, minä lähetän sanansaattajani, ja

katsomme ylön toinen toisemme, ja rikomme sen liiton, joka meidän isäimme kanssa tehty oli?

2:11 Sillä Juuda on ylönkatsojaksi tullut, Israelissa ja Jerusalemissa on tapahtunut kauhistus; sillä Juuda turmelee \Herran\ pyhän, jota hän itse rakasti, ja ottaa vieraan jumalan tyttäriä emännikseen.

2:12 Vaan \Herra\ hävittää hänen, joka sen tekee, Jakobin majasta, sekä opettajan että opetuslapsen, ja sen, joka vie \Herral\ Zebaotille ruokauhria.

2:13 Te teette myös sen toisen, että \Herran\ alttarin edessä ovat kyyneleet, itkut ja huokaukset, niin etten minä enään tahdo katsoa ruokauhria päin, eli ottaa vastaan jotakin otollisesti teidän käsistänne.

2:14 Ja te sanotte: minkätähden? Sentähden, että \Herra\ on sinun ja sinun nuoruutes vaimon vaiheella todistanut, jonka katsot ylön, joka on sinun kumppanis ja sinun vaimos, johon sinä liitolla itses kiinni sitonut olet.

2:15 Sillä eikö hän heitä yhdeksi tehnyt, vaikka hänellä olis ollut muita henkiä? Mutta mitä se yksi tekee? Hän etsii Jumalan siementä. Sentähden karttakaat teidän henkeänne, ja älköön kenkään katsoko ylön nuoruutensa vaimoa.

2:16 Että ([Jumala]) vihaa sitä hylkäämistä, sanoo \Herra\ Israelin Jumala, kuin joku peittää vääryytensä niinkuin vaatteella, sanoo \Herra\ Sebaot: sentähden karttakaat teidän henkeänne, ja älkää katsoko heitä ylön.

2:17 Te olette \Herraa\ teidän puheillanne vaivanneet; ja te sanotte: missä me häntä olemme vaivanneet? Siinä kuin te sanotte: jokainen, joka pahaa tekee, se kelpaa \Herral\, ja että senkaltaiset ovat hänelle otolliset; eli kussa on se Jumala, joka rankaisee?

3 LUKU

3:1 Katso, minä lähetän minun enkelini,

hän on valmistava tien minun eteeni. Ja äkisti on tuleva temppeliinsä Herra, jota te etsitte, ja liiton enkeli, jota te halajatte. Katso, hän tulee, sanoo Herra Sebaot.

3:2 Mutta kuka kestää hänen tulemisensa päivän, ja kuka voi pysyä, kun hän ilmestyy? Sillä hän on niinkuin kultasepän tuli ja niinkuin pesijän saippua.

3:3 Ja hän istuu ja sulattaa ja puhdistaa hopean, hän puhdistaa Leevin pojat, saa ne puhtaiksi kuin kullan ja hopean ja sitten he tuovat Herralle uhrilahjoja vanhurskaudessa.

3:4 Ja Herralle ovat otollisia Juudan ja Jerusalemin uhrilahjat niinkuin ammoin menneinä päivinä ja muinaisina vuosina.

3:5 Ja minä lähestyn teitä pitääkseni tuomion ja tulen kiiruusti todistajaksi velhoja ja avionrikkooja ja väärinvannoja vastaan ja niitä vastaan, jotka sortavat palkkalaista palkanmaksussa, leskeä ja orpoa ja vääntävät vääräksi muukalaisen asian eivätkä pelkää minua, sanoo Herra Sebaot.

3:6 Sillä minä, Herra, en muutu, ettekä te, Jaakobin lapset, herkeä:

3:7 isienne päivästä asti te olette poikenneet minun käskyistäni ettekä noudata niitä. Kääntykää minun tyköni, niin minä käännyin teidän tyköne, sanoo Herra Sebaot. Mutta te sanotte: "Missä asiassa meidän on käännyttävä?"

3:8 Riistääkö ihminen Jumalalta? Te kuitenkin riistätte minulta. Mutta te sanotte: "Missä asiassa me sinulta riistämme?" Kymmenyksissä ja antimissa.

3:9 Te olette kirouksella kirotut, kun te, koko kansa, riistätte minulta.

3:10 Tuokaa täydet kymmenykset varastuhuoneeseen, että minun huoneessani olisi ravintoa, ja siten koetelkaa minua, sanoo Herra Sebaot: totisesti minä avaan teille taivaan akkunat ja vuodatan teille siunausta ylenpalttisesti.

joka minun eteeni pitää tien valmistaman; ja kohta tulee templiinsä se Herra, jota te etsitte, ja liiton enkeli, jota te tahdotte; katso, hän tulee, sanoo \Herra\ Zebaot.

3:2 Mutta kuka voi hänen tulemisensa päivää kärsiä? ja kuka voi seisoa, kuin hän ilmaantuu? Sillä hän on niinkuin hopen sepän tuli ja niinkuin pesijän saippua.

3:3 Hän on istuva ja sulaava ja selittävä hopian; hän on puhdistava ja hivuttava Levin pojat, niinkuin kullan ja hopian. Silloin pitää heidän tuoman \Herralle\ ruokauhria vanhurskaudessa.

3:4 Ja Juudan ja Jerusalemin ruokauhrit pitää kyllä \Herralle\ kelpaaman, niinkuin muinen ja entisinä vuosina.

3:5 Ja minä tahdon tulla teidän tyköne ja rangaista teitä, ja tahdon olla nopia todistaja noitia vastaan, huorintekiöitä ja valapattoisia vastaan, ja niitä vastaan, jotka palkkolliselta palkan pidättävät, leskille ja orvoille väkivaltaa ja vääryyttä tekevät, ja jotka muukalaista sortavat, eikä pelkää minua, sanoo \Herra\ Zebaot.

3:6 Sillä minä olen \Herra\, joka en muutu; ja te Jakobin lapset, ette ole hukkuneet.

3:7 Te olette hamasta teidän isäinne ajasta alati poikenneet pois minun säädyistäni, ja ette ole niitä pitäneet; niin kääntykää nyt minun tyköni, niin minä tahdon myös kääntyä teidän tyköne, sanoo \Herra\ Zebaot. Niin te sanotte: missä meidän pitää meitämme kääntämän?

3:8 Onko se oikein, että ihminen pettää Jumalan, niinkuin te minun petätte? niin te sanotte: missä me sinun petämme? Kymmenyksissä ja ylennysuhrissa.

3:9 Sentähden te olette kirouksella kirotut, että te minun petätte, kaikki kansa.

3:10 Mutta tuokaat täydelliset kymmenykset minun aittaani, että minun huoneessani ruokaa olis; ja niin koetelkaat minua, sanoo \Herra\ Zebaot, ellen minä myös avaa teille taivaan akkunat, ja vuodata sieltä runsaasti siunausta.

3:11 Ja minä karkoitan nuhtelullani teiltä syöjäsiirakat turmelemasta teidän maanne hedelmää, eikä teidän viiniköynnöksenne kedolla ole hedelmätön, sanoo Herra Sebaot.

3:12 Ja teidän onneanne kiittävät kaikki pakanat, sillä te tulette olemaan ihasteltu maa, sanoo Herra Sebaot.

3:13 Ynseät ovat teidän puheenne minua vastaan, sanoo Herra. Mutta te sanotte: "Mitä me olemme puhuneet sinua vastaan?"

3:14 Te sanotte: "Herran palveleminen on turha; ja mitä hyötyä siitä on ollut, että me olemme hänelle suorittaneet säädetyt tehtävät ja että olemme vaeltaneet murheellisina Herran Sebaotin kasvojen edessä.

3:15 Nyt me kiitämme julkeitten onnea. Ne, jotka tekevät sitä, mikä jumalatonta on, ne tulevat raketuiksi. He kiusaavat Jumalaa, mutta pelastuvat."

3:16 Silloin myös Herraa pelkääväiset puhuvat toinen toisensa kanssa, ja Herra tarkkaa ja kuulee; ja muistokirja kirjoitetaan hänen edessänsä niiden hyväksi, jotka Herraa pelkäävät ja hänen nimensä kunniassa pitävät.

3:17 Ja he ovat, sanoo Herra Sebaot, sinä päivänä, jonka minä teen, minun omaisuuteni.

Ja minä olen heille laupias, niinkuin mies on laupias pojallensa, joka häntä palvelee.

3:18 Ja te näette jälleen, mikä on ero vanhurskaan ja jumalattoman välillä, sen välillä, joka palvelee Jumalaa, ja sen, joka ei häntä palvele.

4 LUKU

4:1 Sillä katso: se päivä on tuleva, joka palaa kuin pätsi. Ja kaikki julkeat ja kaikki, jotka tekevät sitä, mikä jumalatonta on, ovat oljenkorsia; ja heidät polttaa se päivä, joka tuleva on, sanoo Herra Sebaot, niin ettei

3:11 Ja minä tahdon teiltä syöjän rangaista ettei se teiltä maan hedelmää hukuttaisi, ja ettei viinapuu teidän pellossanne olisi hedelmätön, sanoo \Herra\ Zebaot.

3:12 Niin että kaikki pakanat pitää teidän autuaaksi sanoman; sillä teidän pitää kallis maa oleman, sanoo \Herra\ Zebaot.

3:13 Kovasti te puhutte minua vastaan, sanoo \Herra\. Ja te sanotte: mitä me puhumme sinua vastaan?

3:14 Te sanotte: se on turha, kuin Jumalaa palvellaan, ja mitä se auttaa, että me pidämme hänen käskynsä, ja vaivaamme meidän elämäämme \Herran\ Zebaotin edessä?

3:15 Sentähden me ylistämme ylönkatsojia; sillä jumalattomat menestyvät; he kiusaavat Jumalaa, ja se heille menestyy.

3:16 Silloin ne, jotka \Herraa\ pelkäävät, lohduttavat toinen toistansa näin: \Herra\ ottaa siitä vaarin ja kuulee sen, ja muistokirja on kirjoitettu hänen eteensä niille, jotka \Herraa\ pelkäävät ja muistavat hänen nimensä.

3:17 Niiden pitää, sanoo \Herra\ Zebaot, sinä päivänä, jonka minä teen, oleman minun omani; ja minä tahdon heitä armahtaa, niinkuin mies armahtaa poikaansa, joka häntä palvelee.

3:18 Ja teidän pitää jälleen sitä vastaan näkemän, mikä eroitus on vanhurskaan ja jumalattoman vaiheella, ja sen vaiheella, joka Jumalaa palvelee, ja sen, joka ei häntä palvele.

4 LUKU

4:1 Sillä katso, se päivä tulee, joka on palava niinkuin pätsi: silloin pitää kaikki ylönkatsojat ja jumalattomat olkena oleman, ja se tuleva päivä pitää heidät sytyttämän, sanoo \Herra\ Zebaot, ja ei pidä heille jättämän juurta eikä oksaa.

se jätä heistä juurta eikä oksaa.

4:2 Mutta teille, jotka minun nimeäni pelkätte, on koittava vanhurskauden aurinko ja parantuminen sen siipien alla, ja te käytte ulos ja hypitte kuin syöttövasikat

4:3 ja tallaatte jumalattomat; sillä he tulevat tomuksi teidän jalkapohjienne alle sinä päivänä, jonka minä teen, sanoo Herra Sebaot.

4:4 Muistakaa minun palvelijani Mooseksen laki, jonka minä Hoorebilla hänelle säädin koko Israelia varten käskyiksi ja oikeuksiksi.

4:5 Katso, minä lähetän teille profeetta Elian, ennenkuin tulee Herran päivä, se suuri ja peljättävä.

4:6 Ja hän on kääntävä jälleen isien sydämet lasten puoleen ja lasten sydämet heidän isiensä puoleen, etten minä tulisi ja löisi maata, vihkisi sitä tuhon omaksi.

4:2 Mutta teille, jotka minun nimeäni pelkätte, on vanhurskauden aurinko koittava, ja autuus hänen siipeinsä alla; ja teidän pitää käymän ulos ja sisälle, lisääntymän niinkuin syöttiläät vasikat.

4:3 Teidän pitää jumalattomat tallaaman; sillä heidän pitää tuhkana teidän jalkainne alla oleman, sinä päivänä, jonka minä tehdä tahdon, sanoo \Herra\ Zebaot.

4:4 Muistakaat Moseksen minun palveliani lakia, jonka minä hänelle käskin Horebissa, kaikelle Israelille säädyksi ja oikeudeksi.

4:5 Katso, minä lähetän teille Elian, prophetan, ennenkuin se suuri ja hirmuinen \Herran\ päivä tulee.

4:6 Hän on kääntävä isäin sydämet lasten tykö, ja lasten sydämet isäinsä tykö, etten minä tulisi ja löisi maahan kirouksella.

EVANKELIUMI MATTEUKSEN MUKAAN 1938

1 LUKU

1:1 Jeesuksen Kristuksen, Daavidin pojan, Aabrahamin pojan, syntykirja.
1:2 Aabrahamille syntyi lisak, lisakille syntyi Jaakob, Jaakobille syntyi Juuda ja tämän veljet;
1:3 Juudalle syntyi Faares ja Sera Taamarista, Faareelle syntyi Esrom, Esromille syntyi Aram;
1:4 Aramille syntyi Aminadab, Aminadabille syntyi Nahasson, Nahassonille syntyi Salmon;
1:5 Salmonille syntyi Boos Raahabista, Boosalle syntyi Oobed Ruutista, Oobedille syntyi lisai;
1:6 lisaille syntyi Daavid, kuningas. Daavidille syntyi Salomo Uurian vaimosta;
1:7 Salomolle syntyi Rehabeam, Rehabeamille syntyi Abia, Abialle syntyi Aasa;
1:8 Aasalle syntyi Joosafat, Joosafatille syntyi Joram, Joramille syntyi Ussia;
1:9 Ussialle syntyi Jootam, Jootamille syntyi Aahas, Aahaalle syntyi Hiskia;
1:10 Hiskialle syntyi Manasse, Manasselle syntyi Aamon, Aamonille syntyi Joosia;
1:11 Joosialle syntyi Jekonja ja tämän veljet Babyloniin siirtämisen aikoina.
1:12 Babyloniin siirtämisen jälkeen Jekonjalle syntyi Sealtiel, Sealtielille syntyi Serubbaabel;
1:13 Serubbaabelille syntyi Abiud, Abiudille syntyi Eljakim, Eljakimille syntyi Asor;
1:14 Asorille syntyi Saadok, Saadokille syntyi Akim, Akimille syntyi Eliud;
1:15 Eliudille syntyi Eleasar, Eleasarille syntyi Mattan, Mattanille syntyi Jaakob;
1:16 Jaakobille syntyi Joosef, Marian mies, hänen, josta syntyi Jeesus, jota kutsutaan Kristukseksi.
1:17 Näin on sukupolvia Aabrahamista

PYHÄN MATTEUKSEN EVANKELIUMI 1776

1 LUKU

1:1 Jeesuksen Kristuksen syntymäkirja, Davidin pojan, Aabrahamin pojan.
1:2 Abraham siitti Isaakin. Mutta Isaak siitti Jakobin. Jakob siitti Juudan, ja hänen veljensä,
1:3 Juuda siitti Phareksen ja Saramin Tamarista. Phares siitti Hetsronin. Hetsron siitti Aramin.
1:4 Aram siitti Aminadabin. Aminadab siitti Nahassonin. Nahasson siitti Salmonin.
1:5 Salmon siitti Booksen Rahabista. Boas siitti Obedin Ruutista. Obed siitti Jessen.
1:6 Jesse siitti kuningas Davidin. Kuningas David siitti Salomonin Urian emännästä.
1:7 Salomon siitti Rehabeamin. Rehabeam siitti Abian. Abia siitti Assan.
1:8 Assa siitti Josaphatin. Josaphat siitti Joram. Joram siitti Ussian.
1:9 Ussia siitti Jotamin. Jotam siitti Akaksen. Akas siitti Etsekian.
1:10 Etsekia siitti Manassen. Manasse siitti Amonin. Amon siitti Josian.
1:11 Josia siitti (Jojakimin. Jojakim siitti) Jekonian ja hänen veljensä, Babelin vankiudessa.
1:12 Mutta Babelin vankiuden jälkeen siitti Jekonia Sealtielin. Sealtiel siitti Zorobabelin.
1:13 Zorobabel siitti Abiudin. Abiud siitti Eliakimin. Eliakim siitti Asorin.
1:14 Asor siitti Sadokin. Sadok siitti Akimin. Akim siitti Eliudin.
1:15 Eliud siitti Eleatsarin. Eleatsar siitti Matanin. Matan siitti Jakobin.
1:16 Jakob siitti Josephin, Marian miehen, josta (Mariasta) on syntynyt Jesus, joka kutsutaan Kristus.
1:17 Niin ovat kaikki polvet Abrahamista

Daavidiin kaikkiaan neljätoista polvea, ja Daavidista Babyloniin siirtämiseen neljätoista polvea, ja Babyloniin siirtämisestä Kristukseen asti neljätoista polvea.

1:18 Jeesuksen Kristuksen syntyminen oli näin. Kun hänen äitinsä Maria oli kihlattu Joosefille, huomattiin hänen ennen heidän yhteenmenoaan olevan raskaana Pyhästä Hengestä.

1:19 Mutta kun Joosef, hänen miehensä, oli hurskas, ja koska hän ei tahtonut saattaa häntä häpeään, aikoi hän salaisesti hyljätä hänet.

1:20 Mutta kun hän tätä ajatteli, niin katso, hänelle ilmestyi unessa Herran enkeli, joka sanoi: "Joosef, Daavidin poika, älä pelkää ottaa tykösi Mariaa, vaimoasi; sillä se, mikä hänessä on siinnyt, on Pyhästä Hengestä.

1:21 Ja hän on synnyttävä pojan, ja sinun on annettava hänelle nimi Jeesus, sillä hän on vapahtava kansansa heidän synneistänsä."

1:22 Tämä kaikki on tapahtunut, että kävisi toteen, minkä Herra on puhunut profeetan kautta, joka sanoo:

1:23 "Katso, neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan, ja tälle on annettava nimi Immanuel", mikä käännettynä on: Jumala meidän kanssamme.

1:24 Herättyään unesta Joosef teki, niinkuin Herran enkeli oli käskenyt hänen tehdä, ja otti vaimonsa tykönsä

1:25 eikä yhtynyt häneen, ennenkuin hän oli synnyttänyt pojan. Ja hän antoi hänelle nimen Jeesus.

2 LUKU

2:1 Kun Jeesus oli syntynyt Juudean Beethlehemissä kuningas Herodeksen aikana, niin katso, tietäjiä tuli itäisiltä mailta Jerusalemiin,

2:2 ja he sanoivat: "Missä on se äsken syntynyt juutalaisten kuningas? Sillä me

Davidiin asti neljätoistakymmentä polvea; Davidista Babelin vankiuteen myös neljätoistakymmentä polvea, ja Babelin vankiudesta Kristukseen asti neljätoistakymmentä polvea.

1:18 Jesuksen Kristuksen syntymys oli näin: koska Maria hänen äitinsä oli Josephiin kihlattu, ennen kuin he yhteen tulivat, löyttiin hän raskaaksi Pyhästä Hengestä.

1:19 Mutta että Joseph hänen miehensä oli hurskas ja ei tahtonut häntä huutoon saattaa, ajatteli hän salaisesti hyljätä hänen.

1:20 Kuin hän näitä ajatteli, katso, niin Herran enkeli ilmestyi hänelle unessa ja sanoi: Joseph, Davidin poika! älä pelkää ottaakses Mariaa puolisoas tykösi; sillä se, mikä hänessä on siinnyt, on Pyhästä Hengestä.

1:21 Ja hänen pitää synnyttämän Pojan, jonka nimen sinun pitää kutsuman Jesus; sillä hän on vapahtava kansansa heidän synneistänsä.

1:22 Mutta tämä on kaikki tapahtunut, että täytettäisiin, mitä Herralta on sanottu prophetan kautta, joka sanoo:

1:23 Katso, neitsen pitää raskaaksi tuleman ja synnyttämän Pojan, ja hänen nimensä pitää kutsuttaman Emmanuel; se on niin paljon sanottu: Jumala meidän kanssamme.

1:24 Kuin Joseph unesta heräsi, niin hän teki kuin Herran enkeli hänen käski, ja otti puolisonsa tykönsä,

1:25 Ja ei tuntenut häntä, siihenasti kuin hän poikansa esikoisensa synnytti, ja kutsui hänen nimensä Jesus.

2 LUKU

2:1 Koska siis Jesus syntynyt oli Beethlehemissä Juudan maalla, kuningas Herodeksen aikaan, katso, tietäjät tulivat idästä Jerusalemiin ja sanoivat:

2:2 Kussa on se syntynyt Juudalaisten kuningas? sillä me näimme hänen tähtensä

näimme hänen tähtensä itäisillä mailla ja olemme tulleet häntä kumartamaan."

2:3 Kun kuningas Herodes sen kuuli, hämmästyi hän ja koko Jerusalem hänen kanssaan.

2:4 Ja hän kokosi kaikki kansan ylipapit ja kirjanoppineet ja kyseli heiltä, missä Kristus oli syntynyt.

2:5 He sanoivat hänelle: "Juudean Beetlehemissä; sillä näin on kirjoitettu profeetan kautta:

2:6 'Ja sinä Beetlehem, sinä Juudan seutu, et suinkaan ole vähäisin Juudan ruhtinasten joukossa, sillä sinusta on lähtevä hallitsija, joka kaitsee minun kansaani Israelia."

2:7 Silloin Herodes kutsui salaa tietäjät tykönsä ja tutkiskeli heiltä tarkoin, mihin aikaan tähti oli ilmestynyt.

2:8 Ja hän lähetti heidät Beetlehemiin sanoen: "Menkää ja tiedustelkaa tarkasti lasta; ja kun sen löydätte, niin ilmoittakaa minulle, että minäkin tulisin häntä kumartamaan."

2:9 Kuultuaan kuninkaan sanat he lähtivät matkalle; ja katso, tähti, jonka he olivat itäisillä mailla nähneet, kulki heidän edellään, kunnes se tuli sen paikan päälle, jossa lapsi oli, ja pysähtyi siihen.

2:10 Nähdessään tähden he ihastuivat ylen suuresti.

2:11 Niin he menivät huoneeseen ja näkivät lapsen ynnä Marian, hänen äitinsä. Ja he lankesivat maahan ja kumarsivat häntä, avasivat aarteensa ja antoivat hänelle lahjoja: kultaa ja suitsuketta ja mirhaa.

2:12 Ja Jumala kielsi heitä unessa Herodeksen tykö palaamasta, ja he menivät toista tietä takaisin omaan maahansa.

2:13 Mutta kun he olivat menneet, niin katso, Herran enkeli ilmestyi Joosefille unessa ja sanoi: "Nouse, ota lapsi ja hänen äitinsä ja pakene Egyptiin, ja ole siellä siihen asti, kuin minä sinulle sanon; sillä Herodes on etsivä lasta surmatakseen

idässä, ja tulimme häntä kumartaen rukoilemaan.

2:3 Kun kuningas Herodes sen kuuli, hämmästyi hän ja kaikki Jerusalem hänen kanssansa,

2:4 Ja kokosi kaikki ylimmät papit ja kirjanoppineet kansan seassa, ja kyseli heiltä, kussa Kristuksen syntymän piti.

2:5 Ja he sanoivat hänelle: Beetlehemissä Juudan maalla; sillä niin on prophetan kautta kirjoitettu:

2:6 Ja sinä Beetlehem Juudan maassa, et sinä ole suinkaan vähin Juudan pääruhtinasten seassa; sillä sinusta on tuleva se Ruhtinas, jonka minun kansaani Israelia pitää hallitseman.

2:7 Silloin kutsui Herodes tietäjät salaa, ja tutkisteli visusti heiltä, millä ajalla tähti ilmestyi,

2:8 Ja lähetti heidät Beetlehemiin, ja sanoi: menkää ja kysykää visusti lapsesta, ja kuin te löydätte, niin ilmoittakaat minulle, että minäkin tulisin ja kumartaisin häntä.

2:9 Kun he olivat kuninkaan kuulleet, menivät he matkaansa, ja katso, tähti, jonka he olivat nähneet idässä, kävi heidän edellensä, niinkauvan kuin hän edellä käyden seisahti sen paikan päälle, jossa lapsi oli.

2:10 Kun he tähden näkivät, ihastuivat he sangen suurella ilolla,

2:11 Ja menivät huoneeseen, löysivät lapsen äitinsä Marian kanssa, maahan lankesivat ja rukoilivat häntä, ja avasivat tavaransa, ja lahjoittivat hänelle kultaa ja pyhää savua ja mirhamia.

2:12 Ja Jumala kielsi heitä unessa Herodeksen tykö palajamasta; ja he menivät toista tietä omalle maallensa.

2:13 Mutta kun he olivat menneet pois, katso, niin Herran enkeli ilmestyi Josephille unessa, sanoen: nouse ja ota lapsi äitinsä tykö, ja pakene Egyptiin, ja ole siellä siihen asti kuin minä sinulle sanon; sillä Herodes on etsivä lasta,

hänet."

2:14 Niin hän nousi, otti yöllä lapsen ja hänen äitinsä ja lähti Egyptiin.

2:15 Ja hän oli siellä Herodeksen kuolemaan asti; että kävisi toteen, minkä Herra on puhunut profeetan kautta, joka sanoo: "Egyptistä minä kutsuin poikani."

2:16 Silloin Herodes, nähtyään, että tietäjät olivat hänet pettäneet, vihastui kovin ja lähetti tappamaan kaikki poikalapset Beethlehemistä ja koko sen ympäristöstä, kaksivuotiaat ja nuoremmat, sen mukaan kuin hän oli aikaa tietäjiltä tarkoin tiedustellut.

2:17 Silloin kävi toteen, mikä on puhuttu profeetta Jeremiaan kautta, joka sanoo:

2:18 "Ääni kuuluu Raamasta, itku ja iso parku; Raakel itkee lapsiansa eikä lohdutuksesta huoli, kun heitä ei enää ole."

2:19 Mutta kun Herodes oli kuollut, niin katso, Herran enkeli ilmestyi unessa Joosefille Egyptissä

2:20 ja sanoi: "Nouse, ota lapsi ja hänen äitinsä ja mene Israelin maahan, sillä ne ovat kuolleet, jotka väijyivät lapsen henkeä."

2:21 Niin hän nousi, otti lapsen ja hänen äitinsä ja meni Israelin maahan.

2:22 Mutta kun hän kuuli, että Arkelaus hallitsi Juudeaa isänsä Herodeksen jälkeen, niin hän pelkäsi mennä sinne. Ja hän sai unessa Jumalalta käskyn ja lähti Galilean alueelle.

2:23 Ja sinne tultuaan hän asettui asumaan kaupunkiin, jonka nimi on Nasaret; että kävisi toteen, mikä profeettain kautta on puhuttu: "Hän on kutsuttava Nasaretilaiseksi."

3 LUKU

3:1 Niinä päivinä tuli Johannes Kastaja ja saarnasi taivasten valtakuntaa Juudean erämaassa

3:2 ja sanoi: "Tehkää parannus, sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle."

hukuttaaksensa häntä.

2:14 Niin hän nousi ja otti lapsen äitinsä yöllä tykönsä, ja pakeni Egyptiin,

2:15 Ja oli siellä Herodeksen kuolemaan asti: että täytettäisiin mitä sanottu oli Herralta prophetan kautta, joka sanoo: Egyptistä kutsuin minä poikani.

2:16 Kun Herodes näki itsensä tietäjiltä vietellyksi, vihastui hän sangen kovin, ja lähetti tappamaan kaikki poikalapset Beethlehemissä ja kaikissa sen äärissä, jotka kaksivuotiset olivat taikka nuoremmat, sen ajan jälkeen, jonka hän oli tarkasti tietäjiltä tutkinut.

2:17 Silloin se täytettiin, mitä Jeremialta prophetalta sanottu oli, joka sanoo:

2:18 Ramassa on ääni kuulunut, suuri valitus, itku ja iso parku: Rakel itkee lapsiansa, ja ei tahtonut itsiänsä antaa lohdutettaa, ettei he ole.

2:19 Mutta kuin Herodes oli kuollut, katso, niin Herran enkeli ilmestyi Josephille unessa Egyptissä ja sanoi:

2:20 Nouse ja ota lapsi äitinsä, ja mene Israelin maalle; sillä ne ovat kuolleet, jotka lapsen henkeä väijyivät.

2:21 Niin hän nousi ja otti lapsen äitinsä, ja meni Israelin maalle.

2:22 Mutta kuin hän kuuli, että Arkelaus oli kuningas Juudeassa, isänsä Herodeksen siassa, pelkäsi hän sinne mennä. Ja hän sai Jumalalta käskyn unessa, ja poikkesi Galilean ääriin,

2:23 Ja tuli ja asui kaupungissa, joka kutsutaan Natsaret, että täytettäisiin mitä prophetain kautta sanottu oli: hän pitää Natsarelaiseksi kutsuttaman.

3 LUKU

3:1 Niinä päivinä tuli Johannes Kastaja, ja saarnasi Juudean korvessa,

3:2 Ja sanoi: tehkää parannus; sillä taivaan valtakunta on lähestynyt.

3:3 Sillä hän on se, josta profeetta Esaias puhuu sanoen: "Huutavan ääni kuuluu erämaassa: 'Valmistakaa Herralle tie, tehkää polut hänelle tasaisiksi.'"

3:4 Ja Johanneksella oli puku kamelinkarvoista ja vyötäisillään nahkavyö; ja hänen ruokanaan oli heinäsiirakat ja metsähunaja.

3:5 Silloin vaelsi hänen tykönsä Jerusalem ja koko Juudea ja kaikki Jordanin ympäristö,

3:6 ja hän kastoi heidät Jordanin virrassa, kun he tunnustivat syntinsä.

3:7 Mutta nähdessään paljon fariseuksia ja saddukeuksia tulevan kasteelle hän sanoi heille: "Te kyykäärmeitten sikiöt, kuka on neuvonut teitä pakenemaan tulevaista vihaa?"

3:8 Tehkää sentähden parannuksen soveliaita hedelmiä,

3:9 älkääkään luulko saattavanne sanoa mielessänne: 'Onhan meillä isänä Abraham'; sillä minä sanon teille, että Jumala voi näistä kivistä herättää lapsia Abrahamille.

3:10 Jo on kirves pantu puitten juurelle; jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää, siis hakataan pois ja heitetään tuleen.

3:11 Minä kastan teidät vedellä parannukseen, mutta se, joka minun jäljessäni tulee, on minua väkevämpi, jonka kenkiäkään minä en ole kelvollinen kantamaan; hän kastaa teidät Pyhällä Hengellä ja tulella.

3:12 Hänellä on viskimensä kädessään, ja hän puhdistaa puimatanterensa ja kokoaa nisunsa aittaan, mutta ruumenet hän polttaa sammumattomassa tulella."

3:13 Silloin Jeesus tuli Galileasta Jordanille Johanneksen tykö hänen kastettavakseen.

3:14 Mutta tämä esteli häntä sanoen: "Minun tarvitsee saada sinulta kaste, ja sinä tulet minun tyköni!"

3:15 Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Salli nyt; sillä näin meidän sopii täyttää kaikki

3:3 Sillä tämä on se, josta sanottu on Jesaialta prophetalta, joka sanoo: huutavan ääni on korvessa, valmistakaat Herran tietä, tehkää hänen polkunsa oikiaksi.

3:4 Mutta Johanneksella oli vaate kamelin karvoista ja hihnainen vyö hänen vyöllänsä, ja hänen ruokansa oli heinäsiirakat ja metsähunaja.

3:5 Silloin meni hänen tykönsä Jerusalem, ja koko Juudea, ja kaikki maakunta Jordanin ympäriltä.

3:6 Ja he kastettiin häneltä Jordanissa, ja tunnustivat heidän syntinsä.

3:7 Mutta kuin hän monta Pharisealaisista ja Saddukealaisista näki tulevan kasteensa tykö, sanoi hän heille: te kyykärmetten sikiät, kuka teitä neuvoi pakenemaan tulevaista vihaa?"

3:8 Tehkää siis parannuksen soveliaita hedelmiä.

3:9 Ja älkääkään ajatelko itsellenne sanoa: Abraham on meidän isämme. Millä minä sanon teille: Jumala voi näistä kivistä Abrahamille lapset herättää.

3:10 Mutta jo myös on kirves pantu puitten juurelle: sentähden jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää, hakataan pois ja tuleen heitetään.

3:11 Minä tosin kastan teitä vedellä parannukseen; mutta se, joka minun jälkeeni tulee, on väkevämpi minua, jonka kenkiä en minä ole kelvollinen kantamaan, hän kastaa teitä Pyhällä Hengellä ja tulella.

3:12 Jonka viskin on hänen kädessään, ja hän perkaa riihensä ja kokoo nisunsa aittaansa, mutta ruumenet polttaa hän sammumattomalla tulella.

3:13 Silloin tuli Jeesus Galileasta Jordaniin Johanneksen tykö, kastettaa häneltä;

3:14 Mutta Johannes kielsi häneltä, sanoen: minä tarvitsen sinulta kastettaa, ja sinä tulet minun tyköni?"

3:15 Niin vastasi Jeesus ja sanoi hänelle: salli nyt; sillä näin meidän sopii kaikkea

vanhurskaus." Silloin hän salli sen hänelle.
3:16 Kun Jeesus oli kastettu, nousi hän kohta vedestä, ja katso, taivaat aukenivat, ja hän näki Jumalan Hengen tulevan alas niinkuin kyyhkysen ja laskeutuvan hänen päällensä.

3:17 Ja katso, taivaista kuului ääni, joka sanoi: "Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt."

4 LUKU

4:1 Sitten Henki vei Jeesuksen ylös erämaahan perkeleen kiusattavaksi.

4:2 Ja kun Jeesus oli paastonnut neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä, tuli hänen lopulta nälkä.

4:3 Silloin kiusaaja tuli hänen luoksensa ja sanoi hänelle: "Jos sinä olet Jumalan Poika, niin käske näiden kivien muuttua leiviksi."

4:4 Mutta hän vastasi ja sanoi: "Kirjoitettu on: 'Ei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee.'"

4:5 Silloin perkele otti hänet kanssansa pyhään kaupunkiin ja asetti hänet pyhäkön harjalle

4:6 ja sanoi hänelle: "Jos sinä olet Jumalan Poika, niin heittäydy tästä alas; sillä kirjoitettu on: 'Hän antaa enkeleilleen käskyn sinusta', ja: 'He kantavat sinua käsillänsä, ettet jalkaasi kiveen loukkaisi.'"

4:7 Jeesus sanoi hänelle: "Taas on kirjoitettu: 'Älä kiusaa Herraa, sinun Jumalaasi.'"

4:8 Taas perkele otti hänet kanssansa sangen korkealle vuorelle ja näytti hänelle kaikki maailman valtakunnat ja niiden loiston

4:9 ja sanoi hänelle: "Tämän kaiken minä annan sinulle, jos lankeat maahan ja kumarrat minua."

4:10 Silloin Jeesus sanoi hänelle: "Mene pois, saatana; sillä kirjoitettu on: 'Herraa,

vanhurskautta täyttää. Ja hän salli hänen.
3:16 Kuin Jesus kastettu oli, astui hän kohta ylös vedestä: ja katso, taivaat aukenivat hänelle, ja hän näki Jumalan Hengen tulevan alas, niinkuin kyyhkyisen, ja tulevan hänen päällensä,

3:17 Ja katso, ääni taivaasta sanoi: tämä on se minun rakas Poikani, johonka minä mielistyin.

4 LUKU

4:1 Silloin vietiin Jesus hengeltä korkeen kiusattaa perkeleeltä.

4:2 Ja kuin hän oli paastonnut neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä, sitte hän isosi.

4:3 Ja kiusaaja tuli hänen tykönsä ja sanoi: jos sinä olet Jumalan Poika, niin sano, että nämät kivet leiviksi tulevat.

4:4 Mutta hän vastasi ja sanoi: kirjoitettu on: ei ihminen elä ainoasti leivästä, mutta jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee.

4:5 Silloin otti perkele hänen kanssansa pyhään kaupunkiin, ja asetti hänen templin harjalle,

4:6 Ja sanoi hänelle: jos sinä olet Jumalan Poika, niin laske sinus alaspäin; sillä kirjoitettu on: hän antaa käskyn enkeleillensä sinusta, ja he käsissä kantavat sinun, ettet joskus jalkaas kiveen loukkaa.

4:7 Niin Jesus sanoi hänelle: taas on kirjoitettu: ei sinun pidä kiusaaman Herraa sinun Jumalaas.

4:8 Taas vei hänen perkele sangen korkialle vuorelle, ja osoitti hänelle kaikki maailman valtakunnat ja niiden kunnian,

4:9 Ja sanoi hänelle: nämät kaikki minä annan sinulle, jos sinä lankeat maahan ja rukoilet minua.

4:10 Niin sanoi Jesus hänelle: mene pois, saatana! Sillä kirjoitettu on: Herraa sinun

sinun Jumalaasi, pitää sinun kumartaman ja häntä ainoata palveleman."

4:11 Silloin perkele jätti hänet; ja katso, enkeleitä tuli hänen tykönsä, ja he tekivät hänelle palvelusta.

4:12 Mutta kun Jeesus kuuli, että Johannes oli pantu vankeuteen, poistui hän Galileaan.

4:13 Ja hän jätti Nasaretin ja meni asumaan Kapernaumiin, joka on meren rannalla, Sebulonin ja Naftalin alueella;

4:14 että kävisi toteen, mikä on puhuttu profeetta Esaiaan kautta, joka sanoo:

4:15 "Sebulonin maa ja Naftalin maa, meren tie, Jordanin tuonpuoleinen maa, pakanain Galilea -

4:16 kansa, joka pimeydessä istui, näki suuren valkeuden, ja jotka istuivat kuoleman maassa ja varjossa, niille koitti valkeus."

4:17 Siitä lähtien Jeesus rupesi saarnaamaan ja sanomaan: "Tehkää parannus, sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle."

4:18 Ja kulkiessaan Galilean järven rantaa hän näki kaksi veljestä, Simonin, jota kutsutaan Pietariksi, ja Andreaan, hänen veljensä, heittämässä verkkoa järveen; sillä he olivat kalastajia.

4:19 Ja hän sanoi heille: "Seuratkaa minua, niin minä teen teistä ihmisten kalastajia."

4:20 Niin he jättivät kohta verkot ja seurasivat häntä.

4:21 Ja käydessään siitä eteenpäin hän näki toiset kaksi veljestä, Jaakobin, Sebedeuksen pojan, ja Johanneksen, hänen veljensä, venheessä isänsä Sebedeuksen kanssa laittamassa verkkojaan kuntoon; ja hän kutsui heidät.

4:22 Niin he jättivät kohta venheen ja isänsä ja seurasivat häntä.

4:23 Ja hän kierteli kautta koko Galilean ja opetti heidän synagoogissaan ja saarnasi valtakunnan evankeliumia ja paransi kaikkinaisia tauteja ja kaikkinaista

Jumalaas pitää sinun kumartaman, ja häntä ainoaa palveleman.

4:11 Silloin jätti hänen perkele; ja katso, enkelit tulivat ja palvelivat häntä.

4:12 Mutta kuin Jesus kuuli, että Johannes oli vankiuteen annettu ylö, poikkesi hän Galileaan,

4:13 Ja jätti Natsaretin, tuli ja asui Kapernaumissa, joka on merikaupunki, Zebulonin ja Naphtalin äärissä;

4:14 Että täytettäisiin se mikä sanottu oli Jesaias prophetan kautta, joka sanoo:

4:15 Zebulonin maa ja Naphtalin maa, läsnä meritietä, sillä puolella Jordanin, pakanain Galilea,

4:16 Kansa, joka pimiässä istui, näki suuren valkeuden, ja niille, jotka kuoleman maassa ja varjossa istuivat, koitti valkeus.

4:17 Siitä ajasta rupesi Jesus saarnaamaan ja sanomaan: tehtäät parannus; sillä taivaan valtakunta lähestyi.

4:18 Mutta kuin Jesus käveli Galilean meren tykönä, näki hän kaksi veljestä, Simonin, joka kutsutaan Pietariksi, ja Andreaksen hänen veljensä, laskevan verkkoa mereen; (Sillä he olivat kalamiehet,)

4:19 Ja sanoi heille: seuratkaat minua, ja minä teen teidät ihmisten kalamiehiksi.

4:20 Niin he jättivät kohta verkot ja seurasivat häntä.

4:21 Ja kuin hän sieltä edemmä kävi, näki hän toiset kaksi veljestä, Jakobin Zebedeuksen pojan ja Johanneksen hänen veljensä, venheessä isänsä Zebedeuksen kanssa, parantavan verkkojansa; ja hän kutsui heitä.

4:22 Niin he kohta jättivät venheen ja isänsä, ja seurasivat häntä.

4:23 Ja Jesus vaelsi ympäri kaiken Galilean, ja opetti heidän synagogissansa, ja saarnasi valtakunnan evankeliumia, ja paransi kaikkinaiset taudit ja kaiken

raihnautta, mitä kansassa oli.

4:24 Ja maine hänestä levisi koko Syyriaan, ja hänen luoksensa tuotiin kaikki sairastavaiset, monenlaisten tautien ja vaivojen rasittamat, riivatut, kuunvaihetautiset ja halvatut; ja hän paransi heidät.

4:25 Ja häntä seurasi suuri kansan paljous Galileasta ja Dekapolista ja Jerusalemista ja Juudeasta ja Jordanin tuolta puolen.

5 LUKU

5:1 Kun hän näki kansanjoukot, nousi hän vuorelle; ja kun hän oli istunut, tulivat hänen opetuslapsensa hänen tykönsä.

5:2 Niin hän avasi suunsa ja opetti heitä ja sanoi:

5:3 "Autuaita ovat hengellisesti köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta.

5:4 Autuaita ovat murheelliset, sillä he saavat lohdutuksen.

5:5 Autuaita ovat hiljaiset, sillä he saavat maan periä.

5:6 Autuaita ovat ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, sillä heidät ravitaan.

5:7 Autuaita ovat laupiaat, sillä he saavat laupeuden.

5:8 Autuaita ovat puhdassydämiset, sillä he saavat nähdä Jumalan.

5:9 Autuaita ovat rauhantekijät, sillä heidät pitää Jumalan lapsiksi kutsuttaman.

5:10 Autuaita ovat ne, joita vanhurskauden tähden vainotaan, sillä heidän on taivasten valtakunta.

5:11 Autuaita olette te, kun ihmiset minun tähteni teitä solvaavat ja vainoavat ja valhetellen puhuvat teistä kaikkinaista paha.

5:12 Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä teidän palkkanne on suuri taivaissa. Sillä samoin he vainosivat profeettoja, jotka olivat ennen teitä.

5:13 Te olette maan suola; mutta jos suola

sairauden kansan seassa.

4:24 Ja sanoma kuului hänestä kaikkeen Syrian maahan. Ja he toivat hänen tykönsä kaikkinaisia sairaita, moninaisilla taudeilla ja kivuilla vaivatuita ja piruilta riivatuita, ja kuutaudillisia ja halvatuita; ja hän paransi ne.

4:25 Ja häntä seurasi paljo väkeä Galileasta ja kymmenestä kaupungista, ja Jerusalemista ja Juudeasta, ja maakunnista sillä puolella Jordania.

5 LUKU

5:1 Mutta kuin hän näki kansan, astui hän ylös vuorelle, ja kuin hän oli istunut, tulivat hänen opetuslapsensa hänen tykönsä.

5:2 Niin hän avasi suunsa, opetti heitä ja sanoi:

5:3 Autuaat ovat hengellisesti vaivaiset; sillä heidän on taivaan valtakunta.

5:4 Autuaat ovat murheelliset; sillä he saavat lohdutuksen.

5:5 Autuaat ovat siviät; sillä he saavat maan periä.

5:6 Autuaat ovat, jotka isoovat ja janoovat vanhurskautta; sillä he ravitaan.

5:7 Autuaat ovat laupiaat; sillä he saavat laupiuden.

5:8 Autuaat ovat puhtaat sydämeistä; sillä he saavat nähdä Jumalan.

5:9 Autuaat ovat rauhan tekiät; sillä ne pitää Jumalan pojiksi kutsuttaman.

5:10 Autuaat ovat, jotka vanhurskauden tähden vainotaan; sillä heidän on taivaan valtakunta.

5:11 Autuaat olette te, kuin he pilkkaavat ja vainoovat teitä, ja puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä vastaan, valhetellen minun tähteni.

5:12 Iloitkaat ja riemuitkaat; sillä teidän palkkanne on suuri taivaissa. Sillä näin he vainosivat prophetaita, jotka teidän edellänne olivat.

5:13 Te olette maan suola: jos siis suola

käy mauttomaksi, millä se saadaan suolaiseksi? Se ei enää kelpaa mihinkään muuhun kuin pois heitettäväksi ja ihmisten tallattavaksi.

5:14 Te olette maailman valkeus. Ei voi ylhäällä vuorella oleva kaupunki olla kätkössä;

5:15 eikä lamppua sytytetä ja panna vakan alle, vaan lampunjalkaan, ja niin se loistaa kaikille huoneessa oleville.

5:16 Niin loistakoon teidän valonne ihmisten edessä, että he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät teidän Isäanne, joka on taivaissa.

5:17 Älkää luulko, että minä olen tullut lakia tai profeettoja kumoamaan; en minä ole tullut kumoamaan, vaan täyttämään.

5:18 Sillä totisesti minä sanon teille: kunnes taivas ja maa katoavat, ei laista katoa pieninkään kirjain, ei ainoakaan piirto, ennenkuin kaikki on tapahtunut.

5:19 Sentähden, joka purkaa yhdenkään näistä pienimmistä käskyistä ja sillä tavalla opettaa ihmisiä, se pitää pienimmäksi taivasten valtakunnassa kutsuttaman; mutta joka niitä noudattaa ja niin opettaa, se pitää kutsuttaman suureksi taivasten valtakunnassa.

5:20 Sillä minä sanon teille: ellei teidän vanhurskautenne ole paljoa suurempi kuin kirjanoppineiden ja fariseusten, niin te ette pääse taivasten valtakuntaan.

5:21 Te olette kuulleet sanotuksi vanhoille: 'Älä tapa', ja: 'Joka tappaa, se on ansainnut oikeuden tuomion.'

5:22 Mutta minä sanon teille: jokainen, joka vihastuu veljeensä, on ansainnut oikeuden tuomion; ja joka sanoo veljelleen: 'Sinä tyhjämpäväinen', on ansainnut suuren neuvoston tuomion; ja joka sanoo: 'Sinä hullu', on ansainnut helvetin tulen.

5:23 Sentähden, jos tuot lahjaasi alttarille ja siellä muistat, että veljelläsi on jotakin sinua vastaan,

tulee mauttomaksi, millä sitte suolataan? ei se enään kelpaa mihinkään, vaan heitetään pois ja ihmisiltä tallattaa.

5:14 Te olette maailman valkeus. Ei sitä kaupunkia taideta peittää, joka vuorella on,

5:15 Eikä kynttilää sytytetä ja panna vakan alle, vaan kynttiläjalkaan, valaisemaan kaikkia, jotka huoneessa ovat.

5:16 Näin valistakoon teidän valkeutenne ihmisten edessä, että he näkisivät teidän hyvät työnne, ja kunnioittaisivat teidän Isäanne, joka on taivaissa.

5:17 Älkää luulko, että minä tulink lakia ja prophetaita päästämään: en minä tullut päästämään, vaan täyttämään.

5:18 Sillä totisesti sanon minä teille: siihenasti kuin taivas ja maa katoaa, ei pidä vähinkään piirto eikä joku rahtu laista katoaman, siihenasti kuin kaikki tapahtuvat.

5:19 Kuka siis jonkun näistä vähimmistä käskyistä päästää, ja näin ihmisiä opettaa, hän pitää taivaan valtakunnassa vähimmäksi kutsuttaman; mutta joka sen tekee ja opettaa, se pitää suureksi taivaan valtakunnassa kutsuttaman.

5:20 Sillä minä sanon teille: ellei teidän vanhurskautenne ole paljoa enempi kuin kirjanoppineiden ja Pharisealaisten, niin ette tule taivaan valtakuntaan.

5:21 Te kuulitte mitä sanottu oli vanhoille: ei sinun pidä tappaman; mutta jokainen, joka tappaa, hänen pitää tuomioon vikapää oleman.

5:22 Mutta minä sanon teille: että jokainen, joka tyhmästi vihastuu veljellensä, hänen pitää tuomioon vikapää oleman; mutta jokainen, joka sanoo veljellensä: raka, hänen pitää neuvon alle vikapää oleman; mutta jokainen, joka sanoo: sinä tyhmä, hänen pitää helvetin tuleen vikapää oleman.

5:23 Sentähden, jos sinä uhraat lahjas alttarille, ja siellä muistat, että veljelläsi on jotakin sinua vastaan:

5:24 niin jätä lahjasi siihen alttarin eteen, ja käy ensin sopimassa veljesi kanssa, ja tule sitten uhraamaan lahjasi.

5:25 Suostu pian sopimaan riitapuolesi kanssa, niin kauan kuin vielä olet hänen kanssaan tiellä, ettei riitapuolesi vetäisi sinua tuomarin eteen ja tuomari antaisi sinua oikeudenpalvelijalle, ja ettei sinua pantaisi vankeuteen.

5:26 Totisesti minä sanon sinulle: sieltä et pääse, ennenkuin maksat viimeisenkin rovon.

5:27 Te olette kuulleet sanotuksi: 'Älä tee huorin.'

5:28 Mutta minä sanon teille: jokainen, joka katsoo naista himoiten häntä, on jo sydämessään tehnyt huorin hänen kanssansa.

5:29 Jos sinun oikea silmäsi viettelee sinua, repäise se pois ja heitä luotasi; sillä parempi on sinulle, että yksi jäsenistäsi joutuu hukkaan, kuin että koko ruumiisi heitetään helvettiin.

5:30 Ja jos sinun oikea kätesi viettelee sinua, hakkaa se poikki ja heitä luotasi; sillä parempi on sinulle, että yksi jäsenistäsi joutuu hukkaan, kuin että koko ruumiisi menee helvettiin.

5:31 On sanottu: 'Joka hylkää vaimonsa, antakoon hänelle erokirjan.'

5:32 Mutta minä sanon teille: jokainen, joka hylkää vaimonsa muun kuin huoruuden tähden, saattaa hänet tekemään huorin, ja joka nai hyljätyn, tekee huorin.

5:33 Vielä olette kuulleet sanotuksi vanhoille: 'Älä vanno väärin', ja: 'Täytä Herralle valasi.'

5:34 Mutta minä sanon teille: älkää ensinkään vannoko, älkää taivaan kautta, sillä se on Jumalan valtaistuin,

5:35 älkääkä maan kautta, sillä se on hänen jalkojensa astinlauta, älkää myöskään Jerusalemin kautta, sillä se on suuren Kuninkaan kaupunki;

5:24 Niin jätä sinne lahjas alttarin eteen, ja mene ensin sopimaan veljes kanssa, ja tule sitte lahjas uhraamaan.

5:25 Sovi nopiasti riitaveljes kanssa, koska vielä hänen kanssansa tiellä olet, ettei riitaveljes anna sinua joskus tuomarille, ja tuomari antaa sinun palvelialle, ja sinä heitetään torniin.

5:26 Totisesti sanon minä sinulle: et sinä suinkaan pääse sieltä ulos, siihenasti kuin sinä maksat viimeisen rovon.

5:27 Te kuulitte sanotuksi vanhoille: ei sinun pidä huorin tekemän.

5:28 Mutta minä sanon teille: jokainen, joka katsoo vaimon päälle himoitaksensa häntä, hän teki jo huorin hänen kanssansa sydämessänsä.

5:29 Jos oikia silmäs pahentaa sinun, niin puhkaise se ulos, ja heitä pois tyköäs; sillä parempi on sinulle, että yksi jäsenistäsi hukutetaan, kuin että koko ruumis pitäis heitettämän helvettiin.

5:30 Ja jos oikia kätes pahentaa sinun, niin hakkaa se poikki, ja heitä pois tyköäs! sillä parempi on sinulle, että yksi jäsenistäsi hukutetaan, kuin että koko ruumis pitäis helvettiin heitettämän.

5:31 On myös sanottu: jokainen joka emäntänsä hylkää, hän antakaan hänelle erokirjan.

5:32 Mutta minä sanon teille: joka emäntänsä hylkää, muutoin kuin huoruuden tähden, hän saattaa hänen huorin tekemään; ja joka nai sen hyljätyn, hän tekee huorin.

5:33 Taas te kuulitte sanotuksi vanhoille: älä vanno väärin, vaan pidä valas Herralle.

5:34 Mutta minä sanon teille: älkää ensinkään vannoko, ei taivaan kautta, sillä se on Jumalan istuin;

5:35 Eikä maan kautta, sillä se on hänen astinlautansa: ei myös Jerusalemin kautta, sillä se on suuren kuninkaan kaupunki:

5:36 äläkä vanno pääsi kautta, sillä et sinä voi yhtäkään hiusta tehdä valkeaksi etkä mustaksi;

5:37 vaan olkoon teidän puheenne: 'On, on', tahi: 'ei, ei.' Mitä siihen lisätään, se on pahasta.

5:38 Te olette kuulleet sanotuksi: 'Silmä silmästä ja hammas hampaasta.'

5:39 Mutta minä sanon teille: älkää tehkö pahalle vastarintaa; vaan jos joku lyö sinua oikealle poskelle, käännä hänelle toinenkin;

5:40 ja jos joku tahtoo sinun kanssasi käydä oikeutta ja ottaa ihokkaasi, anna hänen saada vaippasikin;

5:41 ja jos joku pakottaa sinua yhden virstan matkalle, kulje hänen kanssaan kaksi.

5:42 Anna sille, joka sinulta anoo, äläkä käännä selkäsi sille, joka sinulta lainaa pyytää.

5:43 Te olette kuulleet sanotuksi: 'Rakasta lähimmäistäsi ja vihaa vihollistasi.'

5:44 Mutta minä sanon teille: rakastakaa vihollisianne ja rukoilkaa niiden puolesta, jotka teitä vainoavat,

5:45 että olisitte Isänne lapsia, joka on taivaissa; sillä hän antaa aurinkonsa koittaa niin pahoille kuin hyvillekin, ja antaa sataa niin väärille kuin vanhurskaillekin.

5:46 Sillä jos te rakastatte niitä, jotka teitä rakastavat, mikä palkka teille siitä on tuleva? Eivätkö publikaanitkin tee samoin?

5:47 Ja jos te osoitate ystävällisyyttä ainoastaan veljillenne, mitä erinomaista te siinä teette? Eivätkö pakanatkin tee samoin?

5:48 Olkaa siis te täydelliset, niinkuin teidän taivaallinen Isänne täydellinen on."

6 LUKU

6:1 "Kavahtakaa, ettette harjoita vanhurskauttanne ihmisten nähden, että he

5:36 Ei sinun myös pidä vannoman pääs kautta, sillä et sinä voi yhtään hiusta valkiaksi eli mustaksi tehdä.

5:37 Vaan teidän puheenne pitää oleman: on, on, ei, ei; mutta mitä siihen lisätään, se on pahasta.

5:38 Te kuulitte sanotuksi: silmä silmästä, ja hammas hampaasta.

5:39 Mutta minä sanon teille: älkäätkä olko pahaa vastaan; vaan joka sinua lyö oikialle poskelle, niin käännä myös hänelle toinen.

5:40 Ja joka sinua tahtoo oikeuden eteen, jo ottaa hamees, niin salli myös hänelle muukin vaate.

5:41 Ja joka sinua vaatii peninkulman, mene hänen kanssansa kaksi.

5:42 Anna sille, joka sinulta anoo, ja älä käänny siltä pois, joka lainan pyytää.

5:43 Te kuulitte sanotuksi: rakasta lähimmäistäsi, ja vihaa vihollistasi;

5:44 Mutta minä sanon teille: rakastakaa vihollisianne; siunatkaa niitä, jotka teitä sadattavat; tehkäätkä niille hyvin, jotka teitä vihaavat, ja rukoilkaa niiden edestä, jotka teitä vainoovat ja vahingoittavat,

5:45 Että te olisitte teidän Isänne pojat, joka on taivaissa; sillä hän sallii aurinkonsa koittaa niin pahain ylitse kuin hyväinkin, ja antaa sataa niin väärille kuin vanhurskaillekin.

5:46 Sillä jos te rakastatte niitä, jotka teitäkin rakastavat, mitä teidän siitä palkkaa on? eikö Publikaanit myös niin tee?

5:47 Ja jos te ainoastaan veljeinne kanssa soveliaat olette, mitä te sen kanssa erinomaista teette? eikö Publikaanit myös niin tee?

5:48 Olkaat siis te täydelliset, niinkuin teidän taivaallinen Isänne täydellinen on.

6 LUKU

6:1 Kavahtakaa, ettette anna almujanne ihmisten edessä, että te heiltä nähtäisiin:

teitä katselisivat; muutoin ette saa palkkaa Isältänne, joka on taivaissa.

6:2 Sentähden, kun annat almuja, älä soitata torvea edelläsi, niinkuin ulkokullatut tekevät synagoogissa ja kaduilla saadakseen ylistystä ihmisiltä. Totisesti minä sanon teille: he ovat saaneet palkkansa.

6:3 Vaan kun sinä almuja annat, älköön vasen kätesi tietäkö, mitä oikea kätesi tekee,

6:4 että almus olisi salassa; ja sinun Isäsi, joka salassa näkee, maksaa sinulle.

6:5 Ja kun rukoilette, älkää olko niinkuin ulkokullatut; sillä he mielellään seisovat ja rukoilevat synagoogissa ja katujen kulmissa, että ihmiset heidät näkisivät. Totisesti minä sanon teille: he ovat saaneet palkkansa

6:6 Vaan sinä, kun rukoilet, mene kammioosi ja sulje ovesi ja rukoile Isääsi, joka on salassa; ja sinun Isäsi, joka salassa näkee, maksaa sinulle.

6:7 Ja kun rukoilette, niin älkää tyhjiä hokeko niinkuin pakanat, jotka luulevat, että heitä heidän monisanaisuutensa tähden kuullaan.

6:8 Älkää siis olko heidän kaltaisiaan; sillä teidän Isänne kyllä tietää, mitä te tarvitsette, ennenkuin häneltä anottekaan.

6:9 Rukoilkaa siis te näin: Isä meidän, joka olet taivaissa! Pyhitetty olkoon sinun nimesi;

6:10 tulkoon sinun valtakuntasi; tapahtukoon sinun tahtosi myös maan päällä niinkuin taivaassa;

6:11 anna meille tänä päivänä meidän jokapäiväinen leipämme;

6:12 ja anna meille meidän velkamme anteeksi, niinkuin mekin annamme anteeksi meidän velallisillemme;

6:13 äläkä saata meitä kiusaukseen; vaan päästä meidät pahasta, [sillä sinun on

niin ette saa palkkaa Isältänne, joka on taivaissa.

6:2 Kun siis almuja annat, niin älä edelläs torvella soita, niinkuin ulkokullatut synagoogissa ja kujilla tekevät, että he ihmisiltä kunnioitettaisiin. Totisesti sanon minä teille: he ovat saaneet palkkansa.

6:3 Mutta kuin sinä almuja annat, niin älköön vasen kätes tietäkö, mitä oikea kätes tekee,

6:4 että almus olisi salaisuudessa, ja Isäs, joka salaisuudessa näkee, maksais sinulle julkisesti.

6:5 Ja kuin rukoilet, niin ei sinun pidä oleman niinkuin ulkokullatut; sillä he mielellänsä seisovat ja rukoilevat synagoogissa ja kujain kulmissa, että he ihmisiltä nähtäisiin. Totisesti sanon minä teille: he ovat saaneet palkkansa.

6:6 Vaan kuin sinä rukoilet, niin mene kammioosi, ja sulje ovesi, ja rukoile Isääsi, joka on salaisuudessa: ja Isäs, joka salaisuudessa näkee, maksaa sinulle julkisesti.

6:7 Ja kuin te rukoilette, niin älkää olko paljon puhuvasia, niinkuin pakanat; sillä he luulevat heitä paljon puheensa tähden kuultavan.

6:8 Sentähden älkää olko heidän kaltaisiansa; sillä Isänne tietää kyllä, mitä tarvitsette, ennen kuin te häneltä rukoilettekaan.

6:9 Näin teidän siis pitää rukoileman: Isä meidän, joka olet taivaissa! Pyhitetty olkoon sinun nimes.

6:10 Lähestyköön sinun valtakuntas. Olkoon sinun tahtosi niin maassa kuin taivaassa.

6:11 Anna meille tänä päivänä meidän jokapäiväinen leipämme.

6:12 Ja anna meille meidän velkamme anteeksi, niinkuin mekin anteeksi annamme meidän velvollistemme.

6:13 Ja älä johdata meitä kiusaukseen. Mutta päästä meitä pahasta. Sillä sinun on

valtakunta ja voima ja kunnia iankaikkisesti. Amen].

6:14 Sillä jos te annatte anteeksi ihmisille heidän rikkomuksensa, niin teidän taivaallinen Isänne myös antaa teille anteeksi;

6:15 mutta jos te ette anna ihmisille anteeksi, niin ei myöskään teidän Isänne anna anteeksi teidän rikkomuksianne.

6:16 Ja kun paastotte, älkää olko synkännäköisiä niinkuin ulkokullatut; sillä he tekevät kasvonsa surkeiksi, että ihmiset näkisivät heidän paastoavan. Totisesti minä sanon teille: he ovat saaneet palkkansa.

6:17 Vaan kun sinä paastoat, niin voitele pääsi ja pese kasvosi,

6:18 etteivät paastoamistasi näkisi ihmiset, vaan sinun Isäsi, joka on salassa; ja sinun Isäsi, joka salassa näkee, maksaa sinulle.

6:19 Älkää kootko itsellenne aarteita maan päälle, missä koi ja ruoste raiskaa ja missä varkaat murtautuvat sisään ja varastavat.

6:20 Vaan kootkaa itsellenne aarteita taivaaseen, missä ei koi eikä ruoste raiskaa ja missä eivät varkaat murtaudu sisään eivätkä varasta.

6:21 Sillä missä sinun aarteesi on, siellä on myös sinun sydämesi.

6:22 Silmä on ruumiin lamppu. Jos siis silmäsi on terve, niin koko sinun ruumiisi on valaistu.

6:23 Mutta jos silmäsi on viallinen, niin koko ruumiisi on pimeä. Jos siis se valo, joka sinussa on, on pimeyttä, kuinka suuri onkaan pimeys!

6:24 Ei kukaan voi palvella kahta herraa; sillä hän on joko tätä vihaava ja toista rakastava, taikka tähän liittyvä ja toista halveksiva. Ette voi palvella Jumalaa ja mammonaa.

6:25 Sentähden minä sanon teille: älkää murehtiko hengestänne, mitä söisitte tai mitä joisitte, älkääkä ruumiistanne, mitä päällenne pukisitte. Eikö henki ole enemmän kuin ruoka ja ruumis enemmän

valtakunta, ja voima, ja kunnia, ijankaikkisesti. Amen!

6:14 Sillä jos te anteeksi annatte ihmisille heidän rikoksensa, niin myös teidän taivaallinen Isänne antaa teille anteeksi.

6:15 Vaan jollette anteeksi anna ihmisille heidän rikoksiansa, niin ei myös teidän Isänne anteeksi anna teidän rikoksianne.

6:16 Mutta kuin te paastotte, niin älkää olko surulliset niinkuin ulkokullatut; sillä he muuttavat muotonsa, että he ihmisiltä nähtäisiin paastoovan. Totisesti sanon minä teille: he ovat saaneet palkkansa.

6:17 Vaan sinä kuin paastoot, niin voitele pääs ja pese kasvosi,

6:18 Ettet ihmisiltä nähtäis paastoovan, mutta Isältä, joka on salaisuudessa: ja Isäs, joka salaisuudessa näkee, maksaa sinulle julkisesti.

6:19 Älkää tavaraa kootko maan päällä, kussa koi ja ruoste raiskaavat, ja kussa varkaat kaivavat ja varastavat;

6:20 Vaan kootkaat teillenne tavaraa taivaassa, kussa ei koi eikä ruoste raiskaa, ja kussa ei varkaat kaiva eikä varasta.

6:21 Sillä kussa teidän tavaranne on, siellä on myös teidän sydämenne.

6:22 Silmä on ruumin valkeus; jos siis silmäsi on yksinkertainen, niin koko ruumiisi on valaistu.

6:23 Mutta jos silmäsi on paha, niin koko ruumiisi on pimiä. Jos siis se valkeus, joka sinussa on, on pimeys, kuinka suuri on itse pimeys?

6:24 Ei kenkään voi palvella kahta herraa; sillä taikka hän tätä vihaa ja toista rakastaa, taikka hän tähän suostuu ja toisen ylönkatsoo. Ette voi palvella Jumalaa ja mammonaa.

6:25 Sentähden sanon minä teille: älkää murehtiko henkenne tähden, mitä te syötte ja mitä te juotte, eikä ruumiinne tähden, millä te teitänne verhootte. Eikö henki enempi ole kuin ruoka? ja ruumis parempi

kuin vaatteet?

6:26 Katsokaa taivaan lintuja: eivät ne kylvä eivätkä leikkaa eivätkä kokoa aittoihin, ja teidän taivaallinen Isänne ruokkii ne. Ettekö te ole paljoa suurempiarvoiset kuin ne?

6:27 Ja kuka teistä voi murehtimisellaan lisätä ikäänsä kyynäränkään vertaa?

6:28 Ja mitä te murehditte vaatteista? Katselkaa kedon kukkia, kuinka ne kasvavat; eivät ne työtä tee eivätkä kehrää.

6:29 Kuitenkin minä sanon teille: ei Salomo kaikessa loistossansa ollut niin vaatetettu kuin yksi niistä.

6:30 Jos siis Jumala näin vaatettaa kedon ruohon, joka tänään kasvaa ja huomenna uuniin heitetään, eikö paljoa enemmän teitä, te vähäuskoiset?

6:31 Älkää siis murehtiko sanoen: 'Mitä me syömme?' tahi: 'Mitä me juomme?' tahi: 'Millä me itsemme vaatetamme?'

6:32 Sillä tätä kaikkea pakanat tavoittelevat. Teidän taivaallinen Isänne kyllä tietää teidän kaikkea tätä tarvitsevan.

6:33 Vaan etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin myös kaikki tämä teille annetaan.

6:34 Älkää siis murehtiko huomisesta päivästä, sillä huomisen päivä pitää murheen itsestään. Riittää kullekin päivälle oma vaivansa."

7 LUKU

7:1 "Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi; 7:2 sillä millä tuomiolla te tuomitsette, sillä teidät tuomitaan; ja millä mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan.

7:3 Kuinka näet rikan, joka on veljesi silmässä, mutta et huomaa malkaa omassa silmässäsi?

7:4 Taikka kuinka saatat sanoa veljellesi: 'Annas, minä otan rikan silmästäsi', ja katso, malka on omassa silmässäsi?

7:5 Sinä ulkokullattu, ota ensin malka

kuin vaate?

6:26 Katsokaat taivaan lintuja, ei he kylvä eikä niitä, ei myös kokoa riiheen, ja teidän taivaallinen Isänne ruokkii heidät. Ettekö te paljoa enempi ole kuin he?

6:27 Mutta kuka teistä voi surullansa lisätä yhden kyynärän pituudellensa?

6:28 Ja mitä te surette vaatteista? Katsokaat kukkasia kedolla, kuinka he kasvavat: ei he työtä tee, eikä kehrää.

6:29 Kuitenkin sanon minä teille, ettei Salomon kaikessa kunniassansa ollut niin vaatetettu kuin yksi heistä.

6:30 Jos Jumala näin vaatettaa pellon ruohon, joka tänäpäpä seisoa ja huomenna pätsiin heitetään, eikö hän paljoa enemmän teidän sitä tee, te vähäuskoiset?

6:31 Älkää siis surulliset olko, sanoen: mitä me syömme, taikka mitä me juomme? eli millä me meitämme verhoomme?

6:32 Sillä kaikkia näitä pakanat etsivät; sillä teidän taivaallinen Isänne kyllä tietää teidän kaikkia näitä tarvitsevan.

6:33 Vaan etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, ja niin kaikki nämät teille annetaan.

6:34 Älkää sentähden sureko huomisesta päivästä; sillä huomisen päivällä on suru itsestänne. Tyytykään kukin päivä surullensa.

7 LUKU

7:1 Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi. 7:2 Sillä millä tuomiolla te tuomitsette, pitää teitä tuomittaman, ja sillä mitalla, jolla te mittaatte, pitää teille jälleen mitattaman.

7:3 Miksis siis näet raiskan, joka on veljes silmässä, ja et äkkää malkaa omassa silmässäsi?

7:4 Taikka, kuinka sinä sanot veljellesi: pidäs, minä otan raiskan silmästäsi; ja katso, malka on omassa silmässäsi?

7:5 Sinä ulkokullattu, heitä ensin malka

omasta silmästäsi, ja sitten sinä näet ottaa rikan veljesi silmästä.

7:6 Älkää antako pyhää koirille, älkääkä heittäkö helmiänne sikojen eteen, etteivät ne tallaisi niitä jalkoihinsa ja kääntyisi ja repisi teitä.

7:7 Anokaa, niin teille annetaan; etsikää, niin te löydätte; kolkuttakaa, niin teille avataan.

7:8 Sillä jokainen anova saa, ja etsivä löytää, ja kolkuttavalle avataan.

7:9 Vai kuka teistä on se ihminen, joka antaa pojallensa kiven, kun tämä pyytää häneltä leipää,

7:10 taikka, kun hän pyytää kalaa, antaa hänelle käärmeen?

7:11 Jos siis te, jotka olette pahoja, osaatte antaa lapsillenne hyviä lahjoja, kuinka paljoa enemmän teidän Isänne, joka on taivaissa, antaa sitä, mikä hyvää on, niille, jotka sitä häneltä anovat!

7:12 Sentähden, kaikki, mitä te tahdotte ihmisten teille tekevän, tehkää myös te samoin heille; sillä tämä on laki ja profeetat.

7:13 Menkää ahtaasta portista sisälle. Sillä se portti on avara ja tie lavea, joka vie kadotukseen, ja monta on, jotka siitä sisälle menevät;

7:14 mutta se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat ne, jotka sen löytävät.

7:15 Kavahtakaa vääriä profeettoja, jotka tulevat teidän luoksenne lammasten vaatteissa, mutta sisältä ovat raatelevaisia susia.

7:16 Heidän hedelmistään te tunnette heidät. Eihän orjantappuroista koota viinirypäleitä eikä ohdakkeista viikunoita?

7:17 Näin jokainen hyvä puu tekee hyviä hedelmiä, mutta huono puu tekee pahoja hedelmiä.

7:18 Ei saata hyvä puu kasvaa pahoja hedelmiä eikä huono puu kasvaa hyviä hedelmiä.

ulos sinun silmästäsi, ja katso sitte, kuinka saisit raiskan ulos veljes silmästä.

7:6 Älkää antako koirille pyhää, ja älkääät pääryjänne heittäkö sikain eteen, ettei he niitä joskus tallaa jaloillansa, ja käännä itsiänsä, ja repele teitä.

7:7 Anokaat, niin teille annetaan: etsikää, niin te löydätte: kolkuttakaat, niin teille avataan.

7:8 Sillä jokainen, joka anoo, hän saa, ja joka etsii, hän löytää, ja kolkuttavalle avataan.

7:9 Eli onko teistä joku ihminen, jolta hänen poikansa anois leipää: antaisko hän hänelle kiven?

7:10 Eli jos hän kalaa anois: antaisko hän hänelle käärmeen?

7:11 Jos siis te, jotka pahat olette, taidatte hyviä lahjoja antaa teidän lapsillenne, kuinka paljoa enempi teidän Isänne, joka on taivaissa, antaa niille hyviä, jotka häneltä anovat?

7:12 Kaikki siis, mitä te tahdotte, että ihmiset pitää teille tekemän, niin te myös heille tehkää; sillä tämä on laki ja prophetat.

7:13 Menkää ahtaasta portista sisälle; sillä se portti on lavia ja avara tie, joka vie kadotukseen, ja niitä on monta, jotka siitä sisälle menevät;

7:14 Ja se portti on ahdas, ja tie kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat, jotka sen löytävät.

7:15 Mutta kavahtakaat teidän vääristä prophetaista, jotka teidän tyköenne lammasten vaatteilla tulevat, mutta sisältä he ovat raatelevaiset sudet.

7:16 Heidän hedelmistään te tunnette heidät: hakeeko joku viinamarjoja orjantappuroista, taikka fikunia ohdakkeista?

7:17 Niin jokainen hyvä puu kasvaa hyvät hedelmät; mutta mädännyt puu kasvaa häijyt hedelmät.

7:18 Hyvä puu ei taida häijyjä hedelmiä kasvaa, eikä mädännyt puu hyviä hedelmiä kasvaa.

7:19 Jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää, hakataan pois ja heitetään tuleen.

7:20 Niin te siis tunnette heidät heidän hedelmistään.

7:21 Ei jokainen, joka sanoo minulle: 'Herra, Herra!', pääse taivasten valtakuntaan, vaan se, joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon.

7:22 Moni sanoo minulle sinä päivänä: 'Herra, Herra, emmekö me sinun nimesi kautta ennustaneet ja sinun nimesi kautta ajaneet ulos riivaajia ja sinun nimesi kautta tehneet monta voimallista tekoa?'

7:23 Ja silloin minä lausun heille julki: 'Minä en ole koskaan teitä tuntenut; menkää pois minun tyköäni, te laittomuuden tekijät.'

7:24 Sentähden on jokainen, joka kuulee nämä minun sanani ja tekee niiden mukaan, verrattava ymmärtäväiseen mieheen, joka huoneensa kalliolle rakensi.

7:25 Ja rankkasade lankesi, ja virrat tulivat, ja tuulet puhalsivat ja syöksyivät sitä huonetta vastaan, mutta se ei sortunut, sillä se oli kalliolle perustettu.

7:26 Ja jokainen, joka kuulee nämä minun sanani eikä tee niiden mukaan, on verrattava tyhmään mieheen, joka huoneensa hiekalle rakensi.

7:27 Ja rankkasade lankesi, ja virrat tulivat, ja tuulet puhalsivat ja syöksähtivät sitä huonetta vastaan, ja se sortui, ja sen sortuminen oli suuri."

7:28 Ja kun Jeesus lopetti nämä puheet, olivat kansanjoukot hämmästyksissään hänen opetuksestansa,

7:29 sillä hän opetti heitä niinkuin se, jolla valta on, eikä niinkuin heidän kirjanoppineensa.

8 LUKU

8:1 Kun hän astui alas vuorelta, seurasi häntä suuri kansan paljous.

8:2 Ja katso, tuli pitalinen mies ja kumartui

7:19 Jokainen puu, joka ei kasva hyvää hedelmää, hakataan pois, ja tuleen heitetään.

7:20 Sentähden tuntekaat heitä hedelmistänsä.

7:21 Ei jokainen, joka sanoo minulle: Herra, Herra! pidä tuleman taivaan valtakuntaan; mutta joka tekee minun isäni tahdon, joka on taivaissa.

7:22 Moni sanoo minulle sinä päivänä: Herra, Herra! emmekö me sinun nimes kautta ennustaneet, ja sinun nimelläs ajaneet ulos perkeleitä, ja ole sinun nimes kautta monta väkevää työtä tehneet?

7:23 Ja silloin minä tunnustan, en minä teitä ikänä tuntenut: menkää pois minun tyköäni, te väärintekiät.

7:24 Sentähden jokaisen, joka minulta nämät puheet kuulee ja ne tekee, vertaan minä toimelliseen mieheen, joka huoneensa kalliolle rakensi.

7:25 Ja sade lankesi, ja virrat tulivat, ja tuulet puhalsivat, ja sitä huonetta sysäsivät, joka ei kuitenkaan kukistunut; sillä se oli kalliolle perustettu.

7:26 Ja jokainen, joka kuulee minulta nämä puheet, ja ei tee niitä, hän verrataan tyhmään mieheen, joka huoneensa sannalle rakensi.

7:27 Ja sade lankesi, ja virrat tulivat, ja tuulet puhalsivat, ja sitä huonetta sysäsivät, joka kukistui, ja sen lankeemus oli suuri.

7:28 Ja se tapahtui, kuin Jesus oli lopettanut nämät puheet, että kansat hämmästyivät hänen oppiansa.

7:29 Sillä hän opetti heitä voimallisesti, ja ei niinkuin kirjanoppineet.

8 LUKU

8:1 Kuin hän astui alas vuorelta, seurasi häntä paljo kansaa.

8:2 Ja katso, niin tuli spitalinen mies,

maahan hänen eteensä ja sanoi: "Herra, jos tahdot, niin sinä voit minut puhdistaa."

8:3 Niin hän ojensi kätensä, kosketti häntä ja sanoi: "Minä tahdon; puhdistu." Ja kohta hän puhdistui pitalistaan.

8:4 Ja Jeesus sanoi hänelle: "Katso, ettet puhu tästä kenellekään; vaan mene ja näytä itsesi papille, ja uhraa lahja, jonka Mooses on säätänyt, todistukseksi heille."

8:5 Ja kun hän saapui Kapernaumiin, tuli hänen tykönsä sadanpäämies ja rukoili häntä

8:6 ja sanoi: "Herra, minun palvelijani makaa kotona halvattuna ja on kovissa vaivoissa."

8:7 Hän sanoi hänelle: "Minä tulen ja parannan hänet."

8:8 Mutta sadanpäämies vastasi ja sanoi: "Herra, en minä ole sen arvoinen, että tulisit minun kattoni alle; vaan sano ainoastaan sana, niin minun palvelijani paranee.

8:9 Sillä minä itsekin olen toisen vallan alainen, ja minulla on sotamiehiä käskyni alaisina, ja minä sanon tälle: 'Mene', ja hän menee, ja toiselle: 'Tule', ja hän tulee, ja palvelijalleni: 'Tee tämä', ja hän tekee."

8:10 Tämän kuultuaan Jeesus ihmetteli ja sanoi niille, jotka häntä seurasivat: "Totisesti minä sanon teille: en ole kenelläkään Israelissa löytänyt näin suurta uskoa.

8:11 Ja minä sanon teille: monet tulevat idästä ja lännestä ja aterioitsevat Aabrahamin ja lisäkin ja Jaakobin kanssa taivasten valtakunnassa;

8:12 mutta valtakunnan lapset heitetään ulos pimeyteen; siellä on oleva itku ja hammasten kiristys."

8:13 Ja Jeesus sanoi sadanpäämiehelle: "Mene. Niinkuin sinä uskot, niin sinulle tapahtukoon." Ja palvelija parani sillä hetkellä.

8:14 Kun Jeesus tuli Pietarin kotiin, näki hän hänen anoppinsa makaavan sairaana kuumeessa.

kumarsi häntä ja sanoi: Herra, jos sinä tahdot, niin sinä voit minun puhdistaa.

8:3 Niin Jesus ojensi kätensä ja rupesi häneen, sanoen: minä tahdon, ole puhdas. Ja hän puhdistettiin kohta spitalistansa.

8:4 Ja Jesus sanoi hänelle: katso, ettet kenellekään sano: mutta mene ja näytä itses papille, ja uhraa lahjas, jonka Moses on käsenyt, heille todistukseksi.

8:5 Mutta kuin Jesus meni Kapernaumiin, tuli sadanpäämies hänen tykönsä, ja rukoili häntä,

8:6 Ja sanoi: Herra! minun palveliani sairastaa kotona halvattuna, ja kovin vaivataan.

8:7 Jesus sanoi hänelle: minä tulen ja parannan hänen.

8:8 Niin sadanpäämies vastasi ja sanoi: Herra, en ole minä mahdollinen, että sinä tulet minun kattoni alle; vaan sano ainoasti sana, niin palveliani paranee.

8:9 Sillä minä olen myös ihminen toisen vallan alla, ja minun allani on sotamiehiä, ja sanon tälle: mene! ja hän menee, ja toiselle: tule! ja hän tulee, ja palvelialleni: tee tämä! ja hän tekee.

8:10 Kuin Jesus tämän kuuli, ihmetteli hän, ja sanoi heille, jotka seurasivat: totisesti sanon minä teille: en ole minä löytänyt senkaltaista uskoa Israelissa.

8:11 Mutta minä sanon teille: monta tulevat idästä ja lännestä, ja pitää Abrahamin, Isaakin ja Jakobin kanssa taivaan valtakunnassa istuman.

8:12 Mutta valtakunnan lapset heitetään ulkonaiseen pimeyteen: siellä pitää oleman itku ja hammasten kiristys.

8:13 Ja Jesus sanoi sadanpäämiehelle: mene, ja niinkuin sinä uskoit, niin sinulle tapahtukoon. Ja sillä hetkellä parani hänen palveliansa.

8:14 Ja kuin Jesus tuli Pietarin huoneeseen, näki hän hänen anoppinsa makaavan ja sairastavan vilutautia.

8:15 Niin hän koski tämän käteen, ja kuume lähti hänestä; ja hän nousi ja palveli häntä.

8:16 Mutta illan tultua tuotiin hänen tykönsä monta riivattua. Ja hän ajoi henget ulos sanalla, ja kaikki sairaut hän paransi;

8:17 että kävisi toteen, mikä on puhuttu profeetta Esaiaan kautta, joka sanoo: "Hän otti päällensä meidän sairautemme ja kantoi meidän tautimme."

8:18 Mutta kun Jeesus näki paljon kansaa ympärillään, käski hän lähteä toiselle rannalle.

8:19 Ja eräs kirjanoppinut tuli ja sanoi hänelle: "Opettaja, minä seuraan sinua, mihin ikinä menet."

8:20 Niin Jeesus sanoi hänelle: "Ketuilla on luolat ja taivaan linnuilla pesät, mutta Ihmisen Pojalla ei ole, mihin hän päänsä kallistaisi."

8:21 Ja eräs toinen hänen opetuslapsistaan sanoi hänelle: "Herra, salli minun ensin käydä hautaamassa isäni."

8:22 Mutta Jeesus sanoi hänelle: "Seuraa sinä minua, ja anna kuolleitten haudata kuolleenensa."

8:23 Ja hän astui venheeseen, ja hänen opetuslapsensa seurasivat häntä.

8:24 Ja katso, järvellä nousi kova myrsky, niin että venhe peittyi aaltoihiin; mutta hän nukkui.

8:25 Niin he menivät ja herättivät hänet sanoen: "Herra, auta, me hukumme."

8:26 Hän sanoi heille: "Te vähäuskoiset, miksi olette pelkureita?" Silloin hän nousi ja nuhteli tuulia ja järveä, ja tuli aivan tyven.

8:27 Ja ihmiset ihmettelivät ja sanoivat: "Millainen tämä on, kun sekä tuulet että meri häntä tottelevat?"

8:28 Kun hän tuli toiselle rannalle, gadaralaisten alueelle, tuli häntä vastaan kaksi riivattua, jotka olivat haudoista

8:15 Niin hän tarttui hänen käteensä, ja vilutauti luopui hänestä. Ja hän nousi, ja palveli heitä.

8:16 Mutta kuin ehtoo tuli, niin he toivat hänen tykönsä monta pirulta riivattua; ja hän ajoi ulos sanalla henget, ja teki kaikkinaisia sairaita terveeksi;

8:17 Että täytettäisiin, mitä sanottu oli Jesaias prophetan kautta, joka sanoo: hän on ottanut meidän heikkoutemme, ja hän kantoi meidän tautimme.

8:18 Kuin Jesus näki paljon kansaa ympärillensä, käski hän mennä toiselle puolelle (merta).

8:19 Ja kirjanoppinut tuli ja sanoi hänelle: Mestari, minä tahdon sinua seurata, kuhunka ikänä sinä menet.

8:20 Niin Jesus sanoi hänelle: ketuilla ovat luolat, ja taivaan linnuilla ovat pesät; mutta Ihmisen Pojalla ei ole, kuhunka hän päänsä kallistaa.

8:21 Toinen hänen opetuslapsistaan sanoi hänelle: Herra, salli minun ensin mennä hautamaan isääni.

8:22 Niin Jesus sanoi hänelle: seuraa minua, ja anna kuolleet haudata kuolleetansa.

8:23 Ja kuin hän oli haahteen astunut, seurasivat häntä hänen opetuslapsensa.

8:24 Mutta katso, suuri ilma nousi merellä, niin että haaksi aalloilta peitettiin. Mutta hän makasi.

8:25 Niin tulivat hänen opetuslapsensa ja herättivät hänen, ja sanoivat: Herra, auta meitä, me hukumme.

8:26 Ja hän sanoi heille: te heikko-uskoiset, miksi te olette pelkurit? Niin hän nousi ja asetti tuulen ja meren, ja tuli juuri tyveneksi.

8:27 Niin ihmiset ihmettelivät, sanoen: millainen tämä on? sillä tuulet ja meri ovat myös hänelle kuuliaiset.

8:28 Ja kuin hän tuli sille puolelle merta, Gerasalaisten maakuntaan, niin häntä vastaan juoksi kaksi pirulta riivattua, jotka

lähteneet ja olivat kovin raivoisia, niin ettei kukaan voinut sitä tietä kulkea.

8:29 Ja katso, he huusivat sanoen: "Mitä sinulla on meidän kanssamme tekemistä, sinä Jumalan Poika? Oletko tullut tänne vaivaamaan meitä ennen aikaa?"

8:30 Ja etäällä heistä kävi suuri sikalauma laitumella.

8:31 Niin riivaajahenget pyysivät häntä sanoen: "Jos ajat meidät pois, niin lähetä meidät sikalaumaan."

8:32 Ja hän sanoi niille: "Menkää." Silloin ne lähtivät heistä ja menivät sikoihin. Ja katso, koko lauma syöksyi jyrkännettä alas järveen ja hukkuu veteen.

8:33 Mutta paimentajat pakenivat; ja he menivät kaupunkiin ja ilmoittivat kaikki, myöskin sen, miten riivattujen oli käynyt.

8:34 Ja katso, koko kaupunki lähti Jeesusta vastaan; ja kun he hänet näkivät, pyysivät he häntä menemään pois heidän alueeltaan.

9 LUKU

9:1 Ja hän astui venheeseen, meni jälleen toiselle rannalle ja tuli omaan kaupunkiinsa.

9:2 Ja katso, hänen tykönsä tuotiin halvattu mies, joka makasi vuoteella. Kun Jeesus näki heidän uskonsa, sanoi hän halvatulle: "Poikani, ole turvallisella mielellä; sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi."

9:3 Ja katso, muutamat kirjanoppineista sanoivat mielessään: "Tämä pilkkaa Jumalaa."

9:4 Mutta Jeesus ymmärsi heidän ajatuksensa ja sanoi: "Miksi te ajattelette paha sydämässänne?"

9:5 Sillä kumpi on helpompaa, sanoako: 'Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi', vai sanoa: 'Nouse ja käy'?

9:6 Mutta tietääksenne, että Ihmisen Pojalla on valta maan päällä antaa syntejä

olivat haudoista lähteneet, ja olivat sangen hirmuiset, niin ettei kenkään taitanut sitä tietä vaeltaa.

8:29 Ja katso, he huusivat sanoen: Jesus, Jumalan Poika, mitä meidän on sinun kanssas? Oletkos tullut tänne meitä vaivaamaan ennen aikaa?

8:30 Ja kaukana heistä kävi sangen suuri sikalauma laitumella.

8:31 Niin perkeleet rukoilivat häntä ja sanoivat: jos ajat meidät ulos, niin salli meidän mennä sikalaumaan.

8:32 Ja hän sanoi heille: menkää. Niin he läksivät ulos ja menivät sikalaumaan; ja katso, koko sikalauma syöksyi äkisti itsensä jyrkältä mereen ja upposi.

8:33 Mutta paimenet pakenivat ja menivät kaupunkiin ja ilmoittivat kaikki, ja kuinka pirulta riivatuille oli tapahtunut.

8:34 Ja katso, koko kaupunki meni ulos Jeesusta vastaan. Ja kuin he hänen näkivät, rukoilivat he häntä menemään pois heidän maansa ääristä.

9 LUKU

1. Ja hän astui haahteen, meni jälleen ylitse ja tuli omaan kaupunkiinsa.

2. Ja katso, he toivat hänen eteensä halvatun, joka makasi vuoteella. Ja kuin Jeesus näki heidän uskonsa, sanoi hän halvatulle: poikani, ole hyvässä turvassa, syntisi annetaan anteeksi sinulle.

3. Ja katso, muutamat kirjanoppineista sanoivat keskenänsä: tämä pilkkaa (Jumalaa).

4. Ja kuin Jeesus näki heidän ajatuksensa, sanoi hän: miksi ajattelette paha sydämässänne?

5. Sillä kumpi on keviämpi sanoa: synnit annetaan anteeksi sinulle, taikka sanoa: nouse ja käy?

6. Mutta että teidän pitää tietävän Ihmisen Pojalla olevan vallan maan päällä synnit

anteeksi, niin" - hän sanoi halvatulle -
"nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi."

9:7 Ja hän nousi ja lähti kotiinsa.

9:8 Mutta kun kansanjoukot sen näkivät,
peljästyivät he ja ylistivät Jumalaa, joka oli
antanut senkaltaisen vallan ihmisille.

9:9 Ja sieltä kulkiessaan ohi Jeesus näki
miehen, jonka nimi oli Matteus, istumassa
tulliasemalla
ja sanoi hänelle: "Seuraa minua." Niin tämä
nousi ja seurasi häntä.

9:10 Ja kun hän aterioi hänen kodissaan,
niin katso, tuli monta publikaania ja
syntistä, ja he aterioivat Jeesuksen ja
hänen opetuslastensa kanssa.

9:11 Ja kun fariseukset sen näkivät,
sanoivat he hänen opetuslapsilleen: "Miksi
teidän opettajanne syö publikaanien ja
syntisten kanssa?"

9:12 Mutta kun Jeesus sen kuuli, sanoi
hän:
"Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan
sairaat.

9:13 Mutta menkää ja oppikaa, mitä tämä
on: 'Laupeutta minä tahdon enkä uhria.'
Sillä en
minä ole tullut kutsumaan vanhurskaita,
vaan syntisiä."

9:14 Silloin Johanneksen opetuslapset
tulivat hänen tykönsä ja sanoivat: "Me ja
fariseukset paastoamme paljon; miksi sinun
opetuslapsesi eivät paastoa?"

9:15 Niin Jeesus sanoi heille: "Eiväthän
häävieraat voi surra, niinkauan kuin ylkä on
heidän kanssaan? Mutta päivät tulevat,
jolloin ylkä otetaan heiltä pois, ja silloin he
paastoavat.

9:16 Ei kukaan pane vanuttamattomasta
kankaasta paikkaa vanhaan vaippaan, sillä
semmoinen täytetilkku repii palasen
vaipasta, ja reikä tulee pahemmaksi.

9:17 Eikä nuorta viiniä lasketa vanhoihin
nahkaleileihin; muutoin leilit pakahtuvat, ja
viini juoksee maahan, ja leilit turmeltuvat;
vaan nuori viini lasketaan uusiin leileihin, ja

anteeksi antaa, (niin sanoi hän halvatulle:)
nouse ja ota vuotees, ja mene kotias.

7. Ja hän nousi ja meni kotiansa.

8. Ja kuin kansa sen näki, ihmettelivät he
ja kunnioittivat Jumalaa, joka oli ihmisille
antanut senkaltaisen vallan.

9. Ja kuin Jesus sieltä kävi ohitse, näki
hän ihmisen istuvan tullihuoneessa, nimeltä
Matteus, ja sanoi hänelle: seuraa minua.
Niin hän nousi ja seurasi häntä.

10. Ja tapahtui, kuin hän aterioitsi
huoneessa, katso, niin tuli monta Publikania
ja syntistä, ja aterioitsivat Jesuksen ja hänen
opetuslastensa kanssa.

11. Ja kuin Pharisealaiset sen näkivät,
sanoivat he hänen opetuslapsillensa: miksi
teidän Mestarinne syö Publikanien ja
syntisten kanssa?

12. Mutta kuin Jesus sen kuuli, sanoi hän
heille: ei terve tarvitse parantajaa, vaan
sairaat.

13. Mutta menkää ja oppikaat, mikä se on:
laupiutta minä tahdon, enkä uhria; sillä en
minä tullut vanhurskaita kutsumaan, vaan
syntisiä parannukseen.

14. Silloin tulivat Johanneksen opetuslapset
hänen tykönsä, ja sanoivat: minkätähden
me ja Pharisealaiset niin paljo
paastoomme, mutta ei sinun opetuslapses
paastoo?

15. Niin Jesus sanoi heille: taitaako
hääjoukko niinkauvan murehtia, kuin ylkä
on heidän kanssansa? mutta päivät tulevat,
että ylkä otetaan heiltä pois, ja silloin
heidän pitää paastooman.

16. Mutta ei kenkään paikkaa vanhaa
vaatetta uuden veran tilalla; sillä paikka
repee pois vaatteesta, ja läpi tulee
pahemmaksi.

17. Ei myös pane kenkään nuorta viinaa
vanhoihin leileihin; muutoin leilit pakahtuvat,
ja viina vuotaa pois, ja leilit turmellaan;
vaan nuorta viinaa lasketaan uusiin

niin molemmat säilyvät."

9:18 Kun hän tätä heille puhui, niin katso, eräs päämies tuli ja kumartui maahan hänen eteensä ja sanoi: "Minun tyttäreni kuoli juuri ikään, mutta tule ja pane kätesi hänen päällensä, niin hän virkooa eloon."

9:19 Niin Jeesus nousi ja seurasi häntä opetuslapsinensa.

9:20 Ja katso, nainen, joka oli sairastanut verenjuoksua kaksitoista vuotta, tuli takaapäin ja kosketti hänen vaippansa tupsua.

9:21 Sillä hän sanoi itsekseen: "Jos vain saan koskettaa hänen vaippaansa, niin minä tulen terveeksi."

9:22 Silloin Jeesus kääntyi, näki hänet ja sanoi: "Tyttäreni, ole turvallisella mielellä; sinun uskosi on tehnyt sinut terveeksi." Ja sillä hetkellä nainen tuli terveeksi.

9:23 Ja kun Jeesus tuli päämiehen taloon ja näki huilunsoittajat ja hälisevän väkijoukon,

9:24 sanoi hän: "Menkää pois, sillä tyttö ei ole kuollut, vaan nukkuu." Niin he nauroivat häntä.

9:25 Mutta kun väkijoukko oli ajettu ulos, meni hän sisälle ja tarttui hänen käteensä; ja tyttö nousi.

9:26 Ja sanoma tästä levisi koko siihen maahan.

9:27 Ja kun Jeesus kulki sieltä, seurasi häntä kaksi sokeaa huutaen ja sanoen: "Daavidin poika, armahda meitä."

9:28 Ja hänen mentyänsä huoneeseen sokeat tulivat hänen tykönsä; ja Jeesus sanoi heille: "Uskotteko, että minä voin sen tehdä?" He sanoivat hänelle: "Uskomme, Herra."

9:29 Silloin hän kosketti heidän silmiänsä ja sanoi: "Tapahtukoon teille uskonne mukaan."

9:30 Ja heidän silmänsä aukenivat. Ja Jeesus varoitti heitä vakavasti sanoen: "Katsokaa, ettei kukaan saa tästä tietää."

leileihin, ja niin he molemmat tähdellä ovat.

18. Kun hän nämät heille puhunut oli, katso, niin päämies tuli ja kumarsi häntä, sanoen: nyt on minun tyttäreni kuolemallansa; mutta tule ja pane kätes hänen päällensä, niin hän virkooa.

19. Niin Jesus nousi ja seurasi häntä, ja hänen opetuslapsensa.

20. Ja katso, vaimo, joka oli kaksitoistakymmentä ajastaikaa punaista tautia sairastanut, kävi takana, ja tarttui hänen vaatteensa liepeeseen;

21. Sillä hän oli itsellensä sanonut; jos minä ainoastaan rupeen hänen vaatteesensa, niin minä tulen terveeksi.

22. Niin Jesus käänsi itsensä, näki hänen ja sanoi: ole hyvässä turvassa, tyttäreni! sinun uskos on sinun terveeksi tehnyt. Ja vaimo tuli sillä hetkellä terveeksi.

23. Ja kuin Jesus tuli päämiehen huoneeseen, ja näki pillein soittajat ja kansan hymisevän,

24. Sanoi hän heille: menkää pois; sillä ei piika ole kuollut, vaan hän makaa. Ja he nauroivat häntä.

25. Mutta kuin kansa oli ajettu ulos, meni hän sisälle ja tarttui hänen käteensä, ja piika nousi.

26. Ja sen sanoma kuului kaikkeen siihen maahan.

27. Ja kuin Jesus sieltä läksi, seurasi häntä kaksi sokiaa, huutain ja sanoen: Davidin poika, armahda meitä.

28. Ja kuin hän tuli huoneeseen, tulivat sokiat hänen tykönsä, ja Jesus sanoi heille: uskotteko minun sen voivan teille tehdä? He sanoivat hänelle: Herra, me uskomme.

29. Niin hän rupesi heidän silmiinsä, sanoen: tapahtukoon teille uskonne jälkeen.

30. Ja heidän silmänsä aukenivat. Niin Jesus haastoi heitä, sanoen: katsokaat, ettei kenkään saa tätä tietää.

9:31 Mutta he menivät pois ja levittivät sanomaa hänestä koko siihen maahan.

9:32 Ja katso, näiden lähdettyä tuotiin hänen tykönsä mykkä mies, joka oli riivattu.

9:33 Ja kun riivaaja oli ajettu ulos, niin mykkä puhui, ja kansa ihmetteli sanoen: "Tällaista ei ole Israelissa ikinä nähty."

9:34 Mutta fariseukset sanoivat: "Riivaajain päämiehen voimalla hän ajaa ulos riivaajia."

9:35 Ja Jeesus vaelsi kaikki kaupungit ja kylät ja opetti heidän synagogissaan ja saarnasi valtakunnan evankeliumia ja paransi kaikkinaisia tauteja ja kaikkinaista raihnausta.

9:36 Ja nähdessään kansanjoukot hänen tuli heitä sääli, kun he olivat nääntyneet ja hyljätyt niinkuin lampaat, joilla ei ole paimenta.

9:37 Silloin hän sanoi opetuslapsillensa: "Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän.

9:38 Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa."

10 LUKU

10:1 Ja hän kutsui tykönsä ne kaksitoista opetuslastaan ja antoi heille vallan ajaa ulos saastaisia henkiä ja parantaa kaikkinaisia tauteja ja kaikkinaista raihnausta.

10:2 Ja nämä ovat niiden kahdentoista apostolin nimet: ensimmäinen oli Simon, jota kutsuttiin Pietariksi, ja Andreas, hänen veljensä, sitten Jaakob Sebedeuksen poika, ja Johannes, hänen veljensä,

10:3 Filippus ja Bartolomeus, Tuomas ja Matteus, publikaani, Jaakob, Alfeuksen poika, ja Lebbeus, lisänimeltä Taddeus,

10:4 Simon Kananeus ja Juudas Iskariot, sama, joka hänet kavalsi.

31. Vaan kuin he menivät pois, niin he julistivat hänen sanomansa kaikessa siinä maassa.

32. Kuin nämät olivat menneet ulos, katso, niin he toivat mykän ja pirulta riivatun ihmisen hänen eteensä.

33. Ja kuin perkele oli ajettu ulos, niin mykkä puhui. Ja kansa ihmetteli ja sanoi: ei senkaltaista ole ikänä Israelissa nähty.

34. Mutta Pharisealaiset sanoivat: hän ajaa ulos perkeleet perkeleitten pääruhtinasten kautta.

35. Ja Jesus kävi kaikkia kaupungeita ja kyliä ympäri, ja opetti heidän synagogissansa, ja saarnasi valtakunnan evankeliumia, ja paransi kaikkinaisia tauteja ja kaikkea sairautta kansassa.

36. Ja kuin hän näki kansat, armahti hän heidän päällensä, että he olivat niin nääntyneet ja hajoitetut kuin lampaat, joilla ei ole paimenta.

37. Silloin hän sanoi opetuslapsillensa: eloa on tosin paljon, mutta työväkeä on vähä.

38. Rukoilkaat sentähden elon Herraa, että hän työväkeä lähettäis eloonsa.

10 LUKU

10:1 Ja hän kutsui tykönsä kaksitoistakymmentä opetuslastansa, ja antoi heille vallan riettaisia henkiä vastaan, niitä ajaa ulos, ja parantaa kaikkinaisia tauteja ja kaikkea sairautta.

10:2 Mutta nämät ovat kahdentoistakymmenen apostolin nimet: ensimmäinen Simon, joka Pietariksi kutsutaan, ja Andreas, hänen veljensä, Jakobus Zebedeuksen poika, ja Johannes, hänen veljensä,

10:3 Philippus ja Bartolomeus, Tomas ja Matteus, Publikani, Jakobus Alpheuksen poika, ja Lebbeus, liialta nimeltä Taddeus,

10:4 Simon Kananeus ja Juudas Iskariot, joka myös hänen petti.

10:5 Nämä kaksitoista Jeesus lähetti ja käski heitä sanoen: "Älköön tienne viekö pakanain luokse, älkääkä menkö mihinkään samarialaisten kaupunkiin,

10:6 vaan menkää ennemmin Israelin huoneen kadonneitten lammasten tykö.

10:7 Ja missä kuljette, saarnatkaa ja sanokaa: 'Taivasten valtakunta on tullut lähelle.'

10:8 Parantakaa sairaita, herättäkää kuolleita, puhdistakaa pitalisia, ajakaa ulos riivaajia. Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa.

10:9 Älkää varustako itsellenne kultaa, älkää hopeata älkääkä vaskea vyöhönne,

10:10 älkää laukkuja matkalle, älkää kahta ihokasta, älkää kenkiä, älkääkä sauvaa; sillä työmies on ruokansa ansainnut.

10:11 Ja mihin kaupunkiin tai kylään te tulettekin, tiedustelkaa, kuka siellä on arvollinen, ja jääkää hänen luokseen, kunnes sieltä lähdette.

10:12 Ja tullessanne taloon tervehtikää sitä.

10:13 Ja jos talo on arvollinen, tulkoon sille teidän rauhanne; mutta jos se ei ole arvollinen, palatkoon teidän rauhanne teille takaisin.

10:14 Ja missä teitä ei oteta vastaan eikä teidän sanojanne kuulla, lähtekää pois siitä talosta tai siitä kaupungista ja pudistakaa tomu jaloistanne.

10:15 Totisesti minä sanon teille: Sodomian ja Gomorran maan on tuomiopäivänä oleva helpompi kuin sen kaupungin.

10:16 Katso, minä lähetän teidät niinkuin lampaat susien keskelle; olkaa siis älykkäät kuin käärmeet ja viattomat kuin kyyhkyset.

10:17 Kavahtakaa ihmisiä, sillä he vetävät

10:5 Nämät kaksitoistakymmentä lähetti Jesus, joille hän oli käsenyt, sanoen: älkäätkä menkö pakanain teille, ja Samarialaisten kaupunkiin älkäätkä sisälle menkö;

10:6 Mutta menkäätkä paremmin kadotettuina lammasten tykö Israelin huoneesta.

10:7 Niin menkäätkä ja saarnatkaat, sanoen: taivaan valtakunta on lähestynyt.

10:8 Sairaita parantakaat, spitalisia puhdistakaat, kuolleita herättäkäätkä, perkeleitä ajakaa ulos. Lahjaksi te saitte, niin myös lahjaksi antakaat.

10:9 Ei teidän pidä varustaman itsiänne kullalla eikä hopiolla, eikä vaskella teidän vyöllenne,

10:10 Eikä evässäkillä matkalle, eikä kahdella hameella, eikä kengillä, eikä sauvalla; sillä työmies on ruokansa ansainnut.

10:11 Vaan kuhunka ikänä kaupunkiin taikka kylään te sisälle menette, niin kyselkäätkä, kuka siinä on mahdollinen, ja olkaa siellä siihenasti kuin te lähdette.

10:12 Mutta kuin te huoneeseen sisälle menette, niin tervehtikäätkä sitä (ja sanokaat: rauha olkoon tälle huoneelle!)

10:13 Ja jos huone on mahdollinen, niin tulkaan teidän rauhanne hänelle; jollei hän ole mahdollinen, niin teidän rauhanne teille palajaa.

10:14 Ja kussa ei kenkään ota teitä vastaan eikä kuule teidän sanojanne, niin menkäätkä ulos siitä huoneesta taikka siitä kaupungista, ja puhdistakaat tomu jaloistanne.

10:15 Totisesti sanon minä teille: huokeampi pitää oleman Sodomian ja Gomorran maalle tuomiopäivänä kuin sille kaupungille.

10:16 Katso, minä lähetän teidät niinkuin lampaat sutten keskelle: olkaat sentähden taitavat niinkuin käärmeet, ja vakaat niinkuin kyyhkyiset.

10:17 Mutta kavahtakaat ihmisiä; sillä he

teidät oikeuksiin, ja synagoogissaan he teitä ruoskivat;

10:18 ja teidät viedään maaherrain ja kuningasten eteen minun tähteni, todistukseksi heille ja pakanoille.

10:19 Mutta kun he vetävät teitä oikeuteen, älkää huolehtiko siitä, miten tahi mitä puhuisitte, sillä teille annetaan sillä hetkellä, mitä teidän on puhuminen.

10:20 Sillä ette te itse puhu, vaan teidän Isänne Henki puhuu teissä.

10:21 Ja veli antaa veljensä kuolemaan ja isä lapsensa, ja lapset nousevat vanhempiansa vastaan ja tappavat heidät.

10:22 Ja te joudutte kaikkien vihattaviksi minun nimeni tähden; mutta joka vahvana pysyy loppuun asti, se pelastuu.

10:23 Ja kun teitä vainotaan yhdessä kaupungissa, paetkaa toiseen; sillä totisesti minä sanon teille: te ette ehdi loppuun käydä Israelin kaupunkeja, ennenkuin Ihmisen Poika tulee.

10:24 Ei ole opetuslapsi opettajaansa parempi, eikä palvelija parempi isäntäänsä.

10:25 Opetuslapselle riittää, että hänelle käy niinkuin hänen opettajalleen, ja palvelijalle, että hänelle käy niinkuin hänen isännälleen. Jos he perheenisäntää ovat sanoneet Beelsebuliksi, kuinka paljoa enemmän hänen perheväkeään!

10:26 Älkää siis peljätkö heitä. Sillä ei ole mitään peitettyä, mikä ei tule paljastetuksi, eikä mitään salattua, mikä ei tule tunnetuksi.

10:27 Minkä minä sanon teille pimeässä, se puhukaa päivän valossa. Ja minkä kuulette kuiskattavan korvaanne, se julistakaa katoilta.

10:28 Älkääkä peljätkö niitä, jotka tappavat ruumiin, mutta eivät voi tappaa sielua; vaan enemmän peljätäkää häntä, joka voi sekä sielun että ruumiin hukuttaa helvettiin.

10:29 Eikö kahta varpusta myydä yhteen ropoon? Eikä yksikään niistä putoa maahan

ylönantavat teidät raastupiinsa, ja synagogissansa he hosuvat teitä.

10:18 Te viedään myös päämiesten ja kuningasten eteen minun tähteni, heille ja pakanoille todistukseksi.

10:19 Kuin he teitä ylönantavat, älkää murehtiko, kuinka eli mitä teidän pitää puhuman; sillä teille annetaan sillä hetkellä, mitä teidän pitää puhuman.

10:20 Sillä ette te ole, jotka puhutte, vaan teidän Isänne Henki, joka teissä puhuu.

10:21 Mutta veli antaa ylön veljensä kuolemaan, ja isä pojan, ja lapset karkaavat vanhempia vastaan, ja antavat tappa heitä,

10:22 Ja te tulette vihattavaksi kaikilta minun nimeni tähden. Mutta joka loppuun asti vahvana pysyy, hän tulee autuaaksi.

10:23 Mutta koska he teitä siinä kaupungissa vainoovat, niin paetkaat toiseen. Totisesti sanon minä teille: ette ehdi kaikkia Israelin kaupungeita toimittaa, siihenasti kuin Ihmisen Poika tulee.

10:24 Ei ole opetuslapsi parempi opettajaansa, eikä palvelia parempi isäntäänsä.

10:25 Siinä on opetuslapselle kyllä, että hän on niinkuin hänen opettajansa, ja palvelia niinkuin hänen isäntänsä. Jos he ovat itse isännän beelsebubiksi kutsuneet, kuinka paljoa enemmän he hänen perheensä kutsuvat?

10:26 Älkää sentähden heitä peljätkö; sillä ei ole mitään peitetty, joka ei pidä ilmoitettaman, ja salattu, joka ei tule tiettäväksi.

10:27 Jota minä teille pimeissä sanon, sitä sanokaat valkeudessa, ja mitä te korvissanne kuulette, sitä saarnatkaat kattoin päällä.

10:28 Ja älkää peljätkö niitä, jotka ruumiin tappavat, ja ei voi sielua tappaa; mutta peljätäkää enemmän sitä, joka voi sekä sielun että ruumiin helvetissä hukuttaa.

10:29 Eikö kaksi varpusta yhteen ropoon myydä? ja yksi heistä ei putoo maan

teidän Isänne sallimatta.

10:30 Ovatpa teidän pääanne hiuksetkin kaikki luetut.

10:31 Älkää siis peljätkö; te olette suurempiarvoiset kuin monta varpusta.

10:32 Sentähden, jokaisen, joka tunnustaa minut ihmisten edessä, minäkin tunnustan Isäni edessä, joka on taivaissa.

10:33 Mutta joka kieltää minut ihmisten edessä, sen minäkin kiellän Isäni edessä, joka on taivaissa.

10:34 Älkää luulko, että minä olen tullut tuomaan rauhaa maan päälle; en ole tullut tuomaan rauhaa, vaan miekan.

10:35 Sillä minä olen tullut nostamaan pojan riitaan isäänsä vastaan ja tyttären äitiänsä vastaan ja miniän anoppiansa vastaan;

10:36 ja ihmisen vihamiehiksi tulevat hänen omat perhekuntalaisensa.'

10:37 Joka rakastaa isäänsä taikka äitiänsä enemmän kuin minua, se ei ole minulle sovelias; ja joka rakastaa poikaansa taikka tytärtänsä enemmän kuin minua, se ei ole minulle sovelias;

10:38 ja joka ei ota ristiänsä ja seuraa minua, se ei ole minulle sovelias.

10:39 Joka löytää elämänsä, kadottaa sen; ja joka kadottaa elämänsä minun tähteni, hän löytää sen.

10:40 Joka ottaa tykönsä teidät, se ottaa tykönsä minut; ja joka ottaa minut tykönsä, ottaa tykönsä hänet, joka on minut lähettänyt.

10:41 Joka profeetan ottaa tykönsä profeetan nimen tähden, saa profeetan palkan; ja joka vanhurskaan ottaa tykönsä vanhurskaan nimen tähden, saa vanhurskaan palkan.

10:42 Ja kuka hyvänsä antaa yhdelle näistä pienistä maljallisen kylmää vettä, hänen juodaksensa, opetuslapsen nimen tähden, totisesti minä sanon teille: hän ei

päälle ilman teidän Isättänne;

10:30 Niin ovat myös kaikki teidän pääanne hiukset luetut.

10:31 Älkääät siis peljätkö: te olette paremmat, kuin monta varpusta.

10:32 Sentähden jokainen joka minun tunnustaa ihmisten edessä, sen tunnustan myös minä Isäni edessä, joka on taivaissa.

10:33 Mutta joka minun kieltää ihmisten edessä, hänen minä myös kiellän Isäni edessä, joka on taivaissa.

10:34 Älkääät luulko, että minä olen tullut rauhaa lähettämään maan päälle: en ole minä tullut rauhaa, vaan miekkaa lähettämään.

10:35 Sillä minä tulin ihmistä isäänsä vastaan riitaiseksi tekemään, ja tytärtä äitiänsä vastaan ja miniää anoppiansa vastaan.

10:36 Ja ihmisen vihamiehet on hänen perheensä.

10:37 Joka rakastaa isäänsä taikka äitiänsä enempi kuin minua, ei se ole minulle sovelias; joka rakastaa poikaansa taikka tytärtänsä enempi kuin minua, ei se ole minulle sovelias.

10:38 Ja kuka ei ota ristiänsä ja seuraa minua, ei se ole minulle sovelias;

10:39 Joka löytää henkensä, hänen pitää sen hukuttaman, ja joka henkensä hukuttaa minun tähteni, hänen pitää sen löytämän.

10:40 Joka teitä holhoo, hän holhoo minua, ja joka minua holhoo, hän holhoo sitä, joka minun lähetti.

10:41 Joka prophetaa holhoo prophetan nimellä, hän saa prophetan palkan, ja joka vanhurskasta holhoo vanhurskaan nimellä, hän saa vanhurskaan palkan.

10:42 Ja kuka ikänä juottaa yhden näistä vähimmistä kylmällä vesipikarilla ainoastaan, opetuslapsen nimellä, totisesti sanon minä teille: ei hän pidä palkatta oleman.

jää palkkaansa vaille."

11 LUKU

11:1 Ja kun Jeesus oli antanut kahdelletoista opetuslapselleen kaikki nämä käskyt, niin hän lähti sieltä opettamaan ja saarnaamaan heidän kaupunkeihinsa.

11:2 Mutta kun Johannes vankilassa ollessaan kuuli Kristuksen teot, lähetti hän opetuslapsiansa

11:3 sanomaan hänelle: "Oletko sinä se tuleva, vai pitääkö meidän toista odottaman?"

11:4 Niin Jeesus vastasi ja sanoi heille: "Menkää ja kertokaa Johannekselle, mitä kuulette ja näette:

11:5 sokeat saavat näkönsä, ja rammat kävelevät, pitaliset puhdistuvat, ja kuurot kuulevat, ja kuolleet herätetään, ja köyhille julistetaan evankeliumia.

11:6 Ja autuas on se, joka ei loukkaannu minuun."

11:7 Kun he olivat menneet, rupesi Jeesus puhumaan kansalle Johanneksesta: "Mitä te lähditte erämaahan katselemaan?

Ruokoako, jota tuuli huojuttaa?

11:8 Vai mitä lähditte katsomaan? Ihmistäkö, hienoihin vaatteisiin puettua? Katso, hienopukuiset ovat kuningasten kartanoissa.

11:9 Vai mitä te lähditte? Profeettaako katsomaan? Totisesti, minä sanon teille: hän on enemmän kuin profeetta.

11:10 Tämä on se, josta on kirjoitettu: 'Katso, minä lähetän enkelini sinun edelläsi, ja hän on valmistava tiesi sinun eteesi.'

11:11 Totisesti minä sanon teille: ei ole vaimoista syntyneitten joukosta nousut suurempaa kuin Johannes Kastaja; mutta vähäisin taivasten valtakunnassa on suurempi kuin hän.

11 LUKU

11:1 Ja tapahtui, kuin Jesus lakkasi senkaltaisia kahdelletoistakymmenelle opetuslapsellensa käskemästä, meni hän sieltä edemmä opettamaan ja saarnaamaan heidän kaupunkeihinsa.

11:2 Mutta kuin Johannes vankiudessa kuuli Kristuksen työt, lähetti hän kaksi opetuslastansa,

11:3 Sanomaan hänelle: oletko sinä se tuleva, eli pitääkö meidän toista odottaman?

11:4 Niin Jesus vastasi ja sanoi heille: menkää ja sanokaat jälleen Johannekselle, ne mitkä te kuulette ja näette:

11:5 Sokiat saavat näkönsä, ja ontuvat käyvät, spitaliset puhdistetaan, ja kuurot kuulevat, kuolleet herätetään, ja köyhille saarnataan evankeliumi,

11:6 Ja autuas on se, joka ei pahene minusta.

11:7 Kuin he menivät pois, rupesi Jesus sanomaan kansalle Johanneksesta: mitä te läksitte korpeen katsomaan? ruokoako, joka tuulelta häälytetään?

11:8 Taikka mitä te läksitte katsomaan? ihmistäkö, vaatetettua pehmeillä vaatteilla? Katso, jotka pehmeitä kantavat, ne ovat kuningasten huoneissa.

11:9 Taikka mitä te läksitte katsomaan? Prophetaako? totisesti sanon minä teille: tämä on jalompi kuin propheta.

11:10 Sillä tämä on se, josta kirjoitettu on: katso, minä lähetän enkelini sinun kasvois eteen, joka on valmistava sinun ties sinun etees.

11:11 Totisesti sanon minä teille: kaikkein niiden seassa, jotka vaimoista syntyneet ovat, ei ole yhtäkään suurempaa kuin Johannes Kastaja tullut; mutta kuitenkin se, joka vähin on taivaan valtakunnassa, on häntä suurempi.

11:12 Mutta Johannes Kastajan päivistä tähän asti hyökätään taivasten valtakuntaa vastaan, ja hyökkääjät tempaavat sen itselleen.

11:13 Sillä kaikki profeetat ja laki ovat ennustaneet Johannekseen asti;

11:14 ja jos tahdotte ottaa vastaan: hän on Elias, joka oli tuleva.

11:15 Jolla on korvat, se kuulkoon.

11:16 Mutta mihin minä vertaan tämän sukupolven? Se on lasten kaltainen, jotka istuvat toreilla ja huutavat toisilleen

11:17 sanoen: 'Me soitimme teille huilua, ja te ette karkeloineet; me veisasimme itkuvirsiä, ja te ette valittaneet.'

11:18 Sillä Johannes tuli, hän ei syö eikä juo, ja he sanovat: 'Hänessä on riivaaja.'

11:19 Ihmisen Poika tuli, hän syö ja juo, ja he sanovat: 'Katso syömäriä ja viininjuojaa, publikaanien ja syntisten ystävää!' Ja viisaus on oikeaksi näytetty teoissansa."

11:20 Sitten hän rupesi nuhtelemaan niitä kaupunkia, joissa useimmat hänen voimalliset tekonsa olivat tapahtuneet, siitä, etteivät ne olleet tehneet parannusta:

11:21 "Voi sinua, Korasin! Voi sinua, Beetsaida! Sillä jos ne voimalliset teot, jotka ovat tapahtuneet teissä, olisivat tapahtuneet Tyyrossa ja Siidonissa, niin nämä jo aikaa sitten olisivat säkissä ja tuhassa tehneet parannuksen.

11:22 Mutta minä sanon teille: Tyyron ja Siidonin on tuomiopäivänä oleva helpompi kuin teidän.

11:23 Ja sinä, Kapernaum, korotetaankohan sinut hamaan taivaaseen? Hamaan tuonelaan on sinun astuttava alas. Sillä jos ne voimalliset teot, jotka ovat tapahtuneet sinussa, olisivat tapahtuneet Sodomassa, niin se seisoisi vielä tänäkin päivänä.

11:24 Mutta minä sanon teille: Sodomassa on tuomiopäivänä oleva helpompi

11:12 Mutta hamasta Johannes Kastajan päivistä, niin tähän asti, kärsii taivaan valtakunta väkivaltaa, ja väkevät repivät sen itsellensä.

11:13 Sillä kaikki prophetat ja laki ovat Johannekseen asti ennustaneet.

11:14 Ja jos te tahdotte ottaa vastaan: hän on se Elias, joka tuleva on.

11:15 Jolla on korvat kuulla, se kuulkaan!

11:16 Vaan minkä verraksi minä tämän sukukunnan vedän? hän on lasten vertainen, jotka turulla istuvat ja huutavat kumppaneillensa,

11:17 Ja sanovat: me soitimme huilua teidän edessänne, ja ette hypänneet: me olemme veisanneet teille murhevirsiä, ja ette itkeneet.

11:18 Sillä Johannes tuli ei syöden eikä juoden, ja he sanovat: hänellä on perkele.

11:19 Ihmisen Poika tuli syöden ja juoden, ja he sanovat: katso ihmistä, syömäriä ja viinan juomaria, Publikanein ja syntisten ystävää. Mutta viisaus vanhurskautetaan lapsiltansa.

11:20 Silloin hän rupesi soimaamaan niitä kaupungeita, joissa olivat tehdyt usiammat hänen väkevät työnsä, ettei he itsiänsä parantaneet.

11:21 Voi sinuas Koratsin, voi sinus Beetsaida! Jos senkaltaiset väkevät työt olisivat tehdyt Tyrossa ja Sidonissa kuin teissä tehdyt ovat, niin he olisivat aikaa säkissä ja tuhassa tehneet parannuksen.

11:22 Jonka tähden sanon minä teille: Tyrolle ja Sidonille pitää oleman huokiamman tuomiopäivänä kuin teille.

11:23 Ja sinä Kapernaum, joka olet korotettu taivaaseen asti! sinä pitää hamaan helvettiin sysättämän; sillä jos Sodomassa olisivat senkaltaiset väkevät työt tehdyt kuin sinussa, niin he vielä tänäpäivänä seisoisivat.

11:24 Jonka tähden sanon minä teille: Sodomassa maalle pitää huokiamman oleman

kuin sinun."

11:25 Siihen aikaan Jeesus johtui puhumaan sanoen: "Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, että olet salannut nämä viisailta ja ymmärtäväsiltä ja ilmoittanut ne lapsenmielisille.

11:26 Niin, Isä, sillä näin on sinulle hyväksi näkynyt.

11:27 Kaikki on minun Isäni antanut minun haltuuni, eikä kukaan muu tunne Poikaa kuin Isä, eikä Isää tunne kukaan muu kuin Poika ja se, kenelle Poika tahtoo hänet ilmoittaa.

11:28 Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon.

11:29 Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen hiljainen ja nöyrä sydämeltä; niin te löydätte levon sielullenne.

11:30 Sillä minun ikeeni on sovelias, ja minun kuormanani on keveä."

12 LUKU

12:1 Siihen aikaan Jeesus kulki sapattina viljavainioiden halki; ja hänen opetuslastensa oli nälkä, ja he rupesivat katkomaan tähkäreipäitä ja syömään.

12:2 Mutta kun fariseukset sen näkivät, sanoivat he hänelle: "Katso, sinun opetuslapsesi tekevät, mitä ei ole lupa tehdä sapattina."

12:3 Niin hän sanoi heille: "Ettekö ole lukeneet, mitä Daavid teki, kun hänen ja hänen seuralaistensa oli nälkä,

12:4 kuinka hän meni Jumalan huoneeseen, ja kuinka he söivät näkyleivät, joita ei hänen eikä hänen seuralaistensa ollut lupa syödä, vaan ainoastaan pappien?

12:5 Tai ettekö ole lukeneet laista, että papit sapattina pyhäkössä rikkovat sapatin ja ovat kuitenkin syyttömät?

12:6 Mutta minä sanon teille: tässä on se, joka

tuomiopäivänä kuin sinulle.

11:25 Sillä ajalla vastasi Jeesus ja sanoi: minä kiitän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, että olet kätkenyt nämät viisailta ja toimellisilta, ja olet ne ilmoittanut pienille.

11:26 Tosin Isä, sillä niin oli sinun hyvä tahtos.

11:27 Kaikki ovat minulle annetut minun Isältäni, ja ei kenkään tunne Poikaa, mutta Isä; eikä Isää tunne yksikään, mutta Poika, ja kenelle ikänä Poika tahtoo sen ilmoittaa.

11:28 Tulkaat minun tyköni kaikki, jotka työtä teette ja olette raskautetut, ja minä tahdon teitä virvoittaa.

11:29 Ottakaat minun ikeeni teidän päällenne, ja oppikaat minusta, että minä olen siviä ja nöyrä sydämeestä: ja te löydätte levon teidän sieluillenne;

11:30 Sillä minun ikeeni on sovelias ja minun kuormanani on keviä.

12 LUKU

12:1 Siihen aikaan kävi Jeesus sabbatina laihoin lävitse; niin hänen opetuslapsensa isosivat, ja rupesivat tähkäreipäitä noukkimaan ja syömään.

12:2 Mutta kuin Pharisealaiset sen näkivät, sanoivat he hänelle: katso, sinun opetuslapses tekevät sitä, mitä ei sovi sabbatina tehdä.

12:3 Mutta hän sanoi heille: ettekö te ole lukeneet, mitä David teki, kuin hän isosi, ja ne, jotka hänen kanssansa olivat?

12:4 Kuinka hän meni Jumalan huoneeseen, ja söi näkyleivät, joita ei hänen sopinut syödä, eikä niidenkään, jotka hänen kanssansa olivat, mutta ainoastaan pappein?

12:5 Taikka ettekö te laissa ole lukeneet, että papit sabbatina rikkovat templissä sapatin, ja ovat kuitenkin nuhteettomat?

12:6 Mutta minä sanon teille: tässä on se, joka on suurempi kuin templi.

on pyhäkköä suurempi.

12:7 Mutta jos tietäisitte, mitä tämä on: 'Laupeutta minä tahdon enkä uhria', niin te ette tuomitsisi syyttömiä.

12:8 Sillä Ihmisen Poika on sapatin herra."

12:9 Ja hän lähti sieltä ja tuli heidän synagoogaansa.

12:10 Ja katso, siellä oli mies, jonka käsi oli kuivettunut. Niin he kysyivät häneltä sanoen: "Onko luvallista sapattina parantaa?" voidaksensa nostaa syytteen häntä vastaan.

12:11 Niin hän sanoi heille: "Kuka teistä on se mies, joka ei, jos hänen ainoa lampaansa putoaa sapattina kuoppaan, tartu siihen ja nosta sitä ylös?"

12:12 Kuinka paljon suurempiarvoinen onkaan ihminen kuin lammas! Sentähden on lupa tehdä sapattina hyvää."

12:13 Sitten hän sanoi miehelle: "Ojenna kätesi!" Ja hän ojensi; ja se tuli entiselleen, terveeksi niinkuin toinenkin.

12:14 Niin fariseukset lähtivät ulos ja pitivät neuvoa häntä vastaan, surmataksensa hänet.

12:15 Mutta kun Jeesus huomasi sen, väistyi hän sieltä pois. Ja monet seurasivat häntä, ja

hän paransi heidät kaikki,

12:16 ja hän varoitti vakavasti heitä saattamasta häntä julki;

12:17 että kävisi toteen, mikä on puhuttu profeetta Esaiaan kautta, joka sanoo:

12:18 "Katso, minun palvelijani, jonka minä olen valinnut, minun rakkaani, johon minun sieluni on mielistynyt; minä panen Henkeni häneen, ja hän on saattava oikeuden sanomaa pakanoille.

12:19 Ei hän riitele eikä huuda, ei hänen ääntänsä kuule kukaan kaduilla.

12:20 Särjettyä ruokoa hän ei muserra, ja

12:7 Mutta jos te tietäisitte, mikä se on: laupiutta minä tahdon, ja en uhria, sitte ette suinkaan tuomitsisi viattomia.

12:8 Sillä Ihmisen Poika on myös sabbatin Herra.

12:9 Ja hän läksi sieltä, ja tuli heidän synagogaansa.

12:10 Ja katso, siellä oli ihminen, jolla oli kuivettunut käsi. Ja he kysyivät häneltä, sanoen: sopiiko sabbatina parantaa? että he olisivat saaneet kantaa hänen päällensä.

12:11 Niin hän sanoi heille: kuka on teistä ihminen, jolla olis yksi lammas, ja jos se sabbatina putoais kaivoon, eikö hän tarttuisi siihen ja vetäisi ylös?"

12:12 Kuinka paljoa jalompi on ihminen kuin lammas? Sentähden sopii kyllä sabbatina hyvää tehdä.

12:13 Niin hän sanoi sille ihmiselle: ojenna kätes! ja hän ojensi, ja se tuli terveeksi niinkuin toinenkin.

12:14 Mutta Pharisealaiset menivät ja neuvoa pitivät häntä vastaan, kuinka he hänen hukuttaisivat.

12:15 Mutta kuin Jesus sen ymmärsi, meni hän sieltä pois, ja paljo kansaa seurasi häntä, ja hän teki kaikki terveeksi.

12:16 Ja hän haastoi heitä, häntä ilmoittamasta,

12:17 Että täytettäisiin, mitä sanottu oli Jesaias prophetan kautta, joka sanoo:

12:18 Katso, minun palveliani, jonka minä valitsin, minun rakkaani, johonka minun sieluni mielistyi: minä panen hänen päällensä minun henkeni, ja hänen pitää tuomion pakanoille julistaman.

12:19 Ei hän riitele eikä huuda, eikä yhdenkään pidä kuuleman hänen ääntänsä kujilla.

12:20 Särjettyä ruokoa ei hänen pidä

suitsevaista kynttilänsydäntä hän ei sammuta, kunnes hän saattaa oikeuden voittoon.

12:21 Ja hänen nimeensä pakanat panevat toivonsa."

12:22 Silloin tuotiin hänen tykönsä riivattu mies, joka oli sokea ja mykkä, ja hän paransi hänet, niin että mykkä puhui ja näki.

12:23 Ja kaikki kansa hämmästyí ja sanoi: "Eiköhän tämä ole Daavidin poika?"

12:24 Mutta kun fariseukset sen kuulivat, sanoivat he: "Tämä ei aja riivaajia ulos kenenkään muun kuin Beelsebulin, riivaajain päämiehen, voimalla."

12:25 Mutta hän tiesi heidän ajatuksensa ja sanoi heille: "Jokainen valtakunta, joka riitautuu itsensä kanssa, joutuu autioksi, eikä mikään kaupunki tai talo, joka riitautuu itsensä kanssa, pysy pystyssä.

12:26 Jos nyt saatana ajaa ulos saatanan, niin hän on riitautunut itsensä kanssa; kuinka siis hänen valtakuntansa pysyy pystyssä?

12:27 Ja jos minä Beelsebulin voimalla ajan ulos riivaajia, kenenkä voimalla sitten teidän lapsenne ajavat niitä ulos? Niinpä he tulevat olemaan teidän tuomarinne.

12:28 Mutta jos minä Jumalan Hengen voimalla ajan ulos riivaajia, niin on Jumalan valtakunta tullut teidän tyköenne.

12:29 Taikka kuinka voi kukaan tunkeutua väkevän taloon ja ryöstää hänen tavaroitansa, ellei hän ensin sido sitä väkevää? Vasta sitten hän ryöstää tyhjäksi hänen talonsa.

12:30 Joka ei ole minun kanssani, se on minua vastaan; ja joka ei minun kanssani kokoa, se hajottaa.

12:31 Sentähden minä sanon teille: jokainen synti ja pilkka annetaan ihmisille anteeksi, mutta Hengen pilkkaamista ei anteeksi anneta.

12:32 Ja jos joku sanoo sanan Ihmisen Poikaa vastaan, niin hänelle annetaan

murentaman ja suitsuvaista kynttilän sydäntä ei hänen pidä sammuttaman, siihenasti kuin hän saattaa tuomion voitoksi,

12:21 Ja hänen nimensä päälle pitää pakanain toivoman.

12:22 Silloin tuotiin hänen tykönsä pirulta riivattu, sokia ja mykkä; ja hän paransi hänen, niin että sokia ja mykkä sekä puhui että näki.

12:23 Ja kaikki kansa hämmästyí ja sanoi: olleeko tämä se Davidin poika?

12:24 Mutta kuin Pharisealaiset sen kuulivat, sanoivat he: ei tämä aja ulos perkeleitä, vaan beelsebubin, perkeleitten päämiehen, kautta.

12:25 Mutta kuin Jesus tiesi heidän ajatuksensa, sanoi hän heille: jokainen valtakunta, itsiänsä vastaan erinnyt, tulee kylmille, ja jokainen kaupunki taikka huone, itsiänsä vastaan erinnyt, ei seiso.

12:26 Ja jos saatana ajaa ulos saatanan, niin hän on erinnyt itsiänsä vastaan: kuinka siis hänen valtakuntansa seisoi?

12:27 Ja jos minä beelsebubin kautta ajaisin perkeleitä ulos, kenenkä kautta siis poikanne ajavat niitä ulos? Sentähden pitää heidän oleman teidän tuomarinne.

12:28 Mutta jos minä ajan ulos perkeleitä Jumalan Hengellä, niin Jumalan valtakunta tuli teidän tyköenne.

12:29 Taikka kuinka joku taitaa jonkun väkevän huoneeseen mennä, ja hänen kaluansa ryöstää, ellei hän ensin sido väkevää, ja sitte ryöstä hänen huonettansa?

12:30 Joka ei ole minun kanssani, hän on minua vastaan, ja joka ei minun kanssani kokoo, hän hajoittaa.

12:31 Sentähden sanon minä teille: kaikki synnit ja pilkka annetaan ihmisille anteeksi; mutta pilkkaa Henkeä vastaan ei anteeksi anneta ihmisille.

12:32 Ja kuka ikänä sanoo jonkun sanan Ihmisen Poikaa vastaan, se hänelle anteeksi

anteeksi; mutta jos joku sanoo jotakin Pyhää Henkeä vastaan, niin hänelle ei anteeksi anneta, ei tässä maailmassa eikä tulevassa.

12:33 Joko tehkää puu hyväksi ja sen hedelmä hyväksi, tahi tehkää puu huonoksi ja sen hedelmä huonoksi; sillä hedelmästä puu tunnetaan.

12:34 Te kyykäärmeitten sikiöt, kuinka te saattaisitte hyvää puhua, kun itse olette pahoja? Sillä sydämen kyllyydestä suu puhuu.

12:35 Hyvä ihminen tuo hyvän runsaudesta esille hyvää, ja paha ihminen tuo pahan runsaudesta esille pahaa.

12:36 Mutta minä sanon teille: jokaisesta turhasta sanasta, minkä ihmiset puhuvat, pitää heidän tekemän tili tuomiopäivänä.

12:37 Sillä sanoistasi sinut julistetaan vanhurskaaksi, ja sanoistasi sinut tuomitaan syylliseksi."

12:38 Silloin muutamat kirjanoppineista ja fariseuksista vastasivat hänelle sanoen: "Opettaja, me tahdomme nähdä sinulta merkin."

12:39 Mutta hän vastasi heille ja sanoi: "Tämä paha ja avionrikkoja sukupolvi tavoittelee merkkiä, mutta sille ei anneta muuta merkkiä kuin profeetta Joonaan merkki.

12:40 Sillä niinkuin Joonas oli meripedon vatsassa kolme päivää ja kolme yötä, niin on myös Ihmisen Poika oleva maan povessa kolme päivää ja kolme yötä.

12:41 Niiniven miehet nousevat tuomiolle yhdessä tämän sukupolven kanssa ja tulevat sille tuomioksi; sillä he tekivät parannuksen Joonaan saarnan vaikutuksesta, ja katso, tässä on enempi kuin Joonas.

12:42 Etelän kuningatar on heräjävä tuomiolle tämän sukupolven kanssa ja tuleva sille tuomioksi; sillä hän tuli maan ääristä kuulemaan Salomon viisautta, ja katso, tässä on enempi

annetaan; mutta joka sanoo jotakin Pyhää Henkeä vastaan, ei sitä hänelle anteeksi anneta, ei tässä eikä tulevaisessa maailmassa.

12:33 Taikka tehkää hyvä puu, niin hänen hedelmänsä tulee hyväksi, taikka tehkää mädännyt puu, niin hänen hedelmänsä tulee mädänneeksi; sillä hedelmästä puu tunnetaan.

12:34 Te kyykärmetten sikiät, kuinka te taidatte hyvää puhua, koska te itse pahat olette? sillä sydämen kyllyydestä suu puhuu.

12:35 Hyvä ihminen tuo edes hyvästä sydämen tavarasta hyviä, ja paha ihminen tuo edes pahasta tavarasta pahoja.

12:36 Mutta minä sanon teille: jokaisesta turhasta sanasta, jonka ihmiset puhuvat, pitää heidän luvun tekemän tuomiopäivänä;

12:37 Sillä sanoistas sinä hurskaaksi tehdään, ja sanoistas sinä tuomitaan.

12:38 Silloin vastasivat muutamat kirjanoppineista ja Pharisealaisista, sanoen: Mestari, me tahdomme nähdä sinulta merkkiä.

12:39 Niin hän vastasi ja sanoi heille: tämä häijy ja huorintekiä suku etsii merkkiä, ja ei hänelle pidä merkkiä annettaman, vaan Jonan prophetan merkki.

12:40 Sillä niinkuin Jona oli valaskalan vatsassa kolme päivää ja kolme yötä, niin pitää myös Ihmisen Pojan maan sydämessä kolme päivää ja kolme yötä oleman.

12:41 Niniven miehet pitää nouseman tuomiolle tämän suvun kanssa ja hänen tuomitseman; sillä he paransivat heitänsä Jonan saarnasta. Ja katso, tässä on enempi kuin Jona.

12:42 Etelän kuningatar on nouseva tuomiolle tämän suvun kanssa ja hänen tuomitseva; sillä hän tuli maan ääristä kuulemaan Salomonin viisautta. Ja katso, tässä on enempi kuin Salomon.

kuin Salomo.

12:43 Kun saastainen henki lähtee ihmisestä, kuljeksii se autioita paikkoja ja etsii lepoa, eikä löydä.

12:44 Silloin se sanoo: 'Minä palaan huoneeseeni, josta lähdin.' Ja kun se tulee, tapaa se huoneen tyhjänä ja lakaistuna ja kaunistettuna.

12:45 Silloin se menee ja ottaa mukaansa seitsemän muuta henkeä, pahempaa kuin se itse, ja ne tulevat sisään ja asuvat siellä. Ja sen ihmisen viimeiset tulevat pahemmiksi kuin ensimmäiset. Niin käy myös tälle pahalle sukupolvelle."

12:46 Hänen vielä puhuessaan kansalle, katso, hänen äitinsä ja veljensä seisoivat ulkona, tahtoen häntä puhutella.

12:47 Niin joku sanoi hänelle: "Katso, sinun äitisi ja veljesi seisovat ulkona ja tahtovat sinua puhutella."

12:48 Mutta hän vastasi ja sanoi sille, joka sen hänelle ilmoitti: "Kuka on minun äitini, ja ketkä ovat minun veljeni?"

12:49 Ja hän ojensi kätensä opetuslastensa puoleen ja sanoi: "Katso, minun äitini ja veljeni!

12:50 Sillä jokainen, joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon, on minun veljeni ja sisareni ja äitini."

13 LUKU

13:1 Sinä päivänä Jeesus lähti asunnostaan ja istui järven rannalle.

13:2 Ja hänen tykönsä kokoontui paljon kansaa, jonka tähden hän astui venheeseen ja istuutui, ja kaikki kansa seisoivat rannalla.

13:3 Ja hän puhui heille paljon vertauksilla ja sanoi: "Katso, kylväjä meni kylvämään.

13:4 Ja hänen kylväessään putosivat muutamat siemenet tien oheen, ja linnut tulivat ja söivät ne.

13:5 Toiset putosivat kallioperälle, jossa niillä ei ollut paljon maata, ja ne nousivat

12:43 Mutta kuin rietas henki on lähtenyt ihmisestä, niin hän vaelttaa lävitse kuivia paikkoja, etsein lepoa, ja ei löydä.

12:44 Silloin hän sanoo: minä palajan jälleen minun huoneeseeni, kusta minä läksin. Ja kuin hän tulee, niin hän löytää sen tyhjäksi, käväistyksi ja kaunistetuksi.

12:45 Silloin hän menee ja ottaa kanssansa seitsemän muuta henkeä, itseänsä pahempaa, ja ne sisälle menevät ja asuvat siellä, ja sen ihmisen viimeiset tulevat pahemmaksi kuin ensimmäiset. Näin myös tapahtuu tälle pahalle sukukunnalle.

12:46 Kuin hän vielä kansalle puhui, katso, hänen äitinsä ja veljensä seisoivat ulkona ja pyysivät häntä puhutella.

12:47 Niin yksi sanoi hänelle: katso, äitisi ja veljes seisovat ulkona, ja tahtovat sinua puhutella.

12:48 Niin hän vastasi ja sanoi sille, joka hänelle sitä sanoi: kuka on minun äitini ja kuka ovat minun veljeni?

12:49 Ja hän ojensi kätensä opetuslastensa puoleen ja sanoi: minun äitini ja minun veljeni.

12:50 Sillä jokainen, joka tekee Isäni tahdon, joka on taivaissa, hän on minun veljeni, ja sisareni, ja äitini.

13 LUKU

13:1 Mutta sinä päivänä läksi Jeesus huoneesta ja istui meren tykönä.

13:2 Ja hänen tykönsä kokoontui paljo kansaa, niin että hän meni haahteen, ja istui: ja kaikki kansa seisoivat rannalla.

13:3 Ja hän puhui heille paljon vertauksilla, sanoen: katso, kylväjä meni kylvämään.

13:4 Ja hänen kylväessään lankesivat muutamat tien oheen, ja linnut tulivat ja söivät ne.

13:5 Muutamat taas lankesivat kivistöön, kussa ei heillä ollut paljo maata, ja

kohta oraalle, kun niillä ei ollut syvää maata.

13:6 Mutta auringon noustua ne paahtuivat, ja kun niillä ei ollut juurta, niin ne kuivettuivat.

13:7 Toiset taas putosivat orjantappuroihin, ja orjantappurat nousivat ja tukahuttivat ne.

13:8 Ja toiset putosivat hyvään maahan ja antoivat sadon, mitkä sata, mitkä kuusikymmentä, mitkä kolmekymmentä jyvää.

13:9 Jolla on korvat, se kuulkoon."

13:10 Niin hänen opetuslapsensa tulivat ja sanoivat hänelle: "Minkätähden sinä puhut heille vertauksilla?"

13:11 Hän vastasi ja sanoi: "Sentähden, että teidän on annettu tuntea taivasten valtakunnan salaisuudet, mutta heidän ei ole annettu.

13:12 Sillä sille, jolla on, annetaan, ja hänellä on oleva yltäkyllin; mutta siltä, jolla ei ole, otetaan pois sekin, mikä hänellä on.

13:13 Sentähden minä puhun heille vertauksilla, että he näkevin silmin eivät näe ja kuulevin korvin eivät kuule, eivätkä ymmärrä.

13:14 Ja heissä käy toteen Esaiaan ennustus, joka sanoo: 'Kuulemalla kuulkaa, älkääkä ymmärtäkö, ja näkemällä nähkää, älkääkä käsittäkö.

13:15 Sillä paatunut on tämän kansan sydän, ja korvillaan he työläästi kuulevat, ja silmänsä he ovat ummistaneet, etteivät he näkisi silmillään, eivät kuulisi korvillaan, eivät ymmärtäisi sydämellään eivätkä kääntyisi ja etten minä heitä parantaisi.'

13:16 Mutta autuaat ovat teidän silmänne, koska ne näkevät, ja teidän korvanne, koska ne kuulevat.

13:17 Sillä totisesti minä sanon teille:

nousivat pian päälle, ettei heillä ollut syvää maata;

13:6 Mutta kuin aurinko nousi, niin he poudittiin, ja ettei heillä ollut juurta, niin he kuivettuivat.

13:7 Mutta muutamat lankesivat orjantappuroihin, ja orjantappurat kävivät ylös, ja tukahuttivat ne.

13:8 Muutamat taas lankesivat hyvään maahan, ja tekivät hedelmän, muutama satakertaisen, muutama kuudenkymmenen kertaisen ja muutama kolmenkymmenen kertaisen.

13:9 Jolla on korvat kuulla, se kuulkaan!

13:10 Niin opetuslapset tulivat ja sanoivat hänelle: miksi sinä puhut heille vertauksilla?

13:11 Mutta hän vastasi ja sanoi: teille on annettu tuta taivaan valtakunnan salaisuudet, vaan ei heille ole annettu.

13:12 Sillä jolla on, hänelle pitää annettaman, ja hänellä pitää kyllä oleman; mutta siltä, jolla ei ole, pitää sekin otettaman pois, mikä hänellä on.

13:13 Sentähden minä puhun heille vertauksilla, ettei he nähden näe, eikä kuullen kuule, ei myös ymmärrä.

13:14 Ja heissä täytetään Jesaiaan ennustus, joka sanoo: korvillanne pitää teidän kuuleman, ja ei ymmärtämän, ja nähden näkemän, ja ei äkkäämän.

13:15 Sillä tämän kansan sydän on kovettunut, ja he korvillansa työläästi kuulivat, ja silmänsä panivat umpeen, ettei he joskus näkisi silmillänsä, ja kuulisi korvillansa, ja ymmärtäisi sydämellänsä, ja palajaisivat, ja minä parantaisin heitä.

13:16 Mutta autuaat ovat teidän silmänne, sillä he näkevät, ja teidän korvanne, sillä he kuulevat.

13:17 Sillä totisesti sanon minä teille:

monet profeetat ja vanhurskaat ovat halunneet nähdä, mitä te näette, eivätkä ole nähneet, ja kuulla, mitä te kuulette, eivätkä ole kuulleet.

13:18 Kuulkaa siis te vertaus kylväjästä:

13:19 Kun joku kuulee valtakunnan sanan eikä ymmärrä, niin tulee paha ja tempaa pois sen, mikä hänen sydämeensä kylvettiin. Tämä on se, mikä kylvettiin tien oheen.

13:20 Mikä kallioperälle kylvettiin, on se, joka kuulee sanan ja heti ottaa sen ilolla vastaan;

13:21 mutta hänellä ei ole juurta itsessään, vaan hän kestää ainoastaan jonkun aikaa, ja kun tulee ahdistus tai vaino sanan tähden, niin hän heti lankeaa pois.

13:22 Mikä taas orjantappuroihin kylvettiin, on se, joka kuulee sanan, mutta tämän maailman huoli ja rikkauden viettelys tukahuttavat sanan, ja hän jää hedelmättömäksi.

13:23 Mutta mikä hyvään maahan kylvettiin, on se, joka kuulee sanan ja ymmärtää sen ja myös tuottaa hedelmän ja tekee, mikä sata jyvää, mikä kuusikymmentä, mikä kolmekymmentä."

13:24 Toisen vertauksen hän puhui heille sanoen: "Taivasten valtakunta on verrattava mieheen, joka kylvi hyvän siemenen peltoonsa.

13:25 Mutta ihmisten nukkuessa hänen vihamiehensä tuli ja kylvi lustetta nisun sekaan ja meni pois.

13:26 Ja kun laiho kasvoi ja teki hedelmää, silloin lustekin tuli näkyviin.

13:27 Niin perheenisännän palvelijat tulivat ja sanoivat hänelle: 'Herra, etkö kylvänyt peltoosi hyvää siementä? Mistä siihen sitten on tullut lustetta?'

13:28 Hän sanoi heille: 'Sen on vihamies tehnyt.' Niin palvelijat sanoivat hänelle: 'Tahdotko, että menemme ja kokoamme

monta prophetaa ja vanhurskasta pyysi nähdä, joita te näette, ja ei nähneet, ja kuulla, joita te kuulette, ja ei kuulleet.

13:18 Niin kuulkaat siis te kylväjän vertaus:

13:19 Kuin joku kuulee valtakunnan sanan ja ei ymmärrä, niin tulee pahuus ja tempaa pois sen mikä hänen sydämeensä kylvettiin. Tämä on se, joka tien oheen oli kylvetty.

13:20 Mutta kivistöön kylvetty on se, joka kuulee sanan, ja kohta ilolla sen vastaan ottaa;

13:21 Mutta ei ole hänellä juurta itsessään, vaan ajan pysyy: kuin siis vaiva eli vaino tulee sanan tähden, niin hän kohta pahenee.

13:22 Mutta orjantappurain sekaan kylvetty on se, joka sanan kuulee; ja tämän maailman suru ja rikkauden petos tukahuttaa sanan, ja hän tulee hedelmättömäksi.

13:23 Mutta hyvään maahan kylvetty on se, joka kuulee sanan ja ymmärtää, joka tosin tuottaa hedelmän ja tekee, muutama satakertaisen, muutama kuudenkymmenen kertaisen, muutama kolmenkymmenen kertaisen.

13:24 Toisen vertauksen pani hän heidän eteensä, sanoen: taivaan valtakunta on ihmisen vertainen, joka kylvi hyvän siemenen peltoonsa.

13:25 Mutta ihmisten maatessa tuli hänen vihollisensa ja kylvi ohdakkeita nisuihin sekaan, ja meni pois.

13:26 Mutta kuin oras rupesi kasvamaan ja hedelmän kantoi, silloin näkyivät myös ohdakkeet.

13:27 Mutta perheen isännän palvelijat tulivat ja sanoivat hänelle: Herra, etkös hyvää siementä kylvänyt peltoosi? kusta siis sillä on ohdakkeet?

13:28 Niin sanoi hän heille: vihamies sen teki. Mutta palvelijat sanoivat hänelle: tahdotkos, että me menemme ja

sen?'

13:29 Mutta hän sanoi: 'En, ettette lustetta kootessanne nyhtäisi sen mukana nisuakin.

13:30 Antakaa molempain kasvaa yhdessä elonleikkuuseen asti; ja elonaikana minä sanon leikkuumiehille: Kootkaa ensin luste ja sitokaa se kimppuihin poltettavaksi, mutta nisu korjatkaa minun aittaani."

13:31 Vielä toisen vertauksen hän puhui heille sanoen: "Taivasten valtakunta on sinapinsiemenen kaltainen, jonka mies otti ja kylvi peltoonsa.

13:32 Se on kaikista siemenistä pienin, mutta kun se on kasvanut, on se suurin vihanneskasveista ja tulee puuksi, niin että taivaan linnut tulevat ja tekevät pesänsä sen oksille."

13:33 Taas toisen vertauksen hän puhui heille: "Taivasten valtakunta on hapatuksen kaltainen, jonka nainen otti ja sekoitti kolmeen vakalliseen jauhoja, kunnes kaikki happani."

13:34 Tämän kaiken Jeesus puhui kansalle vertauksilla, ja ilman vertausta hän ei puhunut heille mitään;

13:35 että kävisi toteen, mikä on puhuttu profeetan kautta, joka sanoo: "Minä avaan suuni vertauksiin, minä tuon ilmi sen, mikä on ollut salassa maailman perustamisesta asti."

13:36 Sitten hän laski luotaan kansanjoukot ja meni asuntoonsa. Ja hänen opetuslapsensa tulivat hänen tykönsä ja sanoivat: "Selitä meille vertaus pellon lusteesta."

13:37 Niin hän vastasi ja sanoi: "Hyvän siemenen kylväjä on Ihmisen Poika.

13:38 Pelto on maailma; hyvä siemen ovat valtakunnan lapset, mutta lusteet ovat pahan lapset.

13:39 Vihamies, joka ne kylvi, on perkele; elonaika on maailman loppu, ja

kokoomme ne?

13:29 Mutta hän sanoi: en, ettette ohdakkeita kootessanne myös tempaisi ynnä heidän kanssansa nisuja pois.

13:30 Sallikaat molemmat kasvaa elon-aikaan asti; ja elon-ajalla sanon minä elomiehille: kootkaat ensin ohdakkeet, ja sitokaat heitä lyhteisiin poltettaa, mutta nisut kootkaat minun aittaani.

13:31 Toisen vertauksen pani hän heidän eteensä, sanoen: taivaan valtakunta on sinapin siemenen vertainen, jonka ihminen otti ja kylvi peltoonsa;

13:32 Joka on pienin kaikkia siemeniä, mutta kuin se kasvanut on, niin hän on suurin kaalein seassa, ja tulee puuksi, niin että taivaan linnut tulevat ja tekevät pesänsä sen oksille.

13:33 Toisen vertauksen sanoi hän heille: taivaan valtakunta on hapatuksen vertainen, jonka vaimo otti, ja sekoitti kolmeen vakkaan jauhoja, siihen asti kuin kaikki happani.

13:34 Nämät kaikki puhui Jesus kansalle vertauksilla, ja ilman vertauksia ei hän mitään puhunut heille,

13:35 Että täytettäisiin mitä oli prophetan kautta sanottu, joka sanoo: minä avaan suuni vertauksiin ja puhun ulos salatut maailman alusta.

13:36 Silloin laski Jesus kansan menemään, ja tuli kotia. Ja hänen opetuslapsensa tulivat hänen tykönsä, sanoen: selitä meille sen vertaus pellon ohdakkeista.

13:37 Niin hän vastasi ja sanoi heille: joka kylvää hyvän siemenen, se on Ihmisen Poika.

13:38 Mutta pelto on maailma; vaan hyvä siemen, ne ovat valtakunnan lapset; mutta ohdakkeet ovat pahan lapset.

13:39 Vihollinen, joka ne kylvi, on perkele; elonaika on maailman loppu; mutta

leikkumiehet ovat enkelit.

13:40 Niinkuin lusteet kootaan ja tulessa poltetaan, niin on tapahtuva maailman lopussa.

13:41 Ihmisen Poika lähettää enkelinsä, ja he kokoavat hänen valtakunnastaan kaikki, jotka ovat pahennukseksi ja jotka tekevät laittomuutta,

13:42 ja heittävät heidät tuliseen pätsiin; siellä on oleva itku ja hammasten kiristys.

13:43 Silloin vanhurskaat loistavat Isänsä valtakunnassa niinkuin aurinko. Jolla on korvat, se kuulkoon.

13:44 Taivasten valtakunta on peltoon kätketyn aarteen kaltainen, jonka mies löysi ja kätki; ja siitä iloissaan hän meni ja myi kaikki, mitä hänellä oli, ja osti sen pellon.

13:45 Vielä taivasten valtakunta on kuin kauppias, joka etsi kalliita helmiä,

13:46 ja löydettyään yhden kallisarvoisen helmen hän meni ja myi kaikki, mitä hänellä oli, ja osti sen.

13:47 Vielä taivasten valtakunta on nuotan kaltainen, joka heitettiin mereen ja kokosi kaikkinaisia kaloja.

13:48 Ja kun se tuli täyteen, vetivät he sen rannalle, istuutuivat ja kokosivat hyvät astioihin, mutta kelvottomat he viskasivat pois.

13:49 Näin on käyvä maailman lopussa; enkelit lähtevät ja erottavat pahat vanhurskaista

13:50 ja heittävät heidät tuliseen pätsiin; siellä on oleva itku ja hammasten kiristys.

13:51 Oletteko ymmärtäneet tämän kaiken?" He vastasivat hänelle: "Olemme."

13:52 Ja hän sanoi heille: "Niin on jokainen kirjanoppinut, joka on tullut taivasten valtakunnan opetuslapseksi, perheenisännän kaltainen, joka tuo aarekammiostaan esille uutta ja vanhaa."

elomiehet ovat enkelit.

13:40 Niinkuin siis ohdakkeet haetaan kokoon ja tulella poltetaan, niin pitää myös tämän maailman lopulla oleman.

13:41 Ihmisen Poika lähettää enkelinsä, ja heidän pitää kokooman hänen valtakunnastansa kaikki pahennukset, ja ne jotka vääryyttä tekevät,

13:42 Ja heittävät heidät tuliseen pätsiin: siellä pitää oleman itku ja hammasten kiristys.

13:43 Silloin pitää vanhurskaat kiiltämän niinkuin aurinko isänsä valtakunnassa. Jolla on korvat kuulla, se kuulkaan!

13:44 Taas on taivaan valtakunta tavarain vertainen, joka on peltoon kätketty, jonka ihminen löysi, ja kätki sen: ja ilon tähden, mikä hänellä siitä oli, meni hän pois ja myi kaikki mitä hänellä oli ja osti sen pellon.

13:45 Taas on taivaan valtakunta kauppiamiehen vertainen, joka etsi hyviä päärlyjä.

13:46 Ja kuin hän löysi yhden kalliin päärlyn, meni hän pois, myi kaikki, mitä hänellä oli, ja osti sen.

13:47 Taas on taivaan valtakunta verkon vertainen, joka on mereen heitetty, ja kaikenlaisia kokosi.

13:48 Kuin se täyteen tuli, vetivät he sen rannalle, ja istuivat ja erottivat hyvät astioihinsa, mutta mädänneet he heittivät pois.

13:49 Näin on tapahtuva maailman lopulla: Enkelit menevät ulos ja erottavat pahat vanhurskaiden keskeltä,

13:50 Ja heittävät heidät tuliseen pätsiin: siellä pitää oleman itku ja hammasten kiristys.

13:51 Sanoi Jesus heille: ymmärsittekö te nämät kaikki? He sanoivat hänelle: ymmärsimme, Herra.

13:52 Mutta hän sanoi heille: sentähden jokainen kirjanoppinut, joka on taivaan valtakuntaan oppinut, se on perheenisännän vertainen, joka tavarastansa tuo edes uusia ja vanhoja.

13:53 Ja kun Jeesus oli lopettanut nämä vertaukset, lähti hän sieltä.

13:54 Ja hän tuli kotikaupunkiinsa ja opetti heitä heidän synagoogassaan, niin että he hämmästyivät ja sanoivat: "Mistä hänellä on tämä viisaus ja nämä voimalliset teot?"

13:55 Eikö tämä ole se rakentajan poika? Eikö hänen äitinsä ole nimeltään Maria ja hänen veljensä Jaakob ja Joosef ja Simon ja Juudas?

13:56 Ja eivätkö hänen sisarensa ole kaikki meidän parissamme? Mistä sitten hänellä on tämä kaikki?"

13:57 Ja he loukkaantuivat häneen. Mutta Jeesus sanoi heille: "Ei ole profeetta halveksittu muualla kuin kotikaupungissaan ja kodissaan."

13:58 Ja heidän epäuskonsa tähden hän ei tehnyt siellä monta voimallista tekoa.

14 LUKU

14:1 Siihen aikaan neljännen ruhtinas Herodes kuuli maineen Jeesuksesta.

14:2 Ja hän sanoi palvelijoilleen: "Se on Johannes Kastaja; hän on noussut kuolleista, ja sentähden nämä voimat hänessä vaikuttavat."

14:3 Sillä Herodes oli ottanut Johanneksen kiinni ja sitonut hänet ja pannut vankeuteen veljensä Filippuksen vaimon, Herodiaan, tähden.

14:4 Sillä Johannes oli sanonut hänelle: "Sinun ei ole lupa pitää häntä."

14:5 Ja Herodes olisi tahtonut tappaa Johanneksen, mutta pelkäsi kansaa, sillä he pitivät häntä profeettana.

14:6 Mutta kun Herodeksen syntymäpäivä tuli, tanssi Herodiaan tytär heidän edessään, ja se miellytti Herodesta;

14:7 sentähden hän valalla vannoen lupasi antaa hänelle, mitä ikinä hän anois.

14:8 Niin hän äitinsä yllytyksestä sanoi: "Anna tuoda minulle tänne lautasella Johannes Kastajan pää."

14:9 Silloin kuningas tuli murheelliseksi,

13:53 Ja tapahtui, kuin Jesus lopetti nämät vertaukset, läksi hän sieltä.

13:54 Ja kuin hän tuli isänsä maalle, opetti hän heitä heidän synagogassansa, niin että he hämmästyivät ja sanoivat: kusta tällä on tämä viisaus ja nämät väkevät työt?

13:55 Eikö tämä ole tuo sepän poika? eikö hänen äitinsä kutsuta Mariaksi ja hänen veljensä Jakob ja Joses, ja Simon ja Juudas?

13:56 Ja hänen sisarensa, eikö ne kaikki ole meidän tykönämme? Kusta siis tällä on nämät kaikki?

13:57 Ja he pahenivat hänessä. Niin sanoi Jesus heille: ei prophetaa kussakaan halvempana pidetä kuin isänsä maalla ja kotonansa.

13:58 Ja ei hän siellä monta väkevää työtä tehnyt, heidän epäuskonsa tähden.

14 LUKU

14:1 Siihen aikaan kuuli Herodes tetrarka Jesuksen sanoman,

14:2 Ja sanoi palvelioilleen: tämä on Johannes Kastaja: hän on noussut kuolleista, ja sentähden tekee hän senkaltaisia väkeviä töitä.

14:3 Sillä Herodes oli ottanut Johanneksen kiinni, sitonut ja vankiuteen pannut, Herodiaksen, veljensä Filippuksen emännän tähden.

14:4 Sillä Johannes oli hänelle sanonut: ei sinulle ole luvallinen häntä pitää.

14:5 Ja kuin hän tahtoi hänen tappaa, pelkäsi hän kansaa; sillä he pitivät hänen prophetana.

14:6 Mutta kun Herodeksen syntymäjuhlaa pidettiin, hyppäsi Herodiaksen tytär heidän edessään; ja se kelpasi Herodekselle.

14:7 Sentähden lupasi hän hänelle vannotulla valalla antaa, mitä hän anois.

14:8 Mutta niinkuin hän äidiltänsä ennen neuvottu oli, anna minulle, hän sanoi, tässä vadissa Johannes Kastajan pää.

14:9 Ja kuningas tuli murheelliseksi; mutta

mutta valansa ja pöytävierasten tähden hän käski antaa sen.

14:10 Ja hän lähetti lyömään Johannekselta pään poikki vankilassa.

14:11 Ja hänen päänsä tuotiin lautasella ja annettiin työlle; ja tämä vei sen äidilleen.

14:12 Ja hänen opetuslapsensa tulivat ja ottivat hänen ruumiinsa ja hautasivat hänet; ja he menivät ja ilmoittivat asian Jeesukselle.

14:13 Kun Jeesus sen kuuli, lähti hän sieltä venheellä autioon paikkaan, yksinäisyyteen. Ja tämän kuultuaan kansa meni jalkaisin kaupungeista hänen jälkeensä.

14:14 Ja astuessaan maihin Jeesus näki paljon kansaa, ja hänen kävi heitä sääliksi, ja hän paransi heidän sairaansa.

14:15 Mutta kun ilta tuli, menivät hänen opetuslapsensa hänen tykönsä ja sanoivat: "Tämä paikka on autio, ja päivä on jo pitkälle kulunut; laske siis kansa luotasi, että he menisivät kyliin ostamaan itsellensä ruokaa."

14:16 Mutta Jeesus sanoi heille: "Ei heidän tarvitse mennä pois; antakaa te heille syödä."

14:17 He sanoivat hänelle: "Meillä ei ole täällä muuta kuin viisi leipää ja kaksi kalaa."

14:18 Mutta hän sanoi: "Tuokaa ne tänne minulle."

14:19 Ja hän käski kansan asettua ruohikkoon, otti ne viisi leipää ja kaksi kalaa, katsoi ylös taivaaseen ja siunasi, mursi ja antoi leivät opetuslapsillensa, ja opetuslapset antoivat kansalle.

14:20 Ja kaikki söivät ja tulivat ravituiksi. Sitten he keräsivät jääneet palaset, kaksitoista täyttä vakallista.

14:21 Ja niitä, jotka aterioivat, oli noin viisituhatta miestä, paitsi naisia ja lapsia.

14:22 Ja kohta hän vaati opetuslapsiansa astumaan venheeseen ja kulkemaan edeltä toiselle rannalle, sillä aikaa kuin hän laski

kuitenkin valan tähden ja niiden, jotka ynnä atrioitsivat, käski hän antaa hänelle,

14:10 Ja lähetti leikkaamaan Johanneksen kaulaa tornissa.

14:11 Ja hänen päänsä kannettiin vadissa ja annettiin piialle, ja hän vei sen äidillensä.

14:12 Ja hänen opetuslapsensa tulivat, ja ottivat pois hänen ruumiinsa, ja hautasivat sen; ja menivät ja ilmoittivat Jeesukselle.

14:13 Ja kuin Jeesus sen kuuli, meni hän sieltä pois haahdella erämaahan yksinänsä. Ja kuin kansa se kuuli, noudattivat he häntä jalkaisin kaupungeista.

14:14 Ja Jeesus meni ulos, ja näki paljon kansaa, ja armahti heidän päällensä, ja paransi heidän sairaitansa.

14:15 Mutta kun ehto tuli, tulivat hänen opetuslapsensa hänen tykönsä, ja sanoivat: tämä on erämaa, ja aika on jo kulunut: laske kansa, että he menisivät kyliin itsellensä ruokaa ostamaan.

14:16 Niin Jeesus sanoi heille: ei tarvitse heidän mennä pois: antakaat te heidän syödä.

14:17 Mutta he sanoivat hänelle: ei meillä ole tässä enempi kuin viisi leipää ja kaksi kalaa.

14:18 Hän sanoi: tuokaat minulle ne tänne.

14:19 Ja hän käski kansan istua ruoholle, ja otti ne viisi leipää ja kaksi kalaa, katsahti ylös taivaasen, kiitti, ja mursi, ja antoi leivät opetuslapsille, ja opetuslapset antoivat kansalle.

14:20 Ja he söivät kaikki, ja ravittiin. Niin he kokosivat tähteistä muruja, kaksitoistakymmentä koria täyteen.

14:21 Mutta niitä, jotka olivat syöneet, oli lähes viisituhatta miestä, ilman vaimoja ja lapsia.

14:22 Ja kohta vaati Jeesus opetuslapsiansa hahteen astumaan, ja menemään hänen edellään toiselle rannalle, niinkauvan kuin

kansan luotansa.

14:23 Ja laskettuaan kansan hän nousi vuorelle yksinäisyyteen, rukoilemaan. Ja kun ilta tuli, oli hän siellä yksinänsä.

14:24 Mutta venhe oli jo monen vakomitan päässä maasta, aaltojen ahdistamana, sillä tuuli oli vastainen.

14:25 Ja neljännellä yövartiolla Jeesus tuli heidän tykönsä kävellen järven päällä.

14:26 Kun opetuslapset näkivät hänen kävelevän järven päällä, peljästyivät he ja sanoivat: "Se on aave", ja huusivat pelosta.

14:27 Mutta Jeesus puhutteli heitä kohta ja sanoi: "Olkaa turvallisella mielellä, minä se olen; älkää peljätkö."

14:28 Pietari vastasi hänelle ja sanoi: "Jos se olet sinä, Herra, niin káske minun tulla tykösi vettä myöten."

14:29 Hän sanoi: "Tule." Ja Pietari astui ulos venheestä ja käveli vetten päällä mennäkseen Jeesuksen tykö.

14:30 Mutta nähdessään, kuinka tuuli, hän peljästyi ja rupesi vajoamaan ja huusi sanoen: "Herra, auta minua."

14:31 Niin Jeesus kohta ojensi kätensä, tarttui häneen ja sanoi hänelle: "Sinä vähäuskoinen, miksi epäilit?"

14:32 Ja kun he olivat astuneet venheeseen, asettui tuuli.

14:33 Niin venheessä-olijat kumarsivat häntä ja sanoivat: "Totisesti sinä olet Jumalan Poika."

14:34 Ja kuljettuaan yli he tulivat maihin Gennesaretiin.

14:35 Ja kun sen paikkakunnan miehet tunsivat hänet, lähettivät he sanan kaikkeen ympäristöön, ja hänen tykönsä tuotiin kaikki sairaat.

14:36 Ja he pyysivät häneltä, että vain saisivat koskea hänen vaippansa tupsuun; ja kaikki, jotka koskivat, paranivat.

hän kansan olis tyköänsä laskenut.

14:23 Ja kuin hän oli kansan laskenut, astui hän yksinänsä vuorelle rukoilemaan. Ja kuin ehtoo joutui, oli hän siellä yksinänsä.

14:24 Mutta haaksi oli jo keskellä merta, ja ahdistettiin aalloilta; sillä vastatuuli oli.

14:25 Mutta yöllä, neljännessä vartiossa, tuli Jeesus heidän tykönsä, käyden merellä.

14:26 Ja kuin opetuslapset näkivät hänen merellä käyvän, peljästyivät he, ja sanoivat: kyöpeli se on; ja huusivat pelvon tähden.

14:27 Niin Jeesus puhui kohta heille ja sanoi: olkaat hyvässä turvassa! minä olen: älkää peljästykö.

14:28 Niin vastasi Pietari häntä ja sanoi: Herra, jos sinä olet, niin káske minun tulla tykösi vetten päällä.

14:29 Niin hän sanoi: tule! Ja Pietari astui ulos haahdesta ja kävi vetten päällä, että hän menis Jeesuksen tykö.

14:30 Ja kuin hän näki ankaran tuulen, niin hän peljästyi, ja rupesi vajoamaan, huusi sanoen: Herra, auta minua!

14:31 Niin Jeesus ojensi kohta kätensä, ja tarttui häneen, ja sanoi hänelle: oi sinä heikko-uskoinen, miksis epäilit?

14:32 Kuin he astuivat haahteen, niin tuuli tyveni.

14:33 Mutta ne, jotka olivat haahdessa, tulivat ja kumarsivat häntä, ja sanoivat: totisesti olet sinä Jumalan Poika.

14:34 Ja kuin he olivat menneet ylitse, tulivat he Gennesaretin maalle.

14:35 Ja kuin sen paikan miehet tunsivat hänen, lähettivät he ympäri kaikkea sitä maata, ja toivat hänen tykönsä kaikkinaisia sairaita,

14:36 Ja rukoilivat häntä, että he ainoastaan hänen vaatteensa palteeseen saisivat ruveta. Ja kaikki, jotka siihen rupesivat, tulivat terveiksi.

15 LUKU

15:1 Silloin tuli fariseuksia ja kirjanoppineita Jerusalemissa Jeesuksen luo, ja he sanoivat:

15:2 "Miksi sinun opetuslapsesi rikkovat vanhinten perinnäissääntöä? Sillä he eivät pese käsiään ruvetessaan aterialle."

15:3 Mutta hän vastasi ja sanoi heille: "Miksi te itse rikotte Jumalan käskyn perinnäissääntönne tähden?"

15:4 Sillä Jumala on sanonut: 'Kunnioita isääsi ja äitiäsi', ja: 'Joka kiroaa isäänsä tai äitiänsä, sen pitää kuoleamalla kuoleman.'

15:5 Mutta te sanotte: Joka sanoo isälleen tai äidilleen: 'Se, minkä sinä olisit ollut minulta saapa, on annettu uhrilahjaksi', sen ei tarvitse kunnioittaa isäänsä eikä äitiänsä.

15:6 Ja niin te olette tehneet Jumalan sanan tyhjäksi perinnäissääntönne tähden.

15:7 Te ulkokullatut, oikein teistä Esaias ennusti, sanoen:

15:8 'Tämä kansa kunnioittaa minua huulillaan, mutta heidän sydämensä on minusta kaukana;

15:9 mutta turhaan he palvelevat minua opettaen oppeja, jotka ovat ihmiskäskyjä."

15:10 Ja hän kutsui kansan tykönsä ja sanoi heille: "Kuulkaa ja ymmärtäkää.

15:11 Ei saastuta ihmistä se, mikä menee suusta sisään; vaan mikä suusta käy ulos, se saastuttaa ihmisen."

15:12 Silloin opetuslapset tulivat ja sanoivat hänelle: "Tiedätkö, että fariseukset loukkaantuivat kuullessaan tuon puheen?"

15:13 Mutta hän vastasi ja sanoi: "Jokainen istutus, jota minun taivaallinen Isäni ei ole istuttanut, on juurineen revittävä pois.

15:14 Älkää heistä välittäkö: he ovat sokeita sokeain taluttajia; mutta jos sokea sokeaa taluttaa, niin he molemmat kuoppaan lankeavat."

15:15 Niin Pietari vastasi ja sanoi hänelle: "Selitä meille tämä vertaus."

15 LUKU

15:1 Silloin tulivat Jeesuksen tykö kirjanoppineet ja Pharisealaiset Jerusalemissa, ja sanoivat:

15:2 Miksi sinun opetuslapses rikkovat vanhinten säädyn? sillä ei he pese käsiänsä leipää syödessänsä.

15:3 Niin hän vastaten sanoi heille: miksi tekin rikotte Jumalan käskyn, teidän säätyenne tähden?"

15:4 Sillä Jumala käski, sanoen: kunnioita isääs ja äitiäs: ja joka kiroilee isää eli äitiä, hänen pitää kuoleamalla kuoleman.

15:5 Mutta te sanotte: jokainen sanokaan isälle taikka äidille: se on uhrattu, jolla sinua piti minulta autettaman: ja ei ensinkään kunnioittaisi isäänsä eikä äitiänsä.

15:6 Ja te olette rikkoneet Jumalan käskyn teidän säätyenne tähden.

15:7 Te ulkokullatut! Jesaias ennusti teistä oikein, sanoen:

15:8 Tämä kansa lähestyy minua suullansa, ja kunnioittaa minua huulillansa; mutta heidän sydämensä on kaukana minusta.

15:9 Vaan turhaan he minua palvelevat, opettain niitä opetuksia, jotka ovat ihmisten käskyt.

15:10 Ja hän kutsui kansan tykönsä, ja sanoi heille: kuulkaat ja ymmärtäkää!

15:11 Ei se ihmistä saastuta, mikä suusta menee sisälle, mutta se, mikä suusta tulee ulos, saastuttaa ihmisen.

15:12 Niin tulivat hänen opetuslapsensa, ja sanoivat hänelle: tiesitkös, että Pharisealaiset pahenivat, kuin he tämän puheen kuulivat?"

15:13 Mutta hän vastasi ja sanoi: jokainen istutus, jota ei minun taivaallinen Isäni ole istuttanut, pitää juurinensa revittämän ylös.

15:14 Antakaat heidän olla: he ovat sokiat sokiain taluttajat; jos sokia sokiaa taluttaa, niin he molemmat kuoppaan lankeevat.

15:15 Niin vastasi Pietari ja sanoi hänelle: selitä meille tämä vertaus.

15:16 Mutta Jeesus sanoi: "Vieläkö tekin olette ymmärtämättömiä?"

15:17 Ettekö käsitä, että kaikki, mikä käy suusta sisään, menee vatsaan ja ulostuu?

15:18 Mutta mikä käy suusta ulos, se tulee sydäimestä, ja se saastuttaa ihmisen.

15:19 Sillä sydäimestä lähtevät pahat ajatukset, murhat, aviorikokset, haureudet, varkaudet, väärät todistukset, jumalanpilkkaamiset.

15:20 Nämä ihmisen saastuttavat; mutta pesemättömin käsin syöminen ei saastuta ihmistä."

15:21 Ja Jeesus lähti sieltä ja vetäytyi Tyyron ja Siidonin tienoille.

15:22 Ja katso, kanaantilainen vaimo tuli niiltä seuduilta ja huusi sanoen: "Herra, Daavidin poika, armahda minua. Riivaaja vaivaa kauheasti minun tytärtäni."

15:23 Mutta hän ei vastannut hänelle sanaakaan. Niin hänen opetuslapsensa tulivat ja rukoilivat häntä sanoen: "Päästä hänet menemään, sillä hän huutaa meidän jälkeemme."

15:24 Hän vastasi ja sanoi: "Minua ei ole lähetetty muitten kuin Israelin huoneen kadonneitten lammasten tykö."

15:25 Mutta vaimo tuli ja kumarsi häntä ja sanoi: "Herra, auta minua."

15:26 Mutta hän vastasi ja sanoi: "Ei ole sovelias ottaa lasten leipää ja heittää penikoille."

15:27 Mutta vaimo sanoi: "Niin, Herra; mutta syöväthän penikatkin niitä muruja, jotka heidän herrainsa pöydältä putoavat."

15:28 Silloin Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Oi vaimo, suuri on sinun uskosi, tapahtukoon sinulle, niinkuin tahdot." Ja hänen tyttärensä oli siitä hetkestä terve.

15:29 Ja Jeesus lähti sieltä ja tuli Galilean järven rannalle; ja hän nousi vuorelle ja istui sinne.

15:16 Niin Jeesus sanoi: vieläkö tekin olette ymmärtämättömät?

15:17 Ettekö te vielä ymmärrä, että kaikki, mitä suuhun sisälle menee, se menee vatsaan, ja sillä on luonnollinen uloskäyminen.

15:18 Mutta jotka suusta tulevat ulos, ne lähtevät sydäimestä ulos, ja saastuttavat ihmisen.

15:19 Sillä sydäimestä tulevat ulos pahat ajatukset, murhat, salavuoteudet, huoruudet, varkaudet, väärät todistukset, pilkat:

15:20 Nämät ovat ne, jotka saastuttavat ihmisen; mutta pesemättömillä käsillä syödä, ei saastuta ihmistä.

15:21 Ja Jeesus läksi sieltä ja poikkesi Tyyron ja Siidonin maan ääriin.

15:22 Ja katso, Kanaanean vaimo, joka niistä maan ääristä oli tullut, huusi häntä, sanoen: Herra, Davidin poika, armahda minua: minun tyttärentäni vaivataan hirmuisesti perkeleeltä.

15:23 Mutta ei hän sanaakaan häntä vastannut. Niin hänen opetuslapsensa tulivat ja rukoilivat häntä, sanoen: eroita häntä sinustas; sillä hän huutaa meidän jälkeemme.

15:24 Niin hän vastaten sanoi: en ole minä lähetetty, vaan kadotettu in lammasten tykö Israelin huoneesta.

15:25 Mutta se tuli ja kumarsi häntä, sanoen: Herra, auta minua.

15:26 Niin hän vastaten sanoi: ei ole sovelias ottaa lasten leipää ja heittää penikoille.

15:27 Niin se vastasi: totta Herra, syövät kuitenkin penikatkin niistä muruista, jotka heidän herrainsa pöydältä putoavat.

15:28 Silloin Jeesus vastaten sanoi hänelle: oi vaimo, suuri on sinun uskosi, tapahtukoon sinulle niinkuin sinä tahdot. Ja hänen tyttärensä tuli sillä hetkellä terveeksi.

15:29 Ja Jeesus läksi sieltä ja tuli Galilean meren tykö, ja astui vuorelle, ja istui siihen.

15:30 Ja hänen tykönsä tuli paljon kansaa, ja he toivat mukanaan rampoja, raajarikkoja, sokeita, mykkiä ja paljon muita, ja laskivat heidät hänen jalkojensa juureen; ja hän paransi heidät,

15:31 niin että kansa ihmetteli nähdessään mykkäin puhuvan, raajarikkojen olevan terveitä, rampojen kävelevän ja sokeain näkevän; ja he ylistivät Israelin Jumalaa.

15:32 Ja Jeesus kutsui opetuslapsensa tykönsä ja sanoi: "Minun käy sääliksi kansaa, sillä he ovat jo kolme päivää olleet minun tykönäni, eikä heillä ole mitään syötävää; enkä minä tahdo laskea heitä syömättä menemään, etteivät nääntyisi matkalla."

15:33 Niin opetuslapset sanoivat hänelle: "Mistä me saamme täällä erämaassa niin paljon leipää, että voimme ravita noin suuren kansanjoukon?"

15:34 Jeesus sanoi heille: "Montako leipää teillä on?" He sanoivat: "Seitsemän, ja muutamia kalasia."

15:35 Niin hän käski kansan asettua maahan.

15:36 Ja hän otti ne seitsemän leipää ja kalat, kiitti, mursi ja antoi opetuslapsillensa, ja opetuslapset antoivat kansalle.

15:37 Ja kaikki söivät ja tulivat ravituiksi. Sitten he keräsivät jääneet palaset, seitsemän täyttä vasullista.

15:38 Ja niitä, jotka aterioivat, oli neljätuhatta miestä, paitsi naisia ja lapsia.

15:39 Ja laskettuaan kansan tykönsä hän astui venheeseen ja meni Magadanin alueelle.

16 LUKU

16:1 Ja fariseukset ja saddukeukset tulivat hänen luoksensa ja kiusasivat häntä pyytäen häntä näyttämään heille merkin taivaasta.

16:2 Mutta hän vastasi ja sanoi heille: "Kun ilta tulee, sanotte te: 'Tulee selkeä ilma, sillä taivas ruskottaa',

15:30 Ja paljon kansaa tuli hänen tykönsä, ja toivat kanssansa ontuvia, sokeita, mykkiä, raajarikkoja ja paljon muita, ja laskivat Jesuksen jalkain eteen; ja hän paransi heidät.

15:31 Niin että kansa ihmetteli, kuin he näkivät mykät puhuvan, raajarikot terveinä, ontuvat käyvän ja sokiät näkevän, ja kunnioittivat Israelin Jumalaa.

15:32 Ja Jeesus kutsui opetuslapsensa tykönsä, ja sanoi: minä armahdan kansaa, että he ovat jo kolme päivää minun tykönäni viipyneet, ja ei ole heillä mitään syötävää: ja en minä tahdo heitä tyköäni syömättä laskea pois, ettei he tiellä vaipuisi.

15:33 Niin sanoivat hänen opetuslapsensa hänelle: kusta me saamme tässä erämaassa niin monta leipää, että me ravitsemme niin paljon kansaa?

15:34 Ja Jeesus sanoi heille: kuinka monta leipää teillä on? He sanoivat: seitsemän, ja vähä kalasia.

15:35 Niin hän käski kansan istua maan päälle atrioitsemaan.

15:36 Ja hän otti ne seitsemän leipää ja kalat, kiitti, mursi ja antoi opetuslapsillensa, ja opetuslapset antoivat kansalle.

15:37 Ja he söivät kaikki ja ravittiin, ja ottivat ylös mitä liaksi jäi, seitsemän täysinäistä koria muruja.

15:38 Mutta niitä jotka söivät, oli neljätuhatta miestä, ilman vaimoja ja lapsia.

15:39 Ja kuin hän oli kansan tykönsä laskenut, astui hän haahteen, ja tuli Magdalan rajoille.

16 LUKU

16:1 Niin tulivat hänen tykönsä Pharisealaiset ja Saddukealaiset ja kiusaten anoivat häneltä, että hän merkin taivaasta osoittais heille.

16:2 Niin hän vastasi ja sanoi heille: kuin ehtoo tulee, niin te sanotte: seijes tulee; sillä taivas ruskottaa,

16:3 ja aamulla: 'Tänään tulee rajuilma, sillä taivas ruskottaa ja on synkkä.' Taivaan muodon te osaatte arvioida, mutta aikain merkkejä ette osaa.

16:4 Tämä paha ja avionrikkoja sukupolvi tavoittelee merkkiä, mutta sille ei anneta muuta merkkiä kuin Joonaan merkki." Ja hän jätti heidät ja meni pois.

16:5 Kun opetuslapset saapuivat toiselle rannalle, olivat he unhoittaneet ottaa leipää mukaansa.

16:6 Ja Jeesus sanoi heille: "Varokaa ja kavahtakaa fariseusten ja saddukeusten hapatusta."

16:7 Niin he puhuivat keskenään sanoen: "Emme ottaneet leipää mukaamme."

16:8 Mutta kun Jeesus sen huomasi, sanoi hän: "Te vähäuskoiset, mitä puhutte keskenänne siitä, ettei teillä ole leipää mukananne?"

16:9 Ettekö vielä käsität? Ja ettekö muista niitä viittä leipää viidelletuhannelle ja kuinka monta vakallista otitte talteen,

16:10 ettekä niitä seitsemää leipää neljälletuhannelle ja kuinka monta vasullista otitte talteen?"

16:11 Kuinka te ette käsität, etten minä puhunut teille leivästä? Vaan kavahtakaa fariseusten ja saddukeusten hapatusta."

16:12 Silloin he ymmärsivät, ettei hän käskenyt kavahtamaan leivän hapatusta, vaan fariseusten ja saddukeusten oppia.

16:13 Kun Jeesus tuli Filippuksen Kesarean tienoille, kysyi hän opetuslapsiltaan sanoen: "Kenen ihmiset sanovat Ihmisen Pojan olevan?"

16:14 Niin he sanoivat: "Muutamat Johannes Kastajan, toiset Eliaan, toiset taas Jeremiaan tahi jonkun muun profeetoista."

16:15 Hän sanoi heille: "Kenenkä te sanotte minun olevan?"

16:3 Ja huomeneltain: tänäpäpä tulee kova ilma; sillä taivas ruskottaa ja on valju. Te ulkokullatut! te taidatte taivaan muodon tuomita, mutta aikain merkkejä ette taida tuomita?

16:4 Tämä häijy ja huorintekijä sukukunta etsii merkkiä, ja ei hänelle pidä merkkiä annettaman, vaan Jonan prophetan merkki. Ja hän jätti heidät, ja meni pois.

16:5 Ja kuin hänen opetuslapsensa olivat tulleet ylitse toiselle rannalle, olivat he unohtaneet ottaa leipiä myötänsä.

16:6 Mutta Jesus sanoi heille: katsokaat ja kavahtakaat teitä Pharisealaisten ja Saddukealaisten hapatuksesta.

16:7 Niin he ajattelivat itsellensä, sanoen: se on, ettemme ottaneet leipiä myötämme.

16:8 Mutta kuin Jesus sen ymmärsi, sanoi hän heille: te vähäuskoiset! mitä te ajattelette keskenänne, ettette leipiä myötänne ottaneet?

16:9 Ettekö vielä ymmärrä, taikka ettekö te muista niitä viittä leipää viidelletuhannelle, ja kuinka monta koria te korjasitte?

16:10 Niin myös niitä seitsemää leipää neljälletuhannelle, ja kuinka monta koria te korjasitte?

16:11 Kuinka ette ymmärrä, etten minä leivästä teille sitä sanonut, että teidän pitäis kavahtaman teitä Pharisealaisten ja Saddukealaisten hapatuksesta?

16:12 Silloin he ymmärsivät, ettei hän käskenyt heitä kavahtamaan itsiänsä leivän hapatuksesta, vaan Pharisealaisten ja Saddukealaisten opista.

16:13 Mutta kuin Jesus tuli Kesarean maan ääriin, joka kutsutaan Filippuksen, kysyi hän opetuslapsiltansa ja sanoi: kenenkä sanovat ihmiset minun, Ihmisen Pojan, olevan?

16:14 Niin he sanoivat: monikahdat Johannes Kastajan; mutta muutamat Eliaan; muutamat taas Jeremiaan, taikka jonkun prophetaista.

16:15 Sanoi hän heille: mutta kenenkä te sanotte minun olevan?"

16:16 Simon Pietari vastasi ja sanoi: "Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika."

16:17 Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Autuas olet sinä, Simon, Joonaan poika, sillä ei liha eikä veri ole sitä sinulle ilmoittanut, vaan minun Isäni, joka on taivaissa."

16:18 Ja minä sanon sinulle: sinä olet Pietari, ja tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani, ja tuonelan portit eivät sitä voita.

16:19 Minä olen antava sinulle taivasten valtakunnan avaimet, ja minkä sinä sidot maan päällä, se on oleva sidottu taivaissa, ja minkä sinä päästät maan päällä, se on oleva päästetty taivaissa."

16:20 Silloin hän varoitti vakavasti opetuslapsiaan kenellekään sanomasta, että hän on Kristus.

16:21 Siitä lähtien Jeesus alkoi ilmoittaa opetuslapsilleen, että hänen piti menemän Jerusalemiin ja kärsimän paljon vanhimmilta ja ylipapeilta ja kirjanoppineilta ja tuleman tapetuksi ja kolmantena päivänä nouseman ylös.

16:22 Silloin Pietari otti hänet erilleen ja rupesi nuhtelemaan häntä sanoen: "Jumala varjelkoon, Herra, älköön se sinulle tapahtuko."

16:23 Mutta hän kääntyi ja sanoi Pietarille: "Mene pois minun edestäni, saatana; sinä olet minulle pahennukseksi, sillä sinä et ajattele sitä, mikä on Jumalan, vaan sitä, mikä on ihmisten."

16:24 Silloin Jeesus sanoi opetuslapsillensa: "Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ja ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua."

16:25 Sillä joka tahtoo pelastaa elämänsä, hän kadottaa sen, mutta joka kadottaa elämänsä minun tähteni, hän löytää sen.

16:26 Sillä mitä se hyödyttää ihmistä, vaikka hän voittaisi omaksensa koko maailman, mutta saisi sielullensa vahingon? Taikka mitä voi ihminen antaa sielunsa lunnaiksi?

16:16 Vastasi Simon Pietari ja sanoi: sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika.

16:17 Ja Jeesus vastaten sanoi hänelle: autuas olet sinä, Simon Jonan poika! sillä ei liha eikä veri ilmoittanut sitä sinulle, vaan Isäni, joka on taivaissa.

16:18 Mutta minä myös sanon sinulle: sinä ole Pietari, ja tämän kallion päälle tahdon minä rakentaa minun seurakuntani, ja helvetin portit ei pidä häntä voittaman.

16:19 Ja minä annan sinulle taivaan valtakunnan avaimet: ja mitä sinä maan päällä sidot, pitää sidotun oleman taivaissa, ja mitä sinä päästät maan päällä, sen pitää oleman päästetyn taivaissa.

16:20 Niin hän haastoi opetuslapsiansa kellenkään sanomasta, että hän oli Jeesus Kristus.

16:21 Siitä ajasta rupesi Jeesus julistamaan opetuslapsillensa, että hänen piti Jerusalemiin menemän, ja paljon vanhimmilta ja pappein päämiehiltä ja kirjanoppineilta kärsimän, ja tapettaman, ja kolmantena päivänä ylösnouseman.

16:22 Ja Pietari otti hänen erinänsä, rupesi häntä nuhtelemaan, sanoen: armahda itsiäs, Herra: älköön sinulle se tapahtuko!

16:23 Niin hän käänsi itsensä ympäri ja sanoi Pietarille: mene pois minun tyköäni, saatana! sinä olet minulle pahennukseksi: ettes ymmärrä niitä, jotka Jumalan ovat, mutta ne, jotka ihmisen ovat.

16:24 Silloin Jeesus sanoi opetuslapsillensa: jos joku tahtoo minun perässäni tulla, hän kieltäkään itsensä, ja ottakaan ristinsä, ja seuratkaan minua;

16:25 Sillä joka tahtoo henkensä vapahtaa, hän hukuttaa sen; mutta joka henkensä hukuttaa minun tähteni, hän löytää sen.

16:26 Sillä mitä se auttaa ihmistä, jos hän kaiken maailman voittais, ja sielullensa saisi vahingon? taikka mitä antaa ihminen sielunsa lunastukseksi?

16:27 Sillä Ihmisen Poika on tuleva Isänsä kirkkaudessa enkeliensä kanssa, ja silloin hän maksaa kullekin hänen tekojensa mukaan.

16:28 Totisesti minä sanon teille: tässä seisovien joukossa on muutamia, jotka eivät maista kuolemaa, ennenkuin näkevät Ihmisen Pojan tulevan kuninkuudessaan."

17 LUKU

17:1 Ja kuuden päivän kuluttua Jeesus otti mukaansa Pietarin sekä Jaakobin ja hänen veljensä Johanneksen ja vei heidät korkealle vuorelle, yksinäisyyteen.

17:2 Ja hänen muotonsa muuttui heidän edessään, ja hänen kasvonsa loistivat niinkuin aurinko, ja hänen vaatteensa tulivat valkoisiksi niinkuin valo

17:3 Ja katso, heille ilmestyivät Mooses ja Elias, jotka puhuivat hänen kanssansa.

17:4 Niin Pietari rupesi puhumaan ja sanoi Jeesukselle: "Herra, meidän on tässä hyvä olla; jos tahdot, niin minä teen tähän kolme majaa, sinulle yhden ja Moosekselle yhden ja Eliaalle yhden."

17:5 Hänen vielä puhuessaan, katso, heidät varjosi valoisa pilvi; ja katso, pilvestä kuului ääni, joka sanoi: "Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt; kuulkaa häntä."

17:6 Kun opetuslapset sen kuulivat, lankesivat he kasvoilleen ja peljästyivät kovin.

17:7 Niin Jeesus tuli heidän tykönsä, koski heihin ja sanoi: "Nouskaa, älkääkä peljätkö."

17:8 Ja kun he nostivat silmänsä, eivät he nähneet ketään muuta kuin Jeesuksen yksinään.

17:9 Ja heidän kulkiessaan alas vuorelta Jeesus varoitti heitä sanoen: "Älkää kenellekään kertoko tätä näkyä, ennenkuin Ihmisen Poika on noussut kuolleista."

17:10 Ja hänen opetuslapsensa kysyivät häneltä sanoen: "Miksi sitten kirjanoppineet sanovat, että Eliaan pitää tulla ensin?"

16:27 Sillä Ihmisen Poika on tuleva Isänsä kunniassa enkelittensä kanssa, ja silloin hän maksaa kullekin töittensä jälkeen.

16:28 Totisesti minä sanon teille: muutamat seisovat tässä, joiden ei suinkaan pidä kuolemaa maistaman, siihenasti kuin he näkevät Ihmisen Pojan tulevan hänen valtakunnassansa.

17 LUKU

17:1 Ja kuuden päivän perästä otti Jesus Pietarin ja Jakobin ja Johanneksen hänen veljensä, ja vei heidät erinänsä korkialle vuorelle.

17:2 Ja kirkastettiin heidän edessänsä, ja hänen kasvonsa paistivat niinkuin aurinko, ja hänen vaatteensa tulivat valkiaksi niinkuin valkeus.

17:3 Ja katso, heille näkyivät Moses ja Elias, jotka puhuivat hänen kanssansa.

17:4 Niin vastasi Pietari ja sanoi Jeesukselle: Herra, meidän on tässä hyvä olla: jos sinä tahdot, niin me teemme tähän kolme majaa, sinulle yhden, ja Mosekselle yhden, ja Eliaalle yhden.

17:5 Vielä hänen puhussansa, katso, paistava pilvi ympäri varjosi heidät, ja katso, ääni pilvestä sanoi: tämä on minun rakas Poikani, johonka minä mielistyin: kuulkaat häntä.

17:6 Ja kuin opetuslapset sen kuulivat, lankesivat he kasvoilleensa, ja peljästyivät sangen kovin.

17:7 Ja Jesus tuli, ja rupesi heihin, ja sanoi: nouskaat, ja älkää peljätkö.

17:8 Mutta kuin he silmänsä nostivat, ei he ketään nähneet, vaan Jeesuksen yksinäänsä.

17:9 Ja kuin he menivät vuorelta alas, haastoi Jesus heitä, sanoen: älkää kellenkään tätä näkyä sanoko, siihenasti kuin Ihmisen Poika kuolleista nousee.

17:10 Niin hänen opetuslapsensa kysyivät häneltä, sanoen: miksi siis kirjanoppineet sanovat, että Eliaan pitää ennen tuleman?

17:11 Jeesus vastasi ja sanoi: "Elias tosin tulee ja asettaa kaikki kohdalleen.

17:12 Mutta minä sanon teille, että Elias on jo tullut. Mutta he eivät tunteneet häntä, vaan tekivät hänelle, mitä tahtoivat. Samoin myös Ihmisen Poika saa kärsiä heiltä."

17:13 Silloin opetuslapset ymmärsivät hänen puhuneen heille Johannes Kastajasta.

17:14 Ja kun he saapuivat kansan luo, tuli hänen tykönsä muuan mies, polvistui hänen eteensä

17:15 ja sanoi: "Herra, armahda minun poikaani, sillä hän on kuunvaihetautinen ja kärsii kovin; usein hän kaatuu, milloin tuleen, milloin veteen.

17:16 Ja minä toin hänet sinun opetuslastesi tykö, mutta he eivät voineet häntä parantaa."

17:17 Niin Jeesus vastasi ja sanoi: "Voi sinä epäuskoinen ja nurja sukupolvi, kuinka kauan minun täytyy olla teidän kanssanne? Kuinka kauan kärsiä teitä? Tuokaa hänet tänne minun tyköni."

17:18 Ja Jeesus nuhteli riivaajaa, ja se lähti pojasta, ja poika oli siitä hetkestä terve.

17:19 Sitten opetuslapset menivät Jeesuksen tykö erikseen ja sanoivat: "Miksi emme me voineet ajaa sitä ulos?"

17:20 Niin hän sanoi heille: "Teidän epäuskonne tähden; sillä totisesti minä sanon teille: jos teillä olisi uskoa sinapinsiemenenkään verran, niin te voisitte sanoa tälle vuorelle: 'Siirry täältä tuonne', ja se siirtyisi, eikä mikään olisi teille mahdotonta."

17:21 Mutta tätä lajia ei saa lähtemään ulos muulla kuin rukouksella ja paastolla.

17:22 Ja kun he yhdessä vaelsivat Galileassa, sanoi Jeesus heille: "Ihmisen Poika annetaan ihmisten käsiin,

17:23 ja he tappavat hänet, ja kolmantena päivänä hän nousee ylös." Ja he tulivat kovin murheellisiksi.

17:24 Ja kun he saapuivat Kapernaumiin,

17:11 Niin Jesus vastaten sanoi heille: Elias tosin tulee ennen, ja kohentaa kaikki.

17:12 Mutta minä sanon teille: Elias on jo tullut; ja ei he tunteneet häntä, mutta tekivät hänelle mitä he tahtoivat. Niin myös Ihmisen Poika on heiltä kärsivä.

17:13 Silloin ymmärsivät opetuslapset hänen Johannes Kastajasta sanoneen heille.

17:14 Ja kuin he kansan tykö tulivat, tuli yksi mies hänen tykönsä ja lankesi polvillensa hänen eteensä,

17:15 ja sanoi: Herra, armahda minun poikaani, sillä hän on kuutaudillinen ja kovin vaivataan; sillä hän lankee usein tuleen ja usein veteen.

17:16 Ja minä toin hänen opetuslastes tykö, ja ei he voineet häntä parantaa.

17:17 Niin Jesus vastaten sanoi: oi epäuskoinen ja nurja sukukunta! kuinka kauvan minun pitää teidän kanssanne oleman? kuinka kauvan minun pitää teitä kärsimän? Tuokaat häntä minulle tänne.

17:18 Ja Jesus rankaisi sitä, ja perkele meni hänestä ulos; ja poika parani sillä hetkellä.

17:19 Silloin menivät opetuslapset Jeesuksen tykö erinänsä, ja sanoivat: miksi emme voineet sitä ajaa ulos?

17:20 Niin Jesus sanoi heille: epäuskonne tähden. Sillä totisesti minä sanon teille: jos teillä olisi usko niinkuin sinapin siemen, niin te taitaisitte sanoa tälle vuorelle: siirry tästä sinne, niin se siirtyisi, ja ei teille mitään olisi mahdotointa.

17:21 Vaan tämä suku ei mene muutoin ulos kuin rukouksella ja paastolla.

17:22 Kuin he asuivat Galileassa, sanoi Jesus heille: tapahtuva on, että Ihmisen Poika annetaan ylön ihmisten käsiin;

17:23 ja he tappavat hänen, ja kolmantena päivänä hän nousee ylös. Ja he tulivat sangen murheellisiksi.

17:24 Mutta kuin he menivät Kapernaumiin,

tulivat temppeleveron kantajat Pietarin luo ja sanoivat: "Eikö teidän opettajanne maksa temppeleveroa?"

17:25 Hän sanoi: "Maksaa." Ja kun hän tuli huoneeseen, kysyi Jeesus häneltä ensi sanaksi: "Mitä arvelet, Simon? Keiltä maan kuninkaat ottavat tullia tai veroa? Lapsiltaanko vai vierailta?"

17:26 Ja kun hän vastasi: "Vierailta", sanoi Jeesus hänelle: "Lapset ovat siis vapaat.

17:27 Mutta ettemme heitä loukkaisi, niin mene ja heitä onki järveen. Ota sitten ensiksi saamasi kala, ja kun avaat sen suun, löydät hopearahan. Ota se ja anna heille minun puolestani ja omasta puolestasi."

18 LUKU

18:1 Sillä hetkellä opetuslapset tulivat Jeesuksen tykö ja sanoivat: "Kuka on suurin taivasten valtakunnassa?"

18:2 Niin hän kutsui tykönsä lapsen, asetti sen heidän keskellensä

18:3 ja sanoi: "Totisesti minä sanon teille: ellette käännä ja tule lasten kaltaisiksi, ette pääse taivasten valtakuntaan.

18:4 Sentähden, joka nöyrytyy tämän lapsen kaltaiseksi, se on suurin taivasten valtakunnassa.

18:5 Ja joka ottaa tykönsä yhden tämänkaltaisen lapsen minun nimeeni, se ottaa tykönsä minut.

18:6 Mutta joka viettelee yhden näistä pienistä, jotka uskovat minuun, sen olisi parempi, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hänet upotettaisiin meren syvyyteen.

18:7 Voi maailmaa viettelysten tähden! Viettelysten täytyy kyllä tulla; mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta viettelys tulee!

18:8 Mutta jos sinun kätesi tai jalkasi viettelee sinua, hakkaa se pois ja heitä luotasi; parempi on sinulle, että käsipuolena tai jalkapuolena pääset elämään sisälle,

tulivat verorahan ottajat Pietarin tykö, ja sanoivat: eikö Mestarinne ole tottunut verorahaa maksamaan?

17:25 Sanoi hän: on. Ja kuin hän tuli huoneeseen, ennätti hänen Jesus, ja sanoi: mitäs luulet, Simon? keiltä maan kuninkaat ottavat tullin eli veron? omilta lapsiltansa, taikka vierailta?

17:26 Pietari sanoi hänelle: vierailta. Sanoi Jesus hänelle: niin lapset ovat vapaat.

17:27 Mutta ettemme heitä pahentaisi, niin mene merelle, heitä onkes, ja ota se kala, joka ensin tulee ylös, ja avaa hänen suunsa, niin sinä löydät rahan: ota se, ja anna heille minun ja sinun edestäs.

18 LUKU

18:1 Sillä hetkellä tulivat opetuslapset Jesuksen tykö, sanoen: kuka siis on suurin taivaan valtakunnassa?

18:2 Ja Jesus kutsui tykönsä lapsen, ja asetti sen heidän keskellensä,

18:3 Ja sanoi: totisesti minä sanon teille: ellette käännä ja tule niinkuin lapset, niin ette suinkaan tule sisälle taivaan valtakuntaan.

18:4 Sentähden joka itsensä alentaa niinkuin tämä lapsi, se on suurin taivaan valtakunnassa.

18:5 Ja joka holhoo senkaltaisen lapsen minun nimeeni, hän holhoo minun.

18:6 Mutta joka pahentaa yhden näistä pienimmistä, jotka uskovat minun päälleni, parempi hänen olis, että myllyn kivi ripustettaisiin hänen kaulaansa, ja hän upotettaisiin meren syvyyteen.

18:7 Voi maailmaa pahennusten tähden, sillä pahennukset kumminkin tulevat! Voi kuitenkin sitä ihmistä, jonka kautta pahennus tulee!

18:8 Mutta jos kätes taikka jalkas pahentaa sinun, niin leikkaa ne pois, ja heitä pois tyköäs. Parempi on sinun elämään sisälle mennä ontuvana taikka raajarikkona, kuin

kuin että sinut, molemmat kädet tai molemmat jalat tallella, heitetään iankaikkiseen tuleen.

18:9 Ja jos sinun silmäsi viettelee sinua, repäise se pois ja heitä luotasi; parempi on sinun silmäpuolena mennä elämään sisälle, kuin että sinut, molemmat silmät tallella, heitetään helvetin tuleen.

18:10 Katsokaa, ettette halveksu yhtäkään näistä pienistä; sillä minä sanon teille, että heidän enkelinsä taivaissa näkevät aina minun Isäni kasvot, joka on taivaissa.

18:11 Sillä Ihmisen Poika on tullut pelastamaan sitä, mikä on kadonnut.

18:12 Mitä arvelette? Jos jollakin ihmisellä on sata lammasta ja yksi niistä eksyy, eikö hän jätä niitä yhdeksääkymmentä yhdeksää vuorille ja mene etsimään eksynyttä?

18:13 Ja jos hän sen löytää, totisesti minä sanon teille: hän iloitsee enemmän siitä kuin niistä yhdeksästäkymmenestä yhdeksästä, jotka eivät olleet eksyneet.

18:14 Niin ei myöskään teidän taivaallisen Isänne tahto ole, että yksikään näistä pienistä joutuisi kadotukseen.

18:15 Mutta jos veljesi rikkoo sinua vastaan, niin mene ja nuhtele häntä kahdenkesken; jos hän sinua kuulee, niin olet voittanut veljesi.

18:16 Mutta jos hän ei sinua kuule, niin ota vielä yksi tai kaksi kanssasi, 'että jokainen asia vahvistettaisiin kahden tai kolmen todistajan sanalla.'

18:17 Mutta jos hän ei kuule heitä, niin ilmoita seurakunnalle. Mutta jos hän ei seurakuntaakaan kuule, niin olkoon hän sinulle, niinkuin olisi pakana ja publikaani.

18:18 Totisesti minä sanon teille: kaikki, minkä te sidotte maan päällä, on oleva sidottu taivaassa, ja kaikki, minkä te päästätte maan päällä, on oleva päästetty taivaassa.

18:19 Vielä minä sanon teille: jos kaksi teistä maan päällä keskenään sopii mistä

että sinulla olis kaksi kättä eli kaksi jalkaa, ja sinä heitettäisiin iankaikkiseen tuleen.

18:9 Ja jos silmäsi pahentaa sinun, niin puhkaise se ulos, ja heitä pois tyköäs. Parempi on sinun silmäpuolena elämään sisälle mennä, kuin että sinulla olis kaksi silmää, ja sinä heitettäisiin helvetin tuleen.

18:10 Katsokaat, ettette katso ylöns yhtäkään näistä pienimmistä; sillä minä sanon teille: heidän enkelinsä taivaissa näkevät aina minun isäni kasvot, joka on taivaissa.

18:11 Sillä Ihmisen Poika tuli autuaaksi tekemään sitä, mikä kadonnut oli.

18:12 Mitä te luulette? jos jollakin ihmisellä olis sata lammasta, ja yksi heistä eksyis: eikö hän jättäisi yhdeksänkymmentä ja yhdeksän, ja menis vuorelle, ja etsis eksynyttä?

18:13 Ja jos niin tapahtuu, että hän löytää sen, totisesti sanon minä teille: hän iloitsee enemmin siitä kuin yhdeksästäkymmenestä ja yhdeksästä, jotka ei eksyneet.

18:14 Niin ei ole myös teidän Isänne tahto, joka on taivaissa, että joku näistä pienimmistä hukkuis.

18:15 Mutta jos sinun veljes rikkoo sinua vastaan, niin mene ja nuhtele häntä kahden kesken yksinänsä. Jos hän sinua kuulee, niin sinä olet veljes voittanut.

18:16 Mutta jos ei hän sinua kuule, niin ota vielä yksi eli kaksi kanssasi, että kaikki asia kahden eli kolmen todistajan suussa olis.

18:17 Mutta ellei hän niitä tahdo kuulla, niin sano seurakunnalle; ellei hän seurakuntaa tottele, niin pidä häntä pakanana ja Publikanina.

18:18 Totisesti sanon minä teille: kaikki, mitä te maan päällä sidotte, pitää myös oleman sidottu taivaassa: ja kaikki, mitä te päästätte maan päällä, pitää myös oleman päästetyt taivaassa.

18:19 Taas sanon minä teille: missä ikänä asiassa kaksi teistä sopivat maan päällä;

asiasta tahansa, että he sitä anovat, niin he saavat sen minun Isältäni, joka on taivaissa.

18:20 Sillä missä kaksi tahi kolme on kokoontunut minun nimeeni, siinä minä olen heidän keskellensä."

18:21 Silloin Pietari meni hänen tykönsä ja sanoi hänelle: "Herra, kuinka monta kertaa minun on annettava anteeksi veljelleni, joka rikkoo minua vastaan? Ihanko seitsemän kertaa?"

18:22 Jeesus vastasi hänelle: "Minä sanon sinulle: ei seitsemän kertaa, vaan seitsemänkymmentä kertaa seitsemän.

18:23 Sentähden taivasten valtakunta on verrattava kuninkaaseen, joka vaati palvelijoitansa tiliä.

18:24 Ja kun hän rupesi tilintekoon, tuotiin hänen eteensä eräs, joka oli hänelle velkaa kymmenentuhatta leiviskää.

18:25 Mutta kun tällä ei ollut, millä maksaa, niin hänen herransa määräsi myytäväksi hänet ja hänen vaimonsa ja lapsensa ja kaikki, mitä hänellä oli, ja velan maksettavaksi.

18:26 Silloin palvelija lankesi maahan ja rukoili häntä sanoen: 'Ole pitkämielinen minua kohtaan, niin minä maksan sinulle kaikki.'

18:27 Niin herran kävi sääliksi sitä palvelijaa, ja hän päästi hänet ja antoi hänelle velan anteeksi.

18:28 Mutta mentyään ulos se palvelija tapasi erään kanssapalvelijoistaan, joka oli hänelle velkaa sata denaria; ja hän tarttui häneen, kuristi häntä kurkusta ja sanoi: 'Maksa, minkä olet velkaa.'

18:29 Niin hänen kanssapalvelijansa lankesi maahan ja pyysi häntä sanoen: 'Ole pitkämielinen minua kohtaan, niin minä maksan sinulle.'

18:30 Mutta hän ei tahtonut, vaan meni ja heitti hänet vankeuteen, kunnes hän maksaisi velkansa.

18:31 Kun nyt hänen kanssapalvelijansa näkivät, mitä tapahtui, tulivat he kovin

jota he rukoilevat, sen heidän pitää saaman minun Isältäni, joka on taivaissa.

18:20 Sillä kussa kaksi taikka kolme tulevat kokoon minun nimeeni, siinä minä olen heidän keskellensä.

18:21 Silloin Pietari tuli hänen tykönsä, ja sanoi: Herra, kuinka usein minun pitää veljelleni, joka rikkoo minua vastaan, antaman anteeksi? onko seitsemässä kerrassa kyllä?

18:22 Sanoi Jesus hänelle: en minä sano sinulle ainoastaan seitsemän kertaa, mutta seitsemänkymmentä kertaa seitsemän.

18:23 Sentähden on taivaan valtakunta kuninkaaseen verrattu, joka tahtoi lukua laskea palveliainsa kanssa.

18:24 Ja kuin hän rupesi laskemaan, tuli yksi hänen eteensä, joka oli hänelle velkaa kymmenentuhatta leiviskää.

18:25 Mutta ettei hänellä ollut varaa maksaa, käski hänen herransa hänen myytää, ja hänen emäntänsä ja lapsensa, ja kaikki mitä hänellä oli, ja maksettaa.

18:26 Niin palvelia lankesi maahan ja rukoili häntä, sanoen: herra, ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä maksan kaikki sinulle.

18:27 Niin armahti herra palveliaa, päästi hänen, ja antoi hänelle velan anteeksi.

18:28 Niin palvelia meni ulos, ja löysi yhden kanssapalvelioistaan, joka hänelle oli velkaa sata penninkiä; ja hän tarttui häneen, ja kiristi häntä kurkusta, sanoen: maksa minulle velkas.

18:29 Niin hänen kanssapalveliansa lankesi maahan hänen jalkainsa juureen, ja rukoili häntä, sanoen: ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä maksan kaikki sinulle.

18:30 Mutta ei hän tahtonut, vaan meni ja heitti hänen torniin, siihenasti kuin hän velan maksais.

18:31 Mutta kuin muut hänen kanssapalveliainsa näkivät mitä tehtiin,

murheellisiksi ja menivät ja ilmoittivat herrallensa kaiken, mitä oli tapahtunut.

18:32 Silloin hänen herransa kutsui hänet eteensä ja sanoi hänelle: 'Sinä paha palvelija! Minä annoin sinulle anteeksi kaiken sen velan, koska sitä minulta pyysit;

18:33 eikö sinunkin olisi pitänyt armahtaa kanssapalvelijaasi, niinkuin minäkin sinua armahdin?'

18:34 Ja hänen herransa vihastui ja antoi hänet vanginvartijain käsiin, kunnes hän maksaisi kaiken, minkä oli hänelle velkaa.

18:35 Näin myös minun taivaallinen Isäni tekee teille, ellette anna kukin veljellenne sydämestänne anteeksi."

19 LUKU

19:1 Ja kun Jeesus oli lopettanut nämä puheet, lähti hän Galileasta ja kulki Jordanin tuota puolta Juudean alueelle.

19:2 Ja suuri kansan paljous seurasi häntä, ja hän paransi heitä siellä.

19:3 Ja fariseuksia tuli hänen luoksensa, ja he kiusasivat häntä sanoen: "Onko miehen lupa hyljätä vaimonsa mistä syystä tahansa?"

19:4 Hän vastasi ja sanoi: "Ettekö ole lukeneet, että Luoja jo alussa 'loi heidät mieheksi ja naiseksi'

19:5 ja sanoi: 'Sentähden mies luopukoon isästänsä ja äidistänsä ja liityköön vaimoonsa, ja ne kaksi tulevat yhdeksi lihaksi?'

19:6 Niin eivät he enää ole kaksi, vaan yksi liha. Minkä siis Jumala on yhdistänyt, sitä älköön ihminen erottako."

19:7 He sanoivat hänelle: "Miksi sitten Mooses käski antaa erokirjan ja hyljätä hänet?"

19:8 Hän sanoi heille: "Teidän sydämenne kovuuden tähden Mooses salli teidän hyljätä vaimonne, mutta alusta ei niin ollut.

19:9 Mutta minä sanon teille: joka hylkää

murehtivat he sangen kovin, tulivat ja ilmoittivat herrallensa kaiken, mitä tehty oli.

18:32 Silloin kutsui herra hänen eteensä, ja sanoi hänelle: sinä paha palvelia, minä annoin sinulle anteeksi kaiken velan, ettäs minua rukoilit:

18:33 Eikö myös sinun pitänyt armahtaman kanssapalveliaas, niinkuin minäkin armahdin sinua?

18:34 Ja hänen herransa vihastui, ja antoi hänen pyöveleille, siihenasti kuin hän maksaisi kaikki, mitä hän oli hänelle velkaa.

18:35 Niin myös minun taivaallinen Isäni tekee teille, jollette kukin veljellensä teidän sydämistänne anna anteeksi heidän rikoksiansa.

19 LUKU

19:1 Ja tapahtui, kuin Jesus oli lopettanut nämät puheet, läksi hän Galileasta ja tuli Juudean maan rajoille, sille puolelle Jordania.

19:2 Ja paljo kansaa seurasi häntä, ja hän paransi heitä siellä.

19:3 Ja Pharisealaiset tulivat hänen tykönsä, kiusasivat häntä, ja sanoivat hänelle: saako mies eritä vaimostaan kaikkinaisen synn tähden?

19:4 Niin hän vastasi ja sanoi heille: ettekö te ole lukeneet: joka alusta ihmisen teki, mieheksi ja vaimoksi hän heidät teki?

19:5 Ja sanoi: sentähden pitää ihmisen luopuman isästänsä ja äidistänsä, ja vaimoonsa sidottu oleman, ja ne kaksi tulevat yhdeksi lihaksi:

19:6 Niin ei he ole enään kaksi, mutta yksi liha. Jonka siis Jumala yhteen sovitti, ei pidä ihmisen sitä eroittaman.

19:7 He sanoivat hänelle: miksi Mooses käski antaa erokirjan ja hyljätä hänen?

19:8 Sanoi hän heille: teidän sydämenne kovuuden tähden salli Mooses teidän eritä vaimoistanne; vaan ei alusta niin ollut.

19:9 Mutta minä sanon teille: kuka ikänä

vaimonsa muun kuin huoruuden tähden ja nai toisen, se tekee huorin; ja joka nai hyljätyn, se tekee huorin."

19:10 Opetuslapset sanoivat hänelle: "Jos miehen on näin laita vaimoonsa nähden, niin ei ole hyvä naida."

19:11 Mutta hän sanoi heille: "Ei tämä sana kaikkiin sovellu, vaan ainoastaan niihin, joille se on suotu."

19:12 Sillä on niitä, jotka syntymästään, äitinsä kohdusta saakka, ovat avioon kelpaamattomia, ja on niitä, jotka ihmiset ovat tehneet avioon kelpaamattomiksi, ja niitä, jotka taivasten valtakunnan tähden ovat tehneet itsensä avioon kelpaamattomiksi. Joka voi sen itseensä sovittaa, se sovittakoon."

19:13 Silloin tuotiin hänen tykönsä lapsia, että hän panisi kätensä heidän päälleen ja rukoilisi; mutta opetuslapset nuhtelivat tuojia.

19:14 Niin Jeesus sanoi: "Antakaa lasten olla, älkääkä estäkö heitä tulemasta minun tyköni, sillä senkaltaisten on taivasten valtakunta."

19:15 Ja hän pani kätensä heidän päälleen ja lähti sieltä pois.

19:16 Ja katso, eräs mies tuli ja sanoi hänelle: "Opettaja, mitä hyvää minun pitää tekemän, että minä saisin iankaikkisen elämän?"

19:17 Niin hän sanoi hänelle: "Miksi kysyt minulta, mikä on hyvää? On ainoastaan yksi, joka on hyvä. Mutta jos tahdot päästä elämään sisälle, niin pidä käskyt."

19:18 Hän sanoi hänelle: "Mitkä?" Jeesus sanoi: "Nämä: 'Älä tapa', 'Älä tee huorin', 'Älä varasta', 'Älä sano väärää todistusta',

19:19 'Kunnioita isääsi ja äitiäsi', ja: 'Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi'."

19:20 Nuorukainen sanoi hänelle: "Kaikkia niitä minä olen noudattanut; mitä minulta vielä puuttuu?"

hylkää vaimonsa muutoin kuin huoruuden tähden, ja nai toisen, hän tekee huorin; ja joka hyljätyn ottaa, hän tekee huorin.

19:10 Hänen opetuslapsensa sanoivat hänelle: jos miehen asia niin on vaimon kanssa, ei sitte ole hyvä naida.

19:11 Niin hän sanoi heille: ei tätä sanaa kaikki käsitä, vaan ne, joille se annettu on.

19:12 Sillä muutamat ovat kuohitut, jotka äitinsä kohdusta niin syntyneet ovat: ja ovat kuohitut, jotka ihmisiltä kuohitut ovat: ja ovat kuohitut, jotka taivaan valtakunnan tähden itse kuohinneet ovat. Joka sen taitaa käsittää, se käsittäkään.

19:13 Silloin vietiin hänen tykönsä lapsia, että hän laskis kätensä heidän päällensä ja rukoilis; mutta opetuslapset nuhtelivat heitä.

19:14 Mutta Jesus sanoi: sallikaat lasten olla, ja älkää kieltäkö heitä tulemasta minun tyköni: sillä senkaltaisten on taivaan valtakunta.

19:15 Ja kuin hän oli pannut kätensä heidän päällensä, meni hän sieltä pois.

19:16 Ja katso, yksi tuli ja sanoi hänelle: hyvä Mestari! mitä hyvää minun pitää tekemän, että minä saisin iankaikkisen elämän?"

19:17 Niin hän sanoi hänelle: miksi sinä kutsut minun hyväksi? Ei ole kenkään hyvä, vaan yksi, Jumala. Mutta jos sinä tahdot elämään sisälle tulla, niin pidä käskyt.

19:18 Hän sanoi hänelle: kutka? Jesus sanoi: ei sinun pidä tappaman: ei sinun pidä huorin tekemän: ei sinun pidä varastaman: ei sinun pidä väärin todistaman:

19:19 Kunnioita isääs ja äitiäs: ja sinun pitää rakastaman lähimmäistäs niinkuin itse sinuas.

19:20 Sanoi nuorukainen hänelle: kaikki nämät olen minä pitänyt nuoruudestani; mitä vielä minulta puuttuu?"

19:21 Jeesus sanoi hänelle: "Jos tahdot olla täydellinen, niin mene, myy, mitä sinulla on, ja anna köyhille, niin sinulla on oleva aarre taivaassa; ja tule ja seuraa minua."

19:22 Mutta kun nuorukainen kuuli tämän sanan, meni hän pois murheellisena, sillä hänellä oli paljon omaisuutta.

19:23 Silloin Jeesus sanoi opetuslapsillensa: "Totisesti minä sanon teille: rikkaan on vaikea päästä taivasten valtakuntaan.

19:24 Ja vielä minä sanon teille: helpompi on kamelin käydä neulansilmän läpi kuin rikkaan päästä Jumalan valtakuntaan."

19:25 Kun opetuslapset sen kuulivat, hämmästyivät he kovin ja sanoivat: "Kuka sitten voi pelastua?"

19:26 Niin Jeesus katsoi heihin ja sanoi heille: "Ihmisille se on mahdotonta, mutta Jumalalle on kaikki mahdollista."

19:27 Silloin Pietari vastasi ja sanoi hänelle: "Katso, me olemme luopuneet kaikesta ja seuranneet sinua; mitä me siitä saamme?"

19:28 Niin Jeesus sanoi heille: "Totisesti minä sanon teille: siinä uudestisyntymisessä, jolloin Ihmisen Poika istuu kirkkautensa valtaistuimella, saatte tekin, jotka olette minua seuranneet, istua kahdellatoista valtaistuimella ja tuomita Israelin kahtatoista sukukuntaa.

19:29 Ja jokainen, joka on luopunut taloista tai veljistä tai sisarista tai isästä tai äidistä tai lapsista tai pelloista minun nimeni tähden, on saava monin verroin takaisin ja perivä iankaikkisen elämän.

19:30 Mutta monet ensimmäiset tulevat viimeisiksi, ja monet viimeiset ensimmäisiksi."

20 LUKU

20:1 "Sillä taivasten valtakunta on perheenisännän kaltainen, joka varhain

19:21 Sanoi Jesus hänelle: jos sinä tahdot olla täydellinen, niin mene ja myy mitä sinulla on, ja anna vaivaisille: ja sinun pitää saaman tavaran taivaassa; ja tule ja seuraa minua.

19:22 Mutta kuin nuorukainen kuuli sen puheen, meni hän pois murheissansa; sillä hänellä oli paljo tavaraa.

19:23 Mutta Jesus sanoi opetuslapsillensa: totisesti sanon minä teille: rikas tulee työläästi taivaan valtakuntaan.

19:24 Ja taas sanon minä teille: huokiampi on kamelin käydä neulan silmän lävitse, kuin rikkaan tulla Jumalan valtakuntaan.

19:25 Mutta koska hänen opetuslapsensa sen kuulivat, peljästyivät he sangen kovin, sanoen: kuka siis taitaa autuaaksi tulla?

19:26 Niin Jesus katsahti heidän päällensä ja sanoi heille: ihmisten tykönä on se mahdotoin, mutta Jumalan tykönä ovat kaikki mahdolliset.

19:27 Silloin vastasi Pietari ja sanoi hänelle: katso, me luovuimme kaikesta ja seuraamme sinua: mitä siis meidän siitä on?

19:28 Niin sanoi Jesus heille: totisesti sanon minä teille, te, jotka minua olette seuranneet, uudessa syntymisessä, kuin Ihmisen Poika istuu kunniansa istuimella, pitää myös teidän istuman kahdellatoistakymmenellä istuimella, tuomiten kahtatoistakymmentä Israelin sukukuntaa.

19:29 Ja jokainen, joka luopui huoneista, taikka veljistä, taikka sisarista, taikka isästä, taikka äidistä, taikka emännästä, taikka lapsista, taikka pelloista, minun nimeni tähden, hänen pitää satakertaisesti saaman, ja ijankaikkisen elämän perimän.

19:30 Mutta monta ensimmäistä tulee viimeiseksi ja viimeistä ensimmäiseksi.

20 LUKU

20:1 Sillä taivaan valtakunta on perheenisännän vertainen, joka varhain

aamulla lähti ulos palkkaamaan työmiehiä viinitarhaansa.

20:2 Ja kun hän oli sopinut työmiesten kanssa denarista päivältä, lähetti hän heidät viinitarhaansa.

20:3 Ja hän lähti ulos kolmannen hetken vaiheilla ja näki toisia seisomassa torilla joutilaina;

20:4 ja hän sanoi heille: 'Menkää tekin minun viinitarhaani, ja mikä kohtuus on, sen minä annan teille.'

20:5 Niin he menivät. Taas hän lähti ulos kuudennen ja yhdeksännen hetken vaiheilla ja teki samoin.

20:6 Ja kun hän lähti ulos yhdennentoista hetken vaiheilla, tapasi hän vielä toisia siellä seisomassa; ja hän sanoi heille: 'Miksi seisotte täällä kaiken päivää joutilaina?'

20:7 He sanoivat hänelle: 'Kun ei kukaan ole meitä palkannut.' Hän sanoi heille: 'Menkää tekin minun viinitarhaani.'

20:8 Mutta kun ilta tuli, sanoi viinitarhan herra tilansa hoitajalle: 'Kutsu työmiehet ja maksa heille palkka, viimeisistä alkaen ensimmäisiin asti.'

20:9 Kun nyt tulivat ne, jotka olivat saapuneet yhdennentoista hetken vaiheilla, saivat he kukin denarin.

20:10 Ja kun ensimmäiset tulivat, luulivat he saavansa enemmän; mutta hekin saivat kukin denarin.

20:11 Kun he sen saivat, napsivat he perheen isäntää vastaan

20:12 ja sanoivat: 'Nämä viimeiset ovat tehneet työtä vain yhden hetken, ja sinä teit heidät meidän vertaisiksemme, jotka olemme kantaneet päivän kuorman ja helteen.'

20:13 Niin hän vastasi eräälle heistä ja sanoi: 'Ystäväni, en minä tee sinulle vääryyttä; etkö sopinut minun kanssani denarista?'

20:14 Ota omasi ja mene. Mutta minä tahdon tälle viimeiselle antaa saman verran kuin sinullekin.

huomeneltain läksi ulos palkkaamaan työväkeä viinamäkeensä.

20:2 Ja kuin hän oli sopinut työmiesten kanssa päiväpenningistä, lähetti hän heidät viinamäkeensä.

20:3 Ja hän meni ulos liki kolmannella hetkellä, ja näki muita seisovan turulla joutilaina,

20:4 Ja sanoi heille: menkää tekin viinamäkeen, ja mitä kohtuullinen on, minä annan teille. Niin he menivät.

20:5 Taas hän meni ulos liki kuudennella ja yhdeksännellä hetkellä, ja teki myös niin.

20:6 Mutta yhdellätoistakymmenennellä hetkellä läksi hän ulos, ja löysi muita joutilaina seisomasta, ja sanoi heille: miksi te tässä kaiken päivän joutilaina seisotte?'

20:7 He sanoivat hänelle: sillä ei ole kenkään meitä palkannut. Hän sanoi heille: menkää tekin minun viinamäkeeni, ja mitä kohtuus on, pitää teidän saaman.

20:8 Mutta kuin ehtoo tuli, sanoi viinamäen isäntä perheensä haltialle: kutsu työväki, ja maksa heidän palkkansa, ruveten viimeisistä ensimmäisiin asti.

20:9 Ja kuin ne tulivat, jotka liki yhdellätoistakymmenennellä hetkellä tulleet olivat, saivat he kukin penninkinsä.

20:10 Mutta kuin ensimmäiset tulivat, luulivat he enemmän saavansa; ja he myös saivat kukin penninkinsä.

20:11 Ja kuin he saivat, napsivat he perheenisäntää vastaan,

20:12 Sanoen: nämät viimeiset ovat yhden hetken työtä tehneet, ja sinä teit heidät meidän verraksemme, jotka olemme kantaneet päivän kuorman ja helteen.

20:13 Niin hän vastasi ja sanoi yhdelle heistä: ystäväni, en tee minä sinulle vääryyttä; etkös sopinut minun kanssani määrätystä penningistä?'

20:14 Ota se, mikä sinun tulee, ja mene matkaas; mutta minä tahdon tälle viimeiselle antaa niinkuin sinullekin.

20:15 Enkö saa tehdä omallani, mitä tahdon? Vai onko silmäsi nurja sentähden, että minä olen hyvä?

20:16 Näin viimeiset tulevat ensimmäisiksi ja ensimmäiset viimeisiksi."

20:17 Ja kun Jeesus lähti kulkemaan ylös Jerusalemiin, otti hän ne kaksitoista erilleen ja sanoi matkalla heille:

20:18 "Katso, me menemme ylös Jerusalemiin, ja Ihmisen Poika annetaan ylipappien ja kirjanoppineitten käsiin, ja he tuomitsevat hänet kuolemaan

20:19 ja antavat hänet pakanoille pilkattavaksi ja ruoskittavaksi ja ristiinnaulittavaksi, ja kolmantena päivänä hän on nouseva ylös."

20:20 Silloin Sebedeuksen poikain äiti tuli poikineen hänen tykönsä ja kumarsi häntä, aikoen anoa häneltä jotakin.

20:21 Niin hän sanoi vaimolle: "Mitä tahdot?" Tämä sanoi hänelle: "Sano, että nämä minun kaksi poikaani saavat istua, toinen sinun oikealla ja toinen vasemmalla puolellasi, sinun valtakunnassasi."

20:22 Mutta Jeesus vastasi ja sanoi: "Te ette tiedä, mitä anotte. Voitteko juoda sen maljan, jonka minä olen juova?" He sanoivat hänelle: "Voimme."

20:23 Hän sanoi heille: "Minun maljani te tosin juotte, mutta minun oikealla ja vasemmalla puolellani istuminen ei ole minun annettavissani, vaan se annetaan niille, joille minun Isäni on sen valmistanut."

20:24 Kun ne kymmenen sen kuulivat, närkästyivät he näihin kahteen veljekseen.

20:25 Mutta Jeesus kutsui heidät tykönsä ja sanoi: "Te tiedätte, että kansojen ruhtinaat herroina niitä hallitsevat, ja että mahtavat käyttävät valtaansa niitä kohtaan.

20:26 Näin älköön olko teillä keskenänne, vaan joka teidän keskuudessanne tahtoo suureksi tulla, se olkoon teidän palvelijanne,

20:15 Vai enkö minä saa tehdä minun kalustani mitä minä tahdon? taikka katsotkos sentähden karsaasti, että minä hyvä olen?

20:16 Niin viimeiset tulevat ensimmäisiksi ja ensimmäiset viimeisiksi. Sillä monta ovat kutsutut, mutta harvat valitut.

20:17 Ja Jesus meni ylös Jerusalemiin, ja otti kaksitoistakymmentä opetuslastansa erinänsä tiellä tykönsä, ja sanoi heille:

20:18 Katso, me menemme ylös Jerusalemiin, ja Ihmisen Poika ylönnetaan pappein päämiehille ja kirjanoppineille; ja he tuomitsevat hänen kuolemaan,

20:19 Ja antavat ylönsä hänen pakanoille pilkattaa, ja ruoskittaa, ja ristiinnaulittaa: ja kolmantena päivänä on hän nouseva ylös.

20:20 Silloin tuli hänen tykönsä Zebedeuksen poikain äiti poikinensa, kumarsi ja anoi jotakin häneltä.

20:21 Vaan hän sanoi hänelle: mitäs tahdot? Sanoi hän hänelle: sano, että nämät kaksi minun poikaani istuisivat, yksi sinun oikialla kädellä ja toinen vasemmalla, sinun valtakunnassasi.

20:22 Niin Jesus vastaten sanoi: ette tiedä, mitä te anotte. Voitteko juoda sen kalkin, jonka minun pitää juoman, ja kastettaa sillä kasteella, jolla minä kastetaan? He sanoivat hänelle: me voimme.

20:23 Ja hän sanoi heille: minun kalkkini tosin te juotte ja sillä kasteella, jolla minä kastetaan, te kastetaan; mutta istua minun oikialla kädelläni, taikka vasemmalla, ei ole minun antamisellani, vaan joille se on valmistettu minun Isältääni.

20:24 Ja kuin ne kymmenen sen kuulivat, närkästyivät he niistä kahdesta veljeksestä.

20:25 Mutta Jesus kutsui heidät tykönsä ja sanoi: te tiedätte, että kansain päämiehet vallitsevat heitä, ja ylimmäisillä on valta heidän ylitsensä.

20:26 Vaan ei niin pidä oleman teidän keskenänne; mutta joka tahtoo teidän seassanne suurin olla, se olkoon teidän

20:27 ja joka teidän keskuudessanne tahtoo olla ensimmäinen, se olkoon teidän orjanne;

20:28 niinkuin ei Ihmisen Poikakaan tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaiksi monen edestä."

20:29 Ja heidän lähtiessään Jerikosta seurasi häntä suuri kansan paljous.

20:30 Ja katso, kaksi sokeaa istui tien vieressä; ja kun he kuulivat, että Jeesus kulki ohitse, huusivat he sanoen: "Herra, Daavidin poika, armahda meitä."

20:31 Niin kansa nuhteli heitä saadakseen heidät vaikenemaan; mutta he huusivat sitä enemmän sanoen: "Herra, Daavidin poika, armahda meitä."

20:32 Silloin Jeesus seisahtui ja kutsui heidät tykönsä ja sanoi: "Mitä tahdotte, että minä teille tekisin?"

20:33 He sanoivat hänelle: "Herra, että meidän silmämme aukenisivat."

20:34 Niin Jeesuksen tuli heitä sääli, ja hän kosketti heidän silmiänsä, ja kohta he saivat näkönsä ja seurasivat häntä.

21 LUKU

21:1 Ja kun he lähestyivät Jerusalemia ja saapuivat Beetfageen, Öljymäelle, silloin Jeesus lähetti kaksi opetuslasta

21:2 ja sanoi heille: "Menkää kylään, joka on edessänne, niin te kohta löydätte aasintamman sidottuna ja varsan sen kanssa; päästäkää ne ja tuokaat minulle.

21:3 Ja jos joku teille jotakin sanoo, niin vastatkaa: 'Herra tarvitsee niitä'; ja kohta hän lähettää ne."

21:4 Mutta tämä tapahtui, että kävisi toteen, mikä on puhuttu profeetan kautta, joka sanoo:

21:5 "Sanokaa tytär Siionille: 'Katso, sinun kuninkaasi tulee sinulle hiljaisena ja ratsastaen aasilla, ikeenalaisen aasin

palvelianne;

20:27 Ja joka tahtoo teidän seassanne ensimmäinen olla, se olkoon teidän palvelianne.

20:28 Niinkuin ei Ihmisen Poika tullut, että häntä piti palveltaman, mutta että hän palvelis, ja antais henkensä lunastukseksi monen edestä.

20:29 Ja heidän lähteissänsä Jerikosta, seurasi häntä paljo kansaa.

20:30 Ja katso, kaksi sokiaa istuivat tien ohessa. Kuin he kuulivat, että Jesus kävi ohitse, huusivat he, sanoen: Herra, Davidin Poika, armahda meitä!

20:31 Niin kansa torui heitä vaikenemaan. Mutta he huusivat enemmän, sanoen: Herra, Davidin Poika, armahda meitä!

20:32 Ja Jesus seisahti, ja kutsui heidät tykönsä, ja sanoi: mitä te tahdotte, että minun pitää teille tekemän?

20:33 Sanoivat he hänelle: Herra, että meidän silmämme aukenisivat.

20:34 Niin Jesus armahti heitä ja tarttui heidän silmiinsä, ja he saivat kohta näkönsä ja seurasivat häntä.

21 LUKU

21:1 Ja kuin he lähestyivät Jerusalemia ja tulivat Betphageen öljymäen tykö, lähetti Jesus kaksi opetuslasta,

21:2 Sanoen heille: menkää kylään, joka on edessänne, ja te löydätte kohta aasintamman sidottuna, ja varsan hänen kanssansa: päästäkää ne ja tuokaat minulle.

21:3 Ja jos joku teille jotakin sanoo, niin sanokaat: Herra niitä tarvitsee, ja kohta hän laskee heidät.

21:4 Mutta tämä kaikki tapahtui, että täytettäisiin, mikä sanottu oli prophetan kautta, joka sanoo:

21:5 Sanokaat Zionin tyttärelle: katso, sinun Kuninkas tulee sinulle siviä, istuen aasintamman päällä ja ikeen alaisen aasin

varsalla."

21:6 Niin opetuslapset menivät ja tekivät, niinkuin Jeesus oli heitä käsenyt,

21:7 ja toivat aasintamman varsoineen ja panivat niiden selkään vaatteensa, ja hän istuutui niiden päälle.

21:8 Ja suurin osa kansasta levitti vaatteensa tielle, ja toiset karsivat oksia puista ja hajottivat tielle.

21:9 Ja kansanjoukot, jotka kulkivat hänen edellään ja jotka seurasivat, huusivat sanoen: "Hoosianna Daavidin pojalle! Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen. Hoosianna korkeuksissa!"

21:10 Ja kun hän tuli Jerusalemiin, joutui koko kaupunki liikkeelle ja sanoi: "Kuka tämä on?"

21:11 Niin kansa sanoi: "Tämä on se profeetta, Jeesus, Galilean Nasaretista."

21:12 Ja Jeesus meni pyhäkköön; ja hän ajoi ulos kaikki, jotka myivät ja ostivat pyhäkössä, ja kaatoi kumoon rahanvaihtajain pöydät ja kyyhkysten myyjäin istuimet.

21:13 Ja hän sanoi heille: "Kirjoitettu on: 'Minun huoneeni pitää kutsuttaman rukoushuoneeksi', mutta te teette siitä ryövärien luolan."

21:14 Ja hänen tykönsä pyhäkössä tuli sokeita ja rampoja, ja hän paransi heidät.

21:15 Mutta kun ylipapit ja kirjanoppineet näkivät ne ihmeet, joita hän teki, ja lapset, jotka huusivat pyhäkössä ja sanoivat: "Hoosianna Daavidin pojalle", niin he närkästyivät

21:16 ja sanoivat hänelle: "Kuuletko, mitä nämä sanovat?" Niin Jeesus sanoi heille: "Kuulen; ettekö ole koskaan lukeneet: 'Lasten ja imeväisten suusta sinä olet valmistanut itsellesi kiitoksen?'"

21:17 Ja hän jätti heidät ja meni ulos kaupungista Betaniaan ja oli siellä yötä.

21:18 Kun hän varhain aamulla palasi kaupunkiin, oli hänen nälkä.

21:19 Ja nähdessään tien vieressä

varsan päällä.

21:6 Niin opetuslapset menivät ja tekivät niinkuin Jeesus heille käsenyt oli,

21:7 Ja taluttivat aasintamman ja varsan, ja panivat niiden päälle vaatteensa, ja istuttivat hänen niiden päälle.

21:8 Niin enin osa kansasta hajoitti vaatteensa tielle, ja muut karsivat oksia puista ja hajoittivat tielle.

21:9 Mutta kansa, joka edellä kävi, ja jotka seurasivat, huusivat, sanoen: hosianna Davidin Pojalle! kiitetty olkoon se, joka tulee Herran nimeen! hosianna korkeudessa!

21:10 Ja kuin hän tuli Jerusalemiin, nousi koko kaupunki, sanoen: kuka on tämä?

21:11 Niin kansa sanoi: tämä on Jeesus, propheta Galilean Natsaretista.

21:12 Ja Jeesus meni sisälle Jumalan templiin, ja ajoi ulos kaikki, jotka myivät ja ostivat templissä, ja vaihettajain pöydät ja kyyhkysten kaupitsiain istuimet hän kukisti,

21:13 Ja sanoi heille: kirjoitettu on: minun huoneeni pitää rukoushuoneeksi kutsuttaman; mutta te olette sen tehneet ryöväritien luolaksi.

21:14 Ja hänen tykönsä tulivat sokiatsijat ja ontuvat templissä, ja hän paransi heidät.

21:15 Mutta kuin pappein päämiehet ja kirjanoppineet näkivät ne ihmeet, jotka hän teki, ja lapset templissä huutavan ja sanovan: hosianna Davidin Pojalle! närkästyivät he,

21:16 Ja sanoivat hänelle: kuuletkos, mitä nämä sanovat? Niin Jeesus sanoi heille: kuulen kyllä. Ettekö te koskaan ole lukeneet: lasten ja imeväisten suusta olet sinä kiitoksen valmistanut?

21:17 Ja hän luopui heistä, ja meni ulos kaupungista Betaniaan, ja oli siellä yötä.

21:18 Mutta huomeneltain kaupunkiin palatessansa isosi hän.

21:19 Ja kuin hän näki fikunapuun tien

viikunapuun hän meni sen luo, mutta ei löytänyt siitä muuta kuin pelkkiä lehtiä; ja hän sanoi sille: "Älköön sinusta ikinä enää hedelmää kasvako." Ja kohta viikunapuu kuivettui.

21:20 Kun opetuslapset tämän näkivät, ihmettelivät he ja sanoivat: "Kuinka viikunapuu niin äkisti kuivettui?"

21:21 Jeesus vastasi ja sanoi heille: "Totisesti minä sanon teille: jos teillä olisi uskoa ettekä epäilisi, niin ette ainoastaan voisi tehdä sitä, mikä viikunapuussa tapahtui, vaan vieläpä, jos sanoisitte tälle vuorelle: 'Kohoa ja heittäydy mereen', niin se tapahtuisi.

21:22 Ja kaiken, mitä te anotte rukouksessa, uskoen, te saatte."

21:23 Ja kun hän oli mennyt pyhäkköön, tulivat hänen opettaessaan ylipapit ja kansan vanhimmat hänen luoksensa ja sanoivat: "Millä vallalla sinä näitä teet? Ja kuka sinulle on antanut tämän vallan?"

21:24 Jeesus vastasi ja sanoi heille: "Minä myös teen teille yhden kysymyksen; jos te minulle siihen vastaatte, niin minäkin sanon teille, millä vallalla minä näitä teen.

21:25 Mistä Johanneksen kaste oli? Taivaastako vai ihmisistä?" Niin he neuvottelivat keskenänsä sanoen: "Jos sanomme: 'Taivaasta', niin hän sanoo meille: 'Miksi ette siis uskoneet häntä?'

21:26 Mutta jos sanomme: 'Ihmisistä', niin meidän täytyy peljätä kansaa, sillä kaikki pitävät Johannesta profeettana."

21:27 Ja he vastasivat Jeesukselle ja sanoivat: "Emme tiedä." Niin hänkin sanoi heille: "Niinpä en minäkään sano teille, millä vallalla minä näitä teen.

21:28 Mutta miten teistä on? Miehellä oli kaksi poikaa; ja hän meni ensimmäisen luo ja sanoi: 'Poikani, mene tänään tekemään työtä minun viinitarhaani.'

21:29 Tämä vastasi ja sanoi: 'En tahdo'; mutta jäljestäpäin hän katui ja meni.

ohessa, meni hän sen tykö, ja ei löytänyt siinä mitään muuta kuin lehdet ainoastaan; ja hän sanoi sille: älköön ikänä tästäkään edes sinusta hedelmää kasvako. Ja fikunapuu kohta kuivettui.

21:20 Ja kuin opetuslapset sen näkivät, ihmettelivät he, sanoen: kuinka fikunapuu niin kohta kuivettui?

21:21 Jesus vastaten sanoi heille: totisesti sanon minä teille: jos teillä olisi usko, ja ette epäilisi, niin ette ainoastaan tätä tekisi, mikä fikunapuulle tapahtui, vaan myös jos te sanoisitte tälle vuorelle: siirry ja kukistu mereen, niin se tapahtuisi.

21:22 Ja kaikki, mitä te anotte rukouksessa, uskoen, sen te saatte.

21:23 Ja kuin hän meni templiin, tulivat hänen opettaissansa hänen tykönsä pappein päämiehet ja kansan vanhimmat, sanoen: millä voimalla sinä näitä teet? taikka kuka sinulle antoi sen voiman?

21:24 Niin Jesus vastaten sanoi heille: minä tahdon myös teiltä kysyä yhden sanan: jos te sen minulle sanotte, niin minä myös teille sanon, millä voimalla minä näitä teen:

21:25 Kusta Johanneksen kaste oli, taivaastako taikka ihmisistä? Niin he ajattelivat isellensä, sanoen: jos me sanomme: taivaasta, niin hän sanoo meille: miksi ette siis häntä uskoneet?

21:26 Mutta jos me sanomme: se oli ihmisistä, niin me pelkäämme kansaa; sillä kaikki pitivät Johanneksen prophetana.

21:27 Ja he vastaten sanoivat Jeesukselle: emme tiedä. Sanoi hän heille: en minä myös sano teille, millä voimalla minä näitä teen.

21:28 Mutta kuinka te luulette? Yhdellä miehellä oli kaksi poikaa, ja hän meni ensimmäisen tykö, ja sanoi: poikani, mene tänäpäpä tekemään työtä minun viinamäkeeni.

21:29 Niin hän vastaten sanoi: en tahdo. Mutta sitte katui hän, ja meni.

21:30 Niin hän meni toisen luo ja sanoi samoin. Tämä taas vastasi ja sanoi: 'Minä menen, herra', mutta ei mennytkään.

21:31 Kumpi näistä kahdesta teki isänsä tahdon?" He sanoivat: "Ensimmäinen."

Jeesus sanoi heille: "Totisesti minä sanon teille: publikaanit ja portot menevät ennen teitä Jumalan valtakuntaan.

21:32 Sillä Johannes tuli teidän tykönne vanhurskauden tietä, ja te ette uskoneet häntä, mutta publikaanit ja portot uskoivat häntä; ja vaikka te sen näitte, ette jäljestäpäinkään katuneet, niin että olisitte häntä uskoneet.

21:33 Kuulkaa toinen vertaus: Oli perheenisäntä, joka istutti viinitarhan ja teki aidan sen ympärille ja kaivoi siihen viinikuurnan ja rakensi tornin; ja hän vuokrasi sen viinitarhureille ja matkusti muille maille.

21:34 Ja kun hedelmän aika lähestyi, lähetti hän palvelijoihinsa viinitarhurien luokse perimään hänelle tulevat hedelmät.

21:35 Mutta viinitarhurit ottivat kiinni hänen palvelijansa; minkä he pieksivät, minkä tappoivat, minkä kivittivät.

21:36 Vielä hän lähetti toisia palvelijoita, useampia kuin ensimmäiset; ja näille he tekivät samoin.

21:37 Mutta viimein hän lähetti heidän luokseen poikansa sanoen: 'Minun poikaani he kavahtavat.'

21:38 Mutta kun viinitarhurit näkivät pojan, sanoivat he keskenänsä: 'Tämä on perillinen; tulkaa, tappakaamme hänet, niin me saamme hänen perintönsä.'

21:39 Ja he ottivat hänet kiinni ja heittivät ulos viinitarhasta ja tappoivat.

21:40 Kun viinitarhan herra tulee, mitä hän tekee noille viinitarhureille?"

21:41 He sanoivat hänelle: "Nuo pahat hän pahoin tuhoaa ja vuokraa viinitarhan toisille viinitarhureille, jotka antavat hänelle hedelmät ajallansa."

21:42 Jeesus sanoi heille: "Ettekö ole koskaan lukeneet kirjoituksista: 'Se kivi,

21:30 Niin hän meni toisen tykö, ja sanoi myös niin. Mutta hän vastaten sanoi: kyllä minä menen, herra, ja ei mennytkään.

21:31 Kumpi näistä kahdesta teki isänsä tahdon? He sanoivat hänelle: ensimmäinen.

Sanoi Jesus heille: totisesti sanon minä teille: Publikanit ja portot käyvät teidän edellänne Jumalan valtakuntaan.

21:32 Sillä Johannes tuli teidän tykönne vanhurskauden tiessä, ja ette häntä uskoneet: mutta Publikanit ja portot uskoivat hänen. Mutta te, jotka sen näitte, ette sittenkään parannusta tehneet, että te häntä olisitte uskoneet.

21:33 Kuulkaat toinen vertaus: oli perheenisäntä, joka istutti viinamäen, ja pani aidan sen ympärille, ja kaivoi siihen viinakuurnan, ja rakensi tornin, ja pani sen vuorolle peltomiehille, ja vaelsi muille maille.

21:34 Mutta kuin hedelmän aika lähestyi, lähetti hän palveliansa peltomiesten tykö, ottamaan sen hedelmiä.

21:35 Ja peltomiehet ottivat kiinni hänen palveliansa, ja yhden he pieksivät, toisen he tappoivat, kolmannen he kivittivät.

21:36 Taas hän lähetti toiset palveliat, usiammat kuin ensimmäiset, ja he tekivät heille myös niin.

21:37 Mutta viimein lähetti hän heidän tykönsä poikansa, sanoen: he karttavat poikaani.

21:38 Mutta kuin peltomiehet näkivät pojan, sanoivat he keskenänsä: tämä on perillinen; tulkaat, tappakaamme häntä, ja niin me saamme hänen perintönsä.

21:39 Ja he ottivat hänen kiinni, sysäsivät ulos viinämäestä ja tappoivat.

21:40 Kun siis viinamäen isäntä tulee, mitä hän niiden peltomiesten tekee?

21:41 He sanoivat hänelle: ne pahat hän pahasti hukuttaa, ja antaa viinamäkensä toisille viinamäen miehille, jotka hänelle antavat hedelmät ajallansa.

21:42 Sanoi Jesus heille: ettekö te ikänä Raamatuissa ole lukeneet: jonka kiven

jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi; Herralta tämä on tullut ja on ihmeellinen meidän silmissämme?'

21:43 Sentähden minä sanon teille:

Jumalan valtakunta otetaan teiltä pois ja annetaan kansalle, joka tekee sen hedelmiä.

21:44 Ja joka tähän kiveen kaatuu, se ruhjoutuu, mutta jonka päälle se kaatuu, sen se murskaa."

21:45 Kun ylipapit ja fariseukset kuulivat nämä hänen vertauksensa, ymmärsivät he, että hän puhui heistä.

21:46 Ja he olisivat tahtoneet ottaa hänet kiinni, mutta pelkäsivät kansaa, koska se piti häntä profeettana.

22 LUKU

22:1 Ja Jeesus rupesi taas puhumaan heille vertauksilla ja sanoi:

22:2 "Taivasten valtakunta on verrattava kuninkaaseen, joka laittoi häät pojallensa.

22:3 Ja hän lähetti palvelijansa kutsumaan häihin kutsuvieraita, mutta nämä eivät tahtoneet tulla.

22:4 Vielä hän lähetti toisia palvelijoita lausuen: 'Sanokaa kutsutuille: Katso, minä olen valmistanut ateriani, minun härkäni ja syöttilääni ovat teurastetut, ja kaikki on valmiina; tulkaa häihin.'

22:5 Mutta he eivät siitä välittäneet, vaan menivät pois, mikä pellolleen, mikä kaupolleen;

22:6 ja toiset ottivat kiinni hänen palvelijansa, pitelivät pahoin ja tappoivat.

22:7 Mutta kuningas vihastui ja lähetti sotajoukkonsa ja tuhosi nuo murhamiehet ja poltti heidän kaupunkinsa.

22:8 Sitten hän sanoi palvelijoille: 'Häät ovat valmistetut, mutta kutsutut eivät olleet arvollisia.

22:9 Menkää siis teiden risteyskiin ja kutsukaa häihin, keitä tapaatte.'

22:10 Ja palvelijat menivät ulos teille ja

rakentajat hylkäsivät, se on tullut kulmakiveksi. Herralta on se tapahtunut, ja on ihmeellinen meidän silmämme edessä.

21:43 Sentähden sanon minä teille:

Jumalan valtakunta pitää teiltä otettaman pois ja annettaman pakanoille, jotka sen hedelmän tekevät.

21:44 Ja joka lankee tähän kiveen, hän runnellaan. Mutta jonka päälle hän lankee, sen hän murentaa.

21:45 Ja kuin pappein päämiehet ja Pharisealaiset kuulivat hänen vertauksensa, ymmärsivät he, että hän heistä sanoi.

21:46 Ja kuin he pyysivät häntä ottaa kiinni, pelkäsivät he kansaa, sillä he pitivät hänen prophetana.

22 LUKU

22:1 Ja Jesus vastaten puhui taas heille vertauksilla, sanoen:

22:2 Taivaan valtakunta on kuninkaan vertainen, joka teki häitä pojallensa,

22:3 Ja lähetti palveliansa kutsumaan kutsutuita häihin, ja ei he tahtoneet tulla.

22:4 Taas hän lähetti toiset palveliat, sanoen: sanokaat kutsutuille: katso, minä valmistin ateriani, härkäni ja syöttilääni ovat tapetut, ja kaikki ovat valmistetut: tulkaat häihin!

22:5 Mutta he katsoivat ylönsä, ja menivät pois, yksi pellollensa, toinen kaupallensa.

22:6 Mutta muut ottivat kiinni hänen palveliansa, ja pilkkasivat heitä, ja tappoivat.

22:7 Mutta kuin kuningas sen kuuli, vihastui hän, ja lähetti sotaväkensä, ja hukutti ne murhamiehet, ja heidän kaupunkinsa poltti.

22:8 Silloin hän sanoi palvelioille: häät tosin ovat valmistetut, mutta kutsutut ei olleet mahdolliset.

22:9 Menkää siis teiden haaroihin, ja kaikki, jotka te löydätte, kutsukaat häihin.

22:10 Ja palveliat menivät ulos teille, ja

kokosivat kaikki, keitä vain tapasivat, sekä pahat että hyvät, ja häähuone tuli täyteen pöytävieraita.

22:11 Mutta kun kuningas meni katsomaan pöytävieraita, näki hän siellä miehen, joka ei ollut puettu häävaatteisiin.

22:12 Ja hän sanoi hänelle: 'Ystävä, kuinka sinä olet tullut tänne sisälle, vaikka sinulla ei ole häävaatteita?' Mutta hän jäi sanattomaksi.

22:13 Silloin kuningas sanoi palvelijoille: 'Sitokaa hänen jalkansa ja kätensä ja heittäkää hänet ulos pimeyteen.' Siellä on oleva itku ja hammasten kiristys.

22:14 Sillä monet ovat kutsutut, mutta harvat valitut."

22:15 Silloin fariseukset menivät ja neuvottelivat, kuinka saisivat hänet sanoissa solmituksi.

22:16 Ja he lähettivät hänen luoksensa opetuslapsensa herodilaisten kanssa sanomaan: "Opettaja, me tiedämme, että sinä olet totinen ja opetat Jumalan tietä totuudessa, kenestäkään välittämättä, sillä sinä et katso henkilöön.

22:17 Sano siis meille: miten arvelet? Onko luvallista antaa keisarille veroa vai ei?"

22:18 Mutta Jeesus ymmärsi heidän pahuutensa ja sanoi: "Miksi kiusaatte minua, te ulkokullatut?

22:19 Näyttäkää minulle veroraha." Niin he toivat hänelle denarin.

22:20 Hän sanoi heille: "Kenen kuva ja päällekirjoitus tämä on?"

22:21 He vastasivat: "Keisarin." Silloin hän sanoi heille: "Antakaa siis keisarille, mikä keisarin on, ja Jumalalle, mikä Jumalan on."

22:22 Kun he sen kuulivat, ihmettelivät he ja jättivät hänet ja menivät pois.

22:23 Sinä päivänä tuli hänen luoksensa saddukeuksia, jotka sanovat, ettei ylösousemusta ole, ja he kysyivät häneltä

kokosivat kaikki, jotka he löysivät, pahat ja hyvät; ja häähuone täytettiin vieraista.

22:11 Niin kuningas meni katsomaan vieraita, ja näki siellä yhden ihmisen, joka ei ollut vaetetettu häävaatteilla.

22:12 Niin hän sanoi hänelle: ystäväni, kuinkas tänne tulit, ja ei sinulla ole häävaatteita? Mutta hän vaikenä.

22:13 Silloin sanoi kuningas palvelioille: sitokaat hänen kätensä ja jalkansa, ottakaat ja heittäkää häntä ulkoiseen pimeyteen; siellä pitää oleman itku ja hammasten kiristys.

22:14 Sillä monta on kutsuttu, mutta harvat ovat valitut.

22:15 Silloin Pharisealaiset menivät pitämään neuvoa, kuinka he hänen sanoissa solmeaisivat.

22:16 Ja he lähettivät hänen tykönsä opetuslapsensa Herodilaisten kanssa, sanoen: Mestari, me tiedämme sinun totiseksi, ja sinä opetat Jumalan tien totuudessa, et myös tottele ketään; sillä et sinä katso ihmisten muotoa.

22:17 Sano siis meille, kuinkas luulet: sopiiko keisarille antaa veroa taikka ei?

22:18 Mutta kuin Jeesus ymmärsi heidän pahuutensa, sanoi hän: mitä te ulkokullatut kiusaatte minua?

22:19 Osoittakaat minulle veroraha. Niin he antoivat hänelle verorahan.

22:20 Ja hän sanoi heille: kenenkä on tämä kuva ja päällekirjoitus?

22:21 He sanoivat hänelle: keisarin. Niin hän sanoi heille: antakaat keisarille, mitkä keisarin ovat, ja Jumalalle, mitkä Jumalan ovat.

22:22 Ja kuin he nämät kuulivat, ihmettelivät he, ja luopuivat hänestä, ja menivät pois.

22:23 Sinä päivänä tulivat Saddukealaiset hänen tykönsä, jotka sanovat, ettei ylösousemusta ole, ja kysyivät häneltä,

22:24 sanoen: "Opettaja, Mooses on sanonut: 'Jos joku kuolee lapsetonna, niin hänen veljensä naikoon hänen vaimonsa ja herättäköön siemenen veljelleen.'

22:25 Keskuudessamme oli seitsemän veljestä. Ensimmäinen otti vaimon ja kuoli; ja koska hänellä ei ollut jälkeläistä, jätti hän vaimonsa veljelleen.

22:26 Niin myös toinen ja kolmas, ja samoin kaikki seitsemän.

22:27 Viimeiseksi kaikista kuoli vaimo.

22:28 Kenen vaimo noista seitsemästä hän siis ylösnousemuksessa on oleva? Sillä kaikkien vaimona hän on ollut."

22:29 Jeesus vastasi ja sanoi heille: "Te eksytte, koska te ette tunne kirjoituksia ettekä Jumalan voimaa.

22:30 Sillä ylösnousemuksessa ei naida eikä mennä miehelle; vaan he ovat niinkuin enkelit taivaassa.

22:31 Mutta mitä kuolleitten ylösnousemukseen tulee, ettekö ole lukeneet, mitä Jumala on puhunut teille, sanoen:

22:32 'Minä olen Aabrahamin Jumala ja lisäkin Jumala ja Jaakobin Jumala'? Ei hän ole kuolleitten Jumala, vaan elävien."

22:33 Ja sen kuullessaan kansa hämmästyivät hänen oppiansa.

22:34 Mutta kun fariseukset kuulivat, että hän oli tukkinut saddukeuksilta suun, kokoontuivat he yhteen;

22:35 ja eräs heistä, joka oli lainoppinut, kysyi häneltä kiusaten:

22:36 "Opettaja, mikä on suurin käsky laissa?"

22:37 Niin Jeesus sanoi hänelle: "'Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydämestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta mielestäsi.'

22:38 Tämä on suurin ja ensimmäinen käsky.

22:39 Toinen, tämän vertainen, on: 'Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi.'

22:24 Sanoen: Mestari! Moses sanoi: jos joku kuolee lapsetoinna, niin hänen veljensä pitää naiman hänen emäntänsä ja herättämän veljellensä siemenen.

22:25 Niin oli meidän seassamme seitsemän veljestä, ja kuin ensimmäinen nai, niin se kuoli. Ja ettei hänellä ollut siementä, jätti hän emäntänsä veljellensä.

22:26 Niin myös toinen ja kolmas, hamaan seitsemänteen asti.

22:27 Mutta kaikkein viimein kuoli myös se vaimo.

22:28 Kenenkä emännän siis näistä seitsemästä pitää hänen ylösnousemisessa oleman? Sillä kaikki ovat häntä pitäneet.

22:29 Niin Jesus vastaten sanoi heille: te eksytte ja ette tiedä Raamatuita, eikä Jumalan voimaa.

22:30 Sillä ylösnousemisessa ei naida eikä huolla, mutta he ovat niinkuin Jumalan enkelit taivaassa.

22:31 Mutta ettekö te ole lukeneet kuolleitten ylösnousemisesta, mitä teille on Jumalalta sanottu, joka sanoo:

22:32 Minä olen Aabrahamin Jumala, ja Isaakin Jumala, ja Jakobin Jumala? Ei ole Jumala kuolleiden Jumala, mutta elävien.

22:33 Ja kuin kansa sen kuuli, hämmästyivät he hänen oppiansa.

22:34 Mutta kuin Pharisealaiset sen kuulivat, että hän oli Saddukealaisten suun tukinnut, kokoontuivat he yhteen.

22:35 Ja yksi lain-opettaja heistä kysyi häneltä, kiusaten häntä, ja sanoi:

22:36 Mestari, mikä on suurin käsky laissa?

22:37 Niin Jesus sanoi hänelle: sinun pitää rakastaman Herraa sinun Jumalaas, kaikesta sydämestäsi, ja kaikesta sielustasi, ja kaikesta mielestäsi:

22:38 Tämä on ensimmäinen ja suurin käsky.

22:39 Toinen on tämän kaltainen: sinun pitää rakastaman lähimmäistäsi niinkuin itseäsi.

22:40 Näissä kahdessa käskyssä riippuu kaikki laki ja profeetat."

22:41 Ja fariseusten ollessa koolla Jeesus kysyi heiltä

22:42 sanoen: "Mitä arvelette Kristuksesta? Kenen poika hän on?" He sanoivat hänelle: "Daavidin."

22:43 Hän sanoi heille: "Kuinka sitten Daavid Hengessä kutsuu häntä Herraksi, sanoen:

22:44 'Herra sanoi minun Herralleni: Istu minun oikealle puolelleni, kunnes minä panen sinun vihollisesi sinun jalkojesi alle.'

22:45 Jos siis Daavid kutsuu häntä Herraksi, kuinka hän on hänen poikansa?"

22:46 Ja kukaan ei voinut vastata hänelle sanaakaan; eikä siitä päivästä lähtien yksikään enää rohjennut kysyä häneltä mitään.

23 LUKU

23:1 Silloin Jeesus puhui kansalle ja opetuslapsilleen

23:2 sanoen: "Mooseksen istuimella istuvat kirjanoppineet ja fariseukset.

23:3 Sentähden, kaikki, mitä he sanovat teille, se tehkää ja pitäkää; mutta heidän tekojensa mukaan älkää tehkö, sillä he sanovat, mutta eivät tee.

23:4 He sitovat kokoon raskaita ja vaikeasti kannettavia taakkoja ja panevat ne ihmisten hartioille, mutta itse he eivät tahdo niitä sormellakaan liikuttaa.

23:5 Ja kaikki tekonsa he tekevät sitä varten, että ihmiset heitä katselisivat. He tekevät raamatunlausekotelonsa leveiksi ja vaippansa tupsut suuriksi

23:6 ja rakastavat ensimmäistä sijaa pidoissa ja etumaisia istuimia synagoogissa,

23:7 ja tahtovat mielellään, että heitä tervehditään toreilla, ja että ihmiset kutsuvat heitä nimellä 'rabbi.'

23:8 Mutta te älkää antako kutsua itseänne

sinuas.

22:40 Näissä kahdessa käskyssä kaikki laki ja prophetat riippuvat.

22:41 Koska Pharisealaiset koossa olivat, kysyi heiltä Jeesus,

22:42 Sanoen: mitä teille näkyy Kristuksesta, kenenkä poika hän on? he sanoivat hänelle: Davidin.

22:43 Hän sanoi heille: kuinka siis David kutsuu hengessä hänen Herraksi? sanoen:

22:44 Herra sanoi minun Herralleni: istu minun oikealla kädelläni, siihenasti kuin minä panen vihollisesi sinun jalkais astinlaudaksi.

22:45 Jos siis David kutsuu hänen Herraksi, kuinka hän on hänen poikansa?

22:46 Ja ei kenkään taitanut häntä mitään vastata: ei myös yksikään rohjennut sen päivän perästä häneltä enempää kysyä.

23 LUKU

23:1 Silloin Jesus puhui kansalle ja hänen opetuslapsillensa,

23:2 Sanoen: Moseksen istuimella istuvat kirjanoppineet ja Pharisealaiset:

23:3 Kaikki siis, mitä he teidän kärkevät pitää, se pitäkää ja tehkää; mutta heidän töittensä jälkeen älkää te tehkö, sillä he sanovat, ja ei tee.

23:4 Sillä he sitovat raskaat kuormat, joita ei voida kantaa, ja panevat ne ihmisten olille, mutta ei he sormellansakaan itse tahdo niitä liikuttaa.

23:5 Mutta kaikki työnsä tekevät he, että ne ihmisiltä nähtäisiin. He levittelevät muistokirjansa, ja tekevät suureksi vaatteensa liepeet,

23:6 Ja rakastavat ylimmäisiä sijoja pidoissa ja ylimmäisiä istuimia synagogissa,

23:7 Ja tervehdyksiä turulla, ja tahtovat kutsuttaa ihmisiltä: rabbi, rabbi.

23:8 Mutta älkää te antako teitä kutsuttaa

rabbiksi, sillä yksi on teidän opettajanne, ja te olette kaikki veljiä.

23:9 Ja isäksenne älkää kutsuko ketään maan päällä, sillä yksi on teidän Isänne, hän, joka on taivaissa.

23:10 Älkääkä antako kutsua itseänne mestareiksi, sillä yksi on teidän mestarinne, Kristus.

23:11 Vaan joka teistä on suurin, se olkoon teidän palvelijanne.

23:12 Mutta joka itsensä ylentää, se alennetaan; ja joka itsensä alentaa, se ylennetään.

23:13 Mutta voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun suljette taivasten valtakunnan ihmisiltä! Sillä itse te ette mene sisälle, ettekä salli meneväisten sisälle mennä.

23:14 Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun syötte leskien talot, jopa näön vuoksi pitkiä rukouksia pitäen! Sentähden saatte sitä kovemman tuomion.

23:15 Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun te kierrätte meret ja mantereet tehdäksenne yhden käännyännäisen; ja kun joku on siksi tullut, niin teette hänestä helvetin lapsen, kahta vertaa pahemman, kuin te itse olette!

23:16 Voi teitä, te sokeat taluttajat, jotka sanotte: 'Jos joku vannoo temppelin kautta, niin se ei ole mitään; mutta jos joku vannoo temppelin kullan kautta, niin hän on valaansa sidottu!'

23:17 Te tyhmät ja sokeat! Kumpi on suurempi, kultako vai temppeli, joka kullan pyhittää?

23:18 Ja: 'Jos joku vannoo alttarin kautta, niin se ei ole mitään; mutta jos joku vannoo sen päällä olevan uhrilahjan kautta, niin hän on valaansa sidottu.'

23:19 Te sokeat! Kumpi on suurempi, uhrilahjako vai alttari, joka uhrilahjan pyhittää?

23:20 Sentähden, joka vannoo alttarin

rabbiksi; sillä yksi on teidän Mestarinne, joka on Kristus, mutta te olette kaikki veljekset.

23:9 Ja älkää ketäkään kutsuko isäksenne maan päällä; sillä yksi on Isänne, joka on taivaissa.

23:10 Ja älkää antako teitä kutsuttua mestariksi; sillä yksi on teidän Mestarinne, joka on Kristus.

23:11 Joka teistä suurin on, se olkoon teidän palvelianne.

23:12 Mutta joka itsensä ylentää, se alennetaan, ja joka itsensä alentaa, se ylennetään.

23:13 Mutta voi teitä, kirjanoppineet ja Pharisealaiset, te ulkokullatut! jotka suljette taivaan valtakunnan ihmisten edestä; sillä ette itse sinne mene, ettekä salli meneväisiä sinne mennä.

23:14 Voi teitä kirjanoppineet ja Pharisealaiset, te ulkokullatut! jotka syötte leskein huoneet, ja muodoksi pidätte pitkät rukoukset: sentähden te saatte sitä kovemman kadotuksen.

23:15 Voi teitä kirjanoppineet ja Pharisealaiset, te ulkokullatut! jotka merta ja mannerta ympäri vaellatte, tehdäksenne yhtä uutta Juudalaista; ja kuin se tehty on, niin te hänestä teette kaksikertaa enemmän helvetin lapsen kuin te itse olette.

23:16 Voi teitä, te sokiat taluttajat! jotka sanotte: joka vannoo templin kautta, ei se mitään ole, mutta joka vannoo templin kullan kautta, se on velvollinen.

23:17 Te hullut ja sokiat! sillä kumpi on suurempi: kulta, eli templi, joka kullan pyhittää?

23:18 Ja joka vannoo alttarin kautta, ei se mitään ole; mutta joka vannoo lahjan kautta, joka sen päällä on, se on velvollinen.

23:19 Te hullut ja sokiat! sillä kumpi on suurempi: lahja, eli alttari, joka lahjan pyhittää?

23:20 Joka siis vannoo alttarin kautta, hän

kautta, vannoo sen kautta ja kaiken kautta, mitä sen päällä on.

23:21 Ja joka vannoo temppelin kautta, vannoo sen kautta ja hänen kauttansa, joka siinä asuu.

23:22 Ja joka vannoo taivaan kautta, vannoo Jumalan valtaistuimen kautta ja hänen kauttansa, joka sillä istuu.

23:23 Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun te annatte kymmenykset mintuista ja tilleistä ja kuminoista, mutta jätätte sikseen sen, mikä laissa on tärkeintä: oikeuden ja laupeuden ja uskollisuuden! Näitä tulisi noudattaa, eikä noitakaan sikseen jättää.

23:24 Te sokeat taluttajat, jotka siivilöitte hyttsen, mutta nielette kamelin!

23:25 Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun te puhdistatte maljan ja vadin ulkopuolen, mutta sisältä ne ovat täynnä ryöstöä ja hillittömyyttä!

23:26 Sinä sokea fariseus, puhdistista ensin maljan sisus, että sen ulkopuolikin tulisi puhtaaksi!

23:27 Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun te olette valkeiksi kalkittujen hautojen kaltaisia: ulkoa ne kyllä näyttävät kauniilta, mutta ovat sisältä täynnä kuolleitten luita ja kaikkea saastaa!

23:28 Samoin tekin ulkoa kyllä näytätte ihmisten silmissä hurskailta, mutta sisältä te olette täynnä ulkokultaisuutta ja laittomuutta.

23:29 Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun te rakennatte profeettain hautoja ja kaunistatte vanhurskasten hautakammioita,
23:30 ja sanotte: 'Jos me olisimme eläneet isäimme päivinä, emme olisi olleet osallisia heidän kanssaan profeettain vereen'!

23:31 Niin te siis todistatte itsestänne, että olette niiden lapsia, jotka tappoivat

vannoo sen kautta ja kaikkein, mikä sen päällä on.

23:21 Ja joka vannoo templin kautta, se vannoo hänen kauttansa ja sen kautta, joka siinä asuu.

23:22 Ja joka vannoo taivaan kautta, se vannoo Jumalan istuimen kautta ja hänen kauttansa, joka sen päällä istuu.

23:23 Voi teitä kirjanoppineet ja Pharisealaiset, te ulkokullatut! jotka kymmenykset teette mintuista, tilleistä ja kuminoista, ja jätätte pois ne raskaammat laista, tuomion, laupiuden ja uskon: näitä piti tehtävän, ja toisia ei jätettävän.

23:24 Te sokiä taluttajat! te kuurnitsette hyttsen ja kamelin nielette.

23:25 Voi teitä kirjanoppineet ja Pharisealaiset, te ulkokullatut! jotka puhdistatte juoma-astian ja ruoka-astian ulkoiselta puolelta, mutta sisältä ovat ne täynnä raatelemista ja tyytymättömyyttä.

23:26 Sinä sokia Pharisealainen! puhdistista ensin juoma-astia ja ruoka-astia sisältä, että myös ulkonainenkin puoli puhtaaksi tulis.

23:27 Voi teitä kirjanoppineet ja Pharisealaiset, te ulkokullatut; sillä te olette valkeiksi sivuttuun hautain kaltaiset, jotka ulkoa kauniit ovat, mutta sisältä ovat he täynnä kuolleiden luita ja kaikkea riettautta.

23:28 Niin myös te olette ulkoa tosin nähdä ihmisten edessä hurskaat, mutta sisältä te olette täynnä ulkokullaisuutta ja vääryyttä.

23:29 Voi teitä kirjanoppineet ja Pharisealaiset, te ulkokullatut! jotka rakennatte profeettain hautoja ja kaunistatte vanhurskasten hautoja,

23:30 Ja sanotte: jos me olisimme olleet meidän isäimme aikoina, emme olisi olleet osalliset heidän kanssansa profeettain veressä.

23:31 Niin te siis itseänne tunnustatte, että olette niiden lapset, jotka tappoivat

profeetat.

23:32 Täyttäkää siis te isäinne mitta.

23:33 Te käärmeet, te kyykäärmeitten sikiöt, kuinka te pääsisitte helvetin tuomiota pakoon?

23:34 Sentähden, katso, minä lähetän teidän tyköne profeettoja ja viisaita ja kirjanoppineita. Muutamat heistä te tapatte ja ristiinnaulitsette, ja toisia heistä te ruoskitte synagogissanne ja vainoatte kaupungista kaupunkiin;

23:35 että teidän päällenne tulisi kaikki se vanhurskas veri, joka maan päällä on vuodatettu vanhurskaan Aabelin verestä Sakariaan, Barakiaan pojan, vereen asti, jonka te tapoitte temppelin ja alttarin välillä.

23:36 Totisesti minä sanon teille: tämä kaikki on tuleva tämän sukupolven päälle.

23:37 Jerusalem, Jerusalem, sinä, joka tapat profeetat ja kivität ne, jotka ovat sinun tykösi lähetetyt, kuinka usein minä olenkaan tahtonut koota sinun lapsesi, niinkuin kana kokoaa poikansa siipiensä alle! Mutta te ette ole tahtoneet.

23:38 Katso, 'teidän huoneenne on jäävä hyljätyksi.'

23:39 Sillä minä sanon teille: tästedes te ette näe minua, ennenkuin sanotte: 'Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen.'

24 LUKU

24:1 Ja Jeesus lähti ulos pyhäköstä ja meni pois; ja hänen opetuslapsensa tulivat hänen tykönsä näyttämään hänelle pyhäkön rakennuksia.

24:2 Niin hän vastasi ja sanoi heille: "Ettekö näe näitä kaikkia? Totisesti minä sanon teille: tähän ei ole jäävä kiveä kiven päälle, maahan jaottamatta."

24:3 Ja kun hän istui Öljymäellä, tulivat opetuslapset erikseen hänen tykönsä ja sanoivat: "Sano meille: milloin se tapahtuu, ja mikä on sinun tulemuksesi ja maailman

prophetat.

23:32 Niin tekin täyttäkää teidän isäinne määrää.

23:33 Te kärmeet, te kyykärmekten sikiät! kuinka te vältätte helvetin kadotuksen?

23:34 Sentähden, katso, minä lähetän teille prophetat, ja viisaat, ja kirjanoppineet; ja niistä te muutamat tapatte ja ristiinnaulitsette, ja muutamat te pieksätte teidän synagogissanne, ja vainootte kaupungista kaupunkiin.

23:35 Että teidän päällenne pitää tuleman kaikki vanhurskas veri, joka vuodatettu on maan päälle hamasta vanhurskaan Aabelin verestä niin Sakariaan, Barakiaan pojan vereen asti, jonka te tapoitte templin ja alttarin vaiheella.

23:36 Totisesti sanon minä teille: kaikki nämät pitää tuleman tämän suvun päälle.

23:37 Jerusalem, Jerusalem, sinä joka tapat prophetat ja kivillä surmaat ne, jotka sinun tykösi lähetetyt ovat! kuinka usein minä tahdoin koota sinun lapses, niinkuin kana kokoo poikansa siipeinsä alle? ja ette tahtoneet.

23:38 Katso, teidän huoneenne pitää teille jäämän kylmille.

23:39 Sillä minä sanon teille: ette suinkaan minua tästedes näe, siihenasti kuin te sanotte: kiitetty olkoon se, joka tulee Herran nimeen!

24 LUKU

24:1 Ja Jesus meni ulos ja läksi pois templistä, ja hänen opetuslapsensa tulivat osoittamaan hänelle templin rakennuksia.

24:2 Niin sanoi Jesus heille: ettekö te kaikkia näitä näe? Totisesti sanon minä teille: ei pidä tässä jätettämän kiveä kiven päälle, joka ei maahan jaoteta.

24:3 Mutta kuin hän istui Öljymäellä, menivät opetuslapset hänen tykönsä erinänsä ja sanoivat: sano meille: koska tämä tapahtuu, ja mikä sinun tulemises ja

lopun merkki?"

24:4 Silloin Jeesus vastasi ja sanoi heille:
"Katsokaa, ettei kukaan teitä eksytä.

24:5 Sillä monta tulee minun nimessäni
sanoen: 'Minä olen Kristus', ja he eksyttävät
monta.

24:6 Ja te saatte kuulla sotien melskettä ja
sanomia sodista; katsokaa, ettette peljästy.
Sillä näin täytyy tapahtua, mutta tämä ei
ole vielä loppu.

24:7 Sillä kansa nousee kansaa vastaan ja
valtakunta valtakuntaa vastaan, ja
nälänhätää ja maanjäristyksiä tulee monin
paikoin.

24:8 Mutta kaikki tämä on synnytystuskien
alkua.

24:9 Silloin teidät annetaan vaivaan, ja
teidä tapetaan, ja te joudutte kaikkien
kansojen vihattaviksi minun nimeni tähden.

24:10 Ja silloin monet lankeavat pois, ja he
antavat toisensa alttiiksi ja vihaavat toinen
toistaan.

24:11 Ja monta väärää profeettaa nousee,
ja he eksyttävät monta.

24:12 Ja sentähden, että laittomuus pääsee
valtaan, kylmenee useimpien rakkaus.

24:13 Mutta joka vahvana pysyy loppuun
asti, se pelastuu.

24:14 Ja tämä valtakunnan evankeliumi
pitää saarnattaman kaikessa maailmassa,
todistukseksi kaikille kansoille; ja sitten
tulee loppu.

24:15 Kun te siis näette hävityksen
kauhistuksen, josta on puhuttu profeetta
Danielin kautta, seisovan pyhässä paikassa
- joka tämän lukee, se tarkatkoon -

24:16 silloin ne, jotka Juudeassa ovat,
paetkoot vuorille;

24:17 joka on katolla, älköön astuko alas
noutamaan, mitä hänen huoneessansa on,

24:18 ja joka on pellolla, älköön palatko
takaisin noutamaan vaippaansa.

24:19 Voi raskaita ja imettäväisiä niinä
päivinä!

24:20 Mutta rukoilkaa, ettei teidän pakonne

maailman lopun merkki ollee?

24:4 Ja Jesus vastasi ja sanoi heille:
katsokaat, ettei kenkään teitä viettele.

24:5 Sillä monta tulevat minun nimeeni,
sanoen: minä olen Kristus! ja viettelevät
monta.

24:6 Niin te saatte kuulla sotia ja sanomia
sodista. Katsokaat, ettette peljästy; sillä
kaikki nämät pitää tapahtuman, mutta ei
vielä ole loppu.

24:7 Sillä kansan pitää kansaa vastaan
nouseman ja valtakunnan valtakuntaa
vastaan, ja tulee ruttotauti ja nälkä ja
maanjäristys moneen paikkaan.

24:8 Mutta kaikki nämät ovat murhetten
alku.

24:9 Silloin he ylönantavat teitä vaivaan ja
tappavat teidät, ja te tulette vihattavaksi
kaikilta pakanoilta minun nimeni tähden.

24:10 Ja silloin monta pahenevat, ja
keskenänsä pettävät toinen toisensa, ja
vihaavat toinen toistansa keskenänsä.

24:11 Ja monta väärää prophetaa
nousevat ja viettelevät monta.

24:12 Ja että vääräys saa vallan, niin
rakkaus monessa kylmenee.

24:13 Mutta joka vahvana pysyy loppuun
asti, se tulee autuaaksi.

24:14 Ja tämä valtakunnan evankeliumi
pitää saarnattaman kaikessa maailmassa,
kaikille pakanoille todistukseksi; ja silloin
tulee loppu.

24:15 Kuin te siis näette hävityksen
kauhistuksen, josta sanottu on Daniel
prophetan kautta, seisovan pyhässä siassa;
(joka tämän lukee, hän ymmärtäköön!)

24:16 Silloin ne, jotka Juudeassa ovat,
paetkoot vuorille.

24:17 Ja joka katon päällä on, älköön
astuko alas ottamaan jotakin huoneestansa.

24:18 Ja joka pellolla on, älköön palatko
vaatteitansa ottamaan.

24:19 Voi raskaita ja imettäväisiä niinä
päivinä!

24:20 Mutta rukoilkaat, ettei teidän

tapahtuisi talvella eikä sapattina.

24:21 Sillä silloin on oleva suuri ahdistus, jonka kaltaista ei ole ollut maailman alusta hamaan tähän asti eikä milloinkaan tule.

24:22 Ja ellei niitä päiviä olisi lyhennetty, ei mikään liha pelastuisi; mutta valittujen tähden ne päivät lyhennetään.

24:23 Jos silloin joku sanoo teille: 'Katso, täällä on Kristus', tahi: 'Tuolla', niin älkää uskoko.

24:24 Sillä vääriä kristuksia ja vääriä profeettoja nousee, ja he tekevät suuria tunnustekoja ja ihmeitä, niin että eksyttävät, jos mahdollista, valitutkin.

24:25 Katso, minä olen sen teille edeltä sanonut.

24:26 Sentähden, jos teille sanotaan: 'Katso, hän on erämaassa', niin älkää menkö sinne, tahi: 'Katso, hän on kammiossa', niin älkää uskoko.

24:27 Sillä niinkuin salama leimahtaa idästä ja näkyy hamaan länteen, niin on oleva Ihmisen Pojan tulemus.

24:28 Missä raato on, sinne kotkat kokoontuvat.

24:29 Mutta kohta niiden päivien ahdistuksen jälkeen aurinko pimenee, eikä kuu anna valoansa, ja tähdet putoavat taivaalta, ja taivaitten voimat järkkyvät.

24:30 Ja silloin Ihmisen Pojan merkki näkyy taivaalla, ja silloin kaikki maan sukukunnat parkuvat; ja he näkevät Ihmisen Pojan tulevan taivaan pilvien päällä suurella voimalla ja kirkkaudella.

24:31 Ja hän lähettää enkelinsä suuren pasunan pauhatessa, ja he kokoavat hänen valittunsa neljältä ilmalta, taivasten ääristä hamaan toisiin ääriin.

24:32 Mutta oppikaa viikunapuusta vertaus: kun sen oksa jo on tuore ja lehdet puhkeavat, niin te tiedätte, että kesä on lähellä.

24:33 Samoin te myös, kun näette tämän kaiken, tietäkää, että se on lähellä, oven

pakonne tapahtuisi talvella eikä sabbatina; 24:21 Sillä silloin pitää suuren vaivan oleman, jonka kaltaista ei ole ollut maailman alusta niin tähän asti, ei myös tule.

24:22 Ja ellei ne päivät olisi lyhennetyt, niin ei yksikään liha tulisi autuaaksi; mutta valittuin tähden pitää ne päivät lyhennettämän.

24:23 Silloin jos joku teille sanois: katso, tässä on Kristus taikka siellä! älkää uskoko.

24:24 Sillä väärät Kristukset ja väärät prophetat nousevat, ja tekevät suuria ihmeitä ja merkkejä: niin että myös, jos taitais tapahtua, valitutkin eksytettäisiin.

24:25 Katso, minä olen teille sen ennen sanonut.

24:26 Jos he siis teille sanovat: katso, hän on korvessa! niin älkää menkö ulos; katso, hän on kammiossa! älkää uskoko.

24:27 Sillä niinkuin pitkäisen tuli leimahtaa idästä ja näkyy hamaan länteen, niin on myös Ihmisen Pojan tulemus.

24:28 Sillä kussa raato on, siihen kotkat kokoontuvat.

24:29 Mutta kohta sen ajan vaivan jälkeen aurinko pimenee, ja kuu ei anna valoansa, ja tähden putoavat taivaasta, ja taivaan voimat pitää liikutettaman.

24:30 Ja silloin näkyy Ihmisen Pojan merkki taivaassa, ja silloin kaikki sukukunnat maassa parkuvat ja saavat nähdä Ihmisen Pojan tulevan taivaan pilvissä suurella voimalla ja kunnialla.

24:31 Ja hän lähettää enkelinsä suurella basunan äänellä, ja he kokoovat hänen valittunsa neljästä tuulesta, yhdestä taivasten äärestä niin toiseen.

24:32 Mutta oppikaat fikunapuusta vertaus: kuin sen oksa on tuores ja lehdet puhkeavat, niin te tiedätte suven läsnä olevan:

24:33 Niin myös te, kuin te näette nämät kaikki, tietäkää, että se on läsnä, oven

edessä.

24:34 Totisesti minä sanon teille: tämä sukupolvi ei katoa, ennenkuin kaikki nämä tapahtuvat.

24:35 Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät koskaan katoa.

24:36 Mutta siitä päivästä ja hetkestä ei tiedä kukaan, eivät taivasten enkelit, eikä myöskään Poika, vaan Isä yksin.

24:37 Sillä niinkuin oli Nooan päivinä, niin on Ihmisen Pojan tulemus oleva.

24:38 Sillä niinkuin ihmiset olivat niinä päivinä ennen vedenpaisumusta: söivät ja joivat, naivat ja naittivat, aina siihen päivään asti, jona Nooa meni arkkiin,

24:39 eivätkä tienneet, ennenkuin vedenpaisumus tuli ja vei heidät kaikki; niin on myös Ihmisen Pojan tulemus oleva.

24:40 Silloin on kaksi miestä pellolla; toinen korjataan talteen, ja toinen jätetään.

24:41 Kaksi naista on jauhamassa käsikivillä; toinen korjataan talteen, ja toinen jätetään.

24:42 Valvokaa siis, sillä ette tiedä, minä päivänä teidän Herranne tulee.

24:43 Mutta se tietäkää: jos perheenisäntä tietäisi, millä yövartiolla varas tulee, totta hän valvoisi, eikä sallisi taloonsa murtauduttavan.

24:44 Sentähden olkaa tekin valmiit, sillä sinä hetkenä, jona ette luule, Ihmisen Poika tulee.

24:45 Kuka siis on se uskollinen ja ymmärtäväinen palvelija, jonka hänen herransa on asettanut pitämään huolta palvelusväestään, antamaan heille ruokaa ajallansa?

24:46 Autuas se palvelija, jonka hänen herransa tullessaan havaitsee näin tekevän!

24:47 Totisesti minä sanon teille: hän asettaa hänet kaiken omaisuutensa hoitajaksi.

24:48 Mutta jos paha palvelija sanoo

edessä.

24:34 Totisesti sanon minä teille: ei suinkaan tämän sukukunnan pidä hukkuman ennen kuin kaikki nämät tapahtuvat.

24:35 Taivas ja maa pitää hukkuman, mutta minun sanani ei pidä suinkaan hukkaantumaa.

24:36 Vaan siitä päivästä ja hetkestä ei tiedä kenkään, ei taivaan enkelitkään, vaan minun Isäni yksinänsä.

24:37 Mutta niinkuin Noan ajat olivat, niin pitää myös Ihmisen Pojan tulemus oleman.

24:38 Sillä niinkuin he niinä päivinä vedenpaisumisen edellä olivat, söivät ja joivat, naivat ja huolivat, hamaan siihen päivään asti, jona Noa arkkiin sisälle meni,

24:39 Ja ei tietäneet ennen kuin vedenpaisumus tuli, ja otti pois kaikki: niin pitää myös Ihmisen Pojan tulemus oleman.

24:40 Silloin on kaksi kedolla: yksi otetaan ylös, ja toinen jätetään.

24:41 Kaksi jauhavat myllyssä: yksi otetaan ylös, ja toinen jätetään.

24:42 Valvokaat siis; sillä ette tiedä, millä hetkellä teidän Herranne on tuleva.

24:43 Mutta se tietäkää: jos perheenisäntä tietäis, millä hetkellä varas on tuleva, kaiketi hän valvoisi, eikä sallisi kaivaa huonettansa.

24:44 Sentähden olkaat te myös valmiit; sillä millä hetkellä ette luulekaan, tulee Ihmisen Poika.

24:45 Kuka siis on uskollinen ja toimellinen palvelija, jonka Herra pani perheensä päälle, antamaan heille ruokaa ajallansa?

24:46 Autuas on se palvelija, jonka Herra löytää niin tehneeksi, kuin hän tulee.

24:47 Totisesti sanon minä teille: hän panee hänen kaiken hyvyytensä päälle.

24:48 Mutta jos paha palvelija sanoo

sydämessään: 'Minun herrani viiptyy',

24:49 ja rupeaa lyömään
kanssapalvelijoitaan ja syö ja juo
juopuneiden kanssa,

24:50 niin sen palvelijan herra tulee
päivänä, jona hän ei odota, ja hetkenä,
jota hän ei arvaa,

24:51 ja hakkaa hänet kappaleiksi ja
määrää hänelle saman osan kuin
ulkokullatuille. Siellä on oleva itku ja
hammasten kiristys."

25 LUKU

25:1 "Silloin on taivasten valtakunta oleva
kymmenen neitsyen kaltainen, jotka ottivat
lamppunsa ja lähtivät ylkää vastaan.

25:2 Mutta viisi heistä oli tyhmää ja viisi
ymmärtäväistä.

25:3 Tyhmät ottivat lamppunsa, mutta eivät
ottaneet öljyä mukaansa.

25:4 Mutta ymmärtäväiset ottivat öljyä
astioihinsa ynnä lamppunsa.

25:5 Yljän viiptyessä tuli heille kaikille uni, ja
he nukkuivat.

25:6 Mutta yösydännä kuului huuto: 'Katso,
ylkä tulee! Menkää häntä vastaan.'

25:7 Silloin kaikki nämä neitsyet nousivat ja
laittoivat lamppunsa kuntoon.

25:8 Ja tyhmät sanoivat ymmärtäväsille:
'Antakaa meille öljyänne, sillä meidän
lamppumme sammuvat.'

25:9 Mutta ymmärtäväiset vastasivat ja
sanoivat: 'Emme voi, se ei riitä meille ja
teille. Menkää ennemmin myyjäin luo
ostamaan itsellenne.'

25:10 Mutta heidän lähdettyään ostamaan
ylkä tuli; ja ne, jotka olivat valmiit, menivät
hänen kanssansa häihin, ja ovi suljettiin.

25:11 Ja myöhemmin toisetkin neitsyet
tulivat ja sanoivat: 'Herra, Herra, avaa
meille!'

25:12 Mutta hän vastasi ja sanoi: 'Totisesti
minä sanon teille: minä en tunne teitä.'

25:13 Valvokaa siis, sillä ette tiedä päivää

sydämessänsä: minun Herrani viiptyy
tulemasta;

24:49 Ja rupee pieksämään leipäveljiänsä,
niin myös syömään ja juomaan juomarien
kanssa:

24:50 Niin sen palvelian Herra tulee sinä
päivänä, jona ei hän luulekaan, ja sillä
hetkellä, jolla ei hän tiedä.

24:51 Ja hän eroittaa hänen, ja antaa
hänelle osan ulkokullattuina kanssa: siellä
pitää oleman itku ja hammasten kiristys.

25 LUKU

25:1 Silloin pitää taivaan valtakunta oleman
kymmenen neitseen kaltainen, jotka ottivat
lamppunsa ja menivät ulos ylkää vastaan.

25:2 Mutta viisi heistä oli taitavaa, ja viisi
tyhmää.

25:3 Tyhmät ottivat lamppunsa, ja ei
ottaneet öljyä myötänsä;

25:4 Mutta taitavat ottivat öljyä astioihinsa,
ynnä lamppunsa kanssa.

25:5 Kuin ylkä viiptyi, tulivat he kaikki
uneliaiksi ja makasivat.

25:6 Mutta puoli-yönä tuli huuto: katso,
ylkä tulee, menkää ulos häntä vastaan.

25:7 Niin nousivat kaikki nämät neitseet ja
valmistivat lamppunsa.

25:8 Mutta tyhmät sanoivat taitaville:
antakaat meille öljyänne; sillä meidän
lamppumme sammuvat.

25:9 Niin vastasivat taitavat, sanoen: ei
suinkaan, ettei meiltä ja teiltä puuttuisi;
mutta menkää paremmin niiden tykö, jotka
myyvät, ja ostakaat itsellenne.

25:10 Mutta kuin he menivät ostamaan, tuli
ylkä. Ja jotka valmiit olivat, ne menivät
hänen kanssansa häihin, ja ovi suljettiin.

25:11 Viimein tulivat nekin toiset neitseet,
ja sanoivat: Herra, Herra, avaa meidän
eteemme.

25:12 Mutta hän vastasi ja sanoi: totisesti
sanon minä teille: en tunne minä teitä.

25:13 Valvokaat sentähden, sillä ette tiedä

ettekä hetkeä.

25:14 Sillä tapahtuu, niinkuin tapahtui, kun mies matkusti muille maille: hän kutsui palvelijansa ja uskoi heille omaisuutensa;

25:15 yhdelle hän antoi viisi leiviskää, toiselle kaksi ja kolmannelle yhden, kullekin hänen kykynsä mukaan, ja lähti muille maille.

25:16 Se, joka oli saanut viisi leiviskää, meni kohta ja asioitsi niillä ja voitti toiset viisi leiviskää.

25:17 Samoin kaksi leiviskää saanut voitti toiset kaksi.

25:18 Mutta yhden leiviskän saanut meni pois ja kaivoi kuopan maahan ja kätki siihen herransa rahan.

25:19 Pitkän ajan kuluttua näiden palvelijain herra palasi ja ryhtyi tilintekoon heidän kanssansa.

25:20 Silloin tuli se, joka oli saanut viisi leiviskää, ja toi toiset viisi leiviskää ja sanoi: 'Herra, viisi leiviskää sinä minulle uskoit, katso, toiset viisi leiviskää minä olen voittanut.'

25:21 Hänen herransa sanoi hänelle: 'Hyvä on, sinä hyvä ja uskollinen palvelija. Vähässä sinä olet ollut uskollinen, minä panen sinut paljon haltijaksi. Mene herrasi iloon.'

25:22 Myös se, joka oli saanut kaksi leiviskää, tuli ja sanoi: 'Herra, kaksi leiviskää sinä minulle uskoit, katso, toiset kaksi leiviskää minä olen voittanut.'

25:23 Hänen herransa sanoi hänelle: 'Hyvä on, sinä hyvä ja uskollinen palvelija. Vähässä sinä olet ollut uskollinen, minä panen sinut paljon haltijaksi. Mene herrasi iloon.'

25:24 Sitten myös se, joka oli saanut yhden leiviskän, tuli ja sanoi: 'Herra, minä tiesin sinut kovaksi mieheksi; sinä leikkaat sieltä, mihin et ole kylvänyt, ja kokoat sieltä, missä et ole eloa viskannut.'

25:25 Ja peloissani minä menin ja kätkin sinun leiviskäsi maahan; katso, tässä on

päivää eikä hetkeä, jona Ihmisen Poika tulee.

25:14 Sillä niinkuin ihminen matkusti kauvas ja kutsui palveliansa, ja antoi heille tavaransa:

25:15 Ja antoi yhdelle viisi leiviskää, toiselle kaksi ja kolmannelle yhden, jokaiselle varansa jälkeen: ja meni kohta matkaansa;

25:16 Niin meni se, joka viisi leiviskää oli ottanut, teki niillä kauppaa ja voitti toiset viisi leiviskää.

25:17 Niin myös se, joka kaksi oli ottanut, voitti myös toiset kaksi.

25:18 Mutta joka yhden oli ottanut, hän meni pois ja kaivoi maahan, ja kätki herransa rahan.

25:19 Niin pitkän ajan perästä tuli palveliain herra ja laski lukua heidän kanssansa.

25:20 Ja tuli se, joka oli ottanut viisi leiviskää, ja toi toiset viisi leiviskää, sanoen: herra, viisi leiviskää sinä annoit minulle, katso, minä olen toiset viisi leiviskää niillä voittanut.

25:21 Sanoi hänen herransa hänelle: hyvin, sinä hyvä ja uskollinen palvelia! vähän päällä sinä olit uskollinen, minä panen sinun paljon päälle: mene sinun herras iloon.

25:22 Niin tuli se, joka oli kaksi leiviskää ottanut, ja sanoi: herra, kaksi leiviskää sinä annoit minulle, katso, toiset kaksi olen minä niillä voittanut.

25:23 Sanoi hänen herransa hänelle: hyvin, sinä hyvä ja uskollinen palvelia! vähän päällä sinä olit uskollinen, minä panen sinun paljon päälle: mene sinun herras iloon.

25:24 Niin myös se tuli, joka yhden leiviskän oli ottanut, ja sanoi: herra, minä tiesin sinun kovaksi mieheksi: sinä niitä siitä, kuhunkas et kylvänyt, ja siitä sinä kokoot, kuhunka sinä et hajoittanut.

25:25 Ja minä peljäten menin pois ja kätkin sinun leiviskäs maahan: katso, tässä

omasi.'

25:26 Mutta hänen herransa vastasi ja sanoi hänelle: 'Sinä paha ja laiska palvelija! Sinä tiesit minun leikkaavan sieltä, mihin en ole kylvänyt, ja kokoavan sieltä, missä en ole viskannut.

25:27 Sinun olisi siis pitänyt jättää minun rahani rahanvaihtajille, niin minä tultuani olisin saanut omani takaisin korkoineen.

25:28 Ottakaa sentähden leiviskä häneltä pois ja antakaa sille, jolla on kymmenen leiviskää.

25:29 Sillä jokaiselle, jolla on, annetaan, ja hänellä on oleva yltäkyllin; mutta jolla ei ole, siltä otetaan pois sekin, mikä hänellä on.

25:30 Ja heittäkää tuo kelvoton palvelija ulos pimeyteen; siellä on oleva itku ja hammasten kiristys.'

25:31 Mutta kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan ja kaikki enkelit hänen kanssaan, silloin hän istuu kirkkautensa valtaistuimelle.

25:32 Ja hänen eteensä kootaan kaikki kansat, ja hän erottaa toiset toisista, niinkuin paimen erottaa lampaat vuohista.

25:33 Ja hän asettaa lampaat oikealle puolelleen, mutta vuohet vasemmalle.

25:34 Silloin Kuningas sanoo oikealla puolellaan oleville: 'Tulkaa, minun Isäni siunatut, ja omistakaa se valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti.

25:35 Sillä minun oli nälkä, ja te annoitte minulle syödä; minun oli jano, ja te annoitte minulle juoda; minä olin outo, ja te otitte minut huoneeseenne;

25:36 minä olin alaston, ja te vaatetitte minut; minä sairastin, ja te kävitte minua katsomassa; minä olin vankeudessa, ja te tulitte minun tyköni.'

25:37 Silloin vanhurskaat vastaavat hänelle sanoen: 'Herra, milloin me näimme sinut nälkäisenä ja ruokimme sinua, tai janoisena ja annoimme sinulle juoda?

25:38 Ja milloin me näimme sinut outona

on sinun omas.

25:26 Mutta hänen herransa vastasi ja sanoi hänelle: sinä paha ja laiska palvelija! jos tiesit minun siitä niittävän, kuhunka en minä kylvänyt, ja sieltä kokoovan, johonka en minä ole hajoittanut,

25:27 Niin sinun siis olisi tullut antaa minun rahani vaihettajille, ja minä tultuani olisin omani jälleen saanut kasvun kanssa.

25:28 Ottakaat siis häneltä leiviskä, ja antakaat sille, jolla on kymmenen leiviskää.

25:29 (Sillä jokaiselle, jolla on, pitää annettaman, ja hänellä pitää kyllä oleman; mutta jolla ei ole, sekin kuin hänellä on, pitää häneltä otettaman pois).

25:30 Ja heittäkää se kelvotoin palvelia ulkonaiseen pimeyteen: siellä pitää oleman itku ja hammasten kiristys.

25:31 Mutta kuin Ihmisen Poika tulee kunniassansa ja kaikki pyhät enkelit hänen kanssansa, silloin hän istuu kunniansa istuimella,

25:32 Ja hänen eteensä kootaan kaikki kansat. Ja hän eroittaa toiset toisistansa, niinkuin paimen eroittaa lampaat vuohista,

25:33 Ja asettaa lampaat tosin oikealle puolellensa, mutta vuohet vasemmalla.

25:34 Silloin sanoo kuningas niille, jotka hänen oikealla puolellansa ovat: tulkaat, minun Isäni siunatut, omistakaa se valtakunta, joka teille on valmistettu maailman alusta.

25:35 Sillä minä isosin, ja te ruokitte minun: minä janosin, ja te juotitte minun: minä olin outo, ja te minun huoneeseen otitte:

25:36 Alasti, ja te vaatetitte minun: sairaana, ja te opitte minua: minä olin vankina, ja te tulitte minun tyköni.

25:37 Silloin vanhurskaat häntä vastaavat ja sanovat: Herra, koska me näimme sinun isoovan, ja ruokimme sinun? taikka janoovan, ja annoimme sinun juoda?

25:38 Mutta koska me näimme sinun

ja otimme sinut huoneeseemme, tai alastonna ja vaatetimme sinut?

25:39 Ja milloin me näimme sinun sairastavan tai olevan vankeudessa ja tulimme sinun tykösi?'

25:40 Niin Kuningas vastaa ja sanoo heille: 'Totisesti minä sanon teille: kaikki, mitä olette tehneet yhdelle näistä minun vähimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.'

25:41 Sitten hän myös sanoo vasemmalla puolellaan oleville: 'Menkää pois minun tyköäni, te kirottut, siihen iankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleillensä.

25:42 Sillä minun oli nälkä, ja te ette antaneet minulle syödä; minun oli jano, ja te ette antaneet minulle juoda;

25:43 minä olin outo, ja te ette ottaneet minua huoneeseenne; minä olin alaston, ja te ette vaatettaneet minua; sairaana ja vankeudessa, ja te ette käyneet minua katsomassa.'

25:44 Silloin hekin vastaavat sanoen: 'Herra, milloin me näimme sinut nälkäisenä tai janoisena tai outona tai alastonna tai sairaana tai vankeudessa, emmekä sinua palvelleet?'

25:45 Silloin hän vastaa heille ja sanoo: 'Totisesti minä sanon teille: kaiken, minkä olette jättäneet tekemättä yhdelle näistä vähimmistä, sen te olette jättäneet tekemättä minulle.'

25:46 Ja nämä menevät pois iankaikkiseen rangaistukseen, mutta vanhurskaat iankaikkiseen elämään."

26 LUKU

26:1 Ja kun Jeesus oli lopettanut kaikki nämä puheet, sanoi hän opetuslapsillensa:

26:2 "Te tiedätte, että kahden päivän perästä on pääsiäinen; silloin Ihmisen Poika annetaan ristiinnaulittavaksi."

26:3 Silloin ylipapit ja kansan vanhimmat kokoontuivat Kaifas nimisen ylimmäisen

outona, ja huoneeseen otimme sinun? taikka alastoinna, ja vaatetimme sinua?

25:39 Eli koska me näimme sinun sairaana, taikka vankina, ja tulimme sinun tykösi?

25:40 Niin vastaa kuningas ja sanoo heille: totisesti sanon minä teille: sen minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähimmistä minun veljistäni, sen te teitte minulle.

25:41 Silloin hän myös sanoo niille, jotka vasemmalla ovat: menkää pois minun tyköäni, te kirottut, ijankaikkiseen tuleen, joka valmistettu on perkeleelle ja hänen enkeleillensä.

25:42 Sillä minä isosin, ja ette minua ruokkineet: minä janosin, ja ette minua juottaneet:

25:43 Minä olin outo, ja ette minua huoneeseen ottaneet: alaston, ja ette minua vaatettaneet: sairas ja vankina, ja ette minua oppineet.

25:44 Silloin nekin häntä vastaavat, sanoen: Herra, koska me näimme sinun isoovan, taikka janoovan, taikka outona, eli alastoinna, eli sairaana, taikka vankina, ja emme sinua palvelleet?

25:45 Silloin hän vastaa heitä, sanoen: totisesti sanon minä teille, mitä ette tehneet yhdelle näistä vähimmistä, sitä ette tehneet minulle.

25:46 Ja niiden pitää menemän ijankaikkiseen vaivaan, mutta vanhurskaat ijankaikkiseen elämään.

26 LUKU

26:1 Ja tapahtui, kuin Jeesus oli lopettanut kaikki nämät puheet, sanoi hän opetuslapsillensa:

26:2 Te tiedätte, että kahden päivän perästä tulee pääsiäinen, ja Ihmisen Poika ylönnetaan ristiinnaulittaa.

26:3 Silloin kokoontuivat pappein päämiehet ja kirjanoppineet ja kansan

papin palatsiin

26:4 ja neuvottelivat, kuinka ottaisivat Jeesuksen kiinni kavaluudella ja tappaisivat hänet.

26:5 Mutta he sanoivat: "Ei juhlan aikana, ettei syntyisi meteliä kansassa."

26:6 Kun Jeesus oli Betaniassa pitalisen Simonin asunnossa,

26:7 tuli hänen luoksensa nainen, mukanaan alabasteripullo täynnä kallisarvoista voidetta, minkä hän vuodatti Jeesuksen päähän hänen ollessaan aterialla.

26:8 Mutta sen nähdessään hänen opetuslapsensa närkästyivät ja sanoivat: "Mitä varten tämä haaskaus?"

26:9 Olisihan sen voinut myydä kalliista hinnasta ja antaa rahat köyhille."

26:10 Kun Jeesus sen huomasi, sanoi hän heille: "Miksi pahoitatte tämän naisen mieltä? Sillä hän teki hyvän työn minulle.

26:11 Köyhät teillä on aina keskuudessanne, mutta minua teillä ei ole aina.

26:12 Sillä kun hän valoi tämän voiteen minun ruumiilleni, teki hän sen minun hautaamistani varten.

26:13 Totisesti minä sanon teille: missä ikinä kaikessa maailmassa tätä evankeliumia saarnataan, siellä sekin, minkä hän teki, on mainittava hänen muistoksensa."

26:14 Silloin meni yksi niistä kahdestatoista, nimeltä Juudas Iskariot, ylipappien luo

26:15 ja sanoi: "Mitä tahdotte antaa minulle, niin minä saatan hänet teidän käsiinne?" Ja he maksoivat hänelle kolmekymmentä hopearahaa.

26:16 Ja siitä hetkestä hän etsi sopivaa tilaisuutta kavaltaaksensa hänet.

26:17 Mutta ensimmäisenä happamattoman leivän päivänä opetuslapset tulivat

vanhimmat ylimmäisen papin saliin, joka kutsuttiin Kaiphas.

26:4 Ja neuvoa pitivät, kuinka he Jeesuksen kavalluksella kiinniottaisivat ja tappaisivat.

26:5 Mutta he sanoivat, ei juhlapäivänä, ettei kansassa tule meteli.

26:6 Kun Jesus oli Betaniassa, spitaalisen Simonin huoneessa,

26:7 Tuli vaimo hänen tykönsä, jolla oli lasi kallista voidetta, ja kaasi sen hänen pänsä päälle atrioitessansa.

26:8 Mutta kuin hänen opetuslapsensa sen näkivät, närkästyivät he ja sanoivat: mihinkä kelpaa tämä haaskaus?

26:9 Sillä tämä voide olis kalliisti taittu myytää ja annettaa vaivaisille.

26:10 Mutta kuin Jesus sen ymmärsi, sanoi hän heille: mitä te vaivaatte tätä vaimoa? Sillä hän teki hyvän työn minun kohtaani.

26:11 Sillä teidän tykönänne ovat aina vaivaiset; mutta en minä teillä aina ole.

26:12 Sillä että hän kaasi sen voiteen minun ruumiini päälle, sen on hän tehnyt minun hautaamiseksi.

26:13 Totisesti sanon minä teille: kussa ikänä tämä evankeliumi saarnataan kaikessa maailmassa, niin tämä myös, minkä hän teki, pitää mainittaman hänen muistoksensa.

26:14 Silloin yksi kahdestatoistakymmenestä, joka kutsuttiin Juudas Iskariot, läksi pois pappein päämiesten tykö,

26:15 Ja sanoi: mitä te tahdotte minulle antaa, ja minä teille hänen saatan? Ja he määräisivät hänelle kolmekymmentä hopiapenninkiä.

26:16 Ja siitä ajasta etsi hän soveliasta aikaa pettäöksensä häntä.

26:17 Mutta ensimmäisen makian leivän päivänä tulivat opetuslapset Jeesuksen tykö,

Jeesuksen tykö ja sanoivat: "Mihin tahdot, että valmistamme pääsiäislampaan sinun syödäksesi?"

26:18 Niin hän sanoi: "Menkää kaupunkiin sen ja sen luo ja sanokaa hänelle: 'Opettaja sanoo: Minun aikani on lähellä; sinun luonasi minä syön pääsiäisaterian opetuslasteni kanssa.'"

26:19 Ja opetuslapset tekivät, niinkuin Jeesus oli heitä käsenyt, ja valmistivat pääsiäislampaan.

26:20 Ja kun ehtoo tuli, asettui hän aterialle kahdentoista opetuslapsensa kanssa.

26:21 Ja heidän syödessään hän sanoi: "Totisesti minä sanon teille: yksi teistä kavaltaa minut."

26:22 Silloin he tulivat kovin murheellisiksi ja rupesivat toinen toisensa perästä sanomaan hänelle: "Herra, en kai minä ole se?"

26:23 Hän vastasi ja sanoi: "Joka minun kanssani pisti kätensä vatiin, se kavaltaa minut."

26:24 Ihmisen Poika tosin menee pois, niinkuin hänestä on kirjoitettu, mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta Ihmisen Poika kavalletaan! Parempi olisi sille ihmiselle, että hän ei olisi syntynyt."

26:25 Niin Juudas, joka hänet kavalsi, vastasi ja sanoi: "Rabbi, en kai minä ole se?" Hän sanoi hänelle: "Sinäpä sen sanoit."

26:26 Ja heidän syödessään Jeesus otti leivän, siunasi, mursi ja antoi opetuslapsillensa ja sanoi: "Ottakaa ja syökää; tämä on minun ruumiini."

26:27 Ja hän otti maljan, kiitti ja antoi heille ja sanoi: "Juokaa tästä kaikki;

26:28 sillä tämä on minun vereni, liiton veri, joka monen edestä vuodatetaan syntien anteeksiantamiseksi.

26:29 Ja minä sanon teille: tästedes minä en juo tätä viinipuun antia, ennenkuin sinä päivänä, jona juon sitä uutena teidän kanssanne Isäni valtakunnassa."

sanoen hänelle: kussas tahdot, että meidän pitää sinulle valmistaman pääsiäislampaan syötää?

26:18 Niin hän sanoi: menkää kaupunkiin yhden tykö, ja sanokaat hänelle: Mestari sanoo: minun aikani on läsnä, sinun tykönäs tahdon minä pääsiäistä pitää minun opetuslasteni kanssa.

26:19 Ja opetuslapset tekivät niinkuin Jeesus oli heitä käsenyt, ja valmistivat pääsiäislampaan.

26:20 Mutta kuin ehtoo tuli, istui hän pöydän tykönä kahdentoistakymmenen kanssa.

26:21 Ja heidän syödessänsä sanoi hän: totisesti sanon minä teille: yksi teistä minun pettää.

26:22 Ja he tulivat sängen murheellisiksi, ja rupesi jokainen heistä sanomaan hänelle: Herra, lienenkö minä se?

26:23 Mutta hän vastasi ja sanoi: joka minun kanssani pistää kätensä vatiin, se pettää minun.

26:24 Ihmisen Poika tosin menee, niinkuin hänestä on kirjoitettu; mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta Ihmisen Poika petetään! parempi olisi sille ihmiselle ollut, jos ei hän olisi syntynyt.

26:25 Niin vastasi Juudas, joka hänen petti, ja sanoi: Mestari, olenko minä se? hän sanoi hänelle: sinäpä sen sanoit.

26:26 Mutta kuin he söivät, otti Jeesus leivän, ja kiitti, mursi ja antoi opetuslapsille, ja sanoi: ottakaa, syökää: tämä on minun ruumiini.

26:27 Ja hän otti kalkin, ja kiitti, antoi heille ja sanoi: juokaat tästä kaikki;

26:28 Sillä tämä on minun vereni, sen uuden Testamentin, joka monen tähden vuodatetaan syntein anteeksi antamiseksi.

26:29 Mutta minä sanon teille: en suinkaan minä silleen juo tästä viinapuun hedelmästä, siihen päivään asti kuin minä juon teidän kanssanne sen uuden minun

26:30 Ja veisattuaan kiitosvirren he lähtivät Öljymäelle.

26:31 Silloin Jeesus sanoi heille: "Tänä yönä te kaikki loukkaannutte minuun; sillä kirjoitettu on: 'Minä lyön paimenta, ja lauman lampaat hajotetaan.'

26:32 Mutta ylösnoustuani minä menen teidän edellänne Galileaan."

26:33 Niin Pietari vastasi ja sanoi hänelle: "Vaikka kaikki loukkaantuisivat sinuun, niin minä en koskaan loukkaannu."

26:34 Jeesus sanoi hänelle: "Totisesti minä sanon sinulle: tänä yönä, ennenkuin kukko laulaa, sinä kolmesti minut kiellät."

26:35 Pietari sanoi hänelle: "Vaikka minun pitäisi kuolla sinun kanssasi, en sittenkään minä sinua kiellä." Samoin sanoivat myös kaikki muut opetuslapset.

26:36 Sitten Jeesus tuli heidän kanssaan Getsemane nimiselle maatilalle; ja hän sanoi opetuslapsillensa: "Istukaa tässä, sillä aikaa kuin minä menen ja rukoilen tuolla."

26:37 Ja hän otti mukaansa Pietarin ja ne kaksi Sebedeuksen poikaa; ja hän alkoi murehtia ja tulla tuskaan.

26:38 Silloin hän sanoi heille: "Minun sieluni on syvästi murheellinen, kuolemaan asti; olkaa tässä ja valvokaa minun kanssani."

26:39 Ja hän meni vähän edemmäksi, lankesi kasvoilleen ja rukoili sanoen: "Isäni, jos mahdollista on, niin menkään minulta pois tämä malja; ei kuitenkaan niinkuin minä tahdon, vaan niinkuin sinä."

26:40 Ja hän tuli opetuslasten tykö ja tapasi heidät nukkumasta ja sanoi Pietarille: "Niin ette siis jaksaneet yhtä hetkeä valvoa minun kanssani!

26:41 Valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen; henki tosin on altis, mutta liha on heikko."

26:42 Taas hän meni pois toisen kerran ja rukoili sanoen: "Isäni, jos tämä malja ei voi mennä minun ohitseni, minun sitä juomattani, niin tapahtukoon sinun tahtosi."

Isäni valtakunnassa.

26:30 Ja kuin he olivat kiitosvirren veisanneet, menivät he ulos Öljymäelle.

26:31 Silloin sanoi Jesus heille: tänä yönä te kaikki pahenette minussa; sillä kirjoitettu on: minä lyön paimenta, ja lampaat laumasta pitää hajoitettaman.

26:32 Mutta sittenkuin minä nousen ylös, käyn minä teidän edellänne Galileaan.

26:33 Niin vastasi Pietari ja sanoi hänelle: jos vielä kaikki sinussa pahenisivat, en minä ikänä pahene.

26:34 Jesus sanoi hänelle: totisesti sanon minä sinulle: tänä yönä, ennenkuin kukko laulaa, kolmasti sinä minun kiellät.

26:35 Pietari sanoi hänelle: ja vaikka minun pitäis sinun kanssas kuoleman, en kiellä minä sinua. Niin sanoivat myös kaikki opetuslapset.

26:36 Silloin tuli Jesus heidän kanssansa kylään, jota kutsutaan Getsemaneksi, ja sanoi opetuslapsillensa: istukaat tässä, niinkauvan kuin minä menen ja rukoilen tuolla.

26:37 Ja hän otti tykönsä Pietarin ja kaksi Zebedeuksen poikaa, rupesi murehtimaan ja vapisemaan.

26:38 Niin sanoi Jesus helle: minun sieluni on suuresti murheissansa kuolemaan asti; olkaat tässä ja valvokaat minun kanssani.

26:39 Ja hän meni vähän taamma, lankesi kasvoillensa, rukoillen ja sanoen: minun Isäni! jos mahdollinen on, niin menkään pois minulta tämä kalkki: ei kuitenkaan niinkuin minä tahdon, mutta niinkuin sinä.

26:40 Ja hän tuli opetuslasten tykö, ja löysi heidät makaamasta, ja sanoi Pietarille: niin ette voineet yhtä hetkeä valvoa minun kanssani.

26:41 Valvokaat ja rukoilkaat, ettette kiusaukseen lankeaisi. Henki tosin on altis, mutta liha on heikko.

26:42 Taas meni hän toisen kerran ja rukoili, sanoen: minun Isäni! ellei tämä kalkki taida mennä pois minulta, muutoin jos en minä sitä juo, niin tapahtukoon

26:43 Ja tullessaan hän taas tapasi heidät nukkumasta, sillä heidän silmänsä olivat käyneet raukeiksi.

26:44 Ja hän jätti heidät, meni taas ja rukoili kolmannen kerran ja sanoi samat sanat uudestaan.

26:45 Sitten hän tuli opetuslasten tykö ja sanoi heille: "Te nukutte vielä ja lepäätte! Katso, hetki on lähellä, ja Ihmisen Poika annetaan syntisten käsiin.

26:46 Nouskaa, lähtekäämme; katso, se on lähellä, joka minut kavaltaa."

26:47 Ja katso, hänen vielä puhuessaan tuli Juudas, yksi niistä kahdestatoista, ja hänen kanssaan lukuisa joukko ylipappien ja kansan vanhinten luota miekat ja seipäät käsissä.

26:48 Ja se, joka hänet kavalsi, oli antanut heille merkin sanoen: "Se, jolle minä suuta annan, hän se on; ottakaa hänet kiinni."

26:49 Ja kohta hän meni Jeesuksen luo ja sanoi: "Terve, rabbi!" ja antoi hänelle suuta.

26:50 Niin Jeesus sanoi hänelle: "Ystäväni, mitä varten sinä tänne tulit?" Silloin he tulivat Jeesuksen luo, kävivät häneen käsiksi ja ottivat hänet kiinni.

26:51 Ja katso, eräs niistä, jotka olivat Jeesuksen kanssa, ojensi kätensä, veti miekkansa ja iski ylimmäisen papin palvelijaa ja sivalsi häneltä pois korvan.

26:52 Silloin Jeesus sanoi hänelle: "Pistä miekkasi tuppeen; sillä kaikki, jotka miekkaan tarttuvat, ne miekkaan hukkuvat.

26:53 Vai luuletko, etten voisi rukoilla Isääni, niin että hän lähettäisi heti minulle enemmän kuin kaksitoista legionaa enkeleitä?

26:54 Mutta kuinka silloin kävisivät toteen kirjoitukset, jotka sanovat, että näin pitää tapahtuman?"

26:55 Sillä hetkellä Jeesus sanoi joukolle: "Niinkuin ryöväriä vastaan te olette lähteneet minua miekoilla ja seipäillä vangitsemaan. Joka päivä minä olen istunut

sinun tahtos.

26:43 Ja hän tuli ja löysi taas heidät makaamasta; sillä heidän silmänsä olivat raskaat.

26:44 Ja hän jätti heidät, meni taas ja rukoili kolmannen kerran, ja sanoi entisen sanan.

26:45 Silloin hän tuli opetuslastensa tykö, ja sanoi heille: maatkaat vielä ja levätkää! katso, hetki on lähestynyt, ja Ihmisen Poika annetaan ylön syntisten käsiin.

26:46 Nouskaat, käykäämme: katso, se lähestyi, joka minun pettää.

26:47 Ja vielä hänen puhuessansa, katso, Juudas, yksi kahdestatoistakymmenestä, tuli ja hänen kanssansa paljo väkeä miekoilla ja seipäillä, pappein päämiehiltä ja kansan vanhimmilta.

26:48 Mutta se, joka hänen petti, oli antanut heille merkin, sanoen: kenenkä minä suuta annan, se on, kiinniottakaa häntä.

26:49 Ja hän astui kohta Jeesuksen tykö ja sanoi: terve, Rabbi! ja suuta antoi hänen.

26:50 Niin sanoi Jesus hänelle: ystäväni! mitä varten sinä tulit? Silloin he astuivat edes ja laskivat kätensä Jeesuksen päälle, ja ottivat hänen kiinni.

26:51 Ja katso, yksi niistä, jotka olivat Jeesuksen kanssa, ojensi kätensä, veti miekkansa, ja löi ylimmäisen papin palveliaa, ja hakkasi pois hänen korvansa.

26:52 Niin Jesus sanoi hänelle: pistä miekkas siallensa; sillä kaikki, jotka miekkaan rupeevat, ne miekkaan hukkuvat.

26:53 Taikka luuletkos, etten minä voisi vielä rukoilla minun Isääni, lähettämään minulle enemmän kuin kaksitoistakymmentä legiota enkeleitä?

26:54 Kuinka siis Raamattu täytetään, että niin pitää tapahtuman?

26:55 Sillä hetkellä sanoi Jesus joukolle: niinkuin ryövärin tykö te läksitte miekoilla ja seipäillä minua kiinniottamaan: minä istuin teidän tykönänne joka päivä, opettain

pyhäkössä opettamassa, ettekä ole ottaneet minua kiinni.

26:56 Mutta tämä kaikki on tapahtunut, että profeettain kirjoitukset kävisivät toteen." Silloin kaikki opetuslapset jättivät hänet ja pakenivat.

26:57 Mutta Jeesuksen kiinniottajat veivät hänet ylimmäisen papin, Kaifaan, eteen, jonne kirjanoppineet ja vanhimmat olivat kokoontuneet.

26:58 Ja Pietari seurasi häntä taampana ylimmäisen papin esipihaan asti; ja hän meni sinne ja istui palvelijain joukkoon nähdäksensä, kuinka lopulta kävisi.

26:59 Mutta ylipapit ja koko neuvosto etsivät väärää todistusta Jeesusta vastaan tappaaksensa hänet,

26:60 mutta eivät löytäneet, vaikka monta väärää todistajaa oli tullut esille. Mutta vihdoinkin tuli kaksi,

26:61 ja he sanoivat: "Tämä on sanonut: 'Minä voin hajottaa maahan Jumalan temppelin ja kolmessa päivässä sen rakentaa.'"

26:62 Silloin ylimmäinen pappi nousi ja sanoi hänelle: "Etkö vastaa mitään siihen, mitä nämä todistavat sinua vastaan?"

26:63 Mutta Jeesus oli vaiti. Niin ylimmäinen pappi sanoi hänelle: "Minä vannotan sinua elävän Jumalan kautta, että sanot meille, oletko sinä Kristus, Jumalan Poika."

26:64 Jeesus sanoi hänelle: "Sinäpä sen sanoit. Mutta minä sanon teille: tästedes te saatte nähdä Ihmisen Pojan istuvan Voiman oikealla puolella ja tulevan taivaan pilvien päällä."

26:65 Silloin ylimmäinen pappi repäisi vaatteensa ja sanoi: "Hän on pilkannut Jumalaa. Mitä me enää todistajia tarvitsemme? Katso, nyt kuulitte hänen pilkkaamisensa.

26:66 Miten teistä on?" He vastasivat

templissä, ja ette minua kiinniottaneet.

26:56 Mutta tämä on kaikki tapahtunut, että prophetain kirjoitukset täytettäisiin. Silloin kaikki opetuslapset jättivät hänen ja pakenivat.

26:57 Mutta ne, jotka Jeesuksen olivat kiinniottaneet, veivät hänen Kaiphaan, ylimmäisen papin, tykö, kussa kirjanoppineet ja vanhimmat olivat kokoontuneet.

26:58 Mutta Pietari seurasi häntä taampana hamaan ylimmäisen papin salin porstuaan, ja meni sisälle, ja istui palveliain sekaan, näkemään loppua.

26:59 Mutta pappein päämiehet ja vanhimmat ja kaikki raati etsivät väärää todistusta Jesusta vastaan, saadaksensa häntä tappa;

26:60 Ja ei löytäneet. Ja vaikka monta väärää todistajaa tuli, niin ei he sittenkään löytäneet. Mutta viimein tuli kaksi väärää todistajaa,

26:61 Ja sanoivat: tämä on sanonut: minä voin maahan jaottaa Jumalan templin, ja kolmena päivänä sen rakentaa ylös.

26:62 Ja pappein päämies nousi ja sanoi hänelle: etkös mitään vastaa, mitä nämä sinua vastaan todistavat?

26:63 Mutta Jesus oli ääneti. Ja pappein päämies vastasi ja sanoi hänelle: minä vannotan sinua elävän Jumalan kautta, että sanot meille, jos olet Kristus, Jumalan Poika.

26:64 Sanoi Jesus hänelle: sinäpä sen sanoit; kuitenkin sanon minä teille: tästedes pitää teidän näkemän Ihmisen Pojan istuvan voiman oikialla puolella ja tulevan taivaan pilvissä.

26:65 Silloin repäisi pappein päämies vaatteensa, sanoen: hän on pilkannut (Jumalaa); mitä me silleen todistajia tarvitsemme? Katso, nyt te kuulitte hänen pilkkansa.

26:66 Mitä te luulette? Mutta he vastasivat

sanoen: "Hän on vikapää kuolemaan."

26:67 Silloin he sylkivät häntä silmille ja löivät häntä nyrkillä kasvoihin; ja toiset sivalsivat häntä poskelle

26:68 ja sanoivat: "Profetoi meille, Kristus, kuka se on, joka sinua löi."

26:69 Mutta Pietari istui ulkopuolella esipihassa. Ja hänen luoksensa tuli muuan palvelijatar ja sanoi: "Sinäkin olit Jeesuksen, galilealaisen, seurassa."

26:70 Mutta hän kielsi kaikkien kuullen ja sanoi: "En ymmärrä, mitä sanot."

26:71 Ja kun hän oli mennyt ulos portille, näki hänet toinen nainen ja sanoi sielläoleville: "Tämäkin oli Jeesuksen, Nasaretilaisen, seurassa."

26:72 Ja taas hän kielsi valalla vannoen: "En tunne sitä miestä."

26:73 Vähän sen jälkeen tulivat ne, jotka siinä seisoivat, ja sanoivat Pietarille: "Totisesti, sinä myös olet yksi heistä, sillä kielimurteesikin ilmaisee sinut."

26:74 Silloin hän rupesi sadattelemaan ja vannomaan: "En tunne sitä miestä." Ja samassa lauloi kukko.

26:75 Niin Pietari muisti Jeesuksen sanat, jotka hän oli sanonut: "Ennenkuin kukko laulaa, sinä kolmesti minut kiellät." Ja hän meni ulos ja itki katkerasti.

27 LUKU

27:1 Mutta aamun koittaessa kaikki ylipapit ja kansan vanhimmat pitivät neuvoa Jeesusta vastaan tappaaksensa hänet;

27:2 ja he sitoivat hänet ja veivät pois ja antoivat hänet maaherran, Pilatuksen, käsiin.

27:3 Kun Juudas, hänen kavaltajansa, näki, että hänet oli tuomittu, silloin hän katui ja toi takaisin ne kolmekymmentä hopearahaa ylipapeille ja vanhimmille

27:4 ja sanoi: "Minä tein synnin, kun kavalsin viattoman veren." Mutta he

ja sanoivat: hän on vikapää kuolemaan.

26:67 Silloin he syljeskelivät hänen kasvoillensa ja löivät häntä poskelle, ja muutamat pieksivät häntä sauvoillansa.

26:68 Sanoen: arvaa meille, Kristus, kuka on, joka sinua löi?

26:69 Mutta Pietari istui ulkona salista, ja hänen tykönsä tuli yksi piika ja sanoi: sinä olit myös Jeesuksen kanssa Galileasta.

26:70 Mutta hän kielsi kaikkein edessä ja sanoi: en minä tiedä, mitäs sanot.

26:71 Kuin hän läksi ulos ovesta, näki hänen toinen piika ja sanoi niille, jotka siellä olivat: ja tämä oli Jeesuksen Natsaretilaisen kanssa.

26:72 Ja hän kielsi taas vannotulla valalla: en tunne minä sitä ihmistä.

26:73 Mutta vähän hetken perästä tulivat ne, jotka siellä seisoivat ja sanoivat Pietarille: totisesti olet sinä myös yksi heistä; sillä sinun puheeskin ilmoittaa sinun.

26:74 Niin hän rupesi itsiänsä sadattelemaan ja vannomaan: en tunne minä sitä ihmistä. Ja kohta kukko lauloi.

26:75 Niin Pietari muisti Jeesuksen sanan, joka oli hänelle sanonut: ennenkuin kukko laulaa, kolmasti sinä minun kiellät. Ja hän meni ulos ja itki katkerasti.

27 LUKU

27:1 Mutta kuin aamu tuli, pitivät kaikki pappein päämiehet ja kansan vanhimmat neuvoa Jeesusta vastaan, häntä kuolettaaksensa,

27:2 Ja sitoivat hänen, menivät pois ja ylönanttoivat hänen maaherralle Pontius Pilatukselle.

27:3 Kuin Juudas, joka hänen petti, näki hänen kuolemaan tuomituksi, katui hän, ja toi jälleen ne kolmekymmentä hopiapenninkiä pappein päämiehille ja vanhimmille,

27:4 Sanoen: minä pahasti tein, että minä petin viattoman veren. Mutta he sanoivat:

sanoivat: "Mitä se meihin koskee? Katso itse eteesi."

27:5 Ja hän viskasi hopearahat temppeliin, lähti sieltä, meni pois ja hirttäytyi.

27:6 Niin ylipapit ottivat hopearahat ja sanoivat: "Ei ole luvallista panna näitä temppelirahastoon, koska ne ovat veren hinta."

27:7 Ja neuvoteltuaan he ostivat niillä savenvalajan pellon muukalaisten hautausmaaksi.

27:8 Sentähden sitä peltoa vielä tänäkin päivänä kutsutaan Veripelloksi.

27:9 Silloin kävi toteen, mikä on puhuttu profeetta Jeremiaan kautta, joka sanoo: "Ja he ottivat ne kolmekymmentä hopearahaa, hinnan siitä arvioidusta miehestä, jonka he olivat israelilaisten puolesta arvioineet,

27:10 ja antoivat ne savenvalajan pellostä, niinkuin Herra oli minun kauttani käskenyt."

27:11 Mutta Jeesus seiso i maaherran edessä. Ja maaherra kysyi häneltä sanoen: "Oletko sinä juutalaisten kuningas?" Niin Jeesus sanoi: "Sinäpä sen sanot."

27:12 Ja kun ylipapit ja vanhimmat häntä syyttivät, ei hän mitään vastannut.

27:13 Silloin Pilatus sanoi hänelle: "Etkö kuule, kuinka paljon he todistavat sinua vastaan?"

27:14 Mutta hän ei vastannut yhteenkään hänen kysymykseensä, niin että maaherra suuresti ihmetteli.

27:15 Oli tapana, että maaherra juhlan aikana päästi kansalle yhden vangin irti, kenenkä he tahtoivat.

27:16 Ja heillä oli silloin kuuluisa vanki, jota sanottiin Barabbaaksi.

27:17 Kun he nyt olivat koolla, sanoi Pilatus heille: "Kummanko tahdotte, että minä teille päästän, Barabbaanko vai Jeesuksen, jota sanotaan Kristukseksi?"

27:18 Sillä hän tiesi, että he kateudesta olivat antaneet hänet hänen käsiinsä.

mitä meidän siihen tulee? katso itsiäs.

27:5 Ja hän heitti hopiapenningit templiin, läksi sieltä, meni pois ja hirtti itsensä.

27:6 Mutta pappein päämiehet ottivat hopiapenningit ja sanoivat: ei näitä sovi panna uhriarkkuun; sillä se on veren hinta.

27:7 Niin he pitivät neuvoa, ja ostivat niillä savenvalajan pellon, vierasten hautaamiseksi.

27:8 Sentähden se pelto on kutsuttu tähän päivään asti veripelloksi.

27:9 Silloin täytettiin se mikä sanottu oli Jeremias prophetalta, joka sanoo: ja he ottivat kolmekymmentä hopiapenninkiä, sen arvatun hinnan, jonka he arvasivat Israelin lapsilta,

27:10 Ja antoivat ne savenvalajan pellostä, niinkuin Herra on minun käskenyt.

27:11 Mutta Jesus seiso i maaherran edessä. Niin maaherra kysyi häneltä, sanoen: oletkos sinä Juudalaisten kuningas? Jesus sanoi hänelle: sinäpä sen sanot.

27:12 Ja kuin hänen päällensä kannettiin pappein päämiehiltä ja vanhimmilta, ei hän mitään vastannut.

27:13 Silloin sanoi Pilatus hänelle: etkös kuule, kuinka paljon he sinua vastaan todistavat?

27:14 Ja ei hän vastannut häntä yhtäkään sanaa, niin että maaherra suuresti ihmetteli.

27:15 Mutta juhlanä oli maaherra tottunut päästämään kansalle jonkun vangin irralle, jonka he tahtoivat.

27:16 Niin oli heillä silloin yksi kuuluisa vanki sidottuna, joka kutsuttiin Barabbas.

27:17 Kuin he siis koossa olivat, sanoi Pilatus heille: kumman te tahdotte, että minä päästän teille? Barabbaan, taikka Jeesuksen, joka kutsutaan Kristus?

27:18 Sillä hän tiesi, että he hänen kateuden tähden olivat antaneet ylö n.

27:19 Mutta kun hän istui tuomarinistuimella, lähetti hänen vaimonsa hänelle sanan: "Älä puutu siihen vanhurskaaseen mieheen, sillä minä olen tänä yönä unessa paljon kärsinyt hänen tähtensä."

27:20 Mutta ylipapit ja vanhimmat yllyttivät kansaa anomaan Barabbasta, mutta surmauttamaan Jeesuksen.

27:21 Ja maaherra puhui heille ja sanoi: "Kummanko näistä kahdesta tahdotte, että minä teille päästän?" Niin he sanoivat: "Barabbaan."

27:22 Pilatus sanoi heille: "Mitä minun sitten on tehtävä Jeesukselle, jota sanotaan Kristukseksi?" He sanoivat kaikki: "Ristiinnaulittakoon!"

27:23 Niin maaherra sanoi: "Mitä pahaa hän sitten on tehnyt?" Mutta he huusivat vielä kovemmin sanoen: "Ristiinnaulittakoon!"

27:24 Ja kun Pilatus näki, ettei mikään auttanut, vaan että meteli yhä yltyi, otti hän vettä ja pesi kätensä kansan nähden ja sanoi: "Viaton olen minä tämän miehen vereen. Katsokaa itse eteenne."

27:25 Niin kaikki kansa vastasi ja sanoi: "Tulkoon hänen verensä meidän päällemme ja meidän lastemme päälle."

27:26 Silloin hän päästi heille Barabbaan, mutta Jeesuksen hän ruoskitti ja luovutti ristiinnaulittavaksi.

27:27 Silloin maaherran sotamiehet veivät Jeesuksen mukanaan palatsiin ja keräsivät hänen ympärilleen koko sotilasjoukon.

27:28 Ja he riisuiivat hänet ja panivat hänen päällensä tulipunaisen vaipan

27:29 ja väänsivät orjantappuroista kruunun, panivat sen hänen päähänsä ja ruovon hänen oikeaan käteensä, polvistuivat hänen eteensä ja pilkkasivat häntä ja sanoivat: "Terve, juudalaisten kuningas!"

27:30 Ja he sylkivät häntä, ottivat ruovon ja löivät häntä päähän.

27:19 Mutta kuin hän tuomio-istuimelle istui, lähetti hänen emäntänsä hänen tykönsä, sanoen: älä sinä mitään tee sille vanhurskaalle; sillä minä olen paljon kärsinyt tänäpäpä unessani hänen tähtensä.

27:20 Mutta pappein päämiehet ja vanhimmat yllyttivät kansaa anomaan Barabbasta, mutta Jeesusta hukkaamaan.

27:21 Niin vastasi maaherra ja sanoi heille: kumman näistä kahdesta te tahdotte, että minä päästän teille? mutta he sanoivat: Barabbaan.

27:22 Pilatus sanoi heille: mitä siis minun pitää tekemän Jeesukselle, joka kutsutaan Kristus? Sanoivat he kaikki hänelle: ristiinnaulittakaan.

27:23 Niin sanoi maaherra: mitä hän pahaa teki? Mutta he huusivat sitä enemmän ja sanoivat: ristiinnaulittakaan.

27:24 Kuin Pilatus näki, ettei hän mitään auttaa taitanut, mutta enempi pauhina tuli, otti hän vettä ja pesi kätensä kansan edessä, sanoen: viatoin olen minä tämän vanhurskaan vereen: katsokaat itsiänne.

27:25 Ja kaikki kansa vastasi ja sanoi: hänen verensä tulkaan meidän päällemme ja lastemme päälle.

27:26 Silloin päästi hän heille Barabbaan; mutta Jeesuksen, kuin hän hänen ruoskinut oli, antoi hän ylönsä ristiinnaulittaa.

27:27 Silloin maaherran huovit veivät Jeesuksen raastupaan, ja kokosivat hänen tykönsä kaiken joukon.

27:28 Ja kuin he olivat hänen riisuneet, puettivat he hänen purpuraiseen kaapuun,

27:29 Ja tekivät orjantappuroista kruunun ja panivat hänen päähänsä ja ruovon hänen oikiaan käteensä, ja kumarsivat polviensa hänen edessänsä, pilkkasivat häntä ja sanoivat: terve, Juudalaisten kuningas!

27:30 Ja kuin he olivat sylkeneet hänen päällensä, ottivat he ruovon ja löivät häntä päähän.

27:31 Ja kun he olivat häntä pilkanneet, riisuivat he häneltä vaipan, pukivat hänet hänen omiin vaatteisiinsa ja veivät hänet pois ristiinnaulittavaksi.

27:32 Ja matkalla he tapasivat kyreneläisen miehen, jonka nimi oli Simon. Hänet he pakottivat kantamaan hänen ristiänsä.

27:33 Ja tultuaan paikalle, jota sanotaan Golgataksi - se on: pääkallon paikaksi -

27:34 he tarjosivat hänelle juotavaksi katkeralla nesteellä sekoitettua viiniä; mutta maistettuaan hän ei tahtonut sitä juoda.

27:35 Ja kun he olivat hänet ristiinnaulinneet, jakoivat he keskenään hänen vaatteensa heittäen niistä arpaa.

27:36 Sitten he istuutuivat ja vartioivat häntä siellä.

27:37 Ja he olivat panneet hänen päänsä yläpuolelle hänen syynsä julki, näin kirjoitettuna: "Tämä on Jeesus, juutalaisten kuningas."

27:38 Silloin ristiinnaulittiin hänen kanssansa kaksi ryöväriä, toinen oikealle ja toinen vasemmalle puolelle.

27:39 Ja ne, jotka kulkivat ohitse, herjasivat häntä, nyökyttivät päätänsä

27:40 ja sanoivat: "Sinä, joka hajotat maahan temppelin ja kolmessa päivässä sen rakennat, auta itseäsi, jos olet Jumalan Poika, ja astu alas ristiltä."

27:41 Samoin ylipapit ja kirjanoppineet ja vanhimmat pilkkasivat häntä ja sanoivat:

27:42 "Muita hän on auttanut, itseään ei voi auttaa. Onhan hän Israelin kuningas; astukoon nyt alas ristiltä, niin me uskomme häneen.

27:43 Hän on luottanut Jumalaan; vapahtakoon nyt Jumala hänet, jos on häneen mielistynyt; sillä hän on sanonut: 'Minä olen Jumalan Poika.'"

27:44 Ja samalla tavalla herjasivat häntä

27:31 Ja sittekuin he olivat häntä pilkanneet, riisuivat he häneltä kaapun, ja puettivat hänen omiin vaatteisiinsa, ja veivät hänen ristiinnaulittaa.

27:32 Mutta kuin he menivät ulos, löysivät he yhden miehen Kyrenistä, nimeltä Simon: sen he vaativat hänen ristiänsä kantamaan.

27:33 Ja tulivat siihen paikkaan, joka kutsutaan Golgata, se on: pääkallon paikka.

27:34 He antoivat hänelle etikkaa juoda sapella sekoitettua; ja kuin hän maisti, niin ei hän tahtonut juoda.

27:35 Mutta sitte kuin he olivat hänen ristiinnaulinneet, jakoivat he hänen vaatteensa ja heittivät arpaa, että täytettäisiin, mitä sanottu oli prophetan kautta; he ovat minun vaatteeni jakaneet, ja minun vaatteistani ovat he heittäneet arpaa.

27:36 Ja istuen he vartioitsivat häntä siinä.

27:37 Ja he panivat hänen päänsä päälle hänen syynsä kirjoitetun: TÄMÄ ON JESUS, JUUDALAISTEN KUNINGAS.

27:38 Silloin ristiinnaulittiin kaksi ryöväriä hänen kanssansa, yksi oikealle puolelle ja toinen vasemmalle.

27:39 Mutta ohitsekäyväiset pilkkasivat häntä, väntelivät päätänsä,

27:40 Ja sanoivat: sinä joka maahan jaotat Jumalan templin ja kolmena päivänä sen rakennat, auta itsiäs: jos olet Jumalan Poika, niin astu alas rististä.

27:41 Niin myös pappein päämiehet, kirjanoppineitten ja vanhimmiten kanssa, pilkkasivat häntä ja sanoivat:

27:42 Muita hän on auttanut, itsiänsä ei hän voi auttaa. Jos hän on Israelin kuningas, niin astukaan nyt alas rististä, niin me uskomme häneen.

27:43 Hän turvasi Jumalaan: päästäköön nyt hänen, jos hän mielistyy häneen. Sillä hän sanoi: Jumalan Poika minä olen.

27:44 Sitä myös ryövärit hänelle

ryöväritkin, jotka olivat ristiinnaulitut hänen kanssansa.

27:45 Mutta kuudennesta hetkestä alkaen tuli pimeys yli kaiken maan, ja sitä kesti hamaan yhdeksänteen hetkeen.

27:46 Ja yhdeksännen hetken vaiheilla Jeesus huusi suurella äänellä sanoen: "Eeli, Eeli, lama sabaktani?" Se on: Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?

27:47 Sen kuullessaan sanoivat muutamat niistä, jotka siinä seisoivat: "Hän huutaa Eliasta."

27:48 Ja kohta muuan heistä juoksi ja otti sienen, täytti sen hapanviinillä, pani sen ruovon päähän ja antoi hänelle juoda.

27:49 Mutta muut sanoivat: "Annas, katsokaamme, tuleeko Elias häntä pelastamaan."

27:50 Niin Jeesus taas huusi suurella äänellä ja antoi henkensä.

27:51 Ja katso, temppelin esirippu repesi kahtia ylhäältä alas asti, ja maa järisi, ja kalliot halkesivat,

27:52 ja haudat aukenivat, ja monta nukkuneiden pyhien ruumista nousi ylös.

27:53 Ja he lähtivät haudoistaan ja tulivat hänen ylösnousemisensa jälkeen pyhään kaupunkiin ja ilmestyivät monelle.

27:54 Mutta kun sadanpäämies ja ne, jotka hänen kanssaan vartioitsivat Jeesusta, näkivät maanjäristyksen ja mitä muuta tapahtui, peljästyivät he suuresti ja sanoivat: "Totisesti tämä oli Jumalan Poika.

27:55 Ja siellä oli monta naista, jotka olivat Galileasta seuranneet Jeesusta ja palvelleet häntä; he seisoivat taampana katselemassa.

27:56 Heidän joukossaan oli Maria Magdaleena ja Maria, Jaakobin ja Joosefin äiti, ja Sebedeuksen poikain äiti.

27:57 Mutta illan tultua saapui rikas mies, Arimatiasta kotoisin, nimeltä Joosef, joka hänkin oli Jeesuksen opetuslapsi.

soimasivat, jotka olivat ristiinnaulitut hänen kanssansa.

27:45 Mutta kuudennesta hetkestä hamaan yhdeksänteen asti oli pimiä kaikessa maassa.

27:46 Ja liki yhdeksättä hetkeä huusi Jesus suurella äänellä, sanoen: Eli, Eli, lamma sabaktani? se on: minun Jumalani, minun Jumalani, miksis minun ylenannoit?

27:47 Mutta muutamat niistä, jotka siinä seisoivat, kuin he sen kuulivat, sanoivat: Eliasta hän huutaa.

27:48 Ja kohta juoksi yksi heistä ja otti sienen, ja täytti sen etikalla, pani sen ruovon päähän, ja antoi hänen juoda.

27:49 Mutta muut sanoivat: pidäs, katsokaamme, jos Elias tulee häntä päästämään.

27:50 Niin Jesus taas huusi suurella äänellä, ja antoi henkensä.

27:51 Ja katso, templin esivaate repesi kahtia ylhäältä hamaan alas, ja maa järisi, ja kalliot halkesivat,

27:52 Ja haudat aukenivat, ja monta pyhain ruumista, jotka maanneet olivat, nousi ylös,

27:53 Ja läksivät ulos haudoista, hänen ylösnousemisensa jälkeen, tulivat pyhään kaupunkiin, ja ilmestyivät monelle.

27:54 Mutta kuin sadanpäämies ja ne, jotka hänen kanssansa olivat vartioitsemassa Jeesusta, näkivät maanjäristyksen ja ne, mitkä tapahtuivat, pelkäsivät he suuresti ja sanoivat: totisesti oli tämä Jumalan Poika.

27:55 Mutta siellä oli paljon vaimoja taampana katselemassa, jotka Jeesusta olivat seuranneet Galileasta, palvelleen häntä,

27:56 Joiden seassa oli Maria Magdalena, ja Maria Jakobin ja Joseen äiti, ja Sebedeuksen poikain äiti.

27:57 Mutta kuin ehto tuli, tuli yksi rikas mies Arimatiasta, jonka nimi oli Joseph, joka myös itse oli Jeesuksen opetuslapsi.

27:58 Hän meni Pilatuksen luo ja pyysi Jeesuksen ruumista. Silloin Pilatus käski antaa sen hänelle.

27:59 Ja Joosef otti ruumiin, kääri sen puhtaaseen liinavaatteeseen

27:60 ja pani sen uuteen hautakammioonsa, jonka oli hakkauttanut kallioon. Ja hän vieritti suuren kiven hautakammion ovelle ja lähti pois.

27:61 Ja siellä olivat Maria Magdaleena ja toinen Maria, jotka istuivat vastapäätä hautaa.

27:62 Seuraavana päivänä, joka oli valmistuspäivän jälkeinen, ylipapit ja fariseukset kokoontuivat Pilatuksen luo

27:63 ja sanoivat: "Herra, me muistamme sen villitsijän vielä eläessään sanoneen: 'Kolmen päivän kuluttua minä nousen ylös.'

27:64 Käske siis tarkasti vartioida hautaa kolmanteen päivään asti, etteivät hänen opetuslapsensa tulisi ja varastaisi häntä ja sanoisi kansalle: 'Hän nousi kuolleista', ja niin viimeinen villitys olisi pahempi kuin ensimmäinen."

27:65 Niin Pilatus sanoi heille: "Tuossa on vartijaväkeä, menkää, vartioikaa niin hyvin kuin taidatte."

27:66 Niin he menivät ja turvasivat haudan lukitsemalla kiven sinetillä ja asettamalla vartijat.

28 LUKU

28:1 Ja kun sapatti oli päättynyt ja viikon ensimmäisen päivän aamu koitti, tulivat Maria Magdaleena ja se toinen Maria katsomaan hautaa.

28:2 Ja katso, tapahtui suuri maanjäristys, sillä Herran enkeli astui alas taivaasta, tuli ja vieritti kiven pois ja istui sille.

28:3 Hän oli näöltään niinkuin salama, ja hänen vaatteensa olivat valkeat kuin lumi.

28:4 Ja häntä peljästyen vartijat vapisivat ja kävivät ikäänkuin kuolleiksi.

27:58 Tämä meni Pilatuksen tykö ja pyysi Jeesuksen ruumista. Silloin Pilatus käski annettaa ruumiin.

27:59 Ja kuin Joseph oli ruumiin ottanut, kääri hän sen puhtaasen liinaan,

27:60 Ja pani omaan uuteen hautaansa, jonka hän oli hakannut kallioon, ja vieritti suuren kiven haudan ovelle, ja meni pois.

27:61 Silloin olivat siellä Maria Magdalena ja toinen Maria, ja istuivat haudan kohdalla.

27:62 Mutta toisena päivänä valmistuksen päivästä kokoontuivat pappein päämiehet ja Pharisealaiset Pilatuksen tykö,

27:63 Sanoen: herra, me muistamme sen vietteliän sanoneen eläissänsä: kolmen päivän perästä minä nousen.

27:64 Käske siis varjeltaa hautaa kolmanteen päivään asti, ettei hänen opetuslapsensa tulisi yöllä ja varastaisi häntä, ja sanoisi kansalle: hän nousi kuolleista: ja niin jälkimäinen villitys tulee pahemmaksi kuin ensimmäinen.

27:65 Pilatus sanoi heille: teillä on vartiat: menkää, vartioitkaat niinkuin te tiedätte.

27:66 Mutta he menivät pois, ja vahvistivat haudan vartiain kanssa, ja lukitsivat kiven sinetillänsä.

28 LUKU

28:1 Mutta sabbatin päivän lopulla, joka rupesi valaisemaan toista sabbattia, tuli Maria Magdalena ja toinen Maria katsomaan hautaa.

28:2 Ja katso, suuri maanjäristys tapahtui; sillä Herran enkeli astui alas taivaasta, tuli ja vieritti kiven ovelta, ja istui sen päälle.

28:3 Ja hän oli nähdä niinkuin pitkäisen tuli ja hänen vaatteensa olivat valkiat niinkuin lumi.

28:4 Mutta hänen pelvostansa hämmästyivät vartiat ja tulivat niinkuin he olisivat kuolleet.

28:5 Mutta enkeli puhutteli naisia ja sanoi heille: "Älkää te peljätkö; sillä minä tiedän teidän etsivän Jeesusta, joka oli ristiinnaulittu.

28:6 Ei hän ole täällä, sillä hän on noussut ylös, niinkuin hän sanoi. Tulkaa, katsokaa paikkaa, jossa hän on maannut.

28:7 Ja menkää kiiruusti ja sanokaa hänen opetuslapsillensa, että hän on noussut kuolleista. Ja katso, hän menee teidän edellänne Galileaan; siellä te saatte hänet nähdä. Katso, minä olen sen teille sanonut."

28:8 Ja he menivät kiiruusti haudalta peloissaan ja suuresti iloiten ja juoksivat viemään sanaa hänen opetuslapsillensa.

28:9 Mutta katso, Jeesus tuli heitä vastaan ja sanoi: "Terve teille!" Ja he menivät hänen tykönsä, syleilivät hänen jalkojaan ja kumartaen rukoilivat häntä.

28:10 Silloin Jeesus sanoi heille: "Älkää peljätkö; menkää ja viekää sana minun veljilleni, että he menisivät Galileaan: siellä he saavat minut nähdä."

28:11 Mutta heidän mennessään, katso, muutamat vartijaväestä tulivat kaupunkiin ja ilmoittivat ylipapeille kaikki, mitä oli tapahtunut.

28:12 Ja nämä kokoontuivat vanhinten kanssa ja pitivät neuvoa ja antoivat sotamiehille runsaat rahat

28:13 ja sanoivat: "Sanokaa, että hänen opetuslapsensa tulivat yöllä ja veivät hänet varkain meidän nukkuessamme.

28:14 Ja jos tämä tulee maaherran korviin, niin me lepytämme hänet ja toimitamme niin, että saatte olla huoletta."

28:15 Niin he ottivat rahat ja tekivät, niinkuin heitä oli neuvottu. Ja tätä puhetta on levitetty juutalaisten kesken, ja sitä kerrotaan vielä tänäkin päivänä.

28:16 Ja ne yksitoista opetuslasta vaelsivat Galileaan sille vuorelle, jonne Jeesus oli käskenyt heidän mennä.

28:5 Mutta enkeli vastasi ja sanoi vaimoille: älkää peljätkö, sillä minä tiedän teidän etsivän ristiinnaulittua Jesusta.

28:6 Ei hän ole tässä; sillä hän nousi ylös, niinkuin hän sanoi. Tulkaat, katsokaat sias, kuhunka Herra pantu oli.

28:7 Ja menkää pian ja sanokaat hänen opetuslapsillensa, että hän nousi kuolleista. Ja katso, hän menee teidän edellänne Galileaan: siellä teidän pitää hänen näkemän, katso, minä sen teille sanoin.

28:8 Ja he menivät nopiasti haudalta suurella pelvolla ja ilolla, ja juoksivat ilmoittamaan hänen opetuslapsillensa.

28:9 Mutta heidän mennessänsä ilmoittamaan hänen opetuslapsillensa, katso, niin tuli Jeesus heitä vastaan ja sanoi: terve teille! Niin he tulivat ja rupesivat hänen jalkoihinsa, ja kumartaen rukoilivat häntä.

28:10 Silloin sanoi Jeesus heille: älkää peljätkö! menkää, ilmoittakaat minun veljilleni, että he menisivät Galileaan: siellä he saavat minun nähdä.

28:11 Mutta kuin he menivät pois, katso, niin tulivat muutamat vartioista kaupunkiin ja ilmoittivat ylimmäisille papeille kaikki, mitä tapahtunut oli.

28:12 Niin he kokoontuivat vanhimpain kanssa, ja neuvoa pitivät, ja antoivat sotamiehille paljon rahaa,

28:13 sanoen: sanokaat, että hänen opetuslapsensa tulivat yöllä ja varastivat hänen meidän maatessamme.

28:14 Ja jos se tulee maaherran korville, niin me tahdomme hänen lepyttää ja saattaa teidät suruttomaksi.

28:15 Ja he ottivat rahan, ja tekivät niinkuin he olivat opetetut. Ja tämä puhe on ääneksi otettu Juudalaisten seassa hamaan tähän päivään asti.

28:16 Mutta ne yksitoistakymmentä opetuslasta menivät Galileaan, sille mäelle, jonka Jeesus oli heille määrännyt.

28:17 Ja kun he näkivät hänet, niin he kumartaen rukoilivat häntä, mutta muutamat epäilivät.

28:18 Ja Jeesus tuli heidän tykönsä ja puhui heille ja sanoi: "Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä.

28:19 Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen

28:20 ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käsenyt teidän pitää. Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti."

EVANKELIUMI MARKUKSEN MUKAAN

1 LUKU

1:1 Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan, evankeliumin alku.

1:2 Niinkuin on kirjoitettuna profeetta Esaiaan kirjassa: "Katso, minä lähetän enkelini sinun edelläsi, ja hän on valmistava sinun tiesi."

1:3 "Huutavan ääni kuuluu erämaassa: 'Valmistakaa Herralle tie, tehkää polut hänelle tasaisiksi'",

1:4 niin Johannes Kastaja saarnasi erämaassa parannuksen kastetta syntien anteeksisaamiseksi.

1:5 Ja koko Juudean maa ja kaikki jerusalemlaiset vaelsivat hänen tykönsä, ja hän kastoi heidät Jordanin virrassa, kun he tunnustivat syntinsä.

1:6 Ja Johanneksella oli puku kamelinkarvoista ja vyötäisillään nahkavyö; ja hän söi heinäsiirakoita ja metsähunajaa.

1:7 Ja hän saarnasi sanoen: "Minun jälkeeni tulee minua väkevämpi, jonka kengänpaulaa minä en ole kelvoinen maahan kumartuneena päästämään.

1:8 Minä kastan teidät vedellä, mutta hän kastaa teidät Pyhällä Hengellä."

1:9 Ja niinä päivinä Jeesus tuli Galilean Nasaretista, ja Johannes kastoi hänet

28:17 Ja kuin he näkivät hänen, kumarsivat he häntä, mutta muutamat epäilivät.

28:18 Ja Jeesus tuli ja puhutteli heitä, sanoen: minulle on annettu kaikki voima taivaassa ja maan päällä.

28:19 Menkää siis ja opettakaa kaikkea kansaa, ja kastakaa heitä nimeen Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen,

28:20 Ja opettakaa heitä pitämään kaikki, mitä minä olen teille käsenyt. Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä, maailman loppuun asti. Amen!

PYHÄN MARKUKSEN EVANKELIUMI

1 LUKU

1:1 Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan, evankeliumin alku.

1:2 Niinkuin prophetaissa kirjoitettu on: katso, minä lähetän minun enkelini sinun kasvois eteen, joka on valmistava sinun ties sinun etees.

1:3 Huutavan ääni on korvessa: valmistakaa Herran tietä, tehkää hänen polkunsä oikiaksi.

1:4 Johannes kasti korvessa ja saarnasi parannuksen kastetta syntein anteeksi antamiseksi.

1:5 Ja hänen tykönsä meni ulos koko Juudean maakunta ja Jerusalemin asuvaset, ja kastettiin kaikki häneltä Jordanin virrassa, tunnustain syntinsä.

1:6 Ja Johannes oli puetettu kamelin karvoilla, ja ympäri hänen suoliansa oli hihnainen vyö, ja söi heinäsiirakoita ja metsähunajaa,

1:7 Ja saarnasi, sanoen: se tulee minun jälkeeni, joka on minua väkevämpi, jonka en minä ole kelvoinen kumarruksissa kenkään rihmaa päästämään.

1:8 Minä tosin kastan teitä vedellä; mutta hän kastaa teitä Pyhällä Hengellä.

1:9 Ja tapahtui niinä päivinä, että Jeesus tuli Galilean Natsaretista ja kastettiin

Jordanissa.

1:10 Ja heti, vedestä noustessaan, hän näki taivasten aukeavan ja Hengen niinkuin kyyhkysen laskeutuvan häneen.

1:11 Ja taivaista tuli ääni: "Sinä olet minun rakas Poikani; sinuun minä olen mielistynyt."

1:12 Kohta sen jälkeen Henki ajoi hänet erämaahan.

1:13 Ja hän oli erämaassa neljäkymmentä päivää, ja saatana kiusasi häntä, ja hän oli petojen seassa; ja enkelit tekivät hänelle palvelusta.

1:14 Mutta sittenkuin Johannes oli pantu vankeuteen, meni Jeesus Galileaan ja saarnasi Jumalan evankeliumia

1:15 ja sanoi: "Aika on täyttynyt, ja Jumalan valtakunta on tullut lähelle; tehkää parannus ja uskokaa evankeliumi."

1:16 Ja kulkiessaan Galilean järven rantaa hän näki Simonin ja Andreaan, Simonin veljen, heittävän verkkoa järveen; sillä he olivat kalastajia.

1:17 Ja Jeesus sanoi heille: "Seuratkaa minua, niin minä teen teistä ihmisten kalastajia."

1:18 Kohta he jättivät verkot ja seurasivat häntä.

1:19 Ja käytyään siitä vähän eteenpäin hän näki Jaakobin, Sebedeuksen pojan, ja Johanneksen, hänen veljensä, heidätkin venheessä, laittamassa verkkojaan kuntoon.

1:20 Ja kohta hän kutsui heidät; ja he jättivät isänsä, Sebedeuksen, palkkalaisineen venheeseen ja lähtivät seuraamaan häntä.

1:21 Ja he saapuivat Kapernaumiin; ja hän meni kohta sapattina synagoogaan ja opetti.

1:22 Ja he olivat hämmästyksissään hänen opetuksestansa, sillä hän opetti heitä niinkuin se, jolla valta on, eikä niinkuin kirjanoppineet.

1:23 Ja heidän synagoogassaan oli juuri

Johannekselta Jordanissa.

1:10 Ja kohta kuin hän astui vedestä ylös, näki hän taivaat aukenevan ja Hengen tulevan alas hänen päällensä niinkuin kyyhkysen,

1:11 Ja ääni tuli taivaasta: sinä olet minun rakas Poikani, johonka minä mielistyin.

1:12 Ja Henki ajoi hänen kohta korpeen.

1:13 Ja hän oli siellä korvessa neljäkymmentä päivää, ja kiusattiin perkeleeltä, ja oli petoin seassa; ja enkelit palvelivat häntä.

1:14 Mutta sitte kuin Johannes oli vankiuteen annettu ylös, tuli Jesus Galileaan, saarnaten Jumalan valtakunnan evankeliumia,

1:15 Ja sanoi: aika on täytetty, ja Jumalan valtakunta on lähestynyt: tehkää parannus ja uskokaaat evankeliumi.

1:16 Ja kuin hän käveli Galilean meren tykönä, näki hän Simonin ja Andreaksen hänen veljensä laskevan verkkoa mereen: (sillä he olivat kalamiehet:)

1:17 Ja Jesus sanoi heille: seuratkaa minua, ja minä teen teidät, että te tulette ihmisten kalamiehiksi.

1:18 Ja he jättivät kohta verkkonsa ja seurasivat häntä.

1:19 Ja kuin hän sieltä vähää edemmä kävi, näki hän Jakobin Zebedeuksen pojan ja Johanneksen, hänen veljensä, parantavan venheessä verkkojansa.

1:20 Ja hän kutsui kohta heitä. Ja he jättivät isänsä Zebedeuksen venheeseen palkollisten kanssa, ja seurasivat häntä.

1:21 Ja he menivät sisälle Kapernaumiin; ja hän meni kohta lepopäivinä synagoogaan, ja opetti.

1:22 Ja he hämmästyivät hänen opetustansa; sillä hän opetti heitä voimallisesti, ja ei niinkuin kirjanoppineet.

1:23 Ja heidän synagogassansa oli ihminen

silloin mies, jossa oli saastainen henki; ja se huusi

1:24 sanoen: "Mitä sinulla on meidän kanssamme tekemistä, Jeesus Nasaretilainen? Oletko tullut meitä tuhoamaan? Minä tunnen sinut, kuka olet, sinä Jumalan Pyhä."

1:25 Niin Jeesus nuhteli sitä sanoen: "Vaikene ja lähde hänestä."

1:26 Ja saastainen henki kouristi häntä ja lähti hänestä huutaen suurella äänellä.

1:27 Ja he hämmästyivät kaikki, niin että kyselivät toisiltaan sanoen: "Mitä tämä on? Uusi, voimallinen oppi! Hän käskee saastaisia henkiäkin, ja ne tottelevat häntä."

1:28 Ja hänen maineensa levisi kohta koko ympäristöön, kaikkialle Galileaan.

1:29 Ja tultuaan ulos synagoogasta he menivät kohta Simonin ja Andreaan taloon Jaakobin ja Johanneksen kanssa.

1:30 Ja Simonin anoppi makasi sairaana kuumeessa, ja kohta he puhuivat hänestä Jeesukselle.

1:31 Ja hän meni hänen luoksensa ja nosti hänet ylös, tarttuen hänen käteensä; ja kuume lähti hänestä, ja hän palveli heitä.

1:32 Mutta illan tultua, kun aurinko oli laskenut, tuotiin hänen tykönsä kaikki sairast ja riivatut,

1:33 ja koko kaupunki oli koolla oven edessä.

1:34 Ja hän paransi monta, jotka sairastivat moninaisia tauteja, ja paljon riivaajia hän ajoi ulos eikä sallinut riivaajien puhua, koska ne tunsivat hänet.

1:35 Ja varhain aamulla, kun vielä oli pimeää, hän nousi, lähti ulos ja meni autioon paikkaan; ja siellä hän rukoili.

1:36 Mutta Simon ja ne, jotka olivat hänen kanssaan, riensivät hänen jälkeensä;

1:37 ja löydettyään hänet he sanoivat

riivattu saastaiselta hengeltä, ja hän huusi,

1:24 Sanoen: voi, mitä meidän on sinun kanssas, Jesus Natsarealainen! tulitkos meitä hukuttamaan? Minä tunnen sinun, kukas olet, Jumalan pyhä.

1:25 Ja Jesus nuhteli häntä, sanoen: vaikene ja mene ulos hänestä.

1:26 Ja kuin se saastainen henki repäisi häntä ja huusi suurella äänellä, niin hän läksi ulos hänestä.

1:27 Ja he hämmästyivät kaikki, niin että he kyselivät keskenänsä, sanoen: mitä tämä on? mikä uusi oppi tämä on? Sillä hän käskee myös voimalla saastaisia henkiä, ja he kuulevat häntä.

1:28 Ja hänen sanomansa kuului kohta ympäri kaiken Galilean lähimaakunnan.

1:29 Ja he menivät kohta ulos synagogasta ja tulivat Simonin ja Andreaksen huoneeseen, Jakobin ja Johanneksen kanssa.

1:30 Mutta Simonin anoppi makasi vilutaudissa, ja he sanoivat hänestä kohta hänelle.

1:31 Ja hän meni ja nosti häntä, ja rupesi hänen käteensä, ja vilutauti jätti hänen kohta; ja hän palveli heitä.

1:32 Mutta ehtona, kuin aurinko laski, toivat he hänen tykönsä kaikkinaisia sairaita ja perkeleiltä riivatuita,

1:33 Ja koko kaupunki tuli kokoon oven eteen.

1:34 Ja hän paransi monta, jotka sairastivat moninaisia tauteja, ja hän ajoi ulos paljon perkeleitä, eikä sallinut perkeleiden puhua; sillä he tunsivat hänen.

1:35 Ja huomeneltain sangen varhain ennen päivää, kuin hän nousi, meni hän ulos. Ja Jesus meni erinäiseen asiaan ja rukoili siellä.

1:36 Ja Simon riensi hänen perässänsä ja ne jotka hänen kanssansa olivat.

1:37 Ja kuin he löysivät hänen, sanoivat

hänelle: "Kaikki etsivät sinua."

1:38 Ja hän sanoi heille: "Menkäämme muualle, läheisiin kyliin, että minä sielläkin saarnaisin, sillä sitä varten minä olen tullut."

1:39 Ja hän meni ja saarnasi heidän synagogissaan koko Galileassa ja ajoi ulos riivaajat.

1:40 Ja hänen tykönsä tuli pitalinen mies, rukoili häntä, polvistui ja sanoi hänelle: "Jos tahdot, niin sinä voit minut puhdistaa."

1:41 Niin Jeesuksen kävi häntä sääliksi, ja ojentaen kätensä hän kosketti häntä ja sanoi hänelle: "Minä tahdon; puhdistu."

1:42 Ja kohta pitali lähti hänestä, ja hän puhdistui.

1:43 Ja varoittaen häntä ankarasti hän laski hänet heti menemään

1:44 ja sanoi hänelle: "Katso, ettet puhu tästä kenellekään mitään, vaan mene ja näytä itsesi papille ja uhraa puhdistumisestasi se, minkä Mooses on säätänyt, todistukseksi heille."

1:45 Mutta mentyään pois tämä rupesi laajalti julistamaan ja asiasta tietoa levittämään, niin ettei Jeesus enää saattanut julkisesti mennä kaupunkeihin, vaan oleskeli niiden ulkopuolella autioissa paikoissa; ja kaikkialta tultiin hänen tykönsä.

2 LUKU

2:1 Ja muutamien päivien perästä hän taas meni Kapernaumiin; ja kun kuultiin hänen olevan kotona,

2:2 kokoontui paljon väkeä, niin etteivät he enää mahtuneet oven edustallekaan. Ja hän puhui heille sanaa.

2:3 Ja he tulivat tuoden hänen tykönsä halvattua, jota kantamassa oli neljä miestä.

2:4 Ja kun he väentungokselta eivät päässeet häntä tuomaan hänen tykönsä, purkivat he katon siltä kohdalta, missä hän

he hänelle: jokainen etsii sinua.

1:38 Ja hän sanoi heille: menkäämme lähimmäisiin kyliin, että minä sielläkin saarnaisin; sillä sitä varten olen minä tullut.

1:39 Ja hän saarnasi heidän synagogissansa, koko Galileassa, ja ajoi ulos perkeleitä.

1:40 Ja hänen tykönsä tuli spitalinen, rukoili häntä, lankesi polvillensa hänen eteensä ja sanoi hänelle: jos sinä tahdot, niin sinä voit minun puhdistaa.

1:41 Ja Jesus armahti häntä ja ojensi kätensä, rupesi häneen ja sanoi hänelle: minä tahdon, ole puhdas.

1:42 Ja kuin hän sen oli sanonut, niin spitali läksi hänestä kohta pois, ja hän tuli puhtaaksi.

1:43 Ja Jesus haasti häntä, ja lähetti hänen kohta pois tykönsä,

1:44 ja sanoi hänelle: katso, ettes kellenkään mitään sano, mutta mene, osoita itses papille ja uhraa puhdistukses edestä ne, mitkä Mooses käskee, heille todistukseksi.

1:45 Mutta kuin hän meni ulos, rupesi hän paljon saarnaamaan ja ilmoittamaan sitä asiaa, niin ettei hän sitte taitanut julkisesti kaupunkiin mennä; mutta oli ulkona erinäisissä paikoissa, ja joka taholta tultiin hänen tykönsä.

2 LUKU

2:1 Ja taas muutamain päivain jälkeen meni hän Kapernaumiin, ja se kuultiin, että hän huoneessa oli,

2:2 Ja kohta kokoontuivat monta, niin ettei enää sias ollut, ei ovenkaan tykönä; ja hän puhui heille sanan.

2:3 Ja hänen tykönsä tulivat, jotka toivat yhtä halvattua, joka neljältä kannettiin.

2:4 Ja kuin ei he saaneet häntä lähestyä kansan tähden, niin he kiskoivat huoneen katon, jossa hän oli, ja kaivoivat lävitse, ja

oli, ja kaivettuaan aukon laskivat alas vuoteen, jossa halvattu makasi.

2:5 Kun Jeesus näki heidän uskonsa, sanoi hän halvatulle: "Poikani, sinun syntisi annetaan anteeksi."

2:6 Mutta siellä istui muutamia kirjanoppineita, ja he ajattelivat sydämessään:

2:7 "Kuinka tämä näin puhuu? Hän pilkkaa Jumalaa. Kuka voi antaa syntejä anteeksi paitsi Jumala yksin?"

2:8 Ja heti Jeesus tunsu hengessänsä, että he mielessään niin ajattelivat, ja sanoi heille: "Miksi ajattelette sellaista sydämessänne?"

2:9 Kumpi on helpompaa, sanoako halvatulle: 'Sinun syntisi annetaan anteeksi', vai sanoa: 'Nouse, ota vuoteesi ja käy'?

2:10 Mutta tietääksenne, että Ihmisen Pojalla on valta maan päällä antaa syntejä anteeksi, niin" - hän sanoi halvatulle -

2:11 "minä sanon sinulle: nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi."

2:12 Silloin hän nousi, otti kohta vuoteensa ja meni ulos kaikkien nähden, niin että kaikki hämmästyivät ja ylistivät Jumalaa sanoen: "Tämänkaltaista emme ole ikinä nähneet."

2:13 Ja taas hän lähti pois ja kulki järven rantaan. Ja kaikki kansa tuli hänen tykönsä, ja hän opetti heitä.

2:14 Ja ohi kulkiessaan hän näki Leevin, Alfeuksen pojan, istumassa tulliasemalla ja sanoi hänelle: "Seuraa minua." Niin tämä nousi ja seurasi häntä.

2:15 Ja kun hän aterioi hänen kodissaan, aterioi myös monta publikaania ja syntistä Jeesuksen ja hänen opetuslastensa kanssa; sillä heitä oli paljon häntä seuraamassa.

2:16 Kun fariseusten kirjanoppineet näkivät, että hän söi syntisten ja publikaanien kanssa, sanoivat he hänen opetuslapsilleen: "Publikaanien ja syntistenkö kanssa hän syö?"

laskivat vuoteen alas, jossa halvattu makasi.

2:5 Mutta kuin Jesus näki heidän uskonsa, sanoi hän halvatulle: poikani, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi.

2:6 Niin siellä olivat muutamia kirjanoppineista, jotka istuivat ja ajattelivat sydämessänsä:

2:7 Mitä tämä niin pilkkaa puhuu? Kuka voi synnit antaa anteeksi paitsi ainoaa Jumalaa?

2:8 Ja kohta kuin Jesus tunsu hengessänsä, että he niin itsellensä ajattelivat, sanoi hän heille: mitä te näitä ajattelette teidän sydämessänne?

2:9 Kumpi on keviämpi, sanoa halvatulle: synnit annetaan sinulle anteeksi, taikka sanoa: nouse, ja ota sinun vuoteesi ja käy?

2:10 Mutta että teidän pitää tietävän Ihmisen Pojalla olevan vallan maan päällä synnit anteeksi antaa, (sanoi hän halvatulle:)

2:11 Minä sanon sinulle: nouse ja ota vuoteesi, ja mene kotias.

2:12 Ja hän nousi kohta ja otti vuoteen ja meni ulos kaikkein nähden, että he kaikki hämmästyivät ja kunnioittivat Jumalaa, sanoen: emme ole ikinä sen muotoista nähneet.

2:13 Ja hän läksi taas ulos meren puoleen, ja kaikki kansa tuli hänen tykönsä, ja hän opetti heitä.

2:14 Ja kuin hän meni ohitse, näki hän Levin Alphein pojan istuvan tullihuoneessa, ja sanoi hänelle: seuraa minua. Ja hän nousi ja seurasi häntä.

2:15 Ja tapahtui, kuin hän atrioitsi hänen huoneessansa, atrioitsi myös monta Publikaania ja syntistä Jeesuksen ja hänen opetuslastensa kanssa; sillä niitä oli paljo, jotka häntä olivat seuranneet.

2:16 Ja kuin kirjanoppineet ja Pharisealaiset näkivät hänen syövän Publikanien ja syntisten kanssa, sanoivat he hänen opetuslapsillensa: miksi hän syö ja juo Publikanien ja syntisten kanssa?

2:17 Sen kuullessaan Jeesus sanoi heille: "Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat. En minä ole tullut kutsumaan vanhurskaita, vaan syntisiä."

2:18 Ja Johanneksen opetuslapset ja fariseukset pitivät paastoa. Niin tultiin ja sanottiin hänelle: "Johanneksen opetuslapset ja fariseusten opetuslapset paastoavat; miksi sinun opetuslapsesi eivät paastoa?"

2:19 Jeesus sanoi heille: "Eiväthän häävieraat voi paastota silloin, kun ylkä on heidän kanssaan? Niin kauan kuin heillä on ylkä seurassaan, eivät he voi paastota."

2:20 Mutta päivät tulevat, jolloin ylkä otetaan heiltä pois, ja silloin, sinä päivänä, he paastoavat.

2:21 Ei kukaan ompele vanuttamattomasta kankaasta paikkaa vanhaan vaippaan; muutoin uusi täytetilkku repii palasen vanhasta vaipasta, ja reikä tulee pahemmaksi.

2:22 Eikä kukaan laske nuorta viiniä vanhoihin nahkaleileihin; muutoin viini pakahuttaa leilit, ja viini menee hukkaan, ja leilit turmeltuvat; vaan nuori viini on laskettava uusiin leileihin."

2:23 Ja tapahtui, että hän sapattina kulki viljavainioiden halki, ja hänen opetuslapsensa rupesivat kulkiessaan katkomaan tähkäreipäitä.

2:24 Niin fariseukset sanoivat hänelle: "Katso, miksi he tekevät sapattina sitä, mikä ei ole luvallista?"

2:25 Hän sanoi heille: "Ettekö ole koskaan lukeneet, mitä Daavid teki, kun hän ja hänen seuralaisensa olivat puutteessa ja heidän oli nälkä,

2:26 kuinka hän meni Jumalan huoneeseen ylimmäisen papin Abjatarin aikana ja söi näkyleivät, joita ei ollut lupa syödä muiden kuin pappien, ja antoi myös niille, jotka hänen kanssansa olivat?"

2:27 Ja hän sanoi heille: "Sapatti on asetettu ihmistä varten eikä ihminen

2:17 Ja kuin Jesus sen kuuli, sanoi hän heille: ei terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat: en minä ole tullut kutsumaan vanhurskaita, vaan syntisiä parannukseen.

2:18 Ja Johanneksen ja Pharisealaisten opetuslapset paastosivat; niin he tulivat ja sanoivat hänelle: miksi Johanneksen ja Pharisealaisten opetuslapset paastoavat, mutta ei sinun opetuslapses paastoo?

2:19 Ja Jesus sanoi heille: kuinka hääjoukko taitaa paastota, niinkauvan kuin ylkä on heidän kanssansa? Niinkauvan kuin ylkä on heidän kanssansa, ei he voi paastota.

2:20 Mutta ne päivät tulevat, että ylkä heiltä otetaan pois, ja niinä päivinä pitää heidän paastooman.

2:21 Ja ei ompele kenkään uutta paikkaa vanhaan vaatteeseen; sillä uusi paikka repäisee itsensä kuitenkin vanhasta, ja läpi tulee pahemmaksi.

2:22 Ja ei pane kenkään nuorta viinaa vanhoihin leileihin; muutoin nuori viina särkee leilit, ja niin viina vuotaa pois, ja leilit turmellaan; mutta nuori viina pitää uusiin leileihin pantaman.

2:23 Ja tapahtui, että hän kävi sabbatina laihoin lävitse, niin hänen opetuslapsensa rupesivat käydessänsä tähkäreipäitä katkomaan.

2:24 Ja Pharisealaiset sanoivat hänelle: katso miksi he tekevät sabbatina, jota ei sovi?

2:25 Ja hän sanoi heille: ettekö te ole ikänä lukeneet, mitä David teki hädillänsä, kuin hän isosi ja ne, jotka hänen kanssansa olivat?

2:26 Kuinka hän meni Jumalan huoneeseen, ylimmäisen papin Abjatarin aikana, ja söi näkyleivät, joita ei sopinut syödä, vaan ainoasti pappein, ja hän antoi myös niille, jotka hänen kanssansa olivat.

2:27 Ja hän sanoi heille: sabbati on ihmistä varten tehty ja ei ihminen sabbatia

sapattia varten.

2:28 Niin Ihmisen Poika siis on sapatinkin herra."

3 LUKU

3:1 Ja hän meni taas synagoogaan, ja siellä oli mies, jonka käsi oli kuivettunut.

3:2 Ja voidakseen nostaa syytteen häntä vastaan he pitivät häntä silmällä, parantaisiko hän miehen sapattina.

3:3 Niin hän sanoi miehelle, jonka käsi oli kuivettunut: "Nouse ja astu esille."

3:4 Ja hän sanoi heille: "Kumpiko on luvallista sapattina: hyvääkö tehdä vai pahaa, pelastaako henki vai tappaa se?" Mutta he olivat vaiti.

3:5 Silloin hän katsahtaen ympärilleen loi vihassa silmänsä heihin, murheellisena heidän sydämensä paatumuksesta, ja sanoi sille miehelle: "Ojenna kätesi." Ja hän ojensi, ja hänen kätensä tuli jälleen terveeksi.

3:6 Ja fariseukset lähtivät ulos ja pitivät kohta herodilaisten kanssa neuvoa häntä vastaan, surmataksensa hänet.

3:7 Mutta Jeesus vetäytyi opetuslapsineen järven rannalle, ja häntä seurasi suuri joukko kansaa Galileasta. Ja Juudeasta

3:8 ja Jerusalemissa ja Idumeasta ja Jordanin tuolta puolen ja Tyron ja Sidonin ympäristöltä tuli paljon kansaa hänen tykönsä, kun he kuulisivat, kuinka suuria tekoja hän teki.

3:9 Ja hän sanoi opetuslapsillensa, että hänelle oli pidettävä venhe varalla väentungoksen tähden, etteivät he ahdistaisi häntä;

3:10 sillä hän paransi monta, jonka tähden kaikki, joilla oli vaivoja, tunkeutuivat hänen päälleen koskettaaksensa häntä.

3:11 Ja kun saastaiset henget näkivät hänet, lankesivat he maahan hänen eteensä ja huusivat sanoen: "Sinä olet Jumalan Poika."

varten.

2:28 Niin on myös Ihmisen poika sabbatin Herra.

3 LUKU

3:1 Ja hän meni sisälle jälleen synagoogaan, ja siellä oli ihminen, jolla oli kuivettunut käsi.

3:2 Ja he ottivat hänestä vaarin, jos hän hänen sabbatina parantais, kantaaksensa hänen päällensä.

3:3 Ja hän sanoi sille ihmiselle, jolla kuivettunut käsi oli: astu edes!

3:4 Ja hän sanoi heille: sopiiko sabbatina hyvää tehdä eli pahaa tehdä? henkeä vapahtaa taikka tappaa? Mutta he vaikenivat.

3:5 Niin hän katsoi heidän päällensä vihaisesti ja oli murheissansa heidän sydämensä kovuuden tähden, ja sanoi ihmiselle: ojenna kätesi! ja hän ojensi, ja käsi tuli terveeksi niinkuin toinenkin.

3:6 Ja Pharisealaiset menivät ulos ja pitivät kohta Herodilaisten kanssa neuvoa häntä vastaan, kuinka he hänen hukuttaisivat.

3:7 Mutta Jeesus poikkesi opetuslastensa kanssa meren tykö, ja paljo kansaa seurasi häntä Galileasta ja Juudeasta,

3:8 Ja Jerusalemissa, ja Idumeasta, ja tuolta puolen Jordania, ja jotka Tyron ja Sidonin ympärillä asuivat, suuri joukko: jotka hänen tekonsa kuulisivat, ne tulivat hänen tykönsä.

3:9 Ja hän sanoi opetuslapsillensa, että venhe olis aina häntä läsnä kansan tähden, ettei he häntä ahdistaisi.

3:10 Sillä hän oli monta parantanut, niin että kaikki, joita vaivattiin, tunkivat hänen päällensä rupeemaan häneen.

3:11 Ja kuin saastaiset henget näkivät hänen, lankesivat he hänen eteensä maahan, huusivat, sanoen: sinä olet Jumalan Poika.

3:12 Ja hän varoitti ankarasti heitä saattamasta häntä julki.

3:13 Ja hän nousi vuorelle ja kutsui tykönsä ne, jotka hän itse tahtoi, ja he menivät hänen tykönsä.

3:14 Niin hän asetti kaksitoista olemaan kanssansa ja lähettääksensä heidät saarnaamaan,

3:15 ja heillä oli oleva valta ajaa ulos riivaajia.

3:16 Ja nämä kaksitoista hän asetti: Pietarin - tämän nimen hän antoi Simonille

-

3:17 ja Jaakobin, Sebedeuksen pojan, ja Johanneksen, Jaakobin veljen, joille hän antoi nimen Boanerges, se on: ukkosenjylinän pojat,

3:18 ja Andreaan ja Filippuksen ja Bartolomeuksen ja Matteuksen ja Tuomaan ja Jaakobin, Alfeuksen pojan, ja Taddeuksen ja Simon Kananeuksen

3:19 ja Juudas Iskariotin, saman, joka hänet kavalsi.

3:20 Ja hän tuli kotiin. Ja taas kokoontui kansaa, niin etteivät he päässeet syömäänkään.

3:21 Kun hänen omaisensa sen kuulivat, menivät he ottamaan häntä huostaansa; sillä he sanoivat: "Hän on poissa suunniltaan."

3:22 Ja kirjanoppineet, jotka olivat tulleet Jerusalemissa, sanoivat: "Hänessä on Beelsebul", ja: "Riivaajien päämiehen voimalla hän ajaa ulos riivaajia."

3:23 Niin hän kutsui heidät luoksensa ja sanoi heille vertauksilla: "Kuinka saatana voi ajaa ulos saatanan?"

3:24 Ja jos jokin valtakunta riitautuu itsensä kanssa, ei se valtakunta voi pysyä pystyssä.

3:25 Ja jos jokin talo riitautuu itsensä kanssa, ei se talo voi pysyä pystyssä.

3:26 Ja jos saatana nousee itseänsä vastaan ja riitautuu itsensä kanssa, ei hän

3:12 Ja hän haasti heitä kovin häntä ilmoittamasta.

3:13 Ja hän astui ylös vuorelle ja kutsui tykönsä, jotka hän itse tahtoi, ja he tulivat hänen tykönsä.

3:14 Ja hän sääsi ne kaksitoistakymmentä olemaan tykönänsä, että hän heitä lähettäis saarnaamaan;

3:15 Ja että heillä piti voima oleman taudit parantaa ja perkeleitä ajaa ulos.

3:16 Ja pani Simonille nimen Pietari,

3:17 Ja Jakobille Zebedeuksen pojalle ja Johannekselle Jakobin veljelle: (ja antoi heille nimet Boanerges, se on, pitkäisen pojat),

3:18 Ja Andreaksen, ja Filippuksen, ja Bartolomeuksen, ja Matteuksen, ja Tuomaan, ja Jakobin Alphein pojan, ja Taddeuksen, ja Simonin Kananealaisen,

3:19 Ja Juudaan Iskariotilaisen, joka myös hänen petti.

3:20 Ja he tulivat huoneeseen; ja kansa taas kokoontui, niin ettei heillä ollut tilaa syödäkään.

3:21 Ja kuin hänen omaisensa sen kuulivat, menivät he ulos ottamaan häntä kiinni; sillä he sanoivat: hän on mielettömäksi tullut.

3:22 Mutta kirjanoppineet, jotka Jerusalemissa olivat tulleet alas, sanoivat: hänellä on beelsebul, ja perkeleiden pääruhtinaan kautta hän ajaa ulos perkeleitä.

3:23 Ja hän kutsui heidät tykönsä, ja sanoi heille vertauksilla: kuinka taitaa saatana saatanan ajaa ulos?

3:24 Ja jos valtakunta erkanee itsiänsä vastaan, niin ei se valtakunta taida seisoa.

3:25 Ja jos huone erkanee itsiänsä vastaan, niin ei se huone taida seisoa.

3:26 Ja jos saatana karkaa ja eroittaa itsensä itsiänsä vastaan, niin ei hän taida

voi pysyä, vaan hänen loppunsa on tullut.

3:27 Eihän kukaan voi tunkeutua väkevän taloon ja ryöstää hänen tavaraansa, ellei hän ensin sido sitä väkevää; vasta sitten hän ryöstää tyhjäksi hänen talonsa.

3:28 Totisesti minä sanon teille: kaikki synnit annetaan ihmisten lapsille anteeksi, pilkkaamisetkin, kuinka paljon pilkannevatkin;

3:29 mutta joka pilkkaa Pyhää Henkeä, se ei saa ikinä anteeksi, vaan on vikapää iankaikkiseen syntiin."

3:30 Sillä he sanoivat: "Hänessä on saastainen henki."

3:31 Ja hänen äitinsä ja veljensä tulivat, seisahtuivat ulkopuolelle ja lähettivät hänen luoksensa kutsumaan häntä.

3:32 Ja kansanjoukko istui hänen ympärillään, ja he sanoivat hänelle: "Katso, sinun äitisi ja veljesi tuolla ulkona kysyvät sinua."

3:33 Hän vastasi heille ja sanoi: "Kuka on minun äitini, ja ketkä ovat minun veljeni?"

3:34 Ja katsellen ympärilleen niihin, jotka istuivat hänen ympärillään, hän sanoi: "Katso, minun äitini ja veljeni!

3:35 Sillä joka tekee Jumalan tahdon, se on minun veljeni ja sisareni ja äitini."

4 LUKU

4:1 Ja hän rupesi taas opettamaan järven rannalla. Ja hänen luoksensa kokoontui hyvin paljon kansaa, jonka tähden hän astui venheeseen ja istui siinä järvellä, ja kaikki kansa oli maalla järven rannalla.

4:2 Ja hän opetti heitä paljon vertauksilla ja sanoi heille opettaessaan:

4:3 "Kuulkaa! Katso, kylväjä lähti kylvämään.

4:4 Ja hänen kylväessään osa putosi tien oheen, ja linnut tulivat ja söivät sen.

4:5 Ja osa putosi kallioperälle, jossa sillä

seisoa, mutta saa lopun.

3:27 Ei taida kenkään väkevän huoneeseen mennä ja hänen kaluansa ryöstää, ellei hän ensin sido väkevää kiinni, ja sitte ryöstä hänen huonettansa.

3:28 Totisesti sanon minä teille: kaikki synnit annetaan anteeksi ihmisten lapsille, pilkatkin, joilla he Jumalaa pilkkaavat,

3:29 Mutta joka puhuu pilkkaa Pyhää Henkeä vastaan, ei hän saa ijankaikkisesti anteeksi, vaan hän on vikapää iankaikkiseen tuomioon.

3:30 Sillä he sanoivat: hänellä on saastainen henki.

3:31 Niin tuli hänen veljensä ja äitinsä ja seisoivat ulkona, ja lähettivät hänen tykönsä kutsumaan häntä.

3:32 Ja kansa istui hänen ympärillensä ja sanoivat hänelle: katso, äitisi ja veljes kysyvät sinua ulkona.

3:33 Ja hän vastasi heitä, sanoen: kuka on minun äitini taikka minun veljeni?

3:34 Ja kuin hän oli ympäri katsonut niiden päälle, jotka hänen ympärillensä istuivat, sanoi hän: katso, minun äitini ja minun veljeni.

3:35 Sillä joka tekee Jumalan tahdon, hän on veljeni sisareni ja äitini.

4 LUKU

4:1 Ja hän rupesi taas opettamaan meren tykönä, ja paljo kansaa kokoontui hänen tykönsä, niin että hänen piti astuman haahteen ja istuman merellä, ja kaikki kansa oli maalla meren tykönä.

4:2 Ja hän opetti heitä paljon vertauksilla, ja sanoi opettaessaan:

4:3 Kuulkaat: katso, kylväjä meni ulos kylvämään.

4:4 Ja kylväissä tapahtui, että muutama lankesi tien oheen, niin tulivat taivaan linnut ja söivät sen.

4:5 Muutama lankesi kivistöön, jossa ei

ei ollut paljon maata, ja se nousi kohta oraalle, kun sillä ei ollut syvää maata.

4:6 Mutta auringon noustua se paahtui, ja kun sillä ei ollut juurta, niin se kuivettui.

4:7 Ja osa putosi orjantappuroihin; ja orjantappurat nousivat ja tukahuttivat sen, eikä se tehnyt hedelmää.

4:8 Ja osa putosi hyvään maahan; ja se nousi oraalle, kasvoi ja antoi sadon ja kantoi kolmeenkymmeneen ja kuuteenkymmeneen ja sataan jyvään asti."

4:9 Ja hän sanoi: "Jolla on korvat kuulla, se kuulkoon."

4:10 Ja kun hän oli jäänyt yksin, niin ne, jotka olivat hänen ympärillään, ynnä ne kaksitoista kysyivät häneltä näitä vertauksia.

4:11 Niin hän sanoi heille: "Teille on annettu Jumalan valtakunnan salaisuus, mutta noille ulkopuolella oleville kaikki tulee vertauksissa,

4:12 että he näkemällä näkisivät, eivätkä huomaisi, ja kuulemalla kuulisivat, eivätkä ymmärtäisi, niin etteivät kääntyisi ja saisi anteeksi."

4:13 Ja hän sanoi heille: "Ette käsitä tätä vertausta; kuinka sitten voitte ymmärtää kaikki muut vertaukset?"

4:14 Kylväjä kylvää sanan.

4:15 Mitkä tien oheen putosivat, ovat ne, joihin sana kylvetään, mutta kun he sen kuulevat, niin saatana heti tulee ja ottaa pois heihin kylvetyn sanan.

4:16 Ja mitkä kallioperälle kylvettiin, ovat niinikään ne, jotka, kun kuulevat sanan, heti ottavat sen ilolla vastaan,

4:17 mutta heillä ei ole juurta itsessään, vaan he kestävät ainoastaan jonkun aikaa; kun sitten tulee ahdistus tai vaino sanan tähden, niin he kohta lankeavat pois.

4:18 Ja toisia ovat orjantappuroihin kylvetyt; nämä ovat ne, jotka kuulevat sanan,

paljo maata ollut; joka kohta nousi päälle, ettei sillä ollut syvää maata.

4:6 Kuin aurinko nousi, niin se poudittiin; ja ettei sillä ollut juurta, niin se kuivettui.

4:7 Ja muutama lankesi orjantappuroihin, ja orjantappurat kävivät ylös ja tukahuttivat sen, eikä kantanut hedelmää.

4:8 Ja muutama lankesi hyvään maahan, ja kantoi hedelmän, joka kävi ylös ja kasvoi. Ja muutama kantoi kolmenkymmenen kertaiset, ja muutama kuudenkymmenen kertaiset, ja muutama sadan kertaiset.

4:9 Ja hän sanoi heille: jolla on korvat kuulla, se kuulkaan.

4:10 Mutta kuin hän yksinensä oli, kysyivät ne, jotka hänen ympärillensä kahdentoistakymmenen kanssa olivat, häneltä sitä vertausta.

4:11 Ja hän sanoi heille: teille on annettu tuta Jumalan valtakunnan salaisuus; mutta niille, jotka ulkona ovat, tapahtuvat kaikki vertausten kautta:

4:12 Että he nähden näkisivät ja ei huomaisi, ja kuullen kuulisivat ja ei ymmärtäisi: ettei he joskus palajaisi, ja heille annettaisiin synnit anteeksi.

4:13 Ja sanoi heille: ettekö te tiedä tätä vertausta? ja kuinka te kaikki vertaukset ymmärtäisitte?"

4:14 Kylväjä kylvää sanan.

4:15 Mutta nämä ovat, ne jotka tien vieressä ovat: kussa sana kylvetään, ja kuin he sen ovat kuulleet, tulee kohta saatana ja ottaa pois sanan, joka heidän sydämiinsä kylvetty oli.

4:16 Ja ne ovat senkaltaiset, jotka kivistöön kylvetyt ovat: kuin he sanan kuulleet ovat, ottavat he sen kohta ilolla vastaan:

4:17 Ja ei ole heissä juurta, mutta ovat ajalliset; sitte kuin murhe taikka vaino tulee sanan tähden, niin he kohta pahenevat.

4:18 Ja muutamat ovat, jotka orjantappuroihin kylvetyt ovat: ne kuulevat sanan,

4:19 mutta maailman huolet ja rikkauden viettelys ja muut himot pääsevät valtaan ja tukahuttavat sanan, ja se jää hedelmättömäksi.

4:20 Ja mitkä hyvään maahan kylvettiin, ovat ne, jotka kuulevat sanan ja ottavat sen vastaan ja kantavat hedelmän, mikä kolmikymmen-, mikä kuusikymmen-, mikä satakertaisen."

4:21 Ja hän sanoi heille: "Eihän lamppua oteta esiin, pantavaksi vakan alle tai vuoteen alle? Eiköhän lampunjalkaan pantavaksi?"

4:22 Sillä ei mikään ole salattua muuta varten, kuin että se tulisi ilmi, eikä kätkeytynä muuta varten, kuin tullakseen julki.

4:23 Jos jollakin on korvat kuulla, hän kuulkoon."

4:24 Ja hän sanoi heille: "Ottakaa vaari siitä, mitä kuulette; millä mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan, vieläpä teille lisätäänkin.

4:25 Sillä sille jolla on, sille annetaan; mutta siltä, jolla ei ole, otetaan pois sekin, mikä hänellä on."

4:26 Ja hän sanoi: "Niin on Jumalan valtakunta, kuin jos mies kylvää siemenen maahan;

4:27 ja hän nukkuu, ja hän nousee, öin ja päivin; ja siemen orastaa ja kasvaa, hän ei itse tiedä, miten.

4:28 Sillä itsestään maa tuottaa viljan: ensin korren, sitten tähkän, sitten täyden jyvän tähkään.

4:29 Mutta kun hedelmä on kypsynyt, lähettää hän kohta sinne sirpin, sillä elonaika on käsissä."

4:30 Ja hän sanoi: "Mihin vertaamme Jumalan valtakunnan, eli mitä vertausta siitä käytämme?"

4:31 Se on niinkuin sinapinsiemen, joka, kun se kylvetään maahan, on pienin kaikista siemenistä maan päällä;

4:32 mutta kun se on kylvetty, niin se

4:19 Ja tämän maailman suru, ja rikkauden viettelys ja muut himot tulevat ja tukahuttavat sanan, ja saatetaan hedelmättömäksi.

4:20 Ja ne ovat, jotka hyvään maahan kylvettyt ovat: jotka kuulevat sanan ja ottavat sen vastaan, ja hedelmän kantavat, muutama kolminkymmenin, ja muutama kuusinkymmenin, ja muutama sadoin kerroin.

4:21 Ja hän sanoi heille: sytytetäänkö kynttilä pantaa vakan alle eli pöydän alle? eikö, että se pantaisiin kynttilänjalkaan.

4:22 Sillä ei ole mitään peitetty, jota ei ilmoiteta, eikä ole salaista, vaan että se julki tulis.

4:23 Jos jollakin on korvat kuulla, se kuulkaan.

4:24 Ja hän sanoi heille: katsokaat, mitä te kuulette. Jolla mitalla te mittaatte, pitää teille mitattaman, ja vielä lisätään teille, jotka kuulette.

4:25 Sillä jolla on, hänelle annetaan; ja jolla ei ole, sekin, mitä hänellä on, otetaan häneltä pois.

4:26 Ja hän sanoi: niin on Jumalan valtakunta kuin jos ihminen heittäisi siemenen maahan,

4:27 Ja makais, ja nousi yöllä ja päivällä: ja siemen puhkeais ulos ja kasvais ylös, koska ei hän tiedäkään.

4:28 Sillä maa kantaa hedelmän itsestään, ensin oraan, sitte tähkään, ja niin täyden jyvän tähkäässä.

4:29 Mutta kuin hedelmä tulee edes, lähettää hän kohta sinne sirpin; sillä elonaika on läsnä.

4:30 Ja hän sanoi: mihinkä me Jumalan valtakunnan vertaamme? eli millä vertauksella me sen vertaamme?

4:31 Niinkuin sinapin siemenen: kuin se maahan kylvetään, on se vähin kaikkia siemeniä, mitä maassa on;

4:32 Ja kuin hän kylvetty on, niin hän

nousee ja tulee suurimmaksi kaikista vihanniskasveista ja tekee suuria oksia, niin että taivaan linnut voivat tehdä pesänsä sen varjoon."

4:33 Monilla tämänkaltaisilla vertauksilla hän puhui heille sanaa, sen mukaan kuin he kykenivät kuulemaan;

4:34 ja ilman vertausta hän ei puhunut heille. Mutta opetuslapsillensa hän selitti kaikki, kun he olivat yksikseen.

4:35 Ja sinä päivänä hän illan tultua sanoi heille: "Lähtekäämme yli toiselle rannalle."

4:36 Niin he laskivat kansan luotaan ja ottivat hänet mukaansa, niinkuin hän venheessä oli; ja muitakin venheitä oli hänen seurassaan.

4:37 Ja nousi kova myrskytuuli, ja aallot syöksyivät venheeseen, niin että venhe jo täyttyi.

4:38 Ja itse hän oli peräkeulassa ja nukkui nojaten päänaluseen. Ja he herättivät hänet ja sanoivat hänelle: "Opettaja, etkö välitä siitä, että me hukumme?"

4:39 Ja herättyään hän nuhteli tuulta ja sanoi järvelle: "Vaikene, ole hiljaa." Niin tuuli asettui, ja tuli aivan tyven.

4:40 Ja hän sanoi heille: "Miksi olette niin pelkureita? Kuinka teillä ei ole uskoa?"

4:41 Ja suuri pelko valtasi heidät, ja he sanoivat toisillensa: "Kuka onkaan tämä, kun sekä tuuli että meri häntä tottelevat?"

5 LUKU

5:1 Ja he tulivat toiselle puolelle järveä gerasalaisten alueelle.

5:2 Ja kohta kun hän lähti venheestä, tuli häntä vastaan haudoista mies, joka oli saastaisen hengen vallassa.

5:3 Hän asusti haudoissa, eikä kukaan enää voinut häntä kahleillakaan sitoa;

5:4 sillä hän oli monta kertaa ollut sidottuna jalkanuoriin ja kahleisiin, mutta oli särkenyt kahleet ja katkonut jalkanuorat, eikä kukaan kyennyt häntä hillitsemään.

5:5 Ja hän oleskeli aina, yötä ja päivää,

nousee, ja tulee suuremmaksi kaikkia kaaleja, ja tekee suuret oksat, niin että taivaan linnut hänen varjonsa alle taitavat pesät tehdä.

4:33 Ja sen muotoisilla monilla vertauksilla puhui hän heille sanan, sen perästä kuin he voivat kuulla.

4:34 Mutta ei hän ilman vertausta mitään heille puhunut, vaan selitti kaikki opetuslapsillensa erinänsä.

4:35 Ja hän sanoi heille sinä päivänä, kuin ehtoo tuli: menkäämme ylitse.

4:36 Ja he laskivat kansan, ja ottivat hänen, kuin hän oli haahdessa; oli myös muita venheitä hänen kanssansa.

4:37 Ja suuri tuulispää nousi ja aallot löivät sisälle haahteen, niin että se jo täytettiin.

4:38 Ja hän oli perällä ja makasi päänalaisen päällä. Ja he herättivät hänen ja sanoivat hänelle: Mestari, etkös sitä tottele, että me hukumme?

4:39 Ja kuin hän herätettiin, nuhteli hän tuulta ja sanoi merelle: vaikene, ole ääneti. Niin tuuli asettui ja tuli juuri tyveneksi.

4:40 Ja hän sanoi heille: mitä te niin pelkurit olette? Kuinka ei teillä ole uskoa?

4:41 Ja he peljästyivät sangen suuresti ja sanoivat keskenänsä: kuka tämä on? sillä tuuli ja meri ovat hänelle kuuliaiset.

5 LUKU

5:1 Ja he tulivat ylitse meren Gadaralaisten maakuntaan.

5:2 Ja kuin hän läksi haahdesta, kohtasi häntä kohta haudoista ihminen, jossa oli saastainen henki.

5:3 Jolla oli maja haudoissa, ja ei voinut kenkään häntä kahleilla sitoa;

5:4 Sillä hän oli usein jalkapuissa ja kahleissa sidottuna, ja hän oli särkenyt kahleet ja jalkapuut rikkonut, ja ei kenkään voinut häntä asettaa.

5:5 Ja hän oli aina yötä ja päivää vuorissa

haudoissa ja vuorilla, huutaen ja runnellen itseään kivillä.

5:6 Kun hän kaukaa näki Jeesuksen, juoksi hän ja kumartui maahan hänen eteensä

5:7 ja huutaen suurella äänellä sanoi: "Mitä sinulla on minun kanssani tekemistä, Jeesus, Jumalan, Korkeimman, Poika? Minä vannotan sinua Jumalan kautta, älä vaivaa minua."

5:8 Sillä hän oli sanomaisillaan sille: "Lähde ulos miehestä, sinä saastainen henki."

5:9 Ja Jeesus kysyi siltä: "Mikä on nimesi?" Niin se sanoi hänelle: "Legio on minun nimeni, sillä meitä on monta."

5:10 Ja se pyysi pyytämällä häntä, ettei hän lähettäisi niitä pois siitä seudusta.

5:11 Niin siellä oli lähellä vuotta suuri sikalauma laitumella.

5:12 Ja ne pyysivät häntä sanoen: "Lähetä meidät sikoihin, että menisimme niihin."

5:13 Ja hän antoi niille luvan. Niin saastaiset henget lähtivät miehestä ja menivät sikoihin. Silloin lauma, noin kaksituhatta sikaa, syöksi jyrkännettä alas järveen; ja ne hukkuivat järveen.

5:14 Ja niiden paimentajat pakenivat ja kertoivat siitä kaupungissa ja maataloissa. Ja kansa lähti katsomaan, mitä oli tapahtunut.

5:15 Ja he tulivat Jeesuksen luo ja näkivät riivatun, jossa legio oli ollut, istuvan puettuna ja täydessä ymmärryksessään; ja he peljästyivät.

5:16 Näille kertoivat näkijät, mitä oli tapahtunut riivatulle ja kuinka sikojen oli käynyt.

5:17 Ja he alkoivat pyytää häntä poistumaan heidän alueeltaan.

5:18 Ja hänen astuessaan venheeseen se riivattuna ollut pyysi häneltä saada olla hänen kanssaan.

5:19 Mutta hän ei sitä sallinut, vaan sanoi hänelle: "Mene kotiisi omaistesesi luo ja kerro

ja haudoissa, ja parkui, ja hosui itsiänsä kivillä.

5:6 Mutta kuin hän näki taampana Jeesuksen, juoksi hän ja lankesi maahan hänen eteensä,

5:7 Ja huutain suurella äänellä sanoi: mitä minun on sinun kanssas, Jesus, korkeimman Jumalan Poika? Minä vannotan sinua Jumalan kautta, ettet minua vaivaisi.

5:8 (Sillä hän sanoi hänelle: lähde ulos saastainen henki ihmisestä.)

5:9 Ja hän kysyi häneltä: mikä nimes on? Ja hän vastasi, sanoen: legio on minun nimeni; sillä meitä on monta.

5:10 Ja hän rukoili häntä suuresti, ettei hän lähettäisi heitä ulos siitä maakunnasta.

5:11 Niin oli siinä vuorten tykönä suuri sikalauma laitumella.

5:12 Ja kaikki ne perkeleet rukoilivat häntä, sanoen: laske meitä sikoihin, että me heihin menisimme sisälle.

5:13 Ja Jesus salli kohta heidän. Ja saastaiset henget läksivät ulos ja menivät sikain sisälle. Ja lauma syöksi itsensä kohdastansa mereen (mutta heitä oli lähes kaksituhatta), ja he upposivat mereen.

5:14 Mutta sikain kaitsiat pakenivat ja saattivat sanoman kaupunkiin ja kyliin. Ja he menivät ulos katsomaan, mikä se oli joka tapahtui,

5:15 Ja tulivat Jeesuksen tykö ja näkivät sen, joka perkeleeltä riivattu oli, istuvan ja vaatetettuna ja toimellisena, jossa legio oli ollut; ja he pelkäsivät,

5:16 Ja ne, jotka sen nähneet olivat, juttelivat heille, kuinka perkeleeltä riivatulle tapahtunut oli, ja sioista.

5:17 Ja he rupesivat häntä rukoilemaan menemään pois heidän maaltansa.

5:18 Ja kuin hän astui haahteen, niin se, joka perkeleeltä riivattu oli, rukoili, että hän sais hänen kanssansa olla.

5:19 Mutta ei Jesus häntä sallinut, vaan sanoi hänelle: mene kotias omaistes tykö,

heille, kuinka suuria tekoja Herra on sinulle tehnyt ja kuinka hän on sinua armahtanut."

5:20 Niin hän lähti ja rupesi Dekapolin alueella julistamaan, kuinka suuria tekoja Jeesus oli hänelle tehnyt; ja kaikki ihmettelivät.

5:21 Kun Jeesus oli venheellä kulkenut takaisin toiselle puolelle, kokoontui paljon kansaa hänen luoksensa, ja hän oli järven rannalla.

5:22 Niin tuli muuan synagoogan esimies, nimeltä Jairus, ja lankesi hänet nähdessään hänen jalkojensa juureen,

5:23 pyysi häntä hartaasti ja sanoi: "Pieni tyttäreni on kuolemaisillaan; tule ja pane kätesi hänen päällensä, että hän tulisi terveeksi ja jäisi eloon."

5:24 Niin hän lähti hänen kanssansa. Ja häntä seurasi suuri kansan paljous, ja he tunkeutuivat hänen ympärilleen.

5:25 Ja siellä oli nainen, joka oli sairastanut verenjuoksua kaksitoista vuotta

5:26 ja paljon kärsinyt monen lääkärin käsissä ja kuluttanut kaiken omaisuutensa saamatta mitään apua, pikemminkin käyden huonommaksi.

5:27 Tämä oli kuullut Jeesuksesta ja tuli kansanjoukossa takaapäin ja koski hänen vaippaansa;

5:28 sillä hän sanoi: "Kunhan vain saan koskettaa edes hänen vaatteitaan, niin tulen terveeksi."

5:29 Ja heti hänen verensä lähde kuivui, ja hän tunsu ruumiissansa, että oli parantunut vaivastaan.

5:30 Ja heti kun Jeesus itsessään tunsu, että voimaa oli hänestä lähtenyt, kääntyi hän väkijoukossa ja sanoi: "Kuka koski minun vaatteisiini?"

5:31 Niin hänen opetuslapsensa sanoivat hänelle: "Sinä näet kansanjoukon tungeskelevan ympärilläsi ja sanot: 'Kuka minuun koski?'"

5:32 Mutta hän katseli ympärilleen nähdäksensä, kuka sen oli tehnyt.

ja ilmoita heille, kuinka suuret työt Herra on sinulle tehnyt, ja on sinua armahtanut.

5:20 Ja hän meni ja rupesi saarnaamaan niissä kymmenessä kaupungissa, kuinka suuret työt Jeesus oli hänelle tehnyt; ja he kaikki ihmettelivät.

5:21 Ja kuin Jeesus taas meni haahdella ylitse, kokoontui paljo kansaa hänen tykönsä, ja hän oli läsnä merta.

5:22 Ja katso, synagogan päämies, Jairus nimeltä, tuli, ja kuin hän näki hänen, lankesi hän hänen jalkainsa tykö,

5:23 Ja rukoili häntä suuresti, sanoen: minun vähä tyttäreni on viimeisillänsä; tule ja pane kätes hänen päällensä, että hän paranis ja eläis.

5:24 Niin hän meni hänen kanssansa; ja paljo kansaa seurasi häntä, ja ahdistivat häntä.

5:25 Ja vaimo, joka oli sairastanut punaista tautia kaksitoistakymmentä ajastaikaa,

5:26 Ja oli paljon kärsinyt monelta parantajalta, ja oli kuluttanut kaiken hyvytensä, eikä mitään apua tuntenut, vaan tullut paljon pahemmaksi;

5:27 Kuin hän kuuli Jeesuksesta, tuli hän kansan seassa takaa ja rupesi hänen vaatteisiinsa;

5:28 Sillä hän sanoi: jos minä ainoasti saan ruveta hänen vaatteisiinsa, niin minä paranen.

5:29 Ja hänen verilähteensä kohta kuivettui, ja hän tunsu ruumiissansa, että hän oli vitsauksestansa parantunut.

5:30 Ja Jeesus tunsu kohta itsessään voiman, joka hänestä lähtenyt oli, ja käänsi itsensä kansan seassa ja sanoi: kuka rupesi minun vaatteisiini?

5:31 Ja hänen opetuslapsensa sanoivat hänelle: sinä näet, että kansa sinua ahdistaa ympäri, ja sinä sanoit: kuka minuun rupesi?

5:32 Ja hän katsoi ympärinsä, että hän sen näkis, joka sen teki.

5:33 Niin nainen pelkäsi ja vapisi, koska hän tiesi, mitä hänelle oli tapahtunut, ja tuli ja lankesi maahan hänen eteensä ja sanoi hänelle koko totuuden.

5:34 Mutta Jeesus sanoi hänelle: "Tyttäreni, sinun uskosi on tehnyt sinut terveeksi. Mene rauhaan ja ole terve vaivastasi."

5:35 Hänen vielä puhuessaan tultiin synagoogan esimiehen kotoa sanomaan: "Tyttäresi kuoli; miksi enää opettajaa vaivaat?"

5:36 Mutta Jeesus ei ottanut kuullakseen, mitä puhuttiin, vaan sanoi synagoogan esimiehelle: "Älä pelkää, usko ainoastaan."

5:37 Ja hän ei sallinut kenenkään muun seurata mukanaan kuin Pietarin ja Jaakobin ja Johanneksen, Jaakobin veljen.

5:38 Ja he tulivat synagoogan esimiehen taloon; ja hän näki hällisevän joukon ja ääneensä itkeviä ja vaikeroivia.

5:39 Ja käydessään sisään hän sanoi heille: "Mitä te hällisette ja itkette? Lapsi ei ole kuollut, vaan nukkuu."

5:40 Niin he nauroivat häntä. Mutta hän ajoi kaikki ulos ja otti mukaansa lapsen isän ja äidin sekä ne, jotka olivat hänen kanssaan, ja meni sisälle sinne, missä lapsi makasi.

5:41 Ja hän tarttui lapsen käteen ja sanoi hänelle: "Talita kuum!" Se on käännettynä: Tyttö, minä sanon sinulle, nouse.

5:42 Ja heti tyttö nousi ja käveli. Sillä hän oli kaksitoistavuotias. Ja he joutuivat suuren hämmästyksen valtaan.

5:43 Ja hän kielsi ankarasti heitä antamasta kenellekään tietoa tästä ja käski antaa tytölle syötävää.

6 LUKU

6:1 Ja hän lähti sieltä ja meni kotikaupunkiinsa, ja hänen opetuslapsensa seurasivat häntä.

6:2 Ja kun tuli sapatti, rupesi hän opettamaan synagogassa; ja häntä kuullessaan monet hämmästyivät ja

5:33 Mutta vaimo pelkäsi ja vapisi, että hän tiesi, mitä hänen kohtaansa tapahtunut oli, tuli ja lankesi hänen eteensä, ja sanoi hänelle kaiken totuuden.

5:34 Mutta hän sanoi hänelle: tyttäreni, sinun uskosi paransi sinun; mene rauhaan ja ole terve vitsauksestas.

5:35 Kun hän vielä puhui, tulivat muutamat synagogan päämieheltä, jotka sanoivat: sinun tyttäres on kuollut: mitäs silleen Mestaria vaivaat?

5:36 Mutta Jeesus kohta kuultuansa sen sanan sanottavan, sanoi synagogan päämiehelle: älä pelkää, ainoastaan usko.

5:37 Ja ei hän sallinut kenenkään itsiänsä seurata, vaan Pietarin ja Jakobin ja Johanneksen, Jakobin veljen.

5:38 Ja hän tuli synagogan päämiehen huoneeseen, ja näki pauhinan ja ne, jotka itkivät ja porasivat paljon.

5:39 Ja hän meni sisälle, ja sanoi heille: mitä te pauhaatte ja itkette? Lapsi ei ole kuollut, vaan makaa.

5:40 Ja he nauroivat häntä. Mutta kuin hän oli kaikki ajanut ulos, otti hän lapsen isän ja äidin kanssansa ja ne, jotka hänen kanssansa olivat, ja meni sisälle, kussa lapsi makasi,

5:41 Ja tarttui lapsen käteen ja sanoi hänelle: talita kumi, se on sanottu: piikainen, (sinulle minä sanon), nouse ylös.

5:42 Ja kohta piika nousi ja kävi; sillä hän oli kahdentoistakymmenen ajastaikainen. Ja he hämmästyivät suurella hämmästyksellä.

5:43 Ja hän haasti heitä kovin, ettei kenkään sitä saisi tietää, ja hän käski antaa hänelle syötävää.

6 LUKU

1. Ja hän läksi sieltä ja meni isänsä maalle, ja hänen opetuslapsensa seurasivat häntä.

2. Ja kuin sabbati tuli, rupesi hän synagogassa opettamaan; ja monta, jotka kuulivat, hämmästyivät, sanoen: kusta tällä

sanoivat: "Mistä tällä on kaikki tämä, ja mikä on se viisaus, joka on hänelle annettu? Ja mitä senkaltaiset voimalliset teot, jotka tapahtuvat hänen kättensä kautta?"

6:3 Eikö tämä ole se rakentaja, Marian poika ja Jaakobin ja Jooseen ja Juudaan ja Simonin veli? Ja eivätkö hänen sisarensa ole täällä meidän parissamme?" Ja he loukkaantuivat häneen.

6:4 Niin Jeesus sanoi heille: "Ei ole profeetta halveksittu muualla kuin kotikaupungissaan ja sukulaistensa kesken ja kodissaan."

6:5 Ja hän ei voinut siellä tehdä mitään voimallista tekoa, paitsi että paransi joitakuita sairaita panemalla kätensä heidän päälleen.

6:6 Ja hän ihmetteli heidän epäuskoansa. Ja hän vaelsi ympäristössä, kulkien kylästä kylään, ja opetti.

6:7 Ja hän kutsui tykönsä ne kaksitoista ja alkoi lähettää heitä kaksittain ja antoi heille vallan saastaisia henkiä vastaan.

6:8 Ja hän sääti heille, etteivät saaneet ottaa matkalle muuta kuin ainoastaan sauvan; ei leipää, ei laukkua, ei rahaa vyöhönsä.

6:9 He saivat kuitenkin sitoa paula-anturat jalkaansa; "mutta älkää pukeko kahta ihokasta ylleen."

6:10 Ja hän sanoi heille: "Missä tulette taloon, jääkää siihen, kunnes lähdette pois siltä paikkakunnalta.

6:11 Ja missä paikassa teitä ei oteta vastaan eikä teitä kuulla, sieltä menkää pois ja pudistakaa tomu jalkojenne alta, todistukseksi heille."

6:12 Niin he lähtivät ja saarnasivat, että oli tehtävä parannus.

6:13 Ja he ajoivat ulos monta riivaajaa ja

nämät ovat? ja mikä viisaus hänelle annettu on, että myös senkaltaiset väkevät työt hänen kättensä kautta tapahtuvat?

3. Eikö tämä ole se seppä, Marian poika, Jakobin ja Joseen ja Juudaan ja Simonin veli? eikö myös hänen sisarensa ole tässä meidän kanssamme? ja he pahenivat hänessä.

4. Mutta Jeesus sanoi heille: ei propheta muualla ole katsottu ylön kuin isänsä maalla ja lankoinsa seassa ja kotonansa.

5. Ja ei hän voinut siellä yhtään väkevää työtä tehdä, vaan ainoastaan pani kätensä harvain sairasten päälle ja paransi heitä;

6. Ja ihmetteli heidän epäuskoansa. Ja hän vaelsi ympäri kyliä, opettain ympäristöllä,

7. Ja kutsui ne kaksitoistakymmentä, ja rupesi niitä kaksin ja kaksin lähettämään, ja antoi heille voiman saastaisia henkiä vastaan.

8. Ja kielsi heitä mitään ottamasta tielle, mutta ainoasti sauvan, ei evässäkkiä, ei leipää, ei rahaa kukkaroon;

9. Mutta olemaan kengässä, ja ettei he pukisi kahta hametta ylensä.

10. Ja hän sanoi heille: kussa ikänä te huoneeseen menette sisälle, niin olkaat siinä, niinkauvan kuin te sieltä menette pois.

11. Ja jotka ei teitä vastaan ota, eikä kuule teitä, niin menkää pois sieltä ja pyyhkikää tomu, joka teidän jalkainne alla on, heille todistukseksi. Totisesti sanon minä teille: Sodomalle ja Gomorralle on tuomiopäivänä huokiampi kuin sille kaupungille.

12. Ja he läksivät ulos ja saarnasivat, että he parannuksen tekisivät,

13. Ja ajoivat ulos monta perkelettä, ja

voitelivat monta sairasta öljyllä ja paransivat heidät.

6:14 Ja kuningas Herodes sai kuulla hänestä, sillä hänen nimensä oli tullut tunnetuksi, ja ihmiset sanoivat: "Johannes Kastaja on noussut kuolleista, ja sentähden nämä voimat hänessä vaikuttavat."

6:15 Mutta toiset sanoivat: "Se on Elias"; toiset taas sanoivat: "Se on profeetta, niinkuin joku muukin profeetoista."

6:16 Mutta kun Herodes sen kuuli, sanoi hän: "Johannes, jonka minä mestautin, on noussut kuolleista."

6:17 Sillä hän, Herodes, oli lähettänyt ottamaan kiinni Johanneksen, sitonut ja pannut hänet vankeuteen veljensä Filippuksen vaimon, Herodiaan, tähden. Sillä Herodes oli nainut hänet,

6:18 ja Johannes oli sanonut Herodekselle: "Sinun ei ole lupa pitää veljesi vaimoa."

6:19 Ja Herodias piti vihaa häntä vastaan ja tahtoi tappa hänet, mutta ei voinut.

6:20 Sillä Herodes pelkäsi Johannesta, koska tiesi hänet vanhurskaaksi ja pyhäksi mieheksi, ja suojeli häntä. Ja kun hän kuunteli häntä, tuli hän epäröivälle mielelle monesta asiasta; ja hän kuunteli häntä mielellään.

6:21 Niin tuli sopiva päivä, kun Herodes syntymäpäivänään piti pitoja ylimyksilleen ja sotapäälliköille ja Galilean ensimmäisille miehille.

6:22 Ja Herodiaan tytär tuli sisälle ja tanssi, ja se miellytti Herodesta ja hänen pöytävieraitaan. Niin kuningas sanoi työlle: "Ano minulta, mitä ikinä tahdot, niin minä annan sinulle."

6:23 Ja hän vannoi työlle: "Mitä ikinä minulta anot, sen minä annan sinulle, vaikka puolet valtakuntaani."

6:24 Niin hän meni ulos ja sanoi äidilleen: "Mitä minä anon?" Tämä sanoi: "Johannes Kastajan päätä."

6:25 Ja hän meni kohta kiiruusti sisälle kuninkaan luo, pyysi ja sanoi: "Minä

voitelivat öljyllä monta sairasta, ja paransivat.

14. Ja kuningas Herodes sai sen kuulla (sillä hänen nimensä oli jo julistettu), ja sanoi: Johannes, joka kastoi, on noussut kuolleista, ja sentähden voimat vaikuttavat hänessä.

15. Muut sanoivat: se on Elias: mutta toiset sanoivat: se on propheta, taikka niinkuin joku prophetaista.

16. Mutta kuin Herodes se kuuli, sanoi hän: se on Johannes, jonka kaulan minä annoin leikata, hän on kuolleista noussut.

17. Sillä Herodes oli lähettänyt Johannesta ottamaan kiinni, ja pani hänen torniin, Herodiaksen, veljensä Philippuksen emännän tähden, jonka hän oli nainut.

18. Sillä Johannes oli Herodekselle sanonut: ei sinulle ole luvallista pitää veljes emäntää.

19. Ja Herodias väijyi häntä, ja tahtoi häntä tappa; mutta ei hän saanut.

20. Sillä Herodes pelkäsi Johannesta, että hän tiesi hänen hurskaaksi ja pyhäksi mieheksi, ja otti vaarin hänestä, ja kuuli häntä monessa asiassa, ja kuulteli häntä mielellänsä.

21. Ja kuin sovelias päivä tuli, että Herodes syntymäpäivänensä teki ehtoollisen ylimmäisillensä ja päämiehille ja esimiehille Galileassa,

22. Ja Herodiaksen tytär tuli sisälle ja hyppäsi, ja se kelpasi Herodekselle ja ynnä atriointseville, sanoi kuningas piialle: ano minulta mitäs tahdot, ja minä annan sinulle.

23. Ja hän vannoi hänelle: mitä ikänä sinä minulta anot, niin minä annan sinulle, puoleen minun valtakuntaani asti.

24. Mutta se meni ulos ja sanoi äidillensä: mitä minun pitää anoman? vaan se sanoi: Johannes Kastajan päätä.

25. Ja hän kohta meni sisälle kiiruusti kuninkaan tykö, anoi sanoen: minä tahdon,

tahdon, että nyt heti annat minulle lautasella Johannes Kastajan pään."

6:26 Silloin kuningas tuli hyvin murheelliseksi, mutta valansa ja pöytävierasten tähden hän ei tahtonut hyljätä hänen pyyntöään.

6:27 Ja kohta kuningas lähetti henkivartijan ja käski tuoda Johanneksen pään.

6:28 Niin vartija meni ja löi häneltä pään poikki vankilassa ja toi hänen päänsä lautasella ja antoi sen tyttölle, ja tyttö antoi sen äidillensä.

6:29 Kun hänen opetuslapsensa sen kuulivat, tulivat he ja ottivat hänen ruumiinsa ja panivat sen hautaan.

6:30 Ja apostolit kokoontuivat Jeesuksen tykö ja kertoivat hänelle kaikki, mitä olivat tehneet ja mitä olivat opettaneet.

6:31 Niin hän sanoi heille: "Tulkaa te yksinäisyyteen, autioon paikkaan, ja levähtäkää vähän." Sillä tulijoita ja menijöitä oli paljon, ja heillä ei ollut aikaa syödäkään.

6:32 Ja he lähtivät venheellä autioon paikkaan, yksinäisyyteen.

6:33 Ja he näkivät heidän lähtevän, ja monet saivat siitä tiedon ja riensivät sinne jalkaisin kaikista kaupungeista ja saapuivat ennen heitä.

6:34 Ja astuessaan maihin hän näki paljon kansaa, ja hänen kävi heitä sääliksi, koska he olivat niinkuin lampaat, joilla ei ole paimenta, ja hän rupesi opettamaan heille moninaisia.

6:35 Ja kun päivä jo oli pitkälle kulunut, menivät hänen opetuslapsensa hänen tykönsä ja sanoivat: "Tämä paikka on autio, ja aika on jo myöhäinen;

6:36 laske heidät luotasi, että he menisivät ympärillä oleviin maataloihin ja kyliin ostamaan itsellensä syötävää."

6:37 Mutta hän vastasi heille ja sanoi: "Antakaa te heille syödä." Niin he sanoivat hänelle: "Lähdemmekö ostamaan leipää kahdellasadalla denarilla antaaksemme

ettäs minulle annat juuri nyt Johannes Kastajan pään vadissa.

26. Niin kuningas tuli sangen murheelliseksi; kuitenkin valan tähden ja niiden, jotka ynnä atrioitsivat, ei tahtonut häneltä kieltää.

27. Ja kuningas lähetti kohta murhaajan, ja käski hänen päänsä tuoda.

28. Niin se meni ja leikkasi hänen kaulansa tornissa, ja toi hänen päänsä vadissa, ja antoi sen piialle; ja piika antoi sen äidillensä.

29. Ja kuin hänen opetuslapsensa sen kuulivat, tulivat he ja ottivat hänen ruumiinsa, ja panivat sen hautaan.

30. Ja apostolit kokoontuivat Jesuksen tykö, ja ilmoittivat hänelle kaikki sekä ne, mitkä he tekivät, ja mitä he opettivat.

31. Ja hän sanoi heille: tulkaat te yksinänne erinäiseen paikkaan ja levätkäät vähä; sillä monta oli, jotka tulivat ja menivät, niin ettei he syödäkään joutaneet.

32. Ja he menivät korpeen haahdella erinänsä.

33. Ja kansa näki heidän menevän, ja moni tunsu hänen, ja juoksivat sinne jalkaisin kaikista kaupungeista, ja he ennättivät heitä, ja he kokoontuivat hänen tykönsä.

34. Ja Jesus läksi ulos ja näki paljon kansaa, ja hän armahti heitä; sillä he olivat niinkuin lampaat, joilla ei ole paimenta, ja rupesi heitä opettamaan paljon.

35. Ja kuin päivä paljon kulunut oli, tulivat hänen opetuslapsensa hänen tykönsä, sanoen: tämä on erämaa, ja aika on jo kulunut.

36. Laske heitä, että he menisivät ympäri kyliin ja majoihin, ostamaan itsellensä leipiä; sillä ei heillä ole syötävää.

37. Mutta hän vastaten sanoi heille: antakaa te heille syötävää. Ja he sanoivat hänelle: pitääkö meidän menemän kahdellasadalla penningillä leipiä ostamaan,

heille syödä?"

6:38 Mutta hän sanoi heille: "Montako leipää teillä on? Menkää katsomaan."

Otettuaan siitä selvän he sanoivat: "Viisi, ja kaksi kalaa."

6:39 Niin hän määräsi heille, että kaikkien oli asetettava ruokakunnittain vihantaan ruohikkoon.

6:40 Ja he laskeutuivat ryhmä ryhmän viereen, toisiin sata, toisiin viisikymmentä.

6:41 Ja hän otti ne viisi leipää ja kaksi kalaa, katsoi ylös taivaaseen ja siunasi ja mursi leivät ja antoi ne opetuslapsilleen kansan eteen pantaviksi; myöskin ne kaksi kalaa hän jakoi kaikille.

6:42 Ja kaikki söivät ja tulivat ravituiksi.

6:43 Sitten he keräsivät palaset, kaksitoista täyttä vakallista, ja tähteet kaloista.

6:44 Ja niitä, jotka olivat syöneet näitä leipiä, oli viisituhatta miestä.

6:45 Ja kohta hän vaati opetuslapsiansa astumaan venheeseen ja kulkemaan edeltä toiselle rannalle, Beetsaidaan, sillä aikaa kuin hän laskee kansan luotansa.

6:46 Ja sanottuaan heille jäähyväiset hän meni pois vuorelle rukoilemaan.

6:47 Ja kun ilta tuli, oli venhe keskellä järveä, ja hän oli yksinään maalla.

6:48 Ja kun hän näki heidän soutuessaan olevan hädässä, sillä tuuli oli heille vastainen, tuli hän neljännen yövartion vaiheilla heidän luoksensa kävellen järven päällä ja aikoi kulkea heidän ohitsensa.

6:49 Mutta nähdessään hänen kävelevän järven päällä he luulivat häntä aaveeksi ja rupesivat huutamaan;

6:50 sillä kaikki näkivät hänet ja peljästyivät. Mutta heti hän puhutteli heitä ja sanoi heille: "Olkaa turvallisella mielellä, minä se olen; älkää peljätkö."

6:51 Ja hän astui venheeseen heidän tykönsä, ja tuuli asettui. Niin he hämmästyivät ylen suuresti sydämessään.

6:52 Sillä he eivät olleet noista leivistäkään päässeet ymmärrykseen, vaan heidän

ja antamaan heidän syödä?

38. Mutta hän sanoi heille: kuinka monta leipää teillä on? menkää ja katsokaat. Ja kuin he katsoivat, sanoivat he: viisi, ja kaksi kalaa.

39. Ja hän käski heidän istuttaa kaikki atrioitsemaan eri joukkoihin viheriäisen ruohon päälle.

40. Ja he istuivat joukoissa sadoin ja viisinkymmenin.

41. Ja kuin hän otti ne viisi leipää ja kaksi kalaa, katsoi hän taivaaseen, kiitti ja mursi leivät, ja antoi opetuslapsillensa pantaa niiden eteen: ja ne kaksi kalaa jakoi hän kaikille.

42. Ja he söivät kaikki ja ravittiin.

43. Ja he korjasivat kaksitoistakymmentä täysinäistä koria muruja, ja myös kaloista.

44. Ja niitä, kuin söivät, oli lähes viisituhatta miestä.

45. Ja hän ajoi kohta opetuslapsensa astumaan haahteen ja edellä menemään meren ylitse Betsaidaan, siihenasti kuin hän päästäis kansan.

46. Ja kuin hän oli päästänyt heidät, meni hän vuorelle rukoilemaan.

47. Ja kuin ehtoo tuli, oli haaksi keskellä merta, ja hän yksinensä maalla.

48. Ja hän näki heidän olevan hädässä soutamisessa; (sillä heillä oli vastainen). Ja liki neljäntenä yön vartiona tuli hän heidän tykönsä, käyden meren päällä, ja tahtoi mennä heidän ohitsensa.

49. Mutta kuin he näkivät hänen käyvän meren päällä, luulivat he olevan kyöpelin ja huusivat.

50. (Sillä kaikki näkivät hänen ja hämmästyivät.) Ja hän puhui kohta heidän kanssansa ja sanoi heille: olkaat hyvässä turvassa, minä olen, älkää peljätkö.

51. Ja hän astui heidän tykönsä haahteen, ja tuuli heikkeni. Ja he paljoa enemmän keskenänsä hämmästyivät ja ihmettelivät;

52. Sillä ei he ymmärtäneet leivistäkään, vaan heidän sydämensä oli paatunut.

sydämensä oli paatunut.

6:53 Ja kuljettuaan yli toiselle rannalle he tulivat Gennesaretiin ja laskivat maihin.

6:54 Ja heidän noustessaan venheestä kansa heti tunsivat hänet;

6:55 ja he riensivät kiertämään koko sitä paikkakuntaa ja rupesivat vuoteilla kantamaan sairaita sinne, missä kuului hänen olevan.

6:56 Ja missä vain hän meni kyliin tai kaupunkeihin tai maataloihin, asetettiin sairaat aukeille paikoille ja pyydettiin häneltä, että he saisivat koskea edes hänen vaippansa tupsuun. Ja kaikki, jotka koskivat häneen, tulivat terveiksi.

7 LUKU

7:1 Ja fariseukset ja muutamat kirjanoppineet, jotka olivat tulleet Jerusalemissa, kokoontuivat hänen luoksensa.

7:2 Ja he näkivät, että muutamat hänen opetuslapsistaan söivät leipää epäpuhtailla, se on pesemättömillä, käsillä.

7:3 Sillä eivät fariseukset eivätkä ketkään juudalaiset syö, ennenkuin ovat tarkoin peseneet kätensä, noudattaen vanhinten perinnäissääntöä,

7:4 ja torilta tultuaan he eivät syö, ennenkuin ovat itseään vedellä vihmoneet; ja paljon muuta on, mitä he ovat ottaneet noudattaakseen, niinkuin maljain ja kiviastiain ja vaskiastiain pesemisiä.

7:5 Niin fariseukset ja kirjanoppineet kysyivät häneltä: "Miksi sinun opetuslapsesi eivät vaella vanhinten perinnäissääntöön mukaan, vaan syövät leipää epäpuhtailla käsillä?"

7:6 Mutta hän sanoi heille: "Oikein Esaias on ennustanut teistä, ulkokullatuista, niinkuin kirjoitettu on: 'Tämä kansa kunnioittaa minua huulillaan, mutta heidän sydämensä on minusta kaukana;

7:7 mutta turhaan he palvelevat minua opettaen oppeja, jotka ovat ihmiskäskyjä.'

53. Ja kuin he olivat menneet ylitse, tulivat he Genesaretin maalle ja laskivat satamaan.

54. Ja kuin he menivät ulos haahdesta, niin he kohta tunsivat hänen,

55. Ja juoksivat ympäri kaiken sen ympäristön, ja rupesivat sairaita viemään vuoteissansa, kussa he kuului hänen olevan.

56. Ja kuhunka hän meni sisälle kyliin eli kaupunkeihin taikka majoihin, niin he panivat kujille sairaita, ja rukoilivat häntä, että he ainoastaan hänen vaatteensa palteeseen saisivat ruveta, ja niin monta kuin häneen rupesi, ne paranivat.

7 LUKU

7:1 Ja hänen tykönsä kokoontuivat Pharisealaiset ja muutamat kirjanoppineista, jotka Jerusalemissa tulleet olivat.

7:2 Ja kuin he näkivät muutamat hänen opetuslapsistaan yhteisillä (se on: pesemättömillä) käsillä syövän leipää, laittivat he sitä.

7:3 Sillä pharisealaiset ja kaikki Juudalaiset ei syö, ellei he usein pese käsiänsä, pitäin vanhimpain säätyä.

7:4 Ja kuin he turulta tulevat, ei he syö pesemättä. Ja monta muuta on, jotka he ovat ottaneet pitääksensä, jota on: juoma-astiain, kivi-astiain, ja vaski-astiain ja pöytäin pesemiset.

7:5 Sitte kysyivät Pharisealaiset ja kirjanoppineet häneltä: miksi ei sinun opetuslapses vaella vanhimpain säädyn jälkeen, vaan syövät pesemättömillä käsillä leipää?

7:6 Mutta hän vastaten sanoi heille: Jesaias on hyvästi teistä ulkokullaisista ennustanut, niinkuin kirjoitettu on: tämä kansa kunnioittaa minua huulilla, vaan heidän sydämensä on minusta.

7:7 Mutta turhaan he minua palvelevat, opettain sitä oppia, joka on ihmisten

7:8 Te hylkääte Jumalan käskyn ja noudatatte ihmisten perinnäissääntöä."

7:9 Ja hän sanoi heille: "Hyvin te kumoatte Jumalan käskyn noudattaaksenne omaa perinnäissääntöänne.

7:10 Sillä Mooses on sanonut: 'Kunnioita isääsi ja äitiäsi', ja: 'Joka kiroaa isäänsä tai äitiänsä, sen pitää kuolemalla kuoleman.'

7:11 Mutta te sanotte, että jos ihminen sanoo isälleen tai äidilleen: 'Se, minkä sinä olisit saava minulta hyväksesi, on korban' - se on uhrilahja -

7:12 ja niin te ette enää salli hänen antaa mitään avustusta isälleen tai äidilleen.

7:13 Te teette Jumalan sanan tyhjäksi perinnäissäännöllänne, jonka olette säätäneet. Ja paljon muuta samankaltaista te teette."

7:14 Ja hän kutsui taas kansan tykönsä ja sanoi heille: "Kuulkaa minua kaikki ja ymmärtäkää:

7:15 ei mikään, mikä ihmisen ulkopuolelta menee hänen sisäänsä, voi häntä saastuttaa, vaan mikä ihmisestä lähtee ulos, se saastuttaa ihmisen.

7:16 Jos jollakin on korvat kuulla, hän kuulkaan."

7:17 Ja kun hän kansasta erottuaan oli mennyt erääseen taloon, kysyivät hänen opetuslapsensa häneltä sitä vertausta.

7:18 Ja hän sanoi heille: "Niinkö ymmärtämättömiä tekin olette? Ettekö käsitä, ettei mikään, mikä ulkoapäin menee ihmiseen, voi häntä saastuttaa?

7:19 Sillä se ei mene hänen sydämeensä, vaan vatsaan, ja ulostuu." Näin hän sanoi kaikki ruuat puhtaiksi.

7:20 Ja hän sanoi: "Mikä ihmisestä lähtee ulos, se saastuttaa ihmisen.

7:21 Sillä sisästä, ihmisten sydäimestä, lähtevät pahat ajatukset, haureudet,

käskyjä.

7:8 Sillä te hylkääte Jumalan käskyn, ja pidätte ihmisten säädyn, kivi-astiain ja juoma-astiain pesemiset, ja muita senkaltaisia te paljon teette.

7:9 Ja hän sanoi heille: hyvin te hylkääte Jumalan käskyn, että te teidän säätynne pitäisitte.

7:10 Sillä Moses sanoi: kunnioita isää ja äitiäsi! ja joka kiroilee isää eli äitiä, hänen pitää kuolemalla kuoleman.

7:11 Mutta te sanotte: jos ihminen sanoo isälle taikka äidille: korban, (se on uhrattu) jolla sinua piti minulta autettaman.

7:12 Ja ette salli hänen mitään tehdä isällensä taikka äidillensä.

7:13 Ja hylkääte Jumalan sanan teidän säädyllänne, jonka te säätäneet olette, ja senkaltaisia paljon te teette.

7:14 Ja hän kutsui tykönsä kaiken kansan ja sanoi heille: kuulkaat kaikki minua, ja ymmärtäkää.

7:15 Ei ole ulkona ihmisestä mitään, joka häneen menee sisälle, ja taitaa hänen saastuttaa; mutta ne, mitkä hänestä tulevat ulos, ne ovat ne, jotka saastuttavat ihmisen.

7:16 Jos jollakin on korvat kuulla, se kuulkaan.

7:17 Ja kuin hän kansan tyköä meni huoneeseen, kysyivät hänen opetuslapsensa häneltä tästä vertauksesta.

7:18 Ja hän sanoi heille: oletteko tekin niin ymmärtämättömät? ettekö ymmärrä, että kaikki mikä ulkoa menee ihmiseen, ei se häntä taida saastuttaa?

7:19 Sillä ei se mene hänen sydämeensä, vaan vatsaan, ja menee luonnollisesti ulos, kaikki ruuat puhdistain.

7:20 Ja hän sanoi: mitä ihmisestä tulee ulos, se saastuttaa ihmisen.

7:21 Sillä sisältä ihmisten sydäimestä tulevat ulos pahat ajatukset, huoruudet,

varkaudet, murhat,

7:22 aviorikokset, ahneus, häijyys, petollisuus, irstaus, pahansuonti, jumalanpilkka, ylpeys, mielettömyys.

7:23 Kaikki tämä paha lähtee sisästä ulos ja saastuttaa ihmisen."

7:24 Ja hän nousi ja lähti sieltä Tyyron ja Siidonin alueelle. Ja hän meni erääseen taloon eikä tahtonut, että kukaan saisi sitä tietää; mutta hän ei saanut olla salassa,

7:25 vaan heti kun eräs vaimo, jonka pienessä tyttäressä oli saastainen henki, kuuli hänestä, tuli hän ja lankesi hänen jalkojensa juureen.

7:26 Ja se vaimo oli kreikatar, syntyään syyrofoinikalainen; ja hän pyysi häntä ajamaan ulos riivaajan hänen tyttärestään.

7:27 Niin Jeesus sanoi hänelle: "Anna ensin lasten tulla ravituiksi; sillä ei ole soveliasta ottaa lasten leipää ja heittää penikoille."

7:28 Mutta hän vastasi ja sanoi hänelle: "Niin, Herra; mutta syövähän penikatkin pöydän alla lasten muruja."

7:29 Ja hän sanoi vaimolle: "Tämän sanan tähden, mene; riivaaja on lähtenyt sinun tyttärestäsi."

7:30 Ja vaimo meni kotiinsa ja havaitsi lapsen makaavan vuoteella ja riivaajan lähteneen hänestä.

7:31 Ja hän lähti jälleen Tyyron alueelta ja kulkien Siidonin kautta tuli Galilean järven ääreen Dekapolin alueen keskitse.

7:32 Ja hänen tykönsä tuotiin kuuro, joka oli melkein mykkä, ja he pyysivät häntä panemaan kätensä hänen päälleen.

7:33 Niin hän otti hänet erilleen kansasta, pisti sormensa hänen korviinsa, sylki ja koski hänen kieleensä

7:34 ja katsahti ylös taivaaseen, huokasi ja sanoi hänelle: "Effata", se on: aukene.

7:35 Niin hänen korvansa aukenivat, ja hänen kielensä side irtautui, ja hän puhui selkeästi.

salavuoteudet, miestapot,

7:22 Varkaudet, ahneudet, pahat juonet, petos, irstaisuus, pahansuomuus, Jumalan pilkka, ylpeys, hulluus.

7:23 Kaikki nämät pahuudet sisältä tulevat ulos ja saastuttavat ihmisen.

7:24 Niin hän nousi ja meni sieltä Tyron ja Sidonin maan ääriin, ja meni sisälle huoneeseen, eikä tahtonut sitä kenellekään antaa tietää: ja ei hän taitanut salaa olla.

7:25 Sillä kuin yksi vaimo kuuli hänestä, jonka vähällä tyttärellä oli saastainen henki, niin se tuli ja lankesi hänen jalkainsa juureen,

7:26 (Mutta vaimo oli Gregiläinen, Syrophenisiassa syntynyt) ja hän rukoili häntä ajamaan pois perkelettä hänen tyttärestänsä.

7:27 Niin Jeesus sanoi hänelle: salli ensin lapset ravittaa; sillä ei se ole kohtuullinen, ottaa lasten leipää ja heittää penikoille.

7:28 Mutta hän vastasi ja sanoi hänelle: tosin Herra: syövät penikatkin pöydän alla lasten muruista.

7:29 Ja hän sanoi hänelle: tämän puheen tähden mene: perkele läksi ulos sinun tyttärestäs.

7:30 Ja kuin hän meni kotiansa, löysi hän perkeleen lähteneeksi ulos ja tyttärensä makaavan vuoteessa.

7:31 Ja taas kuin hän läksi Tyron ja Sidonin maan ääristä, tuli hän Galilean meren tykö, kymmenen kaupungin maan äärten keskitse.

7:32 Ja he toivat hänen tykönsä kuuron, joka myös mykkä oli, ja he rukoilivat häntä panemaan kätensä hänen päällensä,

7:33 Ja hän otti hänen erinänsä kansasta ja pisti sormensa hänen korviinsa, sylki ja rupesi hänen kieleensä,

7:34 Ja katsahtain taivaaseen huokasi, ja sanoi hänelle; ephphata, se on: aukene.

7:35 Ja kohta aukenivat hänen korvansa, ja hänen kielensä side pääsi vallallensa ja puhui selkiästi.

7:36 Ja Jeesus kielsi heitä sitä kenellekään sanomasta; mutta mitä enemmän hän heitä kielsi, sitä enemmän he julistivat.

7:37 Ja ihmiset hämmästyivät ylenmäärin ja sanoivat: "Hyvin hän on kaikki tehnyt: kuurot hän saa kuulemaan ja mykät puhumaan."

8 LUKU

8:1 Niinä päivinä, kun paljon kansaa taas oli koolla eikä heillä ollut mitään syötävää, kutsui hän opetuslapsensa tykönsä ja sanoi heille:

8:2 "Minun käy sääliksi kansaa, sillä he ovat jo kolme päivää olleet minun tykönäni, eikä heillä ole mitään syötävää.

8:3 Ja jos minä lasken heidät menemään syömättä kotiinsa, niin he nääntyvät matkalla; sillä muutamat heistä ovat tulleet kaukaa."

8:4 Niin hänen opetuslapsensa vastasivat hänelle: "Mistä täällä erämaassa kukaan voi saada leipää näiden ravitsemiseksi?"

8:5 Hän kysyi heiltä: "Montako leipää teillä on?" He sanoivat: "Seitsemän."

8:6 Silloin hän käski kansan asettua maahan. Ja hän otti ne seitsemän leipää, kiitti, mursi ja antoi opetuslapsillensa, että he panisivat ne kansan eteen. Ja he panivat.

8:7 Heillä oli myös joitakuuta kalasia; ja siunattuaan ne hän käski panna nekin kansan eteen.

8:8 Niin he söivät ja tulivat ravituiksi. Sitten he keräsivät jääneet palaset, seitsemän vasullista.

8:9 Ja heitä oli noin neljätuhatta. Ja hän laski heidät luotansa.

8:10 Ja kohta hän astui opetuslapsineen venheeseen ja meni Dalmanutan seuduille.

8:11 Ja fariseukset lähtivät sinne ja rupesivat väittelemään hänen kanssaan ja vaativat häneltä merkkiä taivaasta, kiusaten

7:36 Ja hän haasti heidät kellenkään sanomasta. Mutta jota enemmän hän haasti, sitä enemmän he ilmoittivat.

7:37 Ja he suuresti hämmästyivät, sanoen: hyvästi hän kaikki teki: kuurot hän tekee kuulemaan ja mykät puhumaan.

8 LUKU

8:1 Niinä päivinä, koska sangen paljo kansaa oli, eikä ollut heillä mitään syömistä, kutsui Jesus opetuslapsensa tykönsä ja sanoi heille:

8:2 Minä surkuttelen kansaa; sillä he ovat jo kolme päivää viipyneet minun tykönäni, ja ei ole heillä, mitä he söisivät.

8:3 Ja jos minä päästän heidät kotiansa syömättä, niin he vaipuvat tiellä; sillä muutamat heistä olivat kaukaa tulleet.

8:4 Niin vastasivat häntä hänen opetuslapsensa: kusta joku voi näitä ravita leivillä tässä erämaassa?

8:5 Ja hän kysyi heiltä: kuinka monta leipää teillä on? He sanoivat: seitsemän.

8:6 Ja hän käski kansan istua atrioitsemaan maan päälle. Ja hän otti ne seitsemän leipää, kuin hän kiittänyt oli, mursi ja antoi opetuslapsillensa, että he olisivat panneet eteen; ja he panivat kansan eteen.

8:7 Ja heillä oli myös vähä kalasia; ja hän kiitti, ja käski ne myös pantaa eteen.

8:8 Niin he söivät ja ravittiin; ja he korjasivat tähteet, jotka jääneet olivat, seitsemän koria muruja.

8:9 Ja niitä jotka söivät, oli liki neljätuhatta; ja hän päästi heidät.

8:10 Ja hän astui kohta opetuslastensa kanssa haahteen, ja tuli Dalmanutan maan ääriin.

8:11 Ja Pharisealaiset tulivat ja rupesivat kamppailemaan hänen kanssansa, pyytäen häneltä merkkiä taivaasta, kiusaten häntä.

häntä.

8:12 Niin hän huokasi hengessään ja sanoi: "Miksi tämä sukupolvi vaatii merkkiä?"

Totisesti minä sanon teille: tälle sukupolvelle ei anneta merkkiä."

8:13 Ja hän jätti heidät ja astui taas venheeseen ja lähti pois toiselle rannalle.

8:14 Ja he olivat unhottaneet ottaa mukaansa leipää, eikä heillä ollut muassaan venheessä enempää kuin yksi leipä.

8:15 Ja hän käski heitä sanoen: "Varokaa ja kavahtakaa fariseusten hapatusta ja Herodeksen hapatusta."

8:16 Niin he puhuivat keskenään siitä, ettei heillä ollut leipää.

8:17 Kun Jeesus huomasi sen, sanoi hän heille: "Mitä puhutte siitä, ettei teillä ole leipää? Ettekö vielä käsitätte ettekä ymmärrät? Onko teidän sydämenne paatunut?"

8:18 Silmät teillä on, ettekö näe? Ja korvat teillä on, ettekö kuule? Ja ettekö muista:

8:19 kun minä mursin ne viisi leipää viidelle tuhatkannelle, kuinka monta vakan täyttä palasia te keräsitte?" He sanoivat hänelle: "Kaksitoista."

8:20 "Ja kun minä mursin ne seitsemän leipää neljällekannelle, kuinka monta vasun täyttä palasia te keräsitte?" He sanoivat: "Seitsemän."

8:21 Niin hän sanoi heille: "Ettekö vieläkin ymmärrät?"

8:22 Ja he tulivat Beetsaidaan. Ja hänen tykönsä tuotiin sokea, ja he pyysivät, että hän koskisi häneen.

8:23 Niin hän tarttui sokean käteen, talutti hänet kylän ulkopuolelle, sylki hänen silmiinsä ja pani kätensä hänen päällensä ja kysyi häneltä: "Näetkö mitään?"

8:24 Tämä katsahti ylös ja sanoi: "Näen ihmiset, sillä minä erotan käveleviä, ne ovat puiden näköisiä."

8:25 Sitten hän taas pani kätensä hänen silmilleen; ja nyt mies näki tarkkaan ja oli

8:12 Ja hän huokasi hengessänsä ja sanoi: miksi tämä suku merkkiä pyytää? Totisesti sanon minä teille: ei tälle sukukunnalle anneta merkkiä.

8:13 Ja hän jätti heidät, ja astui taas haahteen, ja meni ylitse.

8:14 Ja he olivat unohtaneet ottaa leipiä, eikä ollut heillä enempi kuin yksi leipä haahdessa myötänsä.

8:15 Ja hän käski heitä, sanoen: katsokaat ja karttakaat teitänne Pharisealaisten hapatuksesta ja Herodeksen hapatuksesta.

8:16 Ja he ajattelivat keskenänsä, sanoen: ei meillä ole leipiä.

8:17 Ja kun Jesus sen ymmärsi, sanoi hän heille: mitä te ajattelette, ettei teillä ole leipää? ettekö te vielä huomaitse, ettekä ymmärrät? vieläkö teillä nyt on paatunut sydän?

8:18 Silmät teillä on ja ette näe? ja korvat teillä on, ja ette kuule? ettekö myös muista?

8:19 Kuin minä viisi leipää mursin viidelle tuhatkannelle, kuinka monta täysinäistä koria te tähteitä korjasitte? He sanoivat: kaksitoistakymmentä.

8:20 Niin myös kuin minä ne seitsemän mursin neljällekannelle, kuinka monta täysinäistä koria tähteitä te korjasitte? he sanoivat: seitsemän.

8:21 Ja hän sanoi heille: miksi ette siis ymmärrät?

8:22 Ja hän tuli Beetsaidaan, ja he toivat sokian ja rukoilivat häntä, että hän rupeais häneen.

8:23 Ja hän tarttui sokian käteen, ja vei ulos hänen kylästä, ja sylki hänen silmiinsä, ja pani kätensä hänen päällensä, ja kysyi häneltä, josko hän jotakin näkis.

8:24 Niin hän katsoi ylös ja sanoi: minä näen ihmiset niinkuin puut käyskentelevän.

8:25 Sitte hän taas pani kätensä hänen silmäinsä päälle, ja antoi hänen taas

parantunut ja näki kaikki aivan selvästi.

8:26 Ja hän lähetti hänet hänen kotiinsa sanoen: "Älä edes poikkea kylään."

8:27 Ja Jeesus lähti opetuslapsinensa Filippuksen Kesarean kyliin. Ja tiellä hän kysyi opetuslapsiltaan ja sanoi heille: "Kenen ihmiset sanovat minun olevan?"

8:28 He vastasivat hänelle sanoen: "Johannes Kastajan, ja toiset Eliaan, toiset taas jonkun profeetoista."

8:29 Niin hän kysyi heiltä: "Kenenkä te sanotte minun olevan?" Pietari vastasi ja sanoi hänelle: "Sinä olet Kristus."

8:30 Ja hän varoitti vakavasti heitä puhumasta kenellekään hänestä.

8:31 Ja hän alkoi opettaa heille, että Ihmisen Pojan piti kärsimän paljon ja joutuman vanhinten ja ylipappien ja kirjanoppineiden hyljittäväksi ja tuleman tapetuksi, ja kolmen päivän perästä nouseman ylös.

8:32 Ja tämän hän puhui peittelemättä. Silloin Pietari otti hänet erilleen ja rupesi häntä nuhtelemaan.

8:33 Mutta hän kääntyi, katsoi opetuslapsiinsa ja nuhteli Pietaria sanoen: "Mene pois minun edestäni, saatana, sillä sinä et ajattele sitä, mikä on Jumalan, vaan sitä, mikä on ihmisten."

8:34 Ja hän kutsui tykönsä kansan ynnä opetuslapsensa ja sanoi heille: "Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ja ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua.

8:35 Sillä joka tahtoo pelastaa elämänsä, hän kadottaa sen, mutta joka kadottaa elämänsä minun ja evankeliumin tähden, hän pelastaa sen.

8:36 Sillä mitä se hyödyttää ihmistä, vaikka hän voittaisi omaksensa koko maailman, mutta saisi vahingon sielullensa?

8:37 Sillä mitä voi ihminen antaa sielunsa lunnaiksi?

katsoa. Ja se tuli parannetuksi, niin että hän näki kaikki kaukaa ja selkiästi.

8:26 Ja hän lähetti hänen kotiansa, sanoen: älä mene kylään sisälle, älä myös kellenkään tätä kylässä sano.

8:27 Ja Jesus meni ulos ja hänen opetuslapsensa Kesarean kyliin, joka kutsutaan Philippi; ja hän kysyi tiellä opetuslapsiltansa, sanoen heille: kenenkä sanovat ihmiset minun olevan?

8:28 Niin he vastasivat: Johannes Kastajan, ja muutamat Eliaan, vaan muutamat jonkun profetaista.

8:29 Ja hän sanoi heille: kenenkäs te sanotte minun olevan? Pietari vastasi ja sanoi hänelle: sinä olet Kristus.

8:30 Ja hän haasti heitä kellenkään hänestä sanomasta.

8:31 Ja hän rupesi heitä opettamaan, että Ihmisen Pojan pitää paljo kärsimän, ja hyljättämän vanhimmilta ja ylimmäisiltä papeilta ja kirjanoppineilta, ja tapettaman, ja kolmantena päivänä ylösouseman.

8:32 Ja hän puhui sen puheen julki rohkiasti. Ja Pietari otti hänen tykönsä, rupesi häntä nuhtelemaan.

8:33 Mutta hän käänsi itsensä ja katsoi opetuslastensa puoleen, nuhteli Pietaria, sanoen: mene pois minun tyköäni, saatana; sillä et sinä ymmärrä niitä, mitkä Jumalan ovat, vaan niitä, mitkä ihmisten ovat.

8:34 Ja hän kutsui tykönsä kansan ja opetuslapsensa, ja sanoi heille: kuka ikänä tahtoo tulla minun perässäni, hän kieltäköön itsensä, ja ottakoon ristinsä, ja seuratkoon minua.

8:35 Sillä kuka ikänä tahtoo henkensä vapahtaa, hän hukuttaa sen; mutta joka ikänä henkensä hukuttaa minun ja evankeliumin tähden, hän vapahtaa sen.

8:36 Sillä mitä se auttaa ihmistä, jos hän voittais kaiken maailman, ja sais sielullensa vahingon?

8:37 Eli mitä ihminen antaa sielunsa lunastukseksi?

8:38 Sillä joka häpeää minua ja minun sanojani tässä avionrikkajassa ja syntisessä sukupolvessa, sitä myös Ihmisen Poika on häpeävä, kun hän tulee Isänsä kirkkaudessa pyhien enkelien kanssa."

9 LUKU

9:1 Ja hän sanoi heille: "Totisesti minä sanon teille: tässä seisovien joukossa on muutamia, jotka eivät maista kuolemaa, ennenkuin näkevät Jumalan valtakunnan tulevan voimassansa."

9:2 Ja kuuden päivän kuluttua Jeesus otti mukaansa Pietarin ja Jaakobin ja Johanneksen ja vei heidät erilleen muista korkealle vuorelle, yksinäisyyteen. Ja hänen muotonsa muuttui heidän edessään;

9:3 ja hänen vaatteensa tulivat hohtaviksi, niin ylen valkoisiksi, ettei kukaan vaateenvalkaisija maan päällä taida semmoiseksi valkaista.

9:4 Ja heille ilmestyivät Elias ynnä Mooses, ja nämä puhuivat Jeesuksen kanssa.

9:5 Niin Pietari rupesi puhumaan ja sanoi Jeesukselle: "Rabbi, meidän on tässä hyvä olla; tehkäämme siis kolme majaa, sinulle yksi ja Moosekselle yksi ja Eliaalle yksi."

9:6 Sillä hän ei tiennyt, mitä sanoa, koska he olivat peljästyksissään.

9:7 Ja tuli pilvi, joka peitti heidät varjoonsa, ja pilvestä kuului ääni: "Tämä on minun rakas Poikani; kuulkaa häntä."

9:8 Ja yhtäkkiä, kun he katsahivat ympärilleen, eivät he enää nähneet ketään muuta kuin Jeesuksen, joka yksinänsä oli heidän kanssaan.

9:9 Ja heidän kulkiessaan alas vuorelta hän teroitti heille, etteivät kenellekään kertoisi, mitä olivat nähneet, ennenkuin vasta sitten, kun Ihmisen Poika oli noussut kuolleista.

9:10 Ja he pitivät mielessään sen sanan ja tutkistelivat keskenään, mitä kuolleista nouseminen oli.

9:11 Ja he kysyivät häneltä sanoen: "Kirjanoppineethan sanovat, että Eliaan

8:38 Sillä joka häpee minua ja minun sanojani tässä huorintekiässä ja syntisessä suvussa, sitä myös pitää Ihmisen Pojan häpeemän, koska hän tulee Isänsä kunniaassa pyhain enkelien kanssa.

9 LUKU

9:1 Ja hän sanoi heille: totisesti sanon minä teille: muutamia näistä, jotka tässä seisovat, ei pidä kuolemaa maistavan siihen asti kuin he näkevät Jumalan valtakunnan voimalla tulevan.

9:2 Ja kuuden päivän perästä, otti Jesus tykönsä Pietarin ja Jakobin ja Johanneksen, ja vei heidät erinänsä korkialle vuorelle yksinänsä: ja hän kirkastettiin heidän edessänsä,

9:3 Ja hänen vaatteensa tulivat kiiltäväksi ja sangen valkiaksi niinkuin lumi, ettei yksikään vaateen painaja taida niin valkiaksi painaa maan päällä.

9:4 Ja heille ilmestyi Elias Moseksen kanssa, jotka puhuivat Jeesuksen kanssa.

9:5 Ja Pietari vastaten sanoi Jeesukselle: Rabbi, hyvä on meidän tässä olla: tehkäämme siis tähän kolme majaa, sinulle yhden, Mosekselle yhden ja Eliaalle yhden.

9:6 Vaan ei hän tietänyt, mitä hän puhui; sillä he olivat hämmästyneet.

9:7 Ja pilvi tuli, joka ympäri varjosi heidät, ja ääni tuli pilvestä, sanoen: tämä on minun rakas Poikani, kuulkaat häntä.

9:8 Ja kohta kuin he ympäri katsahivat, ei he enään ketään nähneet, vaan Jeesuksen yksin heidän kanssansa.

9:9 Mutta kuin he menivät alas vuorelta, kielsi hän heidät kellenkään niitä sanomasta, mitä he näkivät, vaan sitte kuin Ihmisen Poika on kuolleista noussut.

9:10 Ja he pitivät sanan mielessänsä, ja tutkivat keskenänsä, mitä se olis, nousta ylös kuolleista.

9:11 Ja he kysyivät häneltä sanoen: mitä kirjanoppineet sanovat, että Eliaan pitää

pitää tuleman ensin?"

9:12 Niin hän sanoi heille: "Elias tosin tulee ensin ja asettaa kaikki kohdalleen. Mutta kuinka sitten on kirjoitettu Ihmisen Pojasta, että hän on paljon kärsivä ja tuleva halveksituksi?"

9:13 Mutta minä sanon teille: Elias onkin tullut, ja he tekivät hänelle, mitä tahtoivat, niinkuin hänestä on kirjoitettu."

9:14 Ja kun he tulivat opetuslasten luo, näkivät he paljon kansaa heidän ympärillään ja kirjanoppineita väittelemässä heidän kanssaan.

9:15 Ja kohta kun kaikki kansa hänet näki, hämmästyivät he ja riensivät hänen luoksensa ja tervehtivät häntä.

9:16 Ja hän kysyi heiltä: "Mitä te väittelette heidän kanssaan?"

9:17 Silloin vastasi eräs mies kansanjoukosta hänelle: "Opettaja, minä toin sinun tykösi poikani, jossa on mykkä henki.

9:18 Ja missä vain se käy hänen kimppuunsa, riuhtoo se häntä, ja hänestä lähtee vaahto, ja hän kiristelee hampaitaan; ja hän kuihtuu. Ja minä sanoin sinun opetuslapsillesi, että he ajaisivat sen ulos, mutta he eivät kyenneet."

9:19 Hän vastasi heille sanoen: "Voi, sinä epäuskoinen sukupolvi, kuinka kauan minun täytyy olla teidän luonanne? Kuinka kauan kärsiä teitä? Tuokaa hänet minun tyköni."

9:20 Niin he toivat hänet hänen tykönsä. Ja heti kun hän näki Jeesuksen, kouristi henki häntä, ja hän kaatui maahan, kieritteli itseään, ja hänestä lähti vaahto.

9:21 Ja Jeesus kysyi hänen isältään: "Kuinka kauan aikaa tätä on hänessä ollut?" Niin hän sanoi: "Pienestä pitäen.

9:22 Ja monesti se on heittänyt hänet milloin tuleen, milloin veteen, tuhotakseen hänet. Mutta jos sinä jotakin voit, niin armahda meitä ja auta meitä."

9:23 Niin Jeesus sanoi hänelle: "'Jos voit!' Kaikki on mahdollista sille, joka uskoo."

ensin tuleman?"

9:12 Mutta hän vastaten sanoi heille: Elias tosin tulee ensin ja ojentaa kaikki: ja niinkuin on Ihmisen Pojasta kirjoitettu, että hänen pitää paljon kärsimän ja katsottaman ylön.

9:13 Mutta minä sanon teille, että Elias on myös tullut, ja he tekivät hänelle, mitä he tahtoivat, niinkuin hänestä kirjoitettu oli.

9:14 Ja kuin hän tuli opetuslasten tykö, näki hän paljon kansaa heidän ympärillensä, ja kirjanoppineet kamppailevan heidän kanssansa.

9:15 Ja kohta kuin kaikki kansa näki hänen, hämmästyivät he ja juosten tykö tervehtivät häntä.

9:16 Ja hän kysyi kirjanoppineilta: mitä te kamppailette keskenänne?"

9:17 Niin yksi kansan seasta vastasi ja sanoi: Mestari, minä toin sinun tykö poikani, jolla on mykkä henki.

9:18 Ja kuin hän rupee hänen kimppuunsa, niin hän repelee häntä, ja hän vaahtuu, ja kiristelee hampaitansa, ja kuivettuu. Ja minä sanoin sinun opetuslapsilles, että he ajaisivat hänen ulos, ja ei he voineet.

9:19 Niin hän vastasi ja sanoi: oi sinä uskotoin sukukunta! kuinka kauvan minun pitää olemassa teidän kanssanne? kuinka kauvan minä teitä kärsin? Tuokaat häntä minun tyköni.

9:20 Ja he toivat sen hänen tykönsä. Ja kuin hän näki hänen, repäisi kohta henki häntä, ja hän lankesi maahan, ja kieritteli itsiänsä ja vaahtui.

9:21 Ja hän kysyi hänen isältänsä: kuinka paljon aikaa sitte on kuin tämä on hänelle tullut? Hän sanoi: lapsuudesta;

9:22 Ja hän heitti hänen usein tuleen ja vesiin, että hän hukuttais hänen. Mutta jos sinä jotakin voit, niin auta meitä ja armahda meidän päällemme.

9:23 Niin sanoi Jesus hänelle: jos sinä sen voit uskoa, kaikki ovat uskovaiselle

9:24 Ja heti lapsen isä huusi ja sanoi: "Minä uskon; auta minun epäuskoani."

9:25 Mutta kun Jeesus näki, että kansaa riensi sinne, nuhteli hän saastaista henkeä ja sanoi sille: "Sinä mykkä ja kuuro henki, minä käsken sinua: lähde ulos hänestä, äläkä enää häneen mene."

9:26 Niin se huusi ja kouristi häntä kovasti ja lähti ulos. Ja hän kävi ikäänkuin kuolleeksi, niin että monet sanoivat: "Hän kuoli."

9:27 Mutta Jeesus tarttui hänen käteensä ja nosti hänet ylös. Ja hän nousi.

9:28 Ja kun Jeesus oli mennyt huoneeseen, niin hänen opetuslapsensa kysyivät häneltä erikseen: "Miksi emme me voineet ajaa sitä ulos?"

9:29 Hän sanoi heille: "Tätä lajia ei saa lähtemään ulos muulla kuin rukouksella ja paastolla."

9:30 Ja he lähtivät sieltä ja kulkivat Galilean läpi; ja hän ei tahtonut, että kukaan saisi sitä tietää.

9:31 Sillä hän opetti opetuslapsiaan ja sanoi heille: "Ihmisen Poika annetaan ihmisten käsiin, ja he tappavat hänet; ja kun hän on tapettu, nousee hän kolmen päivän perästä ylös."

9:32 Mutta he eivät käsittäneet sitä puhetta ja pelkäsivät häneltä kysyä.

9:33 Ja he saapuivat Kapernaumiin. Ja kotiin tultuaan hän kysyi heiltä: "Mistä te tiellä keskustelitte?"

9:34 Mutta he olivat vaiti; sillä he olivat tiellä keskustelleet toistensa kanssa siitä, kuka oli suurin.

9:35 Ja hän istuutui, kutsui ne kaksitoista ja sanoi heille: "Jos joku tahtoo olla ensimmäinen, on hänen oltava kaikista viimeinen ja kaikkien palvelija."

9:36 Ja hän otti lapsen ja asetti sen heidän keskellensä; ja otettuaan sen

mahdolliset.

9:24 Ja kohta pojan isä huusi itkien ja sanoi: Herra, minä uskon, auta minun epäuskoani.

9:25 Mutta kuin Jesus sen näki, että kansa ynnä juoksi tykö, nuhteli hän sitä saastaista henkeä, sanoen hänelle: sinä mykkä ja kuuro henki! minä käsken sinua, mene ulos hänestä, ja älä tästedes hänen sisällensä mene.

9:26 Niin se huusi ja repeli kovin häntä, ja läksi ulos. Ja se tuli niinkuin kuollut, niin että moni sanoi: hän on kuollut.

9:27 Mutta Jesus tarttui hänen käteensä ja nosti hänen, ja hän nousi.

9:28 Ja kuin hän oli huoneeseen mennyt sisälle, kysyivät hänen opetuslapsensa häneltä erinänsä: miksi emme voineet häntä ajaa ulos?

9:29 Ja hän sanoi heille: tämä suku ei taida millään muulla kuin rukouksella ja paastolla mennä ulos.

9:30 Ja he läksivät ulos sieltä ja vaelsivat Galilean lävitse, ja ei hän tahtonut sitä kenenkään tietää.

9:31 Sillä hän opetti opetuslapsiansa ja sanoi heille: Ihmisen Poika annetaan ylönsä ihmisten käsiin, ja he tappavat hänen; ja kuin hän on tapettu, niin hän kolmantena päivänä nousee ylös.

9:32 Mutta ei he ymmärtäneet sitä mitä hän sanoi, ja pelkäsivät häneltä kysyä.

9:33 Ja hän tuli Kapernaumiin, ja kotona ollessa kysyi hän heiltä: mitä te tiellä keskenänne kamppailitte?

9:34 Mutta he vaikenivat; sillä he olivat kamppailleet tiellä keskenänsä, kuka heistä suurin olis.

9:35 Ja kuin hän istui, kutsui hän ne kaksitoistakymmentä ja sanoi heille: jos joku tahtoo ensimmäinen olla, sen pitää oleman kaikkein viimeinen ja kaikkein palvelian.

9:36 Ja hän otti lapsen ja asetti sen heidän keskellensä. Ja kuin hän otti sen

syliinsä hän sanoi heille:

9:37 "Joka ottaa tykönsä yhden tämänkaltaisen lapsen minun nimeeni, se ottaa tykönsä minut; ja joka minut ottaa tykönsä, se ei ota tykönsä minua, vaan hänet, joka on minut lähettänyt."

9:38 Johannes sanoi hänelle: "Opettaja, me näimme erään, joka ei seuraa meitä, sinun nimessäsi ajavan ulos riivaajia; ja me kielsimme häntä, koska hän ei seurannut meitä."

9:39 Mutta Jeesus sanoi: "Älkää häntä kieltäkö; sillä ei kukaan, joka tekee voimallisen teon minun nimeeni, voi kohta sen jälkeen puhua minusta pahaa."

9:40 Sillä joka ei ole meitä vastaan, se on meidän puolellamme.

9:41 Sillä joka antaa teille juodaksenne maljallisen vettä siinä nimessä, että te olette Kristuksen omia, totisesti minä sanon teille: se ei jää palkkaansa vaille.

9:42 Ja joka viettelee yhden näistä pienistä, jotka uskovat, sen olisi parempi, että myllynkivi olisi pantu hänen kaulaansa ja hänet olisi heitetty mereen.

9:43 Ja jos sinun kätesi viettelee sinua, hakkaa se poikki. Parempi on sinulle, että käsipuolena menet elämään sisälle, kuin että, molemmat kädet tallella, joudut helvettiin, sammumattomaan tuleen,

9:44 jossa heidän matonsa ei kuole eikä tuli sammu.

9:45 Ja jos sinun jalkasi viettelee sinua, hakkaa se poikki. Parempi on sinulle, että jalkapuolena menet elämään sisälle, kuin että sinut, molemmat jalat tallella, heitetään helvettiin,

9:46 jossa heidän matonsa ei kuole eikä tuli sammu

9:47 Ja jos sinun silmäsi viettelee sinua, heitä se pois. Parempi on sinulle, että silmäpuolena menet sisälle Jumalan valtakuntaan, kuin että sinut, molemmat silmät tallella, heitetään helvettiin,

syliinsä, sanoi hän heille:

9:37 Kuka ikänä yhden tainkaltaisen lapsen korjaa minun nimeeni, se korjaa minun: ja joka minun korjaa, ei hän minua korjaa, vaan sen, joka minun lähetti.

9:38 Mutta Johannes vastasi häntä sanoen: Mestari, me näimme yhden sinun nimellä perkeleitä ajavan ulos, joka ei seuraa meitä, ja me kielsimme häntä, ettei hän seuraa meitä.

9:39 Niin Jesus sanoi: älkää häntä kieltäkö; sillä ei ole ketään, joka tekee voimallisen työn minun nimeni kautta, ja taitaa kohta pahasti puhua minusta.

9:40 Sillä joka ei ole meitä vastaan, se on meidän edestämme.

9:41 Sillä kuka ikänä juottaa teitä vesipikarilla minun nimeeni, että te olette Kristuksen, totisesti sanon minä teille: ei hän suinkaan kadota palkkaansa.

9:42 Ja kuka ikänä pahentaa yhden vähimmistä, jotka uskovat minun päälleni, parempi olis hänelle, jos myllyn kivi pantaisiin hänen kaulaansa ja heitettäisiin mereen.

9:43 Jos kätes on sinulle pahennukseksi, niin hakkaa se pois: parempi on sinun käsipuolena elämään mennä, kuin jos sinulla olis kaksi kättä ja menisit helvettiin, sammumattomaan tuleen,

9:44 Kussa ei heidän matonsa kuole, eikä tuli sammuteta.

9:45 Ja jos jalkas on sinulle pahennukseksi, hakkaa se pois: parempi on sinulle, että ontuvana elämään menet, kuin jos sinulla olis kaksi jalkaa ja heitettäisiin helvettiin, sammumattomaan tuleen,

9:46 Kussa ei heidän matonsa kuole, eikä tuli sammuteta.

9:47 Ja jos silmäs on sinulle pahennukseksi, niin heitä se pois: parempi on sinun silmäpuolena Jumalan valtakuntaan sisälle mennä, kuin jos sinulla olis kaksi silmää ja heitettäisiin helvetin tuleen,

9:48 jossa heidän matonsa ei kuole eikä tuli sammuu.

9:49 Sillä jokainen ihminen on tulella suolattava, ja jokainen uhri on suolalla suolattava.

9:50 Suola on hyvä; mutta jos suola käy suolattomaksi, millä te sen maustatte? Olkoon teillä suola itsessänne, ja pitäkää keskenänne rauha."

10 LUKU

10:1 Ja hän nousi sieltä ja tuli Juudean alueelle, kulkien Jordanin toista puolta. Ja taas kokoontui paljon kansaa hänen luoksensa, ja tapansa mukaan hän taas opetti heitä.

10:2 Ja fariseuksia tuli hänen luoksensa, ja kiusaten häntä he kysyivät häneltä, oliko miehen lupa hyljätä vaimonsa.

10:3 Hän vastasi ja sanoi heille: "Mitä Mooses on teille säätänyt?"

10:4 He sanoivat: "Mooses salli kirjoittaa erokirjan ja hyljätä vaimon."

10:5 Niin Jeesus sanoi heille: "Teidän sydämenne kovuuden tähden hän kirjoitti teille tämän säädöksen.

10:6 Mutta luomakunnan alusta Jumala 'on luonut heidät mieheksi ja naiseksi.

10:7 Sentähden mies luopukoon isästänsä ja äidistänsä ja liittyköön vaimoonsa.

10:8 Ja ne kaksi tulevat yhdeksi lihaksi.' Niin eivät he enää ole kaksi, vaan yksi liha.

10:9 Minkä siis Jumala on yhdistänyt, sitä älköön ihminen erottako."

10:10 Ja heidän mentyään huoneeseen opetuslapset taas kysyivät häneltä tätä asiaa.

10:11 Ja hän sanoi heille: "Joka hylkää vaimonsa ja nai toisen, se tekee huorin häntä vastaan.

10:12 Ja jos vaimo hylkää miehensä ja menee naimisiin toisen kanssa, niin hän

9:48 Kussa ei heidän matonsa kuole, eikä tuli sammuteta.

9:49 Sillä kaikki pitää tulella suolattaman, ja jokainen uhri pitää suolalla suolattaman.

9:50 Suola on hyvä; mutta jos suola tulee mauttomaksi, millä te sen höystätte? Pitäkää itse teissänne suola, ja rauha teidän keskenänne.

10 LUKU

10:1 Ja kuin hän sieltä läksi, tuli hän Juudan maan äärille sen maakunnan kautta, joka on sillä puolella Jordania. Ja kansa kokoontui taas hänen tykönsä, ja niinkuin hän oli tottunut, niin hän taas opetti heitä.

10:2 Ja Pharisealaiset tulivat ja kysyivät häneltä: saako mies vaimonsa hyljätä? kiusaten häntä.

10:3 Mutta hän vastaten sanoi heille: mitä Moses teille käski?

10:4 He sanoivat: Moses salli kirjoittaa erokirjan ja hyljätä.

10:5 Ja Jesus vastaten sanoi heille: teidän sydämenne kovuuden tähden kirjoitti hän teille sen käskyn.

10:6 Mutta luomisen alusta on Jumala heidät luonut mieheksi ja vaimoksi.

10:7 Sentähden pitää ihmisen eriämän isästänsä ja äidistänsä, ja pitää vaimoonsa yhdistymän.

10:8 Ja niin tulevat kaksi yhdeksi lihaksi, niin ettei he ole silleen kaksi, mutta yksi liha.

10:9 Mitä siis Jumala on yhteen sovittanut, ei ihmisen pidä sitä eroittaman.

10:10 Ja hänen opetuslapsensa kysyivät taas häneltä kotona siitä asiasta.

10:11 Ja hän sanoi heille: kuka ikänä hylkää vaimonsa, ja nai toisen, se tekee huorin häntä vastaan.

10:12 Ja jos vaimo hylkää miehensä ja huolee toiselle, hän tekee huorin.

tekee huorin."

10:13 Ja he toivat hänen tykönsä lapsia, että hän koskisi heihin; mutta opetuslapset nuhtelivat tuojia.

10:14 Mutta kun Jeesus sen näki, närkeästyivät hän ja sanoi heille: "Sallikaa lasten tulla minun tyköni, älkääkö estäkö heitä, sillä senkaltaisten on Jumalan valtakunta.

10:15 Totisesti minä sanon teille: joka ei ota vastaan Jumalan valtakuntaa niinkuin lapsi, se ei pääse sinne sisälle."

10:16 Ja hän otti heitä syliinsä, pani kätensä heidän päällensä ja siunasi heitä.

10:17 Ja hänen sieltä tielle mennessään juoksi muuan hänen luoksensa, polvistui hänen eteensä ja kysyi häneltä: "Hyvä opettaja, mitä minun pitää tekemän, että minä iankaikkisen elämän perisin?"

10:18 Mutta Jeesus sanoi hänelle: "Miksi sanot minua hyväksi? Ei kukaan ole hyvä paitsi Jumala yksin.

10:19 Käskyt sinä tiedät: 'Älä tapa', 'Älä tee huorin', 'Älä varasta', 'Älä sano väärää todistusta', 'Älä toiselta anasta', 'Kunnioita isääsi ja äitiäsi.'"

10:20 Mutta hän sanoi hänelle: "Opettaja, niitä kaikkia minä olen noudattanut nuoruudestani asti."

10:21 Niin Jeesus katsoi häneen ja rakasti häntä ja sanoi hänelle: "Yksi sinulta puuttuu: mene, myy kaikki, mitä sinulla on, ja anna köyhille, niin sinulla on oleva aarre taivaassa; ja tule ja seuraa minua."

10:22 Mutta hän synkistyi siitä puheesta ja meni pois murheellisena, sillä hänellä oli paljon omaisuutta.

10:23 Silloin Jeesus katsoi ympärilleen ja sanoi opetuslapsillensa: "Kuinka vaikea onkaan niiden, joilla on tavaraa, päästä Jumalan valtakuntaan!"

10:24 Niin opetuslapset hämmästyivät hänen sanoistaan. Mutta Jeesus rupesi taas puhumaan ja sanoi heille: "Lapset, kuinka

10:13 Ja he toivat hänen tykönsä lapsia, että hän heihin rupeais; niin opetuslapset nuhtelivat niitä, jotka heitä toivat.

10:14 Mutta kuin Jesus sen näki, närkeästyivät hän ja sanoi heille: sallikaat lasten tulla minun tyköni, ja älkäätkö kieltäkö heitä; sillä senkaltaisten on Jumalan valtakunta.

10:15 Totisesti sanon minä teille: jokainen, joka ei Jumalan valtakuntaa ota vastaan niinkuin lapsi, ei hän suinkaan siihen tule sisälle.

10:16 Ja hän otti heitä syliinsä, ja pani kätensä heidän päällensä, ja siunasi heitä.

10:17 Ja kuin hän oli lähtenyt ulos tielle, tuli yksi juosten, lankesi polvillensa hänen eteensä ja kysyi häneltä: hyvä Mestari! mitä minun pitää tekemän, että minä iankaikkisen elämän perisin?"

10:18 Niin Jesus sanoi hänelle: miksis sanot minun hyväksi? Ei kenkään ole hyvä, vaan yksin Jumala.

10:19 Kylläs käskyt tiedät: ei sinun pidä huorin tekemän: ei sinun pidä tappaman: ei sinun pidä varastaman: ei sinun pidä väärää todistusta sanoman: ei sinun pidä pettämän: kunnioita isääs ja äitiäs.

10:20 Mutta se vastasi ja sanoi hänelle: Mestari, nämä kaikki olen minä pitänyt hamasta minun nuoruudestani.

10:21 Mutta kuin Jesus katsahti hänen päällensä, rakasti hän häntä, ja sanoi hänelle: yksi sinulta puuttuu: mene, myy kaikki, mitä sinulla on, ja anna vaivaisille; ja sinulla pitää oleman tavara taivaassa: ja tule, seuraa minua, ottain risti.

10:22 Mutta hän tuli siitä puheesta murheelliseksi, ja meni pois murheissansa; sillä hänellä oli paljon tavaraa.

10:23 Ja kuin Jesus katsahti ympärillensä, sanoi hän opetuslapsillensa: kuinka työläästi ne, joilla varaa on, tulevat Jumalan valtakuntaan!

10:24 Mutta opetuslapset hämmästyivät näistä hänen sanoistaan. Niin Jesus taas vastaten sanoi: rakkaat pojat! kuinkas

vaikea onkaan niiden, jotka luottavat tavaraansa, päästä Jumalan valtakuntaan!

10:25 Helpompi on kamelin käydä neulansilmän läpi kuin rikkaan päästä Jumalan valtakuntaan."

10:26 Niin he hämmästyivät yhä enemmän ja sanoivat toisillensa: "Kuka sitten voi pelastua?"

10:27 Jeesus katsoi heihin ja sanoi: "Ihmisille se on mahdotonta, mutta ei Jumalalle; sillä Jumalalle on kaikki mahdollista."

10:28 Niin Pietari rupesi puhumaan sanoen hänelle: "Katso, me olemme luopuneet kaikesta ja seuranneet sinua."

10:29 Jeesus sanoi: "Totisesti minä sanon teille: ei ole ketään, joka minun tähteni ja evankeliumin tähden on luopunut talosta tai veljistä tai sisarista tai äidistä tai isästä tai lapsista tai pelloista,

10:30 ja joka ei saisi satakertaisesti: nyt tässä ajassa taloja ja veljiä ja sisaria ja äitejä ja lapsia ja peltoja, vainojen keskellä, ja tulevassa maailmassa iankaikkista elämää.

10:31 Mutta monet ensimmäiset tulevat viimeisiksi ja viimeiset ensimmäisiksi."

10:32 Ja he olivat matkalla, menossa ylös Jerusalemiin, ja Jeesus kulki heidän edellään; ja heidät valtasi hämmästyys, ja ne, jotka seurasivat, olivat peloissaan. Ja hän otti taas tykönsä ne kaksitoista ja rupesi heille puhumaan, mitä hänelle oli tapahtuva:

10:33 "Katso, me menemme ylös Jerusalemiin, ja Ihmisen Poika annetaan ylipappien ja kirjanoppineitten käsiin, ja he tuomitsevat hänet kuolemaan ja antavat hänet pakanain käsiin;

10:34 ja ne pilkkaavat häntä ja sylkevät häntä ja ruoskivat häntä ja tappavat hänet; ja kolmen päivän perästä hän on nouseva ylös."

10:35 Ja Jaakob ja Johannes, Sebedeuksen pojat, menivät hänen luoksensa ja sanoivat

työläs on niiden tulla Jumalan valtakuntaan, jotka tavaroihinsa uskaltavat.

10:25 Huokiampi on kamelin käydä neulan silmän lävitse, kuin rikkaan Jumalan valtakuntaan sisälle tulla.

10:26 Mutta he hämmästyivät vielä sitte sangen suuresti, sanoen keskenänsä: ja kuka taitaa autuaaksi tulla?

10:27 Niin Jesus katsahti heidän päällensä, ja sanoi: ihmisten tykönä on se mahdotoin, mutta ei Jumalan tykönä; sillä kaikki ovat Jumalan tykönä mahdolliset.

10:28 Niin Pietari rupesi sanomaan hänelle: katso, me olemme kaikki antaneet ylös, ja seuranneet sinua.

10:29 Mutta Jesus vastasi ja sanoi: totisesti sanon minä teille: ei ole kenkään, joka jätti huoneen, taikka veljet eli sisaret, taikka isän eli äidin, taikka vaimon eli lapset, taikka pellot, minun ja evankeliumin tähden,

10:30 Ellei hän saa jälleen satakertaisesti nyt tällä ajalla huoneita ja veljiä, ja sisaria, ja äitejä, ja lapsia, ja peltoja vastoinkäymisillä, ja tulevaisessa maailmassa ijankaikkisen elämän.

10:31 Mutta monta ensimmäistä tulee jälkimäiseksi, ja jälkimäistä ensimmäiseksi.

10:32 Mutta he olivat tiellä menemässä ylös Jerusalemiin; ja Jesus kävi heidän edellensä, ja he hämmästyivät, ja seurasivat häntä ja pelkäsivät. Ja hän otti taas ne kaksitoistakymmentä tykönsä ja rupesi heille sanomaan, mitä hänelle tapahtuva oli:

10:33 Katso, me menemme ylös Jerusalemiin, ja Ihmisen Poika annetaan ylös pappein päämiehille ja kirjanoppineille, ja he tuomitsevat hänen kuolemaan ja antavat ylös hänen pakanoille;

10:34 Ja he pilkkaavat häntä, ja pieksävät hänen, ja sylkevät hänen päällensä, ja tappavat hänen; ja kolmantena päivänä hän nousee ylös.

10:35 Niin tuli hänen tykönsä Jakob ja Johannes, Zebedeuksen pojat, sanoen:

hänelle: "Opettaja, me tahtoisimme, että tekisit meille, mitä sinulta anomme."

10:36 Hän sanoi heille: "Mitä tahdotte, että minä teille tekisin?"

10:37 Niin he sanoivat hänelle: "Anna meidän istua, toisen oikealla ja toisen vasemmalla puolellasi, sinun kirkkaudessaasi."

10:38 Mutta Jeesus sanoi heille: "Te ette tiedä, mitä anotte. Voitteko juoda sen maljan, jonka minä juon, tahi tulla kastetuiksi sillä kasteella, jolla minut kastetaan?"

10:39 He sanoivat hänelle: "Voimme." Niin Jeesus sanoi heille: "Sen maljan, jonka minä juon, te tosin juotte, ja sillä kasteella, jolla minut kastetaan, kastetaan teidätkin;

10:40 mutta minun oikealla tai vasemmalla puolellani istuminen ei ole minun annettavissani, vaan se annetaan niille, joille se on valmistettu."

10:41 Kun ne kymmenen sen kuulivat, alkoivat he närkästyä Jaakobiin ja Johannekseen.

10:42 Mutta Jeesus kutsui heidät tykönsä ja sanoi heille: "Te tiedätte, että ne, joita kansojen ruhtinaiksi katsotaan, herroina niitä hallitsevat, ja että kansojen mahtavat käyttävät valtaansa niitä kohtaan.

10:43 Mutta näin ei ole teidän kesken, vaan joka teidän keskuudessanne tahtoo suureksi tulla, se olkoon teidän palvelijanne;

10:44 ja joka teidän keskuudessanne tahtoo olla ensimmäinen, se olkoon kaikkien orja.

10:45 Sillä ei Ihmisen Poikakaan tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaiksi monen edestä."

10:46 Ja he tulivat Jerikoon. Ja kun hän vaelsi Jerikosta opetuslastensa ja suuren väkijoukon seuraamana, istui sokea kerjäläinen, Bartimeus, Timeuksen poika, tien vieressä.

10:47 Ja kun hän kuuli, että se oli Jeesus Nasaretilainen, rupesi hän huutamaan ja

Mestari! me tahdomme, että te meille tekisit, mitä me anomme.

10:36 Niin hän sanoi heille: mitä te tahdotte minua teillenne tekemään?

10:37 Vaan he sanoivat hänelle: anna toisen meistä istua oikialla ja toisen vasemmalla puolellas sinun kunniasas.

10:38 Mutta Jesus sanoi heille: ette tiedä, mitä te anotte. Voitteko juoda sen kalkin, jonka minä juon, ja sillä kasteella kastettaa, jolla minä kastetaan?

10:39 Vaan he sanoivat hänelle: voimme. Niin sanoi Jesus heille: sen kalkin tosin te juotte, jonka minä juon, ja sillä kasteella te kastetaan, jolla minä kastetaan;

10:40 Mutta istua minun oikialla ja vasemmalla puolellani, ei ole minun antamisellani, mutta niille, joille se valmistettu on.

10:41 Ja kuin ne kymmenen sen kuulivat, rupesivat he närkästymään Jakobin ja Johanneksen tähden.

10:42 Mutta kuin Jesus kutsui heidät tykönsä, sanoi hän heille: te tiedätte, että ne, jotka ovat asetetut kansain päämiehiksi, hallitsevat heitä, ja heidän ylimmäisillänsä on valta heidän ylitsensä.

10:43 Mutta ei niin pidä oleman teidän keskenänne; vaan joka teidän seassanne tahtoo suurin olla, se olkaan teidän palvelianne.

10:44 Ja joka teistä tahtoo tulla ensimmäiseksi, hän olkaan kaikkein orja;

10:45 Sillä ei myös Ihmisen Poika ole tullut, että häntä palveltaisiin, mutta palvelemaan ja antamaan henkensä lunastuksen hinnaksi monen edestä.

10:46 Ja he tulivat Jerikoon. Ja kuin hän läksi Jerikosta ja hänen opetuslapsensa ja paljo kansaa, niin istui tien ohessa sokia, Bartimeus Timein poika, kerjäten.

10:47 Ja kuin hän kuuli, että se oli Jesus Natsaretista, rupesi hän huutamaan ja

sanomaan: "Jeesus, Daavidin poika, armahda minua."

10:48 Ja monet nuhtelivat häntä saadakseen hänet vaikenemaan. Mutta hän huusi vielä enemmän: "Daavidin poika, armahda minua."

10:49 Silloin Jeesus seisahtui ja sanoi: "Kutsukaa hänet tänne." Ja he kutsuivat sokean, sanoen hänelle: "Ole turvallisella mielellä, nouse; hän kutsuu sinua."

10:50 Niin hän heitti vaippansa päältään, kavahti seisomaan ja tuli Jeesuksen tykö.

10:51 Ja Jeesus puhutteli häntä sanoen: "Mitä tahdot, että minä sinulle tekisin?" Niin sokea sanoi hänelle: "Rabbuuni, että saisın näköni jälleen."

10:52 Niin Jeesus sanoi hänelle: "Mene, sinun uskosi on sinut pelastanut." Ja kohta hän sai näkönsä ja seurasi häntä tiellä.

11 LUKU

11:1 Ja kun he lähestyivät Jerusalemia, tullen Beetfageen ja Betaniaan Öljymäelle, lähetti hän kaksi opetuslastaan

11:2 ja sanoi heille: "Menkää kylään, joka on edessänne, niin te kohta, kun sinne tulette, löydätte sidottuna varsan, jonka selässä ei yksikään ihminen vielä ole istunut; päästäkää se ja tuokaa tänne

11:3 Ja jos joku teille sanoo: 'Miksi te noin teette?', niin sanokaa: 'Herra tarvitsee sitä ja lähettää sen kohta tänne takaisin.'

11:4 Niin he menivät ja löysivät oven eteen ulos kujalle sidotun varsan ja päästivät sen.

11:5 Ja muutamat niistä, jotka siellä seisoivat, sanoivat heille: "Mitä te teette, kun päästätte varsan?"

11:6 Niin he sanoivat heille, niinkuin Jeesus oli käskenyt; ja he antoivat heidän mennä.

11:7 Ja he toivat varsan Jeesuksen luo ja heittivät vaatteensa sen päälle, ja hän istui sen selkään

11:8 Ja monet levittivät vaatteensa tielle, ja

sanomaan: Jesus, Davidin poika, armahda minua.

10:48 Ja moni nuhteli häntä, että hän olis ollut ääneti. Mutta hän huusi paljoa enemmin: Davidin Poika, armahda minua.

10:49 Ja Jesus seisahti ja käskei kutsua häntä. Ja he kutsuivat sokian ja sanoivat hänelle: ole hyvällä mielellä, nouse! hän kutsuu sinua.

10:50 Niin hän heitti pois vaatteensa yltänsä, nousi ja tuli Jesuksen tykö.

10:51 Ja Jesus vastaten sanoi hänelle: mitäs tahdot, että minä sinulle tekisin? Niin sokia sanoi hänelle: Rabboni, että minä saisın näköni.

10:52 Mutta Jesus sanoi hänelle: mene, sinun uskos vapahti sinun. Ja hän sai kohta näkönsä jälleen, ja seurasi Jesusta tiellä.

11 LUKU

11:1 Ja kuin he lähestyivät Jerusalemia, Betphageen ja Betaniaan, Öljymäen tykö, lähetti hän kaksi opetuslapsistansa,

11:2 Ja sanoi heille: menkää kylään, joka on teidän edessänne, ja kohta kuin te siihen tulette sisälle, löydätte te varsan sidottuna, jonka päällä ei yksikään ihminen istunut ole; päästäkää se ja tuokaat tänne.

11:3 Ja jos joku teille sanoo: miksi te sen teette? niin sanokaat: Herra sitä tarvitsee; ja kohta hän laskee hänen tänne.

11:4 Niin he menivät, ja löysivät varsan sidottuna ulkona oven tykönä tien haarassa, ja he päästivät sen vallallensa.

11:5 Ja muutamat niistä, jotka siellä seisoivat, sanoivat heille: mitä te teette, että te varsan päästätte?

11:6 Mutta he sanoivat heille, niinkuin Jesus oli käskenyt; niin he päästivät heidät.

11:7 Ja he toivat varsan Jesuksen tykö ja heittivät vaatteensa sen päälle, ja hän istui sen päälle.

11:8 Mutta moni hajoitti vaatteensa tielle,

toiset lehviä, joita katkoivat kedoilta.

11:9 Ja ne, jotka kulkivat edellä, ja jotka seurasivat, huusivat: "Hoosianna, siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen!"

11:10 Siunattu olkoon isämme Daavidin valtakunta, joka tulee. Hoosianna korkeuksissa!"

11:11 Ja hän kulki sisälle Jerusalemiin ja meni pyhäkköön; ja katseltuaan kaikkea hän lähti niiden kahdentoista kanssa Betaniaan, sillä aika oli jo myöhäinen.

11:12 Kun he seuraavana päivänä lähtivät Betaniasta, oli hänen nälkä.

11:13 Ja kun hän kaukaa näki viikunapuun, jossa oli lehtiä, meni hän katsomaan, löytäisikö ehkä jotakin siitä; mutta tultuaan sen luo hän ei löytänyt muuta kuin lehtiä. Sillä silloin ei ollut viikunain aika.

11:14 Niin hän puhui ja sanoi sille: "Älköön ikinä enää kukaan sinusta hedelmää syökö." Ja hänen opetuslapsensa kuulivat sen.

11:15 Ja he tulivat Jerusalemiin. Ja hän meni pyhäkköön ja rupesi ajamaan ulos niitä, jotka myivät ja ostivat pyhäkössä, ja kaatoi kumoon rahanvaihtajain pöydät ja kyyhkysten myyjäin istuimet,

11:16 eikä sallinut kenenkään kantaa mitään astiaa pyhäkön kautta.

11:17 Ja hän opetti ja sanoi heille: "Eikö ole kirjoitettu: 'Minun huoneeni on kutsuttava kaikkien kansojen rukoushuoneeksi'? Mutta te olette tehneet siitä ryövärien luolan."

11:18 Ja ylipapit ja kirjanoppineet kuulivat sen ja miettivät, kuinka saisivat hänet surmatuksi; sillä he pelkäsivät häntä, koska kaikki kansa oli hämmästyksissään hänen opetuksestansa.

11:19 Illan tultua he menivät kaupungin ulkopuolelle.

11:20 Ja kun he varhain aamulla kulkivat ohi, näkivät he viikunapuun kuivettuneen juuria myöten.

ja ne muut karsivat oksia puista ja hajoittivat tielle.

11:9 Ja jotka edellä kävivät ja myös seurasivat, huusivat, sanoen: hosianna, hyvästi siunattu olkoon se, joka tulee Herran nimeen!

11:10 Hyvästi siunattu olkoon Davidin meidän isän valtakunta, joka tulee Herran nimeen: hosianna korkeudessa!

11:11 Ja Jesus meni Jerusalemiin ja templiin, ja kuin hän kaikki ympäri katseli, koska jo ehtooaika oli, läksi hän ulos Betaniaan kahdentoistakymmenen kanssa.

11:12 Ja toisena päivänä, kuin he Betaniasta läksivät, isosi hän,

11:13 Ja näki taampana fikunapuun, jolla olivat lehdet, niin hän meni lähes, jos hän jotakin hänestä löytänyt olis. Ja kuin hän tuli tykö, ei hän muuta löytänyt kuin lehtiä; sillä ei ollut vielä fikunain aika.

11:14 Ja Jesus vastaten sanoi hänelle: älköön tästedeskään kenkään sinusta syökö hedelmää ijankaikkisesti. Ja hänen opetuslapsensa kuulivat sen.

11:15 Ja he tulivat Jerusalemiin. Ja Jesus meni templiin, rupesi ajamaan ulos kaupitsioita ja ostajia templissä, ja vaihettajain pöydät ja kyhkyläisten myyjäin istuimet hän kukisti.

11:16 Ei hän myös sallinut jonkun kantaa astiaa templin lävitse.

11:17 Ja hän opetti, sanoen heille: eikö kirjoitettu ole: minun huoneeni pitää kutsuttaman rukoushuoneeksi kaikille kansoille? mutta te olette sen tehneet ryövärien luolaksi.

11:18 Ja kirjanoppineet ja pappein päämiehet kuulivat sen, ja etsivät, kuinka he olisivat hänen hukuttaneet; sillä he pelkäsivät häntä, että kaikki kansa hämmästyti hänen oppiansa.

11:19 Ja kuin ehtoo tuli, meni Jesus ulos kaupungista.

11:20 Ja kuin he aamulla kävivät ohitse, näkivät he fikunapuun kuivettuneen juurinensa.

11:21 Silloin Pietari muisti Jeesuksen sanat ja sanoi hänelle: "Rabbi, katso, viikunapuu, jonka sinä kiroisit, on kuivettunut."

11:22 Jeesus vastasi ja sanoi heille: "Pitäkää usko Jumalaan."

11:23 Totisesti minä sanon teille: jos joku sanoisi tälle vuorelle: 'Kohoa ja heittäydy mereen', eikä epäilisi sydämessään, vaan uskoisi sen tapahtuvan, minkä hän sanoo, niin se hänelle tapahtuisi.

11:24 Sentähden minä sanon teille: kaikki, mitä te rukoilette ja anotte, uskokaa saaneenne, niin se on teille tuleva.

11:25 Ja kun te seisotte ja rukoilette, niin antakaa anteeksi, jos kenellä teistä on jotakin toistansa vastaan, että myös teidän Isänne, joka on taivaissa, antaisi teille anteeksi teidän rikkomuksenne."

11:26 Mutta jos te ette anna anteeksi, niin ei Isännekään, joka on taivaissa, anna anteeksi teidän rikkomuksianne.

11:27 Ja he tulivat taas Jerusalemiin. Ja kun hän käveli pyhäkössä, tulivat ylipapit ja kirjanoppineet ja vanhimmat hänen luoksensa

11:28 ja sanoivat hänelle: "Millä vallalla sinä näitä teet? Tahi kuka sinulle on antanut vallan näitä tehdä?"

11:29 Mutta Jeesus vastasi heille: "Minä myös teen teille yhden kysymyksen; vastatkaa te minulle, niin minä sanon teille, millä vallalla minä näitä teen.

11:30 Oliko Johanneksen kaste taivaasta vai ihmisistä? Vastatkaa minulle."

11:31 Niin he neuvottelivat keskenään sanoen: "Jos sanomme: 'Taivaasta', niin hän sanoo: 'Miksi ette siis uskoneet häntä?'"

11:32 Vai sanommeko: 'Ihmisistä?'" - sitä he kansan tähden pelkäsivät sanoa, sillä kaikkien mielestä Johannes totisesti oli profeetta.

11:33 Ja he vastasivat ja sanoivat Jeesukselle: "Emme tiedä." Silloin Jeesus sanoi heille: "Niinpä en minäkään sano teille, millä vallalla minä näitä teen."

11:21 Ja Pietari muisti, ja sanoi hänelle: Rabbi, katso, fikunapuu, jotas kiroisit, on kuivettunut.

11:22 Niin vastasi Jesus ja sanoi heille: pitäkää usko Jumalan päälle.

11:23 Sillä totisesti sanon minä teille: jokainen, joka tälle vuorelle sanois: siirrä itses ja kukistu mereen! eikä epäilisi sydämessänsä, vaan uskois ne tapahtuvan mitä hän sanoo; niin hänelle tapahtuu, mitä hän sanoo.

11:24 Sentähden sanon minä teille: kaikki, mitä te rukoillen anotte, se uskokaat saavanne; niin se tapahtuu teille.

11:25 Ja kuin te seisotte ja rukoilette, niin anteeksi antakaa, jos teillä on jotakin jotakuta vastaan, että myös teidän Isänne, joka on taivaissa, antais teille anteeksi teidän rikoksenne.

11:26 Mutta jos ette anteeksi anna, ei myös teidän Isänne, joka on taivaissa, anna anteeksi teidän rikoksianne.

11:27 Ja he tulivat taas Jerusalemiin; ja kuin hän käveli templissä, tulivat hänen tykönsä pappein päämiehet, kirjanoppineet ja vanhimmat,

11:28 Ja sanoivat hänelle: millä voimalla sinä näitä teet? ja kuka antoi sinulle sen voiman, että näitä teet?

11:29 Mutta Jesus vastaten sanoi heille: minä myös kysyn teiltä yhden sanan: vastatkaa siis minua, niin minäkin sanon teille, millä voimalla minä näitä teen:

11:30 Johanneksen kaste, oliko se taivaasta, eli ihmisiltä? vastatkaa minua.

11:31 Niin he ajattelivat keskenänsä, sanoen: jos me sanomme: taivaasta, niin hän sanoo: miksi ette siis häntä uskoneet?"

11:32 Mutta jos me sanomme: ihmisiltä, niin me pelkäämme kansaa: sillä kaikki pitivät Johanneksen totisena prophetana.

11:33 Ja he vastasivat, sanoen Jeesukselle: emme tiedä. Ja Jesus vastasi ja sanoi heille: en minäkään sano teille, millä voimalla minä näitä teen.

12 LUKU

12:1 Ja hän rupesi puhumaan heille vertauksilla: "Mies istutti viinitarhan ja teki aidan sen ympärille ja kaivoi viinikuurnan ja rakensi tornin; ja hän vuokrasi sen viinitarhureille ja matkusti muille maille.

12:2 Ja kun aika tuli, lähetti hän palvelijan viinitarhurien luo perimään tarhureilta viinitarhan hedelmiä.

12:3 Mutta he ottivat hänet kiinni, pieksivät ja lähettivät tyhjin käsin pois.

12:4 Ja vielä hän lähetti heidän luoksensa toisen palvelijan. Ja häntä he löivät päähän ja häpäisivät.

12:5 Ja hän lähetti vielä toisen, ja sen he tappoivat; ja samoin useita muita: toisia he pieksivät, toisia tappoivat.

12:6 Vielä hänellä oli ainoa rakas poikansa. Hänet hän lähetti viimeiseksi heidän luoksensa sanoen: 'Kavahtavat kaiketi minun poikaani.'

12:7 Mutta viinitarhurit sanoivat toisilleen: 'Tämä on perillinen; tulkaa, tappakaamme hänet, niin perintö jää meille.'

12:8 Ja he ottivat hänet kiinni, tappoivat ja heittivät hänet ulos viinitarhasta.

12:9 Mitä nyt viinitarhan herra on tekevä? Hän tulee ja tuhoaa viinitarhurit ja antaa viinitarhan muille.

12:10 Ettekö ole lukeneet tätä kirjoitusta: 'Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi;

12:11 Herralta tämä on tullut ja on ihmeellinen meidän silmissämme?'

12:12 Silloin he olisivat tahtoneet ottaa hänet kiinni, mutta pelkäsivät kansaa; sillä he ymmärsivät, että hän oli puhunut tämän vertauksen heistä. Ja he jättivät hänet ja menivät pois.

12:13 Ja he lähettivät hänen luoksensa muutamia fariseuksia ja herodilaisia kietomaan häntä sanoilla.

12:14 Nämä tulivat ja sanoivat hänelle: "Opettaja, me tiedämme, että sinä olet totinen etkä välitä kenestäkään, sillä sinä

12 LUKU

12:1 Ja hän rupesi heille puhumaan vertauksilla: ihminen istutti viinamäen, ja pani aidan sen ympärille, ja kaivoi kuopan, ja rakensi tornin, ja pani sen vuorolle peltomiehille, ja matkusti muille maille,

12:2 Ja lähetti ajallansa palveliansa peltomiesten tykö, ottamaan peltomiehiltä viinamäen hedelmää.

12:3 Mutta he ottivat hänen kiinni, hosuivat hänen ja lähettivät hänen pois tyhjänä.

12:4 Ja taas lähetti hän heidän tykönsä toisen palvelian, ja sen he kivittivät ja pään särkivät, ja lähettivät hänen pois pilkattuna.

12:5 Ja hän lähetti taas toisen; sen he tappoivat: ja monta muuta, muutamat he hosuivat, ja muutamat tappoivat.

12:6 Niin hänellä oli vielä rakas ainoa poikansa; hän lähetti myös sen viimeiseksi heidän tykönsä, sanoen: he karttavat minun poikaani.

12:7 Mutta ne peltomiehet sanoivat keskenänsä: tämä on perillinen: tulkaat, tappakaamme häntä, niin perintö jää meille.

12:8 Ja he ottivat hänen ja tappoivat, ja heittivät ulos viinamäestä.

12:9 Mitäs viinamäen Herra on tekevä? Hän tulee ja hukkaa ne peltomiehet, ja antaa viinamäen muille.

12:10 Ettekö te ole lukeneet tätä kirjoitusta: jonka kiven rakentajat hylkäsivät, se on tullut nurkkakiveksi.

12:11 Herralta on tämä tullut, ja on ihmeellinen meidän silmissämme.

12:12 Ja he etsivät häntä kiinni ottaaksensa, ja pelkäsivät kansaa; sillä he ymmärsivät, että hän heille tämän vertauksen sanonut oli. Ja he jättivät hänen ja menivät pois.

12:13 Ja he lähettivät hänen tykönsä muutamia Pharisealaisista ja Herodilaisista, solmeamaan häntä sanoissa.

12:14 Ja he tulivat ja sanoivat hänelle: Mestari, me tiedämme, että olet totinen ja et tottele ketään; sillä et sinä katso

et katso henkilöön, vaan opetat Jumalan tietä totuudessa. Onko luvallista antaa keisarille veroa vai ei? Tuleeko meidän antaa vai ei?"

12:15 Mutta hän tiesi heidän ulkokultaisuutensa ja sanoi heille: "Miksi kiusaatte minua? Tuokaa denari minun nähdäkseni."

12:16 Niin he toivat. Ja hän sanoi heille: "Kenen kuva ja päällekirjoitus tämä on?" He vastasivat hänelle: "Keisarin."

12:17 Jeesus sanoi heille: "Antakaa keisarille, mikä keisarin on, ja Jumalalle, mikä Jumalan on." Ja he ihmettelivät häntä suuresti.

12:18 Ja hänen luoksensa tuli saddukeuksia, jotka sanovat, ettei ylösnousemusta ole; ja he kysyivät häneltä sanoen:

12:19 "Opettaja, Mooses on säätänyt meille: 'Jos joltakin kuolee veli, joka jättää jälkeensä vaimon, mutta ei jätä lasta, niin ottakoon hän veljensä lesken ja herättäköön veljellensä siemenen.'

12:20 Oli seitsemän veljestä. Ensimmäinen otti vaimon, ja kun hän kuoli, ei häneltä jäänyt jälkeläistä.

12:21 Silloin toinen otti hänet, ja hänkin kuoli jättämättä jälkeläistä. Niin myös kolmas.

12:22 Samoin kävi kaikille seitsemälle: heiltä ei jäänyt jälkeläistä. Viimeiseksi kaikista vaimokin kuoli.

12:23 Ylösnousemuksessa siis, kun he nousevat ylös, kenelle heistä hän joutuu vaimoksi, sillä hän oli ollut kaikkien noiden seitsemän vaimona?"

12:24 Jeesus sanoi heille: "Ettekö te siitä syystä eksy, kun ette tunne kirjoituksia ettekä Jumalan voimaa?"

12:25 Sillä kun kuolleista noustaen, ei naida eikä mennä miehelle; vaan he ovat niinkuin enkelit taivaissa.

12:26 Mutta mitä siihen tulee, että kuolleet nousevat ylös, ettekö ole lukeneet Mooseksen kirjasta, kertomuksessa

ihmisten muotoa, mutta opetat Jumalan tien totuudessa. Sopiiko keisarille antaa veron, taikka ei? Pitääkö meidän antaman, taikka ei antaman?"

12:15 Niin hän tiesi heidän viekkautensa, ja sanoi heille: mitä te kiusaatte minua? Tuokaat minulle raha nähdäkseni.

12:16 Niin he toivat. Ja hän sanoi heille: kenenkä on tämä kuva ja päällekirjoitus? He sanoivat hänelle: keisarin.

12:17 Niin Jesus vastasi ja sanoi heille: antakaat keisarille, kuin keisarin ovat, ja Jumalalle, kuin Jumalan ovat. Ja he ihmettelivät häntä.

12:18 Niin hänen tykönsä tulivat Saddukealaiset, jotka sanovat, ettei nousemusta ole, ja kysyivät häneltä sanoen:

12:19 Mestari! Moses kirjoitti meille: jos jonkun veli kuolis, ja jättäis vaimon, ja ei lapsia, niin hänen veljensä pitää ottaman hänen vaimonsa ja herättämän veljellensä siemenen.

12:20 Niin oli seitsemän veljeä. Ja ensimmäinen otti vaimon, ja ei jättänyt kuoltuansa siementä.

12:21 Ja toinen otti hänen, ja kuoli, ja ei hänkään jättänyt siementä. Niin myös kolmas.

12:22 Ja hänen ottivat ne seitsemän, ja ei jättäneet siementä. Kaikkein viimein kuoli vaimo.

12:23 Sentähden ylösnousemisessa, kuin he nousevat ylös, kenenkä heistä vaimo pitää oleman? Sillä hän oli niille seitsemälle emäntänä.

12:24 Ja Jesus vastaten sanoi heille: ettekö te sentähden eksy, ettette tiedä kirjoituksia, eikä Jumalan voimaa?"

12:25 Sillä kuin he kuolleista nousevat ylös, ei he nai eikä huole, mutta ovat niinkuin enkelit, jotka ovat taivaissa.

12:26 Mutta kuolleista, että he nousevat, ettekö te ole lukeneet Moseksen Raamatussa, kuinka Jumala pensaassa

orjantappurapensaasta, kuinka Jumala puhui hänelle sanoen: 'Minä olen Aabrahamin Jumala ja lisäksi Jumala ja Jaakobin Jumala?'

12:27 Ei hän ole kuolleitten Jumala, vaan elävien. Suuresti te eksytte."

12:28 Silloin tuli hänen luoksensa eräs kirjanoppinut, joka oli kuullut heidän keskustelunsa ja huomannut hänen hyvin vastanneen heille, ja kysyi häneltä: "Mikä on ensimmäinen kaikista käskyistä?"

12:29 Jeesus vastasi: "Ensimmäinen on tämä: 'Kuule, Israel: Herra, meidän Jumalamme, Herra on yksi ainoa;

12:30 ja rakas12:32 Ja Kirjanoppenut sanoi hänelle: Mestari/ sinä olet totisest oikein puhunut/ yxi on Jumala/ ja ei ole toista paidzi händä.ta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydämestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta mielestäsi ja kaikesta voimastasi.'

12:31 Toinen on tämä: 'Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi.' Ei ole mitään käskyä, suurempaa kuin nämä."

12:32 Niin kirjanoppinut sanoi hänelle: "Oikein sanoit, opettaja, totuuden mukaan, että yksi hän on, ja ettei ketään muuta ole, paitsi hän.

12:33 Ja rakastaa häntä kaikesta sydämestään ja kaikesta ymmärryksestään ja kaikesta voimastaan, ja rakastaa lähimmäistään niinkuin itseänsä, se on enemmän kuin kaikki polttouhrit ja muut uhrit."

12:34 Kun Jeesus näki, että hän vastasi ymmärtäväisesti, sanoi hän hänelle: "Sinä et ole kaukana Jumalan valtakunnasta." Eikä kukaan enää rojhennut häneltä kysyä.

12:35 Ja opettaessaan pyhäkössä Jeesus puhui edelleen ja sanoi: "Kuinka kirjanoppineet sanovat, että Kristus on Daavidin poika?

12:36 Onhan Daavid itse sanonut Pyhässä

hänelle puhui, sanoen: minä olen Abrahamin Jumala, ja Isaakin Jumala, ja Jakobin Jumala?

12:27 Ei Jumala ole kuolleiden, vaan elävien Jumala: te sentähden suuresti eksytte.

12:28 Ja kuin yksi kirjanoppineista tuli, joka kuuli heidän kamppailevan keskenänsä, ja näki, että hän hyvästi vastasi heitä, kysyi hän häneltä: kuka on kaikkein suurin käsky?

12:29 Mutta Jeesus vastasi häntä: tämä on kaikkein suurin käsky: kuule, Israel, Herra meidän Jumalamme on yksi Herra.

12:30 Ja sinun pitää rakastaman Herraa sinun Jumalaas kaikesta sydämestäs, ja kaikesta sinun sielustas, ja kaikesta sinun mielestäs, ja kaikesta sinun voimastas. Tämä on suurin käsky.

12:31 Ja toinen senkaltainen on tämä: sinun pitää rakastaman sinun lähimmäistäs niinkuin itse sinuas. Ei ole näitä suurempaa käskyä.

12:32 Ja kirjanoppinut sanoi hänelle: oikein, Mestari, sinä sanoit totuuden; sillä yksi on Jumala, ja ei ole toista paitsi häntä:

12:33 Ja rakastaa häntä kaikesta sydämestä, ja kaikesta ymmärryksestä, ja kaikesta sielusta ja kaikesta väestä, ja rakastaa lähimmäistä niinkuin itsiänsä, se on enempi kuin kaikki polttouhrit ja muut uhrit.

12:34 Ja koska Jeesus näki, että hän toimillisesti vastasi, sanoi hän hänelle: et sinä ole kaukana Jumalan valtakunnasta. Ja ei tohtinut kenkään sitte häneltä enempää kysyä.

12:35 Ja Jeesus vastasi ja sanoi, opettain templissä: kuinka sanovat kirjanoppineet, että Kristus on Davidin poika?

12:36 Sillä David sanoi itse Pyhän Hengen

Hengessä: 'Herra sanoi minun Herralleni: Istu minun oikealle puolelleni, kunnes minä panen sinun vihollisesi sinun jalkojesi alle.'

12:37 Daavid itse sanoo häntä Herraksi; kuinka hän sitten on hänen poikansa?" Ja suuri kansanjoukko kuunteli häntä mielellään.

12:38 Ja opettaessaan hän sanoi: "Varokaa kirjanoppineita, jotka mielellään käyskelevät pitkissä vaipoissa ja haluavat tervehdymiä toreilla

12:39 ja etumaisia istuimia synagoogissa ja ensimmäisiä sijoja pidoissa,

12:40 noita, jotka syövät leskien huoneet ja näön vuoksi pitävät pitkiä rukouksia; he saavat sitä kovemman tuomion."

12:41 Ja hän istui vastapäätä uhriarkkua ja katseli, kuinka kansa pani rahaa uhriarkkuun. Ja monet rikkaat panivat paljon.

12:42 Niin tuli köyhä leski ja pani kaksi ropoa, yhteensä muutamia pennejä.

12:43 Ja hän kutsui opetuslapsensa tykönsä ja sanoi heille: "Totisesti minä sanon teille: tämä köyhä leski pani enemmän kuin kaikki muut, jotka panivat uhriarkkuun.

12:44 Sillä he kaikki panivat liiastaan, mutta tämä pani puutteestaan kaiken, mitä hänellä oli, koko elämisensä."

13 LUKU

13:1 Ja kun hän meni ulos pyhäköstä, sanoi eräs hänen opetuslapsistaan hänelle: "Opettaja, katso, millaiset kivet ja millaiset rakennukset!"

13:2 Jeesus vastasi hänelle: "Sinä näet nämä suuret rakennukset. Niistä ei ole jäävä kiveä kiven päälle maahan jaottamatta."

13:3 Ja kun hän istui Öljymäellä, vastapäätä pyhäkköä, kysyivät Pietari ja Jaakob ja Johannes ja Andreas häneltä

kautta: Herra sanoi minun Herralleni: istu minun oikialle kädelleni siihenasti kuin minä panen sinun vihollisesi sinun jalkas astinlaudaksi.

12:37 Itse siis David sanoo hänen Herraksi; kuinka hän siis on hänen poikansa? Ja paljo kansaa kuuli häntä mielellänsä.

12:38 Ja hän opetti heitä ja sanoi heille: kavahtakaat kirjanoppineita, jotka mielellänsä pitkissä vaatteissa käyvät, ja antavat itseänsä turulla tervehtiä,

12:39 Ja rakastavat ylimmäisiä istuimia kokouksissa ja ensimmäisiä sijoja ehtoollisissa,

12:40 Jotka syövät leskein huoneet, ja muodoksi pitävät pitkät rukoukset. Nämät saavat sitä raskaamman kadotuksen.

12:41 Ja kuin Jesus istui uhri-arkun kohdalla ja katseli, kuinka kansa pani rahaa uhri-arkkuun, ja monta rikasta pani paljon,

12:42 Niin tuli köyhä leski, ja pani kaksi ropoa, se on kuusinainen.

12:43 Niin hän kutsui opetuslapsensa tykönsä, ja sanoi heille: Totisesti sanon minä teille: tämä köyhä leski pani enemmän uhri-arkkuun kuin kaikki ne, jotka siihen panivat.

12:44 Sillä he ovat kaikki panneet siitä, mitä heille liiksi oli; mutta tämä köyhyydestänsä pani kaiken, mitä hänellä oli, kaiken tavaransa.

13 LUKU

13:1 Ja kuin hän meni ulos templistä, sanoi yksi hänen opetuslapsistaan: Mestari! katso, minkäkaltaiset kivet ja minkäkaltaiset rakennukset ovat nämät.

13:2 Ja Jesus vastaten sanoi hänelle: näetkös nämä suuret rakennukset? Ei näistä jätetä kiveä kiven päälle, jota ei maahan jaoteta.

13:3 Ja kuin hän istui Öljymäellä, templin kohdalla, kysyivät häneltä erinänsä Pietari ja Jakob, ja Johannes ja Andreas:

eriksensä:

13:4 "Sano meille: milloin tämä tapahtuu, ja mikä on merkki siitä, että kaikki tämä alkaa lopullisesti toteutua?"

13:5 Niin Jeesus rupesi puhumaan heille: "Katsokaa, ettei kukaan teitä eksytä.

13:6 Monta tulee minun nimessäni sanoen: 'Minä se olen', ja he eksyttävät monta.

13:7 Ja kun te kuulette sotien melskettä ja sanomia sodista, älkää peljästykö. Näin täytyy tapahtua, mutta se ei ole vielä loppu.

13:8 Sillä kansa nousee kansaa vastaan ja valtakunta valtakuntaa vastaan, tulee maanjäristyksiä monin paikoin, tulee nälänhätää. Tämä on synnytystuskien alkua.

13:9 Mutta pitäkää te vaari itsestänne. Teidät vedetään oikeuksiin, ja teitä piestään synagoogissa, ja teidät asetetaan maaherrain ja kuningasten eteen, minun tähteni, todistukseksi heille.

13:10 Ja sitä ennen pitää evankeliumi saarnattaman kaikille kansoille.

13:11 Ja kun he vievät teitä ja vetävät oikeuteen, älkää edeltäpäin huolehtiko siitä, mitä puhuisitte; vaan mitä teille sillä hetkellä annetaan, se puhukaa. Sillä ette te ole puhumassa, vaan Pyhä Henki.

13:12 Ja veli antaa veljensä kuolemaan ja isä lapsensa, ja lapset nousevat vanhempiansa vastaan ja tappavat heidät.

13:13 Ja te joudutte kaikkien vihattaviksi minun nimeni tähden; mutta joka vahvana pysyy loppuun asti, se pelastuu.

13:14 Mutta kun näette hävityksen kauhistuksen seisovan siinä, missä ei tulisi - joka tämän lukee, se tarkatkoon - silloin ne, jotka Juudeassa ovat, paetkoot vuorille;

13:15 joka on katolla, älköön astuko alas älköönkä menkö sisään noutamaan mitään huoneestansa;

13:4 Sano meille, koska nämä tapahtuvat? Ja mikä merkki on, koska nämät kaikki päätetään?

13:5 Niin Jeesus, vastaten heitä, rupesi sanomaan: katsokaat, ettei joku teitä petä.

13:6 Sillä monta tulevat minun nimeeni, sanoen: minä olen, ja pettävät monta.

13:7 Mutta kuin te kuulette sotia ja sotain sanomia, niin älkää hämmästykö; sillä ne pitää tapahtuman; vaan ei vielä loppu ole.

13:8 Sillä kansa pitää nouseman kansaa vastaan ja valtakunta valtakuntaa vastaan, ja maanjäristykset pitää oleman jokaisessa paikassa, ja tulee nälkä ja metelit.

13:9 Nämät ovat murhetten alut. Mutta kavahtakaat itse teitä; sillä he antavat ylön teidät raastupiin ja synagogiin. Ja te pieksetään ja johdatetaan päämiesten ja kuningasten eteen minun tähteni, heille todistukseksi.

13:10 Ja ennen pitää saarnattaman evankeliumi kaikessa kansassa.

13:11 Kuin he niin teitä vievät ja antavat ylön, niin älkää edellä murehtiko, mitä teidän puhuman pitää, älkää myös ennen ajatelko: vaan mitä teille sillä hetkellä annetaan, se puhukaa; sillä ette te ole, jotka puhutte, vaan Pyhä Henki.

13:12 Niin on veli antava ylön veljensä kuolemaan, ja isä pojan; ja lapset nousevat vanhempia vastaan, ja antavat tappa heitä.

13:13 Ja tulette vihattavaksi kaikilta minun nimeni tähden; vaan joka vahvana pysyy loppuun asti, se tulee autuaaksi.

13:14 Mutta kuin te saatte nähdä hävityksen kauhistuksen, josta Daniel prophetan kautta sanottu on, seisovan kussa ei pitäisi: (joka sen lukee, hän ymmärtäköön;) silloin, jotka Juudeassa ovat, ne paetkaan vuorille.

13:15 Ja joka katon päällä on, älköön astuko alas huoneeseen, ja älköön menkö sisälle jotakin ottamaan huoneestansa.

13:16 ja joka on mennyt pellolle, älköön palatko takaisin noutamaan vaippaansa.

13:17 Voi raskaita ja imettäväisiä niinä päivinä!

13:18 Mutta rukoilkaa, ettei se tapahtuisi talvella.

13:19 Sillä niinä päivinä on oleva ahdistus, jonka kaltaista ei ole ollut hamasta luomakunnan alusta, jonka Jumala on luonut, tähän asti, eikä milloinkaan tule.

13:20 Ja ellei Herra lyhentäisi niitä päiviä, ei mikään liha pelastuisi; mutta valittujen tähden, jotka hän on valinnut, hän on lyhentänyt ne päivät.

13:21 Ja jos silloin joku sanoo teille: 'Katso, täällä on Kristus', tai: 'Katso, tuolla', niin älkää uskoko.

13:22 Sillä vääriä kristuksia ja vääriä profeettoja nousee, ja he tekevät tunnustekoja ja ihmeitä, eksyttääkseen, jos mahdollista, valitut.

13:23 Mutta olkaa te varuillanne. Minä olen edeltä sanonut teille kaikki.

13:24 Mutta niinä päivinä, sen ahdistuksen jälkeen, aurinko pimenee, eikä kuu anna valoansa,

13:25 ja tähdet putoilevat taivaalta, ja voimat, jotka taivaissa ovat, järkkyvät.

13:26 Ja silloin he näkevät Ihmisen Pojan tulevan pilvissä suurella voimalla ja kirkkaudella.

13:27 Ja silloin hän lähettää enkelinsä ja kokoaa valittunsa neljältä ilmalta, maan äärestä hamaan taivaan ääreen.

13:28 Mutta oppikaa viikunapuusta vertaus: Kun sen oksa jo on tuore ja lehdet puhkeavat, niin te tiedätte, että kesä on lähellä.

13:29 Samoin te myös, kun näette tämän tapahtuvan, tietäkää, että se on lähellä, oven edessä.

13:30 Totisesti minä sanon teille: tämä sukupolvi ei katoa, ennenkuin nämä kaikki tapahtuvat.

13:16 Ja joka pellolla on, älköön palatko takaisin ottamaan vaatettansa.

13:17 Voi raskaita vaimoja ja imettäväisiä niinä päivinä!

13:18 Mutta rukoilkaat, ettei pakonne tapahtuisi talvella.

13:19 Sillä niinä aikoina pitää oleman senkaltainen vaiva, jonka kaltaista ei ole ollut luomisen alusta, kuin Jumala luonut on, niin tähän asti, eikä tuleman pidä.

13:20 Ja ellei Herra olisi lyhentänyt niitä päiviä, niin ei yksikään liha tulisi autuaaksi; mutta valittujen tähden, jotka hän on valinnut, lyhensi hän ne päivät.

13:21 Ja silloin, jos joku sanoo teille: katso, tässä on Kristus, taikka: katso, siellä; niin älkää uskoko.

13:22 Sillä väärät Kristukset ja väärät prophetat nousevat, ja merkkejä ja ihmeitä tekevät, pettääkseen, jos mahdollinen olis, valituitakin.

13:23 Mutta te kavahtakaat: katso, minä olen teille kaikki ennen sanonut.

13:24 Mutta niinä päivinä, sen vaivan jälkeen, pitää auringon pimenemän ja kuu ei anna valoansa.

13:25 Ja taivaan tähdet pitää putooman, ja taivasten voimat pitää liikutettaman.

13:26 Ja silloin heidän pitää näkemän Ihmisen Pojan tulevan pilvissä suurella voimalla ja kunnialla.

13:27 Ja silloin hän lähettää enkelinsä, ja kokoo valittunsa neljästä tuulesta, hamasta maan äärestä niin taivaan ääreen asti.

13:28 Mutta fikunapuusta oppikaat vertaus: kuin sen oksa on tuores ja lehdet puhkeavat, niin te tiedätte, että suvi on läsnä.

13:29 Niin myös te, kuin te nämät näette tapahtuvan, niin tietäkää, että se on läsnä oven edessä.

13:30 Totisesti sanon minä teille: ei suinkaan tämän sukukunnan pidä hukkuman ennen kuin kaikki nämät tapahtuvat.

13:31 Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät katoa.

13:32 Mutta siitä päivästä tai hetkestä ei tiedä kukaan, eivät enkelit taivaassa, eikä myöskään Poika, vaan ainoastaan Isä.

13:33 Olkaa varuillanne, valvokaa ja rukoilkaa, sillä ette tiedä, milloin se aika tulee.

13:34 On niinkuin muille maille matkustaneen miehen: kun hän jätti talonsa ja antoi palvelijoilleen vallan, kullekin oman tehtävänsä, käski hän myös ovenvartijan valvoa.

13:35 Valvokaa siis, sillä ette tiedä, milloin talon herra tulee, iltamyöhälläkö vai yösydännä vai kukonlaulun aikaan vai varhain aamulla,

13:36 ettei hän, äkkiarvaamatta tullessaan, tapaisi teitä nukkumasta.

13:37 Mutta minkä minä teille sanon, sen minä sanon kaikille: valvokaa."

14 LUKU

14:1 Niin oli kahden päivän perästä pääsiäinen ja happamattoman leivän juhla, ja ylipapit ja kirjanoppineet miettivät, kuinka saisivat hänet otetuksi kavaluudella kiinni ja tapetuksi.

14:2 Sillä he sanoivat: "Ei juhlan aikana, ettei syntyisi meteliä kansassa."

14:3 Ja kun hän oli Betaniassa, pitalisen Simonin asunnossa, tuli hänen aterialla ollessaan nainen, mukanaan alabasteripullo täynnä oikeata, kallista nardusvoidetta. Hän rikkoi alabasteripullon ja vuodatti voiteen hänen päähänsä.

14:4 Niin oli muutamia, jotka närkästyivät ja sanoivat keskenään: "Mitä varten tämä voiteen haaskaus?"

14:5 Olisihan voinut myydä tämän voiteen enempään kuin kolmeensataan denariin ja antaa ne köyhille. "Ja he toruivat häntä.

14:6 Mutta Jeesus sanoi: "Antakaa hänen olla. Miksi pahoitatte hänen mieltään? Hän

13:31 Taivas ja maa pitää hukkuman; mutta minun sanani ei pidä suinkaan hukkuman.

13:32 Mutta siitä päivästä ja hetkestä ei tiedä kenkään, ei enkelitkään, jotka ovat taivaassa, ei Poikakaan, vaan Isä.

13:33 Kavahtakaat, valvokaat ja rukoilkaat, sillä ette tiedä, koska se aika tulee.

13:34 Niinkuin ihminen, joka muille maille vaelsi, jätti huoneensa ja antoi palveliainsa haltuun, ja kullekin hänen askareensa, ja käski ovenvartiain valvoa;

13:35 Niin valvokaat siis: (sillä ette tiedä, koska huoneen Herra tuleva on, ehtoona, taikka puoliyönä, eli kukon laulaissa, eli aamulla:)

13:36 Ettei hän äkisti tullessansa löytäisi teitä makaamasta.

13:37 Mutta mitä minä teille sanoin, sen minä kaikille sanon: valvokaat!

14 LUKU

14:1 Niin oli kahden päivän perästä pääsiäinen ja makianleivän päivät. Ja ylimmäiset papit ja kirjanoppineet etsivät, kuinka he kavaluudella hänen kiinniottaisivat ja tappaisivat.

14:2 Mutta he sanoivat: ei juhlapäivänä, ettei kapina nousisi kansassa.

14:3 Ja kuin hän oli Betaniassa spitalisen Simonin huoneessa, ja atrioitsi, niin tuli yksi vaimo, jolla oli lasi turmelematointa ja kallista nardusvoidetta, ja hän särki lasin ja vuodatti hänen päänsä päälle.

14:4 Niin muutamit närkästyivät itsellensä ja sanoivat: mihinkä on tapahtunut tämä voiteen haaskaus?

14:5 Sillä tämä olis taidettu myytää enempää kuin kolmeensataan penninkiin, ja annettaa vaivaisille. Ja he napisivat häntä.

14:6 Niin Jeesus sanoi: sallikaat hänen olla rauhassa! miksi te häntä vaivaatte? Hän

teki hyvän työn minulle.

14:7 Köyhät teillä on aina keskuudessanne, ja milloin tahdotte, voitte heille tehdä hyvää, mutta minua teillä ei ole aina.

14:8 Hän teki, minkä voi. Edeltäkäsin hän voiteli minun ruumiini hautaamista varten.

14:9 Totisesti minä sanon teille: missä ikinä kaikessa maailmassa evankeliumia saarnataan, siellä sekin, minkä tämä teki, on mainittava hänen muistoksensa."

14:10 Ja Juudas Iskariot, yksi niistä kahdestatoista, meni ylipappien luo kavaltaakseen hänet heille.

14:11 Kun nämä sen kuulivat, ihastuivat he ja lupasivat antaa hänelle rahaa. Ja hän mietti, kuinka hänet sopivassa tilaisuudessa kavaltaisi.

14:12 Ja ensimmäisenä happamattoman leivän päivänä, kun pääsiäislammas teurastettiin, hänen opetuslapsensa sanoivat hänelle: "Mihin tahdot, että menemme valmistamaan pääsiäislampaan sinun syödäksesi?"

14:13 Niin hän lähetti kaksi opetuslastaan ja sanoi heille: "Menkää kaupunkiin, niin teitä vastaan tulee mies kantaen vesiastiaa; seurakaa häntä.

14:14 Ja mihin hän menee, sen talon isännälle sanokaa: 'Opettaja sanoo: Missä on minun vierashuoneeni, syödäkseni siinä pääsiäislampaan opetuslasteni kanssa?'

14:15 Ja hän näyttää teille suuren huoneen yläkerrassa, valmiiksi laitettun; valmistakaa meille sinne."

14:16 Niin opetuslapset lähtivät ja tulivat kaupunkiin ja havaitsivat niin olevan, kuin Jeesus oli heille sanonut, ja valmistivat pääsiäislampaan.

14:17 Ja kun ehtoo tuli, saapui hän sinne niiden kahdentoista kanssa.

14:18 Ja kun he olivat aterialla ja söivät,

teki hyvän työn minun kohtaani.

14:7 Sillä teillä ovat aina vaivaiset, ja koska ikänä te tahdotte, niin te saatte heille hyvin tehdä. Mutta en minä teillä aina ole.

14:8 Tämä teki, mitä hän voi, ja ennätti voitelemaan minun ruumistani hautaamiseksi.

14:9 Totisesti sanon minä teille: kussa ikänä tämä evankeliumi saarnataan kaikessa maailmassa, niin myös tämä, minkä hän teki, pitää mainittaman hänen muistoksensa.

14:10 Ja Juudas Iskariot, yksi ylimmäisten pappein tykö, että hän pettäis hänen heille.

14:11 Kuin he sen kuulivat, ihastuivat he, ja lupasivat hänelle rahaa antaa. Ja hän etsi, kuinka hän soveliaalla ajalla hänen pettäis.

14:12 Ja ensimmäisenä makian leivän päivänä, kuin pääsiäislammas teurastettiin, sanoivat hänelle hänen opetuslapsensa: kussas tahdot, että me menemme ja valmistamme syödäkses pääsiäislampaan?

14:13 Ja hän lähetti kaksi opetuslapsistansa, ja sanoi heille: menkää kaupunkiin, ja yksi ihminen kohtaa teitä, kantain vesiastiaa; noudattakaat häntä.

14:14 Ja kuhunka hän menee sisälle, sanokaat perheen isännälle: Mestari sanoo: kussa on vierasten huone, jossa minä opetuslasteni kanssa söisin pääsiäislampaan?

14:15 Ja hän osoittaa teille suuren salin, rakennetun ja valmistetun, valmistakaa siellä meille.

14:16 Ja hänen opetuslapsensa menivät ja tulivat kaupunkiin, ja löysivät niinkuin hän oli heille sanonut, ja valmistivat pääsiäislampaan.

14:17 Ja kuin ehtoo tuli, tuli hän kahdentoistakymmenen kanssa.

14:18 Ja kuin he istuivat pöydän tykönä ja

sanoi Jeesus: "Totisesti minä sanon teille: yksi teistä kavaltaa minut, yksi, joka syö minun kanssani."

14:19 He tulivat murheellisiksi ja rupesivat toinen toisensa perästä sanomaan hänelle: "En kaiketi minä?"

14:20 Hän sanoi heille: "Yksi teistä kahdestatoista, se, joka kastaa vatiin minun kanssani.

14:21 Niin, Ihmisen Poika tosin menee pois, niinkuin hänestä on kirjoitettu, mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta Ihmisen Poika kavalletaan! Parempi olisi sille ihmiselle, että hän ei olisi syntynyt."

14:22 Ja heidän syödessään Jeesus otti leivän, siunasi, mursi ja antoi heille ja sanoi: "Ottakaa, tämä on minun ruumiini."

14:23 Ja hän otti maljan, kiitti ja antoi heille; ja he kaikki joivat siitä.

14:24 Ja hän sanoi heille: "Tämä on minun vereni, liiton veri, joka vuodatetaan monen edestä.

14:25 Totisesti minä sanon teille: minä en juo enää viinipuun antia, ennenkuin sinä päivänä, jona juon sitä uutena Jumalan valtakunnassa."

14:26 Ja veisattuaan kiitosvirren he lähtivät Öljymäelle.

14:27 Ja Jeesus sanoi heille: "Kaikki te loukkaannutte, sillä kirjoitettu on: 'Minä lyön paimenta, ja lampaat hajotetaan.'

14:28 Mutta ylösnoustuani minä menen teidän edellänne Galileaan."

14:29 Niin Pietari sanoi hänelle: "Vaikka kaikki loukkaantuisivat, en kuitenkaan minä."

14:30 Jeesus sanoi hänelle: "Totisesti minä sanon sinulle: tänään, tänä yönä, ennenkuin kukko kahdesti laulaa, sinä kolmesti minut kiellät."

14:31 Mutta hän vakuutti vielä lujemmin: "Vaikka minun pitäisi kuolla sinun kanssasi, en sittenkään minä sinua kiellä." Ja samoin sanoivat kaikki muutkin.

söivät, sanoi Jesus: totisesti sanon minä teille: yksi teistä, joka syö minun kanssani, on minun pettävä.

14:19 Mutta he rupesivat murehtimaan ja yksi toisen jälkeen sanomaan: ollenko minä se? ja toinen ollenko minä se?

14:20 Hän vastasi ja sanoi heille: yksi kahdestatoistakymmenestä, joka minun kanssani vatiin rupee.

14:21 Ihmisen Poika tosin menee, niinkuin hänestä on kirjoitettu; mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta Ihmisen Poika petetään! se olis hänelle parempi, jos ei se ihminen olis syntynyt.

14:22 Ja heidän syödessänsä otti Jesus leivän, kiitti, mursi ja antoi heille, ja sanoi: ottakaat, syökää: tämä on minun ruumiini.

14:23 Ja hän otti kalkin, kiitti ja antoi heille. Ja he joivat siitä kaikki.

14:24 Ja hän sanoi heille: tämä on minun vereni, sen Uuden Testamentin, joka monen edestä vuodatetaan.

14:25 Totisesti sanon minä teille: en minä suinkaan silleen juo viinapuun hedelmästä, siihen päivään asti kuin minä sen juon uuden, Jumalan valtakunnassa.

14:26 Ja kuin he kiitosvirren olivat sanoneet, menivät he ulos Öljymäelle.

14:27 Ja Jesus sanoi heille: kaikki te tänä yönä pahenette minussa, niinkuin kirjoitettu on: minä lyön paimenta, ja lampaat hajoitetaan.

14:28 Mutta sitte kuin minä nousen ylös, niin minä käyn teidän edellänne Galileaan.

14:29 Niin Pietari sanoi hänelle: ja jos vielä kaikki muut pahenisivat, en kuitenkaan minä pahene.

14:30 Ja Jesus sanoi hänelle: totisesti sanon minä sinulle: tänäpäpä, tänä yönä, ennenkuin kukko kahdesti laulaa, sinä kolmasti minun kiellät.

14:31 Mutta hän sanoi vielä enemmin: jos minun pitäis kuoleman sinun kanssasi, en minä ikänä kiellä sinua. Niin sanoivat myös kaikki.

14:32 Ja he tulivat maatilalle, jonka nimi on Getsemane; ja hän sanoi opetuslapsillensa: "Istukaa tässä, sillä aikaa kuin minä rukoilen."

14:33 Ja hän otti mukaansa Pietarin ja Jaakobin ja Johanneksen; ja hän alkoi kauhistua ja tulla tuskaan.

14:34 Ja hän sanoi heille: "Minun sieluni on syvästi murheellinen, kuolemaan asti; olkaa tässä ja valvokaa."

14:35 Ja hän meni vähän edemmäksi, lankesi maahan ja rukoili, että, jos mahdollista, se hetki menisi häneltä ohi,

14:36 ja sanoi: "Abba, Isä, kaikki on mahdollista sinulle; ota pois minulta tämä malja. Mutta ei, mitä minä tahdon, vaan mitä sinä!"

14:37 Ja hän tuli ja tapasi heidät nukkumasta ja sanoi Pietarille: "Simon, nukutko? Etkö jaksanut yhtä hetkeä valvoa?"

14:38 Valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen; henki tosin on altis, mutta liha on heikko."

14:39 Ja taas hän meni pois ja rukoili sanoen samat sanat.

14:40 Ja tullessaan hän taas tapasi heidät nukkumasta, sillä heidän silmänsä olivat käyneet kovin raukeiksi; ja he eivät tienneet, mitä hänelle vastaisivat.

14:41 Ja hän tuli kolmannen kerran ja sanoi heille: "Te nukutte vielä ja lepäätte! Jo riittää! Hetki on tullut; katso, Ihmisen Poika annetaan syntisten käsiin.

14:42 Nouskaa, lähtekäämme; katso, se, joka kavaltaa minut, on lähellä."

14:43 Ja heti, hänen vielä puhuessaan, Juudas, yksi niistä kahdestatoista, saapui, ja hänen mukanaan joukko ylipappien ja kirjanoppineiden ja vanhinten luota, miekat ja seipäät käsissä.

14:44 Mutta se, joka hänet kavalsi, oli sopinut heidän kanssaan merkistä, sanoen: "Se, jolle minä suuta annan, hän se on; ottakaa hänet kiinni ja viekää tarkasti

14:32 Ja he tulivat kylään, jonka nimi oli Getsemane. Ja hän sanoi opetuslapsillensa: istukaat tässä niinkauvan kuin minä rukoilen.

14:33 Ja hän otti Pietarin ja Jakobin ja Johanneksen kanssansa, ja rupesi vapisemaan ja kauhistumaan.

14:34 Ja sanoi heille: minun sieluni on suuresti murheissansa kuolemaan asti. Olkaat tässä ja valvokaat.

14:35 Ja hän kävi vähää edemmä, lankesi maahan ja rukoili, jos mahdollinen olis, että aika hänen ohitsensa kävis.

14:36 Ja sanoi: Abba minun Isäni! kaikki ovat sinulle mahdolliset: ota pois minulta tämä kalkki, ei kuitenkaan niinkuin minä tahdon, mutta niinkuin sinä.

14:37 Ja hän tuli ja löysi heidät makaamasta ja sanoi Pietarille: Simon, makaatkos? Etkös voinut yhtä hetkeä valvoa?

14:38 Valvokaat, ja rukoilkaat, ettette tulisi kiusaukseen. Henki tosin on altis, mutta liha on heikko.

14:39 Niin hän taas meni pois ja rukoili, sanoen entisen sanan.

14:40 Ja palatessansa löysi taas heidät makaamasta, (sillä heidän silmänsä olivat raskaat,) eikä tietäneet, mitä heidän piti häntä vastaaman.

14:41 Ja hän tuli kolmannen kerran ja sanoi heille: matkaat vielä ja levätkää! jo nyt kyllä on, hetki on tullut: katso, Ihmisen Poika annetaan ylön syntisten käsiin.

14:42 Nouskaat, käykäämme: katso, joka minun pettää, se lähestyi.

14:43 Ja kohta vielä hänen puhuissansa tuli Juudas, joka oli yksi kahdestatoistakymmenestä, ja hänen kanssansa paljo väkeä miekoilla ja seipäillä, ylimmäisiltä papeilta ja kirjanoppineilta ja vanhimmilta.

14:44 Mutta se, joka hänen petti, oli antanut heille yhteisen merkin, sanoen: kenenkä minä suuta annan, se on: kiinni ottakaat häntä, ja viekää pois visusti.

vartioituna pois."

14:45 Ja tultuaan hän kohta astui hänen luoksensa ja sanoi: "Rabbi!" ja antoi hänelle suuta.

14:46 Silloin he kävivät häneen käsiksi ja ottivat hänet kiinni.

14:47 Mutta eräs niistä, jotka lähellä seisoivat, veti miekkansa, iski ylimmäisen papin palvelijaa ja sivalsi häneltä pois korvan.

14:48 Niin Jeesus puhui heille ja sanoi: "Niinkuin ryöväriä vastaan te olette lähteneet minua miekoilla ja seipäillä vangitsemaan.

14:49 Joka päivä minä olen ollut teidän luonanne opettaen pyhäkössä, ettekä ole ottaneet minua kiinni. Mutta tämä tapahtuu, että kirjoitukset kävisivät toteen."

14:50 Niin he kaikki jättivät hänet ja pakenivat.

14:51 Ja häntä seurasi eräs nuorukainen, jolla oli ympärillään liinavaate paljaalle iholle heitetynä; ja he ottivat hänet kiinni.

14:52 Mutta hän jätti liinavaatteen ja pakeni alastonna.

14:53 Ja he veivät Jeesuksen ylimmäisen papin eteen, jonne kaikki ylipapit ja vanhimmat ja kirjanoppineet kokoontuivat.

14:54 Ja Pietari seurasi häntä taampana ylimmäisen papin palatsin esipihaan asti ja istui palvelijain joukkoon ja lämmitteli tulen ääressä.

14:55 Mutta ylipapit ja koko neuvosto etsivät todistusta Jeesusta vastaan tappaaksensa hänet, mutta eivät löytäneet.

14:56 Useat kyllä todistivat väärin häntä vastaan, mutta todistukset eivät olleet yhtäpitäviä.

14:57 Niin muutamat nousivat ja todistivat väärin häntä vastaan, sanoen:

14:58 "Me olemme kuulleet hänen sanovan: 'Minä hajotan maahan tämän käsillä tehdyn tempelin ja rakennan kolmessa päivässä

14:45 Ja kuin hän tuli, astui hän kohta hänen tykönsä ja sanoi: Rabbi! ja antoi hänen suuta.

14:46 Mutta ne panivat kätensä hänen päällensä, ja ottivat hänet kiinni.

14:47 Niin yksi niistä, jotka siinä läsnä seisoivat, veti ulos miekkansa ja löi ylimmäisen papin palvelijaa, ja hakkasi pois hänen korvansa.

14:48 Ja Jesus vastaten sanoi heille: niinkuin ryövärin tykö te tulitte ulos miekoilla ja seipäillä minua kiinni ottamaan.

14:49 Minä olen joka päivä ollut teidän tykönänne ja opettanut templissä, ja ette minua ottaneet kiinni. Mutta nämä tapahtuvat, että Raamattu täytettäisiin.

14:50 Ja kaikki antoivat ylönsä hänen ja pakenivat.

14:51 Ja yksi nuorukainen seurasi häntä, jolla oli liinainen vaate paljaan ihon päällä. Ja nuoret miehet ottivat hänet kiinni.

14:52 Mutta hän jätti liinaisen vaatteen ja pakeni alasti heiltä.

14:53 Ja he veivät pois Jeesuksen ylimmäisen papin tykö, jonka tykö kaikki ylimmäiset papit ja vanhimmat ja kirjanoppineet olivat kokoon tulleet.

14:54 Mutta Pietari noudatti häntä taampana, hamaan ylimmäisen papin salin porstuaan, ja istui ynnä palveliain kanssa ja lämmitteli valkian tykönä.

14:55 Mutta ylimmäiset papit ja kaikki raati etsivät todistusta Jeesusta vastaan, että he hänen kuolemaan saattaisivat, ja ei löytäneet.

14:56 Sillä moni todisti väärin häntä vastaan, mutta ei heidän todistuksensa olleet soveliaat.

14:57 Ja muutamat nousivat ja todistivat väärin häntä vastaan, sanoen:

14:58 Me olemme kuulleet hänen sanovan: minä tahdon tämän templin, joka käsillä tehty on, maahan jaottaa ja kolmena

toisen, joka ei ole käsillä tehty."

14:59 Mutta eivät näinkään heidän todistuksensa olleet yhtäpitäviä.

14:60 Silloin ylimmäinen pappi nousi ja astui esille ja kysyi Jeesukselta sanoen: "Etkö vastaa mitään? Mitä nämä todistavat sinua vastaan?"

14:61 Mutta hän oli vaiti eikä vastannut mitään. Taas ylimmäinen pappi kysyi häneltä ja sanoi hänelle: "Oletko sinä Kristus, sen Ylistetyn Poika?"

14:62 Jeesus sanoi: "Olen; ja te saatte nähdä Ihmisen Pojan istuvan Voiman oikealla puolella ja tulevan taivaan pilvissä."

14:63 Niin ylimmäinen pappi repäisi vaatteensa ja sanoi: "Mitä me enää todistajia tarvitsemme?"

14:64 Te kuulitte hänen pilkkaamisensa. Mitä arvelette?" Niin he kaikki tuomitsivat hänet vikapääksi kuolemaan.

14:65 Ja muutamat rupesivat sylkemään häntä ja peittivät hänen kasvonsa ja löivät häntä nyrkillä ja sanoivat hänelle: "Profetoi! Oikeudenpalvelijatkin löivät häntä poskelle.

14:66 Kun nyt Pietari oli alhaalla esipihassa, tuli sinne muuan ylimmäisen papin palvelijattarista;

14:67 ja nähdessään Pietarin lämmittelevän hän katsoi häneen ja sanoi: "Sinäkin olit Nasaretilaisen, tuon Jeesuksen, kanssa."

14:68 Mutta hän kielsi sanoen: "En tiedä enkä käsitä, mitä sanot." Ja hän meni ulos pihalle. Ja kukko laului.

14:69 Ja nähdessään hänet siellä palvelijatar rupesi taas sanomaan lähellä seisoville: "Tämä on yksi niistä."

14:70 Mutta hän kielsi uudestaan. Ja vähän sen jälkeen lähellä seisovat taas sanoivat Pietarille: "Totisesti, sinä olet yksi niistä, sillä olethan sinä galilealainenkin."

14:71 Mutta hän rupesi sadattelemaan

päivänä toisen rakentaa ylös, joka ei ole käsillä tehty.

14:59 Ja ei niinkään ollut heidän todistuksensa sovelias.

14:60 Ja ylimmäinen pappi astui edes, ja kysyi Jeesukselta, sanoen: etkös mitään vastaa? mitä nämä sinua vastaan todistavat?

14:61 Mutta hän oli ääneti, eikä mitään vastannut. Taas ylimmäinen pappi kysyi häneltä ja sanoi hänelle: oletkos sinä Kristus, sen siunatun Poika?

14:62 Niin Jesus sanoi: minä olen. Ja teidän pitää näkemän Ihmisen Pojan istuvan voiman oikialla puolella, ja tulevan taivaan pilvissä.

14:63 Niin ylimmäinen pappi repäisi vaatteensa ja sanoi: mitä me silleen todistuksia tarvitsemme?

14:64 Te olette kuulleet Jumalan pilkan. Mitä te luulette? Niin he kaikki tuomitsivat hänen olevan vikapään kuolemaan.

14:65 Ja muutamat rupesivat sylkemään hänen päällensä, ja peittämään hänen kasvojansa, ja lyömään häntä poskelle, ja sanomaan hänelle: arvaa! Ja palveliat pieksivät häntä sauvoilla.

14:66 Ja Pietari oli alhaalla salissa, niin tuli yksi ylimmäisen papin pииoista,

14:67 Ja koska hän näki Pietarin lämmittelevän, katsahti hän hänen päällensä ja sanoi: ja sinäkin olit Jeesuksen Natsarealaisen kanssa?

14:68 Mutta hän kielsi sanoen: en tunne minä häntä, enkä tiedä, mitäs sanot. Ja hän meni ulos porstuaan; ja kukko laului.

14:69 Ja piika näki taas hänen ja rupesi sanomaan niille, jotka siinä seisovat: tämä on yksi heistä.

14:70 Mutta hän kielsi jälleen. Ja taas vähän hetken perästä sanoivat Pietarille ne, jotka läsnä seisovat: totisesti olet sinä yksi heistä; sillä sinä olet Galilealainen, ja sinun puhees on senkaltainen.

14:71 Niin hän rupesi itsiänsä

itseänsä ja vannomaan: "En tunne sitä miestä, josta te puhutte."

14:72 Ja samassa kukko lauloi toisen kerran. Niin Pietari muisti Jeesuksen sanat, jotka hän oli sanonut hänelle: "Ennen kuin kukko kahdesti laulaa, sinä kolmesti minut kiellät." Ja hän ratkesi itkuun.

15 LUKU

15:1 Ja heti aamulla ylipapit ynnä vanhimmat ja kirjanoppineet ja koko neuvosto tekivät päätöksen, sitoivat Jeesuksen, veivät hänet pois ja antoivat Pilatuksen käsiin.

15:2 Niin Pilatus kysyi häneltä: "Oletko sinä juutalaisten kuningas?" Hän vastasi ja sanoi hänelle: "Sinäpä sen sanot."

15:3 Ja ylipapit tekivät monta syytöstä häntä vastaan.

15:4 Niin Pilatus taas kysyi häneltä sanoen: "Etkö vastaa mitään? Katso, kuinka paljon syytöksiä he tekevät sinua vastaan."

15:5 Mutta Jeesus ei enää vastannut mitään, niin että Pilatus ihmetteli.

15:6 Mutta juhlan aikana hän tavallisesti päästi heille yhden vangin irti, sen, jota he anoivat.

15:7 Niin siellä oli eräs mies, jota sanottiin Barabbaaksi, vangittu muiden kapinoitsijain kanssa, jotka kapinassa olivat tehneet murhan.

15:8 Ja kansa meni sinne ylös ja rupesi pyytämään, että hän tekisi heille, niinkuin hänen tapansa oli.

15:9 Pilatus vastasi heille sanoen: "Tahdotteko, että päästän teille juutalaisten kuninkaan?"

15:10 Sillä hän tiesi, että ylipapit kateudesta olivat antaneet hänet hänen käsiinsä.

15:11 Mutta ylipapit kiihoittivat kansaa anomaan, että hän ennemmin päästäisi heille Barabbaan.

15:12 Ja Pilatus puhui taas heille ja sanoi: "Mitä minun sitten on tehtävä hänelle, jota

sadattelemaan ja vannomaan: en tunne minä sitä ihmistä, jota te sanotte.

14:72 Ja kukko lauloi toisen kerran. Niin Pietari muisti sen sanan, minkä Jesus hänelle sanonut oli: ennen kuin kukko kahdesti laulaa, sinä kolmesti minun kiellät. Ja hän kiiruusti läksi ulos ja itki.

15 LUKU

15:1 Ja kohta aamulla varhain pitivät ylimmäiset papit neuvoa vanhimpain ja kirjanoppineitten kanssa ja kaikki raati, ja veivät pois Jeesuksen sidottuna ja antoivat ylönsä Pilatukselle.

15:2 Ja Pilatus kysyi häneltä: oletkos sinä Juudalaisten kuningas? Hän vastasi ja sanoi hänelle: sinäpä sen sanot.

15:3 Ja ylimmäiset papit kantoivat hänen päällensä paljon.

15:4 Niin Pilatus kysyi taas häneltä ja sanoi: etkös mitään vastaa? Katso, kuinka paljon he sinua vastaan todistavat.

15:5 Mutta ei Jesus sitte ensinkään vastannut, niin että Pilatus ihmetteli.

15:6 Mutta juhlanä päästi hän heille yhden vangin irralle, kenenkä he anoivat.

15:7 Niin oli yksi nimeltä Barabbas, joka oli sidottu kapinan nostajitten kanssa, jotka kapinassa murhan tehneet olivat.

15:8 Ja kansa huusi ja rupesi häntä rukoilemaan, että hän tekis niinkuin hän aina heille tehnyt oli.

15:9 Niin Pilatus vastasi heitä, sanoen: tahdotteko, että minä päästän teille Juudalaisten kuninkaan?

15:10 (Sillä hän tiesi, että ylimmäiset papit olivat hänen kateudesta antaneet ylönsä.)

15:11 Mutta ylimmäiset papit yllyttivät kansaa, että hän heille ennen päästäis Barabbaan.

15:12 Niin Pilatus vastasi ja taas sanoi heille: mitä te siis tahdotte, että minun

te sanotte juutalaisten kuninkaaksi?"

15:13 Niin he taas huusivat: "Ristiinnaulitse hänet!"

15:14 Mutta Pilatus sanoi heille: "Mitä pahaa hän sitten on tehnyt?" Mutta he huusivat vielä kovemmin: "Ristiinnaulitse hänet!"

15:15 Ja kun Pilatus tahtoi tehdä kansalle mieliksi, päästi hän heille Barabbaan, mutta Jeesuksen hän ruoskitti ja luovutti ristiinnaulittavaksi.

15:16 Niin sotamiehet veivät hänet sisälle linnaan, se on palatsiin, ja kutsuivat siihen koko sotilasjoukon.

15:17 Ja he pukivat hänen yllensä purppuravaipan, väänsivät orjantappuroista kruunun ja panivat sen hänen päähänsä

15:18 ja rupesivat tervehtimään häntä: "Terve, juutalaisten kuningas!"

15:19 Ja he löivät häntä päähän ruovolla, sylkivät häntä ja laskeutuen polvilleen kumarsivat häntä.

15:20 Ja kun he olivat häntä pilkanneet, riisuiivat he häneltä purppuravaipan ja pukivat hänet hänen omiin vaatteisiinsa. Ja he veivät hänet pois, ristiinnaulitakseen hänet.

15:21 Ja he pakottivat erään ohikulkevan miehen, Simonin, kyreneläisen, joka tuli vainiolta, Aleksanterin ja Rufuksen isän, kantamaan hänen ristiänsä.

15:22 Ja he veivät hänet paikalle, jonka nimi on Golgata, se on käännettynä: pääkallonpaikka.

15:23 Ja he tarjosivat hänelle mirhalla sekoitettua viiniä, mutta hän ei sitä ottanut.

15:24 Ja he ristiinnaulitsivat hänet ja jakoivat keskenään hänen vaatteensa heittäen niistä arpaa, mitä kukin oli saava.

15:25 Oli kolmas hetki, kun he hänet ristiinnaulitsivat.

15:26 Ja päällekirjoitukseksi oli merkitty

pitää tälle tekemän, jonka te Juudalaisten kuninkaaksi kutsutte?

15:13 Niin he taas huusivat: ristiinnaulitse häntä.

15:14 Mutta Pilatus sanoi heille: mitäs hän pahaa on tehnyt? Mutta he huusivat vielä kovemmin: ristiinnaulitse häntä.

15:15 Mutta Pilatus tahtoi kansan mielen noutaa ja päästi heille Barabbaan. Ja Jeesuksen, kuin hän hänen ruoskinut oli, antoi ylös ristiinnaulittaa.

15:16 Niin huovit veivät hänen raastupaan ja kutsuivat kokoon kaiken joukon,

15:17 Ja puettivat hänen purpuraan ja panivat hänen päähänsä väännetyn orjantappuraisen kruunun,

15:18 Ja rupesivat häntä tervehtimään: terve Juudalaisten kuningas!

15:19 Ja he löivät häntä päähän ruovolla ja sylkivät hänen päällensä, panivat polvillensa ja kumartaen rukoilivat häntä.

15:20 Ja kuin he olivat häntä pilkanneet, riisuiivat he häneltä purpuraan, ja puettivat hänen omiin vaatteisiinsa, ja veivät hänen ulos ristiinnaulittaa.

15:21 Ja niin he vaativat yhden, joka ohitse kävi (ja tuli pellolta, Simonin Kyreniläisen, Aleksanderin ja Rufin isän), kantamaan hänen ristiänsä.

15:22 Ja he veivät hänen siihen paikkaan, joka kutsutaan Golgata, se on niin paljo kuin Pääkallon paikka,

15:23 Ja he antoivat hänelle viinaa juoda myrrhamilla sekoitettua. Vaan ei hän ottanut.

15:24 Ja kuin he olivat hänen ristiinnaulinneet, jakoivat he hänen vaatteensa ja heittivät niistä arpaa, mitä kunkin piti saaman.

15:25 Mutta se oli kolmas hetki, kun he hänen ristiinnaulitsivat.

15:26 Ja oli päällekirjoitettu hänen syynsä

hänen syynsä: "Juutalaisten kuningas."

15:27 Ja he ristiinnaulitsivat hänen kanssaan kaksi ryöväriä, toisen hänen oikealle ja toisen hänen vasemmalle puolellensa.

15:29 Ja ne, jotka kulkivat ohitse, herjasivat häntä ja nyökyttivät päätään ja sanoivat: "Voi sinua, joka hajotat maahan temppelin ja kolmessa päivässä sen rakennat!"

15:30 Auta itseäsi ja astu alas ristiltä."

15:31 Samoin ylipapitkin ynnä kirjanoppineet keskenään pilkkasivat häntä ja sanoivat: "Muita hän on auttanut, itseään ei voi auttaa.

15:32 Astukoon hän, Kristus, Israelin kuningas, nyt alas ristiltä, että me näkisimme ja uskoisimme." Myöskin ne, jotka olivat ristiinnaulitut hänen kanssaan, herjasivat häntä.

15:33 Ja kuudennella hetkellä tuli pimeys yli kaiken maan, ja sitä kesti hamaan yhdeksänteen hetkeen.

15:34 Ja yhdeksännellä hetkellä Jeesus huusi suurella äänellä: "Eeli, Eeli, lama sabaktani?" Se on käännettynä: Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?

15:35 Sen kuullessaan sanoivat muutamat niistä, jotka siinä seisoivat: "Katso, hän huutaa Eliasta."

15:36 Ja muuan juoksi ja täytti sienen haparviinillä, pani sen ruovon päähän ja antoi hänelle juoda sanoen: "Annas, katsokaamme, tuleeko Elias ottamaan hänet alas."

15:37 Mutta Jeesus huusi suurella äänellä ja antoi henkensä.

15:38 Ja temppelin esirippu repesi kahtia ylhäältä alas asti.

15:39 Mutta kun sadanpäämies, joka seiso häntä vastapäätä, näki hänen näin antavan henkensä, sanoi hän: "Totisesti tämä ihminen oli Jumalan Poika."

kirjoitus: JUUDALAISTEN KUNINGAS.

15:27 Ja he ristiinnaulitsivat kaksi ryöväriä hänen kanssansa, yhden hänen oikealle ja toisen vasemmalle puolellensa.

15:28 Ja niin täytettiin se kirjoitus, joka sanoo: ja hän on pahantekiäin sekaan luettu.

15:29 Ja ne, jotka siitä ohitse kävivät, pilkkasivat häntä ja väentelivät päätänsä, sanoen: voi sinuas, joka templin maahan jaotat ja kolmena päivänä rakennat ylös!

15:30 Vapahda itses ja astu alas rististä.

15:31 Niin myös ylimmäiset papit pilkkasivat häntä keskenänsä kirjanoppineiden kanssa, sanoen: muita hän autti, ei hän voi itsiänsä auttaa.

15:32 Kristus, Israelin kuningas, astukaan nyt alas rististä, että me näkisimme ja uskoisimme. Ja ne, jotka hänen kanssansa ristiinnaulitut olivat, pilkkasivat häntä.

15:33 Mutta kuin kuudes hetki tuli, tuli pimeys kaiken maan päälle hamaan yhdeksänteen hetkeen asti.

15:34 Ja yhdeksännellä hetkellä huusi Jesus suurella äänellä, sanoen: Eli, Eli, lamma sabaktani? se on niin paljon kuin: minun Jumalani, minun Jumalani, miksis minut annoit ylönsä?

15:35 Ja kuin muutamat, jotka siinä seisoivat, sen kuulivat, sanoivat he: katso, hän huutaa Eliasta.

15:36 Niin juoksi yksi ja täytti sienen etikalla ja pani sen ruovon ympärille, taritsi hänen juoda, sanoen: pidäs! katsokaamme, tuleeko Elias häntä ottamaan pois.

15:37 Mutta Jesus huusi suurella äänellä ja antoi henkensä.

15:38 Ja templin esivaate repesi kahtia, ylhäältä hamaan alas.

15:39 Mutta kuin päämies, joka siinä hänen kohdallansa seiso, näki, että hän niin huutain henkensä antoi, sanoi hän: totisesti oli tämä ihminen Jumalan Poika.

15:40 Ja siellä oli myös naisia taampaa katselemassa. Näiden joukossa olivat Maria Magdaleena ja Maria, Jaakob nuoremman ja Jooseen äiti, ja Salome,

15:41 jotka hänen ollessaan Galileassa olivat seuranneet ja palvelleet häntä, sekä useita muita, jotka olivat tulleet hänen kanssaan ylös Jerusalemiin.

15:42 Ja kun jo oli tullut ilta, ja koska oli valmistuspäivä, se on sapatin aattopäivä,

15:43 tuli Joosef, arimatialainen, arvossapidetty neuvoston jäsen, joka hänkin odotti Jumalan valtakuntaa, rohkaisi mielensä ja meni sisälle Pilatuksen luo ja pyysi Jeesuksen ruumista.

15:44 Niin Pilatus ihmetteli, oliko hän jo kuollut, ja kutsuttuaan luoksensa sadanpäämiehen kysyi tältä, oliko hän jo kauan sitten kuollut.

15:45 Ja saatuaan sadanpäämieheltä siitä tiedon hän lahjoitti ruumiin Joosefille.

15:46 Tämä osti liinavaatteen ja otti hänet alas, kääri hänet liinavaatteeseen ja pani hautaan, joka oli hakattu kallioon, ja vieritti kiven hautakammion ovelle.

15:47 Ja Maria Magdaleena ja Maria, Jooseen äiti, katselivat, mihin hänet pantiin.

16 LUKU

16:1 Ja kun sapatti oli ohi, ostivat Maria Magdaleena ja Maria, Jaakobin äiti, ja Salome hyvänhajuisia yrtejä mennäkseen voitelemaan häntä.

16:2 Ja viikon ensimmäisenä päivänä he tulivat haudalle anin varhain, auringon noustessa.

16:3 Ja he sanoivat toisilleen: "Kuka meille vierittää kiven hautakammion ovelta?"

16:4 Ja katsahtaessaan ylös he näkivät kiven poisvieritetyksi; se oli näet hyvin suuri.

16:5 Ja mentyään hautakammion sisään he näkivät nuorukaisen istuvan oikealla puolella, puettuna pitkään, valkeaan vaatteeseen; ja he peljästyivät suuresti.

15:40 Ja siellä oli myös vaimoja, jotka taampaa katselivat, joiden seassa oli Maria Magdalena ja Maria, vähemmän Jakobin ja Joseen äiti, ja Salome,

15:41 Jotka myös häntä Galileassa seuranneet ja palvelleet olivat; ja monta muuta, jotka hänen kanssansa Jerusalemiin menneet olivat.

15:42 Ja kuin jo ehtoo tuli (että valmistuspäivä oli, joka on esisabbatti),

15:43 Tuli Joseph Arimatiasta, kunniallinen raatimies, joka myös odotti Jumalan valtakuntaa, hän rohkeni mennä Pilatuksen tykö ja anoi Jeesuksen ruumista.

15:44 Niin Pilatus ihmetteli, että hän jo kuollut oli, ja kutsui tykönsä päämiehen ja kysyi häneltä, oliko hän jo aikaa kuollut.

15:45 Ja kuin hän asian päämiehiltä ymmärsi, antoi hän Josephille ruumiin.

15:46 Ja hän osti liinavaatteen, otti hänen alas ja kääri liinavaatteeseen, ja pani hänen hautaan, joka kallioon hakattu oli, ja vieritti kiven haudan ovelle.

15:47 Mutta Maria Magdalena ja Joseen Maria katselivat, kuhunka hän pantiin.

16 LUKU

16:1 Ja kuin sabbatti kulunut oli, osti Maria Magdalena ja Maria Jakobin ja Salome hyvänhajullisia voiteita, tullaksensa voitelemaan häntä.

16:2 Ja tulivat haudalle ensimmäisenä sabbatin päivänä sangen varhain auringon noustessa.

16:3 Ja puhuivat keskenänsä: kuka meille vierittää kiven haudan ovelta?

16:4 Ja kuin he katsoivat, näkivät he kiven vieritetyksi; sillä se oli sangen suuri.

16:5 Ja kuin he olivat hautaan menneet sisälle, näkivät he yhden nuorukaisen istuvan oikealla puolella, joka oli vaatetettu pitkällä valkiolla vaatteella; ja he

16:6 Mutta hän sanoi heille: "Älkää peljästykö; te etsitte Jeesusta, Nasaretilaista, joka oli ristiinnaulittu. Hän on noussut ylös; ei hän ole täällä. Katso, tässä on paikka, johon he hänet panivat.

16:7 Mutta menkää ja sanokaa hänen opetuslapsillensa ja Pietarille: 'Hän menee teidän edellänne Galileaan; siellä te saatte hänet nähdä, niinkuin hän teille sanoi.'

16:8 Niin he tulivat ulos ja pakenivat haudalta, sillä heidät oli vallannut vavistus ja hämmästyys, eivätkä sanoneet kenellekään mitään, sillä he pelkäsivät.

16:9 Mutta ylösnousemisensa jälkeen hän varhain aamulla viikon ensimmäisenä päivänä ilmestyi ensiksi Maria Magdalenalle, josta hän oli ajanut ulos seitsemän riivaajaa.

16:10 Tämä meni ja vei sanan niille, jotka olivat olleet Jeesuksen kanssa ja jotka nyt murehtivat ja itkivät.

16:11 Mutta kun he kuulivat, että hän eli ja että Maria oli hänet nähnyt, eivät he uskoneet.

16:12 Ja sen jälkeen hän toisenmuotoisena ilmestyi kahdelle heistä, heidän kävellessään, matkalla maakylään.

16:13 Hekin menivät ja veivät sanan toisille; mutta nämä eivät uskoneet heitäkään.

16:14 Vihdoin hän ilmestyi myöskin niille yhdelletoista heidän ollessaan aterialla; ja hän nuhteli heidän epäuskoaan ja heidän sydämensä kovuutta, kun he eivät olleet uskoneet niitä, jotka olivat nähneet hänet ylösnousseeksi.

16:15 Ja hän sanoi heille: "Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille.

16:16 Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu; mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen.

16:17 Ja nämä merkit seuraavat niitä, jotka uskovat: minun nimessäni he ajavat ulos riivaajia, puhuvat uusilla kielillä,

hämmästyivät.

16:6 Mutta hän sanoi heille: älkää hämmästykö! te etsitte Jesusta Natsarealaista, joka ristiinnaulittu oli. Hän nousi ylös, ei hän ole täällä: katso siaan, kuhunka he hänen panivat;

16:7 Mutta menkää ja sanokaat hänen opetuslapsillensa ja Pietarille, että hän käy teidän edellänne Galileaan: siellä te hänen näette, niinkuin hän sanoi teille.

16:8 Ja he menivät nopeasti ulos ja pakenivat haudalta; sillä vapistus ja suuri hämmästyys oli heidän päällensä tullut, ei he myös kellenkään mitään sanoneet; sillä he pelkäsivät.

16:9 Mutta kuin Jesus oli varhain ensimmäisenä sabbatin päivänä noussut ylös, ilmestyi hän ensin Maria Magdalenalle, josta hän seitsemän perkelettä oli ajanut ulos.

16:10 Se meni ja ilmoitti niille, jotka hänen kanssansa olleet olivat, jotka murehtivat ja itkivät.

16:11 Ja kuin he kuulivat hänen elävän, ja että hän häneltä nähty oli, ei he uskoneet.

16:12 Sitte kuin kaksi heistä vaelsi, ilmestyi hän heille toisenmuotoisena, kuin he maakylään menivät.

16:13 Ne myös menivät ja julistivat muille. Ja ei he niitäkään uskoneet.

16:14 Viimein, kuin yksitoistakymmentä atrioitsivat, ilmestyi hän, ja soimasi heidän epäuskoansa ja heidän sydämensä kankiutta, ettei he uskoneet niitä, jotka hänen nähneet olivat nousseeksi ylös.

16:15 Ja sanoi heille: menkää kaikkeen maailmaan, ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille.

16:16 Joka uskoo ja kastetaan, se tulee autuaaksi; mutta joka ei usko, se kadotetaan.

16:17 Mutta nämä ovat ne merkit, jotka niitä seuraavat, jotka uskovat: minun nimeni kautta pitää heidän perkeleet ajaman ulos,

16:18 nostavat käsin käärmeitä, ja jos he juovat jotakin kuolettavaa, ei se heitä vahingoita; he panevat kätensä sairasten päälle, ja ne tulevat terveiksi."

16:19 Kun nyt Herra Jeesus oli puhunut heille, otettiin hänet ylös taivaaseen, ja hän istui Jumalan oikealle puolelle.

16:20 Mutta he lähtivät ja saarnasivat kaikkialla, ja Herra vaikutti heidän kanssansa ja vahvasti sanan sitä seuraavien merkkien kautta.

EVANKELIUMI LUUKKAAN MUKAAN

1 LUKU

1:1 Koska monet ovat ryhtyneet tekemään kertomusta meidän keskuudessamme tosiksi tunnetuista tapahtumista,

1:2 sen mukaisesti kuin meille ovat kertoneet ne, jotka alusta asti ovat omin silmin ne nähneet ja olleet sanan palvelijoita,

1:3 niin olen minäkin, tarkkaan tutkittuani alusta alkaen kaikki, päättänyt kirjoittaa ne järjestyksessään sinulle, korkea-arvoinen Teofilus,

1:4 että oppisit tuntemaan, kuinka varmat ne asiat ovat, jotka sinulle on opetettu.

1:5 Herodeksen, Juudean kuninkaan, aikana oli pappi, nimeltä Sakarias, Abian osastoa. Ja hänen vaimonsa oli Aaronin tyttäriä, ja tämän nimi oli Elisabet.

1:6 He olivat molemmat hurskaita Jumalan edessä, vaeltaen kaikissa Herran käskyissä ja säädöksissä nuhteettomina.

1:7 Mutta heillä ei ollut lasta, sillä Elisabet oli hedelmätön; ja he olivat molemmat tulleet iällisiksi.

1:8 Niin tapahtui, kun hänen osastonsa palvelusvuoro tuli ja hän toimitti papillisia tehtäviä Jumalan edessä,

1:9 että hän tavanmukaisessa pappistehtävien arpomisessa sai osaksensa

uusilla kielillä puhuman,

16:18 Käärmeet ajaman pois, ja jos he jotakin myrkyä juovat, niin ei heille mitään vahingoita; sairasten päälle pitää heidän kätensä paneman, ja ne paranevat.

16:19 Ja Herra, sitte kuin hän oli heille puhunut, otettiin ylös taivaaseen ja istui Jumalan oikealle kädelle.

16:20 Mutta he menivät ja saarnasivat joka paikassa, ja Herra vaikutti heidän kanssansa ja vahvasti sanan seuraavaisten merkkien kautta.

PYHÄN LUUKKAAN EVANKELIUMI

1 LUKU

1:1 Että moni on ruvennut järjestänsä kirjoittamaan niistä asioista, joista meillä täydellinen tieto on,

1:2 Niinkuin ne meille sanoneet ovat, jotka sen alusta itse nähneet ja sananpalveliat olleet ovat:

1:3 Näkyy myös minulle se hyväksi, sitte kuin minä alusta kaikki visusti tutkinut olen, että minä niitä järjestänsä sinulle kirjoittaisin, hyvä Teophilus:

1:4 Ettäs ymmärtäisit selkiästi niiden asiain vahvan totuuden, joista sinä opetettu olet.

1:5 Herodeksen, Juudean kuninkaan, aikana oli pappi, Sakarias nimeltä, Abian vuorosta; ja hänen emäntänsä Aaronin tyttäristä, ja hänen nimensä Elisabet.

1:6 Ja he olivat molemmat hurskaita Jumalan edessä, vaeltavaiset kaikissa Herran käskyissä ja säädöissä laittamattomasti,

1:7 Ja heillä ei ollut lasta; sillä Elisabet oli hedelmätön, ja he olivat jo molemmat ijälliset.

1:8 Ja tapahtui, kuin hän vuorollansa papin virkaa toimitti Jumalan edessä,

1:9 Papin viran tavan jälkeen, lankesi arpa hänelle, että hänen piti suitsuttaman, sitte

mennä Herran temppeliin suitsuttamaan.

1:10 Ja kaikki kansa oli suitsuttamisen aikana ulkopuolella rukoilemassa.

1:11 Silloin ilmestyi hänelle Herran enkeli seisoen suitsutusalttarin oikealla puolella.

1:12 Ja hänet nähdessään Sakarias hämmästy, ja hänet valtasi pelko.

1:13 Mutta enkeli sanoi hänelle: Älä pelkää, Sakarias; sillä sinun rukouksesi on kuultu, ja vaimosi Elisabet on synnyttävä sinulle pojan, ja sinun on annettava hänelle nimi Johannes.

1:14 Ja hän on oleva sinulle iloksi ja riemuksi, ja monet iloitsevat hänen syntymisestään.

1:15 Sillä hän on oleva suuri Herran edessä; viiniä ja väkijuomaa hän ei juo, ja hän on oleva täytetty Pyhällä Hengellä hamasta äitinsä kohdusta.

1:16 Ja hän kääntää monta Israelin lapsista Herran, heidän Jumalansa, tykö.

1:17 Ja hän käy hänen edellään Eliaan hengessä ja voimassa, kääntääksensä isien sydämet lasten puoleen ja tottelemattomat vanhurskasten mielenlaatuun, näin Herralle toimittaaksensa valmistetun kansan.

1:18 Niin Sakarias sanoi enkelille: Kuinka minä tämän käsittäisin? Sillä minä olen vanha, ja minun vaimoni on iälliseksi tullut.

1:19 Enkeli vastasi ja sanoi hänelle: Minä olen Gabriel, joka seison Jumalan edessä, ja minä olen lähetetty puhumaan sinulle ja julistamaan sinulle tämän ilosanoman.

1:20 Ja katso, sinä tulet mykäksi etkä kykene mitään puhumaan siihen päivään saakka, jona tämä tapahtuu, sentähden ettet uskonut minun sanojani, jotka käyvät aikanansa toteen.

1:21 Ja kansa oli odottamassa Sakariasta, ja he ihmettelivät, että hän niin kauan viipyi temppelissä.

1:22 Mutta ulos tullessaan hän ei kyennyt puhumaan heille; silloin he ymmärsivät, että hän oli nähnyt näyn temppelissä. Ja hän viittoi heille ja jäi mykäksi.

kuin hän oli mennyt sisälle Herran templiin.
1:10 Ja kaikki kansan paljous rukoili ulkona suitsutuksen aikana.

1:11 Mutta hänelle ilmestyi Herran enkeli, seisoin suitsutusalttarin oikealla puolella.

1:12 Ja kuin Sakarias hänen näki, hämmästy hän ja pelko lankesi hänen päällensä.

1:13 Mutta enkeli sanoi hänelle: älä pelkää, Sakarias! sillä sinun rukoukses on kuultu ja sinun emäntäs Elisabet synnyttää sinulle pojan, ja sinun pitää kutsuman hänen nimensä Johannes.

1:14 Ja sinulle tulee ilo ja ihastus, ja monta iloitsevat hänen syntymisestänsä.

1:15 Sillä hän tulee suureksi Herran edessä, ja viinaa ja väkevää juomaa ei hän juo, ja hän täytetään Pyhällä Hengellä jo äitinsä kohdusta.

1:16 Ja hän kääntää monta Israelin lapsista Herran, heidän Jumalansa tykö.

1:17 Ja hän käy edellä hänen edessänsä Eliaan Hengellä ja voimalla, kääntäin isäin sydämet lasten tykö ja tottelemattomat hurskasten toimen tykö, toimittaakseen Herralle valmistetun kansan.

1:18 Ja Sakarias sanoi enkelille: mistä minä sen ymmärrän? sillä minä olen vanha ja emäntäni on jo ijällinen.

1:19 Niin enkeli vastasi ja sanoi hänelle: minä olen Gabriel, joka seison Jumalan edessä, ja olen lähetetty puhumaan sinulle ja saattamaan näitä iloisia sanomia sinulle.

1:20 Ja katso, sinä tulet kielettömäksi ja et saa puhua hamaan siihen päivään asti, jona nämä tapahtuvat, ettet uskonut sanojani, jotka ajallansa täytetään.

1:21 Mutta kansa odotti Sakariasta, ja ihmettelivät, että hän niin templissä viipyi.

1:22 Vaan kuin hän tuli ulos, niin ei hän saanut puhua heille. Ja he ymmärsivät, että hän oli näyn templissä nähnyt. Ja hän viittasi heille, ja jäi mykäksi.

1:23 Ja kun hänen virkatoimensa päivät olivat päättyneet, meni hän kotiinsa.

1:24 Ja niiden päivain perästä Elisabet, hänen vaimonsa, tuli raskaaksi ja pysytteli salassa viisi kuukautta, sanoen:

1:25 Näin on Herra tehnyt minulle niinä päivinä, jolloin hän katsoi minun puoleeni poistaaksensa minusta ihmisten ylenkatseen.

1:26 Kuudentena kuukautena sen jälkeen Jumala lähetti enkeli Gabrielin Galilean kaupunkiin, jonka nimi on Nasaret,

1:27 neitsyen tykö, joka oli kihlattu Joosef nimiselle miehelle Daavidin suvusta; ja neitsyen nimi oli Maria.

1:28 Ja tullessaan sisälle hänen tykönsä enkeli sanoi: Terve, armoitettu! Herra olkoon sinun kanssasi.

1:29 Mutta hän hämmästyi suuresti siitä puheesta ja mietti, mitä tämä tervehdys mahtoi tarkoittaa.

1:30 Niin enkeli sanoi hänelle: Älä pelkää, Maria; sillä sinä olet saanut armon Jumalan edessä.

1:31 Ja katso, sinä tulet raskaaksi ja synnytät pojan, ja sinun on annettava hänelle nimi Jeesus.

1:32 Hän on oleva suuri, ja hänet pitää kutsuttaman Korkeimman Pojaksi, ja Herra Jumala antaa hänelle Daavidin, hänen isänsä, valtaistuimen,

1:33 ja hän on oleva Jaakobin huoneen kuningas iankaikkisesti, ja hänen valtakunnallansa ei pidä loppua oleman.

1:34 Niin Maria sanoi enkelille: Kuinka tämä voi tapahtua, kun minä en miehestä mitään tiedä?

1:35 Enkeli vastasi ja sanoi hänelle: Pyhä Henki tulee sinun päällesi, ja Korkeimman voima varjoaa sinut; sentähden myös se pyhä, mikä syntyy, pitää kutsuttaman Jumalan Pojaksi.

1:36 Ja katso, sinun sukulaisesi Elisabet, hänkin kantaa kohdussaan poikaa vanhalla iällään, ja tämä on kuudes kuukausi

1:23 Ja tapahtui, että hänen virkansa päivät olivat täytetyt, niin hän meni kotiansa.

1:24 Mutta niiden päivain jälkeen tuli hänen emäntänsä Elisabet raskaaksi ja salasi itsensä viisi kuukautta, sanoen:

1:25 Ja näin on Herra minulle tehnyt niinä päivinä, kuin hän minun puoleeni katsoi, että hän ottais pois minun ylönkatseeni ihmisten seassa.

1:26 Mutta kuudentena kuukautena lähetettiin enkeli Gabriel Jumalalta Galilean kaupunkiin, jonka nimi oli Nasaret,

1:27 Neitseen tykö, joka oli kihlattu miehelle, jonka nimi oli Joseph, Davidin huoneesta; ja neitseen nimi oli Maria.

1:28 Ja enkeli tuli sisälle hänen tykönsä ja sanoi: terve, armoitettu! Herra on sinun kanssas: siunattu sinä vaimoin seassa!

1:29 Mutta kuin hän näki hänen, hämmästyi hän hänen puheestansa ja ajatteli, millainen se tervehdys oli.

1:30 Ja enkeli sanoi hänelle: älä pelkää, Maria! sillä sinä löysit armon Jumalan tykönä.

1:31 Ja katso, sinä siität kohdussas ja synnytät Pojan, ja sinun pitää kutsua hänen nimensä Jesus.

1:32 Sen pitää oleman suuren ja pitää kutsuttaman Ylimmäisen Pojaksi. Ja Herra Jumala antaa hänelle Davidin hänen isänsä istuimen,

1:33 ja hänen pitää Jakobin huoneen kuningas iankaikkisesti oleman ja hänen valtakunnallansa ei pidä loppua oleman.

1:34 Niin sanoi Maria enkelille: kuinka tämä tulee, sillä en minä miehestä mitään tiedä?

1:35 Ja enkeli vastasi ja sanoi hänelle: Pyhä Henki tulee sinun päälles ja Ylimmäisen voima varjoo sinun: sentähden myös se pyhä, joka sinusta syntyy, pitää kutsuttaman Jumalan Pojaksi.

1:36 Ja katso, Elisabet sinun lankos siitti myös pojan vanhalla iällänsä, ja tämä on kuudes kuukausi hänelle, joka kutsuttiin

hänellä, jota sanottiin hedelmättömäksi;

1:37 sillä Jumalalle ei mikään ole mahdotonta.

1:38 Silloin Maria sanoi: Katso, minä olen Herran palvelijatar; tapahtukoon minulle sinun sanasi mukaan. Ja enkeli lähti hänen tyköönsä.

1:39 Niinä päivinä Maria nousi ja kulki kiiruusti vuorimaahan erääseen Juudan kaupunkiin

1:40 ja meni Sakariaan kotiin ja tervehti Elisabetia.

1:41 Ja kun Elisabet kuuli Marian tervehdyksen, hypähti lapsi hänen kohdussansa; ja Elisabet täytettiin Pyhällä Hengellä.

1:42 Ja hän puhkesi puhumaan suurella äänellä ja sanoi: Siunattu sinä vaimojen joukossa, ja siunattu sinun kohtusi hedelmä!

1:43 Ja kuinka minulle tapahtuu tämä, että minun Herrani äiti tulee minun tyköni?

1:44 Sillä katso, kun sinun tervehdyksesi ääni tuli minun korviini, hypähti lapsi ilosta minun kohdussani.

1:45 Ja autuas se, joka uskoi, sillä se sana on täyttyvä, mikä hänelle on tullut Herralta!

1:46 Ja Maria sanoi: Minun sieluni suuresti ylistää Herraa,

1:47 ja minun henkeni riemuitsee Jumalasta, vapahtajastani;

1:48 sillä hän on katsonut palvelijattarensa alhaisuuteen. Katso, tästedes kaikki sukupolvet ylistävät minua autuaaksi.

1:49 Sillä Voimallinen on tehnyt minulle suuria, ja hänen nimensä on pyhä,

1:50 ja hänen laupeutensa pysyy polvesta polveen niille, jotka häntä pelkäävät.

1:51 Hän on osoittanut voimansa käsivarrellaan; hän on hajottanut ne, joilla oli ylpeät ajatukset sydämessään.

1:52 Hän on kukistanut valtiat valtaistuimilta ja korottanut alhaiset.

hedelmättömäksi.

1:37 Sillä ei Jumalan edessä ole yhtään asiaa mahdotointa.

1:38 Niin sanoi Maria: katso, Herran piika! tapahtukoon minulle sinun sanas jälkeen! Ja enkeli läksi hänen tyköönsä.

1:39 Mutta Maria nousi niinä päivinä ja meni kiiruusti ylös mäkiyliin Juudan kaupunkiin.

1:40 Ja tuli Sakariaan huoneeseen ja tervehti Elisabetia.

1:41 Ja tapahtui, kuin Elisabet kuuli Marian tervehdyksen, hyppäsi lapsi hänen kohdussansa. Ja Elisabet täytettiin Pyhällä Hengellä,

1:42 Ja hän huusi suurella äänellä ja sanoi: siunattu olet sinä vaimoin seassa, ja siunattu on sinun kohtus hedelmä!

1:43 Ja kusta se minulle tulee, että minun Herrani äiti tulee minun tyköni?

1:44 Sillä katso, kuin sinun tervehdyksesi ääni tuli minun korviini, hyppäsi lapsi ilosta minun kohdussani.

1:45 Ja autuas sinä, joka uskoit; sillä ne täytetään, mitkä sinulle ovat sanotut Herralta.

1:46 Ja Maria sanoi: Minun sieluni suuresti ylistää Herraa,

1:47 Ja minun henkeni iloitsee Jumalassa, minun vapahtajassani,

1:48 Että hän katsoi piikansa nöyryyttä; sillä katso, tästedes pitää kaikkein sukukuntain minua autuaaksi kutsuttaman:

1:49 Sillä Voimallinen on suuria ihmeitä tehnyt minun kohtaani, ja hänen nimensä on pyhä,

1:50 Ja hänen laupiutensa pysyy suvusta sukuun niille, jotka häntä pelkäävät.

1:51 Hän osoitti voiman käsivarrellansa ja hajotti koriat heidän sydämensä mielestä.

1:52 Voimalliset on hän kukistanut istuimelta ja korotti nöyrät.

1:53 Nälkäiset hän on täyttänyt hyvyyksillä, ja rikkaat hän on lähettänyt tyhjinä pois.

1:54 Hän on ottanut huomaansa palvelijansa Israelin, muistaaksensa laupeuttaan

1:55 Aabrahamia ja hänen siementänsä kohtaan iankaikkisesti, niinkuin hän on meidän isillemme puhunut.

1:56 Ja Maria oli hänen tykönänsä noin kolme kuukautta ja palasi jälleen kotiinsa.

1:57 Mutta Elisabetin synnyttämisen aika tuli; ja hän synnytti pojan.

1:58 Ja kun hänen naapurinsa ja sukulaisensa kuulivat, että Herra oli tehnyt hänelle suuren laupeuden, iloitsivat he hänen kanssansa.

1:59 Ja kahdeksantena päivänä he tulivat ympärileikkaamaan lasta ja tahtoivat antaa hänelle hänen isänsä mukaan nimen Sakarias.

1:60 Mutta hänen äitinsä vastasi ja sanoi: Ei suinkaan, vaan hänen nimensä on oleva Johannes.

1:61 Niin he sanoivat hänelle: Eihän sinun suvussasi ole ketään, jolla on se nimi.

1:62 Ja he kysyivät viittomalla lapsen isältä, minkä nimen hän tahtoi hänelle annettavaksi.

1:63 Niin hän pyysi taulun ja kirjoitti siihen nämä sanat: Johannes on hänen nimensä. Ja kaikki ihmettelivät.

1:64 Ja kohta hänen suunsa aukeni, ja hänen kielensä vapautui, ja hän puhui kiittäen Jumalaa.

1:65 Ja tuli pelko kaikille heidän ympärillään asuvalle, ja koko Juudean vuorimaassa puhuttiin kaikista näistä tapahtumista;

1:66 ja kaikki, jotka niistä kuulivat, panivat ne mieleensä ja sanoivat: Mikähän tästä lapsesta tulee? Sillä Herran käsi oli hänen kanssansa.

1:67 Ja Sakarias, hänen isänsä, täytettiin Pyhällä Hengellä, ja hän ennusti sanoen:

1:53 Isoovat täytti hän hyvyydellä ja jätti rikkaat tyhjäksi.

1:54 Hän korjasi palvelijansa Israelin, muistain omaa laupiuttansa,

1:55 (Niinkuin hän on puhunut meidän isillemme, Abrahamille ja hänen siemenellensä) ijankaikkisesti.

1:56 Ja Maria oli hänen tykönänsä lähes kolme kuukautta ja palasi kotiansa.

1:57 Mutta Elisabetin synnyttämisen aika täytettiin, ja hän synnytti pojan.

1:58 Ja hänen kylällisensä ja lankonsa kuulivat, että Herra oli tehnyt suuren laupiuden hänen kanssansa, ja he iloitsivat hänen kanssansa.

1:59 Ja tapahtui kahdeksantena päivänä, että he tulivat lasta ympärileikkaamaan, ja kutsuivat hänen isänsä nimeltä Sakarias.

1:60 Niin vastasi hänen äitinsä ja sanoi: ei suinkaan; vaan hän pitää kutsuttaman Johannes.

1:61 Ja he sanoivat hänelle: ei ole ketään sinun sukukunnassas, joka kutsutaan sillä nimellä.

1:62 Niin he viittasivat hänen isällensä, miksi hän tahtoi hänen nimittää.

1:63 Ja hän anoi taulua ja kirjoitti: Johannes on hänen nimensä. Ja kaikki ihmettelivät.

1:64 Niin kohta aukeni hänen suunsa ja hänen kielensä, ja puhui kiittäin Jumalaa.

1:65 Ja pelko tuli kaikkein heidän kylällistensä päälle, ja kaikissa Juudean mäkikylyissä ilmoitettiin kaikki nämä sanat.

1:66 Ja kaikki, jotka tämän kuulivat, panivat sydämiinsä, sanoen: minkäs luulet tästä lapsesta tulevan? Sillä Herran käsi oli hänen kanssaan.

1:67 Ja Sakarias ja hänen isänsä täytettiin Pyhällä Hengellä ja ennusti, sanoen:

1:68 Kiitetty olkoon Herra, Israelin Jumala, sillä hän on katsonut kansansa puoleen ja valmistanut sille lunastuksen

1:69 ja kohottanut meille pelastuksen sarven palvelijansa Daavidin huoneesta

1:70 - niinkuin hän on puhunut hamasta ikiajoista pyhään profeettainsa suun kautta -

1:71 pelastukseksi vihollisistamme ja kaikkien niiden kädestä, jotka meitä vihaavat,

1:72 tehdäkseen laupeuden meidän isillemme ja muistaakseen pyhän liittonsa,

1:73 sen valan, jonka hän vannoi Aabrahamille, meidän isällemme;

1:74 suodakseen meidän, vapahdettuina vihollistemme kädestä, pelkäämättä palvella häntä

1:75 pyhydessä ja vanhurskaudessa hänen edessään kaikkina elinpäivinämme.

1:76 Ja sinä, lapsukainen, olet kutsuttava Korkeimman profeetaksi, sillä sinä olet käyvä Herran edellä valmistaksesi hänen teitään,

1:77 antaaksesi hänen kansalleen pelastuksen tuntemisen heidän syntiensä anteeksisaamisessa,

1:78 meidän Jumalamme sydämellisen laupeuden tähden, jonka kautta meidän puoleemme katsoo aamun koitto korkeudesta,

1:79 loistaen meille, jotka istumme pimeydessä ja kuoleman varjossa, ja ohjaten meidän jalkamme rauhan tielle.

1:80 Ja lapsi kasvoi ja vahvistui hengessä. Ja hän oli erämaassa siihen päivään asti, jona hän oli astuva Israelin eteen.

2 LUKU

2:1 Ja tapahtui niinä päivinä, että keisari Augustukselta kävi käsky, että kaikki maailma oli verolle pantava.

2:2 Tämä verollepano oli ensimmäinen ja tapahtui Kyreniuksen ollessa Syyrian

1:68 Kiitetty olkoon Herra, Israelin Jumala! sillä hän on etsinyt ja lunastanut kansansa,

1:69 Ja on meille korottanut autuuden sarven, Davidin palveliansa huoneessa,

1:70 Niinkuin hän on muinen puhunut pyhään prophetainsa suun kautta,

1:71 Vapahtaaksensa meitä meidän vihollisiltamme ja kaikkein kädestä, jotka meitä vihaavat:

1:72 Osoittaaksensa laupiutta meidän isillemme ja muistaaksensa pyhää liittoansa,

1:73 Ja sitä valaa, jonka hän vannoi Aabrahamille, meidän isällemme, meille antaaksensa:

1:74 Että me, vapahdetut vihollistemme kädestä, häntä pelkäämättä palvelisimme,

1:75 Pyhydessä ja hurskaudessa hänen edessänsä kaikkina meidän elinaikanamme.

1:76 Ja sinä poikainen pitää kutsuttaman Ylimmäisen prophetaksi; sillä sinun pitää käymän Herran kasvoin edessä, valmistamaan hänen teitänsä,

1:77 Ja antaman autuuden tunnon hänen kansallensa, heidän synteinsä anteeksi saamiseksi,

1:78 Meidän Jumalan sydämellisen laupiuden kautta, jolla meitä on etsinyt koitto ylhäältä,

1:79 Valaisemaan niille, jotka pimeissä ja kuolon varjoissa istuvat, ja ojentamaan meidän jalkamme rauhan tielle.

1:80 Mutta lapsi kasvoi ja vahvistui hengessä, ja oli korvessa siihen päivään asti, jona hänen piti Israelin kansan eteen tuleman.

2 LUKU

2:1 Mutta niinä päivinä tapahtui, että käsky kävi ulos keisarilta Augustukselta, että kaikki maailma piti verolliseksi laskettaman.

2:2 Ja tämä veron-laskemus oli ensimmäinen, joka tapahtui silloin, kun

maaherrana.

2:3 Ja kaikki menivät verolle pantaviksi, kukin omaan kaupunkiinsa.

2:4 Niin Joosefkin lähti Galileasta, Nasaretin kaupungista, ylös Juudeaan, Daavidin kaupunkiin, jonka nimi on Beethlehem, hän kun oli Daavidin huonetta ja sukua,

2:5 verolle pantavaksi Marian, kihlattunsa, kanssa, joka oli raskaana.

2:6 Niin tapahtui heidän siellä ollessaan, että Marian synnyttämisen aika tuli.

2:7 Ja hän synnytti pojan, esikoisensa, ja kapaloi hänet ja pani hänet seimeen, koska heille ei ollut sijaa majatalossa.

2:8 Ja sillä seudulla oli paimenia kedolla vartioimassa yöllä laumaansa.

2:9 Niin heidän edessään seisoivat Herran enkeli, ja Herran kirkkaus loisti heidän ympärillään, ja he peljästyivät suuresti.

2:10 Mutta enkeli sanoi heille: Älkää peljätkö; sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle:

2:11 teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa.

2:12 Ja tämä on teille merkinä: te löydätte lapsen kapaloituna ja seimessä makaamassa.

2:13 Ja yhtäkkiä oli enkelin kanssa suuri joukko taivaallista sotaväkeä, ja he ylistivät Jumalaa ja sanoivat:

2:14 Kunnia Jumalalle korkeuksissa, ja maassa rauha ihmisten kesken, joita kohtaan hänellä on hyvä tahto!

2:15 Ja kun enkelit olivat menneet paimenten luota taivaaseen, niin nämä puhuivat toisilleen: Menkäämme nyt Beethleheemiin katsomaan sitä, mikä on tapahtunut ja minkä Herra meille ilmoitti.

2:16 Ja he menivät kiiruhtaen ja löysivät Marian ja Joosefin ja lapsen, joka makasi seimessä.

Kyrenius oli maaherra Syriassa.

2:3 Ja kukin meni kaupunkiinsa antamaan itsiänsä arvattaa.

2:4 Niin myös Joseph Galileasta, Natsaretin kaupungista, meni ylös Juudeaan, Davidin kaupunkiin, joka kutsutaan Beethlehem, (sillä hän oli Davidin huoneesta ja suvusta)

2:5 Antamaan itsiänsä arvattaa, Marian, kihlatun emäntänsä kanssa, joka raskas oli.

2:6 Niin tapahtui heidän siellä ollessaan, että hänen synnyttämisenä päivät tulivat täytetyksi,

2:7 Ja hän synnytti pojan, esikoisensa, ja kapaloitsi hänen ja pani seimeen, ettei heillä ollut sija majassa.

2:8 Ja paimenet valvoivat siinä paikkakunnassa ja vartioitsivat yöllä laumaansa.

2:9 Ja katso, Herran enkeli seisoivat heidän tykönsä ja Herran kirkkaus ympäri valaisi heitä, ja he suuresti peljästyivät.

2:10 Ja enkeli sanoi heille: älkää peljätkö! sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle:

2:11 Teille on tänäpäivänä syntynyt vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Davidin kaupungissa.

2:12 Ja tämä on teille merkiksi: te löydätte lapsen kapaloituna makaavan seimessä.

2:13 Ja kohta oli enkelin kanssa suuri taivaallisen sotaväen joukko, jotka kiittivät Jumalaa ja sanoivat:

2:14 Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa, ja maassa rauha, ja ihmisille hyvä tahto!

2:15 Ja tapahtui, että enkelit menivät heidän tykönsä taivaaseen, niin ne paimenet puhuivat keskenänsä: käykäämme Beethleheemiin ja katsokaamme sitä mikä tapahtunut on, jonka Herra meille ilmoitti.

2:16 Ja he tulivat kiiruhtain, ja löysivät Marian ja Josephin, niin myös lapsen, joka makasi seimessä.

2:17 Ja kun he tämän olivat nähneet, ilmoittivat he sen sanan, joka oli puhuttu heille tästä lapsesta.

2:18 Ja kaikki, jotka sen kuulivat, ihmettelivät sitä, mitä paimenet heille puhuivat.

2:19 Mutta Maria kätki kaikki nämä sanat ja tutkisteli niitä sydämessänsä.

2:20 Ja paimenet palasivat kiittäen ja ylistäen Jumalaa kaikesta, minkä olivat kuulleet ja nähneet, sen mukaan kuin heille oli puhuttu.

2:21 Kun sitten kahdeksan päivää oli kulunut ja lapsi oli ympärileikattava, annettiin hänelle nimi Jeesus, jonka enkeli oli hänelle antanut, ennenkuin hän sikisi äitinsä kohdussa.

2:22 Ja kun heidän puhdistuspäivänsä, Mooseksen lain mukaan, olivat täyttyneet, veivät he hänet ylös Jerusalemiin asettaaksensa hänet Herran eteen

2:23 - niinkuin on kirjoitettuna Herran laissa: Jokainen miehenpuoli, joka avaa äidinkohdun, luettakoon Herralle pyhitetyksi -

2:24 ja uhrataksensa, niinkuin Herran laissa on säädetty, parin metsäkyyhkyisiä tai kaksi kyyhkysenpoikaa.

2:25 Ja katso, Jerusalemissa oli mies, nimeltä Simeon; hän oli hurskas ja jumalinen mies, joka odotti Israelin lohdutusta, ja Pyhä Henki oli hänen päällensä.

2:26 Ja Pyhä Henki oli hänelle ilmoittanut, ettei hän ollut näkevä kuolemaa, ennenkuin oli nähnyt Herran Voidellun.

2:27 Ja hän tuli Hengen vaikutuksesta pyhäkköön. Ja kun vanhemmat toivat Jeesus-lasta sisälle tehdäkseen hänelle, niinkuin tapa oli lain mukaan,

2:28 otti hänkin hänet syliinsä ja kiitti Jumalaa ja sanoi:

2:29 Herra, nyt sinä lasket palvelijasi rauhaan menemään, sanasi mukaan;

2:30 sillä minun silmäni ovat nähneet sinun

2:17 Kun he tämän nähneet olivat, julistivat he sen sanoman, joka heille tästä lapsesta sanottu oli,

2:18 Ja kaikki, jotka sen kuulivat, ihmettelivät niitä, mitä heille paimenilta sanottu oli.

2:19 Mutta Maria kätki kaikki nämät sanat, tutkistellen sydämessänsä,

2:20 Ja paimenet palasivat, ylistäin ja kunnioittain Jumalaa kaikista, mitä he kuulleet ja nähneet olivat, niinkuin heille sanottu oli.

2:21 Ja kuin kahdeksan päivää kulunut oli, että lapsi piti ympärileikattaman, kutsuttiin hänen nimensä Jesus, joka niin oli enkeliltä kutsuttu jo ennen kuin hän sikisi äitinsä kohdussa.

2:22 Ja kuin heidän puhdistuspäivänsä olivat täytetyt Mooseksen lain jälkeen, veivät he hänet Jerusalemiin, asettaaksensa häntä Herran eteen,

2:23 (Niinkuin kirjoitettu on Herran laissa: kaikki miehenpuoli, joka ensin avaa äitinsä kohdun, pitää kutsuttaman Herralle pyhäksi,)

2:24 Ja uhrataksensa, niinkuin sanottu on Herran laissa, pari mettistä eli kaksi kyyhkyläisen poikaa.

2:25 Ja katso, mies oli Jerusalemissa, jonka nimi oli Simeon: tämä oli hurskas ja jumalinen mies, odottain Israelin lohdutusta, ja Pyhä Henki oli hänessä.

2:26 Ja hänelle oli sanottu Pyhältä Hengeltä, ettei hänen pitänyt ennen kuolemaa näkemän, kuin hän näkis Herran Kristuksen.

2:27 Ja hän tuli Hengen kautta templiin. Ja kuin vanhemmat toivat lapsen Jesuksen sisälle, tehdäkseen hänen edestänsä lain tavan jälkeen,

2:28 Niin hän otti hänen syliinsä, ja kiitti Jumalaa ja sanoi:

2:29 Nyt sinä, Herra, lasket palvelias rauhaan menemään, sanas jälkeen;

2:30 Sillä minun silmäni ovat nähneet sinun

autuutesi,

2:31 jonka sinä olet valmistanut kaikkien kansojen nähdä,

2:32 valkeudeksi, joka on ilmestyvä pakanoille, ja kirkkaudeksi kansallesi Israelille.

2:33 Ja hänen isänsä ja äitinsä ihmettelivät sitä, mitä hänestä sanottiin.

2:34 Ja Simeon siunasi heitä ja sanoi Marialle, hänen äidilleen: Katso, tämä on pantu lankeemukseksi ja nousemukseksi monelle Israelissa ja merkiksi, jota vastaan sanotaan

2:35 - ja myös sinun sielusi lävitse on miekka käyvä että monen sydämen ajatukset tulisivat ilmi.

2:36 Ja oli naisprofeetta, Hanna, Fanuelin tytär, Asserin sukukuntaa. Hän oli jo tullut iälliseksi. Mentyyään neitsyenä naimisiin hän oli elänyt miehensä kanssa seitsemän vuotta,

2:37 ja oli nyt leski, kahdeksankymmenen neljän vuoden ikäinen. Hän ei poistunut pyhäköstä, vaan palveli siellä Jumalaa paastoilla ja rukouksilla yötä ja päivää.

2:38 Ja juuri sillä hetkellä hän tuli siihen, ylisti Jumalaa ja puhui lapsesta kaikille, jotka odottivat Jerusalemin lunastusta.

2:39 Ja täytettyään kaiken, mikä Herran lain mukaan oli tehtävä, he palasivat Galileaan, kaupunkiinsa Nasaretiin.

2:40 Ja lapsi kasvoi ja vahvistui ja täyttyi viisaudella, ja Jumalan armo oli hänen päällensä.

2:41 Ja hänen vanhempansa matkustivat joka vuosi Jerusalemiin pääsiäisjuhlille.

2:42 Hänen ollessaan kaksitoistavuotias he niinkään vaelsivat ylös sinne juhlan tavan mukaan.

2:43 Ja kun ne päivät olivat kuluneet ja he lähtivät kotiin, jäi poikanen Jeesus Jerusalemiin, eivätkä hänen vanhempansa sitä huomanneet.

2:44 He luulivat hänen olevan

autuutes,

2:31 Jonka sinä valmistit kaikkein kansain eteen,

2:32 Valkeudeksi valistamaan pakanoita ja sinun kansas Israelin kunniaksi.

2:33 Ja Joseph ja hänen äitinsä ihmettelivät niitä, joita hänestä sanottiin.

2:34 Simeon siunasi heitä ja sanoi Marialle, hänen äidillensä: katso, tämä on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa, ja merkiksi, jota vastaan sanotaan:

2:35 (Ja sinunkin sielus lävitse pitää miekan käymän:) että monen sydämen ajatukset ilmoitettaisiin.

2:36 Ja Anna prophetissa, Phanuelin tytär, Asserin suvusta, se oli joutunut pitkälle ijälle ja elänyt miehensä kanssa seitsemän ajastaikaa neitsyestänsä,

2:37 Ja oli leskenä lähes neljäyhdeksättäkymmentä ajastaikaa, ja ei lähtenyt templistä, palvelemasta Jumalaa paastoissa ja rukouksissa yötä ja päivää.

2:38 Ja tämä tuli sillä hetkellä siihen ja kunnioitti myös Herraa, ja puhui hänestä kaikille, jotka lunastusta Jerusalemissa odottivat.

2:39 Ja sittekuin he olivat kaikki tehneet Herran lain jälkeen, palasivat he Galileaan, kaupunkiinsa Natsaretiin.

2:40 Mutta lapsi kasvoi ja vahvistui hengessä, ja täytettiin viisaudella, ja Jumalan armo oli hänen kanssansa.

2:41 Ja hänen vanhempansa vaelsivat joka vuosi pääsiäisjuhlille Jerusalemiin.

2:42 Ja kuin hän kahdentoistakymmenen ajastajan vanha oli, menivät he Jerusalemiin juhlapäivän tavan jälkeen.

2:43 Ja kuin ne päivät olivat kuluneet, siinä kuin he palasivat, jäi poikainen Jesus Jerusalemiin: jota ei Joseph ja hänen äitinsä huomanneet,

2:44 Vaan luulivat hänen olevan seurassa.

matkaseurueessa ja kulkivat päivänmatkan ja etsivät häntä sukulaisten ja tuttavien joukosta;

2:45 mutta kun eivät löytäneet, palasivat he Jerusalemiin etsien häntä.

2:46 Ja kolmen päivän kuluttua he löysivät hänet pyhäköstä, jossa hän istui opettajain keskellä kuunnellen heitä ja kysellen heiltä.

2:47 Ja kaikki, jotka häntä kuulivat, ihmettelivät hänen ymmärrystänsä ja vastauksiansa.

2:48 Ja hänet nähdessään hänen vanhempansa hämmästyivät, ja hänen äitinsä sanoi hänelle: Poikani, miksi meille näin teit? Katso, sinun isäsi ja minä olemme huolestuneina etsineet sinua.

2:49 Niin hän sanoi heille: Mitä te minua etsitte? Ettekö tiede, että minun pitää niissä oleman, mitkä minun Isäni ovat?

2:50 Mutta he eivät ymmärtäneet sitä sanaa, jonka hän heille puhui.

2:51 Ja hän lähti heidän kanssansa ja tuli Nasaretiin ja oli heille alamainen. Ja hänen äitinsä kätki kaikki nämä sanat sydämeensä.

2:52 Ja Jeesus varttui viisaudessa ja iässä ja armossa Jumalan ja ihmisten edessä.

3 Luku

3:1 Viidentenätoista keisari Tiberiuksen hallitusvuotena, kun Pontius Pilatus oli Juudean maaherrana ja Herodes Galilean neljännysruhtinaana ja hänen veljensä Filippus Iturean ja Trakonitiinmaan neljännysruhtinaana ja Lysanias Abilenen neljännysruhtinaana,

3:2 siihen aikaan kun Hannas oli ylimmäisenä pappina, ynnä myös Kaifas, tuli Jumalan sana Johannekselle, Sakariaan pojalle, erämaassa.

3:3 Ja hän vaelsi kaikissa seuduissa Jordanin varrella ja saarnasi parannuksen kastetta syntien anteeksisaamiseksi,

Ja he kävivät yhden päivän matkan, ja etsivät häntä lankoin ja tuttavien seassa.

2:45 Ja kuin ei he häntä löytäneet, palasivat he Jerusalemiin, etsien häntä.

2:46 Ja tapahtui kolmen päivän perästä, että he löysivät hänen templissä istuvan opettajain keskellä, kuultelevan heitä ja kysyvän heiltä.

2:47 Ja kaikki, jotka hänen kuulivat, hämmästyivät hänen ymmärrystänsä ja vastauksiansa.

2:48 Ja kuin he hänen näkivät, niin he hämmästyivät, ja hänen äitinsä sanoi hänelle: Poikani, miksis meille näin teit? katso, sinun isäs ja minä olemme murehtien etsineet sinua.

2:49 Ja hän sanoi heille: mitä te minua etsitte? ettekö tiede, että minun pitää niissä oleman, jotka minun Isäni ovat?

2:50 Ja ei he ymmärtäneet sitä sanaa, jonka hän heille sanoi.

2:51 Ja hän meni alas heidän kanssansa ja tuli Natsaretiin, ja oli heille alamainen. Ja hänen äitinsä kätki kaikki nämät sanat sydämeensä.

2:52 Ja Jesus menestyi viisaudessa ja ijässä ja armossa Jumalan ja ihmisten edessä.

3 Luku

3:1 Mutta viidennellätoista-kymmenellä keisari Tiberiuksen hallituksen vuodella, kuin Pontius Pilatus oli Juudean maaherra, ja Herodes tetrarka Galileassa, ja hänen veljensä Philippus tetrarka Itureassa ja Trakonitin maakunnassa, ja Lysanias oli tetrarka Abilenessä,

3:2 Kuin Hannas ja Kaifas ylimmäiset papit olivat: silloin tapahtui Jumalan sana Johannekselle Sakariaan pojalle korvessa,

3:3 Ja hän tuli kaikkiin maan paikkoihin Jordanin ympäri ja saarnasi parannuksen kastetta syntein anteeksi antamiseksi,

3:4 niinkuin on kirjoitettu profeetta
Esaiaan sanojen kirjassa: "Huutavan ääni
kuuluu erämaassa: 'Valmistakaa Herralle tie,
tehkää polut hänelle tasaisiksi.'

3:5 Kaikki laaksot täytettäkoon, ja kaikki
vuoret ja kukkulat alennettakoon, ja mutkat
tulkoot suoriksi ja koleikot tasaisiksi teiksi,

3:6 ja kaikki liha on näkevä Jumalan
autuuden."

3:7 Niin hän sanoi kansalle, joka vaelsi
hänen kastettavakseen: "Te kyykäärmeitten
sikiöt, kuka on teitä neuvonut pakenemaan
tulevaista vihaa?

3:8 Tehkää sentähden parannuksen
soveliaita hedelmiä, älkääkä ruvetko
sanomaan mielessänne: 'Onhan meillä isänä
Aabraham', sillä minä sanon teille, että
Jumala voi näistä kivistä herättää lapsia
Aabrahamille.

3:9 Jo on myös kirves pantu puitten
juurelle; jokainen puu, joka ei tee hyvää
hedelmää, siis hakataan pois ja heitetään
tuleen."

3:10 Ja kansa kysyi häneltä sanoen: "Mitä
meidän siis pitää tekemän?"

3:11 Hän vastasi ja sanoi heille: "Jolla on
kaksi ihokasta, antakoon toisen sille, joka
on ilman; ja jolla on ruokaa, tehkoon
samoin."

3:12 Niin tuli myös publikaaneja
kastettaviksi, ja he sanoivat hänelle:
"Opettaja, mitä meidän pitää tekemän?"

3:13 Hän sanoi heille: "Älkää vaatiko
enempää, kuin mikä teille on säädetty."

3:14 Myös sotamiehet kysyivät häneltä
sanoen: "Mitäs meidän pitää tekemän?" Ja
hän sanoi heille: "Älkää kiskoko
keneltäkään älkääkä kiristäkö, vaan
tyytykää palkkaanne."

3:15 Mutta kun kansa yhä odotti ja kaikki
ajattelivat sydämessään Johanneksesta,
eikö hän itse ehkä ollut Kristus,

3:16 niin Johannes vastasi kaikille sanoen:

3:4 Niinkuin kirjoitettu on Jesaias
prophetan saarnaraamatussa, joka sanoo:
huutavan ääni on korvessa: valmistakaat
Herran tietä ja tehkää hänen polkunsa
oikiaksi.

3:5 Kaikki laaksot pitää täytettämän ja
kaikki vuoret ja mäet alennettaman, väärät
pitää ojennettaman, ja koliat tasaiseksi
tieksi tehtämän,

3:6 Ja kaikki liha pitää näkemän Jumalan
autuuden.

3:7 Niin hän sanoi kansalle, joka tuli
antamaan itsiänsä kastaa häneltä: te
kyykärmetten sikiät, kuka teitä neuvoi
välttämään tulevaista vihaa?

3:8 Tehkää siis soveliaat parannuksen
hedelmät ja älkää ruvetko sanomaan
itsellänne: Abraham on meidän isämme;
sillä minä sanon teille, että Jumala taitaa
näistä kivistä herättää Abrahamille lapset.

3:9 Mutta jo on myös kirves pantu puiden
juurelle; sentähden jokainen puu, joka ei
tee hyvää hedelmää, hakataan pois ja
tuleen heitetään.

3:10 Ja kansa kysyi häneltä, sanoen: mitä
meidän pitää tekemän?

3:11 Niin hän vastaten sanoi heille: jolla on
kaksi hametta, antakaan sille, jolla ei
yhtään ole, ja jolla on ruokaa, hän tehkään
myös niin.

3:12 Mutta Publikanit tulivat myös
antamaan heitänsä kastaa ja sanoivat
hänelle: Mestari, mitä meidän pitää
tekemän?

3:13 Vaan hän sanoi heille: älkää
enempää vaatiko kuin teille sääty on.

3:14 Niin kysyivät myös häneltä sotamiehet,
sanoen: mitä myös meidän pitää tekemän?
Ja hän sanoi heille: älkää kenellekään
väkivaltaa taikka vääryyttä tehkö, ja
tyytykää palkkaanne.

3:15 Mutta kuin kansa odotti, ja kaikki
ajattelivat sydämessänsä Johanneksesta:
lieneekö hän Kristus?

3:16 Vastasi Johannes, sanoen kaikille:

"Minä kastan teidät vedellä, mutta on tuleva minua väkevämpi, jonka kengänpaulaakaan minä en ole kelvallinen päästämään; hän kastaa teidät Pyhällä Hengellä ja tulella.

3:17 Hänellä on viskimensä kädessään, ja hän puhdistaa puimatanterensa ja kokoaa nisut aittaansa, mutta ruumenet hän polttaa sammumattomassa tulella."

3:18 Antaen myös monia muita kehoituksia hän julisti kansalle evankeliumia.

3:19 Mutta kun Herodes, neljännysruhtinas, sai häneltä nuhteita veljensä vaimon, Herodiaan, tähden ja kaiken sen pahan tähden, mitä hän, Herodes, oli tehnyt,

3:20 niin hän kaiken muun lisäksi teki senkin, että sulki Johanneksen vankeuteen.

3:21 Kun siis kaikkea kansaa kastettiin ja myöskin Jeesus oli saanut kasteen ja rukoili, niin tapahtui, että taivas aukeni

3:22 ja Pyhä Henki laskeutui hänen päällensä ruumiillisessa muodossa, niinkuin kyyhkynen, ja taivaasta tuli ääni: "Sinä olet minun rakas Poikani; sinuun minä olen mielistynyt."

3:23 Ja hän, Jeesus, oli alottaessaan vaikutuksensa noin kolmenkymmenen vuoden vanha, ja oli, niinkuin luultiin, Joosefin poika. Joosef oli Eelin poika, Joosef oli Eelin poika,

3:24 Eeli Mattatin, tämä Leevin, tämä Melkin, tämä Jannain, tämä Joosefin,

3:25 tämä Mattatiaan, tämä Aamoksen, tämä Naahumin, tämä Eslin, tämä Naggain,

3:26 tämä Maahatin, tämä Mattatiaan, tämä Semeinin, tämä Joosekin, tämä Joodan,

3:27 tämä Johananin, tämä Reesan, tämä Serubbaabelin, tämä Sealtielin, tämä Neerin,

3:28 tämä Melkin, tämä Addin, tämä Koosamin, tämä Elmadamin, tämä Eerin,

3:29 tämä Jeesuksen, tämä Elieserin, tämä

minä tosin kastan teitä vedellä; mutta minua väkevämpi tulee, jonka kengän nauhoja en minä ole kelvallinen päästämään: hän kastaa teitä Pyhällä Hengellä ja tulella.

3:17 Jonka viskin on hänen kädesssä, ja hän perkaa riihensä ja kokoo nisunsa aittaansa, mutta ruumenet polttaa hän sammumattomalla tulella.

3:18 Monta tosin myös muuta hän neuvoi ja saarnasi kansalle.

3:19 Mutta kun Herodes tetrarka nuhdeltiin häneltä, Herodiaksen veljensä Philippuksen emännän tähden ja kaikesta pahuudesta, jota Herodes teki,

3:20 Niin hän ylitse kaikkein teki myös sen, että hän salpasi Johanneksen vankiuteen.

3:21 Ja tapahtui, kuin kaikki kansa kastettiin, ja Jeesus myöskin oli kastettu, ja hän rukoili, niin taivas aukeni,

3:22 Ja Pyhä Henki tuli alas ruumiillisella muodolla hänen päällensä niinkuin kyyhkynen, ja ääni tuli taivaasta, joka sanoi: sinä olet minun rakas Poikani, sinuun minä mielistyin.

3:23 Ja Jeesus oli lähes kolmenkymmenen vuotinen, joka oli (niinkuin luultiin) Josephin poika, Elin pojan,

3:24 Joka oli Mattatin poika, joka oli Levin poika, joka oli Melkin poika, joka oli Jannan poika, joka oli Josephin poika,

3:25 Joka oli Mattatian poika, joka oli Amoksen poika, joka oli Naumin poika, joka oli Eslin poika, joka oli Naggain poika,

3:26 Joka oli Maatin poika, joka oli Mattatian poika, joka oli Semein poika, joka oli Josephin poika, joka oli Juudan poika,

3:27 Joka oli Joannan poika, joka oli Resan poika, joka oli Zorobabelin poika, joka oli Salatielin poika, joka oli Nerin poika,

3:28 Joka oli Melkin poika, joka oli Addin poika, joka oli Koosamin poika, joka oli Elmodamin poika, joka oli Eerin poika,

3:29 Joka oli Josen poika, joka oli Elieserin

Joorimin, tämä Mattatin, tämä Leevin,

3:30 tämä Simeonin, tämä Juudan, tämä Joosefin, tämä Joonamin, tämä Eliakimin,

3:31 tämä Melean, tämä Mennan, tämä Mattatan, tämä Naatanin, tämä Daavidin,

3:32 tämä Iisain, tämä Oobedin, tämä Booaan, tämä Saalan, tämä Nahassonin,

3:33 tämä Aminadabin, tämä Adminin, tämä Arnin, tämä Esromin, tämä Faareen, tämä Juudan,

3:34 tämä Jaakobin, tämä Iisakin, tämä Aabrahamin, tämä Taaran, tämä Naahorin,

3:35 tämä Serukin, tämä Ragaun, tämä Faalekin, tämä Eberin, tämä Saalan,

3:36 tämä Kainamin, tämä Arfaksadin, tämä Seemin, tämä Noan, tämä Laamekin,

3:37 tämä Metusalan, tämä Eenokin, tämä Jaaretin, tämä Mahalalelin, tämä Keenanin,

3:38 tämä Enoksen, tämä Seetin, tämä Aadamin, tämä Jumalan.

4 Luku

4:1 Sitten Jeesus täynnä Pyhää Henkeä palasi Jordanilta; ja Henki kuljetti häntä erämaassa,

4:2 ja perkele kiusasi häntä neljäkymmentä päivää. Eikä hän syönyt mitään niinä päivinä, mutta kun ne olivat päättyneet, tuli hänen nälkä.

4:3 Niin perkele sanoi hänelle: Jos sinä olet Jumalan Poika, niin sano tälle kivelle, että se muuttuu leiväksi.

poika, joka oli Jorimin poika, joka oli Mattatin poika, joka oli Levin poika,

3:30 Joka oli Simeonin poika, joka oli Juudan poika, joka oli Josephin poika, joka oli Jonain poika, joka oli Eliakimin poika,

3:31 Joka oli Melean poika, joka oli Mainanin poika, joka oli Mattatan poika, joka oli Natanin poika, joka oli Davidin poika,

3:32 Joka oli Jessen poika, joka oli Obedin poika, joka oli Bootsin poika, joka oli Salmonin poika, joka oli Naassonin poika,

3:33 Joka oli Aminadabin poika, joka oli Aramin poika, joka oli Esromin poika, joka oli Phareksen poika, joka oli Juudan poika,

3:34 Joka oli Jakobin poika, joka oli Iisakin poika, joka oli Abrahamin poika, joka oli Taran poika, joka oli Nahorin poika,

3:35 Joka oli Sarukin poika, joka oli Ragaun poika, joka oli Phalekin poika, joka oli Eberin poika, joka oli Salan poika,

3:36 Joka oli Kainanin poika, joka oli Arphaksadin poika, joka oli Semin poika, joka oli Noan poika, joka oli Lamekin poika,

3:37 Joka oli Matusalan poika, joka oli Enokin poika, joka oli Jaredin poika, joka oli Maleleelin poika, joka oli Kainanin poika,

3:38 Joka oli Enoksen poika, joka oli Setin poika, joka oli Aadamin poika, joka oli Jumalan.

4 Luku

4:1 Niin Jeesus täynnänsä Pyhää Henkeä palasi Jordanista ja vietiin Hengeltä korpeen,

4:2 Ja kiusattiin neljäkymmentä päivää perkeleeltä, eikä syönyt mitään niinä päivinä; mutta kuin ne kuluneet olivat, sitte hän isosi.

4:3 Niin perkele sanoi hänelle: jos sinä olet Jumalan Poika, niin sanos tälle kivelle, että se leiväksi tulis.

4:4 Jeesus vastasi hänelle: Kirjoitettu on: 'Ei ihminen elä ainoastaan leivästä.'

4:5 Ja perkele vei hänet korkealle vuorelle ja näytti hänelle yhdessä tuokiossa kaikki maailman valtakunnat

4:6 ja sanoi hänelle: Sinulle minä annan kaiken tämän valtapiirin ja sen loiston, sillä minun haltuuni se on annettu, ja minä annan sen, kenelle tahdon.

4:7 Jos sinä siis kumarrut minun eteeni, niin tämä kaikki on oleva sinun.

4:8 Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: Kirjoitettu on: 'Sinun pitää kumartaman Herraa, sinun Jumalaasi, ja häntä ainoata palveleman.'

4:9 Niin hän vei hänet Jerusalemiin ja asetti hänet pyhäkön harjalle ja sanoi hänelle: Jos sinä olet Jumalan Poika, niin heittäydy tästä alas;

4:10 sillä kirjoitettu on: 'Hän antaa enkeilleen käskyn sinusta, että he varjelevat sinua',

4:11 ja: 'He kantavat sinua käsillensä, ettet jalkaasi kiveen loukkaisi.'

4:12 Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: Sanottu on: 'Älä kiusaa Herraa, sinun Jumalaasi.'

4:13 Ja kun oli kaiken kiusattavansa kiusannut, poistui perkele hänen luotaan ajaksi.

4:14 Ja Jeesus palasi Hengen voimassa Galileaan; ja sanoma hänestä levisi kaikkiin ympärillä oleviin seutuihin.

4:15 Ja hän opetti heidän synagoogissaan, ja kaikki ylistivät häntä.

4:16 Ja hän saapui Nasaretiin, jossa hänet oli kasvatettu, ja meni tapansa mukaan sapatinpäivänä synagoogaan ja nousi lukemaan.

4:17 Niin hänelle annettiin profeetta Esaiaan kirja, ja kun hän avasi kirjan, löysi hän sen paikan, jossa oli kirjoitettuna:

4:4 Ja Jesus vastasi, sanoen hänelle: kirjoitettu on: ei ihminen elä ainoasti leivästä, vaan jokaisesta Jumalan sanasta.

4:5 Ja perkele vei hänen korkialle vuorelle ja osoitti hänelle kaikki maan piirin valtakunnat silmänräpäyksellä,

4:6 Ja perkele sanoi hänelle: kaiken tämän vallan ja heidän kunniansa minä annan sinulle; sillä minun haltuuni ovat ne annetut, ja minä annan ne kenelle minä tahdon.

4:7 Jos sinä siis kumarrat ja rukoilet minua, ne kaikki pitää sinun omas oleman.

4:8 Ja Jesus vastaten sanoi hänelle: mene matkaas minun tyköäni, saatana! sillä kirjoitettu on: Herraa sinun Jumalaas pitää sinun kumartaman ja häntä ainoaa palveleman.

4:9 Ja hän vei hänen Jerusalemiin ja asetti hänen templin harjalle, ja sanoi hänelle: jos sinä olet Jumalan Poika, niin laske tästä itses alas;

4:10 Sillä kirjoitettu on: hän antaa käskyn enkeilleensä sinusta varjelemaan sinua,

4:11 Ja että he käsissä kantavat sinua, ettet joskus jalkaas kiveen loukkaa.

4:12 Ja Jesus vastaten sanoi hänelle: sanottu on: ei sinun pidä kiusaaman Herraa sinun Jumalaas.

4:13 Ja kuin kaikki kiusaus oli päätetty, meni perkele pois hetkeksi hänen tyköönsä.

4:14 Ja Jesus palasi Hengen väessä taas Galileaan, ja sanoma kuului hänestä ympäri kaiken lähimaakunnan.

4:15 Ja hän opetti heidän synagogissansa, ja kunnioitettiin kaikkialta,

4:16 Ja tuli Natsaretiin, kussa hän kasvatettu oli, ja meni tapansa jälkeen sabbatin päivänä synagogaan, ja nousi lukemaan.

4:17 Ja hänelle annettiin Jesaias prophetan Raamattu. Ja kuin hän Raamatun avasi, löysi hän sen paikan, kussa kirjoitettu on:

4:18 Herran Henki on minun päälläni, sillä hän on voidellut minut julistamaan evankeliumia köyhille; hän on lähettänyt minut saarnaamaan vangituille vapautusta ja sokeille näkönsä saamista, päästämään sorretut vapauteen,

4:19 saarnaamaan Herran otollista vuotta.

4:20 Ja käärittyään kirjan kokoon hän antoi sen palvelijalle ja istuutui; ja kaikkien synagoogassa olevien silmät olivat häneen kiinnitetyt.

4:21 Niin hän rupesi puhumaan heille: Tänä päivänä tämä kirjoitus on käynyt toteen teidän korvainne kuullen.

4:22 Ja kaikki lausuivat hänestä hyvän todistuksen ja ihmettelivät niitä armon sanoja, jotka hänen suustansa lähtivät; ja he sanoivat: Eikö tämä ole Joosefin poika?

4:23 Niin hän sanoi heille: Kaiketi aiotte sanoa minulle tämän sananlaskun: 'Parantaja, paranna itsesi'; 'tee täälläkin, kotikaupungissasi, niitä suuria tekoja, joita olemme kuulleet tapahtuneen Kapernaumissa.'

4:24 Ja hän sanoi: Totisesti minä sanon teille: ei kukaan profeetta ole otollinen kotikaupungissaan.

4:25 Minä sanon teille totuudessa: monta leskeä oli Eliaan aikana Israelissa, kun taivas oli suljettuna kolme vuotta ja kuusi kuukautta ja suuri nälkä tuli kaikkeen maahan,

4:26 eikä Eliasta lähetetty kenenkään tykö heistä, vaan ainoastaan leskivaimon tykö Siidonin-maan Sareptaan.

4:27 Ja monta pitalista miestä oli Israelissa profeetta Elisan aikana, eikä kukaan heistä tullut puhdistetuksi, vaan ainoastaan Naiman, syyrialainen.

4:28 Tämän kuullessaan kaikki, jotka olivat synagoogassa, tulivat kiukkua täyteen

4:29 ja nousivat ja ajoivat hänet ulos kaupungista ja veivät hänet sen vuoren jyrkänteelle asti, jolle heidän kaupunkinsa

4:18 Herran Henki on minun päälläni, sentähden on hän minut voidellut ja lähettänyt minun saarnaamaan köyhille hyvää sanomaa, parantamaan särjetyitä sydämiä, saarnaamaan vangeille lunastusta ja sokeille näkönsä jälleen saamista, särjetyitä vapauteen saattamaan,

4:19 Saarnaamaan Herran otollista vuotta.

4:20 Ja kun hän pani Raamatun kiinni, antoi hän sen palvelialle ja istui, ja kaikkein silmät, jotka synagogaassa olivat, katselivat hänen päällensä.

4:21 Ja hän rupesi heille sanomaan: tänäpäpä on tämä kirjoitus täytetty, jonka te nyt kuulette.

4:22 Ja kaikki antoivat hänelle todistuksen ja ihmettelivät niitä armon sanoja, jotka hänen suustansa läksivät ulos, ja he sanoivat: eikö tämä ole Josephin poika?

4:23 Ja hän sanoi heille: sanokaat kaiketi minulle tämä sananlasku: parantaja, paranna itses; ne mitkä me kuulimme tapahtuneen Kapernaumissa, tee myös tässä isäs maalla!

4:24 Mutta hän sanoi: totisesti sanon minä teille: ei yksikään propheta ole isänsä maalla otollinen.

4:25 Vaan minä sanon teille totuudessa: monta leskeä oli Israelissa Eliaan ajalla, kuin taivas oli suljettu kolme vuotta ja kuusi kuukautta, niin että suuri nälkä tapahtui kaikessa maakunnassa,

4:26 Ja ei Elias lähetetty yhdenkään heidän tykönsä, vaan leskivaimon tykö Sidonin Sareptaan.

4:27 Ja monta spitalista oli Israelissa Elisa prophetan ajalla, ja ei yksikään heistä puhdistettu, vaan Naeman Syyrialainen.

4:28 Ja kaikki jotka synagogaassa olivat, tulivat vihoja täyteen, kuin he nämät kuulivat,

4:29 Ja he nousivat ylös ja ajoivat hänen ulos kaupungista, ja veivät hänen hamaan vuoren kukkulalle, jonka päälle heidän

oli rakennettu, syöstäkseen hänet alas.

4:30 Mutta hän lähti pois käyden heidän keskitsensä.

4:31 Ja hän meni alas Kapernaumiin, Galilean kaupunkiin, ja opetti kansaa sapattina.

4:32 Ja he olivat hämmästyksissään hänen opetuksestansa, sillä hänen puheessansa oli voima.

4:33 Ja synagoogassa oli mies, jossa oli saastaisen riivaajan henki. Tämä huusi suurella äänellä:

4:34 Voi, mitä sinulla on meidän kanssamme tekemistä, Jeesus Nasaretilainen? Oletko tullut meitä tuhoamaan? Minä tunnen sinut, kuka olet, sinä Jumalan Pyhä.

4:35 Niin Jeesus nuhteli häntä sanoen: Vaikene ja lähde hänestä. Ja riivaaja viskasi hänet maahan heidän keskelleen ja lähti hänestä, häntä ollenkaan vahingoittamatta.

4:36 Ja heidät kaikki valtasi hämmästys, ja he puhuivat keskenään sanoen: Mitä tämä puhe on, sillä hän käskee vallalla ja voimalla saastaisia henkiä, ja ne lähtevät ulos?

4:37 Ja maine hänestä levisi kaikkialle ympäristön seutuihin.

4:38 Niin hän nousi ja meni synagoogasta Simonin kotiin. Ja Simonin anoppi sairasti kovaa kuumetta, ja he rukoilivat Jeesusta hänen puolestansa.

4:39 Niin hän meni ja kumartui hänen ylitsensä ja nuhteli kuumetta, ja se lähti hänestä; ja heti vaimo nousi ja palveli heitä.

4:40 Auringon laskiessa kaikki, joilla oli sairaita, mikä missäkin taudissa, veivät ne hänen tykönsä. Ja hän pani kätensä heidän itsekunkin päälle ja paransi heidät.

4:41 Myös lähtivät riivaajat ulos monesta, huutaen ja sanoen: Sinä olet Jumalan Poika! Mutta hän nuhteli niitä eikä sallinut

kaupunkinsa rakettu oli, syöstäksensä häntä alas.

4:30 Mutta hän kävi ohitse heidän keskeltänsä ja meni pois,

4:31 Ja meni alas Kapernaumiin, Galilean kaupunkiin, ja opetti heitä siellä sabbatin päivinä.

4:32 Ja he hämmästyivät hänen opetustansa; sillä hänen puheensa oli voimallinen.

4:33 Ja synagogassa oli ihminen, jolla oli riettaisen perkeleen henki, ja hän huusi suurella äänellä,

4:34 Sanoen: voi! mitä sinun on meidän kanssamme, Jesus Natsarealainen? tulitkos meitä hukuttamaan? minä tiedän, kukas olet, Jumalan pyhä.

4:35 Ja Jesus nuhteli häntä, sanoen: vaikene ja mene ulos hänestä. Ja kuin perkele oli hänen heidän keskellensä heittänyt, niin hän meni ulos hänestä ja ei häntä vahingoittanut mitään.

4:36 Ja pelko tuli kaikkein päälle, ja puhuivat keskenänsä, sanoen: mitä tämä lieneekään? sillä hän haastaa väellä ja voimalla riettaisia henkiä, ja lähtevät ulos.

4:37 Ja sanoma hänestä kaikui ympäri kaikkiiin sen maakunnan lähipaikkoihin.

4:38 Mutta kuin hän läksi synagogasta, meni hän Simonin huoneeseen sisälle; mutta Simonin anoppi sairasti kovin vilutautia, ja he rukoilivat häntä hänen edestänsä.

4:39 Ja hän seisoi hänen tykönänsä, ja nuhteli vilutautia, ja se luopui hänestä; ja hän nousi kohta ja palveli heitä.

4:40 Mutta kuin aurinko laski, niin kaikki, joilla oli sairaita moninaisissa taudeissa, veivät ne hänen tykönsä. Ja hän pani jokaisen päälle kätensä ja paransi heidät.

4:41 Ja monesta läksivät myös perkeleet, huutain ja sanoen: sinä olet Kristus, Jumalan Poika. Niin hän nuhteli niitä eikä

niiden puhua, koska ne tiesivät hänen olevan Kristuksen.

4:42 Ja päivän tultua hän lähti pois ja meni autioon paikkaan; mutta kansa etsi häntä, ja saavuttuaan hänen luokseen he pidättelivät häntä lähtemästä heidän luotansa.

4:43 Mutta hän sanoi heille: Minun tulee muillekin kaupungeille julistaa Jumalan valtakunnan evankeliumia, sillä sitä varten minä olen lähetetty.

4:44 Ja hän saarnasi Galilean synagoogissa.

5 Luku

5:1 Kun kansa tunkeutui hänen ympärilleen kuulemaan Jumalan sanaa ja hän seiso i Gennesaretin järven rannalla,

5:2 niin hän näki järven rannassa kaksi venhettä; mutta kalastajat olivat niistä lähteneet ja huuhtoivat verkkojaan.

5:3 Ja hän astui toiseen niistä, joka oli Simonin, ja pyysi häntä viemään sen vähän matkaa maasta; ja hän istui ja opetti kansaa venheestä.

5:4 Mutta puhumasta lakattuaan hän sanoi Simonille: "Vie venhe syvälle ja heittäkää verkkonne apajalle."

5:5 Niin Simon vastasi ja sanoi hänelle: "Mestari, koko yön me olemme tehneet työtä emmekä ole mitään saaneet; mutta sinun käskystäsi minä heitän verkot."

5:6 Ja sen tehtyään he saivat kierrettyksi suuren joukon kaloja, ja heidän verkkonsa repeilivät.

5:7 Niin he viittasivat toisessa venheessä oleville tovereilleen, että nämä tulisivat auttamaan heitä; ja he tulivat. Ja he täyttivät molemmat venheet, niin että ne olivat uppoamaisillaan.

5:8 Kun Simon Pietari sen näki, lankesi hän Jeesuksen polvien eteen ja sanoi: "Mene pois minun tyköäni, Herra, sillä minä olen syntinen ihminen."

5:9 Sillä kalansaaliin tähden, jonka he

sallinut heidän puhua, sillä he tiesivät hänen olevan Kristuksen.

4:42 Mutta kuin päivä tuli, meni hän erämaahan, ja kansa etsi häntä, ja he menivät hänen tykönsä, ja pidättivät hänen, ettei hän heidän tyköönsä olisi mennyt pois.

4:43 Vaan hän sanoi heille: minun pitää myös muillekin evankeliumia Jumalan valtakunnasta saarnaaman; sillä sitä varten minä olen lähetetty.

4:44 Ja hän saarnasi Galilean synagogissa.

5 Luku

5:1 Niin tapahtui, kuin kansa tunki hänen tykönsä, kuulemaan Jumalan sanaa, että hän seiso i Genesaretin meren tykönä.

5:2 Ja näki kaksi venhettä olevan meren tykönä; mutta kalamiehet olivat niistä lähteneet ja pesivät verkkoja.

5:3 Niin hän meni yhteen venheeseen, joka oli Simonin, ja käski hänen vähän maasta laskea ulos; ja hän istui ja opetti kansaa venheestä.

5:4 Mutta kuin hän lakkasi puhumasta, sanoi hän Simonille: vie syvälle, ja heittäkää verkkonne apajalle.

5:5 Ja Simon vastaten sanoi hänelle: Mestari! me olemme kaiken yön työtä tehneet ja emme mitään saaneet; mutta sinun käskystäsi minä heitän ulos verkon.

5:6 Ja kuin he sen tekivät, sulkiivat he suuren kalain paljouden, ja heidän verkkonsa repesi.

5:7 Ja he viittasivat kumppaneillensa, jotka olivat toisessa venheessä, tulemaan ja auttamaan heitä. Ja he tulivat ja täyttivät molemmat venheet, niin että he rupesivat vajoomaan.

5:8 Kuin Simon Pietari sen näki, lankesi hän Jeesuksen polvien tykö, sanoen: Herra, mene pois minun tyköäni, sillä minä olen syntinen ihminen.

5:9 Sillä hämmästys oli hänen käsittänyt ja

olivat saaneet, oli hämmästys vallannut hänet ja kaikki ne, jotka olivat hänen kanssaan,

5:10 ja samoin myös Simonin kalastuskumppanit, Jaakobin ja Johanneksen, Sebedeuksen pojat. Mutta Jeesus sanoi Simonille: "Älä pelkää, tästedes sinä saat saaliiksi ihmisiä."

5:11 Ja he veivät venheet maihin, jättivät kaikki ja seurasivat häntä.

5:12 Ja kun hän oli eräässä kaupungissa, niin katso, siellä oli mies, yltänsä pitalissa. Ja nähdessään Jeesuksen hän lankesi kasvoilleen ja rukoili häntä sanoen: "Herra, jos tahdot, niin sinä voit minut puhdistaa."

5:13 Niin hän ojensi kätensä, kosketti häntä ja sanoi: "Minä tahdon; puhdistu." Ja kohta pitali lähti hänestä.

5:14 Ja hän kielsi häntä siitä kenellekään puhumasta ja sanoi: "Mene, näytä itsesi papille, ja uhraa puhdistumisestasi, niinkuin Mooses on säätänyt, todistukseksi heille."

5:15 Mutta sanoma hänestä levisi vielä enemmän; ja paljon kansaa kokoontui kuulemaan häntä ja parantuakseen vaivoistansa.

5:16 Mutta hän vetäytyi pois ja oleskeli erämaassa ja rukoili.

5:17 Ja eräänä päivänä, kun hän opetti, istui siinä fariseuksia ja lainopettajia, joita oli tullut kaikista Galilean ja Juudean kylistä ja Jerusalemissa; ja Herran voima vaikutti, niin että hän paransi sairaat.

5:18 Ja katso, muutamat miehet kantoivat vuoteella miestä, joka oli halvattu; ja he koettivat viedä hänet sisään ja asettaa Jeesuksen eteen.

5:19 Ja kun he väentungokselta eivät saaneet viedyksi häntä sisään muuta tietä, nousivat he katolle ja laskivat hänet vuoteineen tiilikaton läpi heidän keskellensä Jeesuksen eteen.

5:20 Ja nähdessään heidän uskonsa hän

kaikki, jotka hänen kanssaan olivat, kalan saaliin tähden, jonka he saaneet olivat,

5:10 Niin myös Jakobin ja Johanneksen, Zebedeuksen pojat, jotka olivat Simonin kumppanit. Ja Jeesus sanoi Simonille: älä pelkää, tästedes sinä saat ihmisiä.

5:11 Ja he vetivät venheet maalle ja antoivat yllön kaikki, ja seurasivat häntä.

5:12 Ja tapahtui, kuin hän oli yhdessä kaupungissa, katso, niin siinä oli mies spitalia täynnä; ja kuin hän näki Jeesuksen, lankesi hän kasvoilleensa, rukoili häntä, sanoen: Herra, jos sinä tahdot, niin sinä voit minut puhdistaa.

5:13 Ja hän ojensi kätensä ja rupesi häneen, sanoen: minä tahdon, ole puhdas! Ja kohta spitali läksi hänestä.

5:14 Ja hän kielsi hänen kellenkään sanomasta: vaan mene, (sanoi hän) ja osoita itses papille, ja uhraa sinun puhditukses edestä, niin kuin Mooses käski, heille todistukseksi.

5:15 Niin sanoma levisi enemmän hänestä, ja paljo kansaa kokoontui kuulemaan ja että he parannettaisiin häneltä taudeistansa.

5:16 Mutta hän meni korpeen, ja rukoili.

5:17 Ja tapahtui yhtenä päivänä, kuin hän opetti, ja Pharisealaiset myös istuivat ja lainopettajat, jotka tulleet olivat jokaisesta Galilean ja Juudean kylästä ja Jerusalemissa: ja Herran voima oli parantamassa heitä;

5:18 Ja katso, miehet kantoivat vuoteessa ihmisen, joka oli halvattu, ja he pyysivät häntä viedä sisähälle ja panna hänen eteensä.

5:19 Ja kuin ei he löytäneet kansan tähden, kusta puolesta he olisivat hänen saaneet sisälle, astuivat he katon päälle ja laskivat hänen lävitse katon vuoteinensa juuri Jeesuksen eteen.

5:20 Ja kuin hän näki heidän uskonsa,

sanoi: "Ihminen, sinun syntisi ovat sinulle anteeksi annetut."

5:21 Niin kirjanoppineet ja fariseukset rupesivat ajattelemaan ja sanomaan: "Kuka tämä on, joka puhuu Jumalan pilkkaa? Kuka voi antaa syntejä anteeksi, paitsi Jumala yksin?"

5:22 Mutta kun Jeesus tiesi heidän ajatuksensa, vastasi hän ja sanoi heille: "Mitä te ajattelette sydämässänne?"

5:23 Kumpi on helpompaa, sanoako: 'Sinun syntisi ovat sinulle anteeksi annetut', vai sanoa: 'Nouse ja käy'?

5:24 Mutta tietääksenne, että Ihmisen Pojalla on valta maan päällä antaa syntejä anteeksi," - hän sanoi halvatulle "minä sanon sinulle: nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi."

5:25 Ja kohta hän nousi heidän nähtensä, otti vuoteen, jolla oli maannut, ja lähti kotiinsa ylistäen Jumalaa.

5:26 Ja heidät kaikki valtasi hämmästys, ja he ylistivät Jumalaa; ja pelkoa täynnä he sanoivat: "Me olemme tänään nähneet ihmeellisiä."

5:27 Ja sen jälkeen hän lähti sieltä ja näki tulliasemalla istumassa publikaanin, jonka nimi oli Leevi, ja sanoi hänelle: "Seuraa minua."

5:28 Niin tämä jätti kaikki, nousi ja seurasi häntä.

5:29 Ja Leevi valmisti hänelle suuret pidot kodissaan; ja siellä oli suuri joukko publikaaneja ja muita aterioimassa heidän kanssaan.

5:30 Niin fariseukset ja heidän kirjanoppineensa napisivat hänen opetuslapsiansa vastaan ja sanoivat: "Miksi te syötte ja juotte publikaanien ja syntisten kanssa?"

5:31 Jeesus vastasi ja sanoi heille: "Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat.

5:32 En minä ole tullut kutsumaan vanhurskaita, vaan syntisiä parannukseen."

5:33 Niin he sanoivat hänelle: "Johanneksen opetuslapset paastoavat

sanoi hän sille: ihminen, sinun syntisi anteeksi annetaan sinulle.

5:21 Ja kirjanoppineet ja Pharisealaiset rupesivat ajattelemaan, sanoen: kuka tämä on, joka pilkkasanoja puhuu? kuka voi synnit antaa anteeksi, paitsi ainoastaan Jumala?

5:22 Mutta kuin Jeesus tuns heidän ajatuksensa, vastasi hän ja sanoi heille: mitä te ajattelette sydämässänne?

5:23 Kumpi on keveämpi? sanoa: sinun syntisi anteeksi annetaan sinulle! taikka sanoa: nouse ja käy!

5:24 Vaan että te tietäisitte Ihmisen Pojalla olevan vallan maan päällä synnit anteeksi antaa (sanoi hän halvatulle:) minä sanon sinulle: nouse ja ota vuotees, ja mene kotias!

5:25 Ja hän nousi kohta heidän nähtensä ja korjasi vuotehensa, jossa hän maannut oli, ja meni kotiansa, kunnioittain Jumalaa.

5:26 Ja suuri hämmästys tuli kaikkiin ja kunnioittivat Jumalaa, ja he täytettiin pelvolla, sanoen: me näimme tänäpänä kamalia.

5:27 Sitte läksi hän ulos ja näki Publikanin nimeltä Levin, istuvan tullihuoneessa, ja sanoi hänelle: seuraa minua!

5:28 Ja hän antoi yllön kaikki, nousi ja seurasi häntä.

5:29 Ja Levi teki hänelle kotonansa suuren pidon, ja paljo Publikaneja ja muita atrioitsivat heidän kanssansa.

5:30 Ja heidän kirjanoppineensa ja Pharisealaiset napisivat hänen opetuslapsiansa, sanoen: miksi te Publikanien ja syntisten kanssa syötte ja juotte?

5:31 Ja Jeesus vastaten sanoi heille: ei terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat.

5:32 En ole minä tullut kutsumaan vanhurskaita, vaan syntisiä parannukseen.

5:33 Niin he sanoivat hänelle: miksi Johanneksen opetuslapset usein paastoavat

usein ja pitävät rukouksia, samoin fariseustenkin, mutta sinun opetuslapsesi syövät ja juovat."

5:34 Jeesus sanoi heille: "Ettehän voi vaatia häävieraita paastoamaan silloin, kun ylkä on heidän kanssaan?"

5:35 Mutta päivät tulevat, jolloin ylkä otetaan heiltä pois, ja silloin, niinä päivinä, he paastoavat."

5:36 Ja hän sanoi heille myös vertauksen: "Ei kukaan leikkaa uudesta vaipasta paikkaa ja pane vanhaan vaippaan; muutoin hän rikkoo uuden vaipan, eikä uudesta vaipasta otettu paikka vanhaan sovi.

5:37 Eikä kukaan laske nuorta viiniä vanhoihin nahkaleileihin; muutoin nuori viini pakahuttaa leilit, ja viini juoksee maahan, ja leilit turmeltuvat.

5:38 Vaan nuori viini on laskettava uusiin leileihin.

5:39 Eikä kukaan, joka juo vanhaa viiniä, halua nuorta, sillä hän sanoo: 'Vanha on hyvää.'"

6 Luku

6:1 Niin tapahtui eräänä sapattina, että hän kulki viljavainioiden halki, ja hänen opetuslapsensa katkoivat tähkäreipäitä, hiersivät niitä käsissään ja söivät.

6:2 Silloin muutamat fariseuksista sanoivat: Miksi teette, mitä ei ole lupa tehdä sapattina?

6:3 Mutta Jeesus vastasi heille ja sanoi: Ettekö ole lukeneet, mitä Daavid teki, kun hänen ja hänen seuralaistensa oli nälkä,

6:4 kuinka hän meni Jumalan huoneeseen, otti näkyleivät ja söi ja antoi seuralaisilleenkin, vaikkei niitä ollut lupa syödä muiden kuin ainoastaan pappien?

6:5 Ja hän sanoi heille: Ihmisen Poika on sapatin herra.

6:6 Ja toisena sapattina hän meni synagoogaan ja opetti; ja siellä oli mies, jonka oikea käsi oli kuivettunut.

ja rukouksia pitävät, niin myös Pharisealaisten (opetuslapset), mutta sinun syövät ja juovat?

5:34 Mutta hän sanoi heille: ette voi hääjoukkoa niinkauvan paastoamaan vaatia, kuin ylkä on heidän kanssansa.

5:35 Mutta päivät tulevat, että ylkä otetaan heiltä pois, silloin pitää heidän paastooman niinä päivinä.

5:36 Mutta hän sanoi myös heille vertauksen: ei paikkaa kenkään uuden veran tilalla vanhaa vaatetta: muutoin myös se uusi repäisee, ja uusi paikka ei sovi vanhaan.

5:37 Ja ei pane kenkään nuorta viinaa vanhoihin leileihin: muutoin nuori viina rikkoo leilit, ja se vuotaa ulos, ja leilit turmellaan.

5:38 Mutta nuorta viinaa pitää pantaman uusiin leileihin: niin ne molemmat tallella ovat.

5:39 Ja ei tahdo kenkään, joka juo vanhaa viinaa, kohta nuorta juoda; sillä hän sanoo: vanha on parempi.

6 Luku

6:1 Ja tapahtui jälkisabbattina, että hän kävi laihon lävitse, ja hänen opetuslapsensa katkoivat tähkäreipäitä ja hiersivät käsillensä, ja söivät.

6:2 Niin muutamat Pharisealaiset sanoivat heille: miksi te teette, jota ei sovi sabbatina tehdä?

6:3 Ja Jesus vastaten sanoi heille: ettekö te ole lukeneet, mitä David teki, kuin hän isosi, ja ne, jotka hänen kanssaan olivat?

6:4 Kuinka hän meni Jumalan huoneeseen, ja otti näkyleivät, ja söi, ja antoi myös niille, jotka hänen kanssaan olivat; joita ei muiden kuin pappein syödä sopinut.

6:5 Ja hän sanoi heille: Ihmisen Poika on myös sabbatin Herra.

6:6 Niin tapahtui myös toisena sabbatina, että hän meni synagoogaan sisälle ja opetti; ja siellä oli ihminen, jonka oikea käsi oli

6:7 Ja keksiäkseen jotakin, mistä häntä syyttäisivät, kirjanoppineet ja fariseukset pitivät häntä silmällä, parantaisiko hän sapattina.

6:8 Mutta hän tiesi heidän ajatuksensa ja sanoi miehelle, jonka käsi oli kuivettunut: Nouse ja astu esille. Ja hän nousi ja astui esille.

6:9 Niin Jeesus sanoi heille: Minä kysyn teiltä: kumpi on luvallista sapattina: hyväkö tehdä, vai tehdä paha, pelastaako henki, vai hukuttaa?

6:10 Ja hän katsoi ympärilleen heihin kaikkiin ja sanoi miehelle: Ojenna kätesi. Mies teki niin, ja hänen kätensä tuli jälleen terveeksi.

6:11 Mutta he vimmastuivat kovin ja puhelivat keskenään, mitä heidän olisi tehtävä Jeesukselle.

6:12 Niin tapahtui niinä päivinä, että hän lähti vuorelle rukoilemaan; ja hän oli siellä kaiken yötä rukoillen Jumalaa.

6:13 Ja päivän tultua hän kutsui tykönsä opetuslapsensa ja valitsi heistä kaksitoista, joille hän myös antoi apostolin nimen:

6:14 Simonin, jolle hän myös antoi nimen Pietari, ja Andreaan, hänen veljensä, ja Jaakobin ja Johanneksen, ja Filippuksen ja Bartolomeuksen,

6:15 ja Matteuksen ja Tuomaan, ja Jaakobin, Alfeuksen pojan, ja Simonin, jota kutsuttiin Kiivailijaksi,

6:16 ja Juudaan, Jaakobin pojan, sekä Juudas Iskariotin, josta tuli kavaltaja.

6:17 Ja hän astui alas heidän kanssaan ja seisahtui lakealle paikalle; ja siellä oli suuri joukko hänen opetuslapsiaan ja paljon kansaa kaikesta Juudeasta ja Jerusalemista ja Tyyron ja Siidonin rantamaasta. Nämä olivat saapuneet kuulemaan häntä ja parantuakseen taudeistansa.

6:18 Ja myös ne, jotka olivat saastaisten henkien vaivaamia, tulivat terveiksi.

kuivettunut.

6:7 Niin kirjanoppineet ja Pharisealaiset vartiotsivat häntä, josko hän sabbatina parantais, että he olisivat löytäneet kanteen häntä vastaan.

6:8 Mutta hän tiesi heidän ajatuksensa ja sanoi sille ihmiselle, jolla kuivettunut käsi oli: nouse ja tule edes! Niin hän nousi ja seiso.

6:9 Niin Jesus sanoi hänelle: minä kysyn teiltä: mitä sabbatina sopii, hyvää tehdä, taikka paha tehdä? henkeä vapahtaa eli kadottaa?

6:10 Ja kuin hän katsahti ympäri heidän kaikkein päällensä, sanoi hän sille ihmiselle: ojenna kätes! ja se teki niin, ja hänen kätensä tuli terveeksi niinkuin toinenkin.

6:11 Mutta he tulivat tyhmyyttä täyteen ja puhuivat keskenänsä, mitä heidän pitäisi Jeesukselle tekemän.

6:12 Mutta niinä päivinä tapahtui, että hän meni vuorelle rukoilemaan, ja hän oli yli yötä Jumalan tykö rukouksessa.

6:13 Ja kuin päivä tuli, kutsui hän opetuslapsensa ja valitsi heistä kaksitoistakymmentä, jotka hän myös apostoleiksi nimitti:

6:14 Simonin, jonka hän myös Pietariksi kutsui, ja Andreaksen, hänen veljensä, Jakobin ja Johanneksen, Philippuksen ja Bartolomeuksen,

6:15 Matteuksen ja Toomaan, Jakobin Alphein pojan, ja Simonin, joka kutsutaan Zelotes,

6:16 Juudaan Jakobin pojan, ja Juudas Iskariotin, joka myös oli pettäjä.

6:17 Ja kuin hän meni alas heidän kanssansa, seiso hän lakiolla paikalla, ja hänen opetuslastensa joukko, ja suuri kansan paljous kaikesta Juudeasta ja Jerusalemista, ja rantalaiset Tyrosta ja Sidonista, jotka olivat tulleet häntä kuulemaan, ja että he parannettaisiin taudeistansa,

6:18 Ja jotka vaivattiin riettasilta hengiltä; ja he paranivat.

6:19 Ja kaikki kansa tahtoi päästä koskettamaan häntä, koska hänestä lähti voima, joka paransi kaikki.

6:20 Ja hän nosti silmänsä opetuslastensa puoleen ja sanoi: Autuaita olette te, köyhät, sillä teidän on Jumalan valtakunta.

6:21 Autuaita te, jotka nyt isoatte, sillä teidät ravitaan! Autuaita te, jotka nyt itkette, sillä te saatte nauraa!

6:22 Autuaita olette te, kun ihmiset vihaavat teitä ja erottavat teidät yhteydestään ja herjaavat teitä ja pyyhkivät pois teidän nimenne ikäänkuin jonkin pahan - Ihmisen Pojan tähden.

6:23 Iloitkaa sinä päivänä, riemuun ratketkaa; sillä katso, teidän palkkanne on suuri taivaassa; sillä näin tekivät heidän isänsä profeetoille.

6:24 Mutta voi teitä, te rikkaat, sillä te olette jo saaneet lohdutuksenne!

6:25 Voi teitä, jotka nyt olette kylläiset, sillä teidän on oleva nälkä! Voi teitä, jotka nyt nauratte, sillä te saatte murehtia ja itkeä!

6:26 Voi teitä, kun kaikki ihmiset puhuvat teistä hyvää! Sillä niin tekivät heidän isänsä väärille profeetoille.

6:27 Mutta teille, jotka kuulette, minä sanon: rakastakaa vihollisianne, tehkää hyvää niille, jotka teitä vihaavat,

6:28 siunatkaa niitä, jotka teitä kiroavat, rukoilkaa niiden edestä, jotka teitä parjaavat.

6:29 Jos joku lyö sinua poskelle, tarjoa hänelle toinenkin, ja jos joku ottaa sinulta vaipan, älä häneltä kiellä ihokastasikaan.

6:30 Anna jokaiselle, joka sinulta anoo, äläkä vaadi takaisin siltä, joka sinun omaasi ottaa.

6:31 Ja niinkuin te tahdotte ihmisten teille tekävän, niin tehkää tekin heille.

6:32 Ja jos te rakastatte niitä, jotka teitä rakastavat, mitä kiitosta teille siitä tulee? Rakastavathan syntisetkin niitä, jotka heitä rakastavat.

6:19 Ja kaikki kansa pyysi häneen ruveta; sillä voima läksi hänestä ja paransi kaikki.

6:20 Ja hän nosti silmänsä opetuslastensa puoleen, ja sanoi: autuaat te vaivaiset; sillä teidän on Jumalan valtakunta.

6:21 Autuaat, jotka nyt isootte; sillä teidät ravitaan. Autuaat, jotka nyt itkette; sillä teidän pitää nauraman.

6:22 Autuaat olette te, kuin ihmiset vihaavat teitä, ja eroittavat teidät, ja pilkkaavat teitä, ja hylkäävät teidän nimenne niinkuin kelvottoman, Ihmisen Pojan tähden.

6:23 Iloitkaat sinä päivänä ja riemuitkaat, sillä katso, teidän palkkanne on suuri taivaassa; niin tekivät myös heidän isänsä prophetoille.

6:24 Mutta voi teitä rikkaita! sillä teillä on teidän lohdutuksenne.

6:25 Voi teitä, jotka ravitut olette! sillä teidän pitää isooman. Voi teitä, jotka nyt nauratte! sillä teidän pitää murehtiman ja itkemän.

6:26 Voi teitä, kuin kaikki ihmiset teitä kiittävät! sillä niin tekivät myös heidän isänsä väärille prophetoille.

6:27 Mutta minä sanon teille, jotka kuulette: rakastakaa vihollisianne: tehkää hyvää niille, jotka teitä vihaavat:

6:28 Siunatkaat niitä, jotka teitä kiroilevat: rukoilkaat niiden edestä, jotka teitä vahingoittavat.

6:29 Ja joka sinua lyö poskelle, taritse myös hänelle toinen, ja joka sinulta vie kaapun, älä myös häneltä kiellä hametta.

6:30 Vaan anna jokaiselle, joka sinulta anoo, ja siltä, joka sinun omas ottaa, älä jälleen ano.

6:31 Ja niinkuin te tahdotte, että ihmisten pitää teille tekemän, niin tehkää te heillekin.

6:32 Ja jos te rakastatte niitä, jotka teitä rakastavat, mikä kiitos teille siitä on? sillä syntisetkin rakastavat niitä, joilta he rakastetaan.

6:33 Ja jos teette hyvää niille, jotka teille hyvää tekevät, mitä kiitosta teille siitä tulee? Niinhän syntisetkin tekevät.

6:34 Ja jos te lainaatte niille, joilta toivotte saavanne takaisin, mitä kiitosta teille siitä tulee? Syntisetkin lainaavat syntisille saadakseen saman verran takaisin.

6:35 Vaan rakastakaa vihollisianne ja tehkää hyvää ja lainatkaa, toivomatta saavanne mitään takaisin; niin teidän palkkanne on oleva suuri, ja te tulette Korkeimman lapsiksi, sillä hän on hyvä kiittämättömille ja pahoille.

6:36 Olkaa armahtavaiset, niinkuin teidän Isänne on armahtavainen.

6:37 Älkääkä tuomitko, niin ei teitäkään tuomita; älkää kadotustuomiota lausuko, niin ei teillekään kadotustuomiota lausuta. Antakaa anteeksi, niin teillekin anteeksi annetaan.

6:38 Antakaa, niin teille annetaan. Hyvä mitta, sullottu, pudistettu ja kukkurainen, annetaan teidän helmaanne; sillä millä mitalla te mittaatte, sillä mitataan teille takaisin.

6:39 Hän sanoi heille myös vertauksen: Eihän sokea voi sokeaa taluttaa? Eivätkö molemmat lankea kuoppaan?

6:40 Ei ole opetuslapsi opettajaansa parempi; täysin oppineena jokainen on oleva niinkuin hänen opettajansa.

6:41 Kuinka näet rikan, joka on veljesi silmässä, mutta et huomaa malkaa omassa silmässäsi?

6:42 Kuinka saatat sanoa veljellesi: 'Veljeni, annas, minä otan pois rikan, joka on silmässäsi', sinä, joka et näe malkaa omassa silmässäsi? Sinä ulkokullattu, ota ensin malka omasta silmästäsi, sitten sinä näet ottaa pois rikan, joka on veljesi silmässä.

6:43 Sillä ei ole hyvää puuta, joka tekee huonon hedelmän, eikä taas huonoa puuta, joka tekee hyvän hedelmän;

6:44 sillä jokainen puu tunnetaan hedelmästänsä. Eihän viikunoita koota

6:33 Ja jos te teette hyvää hyvän tekijöillenne, mikä kiitos teillä siinä on? sillä syntiset sen myös tekevät.

6:34 Ja jos te lainaatte niille, joilta te toivotte jälleen saavanne, mikä kiitos teillä siitä on? sillä syntisetkin lainaavat syntisille, että he tasan jälleen saisivat.

6:35 Kuitenkin rakastakaat teidän vihollisianne ja tehkää hyvää, ja lainatkaat, ja älkää mitään siitä toivoko: niin teidän palkkanne on suuri, ja teidän pitää oleman Ylimmäisen pojat; sillä hän on laupias kiittämättömiä ja pahoja kohtaan.

6:36 Olkaat sentähden laupiaat, niinkuin teidän Isännekin laupias on.

6:37 Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi: älkää sadatelko, ettei teitä sadateltaisi: anteeksi antakaa, niin teille anteeksi annetaan.

6:38 Antakaa, ja teille annetaan: hyvän mitan, likistetyn ja sullotun, ja ylitsevuotavan he antavat teidän helmaanne; sillä juuri sillä mitalla, jolla te mittaatte, pitää teille jälleen mitattaman.

6:39 Mutta hän sanoi heille vertauksen: taitaako sokia sokiaa taluttaa? eikö he molemmat hautaan lankee?

6:40 Ei ole opetuslapsi ylitse mestarinsa, mutta jokainen on täydellinen, kuin hän on niinkuin hänen mestarinsa.

6:41 Mutta kuinkas näet raiskan, joka on veljes silmässä, vaan et havaitse malkaa, joka on omassa silmässäsi?

6:42 Eli kuinkas taidat sanoa veljellesi: veljeni, pidä, minä otan raiskan, joka on silmässäsi, ja et itse näe malkaa, joka on omassa silmässäsi? Sinä ulkokullattu, ota ensin malka omasta silmästäsi, ja katso sitte, jos taidat ottaa raiskan, joka on veljes silmässä.

6:43 Sillä ei ole se hyvä puu, joka tekee pahan hedelmän, eikä paha puu, joka tekee hyvän hedelmän.

6:44 Sillä jokainen puu tunnetaan hedelmästänsä; sillä ei orjantappuroista

orjantappuroista, eikä viinirypäleitä korjata orjanruusupensaasta.

6:45 Hyvä ihminen tuo sydämensä hyvän runsaudesta esiin hyvää, ja paha tuo pahastansa esiin pahaa; sillä sydämen kyllyydestä suu puhuu.

6:46 Miksi te huudatte minulle: 'Herra, Herra!' ettekä tee, mitä minä sanon?

6:47 Jokainen, joka tulee minun tyköni ja kuulee minun sanani ja tekee niiden mukaan - minä osoitan teille, kenen kaltainen hän on.

6:48 Hän on miehen kaltainen, joka huonetta rakentaessaan kaivoi syvään ja laski perustuksen kalliolle; kun sitten tulva tuli, syöksähti virta sitä huonetta vastaan, mutta ei voinut sitä horjuttaa, sillä se oli hyvästi rakennettu.

6:49 Mutta joka kuulee eikä tee, se on miehen kaltainen, joka perustusta panematta rakensi huoneensa maan pinnalle; ja virta syöksähti sitä vastaan, ja heti se sortui, ja sen huoneen kukistuminen oli suuri.

7 Luku

7:1 Kun hän oli kansan kuullen kaikki nämä puheensa puhunut, meni hän Kapernaumiin.

7:2 Ja eräällä sadanpäämiehellä oli palvelija, joka sairasti ja oli kuolemaisillaan ja jota hän piti suurella arvossa.

7:3 Ja kuultuaan Jeesuksesta hän lähetti juudalaisten vanhimpia hänen tykönsä ja pyysi, että hän tulisi parantamaan hänen palvelijansa.

7:4 Kun nämä saapuivat Jeesuksen tykö, pyysivät he häntä hartaasti ja sanoivat: Hän ansaitsee, että teet hänelle tämän;

7:5 sillä hän rakastaa meidän kansaamme, ja hän on rakentanut meille synagoogan.

7:6 Niin Jeesus lähti heidän kanssansa. Mutta kun hän ei enää ollut kaukana talosta, lähetti sadanpäämies ystäviänsä sanomaan hänelle: Herra, älä vaivaa itseäsi,

koota fikunia, eikä ohdakkeista haeta viinamarjoja.

6:45 Hyvä ihminen tuottaa edes sydämensä hyvästä tavarasta hyvää, ja paha ihminen sydämensä pahasta tavarasta tuottaa edes pahaa. Sillä sydämen kyllyydestä hänen suunsa puhuu.

6:46 Mitä te siis minua kutsutte Herra, Herra! ja ette tee, mitä minä sanon?

6:47 Kuka ikänä tulee minun tyköni, ja kuulee minun sanani, ja tekee ne, sen minä osoitan teille, kenen kaltainen hän on.

6:48 Hän on sen ihmisen kaltainen, joka huoneensa rakensi, ja kaivoi syvään, ja pani perustuksen kallion päälle. Kuin siis vuo tuli, sysäsi virta sitä huonetta, ja ei voinut häntä liikuttaa; sillä se oli perustettu kallion päälle.

6:49 Mutta joka kuulee ja ei tee, se on sen ihmisen kaltainen, joka huoneensa rakensi maan päälle ilman perustusta, jota virta sysäsi, ja se kohta kukistui: jonka huoneen lankeemus oli suuri.

7 Luku

7:1 Mutta kuin hän kansan kuullen oli päättänyt kaikki sanansa, meni hän Kapernaumiin.

7:2 Ja yhden sadanpäämiehen palvelia sairasti kuolemallansa, josta hän paljon piti.

7:3 Kuin hän siis Jeesuksesta kuuli, lähetti hän Juudalaisten vanhimmat hänen tykönsä rukoilemaan häntä, että hän tulis ja parantais hänen palveliansa.

7:4 Kuin he tulivat Jeesuksen tykö, rukoilivat he häntä hartaasti ja sanoivat: hän on mahdollinen, ettäs hänelle sen teet;

7:5 Sillä hän rakastaa meidän kansaamme ja rakensi meille synagogan.

7:6 Niin Jeesus meni heidän kanssansa. Ja kuin ei hän silleen ollut kaukana huoneesta, lähetti sadanpäämies ystäviänsä hänen tykönsä, sanoen hänelle: Herra, älä

sillä en minä ole sen arvoinen, että tulisit minun kattoni alle;

7:7 sentähden en katsonutkaan itseäni arvolliseksi tulemaan sinun luoksesi; vaan sano sana, niin minun palvelijani paranee.

7:8 Sillä minä itsekin olen toisen vallan alaiseksi asetettu, ja minulla on sotamiehiä käskettävänäni, ja minä sanon tälle: 'Mene', ja hän menee, ja toiselle: 'Tule', ja hän tulee, ja palvelijalleni: 'Tee tämä', ja hän tekee.

7:9 Tämän kuultuaan Jeesus ihmetteli häntä, kääntyi ja sanoi kansalle, joka häntä seurasi: Minä sanon teille: en ole Israelissakaan löytänyt näin suurta uskoa.

7:10 Ja taloon palatessaan lähettäivät tapasivat palvelijan terveenä.

7:11 Sen jälkeen hän vaelsi Nain nimiseen kaupunkiin, ja hänen kanssaan vaelsivat hänen opetuslapsensa ynnä suuri kansanjoukko.

7:12 Kun hän nyt lähestyi kaupungin porttia, katso, silloin kannettiin ulos kuollutta, äitinsä ainokaista poikaa. Ja äiti oli leski, ja hänen kanssaan kulki paljon kaupungin kansaa.

7:13 Ja hänet nähdessään Herra armahti häntä ja sanoi hänelle: Älä itke.

7:14 Ja hän meni ja kosketti paareja; niin kantajat seisahtuivat. Ja hän sanoi: Nuorukainen, minä sanon sinulle: nouse.

7:15 Niin kuollut nousi istualleen ja rupesi puhumaan. Ja hän antoi hänet hänen äidillensä.

7:16 Ja heidät kaikki valtasi pelko, ja he ylistivät Jumalaa sanoen: Suuri profeetta on noussut meidän keskellemme, ja: Jumala on katsonut kansansa puoleen.

7:17 Ja tämä puhe hänestä levisi koko Juudeaan ja kaikkiin ympärillä oleviin seutuihin.

7:18 Ja Johannekselle kertoivat hänen opetuslapsensa tästä kaikesta.

vaivaa sinuas; sillä en ole minä mahdollinen, ettäs minun kattoni alle tulisit.

7:7 Sentähden en minä myös itsiäni lukenut mahdolliseksi tuleman sinun tykö; mutta sano sanalla, niin minun palveliani paranee.

7:8 Sillä minä olen myös ihminen vallan alle asetettu, ja minun allani on sotamiehiä, ja sanon tälle: mene! niin hän menee, ja toiselle: tule! ja hän tulee, ja minun palvelialleni: tee se! ja hän tekee.

7:9 Mutta kuin Jeesus sen kuuli, ihmetteli hän häntä, kääntyi ja sanoi kansalle, joka häntä seurasi: minä sanon teille: en ole minä Israelissa senkaltaista uskoa löytänyt.

7:10 Ja kuin ne, jotka lähetetyt olivat, kotia palasivat, löysivät he palvelian terveenä, joka sairastanut oli.

7:11 Ja tapahtui sen jälkeen, että hän meni kaupunkiin, joka Nain kutsutaan, ja hänen kanssansa meni monta hänen opetuslastansa ja paljon väkeä.

7:12 Mutta kuin hän kaupungin porttia lähestyi, katso, kuollut kannettiin ulos, joka oli äitinsä ainoa poika, ja se oli leski. Ja paljon kaupungin kansasta kävi hänen kanssansa.

7:13 Kuin Herra hänen näki, armahti hän hänen päällensä ja sanoi hänelle: älä itke!

7:14 Ja meni ja rupesi paariin (ja kantajat seisahtivat,) ja hän sanoi: nuorukainen, minä sanon sinulle: nouse ylös!

7:15 Ja kuollut nousi istualle ja rupesi puhumaan. Ja hän antoi sen äidillensä.

7:16 Ja pelko tuli kaikille, ja kunnioittivat Jumalaa, sanoen: suuri propheta on noussut meidän sekaamme, ja Jumala on kansaansa etsinyt.

7:17 Ja tämä sanoma kuului hänestä kaikkeen Juudeaan ja kaiken sen lähimaakunnan ympäri.

7:18 Ja Johannekselle ilmoittivat hänen opetuslapsensa näistä kaikista. Ja Johannes kutsui tykönsä kaksi

7:19 Niin Johannes kutsui luoksensa opetuslapsistaan kaksi ja lähetti heidät Herran tykö kysymään: Oletko sinä se tuleva, vai pitääkö meidän toista odottaman?

7:20 Miehet saapuivat hänen tykönsä ja sanoivat: Johannes Kastaja on lähettänyt meidät sinun tykösi ja kysyy: 'Oletko sinä se tuleva, vai pitääkö meidän toista odottaman?'

7:21 Sillä hetkellä hän juuri paransi useita taudeista ja vitsauksista ja pahoista hengistä, ja monelle sokealle hän antoi näön.

7:22 Niin hän vastasi ja sanoi heille: Menkää ja kertokaa Johannekselle, mitä olette nähneet ja kuulleet: sokeat saavat näkönsä, rammot kävelevät, pitaliset puhdistuvat, kuurot kuulevat, kuolleet herätetään, köyhille julistetaan evankeliumia.

7:23 Ja autuas on se, joka ei loukkaannu minuun.

7:24 Kun Johanneksen lähettiläät olivat menneet, rupesi hän puhumaan kansalle Johanneksesta: Mitä te lähditte erämaahan katselemaan? Ruokoako, jota tuuli huojuttaa?

7:25 Vai mitä lähditte katsomaan? Ihmistäkö, hienoihin vaatteisiin puettua? Katso, ne jotka koreissa vaatteissa käyvät ja herkullisesti elävät, ne ovat kuningasten linnoissa.

7:26 Vai mitä lähditte katsomaan? Profeettaako? Totisesti, minä sanon teille: hän on enemmän kuin profeetta.

7:27 Tämä on se, josta on kirjoitettu: 'Katso, minä lähetän enkelini sinun edelläsi, ja hän on valmistava tiesi sinun eteesi.'

7:28 Minä sanon teille: ei ole vaimoista syntyneitten joukossa yhtäkään suurempaa kuin Johannes; mutta vähäisin Jumalan valtakunnassa on suurempi kuin hän.

opetuslastansa,

7:19 Ja lähetti Jesuksen tykö, sanoen: oletko se tuleva, eli pitääkö meidän toista odottaman?

7:20 Kuin nämät miehet tulivat hänen tykönsä, sanoivat he: Johannes Kastaja lähetti meidät sinun tykösi, sanoen: oletkos sinä se tuleva, eli pitääkö meidän toista odottaman?

7:21 Sillä hetkellä paransi hän monta taudeista ja vitsauksista ja pahoista hengistä, ja antoi monelle sokialle näön.

7:22 Ja Jesus vastasi ja sanoi heille: menkää ja sanokaat jälleen Johannekselle, mitä te nähneet ja kuulleet olette: sokiat saavat näkönsä, ontuvat käyvät, spitaliset puhdistetaan, kuurot kuulevat, kuolleet herätetään, köyhille saarnataan evankeliumi,

7:23 Ja autuas on se, joka ei pahene minusta.

7:24 Ja kuin Johanneksen sanansaattajat menivät pois, rupes hän sanomaan Johanneksesta kansalle: mitä te läksitte korpeen katsomaan? ruokoako, joka tuulelta häälytetään?

7:25 Eli mitä te läksitte katsomaan? ihmistäkö, pehmeisiin vaatteisiin puettua? Katso, ne jotka koreissa vaatteissa ovat ja herkullisesti elävät, ovat kuninkaallisissa kartanoissa.

7:26 Taikka mitä te menitte katsomaan? prophetaako? minä sanon teille: ja enempi kuin propheta.

7:27 Tämä on se, josta kirjoitettu on: katso, minä lähetän minun enkelini sinun kasvois eteen, valmistamaan sinun tietäs sinun etees.

7:28 Sillä minä sanon teille: niiden seassa, jotka vaimoista syntyneet ovat, ei ole yhtään suurempaa prophetaa kuin Johannes Kastaja: kuitenkin se, joka vähempi on Jumalan valtakunnassa, on suurempi häntä.

7:29 Ja kaikki kansa, joka häntä kuuli, publikaanitkin, tunnustivat Jumalan vanhurskaaksi ja antoivat kastaa itsensä Johanneksen kasteella.

7:30 Mutta fariseukset ja lainoppineet tekivät turhaksi Jumalan aivoituksen heitä kohtaan eivätkä ottaneet Johannekselta kastetta.

7:31 Mihin minä siis vertaan tämän sukupolven ihmiset, ja kenen kaltaisia he ovat?

7:32 He ovat lasten kaltaisia, jotka istuvat torilla ja huutavat toisilleen ja sanovat: 'Me soitimme teille huilua, ja te ette karkeloineet; me veisasimme itkuvirsiä, ja te ette itkeneet.'

7:33 Sillä Johannes Kastaja on tullut, ei syö leipää eikä juo viiniä, ja te sanotte: 'Hänessä on riivaaja.'

7:34 Ihmisen Poika on tullut, syö ja juo, ja te sanotte: 'Katso syömäriä ja viininjuojaa, publikaanien ja syntisten ystävää!'

7:35 Ja viisaus on kaikkien lastensa puolelta oikeaksi näytetty.

7:36 Niin eräs fariseuksista pyysi häntä ruualle kanssaan; ja hän meni fariseuksen taloon ja asettui aterialle.

7:37 Ja katso, siinä kaupungissa oli nainen, joka eli syntisesti; ja kun hän sai tietää, että Jeesus oli aterialla fariseuksen talossa, toi hän alabasteripullon täynnä hajuvoidetta

7:38 ja asettui hänen taakseen hänen jalkojensa kohdalle, itki ja rupesi kastelemaan hänen jalkojansa kyynelillään ja kuivasi ne päänsä hiuksilla ja suuteli hänen jalkojaan ja voiteli ne hajuvoiteella.

7:39 Mutta kun fariseus, joka oli hänet kutsunut, sen näki, ajatteli hän mielessään näin: Jos tämä olisi profeetta, tietäisi hän, mikä ja millainen tuo nainen on, joka häneen koskee: että hän on syntinen.

7:40 Niin Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: Simon, minulla on jotakin sanomista sinulle. Hän virkkoi: Opettaja, sano. -

7:29 Ja kaikki kansa, joka hänen kuuli, ja Publikanit antoivat Jumalalle oikeuden ja kastettiin Johanneksen kasteella.

7:30 Mutta Pharisealaiset ja lainoppineet katsoivat ylönsä Jumalan neuvon itseänsä kohtaan, ja ei heitä kastettu häneltä.

7:31 Niin Herra sanoi: keneen siis minä tämän sukukunnan ihmiset vertaan? Ja kenenkä kaltaiset he ovat?

7:32 Ne ovat niiden lasten kaltaiset, jotka turulla istuvat ja huutavat toinen toisellensa ja sanovat: me olemme huilua soittaneet teidän edessänne, ja ette hypänneet: me olemme teille veisanneet murhevirsiä, ja ette itkeneet.

7:33 Sillä Johannes Kastaja tuli, ja ei syönyt leipää eikä juonut viinaa, ja te sanotte: hänellä on perkele.

7:34 Ihmisen Poika on tullut, syö ja juo, ja te sanotte: katso ihmistä, syömäriä ja viinan juomaria, Publikanien ja syntisten ystävää:

7:35 Ja viisaus on vanhurskautettu kaikilta hänen lapsiltansa.

7:36 Niin yksi Pharisealaisista rukoili häntä ruualle kanssansa. Ja hän meni Phariseuksen huoneeseen ja aterioitsi.

7:37 Ja katso, yksi vaimo oli kaupungissa, joka oli syntinen, ja kuin hän sai kuulla, että hän aterioitsi Pharisealaisen huoneessa, toi hän lasin kallista voidetta.

7:38 Ja seiso takana hänen jalkainsa juuressa itkien, ja rupesi kyneleillensä kastamaan hänen jalkojansa, ja niitä päänsä hiuksilla kuivasi, ja suuta antoi hänen jalkainsa, ja voiteli ne voiteella.

7:39 Mutta kuin Pharisealainen sen näki, joka hänen kutsunut oli, sanoi hän itsellensä: jos tämä olis profeeta, niin hän tietäis, mikä ja millainen tämä vaimo on, joka häneen rupee, että hän on syntinen.

7:40 Ja Jesus vastaten sanoi hänelle: Simon, minulla on jotakin sinulle sanomista. Hän sanoi: Mestari, sanos.

7:41 Lainanantajalla oli kaksi velallista; toinen oli velkaa viisisataa denaria, toinen viisikymmentä.

7:42 Kun heillä ei ollut, millä maksaa, antoi hän molemmille velan anteeksi. Kumpi heistä siis rakastaa häntä enemmän?

7:43 Simon vastasi ja sanoi: Minun mielestäni se, jolle hän antoi enemmän anteeksi. Hän sanoi hänelle: Oikein sinä ratkaisit.

7:44 Ja naiseen kääntyen hän sanoi Simonille: Näetkö tämän naisen? Minä tulin sinun taloosi; et sinä antanut vettä minun jaloilleni, mutta tämä kasteli kyynelillään minun jalkani ja kuivasi ne hiuksillaan.

7:45 Et sinä antanut minulle suudelmaa, mutta tämä ei ole lakannut suutelemasta minun jalkojani siitä asti, kuin tulin sisään.

7:46 Et sinä voidellut öljyllä minun päätäni, mutta tämä voiteli hajuvoiteella minun jalkani.

7:47 Sentähden minä sanon sinulle: tämän paljot synnit ovat anteeksi annetut: hänhän näet rakasti paljon; mutta jolle vähän anteeksi annetaan, se rakastaa vähän.

7:48 Sitten hän sanoi naiselle: Sinun syntisi ovat anteeksi annetut.

7:49 Niin ateriakumppanit rupesivat ajattelemaan mielessänsä: Kuka tämä on, joka synnitkin anteeksi antaa?

7:50 Mutta hän sanoi naiselle: Sinun uskosi on sinut pelastanut; mene rauhaan.

8 Luku

8:1 Ja sen jälkeen hän vaelsi kaupungista kaupunkiin ja kylästä kylään ja saarnasi ja julisti Jumalan valtakunnan evankeliumia; ja ne kaksitoista olivat hänen kanssansa,

8:2 niin myös muutamia naisia, jotka olivat parannetut pahoista hengistä ja taudeista: Maria, Magdaleenaksi kutsuttu, josta seitsemän riivaajaa oli lähtenyt ulos,

8:3 ja Johanna, Herodeksen

7:41 Kaksi velkamiestä oli yhdellä lainaajalla: yksi oli velkaa viisisataa penninkiä ja toinen viisikymmentä.

7:42 Koska ei heillä ollut varaa maksaa, antoi hän molempain anteeksi. Sano siis, kumpi näistä häntä enemmän rakastaman pitää?

7:43 Simon vastaten sanoi: minä luulen, että se, jolle hän enemmän anteeksi antoi; hän sanoi: oikein sinä tuomitsit.

7:44 Ja hän käänsi itsensä vaimoa päin, ja sanoi Simonille: näetkös tämän vaimon? minä tulin sinun huoneeses, etkä sinä antanut vettä minun jaloilleni; mutta tämä kyynelillä kasti minun jalkani ja ne hiuksillansa kuivasi.

7:45 Et sinä minun suuta antanut, mutta tämä, sittenkuin hän tähän tuli, ei ole lakannut minun jalkaini suuta antamasta.

7:46 Et sinä minun päätäni öljyllä voidellut; mutta tämä voiteella minun jalkani voiteli.

7:47 Minä sanon sinulle: sentähden että hänelle paljo syntiä anteeksi annettiin, niin hän paljon rakasti; mutta jolle vähempi anteeksi annetaan, se vähemmän rakastaa.

7:48 Niin hän sanoi hänelle: sinun syntisi ovat anteeksi annetut.

7:49 Niin rupesivat ne, jotka myös ateriotsivat, sanomaan keskenänsä: kuka tämä on, joka synnitkin anteeksi antaa?

7:50 Niin hän sanoi vaimolle: sinun uskosi on sinun vapaaksi tehnyt: mene rauhaan.

8 Luku

8:1 Ja sitte tapahtui, että hän vaelsi lävitse kaupungeita ja kyliä saarnaten ja ilmoittain evankeliumia Jumalan valtakunnasta, ja ne kaksitoistakymmentä hänen kanssansa,

8:2 Ja muutamia vaimot, jotka olivat parannetut pahoista hengistä ja taudeista, nimittäin: Maria, joka kutsuttiin Magdalena, josta seitsemän perkelettä oli lähtenyt ulos,

8:3 Ja Johanna, Kusaan, Herodeksen

taloudenhoitajan Kuusaan vaimo, ja Susanna ja useita muita, jotka palvelivat heitä varoillansa.

8:4 Kun paljon kansaa kokoontui ja ihmisiä kulki joka kaupungista hänen tykönsä, puhui hän vertauksella:

8:5 "Kylväjä meni kylvämään siementänsä. Ja hänen kylväessään putosi osa tien oheen ja tallautui, ja taivaan linnut söivät sen.

8:6 Ja osa putosi kalliolle, ja oraalle noustuaan se kuivettui, kun sillä ei ollut kosteutta.

8:7 Ja osa putosi orjantappurain sekaan, ja orjantappurat kasvoivat mukana ja tukahuttivat sen.

8:8 Ja osa putosi hyvään maahan, kasvoi ja teki satakertaisen hedelmän." Tämän sanottuaan hän lausui suurella äänellä: "Jolla on korvat kuulla, se kuulkoon."

8:9 Niin hänen opetuslapsensa kysyivät häneltä, mitä tämä vertaus merkitsi.

8:10 Hän sanoi: "Teidän on annettu tuntea Jumalan valtakunnan salaisuudet, mutta muille ne esitetään vertauksissa, että he, vaikka näkevät, eivät näkisi, ja vaikka kuulevat, eivät ymmärtäisi.

8:11 Vertaus on tämä: siemen on Jumalan sana.

8:12 Mitkä tien oheen putosivat, ovat ne, jotka kuulevat, mutta sitten perkele tulee ja ottaa sanan pois heidän sydämeästään, etteivät he uskoisi ja pelastuisi.

8:13 Ja mitkä kalliolle putosivat, ovat ne, jotka kuullessaan sanan ottavat sen ilolla vastaan, mutta joilla ei ole juurta: ainoastaan ajaksi he uskovat ja kiusauksen hetkellä luopuvat.

8:14 Mikä taas orjantappuroihin putosi, ne ovat ne, jotka kuulevat, mutta vaeltaessaan tukehtuvat tämän elämän huoliin, rikkauteen ja hekumoihin, eivätkä tuota kypsää hedelmää.

8:15 Mutta mikä hyvään maahan putosi, ne ovat ne, jotka sanan kuultuansa säilyttävät sen vilpittömässä ja hyvässä sydämessä ja

voudin emäntä, ja Susanna ja monta muuta, jotka tavarastansa häntä palvelivat.

8:4 Mutta kuin paljon kansaa kokoontui, ja he riensivät jokaisesta kaupungista hänen tykönsä, sanoi hän vertauksella:

8:5 Kylväjä meni ulos siementänsä kylvämään; ja kuin hän kylvi, lankesi muutama tien oheen, ja se tallattiin, ja taivaan linnut söivät sen.

8:6 Ja muutama lankesi kivistöön, ja kuin se tuli ylös, kuivettui se, ettei ollut märkyyttä.

8:7 Ja muutama lankesi orjantappuroihin, ja orjantappurat ynnä kävivät ylös ja tukahduttivat sen.

8:8 Ja muutama lankesi hyvään maahan, ja kuin se kävi ylös, teki se satakertaisen hedelmän. Kuin hän tämän sanoi, huusi hän: jolla on korvat kuulla, se kuulkaan.

8:9 Niin hänen opetuslapsensa kysyivät häneltä, sanoen: mikä olis tämä vertaus?

8:10 Niin hän sanoi: teille on annettu tuta Jumalan valtakunnan salaudet, mutta muille vertausten kautta, ettei heidän sitä pitäis näkemän, vaikka näkisivät, eikä ymmärtämän, vaikka he kuulisivat.

8:11 Mutta tämä on vertaus: siemen on Jumalan sana.

8:12 Mutta jotka tien oheen, ovat ne, jotka kuulevat; sitte tulee perkele ja ottaa sanan heidän sydämeästään, ettei he uskoisi ja vapaaksi tulisi.

8:13 Mutta jotka kivistöön, ovat ne, kuin he kuulevat, ottavat he sanan ilolla vastaan; ja ei heillä ole juurta, hetkeksi he uskovat, ja kiusauksen ajalla lankeevat pois.

8:14 Mutta se mikä orjantappuroihin lankesi, ovat ne, jotka kuulevat, ja menevät pois, ja tukahutetaan surusta, rikkaudesta ja elämän hekumasta, eikä kannu hedelmää.

8:15 Mutta jotka hyvään maahan, ovat ne, jotka sanan kuulevat ja kätkevät hyvällä ja toimellisella sydämellä, ja saattavat

tuottavat hedelmän kärsivällisyydessä.

8:16 Ei kukaan joka sytyttää lampun, peitä sitä astialla tai pane vuoteen alle, vaan panee sen lampunjalkaan, että sisälletulijat näkisivät valon.

8:17 Sillä ei ole mitään salattua, mikä ei tule ilmi, eikä kätkeytyä, mikä ei tule tunnetuksi ja joudu päivän valoon.

8:18 Katsokaa siis, miten kuulette; sillä sille, jolla on, annetaan, mutta siltä, jolla ei ole, otetaan pois sekin, minkä hän luulee itsellään olevan."

8:19 Ja hänen äitinsä ja veljensä tulivat häntä tapaamaan, mutta eivät väentungokselta päässeet hänen tykönsä.

8:20 Niin hänelle ilmoitettiin: "Sinun äitisi ja veljesi seisovat ulkona ja tahtovat nähdä sinua."

8:21 Mutta hän vastasi ja sanoi heille: "Minun äitini ja veljeni ovat nämä, jotka kuulevat Jumalan sanan ja sen mukaan tekevät."

8:22 Niin tapahtui eräänä päivänä, että hän astui opetuslapsinensa venheeseen ja sanoi heille: "Menkäämme järven tuolle puolen." Ja he lähtivät vesille.

8:23 Ja heidän purjehtiessaan hän nukkui. Mutta alas järvelle syöksyi myrskytuuli, ja venhe tuli vettä täyteen, ja he olivat vaarassa.

8:24 Niin he menivät ja herättivät hänet sanoen: "Mestari, mestari, me hukumme!" Ja herättyään hän nuhteli tuulta ja veden aallokkoa; ja ne asettuivat, ja tuli tyven.

8:25 Ja hän sanoi heille: "Missä on teidän uskonne?" Mutta pelko oli vallannut heidät, ja he ihmettelivät, sanoen toisilleen: "Kuka onkaan tämä, kun hän käskee sekä tuulia että vettä, ja ne tottelevat häntä?"

8:26 Ja he purjehtivat gerasalaisten alueelle, joka on vastapäätä Galileaa.

8:27 Ja kun hän oli noussut maihin, tuli häntä vastaan kaupungista mies, jossa oli riivaajia; ja hän ei ollut pitkään aikaan pukenut vaatteita yllään eikä asunut huoneessa, vaan haudoissa.

hedelmän kärsivällisyydessä.

8:16 Niin ei kenkään, joka kynttilän sytyttää, peitä sitä astialla eli pane pöydän alle; mutta panee sen kynttilänjalkaan, että sisälle tulevaiset näkisivät valkeuden.

8:17 Sillä ei ole mitään salattu, joka ei ilmi tule, eikä peitetty, joka ei tiettäväksi ja julki tule.

8:18 Katsokaat siis, kuinka te kuulette; sillä jolla on, hänelle pitää annettaman: jolla taas ei ole, sekin kuin hänellä näkyy olevan, otetaan häneltä pois.

8:19 Niin tulivat hänen äitinsä ja veljensä hänen tykönsä, eikä saaneet häntä puhutella kansalta.

8:20 Ja se ilmoitettiin hänelle, sanoen: sinun äitisi ja veljes seisovat ulkona ja tahtovat sinua nähdä.

8:21 Niin hän vastasi ja sanoi heille: minun äitini ja veljeni ovat ne, jotka Jumalan sanan kuulevat ja tekevät sen.

8:22 Ja yhtenä päivänä tapahtui, että hän haahteen astui ja hänen opetuslapsensa, ja sanoi heille: menkäämme ylitse toiselle rannalle, ja he menivät.

8:23 Mutta kuin he purjehtivat, niin hän nukkui, ja tuulispää nosti aallon meressä; ja he laineilta täytettiin, ja olivat suuressa hädässä.

8:24 Niin he menivät ja herättivät häntä sanoen: Mestari, Mestari! me hukumme. Niin hän nousi ylös, nuhteli tuulta ja veden aaltoa; ja ne lakkasivat, ja tuli tyveneksi.

8:25 Niin hän sanoi heille: kussa teidän uskonne on? Mutta he peljästyivät ja ihmettelivät, sanoen keskenänsä: kuka siis tämä on? sillä hän käskee myös tuulta ja vettä, ja nekin ovat hänelle kuuliaiset.

8:26 Ja he purjehtivat Gadaralaisten maan puoleen, ja joka on Galilean kohdalla.

8:27 Ja kuin hän maalle meni, kohtasi hänen kaupungista mies, jolla olivat perkeleet jo kauvan aikaa olleet, ja joka ei pukenut vaatteita yllensä, eikä ollut huoneessa, vaan haudoissa.

8:28 Kun hän näki Jeesuksen, parkaisi hän ja lankesi maahan hänen eteensä ja huusi suurella äänellä: "Mitä sinulla on minun kanssani tekemistä, Jeesus, Jumalan, Korkeimman, Poika? Minä rukoilen sinua: älä minua vaivaa."

8:29 Sillä hän oli käskemäisillään saastaista henkeä menemään ulos siitä miehestä. Sillä pitkät ajat se oli temponut häntä mukaansa; hänet oli sidottu kahleisiin ja jalkanuoriin, ja häntä oli vartioitu, mutta hän oli katkaissut siteet ja kulkeutunut riivaajan ajamana erämaihin.

8:30 Niin Jeesus kysyi siltä sanoen: "Mikä on nimesi?" Hän vastasi: "Legio"; sillä monta riivaajaa oli mennyt häneen.

8:31 Ja ne pysyivät häntä, ettei hän käskisi heidän mennä syvyyteen.

8:32 Niin siellä oli vuorella suuri sikalauma laitumella; ja ne pysyivät häntä, että hän antaisi heille luvan mennä sikoihin. Ja hän antoi niille luvan.

8:33 Niin riivaajat lähtivät ulos miehestä ja menivät sikoihin. Silloin lauma syöksyi jyrkännettä alas järveen ja hukkui.

8:34 Mutta nähtyään, mitä oli tapahtunut, paimentajat pakenivat ja kertoivat siitä kaupungissa ja maataloissa.

8:35 Niin kansa lähti katsomaan, mitä oli tapahtunut, ja he tulivat Jeesuksen luo ja tapasivat miehen, josta riivaajat olivat lähteneet, istumassa Jeesuksen jalkojen juuressa puettuna ja täydessä ymmärryksessä; ja he peljästyivät.

8:36 Mutta silminnäkiäjät kertoivat heille, kuinka riivattu oli tullut terveeksi.

8:37 Ja koko gerasalaisten seutukunnan kansa pyysi häntä poistumaan heidän luotansa, sillä suuri pelko oli vallannut heidät; niin hän astui venheeseen ja palasi takaisin.

8:38 Ja mies, josta riivaajat olivat lähteneet, pyysi häneltä saada olla hänen kanssaan. Mutta Jeesus lähetti hänet

8:28 Mutta kuin hän näki Jesuksen, huusi hän ja lankesi hänen eteensä maahan, ja sanoi suurella äänellä: mitä minun on sinun kanssas, Jesus, ylimmäisen Jumalan Poika? Minä rukoilen sinua, älä minua vaivaa.

8:29 Sillä hän oli käskenyt riettaisen hengen ihmisestä mennä ulos, joka kauvan aikaa oli häntä vaivannut: ja hän oli kahleilla sidottu, ja jalkarautoissa pidetty, ja rikkoi siteet, ja vietiin perkeleeltä korpeen.

8:30 Mutta Jesus kysyi häneltä ja sanoi: mikä sinun nimes on? hän sanoi: legio; sillä monta perkelettä oli häneen mennyt sisälle.

8:31 Ja he rukoilivat häntä, ettei hän käskisi heitä syvyyteen mennä.

8:32 Niin siellä oli suuri lauma sikoja syömässä vuorella. Ja he rukoilivat häntä, että hän sallis heidän niihin mennä. Ja hän salli heidät.

8:33 Niin perkeleet läksivät ulos ihmisestä ja menivät sikoihin, ja lauma syöksi itsensä äkisti jyrkältä mereen ja läkähtyi.

8:34 Mutta kuin paimenet näkivät, mitä tapahtui, pakenivat he, menivät pois ja ilmoittivat sen kaupungissa ja kylissä.

8:35 Niin he menivät ulos katsomaan sitä, mikä tapahtunut oli, ja tulivat Jesuksen tykö, ja löysivät sen ihmisen, josta perkeleet lähteneet olivat, istuvan vaatetettuna ja taidossansa Jesuksen jalkain juuressa; ja he pelkäsivät.

8:36 Mutta myös ne, jotka sen nähneet olivat, ilmoittivat heille, kuinka se perkeleeltä riivattu oli terveeksi tullut.

8:37 Ja kaikki Gadaralaiset lähimaakunnan joukko rukoi häntä menemään pois heidän tykönsä; sillä heidän päällensä oli tullut suuri pelko. Niin hän meni haahteen ja tuli jälleen takaisin.

8:38 Mutta mies, josta perkeleet olivat lähteneet ulos, rukoi häntä, että hän sais olla hänen kanssansa. Mutta Jesus laski

luotansa sanoen:

8:39 "Palaja kotiisi ja kerro, kuinka suuria töitä Jumala on sinulle tehnyt." Ja hän meni ja julisti kaikkialla kaupungissa, kuinka suuria töitä Jeesus oli hänelle tehnyt.

8:40 Kun Jeesus palasi, oli kansa häntä vastassa; sillä kaikki odottivat häntä.

8:41 Ja katso, silloin tuli mies, nimeltä Jairus, joka oli synagoogan esimies. Ja hän lankesi Jeesuksen jalkojen juureen ja pyysi häntä tulemaan kotiinsa,

8:42 sillä hänellä oli tytär, ainoa lapsi, noin kaksitoistavuotias, ja se oli kuolemaisillaan. Mutta hänen sinne mennessään väentungos ahdisti häntä.

8:43 Ja siellä oli nainen, joka kaksitoista vuotta oli sairastanut verenjuoksua ja lääkäreille kuluttanut kaiken omaisuutensa, eikä kukaan ollut voinut häntä parantaa.

8:44 Tämä lähestyi takaapäin ja kosketti hänen vaippansa tupsua, ja heti hänen verenjuoksunsa asettui.

8:45 Ja Jeesus sanoi: "Kuka minuun koski?" Mutta kun kaikki kielsivät, sanoi Pietari ja ne, jotka olivat hänen kanssaan: "Mestari, väentungos ahdistaa ja pusertaa sinua."

8:46 Mutta Jeesus sanoi: "Joku minuun koski; sillä minä tunsin, että voimaa lähti minusta."

8:47 Kun nainen näki, ettei hän pysynyt salassa, tuli hän vavisten, lankesi hänen eteensä ja ilmoitti kaiken kansan kuullen, mistä syystä hän oli koskenut häneen ja kuinka hän oli kohta tullut terveeksi.

8:48 Niin hän sanoi hänelle: "Tyttäreni, uskosi on sinut pelastanut; mene rauhaan."

8:49 Hänen vielä puhuessaan tuli joku synagoogan esimiehen kotoa ja sanoi: "Tyttäresi on kuollut; älä enää opettajaa vaivaa."

8:50 Mutta sen kuultuaan Jeesus sanoi

hänen pois, sanoen:

8:39 Palaja kotias ja ilmoita, kuinka suuret työt Jumala sinulle teki. Ja hän meni pois ja saarnasi ympäri kaiken kaupungin, kuinka suuret työt Jesus hänelle teki.

8:40 Ja tapahtui, kuin Jesus palasi, otti kansa hänen vastaan; sillä kaikki odottivat häntä.

8:41 Ja katso, mies tuli, jonka nimi oli Jairus, ja se oli synagogan päämies, ja lankesi Jesuksen jalkain juureen ja rukoili häntä tulemaan huoneesensa.

8:42 Sillä hänellä oli ainoa tytär, lähes kahdentoistakymmenen vuotinen, ja se kuoli. Mutta hänen mennessänsä ahdisti kansa häntä.

8:43 Ja yksi vaimo, joka oli punaista tautia kaksitoistakymmentä vuotta sairastanut, ja oli kaiken saatunsa parantajille kuluttanut, ja ei voitu keltään parannettaa;

8:44 Mutta kuin hän kävi takana ja rupesi hänen vaatteensa palteesen, niin kohta hänen verensä juoksu asettui.

8:45 Ja Jesus sanoi: kuka on se, joka minuun rupesi? Mutta kuin he kaikki kielsivät, sanoi Pietari ja ne, jotka hänen kanssansa olivat: Mestari, kansa ahdistaa ja tunkee sinua, ja sinä sanot: kuka minuun rupesi?

8:46 Mutta Jesus sanoi: joku minuun rupesi, sillä minä tunsin voiman minusta lähteneen ulos.

8:47 Mutta kuin vaimo näki, ettei se salaa ollut, tuli hän vapisten, ja maahan lankesi hänen eteensä, ja julisti kaikelle kansalle, minkä syyn tähden hän oli häneen ruvennut, ja kuinka hän niin äkisti terveeksi tuli.

8:48 Mutta hän sanoi hänelle: ole hyvässä turvassa, tyttäreni, sinun uskosi on sinua auttanut: mene rauhaan!

8:49 Kuin hän vielä puhui, tuli yksi synagogan päämiehiltä, sanoen hänelle: sinun tyttäres on kuollut: älä Mestaria vaivaa.

8:50 Vaan kuin Jesus sen kuuli, vastasi

hänelle: "Älä pelkää; usko ainoastaan, niin hän paranee."

8:51 Ja kun hän tuli taloon, ei hän sallinut kenenkään muun käydä sisälle kanssaan kuin Pietarin ja Johanneksen ja Jaakobin sekä lapsen isän ja äidin.

8:52 Ja kaikki itkivät ja vaikeroivat tyttöä. Mutta Jeesus sanoi: "Älkää itkekö, sillä hän ei ole kuollut, vaan nukkuu."

8:53 Niin he nauroivat häntä, tietäen tytön kuolleeksi.

8:54 Mutta hän tarttui hänen käteensä ja huusi sanoen: "Lapsi, nouse!"

8:55 Niin hänen henkensä palasi, ja hän nousi heti ylös; ja Jeesus käski antaa hänelle syötävää.

8:56 Ja hänen vanhempansa hämmästyivät; mutta Jeesus kielsi heitä kenellekään sanomasta, mitä oli tapahtunut.

9 LUKU

9:1 Niin hän kutsui kokoon ne kaksitoista ja antoi heille voiman ja vallan kaikkia riivaajia vastaan ja voiman parantaa tauteja.

9:2 Ja hän lähetti heidät julistamaan Jumalan valtakuntaa ja parantamaan sairaita.

9:3 Ja hän sanoi heille: Älkää ottako mitään matkalle, ei sauvaa, ei laukkuja, ei leipää, ei rahaa, älköön myös kenelläkään olko kahta ihokasta.

9:4 Ja mihin taloon tulette, siihen jääkää, ja siitä lähtekää matkallenne.

9:5 Ja missä eivät ota teitä vastaan, siitä kaupungista lähtekää pois, ja pudistakaa tomu jaloistanne, todistukseksi heitä vastaan.

9:6 Niin he lähtivät ja kulkivat kylästä kylään julistaen evankeliumia ja parantaen sairaita kaikkialla.

9:7 Ja neljänsyruhtinas Herodes sai kuulla kaikki, mitä tapahtui, eikä tiennyt, mitä ajatella; sillä muutamat sanoivat: Johannes

hän häntä, sanoen: älä pelkää: usko ainoastaan, niin hän paranee.

8:51 Mutta kuin hän huoneesen tuli sisälle; niin ei hän sallinut ketään tulla sisälle, vaan Pietarin ja Jakobin ja Johanneksen, ja sen lapsen isän ja äidin.

8:52 Ja he kaikki itkivät ja parkuivat häntä. Vaan hän sanoi: älkää itkekö: ei hän ole kuollut, vaan makaa.

8:53 Ja he nauroivat häntä, tietäen, että se kuollut oli.

8:54 Niin hän ajoi kaikki ulos, rupesi hänen käteensä ja huusi, sanoen: piikainen, nouse ylös!

8:55 Ja hänen henkensä palasi, ja hän kohta nousi ylös. Ja käski hänelle antaa ruokaa.

8:56 Ja hänen vanhempansa hämmästyivät: mutta hän haastoi heitä kellekään sanomasta sitä mikä tapahtui.

9 LUKU

9:1 Mutta hän kutsui kokoon kaksitoistakymmentä opetuslastansa, ja antoi heille voiman ja vallan kaikkein perkeleiden ylitse, ja taudit parantaa,

9:2 Ja lähetti heitä saarnaamaan Jumalan valtakuntaa ja parantamaan sairaita.

9:3 Ja sanoi heille: älkää ottako mitään myötänne tielle, ei sauvoja, eikä myös säkkiä, eikä leipää, eikä rahaa: älkää myös kahta hametta pitäkö.

9:4 Ja johon huoneesen te tulette sisälle, siinä te olkaat ja siitä lähtekää ulos.

9:5 Ja kuka ikänä ei teitä ota vastaan, niin menkää pois siitä kaupungista ja puhdistakaa tomu teidän jaloistanne, todistukseksi heitä vastaan.

9:6 Ja he menivät ulos ja vaelsivat kylissä, saarnaten evankeliumia, ja paransivat joka paikassa.

9:7 Mutta Herodes tetrarka kuuli kaikki, mitä häneltä tehty oli, ja hän epäili, että muutamat sanoivat Johanneksen

on noussut kuolleista,

9:8 mutta toiset: Elias on ilmestynyt, toiset taas: Joku vanhoista profeetoista on noussut ylös.

9:9 Ja Herodes sanoi: Johanneksen minä olen mestauttanut; mutta kuka tämä on, josta minä tuollaista kuulen? Ja hän etsi tilaisuutta saadakseen nähdä hänet.

9:10 Ja apostolit palasivat ja kertoivat Jeesukselle kaikki, mitä olivat tehneet. Niin hän otti heidät mukaansa ja vetäytyi yksinäisyyteen lähelle Beetsaida nimistä kaupunkia.

9:11 Mutta kun kansa sai sen tietää, seurasivat he häntä; ja hän otti heidät vastaan ja puhui heille Jumalan valtakunnasta ja teki terveiksi ne, jotka parantamista tarvitsivat.

9:12 Ja päivä alkoi laskea. Niin ne kaksitoista tulivat ja sanoivat hänelle: Laske kansa luotasi, että he menisivät ympärillä oleviin kyliin ja maataloihin majoittumaan ja saamaan ravintoa, sillä täällä me olemme autiossa paikassa.

9:13 Mutta hän sanoi heille: Antakaa te heille syödä. Niin he sanoivat: Meillä ei ole enempää kuin viisi leipää ja kaksi kalaa, ellemmme lähde ostamaan ruokaa kaikelle tälle kansalle.

9:14 Sillä heitä oli noin viisituhatta miestä. Niin hän sanoi opetuslapsilleen: Asettakaa heidät aterioimaan ruokakunnittain, noin viisikymmentä kuhunkin.

9:15 Ja he tekivät niin ja asettivat kaikki aterioimaan.

9:16 Niin hän otti ne viisi leipää ja kaksi kalaa, katsoi ylös taivaaseen ja siunasi ne ja mursi ja antoi opetuslapsilleen kansan eteen pantaviksi.

9:17 Ja kaikki söivät ja tulivat ravituiksi; ja heiltä jääneet tähteet kerättiin, kaksitoista vakallista palasia.

9:18 Ja tapahtui, kun hän oli yksinäisessä paikassa rukoilemassa ja hänen opetuslapsensa olivat hänen kanssaan, että hän kysyi heiltä ja sanoi: Kenen kansa

nousseeksi kuolleista.

9:8 Muutamat taas Eliaan ilmaantuneen, ja muut, että joku prophetaista oli noussut ylös.

9:9 Ja Herodes sanoi: Johanneksen kaulan minä leikkasin; vaan kuka tämä lienee, josta minä senkaltaisia kuulen? Ja hän pyysi nähdä häntä.

9:10 Ja apostolit palasivat, ja juttelivat hänelle kaikki, mitä he olivat tehneet. Ja hän otti heidät tykönsä ja meni erinänsä Betsaidan kaupungin erämaahan.

9:11 Kun kansa sen ymmärsi, seurasivat he häntä, ja hän otti heitä vastaan, ja puhui heille Jumalan valtakunnasta, ja jotka parannusta tarvitsivat, teki hän terveeksi.

9:12 Mutta päivä rupesi jo laskemaan ja ne kaksitoistakymmentä tulivat ja sanoivat hänelle: päästä kansa menemään lähikyliin ja majoihin poikkeamaan, ruokaa saamaan; sillä me olemme täällä erämaassa.

9:13 Niin hän sanoi heille: antakaat te heille syötävää; mutta he sanoivat: ei meillä enempi ole kuin viisi leipää ja kaksi kalaa, ellemmme mene ja osta ruokaa kaikelle tälle kansalle;

9:14 Sillä heitä oli lähes viisituhatta miestä. Niin hän sanoi opetuslapsillensa: pankaat heitä istumaan kuhunkin joukkoon viisikymmentä.

9:15 Ja he tekivät niin ja asettivat heidät kaikki aterioitsemaan.

9:16 Niin hän otti ne viisi leipää ja kaksi kalaa, ja katsoi taivaasen ja siunasi niitä, ja mursi ja antoi opetuslapsille panna kansan eteen.

9:17 Ja he söivät kaikki ja ravittiin; ja koottiin tähteitä, jotka jäi, kaksitoistakymmentä koria muruja.

9:18 Ja tapahtui, kuin hän yksinänsä rukoilemassa oli, olivat myös opetuslapset hänen kanssansa, ja hän kysyi heiltä, sanoen: kenenkä sanoo kansa minun

sanoo minun olevan?

9:19 He vastasivat sanoen: Johannes Kastajan, mutta toiset Eliaan, toiset taas sanovat, että joku vanhoista profeetoista on noussut ylös.

9:20 Niin hän sanoi heille: Kenenkä te sanotte minun olevan? Pietari vastasi ja sanoi: Sinä olet Jumalan Kristus.

9:21 Niin hän vakavasti varoittaen kielsi heitä kenellekään tästä puhumasta

9:22 ja sanoi: Ihmisen Pojan pitää kärsimän paljon ja joutuman vanhinten ja ylipappien ja kirjanoppineiden hyljittäväksi ja tuleman tapetuksi ja kolmantena päivänä nouseman ylös.

9:23 Ja hän sanoi kaikille: Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ja ottakoon joka päivä ristinsä ja seuratkoon minua.

9:24 Sillä joka tahtoo pelastaa elämänsä, hän kadottaa sen, mutta joka kadottaa elämänsä minun tähteni, hän pelastaa sen.

9:25 Sillä mitä se hyödyttää ihmistä, vaikka hän voittaisi omaksensa koko maailman, mutta saattaisi itsensä kadotukseen tai turmioon?

9:26 Sillä joka häpeää minua ja minun sanojani, sitä Ihmisen Poika on häpeävä, kun hän tulee omassa ja Isänsä ja pyhäin enkelien kirkkaudessa.

9:27 Totisesti minä sanon teille: tässä seisovien joukossa on muutamia, jotka eivät maista kuolemaa, ennenkuin näkevät Jumalan valtakunnan.

9:28 Noin kahdeksan päivää sen jälkeen kuin hän oli tämän puhunut, hän otti mukaansa Pietarin ja Johanneksen ja Jaakobin ja nousi vuorelle rukoilemaan.

9:29 Ja hänen rukoillessaan hänen kasvojensa näkö muuttui, ja hänen vaatteensa tulivat säteilevän valkoisiksi.

9:30 Ja katso, hänen kanssaan puhui kaksi miestä, ja ne olivat Mooses ja Elias.

9:31 He näkyivät kirkkaudessa ja puhuivat hänen poismenostansa, jonka hän oli

olevan?

9:19 Mutta ha vastasivat ja sanoivat: Johannes Kastajan, ja muutamat Eliaan, muutamat taas jonkun vanhoista prophetaista nousseen ylös.

9:20 Niin hän sanoi heille: kenenkäs te sanotte minun olevan? Vastasi Pietari ja sanoi: sinä olet Jumalan Kristus.

9:21 Ja hän haastoi heitä, ja kielsi heidät kellekään sitä sanomasta.

9:22 Ja sanoi: Ihmisen Pojan pitää paljo kärsimän, ja hyljättämän vanhimmista ja pappein päämiehiltä ja kirjanoppineilta, ja tapettaman, ja kolmantena päivänä hän on nouseva ylös.

9:23 Niin hän sanoi kaikille: jos joku tahtoo minun perässäni tulla, hän kieltäkään itsensä, ja ottakaan ristinsä joka päivä, ja seuratkoon minua.

9:24 Sillä joka henkensä tähdellä pitää tahtoo, hänen pitää sen kadottaman; mutta joka henkensä kadottaa minun tähteni, hän pitää sen tallella.

9:25 Sillä mitä se hyödyttää ihmistä, jos hän kaiken maailman voittais, ja itsensä kadottais, eli vahinkoon saattais?

9:26 Sillä kuka ikänä minua häpee ja minun sanojani, sitä Ihmisen Pojan pitää häpeemän, kuin hän ole tuleva hänen ja Isän ja pyhäin enkelien kunniasa.

9:27 Mutta minä totisesti sanon teille: muutamit ovat, jotka tässä seisovat, jotka ei maista kuolemaa, siihen asti kuin he näkevät Jumalan valtakunnan.

9:28 Ja tapahtui kahdeksan päivän perästä näiden sanain jälkeen, että hän otti tykönsä Pietarin ja Johanneksen ja Jakobin, ja meni ylös vuorelle rukoilemaan.

9:29 Ja kuin hän rukoile, muuttui hänen kasvonsa ja hänen vaatteensa tulivat valkiaksi ja kiiltäväksi.

9:30 Ja katso, kaksi miestä puhui hänen kanssansa, jotka olivat Moses ja Elias,

9:31 Jotka näkyivät kunniasa ja ja puhuivat hänen menostansa, jonka hän

saattava täytäntöön Jerusalemissa.

9:32 Mutta Pietari ja ne, jotka olivat hänen kansansa, olivat unen raskauttamia; mutta kun he siitä heräsivät, näkivät he hänen kirkkautensa ja ne kaksi miestä, jotka seisoivat hänen luonansa.

9:33 Ja kun nämä olivat eroamassa hänestä, sanoi Pietari Jeesukselle: Mestari, meidän on tässä hyvä olla; tehkäämme kolme majaa, sinulle yksi ja Moosekselle yksi ja Eliaalle yksi. Mutta hän ei tiennyt, mitä sanoi.

9:34 Ja hänen tätä sanoessaan tuli pilvi ja peitti heidät varjoonsa; ja he peljästyivät joutuessaan pilveen.

9:35 Ja pilvestä kuului ääni, joka sanoi: Tämä on minun Poikani, se valittu; kuulkaa häntä.

9:36 Ja äänen kuuluessa he huomasivat Jeesuksen olevan yksin. Ja he olivat siitä vaiti eivätkä niinä päivinä ilmoittaneet kenellekään mitään siitä, mitä olivat nähneet.

9:37 Kun he seuraavana päivänä menivät alas vuorelta, tuli paljon kansaa häntä vastaan.

9:38 Ja katso, kansanjoukosta huusi eräs mies sanoen: Opettaja, minä rukoilen sinua, katsahda minun poikani puoleen, sillä hän on minun ainokaiseni;

9:39 ja katso, hänen kimppuunsa käy henki, ja heti hän parkaisee, ja se kouristaa häntä, niin että vahto lähtee; ja vaivoin se hänestä poistuu, runnellen häntä.

9:40 Ja minä pyysin sinun opetuslapsiasi ajamaan sitä ulos, mutta he eivät voineet.

9:41 Jeesus vastasi ja sanoi: Voi, sinä epäuskoinen ja nurja sukupolvi; kuinka kauan minun täytyy olla teidän luonanne ja kärsiä teitä? Tuo poikasi tänne.

9:42 Ja vielä pojan tullessakin riivaaja repi häntä ja kouristi kovin. Mutta Jeesus nuhteli saastaista henkeä ja paransi pojan ja antoi hänet takaisin hänen isällensä.

9:43 Ja kaikki hämmästyivät Jumalan

täyttävä oli Jerusalemissa.

9:32 Mutta Pietari ja jotka hänen kansansa olivat, olivat unesta raskautetut; mutta koska he heräsivät, näkivät he hänen kunniansa ja ne kaksi miestä, jotka seisoivat hänen tykönänsä.

9:33 Ja tapahtui, kuin he läksivät hänen tykönsä, sanoi Pietari Jeesukselle: Mestari, hyvä on meidän tässä olla, tehkäämme tähän kolme majaa, sinulle yhden, Moosekselle yhden ja Eliaalle yhden; eikä tietänyt, mitä sanoi.

9:34 Ja hänen näitä puhuissansa, tuli pilvi ja varjosi ympäri heidät; mutta he peljästyivät, koska tulivat pilven sisälle.

9:35 Ja ääni tuli pilvestä, sanoen: tämä on minun rakas Poikani, kuulkaat häntä.

9:36 Ja kuin ääni parhaallansa kuului, löysivät he Jeesuksen yksin. Ja he vaikenivat, eikä mitään kellenkään niinä päivinä jutelleet niistä, mitkä he nähneet olivat.

9:37 Mutta tapahtui toisena päivänä, kuin he menivät alas vuorelta, kohtasi heitä paljo väkeä.

9:38 Ja katso, yksi mies huusi kansasta, sanoen: Mestari! minä rukoilen sinua, katso minun poikani puoleen; sillä hän on minulle ainokainen.

9:39 Ja katso, henki ottaa hänen, ja hän huutaa kohta, ja se repii häntä, niin että hän vahtuu, ja se luopuu tuskalla hänestä, kuin hän häntä runtelee.

9:40 Ja minä rukoilin sinun opetuslapsiasi ajamaan ulos, mutta ei he voineet.

9:41 Niin Jesus vastasi ja sanoi: oi uskomatoin ja nurja sukukunta! kuinka kauan minun pitää teidän tykönänne oleman ja teitä kärsimän? Tuo poikas tänne.

9:42 Ja kuin hän vielä tulossa oli, repeli häntä perkele ja muserteli; mutta Jesus nuhteli rietasta henkeä, ja paransi pojan, ja antoi hänen jälleen isällensä.

9:43 Niin he kaikki hämmästyivät Jumalan

valtasuuruutta. Mutta kun kaikki ihmettelivät kaikkea sitä, mitä Jeesus teki, sanoi hän opetuslapsillensa:

9:44 Ottakaa korviinne nämä sanat: Ihmisen Poika annetaan ihmisten käsiin.

9:45 Mutta he eivät käsittäneet tätä puhetta, ja se oli heiltä peitetty, niin etteivät he sitä ymmärtäneet, ja he pelkäsivät kysyä häneltä, mitä se puhe oli.

9:46 Ja heidän mieleensä tuli ajatus, kuka heistä mahtoi olla suurin.

9:47 Mutta kun Jeesus tiesi heidän sydämensä ajatuksen, otti hän lapsen ja asetti sen viereensä

9:48 ja sanoi heille: Joka ottaa tykönsä tämän lapsen minun nimeeni, se ottaa tykönsä minut; ja joka ottaa tykönsä minut, ottaa tykönsä hänet, joka on minut lähettänyt. Sillä joka teistä kaikista on pienin, se on suuri.

9:49 Silloin Johannes rupesi puhumaan ja sanoi: Mestari, me näimme erään miehen sinun nimessäsi ajavan ulos riivaajia, ja me kielsimme häntä, koska hän ei seuraa meidän mukamme.

9:50 Mutta Jeesus sanoi hänelle: Älkää kieltäkö; sillä joka ei ole teitä vastaan, se on teidän puolellanne.

9:51 Ja kun hänen ylösottamisensa aika oli täyttymässä, käänsi hän kasvonsa Jerusalemiä kohti, vaeltaaksensa sinne.

9:52 Ja hän lähetti edellensä sanansaattajia; ja he lähtivät matkalle ja menivät erääseen samarialaisten kylään valmistaakseen hänelle majaa.

9:53 Mutta siellä ei otettu häntä vastaan, koska hän oli vaeltamassa kohti Jerusalemiä.

9:54 Kun hänen opetuslapsensa Jaakob ja Johannes sen näkivät, sanoivat he: Herra, tahdotko, niin sanomme, että tuli taivaasta tulkoon alas ja hävittääkään heidät?

9:55 Mutta hän kääntyi ja nuhteli heitä.

kunniallista voimaa. Mutta koska kaikki ihmettelivät kaikkia niitä, mitä Jeesus teki, sanoi hän opetuslapsillensa:

9:44 Pankaat te nämät puheet korviinne; sillä tuleva on, että Ihmisen Poika annetaan ylönsä ihmisten käsiin.

9:45 Mutta ei he ymmärtäneet sitä sanaa, ja se oli heiltä peitetty, niin ettei he sitä ymmärtäneet; ja he pelkäsivät kysyä sitä sanaa häneltä.

9:46 Niin tuli myös kamppaus heidän keskenänsä, kuka heistä suurin olis.

9:47 Kuin Jeesus näki heidän sydämensä ajatuksen, otti hän lapsen ja asetti tykönsä,

9:48 Ja sanoi heille: kuka ikänä tämän poikaisen ottaa vastaan minun nimeeni, hän ottaa vastaan minun; ja kuka ikänä minun ottaa vastaan, hän ottaa vastaan sen, joka minun lähetti. Sillä joka vähin on teidän keskenänne, se pitää oleman suurin.

9:49 Niin Johannes vastasi ja sanoi: Mestari! me näimme yhden sinun nimes kautta perkeleitä ajavan ulos, ja me kielsimme häntä; sillä ei hän seuraa meitä.

9:50 Ja Jeesus sanoi hänelle: älkää kieltäkö; sillä joka ei ole meitä vastaan, hän on meidän puolestamme.

9:51 Mutta tapahtui, kuin aika täytetty oli, että hän piti täältä otettaman ylös, käänsi hän kasvonsa menemään Jerusalemin puoleen,

9:52 Ja lähetti sanansaattajat edellensä, ja he menivät yhteen Samarialaisten kylään, majaa hänelle valmistaamaan.

9:53 Ja ei ne häntä ottaneet vastaan, että hänen kasvonsa oli käännetty menemään Jerusalemiä päin.

9:54 Mutta kuin hänen opetuslapsensa Jakob ja Johannes sen näkivät, sanoivat he: Herra, tahdotkos, niin me sanomme, että tuli tulee taivaasta ja kadottaa heidät, niinkuin Eliaskin teki?

9:55 Mutta Jeesus käänsi itsensä ja nuhteli

9:56 Ja he vaelsivat toiseen kylään.

9:57 Ja heidän tietä vaeltaessaan eräs mies sanoi hänelle: Minä seuraan sinua, mihin ikinä menet.

9:58 Niin Jeesus sanoi hänelle: Ketuilla on luolat ja taivaan linnuilla pesät, mutta Ihmisen Pojalla ei ole, mihin hän päänsä kallistaisi.

9:59 Toiselle hän sanoi: Seuraa minua. Mutta tämä sanoi: Herra, salli minun ensin käydä hautaamassa isäni.

9:60 Mutta Jeesus sanoi hänelle: Anna kuolleitten haudata kuolleen, mutta mene sinä ja julista Jumalan valtakuntaa.

9:61 Vielä eräs toinen sanoi: Minä tahdon seurata sinua, Herra; mutta salli minun ensin käydä ottamassa jäähyväiset kotiväeltäni.

9:62 Mutta Jeesus sanoi hänelle: Ei kukaan, joka laskee kätensä auran ja katsoo taaksensa, ole sovelias Jumalan valtakuntaan.

10 LUKU

10:1 Sen jälkeen Herra valitsi seitsemänkymmentä muuta ja lähetti heidät kaksittain edellensä jokaiseen kaupunkiin ja paikkaan, jonne hän itse aikoi mennä.

10:2 Ja hän sanoi heille: Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän. Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa.

10:3 Menkää; katso, minä lähetän teidät niinkuin lampaat susien keskelle.

10:4 Älkää ottako mukaanne rahakukkaroa, älkää laukkuja, älkää kenkiä, älkääkään tervehtikö ketään tiellä.

10:5 Kun tulette johonkin taloon, niin sanokaa ensiksi: 'Rauha tälle talolle!'

heitä, sanoen: ette tiedä, minkälaisen hengen te olette.

9:56 Sillä Ihmisen Poika ei ole tullut kadottamaan ihmisten sieluja, mutta vapahtamaan. Ja he menivät toiseen kylään.

9:57 Ja tapahtui heidän vaeltaessaan, että yksi tiellä sanoi: minä seuraan sinua, kuhunkas ikinä menet, Herra.

9:58 Ja Jeesus sanoi hänelle: ketuilla ovat luolat ja taivaan linnuilla pesät; mutta ei ihmisen Pojalla ole, kuhunka hän päänsä kallistaa.

9:59 Mutta hän sanoi toiselle: seuraa minua! niin se sanoi: Herra, salli minun ensin mennä hautaamaan isääni.

9:60 Niin Jeesus sanoi hänelle: anna kuolleet haudata kuolleet; mutta mene sinä ja julista Jumalan valtakuntaa.

9:61 Ja toinen myös sanoi: Herra, minä seuraan sinua, mutta salli minun ensin mennä hyvästi jättämään niitä, jotka kotonani ovat.

9:62 Mutta Jeesus sanoi hänelle: kuka ikinä kätensä auran laskee ja taaksensa katsoo, ei se ole sovelias Jumalan valtakuntaan.

10 LUKU

10:1 Niin asetti Herra toiset seitsemänkymmentä, ja lähetti heitä kaksin ja kaksin edellensä joka kaupunkiin ja paikkaan, kuhunka hän itse oli tuleva.

10:2 Niin hän sanoi heille: eloa tosin on paljon, vaan työväkeä on vähän: rukoilkaat siis elon Herraa, työväkeä lähettämään eloonsa.

10:3 Menkää: katso, minä lähetän teidät niinkuin karitsat sutten keskelle.

10:4 Älkää ottako säkkiä, eikä kukkaroa, eikä kenkiä, ja älkää ketään tervehtikö tiellä.

10:5 Mutta kuhunka huoneeseen te menette sisälle, niin sanokaat ensiksi: rauha olkoon tälle huoneelle!

10:6 Ja jos siellä on rauhan lapsi, niin teidän rauhanne on lepäävä hänen päällensä; mutta jos ei ole, niin se palajaa teille.

10:7 Ja olkaa siinä talossa ja syökää ja juokaa, mitä heillä on tarjota, sillä työmies on palkkansa ansainnut. Älkää siirtykö talosta taloon.

10:8 Ja mihin kaupunkiin te tulettekin, missä teidät otetaan vastaan, syökää, mitä eteenne pannaan,

10:9 ja parantakaa sairaita siellä ja sanokaa heille: 'Jumalan valtakunta on tullut teitä lähelle.'

10:10 Mutta kun tulette kaupunkiin, jossa teitä ei oteta vastaan, niin menkää sen kaduille ja sanokaa:

10:11 'Tomunkin, joka teidän kaupungistanne on jalkoihimme tarttunut, me pudistamme teille takaisin; mutta se tietäkää, että Jumalan valtakunta on tullut lähelle.'

10:12 Minä sanon teille: Sodomassa on oleva sinä päivänä helpompi kuin sen kaupungin.

10:13 Voi sinua, Korasin! Voi sinua, Beetsaida! Sillä jos ne voimalliset teot, jotka teissä ovat tapahtuneet, olisivat tapahtuneet Tyrossa ja Sidonissa, niin nämä jo aikaa sitten olisivat säkissä ja tuhassa istuen tehneet parannuksen.

10:14 Mutta Tyron ja Siidonin on oleva tuomiolla helpompi kuin teidän.

10:15 Ja sinä, Kapernaum, korotetaankohan sinut hamaan taivaaseen? Hamaan tuonelaan on sinun astuttava alas.

10:16 Joka kuulee teitä, se kuulee minua, ja joka hylkää teidät, hylkää minut; mutta joka minut hylkää, hylkää hänet, joka on minut lähettänyt.

10:17 Niin ne seitsemänkymmentä palasivat iloiten ja sanoivat: Herra, riivaajatkin ovat meille alamaiset sinun nimesi tähden.

10:18 Silloin hän sanoi heille: Minä näin saatanan lankeavan taivaasta niinkuin

10:6 Ja jos siellä on rauhan lapsi, niin teidän rauhanne jää hänen päällensä; mutta jos ei, niin se palajaa teille.

10:7 Mutta siinä huoneessa viipykää, syökää ja juokaat sitä, mitä heillä on; sillä työmies on palkkansa ansiollinen. Älkää huoneesta huoneeseen käykö.

10:8 Mutta kuhunka kaupunkiin te tulette sisälle, ja he teitä ottavat vastaan, niin syökää mitä teidän eteenne pannaan,

10:9 Ja parantakaat sairaita, joita siinä on, ja sanokaat heille: Jumalan valtakunta on teitä lähestynyt.

10:10 Mutta kuhunka kaupunkiin te tulette sisälle, ja ei he teitä ota vastaan, niin menkää ulos sen kaduille, ja sanokaat:

10:11 Tomunkin, joka teidän kaupungistanne tarttui meihin, me pudistamme teille: kuitenkin se tietäkää, että Jumalan valtakunta oli teitä lähestynyt.

10:12 Minä sanon teille: Sodomalle pitää sinä päivänä huokiampi oleman kuin sille kaupungille.

10:13 Voi sinua Koratsin! voi sinua Betsaida! sillä jos Tyrossa ja Sidonissa olisivat senkaltaiset voimalliset työt tehdyt kuin teidän tykönänne ovat tehdyt, niin he olisivat jo aikaa säkissä ja tuhassa istuneet ja parannuksen tehneet.

10:14 Kuitenkin Tyrolle ja Sidonille pitää huokiampi tuomiolle oleman kuin teille.

10:15 Ja sinä Kapernaum, joka olet taivaasen asti korotettu, sinä pitää hamaan helvettiin alas sysättämän.

10:16 Joka teitä kuulee, se minua kuulee, ja joka teidät katsoo ylönsä, se katsoo ylönsä minun; mutta joka minun katsoo ylönsä, hän katsoo ylönsä sen, joka minun lähetti.

10:17 Niin ne seitsemänkymmentä palasivat ilolla, sanoen: Herra, perkeleetkin ovat sinun nimesi kautta meidän allemme annetut.

10:18 Niin hän sanoi heille: minä näin saatanan taivaasta lankeavan niinkuin

salaman.

10:19 Katso, minä olen antanut teille vallan tallata käärmeitä ja skorpioneja ja kaikkea vihollisen voimaa, eikä mikään ole teitä vahingoittava.

10:20 Älkää kuitenkaan siitä iloitko, että henget ovat teille alamaiset, vaan iloitkaa siitä, että teidän nimenne ovat kirjoitettuina taivaissa.

10:21 Sillä hetkellä hän riemuitsi Pyhässä Hengessä ja sanoi: Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, että olet salannut nämä viisailta ja ymmärtäväsiltä ja ilmoittanut ne lapsenmielisille. Niin, Isä, sillä näin on sinulle hyväksi näkynyt.

10:22 Kaikki on minun Isäni antanut minun haltuuni, eikä kukaan muu tunne, kuka Poika on, kuin Isä; eikä kukaan muu tunne, kuka Isä on, kuin Poika ja se, kenelle Poika tahtoo hänet ilmoittaa.

10:23 Ja hän kääntyi opetuslapsiinsa erikseen ja sanoi: Autuaat ovat ne silmät, jotka näkevät, mitä te näette.

10:24 Sillä minä sanon teille: monet profeetat ja kuninkaat ovat tahtoneet nähdä, mitä te näette, eivätkä ole nähneet, ja kuulla, mitä te kuulette, eivätkä ole kuulleet.

10:25 Ja katso, eräs lainoppinut nousi ja kysyi kiusaten häntä: Opettaja, mitä minun pitää tekemän, että minä iankaikkisen elämän perisin?

10:26 Niin hän sanoi hänelle: Mitä laissa on kirjoitettuna? Kuinkas luet?

10:27 Hän vastasi ja sanoi: Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydäimestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta voimastasi ja kaikesta mielestäsi, ja lähimmäistäsi niinkuin itseäsi.

10:28 Hän sanoi hänelle: Oikein vastasit; tee se, niin sinä saat elää.

10:29 Mutta hän tahtoi näyttää olevansa vanhurskas ja sanoi Jeesukselle: Kuka sitten on minun lähimmäiseni?

10:30 Jeesus vastasi ja sanoi: Eräs mies

pitkäisen tulen.

10:19 Katso, minä annan teille vallan tallata käärmeitä ja skorpioneja ja kaikkea vihollisen voimaa, ja ei teitä mikään ole vahingoitseva,

10:20 Kuitenkin älkää siitä iloitko, että henget teidän allenne annetaan; vaan iloitkaat paremmin, että teidän nimenne ovat kirjoitetut taivaissa.

10:21 Sillä hetkellä riemuitsi Jesus hengessä ja sanoi: minä kiitan sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, että nämät salazit viisailta ja toimellisilta, ja olet ne ilmoittanut pienille: tosin, Isä, niin oli sinun hyvä tahtos.

10:22 Kaikki ovat minulle annetut Isältäni: ja ei tiedä kenkään, kuka on Poika, vaan Isä: ja kuka on Isä, vaan Poika ja kelle Poika tahtoo ilmoittaa.

10:23 Ja hän kääntyi opetuslastensa puoleen erinänsä, ja sanoi: autuaat ovat ne silmät, jotka näkevät, joita te näette:

10:24 Sillä minä sanon teille: monta prophetaa ja kuningasta tahtoivat nähdä, joita te näette, ja ei nähneet, ja kuulla, joita te kuulette, ja ei kuulleet.

10:25 Ja katso, yksi lainoppinut nousi ja kiusasi häntä, sanoen: Mestari, mitä minun pitää tekemän, että minä iankaikkisen elämän perisin?

10:26 Mutta hän sanoi hänelle: mitä laissa on kirjoitettu? kuinkas luet?

10:27 Ja hän vastasi ja sanoi: sinun pitää rakastaman Herraa sinun Jumalaas kaikesta sinun sydäimestäs, ja kaikesta sinun sielustas, ja kaikesta sinun voimastas, ja kaikesta sinun mieleltäs: ja sinun lähimmäistäs niinkuin itsiäs.

10:28 Niin hän sanoi hänelle: oikein sinä vastasit; tee se, niin sinä saat elää.

10:29 Mutta hän tahtoi itsensä vanhurskaaksi tehdä ja sanoi Jeesukselle: kukas minun lähimmäiseni on?

10:30 Jesus vastasi ja sanoi: yksi ihminen

vaelsi Jerusalemissa alas Jerikoon ja joutui ryöväreiden käsiin, jotka riisuivat hänet alasti ja löivät haavoille ja menivät pois jättäen hänet puolikuolleeksi.

10:31 Niin vaelsi sattumalta eräs pappi sitä tietä ja näki hänet ja meni ohitse.

10:32 Samoin leeviläinenkin: kun hän tuli sille paikalle ja näki hänet, meni hän ohitse.

10:33 Mutta kun eräs samarialainen, joka matkusti sitä tietä, tuli hänen kohdalleen ja näki hänet, niin hän armahti häntä.

10:34 Ja hän meni hänen luokseen ja satoi hänen haavansa ja vuodatti niihin öljyä ja viiniä, pani hänet juhtansa selkään ja vei hänet majataloon ja hoiti häntä.

10:35 Ja seuraavana aamuna hän otti esiin kaksi denaria ja antoi majatalon isännälle ja sanoi: 'Hoida häntä, ja mitä sinulta lisää kuuluu, sen minä palatessani sinulle maksan.'

10:36 Kuka näistä kolmesta sinun mielestäsi osoitti olevansa sen lähimmäinen, joka oli joutunut ryöväreiden käsiin?

10:37 Hän sanoi: Se, joka osoitti hänelle laupeutta. Niin Jeesus sanoi hänelle: Mene ja tee sinä samoin.

10:38 Ja heidän vaeltaessaan hän meni muutamaan kylään. Niin eräs nainen, nimeltä Martta, otti hänet kotiinsa.

10:39 Ja hänellä oli sisar, Maria niminen, joka asettui istumaan Herran jalkojen juureen ja kuunteli hänen puhettansa.

10:40 Mutta Martta puuhasi monissa palvelustoimissa; ja hän tuli ja sanoi: Herra, etkö sinä välitä mitään siitä, että sisareni on jättänyt minut yksinäni palvelemaan? Sano siis hänelle, että hän minua auttaisi.

10:41 Herra vastasi ja sanoi hänelle: Martta, Martta, moninaisista sinä huolehdit ja hätäilet,

10:42 mutta tarpeellisia on vähän, tahi yksi ainoa. Maria on valinnut hyvän osan, jota ei häneltä oteta pois.

meni alas Jerusalemissa Jerikoon, ja tuli ryöväreiden käsiin, jotka hänen alasti riisuivat ja haavoittivat, menivät pois ja jättivät hänen puolikuolleeksi.

10:31 Niin tapahtui, että yksi pappi sitä tietä vaelsi, ja kuin hän hänen näki, meni hän ohitse.

10:32 Niin myös Leviläinen, kuin hän tuli sille paikalle, ja näki hänen, ja meni ohitse.

10:33 Mutta yksi Samarialainen vaelsi, ja tuli hänen tykönsä, ja kuin hän näki hänen, armahti hän häntä,

10:34 Ja tuli ja satoi hänen haavansa ja vuodatti siihen öljyä ja viinaa, ja pani juhtansa päälle, ja vei hänen majaan, ja korjasi häntä.

10:35 Ja toisena päivänä matkusti hän, ja otti kaksi penninkiä ja antoi isännälle, ja sanoi hänelle: korjaa häntä, ja jos sinä enemmän kulutat, niin minä palatessani maksan sinulle.

10:36 Kuka siis näistä kolmesta oli sinun nähdäkses hänen lähimmäisensä, joka ryöväreiden käsiin oli tullut?

10:37 Niin hän sanoi: joka laupiuden teki hänen kohtaansa. Niin sanoi Jeesus hänelle: mene ja tee sinä myös niin.

10:38 Niin tapahtui, kuin he vaelsivat, meni hän yhteen kylään, ja yksi vaimo, Martta nimeltä, otti hänen huoneesensa,

10:39 Ja hänellä oli sisar, joka kutsuttiin Maria, joka myös istui Jesuksen jalkain juureen ja kuunteli hänen puhettansa.

10:40 Mutta Martta teki paljon askareita palveluksen heitä; hän tuli ja sanoi: Herra, etkös tottele, että minun sisareni jätti minun yksin askaroitsemaan? Sano siis hänelle, että hän minua auttais.

10:41 Niin Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: Martta, Martta, paljon sinä suret ja pyrit.

10:42 Vaan yksi on tarpeellinen: Maria on hyvän osan valinnut, joka ei häneltä pidä otettaman pois.

11 LUKU

11:1 Ja kun hän oli eräässä paikassa rukoilemassa ja oli lakannut, sanoi eräs hänen opetuslapsistansa hänelle: Herra, opeta meitä rukoilemaan, niinkuin Johanneskin opetti opetuslapsiansa.

11:2 Niin hän sanoi heille: Kun rukoilette, sanokaa: Isä, pyhitetty olkoon sinun nimesi; tulkoon sinun valtakuntasi; [tapahtukoon sinun tahtosi myös maan päällä niinkuin taivaassa;]

11:3 anna meille joka päivä meidän jokapäiväinen leipämme;

11:4 ja anna meille meidän syntimme anteeksi, sillä mekin annamme anteeksi jokaiselle velallisellemme; äläkä saata meitä kiusaukseen; [vaan päästä meidät pahasta].

11:5 Ja hän sanoi heille: Jos jollakin teistä on ystävä ja hän menee hänen luoksensa yösydännä ja sanoo hänelle: 'Ystäväni, lainaa minulle kolme leipää,

11:6 sillä eräs ystäväni on matkallaan tullut minun luokseni, eikä minulla ole, mitä panna hänen eteensä';

11:7 ja toinen sisältä vastaa ja sanoo: 'Älä minua vaivaa; ovi on jo suljettu, ja lapseni ovat minun kanssani vuoteessa; en minä voi nousta antamaan sinulle'

11:8 minä sanon teille: vaikka hän ei nousekaan antamaan hänelle sentähden, että hän on hänen ystävänsä, nousee hän kuitenkin sentähden, että toinen ei hellitä, ja antaa hänelle niin paljon, kuin hän tarvitsee.

11:9 Niinpä minäkin sanon teille: anokaa, niin teille annetaan; etsikää, niin te löydätte; kolkuttakaa, niin teille avataan.

11:10 Sillä jokainen anova saa, ja etsivä löytää, ja kolkuttavalle avataan.

11:11 Ja kuka teistä on se isä, joka poikansa häneltä pyytäessä kalaa antaa hänelle kalan sijasta käärmeen,

11 LUKU

11:1 Ja tapahtui, että hän rukoili yhdessä paikassa, ja kuin hän lakkasi, sanoi hänelle yksi hänen opetuslapsistansa: Herra, opeta meitä rukoilemaan, niinkuin Johanneskin opetti opetuslapsensa.

11:2 Niin hän sanoi heille: kuin te rukoilette, niin sanokaat: Isä meidän, joka olet taivaissa. Pyhitetty olkoon sinun nimes. Lähestyköön sinun valtakuntas. Tapahtukoon sinun tahtos niin maassa, kuin taivaassa.

11:3 Anna meille tänäpäivänä meidän jokapäiväinen leipämme.

11:4 Ja anna meille meidän syntimme anteeksi, sillä mekin kaikille meidän velvollisillemme anteeksi annamme. Ja älä johdata meitä kiusaukseen. Mutta päästä meitä pahasta.

11:5 Ja hän sanoi heille: kellä teistä on ystävä, ja menee puoliyöstä hänen tykönsä, ja sanoo hänelle: ystäväni, lainaas minulle kolme leipää;

11:6 Sillä minun ystäväni tuli matkasta minun tyköni, ja ei minulla ole, mitä minä panen hänen eteensä.

11:7 Ja hän vastaa huoneestansa ja sanoo: älä minua vaivaa! ovi on jo suljettu, ja minun lapseni minun kanssani ovat vuoteessa: en minä voi nousta sinulle antamaan.

11:8 Minä sanon teille: ellei hän nouse ja anna hänelle, että hän on hänen ystävänsä, niin hän kuitenkin hänen ahkeruutensa tähden nousee ja antaa hänelle niin monta kuin hän tarvitsee.

11:9 Ja minä myös sanon teille: anokaat, niin teille annetaan: etsikää, niin te löydätte: kolkuttakaat niin teille avataan.

11:10 Sillä jokainen joka anoo, se saa, ja joka etsii, se löytää, ja joka kolkuttaa, sille avataan.

11:11 Kuka teistä on isä, jolta poika anoo leipää, antaako hän hänelle kiven? eli jos hän anoo kalaa, antaako hän kalan edestä

11:12 taikka joka hänen pyytäessään munaa antaa hänelle skorpionin?

11:13 Jos siis te, jotka olette pahoja, osaatte antaa lapsillenne hyviä lahjoja, kuinka paljoa enemmän taivaallinen Isä antaa Pyhän Hengen niille, jotka sitä häneltä anovat!

11:14 Ja hän ajoi ulos riivaajan, ja se oli mykkä; ja kun riivaaja oli lähtenyt, niin tapahtui, että mykkä mies puhui; ja kansa ihmetteli.

11:15 Mutta muutamat heistä sanoivat: Beelsebulin, riivaajain päämiehen, voimalla hän ajaa ulos riivaajia.

11:16 Toiset taas kiusasivat häntä ja pyysivät häneltä merkkiä taivaasta.

11:17 Mutta hän tiesi heidän ajatuksensa ja sanoi heille: Jokainen valtakunta, joka riitautuu itsensä kanssa, joutuu autioksi, ja talo kaatuu talon päälle.

11:18 Jos nyt saatanakin on riitautunut itsensä kanssa, kuinka hänen valtakuntansa pysyy pystyssä? Tehän sanotte minun Beelsebulin voimalla ajavan ulos riivaajia.

11:19 Mutta jos minä Beelsebulin voimalla ajan ulos riivaajia, kenenkä voimalla sitten teidän lapsenne ajavat niitä ulos? Sentähden he tulevat olemaan teidän tuomarinne.

11:20 Mutta jos minä Jumalan sormella ajan ulos riivaajia, niin onhan Jumalan valtakunta tullut teidän tyköenne.

11:21 Kun väkevä aseellisena vartioitsee kartanoaan, on hänen omaisuutensa turvassa.

11:22 Mutta kun häntä väkevampi karkaa hänen päällensä ja voittaa hänet, ottaa hän häneltä kaikki aseet, joihin hän luotti, ja jakaa häneltä riistämänsä saaliin.

11:23 Joka ei ole minun kanssani, se on minua vastaan, ja joka ei minun kanssani kokoa, se hajottaa.

11:24 Kun saastainen henki lähtee

hänelle kärmeen?

11:12 Eli jos hän anoo munaa, antaako hän hänelle skorpionin?

11:13 Jos siis te, jotka pahat olette, taidatte hyviä lahjoja antaa teidän lapsillenne, paljoa enemmän teidän taivaallinen Isänne antaa Pyhän Hengen sitä anovaisille.

11:14 Ja hän ajoi ulos perkeleen, joka oli mykkä. Ja tapahtui, kuin perkele oli ajettu ulos, niin mykkä puhui ja kansa ihmetteli.

11:15 Mutta muutamat heistä sanoivat: hän ajaa ulos perkeleitä beelsebubin, perkeleiden päämiehen kautta.

11:16 Mutta muut kiusasivat häntä ja anoivat häneltä tunnustähteä taivaasta.

11:17 Mutta että hän tiesi heidän ajatuksensa, sanoi hän heille: jokainen valtakunta, joka erkanee itsiänsä vastaan, se tulee kylmille, ja huone lankee huoneen päälle.

11:18 Jos myös saatana on erinnyt itsiänsä vastaan, kuinka hänen valtakuntansa on seisovainen? että te sanotte minun perkeleitä beelsebubin kautta ajavan ulos.

11:19 Mutta jos minä perkeleitä beelsebubin kautta ajan ulos, kenenkä kautta teidän poikanne niitä ajavat ulos? Sentähden heidän pitää oleman teidän tuomarinne.

11:20 Mutta jos minä Jumalan sormella perkeleitä ajan ulos, niin tosin on Jumalan valtakunta teidän tyköenne tullut.

11:21 Kun väkevä haarniskoitu kotonsa varjelee, niin hänen omansa ovat rauhassa.

11:22 Mutta kuin häntä väkevampi tulee ja voittaa hänen, niin hän ottaa pois kaikki hänen sota-aseensa, joihin hän turvasi, ja jakaa hänen saaliinsa,

11:23 Joka ei ole minun kanssani, se on minua vastaan, ja joka ei minun kanssani kokoo, hän hajoittaa.

11:24 Kun rietas henki lähtee ihmisestä,

ihmisestä, kuljeksii se autioita paikkoja ja etsii lepoa; ja kun ei löydä, sanoo se: 'Minä palaan huoneeseeni, josta lähdin.'

11:25 Ja kun se tulee, tapaa se sen lakaistuna ja kaunistettuna.

11:26 Silloin se menee ja ottaa mukaansa seitsemän muuta henkeä, pahempaa kuin se itse, ja ne tulevat sisään ja asuvat siellä. Ja sen ihmisen viimeiset tulevat pahemmiksi kuin ensimmäiset.

11:27 Niin hänen tätä puhuessaan eräs nainen kansanjoukosta korotti äänensä ja sanoi hänelle: Autuas on se kohtu, joka on kantanut sinut, ja ne rinnat, joita olet imenyt.

11:28 Mutta hän sanoi: Niin, autuaat ovat ne, jotka kuulevat Jumalan sanan ja sitä noudattavat.

11:29 Kun kansaa yhä kokoontui, rupesi hän puhumaan: Tämä sukupolvi on paha sukupolvi: se tavoittelee merkkiä, mutta sille ei anneta muuta merkkiä kuin Joonaan merkki.

11:30 Sillä niinkuin Joonas tuli niiniveläisille merkiksi, niin Ihmisen Poikakin on oleva merkinä tälle sukupolvelle.

11:31 Etelän kuningatar on heräjävä tuomiolle yhdessä tämän sukupolven miesten kanssa ja tuleva heille tuomioksi; sillä hän tuli maan ääristä kuulemaan Salomon viisautta, ja katso, tässä on enempi kuin Salomo.

11:32 Niiniven miehet nousevat tuomiolle yhdessä tämän sukupolven kanssa ja tulevat sille tuomioksi; sillä he tekivät parannuksen Joonaan saarnan vaikutuksesta, ja katso, tässä on enempi kuin Joonas.

11:33 Ei kukaan, joka sytyttää lampun, pane sitä kätköön eikä vakan alle, vaan panee sen lampunjalkaan, että sisälletulijat näkisivät valon.

11:34 Sinun silmäsi on ruumiin lamppu. Kun silmäsi on terve, on koko sinun ruumiisi valaistu, mutta kun se on viallinen, on

niin hän vaeltaa karkeita paikkoja, ja etsii lepoa; ja kuin ei hän löydä, niin hän sanoo: minä palajan minun huoneeseeni, josta minä läksin.

11:25 Ja kuin hän tulee, löytää hän sen luudilla lakaistuksi ja kaunistetuksi.

11:26 Silloin hän menee ja ottaa kanssansa seitsemän muuta häntä pahempaa henkeä, ja kuin he sinne tulevat, asuvat he siellä: ja sen ihmisen viimeiset tulevat pahemmiksi kuin ensimmäiset.

11:27 Ja tapahtui, kuin hän näitä sanoi, korotti yksi vaimo kansan seasta äänensä ja sanoi: autuas on se kohtu, joka sinun kantanut on, ja ne nisät, joitas imit.

11:28 Niin hän sanoi: ja tosin, autuaat ovat ne, jotka kuulevat Jumalan sanan ja kätkevät sen.

11:29 Mutta kuin kansa kokoon tuli, rupesi hän sanomaan: tämä sukukunta on paha, etsii merkkiä, ja ei hänelle anneta merkkiä, vaan Jonan prophetan merkki.

11:30 Sillä niinkuin Jona oli Niniveläisille merkiksi, niin pitää myös Ihmisen Poika oleman tälle sukukunnalle.

11:31 Etelän kuningatar pitää nouseman tuomiolle tämän sukukunnan miesten kanssa, ja heitä tuomitseman: sillä hän oli maan ääristä kuuleman Salomonin viisautta, ja katso, tässä on enempi kuin Salomon.

11:32 Niniven miehet pitää tuleman tuomiolle tämän sukukunnan kanssa, ja sen kadottaman; sillä he tekivät parannuksen Jonan saarnasta, ja katso tässä on enempi kuin Jona.

11:33 Ei sytytä kenkään kynttilää ja pane kätköön eikä vakan alle, mutta kynttiläjalkaan, että sisälle tulevaiset valkeuden näkisivät.

11:34 Silmä on ruumiin valkeus: kuin siis sinun silmäsi on yksinkertainen, niin myös koko sinun ruumiisi on valaistu; mutta kuin

myös sinun ruumiisi pimeä.

11:35 Katso siis, ettei valo, joka sinussa on, ole pimeyttä.

11:36 Jos siis koko sinun ruumiisi on valoisa eikä miltään osaltaan pimeä, on se oleva kokonaan valoisa, niinkuin lampun valaistessa sinua kirkkaalla loisteellaan.

11:37 Hänen näin puhuessaan pyysi eräs fariseus häntä luoksensa aterioimaan; niin hän meni sinne ja asettui aterialle.

11:38 Mutta kun fariseus näki, ettei hän peseytynyt ennen aterialla, ihmetteli hän.

11:39 Silloin Herra sanoi hänelle: Kyllä te, fariseukset, puhdistatte maljan ja vadin ulkopuolen, mutta sisäpuoli teissä on täynnä ryöstöä ja pahuutta.

11:40 Te mielettömät, eikö se, joka on tehnyt ulkopuolen, ole tehnyt sisäpuoltakin?

11:41 Mutta antakaa almuksi se, mikä sisällä on; katso, silloin kaikki on teille puhdasta.

11:42 Mutta voi teitä, te fariseukset, kun te annatte kymmenykset mintuista ja ruuduista ja kaikenlaisista vihanneksista, mutta sivuutatte oikeuden ja Jumalan rakkauden! Näitä olisi tullut noudattaa eikä noitakaan laiminlyödä.

11:43 Voi teitä, te fariseukset, kun te rakastatte etumaista istuinta synagoogissa ja tervehdyksiä toreilla!

11:44 Voi teitä, kun te olette niinkuin merkittömät haudat, joiden päällitse ihmiset kävelevät niistä tietämättä!

11:45 Silloin eräs lainoppineista rupesi puhumaan ja sanoi hänelle: Opettaja, kun noin puhut, niin sinä häpäiset myös meitä.

11:46 Mutta hän sanoi: Voi teitäkin, te lainoppineet, kun te sälytätte ihmisten päälle vaikeasti kannettavia taakkoja ettekä itse sormellannekaan koske niihin taakkoihin!

se paha on, niin myös sinun ruumiis on pimiä.

11:35 Katso siis, ettei se valkeus, joka sinussa on, olisi pimeys.

11:36 Sentähden jos koko sinun ruumiis on valaistu, ja ei ole siinä yhtään pimiää paikkaa, niin se tulee kokonansa valaistuksi, koska valkeus niinkuin kirkkaalla leimauksella sinun valaisee.

11:37 Ja hänen puhuissansa rukoili häntä yksi Pharisealainen ruoalle kanssansa; niin hän meni ja aterioitsi.

11:38 Mutta kuin Pharisealainen näki, ihmetteli hän, ettei hän ensin itsiänsä pesyyt ennen ruan aikaa.

11:39 Niin sanoi Herra hänelle: nyt te Pharisealaiset, ulkoa te maljan ja vadin puhdistatte, mutta sisälliset teissä ovat täynnä raatelusta ja pahuutta.

11:40 Te hullut, eikö se, joka ulkoisen puolen teki, tehnyt myös sisälmäistä puolta?

11:41 Kuitenkin antakaa almua niistä, mitä teillä on, ja katso, niin teille ovat kaikki puhtaat.

11:42 Mutta voi teitä, te Pharisealaiset! että te kymmenykset teette mintuista ja ruutasta, ja kaikkinaisista kaaleista, ja jätätte pois tuomion ja Jumalan rakkauden: näitä piti tehtävän, ja toisia ei jätettävän.

11:43 Voi teitä, te Pharisealaiset! jotka rakastatte ylimmäisiä istuimia synagoogissa ja tervehdyksiä turulla.

11:44 Voi teitä, te kirjanoppineet ja Pharisealaiset, te ulkokullatut! sillä te olette niinkuin peitettyt haudat, joiden päällä ihmiset tietämättä käyvät.

11:45 Niin vastasi yksi lainoppineista ja sanoi hänelle: Mestari, näillä sanoilla sinä myös meitä pilkkaat.

11:46 Niin hän sanoi: voi teitäkin, te lainoppineet! sillä te raskautatte ihmiset kuormilla, jotka ovat työlääntä kantaa, ja ette itse yhdellä sormellannekaan tahdo niihin kuormiin ruveta.

11:47 Voi teitä, kun te rakennatte profeettain hautakammioita, ja teidän isänne ovat heidät tappaneet!

11:48 Näin te siis olette isänne tekojen todistajia ja suostutte niihin: sillä he tappoivat profeetat, ja te rakennatte niille hautakammioita.

11:49 Sentähden Jumalan viisaus sanookin: 'Minä lähetän heille profeettoja ja apostoleja, ja muutamat niistä he tappavat ja toisia vainoavat,

11:50 että tältä sukukunnalta vaadittaisiin kaikkien profeettain veri, mikä on vuodatettu maailman perustamisesta asti,

11:51 hamasta Aabelin verestä Sakariaan vereen saakka, hänen, joka surmattiin alttarin ja temppelin välillä.' Niin, minä sanon teille, se pitää tältä sukukunnalta vaadittaman.

11:52 Voi teitä, te lainoppineet, kun te olette vieneet tiedon avaimen! Itse te ette ole menneet sisälle, ja sisälle meneviä te olette estäneet.

11:53 Ja hänen sieltä lähtiessään kirjanoppineet ja fariseukset rupesivat kovasti ahdistamaan häntä ja urkkimaan häneltä moninaisia,

11:54 väijyen, miten saisivat hänet hänen sanoistaan ansaan.

12 LUKU

12:1 Kun sillä välin kansaa oli kokoontunut tuhatmäärin, niin että he polkivat toisiaan, rupesi hän puhumaan opetuslapsillensa: Ennen kaikkea kavahtakaa fariseusten hapatusta, se on: ulkokultaisuutta.

12:2 Ei ole mitään peitettyä, mikä ei tule paljastetuksi, eikä mitään salattua, mikä ei tule tunnetuksi.

12:3 Sentähden, kaikki, mitä te pimeässä sanotte, joutuu päivänvalossa kuultavaksi, ja mitä korvaan puhutte kammioissa, se katoilta julistetaan.

11:47 Voi teitä, että te rakennatte prophetain hautoja, mutta tiedän isänne tappoivat ne.

11:48 Niin te tosin todistatte ja suostutte teidän isänne töihin; sillä he tappoivat ne, mutta te rakennatte niiden haudat.

11:49 Sentähden myös Jumalan viisaus sanoi: minä lähetän heidän tykönsä prophetat ja apostolit, ja muutamat niistä he tappavat ja vainoovat:

11:50 Että tältä sukukunnalta pitää etsittämän kaikkein prophetain veri, joka on vuodatettu maailman alusta,

11:51 Aabelin verestä hamaan Sakariaan vereen asti, joka hukattiin alttarin ja templin vaiheella; tosin minä sanon teille, se pitää etsittämän tältä sukukunnalta.

11:52 Voi teitä lainoppineet! sillä te olette ottaneet taidon avaimen: itse ette menneet sisälle, ja sisälle meneviä te kielsitte.

11:53 Mutta kuin hän oli nämät heille sanonut, rupesivat lainoppineet ja Pharisealaiset kovin häntä ahdistamaan ja viettelemään häntä puhumaan monesta,

11:54 Ja väijyivät häntä ja pyysivät jotakin onkia hänen suustansa, kantaaksensa hänen päällensä.

12 LUKU

12:1 Kuin monta tuhatta ihmistä kokoontuivat, niin että he toinen toistansa tallasivat, rupesi hän sanomaan opetuslapsillensa: kavahtakaa ensisti Pharisealaisten hapatusta, joka on ulkokullaisuus;

12:2 Sillä ei ole mitään peitettyä, joka ei ilmi tule, eikä ole salattu, mikä ei tiettäväksi tule.

12:3 Sentähden ne, mitä te pimeydessä sanotte, pitää valkeudessa kuultaman, ja mitä te korvaan puhuneet olette kammioissa, se pitää saarnattaman kattoin päällä.

12:4 Mutta minä sanon teille, ystäväilleni: älkää peljätkö niitä, jotka tappavat ruumiin, eivätkä sen jälkeen voi mitään enempää tehdä.

12:5 Vaan minä osoitan teille, ketä teidän on pelkääminen: peljätäkää häntä, jolla on valta tapettuansa syöstä helvettiin. Niin, minä sanon teille, häntä te peljätäkää.

12:6 Eikö viittä varpusta myydä kahteen ropoon? Eikä Jumala ole yhtäkään niistä unhottanut.

12:7 Ovatpa teidän päänne hiuksetkin kaikki luetut. Älkää peljätkö; te olette suurempiarvoiset kuin monta varpusta.

12:8 Mutta minä sanon teille: jokaisen, joka tunnustaa minut ihmisten edessä, myös Ihmisen Poika tunnustaa Jumalan enkelien edessä.

12:9 Mutta joka kieltää minut ihmisten edessä, se kielletään Jumalan enkelien edessä.

12:10 Ja jokaiselle, joka sanoo sanan Ihmisen Poikaa vastaan, annetaan anteeksi; mutta sille, joka Pyhää Henkeä pilkkaa, ei anteeksi anneta.

12:11 Mutta kun he vievät teitä synagoogain ja hallitusten ja esivaltojen eteen, älkää huolehtiko siitä, miten tai mitä vastaisitte puolestanne tahi mitä sanoisitte;

12:12 sillä Pyhä Henki opettaa teille sillä hetkellä, mitä teidän on sanottava.

12:13 Niin muuan mies kansanjoukosta sanoi hänelle: Opettaja, sano minun veljelleni, että hän jakaisi kanssani perinnön.

12:14 Mutta hän vastasi hänelle: Ihminen, kuka on minut asettanut teille tuomariksi tai jakomieheksi?

12:15 Ja hän sanoi heille: Katsokaa eteenne ja kavahtakaa kaikkea ahneutta, sillä ei ihmisen elämä riipu hänen omaisuudestaan, vaikka sitä ylenpalttisesti olisi.

12:16 Ja hän puhui heille vertauksen

12:4 Mutta minä sanon teille, minun ystäväilleni: älkää peljätkö, jotka ruumiin tappavat, ja ei ole heidän sitte enempää tekemistä.

12:5 Mutta minä tahdon osoittaa teille, ketä teidän tulee peljätä: peljätäkää sitä, jolla on valta, sittekuin hän tappanut on, myös helvettiin sysätä; totta minä sanon teille: sitä te peljätäkää.

12:6 Eikö viisi varpusta myydä kahteen ropoon? ja ei yksikään heistä ole Jumalan edessä unohdettu.

12:7 Ovat myös kaikki teidän päänne hiukset luetut. Älkää siis peljätkö: te olette paremmat kuin monta varpusta.

12:8 Mutta minä sanon teille: jokainen joka minun tunnustaa ihmisten edessä, sen myös Ihmisen Poika on tunnustava Jumalan enkelien edessä:

12:9 Mutta joka minun kieltää ihmisten edessä, se pitää kiellettämän Jumalan enkelien edessä.

12:10 Ja joka puhuu sanan Ihmisen Poikaa vastaan, se hänelle anteeksi annetaan; mutta joka Pyhää Henkeä pilkkaa, ei sitä anteeksi anneta.

12:11 Kuin he teitä vetävät synagogiin, esivallan ja valtamiesten eteen, niin älkää murehtiko, kuinka taikka mitä teidän edestänne vastaaman pitää, eli mitä teidän pitää sanoman.

12:12 Sillä Pyhä Henki opettaa teitä sillä hetkellä, mitä teidän tulee sanoa.

12:13 Niin sanoi hänelle yksi kansasta: Mestari, sanos minun veljelleni, että hän jakais minun kanssani perinnön.

12:14 Mutta hän sanoi hänelle: ihminen, kuka pani minun tuomariksi eli jakomieheksi teidän välillänne?

12:15 Ja hän sanoi heille: katsokaat ja kavahtakaat ahneutta; sillä ei jonkun elämä siinä seiso, että hänellä paljo kalua on.

12:16 Niin hän sanoi heille vertauksen,

sanoen: Rikkaan miehen maa kasvoi hyvin.

12:17 Niin hän mietti mielessään ja sanoi: 'Mitä minä teen, kun ei minulla ole, mihin viljani kokoaisin?'

12:18 Ja hän sanoi: 'Tämän minä teen: minä revin maahan aittani ja rakennan suuremmat ja kokoan niihin kaiken eloni ja hyvyyteni;

12:19 ja sanon sielulleni: sielu, sinulla on paljon hyvää tallessa moneksi vuodeksi; nauti lepoa, syö, juo ja iloitse.'

12:20 Mutta Jumala sanoi hänelle: 'Sinä mieletön, tänä yönä sinun sielusi vaaditaan sinulta pois; kenelle sitten joutuu se, minkä sinä olet hankkinut?'

12:21 Näin käy sen, joka kokoaa aarteita itselleen, mutta jolla ei ole rikkautta Jumalan tykönä.

12:22 Ja hän sanoi opetuslapsillensa: Sentähden minä sanon teille: älkää murehtiko hengestänne, mitä söisitte, älkääkä ruumiistanne, mitä päällenne pukisitte.

12:23 Sillä henki on enemmän kuin ruoka, ja ruumis enemmän kuin vaatteet.

12:24 Katselkaa kaarneita: eivät ne kylvä eivätkä leikkaa, eikä niillä ole säilytyshuonetta eikä aittaa; ja Jumala ruokkii ne. Kuinka paljoa suurempiarvoiset te olette kuin linnut!

12:25 Ja kuka teistä voi murehtimisellaan lisätä ikäänsä kyynäränkään vertaa?

12:26 Jos siis ette voi sitäkään, mikä vähintä on, mitä te murehditte muusta?

12:27 Katselkaa kukkia, kuinka ne kasvavat: eivät ne työtä tee eivätkä kehrää. Kuitenkin minä sanon teille: ei Salomo kaikessa loistossansa ollut niin vaatetettu kuin yksi niistä.

12:28 Jos siis Jumala näin vaatettaa kedon ruohon, joka tänään kasvaa ja huomenna uuniin heitetään, kuinka paljoa enemmän teidät, te vähäuskoiset!

12:29 Älkää siis tekään etsikö, mitä söisitte

sanoen: yhden rikkaan miehen maa kasvoi hyvin.

12:17 Ja hän ajatteli itsellensä ja sanoi: mitä minä teen, ettei minulla ole, kuhunka minä kokoon eloni?

12:18 Ja sanoi: sen minä teen: minä maahan jaotan aittani, ja rakennan suuremmat, ja kokoon sinne kaiken tuloni ja hyvyyteni,

12:19 Ja sanon sielulleni: sielu, sinulla on pantu paljo hyvyyttä moneksi vuodeksi: lepää, syö, juo, riemuitse.

12:20 Mutta Jumala sanoi hänelle: sinä tyhmä! tänä yönä sinun sielus sinulta pois otetaan: kuka ne sitte saa, joita sinä valmistanut olet?

12:21 Niin on myös se, joka itsellensä tavaraa kokoo, ja ei ole rikas Jumalassa.

12:22 Niin hän sanoi opetuslapsillensa: sentähden sanon minä teille: älkää murehtiko elämästänne, mitä teidän pitää syömän, eikä ruumiistanne, millä te itseänne verhoitatte.

12:23 Henki on enempi kuin ruoka, ja ruumis parempi kuin vaate.

12:24 Katselkaat kaarneita: ei he kylvä eikä niitä, ei heillä ole myös kellaria eikä aittaa, ja Jumala elättää heidät: kuinka paljoa paremmat te olette kuin linnut?

12:25 Mutta kuka teistä murheellansa voi lisätä varrellensa yhden kyynärän?

12:26 Sentähden ellette siis voi sitä, mikä vähin on, miksi te muista murehditte?

12:27 Katselkaat kukkasia, kuinka ne kasvavat: ei he työtä tee, eikä kehrää; ja minä sanon teille: ei Salomo kaikessa kunniassansa niin ollut vaatetettu kuin yksi heistä.

12:28 Jos siis ruohon, joka tänäpäpäniä kedolla seisoo jo huomenna pätsiin heitetään, Jumala niin vaatettaa, eikö hän paljoa enemmän teidän sitä te, te vähäuskoiset?

12:29 Sentähden, älkää etsikö, mitä teidän

ja mitä joisitte, älkääkää korkeita tavoitelko.

12:30 Sillä näitä kaikkia maailman pakanakansat tavoittelevat; mutta teidän Isänne kyllä tietää teidän näitä tarvitsevan.

12:31 Vaan etsikää Jumalan valtakuntaa, niin myös nämä teille annetaan sen ohessa.

12:32 Älä pelkää, sinä piskuinen lauma; sillä teidän Isänne on nähnyt hyväksi antaa teille valtakunnan.

12:33 Myykää, mitä teillä on, ja antakaa almuja; hankkikaa itsellenne kulumattomat kukkarot, loppumaton aarre taivaisiin, mihin ei varas ulotu ja missä koi ei turmele.

12:34 Sillä missä teidän aarteenne on, siellä on myös teidän sydämenne.

12:35 Olkoot teidän kupeenne vyötetyt ja lamppunne palamassa;

12:36 ja olkaa te niiden ihmisten kaltaiset, jotka herraansa odottavat, milloin hän palajaa häistä, että he hänen tullessaan ja kolkuttaessaan heti avaisivat hänelle.

12:37 Autuaat ne palvelijat, jotka heidän herransa tullessaan tapaa valvomasta! Totisesti minä sanon teille: hän vyöttäytyy ja asettaa heidät aterioimaan ja menee ja palvelee heitä.

12:38 Ja jos hän tulee toisella yövartiolla tai kolmannella ja havaitsee heidän näin tekevän, niin autuaat ovat ne palvelijat.

12:39 Mutta se tietäkää: jos perheenisäntä tietäisi, millä hetkellä varas tulee, hän ei sallisi taloonsa murtauduttavan.

12:40 Niin olkaa tekin valmiit, sillä sinä hetkenä, jona ette luule, ihmisen Poika tulee.

12:41 Niin Pietari sanoi: Herra, meistäkö sinä sanot tämän vertauksen vai myös kaikista muista?

12:42 Ja Herra sanoi: Kuka siis on se uskollinen ja ymmärtäväinen huoneenhaltija, jonka hänen herransa asettaa pitämään huolta hänen palvelusväestään, antamaan

syömän eli juoman pitää, ja älkääät surulliset olko.

12:30 Sillä näitä kaikkia pakanat maailmassa pyytävät; mutta teidän Isänne tietää, että te näitä tarvitsette.

12:31 Vaan paremmin etsikää Jumalan valtakuntaa, niin nämät kaikki teille annetaan.

12:32 Älä pelkää, piskuinen lauma; sillä teidän Isällänne on hyvä tahto antaa teille valtakunnan.

12:33 Myykää, mitä teillä on, ja antakaat almuja. Tehkää teillenne säkit, jotka ei vanhene, puuttumaton tavara taivaissa, kuhunka ei varas ulotu, ja kussa ei koi raiskaa.

12:34 Sillä kussa teidän tavaranne on, siellä on myös teidän sydämenne.

12:35 Olkoon teidän kupeenne vyötetyt ja teidän kynttilänne sytytetyt.

12:36 Ja olkaat te niiden ihmisten kaltaiset, jotka odottavat Herraansa häistä palajavan: että kuin hän tulee ja kolkuttaa, niin he hänelle avaavat.

12:37 Autuaat ovat ne palvelijat, jotka Herra tultuansa löytää valvomasta. Totisesti sanon minä teille: hän sonnustaa itsensä ja asettaa heidät aterioitsemaan, ja tulee ja palvelee heitä.

12:38 Ja jos hän tulee toisessa vartiossa, eli kolmannessa vartiossa tulee, ja näin löytää, autuaat ovat ne palvelia.

12:39 Mutta se tietäkää, että jos perheenisäntä tietäis, millä hetkellä varas on tuleva, tosin hän valvois eikä sallisi huonettansa kaivettaa.

12:40 Sentähden olkaat te myös valmiit: sillä, millä hetkellä ette luulekaan, tulee ihmisen Poika.

12:41 Niin sanoi Pietari hänelle: Herra, sanotkos tämän vertauksen meille, eli myös kaikille?

12:42 Mutta Herra sanoi: kuka on uskollinen ja toimellinen perheenhaltija, jonka Herra asettaa perheensä päälle, oikiällä ajalla määrättyä osaa antamaan.

heille ajallaan heidän ruokaosansa?

12:43 Autuas se palvelija, jonka hänen herransa tullessaan havaitsee näin tekevän!

12:44 Totisesti minä sanon teille: hän asettaa hänet kaiken omaisuutensa hoitajaksi.

12:45 Mutta jos palvelija sanoo sydämessään: 'Herrani tulo viivästyy', ja rupeaa lyömään palvelijoita ja palvelijattaria sekä syömään ja juomaan ja päihdyttämään itseänsä,

12:46 niin sen palvelijan herra tulee päivänä, jona hän ei odota, ja hetkenä, jota hän ei arvaa, ja hakkaa hänet kappaleiksi ja määrää hänelle saman osan kuin uskottomille.

12:47 Ja sitä palvelijaa, joka tiesi herransa tahdon, mutta ei tehnyt valmistuksia eikä toiminut hänen tahtonsa mukaan, rangaistaan monilla lyönneillä.

12:48 Sitä taas, joka ei tiennyt, mutta teki semmoista, mikä lyöntejä ansaitsee, rangaistaan vain muutamilla lyönneillä. Sillä jokaiselta, jolle on paljon annettu, myös paljon vaaditaan; ja jolle on paljon uskottu, siltä sitä enemmän kysytään.

12:49 Tulsta minä olen tullut heittäämään maan päälle; ja kuinka minä tahtoisinkaan, että se jo olisi syttynyt!

12:50 Mutta minä olen kasteella kastettava, ja kuinka minä olenkaan ahdistettu, kunnes se on täytetty!

12:51 Luuletteko, että minä olen tullut tuomaan maan päälle rauhaa? Ei, sanon minä teille, vaan eripuraisuutta.

12:52 Sillä tästedes riitautuu viisi samassa talossa keskenään, kolme joutuu riitaan kahta vastaan ja kaksi kolmea vastaan,

12:53 isä poikaansa vastaan ja poika isäänsä vastaan, äiti tyttärensä vastaan ja tytär äitiänsä vastaan, anoppi miniäänsä vastaan ja miniä anoppiansa vastaan.

12:54 Ja hän sanoi myöskin kansalle: Kun näette pilven nousevan lännestä, sanotte kohta: 'Tulee sade'; ja niin tuleekin.

12:43 Autuas on se palvelia, jonka Herra tultuansa niin löytää tehneen.

12:44 Totisesti sanon minä teille: hän asettaa hänen kaiken tavaransa päälle.

12:45 Mutta jos palvelia sanoo sydämessänsä: minun Herrani viipyy tulemastani, ja rupee palkollisia hosumaan, ja syömään ja juomaan ja juopumaan,

12:46 Niin tulee palvelian herra sinä päivänä, jona hän ei luulekaan, ja sillä hetkellä, jota hän ei tiedä, ja eroittaa hänen, ja antaa hänelle osan uskottomain kanssa.

12:47 Mutta sen palvelian, joka tiesi Herransa tahdon, ja ei itsiänsä valmistanut eikä tehnyt hänen tahtonsa jälkeen, täytyy paljon haavoja kärsiä.

12:48 Joka taas ei tietänyt, ja kuitenkin teki haavain ansion, sen pitää vähemmän haavoja kärsimän; sillä kenelle paljo annettu on, siltä paljo etsitään, ja jonka haltuun paljo on annettu, sitä enempi anotaan.

12:49 Minä tuli sytyttämään tulsta maan päälle, ja mitä minä tahdon, vaan että se jo palais?

12:50 Mutta minun pitää kasteella kastettaman, ja kuinka minä ahdistetaan siihenasti että se täytetään?

12:51 Luuletteko, että minä tulini rauhaa lähettämään maan päälle? En, sanon minä teille, vaan eripuraisuutta.

12:52 Sillä tästedes pitää viisi oleman erotetut yhdessä huoneessa, kolme kahta vastaan ja kaksi kolmea vastaan.

12:53 Isä erotetaan poikaansa vastaan ja poika isää vastaan, äiti tyttärtä vastaan ja tytär äitiä vastaan, anoppi miniäänsä vastaan, miniä anoppiansa vastaan.

12:54 Niin hän sanoi myös kansalle: kuin te näette pilven lännestä nousevan, niin te kohta sanotte: sade tulee; niin myös tuleekin.

12:55 Ja kun näette etelätuulen puhaltavan, sanotte: 'Tulee helle'; ja niin tuleekin.

12:56 Te ulkokullatut, maan ja taivaan muodon te osaatte arvioida; mutta kuinka ette arvioitse tätä aikaa?

12:57 Miksi ette jo itsestänne päätä, mikä oikeata on?

12:58 Kun kuljet riitapuolesi kanssa hallitusmiehen eteen, niin tee matkalla voitavasi päästäksesi hänestä sovussa eroon, ettei hän raastaisi sinua tuomarin eteen ja tuomari antaisi sinua oikeudenpalvelijalle, ja ettei oikeudenpalvelija heittäisi sinua vankeuteen.

12:59 Minä sanon sinulle: sieltä et pääse, ennenkuin maksat viimeisenkin rovon.

13 LUKU

13:1 Samaan aikaan oli saapuvilla muutamia, jotka kertoivat hänelle niistä galilealaisista, joiden veren Pilatus oli sekoittanut heidän uhriensa vereen.

13:2 Niin Jeesus vastasi ja sanoi heille: Luuletteko, että nämä galilealaiset olivat syntisemmät kuin kaikki muut galilealaiset, koska he saivat kärsiä tämän?

13:3 Eivät olleet, sanon minä teille, mutta ellette tee parannusta, niin samoin te kaikki hukutte.

13:4 Taikka ne kahdeksantoista, jotka saivat surmansa, kun torni Siloassa kaatui heidän päällensä, luuletteko, että he olivat syyllisemmät kuin kaikki muut ihmiset, jotka Jerusalemissa asuvat?

13:5 Eivät olleet, sanon minä teille, mutta ellette tee parannusta, niin samoin te kaikki hukutte.

13:6 Ja hän puhui tämän vertauksen: Eräällä miehellä oli viikunapuu istutettuna viinitarhassaan; ja hän tuli etsimään hedelmää siitä, mutta ei löytänyt.

13:7 Niin hän sanoi viinitarhurille: 'Katso, kolmena vuotena minä olen käynyt etsimässä hedelmää tästä viikunapuusta,

12:55 Ja kuin te näette etelän tuulevan, niin te sanotte: helle tulee; niin myös tuleekin.

12:56 Te ulkokullatut, maan ja taivaan muodon te taidatte koetella, miksi ette siis tätä aikaa koettele?

12:57 Minkätähden siis ette myös itsestänne tuomitse, mikä oikia on?

12:58 Sillä kuin sinä menet riitaveljes kanssa esivallan eteen, niin pyydä tiellä hänestä päästä; ettei hän sinua tuomarin eteen vetäisi, ja tuomari antaisi sinua ylönpövelille, ja pyöveli heittäisi sinun torniin.

12:59 Minä sanon sinulle: et sinä sieltä ennen pääse ulos, kuin sinä viimeisen rovon maksat.

13 LUKU

13:1 Ja olivat muutamat sillä ajalla siinä, jotka ilmoittivat hänelle Galilealaisista, joiden veren Pilatus oli heidän uhriensa kanssa sekoittanut.

13:2 Ja Jeesus vastasi ja sanoi heille: luuletteko, että nämät Galilealaiset olivat syntiset kaikkein Galilealaisten suhteen, että heidän senkaltaista täytyi kärsiä?

13:3 Ei suinkaan, sanon minä teille, vaan ellette paranna teitä, niin te kaikki niin hukkaan tulette.

13:4 Taikka luuletteko, että ne kahdeksantoistakymmentä, joiden päälle Siloan torni lankesi ja tappoi heidät, olivat vialliset kaikkein ihmisten suhteen, jotka Jerusalemissa asuvat?

13:5 Ei suinkaan, sanon minä teille, vaan ellette paranna teitä, niin te kaikki niin hukkaan tulette.

13:6 Mutta hän sanoi tämän vertauksen: yhdellä oli fikunapuu, hänen viinamäessänsä istutettu, ja hän tuli etsein hedelmää hänestä ja ei löytänyt.

13:7 Niin hän sanoi viinamäen rakentajalle: katso, minä olen kolme vuotta tullut ja etsinyt hedelmää tästä fikunapuusta, ja en

mutta en ole löytänyt. Hakkaa se pois; mitä varten se vielä maata laihduttaa?'

13:8 Mutta tämä vastasi ja sanoi hänelle: 'Herra, anna sen olla vielä tämä vuosi; sillä aikaa minä kuokin ja lannoitan maan sen ympäriltä.

13:9 Ehkä se ensi vuonna tekee hedelmää; mutta jos ei, niin hakkaa se pois.'

13:10 Ja hän oli opettamassa eräässä synagoogassa sapatina.

13:11 Ja katso, siellä oli nainen, jossa oli ollut heikkouden henki kahdeksantoista vuotta, ja hän oli koukistunut ja täydelleen kykenemätön oikaisemaan itseänsä.

13:12 Hänet nähdessään Jeesus kutsui hänet luoksensa ja sanoi hänelle: Nainen, sinä olet päässyt heikkoudestasi,

13:13 ja pani kätensä hänen päälleen. Ja heti hän oikaisi itsensä suoraksi ja ylisti Jumalaa.

13:14 Mutta synagoogan esimies, joka närkästyi siitä, että Jeesus paransi sapatina, rupesi puhumaan ja sanoi kansalle: Kuusi päivää on, joina tulee työtä tehdä; tulkaa siis niinä päivinä parannuttamaan itseänne, älkääkä sapatinpäivänä.

13:15 Mutta Herra vastasi hänelle ja sanoi: Te ulkokullatut, eikö jokainen teistä sapatina päästä härkänsä tai aasiansa seimestä ja vie sitä juomaan?

13:16 Ja tätä naista, joka on Aabrahamin tytär ja jota saatana on pitänyt sidottuna, katso, jo kahdeksantoista vuotta, tätäkö ei olisi pitänyt päästää siitä siteestä sapatinpäivänä?

13:17 Ja hänen näin sanoessaan kaikki hänen vastustajansa häpesivät, ja kaikki kansa iloitsi kaikista niistä ihmeellisistä teoista, joita hän teki.

13:18 Niin hän sanoi: Minkä kaltainen on Jumalan valtakunta, ja mihin minä sen vertaisin?

13:19 Se on sinapinsiemenen kaltainen, jonka mies otti ja kylvi puutarhaansa; ja se kasvoi, ja siitä tuli puu, ja taivaan linnut

löydä, hakkaa se pois: miksi se myös maata turmelee?

13:8 Mutta hän vastasi ja sanoi hänelle: herra, anna hänen vielä tämä vuosi olla, niin kauvan kuin minä kaivan hänen ympärinsä ja sonnitän:

13:9 Jos hän sittekin hedelmän tekis; jollei, niin hakkaa se sitte pois.

13:10 Mutta hän opetti sabbatina yhdessä synagogassa,

13:11 Ja katso, siellä oli vaimo, jolla oli sairauden henki kahdeksantoistakymmentä vuotta ollu, ja kävi kumarruksissa, eikä voinut ikänä itsiänsä ojentaa.

13:12 Mutta kuin Jesus sen näki, kutsui hän hänen tykönsä ja sanoi hänelle: vaimo, sinä olet päässyt taudistas.

13:13 Ja hän pani kätensä hänen päällensä, ja kohta se ojensi ylös itsensä ja kiitti Jumalaa.

13:14 Niin vastasi synagogan päämies ja närkästyi, että Jesus paransi sabbatina, ja sanoi kansalle: kuusi päivää ovat, joina sopii työtä tehdä; niinä te tulkaat ja antakaat teitä parantaa, ja ei sabbatin päivänä.

13:15 Niin vastasi häntä Herra ja sanoi: sinä ulkokullattu! eikö kukin teistä päästä nautaansa eli aasiansa sabbatina seimestä ja johdata juomaan?

13:16 Eikö myös tämä Abrahamin tytär pitäisi sabbatina päästettämän tästä siteestä, jonka, katso, saatana on kahdeksantoistakymmentä vuotta sitonut?

13:17 Ja kuin hän näitä sanoi, niin häpesivät kaikki, jotka häntä vastaan olivat. Ja kaikki kansa iloitsi kaikista kunniallisista töistä, joita häneltä tehtiin.

13:18 Niin hän sanoi: kenenkä vertainen on Jumalan valtakunta, ja kenenkä kaltaiseksi minä sen teen?

13:19 Se on sinapin siemenen vertainen, jonka ihminen otti ja kylvi yrttitarhaansa; ja se kasvoi ja tuli suureksi puuksi ja taivaan

tekivät pesänsä sen oksille.

13:20 Ja taas hän sanoi: Mihin minä vertaisin Jumalan valtakunnan?

13:21 Se on hapatuksen kaltainen, jonka nainen otti ja sekoitti kolmeen vakalliseen jauhoja, kunnes kaikki happani.

13:22 Ja hän vaelsi kaupungista kaupunkiin ja kylästä kylään ja opetti, kulkien Jerusalemia kohti.

13:23 Ja joku kysyi häneltä: Herra, onko niitä vähän, jotka pelastuvat? Niin hän sanoi heille:

13:24 Kilvoitelkaa päästäksenne sisälle ahtaasta ovesta, sillä monet, sanon minä teille, koettavat päästä sisälle, mutta eivät voi.

13:25 Sen jälkeen kuin perheenisäntä on noussut ja sulkenut oven ja te rupeatte seisomaan ulkona ja kolkuttamaan ovea sanoen: 'Herra, avaa meille', vastaa hän ja sanoo teille: 'En minä tunne teitä enkä tiedä, mistä te olette.'

13:26 Silloin te rupeatte sanomaan: 'Mehän söimme ja joimme sinun seurassasi, ja meidän kaduillamme sinä opetit.'

13:27 Mutta hän on lausuva: 'Minä sanon teille: en tiedä, mistä te olette. Menkää pois minun tyköäni, kaikki te vääryyden tekijät.'

13:28 Siellä on oleva itku ja hammasten kiristys, kun näette Aabrahamin ja lisäksi ja Jaakobin ja kaikkien profeettain olevan Jumalan valtakunnassa, mutta huomaatte itsenne heitetyiksi ulos.

13:29 Ja tulijoita saapuu idästä ja lännestä ja pohjoisesta ja etelästä, ja he aterioitsevat Jumalan valtakunnassa.

13:30 Ja katso, on viimeisiä, jotka tulevat ensimmäisiksi, ja on ensimmäisiä, jotka tulevat viimeisiksi.

13:31 Samalla hetkellä tuli hänen luoksensa muutamia fariseuksia, ja he sanoivat hänelle: Lähde ja mene täältä pois, sillä Herodes tahtoo tappaa sinut.

13:32 Niin hän sanoi heille: Menkää ja

linnut tekivät pesänsä sen oksille.

13:20 Ja hän taas sanoi: kenenkä vertaiseksi minä Jumalan valtakunnan teen?

13:21 Se on hapatuksen kaltainen, jonka vaimo otti, ja pani sen kolmeen jauhovakkaan, siihenasti kuin se kaikki happani.

13:22 Ja hän vaelsi kaupunkien ja kyläin kautta opettain, ja matkusti Jerusalemia päin.

13:23 Niin sanoi yksi hänelle: Herra, vähäkö niitä on, jotka autuaaksi tulevat? Ja hän sanoi heille:

13:24 Pyytäkää ahtaasta portista mennä sisälle, sillä monta on, sanon minä teille, jotka pyytävät mennä sisälle, ja ei taida.

13:25 Kuin perheenisäntä on noussut ja oven sulkenut, ja te rupeatte ulkona seisomaan ja oven päälle kolkuttamaan ja sanomaan: Herra, Herra, avaa meille! ja hän vastaa ja sanoo teille: en minä teitä tunne, kusta te olette;

13:26 Niin te rupeatte sanomaan: me olemme syöneet ja juoneet sinun edessä, ja meidän kaduillamme sinä opetit.

13:27 Ja hän on sanova: minä sanon teille: en minä teitä tunne, kusta te olette; menkää pois minun tyköäni, kaikki te väärintekiät.

13:28 Siellä pitää oleman itku ja hammasten kiristys, kuin te näette Aabrahamin ja Isaakin ja Jakobin ja kaikki prophetat Jumalan valtakunnassa, mutta itsenne ajettavan ulos.

13:29 Ja heidän pitää tuleman idästä ja lännestä, pohjoisesta ja etelästä, ja Jumalan valtakunnassa istuman.

13:30 Ja katso, ne ovat viimeiset, jotka tulevat ensimmäisiksi, ja ne ovat ensimmäiset, jotka tulevat viimeisiksi.

13:31 Sinä päivänä tulivat muutamat Pharisealaiset ja sanoivat hänelle: lähde ulos ja mene täältä pois; sillä Herodes tahtoo sinua tappaa.

13:32 Ja hän sanoi heille: menkää ja

sanokaa sille ketulle: 'Katso, minä ajan ulos riivaajia ja parannan sairaita tänään ja huomenna, ja kolmantena päivänä minä pääsen määräni päähän.'

13:33 Kuitenkin minun pitää vaeltaman tänään ja huomenna ja ylihuomenna, sillä ei sovi, että profeetta saa surmansa muualla kuin Jerusalemissa.

13:34 Jerusalem, Jerusalem, sinä, joka tapat profeetat ja kivität ne, jotka ovat sinun tykösi lähetetyt, kuinka usein minä olenkaan tahtonut koota sinun lapsesi, niinkuin kana kokoaa poikansa siipiensä alle! Mutta te ette ole tahtoneet.

13:35 Katso, 'teidän huoneenne on jäävä hyljätyksi.' Mutta minä sanon teille: te ette näe minua, ennenkuin se aika tulee, jolloin te sanotte: 'Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen.'

14 LUKU

14:1 Ja kun hän sapattina tuli erään fariseusten johtomiehen taloon aterialle, pitivät he häntä silmällä.

14:2 Ja katso, siellä oli vesitautinen mies hänen edessään.

14:3 Niin Jeesus rupesi puhumaan lainoppineille ja fariseuksille ja sanoi: "Onko luvallista parantaa sapattina, vai eikö?" Mutta he olivat vaiti.

14:4 Ja hän koski mieheen, paransi hänet ja laski menemään.

14:5 Ja hän sanoi heille: "Jos joltakin teistä putoaa poika tai härkä kaivoon, eikö hän heti vedä sitä ylös sapatinpäivänäkin?"

14:6 Eivätkä he kyenneet vastaamaan tähän.

14:7 Ja huomattessaan, kuinka kutsutut valitsivat itselleen ensimmäisiä sijoja, hän puhui heille vertauksen ja sanoi heille:

14:8 "Kun joku on kutsunut sinut häihin, älä asetu aterioimaan ensimmäiselle sijalle; sillä, jos hän on kutsunut jonkun sinua arvollisemman,

sanokaat sille ketulle: katso, minä ajan ulos perkeleitä, ja parannan tänäpäpä ja huomenna, ja kolmantena päivänä minä lopetetaan.

13:33 Kuitenkin pitää minun tänäpäpä ja huomenna ja toisena huomenna vaeltaman; sillä ei tapahdu, että propheta muualla hukataan kuin Jerusalemissa.

13:34 Jerusalem, Jerusalem, joka tapat prophetat ja kivität niitä, jotka sinun tykösi lähetetään, kuinka usein minä tahdoin koota sinun lapses, niinkuin kana kokoo poikansa siipiensä alle, ja ette tahtoneet?

13:35 Katso, teidän huoneenne jätetään teille kylmille. Totisesti sanon minä teille: ei teidän pidä minua näkemän, siihenasti kuin se aika tulee, jona te sanotte: siunattu olkoon se, joka tulee Herran nimeen!

14 LUKU

14:1 Ja tapahtui, että hän tuli yhden Pharisealaisten päämiehen huoneesen sabbatina ruualle, ja he vartioitsivat häntä.

14:2 Ja katso, siinä oli vesitautinen ihminen hänen edessään.

14:3 Niin Jesus vastaten sanoi lainoppineille ja Pharisealaisille: sopiiko sabbatina parantaa? Niin he vaikenivat.

14:4 Mutta hän rupesi häneen, ja paransi hänen, ja pääsi menemään.

14:5 Ja hän vastaten sanoi heille: kenenkä teistä nautaa eli aasi putoo kaivoon, eikö hän kohta sabbatin päivänä häntä ota ylös?

14:6 Ja ei he taitaneet häntä tähän vastata.

14:7 Mutta hän sanoi vieraille vertauksen, koska hän ymmärsi, kuinka he valitsivat ylimmäisiä istuimia, sanoen heille:

14:8 Kuinka joltakulta häihin kutsuttu olet, niin älä istu ylimmäiseen siaan, ettei joku kunniallisempi sinua ole häneltä kutsuttu,

14:9 niin hän, joka on sinut ja hänet kutsunut, ehkä tulee ja sanoo sinulle: 'Anna tälle sija', ja silloin sinä saat häveten siirtyä viimeiselle paikalle.

14:10 Vaan kun olet kutsuttu, mene ja asetu viimeiselle sijalle, ja niin on se, joka on sinut kutsunut, sisään tullessaan sanova sinulle: 'Ystäväni, astu ylemmäksi.' Silloin tulee sinulle kunnia kaikkien pöytäkumppaniasi edessä.

14:11 Sillä jokainen, joka itsensä ylentää, alennetaan, ja joka itsensä alentaa, se ylennetään."

14:12 Ja hän sanoi myös sille, joka oli hänet kutsunut: "Kun laitat päivälliset tai illalliset, älä kutsu ystäviäsi, älä veljiäsi, älä sukulaisasiä äläkä rikkaita naapureita, etteivät hekin vuorostaan kutsuisi sinua, ja ettet sinä siten saisi maksua.

14:13 Vaan kun laitat pidot, kutsu köyhiä, raajarikkoja, rampoja, sokeita;

14:14 niin sinä olet oleva autuas, koska he eivät voi maksaa sinulle; sillä sinulle maksetaan vanhurskasten ylösnousemuksessa."

14:15 Tämän kuullessaan eräs pöytäkumppaneista sanoi hänelle: "Autuas se, joka saa olla aterialla Jumalan valtakunnassa!"

14:16 Niin hän sanoi hänelle: "Eräs mies laittoi suuret illalliset ja kutsui monta.

14:17 Ja illallisajan tullessa hän lähetti palvelijansa sanomaan kutsutuille: 'Tulkaa, sillä kaikki on jo valmiina.'

14:18 Mutta he rupesivat kaikki järjestään estelemään. Ensimmäinen sanoi hänelle: 'Minä ostin pellon, ja minun täytyy lähteä sitä katsomaan; pyydän sinua, pidä minut estettynä.'

14:19 Toinen sanoi: 'Minä ostin viisi paria härkiä ja menen niitä koettelemaan; pyydän sinua, pidä minut estettynä.'

14:20 Vielä toinen sanoi: 'Minä otin vaimon, ja sentähden en voi tulla.'

14:21 Ja palvelija tuli takaisin ja ilmoitti

14:9 Ja tulee se, joka sinun ja hänen on kutsunut, ja sanoo sinulle: anna tälle sija! ja niin sinä häpiällä menet alemma istumaan.

14:10 Mutta kuin kutsuttu olet, niin mene ja istu alemmaiseen siaan, että se, joka sinun kutsunut on, tulis ja sanois sinulle: ystäväni, nouse ylemmä; silloin on sinulle kunnia niiden edessä, jotka ynnä kanssas atrioitsevat.

14:11 Sillä jokainen, joka itsensä ylentää, se alennetaan, ja joka itsensä alentaa, se ylennetään.

14:12 Mutta hän sanoi myös sille, joka hänen kutsunut oli: kuin päivällistä tai ehtoollista teet, niin älä kutsu ystäviäsi, eli veljiäsi, ei lankoja, taikka rikkaita kylänmiehiä: ettei he joskus sinua myös jälleen kutsu, ja sinulle maksa.

14:13 Mutta kuin pidot teet, niin kutsut köyhiä, raajarikkoja, ontuvia, sokeita:

14:14 Niin sinä olet autua; sillä ei heillä ole varaa sinulle maksaa, sillä sinulle pitää maksettaman vanhurskasten ylösnousemisessa.

14:15 Mutta kuin yksi ynnä atrioitsevista nämät kuuli, sanoi hän hänelle: autuas on se, joka syö leipää Jumalan valtakunnassa.

14:16 Niin hän sanoi hänelle: yksi ihminen teki suuren ehtoollisen ja kutsui monta,

14:17 Ja lähetti palveliansa ehtoollisen hetkellä sanomaan kutsutuille: tulkaat, sillä kaikki ovat valmistetut.

14:18 Ja he rupesivat järjestänsä kaikki itseänsä estelemään: ensimmäinen sanoi hänelle: minä ostin pellon, ja minun pitää menemän sitä katsomaan: minä rukoilen sinua, sano minun esteeni.

14:19 Ja toinen sanoi: minä ostin viisi paria härkiä, ja menen niitä koettelemaan: minä rukoilen sinua, sano minun esteeni.

14:20 Ja kolmas sanoi: minä olen emännän nainut, ja en taida sentähden tulla.

14:21 Ja kuin se palvelia tuli, sanoi hän

herralleen tämän. Silloin isäntä vihastui ja sanoi palvelijalleen: 'Mene kiiruusti kaupungin kaduille ja kujille ja tuo köyhät ja raajarikot, sokeat ja rammatt tänne sisälle.'

14:22 Ja palvelija sanoi: 'Herra, on tehty, minkä käskit, ja vielä on tilaa.'

14:23 Niin Herra sanoi palvelijalle: 'Mene teille ja aitovierille ja pakota heitä tulemaan sisälle, että minun taloni täyttyisi;

14:24 sillä minä sanon teille, ettei yksikään niistä miehistä, jotka olivat kutsutut, ole maistava minun illallisiani.'

14:25 Ja hänen mukanaan kulki paljon kansaa; ja hän kääntyi ja sanoi heille:

14:26 "Jos joku tulee minun tyköni eikä vihaa isäänsä ja äitiänsä ja vaimoan ja lapsiaan ja veljiään ja sisariaan, vieläpä omaa elämänsäkin, hän ei voi olla minun opetuslapseni.

14:27 Ja joka ei kannata ristiänsä ja seuraa minua, se ei voi olla minun opetuslapseni.

14:28 Sillä jos joku teistä tahtoo rakentaa tornin, eikö hän ensin istu laskemaan kustannuksia, nähdäkseen, onko hänellä varoja rakentaa se valmiiksi,

14:29 etteivät, kun hän on pannut perustuksen, mutta ei kykene saamaan rakennusta valmiiksi, kaikki, jotka sen näkevät, rupeaisi pilkkaamaan häntä

14:30 sanoen: 'Tuo mies ryhtyi rakentamaan, mutta ei kyennyt saamaan valmiiksi?'

14:31 Tahi jos joku kuningas tahtoo lähteä sotimaan toista kuningasta vastaan, eikö hän ensin istu ja pidä neuvoa, kykeneekö hän kymmenellä tuhannella kohtaamaan sitä, joka tulee häntä vastaan kahdellakymmenellä tuhannella?

14:32 Ja ellei kykene, niin hän, toisen vielä ollessa kaukana, lähettää hänen luoksensa lähettäjä hieromaan rauhaa.

14:33 Niin ei myös teistä yksikään, joka ei luovu kaikesta, mitä hänellä on, voi olla

nämät herrallensa. Silloin perheenisäntä vihastui ja sanoi palvelijalleen: mene nopeasti kaupungin kaduille ja kujille ja saata tänne vaivaiset ja raajarikot, ontuvat ja sokiat.

14:22 Ja palvelija sanoi: herra, minä olen tehnyt niinkuin sinä käskit, ja vielä nyt sias on.

14:23 Ja herra sanoi palvelijalle: men maanteille ja aidoille, ja vaadi heitä sisälle tulemaan, että minun huoneeni täytettäisiin.

14:24 Sillä minä sanon teille, ettei yksikään niistä miehistä, jotka kutsuttiin, pidä maistaman minun ehtoollistani.

14:25 Niin vaelsi paljo väkeä hänen kanssansa, ja hän kääntyi ja sanoi heille:

14:26 Jos joku tulee minun tyköni, ja ei vihaa isäänsä ja äitiänsä, ja emäntäänsä ja lapsiansa, ja veljiänsä ja sisariansa, ja päälliseksi omaa henkeänsä, ei se taida olla minun opetuslapseni.

14:27 Ja joka ei kannata ristiänsä ja seuraa minua, ei se taida olla minun opetuslapseni.

14:28 Sillä kuka teistä on, joka tahtoo tornia rakentaa; eikö hän ennen istu ja laske kulutusta, jos hänellä on varaa sitä täyttää?

14:29 Ettei, kuin hän perustuksen laskenut on, ja ei voi sitä täyttää, kaikki, jotka sen näkevät, rupee pilkkaamaan häntä,

14:30 Sanoen: tämä ihminen rupesi rakentamaan, ja ei voinut täyttää.

14:31 Taikka kuka kuningas tahtoo mennä sotimaan toista kuningasta vastaan; eikö hän ennen istu ja ajattele, jos hän voi kymmenellä tuhannella kohdata sen, joka häntä vastaan tulee kahdellakymmenellä tuhannella?

14:32 Muutoin, kuin hän vielä kaukana on, niin hän lähettää hänelle sanan ja rukoilee rauhaa.

14:33 Niin siis jokainen teistä, joka ei luovu kaikesta mitä hänellä on, ei se taida olla

minun opetuslapseni.

14:34 Suola on hyvä; mutta jos suolakin käy mauttomaksi, millä se saadaan suolaiseksi?

14:35 Ei se kelpaa maahan eikä lantaan; se heitetään pois. Jolla on korvat kuulla, se kuulkaan!"

15 LUKU

15:1 Ja kaikki publikaanit ja syntiset tulivat hänen tykönsä kuulemaan häntä.

15:2 Mutta fariseukset ja kirjanoppineet nurisivat ja sanoivat: "Tämä ottaa vastaan syntisiä ja syö heidän kanssaan."

15:3 Niin hän puhui heille tämän vertauksen sanoen:

15:4 "Jos jollakin teistä on sata lammasta ja hän kadottaa yhden niistä, eikö hän jätä niitä yhdeksäkymmentä yhdeksää erämaahan ja mene etsimään kadonnutta, kunnes hän sen löytää?

15:5 Ja löydettyään hän panee sen hartioillensa iloiten.

15:6 Ja kun hän tulee kotiin, kutsuu hän kokoon ystävänsä ja naapurinsa ja sanoo heille: 'Iloitkaa minun kanssani, sillä minä löysin lampaani, joka oli kadonnut.'

15:7 Minä sanon teille: samoin on ilo taivaassa suurempi yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen, kuin yhdeksästäkymmenestä yhdeksästä vanhurskaasta, jotka eivät parannusta tarvitse.

15:8 Tahi jos jollakin naisella on kymmenen hopearahaa ja hän kadottaa yhden niistä, eikö hän sytytä lamppua ja lakaise huonetta ja etsi visusti, kunnes hän sen löytää?

15:9 Ja löydettyään hän kutsuu kokoon ystävättärensä ja naapurinaiset ja sanoo: 'Iloitkaa minun kanssani, sillä minä löysin rahan, jonka olin kadottanut.'

15:10 Niin myös, sanon minä teille, on ilo

minun opetuslapseni.

14:34 Suola on hyvä; mutta jos suola tulee mauttomaksi, milläs sitte suolataan?

14:35 Ei se maahan eikä sontaan ole sovelias: he heittävät sen pois. Jolla on korvat kuulla, se kuulkaan.

15 LUKU

15:1 Mutta hänen tykönsä tulivat kaikki Publikaanit ja syntiset, kuulemaan häntä.

15:2 Ja Pharisealaiset ja kirjanoppineet napisivat ja sanoivat: tämä syntisiä vastaan ottaa ja syö heidän kanssansa.

15:3 Niin hän sanoi heille tämän vertauksen, sanoen:

15:4 Kuka on teistä se ihminen, jolla on sata lammasta, ja jos hän yhden niistä kadottaa, eikö hän jätä yhdeksänkymmentä ja yhdeksän korpeen, ja mene sen jälkeen, joka kadonnut on, siihenasti että hän sen löytää?

15:5 Ja kuin hän sen löytää, niin hän panee sen olallensa, iloiten.

15:6 Ja kuin hän tulee kotiansa, niin hän kutsuu kokoon ystävänsä ja kylänsä miehet, ja sanoo heille: iloitkaat minun kanssani: sillä minä löysin lampaani, joka kadonnut oli.

15:7 Minä sanon teille: niin pitää ilo oleman taivaassa yhdestä syntisestä, joka itsensä parantaa, enemmän kuin yhdeksästäkymmenestä ja yhdeksästä hurskaasta, jotka ei parannusta tarvitse.

15:8 Taikka kuka vaimo on, jolla on kymmenen penninkiä, jos hän yhden niistä kadottaa, eikö hän sytytä kynttilää, ja lakaise huonetta, ja etsi visusti niinkauvan kuin hän sen löytää?

15:9 Ja kuin hän sen löytänyt on, kutsuu hän kokoon ystävänsä ja kylänsä vaimot, ja sanoo: iloitkaat minun kanssani; sillä minä löysin penninkini, jonka minä kadotin.

15:10 Niin myös, sanon minä teille, pitää

Jumalan enkeleillä yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen."

15:11 Vielä hän sanoi: "Eräällä miehellä oli kaksi poikaa.

15:12 Ja nuorempi heistä sanoi isälleen: 'Isä, anna minulle se osa tavaroista, mikä minulle on tuleva.' Niin hän jakoi heille omaisuutensa.

15:13 Eikä kulunut montakaan päivää, niin nuorempi poika kokosi kaiken omansa ja matkusti pois kaukaiseen maahan; ja siellä hän hävitti tavaransa eläen irستاasti.

15:14 Mutta kun hän oli kaikki tuhlannut, tuli kova nälkä koko siihen maahan, ja hän alkoi kärsiä puutetta.

15:15 Ja hän meni ja yhtyi erääseen sen maan kansalaiseen, ja tämä lähetti hänet tiluksilleen kaitsemaan sikoja.

15:16 Ja hän halusi täyttää vatsansa niillä palkohedelmillä, joita siat söivät, mutta niitäkään ei kukaan hänelle antanut.

15:17 Niin hän meni itseensä ja sanoi: 'Kuinka monella minun isäni palkkalaisella on yltäkyllin leipää, mutta minä kuolen täällä nälkään!

15:18 Minä nousen ja menen isäni tykö ja sanon hänelle: Isä, minä olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinun edessäsi

15:19 enkä enää ansaitse, että minua sinun pojaksesi kutsutaan; tee minut yhdeksi palkkalaisistasi.'

15:20 Ja hän nousi ja meni isänsä tykö. Mutta kun hän vielä oli kaukana, näki hänen isänsä hänet ja armahti häntä, juoksi häntä vastaan ja lankesi hänen kaulaansa ja suuteli häntä hellästi.

15:21 Mutta poika sanoi hänelle: 'Isä, minä olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinun edessäsi enkä enää ansaitse, että minua sinun pojaksesi kutsutaan.'

15:22 Silloin isä sanoi palvelijoilleen: 'Tuokaa pian parhaat vaatteet ja puukekaa hänet niihin, ja pankaa sormus hänen sormeensa ja kengät hänen jalkaansa;

15:23 ja noutakaa syötetty vasikka ja teurastakaa. Ja syökäämme ja pitäkäämme

ilo oleman Jumalan enkeleillä yhdestä syntisestä, joka itsensä parantaa.

15:11 Ja hän sanoi: yhdellä miehellä oli kaksi poikaa,

15:12 Ja nuorempi heistä sanoi isällensä: isä, anna minulle osa tavarasta, joka minulle tulee. Ja hän jakoi heille tavarän.

15:13 Ja ei kauvan sen jälkeen, kuin nuorempi poika oli kaikki koonnut, meni hän kaukaiselle maakunnalle, ja hukkasi siellä tavaransa irستاaisuudessa.

15:14 Mutta kuin hän kaikki oli tuhlannut, niin tuli suuri nälkä kaikkeen siihen maakuntaan; ja hän rupesi hätääntymään,

15:15 Ja meni pois ja suostui yhteen sen maakunnan kauppamieheen, joka hänen lähetti maakylänsä kaitsemaan sikojansa.

15:16 Ja hän pyysi vatsaansa ravalla täyttää, jota siat söivät, ja ei kenkään hänelle sitäkään antanut.

15:17 Mutta kuin hän mielensä malttoi, sanoi hän: kuinka monella minun isäni palkollisella on kyllä leipää, ja minä kuolen nälkään!

15:18 Minä nousen ja käyn minun isäni tykö ja sanon hänelle: isä, minä olen tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessäsi,

15:19 Ja en ole silleen mahdollinen sinun pojaksesi kutsuttaa: tee minua niinkuin yhden palkollisistas.

15:20 Ja hän nousi ja tuli isänsä tykö. Mutta kuin hän vielä taampana oli, näki hänen isänsä hänet, ja armahti hänen päällensä, ja juosten lankesi hänen kaulaansa, ja suuta antoi hänen.

15:21 Mutta poika sanoi hänelle: isä, minä olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinun edessäsi, ja en ole mahdollinen tästedes sinun pojaksesi kutsuttaa.

15:22 Niin sanoi isä palvelioilleen: tuokaat tänne ne parhaat vaatteet, ja puukekaat hänen yllensä, ja antakaat sormus hänen käteensä, ja kengät hänen jalkoihinsa,

15:23 Ja tuokaat syötetty vasikka, ja tappakaat se, ja syökäämme ja

iloa,

15:24 sillä tämä minun poikani oli kuollut ja virkosi eloon, hän oli kadonnut ja on jälleen löytynyt.' Ja he rupesivat iloa pitämään.

15:25 Mutta hänen vanhempi poikansa oli pellolla. Ja kun hän tuli ja lähestyi kotia, kuuli hän laulun ja karkelon.

15:26 Ja hän kutsui luoksensa yhden palvelijoista ja tiedusteli, mitä se oli.

15:27 Tämä sanoi hänelle: 'Sinun veljesi on tullut, ja isäsi teurastutti syötetyn vasikan, kun sai hänet terveenä takaisin.'

15:28 Niin hän vihastui eikä tahtonut mennä sisälle; mutta hänen isänsä tuli ulos ja puhutteli häntä leppeästi.

15:29 Mutta hän vastasi ja sanoi isälleen: 'Katso, niin monta vuotta minä olen sinua palvellut enkä ole milloinkaan sinun käskyäsi laiminlyönyt, ja kuitenkin et ole minulle koskaan antanut vohlaakaan, pitääkseni iloa ystäväieni kanssa.

15:30 Mutta kun tämä sinun poikasi tuli, joka on tuhlannut sinun omaisuutesi porttojen kanssa, niin hänelle sinä teurastit syötetyn vasikan.'

15:31 Niin hän sanoi hänelle: 'Poikani, sinä olet aina minun tykönäni, ja kaikki, mikä on minun omaani, on sinun.

15:32 Mutta pitihän nyt riemuita ja iloita, sillä tämä sinun veljesi oli kuollut ja virkosi eloon, hän oli kadonnut ja on jälleen löytynyt.'"

16 LUKU

16:1 Ja hän puhui myös opetuslapsilleen: "Oli rikas mies, jolla oli huoneenhaltija, ja hänelle kanneltiin, että tämä hävitti hänen omaisuuttansa.

16:2 Ja hän kutsui hänet eteensä ja sanoi hänelle: 'Mitä minä kuulenkaan sinusta? Tee tili huoneenhallituksestasi; sillä sinä et saa enää minun huonettani hallita.'

16:3 Niin huoneenhaltija sanoi mielessään:

riemuitkaamme;

15:24 Sillä tämä minun poikani oli kuollut, ja virkosi jälleen: hän oli kadonnut, ja on taas löydetty; ja rupesivat riemuitsemaan.

15:25 Mutta hänen vanhempi poikansa oli pellolla, ja kuin hän tuli ja huonetta lähestyi, kuuli hän laulun ja hypyt.

15:26 Niin hän kutsui yhden palvelioistansa ja kysyi: mikä se on?

15:27 Niin se sanoi hänelle: sinun veljes tuli, ja isäs antoi tappaa syötetyn vasikan, että hän sai hänen terveenä jälleen.

15:28 Niin hän vihastui eikä tahtonut mennä sisälle; hänen isänsä meni siis ulos, ja neuvoi häntä.

15:29 Mutta hän vastasi ja sanoi isällensä: katso, niin monta vuotta minä palvelen sinua, ja en ole koskaan sinun käskyäs käynyt ylitse, ja et sinä ole minulle vohlaakaan antanut, riemuitakseni ystäväini kanssa.

15:30 Mutta että tämä sinun poikas tuli, joka tavaransa on tuhlannut porttoin kanssa, tapoit sinä hänelle syötetyn vasikan.

15:31 Mutta hän sanoi hänelle: poikani! sinä olet aina minun tykönäni, ja kaikki mitä minun on, se on sinun.

15:32 Niin piti sinunkin riemuitseman ja iloitseman; sillä tämä sinun veljes oli kuollut ja virkosi jälleen, hän oli kadonnut ja on taas löydetty.

16 LUKU

16:1 Mutta hän sanoi myöskin opetuslapsilleen: oli rikas mies, jolla oli huoneenhaltia, ja hänen edessänsä kanneltiin hänen päällensä, että hän oli hukuttanut hänen hyvyytensä.

16:2 Ja hän kutsui hänen ja sanoi hänelle: miksi minä kuulen sen kuulen? tee luku hallituksestas; sillä et sinä saa tästedes hallita.

16:3 Niin huoneenhaltia sanoi itsellensä:

'Mitä minä teen, kun isäntäni ottaa minulta pois huoneenhallituksen? Kaivaa minä en jaksa, kerjuuta häpeän.

16:4 Minä tiedän, mitä teen, että ottaisivat minut taloihinsa, kun minut pannaan pois huoneenhallituksesta.'

16:5 Ja hän kutsui luoksensa jokaisen herransa velallisista ja sanoi ensimmäiselle: 'Paljonko sinä olet velkaa minun herralleni?'

16:6 Tämä sanoi: 'Sata astiaa öljyä.' Niin hän sanoi hänelle: 'Tässä on velkakirjasi, istu ja kirjoita pian viisikymmentä.'

16:7 Sitten hän sanoi toiselle: 'Entä sinä, paljonko sinä olet velkaa?' Tämä sanoi: 'Sata tynnyriä nisuja.' Hän sanoi hänelle: 'Tässä on velkakirjasi, kirjoita kahdeksankymmentä.'

16:8 Ja herra kehui väärää huoneenhaltijaa siitä, että hän oli menetellyt ovelasti. Sillä tämän maailman lapset ovat omaa sukukuntaansa kohtaan ovelampia kuin valkeuden lapset.

16:9 Ja minä sanon teille: tehkää itsellenne ystäviä väärällä mammonalla, että he, kun se loppuu, ottaisivat teidät iäsiin majoihin.

16:10 Joka vähimmässä on uskollinen, on paljossakin uskollinen, ja joka vähimmässä on väärä, on paljossakin väärä.

16:11 Jos siis ette ole olleet uskolliset väärässä mammonassa, kuka teille uskoo sitä, mikä oikeata on?

16:12 Ja jos ette ole olleet uskolliset siinä, mikä on toisen omaa, kuka teille antaa sitä, mikä teidän omaanne on?

16:13 Ei kukaan palvelija voi palvella kahta herraa; sillä hän on joko tätä vihaava ja toista rakastava, taikka tähän liittyvä ja toista halveksiva. Ette voi palvella Jumalaa ja mammonaa."

16:14 Tämän kaiken kuulivat fariseukset, jotka olivat rahanahneita, ja he ivasivat häntä.

16:15 Ja hän sanoi heille: "Te juuri olette ne, jotka teette itsenne vanhurskaiksi

mitä minä teen, sillä minun herrani ottaa minulta pois hallituksen? en minä voi kaivaa, häpeän minä kerjätä.

16:4 Minä tiedän, mitä minä teen, että kuin minä viralta pannaan pois, niin he korjaavat minun huoneesensa.

16:5 Ja hän kutsui tykönsä kaikki herransa velvolliset ja sanoi ensimmäiselle: kuinka paljo sinä olet minun herralleni velkaa?

16:6 Mutta se sanoi: sata tynnyriä öljyä. Ja hän sanoi hänelle: ota kirjas ja istu pian, ja kirjoita viisikymmentä.

16:7 Sitte hän sanoi toiselle: kuinka paljon sinä olet velkaa? ja se sanoi: sata puntaa nisuja. Hän sanoi hänelle: ota kirjas ja kirjoita kahdeksankymmentä.

16:8 Ja herra kiitti väärää huoneenhaltijaa, että hän toimellisesti teki; sillä tämän maailman lapset ovat toimellisemmat kuin valkeuden lapset heidän sukukunnassansa.

16:9 Ja minä myös sanon teille: tehkää teillenne ystäviä väärästä mammonasta, että kuin te tarvitsette, niin he korjaavat teitä ijankaikkisiin majoihin.

16:10 Joka vähemmässä on uskollinen, se on myös paljossa uskollinen, ja joka vähemmässä on väärä, se on myös paljossa petollinen.

16:11 Jollette siis ole olleet uskolliset väärässä mammonassa, kuka teille sitä uskoo, mikä oikia on?

16:12 Ja ellette ole olleet toisen omassa uskolliset, kuka teille antaa sen, mikä teidän omanne on?

16:13 Ei yksikään palvelia taida kahta herraa palvella; sillä taikka hän yhtä vihaa ja toista rakastaa, eli yhdessä hän kiinni riippuu ja toisen katsoo ylönsä. Ette taida palvella Jumalaa ja mammonaa.

16:14 Mutta kaikki nämät kuulivat nekin Pharisealaiset, jotka ahneet olivat, ja pilkkasivat häntä.

16:15 Ja hän sanoi heille: te olette ne, jotka itsenne hurskaiksi teette ihmisten

ihmisten edessä, mutta Jumala tuntee teidän sydämenne; sillä mikä ihmisten kesken on korkeata, se on Jumalan edessä kauhistus.

16:16 Laki ja profeetat olivat Johannekseen asti; siitä lähtien julistetaan Jumalan valtakuntaa, ja jokainen tunkeutuu sinne väkisin.

16:17 Mutta ennemmin taivas ja maa katoavat, kuin yksikään lain piirto häviää.

16:18 Jokainen, joka hylkää vaimonsa ja nai toisen, tekee huorin; ja joka nai miehensä hylkäämään, tekee huorin.

16:19 Oli rikas mies, joka pukeutui purppuraan ja hienoihin pellavavaatteisiin ja eli joka päivä ilossa loisteliaasti.

16:20 Mutta eräs köyhä, nimeltä Lasarus, makasi hänen ovensa edessä täynnä paiseita

16:21 ja halusi ravita itseään niillä muruilla, jotka putosivat rikkaan pöydältä. Ja koiratkin tulivat ja nuolivat hänen paiseitansa.

16:22 Niin tapahtui, että köyhä kuoli, ja enkelit veivät hänet Aabrahamin helmaan. Ja rikaskin kuoli, ja hänet haudattiin.

16:23 Ja kun hän nosti silmänsä tuonelassa, vaivoissa ollessaan, näki hän kaukana Aabrahamin ja Lasaruksen hänen helmassaan.

16:24 Ja hän huusi sanoen: 'Isä Abraham, armahda minua ja lähetä Lasarus kastamaan sormensa pää veteen ja jäädyttämään minun kieltäni, sillä minulla on kova tuska tässä liekissä!'

16:25 Mutta Abraham sanoi: 'Poikani, muista, että sinä eläessäsi sait hyväsi, ja Lasarus samoin sai pahaa; mutta nyt hän täällä saa lohdutusta, sinä taas kärsit tuskaa.

16:26 Ja kaiken tämän lisäksi on meidän välillemme ja teidän vahvistettu suuri juopa, että ne, jotka tahtovat mennä täältä teidän luoksenne, eivät voisi, eivätkä ne, jotka siellä ovat, pääsisi yli meidän luoksemme.'

16:27 Hän sanoi: 'Niin minä siis rukoilen

edessä; mutta Jumala tuntee teidän sydämenne; sillä se mikä ihmisille on korkia, se on Jumalan edessä kauhistus.

16:16 Laki ja prophetat ovat Johannekseen asti, ja siitä ajasta ilmoitetaan Jumalan valtakunta, ja jokainen siihen itseänsä väellä tunkee.

16:17 Pikemmin taivas ja maa hukkuu, kuin rahtukaan laista putoo.

16:18 Joka emäntänsä hylkää ja nai toisen, hän tekee huorin, ja joka sen mieheltä hyljätyn nai, hän tekee huorin.

16:19 Oli yksi rikas mies, joka vaatetti itsensä purpuralla ja kalliilla liinavaatteilla, ja eli joka päivä ilossa herkullisesti.

16:20 Oli myös kerjääjä, nimeltä Latsarus, joka makasi hänen ovensa edessä täynnänsäpaisumia,

16:21 Ja pyysi ravittaa niistä muruista, jotka rikkaan pöydältä putosivat; mutta koirat myös tulivat ja nuolivat hänen paisumansa.

16:22 Niin tapahtui, että kerjääjä kuoli ja vietiin enkeleiltä Aabrahamin helmaan: niin kuoli myös rikas ja haudattiin.

16:23 Ja kuin hän helvetissä vaivassa oli, nosti hän silmänsä ja näki Aabrahamin taampana ja Latsaruksen hänen helmassansa.

16:24 Ja hän huusi, sanoen: isä Abraham, armahda minun päälleni ja lähetä Latsarus kastamaan sormensa pää veteen, että hän jäädyttäis minun kieleni; sillä minä kovin vaivataan tässä liekissä.

16:25 Niin sanoi Abraham: poikani, muista, että sinä sait sinun hyvääs elämässä, niin myös Latsarus pahaa. Mutta nyt hän lohdutetaan, ja sinä vaivataan.

16:26 Ja paitsi kaikkia näitä on meidän ja teidän välillä suuri juopa kiinnitetty, että ne, jotka tahtovat, ei he voi, eikä sieltä tännekään tulla.

16:27 Niin hän sanoi: minä rukoilen siis

sinua, isä, että lähetät hänet isäni taloon

16:28 - sillä minulla on viisi veljeä - todistamaan heille, etteivät hekin joutuisi tähän vaivan paikkaan.'

16:29 Mutta Aabraham sanoi: 'Heillä on Mooses ja profeetat; kuulkoot niitä.'

16:30 Niin hän sanoi: 'Ei, isä Aabraham; vaan jos joku kuolleista menisi heidän tykönsä, niin he tekisivät parannuksen.'

16:31 Mutta Aabraham sanoi hänelle: 'Jos he eivät kuule Moosesta ja profeettoja, niin eivät he usko, vaikka joku kuolleistakin nousisi ylös.'

17 LUKU

17:1 Ja hän sanoi opetuslapsillensa: "Mahdotonta on, että viettelykset jäisivät tulematta; mutta voi sitä, jonka kautta ne tulevat!

17:2 Hänen olisi parempi, että myllynkivi pantaisiin hänen kaulaansa ja hänet heitettäisiin mereen, kuin että hän viettelee yhden näistä pienistä.

17:3 Pitäkää itsestänne vaari! Jos sinun veljesi tekee syntiä, niin nuhtele häntä, ja jos hän katu, anna hänelle anteeksi.

17:4 Ja jos hän seitsemän kertaa päivässä tekee syntiä sinua vastaan ja seitsemän kertaa kääntyy sinun puoleesi ja sanoo: 'Minä kadun', niin anna hänelle anteeksi."

17:5 Ja apostolit sanoivat Herralle: "Lisää meille uskoa."

17:6 Niin Herra sanoi: "Jos teillä olisi uskoa sinapinsiemenenkään verran, niin te voisitte sanoa tälle silkkiäispuulle: 'Nouse juurinesi ja istuta itsesi mereen', ja se tottelisi teitä.

17:7 Jos jollakin teistä on palvelija kyntämässä tai paimentamassa, sanooko hän tälle tämän tullessa pelloilta: 'Käy heti aterialle'?

17:8 Eikö hän pikemminkin sano hänelle: 'Valmista minulle ateria, vyöttäydy ja

sinua, isä, että lähetät hänen minun isäni kotoon;

16:28 Sillä minulla on viisi veljeä, todistamaan heille, ettei hekin tulisi tähän vaivan siaan.

16:29 Sanoi hänelle Abraham: heillä on Moses ja profeetat; kuulkoot niitä.

16:30 Mutta hän sanoi: ei, isä Abraham; vaan jos joku kuolleista menis heidän tykönsä, niin he parannuksen tekisivät.

16:31 Hän sanoi hänelle: ellei he Mosesta ja prophetaita kuule, niin ei he myös usko, jos joku kuolleista nousis ylös.

17 LUKU

17:1 Niin hän sanoi opetuslapsillensa: se on mahdotoin, ettei pahennukset tule. Mutta voi häntä, jonka kautta ne tulevat!

17:2 Se olisi hänelle parempi, että myllyn kivi ripustettaisiin hänen kaulaansa, ja heitettäisiin mereen, kuin että hän jonkun näistä pienistä pahentais.

17:3 Kavahtakaat teitänne. Jos veljes rikkoo sinua vastaan, niin nuhtele häntä: ja jos hän itsensä parantaa, niin anna hänelle anteeksi.

17:4 Ja jos hän seitsemän kertaa päivässä rikkoo sinua vastaan, ja seitsemän kertaa päivässä sinun tykönsä palajaa, sanoen: minä kadun; niin anna hänelle anteeksi.

17:5 Ja apostolit sanoivat Herralle: lisää meille uskoa.

17:6 Mutta Herra sanoi: jos teillä olisi usko niinkuin sinapin siemen, ja te sanoisitte tälle metsäfikunalle: nouse ylös juurinesi ja istuta sinus mereen, niin se kuulis teitä.

17:7 Mutta kenellä teistä on palvelia, joka kyntää taikka karjaa kaitsee, ja kuin hän metsästä kotia tulee, että hän sanoo kohta hänelle: mene rualle?

17:8 Vaan eikö hän pikemmin sano hänelle: valmista minulle ehtoollista, sonnusta sinus,

palvele minua, sillä aikaa kuin minä syön ja juon; ja sitten syö ja juo sinä'?

17:9 Ei kaiketi hän kiitä palvelijaa siitä, että tämä teki, mitä oli käsketty?

17:10 Niin myös te, kun olette tehneet kaiken, mitä teidän on käsketty tehdä, sanokaa: 'Me olemme ansiottomia palvelijoita; olemme tehneet vain sen, minkä olimme velvolliset tekemään.'

17:11 Ja kun hän oli matkalla Jerusalemiin, kulki hän Samarian ja Galilean välistä rajaa.

17:12 Ja hänen mennessään erääseen kylään kohtasi häntä kymmenen pitalista miestä, jotka jäivät seisomaan loitommaksi;

17:13 ja he korottivat äänensä ja sanoivat: "Jeesus, mestari, armahda meitä!"

17:14 Ja heidät nähdessään hän sanoi heille: "Menkää ja näyttäkää itsenne papeille." Ja tapahtui heidän mennessään, että he puhdistuivat.

17:15 Mutta yksi heistä, kun näki olevansa parannettu, palasi takaisin ja ylisti Jumalaa suurella äänellä

17:16 ja lankesi kasvoilleen hänen jalkojensa juureen ja kiitti häntä; ja se mies oli samarialainen.

17:17 Niin Jeesus vastasi ja sanoi: "Eivätkö kaikki kymmenen puhdistuneet? Missä ne yhdeksän ovat?"

17:18 Eikö ollut muita, jotka olisivat palanneet Jumalaa ylistämään, kuin tämä muukalainen?"

17:19 Ja hän sanoi hänelle: "Nouse ja mene; sinun uskosi on sinut pelastanut."

17:20 Ja kun fariseukset kysyivät häneltä, milloin Jumalan valtakunta oli tuleva, vastasi hän heille ja sanoi: "Ei Jumalan valtakunta tule nähtävällä tavalla,

17:21 eikä voida sanoa: 'Katso, täällä se on', tahi: 'Tuolla'; sillä katso, Jumalan valtakunta on sisällisesti teissä."

ja palvele minua, niinkauvan kuin minä syön ja juon; ja syö ja juo sinä sitte?

17:9 Vai kiittääkö hän palveliaansa, että hän teki, mitä hänelle käsketty oli? En luule.

17:10 Niin myös te, kuin te olette kaikki tehneet, mitä teille käsketty on, niin sanokaat: me olemme kelvottomat palveliat: me teimme sen, minkä meidän piti tekemän.

17:11 Ja tapahtui, kuin hän meni Jerusalemia päin, että hän matkusti keskeltä Samarian ja Galilean.

17:12 Ja kuin hän tuli yhteen kylään, kohtasivat häntä kymmenen spitalista miestä, jotka taampana seisoivat,

17:13 Ja korottivat äänensä, sanoen: Jesus, rakas Mestari, armahda meidän päällemme!

17:14 Ja kuin hän ne näki, sanoi hän heille: menkää ja osoittakaat teitänne papeille. Ja tapahtui, että he mennessänsä tulivat puhtaksi.

17:15 Niin yksi heistä, kuin hän näki, että hän parantunut oli, palasi jälleen ja kunnioitti Jumalaa suurella äänellä,

17:16 Ja lankesi kasvoillensa hänen jalkainsa juureen ja kiitti häntä. Ja se oli Samarialainen.

17:17 Mutta Jesus vastaten sanoi: eikö kymmenen puhdistettu? kussa yhdeksän ovat?

17:18 Ei ole muita löydetty, jotka palasivat Jumalaa kunnioittamaan, kuin tämä muukalainen.

17:19 Ja hän sanoi hänelle: nouse ja mene! sinun uskos on sinun vapahtanut.

17:20 Ja Pharisealaiset kysyivät häneltä: koska Jumalan valtakunta olis tuleva? Vastasi hän heitä ja sanoi: ei Jumalan valtakunta tule niin, että se taidettaisiin nähdä.

17:21 Ei myös heidän pidä sanoman: katso tässä, katso siellä; sillä katso, Jumalan valtakunta on teidän keskellänne.

17:22 Ja hän sanoi opetuslapsillensa:
"Tulee aika, jolloin te halajaisitte nähdä
edes yhtä Ihmisen Pojan päivää, mutta ette
saa nähdä.

17:23 Ja teille sanotaan: 'Katso, tuolla hän
on!' 'Katso, täällä!' Älkää menkö sinne
älkääkä juosko perässä.

17:24 Sillä niinkuin salaman leimaus loistaa
taivaan äärestä taivaan ääreen, niin on
Ihmisen Poika päivänänsä oleva.

17:25 Mutta sitä ennen pitää hänen
kärsimän paljon ja joutuman tämän
sukupolven hyljittäväksi.

17:26 Ja niinkuin kävi Nooan päivinä, niin
käy myöskin Ihmisen Pojan päivinä:

17:27 he söivät, joivat, naivat ja menivät
miehelle, aina siihen päivään asti, jona
Nooa meni arkkiin; ja vedenpaisumus tuli ja
hukutti heidät kaikki.

17:28 Niin myös, samoin kuin kävi Lootin
päivinä: he söivät, joivat, ostivat, myivät,
istuttivat ja rakensivat,

17:29 mutta sinä päivänä, jona Loot lähti
Sodomasta, satoi tulta ja tulikiveä
taivaasta, ja se hukutti heidät kaikki,

17:30 samoin käy sinä päivänä, jona
Ihmisen Poika ilmestyy.

17:31 Sinä päivänä älköön se, joka katolla
on ja jolla on tavaransa huoneessa, astuko
alas niitä noutamaan; ja älköön myös se,
joka pellolla on, palatko takaisin.

17:32 Muistakaa Lootin vaimoa!

17:33 Joka tahtoo tallettaa elämänsä
itselleen, hän kadottaa sen; mutta joka sen
kadottaa, pelastaa sen.

17:34 Minä sanon teille: sinä yönä on kaksi
miestä yhdellä vuoteella; toinen korjataan
talteen, ja toinen jätetään.

17:35 Kaksi naista jauhaa yhdessä; toinen
korjataan talteen, mutta toinen jätetään."

17:22 Niin hän sanoi opetuslapsille: se aika
tulee, että te halajatte nähdä yhtäkin
Ihmisen Pojan päivää, ja ette saa nähdä.

17:23 Ja he sanovat teille: katso tässä,
katso siellä: älkäätkä menkö ulos, älkäätkä
myös seuratko.

17:24 Sillä niinkuin pitkäisen tuli taivaan
alla leimahtaa ja paistaa kaikkein päälle,
mitkä taivaan alla ovat, niin on myös
Ihmisen Pojan päivänänsä oleva.

17:25 Mutta ennen tulee hänen paljo kärsiä
ja hyljittää tältä sukukunnalta.

17:26 Ja niinkuin tapahtui Noan päivinä,
niin myös tapahtuu Ihmisen Pojan päivinä.

17:27 He söivät, joivat, naivat ja huolivat,
hamaan siihen päivään asti, jona Noa
arkkiin meni sisälle, ja vedenpaisumus tuli
ja hukutti kaikki.

17:28 Niin myös tapahtui Lotin päivinä: he
söivät, joivat, ostivat, myivät, istuttivat,
rakensivat.

17:29 Mutta sinä päivänä, kuin Lot
Sodomasta läksi, satoi tulta ja tulikiveä
taivaasta, ja hukutti kaikki.

17:30 Niin pitää myös sinä päivänä
oleman, jona Ihmisen Poika ilmoitetaan.

17:31 Joka sinä päivänä katon päällä on,
ja hänen kalunsa ovat huoneessa, niin
älköön astuko alas niitä ottamaan. Ja joka
pellolla on, niin älköön myös palatko
takaisin.

17:32 Muistakaa Lotin emäntää.

17:33 Jokainen joka pyytää henkensä
vapahtaa, hän sen kadottaa, ja jokainen
joka sen kadottaa, hän saattaa sen
elämään.

17:34 Minä sanon teille: sinä yönä ovat
kaksi yhdellä vuoteella, yksi otetaan ylös,
ja toinen jätetään.

17:35 Kaksi ynnä jauhavat: yksi otetaan
ylös, ja toinen jätetään.

17:36 Kaksi ovat kedolla: yksi otetaan ylös,
ja toinen jätetään.

17:37 Ja he vastasivat ja sanoivat hänelle: "Missä, Herra?" Niin hän sanoi heille: "Missä raato on, sinne myös kotkat kokoontuvat."

18 LUKU

18:1 Ja hän puhui heille vertauksen siitä, että heidän tuli aina rukoilla eikä väsyä.

18:2 Hän sanoi: Eräässä kaupungissa oli tuomari, joka ei peljännyt Jumalaa eikä hävennyt ihmisiä.

18:3 Ja siinä kaupungissa oli leskivaimo, joka vähän väliä tuli hänen luoksensa ja sanoi: 'Auta minut oikeuteeni riitapuoltani vastaan.'

18:4 Mutta pitkään aikaan hän ei tahtonut. Vaan sitten hän sanoi mielessään: 'Vaikka en pelkää Jumalaa enkä häpeä ihmisiä,

18:5 niin kuitenkin, koska tämä leski tuottaa minulle vaivaa, minä autan hänet oikeuteensa, ettei hän lopulta tulisi ja kävisi minun silmilleni.'

18:6 Niin Herra sanoi: Kuulkaa, mitä tuo väärä tuomari sanoo!

18:7 Eikö sitten Jumala toimittaisi oikeutta valituillensa, jotka häntä yötä päivää avuksi huutavat, ja viivyttäisikö hän heiltä apuansa?

18:8 Minä sanon teille: hän toimittaa heille oikeuden pian. Kuitenkin, kun Ihmisen Poika tulee, löytäneekö hän uskoa maan päältä?

18:9 Niin hän puhui vielä muutamille, jotka luottivat itseensä, luullen olevansa vanhurskaita, ja ylenkatsoivat muita, tämän vertauksen:

18:10 Kaksi miestä meni ylös pyhäkköön rukoilemaan, toinen fariseus ja toinen publikaani.

18:11 Fariseus seiso ja rukoili itsekseen näin: 'Jumala, minä kiitän sinua, etten minä ole niinkuin muut ihmiset, riistäjät, väärämieliset, huorintekijät, enkä myöskään niinkuin tuo publikaani.

18:12 Minä paastoon kahdesti viikossa;

17:37 Ja he vastaten sanoivat hänelle: Herra, kussa siis? Niin sanoi hän heille: kussa raato on, sinne myös kotkat kokoontuvat.

18 LUKU

18:1 Niin hän sanoi myös heille vertauksen, että aina tulee rukoilla ja ei väsyä,

18:2 Sanoen: yksi tuomari oli yhdessä kaupungissa, joka ei peljännyt Jumalaa eikä hävennyt ihmisiä.

18:3 Niin oli myös yksi leski siinä kaupungissa, joka tuli hänen tykönsä, sanoen: auta minua riitaveljeltäni.

18:4 Ja ei hän tahtonut kauvan aikaa. Mutta viimein sanoi hän itsellensä: vaikka en minä Jumalaa pelkää, enkä häpee ihmisiä,

18:5 Kuitenkin, että tämä leski vaivaa minua, tahdon minä häntä auttaa, ettei hän viimein tulisi ja nurisisi minua.

18:6 Niin Herra sanoi: kuulkaat, mitä tämä väärä tuomari sanoo:

18:7 Eikös Jumalan pitäisi valituista auttaman, jotka yötä ja päivää häntä huutavat, pitäiskö hänen sitä kärsimän?

18:8 Minä sanon teille: hän auttaa heitä pian. Kuitenkin, kuin Ihmisen Poika on tuleva, löytäneekö hän uskoa maan päältä?

18:9 Niin hän myös sanoi muutamille, jotka itse päällensä uskalsivat, että he olivat hurskaat, ja muita katsoivat ylönsä, tämän vertauksen:

18:10 Kaksi ihmistä meni ylös templiin rukoilemaan, yksi Pharisealainen ja toinen Publikani.

18:11 Pharisealainen seiso ja rukoili näin itsellensä: minä kiitän sinua, Jumala, etten minä ole niinkuin muut ihmiset, ryöväri, väärä, huorintekijä, taikka myös niinkuin tämä Publikani.

18:12 Kahdesti viikossa minä paastoon, ja

minä annan kymmenykset kaikista tuloistani.'

18:13 Mutta publikaani seiso i taampana eik eades tahtonut nostaa silmiään taivasta kohti, vaan löi rintaansa ja sanoi: 'Jumala, ole minulle syntiselle armollinen.'

18:14 Minä sanon teille: tämä meni kotiinsa vanhurskaampana kuin se toinen; sillä jokainen, joka itsensä ylentää, alennetaan, mutta joka itsensä alentaa, se ylennetään.

18:15 Ja he toivat hänen tykönsä myös pieniä lapsia, että hän koskisi heihin; mutta sen nähdessään opetuslapset nuhtelivat tuojia.

18:16 Mutta Jeesus kutsui lapset tykönsä ja sanoi: Sallikaa lasten tulla minun tyköni älkääkä estäkö heitä, sillä senkaltaisten on Jumalan valtakunta.

18:17 Totisesti minä sanon teille: joka ei ota vastaan Jumalan valtakuntaa niinkuin lapsi, se ei pääse sinne sisälle.

18:18 Ja eräs hallitusmies kysyi häneltä sanoen: Hyvä opettaja, mitä minun pitää tekemän, että minä iankaikkisen elämän perisin?

18:19 Jeesus sanoi hänelle: Miksi sanot minua hyväksi? Ei kukaan ole hyvä, paitsi Jumala yksin.

18:20 Käskyt sinä tiedät: 'Älä tee huorin', 'Älä tapa', 'Älä varasta', 'Älä sano väärää todistusta', 'Kunnioita isääsi ja äitiäsi.'

18:21 Mutta hän sanoi: Tätä kaikkea minä olen noudattanut nuoruudestani asti.

18:22 Kun Jeesus sen kuuli, sanoi hän hänelle: Yksi sinulta vielä puuttuu: myy kaikki, mitä sinulla on, ja jakele köyhille, niin sinulla on oleva aarre taivaassa; ja tule ja seuraa minua.

18:23 Mutta tämän kuullessaan hän tuli kovin murheelliseksi, sillä hän oli sangen rikas.

18:24 Kun Jeesus näki hänen olevan

annan kymmenykset kaikista mitä minulla on.

18:13 Ja Publikani seiso i taampana, eik e tahtonut silmiänsäkään nostaa ylös taivaasen päin, mutta löi rintoihinsa ja sanoi: Jumala, armahda minun syntisen päälleni!

18:14 Minä sanon teille: tämä meni kotiansa hurskaampana kuin toinen; sillä jokainen joka itsensä ylentää, se alennetaan, ja joka itsensä alentaa, se ylennetään.

18:15 Niin he toivat myös hänen tykönsä lapsia, että hän heihin rupeais. Mutta kuin opetuslapset sen näkivät, nuhtelivat he niitä.

18:16 Mutta kuin Jesus oli heitä kutsunut tykönsä, sanoi hän: sallikaat lasten tulla minun tyköni, ja älkäätkä heitä kieltäkö; sillä senkaltaisten on Jumalan valtakunta.

18:17 Totisesti sanon minä teille: joka ei ota vastaan Jumalan valtakuntaa niinkuin lapsi, ei hän ikinä siihen tule siihen sisälle.

18:18 Ja häneltä kysyi yksi päämiehistä ja sanoi: hyvä Mestari, mitä minun pitää tekemän, että minä iankaikkisen elämän saisin?

18:19 Niin Jesus sanoi hänelle: mitä minua hyväksi kutsut? Ei ole kenenkään hyvä, vaan yksi, Jumala.

18:20 Käskysanat sinä tiedät: ei sinun pidä huorin tekemän: ei sinun pidä tappaman: ei sinun pidä varastaman: ei sinun pidä väärää todistusta sanoman: kunnioita isääs ja äitiäs.

18:21 Niin hän sanoi: nämät kaikki olen minä minun nuoruudestani pitänyt.

18:22 Kuin Jesus sen kuuli, sanoi hän hänelle: yksi sinulta vielä puuttuu: myy kaikki, mitä sinulla on ja vaivaisille, niin sinulla pitää oleman tavara taivaassa: ja tule, seuraa minua.

18:23 Vaan kuin hän sen kuuli, tuli hän murheelliseksi; sillä hän oli sangen rikas.

18:24 Mutta kuin Jesus näki hänen

murheissaan, sanoi hän: Kuinka vaikea onkaan niiden, joilla on tavaraa, päästä Jumalan valtakuntaan!

18:25 Helpompi on kamelin käydä neulansilmän läpi kuin rikkaan päästä Jumalan valtakuntaan.

18:26 Niin ne, jotka sen kuulivat, sanoivat: Kuka sitten voi pelastua?

18:27 Mutta hän sanoi: Mikä ihmisille on mahdotonta, se on Jumalalle mahdollista.

18:28 Silloin Pietari sanoi: Katso, me olemme luopuneet siitä, mitä meillä oli, ja seuranneet sinua.

18:29 Niin hän sanoi heille: Totisesti minä sanon teille: ei ole ketään, joka Jumalan valtakunnan tähden on luopunut talosta tai vaimosta tai veljistä tai vanhemmista tai lapsista,

18:30 ja joka ei saisi monin verroin takaisin tässä ajassa, ja tulevassa maailmassa iankaikkista elämää.

18:31 Ja hän otti tykönsä ne kaksitoista ja sanoi heille: Katso, me menemme ylös Jerusalemiin, ja kaikki on täysin toteutuva, mitä profeettain kautta on kirjoitettu Ihmisen Pojasta.

18:32 Sillä hänet annetaan pakanain käsiin, ja häntä pilkataan ja häväistään ja syljetään;

18:33 ja ruoskittuaan he tappavat hänet, ja kolmantena päivänä hän nousee ylös.

18:34 Mutta he eivät ymmärtäneet tästä mitään, ja tämä puhe oli heiltä niin salattu, etteivät he käsittäneet, mitä sanottiin.

18:35 Ja hänen lähestyessään Jerikoa eräs sokea istui tien vieressä kerjäten.

18:36 Ja kuullessaan, että siitä kulki kansaa ohi, hän kyseli, mitä se oli.

18:37 He ilmoittivat hänelle Jeesuksen, Nasaretilaisen, menevän ohitse.

18:38 Niin hän huusi sanoen: Jeesus, Daavidin poika, armahda minua!

murheissansa olevan, sanoi hän: kuinka työläästi rikkaat tulevat Jumalan valtakuntaan;

18:25 Sillä huokiampi on kamelin käydä neulan silmän lävitse, kuin rikkaan tulla Jumalan valtakuntaan.

18:26 Niin he sanoivat, jotka sen kuulivat: ja kuka taitaa autuaaksi tulla?

18:27 Mutta hän sanoi: ne mitkä ovat mahdottomat ihmisten tykönä, ne ovat mahdolliset Jumalan tykönä.

18:28 Niin Pietari sanoi: katso, me jätimme kaikki ja seurasimme sinua.

18:29 Vaan hän sanoi heille: totisesti sanon minä teille: ei ole kenkään, joka jätti huoneen taikka vanhemmat taikka veljet taikka emännän taikka lapset Jumalan valtakunnan tähden,

18:30 Joka ei paljoa enempiä saa tällä ajalla jälkensä, ja tulevaisessa maailmassa ijankaikkisen elämän.

18:31 Ja hän otti tykönsä ne kaksitoistakymmentä, ja sanoi heille: katso, me menemme Jerusalemiin, ja kaikki pitää täytettämän mitkä prophetailta Ihmisen Pojasta kirjoitetut ovat.

18:32 Sillä hän annetaan ylönpakanoille, ja pilkataan, ja häväistään, ja syljetään.

18:33 Ja kuin he ovat hänen ruoskineet, tappavat he hänen, ja kolmantena päivänä on hän nouseva ylös.

18:34 Ja ei he mitään näistä ymmärtäneet. Ja tämä puhe oli heiltä niin peitetty, ettei he ymmärtäneet, mitä sanottiin.

18:35 Niin tapahtui, kuin hän Jerikoa lähestyi, että yksi sokea istui tien vieressä kerjäten,

18:36 Ja kuin hän kuuli kansan käyvän ohitse, kysyi hän, mikä se olis?

18:37 He sanoivat hänelle: Jesus Natsarealainen tästä meni.

18:38 Ja hän huusi ja sanoi: Jesus, Davidin Poika, armahda minua!

18:39 Ja edelläkulkijat nuhtelivat häntä saadakseen hänet vaikenemaan; mutta hän huusi vielä enemmän: Daavidin poika, armahda minua!

18:40 Silloin Jeesus seisahtui ja käski taluttaa hänet tykönsä. Ja hänen tultuaan lähelle Jeesus kysyi häneltä:

18:41 Mitä tahdot, että minä sinulle tekisin? Hän sanoi: Herra, että saisin näköni jälleen.

18:42 Niin Jeesus sanoi hänelle: Saa näkösi; sinun uskosi on sinut pelastanut.

18:43 Ja heti hän sai näkönsä ja seurasi häntä ylistäen Jumalaa. Ja sen nähdessään kaikki kansa kiitti Jumalaa.

19 LUKU

19:1 Ja hän tuli Jerikon kaupunkiin ja kulki sen läpi.

19:2 Ja katso, siellä oli mies, nimeltä Sakkeus; ja hän oli publikaanien päämies ja oli rikas.

19:3 Ja hän koetti saada nähdä Jeesusta, kuka hän oli, mutta ei voinut kansalta, kun oli varreltansa vähäinen.

19:4 Niin hän juoksi edelle ja nousi metsäviikunapuuhun nähdäkseen hänet, sillä Jeesus oli kulkeva siitä ohitse.

19:5 Ja tultuaan sille paikalle Jeesus katsahti ylös ja sanoi hänelle: "Sakkeus, tule nopeasti alas, sillä tänään minun pitää oleman sinun huoneessasi."

19:6 Ja hän tuli nopeasti alas ja otti hänet iloiten vastaan.

19:7 Ja sen nähdessään kaikki nurisivat sanoen: "Syntisen miehen luokse hän meni majoilemaan."

19:8 Mutta Sakkeus astui esiin ja sanoi Herralle: "Katso, Herra, puolet omaisuudestani minä annan köyhille, ja jos joltakulta olen jotakin petoksella ottanut, niin annan nelinkertaisesti takaisin."

19:9 Niin Jeesus sanoi hänestä: "Tänään

18:39 Niin ne, jotka menivät ohitse, toruivat häntä vaikenemaan. Mutta hän huusi sitä enemmän: Davidin Poika, armahda minua!

18:40 Niin Jesus seisahti ja käski häntä taluttaa tykönsä. Ja kuin hän lähestyi, kysyi hän häneltä,

18:41 Sanoen: mitäs tahdot, että minun pitää sinulle tekemän? Hän sanoi: Herra, että minä näköni jälleen saisin.

18:42 Ja Jesus sanoi hänelle: ole näkevä! sinun uskos autti sinua.

18:43 Ja hän sai kohta näkönsä, ja seurasi häntä, ja kunnioitti Jumalaa. Ja kaikki kansa, jotka sen näkivät, kiittivät Jumalaa.

19 LUKU

19:1 Ja hän meni sisälle ja vaelsi Jerikon lävitse.

19:2 Ja katso, yksi mies oli nimeltä Zakeus, joka oli Publikanien päämies ja hän oli rikas,

19:3 Ja hän pyysi nähdä Jeesusta, kuka hän olis, eikä saanut kansalta; sillä hän oli varttansa vähäinen.

19:4 Ja hän samosi edelle, meni ylös yhteen metsä-fikunapuuhun, että hän olis saanut hänen nähdä; sillä sen kautta oli hän vaeltava.

19:5 Ja kuin hän tuli siihen paikkaan, katsoi Jesus ylös, ja näki hänen, ja sanoi hänelle: Zakeus, astu nopiasti alas! sillä minun pitää tänäpänä oleman sinun huoneessasi.

19:6 Ja hän astui nopiasti alas ja otti hänen iloiten vastaan.

19:7 Ja kuin he sen näkivät, napisivat he kaikki, että hän meni sisälle syntisen miehen tykö olemaan.

19:8 Mutta Zakeus seiso i ja sanoi Herralle: katso, Herra, puolen minun tavaraani annan minä vaivaisille; ja jos minä jonkun pettänyt olen, sen minä neljäkertaisesti jälleen annan.

19:9 Niin Jesus sanoi hänelle: tänäpänä on

on pelastus tullut tälle huoneelle, koska hänkin on Aabrahamin poika;

19:10 sillä Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan sitä, mikä kadonnut on."

19:11 Ja heidän tätä kuunnellessaan hän puhui vielä vertauksen, koska hän oli lähellä Jerusalemiä ja he luulivat, että Jumalan valtakunta oli kohta ilmestyvä.

19:12 Hän sanoi näin: "Eräs jalosukuinen mies lähti matkalle kaukaiseen maahan saadakseen itsellensä kuninkuuden ja sitten palatakseen.

19:13 Ja hän kutsui luoksensa kymmenen palvelijaansa, antoi heille kymmenen leiviskää ja sanoi heille: 'Asioikaa näillä, kunnes minä tulen.'

19:14 Mutta hänen kansalaisensa vihasivat häntä ja lähettivät lähettiläät hänen jälkeensä sanomaan: 'Emme tahdo tätä kuninkaaksemme.'

19:15 Ja saatuansa kuninkuuden ja palattuansa hän käski kutsua eteensä ne palvelijat, joille hän oli antanut rahat, saadakseen tietää, mitä kukin oli asioimisellaan ansainnut.

19:16 Niin ensimmäinen tuli esiin ja sanoi: 'Herra, sinun leiviskäsi on tuottanut kymmenen leiviskää.'

19:17 Ja hän sanoi hänelle: 'Hyvä on, sinä hyvä palvelija; koska vähimmässä olet ollut uskollinen, niin saat vallita kymmentä kaupunkia.'

19:18 Ja toinen tuli ja sanoi: 'Herra, sinun leiviskäsi on tuottanut viisi leiviskää.'

19:19 Niin hän sanoi tällekin: 'Sinä, vallitse sinä viittä kaupunkia.'

19:20 Vielä tuli yksi ja sanoi: 'Herra, katso, tässä on sinun leiviskäsi, jota olen säilyttänyt liinasessa.

19:21 Sillä minä pelkäsin sinua, koska olet ankara mies: sinä otat, mitä et ole talteen pannut, ja leikkaat, mitä et ole kylvänyt

19:22 Hän sanoi hänelle: 'Oman sanasi mukaan minä sinut tuomitsen, sinä paha palvelija. Sinä tiesit minut ankaraksi

tälle huoneelle autuus tapahtunut, että hänkin on Abrahamin poika.

19:10 Sillä Ihmisen Poika tuli etsimään ja vapahtamaan sitä, mikä kadonnut oli.

19:11 Mutta kuin he nämät kuulleet olivat, sanoi hän vielä yhden vertauksen: että hän oli juuri läsnä Jerusalemiä, ja että he luulivat Jumalan valtakunnan kohta ilmoitettavan.

19:12 Sanoi hän siis: yksi herrasmies matkusti kaukaiseen maakuntaan, itsellensä valtakuntaa ottamaan, ja aikoi jälleen palata:

19:13 Niin hän kutsui tykönsä kymmenen palveliaansa ja antoi heille kymmenen leiviskää, ja sanoi heille: tehkää kauppa niinkauvan kuin minä tulen.

19:14 Mutta hänen kylänsä asujat vihasivat häntä, ja lähettivät sanansaattajat hänen jälkeensä, sanoen: emme tahdo, että tämä meitä vallitsee.

19:15 Ja tapahtui kuin hän palasi, sitte kuin hän sai valtakunnan, käski hän kutsua ne palveliat tykönsä, joille hän oli rahansa antanut, tietääksensä, mitä kukin kaupallansa toimittanut oli.

19:16 Niin tuli ensimmäinen ja sanoi: herra, sinun leiviskäs on kymmenen leiviskää kasvattanut.

19:17 Ja hän sanoi hänelle: oikein, hyvä palvelia, ettäs vähässä olit uskollinen, sinulla pitää valta kymmenen kaupungin päälle oleman.

19:18 Toinen myös tuli ja sanoi: herra, sinun leiviskäs on viisi leiviskää kasvattanut.

19:19 Niin hän myös sanoi hänelle: ole sinäkin viiden kaupungin haltia.

19:20 Ja kolmas tuli ja sanoi: herra, katso, tässä on sinun leiviskäs, joka minulla hikiliinassa kätkeyty oli;

19:21 Sillä minä pelkäsin sinua, ettäs kova mies olet; sinä otat, jota et tallelle pannut, ja niität, jota et kylvänyt.

19:22 Hän sanoi hänelle: sinun suustas minä sinun tuomitsen, sinä paha palvelia, sinä tiesit minun kovaksi mieheksi, joka

mieheksi, joka otan, mitä en ole talteen pannut, ja leikkaan, mitä en ole kylvänyt;

19:23 miksi et siis antanut rahojani rahanvaihtajan pöytään, että minä tultuani olisin saanut periä ne korkoineen?'

19:24 Ja hän sanoi vieressä seisoville: 'Ottakaa häneltä pois se leiviskä ja antakaa sille, jolla on kymmenen leiviskää.

19:25 - Niin he sanoivat hänelle: 'Herra, hänellä on jo kymmenen leiviskää.' -

19:26 'Minä sanon teille: jokaiselle, jolla on, annetaan; mutta jolla ei ole, siltä otetaan pois sekin, mikä hänellä on.

19:27 Mutta viholliseni, jotka eivät tahtoneet minua kuninkaaksensa, tuokaa tänne ja teloittakaa minun edessäni."

19:28 Ja tämän sanottuaan hän kulki edellä vaeltaen ylös Jerusalemiin.

19:29 Ja tapahtui, kun hän tuli lähelle Beetfagea ja Betaniaa, sille vuorelle, jota kutsutaan Öljymäeksi, että hän lähetti kaksi opetuslastaan

19:30 sanoen: "Menkää edessä olevaan kylään, niin sinne tullessanne te löydätte sidottuna varsan, jonka selässä ei vielä yksikään ihminen ole istunut; päästäkää se ja tuokaa tänne.

19:31 Ja jos joku kysyy teiltä: 'Miksi te sen päästätte?' niin sanokaa näin: 'Herra tarvitsee sitä.'"

19:32 Ja lähetetyt menivät ja havaitsivat niin olevan, kuin hän oli heille sanonut.

19:33 Ja heidän päästäessään varsaa sen omistajat sanoivat heille: "Miksi te päästätte varsan?"

19:34 Niin he sanoivat: "Herra tarvitsee sitä."

19:35 Ja he veivät sen Jeesuksen luo ja heittivät vaatteensa varsan selkään ja istuttivat Jeesuksen niiden päälle.

19:36 Ja hänen kulkiessaan kansa levitti vaatteensa tielle.

19:37 Ja kun hän jo oli lähellä, laskeutuen

otan, jota en minä tallelle pannut, ja leikkaan, jota en minä kylvänyt:

19:23 Ja miksi et sinä antanut minun rahaani vaihetuspöydälle? ja minä olisin tultuani sen kasvun kanssa jälleen saanut.

19:24 Niin hän sanoi tykönä seisoville: ottakaat pois leiviskä häneltä, ja antakaat sille, jolla kymmenen leiviskää on.

19:25 Niin he sanoivat hänelle: herra, hänellä on kymmenen leiviskää.

19:26 Sillä minä sanon teille, jolla on, hänelle pitää annettaman, ja häneltä, jolla ei ole, sekin, mikä hänellä on, pitää otettaman pois.

19:27 Kuitenkin ne minun viholliseni, jotka ei tahtoneet minun antaa vallita heitä, tuokaat tänne ja mestatkaa heitä minun edessäni.

19:28 Ja kuin hän nämät puhunut oli, meni hän edellä ja vaelsi ylös Jerusalemiä päin.

19:29 Ja tapahtui, kuin hän lähestyi Betphagea ja Betaniaa, ja tuli sen vuoren tykö, joka öljymäeksi kutsutaan, lähetti hän kaksi opetuslapsistansa,

19:30 Sanoen: menkää kylään, joka on teidän edessä, ja kuin te siihen tulette sisälle, niin te löydätte varsan sidottuna, jonka päällä ei yksikään ihminen koskaan istunut ole: päästäkää se ja tuokaat tänne.

19:31 Ja jos joku teiltä kysyy: miksi te sitä päästätte? niin sanokaat hänelle: Herra tätä tarvitsee.

19:32 Niin lähetetyt menivät ja löysivät niinkuin hän oli heille sanonut.

19:33 Kuin he nyt päästivät varsaa, sanoi sen isäntä heille: miksi te päästätte varsaa?

19:34 Vaan he sanoivat: Herra tätä tarvitsee.

19:35 Ja he veivät sen Jeesuksen tykö, ja panivat vaatteensa varsan päälle, ja istuttivat Jeesuksen se päälle.

19:36 Ja kuin hän matkusti, levittivät he vaatteensa tielle.

19:37 Ja kuin hän jo lähestyi menemään

Öljymäen rinnettä, rupesi koko opetuslasten joukko iloiten kiittämään Jumalaa suurella äänellä kaikista voimallisista teoista, jotka he olivat nähneet,

19:38 sanoen: "Siunattu olkoon hän, joka tulee, Kuningas Herran nimessä; rauha taivaassa ja kunnia korkeuksissa!"

19:39 Ja muutamat fariseukset kansanjoukosta sanoivat hänelle: "Opettaja, nuhtele opetuslapsiasi."

19:40 Mutta hän vastasi ja sanoi: "Minä sanon teille: jos nämä olisivat vaiti, niin kivet huutaisivat."

19:41 Ja kun hän tuli lähemmäksi ja näki kaupungin, itki hän sitä

19:42 ja sanoi: "Jospa tietäisit sinäkin tänä päivänä, mikä rauhaasi sopii! Mutta nyt se on sinun silmiltäsi salattu.

19:43 Sillä sinulle tulevat ne päivät, jolloin sinun vihollisesi sinut vallilla saartavat ja piirittävät sinut ja ahdistavat sinua joka puolelta;

19:44 ja he kukistavat sinut maan tasalle ja surmaavat lapsesi, jotka sinussa ovat, eivätkä jätä sinuun kiveä kiven päälle, sentähden ettet etsikkoaikaasi tuntenut."

19:45 Ja hän meni pyhäkköön ja rupesi ajamaan,

19:46 ja sanoi heille: "Kirjoitettu on: 'Minun huoneeni on oleva rukoushuone', mutta te olette tehneet siitä ryövärien luolan."

19:47 Ja hän opetti joka päivä pyhäkössä. Mutta ylipapit ja kirjanoppineet sekä kansan ensimmäiset miettivät, miten saisivat hänet surmatuksi;

19:48 mutta he eivät keksineet, mitä tekisivät, sillä kaikki kansa riippui hänessä ja kuunteli häntä.

20 LUKU

20:1 Ja tapahtui eräänä päivänä, kun hän opetti kansaa pyhäkössä ja julisti evankeliumia, että ylipapit ja kirjanoppineet astuivat yhdessä vanhinten kanssa esiin

alas Öljymäeltä, rupesi koko opetuslasten joukko iloiten kiittämään Jumalaa suurella äänellä kaikista niistä voimallisista teoista, jotka he nähneet olivat,

19:38 Sanoen: siunattu olkoon se, joka tulee, kuningas Herran nimeen! rauha taivaassa ja kunnia korkeuksissa!

19:39 Ja muutamat Pharisealaisista kansan seasta sanoivat hänelle: Mestari, nuhtele opetuslapsiasi.

19:40 Ja hän vastaten sanoi heille: minä sanon teille: jos nämät vaikenevat, niin kivet pitää huutaman.

19:41 Ja kuin hän lähemmä tuli, katsoi hän kaupungin päälle, itki häntä,

19:42 Ja sanoi: jos sinäkin tietäisit, niin sinä ajattelisit tosin tällä sinun ajallas, mitä sinun rauhaas sopis. Mutta nyt ovat ne kätkeyt sinun silmäis edestä.

19:43 Sillä ne päivät pitää tuleman sinun ylitses, että sinun vihollises skantsaavat sinun, ja ympäri piirittävät sinun, ja ahdistavat sinun joka kulmalta,

19:44 Ja maahan tasoittavat sinun ja sinun lapses, jotka sinussa ovat, ja ei jätä sinussa kiveä kiven päälle; ettet etsikkos aikaa tuntenut.

19:45 Ja hän meni sisälle templiin, rupesi ajamaan siitä ulos ostajia ja myyjiä,

19:46 Sanoen heille: kirjoitettu on: minun huoneeni on rukoushuone; mutta te olette sen tehneet ryövärien luolaksi.

19:47 Ja hän opetti joka päivä templissä, mutta pappein päämiehet ja kirjanoppineet ja kansan vanhimmat etsivät häntä surmataksensa,

19:48 Ja ei tietäneet, mitä heidän piti tekemän; sillä kaikki kansa riippui hänessä, ja kuulivat häntä.

20 LUKU

20:1 Ja tapahtui yhtenä niistä päivistä, kuin hän kansaa opetti templissä ja saarnasi evankeliumia, tulivat ylimmäiset papit ja kirjanoppineet ja vanhimmat,

20:2 ja puhuivat hänelle sanoen: Sano meille, millä vallalla sinä näitä teet, tahi kuka on se, joka on antanut sinulle tämän vallan?

20:3 Hän vastasi ja sanoi heille: Minä myös teen teille kysymyksen; sanokaa minulle:

20:4 oliko Johanneksen kaste taivaasta vai ihmisistä?

20:5 Niin he neuvottelivat keskenänsä sanoen: Jos sanomme: 'Taivaasta', niin hän sanoo: 'Miksi ette siis uskoneet häntä?'

20:6 Mutta jos sanomme: 'Ihmisistä', niin kaikki kansa kivittää meidät, sillä se uskoo vahvasti, että Johannes oli profeetta.

20:7 Ja he vastasivat, etteivät tiedäneet, mistä se oli.

20:8 Niin Jeesus sanoi heille: Niinpä en minäkään sano teille, millä vallalla minä näitä teen.

20:9 Ja hän rupesi puhumaan kansalle ja puhui tämän vertauksen: Mies istutti viinitarhan ja vuokrasi sen viinitarhureille ja matkusti muille maille kauaksi aikaa.

20:10 Ja ajan tullen hän lähetti palvelijan viinitarhurien luokse, että he antaisivat tälle osan viinitarhan hedelmistä; mutta viinitarhurit pieksivät hänet ja lähettivät tyhjin käsin pois.

20:11 Ja hän lähetti vielä toisen palvelijan; mutta hänetkin he pieksivät ja häpäisivät ja lähettivät tyhjin käsin pois.

20:12 Ja hän lähetti vielä kolmannen; mutta tämänkin he haavoittivat ja heittivät ulos.

20:13 Niin viinitarhan herra sanoi: 'Mitä minä teen? Minä lähetän rakkaan poikani; häntä he kaikesti kavahtavat.'

20:14 Mutta kun viinitarhurit näkivät hänet, neuvottelivat he keskenään ja sanoivat: 'Tämä on perillinen; tappakaamme hänet, että perintö tulisi meidän omaksemme.'

20:15 Ja he heittivät hänet ulos viinitarhasta ja tappoivat. Mitä nyt

20:2 Ja puhuivat hänelle, sanoen: sanos meille, millä vallalla sinä tätä teet? eli kuka sinulle tämän vallan on antanut?

20:3 Niin Jesus vastaten sanoi heille: minä kysyn myös teiltä yhtä asiaa, vastatkaat minua.

20:4 Oliko Johanneksen kaste taivaasta, vaiko ihmisiltä?

20:5 Niin he ajattelivat itsellensä, sanoen: jo me sanomme: taivaasta, niin hän sanoo: miksi ette siis uskoneet?

20:6 Mutta jos me sanomme: ihmisiltä, niin kaikki kansa kivittää meidät; sillä he uskoivat, että Johannes oli propheta.

20:7 Ja he vastasivat, ettei he tietäneet, kusta se oli.

20:8 Niin sanoi Jesus heille: en minä myös sano teille, millä voimalla minä näitä teen.

20:9 Niin hän rupesi sanomaan kansalle tämän vertauksen: yksi mies istutti viinamäen ja pani sen vuorolle peltomiehille, ja meni muille maille kauvaksi aikaa.

20:10 Ja ajallansa lähetti hän palvelian peltomiesten tykö, että he antaisivat hänelle viinamäen hedelmistä. Mutta ne peltomiehet pieksivät sen ja lähettivät pois tyhjänä.

20:11 Ja hän lähetti vielä toisen palvelian; mutta he myös sen pieksivät, ja pilkkasivat, ja lähettivät pois tyhjänä.

20:12 Ja hän lähetti vielä kolmannen. Mutta he myös sen haavoittivat ja syöksivät ulos.

20:13 Niin viinamäen isäntä sanoi: mitä minä teen? minä lähetän minun rakkaan poikani: kuin he hänen näkevät, niin he karttavat häntä.

20:14 Mutta kuin peltomiehet sen näkivät, ajattelivat he itsellensä, sanoen: tämä on perillinen: tulkaat, tappakaamme häntä, että perintö tulis meidän omaksemme.

20:15 Ja he syöksivät ulos hänen viinamäestä ja tappoivat. Mitä viinamäen

viinitarhan herra on tekevä heille?

20:16 Hän tulee ja tuhoaa nämä viinitarhurit ja antaa viinitarhan muille. Niin he sen kuullessaan sanoivat: Pois se!

20:17 Mutta hän katsahti heihin ja sanoi: Mitä siis on tämä kirjoitus: 'Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi'?

20:18 Jokainen, joka kaatuu siihen kiveen, ruhjoutuu, mutta jonka päälle se kaatuu, sen se murskaa.

20:19 Ja kirjanoppineet ja ylipapit tahtoivat ottaa hänet sillä hetkellä kiinni, mutta he pelkäsivät kansaa; sillä he ymmärsivät, että hän oli puhunut sen vertauksen heistä.

20:20 Ja he vartioivat häntä ja lähettivät hänen luokseen hurskaiksi tekeytyviä urkkijoita, saadakseen hänet kiinni jostakin sanasta, niin että voisivat antaa hänet esivallalle ja maaherran käsiin.

20:21 Ja ne kysyivät häneltä sanoen: Opettaja, me tiedämme, että sinä puhut ja opetat oikein etkä katso henkilöön, vaan opetat Jumalan tietä totuudessa.

20:22 Onko meidän lupa antaa keisarille veroa vai eikö?

20:23 Mutta hän havaitsi heidän kavaluutensa ja sanoi heille:

20:24 Näyttäkää minulle denari. Kenen kuva ja päällekirjoitus siinä on? He vastasivat: Keisarin.

20:25 Niin hän sanoi heille: Antakaa siis keisarille, mikä keisarin on, ja Jumalalle, mikä Jumalan on.

20:26 Ja he eivät kyenneet saamaan häntä hänen puheestaan kiinni kansan edessä; ja he ihmettelivät hänen vastaustaan ja vaikenivat.

20:27 Niin astui esiin muutamia saddukeuksia, jotka väittävät, ettei ylösnousemusta ole, ja he kysyivät häneltä

20:28 sanoen: Opettaja, Mooses on säätänyt meille: 'Jos joltakin kuolee veli, jolla on vaimo, mutta ei ole lapsia, niin

isäntä on tekevä heille?

20:16 Hän tulee ja hukkaa nämät peltomiehet, ja antaa viinamäen muille. Kuin he sen kuulivat, sanoivat he: pois se!

20:17 Mutta hän katsahti heidän päällensä ja sanoi: mitä se on, mikä kirjoitettu on: Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut nurkkakiveksi?

20:18 Jokainen joka lankee sen kiven päälle, se runnellaan; mutta jonka päälle se lankee, sen hän musertaa.

20:19 Ja pappein päämiehet ja kirjanoppineet pyysivät häntä sillä hetkellä kiinni ottaa, vaan he pelkäsivät kansaa; sillä he ymmärsivät, että hän heille tämän vertauksen sanonut oli.

20:20 Ja he vartioitsivat häntä ja lähettivät väijyjät, jotka piti itsensä hurskaiksi teettelemän, että he hänen puheessa saisivat kiinni, ja antaisivat ylönsivallalle ja maanvanhimman haltuun.

20:21 Ja he kysyivät häneltä ja sanoivat: Mestari, me tiedämme, että oikein sanot ja opetat, etkä katso ihmisen muotoa, vaan opetat Jumalan tien totuudessa.

20:22 Sopiiko meidän antaa keisarille veroa, taikka ei?

20:23 Mutta kuin hän ymmärsi heidän kavaluutensa, sanoi hän heille: mitä te minua kiusaatte?

20:24 Osoittakaat minulle veroraha, kenenkä kuva ja päällekirjoitus siinä on? He vastasivat ja sanoivat: keisarin.

20:25 Niin hän sanoi heille: antakaat keisarille, mitkä keisarin ovat, ja Jumalalle, mitkä Jumalan ovat.

20:26 Ja ei he taitaneet hänen puhettansa kansan edessä laittaa, vaan ihmettelivät hänen vastaustansa, ja vaikenivat.

20:27 Niin tulivat muutamia Saddukealaisista, (jotka kieltävät ylösnousemisen,) ja kysyivät häneltä,

20:28 Sanoen: Mestari, Mooses kirjoitti meille: jos jonkun veli kuolee, jolla emäntä oli, ja se kuolis lapsetonna, niin hänen

ottakoon hän veljensä vaimon ja herättäköön siemenen veljelleen.'

20:29 Nyt oli seitsemän veljestä. Ensimmäinen otti vaimon ja kuoli lapsetonna.

20:30 Niin toinen otti sen vaimon,

20:31 ja sitten kolmas, ja samoin kaikki seitsemän; ja he kuolivat jättämättä lapsia.

20:32 Viimeiseksi vaimokin kuoli.

20:33 Kenelle heistä siis tämä vaimo ylösnousemuksessa joutuu vaimoksi? Sillä kaikkien seitsemän vaimona hän oli ollut.

20:34 Niin Jeesus sanoi heille: Tämän maailmanajan lapset naivat ja menevät miehelle.

20:35 Mutta ne, jotka on arvolliseksi nähty pääsemään toiseen maailmaan ja ylösnousemukseen kuolleista, eivät nai eivätkä mene miehelle.

20:36 Sillä he eivät enää voi kuolla, kun ovat enkelien kaltaisia; ja he ovat Jumalan lapsia, koska ovat ylösnousemuksen lapsia.

20:37 Mutta että kuolleet nousevat ylös, sen Mooseskin on osoittanut kertomuksessa orjantappurapensaasta, kun hän sanoo Herraa Aabrahamin Jumalaksi ja lisäksi Jumalaksi ja Jaakobin Jumalaksi.

20:38 Mutta hän ei ole kuolleitten Jumala, vaan elävien; sillä kaikki hänelle elävät.

20:39 Niin muutamat kirjanoppineista vastasivat ja sanoivat: Opettaja, oikein sinä sanoit.

20:40 Ja he eivät enää rohjenneet kysyä häneltä mitään.

20:41 Niin hän sanoi heille: Kuinka he voivat sanoa, että Kristus on Daavidin poika?

20:42 Sanoohan Daavid itse psalmien kirjassa: 'Herra sanoi minun Herralleni: Istu minun oikealle puolelleni,

veljensä pitää sen vaimon ottaman ja veljellensä siemenen herättämän.

20:29 Niin oli seitsemän veljeä: ensimmäinen otti emännän ja kuoli lapsetonna.

20:30 Ja toinen otti sen vaimon, ja se myös kuoli lapsetonna.

20:31 Ja kolmas otti myös sen: ja niin kaikki seitsemän, eikä jättäneet lapsia, ja kuolivat.

20:32 Kaikkein viimein kuoli myös vaimo.

20:33 Sentähden ylösnousemisessa, kenenkä heistä vaimo pitää oleman? sillä kaikki seitsemän ovat sen vaimonansa pitäneet.

20:34 Ja Jesus vastaten sanoi heille: tämän maailman lapset naivat ja huolevat;

20:35 Mutta ne, jotka otolliseksi tulevat sille maailmalle ja ylösnousemiselle kuolleista, ei he nai eikä huole;

20:36 Sillä ei he enään kuolla taida; sillä he ovat enkelien kaltaiset, ja he ovat Jumalan lapset, että he ovat ylösnousemisen lapset.

20:37 Mutta että kuolleet ylösnousevat, sen on myös Moses pensaankä tykönä osoittanut, kuin hän sanoi Herran Aabrahamin Jumalaksi ja Isaakin Jumalaksi ja Jakobin Jumalaksi.

20:38 Mutta ei Jumala ole kuolleiden Jumala, vaan elävien; sillä kaikki hänelle elävät.

20:39 Niin vastasivat muutamat kirjanoppineista ja sanoivat: Mestari, oikein sinä sanoit.

20:40 Ja ei he rohjenneet häneltä mitään enempää kysyä.

20:41 Niin hän sanoi heille: kuinka he sanovat Kristuksen Davidin pojaksi?

20:42 Ja David itse sanoo Psalmiraamatussa: Herra sanoi minun Herralleni: istu minun oikealle kädelleni,

20:43 kunnes minä panen sinun vihollisesi sinun jalkojesi astinlaudaksi.'

20:44 Daavid siis kutsuu häntä Herraksi; kuinka hän sitten on hänen poikansa?

20:45 Ja kaiken kansan kuullen hän sanoi opetuslapsillensa:

20:46 Kavahtakaa kirjanoppineita, jotka mielellään käyskelevät pitkissä vaipoissa ja haluavat tervehdysiä toreilla ja etumaisia istuimia synagoogissa ja ensimmäisiä sijoja pidoissa,

20:47 noita, jotka syövät leskien huoneet ja näön vuoksi pitävät pitkiä rukouksia; he saavat sitä kovemman tuomion.

21 LUKU

21:1 Ja hän katsahti ja näki rikkaiden panevan lahjoja uhriarkkuun.

21:2 Niin hän näki myös köyhän lesken panevan siihen kaksi ropoa.

21:3 Silloin hän sanoi: Totisesti minä sanon teille: tämä köyhä leski pani enemmän kuin kaikki muut.

21:4 Sillä kaikki nuo panivat lahjansa liiastaan, mutta tämä pani puutteestaan, koko elämisensä, mikä hänellä oli.

21:5 Ja kun muutamat puhuivat pyhäköstä, kuinka se oli kauniilla kivillä ja tempelilahjoilla kaunistettu, sanoi hän:

21:6 Päivät tulevat, jolloin tästä, mitä katselette, ei ole jäävä kiveä kiven päälle, maahan jaottamatta.

21:7 Niin he kysyivät häneltä sanoen: Opettaja, milloin tämä sitten tapahtuu? Ja mikä on oleva merkki tämän tulemisesta?

21:8 Niin hän sanoi: Katsokaa, ettei teitä eksytetä. Sillä monta tulee minun nimessäni sanoen: 'Minä olen se', ja: 'Aika on lähellä.' Mutta älkää menkö heidän perässään.

21:9 Ja kun kuulette sotien ja kapinain melskettä, älkää peljästykö. Sillä näitten täytyy ensin tapahtua, mutta loppu ei tule vielä heti.

20:43 Siihenasti kuin minä panen sinun vihollises sinun jalkais astinlaudaksi.

20:44 Koska siis David kutsuu hänen Herraksensa, kuin hän on hänen Poikansa?

20:45 Mutta kuin kaikki kansa sen kuuli, sanoi hän opetuslapsillensa:

20:46 Kavahtakaat kirjanoppineita, jotka tahtovat käydä pitkissä vaatteissa ja ottavat hyväksi tervehdykset turulla, ja ylimmäiset istuimet synagoogissa, ja ylimmäiset siat ehtoollisissa,

20:47 Jotka syövä leskein huoneet, ja muodoksi pitävät pitkät rukoukset: heidän pitää saaman sitä raskaamman tuomion.

21 LUKU

21:1 Mutta kuin hän katsoi, näki hän rikkaat panevan lahjojansa uhri-arkkuun.

21:2 Hän näki myös köyhän lesken panevan siihen kaksi ropoa.

21:3 Ja sanoi: totisesti sanon minä teille: tämä köyhä leski pani enemmän kuin nämät kaikki.

21:4 Sillä kaikki nämät panivat siitä, mitä heillä liaksi oli, Jumalan uhriksi, vaan tämä pani köyhydestänsä kaiken tavaransa, mikä hänellä oli.

21:5 Ja kuin muutamat sanoivat hänelle templistä, kuinka kauniilla kivillä ja kappaleilla se kaunistettu oli, niin hän sanoi:

21:6 Näitäkö te katselette? Ne päivät pitää tuleman, joina ei pidä kiveä kiven päälle jätettämän, jota ei maahan jaoteta.

21:7 Niin he kysyivät häneltä ja sanoivat: Mestari, koskas nämät tapahtuvat? ja mikä merkki on, koska nämät tulevat?

21:8 Hän sanoi: katsokaat, ettei teitä petetä; sillä moni tulee minun nimeeni ja sanoo: minä se olen! aika on kyllä läsnä, älkää kuitenkaan heitä seuratko.

21:9 Mutta kuin te kuulette sotia ja kapinoita, niin älkää peljästykö; sillä nämät pitää ensin tapahtuman, vaan ei kohta loppu ole.

21:10 Sitten hän sanoi heille: Kansa nousee kansaa vastaan ja valtakunta valtakuntaa vastaan,

21:11 ja tulee suuria maanjäristyksiä, tulee ruttoa ja nälänhätää monin paikoin, ja taivaalla on oleva peljättäviä näkyjä ja suuria merkkejä.

21:12 Mutta ennen tätä kaikkea he käyvät teihin käsiksi ja vainoavat teitä ja vetävät teidät synagoogiin ja heittävät vankiloihin ja vievät teidät kuningasten ja maaherrain eteen minun nimeni tähden.

21:13 Ja näin te joudutte todistamaan.

21:14 Pankaa siis sydämellenne, ettette edeltäpäin huolehdi, miten te vastaatte puolestanne.

21:15 Sillä minä annan teille suun ja viisauden, jota vastaan eivät ketkään teidän vastustajanne kykene asettumaan tai väittämään.

21:16 Omat vanhemmatkin ja veljet ja sukulaiset ja ystävät antavat teidät alttiiksi; ja muutamia teistä tapetaan,

21:17 ja te joudutte kaikkien vihattaviksi minun nimeni tähden.

21:18 Mutta ei hiuskarvaakaan teidän päästänne katoa.

21:19 Kestäväisyydellänne te voitatte omaksenne elämän.

21:20 Mutta kun te näette Jerusalemin sotajoukkojen ympäröimänä, silloin tietäkää, että sen hävitys on lähellä.

21:21 Silloin ne, jotka Juudeassa ovat, paetkoot vuorille, ja jotka ovat kaupungissa, lähtekööt sieltä pois, ja jotka maalla ovat, älkööt sinne menkö.

21:22 Sillä ne ovat koston päiviä, että kaikki täyttyisi, mikä kirjoitettu on.

21:23 Voi raskaita ja imettäväisiä niinä päivinä! Sillä suuri hätä on oleva maan päällä ja viha tätä kansaa vastaan;

21:24 ja he kaatuvat miekan terään, heidät viedään vangeiksi kaikkien kansojen sekaan,

21:10 Niin hän sanoi heille: kansa nousee kansaa vastaan, ja valtakunta valtakuntaa vastaan.

21:11 Ja suuret maan vapistukset pitää joka paikassa tuleman, nälkä ja rutto, kauhistukset ja suuret ihmeet taivaasta tapahtuvat.

21:12 Mutta ennen näitä kaikkia heittävät he kätensä teidän päällenne, vainoovat ja antavat ylön teitä synagoogiin ja vankiuteen, ja vetävät teitä kuningasten ja esimiesten eteen, minun nimeni tähden.

21:13 Mutta se tapahtuu teille todistukseksi.

21:14 Niin pankaat nyt se teidän sydämeenne, ettette ennen ajattelisi, kuinka teidän pitää edestänne vastaaman:

21:15 Sillä minä annan teille suun ja viisauden, jota ei he voi puhua vastaan eikä seisoa vastaan, kaikki jotka teitä vastaan ovat.

21:16 Niin te myös annetaan ylön vanhimmilta, veljiltä, langoilta ja ystäviltä, ja muutamia teistä he tappavat,

21:17 Ja te tulette vihattaviksi kaikilta, minun nimeni tähden.

21:18 Vaan ei hiuskarvakaan pidä teidän päästänne hukkuman.

21:19 Pitäkää teidän sielunne kärsivällisyydessä.

21:20 Mutta kuin te näette Jerusalemin sotaväeltä piiritettävän, niin tietäkää, että hänen perikatonsa on lähestynyt.

21:21 Silloin ne, jotka Juudeassa ovat, paetkaan vuorille, ja jotka hänen keskellensä ovat, ne lähtekään sieltä ulos, ja jotka maalla ovat, älkään häneen menkö sisälle.

21:22 Sillä ne ovat kostopäivät, että kaikki täytettäisiin, mitkä kirjoitetut ovat.

21:23 Mutta voi raskaita ja imettäväisiä niinä päivinä! Sillä suuri vaiva pitää maan päällä oleman ja viha tämän kansan päällä.

21:24 Ja heidän pitää lankeeman miekan terään, ja he viedään vangiksi kaikkinaisen

ja Jerusalem on oleva pakanain tallattavana, kunnes pakanain ajat täyttyvät.

21:25 Ja on oleva merkit auringossa ja kuussa ja tähdissä, ja ahdistus kansoilla maan päällä ja epätoivo, kun meri ja aallot pauhaavat.

21:26 Ja ihmiset menehtyvät peljätessään ja odottaessaan sitä, mikä maanpiiriä kohtaa; sillä taivaitten voimat järkkyvät.

21:27 Ja silloin he näkevät Ihmisen Pojan tulevan pilvessä suurella voimalla ja kirkkaudella.

21:28 Mutta kun nämä alkavat tapahtua, niin rohkaiskaa itsenne ja nostakaa pääanne, sillä teidän vapautuksenne on lähellä.

21:29 Ja hän puhui heille vertauksen: Katsokaa viikunapuuta ja kaikkia puita.

21:30 Kun ne jo puhkeavat lehteen, niin siitä te näette ja itsestänne ymmärrätte, että kesä jo on lähellä.

21:31 Samoin te myös, kun näette tämän tapahtuvan, tietäkää, että Jumalan valtakunta on lähellä.

21:32 Totisesti minä sanon teille: tämä sukupolvi ei katoa, ennenkuin kaikki tapahtuu.

21:33 Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät katoa.

21:34 Mutta pitäkää vaari itsestänne, ettei teidän sydämiänne raskauta päihtymys ja juoppous eikä elatuksen murheet, niin että se päivä yllättää teidät äkkiarvaamatta

21:35 niinkuin paula; sillä se on saavuttava kaikki, jotka koko maan päällä asuvat.

21:36 Valvokaa siis joka aika ja rukoilkaa, että saisitte voimaa paetaksenne tätä kaikkea, mikä tuleva on, ja seisoksenne Ihmisen Pojan edessä.

21:37 Ja hän opetti päivät pyhäkössä, mutta öiksi hän lähti pois ja vietti ne vuorella, jota kutsutaan Öljymäeksi.

kansan sekaan. Ja Jerusalem pitää tallattaman pakanoilta, siihen asti kuin pakanain aika täytetään.

21:25 Ja merkit pitää oleman auringossa ja kuussa ja tähdissä, ja maassa kansalla ahdistus epäilyksen tähden. Ja meri ja aallot pitää pauhaaman.

21:26 Ja ihmiset maassa pitää nääntymän pelvon ja odottamisen tähden niitä, mitkä maan piirin päälle tulevat; sillä taivaan voimat pitää liikutettaman.

21:27 Ja silloin heidän pitää näkemän Ihmisen Pojan tulevan pilvissä suurella voimalla ja kunnialla.

21:28 Mutta kuin nämät rupeevat tapahtumaan, niin katsokaat, ja nostakaat pääanne ylös; sillä teidän lunastuksenne silloin lähestyy.

21:29 Ja hän sanoi heille vertauksen: katsokaat fikunapuuta ja kaikkia puita.

21:30 Kuin ne jo puhkeavat, niin te näette ja itse teistänne ymmärrätte, että suvi on jo läsnä.

21:31 Niin myös te, kuin te näette nämät tapahtuvan, tietäkää, että Jumalan valtakunta on läsnä.

21:32 Totisesti minä sanon teille: ei tämän sukukunnan pidä suinkaan hukkuman, siihenasti kuin nämät kaikki tapahtuvat.

21:33 Taivas ja maa on hukkuva, vaan minun sanani ei pidä ikänä hukkaantumana.

21:34 Mutta kavahtakaat, ettei teidän sydämenne koskaan raskauteta ylönkyömisestä ja juopumisesta ja elatuksen murheesta, ja se päivä tulee äkisti teidän päällenne.

21:35 Sillä se tulee niinkuin paula kaikkein ylitse, jotka koko maan päällä asuvat.

21:36 Sentähden valvokaat ja aina rukoilkaat, että te mahdolliset olisitte kaikkia näitä välttämään, jotka pitää tapahtuman, ja seisomaan Ihmisen Pojan edessä.

21:37 Ja hän opetti päivällä templissä, mutta yöllä meni hän ulos ja oli yötä vuorella, joka kutsutaan Öljymäeksi.

21:38 Ja kaikki kansa tuli varhain aamuisin hänen tykönsä pyhäkköön kuulemaan häntä.

22 LUKU

22:1 Mutta happamattoman leivän juhla, jota pääsiäiseksi sanotaan, oli lähellä.

22:2 Ja ylipapit ja kirjanoppineet miettivät, kuinka saisivat hänet surmatuksi; sillä he pelkäsivät kansaa.

22:3 Niin saatana meni Juudaaseen, jota kutsuttiin Iskariotiksi ja joka oli yksi niistä kahdestatoista.

22:4 Ja tämä meni ja puhui ylipappien ja pyhäkön vartioston päällikköjen kanssa, miten hän saattaisi hänet heidän käsiinsä.

22:5 Ja he ihastuivat ja sitoutuivat antamaan hänelle rahaa.

22:6 Ja hän lupautui ja etsi sopivaa tilaisuutta kavaltaakseen hänet heille ilman melua.

22:7 Niin tuli se happamattoman leivän päivistä, jona pääsiäislammas oli teurastettava.

22:8 Ja hän lähetti Pietarin ja Johanneksen sanoen: Menkää ja valmistakaa meille pääsiäislammas syödäksemme.

22:9 Niin he kysyivät häneltä: Mihin tahdot, että valmistamme sen?

22:10 Hän vastasi heille: Katso, saapuessanne kaupunkiin tulee teitä vastaan mies kantaen vesiastiaa; seuratkaa häntä siihen taloon, johon hän menee,

22:11 ja sanokaa talon isännälle: 'Opettaja sanoo sinulle: Missä on vierashuone, syödäkseni siinä pääsiäislampaan opetuslasteni kanssa?'

22:12 Niin hän näyttää teille suuren, aterioiville varustetun huoneen yläkerrassa; sinne valmistakaa.

22:13 Ja he menivät ja havaitsivat niin olevan, kuin Jeesus oli heille sanonut, ja valmistivat pääsiäislampaan.

21:38 Ja kaikki kansa tuli varhain hänen tykönsä templiin, häntä kuulemaan.

22 LUKU

22:1 Niin lähestyi makian leivän juhlapäivä, joka pääsiäiseksi kutsutaan.

22:2 Ja ylimmäiset papit ja kirjanoppineet etsivät, kuinka he olisivat hänen saaneet tappa. Mutta he pelkäsivät kansaa.

22:3 Niin saatana oli mennyt Juudaan sisälle, jonka liikanimi oli Iskariot, joka oli kahdentoistakymmenen luvusta.

22:4 Ja hän meni pois ja puhutteli ylimmäisiä pappeja ja päämiehiä, kuin hän oli hänen heille pettävä.

22:5 Ja he ihastuivat ja lupasivat hänelle rahaa.

22:6 Ja hän lupasi sen heille, ja etsi soveliasta aikaa, saadaksensa häntä pettää ilman hasuta.

22:7 Niin makian leivän päivä tuli, jona pääsiäislammas piti teurastettaman,

22:8 Ja hän lähetti Pietarin ja Johanneksen, sanoen: menkää valmistamaan meille pääsiäislammas syödäksemme.

22:9 Niin he sanoivat hänelle: kussas tahdot meitä valmistamaan?

22:10 Hän sanoi heille: katso, kuin te kaupunkiin tulette sisälle, kohtaa teitä ihminen, kantain vesiastiaa: seuratkaa häntä siihen huoneeseen, johonka hän menee.

22:11 Ja sanokaat sen huoneen perheenisännälle: Mestari sanoo sinulle: kussa on maja, jossa minä syön pääsiäislampaan opetuslasteni kanssa?

22:12 Ja hän osoittaa teille suuren salin rakennetun; valmistakaat siellä.

22:13 Niin he menivät ja löysivät niinkuin hän heille sanonut oli, ja valmistivat pääsiäislampaan.

22:14 Ja kun hetki tuli, asettui hän aterialle ja apostolit hänen kanssansa.

22:15 Ja hän sanoi heille: Minä olen halajamalla halannut syödä tämän pääsiäislampaan teidän kanssanne, ennenkuin minä kärsin;

22:16 sillä minä sanon teille, etten minä sitä enää syö, ennenkuin sen täyttymys tapahtuu Jumalan valtakunnassa.

22:17 Ja hän otti maljan, kiitti ja sanoi: Ottakaa tämä ja jakakaa keskenänne.

22:18 Sillä minä sanon teille: tästedes minä en juo viinipuun antia, ennenkuin Jumalan valtakunta tulee.

22:19 Ja hän otti leivän, kiitti, mursi ja antoi heille ja sanoi: Tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne annetaan. Tehkää se minun muistokseni.

22:20 Samoin myös maljan, aterian jälkeen, ja sanoi: Tämä malja on uusi liitto minun veressäni, joka teidän edestänne vuodatetaan.

22:21 Mutta, katso, minun kavaltajani käsi on minun kanssani pöydällä.

22:22 Sillä Ihmisen Poika tosin menee pois, niinkuin säädetty on; mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta hänet kavalletaan!

22:23 Ja he rupesivat keskenänsä kyselemään, kuka heistä mahtoi olla se, joka oli tämän tekävä.

22:24 Ja heidän välillään syntyi myös kiista siitä, kuka heistä oli katsottava suurimmaksi.

22:25 Niin hän sanoi heille: Kansojen kuninkaat herroina niitä hallitsevat, ja niiden valtiaita sanotaan hyväntekijöiksi.

22:26 Mutta älkää te niin; vaan joka teidän keskuudessanne on suurin, se olkoon niinkuin nuorin, ja johtaja niinkuin se, joka palvelee

22:27 Sillä kumpi on suurempi, sekö, joka aterioi, vai se, joka palvelee? Eikö se, joka aterioi? Mutta minä olen teidän keskellänne niinkuin se, joka palvelee.

22:14 Ja kuin jo aika tullut oli, istui hän pöydän tykönä ja kaksitoistakymmentä apostolia hänen kanssansa.

22:15 Ja hän sanoi heille: minä olen halulla halainnut syödä tätä pääsiäislammasta teidän kanssanne, ennekuin minä kärsin.

22:16 Sillä minä sanon teille, etten minä suinkaan silleen siitä syö, siihenasti kuin se täytetään Jumalan valtakunnassa.

22:17 Ja hän otti kalkin, kiitti, ja sanoi: ottakaat ja jakakaat keskenänne.

22:18 Sillä minä sanon teille, etten minä suinkaan juo viinapuun hedelmää, siihenasti kuin Jumalan valtakunta tulee.

22:19 Ja hän otti leivän, kiitti ja mursi, ja antoi heille, sanoen: tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne annetaan: se tehkää minun muistokseni;

22:20 Niin myös kalkin ehtoollisen jälkeen, sanoen: tämä kalkki on uusi Testamentti, minun veressäni, joka teidän edestänne vuodatetaan.

22:21 Kuitenkin, katso, minun pettäjäni käsi on minun kanssani pöydällä.

22:22 Ja tosin Ihmisen Poika menee niinkuin päätetty on: kuitenkin voi sitä ihmistä, jolta hän petetään!

22:23 Ja he rupesivat kyselemään keskenänsä: kuka olis se heistä, joka sen tekävä olis?

22:24 Mutta heidän välillensä tuli myös riita, kuka heistä näkyis suurin olevan.

22:25 Niin hän sanoi heille: kansain kuninkaat vallitsevat heitä, ja joilla valta on heidän ylitsensä, ne kutsutaan armollisiksi herroiksi.

22:26 Mutta ette te niin: vaan joka teistä suurin on, se olkoon niinkuin nuorin, ja joka ylimmäinen on, se olkoon niinkuin se, joka palvelee.

22:27 Sillä kumpi suurempi on: se joka atrioitsee, taikka se joka palvelee? eikö se joka atrioitsee? mutta minä olen teidän keskellänne niinkuin se, joka palvelee.

22:28 Mutta te olette pysyneet minun kanssani minun kiusauksissani;

22:29 ja minä säädän teille, niinkuin minun Isäni on minulle säätänyt, kuninkaallisen vallan,

22:30 niin että te saatte syödä ja juoda minun pöydässäni minun valtakunnassani ja istua valtaistuimilla ja tuomita Israelin kahtatoista sukukuntaa.

22:31 Simon, Simon, katso, saatana on tavoitellut teitä valtaansa, seuloakseen teitä niinkuin nisuja;

22:32 mutta minä olen rukoillut sinun puolestasi, ettei sinun uskosi raukeaisi tyhjään. Ja kun sinä kerran palajat, niin vahvista veljiäsi.

22:33 Niin Simon sanoi hänelle: Herra, sinun kanssasi minä olen valmis menemään sekä vankeuteen että kuolemaan.

22:34 Mutta hän sanoi: Minä sanon sinulle, Pietari: ei laula tänään kukko, ennenkuin sinä kolmesti kiellät tuntevasi minua.

22:35 Ja hän sanoi heille: Kun minä lähetin teidät ilman rahakukkaroa ja laukkuja ja kenkiä, puuttuiko teiltä mitään? He vastasivat: Ei mitään.

22:36 Niin hän sanoi heille: Mutta nyt, jolla on kukkaro, ottakoon sen mukaansa; niin myös laukun. Ja jolla ei ole, myyköön vaippansa ja ostakoon miekan.

22:37 Sillä minä sanon teille, että minussa pitää käymän toteen tämän, mikä kirjoitettu on: 'Ja hänet luettiin pahantekijäin joukkoon.' Sillä se, mikä minusta on sanottu, on täyttynyt.

22:38 Niin he sanoivat: Herra, katso, tässä on kaksi miekkaa. Mutta hän vastasi heille: Riittää.

22:39 Ja hän meni ulos ja lähti tapansa mukaan Öljymäelle, ja hänen opetuslapsensa seurasivat häntä.

22:40 Ja tultuaan siihen paikkaan hän sanoi heille: Rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen.

22:41 Ja hän vetäytyi heistä noin

22:28 Mutta te olette ne, jotka minun kiusauksissani minun kanssani pysytte.

22:29 Ja minä säädin teille, niinkuin minun Isäni sääsi minulle, valtakunnan:

22:30 Että teidän pitää syömän ja juoman minun pöydälläni minun valtakunnassani, ja istuman istuimilla, ja tuomitseman kaksitoistakymmentä Israelin sukukuntaa.

22:31 Niin sanoi myös Herra: Simon, Simon, katso, saatana on teitä pyytänyt seuloaksensa niinkuin nisuja.

22:32 Vaan minä rukoilin sinun edestäs, ettei sinun uskos puuttuman pidä. Ja kuin sinä kerran palajat, niin vahvista veljiäs.

22:33 Niin hän sanoi hänelle: Herra, minä olen valmis sinun kanssas sekä vankiuteen että kuolemaan menemään.

22:34 Mutta hän sanoi: Pietari, minä sanon sinulle, ei laula tänäpäpä kukko ennen kuin sinä kolmasti kiellät tuntevas minua.

22:35 Ja hän sanoi heille: kuin minä lähetin teidät ilman säkkiä ja kukkaroa ja kenkiä, puuttuiko teiltä mitään? He sanoivat: ei mitään.

22:36 Niin hän sanoi heille: vaan nyt, jolla säkki on, ottakoon sen, niin myös kukkaron; ja jolla ei ole, se myykään hameensa ja ostakaan miekan.

22:37 Sillä minä sanon teille: vielä sekin mikä kirjoitettu on, pitää minussa täytettämän: hän on pahantekiäin sekaan luettu; sillä ne, mitkä minusta kirjoitetut ovat, pitää loppuman.

22:38 Niin he sanoivat: Herra, katso, tässä on kaksi miekkaa. Hän sanoi heille: kyllä siinä on.

22:39 Ja hän läksi ulos ja meni, niinkuin hänen tapansa oli, Öljymäelle; niin seurasivat myös häntä hänen opetuslapsensa.

22:40 Ja kuin hän siihen paikkaan tuli, sanoi hän heille: rukoilkaat, ettette tulisi kiusaukseen.

22:41 Ja hän erkani heistä lähes kivellä

kivenheiton päähän, laskeutui polvilleen ja rukoili

22:42 sanoen: Isä, jos sinä tahdot, niin ota pois minulta tämä malja; älköön kuitenkaan tapahtuko minun tahtoni, vaan sinun.

22:43 Niin hänelle ilmestyi taivaasta enkeli, joka vahvisti häntä.

22:44 Ja kun hän oli suuressa tuskassa, rukoili hän yhä hartaammin. Ja hänen hikensä oli niinkuin veripisarat, jotka putosivat maahan.

22:45 Ja kun hän nousi rukoilemasta ja meni opetuslastensa tykö, tapasi hän heidät murheen tähden nukkumasta.

22:46 Niin hän sanoi heille: Miksi te nukutte? Nouskaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen.

22:47 Ja katso, hänen vielä puhuessaan tuli joukko kansaa, ja yksi niistä kahdestatoista, se, jonka nimi oli Juudas, kulki heidän edellään. Ja hän tuli Jeesuksen luo antamaan hänelle suuta.

22:48 Mutta Jeesus sanoi hänelle: Juudas, suunantamisellako sinä Ihmisen Pojan kavallat?

22:49 Kun nyt ne, jotka olivat hänen ympärillään, näkivät, mitä oli tulossa, sanoivat he: Herra, iskemmekö miekalla?

22:50 Ja eräs heistä iski ylimmäisen papin palvelijaa ja sivalsi häneltä pois oikean korvan.

22:51 Mutta Jeesus vastasi sanoen: Sallikaa vielä tämäkin. Ja hän koski hänen korvaansa ja paransi hänet.

22:52 Niin Jeesus sanoi ylipapeille ja pyhäkön vartioston päälliköille ja vanhimmille, jotka olivat tulleet häntä vastaan: Niinkuin ryöväriä vastaan te olette lähteneet miekat ja seipäät käsissä.

22:53 Minä olen joka päivä ollut teidän kanssanne pyhäkössä, ettekä ole ojentaneet käsiänne minua vastaan. Mutta tämä on teidän hetkenne ja pimeyden valta.

22:54 Niin he ottivat hänet kiinni ja kuljettivat pois ja veivät hänet ylimmäisen papin taloon. Ja Pietari seurasi taampana.

heittää ja laski polvillensa, rukoili,

22:42 Sanoen: Isä, jos sinä tahdot, niin ota pois minulta tämä kalkki, kuitenkin ei minun tahtoni, mutta sinun olkoon.

22:43 Niin enkeli taivaasta ilmestyi hänelle ja vahvisti häntä.

22:44 Ja kuin hän sangen suuressa ahdistuksessa oli, rukoili hän hartaammin. Ja oli hänen hikensä niinkuin verenpisarat, jotka maan päälle putosivat.

22:45 Ja kuin hän nousi rukoilemasta ja tuli opetuslastensa tykö, löysi hän ne murheen tähden makaamasta,

22:46 Ja hän sanoi heille: mitä te makaatte? nouskaat ja rukoilkaat, ettette kiusaukseen lankeaisi.

22:47 Vielä hänen puhuissansa, katso, joukko ja se, joka kutsuttiin Juudas, yksi kahdestatoistakymmenestä, kävi heidän edellensä, ja lähestyi Jesusta suuta antamaan hänen.

22:48 Niin Jesus sanoi hänelle: Juudas, suun antamisellako sinä Ihmisen Pojan petät?

22:49 Kuin ne, jotka hänen ympärillensä olivat, näkivät, mitä tuleva oli, sanoivat he hänelle: Herra, emmekö me lyö miekalla?

22:50 Ja yksi heistä löi pappein päämiehen palveliaa ja hakkasi pois hänen oikian korvansa.

22:51 Mutta Jesus vastaten sanoi: sallikaat tähän asti tulla. Ja kuin hän rupesi hänen korvaansa, paransi hän sen.

22:52 Mutta Jesus sanoi niille, jotka häntä vastaan olivat tulleet, ylimmäisille papeille ja templin haltioille ja vanhimmille: niinkuin ryövärin tykö te läksitte miekoilla ja seipäillä.

22:53 Minä olin joka päivä teidän kanssanne templissä, ja ette ojentaneet kättä minun päälleni; mutta tämä on teidän hetkenne ja pimeyden valta.

22:54 Niin he kiinni ottivat hänen ja taluttivat, ja veivät hänen sisälle ylimmäisen papin huoneeseen. Mutta Pietari seurasi

22:55 Ja he virittivät valkean keskelle esipihaa ja asettuivat yhdessä istumaan, ja Pietari istui heidän joukkoonsa.

22:56 Niin eräs palvelijatar, nähdessään hänen istuvan tulen ääressä, katseli häntä kiinteästi ja sanoi: Tämäkin oli hänen kanssaan.

22:57 Mutta hän kielsi sanoen: Nainen, en tunne häntä.

22:58 Ja hetkisen perästä näki hänet toinen, eräs mies, ja sanoi: Sinäkin olet yksi niistä. Mutta Pietari sanoi: Mies, en ole.

22:59 Ja noin yhden hetken kuluttua vakuutti vielä toinen sanoen: Totisesti, tämä oli myös hänen kanssaan; sillä onhan hän galilealainenkin.

22:60 Mutta Pietari sanoi: En ymmärrä, mies, mitä sanot. Ja samassa, hänen vielä puhuessaan, lauloi kukko.

22:61 Ja Herra kääntyi ja katsoi Pietariin; ja Pietari muisti Herran sanat, kuinka hän oli hänelle sanonut: Ennenkuin kukko tänään laulaa, sinä kolmesti minut kiellät.

22:62 Ja hän meni ulos ja itki katkerasti.

22:63 Ja miehet, jotka pitivät Jeesusta kiinni, pilkkasivat häntä ja pieksivät häntä.

22:64 Ja he peittivät hänen kasvonsa ja kysyivät häneltä sanoen: Profetoi, kuka se on, joka sinua löi!

22:65 Ja paljon muita herjaussanoja he puhuivat häntä vastaan.

22:66 Ja päivän valjetessa kansan vanhimmat ja ylipapit ja kirjanoppineet kokoontuivat ja veivät hänet neuvostonsa eteen

22:67 ja sanoivat: Jos sinä olet Kristus, niin sano se meille. Hän vastasi heille: Jos minä teille sanon, niin te ette usko;

22:68 ja jos kysyn, ette vastaa.

22:69 Mutta tästedes Ihmisen Poika on istuva Jumalan voiman oikealla puolella.

22:70 Silloin he kaikki sanoivat: Sinä siis olet Jumalan Poika? Hän vastasi heille:

taampana.

22:55 Ja niin he virittivät valkean keskelle kartanoa, ja ynnä yhdessä istuivat, istui myös Pietari heidän seassansa.

22:56 Mutta kuin yksi piika näki hänen valkean tykönä istuvan, katsoi hän hänen päällensä, ja sanoi: tämä oli myös hänen kanssansa.

22:57 Vaan hän kielsi hänen ja sanoi: vaimo, en minä tunne häntä.

22:58 Ja vähän hetken perästä näki toinen hänen, ja sanoi: sinä myös olet yksi heistä. Pietari sanoi: ihminen, en ole.

22:59 Ja lähes yhden hetken perästä todisti myös toinen, sanoen: totisesti tämä oli myös hänen kanssansa; sillä hän on Galileasta.

22:60 Niin Pietari sanoi: ihminen, en minä tiedä, mitäs sanot. Ja kohta, vielä hänen puhuissansa, lauloi kukko.

22:61 Ja Herra käänsi itsensä ja katsoi Pietarin päälle, ja Pietari muisti Herran puheen, kuin hän hänelle sanoi: ennenkuin kukko laulaa, kolmasti sinä minun kiellät.

22:62 Ja Pietari meni ulos ja itki katkerasti.

22:63 Mutta miehet, jotka Jeesusta kiinni pitivät, pilkkasivat häntä ja löivät häntä,

22:64 Peittivät hänen silmänsä, ja löivät häntä poskelle, ja kysyivät häneltä, sanoen: arvaa, kuka se on, joka sinua löi.

22:65 Ja paljon muuta pilkkaa sanoivat he häntä vastaan.

22:66 Ja kuin päivä tuli, kokoontuivat kansan vanhimmat ja ylimmäiset papit ja kirjanoppineet ja veivät hänen oikeutensa eteen,

22:67 Sanoen: oletkos Kristus? sano meille. Niin hän sanoi heille: jos minä sanon teille, ette usko,

22:68 Ja jos minä myös kysyn, niin ette vastaa minua, ette myös päästä minua.

22:69 Tästedes istuu Ihmisen Poika Jumalan voiman oikealla kädellä.

22:70 Niin he sanoivat kaikki: sinä olet siis Jumalan Poika? sanoi hän heille: tepä sen

Tepä sen sanotte, että minä olen.

22:71 Niin he sanoivat: Mitä me enää todistusta tarvitsemme? Sillä me itse olemme kuulleet sen hänen omasta suustansa.

23 LUKU

23:1 Ja he nousivat, koko joukko, ja veivät hänet Pilatuksen eteen.

23:2 Ja he alkoivat syyttää häntä sanoen: Tämän me olemme havainneet villitsevän kansaamme, kieltävän antamasta veroja keisarille ja sanovan itseään Kristukseksi, kuninkaaksi.

23:3 Niin Pilatus kysyi häneltä sanoen: Oletko sinä juutalaisten kuningas? Hän vastasi hänelle ja sanoi: Sinäpä sen sanot.

23:4 Pilatus sanoi ylipapeille ja kansalle: En minä löydä mitään syytä tässä mieheessä.

23:5 Mutta he ahdistivat yhä enemmän ja sanoivat: Hän yllyttää kansaa opettaen kaikkialla Juudeassa, Galileasta alkaen tänne asti.

23:6 Mutta kun Pilatus sen kuuli, kysyi hän, oliko mies galilealainen.

23:7 Ja saatuaan tietää hänen olevan Herodeksen hallintoalueelta hän lähetti hänet Herodeksen eteen, joka hänkin niinä päivinä oli Jerusalemissa.

23:8 Kun Herodes näki Jeesuksen, ihastui hän suuresti; sillä hän oli jo kauan aikaa halunnut nähdä häntä, koska oli kuullut hänestä, ja hän toivoi saavansa nähdä häneltä jonkin ihmeen.

23:9 Ja hän teki Jeesukselle monia kysymyksiä; mutta tämä ei vastannut hänelle mitään.

23:10 Ja ylipapit ja kirjanoppineet seisoivat siinä ja syyttivät häntä kiivaasti.

23:11 Mutta Herodes joukkoineen kohteli häntä halveksivasti ja pilkkasi häntä; ja puettuaan hänet loistavaan pukuun hän

sanotte, että minä olen.

22:71 Niin he sanoivat: mitä me silleen todistusta tarvitsemme, sillä me olemme sen kuulleet hänen omasta suustansa.

23 LUKU

23:1 Ja kaikki heidän joukkonsa nousi ylös, ja he veivät hänen Pilatuksen tykö.

23:2 Ja he rupesivat kantamaan hänen päällensä, sanoen: tämän me löysimme kansaa viettelevän ja kieltävän keisarille veroa antamasta ja sanovan itsensä olevan kuninkaan Kristuksen.

23:3 Niin Pilatus kysyi häneltä, sanoen: oletkos Juudalaisten kuningas? Hän vastasi häntä ja sanoi: sinäpä sen sanot.

23:4 Mutta Pilatus sanoi pappein päämiehille ja kansalle: en minä löydä yhtään vikaa tässä ihmisessä.

23:5 Mutta he kävivät päälle, sanoen: hän kehoittaa kansan, opettain koko Juudeassa, ja on ruvennut Galileasta hamaan tähän asti.

23:6 Mutta kuin Pilatus kuuli Galileaa mainittavan, kysyi hän, josko hän Galileasta oli.

23:7 Ja kuin hän ymmärsi, että hän Herodeksen läänistä oli, lähetti hän hänen Herodeksen tykö, joka myös silloin oli Jerusalemissa.

23:8 Kuin Herodes näki Jeesuksen, ihastui hän sängen suuresti; sillä hän oli jo kauvan aikaa häntä halainnut nähdäksensä, että hän oli paljon hänestä kuullut, ja toivoi häneltä jonkun ihmeen näkevänsä,

23:9 Ja kysyi häneltä moninaisista; mutta ei hän mitään häntä vastannut.

23:10 Niin ylimmäiset papit ja kirjanoppineet seisoivat ja kantoivat kovin hänen päällensä.

23:11 Mutta Herodes huovinensa katsoi hänen ylös, ja pilkkasi häntä, pani hänen päällensä valkian vaatteen, ja lähetti jälleen

lähetti hänet takaisin Pilatuksen eteen.

23:12 Ja Herodes ja Pilatus tulivat sinä päivänä ystäviksi keskenään; he olivat näet ennen olleet toistensa vihamiehiä.

23:13 Niin Pilatus kutsui kokoon ylimpapit ja hallitusmiehet ja kansan

23:14 ja sanoi heille: Te olette tuoneet minulle tämän miehen kansan yllyttäjänä; ja katso, minä olen teidän läsnäollessanne häntä tutkinut enkä ole havainnut tätä miestä syylliseksi mihinkään, mistä te häntä syytätte,

23:15 eikä Herodeskaan, sillä hän lähetti hänet takaisin meille. Ja katso, hän ei ole tehnyt mitään, mikä ansaitsee kuoleman.

23:16 Kuritettuani häntä minä siis hänet päästän.

23:18 Niin he huusivat kaikki yhdessä, sanoen: Vie pois tämä, mutta päästä meille Barabbas!

23:19 Tämä oli heitetty vankeuteen kaupungissa tehdystä kapinasta sekä murhasta.

23:20 Niin Pilatus taas puhui heille, koska hän tahtoi päästää Jeesuksen irti.

23:21 Mutta he huusivat vastaan ja sanoivat: Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse hänet!

23:22 Niin hän puhui heille kolmannen kerran: Mitä pahaa hän sitten on tehnyt? En ole havainnut hänessä mitään, mistä hän ansaitsisi kuoleman. Kuritettuani häntä minä siis hänet päästän.

23:23 Mutta he ahdistivat häntä suurilla huudoilla, vaatien Jeesusta ristiinnaulittavaksi; ja heidän huutonsa pääsivät voitolle.

23:24 Niin Pilatus tuomitsi heidän vaatimuksensa täytettäväksi.

23:25 Ja hän päästi irti sen, joka kapinasta ja murhasta oli vankeuteen heitetty ja jota he vaativat, mutta Jeesuksen hän antoi alttiiksi heidän mielivallallensa.

23:26 Ja viedessään häntä pois he saivat

Pilatuksen tykö.

23:12 Sinä päivänä tuli Pilatus ja Herodes ystäviksi keskenänsä; sillä he olivat ennen vihamiehet olleet keskenänsä.

23:13 Niin Pilatus kutsui kokoon ylimmäiset papit ja valtamiehet ja kansan.

23:14 Ja sanoi heille: te olette tämän ihmisen minulle tuoneet niinkuin kansan häiritsiän, ja katso, minä olen häntä tutkinut teidän edessä ja en löydä yhtään vikaa tässä ihmisessä, joista te kannatte hänen päällensä,

23:15 Eikä Herodeskaan; sillä minä lähetin teidät hänen tykönsä, ja katso, ei häneltä yhtään hengen rikosta ole tehty.

23:16 Sentähden tahdon minä hänen rangaistuna päästää.

23:17 Mutta hänen piti joka juhvana päästämän heille yhden vallallensa.

23:18 Niin koko joukko huusi ja sanoi: ota tämä pois, ja päästä meille Barabbas,

23:19 Joka oli kapinan ja miestapoin tähden, kuin kaupungissa tapahtunut oli, vankiuteen heitetty.

23:20 Niin Pilatus taas puhui heille ja tahtoi Jeesuksen päästää.

23:21 Mutta he huusivat sitä vastaan, sanoen: ristiinnaulitse, ristiinnaulitse häntä!

23:22 Mutta hän sanoi kolmannen kerran heille: mitäs hän pahaa teki? en minä löydä yhtään hengenrikosta hänessä: sentähden tahdon minä hänen rangaistuna päästää.

23:23 Mutta he kävivät päälle suurella äänellä, pyytäin häntä ristiinnaulittaa. Ja heidän ja ylimmäisten pappein ääni sai vallan.

23:24 Ja Pilatus tuomitsi heidän anomisensa jälkeen,

23:25 Ja päästi sen heille, joka kapinan ja miestapon tähden oli vankiuteen heitetty, jota he anoivat; mutta Jeesuksen antoi hän heidän haltuunsa.

23:26 Ja kuin he hänen veivät ulos,

käsiinsä Simonin, erään kyreneläisen, joka tuli vainiolta; ja hänen olalleen he panivat ristin kannettavaksi Jeesuksen jäljessä.

23:27 Ja häntä seurasi suuri joukko kansaa, myös naisia, jotka valittivat ja itkivät häntä.

23:28 Niin Jeesus kääntyi heihin ja sanoi: Jerusalemin tyttäret, älkää minua itkekö, vaan itkekää itseänne ja lapsianne.

23:29 Sillä katso, päivät tulevat, jolloin sanotaan: 'Autuaita ovat hedelmättömät ja ne kohdut, jotka eivät ole synnyttäneet, ja rinnat, jotka eivät ole imettäneet.'

23:30 Silloin ruvetaan sanomaan vuorille: 'Langetkaa meidän päällemme', ja kukkuloille: 'Peittäkää meidät.'

23:31 Sillä jos tämä tehdään tuoreelle puulle, mitä sitten kuivalle tapahtuu?

23:32 Myös kaksi muuta, kaksi pahantekijää, vietiin hänen kanssaan surmattaviksi.

23:33 Ja kun saavuttiin paikalle, jota sanotaan Pääkallonpaikaksi, niin siellä he ristiinnaulitsivat hänet sekä pahantekijät, toisen oikealle ja toisen vasemmalle puolelle.

23:34 Mutta Jeesus sanoi: Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät. Ja he jakoivat keskenään hänen vaatteensa ja heittivät niistä arpaa.

23:35 Ja kansa seisoj ja katseli. Ja hallitusmiehetkin ivasivat häntä ja sanoivat: Muita hän on auttanut; auttakoon itseänsä, jos hän on Jumalan Kristus, se valittu.

23:36 Myös sotamiehet pilkkasivat häntä, menivät hänen luoksensa ja tarjosivat hänelle hapansiivä

23:37 ja sanoivat: Jos sinä olet juutalaisten kuningas, niin auta itseäsi.

23:38 Oli myös hänen päänsä päällä kirjoitus: Tämä on juutalaisten kuningas.

23:39 Niin toinen pahantekijöistä, jotka siinä riippuivat, herjasi häntä: Etkö sinä ole

käsittivät he yhden, Simonin Kyrenistä, joka maalta tuli, ja panivat hänen päällensä ristin, sitä Jeesuksen jäljessä kantamaan.

23:27 Mutta häntä seurasi suuri joukko kansaa ja vaimoja, jotka häntä itkivät ja parkuivat.

23:28 Niin Jesus käänsi itsensä heidän puoleensa, ja sanoi: Jerusalemin tyttäret, älkää minua itkekö, vaan itkekää itse teitänne ja teidän lapsianne;

23:29 Sillä katso, päivät tulevat, joina he sanovat: autuaat ovat hedelmättömät, ja ne kohdat, jotka ei synnyttäneet, ja ne nisät, jotka ei imettäneet.

23:30 Silloin he rupeevat sanomaan vuorille: langetkaat meidän päällemme, ja kukkuloille: peittäkää meitä.

23:31 Sillä jos he nämät tekevät tuoreessa puussa, mitä sitte kuivassa tapahtuu?

23:32 Niin vietiin myös hänen kanssansa kaksi muuta pahantekijää surmattua.

23:33 Ja kuin he siihen siaan tulivat, joka Pääkallon paikaksi kutsutaan, siinä he hänen ristiinnaulitsivat ja ne pahantekiät, yhden oikealle ja toisen vasemmalle puolelle.

23:34 Niin sanoi Jesus: Isä, anna heille anteeksi, sillä ei he tiedä, mitä he tekevät. Ja he jakoivat hänen vaatteensa ja heittivät niistä arpaa.

23:35 Ja kansa seisoj ja katseli, mutta päämiehet pilkkasivat häntä heidän kanssansa ja sanoivat: muita hän vapahti, vapahtakaan itsensä, jos hän on Kristus, Jumalan valittu.

23:36 Ja huovit myös pilkkasivat häntä, menivät ja kokottivat hänelle etikkaa,

23:37 Ja sanoivat: jos olet Juudalaisten kuningas, niin vapahda itse sinus.

23:38 Oli myös hänestä päällekirjoitus Grekan, Latinan ja Hebrean puustaveilla kirjoitettu: Tämä on Juudalaisten kuningas.

23:39 Niin yksi pahantekiöistä, jotka ripustetut olivat, pilkkasi häntä ja sanoi: jos

Kristus? Auta itseäsi ja meitä.

23:40 Mutta toinen vastasi ja nuhteli häntä sanoen: Etkö sinä edes pelkää Jumalaa, sinä, joka olet saman rangaistuksen alainen?

23:41 Me tosin kärsimme oikeuden mukaan, sillä me saamme, mitä meidän tekemme ansaitsevat; mutta tämä ei ole mitään pahaa tehnyt.

23:42 Ja hän sanoi: Jeesus, muista minua, kun tulet valtakuntaasi.

23:43 Niin Jeesus sanoi hänelle: Totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa.

23:44 Ja oli jo noin kuudes hetki. Niin yli kaiken maan tuli pimeys, jota kesti hamaan yhdeksänteen hetkeen,

23:45 sillä aurinko oli pimentynyt. Ja temppelin esirippu repesi keskeltä kahtia.

23:46 Ja Jeesus huusi suurella äänellä ja sanoi: Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni. Ja sen sanottuaan hän antoi henkensä.

23:47 Mutta kun sadanpäämies näki, mitä tapahtui, kunnioitti hän Jumalaa ja sanoi: Totisesti, tämä oli vanhurskas mies.

23:48 Ja kun kaikki kansa, ne, jotka olivat kokoontuneet tätä katselemaan, näkivät, mitä tapahtui, löivät he rintoihinsa ja palasivat kukin kotiinsa.

23:49 Mutta kaikki hänen tuttavansa seisoivat taampana, myöskin naiset, jotka olivat seuranneet häntä Galileasta, ja katselivat tätä.

23:50 Ja katso, oli neuvoston jäsen, nimeltä Joosef, hyvä ja hurskas mies, joka ei ollut suostunut heidän neuvoonsa ja tekoonsa.

23:51 Tämä oli kotoisin juutalaisten kaupungista Arimatiasta, ja hän odotti Jumalan valtakuntaa.

23:52 Hän meni Pilatuksen luo ja pyysi Jeesuksen ruumista.

sinä olet Kristus, niin vapahda sinus ja meitä.

23:40 Mutta toinen vastasi ja nuhteli häntä sanoen: etkö sinäkään Jumalaa pelkää, ettäs olet yhdessä kadotuksessa?

23:41 Ja tosin me olemme oikein siinä, sillä me saamme meidän töidemme ansion jälkeen; mutta ei tämä mitään pahaa tehnyt.

23:42 Ja sanoi Jeesukselle: Herra, muista minua, kuin tulet valtakuntaas.

23:43 Niin Jesus sanoi hänelle: totisesti sanon minä sinulle: tänäpäpä pitää sinun oleman minun kanssani paradisisissa.

23:44 Ja se oli lähes kuudes hetki, ja pimeys tuli kaiken maan päälle, hamaan yhdeksänteen hetkeen asti.

23:45 Ja aurinko pimeni, ja templin esivaate repesi kahtia,

23:46 Ja Jesus huusi suurella äänellä ja sanoi: Isä, sinun käsiis minä annan henkeni. Ja kuin hän sen oli sanonut, antoi hän henkensä.

23:47 Mutta kuin sadanpäämies näki, mitä tapahtui, kunnioitti hän Jumalaa ja sanoi: tosin oli tämä ihminen hurskas.

23:48 Ja kaikki kansa, joka sinne katselemaan meni, kuin he näkivät, mitä siellä tapahtui, löivät rintoihinsa ja palasivat kotiansa.

23:49 Mutta kaikki hänen tuttavansa seisoivat taampana ja vaimot, jotka häntä Galileasta seuranneet olivat, näkivät nämät.

23:50 Ja katso, raatimies, nimeltä Joseph, joka oli jalo ja hurskas mies,

23:51 Joka ei ollut mieltynyt heidän neuvoonsa ja tekoonsa, syntynyt Arimatiassa, Juudalaisten kaupungissa, joka myös itse odotti Jumalan valtakuntaa:

23:52 Tämä meni Pilatuksen tykö ja anoi Jeesuksen ruumista,

23:53 Ja otettuaan sen alas hän kääri sen liinavaatteeseen. Ja hän pani hänet hautaan, joka oli hakattu kallioon ja johon ei oltu vielä ketään pantu.

23:54 Ja silloin oli valmistuspäivä, ja sapatti oli alkamaisillaan.

23:55 Ja naiset, jotka olivat tulleet hänen kanssaan Galileasta, seurasivat jäljessä ja katselivat hautaa ja kuinka hänen ruumiinsa sinne pantiin.

23:56 Ja palattuaan kotiinsa he valmistivat hyvänhajuisia yrttejä ja voiteita; mutta sapatin he viettivät hiljaisuudessa lain käskyn mukaan.

24 LUKU

24:1 Mutta viikon ensimmäisenä päivänä ani varhain he tulivat haudalle, tuoden mukanaan valmistamansa hyvänhajuiset yrtit.

24:2 Ja he havaitsivat kiven vieritetyksi pois haudalta.

24:3 Niin he menivät sisään, mutta eivät löytäneet Herran Jeesuksen ruumista.

24:4 Ja kun he olivat tästä ymmällä, niin katso, kaksi miestä seisoi heidän edessään säteilevissä vaatteissa.

24:5 Ja he peljästyivät ja kumartuivat kasvoillensa maahan. Niin miehet sanoivat heille: "Miksi te etsitte elävää kuolleitten joukosta?"

24:6 Ei hän ole täällä, hän on noussut ylös. Muistakaa, kuinka hän puhui teille vielä ollessaan Galileassa,

24:7 sanoen: 'Ihmisen Poika pitää annettaman syntisten ihmisten käsiin ja ristiinnaulittaman, ja hänen pitää kolmantena päivänä nouseman ylös.'

24:8 Niin he muistivat hänen sanansa.

24:9 Ja he palasivat haudalta ja veivät sanan tästä kaikesta niille yhdelletoista ja kaikille muille.

24:10 Ja ne, jotka kertoivat tämän apostoleille, olivat Maria Magdaleena ja

23:53 Ja otti sen alas ja kääri liinavaatteeseen ja pani sen hautaan, joka kallioon hakattu oli, johonka ei yksikään ennen pantu ollut.

23:54 Ja se oli valmistuspäivä, ja sabbati lähestyi.

23:55 Niin vaimot seurasivat jäljestä, jotka hänen kanssansa tulleet olivat Galileasta, ja katselivat hautaa, ja kuinka hänen ruumiinsa pantu oli.

23:56 Mutta he palasivat ja valmistivat hyvänhajuisia yrttejä ja voiteita; vaan sabbatina he lepäsivät lain käskyn jälkeen.

24 LUKU

24:1 Mutta ensimmäisenä sabbatin päivänä, sangen varhain, tulivat he haudalle ja kantoivat hyvänhajuisia yrttejä, jotka he olivat valmistaneet, ja muutamat heidän kanssansa,

24:2 Niin he löysivät kiven haudalta vieritetyksi pois,

24:3 Ja menivät siihen sisälle eikä löytäneet Herran Jeesuksen ruumista.

24:4 Ja tapahtui, kuin he siitä epäilivät, katso, kaksi miestä seisoi heidän tykönänsä kiiltävissä vaatteissa.

24:5 Niin he peljästyivät ja löivät kasvonsa maata päin. He sanoivat heille: miksi te elävää kuolleiden seassa etsitte?

24:6 Ei hän ole täällä, mutta nousi ylös; muistakaa, kuinka hän teille sanoi, kuin hän vielä Galileassa oli,

24:7 Sanoen: Ihmisen Poika pitää annettaman ylönn syntisten ihmisten käsiin, ja ristiinnaulittaman, ja kolmantena päivänä nouseman ylös.

24:8 Ja he muistivat hänen sanansa,

24:9 Ja palasivat jälleen haudalta ja ilmoittivat kaikki nämät yhdelletoistakymmenelle ja kaikille muille.

24:10 Ja ne olivat Maria Magdalena ja Johanna ja Maria, Jakobin äiti, ja muita

Johanna ja Maria, Jaakobin äiti, ja muut naiset heidän kanssansa.

24:11 Mutta näiden puheet näyttivät heistä turhilta, eivätkä he uskoneet heitä.

24:12 Mutta Pietari nousi ja juoksi haudalle; ja kun hän kurkisti sisään, näki hän siellä ainoastaan käärinliinat. Ja hän meni pois ihmetellen itsekseen sitä, mikä oli tapahtunut.

24:13 Ja katso, kaksi heistä kulki sinä päivänä Emmaus nimiseen kylään, joka on kuudenkymmenen vakomitan päässä Jerusalemissa.

24:14 Ja he puhelivat keskenään kaikesta tästä, mikä oli tapahtunut.

24:15 Ja heidän keskustellessaan ja tutkistellessaan tapahtui, että Jeesus itse lähestyi heitä ja kulki heidän kanssansa.

24:16 Mutta heidän silmänsä olivat pimitetyt, niin etteivät he tunteneet häntä.

24:17 Ja hän sanoi heille: "Mistä te siinä kävellessänne puhutte keskenänne?" Niin he seisahtuivat murheellisina muodoltansa.

24:18 Ja toinen heistä, nimeltä Kleopas, vastasi ja sanoi hänelle: "Oletko sinä ainoa muukalainen Jerusalemissa, joka et tiedä, mitä siellä näinä päivinä on tapahtunut?"

24:19 Hän sanoi heille: "Mitä?" Niin he sanoivat hänelle: "Sitä, mikä tapahtui Jeesukselle, Nasaretilaiselle, joka oli profeetta, voimallinen teossa ja sanassa Jumalan ja kaiken kansan edessä,

24:20 kuinka meidän ylipappimme ja hallitusmiehemme antoivat hänet tuomittavaksi kuolemaan ja ristiinnaulitsivat hänet.

24:21 Mutta me toivoimme hänen olevan sen, joka oli lunastava Israelin. Ja onhan kaiken tämän lisäksi nyt jo kolmas päivä siitä, kuin nämä tapahtuivat.

24:22 Ovatpa vielä muutamat naiset joukostamme saattaneet meidät hämmästyksiin. He kävivät aamulla varhain haudalla

24:23 eivätkä löytäneet hänen ruumistaan,

heidän kanssansa, jotka näitä apostoleille ilmoittivat.

24:11 Ja heidän puheensa näkyi heille houraukseksi, eikä he uskoneet heitä.

24:12 Mutta Pietari nousi ja juoksi haudalle, ja kuin hän kurkisti sisälle, näki hän ainoasti liinavaatteet pantuna, ja meni pois ihmetellen itsellensä sitä, mikä tapahtunut oli.

24:13 Ja katso, kaksi heistä meni sinä päivänä yhteen kylään, joka oli Jerusalemissa kuudenkymmenen vakomitan päässä, Emaus nimeltä,

24:14 Ja puhuivat keskenänsä kaikista niistä, mitkä tapahtunut oli.

24:15 Ja tapahtui heidän puhuissansa ja tutkistellessansa keskenänsä, että Jeesus itse heitä lähestyi ja matkusti heidän kanssansa.

24:16 Mutta heidän silmänsä pidettiin, ettei he häntä tunteneet.

24:17 Niin hän sanoi heille: mitkä puheet ne ovat, joita te pidätte keskenänne käydessänne, ja olette murheelliset?

24:18 Niin vastasi yksi, Kleopas nimeltä, ja sanoi hänelle: oletkos ainoa muukalainen Jerusalemissa, joka et tiedä, mitä siellä näinä päivinä tapahtui?

24:19 Ja hän sanoi heille: mitä? He sanoivat hänelle: Jeesuksesta Natsarealaisesta, joka oli väkevä propheta töissä ja sanoissa, Jumalan ja kaiken kansan edessä.

24:20 Kuinka meidän ylimmäiset papit ja päämiehet antoivat ylönsä hänen kuoleman kadotukseen, ja ristiinnaulitsivat hänen.

24:21 Mutta me luulimme hänen siksi, joka Israelin piti lunastaman. Ja paitsi kaikkia näitä on jo kolmas päivä tänäpäivänä, kuin nämä tapahtuivat.

24:22 Mutta myös muutamat vaimot meistä ovat meitä peljättäneet, jotka varhain aamulla tulivat haudalle,

24:23 Ja kuin ei löytäneet hänen

ja tulivat ja sanoivat myös nähneensä enkelinäyn, ja enkelit olivat sanoneet hänen elävän.

24:24 Ja muutamat niistä, jotka olivat meidän kanssamme, menivät haudalle ja havaitsivat niin olevan, kuin naiset olivat sanoneet; mutta häntä he eivät nähneet."

24:25 Niin hän sanoi heille: "Oi, te ymmärtämättömät ja hitaat sydämeltä uskomaan kaikkea sitä, minkä profeetat ovat puhuneet!

24:26 Eikö Kristuksen pitänyt tätä kärsimän ja sitten menemän kirkkauteensa?"

24:27 Ja hän alkoi Mooseksesta ja kaikista profeetoista ja selitti heille, mitä hänestä oli kaikissa kirjoituksissa sanottu.

24:28 Ja kun he lähestyivät kylää, johon olivat menossa, niin hän oli aikovinaan kulkea edemmäksi.

24:29 Mutta he vaativat häntä sanoen: "Jää meidän luoksemme, sillä ilta joutuu ja päivä on jo laskemassa." Ja hän meni sisään ja jäi heidän luoksensa.

24:30 Ja tapahtui, kun hän oli aterialla heidän kanssaan, että hän otti leivän, siunasi, mursi ja antoi heille.

24:31 Silloin heidän silmänsä aukenivat, ja he tunsivat hänet. Ja hän katosi heidän näkyvistään.

24:32 Ja he sanoivat toisillensa: "Eikö sydämemme ollut meissä palava, kun hän puhui meille tiellä ja selitti meille kirjoitukset?"

24:33 Ja he nousivat sillä hetkellä ja palasivat Jerusalemiin ja tapasivat ne yksitoista kokoontuneina ja ne, jotka olivat heidän kanssansa.

24:34 Ja nämä sanoivat: "Herra on totisesti noussut ylös ja on ilmestynyt Simonille."

24:35 Ja itse he kertoivat, mitä oli tapahtunut tiellä ja kuinka he olivat hänet tunteneet, kun hän mursi leivän.

24:36 Mutta heidän tätä puhuessaan Jeesus itse seisoi heidän keskellään ja sanoi heille: "Rauha teille!"

ruumistansa, tulivat he ja sanoivat, että he enkeleinkin näyn nähneet olivat, jotka sanoivat hänen elävän.

24:24 Ja muutamat niistä, jotka meidän kanssamme olivat, menivät haudalle ja löysivät niinkuin vaimot olivat sanoneet; mutta ei he häntä nähneet.

24:25 Ja hän sanoi heille: oi te tomppelit ja hitaan sydämestä uskomaan niitä kaikkia, mitä prophetat puhuneet ovat!

24:26 Eikö Kristuksen pitänyt näitä kärsimän ja kunniaansa käymän sisälle?

24:27 Ja hän rupesi Moseksesta ja kaikista prophetaista, ja selitti heille kirjoitukset, jotka hänestä olivat.

24:28 Ja he lähestyivät kylää, johonka he menivät, ja hän teetteli itsensä edemmä käymään.

24:29 Ja he vaativat häntä, sanoen: ole meidän kanssamme, sillä ehtoo joutuu ja päivä on laskenut; ja hän meni olemaan heidän kanssansa.

24:30 Ja tapahtui, kuin hän atrioitsi heidän kanssansa, otti hän leivän, kiitti, mursi ja antoi heille.

24:31 Niin heidän silmänsä aukenivat ja he tunsivat hänen. Ja hän katosi heidän edestänsä.

24:32 Ja he sanoivat keskenänsä: eikö meidän sydämemme meissä palanut, kuin hän tiellä meitä puhutteli ja selitti meille kirjoitukset?

24:33 Ja he nousivat sillä hetkellä ja palasivat Jerusalemiin, ja löysivät ne yksitoistakymmentä koossa ja ne, jotka niiden kanssa olivat,

24:34 Jotka sanoivat: Herra on totisesti noussut ylös ja ilmaantui Simonille.

24:35 Ja he juttelivat heille, mitä tiellä tapahtunut oli, ja kuinka hän heiltä oli tuttu leivän murtamisessa.

24:36 Mutta kuin he näitä puhuivat, seisoi itse Jeesus heidän keskellensä ja sanoi heille: rauha olkoon teille!

24:37 Niin heidät valtasi säikähdys ja pelko, ja he luulivat näkevänsä hengen.

24:38 Mutta hän sanoi heille: "Miksi olette hämmästyneet, ja miksi nousee sellaisia ajatuksia teidän sydämeenne?"

24:39 Katsokaa minun käsiäni ja jalkojani ja nähkää, että minä itse tässä olen. Kosketelkaa minua ja katsokaa, sillä ei hengellä ole lihaa eikä luita, niinkuin te näette minulla olevan."

24:40 Ja tämän sanottuaan hän näytti heille kätensä ja jalkansa.

24:41 Mutta kun he eivät vielä uskoneet, ilon tähden, vaan ihmettelivät, sanoi hän heille: "Onko teillä täällä jotakin syötävää?"

24:42 Niin he antoivat hänelle palasen paistettua kalaa.

24:43 Ja hän otti ja söi heidän nähtensä.

24:44 Ja hän sanoi heille: "Tätä tarkoittivat minun sanani, kun minä puhuin teille ollessani vielä teidän kanssanne, että kaiken pitää käymän toteen, mikä minusta on kirjoitettu Mooseksen laissa ja profetoissa ja psalmeissa."

24:45 Silloin hän avasi heidän ymmärryksensä käsittämään kirjoitukset.

24:46 Ja hän sanoi heille: "Niin on kirjoitettu, että Kristus oli kärsivä ja kolmantena päivänä nouseva kuolleista,

24:47 ja että parannusta syntien anteeksisaamiseksi on saarnattava hänen nimessänsä kaikille kansoille, alkaen Jerusalemistä.

24:48 Te olette tämän todistajat.

24:49 Ja katso, minä lähetän teille sen, jonka minun Isäni on luvannut; mutta te pysykää tässä kaupungissa, kunnes teidän päällenne puetaan voima korkeudesta."

24:50 Sitten hän vei heidät pois, lähes Betaniaan asti, ja nosti kätensä ja siunasi heidät.

24:51 Ja tapahtui, että hän siunatessaan heitä erkani heistä, ja hänet otettiin ylös

24:37 Niin he hämmästyivät ja peljästyivät, ja luulivat näkevänsä hengen.

24:38 Ja hän sanoi heille: mitä te pelkäätte? ja miksi senkaltaiset ajatukset tulevat sydämeenne?"

24:39 Katsokaat käsiäni ja jalkojani, että minä itse olen: ruvetkaat minuun ja katsokaat; sillä ei hengellä ole lihaa eikä luita, niinkuin näette minulla olevan.

24:40 Ja kuin hän nämät sanonut oli, osoitti hän heille kätensä ja jalkansa.

24:41 Mutta koska ei he vielä uskoneet ilon tähden, vaan ihmettelivät, sanoi hän heille: onko teillä tässä mitään syötävää?"

24:42 Niin he panivat hänen eteensä kappaleen paistettua kalaa ja vähän kimalaisen hunajaa.

24:43 Ja hän otti sen ja söi heidän nähtensä.

24:44 Niin hän sanoi heille: nämät ovat ne sanat, jotka minä puhuin teille, kuin minä vielä tiedän kanssanne olin; sillä kaikki pitää täytettämän, mitä kirjoitettu on Mooseksen laissa ja prophetaissa ja psalmeissa minusta.

24:45 Silloin hän avasi heidän ymmärryksensä, kirjoituksia ymmärtämään,

24:46 Ja sanoi heille: niin on kirjoitettu, ja niin tuli Kristuksen kärsiä ja nousta kuolleista kolmantena päivänä,

24:47 Ja saarnattaman hänen nimeensä parannusta ja syntein anteeksi antamusta kaikissa kansoissa, ruveten Jerusalemistä.

24:48 Mutta te olette näiden todistajat.

24:49 Ja katso, minä lähetän minun Isäni lupauksen teidän päällenne. Mutta te olkaat Jerusalemissa siihenasti kuin te puetaan voimalla korkeudesta.

24:50 Niin hän vei heidät ulos hamaan Betaniaan, ja nosti kätensä ja siunasi heitä.

24:51 Ja tapahtui, kuin hän heitä siunannut oli, erkani hän heistä ja meni ylös

taivaaseen.

24:52 Ja he kumarsivat häntä ja palasivat Jerusalemiin suuresti iloiten.

24:53 Ja he olivat alati pyhäkössä ja ylistivät Jumalaa.

EVANKELIUMI JOHANNEKSEN MUKAAN

1 LUKU

1:1 Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana oli Jumala.

1:2 Hän oli alussa Jumalan tykönä.

1:3 Kaikki on saanut syntynsä hänen kauttaan, ja ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on.

1:4 Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valkeus.

1:5 Ja valkeus loistaa pimeydessä, ja pimeys ei sitä käsittänyt.

1:6 Oli mies, Jumalan lähettäjä; hänen nimensä oli Johannes.

1:7 Hän tuli todistamaan, todistaaksensa valkeudesta, että kaikki uskoisivat hänen kauttansa.

1:8 Ei hän ollut se valkeus, mutta hän tuli valkeudesta todistamaan.

1:9 Totinen valkeus, joka valistaa jokaisen ihmisen, oli tulossa maailmaan.

1:10 Maailmassa hän oli, ja maailma on hänen kauttaan saanut syntynsä, ja maailma ei häntä tuntenut.

1:11 Hän tuli omiensa tykö, ja hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan.

1:12 Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä,

1:13 jotka eivät ole syntyneet verestä eikä lihan tahdosta eikä miehen tahdosta, vaan Jumalasta.

1:14 Ja Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme, ja me katselimme hänen kirkkauttansa, senkaltaista kirkkautta, kuin

taivaasen.

24:52 Mutta kuin he häntä kumartaneet ja rukoilleet olivat, palasivat he Jerusalemiin suurella ilolla,

24:53 Ja olivat aina templissä, kiittivät ja kunnioittivat Jumalaa. Amen!

PYHÄN JOHANNEKSEN EVANKELIUMI

1 LUKU

1:1 Alussa oli sana, ja se Sana oli Jumalan tykönä, ja Jumala oli se Sana.

1:2 Tämä oli alussa Jumalan tykönä.

1:3 Kaikki ovat sen kautta tehdyt, ja ilman sitä ei ole mitään tehty, joka tehty on.

1:4 Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valkeus,

1:5 Ja valkeus paistaa pimeydessä, jota ei pimeys käsittänyt.

1:6 Yksi mies oli lähetetty Jumalalta, jonka nimi oli Johannes:

1:7 Se tuli valkeudesta todistamaan, että kaikki uskoisivat hänen kauttansa.

1:8 Ei hän ollut valkeus, mutta hän oli lähetetty valkeudesta todistamaan.

1:9 Se oli totinen valkeus, joka valistaa kaikki ihmiset, jotka maailmaan tulevat;

1:10 Se oli maailmassa, ja maailma oli hänen kauttansa tehty, ja ei maailma häntä tuntenut.

1:11 Hän tuli omillensa, ja ei hänen omansa häntä ottaneet vastaan,

1:12 Mutta niille, jotka hänen ottivat vastaan, antoi hän voiman Jumalan lapsiksi tulla, jotka uskovat hänen nimensä päälle,

1:13 Jotka ei verestä eikä lihan tahdosta ei myös miehen tahdosta, mutta Jumalasta syntyneet ovat.

1:14 Ja Sana tuli lihaksi ja asui meidän seassamme, (ja me näimme hänen kunniansa niinkuin ainoan Pojan kunnian

ainokaisella Pojalla on Isältä; ja hän oli täynnä armoa ja totuutta.

1:15 Johannes todisti hänestä ja huusi sanoen: "Tämä on se, josta minä sanoin: se, joka minun jälkeeni tulee, on ollut minun edelläni, sillä hän on ollut ennen kuin minä."

1:16 Ja hänen täyteydestään me kaikki olemme saaneet, ja armoa armon päälle.

1:17 Sillä laki on annettu Mooseksen kautta; armo ja totuus on tullut Jeesuksen Kristuksen kautta.

1:18 Ei kukaan ole Jumalaa milloinkaan nähnyt; ainokainen Poika, joka on Isän helmassa, on hänet ilmoittanut.

1:19 Ja tämä on Johanneksen todistus, kun juutalaiset lähettivät hänen luoksensa Jerusalemissa pappeja ja leeviläisiä kysymään häneltä: "Kuka sinä olet?"

1:20 Ja hän tunnusti eikä kieltänyt; ja hän tunnusti: "Minä en ole Kristus."

1:21 Ja he kysyivät häneltä: "Mikä sitten? Oletko sinä Elias?" Hän sanoi: "En ole." "Se profeettako olet?" Hän vastasi: "En."

1:22 Niin he sanoivat hänelle: "Kuka olet, että voisimme antaa vastauksen niille, jotka meidät lähettivät? Mitä sanot itsestäsi?"

1:23 Hän sanoi: "Minä olen huutavan ääni erämaassa: 'Tehkää tie tasaiseksi Herralle', niinkuin profeetta Esaias on sanonut."

1:24 Ja lähetetyt olivat fariseuksia;

1:25 ja he kysyivät häneltä ja sanoivat hänelle: "Miksi sitten kastat, jos et ole Kristus etkä Elias etkä se profeetta?"

1:26 Johannes vastasi heille sanoen: "Minä kastan vedellä; mutta teidän keskellänne seisoo hän, jota te ette tunne."

1:27 Hän on se, joka tulee minun jälkeeni ja jonka kengänpaulaa minä en ole arvollinen päästämään."

1:28 Tämä tapahtui Betaniassa, Jordanin tuolla puolella, jossa Johannes oli

Isästä,) täynnä armoa ja totuutta.

1:15 Johannes todisti hänestä, ja huusi, sanoen: tämä oli se, josta minä sanoin: minun jälkeeni on tuleva, joka minun edelläni on ollut; sillä hän oli ennen kuin minä.

1:16 Ja me olemme kaikki hänen täydellisyydestänsä saaneet ja armon armosta.

1:17 Sillä laki on Mooseksen kautta annettu: armo ja totuus on Jeesuksen Kristuksen kautta tullut.

1:18 Ei ole kenkään koskaan Jumalaa nähnyt: ainokainen Poika, joka on Isän helmassa, hän ilmoitti meille.

1:19 Ja tämä on Johanneksen todistus, kuin Juutalaiset lähettivät Jerusalemissa papit ja Leviläiset kysymään häneltä: kukas olet?

1:20 Ja hän todisti ja ei kieltänyt, ja hän todisti, sanoen: en minä ole Kristus.

1:21 Ja he kysyivät häneltä: kukas siis? oletkos Elias? Hän sanoi: en. Oletkos propheta? Hän vastasi: en.

1:22 Niin he sanoivat hänelle: kukas olet? että me antaisimme niille vastauksen, jotka meidät lähettivät: mitä sanot itsestäsi?

1:23 Hän sanoi: minä olen huutava ääni korvessa: valmistakaat Herran tietä, niinkuin Jesaias propheta sanoi.

1:24 Ja jotka lähetetyt olivat, olivat Pharisealaisista.

1:25 Ja he kysyivät häneltä ja sanoivat hänelle: miksi siis sinä kastat, jos et ole Kristus, etkä Elias, etkä propheta?

1:26 Johannes vastasi heitä ja sanoi: minä kastan vedellä; mutta teidän keskellänne seisoo, jota ette tunne:

1:27 Hän on se, joka minun jälkeeni tulee, joka minun edelläni on ollut, jonka kengänpaulaa en minä ole arvollinen päästämään.

1:28 Nämät tapahtuivat Betabarassa, sillä puolella Jordania, kussa Johannes kasti.

kastamassa.

1:29 Seuraavana päivänä hän näki Jeesuksen tulevan tykönsä ja sanoi: "Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!"

1:30 Tämä on se, josta minä sanoin: 'Minun jälkeeni tulee mies, joka on ollut minun edelläni, sillä hän on ollut ennen kuin minä.'

1:31 Ja minä en tuntenut häntä; mutta sitä varten, että hän tulisi julki Israelille, minä olen tullut vedellä kastamaan."

1:32 Ja Johannes todisti sanoen: "Minä näin Hengen laskeutuvan taivaasta alas niinkuin kyyhkysen, ja se jäi hänen päällensä.

1:33 Ja minä en tuntenut häntä; mutta hän, joka lähetti minut vedellä kastamaan, sanoi minulle: 'Se, jonka päälle sinä näet Hengen laskeutuvan ja jäävän, hän on se, joka kastaa Pyhällä Hengellä.'

1:34 Ja minä olen sen nähnyt ja olen todistanut, että tämä on Jumalan Poika."

1:35 Seuraavana päivänä Johannes taas seiso siellä ja kaksi hänen opetuslapsistansa.

1:36 Ja kiinnittäen katseensa Jeesukseen, joka siellä käveli, hän sanoi: "Katso, Jumalan Karitsa!"

1:37 Ja ne kaksi opetuslasta kuulivat hänen näin puhuvan ja seurasivat Jeesusta.

1:38 Niin Jeesus kääntyi ja nähdessään heidän seuraavan sanoi heille: "Mitä te etsitte?" He vastasivat hänelle: "Rabbi" - se on käännettynä: opettaja - "missä sinä majaillet?"

1:39 Hän sanoi heille: "Tulkaa ja katsokaa." Niin he menivät ja näkivät, missä hän majaili, ja viipyivät hänen tykönään sen päivän. Silloin oli noin kymmenes hetki.

1:40 Andreas, Simon Pietarin veli, oli toinen niistä kahdesta, jotka olivat kuulleet, mitä Johannes sanoi, ja seuranneet Jeesusta.

1:41 Hän tapasi ensin veljensä Simonin ja sanoi hänelle: "Me olemme löytäneet

1:29 Toisena päivänä näki Johannes Jeesuksen tykönsä tulevan, ja sanoi: katso, Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnin!

1:30 Tämä on se, josta minä sanoin: minun jälkeeni tulee mies, joka minun edelläni on ollut; sillä hän oli ennen kuin minä.

1:31 Ja en minä häntä tuntenut; mutta että hän ilmestyisi Israelissa, sentähden tulini minä vedellä kastamaan.

1:32 Ja Johannes todisti, sanoen: minä näin Hengen taivaasta tulevan alas niinkuin kyyhkysen ja seisahtavan hänen päällensä.

1:33 Ja en minä häntä tuntenut; mutta joka minun lähetti vedellä kastamaan, se sanoi minulle: jonka päälle sinä näet Hengen tulevan alas ja seisahtavan hänen päällensä, hän on se, joka kastaa Pyhällä Hengellä.

1:34 Ja minä näin sen ja todistin hänen olevan Jumalan Pojan.

1:35 Toisena päivänä seiso Johannes taas ja kaksi hänen opetuslapsistansa,

1:36 Ja kuin hän näki Jeesuksen käyvän, sanoi hän: katso, Jumalan Karitsa!

1:37 Ja ne kaksi opetuslasta kuulivat hänen puhuvan, ja seurasivat Jeesusta.

1:38 Mutta Jeesus käänsi itsensä ja näki ne seuraavan, ja sanoi heille:

1:39 Mitä te etsitte? Niin he sanoivat hänelle: Rabbi (se on niin paljon sanottu: opettaja) kussas asut?

1:40 Hän sanoi heille: tulkaat ja katsokaat; ja he tulivat ja näkivät, kussa hän asui, ja olivat sen päivän hänen tykönänsä, ja se oli lähes kymmenes hetki.

1:41 Andreas, Simon Pietarin veli, oli yksi niistä kahdesta, jotka sen Johannekselta kuulleet olivat ja häntä seurasivat.

1:42 Tämä löysi ensin veljensä Simonin, ja sanoi hänelle: me löysimme Messiaan; se

Messiaan", se on käännettynä: Kristus.

1:42 Ja hän vei hänet Jeesuksen tykö.
Jeesus kiinnitti katseensa häneen ja sanoi:
"Sinä olet Simon, Johanneksen poika; sinun
nimesi on oleva Keefas", joka käännettynä
on Pietari

1:43 Seuraavana päivänä Jeesus tahtoi
lähteä Galileaan; ja hän tapasi Filippuksen
ja sanoi hänelle: "Seuraa minua."

1:44 Ja Filippus oli Beetsaidasta, Andreaan
ja Pietarin kaupungista.

1:45 Filippus tapasi Natanaelin ja sanoi
hänelle: "Me olemme löytäneet sen, josta
Mooses laissa ja profeetat ovat
kirjoittaneet, Jeesuksen, Joosefin pojan,
Nasaretista."

1:46 Natanael sanoi hänelle: "Voiko
Nasaretista tulla mitään hyvää?" Filippus
sanoi hänelle: "Tule ja katso."

1:47 Jeesus näki Natanaelin tulevan
tykönsä ja sanoi hänestä: "Katso, oikea
israelilainen, jossa ei vilppiä ole!"

1:48 Natanael sanoi hänelle: "Mistä minut
tunnet?" Jeesus vastasi ja sanoi hänelle:
"Ennenkuin Filippus sinua kutsui, kun olit
viikunapuun alla, näin minä sinut."

1:49 Natanael vastasi ja sanoi hänelle:
"Rabbi, sinä olet Jumalan Poika, sinä olet
Israelin kuningas."

1:50 Jeesus vastasi ja sanoi hänelle:
"Sentähden, että minä sanoin sinulle: 'minä
näin sinut viikunapuun alla', sinä uskot.
Sinä saat nähdä suurempia, kuin nämä
ovat."

1:51 Ja hän sanoi hänelle: "Totisesti,
totisesti minä sanon teille: te saatte nähdä
taivaan avoinna ja Jumalan enkelien
nousevan ylös ja laskeutuvan alas Ihmisen
Pojan päälle."

2 LUKU

2:1 Ja kolmantena päivänä oli häät
Galilean Kaanassa, ja Jeesuksen äiti oli
siellä.

2:2 Ja myös Jeesus ja hänen

on niin paljon kuin: voideltu.

1:43 Ja hän toi hänen Jeesuksen tykö.
Mutta kuin Jesus katsoi hänen päällensä,
sanoi hän: sinä olet Simon Jonan poika, ja
sinä pitää kutsuttaman Kefas; se on niin
paljo kuin: kallio.

1:44 Toisena päivänä tahtoi Jesus mennä
Galileaan, ja löysi Philippuksen ja sanoi
hänelle: seuraa minua!

1:45 Mutta Philippus oli Betsaidasta,
Andreaksen ja Pietarin kaupungista.

1:46 Philippus löysi Natanaelin ja sanoi
hänelle: me olemme löytäneet sen, josta
Mooses kirjoitti laissa ja prophetat,
Jeesuksen, Josephin pojan Natsaretista.

1:47 Ja Natanael sanoi hänelle: tullee
Natsaretista jotain hyvää? Philippus sanoi
hänelle: tule ja katso.

1:48 Jesus näki Natanaelin tykönsä tulevan,
ja sanoi hänestä: katso, totisesti oikia
Israelilainen, jossa ei petosta ole.

1:49 Natanael sanoi hänelle: mistäs minut
tunnet? Jesus vastasi ja sanoi hänelle:
ennen kuin Philippus kutsui sinua
fikunapuun alla ollessas, näin minä sinun.

1:50 Vastasi Natanael ja sanoi hänelle:
Rabbi, sinä olet Jumalan Poika, sinä olet
Israelin kuningas.

1:51 Jesus vastasi ja sanoi hänelle: sinä
uskot, että minä sanoin sinulle: minä näin
sinut fikunapuun alla. Sinä saat vielä
suurempia nähdä.

1:52 Ja sanoi hänelle: totisesti, totisesti
sanon minä teille: tästedes pitää teidän
näkemän taivaan avoinna, ja Jumalan
enkelit astuvan ylös ja tulevan alas Ihmisen
Pojan päälle.

2 LUKU

2:1 Ja kolmantena päivänä olivat häät
Galilean Kaanassa, ja Jeesuksen äiti oli
siellä;

2:2 Niin Jesus ja hänen opetuslapsensa

opetuslapsensa olivat kutsutut häihin.

2:3 Ja kun viini loppui, sanoi Jeesuksen äiti hänelle: "Heillä ei ole viiniä."

2:4 Jeesus sanoi hänelle: "Mitä sinä tahdot minusta, vaimo? Minun aikani ei ole vielä tullut."

2:5 Hänen äitinsä sanoi palvelijoille: "Mitä hän teille sanoo, se tehkää."

2:6 Niin oli siinä juutalaisten puhdistamistavan mukaan kuusi kivistä vesiastiaa, kukin kahden tai kolmen mitan vetoinen.

2:7 Jeesus sanoi heille: "Täyttäkää astiat vedellä." Ja he täyttivät ne reunoja myöten.

2:8 Ja hän sanoi heille: "Ammentakaa nyt ja viekää edeskäyväälle." Ja he veivät.

2:9 Mutta kun edeskäypä maistoi vettä, joka oli muuttunut viiniksi, eikä tiennyt, mistä se oli tullut - mutta palvelijat, jotka veden olivat ammentaneet, tiesivät sen - kutsui edeskäypä yljän

2:10 ja sanoi hänelle: "Jokainen panee ensin esille hyvän viinin ja sitten, kun juopuvat, huonomman. Sinä olet säästänyt hyvän viinin tähän asti."

2:11 Tämän ensimmäisen tunnustekonsa Jeesus teki Galilean Kaanassa ja ilmoitti kirkkautensa; ja hänen opetuslapsensa uskoivat häneen.

2:12 Sen jälkeen hän meni alas Kapernaumiin, hän ja hänen äitinsä ja veljensä ja opetuslapsensa; ja siellä he eivät viipyneet monta päivää.

2:13 Ja juutalaisten pääsiäinen oli lähellä, ja Jeesus meni ylös Jerusalemiin.

2:14 Niin hän tapasi pyhäkössä ne, jotka myivät härkiä ja lampaita ja kyyhkysiä, ja rahanvaihtajat istumassa.

2:15 Ja hän teki nuorista ruoskan ja ajoi ulos pyhäköstä heidät kaikki lampaineen ja härkineen ja kaasi vaihtajain rahat maahan ja työnsi heidän pöytänsä kumoon.

2:16 Ja hän sanoi kyyhkysten myyjille: "Viekää pois nämä täältä. Älkää tehkö minun Isäni huonetta markkinahuoneeksi."

kutsuttiin myös häihin.

2:3 Ja kun viina puuttui, sanoi Jeesuksen äiti hänelle: ei heillä ole viinaa.

2:4 Jesus sanoi hänelle: vaimo! mitä minun on sinun kanssas? ei minun aikani ole vielä tullut.

2:5 Hänen äitinsä sanoi palvelijoille: mitä hän teille sanoo, se tehkää.

2:6 Niin siellä oli kuusi kivistä vesi-astiaa pantuna Juudalaisten puhdistamisen tavan jälkeen, ja kukin veti kaksi eli kolme mittaa.

2:7 Jesus sanoi heille: täyttäkää vesi-astiat vedellä. Ja he täyttivät ne ylen täyteen.

2:8 Ja hän sanoi heille: pankaat nyt sisälle ja viekää edeskäyväälle. Ja he veivät.

2:9 Mutta kuin edeskäypä maisti sitä vettä, joka viinaksi tullut oli, (eikä tietänyt, kusta se tuli, mutta palvelijat tiesivät, jotka veden ammensivat,) kutsui edeskäypä yljän,

2:10 Ja sanoi hänelle: jokainen antaa ensisti hyvää viinaa, ja kuin juovutaan, niin sitte huonompaa: sinä kätkit hyvän viinan tähän asti.

2:11 Tämä on ensimmäinen tunnustähti, jonka Jesus teki Galilean Kaanassa, ja ilmoitti kunniansa. Ja hänen opetuslapsensa uskoivat hänen päällensä.

2:12 Sitte meni hän alas Kapernaumiin ja hänen äitinsä ja hänen veljensä ja hänen opetuslapsensa, eikä siellä kauvan viipyneet.

2:13 Ja Juudalaisten pääsiäinen oli läsnä, ja Jesus meni ylös Jerusalemiin,

2:14 Ja löysi templissä istuvan ne, jotka karjaa, lampaita ja kyhkyläisiä myyskentelivät, ja vaihettajat.

2:15 Ja hän teki ruoskan köysistä, ja ajoi ulos ne kaikki temppelistä ja lampaat ja karjan, ja heitti pois vaihettajain rahat ja maahan kukisti pöydät.

2:16 Ja sanoi niille, jotka kyhkyläisiä myivät: viekää nämä täältä pois ja älkää tehkö minun Isäni huonetta kauppahuoneeksi.

2:17 Silloin hänen opetuslapsensa muistivat, että on kirjoitettu: "Kiivaus sinun huoneesi puolesta kuluttaa minut."

2:18 Niin juutalaiset vastasivat ja sanoivat hänelle: "Minkä merkin sinä näytät meille, koska näitä teet?"

2:19 Jeesus vastasi ja sanoi heille: "Hajottakaa maahan tämä temppele, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä."

2:20 Niin juutalaiset sanoivat: "Neljäkymmentä kuusi vuotta on tätä temppeleä rakennettu, ja sinäkö pystytät sen kolmessa päivässä?"

2:21 Mutta hän puhui ruumiinsa temppeleistä.

2:22 Kun hän sitten oli noussut kuolleista, muistivat hänen opetuslapsensa, että hän oli tämän sanonut; ja he uskoivat Raamatun ja sen sanan, jonka Jeesus oli sanonut.

2:23 Mutta kun hän oli Jerusalemissa pääsiäisenä, juhlan aikana, uskoivat monet hänen nimeensä, nähdessään hänen tunnustekonsa, jotka hän teki.

2:24 Mutta Jeesus itse ei uskonut itseänsä heille, sentähden että hän tunsikaikki

2:25 eikä tarvinnut kenenkään todistusta ihmisestä, sillä hän tiesi itse, mitä ihmisessä on.

3 LUKU

3:1 Mutta oli mies, fariseusten joukosta, nimeltä Nikodeemus, juutalaisten hallitusmiehiä.

3:2 Hän tuli Jeesuksen tykö yöllä ja sanoi hänelle: "Rabbi, me tiedämme, että sinun opettajaksi tulemisesi on Jumalasta, sillä ei kukaan voi tehdä niitä tunnustekoja, joita sinä teet, ellei Jumala ole hänen kanssansa."

3:3 Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa."

2:17 Mutta hänen opetuslapsensa muistivat kirjoitetuksi: sinun huonees kiivaus on minun syönyt.

2:18 Niin vastasivat Juudalaiset ja sanoivat hänelle: mitä merkkiä sinä meille osoitat, ettäs näitä teet?

2:19 Jeesus vastasi ja sanoi heille: jaottakaat maahan tämä templi, ja minä tahdon sen kolmantena päivänä rakentaa ylös.

2:20 Niin Juudalaiset sanoivat: tätä temppliä on rakennettu kuusiviidettäkymmentä ajastaikaa, ja sinä rakennat sen kolmena päivänä?

2:21 Mutta hän sanoi ruumiinsa templistä.

2:22 Kuin hän siis oli kuolleista noussut, muistivat hänen opetuslapsensa hänen sen heille sanoneeksi, ja uskoivat Raamatun ja puheen, minkä Jeesus oli puhunut.

2:23 Mutta kuin hän pääsiäis-juhlapäivänä oli Jerusalemissa, uskoivat monta hänen nimensä päälle, kuin he näkivät ne tunnustähdet mitkä hän teki.

2:24 Mutta ei Jeesus uskonut itsiänsä heille; sillä hän tunsikaikki,

2:25 Ja ei tarvinnut, että joku olis ihmisestä todistanut; sillä hän tiesi, mitä ihmisessä oli.

3 LUKU

3:1 Niin oli yksi mies Pharisealaisista, Nikodemus nimeltä, Juudalaisten ylimmäinen.

3:2 Se tuli yöllä Jeesuksen tykö ja sanoi hänelle: Mestari, me tiedämme, että sinä olet Jumalasta opettajaksi tullut; sillä ei taida kenkään niitä tunnustähtiä tehdä, joita sinä teet, jollei Jumala ole hänen kanssansa.

3:3 Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: totisesti, totisesti sanon minä sinulle: ellei joku vastuudesta synny, ei hän taida Jumalan valtakuntaa nähdä.

3:4 Nikodeemus sanoi hänelle: "Kuinka voi ihminen vanhana syntyä? Eihän hän voi jälleen mennä äitinsä kohtuun ja syntyä?"

3:5 Jeesus vastasi: "Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: jos joku ei synny vedestä ja Hengestä, ei hän voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan.

3:6 Mikä lihasta on syntynyt, on liha; ja mikä Hengestä on syntynyt, on henki.

3:7 Älä ihmettele, että minä sanoin sinulle: teidän täytyy syntyä uudesti, ylhäältä.

3:8 Tuuli puhaltaa, missä tahtoo, ja sinä kuulet sen huminan, mutta et tiedä, mistä se tulee ja minne se menee; niin on jokaisen, joka on Hengestä syntynyt."

3:9 Nikodeemus vastasi ja sanoi hänelle: "Kuinka tämä voi tapahtua?"

3:10 Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Sinä olet Israelin opettaja etkä tätä tiedä!

3:11 Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: me puhumme, mitä tiedämme, ja todistamme, mitä olemme nähneet, ettekä te ota vastaan meidän todistustamme.

3:12 Jos ette usko, kun minä puhun teille maallisista, kuinka te uskoisitte, jos minä puhun teille taivaallisista?

3:13 Ei kukaan ole noussut ylös taivaaseen, paitsi hän, joka taivaasta tuli alas, Ihmisen Poika, joka on taivaassa.

3:14 Ja niinkuin Mooses ylensi käärmeen erämaassa, niin pitää Ihmisen Poika ylennettämän,

3:15 että jokaisella, joka häneen uskoo, olisi iankaikkinen elämä.

3:16 Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.

3:17 Sillä ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa, vaan sitä varten, että maailma hänen kauttansa pelastuisi.

3:4 Nikodemus sanoi hänelle: kuinka taitaa ihminen vanhana syntyä? taitaako hän äitinsä kohtuun jälleen mennä, ja syntyä?

3:5 Jesus vastasi: totisesti, totisesti sanon minä sinulle: ellei joku synny vedestä ja Hengestä ei hän taida Jumalan valtakuntaan sisälle tulla.

3:6 Mitä lihasta syntynyt on, se on liha, ja mitä Hengestä syntynyt on se on henki.

3:7 Älä ihmettele, että minä sanoin sinulle: teidän pitää uudesta syntymän.

3:8 Tuuli puhaltaa, kussa hän tahtoo, ja sinä kuulet hänen humunsa, ja et tiedä, kusta hän tulee taikka kuhunka hän menee: näin on jokainen, joka Hengestä syntynyt on.

3:9 Vastasi Nikodemus ja sanoi hänelle: kuinka ne taitavat tapahtua?

3:10 Jesus vastasi ja sanoi hänelle: sinä olet mestari Israelissa, ja et näitä tiedä!

3:11 Totisesti, totisesti sanon minä sinulle: me puhumme, mitä me tiedämme, ja todistamme, mitä me näemme, ja ette ota vastaan meidän todistustamme.

3:12 Jos minä maallisia teille sanoin, ja ette usko: kuinka te uskoisitte, jos minä taivaallisista teille sanoisin?

3:13 Ei astu kenkään ylös taivaaseen, vaan joka taivaasta astui alas, Ihmisen Poika, joka on taivaassa.

3:14 Ja niinkuin Moses ylensi käärmeen korvessa, niin myös Ihmisen Poika pitää ylennettämän.

3:15 Että jokainen, joka uskoo hänen päällensä, ei pidä hukkuman, mutta ijankaikkisen elämän saaman.

3:16 Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainoan Poikansa, että jokainen, joka uskoo hänen päällensä, ei pidä hukkuman, mutta ijankaikkisen elämän saaman.

3:17 Sillä ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan, tuomitsemaan maailmaa, mutta että maailma pitää hänen kauttansa vapahdettaman.

3:18 Joka uskoo häneen, sitä ei tuomita; mutta joka ei usko, se on jo tuomittu, koska hän ei ole uskonut Jumalan ainokaisen Pojan nimeen.

3:19 Mutta tämä on tuomio, että valkeus on tullut maailmaan, ja ihmiset rakastivat pimeyttä enemmän kuin valkeutta; sillä heidän tekonsa olivat pahat.

3:20 Sillä jokainen, joka pahaa tekee, vihaa valkeutta eikä tule valkeuteen, ettei hänen tekojansa nuhdeltaisi.

3:21 Mutta joka totuuden tekee, se tulee valkeuteen, että hänen tekonsa tulisivat julki, sillä ne ovat Jumalassa tehdyt."

3:22 Sen jälkeen Jeesus meni opetuslapsineen Juudean maaseudulle ja oleskeli siellä heidän kanssaan ja kastoi.

3:23 Mutta Johanneskin kastoi Aionissa lähellä Salimia, koska siellä oli paljon vettä; ja ihmiset tulivat ja antoivat kastaa itsensä.

3:24 Sillä Johannesta ei vielä oltu heitetty vankeuteen.

3:25 Niin Johanneksen opetuslapset rupesivat väittelemään erään juutalaisen kanssa puhdistuksesta.

3:26 Ja he tulivat Johanneksen luo ja sanoivat hänelle: "Rabbi, se, joka oli sinun kanssasi Jordanin tuolla puolella ja josta sinä olet todistanut, katso, hän kastaa, ja kaikki menevät hänen tykönsä."

3:27 Johannes vastasi ja sanoi: "Ei ihminen voi ottaa mitään, ellei hänelle anneta taivaasta.

3:28 Te olette itse minun todistajani, että minä sanoin: en minä ole Kristus, vaan minä olen hänen edellänsä lähetetty.

3:29 Jolla on morsian, se on ylkä; mutta yljän ystävä, joka seisoo ja kuuntelee häntä, iloitsee suuresti yljän äänestä. Tämä minun iloni on nyt tullut täydelliseksi.

3:30 Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä.

3:31 Hän, joka ylhäältä tulee, on yli kaikkien. Joka on syntyisin maasta, se on maasta, ja maasta on, mitä hän puhuu;

3:18 Joka hänen päällensä uskoo, ei häntä tuomita; mutta joka ei usko, se on jo tuomittu; sillä ei hän uskonut Jumalan ainoan Pojan nimen päälle.

3:19 Mutta tämä on tuomio: että valkeus tuli maailmaan, ja ihmiset rakastivat enemmän pimeyttä kuin valkeutta; sillä heidän työnsä olivat pahat.

3:20 Sillä jokainen, joka pahaa tekee, se vihaa valkeutta eikä tule valkeuteen, ettei hänen töitensä pitäisi laitettaman.

3:21 Mutta joka totuuden tekee, se tulee valkeuteen, että hänen työnsä nähtäisiin; sillä ne ovat Jumalassa tehdyt.

3:22 Sitte tuli Jesus ja hänen opetuslapsensa Juudean maahan, ja asui siellä heidän kanssansa, ja kasti.

3:23 Mutta Johannes kasti myös Enonissa läsnä Salimia, sillä siellä oli palto vettä; ja he tulivat ja kastettiin.

3:24 Sillä ei Johannes ollut vielä silloin vankiuteen heitetty.

3:25 Niin tuli kysymys Johanneksen opetuslasten ja Juudalaisten välillä puhdistuksesta.

3:26 Ja he tulivat Johanneksen tykö ja sanoivat hänelle: opettaja, se joka sinun kanssas oli toisella puolella Jordania, josta sinä todistit, katso, hän kastaa, ja jokainen menee hänen tykönsä.

3:27 Johannes vastasi ja sanoi: ei ihminen taida mitään ottaa, ellei hänelle anneta taivaasta.

3:28 Te olette itse minun todistajani, että minä olen sanonut: en minä ole Kristus, vaan minä olen hänen edellänsä lähetetty.

3:29 Jolla on morsian, se on ylkä; mutta yljän ystävä, joka seisoo ja kuuntelee häntä, se iloittaa itsiänsä yljän äänestä sängen suuresti; sentähden on tämä minun iloni täytetty.

3:30 Hänen tulee kasvaa, mutta minun pitää vähenemän.

3:31 Joka ylhäältä tulee, se on kaikkein päällä, ja joka maasta on, se on maasta ja puhuu maasta. Joka taivaasta tulee, hän

hän, joka taivaasta tulee, on yli kaikkien.
3:32 Ja mitä hän on nähnyt ja kuullut, sitä hän todistaa; ja hänen todistustansa ei kukaan ota vastaan.

3:33 Joka ottaa vastaan hänen todistuksensa, se sinetillä vahvistaa, että Jumala on totinen.

3:34 Sillä hän, jonka Jumala on lähettänyt, puhuu Jumalan sanoja; sillä ei Jumala anna Henkeä mitalla.

3:35 Isä rakastaa Poikaa ja on antanut kaikki hänen käteensä.

3:36 Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä; mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällensä."

4 LUKU

4:1 Kun nyt Herra sai tietää fariseusten kuulleen, että Jeesus teki opetuslapsiksi ja kasti useampia kuin Johannes

4:2 - vaikka Jeesus ei itse kastanut, vaan hänen opetuslapsensa -

4:3 jätti hän Juudean ja meni taas Galileaan.

4:4 Mutta hänen oli kuljettava Samarian kautta.

4:5 Niin hän tuli Sykar nimiseen Samarian kaupunkiin, joka on lähellä sitä maa-aluetta, minkä Jaakob oli antanut pojalleen Joosefille.

4:6 Ja siellä oli Jaakobin lähde. Kun nyt Jeesus oli matkasta väsynyt, istui hän lähteen reunalle. Ja oli noin kuudes hetki.

4:7 Niin tuli eräs Samarian nainen ammentamaan vettä. Jeesus sanoi hänelle: "Anna minulle juoda."

4:8 Sillä hänen opetuslapsensa olivat lähteneet kaupunkiin ruokaa ostamaan.

4:9 Niin Samarian nainen sanoi hänelle: "Kuinka sinä, joka olet juutalainen, pyydät juotavaa minulta, samarialaiselta naiselta?" Sillä juutalaiset eivät seurustele samarialaisten kanssa.

on kaikkein ylin.

3:32 Ja mitä hän nähnyt ja kuullut on, sen hän todistaa, ja ei kenkään ota vastaan hänen todistustansa.

3:33 Joka hänen todistuksensa otti vastaan, se päätti Jumalan olevan totisen.

3:34 Sillä jonka Jumala lähetti, se puhuu Jumalan sanoja; sillä ei Jumala anna Henkeä mitalla.

3:35 Isä rakastaa Poikaa, ja antoi kaikki hänen käteensä.

3:36 Joka uskoo Pojan päälle, hänellä on iankaikkinen elämä; mutta joka ei usko Pojan päälle, ei hänen pidä elämää näkemän, mutta Jumalan viha pysyy hänen päällensä.

4 LUKU

4:1 Kun siis Herra ymmärsi Pharisealaisten kuulleeaksi, että Jesus teki enemmän opetuslapsia ja kasti kuin Johannes;

4:2 (Vaikka ei Jesus itse kastanut, mutta hänen opetuslapsensa,)

4:3 Jätti hän Juudean ja meni jälleen Galileaan.

4:4 Mutta hänen piti Samarian kautta vaeltaman.

4:5 Niin hän tuli Samarian kaupunkiin, joka kutsuttiin Sikar, lähes sitä maakartanoa, jonka Jakob oli pojallensa Josephille antanut.

4:6 Niin siellä oli Jakobin lähde. Kun Jesus matkasta oli väsynyt, istui hän lähteen päälle, ja se oli liki kuudetta hetkeä.

4:7 Niin tuli yksi Samarian vaimo vettä ammentamaan, ja Jesus sanoi hänelle: anna minun juodakseni.

4:8 Sillä hänen opetuslapsensa olivat menneet kaupunkiin ruokaa ostamaan.

4:9 Sanoi Samarian vaimo hänelle: kuinka sinä minulta juoda anot, joka olet Juudalainen, ja minä olen Samarialainen? sillä ei Juudalaiset pidä yhtään kanssakäymistä Samarialaisten kanssa.

4:10 Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Jos sinä tietäisit Jumalan lahjan, ja kuka se on, joka sinulle sanoo: 'Anna minulle juoda', niin sinä pyytäisit häneltä, ja hän antaisi sinulle elävää vettä."

4:11 Nainen sanoi hänelle: "Herra, eipä sinulla ole ammennusastiaa, ja kaivo on syvä; mistä sinulla sitten on se elävä vesi?"

4:12 Et kai sinä ole suurempi kuin meidän isämme Jaakob, joka antoi meille tämän kaivon ja joi siitä, hän itse sekä hänen poikansa ja karjansa?"

4:13 Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Jokainen, joka juo tätä vettä, janoaa jälleen,

4:14 mutta joka juo sitä vettä, jota minä hänelle annan, se ei ikinä janoa; vaan se vesi, jonka minä hänelle annan, tulee hänessä sen veden lähteeksi, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään."

4:15 Nainen sanoi hänelle: "Herra, anna minulle sitä vettä, ettei minun tulisi jano eikä minun tarvitsisi käydä täällä ammentamassa."

4:16 Jeesus sanoi hänelle: "Mene, kutsu miehesi ja tule tänne."

4:17 Nainen vastasi ja sanoi: "Ei minulla ole miestä." Jeesus sanoi hänelle: "Oikein sinä sanoit: 'Ei minulla ole miestä',

4:18 sillä viisi miestä sinulla on ollut, ja se, joka sinulla nyt on, ei ole sinun miehesi; siinä sanoit totuuden."

4:19 Nainen sanoi hänelle: "Herra, minä näen, että sinä olet profeetta.

4:20 Meidän isämme ovat kumartaen rukoilleet tällä vuorella; ja te sanotte, että Jerusalemissa on se paikka, jossa tulee kumartaen rukoilla."

4:21 Jeesus sanoi hänelle: "Vaimo, usko minua! Tulee aika, jolloin ette rukoile Isää tällä vuorella ettekä Jerusalemissa.

4:22 Te kumarratte sitä, mitä ette tunne; me kumarramme sitä, minkä me tunnemme. Sillä pelastus on juutalaisista.

4:23 Mutta tulee aika ja on jo, jolloin

4:10 Jesus vastasi ja sanoi hänelle: jos sinä tietäisit Jumalan lahjan, ja kuka se on, joka sinulle sanoo: anna minun juodakseni! niin sinä anoisit häneltä, ja hän antaisi sinulle elävää vettä.

4:11 Sanoi vaimo hänelle: Herra, eipä sinulla ole, milläs ammennat, ja lähde on syvä: kusta siis sinulla on elävää vettä?

4:12 Oletkos sinä suurempi kuin meidän isämme Jakob, joka meille tämän kaivon antoi? ja hän joi itse siitä, ja hänen lapsensa, ja hänen karjansa.

4:13 Jesus vastasi ja sanoi hänelle: jokainen, joka juo tästä vedestä, hän janoaa jälleen;

4:14 Mutta joka siitä vedestä juo, jonka minä hänelle annan, ei hän janoa iankaikkisesti; vaan se vesi, jonka minä hänelle annan, tulee hänessä sen veden lähteeksi, joka kuohuu iankaikkiseen elämään.

4:15 Sanoi vaimo hänelle: Herra, anna minulle sitä vettä, etten minä janoaisi enkä tarvitsisi tulla tänne ammentamaan.

4:16 Jesus sanoi hänelle: mene, kutsu miehes, ja tule tänne.

4:17 Vaimo vastasi ja sanoi hänelle: ei minulla ole miestä. Sanoi Jesus hänelle: oikein sinä sanoit: ei minulla ole miestä.

4:18 Sillä viisi miestä on sinulla ollut, ja se joka sinulla nyt on, ei ole sinun miehes. Sen sinä oikein sanoit.

4:19 Vaimo sanoi hänelle: Herra, minä näen, että sinä olet propheta.

4:20 Meidän isämme ovat tällä vuorella kumartaneet ja rukoilleet, ja te sanotte: Jerusalemissa on se sia, jossa pitää rukoiltaman.

4:21 Jesus sanoi hänelle: vaimo, usko minua: se aika tulee, ettette tällä vuorella eikä Jerusalemissa Isää rukoile.

Ette tiedä, mitä te rukoilette, mutta me tiedämme, mitä me rukoilemme; sillä autuus on Juudalaisista.

4:23 Mutta hetki tulee, ja jo nyt on, että

totiset rukoilijat rukoilevat Isää hengessä ja totuudessa; sillä senkaltaisia rukoilijoita myös Isä tahtoo.

4:24 Jumala on Henki; ja jotka häntä rukoilevat, niiden tulee rukoilla hengessä ja totuudessa."

4:25 Nainen sanoi hänelle: "Minä tiedän, että Messias on tuleva, hän, jota sanotaan Kristukseksi; kun hän tulee, ilmoittaa hän meille kaikki."

4:26 Jeesus sanoi hänelle: "Minä olen se, minä, joka puhun sinun kanssasi."

4:27 Samassa hänen opetuslapsensa tulivat; ja he ihmettelivät, että hän puhui naisen kanssa. Kuitenkaan ei kukaan sanonut: "Mitä pyydät?" tai: "Mitä puhelet hänen kanssaan?"

4:28 Niin nainen jätti vesiastiansa ja meni kaupunkiin ja sanoi ihmisille:

4:29 "Tulkaa katsomaan miestä, joka on sanonut minulle kaikki, mitä minä olen tehnyt. Eihän se vain liene Kristus?"

4:30 Niin he lähtivät kaupungista ja menivät hänen luoksensa.

4:31 Sillävälin opetuslapset pyysivät häntä sanoen: "Rabbi, syö!"

4:32 Mutta hän sanoi heille: "Minulla on syötävänä ruokaa, josta te ette tiedä."

4:33 Niin opetuslapset sanoivat keskenään: "Lieneekö joku tuonut hänelle syötävää?"

4:34 Jeesus sanoi heille: "Minun ruokani on se, että minä teen lähettäjäni tahdon ja täytän hänen tekonsa.

4:35 Ettekö sano: 'Vielä on neljä kuukautta, niin elonleikkuu joutuu'? Katso, minä sanon teille: nostakaa silmänne ja katselkaa vainioita, kuinka ne ovat valjenneet leikattaviksi.

4:36 Jo nyt saa leikkaaja palkan ja kokoaa hedelmää iankaikkiseen elämään, että kylväjä ja leikkaaja saisivat yhdessä iloita.

4:37 Sillä tässä on se sana tosi, että toinen on kylväjä, ja leikkaaja toinen.

4:38 Minä olen lähettänyt teidät leikkaamaan sitä, josta te ette ole vaivaa

totiset rukoilijat rukoilevat Isää hengessä ja totuudessa; sillä Isä tahtoo myös senkaltaisia, jotka häntä rukoilevat.

4:24 Jumala on Henki, ja jotka häntä rukoilevat, niiden pitää hengessä ja totuudessa häntä rukoileman.

4:25 Vaimo sanoi hänelle: minä tiedän, että Messias on tuleva, joka kutsutaan Kristus: kuin hän tulee, niin hän ilmoittaa meille kaikki.

4:26 Jesus sanoi hänelle: minä olen se, joka sinun kanssas puhun.

4:27 Silloin tulivat hänen opetuslapsensa ja ihmettelivät, että hän sitä vaimoa puhutteli: ei kuitenkaan kenkään sanonut: mitäs kysyt? eli mitäs häntä puhuttelet?

4:28 Niin vaimo jätti vesi-astiansa, ja meni kaupunkiin, ja sanoi niille ihmisille:

4:29 Tulkaa katsomaan sitä ihmistä, joka minulle sanoi kaikki, mitä minä tehnyt olen: olleeko hän Kristus?

4:30 Niin he läksivät kaupungista ja menivät hänen tykönsä.

4:31 Mutta sillä välillä rukoilivat opetuslapset häntä, sanoen: Rabbi, syö.

4:32 Vaan hän sanoi heille: minulla on ruokaa syödäkseni, jota ette tiedä.

4:33 Niin opetuslapset sanoivat keskenänsä: lieneekö joku hänelle syötävää tuonut?

4:34 Jesus sanoi heille: minun ruokani on se, että minä teen hänen tahtonsa, joka minun lähetti, ja täytän hänen tekonsa.

4:35 Ettekö te sano: vielä ovat neljä kuukautta ja elonleikkaus tulee? katso, minä sanon teille: nostakaa silmänne ylös ja katsokaat vainioita: sillä ne ovat jo valkiat elonajaksi.

4:36 Ja joka niittää, hän saa palkan ja kokoo hedelmän iankaikkiseen elämään: että kylväjä ja niittäjä ynnä iloitsisivat.

4:37 Sillä tässä on se sana tosi; toinen on, joka kylvää, ja toinen, joka niittää.

4:38 Minä lähetin teidät niittämään, jossa ette ole työtä tehneet: muut ovat työtä

nähneet; toiset ovat vaivan nähneet, ja te olette päässeet heidän vaivansa hedelmille."

4:39 Ja monet samarialaiset siitä kaupungista uskoivat häneen naisen puheen tähden, kun tämä todisti: "Hän on sanonut minulle kaikki, mitä minä olen tehnyt."

4:40 Kun nyt samarialaiset tulivat hänen luoksensa, pyysivät he häntä viipymään heidän luonaan; ja hän viipyi siellä kaksi päivää.

4:41 Ja vielä paljo useammat uskoivat hänen sanansa tähden,

4:42 ja he sanoivat naiselle: "Emme enää usko sinun puheesi tähden, sillä me itse olemme kuulleet ja tiedämme, että tämä totisesti on maailman Vapahtaja."

4:43 Mutta niiden kahden päivän kuluttua hän lähti sieltä Galileaan.

4:44 Sillä Jeesus itse todisti, ettei profetalla ole arvoa omassa isiensä maassa.

4:45 Kun hän siis tuli Galileaan, ottivat galilealaiset hänet vastaan, koska olivat nähneet kaikki, mitä hän oli tehnyt Jerusalemissa juhlan aikana; sillä hekin olivat tulleet juhille.

4:46 Niin hän tuli taas Galilean Kaanaan, jossa hän oli tehnyt veden viiniksi. Ja Kapernaumissa oli eräs kuninkaan virkamies, jonka poika sairasti.

4:47 Kun hän kuuli Jeesuksen tulleen Juudeasta Galileaan, meni hän hänen luoksensa ja pyysi häntä tulemaan ja parantamaan hänen poikansa; sillä tämä oli kuolemaisillaan.

4:48 Niin Jeesus sanoi hänelle: "Ellette näe merkkejä ja ihmeitä, te ette usko."

4:49 Kuninkaan virkamies sanoi hänelle: "Herra, tule, ennenkuin minun lapseni kuolee."

4:50 Jeesus sanoi hänelle: "Mene, sinun poikasi elää." Ja mies uskoi sanan, jonka Jeesus sanoi hänelle, ja meni.

4:51 Ja jo hänen ollessaan paluumatkalla hänen palvelijansa kohtasivat hänet ja

tehneet ja te olette heidän työnsä päälle tulleet.

4:39 Mutta monta Samarialaista siitä kaupungista uskoivat hänen päällensä sen vaimon puheen tähden, joka sanoi: hän on minulle kaikki sanonut, mitä minä tehnyt olen.

4:40 Kuin siis Samarialaiset tulivat hänen tykönsä, rukoilivat he häntä viipymään heidän tykönänsä. Ja hän viipyi siellä kaksi päivää.

4:41 Ja paljo usiammat uskoivat hänen sanansa tähden.

4:42 Ja sanoivat sille vaimolle: emme nyt silleen usko sinun puhees tähden; sillä me olemme itse kuulleet ja tiedämme, että hän on totisesti Kristus, maailman Vapahtaja.

4:43 Mutta kahden päivän perästä läksi hän sieltä ja meni Galileaan.

4:44 Sillä Jeesus todisti itse, ettei propheta maksa isänsä maalla mitään.

4:45 Kuin hän siis tuli Galileaan, ottivat Galilealaiset hänen vastaan, jotka olivat nähneet kaikki ne, mitä hän Jerusalemissa juhlanä tehnyt oli: sillä he olivat myös juhalle tulleet.

4:46 Niin Jeesus tuli taas Galilean Kaanaan, kussa hän meden viinaksi tehnyt oli. Ja oli kuninkaan mies, jonka poika sairasti Kapernaumissa.

4:47 Kuin hän kuuli, että Jeesus oli tullut Juudeasta Galileaan, meni hän hänen tykönsä ja rukoili häntä tulemaan alas ja parantamaan hänen poikansa, joka oli kuolemallansa.

4:48 Sanoi siis Jeesus hänelle: ellette näe tunnustähtiä ja ihmeitä, niin ette usko.

4:49 Sanoi kuninkaan mies hänelle: Herra, tule alas ennenkuin minun poikani kuolee.

4:50 Jeesus sanoi hänelle: mene, sinun poikas elää. Ja mies uskoi sanan, jonka Jeesus sanoi hänelle, ja meni.

4:51 Niin hänen mennessänsä, kohtasivat hänen palveliansa hänen ja ilmoittivat

sanoivat, että hänen poikansa eli.

4:52 Niin hän tiedusteli heiltä, millä hetkellä hän oli alkanut toipua. Ja he sanoivat hänelle: "Eilen seitsemännellä hetkellä kuume lähti hänestä."

4:53 Niin isä ymmärsi, että se oli tapahtunut sillä hetkellä, jolloin Jeesus oli sanonut hänelle: "Sinun poikasi elää." Ja hän uskoi, hän ja koko hänen huonekuntansa.

4:54 Tämä oli taas tunnusteko, toinen, jonka Jeesus teki, tultuaan Juudeasta Galileaan.

5 LUKU

5:1 Sen jälkeen oli juutalaisten juhla, ja Jeesus meni ylös Jerusalemiin.

5:2 Ja Jerusalemissa on Lammasportin luona lammikko, jonka nimi hebreankielellä on Betesda, ja sen reunalla on viisi pylväskäytävää.

5:3 Niissä makasi suuri joukko sairaita, sokeita, rampoja ja näivetystautisia, jotka odottivat veden liikuttamista.

5:4 Ajoittain astui näet enkeli alas lammikkoon ja kuohutti veden. Joka silloin veden kuohuttamisen jälkeen ensimmäisenä siihen astui, se tuli terveeksi, sairastipa mitä tautia tahansa.

5:5 Ja siellä oli mies, joka oli sairastanut kolmekymmentä kahdeksan vuotta.

5:6 Kun Jeesus näki hänen siinä makaavan ja tiesi hänen jo kauan aikaa sairastaneen, sanoi hän hänelle: "Tahdotko tulla terveeksi?"

5:7 Sairas vastasi hänelle: "Herra, minulla ei ole ketään, joka veisi minut lammikkoon, kun vesi on kuohutettu; ja kun minä olen menemässä, astuu toinen sinne ennen minua."

5:8 Jeesus sanoi hänelle: "Nouse, ota vuoteesi ja käy."

5:9 Ja mies tuli kohta terveeksi ja otti vuoteensa ja kävi. Mutta se päivä oli

hänelle, sanoen: sinun poikas elää.

4:52 Niin hän tutki heiltä hetkeä, jolla hän parani, ja he sanoivat hänelle: eilen seitsemännellä hetkellä antoi vilutauti hänen ylönsä.

4:53 Niin isä ymmärsi sen siksi hetkeksi, jolla Jeesus sanoi hänelle: sinun poikas elää. Ja hän uskoi ja koko hänen huoneensa.

4:54 Tämä on toinen tunnustähti, jonka Jeesus teki tullessansa Juudeasta Galileaan.

5 LUKU

5:1 Sitte oli Juudalaisten juhlapäivä, ja Jeesus meni ylös Jerusalemiin.

5:2 Mutta Jerusalemissa on Lammasportin tykönä lammikko, joka Hebrean kielellä kutsutaan Betesda, jossa oli viisi vajaa,

5:3 Joissa makasi suuri joukko sairaita, sokeita, ontuvia, halvatuita, jotka veden liikuttamista odottivat.

5:4 Sillä enkeli tuli alas määrättyllä ajalla lammikkoon ja sekoitti veden: joka siis ensimmäisenä veteen astui, kuin se sekoitettu oli, niin se parani, ehkä missä ikänä taudissa hän oli.

5:5 Niin oli siellä mies, joka kahdeksanneljätkymmentä ajastaikaa oli sairastanut.

5:6 Kun Jeesus hänen näki makaavan ja tunsu hänen jo kauan sairastaneen, sanoi hän hänelle: tahdotkos tulla terveeksi?

5:7 Sairas vastasi häntä: Herra, ei ole minulla sitä ihmistä, joka minun vie, kuin vesi sekoitettu on, lammikkoon; mutta kuin minä tulen, niin on toinen minun edelläni siihen astunut.

5:8 Jeesus sanoi hänelle: nouse, ota vuoteesi ja käy.

5:9 Ja kohta parani se ihminen, ja otti vuoteensa ja kävi. Ja se päivä oli sabbati.

sapatti.

5:10 Sentähden juutalaiset sanoivat parannetulle: "Nyt on sapatti, eikä sinun ole lupa kantaa vuodetta."

5:11 Hän vastasi heille: "Se, joka teki minut terveeksi, sanoi minulle: 'Ota vuoteesi ja käy'."

5:12 He kysyivät häneltä: "Kuka on se mies, joka sanoi sinulle: 'Ota vuoteesi ja käy'?"

5:13 Mutta parannettu ei tiennyt, kuka se oli; sillä Jeesus oli poistunut, kun siinä paikassa oli paljon kansaa.

5:14 Sen jälkeen Jeesus tapasi hänet pyhäkössä ja sanoi hänelle: "Katso, sinä olet tullut terveeksi; älä enää syntiä tee, ettei sinulle jotakin pahempaa tapahtuisi."

5:15 Niin mies meni ja ilmoitti juutalaisille, että Jeesus oli hänet terveeksi tehnyt.

5:16 Ja sentähden juutalaiset vainosivat Jeesusta, koska hän semmoista teki sapattina.

5:17 Mutta Jeesus vastasi heille: "Minun Isäni tekee yhäti työtä, ja minä myös teen työtä."

5:18 Sentähden juutalaiset vielä enemmän tavoittelivat häntä tappaaksensa, kun hän ei ainoastaan kumonnut sapattia, vaan myös sanoi Jumalaa Isäksensä, tehden itsensä Jumalan vertaiseksi.

5:19 Niin Jeesus vastasi ja sanoi heille: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: Poika ei voi itsestänsä mitään tehdä, vaan ainoastaan sen, minkä hän näkee Isän tekevän; sillä mitä Isä tekee, sitä myös Poika samoin tekee.

5:20 Sillä Isä rakastaa Poikaa ja näyttää hänelle kaikki, mitä hän itse tekee; ja hän on näyttävä hänelle suurempia tekoja kuin nämä, niin että te ihmettelette.

5:21 Sillä niinkuin Isä herättää kuolleita ja tekee eläviksi, niin myös Poika tekee eläviksi, ketkä hän tahtoo.

5:22 Sillä Isä ei myöskään tuomitse ketään,

5:10 Sanoivat siis Juudalaiset paratulle: nyt on sabbati, ei sinun sovi vuodetta kantaa.

5:11 Hän vastasi heitä: joka minun paransi, se sanoi minulle: ota vuotees ja käy.

5:12 Niin he kysyivät häneltä: kuka on se ihminen, joka sinulle sanoi: ota vuotees ja käy?

5:13 Mutta ei parattu tietänyt, kuka se oli; sillä Jesus oli mennyt pois kansan tähden, joka siinä paikassa oli.

5:14 Sitte löysi Jesus hänen templissä ja sanoi hänelle: katso, sinä olet parattu: älä silleen syntiä tee, ettei jotain pahempaa sinulle tapahtuisi.

5:15 Niin se ihminen meni pois ja ilmoitti Juudalaisille, että Jesus oli se, joka hänen parantanut oli.

5:16 Ja Juudalaiset vainosivat sentähden Jeesusta ja etsivät häntä tappaaksensa, että hän senkaltaisia teki sabbatina.

5:17 Niin Jesus vastasi heitä: minun isäni tekee työtä hamaan tähän asti, ja minä myös teen työtä.

5:18 Sentähden etsivät Juudalaiset häntä vielä enemmän tappaaksensa, ettei hän ainoastaan sabbatia rikkonut, mutta myös sanoi Jumalan isäksensä, ja teki itsensä Jumalan kaltaiseksi.

5:19 Niin Jesus vastasi ja sanoi heille: totisesti, totisesti sanon minä teille: ei taida Poika itsestänsä mitään tehdä, ellei hän näe Isän tekevän; sillä mitä ikänä hän tekee, sitä myös Poika niin tekee.

5:20 Sillä Isä rakastaa Poikaa ja osoittaa hänelle kaikki, mitä hän itse tekee, ja hän on vielä suurempia töitä hänelle osoittava, kuin nämä ovat, että teidän pitää ihmettelemän.

5:21 Sillä niinkuin Isä herättää ja virvoittaa kuolleita, niin myös Poika virvoittaa, joita hän tahtoo.

5:22 Sillä ei Isä ketään tuomitse, vaan

vaan hän on antanut kaiken tuomion Pojalle,

5:23 että kaikki kunnioittaisivat Poikaa, niinkuin he kunnioittavat Isää. Joka ei kunnioita Poikaa, se ei kunnioita Isää, joka on hänet lähettänyt.

5:24 Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka kuulee minun sanani ja uskoo häneen, joka on minut lähettänyt, sillä on iankaikkinen elämä, eikä hän joudu tuomittavaksi, vaan on siirtynyt kuolemasta elämään.

5:25 Totisesti, totisesti minä sanon teille: aika tulee ja on jo, jolloin kuolleet kuulevat Jumalan Pojan äänen, ja jotka sen kuulevat, ne saavat elää.

5:26 Sillä niinkuin Isällä on elämä itsessänsä, niin hän on antanut elämän myös Pojalle, niin että myös hänellä on elämä itsessänsä.

5:27 Ja hän on antanut hänelle vallan tuomita, koska hän on Ihmisen Poika.

5:28 Älkää ihmetelkö tätä, sillä hetki tulee, jolloin kaikki, jotka haudoissa ovat, kuulevat hänen äänensä

5:29 ja tulevat esiin, ne, jotka ovat hyvää tehneet, elämän ylösnousemukseen, mutta ne, jotka ovat paha tehneet, tuomion ylösnousemukseen.

5:30 En minä itsestäni voi mitään tehdä. Niinkuin minä kuulen, niin minä tuomitsen; ja minun tuomioni on oikea, sillä minä en kysy omaa tahtoani, vaan hänen tahtoaan, joka on minut lähettänyt.

5:31 Jos minä itsestäni todistan, ei minun todistukseni ole pätevä.

5:32 On toinen, joka todistaa minusta, ja minä tiedän, että se todistus, jonka hän minusta todistaa, on pätevä.

5:33 Te lähetitte lähettäjiä Johanneksen luo, ja hän todisti sen, mikä totta on.

5:34 Mutta minä en ota ihmiseltä todistusta, vaan puhun tämän, että te pelastuisitte.

5:35 Hän oli palava ja loistava lamppu, mutta te tahdoitte ainoastaan hetken

antoi kaiken tuomion Pojalle:

5:23 Että kaikki Poikaa kunnioittaisivat, niinkuin he Isää kunnioittavat. Joka ei Poikaa kunnioita, ei se kunnioita Isää, joka hänen lähetti.

5:24 Totisesti, totisesti sanon minä teille: joka kuulee minun sanani ja uskoo sen, joka minun lähetti, hänellä on iankaikkinen elämä, ja ei hän tule tuomioon, vaan menee kuolemasta elämään.

5:25 Totisesti, totisesti sanon minä teille: hetki tulee, ja nyt jo on, että kuolleet saavat kuulla Jumalan Pojan äänen; ja jotka sen kuulevat, ne saavat elää.

5:26 Sillä niinkuin Isällä on elämä itsessänsä, niin antoi hän myös elämän Pojalle itsessänsä olemaan,

5:27 Ja on hänellä myös antanut vallan tuomita, että hän on Ihmisen Poika.

5:28 Älkää tätä ihmetelkö; sillä hetki tulee, jona kaikki ne, jotka haudoissa ovat, saavat kuulla hänen äänensä.

5:29 Ja pitää tuleman edes ne, jotka hyvää tehneet ovat, elämän ylösnousemiseen, mutta jotka paha tehneet ovat, tuomion ylösnousemiseen.

5:30 En minä itsestäni taida mitään tehdä: niinkuin minä kuulen, niin minä tuomitsen, ja minun tuomioni on oikia; sillä en minä etsi minun tahtoani, vaan Isän tahtoa, joka minun lähetti.

5:31 Jos minä itsestäni todistaisin, niin ei minun todistukseni olisi tosi.

5:32 Toinen on, joka todistaa minusta, ja minä tiedän, että hänen todistuksensa on tosi, jonka hän minusta todistaa.

5:33 Te lähetitte Johanneksen tykö, ja hän todisti totuuden.

5:34 Mutta en minä ihmiseltä todistusta ota; vaan minä sanoin näitä, että te autuaaksi tulisitte.

5:35 Hän oli palavainen ja paistavainen kynttilä; mutta te tahdoitte ainoastaan

iloitella hänen valossansa.

5:36 Mutta minulla on todistus, joka on suurempi kuin Johanneksen; sillä ne teot, jotka Isä on antanut minun täytettäväkseni, ne teot, jotka minä teen, todistavat minusta, että Isä on minut lähettänyt.

5:37 Ja Isä, joka on minut lähettänyt, hän on todistanut minusta. Te ette ole koskaan kuulleet hänen ääntänsä ettekä nähneet hänen muotoansa,

5:38 eikä teillä ole hänen sanaansa teissä pysyväisenä; sillä te ette usko sitä, jonka hän on lähettänyt.

5:39 Te tutkitte kirjoituksia, sillä teillä on mielestänne niissä iankaikkinen elämä, ja ne juuri todistavat minusta;

5:40 ja te ette tahdo tulla minun tyköni, että saisitte elämän.

5:41 En minä ota vastaan kunniaa ihmisiltä;

5:42 mutta minä tunnen teidät, ettei teillä ole Jumalan rakkautta itsessänne.

5:43 Minä olen tullut Isäni nimessä, ja te ette ota minua vastaan; jos toinen tulee omassa nimessään, niin hänet te otatte vastaan.

5:44 Kuinka te voisitte uskoa, te, jotka otatte vastaan kunniaa toinen toiseltanne, ettekä etsi sitä kunniaa, mikä tulee häneltä, joka yksin on Jumala?

5:45 Älkää luulko, että minä olen syyttävä teitä Isän tykönä; teillä on syyttäjänne, Mooses, johon te panette toivonne.

5:46 Sillä jos te Moosesta uskoisitte, niin te uskoisitte minua; sillä minusta hän on kirjoittanut.

5:47 Mutta jos te ette usko hänen kirjoituksiinsa, kuinka te uskoisitte minun sanojani?"

6 LUKU

6:1 Sen jälkeen Jeesus meni Galilean, se on Tiberiaan, järven tuolle puolelle.

6:2 Ja häntä seurasi paljon kansaa, koska

vähän aikaan riemuita hänen valkeudessaan.

5:36 Mutta minulla on suurempi todistus kuin Johanneksen; sillä ne työt, jotka Isä antoi minulle täyttääkseni, ne työt, jotka minä teen, todistavat minusta, että Isä minun lähetti,

5:37 Ja Isä, joka minun lähetti, hän todistaa minusta. Ette ole koskaan hänen ääntänsä kuulleet eli hänen muotoansa nähneet,

5:38 Ja ei teillä ole hänen sanansa pysyväinen; sillä ette usko sitä, jonka hän lähetti.

5:39 Tutkikaat Raamatuita; sillä niissä te luulette teillänne ijankaikkisen elämän olevan, ja ne ovat, jotka todistavat minusta.

5:40 Ja ette tahdo tulla minun tyköni, että te saisitte elämän.

5:41 En minä pyydä kunniaa ihmisiltä;

5:42 Vaan minä tunnen teidät, ettei teissä ole Jumalan rakkaus.

5:43 Minä tulin Isäni nimeen, ja ette minua ota vastaan; jos joku tulee omalla nimellensä, niin te sen otatte vastaan.

5:44 Kuinka te taidatte uskoa, jotka otatte kunnian toinen toiseltanne, ja sitä kunniaa, joka ainoalta Jumalalta tulee, ette etsi?

5:45 Älkää luulko, että minä minä kannan Isän edessä teidän päällenne: se on, joka teidän päällenne kantaa, Mooses, johonka te turvaatte.

5:46 Sillä jos te olisitte Moseksen uskoneet, niin te olisitte minun uskoneet; sillä minusta on hän kirjoittanut.

5:47 Jos ette hänen kirjoituksiinsa usko, kuinkas te minun sanani uskotte?"

6 LUKU

6:1 Sitte meni Jeesus Galilean meren ylitse, joka on Tiberiaan,

6:2 Ja häntä seurasi paljon kansaa, että he

he näkivät ne tunnusteot, joita hän teki sairaille.

6:3 Ja Jeesus nousi vuorelle ja istui sinne opetuslapsinensa.

6:4 Ja pääsiäinen, juutalaisten juhla, oli lähellä.

6:5 Kun Jeesus nosti silmänsä ja näki paljon kansaa tulevan tykönsä, sanoi hän Filippukselle: "Mistä ostamme leipää näiden syödä?"

6:6 Mutta sen hän sanoi koetellakseen häntä, sillä itse hän tiesi, mitä aikoi tehdä.

6:7 Filippus vastasi hänelle: "Eivät kahdensadan denarin leivät heille riittäisi, niin että kukin saisi edes vähän."

6:8 Niin toinen hänen opetuslapsistansa, Andreas, Simon Pietarin veli, sanoi hänelle:

6:9 "Täällä on poikainen, jolla on viisi ohraleipää ja kaksi kalaa, mutta mitä ne ovat näin monelle?"

6:10 Jeesus sanoi: "Asettakaa kansa aterioimaan." Ja siinä paikassa oli paljon ruohoa. Niin miehet, luvultaan noin viisituhatta, laskeutuivat maahan.

6:11 Ja Jeesus otti leivät ja kiitti ja jakeli istuville; samoin kaloistakin, niin paljon kuin he tahtoivat.

6:12 Mutta kun he olivat ravitut, sanoi hän opetuslapsillensa: "Kootkaa tähteeksi jääneet palaset, ettei mitään joutuisi hukkaan."

6:13 Niin he kokosivat ne ja täyttivät kaksitoista vakkaa palasilla, mitkä olivat viidestä ohraleivästä jääneet tähteeksi niiltä, jotka olivat aterioineet.

6:14 Kun nyt ihmiset näkivät sen tunnusteon, jonka Jeesus oli tehnyt, sanoivat he: "Tämä on totisesti se profeetta, joka oli maailmaan tuleva."

6:15 Kun nyt Jeesus huomasi, että he aikoivat tulla ja väkisin ottaa hänet, tehdäkseen hänet kuninkaaksi, väistyi hän taas pois vuorelle, hän yksinensä.

6:16 Mutta kun ilta tuli, menivät hänen

näkivät hänen merkkinsä, joita hän teki sairaissa.

6:3 Niin Jesus meni ylös vuorelle ja istui siellä opetuslastensa kanssa.

6:4 Ja lähestyi pääsiäinen, Juudalaisten juhla.

6:5 Kuin siis Jesus nosti silmänsä ja näki tulevan paljon kansaa tykönsä, sanoi hän Philippukselle: kusta me ostamme leipiä näiden syödä?

6:6 (Mutta sen hän sanoi, kiusaten häntä: sillä hän tiesi, mitä hän tekevä oli.)

6:7 Vastasi Philippus häntä: kahdensadan penningin leivät ei täytyisi heille, että kukin heistä vähänkin sais.

6:8 Sanoi yksi hänen opetuslapsistansa hänelle: Andreas, Simon Pietarin veli:

6:9 Tässä on poikainen, jolla on viisi ohrasta leipää ja kaksi kalaista; vaan mitä ne ovat näin paljon?

6:10 Mutta Jesus sanoi: asettakaat kansa atrioitsemaan. Ja siinä paikassa oli paljon ruohoa. Niin atrioitsi lähes viisituhatta miestä.

6:11 Ja Jesus otti leivät, kiitti ja antoi opetuslapsille, mutta opetuslapset jakoivat atrioitseville, niin myös kaloista niin paljon kuin hän tahtoi.

6:12 Mutta kuin he ravitut olivat, sanoi hän opetuslapsillensa: kootkaat murut, jotka jäivät, ettei mitään hukkuisi.

6:13 Niin he kokosivat ja täyttivät kaksitoistakymmentä koria muruilla, viidestä ohraisesta leivästä, jotka niiltä liiaksi olivat, jotka atrioitsivat.

6:14 Kuin siis ne ihmiset sen merkin näkivät, minkä Jesus teki, sanoivat he: tämä on totisesti se Propheta, joka maailmaan tuleva oli.

6:15 Kuin Jesus ymmärsi, että he tahtoivat tulla ja väkivallalla tehdä hänen kuninkaaksi, meni hän pois taas vuorelle yksinensä.

6:16 Mutta kuin ehto tuli, menivät hänen

opetuslapsensa alas järven rantaan,
6:17 astuivat venheeseen ja lähtivät menemään järven toiselle puolelle, Kapernaumiin. Ja oli jo tullut pimeä, eikä Jeesus ollut vielä saapunut heidän luokseen;

6:18 ja järvi aaltoili ankarasti kovan tuulen puhaltaessa.

6:19 Kun he olivat soutaneet noin viisikolmatta tai kolmekymmentä vakomittaa, näkivät he Jeesuksen kävelevän järven päällä ja tulevan lähelle venhettä; ja he peljästyivät.

6:20 Mutta hän sanoi heille: "Minä se olen; älkää peljätkö."

6:21 Niin he tahtoivat ottaa hänet venheeseen, ja kohta venhe saapui sen maan rantaan, jonne he olivat matkalla.

6:22 Seuraavana päivänä kansa yhä vielä oli järven toisella puolella, sillä he olivat nähneet, ettei siellä ollut muuta venhettä kuin se yksi ja ettei Jeesus mennyt opetuslastensa kanssa venheeseen, vaan että hänen opetuslapsensa lähtivät yksinään pois.

6:23 Kuitenkin oli muita venheitä tullut Tiberiaasta lähelle sitä paikkaa, jossa he olivat syöneet leipää, sittenkuin Herra oli lausunut kiitoksen.

6:24 Kun siis kansa näki, ettei Jeesus ollut siellä eivätkä hänen opetuslapsensa, astuivat hekin venheisiin ja menivät Kapernaumiin ja etsivät Jeesusta.

6:25 Ja kun he löysivät hänet järven toiselta puolelta, sanoivat he hänelle: "Rabbi, milloin tulit tänne?"

6:26 Jeesus vastasi heille ja sanoi: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: ette te minua sentähden etsi, että olette nähneet tunnustekoja, vaan sentähden, että saisitte syödä niitä leipiä ja tulitte ravituiksi.

6:27 Älkää hankkiko sitä ruokaa, joka katoaa, vaan sitä ruokaa, joka pysyy hamaan iankaikkiseen elämään ja jonka Ihmisen Poika on teille antava; sillä häneen

opetuslapsensa alas meren tykö,
6:17 Ja astuivat haahteen ja menivät ylitse meren Kapernaumia päin. Ja jo oli pimiä tullut, ja ei Jeesus tullut heidän tykönsä.

6:18 Niin meri nousi, että suuri tuuli puhalsi.

6:19 Ja kuin he olivat soutaneet lähes viisikolmattakymmentä eli kolmekymmentä vakomittaa, näkivät he Jeesuksen käyvän meren päällä ja lähenevän haahta; ja he peljästyivät.

6:20 Niin hän sanoi heille: minä olen; älkää peljätkö.

6:21 Niin he tahtoivat ottaa hänen haahteen; ja haaksi oli jo sen maan tykönä, johonka he menivät.

6:22 Toisena päivänä, kuin kansa, joka sillä puolella merta oli, näki, ettei siellä muuta venhettä ollut kuin se yksi, johonka hänen opetuslapsensa olivat astuneet, ja ettei Jeesus ollut astunut haahteen opetuslastensa kanssa, vaan hänen opetuslapsensa olivat ainoastaan matkaan lähteneet;

6:23 Mutta muut venheet tulivat Tiberiaasta, lähes sitä paikkaa, jossa he olivat leipää syöneet, sitte kuin Herra oli kiittänyt;

6:24 Koska kansa sen näki, ettei Jeesus siellä ollut eikä hänen opetuslapsensa, astuivat he myös haaksiin ja menivät Kapernaumiin etsein Jeesusta.

6:25 Ja kuin he hänen siltä puolen merta löysivät, sanoivat he hänelle: Rabbi, koskas tänne tulit?

6:26 Jeesus vastasi heitä ja sanoi: totisesti, totisesti sanon minä teille: ette etsi minua, että te näitte ihmeen, vaan että te saisitte leipää syödä ja olette ravitut.

6:27 Älkää tehkö sitä ruokaa, joka on katoovainen, vaan sitä ruokaa, joka pysyy ijankaikkiseen elämään, jonka Ihmisen Poika teille antava on; sillä Isä Jumala on sen

on Isä, Jumala itse, sinettinsä painanut."

6:28 Niin he sanoivat hänelle: "Mitä meidän pitää tekemän, että me Jumalan tekoja tekisimme?"

6:29 Jeesus vastasi ja sanoi heille: "Se on Jumalan teko, että te uskotte häneen, jonka Jumala on lähettänyt."

6:30 He sanoivat hänelle: "Minkä tunnusteon sinä sitten teet, että me näkisimme sen ja uskoisimme sinua? Minkä teon sinä teet?"

6:31 Meidän isämme söivät mannaa erämaassa, niinkuin kirjoitettu on: 'Hän antoi leipää taivaasta heille syötäväksi.'

6:32 Niin Jeesus sanoi heille: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: ei Mooses antanut teille sitä leipää taivaasta, vaan minun Isäni antaa teille taivaasta totisen leivän."

6:33 Sillä Jumalan leipä on se, joka tulee alas taivaasta ja antaa maailmalle elämän."

6:34 Niin he sanoivat hänelle: "Herra, anna meille aina sitä leipää."

6:35 Jeesus sanoi heille: "Minä olen elämän leipä; joka tulee minun tyköni, se ei koskaan isoa, ja joka uskoo minuun, se ei koskaan janoa."

6:36 Mutta minä olen sanonut teille, että te olette nähneet minut, ettekä kuitenkaan usko."

6:37 Kaikki, minkä Isä antaa minulle, tulee minun tyköni; ja sitä, joka minun tyköni tulee, minä en heitä ulos."

6:38 Sillä minä olen tullut taivaasta, en tekemään omaa tahtoani, vaan hänen tahtonsa, joka on minut lähettänyt."

6:39 Ja minun lähettäjäni tahto on se, että minä kaikista niistä, jotka hän on minulle antanut, en kadota yhtäkään, vaan herätän heidät viimeisenä päivänä."

6:40 Sillä minun Isäni tahto on se, että jokaisella, joka näkee Pojan ja uskoo häneen, on iankaikkinen elämä; ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä."

vahvistanut."

6:28 Niin he sanoivat hänelle: mitä meidän pitää tekemän, että me taitaisimme Jumalan töitä tehdä?"

6:29 Jesus vastasi ja sanoi heille: se on Jumalan työ, että te uskotte sen päälle, jonka hän lähetti."

6:30 Niin he sanoivat hänelle: mitä ihmettä siis sinä teet, että me näkisimme ja uskoisimme sinun päälles? Mitä työtä sinä teet?"

6:31 Meidän isämme söivät mannaa korvessa, niinkuin kirjoitettu on: hän antoi heille leipää taivaasta syödäksensä."

6:32 Niin Jesus sanoi heille: totisesti, totisesti sanon minä teille: ei Moses sitä leipää antanut teille taivaasta; mutta minun Isäni antaa totisen leivän taivaasta."

6:33 Sillä Jumalan leipä on se, joka taivaasta tulee alas ja antaa maailmalle elämän."

6:34 Niin he sanoivat hänelle: Herra, anna meille aina sitä leipää."

6:35 Jesus sanoi heille: minä olen elämän leipä: joka tulee minun tyköni, ei hän suinkaan isoo, ja joka uskoo minun päälleni, ei hän koskaan janoa."

6:36 Mutta minä sanoin teille, että te näitte minun, ette sittekään usko."

6:37 Kaikki, mitä minun Isäni antaa minulle, se tulee minun tyköni: ja joka minun tyköni tulee, sitä en minä heitä ulos."

6:38 Sillä minä tulin taivaasta alas, en tekemään minun tahtoani, vaan sen tahtoa, joka minun lähetti."

6:39 Mutta se on Isän tahto, joka minun lähetti, ettei minun pidä yhtäkään niistä kaikista kadottaman, jotka hän minulle antoi, mutta olen ne herättävä viimeisenä päivänä."

6:40 Tämä on sen tahto, joka minun lähetti, että jokainen joka näkee Pojan ja uskoo hänen päällensä, hänellä pitää iankaikkinen elämä oleman, ja minä

6:41 Niin juutalaiset nurisivat häntä vastaan, koska hän sanoi: "Minä olen se leipä, joka on tullut alas taivaasta";

6:42 ja he sanoivat: "Eikö tämä ole Jeesus, Joosefin poika, jonka isän ja äidin me tunnemme? Kuinka hän sitten sanoo: 'Minä olen tullut alas taivaasta'?"

6:43 Jeesus vastasi ja sanoi heille: "Älkää nurisko keskenänne.

6:44 Ei kukaan voi tulla minun tyköni, ellei Isä, joka on minut lähettänyt, häntä vedä; ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä.

6:45 Profetoissa on kirjoitettuna: 'Ja he tulevat kaikki Jumalan opettamiksi.' Jokainen, joka on Isältä kuullut ja oppinut, tulee minun tyköni.

6:46 Ei niin, että kukaan olisi Isää nähnyt; ainoastaan hän, joka on Jumalasta, on nähnyt Isän.

6:47 Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka uskoo, sillä on iankaikkinen elämä.

6:48 Minä olen elämän leipä.

6:49 Teidän isänne söivät mannaa erämaassa, ja he kuolivat.

6:50 Mutta tämä on se leipä, joka tulee alas taivaasta, että se, joka sitä syö, ei kuolisi.

6:51 Minä olen se elävä leipä, joka on tullut alas taivaasta. Jos joku syö tätä leipää, hän elää iankaikkisesti. Ja se leipä, jonka minä annan, on minun lihani, maailman elämän puolesta."

6:52 Silloin juutalaiset riitelivät keskenään sanoen: "Kuinka tämä voi antaa lihansa meille syötäväksi?"

6:53 Niin Jeesus sanoi heille: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertansa, ei teillä ole elämää itsessänne.

6:54 Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, sillä on iankaikkinen elämä, ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä.

herätän hänen viimeisenä päivänä.

6:41 Niin Juudalaiset napisivat sitä, kuin hän sanoi: minä olen se leipä, joka taivaasta tuli alas,

6:42 Ja sanoivat: eikö tämä ole Jesus, Josephin poika, jonka isän ja äidin me tunnemme? Kuinkas hän sanoo: minä olen tullut taivaasta alas.

6:43 Niin Jesus vastasi ja sanoi heille: älkää napisko keskenänne.

6:44 Ei taida kenkään minun tyköni tulla, ellei Isä, joka minun lähetti, vedä häntä, ja minä herätän hänen viimeisenä päivänä.

6:45 Se on prophetaissa kirjoitettu: heidän pitää kaikki Jumalalta opetetuksi tuleman. Sentähden jokainen, joka sen on Isältä kuullut ja oppinut, hän tulee minun tyköni.

6:46 Ei niin, että joku on Isän nähnyt, vaan joka on Jumalasta, se on Isän nähnyt.

6:47 Totisesti, totisesti sanon minä teille: joka uskoo minun päälleni, hänellä on iankaikkinen elämä.

6:48 Minä olen elämän leipä.

6:49 Teidän isänne söivät mannaa korvessa ja kuolivat.

6:50 Tämä on se leipä, joka taivaasta tuli alas, ja joka siitä syö, ei hänen pidä kuoleman.

6:51 Minä olen elävä leipä, joka taivaasta tuli alas: se joka tästä leivästä syö, hän elää iankaikkisesti. Ja se leipä, jonka minä annan, on minun lihani, jonka minun pitää antaman maailman elämän edestä.

6:52 Niin Juudalaiset riitelivät keskenänsä, sanoen: kuinka tämä taitaa antaa lihansa meille syödä?

6:53 Jesus sanoi heille: totisesti, totisesti sanon minä teille: ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertansa, niin ei ole elämä teissä.

6:54 Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, hänellä on iankaikkinen elämä, ja minä olen herättävä hänen viimeisenä päivänä.

6:55 Sillä minun lihani on totinen ruoka, ja minun vereni on totinen juoma.

6:56 Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, se pysyy minussa, ja minä hänessä.

6:57 Niinkuin Isä, joka elää, on minut lähettänyt, ja minä elän Isän kautta, niin myös se, joka minua syö, elää minun kauttani.

6:58 Tämä on se leipä, joka tuli alas taivaasta. Ei ole, niinkuin oli teidän isienne: he söivät ja kuolivat; joka tätä leipää syö, se elää iankaikkisesti."

6:59 Tämän hän puhui synagoogassa opettaessaan Kapernaumissa.

6:60 Niin monet hänen opetuslapsistansa, sen kuultuaan, sanoivat: "Tämä on kova puhe, kuka voi sitä kuulla?"

6:61 Mutta kun Jeesus sydämessään tiesi, että hänen opetuslapsensa siitä nurisivat, sanoi hän heille: "Loukkaako tämä teitä?"

6:62 Mitä sitten, jos saatte nähdä Ihmisen Pojan nousevan sinne, missä hän oli ennen!

6:63 Henki on se, joka eläväksi tekee; ei liha mitään hyödytä. Ne sanat, jotka minä olen teille puhunut, ovat henki ja ovat elämä.

6:64 Mutta teissä on muutamia, jotka eivät usko." Sillä Jeesus tiesi alusta asti, ketkä ne olivat, jotka eivät uskoneet, ja kuka se oli, joka oli kavaltava hänet.

6:65 Ja hän sanoi: "Sentähden minä olen sanonut teille, ettei kukaan voi tulla minun tyköni, ellei minun Isäni sitä hänelle anna."

6:66 Tämän tähden monet hänen opetuslapsistaan vetäytyivät pois eivätkä enää vaeltaneet hänen kanssansa.

6:67 Niin Jeesus sanoi niille kahdelletoista: "Tahdotteko tekin mennä pois?"

6:68 Simon Pietari vastasi hänelle: "Herra, kenen tykö me menisimme? Sinulla on iankaikkisen elämän sanat;

6:69 ja me uskomme ja ymmärrämme, että sinä olet Jumalan Pyhä."

6:55 Sillä minun lihani on totinen ruoka, ja minun vereni on totinen juoma.

6:56 Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, hän on minussa ja minä hänessä.

6:57 Niinkuin elävä Isä minun lähetti ja minä elän Isäni tähden, niin myös se, joka minua syö, hän elää minun tähteni.

6:58 Tämä on se leipä, joka taivaasta tuli alas: ei niinkuin teidän isänne söivät mannaa ja kuolivat: Joka tätä leipää syö, hän saa elää iankaikkisesti.

6:59 Näitä sanoi hän synagoogassa, opettaissansa Kapernaumissa.

6:60 Niin monta hänen opetuslapsistansa, kuin he tämän kuolivat, sanoivat: tämä on kova puhe: kuka voi sitä kuulla?

6:61 Mutta kuin Jesus tiesi itsestensä, että hänen opetuslapsensa siitä napolisivat, sanoi hän heille: pahoittaako tämä teitä?

6:62 Mitä sitte, jos te näette Ihmisen Pojan sinne menevän ylös, kussa hän ennen oli?

6:63 Henki on se, joka eläväksi tekee, ei liha mitään auta: ne sanat, jotka minä teille puhun, ovat henki ja elämä.

6:64 Mutta muutamia teistä ovat, jotka ei usko. Sillä Jesus tiesi alusta, kutka ovat, jotka ei uskoneet, ja kuka hänen oli pettävä.

6:65 Ja hän sanoi: sentähden sanoin minä teille: ei taida kenkään tulla minun tyköni, ellei se ole annettu hänelle minun Isältääni.

6:66 Siitä ajasta luopuivat monta hänen opetuslastansa hänestä ja menivät pois, eikä hänen kanssansa enempi vaeltaneet.

6:67 Niin Jesus sanoi niille kahdelletoistakymmenelle: ettekö te myös tahdo mennä pois?

6:68 Simon Pietari vastasi häntä: Herra, kenenkäs tykö me menemme? sinulla on iankaikkisen elämän sanat,

6:69 Ja me uskomme ja olemme ymmärtäneet, että sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika?

6:70 Jeesus vastasi heille: "Enkö minä ole valinnut teitä, te kaksitoista? Ja yksi teistä on perkele."

6:71 Mutta sen hän sanoi Juudaasta, Simon Iskariotin pojasta; sillä tämä oli hänet kavaltava ja oli yksi niistä kahdestatoista.

7 LUKU

7:1 Ja sen jälkeen Jeesus vaelsi ympäri Galileassa; sillä hän ei tahtonut vaeltaa Juudeassa, koska juutalaiset tavoittelivat häntä tappaaksensa.

7:2 Ja juutalaisten juhla, lehtimajanjuhla, oli lähellä.

7:3 Niin hänen veljensä sanoivat hänelle: "Lähde täältä ja mene Juudeaan, että myös sinun opetuslapsesi näkisivät sinun tekosi, joita sinä teet;

7:4 sillä ei kukaan, joka itse tahtoo tulla julki, tee mitään salassa. Koska sinä näitä tekoja teet, niin ilmoita itsesi maailmalle."

7:5 Sillä hänen veljensääkään eivät häneen uskoneet.

7:6 Niin Jeesus sanoi heille: "Minun aikani ei ole vielä tullut; mutta teille aika on aina sovelias.

7:7 Teitä ei maailma voi vihata, mutta minua se vihaa, sillä minä todistan siitä, että sen teot ovat pahat.

7:8 Menkää te ylös juhille; minä en vielä mene näille juhille, sillä minun aikani ei ole vielä täyttynyt.

7:9 Tämän hän sanoi heille ja jäi Galileaan.

7:10 Mutta kun hänen veljensä olivat menneet juhille, silloin hänkin meni sinne, ei julki, vaan ikäänkuin salaa.

7:11 Niin juutalaiset etsivät häntä juhlan aikana ja sanoivat: "Missä hän on?"

7:12 Ja hänestä oli paljon kiistelyä kansassa; muutamat sanoivat: "Hän on hyvä", mutta toiset sanoivat: "Ei ole, vaan hän villitsee kansan."

7:13 Ei kuitenkaan kukaan puhunut hänestä

6:70 Jesus vastasi heitä: enkö minä ole teitä kahtatoistakymmentä valinnut? ja yksi teistä on perkele.

6:71 Mutta sen hän sanoi Juudaasta, Simonin pojasta Iskariotista; sillä hän oli hänen pettävä, ja oli yksi niistä kahdestatoistakymmenestä.

7 LUKU

7:1 Ja sitte vaelsi Jesus Galileassa; sillä ei hän tahtonut vaeltaa Juudeassa, että Juudalaiset pyysivät häntä tappa.

7:2 Niin Juudalaisten lehtimajan juhla oli läsnä.

7:3 Ja hänen veljensä sanoivat hänelle: lähde täältä ja mene Juudeaan, että myös sinun opetuslapses näkisivät sinun työs, joita sinä teet.

7:4 Sillä ei kenkään tee mitään salaa, ja tahtoo itse julki olla. Jos siis sinä näitä teet, niin julista itses maailman edessä.

7:5 Sillä ei hänen veljensääkään uskoneet hänen päällensä.

7:6 Niin Jesus sanoi heille: ei ole minun aikani vielä tullut; vaan teidän aikanne on aina valmis.

7:7 Ei maailma taida teitä vihata, mutta minua hän vihaa; sillä minä todistan hänestä, että hänen työnsä ovat pahat.

7:8 Menkää te ylös juhille: en minä vielä tälle juhille mene, sillä ei minun aikani ole vielä täytetty.

7:9 Ja kuin hän näitä heille puhunut oli, niin hän jäi Galileaan.

7:10 Mutta kuin hänen veljensä olivat menneet ylös, meni hän myös juhille, ei julki, vaan niinkuin salaa.

7:11 Niin Juudalaiset etsivät häntä juhlan ja sanoivat: kussa hän on?

7:12 Ja suuri napina oli hänestä kansan seassa; sillä muutamat sanoivat: hän on hyvä, mutta toiset sanoivat: ei, vaan hän viettelee kansan.

7:13 Ei kuitenkaan yksikään hänestä

julkisesti, koska he pelkäsivät juutalaisia.

7:14 Mutta kun jo puoli juhlaa oli kulunut, meni Jeesus ylös pyhäkköön ja opetti.

7:15 Niin juutalaiset ihmettelivät ja sanoivat: "Kuinka tämä osaa kirjoituksia, vaikkei ole oppia saanut?"

7:16 Jeesus vastasi heille ja sanoi: "Minun oppini ei ole minun, vaan hänen, joka on minut lähettänyt.

7:17 Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa, tulee hän tuntemaan, onko tämä oppi Jumalasta, vai puhunko minä omiani.

7:18 Joka omiaan puhuu, se pyytää omaa kunniaansa, mutta joka pyytää lähettäjänsä kunniaa, se on totinen, eikä hänessä ole vääryyttä.

7:19 Eikö Mooses ole antanut teille lakia? Ja kukaan teistä ei lakia täytä. Miksi tavoittelette minua tappaaksenne?"

7:20 Kansa vastasi: "Sinussa on riivaaja; kuka sinua tavoittelee tappaaksensa?"

7:21 Jeesus vastasi ja sanoi heille: "Yhden teon minä tein, ja te kaikki kummastelette.

7:22 Mooses antoi teille ympärileikkauksen - ei niin, että se olisi Moosekselta, vaan se on isiltä - ja sapattinakin te ympärileikkaatte ihmisen.

7:23 Sentähden: jos ihminen saa ympärileikkauksen sapattina, ettei Mooseksen lakia rikottaisi, miksi te olette vihoissanne minulle siitä, että minä tein koko ihmisen terveeksi sapattina?

7:24 Älkää tuomitko näön mukaan, vaan tuomitkaa oikea tuomio."

7:25 Niin muutamat jerusalemilaisista sanoivat: "Eikö tämä ole se, jota he tavoittelevat tappaaksensa?"

7:26 Ja katso, hän puhuu vapaasti, eivätkä he sano hänelle mitään. Olisivatko hallitusmiehet tosiaan saaneet tietoonsa, että tämä on Kristus?

7:27 Kuitenkin, me tiedämme, mistä tämä on; mutta kun Kristus tulee, niin ei kukaan

julkisesti puhunut; sillä he pelkäsivät Juutalaisia.

7:14 Mutta kuin jo puoli juhlaa oli kulunut, meni Jesus ylös templiin, ja opetti.

7:15 Ja Juudalaiset ihmettelivät, sanoen: kuinka tämä taitaa kirjaa, joka ei ole oppinut?

7:16 Vastasi Jesus ja sanoi heille: ei minun oppini ole minun, mutta sen, joka minun lähetti.

7:17 Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa, niin hänen pitää tietämän tästä opista, josko se on Jumalasta, eli jos minä itsestäni puhun.

7:18 Joka itsestänsä puhuu, se etsii omaa kunniaansa: mutta joka etsii sen kunniaa, joka hänen lähetti, se on vakaa ja ei hänessä ole vääryyttä.

7:19 Eikö Moses antanut teille lakia, ja ei kenkään teistä lakia täytä? Miksi te etsitte minua tappaaksenne?

7:20 Vastasi kansa ja sanoi: sinulla on perkele: kuka sinua etsii tappaaksensa?

7:21 Jesus vastasi ja sanoi heille: yhden työn minä tein, ja te kaikki ihmettelette.

7:22 Sentähden antoi Moses teille ympärileikkauksen, (ei että se Mosekselta oli, vaan isiltä), ja te ympärileikkaatte sabbatina ihmisen.

7:23 Jos ihminen sabbatina ympärileikataan, ettei Moseksen laki rikottaisi: närkästyttkö te minusta, että minä koko ihmisen sabbatina paransin?

7:24 Älkää tuomitko näkemisen jälkeen, vaan sanokaat oikia tuomio.

7:25 Sanoivat siis muutamat Jerusalemin asuvaisista: eikö tämä se ole, jota he etsivät tappaaksensa?

7:26 Ja katso, hän puhuu rohkiasti, ja ei he hänelle mitään puhu: tietänevätkö ylimmäiset oikein, että hän on totisesti Kristus?

7:27 Mutta me kyllä tiedämme, kusta tämä on: vaan kusta Kristus tulee ja kusta hän

tiedä, mistä hän on."

7:28 Niin Jeesus puhui pyhäkössä suurella äänellä, opetti ja sanoi: "Te tunnette minut ja tiedätte, mistä minä olen; ja itsestäni minä en ole tullut, vaan hän, joka minut on lähettänyt, on oikea lähettäjä, ja häntä te ette tunne.

7:29 Minä tunnen hänet, sillä hänestä minä olen, ja hän on minut lähettänyt."

7:30 Niin heillä oli halu ottaa hänet kiinni; mutta ei kukaan käynyt häneen käsiksi, sillä hänen hetkensä ei ollut vielä tullut.

7:31 Mutta monet kansasta uskoivat häneen ja sanoivat: "Kun Kristus tulee, tehneekö hän enemmän tunnustekoja, kuin tämä on tehnyt?"

7:32 Fariseukset kuulivat kansan näin kiistelevän hänestä; niin ylipapit ja fariseukset lähettivät palvelijoita ottamaan häntä kiinni.

7:33 Mutta Jeesus sanoi: "Minä olen vielä vähän aikaa teidän kanssanne, ja sitten minä menen pois hänen tykönsä, joka on minut lähettänyt.

7:34 Silloin te etsitte minua, mutta ette löydä; ja missä minä olen, sinne te ette voi tulla."

7:35 Niin juudalaiset sanoivat keskenään: "Minne tämä aikoo mennä, koska emme voi löytää häntä? Eihän vain aikone mennä niiden luo, jotka asuvat hajallaan kreikkalaisten keskellä, ja opettaa kreikkalaisia?"

7:36 Mitä tämä sana on, jonka hän sanoi: 'Te etsitte minua, mutta ette löydä', ja: 'Missä minä olen, sinne te ette voi tulla?'"

7:37 Mutta juhlan viimeisenä, suurena päivänä Jeesus seisoi ja huusi ja sanoi: "Jos joku janoaa, niin tulkoon minun tyköni ja juokoon.

7:38 Joka uskoo minuun, hänen sisimmästään on, niinkuin Raamattu sanoo, juokseva elävän veden virrat."

7:39 Mutta sen hän sanoi Hengestä, joka niiden piti saaman, jotka uskoivat häneen;

on, ei kenkään tiedä.

7:28 Niin Jesus huusi templissä, opetti ja sanoi: ja te tunnette minun, ja tiedätte, kusta minä olen: ja en minä ole tullut itsestäni, mutta hän on vakaa, joka minun lähetti, jota ette tunne.

7:29 Mutta minä tunnen hänen, sillä minä olen hänestä, ja hän lähetti minun.

7:30 Niin he etsivät häntä käsittääkseen; vaan ei kenkään laskenut kättänsä hänen päällensä, sillä ei hänen aikansa ollut vielä tullut.

7:31 Mutta paljon kansasta uskoivat hänen päällensä ja sanoivat: kuin Kristus tulee, tehneekö hän enemmän ihmeitä kuin tämä on tehnyt?

7:32 Pharisealaiset kuulivat kansan hänestä senkaltaisia napisevan, ja Pharisealaiset ja ylimmäiset papit lähettivät palveliat häntä ottamaan kiinni.

7:33 Niin Jesus sanoi heille: minä olen vielä vähän aikaa teidän kanssanne, ja menen sitte hänen tykönsä, joka minun lähetti.

7:34 Teidän pitää minua etsimän ja ei löytämän, ja kussa minä olen, ette taida sinne tulla.

7:35 Niin Juudalaiset sanoivat keskenään: kuhunkas hän menee, ettemme häntä löydä? meneekö hän Grekiläisten sekaan, jotka sinne ja tänne hajoitetut ovat, Grekiläisiä opettamaan?

7:36 Mikä puhe se on, minkä hän sanoi: teidän pitää etsimän minua ja ei löytämän, ja kussa minä olen, ette taida sinne tulla?"

7:37 Mutta viimeisenä suurena juhlapäivänä seisoi Jesus ja huusi, sanoen: joka janoo, se tulkaan minun tyköni ja juokaan.

7:38 Joka uskoo minun päälleni, niinkuin Raamattu sanoo, hänen kohdustansa pitää vuotaman elämän veden virrat.

7:39 (Mutta sen hän sanoi siitä hengestä, jonka niiden piti saaman, jotka uskovat

sillä Henki ei ollut vielä tullut, koska Jeesus ei vielä ollut kirkastettu.

7:40 Niin muutamat kansasta, kuultuaan nämä sanat, sanoivat: "Tämä on totisesti se profeetta."

7:41 Toiset sanoivat: "Tämä on Kristus." Mutta toiset sanoivat: "Ei suinkaan Kristus tule Galileasta?"

7:42 Eikö Raamattu sano, että Kristus on oleva Daavidin jälkeläisiä ja tuleva pienestä Beetlehemin kaupungista, jossa Daavid oli?"

7:43 Niin syntyi kansassa eripuraisuutta hänen tähtensä.

7:44 Ja muutamat heistä tahtoivat ottaa hänet kiinni. Mutta ei kukaan käynyt häneen käsiksi.

7:45 Niin palvelijat palasivat ylipappien ja fariseusten luo, ja nämä sanoivat heille: "Miksi ette tuoneet häntä tänne?"

7:46 Palvelijat vastasivat: "Ei ole koskaan ihminen puhunut niin, kuin se mies puhuu."

7:47 Niin fariseukset vastasivat heille: "Oletteko tekin eksytetyt?"

7:48 Onko kukaan hallitusmiehistä uskonut häneen tai kukaan fariseuksista?"

7:49 Mutta tuo kansa, joka ei lakia tunne, on kirottu."

7:50 Niin Nikodeemus, joka ennen oli käynyt Jeesuksen luona ja joka oli yksi heistä, sanoi heille:

7:51 "Tuomitseeko lakimme ketään, ennenkuin häntä on kuulusteltu ja saatu tietää, mitä hän on tehnyt?"

7:52 He vastasivat ja sanoivat hänelle: "Oletko sinäkin Galileasta? Tutki ja näe, ettei Galileasta nouse profeettaa."

7:53 Ja he menivät kukin kotiinsa.

8 LUKU

8:1 Mutta Jeesus meni Öljymäelle.

8:2 Ja varhain aamulla hän taas saapui pyhäkköön, ja kaikki kansa tuli hänen luoksensa; ja hän istuutui ja opetti heitä.

8:3 Silloin kirjanoppineet ja fariseukset

hänen päällensä; sillä ei Pyhä Henki vielä silloin saapuvilla ollut, ettei Jesus ollut vielä kirkastettu.)

7:40 Monta siis kansasta, jotka tämän puheen kuulivat, sanoivat: tämä on totisesti propheta.

7:41 Muut sanoivat: tämä on Kristus; mutta muutamat sanoivat: tulleeiko Kristus Galileasta?"

7:42 Eikö Raamattu sano Davidin siemenestä ja Betlehemin kaupungista, kussa David oli, Kristuksen tulevan?"

7:43 Niin nousi riita kansan seassa hänen tähtensä.

7:44 Mutta muutamat tahtoivat hänen ottaa kiinni, ja ei kuitenkaan kenkään laskenut käsiänsä hänen päällensä.

7:45 Niin palvelijat tulivat Pharisealaisten ja ylimmäisten pappein tykö, ja he sanoivat heille: miksi ette häntä tänne tuoneet?"

7:46 Palvelijat vastasivat: ei ole ihminen ikänä niin puhunut kuin se ihminen.

7:47 Pharisealaiset vastasivat heitä: oletteko te myös vietellyt?"

7:48 Onko joku päämiehistä taikka Pharisealaisista uskonut hänen päällensä?"

7:49 Vaan tämä kansa, joka ei tiedä lakia, on kirottu.

7:50 Niin sanoi heille Nikodemus, joka yöllä oli hänen tykönsä tullut, ja oli yksi heistä:

7:51 Tuomitseeko meidän lakimme jonkun ihmisen, ennenkuin kuullaan eli tietää saadaan, mitä hän teki?"

7:52 He vastasivat ja sanoivat hänelle: oletko sinäkin Galilealainen? tutki ja näe, ettei Galileasta ole yhtään prophetaa tullut.

7:53 Ja niin kukin meni kotiansa.

8 LUKU

8:1 Mutta Jesus meni Öljymäelle,

8:2 Ja tuli varhain huomeneltain jälleen templiin ja kaikki kansa tuli hänen tykönsä, ja hän istui ja opetti heitä.

8:3 Mutta kirjanoppineet ja Pharisealaiset

toivat hänen luoksensa aviorikoksesta kiinniotetun naisen, asettivat hänet keskelle

8:4 ja sanoivat Jeesukselle: "Opettaja, tämä nainen on tavattu itse teosta, aviorikosta tekemästä.

8:5 Ja Mooses on laissa antanut meille käskyn, että tuommoiset on kivitettävä. Mitäs sinä sanot?"

8:6 Mutta sen he sanoivat kiusaten häntä, päästäkseen häntä syyttämään. Silloin Jeesus kumartui alas ja kirjoitti sormellaan maahan.

8:7 Mutta kun he yhä edelleen kysyivät häneltä, ojensi hän itsensä ja sanoi heille: "Joka teistä on synnitön, se heittäköön häntä ensimmäisenä kivellä."

8:8 Ja taas hän kumartui alas ja kirjoitti maahan.

8:9 Kun he tämän kuulivat ja heidän omatuntonsa todisti heidät syyllisiksi, menivät he pois, toinen toisensa perästä, vanhimmista alkaen viimeisiin asti; ja siihen jäi ainoastaan Jeesus sekä nainen, joka seisoi hänen edessään.

8:10 Ja kun Jeesus ojensi itsensä eikä nähnyt ketään muuta kuin naisen, sanoi hän hänelle: "Nainen, missä ne ovat, sinun syyttäjäsi? Eikö kukaan ole sinua tuominut?"

8:11 Hän vastasi: "Herra, ei kukaan." Niin Jeesus sanoi hänelle: "En minäkään sinua tuomitse; mene, äläkä tästedes enää syntiä tee."

8:12 Niin Jeesus taas puhui heille sanoen: "Minä olen maailman valkeus; joka minua seuraa, se ei pimeydessä vaella, vaan hänellä on oleva elämän valkeus."

8:13 Niin fariseukset sanoivat hänelle: "Sinä todistat itsestäsi; sinun todistuksesi ei ole pätevä."

8:14 Jeesus vastasi ja sanoi heille: "Vaikka minä todistankin itsestäni, on todistukseni pätevä, sillä minä tiedän, mistä minä olen tullut ja mihin minä menen; mutta te ette tiedä, mistä minä tulen, ettekä, mihin minä

toivat vaimon hänen tykönsä huoruudesta otetun kiinni. Ja kuin he olivat sen hänen eteensä asettaneet,

8:4 Sanoivat he hänelle: Mestari, tämä vaimo on löydetty itse työssä, kuin hän teki huorin.

8:5 Mutta Mooses on laissa meitä käsenyt, että senkaltaiset kivillä surmattaisiin. Mitäs sinä sanot?"

8:6 Mutta sen he sanoivat, kiusaten häntä, kantaaksensa hänen päällensä. Mutta Jeesus kumarsi ja kirjoitti sormellansa maahan.

8:7 Mutta kuin he seisoivat kysymyksensä päälle, ojensi hän itsensä ja sanoi heille: joka teistä on synnitön, se heittäköön ensin häntä kivellä.

8:8 Ja hän kumarsi taas ja kirjoitti maahan.

8:9 Kuin he tämän kuulivat ja olivat omaltatunnoltansa voitettut, läksivät he ulos yksittäin, ruveten vanhimmista, viimeisiin asti; ja Jeesus jäi yksinensä, ja vaimo seiso siinä.

8:10 Mutta kuin Jeesus ojensi itsensä, ja ei nähnyt ketään paitsi vaimoa, sanoi hän hänelle: vaimo, kussa ovat sinun päällekkantajas? Onko sinua kenkään tuominut?"

8:11 Hän sanoi: Herra, ei kenkään. Niin Jeesus sanoi: en minä myös sinua tuomitse: mene, ja älä silleen syntiä tee.

8:12 Niin Jeesus puhui taas heille ja sanoi: minä olen maailman valkeus: joka minua seuraa, ei hän pimeydessä vaella, mutta saa elämän valkeuden.

8:13 Pharisealaiset sanoivat hänelle: sinä todistat itsestäsi; ei sinun todistuksesi ole tosi.

8:14 Jeesus vastasi ja sanoi heille: vaikka minä itsestäni todistan, niin minun todistukseni on tosi; sillä minä tiedän, kusta minä tulen ja kuhunka minä menen; mutta ette tiedä, kusta minä tulen ja

menen.

8:15 Te tuomitsette lihan mukaan; minä en tuomitse ketään.

8:16 Ja vaikka minä tuomitsisinkin, niin minun tuomioni olisi oikea, sillä minä en ole yksinäni, vaan minä ja hän, joka on minut lähettänyt.

8:17 Onhan teidän laissannekin kirjoitettuna, että kahden ihmisen todistus on pätevä.

8:18 Minä olen se, joka todistan itsestäni, ja minusta todistaa myös Isä, joka on minut lähettänyt."

8:19 Niin he sanoivat hänelle: "Missä sinun isäsi on?" Jeesus vastasi: "Te ette tunne minua ettekä minun Isääni; jos te tuntisitte minut, niin te tuntisitte myös minun Isäni."

8:20 Nämä sanat Jeesus puhui uhriarkun ääressä, opettaessaan pyhäkössä; eikä kukaan ottanut häntä kiinni, sillä hänen hetkensä ei ollut vielä tullut.

8:21 Niin Jeesus taas sanoi heille: "Minä menen pois, ja te etsitte minua, ja te kuolette syntiinne. Mihin minä menen, sinne te ette voi tulla."

8:22 Niin juutalaiset sanoivat: "Ei kai hän aikone tappaa itseänsä, koska sanoo: 'Mihin minä menen, sinne te ette voi tulla?'"

8:23 Ja hän sanoi heille: "Te olette alhaalta, minä olen ylhäältä; te olette tästä maailmasta, minä en ole tästä maailmasta.

8:24 Sentähden minä sanoin teille, että te kuolette synteihinne; sillä ellette usko minua siksi, joka minä olen, niin te kuolette synteihinne."

8:25 Niin he sanoivat hänelle: "Kuka sinä olet?" Jeesus sanoi heille: "Juuri se, mitä minä puhunkin teille.

8:26 Paljon on minulla teistä puhuttavaa ja teissä tuomittavaa; mutta hän, joka on minut lähettänyt, on totinen, ja minkä minä olen kuullut häneltä, sen minä puhun maailman kuulla."

8:27 Mutta he eivät ymmärtäneet, että hän puhui heille Isästä.

kuhunka minä menen.

8:15 Te tuomitsette lihan jälkeen, en minä ketään tuomitse.

8:16 Ja vaikka minä tuomitsisin, niin minun tuomioni on tosi; sillä en minä ole yksinäni, vaan minä ja Isä, joka minun lähetti.

8:17 Ja teidän laissanne on myös kirjoitettu, että kahden ihmisen todistus on tosi.

8:18 Minä olen se, joka itsestäni todistan, ja Isä, joka minun lähetti, todistaa myös minusta.

8:19 Niin he sanoivat hänelle: kussas Isäs on? Jesus vastasi: ette tunne minua ettekä minun Isääni; jos te tuntisitte minun, niin te tuntisitte myös minun Isäni.

8:20 Nämät sanat puhui Jesus uhri-arkun tykönä, opettain tenplissä, ja ei häntä kenkään ottanut kiinni; sillä ei hänen aikansa ollut vielä tullut.

8:21 Niin Jesus sanoi taas heille: minä menen pois, ja te etsitte minua, ja teidän pitää kuoleman teidän synneissänne. Kuhunka minä menen, ette sinne taida tulla.

8:22 Niin sanoivat Juudalaiset; tappaneeko hän itsensä, sillä hän sanoo: kuhunka minä menen, ette sinne taida tulla.

8:23 Ja hän sanoi heille: te olette alhaalta, ja minä olen ylhäältä: te olette maailmasta, en minä ole maailmasta.

8:24 Sentähden sanoin minä teille: teidän pitää kuoleman synneissänne; sillä jos ette usko, että minä se olen, niin teidän pitää kuoleman synneissänne.

8:25 Niin he sanoivat hänelle: kuka sinä olet? Jesus sanoi heille: se kuin minä alusta puhuin teille.

8:26 Minulla on paljon teistä puhumista ja tuomitsemista, vaan se on totinen, joka minun lähetti; ja mitä minä olen häneltä kuullut, niitä minä puhun maailmalle.

8:27 Mutta ei he ymmärtäneet, että hän puhui heille Isästä.

8:28 Niin Jeesus sanoi heille: "Kun olette ylentäneet Ihmisen Pojan, silloin te ymmärrätte, että minä olen se, joka minä olen, ja etten minä itsestäni tee mitään, vaan puhun tätä sen mukaan, kuin minun Isäni on minulle opettanut.

8:29 Ja hän, joka on minun lähettänyt, on minun kanssani; hän ei ole jättänyt minua yksinäni, koska minä aina teen sitä, mikä hänelle on otollista."

8:30 Kun hän näin puhui, uskoivat monet häneen.

8:31 Niin Jeesus sanoi niille juutalaisille, jotka uskoivat häneen: "Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani;

8:32 ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi."

8:33 He vastasivat hänelle: "Me olemme Aabrahamin jälkeläisiä emmekä ole koskaan olleet kenenkään orjia. Kuinka sinä sitten sanot: 'Te tulette vapaiksi?'"

8:34 Jeesus vastasi heille: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: jokainen, joka tekee syntiä, on synnin orja.

8:35 Mutta orja ei pysy talossa iäti; Poika pysyy iäti.

8:36 Jos siis Poika tekee teidät vapaiksi, niin te tulette todellisesti vapaiksi.

8:37 Minä tiedän, että te olette Aabrahamin jälkeläisiä; mutta te tavoittelette minua tappaaksenne, koska minun sanani ei saa tilaa teissä.

8:38 Minä puhun, mitä minä olen nähnyt Isäni tykönä; niin tekin teette, mitä olette kuulleet omalta isältänne."

8:39 He vastasivat ja sanoivat hänelle: "Aabraham on meidän isämme." Jeesus sanoi heille: "Jos olisitte Aabrahamin lapsia, niin te tekisitte Aabrahamin tekoja.

8:40 Mutta nyt te tavoittelette minua tappaaksenne, miestä, joka on puhunut teille totuuden, jonka hän on kuullut Jumalalta. Niin ei Aabraham tehnyt.

8:41 Te teette isänne tekoja." He sanoivat

8:28 Sanoi siis Jesus heille: kuin te olette Ihmisen Pojan ylentäneet, niin te ymmärrätte, että minä se olen, ja etten minä tee itsestäni mitään, vaan niinkuin Isä on minun opettanut, niitä minä puhun.

8:29 Ja se, joka minun lähetti, on minun kanssani. Ei Isä jättänyt minua yksinäni, sillä minä teen aina niitä, mitkä hänelle kelvolliset ovat.

8:30 Kuin hän näitä puhui, niin moni uskoi hänen päällensä.

8:31 Niin Jesus sanoi niille Juudalaisille, jotka hänen uskoivat: jos te pysytte minun puheessani, niin te totisesti minun opetuslapseni olette.

8:32 Ja teidän pitää totuuden ymmärtämän, ja totuuden pitää teidät vapahtaman.

8:33 Niin he vastasivat häntä: me olemme Aabrahamin siemen, emmekä ole koskaan kenenkään orjina olleet; kuinka siis sinä sanot: teidän pitää vapaiksi tuleman?

8:34 Jesus vastasi heitä ja sanoi: totisesti, totisesti sanon minä teille: jokainen, joka tekee syntiä, hän on synnin orja.

8:35 Mutta ei orja pysy ijankaikkisesti huoneessa; vaan Poika pysyy ijankaikkisesti.

8:36 Jos siis Poika teidät vapaiksi tekee, niin te totisesti olette vapaat.

8:37 Minä tiedän, että te olette Aabrahamin siemen, vaan te etsitte kuolettaaksenne minua; sillä ei minun puheellani ole teissä sias.

8:38 Minä puhun, mitä minä olen isäni tykönä nähnyt, ja te teette, mitä te olette nähneet teidän isänne tykönä.

8:39 He vastasivat ja sanoivat hänelle: Aabraham on meidän isämme. Jesus sanoi heille: jos te olisitte Aabrahamin lapset: niin te tekisitte Aabrahamin töitä.

8:40 Mutta nyt te etsitte minua tappaaksenne, sitä ihmistä, joka totuuden on teille puhunut, jonka hän on Jumalalta kuullut: sitä ei Aabraham tehnyt.

8:41 Te teette teidän isänne tekoja. Niin he

hänelle: "Me emme ole aviorikoksesta syntyneitä; meillä on yksi Isä, Jumala."

8:42 Jeesus sanoi heille: "Jos Jumala olisi teidän Isänne, niin te rakastaisitte minua, sillä minä olen Jumalasta lähtenyt ja tullut; en minä ole itsestäni tullut, vaan hän on minut lähettänyt."

8:43 Minkätähden te ette ymmärrä minun puhettani? Sentähden, että te ette kärsi kuulla minun sanaani.

8:44 Te olette isästä perkeleestä, ja isänne himoja te tahdotte noudattaa. Hän on ollut murhaaja alusta asti, ja totuudessa hän ei pysy, koska hänessä ei totuutta ole. Kun hän puhuu valhetta, niin hän puhuu omaansa, sillä hän on valhetteli ja sen isä.

8:45 Mutta minua te ette usko, sentähden että minä sanon totuuden.

8:46 Kuka teistä voi näyttää minut syypääksi syntiin? Jos minä totuutta puhun, miksi ette minua usko?

8:47 Joka on Jumalasta, se kuulee Jumalan sanat. Sentähden te ette kuule, koska ette ole Jumalasta."

8:48 Niin juutalaiset vastasivat ja sanoivat hänelle: "Emmekö ole oikeassa, kun sanomme, että sinä olet samarialainen ja että sinussa on riivaaja?"

8:49 Jeesus vastasi: "Minussa ei ole riivaajaa, vaan minä kunnioitan Isääni, ja te häpäisette minua."

8:50 Mutta minä en etsi omaa kunniaani; yksi on, joka etsii ja tuomitsee.

8:51 Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos joku pitää minun sanani, hän ei ikinä näe kuolemaa."

8:52 Juutalaiset sanoivat hänelle: "Nyt me ymmärrämme, että sinussa on riivaaja. Abraham on kuollut ja profeetat, ja sinä sanot: 'Jos joku pitää minun sanani, hän ei ikinä maista kuolemaa.'

8:53 Oletko sinä suurempi kuin isämme Abraham, joka on kuollut? Ja profeetat ovat kuolleet; keneksi sinä itsesi teet?"

sanoivat hänelle: emme ole äpärinä syntyneet: meillä on yksi Isä, Jumala.

8:42 Jesus sanoi heille: jos Jumala olisi teidän Isänne, niin te tosin rakastaisitte minua; sillä minä läksin ja tulín Jumalasta, en minä itsestäni tullut, vaan hän lähetti minun.

8:43 Miksi ette ymmärrä tätä minun puhettani? Ette taida kuulla sitä minun sanaani.

8:44 Te olette isästä perkeleestä, ja teidän isänne himoja te tahdotte tehdä. Hän on ollut murhaaja alusta, ja ei pysynyt totuudessa; sillä ei totuus ole hänessä. Kuin hän puhuu valhetta, niin hän puhuu omastansa; sillä hän on valehtelia ja valheen isä.

8:45 Mutta että minä sanon totuuden, niin ette usko minua.

8:46 Kuka teistä nuhtelee minua synnin tähden? jos minä sanon teille totuuden, miksi ette usko minua?

8:47 Joka on Jumalasta, se kuulee Jumalan sanat; sentähden ette kuule, ettette Jumalasta ole.

8:48 Niin vastasivat Juudalaiset ja sanoivat hänelle: emmekö me oikein sano, että sinä olet Samarialainen, ja sinulla on perkele?

8:49 Jesus vastasi: ei minulla ole perkele, vaan minä kunnioitan minun Isääni, ja te häpäisette minua.

8:50 En minä etsi omaa kunniaani, yksi on, joka sitä kysyy ja tuomitsee.

8:51 Totisesti, totisesti sanon minä teille: joka kätkee minun sanani, ei hänen pidä näkemän kuolemaa ijankaikkisesti.

8:52 Niin Juudalaiset sanoivat hänelle: nyt me ymmärsimme, että sinulla on perkele. Abraham on kuollut ja prophetat, ja sinä sanot: joka kätkee minun sanani, ei hänen pidä maistaman kuolemaa ijankaikkisesti.

8:53 Oletkos sinä suurempi kuin meidän isämme Abraham, joka kuollut on? ja prophetat ovat kuolleet: miksi sinä itses teet?

8:54 Jeesus vastasi: "Jos minä itse itselleni otan kunnian, niin minun kunniani ei ole mitään. Minun Isäni on se, joka minulle kunnian antaa, hän, josta te sanotte: 'Hän on meidän Jumalamme',

8:55 ettekä tunne häntä; mutta minä tunnen hänet. Ja jos sanoisin, etten tunne häntä, niin minä olisin valhettelija niinkuin tekin; mutta minä tunnen hänet ja pidän hänen sanansa.

8:56 Aabraham, teidän isänne, riemuitsi siitä, että hän oli näkevä minun päiväni; ja hän näki sen ja iloitsi."

8:57 Niin juutalaiset sanoivat hänelle: "Et ole vielä viidenkymmenen vuoden vanha, ja olet nähnyt Aabrahamin!"

8:58 Jeesus sanoi heille: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: ennenkuin Aabraham syntyi, olen minä ollut."

8:59 Silloin he poimivat kiviä heittääksensä häntä niillä; mutta Jeesus lymysi ja lähti pyhäköstä.

9 LUKU

9:1 Ja ohi kulkiessaan hän näki miehen, joka syntymästään saakka oli ollut sokea.

9:2 Ja hänen opetuslapsensa kysyivät häneltä sanoen: "Rabbi, kuka teki syntiä, tämäkö vai hänen vanhempansa, että hänen piti sokeana syntymän?"

9:3 Jeesus vastasi: "Ei tämä tehnyt syntiä eivätkä hänen vanhempansa, vaan Jumalan tekojen piti tuleman hänessä julki.

9:4 Niin kauan kuin päivä on, tulee meidän tehdä hänen tekojansa, joka on minut lähettänyt; tulee yö, jolloin ei kukaan voi työtä tehdä.

9:5 Niin kauan kuin minä maailmassa olen, olen minä maailman valkeus."

9:6 Tämän sanottuaan hän sylki maahan ja teki syljestä tahtaan ja siveli tahtaan hänen silmilleen

9:7 ja sanoi hänelle: "Mene ja peseydy Siiloan lammikossa" - se on käännettynä:

8:54 Jesus vastasi: jos minä itsiäni kunnioitan, niin ei minun kunniani ole mitään: minun Isäni on se, joka kunnioittaa minua, jonka te teidän Jumalaksenne sanotte.

8:55 Ja ette tunne häntä, mutta minä tunnen hänen: ja jos minä sanoisin, etten minä häntä tuntisi, niin minä olisin valehtelia kuin tekin; mutta minä tunnen hänen ja kätken hänen sanansa.

8:56 Abraham teidän isänne iloitsi, nähdäksensä minun päiväni; hän näki sen, ja ihastui.

8:57 Niin Juutalaiset sanoivat hänelle: et sinä ole vielä viidenkymmenen ajastajan vanha ja olet nähnyt Abrahamin?

8:58 Jesus sanoi heille: totisesti, totisesti sanon minä teille: ennenkuin Abraham olikaan, olen minä.

8:59 Niin he poimivat kiviä, laskettaaksensa häntä. Mutta Jesus lymyi ja läksi ulos templistä, käyden heidän keskeltänsä; ja niin hän pääsi ulos.

9 LUKU

9:1 Ja Jesus, käyden ohitse, näki ihmisen, joka oli sokiana syntynyt.

9:2 Ja hänen opetuslapsensa kysyivät häneltä, sanoen: Mestari, kuka syntiä teki, tämäkö eli hänen vanhempansa, että hänen piti sokiana syntymän?

9:3 Jesus vastasi: ei tämä syntiä tehnyt eikä hänen vanhempansa; mutta että Jumalan työt hänessä ilmoitettaisiin.

9:4 Minun tulee tehdä hänen töitensä, joka minun lähetti, niin kauan kuin päivä on. Yö tulee, koska ei kenkään taida työtä tehdä.

9:5 Niinkauvan kuin minä olen maailmassa, niin olen minä maailman valkeus.

9:6 Kuin hän tämän sanonut oli, sylki hän maahan ja teki loan syljestä ja voiteli sokian silmät loalla,

9:7 Ja sanoi hänelle: mene ja pese itses lammikossa Siloam, se on niin paljo kuin:

lähetetty. - Niin hän meni ja peseytyi ja palasi näkevänsä.

9:8 Silloin naapurit ja ne, jotka ennen olivat nähneet hänet kerjääjänä, sanoivat: "Eikö tämä ole se, joka istui ja kerjäsi?"

9:9 Toiset sanoivat: "Hän se on", toiset sanoivat: "Ei ole, vaan hän on hänen näköisensä." Hän itse sanoi: "Minä se olen."

9:10 Niin he sanoivat hänelle: "Miten sinun silmäsi ovat auenneet?"

9:11 Hän vastasi: "Se mies, jota kutsutaan Jeesukseksi, teki tahtaan ja voiteli minun silmäni ja sanoi minulle: 'Mene ja peseydy Siiloan lammikossa'; niin minä menin ja peseydyin ja sain näköni."

9:12 He sanoivat hänelle: "Missä hän on?" Hän vastasi: "En tiedä."

9:13 Niin he veivät hänet, joka ennen oli ollut sokea, fariseusten luo.

9:14 Ja se päivä, jona Jeesus teki tahtaan ja avasi hänen silmänsä, oli sapatti.

9:15 Niin myöskin fariseukset kysyivät häneltä, miten hän oli saanut näkönsä. Ja hän sanoi heille: "Hän siveli tahtaan minun silmilleni, ja minä peseydyin, ja nyt minä näen."

9:16 Niin muutamat fariseuksista sanoivat: "Se mies ei ole Jumalasta, koska hän ei pidä sapattia." Toiset sanoivat: "Kuinka voi syntinen ihminen tehdä senkaltaisia tunnustekoja?" Ja he olivat keskenänsä eri mieltä.

9:17 Niin he taas sanoivat sokealle: "Mitä sinä sanot hänestä, koskapa hän avasi sinun silmäsi?" Ja hän sanoi: "Hän on profeetta."

9:18 Mutta juutalaiset eivät uskoneet hänestä, että hän oli ollut sokea ja saanut näkönsä, ennenkuin kutsuivat sen näkönsä saaneen vanhemmat

9:19 ja kysyivät heiltä sanoen: "Onko tämä teidän poikanne, jonka sanotte sokeana syntyneen? Kuinka hän sitten nyt näkee?"

9:20 Hänen vanhempansa vastasivat ja sanoivat: "Me tiedämme, että tämä on

lähetetty. Niin hän meni ja pesi itsensä ja tuli näkemään.

9:8 Niin kylän miehet ja ne, jotka hänen ennen olivat nähneet sokiana, sanoivat: eikö tämä se ole, joka istui ja kerjäsi?

9:9 Muutamat vastasivat: hän se on. Mutta muut sanoivat: hän on sen muotoinen; vaan hän itse sanoi: minä se olen.

9:10 Niin he sanoivat hänelle: kuinka sinun silmäs aukenivat?

9:11 Vastasi hän ja sanoi: se ihminen, joka Jeesukseksi kutsutaan, teki loan, ja voiteli minun silmäni, ja sanoi minulle: mene ja pese Siloamin lammikossa. Ja kuin minä menin ja pesin, niin minä sain näköni.

9:12 Niin he sanoivat hänelle: kussas hän on? Hän sanoi: en minä tiedä.

9:13 Niin he veivät sen, joka ennen sokiana ollut oli, Pharisealaisten tykö.

9:14 Ja se oli sabbatin päivä, jona Jesus teki loan ja avasi hänen silmänsä.

9:15 Niin kysyivät taas häneltä Pharisealaiset, kuinka hän näkönsä saanut oli. Hän sanoi heille: hän pani loan minun silmäini päälle, ja minä pesin, ja näen.

9:16 Niin muutamat Pharisealaisista sanoivat: ei se ihminen ole Jumalasta, ettei hän pidä sabbatia. Muut sanoivat: kuinka taitaa joku syntinen ihminen senkaltaisia ihmeitä tehdä? Ja riita oli heillä keskenänsä.

9:17 He sanoivat taas sokialle: mitä sinä hänestä sanot, joka sinun silmäs avasi? Hän sanoi: hän on propheta.

9:18 Mutta ei Juudalaiset sitä uskoneet, että hän oli sokiana ollut ja näkemään tullut, siihenasti kuin he kutsuivat sen vanhemmat, joka näkönsä saanut oli.

9:19 Ja he kysyivät heiltä, sanoen: onko tämä teidän poikanne, jonka te sanotte sokiana syntyneen? kuinka siis hän nyt näkee?

9:20 Hänen vanhempansa vastasivat heitä ja sanoivat: me tiedämme tämän meidän

meidän poikamme ja että hän on sokeana syntynyt;

9:21 mutta kuinka hän nyt näkee, emme tiedä; emme myöskään tiedä, kuka on avannut hänen silmänsä. Kysykää häneltä; hänellä on kyllin ikää, puhukoon itse puolestansa."

9:22 Näin hänen vanhempansa sanoivat, koska pelkäsivät juutalaisia. Sillä juutalaiset olivat jo sopineet keskenään, että se, joka tunnusti hänet Kristukseksi, oli erotettava synagoogasta.

9:23 Sentähden hänen vanhempansa sanoivat: "Hänellä on kyllin ikää, kysykää häneltä."

9:24 Niin he kutsuivat toistamiseen miehen, joka oli ollut sokea, ja sanoivat hänelle: "Anna kunnia Jumalalle; me tiedämme, että se mies on syntinen."

9:25 Hän vastasi: "Onko hän syntinen, sitä en tiedä; sen vain tiedän, että minä, joka olin sokea, nyt näen."

9:26 Niin he sanoivat hänelle: "Mitä hän sinulle teki? Miten hän avasi sinun silmäsi?"

9:27 Hän vastasi heille: "Johan minä teille sanoin, ettekä te kuulleet. Miksi taas tahdotte sitä kuulla? Tahdotteko tekin ruveta hänen opetuslapsiksensa?"

9:28 Niin he herjasivat häntä ja sanoivat: "Sinä olet hänen opetuslapsensa, mutta me olemme Mooseksen opetuslapsia.

9:29 Me tiedämme Jumalan puhuneen Moosekselle, mutta mistä tämä on, sitä emme tiedä."

9:30 Mies vastasi ja sanoi heille: "Sehän tässä on ihmeellistä, että te ette tiedä, mistä hän on, ja kuitenkin hän on avannut minun silmäni.

9:31 Me tiedämme, ettei Jumala kuule syntisiä; vaan joka on jumalaapelkääväinen ja tekee hänen tahtonsa, sitä hän kuulee.

9:32 Ei ole maailman alusta kuultu, että kukaan on avannut sokeana syntyneen

pojaksemme, ja että hän sokiana syntynyt on.

9:21 Mutta kuinka hän nyt näkee, sitä emme tiedä, ja kuka hänen silmänsä avasi, emme tiedä; hänellä on kyllä ikää, kysykää häneltä; puhukaan itsestensä.

9:22 Niin sanoivat hänen vanhempansa, sillä he pelkäsivät Juutalaisia; sillä Juutalaiset olivat jo niin keskenänsä päättäneet, että jos joku hänen tunnustais Kristukseksi, sen piti synagogasta oleman suljettu ulos.

9:23 Sentähden sanoivat hänen vanhempansa: hänellä on kyllä ikää, kysykää häneltä.

9:24 Niin he kutsuivat toisen kerran sen ihmisen, joka sokiana oli ollut, ja sanoivat hänelle: anna Jumalalle kunnia! me tiedämme sen ihmisen syntiseksi.

9:25 Hän vastasi ja sanoi: jos hän on syntinen, sitä en minä tiedä: vaan sen minä ainoasti tiedän, että minä, joka sokia olin, nyt näen.

9:26 He sanoivat taas hänelle: mitä hän sinulle teki? kuinka hän sinun silmäsi avasi?

9:27 Hän vastasi: jo minä sanoin teille, ettekö te kuulleet? Miksi te taas sitä tahdotte kuulla? Tahdotteko te myös hänen opetuslapsiksensa?

9:28 Niin he kiroilivat häntä ja sanoivat: sinä olet hänen opetuslapsensa; mutta me olemme Mooseksen opetuslapset.

9:29 Me tiedämme Jumalan Mosesta puhutelleen: mutta kusta tämä on, emme tiedä.

9:30 Niin ihminen vastasi ja sanoi heille: se on tosin ihmeellinen, ettette tiedä, kusta hän on, ja kuitenkin hän avasi minun silmäni.

9:31 Mutta me tiedämme, ettei Jumala kuule syntisiä; vaan joka on Jumalan palvelia ja tekee hänen tahtonsa, sitä hän kuulee.

9:32 Ei ole maailman alusta kuultu, että joku on sen silmät avannut, joka sokiana

silmät.

9:33 Jos hän ei olisi Jumalasta, ei hän voisi mitään tehdä."

9:34 He vastasivat ja sanoivat hänelle: "Sinä olet kokonaan synneissä syntynyt, ja sinä tahdot opettaa meitä!" Ja he ajoivat hänet ulos.

9:35 Ja Jeesus sai kuulla heidän ajaneen hänet ulos; ja hänet tavatessaan hän sanoi hänelle: "Uskotko sinä Jumalan Poikaan?"

9:36 Hän vastasi ja sanoi: "Herra, kuka hän on, että minä häneen uskoisin?"

9:37 Jeesus sanoi hänelle: "Sinä olet hänet nähnyt, ja hän on se, joka sinun kanssasi puhuu."

9:38 Niin hän sanoi: "Herra, minä uskon"; ja hän kumartaen rukoili häntä.

9:39 Ja Jeesus sanoi: "Tuomioksi minä olen tullut tähän maailmaan, että ne, jotka eivät näe, näkisivät, ja ne, jotka näkevät, tulisivat sokeiksi."

9:40 Ja muutamat fariseukset, jotka olivat siinä häntä lähellä, kuuluivat tämän ja sanoivat hänelle: "Olemmeko mekin sokeat?"

9:41 Jeesus sanoi heille: "Jos te olisitte sokeat, ei teillä olisi syntiä; mutta nyt te sanotte: 'Me näemme'; sentähden teidän syntinne pysyy."

10 LUKU

10:1 "Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka ei mene ovesta lammastarhaan, vaan nousee sinne muualta, se on varas ja ryöväri.

10:2 Mutta joka menee ovesta sisälle, se on lammasten paimen.

10:3 Hänelle ovenvartija avaa, ja lampaat kuulevat hänen ääntänsä; ja hän kutsuu omat lampaansa nimeltä ja vie heidät ulos.

10:4 Ja laskettuaan kaikki omansa ulos hän kulkee niiden edellä, ja lampaat seuraavat häntä, sillä ne tuntevat hänen

syntynyt on.

9:33 Ellei hän olisi Jumalasta, niin ei hän taitaisi mitään tehdä.

9:34 He vastasivat ja sanoivat hänelle: sinä olet päänänsä synnissä syntynyt, ja sinä opetat meitä? Ja he ajoivat hänen ulos.

9:35 Ja Jeesus sai sen kuulla, että he olivat hänen ajaneet ulos, ja kuin hän löysi hänen, sanoi hän hänelle: uskotkos sinä Jumalan Pojan päälle?

9:36 Hän vastasi ja sanoi: Herra, kuka se on, että minä hänen päällensä uskoisin?

9:37 Niin Jeesus sanoi hänelle: sinä olet hänen nähnyt, ja hän on se, joka puhuu sinun kanssas.

9:38 Niin hän sanoi: Herra, minä uskon. Ja hän kumarsi ja rukoili häntä.

9:39 Ja Jeesus sanoi: minä tulín tuomiolle tähän maailmaan, että ne, jotka ei näe, pitää näkemän, ja ne, jotka näkevät, pitää sokiaksi tuleman.

9:40 Ja muutamat Pharisealaisista, jotka hänen tykönänsä olivat, kuuluivat nämät ja sanoivat hänelle: olemmeko mekin sokiati?

9:41 Jeesus sanoi heille: jos te sokiati olisitte, niin ei olisi teillä syntiä; mutta että te sanotte: me näemme, sentähden teidän syntinne pysyy.

10 LUKU

10:1 Totisesti, totisesti sanon minä teille: joka ei ovesta mene sisälle lammashuoneeseen, vaan astuu siihen muualta, se on varas ja ryöväri.

10:2 Mutta joka oven kautta sisälle menee, se on lammasten paimen:

10:3 Sille ovenvartia avaa, ja lampaat kuulevat hänen äänensä. Ja omia lampaitansa kutsuu hän nimeltänsä, ja vie heidät ulos.

10:4 Ja kuin hän omat lampaansa päästää ulos, käy hän heidän edellensä, ja lampaat seuraavat häntä, sillä he tuntevat hänen

äänensä.

10:5 Mutta vierasta ne eivät seuraa, vaan pakenevat häntä, koska eivät tunne vierasten ääntä."

10:6 Tämän kuvauksen Jeesus puhui heille; mutta he eivät ymmärtäneet, mitä hänen puheensa tarkoitti.

10:7 Niin Jeesus vielä sanoi heille: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: minä olen lammasten ovi.

10:8 Kaikki, jotka ovat tulleet ennen minua, ovat varkaita ja ryöväreitä; mutta lampaat eivät ole heitä kuulleet.

10:9 Minä olen ovi; jos joku minun kauttani menee sisälle, niin hän pelastuu, ja hän on käyvä sisälle ja käyvä ulos ja löytävä laitumen.

10:10 Varas ei tule muuta kuin varastamaan ja tappamaan ja tuhoamaan. Minä olen tullut, että heillä olisi elämä ja olisi yltäkyläisyys.

10:11 Minä olen se hyvä paimen. Hyvä paimen antaa henkensä lammasten edestä.

10:12 Mutta palkkainen, joka ei ole paimen ja jonka omia lampaat eivät ole, kun hän näkee suden tulevan, niin hän jättää lampaat ja pakenee; ja susi ryöstää ja hajottaa ne.

10:13 Hän pakenee, sillä hän on palkattu eikä välitä lampaista.

10:14 Minä olen se hyvä paimen, ja minä tunnen omani, ja minun omani tuntevat minut,

10:15 niinkuin Isä tuntee minut ja minä tunnen Isän; ja minä annan henkeni lammasten edestä.

10:16 Minulla on myös muita lampaita, jotka eivät ole tästä lammastarhasta; myös niitä tulee minun johdattaa, ja ne saavat kuulla minun ääneni, ja on oleva yksi lauma ja yksi paimen.

10:17 Sentähden Isä minua rakastaa, koska minä annan henkeni, että minä sen jälleen ottaisinkin.

10:18 Ei kukaan sitä minulta ota, vaan

äänensä.

10:5 Mutta ei he muukalaista seuraa, vaan pakenevat häntä; sillä ei he tunne muukalaisten ääntä.

10:6 Tämän tapauksen sanoi Jesus heille; mutta ei he niitä ymmärtäneet, mitä hän heille sanoi.

10:7 Niin Jesus sanoi taas heille: totisesti, totisesti sanon minä teille: minä olen lammasten ovi.

10:8 Kaikki, jotka minun edelläni ovat tulleet, ovat varkaat ja ryövärit: vaan ei lampaat kuulleet heitä.

10:9 Minä olen ovi: jos joku minun kauttani menee sisälle, se tulee autuaaksi, ja menee sisälle ja ulos, ja löytää laitumen.

10:10 Ei varas tule muuta kuin varastamaan ja tappamaan ja kadottamaan: minä tulinkin, että heillä pitää elämän ja yltäkylä oleman.

10:11 Minä olen hyvä paimen: hyvä paimen antaa henkensä lammasten edestä.

10:12 Mutta palkollinen, joka ei ole paimen, eikä lampaat ole hänen omansa: kuin hän näkee suden tulevan, niin hän jättää lampaat ja pakenee; ja susi raatelee ja haaskaa lampaat.

10:13 Mutta palkollinen pakenee, sillä hän on palkollinen, eikä tottele lampaista.

10:14 Minä olen hyvä paimen, joka tunnen omani, ja minä tunnetaan myös omiltani,

10:15 Niinkuin Isä minun tuntee, ja minä tunnen Isän: ja annan henkeni lammasten edestä.

10:16 Minulla on myös muita lampaita, jotka ei ole tästä lammashuoneesta: ne pitää minun myös tänne saattaman: ja he saavat kuulla minun ääneni; ja pitää oleman yksi lammashuone ja yksi paimen.

10:17 Sentähden Isä minua rakastaa, sillä minä annan henkeni, että minä sen jälleen otan.

10:18 Ei ota kenkään sitä minulta, vaan

minä annan sen itsestäni. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se jälleen; sen käskyn minä olen saanut Isältäni."

10:19 Niin syntyi taas erimielisyys juutalaisten kesken näiden sanain tähden.

10:20 Ja useat heistä sanoivat: "Hänessä on riivaaja, ja hän on järjiltään; mitä te häntä kuuntelette?"

10:21 Toiset sanoivat: "Nämä eivät ole riivatun sanoja; eihän riivaaja voi avata sokeain silmiä?"

10:22 Sitten oli temppelin vihkimisen muistojuhla Jerusalemissa, ja oli talvi.

10:23 Ja Jeesus käyskeli pyhäkössä, Salomon pylväskäytävässä.

10:24 Niin juutalaiset ympäröivät hänet ja sanoivat hänelle: "Kuinka kauan sinä pidät meidän mieltämme kiihdyksissä? Jos sinä olet Kristus, niin sano se meille suoraan."

10:25 Jeesus vastasi heille: "Minä olen sanonut sen teille, ja te ette usko. Ne teot, joita minä teen Isäni nimessä, ne todistavat minusta.

10:26 Mutta te ette usko, sillä te ette ole minun lampaistani.

10:27 Minun lampaani kuulevat minun ääntäni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua.

10:28 Ja minä annan heille iankaikkisen elämän, ja he eivät ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni.

10:29 Minun Isäni, joka on heidät minulle antanut, on suurempi kaikkia, eikä kukaan voi ryöstää heitä minun Isäni kädestä.

10:30 Minä ja Isä olemme yhtä."

10:31 Niin juutalaiset ottivat taas kiviä maasta kivittääksensä hänet.

10:32 Jeesus vastasi heille: "Minä olen näyttänyt teille monta hyvää tekoa, jotka ovat Isästä; mikä niistä on se, jonka tähden te tahdotte minut kivittää?"

10:33 Juutalaiset vastasivat hänelle: "Hyvän teon tähden me emme sinua kivitä, vaan

minä panen sen itsestäni. Minulla on valta sitä panna, ja minulla on valta sitä taas ottaa. Sen käskyn minä sain Isältäni.

10:19 Niin tuli taas riita Juudalaisten keskellä näiden puhetten tähden.

10:20 Ja moni heistä sanoi: hänellä on perkele, ja hän on mieletöin: mitä te häntä kuuntelette?

10:21 Mutta muut sanoivat: ei ne ole riivatun puheet: taitaako perkele sokian silmät avata?

10:22 Ja Jerusalemissa oli kirkkomessu, ja talvi oli,

10:23 Ja Jesus käveli templissä Salomon esihuoneessa.

10:24 Niin Juudalaiset piirittivät hänen ja sanoivat hänelle: kuinka kauan sinä meitä pidät ylös? Jos olet Kristus, niin sano meille selkiästi.

10:25 Jesus vastasi heitä: minä olen sen teille sanonut, ja ette usko: ne työt, jotka minä teen Isäni nimeen, todistavat minusta.

10:26 Mutta ette usko: sillä ette ole minun lampaistani, niinkuin minä teille sanoin.

10:27 Minun lampaani kuulevat minun ääneni, ja minä tunnen heidät, ja he seuraavat minua:

10:28 Ja minä annan heille iankaikkisen elämän, ja ei heidän pidä hukkuman ijankaikkisesti, eikä pidä yhdenkään repäisemän heitä minun kädestäni.

10:29 Minun isäni, joka ne minulle antoi, on suurempi kaikkia: ja ei kenkään taida heitä reväistä minun Isäni kädestä.

10:30 Minä ja Isä olemme yhtä.

10:31 Niin Juudalaiset poimivat taas kiviä häntä kivittääksensä.

10:32 Jesus vastasi heitä: minä osoitin teille Isältäni monta hyvää työtä: minkä työn tähden niistä te siis minun kivitätte?

10:33 Juudalaiset vastasivat häntä, sanoen: emme sinua hyvän työn tähden kivitä, vaan

jumalanpilkan tähden, ja koska sinä, joka olet ihminen, teet itsesi Jumalaksi."

10:34 Jeesus vastasi heille: "Eikö teidän laissanne ole kirjoitettuna: 'Minä sanoin: te olette jumalia'?"

10:35 Jos hän sanoo jumaliksi niitä, joille Jumalan sana tuli - ja Raamattu ei voi raueta tyhjiin -

10:36 niin kuinka te sanotte sille, jonka Isä on pyhittänyt ja lähettänyt maailmaan: 'Sinä pilkkaat Jumalaa', sentähden että minä sanoin: 'Minä olen Jumalan Poika'?"

10:37 Jos minä en tee Isäni tekoja, älkää uskoko minua.

10:38 Mutta jos minä niitä teen, niin, vaikka ette uskoisikaan minua, uskokaat minun tekojani, että tulisitte tuntemaan ja ymmärtäisitte Isän olevan minussa ja minun olevan Isässä."

10:39 Niin he taas tahtoivat ottaa hänet kiinni, mutta hän lähti pois heidän käsistensä.

10:40 Ja hän meni taas Jordanin tuolle puolelle siihen paikkaan, missä Johannes ensin kastoi, ja viipyi siellä.

10:41 Ja monet tulivat hänen tykönsä ja sanoivat: "Johannes ei tehnyt yhtäkään tunnustekoa; mutta kaikki, mitä Johannes sanoi tästä, on totta."

10:42 Ja monet siellä uskoivat häneen.

11 LUKU

11:1 Ja eräs mies, Lasarus, Betaniasta, Marian ja hänen sisarensa Martan kylästä, oli sairaana.

11:2 Ja tämä Maria oli se, joka hajuvoiteella voiteli Herran ja pyyhki hiuksillaan hänen jalkansa; ja Lasarus, joka sairasti, oli hänen veljensä.

11:3 Niin sisaret lähettivät Jeesukselle tämän sanan: "Herra, katso, se, joka on sinulle rakas, sairastaa."

11:4 Mutta sen kuultuaan Jeesus sanoi: "Ei tämä tauti ole kuolemaksi, vaan Jumalan

pilkan tähden, ja että sinä, joka ihminen olet, teet itses Jumalaksi.

10:34 Jesus vastasi heitä: eikö teidän laissanne ole kirjoitettu: minä sanon, te olette jumalat?

10:35 Jos hän ne kutsui jumaliksi, joille Jumalan sana tapahtui, ja ei kirjoitus taideta rikottaa:

10:36 Ja te sanotte hänelle, jonka Isä on pyhittänyt ja lähettänyt maailmaan: sinä pilkkaat Jumalaa, että minä sanoin: minä olen Jumalan Poika.

10:37 Ellen minä tee minun Isäni töitä, niin älkää minua uskoko.

10:38 Mutta jos minä niitä teen, ja jos ette minua usko, niin uskokaat ne työt, että te tuntisitte ja uskoisitte Isän olevan minussa ja minun hänessä.

10:39 Niin he etsivät taas häntä kiinni ottaaksensa, mutta hän läksi heidän käsistensä,

10:40 Ja meni jälleen toiselle puolelle Jordania, siihen paikkaan, jossa Johannes ensin kastoi, ja viipyi siinä.

10:41 Ja monta tuli hänen tykönsä, ja sanoivat: ei Johannes yhtäkään ihmettä tehnyt; mutta kaikki mitä Johannes tästä sanoi, ne ovat todet.

10:42 Ja monta uskoi sillä hänen päällensä.

11 LUKU

11:1 Niin mies sairasti, nimeltä Latsarus, Betaniasta, Marian ja hänen sisarensa Martan kylästä.

11:2 Mutta Maria oli se, joka voiteli Herran voiteella ja hänen jalkansa hiuksillansa kuivaksi, jonka veli Latsarus sairasti.

11:3 Niin hänen sisarensa lähettivät hänen tykönsä, ja sanoivat: Herra, katso, se sairastaa, jotas rakastat.

11:4 Kuin Jesus sen kuuli, sanoi hän: ei tämä tauti ole kuolemaksi, vaan Jumalan

kunniaksi, että Jumalan Poika sen kautta kirkastuisi."

11:5 Ja Jeesus rakasti Marttaa ja hänen sisartaan ja Lasarusta.

11:6 Kun hän siis kuuli hänen sairastavan, viipyi hän siinä paikassa, missä hän oli, vielä kaksi päivää;

11:7 mutta niiden kuluttua hän sanoi opetuslapsilleen: "Menkäämme taas Juudeaan."

11:8 Opetuslapset sanoivat hänelle: "Rabbi, äsken juutalaiset yrittivät kivittää sinut, ja taas sinä menet sinne!"

11:9 Jeesus vastasi: "Eikö päivässä ole kaksitoista hetkeä? Joka vaeltaa päivällä, se ei loukkaa itseänsä, sillä hän näkee tämän maailman valon.

11:10 Mutta joka vaeltaa yöllä, se loukkaa itsensä, sillä ei hänessä ole valoa."

11:11 Näin hän puhui, ja sitten hän sanoi heille: "Ystävämme Lasarus nukkuu, mutta minä menen herättämään hänet unesta."

11:12 Niin opetuslapset sanoivat hänelle: "Herra, jos hän nukkuu, niin hän tulee terveeksi."

11:13 Mutta Jeesus puhui hänen kuolemastaan; he taas luulivat hänen puhuneen unessa-nukkumisesta.

11:14 Silloin Jeesus sanoi heille suoraan: "Lasarus on kuollut,

11:15 ja minä iloitsen teidän tähtenne siitä, etten ollut siellä, jotta te uskoisitte; mutta menkäämme hänen tykönsä."

11:16 Niin Tuomas, jota sanottiin Didymukseksi, sanoi toisille opetuslapsille: "Menkäämme mekin sinne, kuollaksemme hänen kanssansa."

11:17 Niin Jeesus tuli ja sai tietää, että hän jo neljä päivää oli ollut haudassa.

11:18 Ja Betania oli lähellä Jerusalemia, noin viidentoista vakomitan päässä.

11:19 Ja useita juutalaisia oli tullut Martan ja Marian luokse lohduttamaan heitä heidän

kunniaksi, että Jumalan Poika sen kautta kunnioitettaisiin.

11:5 Mutta Jesus rakasti Marttaa, ha hänen sisartansa, ja Latsarusta.

11:6 Kun hän siis kuuli hänen sairastavan, niin hän viipyi siinä paikassa kaksi päivää.

11:7 Sitte sanoi hän opetuslapsilleen: menkäämme jälleen Juudeaan.

11:8 Sanoivat hänelle opetuslapset: Rabbi, äsken etsivät Juudalaiset sinua kivittääksensä, ja sinä menet taas sinne.

11:9 Vastasi Jesus: eikö kaksitoistakymmentä ole päivän hetkeä? Jos joku päivällä vaeltaa, ei hän loukkaa itsiänsä; sillä hän näkee tämän maailman valkeuden.

11:10 Mutta jos joku yöllä vaeltaa, hän loukkaa itsensä; sillä ei valkeus ole hänessä.

11:11 Näitä hän puhui, ja sanoi sitte heille: ystävämme Latsarus makaa, mutta minä menen häntä unesta herättämään.

11:12 Niin sanoivat hänen opetuslapsensa: Herra, jos hän makaa, kyllä hän paranee.

11:13 Mutta Jesus sanoi hänen kuolemastansa; vaan he luulivat hänen sanovan unen makaamisesta.

11:14 Niin Jesus sanoi heille selkiästi: Latsarus on kuollut.

11:15 Ja minä iloitsen teidän tähtenne, etten minä siellä ollut, että te uskoisitte. Mutta menkäämme hänen tykönsä.

11:16 Niin sanoi Toomas, joka kutsutaan kaksoiseksi, muille opetuslapsille: käykäämme myös me, että me kuolisimme hänen kanssansa.

11:17 Niin Jesus tuli ja löysi hänen jo neljä päivää maanneen haudassa.

11:18 Mutta Betania oli läsnä Jerusalemia, lähes viisitoistakymmentä vakomittaa.

11:19 Ja monta Juudalaisista oli tullut Martan ja Marian tykö, lohduttamaan heitä

veljensä kuolemasta.

11:20 Kun Martta kuuli, että Jeesus oli tulossa, meni hän häntä vastaan; mutta Maria istui kotona.

11:21 Ja Martta sanoi Jeesukselle: "Herra, jos sinä olisit ollut täällä, niin minun veljeni ei olisi kuollut.

11:22 Mutta nytkin minä tiedän, että Jumala antaa sinulle kaiken, mitä sinä Jumalalta anot."

11:23 Jeesus sanoi hänelle: "Sinun veljesi on nouseva ylös."

11:24 Martta sanoi hänelle: "Minä tiedän hänen nousevan ylösnousemuksessa, viimeisenä päivänä."

11:25 Jeesus sanoi hänelle: "Minä olen ylösnousemus ja elämä; joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut.

11:26 Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole. Uskotko sen?"

11:27 Hän sanoi hänelle: "Uskon, Herra; minä uskon, että sinä olet Kristus, Jumalan Poika, se, joka oli tuleva maailmaan."

11:28 Ja tämän sanottuaan hän meni ja kutsui salaa sisarensa Marian sanoen: "Opettaja on täällä ja kutsuu sinua."

11:29 Kun Maria sen kuuli, nousi hän nopeasti ja meni hänen luoksensa.

11:30 Mutta Jeesus ei ollut vielä saapunut kylään, vaan oli yhä siinä paikassa, missä Martta oli hänet kohdannut.

11:31 Kun nyt juutalaiset, jotka olivat Marian kanssa huoneessa häntä lohduttamassa, näkivät hänen nopeasti nousevan ja lähtevän ulos, seurasivat he häntä, luullen hänen menevän haudalle, itkemään siellä.

11:32 Kun siis Maria saapui sinne, missä Jeesus oli, ja näki hänet, lankesi hän hänen jalkojensa eteen ja sanoi hänelle: "Herra, jos sinä olisit ollut täällä, ei minun veljeni olisi kuollut."

11:33 Kun Jeesus näki hänen itkevän ja hänen kanssaan tulleiden juutalaisten

heidän veljensä tähden.

11:20 Kuin Martta kuuli Jeesuksen tulevan, juoksi hän häntä vastaa; mutta Maria istui kotona.

11:21 Niin Martta sanoi Jeesukselle: Herra, jos sinä olisit täällä ollut, niin ei minun veljeni olisi kuollut.

11:22 Mutta minä tiedän vielä, että kaikki, mitä sinä anot Jumalalta, ne Jumala sinulle antaa.

11:23 Jesus sanoi hänelle: sinun veljes on nouseva ylös.

11:24 Martta sanoi hänelle: minä tiedän hänen nousevan ylösnousemisessa viimeisenä päivänä.

11:25 Sanoi Jesus hänelle: minä olen ylösnousemus ja elämä: joka uskoo minun päälleni, hän elää, ehkä hän olisi kuollut.

11:26 Ja jokainen, joka elää ja uskoo minun päälleni, ei hänen pidä kuoleman ijankaikkisesti: uskotko sen?

11:27 Hän sanoi hänelle: jaa Herra, minä uskon sinun Kristukseksi, Jumalan Pojaksi, joka tuleva oli maailmaan.

11:28 Ja kuin hän näitä sanonut oli, meni hän pois ja kutsui sisarensa Marian salaa, sanoen: Mestari on tullut ja kutsuu sinua.

11:29 Kuin hän sen kuuli, nousi hän kohta ja tuli hänen tykönsä.

11:30 (Sillä ei Jesus ollut vielä kylään tullut, vaan oli siinä paikassa, jossa Martta oli hänen kohdannut.)

11:31 Kuin siis Juudalaiset, jotka hänen kanssansa huoneessa olivat lohduttamassa häntä, näkivät Marian nousevan ja menevän ulos, seurasivat he häntä, sanoen: hän menee haudalle itkemään.

11:32 Kuin Maria sinne tuli, kussa Jesus oli, ja näki hänen, lankesi hän hänen jalkainsa juureen ja sanoi hänelle: Herra, jos olisit täällä ollut, ei olisi minun veljeni kuollut.

11:33 Kuin Jesus näki hänen itkevän ja Juudalaiset, jotka hänen kanssansa tulleet

itkevän, joutui hän hengessään syvän liikutuksen valtaan ja vapisi;

11:34 ja hän sanoi: "Mihin te panitte hänet?" He sanoivat hänelle: "Herra, tule ja katso."

11:35 Ja Jeesus itki.

11:36 Niin juutalaiset sanoivat: "Katso, kuinka rakas hän oli hänelle!"

11:37 Mutta muutamat heistä sanoivat: "Eikö hän, joka avasi sokean silmät, olisi voinut tehdä sitäkin, ettei tämä olisi kuollut?"

11:38 Niin Jeesus joutui taas liikutuksen valtaan ja meni haudalle; ja se oli luola, ja sen suulla oli kivi.

11:39 Jeesus sanoi: "Ottakaa kivi pois." Martha, kuolleen sisar, sanoi hänelle: "Herra, hän haisee jo, sillä hän on ollut haudassa neljä päivää."

11:40 Jeesus sanoi hänelle: "Enkö minä sanonut sinulle, että jos uskoisit, niin sinä näkisit Jumalan kirkkauden?"

11:41 Niin he ottivat kiven pois. Ja Jeesus loi silmänsä ylös ja sanoi: "Isä, minä kiitän sinua, että olet minua kuullut."

11:42 Minä kyllä tiesin, että sinä minua aina kuulet; mutta kansan tähden, joka seisoo tässä ympärillä, minä tämän sanon, että he uskoisivat sinun lähettäneen minut."

11:43 Ja sen sanottuansa hän huusi suurella äänellä: "Lasarus, tule ulos!"

11:44 Ja kuollut tuli ulos, jalat ja kädet siteisiin käärittyinä, ja hänen kasvojensa ympärille oli kääritty hikiliina. Jeesus sanoi heille: "Päästäkää hänet ja antakaa hänen mennä."

11:45 Niin useat juutalaisista, jotka olivat tulleet Marian luokse ja nähneet, mitä Jeesus teki, uskoivat häneen.

11:46 Mutta muutamat heistä menivät fariseusten luo ja puhuivat heille, mitä Jeesus oli tehnyt.

olivat, itkevän, kauhistui hän hengessä ja tuli sangen murheelliseksi,

11:34 Ja sanoi: kuhunka te hänen panitte? He sanoivat hänelle: Herra, tule ja katso.

11:35 Ja Jesus itki.

11:36 Niin sanoivat Juudalaiset: katso, kuinka hän rakasti häntä.

11:37 Mutta muutamat heistä sanoivat: eikö tämä, joka sokian silmät avasi, tainnut tehdä, ettei tämäkään kuollut olisi?

11:38 Niin Jesus kauhistui taas itsessään, ja tuli haudan tykö. Mutta siinä oli kuoppa, ja kivi sen päälle pantu.

11:39 Jesus sanoi: ottakaat kivi pois. Sanoi hänelle Martha, sen sisar, joka kuollut oli: Herra, jo hän haisee, sillä hän on neljä päivää kuolleena ollut.

11:40 Jesus sanoi hänelle: enkö minä sinulle sanonut: jos sinä uskoisit, niin sinä näkisit Jumalan kunnian.

11:41 Ja he ottivat kiven pois sialtansa, johon kuollut pantu oli. Niin Jesus nosti silmänsä ylös ja sanoi: Isä, minä kiitän sinua, että olet minua kuullut.

11:42 Mutta minä tiedän myös, että aina minua kuulet; vaan kansan tähden, joka tässä ympäri seisoo, sanon minä, että he uskoisivat sinun lähettäneeksi.

11:43 Ja kuin hän nämät sanonut oli, huusi hän suurella äänellä: Latsarus, tule ulos.

11:44 Ja se kuollut tuli ulos sidottuna käsistä ja jaloista kääriiliinalla, ja hänen kasvonsa olivat sidotut ympäri hikiliinalla. Jesus sanoi heille: päästäkää häntä ja antakaat hänen mennä.

11:45 Niin monta Juudalaista, jotka olivat Marian tykö tulleet, ja näkivät mitä Jesus teki, uskoivat hänen päällensä.

11:46 Mutta muutamat heistä menivät Pharisealaisten tykö ja ilmoittivat heille, mitä Jesus oli tehnyt.

11:47 Niin ylipapit ja fariseukset kokosivat neuvoston ja sanoivat: "Mitä me teemme, sillä tuo mies tekee paljon tunnustekoja?"

11:48 Jos annamme hänen näin olla, niin kaikki uskovat häneen, ja roomalaiset tulevat ja ottavat meiltä sekä maan että kansan."

11:49 Mutta eräs heistä, Kaifas, joka sinä vuonna oli ylimmäinen pappi, sanoi heille: "Te ette tiedä mitään

11:50 ettekä ajattele, että teille on parempi, että yksi ihminen kuolee kansan edestä, kuin että koko kansa hukkuu."

11:51 Mutta sitä hän ei sanonut itsestään, vaan koska hän oli sinä vuonna ylimmäinen pappi, hän ennusti, että Jeesus oli kuoleva kansan edestä,

11:52 eikä ainoastaan tämän kansan edestä, vaan myös kootakseen yhdeksi hajalla olevat Jumalan lapset.

11:53 Siitä päivästä lähtien oli heillä siis tehtynä päätös tappa hänet.

11:54 Sentähden Jeesus ei enää vaeltanut julkisesti juutalaisten keskellä, vaan lähti sieltä lähellä erämaata olevaan paikkaan, Efraim nimiseen kaupunkiin; ja siellä hän oleskeli opetuslapsineen.

11:55 Mutta juutalaisten pääsiäinen oli lähellä, ja monet menivät maaseudulta ylös Jerusalemiin ennen pääsiäisjuhlaa, puhdistamaan itsensä.

11:56 Ja he etsivät Jeesusta ja sanoivat toisilleen seisoessaan pyhäkössä: "Mitä arvelette? Eikö hän tullekaan juhlille?"

11:57 Mutta ylipapit ja fariseukset olivat antaneet käskyjä, että jos joku tietäisi, missä hän oli, hänen oli annettava se ilmi, jotta he ottaisivat hänet kiinni.

12 LUKU

12:1 Kuusi päivää ennen pääsiäistä Jeesus saapui Betaniaan, jossa Lasarus asui, hän, jonka Jeesus oli herättänyt kuolleista.

12:2 Siellä valmistettiin hänelle ateria, ja

11:47 Niin ylimmäiset papit ja Pharisealaiset kokosivat neuvon, ja sanoivat: mitä me teemme? sillä tämä ihminen tekee monta ihmettä.

11:48 Jos me sallimme hänen niin olla, niin kaikki uskovat hänen päällensä, ja Roomalaiset tulevat ja ottavat pois sekä meidän maamme että kansamme.

11:49 Mutta yksi heistä, Kaifas nimeltä, joka oli sinä vuonna ylimmäinen pappi, sanoi heille: ette mitään tiedä:

11:50 Ette myös ajattele, että se on meille tarpeellinen, että yksi ihminen kuolee kansan tähden, ettei kaikki kansa hukkuisi.

11:51 Mutta ei hän sitä itsestään sanonut; vaan että hän oli sinä vuonna ylimmäinen pappi, niin hän ennusti, että Jesuksen piti kuoleman kansan tähden,

11:52 Ja ei ainoastaan kansan tähden, mutta että hänen piti ne Jumalan lapset, jotka hajoitettut olivat, yhteen kokooman.

11:53 Mutta siitä päivästä pitivät he yhteen neuvoa, kuolettaaksensa häntä.

11:54 Ei siis Jeesus vaeltanut enää Juudalaisten seassa julkisesti, vaan meni sieltä yhteen maan paikkaan lähes korpea, siihen kaupunkiin, joka kutsutaan Epharaim, ja oleskeli siellä opetuslastensa kanssa.

11:55 Mutta Juudalaisten pääsiäinen lähestyi, ja monta siitä maakunnasta meni pääsiäisen edellä Jerusalemiin puhdistamaan itsiänsä.

11:56 Niin he etsivät Jeesusta ja puhuivat keskenänsä, seisoen templissä: mitä te luulette, ettei hän ole juhlalle tullut?

11:57 Ja ylimmäiset papit ja Pharisealaiset olivat käskyn antaneet, että jos joku tietäisi, kussa hän olis, niin hänen piti sen ilmoittaman, että he ottaisivat hänet kiinni.

12 LUKU

12:1 Kuusi päivää enne pääsiäistä tuli Jeesus Betaniaan, jossa Lasarus oli, joka kuollut oli, jonka hän kuolleista herätti.

12:2 Niin he valmistivat hänelle siellä

Martta palveli, mutta Lasarus oli yksi niistä, jotka olivat aterialla hänen kanssaan.

12:3 Niin Maria otti naulan oikeata, kallisarvoista nardusvoidetta ja voiteli Jeesuksen jalat ja pyyhki ne hiuksillaan; ja huone tuli täyteen voiteen tuoksua.

12:4 Silloin sanoi yksi hänen opetuslapsistaan, Juudas Iskariot, joka oli hänet kavaltava:

12:5 "Miksi ei tätä voidetta myyty kolmeensataan denariin ja niitä annettu köyhille?"

12:6 Mutta tätä hän ei sanonut sentähden, että olisi pitänyt huolta köyhistä, vaan sentähden, että hän oli varas ja että hän rahakukkaron hoitajana otti itselleen, mitä siihen oli pantu.

12:7 Niin Jeesus sanoi: "Anna hänen olla, että hän saisi toimittaa tämän minun hautaamispäiväni varalle.

12:8 Sillä köyhät teillä aina on keskuudessanne, mutta minua teillä ei ole aina."

12:9 Silloin suuri joukko juutalaisia sai tietää, että hän oli siellä; ja he menivät sinne, ei ainoastaan Jeesuksen tähden, vaan myöskin nähdäkseen Lasaruksen, jonka hän oli herättänyt kuolleista.

12:10 Mutta ylipapit päättivät tappa Lasaruksenkin,

12:11 koska monet juutalaiset hänen tähtensä menivät sinne ja uskoivat Jeesukseen.

12:12 Seuraavana päivänä, kun suuri kansanjoukko, joka oli saapunut juhille, kuuli, että Jeesus oli tulossa Jerusalemiin,

12:13 ottivat he palmupuiden oksia ja menivät häntä vastaan ja huusivat:

"Hosianna, siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen, Israelin kuningas!"

12:14 Ja saatuansa nuoren aasin Jeesus istui sen selkään, niinkuin kirjoitettu on:

12:15 "Älä pelkää, tytär Sion; katso, sinun kuninkaasi tulee istuen aasin varsan

ehtoollisen, ja Martta palveli; mutta Latsarus oli yksi niistä, jotka hänen kanssansa atrioitsivat.

12:3 Niin Maria otti naulan turmelematointa ja kallista nardusvoidetta, ja voiteli Jeesuksen jalat, ja kuivasi hänen jalkansa hiuksillansa. Ja huone täytettiin voiteen hajusta.

12:4 Niin sanoi yksi hänen opetuslapsistansa, Juudas Simonin poika Iskariot, joka hänen sitte petti:

12:5 Miksi et tätä voidetta myyty kolmeensataan penninkiin, ja annettu vaivaisille?

12:6 Mutta hän sanoi sen, ei että hän murhetta piti vaivaisista, vaan että hän oli varas, ja hänellä oli kukkaro, jossa hän sen kantoi, mikä siihen pantu oli.

12:7 Niin Jesus sanoi: anna hänen olla, hän on sen kätkenyt minun hautaamiseni päiväksi.

12:8 Sillä teidän tykönänne ovat aina vaivaiset, mutta en minä aina teillä ole.

12:9 Niin paljon kansaa Juudalaisista ymmärsi hänen siellä olevan, ja tulivat sinne, ei ainoastaan Jeesuksen tähden, vaan että he olisivat myös Latsaruksen nähneet, jonka hän oli kuolleista herättänyt.

12:10 Mutta ylimmäiset papit pitivät neuvoa myös Latsarusta tappaaksensa;

12:11 Sillä monta Juudalaisista meni sinne hänen tähtensä, ja uskoi Jeesuksen päälle.

12:12 Toisena päivänä, kuin paljon kansaa, joka juhille tullut oli, kuuli Jeesuksen tulleen Jerusalemiin,

12:13 Ottivat he palmu-oksia, menivät häntä vastaan ja huusivat: Hosianna!

siunattu on se, joka tulee Herran nimeen, Israelin kuningas!

12:14 Mutta Jesus sai yhden aasin ja istui sen päälle, niinkuin kirjoitettu on:

12:15 Älä pelkää, Sionin tytär! katso, sinun Kuninkas tulee ja istuu aasin varsan

selässä."

12:16 Tätä hänen opetuslapsensa eivät aluksi ymmärtäneet; mutta kun Jeesus oli kirkastettu, silloin he muistivat, että tämä oli hänestä kirjoitettu ja että he olivat tämän hänelle tehneet.

12:17 Niin kansa, joka oli ollut hänen kanssansa, kun hän kutsui Lasaruksen haudasta ja herätti hänet kuolleista, todisti hänestä.

12:18 Sentähden kansa menikin häntä vastaan, koska he kuulivat, että hän oli tehnyt sen tunnusteen.

12:19 Niin fariseukset sanoivat keskenään: "Te näette, ettette saa mitään aikaan; katso, koko maailma juoksee hänen perässään."

12:20 Ja oli muutamia kreikkalaisia niiden joukosta, jotka tulivat ylös juhlaan rukoilemaan.

12:21 Nämä menivät Filippuksen luo, joka oli Galilean Beetsaidasta, ja pyysivät häntä sanoen: "Herra, me haluamme nähdä Jeesuksen."

12:22 Filippus meni ja sanoi sen Andreaalle; Andreas ja Filippus menivät ja sanoivat Jeesukselle.

12:23 Mutta Jeesus vastasi heille sanoen: "Hetki on tullut, että Ihmisen Poika kirkastetaan.

12:24 Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos ei nisun jyvä putoa maahan ja kuole, niin se jää yksin; mutta jos se kuolee, niin se tuottaa paljon hedelmää.

12:25 Joka elämänsä rakastaa, kadottaa sen; mutta joka vihaa elämänsä tässä maailmassa, hän on säilyttävä sen iankaikkiseen elämään.

12:26 Jos joku minua palvelee, seuratkoon hän minua; ja missä minä olen, siellä on myös minun palvelijani oleva. Ja jos joku minua palvelee, niin Isä on kunnioittava häntä.

12:27 Nyt minun sieluni on järkytetty; ja mitä pitäisi minun sanoman? Isä, pelasta minut tästä hetkestä. Kuitenkin: sitä varten

päällä.

12:16 Mutta ei hänen opetuslapsensa näitä ensisti ymmärtäneet; vaan sittekuin Jesus oli kirkastettu, silloin he muistivat, että nämät ovat hänestä kirjoitetut, ja että he näitä hänelle tehneet olivat.

12:17 Mutta se kansa todisti, joka hänen kanssansa oli, että hän Latsaruksen haudasta kutsui ja kuolleista herätti.

12:18 Sentähden myös kansa meni häntä vastaan, että he kuulivat hänen sen ihmeen tehneeksi.

12:19 Niin Pharisealaiset sanoivat keskenänsä: te näette, ettette mitään aikoihin saa; katso, koko maailma juoksee hänen perässäänsä.

12:20 Mutta muutamat Grekiläiset olivat niistä, jotka menivät ylös juhlaan rukoilemaan.

12:21 Niin he menivät Philippuksen tykö, joka oli Galilean Betsaidasta, ja rukoilivat häntä, sanoen: herra, me tahdomme nähdä Jesusta.

12:22 Philippus meni ja sanoi sen Andreakselle, ja Andreas taas ja Philippus sanoivat sen Jeesukselle.

12:23 Mutta Jesus vastasi heitä ja sanoi: aika on tullut, että Ihmisen Poika pitää kirkastettaman.

12:24 Totisesti, totisesti sanon minä teille: ellei maahan pudonnut nisun jyvä kuole, niin se jää yksinäänsä; mutta jos se kuolee, niin se tuo paljon hedelmää.

12:25 Joka rakastaa henkeänsä, hän kadottaa sen; mutta joka tässä maailmassa vihaa henkeänsä, hän tuottaa sen iankaikkiseen elämään.

12:26 Jos joku minua palvelee, hän seurataan minua: ja kussa minä olen, siellä pitää myös minun palveliani oleman: ja jos joku minua palvelee, häntä on Isä kunnioittava.

12:27 Nyt on minun sieluni suuresti murheissansa, ja mitä minun pitää sanoman? Isä, vapahda minun tästä

minä olen tähän hetkeen tullut.

12:28 Isä, kirkasta nimesi!" Niin taivaasta tuli ääni: "Minä olen sen kirkastanut, ja olen sen vielä kirkastava."

12:29 Niin kansa, joka seisoj ja kuuli sen, sanoi ukkosen jylisseen. Toiset sanoivat: "Häntä puhutteli enkeli."

12:30 Jeesus vastasi ja sanoi: "Ei tämä ääni tullut minun tähteni, vaan teidän tähtenne.

12:31 Nyt käy tuomio tämän maailman ylitse; nyt tämän maailman ruhtinas pitää heitettämän ulos.

12:32 Ja kun minut ylennetään maasta, niin minä vedän kaikki tyköni."

12:33 Mutta sen hän sanoi antaen tietää, minkäkaltaisella kuolemalla hän oli kuoleva.

12:34 Kansa vastasi hänelle: "Me olemme laista kuulleet, että Kristus pysy iankaikkisesti; kuinka sinä sitten sanot, että Ihmisen Poika pitää ylennettämän? Kuka on se Ihmisen Poika?"

12:35 Niin Jeesus sanoi heille: "Vielä vähän aikaa valkeus on teidän keskuudessanne. Vaeltakaa, niin kauan kuin teillä valkeus on, ettei pimeys saisi teitä valtaansa. Joka pimeässä vaeltaa, se ei tiedä, mihin hän menee.

12:36 Niin kauan kuin teillä valkeus on, uskokaa valkeuteen, että te valkeuden lapsiksi tulisitte." Tämän Jeesus puhui ja meni pois ja kätkeytyi heiltä.

12:37 Ja vaikka hän oli tehnyt niin monta tunnustekoa heidän nähtensä, eivät he uskoneet häneen,

12:38 että kävisi toteen profeetta Esaiaan sana, jonka hän on sanonut: "Herra, kuka uskoo meidän saarnamme, ja kenelle Herran käsivarsi ilmoitetaan?"

12:39 Sentähden he eivät voineet uskoa, koska Esaias on vielä sanonut:

12:40 "Hän on sokaissut heidän silmänsä ja paaduttanut heidän sydämensä, että he eivät näkisi silmillään eivätkä ymmärtäisi

hetkestä: kuitenkin olen minä sentähden tähän hetkeen tullut.

12:28 Isä, kirkasta sinun nimes. Niin ääni tuli taivaasta ja sanoi: minä olen sen kirkastanut, ja tahdon vielä nyt kirkastaa.

12:29 Niin kansa, joka läsnä seisoj ja sen kuuli, sanoi pitkäisen jylisseen. Muut sanoivat: enkeli puhutteli häntä.

12:30 Jesus vastasi ja sanoi: ei tämä ääni tullut minun, vaan teidän tähtenne.

12:31 Nyt tämä maailma tuomitaan: nyt tämän maailman päämies pitää heittäjän ulos.

12:32 Ja kuin minä maasta nostetaan ylös, niin minä vedän kaikki minun tyköni.

12:33 (Mutta sen hän sanoi, muistuttain millä kuolemalla hänen piti kuoleman.)

12:34 Niin kansa vastasi häntä ja sanoi: me olemme laista kuulleet Kristuksen pysyvän iankaikkisesti: ja kuinka sinä sanot, että Ihmisen Poika pitää nostettaman ylös? Kuka on se Ihmisen Poika?

12:35 Niin Jesus sanoi heille: valkeus on vielä vähän aikaa teidän kanssanne, vaeltakaa niinkauvan kuin teillä valkeus on, ettei pimeys teitä käsittäisi. Joka pimeydessä vaeltaa, ei hän tiedä, kuhunka hän menee.

12:36 Uskokaat valkeuden päälle, niinkauvan kuin teillä valkeus on, että te tulisitte valkeuden lapsiksi. Näitä puhui Jesus ja meni pois, ja lymyi heitä.

12:37 Ja vaikka hän teki monta ihmettä heidän nähtensä, ei he kuitenkaan uskoneet hänen päällensä,

12:38 Että Jesaias prophetan puhe täytettäisiin, jonka hän sanoi: Herra, kuka uskoi meidän saarnamme? ja kenelle on Herran käsivarsi ilmoitettu?

12:39 Sentähden ei he tainneet uskoa, sillä Jesaias on taas sanonut:

12:40 Hän sokaisi heidän silmänsä, ja paadutti heidän sydämensä, ettei he näkisi silmillä, eikä ymmärtäisi sydämellä, ja

sydämellään eivätkä kääntyisi ja etten minä heitä parantaisi."

12:41 Tämän Esaias sanoi, kun hän näki hänen kirkkautensa ja puhui hänestä.

12:42 Kuitenkin useat hallitusmiehistäkin uskoivat häneen, mutta fariseusten tähden he eivät sitä tunnustaneet, etteivät joutuisi synagoogasta erotetuiksi.

12:43 Sillä he rakastivat ihmiskunniaa enemmän kuin Jumalan kunniaa.

12:44 Mutta Jeesus huusi ja sanoi: "Joka uskoo minuun, se ei usko minuun, vaan häneen, joka on minut lähettänyt.

12:45 Ja joka näkee minut, näkee hänet, joka on minut lähettänyt.

12:46 Minä olen tullut valkeudeksi maailmaan, ettei yksikään, joka minuun uskoo, jäisi pimeyteen.

12:47 Ja jos joku kuulee minun sanani eikä niitä noudata, niin häntä en minä tuomitse; sillä en minä ole tullut maailmaa tuomitsemaan, vaan pelastamaan maailman.

12:48 Joka katsoo minut ylen eikä ota vastaan minun sanojani, hänellä on tuomitsijansa: se sana, jonka minä olen puhunut, se on tuomitseva hänet viimeisenä päivänä.

12:49 Sillä en minä itsestäni ole puhunut, vaan Isä, joka on minut lähettänyt, on itse antanut minulle käskyn, mitä minun pitää sanoman ja mitä puhuman.

12:50 Ja minä tiedän, että hänen käskynsä on iankaikkinen elämä. Sentähden, minkä minä puhun, sen minä puhun niin, kuin Isä on minulle sanonut."

13 LUKU

13:1 Mutta ennen pääsiäisjuhlaa, kun Jeesus tiesi hetkensä tulleen, että hän oli siirtyvä tästä maailmasta Isän tykö, niin hän, joka oli rakastanut omiansa, jotka maailmassa olivat, osoitti heille rakkautta loppuun asti.

13:2 Ja ehtoollisella oltaessa, kun perkele

kääntäisi itsiänsä, ja minä parantaisin heitä.

12:41 Nämät sanoi Jesaias, koska hän näki hänen kunniansa ja puhui hänestä.

12:42 Kuitenkin monta myös ylimmäisistä uskoivat hänen päällensä; vaan ei he Pharisealaisten tähden sitä tunnustaneet, ettei he olisi pannaan kuulutettu.

12:43 Sillä he rakastivat enemmän ihmisten kunniaa, kuin Jumalan kunniaa.

12:44 Mutta Jesus huusi ja sanoi: joka uskoo minun päälleni, ei se usko minun päälleni, vaan sen päälle, joka minun lähetti.

12:45 Ja joka minun näkee, hän näkee sen, joka minun lähetti.

12:46 Minä tulin valkeudeksi maailmaan, että jokainen, joka uskoo minun päälleni, ei pidä pimeissä oleman.

12:47 Mutta jos joku minun sanani kuulee, ja ei usko, en minä häntä tuomitse; sillä en minä tullut maailmaa tuomitsemaan, vaan vapahtamaan.

12:48 Joka minun katsoo ylön, ja ei ota vastaan minun sanojani, hänellä on se, joka hänen tuomitsee: se puhe, jonka minä puhuin, pitää hänen tuomitseman viimeisenä päivänä.

12:49 Sillä en minä ole itsestäni puhunut; vaan Isä, joka minun lähetti, hän on minulle käskyn antanut, mitä minun tekemän ja puhuman pitää.

12:50 Ja minä tiedän, että hänen käskynsä on iankaikkinen elämä. Sentähden mitä minä puhun, sen minä puhun, niinkuin Isä on minulle sanonut.

13 LUKU

13:1 Mutta ennen pääsiäisjuhlaa, kuin Jesus tiesi hetkensä tulleeaksi, että hänen piti tästä maailmasta Isän tykö menemän, niinkuin hän oli rakastanut omiansa, jotka olivat maailmassa, niin hän loppuun asti rakasti heitä.

13:2 Ja ehtoollisen jälkeen, (kuin perkele oli

jo oli pannut Juudas Iskariotin, Simonin pojan, sydämeen, että hän kavaltaisi Jeesuksen,

13:3 niin Jeesus, tietäen, että Isä oli antanut kaikki hänen käsiinsä ja että hän oli lähtenyt Jumalan tyköä ja oli menevä Jumalan tykö,

13:4 nousi ehtoolliselta ja riisui vaippansa, otti liinavaatteen ja vyötti sillä itsensä.

13:5 Sitten hän kaatoi vettä pesumaljaan ja rupesi pesemään opetuslastensa jalkoja ja pyyhkimään niitä liinavaatteella, jolla oli vyöttäytynyt.

13:6 Niin hän tuli Simon Pietarin kohdalle, ja tämä sanoi hänelle: "Herra, sinäkö peset minun jalkani?"

13:7 Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Mitä minä teen, sitä et nyt käsitä, mutta vastedes sinä sen ymmärrät."

13:8 Pietari sanoi hänelle: "Et ikinä sinä saa pestä minun jalkojani." Jeesus vastasi hänelle: "Ellen minä sinua pese, ei sinulla ole osuutta minun kanssani."

13:9 Simon Pietari sanoi hänelle: "Herra, älä pese ainoastaan minun jalkojani, vaan myös kädet ja pää."

13:10 Jeesus sanoi hänelle: "Joka on kylpenyt, ei tarvitse muuta, kuin että jalat pestään, ja niin hän on kokonaan puhdas; ja te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki."

13:11 Sillä hän tiesi kavaltajansa; sentähden hän sanoi: "Ette kaikki ole puhtaat."

13:12 Kun hän siis oli pessyt heidän jalkansa ja ottanut vaippansa ja taas asettunut aterialle, sanoi hän heille: "Ymmärrättekö, mitä minä olen teille tehnyt?"

13:13 Te puhuttelette minua opettajaksi ja Herraksi, ja oikein te sanotte, sillä se minä olen.

13:14 Jos siis minä, teidän Herranne ja opettajanne, olen pessyt teidän jalkanne, olette tekin velvolliset pesemään toistenne jalat.

jo Juudaan Simonin Iskariotin sydämeen lykännyt, että hänen piti hänen pettämän,)

13:3 Tiesi Jesus Isän kaikki hänen käsiinsä antaneen, ja että hän oli Jumalasta lähtenyt ulos ja oli Jumalan tykö menevä:

13:4 Nousi hän ehtoolliselta ja riisui vaatteensa, ja otti liinaisen, ja vyötti itsensä.

13:5 Pani hän sitte vettä maljaan, ja rupesi pesemään opetuslasten jalkoja, ja kuivasi ne sillä liinaisella, jolla hän vyötetty oli.

13:6 Niin hän tuli Simon Pietarin tykö, joka sanoi hänelle: Herra, sinäkö minun jalkani peset?

13:7 Jesus vastasi ja sanoi hänelle: mitä minä teen, et sinä sitä nyt tiedä, mutta tästedes saat sinä sen tietää.

13:8 Pietari sanoi hänelle: ei sinun pidä ikänä pesemän minun jalkojani. Vastasi häntä Jesus: ellen minä sinua pese, niin ei sinulla ole osaa minun kanssani.

13:9 Simon Pietari sanoi hänelle: Herra, ei ainoastaan minun jalkojani, mutta myös kädet ja pää.

13:10 Sanoi Jesus hänelle: joka pesty on, ei se muuta tarvitse, vaan että jalat pestään, ja niin hän on kokonansa puhdas: ja te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki.

13:11 Sillä hän tiesi pettäjänsä; sentähden hän sanoi: ette kaikki ole puhtaat.

13:12 Sittekuin hän oli pessyt heidän jalkansa ja vaatteensa ottanut, istui hän taas ja sanoi heille: tiedättekö, mitä minä teille tehnyt olen?

13:13 Te kutsutte minun Mestariksi ja Herraksi, ja te sanotte oikein; sillä minä myös olen.

13:14 Sentähden, jos minä, joka olen Herra ja Mestari, olen teidän jalkanne pessyt, niin pitää myös teidänkin toinen toisenne jalat pesemän.

13:15 Sillä minä annoin teille esikuvan, että myös te niin tekisitte, kuin minä olen teille tehnyt.

13:16 Totisesti, totisesti minä sanon teille: ei ole palvelija herraansa suurempi eikä lähettiläs lähettäjäänsä suurempi.

13:17 Jos te tämän tiedätte, niin olette autuaat, jos te sen teette.

13:18 En minä puhu teistä kaikista: minä tiedän, ketkä olen valinnut; mutta tämän kirjoituksen piti käymän toteen: 'Joka minun leipääni syö, on nostanut kantapäänsä minua vastaan.'

13:19 Jo nyt minä sanon sen teille, ennenkuin se tapahtuu, että te, kun se tapahtuu, uskoisitte, että minä olen se.

13:20 Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka ottaa vastaan sen, jonka minä lähetän, se ottaa vastaan minut; mutta joka ottaa vastaan minut, se ottaa vastaan hänet, joka on minut lähettänyt.

13:21 Tämän sanottuaan Jeesus tuli järkytetyksi hengessään ja todisti ja sanoi: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: yksi teistä on minut kavaltava."

13:22 Niin opetuslapset katsoivat toisiinsa epätietoisina, kenestä hän puhui.

13:23 Ja eräs hänen opetuslapsistaan, se, jota Jeesus rakasti, lepäsi aterioitaessa Jeesuksen syliä vasten.

13:24 Simon Pietari nyökäytti hänelle päätään ja sanoi hänelle: "Sano, kuka se on, josta hän puhuu."

13:25 Niin tämä, nojautuen Jeesuksen rintaa vasten, sanoi hänelle: "Herra, kuka se on?"

13:26 Jeesus vastasi: "Se on se, jolle minä kastan ja annan tämän palan." Niin hän otti palan, kastoi sen ja antoi Juudaalle, Simon Iskariotin pojalle.

13:27 Ja silloin, sen palan jälkeen, meni häneen saatana. Niin Jeesus sanoi hänelle: "Minkä teet, se tee pian."

13:28 Mutta ei kukaan aterioivista

13:15 Sillä minä annoin teille esikuvan, että te niin tekisitte, kuin minä tein teille.

13:16 Totisesti, totisesti sanon minä teille: ei ole palvelia suurempi herraansa, eikä sanansaattaja suurempi kuin se, joka hänen lähetti.

13:17 Jos te nämät tiedätte, te olette autuaat, jos te niitä teette.

13:18 En minä kaikista teistä puhu: minä tiedän ne, jotka minä valitsin; mutta että Raamattu täytettäisiin: joka syö leipää minun kanssani, hän tallasi minun jalallansa.

13:19 Nyt minä sanon teille ennenkuin se tapahtuu, että sittekuin se tapahtunut on, te uskoisitte minun siksi.

13:20 Totisesti, totisesti sanon minä teille: joka korjaa sen, jonka minä lähetän, hän korjaa minun; mutta joka minun korjaa, hän korjaa sen, joka minun lähetti.

13:21 Kuin Jesus nämät oli sanonut, tuli hän murheelliseksi hengessä, ja todisti ja sanoi: totisesti, totisesti sanon minä teille: yksi on teistä minun pettävä.

13:22 Niin opetuslapset katselivat toinen toisensa päälle, ja epäilivät, kenestä hän sanoi.

13:23 Ja yksi hänen opetuslapsistaan istui pöydän tykönä Jesuksen helmassa, jota Jesus rakasti.

13:24 Niin Simon Pietari viittasi sille, visusti kysymään, kuka se olis, josta hän sanoi.

13:25 Kuin hän nojasi Jesuksen rintaa vastaan, sanoi hän hänelle: Herra, kuka se on?

13:26 Jesus vastasi: se on se, jolle minä kastetun palan annan. Ja kuin hän oli kastanut leivän, antoi hän sen Juudaalle Simon Iskariotille.

13:27 Ja sen palan jälkeen meni silloin häneen perkele. Niin Jesus sanoi hänelle: mitäs teet, niin tee pikemmin.

13:28 Mutta sitä ei yksikään atrioitsevista

ymmärtänyt, mitä varten hän sen hänelle sanoi.

13:29 Sillä muutamat luulivat, koska rahakukkaro oli Juudaalla, Jeesuksen sanoneen hänelle: "Osta, mitä tarvitsemme juhlaaksi", tai että hän antaisi jotakin köyhille.

13:30 Niin hän, otettuaan sen palan, meni kohta ulos; ja oli yö.

13:31 Kun hän oli mennyt ulos, sanoi Jeesus: "Nyt Ihmisen Poika on kirkastettu, ja Jumala on kirkastettu hänessä.

13:32 Jos Jumala on kirkastettu hänessä, niin kirkastaa myös Jumala hänet itsessään ja kirkastaa hänet pian.

13:33 Lapsukaiset, vielä vähän aikaa minä olen teidän kanssanne. Te tulette minua etsimään, ja niinkuin sanoin juutalaisille: 'Mihin minä menen, sinne te ette voi tulla', niin minä sanon nyt myös teille.

13:34 Uuden käskyn minä annan teille, että rakastatte toisianne, niinkuin minä olen teitä rakastanut - että tekin niin rakastatte toisianne.

13:35 Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teillä on keskinäinen rakkaus."

13:36 Simon Pietari sanoi hänelle: "Herra, mihin sinä menet?" Jeesus vastasi hänelle: "Mihin minä menen, sinne sinä et voi nyt minua seurata, mutta vastedes olet minua seuraava."

13:37 Pietari sanoi hänelle: "Herra, miksi en nyt voi seurata sinua? Henkeni minä annan sinun edestäsi."

13:38 Jeesus vastasi: "Sinäkö annat henkesi minun edestäni? Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: ei laula kukko, ennenkuin sinä minut kolmesti kiellät.

14 LUKU

14:1 "Älköön teidän sydämenne olko murheellinen. Uskokaa Jumalaan, ja uskokaa minuun.

ymmärtänyt, mitä varten hän sen hänelle sanoi.

13:29 Sillä muutamat luulivat, koska Juudaalla oli kukkaro, Jeesuksen sanovan: osta, mitä me juhlapäiväksi tarvitsemme, eli että hän vaivaisille jotakin antais.

13:30 Kuin hän siis sen palan ottanut oli, meni hän kohta ulos; ja yö oli.

13:31 Kuin hän oli mennyt ulos, sanoi Jeesus: nyt on Ihmisen Poika kirkastettu, ja Jumala on kirkastettu hänessä.

13:32 Jos Jumala on kirkastettu hänessä, niin on myös Jumala kirkastava hänen itsessänsä, ja kirkastaa hänen pian.

13:33 Rakkaat lapsukaiset, minä olen vielä vähän aikaa teidän kanssanne: teidän pitää minua etsimän, ja niinkuin minä sanoin Juudalaisille: ette taida sinne tulla, kuhunka minä menen, niin minä sanon myös nyt teille.

13:34 Uuden käskyn minä teille annan, että te rakastaisitte teitänne keskenänne, niinkuin minä teitä rakastin, että te myös toinen toistanne rakastaisitte.

13:35 Siitä pitää kaikkein tunteman teidät minun opetuslapsikseni, jos te keskenänne rakkauden pidätte.

13:36 Sanoi Simon Pietari hänelle: Herra, kuhunkas menet? Jeesus vastasi häntä: kuhunka minä menen, et sinä taida nyt minua seurata, mutta tästälähin sinä olet minua seuraava.

13:37 Pietari sanoi hänelle: Herra, miksi en minä nyt taida sinua seurata? minä panen henkeni sinun edestäs.

13:38 Jeesus vastasi häntä: sinä panet henkesi minun edestäni? Totisesti, totisesti sanon minä sinulle: ei laula kukko ennenkuin sinä olet kolmasti minun kieltänyt.

14 LUKU

14:1 (Ja hän sanoi opetuslapsillensa:) älkööt teidän sydämenne murheellinen olko; jos te uskotte Jumalan päälle, niin

14:2 Minun Isäni kodissa on monta asuinsijaa. Jos ei niin olisi, sanoisinko minä teille, että minä menen valmistamaan teille sijaa?

14:3 Ja vaikka minä menen valmistamaan teille sijaa, tulen minä takaisin ja otan teidät tyköni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen.

14:4 Ja mihin minä menen - tien sinne te tiedätte."

14:5 Tuomas sanoi hänelle: "Herra, me emme tiedä, mihin sinä menet; kuinka sitten tietäisimme tien?"

14:6 Jeesus sanoi hänelle: "Minä olen tie ja totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani.

14:7 Jos te olisitte tunteneet minut, niin te tuntisitte myös minun Isäni; tästälähin te tunnette hänet, ja te olette nähneet hänet."

14:8 Filippus sanoi hänelle: "Herra, näytä meille Isä, niin me tyydymme."

14:9 Jeesus sanoi hänelle: "Niin kauan aikaa minä olen ollut teidän kanssanne, etkä sinä tunne minua, Filippus! Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän; kuinka sinä sitten sanot: 'Näytä meille Isä'?"

14:10 Etkö usko, että minä olen Isässä, ja että Isä on minussa? Niitä sanoja, jotka minä teille puhun, minä en puhu itsestäni; ja Isä, joka minussa asuu, tekee teot, jotka ovat hänen.

14:11 Uskokaa minua, että minä olen Isässä, ja että Isä on minussa; mutta jos ette, niin uskokaa itse tekojen tähden.

14:12 Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka uskoo minuun, myös hän on tekevä niitä tekoja, joita minä teen, ja suurempiakin, kuin ne ovat, hän on tekevä; sillä minä menen Isän tykö,

14:13 ja mitä hyvänsä te anotte minun nimessäni, sen minä teen, että Isä kirkastettaisiin Pojassa.

14:14 Jos te anotte minulta jotakin minun nimessäni, niin minä sen teen.

uskokaat myös minun päälleni.

14:2 Minun Isäni huoneessa on monta asuinsiaa; jos ei niin olisi, niin minä sanoisin teille: minä menen valmistamaan teille siaa.

14:3 Ja vaikka minä menen pois valmistamaan teille siaa, niin minä tulen jälleen ja otan teidät tyköni, että kussa minä olen, siellä pitää myös teidän oleman.

14:4 Ja kuhunka minä menen, te tiedätte, ja tien te myös tiedätte.

14:5 Sanoi Toomas hänelle: Herra, emme tiedä, kuhunkas menet: kuinka siis me taidamme tietää tien?"

14:6 Jesus sanoi hänelle: minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kenkään tule Isän tykö, vaan minun kauttani.

14:7 Jos te tuntisitte minun, niin te tosin myös tuntisitte Isäni; ja nyt te tunnette hänen, ja te näette hänen.

14:8 Philippus sanoi hänelle: Herra, osoita meille Isä, niin me tyydymme.

14:9 Jesus sanoi hänelle: minä olen niin kauan aikaa teidän tykönänne, ja et sinä minua tunne? Philippus, joka näki minun, hän näki myös Isän: kuinka siis sinä sanot: osoita minulle Isä?"

14:10 Etkös usko minun olevan Isässä ja Isän minussa? Ne sanat, jotka minä teille puhun, en minä itsestäni puhu: mutta Isä, joka minussa on, hän tekee työt.

14:11 Uskokaa minua, että minä olen Isässä ja Isä on minussa; mutta jos ei, niin töiden tähden uskokaa minua.

14:12 Totisesti, totisesti sanon minä teille: joka uskoo minun päälleni, ne työt, joita minä teen, hän on myös tekevä, ja suurempia, kuin ne ovat, on hän tekevä; sillä minä menen Isäni tykö.

14:13 Ja mitä ikänä te anotte minun nimeeni, sen minä teen: että Isä kunnioitettaisiin Pojan kautta.

14:14 Mitä te anotte minun nimeeni, sen minä teen.

14:15 Jos te minua rakastatte, niin te pidätte minun käskyni.

14:16 Ja minä olen rukoileva Isää, ja hän antaa teille toisen Puolustajan olemaan teidän kanssanne iankaikkisesti,

14:17 totuuden Hengen, jota maailma ei voi ottaa vastaan, koska se ei näe häntä eikä tunne häntä; mutta te tunnette hänet, sillä hän pysyy teidän tykönänne ja on teissä oleva.

14:18 En minä jätä teitä orvoiksi; minä tulen teidän tykönnne.

14:19 Vielä vähän aikaa, niin maailma ei enää minua näe, mutta te näette minut; koska minä elän, niin tekin saatte elää.

14:20 Sinä päivänä te ymmärrätte, että minä olen Isässäni, ja että te olette minussa ja minä teissä.

14:21 Jolla on minun käskyni ja joka ne pitää, hän on se, joka minua rakastaa, mutta joka minua rakastaa, häntä minun Isäni rakastaa, ja minä rakastan häntä ja ilmoitan itseni hänelle."

14:22 Juudas, ei se Iskariot, sanoi hänelle: "Herra, mistä syystä sinä aiot ilmoittaa itsesi meille etkä maailmalle?"

14:23 Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Jos joku rakastaa minua, niin hän pitää minun sanani, ja minun Isäni rakastaa häntä, ja me tulemme hänen tykönsä ja jäämme hänen tykönsä asumaan.

14:24 Joka ei minua rakasta, se ei pidä minun sanojani; ja se sana, jonka te kuulette, ei ole minun, vaan Isän, joka on minut lähettänyt.

14:25 Tämän minä olen teille puhunut ollessani teidän tykönänne.

14:26 Mutta Puolustaja, Pyhä Henki, jonka Isä on lähettävä minun nimessäni, hän opettaa teille kaikki ja muistuttaa teitä kaikesta, minkä minä olen teille sanonut.

14:27 Rauhan minä jätän teille: minun rauhani - sen minä annan teille. En minä anna teille, niinkuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen älköönkä peljätkö.

14:15 Jos te rakastatte minua, niin pitäkää minun käskyni.

14:16 Ja minä olen rukoileva Isää, ja hän antaa teille toisen Lohduttajan, että hän teidän kanssanne olis iankaikkisesti:

14:17 Totuuden Hengen, jota ei maailma taida ottaa vastaan, sillä ei he näe häntä, eikä tunne häntä: mutta te tunnette hänen, sillä hän pysyy teidän tykönänne ja on teissä oleva.

14:18 En minä jätä teitä orvoiksi, vaan minä tulen teidän tykönnne.

14:19 Vielä on vähän aikaa, ja ei maailma silleen minua näe, mutta te näette minun; sillä minä elän, ja te myös elätte.

14:20 Sinä päivänä pitää teidän ymmärtämän, että minä olen Isässä, ja te minussa ja minä teissä.

14:21 Jolla minun käskyni ovat ja ne kätkee, se rakastaa minua: mutta joka minua rakastaa, hän rakastetaan minun Isältäni, ja minä tahdon häntä rakastaa, ja ilmoitan itseni hänelle.

14:22 Sanoi hänelle Juudas: (ei se Iskariot) Herra, kuinka se tulee, ettäs tahdot meille itses ilmoittaa, ja et maailmalle?

14:23 Jesus vastasi ja sanoi hänelle: joka minua rakastaa, se pitää minun sanani; ja minun Isäni rakastaa häntä, ja me tulemme hänen tykönsä, ja asumme hänen tykönsä.

14:24 Joka ei minua rakasta, ei se minun sanojani kätke: ja se sana, jonka te kuulette, ei ole minun, vaan Isän joka minun lähetti.

14:25 Näitä olen minä teille puhunut, ollessani teidän kanssanne.

14:26 Mutta Lohduttaja, Pyhä Henki, jonka Isä on lähettävä minun nimeeni, hän opettaa teille kaikki ja muistuttaa teille kaikki, mitä minä teille sanonut olen.

14:27 Rauhan minä jätän teille, minun rauhani minä annan teille: en minä anna teille niinkuin maailma antaa. Älkään teidän sydämenne murheellinen olko, älkään myös peljätkö.

14:28 Te kuulitte minun sanovan teille: 'Minä menen pois ja palajan jälleen teidän tyköne.' Jos te minua rakastaisitte, niin te iloitsisitte siitä, että minä menen Isän tykö, sillä Isä on minua suurempi.

14:29 Ja nyt minä olen sanonut sen teille, ennenkuin se on tapahtunut, että te uskoisitte, kun se tapahtuu.

14:30 En minä enää puhu paljoa teidän kanssanne, sillä maailman ruhtinas tulee, ja minussa hänellä ei ole mitään.

14:31 Mutta että maailma ymmärtäisi minun rakastavan Isää ja tekevän, niinkuin Isä on minua käsenyt: nouskaa, lähtekäämme täältä."

15 LUKU

15:1 "Minä olen totinen viinipuu, ja minun Isäni on viinitarhuri.

15:2 Jokaisen oksan minussa, joka ei kannu hedelmää, hän karsii pois; ja jokaisen, joka kantaa hedelmää, hän puhdistaa, että se kantaisi runsaamman hedelmän.

15:3 Te olette jo puhtaat sen sanan tähden, jonka minä olen teille puhunut.

15:4 Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä. Niinkuin oksa ei voi kantaa hedelmää itsestään, ellei se pysy viinipuussa, niin ette tekään, ellette pysy minussa.

15:5 Minä olen viinipuu, te olette oksat. Joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, se kantaa paljon hedelmää; sillä ilman minua te ette voi mitään tehdä.

15:6 Jos joku ei pysy minussa, niin hänet heitetään pois niinkuin oksa, ja hän kuivettuu; ja ne kootaan yhteen ja heitetään tuleen, ja ne palavat.

15:7 Jos te pysytte minussa ja minun sanani pysyvät teissä, niin anokaa, mitä ikinä tahdotte, ja te saatte sen.

15:8 Siinä minun Isäni kirkastetaan, että te kannatte paljon hedelmää ja tulette minun opetuslapsiksieni.

14:28 Te kuulitte minun sanovan: minä menen pois ja tulen jälleen teidän tyköne. Jos te minua rakastaisitte, niin te tosin iloitsisitte, että minä sanoin: minä menen Isän tykö; sillä Isä on suurempi minua.

14:29 Ja nyt minä sanon teille ennen kuin se tapahtuu, että te uskoisitte, kuin se tapahtunut on.

14:30 En minä tästedes puhu paljon teidän kanssanne; sillä tämän maailman päämies tulee, jolla ei ole mitään minussa.

14:31 Mutta että maailma ymmärtäis minun Isää rakastavan, ja niinkuin Isä minulle käski, niin minä myös teen. Nouskaat, lähtekäämme täältä!

15 LUKU

15:1 Minä olen totinen viinipuu, ja minun Isäni on peltomies:

15:2 Jokaisen oksan minussa, joka ei kannu hedelmää, hän karsii pois, ja jokaisen, joka hedelmän kantaa, hän puhdistaa, että se kantais runsaamman hedelmän.

15:3 Te olette nyt puhtaat, sen sanan tähden, jonka minä teille puhuin.

15:4 Pysykää te minussa, ja minä teissä. Niinkuin ei oksa taida itsestensä hedelmää kantaa, ellei hän viinapuussa kiinni ole, niin ette tekään, jollette minussa pysy.

15:5 Minä olen viinipuu, te olette oksat: joka minussa pysyy ja minä hänessä, hän kantaa paljon hedelmää; sillä ilman minua ette voi mitään tehdä.

15:6 Jos ei joku minussa pysy, se heitetään ulos niinkuin oksa, ja kuivettuu, ja ne sidotaan kokoon, ja heitetään tuleen, ja palavat.

15:7 Jos te minussa pysytte ja minun sanani pysyvät teissä, mitkä ikinä te tahdotte, niin anokaat, ja te saatte.

15:8 Siinä minun Isäni kunnioitetaan, että te paljon hedelmää kantaisitte, ja tulette minun opetuslapsiksieni.

15:9 Niinkuin Isä on minua rakastanut, niin minäkin olen rakastanut teitä; pysykää minun rakkaudessani.

15:10 Jos te pidätte minun käskyni, niin te pysytte minun rakkaudessani, niinkuin minä olen pitänyt Isäni käskyt ja pysyn hänen rakkaudessaan.

15:11 Tämän minä olen teille puhunut, että minun iloni olisi teissä ja teidän ilonne tulisi täydelliseksi.

15:12 Tämä on minun käskyni, että te rakastatte toisianne, niinkuin minä olen teitä rakastanut.

15:13 Sen suurempaa rakkautta ei ole kenelläkään, kuin että hän antaa henkensä ystäväinsä edestä.

15:14 Te olette minun ystäväni, jos teette, mitä minä käsken teidän tehdä.

15:15 En minä enää sano teitä palvelijoiksi, sillä palvelija ei tiedä, mitä hänen herransa tekee; vaan ystäviksi minä sanon teitä, sillä minä olen ilmoittanut teille kaikki, mitä minä olen kuullut Isältäni.

15:16 Te ette valinneet minua, vaan minä valitsin teidät ja asetin teidät, että te menisitte ja kantaisitte hedelmää ja että teidän hedelmänne pysyisi: että mitä ikinä te anotte Isältä minun nimessäni, hän sen teille antaisi.

15:17 Sen käskyn minä teille annan, että rakastatte toisianne.

15:18 Jos maailma teitä vihaa, niin tietäkää, että se on vihannut minua ennen kuin teitä.

15:19 Jos te maailmasta olisitte, niin maailma omaansa rakastaisi; mutta koska te ette ole maailmasta, vaan minä olen teidät maailmasta valinnut, sentähden maailma teitä vihaa.

15:20 Muistakaa se sana, jonka minä teille sanoin: 'Ei ole palvelija herraansa suurempi.' Jos he ovat minua vainonneet, niin he teitäkin vainoavat; jos he ovat ottaneet vaarin minun sanastani, niin he ottavat vaarin teidänkin sanastanne.

15:21 Mutta kaiken tämän he tekevät teille

15:9 Niinkuin Isä rakasti minua, niin minä myös rakastin teitä: pysykää minun rakkaudessani.

15:10 Jos te minun käskyni pidätte, niin te pysytte minun rakkaudessani, niinkuin minä pidän Isäni käskyn ja pysyn hänen rakkaudessaansa.

15:11 Näitä olen minä teille puhunut, että minun iloni teissä pysyis ja teidän ilonne tulis täydelliseksi.

15:12 Se on minun käskyni, että te rakastatte teitänne keskenänne, niinkuin minä teitä rakastin.

15:13 Ei ole kellekään sitä suurempaa rakkautta, kuin että joku panis henkensä ystäväinsä edestä.

15:14 Te olette minun ystäväni, jos te teette, mitä minä teidän käsken.

15:15 En minä tästedes sano teitä palvelijoiksi; sillä ei palvelia tiedä, mitä hänen herransa tekee; mutta minä kutsun teitä ystäviksi, sillä kaikki, mitä minä Isältäni kuulin, ne minä teille ilmoitin.

15:16 Ette minua valinneet, vaan minä valitsin teidät, ja sääsin teidät, että te menisitte hedelmää tekemään ja teidän hedelmänne pysyis: että mitä te anotte Isältä minun nimeeni, sen hän antaa teille.

15:17 Näitä minä käsken teille, että te toinen toistanne rakastaisitte.

15:18 Jos maailma teitä vihaa, niin tietäkää hänen ennen minua vihanneen kuin teitä.

15:19 Jos te maailmasta olisitte, niin maailma omaansa rakastaisi; mutta ette ole maailmasta, vaan minä valitsin teidät maailmasta, sentähden maailma vihaa teitä.

15:20 Muistakaa sitä sanaa, jonka minä teille sanoin: ei ole palvelia suurempi herraansa. Jos he minua vainosivat, niin he myös teitä vainoovat: jos he minun sanani kätkevät, niin he teidänkin sananne kätkevät.

15:21 Mutta kaikkia näitä tekevät he teille

minun nimeni tähden, koska he eivät tunne häntä, joka on minut lähettänyt.

15:22 Jos minä en olisi tullut ja puhunut heille, ei heillä olisi syntiä; mutta nyt heillä ei ole, millä syntiänsä puolustaisivat.

15:23 Joka vihaa minua, se vihaa myös minun Isääni.

15:24 Jos minä en olisi tehnyt heidän keskuudessaan niitä tekoja, joita ei kukaan muu ole tehnyt, ei heillä olisi syntiä; mutta nyt he ovat nähneet ja ovat vihanneet sekä minua että minun Isääni.

15:25 Mutta se sana oli käyvä toteen, joka on kirjoitettuna heidän laissaan: 'He ovat vihanneet minua syyttä.'

15:26 Mutta kun Puolustaja tulee, jonka minä lähetän teille Isän tyköä, totuuden Henki, joka lähtee Isän tyköä, niin hän on todistava minusta.

15:27 Ja te myös todistatte, sillä te olette alusta asti olleet minun kanssani."

16 LUKU

16:1 "Tämän minä olen teille puhunut, ettette loukkaantuisi.

16:2 He erottavat teidät synagoogasta; ja tulee aika, jolloin jokainen, joka tappaa teitä, luulee tekevänsä uhripalveluksen Jumalalle.

16:3 Ja sen he tekevät teille, koska he eivät tunne Isää eivätkä minua.

16:4 Mutta tämän minä olen puhunut teille, että, kun se aika tulee, te muistaisitte minun sen teille sanoneen. Tätä minä en ole sanonut teille alusta, koska minä olin teidän kanssanne.

16:5 Mutta nyt minä menen hänen tykönsä, joka on minut lähettänyt, eikä kukaan teistä kysy minulta: 'Mihin sinä menet?'

16:6 Mutta koska minä olen tämän teille puhunut, täyttää murhe teidän sydämenne.

16:7 Kuitenkin minä sanon teille totuuden: teille on hyväksi, että minä menen pois.

minun nimeni tähden; sillä ei he tunne sitä, joka minun lähetti.

15:22 Jos en minä olisi tullut ja heitä puhutellut, niin ei heillä olisi syntiä; mutta nyt ei heillä ole, millä he syntinsä verhoovat.

15:23 Joka minua vihaa, hän vihaa myös minun Isääni.

15:24 Ellen minä olisi niitä töitä heidän seassansa tehnyt, joita ei kenkään muu ole tehnyt, niin ei heillä olisi syntiä; mutta nyt he näkivät, ja vihasivat sekä minua että minun Isääni.

15:25 Vaan (se tapahtui) että se täytettäisiin, mitä heidän laissansa on kirjoitettu: he vihasivat minua ilman syytä.

15:26 Mutta kuin Lohduttaja tulee, jonka minä teille Isältä lähetän, totuuden Henki, joka Isästä käy ulos, se on minusta todistava.

15:27 Ja teidän pitää myös todistaman; sillä te olette alusta minun kanssani.

16 LUKU

16:1 Näitä olen minä puhunut teille, ette pahenisi.

16:2 He panevat teitä pannaan. Ja aika tulee, että jokainen, joka teidät tappaa, se luulee tekevänsä Jumalalle palveluksen.

16:3 Ja näitä he tekevät teille, ettei he tunne Isää eikä minua.

16:4 Vaan minä puhuin näitä teille, että kuin se aika tulee, te niistä muistaisitte, että minä teille sanonut olen; mutta en minä ole teille näitä alusta sanonut, sillä minä olin teidän kanssanne.

16:5 Mutta nyt minä menen sen tykö, joka minun lähetti, ja ei teistä minulta kenkään kysy: kuhunkas menet?

16:6 Vaan että minä olen näitä teille puhunut, niin murhe täyttää teidän sydämenne.

16:7 Kuitenkin sanon minä teille totuuden: se on teille tarpeellinen, että minä menen

Sillä ellen minä mene pois, ei Puolustaja tule teidän tykönnne; mutta jos minä menen, niin minä hänet teille lähetän.

16:8 Ja kun hän tulee, niin hän näyttää maailmalle todeksi synnin ja vanhurskauden ja tuomion:

16:9 synnin, koska he eivät usko minuun;

16:10 vanhurskauden, koska minä menen Isän tykö, ettekä te enää minua näe;

16:11 ja tuomion, koska tämän maailman ruhtinas on tuomittu.

16:12 Minulla on vielä paljon sanottavaa teille, mutta te ette voi nyt sitä kantaa.

16:13 Mutta kun hän tulee, totuuden Henki, johdattaa hän teidät kaikkeen totuuteen. Sillä se, mitä hän puhuu, ei ole hänestä itsestään; vaan minkä hän kuulee, sen hän puhuu, ja tulevaiset hän teille julistaa.

16:14 Hän on minut kirkastava, sillä hän ottaa minun omastani ja julistaa teille.

16:15 Kaikki, mitä Isällä on, on minun; sentähden minä sanoin, että hän ottaa minun omastani ja julistaa teille.

16:16 Vähän aikaa, niin te ette enää minua näe, ja taas vähän aikaa, niin te näette minut."

16:17 Silloin muutamat hänen opetuslapsistansa sanoivat toisilleen: "Mitä se tarkoittaa, kun hän sanoo meille: 'Vähän aikaa, niin te ette minua näe, ja taas vähän aikaa, niin te näette minut', ja: 'Minä menen Isän tykö'?"

16:18 Niin he sanoivat: "Mitä se tarkoittaa, kun hän sanoo: 'Vähän aikaa'? Emme ymmärrä, mitä hän puhuu."

16:19 Jeesus huomasi heidän tahtovan kysyä häneltä ja sanoi heille: "Sitäkö te kyselette keskenänne, että minä sanoin: 'Vähän aikaa, niin te ette minua näe, ja taas vähän aikaa, niin te näette minut'?"

16:20 Totisesti, totisesti minä sanon teille: te joudutte itkemään ja valittamaan, mutta

pois; sillä ellen minä mene pois, niin ei Lohduttaja tule teidän tykönnne; mutta jos minä menen pois, niin minä hänen teille lähetän.

16:8 Ja kuin hän tulee, niin hän nuhtelee maailmaa synnin tähden, ja vanhurskauden tähden, ja tuomion tähden.

16:9 Synnin tähden tosin, ettei he usko minun päälleni;

16:10 Mutta vanhurskauden tähden, että minä menen Isäni tykö, ja ettette minua silleen näe;

16:11 Mutta tuomion tähden, että tämän maailman päämies on tuomittu.

16:12 Minulla on vielä paljo sanomista, mutta ette voi nyt kantaa.

16:13 Vaan kuin se tulee, totuuden Henki, hän johdattaa teitä kaikkeen totuuteen; sillä ei hän puhu itsestäänsä, vaan mitä hän kuulee, sitä hän puhuu, ja tulevaisia hän teille ilmoittaa.

16:14 Hän on minua kunnioittava; sillä hän ottaa minun omastani ja ilmoittaa teille.

16:15 Kaikki, mitä Isällä on, ne ovat minun; sentähden minä sanoin, että hän ottaa minun omastani ja ilmoittaa teille.

16:16 Vähän ajan perästä ja ette näe minua, ja taas vähän ajan perästä te näette minun; sillä minä menen Isäni tykö.

16:17 Niin muutamat hänen opetuslapsistansa puhuivat keskenänsä: mikä se on, kuin hän sanoo meille: vähän ajan perästä ja ette näe minua, ja taas vähän ajan perästä ja te näette minun, ja: minä menen Isän tykö?

16:18 Niin he sanoivat: mikä se on, kuin hän sanoo: vähän ajan perästä? emme tiedä, mitä hän puhuu.

16:19 Niin Jesus ymmärsi, että he tahtoivat kysyä häneltä, ja sanoi heille: sitä te kysytte keskenänne, että minä sanoin: vähän ajan perästä ja ette näe minua, ja taas vähän ajan perästä ja te näette minun.

16:20 Totisesti, totisesti sanon minä teille: teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta

maailma on iloitseva; te tulette murheellisiksi, mutta teidän murheenne on muuttuva iloksi.

16:21 Kun vaimo synnyttää, on hänellä murhe, koska hänen hetkensä on tullut; mutta kun hän on synnyttänyt lapsen, ei hän enää muista ahdistustaan sen ilon tähden, että ihminen on syntynyt maailmaan.

6:22 Niin on myös teillä nyt murhe; mutta minä olen taas näkevä teidät, ja teidän sydämenne on iloitseva, eikä kukaan ota teiltä pois teidän iloanne.

16:23 Ja sinä päivänä te ette minulta mitään kysy. Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos te anotte jotakin Isältä, on hän sen teille antava minun nimessäni.

16:24 Tähän asti te ette ole anoneet mitään minun nimessäni; anokaa, niin te saatte, että teidän ilonne olisi täydellinen.

16:25 Tämän minä olen puhunut teille kuvauksilla; mutta tulee aika, jolloin minä en puhu teille enää kuvauksilla, vaan avonaisesti julistan teille sanomaa Isästä.

16:26 Sinä päivänä te anotte minun nimessäni; enkä minä sano teille, että minä olen rukoileva Isää teidän edestänne;

16:27 sillä Isä itse rakastaa teitä, sentähden että te olette minua rakastaneet ja uskoneet minun lähteneen Jumalan tyköä.

16:28 Minä olen lähtenyt Isästä ja tullut maailmaan; jälleen minä jätän maailman ja menen Isän tykö."

16:29 Hänen opetuslapsensa sanoivat: "Katso, nyt sinä puhut avonaisesti etkä käytä mitään kuvausta.

16:30 Nyt me tiedämme, että sinä tiedät kaikki, etkä tarvitse, että kukaan sinulta kysyy; sentähden me uskomme sinun Jumalan tyköä lähteneen."

16:31 Jeesus vastasi heille: "Nyt te uskotte.

16:32 Katso, tulee hetki ja on jo tullut, jona teidät hajotetaan kukin tahollensa ja te jätätte minut yksin; en minä kuitenkaan yksin ole, sillä Isä on minun kanssani.

maailma iloitsee: te tulette murheellisiksi, mutta teidän murheenne käännetään iloksi.

16:21 Kuin vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu, sillä hänen hetkensä tuli; mutta kuin hän on lapsen synnyttänyt, niin ei hän enään muista vaivaansa ilon tähden, että ihminen on syntynyt maailmaan.

16:22 Niin teillä on myös nyt murhe; mutta minä tahdon teitä jälleensä nähdä, ja teidän sydämenne on iloitseva, ja ei kenenkään pidä teidän iloanne teiltä ottaman pois.

16:23 Ja sinä päivänä ette mitään kysy minulta. Totisesti, totisesti sanon minä teille: mitä ikänä te anotte Isältä minun nimeeni, niin hän antaa teille.

16:24 Ette ole mitään minun nimeeni tähän asti anoneet: rukoilkaat, niin te saatte, että teidän ilonne olisi täydellinen.

16:25 Näitä olen minä teille puhunut tapauksissa; mutta aika tulee, etten minä silleen puhu teille tapauksissa, vaan ilmoitan julkisesti teille minun Isästäni.

16:26 Sinä päivänä pitää teidän rukoileman minun nimeeni. Ja en minä sano teille, että minä rukoilen Isää teidän tähtenne;

16:27 Sillä Isä rakastaa itse teitä, että te minua rakastitte ja uskoitte minun Jumalasta lähteneen.

16:28 Minä läksin Isästä ja tulin maailmaan: taas minä jätän maailman ja menen Isän tykö.

16:29 Sanoivat hänen opetuslapsensa hänelle: katso, nyt sinä julkisesti puhut, ja et yhtään tapausta sano.

16:30 Nyt me tiedämme sinun kaikki tietävän, ja et sinä tarvitse, että joku sinulta kysyy, sentähden me uskomme sinun Jumalasta lähteneen.

16:31 Jesus vastasi heitä: nyt te uskotte.

16:32 Katso, aika tulee, ja nyt tuli, että te jokainen hajoitetaan omillensa, ja minun te yksinäni jätätte. En minä kuitenkaan yksinäni ole, sillä Isä on minun kanssani.

16:33 Tämän minä olen teille puhunut, että teillä olisi minussa rauha. Maailmassa teillä on ahdistus; mutta olkaa turvallisella mielellä: minä olen voittanut maailman."

17 LUKU

17:1 Tämän Jeesus puhui ja nosti silmänsä taivasta kohti ja sanoi: "Isä, hetki on tullut, kirkasta Poikasi, että Poikasi kirkastaisi sinut;

17:2 koska sinä olet antanut hänen valtaansa kaiken lihan, että hän antaisi iankaikkisen elämän kaikille, jotka sinä olet hänelle antanut.

17:3 Mutta tämä on iankaikkinen elämä, että he tuntevat sinut, joka yksin olet totinen Jumala, ja hänet, jonka sinä olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen.

17:4 Minä olen kirkastanut sinut maan päällä: minä olen täyttänyt sen työn, jonka sinä annoit minun tehtäväkseni.

17:5 Ja nyt, Isä, kirkasta sinä minut tykönäsi sillä kirkkaudella, joka minulla oli sinun tykönäsi, ennenkuin maailma olikaan.

17:6 Minä olen ilmoittanut sinun nimesi ihmisille, jotka sinä annoit minulle maailmasta. He olivat sinun, ja sinä annoit heidät minulle, ja he ovat ottaneet sinun sanastasi vaarin.

17:7 Nyt he tietävät, että kaikki, minkä olet minulle antanut, on sinulta.

17:8 Sillä ne sanat, jotka sinä minulle annoit, minä olen antanut heille; ja he ovat ottaneet ne vastaan ja tietävät totisesti minun lähteneen sinun tyköäsi ja uskovat, että sinä olet minut lähettänyt.

17:9 Minä rukoilen heidän edestänsä; en minä maailman edestä rukoile, vaan niiden edestä, jotka sinä olet minulle antanut, koska he ovat sinun -

17:10 ja kaikki minun omasi ovat sinun, ja sinun omasi ovat minun - ja minä olen kirkastettu heissä.

17:11 Ja minä en enää ole maailmassa, mutta he ovat maailmassa, ja minä tulen

16:33 Näitä olen minä teille puhunut, että teillä minussa rauha olisi. Maailmassa on teillä tuska; mutta olkaat hyvässä turvassa, minä voitin maailman.

17 LUKU

17:1 Näitä puhui Jesus, ja nosti silmänsä taivasta päin ja sanoi: Isä, hetki tuli, kirkasta sinun Poikas, että sinun Poikas kirkastais myös sinun!

17:2 Niinkuin sinä annoit hänelle vallan kaiken lihan päälle, antaa ijankaikkisen elämän kaikille, jotka sinä hänelle annoit.

17:3 Mutta tämä on ijankaikkinen elämä, että he sinun ainoan totisen Jumalan tuntisivat, ja jonkas lähetit, Jesuksen Kristuksen.

17:4 Minä kirkastin sinun maan päällä: minä täytin sen työn, jonkas minulle annoit tehdäkseni.

17:5 Ja nyt Isä, kirkasta sinä minua itse tykönäs sillä kirkkaudella, joka minulla sinun tykönäs oli ennenkuin tämä maailma olikaan.

17:6 Minä ilmoitin sinun nimes ihmisille, jotkas minulle maailmasta annoit: he olivat sinun, ja minulle sinä ne annoit, ja sinun sanas he kätkivät.

17:7 He tiesivät nyt kaikki olevan sinusta, mitkä sinä minulle annoit.

17:8 Sillä ne sanat, jotka sinä minulle annoit, annoin minä heille; ja he ne ottivat vastaan, ja totisesti tunsivat minun sinusta lähteneen, ja uskoivat, että sinä minun lähetit.

17:9 Minä rukoilen heidän edestänsä: en minä maailman edestä rukoile, vaan niiden edestä, jotka sinä minulle annoit, että he ovat sinun omas.

17:10 Ja kaikki minun omasi ovat sinun, ja sinun omasi ovat minun: ja minä olen kirkastettu heissä.

17:11 En minä silleen ole maailmassa, mutta he ovat maailmassa, ja minä tulen

sinun tykösi. Pyhä Isä, varjele heidät nimessäsi, jonka sinä olet minulle antanut, että he olisivat yhtä niinkuin mekin.

17:12 Kun minä olin heidän kanssansa, varjelin minä heidät sinun nimessäsi, jonka sinä olet minulle antanut, ja suojelin heitä, eikä heistä joutunut kadotetuksi yksikään muu kuin se kadotuksen lapsi, että kirjoitus kävisi toteen.

17:13 Mutta nyt minä tulen sinun tykösi ja puhun tätä maailmassa, että heillä olisi minun iloni täydellisenä heissä itsessään.

17:14 Minä olen antanut heille sinun sanasi, ja maailma vihaa heitä, koska he eivät ole maailmasta, niinkuin en minäkään maailmasta ole.

17:15 En minä rukoile, että ottaisit heidät pois maailmasta, vaan että sinä varjelisit heidät pahasta.

17:16 He eivät ole maailmasta, niinkuin en minäkään maailmasta ole.

17:17 Pyhitä heidät totuudessa; sinun sanasi on totuus.

17:18 Niinkuin sinä olet lähettänyt minut maailmaan, niin olen minäkin lähettänyt heidät maailmaan;

17:19 ja minä pyhitän itseni heidän tähtensä, että myös he olisivat pyhitetyt totuudessa.

17:20 Mutta en minä rukoile ainoastaan näiden edestä, vaan myös niiden edestä, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun,

17:21 että he kaikki olisivat yhtä, niinkuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa, että hekin meissä olisivat, niin että maailma uskoisi, että sinä olet minut lähettänyt.

17:22 Ja sen kirkkauden, jonka sinä minulle annoit, minä olen antanut heille, että he olisivat yhtä, niinkuin me olemme yhtä -

17:23 minä heissä, ja sinä minussa - että he olisivat täydellisesti yhtä, niin että maailma ymmärtäisi, että sinä olet minut lähettänyt ja rakastanut heitä, niinkuin sinä olet minua rakastanut.

17:24 Isä, minä tahdon, että missä minä

sinun tykösi. Pyhä Isä! kätke niitä, jotka sinä minulle annoit, sinun nimes tähden, että he olisivat yksi niinkuin mekin!

17:12 Kuin minä olin heidän kanssansa maailmassa, niin minä kätkin heitä sinun nimessäsi: ne, jotkas minulle annoit, kätkin minä, ja ei niistä kenkään kadonnut, vaan se kadotuksen lapsi, että Raamattu täytettäisiin.

17:13 Mutta nyt minä tulen sinun tykösi ja puhun näitä maailmassa, että heissä olisi minun iloni täydellinen.

17:14 Minä annoin heille sinun sanasi, ja maailma vihasi heitä; sillä ei he ole maailmasta, niinkuin en minäkään maailmasta ole.

17:15 En minä rukoile, että ottaisit heitä pois maailmasta, vaan että heitä pahasta varjelisit.

17:16 Ei he ole maailmasta, niinkuin en minäkään maailmasta ole.

17:17 Pyhitä heitä totuudessa! Sinun puhees on totuus.

17:18 Niinkuin sinä minun lähetit maailmaan, niin minä myös lähetin heidät maailmaan,

17:19 Ja minä pyhitän itseni heidän tähtensä, että hekin olisivat totuudessa pyhitetyt.

17:20 Mutta en minä ainoasti heidän edestänsä rukoile, vaan myös niiden edestä, jotka heidän sanansa kautta uskovat minun päälleni:

17:21 Että he kaikki yhtä olisivat, niinkuin sinä Isä minussa olet ja minä sinussa, että hekin meissä niin yhtä olisivat: että maailma uskoisi sinun minua lähettäneeksi.

17:22 Ja minä annoin heille sen kunnian, jonka sinä minulle annoit, että he yhtä olisivat, niinkuin mekin yhtä olemme.

17:23 Minä olen heissä ja sinä minussa, että he niin yhdessä täydelliset olisivat, ja maailma tietäisi, että sinä minun lähetit, ja että sinä heitä rakastit, niinkuin sinä minua rakastit.

17:24 Isä, minä tahdon, että kussa minä

olen, siellä nekin, jotka sinä olet minulle antanut, olisivat minun kanssani, että he näkisivät minun kirkkauteni, jonka sinä olet minulle antanut, koska olet rakastanut minua jo ennen maailman perustamista.

17:25 Vanhurskas Isä, maailma ei ole sinua tuntenut, mutta minä tunnen sinut, ja nämä ovat tulleet tuntemaan, että sinä olet minut lähettänyt.

17:26 Ja minä olen tehnyt sinun nimesi heille tunnetuksi ja teen vastakin, että se rakkaus, jolla sinä olet minua rakastanut, olisi heissä ja minä olisin heissä."

18 LUKU

18:1 Kun Jeesus oli tämän puhunut, lähti hän pois opetuslastensa kanssa Kedronin puron tuolle puolelle; siellä oli puutarha, johon hän meni opetuslapsinensa.

18:2 Mutta myös Juudas, joka hänet kavalsi, tiesi sen paikan, koska Jeesus ja hänen opetuslapsensa usein olivat kokoontuneet sinne.

18:3 Niin Juudas otti sotilasjoukon sekä ylipappien ja fariseusten palvelijoita ja tuli sinne soihdut ja lamput ja aseet mukanaan.

18:4 Silloin Jeesus, joka tiesi kaiken, mikä oli häntä kohtaava, astui esiin ja sanoi heille: "Ketä te etsitte?"

18:5 He vastasivat hänelle: "Jeesusta, Nasaretilaista." Jeesus sanoi heille: "Minä se olen." Ja Juudas, joka hänet kavalsi, seisoi myös heidän kanssaan.

18:6 Kun hän siis sanoi heille: "Minä se olen", peräytyivät he ja kaatuivat maahan.

18:7 Niin hän taas kysyi heiltä: "Ketä te etsitte?" He sanoivat: "Jeesusta, Nasaretilaista."

18:8 Jeesus vastasi: "Minähän sanoin teille, että minä se olen. Jos te siis minua etsitte, niin antakaa näiden mennä";

18:9 että se sana kävisi toteen, jonka hän oli sanonut: "En minä ole kadottanut ketään niistä, jotka sinä olet minulle

olen, siellä nekin olisivat minun kanssani, jotka sinä minulle antanut olet: että he minun kunniani näkisivät, jonkas minulle annoit; sillä sinä rakastit minua ennenkuin maailman perustus laskettu oli.

17:25 Vanhurskas Isä! ei maailma sinua tuntenut, mutta minä tunsin sinun, ja nämät ymmärsivät, että sinä minun lähetit.

17:26 Ja minä julistin heille sinun nimes, ja vielä julistan: että se rakkaus, jolla sinä minua rakastit, heissä olis, ja minä myös heissä.

18 LUKU

18:1 Kuin Jesus nämät oli sanonut, meni hän ulos opetuslastensa kanssa Kedronin ojan ylitse: siellä oli yrttitarha, johon hän meni sisälle ja hänen opetuslapsensa.

18:2 Mutta Juudas, joka hänen petti, tiesi myös sen paikan; sillä Jesus tuli sinne usein opetuslastensa kanssa.

18:3 Kuin siis Juudas oli joukon kanssansa ottanut ja palveliat ylimmäisiltä papeilta ja Pharisealaisilta, tuli hän sinne lyhdyillä, tulisoitoilla ja sota-aseilla.

18:4 Kuin siis Jesus tiesi kaikki, mitä hänelle tapahtuman piti, niin hän läksi ja sanoi heille: ketä etsitte?

18:5 He vastasivat häntä: Jesusta Natsaretilaista. Sanoi Jesus heille: minä olen! Mutta Juudas, jonka hänen petti, seisoi myös heidän kanssansa.

18:6 Kuin siis Jesus sanoi heille: minä olen, astuivat he takaperin ja lankesivat maahan.

18:7 Niin hän taas kysyi heiltä: ketä te etsitte? Mutta he sanoivat: Jesusta Natsarealaista.

18:8 Jesus vastasi: minä sanoin teille, että minä olen. Jos te siis minua etsitte, niin antakaat näiden mennä,

18:9 Että se puhe täytettäisiin, jonka hän oli sanonut: en minä niistä yhtään kadottanut, jotka sinä minulle annoit.

antanut."

18:10 Niin Simon Pietari, jolla oli miekka, veti sen ja iski ylimmäisen papin palvelijaa ja sivalsi häneltä pois oikean korvan; ja palvelijan nimi oli Malkus.

18:11 Niin Jeesus sanoi Pietarille: "Pistä miekkasi tuppeen. Enkö minä joisi sitä maljaa, jonka Isä on minulle antanut?"

18:12 Niin sotilasjoukko ja päällikkö ja juutalaisten palvelijat ottivat Jeesuksen kiinni ja sitoivat hänet

18:13 ja veivät ensin Hannaan luo, sillä hän oli Kaifaan appi, ja Kaifas oli sinä vuonna ylimmäisenä pappina.

18:14 Ja Kaifas oli se, joka neuvottelussa oli juutalaisille sanonut: "On hyödyllistä, että yksi ihminen kuolee kansan edestä."

18:15 Ja Jeesusta seurasi Simon Pietari ja eräs toinen opetuslapsi. Tämä opetuslapsi oli ylimmäisen papin tuttava ja meni Jeesuksen kanssa sisälle ylimmäisen papin kartanoon.

18:16 Mutta Pietari seisoi portilla ulkona. Niin se toinen opetuslapsi, joka oli ylimmäisen papin tuttava, meni ulos ja puhutteli portinvartijatarta ja toi Pietarin sisälle.

18:17 Niin palvelijatar, joka vartioi porttia, sanoi Pietarille: "Etkö sinäkin ole tuon miehen opetuslapsia?" Hän sanoi: "En ole."

18:18 Mutta palvelijat ja käskyläiset olivat tehneet hiilivalkean, koska oli kylmä, ja seisoivat ja lämmittelivät. Ja myös Pietari seisoi heidän kanssaan lämmittelemässä.

18:19 Niin ylimmäinen pappi kysyi Jeesukselta hänen opetuslapsistaan ja opistaan.

18:20 Jeesus vastasi hänelle: "Minä olen julkisesti puhunut maailmalle; minä olen aina opettanut synagoogissa ja pyhäkössä, joihin kaikki juutalaiset kokoontuvat, enkä ole salassa puhunut mitään.

18:21 Miksi minulta kysyt? Kysy niiltä, jotka ovat kuulleet, mitä minä olen heille puhunut; katso, he tietävät, mitä minä olen

18:10 Niin Simon Pietarilla oli miekka, jonka hän veti ulos, ja löi ylimmäisen papin palveliaa ja hakkasi pois hänen oikean korvansa; jonka palvelian nimi oli Malkus.

18:11 Niin Jesus sanoi Pietarille: pistä miekkas tuppeen: eikö minun pidä juoman sitä kalkkia, jonka Isä minulle antoi?

18:12 Niin joukko ja ylimmäinen päämies ja Juudalaisten palveliat ottivat kiinni Jeesuksen ja sitoivat hänen,

18:13 Ja veivät ensin Hannaksen tykö, sillä hän oli Kaiphaan appi, joka oli sinä vuonna ylimmäinen pappi.

18:14 Ja Kaiphas oli se, joka Juudalaisille oli neuvon antanut, että yhtä ihmistä olis tarpeellinen kuolettaa kansan edestä.

18:15 Ja Simon Pietari seurasi Jeesusta, ja toinen opetuslapsi. Mutta se opetuslapsi oli ylimmäisen papin tuttava ja meni sisälle Jeesuksen kanssa ylimmäisen papin saliin.

18:16 Mutta Pietari jäi ulos oven eteen. Niin toinen opetuslapsi, joka ylimmäisen papin tuttava oli, meni ulos ja puhui ovenvartialle, ja toi Pietarin sisälle.

18:17 Niin sanoi ovenvartiapiika Pietarille: etkö sinäkin olen tämän miehen opetuslapsia? Hän sanoi: en ole.

18:18 Mutta palveliat, jotka hiilistä olivat tulen tehneet, sillä kylmä oli, seisoivat ja lämmittelivät. Ja Pietari seisoi myös heidän kanssansa ja lämmitteli.

18:19 Niin ylimmäinen pappi kysyi Jeesukselta hänen opetuslapsestansa ja opetuksestansa.

18:20 Jesus vastasi häntä: minä olen maailman edessä julkisesti puhunut: minä olen synagogassa opettanut ja templissä, johonka Juudalaiset joka paikasta kokoon tulevat, ja en ole mitään salaisuudessa puhunut.

18:21 Mitäs minulta kysyt? Kysy niiltä, jotka kuulivat, mitä minä heille puhunut olen. Katso, ne tietävät, mitä minä sanonut olen.

sanonut."

18:22 Mutta kun Jeesus oli tämän sanonut, antoi eräs palvelija, joka seiso vieressä, hänelle korvapuustin sanoen: "Niinkö sinä vastaat ylimmäiselle papille?"

18:23 Jeesus vastasi hänelle: "Jos minä pahasti puhuin, niin näytä toteen, että se on pahaa; mutta jos minä puhuin oikein, miksi minua lyöt?"

18:24 Niin Hannas lähetti hänet sidottuna ylimmäisen papin Kaifaan luo.

18:25 Mutta Simon Pietari seiso lämmittelemässä. Niin he sanoivat hänelle: "Etkö sinäkin ole hänen opetuslapsiaan?" Hän kielsi ja sanoi: "En ole."

18:26 Silloin eräs ylimmäisen papin palvelijoista, sen sukulainen, jolta Pietari oli sivaltanut korvan pois, sanoi: "Enkö minä nähnyt sinua puutarhassa hänen kanssaan?"

18:27 Niin Pietari taas kielsi, ja samassa lauloi kukko.

18:28 Niin he veivät Jeesuksen Kaifaan luota palatsiin; ja oli varhainen aamu. Ja itse he eivät menneet sisälle palatsiin, etteivät saastuisi, vaan saattaisivat syödä pääsiäislammasta.

18:29 Niin Pilatus meni ulos heidän luokseen ja sanoi: "Mikä syytös ja kanne teillä on tätä miestä vastaan?"

18:30 He vastasivat ja sanoivat hänelle: "Jos tämä ei olisi pahantekijä, emme olisi antaneet häntä sinun käsiisi."

18:31 Niin Pilatus sanoi heille: "Ottakaa te hänet ja tuomitkaa hänet lakinne mukaan." Juudalaiset sanoivat hänelle: "Meidän ei ole lupa ketään tappa";

18:32 että Jeesuksen sana kävisi toteen, jonka hän oli sanonut, antaen tietää, minkälaisella kuolemalla hän oli kuoleva.

18:33 Niin Pilatus meni taas sisälle palatsiin ja kutsui Jeesuksen ja sanoi hänelle: "Oletko sinä juutalaisten kuningas?"

18:34 Jeesus vastasi hänelle: "Itsestäsi sen sanot, vai ovatko muut sen sinulle minusta sanoneet?"

18:22 Mutta kuin hän näitä puhui, antoi yksi niistä palvelioita, jotka läsnä seisoivat, Jesukselle korvapuustin ja sanoi: niinkö sinä vastaat ylimmäistä pappia!

18:23 Jesus vastasi häntä: jos minä pahasti puhuin, niin tunnusta se pahaksi, mutta jos minä oikein puhuin, miksis minua lyöt?

18:24 Niin Hannas lähetti hänen sidottuna ylimmäisen papin Kaiphaan tykö.

18:25 Mutta Simon Pietari seiso ja lämmitteli. Niin he sanoivat hänelle: etkö sinä ole myös hänen opetuslapsiansa? Hän kielsi ja sanoi: en ole.

18:26 Sanoi hänelle yksi ylimmäisen papin palvelioista, sen lanko, jonka korvan Pietari hakkasi pois: enkö minä sinua nähnyt yrttitarhassa hänen kanssansa?

18:27 Niin Pietari taas kielsi, ja kohta kukko lauloi.

18:28 Niin he veivät Jeesuksen Kaiphaan tyköä raastupaan. Mutta se oli aamu, ja ei he menneet raastupaan, ettei he itsiänsä saastuttaisi, vaan söisivät pääsiäislampaan.

18:29 Niin Pilatus meni ulos heidän tykönsä ja sanoi: mitä kannetta te tuotte tätä miestä vastaan?

18:30 He vastasivat ja sanoivat hänelle: ellei hän pahantekiä olisi, emme olisi häntä sinun haltuus antaneet.

18:31 Niin Pilatus sanoi heille: ottakaat te häntä ja tuomitkaat häntä teidän lakinne jälkeen. Juudalaiset sanoivat siis hänelle: meidän ei sovi ketään tappa;

18:32 Että jeesuksen puhe täytettäisiin, kuin hän sanoi, merkiten, millä kuolemalla hänen piti kuoleman.

18:33 Niin Pilatus taas meni raastupaan, kutsui Jeesuksen ja sanoi hänelle: oletkos sinä Juudalaisten kuningas?

18:34 Jesus vastasi häntä: sanotko sinä sen itsestäsi, eli ovatko muut sen minusta sinulle sanoneet?

18:35 Pilatus vastasi: "Olenko minä juutalainen? Oma kansasi ja ylipapit ovat antaneet sinut minun käsiini. Mitä olet tehnyt?"

18:36 Jeesus vastasi: "Minun kuninkuuteni ei ole tästä maailmasta; jos minun kuninkuuteni olisi tästä maailmasta, niin minun palvelijani olisivat taistelleet, ettei minua olisi annettu juutalaisten käsiin; mutta nyt minun kuninkuuteni ei ole täältä."

18:37 Niin Pilatus sanoi hänelle: "Sinä siis kuitenkin olet kuningas?" Jeesus vastasi: "Sinäpä sen sanot, että minä olen kuningas. Sitä varten minä olen syntynyt ja sitä varten maailmaan tullut, että minä todistaisin totuuden puolesta. Jokainen, joka on totuudesta, kuulee minun ääneni."

18:38 Pilatus sanoi hänelle: "Mikä on totuus?" Ja sen sanottuaan hän taas meni ulos juutalaisten luo ja sanoi heille: "Minä en löydä hänessä yhtäkään syytä."

18:39 Mutta te olette tottuneet siihen, että minä päästän teille yhden vangin irti pääsiäisenä; tahdotteko siis, että päästän teille juutalaisten kuninkaan?"

18:40 Niin he taas huusivat sanoen: "Älä häntä, vaan Barabbas!" Mutta Barabbas oli ryöväri.

19 LUKU

19:1 Silloin Pilatus otti Jeesuksen ja ruoskitti hänet.

19:2 Ja sotamiehet väänsivät kruunun orjantappuroista, panivat sen hänen päähänsä ja pukivat hänen ylleen purppuraisen vaipan

19:3 ja tulivat hänen luoksensa ja sanoivat: "Terve, juutalaisten kuningas"; ja he antoivat hänelle korvapuusteja.

19:4 Pilatus meni taas ulos ja sanoi heille: "Katso, minä tuon hänet ulos teille, tietääksenne, etten minä löydä hänessä yhtäkään syytä."

19:5 Niin Jeesus tuli ulos, orjantappurakruunu päässään ja

18:35 Pilatus vastasi: olenko minä Juutalainen? Sinun kansas ja ylimmäiset papit antoivat ylösin sinun minulle: mitä olet tehnyt olet?

18:36 Jeesus vastasi: ei minun valtakuntani ole tästä maailmasta. Jos minun valtakuntani olisi tästä maailmasta, niin tosin minun palvelijani olisivat sotineet, etten minä olisi tullut annetuksi ylösin Juudalaisille; mutta ei minun valtakuntakuntani ole täältä.

18:37 Niin Pilatus sanoi hänelle: niin sinä olet kuningas? Jeesus vastasi: sinä sen sanot, että minä olen kuningas. Sitä varten olen minä syntynyt ja sitä varten maailmaan tullut, että minä totuuden tunnustan. Jokainen, joka on totuudesta, se kuulee minun ääneni.

18:38 Pilatus sanoi hänelle: minä on totuus? Ja kuin hän sen sanonut oli, meni hän taas ulos Juudalaisten tykö ja sanoi heille: en minä löydä yhtään syytä hänessä.

18:39 Mutta teillä on tapa, että minun pitää teille päästämisen yhden pääsiäisenä: tahdotteko siis, että minä päästän teille Juudalaisten kuninkaan?"

18:40 Niin he huusivat taas kaikki, sanoen: ei tätä, vaan Barabbasta. Mutta Barabbas oli ryöväri.

19 LUKU

19:1 Niin Pilatus otti silloin Jeesuksen ja ruoskitsi hänen,

19:2 Ja sotamiehet väänsivät kruunun orjantappuroista, panivat sen hänen päähänsä ja puettivat hänen purpuravaatteen,

19:3 Ja sanoivat: terve, Juudalaisten kuningas! ja antoivat hänelle korvapuusteja.

19:4 Taas tuli Pilatus ulos ja sanoi heille: katsokaat, minä tuon hänen teille ulos, että te tietäisitte, etten minä löydä yhtään syytä hänessä.

19:5 Niin Jeesus meni ulos, kantain orjantappurasta kruunua ja purpuraista

purppurainen vaippa yllään. Ja Pilatus sanoi heille: "Katso ihmistä!"

19:6 Kun siis ylipapit ja palvelijat näkivät hänet, huusivat he sanoen: "Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse!" Pilatus sanoi heille: "Ottakaatte hänet ja ristiinnaulitkaa, sillä minä en löydä hänessä mitään syytä."

19:7 Juudalaiset vastasivat hänelle: "Meillä on laki, ja lain mukaan hänen pitää kuoleman, koska hän on tehnyt itsensä Jumalan Pojaksi."

19:8 Kun nyt Pilatus kuuli tämän sanan, pelkäsi hän vielä enemmän

19:9 ja meni taas sisälle palatsiin ja sanoi Jeesukselle: "Mistä sinä olet?" Mutta Jeesus ei hänelle vastannut.

19:10 Niin Pilatus sanoi hänelle: "Etkö puhu minulle? Etkö tiedä, että minulla on valta sinut päästää ja minulla on valta sinut ristiinnaulita?"

19:11 Jeesus vastasi: "Sinulla ei olisi mitään valtaa minuun, ellei sitä olisi annettu sinulle ylhäältä. Sentähden on sen synty suurempi, joka jätti minut sinun käsiisi."

19:12 Tämän tähden Pilatus koetti päästää hänet irti. Mutta juudalaiset huusivat sanoen: "Jos päästät hänet, et ole keisarin ystävä; jokainen, joka tekee itsensä kuninkaaksi, asettuu keisaria vastaan."

19:13 Kun Pilatus kuuli nämä sanat, antoi hän viedä Jeesuksen ulos ja istui tuomarinistuimelle, paikalle, jonka nimi on Litostroton, hebreaksi Gabbata.

19:14 Ja oli pääsiäisen valmistuspäivä, noin kuudes hetki. Ja hän sanoi juudalaisille: "Katso, teidän kuninkaanne!"

19:15 Niin he huusivat: "Vie pois, vie pois, ristiinnaulitse hänet!" Pilatus sanoi heille: "Onko minun ristiinnaulittava teidän kuninkaanne?" Ylipapit vastasivat: "Ei meillä ole kuningasta, vaan keisari."

vaatetta. Ja hän sanoi heille: katso ihmistä!

19:6 Mutta kuin ylimmäiset papit ja palvelijat hänen näkivät, huusivat he, sanoen: ristiinnaulitse, ristiinnaulitse häntä! Pilatus sanoi heille: ottakaatte te häntä ja ristiinnaulitkaa; sillä en minä löydä yhtään syytä hänessä.

19:7 Vastasivat häntä Juudalaiset: meillä on laki, ja meidän lakimme jälkeen pitää hänen kuoleman, että hän teki itsensä Jumalan Pojaksi.

19:8 Kun siis Pilatus tämän puheen kuuli, pelkäsi hän vielä enemmän,

19:9 Ja meni taas raastupaan ja sanoi Jeesukselle: kusta sinä olet? Mutta ei Jeesus vastannut häntä.

19:10 Niin Pilatus sanoi hänelle: etkös mitään minulle puhu? Etkös tiedä, että minulla on valta sinua ristiinnaulita ja valta sinua päästää?

19:11 Jeesus vastasi: ei sinulla olisi yhtään valtaa minua vastaan, jos ei se olisi sinulle annettu ylhäältä: sentähden on hänellä suurempi synty, joka minun sinulle antoi ylön.

19:12 Ja siitä ajasta pyysi Pilatus häntä päästää. Mutta Juudalaiset huusivat, sanoen: jos sinä hänen päästät, niin et sinä ole keisarin ystävä; sillä jokainen, joka itsensä tekee kuninkaaksi, hän on keisaria vastaan.

19:13 Kuin Pilatus tämän puheen kuuli, vei hän Jeesuksen ulos ja istui tuomioistuimelle, siihen paikkaan, joka kutsutaan Litostroton, mutta Hebreaksi Gabbata.

19:14 Mutta se oli pääsiäisen valmistuspäivä, lähes kuudennella hetkellä. Ja hän sanoi Juudalaisille: katso, teidän kuninkaanne.

19:15 Mutta he huusivat: ota pois, ota pois, ristiinnaulitse häntä! Pilatus sanoi heille: pitääkö minun ristiinnaulitseman teidän kuninkaanne? Ylimmäiset papit vastasivat: ei meillä ole kuningasta, vaan keisari.

19:16 Silloin hän luovutti hänet heille ja antoi ristiinnaulittavaksi. Ja he ottivat Jeesuksen.

19:17 Ja kantaen itse omaa ristiänsä hän meni ulos niin sanotulle Pääkallonpaikalle, jota kutsutaan hebreankielellä Golgataksi.

19:18 Siellä he hänet ristiinnaulitsivat ja hänen kanssaan kaksi muuta, yhden kummallekin puolelle, ja Jeesuksen keskelle.

19:19 Ja Pilatus kirjoitti myös päällekirjoituksen ja kiinnitti sen ristiin; ja se oli näin kirjoitettu: "Jeesus Nasaretilainen, juutalaisten kuningas."

19:20 Tämän päällekirjoituksen lukivat monet juutalaiset, sillä paikka, jossa Jeesus ristiinnaulittiin, oli lähellä kaupunkia; ja se oli kirjoitettu hebreaksi, latinaksi ja kreikaksi.

19:21 Niin juutalaisten ylipapit sanoivat Pilatukselle: "Älä kirjoita: 'Juutalaisten kuningas', vaan että hän on sanonut: 'Minä olen juutalaisten kuningas.'"

19:22 Pilatus vastasi: "Minkä minä kirjoitin, sen minä kirjoitin."

19:23 Kun sotamiehet olivat ristiinnaulinneet Jeesuksen, ottivat he hänen vaatteensa ja jakoivat ne neljään osaan, kullekin sotamiehelle osansa, sekä ihokkaan. Mutta ihokas oli saumaton, kauttaaltaan ylhäältä asti kudottu.

19:24 Sentähden he sanoivat toisillensa: "Älkäämme leikatko sitä rikki, vaan heittäkäämme siitä arpaa, kenen se on oleva"; että tämä kirjoitus kävisi toteen: "He jakoivat keskenänsä minun vaatteeni ja heittivät minun puvustani arpaa." Ja sotamiehet tekivät niin.

19:25 Mutta Jeesuksen ristin ääressä seisoivat hänen äitinsä ja hänen äitinsä sisar ja Maria, Kloopaan vaimo, ja Maria Magdaleena.

19:26 Kun Jeesus näki äitinsä ja sen opetuslapsen, jota hän rakasti, seisovan siinä vieressä, sanoi hän äidillensä: "Vaimo, katso, poikasi!"

19:27 Sitten hän sanoi opetuslapselle:

19:16 Niin silloin hän antoi hänen heille ristiinnaulittaa. Mutta he ottivat Jeesuksen ja veivät pois.

19:17 Ja hän kantoi ristiänsä ja meni siihen paikkaan, joka kutsutaan Pääkallon paikaksi, mutta Hebreaksi Golgata.

19:18 Siellä he ristiinnaulitsivat hänen ja kaksi muuta hänen kanssansa kahden puolen, mutta Jeesuksen keskelle.

19:19 Niin Pilatus kirjoitti myös päällekirjoituksen ja pani ristin päälle, ja oli näin kirjoitettu: JESUS NATSARENUS JUUDALAISTEN KUNINGAS.

19:20 Tämän päällekirjoituksen luki monta Juudalaisista; sillä se paikka oli läsnä kaupunkia, jossa Jesus ristiinnaulittiin. Ja oli kirjoitettu Hebreaksi, Grekaksi ja Latinaksi.

19:21 Niin sanoivat Juudalaisten ylimmäiset papit Pilatukselle: älä kirjoita: Juudalaisten kuningas; vaan että hän on sanonut: minä olen Juudalaisten kuningas.

19:22 Pilatus vastasi: mitä minä kirjoitin, sen minä kirjoitin.

19:23 Kuin siis sotamiehet olivat Jeesuksen ristiinnaulinneet, ottivat he hänen vaatteensa (ja tekivät neljä osaa, kullekin sotamiehelle osan), ja hameen; mutta hame ei ollut ommeltu, vaan kokonansa ylhäältä (alaspäin) kudottu.

19:24 Niin he sanoivat keskenänsä: älkäämme tätä rikkoko, vaan heittäkäämme tästä arpaa, kenenkä se pitää oleman: että Raamattu täytettäisiin, joka sanoo: he ovat minun vaatteeni itsellensä jakaneet ja ovat heittäneet minun hameestani arpaa. Ja sotamiehet tosin näin tekivät.

19:25 Mutta Jeesuksen ristin tykönä seisoivat hänen äitinsä ja hänen äitinsä sisar Maria, Kleopaan emäntä, ja Maria Magdalena.

19:26 Kuin siis Jesus näki äidin ja opetuslapsen siinä seisovan, jota hän rakasti, sanoi hän äidillensä: vaimo, katso sinun poikaas.

19:27 Sitte sanoi hän opetuslapselle: katso

"Katso, äitisi!" Ja siitä hetkestä opetuslapsi otti hänet kotiinsa.

19:28 Sen jälkeen, kun Jeesus tiesi, että kaikki jo oli täytetty, sanoi hän, että kirjoitus kävisi toteen: "Minun on jano."

19:29 Siinä oli astia, hapanviiniä täynnä; niin he täyttivät sillä hapanviinillä sienen ja panivat sen isoppikorren päähän ja ojensivat sen hänen suunsa eteen.

19:30 Kun nyt Jeesus oli ottanut hapanviinin, sanoi hän: "Se on täytetty", ja kallisti päänsä ja antoi henkensä.

19:31 Koska silloin oli valmistuspäivä, niin - etteivät ruumiit jäisi ristille sapatiksi, sillä se sapatinpäivä oli suuri - juutalaiset pyysivät Pilatukselta, että ristiinnaulittujen sääriluut rikottaisiin ja ruumiit otettaisiin alas.

19:32 Niin sotamiehet tulivat ja rikkoivat sääriluut ensin toiselta ja sitten toiselta hänen kanssaan ristiinnaulitulta.

19:33 Mutta kun he tulivat Jeesuksen luo ja näkivät hänet jo kuolleeksi, eivät he rikkoneet hänen luitaan,

19:34 vaan yksi sotamiehistä puhkaisi keihäällä hänen kylkensä, ja heti vuoti siitä verta ja vettä.

19:35 Ja joka sen näki, on sen todistanut, ja hänen todistuksensa on tosi, ja hän tietää totta puhuvansa, että tekin uskoisitte.

19:36 Sillä tämä tapahtui, että kirjoitus kävisi toteen: "Älköön häneltä luuta rikottako."

19:37 Ja vielä sanoo toinen kirjoitus: "He luovat katseensa häneen, jonka he ovat lävistäneet."

19:38 Mutta sen jälkeen Joosef, arimatialainen, joka oli Jeesuksen opetuslapsi, vaikka salaa, juutalaisten pelosta, pyysi Pilatukselta saada ottaa Jeesuksen ruumiin; ja Pilatus myöntyi siihen. Niin hän tuli ja otti Jeesuksen ruumiin.

19:39 Tuli myös Nikodeemus, joka ensi kerran oli yöllä tullut Jeesuksen tykö, ja toi

sinun äitiäs. Ja siitä hetkestä otti opetuslapsi hänen tykönsä.

19:28 Sitte, kuin Jesus tiesi jo kaikki täytetyksi, ja että Raamattu täytettäisiin, sanoi hän: minä janoon.

19:29 Oli siis yksi astia pantu etikkaa täyteen, ja he täyttivät sienen etikalla ja panivat sen ympärille isoppia, ja panivat sen hänen suunsa eteen.

19:30 Kuin siis Jesus oli etikkaa ottanut, sanoi hän: se on täytetty! ja kallisti päänsä ja antoi henkensä.

19:31 Mutta että valmistuspäivä oli, ja ei ruumiit pitänyt ristissä oleman sabbatina, (sillä se sabbatin päivä oli suuri,) rukoilivat siis Juudalaiset Pilatusta, että heidän sääriluunsa piti rikottaman ja he otettaman alas.

19:32 Niin sotamiehet tulivat ja rikkoivat ensimmäisen luut ja toisen, joka hänen kanssansa oli ristiinnaulittu;

19:33 Mutta kuin he tulivat Jesuksen tykö ja näkivät hänen jo kuolleeksi, niin ei he rikkoneet hänen luitansa;

19:34 Vaan yksi sotamiehistä avasi hänen kylkensä keihäällä, josta kohta vuoti veri ja vesi.

19:35 Ja joka tämän näki, hän on sen todistanut ja hänen todistuksensa on tosi, ja hän tietää totta sanovansa, että te myös uskoisitte.

19:36 Sillä nämät ovat tapahtuneet, että Raamattu täytettäisiin: ei teidän pidä luuta rikkomman hänessä.

19:37 Ja taas toinen kirjoitus sanoo: he saavat nähdä, ketä he ovat pistäneet.

19:38 Mutta sen jälkeen rukoili Pilatusta Joseph Arimatiasta, (joka oli Jesuksen opetuslapsi, vaan salaa Juudalaisten pelvon tähden), että hän olis saanut ottaa Jesuksen ruumiin; ja Pilatus salli sen. Niin hän tuli ja otti Jesuksen ruumiin.

19:39 Niin tuli myös Nikodemus, (joka oli ensin yöllä Jesuksen tykö tullut,) ja toi

mirhan ja aloen seosta noin sata naulaa.

19:40 Niin he ottivat Jeesuksen ruumiin ja käärivät sen hyvänhajuisten yrttien kanssa käärinliinoihin, niinkuin juutalaisilla on tapana haudata.

19:41 Ja sillä paikalla, missä hänet ristiinnaulittiin, oli puutarha, ja puutarhassa uusi hauta, johon ei vielä oltu ketään pantu.

19:42 Siihen he nyt panivat Jeesuksen, koska oli juutalaisten valmistuspäivä ja se hauta oli lähellä.

20 LUKU

20:1 Mutta viikon ensimmäisenä päivänä Maria Magdaleena meni varhain, kun vielä oli pimeä, haudalle ja näki kiven otetuksi pois haudan suulta.

20:2 Niin hän riensi pois ja tuli Simon Pietarin luo ja sen toisen opetuslapsen luo, joka oli Jeesukselle rakas, ja sanoi heille: "Ovat ottaneet Herran pois haudasta, emmekä tiedä, mihin ovat hänet panneet."

20:3 Niin Pietari ja se toinen opetuslapsi lähtivät ja menivät haudalle.

20:4 Ja he juoksivat molemmat yhdessä; mutta se toinen opetuslapsi juoksi edellä, nopeammin kuin Pietari, ja saapui ensin haudalle.

20:5 Ja kun hän kurkisti sisään, näki hän käärinliinat siellä; kuitenkin hän ei mennyt sisälle.

20:6 Niin Simon Pietarikin tuli hänen perässään ja meni sisälle hautaan ja näki käärinliinat siellä

20:7 ja hikiliinan, joka oli ollut hänen päässään, ei pantuna yhteen käärinliinojen kanssa, vaan toiseen paikkaan erikseen kokoonkääritynä.

20:8 Silloin toinenkin opetuslapsi, joka ensimmäisenä oli tullut haudalle, meni sisään ja näki ja uskoi.

20:9 Sillä he eivät vielä ymmärtäneet Raamattua, että hän oli kuolleista nouseva.

mirhamia ja aloeta sekoitettua, lähes sata naulaa,

19:40 Niin he ottivat Jeesuksen ruumiin ja käärivät sen liinaiseen, hyvän-hajullisten yrttein kanssa, niinkuin Juudalaisten tapana on haudata.

19:41 Mutta siinä paikassa, jossa hän ristiinnaulittiin, oli yrttitarha, ja yrttitarhassa uusi hauta, johonka ei vielä kenkään ollut pantu:

19:42 Siihen he panivat Jeesuksen Juudalaisten valmistuspäivän tähden, että se hauta oli läsnä.

20 LUKU

20:1 Mutta ensimmäisenä päivänä viikossa tuli Maria Magdalena varhain, kuin vielä pimiä oli, haudalle ja näki kiven otetuksi pois haudalta.

20:2 Niin hän juoksi ja tuli Simon Pietarin tykö ja sen opetuslapsen tykö, jota Jesus rakasti, ja sanoi heille: he ovat Herran ottaneet pois haudasta, ja emme tiedä, kuhunka he hänen panivat.

20:3 Niin Pietari meni ulos ja toinen opetuslapsi, ja tulivat haudalle.

20:4 Mutta he juoksivat kahden ynnä, ja toinen opetuslapsi juoksi edellä nopeammin kuin Pietari, ja tuli ensin haudalle.

20:5 Ja kuin hän itsensä kumarsi, näki hän liinaiset pantuna, mutta ei hän kuitenkaan mennyt sisälle.

20:6 Niin Simon Pietari tuli seuraten häntä, ja meni hautaan, ja näki kääriiniinat pantuna.

20:7 Ja hikiliinan, joka hänen päänsä päällä oli ollut, ei kääriiniinan kanssa, vaan erinänsä käärittynä yhteen paikkaan.

20:8 Niin meni myös toinen opetuslapsi sisälle, joka ensin haudalle tullut oli, ja näki sen ja uskoi.

20:9 Sillä ei he vielä Raamattua ymmärtäneet, että hän oli nouseva

20:10 Niin opetuslapset menivät takaisin kotiinsa.

20:11 Mutta Maria seisoj haudan edessä ulkopuolella ja itki. Kun hän näin itki, kurkisti hän hautaan

20:12 Ja näki kaksi enkeliä valkeissa vaatteissa istuvan, toisen pääpuolessa ja toisen jalkapuolessa, siinä, missä Jeesuksen ruumis oli maannut.

20:13 Nämä sanoivat hänelle: "Vaimo, mitä itket?" Hän sanoi heille: "Ovat ottaneet pois minun Herrani, enkä tiedä, mihin ovat hänet panneet."

20:14 Tämän sanottuaan hän kääntyi taaksepäin ja näki Jeesuksen siinä seisovan, eikä tiennyt, että se oli Jeesus.

20:15 Jeesus sanoi hänelle: "Vaimo, mitä itket? Ketä etsit?" Tämä luuli häntä puutarhuriksi ja sanoi hänelle: "Herra, jos sinä olet kantanut hänet pois, sano minulle, mihin olet hänet pannut, niin minä otan hänet."

20:16 Jeesus sanoi hänelle: "Maria!" Tämä kääntyi ja sanoi hänelle hebreankielellä: "Rabbuuni!" se on: opettaja.

20:17 Jeesus sanoi hänelle: "Älä minuun koske, sillä en minä ole vielä mennyt ylös Isäni tykö; mutta mene minun veljeni tykö ja sano heille, että minä menen ylös, minun Isäni tykö ja teidän Isänne tykö, ja minun Jumalani tykö ja teidän Jumalanne tykö."

20:18 Maria Magdaleena meni ja ilmoitti opetuslapsille, että hän oli nähnyt Herran ja että Herra oli hänelle näin sanonut.

20:19 Samana päivänä, viikon ensimmäisenä, myöhään illalla, kun opetuslapset olivat koolla lukittujen ovien takana, juutalaisten pelosta, tuli Jeesus ja seisoj heidän keskellään ja sanoi heille: "Rauha teille!"

20:20 Ja sen sanottuaan hän näytti heille kätensä ja kylkensä. Niin opetuslapset iloitsivat nähdessään Herran.

kuolleista.

20:10 Niin ne opetuslapset menivät taas yhteen.

20:11 Mutta Maria seisoj ulkona haudan edessä ja itki. Ja kuin hän niin itki, kumarsi hän itsensä hautaan.

20:12 Ja näki kaksi enkeliä valkeissa vaatteissa istuvan, yhden pään puolessa ja toisen jalkain puolessa, siinä missä Jeesuksen ruumis pantu oli.

20:13 Ne sanoivat hänelle: vaimo, mitä itket? Hän sanoi heille: he ovat minun Herrani ottaneet pois, ja en tiedä, kuhunka he hänen ovat panneet.

20:14 Ja kuin hän nämät sanonut oli, käänsi hän itsensä taapäin, ja näki Jeesuksen seisovan, eikä tietänyt, että se oli Jesus.

20:15 Sanoi Jesus hänelle: vaimo, mitä itket? ketäs etsit? Mutta hän luuli sen yrttitarhan haltiaksi, ja sanoi hänelle: Herra, jos sinä hänen kannoit pois, niin sano minulle, kuhunkas hänen panit, ja minä tahdon hänen ottaa.

20:16 Jesus sanoi hänelle: Maria! niin hän käänsi itsensä ja sanoi hänelle: Rabboni, se on: Mestari.

20:17 Jesus sanoi hänelle: älä minuun rupee; sillä en minä ole vielä mennyt ylös minun Isäni tykö, vaan mene minun veljeini tykö ja sano heille: minä menen ylös minun Isäni tykö ja teidän Isänne tykö, ja minun Jumalani tykö ja teidän Jumalanne tykö.

20:18 Maria Magdalena tuli ja ilmoitti opetuslapsille, että hän oli nähnyt Herran, ja että hän näitä hänelle sanoi.

20:19 Kuin siis sen sabbatin päivän ehtoo oli, ja ovet olivat suljetut, jossa opetuslapset kokoontuneet olivat Juudalaisten pelvon tähden, tuli Jesus ja seisoj heidän keskellensä ja sanoi heille: rauha olkoon teille!

20:20 Ja kuin hän sen sanonut oli, osoitti hän heille kätensä ja kylkensä. Niin opetuslapset ihastuivat, että he näkivät

20:21 Niin Jeesus sanoi heille jälleen: "Rauha teille! Niinkuin Isä on lähettänyt minut, niin lähetän minäkin teidät."

20:22 Ja tämän sanottuaan hän puhalsi heidän päällensä ja sanoi heille: "Ottakaa Pyhä Henki.

20:23 Joiden synnit te anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksi annetut; joiden synnit te pidätätte, niille ne ovat pidätetyt."

20:24 Mutta Tuomas, jota sanottiin Didymukseksi, yksi niistä kahdestatoista, ei ollut heidän kanssansa, kun Jeesus tuli.

20:25 Niin muut opetuslapset sanoivat hänelle: "Me näimme Herran." Mutta hän sanoi heille: "Ellen näe hänen käsissään naulojen jälkiä ja pistä sormeani naulojen sijoihin ja pistä kättäni hänen kylkeensä, en minä usko."

20:26 Ja kahdeksan päivän perästä hänen opetuslapsensa taas olivat huoneessa, ja Tuomas oli heidän kanssansa. Niin Jeesus tuli, ovien ollessa lukittuina, ja seiso heidän keskellään ja sanoi: "Rauha teille!"

20:27 Sitten hän sanoi Tuomaalle: "Ojenna sormesi tänne ja katso minun käsiäni, ja ojenna kätesi ja pistä se minun kylkeeni, äläkä ole epäuskoinen, vaan uskovainen."

20:28 Tuomas vastasi ja sanoi hänelle: "Minun Herrani ja minun Jumalani!"

20:29 Jeesus sanoi hänelle: "Sentähden, että minut näit, sinä uskot. Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat!"

20:30 Paljon muitakin tunnustekoja, joita ei ole kirjoitettu tähän kirjaan, Jeesus teki opetuslastensa nähden;

20:31 mutta nämä ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä uskon kautta olisi elämä hänen nimessään.

21 LUKU

21:1 Sen jälkeen Jeesus taas ilmestyi

Herran.

20:21 Ja Jeesus taas sanoi heille: rauha olkoon teille! niinkuin Isä minun lähetti, niin minä myös lähetän teidät.

20:22 Ja kuin hän nämät sanonut oli, puhalsi hän heidän päällensä ja sanoi heille: ottakaa Pyhä Henki:

20:23 Joille te synnit anteeksi annatte, niille ne anteeksi annetaan, ja joille te ne pidätte, niille ne ovat pidetyt.

20:24 Mutta Toomas, yksi kahdestatoistakymmenestä, joka kaksoiseksi kutsutaan, ei ollut heidän kanssansa, kuin Jeesus tuli.

20:25 Niin muut opetuslapset sanoivat hänelle: me näimme Herran. Mutta hän sanoi heille: ellen minä näe hänen käsissänsä naulan reikää, ja pistä sormeani naulain siaan, ja pistä kättäni hänen kylkeensä, en minä usko.

20:26 Ja kahdeksan päivän perästä olivat opetuslapset taas sisällä, ja Toomas heidän kanssansa. Niin Jeesus tuli, kuin ovet suljetut olivat, ja seiso heidän keskellään, ja sanoi: rauha olkoon teille!

20:27 Sitte sanoi hän Toomaalle: pistä sormes tänne, ja katso minun käsiäni, ja ojenna tänne kätes, ja pistä minun kylkeeni, ja älä ole epäuskoinen, vaan uskovainen.

20:28 Toomas vastasi ja sanoi hänelle: minun Herrani ja minun Jumalani!

20:29 Jeesus sanoi hänelle: ettäs näit minun, Toomas, niin sinä uskoit: autuaat ovat ne, jotka ei näe, ja kuitenkin uskovat.

20:30 Niin teki myös Jeesus monta muuta merkkiä opetuslastensa nähden, jotka ei tässä kirjassa ole kirjoitetut.

20:31 Mutta nämä ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika, ja että te saisitte elämän uskon kautta hänen nimeensä.

21 LUKU

21:1 Sitte ilmoitti Jeesus taas itsensä

opetuslapsilleen Tiberiaan järven rannalla; ja hän ilmestyi näin:

21:2 Simon Pietari ja Tuomas, jota sanottiin Didymukseksi, ja Natanael, joka oli Galilean Kaanasta, ja Sebedeuksen pojat sekä kaksi muuta hänen opetuslapsistaan olivat yhdessä.

21:3 Simon Pietari sanoi heille: "Minä menen kalaan." He sanoivat hänelle: "Me lähdemme myös sinun kanssasi." Niin he lähtivät ja astuivat venheeseen; mutta eivät sinä yönä saaneet mitään.

21:4 Ja kun jo oli aamu, seiso i Jeesus rannalla. Opetuslapset eivät kuitenkaan tienneet, että se oli Jeesus.

21:5 Niin Jeesus sanoi heille: "Lapset, onko teillä mitään syötävää?" He vastasivat hänelle: "Ei ole."

21:6 Hän sanoi heille: "Heittäkää verkko oikealle puolelle venhettä, niin saatte." He heittivät verkon, mutta eivät jaksaneet vetää sitä ylös kalojen paljouden tähden.

21:7 Silloin se opetuslapsi, jota Jeesus rakasti, sanoi Pietarille: "Se on Herra." Kun Simon Pietari kuuli, että se oli Herra, vyötti hän vaippansa ympärilleen, sillä hän oli ilman vaatteita, ja heittäytyi järveen.

21:8 Mutta muut opetuslapset tulivat venheellä ja vetivät perässään verkkoa kaloiheen, sillä he eivät olleet maasta kauempana kuin noin kahdensadan kyynärän päässä.

21:9 Kun he astuivat maalle, näkivät he siellä hiilloksen ja kalan pantuna sen päälle, sekä leipää.

21:10 Jeesus sanoi heille: "Tuokaa tänne niitä kaloja, joita nyt saitte."

21:11 Niin Simon Pietari astui venheeseen ja veti maalle verkon, täynnä suuria kaloja, sata viisikymmentä kolme. Ja vaikka niitä oli niin paljon, ei verkko revennyt.

21:12 Jeesus sanoi heille: "Tulkaa einehtimään." Mutta ei kukaan opetuslapsista uskaltanut kysyä häneltä: "Kuka sinä olet?", koska he tiesivät, että se

opetuslapsille Tiberiaan meren tykönä, ja hän ilmoitti itsensä näin:

21:2 Simon Pietari ja Toomas, joka kaksoiseksi kutsutaan, olivat ynnä ja Natanael, joka oli Galilean Kaanasta, ja Zebedeuksen pojat ja kaksi muuta hänen opetuslapsistansa.

21:3 Sanoi Simon Pietari heille: minä menen kalaan: ne sanoivat hänelle: me menemme myös kanssas. Niin he menivät ja astuivat kohta venheesen, ja ei he sinä yönä mitään saaneet.

21:4 Mutta kuin jo aamu oli, niin Jesus seiso i rannalle; mutta ei opetuslapset tietäneet, että se oli Jesus.

21:5 Niin sanoi Jesus heille: lapset, onko teillä mitään syötävää? He vastasivat häntä: ei.

21:6 Hän sanoi heille: laskekaat verkko oikialle puolelle venhettä, niin te löydätte. Niin he laskivat, ja tuli niin paljo kaloja, ettei he voineet vetää.

21:7 Niin sanoi se opetuslapsi, jota Jesus rakasti, Pietarille: Herra se on. Kuin Simon Pietari sen kuuli, että se oli Herra, vyötti hän hameen ympärillensä, (sillä hän oli alasti,) ja heitti itsensä mereen.

21:8 Mutta muut opetuslapset tulivat venheellä, (sillä ei he olleet kaukana maalta, vaan lähes kaksisataa kyynärää,) ja vetivät verkon kaloinensa.

21:9 Kuin he siis olivat maalle tulleet, näkivät he hiilet ja kalan, niiden päällä pantuna, ja leivän.

21:10 Jesus sanoi heille: tuokaat tänne niistä kaloista, jotka te nyt saitte.

21:11 Simon Pietari meni ja veti verkon maalle, täynnä suuria kaloja, sata ja kolmekuudettakymmentä. Ja vaikka niitä niin monta oli, ei kuitenkaan verkko revennyt.

21:12 Jesus sanoi heille: tulkaat rualle; mutta ei yksikään opetuslapsista uskaltanut häntä kysyä: kukas olet? sillä he tiesivät sen olevan Herran.

oli Herra.

21:13 Niin Jeesus meni ja otti leivän ja antoi heille, ja samoin kalan.

21:14 Tämä oli jo kolmas kerta, jolloin Jeesus noustuaan kuolleista ilmestyi opetuslapsillensa.

21:15 Kun he olivat einehtineet, sanoi Jeesus Simon Pietarille: "Simon, Johanneksen poika, rakastatko sinä minua enemmän kuin nämä?" Hän vastasi hänelle: "Rakastan, Herra; sinä tiedät, että olet minulle rakas." Hän sanoi hänelle: "Ruoki minun karitsoitani."

21:16 Hän sanoi hänelle taas toistamiseen: "Simon, Johanneksen poika, rakastatko minua?" Hän vastasi hänelle: "Rakastan, Herra; sinä tiedät, että olet minulle rakas." Hän sanoi hänelle: "Kaitse minun lampaitani."

21:17 Hän sanoi hänelle kolmannen kerran: "Simon, Johanneksen poika, olenko minä sinulle rakas?" Pietari tuli murheelliseksi siitä, että hän kolmannen kerran sanoi hänelle: "Olenko minä sinulle rakas?" ja vastasi hänelle: "Herra, sinä tiedät kaikki; sinä tiedät, että olet minulle rakas." Jeesus sanoi hänelle: "Ruoki minun lampaitani."

21:18 Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: kun olit nuori, niin sinä vyötit itsesi ja kuljit, minne tahdoit; mutta kun vanhenet, niin sinä ojennat kätesi, ja sinut vyöttää toinen ja vie sinut, minne et tahdo."

21:19 Mutta sen hän sanoi antaakseen tietää, minkäkaltaisella kuolemalla Pietari oli kirkastava Jumalaa. Ja tämän sanottuaan hän lausui hänelle: "Seuraa minua."

21:20 Niin Pietari kääntyi ja näki sen opetuslapsen seuraavan, jota Jeesus rakasti ja joka myös oli aterioitaessa nojannut hänen rintaansa vasten ja sanonut: "Herra, kuka on sinun kavaltajasi?"

21:21 Kun Pietari hänet näki, sanoi hän Jeesukselle: "Herra, kuinka sitten tämän käy?"

21:22 Jeesus sanoi hänelle: "Jos minä

21:13 Niin Jesus tuli, otti leivän ja antoi heille, niin myös kalan.

21:14 Tämä on kolmas kerta, kuin Jesus opetuslapsillensa ilmestyi, sitte kuin hän oli noussut ylös kuolleista.

21:15 Kun he siis syöneet olivat, sanoi Jesus Simon Pietarille: Simon Jonan poika! rakastatko minua enempi kuin nämät? Hän sanoi: jaa, Herra, sinä tiedät, että minä sinua rakastan. Hän sanoi hänelle: ruoki minun karitsoitani.

21:16 Ja sanoi taas toisen kerran hänelle: Simon Jonan poika! rakastatko minua? Hän vastasi: jaa, Herra, sinä tiedät, että minä sinua rakastan. Sanoi hän hänelle: kaitse minun lampaitani.

21:17 Hän sanoi kolmannen kerran hänelle: Simon Jonan poika! rakastatko minua? Pietari tuli murheelliseksi, että hän kolmannen kerran sanoi hänelle: rakastatko minua? ja sanoi hänelle: Herra, sinä tiedät kaikki: sinä tiedät, että minä rakastan sinua. Jesus sanoi hänelle: ruoki minun lampaitani.

21:18 Totisesti, totisesti sanon minä sinulle: kuin sinä olit nuori, niin sinä vyötit itses ja menit, kuhunkas tahdoit; mutta kuin vanhenet, niin sinä ojennat kätes, ja toinen vyöttää sinun, ja vie, kuhunka et sinä tahdo.

21:19 Mutta sen hän sanoi, antain tietää, millä kuolemalla hänen piti kunnioittaman Jumalaa. Ja kuin hän sen sanonut oli, sanoi hän hänelle: seuraa minua.

21:20 Pietari käänsi itsensä, ja näki sen opetuslapsen seuraavan, jota Jesus rakasti, joka myös oli Jesuksen rinnoilla ehtoollisessa maannut, ja sanonut: Herra, kuka se on, joka sinun pettää?

21:21 Kun siis Pietari hänen näki, sanoi hän Jeesukselle: Herra, mitästä tämä?

21:22 Jesus sanoi hänelle: jos minä

tahtoisin, että hän jää tänne siihen asti, kunnes minä tulen, mitä se sinuun koskee? Seuraa sinä minua."

21:23 Niin semmoinen puhe levisi veljien keskuuteen, ettei se opetuslapsi kuole; mutta ei Jeesus sanonut hänelle, ettei hän kuole, vaan: "Jos minä tahtoisin, että hän jää tänne siihen asti, kunnes minä tulen, mitä se sinuun koskee?"

21:24 Tämä on se opetuslapsi, joka todistaa näistä ja on nämä kirjoittanut; ja me tiedämme, että hänen todistuksensa on tosi.

21:25 On paljon muutakin, mitä Jeesus teki; ja jos se kohta kohdalta kirjoitettaisiin, luulen, etteivät koko maailmaan mahtuisi ne kirjat, jotka pitäisi kirjoittaa.

APOSTOLIEN TEOT

1 LUKU

1:1 Edellisessä kertomuksessani kirjoitin, oi Teofilus, kaikesta, mitä Jeesus alkoi tehdä ja opettaa,

1:2 hamaan siihen päivään asti, jona hänet otettiin ylös, sittenkuin hän Pyhän Hengen kautta oli antanut käskynsä apostoleille, jotka hän oli valinnut,

1:3 ja joille hän myös kärsimisensä jälkeen moninaisten epäamättömien todistusten kautta osoitti elävänsä, ilmestyen heille neljänkymmenen päivän aikana ja puhuen Jumalan valtakunnasta.

1:4 Ja kun hän oli yhdessä heidän kanssansa, käski hän heitä ja sanoi: "Älkää lähtekö Jerusalemissa, vaan odottakaa Isältä sen lupauksen täyttymistä, jonka te olette minulta kuulleet.

1:5 Sillä Johannes kastoi vedellä, mutta teidät kastetaan Pyhällä Hengellä, ei kauan näitten päivien jälkeen."

1:6 Niin he ollessansa koolla kysyivät häneltä sanoen: "Herra, tälläkö ajalla sinä jälleen rakennat Israelille valtakunnan?"

tahtoisin hänen siihenasti olevan kuin minä tulen, mitä sinun siihen tulee? Seuraa sinä minua.

21:23 Niin veljesten seassa kävi ulos se puhe, ettei sen opetuslapsen pitänyt kuoleman. Mutta ei Jeesus hänelle sanonut: ei hän kuole, vaan: jos minä tahdon hänen siihenasti olevan kuin minä tulen, mitä sinun siihen tulee?

21:24 Tämä on se opetuslapsi, joka todistaa näistä ja on nämät kirjoittanut, ja me tiedämme hänen todistuksensa todeksi.

21:25 On myös paljon muuta, mitä Jeesus teki, jos ne erinänsä kirjoitettaisiin, en minä luulisi koko maailman käsittävän niitä kirjoja, joita pitäis kirjoitettaman. Amen.

APOSTOLITTEN TEOT, P. LUUKKAALTA KIRJOITETUT

1 LUKU

1:1 Ennen olen minä tosin, oi Teophilus, puhunut kaikista niistä, mitä Jeesus rupesi sekä tekemään että opettamaan,

1:2 Hamaan siihen päivään asti, jona hän otettiin ylös, sitte kuin hän apostoleille, jotka hän valinnut oli, Pyhän Hengen kautta oli käskyn antanut;

1:3 Joille hän myös kärsimisensä jälkeen oli itsensä eläväksi osoittanut moninaisilla merkeillä, ja näkyi heille neljäkymmentä päivää, ja puhui heille Jumalan valtakunnasta.

1:4 Ja kuin hän heidät oli koonnut, kielsi hän heitä lähtemästä Jerusalemissa, vaan että he Isän lupausta odottaisivat, josta te olette (sanoi hän) kuulleet minulta.

1:5 Sillä Johannes tosin kasti vedellä, mutta te kastetaan Pyhällä Hengellä, ei monen päivän perästä.

1:6 Kuin he siis kokoontuneet olivat, kysyivät he häneltä, sanoen: Herra, täällä ajallakos Israelille valtakunnan jälleen rakennat?

1:7 Hän sanoi heille: "Ei ole teidän asianne tietää aikoja eikä hetkiä, jotka Isä oman valtansa voimalla on asettanut,

1:8 vaan, kun Pyhä Henki tulee teihin, niin te saatte voiman, ja te tulette olemaan minun todistajani sekä Jerusalemissa että koko Juudeassa ja Samariassa ja aina maan ääriin saakka."

1:9 Kun hän oli tämän sanonut, kohotettiin hänet ylös heidän nähtensä, ja pilvi vei hänet pois heidän näkyvistään.

1:10 Ja kun he katselivat taivaalle hänen mennessään, niin katso, heidän tykönänsä seisoivat kaksi miestä valkeissa vaatteissa;

1:11 ja nämä sanoivat: "Galilean miehet, mitä te seisotte ja katsotte taivaalle? Tämä Jeesus, joka otettiin teiltä ylös taivaaseen, on tuleva samalla tavalla, kuin te näitte hänen taivaaseen menevän."

1:12 Silloin he palasivat Jerusalemiin vuorelta, jota kutsutaan Öljymäeksi ja joka on lähellä Jerusalemiä, sapatinmatkan päässä.

1:13 Ja kun he olivat tulleet kaupunkiin, menivät he siihen yläsaliin, jossa he tavallisesti oleskelivat: Pietari ja Johannes ja Jaakob ja Andreas, Filippus ja Tuomas, Bartolomeus ja Matteus, Jaakob Alfeuksen poika ja Simon, kiivailija, ja Juudas Jaakobin poika.

1:14 Nämä kaikki pysyivät yksimielisesti rukouksessa vaimojen kanssa ja Marian, Jeesuksen äidin, kanssa ja Jeesuksen veljien kanssa.

1:15 Ja niinä päivinä Pietari nousi veljien keskellä, kun oli väkeä koolla noin sata kaksikymmentä henkeä, ja sanoi:

1:16 "Miehet, veljet, sen raamatunsanan piti käymän toteen, jonka Pyhä Henki on Daavidin suun kautta edeltä puhunut Juudaasta, joka rupesi niiden oppaaksi, jotka ottivat kiinni Jeesuksen.

1:17 Sillä hän oli meidän joukkoomme

1:7 Mutta hän sanoi heille: ei teidän tule tietää aikaa eikä hetkeä, jotka Isä on omaan voimaansa pannut.

1:8 Vaan teidän pitää saaman Pyhän Hengen voiman, joka on tuleva teidän päällenne, ja teidän pitää minun todistajani oleman, sekä Jerusalemissa, että koko Juudeassa ja Samariassa, ja sitte maailman ääreen.

1:9 Ja kuin hän nämät sanonut oli, otettiin hän ylös heidän nähtensä, ja pilvi vei hänen ylös heidän silmänsä edestä.

1:10 Ja kuin he katselivat taivaaseen, hänen mennessänsä, katso, heidän tykönänsä seisoivat kaksi miestä valkeissa vaatteissa,

1:11 jotka myös sanoivat: Galilean miehet, mitä te seisotte ja katsotte taivaaseen? Tämä Jeesus, joka teiltä otettiin ylös taivaaseen, on niin tuleva kuin te hänen taivaaseen menevän näitte.

1:12 Silloin he palasivat Jerusalemiin vuorelta, joka Öljymäeksi kutsutaan ja on läsnä Jerusalemiä sabbatin matkan.

1:13 Ja kuin he tulivat sisälle, niin he astuivat ylös saliin, kussa he oleskelivat: Pietari ja Jakob, ja Johannes ja Andreas, Philippus ja Toomas, Bartolomeus ja Matteus, Jakob Alphein poika ja Simon Zelotes, ja Juudas Jakobin.

1:14 Nämä kaikki olivat yksimielisesti pysyväiset rukouksessa ja anomisessa, vaimoin kanssa ja Marian Jeesuksen äidin ja hänen veljeinsä kanssa.

1:15 Ja niinä päivinä nousi Pietari opetuslasten keskellä ja sanoi: (ja joukko oli nimiltä yhteen lähes kaksikymmentä toista sataa:)

1:16 Te miehet ja veljet! se kirjoitus piti täytettämän, jonka Pyhä Henki oli Davidin suun kautta Juudaasta ennen sanonut, joka niiden johdattajaksi tuli, jotka Jeesuksen ottivat kiinni.

1:17 Sillä hän oli meidän lukuumme luettu,

luettu ja oli saanut osalleen tämän viran.

1:18 Hän hankki itsellensä pellon väärintekonsa palkalla, ja hän suistui alas ja pakahtui keskeltä, niin että kaikki hänen sisälmyksensä valuivat ulos.

1:19 Ja se tuli kaikkien Jerusalemin asukasten tietoon; ja niin sitä peltoa kutsutaan heidän kielellään Akeldamaksi, se on: Veripeloksi.

1:20 Sillä psalmien kirjassa on kirjoitettuna: 'Tulkoon hänen talonsa autioksi, älköönkä siinä asukasta olko', ja: 'Ottakoon toinen hänen kaitsijatoimensa.'

1:21 Niin pitää siis yhden niistä miehistä, jotka ovat vaeltaneet meidän kanssamme kaiken sen ajan, jona Herra Jeesus kävi sisälle ja ulos meidän tykönämme,

1:22 Johanneksen kasteesta alkaen hamaan siihen päivään, jona hänet meiltä otettiin ylös, tuleman hänen ylösnousemisensa todistajaksi meidän kanssamme."

1:23 Ja he asettivat ehdolle kaksi, Joosefin, jota kutsuttiin Barsabbaaksi, lisänimeltä Justukseksi, ja Mattiaan.

1:24 Ja he rukoilivat ja sanoivat: "Herra, sinä, joka kaikkien sydämet tunnet, osoita, kummanko näistä kahdesta sinä olet valinnut

1:25 ottamaan sen paikan tässä palveluksessa ja apostolinvirassa, josta Juudas vilpistyi pois, mennäkseen omaan paikkaansa."

1:26 Ja he heittivät heistä arpaa, ja arpa lankesi Mattiaalle, ja hänet luettiin niiden yhdentoista kanssa apostolien joukkoon.

2 LUKU

2:1 Ja kun helluntaipäivä oli tullut, olivat he kaikki yhdessä koolla.

2:2 Ja tuli yhtäkkiä humaus taivaasta, niinkuin olisi käynyt väkevä tuulispää, ja täytti koko huoneen, jossa he istuivat.

ja oli tämän viran meidän kanssamme saanut.

1:18 Hän siis on ansainnut pellon vääryyden palkasta, ja kuin hän pudotettiin alas, on hän keskeltä kahtia pakahtunut, että kaikki hänen sisällyksensä läksivät ulos.

1:19 Ja se oli tiettävä kaikille, jotka Jerusalemissa asuvat, että se pelto heidän kielellänsä kutsutaan Akeldama, se on: veripelto.

1:20 Sillä se on kirjoitettu Psaltari-raamatussa: hänen kotonsa tulkoon kylmille eikä siinä pidä asujanta oleman, ja toisen pitää hänen piispautensa saaman.

1:21 Niin pitää näistä miehistä, jotka meidän kanssamme olleet ovat kaiken sen ajan kuin Herra Jeesus meidän kanssamme ulos ja sisälle kävi,

1:22 Ruveten Johanneksen kasteesta hamaan siihen päivään asti, jona hän meiltä otettiin ylös, yksi tuleman hänen ylösnousemisensa todistajaksi ynnä meidän kanssamme.

1:23 Ja he asettivat kaksi ehdolle: Josephin, joka kutsuttiin Barsabas ja liialta nimeltä Justus, ja Mattiaan.

1:24 Ja he rukoilivat ja sanoivat: sinä Herra, joka kaikkein sydämet tiedät! osoita, kumman sinä näistä kahdesta olet valinnut,

1:25 Saamaan tämän palveluksen ja apostolin viran arpaa, josta Juudas on vilpistynyt pois, menemään pois siallensa.

1:26 Ja he heittivät heistä arpaa, ja arpa lankesi Mattiaan päälle, ja hän valittiin yksimielisesti yhdentoistakymmenen apostolin sekaan.

2 LUKU

2:1 Ja kuin viideskymmenes päivä täytettiin, olivat he kaikki yksimielisesti koossa.

2:2 Ja humaus tapahtui äkisti taivaasta, niinkuin suuri tuulispää olisi tullut, ja täytti koko huoneen, kussa he olivat istumassa.

2:3 Ja he näkivät ikäänkuin tulisia kieliä, jotka jakaantuivat ja asettuivat heidän itsekunkin päälle.

2:4 Ja he tulivat kaikki Pyhällä Hengellä täytetyiksi ja alkoivat puhua muilla kielillä, sen mukaan mitä Henki heille puhuttavaksi antoi.

2:5 Ja Jerusalemissa asui juutalaisia, jumalaapelkääväisiä miehiä, kaikkinaisista kansoista, mitä taivaan alla on.

2:6 Ja kun tämä ääni kuului, niin kokoontui paljon kansaa; ja he tulivat ymmälle, sillä kukin kuuli heidän puhuvan hänen omaa kieltänsä.

2:7 Ja he hämmästyivät ja ihmettelivät sanoen: "Katso, eivätkö nämä kaikki, jotka puhuvat, ole galilealaisia?"

2:8 Kuinka me sitten kuulemme kukin sen maan kieltä, jossa olemme syntyneet?"

2:9 Me parttilaiset ja meedialaiset ja eelamilaiset ja me, jotka asumme Mesopotamiassa, Juudeassa ja Kappadokiassa, Pontossa ja Aasiassa,

2:10 Frygiassa ja Pamfyliassa, Egyptissä ja Kyrenen puoleisen Liibyan alueilla, ja täällä oleskelevat roomalaiset, juutalaiset ja käännynnäiset,

2:11 kreetalaiset ja arabialaiset, me kuulemme kukin heidän puhuvan omalla kielellämme Jumalan suuria tekoja."

2:12 Ja he olivat kaikki hämmästyksissään eivätkä tienneet, mitä ajatella, ja sanoivat toinen toisellensa: "Mitä tämä mahtaakaan olla?"

2:13 Mutta toiset pilkkasivat heitä ja sanoivat: "He ovat täynnä makeata viiniä."

2:14 Niin Pietari astui esiin niiden yhdentoista kanssa, korotti äänensä ja puhui heille: "Miehet, juutalaiset ja kaikki Jerusalemissa asuvaliset, olkoon tämä teille tietävä, ja ottakaa minun sanani korviinne.

2:15 Eivät nämä ole juovuksissa, niinkuin te luulette; sillä nyt on vasta kolmas hetki päivästä.

2:3 Ja heille näkyivät viileskellyt kielet, niinkuin tuliset, ja istuivat kunkin heidän päällensä.

2:4 Ja he täytettiin kaikki Pyhällä Hengellä ja rupesivat puhumaan muilla kielillä, senjälkeen kuin Henki antoi heidän puhua.

2:5 Niin Jerusalemissa asui Juudalaisia, Jumalaa pelkääväisiä miehiä, kaikkinaisesta kansasta, joka taivaan alla on.

2:6 Ja kuin tämä ääni tapahtui, niin kokoontui suuri kansan paljous, ja hämmästyivät; sillä kukin kuuli niiden puhuvan omalla kielellänsä.

2:7 Ja he tyhmistyivät kaikki ja ihmettelivät, sanoen keskenänsä: katso, eikö nämä kaikki, jotka puhuvat, ole Galilealaiset?"

2:8 Ja kuinka me kukin kuulemme heidän puhuvan meidän omalla kielellämme, jossa me syntyneet olemme?"

2:9 Partilaiset ja Mediläiset ja Elamilaiset, ja jotka asumme Mesopotamiassa ja Juudeassa ja Kappadokiassa, Pontossa ja Asiassa,

2:10 Phrygiassa ja Pamphiliassa, Egyptissä ja Libian maan rajoilla, liki Kyreniä, ja muukalaiset Roomista, Juudalaiset ja uudet Juudalaiset.

2:11 Kretalaiset ja Arabialaiset, me kuulemme heidän puhuvan meidän kielillämme Jumalan suuria tekoja.

2:12 Niin he kaikki tyhmistyivät ja epäilivät, sanoen toinen toisellensa: mitäs luulet tämän olevan?"

2:13 Vaan muut nauroivat heitä ja sanoivat: he ovat täynnänsä makiaa viinaa.

2:14 Niin Pietari seisoi yhdentoistakymmenen kanssa, korotti äänensä ja puhui heille: te Juudan miehet ja kaikki, jotka asutte Jerusalemissa! tämä olkoon teille tietävä, ja ottakaat minun sanani teidän korviinne.

2:15 Sillä ei nämä juovuksissa ole, niinkuin te luulette; sillä nyt on kolmas hetki päivästä.

2:16 Vaan tämä on se, mikä on sanottu profeetta Joelin kautta:

2:17 'Ja on tapahtuva viimeisinä päivinä, sanoo Jumala, että minä vuodatan Henkeni kaiken lihan päälle, ja teidän poikanne ja tyttärenne ennustavat, ja nuorukaisenne näkyjä näkevät, ja vanhuksenne unia uneksuvat.

2:18 Ja myös palvelijaini ja palvelijattarieni päälle minä niinä päivinä vuodatan Henkeni, ja he ennustavat.

2:19 Ja minä annan näkyä ihmeitä ylhäällä taivaalla ja merkkejä alhaalla maan päällä, verta ja tulta ja savupatsaita.

2:20 Aurinko muuttuu pimeydeksi ja kuu vereksi, ennenkuin Herran päivä tulee, se suuri ja julkinen.

2:21 Ja on tapahtuva, että jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu.'

2:22 Te Israelin miehet, kuulkaa nämä sanat: Jeesuksen, Nasaretilaisen, sen miehen, josta Jumala todisti teille voimallisilla teoilla ja ihmeillä ja merkeillä, joita Jumala hänen kauttansa teki teidän keskellänne, niinkuin te itse tiedätte,

2:23 hänet, joka teille luovutettiin, Jumalan ennaltamäärätyn päätöksen ja edeltätietämyksen mukaan, te laista tietämättömien miesten käten kautta naulitsitte ristille ja tapoitte.

2:24 Hänet Jumala herätti ja päästi kuoleman kivuista, niinkuin ei ollutkaan mahdollista, että kuolema olisi voinut hänet pitää.

2:25 Sillä Daavid sanoo hänestä: 'Minä näen alati edessäni Herran, sillä hän on minun oikealla puolellani, etten horjahtaisi.

2:26 Sentähden minun sydämeni iloitsee ja kieleni riemuitsee, ja myös minun ruumiini on lepäävä toivossa;

2:27 sillä sinä et hylkää minun sieluani

2:16 Vaan tämä on se, mikä ennen sanottu on Joelin prophetan kautta:

2:17 Ja pitää tapahtuman viimeisinä päivinä (sanoo Jumala), että minä tahdon vuodattaa minun Hengestäni kaiken lihan päälle: ja teidän poikanne ja tyttärenne pitää ennustaman, ja teidän nuorukaisenne pitää näkyjä näkemän, ja teidän vanhimpanne pitää unia uneksuman.

2:18 Ja myös minun palveliaini päälle ja minun piikaini päälle niinä päivinä vuodatan minä minun Hengestäni, ja heidän pitää ennustaman.

2:19 Ja minä annan tunnustähtiä ylhäällä taivaassa ja merkkejä alhaalla maan päällä, veren ja tulen ja savun ja suitsun.

2:20 Auringon pitää muuttuman pimeydeksi ja kuun vereksi, ennenkuin se suuri ja julkinen Herran päivä on tuleva.

2:21 Ja pitää tapahtuman, että jokainen, joka avuksi huutaa Herran nimeä, se tulee autuaaksi.

2:22 Te Israelin miehet! kuulkaat näitä sanoja: Jeesuksen Natsarelaisen, sen miehen, joka teidän tykönänne on Jumalalta vahvistettu voimallisten tekoin, ihmetten ja merkkein kanssa, jotka Jumala hänen kauttansa teidän keskellänne teki, niinkuin te itekin tiedätte,

2:23 Sen, joka Jumalan aivotun neuvon ja säännön jälkeen oli annettu ulos, te otitte ja väärin miesten käten kautta ristiinnaulitsitte ja surmasitte,

2:24 Jonka Jumala herätti ylös ja päästi kuoleman kivuista, että se oli mahdollista, että hän piti siltä pidettämän.

2:25 Sillä David sanoo hänestä: minä olen aina Herran minun kasvoini eteen pannut, sillä hän on minun oikealla puolellani, etten minä horjahtaisi.

2:26 Sentähden iloitsi minun sydämeni, ja minun kieleni riemuitsi, ja minun lihani on myös lepäävä toivossa.

2:27 Sillä et sinä anna ylöni minun sieluani

tuonelaan etkä salli Pyhäsi nähdä katoavaisuutta.

2:28 Sinä teet minulle tiettäväksi elämän tiet, sinä täytät minut ilolla kasvojesi edessä.'

2:29 Te miehet, veljet, on lupa teille rohkeasti sanoa, mitä kantaisäämme Daavidiin tulee, että hän on sekä kuollut että haudattu; onhan hänen hautansa meidän keskellämme vielä tänäkin päivänä.

2:30 Koska hän nyt oli profeetta ja tiesi, että Jumala oli valalla vannoen hänelle luvannut asettavansa hänen kupeittensa hedelmän hänen valtaistuimelleen,

2:31 niin hän edeltä nähden puhui Kristuksen ylösnousemuksesta, sanoen, ettei Kristus ollut jäävä hyljättyksi tuonelaan eikä hänen ruumiinsa näkevä katoavaisuutta.

2:32 Tämän Jeesuksen on Jumala herättänyt, minkä todistajia me kaikki olemme.

2:33 Koska hän siis on Jumalan oikean käden voimalla korotettu ja on Isältä saanut Pyhän Hengen lupauksen, on hän vuodattanut sen, minkä te nyt näette ja kuulette.

2:34 Sillä ei Daavid ole astunut ylös taivasiin, vaan hän sanoo itse: 'Herra sanoi minun Herralleni: Istu minun oikealle puolelleni,

2:35 kunnes minä panen sinun vihollisesi sinun jalkojesi astinlaudaksi.'

2:36 Varmasti tietäköön siis koko Israelin huone, että Jumala on hänet Herraksi ja Kristukseksi tehnyt, tämän Jeesuksen, jonka te ristiinnaulitsitte."

2:37 Kun he tämän kuulivat, saivat he piston sydämeensä ja sanoivat Pietarille ja muille apostoleille: "Miehet, veljet, mitä meidän pitää tekemän?"

2:38 Niin Pietari sanoi heille: "Tehkää parannus ja ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksisaamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan.

helvetissä, etkä salli sinun pyhäsi näkevän turmelusta.

2:28 Sinä olet minulle tiettäväksi tehnyt elämän tiet, sinä täytät minun ilolla sinun kasvois edessä.

2:29 Te miehet, rakkaat veljet, olkoon lupa rohkiasti teille puhua patriarkasta Davidista! hän on sekä kuollut että haudattu ja hänen hautansa on meidän tykönämme hamaan tähän päivään asti:

2:30 Että hän siis oli propheta ja tiesi Jumalan hänelle valalla vannoneen, että hän oli hänen kupeensa hedelmästä lihan jälkeen herättävä Kristuksen hänen istuimellansa istumaan,

2:31 Näki hän ennen ja puhui Kristuksen ylösnousemisesta, ettei hänen sieluansa annettu ylös helvetissä, eikä hänen lihansa nähnyt turmelusta.

2:32 Tämän Jeesuksen on Jumala herättänyt, jonka todistajat me kaikki olemme.

2:33 Hän on siis Jumalan oikialle kädelle korotettu ja on Isältä saanut lupauksen Pyhästä Hengestä: hän on tämän vuodattanut, kuin te nyt näette ja kuulette.

2:34 Sillä ei David ole taivaasen astunut, vaan hän sanoo: Herra sanoi minun Herralleni: istu minun oikialle kädelleni,

2:35 Siihenasti kuin minä panen sinun vihollisesi sinun jalkais astinlaudaksi.

2:36 Niin pitää siis totisesti kaiken Israelin huoneen tietämän, että Jumala on tämän Jeesuksen, jonka te ristiinnaulitsitte, Herraksi ja Kristukseksi tehnyt.

2:37 Mutta kuin he nämät kuulivat, kävi se läpi heidän sydämensä, ja sanoivat Pietarille ja muille apostoleille: te miehet, rakkaat veljet! mitä meidän pitää tekemän?"

2:38 Vaan Pietari sanoi heille: tehkää parannus, ja antakaan jokainen itsensä kastaa Jeesuksen Kristuksen nimeen, syntein anteeksi antamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan.

2:39 Sillä teille ja teidän lapsillenne tämä lupaus on annettu ja kaikille, jotka kaukana ovat, ketkä ikinä Herra, meidän Jumalamme, kutsuu."

2:40 Ja monilla muillakin sanoilla hän vakaasti todisti; ja hän kehoitti heitä sanoen: "Antakaa pelastaa itsenne tästä nurjasta sukupolvesta."

2:41 Jotka nyt ottivat hänen sanansa vastaan, ne kastettiin, ja niin heitä lisääntyi sinä päivänä noin kolmetuhatta sielua.

2:42 Ja he pysyivät apostolien opetuksessa ja keskinäisessä yhteydessä ja leivän murtamisessa ja rukouksissa.

2:43 Ja jokaiselle sielulle tuli pelko; ja monta ihmettä ja tunnustekoa tapahtui apostolien kautta.

2:44 Ja kaikki, jotka uskoivat, olivat yhdessä ja pitivät kaikkea yhteisenä,

2:45 ja he myivät maansa ja tavaransa ja jakelivat kaikille, sen mukaan kuin kukin tarvitsi.

2:46 Ja he olivat alati, joka päivä, yksimielisesti pyhäkössä ja mursivat kodeissa leipää ja nauttivat ruokansa riemulla ja sydämen yksinkertaisuudella,

2:47 kiittäen Jumalaa ja ollen kaiken kansan suosiossa. Ja Herra lisäsi heidän yhteyteensä joka päivä niitä, jotka saivat pelastuksen.

3. LUKU

3:1 Ja Pietari ja Johannes menivät pyhäkköön yhdeksännellä hetkellä, rukoushetkellä.

3:2 Silloin kannettiin esille miestä, joka oli ollut rampa hamasta äitinsä kohdusta ja jonka he joka päivä panivat pyhäkön niin kutsutun Kauniin portin pieleen anomaan almua pyhäkköön meneviltä.

3:3 Nähdessään Pietarin ja Johanneksen, kun he olivat menossa pyhäkköön, hän pyysi heiltä almua.

3:4 Niin Pietari ja Johannes katsoivat häneen kiinteästi, ja Pietari sanoi: "Katso

2:39 Sillä teille ja teidän lapsillenne on tämä lupaus annettu, ja kaikille, jotka taampana ovat, kutka ikänä Herra meidän Jumalamme kutsuu.

2:40 Ja monilla muillakin sanoilla todisti hän, ja neuvoi heitä, sanoen: antakaat teitänne autettaa tästä pahanilkisestä suvusta.

2:41 Jotka siis mielellänsä hänen sanansa ottivat vastaan, ne kastettiin; ja sinä päivänä lisääntyi lähes kolmetuhatta sielua.

2:42 Ja he pysyivät alati apostolien opissa ja osallisuudessa, ja leivän murtamisessa ja rukouksissa.

2:43 Mutta jokaiselle sielulle tuli pelko; ja tehtiin apostolien kautta monta ihmettä ja merkkiä.

2:44 Mutta kaikki, jotka uskoivat, olivat yhdessä ja pitivät kaikki yhteisenä.

2:45 Ja he myivät hyvyytensä ja tavaransa, ja jakoivat ne kaikille, sen jälkeen kuin kukin tarvitsi.

2:46 Ja he pysyivät joka päivä yksimielisesti templissä, ja mursivat huoneessa leipää, ja ottivat ruokaa riemulla ja sydämen yksinkertaisuudella,

2:47 Ja kiittäin Jumalaa olivat kaiken kansan suosiossa. Ja Herra lisäsi joka päivä autuaaksi tulevaisia seurakunnalle.

3. LUKU

3:1 Niin Pietari ja Johannes menivät ynnä ylös templiin yhdeksännellä rukouksen hetkelle,

3:2 Ja mies, saattamatoim hamasta äitinsä kohdusta, kannettiin; jonka he panivat joka päivä sen templin oven eteen, joka kutsutaan Kauniiksi, anomaan niiltä almua, jotka templiin menivät.

3:3 Kun hän näki Pietarin ja Johanneksen tahtovan mennä templiin, anoi hän heiltä almua.

3:4 Niin Pietari Johanneksen kanssa katsoi hänen päällensä, ja sanoi: katso meidän

meihin."

3:5 Ja hän tarkkasi heitä odottaen heiltä jotakin saavansa.

3:6 Niin Pietari sanoi: "Hopeaa ja kultaa ei minulla ole, mutta mitä minulla on, sitä minä sinulle annan: Jeesuksen Kristuksen, Nasaretilaisen, nimessä, nouse ja käy."

3:7 Ja hän tarttui hänen oikeaan käteensä ja nosti hänet ylös; ja heti hänen jalkansa ja nilkkansa vahvistuivat,

3:8 ja hän hypähti pystyyn, seisoj ja käveli; ja hän meni heidän kanssansa pyhäkköön, käyden ja hypellen ja ylistäen Jumalaa.

3:9 Ja kaikki kansa näki hänen kävelevän ja ylistävän Jumalaa;

3:10 ja he tunsivat hänet siksi, joka almuja saadakseen oli istunut pyhäkön Kauniin portin pielessä, ja he olivat täynnä hämmästyä ja ihmettelyä siitä, mikä hänelle oli tapahtunut.

3:11 Ja kun hän yhä pysyttäytyi Pietarin ja Johanneksen seurassa, riensi kaikki kansa hämmästyksen vallassa heidän luoksensa niin sanottuun Salomon pylväskäytävään.

3:12 Sen nähdessään Pietari rupesi puhumaan kansalle ja sanoi: "Israelin miehet, mitä te tätä ihmettelette, tai mitä te meitä noin katselette, ikäänkuin me omalla voimallamme tai hurskaudellamme olisimme saaneet hänet kävelemään.

3:13 Aabrahamin ja lisäksi ja Jaakobin Jumala, meidän isiemme Jumala, on kirkastanut Poikansa Jeesuksen, jonka te annoitte alttiiksi ja kielsitte Pilatuksen edessä, kun tämä oli päättänyt hänet päästää.

3:14 Te kielsitte Pyhän ja Vanhurskaan ja anoitte, että teille annettaisiin murhamies,

3:15 mutta elämän ruhtinaan te tapoitte; hänet Jumala on herättänyt kuolleista, ja me olemme sen todistajat.

3:16 Ja uskon kautta hänen nimeensä on hänen nimensä vahvistanut tämän miehen, jonka te näette ja tunnette, ja usko, jonka Jeesus vaikuttaa, on hänelle antanut hänen

päällemme.

3:5 Ja hän katseli heidän päällensä, toivoen heiltä jotakin saavansa.

3:6 Niin Pietari sanoi: hopiaa ja kultaa ei minulla ole; vaan sitä mitä minulla on, annan minä sinulle: Jeesuksen Kristuksen Natsarealaisen nimeen nouse ja käy.

3:7 Ja hän tarttui hänen oikeaan käteensä ja ojensi hänen, ja kohta hänen säärensä ja kantansa vahvistuivat.

3:8 Ja hän karkasi ylös, seisoj ja kävi, ja meni heidän kanssansa templiin, käyden ja hypäten ja kiittäen Jumalaa.

3:9 Ja kaikki kansa näki hänen käyvän ja kiittävän Jumalaa,

3:10 Ja tunsj hänen siksi, joka almun tähden istui templin Kauniin oven edessä; ja he olivat täynnänsä pelkoa ja suurta hämmästyä siitä, mitä hänelle tapahtunut oli.

3:11 Mutta kuin tämä saattamatojn, joka parannettu oli, piti itsensä Pietarin ja Johanneksen tykö, juoksi kaikki kansa hämmästyksissä heidän tykönsä porstuaan, joka kutsutaan Salomon porstuaksi.

3:12 Kuin Pietari sen näki, vastasi hän kansalle: Israelin miehet! mitä te tätä ihmettelette? eli mitä te meidän päällemme katsotte, niinkuin me olisimme meidän omalla voimallamme eli jumalaisuudellamme tämän käymään saattaneet?

3:13 Abrahamin ja Isaakin ja Jakobin Jumala, meidän isäimme Jumala, on Poikansa Jeesuksen kirkastanut, jonka te annoitte ylön ja kielsitte Pilatuksen edessä, kuin hän tuomitsi, että hän piti päästettämän.

3:14 Mutta te kielsitte pyhän ja hurskaan, ja anoitte teillenne murhamiestä annettaa;

3:15 Mutta elämän Pääruhtinaan te tapoitte: sen on Jumala kuolleista herättänyt, jonka todistajat me olemme.

3:16 Ja uskon kautta hänen nimensä päälle on hän tässä, jonka te näette ja tunnette, nimensä vahvistanut: ja usko hänen kauttansa antoi tälle terveytensä,

jäsentensä terveyden kaikkien teidän nähtenne.

3:17 Ja nyt, veljet, minä tiedän, että te olette tietämättömyydestä sen tehneet, te niinkuin teidän hallitusmiehennekin.

3:18 Mutta näin on Jumala täyttänyt sen, minkä hän oli edeltä ilmoittanut kaikkien profeettain suun kautta, että nimittäin hänen Voideltunsa piti kärsimän.

3:19 Tehkää siis parannus ja kääntykää, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois,

3:20 että virvoituksen ajat tulisivat Herran kasvoista ja hän lähettäisi hänet, joka on teille edeltämäärätty, Kristuksen Jeesuksen.

3:21 Taivaan piti omistaman hänet niihin aikoihin asti, jolloin kaikki jälleen kohdallensa asetetaan, mistä Jumala on ikiajoista saakka puhunut pyhän profeettainsa suun kautta.

3:22 Sillä Mooses on sanonut: 'Profeetan, minun kaltaiseni, Herra Jumala on teille herättävä veljienne joukosta; häntä kuulkaa kaikessa, mitä hän teille puhuu.

3:23 Ja on tapahtuva, että jokainen, joka ei sitä profeettaa kuule, hävitetään kansasta.'

3:24 Ja kaikki profeetat Samuelista alkaen ja kaikki järjestään, jotka puhuneet ovat, ovat myös ennustaneet näitä päiviä.

3:25 Te olette profeettain ja sen liiton lapsia, jonka Jumala teki meidän isiemme kanssa sanoen Aabrahamille: 'Ja sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki maan sukukunnat.'

3:26 Teille ensiksi Jumala on herättänyt Poikansa ja lähettänyt hänet siunaamaan teitä, kun käännyste itsekukin pois pahuudestanne."

4 LUKU

4:1 Mutta kun he puhuivat kansalle, astuivat papit ja pyhäkön vartioston

kaikkein teidän nähtenne.

3:17 Ja nyt rakkaat veljet! minä tiedän, että te sen tyhmyydestä tehneet olette, niinkuin teidän ylimmäisennekin.

3:18 Mutta Jumala, mitä hän kaikkein prophetainsa suun kautta oli ennustanut, että hänen Kristuksensa piti kärsimän, sen hän täytti.

3:19 Niin tehkää parannus ja palatkaat, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois, kuin virvoittamisen ajat tulevat Herran kasvoin edestä,

3:20 Ja hän lähettää sen, josta teille ennen saarnattu on, Jesuksen Kristuksen,

3:21 Jonka tosin tulee omistaa taivas, niihin aikoihin asti kuin ne kaikki jälleen asetetaan, mitkä Jumala on puhunut kaikkein pyhän prophetainsa suun kautta, hamasta maailman alusta.

3:22 Sillä Moses on tosin isille sanonut: Herra teidän Jumalanne on teille herättävä Prophetan teidän veljistänne, niinkuin minun: kuulkaat häntä kaikissa, mitä hän teille sanoo,

3:23 Ja pitää tapahtuman, että jokainen sielu, joka ei tätä Prophetaa kuule, pitää hävitettämän pois kansasta.

3:24 Ja kaikki prophetat hamasta Samuelista, ja sitte edespäin, niin monta, jotka puhuneet ovat, ovat myös kaikki näitä päiviä ennustaneet.

3:25 Te olette prophetain ja sen liiton lapset, jonka Jumala meidän isäimme kanssa teki, sanoen Abrahamille: ja sinun siemenessäs pitää kaikki kansat maan päällä siunattaman.

3:26 Teille on Jumala ensin Poikansa Jesuksen herättänyt ja on hänen lähettänyt teitä siunaamaan, että te kukin teidän pahuudestanne palajaisitte.

4 LUKU

4:1 Mutta kuin he kansalle puhuivat, niin papit ja templin esimies ja Saddukealaiset

päällikkö ja saddukeukset heidän eteensä,
4:2 närkästyneinä siitä, että he opettivat kansaa ja julistivat Jeesuksessa ylösnousemusta kuolleista.

4:3 Ja he kävivät heihin käsiksi ja panivat heidät vankeuteen seuraavaan päivään asti, sillä oli jo ehto.

4:4 Mutta monet niistä, jotka olivat kuulleet sanan, uskoivat, ja miesten luku nousi noin viiteentuhanteen.

4:5 Seuraavana päivänä heidän hallitusmiehensä ja vanhimpansa ja kirjanoppineensa kokoontuivat Jerusalemissa,

4:6 niin myös ylimmäinen pappi Hannas ja Kaifas ja Johannes ja Aleksander sekä kaikki, jotka olivat ylimmäispapillista sukua.

4:7 Ja he asettivat heidät eteensä ja kysyivät: "Millä voimalla tai kenen nimeen te tämän teitte?"

4:8 Silloin Pietari, Pyhää Henkeä täynnä, sanoi heille: "Kansan hallitusmiehet ja vanhimmat!

4:9 Jos meitä tänään kuulustellaan sairaalle miehelle tehdystä hyvästä työstä ja siitä, kenen kautta hän on parantunut,

4:10 niin olkoon teille kaikille ja koko Israelin kansalle tiettävä, että Jeesuksen Kristuksen, Nasaretilaisen, nimen kautta, hänen, jonka te ristiinnaulitsitte, mutta jonka Jumala kuolleista herätti, hänen nimensä kautta tämä seisoo terveenä teidän edessänne.

4:11 Hän on 'se kivi, jonka te, rakentajat, hylkäsitte, mutta joka on kulmakiveksi tullut.'

4:12 Eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa; sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman."

4:13 Mutta kun he näkivät Pietarin ja Johanneksen rohkeuden ja havaitsivat heidän olevan koulunkäymättömiä ja oppimattomia miehiä, he ihmettelivät; ja he tunsivat heidät niiksi, jotka olivat olleet

tulivat sinne,

4:2 Ja närkästyivät, että he kansaa opettivat ja ilmoittivat Jeesuksen kautta ylösnousemisen kuolleista,

4:3 Ja heittivät kätensä heidän päällensä ja panivat heidät huomeneksi kiinni; sillä jo oli ehto.

4:4 Mutta monta niistä, jotka sanan kuulivat, uskoivat ja miesten luku tuli lähes viisituhatta.

4:5 Mutta toisena päivänä tapahtui, että heidän ylimmäisensä ja vanhimpansa kokoontuivat ja kirjanoppineet Jerusalemissa,

4:6 Ja Hannas ylimmäinen pappi, ja Kaifas, ja Johannes, ja Aleksander, ja niin monta kuin ylimmäisten pappein suvusta oli,

4:7 Ja asettivat heidät keskellensä ja kysyivät heiltä: millä voimalla taikka kenenkä nimeen te olette tämän tehneet?

4:8 Niin Pietari, täynnänsä Pyhää Henkeä, sanoi heille: te kansan ylimmäiset ja Israelin vanhimmat!

4:9 Jos me tänäpäpä tuomitaan sen hyvän työn edestä sille sairaalle miehelle, jonka kautta hän parannettu on,

4:10 Niin olkoon teille ja kaikelle Israelin kansalle tiettävä, että Jeesuksen Kristuksen Natsarealaisen nimeen, jonka te ristiinnaulitsitte, jonka Jumala kuolleista herätti, sen kautta tämä seisoo teidän edessänne terveenä.

4:11 Hän on se kivi, joka teiltä rakentajilta hyljätty on, joka on nurkkakiveksi tullut.

4:12 Ja ei yhdessäkään toisessa ole autuutta; sillä ei myös ole muuta nimeä taivaan alla ihmisille annettu, jossa meidän pitää autuaaksi tuleman.

4:13 Mutta kuin he näkivät Pietarin ja Johanneksen puheen rohkeuden, sillä he ymmärsivät heidät oppimattomiksi ja kirjantaitamattomiksi miehiksi, ihmettelivät he ja tunsivat heidät, että he Jeesuksen

Jeesuksen kanssa.

4:14 Ja nähdessään parannetun miehen seisovan heidän kanssansa he eivät voineet mitään vastaansanoa,

4:15 vaan käskettyään heidän astua ulos neuvostosta he pitivät keskenänsä neuvoa

4:16 ja sanoivat: "Mitä me teemme näille miehille? Sillä että heidän kauttansa on tapahtunut ilmeinen ihme, sen kaikki Jerusalemin asukkaat tietävät, emmekä me voi sitä kieltää.

4:17 Mutta ettei se leviäisi laajemmalle kansaan, niin kieltäkäämme ankarasti heitä enää tähän nimeen puhumasta yhdellekään ihmiselle."

4:18 Niin he kutsuivat heidät ja kielsivät heitä mitään puhumasta ja opettamasta Jeesuksen nimeen.

4:19 Mutta Pietari ja Johannes vastasivat heille ja sanoivat: "Päätäkää itse, onko oikein Jumalan edessä kuulla teitä enemmän kuin Jumalaa;

4:20 mutta me emme voi olla puhumatta siitä, mitä olemme nähneet ja kuulleet."

4:21 Niin he uhkasivat heitä vielä enemmän ja päästivät heidät, koska eivät kansan tähden keksineet, miten rangaista heitä, sillä kaikki ylistivät Jumalaa siitä, mitä tapahtunut oli.

4:22 Sillä sivu neljänkymmenen oli jo vuosiltaan se mies, jossa tämä parantumisen ihme oli tapahtunut.

4:23 Ja päästyään vapaiksi he menivät omiensa tykö ja kertoivat kaiken, mitä ylipapit ja vanhimmat olivat heille sanoneet.

4:24 Sen kuultuansa he yksimielisesti korottivat äänensä Jumalan puoleen ja sanoivat: "Herra, sinä, joka olet tehnyt taivaan ja maan ja meren ja kaikki, mitä niissä on!

4:25 Sinä, joka Pyhän Hengen kautta, isämme Daavidin, sinun palvelijasi, suun kautta, olet puhunut: 'Miksi pakanat pauhaavat ja kansat turhia ajattelevat?

kanssa olleet olivat.

4:14 Mutta kuin he näkivät sen ihmisen seisovan heidän kanssansa, joka parannettu oli, ei he taitaneet mitään sitä vastaan puhua.

4:15 Mutta he käskivät heitä ulos raadista mennä pois, ja pitivät neuvoa keskenänsä,

4:16 Sanoen: mitä me näille miehille teemme? Sillä julkinen merkki on heidän kauttansa tehty, joka kaikille Jerusalemin asuvaisille tietävä on, ja emme taida kieltää.

4:17 Mutta ettei se enempi kansan keskelle hajoisi, niin haastakaamme heitä kovin, ettei he tästedes yhdellekään ihmiselle tästä nimestä puhuisi.

4:18 Ja he kutsuivat heidät ja kaiketi kielsivät heitä puhumasta ja opettamasta Jesuksen nimeen.

4:19 Mutta Pietari ja Johannes vastasivat heitä ja sanoivat: tuomitkaat itse, jos se on oikia Jumalan edessä, että me teitä enemmän kuulemme kuin Jumalaa.

4:20 Sillä emme taida niitä puhumatta olla, joita me nähneet ja kuulleet olemme.

4:21 Mutta he uhkasivat heitä, ja antoivat heidän mennä, ja ei löytäneet mitään, josta he olisivat heitä vaivanneet, kansan tähden; sillä kaikki kiittivät Jumalaa sen edestä mikä tapahtunut oli.

4:22 Sillä se ihminen oli ylitse neljänkymmenen ajastajan vanha, jossa tämä parantamisen tunnusmerkki tehty oli.

4:23 Mutta kuin he päästetyt olivat, tulivat he omainsa tykö ja ilmoittivat, mitä pappein päämiehet ja vanhimmat heille sanoneet olivat.

4:24 Kuin he sen kuulivat, korottivat he yksimielisesti äänensä Jumalan tykö ja sanoivat: Herra, sinä olet Jumala, joka taivaan ja maan ja meren, ja kaikki, mitä niissä on, tehnyt olet,

4:25 Joka Davidin sinun palvelias suun kautta puhunut olet: miksi pakanat kiukuitsevat ja kansat turhaa aikovat?

4:26 Maan kuninkaat nousevat, ja ruhtinaat kokoontuvat yhteen Herraa ja hänen Voideltuansa vastaan.'

4:27 Sillä totisesti, tässä kaupungissa kokoontuivat sinun pyhää Poikaasi Jeesusta vastaan, jonka sinä olet voidellut, sekä Herodes että Pontius Pilatus pakanain ja Israelin sukukuntain kanssa,

4:28 tekemään kaiken, minkä sinun kätesi ja päätöksesi oli edeltämäärännyt tapahtuvaksi.

4:29 Ja nyt, Herra, katso heidän uhkauksiansa ja anna palvelijaisi kaikella rohkeudella puhua sinun sanaasi;

4:30 ja ojenna kätesi, niin että sairaut parantuvat ja tunnustekoja ja ihmeitä tapahtuu sinun pyhän Poikasi Jeesuksen nimen kautta."

4:31 Ja kun he olivat rukoilleet, vapisi se paikka, jossa he olivat koolla, ja he tulivat kaikki Pyhällä Hengellä täytetyiksi ja puhuivat Jumalan sanaa rohkeasti.

4:32 Ja uskovaisten suuressa joukossa oli yksi sydän ja yksi sielu; eikä kenkään heistä sanonut omaksensa mitään siitä, mitä hänellä oli, vaan kaikki oli heillä yhteistä.

4:33 Ja apostolit todistivat suurella voimalla Herran Jeesuksen ylösnousemuksesta, ja suuri armo oli heillä kaikilla.

4:34 Ei myöskään ollut heidän seassaan ketään puutteenalaista; sillä kaikki, joilla oli maatiloja tai taloja, myivät ne ja toivat myytyjen hinnan

4:35 ja panivat apostolien jalkojen juureen; ja jokaiselle jaettiin sen mukaan, kuin hän tarvitsi.

4:36 Niinpä Joosef, jota apostolit kutsuivat Barnabaaksi - se on käännettynä: kehoittaja - leeviläinen, syntyisin Kyprosta,

4:37 myi omistamansa pellon, toi rahat ja pani ne apostolien jalkojen juureen.

4:26 Vaan kuninkaat yhteen menevät ja päämiehet kokoovat heitänsä Herraa vastaan ja hänen Kristustansa vastaan?

4:27 Sillä he ovat tosin kokoontuneet sinun pyhää Poikaas Jeesusta vastaan, jonka sinä voitelit, sekä Herodes että Pontius Pilatus pakanain ja Israelin kansan kanssa,

4:28 Tekemään mitä sinun kätes ja neuvos ennen aikonut oli, että tapahtuman pitäis.

4:29 Ja nyt Herra, katso heidän uhkaustansa ja anna sinun palveliais kaikella uskalluksella sinun sanaas puhua.

4:30 Ja ojenna kätes parantamaan, ja että merkit ja ihmeet sinun pyhän Poikas Jeesuksen nimen kautta tehtäisiin.

4:31 Ja kuin he rukoilleet olivat, liikkui se paikka, jossa he koossa olivat, ja he täytettiin kaikki Pyhällä Hengellä ja puhuivat Jumalan sanaa uskalluksella.

4:32 Ja niiden paljoudessa, jotka uskoivat, oli yksi sydän ja yksi sielu, ei myös kenkään heistä sanonut mitään omaksensa, mitä hänellä oli, vaan kaikki olivat heillä yhteiset.

4:33 Ja apostolit todistivat suurella voimalla Herran Jeesuksen ylösnousemisesta, ja suuri armo oli kaikkein heidän päällensä.

4:34 Ja ei myös ollut yhtään tarvitsevaa heissä; sillä niin monta, joilla pellot eli huoneet olivat, ne myivät ja toivat myytyin hinnan,

4:35 Ja panivat apostolien jalkain eteen: ja jokaiselle jaettiin niinkuin kukin tarvitsi.

4:36 Mutta Joses, joka liialta nimeltä apostoleilta kutsutaan Barnabas (se on niin paljo sanottu kuin lohdutuksen poika) Leviläinen, Kypristä sukuisin,

4:37 Hänellä oli pelto, sen hän myi, ja toi hinnan ja pani apostolitten jalkain eteen.

5 LUKU

5:1 Mutta eräs mies, nimeltä Ananias, ja hänen vaimonsa Safiira myivät maatilaa, 5:2 ja mies kätki vaimonsa tieteen osan hinnasta, ja osan hän toi ja pani apostolien jalkojen eteen.

5:3 Mutta Pietari sanoi: "Ananias, miksi on saatana täyttänyt sinun sydämesi, niin että koetit pettää Pyhää Henkeä ja kätkit osan maatilaa hinnasta?"

5:4 Eikö se myymätönnä ollut sinun omasi, ja eikö myynnin jälkeenkin sen hinta ollut sinun? Miksi päätit sydämessäsi tämän tehdä? Et sinä ole valhetellut ihmisille, vaan Jumalalle."

5:5 Kun Ananias kuuli nämä sanat, kaatui hän maahan ja heitti henkensä. Ja suuri pelko valtasi kaikki, jotka sen kuulivat.

5:6 Ja nuoret miehet nousivat ja korjasivat hänet ja kantoivat hänet pois ja hautasivat.

5:7 Noin kolmen hetken kuluttua hänen vaimonsa tuli sisään eikä tiennyt, mitä oli tapahtunut.

5:8 Niin Pietari kysyi häneltä: "Sano minulle: siihenkö hintaan te myitte maatilaa?" Hän vastasi: "Kyllä, juuri siihen hintaan."

5:9 Mutta Pietari sanoi hänelle: "Miksi olette yksissä neuvoin käyneet kiusaamaan Herran Henkeä? Katso, niiden jalat, jotka hautasivat sinun miehesi, ovat oven takana, ja he kantavat sinutkin pois."

5:10 Niin hän heti kaatui hänen jalkojensa eteen ja heitti henkensä; ja kun nuorukaiset tulivat sisään, tapasivat he hänet kuolleena, kantoivat pois ja hautasivat hänet hänen miehensä viereen.

5:11 Ja suuri pelko valtasi koko seurakunnan ja kaikki ne, jotka tämän kuulivat.

5:12 Ja apostolien kätten kautta tapahtui kansassa monta tunnustekoa ja ihmettä; ja he olivat kaikki yksimielisesti koolla Salomon pylväskäytävässä.

5 LUKU

5:1 Mutta mies, Ananias nimeltä, emäntänsä Saphiran kanssa myi tavaransa, 5:2 Ja kätki jotain hinnasta emäntänsä tieteen, ja toi osan edes ja pani apostolitten jalkain eteen.

5:3 Niin Pietari sanoi: Ananias, miksi saatana täytti sinun sydämes Pyhän Hengen edessä valhettelemaan, että jotakin pellon hinnasta kätkit?

5:4 Etkös olisi saanut sitä pitää, kuin se sinulla oli, ja se myytykin oli sinun hallussas? miksis senkaltaista olet sydämees päästänyt? Et sinä ole ihmisten, vaan Jumalan edessä valehdellut.

5:5 Kuin Ananias nämät sanat kuuli, lankesi hän maahan ja antoi henkensä. Ja suuri pelko tuli kaikkein niiden päälle, jotka tämän kuulivat.

5:6 Niin nuoret miehet nousivat ja korjasivat hänet, veivät pois ja hautasivat hänet.

5:7 Mutta tapahtui liki kolmen hetken perästä, että myös hänen emäntänsä tuli sisälle eikä tietänyt, mitä tapahtunut oli.

5:8 Niin Pietari vastasi häntä: sanos minulle: oletteko sen pellon siihen hintaan myyneet? mutta hän sanoi: olemme niinkin siihen hintaan.

5:9 Sanoi Pietari hänelle: miksi te olette mielistyneet keskenänne Herran Henkeä kiusaamaan? Katso, niiden jalat, jotka sinun miehes hautasivat, ovat oven edessä ja vievät pois sinun.

5:10 Ja hän kohta lankesi maahan hänen jalkainsa eteen ja antoi henkensä. Niin nuoret miehet tulivat sisälle ja löysivät hänen kuolleena, ja he veivät hänen ulos ja hautasivat miehensä tykö.

5:11 Ja suuri pelko tuli koko seurakunnalle ja kaikille niille, jotka tämän kuulivat.

5:12 Ja apostolitten kätten kautta tehtiin monta merkkiä ja ihmettä kansan seassa. Ja olivat kaikki yksimielisesti Salomon esihuoneessa.

5:13 Eikä muista kukaan uskaltanut heihin liittyä, mutta kansa piti heitä suuressa kunniaassa.

5:14 Ja yhä enemmän karttui niitä, jotka uskoivat Herraan, sekä miehiä että naisia suuret joukot.

5:15 Kannettiinpa sairaita kaduillekin ja pantiin vuoteille ja paareille, että Pietarin kulkiessa edes hänen varjonsa sattuisi johonkuhun heistä.

5:16 Myöskin kaupungeista Jerusalemin ympäriltä tuli paljon kansaa, ja he toivat sairaita ja saastaisten henkien vaivaamia, ja ne kaikki tulivat parannetuiksi.

5:17 Silloin nousi ylimmäinen pappi ja kaikki, jotka olivat hänen puolellansa, saddukeusten lahko, ja he tulivat kiihkoa täyteen

5:18 ja kävivät käsiksi apostoleihin ja panivat heidät yleiseen vankihuoneeseen.

5:19 Mutta yöllä avasi Herran enkeli vankilan ovet ja vei heidät ulos ja sanoi:

5:20 "Menkää ja astukaa esiin ja puhukaa pyhäkössä kansalle kaikki tämän elämän sanat."

5:21 Sen kuultuansa he menivät päivän koittaessa pyhäkköön ja opettivat. Niin saapui ylimmäinen pappi ja ne, jotka olivat hänen puolellansa, ja he kutsuivat koolle neuvoston ja israelilaisten vanhinten kokouksen; ja he lähettivät noutamaan heitä vankilasta.

5:22 Mutta kun oikeudenpalvelijat tulivat vankilaan, eivät he löytäneet heitä sieltä, vaan palasivat takaisin ja kertoivat,

5:23 sanoen: "Vankilan me kyllä huomasimme hyvin tarkasti suljetuksi ja vartijat seisomassa ovien edessä; mutta kun avasimme, emme sisältä ketään löytäneet."

5:24 Kun pyhäkön vartioston päällikkö ja ylipapit kuulivat nämä sanat, eivät he tienneet, mitä heistä ajatella ja mitä tästä tulisi.

5:25 Niin tuli joku ja kertoi heille: "Katso,

5:13 Mutta ei niistä muista uskaltanut yksikään itsiänsä antaa heidän sekaansa; vaan kansa piti paljon heistä.

5:14 Ja joukko paljon eneni miehistä ja vaimoista, jotka Herran päälle uskoivat:

5:15 Niin että he kantoivat sairaita kaduille ja panivat niitä vuoteille ja paareille, että Pietarin tullessa ainoasti hänen varjonsa jonkun heistä olis varjonnut.

5:16 Ja tuli myös suuri joukko kokoon lähimmäisistä kaupungeista Jerusalemiin, ja toivat sairaita ja saastaisilta hengiltä vaivatuita, jotka kaikki parannettiin.

5:17 Niin nousi ylimmäinen pappi, ja kaikki, jotka hänen kanssansa olivat, Saddukealaisten lahko, ja olivat täynnänsä kiivautta,

5:18 Ja paiskasivat kätensä apostolitten päälle ja panivat heidät yhteiseen vankihuoneeseen.

5:19 Mutta Herran enkeli avasi yöllä tornin oven, ja vei heidät sieltä ulos ja sanoi:

5:20 Menkää, seisokaat ja puhukaat templissä kansalle kaikki tämän elämän sanat.

5:21 Mutta kuin he sen kuulivat, menivät he varhain aamulla templiin ja opettivat. Niin ylimmäinen pappi tuli, ja ne, jotka hänen kanssansa olivat, kutsuivat raadin kokoon ja kaikki Israelin lasten vanhimmat, ja lähettivät vankihuoneeseen heitä noutamaan.

5:22 Kuin palvelijat menivät, eikä heitä tornista löytäneet, niin he palasivat ja ilmoittivat,

5:23 Sanoen: tornin me tosin löysimme kyllä visusti suljetuksi ja vartiat ulkona oven edessä seisovan; mutta kuin me sen avasimme, emme ketään sieltä löytäneet.

5:24 Kuin ylimmäinen pappi ja templin esimies ja pappein päämiehet nämät kuulivat, epäilivät he heistä, miksi se viimeinkin tulis.

5:25 Niin tuli yksi ja ilmoitti heille, sanoen:

ne miehet, jotka te panitte vankilaan, seisovat pyhäkössä ja opettavat kansaa."

5:26 Silloin päällikkö meni oikeudenpalvelijain kanssa ja nouti heidät; ei kuitenkaan väkisin, sillä he pelkäsivät, että kansa heidät kivittäisi.

5:27 Ja he toivat heidät ja asettivat neuvoston eteen. Ja ylimmäinen pappi kuulusteli heitä

5:28 ja sanoi: "Me olemme kieltämällä kieltäneet teitä opettamasta tähän nimeen; ja katso, te olette täyttäneet Jerusalemin opetuksellanne ja tahdotte saattaa meidän päällemme tuon miehen veren."

5:29 Mutta Pietari ja muut apostolit vastasivat ja sanoivat: "Enemmän tulee totella Jumalaa kuin ihmisiä.

5:30 Meidän isiemme Jumala on herättänyt Jeesuksen, jonka te ripustitte puuhun ja surmasitte.

5:31 Hänet on Jumala oikealla kädellensä korottanut Päämieheksi ja Vapahtajaksi, antamaan Israelille parannusta ja syntien anteeksiantamusta.

5:32 Ja me olemme kaiken tämän todistajat, niin myös Pyhä Henki, jonka Jumala on antanut niille, jotka häntä tottelevat."

5:33 Kun he sen kuulivat, viilsi se heidän sydäntänsä, ja he tahtoivat tappa heidät.

5:34 Mutta neuvostossa nousi eräs fariseus, nimeltä Gamaliel, lainopettaja, jota koko kansa piti arvossa, ja hän käski viedä miehet vähäksi aikaa ulos.

5:35 Sitten hän sanoi neuvostolle: "Israelin miehet, kavahtakaa, mitä aiotte tehdä näille miehille.

5:36 Sillä ennen näitä päiviä nousi Teudas, sanoen jokin olevansa, ja häneen liittyi noin neljäsataa miestä; hänet tapettiin, ja kaikki, jotka olivat häneen suostuneet, hajotettiin, ja he joutuivat häviöön.

5:37 Hänen jälkeensä nousi Juudas,

katso, ne miehet, jotka te torniin panitte, ovat templissa ja seisovat opettamassa kansaa.

5:26 Niin esimies meni palvelijoinensa ja toi heidät suosiolla sieltä (sillä he pelkäsivät kansan heitä kivittävän).

5:27 Ja kuin he toivat heidät, asettivat he heidät raadin eteen. Ja ylimmäinen pappi kysyi heiltä,

5:28 Sanoen: emmekö ole kovasti teitä kieltäneet puhumasta kansalle tähän nimeen? Ja katso, te olette Jerusalemin täyttäneet teidän opetuksellanne, ja tahdotte tämän ihmisen veren vetää meidän päällemme.

5:29 Mutta Pietari ja muut apostolit vastasivat ja sanoivat: enempi tulee kuulla Jumalaa kuin ihmisiä.

5:30 Meidän isämme Jumala herätti Jeesuksen, jonka te tapoitte ja ripustitte puuhun.

5:31 Sen on Jumala korottanut oikialle kädellensä Päämieheksi ja Vapahtajaksi, antamaan Israelille parannusta ja syntein anteeksi antamusta.

5:32 Ja me olemme näiden sanain todistajat, ja myös Pyhä Henki, jonka Jumala on niille antanut, jotka häntä kuulevat.

5:33 Mutta kuin he nämät kuulivat, kävi se lävitse heidän sydämensä, ja he pitivät neuvoa tappaaksensa heitä.

5:34 Niin nousi raadista yksi Pharisealainen, nimeltä Gamaliel, lainopettaja, josta kaikki kansa paljon piti: se käsi apostoleita pikimältänsä viedä ulos,

5:35 Ja sanoi heille: Israelin miehet! kavahtakaat itseänne, mitä te mielitte tehdä näille miehille.

5:36 Sillä ennen näitä päiviä nousi Teudas ja sanoi itsensä joksikin, niin hänen tykönsä tuli lähes neljäsataa miestä: joka sitte tapettiin ja kaikki, jotka häneen mielistyivät, ne hajotettiin ja hävitettiin.

5:37 Tämän jälkeen nousi Juudas

galilealainen, verollepanon päivinä ja vietteli kansaa luopumaan puolellensa; hänkin hukkui, ja kaikki, jotka olivat suostuneet häneen, hajotettiin.

5:38 Ja nyt minä sanon teille: pysykää erillänne näistä miehistä ja antakaa heidän olla; sillä jos tämä hanke eli tämä teko on ihmisistä, niin se tyhjään raukeaa;

5:39 mutta jos se on Jumalasta, niin te ette voi heitä kukistaa. Varokaa, ettei teitä ehkä havaittaisi sotiviksi itse Jumalaa vastaan."

5:40 Niin he noudattivat hänen neuvoansa. Ja he kutsuivat apostolit sisään ja pieksättivät heitä ja kielsivät heitä puhumasta Jeesuksen nimeen ja päästivät heidät menemään.

5:41 Niin he lähtivät pois neuvostosta iloissaan siitä, että olivat katsotut arvollisiksi kärsimään häväistystä Jeesuksen nimen tähden.

5:42 Eivätkä he lakanneet, vaan opettivat joka päivä pyhäkössä ja kodeissa ja julistivat evankeliumia Kristuksesta Jeesuksesta.

6 LUKU

6:1 Niinä päivinä, kun opetuslasten luku lisääntyi, syntyi hellenisteissä nurinaa hebrealaisia vastaan siitä, että heidän leskiänsä syrjäytettiin jokapäiväisessä avunannossa.

6:2 Niin ne kaksitoista kutsuivat kokoon opetuslasten joukon ja sanoivat: "Ei ole soveliasta, että me laiminlyömme Jumalan sanan toimittaaksemme pöytäpalvelusta.

6:3 Valitkaa sentähden, veljet, keskuudestanne seitsemän miestä, joista on hyvä todistus ja jotka ovat Henkeä ja viisautta täynnä, niin me asetamme heidät tähän toimeen.

6:4 Mutta me tahdomme pysyä rukouksessa ja sanan palveluksessa."

6:5 Ja se puhe kelpasi kaikelle joukolle; ja he valitsivat Stefanuksen, miehen, joka oli

Galileasta veronlaskemisen päivinä ja käänsi paljon kansaa jälkeensä; hän myös hukkui ja kaikki, jotka häneen mielistyivät, hajotettiin.

5:38 Ja nyt sanon minä teille: lakatkaa näistä miehistä ja sallikaat heidän olla; sillä jos tämä neuvo eli teko on ihmisistä, niin se tyhjään raukee;

5:39 Vaan jos se on Jumalalta, niin ette voi sitä tyhjäksi tehdä, ettette myös löydettäisi sotineen jumalaa vastaan.

5:40 Niin kaikki mielistyivät hänen neuvoonsa; ja kuin he apostolit sisälle kutsuivat, niin he hosuivat heitä ja kielsivät heitä Jeesuksen nimeen puhumasta, ja päästivät heidät menemään.

5:41 Niin he menivät pois raadin edestä, iloiten että he olivat mahdolliset pilkkaa kärsimään hänen nimensä tähden,

5:42 Ja ei lakanneet joka päivä templissä ja joka huoneessa opettamasta ja saarnaamasta evankeliumia Jesuksesta Kristuksesta.

6 LUKU

6:1 Mutta niinä päivinä, koska opetuslasten luku eneni, napisivat Grekiläiset Hebrealaisia vastaan, että heidän leskensä katsottiin ylönsä jokapäiväisessä palveluksessa.

6:2 Niin ne kaksi toistakymmentä kutsuivat kokoon opetuslasten joukon, ja sanoivat: ei se ole kohtuullinen, että me annamme ylönsä Jumalan sanan, ja pöytäin edessä palvelemme.

6:3 Sentähden, rakkaat veljet, valitkaa teistä seitsemän miestä joista hyvä todistus on, jotka ovat Pyhää Henkeä ja viisautta täynnänsä, joiden haltuun me tämän viran annamme.

6:4 Mutta me tahdomme rukouksessa ja sanan palveluksessa pysyväiset olla.

6:5 Ja se puhe kelpasi kaikelle joukolle, ja he valitsivat Stephanin, miehen täynnä

täynnä uskoa ja Pyhää Henkeä, ja Filippuksen ja Prokoruksen ja Nikanorin ja Timonin ja Parmenaan ja Nikolauksen, antiokialaisen käännynnäisen,

6:6 ja asettivat heidät apostolien eteen, ja nämä rukoilivat ja panivat kätensä heidän päällensä.

6:7 Ja Jumalan sana menestyi, ja opetuslasten luku lisääntyi suuresti Jerusalemissa. Ja lukuisa joukko pappeja tuli uskolle kuuliaisiksi.

6:8 Ja Stefanus, täynnä armoa ja voimaa, teki suuria ihmeitä ja tunnustekoja kansassa.

6:9 Niin nousi muutamia niin kutsutusta libertiinien ja kyreneläisten ja aleksandrialaista synagoogasta sekä niiden joukosta, jotka olivat Kilikiasta ja Aasiasta, väittelemään Stefanuksen kanssa,

6:10 mutta he eivät kyenneet pitämään puoliaan sitä viisautta ja henkeä vastaan, jolla hän puhui.

6:11 Silloin he salaa hankkivat miehiä sanomaan: "Me olemme kuulleet hänen puhuvan pilkkasanoja Moosesta ja Jumalaa vastaan."

6:12 Ja he yllyttivät kansan ja vanhimmat ja kirjanoppineet ja astuivat esiin, raastoivat hänet mukaansa ja veivät neuvoston eteen.

6:13 Ja he toivat esiin vääriä todistajia, jotka sanoivat: "Tämä mies ei lakkaa puhumasta tätä pyhää paikkaa vastaan ja lakia vastaan;

6:14 sillä me olemme kuulleet hänen sanovan, että Jeesus, tuo Nasaretilainen, on hajottava maahan tämän paikan ja muuttava ne säädökset, jotka Mooses on meille antanut."

6:15 Ja kaikki, jotka neuvostossa istuivat, loivat katseensa häneen, ja hänen kasvonsa olivat heistä niinkuin enkelin kasvot.

7 LUKU

7:1 Niin ylimmäinen pappi sanoi: "Onko niin?"

uskoa ja Pyhää Henkeä, ja Filippuksen, ja Prokoron, ja Nikanorin, ja Timonin, ja Parmenaan, ja Nikolaon, uuden Juudalaisen Antiokiasta.

6:6 Nämät he asettivat apostoleitten eteen: ja rukoilivat, ja panivat kätensä heidän päällensä.

6:7 Ja Jumalan sana kasvoi ja opetuslasten luku tuli sangen suureksi Jerusalemissa; ja suuri joukko pappeja oli myös uskolle kuuliainen.

6:8 Mutta Stephanus, joka oli uskoa täynnänsä ja väkevyyttä, teki ihmeitä ja suuria tunnustähtiä kansan seassa.

6:9 Niin nousivat muutamit Libertinein synagogasta, ja Kyreniläisten, ja Aleksandrialaista, ja jotka Kilikiasta ja Asiasta olivat, ja riitelivät Stephanin kanssa.

6:10 Ja eivät voineet sitä viisautta vastaan olla ja sitä Henkeä, jonka kautta hän puhui.

6:11 Niin he sääsivät miehiä, jotka sanoivat: me olemme hänen kuulleet puhuvan pilkkasanoja Mosesta ja Jumalaa vastaan.

6:12 Niin he yllyttivät kansan ja vanhimmat ja kirjanoppineet, ja menivät ja ottivat hänen kiinni, ja veivät hänen raadin eteen,

6:13 Ja asettivat väärät todistajat sanomaan: ei tämä mies lakkaa puhumasta pilkkasanoja tätä pyhää siaan ja lakia vastaan.

6:14 Sillä me olemme kuulleet hänen sanovan: Jesus Natsarealainen hävittää tämän sian, ja muuttaa säädyt, jotka Moses meille antoi.

6:15 Ja kaikki ne, jotka raadissa istuivat, katsoivat hänen päällensä ja näkivät hänen kasvonsa niinkuin enkelin kasvot.

7 LUKU

7:1 Niin ylimmäinen pappi sanoi: lienevätkö nämät näin?

7:2 Stefanus sanoi: "Miehet, veljet ja isät, kuulkaa! Kirkkauden Jumala ilmestyi meidän isällemme Aabrahamille hänen ollessaan Mesopotamiassa, ennenkuin hän oli asettunut asumaan Harraniin,

7:3 ja sanoi hänelle: 'Lähde maastasi ja suvustasi ja mene siihen maahan, jonka minä sinulle osoitan.'

7:4 Silloin hän lähti kaldealaisten maasta ja asettui asumaan Harraniin. Ja kun hänen isänsä oli kuollut, siirsi Jumala hänet tähän maahan, jossa te nyt asutte.

7:5 Eikä hän antanut hänelle siinä perintöosaa, ei jalan leveyttäkään, vaan lupasi, Aabrahamin vielä lapsetonna ollessa, antaa sen hänelle ja hänen siemenelleen hänen jälkeensä.

7:6 Ja Jumala puhui näin: 'Hänen jälkeläisensä tulevat olemaan muukalaisina vieraalla maalla, ja siellä ne tekevät heidät orjiksensa ja sortavat heitä neljäsataa vuotta;

7:7 ja sen kansan, jonka orjiksi he tulevat, minä olen tuomitseva', sanoi Jumala, 'ja sen jälkeen he lähtevät sieltä ja palvelevat minua tässä paikassa.'

7:8 Ja hän antoi hänelle ympärileikkauksen liiton; ja niin Aabrahamille syntyi lisä, ja hän ympärileikkasi hänet kahdeksantena päivänä, ja lisäkille syntyi Jaakob, ja Jaakobille ne kaksitoista kantaisää.

7:9 Ja kantaisät kadehtivat Joosefia ja myivät hänet Egyptiin. Mutta Jumala oli hänen kanssansa

7:10 ja pelasti hänet kaikista hänen ahdistuksista. Ja hän antoi hänelle armon ja viisauden faraon, Egyptin kuninkaan, edessä; ja tämä pani hänet Egyptin ja kaiken huoneensa haltijaksi.

7:11 Ja tuli nälänhätä koko Egyptiin ja Kanaanin ja suuri vaiva, eivätkä meidän isämme saaneet mistään ravintoa.

7:12 Mutta kun Jaakob kuuli Egyptissä olevan viljaa, lähetti hän meidän isämme sinne ensimmäisen kerran.

7:13 Ja toisella kerralla veljet tunsivat

7:2 Vaan hän sanoi: miehet, rakkaat veljet ja isät, kuulkaat: kunnian Jumala ilmestyi Abrahamille meidän isällemme, kuin hän oli Mesopotamiassa, ennenkuin hän Haranissa asui,

7:3 Ja sanoi hänelle: lähde sinun maaltas ja suvustas, ja tule siihen maahan, jonka minä sinulle osoitan.

7:4 Silloin hän läksi Kaldeasta, ja asui Haranissa. Ja kuin hänen isänsä kuollut oli, toi hän hänen sieltä tähän maahan, jossa te nyt asutte.

7:5 Ja ei antanut hänelle siinä perintöä, ei jalankaan leveyttä; ja hän lupasi hänelle sen antaa asuaksensa, ja hänen siemenellensä hänen jälkeensä, kuin ei hänellä vielä lasta ollut.

7:6 Ja Jumala puhui hänelle näin: sinun siemenes pitää oleman muukalainen vieraalla maalla, ja heidän pitää sen orjaksi tekemän, ja pahasti sen kanssa menemän neljäsataa ajastaikaa.

7:7 Ja sen kansan, jota he palvelevat, tahdon minä tuomita, sanoi Jumala, ja sitte pitää heidän lähtemän ja minua tässä siassa palveleman.

7:8 Ja hän antoi hänelle ympärileikkauksen liiton; ja niin hän siitti Isaakin, ja ympärileikkasi hänen kahdeksantena päivänä. Ja Isaak siitti Jakobin, ja Jakob kaksitoistakymmentä patriarkkaa.

7:9 Ja ne patriarkat myivät kateudesta Josefin Egyptiin. Ja Jumala oli hänen kanssansa,

7:10 Ja pelasti hänen kaikista tuskistansa, ja antoi hänelle armon ja viisauden Pharaon, Egyptin kuninkaan, kasvoin edessä, ja hän pani hänen Egyptin valtamieheksi ja kaiken huoneensa päälle.

7:11 Mutta nälkä tuli kaikkeen Egyptiin ja Kanaanin maahan, ja suuri tuska; ja ei meidän isämme löytäneet ravintoa.

7:12 Mutta kuin Jakob kuuli Egyptissä jyyviä olevan, lähetti hän sinne meidän isämme ensimmäisen kerran.

7:13 Ja kuin hän toistamiseen heidät

Joosefin, ja farao sai tietää Joosefin sukuperän.

7:14 Niin Joosef lähetti kutsumaan luokseen isänsä Jaakobin ja koko sukunsa, seitsemänkymmentä viisi henkeä.

7:15 Ja Jaakob meni Egyptiin ja kuoli siellä, niin myös kuolivat isämme,

7:16 ja heidät siirrettiin Sikemiin ja pantiin siihen hautaan, jonka Abraham oli rahalla ostanut Emmorin lapsilta Sikemissä.

7:17 Mutta sitä mukaa kuin lähestyi sen lupauksen aika, jonka Jumala oli Abrahamille antanut, kasvoi kansa ja lisääntyi Egyptissä,

7:18 kunnes Egyptiä hallitsemaan nousi toinen kuningas, joka ei Joosefista mitään tiennyt.

7:19 Tämä kohteli kavalasti meidän kansaamme ja sorti meidän isiämme ja pakotti heidät panemaan heitteille pienet lapsensa, etteivät ne jäisi eloon.

7:20 Siihen aikaan syntyi Mooses, ja hän oli Jumalalle otollinen. Häntä elätettiin kolme kuukautta isänsä kodissa.

7:21 Mutta kun hänet oli pantu heitteille, otti faraon tytär hänet ja kasvatti hänet pojaksensa.

7:22 Ja Mooses kasvatettiin kaikkeen egyptiläiseen viisauteen, ja hän oli voimallinen sanoissa ja teoissa.

7:23 Mutta kun hän oli täyttänyt neljäkymmentä vuotta, heräsi hänen sydämessään ajatus mennä katsomaan veljiänsä, israelilaisia.

7:24 Ja nähdessään eräälle heistä vääryyttä tehtävän hän puolusti häntä ja kosti pahoinpidellyn puolesta ja löi egyptiläisen kuoliaaksi.

7:25 Ja hän luuli veljiensä ymmärtävän, että Jumala hänen kätensä kautta oli antava heille pelastuksen; mutta he eivät sitä ymmärtäneet.

7:26 Seuraavana päivänä hän ilmestyi heidän luoksensa, heidän riidellessään, ja koetti saada heitä sopimaan sanoen:

lähetti, tunnettiin Joseph veljiltänsä; ja Josephin suku tuli Pharaolle tiettäväksi.

7:14 Niin Joseph lähetti ja antoi tuoda isänsä Jakobin ja kaiken hänen sukunsa, viisi sielua kahdeksattakymmentä.

7:15 Ja Jakob meni alas Egyptiin, ja hän kuoli, niin myös meidän isämme.

7:16 Ja he vietiin Sikemiin ja pantiin siihen hautaan, jonka Abraham oli Hemorin lapsilta rahalla ostanut Sikemissä.

7:17 Mutta kuin lupauksen aika lähestyi, josta Jumala oli Abrahamille vannonut, kasvoi ja eneni kansa Egyptissä,

7:18 Siihenasti kuin toinen kuningas tuli, joka ei Josephista mitään tietänyt.

7:19 Tämä meidän sukuamme kavalasti juonitteli, ja meni pahasti meidän isiämme kanssa, niin että heidän piti nuoret lapsensa heittämän pois, ettei he olisi saaneet elää.

7:20 Siihen aikaan syntyi Moses, ja hän oli Jumalalle otollinen, ja elätettiin kolme kuukautta isänsä huoneessa.

7:21 Mutta kuin hän heitetty oli ulos, otti Pharaon tytär hänen ja kasvatti itsellensä pojaksi.

7:22 Ja Moses opetettiin kaikessa Egyptiläisten viisaudessa, ja oli voimallinen sanoissa ja töissä.

7:23 Mutta kuin hän oli neljäkymmenen ajastajan vanha, joukahtui hänen sydämeensä mennä katsomaan veljiänsä Israelin lapsia.

7:24 Ja kuin hän näki yhdelle vääryyttä tehtävän, autti hän häntä ja kosti hänen puolestansa, joka vääryyttä kärsi, ja löi Egyptin miehen.

7:25 Mutta hän luuli veljiensä sen ymmärtävän, että Jumala hänen kätensä kautta oli heille vapauden antava; vaan eivät he ymmärtäneet.

7:26 Ja hän tuli toisena päivänä heidän tykönsä, jotka keskenänsä riitelivät, ja sovitti heitä, sanoen: rakkaat miehet, te

'Tehän olette veljiä, miehet; miksi teette vääryyttä toisillenne?'

7:27 Mutta se, joka teki lähimmäisellensä vääryyttä, työnsi hänet pois ja sanoi: 'Kuka on asettanut sinut meidän päämieheksemme ja tuomariksemme?'

7:28 Aiotko tappaa minutkin, niinkuin eilen tapoit egyptiläisen?'

7:29 Tämän puheen tähden Mooses pakeni ja oli muukalaisena Midianin maassa, ja siellä hänelle syntyi kaksi poikaa.

7:30 Ja kun neljäkymmentä vuotta oli kulunut, ilmestyi hänelle Siinain vuoren erämaassa enkeli palavan orjantappurapensaassa liekissä.

7:31 Kun Mooses sen näki, ihmetteli hän tätä näkyä; ja kun hän meni tarkemmin katsomaan, kuului Herran ääni, joka sanoi:

7:32 'Minä olen sinun isiesi Jumala, Aabrahamin ja Iisakin ja Jaakobin Jumala.' Niin Mooses alkoi vapista eikä tohtinut katsoa sinne.

7:33 Mutta Herra sanoi hänelle: 'Riisu kengät jalastasi; sillä paikka, jossa seisot, on pyhä maa.'

7:34 Minä olen nähnyt kansani kurjuuden Egyptissä ja kuullut heidän huokauksensa, ja minä olen astunut alas vapauttamaan heidät. Ja nyt, tule tänne, minä lähetän sinut Egyptiin.'

7:35 Tämän Mooseksen, jonka he kielsivät sanoen: 'Kuka sinut on asettanut päämieheksi ja tuomariksi?', hänet Jumala lähetti päämieheksi ja lunastajaksi sen enkelin kautta, joka hänelle orjantappurapensaassa oli ilmestynyt.

7:36 Hän johdatti heidät sieltä pois, tehden ihmeitä ja tunnustekoja Egyptin maassa ja Punaisessa meressä ja erämaassa neljänäkymmenenä vuotena.

7:37 Tämä on se Mooses, joka sanoi israelilaisille: 'Profeetan, minun kaltaiseni, Jumala on teille herättävä teidän veljienne joukosta.'

olette veljekset: miksi te toinen toisellenne vääryyttä teette?'

7:27 Mutta se, joka lähimmäisellensä vääryyttä teki, lykkäsi häntä, sanoen: kuka sinun on pannut päämieheksi ja tuomariksi meidän ylitsemme?'

7:28 Vai tahdotkos sinä minua niin tappaa, kuin sinä Egyptiläisen eilen tapoit?'

7:29 Niin Moses pakeni tämän puheen tähden, ja oli Madiamin maakunnassa muukalainen, jossa hän kaksi poikaa siitti.

7:30 Ja neljänkymmenen ajastajan perästä ilmestyi hänelle Herran enkeli korvessa, Sinain vuorella, pensaan tulien liekissä.

7:31 Mutta kuin Moses sen näki, ihmetteli hän sitä näkyä, ja kuin hän meni lähes katsomaan, niin tapahtui Herran ääni hänelle:

7:32 Minä olen sinun isäis Jumala, Abrahamin Jumala, ja Iisakin Jumala, ja Jakobin Jumala. Niin Moses vapisi eikä tohtinut sinne katsoa.

7:33 Ja Herra sanoi hänelle: riisu kenkäs jaloistas; sillä sia, jossas seisot, on pyhä maa.

7:34 Minä olen nähden nähnyt kansani tuskan Egyptissä, ja olen heidän huokauksensa kuullut, ja tulini alas heitä ottamaan ulos: tule siis nyt tänne, minä lähetän sinun Egyptiin.

7:35 Tämän Moseksen, jota he kielsivät, sanoen: kuka sinun on pannut päämieheksi ja tuomariksi? tämän on Jumala lähettänyt päämieheksi ja vapahtajaksi, enkelin käden kautta, joka hänelle pensaassa ilmestyi.

7:36 Tämä johdatti heitä ulos, ja teki ihmeitä ja merkkejä Egyptin maassa ja Punaisessa meressä ja korvessa, neljäkymmentä ajastaikaa.

7:37 Tämä on se Moses, joka sanoi Israelin lapsille: Herra teidän Jumalanne herättää teille teidän veljistänne yhden Prophetan, niinkuin minun, jota teidän pitää kuuleman.

7:38 Hän on se, joka seurakunnassa, erämaassa, oli enkelin kanssa, joka puhui hänelle Siinain vuorella, ja oli myös isiemme kanssa; ja hän sai eläviä sanoja meille annettaviksi.

7:39 Mutta häntä meidän isämme eivät tahtoneet totella, vaan työnsivät hänet pois ja kääntyivät sydämessänsä jälleen Egyptiin,

7:40 sanoen Aaronille: 'Tee meille jumalia, jotka käyvät meidän edellämme, sillä me emme tiedä, mitä on tapahtunut Moosekselle, hänelle, joka johdatti meidät Egyptin maasta.'

7:41 Ja he tekivät niinä päivinä vasikan ja toivat uhreja epäjumalalleen ja riemuitsivat kättensä töistä.

7:42 Mutta Jumala kääntyi heistä pois ja hylkäsi heidät palvelemaan taivaan sotajoukkoa, niinkuin on kirjoitettu profeettain kirjassa: 'Toitteko te teurasuhreja ja muita uhreja minulle erämaassa neljänäkymmenenä vuotena, te, Israelin heimo?'

7:43 Ette; vaan te kannoitte Molokin majaa ja Romfa jumalan tähteä, niitä kuvia, jotka te olitte tehneet kumarrettaviksenne. Sentähden minä siirrän teidät toiselle puolelle Babylonin.'

7:44 Todistuksen maja oli meidän isillämme erämaassa, niinkuin hän, joka puhui Moosekselle, oli määrännyt sen tehtäväksi, sen kaavan mukaan, minkä Mooses oli nähnyt.

7:45 Ja meidän isämme ottivat sen perintönä vastaan ja toivat sen Joosuan johdolla maahan, minkä he valtasivat pakanoilta, jotka Jumala karkoitti meidän isiemme tieltä. Näin oli Daavidin päiviin saakka.

7:46 Hän sai armon Jumalan edessä ja anoi, että hän saisi valmistaa majan Jaakobin Jumalalle.

7:47 Mutta Salomo hänelle huoneen rakensi.

7:48 Korkein ei kuitenkaan asu käsillä tehdyissä huoneissa; sillä näin sanoo

7:38 Tämä oli seurakunnassa enkelin kanssa korvessa, joka puhui hänen kanssansa Sinain vuorella, ja meidän isäimme kanssa. Tämä sai elämän puheen meille antaaksensa,

7:39 Jota ei meidän isämme totelleet, vaan sysäsivät pois sen tyköönsä, ja palasivat sydämessänsä Egyptiin,

7:40 Sanoen Aaronille: tee meille jumalia, jotka meidän edellämme kävisivät; sillä emme tiedä, mitä Mosekselle, joka meidän Egyptin maasta toi ulos, on tapahtunut.

7:41 Ja niinä päivinä tekivät he vasikan, ja uhrasivat epäjumalille uhria, ja riemuitsivat kättensä töistä.

7:42 Niin Jumala käänsi itsensä, ja antoi ylön heidät palvelemaan taivaan sotajoukkoa, niinkuin prophetain Raamatussa on kirjoitettu: oletteko te Israelin huoneesta minulle teurasuhria ja ruokauhria tehneet neljänäkymmenenä ajastaikana korvessa?

7:43 Ja te kannoitte Molokin majaa ja teidän jumalanne Remphan tähteä, joita kuvia te teitte kumartaaksenne niitä, ja minä tahdon teidät viedä pois edemmä Babelia.

7:44 Meidän isillä oli todistuksen maja korvessa, niinkuin se oli säätänyt, joka Moksen kanssa puhui, että hänen piti sen tekemän sen esikuvan perään, jonka hän nähnyt oli;

7:45 Jonka myös meidän isämme vastaan ottivat, ja veivät Josuan kanssa siihen maahan, jossa pakanat asuivat, jotka Jumala hävitti meidän isäimme kasvoin edestä, hamaan Davidin aikaan asti,

7:46 Joka löysi armon Jumalan tykönä, ja anoi, että hän olis majan löytänyt Jakobin Jumalalle.

7:47 Mutta Salomo rakensi hänelle huoneen.

7:48 Vaan se kaikkein Ylimmäinen ei asu käsillä tehdyissä templeissa, niinkuin

profeetta:

7:49 'Taivas on minun valtaistuimeni ja maa minun jalkojeni astinlauta; minkäkaltaisen huoneen te minulle rakentaisitte, sanoo Herra, tai mikä paikka olisi minun leposijani?

7:50 Eikö minun käteni ole tätä kaikkea tehnyt?'

7:51 Te niskurit ja ympärileikkaamattomat sydämeltä ja korvilta, aina te vastustatte Pyhää Henkeä - niinkuin teidän isänne, niin tekin.

7:52 Ketä profeetoista eivät teidän isänne vainonneet? He tappoivat ne, jotka ennustivat sen Vanhurskaan tulemista, jonka kavaltaajiksi ja murhaajiksi te nyt olette tulleet,

7:53 te, jotka enkelien toimen kautta saitte lain, mutta ette sitä pitäneet."

7:54 Mutta kun he tämän kuulivat, viilsi se heidän sydäntänsä, ja he kiristelivät hänelle hampaitansa.

7:55 Mutta täynnä Pyhää Henkeä hän loi katseensa taivaaseen päin ja näki Jumalan kirkkauden ja Jeesuksen seisovan Jumalan oikealla puolella

7:56 ja sanoi: "Katso, minä näen taivaat auenneina ja Ihmisen Pojan seisovan Jumalan oikealla puolella."

7:57 Niin he huusivat suurella äänellä ja tukkivat korvansa ja karkasivat kaikki yhdessä hänen päällensä

7:58 ja ajoivat hänet ulos kaupungista ja kivittivät. Ja todistajat riisuivat vaippansa Saulus nimisen nuorukaisen jalkojen juureen.

7:59 Ja niin he kivittivät Stefanuksen, joka rukoili ja sanoi: "Herra Jeesus, ota minun henkeni!"

7:60 Ja hän laskeutui polvilleen ja huusi suurella äänellä: "Herra, älä lue heille syyksi tätä syntiä!" Ja sen sanottuaan hän nukkui pois.

propheta sanoo:

7:49 Taivas on minun istuimeni ja maa jalkaini astinlauta. Minkä huoneen te siis tahdotte minulle rakentaa, sanoo Herra, eli kuka on minun leposiani?

7:50 Eikö minun käteni ole kaikkia näitä tehnyt?

7:51 Te niskurit ja ympärileikkaamattomat sydämestä ja korvista! te olette aina Pyhää Henkeä vastaan, niinkuin teidän isänne, niin myös tekin.

7:52 Ketä prophetaista ei teidän isänne vainonneet? Ja he tappoivat ne, jotka vanhurskaan tulemista ennustivat, jonka pettäjät ja murhaajat te nyt olitte,

7:53 Jotka saitte lain enkelien asetuksen kautta, jota ette pitäneet.

7:54 Mutta kuin he nämät kuulivat, kävi se läpi heidän sydämensä, ja kiristelivät hampaitansa hänen päällensä.

7:55 Mutta että hän oli täynnä Pyhää Henkeä, katsahti hän ylös taivaasen, näki Jumalan kunnian ja Jeesuksen seisovan Jumalan oikiällä kädellä,

7:56 Ja sanoi: katso, minä näen taivaat avoinna, ja Ihmisen Pojan seisovan Jumalan oikiällä kädellä.

7:57 Niin he huusivat suurella äänellä, ja tukitsivat korviansa, ja karkasivat kaikki yksimielisesti hänen päällensä,

7:58 Ja ajoivat hänen ulos kaupungista, ja kivittivät. Ja todistajat panivat vaatteensa nuorukaisen jalkain juureen, joka kutsuttiin Saulus.

7:59 Ja he kivittivät Stephanin, joka rukoili ja sanoi: Herra Jesus, ota minun henkeni.

7:60 Niin hän pani polvillensa, ja huusi suurella äänellä: Herra, älä lue heille tätä syntiä. Ja kuin hän tämän sanonut oli, niin hän nukkui.

8 LUKU

8:1 Myös Saulus hyväksyi Stefanuksen surmaamisen. Ja sinä päivänä nousi suuri vaino Jerusalemin seurakuntaa vastaan; ja kaikki hajaantuivat ympäri Juudean ja Samarian paikkakuntia, paitsi apostolit.

8:2 Ja muutamat jumalaapelkääväiset miehet hautasivat Stefanuksen ja pitivät hänelle suuret valittajaiset.

8:3 Mutta Saulus raateli seurakuntaa, kulki talosta taloon ja raastoi ulos miehiä ja naisia ja panetti heidät vankeuteen.

8:4 Ne, jotka näin olivat hajaantuneet, vaelsivat paikasta toiseen ja julistivat evankeliumin sanaa.

8:5 Ja Filippus meni Samarian kaupunkiin ja saarnasi heille Kristusta.

8:6 Ja kansa otti yksimielisesti vaarin siitä, mitä Filippus puhui, kun he kuulivat hänen sanansa ja näkivät ne tunnusteot, jotka hän teki.

8:7 Sillä monista, joissa oli saastaisia henkiä, ne lähtivät pois huutaen suurella äänellä; ja moni halvattu ja rampa parani.

8:8 Ja syntyi suuri ilo siinä kaupungissa.

8:9 Mutta ennestään oli kaupungissa muuan mies, nimeltä Simon, joka harjoitti noituutta ja hämmästytti Samarian kansaa sanoen olevansa jokin suuri;

8:10 ja häntä kuuntelivat kaikki, pienet ja suuret, ja sanoivat: "Tämä mies on se Jumalan voima, jota kutsutaan 'suureksi'."

8:11 Ja he kuuntelivat häntä sentähden, että hän kauan aikaa oli noituuksillaan heitä hämmästyttänyt.

8:12 Mutta kun he nyt uskoivat Filippusta, joka julisti evankeliumia Jumalan valtakunnasta ja Jeesuksen Kristuksen nimestä, niin he ottivat kasteen, sekä miehet että naiset.

8:13 Ja Simon itsekin uskoi, ja kasteen saatuansa hän pysytteli Filippuksen seurassa; ja nähdessään ihmeitä ja suuria, voimallisia tekoja hän hämmästyi.

8 LUKU

8:1 Ja Saulus oli myös mielistynyt hänen kuolemaansa. Niin sinä päivänä nousi suuri vaino seurakuntaa vastaan, joka oli Jerusalemissa; ja hajosivat kaikki ympäri Juudan ja Samarian maakuntaa, paitsi apostoleita.

8:2 Ja muutamat Jumalaa pelkääväiset miehet korjasivat Stephanin, ja valittivat häntä suuresti.

8:3 Mutta Saulus raateli seurakuntaa ja kävi huone huoneelta, otti miehet ja vaimot ja panetti vankiuteen.

8:4 Ja ne hajonneet vaelsivat ympärinsä ja saarnasivat Jumalan sanaa.

8:5 Niin Philippus tuli Samarian kaupunkiin ja saarnasi heille Kristuksesta.

8:6 Mutta kansa otti vaarin yksimielisesti ja visusti Philippuksen sanoista, kuullen ja nähden ne merkit, jotka hän teki:

8:7 Sillä rumat henget läksivät ulos monesta, huutain suurella äänellä ja monta halvattua ja saattamatointa parani.

8:8 Ja suuri ilo tuli siihen kaupunkiin.

8:9 Mutta siellä oli mies, Simon nimeltä, joka siinä kaupungissa ennen noituuden virkaa piti ja oli Samarian kansan villinnyt, sanoen itsensä olevan jonkun suuren,

8:10 Jota kaikki sekä pienet että suuret kuulivat, sanoen: tämä on Jumalan voima, joka suuri on.

8:11 Mutta he kuuntelivat häntä mielellänsä, että hän kauan aikaa oli heitä noituudellansa villinnyt.

8:12 Mutta kuin he uskoivat Philippuksen, joka saarnasi Jumalan valtakunnasta ja Jeesuksen Kristuksen nimestä, niin he kastettiin sekä miehet että vaimot.

8:13 Niin Simon myös itse uskoi, ja kuin hän kastettu oli, viipyi hän Philippuksen tykönä. Ja kuin hän näki ne merkit ja suuret voimalliset työt tapahtuvan, niin hän hämmästyi.

8:14 Mutta kun apostolit, jotka olivat Jerusalemissa, kuulivat, että Samaria oli ottanut vastaan Jumalan sanan, lähettivät he heidän tykönsä Pietarin ja Johanneksen.

8:15 Ja tultuaan sinne nämä rukoilivat heidän edestänsä, että he saisivat Pyhän Hengen;

8:16 sillä hän ei ollut vielä tullut yhteenkään heistä, vaan he olivat ainoastaan kastetut Herran Jeesuksen nimeen.

8:17 Silloin he panivat kätensä heidän päällensä, ja he saivat Pyhän Hengen.

8:18 Mutta kun Simon näki, että Henki annettiin sille, jonka päälle apostolit panivat kätensä, toi hän heille rahaa

8:19 ja sanoi: "Antakaa minullekin se valta, että kenen päälle minä käteni panen, se saa Pyhän Hengen."

8:20 Mutta Pietari sanoi hänelle: "Menkoot rahasi sinun kanssasi kadotukseen, koska luulet Jumalan lahjan olevan rahalla saatavissa.

8:21 Ei sinulla ole osaa eikä arpaa tähän sanaan, sillä sinun sydämesi ei ole oikea Jumalan edessä.

8:22 Tee siis parannus ja käänny tästä pahuudestasi ja rukoile Herraa - jos ehkä vielä sinun sydämesi ajatus sinulle anteeksi annetaan.

8:23 Sillä minä näen sinun olevan täynnä katkeruuden sappea ja kiinni vääryyden siteissä."

8:24 Niin Simon vastasi ja sanoi: "Rukoilkaa te minun edestäni Herraa, ettei minulle tapahtuisi mitään siitä, mitä te olette sanoneet."

8:25 Ja kun he olivat todistaneet ja Herran sanaa puhuneet, palasivat he Jerusalemiin ja julistivat evankeliumia monessa Samarian kylässä.

8:26 Mutta Filippukselle puhui Herran enkeli sanoen: "Nouse ja mene puolipäivään päin sille tielle, joka vie Jerusalemista alas Gassaan ja on autio."

8:14 Mutta kuin apostolit, jotka Jerusalemissa olivat, kuulivat Samarian Jumalan sanan ottaneen vastaan, lähettivät he heidän tykönsä Pietarin ja Johanneksen,

8:15 Jotka, kuin he sinne tulivat alas, rukoilivat niiden edestä, että he olisivat saaneet Pyhän Hengen;

8:16 (Sillä ei hän ollut vielä yhdenkään niiden päälle laskettu alas, vaan olivat ainoastaan Herran Jeesuksen nimeen kastetut.)

8:17 Niin he panivat kätensä heidän päällensä, ja he saivat Pyhän Hengen.

8:18 Mutta kuin Simon näki, että apostolien kätten päälle-panemisen kautta Pyhä Henki annettiin, taritsi hän heille rahaa,

8:19 Sanoen: antakaat minullekin se voima, että kenenkä päälle minä käteni panen, se sais Pyhän Hengen.

8:20 Vaan Pietari sanoi hänelle: sinun rahas olkoon sinun kanssas kadotuksessa, että Jumalan lahjan luulet rahoilla ostettavan.

8:21 Ei sinulla ole osaa eikä arpaa tässä sanassa; sillä ei sinun sydämes ole oikia Jumalan edessä.

8:22 Sentähden tee parannus sinun pahuudestas, ja rukoile Jumalaa, että sydämes ajatukset sinulle anteeksi annettaisiin.

8:23 Sillä minä näen sinun olevan katkerassa sapessa ja vääryyden solmussa.

8:24 Niin Simon vastasi ja sanoi: rukoilkaat te Herraa minun edestäni, ettei mitään näistä, mitä te sanoitte, minun päälleni tulisi.

8:25 Mutta kuin he olivat todistaneet ja puhuneet Herran sanan, palasivat he Jerusalemiin, ja saarnasivat evankeliumia monessa Samarian kylässä.

8:26 Mutta Herran enkeli puhui Filippukselle ja sanoi: nouse ja mene lounaaseen päin, sitä tietä, joka Jerusalemista menee alas Gatsaan, joka kylmillä on.

8:27 Ja hän nousi ja lähti. Ja katso, siellä kulki etiopialainen mies, Etiopian kuningattaren Kandaken hoviherra, mahtava mies ja koko hänen aarteistonsa hoitaja; hän oli tullut Jerusalemiin rukoilemaan

8:28 ja oli nyt paluumatkalla ja istui vaunuissaan ja luki profeetta Esaiasta.

8:29 Niin Henki sanoi Filippukselle: "Käy luo ja pysytkö lähellä noita vaunuja."

8:30 Niin Filippus juoksi luo ja kuuli hänen lukevan profeetta Esaiasta ja sanoi: "Ymmärrätkö myös, mitä luet?"

8:31 Niin hän sanoi: "Kuinka minä voisin ymmärtää, ellei kukaan minua opasta?" Ja hän pyysi Filippusta nousemaan ja istumaan viereensä.

8:32 Ja se kirjoitus, jota hän luki, oli tämä: "Niinkuin lammas hänet viedään teuraaksi; ja niinkuin karitsa on ääneti keritsijänsä edessä, niin ei hänkään suutansa avaa.

8:33 Hänen alentumisensa kautta hänen tuomionsa otetaan pois. Kuka kertoo hänen syntyperänsä? Sillä hänen elämänsä otetaan pois maan päältä."

8:34 Ja hoviherra kysyi Filippukselta sanoen: "Minä pyydän sinua: sano, kenestä profeetta puhuu näin, itsestäänkö vai jostakin toisesta?"

8:35 Niin Filippus avasi suunsa ja lähtien tästä kirjoituksesta julisti hänelle evankeliumia Jeesuksesta.

8:36 Ja kulkiessaan tietä he tulivat veden ääreen; ja hoviherra sanoi: "Katso, tässä on vettä. Mikä estää kastamasta minua?"

8:38 Ja hän käski pysäyttää vaunut, ja he astuivat kumpikin veteen, sekä Filippus että hoviherra, ja Filippus kastoi hänet.

8:39 Ja kun he olivat astuneet ylös vedestä, tempasi Herran Henki Filippuksen pois, eikä hoviherra häntä enää nähnyt. Ja

8:27 Niin hän nousi ja meni. Ja katso, yksi Etiopian mies, Etiopian kuningattaren Kandasen voimallinen kamaripalvelia, joka oli pantu kaiken hänen tavaransa päälle, se oli tullut Jerusalemiin rukoilemaan,

8:28 Ja palasi sieltä, istuen vaunuissaan, ja luki Jesaias prophetaa.

8:29 Niin Henki sanoi Philippukselle: käy ja mene lähemmä tätä vaunua.

8:30 Niin Philippus juoksi lähemmä, ja kuuli hänen lukevan Jesaias prophetaa, ja sanoi: ymmärrätkös, mitä luet?

8:31 Mutta hän sanoi: kuinka minä taidan ymmärtää, ellei joku minua johdata? Ja hän rukoili Philippusta, että hän tulis ja istuis hänen kanssansa.

8:32 Mutta se, mitä hän Raamatusta luki, oli tämä: hän on niinkuin lammas teuraaksi talutettu: ja niinkuin karitsa keritsiänsä edessä on ääneti, niin ei hänkään avannut suutansa,

8:33 Hänen nöyrydessänsä on hänen tuomionsa otettu pois, mutta kuka taitaa sanoa ulos hänen elämänsä pituuden? sillä hänen elämänsä otetaan pois maasta.

8:34 Niin kamaripalvelija vastasi Philippusta: minä rukoilen sinua, sanos: kenestä propheta näitä puhuu? itsestäänkö eli jostakin toisesta?

8:35 Niin Philippus avasi suunsa ja rupesi tästä kirjoituksesta hänelle saarnaamaan evankeliumia Jeesuksesta.

8:36 Ja kuin he tiellä vaelsivat, tulivat he veden tykö, ja kamaripalvelia sanoi: katso, tässä on vesi: mikä estää minua kastamasta?

8:37 Mutta Philippus sanoi: jos sinä kaikesta sydämestä uskot, niin tapahtukoon. Hän vastasi ja sanoi: minä uskon Jeesuksen Kristuksen Jumalan Pojaksi.

8:38 Niin hän käski seisahda vaunun; ja he astuivat molemmat veteen, Philippus ja kamaripalvelia, ja hän kasti hänen.

8:39 Mutta kuin he vedestä astuivat ylös, tempasi Herran Henki Philippuksen, ja ei kamaripalvelia häntä enään nähnyt, vaan

hän jatkoi matkaansa iloiten.

8:40 Mutta Filippus tavattiin Asdodissa; ja hän vaelsi ympäri ja julisti evankeliumia kaikissa kaupungeissa, kunnes tuli Kesareaan.

9 LUKU

9:1 Mutta Saulus puuskui yhä uhkaa ja murhaa Herran opetuslapsia vastaan ja meni ylimmäisen papin luo

9:2 ja pyysi häneltä kirjeitä Damaskon synagoogille, että keitä hän vain löytäisi sen tien vaeltajia, miehiä tai naisia, ne hän saisi tuoda sidottuina Jerusalemiin.

9:3 Ja kun hän oli matkalla, tapahtui hänen lähestyessään Damaskoa, että yhtäkkiä valo taivaasta leimahti hänen ympärillensä;

9:4 ja hän kaatui maahan ja kuuli äänen, joka sanoi hänelle: "Saul, Saul, miksi vainoat minua?"

9:5 Hän sanoi: "Kuka olet, herra?" Hän vastasi: "Minä olen Jeesus, jota sinä vainoat.

9:6 Mutta nouse ja mene kaupunkiin, niin sinulle sanotaan, mitä sinun pitää tekemän."

9:7 Ja miehet, jotka matkustivat hänen kanssansa, seisoivat mykistyneinä: he kuulivat kyllä äänen, mutta eivät ketään nähneet.

9:8 Niin Saulus nousi maasta; mutta kun hän avasi silmänsä, ei hän nähnyt mitään, vaan he taluttivat häntä kädestä ja veivät hänet Damaskoon.

9:9 Ja hän oli kolme päivää näkemätönnä, ei syönyt eikä juonut.

9:10 Ja Damaskossa oli eräs opetuslapsi, nimeltä Ananias. Hänelle Herra sanoi näyssä: "Ananias!" Hän vastasi: "Katso, tässä olen, Herra."

9:11 Niin Herra sanoi hänelle: "Nouse ja

meni iloiten tietänsä myöten.

8:40 Mutta Philippus löydettiin Atsotissa, ja vaelsi ympäri ja saarnasi joka kaupungissa evankeliumia, siihenasti kuin hän tuli Kesareaan.

9 LUKU

9:1 Mutta Saulus puskui vielä uhkauksia ja murhaa Herran opetuslapsia vastaan ja meni ylimmäisen papin tykö,

9:2 Ja anoi häneltä kirjaa Damaskuun synagogain tykö, että kutka ikänä hän sen tien miehistä eli vaimoista löytäis, ne hän olis vienyt sidottuna Jerusalemiin.

9:3 Mutta kuin hän matkusti, tapahtui, että hän Damaskua lähestyi, ja äkisti leimahti valkeus taivaasta ympäri häntä.

9:4 Ja hän lankesi maahan ja kuuli äänen hänelle sanovan: Saul, Saul, miksi vainoat minua?

9:5 Mutta hän sanoi: kuka sinä olet, Herra? Ja Herra sanoi: minä olen Jesus, jota sinä vainoat: työläs on sinun potkia tutkainta vastaan.

9:6 Niin hän vapisi, hämmästyti ja sanoi: Herra, mitäs minua tahdot tekemään? Ja Herra sanoi hänelle: nouse ja mene kaupunkiin; siellä sinulle sanotaan, mitä sinun pitää tekemän.

9:7 Mutta ne miehet, jotka hänen seurassansa olivat, seisoivat hämmästyksissä; he kuulivat tosin äänen, mutta ei he ketään nähneet.

9:8 Niin Saulus nousi maasta ja ei nähnyt ketään avoimilla silmillä; mutta he taluttivat häntä kädestä ja veivät Damaskuun.

9:9 Ja hän oli kolme päivää näkemättä ja ei syönyt eikä juonut.

9:10 Niin yksi opetuslapsi oli Damaskussa, Ananias nimeltä, jolle Herra sanoi näyssä: Ananias! Hän sanoi: Herra, tässä minä olen.

9:11 Herra sanoi hänelle: nouse ja mene

mene sille kadulle, jota sanotaan Suoraksi kaduksi, ja kysy Juudaan talosta Saulus nimistä tarsolaista miestä. Sillä katso, hän rukoilee;

9:12 Ja hän on nähnyt näyssä miehen, Ananias nimisen, tulevan sisälle ja panevan kätensä hänen päällensä, että hän saisi näkönsä jälleen."

9:13 Mutta Ananias vastasi: "Herra, minä olen monelta kuullut siitä miehestä, kuinka paljon pahaa hän on tehnyt sinun pyhillesi Jerusalemissa;

9:14 ja täälläkin hänellä on ylipapeilta valtuus vangita kaikki, jotka sinun nimeäsi avuksi huutavat."

9:15 Mutta Herra sanoi hänelle: "Mene; sillä hän on minulle valittu ase, kantamaan minun nimeäni pakanain ja kuningasten ja Israelin lasten eteen.

9:16 Sillä minä tahdon näyttää hänelle, kuinka paljon hänen pitää kärsimän minun nimeni tähden."

9:17 Niin Ananias meni ja astui huoneeseen, pani molemmat kätensä hänen päälleen ja sanoi: "Veljeni Saul, Herra lähetti minut - Jeesus, joka ilmestyi sinulle tiellä, jota tulit - että saisit näkösi jälleen ja tulisit täytetyksi Pyhällä Hengellä."

9:18 Ja heti putosivat hänen silmistään ikäänkuin suomukset, ja hän sai näkönsä ja nousi ja otti kasteen.

9:19 Ja kun hän nautti ruokaa, niin hän vahvistui. Ja hän oli opetuslasten seurassa Damaskossa jonkun aikaa.

9:20 Ja kohta hän saarnasi synagoogissa Jeesusta, julistaen, että hän on Jumalan Poika.

9:21 Ja kaikki, jotka kuulivat, hämmästyivät ja sanoivat: "Eikö tämä ole se, joka Jerusalemissa tuhosi ne, jotka tätä nimeä avuksi huutavat? Ja eikö hän ole tullut tänne viedäksensä ne vangittuina ylipappien käsiin?"

9:22 Mutta Saulus sai yhä enemmän

sille kadulle, joka Oikiaksi kutsutaan, ja kysy Juudan huoneessa sitä, joka Saulus Tarsilaiseksi kutsutaan; sillä katso, hän rukoilee.

9:12 Ja hän näki näyssä yhden miehen, nimeltä Ananias, tulevan sisälle ja panevan kätensä hänen päällensä, että hän saisi näkönsä jälleen.

9:13 Niin Ananias vastasi: Herra, minä olen kuullut monelta tästä miehestä, kuinka paljon pahaa hän sinun pyhillesi on tehnyt Jerusalemissa.

9:14 Ja hänellä on nytkin valta ylimmäisiltä papeilta täällä kiinni sitoa kaikki ne, jotka sinun nimeäs rukoilevat.

9:15 Niin sanoi Herra hänelle: mene! sillä hän on minulle valittu ase, kantamaan minun nimeäni pakanain, ja kuningasten, ja Israelin lasten eteen.

9:16 Sillä minä tahdon hänelle näyttää, kuinka paljon hänen pitää kärsimän minun nimeni tähden.

9:17 Niin Ananias meni sinne ja tuli huoneeseen sisälle ja pani kätensä hänen päällensä, ja sanoi: rakas veljeni Saul! se Herra lähetti minun, (Jeesus, joka sinulle ilmestyi tiellä, jotas vaelsit,) että sinä saisit näkösi jälleen, ja Pyhällä Hengellä täytettäisiin.

9:18 Ja hänen silmistänsä putosivat kohta niinkuin suomukset, ja hän sai sillä hetkellä näkönsä jälleensä, nousi ja kastettiin.

9:19 Ja kuin hän otti ruokaa, niin hän vahvistui. Ja Saulus oli muutamat päivät opetuslasten kanssa, jotka olivat Damaskussa,

9:20 Ja saarnasi kohta synagogassa Kristuksesta, että hän on Jumalan Poika.

9:21 Niin kaikki, jotka sen kuulivat, hämmästyivät ja sanoivat: eikö tämä ole se, joka kaikkia niitä hävitti Jerusalemissa, jotka sitä nimeä rukoilivat, ja tuli myös tänne sitä varten, että hän ne sidottuna veis ylimmäisille papeille?

9:22 Mutta Saulus tuli aina jalommaksi ja

voimaa ja saattoi Damaskossa asuvat juutalaiset ymmälle näyttäen toteen, että Jeesus on Kristus.

9:23 Ja pitkän ajan kuluttua juutalaiset pitivät keskenään neuvoa tappaaksensa hänet.

9:24 Mutta heidän salahankkeensa tuli Sauluksen tietoon. Ja he vartioivat porttejakin yöt päivät, saadakseen hänet tapetuksi.

9:25 Mutta hänen opetuslapsensa ottivat hänet yöllä, päästivät hänet muurin aukosta ja laskivat alas vasussa.

9:26 Ja kun hän oli tullut Jerusalemiin, yritti hän liittyä opetuslapsiin; mutta he kaikki pelkäsivät häntä, koska eivät uskoneet, että hän oli opetuslapsi.

9:27 Mutta Barnabas otti hänet turviinsa ja vei hänet apostolien tykö ja kertoi heille, kuinka Saulus tiellä oli nähnyt Herran, ja että Herra oli puhunut hänelle, ja kuinka hän Damaskossa oli rohkeasti julistanut Jeesuksen nimeä.

9:28 Ja niin hän kävi heidän keskuudessaan sisälle ja ulos Jerusalemissa ja julisti rohkeasti Herran nimeä.

9:29 Ja hän puhui ja väitteli hellenistien kanssa; mutta he koettivat tappaa hänet.

9:30 Kun veljet sen huomasivat, veivät he hänet Kesareaan ja lähettivät hänet sieltä Tarsoon.

9:31 Niin oli nyt seurakunnalla koko Juudeassa ja Galileassa ja Samariassa rauha; ja se rakentui ja vaelsi Herran pelossa ja lisääntyi Pyhän Hengen virvoittavasta vaikutuksesta.

9:32 Ja tapahtui, että Pietari, kiertäessään kaikkien luona, tuli myöskin niiden pyhien tykö, jotka asuivat Lyddassa.

9:33 Siellä hän tapasi Aineas nimisen miehen, joka kahdeksan vuotta oli maannut vuoteessaan ja oli halvattu.

9:34 Ja Pietari sanoi hänelle: "Aineas,

ajoi Juudalaisia takaperin, jotka Damaskussa olivat, täydellisesti vahvistain, että tämä on Kristus.

9:23 Ja monen päivän perästä pitivät Juutalaiset neuvoa keskenänsä tappaaksensa häntä.

9:24 Mutta Saulukselle ilmoitettiin heidän väijymisensä. Ja he vartioitsivat portissa yötä ja päivää tappaaksensa häntä.

9:25 Niin opetuslapset ottivat hänen yöllä, päästivät alas ylitse muurin, ja laskivat korissa maahan.

9:26 Mutta kuin Saulus tuli Jerusalemiin, tahtoi hän itsiänsä antaa opetuslasten sekaan, mutta he pelkäsivät kaikki häntä, eikä uskoneet häntä opetuslapseksi.

9:27 Vaan Barnabas otti hänen ja vei apostolien tykö, ja jutteli heille, kuinka hän tiellä Herran nähnyt oli, ja että hän oli puhunut hänen kanssansa, ja kuinka hän oli rohkiasti Damaskussa Jesuksen nimestä puhunut.

9:28 Ja niin hän oli heidän kanssansa Jerusalemissa, kävi sisälle ja ulos, ja saarnasi pelkäämättä Herran Jesuksen nimeen.

9:29 Hän puhui myös ja kamppaili Grekiläisiä vastaan; mutta ne pyysivät häntä tappaa.

9:30 Kun veljet sen ymmärsivät, niin he veivät hänen Kesareaan ja lähettivät Tarsiin.

9:31 Ja niin seurakunnilla oli rauha kaikessa Juudeassa, ja Galileassa, ja Samariassa, ja enenivät vaeltain Herran pelvossa, ja täytettiin Pyhän Hengen lohdutuksella.

9:32 Niin tapahtui, kuin Pietari vaelsi joka paikassa, että hän myös tuli pyhäin tykö, jotka Lyddassa asuivat.

9:33 Niin hän löysi siellä yhden miehen, Eneas nimeltä, joka jo kahdeksan ajastaikaa oli vuoteessa halvattuna maannut.

9:34 Ja Pietari sanoi hänelle: Eneas, Jesus

Jeesus Kristus parantaa sinut; nouse ja korjaa vuoteesi." Ja kohta hän nousi.

9:35 Ja kaikki Lyddan ja Saaronin asukkaat näkivät hänet; ja he kääntyivät Herran tykö.

9:36 Mutta Jopessa oli naisopetuslapsi, nimeltä Tabita, mikä kreikaksi käännettynä on: Dorkas; hän teki paljon hyviä töitä ja antoi runsaasti almuja.

9:37 Ja tapahtui niinä päivinä, että hän sairastui ja kuoli; ja he pesivät hänet ja panivat yläsaliin.

9:38 Ja koska Lydda oli lähellä Joppea, niin opetuslapset, kun kuulivat Pietarin olevan siellä, lähettivät kaksi miestä hänen luoksensa pyytämään: "Tule viipymättä meidän tykömme."

9:39 Niin Pietari nousi ja meni heidän kanssansa. Ja hänen sinne saavuttuaan he veivät hänet yläsaliin, ja kaikki lesket tulivat hänen luoksensa itkien ja näytellen hänelle ihokkaita ja vaippoja, joita Dorkas oli tehnyt, ollessaan heidän kanssansa.

9:40 Mutta Pietari toimitti kaikki ulos ja laskeutui polvilleen ja rukoili; ja hän kääntyi ruumiin puoleen ja sanoi: "Tabita, nouse ylös!" Niin tämä avasi silmänsä, ja nähdessään Pietarin hän nousi istumaan.

9:41 Ja Pietari ojensi hänelle kätensä ja nosti hänet seisomaan ja kutsui sisään pyhät ja lesket ja asetti hänet elävänä heidän eteensä.

9:42 Ja se tuli tiedoksi koko Jopessa, ja monet uskoivat Herraan.

9:43 Ja Pietari viipyi Jopessa jonkun aikaa erään nahkuri Simonin luona.

10 LUKU

10:1 Ja Kesareassa oli mies, nimeltä Kornelius, sadanpäämies niin kutsutussa italialaisessa sotaväenosastossa.

10:2 Hän oli hurskas ja Jumalaa pelkääväinen, niinkuin koko hänen

Kristus sinun paratkoon! nouse ja tee itse vuotees; ja hän kohta nousi.

9:35 Ja kaikki Lyddan ja Saronin asuvaiset näkivät hänen, jotka tulivat käännetyksi Herran tykö.

9:36 Mutta Jopessa oli yksi opetuspiika, nimeltä Tabita, joka tulkiten on niin paljon sanottu kuin: metsävuohi; tämä oli täynnänsä hyviä töitä ja almua, joita hän teki.

9:37 Niin tapahtui niinä päivinä, että se sairasti ja kuoli; jonka he pesivät ja panivat saliin.

9:38 Ja että Lydda oli läsnä Joppea, niin opetuslapset, kuin he kuulivat Pietarin siellä olevan, lähettivät hänen tykönsä kaksi miestä rukoilemaan, ettei hän viivyttelisi heidän tykönsä tulla.

9:39 Niin Pietari nousi ja tuli heidän kanssansa; ja kuin hän sinne tuli, veivät he hänen saliin. Ja hänen ympärillensä seisoivat kaikki lesket, jotka itkivät ja osoittivat hänelle niitä hameita ja vaatteita, joita Dorkas heille tehnyt oli, ollessaan heidän kanssansa.

9:40 Mutta kuin Pietari oli heidät kaikki ajanut ulos, laski hän polvillensa ja rukoi, ja käänsi itsensä ruumiin puoleen, ja sanoi: Tabita, nouse ylös! niin se avasi silmänsä; ja kuin hän Pietarin näki, nousi hän istualle.

9:41 Ja hän antoi hänelle kättä ja ojensi hänen, ja kutsui pyhät ja lesket, ja antoi hänen heille elävänä.

9:42 Ja se tuli kaikelle Jopelle tietäväksi; ja moni uskoi Herran päälle.

9:43 Ja tapahtui, että hän viipyi Jopessa kauvan aikaa Simon parkkarin tykönä.

10 LUKU

10:1 Niin oli Kesareassa mies, nimeltä Kornelius, sadanpäämies, Italian joukosta,

10:2 Jumalinen ja Jumalaa pelkääväinen kaiken huoneensa kanssa, joka jakoi paljon

perhekuntansakin, ja antoi paljon almuja kansalle ja rukoili alati Jumalaa.

10:3 Hän näki selvästi näyssä, noin yhdeksännellä hetkellä päivästä, Jumalan enkelin, joka tuli sisään hänen tykönsä ja sanoi hänelle: "Kornelius!"

10:4 Tämä loi katseensa häneen ja sanoi peljästyneenä: "Mikä on, Herra?" Enkeli sanoi hänelle: "Sinun rukouksesi ja almusi ovat tulleet muistoon Jumalan edessä.

10:5 Niin lähetä nyt miehiä Joppeen noutamaan eräs Simon, jota myös Pietariksi kutsutaan;

10:6 hän majoilee nahkuri Simonin luona, jonka talo on meren rannalla."

10:7 Ja kun enkeli, joka Korneliusta puhutteli, oli mennyt pois, kutsui tämä kaksi palvelijaansa ja hurskaan sotamiehen uskollisimpiensa joukosta

10:8 ja kertoi heille kaikki ja lähetti heidät Joppeen.

10:9 Ja seuraavana päivänä, kun he olivat matkalla ja lähestyivät kaupunkia, nousi pietari noin kuudennen hetken vaiheilla katolle rukoilemaan.

10:10 Ja hänen tuli nälkä, ja hän halusi ruokaa. Mutta sitä valmistettaessa hän joutui hurmoksiin.

10:11 Ja hän näki taivaan avoinna ja tulevan alas astian, ikäänkuin suuren liinavaatteen, joka neljästä kulmastaan laskettiin maahan.

10:12 Ja siinä oli kaikkinaisia maan nelijalkaisia ja matelijoita ja taivaan lintuja.

10:13 Ja tuli ääni, joka sanoi hänelle: "Nouse, Pietari, teurasta ja syö."

10:14 Mutta Pietari sanoi: "En suinkaan, Herra; sillä en minä ole ikinä syönyt mitään epäpyhää enkä saastaista."

10:15 Ja taas ääni sanoi hänelle toistamiseen: "Minkä Jumala on puhdistanut, sitä älä sinä sano epäpyhäksi."

almua kansalle, ja rukoili alati Jumalaa.

10:3 Hän näki julkisesti näyssä, liki yhdeksättä hetkeä päivästä, Jumalan enkelin tulevan tykönsä ja sanovan hänelle: Kornelius!

10:4 Ja hän katseli hänen päällensä, peljästyti ja sanoi: Herra, mikä on? Hän sanoi hänelle: sinun rukoukses ja almusi ovat tulleet muistoon Jumalan edessä.

10:5 Ja nyt lähetä miehiä Joppeen, ja anna noutaa Simonin, jota Pietariksi kutsutaan.

10:6 Hän pitää majaa Simon parkkarilla, jonka huone on meren tykönä; hän sanoo sinulle, mitä sinun pitää tekemän.

10:7 Ja kuin enkeli, joka Korneliusta puhutteli, meni pois, kutsui hän kaksi palveliaansa ja yhden Jumalaa pelkääväisen sotamiehen niistä, jotka hänen tykönänsä oleskelivat,

10:8 Ja hän jutteli kaikki nämät niille, ja lähetti ne Joppeen.

10:9 Toisena päivänä, kuin he matkassa olivat ja kaupunkia lähestyivät, meni Pietari ylös katon päälle rukoilemaan, liki kuudetta hetkeä.

10:10 Ja kuin hän isosi, tahtoi hän suurustaa. Mutta kuin he hänelle valmistivat, tuli hän horrokseen,

10:11 Ja näki taivaan auki, ja tulevan alas tykönsä yhden astian, niinkuin suuren liinaisen, neljältä kulmalta sidotun, joka laskettiin alas taivaasta maan päälle,

10:12 Jossa oli kaikkinaisia nelijalkaisia maan eläimiä ja metsillisiä, ja matelevaisia, ja taivaan lintuja.

10:13 Ja ääni tuli hänelle: Pietari, nouse, tapa ja syö.

10:14 Pietari sanoi: en suinkaan, Herra; sillä en ole minä ikänä syönyt mitään yhteistä eli saastaista.

10:15 Ja ääni sanoi taas toisen kerran hänelle: mitä Jumala on puhdistanut, älä sitä sinä sano yhteiseksi.

10:16 Tämä tapahtui kolme kertaa; sitten astia otettiin kohta ylös taivaaseen.

10:17 Ja kun Pietari oli epä tietoinen siitä, mitä hänen näkemänsä näky mahtoi merkitä, niin katso, ne miehet, jotka Kornelius oli lähettänyt ja jotka kyselemällä olivat löytäneet Simonin talon, seisoivat portilla

10:18 ja tiedustelivat kuuluvalla äänellä, majailiko siellä Simon, jota myös Pietariksi kutsuttiin.

10:19 Kun Pietari yhä mietti tuota näkyä, sanoi Henki hänelle: "Katso, kaksi miestä etsii sinua;

10:20 niin nouse nyt, astu alas ja mene arvelematta heidän kanssaan, sillä minä olen heidät lähettänyt."

10:21 Niin Pietari meni alas miesten tykö ja sanoi: "Katso, minä olen se, jota te etsitte; mitä varten te olette tulleet?"

10:22 He sanoivat: "Sadanpäämies Kornelius, hurskas ja Jumalaa pelkääväinen mies, josta koko Juudan kansa todistaa hyvää, on pyhältä enkeliltä ilmestyksessä saanut käskyn haettaa sinut kotiinsa ja kuulla, mitä sinulla on sanottavaa."

10:23 Niin hän kutsui heidät sisään ja piti heitä vierainansa. Seuraavana päivänä Pietari nousi ja lähti heidän kanssaan, ja muutamat veljet Joppesta seurasivat hänen mukanaan.

10:24 Ja sen jälkeisenä päivänä he saapuivat Kesareaan; ja Kornelius odotti heitä ja oli kutsunut koolle sukulaisensa ja lähimmät ystävänsä.

10:25 Ja kun Pietari oli astumassa sisään, meni Kornelius häntä vastaan, lankesi hänen jalkojensa juureen ja kumartui maahan.

10:26 Mutta Pietari nosti hänet ylös sanoen: "Nouse; minäkin olen ihminen."

10:27 Ja puhellen hänen kanssaan hän meni sisään ja tapasi monta koolla.

10:16 Ja se tapahtui kolme kertaa ja astia otettiin jälleen ylös taivaaseen.

10:17 Ja kuin Pietari itsellensä epäili, mikä näky se olis, jonka hän näki, niin katso, miehet, jotka lähetetyt olivat Korneliukselta, kyselivät Simonin huonetta ja seisoivat oven edessä,

10:18 Ja kutsuivat yhden ulos ja kysyivät, pitikö Simon, joka liialta nimeltä Pietariksi kutsutaan, siellä majaa.

10:19 Mutta kuin Pietari sitä näkyä ajatteli, sanoi Henki hänelle: katso, kolme miestä etsivät sinua.

10:20 Nouse siis, astu alas ja mene ilman epäilemättä heidän kanssansa; sillä minä lähetin heidät.

10:21 Niin Pietari astui alas miesten tykö, jotka hänen tykönsä Korneliukselta lähetetyt olivat, ja sanoi: katso, minä se olen, jota te etsitte; mitä varten te olette olette?

10:22 Mutta he sanoivat: sadanpäämies Kornelius, hurskas ja Jumalaa pelkääväinen mies, jolla on todistus kaikelta Juudan kansalta, on pyhältä enkeliltä käskyn saanut, että hänen piti sinun antaman kutsua huoneesensa, sinulta sanoja kuullaksensa,

10:23 Niin hän kutsui heitä sisälle, ja otti heidät majaan. Toisena päivänä meni Pietari heidän kanssansa, ja muutamat veljet Joppesta seurasivat myös häntä.

10:24 Ja toisena päivänä tulivat he Kesareaan; ja Kornelius odotti heitä, ja oli kutsunut kokoon lankonsa ja parhaat ystävänsä.

10:25 Mutta kuin Pietari tuli sisälle, meni Kornelius häntä vastaan, ja lankesi hänen jalkainsa juureen, ja rukoili häntä.

10:26 Mutta Pietari nosti häntä ja sanoi: nouse! minäkin olen ihminen.

10:27 Ja kuin hän oli häntä puhutellut, meni hän sisälle ja löysi monta tulleen

10:28 Ja hän sanoi heille: "Te tiedätte, että on luvatonta juutalaisen miehen seurustella vierasheimoisien kanssa tai mennä hänen tykönsä; mutta minulle Jumala on osoittanut, etten saa sanoa ketään ihmistä epäpyhäksi enkä saastaiseksi.

10:29 Sentähden minä vastaansanomatta tulinkin, kun minua noudettiin. Ja nyt minä kysyn: "mitä varten te olette minut noutaneet?"

10:30 Ja Kornelius sanoi: "Neljä päivää sitten, juuri tähän aikaan päivästä, minä kotonani rukoilin tällä yhdeksännellä hetkellä, ja katso, edessäni seisoivat miehet loistavissa vaatteissa

10:31 ja sanoi: 'Kornelius, sinun rukouksesi on kuultu, ja sinun almusi ovat tulleet muistoon Jumalan edessä.

10:32 Niin lähetä nyt Joppeen ja kutsu tykösi Simon, jota myös Pietariksi kutsutaan; hän majoituu nahkuri Simonin talossa meren rannalla.'

10:33 Sentähden minä lähetin heti sinulle sanan, ja sinä teit hyvin, kun tulit. Nyt olemme siis tässä kaikki Jumalan edessä, kuullaksemme kaiken, mitä Herra on käskenyt sinun puhua."

10:34 Niin Pietari avasi suunsa ja sanoi: "Nyt minä totisesti käsitän, ettei Jumala katso henkilöön,

10:35 vaan että jokaisessa kansassa se, joka häntä pelkää ja tekee vanhurskautta, on hänelle otollinen.

10:36 Sen sanan, jonka hän lähetti Israelin lapsille, julistaen evankeliumia rauhasta Jeesuksessa Kristuksessa, joka on kaikkien Herra,

10:37 sen sanan, joka lähtien Galileasta on levinnyt koko Juudeaan, sen kasteen jälkeen, jota Johannes saarnasi, sen te tiedätte;

10:38 te tiedätte, kuinka Jumala Pyhällä Hengellä ja voimalla oli voidellut Jeesuksen Nasaretilaisen, hänet, joka vaelsi ympäri ja

kokoon.

10:28 Ja hän sanoi heille: te tiedätte, ettei ole ollut luvallinen Juudalaisen olla jonkun muukalaisen tykönä eli hänen tykönsä mennä; mutta minulle osoitti Jumala, etten minä ketään ihmistä yhteisenä eli saastaisena pitäisi.

10:29 Sentähden minä myös epäilemättä tulinkin, teiltä kutsuttu. Niin minä siis teiltä kysyn: mitä varten te minua kutsuite?

10:30 Ja Kornelius sanoi: minä olen neljä päivää sitten paastonnut tähän hetkeen asti, ja rukoilin huoneessani yhdeksännellä hetkellä, ja katso, miehet seisoivat kiiltävissä vaatteissa minun edessäni,

10:31 ja sanoi: Kornelius, rukouksesi on kuultu ja almusi ovat Jumalan edessä muistetut.

10:32 Niin lähetä Joppeen ja kutsuta Simonin, joka Pietariksi kutsutaan; hän pitää majaa Simon Parkkarin huoneessa, meren tykönä: se puhuttelee sinua, kuin hän tulee.

10:33 Niin minä lähetin kohta sinun tykösi, ja sinä teit hyvin, että tulit. Ja me olemme siis kaikki nyt Jumalan edessä, kuulemassa kaikkia, mitä sinulle on Jumalalta käsketty.

10:34 Niin Pietari avasi suunsa ja sanoi: nyt minä todeksi löydän, ettei Jumala katso ihmisen muotoa:

10:35 Vaan kaikissa kansoissa, joka häntä pelkää ja tekee vanhurskautta, se on Jumalalle otollinen.

10:36 Sen sanan, jonka Jumala Israelin lapsille lähetti ja julisti rauhan Jesuksen Kristuksen kautta, joka kaikkein Herra on,

10:37 Te tiedätte sen sanan, joka on tapahtunut ympäri kaiken Juudean, ensin alkain Galileasta, sen kasteen jälkeen, josta Johannes saarnasi:

10:38 Kuinka Jumala oli voidellut Jesuksen Nasaretista Pyhällä Hengellä ja voimalla, joka vaelsi ympäri, teki hyvää ja paransi

teki hyvää ja paransi kaikki perkeleen valtaan joutuneet; sillä Jumala oli hänen kanssansa.

10:39 Ja me olemme kaiken sen todistajat, mitä hän teki juutalaisten maassa ja Jerusalemissa; ja hänet he ripustivat puuhun ja tappoivat.

10:40 Hänet Jumala herätti kolmantena päivänä ja antoi hänen ilmestyä,

10:41 ei kaikelle kansalle, vaan Jumalan ennen valitsemille todistajille, meille, jotka söimme ja joimme hänen kanssaan sen jälkeen, kuin hän oli kuolleista noussut.

10:42 Ja hän käski meidän saarnata kansalle ja todistaa, että hän on se, jonka Jumala on asettanut elävien ja kuolleitten tuomariksi.

10:43 Hänestä kaikki profeetat todistavat, että jokainen, joka uskoo häneen, saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta."

10:44 Kun Pietari vielä näitä puhui, tuli Pyhä Henki kaikkien päälle, jotka puheen kuulivat.

10:45 Ja kaikki ne uskovaiset, jotka olivat ympärileikatut ja olivat tulleet Pietarin mukana, hämmästyivät sitä, että Pyhän Hengen lahja vuodatettiin pakanoihinkin,

10:46 sillä he kuulivat heidän puhuvan kielillä ja ylistävän Jumalaa. Silloin Pietari vastasi:

10:47 "Ei kaiketi kukaan voi kieltää kastamasta vedellä näitä, jotka ovat saaneet Pyhän Hengen niinkuin mekin?"

10:48 Ja hän käski kastaa heidät Jeesuksen Kristuksen nimeen. Silloin he pyysivät häntä viipymään siellä muutamia päiviä.

11 LUKU

11:1 Ja apostolit ja veljet ympäri Juudeaa kuulivat, että pakanatkin olivat ottaneet vastaan Jumalan sanan.

11:2 Ja kun Pietari tuli Jerusalemiin,

kaikki, jotka perkeleeltä vaivattiin; sillä Jumala oli hänen kanssansa.

10:39 Ja me olemme kaikkien niiden todistajat, mitkä hän Juudean maakunnassa ja Jerusalemissa teki, jonka he tappoivat ja ripustivat puuhun:

10:40 Sen Jumala herätti kolmantena päivänä, ja ilmoitti hänen,

10:41 Ei kaikelle kansalle, vaan meille, jotka Jumala oli ennen todistajiksi valinnut, me jotka söimme ja joimme hänen kanssansa, sittenkuin hän nousi kuolleista.

10:42 Ja hän käski meitä kansalle saarnaamaan ja todistamaan, että hän on se, joka Jumalalta on sääty elävien ja kuolleiden tuomariksi.

10:43 Hänestä kaikki prophetat todistavat, että jokainen, joka uskoo hänen päällensä, pitää hänen nimensä kautta synnit anteeksi saaman.

10:44 Kun Pietari vielä näitä puhui, lankesi Pyhä Henki kaikkein niiden päälle, jotka puheen kuulivat.

10:45 Niin ne uskovaiset ympärileikkauksesta, jotka Pietarin kanssa tulleet olivat, hämmästyivät, että pakanainkin päälle Pyhän Hengen lahja vuodatettiin.

10:46 Sillä he kuulivat heidän kielillä puhuvan ja Jumalaa ylistävän. Niin vastasi Pietari:

10:47 Taitaako joku kieltää näitä, jotka ovat niin Pyhän Hengen saaneet kuin mekin, vedellä kastamasta?

10:48 Ja hän käski kastaa heitä Herran nimeen. Silloin he rukoilivat häntä siellä muutamia päiviä viipymään.

11 LUKU

11:1 Mutta apostolit ja veljet, jotka Juudeassa olivat, kuulivat, että pakanatkin Jumalan sanan ottivat vastaan.

11:2 Ja kuin Pietari tuli ylös Jerusalemiin,

ahdistelivat ympärileikatut häntä

11:3 sanoen: "Sinä olet käynyt ympärileikkaamattomien miesten luona ja syönyt heidän kanssansa."

11:4 Niin Pietari selitti heille alusta alkaen asiat järjestänsä ja sanoi:

11:5 "Minä olin Joppen kaupungissa ja rukoilin; silloin minä näin hurmoksissa näyn: tuli alas astia, ikäänkuin suuri liinavaate, joka neljästä kulmastaan laskettiin taivaasta, ja se tuli aivan minun eteeni.

11:6 Ja kun minä katsoin sitä tarkasti, näin minä siinä maan nelijalkaisia ja petoja ja matelijoita ja taivaan lintuja.

11:7 Ja minä kuulin myös äänen, joka sanoi minulle: 'Nouse, Pietari, teurasta ja syö.'

11:8 Mutta minä sanoin: 'En suinkaan, Herra; sillä ei mitään epäpyhää eikä saastaista ole koskaan minun suuhuni tullut.'

11:9 Niin vastasi ääni taivaasta toistamiseen ja sanoi: 'Minkä Jumala on puhdistanut, sitä älä sinä sano epäpyhäksi.'

11:10 Ja tämä tapahtui kolme kertaa; sitten vedettiin kaikki taas ylös taivaaseen.

11:11 Ja katso, samassa seisoivat sen talon edessä, jossa me olimme, kolme miestä, jotka Kesareasta oli lähetetty minun luokseni.

11:12 Ja Henki käski minun mennä arvelematta heidän kanssansa; ja myös nämä kuusi veljeä lähtivät minun kanssani. Me menimme sen miehen taloon,

11:13 ja hän kertoi meille, kuinka hän oli nähnyt enkelin seisovan hänen huoneessaan ja sanovan: 'Lähetä Joppeen noutamaan Simon, jota myös Pietariksi kutsutaan;

11:14 hän on puhuva sinulle sanoja, joiden kautta sinä pelastut, ja koko sinun perhekuntasi.'

11:15 Ja kun minä rupesin puhumaan, tuli Pyhä Henki heidän päällensä, niinkuin alussa meidänkin päällemme.

riitelivät ne hänen kanssansa, jotka ympärileikkauksesta olivat,

11:3 Sanoen: sinä olet mennyt niiden miesten tykö, joilla esinahka on, ja söit heidän kanssansa.

11:4 Niin Pietari rupesi heille järjestänsä luettelemaan, sanoen:

11:5 Minä olin Jopen kaupungissa rukouksissa, ja tulin horrokseen, ja näin näyn, yhden astian tulevan alas, niinkuin suuren liinaisen neljältä kulmalta lasketun alas taivaasta, joka tuli juuri minun tyköni.

11:6 Kuin minä katsoin sen päälle, äkkäsin minä ja näin maan neljäjalkaisia eläimiä, ja petoja, ja matelevaisia, ja taivaan lintuja.

11:7 Mutta minä kuulin äänen minulle sanovan: Pietari, nouse, tapa ja syö.

11:8 Mutta minä sanoin: en suinkaan, Herra; sillä ei ole mitään yhteistä eli saastaista minun suuhuni koskaan tullut.

11:9 Mutta ääni vastasi minua toisen kerran taivaasta: mitä Jumala on puhdistanut, älä sinä sano yhteiseksi.

11:10 Ja se tapahtui kolmasti, ja vietiin taas kaikki ylös taivaaseen.

11:11 Ja katso, kolme miestä seisoivat kohta huoneen edessä, jossa minä olin, jotka Kesareasta olivat minun perääni lähetetyt.

11:12 Mutta Henki käski minun epäilemättä mennä heidän kanssansa; ja nämä kuusi veljeä seurasivat myös minua, ja me menimme sen miehen huoneeseen.

11:13 Ja hän jutteli meille, kuinka hän oli enkelin nähnyt huoneessaan seisovan ja sanovan hänelle: lähetä miehiä Joppeen, ja anna noutaa Simonin, joka Pietariksi kutsutaan:

11:14 Hän on sanova sinulle ne sanat, joiden kautta sinä autuaaksi tulet ja kaikki sinun huonees.

11:15 Mutta kuin minä rupesin puhumaan, lankesi Pyhä Henki heidän päällensä, niinkuin hän alussa meidänkin päällemme.

11:16 Silloin minä muistin Herran sanan, jonka hän sanoi: 'Johannes kastoi vedellä, mutta teidät kastetaan Pyhällä Hengellä.'

11:17 Koska siis Jumala antoi yhtäläisen lahjan heille kuin meillekin, kun olimme uskoneet Herraan Jeesukseen Kristukseen, niin mikä olin minä voidakseni estää Jumalaa?"

11:18 Tämän kuultuansa he rauhoittuivat ja ylistivät Jumalaa sanoen: "Niin on siis Jumala pakanoillekin antanut parannuksen elämäksi."

11:19 Ne, jotka olivat hajaantuneet sen ahdingon vuoksi, joka oli syntynyt Stefanuksen tähden, vaelsivat ympäri hamaan Foinikiaan ja Kyproon ja Antiokiaan saakka, mutta eivät puhuneet sanaa muille kuin ainoastaan juutalaisille.

11:20 Heidän joukossaan oli kuitenkin muutamia kyprolaisia ja kyreneläisiä miehiä, jotka, tultuaan Antiokiaan, puhuivat kreikkalaisillekin ja julistivat evankeliumia Herrasta Jeesuksesta.

11:21 Ja Herran käsi oli heidän kanssansa, ja suuri oli se joukko, joka uskoi ja kääntyi Herran puoleen.

11:22 Ja sanoma heistä tuli Jerusalemin seurakunnan korviin, ja he lähettivät Barnabaan Antiokiaan.

11:23 Ja kun hän saapui sinne ja näki Jumalan armon, niin hän iloitsi ja kehoitti kaikkia vakaalla sydämellä pysymään Herrassa.

11:24 Sillä hän oli hyvä mies ja täynnä Pyhää Henkeä ja uskoa. Ja Herralle lisääntyi paljon kansaa.

11:25 Niin hän lähti Tarsoon etsimään Saulusta, ja kun hän oli hänet löytänyt, toi hän hänet Antiokiaan.

11:26 Ja he vaikuttivat yhdessä kokonaisen vuoden seurakunnassa, ja niitä oli paljon, jotka saivat heiltä opetusta; ja Antiokiassa ruvettiin opetuslapsia ensiksi nimittämään kristityiksi.

lankesi.

11:16 Niin minä muistin Herran sanan, jonka hän sanonut oli: Johannes tosin kasti vedellä, mutta te kastetaan Pyhällä Hengellä.

11:17 Että nyt Jumala yhdenkaltaisen lahjan heille antoi kuin meillekin, jotka Herran Jeesuksen Kristuksen päälle uskoimme: mikäs minä olisin, joka voisin kieltää Jumalaa?

11:18 Kuin he nämät kuuluivat, vaikenivat he ja kunnioittivat Jumalaa, sanoen: niin on siis Jumala antanut pakanoillekin kääntymyksen elämään.

11:19 Ja ne, jotka siitä vainosta hajonneet olivat, joka Stephanin tähden tapahtui, vaelsivat ympäri hamaan Phenisiaan ja Kypriin ja Antiokiaan asti, eikä kellenkään sitä sanaa puhuneet, vaan ainoasti Juudalaisille.

11:20 Ja oli muutamia miehiä heidän seassansa Kypristä ja Kyrenistä: kuin ne tulivat Antiokiaan, puhuivat he Grekiläisille ja saarnasivat evankeliumia Herrasta Jeesuksesta.

11:21 Ja Herran käsi oli heidän kanssansa, ja suuri joukko uskoi ja kääntyi Herran tykö.

11:22 Niin tämä sanoma heistä tuli seurakunnan korville, joka Jerusalemissa oli, ja he lähettivät Barnabaan Antiokiaan.

11:23 Kuin hän sinne tuli ja näki Jumalan armon, ihastui hän, ja neuvoi kaikkia vahvalla sydämellä Herrassa pysymään;

11:24 Sillä hän oli jalo mies ja täynnänsä Pyhää Henkeä ja uskoa, ja suuri joukko kansaa eneni Herralle.

11:25 Niin Barnabas meni Tarsiin Saulusta etsimään; ja kuin hän löysi hänen, toi hän hänen Antiokiaan.

11:26 Ja tapahtui, että he koko ajastajan kokoontuivat seurakunnassa ja opettivat paljon kansaa; ja opetuslapsia ruvettiin ensin Antiokiassa kristityiksi kutsumaan.

11:27 Siihen aikaan tuli profeettoja Jerusalemissa Antiokiaan.

11:28 Ja eräs heistä, nimeltä Agabus, nousi ja antoi Hengen vaikutuksesta tiedoksi, että oli tuleva suuri nälkä kaikkeen maailmaan; ja se tulikin Klaudiuksen aikana.

11:29 Niin opetuslapset päättivät kukin varojensa mukaan lähettää avustusta Juudeassa asuville veljille.

11:30 Ja niin he tekivätkin ja lähettivät sen vanhimille Barnabaan ja Sauluksen kätten kautta.

12 LUKU

12:1 Siihen aikaan kuningas Herodes otatti muutamia seurakunnan jäseniä kiinni kiduttaaksensa heitä.

12:2 Ja hän mestautti miekalla Jaakobin, Johanneksen veljen.

12:3 Ja kun hän näki sen olevan juutalaisille mieleen, niin hän sen lisäksi vangitutti Pietarinkin. Silloin olivat happamattoman leivän päivät.

12:4 Ja otettuaan hänet kiinni hän pani hänet vankeuteen ja jätti neljän nelimiehisen sotilasvartioston vartioitavaksi, aikoen pääsiäisen jälkeen asettaa hänet kansan eteen.

12:5 Niin pidettiin siis Pietaria vankeudessa; mutta seurakunta rukoili lakkaamatta Jumalaa hänen edestänsä.

12:6 Ja yöllä sitä päivää vasten, jona Herodeksella oli aikomus viedä hänet oikeuden eteen, Pietari nukkui kahden sotamiehen välissä, sidottuna kaksilla kahleilla; ja vartijat vartioitsivat oven edessä vankilaa.

12:7 Ja katso, hänen edessään seisoivat Herran enkeli, ja huoneessa loisti valo, ja enkeli sysäsi Pietaria kylkeen ja herätti hänet sanoen: "Nouse nopeasti!" Ja kahleet putosivat hänen käsistään.

12:8 Ja enkeli sanoi hänelle: "Vyötä itsesi ja sido paula-anturat jalkaasi." Ja hän teki niin. Vielä enkeli sanoi hänelle: "Heitä vaippa yllesi ja seuraa minua."

11:27 Ja niinä päivinä tuli prophetaita Jerusalemissa Antiokiaan.

11:28 Ja yksi heistä, Agabus nimeltä, nousi ja ilmoitti heille hengen kautta, kaikkeen maailmaan suuren nälän tulevan, joka myös Klaudius keisarin alla tapahtui.

11:29 Mutta opetuslapset sääsivät jotakin lähettää, kuin kullakin varaa oli, veljien avuksi, jotka Juudeassa asuivat,

11:30 Niinkuin he tekivätkin, ja lähettivät vanhimille Barnabaan ja Sauluksen kätten kautta.

12 LUKU

12:1 Mutta sillä ajalla otti kuningas Herodes muutamia seurakunnasta kiinni, vaivataksensa,

12:2 Ja mestasi Jakobin, Johanneksen veljen miekalla.

12:3 Ja kuin hän näki sen Juudalaisille kelpaavan, pyysi hän myös Pietaria käsittää, (ja se oli makian leivän päivänä.)

12:4 Jonka hän myös käsitti, ja pani vankiuteen, ja antoi hänen neljän sotamiesten neljänneksen haltuun vartioida häntä, ja ajatteli pääsiäisen jälkeen asettaa hänen kansan eteen.

12:5 Niin Pietari pidettiin tornissa; mutta seurakunnassa tapahtuivat rukoukset hartaasti hänen edestänsä Jumalan tykö.

12:6 Ja kuin Herodes tahtoi hänen ottaa edes, makasi Pietari sinä yönä kahden sotamiehen vaiheella, sidottuna kaksilla kahleilla, ja vartijat oven edessä vartioitsivat tornia.

12:7 Ja katso, Herran enkeli seisoivat hänen tykönänsä ja kirkkaus paisti huoneessa, lykkäsi Pietaria kylkeen, herätti hänen ja sanoi: nouse nopeasti. Ja kahleet putosivat hänen käsistään.

12:8 Niin enkeli sanoi hänelle: sonnusta ja kengitä sinus. Ja hän teki niin. Ja hän sanoi vielä hänelle: pue itses vaatteisiis ja seuraa minua.

12:9 Ja Pietari lähti ja seurasi häntä, mutta ei tiennyt, että se, mikä enkelin vaikutuksesta tapahtui, oli totta, vaan luuli näkevänsä näyn.

12:10 Ja he kulkivat läpi ensimmäisen vartion ja toisen ja tulivat rautaportille, joka vei kaupunkiin. Se aukeni heille itsestään, ja he menivät ulos ja kulkivat eteenpäin muutamaa katua; ja yhtäkkiä enkeli erkani hänestä.

12:11 Kun Pietari tointui, sanoi hän: "Nyt minä totisesti tiedän, että Herra on lähettänyt enkelinsä ja pelastanut minut Herodeksen käsistä ja kaikesta, mitä Juudan kansa odotti."

12:12 Ja päästyään siitä selville hän kulki kohti Marian, Johanneksen äidin, taloa, sen Johanneksen, jota myös Markukseksi kutsuttiin. Siellä oli monta koolla rukoilemassa.

12:13 Ja kun Pietari kolkutti eteisen ovea, tuli siihen palvelijatar, nimeltä Rode, kuulostamaan;

12:14 ja tunnettuaan Pietarin äänen hän iloissansa ei avannut eteistä, vaan juoksi sisään ja kertoi Pietarin seisovan portin takana.

12:15 He sanoivat hänelle: "Sinä hourit." Mutta hän vakuutti puheensa todeksi. Niin he sanoivat: "Se on hänen enkelinsä."

12:16 Mutta Pietari kolkutti yhä; ja kun he avasivat, näkivät he hänet ja hämmästyivät.

12:17 Niin hän viittasi kädellään heitä vaikenemaan ja kertoi heille, kuinka Herra oli vienyt hänet ulos vankeudesta, ja sanoi: "Ilmoittakaa tämä Jaakobille ja veljille." Ja hän lähti pois ja meni toiseen paikkaan.

12:18 Mutta kun päivä koitti, tuli sotamiehille kova hätä siitä, mihin Pietari oli joutunut.

12:19 Ja kun Herodes oli haettanut häntä eikä löytänyt, tutki hän vartijoita ja käski viedä heidät rangaistaviksi. Sitten hän meni Juudeasta Kesareaan ja oleskeli siellä.

12:9 Ja hän meni ulos ja seurasi häntä, eikä tietänyt sitä todeksi, mitä enkeliltä tehtiin, vaan luuli näyn näkevänsä.

12:10 Mutta kuin he menivät ensimmäisen ja toisen vartion lävitse, ja tulivat rautaiseen porttiin, joka vie kaupunkiin, niin se aukeni heille itsestään; ja he menivät siitä ulos, käyden katua myöten, ja kohta erkani enkeli hänestä.

12:11 Ja kuin Pietari tointui entisellensä, sanoi hän: nyt minä totisesti tiedän, että Herra on enkelinsä lähettänyt, ja minun Herodeksen käsistä päästänyt ja kaikesta Juudan kansan toivosta.

12:12 Ja kuin hän tätä ajatellut oli, tuli hän Marian, Johanneksen äidin, huoneen tykö, joka Markukseksi kutsuttiin, jossa monta oli koossa, ja rukoilivat.

12:13 Mutta kuin Pietari porstuan oveen kolkutti, tuli piika, Roode nimeltä, kuultelemaan.

12:14 Ja kuin hän Pietarin äänen tunsu, ei hän ovea ilon tähden avannutkaan, vaan juoksi sisälle ja ilmoitti heille Pietarin porstuan edessä seisovan.

12:15 Niin he sanoivat hänelle: oletkos hullu? Vaan hän sanoi totisesti niin olevan. Niin he sanoivat: se on hänen enkelinsä.

12:16 Mutta Pietari kolkutti lakkaamatta. Kuin he avasivat, niin he näkivät hänen ja hämmästyivät.

12:17 Mutta hän viittasi kädellensä heitä vaikenemaan, ja jutteli heille, kuinka Herra oli hänen vankiudesta johdattanut ulos, ja sanoi: ilmoittakaa näitä Jakobille ja veljille. Ja läksi ulos ja meni toiseen paikkaan.

12:18 Mutta kuin päivä tuli, niin ei sotamiehillä ollut vähin kapina, kuhunka Pietari tullut oli.

12:19 Ja kuin Herodes piti sanan hänen perässensä, eikä häntä löytänyt, antoi hän vartiat tutkia ja käski heitä rangaista. Ja meni Juudeasta alas Kesareaan ja viipyi siellä.

12:20 Ja Herodes oli vihoissansa tyrolaisille ja siidonilaisille. Mutta nämä tulivat yksissä neuvoin hänen luoksensa, ja suostutettuaan puolelleen Blastuksen, kuninkaan kamaripalvelijan, he anoivat rauhaa; sillä heidän maakuntansa sai elatuksensa kuninkaan maasta.

12:21 Niin Herodes määrättyinä päivänä pukeutui kuninkaalliseen pukuun, istui istuimelleen ja piti heille puheen;

12:22 siihen kansa huusi: "Jumalan ääni, eikä ihmisen!"

12:23 Mutta heti löi häntä Herran enkeli, sentähden ettei hän antanut kunniaa Jumalalle; ja madot söivät hänet, ja hän heitti henkensä.

12:24 Mutta Jumalan sana menestyi ja levisi.

12:25 Ja Barnabas ja Saulus palasivat Jerusalemissa toimitettuaan avustustehtävän ja toivat sieltä mukanaan Johanneksen, jota myös Markukseksi kutsuttiin.

13 LUKU

13:1 Ja Antiokian seurakunnassa oli profeettoja ja opettajia: Barnabas ja Simeon, jota kutsuttiin Nigeriksi, ja Lukius, kyreneläinen, ja Manaen, neljännessä ruhtinas Herodeksen kasvinkumppani, ja Saulus.

13:2 Ja heidän toimittaessaan palvelusta Herralle ja paastotessaan Pyhä Henki sanoi: "Erottakaa minulle Barnabas ja Saulus siihen työhön, johon minä olen heidät kutsunut."

13:3 Silloin he paastosivat ja rukoilivat ja panivat kätensä heidän päällensä ja laskivat heidät menemään.

13:4 Niin he Pyhän Hengen lähettäminä menivät Seleukiaan ja purjehtivat sieltä Kyproon.

13:5 Ja tultuaan Salamiiseen he julistivat Jumalan sanaa juutalaisten synagoogissa, ja heillä oli mukanaan myös Johannes,

12:20 Ja Herodes oli vihoissansa Tyron ja Sidonin asuvalle; mutta he tulivat yksimielisesti hänen tykönsä ja lepyttivät kuninkaan kamaripalvelijan Blastuksen, ja anoivat rauhaa; sillä heidän maakuntansa sai kuninkaan maasta elatuksensa.

12:21 Mutta määrättyinä päivinä oli Herodes puetettu kuninkaallisissa vaatteissa, istuen tuomioistuimella, ja piti puheen heidän tykönsä.

12:22 Mutta kansa huusi: Jumalan ääni, ja ei ihmisen.

12:23 Ja Herran enkeli löi kohta häntä, ettei hän kunniaa Jumalalle antanut. Ja hän syötiin madoilta, ja antoi henkensä.

12:24 Mutta Jumalan sana kasvoi ja eneni.

12:25 Mutta Barnabas ja Saulus palasivat Jerusalemissa, kuin he olivat palveluksen päättäneet, ja ottivat Johanneksen kanssansa, joka myös Markukseksi kutsuttiin.

13 LUKU

13:1 Mutta Antiokian seurakunnassa oli muutamia prophetaita ja opettajia, Barnabas ja Simeon, joka Nigeriksi kutsuttiin, ja Lukius Kyreniläinen, ja Manahan, joka Herodes tetrarkan kanssa kasvatettu oli, ja Saulus.

13:2 Kuin siis nämät Herraa palvelivat ja paastosivat, sanoi Pyhä Henki: eroittakaat minulle Barnabas ja Saulus siihen työhön, johon minä heidät olen kutsunut.

13:3 Ja kuin he olivat paastonneet ja rukoilleet, ja kätensä heidän päällensä panneet, päästivät he heidät menemään.

13:4 Ja kuin he Pyhältä Hengeltä lähetetyt olivat, menivät he Seleukiaan ja purjehtivat sieltä Kyproon.

13:5 Ja kuin he Salaminassa olivat, ilmoittivat he Jumalan sanan juutalaisten synagoogissa; ja heillä oli myös Johannes

palvelijana.

13:6 Ja kun he olivat vaeltaneet kautta koko saaren Pafoon asti, tapasivat he erään juutalaisen miehen, noidan ja väärän profeetan, jonka nimi oli Barjeesus.

13:7 Hän oleskeli käskynhaltijan, Sergius Pauluksen, luona, joka oli ymmärtäväinen mies. Tämä kutsui luoksensa Barnabaan ja Sauluksen ja halusi kuulla Jumalan sanaa.

13:8 Mutta Elymas, noita - sillä niin tulkitaan hänen nimensä - vastusti heitä, koettaen kääntää käskynhaltijaa pois uskosta.

13:9 Niin Saulus, myös Paavaliksi kutsuttu, täynnä Pyhää Henkeä loi katseensa häneen

13:10 ja sanoi: "Voi sinua, joka olet kaikkea vilppiä ja kavaluutta täynnä, sinä perkeleen sikiö, kaiken vanhurskauden vihollinen, etkö lakkaa vääristelemästä Herran suoria teitä?"

13:11 Ja nyt, katso, Herran käsi on sinun päälläsi, ja sinä tulet sokeaksi etkä aurinkoa näe säädettyyn aikaan asti." Ja heti lankesi hänen päällensä synkeys ja pimeys, ja hän kävi ympäri ja etsi taluttajaa.

13:12 Kun nyt käskynhaltija näki, mitä oli tapahtunut, niin hän uskoi, ihmetellen Herran oppia.

13:13 Ja kun Paavali seuralaisineen oli purjehtinut Pafosta, tulivat he Pamfylian Pergeen; siellä Johannes erosi heistä ja palasi Jerusalemiin.

13:14 Mutta he vaelsivat Pergestä eteenpäin ja saapuivat Pisidian Antiokiaan; ja he menivät synagoogaan sapatinpäivänä ja istuutuivat.

13:15 Ja sittenkuin lakia ja profeettoja oli luettu, lähettivät synagoogan esimiehet sanomaan heille: "Miehet, veljet, jos teillä on jokin kehoituksen sana kansalle, niin puhukaa."

13:16 Niin Paavali nousi ja viittasi kädellään ja sanoi: "Te Israelin miehet ja

palveliana.

13:6 Ja kuin he sen luodon lävitse matkustaneet olivat hamaan Paphoon asti, löysivät he velhon, väärän prophetan, Juudalaisen, jonka nimi oli Barjesus,

13:7 Joka oli maaherran Sergius Pauluksen, toimellisen miehen kanssa. Se kutsui Barnabaan ja Sauluksen tykönsä, ja halusi kuulla Jumalan sanaa.

13:8 Mutta heitä vastaan seiso i Elimas velho (sillä niin tulkitaan hänen nimensä) ja pyysi kääntää maaherraa pois uskosta.

13:9 Mutta Saulus (joka myös Paavaliksi kutsutaan,) oli täynnä Pyhää Henkeä, katsoi hänen päällensä,

13:10 Ja sanoi: voi sinä perkeleen poika, täynnä kaikkea vilppiä ja petosta, ja kaiken vanhurskauden vihamies, et sinä lakkaa väännelemästä Herran oikeita teitä.

13:11 Ja nyt katso, Herran käsi on sinun päälläsi; ja sinun pitää sokiana oleman eikä näkemän aurinkoa hetkessä aikaa. Ja hänen päällensä lankesi kohta synkeys ja pimeys, ja hän kävi ympäri, etsein kuka häntä kädestä taluttais.

13:12 Kuin maaherra näki, mitä tapahtui, uskoi hän ja ihmetteli Herran opetusta.

13:13 Mutta kuin Paavali ja ne, jotka hänen kanssansa olivat, Paphosta purjehtivat, tulivat he Pamphilian Pergeen; mutta Johannes erkani heistä ja palasi Jerusalemiin.

13:14 Mutta he vaelsivat Pergestä ja tulivat Pisidian Antiokiaan, ja menivät sabbatina synagoogaan, ja istuivat.

13:15 Ja sitte kuin laki ja prophetat olivat luetut, lähettivät synagoogan päämiehet heidän tykönsä, sanoen: miehet, rakkaat veljet, onko teillä mitään kansaa neuvomista, niin sanokaat.

13:16 Niin Paavali nousi ja viittasi kädellensä heitä vaikenemaan, ja sanoi:

te, jotka Jumalaa pelkätte, kuulkaa!

13:17 Tämän Israelin kansan Jumala valitsi meidän isämme ja korotti tämän kansan, heidän muukalaisina ollessaan Egyptin maassa, ja vei heidät sieltä ulos kohotetulla käsivarrella,

13:18 ja hän kärsi heidän tapojansa noin neljäkymmentä vuotta erämaassa

13:19 ja hävitti seitsemän kansaa Kanaanin maasta ja jakoi niiden maan heille perinnöksi.

13:20 Näin kului noin neljäsataa viisikymmentä vuotta. Sen jälkeen hän antoi heille tuomareita profeetta Samueliin saakka.

13:21 Ja sitten he anoivat kuningasta, ja Jumala antoi heille Saulin, Kiisin pojan, miehen Benjaminin sukukunnasta, neljäksikymmeneksi vuodeksi.

13:22 Mutta hän pani hänet viralta ja herätti heille kuninkaaksi Daavidin, josta hän myös todisti ja sanoi: 'Minä olen löytänyt Daavidin, lisain pojan, sydämeni mukaisen miehen, joka on tekevä kaikessa minun tahtoni.'

13:23 Tämän jälkeläisistä on Jumala lupauksensa mukaan antanut tulla Jeesuksen Israelille Vapahtajaksi,

13:24 sittenkuin Johannes ennen hänen tuloansa oli saarnannut parannuksen kastetta kaikelle Israelin kansalle.

13:25 Mutta kun Johannes oli juoksunsa päättävä, sanoi hän: 'En minä ole se, joksi minua luulette; mutta katso, minun jälkeeni tulee se, jonka kenkiä minä en ole arvollinen jaloista riisumaan.'

13:26 Miehet, veljet, te Aabrahamin suvun lapset, ja te, jotka Jumalaa pelkätte, meille on tämän pelastuksen sana lähetetty.

13:27 Sillä koska Jerusalemin asukkaat ja heidän hallitusmiehensä eivät Jeesusta tunteneet, niin he tuomitessaan hänet myös toteuttivat profeettain sanat, joita kunakin

Israelin miehet, ja jotka Jumalaa pelkätte, kuulkaat.

13:17 Tämän kansan, Israelin, Jumala valitsi meidän isämme, ja korotti tämän kansan, muukalaisena ollessa Egyptin maalla, ja toi heidät sieltä ulos korkialla käsivarrella,

13:18 Ja kärsi heidän tapojansa korvessa lähes neljäkymmentä ajastaikaa.

13:19 Ja peräti kadotti Kanaanin maalla seitsemän kansaa, ja arvalla jakoi heille niiden maan.

13:20 Ja sitte lähes neljäsataa ja viisikymmentä ajastaikaa antoi hän heille tuomarit, Samuel profetaan asti.

13:21 Ja he pysyivät sitte kuningasta, ja Jumala antoi heille Saulin, Kisin pojan, miehen Benjaminin suvusta, neljäksikymmeneksi vuodeksi.

13:22 Ja kuin hän oli sen pannut pois, herätti hän Davidin heidän kuninkaaksensa, josta hän myös todisti ja sanoi: minä löysin Davidin, Jessen pojan, miehen minun sydämeni jälkeen, joka on kaikki minun tahtoni tekevä.

13:23 Tämän siemenestä on Jumala lupauksensa perään herättänyt Jeesuksen Israelille Vapahtajaksi,

13:24 Niinkuin Johannes saarnasi hänen tulemisensa edellä kaikelle Israelin kansalle parannuksen kastetta.

13:25 Mutta kuin Johannes juoksun täyttänyt oli, sanoi hän: kenenkä te luulette minun olevan? En minä se ole, mutta katso, hän tulee minun jälkeeni, jonka kenkiä en minä ole kelvollinen jaloista riisumaan.

13:26 Miehet, rakkaat veljet, Abrahamin suvun lapset, ja jotka teissä ovat Jumalaa pelkääväiset, teille on tämän autuuden sana lähetetty.

13:27 Sillä Jerusalemin asuvaset ja heidän ylimmäisensä, ettei he tätä tunteneet, ovat he myös prophetain äänet, joita kunakin sabbatina luetaan, tuomitessansa

sapattina luetaan;

13:28 ja vaikka he eivät löytäneet mitään, mistä hän olisi kuoleman ansainnut, anoivat he Pilatukselta, että hänet surmattaisiin.

13:29 Ja kun he olivat täyttäneet kaiken, mikä hänestä on kirjoitettu, ottivat he hänet alas puusta ja panivat hautaan.

13:30 Mutta Jumala herätti hänet kuolleista.

13:31 Ja hän ilmestyi useina päivinä niille, jotka olivat tulleet hänen kanssansa Galileasta Jerusalemiin ja jotka nyt ovat hänen todistajansa kansan edessä.

13:32 Ja me julistamme teille sen hyvän sanoman, että Jumala on isille annetun lupauksen täyttänyt meidän lapsillemme, herättäen Jeesuksen,

13:33 niinkuin myös toisessa psalmissa on kirjoitettu: 'Sinä olet minun Poikani, tänä päivänä minä olen sinut synnyttänyt.'

13:34 Ja että hän herätti hänet kuolleista, niin ettei hän enää palaja katoavaisuuteen, siitä hän on sanonut näin: 'Minä annan teille pyhät ja lujat Daavidin armot.'

13:35 Sentähden hän myös toisessa paikassa sanoo: 'Sinä et salli Pyhäsi nähdä katoavaisuutta.'

13:36 Sillä kun Daavid oli aikansa Jumalan tahtoa palvellut, nukkui hän ja tuli otetuksi isiensä tykö ja näki katoavaisuuden.

13:37 Mutta hän, jonka Jumala herätti, ei nähnyt katoavaisuutta.

13:38 Olkoon siis teille tietävä, miehet ja veljet, että hänen kauttansa julistetaan teille syntien anteeksiantamus

13:39 ja että jokainen, joka uskoo, tulee hänessä vanhurskaaksi, vapaaksi kaikesta, mistä te ette voineet Mooseksen lain kautta vanhurskaiksi tulla.

13:40 Kavahtakaa siis, ettei teitä kohtaa se, mikä on puhuttu profetoissa:

13:41 'Katsokaa, te halveksijat, ja ihmetelkää ja hukkukaa; sillä minä teen

täyttäneet.

13:28 Ja vaikka ei he yhtään kuoleman syytä löytäneet, anoivat he kuitenkin Pilatukselta, että hän piti tapettaman.

13:29 Ja kuin he kaikki olivat täyttäneet, mitä hänestä kirjoitettu oli, ottivat he hänen puun päältä ja panivat hautaan.

13:30 Mutta Jumala herätti hänen kuolleista.

13:31 Ja hän on monta päivää niiltä nähty, jotka hänen kanssansa Galileasta Jerusalemiin olivat menneet ylös, jotka ovat hänen todistajansa kansan edessä.

13:32 Ja me ilmoitamme myös teille sen lupauksen, joka isille luvattiin, että Jumala on sen meille heidän lapsillensa täyttänyt, herättäin Jeesuksen.

13:33 Niinkuin toisessa psalmissa kirjoitettu on: sinä olet minun Poikani, tänäpäpä minä sinun synnytin.

13:34 Mutta siitä, että hän hänen kuolleista herätti, eikä silleen tule turmelukseen, sanoi hän näin: minä tahdon teille antaa ne lujat Davidin armot.

13:35 Sentähden hän myös sanoo toisessa paikassa: et sinä salli sinun Pyhäsi turmelusta näkevän.

13:36 Sillä David, kuin hän ajallansa oli Jumalan tahtoa palvellut, nukkui, ja pantiin isäinsä tykö, ja näki turmeluksen.

13:37 Mutta se, jonka Jumala herätti, ei ole nähnyt turmelusta.

13:38 Sentähden olkoon teille tietävä, miehet, rakkaat veljet, että teille tämän kautta ilmoitetaan syntein anteeksi antamus:

13:39 Ja kaikista niistä, joista ette voineet Mooseksen lain kautta vanhurskaaksi tulla, tämän kautta jokainen, joka uskoo, tulee vanhurskaaksi.

13:40 Katsokaat siis, ettei teidän päällenne se tule, mitä prophetain kautta sanottu on:

13:41 Katsokaat, te ylönkatsojat, ja ihmetelkää ja hukkukaa; sillä minä teen

teidän päivinänne teon, teon, jota ette uskoisi, jos joku sen kertoisi teille."

13:42 Kun he lähtivät ulos, pyydettiin heitä puhumaan näitä asioita tulevanakin sapattina.

13:43 Kun synagoogasta hajaannuttiin, seurasivat monet juutalaiset ja jumalaapelkääväiset käännyttäiset Paavalia ja Barnabasta, jotka puhuivat heille ja kehoittivat heitä pysymään Jumalan armossa.

13:44 Seuraavana sapattina kokoontui lähes koko kaupunki kuulemaan Jumalan sanaa.

13:45 Mutta nähdessään kansanjoukot juutalaiset tulivat kiihkoa täyteen ja väittelivät Paavalin puheita vastaan ja herjasivat.

13:46 Silloin Paavali ja Barnabas puhuivat rohkeasti ja sanoivat: "Teille oli Jumalan sana ensiksi puhuttava; mutta koska te työnnätte sen luotanne ettekä katso itseänne mahdollisiksi iankaikkiseen elämään, niin katso, me käännyimme pakanain puoleen.

13:47 Sillä näin on Herra meitä käsenyt: 'Minä olen pannut sinut pakanain valkeudeksi, että sinä olisit pelastukseksi maan ääriin asti.'

13:48 Sen kuullessansa pakanat iloitsivat ja ylistivät Herran sanaa ja uskoivat, kaikki, jotka olivat säädetyt iankaikkiseen elämään.

13:49 Ja Herran sanaa levitettiin kaikkeen siihen maakuntaan.

13:50 Mutta juutalaiset yllyttivät jumalaapelkääväisiä ylhäisiä naisia ja kaupungin ensimmäisiä miehiä ja nostivat vainon Paavalia ja Barnabasta vastaan, ja ne ajoivat heidät pois alueiltansa.

13:51 Niin he pudistivat tomun jaloistansa heitä vastaan ja menivät Ikonioniin.

13:52 Ja opetuslapset tulivat täytetyiksi ilolla ja Pyhällä Hengellä.

yhden työn teidän aikananne, sen työn, jota ei teidän pidä uskoman, jos joku sanois teille.

13:42 Kuin Juudalaiset synagogasta läksivät, rukoilivat pakanat, että sabbatin välissä heille niitä sanoja puhuttaisiin.

13:43 Ja kuin synagogan joukko erkani, seurasi monta Juudalaista ja myös monta jumalista uutta Juudalaista Paavalia ja Barnabasta, jotka heille puhuivat, ja heitä neuvoivat Jumalan armossa pysymään.

13:44 Mutta sitte lähimmäisenä lepopäivänä kokoontui lähes kaikki kaupunki Jumalan sanaa kuulemaan.

13:45 Kuin Juudalaiset näkivät kansan, täytettiin he kateudesta, ja sanoivat vastaan niitä, mitä Paavalilta sanoittiin, sanoen vastaan ja pilkaten.

13:46 Niin Paavali ja Barnabas puhuivat rohkiasti ja sanoivat: teille piti ensin Jumalan sanaa puhuttaman; vaan että te sen hylkääte ja luette itsenne mahdottomaksi ijankaikkiseen elämään, katso, niin me käännyimme pakanain tykö.

13:47 Sillä niin on Herra meitä käsenyt: minä panin sinun pakanain valkeudeksi, että olisit autuus, maan ääriin asti.

13:48 Ja kuin pakanat sen kuulivat, iloitsivat he ja kunnioittivat Herran sanaa; ja niin monta uskoi, kuin iankaikkiseen elämään säädetty oli.

13:49 Ja Herran sana leveni kaikkeen siihen maakuntaan.

13:50 Mutta Juudalaiset yllyttivät jumalasia ja kunniallisia vaimoja, niin myös kaupungin ylimmäisiä, ja kehoittivat vainon Paavalia ja Barnabasta vastaan; ja he sysäsivät heidät ulos maansa ääristä.

13:51 Mutta he pudistivat tomun jaloistansa heidän päällensä, ja tulivat Ikonioon.

13:52 Niin opetuslapset täytettiin ilolla ja Pyhällä Hengellä.

14 LUKU

14:1 Ikonionissa he samoin menivät juutalaisten synagoogaan ja puhuivat niin, että suuri joukko sekä juutalaisia että kreikkalaisia uskoi.

14:2 Mutta ne juutalaiset, jotka eivät uskoneet, yllyttivät ja kiihdyttivät pakanain mieltä veljiä vastaan.

14:3 Niin he oleskelivat siellä kauan aikaa ja puhuivat rohkeasti, luottaen Herraan, joka armonsa sanan todistukseksi antoi tapahtua tunnustekoja ja ihmeitä heidän kättensä kautta.

14:4 Ja kaupungin väestö jakaantui: toiset olivat juutalaisten puolella, toiset taas apostolien puolella.

14:5 Mutta kun pakanat ja juutalaiset ynnä heidän hallitusmiehensä mielivät ryhtyä pahoinpitelemään ja kivittämään heitä,

14:6 ja he sen huomasivat, pakenivat he Lykaonian kaupunkeihin, Lystraan ja Derbeen, ja niiden ympäristöön.

14:7 Ja siellä he julistivat evankeliumia.

14:8 Ja Lystrassa oli mies, joka istui siellä, hervoton jaloistaan ja rampa äitinsä kohdusta saakka, eikä ollut koskaan kävellyt.

14:9 Hän kuunteli Paavalin puhetta. Ja kun Paavali loi katseensa häneen ja näki hänellä olevan uskon, että hän voi tulla terveeksi,

14:10 sanoi hän suurella äänellä: "Nouse pystyyn jaloillesi." Ja hän kavahti ylös ja käveli.

14:11 Kun kansa näki, mitä Paavali oli tehnyt, korottivat he äänensä ja sanoivat lykaoniankielellä: "Jumalat ovat ihmishahmossa astuneet alas meidän luoksemme."

14:12 Ja he sanoivat Barnabasta Zeukseksi ja Paavalia Hermeeiksi, koska hän oli se, joka puhui.

14:13 Ja kaupungin edustalla olevan Zeuksen temppelin pappi toi härkiä ja seppeleitä porttien eteen ja tahtoi väkijoukon kanssa uhrata.

14 LUKU

14:1 Niin Ikoniossa tapahtui, että he ynnä menivät sisälle Juudalaisten synagogaan, ja niin puhuivat, että suuri joukko Juudalaisia ja Grekiläisiä uskoi.

14:2 Mutta uskomattomat Juudalaiset yllyttivät ja pahoittivat pakanain sielut veljiä vastaan.

14:3 Niin he olivat siellä kauan aikaa ja puhuivat rohkiasti Herrassa, joka antoi todistuksen armonsa sanoihin, ja antoi merkit ja ihmeet heidän kättensä kautta tapahtua.

14:4 Niin sen kaupungin väki erkani: muutamat pitivät Juudalaisten kanssa, ja muutamat apostolien kanssa.

14:5 Kuin siis pakanoilta ja Juudalaisilta kapina nousi, ynnä heidän päämiestensä kanssa, pilkkaamaan ja kivittämään heitä,

14:6 Ja kuin he sen ymmärsivät, pakenivat he Lykaonian kaupunkeihin Lystraan ja Derbeen, ja ympäri sitä lähimaakuntaa,

14:7 Ja saarnasivat niissä evankeliumia.

14:8 Ja mies Lystrassa, sairas jaloista, istui, rampa hamasta äitinsä kohdusta, joka ei ikänänsä ollut käynyt.

14:9 Tämä kuuli Paavalin puhuvan; ja kuin hän katsahti hänen päällensä, ja näki hänellä uskon olevan terveeksi tulla,

14:10 Sanoi hän suurella äänellä: ojenna sinus jalkais päälle. Ja hän karkasi ylös ja kävi.

14:11 Kuin kansa sen näki, mitä Paavali tehnyt oli, korottivat he äänensä Lykaonian kielellä sanoen: jumalat ovat ihmisten hahmolla alas meidän tykömme tulleet.

14:12 Ja he kutsuivat Barnabaan Jupiteriksi ja Paavalin Merkuriukseksi; sillä hän oli sanansaattaja.

14:13 Ja pappi Jupiterin templissä, joka heidän kaupunkinsa edessä oli, toi härkiä ja seppeleitä oven eteen, ja tahtoi ynnä kaupungin väen kanssa uhrata.

14:14 Mutta kun apostolit Barnabas ja Paavali sen kuulivat, repäisivät he vaatteensa ja juoksivat ulos kansanjoukkoon, huusivat

14:15 ja sanoivat: "Miehet, miksi te näin teette? Mekin olemme ihmisiä, yhtä vajavaisia kuin te, ja julistamme teille evankeliumia, että te kääntyisitte noista turhista jumalista elävän Jumalan puoleen, joka on tehnyt taivaan ja maan ja meren ja kaikki, mitä niissä on.

14:16 Menneitten sukupolvien aikoina hän on sallinut kaikkien pakanain vaeltaa omia teitänsä;

14:17 ja kuitenkin hän ei ole ollut antamatta todistusta itsestään, sillä hän on tehnyt teille hyvää, antaen teille taivaasta sateita ja hedelmällisiä aikoja ja raviten teidän sydämenne ruualla ja ilolla."

14:18 Näin puhuen he vaivoin saivat kansan hillityksi uhraamasta heille.

14:19 Mutta sinne tuli Antiokiasta ja Ikonionista juutalaisia, ja he suostuttivat kansan puolelensa ja kivittivät Paavalia ja raastoivat hänet kaupungin ulkopuolelle, luullen hänet kuolleeksi.

14:20 Mutta kun opetuslapset olivat kokoontuneet hänen ympärilleen, nousi hän ja meni kaupunkiin. Ja seuraavana päivänä hän lähti Barnabaan kanssa Derbeen.

14:21 Ja julistettuaan evankeliumia siinä kaupungissa ja tehtyään monta opetuslapsiksi he palasivat Lystraan ja Ikonioniin ja Antiokiaan

14:22 ja vahvistivat opetuslasten sieluja ja kehoittivat heitä pysymään uskossa ja sanoivat: "Monen ahdistuksen kautta meidän pitää menemän sisälle Jumalan valtakuntaan."

14:23 Ja kun he olivat valinneet heille vanhimmat jokaisessa seurakunnassa, niin he rukoillen ja paastoten jättivät heidät Herran haltuun, johon he nyt uskoivat.

14:24 Ja he kulkivat läpi Pisidian ja tulivat

14:14 Kuin apostolit Barnabas ja Paavali sen kuulivat, repäisivät he vaattensa ja karkasivat kansan sekaan, huutain,

14:15 Ja sanoen: miehet, miksi te tätä teette? Mekin olemme ihmiset, puuttuvaiset kuin tekin. Ja me saarnaamme teille evankeliumia, että te näistä turhista kääntyisitte elävän Jumalan tykö, joka teki taivaan, ja maan, ja meren, ja kaikki mitä niissä on,

14:16 Joka entisillä ajoilla antoi kaikki pakanat vaeltaa omilla teillänsä.

14:17 Vaikka ei hän itsiänsä antanut olla ilman todistusta, tehden hyvää, antain meille taivaasta sateen ja hedelmälliset ajat, täyttäin meidän sydämemme ruualla ja ilolla.

14:18 Ja kuin he näitä sanoivat, saivat he kansan tuskalla hillityksi, ettei he heille uhranneet.

14:19 Niin sinne myös tuli muutamia Juudalaisia Antiokiasta ja Ikonionista, ja kuin he kansan olivat saattaneet Paavalia kivittämään, riepoittivat he hänen ulos kaupungista, ja luulivat hänen kuolleeksi.

14:20 Mutta kuin opetuslapset hänen ympärillensä seisoivat, nousi hän ja meni kaupunkiin, ja vaelsi toisena päivänä Barnabaan kanssa Derbeen.

14:21 Ja kuin he olivat saarnanneet siinä kaupungissa evankeliumia ja monta opettaneet, palasivat he Lystraan ja Ikonioon ja Antiokiaan,

14:22 Vahvistain opetuslasten sieluja, ja neuvoivat heitä uskossa pysymään (sanoen): että meidän pitää monen vaivan kautta Jumalan valtakuntaan tuleman sisälle.

14:23 Ja kuin he olivat valinneet vanhimmat jokaiselle seurakunnalle, ja rukoilleet ja paastonneet, antoivat he heidät Herran haltuun, jonka päälle he uskoivat.

14:24 Ja he vaelsivat lävitse Pisidian ja

Pamfyliaan;

14:25 Ja julistettuaan sanaa Pergessä he menivät Attaliaan.

14:26 Ja sieltä he purjehtivat Antiokiaan, josta he olivat lähteneet, annettuina Jumalan armon haltuun sitä työtä varten, jonka he nyt olivat suorittaneet.

14:27 Ja sinne saavuttuaan he kutsuivat seurakunnan koolle ja kertoivat, kuinka Jumala oli ollut heidän kanssansa ja tehnyt suuria ja kuinka hän oli avannut pakanoille uskon oven.

14:28 Ja he viipyivät pitkän aikaa opetuslasten tykönä.

15 LUKU

15:1 Ja Juudeasta tuli sinne muutamia, jotka opettivat veljiä: "Ellette ympärileikkautta itseänne, niinkuin Mooses on säätänyt, ette voi pelastua."

15:2 Kun siitä syntyi riita ja kun Paavali ja Barnabas kiivaasti väittelivät heitä vastaan, niin päätettiin, että Paavalin ja Barnabaan ja muutamien muiden heistä tuli mennä tämän riitakysymyksen tähden apostolien ja vanhinten tykö Jerusalemiin.

15:3 Niin seurakunta varusti heidät matkalle, ja he kulkivat Foinikian ja Samarian kautta ja kertoivat pakanain kääntymyksestä ja ilahuttivat sillä suuresti kaikkia veljiä.

15:4 Ja kun he saapuivat Jerusalemiin, niin seurakunta ja apostolit ja vanhimmat ottivat heidät vastaan; ja he kertoivat, kuinka Jumala oli ollut heidän kanssansa ja tehnyt suuria.

15:5 Mutta fariseusten lahkosta nousivat muutamat, jotka olivat tulleet uskoon, ja sanoivat: "Heidät on ympärileikattava ja heitä on käskettävä noudattamaan Mooseksen lakia."

15:6 Niin apostolit ja vanhimmat kokoontuivat tutkimaan tätä asiaa.

15:7 Ja kun oli paljon väitelty, nousi Pietari ja sanoi heille: "Miehet, veljet, te tiedätte,

tulivat Pamphiliaan.

14:25 Ja kuin he olivat saarnanneet sanaa Pergessä, menivät he alas Attaliaan,

14:26 Ja purjehtivat sieltä Antiokiaan, jossa he olivat Jumalan armon haltuun annetut, siihen työhön, jonka he toimittaneet olivat.

14:27 Mutta kuin he sinne tulivat ja seurakunnan kokosivat, ilmoittivat he, kuinka paljon Jumala oli heidän kanssansa tehnyt ja pakanoille uskon oven avannut.

14:28 Ja he viipyivät siellä opetuslasten kanssa hetken aikaa.

15 LUKU

15:1 Ja muutamat tulivat alas Juudeasta ja opettivat veljiä: ellei teitä ympärileikata Moseksen tavan jälkeen, niin ette taida autuaaksi tulla.

15:2 Koska siis kapina nousi, ja ei ollut vähin kamppaus Paavalilla ja Barnabaalla heitä vastaan, sääsivät he, että Paavali ja Barnabas ja muutamia muita heistä, piti menemän apostolien ja vanhimpain tykö Jerusalemiin tämän kysymyksen tähden.

15:3 Ja he saatettiin seurakunnalta, ja vaelsivat Phenisian ja Samarian lävitse, julistain pakanain kääntymystä, ja saattivat suuren ilon kaikille veljille.

15:4 Kun he tulivat Jerusalemiin, otettiin he vastaan seurakunnalta ja apostoleilta ja vanhimmilta, ja he ilmoittivat, kuinka suuria töitä Jumala heidän kanssansa tehnyt oli.

15:5 Niin nousivat muutaman Pharisealaisten lahkokunnassa, jotka uskoneet olivat, sanoen: he pitää ympärileikattaman ja käskettämän Moseksen lakia pitää.

15:6 Niin apostolit ja vanhimmat tulivat kokoon, tätä puhetta tutkimaan.

15:7 Mutta kuin suuri kamppaus ollut oli, nousi Pietari ja sanoi heille: miehet, rakkaat

että Jumala jo kauan aikaa sitten teki teidän keskuudessanne sen valinnan, että pakanat minun suustani saisivat kuulla evankeliumin sanan ja tulisivat uskoon.

15:8 Ja Jumala, sydänten tuntija, todisti heidän puolestansa, antaen heille Pyhän Hengen samoin kuin meillekin,

15:9 eikä tehnyt mitään erotusta meidän ja heidän kesken, sillä hän puhdisti heidän sydämensä uskolla.

15:10 Miksi te siis nyt kiusaatte Jumalaa ja tahdotte panna opetuslasten niskaan ikeen, jota eivät meidän isämme emmekä mekään ole jaksaneet kantaa?

15:11 Mutta me uskomme Herran Jeesuksen armon kautta pelastuvamme, samalla tapaa kuin hekin."

15:12 Niin koko joukko vaikeni, ja he kuuntelivat Barnabasta ja Paavalia, jotka kertoivat, kuinka suuria tunnustekoja ja ihmeitä Jumala oli tehnyt pakanain keskuudessa heidän kauttansa.

15:13 Kun he olivat lakanneet puhumasta, lausui Jaakob: "Miehet, veljet, kuulkaa minua!

15:14 Simeon on kertonut, kuinka Jumala ensi kerran katsoi pakanain puoleen ottaakseen heistä kansan omalle nimellensä.

15:15 Ja tämän kanssa pitävät yhtä profeettain sanat, sillä näin on kirjoitettu:

15:16 'Sen jälkeen minä palajan ja pystytän jälleen Daavidin sortuneen majan; minä korjaan sen repeämät ja nostan sen jälleen pystyyn,

15:17 että jäljelle jääneet ihmiset etsivät Herraa, ynnä kaikki pakanat, jotka ovat minun nimiini otetut, sanoo Herra, joka tämän tekee,

15:18 mikä on ollut tunnettua hamasta ikiajoista.'

15:19 Sentähden minä olen sitä mieltä, ettei tule rasittaa niitä, jotka pakanoudesta kääntyvät Jumalan puoleen,

veljet! te tiedätte, että Jumala kauan ennen tätä aikaa valitsi meidän seassamme, että pakanat piti minun suuni kautta evankeliumin sanan kuuleman ja uskomman.

15:8 Ja Jumala sydänten tutkia todisti heille ja antoi heille Pyhän Hengen niinkuin meillekin,

15:9 Ja ei tehnyt yhtään eroitusta meidän ja heidän välillänsä, puhdistain uskolla heidän sydämensä.

15:10 Miksi te siis nyt kiusaatte Jumalaa, että te tahdotte opetuslasten kaulaan panna sen ikeen, jota ei meidän isämme emmekä me voineet kantaa?

15:11 Vaan me uskomme Herran Jeesuksen Kristuksen armon kautta autuaaksi tulevamme niinkuin hekin.

15:12 Ja kaikki joukko vaikeni ja kuulteli Barnabasta ja Paavalia, jotka juttelivat, kuinka suuret merkit ja ihmeet Jumala oli heidän kauttansa pakanoissa tehnyt.

15:13 Vaan sitte kuin he vaikenivat, vastasi Jakob ja sanoi: miehet, rakkaat veljet, kuulkaat minua!

15:14 Simon jutteli, kuinka Jumala ensin on etsinyt omistaaksensa kansaa nimellensä pakanoista.

15:15 Ja tämän kanssa prophetain sanat pitävät yhtä, niinkuin kirjoitettu on:

15:16 Senjälkeen tahdon minä palata, ja Davidin kaatuneen majan jälleen rakentaa, ja hänen reikänsä paikata, ja sen ojentaa:

15:17 Että ne, jotka ihmisistä jääneet ovat, pitää Herran perään kysymän, niin myös kaikki pakanat, joissa minun nimeni avuksi huudettu on, sanoo Herra, joka nämät tekee.

15:18 Jumalalle ovat kaikki hänen työnsä tiettävät maailman alusta.

15:19 Sentähden minä päätän, ettemme niitä häiritsisi, jotka pakanoista Jumalan tykö kääntyvät;

15:20 vaan heille kirjoitettakoon, että heidän pitää karttaman epäjumalien saastuttamaa ja haureutta ja lihaa, josta ei veri ole laskettu, sekä verta.

15:21 Sillä Mooseksella on ammoisista ajoista asti joka kaupungissa julistajansa; luetaanhan häntä synagogissa jokaisena sapattina."

15:22 Silloin apostolit ja vanhimmat ja koko seurakunta näkivät hyväksi valita keskuudestaan muutamia miehiä ja lähettää heidät Antiokiaan Paavalin ja Barnabaan mukana, nimittäin Juudaan, jota kutsuttiin Barsabbaaksi, ja Silaan, jotka olivat johtavia miehiä veljien joukossa;

15:23 ja kirjoittivat heidän mukaansa näin kuuluvan kirjeen: "Me apostolit ja vanhimmat, teidän veljenne, lähetämme teille, pakanoudesta kääntyneille veljille Antiokiassa ja Syyriassa ja Kilikiassa, tervehdyksen.

15:24 Koska olemme kuulleet, että muutamat meistä lähteneet, joille emme ole mitään käskyä antaneet, ovat puheillaan tehneet teidät levottomiksi ja saattaneet teidän sielunne hämmennyksiin,

15:25 niin me olemme yksimielisesti nähneet hyväksi valita miehiä ja lähettää heidät teidän tyköenne rakkaiden veljiemme Barnabaan ja Paavalin kanssa,

15:26 jotka ovat panneet henkensä alttiiksi meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimen tähden.

15:27 Me lähetämme siis Juudaan ja Silaan, jotka myös suusanalla ilmoittavat teille saman.

15:28 Sillä Pyhä Henki ja me olemme nähneet hyväksi, ettei teidän päällenne ole pantava enempiä kuormaa kuin nämä välttämättömät:

15:29 että kartatte epäjumalille uhrattua ja verta ja lihaa, josta ei veri ole laskettu, ja haureutta. Jos te näitä vältätte, niin teidän käy hyvin. Jääkää hyvästi!"

15:30 Niin heidät lähetettiin matkalle, ja he

15:20 Vaan kirjoittaisimme heille, että he välttäisivät epäjumalain saastaisuutta, ja salavuoteutta, ja läkähtynyttä ja verta.

15:21 Sillä Mooseksella on muinaiselta jokaisessa kaupungissa niitä, jotka häntä saarnaavat, koska se joka sabbatina synagogassa luetaan.

15:22 Silloin kelpasi apostoleille ja vanhimmille, koko seurakunnan kanssa, joukostansa valita miehiä ja lähettää Antiokiaan, Paavalin ja Barnabaan kanssa: nimittäin Juudaan, joka kutsuttiin Barsabas, ja Silaan, ylimmäiset miehet veljesten seassa.

15:23 Ja kirjoittivat heidän kättensä kautta tällä tavalla: me apostolit ja vanhimmat veljet toivotamme veljille, jotka pakanoista Antiokiassa ja Syyriassa ja Kilikiassa ovat, terveyttä!

15:24 Että me olemme kuulleet, kuinka muutamat meiltä lähteneet ovat teitä opillansa eksyttäneet ja teidän sielujanne vaivanneet, sanoen: teidän pitää itsenne antaman ympärileikata ja lain pitämän; joille emme ole käskeneet.

15:25 Niin kelpasi meille yksimielisesti kokoontuneille valita miehiä ja teidän tyköenne lähettää, meidän rakkaan Barnabaan ja Paavalin kanssa,

15:26 Jotka miehet ovat sielunsa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimen tähden alttiiksi antaneet.

15:27 Niin me olemme lähettäneet Juudaan ja Silaan, jotka myös sen suusanalla teille ilmoittavat.

15:28 Sillä niin kelpasi Pyhälle Hengelle ja meille, ettei yhtään enempiä raskautta pidä teidän päällenne pantaman kuin nämät tarpeelliset:

15:29 Että te vältätte epäjumalain uhria, ja verta, ja läkähtynyttä, ja salavuoteutta. Jos te niitä vältätte, niin te teette hyvin. Olkaat hyvästi!

15:30 Kuin he siis olivat lähteneet, tulivat

tulivat Antiokiaan; siellä he kutsuivat koolle seurakunnan ja antoivat heille kirjeen.

15:31 Ja kun he olivat sen lukeneet, iloitsivat he tästä lohdutuksesta.

15:32 Ja Juudas ja Silas, jotka itsekin olivat profeettoja, kehoittivat veljiä monin sanoin ja vahvistivat heitä.

15:33 Ja heidän viivytyään siellä jonkin aikaa veljet laskivat heidät rauhassa palaamaan niiden tykö, jotka olivat heidät lähettäneet.

15:35 Ja Paavali ja Barnabas viipyivät Antiokiassa opettaen ja julistaen useiden muidenkin kanssa Herran sanaa.

15:36 Mutta muutamien päivien kuluttua Paavali sanoi Barnabaalle: "Lähtekäämme takaisin kaikkiin niihin kaupunkeihin, joissa olemme julistaneet Herran sanaa, katsomaan veljiä, miten heidän on."

15:37 Niin Barnabas tahtoi ottaa mukaan Johanneksenkin, jota kutsuttiin Markukseksi.

15:38 Mutta Paavali katsoi oikeaksi olla ottamatta häntä mukaan, koska hän oli luopunut heistä Pamfyliassa eikä ollut heidän kanssaan lähtenyt työhön.

15:39 Ja he kiivastuivat niin, että erkanivat toisistaan, ja Barnabas otti mukaansa Markuksen ja purjehti Kyproon.

15:40 Mutta Paavali valitsi Silaan, ja veljet jättivät hänet Herran armon haltuun, ja hän lähti matkalle.

15:41 Ja hän vaelsi läpi Syyrian ja Kilikian vahvistaen seurakuntia.

16 LUKU

16:1 Niin hän saapui myös Derbeen ja Lystraan. Ja katso, siellä oli eräs opetuslapsi, nimeltä Timoteus, joka oli uskovaisen juutalaisvaimon poika, mutta isä oli kreikkalainen.

he Antiokiaan, ja kokosivat kansan paljouden, ja antoivat heille kirjan.

15:31 Kuin he sen olivat lukeneet, ihastuivat he siitä lohdutuksesta.

15:32 Mutta Juudas ja Silas, että hekin olivat prophetat, neuvoivat monilla sanoilla veljiä ja vahvistivat heitä.

15:33 Ja kuin he siellä hetken aikaa viipyivät, lähetettiin he veljiltä jälleen rauhassa apostolien tykö.

15:34 Niin Silaan kelpasi siellä olla.

15:35 Mutta Paavali ja Barnabas viipyivät Antiokiassa opettamassa ja ilmoittamassa Herran sanaa monen muun kanssa.

15:36 Mutta muutamain päivän perästä sanoi Paavali Barnabaalle: palatkaamme taas takaperin veljiä katsomaan kaikkiin kaupunkeihin, joissa me Herran sanaa ilmoittaneet olemme, kuinka he itsensä pitävät.

15:37 Mutta Barnabas neuvoi kanssansa ottamaan Johannesta, joka Markukseksi kutsuttiin.

15:38 Mutta Paavali päätti sen kohtuulliseksi, ettei sitä pitänyt kanssa otettaman, joka oli luopunut heistä Pamphiliassa eikä tullut heidän kanssansa työhön.

15:39 Ja he riitelivät niin kovin keskenänsä, että he toinen toisestansa erkanivat. Ja Barnabas otti Markuksen kanssansa ja purjehti Kypriin.

15:40 Mutta Paavali valitsi Silaan ja matkusti, Jumalan armon haltuun annettu veljiltä,

15:41 Ja vaelsi Syrian ja Kilikian kautta, ja vahvisti seurakunnat.

16 LUKU

16:1 Niin hän tuli Derbeen ja Lystraan. Ja katso, siellä oli yksi opetuslapsi, Timoteus nimeltä, uskovaisen Juudalaisvaimon poika, mutta isä oli Grekiläinen.

16:2 Hänestä veljet, jotka olivat Lystrassa ja Ikonionissa, todistivat hyvää.

16:3 Paavali tahtoi häntä mukaansa matkalle ja otti hänet ja ympärileikkasi hänet juutalaisten tähden, joita oli niillä paikkakunnilla; sillä kaikki tiesivät, että hänen isänsä oli kreikkalainen.

16:4 Ja sitä mukaa kuin he vaelsivat kaupungista kaupunkiin, antoivat he heille noudatettaviksi ne säädökset, jotka apostolit ja Jerusalemin vanhimmat olivat hyväksyneet.

16:5 Niin seurakunnat vahvistuivat uskossa ja saivat päivä päivältä yhä enemmän jäseniä.

16:6 Ja he kulkivat Frygian ja Galatian maan kautta, sillä Pyhä Henki esti heitä julistamasta sanaa Aasiassa.

16:7 Ja tultuaan Mysian kohdalle he yrittivät lähteä Bityniaan, mutta Jeesuksen Henki ei sallinut heidän sitä tehdä.

16:8 Niin he vaelsivat ohi Mysian ja menivät Trooaaseen.

16:9 Ja Paavali näki yöllä näyn: makedonialainen mies seisoi ja pyysi häntä sanoen: "Tule yli Makedoniaan ja auta meitä."

16:10 Ja kun hän oli nähnyt sen näyn, niin me kohta tahdoimme päästä lähtemään Makedoniaan, sillä me käsitimme, että Jumala oli kutsunut meitä julistamaan heille evankeliumia.

16:11 Kun nyt olimme purjehtineet Trooaasta, kuljimme suoraan Samotrakeen, ja seuraavana päivänä Neapoliin,

16:12 ja sieltä Filippiin, joka on ensimmäinen kaupunki siinä osassa Makedoniaa, siirtokunta. Siinä kaupungissa me viivyimme muutamia päiviä.

16:13 Ja sapatinpäivänä me menimme kaupungin portin ulkopuolelle, joen rannalle, jossa arvelimme olevan rukouspaikan, ja istuimme sinne ja puhuimme kokoontuneille naisille.

16:14 Ja eräs Lydia niminen

16:2 Sillä oli hyvä todistus veljiltä, jotka Lystrassa ja Ikoniossa olivat.

16:3 Tätä tahtoi Paavali kanssansa vaeltamaan, otti ja ympärileikkasi hänen Juudalaisten tähden, jotka niissä paikoissa olivat; sillä he tiesivät kaikki, että hänen isänsä oli Grekiläinen.

16:4 Mutta kuin he kaupungeita lävitse vaelsivat, antoivat he heille pidettäväksi ne säädöt, jotka asetetut olivat apostoleilta ja vanhimmilta, jotka Jerusalemissa olivat.

16:5 Niin seurakunnat vahvistuivat uskossa ja heidän lukunsa eneni joka päivä.

16:6 Mutta kuin he Phrygian ja Galatian maakunnan lävitse vaelsivat, kiellettiin heitä Pyhältä Hengeltä puhumasta Jumalan sanaa Aasiassa.

16:7 Kuin he olivat tulleet Mysiaan, kiusasivat he vaeltamaan Bitynian lävitse; mutta ei Henki sitä sallinut.

16:8 Kuin he siis Mysian ohitse vaeltaneet olivat, menivät he alas Troadiin.

16:9 Ja Paavali näki näyn yöllä: yksi Makedonian mies seisoi, rukoili häntä ja sanoi: tule Makedoniaan ja auta meitä.

16:10 Ja kuin hän näyn näki, hankitsimme me kohta Makedoniaan menemään, tietäen täydellisesti Herran meitä kutsuneen heille evankeliumia saarnaamaan.

16:11 Kuin me siis Troadista purjehdimme, niin me juoksimme kohdastansa Samotrakiaan, ja toisena päivänä Neapoliin,

16:12 Ja sieltä Philippiin, joka on Makedonian maakunnan pääkaupunki ja vapaa kaupunki; ja siinä kaupungissa me muutamia päiviä oleskelimme.

16:13 Ja me menimme lepopäivänä ulos kaupungista, virran tykö, kussa tapa oli rukoilla: jossa me istuimme ja puhuttelimme vaimoja, jotka sinne tulleet olivat.

16:14 Ja vaimo, Lydia nimeltä, purpurain

purppuranmyyjä Tyatiron kaupungista, jumalaapelkääväinen nainen, oli kuulemassa; ja Herra avasi hänen sydämensä ottamaan vaarin siitä, mitä Paavali puhui.

16:15 Ja kun hänet ja hänen perhekuntansa oli kastettu, pyysi hän meitä sanoen: "Jos te pidätte minua Herraan uskovaisena, niin tulkaa minun kotiini ja majoilkaa siellä." Ja hän vaati meitä.

16:16 Ja tapahtui meidän mennessämme rukouspaikkaan, että meitä vastaan tuli eräs palvelijatar, jossa oli tietäjähengi ja joka tuotti paljon tuloja isännilleen ennustamisellaan.

16:17 Hän seurasi Paavalia ja meitä ja huusi sanoen: "Nämä miehet ovat korkeimman Jumalan palvelijoita, jotka julistavat teille pelastuksen tien."

16:18 Ja tätä hän teki monta päivää. Mutta se vaivasi Paavalia, ja hän kääntyi ja sanoi hengelle: "Jeesuksen Kristuksen nimessä minä käsken sinun lähteä hänestä." Ja se lähti sillä hetkellä.

16:19 Mutta kun hänen isäntänsä näkivät, että tulojen toivo oli heiltä kadonnut, ottivat he Paavalin ja Silaan kiinni ja vetivät heidät torille hallitusmiesten eteen

16:20 Ja vietyänsä heidät päällikköjen eteen he sanoivat: "Nämä miehet häiritsevät meidän kaupunkimme rauhaa; he ovat juutalaisia

16:21 ja opettavat tapoja, joita meidän ei ole lupa omaksua eikä noudattaa, koska me olemme roomalaisia."

16:22 Ja kansakin nousi heitä vastaan, ja päälliköt revittivät heiltä vaatteet ja käskivät lyödä heitä raipoilla.

16:23 Ja kun olivat heitä paljon pieksättäneet, heittivät he heidät vankeuteen ja käskivät vanginvartijan tarkasti vartioida heitä.

16:24 Sellaisen käskyn saatuaan tämä heitti heidät sisimpään vankihuoneeseen ja pani heidät jalkapuuhan.

16:25 Mutta keskiyön aikaan Paavali ja Silas olivat rukouksissa ja veisasivat

myyjä Tyatiron kaupungista, Jumalaa palvelevainen, kuulteli: jonka sydämen Herra avasi ottamaan vaaria niistä, mitä Paavalilta sanottiin.

16:15 Ja kuin hän ja hänen huoneensa kastettu oli, rukoili hän meitä, sanoen: jos te minun Herralle uskollisena pidätte, niin tulkaat minun huoneeseeni ja olkaat siinä. Ja hän vaati heitä.

16:16 Ja tapahtui, kuin me rukoukseen menimme, kohtasi meitä piika, jolla noituuden henki oli, joka isännillensä saatti suuren saaliin noitumisellansa.

16:17 Tämä noudatti alati Paavalia ja meitä, ja huusi, sanoen: nämät miehet ovat korkeimman Jumalan palvelijat, jotka meille autuuden tien ilmoittavat.

16:18 Ja sitä hän teki monta päivää. Mutta Paavali otti sen pahaksi, käänsi itsensä ja sanoi sille hengelle: minä käsken sinun Jeesuksen Kristuksen nimeen hänestä mennä ulos; ja hän läksi ulos sillä hetkellä.

16:19 Mutta kuin hänen isäntänsä sen näkivät, että heidän saaliinsa tuli pois, ottivat he Paavalin ja Silaan kiinni ja veivät heidät turulle päämiesten tykö,

16:20 Ja veivät heidän esivallan eteen, ja sanoivat: nämät miehet meidän kaupungin häiritsevät, jotka ovat Juudalaiset,

16:21 Ja opettavat niitä tapoja, joita ei meidän sovi ottaa vastaan eikä tehdä, sillä me olemme Roomalaiset.

16:22 Ja kansa nousi ynnä heitä vastaan, ja esivalta antoi heidän vaatteensa repiä, ja käski heitä piestä.

16:23 Kuin he olivat heidät juuri pahoin pieksäneet, heittivät he heidät torniin ja käskivät vartian visusti heitä vartioida,

16:24 Joka, kuin hän senkaltaisen käskyn sai, heitti heidät sisimmäiseen torniin ja pani heidät jalkapuuhan.

16:25 Mutta puoliyön aikana oli Paavali ja Silas rukouksissa, ylistäin Jumalaa

ylistystä Jumalalle; ja vangit kuuntelivat heitä.

16:26 Silloin tapahtui yhtäkkiä suuri maanjäristys, niin että vankilan perustukset järkkäyivät, ja samassa kaikki ovet aukenivat, ja kaikkien kahleet irtautuivat.

16:27 Kun vanginvartija heräsi ja näki vankilan ovien olevan auki, veti hän miekkansa ja aikoi surmata itsensä, luullen vankien karanneen.

16:28 Mutta Paavali huusi suurella äänellä sanoen: "Älä tee itsellesi mitään pahaa, sillä me kaikki olemme täällä."

16:29 Niin hän pyysi valoa, juoksi sisälle ja lankesi vavisten Paavalin ja Silaan eteen.

16:30 Ja hän vei heidät ulos ja sanoi: "Herrat, mitä minun pitää tekemän, että minä pelastuisin?"

16:31 Niin he sanoivat: "Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut, niin myös sinun perhekuntasi."

16:32 Ja he puhuivat Jumalan sanaa hänelle ynnä kaikille, jotka hänen kodissansa olivat.

16:33 Ja hän otti heidät mukaansa samalla yön hetkellä ja pesi heidän haavansa, ja hänet ja kaikki hänen omaisensa kastettiin kohta.

16:34 Ja hän vei heidät ylös asuntoonsa, laittoi heille aterian ja riemuitsi siitä, että hän ja koko hänen perheensä oli tullut Jumalaan uskovaksi.

16:35 Päivän tultua päälliköt lähettivät oikeudenpalvelijat sanomaan: "Päästä irti ne miehet."

16:36 Niin vanginvartija ilmoitti tämän Paavalille sanoen: "Päälliköt ovat lähettäneet sanan, että teidät on päästettävä irti; lähtekää siis nyt ulos ja menkää rauhassa."

16:37 Mutta Paavali sanoi heille: "He ovat julkisesti, vieläpä ilman tuomiota, ruoskineet meitä, jotka olemme Rooman kansalaisia, ja ovat heittäneet meidät vankeuteen; ja nytkö he salaa ajaisivat meidät tiehemme! Ei niin,

kiitosvirsillä, ja vangit, jotka siellä olivat, sen myös kuulivat.

16:26 Niin tapahtui äkisti suuri maanjäristys, niin että tornin perustus vapisi; ja kohta kaikki ovet aukenivat, ja jokaisen siteet pääsivät.

16:27 Kuin vartia heräsi ja näki tornin ovet avoinna olevan, veti hän ulos miekkansa ja tahtoi surmata itsensä, ja luuli vangit paenneen pois.

16:28 Niin Paavali huusi suurella äänellä ja sanoi: älä itselles mitään pahaa tee; sillä me olemme kaikki täällä.

16:29 Niin hän anoi kynttilää, meni sisälle ja lankesi peljästyksissä Paavalin ja Silaan jalkain juureen,

16:30 Ja toi heidät ulos ja sanoi: herrat, mitä minun pitää tekemän, että minä autuaaksi tulisin?

16:31 Mutta he sanoivat: usko Herran Jeesuksen Kristuksen päälle, niin sinä ja sinun huonees autuaaksi tulee.

16:32 Ja he puhuivat hänelle Herran sanaa ja kaikille, jotka hänen huoneessansa olivat.

16:33 Ja hän otti heidät sillä hetkellä yöstä tykönsä ja pesi heidän haavansa, ja hän kohta kastettiin ja kaikki hänen perheensä,

16:34 Ja vei heidät kotiansa, ja valmisti heille pöydän, ja iloitsi, että hän koko huoneensa kanssa tuli Jumalan päälle uskovaiseksi.

16:35 Ja kuin päivä tuli, niin esivalta lähetti kylänlapset sanomaan: päästä ne miehet.

16:36 Niin tornin vartia ilmoitti nämät sanat Paavalille, sanoen: esivalta on käsenyt päästää teidät: menkää siis nyt ulos rauhassa.

16:37 Mutta Paavali sanoi heille: he ovat julkisesti tuomitsematta pieksäneet meidät, jotka olemme Roomalaiset, ja heittäneet torniin, ja nyt salaa tahtoisivat sysätä meidät ulos. Ei niin, vaan tulkaan he itse

vaan tulkoot itse ja viekööt meidät ulos."

16:38 Ja oikeudenpalvelijat kertoivat ne sanat päälliköille; niin nämä peljästyivät kuullessaan heidän olevan Roomalaisia,

16:39 ja he tulivat ja suostuttelivat heitä ja veivät heidät ulos ja pyysivät heitä lähtemään pois kaupungista.

16:40 Niin he lähtivät vankilasta ja menivät Lydian tykö; ja nähtyään veljet ja rohkaistuaan heitä he lähtivät pois.

17 LUKU

17:1 Ja he matkustivat Amfipolin ja Apollonian kautta ja tulivat Tessalonikaan, jossa oli juutalaisten synagooga.

17:2 Ja tapansa mukaan Paavali meni sisälle heidän luoksensa ja keskusteli kolmena sapattina heidän kanssansa, lähtien kirjoituksista,

17:3 selitti ne ja osoitti, että Kristuksen piti kärsimän ja nouseman kuolleista, ja sanoi: "Tämä Jeesus, jota minä teille julistan, on Kristus."

17:4 Ja muutamat heistä tulivat uskoon ja liittyivät Paavaliin ja Silaaseen, niin myös suuri joukko jumalaapelkääväisiä kreikkalaisia sekä useat ylhäiset naiset.

17:5 Mutta juutalaiset joutuivat kiihkoon ja ottivat avukseen muutamia pahanilkisiä miehiä joutoväestä, haalivat kansaa kokoon ja nostivat kaupungissa metelin. He asettuivat Jaasonin talon edustalle ja hakivat Paavalia ja Silasta viedäkseen heidät kansan eteen.

17:6 Mutta kun he eivät heitä löytäneet, raastoivat he Jaasonin ja muutamia veljiä kaupungin hallitusmiesten eteen ja huusivat: "Nuo koko maailman villitsijät ovat tännekin tulleet,

17:7 ja heidät Jaason on ottanut vastaan; ja nämä kaikki tekevät vastoin keisarin asetuksia, sanoen erään toisen, Jeesuksen, olevan kuninkaan."

17:8 Kun kansa ja hallitusmiehet tämän

meidä ottamaan täältä ulos.

16:38 Niin kylänlapset ilmoittivat nämät sanat esivallalle jällensä; ja he pelkäsivät, että he heidät Roomalaisiksi kuulivat,

16:39 Ja tulivat ja rukoilivat heitä, ja veivät heidät ulos, ja käskivät heidän mennä pois kaupungista.

16:40 Niin he läksivät tornista ja menivät Lydian tykö. Ja kuin he veljet nähneet olivat ja heitä lohduuttaneet, vaelsivat he matkaansa.

17 LUKU

17:1 Mutta kuin he Amphipolin ja Apollonian lävitse vaeltaneet olivat, tulivat he Tessalonikaan, jossa Juudalaisten synagoga oli.

17:2 Ja Paavali, tapansa jälkeen, meni sisälle heidän tykönsä ja jutteli heille kolme lepopäivää Raamatuista,

17:3 Selitti ne ja todisti, että Kristuksen tuli kärsiä ja nousta ylös kuolleista, ja että tämä Jesus, josta minä (sanoi hän,) teille ilmoitan, on Kristus.

17:4 Ja muutamat suostuivat heihin, antain itsensä Paavalin ja Silaan seuraan, niin myös suuri joukko jumalasia Grekiläisiä ja ei vähä ylimmäisiä vaimoja.

17:5 Mutta epäuskoiset Juudalaiset kadehtivat sitä ja saattivat tykönsä muutamia pahanilkisiä miehiä joutoväestä, ja kokoontuivat yhteen joukkoon, nostivat kapinan kaupungissa ja tunkeutuivat Jasonin huoneeseen, ja etsivät heitä viedäksensä kansan eteen.

17:6 Ja ettei he heitä löytäneet, riepoittivat he Jasonin ja muutamia veljiä kaupungin päämiesten eteen ja huusivat: nämät koko maan piirin vietteläät ovat myös täällä,

17:7 Jotka Jason otti vastaan; ja nämät kaikki tekevät keisarin käskyä vastaan, sanoen toisen kuninkaan olevan, nimittäin Jesuksen.

17:8 Ja he kehoittivat kansan ja kaupungin

kuulivat, tulivat he levottomiksi.

17:9 Ja nämä ottivat takauksen Jaasonilta ja muilta ja päästivät heidät.

17:10 Mutta veljet lähettivät heti yötä myöten Paavalin ja Silaan Bereaan. Ja kun he olivat saapuneet sinne, menivät he juutalaisten synagoogaan.

17:11 Nämä olivat jalompia kuin Tessalonikan juutalaiset; he ottivat sanan vastaan hyvin halukkaasti ja tutkivat joka päivä kirjoituksia, oliko asia niin.

17:12 Ja monet heistä uskoivat, niin myös useat ylhäiset kreikkalaiset naiset ja miehet.

17:13 Mutta kun Tessalonikan juutalaiset saivat tietää, että Paavali Bereassakin julisti Jumalan sanaa, tulivat he sinnekin yllyttämään ja kiihoittamaan kansaa.

17:14 Silloin veljet heti lähettivät Paavalin menemään meren rantaan; mutta sekä Silas että Timoteus jäivät Bereaan.

17:15 Ja Paavalin saattajat veivät hänet Ateenaan saakka, ja saatuaan vietäväksi Silaalle ja Timoteukselle käskyn mitä pikimmin tulla hänen luoksensa, he lähtivät sieltä pois.

17:16 Mutta Paavalin odottaessa heitä Ateenassa hänen henkensä hänessä kiivastui, kun hän näki, että kaupunki oli täynnä epäjumalankuvia.

17:17 Niin hän keskusteli synagoogassa juutalaisten ja jumalaapelkääväisten kanssa ja torilla joka päivä niiden kanssa, joita hän siellä tapasi.

17:18 Ja muutamat epikurolaiset ja stoalaiset filosofit väittelivät hänen kanssansa; ja toiset sanoivat: "Mitähän tuo lavertelija oikein tahtoo sanoa?" Toiset taas sanoivat: "Näkyö olevan vieraiden jumalien julistaja", koska hän julisti heille evankeliumia Jeesuksesta ja ylösnousemuksesta.

17:19 Ja he ottivat hänet ja veivät Areiopagille ja sanoivat: "Voimmeko saada tietää, mikä se uusi oppi on, jota sinä

päämiehet, jotka näitä kuultelivat.

17:9 Ja kuin he Jasonilta ja niiltä muilta olivat puhdistuksen ottaneet, päästivät he heidät.

17:10 Mutta veljet lähettivät kohta yöllä Paavalin ja Silaan Bereaan. Kuin he sinne tulivat, menivät he Juudalaisten synagogaan.

17:11 Sillä he olivat jalompaa sukua kuin ne, jotka Tessalonikassa olivat, ja ottivat juuri mielellänsä sanan vastaan ja tutkivat joka päivä Raamatuita, jos ne niin olisivat.

17:12 Niin monta heistä uskoivat, niin myös kunniallisista Grekiläisvaimoista ja miehistä ei harvat.

17:13 Kuin Juudalaiset Tessalonikassa ymmärsivät, että Jumalan sana oli myös Bereassa Paavalilta ilmoitettu, tulivat he sinnekin ja kehoittivat kansan.

17:14 Mutta veljet lähettivät kohta Paavalin ulos menemään hamaan mereen asti; vaan Silas ja Timoteus jäivät sinne.

17:15 Ja ne, jotka Paavalia saattivat, johdattivat hänen hamaan Ateniin. Ja kuin he saivat käskyn Silaan ja Timoteuksen tykö, että he rientäisivät hänen tykönsä, läksivät he matkaan.

17:16 Ja kuin Paavali odotti heitä Atenissa, syttyi hänen henkensä, että hän näki kaupungin aivan epäjumaliseksi.

17:17 Niin hän puheli Juudalaisten ja muiden jumalisten kanssa synagoogassa, niin myös turulla joka päivä niiden kanssa, jotka tulivat hänen tykönsä.

17:18 Ja muutamat Epikurilaiset ja Stoalaiset filosofit riitelivät hänen kanssansa, ja muutamat sanoivat: mitä tämä lipilaari tahtoo sanoa? Mutta muut sanoivat: hän näkyö tahtovan outoja jumalia ilmoittaa: että hän saarnasi heille evankeliumia Jeesuksesta ja ylösnousemisen kuolleista.

17:19 Ja he ottivat hänen ja veivät oikeuden paikkaan ja sanoivat: emmekö me mahda tietää, mikä uusi opetus tämä on,

ilmoitat?

17:20 Sillä outoja asioita sinä tuot meidän korvaimme kuulla. Me siis tahdomme tietää, mitä ne oikein ovat."

17:21 Sillä ateenalaisilla ja siellä oleskelevilla muukalaisilla ei kenelläkään ollut aikaa muuhun kuin uutta puhumaan ja uutta kuulemaan.

17:22 Niin Paavali astui keskelle Areiopagia ja sanoi: "Ateenan miehet, minä näen kaikesta, että te suuresti kunnioitatte jumalia.

17:23 Sillä kävellessäni ympäri ja katsellessani teidän pyhiä paikkojanne minä löysin myös alttarin, johon oli kirjoitettu: 'Tuntemattomalle jumalalle.' Mitä te siis tuntemattanne palvelette, sen minä teille ilmoitan.

17:24 Jumala, joka on tehnyt maailman ja kaikki, mitä siinä on, hän, joka on taivaan ja maan Herra, ei asu käsillä tehdyissä temppeleissä,

17:25 eikä häntä voida ihmisten käsillä palvella, ikäänkuin hän jotakin tarvitsisi, hän, joka itse antaa kaikille elämän ja hengen ja kaiken.

17:26 Ja hän on tehnyt koko ihmissuvun yhdestä ainoasta asumaan kaikkea maanpiiriä ja on säätänyt heille määrättyt ajat ja heidän asumisensa rajat,

17:27 että he etsisivät Jumalaa, jos ehkä voisivat hapuilemalla hänet löytää - hänet, joka kuitenkin ei ole kaukana yhdestäkään meistä;

17:28 sillä hänessä me elämme ja liikumme ja olemme, niinkuin myös muutamat teidän runoilijoistanne ovat sanoneet: 'Sillä me olemme myös hänen sukuansa.

17:29 Koska me siis olemme Jumalan sukua, emme saa luulla, että jumaluus on samankaltainen kuin kulta tai hopea tai kivi, sellainen kuin inhimillisen taiteen ja ajatuksen kuvailema.

17:30 Noita tietämättömyyden aikoja Jumala on kärsinyt, mutta nyt hän tekee tietäväksi, että kaikkien ihmisten kaikkialla

josta sinä puhut?

17:20 Sillä sinä tuotat jotakin outoa meidän korvillemme. Sentähden tahdomme me tietää, mitä ne ovat.

17:21 (Mutta kaikki Ateenalaiset ja muukalaiset vieraat ei olleet mihinkään muuhun soveliaat kuin jotakin uutta sanomaan ja kuultelemaan.)

17:22 Niin Paavali seiso keskellä oikeuspaikkaa, ja sanoi: Ateenan miehet! minä näen teidät kaikissa kappaleissa epäjumalisiksi;

17:23 Sillä minä kävelin tässä ympäri ja katselin teidän jumalanpalvelustanne, ja löysin alttarin, jossa oli kirjoitettu: tuntemattomalle Jumalalle. Jota te siis tietämättä palvelette, sen minä teille ilmoitan.

17:24 Jumala, joka maailman teki ja kaikki mitä siinä on, joka on taivaan ja maan Herra, ei hän asu käsillä rakennetuissa templeissä,

17:25 Eikä häntä ihmisten käsillä palvella, niinkuin hän jotakin tarvitsisi; sillä hän itse antaa jokaiselle elämän ja hengen sekä kaikki.

17:26 Ja hän on tehnyt kaiken ihmisten sukukunnan yhdestä verestä kaiken maan piirin päälle asumaan, ja määräsi aivotut ajat ja heidän asumisensa rajat:

17:27 Että heidän piti Jumalaa etsimän, jos he hänen taitaisivat tuta ja löytää; vaikka ei hän tosin ole kaukana yhdestäkään meistä.

17:28 Sillä hänessä me elämme, ja liikumme, ja olemme: niinkuin muutamat teidän runosepistänne sanoneet ovat: sillä me olemme myös hänen sukunsa.

17:29 Koska me siis Jumalan sukua olemme, niin ei meidän pidä luuleman, että Jumala on kultan eli hopian eli kiven kaltaisen kuvan kaltainen, joka ihmisen taidon ja ajatuksen jälkeen on kaivettu.

17:30 Nämät eksytyksen ajat on tosin Jumala sallinut, ja ilmoittaa nyt kaikille ihmisille joka paikassa, että he

on tehtävä parannus.

17:31 Sillä hän on säätänyt päivän, jona hän on tuomitseva maanpiirin vanhurskaudessa sen miehen kautta, jonka hän siihen on määrännyt; ja hän on antanut kaikille siitä vakuuden, herättämällä hänet kuolleista."

17:32 Kuullessaan kuolleitten ylösnousemuksesta toiset ivasivat, toiset taas sanoivat: "Me tahdomme kuulla sinulta tästä vielä toistekin."

17:33 Ja niin Paavali lähti heidän keskeltänsä.

17:34 Mutta muutamat liittyivät häneen ja uskoivat; niiden joukossa oli Dionysius, Areiopagin jäsen, ja eräs nainen, nimeltä Damaris, sekä muita heidän kanssansa.

18 LUKU

18:1 Sen jälkeen Paavali lähti Ateenasta ja meni Korinttoon.

18:2 Siellä hän tapasi erään Akylas nimisen juutalaisen, joka oli Pontosta syntyisin ja äsken tullut Italiasta, ja hänen vaimonsa Priskillan. Klaudius oli näet käsenyt kaikkien juutalaisten poistua Roomasta. Ja Paavali meni heidän luoksensa.

18:3 Ja kun hänellä oli sama ammatti kuin heillä, jäi hän heidän luoksensa, ja he tekivät työtä yhdessä; sillä he olivat ammatiltaan teltantekijöitä.

18:4 Ja hän keskusteli synagoogassa jokaisena sapattina ja sai sekä juutalaisia että kreikkalaisia uskomaan.

18:5 Ja kun Silas ja Timoteus tulivat Makedoniasta, oli Paavali kokonaan antautunut sanan julistamiseen ja todisti juutalaisille, että Jeesus on Kristus.

18:6 Mutta kun he vastustivat ja herjasivat, pudisti hän vaatteitansa ja sanoi heille: "Tulkoon teidän verenne oman päänne päälle! Viaton olen minä; tästedes minä menen pakanain tykö."

18:7 Ja hän lähti sieltä ja meni erään Titius Justus nimisen jumalaapelkääväisen

parannuksen tekisivät.

17:31 Sillä hän on päivän säätänyt, jona hän on maan piirin tuomitseva vanhurskaudessa, sen miehen kautta, jonka hän on säätänyt, ja jokaiselle ilmoittaa uskon, siinä että hän hänen kuolleista herätti.

17:32 Kuin he kuulivat kuolleiden ylösnousemisen, niin muutamat nauroivat sitä, vaan toiset sanoivat: me tahdomme sinua siitä vielä kuunnella.

17:33 Ja niin Paavali läksi heidän keskeltänsä.

17:34 Ja muutamat miehet riippuivat hänessä ja uskoivat: joidenka seassa myös Dionysius oli, yksi raadista, ja vaimo, nimeltä Damaris, ja muita heidän kanssansa.

18 LUKU

18:1 Senjälkeen läksi Paavali Atenasta ja tuli Korinttoon,

18:2 Ja löysi siellä Juudalaisen, Akvila nimeltä, Pontosta sukuisin, joka äsken Italiasta tullut oli, ja Priskillan hänen emäntänsä, (että Klaudius oli käsenyt kaikki Juudalaiset Roomista mennä pois,) joiden tykö hän meni.

18:3 Ja että hän oli yhdessä ammatissa, viipyi hän heidän tykönänsä, ja teki työtä; sillä heidän ammatinsa oli telttoja tehdä.

18:4 Mutta hän opetti synagoogassa joka lepopäivä ja sai uskomaan sekä Juudalaisia että Grekiläisiä.

18:5 Mutta kuin Silas ja Timoteus Makedoniasta tulivat, oli Paavali hengeltä vaadittu, ja todisti Juudalaisille, että Jesus on Kristus.

18:6 Kuin he puhuivat vastaan ja pilkkasivat, pudisti hän vaattensa ja sanoi heille: teidän verenne olkoon teidän päänne päälle: tästedes minä menen viatoinna pakanain tykö.

18:7 Ja hän siirsi itsensä sieltä ja meni yhden huoneesen, jonka nimi oli Justus: se

miehen tykö, jonka talo oli aivan synagoogan vieressä.

18:8 Mutta synagoogan esimies Krispus ja koko hänen perhekuntansa uskoivat Herraan; ja myöskin monet korinttolaiset, jotka olivat kuulemassa, uskoivat, ja heidät kastettiin.

18:9 Ja Herra sanoi yöllä näyssä Paavalille: "Älä pelkää, vaan puhu, äläkä vaikene,

18:10 sillä minä olen sinun kanssasi, eikä kukaan ole ryhtyvä sinuun tehdäkseen sinulle pahaa, sillä minulla on paljon kansaa tässä kaupungissa."

18:11 Niin hän viipyi siellä vuoden ja kuusi kuukautta opettaen heidän keskuudessaan Jumalan sanaa.

18:12 Mutta Gallionin ollessa Akaian käskynhaltijana juutalaiset yksimielisesti nousivat Paavalia vastaan ja veivät hänet tuomioistuimen eteen

18:13 ja sanoivat: "Tämä viettelee ihmisiä palvelemaan Jumalaa lainvastaisella tavalla."

18:14 Ja kun Paavali aikoi avata suunsa, sanoi Gallion juutalaisille: "Jos olisi tehty rikos tai häijy ilkityö, olisi kohtuullista, että minä kärsivällisesti kuuntelisin teitä, juutalaiset.

18:15 Mutta jos teillä on riitakysymyksiä opista ja nimistä ja teidän laistanne, olkoot ne teidän huolenanne; niiden tuomari minä en tahdo olla."

18:16 Ja hän ajoi heidät pois tuomioistuimen edestä.

18:17 Niin he kaikki ottivat kiinni Soosteneen, synagoogan esimiehen, ja löivät häntä tuomioistuimen edessä, eikä Gallion välittänyt siitä mitään.

18:18 Mutta Paavali viipyi siellä vielä jonkun aikaa; sitten hän sanoi veljille jäähyväiset ja purjehti Syyriaan, mukanansa Priskilla ja Akylas; hän oli leikkauttanut tukkansa Kenkreassa, sillä hän oli tehnyt lupauksen.

18:19 Ja he saapuivat Efesoon; sinne hän jätti heidät. Ja hän meni synagoogaan ja keskusteli juutalaisten kanssa.

oli Jumalaa palvelevainen, jonka huone oli läsnä synagogaa.

18:8 Mutta Krispus, synagogan ylimmäinen, uskoi Herran päälle kaiken huoneensa kanssa. Ja monta Korinttolaisista, jotka kuulivat, uskoivat ja kastettiin.

18:9 Mutta Herra sanoi yöllä Paavalille näyn kautta: älä pelkää, vaan puhu, äläkä vaikene;

18:10 Sillä minä olen sinun kanssasi, eikä yhdenkään pidä karkaaman sinun päälles vahingoittamaan sinua; sillä minulla on paljo kansaa tässä kaupungissa.

18:11 Niin hän istui siellä ajastajan ja kuusi kuukautta, ja opetti heille Jumalan sanaa.

18:12 Mutta kuin Gallio oli maanvanhin Akajassa, karkasivat Juudalaiset yksimielisesti Paavalin päälle ja veivät hänen tuomioistuimen eteen,

18:13 Sanoen: tämä neuvoo kansaa palvelemaan Jumalaa vastoin lakia.

18:14 Kuin Paavali rupesi suutansa avaamaan, sanoi Gallio Juudalaisille: jos olis jotakin vääryyttä eli jotakin hirmuista työtä tehty, oi Juudalaiset, niin olis kohtuullinen, että minä teitä kuulisin;

18:15 Mutta jos kysymys on opista ja sanoista ja teidän laistanne, niin katsokaat itse: en minä tahdo niiden tuomari olla.

18:16 Ja ajoi pois heidät tuomioistuimen edestä.

18:17 Niin kaikki Grekiläiset ottivat kiinni Sosteneen, synagogan päämiehen, ja pieksivät hänen tuomio-istuimen edessä; ja ei Gallio niitä mitään totellut.

18:18 Mutta Paavali oli vielä siellä pitkän ajan, ja jätti veljet hyvästi, ja purjehti Syyriaan, ja hänen kanssansa Priskilla ja Akvila, ja hän ajeli päänsä Kenkreissä; sillä hänellä oli lupaus.

18:19 Ja tuli Ephesoon ja jätti ne sinne; mutta itse hän meni synagogaan ja puhui Juudalaisten kanssa.

18:20 Ja he pyysivät häntä viipymään kauemmin, mutta hän ei suostunut,

18:21 vaan sanoi heille jäähyväiset ja lausui: "Minä palaan jälleen teidän tyköne, jos Jumala suo." Ja hän lähti purjehtimaan Efesosta.

18:22 Ja noustuaan maihin Kesareassa hän vaelsi ylös Jerusalemiin ja tervehti seurakuntaa ja meni sitten alas Antiokiaan.

18:23 Kun hän oli viettänyt siellä jonkun aikaa, lähti hän matkalle ja kulki järjestään kautta Galatian maakunnan ja Frygian, vahvistaen kaikkia opetuslapsia.

18:24 Ja Efesoon saapui eräs juutalainen, nimeltä Apollos, syntyisin Aleksandriasta, puhetaiteinen mies ja väkevä raamatuissa.

18:25 Tälle oli opetettu Herran tie, ja hän puhui palavana hengessä ja opetti tarkoin Jeesuksesta, mutta tunsikin ainoastaan Johanneksen kasteen.

18:26 Hän rupesi rohkeasti puhumaan synagoogassa. Mutta kun Priskilla ja Akylas olivat häntä kuunnelleet, ottivat he hänet luokseen ja selvittivät hänelle tarkemmin Jumalan tien.

18:27 Ja kun hän tahtoi mennä Akajaan, niin veljet kehoittivat häntä siihen ja kirjoittivat opetuslapsille, että nämä ottaisivat hänet vastaan. Ja sinne saavuttuaan hän armon kautta oli suureksi hyödyksi uskoon tulleille.

18:28 Sillä hän kumosi suurella voimalla julkisesti juutalaisten väitteet ja näytti kirjoituksista toteen, että Jeesus on Kristus.

19 LUKU

19:1 Kun Apollos oli Korintossa, tuli Paavali, kuljettuaan läpi ylämaakuntien, Efesoon ja tapasi siellä muutamia opetuslapsia.

19:2 Ja hän sanoi heille: "Saitteko Pyhän Hengen silloin, kun te tulitte uskoon?" Niin he sanoivat hänelle: "Emme ole edes

18:20 Ja he rukoilivat häntä, että hän enemmän aikaa viipyis heidän tykönänsä; vaan ei hän tahtonut;

18:21 Mutta jätti heidät hyvästi, sanoen: minun tulee kaiketi mennä Jerusalemiin tälle juhalle, joka nyt lähestyy. Mutta sitte minä palajan, jos Jumala suo, teidän tyköne. Ja niin hän läksi matkaan Efesosta,

18:22 Ja tuli Kesareaan, meni ylös ja tervehti seurakuntaa, ja meni alas Antiokiaan,

18:23 Ja vietti siellä hetken aikaa, ja meni sitten matkaansa, ja vaelsi järjestänsä Galatian ja Phrygian maakunnan lävitse, vahvistain kaikkia opetuslapsia.

18:24 Niin tuli Efesoon Juutalainen, Apollos nimeltä, Aleksandriasta sukuisin, puhelias mies ja taitava Raamatuissa.

18:25 Tämä oli opetettu Herran tielle ja oli palava hengessä, puhui ja opetti visusti Herrasta, ja tiesi ainoasti Johanneksen kasteen.

18:26 Tämä rupesi rohkeasti synagoogassa opettamaan. Kuin Akvila ja Priskilla hänen kuulivat, ottivat he hänen tykönsä ja selittivät tarkemmasti hänelle Jumalan tien.

18:27 Mutta kuin hän tahtoi mennä Akajaan, kirjoittivat veljet ja neuvoivat opetuslapsia häntä korjaamaan. Ja kuin hän sinne tuli, autti hän paljon niitä, jotka uskoivat armon kautta.

18:28 Sillä hän voitti miehuullisesti Juudalaiset ja osoitti julkisesti Raamatuista, että Jesus on Kristus.

19 LUKU

19:1 Niin tapahtui, kuin Apollos oli Korintossa, että Paavali matkusti lävitse ylämaakuntain, ja tuli Efesoon, ja löysi muutamia opetuslapsia,

19:2 Ja sanoi heille: oletteko te saaneet Pyhän Hengen, sittenkuin te uskoitte? He sanoivat hänelle: emme ensinkään ole

kuulleet, että Pyhää Henkeä on olemassakaan."

19:3 Ja hän sanoi: "Millä kasteella te sitten olette kastetut?" He vastasivat: "Johanneksen kasteella."

19:4 Niin Paavali sanoi: "Johannes kastoi parannuksen kasteella, kehoittaen kansaa uskomaan häneen, joka oli tuleva hänen jälkeensä, se on, Jeesukseen."

19:5 Sen kuultuaan he ottivat kasteen Herran Jeesuksen nimeen.

19:6 Ja kun Paavali pani kätensä heidän päälleen, tuli heidän päällensä Pyhä Henki, ja he puhuivat kielillä ja ennustivat.

19:7 Heitä oli kaikkiaan noin kaksitoista miestä.

19:8 Ja hän meni synagoogaan, ja kolmen kuukauden ajan hän puhui heidän kanssansa rohkeasti ja vakuuttavasti Jumalan valtakunnasta.

19:9 Mutta kun muutamat paaduttivat itsensä eivätkä uskoneet, vaan puhuivat pahaa Herran tiestä kansan edessä, niin hän meni pois heidän luotaan ja erotti opetuslapset heistä ja piti joka päivä keskusteluja Tyrannuksen koulussa.

19:10 Ja sitä kesti kaksi vuotta, niin että kaikki Aasian asukkaat, sekä juutalaiset että kreikkalaiset, saivat kuulla Herran sanan.

19:11 Ja Jumala teki ylen voimallisia tekoja Paavalin kätten kautta,

19:12 niin että vieläpä hikiliinoja ja esivaatteita hänen iholtansa vietiin sairasten päälle, ja taudit lähtivät heistä ja pahat henget pakenivat pois.

19:13 Myöskin muutamat kuljeksivat juutalaiset loitsijat rupesivat lausumaan Herran Jeesuksen nimeä niiden ylitse, joissa oli pahoja henkiä, sanoen: "Minä vannotan teitä sen Jeesuksen kautta, jota Paavali julistaa."

19:14 Ja niiden joukossa, jotka näin tekivät, oli myös erään juutalaisen ylipapin, Skeuaan, seitsemän poikaa;

kuulleet, josko Pyhää Henkeä lieneekään.

19:3 Ja hän sanoi heille: milläs te olette kastetut? He sanoivat: Johanneksen kasteella.

19:4 Niin sanoi Paavali: Johannes tosin kasti parannuksen kasteella, sanoen kansalle, että heidän piti uskoman sen päälle, joka hänen jälkeensä tuleva oli, se on, Kristuksen Jesuksen päälle.

19:5 Niin ne, jotka sen kuuluivat, kastettiin Herran Jesuksen nimeen.

19:6 Ja kuin Paavali pani kätensä heidän päällensä, tuli Pyhä Henki heidän päällensä, ja he puhuivat kielillä ja ennustivat.

19:7 Ja kaikki ne miehet olivat lähes kaksitoistakymmentä.

19:8 Niin hän meni synagoogaan ja saarnasi rohkiasti kolme kuukautta, opetti ja neuvoi heitä Jumalan valtakunnasta.

19:9 Mutta kuin muutamat heistä paatuivat ja ei uskoneet, vaan panettelivat Herran tietä yhteiselle kansalle, meni hän pois heidän tyköänsä, ja erotti opetuslapset, ja puhui joka päivä yhden miehen koulussa, joka kutsuttiin Tyrannus.

19:10 Ja sitä tehtiin kaksi ajastaikaa, niin että kaikki ne, jota Asiassa asuivat, saivat kuulla Herran Jesuksen sanan, sekä Juudalaiset että Grekiläiset.

19:11 Ja Jumala teki Paavalin kätten kautta ei vähiä voimallisia töitä,

19:12 Niin että hikiliinat ja esiliinat hänen iholtansa sairasten päälle tuotiin, ja taudit luopuivat heistä, ja pahat henget heistä läksivät ulos.

19:13 Niin muutamat Juudalaiset, jotka olivat lumoojat, vaelsivat ympäri, ja kiusasivat mainita Herran Jesuksen nimeä niiden päälle, joilla pahat henget olivat, ja sanoivat: me vannotamme teitä Jesuksen puolesta, jota Paavali saarnaa.

19:14 Ja muutamat niiden seassa, jotka tätä tekivät, olivat Skevan, Juudalaisten ylimmäisen papin, seitsemän poikaa.

19:15 mutta paha henki vastasi heille sanoen: "Jeesuksen minä tunnen, ja Paavalin minä tiedän, mutta keitä te olette?"

19:16 Ja se mies, jossa paha henki oli, karkasi heidän kimppuunsa, voitti heidät toisen toisensa perästä ja runteli heitä, niin että he alastomina ja haavoitettuna pakenivat siitä huoneesta.

19:17 Ja tämän saivat tietää kaikki Efeson asukkaat, sekä juutalaiset että kreikkalaiset; ja heidät kaikki valtasi pelko, ja Herran Jeesuksen nimeä ylistettiin suuresti.

19:18 Ja monet niistä, jotka olivat tulleet uskoon, menivät ja tunnustivat ja ilmoittivat tekonsa.

19:19 Ja useat niistä, jotka olivat taikuutta harjoittaneet, kantoivat kirjansa kokoon ja polttivat ne kaikkien nähden; ja kun niiden arvo laskettiin yhteen, huomattiin sen olevan viisikymmentä tuhatta hopearahaa.

19:20 Näin Herran sana voimallisesti kasvoi ja vahvistui.

19:21 Kun kaikki tämä oli tapahtunut, niin Paavali hengessä päätti kulkea Makedonian ja Akaiian kautta ja matkustaa Jerusalemiin ja sanoi: "Käytyäni siellä minun pitää nähdä myös Rooma."

19:22 Ja hän lähetti Makedoniaan kaksi apumiehistänsä, Timoteuksen ja Erastuksen, mutta jäi itse joksikin aikaa Aasiaan.

19:23 Tähän aikaan syntyi sangen suuri melu siitä tiestä.

19:24 Sillä eräs hopeaseppä, nimeltä Demetrius, joka valmisti hopeaisia Artemiin temppeleitä, hankki sillä ammattilaisille melkoisia tuloja.

19:25 Hän kutsui kokoon nämä sekä muut, jotka sellaista työtä tekivät, ja sanoi: "Miehet, te tiedätte, että meillä on hyvä toimeentulomme tästä työstä;

19:26 mutta nyt te näette ja kuulette, että tuo Paavali on, ei ainoastaan Efesossa, vaan melkein koko Aasiassa, uskotellut ja

19:15 Mutta paha henki vastasi ja sanoi: Jeesuksen minä tunnen, ja Paavalin minä tiedän, mutta mitkä te olette?

19:16 Ja ihminen, jossa paha henki oli, karkasi heidän päällensä, ja voitti heidät ja paiskasi heidät allensa, niin, että he alasti ja haavoitettuna pääsivät siitä huoneesta ulos pakenemaan.

19:17 Ja tämä tuli tiettäväksi sekä kaikille Juudalaisille että Grekiläisille, jotka Ephesossa asuivat, ja pelko tuli kaikkein päälle ja Herran Jeesuksen nimi suuresti ylistettiin.

19:18 Ja tuli myös monta niistä, jotka uskoivat, tunnustivat ja ilmoittivat tekonsa.

19:19 Ja monta niistä, jotka hempeitä juonia harjoitelleet olivat, toivat kirjat ja polttivat kaikkein nähden. Ja kuin niiden hinnat laskettu oli, niin löydettiin viisikymmentä tuhatta hopenapenninkiä.

19:20 Niin voimallisesti kasvoi Herran sana ja vahvistui.

19:21 Kuin nämät toimitetut olivat, aikoi Paavali hengessä Makedonian ja Akaiian lävitse vaeltaa Jerusalemiin, sanoen: sittekuin minä siellä ollut olen, täytyy minun myös Roomiin mennä.

19:22 Niin hän lähetti Makedoniaan kaksi niistä, jotka häntä palvelivat, Timoteuksen ja Erastuksen, mutta itse hän jäi hetkeksi aikaa Aasiaan.

19:23 Mutta sillä ajalla nousi ei vähin kapina siitä tiestä.

19:24 Sillä hopenaseppä, Demetrius nimeltä, teki hopenaisia Diana-templiä, josta niille, jotka sitä ammattia pitivät, oli ei vähin voitto.

19:25 Ne hän kutsui kokoon, ja jotka senkaltaista työtä tekivät, ja sanoi: miehet, te tiedätte, että meillä on tästä työstä jalo voitto,

19:26 Ja te näette ja kuulette, ettei ainoasti Ephesossa, mutta lähes kaikessa Aasiassa on tämä Paavali uskottanut ja

vietellyt paljon kansaa, sanoen, etteivät ne ole jumalia, jotka käsillä tehdään.

19:27 Ja nyt uhkaa se vaara, että ei ainoastaan tämä meidän elinkeinomme joudu halveksituksi, vaan myöskin, että suuren Artemis jumalattaren temppeliä ei pidetä minäkään ja että hän menettää mahtavuutensa, hän, jota koko Aasia ja koko maanpiiri palvelee."

19:28 Kun he sen kuulivat, tulivat he vihaa täyteen ja huusivat sanoen: "Suuri on efesolaisten Artemis!"

19:29 Ja koko kaupunki joutui sekasortoon, ja he ryntäsivät kaikki yhdessä näytelmäpaikkaan ja tempasivat mukaansa Gaiuksen ja Aristarkuksen, kaksi makedonialaista, jotka olivat Paavalin matkatovereita.

19:30 Ja kun Paavali tahtoi mennä kansanjoukkoon, eivät opetuslapset sitä sallineet.

19:31 Ja myös muutamat Aasian hallitusmiehistä, jotka olivat hänen ystäviään, lähettivät hänelle sanan ja pyysivät, ettei hän menisi näytelmäpaikkaan.

19:32 Ja he huusivat, mikä mitäkin; sillä kokous oli sekasortoinen, ja useimmat eivät tieneet, minkätähden he olivat tulleet kokoon.

19:33 Silloin vedettiin joukosta esille Aleksander, jota juutalaiset työnsivät esiin; niin Aleksander viittasi kädellään merkiksi, että hän tahtoi pitää puolustuspuheen kansan edessä.

19:34 Mutta kun he huomasivat, että hän oli juutalainen, rupesivat he kaikki yhteen ääneen huutamaan ja kirkuivat noin kaksi hetkeä: "Suuri on efesolaisten Artemis!"

19:35 Mutta kun kaupungin kansleri oli saanut kansan rauhoittumaan, sanoi hän: "Efeson miehet, onko ketään, joka ei tiedä, että efesolaisten kaupunki on suuren Artemiin temppelin ja hänen taivaasta pudonneen kuvansa vaalija?"

19:36 Koska ei kukaan voi tätä kieltää,

kääntänyt pois paljon kansaa, sanoen, ettei ne ole jumalat, joita ihmisten käsillä tehdään,

19:27 Niin ei ainoasti vaara ole, että tämä meidän elatuksemme häpiään joutuisi, vaan myös että suuren naisjumalan Dianan tepliä ei minäkään pidettäisi ja hänen korkia kunniansa hukkuisi, jota koko Aasia ja kaikki maailma palvelee.

19:28 Mutta kuin he nämät kuulivat, tulivat he täyteen vihaa ja huusivat, sanoen: suuri on Ephesiläisten Diana!

19:29 Ja kaikki kaupunki tuli meteliä täyteen, ja he karkasivat yksimielisesti katselupaikkaan, ja ottivat kiinni Gajuksen ja Aristarkuksen, jotka olivat Makedoniasta Paavalin matkakumppanit.

19:30 Mutta kuin Paavali tahtoi kansan sekaan mennä, niin ei opetuslapset häntä laskeneet.

19:31 Ja muutamat päämiehet Asiasta, jotka hänen ystävänsä olivat, lähettivät hänen tykönsä ja rukoilivat, ettei hänen pitänyt katselupaikkaan itsiänsä antaman.

19:32 Ja muutamat muuta huusivat, niin että joukko oli peräti sekaseuraisin, ja enin osa ei tietänyt, minkätähden he olivat tulleet kokoon.

19:33 Niin väkijoukosta vedettiin edes Aleksanteri, jonka Juudalaiset eteen syöksivät. Ja Aleksanteri viittasi kädellänsä, ja tahtoi edestänsä vastata kansan edessä.

19:34 Kuin he siis ymmärsivät, että hän Juudalainen oli, huusivat he kaikki yhteen suuhun, lähes kaksi hetkeä, ja sanoivat: suuri on Ephesiläisten Diana!

19:35 Mutta kuin kansleri oli hillinnyt kansan, sanoi hän: Epheson miehet! kuka on se ihminen, joka ei tiedä, että Epheson kaupunki palvelee suurta Dianaa ja taivaista pudonnutta kuvaa?

19:36 Koska ei siis taideta sanoa sitä

tulee teidän siis pysyä rauhallisina eikä tehdä mitään harkitsematonta.

19:37 Te olette kuitenkin tuoneet tänne nämä miehet, jotka eivät ole temppelein ryöstäjiä eivätkä ole meidän jumalatartamme pilkanneet.

19:38 Jos siis Demetriuksella. Sittekuin kapina lakkasi, kutsui Paavali opetuslapset tykönsä ja tervehti heitä, ja läksi matkaansa Makedoniaan. ja hänen ammattiveljillensä on riita-asiaa jotakuta vastaan, niin pidetäänhän oikeudenistuntoja ja onhan käskynhaltijoita; vetäkööt toisensa oikeuteen.

19:39 Ja jos teillä on vielä jotakin muuta vaadittavaa, niin ratkaistakoon asia laillisessa kansankokouksessa.

19:40 Sillä tämänpäiväisen tapahtuman tähden me olemme vaarassa joutua syytteeseen jopa kapinasta, vaikkei mitään aihetta olekaan; ja silloin me emme voi vastata tästä mellakasta." Näin puhuen hän sai kokouksen hajaantumaan.

20 LUKU

20:1 Kun meteli oli asettunut, kutsui Paavali opetuslapset luoksensa; ja rohkaistuaan heitä hän jätti heidät hyvästi ja lähti matkustamaan Makedoniaan.

20:2 Ja kuljettuaan niiden paikkakuntien läpi ja puhuttuaan siellä monta kehoituksen sanaa hän tuli Kreikkaan.

20:3 Siellä hän oleskeli kolme kuukautta. Ja kun juutalaiset olivat tehneet häntä vastaan salahankkeen hänen aikoessaan lähteä meritse Syyriaan, päätti hän tehdä paluumatkansa Makedonian kautta.

20:4 Ja häntä seurasivat berealainen Soopater, Pyrruksen poika, ja tessalonikalaisista Aristarkus ja Sekundus, derbeläinen Gaius, Timoteus sekä aasialaiset Tykikus ja Trofimus.

20:5 Nämä menivät edeltä ja odottivat meitä Trooaassa;

20:6 mutta me purjehdimme happamattoman leivän juhlan jälkeen

vastaan, niin asettakaat teitänne ja älkäätkä mitään tyhmiä tehkö.

19:37 Sillä te olette nämät miehet vetäneet edes, jotka ei ole kirkon varkaita eikä teidän jumalanne pilkkaajia.

19:38 Jos siis Demetriuksella ja niillä, jotka hänen kanssansa työkumppanit ovat, on jonkun kanssa asiaa, niin pidetään laki ja oikeus; ovat myös maanvanhimmat: kantakaan toinen toisensa päälle.

19:39 Mutta jos teillä on riita muista asioista, niin ratkaistakoon asia laillisessa kokouksessa.

19:40 Sillä vaara on, että me nuhteesen tulemme tämänpäiväisen kapinan tähden, koska ei yhtään syytä ole, josta me taitaisimme tämän metelin tähden tilin tehdä. Ja kuin hän nämät sanonut oli, laski hän kansan menemään.

20 LUKU

20:1 Sittekuin kapina lakkasi, kutsui Paavali opetuslapset tykönsä ja tervehti heitä, ja läksi matkaansa Makedoniaan.

20:2 Ja kuin hän ne maakunnat vaelsi, ja oli heitä monilla sanoilla neuvonut, tuli hän Grekan maalle,

20:3 Ja viipyi siellä kolme kuukautta, ja että Juudalaiset väijyivät häntä, kuin hänen piti Syyriaan menemään, aikoi hän palata Makedonian kautta.

20:4 Mutta Sopater Bereasta seurasi häntä Asiaan asti, ja Tessalonikasta Aristarkus ja Sekundus, ja Gajus Derbestä, ja Timoteus; mutta Asiasta Tykikus ja Trophimus.

20:5 Nämät läksivät edellä ja odottivat meitä Troadassa.

20:6 Mutta me purjehdimme jälkeen pääsiäisen Philipistä ja tulimme heidän

Filippistä ja tulimme viidentenä päivänä heidän luoksensa Trooaaseen ja viivyimme siellä seitsemän päivää.

20:7 Ja kun viikon ensimmäisenä päivänä olimme kokoontuneet murtamaan leipää, niin Paavali, joka seuraavana päivänä aikoi matkustaa pois, keskusteli heidän kanssansa ja pitkitti puhettaan puoliyöhön saakka.

20:8 Ja monta lamppua oli palamassa yläsalissa, jossa me olimme koolla.

20:9 Niin eräs nuorukainen, nimeltä Eutykus, istui ikkunalla, ja kun Paavalin puhe kesti niin kauan, vaipui hän sikeään uneen ja putosi unen vallassa kolmannesta kerroksesta maahan; ja hänet nostettiin ylös kuolleen.

20:10 Mutta Paavali meni alas, heittäytyi hänen ylitsensä, kiersi kätensä hänen ympärilleen ja sanoi: "Älkää hätäilkö, sillä hänessä on vielä henki."

20:11 Niin hän meni jälleen ylös, mursi leipää ja söi; ja hän puhui kauan heidän kanssansa, päivän koittoon asti, ja lähti sitten matkalle.

20:12 Ja he veivät pojan sieltä elävänä ja tulivat suuresti lohdutetuiksi.

20:13 Mutta me menimme edeltäpäin ja astuimme laivaan ja purjehdimme Assoon. Sieltä aioimme ottaa Paavalin laivaan, sillä hän oli niin määrännyt, aikoen itse kulkea maitse.

20:14 Ja kun hän yhtyi meihin Assossa, otimme hänet laivaan ja kuljimme Mityleneen.

20:15 Sieltä me purjehdimme ja saavuimme toisena päivänä Kion kohdalle; seuraavana päivänä laskimme Samoon ja tulimme sen jälkeisenä päivänä Miletoon.

20:16 Sillä Paavali oli päättänyt purjehtia Efeson ohitse, ettei häneltä kuluisi aikaa Aasiassa; sillä hän kiiruhti joutuakseen, jos suinkin mahdollista, helluntaiksi Jerusalemiin.

20:17 Mutta Miletosta hän lähetti sanan

tykönsä Troadaan viitenä päivänä, ja viivyimme siellä seitsemän päivää.

20:7 Mutta ensimmäisenä viikonpäivänä, kuin opetuslapset kokoontuivat leipää taittamaan, saarnasi heille Paavali, ja aikoen toisena päivänä matkustaa, pitensi saarnan puoli-yöhön asti.

20:8 Ja monta kynttilää oli sytytetty salissa, jossa me olimme koossa.

20:9 Niin nuorukainen, nimeltä Eutykus, istui akkunalla, ja raukesi syvään uneen, ja Paavalin kauvan puhuessa, tuli hän unelta voitetuksi ja putosi alas kolmannesta ullakosta, ja otettiin kuolleen ylös.

20:10 Niin Paavali astui alas, ja laski itsensä hänen päällensä, ja otti syliinsä, ja sanoi: älkäätkä kapinoitko; sillä hänen sielunsa on vielä hänessä.

20:11 Niin hän nousi, ja taitti leipää, ja söi, ja puheli kauvan heidän kanssansa, päivän koittamaan asti, niin hän läksi matkaansa.

20:12 Niin he toivat nuorukaisen elävänä ja tulivat siitä lohdutetuiksi.

20:13 Mutta me astuimme edellä haahteen ja purjehdimme Assoon, aikoen siellä ottaa Paavalin sisälle; sillä hän oli niin käskenyt, ja tahtoi itse maata myöten mennä.

20:14 Kuin hän Assossa meidän kanssamme yhteen tuli, otimme me hänen sisälle ja tulimme Mityleneen.

20:15 Sieltä me purjehdimme ja tulimme toisena päivänä Kion kohdalle. Ja taas päivää jälkeen tulimme me Samoon, ja viivyimme Trogylliassa. Ja päivää jälkeen tulimme me Miletoon.

20:16 Sillä Paavali oli päättänyt purjehtia Efeson ohitse, ettei hän Asiassa aikaa kuluttaisi; sillä hän kiiruhti, jos hänelle olis mahdollinen ollut, helluntaiksi Jerusalemiin.

20:17 Mutta hän lähetti Miletosta sanan

Efeseen ja kutsui tykönsä seurakunnan vanhimmat.

20:18 Ja kun he saapuivat hänen tykönsä, sanoi hän heille: "Te tiedätte ensimmäisestä päivästä asti, kun minä Aasiaan tulin, miten minä kaiken aikaa olen ollut teidän kanssanne;

20:19 kuinka minä olen palvellut Herraa kaikella nöyryydellä ja kyynelillä, koettelemuksissa, jotka ovat kohdanneet minua juutalaisten salahankkeiden tähden;

20:20 kuinka minä en ole vetäytynyt pois julistamasta teille sitä, mikä hyödyllistä on, ja opettamasta teitä sekä julkisesti että huone huoneelta,

20:21 vaan olen todistanut sekä juutalaisille että kreikkalaisille parannusta kääntymyksessä Jumalan puoleen ja uskoa meidän Herraamme Jeesukseen Kristukseen.

20:22 Ja nyt, katso, minä matkustan, sidottuna hengessä, Jerusalemiin, enkä tiedä, mikä minua siellä kohtaa.

20:23 Sen vain tiedän, että Pyhä Henki jokaisessa kaupungissa todistaa minulle ja sanoo, että kahleet ja ahdistukset minua odottavat.

20:24 En minä kuitenkaan pidä henkeäni itselleni minkään arvoisena, kunhan vain täytän juoksuni ja sen viran, jonka minä Herralta Jeesukselta olen saanut: Jumalan armon evankeliumin todistamisen.

20:25 Ja nyt, katso, minä tiedän, ettette enää saa nähdä minun kasvojani, ei kukaan teistä, joiden keskuudessa minä olen vaeltanut ja saarnannut valtakuntaa.

20:26 Sentähden minä todistan teille tänä päivänä, että minä olen viaton kaikkien vereen.

20:27 Sillä minä en ole vetäytynyt pois julistamasta teille kaikkea Jumalan tahtoa.

20:28 Ottakaa siis itsestänne vaari ja kaikesta laumasta, johon Pyhä Henki on teidät pannut kaitsijoiksi, paimentamaan Herran seurakuntaa, jonka hän omalla

Efeseen ja kutsutti seurakunnan vanhimmat.

20:18 Kuin he tulivat hänen tykönsä, sanoi hän heille: te tiedätte, kuinka minä olen ollut kaiken ajan teidän tykönänne ensimmäisestä päivästä, jona minä Asiaan tulin,

20:19 Palvellen Herraa kaikella sydämen nöyryydellä, ja monilla kyyneleillä, ja kiusauksilla, jotka minulle Juudalaisten väijymisistä tapahtuivat:

20:20 Etten minä ole mitään tarpeellista teiltä salannut, jota en minä ole teille ilmoittanut, ja olen teille opettanut julkisesti ja huone huoneelta,

20:21 Todistain sekä Juudalaisille että Grekiläisille sitä kääntymystä, joka Jumalan tykö on, ja sitä uskoa, joka meidän Herran Jeesuksen Kristuksen päälle on.

20:22 Ja nyt katso, minä sidottuna hengessä matkustan Jerusalemiin, enkä tiedä, mitä minulle siellä tapahtuman pitää:

20:23 Vaan että Pyhä Henki jokaisessa kaupungissa tunnustaa ja sanoo siteet ja murheet minun edessäni olevan.

20:24 Mutta en minä siitä lukua pidä, enkä tottele paljon hengestäni: että minä juoksuni päättäisin ilolla ja sen viran, jonka minä olen Herralta Jeesukselta saanut, todistaakseni evankeliumia Jumalan armosta.

20:25 Ja nyt katso, minä tiedän, ettette silleen saa nähdä minun kasvojani, kaikki te, joiden kautta minä olen vaeltanut ja Jumalan valtakuntaa saarnannut.

20:26 Sentähden minä todistan teille tänäpäpä, että minä olen viaton kaikkein verestä.

20:27 Sillä en minä ole estänyt itsiäni ilmoittamasta teille kaikkea Jumalan neuvoa.

20:28 Niin ottakaat siis itsestänne vaari ja kaikesta laumasta, johon Pyhä Henki on teidät piispoiksi pannut, kaitsemaan Jumalan seurakuntaa, jonka hän omalla

verellänsä on itselleen ansainnut.

20:29 Minä tiedän, että minun lähtöni jälkeen teidän keskuuteenne tulee julmia susia, jotka eivät laumaa säästä,

20:30 ja teidän omasta joukostanne nousee miehiä, jotka väärää puhetta puhuvat, vetääkseen opetuslapset mukaansa.

20:31 Valvokaa sentähden ja muistakaa, että minä olen kolme vuotta lakkaamatta yötä ja päivää kyynelin neuvonut teitä itsekutakin.

20:32 Ja nyt minä uskon teidät Jumalan ja hänen armonsa sanan haltuun, hänen, joka on voimallinen rakentamaan teitä ja antamaan teille perintöosan kaikkien pyhitettyjen joukossa.

20:33 En minä ole halunnut kenenkään hopeata tai kultaa tai vaatteita;

20:34 te tiedätte itse, että nämä minun käteni ovat työllänsä hankkineet, mitä minä ja seuralaiseni olemme tarvinneet.

20:35 Kaikessa minä olen osoittanut teille, että näin työtä tehden tulee huolehtia heikoista ja muistaa nämä Herran Jeesuksen sanat, jotka hän itse sanoi: 'Autuaampi on antaa kuin ottaa.'

20:36 Ja tämän sanottuaan hän polvistui ja rukoili kaikkien heidän kanssansa.

20:37 Ja he ratkesivat kaikki haikeasti itkemään ja lankesivat Paavalin kaulaan ja suutelivat häntä,

20:38 ja enimmänsuretti heitä se sana, jonka hän oli sanonut, etteivät he enää saisi nähdä hänen kasvojansa. Ja he saattoivat hänet laivaan.

21 LUKU

21:1 Kun olimme eronneet heistä ja lähteneet purjehtimaan, laskimme suoraan Koos-saareen ja seuraavana päivänä Rodoon ja sieltä Pataraan.

21:2 Siellä tapasimme Foinikiaan menevän laivan, astuimme siihen ja lähdimme purjehtimaan.

verellänsä ansainnut on.

20:29 Sillä minä tiedän minun lähtemiseni jälkeen tulevan teidän sekaanne hirmuiset sudet, jotka ei laumaa säästä.

20:30 Ja itse teistänne nousevat miehet, jotka vääryyttä puhuvat, vetääksensä pois opetuslapsia peräänsä.

20:31 Sentähden valvokaat, muistain etten minä kolmena ajastaikana ole lakannut yöllä ja päivällä teitä kyyneleillä neuvomasta itsekutakin.

20:32 Ja nyt, rakkaat veljet, minä annan teidät Jumalan ja hänen armonsa sanan haltuun, joka väkevä on teitä rakentamaan ja antamaan teille perinnön kaikkein pyhitettyin seassa.

20:33 En minä ole yhdenkään hopiaa eikä kultaa eikä vaatteita pyytänyt.

20:34 Vaan te itse tiedätte, että nämät kädet ovat minua tarpeissani ja niitä, jotka minun kanssani olivat, palvelleet.

20:35 Kaikki olen minä teille osoittanut, että niin pitää työtä tehtämän: heikkoja korjattaman ja muistettaman Herran Jeesuksen sanoja, jotka hän sanoi: autuaampi on antaa kuin ottaa.

20:36 Ja kuin hän nämät sanonut oli, lankesi hän polvillensa ja rukoili kaikkein heidän kanssansa.

20:37 Ja suuri itku tuli heille kaikille ja lankesivat Paavalin kaulaan ja suuta antoivat hänen,

20:38 Murehtien suuresti sen sanan tähden, jonka hän oli sanonut, ettei heidän pitänyt enempi hänen kasvojansa näkemän. Ja he saattivat häntä haahteen.

21 LUKU

21:1 Kuin siis tapahtui, että me laskimme ulos ja heistä luovuimme, menimme me kohdastansa Koon saareen, ja toisena päivänä Rodoon, ja sieltä Pataraan.

21:2 Ja kuin me sieltä haahden löysimme, joka Phenikiaan hankitsi, siihen me astuimme, ja läksimme matkaan.

21:3 Ja kun Kypro rupesi näkymään ja oli jäänyt meistä vasemmalle, purjehdimme Syyriaan ja nousimme maihin Tyyrossa; siellä näet laivan oli määrä purkaa lastinsa.

21:4 Ja tavattuamme opetuslapset me viivymme siellä seitsemän päivää. Ja Hengen vaikutuksesta he varoittivat Paavalia menemästä Jerusalemiin.

21:5 Mutta kun olimme viettäneet loppuun ne päivät, lähdimme matkalle, ja kaikki saattoivat vaimoineen ja lapsineen meitä kaupungin ulkopuolelle saakka. Ja me laskeuduimme rannalla polvillemme ja rukoilimme;

21:6 ja sanottuamme jäähyväiset toisillemme astuimme laivaan, ja he palasivat kotiinsa.

21:7 Tyyrosta me saavuimme Ptolemaikseen, ja siihen päättyi purjehduksemme. Ja me tervehdimme veljiä siellä ja viivymme päivän heidän luonansa.

21:8 Mutta seuraavana päivänä me lähdimme sieltä ja tulimme Kesareaan, jossa menimme evankelista Filippuksen tykö, joka oli yksi niistä seitsemästä, ja jäimme hänen tykönsä.

21:9 Ja hänellä oli neljä tytärtä, neitsyttä, joilla oli profetoimisen lahja.

21:10 Siellä me viivymme useita päiviä. Niin tuli sinne Juudeasta eräs profeetta, nimeltä Agabus.

21:11 Ja tultuaan meidän luoksemme hän otti Paavalin vyön, satoi sillä jalkansa ja kätensä ja lausui: "Näin sanoo Pyhä Henki: 'Sen miehen, jonka vyö tämä on, juutalaiset näin sitovat Jerusalemissa ja antavat pakanain käsiin.'"

21:12 Kun sen kuulimme, pyysimme, sekä me että ne, jotka siellä asuivat, ettei hän menisi Jerusalemiin.

21:13 Silloin Paavali vastasi ja sanoi: "Mitä te teette, kun itkette ja särjette minun sydäntäni. Sillä minä olen valmis, en

21:3 Ja kuin Kypros rupesi näkymään ja me sen vasemmalle puolelle jättäneet olimme, purjehdimme me Syyriaan ja tulimme Tyroon; sillä siellä piti se haaksi tyhjennettämän.

21:4 Ja kuin me löysimme opetuslapsia, niin me olimme siellä seitsemän päivää. Ja ne sanoivat Paavalille hengen kautta, ettei hänen pitänyt Jerusalemiin menemän.

21:5 Ja tapahtui, kuin me ne päivät olimme viettäneet, niin me läksimme matkaan, ja he saattivat kaikki meitä vaimoin ja lasten kanssa ulos kaupungista, ja me lankesimme rannassa polvillemme ja rukoilimme.

21:6 Ja sittekuin me toinen toistamme tervehdimme, niin me astuimme haahteen; vaan he palasivat kotiansa.

21:7 Mutta me päätimme meidän purjehdusretkemme, tulimme Tyyrosta Ptolemaidaan, tervehdimme veljiä ja olimme päivän heidän tykönsä.

21:8 Toisena päivänä läksimme me matkaan, jotka Paavalin kanssa olimme, ja tulimme Kesareaan, ja menimme Philippus evankelistan huoneeseen, (joka oli yksi niistä seitsemästä,) ja jäimme hänen tykönsä.

21:9 Ja hänellä oli neljä tytärtä, neitsyttä, jotka ennustivat.

21:10 Ja että me olimme siellä monta päivää, tuli alas Juudeasta profeeta, Agabus nimeltä.

21:11 Kuin hän tuli meidän tykömme, otti hän Paavalin vyön, satoi jalkansa ja kätensä, ja sanoi: näin sanoo Pyhä Henki: sen miehen, jonka tämä vyö on, pitää Juudalaiset niin Jerusalemissa sitoman ja antaman ylön pakanain käsiin.

21:12 Mutta kuin me sen kuulimme, rukoilimme sekä me että muut, jotka siinä olivat, ettei hänen pitänyt Jerusalemiin menemän.

21:13 Niin Paavali vastasi: mitä te teette, että te itkette ja raskautatte minun sydäntäni? Sillä minä olen valmis, en

ainoastaan käymään sidottavaksi, vaan myöskin kuolemaan Jerusalemissa Herran Jeesuksen nimen tähden."

21:14 Ja kun hän ei taipunut, niin me rauhoituimme ja sanoimme: "Tapahtukoon Herran tahto."

21:15 Niiden päivien kuluttua me hankkiuduimme ja menimme ylös Jerusalemiin.

21:16 Ja meidän kanssamme tuli myös opetuslapsia Kesareasta, jotka veivät meidät majapaikkaamme, erään vanhan opetuslapsen, kyprolaisen Mnasonin, tykö.

21:17 Ja saavuttuamme Jerusalemiin veljet ottivat meidät iloiten vastaan.

21:18 Seuraavana päivänä Paavali meni meidän kanssamme Jaakobin tykö, ja kaikki vanhimmat tulivat sinne saapuville.

21:19 Ja kun hän oli heitä tervehtinyt, kertoi hän kohta kohdalta kaikki, mitä Jumala hänen palveluksensa kautta oli tehnyt pakanain keskuudessa.

21:20 Sen kuultuaan he ylistivät Jumalaa ja sanoivat Paavalille: "Sinä näet, veli, kuinka monta tuhatta juutalaista on tullut uskoon, ja he ovat kaikki lainkiivailijoita.

21:21 Mutta heille on kerrottu sinusta, että sinä opetat kaikkia pakanain seassa asuvia juutalaisia luopumaan Mooseksesta ja kiellät heitä ympärileikkaamasta lapsiaan ja vaeltamasta säädettyjen tapojen mukaan.

21:22 Mitä siis on tehtävä? Varmaankin on suuri joukko kokoontuva, sillä he saavat kuulla sinun tulleen.

21:23 Tee siis tämä, minkä me nyt sinulle sanomme. Meillä on täällä neljä miestä, joilla on lupaus täytettävänä.

21:24 Ota ne luoksesi ja puhdistä itsesi heidän kanssansa ja maksa kulut heidän puolestaan, että he saisivat leikkauttaa tukkansa; siitä kaikki huomaavat, ettei ole mitään perää siinä, mitä heille on kerrottu sinusta, vaan että sinäkin vaellat lain

ainoasti sidottaa, mutta myös kuolemaan Jerusalemissa, Herran Jeesuksen nimen tähden.

21:14 Ja ettei hän antanut itsiänsä puhuttaa ylitse, niin me siihen tyydyimme, sanoen: tapahtukoon Herran tahto!

21:15 Ja niiden päivain jälkeen tulimme me valmiiksi ja menimme ylös Jerusalemiin.

21:16 Ja tulivat muutamat opetuslapset Kesareasta meidän kanssamme ja toivat vanhan opetuslapsen Kypristä, nimeltä Mnason, joka meitä piti huoneesensa ottaman.

21:17 Vaan kuin me tulimme Jerusalemiin, niin veljet mielellänsä meidät ottivat vastaan.

21:18 Toisena päivänä meni Paavali meidän kanssamme Jakobin tykö, ja kaikki vanhimmat olivat läsnä.

21:19 Kuin hän heitä oli tervehtinyt, jutteli hän järjestänsä, mitä Jumala oli hänen virkansa kutta pakanain seassa tehnyt.

21:20 Mutta kuin he nämät kuulivat, kunnioittivat he Herraa ja sanoivat hänelle: sinä näet, rakas veli, kuinka monta tuhatta Juudalaista ovat uskoneet, ja ne kaikki lain puolesta kiivaat ovat.

21:21 Mutta he ovat sinusta kuulleet, että sinä opetat luopumista Mooseksesta kaikille Juudalaisille, jotka pakanain seassa asuvat, sanoen ettei heidän pidä ympärileikkaaman lapsiansa eikä säätyin jälkeen vaeltaman.

21:22 Mikä siis on? Kaiketi pitää kansan tuleman kokoon; sillä heidän pitää saaman tietää sinun tulleeaksi.

21:23 Niin tee siis se, mitä me sinulle sanomme. Meillä on tässä neljä miestä, joilla on lupaus päällänsä.

21:24 Ota ne tykö, ja puhdistä itses heidän kanssansa, ja kuluta jotakin heidän tähtensä, että he ajelisivat päänsä, ja siitä he kaikki ymmärtäisivät, ettei se mitään ole, mitä he sinusta kuulleet ovat, mutta että sinäkin vaellat, niinkuin sinä olisit lain

mukaan ja noudatat sitä.

21:25 Mutta uskoon tulleista pakanoista me olemme päättäneet ja kirjoittaneet, että heidän on välttäminen epäjumalille uhrattua ja verta ja lihaa, josta ei veri ole laskettu, ja haureutta."

21:26 Silloin Paavali otti ne miehet luokseen, ja kun hän seuraavana päivänä oli puhdistanut itsensä heidän kanssaan, meni hän pyhäkköön ja ilmoitti, milloin heidän puhdistumispäivänsä tulisivat päättymään, jota ennen heidän kunkin edestä oli tuotava uhri.

21:27 Mutta kun ne seitsemän päivää olivat päättymässä, näkivät Aasiasta tulleet juutalaiset hänet pyhäkössä, kiihoittivat kaiken kansan ja kävivät häneen käsiksi

21:28 ja huusivat: "Israelin miehet, auttakaat! Tämä on se mies, joka kaikkialla opettaa kaikkia ihmisiä meidän kansaamme ja lakiamme ja tätä paikkaa vastaan, onpa vielä tuonut kreikkalaisia pyhäkköönkin ja saastuttanut tämän pyhän paikan."

21:29 Sillä he olivat ennen nähneet efesolaisen Trofimuksen kaupungilla hänen kanssaan ja luulivat, että Paavali oli tuonut hänet pyhäkköön.

21:30 Ja koko kaupunki tuli liikkeelle, ja väkeä juoksi kokoon; ja he ottivat Paavalin kiinni, raastoivat hänet ulos pyhäköstä, ja heti portit suljettiin.

21:31 Ja kun he tahtoivat hänet tappaa, sai sotaväenosaston päällikkö sanan, että koko Jerusalem oli kuohuksissa.

21:32 Tämä otti heti paikalla mukaansa sotilaita ja sadanpäämiehiä ja riensi alas heidän luoksensa. Kun he näkivät päällikön ja sotilaat, lakkasivat he lyömästä Paavalia.

21:33 Silloin päällikkö astui esiin, otatti hänet kiinni ja käski sitoa hänet kaksilla kahleilla ja kysyi, kuka hän oli ja mitä hän oli tehnyt.

21:34 Mutta kansanjoukosta huusivat toiset

pitävä.

21:25 Mutta niistä, jotka uskoivat pakanoista, olemme me kirjoittaneet ja päättäneet, ettei heidän tarvitse näistä mitään pitää, vaan että he niitä välttäisivät, jotka epäjumalille ovat uhratut, ja verta, läkähtynyttä ja salavuoteutta.

21:26 Silloin Paavali otti ne miehet tykönsä ja puhdisti itsensä toisena päivänä heidän kanssansa, ja meni templiin, ja ilmoitti, että puhdistuksen päivät olivat täytetyt, siihenasti kuin jokaisen edestä heidän seassansa uhri oli uhrattu.

21:27 Mutta kuin jo lähes seitsemän päivää kulunut oli, näkivät hänen Juudalaiset, jotka Aasiasta olivat, templissä ja kehoittivat kaiken kansan, paikasivat kätensä hänen päällensä,

21:28 Huutain: Israelin miehet, auttakaat! Tämä on se mies, joka kaikkia kaikissa paikoissa opettaa vastoin tätä kansaa ja lakia ja tätä siaan. Ja vieläkin hän on vienyt Grekiläisiäkin templiin, ja riivasi tämän pyhän sian.

21:29 (Sillä he olivat ennen nähneet Trophimon Ephesosta hänen kanssansa kaupungissa, ja he luulivat, että Paavali oli hänen templiin vienyt.)

21:30 Niin koko kaupunki nosti metelin, ja väki juoksi kokoon; ja he ottivat Paavalin kiinni ja riepoittivat hänen ulos templistä, ja kohta ovet suljettiin.

21:31 Ja kuin he tahtoivat hänet tappaa, niin ylimmäinen sotajoukon päämies sai sanan, että koko Jerusalem oli kehoitettu.

21:32 Se otti kohta sotaväkeä ja sadanpäämiehiä, ja tuli juosten heidän tykönsä. Mutta kuin he näkivät sodanpäämiehen ja sotaväen, lakkasivat he Paavalia hosumasta.

21:33 Kun päämies lähestyi, otti hän hänet kiinni ja käski sitoa kaksilla kahleilla, ja kysyi, kuka hän oli, eli mitä hän oli tehnyt?

21:34 Mutta kansasta huusi yksi sitä,

sitä, toiset tätä. Ja koska hän melun tähden ei voinut saada varmaa selkoa, käski hän viedä hänet kasarmiin.

21:35 Ja kun Paavali tuli portaille, täytyi sotamiesten kantaa häntä kansan väkivallan tähden;

21:36 sillä suuri kansanpaljous seurasi perässä ja huusi: "Vie pois hänet!"

21:37 Ja kun oltiin kuljettamassa Paavalia sisälle kasarmiin, sanoi hän päällikölle: "Onko minun lupa sanoa sinulle jotakin?" Niin tämä sanoi: "Osaatko sinä siis kreikkaa?"

21:38 Etkö sitten olekaan se egyptiläinen, joka hiljakkoin villitsi ne neljätuhatta murhamiestä ja vei heidät erämaahan?"

21:39 Niin Paavali sanoi: "Minä olen juutalainen mies, Tarson, tunnetun Kilikian kaupungin, kansalainen; pyydän sinua, salli minun puhua kansalle."

21:40 Ja kun hän sen salli, niin Paavali, seisoen portailla, viittasi kädellään kansalle; ja kun oli syntynyt syvä hiljaisuus, puhui hän heille hebreankielellä ja sanoi:

22 LUKU

22:1 "Miehet, veljet ja isät, kuulkaa, mitä minä nyt teille puolustukseksi puhun."

22:2 Kun he kuulivat hänen puhuvan heille hebreankielellä, syntyi vielä suurempi hiljaisuus. Ja hän sanoi:

22:3 "Minä olen juutalainen, syntynyt Kilikian Tarsossa, mutta kasvatettu tässä kaupungissa ja Gamalielin jalkojen juuressa opetettu tarkkaan noudattamaan isien lakia; ja minä kiivailin Jumalan puolesta, niinkuin te kaikki tänä päivänä kiivailette.

22:4 Ja minä vainosin tätä tietä aina kuolemaan asti, sitoen ja heittäen vankeuteen sekä miehiä että naisia,

22:5 niinkuin myös ylimmäinen pappi voi minusta todistaa, ja kaikki vanhimmat. Minä sain heiltä myös kirjeitä veljille Damaskoon, ja minä matkustin sinne tuodakseni nekin, jotka siellä olivat, sidottuina Jerusalemiin

toinen tätä. Koska ei hän oikein taitanut ymmärtää huminan tähden, käski hän hänen viettää leiriin.

21:35 Ja kuin hän astumien eteen tuli, kannettiin hän sotamiehiltä kansan väkivallan tähden;

21:36 Sillä paljo kansaa noudatti häntä, huutain: ota pois häntä!

21:37 Ja kuin Paavali oli leiriin tulemallansa, sanoi hän sodanpäämiehelle: onko minulla lupa sinulle jotakin sanoa? Hän sanoi: taidatkos Grekan kielen?

21:38 Etkös sinä siis ole Egyptin mies, joka ennen näitä päiviä kapinan nostit ja veit korpeen neljätuhatta murhamiestä?

21:39 Niin Paavali sanoi: minä olen Juudalainen Tarsin, kuuluisan kaupungin asuvainen Kilikiasta. Minä rukoilen sinua, salli minun puhua kansalle.

21:40 Ja kuin hän salli, niin Paavali seiso astuttavilla ja viittasi kädellensä kansalle. Kuin suuri vaikeneminen tuli, puhutteli hän heitä Hebrean kielellä ja sanoi:

22 LUKU

22:1 Miehet, rakkat veljet ja isät! kuulkaat minun edesvastaustani, jonka minä teille sanon.

22:2 (Kuin he kuulivat hänen Hebrean kielellä heille puhuvan, vaikenivat he enemmin. Ja hän sanoi:)

22:3 Minä olen Juudalainen, Tarsossa Kilikiassa syntynyt ja tässä kaupungissa kasvatettu Gamalielin jalkain juuressa, opetettu visusti vanhimpain laissa, ja olin Jumalan puolesta kiivas, niinkuin tekin kaikki olette tänäpäivänä,

22:4 Ja olen tätä tietä vainonnut kuolemaan asti, sitoen ja antain ylöns vankeuteen sekä miehiä että vaimoja,

22:5 Niinkuin myös ylimmäinen pappi ja koko vanhimpain joukko minun todistajani ovat, joilta minä otin lähetyskirjat veljein tykö, ja vaelsin Damaskuun, että minä ne, jotka siellä olivat, olisin sidottuna tuonut

rangaistaviksi.

22:6 Niin tapahtui, kun minä matkalla ollessani lähestyin Damaskoa, että keskipäivän aikaan yhtäkkiä taivaasta leimahti suuri valo minun ympärilläni;

22:7 ja minä kaaduin maahan ja kuulin äänen sanovan minulle: 'Saul, Saul, miksi vainoat minua?'

22:8 Niin minä vastasin: 'Kuka olet, herra?' Ja hän sanoi minulle: 'Minä olen Jeesus Nasaretilainen, jota sinä vainoat.'

22:9 Ja minun seuralaiseni näkivät kyllä valon, mutta eivät kuulleet sen ääntä, joka minulle puhui.

22:10 Ja minä sanoin: 'Herra, mitä minun pitää tekemän?' Herra sanoi minulle: 'Nouse ja mene Damaskoon, niin siellä sinulle sanotaan kaikki, mikä sinulle on tehtäväksi asetettu.'

22:11 Ja kun minä sen valon kirkkaudesta tulin näkemättömäksi, taluttivat seuralaiseni minua kädestä, ja niin minä tulin Damaskoon.

22:12 Ja eräs mies, hurskas lain mukaan, nimeltä Ananias, josta kaikki siellä asuvat juutalaiset todistivat hyvää,

22:13 tuli minun tyköni, astui eteeni ja sanoi minulle: 'Saul, veljeni, saa näkösi jälleen.' Ja sillä hetkellä minä sain näköni ja katsoin häneen.

22:14 Niin hän sanoi: 'Meidän isiemme Jumala on valinnut sinut tuntemaan hänen tahtonsa ja näkemään Vanhurskaan ja kuulemaan hänen suunsa äänen;

22:15 sillä sinä olet oleva hänen todistajansa kaikkien ihmisten edessä, sen todistaja, mitä olet nähnyt ja kuullut.

22:16 Ja nyt, mitä viivyttelet? Nouse, huuda avuksi hänen nimeänsä ja anna kastaa itsesi ja pestä pois syntisi.'

22:17 Kun olin palannut Jerusalemiin, tapahtui minun rukoillessani pyhäkössä, että minä jouduin hurmoksiin

Jerusalemiin rangaistaa.

22:6 Niin tapahtui minun matkassa ollessani ja lähestyissäni Damaskua puolipäivän aikaan, että suuri kirkkaus valaisi äkisti taivaasta minua ympäri.

22:7 Ja minä lankesin maahan ja kuulin äänen minulle sanovan: Saul, Saul, miksis minua vainoot?

22:8 Niin minä vastasin: kuka sinä olet, Herra? Hän sanoi minulle: minä olen Jesus Natsaretista, jota sinä vainoot.

22:9 Mutta ne, jotka minun kanssani olivat, näkivät kyllä kirkkauden ja peljästyivät, vaan ei he hänen ääntänsä kuulleet, joka minua puhutteli.

22:10 Niin minä sanoin: Herra, mitä minun pitää tekemän? Mutta Herra sanoi minulle: nouse ja mene Damaskuun, ja siellä sinulle sanotaan kaikki, mitä sinun on säätyy tehdäkses.

22:11 Ja koska en minä nähnyt sen valkeuden kirkkauden tähden, talutettiin minä käsistä niiltä, jotka minun kanssani olivat, ja tulin Damaskuun.

22:12 Ja siellä oli jumalinen mies lain jälkeen, Ananias niemeltä; hänellä oli hyvä todistus kaikilta Juudalaisilta, jotka siellä asuivat.

22:13 Hän tuli minun tyköni, seiso ja sanoi minulle: rakas veljeni Saul, saa sinun näkösi jälleen. Ja minä katsoin sillä hetkellä hänen päällensä.

22:14 Niin hän sanoi: meidän isäimme Jumala on sinun valmistanut, että sinun pitää tunteman hänen tahtonsa, ja näkemän vanhurskaan, ja kuuleman ääntä hänen suustansa.

22:15 Sillä sinun pitää oleman hänen todistajansa kaikkein ihmisten edessä niistä, joita sinä nähnyt ja kuullut olet.

22:16 Ja mitä nyt viivyttelet? Nouse ja anna sinus kastettaa ja pestä pois sinun syntis, ja huuda avuksi Herran nimeä.

22:17 Niin tapahtui, kuin minä Jerusalemiin palasin ja rukoilin templissä, että minä tulin horrokseen,

22:18 ja näin hänet. Ja hän sanoi minulle: 'Riennä ja lähde pian pois Jerusalemissa, sillä he eivät ota vastaan sinun todistustasi minusta.'

22:19 Ja minä sanoin: 'Herra, he tietävät itse, että minä panin vankeuteen ja ruoskitin jokaisessa synagoogassa niitä, jotka uskoivat sinuun.'

22:20 Ja kun Stefanuksen, sinun todistajasi, veri vuodatettiin, olin minäkin läsnä, hyväksyin sen ja vartioin hänen surmaajainsa vaatteita.'

22:21 Ja hän sanoi minulle: 'Mene, sillä minä lähetän sinut kauas pakanain tykö.'

22:22 Tähän sanaan asti he kuuntelivat häntä; mutta silloin he korottivat äänensä ja sanoivat: "Pois maan päältä tuommoinen! Sillä ei hän saa elää."

22:23 Ja kun he huusivat ja heittelivät vaatteitaan ja viskoivat tomua ilmaan,

22:24 käski päällikkö viedä hänet kasarmiin, ja saadakseen tietää, mistä syystä he niin hänelle huusivat, hän määräsi hänet ruoskimalla tutkittavaksi.

22:25 Mutta kun he olivat oikaisseet hänet ruoskittavaksi, sanoi Paavali siinä seisovalle sadanpäämiehelle: "Onko teidän lupa ruoskia Rooman kansalaista, vieläpä ilman tuomiota?"

22:26 Kun sadanpäämies sen kuuli, meni hän päällikölle ilmoittamaan ja sanoi: "Mitä aiot tehdä? Tämä mies on Rooman kansalainen."

22:27 Niin päällikkö meni Paavalin luo ja sanoi hänelle: "Sano minulle: oletko sinä Rooman kansalainen?" Hän vastasi: "Olen."

22:28 Niin päällikkö sanoi: "Minä olen paljon rahalla hankkinut itselleni tämän kansalaisoikeuden." Paavali sanoi: "Mutta minulla se on syntymästäni asti."

22:29 Silloin ne, joiden piti häntä tutkia, lähtivät heti hänen luotaan. Ja myös päällikkö peljästyi saatuaan tietää, että Paavali oli Rooman kansalainen, kun oli

22:18 Ja näin hänen minulle sanovan: riennä ja lähde kiiruusti Jerusalemissa; sillä ei he ota vastaan sinun todistustas minusta.

22:19 Ja minä sanoin: Herra, itse he tietävät, että minä panin torniin ja pieksin jokaisessa synagogassa niitä, jotka sinun päälles uskoivat.

22:20 Ja kuin Stephanin sinun palvelias veri vuodatettiin, olin minä myös siinä läsnä, ja mielistyin hänen kuolemaansa, ja vartioitsin niiden vaatteita, jotka hänen tappoivat.

22:21 Ja hän sanoi minulle: mene, sillä minä lähetän sinun kauvas pakanain tykö.

22:22 Ja he kuulivat häntä tähän sanaan asti, niin he korottivat äänensä ja sanoivat: ota pois senkaltainen ihminen maan päältä; sillä ei hänen ole luvallinen elää.

22:23 Ja kuin he niin huusivat, heittelivät vaatteitansa ja paiskasivat tomua tuuleen,

22:24 Antoi sodanpäämies hänen viedä leiriin, ja käski piestä ja tutkittaa, että hän olis saanut tietää, minkätähden hänen päällensä niin huudettiin.

22:25 Kuin hän häntä nuorilla satoi, sanoi Paavali sadanpäämiehelle, joka läsnä seiso: onkos teidän kohtuullinen Roomalaista hosua ilman tuomitsematta?

22:26 Kuin sadanpäämies sen kuuli, meni hän sodanpäämiehen tykö, ilmoitti hänelle ja sanoi: mitäs tahdot tehdä? sillä tämä mies on Roomalainen.

22:27 Niin sodanpäämies meni hänen tykönsä ja sanoi hänelle: sanos minulle, oletko sinä Roomalainen? Hän sanoi: olen niinkin.

22:28 Ja sodanpäämies vastasi: minä olen suurella rahalla tämän kaupungin oikeuden voittanut. Mutta Paavali sanoi: minä olen myös syntynyt (Roomalainen.)

22:29 Ja he läksivät kohta hänen tykönsä tutkimasta. Ja sodanpäämies rupesi pelkäämään, sittekuin hän sai tietää, hänen Roomalaisen olevan, että hän hänen

sidottanut hänet.

22:30 Mutta seuraavana päivänä, koska hän tahtoi saada varman tiedon, mistä juutalaiset häntä syyttivät, päästi hän hänet siteistä ja käski ylipappien ja koko neuvoston kokoontua, vei Paavalin alas ja asetti hänet heidän eteensä.

23 LUKU

23:1 Niin Paavali loi katseensa neuvostoon ja sanoi: "Miehet, veljet, minä olen kaikessa hyvällä omallatunnolla vaeltanut Jumalan edessä tähän päivään asti."

23:2 Mutta ylimmäinen pappi Ananias käski lähellä seisovia lyömään häntä vasten suuta.

23:3 Silloin Paavali sanoi hänelle: "Jumala on lyövä sinua, sinä valkeaksi kalkittu seinä; istutko sinä tuomitsemassa minua lain mukaan ja käsket vastoin lakia lyödä minua?"

23:4 Niin ne, jotka seisoivat lähellä, sanoivat: "Herjaatko sinä Jumalan ylimmäistä pappia?"

23:5 Ja Paavali sanoi: "En tiennyt, veljet, että hän on ylimmäinen pappi; sillä kirjoitettu on: 'Kansasi ruhtinasta älä kiroa'."

23:6 Mutta koska Paavali tiesi osan heistä olevan saddukeuksia ja toisen osan fariseuksia, huusi hän neuvoston edessä: "Miehet, veljet, minä olen fariseus, fariseusten jälkeläinen; toivon ja kuolleitten ylösnousemuksen tähden minä olen tuomittavana."

23:7 Tuskin hän oli tämän sanonut, niin nousi riita fariseusten ja saddukeusten kesken, ja kokous jakautui.

23:8 Sillä saddukeukset sanovat, ettei ylösnousemusta ole, ei enkeliä eikä henkeä, mutta fariseukset tunnustavat kumpaisetkin.

23:9 Ja syntyi suuri huuto, ja muutamat kirjanoppineet fariseusten puolueesta nousivat ja väittelivät kiivaasti ja sanoivat: "Emme löydä mitään pahaa tässä miehessä;

sitonut oli.

22:30 Mutta toisena päivänä tahtoi hän visummasti tietää, minkätähden hänen päällensä Juudalaisilta kannettiin, ja päästi hänen siteistä, ja käski ylimmäiset papit ja kaiken heidän raatinsa tulla kokoon, ja antoi Paavalin tulla heidän eteensä.

23 LUKU

23:1 Niin Paavali katsahti raadin päälle ja sanoi: miehet, rakkaat veljet! minä olen kaikella hyvällä tunnolla vaeltanut Jumalan edessä tähän päivään asti.

23:2 Niin ylimmäinen pappi Ananias käski niitä, jotka läsnä seisoivat, lyödä häntä vasten suuta.

23:3 Paavali sanoi hänelle: lyököön sinua Jumala, sinä valkeaksi tehty seinä! istutko sinä ja tuomitset minua lain jälkeen, ja käsket minua lyödä vastoin lakia?

23:4 Mutta ne, jotka läsnä seisoivat, sanoivat: kiroiletko sinä ylimmäistä Jumalan pappia?

23:5 Paavali sanoi: en minä tietänyt, rakkaat veljet, häntä ylimmäiseksi papiksi; sillä kirjoitettu on: sinun kansas ylimmäistä ei sinun pidä kiroileman.

23:6 Kuin Paavali tiesi, että heitä oli yksi osa Saddukealaisia ja toinen osa Pharisealaisia, huusi hän raadin edessä: miehet, rakkaat veljet! minä olen Pharisealainen ja Pharisealaisen poika. Minun päälleni kannetaan toivon ja kuolleiden ylösnousemisen tähden.

23:7 Ja kuin hän sen sanonut oli, tuli riita Pharisealaisten ja Saddukealaisten välille, ja joukko erkani.

23:8 Sillä Saddukealaiset sanovat: ettei kuolleiden ylösnousemista, eikä enkeleitä, eikä henkeä ole; mutta Pharisealaiset tunnustavat molemmat olevan.

23:9 Niin tuli suuri huuto, ja kirjanoppineet Pharisealaisten lahkosta nousivat, kilvoittelivat ja sanoivat: emme mitään pahaa löydä tässä miehessä: jos henki

entäpä jos henki tai enkeli on hänelle puhunut?"

23:10 Ja kun riita yhä kiihtyi, pelkäsi päällikkö, että he repisivät Paavalin kappaleiksi, ja käski sotaväen tulla alas ja temmata hänet heidän keskeltään ja viedä hänet kasarmiin.

23:11 Mutta seuraavana yönä Herra seiso Paavalin tykönä ja sanoi: "Ole turvallisella mielellä, sillä niinkuin sinä olet todistanut minusta Jerusalemissa, niin sinun pitää todistaman minusta myös Roomassa."

23:12 Mutta päivän tultua juudalaiset tekivät salaliiton ja vanhoivat valan, etteivät söisi eivätkä joisi, ennenkuin olivat tappaneet Paavalin.

23:13 Ja niitä oli viidettäkymmentä miestä, jotka yhtyivät tähän valaan.

23:14 He menivät ylipappien ja vanhinten luo ja sanoivat: "Me olemme kirouksen uhalla vannoneet, ettemme mitään maista, ennenkuin olemme tappaneet Paavalin.

23:15 Pyytäkää te siis nyt yhdessä neuvoston kanssa päälliköltä, että hän toisi hänet alas teidän luoksenne, ikäänkuin aikoisitte tarkemmin tutkia hänen asiaansa. Mutta me olemme valmiit tappamaan hänet, ennenkuin hän pääsee perille."

23:16 Mutta Paavalin sisarenpoika, joka oli saanut kuulla väijytyksestä, saapui kasarmille, meni sisälle ja ilmoitti sen Paavalille.

23:17 Niin Paavali kutsui luoksensa erään sadanpäämiehen ja sanoi: "Vie tämä nuorukainen päällikön luo, sillä hänellä on jotakin hänelle ilmoitettavaa."

23:18 Niin hän otti hänet mukaansa, vei hänet päällikön luo ja sanoi: "Vanki Paavali kutsui minut luokseen ja pyysi tuomaan sinun luoksesi tämän nuorukaisen, jolla on jotakin puhuttavaa sinulle."

23:19 Niin päällikkö tarttui hänen käteensä,

taikka enkeli on hänelle puhunut, niin emme mahda Jumalaa vastaan sotia.

23:10 Ja että suuri kapina nousi, pelkäsi sodanpäämies, ettei he Paavalia rikki repäisisi, ja käski sotaväen mennä alas, ja temmata pois häntä heidän seastansa, ja leiriin viedä.

23:11 Mutta yöllä sen jälkeen seiso Herra hänen tykönänsä ja sanoi: ole vahvassa turvassa, Paavali! sillä niinkuin sinä olet minusta Jerusalemissa todistanut, niin sinun pitää Roomissakin todistaman.

23:12 Ja kuin päivä tuli, kokoontuivat muutamat Juudalaisista ja sadattelivat itsiänsä, sanoen, ettei heidän pitänyt ennen syömän eikä juoman, kuin he Paavalin olisivat tappaneet.

23:13 Ja niitä oli enempi kuin neljäkymmentä miestä, jotka tämän valan tehneet olivat.

23:14 Ne menivät ylimmäisten pappein ja vanhimpain tykö, ja sanoivat: me olemme sadatuksilla meitämme kironneet, ei ennen einettä maistavamme kuin me Paavalin tapamme.

23:15 Nyt siis ilmoittakaat sodanpäämiehelle ja raadille, että hän huomenna tois hänen teidän eteenne, niinkuin te tahtoisitte jotakin todempaa häneltä tiedustaa; mutta ennenkuin hän lähestyy, olemme me valmiit häntä tappamaan.

23:16 Kuin Paavalin sisaren poika heidän väijymisensä kuuli, meni hän leiriin ja ilmoitti nämät Paavalille.

23:17 Niin Paavali kutsui yhden sadanpäämiehistä tykönsä ja sanoi: vie tämä nuorukainen sodanpäämiehen tykö; sillä hänellä on jotakin hänelle sanomista.

23:18 Niin hän otti sen ja saatti hänen sodanpäämiehen tykö, ja sanoi: sidottu Paavali kutsui minun tykönsä ja rukoili minua tätä nuorukaista sinun tykö saattaa, jolla on sinulle jotakin sanomista.

23:19 Niin sodanpäämies rupesi hänen

vei hänet erikseen ja kysyi: "Mitä sinulla on minulle ilmoitettavaa?"

23:20 Hän sanoi: "Juutalaiset ovat päättäneet anoa sinulta, että huomenna veisit Paavalin alas neuvostoon, ikäänkuin aikoisit vielä tarkemmin tutkia hänen asiaansa.

23:21 Mutta älä sinä siihen suostu, sillä viidettäkymmentä miestä heidän joukostaan on häntä väijymässä, ja he ovat vannoneet valan, etteivät syö eivätkä juo, ennenkuin ovat tappaneet hänet. Ja nyt he ovat valmiina ja odottavat sinun suostumustasi."

23:22 Niin päällikkö päästi nuorukaisen menemään ja sanoi hänelle: "Älä virka kenellekään, että olet ilmaissut tämän minulle."

23:23 Sitten hän kutsui luoksensa kaksi sadanpäämiestä ja sanoi heille: "Pitäkää yön kolmannesta hetkestä lähtien kaksisataa sotamiestä valmiina lähtemään Kesareaan ja seitsemänkymmentä ratsumiestä ja kaksisataa keihäsmiestä, 23:24 ja varatkaa ratsuja pannaksenne Paavalin ratsaille ja viedäksenne hänet vahingoittumatonna maaherra Feeliksin luo."

23:25 Ja hän kirjoitti kirjeen, joka kuului näin:

23:26 "Klaudius Lysias lausuu tervehdyksen korkea-arvoiselle maaherralle Feeliksille.

23:27 Tämän miehen ottivat juutalaiset kiinni ja olivat vähällä hänet tappa; silloin minä tulin saapuville sotaväen kanssa ja pelastin hänet, saatuani tietää, että hän on Rooman kansalainen.

23:28 Ja koska tahdoin tietää, mistä asiasta he häntä syyttivät, vein hänet heidän neuvostoonsa

23:29 ja havaitsin, että häntä syytettiin heidän lakiaan koskevista riitakysymyksistä, mutta ettei ollut kannetta mistään, mikä ansaitsisi kuoleman tai kahleet.

23:30 Mutta kun minulle on annettu ilmi, että miestä vastaan on tekeillä salahanke,

käteensä, ja vei hänen erinänsä, ja kyseli häneltä: mitä se on, mitä sinulla on minulle ilmoittamista?

23:20 Niin hän sanoi: Juudalaiset ovat päättäneet sinua rukoilla, että huomenna tuottaisit Paavalin raadin eteen, niinkuin he jotakin todempaa häneltä kuuntelisivat.

23:21 Mutta älä heitä tottele; sillä enempi kuin neljäkymmentä miestä väijyy häntä, jotka ovat heitänsä sadattaneet, ei ennen syövänsä eikä juovansa, kuin he hänen tappaisivat: ja he ovat nyt valmiit odottamassa sinun lupaamistas.

23:22 Niin sodanpäämies laski nuorukaisen matkaansa ja haasti häntä kellenkään sanomasta, että hän nämät hänelle ilmoittanut oli.

23:23 Ja hän kutsui tykönsä kaksi sadanpäämiestä ja sanoi: valmistakaat kaksisataa sotamiestä menemään Kesareaan, ja seitsemänkymmentä ratsasmiestä, ja kaksisataa keihäsmiestä kolmannella hetkellä yöstä.

23:24 Ja valmistakaat muutamia juhtia, että he Paavalin niiden päälle istuttavat ja vievät terveenä maanvanhimman Feliksen tykö.

23:25 Ja kirjoitti kirjan tällä tavalla:

23:26 Klaudius Lysias sille jalolle maanvanhimmalle Felikselle terveyttä!

23:27 Tämän miehen olivat Juudalaiset ottaneet kiinni ja tahtoivat hänen tappa. Niin tulin minä parhaallansa sotaväellä sekaan ja tempasin hänen pois, että minä ymmärsin hänen Roomalaisen olevan.

23:28 Ja kuin minä pyysin syytä tietää, mistä he häntä nuhtelivat, niin minä vein hänen heidän raatinsa eteen,

23:29 Ja löysin kannettavan hänen päällensä heidän lakinsa kysymyksistä. Ja ei kuitenkaan heillä ollut yhtään kuoleman eli sidetten syytä.

23:30 Ja kuin minulle siitä väijymisestä ilmoitettiin, jota Juudalaiset hänelle

lähetän hänet nyt heti sinun luoksesi; olen myös kehoittanut hänen syyttäjiään sanomaan sanottavansa häntä vastaan sinun edessäsi."

23:31 Niin sotamiehet, saamansa käskyn mukaan, ottivat Paavalin ja veivät hänet yötä myöten Antipatrikseen.

23:32 Seuraavana päivänä he antoivat ratsumiesten jatkaa hänen kanssaan matkaa, mutta itse he palasivat kasarmiin.

23:33 Kun ratsumiehet tulivat Kesareaan, antoivat he kirjeen maaherralle ja veivät myös Paavalin hänen eteensä.

23:34 Luettuaan kirjeen hän kysyi, mistä maakunnasta Paavali oli; ja saatuaan tietää, että hän oli Kilikiasta,

23:35 hän sanoi: "Minä kuulustelen sinua, kun syyttäjäsikin saapuvat." Ja hän käski vartioida häntä Herodeksen linnassa.

24 LUKU

24:1 Viiden päivän kuluttua ylimmäinen pappi Ananias meni sinne alas muutamien vanhinten ja erään asianajajan, Tertulluksen, kanssa, ja he ilmoittivat maaherralle syyttävänsä Paavalia.

24:2 Ja kun Paavali oli kutsuttu esille, rupesi Tertullus syyttämään ja sanoi:

24:3 "Runsasta rauhaa me olemme sinun kauttasi, korkea-arvoinen Feliks, saaneet nauttia, ja sinun huolenpidostasi on parannuksia aikaansaatu tämän kansan hyväksi, sen me kaikin puolin ja kaikkialla ja kaikella kiitollisuudella tunnustamme.

24:4 Mutta etten aivan kauan sinua viivyttäisi, pyydän sinua hetkisen meitä suosiollisesti kuulemaan.

24:5 Me olemme havainneet, että tämä mies on ruttotauti ja metelinnostaja kaikkien koko maailman juutalaisten keskuudessa ja nasaretilaisten lahkon päämies,

24:6 ja hän on koettanut pyhäkönkin

valmistivat, lähetin minä kohta hänen sinun tykö, ja sanoin hänen päällekantajillensa: mitä teillä on häntä vastaan, niin sanokaat maanvanhimman edessä. Ole hyvästi!

23:31 Ja sotamiehet ottivat Paavalin, niinkuin heille käsketty oli, ja veivät hänen yöllä Antipatrideen.

23:32 Ja toisena päivän antoivat he ratsasmiesten häntä seurata ja palasivat leiriin.

23:33 Kuin he tulivat Kesareaan ja antoivat kirjan maanvanhimmalle, niin he asettivat myös Paavalin hänen eteensä.

23:34 Kuin maanvanhin oli kirjan lukenut ja kysynyt, kusta maakunnasta hänen piti oleman; ja että hän ymmärsi hänen Kilikiasta olevan,

23:35 Minä tahdon sinua kuulla, sanoi hän, kuin myös sinun päällekantajas tulevat edes. Ja käski kätkeä hänen Herodeksen raatihuoneeseen.

24 LUKU

24:1 Viiden päivän perästä meni Ananias, ylimmäinen pappi, vanhimpain ja selväkielisen Tertulluksen kanssa maanvanhimman tykö Paavalia vastaan.

24:2 Ja kuin hän oli eteen kutsuttu, rupesi Tertullus kantamaan, sanoen:

24:3 Me elämme hyvässä rauhassa sinun kauttas, ja ne asiat, jotka tässä kansassa oikein ja hyvin tehnyt ovat sinun toimellas, voimallinen Feliks, me aina ja joka paikassa hyväksi otamme kaikella kiitoksella.

24:4 Vaan etten minä sinua kauvan viivyttäisi, rukoilen minä sinua, että pikimiltäs meitä kuulisit, sinun vakuutes tähden.

24:5 Sillä me olemme löytäneet tämän miehen vahingolliseksi, joka nostaa kapinan kaikille Juudalaisille ympäri koko maanpiirin, ja on Natsarealaisten eriseuran päämies.

24:6 Hän on kiusannut templiäkin riivata;

saastuttaa. Sentähden me otimme hänet kiinni.

24:8 Voit itse häntä tutkimalla saada tietää kaiken, mistä me häntä syytämme."

24:9 Ja myös juutalaiset yhtyivät syyttämään häntä ja väittivät asian niin olevan.

24:10 Paavali vastasi, kun maaherra oli viitannut, että hän sai puhua: "Koska tiedän sinun monta vuotta olleen tämän kansan tuomarina, puhun luottamuksella asiani puolesta.

24:11 Niinkuin voit saada tietää, ei ole kuin kaksitoista päivää siitä, kun menin Jerusalemiin rukoilemaan.

24:12 Eivät he ole tavanneet minua kenenkään kanssa väittelemästä eikä väentungoksia aikaansaamasta, ei pyhäkössä, ei synagoogissa eikä kaupungilla,

24:13 eivätkä myöskään voi näyttää sinulle toteen sitä, mistä he nyt minua syyttävät.

24:14 Mutta sen minä sinulle tunnustan, että minä sitä tietä vaeltaen, jota he lahkoksi sanovat, niin palvelen isieni Jumalaa, että minä uskon kaiken, mitä on kirjoitettuna laissa ja profeetoissa,

24:15 ja pidän sen toivon Jumalaan, että on oleva ylösnousemus, jota nämä itsekin odottavat, sekä vanhurskasten että vääräin.

24:16 Sentähden minä myös ahkeroin, että minulla aina olisi loukkaamaton omatunto Jumalan ja ihmisten edessä.

24:17 Niin minä nyt useampien vuosien kuluttua tulin tuomaan almuja kansalleni ja toimittamaan uhreja.

24:18 Näitä toimittaessani muutamat Aasiasta tulleet juutalaiset tapasivat minut

jonka tähden me otimme hänen kiinni ja tahdoimme tuomita hänen meidän lakimme jälkeen.

24:7 Mutta sodanpäämies Lysias tuli suurella väellä siihen sekaan ja päästi hänen meidän käsistämme,

24:8 Ja käski hänen päällekantajansa tulla sinun tykö; josta sinä taidat itse tutkien ymmärtää kaikista niistä, joita me hänen päällensä kannamme.

24:9 Ja Juudalaiset tähän myös mielistyivät, sanoen niin olevan.

24:10 Niin Paavali vastasi, kuin maanvanhin häntä viittasi puhumaan: että minä tiedän sinun monta ajastaikaa olleen tämän kansan tuomarina, tahdon minä pelkäämättä edestäni vastata.

24:11 Sillä sinä taidat ymmärtää, ettei enempi ole kuin kaksitoistakymmentä päivää, sittekuin minä menin ylös Jerusalemiin rukoilemaan.

24:12 Ja ei he ole minua templissäkään löytäneet kamppailemasta yhdenkään kanssa, ei kapinaa nostamasta kansan seassa, ei synagogissa, eikä kaupungissa.

24:13 Ei he myöskään taida niitä vahvistaa, mitä he nyt minun päälleni kantavat.

24:14 Mutta sen minä sinulle tunnustan, että minä tämän tien kautta, jonka he eriseuraksi kutsuvat, niin palvelen minun isäini Jumalaa, että minä uskon kaikki, mitkä laissa ja prophetaissa kirjoitetut ovat,

24:15 Ja pidän sen toivon Jumalan puoleen, jota hekin itse odottavat, että kuolleiden ylösnousemus pitää oleman, sekä vanhurskasten että vääräin.

24:16 Ja sentähden minä harjoitan itsiäni aina pitämään pahentamattoman omantunnon Jumalan ja ihmisten edessä.

24:17 Mutta kuin minä monen ajastajan perästä tulin almua ja uhria kansalleni tekemään:

24:18 Joissa muutamat Juudalaiset Aasiasta löysivät minun puhdistettuna templissä,

puhdistautuneena pyhäkössä, eikä ollut mitään väentungosta tai meteliä;

24:19 heidän tulisi nyt olla saapuvilla sinun edessäsi ja syyttää, jos heillä olisi jotakin minua vastaan.

24:20 Tai sanokoot nämä läsnäolevat, mitä rikollista he minussa huomasivat, kun minä seisoin neuvoston edessä;

24:21 jollei siksi luettane tätä ainoata lausetta, jonka huusin seisoessani heidän keskellä: 'Kuolleitten ylösnousemuksen tähden minä tänään olen teidän tuomittavananne.'

24:22 Mutta Feliks, jolla oli hyvin tarkka tieto tästä tiestä, lykkäsi heidän asiansa toistaiseksi, sanoen: "Kun päällikkö Lysias tulee tänne, tutkin minä teidän asianne."

24:23 Ja hän käski sadanpäämiehen pitää Paavalia vartioituna, mutta lievässä vankeudessa, estämättä ketään hänen omaisistaan tekemästä hänelle palvelusta.

24:24 Muutamien päivien kuluttua Feliks tuli vaimonsa Drusillan kanssa, joka oli juutalainen, haetti Paavalin ja kuunteli hänen puhettaan uskosta Kristukseen Jeesukseen.

24:25 Mutta kun Paavali puhui vanhurskaudesta ja itsensähillitsemisestä ja tulevasta tuomiosta, peljästyivät Feliks ja sanoivat: "Mene tällä haavaa pois, mutta kun minulle sopii, kutsutan sinut taas."

24:26 Sen ohessa hän myös toivoi saavansa Paavalilta rahaa, jonka tähden hän useita kertoja haetti hänet luokseen ja puheli hänen kanssansa.

24:27 Mutta kahden vuoden kuluttua Porkius Festus tuli Feliksin sijaan; ja kun Feliks tavoitteli juutalaisten suosiota, jätti hän Paavalin kahleisiin.

25 LUKU

25:1 Kun nyt Festus oli astunut

ilman yhtäkään kapinaa ja meteliä,

24:19 Joidenka tulis sinun tykönäs läsnä olla ja kantaa, jos heillä jotakin on minua vastaan.

24:20 Eli sanokaan nämät itse, jos he jotakin vääräyttä ovat minussa löytäneet, koska minä seisoin raadin edessä.

24:21 Mutta tämän yhden sanan tähden, jonka minä heidän seassansa seisoissani, kuolleiden ylösnousemisesta, huusin, minä teiltä tänäpäpä tuomitaan.

24:22 Kuin Feliks tämän kuuli, viivytti hän heitä; sillä hän tiesi hyvin tämän tien menon, ja sanoi: kuin Lysias sodanpäämies alas tulee, niin minä tahdon tutkia teidän asianne.

24:23 Ja käski sadanpäämiehen kätkeä Paavalin, ja antoi hänen saada levon, ja ettei yhtäkään hänen omistansa kiellettäisi häntä palvelemasta taikka käymästä hänen tykönänsä.

24:24 Mutta muutamain päivien perästä tuli Feliks emäntänsä Drusillan kanssa, joka Juudalainen oli, ja kutsutti Paavalin eteensä, ja kuunteli häntä uskosta Kristuksen päälle.

24:25 Mutta kuin hän puhui vanhurskaudesta ja puhtaasta elämästä ja tulevaisesta tuomiosta, peljästyivät Feliks, ja vastasivat: mene tällä haavalla matkaas; vaan kuin minä saan tilan, niin minä sinun tyköni kutsutan.

24:26 Toivoi myös Paavalilta hänellensä rahaa annettavan, että hän olis hänen päästänyt, jonka tähden hän myös usein hänen tykönsä kutsutti ja puheli hänen kanssansa.

24:27 Kuin kaksi ajastaikaa kulunut oli, tuli Porkius Festus Feliksen sijaan. Mutta Feliks tahtoi Juudalaisten mieltä noutaa ja jätti Paavalin sidottuna.

25 LUKU

25:1 Kuin siis Festus oli tullut maakuntaan,

maaherranvirkaan, meni hän kolmen päivän kuluttua Kesareasta ylös Jerusalemiin.

25:2 Niin ylipapit ja juutalaisten ensimmäiset miehet ilmoittivat hänelle syyttävänsä Paavalia ja pyysivät häneltä

25:3 ja anoivat sitä suosionosoitusta itsellensä, Paavalia vastaan, että hän haettaisi hänet Jerusalemiin; sillä he valmistsivat väijytystä tappaakseen hänet tiellä.

25:4 Mutta Festus vastasi, että Paavalia pidettiin vartioituna Kesareassa ja että hän itse aikoi piakkoin lähteä sinne.

25:5 Ja hän lisäsi: "Tulkoot siis teidän johtomiehenne minun mukanani sinne alas, ja jos siinä miehessä on jotakin väärää, syyttäkööt häntä."

25:6 Ja viivyttyään heidän luonansa ainoastaan kahdeksan tai kymmenen päivää hän meni alas Kesareaan. Seuraavana päivänä hän istui tuomarinistuimelle ja käski tuoda Paavalin eteensä.

25:7 Ja kun hän oli saapunut, asettuivat ne juutalaiset, jotka olivat tulleet Jerusalemista, hänen ympärilleen ja tekivät useita ja raskaita syytöksiä, joita he eivät kuitenkaan kyenneet näyttämään toteen;

25:8 sillä Paavali torjui syytökset ja sanoi: "Minä en ole mitään rikkonut juutalaisten lakia enkä pyhäkköä enkä keisaria vastaan."

25:9 Niin Festus, joka tavoitteli juutalaisten suosiota, vastasi Paavalille ja sanoi: "Tahdotko lähteä Jerusalemiin ja siellä vastata näihin syytöksiin minun edessäni?"

25:10 Mutta Paavali sanoi: "Minä seison keisarin tuomioistuimen edessä, ja sen edessä minut tuomittakoon. Juutalaisia vastaan en ole mitään rikkonut, niinkuin sinäkin aivan hyvin tiedät.

25:11 Vaan jos muuten olen rikkonut ja tehnyt jotakin, mikä ansaitsee kuoleman, en pyri pääsemään kuolemasta; mutta jos se, mistä nämä minua syyttävät, on perätöntä, niin ei kukaan voi luovuttaa minua heille. Minä vetoan keisariin."

meni hän Kesareasta kolmannen päivän perästä ylös Jerusalemiin.

25:2 Niin ylimmäinen pappi ja ylimmäiset Juudalaisista tulivat hänen eteensä Paavalia vastaan, ja rukoilivat häntä,

25:3 Ja pyysivät häneltä suosiota häntä kohtaan, että hän kutsuttais hänen Jerusalemiin, ja väijyivät häntä tappaaksensa tiellä.

25:4 Niin Festus vastasi, että Paavali piti hyvin kätkettämän Kesareassa, ja että hän tahtoi itse pian sinne vaeltaa.

25:5 Jotka siis teidän seassanne, sanoi hän, voimalliset ovat, ne tulkaan alas meidän kanssamme, ja jos jotakin vääryyttä on tässä miehessä, niin kantakaan he hänen päällensä.

25:6 Kuin hän siis oli heidän tykönänsä viipynyt enempi kuin kymmenen päivää, läksi hän alas Kesareaan. Ja toisena päivänä istui hän tuomioistuimelle ja käski Paavalin tuoda edes.

25:7 Kuin hän oli tullut edes, seisoivat ne Juudalaiset ympärillä, jotka olivat Jerusalemista tulleet alas, ja toivat edes monta ja suurta vikaa Paavalia vastaan, joita ei he voineet vahvistaa;

25:8 Sillä hän vastasi edestänsä: en minä ole mitään rikkonut Juudalaisten lakia, en templiä, enkä keisaria vastaan.

25:9 Niin Festus tahtoi Juudalaisten mieltä noutaa, vastasi Paavalia ja sanoi: tahdotkos mennä ylös Jerusalemiin ja siellä näistä oikeudella seisoa minun edessäni?

25:10 Mutta Paavali sanoi: minä seison keisarin oikeudessa, ja siinä tulee minua tuomita: en minä ole Juudalaisille mitään vääryyttä tehnyt, kuin sinä itsekin paremmin tiedät.

25:11 Sillä jos minä olen jonkun vahingoittanut, eli minun henkeni rikkonut, niin en minä tahdo välttää kuolemaa: jos ei taas mitään niistä ole, mitä he minun päälleni kantavat, niin ei yksikään taida minua antaa heidän käsiinsä: minä turvaan

25:12 Silloin Festus, neuvoteltuaan neuvoskuntansa kanssa, vastasi: "Keisariin sinä olet vedonnut, niinpä mene keisarin eteen."

25:13 Muutamien päivien kuluttua kuningas Agrippa ja Bernike saapuivat Kesareaan tervehtimään Festusta.

25:14 Ja kun he viipyivät siellä useampia päiviä, kertoi Festus Paavalin asian kuninkaalle ja sanoi: "Täällä on eräs mies, jonka Feeliks on jättänyt vankeuteen;

25:15 käydessäni Jerusalemissa juutalaisten ylipapit ja vanhimmat ilmoittivat syyttävänsä häntä ja pyysivät, että hänet tuomittaisiin.

25:16 Mutta minä vastasin heille: 'Ei ole roomalaisten tapa antaa ketään alttiiksi, ennenkuin syytetty on asetettu vastakkain syyttäjäinsä kanssa ja on saanut puolustautua syytöstä vastaan.'

25:17 Kun he olivat kokoontuneet tänne, niin minä viivyttelemättä seuraavana päivänä istuin tuomarinistuimelle ja käskin tuoda miehen eteeni.

25:18 Mutta kun hänen syyttäjänsä seisoivat hänen ympärillään, eivät he syyttäneet häntä mistään sellaisesta rikoksesta, kuin minä olin odottanut,

25:19 vaan heillä oli häntä vastaan riitaa joistakin heidän uskonasioistaan ja jostakin Jeesuksesta, joka oli kuollut, mutta jonka Paavali väitti elävän.

25:20 Ja kun olin epätietoinen, miten tällainen asia oli tutkittava, kysyin, tahtoiko hän mennä Jerusalemiin ja siellä vastata näihin syytöksiin.

25:21 Mutta kun Paavali vetosi ja vaati, että hänet oli säilytettävä majesteetin tutkittavaksi, käskin minä vartioida häntä, kunnes lähetän hänet keisarin eteen."

25:22 Niin Agrippa sanoi Festukselle: "Minäkin tahtoisin kuulla sitä miestä." Tämä sanoi: "Huomenna saat kuulla häntä."

25:23 Seuraavana päivänä Agrippa ja

keisariin.

25:12 Silloin Festus puhutteli raatia ja vastasi: keisariin sinä turvasit, keisarin tykö pitää myös sinun menemän.

25:13 Mutta kuin muutamat päivät olivat kuluneet, tuli kuningas Agrippa ja Bernise alas Kesareaan Festusta tervehtimään.

25:14 Ja kuin he siellä monta päivää viipyivät, jutteli Festus Paavalin asian kuninkaalle ja sanoi: yksi mies on jäänyt Felikseltä sidottuna,

25:15 Josta, kuin minä Jerusalemissa olin, ylimmäiset papit ja Juudalaisten vanhimmat tulivat ja ilmoittivat minulle, pyytäin tuomiota hänen ylitsensä.

25:16 Joille minä vastasin: ei se ole Roomalaisten tapa, että joku ihminen ennen annetaan surmata, kuin se, jonka päälle kannetaan, saa päällekantajat rinnallensa ja saa tilan edestänsä vastata kanteesta.

25:17 Sentähden kuin he tänne kokoon tulivat, istuin minä kohta toisena päivänä viivyttelemättä tuomio-istuimelle, ja käskin miehen tuoda edes.

25:18 Kun päällekantajat tulivat, niin ei he yhtään syytä tuoneet edes niistä, mitä minä luulin.

25:19 Mutta heillä oli muutamia kysymyksiä häntä vastaan heidän taikauksistansa ja yhdestä kuolleesta Jeesuksesta, jonka Paavali todisti elävän.

25:20 Vaan että minä siitä kysymyksestä epäilin, kysyin minä, josko hän olis tahtonut mennä Jerusalemiin ja siellä näistä tuomittaa.

25:21 Mutta koska Paavali lykkäsi asiansa keisarin tutkimisen alle, annoin minä hänen kätkeä, siihen asti kuin minä hänen keisarin tykö lähettäisin.

25:22 Niin Agrippa sanoi Festukselle: minäkin kuulisin mielelläni sitä miestä. Hän sanoi: huomenna saat sinä häntä kuulla.

25:23 Ja toisena päivänä tuli Agrippa ja

Bernike tulivat suurella komeudella ja menivät oikeussaliin päällikköjen ja kaupungin ylhäisten miesten kanssa; ja Paavali tuotiin Festuksen käskystä sinne.

25:24 Ja Festus sanoi: "Kuningas Agrippa ja kaikki muut, jotka meidän kanssamme olette läsnä, tässä näette sen miehen, jonka tähden koko juutalaisten joukko sekä Jerusalemissa että täällä on ahdistanut minua huutaen, ettei hänen pidä enää saaman elää.

25:25 Minä kuitenkin huomasin, ettei hän ole tehnyt mitään, mikä ansaitsisi kuoleman; mutta kun hän itse vetosi majesteettiin, niin minä päätin lähettää hänet sinne.

25:26 Mitään varmaa minulla ei kuitenkaan ole, mitä hänestä herralleni kirjoittaisin. Sen vuoksi tuotin hänet teidän eteenne ja varsinkin sinun eteesi, kuningas Agrippa, että minulla tutkinnon tapahduttua olisi, mitä kirjoittaa.

25:27 Sillä mielettömältä näyttää minusta lähettää vanki, antamatta samalla tietää häntä vastaan tehtyjä syytöksiä."

26 LUKU

26:1 Niin Agrippa sanoi Paavalille: "Sinun on lupa puhua puolestasi." Silloin Paavali ojensi kätensä ja lausui puolustukseksen:

26:2 "Pidän itseäni onnellisena, kuningas Agrippa, kun sinun edessäsi tänä päivänä saan puolustautua kaikesta siitä, mistä juutalaiset minua syyttävät,

26:3 olletikin, koska sinä tarkkaan tunnet kaikki juutalaisten tavat ja riitakysymykset. Sentähden pyydän sinua kärsivällisesti minua kuulemaan.

26:4 Kaikki juutalaiset tuntevat minun elämäni nuoruudestani asti, koska alusta alkaen olen elänyt kansani keskuudessa ja Jerusalemissa.

26:5 He tuntevat minut jo entuudestaan, jos tahtovat sen todistaa, että minä meidän uskontomme ankarimman lahkoon mukaan olen elänyt fariseuksena.

Bernise suurella komeudella, ja menivät raastupaan, päämiesten ja kaupungin ylimmäisten kanssa, ja Paavali tuotiin edes Festuksen käskyn jälkeen.

25:24 Ja Festus sanoi: kuningas Agrippa ja kaikki miehet, jotka tässä meidän kanssamme olette, te näette sen, josta kaikki Juudalaisten joukko on minua rukoillut Jerusalemissa ja myös täällä, huutain, ettei hänen pitäisi enempi elämän.

25:25 Mutta kuin minä ymmärsin, ettei hän ollut mitään kuoleman ansiota tehnyt, ja että hän myös itse turvasi keisariin, niin minä aioin hänen sinne lähettää.

25:26 Josta ei minulla ole mitään vahvaa herralle kirjoittaa: sentähden tuotin minä hänen teidän eteenne, ja enimmiten sinun etees, kuningas Agrippa, että kuin hänen asiansa visummasti tutkittaisiin, minulla olisi jotakin kirjoittamista;

25:27 Sillä se on minun nähdäkseni toimetoin, että hän sidottuna lähetetään, ja ei hänen syytänsä ilmoiteta.

26 LUKU

26:1 Niin Agrippa sanoi Paavalille: sinun on lupa puhua edestäs. Silloin Paavali ojensi kätensä ja vastasi edestänsä:

26:2 Minä pidän itseni onnellisena, rakas kuningas Agrippa, että minä tänäpäivänä saan sinun edessäs vastata kaikista niistä, mitä minun päälleni Juudalaisilta kannetaan,

26:3 Liiatenkin että sinä tiedät kaikki tavat ja Juudalaisten kysymykset: sentähden rukoilen minä sinua, että kärsivällisesti minua kuulisit.

26:4 Kaikki tosin Juudalaiset tietävät minun elämäni hamasta nuoruudesta, kuin se alusta on ollut minun kansani seassa Jerusalemissa:

26:5 Jotka minun ennen ovat tunteneet, (jos he tahtoisivat todistaa,) että minä meidän jumalanpalveluksen kaikkein ahkerimman eriseuran jälkeen olin

26:6 Ja nyt minä seison oikeuden edessä sentähden, että panen toivoni siihen lupaukseen, jonka Jumala on meidän isillemme antanut

26:7 ja jonka meidän kaksitoista sukukuntaamme, yötä ja päivää herkeämättä palvelen Jumalaa, toivovat heille toteutuvan; tämän toivon tähden, kuningas, juutalaiset minua syyttävät.

26:8 Miksi on teistä uskomatonta, että Jumala herättää kuolleet?

26:9 Luulin minäkin, että minun tuli paljon taistella Jeesuksen, Nasaretilaisen, nimeä vastaan,

26:10 ja niin minä teinkin Jerusalemissa. Paljon pyhiä minä suljin vankiloihin, saatuani ylipapeilta siihen valtuuden, ja kun heitä tapettiin, annoin minä ääneni sen puolesta.

26:11 Ja kaikkialla synagoogissa minä usein koetin rankaisemalla pakottaa heitä herjaamaan Jeesusta, ja menin niin pitkälle vimmassani heitä vastaan, että vainosin heitä aina ulkomaan kaupunkeihin saakka.

26:12 Kun näissä asioissa matkustin Damaskoon ylipappien valtuudella ja suostumuksella,

26:13 näin minä, oi kuningas, tiellä keskellä päivää taivaasta valon, auringon paistetta kirkkaamman, leimahtavan minun ja matkatoverieni ympärillä,

26:14 ja me kaaduin kaikki maahan, ja minä kuulin äänen sanovan minulle hebreankielellä: 'Saul, Saul, miksi vainoat minua? Työläs on sinun potkia tutkainta vastaan.'

26:15 Niin minä sanoin: 'Kuka olet, herra?' Ja Herra sanoi: 'Minä olen Jeesus, jota sinä vainoat.'

26:16 Mutta nouse ja seiso jaloillasi; sillä sitä varten minä olen sinulle ilmestynyt, että asettaisin sinut palvelijakseni ja sen

Pharisealainen.

26:6 Ja minä seison nyt tässä oikeuden edessä toivon tähden sen lupauksen päälle, joka Jumalalta on meidän isillemme tapahtunut:

26:7 Johonka meidän kaksitoistakymmentä sukukuntaa toivovat tulevansa, palvelen Jumalaa yötä ja päivää. Tämän toivon tähden kannetaan Juudalaisilta minun päälleni, rakas kuningas Agrippa.

26:8 Miksi se luotaan mahdottomaksi uskoa teidän tykönänne, että Jumala kuolleet herättää?

26:9 Minä tosin luulin itselläni, että minun piti paljo vastahakoisuutta tekemän Jeesuksen Natsarealaisen nimeä vastaan,

26:10 Niinkuin minä myös tein Jerusalemissa, ja salpasin monta pyhää vankihuoneisiin, kuin minä ylimmäisiltä papeilta olin saanut vallan; ja kuin he tapettiin, mielistyin minä heidän tuomioonsa,

26:11 Ja rankaisin heitä usein jokaisessa synagogassa, ja vaadin heitä pilkkaamaan, ja olin heitä vastaan ylönpalttisesti vimmatu, ja vainosin heitä hamaan ulkokaupunkeihin.

26:12 Jonka tähden minä myös matkustin Damaskuun ylimmäisten pappein voimalla ja käskyllä.

26:13 Puolipäivän aikaan, rakas kuningas, näin minä tiellä yhden kirkkauden taivaasta, kirkkaamman kuin auringon paisteen, joka valkeus ympäri valaisi minun ja ne, jotka minun kanssani vaelsivat.

26:14 Kuin me siis kaikki maahan lankesimme, kuulin minä äänen puhuvan minulleni ja sanovan Hebrean kielellä: Saul, Saul, miksis minua vainoot? työläs on sinun tutkainta vastaan potkia.

26:15 Niin minä sanoin: Herra, kukas olet? Hän sanoi: minä olen Jesus, jota sinä vainoot.

26:16 Mutta nouse ylös ja seiso jaloillas: sillä sitä varten minä sinulle ilmestyin, että minä asetan sinun palveliaksi ja niiden

todistajaksi, mitä varten sinä olet minut nähnyt, niin myös sen, mitä varten minä sinulle vastedes ilmestyn.

26:17 Ja minä pelastan sinut sekä oman kansasi että pakanain käsistä, joitten tykö minä sinut lähetän

26:18 avaamaan heidän silmänsä, että he kääntyisivät pimeydestä valkeuteen ja saatanan vallasta Jumalan tykö ja saisivat uskomalla minuun synnit anteeksi ja perintöosan pyhitettyjen joukossa.'

26:19 Sentähden, kuningas Agrippa, minä en voinut olla tottelematta taivaallista näkyä,

26:20 vaan saarnasin ensin sekä Damaskon että Jerusalemin asukkaille, ja sitten koko Juudean maalle ja pakanoille parannusta ja kääntymystä Jumalan puoleen, ja että he tekisivät parannuksen soveliaita tekoja.

26:21 Tämän tähden juutalaiset ottivat minut kiinni pyhäkössä ja yrittivät surmata minut.

26:22 Mutta Jumalan avulla, jota olen saanut tähän päivään asti, minä seison ja todistan sekä pienille että suurille, enkä puhu mitään muuta, kuin minkä profeetat ja Mooses ovat sanoneet tulevan tapahtumaan,

26:23 että nimittäin Kristuksen piti kärsimän ja kuolleitten ylösnousemuksen esikoisena julistaman valkeutta sekä tälle kansalle että pakanoille."

26:24 Mutta kun hän näin puolustautui, sanoi Festus suurella äänellä: "Sinä olet hullu, Paavali, suuri oppi hulluttaa sinut."

26:25 Mutta Paavali sanoi: "En ole hullu, korkea-arvoinen Festus, vaan puhun totuuden ja toimen sanoja.

26:26 Kuningas kyllä nämä tietää, jonka tähden minä puhunkin hänelle rohkeasti. Sillä minä en usko minkään näistä asioista olevan häneltä salassa; eiväthän nämä ole missään syrjäsopeissa tapahtuneet.

26:27 Uskotko, kuningas Agrippa,

todistajaksi, joita sinä näit, niin myös niiden, joita minä vielä sinulle ilmoittava olen.

26:17 Ja tahdon sinun päästää tästä kansasta ja pakanoista, joiden tykö minä nyt sinun lähetän,

26:18 Heidän silmiänsä avaamaan ja heitä pimeydestä valkeuteen kääntämään, että he eriäisivät saatanan vallasta Jumalan tykö, saamaan syntein anteeksiantamista ja perimistä ynnä niiden kanssa, jotka pyhitetään uskon kautta minun päälleni.

26:19 Niin siis, rakas kuningas Agrippa! en minä ollut taivaalliselle näylle kovakorvainen,

26:20 Vaan ilmoitin ensin niille, jotka Damaskussa ja Jerusalemissa ovat ja kaikessa Juudan maakunnassa, ja myös pakanoille, että he parannuksen tekisivät, ja kääntyisivät Jumalan puoleen, ja tekisivät parannuksen kelpollisia töitä.

26:21 Tämän tähden ovat Juutalaiset minun templissä ottaneet kiinni ja tahtoivat minun surmata.

26:22 Mutta Jumalan avun olen minä saanut ja seisonut tähän päivään asti, todistaen sekä pienille että suurille, enkä mitään muuta sanoen kuin mitä prophetat ja Mooses ovat sanoneet tulevaksi:

26:23 Että Kristuksen piti kärsimän ja oleman ensimmäisen kuolleiden ylösnousemisesta julistamassa valkeutta tälle kansalle ja pakanoille.

26:24 Kuin hän näin edestänsä vastasi, sanoi Festus suurella äänellä: Paavali, sinä hulluttelet, suuri oppi hulluttaa sinua.

26:25 Niin hän sanoi: en minä hulluttele, voimallinen Festus, vaan totuuden ja toimen sanoja puhun.

26:26 Sillä kyllä kuningas nämät tietää, jonka tykönä minä myös rohkiasti puhun, ja en minä luule näistä mitään olevan häneltä salatun: sillä ei tämä ole loukkaassa tapahtunut.

26:27 Uskotkos, kuningas Agrippa,

profeettoja? Minä tiedän, että uskot."

26:28 Niin Agrippa sanoi Paavalille: "Vähälläpä luulet taivuttavasi minut kristityksi."

26:29 Mutta Paavali sanoi: "Toivoisin Jumalalta, että, olipa vähällä tai paljon, et ainoastaan sinä, vaan myös kaikki te, jotka minua tänään kuulette, tulisitte semmoiseksi, kuin minä olen, näitä kahleita lukuunottamatta."

26:30 Niin kuningas nousi ja maaherra ja Bernike sekä ne, jotka istuivat heidän kanssansa.

26:31 Ja mennessään he puhuivat keskenänsä sanoen: "Tämä mies ei ole tehnyt mitään, mikä ansaitsisi kuoleman tai kahleet."

26:32 Ja Agrippa sanoi Festukselle: "Tämän miehen olisi voinut päästää irti, jos hän ei olisi vedonnut keisariin."

27 LUKU

27:1 Kun oli päätetty, että meidän oli purjehtiminen Italiaan, annettiin Paavali ja muutamat muut vangit erään Julius nimisen, keisarilliseen sotaväenosastoon kuuluvan sadanpäämiehen haltuun.

27:2 Ja me astuimme adramyttiläiseen laivaan, jonka oli määrä purjehtia Aasian rannikkopaikkoihin, ja lähdimme merelle, ja seurassamme oli Aristarkus, makedonialainen Tessalonikasta.

27:3 Seuraavana päivänä laskimme Siidoniin. Ja Julius kohteli Paavalia ystävällisesti ja salli hänen mennä ystäviensä luo hoitoa saamaan.

27:4 Ja sieltä laskettuamme merelle purjehdimme Kypron suojaan, koska tuulet olivat vastaiset.

27:5 Ja kun olimme merta purjehtien sivuuttaneet Kilikian ja Pamfylian, tulimme Myraan, joka on Lykiassa.

27:6 Siellä sadanpäämies tapasi aleksandrialaisen laivan, jonka oli määrä purjehtia Italiaan, ja siirsi meidät siihen.

prophetat? minä tiedän, että uskot.

26:28 Niin Agrippa sanoi Paavalille: ei paljo puutu, ettes minua saa kristityksi.

26:29 Paavali sanoi: minä toivoisin Jumalalta, joko siitä puuttuis vähä eli paljon, että et ainoasti sinä, mutta myös kaikki, jotka minua tänäpänä kuulevat, tulisivat senkaltaiseksi kuin minäkin olen, paitsi näitä siteitä.

26:30 Ja kuin hän nämät sanonut oli, nousi kuningas ylös, ja maanvanhin, ja Bernise, ja jotka heidän kanssansa istuneet olivat.

26:31 Ja kuin he menivät pois, puhuivat he keskenänsä, sanoen: eipä tämä mies ole mitään tehnyt, mikä kuoleman eli siteet ansainnut on.

26:32 Mutta Agrippa sanoi Festukselle: kyllä tämä mies olis taidettu päästää, ellei hän olisi keisariin turvannut.

27 LUKU

27:1 Mutta sittenkuin päätetty oli, että meidän piti Italiaan purjehtimaan, antoivat he Paavalin muiden vankien kanssa yhden sadanpäämiehen haltuun, joka kutsuttiin Julius, keisarin sotajoukosta.

27:2 Kun me siis astuimme Adramytin haahteen, ja meidän piti purjehtimaan Asian ohitse, laskimme me ulos maalta. Ja meidän kanssamme oli Aristarkus, Makedonian mies, Tessalonikasta.

27:3 Ja me tulimme toisena päivänä Sidoniin. Ja Julius meni hyvästi Paavalin kanssa, ja salli hänen mennä ystäväinsä tykö ja heiltä holhottaa.

27:4 Ja kuin me sieltä laskimme ulos, niin me purjehdimme Kyprin ohitse, että vastatuulet olivat.

27:5 Ja kuin me olimme purjehtineet yli meren, joka Kilikian ja Pamphylian kohdalla on, ja tulimme Myraan, joka on Lykiassa,

27:6 Niin löysi sadanpäämies siellä yhden Aleksandrialaisen haahden, joka Italiaan purjehti, ja pani meidät siihen.

27:7 Ja monta päivää me purjehdimme hitaasti ja pääsimme vaivoin Knidon kohdalle. Ja kun tuulelta emme päässeet sinne, purjehdimme Salmonen nenitse Kreetan suojaan.

27:8 Ja vaivoin kuljettuamme liki sen rantaa saavuimme erääseen paikkaan, jonka nimi oli Kauniit Satamat ja jonka lähellä Lasaian kaupunki oli.

27:9 Mutta kun paljon aikaa oli kulunut ja purjehtiminen jo oli vaarallista, sillä paastonaikakin oli jo ohi, varoitti Paavali heitä

27:10 ja sanoi: "Miehet, minä näen, että purjehtiminen käy vaivalloiseksi ja vaaralliseksi, ei ainoastaan lastille ja laivalle, vaan myös meidän hengellemme."

27:11 Mutta sadanpäämies uskoi enemmän perämiestä ja laivanisäntää kuin Paavalin sanoja.

27:12 Ja koska satama oli sopimaton talvehtimiseen, olivat useimmat sitä mieltä, että heidän oli sieltä lähdettävä, voidakseen ehkä päästä talvehtimaan Foiniksiin, erääseen Kreetan satamaan, joka antaa lounaaseen ja luoteeseen päin.

27:13 Ja kun etelätuuli alkoi puhaltaa, luulivat he pääsevänsä tarkoituksensa perille, nostivat ankkurin ja kulkivat aivan likitse Kreetaa.

27:14 Mutta ennen pitkää syöksyi saaren päällitse rajua tuuli, niin sanottu koillismyrsky.

27:15 Kun laiva ryöstäytyi sen mukaan eikä voinut nousta tuuleen, jätimme sen valtoihinsa ja jouduimme tuuliajolle.

27:16 Ja päästyämme erään pienen, Klauda nimisen saaren suojaan me töintuskin saimme venheen korjuuseen.

27:17 Vedettyään sen ylös he ryhtyivät varokeinoihin ja sitoivat laivan ympäri köysiä, ja kun pelkäsivät ajautuvansa Syrteihin, laskivat he purjeet alas, ja niin he ajelehtivat.

27:7 Kun me monta päivää hitaasti purjehdimme ja tuskalla Knidon saavutimme, ettemme päässeet tuulelta, niin me purjehdimme Kretan alle, Salmoneen päin.

27:8 Ja kuin me tuskin sen ohitse pääsimme, niin me tulimme yhteen paikkaan, joka Kauniiksi satamaksi kutsutaan, jota läsnä oli Lasean kaupunki.

27:9 Koska paljon aikaa oli kulunut, ja purjehdus oli vaarallinen, ja paaston aika oli jo kulunut, neuvoi Paavali heitä,

27:10 Sanoen: armaat miehet! minä näen, että purjehdus tulee vaaralliseksi ja vahingolliseksi, ei ainoastaan kalulle ja haahdelle, mutta myös meidän hengellemme.

27:11 Mutta sadanpäämies uskoi enemmän haahdenhaltiaa ja peränpitäjää kuin Paavalin sanoja.

27:12 Ja kuin ei satama ollut sovelias yli talvea olla, niin he enimmitten mielistyivät siihen neuvon, että sieltä piti laskettaman pois, jos he jollakin muotoa olisivat voineet tulla Phoinikaan talvea pitämään, joka on Kretan satama, etelälänteä ja luodepohjaa päin.

27:13 Mutta kuin etelätuuli rupesi puhaltamaan, luulivat he aikomisensa käyvän edes, läksivät matkaan ja purjehtivat Kretan ohitse lähempänä maata.

27:14 Mutta ei kauvan aikaa jälkeen löi sen päälle ankara puuskatuuli, joka itäpohjaksi kutsutaan.

27:15 Ja kuin haaksi tuli sen valtaan eikä voinut tuulta vastaan seisoa, laskimme me sen tuulen haltuun kulkemaan.

27:16 Ja kuin me tulimme yhden vähän saaren alle, joka kutsutaan Klauda, saimme me tuskalla venheesen ruveta,

27:17 Jonka me otimme avuksemme ja sidoimme haahteen, peljäten, ettei sen pitänyt kariin sattuman; ja he laskivat alas purheen ja antoivat kulkea.

27:18 Mutta kun rajuilma ankarasti ahdisti meitä, heittivät he seuraavana päivänä lastia mereen,

27:19 ja kolmantena päivänä he omin käsin viskasivat mereen laivan kaluston.

27:20 Mutta kun ei aurinkoa eikä tähtiä näkynyt moneen päivään ja kova myrsky painoi, katosi meiltä viimein kaikki pelastumisen toivo.

27:21 Kun oli oltu kauan syömättä, niin Paavali nousi heidän keskellään ja sanoi: "Miehet, teidän olisi pitänyt noudattaa minun neuvoani eikä lähteä Kreetasta; siten olisitte säästyneet tästä vaivasta ja vahingosta.

27:22 Mutta nyt minä kehoitan teitä olemaan rohkealla mielellä, sillä ei yksikään teistä huku, ainoastaan laiva hukkuu.

27:23 Sillä tänä yönä seiso minun tykönäni sen Jumalan enkeli, jonka oma minä olen ja jota minä myös palvelen,

27:24 ja sanoi: 'Älä pelkää, Paavali, keisarin eteen sinun pitää menemän; ja katso, Jumala on lahjoittanut sinulle kaikki, jotka sinun kanssasi purjehtivat.'

27:25 Olkaa sentähden rohkealla mielellä, miehet; sillä minulla on se usko Jumalaan, että niin käy, kuin minulle on puhuttu.

27:26 Mutta jollekin saarelle meidän täytyy viskautua."

27:27 Ja kun tuli neljästoista yö meidän ajelehtiessamme Adrianmerellä, tuntui merimiehistä keskiyön aikaan, että lähestyttiin jotakin maata.

27:28 Ja luodattuaan he huomasivat syvyyden olevan kaksikymmentä sylvä, ja vähän matkaa kuljettuaan he taas luotasivat ja huomasivat syvyyden viideksitoista syleksi.

27:29 Ja kun he pelkäsivät meidän viskautuvan karille, laskivat he laivan perästä neljä ankkuria ja odottivat ikävöiden päivän tuloa.

27:30 Mutta merimiehet yrittivät paeta laivasta ja laskivat venheen mereen sillä

27:18 Mutta koska suuri ilma kävi päälle, heittivät he toisena päivänä kalun ulos.

27:19 Ja kolmantena päivänä heitimme me omilla käsillämme ulos haahden kaluja.

27:20 Mutta kuin emme monena päivänä aurinkoa emmekä tähtiä nähneet, eikä vähin ilma meidän päällemme käynyt, niin meidän elämämme toivo oli jo kaikki pois.

27:21 Ja koska me kauvan aikaa olimme syömättä, silloin seiso Paavali heidän keskellensä ja sanoi: miehet, teidän olisi tullut minua kuulla ja ei Kreetasta laskea ulos, että me olisimme välttäneet tainkaltaisen tuskan ja vahingon.

27:22 Ja nytkin minä neuvon teitä, olkaat hyvässä uskalluksesta, ei teistä yksikään huku, vaan ainoastaan haaksi.

27:23 Sillä minun tykönäni seiso tänä yönä Jumalan enkeli, jonka oma minä olen, jota minä myös palvelen,

27:24 Ja sanoi: älä pelkää, Paavali, sinä pitää keisarin eteen asetettaman, ja katso, Jumala on sinulle lahjoittanut ne kaikki, jotka sinun kanssas purjehtivat.

27:25 Sentähden miehet, olkaat hyvässä uskalluksessa! Sillä minä uskon Jumalan päälle, että se niin tapahtuu, kuin minulle sanottu on.

27:26 Mutta yhteen luotoon pitää meidän kulkeman.

27:27 Kuin neljästoistakymmenes yö joutui, ja me ajeltiin Adrian merellä, äkkäsivät haaksimiehet puoliyön aikaan jonkun maan heitä lähestyvän,

27:28 Ja heittivät ulos luotirihman ja löysivät kaksikymmentä kyynärää syväksi; kuin he tulivat vähää edemmä, heittivät he taas ulos luotirihman ja löysivät viisitoistakymmentä kyynärää.

27:29 Niin he pelkäsivät joutuvansa johonkuhun kariin, ja heittivät ulos neljä ankkuria perältä haahda, ja toivoivat päivän koittavan.

27:30 Mutta kuin haaksimiehet pyysivät haahdesta paeta, ja lykkäsivät venheen

tekosyyllä, että muka aikoivat keulapuolesta viedä ulos ankkureita.

27:31 Silloin Paavali sanoi sadanpäämiehelle ja sotilaille: "Jos nuo eivät pysy laivassa, niin te ette voi pelastua."

27:32 Silloin sotamiehet hakkasivat poikki venheen köydet ja päästivät sen menemään.

27:33 Vähää ennen päivän tuloa Paavali kehoitti kaikkia nauttimaan ruokaa, sanoen: "Tänään olette jo neljäntoista päivää odottaneet ja olleet syömättä ettekä ole mitään ravintoa ottaneet.

27:34 Sentähden minä kehoitan teitä nauttimaan ruokaa, sillä se on tarpeen meidän pelastuaksemme; sillä ei yhdeltäkään teistä ole hiuskarvaakaan päästä katoava."

27:35 Tämän sanottuaan hän otti leivän ja kiitti Jumalaa kaikkien nähden, mursi ja rupesi syömään.

27:36 Silloin kaikki tulivat rohkealle mielelle ja ottivat hekin ruokaa.

27:37 Ja meitä oli laivassa kaikkiaan kaksisataa seitsemänkymmentä kuusi henkeä.

27:38 Ja kun he olivat tulleet ravituiksi, kevensivät he laivaa heittämällä viljan mereen.

27:39 Päivän tultua he eivät tunteneet maata, mutta huomasivat lahden, jossa oli sopiva ranta; siihen he päättivät, jos mahdollista, laskea laivan.

27:40 Ja he hakkasivat ankkuriköydet poikki ja jättivät ankkurit mereen; samalla he päästivät peräsinten nuorat, nostivat keulapurjeen tuuleen ja ohjasivat rantaa kohti.

27:41 Mutta he joutuivat riutalle ja antoivat laivan törmätä siihen; keulapuoli tarttui kiinni ja jäi liikumattomaksi, mutta peräpuoli hajosi aaltojen voimasta.

27:42 Niin sotamiehillä oli aikomus tappaa

mereen, sanoen että he tahtoivat ankkuria viedä ulos haahden keulasta,

27:31 Niin Paavali sanoi sadanpäämiehelle ja sotamiehille: ellei nämät haahdessa pysy, ette suinkaan henkeänne pelasta.

27:32 Niin sotamiehet hakkasivat poikki venheen pestin, ja antoivat sen pudota.

27:33 Ja kuin päivä rupesi valkenemaan, neuvoi Paavali kaikkia heitä ruokaa ottamaan, sanoen: tänäpäpä on neljästoistakymmenes päivä, kuin te odottaneet olette, ja syömättä olleet, ja ette mitään ole tyköne ottaneet:

27:34 Sentähden neuvon minä teitä ruokaa ottamaan, joka on teille terveydeksi; sillä ei yhdenkään teidän päästänne ole hiuskarva putoava.

27:35 Ja kuin hän sen oli sanonut, otti hän leivän, ja kiitti Jumalaa kaikkein nähden, mursi, ja rupesi syömään.

27:36 Ja kuin he kaikki itsensä vahvistivat, rupesivat he myös syömään.

27:37 Mutta meitä oli haahdessa kaikki yhteen kaksisataa ja kuusikahdeksattakymmentä henkeä.

27:38 Ja kuin he olivat ravitut, kevensivät he haahden ja heittivät jyvät mereen.

27:39 Mutta kuin päivä tuli, niin ei he tunteneet maata, mutta havaitsivat lahden, jossa ranta oli, jonka päälle he mielivät antaa haahden ajaa, jos he olisivat taitaneet.

27:40 Ja kuin he ankkurit olivat ottaneet ylös, läksivät he mereen ja päästivät perälautain siteet, ja asettivat purjeen tuuleen, ja antoivat juosta rantaa kohden.

27:41 Vaan kuin me tulimme yhden niemen tykö, loukkaantui haaksi, ja sen keula tarttui kiinni ja jäi seisomaan, mutta kastari tuli valallensa aalton väestä.

27:42 Mutta sotamiesten neuvo oli vankeja

vangit, ettei kukaan pääsisi uimalla karkuun.
27:43 Mutta sadanpäämies, joka tahtoi pelastaa Paavalin, esti heidät siitä aikeesta ja käski uimataitoisten ensiksi heittäytyä veteen ja lähteä maihin
27:44 ja sitten muiden, minkä laudoilla, minkä laivankappaleilla. Ja näin kaikki pelastuivat maalle.

28 LUKU

28:1 Kun olimme pelastuneet, niin me sitten saimme tietää, että saaren nimi oli Melite.
28:2 Ja sen asukkaat osoittivat meille suurta ystävällisyyttä: he sytyttivät nuotion ja ottivat meidät kaikki sen ääreen, kun oli ruvennut satamaan ja oli kylmä.
28:3 Mutta Paavali kokosi kasan risuja, ja kun hän pani ne nuotioon, tuli kyykäärme kuumuuden tähden esiin ja kävi kiinni hänen käteensä.
28:4 Kun asukkaat näkivät tuon elukan riippuvan kiinni hänen kädessään, sanoivat he toisilleen: "Varmaan tuo mies on murhaaja, koska kostotar ei sallinut hänen elää, vaikka hän pelastuikin merestä."
28:5 Mutta hän pudisti elukan tuleen, eikä hänelle tullut mitään vahinkoa.
28:6 Ja he odottivat hänen ajettuvan tai äkisti kaatuvan kuolleena maahan. Mutta kun he olivat kauan odottaneet ja näkivät, ettei hänelle mitään pahaa tapahtunut, muuttivat he mielensä ja sanoivat hänen olevan jumalan.
28:7 Lähellä sitä paikkaa oli saaren ensimmäisellä miehellä, jonka nimi oli Publius, maatiloja. Hän otti meidät vastaan ja piti meitä ystävällisesti kolme päivää vierainansa.
28:8 Ja Publiuksen isä makasi sairaana kuumeessa ja punataudissa; ja Paavali meni hänen luoksensa, rukoili ja pani kätensä hänen päälleen ja paransi hänet.
28:9 Kun tämä oli tapahtunut, tulivat muutkin sairaat, mitä saarella oli, ja heidät

tappaa, ettei joku uiden olisi karannut pois.
27:43 Mutta sadanpäämies tahtoi Paavalia vapahtaa, ja esti heidät siitä neuvosta, ja käski niitä, jotka uida taisivat, että he ensin itsensä antaisivat ulos ja maalle pääsisivät.
27:44 Mutta muita lautain päällä, muutamia taas haahden kappaleilla (kulkea). Ja niin tapahtui, että jokainen tuli hengissä maalle.

28 LUKU

28:1 Ja kuin he terveinä päässeet olivat, tunsivat he, että se luoto Meliteksi kutsutaan.
28:2 Mutta se kansa osoitti meille ei vähintä rakkauden halua; sillä he tekivät meille valkian, ja kaikki ottivat vastaan meidät, sen sateen ja vilun tähden, joka meidän päällemme tuli.
28:3 Mutta kuin Paavali kokosi kasan risuja ja pani valkialle, tuli yksi kärke palavuudesta ja karkasi hänen käteensä.
28:4 Kun kansa näki kärkeen riippuvan hänen kädessään, sanoivat he keskenänsä: kaiketi tämä ihminen on miehentappaja, jota ei koston jumalatar saali elää, vaikka hän on meren hädästä päässyt.
28:5 Mutta hän pudisti kärkeen tuleen eikä mitään kipua tuntenut.
28:6 Mutta he odottivat hänen ajettuvan eli kohta maahan lankeevan ja kuolevan; vaan kuin he kauvan sitä odottivat ja näkivät, ettei hänelle mitään vahinkoa tapahtunut, saivat he toisen mielen ja sanoivat hänen jumalaksi.
28:7 Mutta vähän matkan takana siitä olivat sen luodon päämiehellä, jonka nimi oli Publius, maakartanot, joka meitä otti vastaan ja piti meidän kunniallisesti vierainansa kolme päivää.
28:8 Niin tapahtui, että Publiuksen isä sairasti vilutautia ja vatsankipua, jonka tykö Paavali meni, rukoili ja pani kätensä hänen päällensä, ja paransi hänen.
28:9 Kun siis se oli tehty, tulivat myös muut sairaat siitä luodosta, ja parannettiin,

parannettiin.

28:10 He osoittivat meille myös monin tavoin kunniaa, ja lähtiessämme merelle he panivat mukaan, mitä tarvitsimme.

28:11 Kolmen kuukauden kuluttua me purjehdimme sieltä aleksandrialaisessa laivassa, joka oli talvehtinut saarella ja jolla oli merkinä Kastorin ja Polluksin kuva.

28:12 Ja me laskimme maihin Syrakuusassa ja viivymme siellä kolme päivää,

28:13 ja sieltä me kierrettyämme saavuimme Reegioniin, ja kun yhden päivän perästä nousi etelätuuli, tulimme seuraavana päivänä Puteoliin.

28:14 Siellä tapasimme veljiä, jotka pyysivät meitä viipymään heidän tykönänsä seitsemän päivää. Ja sitten me lähdimme Roomaan.

28:15 Ja kun veljet siellä saivat kuulla meistä, tulivat he meitä vastaan Appii Forumiin ja Tres Tabernaen kohdalle saakka; ja heidät nähdessään Paavali kiitti Jumalaa ja sai rohkeutta.

28:16 Ja kun tulimme Roomaan, sallittiin Paavalin asua erikseen häntä vartioivan sotamiehen kanssa.

28:17 Kolmen päivän kuluttua Paavali kutsui kokoon juutalaisten ensimmäiset. Ja kun he olivat kokoontuneet, sanoi hän heille: "Miehet, veljet! Vaikka en ole mitään tehnyt kansaamme tai isiemme tapoja vastaan, annettiin minut kuitenkin Jerusalemista vankina roomalaisten käsiin.

28:18 Ja kun he olivat minua tutkineet, tahtoivat he päästää minut irti, koska en ollut tehnyt mitään kuoleman rikosta.

28:19 Mutta kun juutalaiset sitä vastustivat, oli minun pakko vedota keisariin; ei kuitenkaan niin, että minulla olisi mitään kannetta kansani vastaan.

28:20 Tästä syystä minä nyt olen kutsunut

28:10 Jotka myös meille tekivät paljon kunniaa, ja kuin me sieltä purjehdimme, panivat he meidän myötämme, mitä me tarvitsimme.

28:11 Mutta kolmen kuukauden perästä purjehdimme me sieltä Aleksandrian haahdessa, joka sen luodon tykönä oli talvea pitänyt, jolla oli lipun merkki kaksoinen.

28:12 Ja kuin me tulimme Syrakusaan, olimme me siellä kolme päivää.

28:13 Ja kuin me sieltä ympäri purjehdimme ja tulimme Regioon, ja päivää jälkeen puhalsi lounatuuli, niin että me toisena päivänä tulimme Puteoliin.

28:14 Kuin me sieltä löysimme veljet, niin meitä rukoiltiin olemaan heidän tykönänsä seitsemän päivää; ja niin me tulimme Roomiin.

28:15 Ja kuin siellä veljet kuulivat meistä, tulivat he meitä vastaan hamaan Appiforuun ja Tretaberniin. Kuin Paavali heidät näki, kiitti hän Jumalaa ja sai uskalluksen.

28:16 Mutta kuin me Roomiin tulimme, antoi sadanpäämies vangit sodanpäämiehen haltuun. Mutta Paavali sallittiin olevan itsellensä yhden sotamiehen kanssa, joka hänestä otti vaarin.

28:17 Niin tapahtui kolmen päivän jälkeen, että Paavali kutsui kokoon ylimmäiset Juudalaisista. Ja kuin he tulivat kokoon, sanoi hän heille: miehet, veljet, vaikka en minä ole mitään tehnyt kansaa eli isäin säätyjä vastaan, kuitenkin olen minä sidottuna annettu Jerusalemista Roomalaisten käsiin,

28:18 Jotka, koska he olivat minun tutkineet, tahtoivat minua päästää, ettei yhtään hengen rikosta minussa ole.

28:19 Mutta koska Juudalaiset sitä vastaan sanoivat, täytyi minun turvata keisariin, ei niin, että minulla olisi jotakin kantamista minun kansani päälle.

28:20 Tämän syyn tähden olen minä

teidät, saadakseni nähdä ja puhutella teitä; sillä Israelin toivon tähden minä kannan tätä kahletta."

28:21 Niin he sanoivat hänelle: "Emme ole saaneet kirjeitä sinusta Juudean maalta, eikä kukaan tänne saapunut veli ole ilmoittanut eikä puhunut sinusta mitään pahaa.

28:22 Katsomme kuitenkin syytä olevan kuulla sinulta, mitä sinun mielessäsi on; sillä tästä lahkosta on meillä tiedossamme, että sitä vastaan kaikkialla kiistetään."

28:23 Ja he määräsivät hänelle päivän, ja silloin tuli heitä vielä useampia hänen luoksensa majapaikkaan. Ja näille hän aamuvarhaisesta iltaan saakka selitti ja todisti Jumalan valtakunnasta, lähtien Mooseksen laista ja profeetoista, saadaksesen heidät vakuutetuiksi Jeesuksesta.

28:24 Niin se, mitä sanottiin, sai toiset vakuutetuiksi, mutta toiset eivät uskoneet.

28:25 Ja kun he olivat keskenään erimielisiä, erosivat he toisistaan, Paavalin sanoessa ainoastaan nämä sanat: "Oikein on Pyhä Henki puhunut profeetta Esaiaan kautta teidän isillenne,

28:26 sanoen: 'Mene tämän kansan luo ja sano: Kuulemalla kuulkaa älkääkä ymmärtäkö, näkemällä nähkää älkääkä käsittäkö.

28:27 Sillä paatunut on tämän kansan sydän, ja korvillaan he työläästi kuulevat, ja silmänsä he ovat ummistaneet, että he eivät näkisi silmillään, eivät kuulisi korvillaan, eivät ymmärtäisi sydämellään eivätkä kääntyisi ja etten minä heitä parantaisi.'

28:28 Olkoon siis teille tietävä, että tämä Jumalan pelastussanoma on lähetetty pakanoille; ja he kuulevat sen."

28:30 Ja Paavali asui omassa vuokra-asunnossaan kaksi täyttä vuotta ja otti

kutsunut teitä, että minä saisin teitä nähdä ja puhutella; sillä minä olen Israelin toivon tähden tällä kahleella sidottu.

28:21 Niin he sanoivat hänelle: emme ole kirjaa saaneet sinusta Juudeasta, ei myös yksikään veljistä ole sieltä tullut ja meille ilmoittanut, eikä jotakuta pahuutta sinusta puhunut.

28:22 Mutta me tahdomme sinulta kuulla, mitä sinun mielessäs on; sillä tästä seurasta on meille tietävä, että sitä vastaan joka paikassa sanotaan.

28:23 Ja kuin he olivat hänelle päivän määränneet, niin tuli monta hänen tykönsä majaan, joille hän selitti ja todisti Jumalan valtakunnasta, ja opetti heille Jeesuksesta, Mooseksen laista ja prophetaista huomenesta ehtoosen asti.

28:24 Ja muutamat uskoivat ne, mitkä sanottiin, mutta muutamat ei uskoneetkaan.

28:25 Mutta kuin he tulivat riitaisiksi keskenänsä, menivät he matkaansa, että Paavali oli yhden sanan sanonut: Pyhä Henki on oikein meidän isillemme Jesaias prophetan kautta puhunut,

28:26 Sanoen: mene tämän kansan tykö ja sano: korvillanne pitää teidän kuuleman ja ei ymmärtämän, ja silmillänne pitää teidän näkemän ja ei tunteman;

28:27 Sillä tämän kansan sydän on kovettunut, ja he kuulevat raskaasti korvillansa, ja panevat silmänsä umpeen, ettei he joskus silmillänsä näkisi, eikä korvillansa kuulisi, ei myös ymmärtäisi sydämellänsä, eikä kääntäisi heitänsä, että minä heitä parantaisin.

28:28 Niin olkoon se teille tietävä, että tämä Jumalan autuus on lähetetty pakanoille, ja he myös sen kuulevat.

28:29 Ja kuin hän näitä puhunut oli, läksivät Juudalaiset pois ja riitelivät paljo keskenänsä.

28:30 Mutta Paavali oli täyttä kaksi ajastaikaa omassa palkkahuoneessansa ja

vastaa kaikki, jotka hänen tykönsä tulivat;

28:31 ja hän julisti Jumalan valtakuntaa ja opetti Herran Jeesuksen Kristuksen tuntemista kaikella rohkeudella, kenenkään estämättä.

PPAVALIN KIRJE ROOMALAISILLE

1 LUKU

1:1 Paavali, Jeesuksen Kristuksen palvelija, kutsuttu apostoli, erotettu julistamaan Jumalan evankeliumia,

1:2 jonka Jumala on edeltä luvannut profeettainsa kautta pyhissä kirjoituksissa,

1:3 hänen Pojastansa - joka lihan puolesta on syntynyt Daavidin siemenestä

1:4 ja pyhyden hengen puolesta kuolleistanousemisen kautta asetettu Jumalan Pojaksi voimassa - Jeesuksesta Kristuksesta, meidän Herrastamme,

1:5 jonka kautta me olemme saaneet armon ja apostolinviran, että syntyisi uskon kuuliaisuus hänen nimeänsä kohtaan kaikissa pakanakansoissa,

1:6 joihin tekin, Jeesuksen Kristuksen kutsumat, kuulutte:

1:7 kaikille Roomassa oleville Jumalan rakkaille, kutsutuille pyhille. Armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta!

1:8 Ensiksikin minä kiitän Jumalaani Jeesuksen Kristuksen kautta teidän kaikkien tähden, koska teidän uskoanne mainitaan kaikessa maailmassa.

1:9 Sillä Jumala, jota minä hengessäni palvelen julistaen hänen Poikansa evankeliumia, on minun todistajani, kuinka minä teitä lakkaamatta muistan,

1:10 aina rukouksissani anoen, että minä jo vihdoinkin, jos Jumala tahtoo, pääsisin tulemaan teidän tyköne.

otti kaikki vastaan, jotka hänen tykönsä tulivat,

28:31 Ja saarnasi Jumalan valtakunnasta, ja opetti Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta kaikella uskalluksella, ja ei häntä yksikään kieltänyt.

P. PPAVALIN EPISTOLA ROOMALAISILLE

1 LUKU

1:1 Paavali, Jeesuksen Kristuksen palvelija, kutsuttu apostoliksi, erotettu Jumalan evankeliumiin,

1:2 (Jonka hän on ennen prophetainsa kautta pyhissä Raamatuissa luvannut,)

1:3 Hänen Pojassansa, (joka on Davidin siemenestä lihan puolesta syntynyt,

1:4 Ja on väkevästi ilmoitettu Jumalan Pojaksi pyhityksen hengen jälkeen, että hän on noussut ylös kuolleista,) se on, Jeesuksesta Kristuksesta meidän Herrastamme,

1:5 Jonka kautta me olemme armon ja apostolin viran saaneet, uskon kuuliaisuudeksi, kaikkein pakanain seassa, hänen nimensä päälle,

1:6 Joista tekin olette Jeesuksen Kristuksen kutsutut:

1:7 Kaikille, jotka Roomissa ovat, Jumalan rakkaille ja kutsutuille pyhille: armo olkoon teidän kansanne, ja rauha Jumalalta meidän Isältämme ja Herralta Jeesukselta Kristukselta!

1:8 Ensin kiitän minä Jumalaani, Jeesuksen Kristuksen kautta, teidän kaikkein tähtenne, että teidän uskoanne kaikessa maailmassa mainitaan.

1:9 Sillä Jumala on minun todistajani, jota minä hengessäni hänen Poikansa evankeliumissa palvelen, että minä lakkaamatta teitä muistan,

1:10 Rukoillen aina minun rukouksissani, että minä saisin jollakin tavalla vihdoinkin joskus, jos Jumala tahtoo, onnellisen tien tulla teidän tyköne.

1:11 Sillä minä ikävöitsen teitä nähdä, voidakseni antaa teille jonkun hengellisen lahjan, että te vahvistuisitte,

1:12 se on, että me yhdessä ollessamme virkistyisimme yhteisestä uskostamme, teidän ja minun.

1:13 Ja minä en tahdo, veljet, teiltä salata, että jo monesti olen päättänyt tulla teidän tyköne saadakseni jonkin hedelmän teidänkin keskuudestanne, niinkuin muidenkin pakanain, mutta olen ollut estetty tähän saakka.

1:14 Kreikkalaisille ja barbaareille, viisaille ja tyhmille minä olen velassa;

1:15 omasta puolestani minä siis olen altis teillekin, Roomassa asuvalle, julistamaan evankeliumia.

1:16 Sillä minä en häpeä evankeliumia; sillä se on Jumalan voima, itsekullekin uskovalle pelastukseksi, juutalaiselle ensin, sitten myös kreikkalaiselle.

1:17 Sillä siinä Jumalan vanhurskaus ilmestyy uskosta uskoon, niinkuin kirjoitettu on: "Vanhurskas on elävä uskosta."

1:18 Sillä Jumalan viha ilmestyy taivaasta kaikkea ihmisten jumalattomuutta ja vääryyttä vastaan, niiden, jotka pitävät totuutta vääryyden vallassa,

1:19 sentähden että se, mikä Jumalasta voidaan tietää, on ilmeistä heidän keskuudessaan; sillä Jumala on sen heille ilmoittanut.

1:20 Sillä hänen näkymätön olemuksensa, hänen iankaikkinen voimansa ja jumalallisuutensa, ovat, kun niitä hänen teoissansa tarkataan, maailman luomisesta asti nähtävinä, niin etteivät he voi millään itseänsä puolustaa,

1:21 koska he, vaikka ovat tunteneet Jumalan, eivät ole häntä Jumalana kunnioittaneet eivätkä kiittäneet, vaan ovat ajatuksiltansa turhistuneet, ja heidän ymmärtämätön sydämensä on pimentynyt.

1:22 Kehuessaan viisaita olevansa he ovat

1:11 Sillä minä ikävöitsen teitä nähdä, että minä jotain hengellistä lahjaa teille jakaisin, että te vahvistetuksi tulisitte,

1:12 Se on, että minä saisin ynnä teidän kanssanne lohdutuksen, uskon kautta, joka meillä keskenämme on, sekä teidän että minun.

1:13 Mutta en minä tahdo salata teiltä, rakkaat veljet, että minä olen usein aikonut tulla teidän tyköne, (ja olen tähän asti estetty) että minä teidänkin seassanne jonkun hedelmän saisin, niinkuin muidenkin pakanain seassa.

1:14 Minä olen velkapää Grekiläisille ja muukalaisille, viisaille ja tyhmille.

1:15 Sentähden niin paljo kuin minussa on, olen minä teillekin, jotka Roomissa olette, valmis evankeliumia saarnaamaan.

1:16 Sillä en minä häpee Kristuksen evankeliumia; sillä se on Jumalan voima itsekullekin uskovaiselle autuudeksi. Ensin Juudalaiselle, niin myös Grekiläiselle.

1:17 Sillä siinä se vanhurskaus, joka Jumalan edessä kelpaa, ilmoitetaan uskosta uskoon, niinkuin kirjoitettu on: vanhurskaan pitää elämän uskosta.

1:18 Sillä Jumalan viha ilmestyy taivaasta kaiken ihmisten jumalattomuuden ja vääryyden tähden, jotka totuuden vääryydessä pitävät.

1:19 Sentähden se, mikä taidetaan Jumalasta tuta, on heille tiettävä; sillä Jumala ilmoitti sen heille.

1:20 Sillä hänen näkymättömät menonsa, nimittäin, ijankaikkinen voimansa ja jumaluutensa nähdään hamasta maailman luomisesta, jotka ymmärretään niistä, jotka tehdyt ovat: ettei he taitaisi itseänsä syyttömiksi sanoa.

1:21 Että he tunsivat Jumalan, ja ei ylistäneet häntä niinkuin Jumalaa eikä kiittäneet, vaan vilpistelivät omissa ajatuksissansa, ja heidän järjetöin sydämensä on pimentynyt.

1:22 Kuin he itsensä viisaiksi luulivat, niin

tyhmiksi tulleet

1:23 ja ovat katoamattoman Jumalan kirkkauden muuttaneet katoavaisen ihmisen ja lintujen ja nelijalkaisten ja matelevaisten kuvan kaltaiseksi.

1:24 Sentähden Jumala on heidät, heidän sydämensä himoissa, hyljännyt saastaisuuteen, häpäisemään itse omat ruumiinsa,

1:25 nuo, jotka ovat vaihtaneet Jumalan totuuden valheeseen ja kunnioittaneet ja palvelleet luotua enemmän kuin Luojaa, joka on ylistetty iankaikkisesti, amen.

1:26 Sentähden Jumala on hyljännyt heidät häpeällisiin himoihin; sillä heidän naispuolensa ovat vaihtaneet luonnollisen yhteyden luonnonvastaiseen;

1:27 samoin miespuoletkin, luopuen luonnollisesta yhteydestä naispuolen kanssa, ovat kiimoissaan syttyneet toisiinsa ja harjoittaneet, miespuolet miespuolten kanssa, riettautta ja villiintymisestään saaneet itseensä sen palkan, mikä saada piti.

1:28 Ja niinkuin heille ei kelvannut pitää kiinni Jumalan tuntemisesta, niin Jumala hylkäsi heidät heidän kelvottoman mielensä valtaan, tekemään sopimattomia.

1:29 He ovat täynnänsä kaikkea vääryyttä, pahuutta, ahneutta, häijyyttä, täynnä kateutta, murhaa, riitaa, petosta, pahanilkisyyttä;

1:30 ovat korvaankuiskuttelijoita, panettelijoita, Jumalaa vihaavaisia, väkivaltaisia, ylpeitä, kerskailijoita, pahankeksijöitä, vanhemmilleen tottelemattomia,

1:31 vailla ymmärrystä, luotettavuutta, rakkautta ja laupeutta;

1:32 jotka, vaikka tuntevat Jumalan vanhurskaan säädöksen, että ne, jotka senkaltaisia tekevät, ovat kuoleman ansainneet, eivät ainoastaan itse niitä tee, vaan vieläpä osoittavat hyväksymistä niille, jotka niitä tekevät.

he ovat tyhmiksi tulleet,

1:23 Ja ovat katoamattoman Jumalan kunnian muuttaneet katoavaisen ihmisen ja lintuin ja neljäjalkaisten ja matelevaisten kuvan muotoiseksi.

1:24 Sentähden on myös Jumala heidät laskenut sydämensä himoihin, saastauteen, häpäisemään keskenänsä omaa ruumistansa,

1:25 Jotka Jumalan totuuden ovat valheeksi muuttaneet ja ovat kunnioittaneet ja palvelleet enemmän luontokappaletta kuin Luojaa, joka on siunattu iankaikkisesti, amen!

1:26 Sentähden on Jumala heidät antanut ylön häpiällisiin himoihin, että myös heidän vaimonsa ovat muuttaneet luonnollisen tavan luontoa vastaan,

1:27 Niin myös miehet ovat antaneet ylön vaimon luonnollisen pitämisen, toinen toisensa puoleen himoissansa palaneet, miehet miesten kanssa riettauden tehneet ja saaneet, niinkuin pitikin, eksymisensä palkan itsessänsä.

1:28 Ja niinkuin ei he tahtoneet Jumalaa tuta, niin Jumala laski heidät häijyyden mieleen tekemään niitä, mitä ei sovi tehdä,

1:29 Täynnänsä kaikkea vääryyttä, salavuoteutta, koiruutta, ahneutta, pahuutta: täynnä kateutta, murhaa, riitaa, petosta, pahan suomuutta:

1:30 Korvankuiskutteliat, panetteliat, Jumalaa vihaajat, häpäisiät, ylpiät öykkärit, pahain neuvoin pesät, vanhemmillensa tottelemattomat,

1:31 Tomppelit, liiton rikkojat, haluttomat, sovittamattomat, armottomat.

1:32 Jotka Jumalan oikeuden tietävät, (että ne, jotka näitä tekevät, ovat kuoleman ansainneet) ei ainoastaan niitä tee, mutta myös suostuvat niihin, jotka niitä tekevät.

2 LUKU

2:1 Sentähden sinä, oi ihminen, et voi millään itseäsi puolustaa, olitpa kuka hyvänsä, joka tuomitset. Sillä mistä toista tuomitset, siihen sinä itsesi syypääksi tuomitset, koska sinä, joka tuomitset, teet samoja tekoja.

2:2 Ja me tiedämme, että Jumalan tuomio on totuuden mukainen niille, jotka senkaltaisia tekevät.

2:3 Vai luuletko, ihminen, sinä, joka tuomitset niitä, jotka senkaltaisia tekevät, ja itse samoja teet, että sinä vältät Jumalan tuomion?

2:4 Vai halveksitko hänen hyvyytensä ja kärsivällisyytensä ja pitkämielisyytensä runsautta, etkä tiedä, että Jumalan hyvyys vetää sinua parannukseen?

2:5 Kovuudellasi ja sydämesi katumattomuudella sinä kartutat päällesi vihaa vihan ja Jumalan vanhurskaan tuomion ilmestymisen päiväksi,

2:6 hänen, "joka antaa kullekin hänen tekojensa mukaan":

2:7 niille, jotka hyvässä työssä kestävinä etsivät kirkkautta ja kunniaa ja katoamattomuutta, iankaikkisen elämän,

2:8 mutta niiden osaksi, jotka ovat itsekkäitä eivätkä tottele totuutta, vaan tottelevat vääryyttä, tulee viha ja kiivastus.

2:9 Tuska ja ahdistus jokaisen ihmisen sielulle, joka pahaa tekee, juutalaisen ensin, sitten myös kreikkalaisen;

2:10 mutta kirkkaus ja kunnia ja rauha jokaiselle, joka tekee sitä, mikä hyvä on, juutalaiselle ensin, sitten myös kreikkalaiselle!

2:11 Sillä Jumala ei katso henkilöön.

2:12 Sillä kaikki, jotka ilman lakia ovat syntiä tehneet, ne myös ilman lakia hukkuvat, ja kaikki, jotka lain alaisina ovat syntiä tehneet, ne lain mukaan tuomitaan;

2:13 sillä eivät lain kuulijat ole vanhurskaita Jumalan edessä, vaan lain noudattajat

2 LUKU

2:1 Sentähden, oi ihminen, et sinä taida itseäsi syyttömäksi tehdä, vaikka kuka sinä olet, joka tuomitset; sillä jossa sinä toista tuomitset, siinä sinä itses tuomitset, että niitä teet, joita sinä tuomitset.

2:2 Mutta me tiedämme, että Jumalan tuomio on oikia niiden ylitse, jotka senkaltaisia tekevät.

2:3 Eli luuletkos, ihminen, sinä joka niitä tuomitset, jotka senkaltaisia tekevät, ja itse myös niitä teet, että sinä vältät Jumalan tuomion?

2:4 Eli katsotkos ylön hänen hyvyytensä, kärsiväisyytensä ja pitkämielisyytensä rikkauden, ettet tiedä, että Jumalan hyvyys vetää sinua parannukseen?

2:5 Mutta kovuutes ja katumattoman sydämes jälkeen kartutat sinä vihan itselles vihan päivänä, kuin Jumalan oikia tuomio ilmaantuu,

2:6 Joka antaa itsekullekin hänen töittensä jälkeen,

2:7 Niille, jotka pyytävät ylistystä, kunniaa ja katoomatointa menoa kärsiväisyydellä hyvissä töissä, iankaikkisen elämän;

2:8 Mutta niille, jotka riitaiset ovat, eikä kuule totuutta, vaan kuulevat vääryyttä, on tuleva närkästys ja viha.

2:9 Murhe ja vaiva kunkin ihmisen sielun päälle, joka pahaa tekee, ensisti Juudalaisen, niin myös Grekiläisen;

2:10 Mutta ylistys, kunnia ja rauha jokaiselle, joka hyvää tekee, ensisti Juudalaiselle, niin myös Grekiläiselle.

2:11 Sillä ei Jumala katso ihmisen muodon jälkeen.

2:12 Kaikki, jotka ilman lakia ovat syntiä tehneet, niiden pitää myös ilman lakia hukkuman, ja kaikki, jotka laissa ovat syntiä tehneet, ne pitää lain kautta tuomittaman.

2:13 Sillä ei ne ole Jumalan edessä vanhurskaat, jotka lain kuulevat; mutta ne,

vanhurskautetaan.

2:14 Sillä kun pakanat, joilla ei lakia ole, luonnostansa tekevät, mitä laki vaatii, niin he, vaikka heillä ei lakia ole, ovat itse itsellensä laki

2:15 ja osoittavat, että lain teot ovat kirjoitetut heidän sydämiinsä, kun heidän omatuntonsa myötä-todistaa ja heidän ajatuksensa keskenään syyttävät tai myös puolustavat heitä -

2:16 sinä päivänä, jona Jumala on tuomitseva ihmisten salaisuudet Kristuksen Jeesuksen kautta, minun evankeliumini mukaan.

2:17 Mutta jos sinä kutsut itseäsi juudalaiseksi ja luotat lakiin ja Jumala on sinun kerskauksesi

2:18 ja tunnet hänen tahtonsa ja, opetettuna laissa, tutkit, mikä parasta on,

2:19 ja luulet kykeneväsi olemaan sokeain taluttaja, pimeydessä olevien valkeus,

2:20 ymmärtämättömien kasvattaja, alaikäisten opettaja, sinulla kun laissa on tiedon ja totuuden muoto:

2:21 niin sinäkö, joka toista opetat, et itseäsi opeta; joka julistat, ettei saa varastaa, itse varastat;

2:22 joka sanot, ettei saa tehdä huorin, itse teet huorin; joka kauhistut epäjumalia, kuitenkin olet temppelein ryöstäjä;

2:23 joka laista kerskaat, häväiset lainrikkomisella Jumalaa?

2:24 Sillä "teidän tähtenne Jumalan nimi tulee pilkatuksi pakanain seassa", niinkuin kirjoitettu on.

2:25 Ympärileikkaus kyllä on hyödyllinen, jos sinä lakia noudatat; mutta jos olet lainrikkoja, niin sinun ympärileikkauksesi on tullut ympärileikkaamattomuudeksi.

2:26 Jos siis ympärileikkaamaton noudattaa lain säädöksiä, eikö hänen ympärileikkaamattomuutensa ole luettava

jotka lain töillensä täyttävät, ne pitää vanhurskaaksi tuleman.

2:14 Sillä koska pakanat, joilla ei lakia ole, tekevät luonnostansa sitä, mitä laki anoo, niin he, vaikka ei heillä lakia ole, ovat itsellensä laki,

2:15 Että he osoittavat lain työn olevan kirjoitetun sydämiinsä, ja niin heidän omatuntonsa ynnä todistaa, ja heidän ajatuksensa keskenensä itse päällensä kantavat eli myös heitänsä syyttömäksi tekevät,

2:16 Sinä päivänä, jona Jumala ihmisten salaisuudet on tuomitseva, minun evankeliumini perästä Jeesuksen Kristuksen kautta.

2:17 Katso, sinä kutsutaan Juudalaiseksi, ja sinä luotat lakiin ja kerskaat Jumalasta,

2:18 Ja tiedät hänen tahtonsa, ja että sinä olet laista neuvottu, niin sinä koettelet ne parhaat,

2:19 Ja luulet itses sokiain johdattajaksi ja niiden valkeudeksi, jotka pimeydessä ovat,

2:20 Ja tyhmäin kurittajaksi, ja lasten opettajaksi, ja sinullas olevan tunnon ja totuuden muodon laissa.

2:21 Sinä joka siis opetat toista ja et itsiäs opeta; joka saarnaat: ei pidä varastaman, ja sinä itse varastat;

2:22 Joka sanot: ei pidä huorin tehtämän, ja sinä itse teet huorin; joka kauhistut epäjumalia, ja raatelet sitä Jumalalta, mikä hänelle tulee;

2:23 Joka kerskaat laista ja häpäiset Jumalaa lain ylitsekäymisellä?

2:24 Sillä teidän tähtenne tulee Jumalan nimi pilkatuksi pakanain seassa, niinkuin kirjoitettu on.

2:25 Sillä ympärileikkaus kelpaa, jos sinä lain pidät; mutta jos sinä olet lain rikkoja, niin sinun ympärileikkaukses on esinahaksi tullut.

2:26 Jos siis esinahka lain oikeuden pitää, eikö hänen esinahkansa pidä luettaman hänelle ympärileikkaukseksi?

ympärileikkaukseksi?

2:27 Ja luonnostaan ympärileikkaamaton, joka täyttää lain, on tuomitseva sinut, joka lainkirjaiminesi ja ympärileikkauksinesi olet lainrikkoja.

2:28 Sillä ei se ole juutalainen, joka vain ulkonaisesti on juutalainen, eikä ympärileikkaus se, joka ulkonaisesti lihassa tapahtuu;

2:29 vaan se on juutalainen, joka sisällisesti on juutalainen, ja oikea ympärileikkaus on sydämen ympärileikkaus Hengessä, ei kirjaimessa; ja hän saa kiitoksensa, ei ihmisiltä, vaan Jumalalta.

3 LUKU

3:1 Mitä etuusia on siis juutalaisilla, tai mitä hyötyä ympärileikkauksesta?

3:2 Paljonkin, kaikin tavoin; ennen kaikkea se, että heille on uskottu, mitä Jumala on puhunut.

3:3 Mutta kuinka? Jos jotkut ovat olleet epäuskoisia, ei kaikei heidän epäuskonsa ole Jumalan uskollisuutta tyhjäksi tekevä?

3:4 Pois se! Olkoon Jumala totinen, mutta jokainen ihminen valhettelija, niinkuin kirjoitettu on: "Että sinut havaittaisiin vanhurskaaksi sanoissasi ja että voitaisit, kun sinun kanssasi oikeutta käydään."

3:5 Mutta jos meidän vääryytemme tuo ilmi Jumalan vanhurskauden, mitä me siihen sanomme? Ei kaikei Jumala ole väärä, kun hän rankaisee vihassansa? Minä puhun ihmisten tavalla.

3:6 Pois se! Sillä kuinka Jumala silloin voisi tuomita maailman?

3:7 Sillä jos Jumalan totuus tulee minun valheeni kautta selvemmin julki hänen kirkkaudekseen, miksi sitten minutkin vielä syntisenä tuomitaan?

3:8 Ja miksi emme tekisi, niinkuin herjaten syyttävät meidän tekevän ja niinkuin muutamat väittävät meidän sanovan: "Tehkäämme paha, että siitä hyvää tulisi"? Niiden tuomio on oikea.

2:27 Ja se joka luonnostaan esinahka on ja täyttää lain, pitää sinun tuomitseman, joka puustavin ja ympärileikkauksen lain käyt ylitse?

2:28 Sillä ei se ole Juudalainen, joka ulkonaisesti (Juudalainen) on: ei myös se ole ympärileikkaus, mikä ulkonaisessa lihassa tapahtuu;

2:29 Mutta se on Juudalainen, joka sisällisesti salattu on, ja sydämen ympärileikkaus on ympärileikkaus, joka hengessä tapahtuu, ei puustavissa; jonka ylistys ei ole ihmisiltä, vaan Jumalalta.

3 LUKU

3:1 Mitäs siis Juudalainen on parempi? Eli mitä ympärileikkaus auttaa?

3:2 Tosin sangen paljo. Sillä ensin on se, että heille on uskottu, mitä Jumala puhunut on.

3:3 Mutta ettei muutamat niitä uskoneet, mikä siitä on? Pitäiskö heidän epäuskonsa Jumalan uskon turhaksi tekemän?

3:4 Pois se! vaan paremmin, olkoon Jumala totinen, vaan jokainen ihminen valehtelia, niinkuin kirjoitettu on: että olisit oikia sanoissas ja voitaisit, kuin sinä tuomitaan.

3:5 Jos siis meidän vääryytemme Jumalan oikeutta ylistää, mitäs me sanomme? Onko Jumala väärä, että hän siitä vihastuu? (minä puhun ihmisten tavalla.)

3:6 Pois se! kuinka Jumala sitte taitais maailmaa tuomita?

3:7 Sillä jos Jumalan totuus minun valheeni kautta kunniallisemmaksi tulis, hänen ylistyksensä, minkätahden pitäis vielä sitte minä niinkuin syntinen tuomittaman?

3:8 Ja ei, (niinkuin meitä pilkataan ja niinkuin muutamat puhuvat meidän sanovan,) että meidän pitäis tekemän paha, että siitä hyvää tulis? Joiden kadotus on oikia.

3:9 Miten siis on? Olemmeko me parempia? Emme suinkaan. Mehän olemme edellä osoittaneet, että kaikki, niin hyvin juutalaiset kuin kreikkalaiset, ovat synnin alla,

3:10 niinkuin kirjoitettu on: "Ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan,

3:11 ei ole ketään ymmärtäväistä, ei ketään, joka etsii Jumalaa;

3:12 kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet; ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvä on, ei yhden yhtäkään.

3:13 Heidän kurkkunsa on avoin hauta, kielellänsä he pettävät, kyykäärmeen myrkkyä on heidän huultensa alla;

3:14 heidän suunsa on täynnä kirousta ja katkeruutta.

3:15 Heidän jalkansa ovat nopeat vuodattamaan verta,

3:16 hävitys ja kurjuus on heidän teillensä,

3:17 ja rauhan tietä he eivät tunne.

3:18 Ei ole Jumalan pelko heidän silmäinsä edessä."

3:19 Mutta me tiedämme, että kaiken, minkä laki sanoo, sen se puhuu lain alaisille, että jokainen suu tukittaisiin ja koko maailma tulisi syylliseksi Jumalan edessä;

3:20 sentähden, ettei mikään liha tule hänen edessään vanhurskaaksi lain teoista; sillä lain kautta tulee synnin tunto.

3:21 Mutta nyt Jumalan vanhurskaus, josta laki ja profeetat todistavat, on ilmoitettu ilman lakia,

3:22 se Jumalan vanhurskaus, joka uskon kautta Jeesukseen Kristukseen tulee kaikkiin ja kaikille, jotka uskovat; sillä ei ole yhtään erotusta.

3:23 Sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla

3:9 Mitäs siis? Olemmeko me paremmat kuin he? Emme ensinkään; sillä me olemme ennen osoittaneet, että sekä Juutalaiset ja Grekiläiset ovat kaikki synnin alla,

3:10 Niinkuin kirjoitettu on: ei ole kenkään vanhurskas, ei yksikään;

3:11 Ei ole yhtäkään ymmärtäväistä, ei ole ketään, joka etsii Jumalaa.

3:12 Kaikki ovat poikenneet pois ja ynnä kelvottomaksi tulleet: ei ole yhtään, joka hyvää tekee, ei yhtäkään.

3:13 Heidän kurkkunsa on avoin hauta, kielellänsä he pettävät, kyykäärmeen myrkky on heidän huultensa alla,

3:14 Joiden suu on täynnänsä kirousta ja haikeutta.

3:15 Heidän jalkansa ovat nopiat verta vuodattamaan.

3:16 Heidän teissänsä on sula tuska ja sydämen kipu.

3:17 Ja ei he rauhan tietä tunteneet.

3:18 Ei ole Jumalan pelko heidän silmäinsä edessä.

3:19 Mutta sen me tiedämme, että kaikki, mitä laki sanoo, sen hän sanoo niille, jotka lain alla ovat: että jokainen suu pitää tukittaman ja kaiken maailman pitää Jumalan edessä vikapää oleman,

3:20 Sentähden ettei yksikään liha taida lain töiden kautta hänen edessään vanhurskautetuksi tulla; sillä lain kautta synnin tunto tulee.

3:21 Mutta nyt on se vanhurskaus, joka Jumalan edessä kelpaa, ilman lakia julistettu, lain ja prophetain kautta todistettu;

3:22 Se Jumalan vanhurskaus, (sanon minä), joka tulee Jesuksen Kristuksen uskon kautta, kaikkein tykö ja kaikkein päälle, jotka uskovat: sillä ei ole yhtään eroitusta.

3:23 Sillä kaikki ovat he syntiä tehneet ja ei heillä ole mitään kerskattavaa Jumalan

3:24 ja saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa,

3:25 jonka Jumala on asettanut armoistuimeksi uskon kautta hänen vereensä, osoittaaksensa vanhurskauttaan, koska hän oli jättänyt rankaisematta ennen tehdyt synnit

3:26 jumalallisessa kärsivällisyydessään, osoittaaksensa vanhurskauttaan nykyajassa, sitä, että hän itse on vanhurskas ja vanhurskauttaa sen, jolla on usko Jeesukseen.

3:27 Missä siis on kerskaaminen? Se on suljettu pois. Minkä lain kautta? Tekojenko lain? Ei, vaan uskon lain kautta.

3:28 Niin päätämme siis, että ihminen vanhurskautetaan uskon kautta, ilman lain tekoja.

3:29 Vai onko Jumala yksistään juutalaisten Jumala? Eikö pakanainkin? On pakanainkin,

3:30 koskapa Jumala on yksi, joka vanhurskauttaa ympärileikatut uskosta ja ympärileikkaamattomat uskon kautta.

3:31 Teemmekö siis lain mitättömäksi uskon kautta? Pois se! Vaan me vahvistamme lain.

4 LUKU

4:1 Mitä me siis sanomme esi-isämme Aabrahamin saavuttaneen lihan mukaan?

4:2 Sillä jos Abraham on teoista vanhurskautettu, on hänellä kerskaamista, mutta ei Jumalan edessä.

4:3 Sillä mitä Raamattu sanoo? "Abraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi."

4:4 Mutta töitä tekeväälle ei lueta palkkaa armosta, vaan ansiosta,

4:5 mutta joka ei töitä tee, vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman,

edessä.

3:24 He tulevat ilman ansiotansa vanhurskaaksi, hänen armostansa, sen lunastuksen kautta, joka on Jeesuksessa Kristuksessa,

3:25 Jonka Jumala on armoistuimeksi asettanut, uskon kautta hänen veresssä, osoittaaksensa sitä vanhurskautta, joka hänen edesssä kelpaa, edelläkäyväisten syntein anteeksi antamisen kautta,

3:26 Joita Jumala kärsinyt on, osoittaaksensa vanhurskauttansa tällä ajalla: että hän itse vanhurskas olis ja sen vanhurskaaksi tekis, joka Jeesuksen uskosta on.

3:27 Kussa siis on kerskaus? Se on suljettu ulos. Minkä lain kautta? Töidenkö lain kautta? Ei, vaan uskon lain kautta.

3:28 Niin me siis sen siksi pidämme, että ihminen tulee vanhurskaaksi uskon kautta, ilman lain töitä.

3:29 Eli onko Jumala ainoastaan Juudalaisten Jumala? eikö hän ole myös pakanain Jumala? Tosin pakanainkin Jumala,

3:30 Että yksi on Jumala, joka ympärileikkauksen tekee vanhurskaaksi uskosta, ja esinahan uskon kautta.

3:31 Teemmekö me lain tyhjäksi uskon kautta? Pois se; vaan me vahvistamme lain.

4 LUKU

4:1 Mitäs me siis sanomme meidän isämme Abrahamin lihan puolesta löytäneen?

4:2 Sillä jos Abraham on töiden kautta vanhurskaaksi tullut, niin hänellä on kerskaamista, vaan ei Jumalan edessä.

4:3 Mutta mitä Raamattu sano: Abraham uskoi Jumalan, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi.

4:4 Mutta sille, joka työtä tekee, ei lueta palkkaa armosta, vaan ansiosta.

4:5 Mutta joka ei työtä tee, vaan uskoo sen päälle, joka jumalattoman

sille luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi;

4:6 Niinkuin myös Daavid ylistää autuaaksi sitä ihmistä, jolle Jumala lukee vanhurskauden ilman tekoja:

4:7 "Autuaat ne, joiden rikokset ovat anteeksi annetut ja joiden synnit ovat peitetyt!

4:8 Autuas se mies, jolle Herra ei lue syntiä!"

4:9 Koskeeko sitten tämä autuaaksi ylistäminen ainoastaan ympärileikattuja, vai eikö ympärileikkaamattomiakin?

Sanommehan: "Aabrahamille luettiin usko vanhurskaudeksi."

4:10 Kuinka se sitten siksi luettiin? Hänen ollessaanko ympärileikattuna vai ympärileikkaamatonna? Ei ympärileikattuna, vaan ympärileikkaamatonna.

4:11 Ja hän sai ympärileikkauksen merkin sen uskon vanhurskauden sinetiksi, joka hänellä oli ympärileikkaamatonna, että hänestä tulisi kaikkien isä, jotka ympärileikkaamattomina uskovat, niin että vanhurskaus heillekin luettaisiin;

4:12 ja että hänestä tulisi myöskin ympärileikattujen isä, niiden, jotka eivät ainoastaan ole ympärileikattuja, vaan myös vaeltavat sen uskon jälkiä, mikä meidän isällämme Aabrahamilla oli jo ympärileikkaamatonna.

4:13 Sillä se lupaus, että Aabraham oli perivä maailman, ei tullut hänelle eikä hänen siemenelleen lain kautta, vaan uskonvanhurskauden kautta.

4:14 Sillä jos ne, jotka pitäytyvät lakiin, ovat perillisiä, niin usko on tyhjäksi tehty ja lupaus käynyt mitättömäksi.

4:15 Sillä laki saa aikaan vihaa; mutta missä lakia ei ole, siellä ei ole rikkomustakaan.

4:16 Sentähden se on uskosta, että se olisi armosta; että lupaus pysyisi lujana kaikelle siemenelle, ei ainoastaan sille, joka pitäytyy lakiin, vaan myös sille, jolla on Aabrahamin

vanhurskaaksi tekee, hänen uskonsa luetaan hänelle vanhurskaudeksi.

4:6 Niinkuin myös David sanoo: autuus on sen ihmisen, jolle Jumala vanhurskauden lukee ilman töitä:

4:7 Autuaat ovat ne, joidenka vääryydet ovat anteeksi annetut, ja joidenka synnit peitetyt ovat.

4:8 Autuas on se mies, jolle Jumala ei syntiä lue.

4:9 Lieneekö siis tämä autuus ainoastaan ympärileikkaukselle tullut, elikkä myös esinahalle? Niinpä me sanomme: Abrahamille luettiin usko vanhurskaudeksi.

4:10 Kuinkas se hänelle luettiin: koska hän oli ympärileikkauksessa, eli esinahassa? Ei ympärileikkauksessa, vaan esinahassa,

4:11 Ja hän sai ympärileikkauksen merkin vahvistukseksi, että hän oli uskon kautta vanhurskaaksi tehty, joka hänellä esinahassa oli, että hänen piti oleman kaikkein uskovaisten isä esinahassa, että se niillekin vanhurskaudeksi luettaisiin,

4:12 Ja hän tulis myös ympärileikkauksen isäksi, ei ainoasti niiden, jotka ympärileikatuista syntyneet ovat, mutta myös niiden, jotka sen uskon jälkiä vaeltavat, joka meidän isän Abrahamin esinahassa oli.

4:13 Sillä se lupaus, että hänen piti maailman perilliseksi tuleman, ei ole Abrahamille eikä hänen siemenellensä lain kautta tapahtunut, vaan uskon vanhurskauden kautta.

4:14 Sillä jos ne, jotka laista ovat, ovat perilliset, niin usko on turha ja lupaus on hukkaan tullut.

4:15 Sillä laki kehoittaa vihan; sillä kussa ei lakia ole, ei siellä ole myös ylitsekäymistä.

4:16 Sentähden tulee se uskosta, että sen pitää armosta oleman: että se lupaus pitää vahva oleman kaikelle siemenelle, ei sille ainoastaan, joka lain alla on, mutta myös

usko, hänen, joka on meidän kaikkien isä

4:17 - niinkuin kirjoitettu on: "Monen kansan isäksi minä olen sinut asettanut" - sen Jumalan edessä, johon hän uskoi ja joka kuolleet eläviksi tekee ja kutsuu olemattomat, ikäänkuin ne olisivat.

4:18 Ja Aabraham toivoi, vaikka ei toivoa ollut, ja uskoi tulevansa monen kansan isäksi, tämän sanan mukaan: "Niin on sinun jälkeläistesi luku oleva",

4:19 eikä hän heikontunut uskossansa, vaikka näki, että hänen ruumiinsa oli kuolettunut - sillä hän oli jo noin satavuotias - ja että Saaran kohtu oli kuolettunut;

4:20 mutta Jumalan lupausta hän ei epäuskossa epäillyt, vaan vahvistui uskossa, antaen kunnian Jumalalle,

4:21 ja oli täysin varma siitä, että minkä Jumala on luvannut, sen hän voi myös täyttää.

4:22 Sentähden se luettiin hänelle vanhurskaudeksi.

4:23 Mutta ei ainoastaan hänen tähtensä ole kirjoitettu, että se hänelle luettiin,

4:24 vaan myös meidän tähtemme, joille se on luettava, kun uskomme häneen, joka kuolleista herätti Jeesuksen, meidän Herramme,

4:25 joka on alttiiksi annettu meidän rikostemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden.

5 LUKU

5:1 Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta,

5:2 jonka kautta myös olemme uskossa saaneet pääsyn tähän armoon, jossa me nyt olemme, ja meidän kerskauksemme on Jumalan kirkkauden toivo.

sille, joka Abrahamin uskosta on, joka on meidän kaikkein isämme,

4:17 (Niinkuin kirjoitettu on: minä asetin sinun monen pakanan isäksi) Jumalan edessä, jonka hän uskonut on, joka kuolleet eläviksi tekee ja kutsuu ne, jotka ei ole, niinkuin ne olisivat.

4:18 Ja hän uskoo sen toivon, jossa ei toivoa ollut, että hänen piti oleman monen pakanan isän, sen jälkeen kuin hänelle sanottu oli: niin pitää sinun siemenes oleman.

4:19 Ja ei hän tullut heikoksi uskossa eikä katsonut kuollutta ruumistansa, ehkä hän jo lähes sadan ajastajan vanha oli, eikä Saaran kuollutta kohtua.

4:20 Mutta ei hän epäillyt ensinkään Jumalan lupauksesta epäuskolla, vaan oli vahva uskossa ja antoi Jumalalle kunnian,

4:21 Ja oli täydellisesti vahva siitä, että mitä Jumala lupaa, sen hän myös voi tehdä.

4:22 Sentähden se on myös hänelle vanhurskaudeksi luettu.

4:23 Niin ei se ole ainoastaan hänen tähtensä kirjoitettu, että se hänelle luettu oli,

4:24 Vaan myös meidän tähtemme, joille se myös pitää luettaman, kuin me sen päälle uskomme, joka meidän Herran Jeesuksen kuolleista herätti,

4:25 Joka meidän synteimme tähden on annettu ulos, ja meidän vanhurskauttamisemme tähden herätetty ylös.

5 LUKU

5:1 Että me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herran Jeesuksen Kristuksen kautta,

5:2 Jonka kautta myös meillä oli tykökäymys uskossa tähän armoon, jossa me seisomme ja kerskaamme Jumalan kunnian toivosta.

5:3 Eikä ainoastaan se, vaan meidän kerskauksenamme ovat myös ahdistukset, sillä me tiedämme, että ahdistus saa aikaan kärsivällisyyttä,

5:4 mutta kärsivällisyys koettelemuksen kestämistä, ja koettelemuksen kestäminen toivoa;

5:5 mutta toivo ei saata häpeään; sillä Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu.

5:6 Sillä meidän vielä ollessamme heikot kuoli Kristus oikeaan aikaan jumalattomien edestä.

5:7 Tuskinpa kukaan käy kuolemaan jonkun vanhurskaan edestä; hyvän edestä joku mahdollisesti uskaltaa kuolla.

5:8 Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme.

5:9 Paljoa enemmän me siis nyt, kun olemme vanhurskautetut hänen veressään, pelastumme hänen kauttansa vihasta.

5:10 Sillä jos me silloin, kun vielä olimme Jumalan vihollisia, tulimme sovitetuiksi hänen kanssaan hänen Poikansa kuoleman kautta, paljon enemmän me pelastumme hänen elämänsä kautta nyt, kun olemme sovitetut;

5:11 emmekä ainoastaan sovitetut, vaan vieläpä on Jumala meidän kerskauksemme meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta me nyt olemme sovituksen saaneet.

5:12 Sentähden, niinkuin yhden ihmisen kautta synti tuli maailmaan, ja synnin kautta kuolema, niin kuolema on tullut kaikkien ihmisten osaksi, koska kaikki ovat syntiä tehneet -

5:13 sillä jo ennen lakiakin oli synti maailmassa, mutta syntiä ei lueta, missä lakia ei ole;

5:14 kuitenkin kuolema hallitsi Adamista Moosekseen asti niitäkin, jotka eivät olleet

5:3 Mutta ei ainoasti siitä, vaan me kerskaamme myös vaivoissa; sillä me tiedämme, että vaiva saattaa kärsivällisyyden,

5:4 Mutta kärsivällisyys koettelemuksen, koettelemus toivon.

5:5 Mutta toivo ei anna häpiään tulla, että Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka meille annettu on.

5:6 Sillä Kristus, kuin me vielä heikot olimme, on ajallansa jumalattomain edestä kuollut.

5:7 Tuskalla nyt joku kuolis vanhurskaan edestä, ehkä hyvän edestä mitämaks joku tohtis kuolla.

5:8 Mutta Jumala ylistää rakkauttansa meidän kohtaamme, että kuin me vielä syntiset olimme, on Kristus meidän edestämme kuollut.

5:9 Niin me siis paljon enemmän varjellaan hänen kauttansa vihan edestä, että me nyt hänen verensä kautta vanhurskaiksi tulleet olemme.

5:10 Sillä jos me Jumalan kanssa olimme sovitetut hänen Poikansa kuoleman kautta, kuin me vielä hänen vihollisensa olimme, paljon enemmän me autuaiksi tulemme hänen elämänsä kautta, että me sovitetut olemme.

5:11 Mutta ei ainoasti siitä, vaan me kerskaamme myös Jumalasta, meidän Herran Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta me nyt olemme sovinnon saaneet.

5:12 Sentähden, niinkuin yhden ihmisen kautta on synti maailmaan tullut ja synnin kautta kuolema, niin on kuolema tullut kaikkein ihmisten päälle, että kaikki ovat syntiä tehneet.

5:13 Sillä lakiin asti oli synti maailmassa; mutta kussa ei lakia ole, ei siellä syntiä lueta.

5:14 Vaan kuolema vallitsi Adamista Moosekseen asti niitäkin, jotka ei syntiä

syntiä tehneet samankaltaisella rikkomuksella kuin Adam, joka on sen esikuva, joka oli tuleva.

5:15 Mutta armolahjan laita ei ole sama kuin lankeemuksen; sillä joskin yhden lankeemuksesta monet ovat kuolleet, niin paljoa enemmän on Jumalan armo ja lahja yhden ihmisen, Jeesuksen Kristuksen, armon kautta ylenpalttisesti tullut monien osaksi.

5:16 Eikä lahjan laita ole, niinkuin on sen, mikä tuli yhden synnintekijän kautta; sillä tuomio tuli yhdestä ihmisestä kadotukseksi, mutta armolahja tulee monesta rikkomuksesta vanhurskauttamiseksi.

5:17 Ja jos yhden ihmisen lankeemuksen tähden kuolema on hallinnut yhden kautta, niin paljoa enemmän ne, jotka saavat armon ja vanhurskauden lahjan runsauden, tulevat elämässä hallitsemaan yhden, Jeesuksen Kristuksen, kautta. -

5:18 Niinpä siis, samoin kuin yhden ihmisen lankeemus on koitunut kaikille ihmisille kadotukseksi, niin myös yhden ihmisen vanhurskauden teko koituu kaikille ihmisille elämän vanhurskauttamiseksi;

5:19 sillä niinkuin yhden ihmisen tottelemattomuuden kautta monet ovat joutuneet syntisiksi, niin myös yhden kuuliaisuuden kautta monet tulevat vanhurskaiksi.

5:20 Mutta laki tuli väliin, että rikkomus suureksi tulisi; mutta missä synti on suureksi tullut, siinä armo on tullut ylenpalttiseksi,

5:21 että niinkuin synti on hallinnut kuolemassa, samoin armokin hallitsi vanhurskauden kautta iankaikkiseksi elämäksi Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, kautta.

6 LUKU

6:1 Mitä siis sanomme? Onko meidän pysyttävä synnissä, että armo suureksi tulisi?

6:2 Pois se! Me, jotka olemme kuolleet pois

tehneet olleet senkaltaisella ylitsekäymisellä kuin Adam, joka on sen esikuva, joka jälkeen tuleva oli.

5:15 Mutta ei niin lahjan kanssa ole kuin synnin; sillä jos monta ovat sen yhden synnin tähden kuolleet, niin on paljoa enemmän Jumalan armo ja lahja sen yhden ihmisen Jeesuksen Kristuksen armossa monen päälle runsaasti tullut.

5:16 Ja ei niinkuin (se tuli) yhden kautta, joka syntiä teki, niin myös lahja; sillä tuomio on tosin yhdestä kadotukseen, mutta lahja monesta synnistä vanhurskauteen.

5:17 Sillä jos kuolema on yhden synnin tähden vallinnut sen yhden kautta, paljoa enemmän ne, jotka saavat armon ja vanhurskauden lahjan yltäkylläisyyden, pitää vallitsemassa elämässä yhden Jeesuksen Kristuksen kautta.

5:18 Niinkuin siis yhden synnin kautta on kadotus tullut kaikkein ihmisten päälle, niin on myös yhden vanhurskauden kautta elämän vanhurskaus tullut kaikkein ihmisten päälle.

5:19 Sillä niinkuin yhden ihmisen kuulemattomuuden tähden monta ovat syntisiksi tulleet, niin myös monta tulevat yhden kuuliaisuuden tähden vanhurskaiksi.

5:20 Mutta laki on myös tähän tullut, että synti suuremmaksi tuttaisiin; mutta kussa synti on suureksi tuttu, siinä on armo ylenpalttiseksi tuttu:

5:21 Että niinkuin synti on vallinnut kuolemaan, niin myös armo on vallitseva vanhurskauden kautta iankaikkiseen elämään, Jeesuksen Kristuksen meidän Herramme kautta.

6 LUKU

6:1 Mitäs siis meidän pitää sanoman? Pitääkö meidän vielä synnissä oleman, että armo suuremmaksi tulisi?

6:2 Pois se! Me, jotka synnille kuolleet

synnistä, kuinka me vielä eläisimme siinä?

6:3 Vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme hänen kuolemaansa kastetut?

6:4 Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niinkuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman.

6:5 Sillä jos me olemme hänen kanssaan yhteenkasvaneita yhtäläisessä kuolemassa, niin olemme samoin myös yhtäläisessä ylösnousemuksessa,

6:6 kun tiedämme sen, että meidän vanha ihmisemme on hänen kanssaan ristiinnaulittu, että synnin ruumis kukistettaisiin, niin ettemme enää syntiä palvelisi;

6:7 sillä joka on kuollut, se on vanhurskautunut pois synnistä.

6:8 Mutta jos olemme kuolleet Kristuksen kanssa, niin me uskomme saavamme myös elää hänen kanssaan,

6:9 tietäen, että Kristus, sittenkuin hänet kuolleista herätettiin, ei enää kuole: kuolema ei enää häntä vallitse.

6:10 Sillä minkä hän kuoli, sen hän kerta kaikkiaan kuoli pois synnistä; mutta minkä hän elää, sen hän elää Jumalalle.

6:11 Niin tekin pitääkää itsenne synnille kuolleina, mutta Jumalalle elävinä Kristuksessa Jeesuksessa.

6:12 Älköön siis synti hallitko teidän kuolevaisessa ruumiissanne, niin että olette kuuliaiset sen himoille,

6:13 älkääkä antako jäseniänne vääryyden aseiksi synnille, vaan antakaa itsenne, kuolleista eläviksi tullessa, Jumalalle, ja jäsenenne vanhurskauden aseiksi Jumalalle.

6:14 Sillä synnin ei pidä teitä vallitseman,

olemme, kuinkas meidän vielä pitäis siinä elämän?

6:3 Ettekö te tiedä, että me kaikki, jotka olemme Jeesuksessa Kristuksessa kastetut, me olemme hänen kuolemaansa kastetut?

6:4 Niin me olemme siis hänen kanssansa haudatut kasteen kautta kuolemaan: että niinkuin Kristus on kuolleista Isän kunnian kautta herätetty, niin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman.

6:5 Sillä jos me ynnä hänen kanssansa olemme istutetut yhdenkaltaiseen kuolemaan, niin me myös tulemme yhdenkaltaiseksi ylösnousemisessa,

6:6 Tietäen sen, että meidän vanha ihminen on ristiinnaulittu hänen kanssansa, että synnin ruumis pitää turmeltaman, ettemme tästedes syntiä palvelisi.

6:7 Sillä se, joka kuollut on, hän on synnistä vanhurskaaksi tehty.

6:8 Mutta jos me olemme Kristuksen kanssa kuolleet, niin me uskomme, että me saamme myös elää hänen kanssansa,

6:9 Ja tiedämme, ettei Kristus, joka kuolleista herätetty on, silleen kuole, eikä kuolema saa tästedes hänen päällensä valtaa.

6:10 Sillä sen, kuin hän kuollut on, sen hän synnille kuoli yhden kerran; vaan sen, kuin hän elää, sen hän elää Jumalalle.

6:11 Niin myös te siksi teitänne pitääkää, että te olette kuolleet synnille, mutta elätte Jumalalle, Jeesuksen Kristuksen meidän Herran kautta.

6:12 Niin älkää salliko synnin vallita kuolevaisessa ruumiissanne, niin että te häntä kuulisitte hänen himoissansa.

6:13 Ja älkää antako teidän jäseniänne vääryyden sota-aseiksi synnille, mutta antakaa teitänne Jumalalle, niinkuin kuolleista eläviksi tulleet, ja teidän jäsenenne Jumalalle vanhurskauden sota-aseiksi.

6:14 Sillä ei synnin pidä teitä vallitseman,

koska ette ole lain alla, vaan armon alla.

6:15 Kuinka siis on? Saammeko tehdä syntiä, koska emme ole lain alla, vaan armon alla? Pois se!

6:16 Ettekö tiedä, että kenen palvelijoiksi, ketä tottelemaan, te antaudutte, sen palvelijoita te olette, jota te tottelette, joko synnin palvelijoita, kuolemaksi, tahi kuuliaisuuden, vanhurskaudeksi?

6:17 Mutta kiitos Jumalalle, että te, jotka ennen olitte synnin palvelijoita, nyt olette tulleet sydämestänne kuuliaisiksi sille opin muodolle, jonka johtoon te olette annetut,

6:18 ja että te synnistä vapautettuina olette tulleet vanhurskauden palvelijoiksi!

6:19 Minä puhun ihmisten tavalla teidän lihanne heikkouden tähden. Sillä niinkuin te ennen annoitte jäsenenne saastaisuuden ja laittomuuden palvelijoiksi laittomuuteen, niin antakaa nyt jäsenenne vanhurskauden palvelijoiksi pyhitykseen.

6:20 Sillä kun olitte synnin palvelijoita, niin te olitte vapaat vanhurskaudesta.

6:21 Minkä hedelmän te siitä silloin saitte? Sen, jota te nyt häpeätte. Sillä sen loppu on kuolema.

6:22 Mutta nyt, kun olette synnistä vapautetut ja Jumalan palvelijoiksi tulleet, on teidän hedelmänne pyhitys, ja sen loppu on iankaikkinen elämä.

6:23 Sillä synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.

7 LUKU

7:1 Vai ettekö tiedä, veljet - minä puhun lain tunteville - että laki vallitsee ihmistä, niin kauan kuin hän elää?

7:2 Niinpä sitoo laki naidun vaimon hänen elossa olevaan mieheensä; mutta jos mies kuolee, on vaimo irti tästä miehen laista.

7:3 Sentähden hän saa avionrikkojan

ettette ole lain, vaan armon alla.

6:15 Kuinkas siis? Pitääkö meidän syntiä tekemän, ettemme lain alla ole, vaan armon? Pois se!

6:16 Ettekö te tiedä, että jolle te annatte itsenne palvelioiksi kuulemaan, sen palveliat te olette, jolle te kuuliaiset olette, taikka synnille kuolemaksi eli kuuliaisuudelle vanhurskaudeksi?

6:17 Mutta Jumalan olkoon kiitos, että olitte synnin palveliat, mutta nyt te olette sydämestänne kuuliaiset sen opin esikuvalle, johonka te annetut olette.

6:18 Ja että te olette vapahdetut synnistä, niin te olette vanhurskauden palvelioiksi tulleet.

6:19 Minä puhun ihmisten tavalla, teidän lihanne heikkouden tähden. Sillä niinkuin te ennen annoitte jäsenenne saastaisuutta ja vääryyttä palvelemaan vääryyteen, niin antakaat nyt jäsenenne vanhurskautta palvelemaan pyhitykseen.

6:20 Sillä koska te olitte synnin palveliat, niin te olitte vapaat vanhurskaudesta.

6:21 Mitä hedelmää siis teidän silloin niistä oli, joita te nyt häpeätte? Sillä niiden loppu on kuolema.

6:22 Mutte että te nyt olette synnistä vapautetut ja Jumalan palvelioiksi tulleet, niin teillä on teidän hedelmänne pyhyteen, mutta lopuksi ijankaikkinen elämä.

6:23 Sillä kuolema on synnin palkka, mutta ijankaikkinen elämä on Jumalan lahja Jeesuksessa Kristuksessa meidän Herrassamme.

7 LUKU

7:1 Ettekö te tiedä, rakkaat veljet, (sillä minä puhun lain taitaville) että laki vallitsee ihmistä niinkauvan kuin hän elää?

7:2 Sillä vaimo, joka miehen hallussa on, niinkauvan kuin mies elää, on häneen lailla sidottu, mutta jos mies kuolee, niin hän on miehen laista vapaa.

7:3 Sentähden jos hän toisen miehen

nimen, jos miehensä eläessä antautuu toiselle miehelle; mutta jos mies kuolee, on hän vapaa siitä laista, niin ettei hän ole avionrikkoja, jos menee toiselle miehelle.

7:4 Niin, veljeni, teidätkin on kuoletettu laista Kristuksen ruumiin kautta, tullaksenne toisen omiksi, hänen, joka on kuolleista herätetty, että me kantaisimme hedelmää Jumalalle.

7:5 Sillä kun olimme lihan vallassa, niin synnin himot, jotka laki herättää, vaikuttivat meidän jäsenissämme, niin että me kannoimme hedelmää kuolemalle,

7:6 mutta nyt me olemme irti laista ja kuolleet pois siitä, mikä meidät piti vankeina, niin että me palvelemme Jumalaa Hengen uudessa tilassa emmekä kirjaimen vanhassa.

7:7 Mitä siis sanomme? Onko laki syntiä? Pois se! Mutta syntiä en olisi tullut tuntemaan muuten kuin lain kautta; sillä en minä olisi tiennyt himosta, ellei laki olisi sanonut: "Älä himoitse."

7:8 Mutta kun synti otti käskysanasta aiheen, herätti se minussa kaikkinaisia himoja; sillä ilman lakia on synti kuollut.

7:9 Minä elin ennen ilman lakia; mutta kun käskysana tuli, niin synti virkosi,

7:10 ja minä kuolin. Niin kävi ilmi, että käskysana, joka oli oleva minulle elämäksi, olikin minulle kuolemaksi.

7:11 Sillä kun synti otti käskysanasta aiheen, petti se minut ja kuoletti minut käskysanan kautta.

7:12 Niin, laki on kuitenkin pyhä ja käskysana pyhä, vanhurskas ja hyvä.

7:13 Onko siis hyvä tullut minulle kuolemaksi? Pois se! Vaan synti, että se synniksi nähtäisiin, on hyvän kautta tuottanut minulle kuoleman, että synti tulisi ylenmäärin synnilliseksi käskysanan kautta.

7:14 Sillä me tiedämme, että laki on hengellinen, mutta minä olen lihallinen, myyty synnin alaisuuteen.

kanssa on miehensä eläessä, niin hän huoraksi kutsutaan; mutta jos mies kuolee, niin hän on laista vapaa, ettei hän huoraksi tule, jos hän toisen miehen kanssa on.

7:4 Niin olette te myös, minun veljeni, laille kuoletetut Kristuksen ruumiin kautta, että teidän pitää toisen kanssa oleman, joka on noussut kuolleista, että me Jumalalle hedelmän kantaisimme.

7:5 Sillä kuin me lihassa olimme, niin ne syntein himot, jotka lain kautta olivat meidän jäsenissämme, vaikuttivat kuolemalle hedelmää saattamaan.

7:6 Mutta nyt me olemme laista vapahdetut ja hänelle kuolleet, jossa me pidettiin kiinni: että me palvelisimme hengen uudistuksessa ja ei puustavin vanhuudessa.

7:7 Mitäs me siis sanomme? Onko laki synti? Pois se! Mutta en minä muutoin syntiä olisi tuntenut, ellei lain kautta; sillä en minä olisi himoistakaan mitään tiennyt, ellei laki olisi sanonut: ei sinun pidä himoitseman.

7:8 Mutta synti otti tilan käskystä ja kehoitti minussa kaikkinaisen himon; sillä ilman lakia oli synti kuollut.

7:9 Mutta minä elin muinen ilman lakia. Kuin siis käsky tuli, niin synti taas virkosi,

7:10 Ja minä kuolin: ja niin löydettiin, että käsky, joka minulle oli elämäksi, tuli minulle kuolemaksi.

7:11 Sillä synti, joka otti tilan käskystä, petti minun ja tappoi sen kautta.

7:12 Laki on kuitenkin itsestänsä pyhä ja käsky on myös pyhä, oikia ja hyvä.

7:13 Onko siis se, mikä hyvä on, minulle kuolemaksi tullut? Pois se! Mutta että synti synniksi nähtäisiin, on hän minulle hyvän kautta kuoleman saattanut, että synti ylitse määrän synniksi tulis, käskyn kautta.

7:14 Sillä me tiedämme, että laki on hengellinen: vaan minä olen lihallinen, synnin alle myyty.

7:15 Sillä minä en tunne omakseni sitä, mitä teen; sillä minä en toteuta sitä, mitä tahdon, vaan mitä minä vihaan, sitä minä teen.

7:16 Mutta jos minä teen sitä, mitä en tahdo, niin minä myönnän, että laki on hyvä.

7:17 Niin en nyt enää tee sitä minä, vaan synti, joka minussa asuu.

7:18 Sillä minä tiedän, ettei minussa, se on minun lihassani, asu mitään hyvää. Tahto minulla kyllä on, mutta voimaa hyvän toteuttamiseen ei;

7:19 sillä sitä hyvää, mitä minä tahdon, minä en tee, vaan sitä paha, mitä en tahdo, minä teen.

7:20 Jos minä siis teen sitä, mitä en tahdo, niin sen tekijä en enää ole minä, vaan synti, joka minussa asuu.

7:21 Niin huomaan siis itsessäni, minä, joka tahdon hyvää tehdä, sen lain, että paha riippuu minussa kiinni;

7:22 sillä sisällisen ihmiseni puolesta minä ilolla yhdyn Jumalan lakiin,

7:23 mutta jäsenissäni minä näen toisen lain, joka sotii minun mieleni lakia vastaan ja pitää minut vangittuna synnin laissa, joka minun jäsenissäni on.

7:24 Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?

7:25 Kiitos Jumalalle Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, kautta! Niin minä siis tämmöisenäni palvelen mielellä Jumalan lakia, mutta lihalla synnin lakia.

8 LUKU

8:1 Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat.

8:2 Sillä elämän hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista.

8:3 Sillä mikä laille oli mahdotonta, koska se oli lihan kautta heikoksi tullut, sen Jumala teki, lähettämällä oman Poikansa

7:15 Sillä en minä tiedä, mitä minä teen, etten minä tee sitä, mitä minä tahdon, vaan sitä, mitä minä vihaan, teen minä.

7:16 Mutta jos minä teen, jota en minä tahdo, niin minä suostun lakiin, että se on hyvä.

7:17 Niin en minä sitä enää tee, vaan synti, joka minussa asuu.

7:18 Sillä minä tiedän, ettei minussa (se on: minun lihassani) mitään hyvää asu. Sillä tahto minulla on, vaan täyttää hyvää, en minä sitä löydä.

7:19 Sillä hyvää, jota minä tahdon, en minä tee, vaan paha, jota en minä tahdo, teen minä.

7:20 Mutta jos minä teen, jota en minä tahdo, niin en minä sitä enää tee, vaan synti, joka minussa asuu.

7:21 Niin minä löydän itsessäni lain, joka tahtoo hyvää tehdä, että minussa pahuus riippuu kiinni.

7:22 Sillä minulla on halu Jumalan lakiin, sisällisen ihmisen puolesta;

7:23 Mutta minä näen toisen lain minun jäsenissäni, joka sotii minun mieleni lakia vastaan ja ottaa minun vangiksi synnin laissa, joka minun jäsenissäni on.

7:24 Minä viheliäinen ihminen: kuka päästää minun tästä kuoleman ruumiista?

7:25 Minä kiitän Jumalaa Jeesuksen Kristuksen meidän Herramme kautta. Niin minä itse palvelen nyt mielellä Jumalan lakia, mutta lihalla synnin lakia.

8 LUKU

8:1 Niin ei ole nyt yhtään kadotusta niissä, jotka Jeesuksessa Kristuksessa ovat, ja ei vaella lihan, vaan hengen jälkeen.

8:2 Sillä hengen laki, joka eläväksi tekee Kristuksessa Jeesuksessa, on minun synnin ja kuoleman laista vapahtanut.

8:3 Sillä se, mikä laille oli mahdotoin, että hän lihan kautta oli heikoksi tullut, sen Jumala teki, ja lähetti Poikansa syntisen

syntisen lihan kaltaisuudessa ja synnin tähden ja tuomitsemalla synnin lihassa, 8:4 että lain vanhurskaus täytettäisiin meissä, jotka emme vaella lihan mukaan, vaan Hengen.

8:5 Sillä niillä, jotka elävät lihan mukaan, on lihan mieli, mutta niillä, jotka elävät Hengen mukaan, on Hengen mieli.

8:6 Sillä lihan mieli on kuolema, mutta hengen mieli on elämä ja rauha;

8:7 sentähden että lihan mieli on vihollisuus Jumalaa vastaan, sillä se ei alistu Jumalan lain alle, eikä se voikaan.

8:8 Jotka lihan vallassa ovat, ne eivät voi olla Jumalalle otolliset.

8:9 Mutta te ette ole lihan vallassa, vaan Hengen, jos kerran Jumalan Henki teissä asuu. Mutta jolla ei ole Kristuksen Henkeä, se ei ole hänen omansa.

8:10 Mutta jos Kristus on teissä, niin ruumis tosin on kuollut synnin tähden, mutta henki on elämä vanhurskauden tähden.

8:11 Jos nyt hänen Henkensä, hänen, joka herätti Jeesuksen kuolleista, asuu teissä, niin hän, joka herätti kuolleista Kristuksen Jeesuksen, on eläväksitekevä myös teidän kuolevaiset ruumiinne Henkensä kautta, joka teissä asuu.

8:12 Niin me siis, veljet, olemme velassa, mutta emme lihalle, lihan mukaan elääksemme.

8:13 Sillä jos te lihan mukaan elätte, pitää teidän kuoleman; mutta jos te Hengellä kuoletatte ruumiin teot, niin saatte elää.

8:14 Sillä kaikki, joita Jumalan Henki kuljettaa, ovat Jumalan lapsia.

8:15 Sillä te ette ole saaneet orjuuden henkeä ollaksenne jälleen pelossa, vaan te olette saaneet lapseuden hengen, jossa me huudamme: "Abba! Isä!"

8:16 Henki itse todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia.

lihan hahmossa ja tuomitsi synnin lihassa, synnin kautta:

8:4 Että lain vanhurskaus täytetyksi tulis meissä, jotka emme lihan jälkeen vaella, vaan hengen jälkeen.

8:5 Sillä ne, jotka lihan jälkeen ovat, ajattelevat niitä, mitkä lihan ovat; mutta ne, jotka hengen jälkeen ovat, ajattelevat hengellisiä.

8:6 Sillä lihan halu on kuolema, ja hengen halu on elämä ja rauha.

8:7 Että lihan halu on viha Jumalaa vastaan, ettei se ole Jumalan laille kuuliainen, sillä ei se voikaan.

8:8 Mutta jotka lihassa ovat, ei ne taida olla Jumalalle otolliset.

8:9 Mutta ette ole lihassa, vaan hengessä, jos muutoin Jumalan Henki asuu teissä; mutta jolla ei ole Kristuksen Henkeä, ei se ole hänen omansa.

8:10 Jos siis Kristus teissä on, niin ruumis tosin on kuollut synnin tähden, mutta henki on elämä vanhurskauden tähden.

8:11 Jos nyt sen Henki, joka Jesuksen kuolleista herätti, asuu teissä, niin myös se, joka Kristuksen kuolleista herätti, on teidän kuolevaiset ruumiinne eläväksi tekevä, sen teissä asuvaisen hengen kautta.

8:12 Niin emme nyt ole, rakkaat veljet, velkapäät lihalle, lihan jälkeen elämään.

8:13 Sillä jos te lihan jälkeen elätte, niin teidän pitää kuoleman; mutta jos te lihan työt hengen kautta kuoletatte, niin te saatte elää.

8:14 Sillä kaikki, jotka Jumalan Hengeltä vaikutetaan, ne ovat Jumalan lapset.

8:15 Sillä ette ole saaneet orjuuden henkeä, että teidän vielä pitäis pelkäämän, mutta te olette saaneet valittuun lasten hengen, jossa me huudamme: Abba, rakas Isä.

8:16 Se Henki todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapset.

8:17 Mutta jos olemme lapsia, niin olemme myöskin perillisiä, Jumalan perillisiä ja Kristuksen kanssaperillisiä, jos kerran yhdessä hänen kanssaan kärsimme, että me yhdessä myös kirkastuisimme.

8:18 Sillä minä päätän, että tämän nykyisen ajan kärsimykset eivät ole verrattavat siihen kirkkauteen, joka on ilmestyvä meihin.

8:19 Sillä luomakunnan harras ikävöitseminen odottaa Jumalan lasten ilmestymistä.

8:20 Sillä luomakunta on alistettu katoavaisuuden alle - ei omasta tahdostaan, vaan alistajan - kuitenkin toivon varaan,

8:21 koska itse luomakuntakin on tuleva vapautetuksi turmeluksen orjuudesta Jumalan lasten kirkkauden vapauteen.

8:22 Sillä me tiedämme, että koko luomakunta yhdessä huokaa ja on synnytystuskissa hamaan tähän asti;

8:23 eikä ainoastaan se, vaan myös me, joilla on Hengen esikoislahja, mekin huokaamme sisimmässämme, odottaen lapseksi-ottamista, meidän ruumiimme lunastusta.

8:24 Sillä toivossa me olemme pelastetut, mutta toivo, jonka näkee täyttyneen, ei ole mikään toivo; kuinka kukaan sitä toivoo, minkä näkee?

8:25 Mutta jos toivomme, mitä emme näe, niin me odotamme sitä kärsivällisyydellä.

8:26 Samoin myös Henki auttaa meidän heikkouttamme. Sillä me emme tiedä, mitä meidän pitää rukoileman, niinkuin rukoilla tulisi, mutta Henki itse rukoilee meidän puolestamme sanomattomilla huokauksilla.

8:27 Mutta sydänten tutkija tietää, mikä Hengen mieli on, sillä Henki rukoilee Jumalan tahdon mukaan pyhien edestä.

8:28 Mutta me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat, niiden, jotka hänen

8:17 Jos me olemme lapset, niin me olemme myös perilliset, nimittäin Jumalan perilliset ja Kristuksen kanssaperilliset: jos me muutoin ynnä kärsimme, että me ynnä hänen kanssansa kunniaan tulisimme.

8:18 Sillä siksi minä sen pidän, ettei tämän nykyisen ajan vaivat ole sen kunnian vertaa, joka meille ilmoitetaan.

8:19 Sillä ikävä luontokappaleen ikävöitseminen odottaa Jumalan lasten ilmoitusta,

8:20 Että luontokappale on turmeluksen alle annettu, ei mielellänsä, vaan sentähden, joka ne alle antanut on,

8:21 Toivossa, että myös itse luontokappale pitää turmeluksen orjuudesta vapaaksi tuleman, Jumalan lasten kunnian vapauteen.

8:22 Sillä me tiedämme, että jokainen luontokappale huokaa ja ahdistetaan aina tähän asti meidän kanssamme.

8:23 Mutta ei ainoastaan ne, vaan myös itse me, joilla hengen uutiset ovat, huokaamme itsellämme, odottain sitä lapseksi ottamista, meidän ruumiimme lunastusta.

8:24 Sillä me olemme toivossa vapahdetut. Mutta jos toivo näkyy, niin ei se ole toivo; sillä kuinka joku taitaa toivoa jota hän näkee?

8:25 Mutta jos me sitä toivomme, jota emme näe, niin me odotamme sitä kärsivällisyydessä.

8:26 Mutta niin myös Henki auttaa meidän heikkouttamme; sillä emmepä me tiedä mitään rukoilla niinkuin tulis, vaan Henki rukoilee meidän edestämme sanomattomilla huokauksilla.

8:27 Mutta joka sydämet tutkii, hän tietää, mitä Hengen mielessä on; sillä hän rukoilee pyhain edestä Jumalan tahdon jälkeen.

8:28 Mutta me tiedämme niille, jotka Jumalaa rakastavat, kaikki kappaleet ynnä parhaaksi kääntyvän, niille, jotka

aivoituksensa mukaan ovat kutsutut.

8:29 Sillä ne, jotka hän on edeltänyt, hän on myös edeltämäärännyt Poikansa kuvan kaltaiseksi, että hän olisi esikoinen monien veljien joukossa;

8:30 mutta jotka hän on edeltämäärännyt, ne hän on myös kutsunut; ja jotka hän on kutsunut, ne hän on myös vanhurskauttanut; mutta jotka hän on vanhurskauttanut, ne hän on myös kirkastanut.

8:31 Mitä me siis tähän sanomme? Jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan?

8:32 Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansa, vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kansansa?

8:33 Kuka voi syyttää Jumalan valittuja? Jumala on se, joka vanhurskauttaa.

8:34 Kuka voi tuomita kadotukseen? Kristus Jeesus on se, joka on kuollut, onpa vielä herätettykin, ja hän on Jumalan oikealla puolella, ja hän myös rukoilee meidän edestämme.

8:35 Kuka voi meidät erottaa Kristuksen rakkaudesta? Tuskako, vai ahdistus, vai vaino, vai nälkä, vai alastomuus, vai vaara, vai miekka?

8:36 Niinkuin kirjoitettu on: "Sinun tähtesi meitä surmataan kaiken päivää; meitä pidetään teuraslampaina."

8:37 Mutta näissä kaikissa me saamme jalon voiton hänen kauttansa, joka meitä on rakastanut.

8:38 Sillä minä olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, ei enkelit eikä henkivallat, ei nykyiset eikä tulevaiset, ei voimat,

8:39 ei korkeus eikä syvyys, eikä mikään muu luotu voi meitä erottaa Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.

aivoituksen jälkeen kutsutut ovat.

8:29 Sillä jotka hän on katsonut edes, ne hän on Poikansa kuvan kaltaiseksi säästänyt, että hän olisi esikoinen monien veljen keskellä.

8:30 Mutta jotka hän on säästänyt, ne hän on myös kutsunut, ja jotka hän kutsunut on, ne hän on myös vanhurskaiksi tehnyt, ja jotka hän vanhurskaiksi teki, ne hän on myös kunniallisiksi tehnyt.

8:31 Mitäs me siis näihin sanomme? Jos Jumala on meidän edestämme, kuka voi meitä vastaan olla?

8:32 Joka ei omaakaan Poikaansa armahtanut, vaan antoi hänen kaikkein meidän edestämme, eikös hän myös lahjoita meille kaikkia hänen kansansa?

8:33 Kuka tahtoo Jumalan valittuin päälle kantaa? Jumala on, joka tekee vanhurskaaksi.

8:34 Kuka on, joka tahtoo kadottaa? Kristus on kuollut. Ja, hän on myös herätetty ylös, on myös Jumalan oikealla kädellä, joka myös rukoilee meidän edestämme.

8:35 Kuka pitää meitä Kristuksen rakkaudesta eroittaman? vaivako, eli ahdistus, eli vaino, eli nälkä, eli alastomuus, eli hätä, eli miekka?

8:36 Niinkuin kirjoitettu on: sinun tähtes me kuoletetaan yli päivää: me pidetään niinkuin teurastettavat lampaat.

8:37 Mutta niissä kaikissa me voitamme hänen kauttansa, joka meitä on rakastanut.

8:38 Sillä minä olen vahva siitä, ettei kuolema, eikä elämä, eikä enkelit, eikä esivallat, eikä väkevyydet, eikä nykyiset, eikä tulevaiset,

8:39 Eikä korkeus, eikä syvyys, eli joku muu luontokappale taida meitä Jumalan rakkaudesta eroittaa, joka on Jesuksessa Kristuksessa, meidän Herrassamme.

9 LUKU

9:1 Minä sanon totuuden Kristuksessa, en valhettele - sen todistaa minulle omatuntoni Pyhässä Hengessä -

9:2 että minulla on suuri murhe ja ainainen kipu sydämässäni.

9:3 Sillä minä soisin itse olevani kirottu pois Kristuksesta veljieni hyväksi, jotka ovat minun sukulaisiani lihan puolesta,

9:4 ovat israelilaisia; heidän on lapseus ja kirkkaus ja liitot ja lain antaminen ja jumalanpalvelus ja lupaukset;

9:5 heidän ovat isät, ja heistä on Kristus lihan puolesta, hän, joka on yli kaiken, Jumala, ylistetty iankaikkisesti, amen!

9:6 Mutta ei niin, että Jumalan sana olisi harhaan mennyt. Sillä eivät kaikki ne, jotka ovat Israelista, ole silti Israel,

9:7 eivät kaikki ole lapsia sentähden, että ovat Aabrahamin siementä, vaan: "lisakista sinä saat nimellesi jälkeläiset";

9:8 se on: eivät ne, jotka lihan puolesta ovat lapsia, ole Jumalan lapsia, vaan lupauksen lapset, ne luetaan siemeneksi.

9:9 Sillä lupauksen sana oli tämä: "Minä palaan tulevana vuonna tähän aikaan, ja silloin Saaralla on oleva poika."

9:10 Eikä ainoastaan hänelle näin käynyt, vaan samoin kävi Rebekallekin, joka oli tullut raskaaksi yhdestä, meidän isästämme lisakista;

9:11 ja ennenkuin kaksoset olivat syntyneetkään ja ennenkuin olivat tehneet mitään, hyvää tai pahaa, niin - että Jumalan valinnan mukainen aivoitus pysyisi, ei tekojen tähden, vaan kutsujan tähden -

9:12 sanottiin hänelle: "Vanhempi on palveleva nuorempaa",

9:13 niinkuin kirjoitettu on: "Jaakobia minä rakastin, mutta Eesauta minä vihasin."

9:14 Mitä siis sanomme? Ei kaiketi Jumalassa ole vääryyttä? Pois se!

9:15 Sillä Moosekselle hän sanoo: "Minä

9 LUKU

9:1 Minä sanon totuuden Kristuksessa ja en valehtele, (niinkuin minun omatuntoni minun kanssani Pyhässä Hengessä todistaa,)

9:2 Että minulla on suuri murhe ja alinomainen kipu sydämässäni.

9:3 Minä olen pyytänyt kirottuna olla Kristukselta minun veljieni tähden, jotka lihan puolesta minun lankoni ovat,

9:4 Jotka ovat Israelilaiset, joiden on lasten oikeus ja kunnia, ja liitot ja laki, ja jumalanpalvelus ja lupaukset,

9:5 Joiden myös isät ovat, joista Kristus lihan puolesta syntynyt on, joka on Jumala ylitse kaikkein ylistetty iankaikkisesti, amen!

9:6 Mutta ei niin, että Jumalan sana on hukkunut; sillä ei ne ole kaikki Israelilaiset, jotka Israelista ovat.

9:7 Ei myös ne ole kaikki lapset, jotka Abrahamin siemen ovat; vaan Isakissa pitää sinulle siemen kutsuttaman.

9:8 Se on: ei ne ole Jumalan lapset, jotka lihan puolesta lapset ovat; mutta ne, jotka lupauksen lapset ovat, ne siemeneksi luetaan.

9:9 Sillä tämä on lupauksen sana: tällä ajalla minä tulen ja Saaralla pitää poika oleman.

9:10 Mutta ei se ainoastaan, mutta myös Rebekka siitti yhdestä Isaakista meidän isästämme.

9:11 Sillä ennen kuin lapset syntyivätkään ja kuin ei he vielä hyvää eikä pahaa tehneet olleet, että Jumalan aivoitus pitäis valitsemisen jälkeen seisovainen oleman, ei töiden tähden, vaan kutsujan armosta,

9:12 Sanottiin hänelle: suuremman pitää vähempää palveleman.

9:13 Niinkuin kirjoitettu on: Jakobia minä rakastin, mutta Esauta vihasin.

9:14 Mitäs me siis sanomme? Onko Jumalan tykönä vääryyttä? Pois se!

9:15 Sillä hän sanoo Mosekselle: jota minä

olen armollinen, kenelle olen armollinen, ja armahdan, ketä armahdan."

9:16 Niin se ei siis ole sen vallassa, joka tahtoo, eikä sen, joka juoksee, vaan Jumalan, joka on armollinen.

9:17 Sillä Raamattu sanoo faraolle: "Juuri sitä varten minä nostin sinut esiin, että näyttäisin sinussa voimani ja että minun nimeni julistettaisiin kaiken maan päällä."

9:18 Niin hän siis on armollinen, kenelle tahtoo, ja paaduttaa, kenen tahtoo.

9:19 Sinä kaiketi sanot minulle: "Miksi hän sitten vielä soimaa? Sillä kuka voi vastustaa hänen tahtoansa?"

9:20 Niinpä niin, oi ihminen, mutta mikä sinä olet riitelemään Jumalaa vastaan? Ei kaiketi tehty sano tekijälleen: "Miksi minusta tällaisen teit?"

9:21 Vai eikö savenvalajalla ole valta tehdä samasta savensa seoksesta toinen astia jaloa, toinen halpaa käyttöä varten?

9:22 Entä jos Jumala, vaikka hän tahtoo näyttää vihansa ja tehdä voimansa tiettäväksi, on suurella pitkämielisyydellä kärsinyt vihan astioita, jotka olivat valmiit häviöön,

9:23 ja on tehnyt sen saattaakseen kirkkautensa runsauden ilmi laupeuden astioissa, jotka hän on edeltävalmistanut kirkkauteen?

9:24 Ja sellaisiksi hän myös on kutsunut meidät, ei ainoastaan juudalaisista, vaan myös pakanoista,

9:25 niinkuin hän myös Hoosean kirjassa sanoo: "Minä olen kutsuva kansakseni sen, joka ei ollut minun kansani, ja rakkaakseni sen, joka ei ollut minun rakkaani.

9:26 Ja on tapahtuva, että siinä paikassa, jossa heille on sanottu: 'Te ette ole minun kansani', siinä heitä kutsutaan elävän Jumalan lapsiksi."

9:27 Mutta Esaias huudahtaa Israelista: "Vaikka Israelin lapset olisivat luvultaan kuin

armahdan, sitä minä tahdon armahtaa, ja tahdon olla laupias, jolle minä laupias olen.

9:16 Niin ei se nyt ole sen, joka tahtoo, eikä sen, joka juoksee, vaan sen, joka armahtaa, nimittäin Jumalan.

9:17 Sillä Raamattu sanoo Pharaolle: juuri sentähden olen minä sinun herättänyt, osoittaakseni minun voimani sinussa, että minun nimeni kaikessa maassa julistettaisiin.

9:18 Niin hän siis armahtaa, ketä hän tahtoo, ja paaduttaa, kenenkä hän tahtoo.

9:19 Niin sinä sanot minulle: mitä hän siis nuhtelee? sillä kuka taitaa hänen tahtoansa vastaan olla?

9:20 Ja tosin, oi ihminen, kuka sinä olet, joka Jumalaa vastaan riitelet? Sanooko työ tekiällensä: miksis minut tainkaltaiseksi tehnyt olet?

9:21 Eli eikö savenvalajalla ole saven päälle valtaa, yhdestä kappaleesta tehdä yhtä astiaa kunnialliseksi ja toista huonoksi?

9:22 Sentähden, jos Jumala tahtoo vihansa osoittaa ja voimansa ilmoittaa, on hän suurella kärsivällisyydellä kärsinyt vihansa astioita, jotka ovat kadotukseen valmistetut.

9:23 Ja että hän tiettäväksi tekis kunniansa rikkauden laupiutensa astioille, jotka hän kunniaan on valmistanut,

9:24 Jotka hän myös kutsunut on, nimittäin meitä, ei ainoasti Juudalaisista, vaan myös pakanoista,

9:25 Niinkuin hän myös Hosean kautta sanoo: minä tahdon kutsua sen minun kansakseni, joka ei ollut minun kansani, ja minun rakkaakseni, joka ei ollut minun rakkaani.

9:26 Ja pitää tapahtuman, että siinä paikassa, missä heille sanottiin: ette ole minun kansani, siellä pitää heitä elävän Jumalan lapsiksi kutsuttaman.

9:27 Mutta Jesaias huutaa Israelin edestä: jos Israelin lasten luku olis niinkuin santa

meren hiekka, niin pelastuu heistä vain jäännös.

9:28 Sillä sanansa on Herra toteuttava maan päällä lopullisesti ja rutosti."

9:29 Niinkuin Esaias myös on ennustanut: "Ellei Herra Sebaot olisi jättänyt meille siementä, niin meidän olisi käynyt niinkuin Sodomian, ja me olisimme tulleet Gomorran kaltaisiksi."

9:30 Mitä me siis sanomme? Että pakanat, jotka eivät tavoitelleet vanhurskautta, ovat saavuttaneet vanhurskauden, mutta sen vanhurskauden, joka tulee uskosta;

9:31 mutta Israel, joka tavoitteli vanhurskauden lakia, ei ole sitä lakia saavuttanut.

9:32 Minkätähden? Sentähden, ettei se tapahtunut uskosta, vaan ikäänkuin teoista; sillä he loukkautuivat loukkauskiyeen,

9:33 niinkuin kirjoitettu on: "Katso, minä panen Siioniin loukkauskiyeen ja kompastuksen kallion, ja joka häneen usko, se ei häpeään joudu."

10 LUKU

10:1 Veljet, minä toivon sydämestäni ja rukoulen Jumalaa heidän edestänsä, että he pelastuisivat.

10:2 Sillä minä todistan heistä, että heillä on kiivaus Jumalan puolesta, mutta ei taidon mukaan;

10:3 sillä kun he eivät tunne Jumalan vanhurskautta, vaan koettavat pystyttää omaa vanhurskauttaan, eivät he ole alistuneet Jumalan vanhurskauden alle.

10:4 Sillä Kristus on lain loppu, vanhurskaudeksi jokaiselle, joka usko.

10:5 Kirjoittaahan Mooses siitä vanhurskaudesta, joka laista tulee, että ihminen, joka sen täyttää, on siitä elävä.

10:6 Mutta se vanhurskaus, joka uskosta

meressä, niin kuitenkin tähteet autuaaksi tulevat.

9:28 Sillä kuluttamus ja lyhentämys pitää tapahtuman vanhurskaudeksi, että Herra tekee hävityksen maan päällä,

9:29 Ja niinkuin Jesaias ennen sanoi: ellei Herra Zebaot olisi meille siementä jättänyt, niin me olisimme olleet kuin Sodoma ja senkaltaiset kuin Gomorra.

9:30 Mitäs me siis sanomme? (Me sanomme:) pakanat, jotka ei ole vanhurskautta etsineet, ovat saaneet vanhurskauden, mutta sen vanhurskauden, joka uskosta on:

9:31 Mutta Israel, joka vanhurskauden lakia on etsinyt, ei ole vanhurskauden lakia saanut.

9:32 Minkätähden? Ettei he sitä uskosta, mutta niinkuin lain töistä etsivät. Sillä he ovat loukanneet itsensä loukkauskiyeen.

9:33 Niinkuin kirjoitettu on: katso, minä panen Zioniin loukkauskiyeen ja pahenuksen kallion, ja jokainen, joka hänen päällensä usko, ei pidä häpiään tuleman.

10 LUKU

10:1 Veljet, minun sydämeni halu ja rukous on Jumalan tykö Israelin edestä, että he autuaaksi tulisivat.

10:2 Sillä minä annan heille todistuksen, että heillä on kiivaus Jumalan puoleen, mutta ei taidon jälkeen.

10:3 Sillä ei he ymmärrä Jumalan vanhurskautta, vaan pyytävät omaa vanhurskauttansa vahvistaa, eikä ole Jumalan vanhurskaudelle kuuliaiset:

10:4 Sillä Kristus on lain loppu, jokaiselle uskovaiselle vanhurskaudeksi.

10:5 Sillä Moses kirjoittaa siitä vanhurskaudesta, joka laista on, että kuka ihminen ne tekee, hänen pitää niissä elämän.

10:6 Mutta se vanhurskaus, joka uskosta

tulee, sanoo näin: "Älä sano sydämessäsi: Kuka nousee taivaaseen?" se on: tuomaan Kristusta alas,

10:7 tahi: "Kuka astuu alas syvyyteen?" se on: nostamaan Kristusta kuolleista.

10:8 Mutta mitä se sanoo? "Sana on sinua lähellä, sinun suussasi ja sinun sydämessäsi"; se on se uskon sana, jota me saarnaamme.

10:9 Sillä jos sinä tunnustat suullasi Jeesuksen Herraksi ja uskot sydämessäsi, että Jumala on hänet kuolleista herättänyt, niin sinä pelastut;

10:10 sillä sydämen uskolla tullaan vanhurskaaksi ja suun tunnustuksella pelastutaan.

10:11 Sanoohan Raamattu: "Ei yksikään, joka häneen uskoo, joudu häpeään."

10:12 Tässä ei ole erotusta juutalaisen eikä kreikkalaisen välillä; sillä yksi ja sama on kaikkien Herra, rikas antaja kaikille, jotka häntä avuksi huutavat.

10:13 Sillä "jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu."

10:14 Mutta kuinka he huutavat avuksensa sitä, johon eivät usko? Ja kuinka he voivat uskoa siihen, josta eivät ole kuulleet? Ja kuinka he voivat kuulla, ellei ole julistajaa?

10:15 Ja kuinka kukaan voi julistaa, ellei ketään lähetetä? Niinkuin kirjoitettu on: "Kuinka suloiset ovat niiden jalat, jotka hyvää sanomaa julistavat!"

10:16 Mutta eivät kaikki ole olleet kuuliaisia evankeliumille. Sillä Esaias sanoo: "Herra, kuka uskoo meidän saarnamme?"

10:17 Usko tulee siis kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta.

10:18 Mutta minä kysyn: eivätkö he ole kuulleet? Kyllä ovat: "Heidän äänensä on kulkenut kaikkiin maihin, ja heidän sanansa maan piirin ääriin."

10:19 Minä kysyn: eikö Israelilla ole ollut siitä tietoa? Ensiksi jo Mooses sanoo: "Minä herätän teidän kiivautenne kansan kautta,

on, sanoo näin: älä sano sydämessäs: kuka tahtoo astua ylös taivaasen? se on Kristusta tänne tuoda alas.

10:7 Eli kuka tahtoo astua alas syvyyteen: se on: Kristusta kuolleista jälleen tuoda?

10:8 Vaan mitä hän sanoo? Se sana on juuri sinun tykönäs, nimittäin sinun suussas ja sydämessäs. Tämä on se sana uskosta, jota me saarnaamme.

10:9 Sillä, jos sinä suullas tunnustat Herran Jeesuksen ja uskot sydämessäs, että Jumala on hänet kuolleista herättänyt, niin sinä tulet autuaaksi;

10:10 Sillä sydämen uskolla me vanhurskaaksi tulemme, ja suun tunnustuksella me autuaaksi tulemme.

10:11 Sillä Raamattu sanoo: jokainen, joka uskoo hänen päällensä, ei pidä häpiään tuleman.

10:12 Ei ole yhtään eroitusta Juudalaisen ja Grekiläisen välillä; sillä yksi on kaikkein Herra, rikas kaikkein kohtaan, jotka häntä rukoilevat.

10:13 Sillä jokainen, joka Herran nimeä avuksensa huutaa, tulee autuaaksi.

10:14 Mutta kuinka he sitä avuksensa huutavat, jonka päälle ei he uskoneet? Ja kuinka he sen uskovat, josta ei he ole kuulleet? Mutta kuinka he kuulevat ilman saarnaajaa?

10:15 Ja kuinka he saarnaavat, ellei heitä lähetetä? Niinkuin kirjoitettu on: oi kuinka suloiset ovat niiden jalat, jotka rauhaa julistavat, niiden jotka hyvää julistavat.

10:16 Mutta ei he ole kaikki evankeliumille kuuliaiset; sillä Jesaias sanoo: Herra, kuka uskoo meidän saarnamme?

10:17 Niin tulee siis usko kuulosta, mutta kuulo Jumalan sanan kautta.

10:18 Mutta minä sanon: eikö he sitä ole kuulleet? Heidän äänensä tosin on lähtenyt kaikkeen maailmaan ja heidän sanansa maailman ääriin.

10:19 Vaan minä sanon: eikös Israel tietänyt? Ensimmäinen Mooses sanoo: minä tahdon teitä yllyttää kateuteen sen kansan

joka ei ole kansa, ymmärtämättömän kansan kautta minä teitä kiihoitan."

10:20 Ja Esaias on rohkea ja sanoo: "Minut ovat löytäneet ne, jotka eivät minua etsineet; minä olen ilmestynyt niille, jotka eivät minua kysyneet."

10:21 Mutta Israelista hän sanoo: "Koko päivän minä olen ojentanut käsiäni tottelematonta ja uppiniskaista kansaa kohden."

11 LUKU

11:1 Minä sanon siis: ei kaiketi Jumala ole hyljännyt kansaansa? Pois se! Sillä olenhan minäkin israelilainen, Aabrahamin siementä, Benjaminin sukukuntaa.

11:2 Ei Jumala ole hyljännyt kansaansa, jonka hän on edeltätuntenut. Vai ettekö tiedä, mitä Raamattu sanoo kertomuksessa Eliaasta, kuinka hän Jumalan edessä syyttää Israelia:

11:3 "Herra, he ovat tappaneet sinun profeettasi ja hajottaneet sinun alttarisi, ja minä yksin olen jäänyt jäljelle, ja he väijyvät minun henkeäni"?

11:4 Mutta mitä sanoo hänelle Jumalan vastaus? "Minä olen jättänyt itselleni seitsemäntuhatta miestä, jotka eivät ole notkistaneet polvea Baalille."

11:5 Samoin on nyt tänäkin aikana olemassa jäännös armon valinnan mukaan.

11:6 Mutta jos valinta on armosta, niin se ei ole enää teoista, sillä silloin armo ei enää olisikaan armo.

11:7 Miten siis on? Mitä Israel tavoittelee, sitä se ei ole saavuttanut, mutta valitut ovat sen saavuttaneet; muut ovat paatuneet,

11:8 niinkuin kirjoitettu on: "Jumala on antanut heille uneliaisuuden hengen, silmät, etteivät he näkisi, ja korvat, etteivät he kuulisi, tähän päivään asti."

11:9 Ja Daavid sanoo: "Tulkoon heidän

kautta, joka ei minun kansani ole, ja tyhmän kansan kautta tahdon minä teitä härsytellä.

10:20 Mutta Jesaias on rohkia ja sanoo: minä olen niiltä löydetty, jotka ei minua etsineet, ja olen niille ilmaantunut, jotka ei minua kysyneet.

10:21 Mutta Israelille hän sanoo: koko päivän olen minä käteni ojentanut tottelemattomalle ja vastahakoiselle kansalle.

11 LUKU

11:1 Niin minä siis sanon: onkos Jumala kansansa hyljännyt? Pois se! sillä minä olen myös Israelilainen, Abrahamin siemenestä, Benjaminin suvusta.

11:2 Ei Jumala ole kansaansa hyljännyt, jonka hän ennen on tuntenut. Ettekö te tiedä, mitä Raamattu Eliaasta sanoo? kuinka hän rukoilee Jumalaa Israelia vastaan, sanoen:

11:3 Herra, he ovat tappaneet sinun prophetas ja sinun alttaris kukistaneet, ja minä yksinäni jäin, ja he etsivät minunkin henkeäni.

11:4 Mutta mitä Jumalan vastaus sanoo hänelle? Minä olen itselleni jättänyt seitsemäntuhatta miestä, jotka ei ole Baalille polviansa taivuttaneet.

11:5 Niin ovat jääneet tälläkin ajalla armon valitsemisen jälkeen.

11:6 Mutta jos se armosta on, niin ei se ole enään töistä, sillä ei armo muutoin armo olisikaan. Mutta jos se on töistä, niin ei se silleen armo ole; muutoin ei työ enään ole työ.

11:7 Kuinkas siis? Jota Israel etsii, sitä ei hän ole saanut; mutta valitut sen ovat saaneet ja ne muut ovat paatuneet,

11:8 (Niinkuin kirjoitettu on: Jumala on antanut heille uppiniskaisen hengen, silmät, ettei he näkisi, ja korvat, ettei he kuulisi) tähän päivään asti.

11:9 Ja David sanoo: heidän pöytänsä

pöytänsä heille paulaksi ja ansaksi ja lankeemukseksi ja kostoksi,

11:10 soetkoot heidän silmänsä, etteivät he näkisi; ja paina yhäti heidän selkensä kumaraan."

11:11 Minä siis sanon: eivät kaiketi he ole sitä varten kompastuneet, että lankeaisivat? Pois se! Vaan heidän lankeemuksensa kautta tuli pelastus pakanoille, että he itse syttyisivät kiivauteen.

11:12 Mutta jos heidän lankeemuksensa on maailmalle rikkaudeksi ja heidän vajautensa pakanoille rikkaudeksi, kuinka paljoa enemmän heidän täyteytensä!

11:13 Teille, pakanoille, minä sanon: Koska olen pakanain apostoli, pidän minä virkaani kunniassa,

11:14 sytyttääkseni, jos mahdollista, kiivauteen niitä, jotka ovat minun heimolaisiani, ja pelastaakseni edes muutamia heistä.

11:15 Sillä jos heidän hylkäämisensä on maailmalle sovituksesi, mitä heidän armoihin-ottamisensa on muuta kuin elämä kuolleista?

11:16 Mutta jos uutisleipä on pyhä, niin on myös koko taikina, ja jos juuri on pyhä, niin ovat myös oksat.

11:17 Mutta jos muutamat oksista ovat taitetut pois ja sinä, joka olet metsäöljypuu, olet oksastettu oikeiden oksien joukkoon ja olet päässyt niiden kanssa osalliseksi öljypuun mehevästä juuresta,

11:18 niin älä ylpeile oksien rinnalla; mutta jos ylpeilet, niin et sinä kuitenkaan kannata juurta, vaan juuri kannattaa sinua.

11:19 Sinä kaiketi sanonet: "Ne oksat taitettiin pois, että minut oksastettaisiin."

11:20 Oikein; epäuskonsa tähden ne taitettiin pois, mutta sinä pysyt uskosi kautta. Älä ole ylpeä, vaan pelkää.

11:21 Sillä jos Jumala ei ole säästänyt luonnollisia oksia, ei hän ole säästävä sinuakaan.

tulkoon heille paulaksi, ja satimeksi, ja pahennukseksi, ja kostoksi.

11:10 Heidän silmänsä soetkoon, ettei he näkisi, ja taita aina heidän selkensä!

11:11 Niin minä siis sanon: ovatko he sentähden itsensä loukanneet, että heidän piti lankeeman? Pois se! vaan heidän lankeemisestansa tapahtui pakanoille autuus, että hän sais heitä kiivaaksi heidän tähtensä.

11:12 Mutta jos heidän lankeemisensa on maailman rikkaus ja heidän vähennöksensä on pakanain rikkaus; kuinka paljoa enemmän heidän täydellisyytensä?

11:13 Sillä teille pakanoille minä puhun: että minä pakanain apostoli olen, ylistän minä minun virkaani.

11:14 Jos minä taitaisin jollakin tavalla niitä, jotka minun lihani ovat, kiivaaksi saada ja muutamatkin heistä autuaaksi saattaa.

11:15 Sillä jos heidän hylkäämisensä on maailman sovinto, mitäs heidän korjaamisensa muuta on kuin elämä kuolleista?

11:16 Sillä jos alku on pyhä, niin on myös koko taikina, ja jos juuri on pyhä, niin ovat myös oksat.

11:17 Mutta jos muutamat oksista ovat murtuneet, ja sinä, joka metsäöljypuu olit, olet niihin istutettu, ja olet öljypuun juuresta ja lihavuudesta osalliseksi tullut,

11:18 Niin älä ylpeile oksia vastaan; mutta jos sinä heitä vastaan ylpeilet, niin tiedä, ettet sinä juurta kannata, vaan juuri kantaa sinua.

11:19 Niin sanot; oksat ovat murtuneet, että minun piti siihen jälleen istutettaman.

11:20 Oikein: he ovat murtuneet epäuskonsa tähden, mutta sinä pysyt uskon kautta: älä ole röyhkeä, vaan pelkää.

11:21 Sillä jos ei Jumala luonnollisia oksia armahtanut, katso, ei hän sinuakaan armahda.

11:22 Katso siis Jumalan hyvyyttä ja ankaruutta: Jumalan ankaruutta langenneita kohtaan, mutta hänen hyvyyttänsä sinua kohtaan, jos hänen hyvyydessänsä pysyt; muutoin sinutkin hakataan pois.

11:23 Mutta nuo toisetkin, jos eivät jää epäuskoonsa, tulevat oksastettaviksi, sillä Jumala on voimallinen oksastamaan ne jälleen.

11:24 Sillä jos sinä olet leikattu luonnollisesta metsäöljyvuusta ja vasten luontoa oksastettu jaloon öljyvuuhun, kuinka paljoa enemmän nämä luonnolliset oksat tulevat oksastettaviksi omaan öljyvuuhunsa!

11:25 Sillä minä en tahdo, veljet - ettette olisi oman viisautenne varassa - pitää teitä tietämättöminä tästä salaisuudesta, että Israelia on osaksi kohdannut paatumus - hamaan siihen asti, kunnes pakanain täysi luku on sisälle tullut,

11:26 ja niin kaikki Israel on pelastuva, niinkuin kirjoitettu on: "Siionista on tuleva pelastaja, hän poistaa jumalattoman menon Jaakobista.

11:27 Ja tämä on oleva minun liittoni heidän kanssaan, kun minä otan pois heidän syntinsä."

11:28 Evankeliumin kannalta he kyllä ovat vihollisia teidän tähtenne, mutta valinnan kannalta he ovat rakastettuja isien tähden.

11:29 Sillä ei Jumala armolahjojansa ja kutsumistansa kadu.

11:30 Samoin kuin te ennen olitte Jumalalle tottelemattomia, mutta nyt olette saaneet laupeuden näiden tottelemattomuuden kautta,

11:31 samoin nämäkin nyt ovat olleet tottelemattomia, että myös he teille tulleen armahtamisen kautta nyt saivat laupeuden.

11:32 Sillä Jumala on sulkenut kaikki tottelemattomuuteen, että hän kaikkia armahtaisi.

11:33 Oi sitä Jumalan rikkauden ja

11:22 Sentähden katso tässä Jumalan hyvyyttä ja ankaruutta: ankaruutta niissä, jotka lankesivat, mutta hyvyyttä itse sinussas, jos sinä ainoastaan hyvyydessä pysyt; muutoin sinäkin leikataan pois.

11:23 Ja ne jälleen istutetaan, ellei he epäuskossansa pysy; sillä Jumala on voimallinen heitä jälleen istuttamaan.

11:24 Sillä jos sinä olet luonnollisesta metsäöljyvuusta karsittu, ja olet vastoin luontoa hyvään öljyvuuhun istutettu, kuinka paljon enemmän ne, jotka luonnolliset ovat, omaan öljyvuuhunsa istutetaan?

11:25 Sillä en minä tahdo salata teiltä, rakkaat veljet, tätä salaisuutta, (ettette itsellänne ylpeilisi,) että paatumus on puolittain Israelille tullut, siihenasti kuin pakanain täydellisyys tulis.

11:26 Ja niin kaikki Israel pitää autuaaksi tuleman, niinkuin kirjoitettu on: se tulee Zionista, joka päästää ja jumalattoman menon Jakobista kääntää pois.

11:27 Ja tämä on minun liittoni heidän kanssansa, kuin minä otan pois heidän syntinsä.

11:28 Evankeliumin puolesta tosin ovat he viholliset teidän tähtenne; mutta valitsemisen puolesta rakastetaan heitä isäin tähden.

11:29 Sillä ei Jumala lahjojansa ja kutsumistansa kadu.

11:30 Sillä niinkuin ette tekään muinen Jumalan päälle uskoneet, mutta olette nyt laupiuden heidän epäuskonsa kautta saaneet;

11:31 Niin ei he ole myös nyt uskoneet sitä laupiutta, joka teille on tapahtunut, että heillekin laupius tapahtuis.

11:32 Sillä Jumala on kaikki epäuskon alle sulkenut, että hän kaikkia armahtaisi.

11:33 Oi sitä Jumalan rikkauden, ja

viisauden ja tiedon syvyyttä! Kuinka tutkimattomat ovat hänen tuomionsa ja käsittämättömät hänen tiensä!

11:34 Sillä kuka on tuntenut Herran mielen? Tai kuka on ollut hänen neuvonantajansa?

11:35 Tai kuka on ensin antanut hänelle jotakin, joka olisi tälle korvattava?

11:36 Sillä hänestä ja hänen kauttansa ja häneen on kaikki; hänelle kunnia iankaikkisesti! Amen.

12 LUKU

12:1 Niin minä Jumalan armahtavan laupeuden kautta kehoitan teitä, veljet, antamaan ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle otolliseksi uhriksi; tämä on teidän järjellinen jumalanpalveluksenne.

12:2 Älkääkä mukautuko tämän maailmanajan mukaan, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta, tutkiaksenne, mikä on Jumalan tahto, mikä hyvää ja otollista ja täydellistä.

12:3 Sillä sen armon kautta, mikä minulle on annettu, minä sanon teille jokaiselle, ettei tule ajatella itsestänsä enempää, kuin ajatella sopii, vaan ajatella kohtuullisesti, sen uskonmäärän mukaan, minkä Jumala on kullekin suonut.

12:4 Sillä niinkuin meillä yhdessä ruumiissa on monta jäsentä, mutta kaikilla jäsenillä ei ole sama tehtävä,

12:5 niin me, vaikka meitä on monta, olemme yksi ruumis Kristuksessa, mutta itsekukin olemme toistemme jäseniä;

12:6 ja meillä on erilaisia armolahjoja sen armon mukaan, mikä meille on annettu; jos jollakin on profetoimisen lahja, käyttäköön sitä sen mukaan, kuin hänellä uskoa on;

12:7 jos virka, pitäköön virastaan vaarin; jos joku opettaa, olkoon uskollinen opettamisessaan;

viisauden, ja tunnon syvyyttä! kuinka tutkimattomat ovat hänen tuomionsa ja käsittämättömät hänen tiensä!

11:34 Sillä kuka on Herran mielen tietänyt? Eli kuka on hänen neuvonantajansa ollut?

11:35 Eli kuka on hänelle jotakin ennen antanut, jota hänelle pitäis jälleen maksettaman.

11:36 Sillä hänestä ja hänen kauttansa ja hänessä ovat kaikki: hänelle olkoon kunnia iankaikkisesti, amen!

12 LUKU

12:1 Niin neuvon minä teitä, rakkaat veljet, Jumalan sydämellisen laupiuden kautta, että te antaisitte teidän ruumiinne eläväksi, pyhäksi ja Jumalalle otolliseksi uhriksi, joka on teidän toimellinen jumalanpalveluksenne.

12:2 Ja älkää sovitako teidänne tämän maailman muodon jälkeen, vaan muuttakaa teidänne teidän mielenne uudistuksen kautta, että te koettelisitte, mikä Jumalan hyvä, otollinen ja täydellinen tahto olis.

12:3 Sillä minä sanon siitä armosta, joka minulle annettu on, jokaiselle, joka teidän seassanne on, ettei yksikään itsestänsä enempää pitäisi kuin hänen tulee pitää; vaan pitäkään kohtuullisesti itsestänsä sen jälkeen kuin Jumala on kullekin uskon mitan jakanut.

12:4 Sillä niinkuin meillä on yhdessä ruumiissa monta jäsentä, mutta ei kaikilla jäsenillä ole yhtäläinen työ,

12:5 Niin mekin olemme monta yksi ruumis Kristuksessa, mutta keskenämme olemme me toinen toisemme jäsenet.

12:6 Ja meillä ovat moninaiset lahjat siitä armosta, kuin meille annettu on. Jos jollakin on prophetia, niin olkoon uskon kanssa yhteinen.

12:7 Jos jollakin on joku virka, niin pitäkään virastansa vaarin. Jos joku opettaa, niin ottakaan opetuksestansa vaarin.

12:8 jos kehoittaa, niin kehoittamisessaan; joka antaa, antakoon vakaasta sydämestä; joka on johtaja, johtakoon toimellisesti; joka laupeutta harjoittaa, tehkoon sen iloiten.

12:9 Olkoon rakkaus vilpitön, kammokaa pahaa, riippukaa hyvässä kiinni.

12:10 Olkaa veljellisessä rakkaudessa helläsydämiset toisianne kohtaan; toinen toisenne kunnioittamisessa kilpailkaa keskenänne.

12:11 Älkää harrastuksessanne olko veltot; olkaa hengessä palavat; palvelkaa Herraa.

12:12 Olkaa toivossa iloiset, ahdistuksessa kärsivälliset, rukouksessa kestävätkä.

12:13 Pitäkää pyhien tarpeet ominanne; harrastakaa vieraanvaraisuutta.

12:14 Siunatkaa vainoojianne, siunatkaa, älkääkään kirotko.

12:15 Iloitkaa iloitsevien kanssa, itkekää itkevien kanssa.

12:16 Olkaa keskenänne yksimieliset. Älkää korkeita mielitelkö, vaan tyytykää alhaisiin oloihin. Älkää olko itsemielestänne viisaita.

12:17 Älkää kenellekään pahaa pahalla kostako. Ahkeroikaa sitä, mikä on hyvää kaikkien ihmisten edessä.

12:18 Jos mahdollista on ja mikäli teistä riippuu, eläkää rauhassa kaikkien ihmisten kanssa.

12:19 Älkää itse kostako, rakkaani, vaan antakaa sijaa Jumalan vihalle, sillä kirjoitettu on: "Minun on kosto, minä olen maksava, sanoo Herra."

12:20 Vaan "jos vihamiehelläsi on nälkä, ruoki häntä, jos hänellä on jano, juota häntä, sillä näin tehden sinä kokoat tulisia hiiliä hänen päänsä päälle."

12:21 Älä anna pahan itseäsi voittaa, vaan voita sinä paha hyvällä.

13 LUKU

13:1 Jokainen olkoon alamainen sille esivallalle, jonka vallan alla hän on. Sillä ei

12:8 Jos joku neuvoo, niin pitäkään neuvostansa vaarin. Jos joku antaa, niin antakaan yksinkertaisuudessa. Jos joku hallitsee, niin pitäkään siitä murheen. Jos joku armahtaa, niin tehkään sen ilolla,

12:9 Olkoon rakkaus vilpitöin. Vihatkaat pahaa ja riippukaat kiinni hyvässä.

12:10 Veljellinen rakkaus olkoon sydämellinen teidän keskenänne. Ennättäkään toinen toisensa kunniaa tekemässä.

12:11 Älkäätkään olko hitaat töissänne. Olkaat palavat hengessä. Palvelkaat Herraa.

12:12 Olkaat toivossa iloiset, kärsivälliset murheessa. Olkaat alati rukouksissa.

12:13 Jakakaat omanne pyhain tarpeeksi. Ottakaat mielellänne huoneesen.

12:14 Siunatkaa vainollisianne: siunatkaat ja älkäätkään sadatelko.

12:15 Iloitkaat iloisten kanssa, ja itkekää itkeväisten kanssa.

12:16 Olkaat keskenänne yksimieliset. Älkäätkään itsestänne paljon pitäkö, vaan pitäkäätkään teitä nöyräin kaltaisena. Älkäätkään itsiänne ylen viisaina pitäkö.

12:17 Älkäätkään kellenkään pahaa pahalla kostako. Ahkeroitkaat sitä, mikä kunniallinen on kaikkein ihmisten edessä.

12:18 Jos mahdollinen on, niin paljon kuin teissä on, niin pitäkäätkään rauha kaikkein ihmisten kanssa.

12:19 Älkäätkään itse kostako, minun rakkaani, vaan antakaat (Jumalan) vihan siasa saada. Sillä kirjoitettu on: minun on kosto, minä tahdon kostaa, sanoo Herra.

12:20 Sentähden, jos vihollises isoo, niin syötä häntä, ja jos hän janoo, niin juota häntä; sillä koskas tämän teet, niin sinä tuliset hiilet hänen päänsä päälle kokoot.

12:21 Älä anna sinuas voitettaa pahalta, vaan voita sinä paha hyvällä.

13 LUKU

13:1 Jokainen olkoon esivallalle, jolla valta on, alamainen; sillä ei esivalta ole muutoin

ole esivaltaa muutoin kuin Jumalalta; ne, jotka ovat, ovat Jumalan asettamat.

13:2 Sentähden, joka asettuu esivaltaa vastaan, se nousee Jumalan säätämystä vastaan; mutta jotka nousevat vastaan, tuottavat itsellensä tuomion.

13:3 Sillä hallitusmiehet eivät ole niiden pelkona, jotka tekevät hyvää, vaan niiden, jotka tekevät pahaa. Jos siis tahdot olla esivaltaa pelkäämättä, niin tee sitä, mikä hyvää on, ja sinä saat siltä kiitoksen;

13:4 sillä se on Jumalan palvelija, sinulle hyväksi. Mutta jos pahaa teet, niin pelkää; sillä se ei miekkaa turhaan kannan, koska se on Jumalan palvelija, kostaja sen rankaisemiseksi, joka pahaa tekee.

13:5 Siksi tulee olla alamainen, ei ainoastaan rangaistuksen tähden, vaan myös omantunnon tähden.

13:6 Sentähdenhän te verojakin maksatte. Sillä he ovat Jumalan palvelusmiehiä, ahkeroiden virassansa juuri sitä varten.

13:7 Antakaa kaikille, mitä annettava on: kenelle vero, sille vero, kenelle tulli, sille tulli, kenelle pelko, sille pelko, kenelle kunnia, sille kunnia.

13:8 Älkää olko kenellekään mitään velkaa, muuta kuin että toisianne rakastatte; sillä joka toistansa rakastaa, se on lain täyttänyt.

13:9 Sillä nämä: "Älä tee huorin, älä tapa, älä varasta, älä himoitse", ja mikä muu käsky tahansa, ne sisältyvät kaikki tähän sanaan: "Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi."

13:10 Rakkaus ei tee lähimmäiselle mitään pahaa. Sentähden on rakkaus lain täyttämys.

13:11 Ja tehkää tämä, koska tunnette tämän ajan, että jo on hetki teidän unesta nousta; sillä pelastus on nyt meitä lähempänä kuin silloin, kun uskoon tulimme.

13:12 Yö on pitkälle kulunut, ja päivä on

kuin Jumalalta: ne vallat, jotka ovat, Jumalalta ne säädetyt ovat.

13:2 Sentähden jokainen, joka itsensä esivaltaa vastaan asettaa, se on Jumalan säätyä vastaan; mutta ne, jotka vastaan ovat, saavat tuomion päällensä.

13:3 Sillä ne, jotka vallan päällä ovat, ei ole hyvintekiöille, vaan pahoille pelvoksi. Ellet tahdo esivaltaa peljätä, niin tee hyvää, ja sinä saat häneltä kiitoksen.

13:4 Sillä hän on Jumalan palvelia sinun hyväksesi. Vaan jos sinä pahaa teet, niin pelkää; sillä ei hän miekkaa hukkaan kannan; sillä hän on Jumalan palvelia ja kostaja sille rangaistukseksi, joka pahaa tekee.

13:5 Sentähden tulee alamainen olla, ei ainoastaan vihan tähden, vaan myös omantunnon tähden.

13:6 Sillä sentähden te myös veron maksatte; sillä he ovat Jumalan palveliat, joiden senkaltaisista tulee lukua pitää.

13:7 Niin antakaat siis kaikille, mitä te velvolliset olette: sille vero, jolle vero tulee; sille tulli, jolle tulli tulee; sille pelko, jolle pelko tulee; sille kunnia, jolle kunnia tulee.

13:8 Älkää kellenkään velvolliset olko, vaan ainoastaan että te toinen toistanne rakastatte; sillä joka toista rakastaa, se on täyttänyt lain.

13:9 Sillä se: ei sinun pidä huorin tekemän; ei sinun pidä tappaman; ei sinun pidä varastaman; ei sinun pidä väärää todistusta sanoman; ei sinun pidä himoitseman, ja mitä muuta käskyä on, se tähän sanaan suljetaan: sinun pitää rakastaman lähimmäistäsi niinkuin itsiäs.

13:10 Ei rakkaus tee lähimmäiselle mitään pahaa; sentähden on rakkaus lain täyttämys.

13:11 Ja että me sen tiedämme, nimittäin ajan, että nyt on aika unesta nousta; sillä meidän autuutemme on nyt lähempänä kuin silloin, kuin me uskoimme.

13:12 Yö on kulunut ja päivä on tullut;

lähellä. Pankaamme sentähden pois pimeyden teot, ja pukeutukaamme valkeuden varuksiin.

13:13 Vaeltakaamme säädyllisesti, niinkuin päivällä, ei mässäyksissä ja juomingeissa, ei haureudessa ja irstaudessa, ei riidassa ja kateudessa,

13:14 vaan pukekaa päällenne Herra Jesus Kristus, älkääkä niin pitäkö lihastanne huolta, että himot heräävät.

14 LUKU

14:1 Heikkouskoista hoivatkaa, rupeamatta väittelemään mielipiteistä.

14:2 Toinen uskoo saavansa syödä kaikkea, mutta toinen, joka on heikko, syö vihanneksia.

14:3 Joka syö, älköön halveksiko sitä, joka ei syö; ja joka ei syö, älköön tuomitko sitä, joka syö, sillä Jumala on ottanut hänet hoivaansa.

14:4 Mikä sinä olet tuomitsemaan toisen palvelijaa? Oman isäntänsä edessä hän seisoo tai kaatuu; mutta hän on pysyvä pystyssä, sillä Herra on voimallinen hänet pystyssä pitämään.

14:5 Toinen pitää yhden päivän toista parempana, toinen pitää kaikki päivät yhtä hyvinä; kukin olkoon omassa mielessään täysin varma.

14:6 Joka valikoi päiviä, se valikoi Herran tähden; ja joka syö, se syö Herran tähden, sillä hän kiittää Jumalaa; ja joka ei syö, se on Herran tähden syömättä ja kiittää Jumalaa.

14:7 Sillä ei kukaan meistä elä itsellensä, eikä kukaan kuole itsellensä.

14:8 Jos me elämme, niin elämme Herralle, ja jos kuolemme, niin kuolemme Herralle. Sentähden, elimmepä tai kuolimme, niin me olemme Herran omat.

14:9 Sillä sitä varten Kristus kuoli ja heräsi eloon, että hän olisi sekä kuolleitten että elävien Herra.

sentähden hyljätkäämme pimeyden työt ja pukekaamme meitämme valkeuden sota-aseilla.

13:13 Vaeltakaamme soveliaasti, niinkuin päivällä: ei ylönsyömisessä, eikä juopumisessa, ei kammioissa, eikä haureudessa, ei riidassa ja kateudessa,

13:14 Vaan pukekaat päällenne Herra Jesus Kristus ja älkäät holhoko ruumistannen haureuteen.

14 LUKU

14:1 Heikkouskoista korjatkaat, ei kamppausten riidoissa.

14:2 Yksi kyllä uskoo saavansa kaikkinaista syödä, vaan heikko syö kaalia.

14:3 Joka syö, älkään sitä katsoko ylön, joka ei syö; ja se, joka ei syö, älkään tuomitko sitä, joka syö; sillä Jumala on hänen ottanut vastaan.

14:4 Kuka sinä olet, joka toisen palveliaa tuomitse? Omalle isännällensä hän seisoo eli lankee. Mutta hän taidetaan ojentaa ylös; sillä Jumala on voimallinen häntä ojentamaan.

14:5 Yksi erottaa yhden päivän toisesta, toinen pitää kaikki päivät yhtäläisenä: jokainen olkoon vahva mielessänsä.

14:6 Joka päivää tottelee, sen hän Herralle tekee; ja joka ei päivää tottele, se myös sen Herralle tekee. Joka syö, hän syö Herralle; sillä hän kiittää Jumalaa: ja joka ei syö, se ei syö Herralle, ja kiittää Jumalaa.

14:7 Sillä ei yksikään meistä itsellensä elä, eikä yksikään itsellensä kuole.

14:8 Sillä jos me elämme niin me Herralle elämme; jos me kuolemme, niin me Herralle kuolemme. Sentähden joko me elämme tai kuolemme, niin me Herran omat olemme.

14:9 Sillä sentähden on myös Kristus kuollut ja noussut ylös ja jälleen eläväksi tullut, että hän olisi kuolleiden ja elävien

14:10 Mutta sinä, minkätähden sinä tuomitset veljeäsi? Taikka sinä toinen, minkätähden sinä halveksit veljeäsi? Sillä kaikki meidät asetetaan Jumalan tuomioistuimen eteen.

14:11 Sillä kirjoitettu on: "Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, minun edessäni pitää jokaisen polven notkistuman ja jokaisen kielen ylistämän Jumalaa."

14:12 Niin on siis meidän jokaisen tehtävä Jumalalle tili itsestämme.

14:13 Älkäämme siis enää toisiamme tuomitko, vaan päättäkää pikemmin olla panematta veljenne eteen loukkauskiveä tai langetusta.

14:14 Minä tiedän ja olen varma Herrassa Jeesuksessa, ettei mikään ole epäpyhää itsessään; vaan ainoastaan sille, joka pitää jotakin epäpyhänä, sille se on epäpyhää.

14:15 Mutta jos veljesi tulee murheelliseksi ruokasi tähden, niin sinä et enää vaella rakkauden mukaan. Älä saata ruuallasi turmioon sitä, jonka edestä Kristus on kuollut.

14:16 Älkää siis antako sen hyvän, mikä teillä on, joutua herjattavaksi;

14:17 sillä ei Jumalan valtakunta ole syömistä ja juomista, vaan vanhurskautta ja rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä.

14:18 Joka tässä kohden palvelee Kristusta, se on Jumalalle otollinen ja ihmisille kelvollinen.

14:19 Niin tavoitelkaamme siis sitä, mikä edistää rauhaa ja keskinäistä rakentumistamme.

14:20 Älä ruuan tähden turmele Jumalan työtä. Kaikki tosin on puhdasta, mutta sille ihmiselle, joka syö tuntoansa loukaten, se on paha.

14:21 Hyvä on olla lihaa syömättä ja viiniä juomatta ja karttaa sitä, mistä veljesi loukkaantuu tai joutuu lankeemukseen tai heikoksi tulee.

14:22 Pidä sinä itselläsi Jumalan edessä se usko, mikä sinulla on. Onnellinen on se,

Herra.

14:10 Mutta miksi sinä veljes tuomitset? Eli miksi sinä veljes katsot ylönsä? sillä me asetetaan kaikki Kristuksen tuomio-istuimen eteen.

14:11 Sillä kirjoitettu on: niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, minua pitää kaikki polvet kumartaman, ja kaikki kielet pitää Jumalaa tunnustaman.

14:12 Sentähden jokaisen meistä pitää edestänsä Jumalalle luvun tekemän.

14:13 Älkäämme siis tästedes toinen toistamme tuomitko, vaan tuomitkaat paremmin niin, ettei yksikään veljensä eteen pane loukkausta eli pahennusta.

14:14 Minä tiedän ja olen vahva Herrassa Jeesuksessa, ettei mitään itsestensä yhteistä ole, vaan joka jotakin yhteiseksi luulee, hänelle se on yhteinen.

14:15 Mutta jos sinun veljes sinun ruastas surulliseksi tulee, niin et sinä enään vaella rakkaudessa. Älä sitä ruallas kadota, jonka tähden Kristus on kuollut.

14:16 Sentähden sovittakaat niin, ettei teidän hyvyittäne laitettaisi.

14:17 Sillä ei Jumalan valtakunta ole ruoka ja juoma, mutta vanhurskaus, ja rauha, ja ilo Pyhässä Hengessä.

14:18 Sillä joka niissä Kristusta palvelee, hän on Jumalalle otollinen ja ihmisille kelvollinen.

14:19 Sentähden noudattakaamme niitä, mitkä rauhaan sopivat, ja sitä, mikä keskenämme parannukseksi tulee.

14:20 Älä ruuan tähden Jumalan työtä turmele. Kaikki tosin ovat puhtaat; vaan sille ihmiselle on se paha, joka syö omantuntonsa pahennuksen kanssa.

14:21 Se on hyvä, ettet lihaa söisi etkä viinaa joisi eli jotakin, josta veljes loukkaantuu, taikka pahenee, elikkä heikoksi tulee.

14:22 Jos sinulla on usko, niin pidä se itsessä Jumalan edessä. Autuas on, joka

joka ei tuomitse itseään siitä, minkä hän oikeaksi havaitsee;

14:23 mutta joka epäroi ja kuitenkin syö, on tuomittu, koska se ei tapahdu uskosta; sillä kaikki, mikä ei ole uskosta, on syntiä.

15 LUKU

15:1 Mutta meidän, vahvojen, tulee kantaa heikkojen vajavaisuuksia, eikä elää itsellemme mieliksi.

15:2 Olkoon kukin meistä lähimmäiselleen mieliksi hänen parhaaksensa, että hän rakentuisi.

15:3 Sillä ei Kristuskaan elänyt itsellensä mieliksi, vaan niinkuin kirjoitettu on: "Niiden herjaukset, jotka sinua herjaavat, ovat sattuneet minuun."

15:4 Sillä kaikki, mikä ennen on kirjoitettu, on kirjoitettu meille opiksi, että meillä kärsivällisyyden ja Raamatun lohdutuksen kautta olisi toivo.

15:5 Mutta kärsivällisyyden ja lohdutuksen Jumala suokoon teille, että olisitte yksimieliset keskenänne, Kristuksen Jeesuksen mielen mukaan,

15:6 niin että te yksimielisesti ja yhdestä suusta ylistäisitte Jumalaa ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen isää.

15:7 Hoivatkaa sentähden toinen toistanne, niinkuin Kristuskin on teidät hoivaansa ottanut Jumalan kunniaksi.

15:8 Sillä minä sanon, että Kristus on tullut ympärileikattujen palvelijaksi Jumalan totuuden tähden, vahvistaaksensa isille annetut lupaukset,

15:9 mutta että pakanat laupeuden tähden ovat ylistäneet Jumalaa, niinkuin kirjoitettu on: "Sentähden minä ylistän sinua pakanain seassa ja veisaan kiitosta sinun nimellesi."

15:10 Ja vielä on sanottu: "Riemuitkaa, te pakanat, hänen kansansa kanssa."

15:11 Ja taas: "Kiittäkää Herraa, kaikki pakanat, ja ylistäkööt häntä kaikki kansat."

15:12 Ja myös Esaias sanoo: "On tuleva

ei tee itsellensä omaatuntoa niissä, mitkä hän koettelee.

14:23 Mutta joka siitä epäilee ja kuitenkin syö, se on kadotettu; sillä ei hän syönyt uskossa, mutta kaikki, mikä ei uskosta ole, se on synti.

15 LUKU

15:1 Mutta meidän, jotka väkevät olemme, tulee heikkoin voimattomuutta kärsiä, eikä itsellemme kelvata.

15:2 Niin jokainen meistä kelvatkoon lähimmäisellensä siinä, mikä hyvä on, parannukseksi.

15:3 Sillä ei Kristuskaan itsellensä kelvannut, vaan niinkuin kirjoitettu on: heidän pilkkansa, jotka sinua pilkkasivat, lankesivat minun päälleni.

15:4 Sillä mitä ennen kirjoitettu on, se on meille opiksi kirjoitettu, että meillä kärsivällisyyden ja Raamattuun lohdutuksen kautta toivo olisi.

15:5 Mutta kärsivällisyyden ja lohdutuksen Jumala antakoon teille, että te keskenänne yksimieliset olisitte Jesuksen Kristuksen perään:

15:6 Että te yksimielisesti yhdestä suusta kiittäisitte Jumalaa ja meidän Herran Jesuksen Kristuksen Isää.

15:7 Sentähden korjatkaa toinen toistanne, niinkuin Kristuskin on meitä Jumalan kunniaksi korjannut.

15:8 Mutta minä sanon: Jesus Kristus on ollut ympärileikkauksen palvelia Jumalan totuuden tähden, vahvistamaan sitä lupausta, joka isille tapahtunut oli.

15:9 Mutta että pakanat laupiuden edestä Jumalaa kiittäisivät, niinkuin kirjoitettu on: sentähden kiitän minä sinua pakanain seassa ja veisaan sinun nimelles.

15:10 Ja taas hän sanoo: iloitkaa pakanat hänen kansansa kanssa!

15:11 Ja taas: kiittäkää Herraa, kaikki pakanat, ja kaikki kansa ylistäkään häntä!

15:12 Ja taas sanoo Jesaias: sen pitää

lisain juurivesa, hän, joka nousee hallitsemaan pakanoita; häneen pakanat panevat toivonsa."

15:13 Mutta toivon Jumala täyttäköön teidät kaikella ilolla ja rauhalla uskossa, niin että teillä olisi runsas toivo Pyhän Hengen voiman kautta.

15:14 Veljeni, minä kyllä olen varma teistä, että te jo ilmankin olette täynnä hyvyyttä ja kaikkinaista tietoa, niin että myös kykenette neuvomaan toinen toistanne.

15:15 Kuitenkin olen paikka paikoin jotenkin rohkeasti teille kirjoittanut, uudestaan muistuttaakseni teille näitä asioita, sen armon kautta, jonka Jumala on minulle antanut

15:16 sitä varten, että minä olisin Kristuksen Jeesuksen palvelija pakanain keskuudessa, papillisesti toimittaakseni Jumalan evankeliumin palvelusta, niin että pakanakansoista tulisi otollinen ja Pyhässä Hengessä pyhitetty uhri.

15:17 Minulla on siis kerskaukseni Kristuksessa Jeesuksessa palvellessani Jumalaa;

15:18 sillä minä en rohkene puhua mistään muusta kuin siitä, mitä Kristus, saattaakseen pakanat kuuliaisiksi, on minun kauttani vaikuttanut sanalla ja teolla,

15:19 tunnustekojen ja ihmeiden voimalla, Pyhän Hengen voimalla, niin että minä Jerusalemissa ja sen ympäristöstä alkaen Illyrikoniin saakka olen suorittanut Kristuksen evankeliumin julistamisen,

15:20 ja sillä tavoin, että olen pitänyt kunnianani olla julistamatta evankeliumia siellä, missä Kristuksen nimi jo on mainittu, etten rakentaisi toisen laskemalle perustukselle,

15:21 vaan niinkuin kirjoitettu on: "Ne, joille ei ole julistettu hänestä, saavat hänet nähdä, ja jotka eivät ole kuulleet, ne ymmärtävät."

15:22 Sentähden olenkin niin usein ollut estetty tulemasta teidän tykönnne.

15:23 Mutta koska minulla nyt ei enää ole

oleman Jessen juuren, joka on nouseva pakanoita hallitsemaan, jonka päälle pakanat toivoman pitää.

15:13 Mutta toivon Jumala täyttäköön teitä kaikella riemulla ja rauhalla uskossa, että teillä Pyhän Hengen voiman kautta yltäkülläinen toivo olis.

15:14 Mutta minä tiedän hyvästi, rakkaat veljeni, teistä, että te olette hyvyyttä täynnä, kaikella tuntemisella täytetyt, että te voitte toinen toistanne neuvoa.

15:15 Minä olen kuitenkin puolittain rohkiasti teidän tykönnne, rakkaat veljet, kirjoittanut, niinkuin muistuttain teille sen armon puolesta, joka minulle Jumalalta on annettu.

15:16 Että minun pitää oleman pakanain seassa Jeesuksen Kristuksen palvelian, Jumalan evankeliumia uhraamassa, että pakanatkin olisivat Jumalalle otollinen uhri, Pyhän Hengen kautta pyhitetty.

15:17 Sentähden minulla on se, josta minä Jeesuksessa Kristuksessa kerskaan, niissä mitkä Jumalan ovat.

15:18 Sillä en minä rohkene mitään puhua niistä, mitä ei Kristus minun kauttani vaikuttanut pakanain kuuliaisuudeksi, sanalla ja työllä,

15:19 Merkkien ja ihmeiden voimalla, Jumalan Hengen väellä; niin että minä hamasta Jerusalemissa ja niissä ympäri Illyrikoon asti olen kaikki Kristuksen evankeliumilla täyttänyt.

15:20 Ja minä olen ollut ahkera evankeliumia saarnaamaan, joissa Kristuksen nimi ei mainittu ollut, etten minä muukalaisen perustuksen päälle rakentaisi;

15:21 Vaan niinkuin kirjoitettu on: joille ei ensinkään hänestä julistettu ollut, niiden pitää sen näkemän, ja jotka ei kuulleet ole, niiden pitää ymmärtämän.

15:22 Sentähden myös minä olen usein estetty teidän tykönnne tulemasta.

15:23 Mutta nyt, ettei minulla ole näissä

tilaa näissä paikkakunnissa ja kun jo monta vuotta olen halunnut tulla teidän tyköne,

15:24 niin minä, jos milloin Hispaniaan matkustan, tulen luoksenne, sillä minä toivon sieltä kautta matkustaessani näkeväni teidät ja teidän avullanne pääseväni sinne, kunhan ensin olen vähän saanut iloita teidän seurastanne.

15:25 Mutta nyt minä matkustan Jerusalemiin viemään pyhille avustusta.

15:26 Sillä Makedonia ja Akaia ovat halunneet kerätä yhteisen lahjan niille Jerusalemin pyhille, jotka ovat köyhyydessä.

15:27 Niin he ovat halunneet, ja he ovatkin sen heille velkaa; sillä jos pakanat ovat tulleet osallisiksi heidän hengellisistä aarteistaan, niin he puolestaan ovat velvolliset auttamaan heitä maallisilla.

15:28 Kun olen tehtäväni suorittanut ja heille tämän hedelmän perille vienyt, lähden teidän kauttanne Hispaniaan;

15:29 ja minä tiedän, että tullessani teidän tyköne tulen Kristuksen täydellinen siunaus mukanani.

15:30 Mutta minä kehoitan teitä, veljet, Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta ja Hengen rakkauden kautta auttamaan minua taistelussani, rukoilemalla minun puolestani Jumalaa,

15:31 että minä pelastuisin joutumasta Juudean uskottomien käsiin ja että Jerusalemia varten tuomani avustus olisi pyhille otollinen,

15:32 niin että minä, jos Jumala niin tahtoo, ilolla saapuisin teidän tyköne ja virkistyisin teidän seurassanne.

15:33 Rauhan Jumala olkoon kaikkien teidän kanssanne. Amen.

16 LUKU

16:1 Minä suljen teidän suosioonne sisaremme Foiben, joka on Kenkreaan

maakunnissa enempi siaa ja minä olen jo monta vuotta halainnut teidän tyköne tulla,

15:24 Sentähden kuin minä Hispaniaan vaellan, niin minä tulen teidän tyköne; sillä minä toivon, että kuin minä sen kautta matkustan, niin minä saan teidät nähdä, ja niin teiltä sinne saatettaisiin; kuitenkin, että minä ennen saisin kerran minuni teistä ilahuttaa.

15:25 Mutta nyt minä vaellan Jerusalemiin pyhille palvelusta tekemään;

15:26 Sillä ne Makedoniasta ja Akajasta ovat mielellänsä Jerusalemin köyhiä pyhiä varten yhteisen avun koonneet.

15:27 He ovat sen mielellänsä tehneet, niinkuin he siihen heille velkapäätkin ovat; sillä jos pakanat ovat heidän hengellisestä tavarastansa osallisiksi tulleet, niin on kohtuullinen, että he myös heitä ruumiillisella tavarallansa palvelevat.

15:28 Kuin minä siis sen asian päättänyt olen ja heille tämän hedelmän lukinnut, tahdon minä teidän kauttannen Hispaniaan palata.

15:29 Mutta minä tiedän, kuin minä teidän tyköne tulen, että minä tulen Kristuksen evankeliumin täydellisellä siunauksella.

15:30 Mutta minä neuvon teitä, rakkaat veljet, meidän Herran Jeesuksen Kristuksen kautta ja Hengen rakkauden kautta, että te minun kanssani kilvoittelisitte rukouksissa minun edestäni Jumalan tykö:

15:31 Että minä Juudeassa epäuskoisista pelastettaisiin, ja että minun palvelukseni Jerusalemissa olisi pyhille otollinen;

15:32 Että minä ilolla teidän tyköne tulisin Jumalan tahdon kautta, ja minuani ynnä teidän kanssanne virvoittaisin.

15:33 Mutta rauhan Jumala olkoon teidän kaikkein kanssanne! Amen.

16 LUKU

16:1 Minä annan teidän haltuunne Pheben, meidän sisaremme, joka on Kenkreaan

seurakunnan palvelija,

16:2 että otatte hänet vastaan Herrassa, niinkuin pyhien sopii, ja autatte häntä kaikessa, missä hän teitä tarvitsee; sillä hän on ollut monelle avuksi ja myöskin minulle.

16:3 Tervehdys Priskalle ja Akylaalle, työkumppaneilleni Kristuksessa Jeesuksessa, 16:4 jotka minun henkeni puolesta ovat panneet oman kaulansa alttiiksi ja joita en ainoastaan minä kiitä, vaan myös kaikki pakanain seurakunnat,

16:5 ja seurakunnalle, joka kokoontuu heidän kodissansa. Tervehdys Epainetukselle, rakkaalleni, joka on Aasian ensi hedelmä Kristukselle.

16:6 Tervehdys Marialle, joka on nähnyt paljon vaivaa teidän tähtenne.

16:7 Tervehdys Andronikukselle ja Juniaalle, heimolaisilleni ja vankeustovereilleni, joilla on suuri arvo apostolien joukossa ja jotka jo ennen minua ovat olleet Kristuksessa.

16:8 Tervehdys Ampliatukselle, rakkaalleni Herrassa.

16:9 Tervehdys Urbanukselle, meidän työtovereillemme Kristuksessa, ja Stakykselle, rakkaalleni.

16:10 Tervehdys Apelleelle, koetuksenkestäneelle Kristuksessa. Tervehdys Aristobuluksen perhekuntalaisille.

16:11 Tervehdys Herodionille, heimolaiselleni. Tervehdys Narkissuksen perhekuntalaisille, jotka ovat Herrassa.

16:12 Tervehdys Tryfainalle ja Tryfosalle, jotka ovat nähneet vaivaa Herrassa.

Tervehdys Persikselle, rakkaalle sisarelle, joka on nähnyt paljon vaivaa Herrassa.

16:13 Tervehdys Rufukselle, valitulle Herrassa, ja hänen äidilleen, joka on kuin äiti minullekin.

16:14 Tervehdys Asynkritukselle, Flegonille, Hermeelle, Patrobaalle, Hermaalle ja veljille, jotka ovat heidän kanssansa.

16:15 Tervehdys Filologukselle ja Julialle, Nereukselle ja hänen sisarelleen ja

seurakunnan palveluspiika:

16:2 Että te häntä ottaisitte vastaan Herrassa, niinkuin pyhain sopii. Ja olkaat hänelle kaikissa asioissa avulliset, joissa hän teitä tarvitsee; sillä hän on monelle avullinen ollut ja itse minulle.

16:3 Tervehtikäätkä Priskillaa ja Akvilaa, minun auttajiani Kristuksessa Jeesuksessa, 16:4 (Jotka ovat kaulansa minun henkeni tähden alttiiksi antaneet: joita en minä ainoasti kiitä, vaan kaikki pakanainkin seurakunnat.)

16:5 Niin myös sitä seurakuntaa, joka heidän huoneessansa on. Tervehtikäätkä Epenetusta, minun rakkaintani, joka on Akajasta uutinen Kristuksessa.

16:6 Tervehtikäätkä Mariaa, joka paljon vaivaa meistä näki.

16:7 Tervehtikäätkä Andronikusta ja Juniaa, minun lankoani ja kanssavankeani, jotka ovat kuuluisat apostolien seassa, jotka myös olivat ennen minua Kristuksessa.

16:8 Tervehtikäätkä Ampliaa, minun rakastani Herrassa.

16:9 Tervehtikäätkä Urbanusta, meidän auttajaamme Kristuksessa, ja Stakya, minun rakastani.

16:10 Tervehtikäätkä Apellesta, joka on koeteltu Kristuksessa. Tervehtikäätkä Aristobulin perhettä.

16:11 Tervehtikäätkä Herodionia, minun lankoani. Tervehtikäätkä Narkissuksen perhettä, jotka ovat Herrassa.

16:12 Tervehtikäätkä Tryphenaa ja Tryphosaa, jotka työtä tekevät Herrassa. Tervehtikäätkä Persistä, minun rakastani, joka paljon työtä tehnyt on Herrassa.

16:13 Tervehtikäätkä Rufusta, valittua Herrassa, ja hänen ja minun äitiäni.

16:14 Tervehtikäätkä Asynkritusta ja Phlegonia, Hermasta, Patrobasta, Hermestä ja veljiä, jotka heidän kanssansa ovat.

16:15 Tervehtikäätkä Philologusta ja Juliaa, Nereusta, ja hänen sisartansa, ja Olympaa,

Olympaalle ja kaikille pyhille, jotka ovat heidän kanssansa.

16:16 Tervehtikää toisianne pyhällä suunannolla. Kaikki Kristuksen seurakunnat tervehtivät teitä.

16:17 Mutta minä kehoitan teitä, veljet, pitämään silmällä niitä, jotka saavat aikaan erimielisyyttä ja pahennusta vastoin sitä oppia, jonka te olette saaneet; vetäytykää pois heistä.

16:18 Sillä sellaiset eivät palvele meidän Herraamme Kristusta, vaan omaa vatsaansa, ja he pettävät suloisilla sanoilla ja kauniilla puheilla vilpittömien sydämet.

16:19 Onhan teidän kuuliaisuutenne tullut kaikkien tietoon; sentähden minä iloitsen teistä, mutta minä tahtoisin teidän olevan viisaita hyvään, mutta taitamattomia pahaan.

16:20 Ja rauhan Jumala on pian musertava saatanan teidän jalkojenne alle. Herraamme Jeesuksen armo olkoon teidän kanssanne.

16:21 Teitä tervehtivät Timoteus, minun työtoverini, ja heimolaiseni Lukius, Jaason ja Soosipater.

16:22 Minä Tertius, joka olen kirjoittanut tämän kirjeen, sanon teille tervehdyksen Herrassa.

16:23 Gaius, minun ja koko seurakunnan majanantaja, tervehtii teitä. Erastus, kaupungin rahainhoitaja, ja veli Kvartus tervehtivät teitä.

16:24 Herraamme Jeesuksen Kristuksen armo olkoon teidän kanssanne. Amen.

16:25 Mutta hänen, joka voi teitä vahvistaa minun evankeliumini ja Jeesuksen Kristuksen saarnan mukaan, sen ilmoitetun salaisuuden mukaan, joka kautta ikuisten aikojen on ollut ilmoittamatta,

16:26 mutta joka nyt on julkisaatettu ja profeetallisten kirjoitusten kautta iankaikkisen Jumalan käskystä tiettäväksi tehty kaikille kansoille uskon kuuliaisuuden

ja kaikkia pyhiä, jotka ovat heidän kanssansa.

16:16 Tervehtikää teitä keskenänne pyhällä suunantamisella. Kristuksen seurakunnat tervehtivät teitä.

16:17 Mutta minä neuvon teitä, rakkaat veljet, että te kavahtaisitte eripuraisuuden ja pahennuksen matkaan saattajia sitä oppia vastaan, jonka te oppineet olette: ja välttäkää niitä.

16:18 Sillä ei senkaltaiset Herraa Jesusta Kristusta palvele, vaan omaa vatsaansa ja viettelevät makeilla puheilla ja liehakoitsemisellansa yksinkertaisten sydämet.

16:19 Sillä teidän kuuliaisuutenne on kaikille julistettu, jonka tähden minä iloitsen teidän ylitsenne. Mutta minä tahdon, että teidän pitää hyvässä viisaat oleman ja pahuudessa yksinkertaiset.

16:20 Mutta rauhan Jumala on tullaava saatanan pian teidän jalkainne alle. Meidän Herran Jeesuksen Kristuksen armo olkoon teidän kanssanne! Amen.

16:21 Teitä tervehtivät Timoteus, minun auttajani, ja Lukius, ja Jason ja Sosipater, minun lankoni.

16:22 Minä Tertius, joka tämän lähetykskirjan kirjoitin, tervehdin teitä Herrassa.

16:23 Teitä tervehtii Gaius, minun ja kaiken seurakunnan holhoja. Teitä tervehtii Erastus, kaupungin rahanhaltia, ja Kvartus veli.

16:24 Meidän Herran Jeesuksen Kristuksen armo olkoon teidän kaikkein kanssanne! Amen.

16:25 Mutta hänelle, joka voi teitä vahvistaa minun evankeliumini ja Jeesuksen Kristuksen saarnan jälkeen, sen salaisuuden ilmestyksen jälkeen, joka ijäisiin aikoihin on salattu ollut,

16:26 Mutta nyt ilmoitettu ja tiettäväksi tehty prophetain Raamattuun kautta, iankaikkisen Jumalan käskyn jälkeen, uskon kuuliaisuudeksi kaikkein pakanain seassa:

aikaansaamiseksi,

16:27 Jumalan, ainoan viisaan, olkoon kunnia Jeesuksen Kristuksen kautta, aina ja iankaikkisesti. Amen.

PAAVALIN ENSIMMÄINEN KIRJE KORINTTOLAISILLE

1 LUKU

1:1 Paavali, Kristuksen Jeesuksen kutsuttu apostoli Jumalan tahdosta, ja veli Soostenes

1:2 Korintossa olevalle Jumalan seurakunnalle, Kristuksessa Jeesuksessa pyhitetyille, jotka ovat kutsutut ja pyhät, ynnä kaikille, jotka avuksi huutavat meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimeä kaikissa paikkakunnissa, niin omissaan kuin meidänkin.

1:3 Armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta!

1:4 Minä kiitän Jumalaani aina teidän tähtenne siitä Jumalan armosta, joka on annettu teille Kristuksessa Jeesuksessa,

1:5 että kaikessa olette rikastuneet hänessä, kaikessa puheessa ja kaikessa tiedossa,

1:6 sen mukaan kuin todistus Kristuksesta on teissä vahvistettu,

1:7 niin ettei teiltä mitään puutu missään armolahjassa, teidän odottaessanne meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen ilmestystä.

1:8 Hän on myös vahvistava teitä loppuun asti, niin että te olette nuhteettomat meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen päivänä.

1:9 Jumala on uskollinen, hän, jonka kautta te olette kutsutut hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme yhteyteen.

1:10 Mutta minä kehoitan teitä, veljet,

16:27 Jumalalle, joka yksinensä viisas on, olkoon kunnia Jeesuksen Kristuksen kautta iankaikkisesti! Amen! «Roomalaisille, Kirjoitettu Korintosta, Kenkreaan seurakunnan palveluspiian Pheben kanssa.»

1. P. PAAVALIN 1 EPISTOLA KORINTILAISILLE

1 LUKU

1:1 Paavali, kutsuttu Jeesuksen Kristuksen apostoliksi Jumalan tahdon kautta, ja Sostenes veli,

1:2 Sille Jumalan seurakunnalle, joka on Korintossa, pyhitetyille Kristuksessa Jeesuksessa, kutsutuille pyhille ynnä kaikkein niiden kanssa, jotka meidän Herran Jeesuksen Kristuksen nimeä avuksensa huutavat, jokaisessa heidän ja meidän siassamme.

1:3 Armo olkoon teille ja rauha Jumalalta, meidän isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta.

1:4 Minä kiitän Jumalaani aina teidän tähtenne, sen Jumalan armon edestä, joka teille Jeesuksessa Kristuksessa annettu on:

1:5 Että te olette kaikissa rikkaaksi tehdyt hänessä, kaikessa opissa ja kaikessa tuntemisessa.

1:6 Sillä todistus Kristuksesta on teissä vahvistettu,

1:7 Niin ettei teiltä jossakussa lahjassa mitään puutu, jotka odotatte meidän Herran Jeesuksen Kristuksen ilmoitusta,

1:8 Joka myös teitä loppuun asti vahvistaa, että te olisitte nuhteettomat meidän Herran Jeesuksen Kristuksen päivänä.

1:9 Sillä Jumala on uskollinen, jonka kautta te kutsutut olette hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme yhteyteen.

1:10 Mutta minä neuvon teitä, rakkaat

meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimeen, että kaikki olisitte puheessa yksimieliset ettekä suvaitsisi riitaisuuksia keskuudessanne, vaan pysyisitte sovinnossa ja teillä olisi sama mieli ja sama ajatus.

1:11 Sillä Kloen perheväeltä olen saanut teistä kuulla, veljeni, että teillä on riitoja keskuudessanne.

1:12 Tarkoitan sitä, että yksi teistä sanoo: "Minä olen Paavalin puolta", toinen: "Minä Apolloksen", joku taas: "Minä Keefaan", joku vielä: "Minä Kristuksen."

1:13 Onko Kristus jaettu? Ei kaikesti Paavali ole ristiinnaulittu teidän edestänne? Vai oletteko te kastetut Paavalin nimeen?

1:14 Minä kiitän Jumalaa, etten ole kastanut teistä ketään muita kuin Krispuksen ja Gaiuksen,

1:15 niin ettei kukaan saata sanoa, että te olette minun nimeeni kastetut.

1:16 Kastoinhan tosin Stefanaankin perhekunnan; sitten en tiedä, olenko ketään muuta kastanut.

1:17 Sillä Kristus ei lähettänyt minua kastamaan, vaan evankeliumia julistamaan - ei puheen viisaudella, ettei Kristuksen risti menisi mitättömäksi.

1:18 Sillä sana rististä on hullutus niille, jotka kadotukseen joutuvat, mutta meille, jotka pelastumme, se on Jumalan voima.

1:19 Onhan kirjoitettu: "Minä hävitän viisasten viisauden, ja ymmärtäväisten ymmärryksen minä teen mitättömäksi."

1:20 Missä ovat viisaat? Missä kirjanoppineet? Missä tämän maailman älyniekat? Eikö Jumala ole tehnyt maailman viisautta hullutukseksi?

1:21 Sillä kun, Jumalan viisaudesta, maailma ei oppinut viisauden avulla tuntemaan Jumalaa, niin Jumala näki hyväksi saarnauttamansa hullutuksen kautta pelastaa ne, jotka uskovat,

1:22 koskapa juudalaiset vaativat tunnustekoja ja kreikkalaiset etsivät viisautta,

1:23 me taas saarnaamme ristiinnaulittua

veljet, meidän Herran Jeesuksen Kristuksen nimen kautta, että te kaikki yhdenkaltaisen puheen pitäisitte, ja ettei teidän seassanne eriseuroja olisi, vaan olkaat sovitettut yhdessä mielessä ja yhdessä neuvossa.

1:11 Sillä minun korvilleni on tullut teistä, rakkaat veljet, Kloen perheen kautta, että riidat ovat teillä keskenänne.

1:12 Niin minä sanon sitä, että kukin teistä sanoo: minä olen Paavalin, minä olen Apollon, minä Kephaan, minä Kristuksen.

1:13 Lieneekö Kristus jaettu, vai onko Paavali teidän edestänne ristiinnaulittu? eli oletteko te Paavalin nimeen kastetut?

1:14 Minä kiitän Jumalaa, etten minä ole yhtään teistä kastanut, vaan Krispuksen ja Gajuksen:

1:15 Ettei kenkään saa sanoa, että minä minun nimeeni ketään kastin.

1:16 Minä kastin myös Stephanaan perheen; sitte en minä tiedä, jos minä jonkun muun kastanut olen.

1:17 Sillä ei Kristus minua lähettänyt kastamaan, vaan evankeliumia saarnaamaan, ei sanan viisaudella, ettei Kristuksen risti turhaan menisi.

1:18 Sillä se puhe rististä on niille hulluus, jotka kadotetaan; mutta meille, jotka autuaaksi tulemme, on se Jumalan voima.

1:19 Sillä kirjoitettu on: minä kadotan viisasten viisauden, ja ymmärtäväisten ymmärryksen minä hylkään.

1:20 Kussas on viisas? kussas on kirjanoppinut? kussas tämän maailman tutkia on? Eikö Jumala ole tämän maailman viisautta hulluudeksi tehnyt?

1:21 Sillä että Jumalan viisauudessa ei maailma tuntenut Jumalaa viisauden kautta, niin kelpasi Jumalalle tyhmän saarnan kautta niitä vapahtaa, jotka sen uskovat,

1:22 Sentähden että Juudalaiset merkkiä anovat ja Grekiläiset viisautta etsivät;

1:23 Mutta me saarnaamme ristiinnaulitun

Kristusta, joka on juutalaisille pahennus ja pakanoille hullutus,

1:24 mutta joka niille, jotka ovat kutsutut, olkootpa juutalaisia tai kreikkalaisia, on Kristus, Jumalan voima ja Jumalan viisaus.

1:25 Sillä Jumalan hulluus on viisaampi kuin ihmiset, ja Jumalan heikkous on väkevämpi kuin ihmiset.

1:26 Sillä katsokaa, veljet, omaa kutsumistanne: ei ole monta inhimillisesti viisasta, ei monta mahtavaa, ei monta jalosukuista,

1:27 vaan sen, mikä on hulluutta maailmalle, sen Jumala valitsi saattaaksensa viisaat häpeään, ja sen, mikä on heikkoa maailmassa, sen Jumala valitsi saattaaksensa sen, mikä väkevää on, häpeään,

1:28 ja sen, mikä maailmassa on halpasukuista ja halveksittua, sen Jumala valitsi, sen, joka ei mitään ole, tehdäksensä mitättömäksi sen, joka jotakin on,

1:29 ettei mikään liha voisi kerskata Jumalan edessä.

1:30 Mutta hänestä on teidän olemisenne Kristuksessa Jeesuksessa, joka on tullut meille viisaudeksi Jumalalta ja vanhurskaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi,

1:31 että kävisi, niinkuin kirjoitettu on: "Joka kerskaa, sen kerskauksena olkoon Herra."

2 LUKU

2:1 Niinpä, kun minä tulin teidän tyköne, veljet, en tullut puheen tai viisauden loistolla teille Jumalan todistusta julistamaan.

2:2 Sillä minä olin päättänyt olla teidän tykönänne tuntematta mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittuna.

2:3 Ja ollessani teidän tykönänne minä olin heikkouden vallassa ja pelossa ja suuressa vapistuksessa,

Kristuksen Juudalaisille pahennukseksi ja Grekiläisille hulluudeksi.

1:24 Mutta kutsutuille sekä Juudalaisille että Grekiläisille saarnaamme me Kristuksen Jumalan voimaksi ja Jumalan viisaudeksi.

1:25 Sillä Jumalan hulluus on viisaampi kuin ihmiset, ja Jumalan heikkous on väkevämpi kuin ihmiset.

1:26 Te näette, rakkaat veljet, teidän kutsumisenne, ettei monta lihallista viisasta, ei monta voimallista, ei myös monta suuresta suvusta,

1:27 Vaan ne, jotka maailman edessä hullut ovat, on Jumala valinnut, että hän viisaat häpiään saattais; ja ne, jotka heikot ovat maailman edessä, on Jumala valinnut, että hän väkevät häpiään saattais;

1:28 Ja ne alimmaisesta suvusta ja ylönkatsotut maailmassa on Jumala valinnut, ja ne, jotka ei mitään ole, että hän ne, jotka jotakin ovat, turhaksi tekis;

1:29 Ettei hänen edessään yksikään liha kerskasi.

1:30 Mutta te olette hänestä Kristuksessa Jeesuksessa, joka meille on Jumalalta tehty viisaudeksi, ja vanhurskaudeksi, ja pyhitykseksi ja lunastukseksi:

1:31 Että niinkuin kirjoitettu on: joka itsiänsä kerskaa, hän kerskatkaan itsiänsä Herrassa.

2 LUKU

2:1 Ja, rakkaat veljet, kuin minä teidän tyköne tulin, en minä tullut korkeilla sanoilla enkä syvällä viisaudella ilmoittamaan teille Jumalan todistusta.

2:2 Sillä en minä itsiäni pitänyt teidän seassanne mitäkään tietämäni, vaan ainoasti Jeesuksen Kristuksen ja sen ristiinnaulitun.

2:3 Ja minä olin teidän kanssanne heikkoudessa, ja pelossa, ja suuressa vapistuksessa.

2:4 ja minun puheeni ja saarnani ei ollut kiehtovia viisauden sanoja, vaan Hengen ja voiman osoittamista,

2:5 ettei teidän uskonne perustuisi ihmisten viisauteen, vaan Jumalan voimaan.

2:6 Kuitenkin me puhumme viisautta täydellisten seurassa, mutta emme tämän maailman viisautta emmekä tämän maailman valtiasten, jotka kukistuvat,

2:7 vaan me puhumme salattua Jumalan viisautta, sitä kätkeyttä, jonka Jumala on edeltämäärännyt ennen maailmanaikoja meidän kirkkaudeksemme,

2:8 sitä, jota ei kukaan tämän maailman valtiaista ole tuntenut - sillä jos he olisivat sen tunteneet, eivät he olisi kirkkauden Herraa ristiinnaulinneet -

2:9 vaan, niinkuin kirjoitettu on: "mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut ja minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat."

2:10 Mutta meille Jumala on sen ilmoittanut Henkensä kautta, sillä Henki tutkii kaikki, Jumalan syvyydetkin.

2:11 Sillä kuka ihminen tietää, mitä ihmisessä on, paitsi ihmisen henki, joka hänessä on? Samoin ei myös kukaan tiedä, mitä Jumalassa on, paitsi Jumalan Henki.

2:12 Mutta me emme ole saaneet maailman henkeä, vaan sen Hengen, joka on Jumalasta, että tietäisimme, mitä Jumala on meille lahjoittanut;

2:13 ja siitä me myös puhumme, emme inhimillisen viisauden opettamalla sanoilla, vaan Hengen opettamalla, selittäen hengelliset hengellisesti.

2:14 Mutta luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan Hengen on; sillä se on hänelle hullutus, eikä hän voi sitä ymmärtää, koska se on tutkisteltava hengellisesti.

2:15 Hengellinen ihminen sitä vastoin tutkistelee kaiken, mutta häntä itseään ei kukaan kykene tutkistelemaan.

2:4 Ja minun puheeni ja saarnani ei ollut kaunistetuissa sanoissa ihmisten viisauden jälkeen, mutta hengen ja voiman osoituksessa,

2:5 Ettei teidän uskonne olisi ihmisten viisaudessa, vaan Jumalan voimassa.

2:6 Mutta me puhumme siitä viisaudesta, joka on täydellisten tykönä, ei tämän maailman viisaudesta, eikä tämän maailman päämiesten, jotka hukkuvat.

2:7 Vaan me puhumme siitä salatusta Jumalan viisaudesta, jonka Jumala on ennen maailman alkua säätänyt meidän kunniaksemme,

2:8 Jota ei yksikään tämän maailman päämiehistä tuntenut; sillä jos he olisivat tunteneet, niin ei he olisi kunnian Herraa ristiinnaulinneet.

2:9 Vaan niinkuin kirjoitettu on: joita ei silmä ole nähnyt, eikä korva ole kuullut, ja ei ihmisen sydämeen ole astunut, joita Jumala on niille valmistanut, jotka häntä rakastavat.

2:10 Mutta meille on Jumala sen ilmoittanut Henkensä kautta; sillä Henki kaikki tutkistelee, Jumalan syvyydetkin.

2:11 Sillä kuka ihminen tietää, mitä ihmisessä on, vaan ihmisen henki, joka hänessä on? Niin myös ei yksikään tiedä, mitä Jumalassa on, vaan Jumalan Henki.

2:12 Mutta emme ole saaneet tämän maailman henkeä, vaan sen Hengen, joka Jumalasta on, että me tietäisimme, mitä meille Jumalalta annettu on,

2:13 Jota me myös puhumme, ei niillä sanoilla, joita inhimillinen viisaus opettaa, vaan niillä, joita Pyhä Henki opettaa, ja me tuomitsemme hengelliset asiat hengellisesti.

2:14 Mutta ei luonnollinen ihminen ymmärrä niitä, mitkä Jumalan Hengen ovat; sillä ne ovat hänelle hulluus, ja ei taida käsittää, sillä ne hengellisesti tuomitaan.

2:15 Mutta hengellinen tuomitsee tosin kaikkia, vaan ei hän keltäkään tuomita.

2:16 Sillä: "kuka on tullut tuntemaan Herran mielen, niin että voisi neuvoa häntä?" Mutta meillä on Kristuksen mieli.

3 LUKU

3:1 Niinpä, veljet, minun ei käynyt puhuminen teille niinkuin hengellisille, vaan niinkuin lihallsille, niinkuin pienille lapsille Kristuksessa.

3:2 Maitoa minä juotin teille, en antanut ruokaa, sillä sitä ette silloin sietäneet, ettekä vielä nytkään siedä;

3:3 olettehan vielä lihallsia. Sillä kun keskuudessanne on kateutta ja riitaa, ettekö silloin ole lihallsia ja vaella ihmisten tavoin?

3:4 Kun toinen sanoo: "Minä olen Paavalin puolta", ja toinen: "Minä olen Apolloksen", ettekö silloin ole niinkuin ihmiset ainakin?

3:5 Mikä Apollos sitten on? Ja mikä Paavali on? Palvelijoita, joiden kautta te olette tulleet uskoviksi, palvelijoita sen kykynsä mukaan, minkä Herra on heille kullekin antanut.

3:6 Minä istutin, Apollos kasteli, mutta Jumala on antanut kasvun.

3:7 Niin ei siis istuttaja ole mitään, eikä kastelijakaan, vaan Jumala, joka kasvun antaa.

3:8 Mutta istuttaja ja kastelija ovat yhtä; kuitenkin on kumpikin saava oman palkkansa oman työnsä mukaan.

3:9 Sillä me olemme Jumalan työtovereita; te olette Jumalan viljelysmaa, olette Jumalan rakennus.

3:10 Sen Jumalan armon mukaan, joka on minulle annettu, minä olen taitavan rakentajan tavoin pannut perustuksen, ja toinen sille rakentaa, mutta katsokoon kukin, kuinka hän sille rakentaa.

3:11 Sillä muuta perustusta ei kukaan voi panna, kuin mikä pantu on, ja se on Jeesus Kristus.

3:12 Mutta jos joku rakentaa tälle

2:16 Sillä kuka on tietänyt Herran mielen, joka tahtoo hänelle neuvoa antaa? Mutta meillä on Kristuksen mieli.

3 LUKU

3:1 Ja, rakkaat veljet! en minä taitanut teille puhua niinkuin hengellisille, vaan niinkuin lihallsille, niinkuin lapsille Kristuksessa.

3:2 Rieskaa minä olen teille juoda antanut, ja en ruokaa; sillä ette sitä vielä voineet, ja ette vielä nytkään voi.

3:3 Sillä te olette vielä lihallsit, sillä niinkauvan kuin teidän seassanne kateus ja riita ja eripuraisuus on, ettekö te ole lihallsit ja vaella ihmisten tavan jälkeen?

3:4 Sillä koska joku sanoo: minä olen Paavalin, ja toinen: minä Apollon: ettekö te siis ole lihallsit?

3:5 Mitäs Paavali on ja mikä Apollo muuta kuin palveliat, joiden kautta te olette uskoneet, ja niinkuin Jumala kullekin antanut on?

3:6 Minä olen istuttanut, Apollo on kastanut mutta Jumala on kasvun antanut.

3:7 Niin ei se mitään ole, joka istuttaa, eikä se, joka kastaa, vaan Jumala, joka kasvun on antaa.

3:8 Mutta se, joka istuttaa, ja se, joka kastaa, ovat yhtä: kumpikin saa palkkansa työnsä jälkeen.

3:9 Sillä me olemme Jumalan apulaiset: te olette Jumalan pelto ja Jumalan rakennus.

3:10 Sen Jumalan armon jälkeen, joka minulle annettu on, olen minä perustuksen laskenut, niinkuin taitava rakentaja, vaan toinen sen päälle rakentaa; mutta katsokaan jokainen, kuinka hän sen päälle rakentaa.

3:11 Sillä muuta perustusta, ei taida yksikään panna, vaan sen, joka pantu on, joka on Jeesus Kristus.

3:12 Jos nyt joku rakentaa tämän

perustukselle, rakensipa kullasta, hopeasta, jalokivistä, puusta, heinistä tai oljista,
3:13 niin kunkin teko on tuleva näkyviin; sillä sen on saattava ilmi se päivä, joka tulessa ilmestyy, ja tuli on koetteleva, minkälainen kunkin teko on.

3:14 Jos jonkun tekemä rakennus kestää, on hän saava palkan;

3:15 mutta jos jonkun tekemä palaa, joutuu hän vahinkoon; mutta hän itse on pelastuva, kuitenkin ikäänkuin tulen läpi.

3:16 Ettekö tiedä, että te olette Jumalan temppeli ja että Jumalan Henki asuu teissä?

3:17 Jos joku turmelee Jumalan temppelin, on Jumala turmeleva hänet; sillä Jumalan temppeli on pyhä, ja sellaisia te olette.

3:18 Älköön kukaan pettäkö itseään. Jos joku teidän joukossanne luulee olevansa viisas tässä maailmassa, tulkoon hän tyhmäksi, että hänestä tulisi viisas.

3:19 Sillä tämän maailman viisaus on hullutus Jumalan silmissä. Sillä kirjoitettu on: "Hän vangitsee viisaat heidän viekkauteensa";

3:20 ja vielä: "Herra tuntee viisasten ajatukset, hän tietää ne turhiksi."

3:21 Älköön siis kukaan kerskatko ihmisistä; sillä kaikki on teidän,

3:22 teidän on Paavali ja Apollos ja Keefas, teidän on maailma ja elämä ja kuolema, nykyiset ja tulevaiset, kaikki on teidän.

3:23 Mutta te olette Kristuksen, ja Kristus on Jumalan.

4 LUKU

4:1 Niin pitäköön jokainen meitä Kristuksen käskyläisinä ja Jumalan salaisuuksien huoneenhaltijoina.

4:2 Sitä tässä huoneenhaltijoilta ennen muuta vaaditaan, että heidät havaitaan uskollisiksi.

4:3 Mutta siitä minä hyvin vähän välitän, että te minua tuomitsette tai joku

perustuksen päälle kultaa, hopiaa, kalliita kiviä, puita, heiniä, olkia:

3:13 Jokainen teko tulee julkiseksi; sillä se päivä sen on selittävä, joka tulessa ilmaantuu: ja minkäkaltainen kunkin teko on, sen tuli koettelee.

3:14 Jos jonkun teko pysyy, jonka hän sen päälle rakentanut on, niin hän saa palkan:

3:15 Jos jonkun teko palaa, niin hän saa vahingon; mutta hän tulee itse autuaaksi, kuitenkin niinkuin tulen kautta.

3:16 Ettekö te tiedä teitänne Jumalan templiksi, ja että Jumalan Henki asuu teissä?

3:17 Jos joku Jumalan templin turmelee, sen Jumala turmelee; sillä Jumalan templi on pyhä, niinkuin tekin olette.

3:18 Älkään kenkään itseänsä pettäkö: jos joku teistä luulee itsensä viisaaksi tässä maailmassa, se tulkoon tyhmäksi, että hän viisaaksi tulisi.

3:19 Sillä tämän maailman viisaus on hulluus Jumalan tykönä. Sillä kirjoitettu on: hän käsittää taitavat heidän kavaluudessansa,

3:20 Ja taas: Herra tietää viisasten ajatukset, että ne turhat ovat.

3:21 Sentähden älkään yksikään ihmisistä kerskatko; sillä kaikki ovat teidän omanne:

3:22 Joko se olis Paavali eli Apollo, eli Kephas, taikka maailma, eli elämä, eli kuolema, taikka nykyiset eli tulevaiset: kaikki ovat teidän,

3:23 Mutta te olette Kristuksen, vaan Kristus on Jumalan.

4 LUKU

4:1 Jokainen pitäköön meitä Kristuksen palvelioina ja Jumalan salaisuutten huoneenhaltioina.

4:2 Mutta ainoastaan se huoneenhaltia in seassa etsitään, että joku uskolliseksi löydettäisiin.

4:3 Mutta vähän minä sitä tottelen, että minä teiltä tuomitaan eli inhimilliseltä

inhimillinen oikeus; en minä itsekään tuomitse itseäni,

4:4 sillä ei minulla ole mitään tunnollani, mutta en minä silti ole vanhurskautettu, vaan minun tuomitsijani on Herra.

4:5 Älkää sentähden lausuko mitään tuomiota, ennenkuin aika on, ennenkuin Herra tulee, joka myös on saattava valoon pimeyden kätköt ja tuova ilmi sydänten aivoitukset; ja silloin kukin saa kiitoksensa Jumalalta.

4:6 Tämän olen, veljet, sovittanut itseeni ja Apollockseen, teidän tähtenne, että meistä oppisitte tämän: "Ei yli sen, mikä kirjoitettu on", ettette pöyhkeillen asettuisi mikä minkin puolelle toista vastaan.

4:7 Sillä kuka antaa sinulle etusijan? Ja mitä sinulla on, jota et ole lahjaksi saanut? Mutta jos olet sen saanut, niin miksi kerskaat, ikäänkuin se ei olisi saatua?

4:8 Te olette jo ravitut, teistä on tullut jo rikkaita, ilman meitä teistä on tullut kuninkaita! Kunpa teistä olisikin tullut kuninkaita, niin että mekin pääsisimme kuninkaiksi teidän kanssanne!

4:9 Sillä minusta näyttää, että Jumala on asettanut meidät apostolit vihoviimeisiksi, ikäänkuin kuolemaan tuomituiksi; meistä on tullut kaiken maailman katseltava, sekä enkelien että ihmisten,

4:10 me olemme houkkia Kristuksen tähden, mutta te älykkäitä Kristuksessa, me olemme heikkoja, mutta te väkeviä; te kunnioitettuja, mutta me halveksittuja.

4:11 Vielä tänäkin hetkenä me kärsimme sekä nälkää että janoa, olemme alasti, meitä piestään, ja me kuljemme kodittomina,

4:12 me näemme vaivaa tehden työtä omin käsin. Meitä herjataan, mutta me siunaamme: meitä vainotaan, mutta me kestämmme;

4:13 meitä parjataan, mutta me puhumme

päivältä: ja en minä itsekään tuomitse minuani;

4:4 Sillä en minä tiedä mitään kanssani; mutta en minä sentähden vanhurskautettu ole, vaan Herra on se, joka minun tuomitsee.

4:5 Sentähden älkää tuomitko ennen aikaa, siihenasti kuin Herra tulee, joka nekin valkeuteen saattaa, mitkä pimeydessä peitettyt ovat, ja ilmoittaa sydänten aivoitukset: ja silloin kukin saa kunnian Jumalalta.

4:6 Mutta näitä, rakkaat veljet, olen minä minustani ja Apollosta ulostoimittanut teidän tähtenne, että te meistä oppisitte, ettei kenkään enempää itsestensä ajattelisi kuin kirjoitettu on, ettei yksikään teistä toistansa vastaan pidä jonkun tähden itsiänsä paisuttaman.

4:7 Sillä kuka sinun eroittaa? Taikka mitä sinulla on, jota et sinä ole saanut? Jos siitä siis saanut olet, mitäs kerskaat niinkuin et sinä saanut olisi?

4:8 Jo te olette ravitut, jo te olette rikastuneet, ilman meitä te vallitsette: ja oi jospa te tosin vallitsisitte, että mekin teidän kanssanne vallitsisimme!

4:9 Sillä minä luulen, että Jumala on meitä apostoleita viimeisiksi asettanut, niinkuin surmattaviksi; sillä me olemme maailmalle, ja enkeleille, ja ihmisille ihmeeksi tulleet.

4:10 Me olemme tomppelit Kristuksen tähden, mutta te toimelliset Kristuksessa: me heikot, mutta te väkevät: te kunnialliset, mutta me katsotut ylö.

4:11 Hamaan tähän hetkeen asti kärsimme me nälkää ja janoa, ja olemme alasti, ja meitä lyödään korvalle ja ei meillä ole vahvaa asuinsiaa:

4:12 Ja me näemme vaivaa, työtä tehden omilla käsillämme. Kuin meitä soimataan, niin me hyvästi lausumme: kuin meitä vainotaan, niin me kärsimme.

4:13 Kuin meitä pilkataan, niin me

leppeästi; meistä on tullut kuin mikäkin maailman tunkio, kaikkien hylkimiä, aina tähän päivään asti.

4:14 En kirjoita tätä häväistäkseni teitä, vaan niinkuin rakkaita lapsiani neuvoen.

4:15 Sillä vaikka teillä olisi kymmenentuhatta kasvattajaa Kristuksessa, niin ei teillä kuitenkaan ole monta isää; sillä minä teidät synnytin evankeliumin kautta Kristuksessa Jeesuksessa.

4:16 Kehoitin siis teitä: olkaa minun seuraajiani.

4:17 Juuri sentähden minä lähetin teille Timoteuksen, joka on minun rakas ja uskollinen poikani Herrassa; hän on muistuttava teitä minun vaelluksestani Kristuksessa Jeesuksessa, sen mukaan kuin minä kaikkialla, joka seurakunnassa, opetan.

4:18 Muutamat teistä ovat paisuneet pöyhkeiksi, aivan niinkuin minä en tulisikaan teidän tyköne.

4:19 Mutta minä tulen pian teidän tyköne, jos Herra tahtoo, ja silloin minä otan selon, en noiden pöyhkeiden sanoista, vaan voimasta.

4:20 Sillä Jumalan valtakunta ei ole sanoissa, vaan voimassa.

4:21 Kummanko tahdotte? Tulenko luoksenne vitsa kädessä vaiko rakkaudessa ja sävyisyyden hengessä?

5 LUKU

5:1 Yleensä kuuluu, että teidän keskuudessanne harjoitetaan haureutta, jopa semmoista haureutta, jota ei ole pakanainkaan keskuudessa, että eräskin pitää isänsä vaimoa.

5:2 Ja te olette paisuneet pöyhkeiksi! Eikö teidän pikemminkin olisi pitänyt tulla murheellisiksi, että se, joka on tuommoisen teon tehnyt, poistettaisiin teidän keskuudestanne?

5:3 Sillä minä, joka tosin ruumiillisesti olen poissa, mutta hengessä kuitenkin läsnä, olen jo, niinkuin läsnäollen, puolestani

rukoilemme: me olemme tulleet niinkuin maailman tunkioksi ja kaikkein saastaisuudeksi tähän päivään asti.

4:14 En minä näitä kirjoita häväistäkseni teitä, vaan minä neuvon teitä niinkuin rakkaita lapsiani.

4:15 Sillä ehkä teillä olisi kymmentuhatta opettajaa Kristuksessa, niin ei teillä kuitenkaan ole monta isää; sillä minä olen teitä Kristuksessa Jeesuksessa siittänyt evankeliumin kautta.

4:16 Sentähden neuvon minä teitä, olkaat minun tavoittajiani.

4:17 Sentähden lähetin minä teille Timoteuksen, joka on minun rakas ja uskollinen poikani Herrassa, jonka pitää muistuttaman teille minun tieni, jotka ovat Kristuksessa, niinkuin minä joka paikassa kaikissa seurakunnissa opetan.

4:18 Mutta muutamat ovat teistä paisuneet, niinkuin en minä teidän tyköne tuleva olisikaan.

4:19 Mutta ennen paljoa aikaa tulen minä teidän tyköne, jos Herra tahtoo, ja tahdon tietää, ei paisuneitten sanojen, vaan voimaa.

4:20 Sillä Jumalan valtakunta ei ole puheessa, vaan voimassa.

4:21 Kumman te tahdotte: että minä tulen vitsalla teidän tyköne, taikka rakkaudella ja hengen siveydellä?

5 LUKU

5:1 Täydellisesti kuuluu teidän seassanne huoruus, ja senkaltainen huoruus, josta ei pakanatkaan sanoa tiedä, niin että joku isänsä emäntää pitää.

5:2 Ja te olette paisuneet, ja miksi ette enemmin murehtineet, että se, joka senkaltaisen työn tehnyt on, teidän seastanne otettaisiin pois.

5:3 Mutta minä tosin, joka niinkuin ruumiin puolesta poissa ollen, kuitenkin hengessä tykönä ollen, olen jo niinkuin tykönä oleva

päättänyt, että se, joka tuommoisen teon on tehnyt, on

5:4 - sittenkuin olemme, te ja minun henkeni ynnä meidän Herramme Jeesuksen voima, tulleet yhteen -

5:5 Herran Jeesuksen nimessä hyljättävä saatanan haltuun lihan turmioksi, että hänen henkensä pelastuisi Herran päivänä.

5:6 Ei ole hyvä, että kerskaatte. Ettekö tiedä, että vähäinen hapatus hapattaa koko taikinan?

5:7 Peratkaa pois vanha hapatus, että teistä tulisi uusi taikina, niinkuin te olettekin happamattomat; sillä onhan meidän pääsiäislampaamme, Kristus, teurastettu.

5:8 Viettäköömme siis juhlaa, ei vanhassa hapatuksessa eikä ilkeyden ja pahuuden hapatuksessa, vaan puhtauden ja totuuden happamattomuudessa.

5:9 Minä kirjoitin teille kirjeessäni, ettette seurustelisi huorintekijäin kanssa;

5:10 en tarkoittanut yleensä tämän maailman huorintekijöitä tai ahneita tai anastajia tai epäjumalanpalvelijoita, sillä silloinhan teidän täytyisi lähteä pois maailmasta.

5:11 Vaan minä kirjoitin teille, että jos joku, jota kutsutaan veljeksi, on huorintekijä tai ahne tai epäjumalanpalvelija tai pilkkaaja tai juomari tai anastaja, te ette seurustelisi ettekä söisikään semmoisen kanssa.

5:12 Sillä onko minun asiani tuomita niitä, jotka ovat ulkopuolella? Ettekö tekin tuomitse vain niitä, jotka ovat sisäpuolella?

5:13 Mutta ulkopuolella olevat tuomitsee Jumala. "Poistakaa keskuudestanne se, joka on paha."

6 LUKU

6:1 Kuinka rohkenee kukaan teistä, jolla on riita-asia toisen kanssa, käydä oikeutta vääräin edessä? Miksei pyhien edessä?

sen tuominnut, että hän, joka sen niin tehnyt on,

5:4 Meidän Herran Jeesuksen Kristuksen nimeen, teidän kokoontulemisessanne, ynnä minun henkeni kanssa, meidän Herran Jeesuksen Kristuksen voimalla,

5:5 Annetaan saatanan haltuun lihan kadotukseksi, että henki autuaaksi tulis Herran Jeesuksen päivänä.

5:6 Ei ole teidän kerskauksenne hyvä: ettekö te tiedä, että vähä hapatus kaiken taikinan hapattaa?

5:7 Sentähden peratkaa se vanha taikina, että te olisitte uusi taikina, niinkuin te happamattomat olette; sillä meidän pääsiäislampaamme on meidän edestämme uhrattu, joka on Kristus.

5:8 Sentähden pitäkäämme juhlaa, ei vanhassa hapatuksessa, eikä pahuuden ja vääryyden hapatuksessa, vaan vakuuden ja totuuden happamattomassa taikinassa.

5:9 Minä olen teille lähetyskirjassa kirjoittanut, ettei teidän pitäisi sekaantuman huorintekiäin kanssa.

5:10 Ja ei kaiketi tämän maailman huorintekiäin kanssa, eli ahneitten, eli raateliain, eli epäjumalain palveliain; sillä niin tulis teidän maailmasta paeta pois.

5:11 Mutta nyt minä olen kirjoittanut, ettei teidän pidä heihin sekaantuman, jos joku, joka veljeksi kutsutaan, olis huorintekiä, taikka ahne, eli epäjumalain palvelia, taikka pilkkaaja, eli juomari, taikka raatelia; älkää senkaltaisen kanssa syökö;

5:12 Sillä mitä minun tulee tuomita niitä, jotka ulkona ovat? Ettekö te niitä tuomitse, jotka sisällä ovat?

5:13 Mutta Jumala ne tuomitsee, jotka ulkona ovat. Ajakaat itsekkin paha pois tyköänne.

6 LUKU

6:1 Miksi joku teistä, jolla on toisen kanssa jotakin asiaa, rohkenee riidellä vääräin ja ei pyhäin edestä?

6:2 Vai ettekö tiedä, että pyhät tulevat maailman tuomitsemaan? Ja jos te tuomitsette maailman, niin ettekö kelpaa ratkaisemaan aivan vähäpätöisiä asioita?

6:3 Ettekö tiedä, että me tulemme tuomitsemaan enkeleitä, emmekö sitten maallisia asioita?

6:4 Jos teillä siis on maallisia asioita ratkaistavina, nekö te asetatte tuomareiksi, jotka ovat halveksittuja seurakunnassa?

6:5 Teidän häpeäksenne minä tämän sanon. Eikö teidän joukossanne sitten ole yhtäkään viisasta, joka voisi ratkaista veljien välin?

6:6 Vaan veli käy oikeutta veljen kanssa, vieläpä uskottomain edessä!

6:7 Teille on jo yleensä vaurioksi, että käräjoitte keskenänne. Miksi ette ennemmin salli tehdä vääryyttä itsellenne? Miksi ette ennemmin anna riistää omaanne?

6:8 Sen sijaan te itse teette vääryyttä ja riistätte toisen omaa, vieläpä veljien.

6:9 Vai ettekö tiedä, etteivät väärät saa periä Jumalan valtakuntaa? Älkää eksykö. Eivät huorintekijät, ei epäjumalanpalvelijat, ei avionrikkojat, ei hekumoitsijat eikä miehitykset,

6:10 eivät varkaat, ei ahneet, ei juomarit, ei pilkkaajat eivätkä anastajat saa periä Jumalan valtakuntaa.

6:11 Ja tuommoisia te olitte, jotkut teistä; mutta te olette vastaanottaneet peson, te olette pyhitetyt, te olette vanhurskautetut meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimessä ja meidän Jumalamme Hengessä.

6:12 Kaikki on minulle luvallista, mutta ei kaikki ole hyödyksi; kaikki on minulle luvallista, mutta minä en saa antaa minkään itseäni vallita.

6:13 Ruoka on vatsaa varten ja vatsa ruokaa varten; ja Jumala on tekevä lopun niin toisesta kuin toisestakin. Mutta ruumis ei ole haureutta varten, vaan Herraa varten,

6:2 Ettekö te tiedä, että pyhät pitää maailmaa tuomitseman? Ja jos maailma pitää teidän kauttanne tuomittaman, ettekö siis te kelpaa pienempiä asioita tuomitsemaan?

6:3 Ettekö te tiedä, että meidän pitää enkeleitäkin tuomitseman? kuinka siis ei ajallisia asioita?

6:4 Kuin siis teillä on jotakuta asiaa ajallisesta hyvyydestä, niin te otatte ne, jotka seurakunnassa ovat katsotut ylön, ja asetatte tuomariksi.

6:5 Teille minä sanon näitä häpiäksi: eikö niin yhtään viisasta ole teidän seassanne, joka taitais tuomita veljiensä välillä?

6:6 Vaan veli riitelee veljensä kanssa, ja sittenkin uskottoman edessä.

6:7 Niin on siis kaiketi vika teidän seassanne, että te toinen toisenne kanssa käytte oikeuden eteen. Miksi ette paremmin vääryyttä kärsi? miksi ette ennen suo teitänne vahingoittaa?

6:8 Vaan te itse vääryyden ja vahingon teette, ja semminkin teidän veljillenne.

6:9 Ettekö te tiedä, ettei väärät pidä Jumalan valtakuntaa perimän? Älkää eksykö; ei huorintekiäin, eikä epäjumalten palvelijain, eikä salavuoteisten, eikä pehmiäin, eikä miesten kanssa makaajain,

6:10 Eikä varasten, eikä ahnetten, eikä juomarien, eikä pilkkaajain eikä raateliain pidä Jumalan valtakuntaa perimän.

6:11 Ja senkaltaiset te muutamat olitte; mutta te olette pestyt, te olette pyhitetyt, te olette vanhurskaaksi tulleet Herran Jeesuksen nimen kautta ja meidän Jumalamme hengen kautta.

6:12 Kaikissa on minulla valta, vaan ei kaikki ole hyväksi: kaikissa on minulla valta, mutta en minä kenenkään alamainen ole.

6:13 Ruoka on vatsalle säättö ja vatsa ruualle; mutta Jumala on tämän ja sen hukuttava. Ei ruumis ole säättö huoruuteen, vaan Herralle, ja Herra ruumiille.

ja Herra ruumista varten;

6:14 ja Jumala, joka herätti kuolleista Herran, on herättävä meidätkin voimallansa.

6:15 Ettekö tiedä, että teidän ruumiinne ovat Kristuksen jäseniä? Ottaisinko siis Kristuksen jäsenet ja tekisin ne porton jäseniksi? Pois se!

6:16 Vai ettekö tiedä, että joka yhtyy porttoon, tulee yhdeksi ruumiiksi hänen kanssaan? Onhan sanottu: "Ne kaksi tulevat yhdeksi lihaksi."

6:17 Mutta joka yhtyy Herraan, on yksi henki hänen kanssaan.

6:18 Paetkaa haureutta. Kaikki muu synty, mitä ikinä ihminen tekee, on ruumiin ulkopuolella; mutta haureuden harjoittaja tekee syntiä omaa ruumistansa vastaan.

6:19 Vai ettekö tiedä, että teidän ruumiinne on Pyhän Hengen temppeli, joka Henki teissä on ja jonka te olette saaneet Jumalalta, ja ettette ole itsenne omat?

6:20 Sillä te olette kalliisti ostetut. Kirkastakaa siis Jumala ruumiissanne.

7 LUKU

7:1 Mutta mitä siihen tulee, mistä kirjoititte, niin hyvä on miehelle olla naiseen ryhtymättä;

7:2 mutta haureuden syntien välttämiseksi olkoon kullakin miehellä oma vaimonsa, ja kullakin naisella aviomiehensä.

7:3 Täyttäköön mies velvollisuutensa vaimoansa kohtaan, ja samoin vaimo miestänsä kohtaan.

7:4 Vaimon ruumis ei ole hänen omassa, vaan hänen miehensä vallassa; samoin ei miehenkään ruumis ole hänen omassa, vaan vaimon vallassa.

7:5 Älkää vetäytykö pois toisistanne, paitsi ehkä keskinäisestä sopimuksesta joksikin ajaksi, niin että olisitte vapaat rukoukseen ja sitten taas tulisitte yhteen, ettei saatana

6:14 Mutta Jumala on Herran herättänyt, niin hän on myös meitäkin voimallansa herättävä.

6:15 Ettekö te tiedä, että teidän ruumiinne ovat Kristuksen jäsenet? Pitäiskö siis minun Kristuksen jäsenet ottaman ja porton jäseniksi tekemän? Pois se!

6:16 Taikka ettekö te tiedä, että se, joka porttoon ryhtyy, hän on yksi ruumis sen kanssa? Sillä he tulevat, sanoo hän, kaksi yhdeksi lihaksi.

6:17 Mutta joka Herraan ryhtyy, se on yksi henki hänen kanssansa.

6:18 Välttäkää huoruutta. Kaikki synnit, joita ihminen tekee, ovat ulkona ruumiista; vaan joka huorin tekee, tekee syntiä omassa ruumiissansa.

6:19 Vai ettekö te tiedä, että teidän ruumiinne on Pyhän Hengen templi, joka teissä on, jonka te Jumalalta saitte, ja ettepä te ole teidän omanne?

6:20 Sillä te olette kalliisti ostetut; kunnioittakaa siis Jumalaa teidän ruumiissanne ja teidän hengessänne, jotka Jumalan ovat.

7 LUKU

7:1 Mutta niistä, joita te minulle kirjoititte, hyvä on miehelle, ettei hän vaimoon ryhdy.

7:2 Mutta huoruuden tähden pitäköön kukin oman vaimonsa, ja jokainen pitäköön oman miehensä.

7:3 Mies antakoon vaimolle velvollisen mielisuosion, niin myös vaimo miehelle.

7:4 Ei ole vaimolla valtaa omalle ruumiillensa, vaan miehellä: ei myös miehellä ole valtaa ruumiillensa, vaan vaimolla.

7:5 Älkää toinen toistanne vältkö, jollei se ole molempain suosiosta hetkeksi, että teillä jouto olis paastota ja rukoilla: ja tulkaat jälleen yhteen, ettei saatana teitä

teidä kiusaisi teidän hillittömyytenne tähden.

7:6 Mutta tämän minä sanon myönnytyksenä, en käskynä.

7:7 Soisin kaikkien ihmisten olevan niinkuin minäkin; mutta kullakin on oma lahjansa Jumalalta, yhdellä yksi, toisella toinen.

7:8 Naimattomille ja leskille minä taas sanon: heille on hyvä, jos pysyvät sellaisina kuin minäkin;

7:9 mutta jos eivät voi itseään hillitä, niin menkööt naimisiin; sillä parempi on naida kuin palaa.

7:10 Mutta naimisissa oleville minä julistan, en kuitenkaan minä, vaan Herra, ettei vaimo saa erota miehestään;

7:11 mutta jos hän eroaa, niin pysyköön naimatonna tai sopikoon miehensä kanssa; eikä mies saa hyljätä vaimoansa.

7:12 Mutta muille sanon minä, eikä Herra: jos jollakin veljellä on vaimo, joka ei usko, ja tämä suostuu asumaan hänen kanssaan, niin älköön mies häntä hyljätkö;

7:13 samoin älköön vaimokaan, jos hänellä on mies, joka ei usko, ja tämä suostuu asumaan hänen kanssaan, hyljätkö miestänsä.

7:14 Sillä mies, joka ei usko, on pyhitetty vaimonsa kautta, ja vaimo, joka ei usko, on pyhitetty miehensä, uskonveljen, kautta; muutoinhan teidän lapsenne olisivat saastaisia, mutta nyt he ovat pyhiä.

7:15 Mutta jos se, joka ei usko, eroaa, niin erotkoon; veli ja sisar eivät ole semmoisissa tapauksissa orjuutetut; sillä rauhaan on Jumala teidät kutsunut.

7:16 Sillä mistä tiedät, vaimo, voitko pelastaa miehesi? Tai mistä tiedät, mies, voitko pelastaa vaimosi?

7:17 Vaeltakoon vain kukin sen mukaan, kuin Herra on hänelle hänen osansa antanut, ja siinä asemassa, missä hänet Jumala on kutsunut; näin minä säädän

kiusaisi teidän himonne hillimättömyyden puolesta.

7:6 Mutta sen sanon minä teille suomisen ja ei käskyn jälkeen.

7:7 Sillä minä tahtoisin, että kaikki ihmiset niin olisivat kuin minäkin olen; mutta jokaisella on oma lahja Jumalalta, yhdellä niin ja toisella näin.

7:8 Vaan minä sanon naimattomille ja leskille: se on heille hyvä, jos he ovat niinkuin minäkin.

7:9 Vaan ellei he voi itsiänsä pidättää, niin aikaan; sillä parempi on naida kuin palaa.

7:10 Mutta naineelle käsken, en minä, vaan Herra, ettei vaimon pidä miehestänsä eriyvän.

7:11 Mutta jos hän eriyä, niin olkoon naimatta taikka sopikaan miehensä kanssa, ja älköön mies hyljätkö vaimoansa.

7:12 Vaan muille sanon minä ja ei Herra: jos jollakin veljellä on uskotoin vaimo, ja se mielistyy hänen kanssansa asumaan, älköön sitä itsestänsä eroittako.

7:13 Ja jos jollakin vaimolla on uskotoin mies, ja hän tahtoo sen kanssa asua, älköön häntä itsestänsä eroittako.

7:14 Sillä uskotoin mies on vaimonsa kautta pyhitetty, ja uskotoin vaimo on pyhitetty miehensä kautta: Muutoin olisivat teidän lapsenne saastaiset, vaan nyt ne ovat pyhitetyt.

7:15 Mutta jos uskotoin itsensä eroittaa, niin olkoot eroitettut. Eipä veli taikka sisar ole sidottu orjuuteen senmuotoisissa menoissa; mutta rauhassa on Jumala meitä kutsunut.

7:16 Sillä kuinka tiedät, vaimo, jos sinä miehes taidat autuaaksi saattaa? Eli sinä mies, kuinka tiedät, jos sinä taidat vaimos autuaaksi saattaa?

7:17 Kuitenkin niinkuin Jumala kullekin on jakanut: jokainen niin vaeltakaan, kuin Herra on hänen kutsunut: ja niin minäkin kaikissa seurakunnissa säädän.

kaikissa seurakunnissa.

7:18 Jos joku on kutsuttu ympärileikattuna, älköön hän pyrkikö ympärileikkaamattomaksi; jos joku on kutsuttu ympärileikkaamaton, älköön ympärileikkauttako itseään.

7:19 Ei ympärileikkaus ole mitään, eikä ympärileikkaamattomuus ole mitään, vaan Jumalan käskyjen pitäminen.

7:20 Pysyköön kukin siinä asemassa, missä hänet on kutsuttu.

7:21 Jos olet kutsuttu orjana, älä siitä murehdi; mutta vaikka voisitkin päästä vapaaksi, niin ole ennemmin siinä osassasi.

7:22 Sillä joka orjana on kutsuttu Herrassa, on Herran vapaa; samoin vapaana kutsuttu on Kristuksen orja.

7:23 Te olette kalliisti ostetut; älkää olko ihmisten orjia.

7:24 Pysyköön kukin, veljet, Jumalan edessä siinä asemassa, missä hänet on kutsuttu.

7:25 Mutta neitsyistä minulla ei ole Herran käskyä, vaan minä sanon ajatukseni niinkuin se, joka on Herralta saanut sen laupeuden, että hän on luotettava.

7:26 Olen siis sitä mieltä, että lähestyvän ahdingon tähden jokaisen on hyvä pysyä entisellään.

7:27 Jos olet sidottu vaimoon, älä pyydä eroa; jos et ole sidottu vaimoon, älä pyydä itsellesi vaimoa.

7:28 Mutta jos menetkin naimisiin, et syntiä tee; ja jos neitsyt menee naimisiin, ei hänkään tee syntiä; mutta ne, jotka niin tekevät, joutuvat kärsimään ruumiillista vaivaa, ja siitä minä tahtoisin teidät säästää.

7:29 Mutta sen minä sanon, veljet: aika on lyhyt; olkoot tästedes nekin, joilla on vaimot, niinkuin ei heillä niitä olisikaan,

7:30 ja ne, jotka itkevät, niinkuin eivät itkisi, ja ne, jotka iloitsevat, niinkuin eivät iloitsisi, ja ne, jotka ostavat, niinkuin eivät saisi omanansa pitää,

7:18 Jos joku ympärileikattu on kutsuttu, älkään se esinahkaa pyytäkö: jos joku on esinahasta kutsuttu, älkään se antako itsiänsä ympärileikata.

7:19 Ympärileikkaus ei ole mitään, eikä esinahka mitään ole, vaan Jumalan käskyin pitämys.

7:20 Jokainen pysyköön siinä kutsumisessa, johonka hän kutsuttu on.

7:21 Jos sinä olet orjaksi kutsuttu, älä sitä murehdi: kuitenkin jos sinä taidat vapaaksi tulla, niin nautitse sitä paremmin.

7:22 Sillä joka orjaksi on Herrassa kutsuttu, se on Herran vapaa: niin myös joka vapaaksi on kutsuttu, hän on Kristuksen orja.

7:23 Te olette kalliisti ostetut! älkäätkä ihmisten orjat olko!

7:24 Itsekukin, rakkaat veljet, jossa hän kutsuttu on, olkaan siinä Jumalan tykönä.

7:25 Mutta neitseistä ei ole minulla Herran käskyä; kuitenkin sanon minä minun neuvoni niinkuin laupiuden saanut Herralta uskollisena ollakseni.

7:26 Minä luulen siis sen hyväksi, nykyisen tuskan tähden, että ihmisen on niin hyvä olla.

7:27 Jos sinä olet vaimoon sidottu, älä pyydä eroa; jos sinä olet vaimoton, niin älä pyydä vaimoa.

7:28 Mutta jos sinä myös olet nainut, et sinä syntiä tehnyt, ja jos neitsy huoli, ei hänkään syntiä tehnyt. Kuitenkin senkaltaiset saavat vaivan ruumiisensa. Mutta minä säästäisin mielelläni teitä.

7:29 Mutta sen minä sanon, rakkaat veljet, aika on lyhetty. Mitä enempi? Joilla vaimot ovat, olkaan niinkuin ei heillä olisikaan,

7:30 Ja jotka itkevät, niinkuin ei he itkisikään: ja jotka iloitsevat, niinkuin ei iloitsisikaan: ja jotka ostavat, niinkuin ei nautitsisikaan;

7:31 ja ne, jotka tätä maailmaa hyödyksensä käyttävät, niinkuin eivät sitä käyttäisi; sillä tämän maailman muoto on katoamassa.

7:32 Soisin, ettei teillä olisi huolia. Naimaton mies huolehtii siitä, mikä on Herran, kuinka olisi Herralle mieliksi;

7:33 mutta nainut huolehtii maailmallisista, kuinka olisi vaimolleen mieliksi,

7:34 ja hänen harrastuksensa käy kahtaanne. Samoin vaimo, jolla ei enää ole miestä, ja neitsyt huolehtivat siitä, mikä on Herran, että olisivat pyhät sekä ruumiin että hengen puolesta; mutta naimisissa oleva huolehtii maailmallisista, kuinka olisi mieliksi miehellensä.

7:35 Tämän minä sanon teidän omaksi hyödyksenne, en pannakseni kytkyttä kaulaanne, vaan sitä varten, että eläisitte säädyllyisesti ja häiriytymättä pysyisitte Herrassa.

7:36 Mutta jos joku arvelee tekevänsä väärin tyttärensä kohtaan, joka on täydessä naima-iässä, ja jos kerran sen pitää tapahtua, niin tehkoon, niinkuin tahtoo; ei hän syntiä tee: menkoot naimisiin.

7:37 Joka taas pysyy sydämessään lujana eikä ole minkään pakon alainen, vaan voi noudattaa omaa tahtoansa ja on sydämessään päättänyt pitää tyttärensä naimattomana, se tekee hyvin.

7:38 Siis, joka naittaa tyttärensä, tekee hyvin, ja joka ei naita, tekee paremmin.

7:39 Vaimo on sidottu, niin kauan kuin hänen miehensä elää, mutta jos mies kuolee, on hän vapaa menemään naimisiin, kenen kanssa tahtoo, kunhan se vain tapahtuu Herrassa.

7:40 Mutta hän on onnellisempi, jos pysyy entisellään; se on minun mielipiteeni, ja minä luulen, että minullakin on Jumalan Henki.

7:31 Ja jotka tätä maailmaa viljelevät, ettei he sitä väärin käyttäisi; sillä tämän maailman meno on menevä.

7:32 Mutta minä tahtoisin, että te ilman murhetta olisitte: naimatoin tottelee niitä, jotka Herran ovat, kuinka hänen pitää Herralle kelpaaman.

7:33 Mutta joka nai, hän suree maailmallisista, kuinka hän emännällensä kelpais.

7:34 Nämät ovat eroitettut, vaimo ja neitsy, joka ei naitu ole, se murehtii niitä, jotka Herran ovat, että hän pyhä olis sekä ruumiilla että hengellä; mutta se, joka naitu on, murehtii maailmallisista, kuinka hänen pitää miehellensä kelpaaman.

7:35 Mutta senkaltaista sanon minä teidän tarpeeksenne: ei, että minä paulan teidän päällemme heittäisin, vaan että te soveliaasti ja hyvin Herrassa riippuisitte, ilman eroittamatta.

7:36 Mutta jos joku luulee, ettei se sovi hänen neitseellensä, sittekuin hän jo naitavissa on, eikä saa toisin olla, niin tehkään, mitä hän tahtoo, ei hän syntiä tee; sallikaan hänen huolla.

7:37 Mutta joka seisoo vahvana sydämessänsä ja ei ole vaadittu, vaan hänellä on oma ehtonsa ja päättää sen sydämessänsä, että hän tahtoo neitseensä pitää, se tekee hyvin.

7:38 Sentähden joka naittaa, se tekee hyvin; mutta joka ei naita, hän tekee paremmin.

7:39 Vaimo on sidottu lakiin, niinkauvan kuin hänen miehensä elää; vaan kuin hänen miehensä kuollut on, niin hän on vapaa toiselle huolemaan, kelle hän tahtoo; ainoasti että se Herrassa tapahtuu.

7:40 Vaan hän on autuaampi, minun luullakseni, jos hän sillänsä pysyy; sillä minä luulen, että minullakin on Jumalan Henki.

8 LUKU

8:1 Mitä sitten epäjumalille uhrattuun lihaan tulee, niin tiedämme, että meillä kaikilla on tieto. Tieto paisuttaa, mutta rakkaus rakentaa.

8:2 Jos joku luulee jotakin tietävänsä, ei hän vielä tiedä, niinkuin tietää tulee;

8:3 mutta joka rakastaa Jumalaa, sen Jumala tuntee.

8:4 Mitä nyt epäjumalille uhratun lihan syömiseen tulee, niin tiedämme, ettei maailmassa ole yhtään epäjumalaa ja ettei ole muuta Jumalaa kuin yksi.

8:5 Sillä vaikka olisikin niin sanottuja jumalia, olipa heitä sitten taivaassa tai maassa, ja niitä on paljon semmoisia jumalia ja herroja,

8:6 niin on meillä kuitenkin ainoastaan yksi Jumala, Isä, josta kaikki on ja johon me olemme luodut, ja yksi Herra, Jeesus Kristus, jonka kautta kaikki on, niin myös me hänen kauttansa.

8:7 Mutta ei ole kaikilla tätä tietoa, vaan tottumuksesta epäjumaliin muutamat vielä nytkin syövät uhrilihaa ikäänkuin epäjumalille uhrattuna, ja heidän omatuntonsa, joka on heikko, tahraantuu siitä.

8:8 Mutta ruoka ei lähennä meitä Jumalaan; jos olemme syömättä, emme siitä vahingoitu; jos syömme, emme siitä hyödy.

8:9 Katsokaa kuitenkin, ettei tämä vapautenne koidu heikoille loukkaukseksi.

8:10 Sillä jos joku näkee sinun, jolla on tieto, aterioivan epäjumalan huoneessa, eikö hänen omatuntonsa, kun hän on heikko, vahvistu epäjumalille uhratun syömiseen?

8:11 Sinun tietosi kautta turmeltu silloin tuo heikko, sinun veljesi, jonka tähden Kristus on kuollut.

8:12 Mutta kun te näin teette syntiä veljiä vastaan ja haavoitatte heidän heikkoa omaatuntoaan, niin teette syntiä Kristusta

8 LUKU

8:1 Epäjumalain uhreista me tiedämme, että kaikilla meillä on tieto. Tieto paisuttaa, mutta rakkaus rakentaa.

8:2 Mutta jos joku luulee jotakin tietävänsä, ei hän vielä mitään tiedä, kuin hänen tulis tietää.

8:3 Mutta jos joku Jumalaa rakastaa, se on tuttu häneltä.

8:4 Niin me nyt tiedämme siitä ruusta, joka epäjumalille uhrataan, ettei yhtään epäjumalaa maailmassa olekaan, ja ettei yhtään muuta Jumalaa ole kuin yksi;

8:5 Ja vaikka muutamat ovat, jotka jumaliksi kutsutaan, olkoon se taivaassa eli maan päällä, (niinkuin monta jumalaa ja monta herraa on:)

8:6 Niin on kuitenkin meillä yksi Jumala, Isä, josta kaikki ovat, ja me hänessä, ja yksi Herra Jesus Kristus, jonka kautta kaikki ovat, ja me hänen kauttansa.

8:7 Mutta ei jokaisella ole tietoa; sillä muutamat tekevät itsellensä omantunnon epäjumalista ja syövät niinkuin epäjumalille uhrattua, ja että heidän omatuntonsa on heikko, niin se saastutetaan.

8:8 Mutta ei ruoka meitä saata otolliseksi Jumalan edessä; jos me syömme, emme siitä rikkaammaksi tule; ellemme taas syö, emmepä me sentähden köyhemmäksi tule.

8:9 Vaan katsokaat, ettei tämä teidän vapautenne tulisi heikoille pahennukseksi;

8:10 Sillä jos joku näkee sinun, jolla tieto on, atrioitsevan epäjumalain huoneissa, eikö siitä omatunto, joka heikko on, yllytetä epäjumalain uhria syömään?

8:11 Ja niin sinun tietosi kautta sinun veljes hukkaantuu, joka heikko on, jonka tähden Kristus on kuollut.

8:12 Mutta kuin te niin syntiä teette veljiänne vastaan ja särjette heidän heikon omantuntonsa, niin te Kristusta vastaan

vastaan.

8:13 Sentähden, jos ruoka on viettelykseksi veljelleni, en minä ikinä enää syö lihaa, etten olisi viettelykseksi veljelleni.

9 LUKU

9:1 Enkö minä ole vapaa? Enkö minä ole apostoli? Enkö ole nähnyt Jeesusta, meidän Herraamme? Ettekö te ole minun tekoni Herrassa?

9:2 Jos en olekaan apostoli muille, olen ainakin teille; sillä te olette minun apostolinvirkani sinetti Herrassa.

9:3 Tämä on minun puolustukseni niitä vastaan, jotka asettuvat minua tutkimaan.

9:4 Eikö meillä olisi oikeus saada ruokamme ja juomamme?

9:5 Eikö meillä olisi oikeus kuljettaa muassamme vaimoa, uskonsisarta, niinkuin muutkin apostolit ja Herran veljet ja Keefas tekevät?

9:6 Vai ainoastaanko minulla ja Barnabaalla ei ole oikeutta olla ruumiillista työtä tekemättä?

9:7 Kuka tekee koskaan sotapalvelusta omalla kustannuksellaan? Kuka istuttaa viinatarhan, eikä syö sen hedelmää? Tai kuka kaitsee karjaa, eikä nauti karjansa maitoa?

9:8 Puhunko tätä vain ihmisten tavalla? Eikö myös laki sano samaa?

9:9 Onhan Mooseksen laissa kirjoitettuna: "Älä sido puivan härän suuta." Eihän Jumala häristä näin huolta pitäne?

9:10 Eikö hän sano sitä kaiketikin meidän tähtemme? Meidän tähtemmehän on kirjoitettu, että kyntäjän tulee kyntää toivossa ja puivan puida osansa saamisen toivossa.

9:11 Jos me olemme kylväneet teille hengellistä hyvää, onko paljon, jos me niitämme teiltä aineellista?

9:12 Jos muilla on teihin tällainen oikeus,

syntiä teette.

8:13 Sentähden jos ruoka minun veljeni pahentais, niin en minä ikänäni söisi lihaa, etten minä veljeäni pahentaisi.

9 LUKU

9:1 Enkö minä ole apostoli? Enkö minä vapaa ole? Enkö minä meidän Herra Jesusta Kristusta nähnyt? Ettekö te ole minun työni Herrassa?

9:2 Ellen minä ole muille apostoli, niin minä tosin teille olen; sillä te olette minun apostolivirkani sinetti Herrassa.

9:3 Niille, jotka minulta kysyvät, on tämä minun edesvastaukseni:

9:4 Eikö meillä ole valta syödä ja juoda?

9:5 Eikö meillä ole valta sisarta vaimona kanssamme ympäri viedä, niinkuin muillakin apostoleilla, ja Herran veljillä, ja Kephaalla?

9:6 Eli minullako yksin ja Barnabaalla ei ole valtaa olla työtä tekemättä?

9:7 Kuka sotii koskaan omalla kulutuksellansa? Kuka istuttaa viinatarhan ja ei syö sen hedelmästä? Eli kuka karjaa kaitsee ja ei syö karjan rieskasta?

9:8 Puhunenko minä näitä ihmisten tavalla? Eikö myös laki sitä sano?

9:9 Sillä Moseksen laissa on kirjoitettu: Ei sinun pidä sitoman kiinni riistä tappavan härjän suuta. Sureneeko Jumala härkiä?

9:10 Taikka, eikö hän sitä kaiketi meidän tähtemme sano? sillä meidän tähtemme on se kirjoitettu: että se joka kyntää, hänen pitää toivossa kyntämän, ja joka riistä tappaa, hänen pitää toivossa riistä tappaman, että hän toivostansa osalliseksi tulis.

9:11 Jos me olemme teille hengellisiä kylväneet; paljoko se on, jos me teidän ruumiillisiaanne niitämme?

9:12 Jos muut ovat tässä vallassa osalliset

eikö paljoa enemmän meillä? Mutta me emme ole käyttäneet tätä oikeutta, vaan kestämmme kaikki, ettemme panisi mitään estettä Kristuksen evankeliumille.

9:13 Ettekö tiedä, että ne, jotka hoitavat pyhäkön toimia, saavat ravintonsa pyhäköstä, ja jotka ovat asetetut uhrialttarin palvelukseen, saavat osansa silloin kuin alttarikin?

9:14 Samoin myös Herra on säätänyt, että evankeliumin julistajain tulee saada evankeliumista elatuksensa.

9:15 Mutta minä en ole ainoatakaan näistä oikeuksistani hyväkseni käyttänyt. Enkä kirjoitakaan tätä siinä tarkoituksessa, että niitä minuun sovitettaisiin, sillä mieluummin minä kuolen. Ei kukaan ole minun kerskaustani tyhjäksi tekevä.

9:16 Sillä siitä, että julistan evankeliumia, ei minulla ole kerskaamista; minun täytyy se tehdä. Voi minua, ellen evankeliumia julista!

9:17 Sillä jos vapaasta tahdostani sitä teen, niin minulla on palkka; mutta jos en tee sitä vapaasta tahdostani, niin on huoneenhaltijan toimi kuitenkin minulle uskottu.

9:18 Mikä siis on minun palkkani? Se, että kun julistan evankeliumia, teen sen ilmaiseksi, niin etten käytä oikeutta, jonka evankeliumi minulle myöntää.

9:19 Sillä vaikka minä olen riippumaton kaikista, olen tehnyt itseni kaikkien palvelijaksi, voittaakseni niin monta kuin suinkin,

9:20 ja olen ollut juutalaisille ikäänkuin juutalainen, voittaakseni juutalaisia; lain alaisille ikäänkuin lain alainen, vaikka itse en ole lain alainen, voittaakseni lain alaiset;

9:21 ilman lakia oleville ikäänkuin olisin ilman lakia - vaikka en ole ilman Jumalan lakia, vaan olen Kristuksen laissa - voittaakseni ne, jotka ovat ilman lakia;

teidän tykönänne, miksi emme siis paljoa enemmin? mutta emmepä me ole sitä valtaa pitäneet, vaan me kärsimme kaikkinaisia, ettemme Kristuksen evankeliumille mitään estettä tekisi.

9:13 Ettekö te tiedä, että ne, jotka uhraavat, ne syövät uhrista, ja ne, jotka alttaria valmistavat, ne alttarista osalliseksi tulevat?

9:14 Niin on myös Herra säätänyt, että ne, jotka evankeliumia ilmoittavat, pitää evankeliumista elatuksensa saaman.

9:15 Mutta en minä ole kuitenkaan mitään näistä tehnyt. Vaan en minä sentähden sitä kirjoita, että niin pitäis minun kanssani tapahtuman. Parempi olis minun kuolla kuin että joku minun kerskaamiseni tyhjäksi tekis.

9:16 Mutta että minä evankeliumia saarnaan, niin ei minun tarvitse siitä öykätä; sillä minun tulee se tehdä. Voi minua, ellen minä evankeliumia ilmoita!

9:17 Sillä jos minä sen mielelläni teen, niin minulla on palkka; mutta jos minä ylönmielin sen teen, niin on se virka kuitenkin minulle uskottu.

9:18 Mitäs siis minun palkkani on? että minä Kristuksen evankeliumia saarnaan, ja teen sen ilman vapauttani evankeliumissa.

9:19 Sillä ehkä minä olen vapaa jokaisesta, niin minä olen kuitenkin minuni tehnyt jokaisen palveliaksi, että minä sitä usiammat voittaisin.

9:20 Ja olen Juudalaisille tehty niinkuin Juudalainen, että minä Juudalaiset voittaisin; niille jotka lain alla ovat, niinkuin lain alainen, että minä ne, jotka lain alla ovat, voittaisin;

9:21 Niille jotka ilman lakia ovat, niinkuin minä ilman lakia olisin, (vaikka en minä ilman lakia Jumalan edessä ole, vaan olen Kristuksen laissa,) että minä ne, jotka ilman lakia ovat, voittaisin;

9:22 heikoille minä olen ollut heikko, voittaakseni heikot; kaikille minä olen ollut kaikkea, pelastaakseni edes muutamia.

9:23 Mutta kaiken minä teen evankeliumin tähden, että minäkin tulisin siitä osalliseksi.

9:24 Ettekö tiedä, että jotka kilparadalla juoksevat, ne tosin kaikki juoksevat, mutta yksi saa voittopalkinnon? Juoskaa niinkuin hän, että sen saavuttaisitte.

9:25 Mutta jokainen kilpailija noudattaa itsensähillitsemistä kaikessa; he saadaksevat vain katoavaisen seppeleen, mutta me katoamattoman.

9:26 Minä en siis juokse umpimähkään, en taistele niinkuin ilmaan hosuen,

9:27 vaan minä kuritan ruumistani ja masennan sitä, etten minä, joka muille saarnaan, itse ehkä joutuisi hyljättäväksi.

10 LUKU

10:1 Sillä minä en tahdo, veljet, pitää teitä tietämättöminä siitä, että isämme olivat kaikki pilven alla ja kulkivat kaikki meren läpi

10:2 ja saivat kaikki kasteen Mooseksen pilvessä ja meressä

10:3 ja söivät kaikki samaa hengellistä ruokaa

10:4 ja joivat kaikki samaa hengellistä juomaa. Sillä he joivat hengellisestä kalliosta, joka heitä seurasi; ja se kallio oli Kristus.

10:5 Mutta useimpiin heistä Jumala ei mielistynyt, koskapa he hukkuivat erämaassa.

10:6 Tämä tapahtui varoittavaksi esimerkiksi meille, että me emme pahaa himoitsisi, niinkuin he himoitsivat.

10:7 Älkää myöskään ruvetko epäjumalanpalvelijoiksi kuten muutamat heistä, niinkuin kirjoitettu on: "Kansa istui syömään ja juomaan, ja he nousivat iloa pitämään."

9:22 Heikoille olen minä tehty niinkuin heikko, että minä heikot voittaisin. Minä olen kaikille tehty kaikiksi, että minä kaiketi muutamat autuaaksi saattaisin.

9:23 Mutta sen minä teen evankeliumin tähden, että minä siitä osalliseksi tulisin.

9:24 Ettekö te tiedä, että ne, jotka kiistassa juoksevat, kaikki tosin he juoksevat, vaan yksi palkan ennättää? Juoskaat siis niin, että te käsittäisitte.

9:25 Mutta jokainen joka kilvoittelee, kaikista hän itsensä pitää pois. Ne tosin sitä varten, että he katoavaisen kruunun saisivat; mutta me katoamattoman.

9:26 Mutta en minä niin juokse kuin tietämättömän puoleen, ja minä kilvoittelen, ei niinkuin tuulta pieksäin.

9:27 Vaan minä kuritan ruumistani ja painan sitä alas, etten minä, joka muille saarnaan, itse hyljättäväksi tulisi.

10 LUKU

10:1 Mutta en minä tahdo sitä teiltä, rakkaat veljet, salata, että meidän isämme ovat kaikki pilven alla olleet ja kaikki meren lävitse vaeltaneet,

10:2 Ja kaikki Mosekseen kastetut pilvessä ja meressä.

10:3 Ja ovat kaikki yhtäläistä hengellistä ruokaa syöneet,

10:4 Ja kaikki yhtäläistä hengellistä juomaa juoneet; sillä he joivat siitä hengellisestä kalliosta, joka heitä seurasi; mutta se kallio oli Kristus.

10:5 Mutta ei heistä monta olleet Jumalalle otolliset; sillä he maahan lyötiin korvessa.

10:6 Mutta nämä olivat meille esikuvaksi, ettemme pahaa himoitsisi, niinkuin he himoitsivat.

10:7 Älkää siis olko epäjumalain palveliat, niinkuin muutamit heistä, niinkuin kirjoitettu on: kansa istui syömään ja juomaan, ja nousi mässäämään.

10:8 Älkäämmekä harjoittako haureutta, niinkuin muutamat heistä haureutta harjoittivat, ja heitä kaatui yhtenä päivänä kaksikymmentä kolme tuhatta.

10:9 Älkäämme myöskään kiusatko Herraa, niinkuin muutamat heistä kiusasivat ja saivat käärmeiltä surmansa.

10:10 Älkääkä napisko, niinkuin muutamat heistä napsivat ja saivat surmansa tuhoojalta.

10:11 Tämä, mikä tapahtui heille, on esikuvallista ja on kirjoitettu varoitukseksi meille, joille maailmanajojen loppukausi on tullut.

10:12 Sentähden, joka luulee seisovansa, katsokoon, ettei lankea.

10:13 Teitä ei ole kohdannut muu kuin inhimillinen kiusaus; ja Jumala on uskollinen, hän ei salli teitä kiusattavan yli voimienne, vaan salliessaan kiusauksen hän valmistaa myös pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää.

10:14 Sentähden, rakkaani, paetkaa epäjumalanpalvelusta.

10:15 Minä puhun niinkuin ymmärtäväsille; arvostelkaa itse, mitä minä sanon.

10:16 Siunauksen malja, jonka me siunaamme, eikö se ole osallisuus Kristuksen vereen? Se leipä, jonka murramme, eikö se ole osallisuus Kristuksen ruumiiseen?

10:17 Koska leipä on yksi, niin me monet olemme yksi ruumis; sillä me olemme kaikki tuosta yhdestä leivästä osalliset.

10:18 Katsokaa luonnollista Israelia; eivätkö ne, jotka syövät uhreja, ole alttarista osalliset?

10:19 Mitä siis sanon? Ettäkö epäjumalanuhri on jotakin, tai että epäjumala on jotakin?

10:20 Ei, vaan että, mitä pakanat uhraavat, sen he uhraavat riivaajille eivätkä Jumalalle; mutta minä en tahdo, että te tulette osallisiksi riivaajista.

10:21 Ette voi juoda Herran maljasta ja riivaajien maljasta, ette voi olla osalliset

10:8 Älkäämme huorin tehkö, niinkuin muutamat heistä itsensä huoruudella saastuttivat ja lankesivat yhtenä päivänä kolmekolmattakymmentä tuhatta.

10:9 Älkäämme Kristusta kiusatko, niinkuin myös muutamat heistä kiusasivat ja surmattiin käärmeiltä.

10:10 Älkäät napisko, niinkuin muutamat heistä napsivat ja hukattiin kadottajalta.

10:11 Mutta kaikki nämä tulivat heidän kohtaansa esikuvaksi; vaan se on kirjoitettu meille karttamiseksi, joidenka päälle maailman loput tulleet ovat.

10:12 Sentähden joka luulee seisovansa, katsokaan, ettei hän lankee.

10:13 Eipä yksikään kiusaus ole teitä käsittänyt, vaan inhimillinen; mutta Jumala on uskollinen, joka ei salli teitä kiusattaa ylitse teidän voimanne; vaan hän tekee myös kiusauksesta lopun, että te sen voisitte kärsiä.

10:14 Sentähden, minun rakkaani, paetkaat epäjumalain palvelusta!

10:15 Minä puhun niinkuin toimellisille: tuomitkaat te, mitä minä sanon.

10:16 Se siunattu kalkki, jota me siunaamme, eikö se ole Kristuksen veren osallisuus? Se leipä, jonka me murramme, eikö se ole Kristuksen ruumiin osallisuus?

10:17 Sillä se on yksi leipä, niin mekin monta olemme yksi ruumis; sillä me kaikki yhdestä leivästä olemme osalliset.

10:18 Katsokaat Israelia lihan jälkeen: eikö ne, jotka uhria syövät, ole alttarista osalliset?

10:19 Mitäs siis minä sanon, että epäjumalat jotakin ovat, eli jos epäjumalain uhri jotakin on?

10:20 Mutta sen minä sanon: mitä pakanat uhraavat, sen he perkeleille uhraavat ja ei Jumalalle. En minä tahdo, että teidän pitää oleman perkeleistä osalliset.

10:21 Ette taida Herran kalkkia juoda ja perkeleiden kalkkia. Ette taida osalliset olla

Herran pöydästä ja riivaajien pöydästä.

10:22 Vai tahdommeko herättää Herran kiivauden? Emme kaikei me ole häntä väkevämmät?

10:23 "Kaikki on luvallista", mutta ei kaikki ole hyödyksi; "kaikki on luvallista", mutta ei kaikki rakenna.

10:24 Älköön kukaan katsoko omaa parastaan, vaan toisen parasta.

10:25 Syökää kaikkea, mitä lihakaupassa myydään, kyselemättä mitään omantunnon tähden,

10:26 sillä: "Herran on maa ja kaikki, mitä siinä on."

10:27 Jos joku, joka ei usko, kutsuu teitä ja te tahdotte mennä hänen luokseen, niin syökää kaikkea, mitä eteenne pannaan, kyselemättä mitään omantunnon tähden.

10:28 Mutta jos joku sanoo teille: "Tämä on epäjumalille uhrattua", niin jättäkää se syömättä hänen tähtensä, joka sen ilmaisi, ja omantunnon tähden;

10:29 en tarkoita sinun omaatuntoasi, vaan tuon toisen; sillä miksi minun vapauteni joutuisi toisen omantunnon tuomittavaksi?

10:30 Jos minä sen kiittäen nautin, miksi minua herjataan siitä, mistä kiitän?

10:31 Söittepä siis tai joitte tai teittepä mitä hyvänsä, tehkää kaikki Jumalan kunniaksi.

10:32 Älkää olko pahennukseksi juutalaisille, älkää kreikkalaisille älkääkään Jumalan seurakunnalle,

10:33 niinkuin minäkin koetan kelvata kaikille kaikessa enkä katso omaa hyötyäni, vaan monien hyötyä, että he pelastuisivat.

11 LUKU

11:1 Olkaa minun seuraajiani, niinkuin minä olen Kristuksen seuraaja.

Herran pöydästä ja perkeleiden pöydästä.

10:22 Eli tahdommeko me Herraa härsytellä? Olemmeko me häntä väkevämmät?

10:23 Kaikki tosin ovat minulle luvalliset, vaan ei kaikki ole tarpeelliset. Kaikki ovat minulle luvalliset, mutta ei kaikki tapahdu parannukseksi.

10:24 Älkään kenkään omaa parastansa katsoko, vaan toisen.

10:25 Kaikkea, mitä teurashuoneessa myydään, syökää ja älkää omantunnon tähden kyselkö.

10:26 Sillä maa on Herran, ja kaikki mitä siinä on.

10:27 Mutta kuin joku uskomatoin teitä vieraaksi kutsuu ja te mennä tahdotte, niin syökää kaikkia, mitä teidän eteenne tuodaan ja älkää omantunnon tähden kyselkö.

10:28 Mutta jos joku silloin teille sanois: tämä on epäjumalain uhri, niin älkää syökö, hänen tähtensä, joka sen ilmoitti, ja omantunnon tähden. Sillä maa on Herran ja kaikki mitä siinä on.

10:29 Mutta minä sanon omastatunnosta: ei sinun, vaan toisen; sillä minkätähden minun vapauteni tuomitaan toisen omaltatunnolta?

10:30 Sillä koska minä sen kiitoksella nautitsen, miksis minua pilkataan sen edestä, josta minä kiitän?

10:31 Jos te nyt syötte eli juotte, eli mitä te teette, niin tehkää kaikki Jumalan kunniaksi.

10:32 Olkaat ilman pahennusta sekä Juudalaisille että Grekiläisille ja Jumalan seurakunnalle,

10:33 Niinkuin minä kaikissa kaikille kelpaan ja en etsi omaa parastani, vaan monen, että he autuaaksi tulisivat.

11 LUKU

11:1 Olkaat minun seuraajiani, niinkuin minäkin Kristuksen.

11:2 Minä kiitän teitä, että minua kaikessa muistatte ja noudatatte minun opetuksiani, niinkuin minä ne teille olen antanut.

11:3 Mutta minä tahdon, että te tiedätte sen, että Kristus on jokaisen miehen pää ja että mies on vaimon pää ja että Jumala on Kristuksen pää.

11:4 Jokainen mies, joka rukoilee tai profetoi pää peitettynä, häpäisee päänsä.

11:5 Mutta jokainen vaimo, joka rukoilee tai profetoi pää peittämätönnä, häpäisee päänsä, sillä se on aivan sama, kuin jos hänen päänsä olisi paljaaksi ajeltu.

11:6 Sillä jos vaimo ei verhoa päätään, leikkauttakoon hiuksensakin; mutta koska on häpeäksi vaimolle, että hän leikkauttaa tai ajattaa hiuksensa, niin verhotkoon itsensä.

11:7 Miehen ei tule peittää päätänsä, koska hän on Jumalan kuva ja kunnia; mutta vaimo on miehen kunnia.

11:8 Sillä mies ei ole alkuisin vaimosta, vaan vaimo miehestä;

11:9 eikä miestä luotu vaimoa varten, vaan vaimo miestä varten.

11:10 Sentähden vaimon tulee pitää päässään vallanalaisuuden merkki enkelien tähden.

11:11 Herrassa ei kuitenkaan ole vaimoa ilman miestä eikä miestä ilman vaimoa.

11:12 Sillä samoin kuin vaimo on alkuisin miehestä, samoin myös mies on vaimon kautta; mutta kaikki on Jumalasta.

11:13 Päättäkää itse: sopiiko vaimon rukoilla Jumalaa pää peittämätönnä?

11:14 Eikö itse luontokin opeta teille, että jos miehellä on pitkät hiukset, se on hänelle häpeäksi;

11:15 ja että jos vaimolla on pitkät hiukset, se on hänelle kunniaksi? Sillä ovathan hiukset annetut hänelle hunnuksi.

11:16 Mutta jos joku haluaa väittää

11:2 Mutta minä kiitän teitä, rakkaat veljeni, että te minua kaikissa muistatte, ja että te pidätte ne säädyt, jotka minä teille annoin.

11:3 Mutta minä tahdon, että teidän pitää tietämän, että Kristus on jokaisen miehen pää; mutta mies on vaimon pää, ja Jumala on Kristuksen pää.

11:4 Jokainen mies, joka rukoilee eli propheteeraa, ja pitää jotakin päänsä päällä, se häpäisee päänsä.

11:5 Mutta jokainen vaimo, joka rukoilee eli propheteeraa peittämättömällä päällä, se häpäisee päänsä; sillä se on niinkuin se ajeltu olis.

11:6 Sillä ellei vaimo anna itsiänsä peittää, niin kerittäkään myös hänen hiuksensa; vaan että se on ruma, että vaimon pitäis keritty eli ajeltu oleman, niin peittäkään päänsä.

11:7 Mutta ei miehen pidä päätänsä peittämän, sillä hän on Jumalan kuva ja kunnia; mutta vaimo on miehen kunnia.

11:8 Sillä ei mies ole vaimosta, mutta vaimo on miehestä.

11:9 Ja ei mies ole luotu vaimon tähden, mutta vaimo on luotu miehen tähden.

11:10 Sentähden pitää vaimon pitämän voiman päänsä päällä enkelitten tähden;

11:11 Muutoin ei ole mies paitsi vaimoa, eikä vaimo paitsi miestä, Herrassa,

11:12 Sillä niinkuin vaimo on miehestä, niin on myös mies vaimon kautta; mutta kaikki Jumalasta.

11:13 Tuomitkaat itse keskenänne: onko se kaunis, että vaimo avopäin Jumalaa rukoilee?

11:14 Eikö luontokin sitä teille opeta, että se on miehelle häpiäksi, jos hänellä on pitkät hiukset?

11:15 Mutta vaimolle on se kunniaksi, että hänellä on pitkät hiukset; sillä hiukset ovat hänelle peitteeksi annetut.

11:16 Mutta jos joku näkyy riitainen olevan,

vastaan, niin tietäköön, että meillä ei ole sellaista tapaa eikä Jumalan seurakunnilla.

11:17 Mutta tätä käskiessäni en kiitä sitä, että kokoontumisenne ei tee teitä paremmiksi, vaan pahemmiksi.

11:18 Sillä ensiksikin olen kuullut, että kun kokoonnutte seurakunnankokoukseen, teillä on riitaisuuksia keskenänne, ja osittain sen uskonkin.

11:19 Täytyyhän teidän keskuudessanne olla puolueitakin, että kävisi ilmi, ketkä teistä kestävät koetuksen.

11:20 Kun te näin kokoonnutte yhteen, niin ei se ole Herran aterian nauttimista,

11:21 sillä syömään ruvettaessa kukin rientää ottamaan eteensä omat ruokansa, ja niin toinen on nälissään ja toinen juovuksissa.

11:22 Eikö teillä sitten ole muita huoneita, niissä syödäksenne ja juodaksenne? Vai halveksitteko Jumalan seurakuntaa ja tahdotteko häväistä niitä, joilla ei mitään ole? Mitä minun on teille sanominen? Onko minun teitä kiittäminen? Tässä kohden en kiitä.

11:23 Sillä minä olen saanut Herralta sen, minkä myös olen teille tiedoksi antanut, että Herra Jeesus sinä yönä, jona hänet kavallettiin, otti leivän,

11:24 kiitti, mursi ja sanoi: "Tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne annetaan; tehkää tämä minun muistokseni."

11:25 Samoin hän otti myös maljan aterian jälkeen ja sanoi: "Tämä malja on uusi liitto minun veressäni; niin usein kuin te juotte, tehkää se minun muistokseni."

11:26 Sillä niin usein kuin te syötte tätä leipää ja juotte tämän maljan, te julistatte Herran kuolemaa, siihen asti kuin hän tulee.

11:27 Sentähden, joka kelvottomasti syö tätä leipää tai juo Herran maljan, hän on oleva vikapää Herran ruumiiseen ja vereen.

11:28 Koetelkoon siis ihminen itseänsä, ja

ei meillä eikä Jumalan seurakunnilla se tapa ole.

11:17 Mutta kuin minä tätä teille ilmoitan, en minä teitä kiitä, ettette kokoon tule parannukseksi, vaan pahennukseksi.

11:18 Sillä ensin, kuin te seurakuntaan tullette, niin minä kuulen eripuraisuudet olevan seassanne; jonka minä myös puolittain uskon.

11:19 Sillä teidän seassanne pitää myös eriseurat oleman, että ne, jotka koetellut ovat, teidän seassanne ilmoitettaisiin.

11:20 Kuin te siis kokoon tullette yhteen, ei se ole Herran ehtoollista pitää.

11:21 Sillä jokainen ennättää syödä oman ehtoollisensa, yksi isoo, toinen juovuksissa on.

11:22 Vai eikö teillä huoneita ole, joissa te syödä ja juoda saatte? Taikka katsotteko te ylönsä Jumalan seurakunnan ja häpäisette ne, joilla ei mitään ole? Mitä minun pitää teille sanoman? Pitääkö minun teitä kiittämän? Tässä en minä kiitä.

11:23 Sillä minä olen sen Herralta saanut, jonka minä myös teille annoin. Sillä Herra Jeesus, sinä yönä, jona hän petettiin, otti leivän,

11:24 Ja kiitti, mursi ja sanoi: ottakaat, syökää! tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne murretaan: se tehkää minun muistokseni;

11:25 Niin myös kalkin ehtoollisen jälkeen ja sanoi: tämä kalkki on se Uusi Testamentti minun veressäni; se tehkää, niin usein kuin te juotte, minun muistokseni.

11:26 Sillä niin usein kuin te syötte tästä leivästä ja juotte tästä kalkista, pitää teidän Herran kuoleman julistaman, siihenasti kuin hän tulee.

11:27 Sentähden joka kelvottomasti syö tästä leivästä ja juo Herran kalkista, se on vikapää Herran ruumiiseen ja vereen.

11:28 Mutta koetelkaan ihminen itsiänsä, ja

niin syököön tätä leipää ja juokoon tästä maljasta;

11:29 sillä joka syö ja juo erottamatta Herran ruumista muusta, syö ja juo tuomioksensa.

11:30 Sentähden onkin teidän joukossanne paljon heikkoja ja sairaita, ja moni on nukkunut pois.

11:31 Mutta jos me tutkisimme itseämme, ei meitä tuomittaisi;

11:32 mutta kun meitä tuomitaan, niin se on meille Herran kuritusta, ettei meitä maailman kanssa kadotukseen tuomittaisi.

11:33 Sentähden, veljeni, kun kokoonnutte aterioimaan, odottakaa toisianne.

11:34 Jos kenellä on nälkä, syököön kotonaan, ettette kokoontuisi tuomioksenne. Muista seikoista minä säädän, sitten kuin tulen.

12 LUKU

12:1 Mutta mitä hengellisiin lahjoihin tulee, niin en tahdo, veljet, pitää teitä niistä tietämättöminä.

12:2 Te tiedätte, että kun olitte pakanoita, teitä vietiin mykkien epäjumalien luo, miten vain tahdottiin.

12:3 Sentähden minä teen teille tietäväksi, ettei kukaan, joka puhuu Jumalan Hengessä, sano: "Jeesus olkoon kirottu", ja ettei kukaan voi sanoa: "Jeesus olkoon Herra", paitsi Pyhässä Hengessä.

12:4 Armolahjat ovat moninaiset, mutta Henki on sama;

12:5 ja seurakuntavirat ovat moninaiset, mutta Herra on sama;

12:6 ja voimavaikutukset ovat moninaiset, mutta Jumala, joka kaikki kaikissa vaikuttaa, on sama.

12:7 Mutta kullekin annetaan Hengen ilmoitus yhteiseksi hyödyksi.

12:8 Niinpä saa Hengen kautta toinen viisauden sanat, toinen tiedon sanat saman Hengen vaikutuksesta;

niin syökään tästä leivästä ja juokaan tästä kalkista.

11:29 Sillä joka syö taikka juo kelvottomasti, hän syö ja juo tuomion itsellensä, ettei hän Herran ruumista eroita.

11:30 Sentähden on myös monta heikkoa ja sairasta teidän seassanne, ja moni makaa.

11:31 Sillä jos me itsemme tuomitsisimme, niin emme ensinkään tuomittaisi.

11:32 Vaan kuin me tuomitaan, niin me Herralta kuritetaan, ettemme maailman kanssa kadotettaisi.

11:33 Sentähden, rakkaat veljeni! kuin te kokoon tulette syömään, niin odottakaat toinen toistanne.

11:34 Mutta jos joku isoo, hän syököön kotonansa, ettette kokoon tulisi kadotukseksi. Ne muut minä tultuani tahdon toimittaa.

12 LUKU

12:1 Mutta hengellisistä lahjoista, rakkaat veljet, en minä tahdo teiltä salata.

12:2 Te tiedätte, että te olette pakanat olleet ja käyneet mykkäin epäjumalain tykö, niinkuin te viedyt olitte.

12:3 Sentähden teen minä teille tietäväksi, ettei yksikään, joka Jumalan Hengen kautta puhuu, Jesusta kiroile: ja ei yksikään taida Jesusta kutsua Herraksi, vaan Pyhän Hengen kautta.

12:4 Lahjat ovat moninaiset, mutta yksi on Henki;

12:5 Ja virat ovat moninaiset, mutta yksi on Herra.

12:6 Ja voimat ovat moninaiset, mutta yksi on Jumala, joka kaikki kaikissa vaikuttaa.

12:7 Mutta jokaiselle annetaan Hengen ilmoitus hyödytykseksi.

12:8 Sillä yhdelle annetaan Hengen kautta puhua viisaudesta, toiselle puhua tiedosta, sen yhden Hengen kautta:

12:9 toinen saa uskon samassa Hengessä, toinen taas terveeksitekemisen lahjat siinä yhdessä Hengessä;

12:10 toinen lahjan tehdä voimallisia tekoja; toinen profetoimisen lahjan, toinen lahjan arvostella henkiä; toinen eri kielillä puhumisen lahjan, toinen taas lahjan selittää kieliä.

12:11 Mutta kaiken tämän vaikuttaa yksi ja sama Henki, jakaen kullekin erikseen, niinkuin tahtoo.

12:12 Sillä niinkuin ruumis on yksi ja siinä on monta jäsentä, mutta kaikki ruumiin jäsenet, vaikka niitä on monta, ovat yksi ruumis, niin on Kristuskin;

12:13 sillä me olemme kaikki yhdessä Hengessä kastetut yhdeksi ruumiiksi, olimmepa juutalaisia tai kreikkalaisia, orjia tai vapaita, ja kaikki olemme saaneet juoda samaa Henkeä.

12:14 Sillä eihän ruumiskaan ole yksi jäsen, vaan niitä on siinä monta.

12:15 Jos jalka sanoisi: "Koska en ole käsi, en kuulu ruumiiseen", niin ei se silti olisi ruumiiseen kuulumaton.

12:16 Ja jos korva sanoisi: "Koska en ole silmä, en kuulu ruumiiseen", niin ei se silti olisi ruumiiseen kuulumaton.

12:17 Jos koko ruumis olisi silmänä, missä sitten olisi kuulo? Jos taas kokonaan kuulona, missä silloin haisti?

12:18 Mutta nyt Jumala on asettanut jäsenet, itsekunkin niistä, ruumiiseen, niinkuin hän on tahtonut.

12:19 Vaan jos ne kaikki olisivat yhtenä jäsenenä, missä sitten ruumis olisi?

12:20 Mutta nytpä onkin monta jäsentä, ja ainoastaan yksi ruumis.

12:21 Silmä ei saata sanoa kädelle: "En tarvitse sinua", eikä myöskään pää jaloille: "En tarvitse teitä."

12:22 Päinvastoin ne ruumiin jäsenet, jotka näyttävät olevan heikompia, ovat välttämättömiä;

12:23 ja ne ruumiin jäsenet, jotka meistä

12:9 Mutta toiselle usko siitä yhdestä Hengestä: toiselle lahjat terveeksi tehdä siinä yhdessä Hengessä:

12:10 Toiselle voimallisia töitä tehdä, toiselle ennustus, toiselle henget eroittaa, toiselle moninaiset kielet, toiselle moninaisten kielten selitys.

12:11 Mutta nämät kaikki se yksi Henki vaikuttaa, jakaen kullekin omansa niinkuin hän tahtoo.

12:12 Sillä niinkuin ruumis on yksi, ja hänellä on monta jäsentä, mutta kaikki ruumiin jäsenet, ehkä heitä on usia, ovat kuitenkin yksi ruumis; niin on myös Kristus.

12:13 Sillä me olemme myös yhdessä Hengessä kaikki yhdeksi ruumiiksi kastetut, sekä Juudalaiset että Grekiläiset, sekä orjat että vapaat, ja kaikki me olemme yhteen Henkeen juotetut.

12:14 Sillä ei ruumis ole yksi jäsen, vaan usia.

12:15 Jos jalka sanois: en minä ole käsi, sentähden en minä ole ruumiista: eikö hän senvuoksi ole ruumiista?

12:16 Ja jos korva sanois: en minä ole silmä, sentähden en minä ole ruumiista: eikö hän senvuoksi ruumiista ole?

12:17 Jos koko ruumis silmänä olis, kussas siis kuulo? Jos se kaikki kuulona, kussas siis haisto?

12:18 Mutta nyt on Jumala pannut jäsenet erinänsä itsekunkin ruumiissa niinkuin hän on tahtonut.

12:19 Vai jos kaikki olisivat yksi jäsen, kussa sitte ruumis olis?

12:20 Mutta nyt on monta jäsentä, vaan yksi ruumis.

12:21 Mutta ei silmä taida kädelle sanoa: en minä sinua tarvitse, eli taas pää jaloille: en minä teitä tarvitse.

12:22 Vaan paljoa enemmän ne ruumiin jäsenet, jotka heikommaksi näkyvät, ovat tarpeelliset.

12:23 Ja jotka me luulemme

ovat vähemmän kunniakkaita, me verhoamme sitä kunniallisemmin, ja niitä, joita häpeämme, me sitä häveliäämmin peitämme;

12:24 mutta ne, joita emme häpeä, eivät sitä tarvitse. Mutta Jumala on liittänyt ruumiin yhteen niin, että antoi halvempiarvoiselle suuremman kunnian, 12:25 ettei ruumiissa olisi eripuraisuutta, vaan että jäsenet pitäisivät yhtäläistä huolta toinen toisestaan.

12:26 Ja jos yksi jäsen kärsii, niin kaikki jäsenet kärsivät sen kanssa; tai jos jollekulle jäsenelle annetaan kunnia, niin kaikki jäsenet iloitsevat sen kanssa.

12:27 Mutta te olette Kristuksen ruumis ja kukin osaltanne hänen jäseniänsä.

12:28 Niinpä Jumala asetti seurakuntaan ensiksi muutamia apostoleiksi, toisia profetoiksi, kolmansia opettajiksi, sitten hän antoi voimallisia tekoja, sitten armolahjoja parantaa tauteja, avustaa, hallita, puhua eri kielillä.

12:29 Eivät suinkaan kaikki ole apostoleja? Eivät kaikki profettoja? Eivät kaikki opettajia? Eiväthän kaikki tee voimallisia tekoja?

12:30 Eihän kaikilla ole parantamisen armolahjoja? Eiväthän kaikki puhu kielillä? Eiväthän kaikki kykene niitä selittämään?

12:31 Pyrkikää osallisiksi parhaimmista armolahjoista. Ja vielä minä osoitan teille tien, verrattoman tien.

13 LUKU

13:1 Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kielillä, mutta minulla ei olisi rakkautta, olisin minä vain helisevä vaski tai kilisevä kulkunen.

13:2 Ja vaikka minulla olisi profetoimisen lahja ja minä tietäisin kaikki salaisuudet ja kaiken tiedon, ja vaikka minulla olisi kaikki usko, niin että voisin vuoria siirtää, mutta minulla ei olisi rakkautta, en minä mitään olisi.

13:3 Ja vaikka minä jakelisin kaiken

häpiällisemmäksi ruumiissa, niiden päälle me enemmän kunnian panemme; ja jotka häijymmäksi näkyvät, niillä on enin kaunistusta:

12:24 Sillä jotka meissä kauniit ovat, ei ne mitään tarvitse; mutta Jumala on ruumiin kokoon liittänyt ja sille puuttuvalle enemmän kunnian antanut,

12:25 Ettei eripuraisuutta ruumiissa olisi; vaan kaikki jäsenet pitää toinen toisestansa surun pitämän.

12:26 Ja jos yksi jäsen kärsii jotakin, niin kaikki muut jäsenet kanssa kärsivät, ja jos yksi jäsen kunnia pidetään, niin kaikki jäsenet myös riemuitsevat.

12:27 Mutta te olette Kristuksen ruumis ja jäsenet, jokainen osansa jälkeen.

12:28 Ja Jumala on pannut seurakuntaan ensin apostolit, sitte prophetat, senjälkeen opettajat, sitte voimalliset työt, jälleen parantamisen lahjat, avut, hallitukset, moninaiset kielet.

12:29 Ovatko kaikki apostolit? Ovatko kaikki prophetat? Ovatko kaikki opettajat? Onko kaikilla voimalliset työt?

12:30 Onko kaikilla parantamisen lahjat? Puhuvatko kaikki moninaisilla kielillä? Taitavatko kaikki selittää?

12:31 Mutta noudattakaat te paraita lahjoja. Ja vielä minä teille korkiamman tien osoitan.

13 LUKU

13:1 Jos minä ihmisten ja enkelein kielillä puhuisin, ja ei minulla olisi rakkautta, niin minä olisin kuin helisevä vaski tai kilisevä kulkuinen.

13:2 Ja jos minä propheteerata taitaisin, ja kaikki salaisuudet tietäisin ja kaiken tiedon, ja minulla olisi kaikki usko, niin että minä vuoret siirtäisin, ja ei olisi minulla rakkautta, niin en minä mitään olisi.

13:3 Ja jos minä kaiken tavarani kuluttaisin

omaisuuteni köyhäin ravinnoksi, ja vaikka antaisin ruumiini poltettavaksi, mutta minulla ei olisi rakkautta, ei se minua mitään hyödyttäisi.

13:4 Rakkaus on pitkämielinen, rakkaus on lempeä; rakkaus ei kadehdi, ei kerskaa, ei pöyhkeile,

13:5 ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaansa, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa,

13:6 ei iloitse vääryydestä, vaan iloitsee yhdessä totuuden kanssa;

13:7 kaikki se peittää, kaikki se uskoo, kaikki se toivoo, kaikki se kärsii.

13:8 Rakkaus ei koskaan häviä; mutta profetoiminen, se katoaa, ja kielillä puhuminen lakkaa, ja tieto katoaa.

13:9 Sillä tietomme on vajavaista, ja profetoimisemme on vajavaista.

13:10 Mutta kun tulee se, mikä täydellistä on, katoaa se, mikä on vajavaista.

13:11 Kun minä olin lapsi, niin minä puhuin kuin lapsi, minulla oli lapsen mieli, ja minä ajattelin kuin lapsi; kun tulin mieheksi, hylkäsin minä sen, mikä lapsen on.

13:12 Sillä nyt me näemme kuin kuvastimessa, arvoituksen tavoin, mutta silloin kasvoista kasvoihin; nyt minä tunnen vajavaisesti, mutta silloin minä olen tunteva täydellisesti, niinkuin minut itsenikin täydellisesti tunnetaan.

13:13 Niin pysyvät nyt usko, toivo, rakkaus, nämä kolme; mutta suurin niistä on rakkaus.

14 LUKU

14:1 Tavoitelkaa rakkautta ja pyrkikää saamaan hengellisiä lahjoja, mutta varsinkin profetoimisen lahjaa.

14:2 Sillä kielillä puhuva ei puhu ihmisille, vaan Jumalalle; ei häntä näet kukaan ymmärrä, sillä hän puhuu salaisuuksia hengessä.

14:3 Mutta profetoiva puhuu ihmisille rakennukseksi ja kehoitukseksi ja

köyhäin ravinnoksi, ja jos minä antaisin ruumiini poltettaa, ja ei olisi minulla rakkautta, niin ei se olisi minulle mitään hyödyllinen.

13:4 Rakkaus on kärsivällinen ja laupias. Ei rakkaus kadehdi, ei rakkaus ole tyly, ei hän paisu:

13:5 Ei hän käytä itsiänsä sopimattomasti, ei omaansa etsi, ei hän vihaan syty, ei hän pahaa ajattele,

13:6 Ei hän vääryydestä iloitse, mutta hän iloitsee totuudesta:

13:7 Kaikki hän peittää, kaikki hän uskoo, kaikki hän toivoo, kaikki hän kärsii.

13:8 Ei rakkaus koskaan väsy; vaikka prophetiat lakkaavat, ja kielet vaikenevat, ja tieto katoa.

13:9 Sillä me ymmärrämme puolittain, ja propheteeraamme puolittain.

13:10 Mutta kuin täydellinen tulee, sitte vajaa lakkaa.

13:11 Kuin minä olin lapsi, niin minä puhuin kuin lapsi, minulla oli lapsen mieli ja ajattelin kuin lapsi; mutta sitte kuin minä mieheksi tulin, niin minä hylkäsin lapselliset.

13:12 Sillä nyt me näemme niinkuin peilistä tapauksessa, mutta silloin kasvoista kasvoihin: nyt minä tunnen puolittain, vaan silloin minä tunnen niinkuin minä tuttu olen.

13:13 Mutta nyt pysyvät usko, toivo, rakkaus, nämä kolme; vaan rakkaus on suurin niistä.

14 LUKU

14:1 Noudattakaat rakkautta, olkaat ahkerat hengellisten lahjain perään; mutta enemmän propheteeraamaan.

14:2 Sillä joka kielillä puhuu, ei hän ihmisille puhu, vaan Jumalalle; sillä ei kenkään kuule, vaan hän puhuu salaisuudet hengessä.

14:3 Mutta joka propheteeraa, se puhuu ihmisille parannukseksi ja neuvoksi ja

lohdutukseksi.

14:4 Kielillä puhuva rakentaa itseään, mutta profetoiva rakentaa seurakuntaa.

14:5 Soisin teidän kaikkien puhuvan kielillä, mutta vielä mieluummin soisin teidän profetoivan; sillä profetoiva on suurempi kuin kielillä puhuva, ellei tämä samalla selitä, niin että seurakunta siitä rakentuu.

14:6 Jos minä nyt, veljet, tulisin luoksenne kielillä puhuen, mitä minä teitä sillä hyödyttäisin, ellen puhuisi teille ilmestyksen tai tiedon tai profetian tai opetuksen sanoja?

14:7 Niinhän on elottomain soittimienkin laita, huilujen tai kitarain: kuinka tiedetään, mitä huilulla tai kitaralla soitetaan, elleivät ne soi toisistaan erottuvin sävelin?

14:8 Niinikään, jos pasuna antaa epäselvän äänen, kuka silloin valmistautuu taisteluun?

14:9 Samoin tekin: jos ette kielellänne saa esiin selvää puhetta, kuinka voidaan sellainen puhe ymmärtää? Tehän puhutte silloin tuuleen.

14:10 Maailmassa on, kuka tietää, kuinka monta eri kieltä, mutta ei ainoatakaan, jonka äänet eivät ole ymmärrettävissä.

14:11 Mutta jos en tiedä sanojen merkitystä, olen minä puhujalle muukalainen, ja puhuja on minulle muukalainen.

14:12 Samoin tekin, koska tavoittelette henkilölahjoja, niin pyrkikää seurakunnan rakennukseksi saamaan niitä runsaasti.

14:13 Sentähden rukoilkoon se, joka kielillä puhuu, että hän taitaisi selittää.

14:14 Sillä jos minä rukoilen kielillä puhuen, niin minun henkeni kyllä rukoilee, mutta ymmärrykseni on hedelmätön.

lohdutukseksi.

14:4 Joka kielillä puhuu, hän parantaa itsensä; mutta joka propheteeraa, hän seurakunnan parantaa.

14:5 Mutta minä tahtoisin, että te kaikki kielillä puhuisitte, mutta paljoa enemmän, että te propheteeraisitte; sillä se, joka propheteeraa, on suurempi kuin se, joka kielillä puhuu, paitsi sitä jos hän sen selittää, että seurakunta sais siitä parannuksen.

14:6 Vaan nyt, rakkaat veljeni! jos minä tulen teidän tykönnne kielillä puhuen, mitä minä olisin teille hyödyllinen, ellen minä puhuisi teille eli ilmoituksen kautta, eli tiedon kautta, eli prophetian kautta, taikka opin kautta?

14:7 Kuitenkin ne hengettömät, jotka äänen antavat, joko se on huilu eli kantele, koska ei ne anna eri ääntä itsestänsä, kuinka se tiedetään, mitä huilulla eli mitä kanteleella soitettu on?

14:8 Ja jos vaskitorvi antaa ymmärtämättömän äänen itsestänsä, kuka tietää sotaan hankita?

14:9 Niin myös te, jos te kielillä puhutte ja ette puhu selkiästi; kuinka se ymmärretään, mitä puhuttu on? Sillä te puhutte tuuleen.

14:10 Moninaiset tosin ovat äänet maailmassa, ja ei yhtään niistä ole äänetöntä;

14:11 Sentähden, ellen minä tiedä äänen tointa, niin minä olen puhujalle outo, ja se, joka puhuu, on myös minulle outo.

14:12 Niin tekin, koska te ahkerasti hengellisiä lahjoja etsitte, niin ahkeroitkaat seurakunnan parannukseksi, että teillä kyllä olis.

14:13 Sentähden, joka kielillä puhuu, se rukoilkaan, että hän sen taitais myös selittää.

14:14 Sillä jos minä kielillä rukoilen, niin minun henkeni rukoilee, mutta minun mieleni on hedelmätön.

14:15 Kuinka siis on? Minun on rukoiltava hengelläni, mutta minun on rukoiltava myöskin ymmärrykselläni; minun on veisattava kiitosta hengelläni, mutta minun on veisattava myöskin ymmärrykselläni.

14:16 Sillä jos ylistät Jumalaa hengessä, kuinka oppimattoman paikalla istuva saattaa sanoa "amen" sinun kiitokseesi? Eihän hän ymmärrä, mitä sanot.

14:17 Sinä kyllä kiität hyvin, mutta toinen ei siitä rakennu.

14:18 Minä kiitän Jumalaa, että puhun kielillä enemmän kuin teistä kukaan;

14:19 mutta seurakunnassa tahdon mieluummin puhua viisi sanaa ymmärrykselläni, opettaakseni muitakin, kuin kymmentuhatta sanaa kielillä.

14:20 Veljet, älkää olko lapsia ymmärrykseltänne, vaan pahuudessa olkaa lapsia; mutta ymmärrykseltä olkaa täysi-ikäisiä.

14:21 Laissa on kirjoitettuna: "Vieraskielisten kautta ja muukalaisten huulilla minä olen puhuva tälle kansalle, eivätkä he sittenkään minua kuule, sanoo Herra."

14:22 Kielet eivät siis ole merkiksi uskoville, vaan niille, jotka eivät usko; mutta profetoiminen ei ole merkiksi uskottomille, vaan uskoville.

14:23 Jos nyt koko seurakunta kokoontuisi yhteen ja kaikki siellä puhuisivat kielillä ja sinne tulisi opetuksesta tai uskosta osattomia, eivätkö he sanoisi teidän olevan järjiltänne?

14:24 Mutta jos kaikki profetoisivat ja joku uskosta tai opetuksesta osaton tulisi sisään, niin kaikki paljastaisivat hänet ja kaikki langettaisivat hänestä tuomion,

14:25 hänen sydämensä salaisuudet tulisivat ilmi, ja niin hän kasvoilleen langeten rukoilisi Jumalaa ja julistaisi, että Jumala totisesti on teissä.

14:26 Kuinka siis on, veljet? Kun tulette yhteen, on jokaisella jotakin annettavaa:

14:15 Kuinkas se siis on? Minä rukoilen hengessä, ja rukoilen myös mielessäni: minä veisaan hengessä, ja veisaan myös mielessäni.

14:16 Mutta koska sinä hengessä siunaat, kuinkas se, joka oppimattoman siassa on, pitää sinun kiitoksees amen sanoman? sillä ei hän ymmärrä, mitäs sanot.

14:17 Sinä tosin hyvästi kiität, vaan ei se toinen siitä parane.

14:18 Minä kiitän minun Jumalaani, että minä taidan usiammalla kielellä puhua kuin te kaikki.

14:19 Mutta seurakunnassa tahdon minä paremmin viisi sanaa puhua minun mielestäni, muita neuvoakseni, ennen kuin kymmentuhatta sanaa kielillä.

14:20 Rakkaat veljet, älkäätkä olko lapset taidossa; vaan olkaat lapset pahuudessa, mutta olkaat taidossa täydelliset.

14:21 Laissa on kirjoitettu: minä tahdon puhua tälle kansalle toisilla kielillä ja toisilla huulilla, ja ei he sittenkään minua kuule, sanoo Herra.

14:22 Niin siis kielet ovat merkiksi, ei niille, jotka uskovat, vaan niille, jotka ei usko; mutta ei prophetiat ole uskottomain, vaan uskovaisten tähden.

14:23 Sentähden jos koko seurakunta yhteen paikkaan kokoontuisi ja kaikki puhuisivat kielillä ja sinne tulisivat oppimattomat taikka uskottomat; eikö he teitä mielipuoleksi sanoisi?

14:24 Mutta jos te kaikki propheteeraisitte, ja sinne tulisi joku uskomaton taikka oppimaton, ja hän nuhdeltaisiin kaikilta ja tuomittaisiin kaikilta,

14:25 Ja niin hänen sydämensä salaudet julki tulisivat, ja hän lankeais kasvoilleensa ja rukoilis Jumalaa, tunnustain että Jumala olis totisesti teissä.

14:26 Kuinkas se on, rakkaat veljet? Koska te kokoon tulette, niin kullakin teistä on

millä on virsi, millä opetus, millä ilmestys, mikä puhuu kielillä, mikä selittää; kaikki tapahtukoon rakennukseksi.

14:27 Jos kielillä puhutaan, niin puhukoon kullakin kertaa vain kaksi tai enintään kolme, ja yksi kerrallaan, ja yksi selittääkään;

14:28 mutta jos ei ole selittäjää, niin olkoot vaiti seurakunnassa ja puhukoot itselleen ja Jumalalle.

14:29 Profeetoista saakoon kaksi tai kolme puhua, ja muut arvostelkoot;

14:30 mutta jos joku toinen siinä istuva saa ilmestyksen, vaietkoon ensimmäinen.

14:31 Sillä te saatatte kaikki profetoida, toinen toisenne jälkeen, että kaikki saisivat opetusta ja kaikki kehoitusta.

14:32 Ja profeettain henget ovat profeetoille alamaiset;

14:33 sillä ei Jumala ole epäjärjestyksen, vaan rauhan Jumala. Niinkuin kaikissa pyhien seurakunnissa,

14:34 olkoot vaimot vaiti teidänkin seurakunnankokouksissanne, sillä heidän ei ole lupa puhua, vaan olkoot alamaisia, niinkuin lakikin sanoo.

14:35 Mutta jos he tahtovat tietoa jostakin, niin kysykööt kotonaan omilta miehiltään, sillä häpeällistä on naisen puhua seurakunnassa.

14:36 Vai teistäkö Jumalan sana on lähtenyt? Vai ainoastaan teidänkö tyköne se on tullut?

14:37 Jos joku luulee olevansa profeetta tai hengellinen, niin tietäköön, että mitä minä kirjoitan teille, se on Herran käsky.

14:38 Mutta jos joku ei sitä ymmärrä, niin olkoon ymmärtämättä.

14:39 Sentähden, veljeni, harrastakaa profetoimista älkääkä estäkö kielillä puhumasta.

14:40 Mutta kaikki tapahtukoon säädyllyisesti ja järjestyksessä.

psalmi, hänellä on opetus, hänellä on kieli, hänellä on ilmoitus, hänellä on selitys: ne tapahtukoon kaikki parannukseksi.

14:27 Jos joku kielillä puhuu, se puhukaan itse toisena, taikka ensinnäkin itse kolmantena, ja vuorottain, ja yksi sen selittääkään.

14:28 Ellei hän selittäjä ole, niin olkaan seurakunnassa ääneti ja puhukaan itsellensä ja Jumalalle.

14:29 Mutta prophetat puhukaan itse toisena, eli itse kolmantena, ja ne muut tuomitkaan.

14:30 Ja jos jollekulle tykönä istuvalle ilmoitus tapahtuu, niin olkaan ensimmäinen ääneti.

14:31 Sillä kyllä te kaikki propheteerata taidatte, yksi toisenne perään, että kaikki oppisivat ja tulisivat neuvotuksi.

14:32 Ja prophetain henget ovat prophetaille alamaiset.

14:33 Sillä ei Jumala ole sekaseuraisuuden, vaan rauhan Jumala, niinkuin kaikissa pyhain seurakunnissa.

14:34 Teidän vaimonne pitää seurakunnissa ääneti oleman; sillä ei heille ole sallittu puhua, vaan että he ovat alamaiset, niinkuin myös laki sanoo.

14:35 Mutta jos he jotain oppia tahtovat, niin kysykööt miehiltänsä kotona; sillä häijysti se vaimoille sopii, että he seurakunnassa puhuvat.

14:36 Eli onko Jumalan sana teistä tullut? Taikka onko se ainoasti teidän tyköne tullut?

14:37 Jos joku luulee itsensä prophetaksi, eli hengelliseksi, se tutkikaan, mitä minä teille kirjoitan, että ne ovat Herran käskyt.

14:38 Mutta jos joku on tietämätöin, se olkoon tietämätöin.

14:39 Sentähden rakkaat veljet, ahkeroitkaat propheteerata ja älkää kieltäkö kielillä puhumasta.

14:40 Kaikki tapahtukoon soveliaasti ja säädyllyisesti.

15 LUKU

15:1 Veljet, minä johdatan teidät tuntemaan sen evankeliumin, jonka minä teille julistin, jonka te myöskin olette ottaneet vastaan ja jossa myös pysytte

15:2 ja jonka kautta te myös pelastutte, jos pidätte siitä kiinni semmoisena, kuin minä sen teille julistin, etlette turhaan ole uskoneet.

15:3 Sillä minä annoin teille ennen kaikkea tiedoksi sen, minkä itse olin saanut: että Kristus on kuollut meidän syntiemme tähden, kirjoitusten mukaan,

15:4 ja että hänet haudattiin ja että hän nousi kuolleista kolmantena päivänä, kirjoitusten mukaan,

15:5 ja että hän näyttäytyi Keefaalle, sitten niille kahdelletoista.

15:6 Sen jälkeen hän näyttäytyi yhtä haavaa enemmän kuin viidellesadalle veljelle, joista useimmat vielä nytkin ovat elossa, mutta muutamat ovat nukkuneet pois.

15:7 Sen jälkeen hän näyttäytyi Jaakobille, sitten kaikille apostoleille.

15:8 Mutta kaikkein viimeiseksi hän näyttäytyi minullekin, joka olen ikäänkuin keskensyntynyt.

15:9 Sillä minä olen apostoleista halvin enkä ole sen arvoinen, että minua apostoliksi kutsutaan, koska olen vainonnut Jumalan seurakuntaa.

15:10 Mutta Jumalan armosta minä olen se, mikä olen, eikä hänen armonsa minua kohtaan ole ollut turha, vaan enemmän kuin he kaikki minä olen työtä tehnyt, en kuitenkaan minä, vaan Jumalan armo, joka on minun kanssani.

15:11 Olinpa siis minä tai olivatpa he: näin me saarnaamme, ja näin te olette uskoon tulleet.

15:12 Mutta jos Kristuksesta saarnataan, että hän on noussut kuolleista, kuinka muutamat teistä saattavat sanoa, ettei kuolleitten ylösnousemusta ole?

15:13 Vaan jos ei ole kuolleitten

15 LUKU

15:1 Mutta minä teen teille tietäväksi, rakkaat veljet, sen evankeliumin, jonka minä teille ilmoitin, jonka te myös saaneet olette, jossa te myös seisotte,

15:2 Jonka kautta te myös autuaaksi tulette, jos te sen pidätte, minkä minä teille olen ilmoittanut, etlette hukkaan ole uskoneet.

15:3 Sillä minä olen sen ensin teille antanut, jonka minä myös saanut olen, että Kristus on kuollut meidän synteimme tähden, Raamattuun jälkeen,

15:4 Ja että hän oli haudattu ja nousi ylös kolmantena päivänä Raamattuun jälkeen,

15:5 Ja että hän nähtiin Kephaalta ja sitte kahdeltatoistakymmeneltä.

15:6 Senjälkeen hän nähtiin usiammalta kuin viideltäsadalta veljeltä yhdellä haavalla, joista monta vielä elävät, mutta muutamat ovat nukkuneet.

15:7 Sitälähin nähtiin hän Jakobilta ja sen jälkeen kaikilta apostoleilta.

15:8 Vaan kaikkein viimein on hän myös minulta nähty, niinkuin keskensyntyneeltä.

15:9 Sillä minä olen kaikkein huonoin apostolitten seassa enkä ole kelvollinen apostoliksi kutsuttua, että minä olen Jumalan seurakuntaa vainonnut.

15:10 Mutta Jumalan armosta minä olen se, mikä minä olen, ja hänen armonsa minun kohtani ei ole tyhjä ollut, vaan minä olen enemmän työtä tehnyt kuin muut kaikki; mutta en kuitenkaan minä, vaan Jumalan armo, joka minussa on.

15:11 Olisin siis minä eli he, näin me saarnaamme ja näin te olette myös uskoneet.

15:12 Mutta jos Kristus saarnataan kuolleista nousseksi ylös; miksi siis teidän seassanne muutamat sanovat, ettei kuolleitten ylösnousemista ole?

15:13 Mutta ellei kuolleitten ylösnousemus

ylösnousemusta, ei Kristuskaan ole noussut.

15:14 Mutta jos Kristus ei ole noussut kuolleista, turha on silloin meidän saarnamme, turha myös teidän uskonne;

15:15 ja silloin meidät myös havaitaan vääriksi Jumalan todistajiksi, koska olemme todistaneet Jumalaa vastaan, että hän on herättänyt Kristuksen, jota hän ei ole herättänyt, jos kerran kuolleita ei herätetä.

15:16 Sillä jos kuolleita ei herätetä, ei Kristuskaan ole herätetty.

15:17 Mutta jos Kristus ei ole herätetty, niin teidän uskonne on turha, ja te olette vielä synneissänne.

15:18 Ja silloinhan Kristuksessa nukkuneet olisivat kadotetut.

15:19 Jos olemme panneet toivomme Kristukseen ainoastaan tämän elämän ajaksi, niin olemme kaikkia muita ihmisiä surkuteltavammat.

15:20 Mutta nytpä Kristus on noussut kuolleista, esikoisena kuoloon nukkuneista.

15:21 Sillä koska kuolema on tullut ihmisen kautta, niin on myöskin kuolleitten ylösnousemus tullut ihmisen kautta.

15:22 Sillä niinkuin kaikki kuolevat Adamissa, niin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa,

15:23 mutta jokainen vuorollaan: esikoisena Kristus, sitten Kristuksen omat hänen tulemuksessaan;

15:24 sitten tulee loppu, kun hän antaa valtakunnan Jumalan ja Isän haltuun, kukistettuaan kaiken hallituksen ja kaiken vallan ja voiman.

15:25 Sillä hänen pitää hallitseman "siihen asti, kunnes hän on pannut kaikki viholliset jalkojensa alle."

15:26 Vihollisista viimeisenä kukistetaan kuolema.

15:27 Sillä: "kaikki hän on alistanut hänen jalkojensa alle." Mutta kun hän sanoo: "kaikki on alistettu", niin ei tietenkään ole alistettu se, joka on alistanut kaiken hänen

ole, niin ei Kristuskaan noussut ylös.

15:14 Mutta jollei Kristus noussut ylös, niin on meidän saarnamme turha ja teidän uskonne on myös turha,

15:15 Ja me löydetään Jumalan vääriksi todistajiksi, että me Jumalaa vastaan todistaneet olemme, että hän on herättänyt ylös Kristuksen, jota ei hän ole herättänyt ylös, ellei kuolleet nouse ylös.

15:16 Sillä jollei kuolleet nouse ylös, eipä Kristuskaan noussut ole.

15:17 Mutta ellei Kristus ole noussut ylös, niin on teidän uskonne turha, ja te olette vielä teidän synneissänne,

15:18 Niin ovat myös ne, jotka Kristuksessa nukkuneet ovat, kadotetut.

15:19 Jos meillä ainoastaan tässä elämässä on toivo Kristuksen päälle, niin me olemme viheliäisemmät kaikkia muita ihmisiä.

15:20 Mutta nyt on Kristus kuolleista noussut ylös ja on tullut uutiseksi nukkuneiden seassa.

15:21 Sillä että ihmisen kautta kuolema on, niin on myös ihmisen kautta kuolleitten ylösnousemus.

15:22 Sillä niinkuin kaikki Adamissa kuolevat, niin he myös kaikki pitää Kristuksessa eläväksi tehtämän,

15:23 Mutta kukin järjestyksesssä: uutinen Kristus, sitte ne, jotka Kristuksen omat ovat, hänen tulemisessansa.

15:24 Sitte on loppu, koska hän antaa valtakunnan Jumalan ja Isän haltuun, ja panee pois kaiken herrauden ja kaiken vallan ja voiman.

15:25 Sillä hänen tulee hallita, siihenasti kuin hän kaikki vihollisensa panee hänen jalkainsa alle.

15:26 Viimeinen vihollinen, joka pannaan pois, on kuolema.

15:27 Sillä hän on kaikki hänen jalkainsa alle heittänyt. Mutta koska hän sanoo, että kaikki hänen allensa heitettyt ovat, niin on julki, että se on eroitettu, joka hänelle

allensa.

15:28 Ja kun kaikki on alistettu Pojan valtaan, silloin itse Poikakin alistetaan sen valtaan, joka on alistanut hänen valtaansa kaiken, että Jumala olisi kaikki kaikissa.

15:29 Mitä muutoin ne, jotka kastattavat itsensä kuolleitten puolesta, sillä saavat aikaan? Jos kuolleet eivät heräjä, miksi nämä sitten kastattavat itsensä heidän puolestaan?

15:30 Ja miksi mekään antaudumme joka hetki vaaraan?

15:31 Joka päivä minä olen kuoleman kidassa, niin totta kuin te, veljet, olette minun kerskaukseni Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.

15:32 Jos minä ihmisten tavoin olen taistellut petojen kanssa Efesossa, mitä hyötyä minulle siitä on? Jos kuolleet eivät heräjä, niin: "syökäämme ja juokaamme, sillä huomenna me kuolemme."

15:33 Älkää eksykö. "Huono seura hyvät tavat turmelee."

15:34 Raitistukaa oikealla tavalla, älkääkä syntiä tehkö; sillä niitä on, joilla ei ole mitään tietoa Jumalasta. Teidän häpeäksenne minä tämän sanon.

15:35 Mutta joku ehkä kysyy: "Millä tavoin kuolleet heräjävät, ja millaisessa ruumiissa he tulevat?"

15:36 Sinä mieletön, se, minkä kylvät, ei virkoa eloon, ellei se ensin kuole!

15:37 Ja kun kylvät, et kylvä sitä vartta, joka on nouseva, vaan paljaan jyvän, nisun jyvän tai muun minkä tahansa.

15:38 Mutta Jumala antaa sille varren, sellaisen kuin tahtoo, ja kullekin siemenelle sen oman varren.

15:39 Ei kaikki liha ole samaa lihaa, vaan toista on ihmisten, toista taas karjan liha, toista on lintujen liha, toista kalojen.

15:40 Ja on taivaallisia ruumiita ja maallisia ruumiita; mutta toinen on taivaallisten kirkkaus, toinen taas maallisten.

kaikki heitti alle.

15:28 Kuin nyt kaikki hänen allensa heitetyksi tulevat, silloin myös itse Poika hänen allensa heitetään, joka kaikki hänen allensa heitti, että Jumala kaikki kaikessa olis.

15:29 Mitä ne muutoin tekevät, jotka itsensä kastaa antavat kuolleitten päälle, jollei kuolleet nouse ylös? Miksi he siis antavat kuolleitten päälle itseänsä kastaa?

15:30 Miksi myös me joka aika vaarassa olemme?

15:31 Minä kuolen joka päivä meidän kerskaamisen puolesta, joka minulla on Kristuksessa Jeesuksessa meidän Herrassamme.

15:32 Jos minä olen ihmisten tavalla Efesossa petoin kanssa sotinut, mitä se minua auttaa, ellei kuolleet nouse ylös? Syökäämme ja juokaamme; sillä huomenna me kuolemme.

15:33 Älkää antako pettää teitä: pahat jaaritukset turmelevat hyvät tavat.

15:34 Herätkää ylös hurskaasti ja älkää syntiä tehkö; sillä ei muutamat Jumalasta mitään tiedä. Häpiäksi minä näitä teille sanon.

15:35 Vaan joku taitais sanoa: kuinka kuolleet nousevat? ja minkäkaltaisilla ruumiilla he tulevat?

15:36 Sinä tomppeli! Se, minkä sinä kylvät, ei tule eläväksi, ellei hän (ensin) kuole.

15:37 Ja jonka sinä kylvät, ei se ole se ruumis, joka tuleva on, vaan paljas jyvä, nimittäin nisun jyvä eli joku muu.

15:38 Mutta Jumala antaa hänelle ruumiin niinkuin hän tahtoi, ja kullekin siemenelle oman ruumiinsa.

15:39 Ei kaikki liha ole yhtäläinen liha; vaan toinen on ihmisten liha, toinen on karjan liha, toinen on kalain, toinen on lintuin;

15:40 Ja ovat taivaalliset ruumiit ja maalliset ruumiit; mutta toinen kirkkaus on taivaallisilla ja toinen maallisilla.

15:41 Toinen on auringon kirkkaus ja toinen kuun kirkkaus ja toinen tähtien kirkkaus, ja toinen tähti voittaa toisen kirkkaudessa.

15:42 Niin on myös kuolleitten ylösnousemus: kylvetään katoavaisuudessa, nousee katoamattomuudessa;

15:43 kylvetään alhaisuudessa, nousee kirkkaudessa; kylvetään heikkoudessa, nousee voimassa;

15:44 kylvetään sielullinen ruumis, nousee hengellinen ruumis. Jos kerran on sielullinen ruumis, niin on myös hengellinen.

15:45 Niin on myös kirjoitettu:

"Ensimmäisestä ihmisestä, Aadamista, tuli elävä sielu"; viimeisestä Aadamista tuli eläväsitekevä henki.

15:46 Mutta mikä on hengellistä, se ei ole ensimmäinen, vaan se, mikä on sielullista, on ensimmäinen; sitten on se, mikä on hengellistä.

15:47 Ensimmäinen ihminen oli maasta, maallinen, toinen ihminen on taivaasta.

15:48 Minkäkaltainen maallinen oli, senkaltaisia ovat myös maalliset; ja minkäkaltainen taivaallinen on, senkaltaisia ovat myös taivaalliset.

15:49 Ja niinkuin meissä on ollut maallisen kuva, niin meissä on myös oleva taivaallisen kuva.

15:50 Mutta tämän minä sanon, veljet, ettei liha ja veri voi periä Jumalan valtakuntaa, eikä katoavaisuus peri katoamattomuutta.

15:51 Katso, minä sanon teille salaisuuden: emme kaikki kuolemaan nuku, mutta kaikki me muutumme,

15:52 yhtäkkiä, silmänräpäyksessä, viimeisen pasunan soidessa; sillä pasuna soi, ja kuolleet nousevat katoamattomina, ja me muutumme.

15:53 Sillä tämän katoavaisen pitää pukeutuman katoamattomuuteen, ja tämän kuolevaisen pitää pukeutuman

15:41 Toinen kirkkaus on auringolla ja toinen kirkkaus kuulla, ja toinen kirkkaus tähdillä; sillä yksi tähti voittaa toisen kirkkaudessa.

15:42 Niin myös kuolleitten ylösnousemus: se kylvetään turmeluksessa ja nousee ylös turmelematoin,

15:43 Se kylvetään huonona ja nousee ylös kunniassa, se kylvetään heikkoudessa ja nousee ylös väkevyydessä,

15:44 Se kylvetään luonnollinen ruumis ja nousee hengellinen ruumis. Meillä on luonnollinen ruumis, on myös hengellinen ruumis.

15:45 Niinkuin myös kirjoitettu on: ensimmäinen ihminen Adam on tehty eläväksi sieluksi, ja viimeinen Adam eläväksi tekeväiseksi hengeksi.

15:46 Mutta hengellinen ei ole ensimmäinen, vaan luonnollinen, senjälkeen hengellinen.

15:47 Ensimmäinen ihminen on maasta ja maallinen, toinen ihminen on itse Herra taivaasta.

15:48 Minkäkaltainen maallinen on, senkaltaiset ovat myös maalliset, ja minkäkaltainen taivaallinen on, senkaltaiset ovat myös taivaalliset.

15:49 Ja niinkuin me olemme kantaneet maallisen kuvaa, niin pitää myös meidän kantaman taivaallisen kuvaa.

15:50 Mutta minä sanon, rakkaat veljet, ei liha ja veri taida Jumalan valtakuntaa periä, ja ei turmeltu pidä turmelematointa perimän.

15:51 Katso, minä sanon teille salaisuuden: emme tosin kaikki nuku, vaan kaikki me muutetaan,

15:52 Ajan rahdussa, silmänräpäyksessä, viimeisellä basunalla; sillä basuna soi, ja kuolleet pitää turmelematoinna nouseman ylös ja me tulemme muutetuksi.

15:53 Sillä tämä katoava pitää pukeman päällensä katoamattomuuden ja kuoleva pukee päällensä kuolemattomuuden.

kuolemattomuuteen.

15:54 Mutta kun tämä katoavainen pukeutuu katoamattomuuteen ja tämä kuolevainen pukeutuu kuolemattomuuteen, silloin toteutuu se sana, joka on kirjoitettu: "Kuolema on nielty ja voitto saatu."

15:55 "Kuolema, missä on sinun voittosi? Kuolema, missä on sinun otasi?"

15:56 Mutta kuoleman ota on synti, ja synnin voima on laki.

15:57 Mutta kiitos olkoon Jumalan, joka antaa meille voiton meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta!

15:58 Sentähden, rakkaat veljeni, olkaa lujat, järkähtämättömät, aina innokkaat Herran työssä, tietäen, että teidän vaivannäköne ei ole turha Herrassa.

16 LUKU

16:1 Mitä tulee keräykseen pyhiä varten, niin tehkää tekin samalla tavoin, kuin minä olen määrännyt Galatian seurakunnille.

16:2 Kunkin viikon ensimmäisenä päivänä pankoon jokainen teistä kotonaan jotakin talteen, säästäen menestymisensä mukaan, ettei keräyksiä tehtäisi vasta minun tultuani.

16:3 Mutta kun olen saapunut teidän tyköne, lähetän minä ne henkilöt, jotka siihen sopiviksi katsotte, kirjeet mukanaan, viemään teidän rakkaudenlahjanne Jerusalemiin;

16:4 ja jos asia on sen arvoinen, että minunkin on lähteminen, niin saavat he lähteä minun kanssani.

16:5 Aion nimittäin tulla teidän tyköne kuljettuani läpi Makedonian, sillä minä kuljen Makedonian kautta;

16:6 mutta teidän luonanne viivyn ehkä jonkin aikaa, kenties vietän talvenkin, että te sitten auttaisitte minua eteenpäin, minne matkustanekin.

16:7 Sillä en tahdo nyt vain ohimennen käydä teitä katsomassa, toivon näet saavani viipyä jonkin aikaa teidän luonanne,

15:54 Mutta koska katoava pukee päällensä katoamattomuuden ja kuoleva pukee päällensä kuolemattomuuden, silloin täytetään se sana, joka kirjoitettu on: kuolema on nielty voitossa.

15:55 Kuolema, kussa on sinun otas? Helvetti, kussa on sinun voittos?

15:56 Mutta kuoleman ota on synti ja synnin voima on laki.

15:57 Mutta kiitos olkoon Jumalan, joka meille voiton antanut on meidän Herran Jeesuksen Kristuksen kautta!

15:58 Sentähden, minun rakkaat veljeni, olkaa vahvat, järkähtymättä ja aina yltäkylläiset Herran töissä, tietäen, ettei teidän työnne ole turha Herrassa.

16 LUKU

16:1 Mutta avun hakemisessa pyhiä varten, niinkuin minä Galatian seurakunnille säätänyt olen, niin te myös tehkää.

16:2 Ensimmäisenä sabbattina ottakaan jokainen teistä tykönsä jotakin ja kootkaan varansa jälkeen, ettei äsken silloin, kuin minä tulen, niitä hakemaan ruveta.

16:3 Mutta kuin minä tullut olen, jotka te kirjoilla valitsette, ne minä tahdon lähettää viemään teidän lahjojanne Jerusalemiin.

16:4 Jos taas niin on sovelias, että minä itse sinne vaellan, niin he saavat minun kanssani vaeltaa.

16:5 Mutta minä tahdon teidän tyköne tulla, kuin minä Makedonian kautta vaellan. (Sillä minun pitää Makedonian lävitse vaeltaman.)

16:6 Mutta teidän tyköanne minä mitämaks viivyn eli myös talvea pidän, että te minua saattaisitte, kuhunka minä matkustan.

16:7 Sillä en minä nyt mennessäni tahdo teitä nähdä; sillä minä toivon saavani jonkun ajan viipyä teidän tyköanne, jos

jos Herra sallii.

16:8 Mutta Efesosssa minä viivyn helluntaihin saakka;

16:9 sillä minulle on avautunut ovi suureen ja hedelmälliseen työhön, ja vastustajia on paljon.

16:10 Mutta jos Timoteus saapuu, niin katsokaa, että hän pelotta voi olla teidän luonanne, sillä Herran työtä hän toimittaa niinkuin minäkin.

16:11 Älköön siis kukaan häntä halveksiko, vaan auttakaa häntä lähtemään rauhassa matkalle, että hän tulisi minun tyköni; sillä minä ja veljet odotamme häntä.

16:12 Mitä veli Apollokseen tulee, olen hartaasti kehoittanut häntä lähtemään veljien kanssa teidän tyköne; mutta hän ei ole ollenkaan halukas lähtemään nyt, vaan tulee, kun hänelle sopii.

16:13 Valvokaa, pysykää lujina uskossa, olkaa miehuulliset, olkaa väkevät.

16:14 Kaikki, mitä teette, tapahtukoon rakkaudessa.

16:15 Mutta minä kehoitan teitä, veljet: te tunnette Stefanaan perhekunnan ja tiedätte, että se on Akaian ensi hedelmä ja että he ovat antautuneet pyhien palvelukseen.

16:16 Olkaa tekin kuuliaisia heidän kaltaisilleen ja jokaiselle, joka heidän kanssaan työtä tekee ja vaivaa näkee.

16:17 Minä iloitsen Stefanaan ja Fortunatuksen ja Akaikuksen tannetulosta, koska he korvaavat minulle teidän poissaolonne;

16:18 he ovat virkistäneet minun henkeäni niinkuin teidänkin. Antakaa siis täysi tunnustus sellaisille miehille.

16:19 Asian seurakunnat tervehtivät teitä. Monet tervehdykset Herrassa lähettävät teille Akyllas ja Priska sekä heidän kodissaan kokoontuva seurakunta.

16:20 Kaikki veljet lähettävät teille tervehdyksen. Tervehtikää toisianne pyhällä suunannolla.

Herra sallii.

16:8 Mutta minä tahdon Ephesosssa viipyä helluntaihin asti;

16:9 Sillä minulle on suuri ja väkevä ovi avattu, ja on monta vastaanselsojaa.

16:10 Mutta jos Timoteus tulee, niin katsokaat, että hän pelkäämättä olis teidän tyköänne; sillä hän tekee myös Herran työtä niinkuin minäkin.

16:11 Älkään häntä kenkään katsoko ylöns, mutta saattakaat häntä rauhassa minun tyköni tulemaan; sillä minä odotan häntä veljien kanssa.

16:12 Mutta veljestä Apollosta tietäkää, että minä olen häntä paljon neuvonut veljien kanssa teidän tyköne tulemaan, mutta ei hän nyt tahtonut tulla; kuitenkin on hän tuleva, kuin hänellä sovelias aika on.

16:13 Valvokaat, pysykää uskossa, olkaat urhoolliset, olkaat vahvat!

16:14 Kaikki teidän menonne tapahtukoon rakkaudessa.

16:15 Mutta minä neuvon teitä, rakkaat veljet: te tunnette Stephanaan perheen, että he ovat alkeet Akajassa ja ovat ruvenneet pyhiä palvelemaan:

16:16 Että te myös olisitte senkaltaisille alamaiset ja jokaiselle apulaiselle ja auttajalle.

16:17 Mutta minä iloitsen Stephanaan, Fortunatuksen ja Akaikuksen tulemisesta; sillä he ovat teidän puuttumisenne täyttäneet.

16:18 Sillä he virvoittivat minun henkeni ja teidän; sentähden tuntekaat senkaltaiset.

16:19 Teitä tervehtivät Asian seurakunnat. Teitä tervehtivät suuresti Akvila ja Priskilla Herrassa, ja seurakunta, joka heidän huoneessansa on.

16:20 Teitä tervehtivät kaikki veljet. Tervehtikää toinen toistanne pyhällä suunantamisella.

16:21 Tervehdys minulta, Paavalilta, omakätisesti.

16:22 Jos joku ei pidä Herraa rakkaana, hän olkoon kirottu! Maran ata.

16:23 Herran Jeesuksen armo olkoon teidän kanssanne.

16:24 Minun rakkauteni on teidän kaikkien kanssa Kristuksessa Jeesuksessa.

16:21 Minä Paavali tervehdin teitä omalla kädelläni.

16:22 Joka ei Herraa Jesusta Kristusta rakasta, se olkoon anatema maranata.

16:23 Herran Jeesuksen Kristuksen armo olkoon teidän kanssanne!

16:24 Minun rakkauteni olkoon kaikkein teidän kanssanne Kristuksessa Jeesuksessa! Amen! «Ensimmäinen Epistola Korinttilaisille, kirjoitettu Philipistä, Stephanaan, Fortunatuksen, Akaiuksen ja Timoteuksen kanssa.»

PPAVALIN TOINEN KIRJE KORINTTOLAISILLE

1 LUKU

1:1 Paavali, Jumalan tahdosta Kristuksen Jeesuksen apostoli, ja veli Timoteus Korintossa olevalle Jumalan seurakunnalle ynnä kaikille pyhille koko Akaiassa.

1:2 Armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta!

1:3 Kiitetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, laupeuden Isä ja kaiken lohdutuksen Jumala,

1:4 joka lohduttaa meitä kaikessa ahdistuksessamme, että me sillä lohdutuksella, jolla Jumala meitä itseämme lohduttaa, voisimme lohduttaa niitä, jotka kaikkinaisessa ahdistuksessa ovat.

1:5 Sillä samoin kuin Kristuksen kärsimykset runsaina tulevat meidän osaksemme, samoin tulee meidän osaksemme myöskin lohdutus runsaana Kristuksen kautta.

1:6 Mutta jos olemme ahdistuksessa, niin tapahtuu se teille lohdutukseksi ja pelastukseksi; jos taas saamme lohdutusta, niin tapahtuu sekin teille lohdutukseksi, ja se vaikuttaa, että te kestätte samat kärsimykset, joita mekin kärsimme; ja toivomme teistä on vahva,

1:7 koska me tiedämme, että samoin kuin olette osalliset kärsimyksistä, samoin olette osalliset myöskin lohdutuksesta.

P. PPAVALIN 2 EPISTOLA KORINTILAISILLE

1 LUKU

1:1 Paavali, Jeesuksen Kristuksen apostoli Jumalan tahdon kautta, ja Timoteus veli, Jumalan seurakunnalle, joka on Korintossa, ja kaikille pyhille, jotka koko Akajassa ovat:

1:2 Armo olkoon teille ja rauha Jumalalta meidän Isältämme ja Herralta Jeesukselta Kristukselta!

1:3 Kiitetty olkoon Jumala ja meidän Herran Jeesuksen Kristuksen Isä, laupiuden Isä, ja kaiken lohdutuksen Jumala!

1:4 Joka meitä lohduttaa kaikessa meidän vaivassamme, että me taitaisimme lohduttaa niitä, jotka kaikkinaisessa vaivassa ovat, sillä lohdutuksella, jolla Jumala meitä lohduttaa.

1:5 Sillä niinkuin Kristuksen kärsimys on paljo tullut meidän päällemme, niin myös meille tulee paljo lohdutusta Kristuksen kautta.

1:6 Mutta jos meitä vaivataan, niin se tapahtuu teille lohdutukseksi ja autuudeksi, joka vaikuttaa niiden vaivain kärsivällisyydessä, joita myös me kärsimme, eli jos meitä lohdutetaan, niin se tulee teille lohdutukseksi ja autuudeksi; ja meidän toivomme on vahva teistä:

1:7 Että me tiedämme, että niinkuin te olette kärsimisessä osalliset, niin te myös tulette lohdutuksesta osalliseksi.

1:8 Sillä me emme tahdo, veljet, pitää teitä tietämättöminä siitä ahdistuksesta, jossa me olimme Aasiassa, kuinka ylenpalttiset, yli voimiemme käyvät, meidän rasitukseemme olivat, niin että jo olimme epätoivossa hengestämmekin,

1:9 ja itse me jo luulimme olevamme kuolemaan tuomitut, ettemme luottaisi itseemme, vaan Jumalaan, joka kuolleet herättää.

1:10 Ja hän pelasti meidät niin suuresta kuolemanvaarasta, ja yhä pelastaa, ja häneen me olemme panneet toivomme, että hän vielä vastakin pelastaa,

1:11 kun tekin autatte meitä rukouksillanne, että monesta suusta meidän tähtemme kohoaisi runsas kiitos siitä armosta, joka on osaksemme tullut.

1:12 Sillä meidän kerskauksemme on tämä: meidän omantuntomme todistus siitä, että me maailmassa ja varsinkin teidän luonanne olemme vaeltaneet Jumalan pyhydessä ja puhtaudessa, emme lihallisessa viisaudessa, vaan Jumalan armossa.

1:13 Sillä eihän siinä, mitä teille kirjoitamme, ole muuta, kuin mikä siinä on luettavana ja minkä te myös ymmärrätte; ja minä toivon teidän loppuun asti ymmärtävän

1:14 - niinkuin meitä osaksi myös olette oppineet ymmärtämään - että me olemme teidän kerskauksenne, samoin kuin tekin meidän, Herramme Jeesuksen päivänä.

1:15 Ja tässä luottamuksessa minä aion ensin tulla teidän tyköenne, että saisitte vielä toisenkin todistuksen minun suosioistani,

1:16 ja sitten teidän kauttanne matkustaa Makedoniaan, ja taas Makedoniasta palata teidän tyköenne ja teidän varustamananne matkata Juudeaan.

1:17 Kun minulla siis oli tämä aikomus, en kaiketi ole menetellyt kevytmielisesti? Vai

1:8 Sillä emme tahdo salata teiltä, rakkaat veljet, meidän vaivaamme, joka meille Aasiassa tapahtui: että me olimme sangen suuresti rasitetut ylitse meidän voimamme, niin että me jo meidän hengestämme epäilimme.

1:9 Mutta me itsellämme juuri niin päätimme, että meidän piti kuoleman, ettei meidän pitäisi itse päällemme uskaltaman, vaan Jumalan päälle, joka kuolleetkin herättää,

1:10 Joka meitä niin suuresta kuolemasta päästi ja päästää; ja me turvaamme hänen päällensä, että hän tästedeskin meitä päästää,

1:11 Ynnä myös teidän rukoustenne avulla meidän edestämme, että meidän tähtemme, siitä lahjasta, joka meille annettu on, pitäis monelta ihmiseltä kiitos tehtämän.

1:12 Sillä se on meidän kerskauksemme, nimittäin meidän omantuntomme todistus, että me yksinkertaisuudessa ja Jumalan vakuudessa, ei lihallisessa viisaudessa, vaan Jumalan armossa olemme maailmassa vaeltaneet, mutta enimmästi teidän tykönänne.

1:13 Sillä emmepä me muuta teille kirjoita, vaan sitä, mitä te luette eli myös tiedätte; mutta minä toivon, että te myös loppuun asti tiedätte.

1:14 Niinkuin te puolittain meidät tietäneet olette, että me olemme teidän kerskaamisenne, niinkuin tekin meidän kerskauksemme Herran Jeesuksen päivänä olette.

1:15 Ja senkaltaisella uskalluksella tahdoin minä ennen tulla teidän tyköenne, että te toisen kerran olisitte saaneet minulta jonkun hyvän työn,

1:16 Ja minä olisin vaeltanut teidän kauttanne Makedoniaan, ja Makedoniasta teidän tyköenne takaperin tullut, ja niin teiltä Juudeaan johdatetuksi.

1:17 Koska minä tätä ajattelin, lienenkö minä sen tehnyt hempeydestä? Eli ovatko

päätänkö lihan mukaan, minkä päätän, niin että puheeni on sekä "on, on", että "ei, ei"?

1:18 Mutta Jumala sen takaa, että puheemme teille ei ole "on" ja "ei."

1:19 Sillä Jumalan Poika, Kristus Jeesus, jota me, minä ja Silvanus ja Timoteus, olemme teidän keskellänne saarnanneet, ei tullut ollakseen

"on" ja "ei", vaan hänessä tuli "on."

1:20 Sillä niin monta kuin Jumalan lupauksia on, kaikki ne ovat hänessä "on"; sentähden tulee hänen kauttaan myös niiden "amen", Jumalalle kunniaksi meidän kauttamme.

1:21 Mutta se, joka lujittaa meidät yhdessä teidän kanssanne Kristukseen ja joka on voidellut meidät, on Jumala,

1:22 joka myös on painanut meihin sinettinsä ja antanut Hengen vakuudeksi meidän sydämiimme.

1:23 Mutta minä kutsun Jumalan sieluni todistajaksi, että minä teitä säästääkseni en vielä tullut Korinttoon;

1:24 ei niin, että tahdomme vallita teidän uskoanne, vaan me yhdessä autamme teitä teidän iloonne; sillä uskossa te olette lujat.

2 LUKU

2:1 Olin nimittäin mielessäni päättänyt, etten tullessani teidän tykönne taas toisi murhetta mukaani.

2:2 Sillä jos minä saatan teidät murheellisiksi, niin eihän minua voi saada iloiseksi kukaan muu kuin se, jonka minä olen murheelliseksi saattanut.

2:3 Ja juuri sen minä kirjoitin sitä varten, etten tullessani saisi murhetta niistä, joista minun piti saada iloa, koska minulla on teihin kaikkiin se luottamus, että minun iloni on kaikkien teidän ilonne.

2:4 Sillä suuressa sydämen ahdistuksessa ja hädässä minä kirjoitin teille monin kyynelin, en sitä varten, että te murheellisiksi tulisitte, vaan että tuntisitte

minun aivoitukseni, joita minä aivon, lihalliset? että minun tykönäni olis niin, niin, ja ei, ei.

1:18 Mutta Jumala on vakaa, ettei meidän puheemme ole teille niin ja ei ollut.

1:19 Sillä Jumalan Poika, Jesus Kristus, joka teidän seassanne meiltä saarnattu on, nimittäin minulta ja Silvanukselta ja Timoteukselta, ei ollut niin ja ei, vaan oli hänessä niin.

1:20 Sillä kaikki Jumalan lupaukset ovat niin hänessä ja ovat amen hänessä, Jumalan kunniaksi meidän kauttamme.

1:21 Mutta Jumala on se, joka meitä teidän kanssanne Kristuksessa vahvistaa, ja on meitä voidellut,

1:22 Joka myös on meitä lukinnut, ja antoi Hengen pantiksi meidän sydämiimme.

1:23 Mutta minä rukoilen Jumalaa todistajaksi sieluni päälle, että minä olen säästänyt teitä, etten minä vielä ole Korinttoon tullut.

1:24 Ei niin, että me hallitsisimme teidän uskoanne, vaan me olemme auttajat teidän iloonne, sillä te seisotte uskossa.

2 LUKU

2:1 Mutta sitä minä olen itselläni aikonut, etten minä taas murheella teidän tykönne tulisi.

2:2 Sillä jos minä teidät murheeseen saatan, kukas minua ilahuttaa, vaan se, joka minulta on murheelliseksi tehty?

2:3 Ja sen minä olen teille kirjoittanut, etten minä tultuani saisi niistä murhetta, joista minun tulis ilo saada; sillä minulla on senkaltainen uskallus kaikkein teidän tykönne, että minun iloni kaikkein teidän ilonne on.

2:4 Sillä minä kirjoitin teille suuressa vaivassa ja sydämen kivussa, monilla kyyneleillä, ei, että teidän pitäis murehtiman, vaan että te ymmärtäisitte sen

sen erinomaisen rakkauden, joka minulla on teihin.

2:5 Mutta jos eräs on tuottanut murhetta, ei hän ole tuottanut murhetta minulle, vaan teille kaikille, jossakin määrin, etten liikaa sanoisi.

2:6 Semmoiselle riittää se rangaistus, minkä hän useimmilta on saanut;

2:7 niin että teidän päinvastoin ennemmin tulee antaa anteeksi ja lohduttaa, ettei hän ehkä menehtyisi liian suureen murheeseen.

2:8 Sentähden minä kehoitan teitä, että päätätte ruveta osoittamaan rakkautta häntä kohtaan;

2:9 sillä sitä varten minä kirjoitinkin, että saisin nähdä, kuinka te kestätte koetuksen, oletteko kaikessa kuuliaiset.

2:10 Mutta kenelle te jotakin anteeksi annatte, sille minäkin; sillä mitä minä olen anteeksi antanut - jos minulla on ollut jotakin anteeksiannettavaa - sen olen anteeksi antanut teidän tähtenne Kristuksen kasvojen edessä,

2:11 ettei saatana pääsisi meistä voitolle; sillä hänen juonensa eivät ole meille tuntemattomat.

2:12 Tultuani Trooaaseen julistamaan Kristuksen evankeliumia avautui minulle ovi työhön Herrassa,

2:13 mutta minä en saanut lepoa hengessäni, kun en tavannut Tiitusta, veljeäni. Sentähden sanoin heille jäähyväiset ja lähdin Makedoniaan.

2:14 Mutta kiitos olkoon Jumalan, joka aina kuljettaa meitä voittosaatossa Kristuksessa ja meidän kauttamme joka paikassa tuo ilmi hänen tuntemisensa tuoksun!

2:15 Sillä me olemme Kristuksen tuoksu Jumalalle sekä pelastuvien että kadotukseen joutuvien joukossa:

2:16 näille tosin kuoleman haju kuolemaksi, mutta noille elämän tuoksu elämäksi. Ja kuka on tällaiseen kelvollinen?

erinomaisen rakkauden, joka minulla on teidän kohtaanne.

2:5 Jos joku on murheen matkaan saattanut, ei hän ole minua murheelliseksi saattanut, vaan puolittain, etten minä teitä kaikkia rasittaisi.

2:6 Mutta kyllä siinä on, että se monelta niin rangaistu on:

2:7 Että te tästedes sitä enemmän häntä armahtaisitte ja lohduttaisitte, ettei hän uppoaisi ylönpalttisessa murheessa.

2:8 Sentähden neuvon minä teitä, että te hänen kohtaansa rakkautta osoittaisitte;

2:9 Sillä sentähden minä myös olen kirjoittanut, koetellakseni teitä, jos te olette kaikkiin kuuliaiset,

2:10 Mutta joille te jotain anteeksi annatte, sen minä myös anteeksi annan; sillä jolle minä jotain anteeksi annoin, sen minä anteeksi annoin teidän tähtenne Kristuksen puolesta, ettemme saatanalta voitetuksi tulisi;

2:11 Sillä eipä meiltä ole salattu, mitä hänen mielessänsä on.

2:12 Mutta kuin minä tulin Troadaan Kristuksen evankeliumia saarnaamaan, ja minulle avattiin ovi Herrassa, niin ei minulla ollut yhtään lepoa hengessäni, etten minä Titusta minun veljeäni löytänyt.

2:13 Mutta kuin minä olin heidän hyvästi jättänyt, menin minä sieltä Makedoniaan.

2:14 Mutta kiitetty olkoon Jumala, joka aina antaa meille voiton Kristuksessa, ja julistaa joka paikassa hänen tuntemisensa hajun meidän kauttamme!

2:15 Sillä me olemme Jumalalle yksi hyvä haju Kristuksessa, sekä niiden seassa, jotka autuaaksi tulevat, että myös niiden seassa, jotka hukkuvat;

2:16 Näille tosin surman haju kuolemaksi, mutta toisille elämän haju elämäksi: ja kuka on nyt tähän kelvollinen?

2:17 Sillä me emme ole niinkuin nuo monet, jotka myyskentelevät Jumalan sanaa; vaan puhtaasta mielestä, niinkuin Jumalan vaikutuksesta, Jumalan edessä, me Kristuksessa puhumme.

3 LUKU

3:1 Alammeko taas suositella itseämme? Vai tarvinnemmeko, niinkuin muutamat, suosituskirjeitä teille tai teiltä?

3:2 Te itse olette meidän kirjeemme, joka on sydämeemme kirjoitettu ja jonka kaikki ihmiset tuntevat ja lukevat.

3:3 Sillä ilmeistä on, että te olette Kristuksen kirje, meidän palvelustyöllämme kirjoitettu, ei musteella, vaan elävän Jumalan Hengellä, ei kivitauluihin, vaan sydämen lihatauluihin.

3:4 Tämmöinen luottamus meillä on Kristuksen kautta Jumalaan;

3:5 ei niin, että meillä itsellämme olisi kykyä ajatella jotakin, ikäänkuin se tulisi meistä itsestämme, vaan se kyky, mikä meillä on, on Jumalasta,

3:6 joka myös on tehnyt meidät kykeneviksi olemaan uuden liiton palvelijoita, ei kirjaimen, vaan Hengen; sillä kirjain kuolettaa, mutta Henki tekee eläväksi.

3:7 Mutta jos jo kuoleman virka, joka oli kirjaimin kaiverrettu kiviin, ilmestyi kirkkaudessa, niin etteivät Israelin lapset kärsineet katsella Mooseksen kasvoja hänen kasvojensa kirkkauden tähden, joka kuitenkin oli katoavaista,

3:8 kuinka paljoa enemmän onkaan Hengen virka oleva kirkkaudessa!

3:9 Sillä jos kadotustuomion virka jo oli kirkkautta, niin on vanhurskauden virka vielä paljoa runsaammassa määrin kirkkautta.

3:10 Sillä se, millä ennen oli kirkkaus, on tämän rinnalla kirkkautta vailla, tämän

2:17 Sillä emmepä me ole senkaltaiset kuin muutamat, jotka Jumalan sanaa myyskentelevät; vaan vakuudesta ja niinkuin Jumalasta me puhumme Jumalan kasvoin edessä, Kristuksessa.

3 LUKU

3:1 Rupeemmeko me siis itsiämme taas kehumään? eli tarvitsemmeko me, niinkuin muutamat, kiitoskirjaa teidän tykönnö, eli kiitoskirjaa teiltä?

3:2 Te olette meidän kirjamme, meidän sydämiimme kirjoitetut, joka kaikilta ihmisiltä tunnetaan ja luetaan.

3:3 Ja te olette ilmoitetut, että te Kristuksen lähetykskirja olette, meidän palveluksemme kautta valmistettu, ei pläkillä kirjoitettu, vaan elävän Jumalan hengellä, ei kivisiin tauluihin, vaan lihallisiin sydämen tauluihin.

3:4 Mutta senkaltainen uskallus on meillä Kristuksen kautta Jumalan puoleen.

3:5 Ei niin, että me olemme itse meistäemme soveliaat jotakin ajattelemaan, niinkuin itse meistäemme, vaan jos me olemme johonkuhun soveliaat, niin on se Jumalalta,

3:6 Joka meitä soveliaiksi tehnyt on Uuden Testamentin virkaa pitämään, ei puustavin, vaan Hengen; sillä puustavi kuolettaa, vaan Henki tekee eläväksi.

3:7 Mutta jos sillä viralla, joka puustavin kautta kuolettaa ja kiviin kuvattu oli, oli senkaltainen kirkkaus, niin ettei Israelin lapset taitaneet katsoa Moseksen kasvoihin, hänen kasvoinsa kirkkauden tähden, joka kuitenkin katoa:

3:8 Miksi ei siis paljoa enemmän sillä viralla, joka hengen antaa, pitäisi kirkkaus oleman?

3:9 Sillä, jos viralla, joka kadotuksesta saarnaa, kirkkaus oli, paljoa enemmän sillä viralla, joka vanhurskaudesta saarnaa, on ylönpalttinen kirkkaus;

3:10 Sillä se toinen, joka kirkastettu oli, ei ole ensinkään kirkkaudeksi luettava, sen

ylönpalttisen kirkkauden tähden.

3:11 Jos sillä, mikä on katoavaista, oli kirkkaus, niin vielä paljoo enemmän on sillä, mikä on pysyväistä, oleva kirkkautta.

3:12 Koska meillä siis on tämmöinen toivo, niin me olemme aivan rohkeat

3:13 emmekä tee niinkuin Mooses, joka pani peitteen kasvoillensa, etteivät Israelin lapset näkisi sen loppua, mikä on katoavaista.

3:14 Mutta heidän mielensä paatuivat, sillä vielä tänäkin päivänä sama peite, vanhan liiton kirjoituksia luettaessa, pysyy poisottamatta, sillä vasta Kristuksessa se katoaa.

3:15 Vielä tänäkin päivänä, kun Moosesta luetaan, on peite heidän sydämensä päällä;

3:16 mutta kun heidän sydämensä kääntyy Herran tykö, otetaan peite pois.

3:17 Sillä Herra on Henki, ja missä Herran Henki on, siinä on vapaus.

3:18 Mutta me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutumme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niinkuin muuttaa Herra, joka on Henki.

4 LUKU

4:1 Sentähden, kun meillä on tämä virka sen laupeuden mukaan, joka on osaksemme tullut, me emme lannistu,

4:2 vaan olemme hyljänneet kaikki häpeälliset salatiet, niin ettemme vaella kavaluudessa emmekä väärennä Jumalan sanaa, vaan julkituomalla totuuden me suositamme itseämme jokaisen ihmisen omalletunnonle Jumalan edessä.

4:3 Mutta jos meidän evankeliumimme on peitossa, niin se peite on niissä, jotka kadotukseen joutuvat,

4:4 niissä uskottomissa, joiden mielet tämän maailman jumala on niin sokaissut, ettei heille loista valkeus, joka lähtee

ylönpalttisen kirkkauden suhteen.

3:11 Sillä jos sillä oli kirkkaus, joka katoa, paljoo enemmän on sillä kirkkaus, joka pysyy.

3:12 Että meillä siis senkaltainen toivo on, niin me puhumme rohkiasti,

3:13 Ja emme tee niinkuin Mooses, joka kasvoillensa peitteen pani, ettei Israelin lapset taitaneet sen loppua katsoa, joka katoa.

3:14 Vaan heidän taitonsa olivat paatuneet. Sillä tähän päivään asti, kuin vanhaa Testamenttia luetaan, pysyy se peite ottamatta pois, joka Kristuksessa lakkaa.

3:15 Mutta tähän päivään asti, kuin Mosesta luetaan, riippuu se peite heidän sydämensä edessä.

3:16 Mutta kuin he palajavat Herran puoleen, niin peite otetaan pois.

3:17 Sillä Herra on Henki; mutta kussa Herran Henki on, siinä on vapaus.

3:18 Mutta me kaikki avoimilla kasvoilla Herran kirkkautta katselemme, niinkuin peilissä, ja me muutetaan siihen kuvaan kirkkaudesta niin kirkkauteen niinkuin Herran Hengestä.

4 LUKU

4:1 Sentähden, että meillä senkaltainen virka on, sen jälkeen kuin armo meidän kohtaamme tapahtunut on, niin emme suutu,

4:2 Vaan vältämme salaiset häpiät ja emme vaella kavaluudella, emmekä petoksella Jumalan sanaa turmele, vaan me ilmoitamme totuuden ja meitämme julkisesti kaikkein ihmisten omaatuntoa kohtaan Jumalan edessä osoitamme.

4:3 Jos nyt meidän evankeliumimme on peitetty, niin se on niille peitetty, jotka kadotetaan,

4:4 Joissa tämän maailman jumala on uskottomain taidot soaissut, ettei evenkeliumin paiste heille pitäisi Kristuksen

Kristuksen kirkkauden evankeliumista, hänen, joka on Jumalan kuva.

4:5 Sillä me emme julista itseämme, vaan Kristusta Jeesusta, että hän on Herra ja me teidän palvelijanne Jeesuksen tähden.

4:6 Sillä Jumala, joka sanoi: "Loistakoon valkeus pimeydestä", on se, joka loisti sydämiimme, että Jumalan kirkkauden tunteminen, sen kirkkauden, joka loistaa Kristuksen kasvoissa, levittäisi valoansa.

4:7 Mutta tämä aarre on meillä saviastioissa, että tuo suunnattoman suuri voima olisi Jumalan eikä näyttäisi tulevan meistä.

4:8 Me olemme kaikin tavoin ahdingossa, mutta emme umpikujassa, neuvottomat, mutta emme toivottomat,

4:9 vainotut, mutta emme hyljätyt, maahan kukistetut, mutta emme tuhotut.

4:10 Me kuljemme, aina kantaen Jeesuksen kuolemaa ruumiissamme, että Jeesuksen elämäkin tulisi meidän ruumiissamme näkyviin.

4:11 Sillä me, jotka elämme, olemme alati annetut kuolemaan Jeesuksen tähden, että Jeesuksen elämäkin tulisi kuolevaisessa lihassamme näkyviin.

4:12 Niinpä siis kuolema tekee työtään meissä, mutta elämä teissä.

4:13 Mutta koska meillä on sama uskon Henki, niinkuin kirjoitettu on: "Minä uskon, sentähden minä puhun", niin mekin uskomme, ja sentähden me myös puhumme,

4:14 tietäen, että hän, joka herätti Herran Jeesuksen, on herättävä meidätkin Jeesuksen kanssa ja asettava esiin yhdessä teidän kanssanne.

4:15 Sillä kaikki tapahtuu teidän tähtenne, että aina enenevä armo yhä useampien kautta saisi aikaan yhä runsaampaa kiitosta Jumalan kunniaksi.

4:16 Sentähden me emme lannistu; vaan vaikka ulkonainen ihmisemme menehtyykin,

kirkkaudesta valistaman, joka on Jumalan kuva.

4:5 Sillä emme itse meistämme saarnaa, vaan Kristuksesta Jesuksesta, että hän on Herra; mutta me olemme teidän palvelianne Jesuksen tähden.

4:6 Että Jumala, joka käski valkeuden pimeydestä paistaa, se paisti tunnon valkeuden meidän sydämissämme Jumalan kirkkaudesta Jesuksen Kristuksen kasvoissa.

4:7 Mutta meillä on tämä tavara savisissa astioissa, että se ylönpalttinen voima pitää oleman Jumalalta ja ei meistä.

4:8 Meillä on joka paikassa ahdistus, mutta emme sitä sure: meillä on pakko, mutta emme epäile.

4:9 Me kärsimme vainoa, mutta ei meitä anneta ylön; me painetaan alas, mutta emme huku.

4:10 Me viemme ympäri aina Herran Jeesuksen kuoleman meidän ruumiissamme, että Herran Jeesuksen elämäkin meidän ruumiissamme ilmoitettaisiin.

4:11 Sillä me, jotka elämme, annetaan ylön aina kuolemaan Jeesuksen tähden, että Jeesuksen elämäkin meidän kuolevaisessa lihassamme ilmoitettaisiin.

4:12 Sentähden on kuolema meissä voimallinen, mutta teissä elämä.

4:13 Mutta että meillä on yksi uskon henki, niinkuin kirjoitettu on: minä uskoin, sentähden minä puhuin; niin me myös uskomme, ja sentähden me myös puhumme,

4:14 Ja tiedämme sen, että joka Herran Jeesuksen herätti, hän meidätkin Jeesuksen kautta herättää ja asettaa meitä teidän kanssanne.

4:15 Sillä kaikki teidän tähtenne tapahtuu, että se ylönpalttinen armo monen kiitoksen kautta runsaasti Jumalan ylistykseksi tulis.

4:16 Sentähden emme väsy; sillä vaikka meidän ulkonainen ihminen turmellaan, niin

niin sisällinen kuitenkin päivä päivältä uudistuu.

4:17 Sillä tämä hetkisen kestävä ja kevyt ahdistuksemme tuottaa meille iankaikkisen ja määrättömän kirkkauden, ylenpalttisesti,

4:18 meille, jotka emme katso näkyväisiä, vaan näkymättömiä; sillä näkyväiset ovat ajallisia, mutta näkymättömät iankaikkisia.

5 LUKU

5:1 Sillä me tiedämme, että vaikka tämä meidän maallinen majamme hajotetaan maahan, meillä on asumus Jumalalta, iankaikkinen maja taivaissa, joka ei ole käsin tehty.

5:2 Sentähden me huokaammekin ikävöiden, että saisimme pukeutua taivaalliseen majaamme,

5:3 sillä kun me kerran olemme siihen pukeutuneet, ei meitä enää havaita alastomiksi.

5:4 Sillä me, jotka olemme tässä majassa, huokaamme raskautettuina, koska emme tahdo riisuutua, vaan pukeutua, että elämä nielisi sen, mikä on kuolevaista.

5:5 Mutta se, joka on valmistanut meidät juuri tähän, on Jumala, joka on antanut meille Hengen vakuudeksi.

5:6 Sentähden me aina olemme turvallisella mielellä ja tiedämme, että, niin kauan kuin olemme kotona tässä ruumiissamme, me olemme poissa Herrasta;

5:7 sillä me vaellamme uskossa emmekä näkemisessä.

5:8 Mutta me olemme turvallisella mielellä ja haluaisimme mieluummin muuttaa pois ruumiista ja päästä kotiin Herran tykö.

5:9 Sentähden me, olimmepa kotona tai olimmepa poissa, ahkeroitsemme olla hänelle mieliksi.

5:10 Sillä kaikkien meidän pitää ilmestymän Kristuksen tuomioistuimen eteen, että kukin saisi sen mukaan, kuin hän ruumiissa ollessaan on tehnyt, joko hyvää tai paha.

sisällinen kuitenkin päivä päivältä uudistetaan;

4:17 Sillä meidän vaivamme, joka ajallinen ja keviä on, saattaa meille ijankaikkisen ja määrättömän kunnian:

4:18 Jotka emme näkyväisiä katso, vaan näkymättömiä; sillä näkyväiset ovat ajalliset, mutta näkymättömät ijankaikkiset.

5 LUKU

5:1 Sillä me tiedämme, että jos tämän majan meidän maallinen huone puretaan, meillä olevan rakennuksen Jumalalta, huoneen, ei käsillä tehdyn, joka on ijankaikkinen taivaissa;

5:2 Jota me myös huokaamme, ikävöiden, että me meidän majallamme, joka taivaasta on, puetetuksi tulisimme,

5:3 Jos me muutoin puetetuna, ja ei alasti löydettäisiin.

5:4 Sillä me, jotka tässä majassa olemme, huokaamme, että me rasitetut olemme, jossa emme tahdo riisuttuna, vaan puetetuna olla, että se kuolevainen elämältä nieltäisiin.

5:5 Mutta joka meitä siihen valmistaa, se on Jumala, joka myös Hengen on meille pantiksi antanut.

5:6 Niin me olemme sentähden aina hyvässä turvassa ja tiedämme, että niinkauvan kuin me ruumiissa asumme, niin me olemme kaukana Herrasta.

5:7 (Sillä me vaellamme uskossa ja emme katsomisessa.)

5:8 Mutta meillä on turva, ja paljon haluamme enemmän olla kaukana pois ruumiista ja mennä asumaan Herran tykö.

5:9 Sentähden, joko me kotona olemme eli ulkona vaellamme, niin me ahkeroitsemme siitä, että me hänelle kelpaisimme.

5:10 Sillä meidän kaikkein pitää ilmestymän Kristuksen tuomioistuimen eteen, että jokainen saisi senjälkeen mitä hän ruumiissansa tehnyt on, olkoon se hyvä eli

5:11 Kun siis tiedämme, mitä Herran pelko on, niin me koetamme saada ihmisiä uskomaan, mutta Jumala kyllä meidät tuntee; ja minä toivon, että tekin omissatunnoissanne meidät tunnette.

5:12 Emme nyt taas suosittelle itseämme teille, vaan tahdomme antaa teille aihetta kerskata meistä, että teillä olisi mitä vastata niille, jotka kerskaavat siitä, mikä silmään näkyy, eikä siitä, mikä sydämessä on.

5:13 Sillä jos me olemme olleet suunniltamme, niin olemme olleet Jumalan tähden; jos taas maltamme mieleemme, teemme sen teidän tähtenne.

5:14 Sillä Kristuksen rakkaus vaatii meitä, jotka olemme tulleet tähän päätökseen: yksi on kuollut kaikkien edestä, siis myös kaikki ovat kuolleet;

5:15 ja hän on kuollut kaikkien edestä, että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen, vaan hänelle, joka heidän edestään on kuollut ja ylösnoussut.

5:16 Sentähden me emme tästä lähtien tunne ketään lihan mukaan; jos olemmekin tunteneet Kristuksen lihan mukaan, emme kuitenkaan nyt enää tunne.

5:17 Siis, jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut.

5:18 Mutta kaikki on Jumalasta, joka on sovittanut meidät itsensä kanssa Kristuksen kautta ja antanut meille sovituksen viran.

5:19 Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan.

5:20 Kristuksen puolesta me siis olemme lähettiläinä, ja Jumala kehoittaa meidän

paha.

5:11 Että me siis tiedämme, että Herraa pitää peljättämän, niin me neuvomme ihmisiä, mutta Jumalalle olemme me julkiset: kuitenkin minä toivon, että me olemme myös julki teidänkin omassatunnossanne.

5:12 Emme taas kerskaa itsiämme teidän edessänne; vaan me annamme teille tilan kerskataksenne meistä, että teilläkin olisi kerskaamista niitä vastaan, jotka itsiänsä kasvoin jälkeen kerskaavat ja ei sydämen jälkeen.

5:13 Sillä jos me tyhmistyneet olemme, niin me sen Jumalalle olemme, eli jos me taidossa olemme, niin me teille taidossa olemme.

5:14 Sillä Kristuksen rakkaus vaatii meitä,

5:15 Että me sen niin pidämme, että jos yksi on kuollut kaikkein edestä, niin he kaikki ovat kuolleet, ja hän on sentähden kaikkein edestä kuollut, että ne, jotka elävät, ei nyt enään eläisi itsellensä, vaan hänelle, joka heidän edestänsä kuollut ja noussut on ylös.

5:16 Sentähden emme tästedes lihan puolesta ketään tunne. Ja jos me olemme Kristuksen lihan puolesta tunteneet, niin emme kuitenkaan silleen tunne.

5:17 Sentähden jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luontokappale; sillä vanhat ovat kadonneet, katso, kaikki ovat uudeksi tulleet.

5:18 Mutta ne kaikki ovat Jumalasta, joka meitä on itse kanssansa sovittanut Jesuksen Kristuksen kautta, ja antoi meille viran sovinnosta saarnata.

5:19 Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itse kanssansa, ja ei lukenut heille heidän syntiänsä, ja on meissä sovintosaarnan säätänyt.

5:20 Niin olemme me Kristuksen puolesta käskyläiset; sillä Jumala neuvoo meidän

kauttamme. Me pyydämme Kristuksen puolesta: antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa.

5:21 Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi.

6 LUKU

6:1 Hänen työtovereinaan me myös kehoitamme teitä vastaanottamaan Jumalan armon niin, ettei se jää turhaksi.

6:2 Sillä hän sanoo: "Otollisella ajalla minä olen sinua kuullut ja pelastuksen päivänä sinua auttanut." Katso, nyt on otollinen aika, katso, nyt on pelastuksen päivä.

6:3 Me emme missään kohden anna aiheita pahennukseen, ettei virkaamme moitittaisi,

6:4 vaan kaikessa me osoittaudumme Jumalan palvelijoiksi: suuressa kärsivällisyydessä, vaivoissa, hädissä, ahdistuksissa,

6:5 ruoskittaessa, vankeudessa, meteleissä, vaivannäöissä, valvomisissa, paastoissa;

6:6 puhtaudessa, tiedossa, pitkämielisyydessä, ystävällisyydessä, Pyhässä Hengessä, vilpittömässä rakkaudessa,

6:7 totuuden sanassa, Jumalan voimassa, vanhurskauden sota-aseet oikeassa kädessä ja vasemmassa;

6:8 kunniaa ja häpeässä, pahassa maineessa ja hyvässä, villitsijöinä ja kuitenkin totta puhuvina,

6:9 tuntemattomina ja kuitenkin hyvin tunnettuina; kuolemaisillamme, ja katso, me elämme, kuritettuina emmekä kuitenkaan tapettuina,

6:10 murheellisina, mutta aina iloisina, köyhinä, mutta kuitenkin monia rikkaiksi tekevinä, mitään omistamatta, mutta kuitenkin omistaen kaiken.

kauttamme. Niin me rukoilemme siis Kristuksen puolesta, että te Jumalan kanssa sovitte.

5:21 Sillä hän on sen, joka ei mitään synnistä tietänyt, meidän edestämme synniksi tehnyt, että me hänessä tulisimme siksi vanhurskaudeksi, joka Jumalan edessä kelpaa.

6 LUKU

6:1 Mutta me niinkuin apulaiset neuvomme teitä, ettette Jumalan armoa hukkaan ottaisi.

6:2 Sillä hän sanoo: minä olen otollisella ajalla sinua kuullut ja olen sinua autuuden päivänä auttanut. Katso, nyt on otollinen aika, katso, nyt on autuuden päivä.

6:3 Älkäämme kellenkään jossakussa pahennusta antako, ettei meidän virkaamme laitettaisi;

6:4 Vaan osoittakaamme meitämme kaikissa asioissa niinkuin Jumalan palveliat: suuressa kärsivällisyydessä, vaivoissa, hädissä, suruissa,

6:5 Haavoissa, vankiuksissa, kapinoissa, töissä, valvomisissa, paastoissa,

6:6 Puhtaassa elämässä, taidossa, pitkämielisyydessä, suloisuudessa, Pyhässä Hengessä, vilpittömässä rakkaudessa.

6:7 Totuuden sanassa, Jumalan väessä vanhurskauden sota-aseiden kautta oikiilla ja vasemmalla puolella,

6:8 Kunnian kautta ja pilkan, panetuksen ja kiitoksen kautta, niinkuin vietteläit ja kuitenkin vakaat,

6:9 Niinkuin tuntemattomat ja kuitenkin tutut, niinkuin kuolevaiset ja katso, me elämme, niinkuin rangaistut ja ei kuitenkaan tapetut,

6:10 Niinkuin murheelliset ja kuitenkin aina iloiset, niinkuin köyhät, mutta kuitenkin monta rikkaaksi tekeväiset, niinkuin ne, joilla ei mitään ole ja joiden kuitenkin kaikki omat ovat.

6:11 Suumme on auennut puhumaan teille, korinttolaiset, sydämemme on avartunut.

6:12 Ei ole teillä ahdasta meidän sydämessämme, mutta ahdas on teidän oma sydämenne.

6:13 Antakaa verta verrasta - puhun kuin lapsilleni - avartukaa tekin.

6:14 Älkää antautuko kantamaan vierasta iestä yhdessä uskottomien kanssa; sillä mitä yhteistä on vanhurskaudella ja vääryydellä? Tai mitä yhteyttä on valkeudella ja pimeydellä?

6:15 Ja miten sopivat yhteen Kristus ja Beliar? Tai mitä yhteistä osaa uskovaisella on uskottoman kanssa?

6:16 Ja miten soveltuvat yhteen Jumalan temppeli ja epäjumalat? Sillä me olemme elävän Jumalan temppeli, niinkuin Jumala on sanonut: "Minä olen heissä asuva ja vaeltava heidän keskellään ja oleva heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani."

6:17 Sentähden: "Lähtekää pois heidän keskeltänsä ja erotkaa heistä, sanoo Herra, älkääkä saastaiseen koskeko; niin minä otan teidät huostaani

6:18 ja olen teidän Isänne, ja te tulette minun pojikseni ja tyttäreni, sanoo Herra, Kaikkivaltias."

7 LUKU

7:1 Koska meillä siis on nämä lupaukset, rakkaani, niin puhdistautukaamme kaikesta lihan ja hengen saastutuksesta, saattaen pyhityksemme täydelliseksi Jumalan pelossa.

7:2 Antakaa meille tilaa sydämessänne. Emme ole tehneet kenellekään vääryyttä, emme ole olleet kenellekään turmioksi, emme kenellekään vahinkoa tuottaneet.

7:3 En sano tätä tuomitakseni teitä, sillä olenhan jo sanonut, että te olette meidän sydämessämme, yhdessä kuollaksemme ja yhdessä elääksemme.

7:4 Paljon minulla on luottamusta teihin,

6:11 Te Korintilaiset! meidän suumme on hänensä avannut teidän kohtaanne, meidän sydämemme on levinnyt.

6:12 Ette ole ahtaalla meissä; mutta itse teissäanne te ahtaalla olette.

6:13 Minä sanon niinkuin lapsilleni, että te myös minua vastaan teitänne niin asettaisitte, ja levittäkäät teitänne.

6:14 Älkää vetäkö ijestä epäuskoisten kanssa; sillä mitä oikeuden on vääryyden kanssa tekemistä? eli mitä osallisuutta on valkeudella pimeyden kanssa?

6:15 Ja mikä sovinto on Kristuksella belialin kanssa? taikka mikä osa on uskovaisella uskottoman kanssa?

6:16 Eli kuinka Jumalan templi sopii epäjumalain kanssa? Sillä te olette elävän Jumalan templi, niinkuin Jumala sanoo: minä tahdon heissä asua ja heissä vaelttaa, ja minä tahdon olla heidän Jumalansa, ja heidän pitää oleman minun kansani.

6:17 Sentähden paetkaat heidän seastansa ja eroittakaat teitänne, sanoo Herra: ja älkääkä saastaiseen ruvetko, ja niin minä korjaan teitä,

6:18 Ja olen teidän Isänne, ja teidän pitää oleman minun poikani ja tyttäreni, sanoo kaikkivaltias Herra.

7 LUKU

7:1 Että meillä nyt senkaltaiset lupaukset ovat, minun rakkaani, puhdistakaamme siis itsemme kaikesta lihan ja hengen saastaisuudesta, täyttäin pyhyyttä Jumalan pelvossa.

7:2 Ottakaat meitä vastaan: emme kellenkään vääryyttä tehneet, emme ketään turmelleet, emme keneltäkään mitään vaatineet.

7:3 Senkaltaista en sano minä teille kadotukseksi; sillä minä olen ennen sanonut, että te olette meidän sydämessämme ynnä kuolla ja ynnä elää.

7:4 Minä puhun teille suurella rohkeudella,

paljon minulla on kerskaamista teistä; olen täynnä lohdutusta, minulla on ylenpalttinen ilo kaikessa ahdingossamme.

7:5 Sillä ei Makedoniaan tultuammekaan lihamme saanut mitään rauhaa, vaan me olimme kaikin tavoin ahdistetut: ulkoapäin taistelujä, sisältäpäin pelkoa.

7:6 Mutta Jumala, joka masentuneita lohduttaa, lohdutti meitä Tiituksen tulolla,

7:7 eikä ainoastaan hänen tulollansa, vaan myöskin sillä lohdutuksella, jonka hän oli teistä saanut, sillä hän on kertonut meille teidän ikävöimisestänne, valittelustanne ja innostanne minun hyväkseni, niin että minä iloitsin vielä enemmän.

7:8 Sillä vaikka murehutinkin teitä kirjeelläni, en sitä kadu, ja jos kaduinkin, niin minä - kun näen, että tuo kirje on, vaikkapa vain vähäksi aikaa, murehuttanut teitä -

7:9 nyt iloitsen, en siitä, että tulitte murheellisiksi, vaan siitä, että murheenne oli teille parannukseksi; sillä te tulitte murheellisiksi Jumalan mielen mukaan, ettei teillä olisi mitään vahinkoa meistä.

7:10 Sillä Jumalan mielen mukainen murhe saa aikaan parannuksen, joka koituu pelastukseksi ja jota ei kukaan kadu; mutta maailman murhe tuottaa kuoleman.

7:11 Sillä katsokaa, kuinka suurta intoa juuri tuo Jumalan mielen mukainen murehtimisenne on saanut teissä aikaan, mitä puolustautumista, mitä paheksumista, mitä pelkoa, ikävöimistä, kiivautta, mitä kurittamista! Olette kaikin tavoin osoittaneet olevanne puhtaat tässä asiassa.

7:12 Vaikka minä siis kirjoitinkin teille, en kirjoittanut vääryyttä tehneen enkä vääryyttä kärsineen vuoksi, vaan sentähden, että teidän intonne meidän hyväksemme tulisi julki teidän keskuudessanne Jumalan edessä.

7:13 Sentähden me olemme nyt lohdutetut. Mutta tämän lohdutuksemme ohessa on

minä kerskaan paljon teistä, minä olen lohdutuksella täytetty, minä olen ylönpalttisessa ilossa kaikessa meidän vaivassamme.

7:5 Sillä kuin me Makedoniaan tulimme, ei meidän lihallamme ollut yhtään lepoa, vaan kaikissa paikoissa olimme me vaivatut, ulkona sota, sisällä pelko.

7:6 Mutta Jumala, joka nöyriä lohduttaa, hän lohdutti meitä Tituksen tulemisella,

7:7 Vaan ei ainoastaan hänen tulemisellansa, mutta myös sillä lohdutuksella, jonka hän teiltä saanut oli, ja ilmoitti meille teidän halunne, teidän itkunne ja teidän kiivautenne minusta, niin että minä vielä enemmän ihastuin.

7:8 Sillä jos minä lähetyskirjallani saatinkin teitä murheesen, enpä minä sitä kadu, ehkä minä olisin katunut; sillä minä näen sen lähetyskirjan teitä hetken aikaa murheessa pitäneen.

7:9 Nyt minä iloitsen, en siitä, että te murheissa olitte, vaan että te olitte murheissa parannukseksi; sillä te olitte murheelliset Jumalan mielen jälkeen, ettei teillä meistä missään vahinkoa olisi.

7:10 Sillä se murhe, joka Jumalan mielen jälkeen tapahtuu, saattaa katumisen autuudeksi, jota ei yksikään kadu; mutta maailman murhe saattaa kuoleman.

7:11 Sillä katso, että te olitte Jumalan mielen jälkeen murheelliset, kuinka suuren ahkeruuden se on teissä vaikuttanut! Ja tosin edesvastauksen, närkästyksen, pelvon, ikävöitsemisen, kiivauden ja koston. Te olette kaikissa teitänne puhtaiksi osoittaneet tässä asiassa.

7:12 Sentähden vaikka minä teille kirjoitin, niin ei se ole kuitenkaan sen tähden tapahtunut, joka rikkonut oli, eikä sen tähden, jolle vääryys tehtiin, mutta sentähden, että teidän ahkeruutenne meidän kohtaamme Jumalan edessä julkiseksi tulis.

7:13 Sentähden me olemme saaneet lohdutuksen, että tekin olette lohdutetut.

meitä vielä paljoka enemmän ilahuttanut Tiituksen ilo, sillä hänen henkensä on saanut virvoitusta teiltä kaikilta.

7:14 Sillä jos olenkin jossakin kohden teitä hänelle kehunut, en ole joutunut häpeään, vaan niinkuin kaikki, mitä olemme teille puhuneet, on totta, niin on myös se, mistä olemme teitä Tiitukselle kehuneet, osoittautunut todeksi.

7:15 Ja hänen sydämensä heltyy yhä enemmän teitä kohtaan, kun hän muistelee kaikkien teidän kuuliaisuuttanne, kuinka te pelolla ja vavistuksella otitte hänet vastaan.

7:16 Minä iloitsen, että kaikessa voin olla teistä turvallisella mielellä.

8 LUKU

8:1 Mutta me saatamme teidän tietoonne, veljet, mitä Jumalan armo on vaikuttanut Makedonian seurakunnissa:

8:2 että, vaikka he olivatkin monessa ahdistuksen koetuksessa, niin oli heidän ilonsa heidän suuressa köyhyydessäänkin niin ylenpalttinen, että he alttiisti antoivat runsaita lahjoja.

8:3 Sillä voimiensa mukaan, sen minä todistan, jopa yli voimiensakin he antoivat omasta halustansa,

8:4 paljolla pyytämällä anoen meiltä sitä suosiota, että pääsisivät osallisiksi pyhien avustamiseen;

8:5 eivätkä he vain tehneet, niinkuin me olimme toivoneet, vaan antoivat itsensäkin, ennen kaikkea Herralle ja sitten meille, Jumalan tahdosta,

8:6 niin että me kehoitimme Tiitusta, niinkuin hän jo oli alkanut, saattamaan teidän keskuudessanne päätökseen tämänkin rakkaudentyön.

8:7 Mutta niinkuin teillä on ylenpalttisesti kaikkea: uskoa, sanaa, tietoa, kaikkinaista intoa ja meistä teihin tullutta rakkautta, niin olkaa ylenpalttiset tässäkin rakkaudentyössä.

Mutta vielä enemmän iloitsimme me Tiituksen ilosta; sillä hänen henkensä oli teiltä kaikilta virvoitettu.

7:14 Ja mitä minä hänen edessään teistä kerskannut olen, en minä sitä häpee; vaan niinkuin kaikki ovat todet, mitkä minä teille puhunut olen, niin on myös meidän kerskauksemme Tiituksen edessä todeksi tullut.

7:15 Ja hänellä on sangen suuri sydämellinen halu teidän puoleenne, kuin hän kaikkein teidän kuuliaisuutenne muistaa, kuinka te pelolla ja vavistuksella häntä otitte vastaan.

7:16 Minä siis iloitsen, että minä kaikissa asioissa teihin taidan luottaa.

8 LUKU

8:1 Mutta minä teen teille tiettäväksi, rakkaat veljet, Jumalan armon, joka Makedonian seurakuntiin annettu on;

8:2 Sillä heidän ilonsa oli ylenpalttinen, kuin heitä monen vaivan kautta koeteltiin, ja vaikka he sangen köyhät olivat, ovat he kuitenkin runsaasti kaikessa yksinkertaisuudessa antaneet.

8:3 Sillä he olivat kaikesta voimastansa (sen minä todistan) ja ylitsekin voimansa hyväntahtoiset,

8:4 Ja meitä suurella ahkeruudella rukoilivat, että me ottaisimme vastaan sen hyvän työn ja sen palveluksen osallisuuden, joka pyhain varaksi koottu oli.

8:5 Ja ei niinkuin me toivoimme, vaan he antoivat itsensä ensisti Herralle ja (sitte) meille Jumalan tahdon kautta.

8:6 Että meidän pitäis Titusta neuvoman, että, niinkuin hän oli ennen ruvennut, hänen pitäis senkaltaisen hyvän työn niin teidän seassanne päättämän;

8:7 Mutta niinkuin te olette kaikissa rikkaat, uskossa ja sanassa, ja taidossa ja kaikkinaisessa ahkeruudessa, ja teidän rakkaudessanne meidän kohtaamme, (niin sovittakaat siis), että te myös tässä

8:8 En sano tätä käskien, vaan viittaamalla muiden intoon minä tahdon koetella teidänkin rakkautenne vilpittömyyttä.

8:9 Sillä te tunnette meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armon, että hän, vaikka oli rikas, tuli teidän tähtenne köyhäksi, että te hänen köyhyydestään rikastuisitte.

8:10 Minä annan vain neuvon tässä asiassa; sillä se on hyödyksi teille, jotka jo viime vuonna olitte ensimmäiset, ette ainoastaan tekemässä, vaan myös tahtomassa.

8:11 Täyttäkää nyt siis tekonne, niin että, yhtä alttiisti kuin olitte sen päättäneet, sen myös täyttäisitte, varojenne mukaan.

8:12 Sillä jos on alttiutta, niin se on otollinen sen mukaan, kuin on varoja, eikä sen mukaan, kuin niitä ei ole.

8:13 Sillä ei ole tarkoitus, että muilla olisi huojennus, teillä rasitus, vaan tasauksen vuoksi tulkoon tätä nykyä teidän yltäkylläisyytenne heidän puutteensa hyväksi,

8:14 että heidänkin yltäkylläisyytensä tulisi teidän puutteenne hyväksi, niin että syntyisi tasaus,

8:15 niinkuin kirjoitettu on: "Joka oli paljon koonnut, sille ei jäänyt liikaa, ja joka oli koonnut vähän, siltä ei mitään puuttunut."

8:16 Mutta kiitos Jumalalle, joka antaa Tiituksen sydämeen saman innon teidän hyväksenne!

8:17 Sillä hän otti varteen minun kehoitukseni, innostuipa niinkin, että lähtee omasta halustaan teidän tyköne.

8:18 Ja me lähetämme hänen kanssaan veljen, jota evankeliumin julistamisesta kiitetään kaikissa seurakunnissa

8:19 ja jonka seurakunnat vielä sen lisäksi myös ovat valinneet matkatoveriksemme viemään tätä rakkauden lahjaa, joka on meidän toimitettavanamme itse Herran kunniaksi ja oman alttiutemme osoitukseksi.

armossa rikkaat olisitte.

8:8 Enpä minä vaatimisesta sitä sano, vaan muiden ahkeruudesta koettelen minä myös teidän rakkautenne vakuutta.

8:9 Sillä te tiedätte meidän Herran Jeesuksen Kristuksen armon, että hän rikkaana ollessansa tuli kuitenkin teidän tähtenne köyhäksi, että te hänen köyhyytensä kautta rikkaaksi tulisitte.

8:10 Minun neuvoni minä tästä annan; sillä se on teille hyödyllinen, että te olette ennen ruvenneet ei ainoasti sitä tekemään, vaan jo menneenä vuonna tahdoitte sitä.

8:11 Täyttäkää nyt se työ, jonka te rupesitte, että niinkuin tahto valmis oli, te myös sen voimanne perästä täyttäisitte.

8:12 Sillä jos joku edellä mielellinen on, niin hän on otollinen varansa jälkeen, ja ei sen jälkeen, joka ei hänellä ole.

8:13 Ei niin luullen, että muilla pitää oleman huojennus ja teillä ahdistus, vaan että se tasan olis, niin palvelkaan teidän rikkautenne heidän köyhyyttänsä tällä ajalla,

8:14 Että myös heidän rikkautensa teidän puuttumistanne palvelis, että tasan tapahtuis,

8:15 Niinkuin kirjoitettu on: joka paljon kokosi, ei hänellä ollut liiaksi, ja joka vähän kokosi, ei häneltä mitään puuttunut.

8:16 Mutta Jumalan olkoon kiitos, joka senkaltaisen ahkeruuden antoi Tiituksen sydämeen teidän tähtenne!

8:17 Sillä hän otti sen neuvon hyväksi, ja tosin oli sitä ahkerampi, että hän läksi mielellänsä teidän tyköne.

8:18 Mutta me olemme hänen kanssansa lähettäneet veljen, jota evankeliumissa kiitetään kaikissa seurakunnissa.

8:19 (Mutta ei se ainoasti, vaan hän on myös sääty seurakunnilta meidän matkakumppaniksemme tämän armon kanssa, joka meidän kauttamme Herran kunniaksi toimitetaan, ja teidän hyvän tahtonne koettelemiseksi.)

8:20 Näin me teemme, ettei kukaan pääsisi moittimaan meitä mistään, mikä koskee tätä runsasta avustusta, joka on meidän toimitettavanamme.

8:21 Sillä me ahkeroitsemme sitä, mikä on hyvää ei ainoastaan Herran, vaan myös ihmisten edessä.

8:22 Ja näiden kanssa me lähetämme vielä erään veljemme, jonka intoa usein ja monessa asiassa olemme koetelleet ja joka nyt on entistä paljon innokkaampi, koska hänellä on niin suuri luottamus teihin.

8:23 Jos siis on puhe Tiituksesta, niin hän on minun toverini ja työkumppanini teidän hyväksenne; meidän veljemme taas ovat seurakuntien lähettiläitä, ovat Kristuksen kunnia.

8:24 Kun te siis osoitatte heille rakkauttanne ja näytätte todeksi sen, mistä me olemme teitä kehuneet, niin teette sen seurakuntien edessä.

9 LUKU

9:1 Pyhien avustamisesta minun tosin on tarpeetonta kirjoittaa teille;

9:2 sillä minä tunnen teidän alttiutenne, ja siitä minä kehun teitä makedonialaisille, että näet Akaia on ollut valmiina menneestä vuodesta alkaen, ja niin on teidän intonne saanut sangen monta innostumaan.

9:3 Lähetän nyt kuitenkin nämä veljet, ettei kerskaamisemme teistä tässä kohden näyttäytyisi tyhjäksi, vaan että olisitte valmiit, niinkuin olen sanonut teidän olevan;

9:4 muutoin, jos makedonialaisia tulee minun kanssani ja he tapaavat teidät valmistumattomina, me - ettemme sanoisi te - ehkä joutuisimme häpeään tässä luottamuksessamme.

9:5 Olen siis katsonut tarpeelliseksi kehoittaa veljiä edeltäpäin lähtemään teidän tyköenne ja toimittamaan valmiiksi ennen lupaamanne runsaan lahjan, niin että se

8:20 Karttain sitä, ettei kenkään meitä panettelisi senkaltaisen rikkaan avun puolesta, joka meidän kauttamme toimitetaan.

8:21 Sillä me ahkeroitsemme sitä, mikä kunniallinen on, ei ainoasti Herran edessä, vaan myös ihmisten edessä.

8:22 Ja me olemme heidän kanssansa lähettäneet meidän veljemme, jonka me monessa olemme usiasti koetelleet, että hän ahkera on, ja vielä nyt paljoa ahkerampi, suurella uskalluksella, joka on teidän tyköenne,

8:23 Sekä Tituksen puolesta, joka minun kumppanini on ja apulaiseni teidän seassanne, että myös meidän veljeimme tähden, jotka ovat seurakuntain apostolit, Kristuksen kunnia.

8:24 Osoittakaat siis teidän rakkautenne merkki ja meidän kerskaamisemme teistänne niitä kohtaan, julkisesti seurakunnankin edessä.

9 LUKU

9:1 Sillä siitä avusta, joka pyhille annetaan, ei tarvitse minun teille kirjoittaa.

9:2 Sillä minä tiedän teidän hyvä tahtonne, jota minä teidän tähtenne kehun Makedonialaisille, että Akaja on ollut jo ajastajan valmis ja että te olette monta siihen kiivaudellanne kehoittaneet.

9:3 Kuitenkin minä olen tämän veljen sentähden lähettänyt, ettei meidän kerskaamisemme teistä tässä asiassa tyhjäksi tulisi, että (niinkuin minä sanoin) te valmiit olisitte,

9:4 Ettemme, jos Makedonialaiset minun kanssani tulevat, ja ei löydä teitä valmiina, me silloin (en minä sano: te) senkaltaisesta kerskauksesta häpiään tulisi.

9:5 Sentähden näin minä tarpeelliseksi veljiä neuvoa, että he ensin menevät teidän tyköenne ja edellä valmistavat teidän ennen luvatus hyvän lahjanne, että se valmis olis,

olisi valmis runsaana eikä kitsaana.

9:6 Huomatkaa tämä: joka niukasti kylvää, se myös niukasti niittää, ja joka runsaasti kylvää, se myös runsaasti niittää.

9:7 Antakoon kukin, niinkuin hänen sydämensä vaatii, ei surkeillen eikä pakosta; sillä iloista antajaa Jumala rakastaa.

9:8 Ja Jumala on voimallinen antamaan teille ylenpalttisesti kaikkea armoa, että teillä kaikessa aina olisi kaikkea riittävästi, voidaksenne ylenpalttisesti tehdä kaikkinaista hyvää;

9:9 niinkuin kirjoitettu on: "Hän sirottelee, hän antaa köyhille, hänen vanhurskautensa pysyy iankaikkisesti."

9:10 Ja hän, joka antaa siemenen kylväjälle ja leivän ruuaksi, on antava teillekin ja enentävä kylvönne ja kasvattava teidän vanhurskautenne hedelmät,

9:11 niin että te kaikessa vaurastuen voitte vilpittömästi harjoittaa kaikkinaista anteliaisuutta, joka meidän kauttamme saa aikaan kiitosta Jumalalle.

9:12 Sillä tämä avustamispalvelus ei ainoastaan poista pyhien puutteita, vaan käy vieläkin hedelmällisemmäksi Jumalalle annettujen monien kiitosten kautta,

9:13 kun he, tästä teidän palveluksestanne huomattuaan, kuinka taattu teidän mielenne on, ylistävät Jumalaa siitä, että te näin alistuvaisesti tunnustaudutte Kristuksen evankeliumiin ja näin vilpittömästi olette ruvenneet yhteyteen heidän kanssaan ja kaikkien kanssa.

9:14 Ja hekin rukoilevat teidän edestänne ja ikävöivät teitä sen ylen runsaan Jumalan armon tähden, joka on teidän osaksenne tullut.

9:15 Kiitos Jumalalle hänen sanomattomasta lahjastaan!

10 LUKU

10:1 Minä, Paavali, itse kehoitan teitä Kristuksen laupeuden ja lempeyden kautta,

niinkuin hyvä teko ja ei niinkuin vaatimus.

9:6 Mutta sen minä sanon: joka tiiviisti kylvää, sen pitää myös tiiviisti niittämän, joka siunauksessa kylvää, sen pitää myös siunauksessa niittämän,

9:7 Kukin sydämensä ehdon jälkeen, ei ylönmielin eli vaatein; sillä iloista antajaa Jumala rakastaa.

9:8 Mutta Jumala on väkevä niin sovittamaan, että kaikkinaisen armo teidän seassanne ylönpalttiseksi tulis, että teillä kaikissa aina yltäkyllä olis, ja olisitte rikkaat kaikkiin hyviin töihin;

9:9 (Niinkuin kirjoitettu on: hän on hajoittanut ja antanut köyhille: hänen vanhurskautensa pysyy iankaikkisesti.)

9:10 Mutta joka siemenen kylväjälle antaa, hän teillekin antaa leivän syödäksenne, ja lisää teidän siemenenne, ja kasvattaa teidän vanhurskautenne hedelmän,)

9:11 Että te kaikissa rikkaaksi tulisitte, kaikella yksinkertaisuudella, joka meidän kauttamme Jumalalle kiitoksen vaikuttaa.

9:12 Sillä tämän viran palvelus ei ainoastaan täytä sitä, mikä pyhiltä puuttuu, vaan on siihen yltäkyläinen, että moni kiittää Jumalaa,

9:13 (Tämän palveluksen koettelemuksen kautta ylistäin Jumalaa teidän nöyrän tunnustuksenne tähden Kristuksen evankeliumissa, ja myös teidän yksinkertaisen tasajaon tähden, heidän ja kaikkein kohtaan,)

9:14 Ja heidän rukouksissansa teidän edestänne, jotka teitä ikävöitsevät, sen ylönpalttisen Jumalan armon tähden, joka teissä on.

9:15 Mutta kiitos olkoon Jumalan hänen sanomattoman lahjansa edestä!

10 LUKU

10:1 Mutta minä Paavali neuvon teitä Kristuksen siveyden ja vakuuden tähden,

minä, joka olen muka nöyrä kasvatusten teidän kanssanne, mutta poissa ollessani rohkea teitä kohtaan,

10:2 ja pyydän, ettei minun, kun tulen teidän tyköne, tarvitsisi käyttää sitä rohkeutta, millä aion luottavaisesti uskaltaa käydä eräiden kimppuun, jotka ajattelevat meistä, aivan kuin vaeltaisimme lihan mukaan.

10:3 Vaikka me vaellammekin lihassa, emme kuitenkaan lihan mukaan sodi;

10:4 sillä meidän sota-aseemme eivät ole lihalliset, vaan ne ovat voimalliset Jumalan edessä hajottamaan maahan linnoituksia.

10:5 Me hajotamme maahan järjen päätelmät ja jokaisen varustuksen, joka nostetaan Jumalan tuntemista vastaan, ja vangitsemme jokaisen ajatuksen kuuliaisiksi Kristukselle

10:6 ja olemme valmiit rankaisemaan kaikkea tottelemattomuutta, kunhan te ensin olette täysin kuuliaisiksi tulleet.

10:7 Nähkää, mitä silmäin edessä on. Jos joku on mielessään varma siitä, että hän on Kristuksen oma, ajatelkoon hän edelleen mielessään, että samoin kuin hän on Kristuksen, samoin olemme mekin.

10:8 Ja vaikka minä jonkun verran enemmänkin kerskaisin siitä vallastamme, jonka Herra on antanut teitä rakentaaksemme eikä kukistaaksemme, en ole häpeään joutuva.

10:9 Tämän minä sanon, ettei näyttäisi siltä, kuin peloittelisin teitä kirjeilläni.

10:10 Sillä hänen kirjeensä ovat, sanotaan, kyllä mahtavat ja pontevat, mutta ruumiillisesti läsnäollessaan hän on heikko, eikä hänen puheensa ole minkään arvoista.

10:11 Joka niin sanoo, ajatelkoon, että samaa, mitä me poissaolevina olemme kirjeissämme sanoissa, samaa me myös olemme läsnäolevina teoissa.

10:12 Sillä me emme rohkene lukeutua emmekä verrata itseämme eräisiin, jotka itseänsä suosittelevat; mutta he ovat

minä, joka teidän tykönänne ollessani kehno olen, vaan poissa ollessani olen rohkea teitä vastaan.

10:2 Mutta minä rukoilen teitä, ettei minua vaadittaisi rohkiaksi tykönä ollessani, niinkuin minulla luullaan rohkeus muutamia vastaan olevan, jotka meidän luulevat lihan jälkeen vaeltavan.

10:3 Sillä ehkä me lihassa vaellamme, emmepä me sentähden lihan jälkeen sodi.

10:4 Sillä meidän sota-aseemme ei ole lihalliset, vaan väkevät Jumalan edessä kukistamaan varjeluksia.

10:5 Ja me maahan lyömme aivoitukset ja kaiken korkeuden, joka hänensä korottaa Jumalan tuntemista vastaan, ja vangiksi otamme kaiken ajatuksen Kristuksen kuuliaisuuden alle,

10:6 Ja olemme valmiit kostamaan kaikkea kovakorvaisuutta, kuin teidän kuuliaisuutenne täytetään.

10:7 Katsotteko te niiden jälkeen, mitkä silmäin edessä ovat? Jos joku uskaltaa sen päälle, että hän on Kristuksen oma, se ajatelkaan itsellensä, että niinkuin hän on Kristuksen oma, niin olemme mekin Kristuksen omat.

10:8 Sillä jos minä vielä enemmän kerskaisin meidän vallastamme, jonka Herra meille antanut on teidän parannukseksenne, ja ei kadotukseksenne, enpä minä häpeäisi,

10:9 Etten minä näkyisi teitä lähetyskirjoilla peljättäväni.

10:10 Sillä lähetyskirjat (sanovat he) ovat raskaat ja väkevät, mutta ruumiillinen läsnäolemus on heikko ja puhe on ylönkatsottu.

10:11 Senkaltainen ajatelkaan, että niinkuin me olemme lähetysvirkain kautta sanoissa poissa-ollessamme, niin me myös olemme itse työllä läsnä-ollessamme.

10:12 Sillä emmepä me rohkene meitämme lukea eli verrata niihin, jotka itsiänsä ylistävät; mutta että he itse heillänsä

ymmärtämättömiä, kun mittaavat itsensä omalla itsellään ja vertailevat itseään omaan itseensä.

10:13 Me taas emme rupea kerskaamaan yli määrän, vaan ainoastaan sen määrätyn vaikutusalan mukaan, minkä Jumala on asettanut meille määräksi, ulottuaksemme teihinkin asti.

10:14 Sillä me emme kurota itseämme liiaksi, ikäänkuin emme teihin ulottuisikaan, sillä olemmehan ehtineet Kristuksen evankeliumin julistamisessa teihinkin asti.

10:15 Emme kerskaa yli määrän, emme muiden vaivannäöistä, mutta meillä on se toivo, että teidän uskonne lisääntyessä me oman vaikutusalamme mukaan kasvamme teidän keskuudessanne niin suuriksi,

10:16 että saamme viedä evankeliumin myöskin tuolla puolen teitä oleviin maihin - tahtomatta kerskata siitä, mikä jo on valmista toisten vaikutusosalalla.

10:17 Mutta joka kerskaa, hänen kerskauksenaan olkoon Herra.

10:18 Sillä ei se ole koetuksen kestävä, joka itse itseään suosittelee, vaan se, jota Herra suosittelee.

11 LUKU

11:1 Jospa kärsisitte minulta hiukan mielettömyyttäkin! Ja kyllähän te minua kärsittekin.

11:2 Sillä minä kiivailen teidän puolestanne Jumalan kiivaudella; minähän olen kihlannut teidät miehelle, yhdelle ainoalle, asettaakseni Kristuksen eteen puhtaan neitsyen.

11:3 Mutta minä pelkään, että niinkuin käärme kavaluudellaan petti Eevan, niin teidän mielenne ehkä turmeltuu pois vilpittömyydestä ja puhtaudesta, joka teissä on Kristusta kohtaan.

11:4 Sillä jos joku tulee ja saarnaa jotakin toista Jeesusta kuin sitä, jota me olemme saarnanneet, tai jos te saatte toisen hengen, kuin minkä olette saaneet, tai

heitänsä mittaavat ja pitävät ainoastaan itse heistänsä, niin ei he mitään ymmärrä.

10:13 Mutta emme meitämme kerskaa ylitse määrän, vaan ainoastaan kohtuullisen määrätyn mitan jälkeen, jonka Jumala meille mitannut on, joka myös teihinkin ulottuu.

10:14 Sillä emmepä me itsiämme leviämmältä anna ulos kuin sopii, niinkuin emme oliskaan teihin ulottuneet; sillä me olemme jo hamaan teidän tyköne Kristuksen evankeliumilla tulleet.

10:15 Ja emme kerskaa meitämme ylitse määrän vieraissa töissä; vaan me toivomme, kuin teidän uskonne kasvaa teissä, että mekin meidän määrämme jälkeen tahdomme levitä yltäkyläisesti,

10:16 Evankeliumia saarnaamaan niille, jotka tuolla puolen teitä asuvat: emmekä meitämme kerskaa niistä, jotka vieraan mitan jälkeen valmistetut ovat.

10:17 Mutta joka kerskaa, se kerskatkaan Herrassa;

10:18 Sillä joka itsiänsä kiittää, ei se ole koeteltu, vaan se, jota Herra kiittää.

11 LUKU

11:1 Oi jospa te vähänkin minun tyhmyyttäni kärsisitte! Ja tosin te minua kärsitte.

11:2 Sillä minä kiivaan teitä Jumalan kiivaudella. Sillä minä olen teitä kihlannut yhdelle miehelle, että minä puhtaan neitsyen Kristukselle tuottaisin.

11:3 Mutta minä pelkään, että niinkuin kärke vietteli Evan kavaluudellansa, niin myös teidän taitonne turmellaan siitä yksinkertaisuudesta, joka on Kristuksessa.

11:4 Sillä jos se, joka teidän tyköne tulee, toisesta Jesuksesta teille saarnaa, josta emme saarnanneet, taikka jos te toisen hengen saatte, jota ette ole saaneet, eli

toisen evankeliumin, kuin minkä olette vastaanottaneet, niin sen te hyvin kärsitte.

11:5 Mutta minä en katso itseäni missään suhteessa noita isoisia apostoleja huonommaksi.

11:6 Jos olenkin oppimaton puheessa, en kuitenkaan tiedossa; olemmehan tuoneet sen teille kaikin tavoin ilmi kaikissa asioissa.

11:7 Vai olenko tehnyt syntiä siinä, että - alentaessani itseni, jotta te ylenisitte - olen ilmaiseksi julistanut teille Jumalan evankeliumia?

11:8 Muita seurakuntia minä riistin, ottaessani heiltä palkkaa palvelukseni teitä. Kun olin teidän luonanne ja kärsin puutetta, en rasittanut ketään.

11:9 Sillä mitä minulta puuttui, sen täyttivät veljet, jotka tulivat Makedoniasta; ja kaikessa minä varoin olemasta teille rasitukseksi, ja olen vastakin varova.

11:10 Niin totta kuin Kristuksen totuus on minussa, ei tätä kerskausta minulta riistetä Akaijan maanäärissä.

11:11 Minkätähden? Senkötähden, etten muka rakasta teitä? Jumala tietää sen.

11:12 Mutta mitä minä teen, sen olen vastakin tekevä, riistääkseni aiheen niiltä, jotka aihetta etsivät, että heidät siinä, missä kerskaavat, havaittaisiin samankaltaisiksi kuin mekin.

11:13 Sillä semmoiset ovat valheapostoleja, petollisia työntekijöitä, jotka tekeytyvät Kristuksen apostoleiksi.

11:14 Eikä ihme; sillä itse saatana tekeytyy valkeuden enkeliksi.

11:15 Ei ole siis paljon, jos hänen palvelijansakin tekeytyvät vanhurskauden palvelijoiksi, mutta heidän loppunsa on oleva heidän tekojensa mukainen.

11:16 Vielä minä sanon: älköön kukaan

toisen evankeliumin, jota ette ole ottaneet vastaan, niin te sen oikein kärsitte.

11:5 Sillä minä arvaan, etten minä ole ollut halvempi niitä kaikkein korkeimpia apostoleita.

11:6 Ja ehkä minä olen puheessa yksinkertainen, niin en minä ole tiedossa yksinkertainen; kuitenkin olemme me kyllä kaikille teille tiettävät.

11:7 Eli olenko minä syntiä tehnyt, että minä olen itseni alentanut, että te ylennettäisiin, että minä olen teille Jumalan evankeliumia ilman palkkaa ilmoittanut?

11:8 Ja olen muut seurakunnat ryöstänyt, ja heiltä palkan ottanut, jolla minä teitä palvelin? Ja kuin minä olin teidän tykönänne ja minulta jotakin puuttui, enpä minä ketään rasittanut.

11:9 Sillä mitä minulta puuttui, sen veljet täyttivät, jotka Makedoniasta tulivat. Ja niin minä pidin itseni kaikissa, etten minä kenenkään kuormana ollut, ja tahdon vieläkin minuni niin pitää.

11:10 Niin totta kuin Kristuksen totuus minussa on, niin ei tämä kerskaus pidä minulta Akajan maakunnissa otettaman pois.

11:11 Minkätähden? Senkötähden, etten minä teitä rakasta? Sen Jumala tietää.

11:12 Mutta mitä minä teen, sen minä tahdon tehdä, että minä heiltä tilan ottaisin pois, jotka etsivät tilaa kerskata, että he ovat niin kuin me.

11:13 Sillä senkaltaiset väärät apostolit ja petolliset työntekijät teeskelevät itsensä Kristuksen apostoleiksi.

11:14 Ei myös ihmekään ole; sillä itse saatana muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi.

11:15 Ei siis se ole suuri, jos myös hänen palveliansa itsensä asettelevat niinkuin he olisivat vanhurskauden saarnaajat, joiden loppu pitää oleman heidän töittensä perään.

11:16 Taas sanon minä, ettei yhdenkään

luulko minua mielettömäksi; mutta vaikka olisinkin, ottakaa minut mieletönnäkin vastaan, että minäkin saisin hiukan kerskata.

11:17 Mitä nyt puhun, kun näin suurella luottamuksella kerskaan, sitä en puhu Herran mielen mukaan, vaan niinkuin mieletön.

11:18 Koska niin monet kerskaavat lihan mukaan, niin kerskaan minäkin.

11:19 Tehän hyvin suvaitsette mielettömiä, kun itse olette niin mieleviä.

11:20 Tehän suvaitsette, että joku teidät orjuuttaa, että joku teidät syö puhtaaksi, että joku teidät saa saaliiksensa, että joku itsensä korottaa, että joku lyö teitä kasvoihin.

11:21 Häpeäkseeni sanon: tähän me kyllä olemme olleet liian heikkoja. Mutta minkä joku toinen uskaltaa - puhun kuin mieletön - sen uskallan minäkin.

11:22 He ovat hebrealaisia; minä myös. He ovat israelilaisia; minä myös. He ovat Aabrahamin siementä; minä myös.

11:23 He ovat Kristuksen palvelijoita - puhun kuin mieltä vailla - minä vielä enemmän. Olen nähnyt vaivaa enemmän, olen ollut useammin vankeudessa, minua on ruuskittu ylen paljon, olen monta kertaa ollut kuoleman vaarassa.

11:24 Juudalaisilta olen viidesti saanut neljäkymmentä lyöntiä, yhtä vaille;

11:25 kolmesti olen saanut raippoja, kerran minua kivitettiin, kolmesti olen joutunut haaksirikkoon, vuorokauden olen meressä ajelehtinut;

11:26 olen usein ollut matkoilla, vaaroissa virtojen vesillä, vaaroissa rosvojen keskellä, vaaroissa heimoni puolelta, vaaroissa pakanain puolelta, vaaroissa kaupungeissa, vaaroissa erämaassa, vaaroissa merellä, vaaroissa valheveljien keskellä;

11:27 ollut työssä ja vaivassa; paljon valvonut, kärsinyt nälkää ja janoa, paljon paastonnut, kärsinyt vilua ja alastomuutta.

11:28 Ja kaiken muun lisäksi jokapäiväistä

pidä minua tyhmäksi luuleman; vaan ellei niin ole, niin ottakaat minua vastaan niinkuin tyhmääkin, että minä myös vähä kerskaisin.

11:17 Sitä mitä minä nyt puhun, en minä puhu niinkuin Herrassa, vaan niinkuin tyhmyydessä, että me nyt kerskaamaan ruvenneet olemme.

11:18 Koska moni kerskaa lihan jälkeen, niin minäkin tahdon kerskata.

11:19 Sillä te kärsitte mielellänne tyhmiä, että te viisaat olette.

11:20 Te kärsitte, jos joku teitä orjuuteen vaatii, jos joku teitä syö, jos joku teiltä jotakin ottaa, jos joku itsensä korottaa, jos joku teitä lyö kasvoille.

11:21 Sen minä sanon häväistyksen tähden, niinkuin me heikot olisimme: mihinkä joku uskaltaa, (minä puhun tyhmyydessä,) siihen minäkin uskallan.

11:22 He ovat Hebrealaiset, minä myös. He ovat Israelilaiset, minä myös. He ovat Aabrahamin siemen, minä myös.

11:23 He ovat Kristuksen palvelijat, (minä puhun tyhmästi,) paljoa enemmän minä olen. Minä olen enemmän työtä tehnyt. Minä olen enemmän haavoja kärsinyt. Minä olen useammin vankina ollut. Usein olen kuoleman hädässä ollut.

11:24 Juudalaisilta olen minä viidesti neljäkymmentä haavaa saanut, yhtä vaille.

11:25 Kolmasti olen vitsoilla piesty. Olin kerran kivitetty. Kolmasti olen minä tullut haaksirikkoon. Yön ja päivän olin minä meren syvyydessä.

11:26 Minä olen usein vaeltanut, minä olen ollut veden hädässä, ryövärien keskellä, hädässä Juudalaisten keskellä, hädässä pakanain keskellä, hädässä kaupungeissa, hädässä korvessa, hädässä merellä, hädässä viekasten veljien seassa,

11:27 Työssä ja tuskassa, paljossa valvomisessa, nälässä ja janossa, paljossa paastossa, vilussa ja alastomuudessa,

11:28 Ilman niitä mitkä muutoin tapahtuvat,

tunkeilua luonani, huolta kaikista seurakunnista.

11:29 Kuka on heikko, etten minäkin olisi heikko? Kuka lankeaa, ettei se minua polttaisi?

11:30 Jos minun kerskata täytyy, niin kerskaan heikkoudestani.

11:31 Herran Jeesuksen Jumala ja Isä, joka on ylistetty iankaikkisesti, tietää, etten valhettele.

11:32 Damaskossa kuningas Aretaan käskynhaltija vartioi damaskolaisten kaupunkia ottaaksensa minut kiinni,

11:33 ja muurin ikkuna-aukosta minut laskettiin korissa maahan, ja niin minä pääsin hänen käsistensä.

12 LUKU

12:1 Minun täytyy kerskata; se tosin ei ole hyödyllistä, mutta minä siirryn nyt näkyihin ja Herran ilmestyksiin.

12:2 Tunnen miehen, joka on Kristuksessa: neljätoista vuotta sitten hänet temmattiin kolmanteen taivaaseen - oliko hän ruumiissaan, en tiedä, vai poissa ruumiista, en tiedä, Jumala sen tietää.

12:3 Ja minä tiedän, että tämä mies - oliko hän ruumiissaan vai poissa ruumiista, en tiedä, Jumala sen tietää -

12:4 temmattiin paratiisiin ja kuuli sanomattomia sanoja, joita ihmisen ei ole lupa puhua.

12:5 Tästä miehestä minä kerskaan, mutta itsestäni en kerskaa, paitsi heikkoudestani.

12:6 Sillä jos tahtoisinkin kerskata, en olisi mietön, sillä minä puhuisin totta; mutta minä pidättäydyn siitä, ettei kukaan ajattelisi minusta enempää, kuin mitä näkee minun olevan tai mitä hän minusta kuulee.

12:7 Ja etten niin erinomaisten ilmestysten tähden ylpeilisi, on minulle annettu lihaani

nimittäin, että minua joka päivä vaivataan ja pidän surun kaikista seurakunnista.

11:29 Kuka on heikko, ja en minä myös heikoksi tule? Kuka pahoitetaan, ja en minä pala?

11:30 Että minun pitää nyt kerskaaman, niin minä kerskaan heikkoudestani.

11:31 Jumala ja meidän Herran Jeesuksen Kristuksen Isä, joka olkoon ylistetty ijankaikkisesti! tietää, etten minä valehtele.

11:32 Damaskussa Aretaan kuninkaan maanvanhin vartioitsi Damaskun kaupunkia ja tahtoi minun ottaa kiinni.

11:33 Ja minä laskettiin maahan muurin akkunasta korissa, ja pääsin niin hänen käsistensä.

12 LUKU

12:1 Ei minun ole hyvää kerskaamisestani; tulen kuitenkin näkyihin ja Herran ilmoituksiin.

12:2 Minä tunnen ihmisen Kristuksessa ennen neljätoistakymmentä ajastaikaa, (oliko hän ruumiissa, en minä tiedä, eli oliko hän ulkona ruumiista, en minä sitäkään tiedä; Jumala sen tietää:) se temmattiin ylös hamaan kolmanteen taivaaseen.

12:3 Ja minä tunnen sen ihmisen, (jos hän ruumiissa taikka ulkona ruumiista oli, en minä tiedä; Jumala sen tietää:)

12:4 Hän temmattiin ylös paradisiin ja kuuli sanomattomia sanoja, joita ei yhdenkään ihmisen sovi puhua.

12:5 Siitä minä kerskaan; mutta en minä itsestäni kerskaa, vaan minun heikkoudestani.

12:6 Sillä jos minä tahtoisin kerskata, niin en minä tekisi tyhmästi; sillä minä tahdon totuuden sanoa. Mutta kuitenkin minä itseni siinä pidätän, ettei joku minua korkiammaksi lukisi, kuin hän minun näkee eli minusta kuulee.

12:7 Ja ettei ilmoitusten ylönpalttisuus minua ylen paljon korottaisi, on pistin

pistin, saatanan enkeli, rusikoimaan minua, etten ylpeilisi.

12:8 Tämän tähden olen kolmesti rukoillut Herraa, että se erkanisi minusta.

12:9 Ja hän sanoi minulle: "Minun armossani on sinulle kyllin; sillä minun voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa." Sentähden minä mieluummin kerskaan heikkoudestani, että Kristuksen voima asettuisi minuun asumaan.

12:10 Sentähden minä olen mielistynyt heikkouteen, pahoinpitelyihin, hätään, vainoihin, ahdistuksiin, Kristuksen tähden; sillä kun olen heikko, silloin minä olen väkevä.

12:11 Olen joutunut mielettömyyksiin; te olette minut siihen pakottaneet. Minunhan olisi pitänyt saada suositusta teiltä, sillä en ole missään ollut noita isoisia apostoleja huonompi, vaikka en olekaan mitään.

12:12 Onhan apostolin tunnusteot teidän keskuudessanne tehty kaikella kestävyydellä, tunnusmerkeillä ja ihmeillä ja voimateoilla.

12:13 Sillä missä muussa te olette jääneet muita seurakuntia vähemmälle kuin siinä, etten minä puolestani ole rasittanut teitä? Antakaa minulle anteeksi tämä vääryys.

12:14 Katso, kolmannen kerran minä nyt olen valmis tulemaan teidän tyköne, enkä ole oleva teille rasitukseksi; sillä minä en etsi teidän omaanne, vaan teitä itseänne. Eiväthän lapset ole velvolliset kokoamaan tavaraa vanhemmilleen, vaan vanhemmat lapsilleen.

12:15 Ja minä olen mielelläni uhraava kaikki, uhraava itsenikin, teidän sielujenne hyväksi. Senkötähden, että teitä näin suuresti rakastan, minä saan teiltä vähemmän vastarakkautta?

12:16 Olkoonpa niin, etten minä ole teitä rasittanut; mutta entä jos olen viekas ja olen kavaluudella kietonut teidät pauloihini!

annettu minun lihaani, nimittäin saatanan enkeli, rusikoitsemaan minua, etten minä itsiäni ylen paljon korottaisi.

12:8 Sentähden olen minä kolmasti Herraa rukoillut, että hän läksis minusta.

12:9 Ja hän sanoi minulle: tyydy minun armoon; sillä minun voimani on heikoissa väkevä. Sentähden minä mielelläni kerskaan heikkoudestani, että Kristuksen voima minussa asuis.

12:10 Sentähden iloitsen minä heikkoudessa, ylönkatseissa, hädissä, vainoissa ja ahdistuksissa Kristuksen tähden; sillä koska minä heikko olen, niin minä väkeväkin olen.

12:11 Minä olen tällä kerskaamisella tyhmäksi tullut; te olette minua siihen vaatineet. Sillä minua piti teiltä kiitettämän, etten minä ensinkään vähempi ole kuin korkeimmatkaan apostolit, ehken minä mitään ole.

12:12 Niin ovat tosin apostolin merkit teidän seassanne tapahtuneet kaikella kärsivällisyydellä, merkeillä, ihmeillä ja voimallisilla töillä.

12:13 Mitäs te muita seurakuntia huonommat olette, paitsi sitä, etten minä itse teidän kuormananne ollut? Antakaat minulle se vääryys anteeksi.

12:14 Katso, minä olen valmis kolmannen kerran teidän tyköne tulemaan, ja en tahdo ensinkään teitä rasittaa; sillä enpä minä etsi teidän omaanne, vaan teitä; sillä ei lasten pidä tavaraa kokooman vanhempainsa varaksi, vaan vanhemmat lapsillensa.

12:15 Mutta mielelläni minä tahdon kuluttaa ja itseni annettaa ulos teidän sieluinne edestä, vaikka te vähän minua rakastatte, joka kuitenkin sangen paljon teitä rakastan.

12:16 Mutta olkoon sillänsä, etten minä ole teitä raskauttanut; mutta että minä olin kavala, niin minä olen teidät petoksella saavuttanut.

12:17 Olenkohan minä kenenkään kautta, joita olen luoksenne lähettänyt, pyrkinyt teistä hyötymään?

12:18 Kehoitin Tiitusta menemään ja lähetin veljen hänen kanssaan; ei kai Tiitus ole pyrkinyt teistä hyötymään? Emmekö ole vaeltaneet samassa hengessä? Emmekö samoja jälkiä?

12:19 Olette kai jo kauan sitten luulleet, että me puolustaudumme teidän edessänne. Jumalan edessä, Kristuksessa me puhumme; mutta kaikki teille rakennukseksi, rakkaani.

12:20 Sillä minä pelkään, että tullessani ehkä en tapaa teitä semmoisina, kuin tahdon, ja että te tapaatte minut semmoisena, kuin te ette tahdo. Minä pelkään, että teidän keskuudessanne ehkä on riitaa, kateutta, vihaa, juonia, panetteluja, juoruja, pöyhkeilyä, epäjärjestyksiä;

12:21 ja että, kun tulen, Jumalani on taas nöyryyttävä minua teidän tykönänne, ja että joudun suremaan monen tähden, jotka ennen ovat synnissä eläneet eivätkä ole katuneet sitä saastaisuutta ja haureutta ja irstautta, jota ovat harjoittaneet.

13 LUKU

13:1 Kolmannen kerran minä nyt tulen teidän tyköne. Kahden tai kolmen todistajan sanalla on jokainen asia vahvistettava.

13:2 Olen edeltäpäin sanonut ja sanon edeltäpäin niille, jotka ennen ovat syntiä tehneet, ja kaikille muille - niinkuin silloin sanoin, kun olin toista kertaa tykönänne, samoin nytkin, kun olen poissa - etten, kun taas tulen, ole teitä säästävä,

13:3 koska te etsitte todistetta siitä, että minussa puhuu Kristus, joka ei ole heikko teitä kohtaan, vaan on teissä voimallinen.

13:4 Sillä vaikka hänet ristiinnaulittiin, kun

12:17 Olenko minä keltään mitään vaatinut niiden tähden, jotka minä teille lähettänyt olen?

12:18 Minä olen Titusta neuvonut, ja lähetin hänen kanssansa yhden veljen: onkos Titus jotakin teiltä vaatinut? Emmekö me ole yhdessä hengessä vaeltaneet? Emmekö me ole yksinä jälkiä myöten käyneet?

12:19 Luuletteko taas, että me vastaamme edestämme teidän edessänne? Me puhumme Kristuksessa, Jumalan edessä; mutta kaikki nämät, rakkaat veljet, teidän parannukseksenne;

12:20 Sillä minä pelkään, etten minä tultuani teitä löydä senkaltaisena kuin minä tahdon, ja te myös löydätte minun, ei niinkuin te tahtoisitte: ettei siellä riidat, kateudet, vihat, torat, panetukset, parjaukset, paisumiset ja kapinat olisi:

12:21 Ettei taas minun palattuani minun Jumalani teidän tykönänne minua nöyryyttäisi ja minun pitäis monen tähden murehtiman, jotka ennen rikkoneet ovat ja ei ole itsiänsä parantaneet siitä saastaisuudesta ja huoruudesta ja haureudesta, jota he tehneet ovat.

13 LUKU

13:1 Nyt minä kolmannen kerran tulen teidän tyköne. Niin pitää kahden eli kolmen suun kautta kaikkinaiset asiat kiinnitettävän.

13:2 Minä olen ennenkin sen teille sanonut ja vieläkin edellä sanon, niinkuin toisella kerralla läsnäollessani, ja kirjoitan nyt poissa-ollessani niille, jotka ennen syntiä tehneet olivat, ja muille kaikille, että jos minä sinne tulen, niin en minä säästä,

13:3 Että te kerran saatte tietää, kuka minussa puhuu, nimittäin Kristus, joka ei suinkaan ole heikko teidän kohtaanne, vaan hän on väkevä teissä.

13:4 Ja ehkä hän oli ristiinnaulittu

hän oli heikko, elää hän kuitenkin Jumalan voimasta; olemmehan mekin hänessä heikot, mutta me elämme hänen kanssaan Jumalan voimasta teitä kohtaan.

13:5 Koetelkaa itseänne, oletteko uskossa; tutkikaa itseänne. Vai ettekö tunne itseänne, että Jeesus Kristus on teissä? Ellei, niin ette kestä koetusta.

13:6 Minä toivon teidän tulevan tuntemaan, että me emme ole niitä, jotka eivät koetusta kestä.

13:7 Mutta me rukoilemme Jumalaa, ettette tekisi mitään pahaa, emme sitä varten, että näyttäisi siltä, kuin me olisimme koetuksen kestäviä, vaan että te tekisitte hyvää ja me olisimme ikäänkuin ne, jotka eivät koetusta kestä.

13:8 Sillä me emme voi mitään totuutta vastaan, vaan totuuden puolesta.

13:9 Sillä me iloitsemme, kun me olemme heikot, mutta te olette voimalliset; sitä me rukoilemme, että te täydellisiksi tulisitte.

13:10 Sentähden minä kirjoitan tämän poissaollessani, ettei minun teidän luonanne ollessani tarvitsisi käyttää ankaruutta sen vallan nojalla, minkä Herra on minulle antanut rakentamiseksi, ei kukistamiseksi.

13:11 Lopuksi, veljet, iloitkaa, tulkaa täydellisiksi, ottakaa vastaan kehoituksia, olkaa yhtä mieltä, eläkää sovussa, niin rakkauden ja rauhan Jumala on oleva teidän kanssanne.

13:12 Tervehtikää toisianne pyhällä suunannolla. Kaikki pyhät lähettävät teille tervehdyksen.

13:13 Herran Jeesuksen Kristuksen armo ja Jumalan rakkaus ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon kaikkien teidän kanssanne.

heikkoudessa, niin hän kuitenkin elää Jumalan voimassa; sillä myös me olemme heikot hänessä, mutta meidän pitää elämän hänen kanssansa Jumalan voimassa teidän tykönänne.

13:5 Koetelkaat teitänne, jos te olette uskossa, kokekaat teitänne: eli ettekö te itsiänne tunne, että Jesus Kristus on teissä? ellei niin ole, että te kelvottomat olette.

13:6 Mutta minä toivon, että te tunnette, ettemme kelvottomat ole.

13:7 Ja minä rukoilen Jumalaa, ettette mitään pahaa tekisi, ei että me kelvolliseksi näkyisimme, vaan että te hyvää tekisitte ja me olisimme niinkuin kelvottomat.

13:8 Sillä emme mitään voi totuutta vastaan, vaan totuuden puolesta.

13:9 Mutta me iloitsemme, kuin me heikot olemme ja te voimalliset olette, jota me myös toivotamme, nimittäin teidän täydellisyyttänne.

13:10 Sentähden minä myös poissaollessani näitä kirjoitan, ettei minun pitäisi läsnä-ollessani kova oleman, sen voiman jälkeen, jonka Herra antoi minulle rakennukseksi ja ei kukistukseksi.

13:11 Viimein, rakkaat veljet, iloitkaat, olkaa täydelliset, lohduttakaat teitänne, olkaa yksimieliset, olkaa rauhalliset, niin rakkauden ja rauhan Jumala on teidän kanssanne.

13:12 Tervehtikää teitänne keskenänne pyhällä suunantamisella. Kaikki pyhät teitä tervehtivät.

13:13 Meidän Herran Jesuksen Kristuksen armo ja Jumalan rakkaus ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon kaikkein teidän kanssanne! Amen. «Toinen Epistola Korintilaisille, kirjoitettu Philipistä Makedoniassa, Tituksen ja Luukkaan kautta.»

PPAAVALIN KIRJE GALATALAISILLE

1 LUKU

1:1 Paavali, apostoli, virkansa saanut, ei ihmisiltä eikä ihmisen kautta, vaan Jeesuksen Kristuksen kautta ja Isän Jumalan, joka on hänet kuolleista herättänyt,

1:2 ja kaikki veljet, jotka ovat minun kanssani, Galatian seurakunnille.

1:3 Armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta,

1:4 joka antoi itsensä alttiiksi meidän syntiemme tähden, pelastaaksensa meidät nykyisestä pahasta maailmanajasta meidän Jumalamme ja Isämme tahdon mukaan!

1:5 Hänen olkoon kunnia aina ja iankaikkisesti! Amen.

1:6 Minua kummastuttaa, että te niin äkkiä käännytte hänestä, joka on kutsunut teidät Kristuksen armossa, pois toisenlaiseen evankeliumiin,

1:7 joka kuitenkin ei ole mikään toinen; on vain eräitä, jotka hämmentävät teitä ja tahtovat vääristellä Kristuksen evankeliumin.

1:8 Mutta vaikka me, tai vaikka enkeli taivaasta julistaisi teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, hän olkoon kirottu.

1:9 Niinkuin ennenkin olemme sanoneet, niin sanon nytkin taas: jos joku julistaa teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä te olette saaneet, hän olkoon kirottu.

1:10 Ihmistenkö suosiota minä nyt etsin vai Jumalan? Tai ihmisillekö pyydän olla mieliksi? Jos minä vielä tahtoisin olla ihmisille mieliksi, en olisi Kristuksen palvelija.

1:11 Sillä minä teen teille tiettäväksi, veljet, että minun julistamani evankeliumi ei ole ihmisten mukaista;

1:12 enkä minä olekaan sitä ihmisiltä saanut, eikä sitä ole minulle opetettu, vaan Jeesus Kristus on sen minulle ilmoittanut.

P. PAAVALIN EPISTOLA GALATALAISILLE

1 LUKU

1:1 Paavali, apostoli, (ei ihmisiltä eikä ihmisten kautta, vaan Jeesuksen Kristuksen kautta ja Isän Jumalan, joka hänen kuolleista herättänyt on,)

1:2 Ja kaikki veljet, jotka minun kanssani ovat, Galatian seurakunnille:

1:3 Armo olkoon teille ja rauha Isältä Jumalalta ja meidän Herralta Jeesukselta Kristukselta!

1:4 Joka itsensä meidän synteimme edestä antanut on, että hän meitä vapahtais tästä nykyisestä pahasta maailmasta, Jumalan ja meidän Isämme tahdon jälkeen,

1:5 Jolle olkoon kiitos iankaikkisesta iankaikkiseen, amen!

1:6 Minä ihmettelen, että te niin pian annatte teitänne kääntää pois siitä, joka teitä Kristuksen armoon kutsunut on, toiseen evankeliumiin,

1:7 Joka ei muuta ole, vaan että muutamat eksyttävät teitä ja tahtovat Kristuksen evankeliumia toisin kääntää.

1:8 Mutta ehkä me taikka joku enkeli taivaasta saarnais teille toisin evankeliumia, kuin me olemme teille saarnanneet, se olkoon kirottu!

1:9 Niinkuin me ennen sanoimme, niin minä vielä sanon: jos joku teille toisin saarnaa evankeliumia, kuin te ottaneet olette, olkoon kirottu!

1:10 Saarnaanko minä nyt ihmisten eli Jumalan mielen jälkeen? eli pyydänpö minä ihmiselle kelvata? Sillä jos minä tähän asti olisin tahtonut ihmisille kelvata, niin en minä olisi Kristuksen palvelia.

1:11 Mutta minä teen teille tiettäväksi, rakkaat veljet, ettei se evankeliumi, joka minulta saarnattu on, ole ihmisen jälkeen.

1:12 Sillä en minä ole sitä ihmiseltä saanut enkä oppinut, vaan Jeesuksen Kristuksen ilmoituksesta.

1:13 Olettehan kuulleet minun entisestä vaelluksestani juutalaisuudessa, että minä ylenmäärin vainosin Jumalan seurakuntaa ja sitä hävitin

1:14 ja että edistyin juutalaisuudessa pitemmälle kuin monet samanikäiset heimossani ja ylen innokkaasti kiivailin isieni perinnäissääntöjen puolesta.

1:15 Mutta kun hän, joka äitini kohdusta saakka on minut erottanut ja kutsunut armonsa kautta, näki hyväksi

1:16 ilmaista minussa Poikansa, että minä julistaisin evankeliumia hänestä pakanain seassa, niin minä heti alunpitäenkään en kysynyt neuvoa lihalta ja vereltä,

1:17 enkä lähtenyt ylös Jerusalemiin niiden luo, jotka ennen minua olivat apostoleja, vaan menin pois Arabiaan ja palasin taas takaisin Damaskoon.

1:18 Sitten, kolmen vuoden kuluttua, minä menin ylös Jerusalemiin tutustuakseni Keefaaseen ja jäin hänen tykönsä viideksitoista päiväksi.

1:19 Mutta muita apostoleja minä en nähnyt; näin ainoastaan Jaakobin, Herran veljen.

1:20 Ja minä kirjoitan teille, katso, Jumalan kasvojen edessä minä sanon, etten valhettele.

1:21 Sitten menin Syyrian ja Kilikian paikkakuntiin.

1:22 Mutta olin kasvoiltani tuntematon Juudean seurakunnille, jotka ovat Kristuksessa.

1:23 Heidän kuuloonsa oli vain tullut: "Meidän entinen vainoojamme julistaa nyt sitä uskoa, jota hän ennen hävitti";

1:24 ja he ylistivät Jumalaa minun tähteni.

2 LUKU

2:1 Sitten, neljäntoista vuoden kuluttua, minä taas menin ylös Jerusalemiin Barnabaan kanssa ja otin Tiituksenkin mukaani.

1:13 Sillä te olette kuulleet minun muinaisen olentoni Juudalaisten tavoissa, kuinka ylönpalttisesti minä Jumalan seurakuntaa vainosin ja hävitin sitä,

1:14 Ja menestyin Juudalaisten menoissa, ylitse monen minun vertaiseni minun suvussani, ja olin ylen kiivas isäin säätyin tähden.

1:15 Mutta koska Jumala tahtoi, joka minun oli erottanut äitini kohdusta, ja armonsa kautta kutsui,

1:16 Että hän Poikansa minun kauttani ilmoittais, ja minä julistaisin hänen evankeliumin kautta pakanain seassa, niin en minä ensinkään lihan ja veren kautta tutkinut,

1:17 En myös Jerusalemiin niiden tykö palannut, jotka ennen minua apostolit olivat; vaan menin pois Arabiaan ja palasin jälleensä Damaskuun.

1:18 Sitte kolmen vuoden perästä tulin minä Jerusalemiin Pietaria oppimaan ja olin hänen kanssansa viisitoistakymmentä päivää.

1:19 Mutta en minä muita apostoleita yhtään nähnyt paitsi Jakobia, Herran veljeä.

1:20 Mutta sen, mitä minä teille kirjoitan, katso, Jumala tietää, etten minä valehtele.

1:21 Sitte tulin minä Syrian ja Kilikian maakuntiin.

1:22 Ja minä olin tuntematon kasvoista niille Juudean seurakunnille, jotka olivat Kristuksessa.

1:23 Mutta he olivat ainoastaan kuulleet, että se, joka meitä muinen vainosi, hän saarnaa nyt uskoa, jota hän muinen hävitti,

1:24 Ja kiittivät minun tähteni Jumalaa.

2 LUKU

2:1 Sitte neljäntoistakymmenen vuoden perästä menin minä taas Barnabaan kanssa ylös Jerusalemiin ja otin Tituksen kanssani,

2:2 Mutta minä menin sinne ilmestyksen johdosta ja esitin heille sen evankeliumin, jota julistan pakanain keskuudessa; esitin sen yksityisesti arvokkaimmille heistä, etten ehkä juoksisi tai olisi juossut turhaan.

2:3 Mutta ei edes seuralaistani Tiitusta, joka oli kreikkalainen, pakotettu ympärileikkauttamaan itseänsä.

2:4 Noiden pariimme luikertaneiden valheveljien tähden, jotka orjuuttaakseen meitä olivat hiipineet vakoilemaan vapauttamme, mikä meillä on Kristuksessa Jeesuksessa,

2:5 me emme hetkeksikään alistuneet antamaan heille myöten, että evankeliumin totuus säilyisi teidän keskuudessanne.

2:6 Ja nuo, joita jonakin pidettiin - millaisia lienevät olleet, ei kuulu minuun; Jumala ei katso henkilöön - nuo arvossapidetyt eivät velvoittaneet minua mihinkään enempään,

2:7 vaan päinvastoin, kun näkivät, että minulle oli uskottu evankeliumin julistaminen ympärileikkaamattomille, samoin kuin Pietarille sen julistaminen ympärileikatuille -

2:8 sillä hän, joka antoi Pietarille voimaa hänen apostolintoimeensa ympärileikattujen keskuudessa, antoi minullekin siihen voimaa pakanain keskuudessa -

2:9 ja kun olivat tulleet tuntemaan sen armon, mikä oli minulle annettu, niin Jaakob ja Keefas ja Johannes, joita pidettiin pylväinä, antoivat minulle ja Barnabaalle yhteisen työn merkiksi kättä, mennäksemme, me pakanain keskuuteen ja he ympärileikattujen.

2:10 Meidän oli vain muistaminen köyhiä, ja juuri sitä minä olenkin ahkeroinut tehdä.

2:11 Mutta kun Keefas tuli Antiokiaan, vastustin minä häntä vasten kasvoja, koska hän oli herättänyt suurta paheksumista.

2:12 Sillä ennenkuin Jaakobin luota oli

2:2 Ja minä menin ylös ilmoituksen jälkeen ja asetin heidän eteensä sen evankeliumin, jota minä pakanain seassa julistan: mutta erinomaisesti niiden eteen, jotka jonakin pidetään, etten minä hukkaan juoksisi elikkä olisi jo juossut.

2:3 Mutta ei Titustakaan, joka minun kanssani oli, vaadittu itsiänsä ympärileikkauttamaan, vaikka hän Grekiläinen oli.

2:4 Sillä kuin muutamat väärät veljet tunkeutuivat sisälle, ja jo olivat tulleet sisälle koettelemaan meidän vapauttamme, joka meillä Kristuksessa Jeesuksessa on, että he meitä orjuuteen vaatisivat;

2:5 Emmepä me tosin niille hetkeksikään myöntyneet kuuliaisuuteen, että evankeliumin totuus teidän tykönänne pysyväinen olis.

2:6 Mutta niihin, jotka jonakin pidetään, minkäkaltaiset he muinen olivat, ei minun mitään tule: ei Jumala katso ihmisen muotoa; sillä ne, jotka jonakin pidetään, ei minulle mitään opettaneet.

2:7 Vaan sitä vastaan, kuin he näkivät, että minulle evankeliumi esinahan puoleen uskottu oli, niinkuin Pietarille ympärileikkauksen puoleen;

2:8 (Sillä joka Pietarin kanssa oli voimallinen apostolin virassa ympärileikkauksen seassa, se on minunkin kanssani pakanain seassa voimallinen ollut.)

2:9 Ja kuin he tunsivat sen armon, joka minulle annettu oli, niin Jakob ja Kefas ja Johannes, jotka patsaina pidettiin, antoivat minulle ja Barnabaalle kättä ja sopivat niin meidän kanssamme, että meidän pakanain seassa ja heidän ympärileikkauksen seassa saarnaaman piti,

2:10 Ainoastaan että meidän piti vaivaisia muistaman, jota minä myös olen ahkeroinut tehdä.

2:11 Mutta kuin Pietari Antiokiaan tuli, niin minä olin julkisesti häntä vastaan, että kanne oli tullut hänen päällensä.

2:12 Sillä ennenkuin joku Jakobin tyköä

tullut muutamia miehiä, oli hän syönyt yhdessä pakanain kanssa; mutta heidän tultuaan hän vetäytyi pois ja pysytteli erillään peläten ympärileikattuja,

2:13 ja hänen kanssaan lankesivat ulkokultaisuuteen muutkin juutalaiset, niin että heidän ulkokultaisuutensa tempasi mukaansa Barnabaankin.

2:14 Mutta kun minä näin, etteivät he vaeltaneet suoraan evankeliumin totuuden mukaan, sanoin minä Keefaalle kaikkien kuullen: "Jos sinä, joka olet juutalainen, noudatat pakanain tapoja etkä juutalaisten, miksi sinä pakotat pakanoita noudattamaan juutalaisten tapoja?"

2:15 Me olemme luonnostamme juutalaisia, emmekä pakanasyntisiä;

2:16 mutta koska tiedämme, ettei ihminen tule vanhurskaaksi lain teoista, vaan uskon kautta Jeesukseen Kristukseen, niin olemme mekin uskoneet Kristukseen Jeesukseen tullaksemme vanhurskaiksi uskosta Kristukseen eikä lain teoista, koska ei mikään liha tule vanhurskaaksi lain teoista.

2:17 Mutta jos meidät itsemmekin, pyrkiessämme vanhurskautumaan Kristuksessa, on havaittu syntiseksi, onko sitten Kristus synnin palvelija? Pois se!

2:18 Sillä jos minä uudestaan rakennan sen, minkä olen hajottanut maahan, osoitan minä olevani lain rikkoja.

2:19 Sillä minä olen lain kautta kuollut pois laista, elääkseni Jumalalle. Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu,

2:20 ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni.

2:21 En minä tee mitättömäksi Jumalan armoa, sillä jos vanhurskaus on saatavissa lain kautta, silloinhan Kristus on turhaan kuollut.

tuli, söi hän pakanain kanssa; vaan kuin ne tulivat, vältti hän, ja eroitti itsensä heistä, peljäten niitä, jotka ympärileikkauksesta olivat,

2:13 Ja muutkin Juudalaiset viekastelivat hänen kanssansa, niin että Barnabaskin vieteltiin heidän ulkokullaisuudellansa.

2:14 Mutta kuin minä sen näin, ettei he oikein vaeltaneet evankeliumin totuuden jälkeen, sanoin minä Pietarille julkisesti kaikkein kuullen: jos sinä, joka Juudalainen olet, pakanain tavalla elät ja et Juudalaisten, miksis vaadit pakanoita Juudalaisten tavalla elämään?

2:15 Me jotka olemme Juudalaiset luonnon puolesta ja emme syntiset pakanoista:

2:16 Että me tiedämme, ettei ihminen lain töiden kautta vanhurskaaksi tule, vaan uskon kautta Jeesuksen Kristuksen päälle: niin me myös olemme uskoneet Jeesuksen Kristuksen päälle, että me vanhurskaaksi tulemme uskon kautta Kristuksen päälle, ja emme lain töiden kautta, sentähden ettei yksikään liha tule lain töiden kautta vanhurskaaksi.

2:17 Mutta jos me, koska me tahdomme Kristuksen kautta vanhurskaaksi tulla, löydetään myös itse syntiseksi, onko siis Kristus synnin palvelia? Pois se!

2:18 Sillä jos minä sitä taas rakennan, jota minä särkenyt olen, niin minä teen itseni ylitsekäyväksi.

2:19 Mutta minä olen lain kautta laista kuollut pois, että minä Jumalassa eläisin.

2:20 Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu. Mutta minä elän, en silleen minä, vaan Kristus elää minussa; sillä jota minä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, joka on minua rakastanut ja antoi itsensä minun edestäni.

2:21 En minä hylkää Jumalan armoa; sillä jos vanhurskaus tulee laista, niin on Kristus hukkaan kuollut.

3 LUKU

3:1 Oi te älyttömät galatalaiset! Kuka on lumonnut teidät, joiden silmäin eteen Jeesus Kristus oli kuvattu ristiinnaulittuna?

3:2 Tämän vain tahdon saada teiltä tietää: lain teoistako saitte Hengen vai uskossa kuulemisesta?

3:3 Niinkö älyttömiä olette? Te alotitte Hengessä, lihassako nyt lopetatte?

3:4 Niin paljonko olette turhaan kärsineet? - jos se on turhaa ollut.

3:5 Joka siis antaa teille Hengen ja tekee voimallisia tekoja teidän keskuudessanne, saako hän sen aikaan lain tekojen vai uskossa kuulemisen kautta,

3:6 samalla tavalla kuin "Aabraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi"?

3:7 Tietäkää siis, että ne, jotka uskoon perustautuvat, ovat Aabrahamin lapsia.

3:8 Ja koska Raamattu edeltäpäin näki, että Jumala vanhurskauttaa pakanat uskosta, julisti se Aabrahamille edeltäpäin tämän hyvän sanoman: "Sinussa kaikki kansat tulevat siunatuiksi."

3:9 Niinmuodoin ne, jotka perustautuvat uskoon, siunataan uskovan Aabrahamin kanssa.

3:10 Sillä kaikki, jotka perustautuvat lain tekoihin, ovat kirouksen alaisia; sillä kirjoitettu on: "Kirottu olkoon jokainen, joka ei pysy kaikessa, mikä on kirjoitettuna lain kirjassa, niin että hän sen tekee."

3:11 Ja selvää on, ettei kukaan tule vanhurskaaksi Jumalan edessä lain kautta, koska "vanhurskas on elävä uskosta."

3:12 Mutta laki ei perustaudu uskoon, vaan: "Joka ne täyttää, on niistä elävä."

3:13 Kristus on lunastanut meidät lain kirouksesta, kun hän tuli kiroukseksi meidän edestämme - sillä kirjoitettu on: "Kirottu on jokainen, joka on puuhun ripustettu" -

3 LUKU

3:1 Te hullut Galatalaiset! kuka teidät on vimmannut totuutta uskomasta? joiden silmäin eteen Jeesus Kristus kirjoitettu oli, teidän seassanne ristiinnaulittu.

3:2 Sen tahdon minä ainoastaan teiltä tietää: oletteko te Hengen saaneet lain töiden kautta eli uskon saarnaamisen kautta?

3:3 Oletteko te niin tomppelit? Hengessä te olette alkaneet, tahdotteko te nyt lihassa lopettaa?

3:4 Oletteko te niin paljon hukkaan kärsineet? Jos se muutoin hukassa on.

3:5 Joka siis teille hengen antaa ja tekee voimalliset työt teidän seassanne, tekeekö hän sen lain töiden kautta eli uskon saarnaamisen kautta?

3:6 Niinkuin Abraham oli Jumalan uskonut, ja se on luettu hänelle vanhurskaudeksi,

3:7 Niin te myös jo tiedätte, että jotka uskossa ovat, ne ovat Abrahamin lapset.

3:8 Mutta Raamattu oli sitä jo ennen katsonut, että Jumala pakanatkin uskon kautta vanhurskaaksi tekee; sentähden hän edellä ilmoitti Abrahamille: sinussa (sanoo hän) kaikki pakanat pitää siunatut oleman.

3:9 Niin tulevat kaikki ne, jotka uskosta ovat, siunatuksi uskovan Abrahamin kanssa.

3:10 Sillä niin monta, jotka lain töissä riippuvat, ovat kirouksen alla; sillä kirjoitettu on: kirottu olkoon jokainen, joka ei pysy kaikissa mitä lakiraamatussa kirjoitettu on, että hän niitä tekis.

3:11 Mutta ettei kenkään vanhurskaaksi tule Jumalan edessä lain kautta, se on tietävä; sillä vanhurskaan pitää elämän uskosta.

3:12 Mutta laki ei ole uskosta, vaan ihminen, joka ne tekee, hän elää niissä.

3:13 Mutta Kristus on meitä lunastanut lain kirouksesta, koska hän tuli kiroukseksi meidän edestämme; sillä kirjoitettu on: kirottu on jokainen, joka puussa riippuu,

3:14 että Aabrahamin siunaus tulisi Jeesuksessa Kristuksessa pakanain osaksi ja me niin uskon kautta saisimme luvatus Hengen.

3:15 Veljet, minä puhun ihmisten tavalla. Eihän kukaan voi kumota ihmisenkään vahvistettua testamenttia eikä siihen mitään lisätä.

3:16 Mutta nyt lausuttiin lupaukset Aabrahamille ja hänen siemenelleen. Hän ei sano: "Ja siemenille", ikäänkuin monesta, vaan ikäänkuin yhdestä: "Ja sinun siemenellesi", joka on Kristus.

3:17 Minä tarkoitan tätä: Jumalan ennen vahvistamaa testamenttia ei neljänsadan kolmenkymmenen vuoden perästä tullut laki voi kumota, niin että se tekisi lupauksen mitättömäksi.

3:18 Sillä jos perintö tulisi laista, niin se ei enää tulisikaan lupauksesta. Mutta Aabrahamille Jumala on sen lahjoittanut lupauksen kautta.

3:19 Mitä varten sitten on laki? Se on rikkomusten tähden jäljestäpäin lisätty olemaan siihen asti, kunnes oli tuleva se siemen, jolle lupaus oli annettu; ja se säädettiin enkelien kautta, välimiehen kädellä.

3:20 Välimies taas ei ole yhtä varten; mutta Jumala on yksi.

3:21 Onko sitten laki vastoin Jumalan lupauksia? Pois se! Sillä jos olisi annettu laki, joka voisi eläväksi tehdä, niin vanhurskaus todella tulisi laista.

3:22 Mutta Raamattu on sulkenut kaikki synnin alle, että se, mikä luvattu oli, annettaisiin uskosta Jeesukseen Kristukseen niille, jotka uskovat.

3:23 Mutta ennenkuin usko tuli, vartioitiin meitä lain alle suljettuina uskoa varten, joka oli vastedes ilmestyvä.

3:24 Niinmuodoin on laista tullut meille kasvattaja Kristukseen, että me uskosta vanhurskaiksi tulisimme.

3:25 Mutta uskon tultua me emme enää

3:14 Että Abrahamin siunaus pitäis pakanain ylitse Jeesuksessa Kristuksessa tuleman, ja me niin saisimme uskon kautta sen luvatus Hengen.

3:15 Rakkaat veljet! minä puhun ihmisten tavalla. Ei yksikään riko ihmisen testamenttia, koska se vahvistettu on, eikä siihen mitään lisää.

3:16 Lupaukset ovat tosin Abrahamille ja hänen siemenellensä annettu; ei hän sano: ja siemenille, niinkuin monesta, vaan niinkuin yhdestä: ja sinun siemenessä, joka on Kristus.

3:17 Mutta sen minä sanon: testamenttia, joka Jumalalta on vahvistettu Kristuksen päälle, ei rikota, ettei lupaus turhaan raukeaisi lain kautta, joka sitte neljänsadan ja kolmenkymmenen vuoden perästä annettu oli.

3:18 Sillä jos perintö on laista, niin ei se silleen ole lupauksesta; mutta Jumala on sen Abrahamille lupauksen kautta lahjoittanut.

3:19 Mihinkä siis laki? Hän on tullut ylitsekäymisten tähden, siihenasti kuin siemen oli tuleva, jolle lupaus tapahtunut oli, ja on enkeleiltä asetettu välimiehen käden kautta.

3:20 Mutta välimies ei ole yhden, vaan Jumala on yksi.

3:21 Onko siis laki Jumalan lupauksia vastaan? Pois se! Sillä jos laki olis annettu eläväksi tekemään, niin tosin vanhurskaus tulis laista.

3:22 Mutta Raamattu on kaikki sulkenut synnin alle, että lupaus annettaisiin uskon kautta Jeesuksen Kristuksen päälle uskovaisille.

3:23 Mutta ennenkuin usko tuli, olimme me lain alla kätkeytyt ja siihen uskoon suljetut, joka piti ilmoitettaman.

3:24 Niin on laki ollut meidän opettajamme Kristuksen tykö, että me uskon kautta vanhurskaiksi tulisimme.

3:25 Mutta sitte kuin usko tuli, niin emme

ole kasvattajan alaisia.

3:26 Sillä te olette kaikki uskon kautta Jumalan lapsia Kristuksessa Jeesuksessa.

3:27 Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällenne pukeneet.

3:28 Ei ole tässä juutalaista eikä kreikkalaista, ei ole orjaa eikä vapaata, ei ole miestä eikä naista; sillä kaikki te olette yhtä Kristuksessa Jeesuksessa.

3:29 Mutta jos te olette Kristuksen omat, niin te siis olette Aabrahamin siementä, perillisiä lupauksen mukaan.

4 LUKU

4:1 Mutta minä sanon: niin kauan kuin perillinen on alaikäinen, ei hän missään kohden eroa orjasta, vaikka hän onkin kaiken herra;

4:2 vaan hän on holhoojain ja huoneenhaltijain alainen isän määräämään aikaan asti.

4:3 Samoin mekin; kun olimme alaikäisiä, olimme orjuutetut maailman alkeisvoimien alle.

4:4 Mutta kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, vaimosta syntyneen, lain alaiseksi syntyneen,

4:5 lunastamaan lain alaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan.

4:6 Ja koska te olette lapsia, on Jumala lähettänyt meidän sydämeemme Poikansa Hengen, joka huutaa: "Abba! Isä!"

4:7 Niinpä sinä et siis enää ole orja, vaan lapsi; mutta jos olet lapsi, olet myös perillinen Jumalan kautta.

4:8 Mutta silloin, kun ette tunteneet Jumalaa, te palvelitte jumalia, jotka luonnostaan eivät jumalia ole.

4:9 Nyt sitävastoin, kun olette tulleet tuntemaan Jumalan ja, mikä enemmän on, kun Jumala tuntee teidät, kuinka te jälleen käännytte noiden heikkojen ja köyhien alkeisvoimien puoleen, joiden orjiksi taas

enempi ole sen opettajan alla.

3:26 Sillä te olette kaikki Jumalan lapset uskon kautta Jesuksen Kristuksen päälle.

3:27 Sillä niin monta kuin te Kristukseen kastetut olette, niin te olette Kristuksen päällenne pukeneet.

3:28 Ei ole tässä Juudalainen eli Grekiläinen, ei orja eli vapaa, ei mies eli vaimo; sillä te olette kaikki yksi Kristuksessa Jeesuksessa.

3:29 Mutta jos te olette Kristuksen, niin te olette myös Aabrahamin siemen ja lupauksen jälkeen perilliset.

4 LUKU

4:1 Mutta minä sanon: niin kauvan kuin perillinen on lapsi, ei ole hänen ja palvelian välillä eroitusta, vaikka hän on kaiken tavaran herra;

4:2 Vaan hän on esimiesten ja haltiaain hallussa, isältä määrättyyn aikaan asti.

4:3 Niin myös me, kuin me olimme lapset, niin me olimme vaaditut orjuuteen ulkonaisten säätyin alle.

4:4 Mutta koska aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, syntyneen vaimosta, lain alaiseksi tehdyn,

4:5 Että hän ne, jotka lain alaiset olivat, lunastais, että me hänen lapsiksensa luettaisiin.

4:6 Mutta että te olette lapset, lähetti Jumala Poikansa Hengen teidän sydämiinne, joka huutaa: Abba, rakas Isä!

4:7 Niin ei silleen ole orja, vaan poika; mutta jos poika, niin myös Jumalan perillinen Kristuksen kautta.

4:8 Mutta sillä ajalla, koska ette Jumalaa tunteneet, palvelitte te niitä, jotka ei luonnostansa jumalat olleetkaan.

4:9 Mutta nyt, sittekuin te Jumalan tunnette ja tosin enemmin Jumalalta tutut olette, kuinka te siis käännytte jälleen heikkoihin ja köyhiin säätyihin, joita te vasta-uudesta palvelta tahdotte?

uudestaan tahdotte tulla?

4:10 Te otatte vaarin päivistä ja kuukausista ja juhla-ajoista ja vuosista.

4:11 Minä pelkään teidän tähtenne, että olen ehkä turhaan teistä vaivaa nähnyt.

4:12 Tulkaa minun kaltaisikseni, koska minäkin olen tullut teidän kaltaiseksenne, veljet, minä pyydän sitä teiltä. Ette ole minua mitenkään loukanneet.

4:13 Tiedättehän, että ruumiillinen heikkous oli syynä siihen, että minä ensi kerralla julistin teille evankeliumia,

4:14 ja tiedätte, mikä kiusaus teillä oli minun ruumiillisesta tilastani; ette minua halveksineet ettekä vieroneet, vaan otitte minut vastaan niinkuin Jumalan enkelin, jopa niinkuin Kristuksen Jeesuksen.

4:15 Missä on nyt teiltä kerskaaminen onnestanne? Sillä minä annan teistä sen todistuksen, että te, jos se olisi ollut mahdollista, olisitte kaivaneet silmät päästänne ja antaneet minulle.

4:16 Onko minusta siis tullut teidän vihamiehenne sentähden, että minä puhun teille totuuden?

4:17 Heillä on intoa teidän hyväksenne, mutta ei oikeata; vaan he tahtovat eristää teidät, että teillä olisi intoa heidän hyväksensä.

4:18 On hyvä, jos osoitetaan intoa hyvässä asiassa aina, eikä ainoastaan silloin, kun minä olen teidän tykönänne.

4:19 Lapsukaiseni, jotka minun jälleen täytyy kivulla synnyttää, kunnes Kristus saa muodon teissä,

4:20 tahtoisinpa nyt olla teidän tykönänne ja äänenikin muuttaa! Sillä minä olen aivan ymmällä teistä.

4:21 Sanokaa minulle te, jotka tahdotte lain alaisia olla, ettekö kuule, mitä laki sanoo?

4:22 Onhan kirjoitettu, että Aabrahamilla oli kaksi poikaa, toinen orjattaresta, toinen vapaasta.

4:10 Te otatte vaarin päivistä, ja kuukausista, ja ajoista, ja vuosista.

4:11 Minä pelkään teidän tähtenne, etten minä turhaan olisi teidän tähtenne työtä tehnyt.

4:12 Olkaat niinkuin minä olen, että minäkin olen niinkuin te. Rakkaat veljet! minä rukoilen teitä: ette ole mitään minua vastaan tehneet;

4:13 Mutta te tiedätte, että minä olen lihan heikkoudessa teille ensisti evankeliumia saarnannut,

4:14 Ja minun kiusaustani, jota minä lihan puolesta kärsin, ette ole katsoneet ylös ettekä hyljänneet, vaan korjasitte minun niinkuin Jumalan enkelin, niinkuin Kristuksen Jeesuksen.

4:15 Kuinka autuaat te silloin olitte! Minä olen teidän todistajanne, että jos se olisi mahdollinen ollut, niin te olisitte teidän silmänne kaivaneet ulos ja minulle antaneet.

4:16 Olenko minä siis nyt teidän viholliseksenne tullut, että minä teille totuuden sanon?

4:17 Ei he teitä oikein kiivaudesta rakasta, vaan he tahtovat teitä minusta pois kääntää, että te heitä kiivaudessa rakastaisitte.

4:18 Kyllä kiivaten rakastaa hyvä on, aina hyvydessä, ja ei ainoastaan silloin, kuin minä teidän tykönänne olen.

4:19 Minun rakkaat lapseni, jotka minun täytyy vasta-uudesta kivulla synnyttää, siihenasti kuin Kristus teissä jonkun muodon sais!

4:20 Mutta minä soisin olevani teidän tykönänne, että minä taitaisin äänenikin muuttaa; enpä minä tiedä, mitä minä tästedes teen teidän kanssanne.

4:21 Sanokaat minulle te, jotka lain alla olla tahdotte: ettekö te lakia kuule?

4:22 Sillä kirjoitettu on: Aabrahamilla oli kaksi poikaa, yksi palkkavaimosta ja yksi vapaasta.

4:23 Mutta orjattaren poika oli syntynyt lihan mukaan, vapaan taas lupauksen voimasta.

4:24 Tämä on kuvannollista puhetta; nämä naiset ovat kaksi liittoa: toinen on Siinain vuorelta, joka synnyttää orjuuteen, ja se on Haagar;

4:25 sillä Haagar on Siinain vuori Arabiassa ja vastaa nykyistä Jerusalemiä, joka elää orjuudessa lapsineen.

4:26 Mutta se Jerusalem, joka ylhäällä on, on vapaa, ja se on meidän äitimme.

4:27 Sillä kirjoitettu on: "Iloitse, sinä hedelmätön, joka et synnytä, riemahda ja huuda sinä, jolla ei ole synnytyskipuja. Sillä yksinäisellä on paljon lapsia, enemmän kuin sillä, jolla on mies."

4:28 Ja te, veljet, olette lupauksen lapsia, niinkuin lisak oli.

4:29 Mutta niinkuin lihan mukaan syntynyt silloin vainosi Hengen mukaan syntynyttä, niin nytkin.

4:30 Mutta mitä sanoo Raamattu? "Aja pois orjatar poikinensa; sillä orjattaren poika ei saa periä vapaan vaimon pojan kanssa."

4:31 Niin me siis, veljet, emme ole orjattaren lapsia, vaan vapaan.

5 LUKU

5:1 Vapauteen Kristus vapautti meidät. Pysykää siis lujina, älkääkä antako uudestaan sitoa itseänne orjuuden ikeeseen.

5:2 Katso, minä, Paavali, sanon teille, että jos ympärileikkautatte itsenne, niin Kristus ei ole oleva teille miksikään hyödyksi.

5:3 Ja minä todistan taas jokaiselle ihmiselle, joka ympärileikkauttaa itsensä, että hän on velvollinen täyttämään kaiken lain.

5:4 Te olette joutuneet pois Kristuksesta, te, jotka tahdotte lain kautta tulla

4:23 Mutta joka palkkavaimosta oli, se oli lihan jälkeen syntynyt, ja joka vapaasta oli, se oli lupauksen kautta.

4:24 Nämät jotakin merkitsevät; sillä nämät ovat ne kaksi Testamenttia: yksi Sinain vuoresta, joka orjuuteen synnyttää, joka on Agar.

4:25 Sillä Agar on Sinain vuori Arabiassa ja ulottuu hamaan Jerusalemiin, joka nyt on, ja on lastensa kanssa orjana.

4:26 Mutta se Jerusalem, joka ylhäältä on, on vapaa, joka on kaikkein meidän äitimme.

4:27 Sillä kirjoitettu on: iloitse, sinä hedelmätön, joka et synnytä, pakahda ja huuda sinä, joka et raskas ole; sillä yksinäisellä on enempi lapsia kuin sillä, jolla mies on.

4:28 Mutta me, rakkaat veljet, olemme niinkuin Isaakikin, lupauksen lapset.

4:29 Mutta niinkuin se silloin, joka lihan jälkeen syntynyt oli, vainosi sitä, joka hengen jälkeen syntynyt oli, niin se nytkin tapahtuu.

4:30 Mutta mitä Raamattu sanoo? aja palkkavaimo poikinensa ulos; sillä ei palkkavaimon pojan pidä perimän vapaan pojan kanssa.

4:31 Niin me siis olemme, rakkaat veljet, emme palkkavaimon poikia, vaan vapaan.

5 LUKU

5:1 Niin pysykää siis siinä vapaudessa, jolla Kristus meitä vapahtanut on, ja älkääkä taas teitänne sekoittako orjuuden ikeeseen.

5:2 Katso, minä Paavali sanon teille: jos te annatte ympärileikata teitänne, niin ei ole Kristus teille hyödyllinen.

5:3 Mutta minä taas todistan, että jokainen ihminen, joka ympärileikataan, se on kaikkea lakia velkapää pitämään.

5:4 Te olette Kristuksen kadottaneet, jotka lain töillä tahdotte vanhurskaiksi tulla, ja

vanhurskaiksi; te olette langenneet pois armosta.

5:5 Sillä me odotamme uskosta vanhurskauden toivoa Hengen kautta.

5:6 Sillä Kristuksessa Jeesuksessa ei auta ympärileikkaus eikä ympärileikkaamattomuus, vaan rakkauden kautta vaikuttava usko.

5:7 Te juoksitte hyvin; kuka esti teitä olemasta totuudelle kuuliaisia?

5:8 Houkutus siihen ei ole hänestä, joka teitä kutsuu.

5:9 Vähäinen hapatus hapattaa koko taikinan.

5:10 Minulla on teihin se luottamus Herrassa, että te ette missään kohden tule ajattelemaan toisin; mutta teidän häiritsijänne saa kantaa tuomionsa, olkoon kuka hyvänsä.

5:11 Mutta jos minä, veljet, vielä saarnaan ympärileikkausta, miksi minua vielä vainotaan? Silloinhan olisi ristin pahennus poistettu.

5:12 Kunpa aivan silpoisivat itsensä, nuo teidän kiihoittajanne!

5:13 Te olette näet kutsutut vapauteen, veljet; älkää vain salliko vapauden olla yllykkeeksi lihalle, vaan palvelkaa toisianne rakkaudessa.

5:14 Sillä kaikki laki on täytetty yhdessä käskysanassa, tässä: "Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi."

5:15 Mutta jos te purette ja syötte toisianne, katsokaa, ettette toinen toistanne perin hävitä.

5:16 Minä sanon: vaeltakaa Hengessä, niin ette lihan himoa täytä.

5:17 Sillä liha himoitsee Henkeä vastaan, ja Henki lihaa vastaan; nämä ovat nimittäin toisiansa vastaan, niin että te ette tee sitä, mitä tahdotte.

5:18 Mutta jos te olette Hengen kuljetettavina, niin ette ole lain alla.

5:19 Mutta lihan teot ovat ilmeiset, ja ne

olette armosta luopuneet.

5:5 Mutta me odotamme hengessä uskon kautta vanhurskauden toivoa.

5:6 Sillä ei Kristuksessa Jeesuksessa ympärileikkaus eikä esinahka mitään kelpaa, vaan usko, joka rakkauden kautta työtä tekee.

5:7 Te juoksitte hyvin; kukas teidät esti totuutta uskomasta?

5:8 Ei senkaltainen yllytys ole hänestä, joka teitä kutsuu.

5:9 Vähä hapatus kaikentaikinan hapattaa.

5:10 Minä turvaan teihin Herrassa, ettette toista mieltä ottaisi; mutta joka teitä eksyttää, hänen pitää tuomionsa kantaman, olkaan kuka hän olis.

5:11 Mutta jos minä vielä, rakkaat veljet, ympärileikkausta saarnaan, minkätähden minä siis vainoa kärsin? Ja niin olis ristin pahennus hävinnyt.

5:12 Oi jospa ne eroitettaisiin, jotka teitä houkuttelevat!

5:13 Sillä te, rakkaat veljet, olette vapauteen kutsutut; ainoastaan karttakaat, ettette salli vapauden lihalle tilaa antaa, vaan palvelkaa rakkaudessa toinen toistanne.

5:14 Sillä kaikki laki yhdessä sanassa täytetään, nimittäin: rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi.

5:15 Mutta jos te toinen toistanne purette ja syötte, niin katsokaat, ettette toinen toiseltanne syödyksi tule.

5:16 Mutta minä sanon: vaeltakaat Hengessä, niin ette lihan himoa täytä;

5:17 Sillä liha himoitsee Henkeä vastaan, ja Henki lihaa vastaan: nämä ovat vastaan toinen toistansa, niin ettette tee, mitä te tahdotte.

5:18 Mutta jos te Hengeltä hallitaan, niin ette ole lain alla.

5:19 Mutta lihan työt ovat julkiset, kuin on

ovat: haureus, saastaisuus, irstaus,
5:20 epäjumalanpalvelus, noituus,
vihamielisyys, riita, kateellisuus, vihat,
juonet, eriseurat, lahkot,
5:21 kateus, juomingit, mässäykset ja muut
senkaltaiset, joista teille edeltäpäin sanon,
niinkuin jo ennenkin olen sanonut, että ne,
jotka semmoista harjoittavat, eivät peri
Jumalan valtakuntaa.

5:22 Mutta Hengen hedelmä on rakkaus,
ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävällisyys,
hyvyys, uskollisuus, sävyisyys,
itsensähillitseminen.

5:23 Sellaista vastaan ei ole laki.

5:24 Ja ne, jotka ovat Kristuksen
Jeesuksen omat, ovat ristiinnaulinneet
lihansa himoineen ja haluineen.

5:25 Jos me Hengessä elämme, niin myös
Hengessä vaeltakaamme.

5:26 Älkäämme olko turhan kunnian
pyytäjiä, niin että toisiamme ärsyttelemme,
toisiamme kadehdimme.

6 LUKU

6:1 Veljet, jos joku tavataan jostakin
rikkomuksesta, niin ojentakaa te,
hengelliset, häntä sävyisyyden hengessä; ja
ole varuillasi, ettet sinäkin joutuisi
kiusaukseen.

6:2 Kantakaa toistenne kuormia, ja niin te
täytätte Kristuksen lain.

6:3 Sillä jos joku luulee jotakin olevansa,
vaikka ei ole mitään, niin hän pettää
itsensä.

6:4 Mutta tutkikoon kukin omat tekonsa, ja
silloin hänen kerskaamisensa on vain siinä,
mitä hän itse on, ei siinä, mitä toinen on;

6:5 sillä kunkin on kannettava oma
taakkansa.

6:6 Jolle sanaa opetetaan, se jakakoon
kaikkea hyvää opettajallensa.

6:7 Älkää eksykö, Jumala ei salli itseänsä
pilkata; sillä mitä ihminen kylvää, sitä hän
myös niittää.

huoruus, salavuoteus, saastaisuus, haureus,
5:20 Epäjumalain palvelus, noituus, vaino,
riita, kateus, viha, torat, eripuraisuus,
eriseura,

5:21 Pahansuomuus, murha, juopumus,
ylönsyömyys ja muut senkaltaiset, joista
minä teille edellä sanon, niinkuin minä
ennenkin sanonut olen, että ne, jotka
senkaltaisia tekevät, ei pidä Jumalan
valtakuntaa perimän.

5:22 Mutta Hengen hedelmä on: rakkaus,
ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävyys, hyvyys,
usko, hiljaisuus, puhtaus.

5:23 Senkaltaisia vastaan ei ole laki.

5:24 Mutta jotka Kristuksen omat ovat, ne
ovat ristiinnaulinneet lihansa, himoin ja
haluin kanssa.

5:25 Jos me Hengessä elämme, niin
vaeltakaamme myös Hengessä.

5:26 Älkäämme turhaa kunniaa pyytäkö,
vihoittain ja kadehtien toinen toistamme.

6 LUKU

6:1 Rakkaat veljet! jos ihminen osaa
johonkuhun vikaan tulla, niin te, jotka
hengelliset olette, ojentakaa senkaltaista
siveyden hengessä: ja katso itsiäs, ettes
sinä myös kiusattaisi.

6:2 Kantakaa toinen toisenne kuormaa ja
niin Kristuksen lakia täyttäkää.

6:3 Sillä jos joku luulee itsensä jotakin
olevan, joka ei kuitenkaan mitään ole, hän
viettelee itsensä.

6:4 Mutta koetelkaan kukin oman tekonsa,
ja sitte hän taitaa ainoasti itsestänsä
kerskata, ja ei yhdessäkään muussa;

6:5 Sillä kukin pitää oman kuormansa
kantaman.

6:6 Joka sanalla neuvotaan, se jakakaan
kaikkea hyvää sille, joka häntä neuvoo.

6:7 Älkää eksykö; ei Jumala anna itsiänsä
pilkata: sillä mitä ihminen kylvää, sitä hän
myös niittää.

6:8 Joka lihaansa kylvää, se lihasta turmeluksen niittää; mutta joka Henkeen kylvää, se Hengestä iankaikkisen elämän niittää.

6:9 Ja kun hyvää teemme, älkäämme lannistuko, sillä me saamme ajan tullen niittää, jos emme väsy.

6:10 Sentähden, kun meillä vielä aikaa on, tehkäämme hyvää kaikille, mutta varsinkin uskonveljille.

6:11 Katsokaa, kuinka suurilla kirjaimilla minä omakätisesti teille kirjoitan!

6:12 Kaikki, jotka pyrkivät lihassa olemaan mieliksi, ne pakottavat teitä ympärileikkauttamaan itsenne vain siksi, ettei heitä Kristuksen ristin tähden vainottaisi.

6:13 Eiväthän nekään, jotka ympärileikkauttavat itsensä, itse noudata lakia, vaan he tahtovat teitä ympärileikkauttamaan itsenne saadakseen kerskata teidän lihastanne.

6:14 Mutta pois se minusta, että minä muusta kerskaisin kuin meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen rististä, jonka kautta maailma on ristiinnaulittu minulle, ja minä maailmalle!

6:15 Sillä ei ympärileikkaus ole mitään eikä ympärileikkaamattomuus, vaan uusi luomus.

6:16 Ja kaikille, jotka tämän säännön mukaan vaeltavat, kaikille heille rauha ja laupeus, ja Jumalan Israelille!

6:17 Älköön tästedes kukaan minulle vaivoja tuottako; sillä minä kannan Jeesuksen arvet ruumiissani.

6:18 Meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armo olkoon teidän henkenne kanssa, veljet. Amen.

6:8 Joka lihassansa kylvää, se lihastansa turmeluksen niittää; mutta joka hengessä kylvää, se hengestä ijankaikkisen elämän niittää.

6:9 Ja koska me hyvää teemme, niin älkäämme suuttuko; sillä aikanansa mekin saamme niittää ilman lakkaamatta.

6:10 Koska siis meillä aika on, niin tehkäämme jokaiselle hyvää, mutta enimmäten niille, jotka meidän kanssaveljemme uskossa ovat.

6:11 Katsokaat, kuinka suuren lähetyskirjan minä olen teille omalla kädelläni kirjoittanut!

6:12 Jotka tahtovat myös näön jälkeen lihassa kelvata, ne teitä ympärileikkaukseen vaativat, ainoastaan ettei heitä Kristuksen ristillä vainottaisi.

6:13 Sillä ei nekään, jotka ympärileikataan, lakia pidä; vaan he tahtovat teidät ympärileikata, että he teidän lihastanne kerskata saisivat.

6:14 Mutta pois se minusta, että minä muusta kerskaisin, vaan ainoastansa meidän Herran Jeesuksen Kristuksen rististä, jonka kautta maailma minulle ristiinnaulittu on ja minä maailmalle.

6:15 Sillä Kristuksessa Jeesuksessa ei ympärileikkaus eikä esinahka mitään kelpaa, vaan uusi luontokappale.

6:16 Ja niin monta, jotka tämän ojennusnuoran jälkeen vaeltavat, heidän päällensä olkoon rauha ja laupius, ja Jumalan Israelin päällä!

6:17 Älköön yksikään tästälähin minua silleen vaivatko; sillä minä kannan minun ruumiissani meidän Herran Jeesuksen Kristuksen arvet.

6:18 Meidän Herran Jeesuksen Kristuksen armo olkoon teidän henkenne kanssa, rakkaat veljet, amen! «Lähetetty Galatalaisille Roomista.»

PPAAVALIN KIRJE EFESOLAISILLE

1 LUKU

1:1 Paavali, Jumalan tahdosta Kristuksen Jeesuksen apostoli, Efesossa oleville pyhille ja uskoville Kristuksessa Jeesuksessa.

1:2 Armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta!

1:3 Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka on siunannut meitä taivaallisissa kaikella hengellisellä siunauksella Kristuksessa,

1:4 niinkuin hän ennen maailman perustamista oli hänessä valinnut meidät olemaan pyhät ja nuhteettomat hänen edessään, rakkaudessa,

1:5 edeltäpäin määräten meidät lapseuteen, hänen yhteyteensä Jeesuksen Kristuksen kautta, hänen oman tahtonsa mielisuosion mukaan,

1:6 sen armonsa kirkkauden kiitokseksi, minkä hän on lahjoittanut meille siinä rakastetussa,

1:7 jossa meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen, hänen armonsa rikkauden mukaan.

1:8 Tätä armoa hän on ylenpalttisesti antanut meille kaikkinaiseksi viisaudeksi ja ymmärrykseksi,

1:9 tehden meille tiettäväksi sen tahtonsa salaisuuden, että hän, päätöksensä mukaan, jonka hän oli nähnyt hyväksi itsessään tehdä -

1:10 siitä armotaloudesta, minkä hän aikojen täytyessä aikoi toteuttaa, - oli yhdistävä Kristuksessa yhdeksi kaikki, mitä on taivaissa ja mitä on maan päällä.

1:11 Hänessä me myös olemme saaneet perintöosan, ollen siihen edeltämäärätyt hänen aivoituksensa mukaan, hänen, joka vaikuttaa kaikki oman tahtonsa päättämän mukaan,

P. PAAVALIN EPISTOLA EPHEsilÄISILLE

1 LUKU

1:1 Paavali, Jeesuksen Kristuksen apostoli Jumalan tahdon kautta, pyhille, jotka Ephesossa asuvat ja Kristuksen Jeesuksen päälle uskovat:

1:2 Armo olkoon teille ja rauha Jumalalta meidän Isältämme ja Herralta Jeesukselta Kristukselta!

1:3 Kiitetty olkoon Jumala ja meidän Herran Jeesuksen Kristuksen Isä, joka meitä on siunannut kaikkinaisella hengellisellä siunauksella taivaallisissa Kristuksen kautta.

1:4 Niinkuin hän meitä on sen kautta valinnut, ennenkuin maailman perustus laskettu oli, että me olisimme pyhät ja laittamattomat rakkaudessa hänen edessään,

1:5 Ja on säätänyt meitä korjattaa lapsiksensa, Jeesuksen Kristuksen kautta, hyvän tahtonsa jälkeen,

1:6 Kunniallisen armonsa kiitokseksi, jonka kautta hän on meitä otolliseksi tehnyt siinä rakkaassa,

1:7 Jossa meillä on lunastus hänen verensä kautta, nimittäin syntein anteeksi-antamus, hänen armonsa rikkauden jälkeen,

1:8 Jonka hän meille runsaasti kaikkinaisen viisauden ja taidon kautta antanut on,

1:9 Ja on meille tahtonsa salaisuuden hyvästä suomastansa tiettäväksi tehnyt, ja sen hänen kauttansa tuottanut edes,

1:10 Kuin aika täytetty oli, että hän kaikki kappaleet päältä-iskein Kristuksessa yhdistäis, sekä ne, jotka taivaassa, että myös ne, jotka maan päällä ovat,

1:11 Hänessä, jonka kautta me myös perillisiksi tulleet olemme, jo ennen hänen aivoituksensa jälkeen säädetyt, joka kaikki kappaleet oman tahtonsa neuvon jälkeen vaikuttaa.

1:12 että me olisimme hänen kirkkautensa kiitokseksi, me, jotka jo edeltä olimme panneet toivomme Kristukseen.

1:13 Hänessä on teihinkin, sittenkuin olitte kuulleet totuuden sanan, pelastuksenne evankeliumin, uskoviksi tultuanne pantu luvatun Pyhän Hengen sinetti,

1:14 sen, joka on meidän perintömme vakuutena, hänen omaisuutensa lunastamiseksi - hänen kirkkautensa kiitokseksi.

1:15 Sentähden, kun kuulin siitä uskosta, joka teillä on Herrassa Jeesuksessa, ja teidän rakkaudestanne kaikkia pyhiä kohtaan,

1:16 en minäkään lakkaa kiittämästä teidän tähtenne, kun muistelen teitä rukouksissani,

1:17 anoen, että meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala, kirkkauden Isä, antaisi teille viisauden ja ilmestyksen Hengen hänen tuntemisessaan

1:18 ja valaisisi teidän sydämenne silmät, että tietäisitte, mikä on se toivo, johon hän on teidät kutsunut, kuinka suuri hänen perintönsä kirkkaus hänen pyhissään

1:19 ja mikä hänen voimansa ylenpalttinen suuruus meitä kohtaan, jotka uskomme - sen hänen väkevyytensä voiman vaikutuksen mukaan,

1:20 jonka hän vaikutti Kristuksessa, kun hän herätti hänet kuolleista ja asetti hänet oikealle puolellensa taivaissa,

1:21 korkeammalle kaikkea hallitusta ja valtaa ja voimaa ja herrautta ja jokaista nimeä, mikä mainitaan, ei ainoastaan tässä maailmanajassa, vaan myös tulevassa.

1:22 Ja kaikki hän on asettanut hänen jalkainsa alle ja antanut hänet kaiken pääksi seurakunnalle,

1:23 joka on hänen ruumiinsa, hänen täyteytensä, joka kaikki kaikissa täyttää.

1:12 Että me olisimme hänen kunniansa kiitokseksi, me jotka ennen Kristuksen päälle toivoimme,

1:13 Jonka kautta te myös totuuden sanan kuulleet olette, nimittäin evankeliumin teidän autuudestanne: jonka kautta te myös, sittekuin te uskoitte, kiinnitetyt olette lupauksen Pyhällä Hengellä,

1:14 Joka meidän perintömme pantti on meidän lunastukseemme, että me hänen omaisensa olisimme, hänen kunniansa kiitokseksi.

1:15 Sentähden minäkin, sittekuin minä kuulin siitä uskosta, joka teillä Herran Jeesuksen päälle on, ja teidän rakkaudestanne kaikkein pyhain tykö,

1:16 En lakkaa kiittämästä Jumalaa teidän edestänne, ajatellen aina teitä minun rukouksissani:

1:17 Että meidän Herran Jeesuksen Kristuksen Jumala, kunnian Isä, antais teille viisauden ja ilmoituksen hengen hänen tuntemiseensa,

1:18 Ja valaisisi teidän ymmärryksenne silmät, että te tietäisitte, minkä hänen kutsumisensa toivo on ja mikä hänen kunniansa perimisen rikkaus on hänen pyhissäänsä,

1:19 Ja kuinka suuri hänen voimansa meidän kohtaamme on, jotka hänen väkevän voimansa vaikuttamisen jälkeen uskomme,

1:20 Jonka hän Kristuksessa vaikutti, kuin hän hänen kuolleista herätti ja pani istumaan oikialle kädellensä taivaissa,

1:21 Kaiken hallituksen ja vallan ja väkyyden ja herrauden päälle, ja kaiken sen päälle, joka nimittää taidetaan ei ainoastaan tässä maailmassa, mutta myös tulevaisessa,

1:22 Ja on kaikki pannut hänen jalkainsa alle, ja on myös hänen pannut pääksi kaikkein päälle seurakunnalle,

1:23 Joka on hänen ruumiinsa, sen täyttämys, joka kaikki kaikissa täyttää.

2 LUKU

2:1 Ja Jumala on eläviksi tehnyt teidät, jotka olitte kuolleet rikoksiinne ja synteihinne,

2:2 joissa te ennen vaelsitte tämän maailman menon mukaan, ilmvallan hallitsijan, sen hengen hallitsijan, mukaan, joka nyt tekee työtään tottelemattomuuden lapsissa,

2:3 joiden joukossa mekin kaikki ennen vaelsimme lihamme himoissa, noudattaen lihan ja ajatusten mielitekoja, ja olimme luonnostamme vihan lapsia niinkuin muutkin;

2:4 mutta Jumala, joka on laupeudesta rikas, suuren rakkautensa tähden, jolla hän on meitä rakastanut,

2:5 on tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikoksiimme, eläviksi Kristuksen kanssa - armosta te olette pelastetut -

2:6 ja yhdessä hänen kanssaan herättänyt ja yhdessä hänen kanssaan asettanut meidät taivaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa,

2:7 osoittaakseen tulevina maailmanaikoina armonsa ylenpalttista runsautta, hyvydessään meitä kohtaan Kristuksessa Jeesuksessa.

2:8 Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta - se on Jumalan lahja -

2:9 ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi.

2:10 Sillä me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa hyviä töitä varten, jotka Jumala on edeltäpäin valmistanut, että me niissä vaeltaisimme.

2:11 Muistakaa sentähden, että te ennen, te lihanne puolesta pakanat, jotka olette saaneet ympärileikkaamattomien nimen niiltä, joita, lihaan käsillä tehdyn ympärileikkauksen mukaisesti, sanotaan ympärileikatuiksi -

2:12 että te siihen aikaan olitte ilman Kristusta, olitte vailla Israelin

2 LUKU

2:1 Ja myös (herätti) teidät, kuin te kuolleet olitte ylitsekäymisten ja syntein tähden,

2:2 Joissa te muinen vaelsitte, tämän maailman juoksun jälkeen ja sen pääruhtinaan, jolla tuulessa valta on, nimittäin sen hengen jälkeen, joka nyt epäuskoisissa lapsissa vaikuttaa,

2:3 Joiden seassa me myös kaikki muinen meidän lihamme himoissa vaelsimme ja teimme lihan ja toimen tahdon jälkeen, ja me olimme luonnostamme vihan lapset niinkuin muutkin.

2:4 Mutta Jumala, joka rikas on laupiudesta, suuren rakkautensa tähden, jolla hän on meitä rakastanut,

2:5 Ja kuin me vielä synnissä kuolleet olimme, onhän meitä Kristuksen kanssa eläväksi tehnyt; (sillä armosta olette te autuaiksi tulleet:)

2:6 Ja on meidät ynnä hänen kanssansa herättänyt, ja istuttanut taivaallisiin menoihin Kristuksessa Jeesuksessa,

2:7 Että hän tulevaisilla ajoilla ylönpalttisen armonsa rikkauden hyvydestänsä meidän kohtaamme Kristuksessa Jeesuksessa osoittais.

2:8 Sillä armosta te olette autuaiksi tulleet, uskon kautta, ja ette itse teissäanne: Jumalan lahja se on:

2:9 Ei töistä, ettei yksikään kerskaisi.

2:10 Sillä me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa hyviin töihin, joihin Jumala meidät on jo ennen vaeltamaan valmistanut.

2:11 Sentähden muistakaa, että te olitte muinen pakanat lihan jälkeen, ja niiltä kutsuttiin esinahaksi, jotka lihan jälkeen ympärileikkaukseksi kutsuttiin, joka käsillä tehdään,

2:12 Että te siihen aikaan ilman Kristusta olitte muukalaiset Israelin kyläkunnasta, ja

kansalaisyhteisöä ja vieraat lupauksen liitoille, ilman toivoa ja ilman Jumalaa maailmassa;

2:13 mutta nyt, kun olette Kristuksessa Jeesuksessa, olette te, jotka ennen olitte kaukana, päässeet lähelle Kristuksen veressä.

2:14 Sillä hän on meidän rauhamme, hän, joka teki molemmat yhdeksi ja purki erottavan väliseinän, nimittäin vihollisuuden,

2:15 kun hän omassa lihassaan teki tehottomaksi käskyjen lain säädöksinensä, luodakseen itsessään nuo kaksi yhdeksi uudeksi ihmiseksi, tehden rauhan,

2:16 ja yhdessä ruumiissa sovittaakseen molemmat Jumalan kanssa ristien kautta, kuolettaen itsensä kautta vihollisuuden.

2:17 Ja hän tuli ja julisti rauhaa teille, jotka kaukana olitte, ja rauhaa niille, jotka lähellä olivat;

2:18 sillä hänen kauttansa on meillä molemmilla pääsy yhdessä Hengessä Isän tykö.

2:19 Niin ette siis enää ole vieraita ettekä muukalaisia, vaan te olette pyhien kansalaisia ja Jumalan perhettä,

2:20 apostolien ja profeettain perustukselle rakennettuja, kulmakivenä itse Kristus Jeesus,

2:21 jossa koko rakennus liittyy yhteen ja kasvaa pyhäksi temppeliksi Herrassa;

2:22 ja hänessä tekin yhdessä muitten kanssa rakennutte Jumalan asumukseksi Hengessä.

3 LUKU

3:1 Sen takia minä, Paavali, teidän, pakanain, tähden Kristuksen Jeesuksen vanki, notkistan polveni -

3:2 olette kaiketi kuulleet siitä Jumalan armon taloudenhoidosta, mikä on minulle teitä varten annettu,

3:3 että näet tämä salaisuus on

vieraat lupauksen Testamentista, ja ei teillä toivoakaan ollut, ja olitte maailmassa ilman Jumalaa;

2:13 Mutta nyt te Kristuksessa Jeesuksessa olette. Jotka muinen taampana olitte, nyt te Kristuksen veren kautta olette lähes päässeet;

2:14 Sillä hän on meidän rauhamme, joka molemmista on yhden tehnyt ja vaihe-aidan särkenyt,

2:15 Että hän lihansa kautta vihan otti pois, nimittäin lain, joka käskyihin päätetty oli; että hän kahdesta yhden uuden ihmisen lois itsessään, ja tekis rauhan,

2:16 Ja että hän ne molemmat Jumalan kanssa yhdessä ruumiissa ristien kautta sovittais, ja on vihan itse kauttansa kuolettanut,

2:17 Ja on tullut evankeliumin kautta rauhaa ilmoittamaan teille, jotka taampana olitte, ja niille, jotka läsnä olivat.

2:18 Sillä hänen kauttansa me molemmiin yhdessä hengessä saamme Isää lähestyä.

2:19 Niin ettepä te silleen ole vieraat ja muukalaiset, vaan pyhain kylänmiehet ja Jumalan perhe,

2:20 Apostolein ja prophetain perustuksen päälle rakennetut, jossa Jesus Kristus paras kulmakivi on,

2:21 Jonka päälle kaikki rakennus toinen toiseensa liitetään ja kasvaa pyhäksi templiksi Herrassa,

2:22 Jonka päälle te myös rakennetaan Jumalalle asuinsiaksi Hengessä.

3 LUKU

3:1 Sentähden minä Paavali, Jesuksen Kristuksen vanki, teidän pakanain tähden;

3:2 Jos te muutoin kuulleet olette Jumalan armon huoneenhallituksesta, joka minulle teidän puoleenne annettu on,

3:3 Että minulle on tämä salaus

ilmestyksen kautta tehty minulle tiettäväksi, niinkuin olen siitä edellä lyhyesti kirjoittanut;

3:4 josta te sitä lukiessanne voitte huomata, kuinka perehtynyt minä olen Kristuksen salaisuuteen,

3:5 jota menneiden sukupolvien aikana ei ole ihmisten lapsille tiettäväksi tehty, niinkuin se nyt Hengessä on ilmoitettu hänen pyhille apostoleilleen ja profeetoille:

3:6 että näet pakanatkin ovat kanssaperillisiä ja yhtä ruumista ja osallisia lupaukseen Kristuksessa Jeesuksessa evankeliumin kautta,

3:7 jonka palvelijaksi minä olen tullut Jumalan armon lahjan kautta, joka minulle on annettu hänen voimansa vaikutuksesta.

3:8 Minulle, kaikista pyhistä halvimmalle, on annettu tämä armo: julistaa pakanoille evankeliumia Kristuksen tutkimattomasta rikkaudesta

3:9 ja saattaa kaikille ilmeiseksi, mitä on sen salaisuuden taloudenhoito, joka ikuisista ajoista asti on ollut kätkeytyneenä Jumalassa, kaiken Luojassa,

3:10 että Jumalan moninainen viisus seurakunnan kautta nyt tulisi taivaallisten hallitusten ja valtojen tietoon

3:11 sen iankaikkisen aivoituksen mukaisesti, jonka hän oli säätänyt Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme,

3:12 jossa meillä, uskon kautta häneen, on uskallus ja luottavainen pääsy Jumalan tykö.

3:13 Siksi minä pyydän, ettette lannistuisi niiden ahdistusten vuoksi, joita minä teidän tähtenne kärsin, sillä ne ovat teidän kunnianne.

3:14 Sentähden minä notkistan polveni Isän edessä,

3:15 josta kaikki, millä isä on, taivaissa ja maan päällä, saa nimensä,

ilmoituksen kautta tiettäväksi tehty, niinkuin minä jo ennen lyhykäisesti kirjoitin,

3:4 Josta te lukein taidatte minun ymmärrykseni Kristuksen salaisuudessa tuta,

3:5 Joka ei ole entisiin aikoihin niin ihmisten lapsille tiettäväksi tehty, kuin se nyt hänen pyhille apostoleilleensa ja prophetaillensa Hengen kautta ilmoitettu on:

3:6 Nimittäin, että pakanat pitää kanssaperilliset ja yksi ruumis oleman ja osalliset hänen lupauksestansa Kristuksessa, evankeliumin kautta,

3:7 Jonka palveliaksi minä tullut olen Jumalan armon lahjan kautta, joka hänen voimansa vaikutuksesta minulle annettu on.

3:8 Minulle, joka kaikkein vähin pyhain seassa olen, on tämä armo annettu, että minä pakanain seassa tutkimattoman Kristuksen rikkauden julistaisin,

3:9 Ja jokaiselle valkeuteen saattaisin, mikä osallisuus siinä salaisuudessa on, joka ijankaikkisesti on salattu ollut Jumalassa, joka kaikki Jesuksen Kristuksen kautta luonut on:

3:10 Että nyt haltioille ja esivalloille taivaallisissa Jumalan moninainen viisus seurakunnan kautta tiettäväksi tulis,

3:11 Sen iankaikkisen aivoituksen jälkeen, jonka hän Kristuksessa Jeesuksessa meidän Herrassamme osoittanut on,

3:12 Jonka kautta meillä on uskallus ja tykökäymys kaikella rohkeudella, uskon kautta hänen päällensä.

3:13 Sentähden minä rukoilen, ettette minun vaivaini tähden väsyisi, joita minä teidän edestänne kärsin, joka teidän kunnianne on.

3:14 Sentähden kumarran minä polveni meidän Herran Jesuksen Kristuksen Isän puoleen,

3:15 Joka kaikkein oikia Isä on, jotka taivaissa ja maassa lapsiksi kutsutaan,

3:16 että hän kirkkautensa runsauden mukaisesti antaisi teidän, sisällisen ihmisenne puolesta, voimassa vahvistua hänen Henkensä kautta

3:17 ja Kristuksen asua uskon kautta teidän sydämissänne,

3:18 niin että te, rakkauteen juurtuneina ja perustuneina, voisitte kaikkien pyhien kanssa käsittää, mikä leveys ja pituus ja korkeus ja syvyys on,

3:19 ja oppia tuntemaan Kristuksen rakkauden, joka on kaikkea tietoa ylempänä; että tulisitte täyteen Jumalan kaikkea täyteyttä.

3:20 Mutta hänelle, joka voi tehdä enemmän, monin verroin enemmän kuin kaikki, mitä me anomme tai ymmärrämme, sen voiman mukaan, joka meissä vaikuttaa,

3:21 hänelle kunnia seurakunnassa ja Kristuksessa Jeesuksessa kautta kaikkien sukupolvien, aina ja iankaikkisesti! Amen.

4 LUKU

4:1 Niin kehoitan siis minä, joka olen vankina Herrassa, teitä vaeltamaan, niinkuin saamanne kutsumuksen arvo vaatii,

4:2 kaikessa nöyryydessä ja hiljaisuudessa ja pitkämielisyydessä kärsien toinen toistanne rakkaudessa

4:3 ja pyrkien säilyttämään hengen yhteyden rauhan yhdyssiteellä:

4:4 yksi ruumis ja yksi henki, niinkuin te olette kutsututkin yhteen ja samaan toivoon, jonka te kutsumuksessanne saitte;

4:5 yksi Herra, yksi usko, yksi kaste;

4:6 yksi Jumala ja kaikkien Isä, joka on yli kaikkien ja kaikkien kautta ja kaikissa.

4:7 Mutta itsekullekin meistä on armo annettu Kristuksen lahjan mitan mukaan.

4:8 Sentähden on sanottu: "Hän astui ylös korkeuteen, hän otti vankeja saaliikseen, hän antoi lahjoja ihmisille."

3:16 Että hän antais teille voimaa kunniansa rikkauden jälkeen, että te hänen Henkensä kautta väkeväksi tulisitte sisällisessä ihmisessä;

3:17 Ja että Kristus asuis uskon kautta teidän sydämissänne;

3:18 Että te olisitte rakkauden kautta juurtuneet ja perustetut; että te selkiästi käsittäisitte kaikkein pyhain kanssa, mikä leveys ja pituus, ja syvyys ja korkeus olis,

3:19 Ja Kristuksen rakkauden tuntisitte, joka kaiken tuntemisen ylitse käy; että te olisitte kaikella Jumalan täydellisyydellä täytetyt.

3:20 Mutta hänelle, joka kaikki ylönpalttisesti voi tehdä, kaiken senkin ylitse, kuin me rukoilemme taikka ymmärrämme, sen voiman jälkeen, joka meissä vaikuttaa,

3:21 Hänelle olkoon kunnia seurakunnassa, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, kaikkiin aikoihin iankaikkisesta niin iankaikkiseen, amen!

4 LUKU

4:1 Niin minä vangittu Herrassa neuvon teitä, että te siinä kutsumisessa, johon te kutsutut olette, niin vaeltaisitte kuin sopii,

4:2 Kaikella nöyryydellä, siveydellä ja pitkämielisyydellä, ja kärsikää toinen toistanne rakkaudessa.

4:3 Ahkeroitkaat myös pitämään hengen yhteyttä rauhan siteen kautta:

4:4 Yksi ruumis ja yksi henki, niinkuin tekin olette teidän kutsumisessanne yhdenkaltaiseen toivoon kutsutut,

4:5 Yksi Herra, yksi usko, yksi kaste,

4:6 Yksi Jumala ja kaikkein Isä, joka kaikkein päällä on, ja kaikkein kautta, ja teissä kaikissa.

4:7 Mutta jokaiselle meille on armo annettu Kristuksen lahjan mitan jälkeen.

4:8 Sentähden hän sanoo: hän on astunut ylös korkeuteen, ja on vankiuden vangiksi vienyt, ja ihmisille lahjoja antanut.

4:9 Mutta että hän astui ylös, mitä se on muuta, kuin että hän oli astunut alaskin, maan alimpiin paikkoihin?

4:10 Hän, joka on astunut alas, on se, joka myös astui ylös, kaikkia taivaita ylemmäksi, täyttääkseen kaikki.

4:11 Ja hän antoi muutamat apostoleiksi, toiset profeetoiksi, toiset evankelistoiksi, toiset paimeniksi ja opettajiksi,

4:12 tehdäkseen pyhät täysin valmiiksi palveluksen työhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen,

4:13 kunnes me kaikki pääsemme yhteyteen uskossa ja Jumalan Pojan tuntemisessa, täyteen miehuuteen, Kristuksen täyteen täyden iän määrään,

4:14 ettemme enää olisi alaikäisiä, jotka ajelehtivat ja joita viskellään kaikissa opintuulissa ja ihmisten arpapelissä ja eksytyksen kavalissa juonissa;

4:15 vaan että me, totuutta noudattaen rakkaudessa, kaikin tavoin kasvaimme häneen, joka on pää, Kristus,

4:16 josta koko ruumis, yhteen liitettynä ja koossa pysyen jokaisen jänteesä avulla, kasvaa rakentuakseen rakkaudessa sen voiman määrän mukaan, mikä kullakin osalla on.

4:17 Sen minä siis sanon ja varoitan Herrassa: älkää enää vaeltako, niinkuin pakanat vaeltavat mielensä turhuudessa,

4:18 nuo, jotka, pimentyneinä ymmärrykseltään ja vieraantuneina Jumalan elämästä heissä olevan tietämättömyyden tähden ja sydämensä paatumuksen tähden,

4:19 ovat päästäneet tuntonsa turtumaan ja heittäytyneet irstauden valtaan, harjoittamaan kaikkinaista saastaisuutta, ahneudessa.

4:20 Mutta näin te ette ole oppineet Kristusta tuntemaan,

4:9 Mutta se, että hän astui ylös, ei ole mikään muu kuin että hän ennen tänne astui alas, alimmaisiiin maan paikkoihin.

4:10 Joka on astunut alas, hän on se, joka kaikkein taivasten päälle astui ylös, että hän kaikki täyttäis,

4:11 Ja hän on pannut muutamat apostoleiksi, muutamat prophetaiksi, muutamat evankelistaiksi, muutamat paimeniksi ja opettajiksi.

4:12 Pyhain täydellisyyteen, palveluksen työhön ja Kristuksen ruumiin rakennukseen,

4:13 Siihenasti kuin me kaikki tulemme uskon ja Jumalan Pojan tuntemisen yhteydessä täydeksi mieheksi, Kristuksen täydellisen varren mitan jälkeen:

4:14 Ettemme silleen lapset olisi, jotka horjuisimme ja kaikkinaisilta opetuksen tuulilta vieteltäisiin, ihmisten koiruuden ja kavaluuden kautta, jolla he meitä käyvät ympäri, saadaksensa pettää;

4:15 Mutta olkaamme toimelliset rakkaudessa ja kasvakaamme kaikissa, hänessä, joka pää on, Kristus,

4:16 Josta koko ruumis on koottu ja yhteen liitetty, kaiken yhdistyksen kautta, joka siihen lisääntyy, sen vaikutuksen ja määrän jälkeen, joka kullakin jäsenellä on, siitä kasvaa ruumis omaksi rakennukseksensa rakkaudessa.

4:17 Niin minä nyt sanon ja todistan Herrassa, ettette silleen vaella niinkuin muut pakanat vaeltavat mielensä tyhmyydessä,

4:18 Joiden ymmärrys pimitetty on ja ovat vieraantuneet siitä elämästä, joka Jumalasta on, tyhmyyden kautta, joka heissä on, ja heidän sydämensä kovuuden kautta,

4:19 Jotka, sitten kuin he olivat paatuneet, antoivat ylönsä heittäytyneen ja tekivät kaikkinaista saastaisuutta ylönpalttisessa himossa.

4:20 Mutta ette niin Kristusta ole oppineet.

4:21 jos muutoin olette hänestä kuulleet ja hänessä opetusta saaneet, niinkuin totuus on Jeesuksessa:

4:22 että teidän tulee panna pois vanha ihmisenne, jonka mukaan te ennen vaelsitte ja joka turmelee itsensä petollisia himoja seuraten,

4:23 ja uudistua mielenne hengeltä

4:24 ja pukea päällemme uusi ihminen, joka Jumalan mukaan on luotu totuuden vanhurskauteen ja pyhyyteen.

4:25 Pankaa sentähden pois valhe ja puhukaa totta, kukin lähimmäisensä kanssa, sillä me olemme toinen toisemme jäseniä.

4:26 "Vihastukaa, mutta älkää syntiä tehkö." Älkää antako auringon laskea vihanne yli,

4:27 älkääkään antako perkeleelle sijaa.

4:28 Joka on varastanut, älköön enää varastako, vaan tehkөөn enemmän työtä ja toimittakoon käsillään sitä, mikä hyvää on, että hänellä olisi, mitä antaa tarvitsevalle.

4:29 Mikään rietas puhe älköön suustanne lähtekö, vaan ainoastaan sellainen, mikä on rakentavaista ja tarpeellista ja on mieluista niille, jotka kuulevat.

4:30 Älkääkään saattako murheelliseksi Jumalan Pyhää Henkeä, joka on teille annettu sinetiksi lunastuksen päivään saakka.

4:31 Kaikki katkeruus ja kiivastus ja viha ja huuto ja herjaus, kaikki pahuus olkoon kaukana teistä.

4:32 Olkaa sen sijaan toisianne kohtaan ystävällisiä, hyväsydämiä, anteeksiantavaisia toinen toisellenne, niinkuin Jumalakin on Kristuksessa teille anteeksi antanut.

5 LUKU

5:1 Olkaa siis Jumalan seuraajia, niinkuin rakkaat lapset,

5:2 ja vaeltakaa rakkaudessa, niinkuin

4:21 Jos te muutoin hänestä kuulleet olette ja hänessä opetetut olette, niinkuin totuus Jeesuksessa on,

4:22 Niin pankaat pois vanha ihminen, jonka kanssa te ennen vaelsitte, joka himoin kautta eksyksissä itsensä turmelee;

4:23 Mutta uudistakaa teitäni teidän mielenne hengessä,

4:24 Ja pukekaa päällemme uusi ihminen, joka Jumalan jälkeen luotu on, totisessa vanhurskaudessa ja pyhydessä.

4:25 Sentähden pankaat pois valhe, ja puhukaan jokainen lähimmäisensä kanssa totuutta; sillä me olemme jäsenet keskenämme.

4:26 Vihastukaa ja älkää syntiä tehkö, älkää antako auringon laskea ylitse teidän vihanne,

4:27 Älkää antako laittajalle sias.

4:28 Joka varastanut on, älkään silleen varastako, vaan paremmin tehkään työtä ja toimittakaan käsillensä jotakin hyvää, että hänellä olisi tarvitsevalle jakamista.

4:29 Älköön yksikään rietas puhe teidän suustanne lähtekö, vaan mitä sovelias on parannuksen tarpeeksi, että se kelvollinen kuulla olisi.

4:30 Ja älkää Jumalan Pyhää Henkeä murheelliseksi saattako, jossa te lunastuksen päivään asti kiinnitetyt olette.

4:31 Kaikki haikeus, ja närkästys, ja viha, ja huuto, ja sadatus olkoon kaukana teistä kaiken pahuuden kanssa.

4:32 Mutta olkaat keskenämme ystävälliset ja laupiaat, ja anteeksi antakaa toinen toisellenne niinkuin Jumala teillekin Kristuksen kautta anteeksi antanut on.

5 LUKU

5:1 Niin olkaat siis Jumalan seuraajat, niinkuin rakkaat lapset,

5:2 Ja vaeltakaa rakkaudessa, niinkuin

Kristuskin rakasti teitä ja antoi itsensä meidän edestämme lahjaksi ja uhriksi, Jumalalle "suloiseksi tuoksuksi."

5:3 Mutta haureutta ja minkäänlaista saastaisuutta tai ahneutta älköön edes mainittako teidän keskuudessanne - niinkuin pyhien sopii -

5:4 älköön myös rivoutta tai tyhmää lorua tai ilvehtimistä, jotka ovat sopimattomia, vaan paremmin kiitosta.

5:5 Sillä sen te tiedätte ja tunnette, ettei yhdelläkään haureellisella eikä saastaisella eikä ahneella - sillä hän on epäjumalanpalvelija - ole perintöosaa Kristuksen ja Jumalan valtakunnassa.

5:6 Älköön kukaan pettäkö teitä tyhjillä puheilla, sillä semmoisten tähden kohtaa Jumalan viha tottelemattomuuden lapsia;

5:7 älkää siis olko niihin osallisia heidän kanssaan.

5:8 Ennen te olitte pimeys, mutta nyt te olette valkeus Herrassa. Vaeltakaa valkeuden lapsina

5:9 - sillä kaikinainen hyvyys ja vanhurskaus ja totuus on valkeuden hedelmä -

5:10 ja tutkikaa, mikä on otollista Herralle;

5:11 älköönkä teillä olko mitään osallisuutta pimeyden hedelmättömiin tekoihin, vaan päinvastoin nuhdelkaakin niistä.

5:12 Sillä häpeällistä on jo sanoakin, mitä he salassa tekevät;

5:13 mutta tämä kaikki tulee ilmi, kun valkeus sen paljastaa, sillä kaikki, mikä tulee ilmi, on valkeutta.

5:14 Sentähden sanotaan: "Heräjä sinä, joka nukut, ja nouse kuolleista, niin Kristus sinua valaisee!"

5:15 Katsokaa siis tarkoin, kuinka vaellatte: ei niinkuin tyhmät, vaan niinkuin viisaat,

5:16 ja ottakaa vaari oikeasta hetkestä, sillä aika on paha.

myös Kristus meitä rakasti ja antoi itsensä ulos meidän edestämme lahjaksi, uhriksi ja Jumalalle makiaksi hajuksi.

5:3 Mutta huoruutta ja kaikkea riettautta eli ahneutta älkäät antako teidän seassanne mainitakaan, niinkuin pyhain sopii,

5:4 Ja häpiällisiä sanoja ja hulluja puheita eli jaarituksia, jotka ei mihinkään kelpaa, vaan paremmin kiitossanoja.

5:5 Sillä se te tietäkää, ettei yksikään huorintekiä, taikka saastainen, eli ahne, joka epäjumalan palvelia on, ole Kristuksen ja Jumalan valtakunnan perillinen.

5:6 Älkäät antako yhdenkään pettää teitänne turhilla puheilla; sillä sentähden Jumalan viha epäuskoisten päälle tulee.

5:7 Älkäät sentähden olko heidän osaveljensä.

5:8 Sillä muinen te olitte pimeys, mutta nyt te olette valkeus Herrassa. Vaeltakaat niinkuin valkeuden lapset;

5:9 (Sillä Hengen hedelmä on kaikessa hyvydessä ja vanhurskaudessa ja totuudessa,)

5:10 Ja koetelkaat, mikä Herralle otollinen on.

5:11 Älkäät olko osalliset pimeyden hedelmättömissä töissä, vaan paremmin nuhdelkaat.

5:12 Sillä mitä salaa heilta tapahtuu, se on häpiä sanoakin;

5:13 Mutta kaikki ne ilmi tulevat, kuin he valkeudelta rangaistaan; sillä kaikki, mikä ilmi tulee, se on valkeus.

5:14 Sentähden hän sanoo: heräjä sinä, joka makaat, ja nouse kuolleista, niin Kristus sinua valaisee.

5:15 Niin katsokaat, että te visusti vaellatte, ei niinkuin tyhmät, vaan niinkuin viisaat.

5:16 Ja hankitkaat teitänne ajallansa; sillä aika on paha.

5:17 Älkää sentähden olko mielettömät, vaan ymmärtäkää, mikä Herran tahto on.

5:18 Älkääkä juopuko viinistä, sillä siitä tulee irstas meno, vaan täytyykää Hengellä,

5:19 puhuen keskenänne psalmeilla ja kiitosvirsillä ja hengellisillä lauluilla, veisaten ja laulaen sydämessänne Herralle,

5:20 kiittäen aina Jumalaa ja Isää kaikesta meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimessä.

5:21 Ja olkaa toinen toisellenne alamaiset Kristuksen pelossa.

5:22 Vaimot, olkaa omille miehellenne alamaiset niinkuin Herralle;

5:23 sillä mies on vaimon pää, niinkuin myös Kristus on seurakunnan pää, hän, ruumiin vapahtaja.

5:24 Mutta niinkuin seurakunta on Kristukselle alamainen, niin olkoot vaimotkin miehillensä kaikessa alamaiset.

5:25 Miehet, rakastakaa vaimojanne, niinkuin Kristuskin rakasti seurakuntaa ja antoi itsensä alttiiksi sen edestä,

5:26 että hän sen pyhittäisi, puhdistuen sen, vedellä pesten, sanan kautta,

5:27 saadaksesen asetetuksi eteensä kirkastettuna seurakunnan, jossa ei olisi tahraa eikä ryppyä eikä mitään muuta sellaista, vaan joka olisi pyhä ja nuhteeton.

5:28 Samalla tavoin tulee myös miesten rakastaa vaimojansa niinkuin omia ruumiitaan; joka rakastaa vaimoansa, hän rakastaa itseänsä.

5:29 Sillä eihän kukaan koskaan ole vihannut omaa lihaansa, vaan hän ravitsee ja vaalii sitä, niinkuin Kristuskin seurakuntaa,

5:30 sillä me olemme hänen ruumiinsa jäseniä.

5:31 "Sentähden mies luopukoon isästänsä ja äidistänsä ja liittyköön vaimoonsa, ja ne kaksi tulevat yhdeksi lihaksi."

5:17 Älkää sentähden olko taitamattomat, vaan ymmärtäväiset, mikä Herran tahto on.

5:18 Ja älkää juopuko viinasta, josta paha meno tulee, vaan olkaat täytetyt (Pyhällä) Hengellä.

5:19 Ja puhukaat keskenänne psalmeilla, ja kiitosvirsillä, ja hengellisillä lauluilla, veisaten ja soittain Herralle teidän sydämässänne,

5:20 Kiittäin aina Jumalaa ja Isää, jokaisen edestä, meidän Herran Jeesuksen Kristuksen nimeen.

5:21 Ja olkaat toinen toisellenne alamaiset Jumalan pelvossa.

5:22 Vaimot olkaat omille miehellenne alamaiset niinkuin Herralle.

5:23 Sillä mies on vaimon pää, niinkuin Kristus on seurakunnan pää, ja hän on ruumiin vapahtaja.

5:24 Mutta niinkuin seurakunta on Kristukselle alamainen, niin myös vaimot pitää miehillensä kaikissa alamaiset oleman.

5:25 Miehet, rakastakaa teidän vaimojanne, niinkuin myös Kristus seurakuntaa rakasti ja antoi ulos itsensä hänen edestänsä,

5:26 että hän sen pyhittäis, ja on sen jo puhdistanut veden pesossa sanan kautta:

5:27 että hän saattais itsellensä kunniallisen seurakunnan, jolla ei saastaisuutta eikä ryppyä ole eli jotakuta muuta senkaltaista, vaan että hän pyhä ja laittamaton olis.

5:28 Miehet pitää vaimojansa rakastaman niinkuin omia ruumiitansa; joka vaimoansa rakastaa, se rakastaa itsiänsä.

5:29 Sillä ei yksikään ole omaa lihaansa koskaan vihannut, vaan elättää ja holhoo sitä, niinkuin myös Herra seurakuntaa.

5:30 Sillä me olemme hänen ruumiinsa jäsenet, hänen lihastansa ja luistansa.

5:31 Sentähden pitää ihmisen antaman ylönsänsä ja äitinsä, ja vaimoonsa sidottu oleman, ja ne kaksi tulevat yhdeksi lihaksi.

5:32 Tämä salaisuus on suuri; minä tarkoitan Kristusta ja seurakuntaa.

5:33 Mutta myös teistä kukin kohdaltaan rakastakoon vaimoaan niinkuin itseänsä; mutta vaimo kunnioittakoon miestänsä.

6 LUKU

6:1 Lapset, olkaa vanhemmillenne kuuliaiset Herrassa, sillä se on oikein.

6:2 "Kunnioita isääsi ja äitiäsi" - tämä on ensimmäinen käsky, jota seuraa lupaus -

6:3 "että menestyisit ja kauan eläisit maan päällä."

6:4 Ja te isät, älkää kiihoittako lapsianne vihaan, vaan kasvattakaa heitä Herran kurissa ja nuhteessa.

6:5 Palvelijat, olkaa kuuliaiset maallisille isännillenne, pelossa ja vavistuksessa, sydämenne yksinkertaisuudessa, niinkuin Kristukselle,

6:6 ei silmänpalvelijoina, ihmisille mieliksi, vaan Kristuksen palvelijoina, sydämestänne tehden, mitä Jumala tahtoo,

6:7 hyvällä mielellä palvelen, niinkuin palvelisitte Herraa ettekä ihmisiä,

6:8 tietäen, että mitä hyvää kukin tekee, sen hän saa takaisin Herralta, olkoonpa orja tai vapaa.

6:9 Ja te isännät, tehkää samoin heille, jättäkää pois uhkaileminen, sillä tiedättehan, että sekä heidän että teidän Herranne on taivaissa ja ettei hän katso henkilöön.

6:10 Lopuksi, vahvistukaa Herrassa ja hänen väkevyytensä voimassa.

6:11 Pukekaa yllenne Jumalan koko sota-asu, voidaksenne kestää perkeleen kavalat juonet.

6:12 Sillä meillä ei ole taistelu verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan

5:32 Tämä salaisuus on suuri; mutta minä puhun Kristuksesta ja seurakunnasta.

5:33 Kuitenkin rakastakaan myös kukin teistä vaimoansa niinkuin itsiänsä; mutta peljätköön vaimo miestänsä.

6 LUKU

6:1 Lapset, olkaat kuuliaiset teidän vanhemmillenne Herrassa; sillä se on oikein.

6:2 Kunnioita isäsi ja äitiäsi, (joka on ensimmäinen käsky, jolla lupaus on,)

6:3 Ettäs menestyisit ja kauan eläisit maan päällä.

6:4 Ja te isät, älkää ylyttäkö lapsianne vihaan, vaan kasvattakaa heitä kurituksessa ja Herran nuhteessa.

6:5 Palveliat, olkaat kuuliaiset teidän ruumiillisille isännillenne, pelvolla ja vapistuksella, teidän sydämenne yksinkertaisuudessa, niinkuin Kristukselle,

6:6 Ei silmäin edessä palvelen, niinkuin ihmisten mieltä noutain, vaan niinkuin Kristuksen palveliat, tehden sydämestä, mitä Jumala tahtoo.

6:7 Hyvällä mielellä palvelen Herraa, ja ei ihmisiä.

6:8 Tietäen, että mitä hyvää kukin tekee, sen hän on jälleen Herralta saapa, olkoon orja eli vapaa.

6:9 Ja te isännät, tehkää myös niin heitä kohtaan, ja pankaat pois uhkaukset, tietäen, että teidän Herranne on myös taivaissa, jonka edessä ei ole ihmisen muodon katsomusta.

6:10 Viimein, rakkaat veljeni, olkaat väkevät Herrassa ja hänen väkevyytensä voimassa.

6:11 Pukekaat päällenne kaikki Jumalan sota-aseet, että te perkeleen kavalia päällekkarkaamisia voisitte seisoa vastaan.

6:12 Sillä ei meillä ole sota verta ja lihaa vastaan, vaan pääruhtinaita ja valtoja vastaan, maailman herroja vastaan, jotka tämän maailman pimeydessä vallitsevat, pahoja henkiä vastaan taivaan alla.

avaruuksissa.

6:13 Sentähden ottakaa päällenne Jumalan koko sota-asu, voidaksenne pahana päivänä tehdä vastarintaa ja kaikki suoritettuanne pysyä pystyssä.

6:14 Seisokaa siis kupeet totuuteen vyötettyinä, ja olkoon pukunanne vanhurskauden haarniska,

6:15 ja kenkinä jaloissanne alttius rauhan evankeliumille.

6:16 Kaikessa ottakaa uskon kilpi, jolla voitte sammuttaa kaikki pahan palavat nuolet,

6:17 ja ottakaa vastaan pelastuksen kypäri ja Hengen miekka, joka on Jumalan sana.

6:18 Ja tehkää tämä kaikella rukouksella ja anomisella, rukoillen joka aika Hengessä ja sitä varten valvoen kaikessa kestäväisyydessä ja anomisessa kaikkien pyhien puolesta;

6:19 ja minunkin puolestani, että minulle, kun suuni avaan, annettaisiin oikeat sanat rohkeasti julistaakseni evankeliumin salaisuutta,

6:20 jonka tähden minä olen lähettiläänä kahleissa, että minä siitä rohkeasti puhuisin, niinkuin minun puhua tulee.

6:21 Mutta että tekin tietäisitte tilani, kuinka minun on, niin on Tykikus, rakas veljeni ja uskollinen palvelija Herrassa, antava teille siitä kaikesta tiedon.

6:22 Minä lähetän hänet teidän tyköne juuri sitä varten, että saisitte tietää meidän tilamme ja että hän lohduttaisi teidän sydämiänne.

6:23 Rauha veljille ja rakkaus, uskon kanssa, Isältä Jumalalta ja Herralta Jeesukselta Kristukselta!

6:24 Armo olkoon kaikkien kanssa, jotka rakastavat meidän Herraamme Jeesusta Kristusta - katoamattomuudessa.

6:13 Sentähden ottakaat kaikki Jumalan sota-aseet, että te voisitte pahana päivänä seisoa vastaan ja kaikissa asioissa pysyväiset olisitte.

6:14 Niin seisokaat vyötetyt kupeista totuudella, ja vanhurskauden rintaraudalla puetetut,

6:15 Ja jalat valmiiksi kengitetyt, saarnaamaan rauhan evankeliumia.

6:16 Mutta kaikissa ottakaat uskon kilpi, jolla te voitte sammuttaa kaikki ruman tuliset nuolet.

6:17 Ja ottakaat päähänne autuuden rautalakki, ja hengen miekka, joka on Jumalan sana,

6:18 Ja rukoilkaat joka aika kaikella rukoilemisella ja anomisella hengessä, ja siinä valvokaat kaikella ahkeruudella ja rukouksella kaikkein pyhain tähden,

6:19 Ja minunkin tähteni, että minulle puhetta annettaisiin avoimella suulla rohkiasti puhuakseni, ja niin tiettäväksi tekisin evankeliumin salaisuuden.

6:20 Jonka käskyläinen minä näissä kahleissa olen, että minä niissä rohkiasti puhuisin, niinkuin minun puhua tulee.

6:21 Mutta että te myös tietäisitte minun tilani ja mitä minä teen, kaiken sen on Tykikus, minun rakas veljeni ja uskollinen palvelia Herrassa, teille tiettäväksi tekevä,

6:22 Jonka minä teidän tyköne lähetin sen syyn tähden, että te saisitte tietää meidän tilamme ja hän teidän sydämenne lohduttais.

6:23 Rauha olkoon veljille, ja rakkaus uskon kanssa, Isältä Jumalalta ja Herralta Jeesukselta Kristukselta!

6:24 Armo olkoon kaikkein kanssa, jotka meidän Herra Jesusta Kristusta lakkaamatta rakastavat, amen! «Kirjoitettu Roomista Ephesiläisille Tykikuksen kanssa.»

PPAVALIN KIRJE FILIPPILÄISILLE

1 LUKU

1:1 Paavali ja Timoteus, Kristuksen Jeesuksen palvelijat, kaikille pyhille Kristuksessa Jeesuksessa, jotka ovat Filippissä, sekä myös seurakunnan kaitsijoille ja seurakuntapalvelijoille.

1:2 Armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta!

1:3 Minä kiitän Jumalaani, niin usein kuin teitä muistan,

1:4 aina kaikissa rukouksissani ilolla rukoillen teidän kaikkien puolesta,

1:5 kiitän siitä, että olette olleet osallisia evankeliumiin ensi päivästä alkaen tähän päivään saakka,

1:6 varmasti luottaen siihen, että hän, joka on alkanut teissä hyvän työn, on sen täyttävä Kristuksen Jeesuksen päivään saakka.

1:7 Ja oikein onkin, että minä näin ajattelen teitä kaikkia, koska te olette minun sydämessäni, te, jotka sekä ollessani kahleissa että evankeliumia puolustaessani ja vahvistaessani olette kaikki minun kanssani armosta osalliset.

1:8 Sillä Jumala on minun todistajani, kuinka minä teitä kaikkia ikävöitsen Kristuksen Jeesuksen sydämellisellä rakkaudella.

1:9 Ja sitä minä rukoilen, että teidän rakkautenne tulisi yhä runsaammaksi tiedossa ja kaikessa käsittämisessä,

1:10 voidaksenne tutkia, mikä paras on, että te Kristuksen päivään saakka olisitte puhtaat ettekä kenellekään loukkaukseksi,

1:11 täynnä vanhurskauden hedelmää, jonka Jeesus Kristus saa aikaan, Jumalan kunniaksi ja ylistykseksi.

1:12 Mutta minä tahdon, että te, veljet, tietäisitte, että se, mitä minulle on

P. PPAVALIN EPISTOLA FILIPPILÄISILLE

1 LUKU

1:1 Paavali ja Timoteus, Jesuksen Kristuksen palveliat, kaikille pyhille Kristuksessa Jeesuksessa, jotka Philipissä ovat, ynnä piispoille ja palvelioille:

1:2 Armo olkoon ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jesukselta Kristukselta!

1:3 Minä kiitän minun Jumalaani, niin usein kuin minä teitä muistan,

1:4 (Aina kaikissa minun rukouksissani teidän edestänne, ja rukoilen ilolla,)

1:5 Että te olette evankeliumista osalliseksi tulleet, ensimmäisestä päivästä niin tähän asti,

1:6 Sen totisesti tietäen, että se, joka teissä on hyvän työn alkanut, on sen Jesuksen Kristuksen päivään asti päättävä:

1:7 Niinkuin minulle on myös kohtuullinen teistä kaikista niin ajatella, sentähden, että minä teidät sydämässäni pidän, sekä minun kahleissani, että evankeliumin edesvastauksessa ja vahvistuksessa, te kaikki, jotka minun kanssani armosta osalliset olette.

1:8 Sillä Jumala on minun todistajani, että minä sydämen pohjasta kaikkia teitä Jeesuksessa Kristuksessa halajan,

1:9 Ja sitä rukoilen, että teidän rakkautenne enemmän ja enemmän yltäkyläiseksi tulis kaikkinaisessa tuntemisessä ja ymmärryksessä,

1:10 Että te koettelisitte, mikä paras olis, ja olisitte vilpittömät, ei kellenkään pahenukseksi Kristuksen päivään asti,

1:11 Täytetyt vanhurskauden hedelmillä, jotka Jesuksen Kristuksen kautta teissä tapahtuvat, Jumalan kiitokseksi ja kunniaksi.

1:12 Mutta minä tahdon, että te, rakkaat veljet, tietäisitte, että ne, mitkä minulle

tapahtunut, on koitunutkin evankeliumin menestykseksi,

1:13 niin että koko henkivartioston ja kaikkien muiden tietoon on tullut, että minä olen kahleissa Kristuksen tähden,

1:14 ja että useimmat veljistä, saaden Herrassa uskallusta minun kahleistani, yhä enemmän rohkenevat pelkäämättä puhua Jumalan sanaa.

1:15 Muutamat tosin julistavat Kristusta kateudestakin ja riidan halusta, mutta toiset hyvässä tarkoituksessa:

1:16 nämä tekevät sitä rakkaudesta, koska tietävät, että minut on pantu evankeliumia puolustamaan,

1:17 nuo toiset taas julistavat Kristusta itsekkyydestä, epäpuhtaalla mielellä, luullen tuottavansa minulle murhetta kahleissani.

1:18 Vaan mitäpä tuosta, kunhan Kristusta vain tavalla tai toisella julistetaan, joko näön vuoksi tai totuudessa! Ja siitä minä iloitsen, ja olen vastakin iloitseva.

1:19 Sillä minä tiedän, että tämä on päättyvä minulle pelastukseksi teidän rukoustenne kautta ja Jeesuksen Kristuksen Hengen avulla,

1:20 minun hartaan odotukseni ja toivoni mukaan, etten ole missään häpeään joutuva, vaan että Kristus nytkin, niinkuin aina, on tuleva ylistetyksi minun ruumiissani kaikella rohkeudella, joko elämän tai kuoleman kautta.

1:21 Sillä elämä on minulle Kristus, ja kuolema on voitto.

1:22 Mutta jos minun on eläminen täällä lihassa, niin siitä koituu hedelmää työlleni, ja silloin en tiedä, minkä valitsisin.

1:23 Ahtaalla minä olen näiden kahden välissä: halu minulla on täältä eritä ja olla Kristuksen kanssa, sillä se olisi monin verroin parempi;

1:24 mutta teidän tähtenne on lihassa viipymiseni tarpeellisempi.

1:25 Ja kun olen tästä varma, niin minä tiedän jääväni eloon ja viipyväni kaikkien

tapahtuneet ovat, ovat enemmän evankeliumin menestykseksi tulleet,

1:13 Niin että minun siteeni ovat ilmi tulleet Kristuksessa koko raastuvassa ja myös kaikille muille.

1:14 Ja että monta veljeä Herrassa, minun siteistäni vahvistetut, ovat paljoa rohkiammaksi tulleet pelkäämättä sanaa puhumaan.

1:15 Muutamat tosin saarnaavat Kristusta kateudesta ja riidasta, mutta muutamat hyvästä tahdosta.

1:16 Ne ilmoittavat Kristusta eripuraisuudesta, ei puhtaalla sydämellä, vaan luulevat niin lisäävänsä minun siteihini murhetta.

1:17 Mutta nämät rakkaudesta; sillä he tietävät minun olevan pantuna evankeliumin edesvastaamiseksi.

1:18 Mitäs siis? Että Kristus kuitenkin ilmoitetaan, ehkä kuinka se tapahtuu, joko se olis muodoksi, eli totuudella; niin minä siitä iloitsen ja vielä tahdon iloita.

1:19 Sillä minä tiedän sen minulleni joutuvan autuudeksi teidän rukouksenne ja Jeesuksen Kristuksen hengen avun kautta.

1:20 Niinkuin minä ikävöiden odotan ja toivon, etten minä missään häpiään tule, vaan että Kristus nyt, niinkuin ainakin, kaikella vapaudella minun ruumiissani ylistetään, joko elämän eli kuoleman kautta;

1:21 Sillä Kristus on minulle elämä, ja kuolema on minulle voitto.

1:22 Mutta jos lihassa elää, se on minulle tarpeellinen, ja mitä minä valitsen, en minä tiedä.

1:23 Sillä molemmilta minä ahdistetaan: minä halajan täältä eritä ja olla Kristuksen kanssa; sillä se paljoa parempi olis.

1:24 Mutta paljoa tarpeellisempi on lihassa olla teidän tähtenne.

1:25 Ja minä tiedän totisesti, että minun pitää oleman ja teidän kaikkein kansanne

teidän luonanne teidän edistymiseksenne ja iloksenne uskossa,

1:26 että teidän kerskaamisenne minusta olisi yhä runsaampi Kristuksessa Jeesuksessa, kun minä taas tulen teidän tykönnne.

1:27 Käyttäytykää vain Kristuksen evankeliumin arvon mukaisesti, että minä, tulimpa sitten teidän tykönnne ja näin teidät tai olin tulematta, saan kuulla teistä, että te pysytte samassa hengessä ja yksimielisinä taistelette minun kanssani evankeliumin uskon puolesta,

1:28 vastustajia missään kohden säikähtämättä; ja se on heille kadotuksen, mutta teille pelastuksen merkki, merkki Jumalalta.

1:29 Sillä teidän on suotu, Kristuksen tähden, ei ainoastaan uskoa häneen, vaan myös kärsiä hänen tähtensä,

1:30 teidän, joilla on sama taistelu, mitä näitte ja nyt kuulette minun taistelevan.

2 LUKU

2:1 Jos siis on jotakin kehoitusta Kristuksessa, jos jotakin rakkauden lohdutusta, jos jotakin Hengen yhteyttä, jos jotakin sydämellisyyttä ja laupeutta,

2:2 niin tehkää minun iloni täydelliseksi siten, että olette samaa mieltä, että teillä on sama rakkaus, että olette sopuisat ja yksimieliset

2:3 ettekä tee mitään itsekkyydestä tai turhan kunnian pyynnöstä, vaan että nöyryydessä pidätte toista parempana kuin itseänne

2:4 ja että katsotte kukin, ette vain omaanne, vaan toistenkin parasta.

2:5 Olkoon teillä se mieli, joka myös Kristuksella Jeesuksella oli,

2:6 joka ei, vaikka hänellä olikin Jumalan muoto, katsonut saaliiksensa olla Jumalan kaltainen,

2:7 vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan

pysymän, teidän menestykseksenne ja uskonne iloksi,

1:26 Että teidän kerskaamisenne olis yltäkylläinen Kristuksessa Jeesuksessa minusta, minun läsnäolemiseni kautta taas teidän tykönnne.

1:27 Ainoastaan käyttäkää itseenne niinkuin Kristuksen evankeliumille sovelias on, että jos minä tulen ja näen teidät eli poissa ollessani saan kuulla teistä, että te olette yhdessä hengessä ja yhdessä sielussa meidän kanssamme evankeliumin uskossa kilvoitelleet.

1:28 Ja älkää antako missään peljättää teitä vastaanseisojilta, joka tosin heille kadotuksen merkki on, mutta teille autuudeksi, ja se on Jumalalta.

1:29 Sillä teille on lahjaksi annettu Kristuksen puolesta, ei ainoasti että te hänen päällensä uskotte, mutta myös kärsitte hänen tähtensä,

1:30 Ja pysytte siinä kilvoituksessa, jonka te minussa näitte ja nyt minusta kuulette.

2 LUKU

2:1 Jos siis joku neuvo on teidän tykönnne Kristuksessa, jos joku rakkauden lohdutus, jos joku hengen osallisuus, jos joku sydämellinen rakkaus ja laupius,

2:2 Niin täyttäkää minun iloni, että teillä olis yksi mieli, yhtäläinen rakkaus, ja te olisitte yksimieliset ja yhtäpitäväiset.

2:3 Älkää tehkö mitään riidan eli turhan kunnian kautta, vaan nöyryydessä pitäin toinen toisensa parempana kuin itsensä.

2:4 Ja älkään jokainen omaa parastansa katsoko, vaan myös toisen parasta.

2:5 Kullakin olkoon se ajatus, joka Kristuksella Jeesuksella oli,

2:6 Joka, vaikka hän oli Jumalan muodossa, ei lukenut saaliiksi Jumalan kaltainen olla,

2:7 Vaan alensi itsensä, otti orjan muodon

muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi, ja hänet havaittiin olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen;

2:8 hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristin kuolemaan asti.

2:9 Sentähden onkin Jumala hänet korkealle korottanut ja antanut hänelle nimen, kaikkia muita nimiä korkeamman,

2:10 niin että kaikkien polvien pitää Jeesuksen nimeen notkistuman, sekä niitten, jotka taivaissa ovat, että niitten, jotka maan päällä ovat, ja niitten, jotka maan alla ovat,

2:11 ja jokaisen kielen pitää tunnustaman Isän Jumalan kunniaksi, että Jeesus Kristus on Herra.

2:12 Siis, rakkaani, samoin kuin aina olette olleet kuuliaisat, niin ahkeroin, ei ainoastaan niinkuin silloin, kun minä olin teidän tykönänne, vaan paljoka enemmän nyt, kun olen poissa, pelolla ja vavistuksella, että pelastuisitte;

2:13 sillä Jumala on se, joka teissä vaikuttaa sekä tahtomisen että tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi.

2:14 Tehkää kaikki nurisematta ja epäröimättä,

2:15 että olisitte moitteettomat ja puhtaat, olisitte tahrattomat Jumalan lapset kieron ja nurjan sukukunnan keskellä, joiden joukossa te loistatte niinkuin tähdet maailmassa,

2:16 tarjolla pitäessänne elämän sanaa, ollen minulle kerskaukseksi Kristuksen päivänä siitä, etten ole turhaan juossut enkä turhaan vaivaa nähnyt.

2:17 Vaan jos minut uhrataankin tehdessäni teidän uskonne uhri- ja palvelustoimitusta, niin minä kuitenkin iloitsen, ja iloitsen kaikkien teidän kanssanne;

2:18 samoin iloitkaa tekin, ja iloitkaa minun kanssani!

2:19 Toivon Herrassa Jeesuksessa pian voivani lähettää Timoteuksen teidän tykönnne, että minäkin tulisin rohkaistuksi,

päällensä ja tuli muiden ihmisten vertaiseksi,

2:8 Ja löydettiin menoissa niinkuin ihminen, nöyryytti itsensä ja oli kuolemaan saakka kuuliainen, ja ristin kuolemaan asti.

2:9 Sentähden on Jumala hänen myös korottanut ja antanut hänelle nimen, joka kaikkia nimiä suurin on:

2:10 Että Jeesuksen nimeen pitää kaikki polvet heitänsä kumartaman, jotka taivaassa ja maan päällä ja maan alla ovat,

2:11 Ja kaikki kielet pitää tunnustaman, että Jesus Kristus on Herra, Isän Jumalan kunniaksi.

2:12 Sentähden, minun rakkaani, niinkuin te aina olette kuuliaisat olleet, (ei ainoastansa minun läsnäollessani, mutta nyt paljoka enemmän minun poissa-ollessani), laittakaat pelvolla ja vavistuksella, että te autuaaksi tulisitte.

2:13 Sillä Jumala vaikuttaa teissä sekä tahdon että toimituksen, hyvän suosionsa jälkeen.

2:14 Tehkää kaikki napisematta ja kamppailematta.

2:15 Että te olisitte laittamattomat ja yksivakaiset, nuhteettomat Jumalan lapset pahanilkisen ja nurjan sukukunnan keskellä, joiden seassa te paistakaat niinkuin kynttilät maailmassa,

2:16 Että te elämän sanassa pysytte, minulle Kristuksen päivänä kerskaamiseksi, etten minä hukkaan juossut olisi eli turhaan työtä tehnyt.

2:17 Ja jos minä uhrattaisiin teidän uhrin ja uskon palveluksenne tähden, niin minä iloitsen ja riemuitsen kaikkein teidän kanssanne.

2:18 Sentähden tekin minun kanssani iloitkaa ja riemuitkaa.

2:19 Mutta minä toivon Herrassa Jeesuksessa, että minä pian Timoteuksen teidän tykönnne lähetän, että minäkin

saatuani tietää, kuinka teidän on.

2:20 Sillä minulla ei ole ketään samanmielistä, joka vilpittömästi huolehtisi teidän tilastanne;

2:21 sillä kaikki he etsivät omaansa eivätkä sitä, mikä Kristuksen Jeesuksen on.

2:22 Mutta hänen koetellun mielensä te tunnette, että hän, niinkuin poika isäänsä, on minua palvellut evankeliumin työssä.

2:23 Hänet minä siis toivon voivani lähettää heti, kun olen saanut nähdä, miten minun käy.

2:24 Ja minä luotan Herrassa siihen, että itsekin pian olen tuleva.

2:25 Katson kuitenkin välttämättömäksi palauttaa luoksenne veljeni, työkumppanini ja taistelutoverini Epafrodituksen, teidän lähettinne ja auttajan minun tarpeissani.

2:26 Sillä hän ikävöi teitä kaikkia ja on kovin levoton siitä, että olitte kuulleet hänen sairastavan.

2:27 Ja hän olikin sairaana, kuoleman kielissä; mutta Jumala armahti häntä, eikä ainoastaan häntä, vaan myös minua, etten saisi murhetta murheen päälle.

2:28 Lähetän hänet sentähden kiiruimmiten, että te hänet nähdessänne taas iloitsisitte ja minäkin olisin murheettomampi.

2:29 Ottakaa siis hänet vastaan Herrassa kaikella ilolla, ja pitäkää semmoisia kunniassa;

2:30 sillä Kristuksen työn tähden hän joutui aivan kuoleman partaalle, kun pani henkensä alttiiksi tehdäkseen minulle sen palveluksen, mitä te ette voineet tehdä.

3 LUKU

3:1 Sitten vielä, veljeni, iloitkaa Herrassa! Samoista asioista teille kirjoittaminen ei minua kyllästyttä, ja teille se on turvaksi.

ihastuisin, kuin minä tietää saan, kuinka teidän tilanne on.

2:20 Sillä ei minulla ole ketään, jolla yksi mieli minun kanssani on ja joka niin visusti murheen teistä pitää.

2:21 Sillä he etsivät kaikki omaansa ja ei niitä mitkä Jesuksen Kristuksen ovat.

2:22 Mutta te tiedätte hänen koettelemuksensa; sillä niinkuin lapsi isänsä kanssa on, niin on hän minun kanssani evankeliumissa palvellut.

2:23 Tämän siis minä toivon lähettäväni, kuin minä olen asiani toimittanut.

2:24 Mutta minä uskallan Herran päälle, että minä itsekin olen pian tuleva.

2:25 Vaan minä olen nähnyt tarpeelliseksi teidän tyköne lähettää veljeä Epafroditusta, joka minun virkaveljeni ja sotakumppanini ja teidän myös apostolinne on, joka minua myös tarpeessani autti;

2:26 Sillä hän ikävöitsi kaikkia teitä, ja oli kovin suruissansa, että te hänen sairaaksi kuulleet olitte.

2:27 Ja tosin hän oli jo kuoleman kielissä; mutta Jumala armahti hänen päällensä, ja ei ainoastaan hänen, vaan myös minun päälleni, etten minä murhetta murheen päälle olisi saanut.

2:28 Sentähden olen minä hänen sitä pikemmin lähettänyt, että te taas hänen saisitte nähdä ja iloitsisitte, ja minulla myös vähempi murhetta olis.

2:29 Niin ottakaat häntä Herrassa vastaan kaikella ilolla ja pitäkää senkaltaiset kunniassa;

2:30 Sillä Kristuksen työn tähden oli hän niin kuolemaa lähestynyt, ettei hän hengestänsä totellut, että hän olis minua teidän puolestanne palvellut.

3 LUKU

3:1 Vielä, minun veljeni, iloitkaat Herrassa. Että minä teille yhdellä tavalla kirjoitan, en minä siitä suutu; sillä se tekee teidän

3:2 Kavahtakaa noita koiria, kavahtakaa noita pahoja työntekijöitä, kavahtakaa noita pilalleleikattuja.

3:3 Sillä oikeita ympärileikattuja olemme me, jotka Jumalan Hengessä palvelemme Jumalaa ja kerskaamme Kristuksessa Jeesuksessa, emmekä luota lihaan,

3:4 vaikka minulla on, mihin luottaa lihassakin. Jos kuka muu luulee voivansa luottaa lihaan, niin voin vielä enemmän minä,

3:5 joka olen ympärileikattu kahdeksanpäiväisenä ja olen Israelin kansaa, Benjaminin sukukuntaa, hebrealainen hebrealaisista syntynyt, ollut lakiin nähden fariseus,

3:6 intoon nähden seurakunnan vainooja, lain vanhurskauteen nähden nuhteeton.

3:7 Mutta mikä minulle oli voitto, sen minä olen Kristuksen tähden lukenut tappioksi.

3:8 Niinpä minä todella luen kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla, sillä hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja pidän sen roskana - että voittaisin omakseni Kristuksen

3:9 ja minun havaittaisiin olevan hänessä ja omistavan, ei omaa vanhurskautta, sitä, joka laista tulee, vaan sen, joka tulee Kristuksen uskon kautta, sen vanhurskauden, joka tulee Jumalasta uskon perusteella;

3:10 tunteakseni hänet ja hänen ylösnousemisensa voiman ja hänen kärsimyksiensä osallisuuden, tullessani hänen kaltaisekseen samankaltaisen kuoleman kautta,

3:11 jos minä ehkä pääsen ylösnousemiseen kuolleista.

3:12 Ei niin, että jo olisin sen saavuttanut tai että jo olisin tullut täydelliseksi, vaan minä riennän sitä kohti, että minä sen omakseni voittaisin, koskapa Kristus Jeesus

vahvemmaksi.

3:2 Kavahtakaat teitänne koirilta, kavahtakaat teitänne pahoilta työmiehiltä, kavahtakaat poisleikkaamisesta.

3:3 Sillä me olemme se ympärileikkaus, jotka Jumalaa hengessä palvelemme ja kerskaamme meitämme Kristuksessa

Jesuksessa, ja emme turvaa lihaan,

3:4 Ehkä minulla on, johon minä lihassakin turvaan. Jos joku näkyy lihaan uskaltavan, minä paljoa enemmän.

3:5 Joka kahdeksantena päivänä ympärileikattu olen, Israelin kansasta, Benjaminin suvusta, Hebrealainen Hebrealaisista, lain jälkeen Pharisealainen,

3:6 Kiivaudesta seurakunnan vainooja, vanhurskaudessa, joka laista tulee, laittamaton.

3:7 Mutta ne, mitkä minulla olivat voittona, olen minä Kristuksen tähden vahingoksi lukenut;

3:8 Sillä minä luen kaikki vahingoksi sen ylönpalttisen Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani tuntemisen suhteen, jonka tähden minä olen kaikki vahingoksi lukenut, ja ne raiskana pidän, että minä Kristuksen voittaisin,

3:9 Ja hänessä löydettäisiin, ettei minun vanhurskauteni laista olisi, vaan joka tulee uskosta Kristuksen päälle, nimittäin se vanhurskaus, joka Jumalalta uskolle omistetaan,

3:10 Häntä tutakseni, ja hänen ylösnousemisensa voimaa ja kärsimisensä osallisuutta, koska minä tulen hänen kuolemansa kaltaiseksi;

3:11 Jolla muodolla minä kuolleitten ylösnousemisessa tuleva olen.

3:12 Ei niin, että minä sen jo käsittänyt olen, eli jo täydellinen olen; mutta minä ahkeroin suuresti, että minä sen myös käsittäisin, niinkuin minäkin Jeesuksessa

on voittanut minut.

3:13 Veljet, minä en vielä katso sitä voittaneeni; mutta yhden minä teen: unhottaen sen, mikä on takana, ja kurrottautuen sitä kohti, mikä on edessäpäin,

3:14 minä riennän kohti päämäärää, voittopalkintoa, johon Jumala on minut taivaallisella kutsumisella kutsunut Kristuksessa Jeesuksessa.

3:15 Olkoon siis meillä, niin monta kuin meitä on täydellistä, tämä mieli; ja jos teillä jossakin kohden on toinen mieli, niin Jumala on siinäkin teille ilmoittava, kuinka asia on.

3:16 Kunhan vain, mihin saakka olemme ehtineetkin, vaellamme samaa tietä!

3:17 Olkaa minun seuraajiani, veljet, ja katselkaa niitä, jotka näin vaeltavat, niinkuin me olemme teille esikuvana.

3:18 Sillä monet, joista usein olen sen teille sanonut ja nyt aivan itkien sanon, vaeltavat Kristuksen ristin vihollisina;

3:19 heidän loppunsa on kadotus, vatsa on heidän jumalansa, heidän kunnianaan on heidän häpeänsä, ja maallisiin on heidän mielensä.

3:20 Mutta meillä on yhdyskuntamme taivaissa, ja sieltä me myös odotamme Herraa Jeesusta Kristusta Vapahtajaksi,

3:21 joka on muuttava meidän alennustilamme ruumiin kirkkautensa ruumiin kaltaiseksi sillä voimallaan, jolla hän myös voi tehdä kaikki itsellensä alamaiseksi.

4 LUKU

4:1 Sentähden, rakkaat ja ikävöidyt veljeni, te minun iloni ja kruununi, seisokaa näin Herrassa lujina, rakkaat!

4:2 Euodiaa minä kehoitan ja Syntykeä minä kehoitan olemaan yksimielisiä

Kristuksessa käsitetty olen.

3:13 Minun veljeni! enpä minä pidä itseni sitä käsittäneen;

3:14 Mutta yksi on se: minä unohdan ne, mitkä takaperin ovat, ja kokotan niiden perään, jotka edessä ovat, ja samoan eteenpannun määrän jälkeen, sen kalliin tavaran jälkeen, joka Jumalan kutsumisen kautta ylhäältä Kristuksessa Jeesuksessa ilmoitetaan.

3:15 Niin monta siis, jotka meistä täydellistä on, ajatelkaamme niin, ja jos te toisin ajattelette, niin Jumala on sen teille ilmoittava.

3:16 Kuitenkin että me yhden mitan jälkeen siinä vaellamme, johon me joutuneet olemme, ja että me yksimieliset olisimme.

3:17 Seuratkaat, rakkaat veljet, minua ja katsokaat niitä, jotka niin vaeltavat, kuin me teille esikuva olemme.

3:18 Sillä monta vaeltavat, joista minä jo usein olen teille sanonut, ja nytkin itkien sanon: he ovat Kristuksen ristin viholliset,

3:19 Joidenka loppu on kadotus, ja heidän vatsansa on heidän jumalansa ja heidän kunniansa joutuu heille häpiäksi, jotka maallisia rakastavat.

3:20 Mutta meidän menomme on taivaissa, josta me myös lunastajaa Herraa Jesusta Kristusta odotamme,

3:21 Joka meidän heikon ruumiimme kirkastaa, että se hänen kirkkaan ruumiinsa kaltainen olis, sillä voimalla, jolla hän myös voi kaikki itsellensä alamaiseksi tehdä.

4 LUKU

4:1 Sentähden minun rakkaat ja ihanat veljeni, minun iloni ja minun kruununi, seisokaat niin Herrassa, minun rakkaani.

4:2 Euodiaa minä neuvon ja Syntykeä minä neuvon, että he Herrassa yksimieliset

Herrassa.

4:3 Myös sinua, sinä minun oikea Synsygukseni, minä pyydän: ole näille vaimoille avullinen, sillä he ovat taistelleet minun kanssani evankeliumin hyväksi, yhdessä sekä Klemensin että muiden työtoverieni kanssa, joiden nimet ovat elämän kirjassa.

4:4 Iloitkaa aina Herrassa! Vieläkin minä sanon: iloitkaa!

4:5 Tulkoon teidän lempeytenne kaikkien ihmisten tietoon. Herra on lähellä.

4:6 Älkää mistään murehtiko, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle tiettäväksi,

4:7 ja Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjeleva teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa.

4:8 Ja vielä, veljet, kaikki, mikä on totta, mikä kunnioitettavaa, mikä oikeaa, mikä puhdasta, mikä rakastettavaa, mikä hyvältä kuuluvaa, jos on jokin avu ja jos on jotakin kiitettävää, sitä ajatelkaa;

4:9 mitä myös olette oppineet ja saaneet ja minulta kuulleet ja minussa nähneet, sitä tehkää, niin rauhan Jumala on oleva teidän kanssanne.

4:10 Minä ihastuin suuresti Herrassa, että te jo vihdoin olitte elpyneet pitämään minusta huolta, johon teillä ennenkin oli ollut halua, vaikka ei tilaisuutta.

4:11 Ei niin, että minä puutteen vuoksi tätä sanon; sillä minä olen oppinut oloihini tyytymään.

4:12 Osaan elää niukuudessa, osaan myös elää runsaudessa; kaikkeen ja kaikenlaisiin oloihin minä olen tottunut; sekä olemaan ravittuna että näkemään nälkää, elämään sekä runsaudessa että puutteessa.

4:13 Kaikki minä voin hänessä, joka minua vahvistaa.

4:14 Kuitenkin teitte hyvin, kun otitte osaa minun ahdinkooni.

4:15 Tiedättehän tekin, filippiiläiset, että

olisivat.

4:3 Ja minä rukoilen sinua, minun uskollinen kumppanini, ole niille avullinen, jotka minun kanssani evankeliumissa kilvoitelleet ovat, ynnä Klementin ja muiden minun auttajaini kanssa, joiden nimet elämän kirjassa ovat.

4:4 Iloitkaat aina Herrassa, ja taas minä sanon: iloitkaat.

4:5 Olkoon teidän siveytenne kaikille ihmisille tiettävä: Herra on läsnä.

4:6 Älkää mistään murehtiko, vaan olkoon teidän anomuksenne kaikissa asioissa Jumalalle tiettävä, kaikella rukouksella ja pyytämällä kiitoksen kanssa.

4:7 Ja Jumalan rauha, joka ylitse kaiken ymmärryksen käy, varjelkoon teidän sydämenne ja teidän taitonne Kristuksessa Jeesuksessa.

4:8 Vielä, rakkaat veljet, mikä tosi, mikä kunniallinen, mikä oikein, mikä puhdas, mikä otollinen on, mikä hyvin kuuluu, jos joku hyvä tapa ja jos joku kiitos on, ajatelkaat niitä.

4:9 Mitä te myös opitte, ja saitte, ja kuulitte, ja nähneet olette minussa, se tehkää, niin rauhan Jumala on teidän kanssanne.

4:10 Mutta minä olen suuresti iloinen Herrassa, että te olette taas virvonneet minusta murhetta pitämään, ehkä te sen tehneetkin olette, vaan ei teillä ollut tilaa.

4:11 Enpä minä sitä sentähden sano, että minulta jotakin puuttuu; sillä minä olen oppinut, joissa minä olen, niihin tyytymään.

4:12 Minä taidan nöyrä olla ja taidan myös korkia olla, minä olen aina ja kaikissa harjoitettu, taidan ravittu olla ja isota, hyötyä ja köyhtyä.

4:13 Minä voin kaikki sen kautta, joka minun väkeväksi tekee, Kristuksen.

4:14 Kuitenkin te teitte hyvin, että te minun murheeni päällenne otitte.

4:15 Mutta te Philippiiläiset tiedätte, ettei

evankeliumin alkuaikoina, kun lähdin Makedoniasta, ei mikään muu seurakunta kuin te yksin käynyt minun kanssani tiliyhteyteen annetusta ja vastaanotetusta.

4:16 Sillä Tessalonikaankin te minulle kerran, jopa kahdesti, lähetitte, mitä tarvitsin.

4:17 Ei niin, että haluaisin lahjaa, vaan minä haluan teidän hyväksenne karttuvaa hedelmää.

4:18 Olen nyt saanut kaikkea, jopa ylenpalttisesti; minulla on yllinkyllin, saatuani Epafroditukselta teidän lähetyksenne, joka on suloinen tuoksu, otollinen, Jumalalle mieluinen uhri.

4:19 Mutta minun Jumalani on rikkautensa mukaisesti täyttävä kaikki teidän tarpeenne kirkkaudessa, Kristuksessa Jeesuksessa.

4:20 Mutta meidän Jumalallemme ja Isällemme kunnia aina ja iankaikkisesti! Amen.

4:21 Tervehdys jokaiselle pyhälle Kristuksessa Jeesuksessa. Tervehdyksen lähettävät teille minun kanssani olevat veljet.

4:22 Tervehdyksen lähettävät teille kaikki pyhät, mutta varsinkin ne, jotka ovat keisarin huoneväkeä.

4:23 Herran Jeesuksen Kristuksen armo olkoon teidän henkenne kanssa.

PPAVALIN KIRJE KOLOSSALAISILLE

1 LUKU

1:1 Paavali, Jumalan tahdosta Kristuksen Jeesuksen apostoli, ja veli Timoteus

1:2 Kolossassa asuville pyhille ja uskoville veljille Kristuksessa. Armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme!

1:3 Me kiitämme Jumalaa, Herramme Jeesuksen Kristuksen Isää, aina kun

ensin evankeliumin alusta, kuin minä Makedoniasta läksin, yksikään seurakunta minulle mitään ollut jakanut antamisessa ja ottamisessa, vaan ainoastaan te;

4:16 Sillä kuin myös minä Tessalonikassa olin, lähetitte te kerran ja kaksi minun tarpeeni.

4:17 Ei niin, että minä lahjoja pyydän, vaan ahkeroitsen sitä, että teidän luvussanne ylitsevuotava hedelmä olis.

4:18 Sillä minulla on kaikki ja yltäkyllä, minä olen täytetty, sitte kuin minä Epafroditukselta sain sen, mikä teiltä lähetetty oli, makian hajun, otollisen ja Jumalalle kelvollisen uhrin.

4:19 Mutta minun Jumalani on teille antava, rikkaudestansa kaikki teidän tarpeenne, kunniaassa, Jesuksen Kristuksen kautta.

4:20 Mutta Jumalalle ja meidän Isällemme olkoon kunnia iankaikkisesta iankaikkiseen, amen!

4:21 Tervehtikäätkä jokaista pyhää Kristuksessa Jeesuksessa. Teitä tervehtivät ne veljet, jotka minun kanssani ovat.

4:22 Teitä tervehtivät kaikki pyhät, erinomattain ne, jotka keisarin huoneesta ovat.

4:23 Meidän Herran Jeesuksen Kristuksen armo olkoon kaikkein teidän kanssanne, amen! «Philippiläisille kirjoitettu Roomista Epafrodituksen kanssa.»

P. PPAVALIN EPISTOLA KOLOSSILAISILLE

1 LUKU

1:1 Paavali, Jesuksen Kristuksen apostoli Jumalan tahdon kautta, ja veli Timoteus,

1:2 Niille, jotka ovat Kolossissa, pyhille ja uskollisille veljille Kristuksessa: armo olkoon teille ja rauha Jumalalta meidän isältämme ja Herralta Jesukselta Kristukselta!

1:3 Me kiitämme Jumalaa ja meidän Herran Jeesuksen Kristuksen Isää, ja rukoilemme

rukoilemme teidän edestänne,
1:4 sillä me olemme saaneet kuulla teidän uskostanne Kristuksessa Jeesuksessa ja rakkaudesta, mikä teillä on kaikkia pyhiä kohtaan;
1:5 me kiitämme häntä sen toivon tähden, joka teille on talletettuna taivaissa ja josta jo ennen olette kuulleet sen evankeliumin totuuden sanassa,
1:6 joka on tullut teidän tykönnne, niinkuin se on myös kaikessa maailmassa, missä se kantaa hedelmää ja kasvaa, samoin kuin teidänkin keskuudessanne siitä päivästä alkaen, jona te kuulitte ja opitte tuntemaan Jumalan armon totuudessa,
1:7 niinkuin te sen opitte Epafraalta, meidän rakkaalta kanssapalvelijaltamme, joka on uskollinen Kristuksen palvelija teidän hyväksenne
1:8 ja joka myös on kertonut meille teidän rakkaudestanne Hengessä.
1:9 Sentähden emme mekään, siitä päivästä alkaen, jona sen kuulimme, ole lakanneet teidän edestänne rukoilemasta ja anomasta, että tulisitte täyteen hänen tahtonsa tuntemista kaikessa hengellisessä viisaudessa ja ymmärtämisessä,
1:10 vaeltaaksenne Herran edessä arvollisesti, hänelle kaikessa otollisesti, kaikessa hyvässä työssä hedelmää kantaen ja kasvaen Jumalan tuntemisen kautta,
1:11 ja hänen kirkkautensa väkevyyden mukaan kaikella voimalla vahvistettuina olemaan kaikessa kestäviä ja pitkämielisiä, ilolla
1:12 kiittäen Isää, joka on tehnyt teidät soveliaiksi olemaan osalliset siitä perinnöstä, mikä pyhillä on valkeudessa,
1:13 häntä, joka on pelastanut meidät pimeyden vallasta ja siirtänyt meidät rakkaan Poikansa valtakuntaan.
1:14 Hänessä meillä on lunastus, syntien anteeksisaaminen,
1:15 ja hän on näkymättömän Jumalan kuva, esikoinen ennen kaikkea luomakuntaa.

aina teidän edestänne,
1:4 Sittekuin me kuulimme teidän uskonne Kristuksessa Jeesuksessa ja teidän rakkautenne kaikkia pyhiä kohtaan,
1:5 Sen toivon tähden, joka teille taivaissa tallelle pantu on, josta te ennen sen totisen evankeliumin saarnan kautta kuulleet olette,
1:6 Joka teidän tykönnne tullut on, niinkuin myös kaikkeen maailmaan, ja hedelmän kantaa, niinkuin teissäkin hamasta siitä päivästä, jona te sen kuulleet olette ja Jumalan armon totuudessa tunsitte;
1:7 Niinkuin te myös meidän rakkaalta kanssa palvelialtamme Epaphraalta opitte, joka teidän edestänne Kristuksen uskollinen palvelia on,
1:8 Joka myös on meille ilmoittanut teidän rakkautenne hengessä.
1:9 Sentähden myös me siitä päivästä, jona me sen kuulimme, emme lakanneet teidän edestänne rukoilemasta ja anomasta, että te hänen tahtonsa tuntemisella täytettäisiin kaikkinaisessa hengellisessä viisaudessa ja toimessa,
1:10 Että te soveliaasti vaeltaisitte, kelvaten kaikissa Herralle, ja hedelmän tekisitte kaikissa hyvissä töissä ja kasvaisitte Jumalan tuntemisessa,
1:11 Ja vahvistetuksi tulisitte kaikella voimalla, hänen kunniansa väkevyyden jälkeen, kaikkeen kärsivällisyyteen ja pitkämielisyyteen ilon kanssa.
1:12 Ja kiittäkää Isää, joka meitä soveliaaksi tehnyt on pyhain perimisen osallisuuteen valkeudessa,
1:13 Joka meitä pimeyden vallasta pelasti ja on meidät siirtänyt rakkaan Poikansa valtakuntaan,
1:14 Jonka kautta meillä on lunastus hänen verensä kautta, nimittäin syntein anteeksi antamus,
1:15 Joka näkymättömän Jumalan kuva on, esikoinen ennen kaikkea luontokappaleita.

1:16 Sillä hänessä luotiin kaikki, mikä taivaissa ja mikä maan päällä on, näkyväiset ja näkymättömät, olkoot ne valtaistuimia tai herrauksia, hallituksia tai valtoja, kaikki on luotu hänen kauttansa ja häneen,

1:17 ja hän on ennen kaikkia, ja hänessä pysyy kaikki voimassa.

1:18 Ja hän on ruumiin, se on: seurakunnan, pää; hän, joka on alku, esikoinen kuolleista nousseitten joukossa, että hän olisi kaikessa ensimmäinen.

1:19 Sillä Jumala näki hyväksi, että kaikki täyteys hänessä asuisi

1:20 ja että hän, tehden rauhan hänen ristinsä veren kautta, hänen kauttaan sovittaisi itsensä kanssa kaikki, hänen kauttaan kaikki sekä maan päällä että taivaissa.

1:21 Teidätkin, jotka ennen olitte vieraantuneet ja mieleltänne hänen vihamiehiänsä pahoissa teoissanne, hän nyt on sovittanut

1:22 Poikansa lihan ruumiissa kuoleman kautta, asettaakseen teidät pyhinä ja nuhteettomina ja moitteettomina eteensä,

1:23 jos te vain pysytte uskossa, siihen perustuneina ja siinä lujina, horjahtamatta pois sen evankeliumin toivosta, jonka olette kuulleet, jota on julistettu kaikessa luomakunnassa taivaan alla ja jonka palvelijaksi minä, Paavali, olen tullut.

1:24 Nyt minä iloitsen kärsiessäni teidän tähtenne, ja mikä vielä puuttuu Kristuksen ahdistuksista, sen minä täytän lihassani hänen ruumiinsa hyväksi, joka on seurakunta,

1:25 jonka palvelijaksi minä olen tullut Jumalan armotalouden mukaan, joka minulle on annettu teitä varten, täydellisesti julistaakseni Jumalan sanan,

1:26 sen salaisuuden, joka on ollut kätkeytyneenä ikuisista ajoista ja polvesta polveen, mutta joka nyt on ilmoitettu hänen pyhillensä,

1:16 Sillä hänen kauttansa ovat kaikki luodut, jotka taivaassa ja maan päällä ovat, näkyväiset ja näkymättömät, thronit ja herraudet, vallat ja hallitukset: ne ovat kaikki hänen kauttansa ja häneen luodut.

1:17 Ja hän on ennen kaikkia ja kaikki ovat hänessä.

1:18 Ja hän on ruumiin, nimittäin seurakunnan pää, joka on alku ja esikoinen kuolleista, että hän kaikkein ylitse kävis;

1:19 Sillä niin kelpasi Isälle, että hänessä kokonainen täydellisyys asuisi,

1:20 Ja kaikki olisivat hänen kauttansa hänen itse kanssansa sovitettut, sekä ne jotka maassa että ne jotka taivaissa ovat; sillä hän teki verensä kautta ristin päällä rauhan, itse kauttansa.

1:21 Ja te olitte muinen oudot ja viholliset ymmärryksen puolesta, pahoissa töissä; mutta nyt hän on teidät sovittanut,

1:22 Lihansa ruumiissa kuoleman kautta, että hän teidät saattais pyhäksi, laittamattomaksi ja nuhteettomaksi kasvoinsa edessä.

1:23 Jos te muutoin uskossa pysytte perustettuna ja vahvana ja horjumattomana evankeliumin toivosta, jonka te kuulitte, joka on saarnattu kaikkein luontokappalten edessä, jotka taivaan alla ovat; jonka palveliaksi minä Paavali tullut olen,

1:24 Joka nyt minun vaivoistani iloitsen, jotka minä kärsin teidän edestänne, ja täytän Kristuksen kärsimiset minun lihassani hänen ruumiinsa edestä, joka on seurakunta,

1:25 jonka palveliaksi minä tullut olen Jumalan toimituksen jälkeen, joka minulle teidän kohtaanne annettu on, täyttämään Jumalan sanaa;

1:26 Sitä salaisuutta, joka ijankaikkisesta ja sukukunnista on salattu ollut, mutta nyt hänen pyhillensä ilmoitettu,

1:27 Joille Jumala tahtoi tehdä tiettäväksi, kuinka suuri pakanain keskuudessa on tämän salaisuuden kirkkaus: Kristus teissä, kirkkauden toivo.

1:28 Ja häntä me julistamme, neuvoen jokaista ihmistä ja opettaen jokaista ihmistä kaikella viisaudella, asettaaksemme esiin jokaisen ihmisen täydellisenä Kristuksessa.

1:29 Sitä varten minä vaivaa näenkin, taistellen hänen vaikutuksensa mukaan, joka minussa voimallisesti vaikuttaa.

2 LUKU

2:1 Sillä minä tahdon, että te tiedätte, kuinka suuri kilvoittelu minulla on teidän tähtenne ja laodikealaisten ja kaikkien tähden, jotka eivät ole minun ruumiillisia kasvojani nähneet,

2:2 että heidän sydämensä, yhteenliittyneinä rakkaudessa, saivat kehoitusta omistamaan täyden ymmärtämyksen koko rikkauden ja pääsisivät tuntemaan Jumalan salaisuuden, Kristuksen,

2:3 jossa kaikki viisauden ja tiedon aarteet ovat kätkeytyneinä.

2:4 Tämän minä sanon, ettei kukaan teitä pettäisi suostuttelevilla puheilla.

2:5 Sillä jos ruumiillisesti olenkin poissa, olen kuitenkin teidän kanssanne hengessä ja iloitsen nähdessäni järjestyksen, joka teidän keskuudessanne vallitsee, ja teidän lujan uskonne Kristukseen.

2:6 Niinkuin te siis olette omaksenne ottaneet Kristuksen Jeesuksen, Herran, niin vaeltakaa hänessä,

2:7 juurtuneina häneen ja hänessä rakentuen ja uskossa vahvistuen, niinkuin teille on opetettu; ja olkoon teidän kiitoksenne ylitsevuotavainen.

2:8 Katsokaa, ettei kukaan saa teitä saaliikseen järkeisopilla ja tyhjällä petoksella, pitäytyen ihmisten perinnäissääntöihin ja maailman alkeisvoimiin eikä Kristukseen.

1:27 Joille Jumala tahtoi sen julistaa, mikä tämän salaisuuden kunniallinen rikkaus pakanain seassa on, joka on Kristus teissä, kunnian toivo,

1:28 Jonka me ilmoitamme, ja kaikkia ihmisiä neuvomme, ja kaikkia ihmisiä kaikkinaisessa viisaudessa opetamme, että me jokaisen ihmisen Kristuksessa Jesuksessa täydelliseksi saattaisimme:

1:29 Jota minä myös ahkeroin ja hänen vaikutuksensa jälkeen kilvoittelen, joka minussa väkevästi vaikuttaa.

2 LUKU

2:1 Sillä minä soisin teidän tietävän, kuinka suuri kilvoitus minulla on teistä ja niistä, jotka Laodikeassa ovat, ja kaikista niistä, jotka ei minun kasvojani lihassa nähneet:

2:2 Että heidän sydämensä saivat lohdutuksen ja liitetyksi tulisivat rakkaudessa kaikkeen rikkauteen, täydellisessä ymmärryksessä Jumalan ja Isän ja Kristuksen salaisuuden tuntemiseen,

2:3 Jossa kaikki viisauden ja taidon tavarat kätkeytyvät ovat.

2:4 Mutta sen minä sanon, ettei joku teitä viettelisi kavalalla puheella.

2:5 Sillä vaikka en minä lihassa läsnä ole, niin minä kuitenkin hengessä teidän tykönänne olen, iloitsen ja näen teidän toimellisuutenne ja teidän vahvan uskonne Kristuksen päälle.

2:6 Niinkuin te nyt Herran Jesuksen Kristuksen olette ottaneet vastaan, niin vaeltakaat hänessä,

2:7 Ja olkaat hänessä juuritettut ja rakennettut ja uskossa vahvistettut, niinkuin te oppineet olette, ja olkaat siinä runsaasti kiitolliset.

2:8 Katsokaat, ettei joku teitä viettele filosofian ja turhain jaaritusten kautta, ihmisten opin ja maailmallisten säätyin jälkeen, ja ei Kristuksen jälkeen.

2:9 Sillä hänessä asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti,

2:10 ja te olette täytetyt hänessä, joka on kaiken hallituksen ja vallan pää,

2:11 ja hänessä te myös olette ympärileikatut, ette käsintehdyllä ympärileikkauksella, vaan lihan ruumiin poisriisumisella, Kristuksen ympärileikkauksella:

2:12 ollen haudattuina hänen kanssaan kasteessa, jossa te myös hänen kanssaan olette herätetyt uskon kautta, jonka vaikuttaa Jumala, joka herätti hänet kuolleista.

2:13 Ja teidät, jotka olitte kuolleet rikoksiinne ja lihanne ympärileikkaamattomuuteen, teidät hän teki eläväksi yhdessä hänen kanssaan, antaen meille anteeksi kaikki rikokset,

2:14 ja pyyhki pois sen kirjoituksen säädöksineen, joka oli meidän vastustajamme; sen hän otti meidän tieltämme pois ja naulitsi ristiin.

2:15 Hän riisui aseet hallituksilta ja valloilta ja asetti heidät julkisen häpeän alaisiksi; hän sai heistä hänen kauttaan voiton riemun.

2:16 Älköön siis kukaan teitä tuomitko syömisestä tai juomisesta, älköön myös minkään juhlan tai uudenkuun tai sapatin johdosta,

2:17 jotka vain ovat tulevaisten varjo, mutta ruumis on Kristuksen.

2:18 Älköön teiltä riistäkö voittopalkintoanne kukaan, joka on mieltynyt nöyryyteen ja enkelien palvelemiseen ja pöyhkeilee näyistään ja on lihallisen mielensä turhaan paisuttama

2:19 eikä pitäydy häneen, joka on pää ja josta koko ruumis, nivelten ja jänteiden avulla koossa pysyen, kasvaa Jumalan antamaa kasvua.

2:20 Jos te olette Kristuksen kanssa kuolleet pois maailman alkeisvoimista, miksi

2:9 Sillä hänessä asuu koko jumaluuden täydellisyys ruumiillisesti,

2:10 Ja te olette hänessä täydelliset, joka kaiken herrauden ja esivallan pää on,

2:11 Jonka kautta te myös ympärileikatut olette sillä ympärileikkauksella, joka käsittää tapahtuu, syntisen ruumiin pois panemisen kautta, lihassa, Kristuksen ympärileikkauksella,

2:12 Ynnä hänen kanssansa kasteen kautta haudatut, jossa te myös hänen kanssansa olette nousseet ylös uskon kautta, jonka Jumala vaikuttaa, joka hänen kuolleista herättänyt on,

2:13 Ja on teidät hänen kanssansa eläväksi tehnyt, kuin te synnissä kuolleet olitte, ja teidän lihanne esinahassa, ja on meille kaikki synnit anteeksi antanut.

2:14 Ja on pyyhkinyt pois sen käsikirjoituksen, joka säätyin kautta meitä vastaan oli ja oli meille vastahakoinen: sen hän otti pois ja naulitsi ristiin,

2:15 Ja on ryöstänyt vallitukset ja väkevyydet, ja toi heidät näkyviin, ja sai heistä voittokunnian itse kauttansa.

2:16 Älkään siis kenkään teitä tuomitko ruasta eli juomasta, taikka määrätyistä pyhäpäivistä, ei uudesta kuusta, eikä sabbateista,

2:17 Jotka ovat tulevaisten varjo, mutta itse ruumis on Kristuksessa.

2:18 Älkäät antako kenenkään voittaa teidän kilvoituksenne palkkaa, joka tahtoo teitä nöyryyteen ja enkelien palvelukseen, vaeltain niissä, joita ei hän nähnyt ole, ja on tyhmästi lihallisessa mielessänsä paisunut,

2:19 Ja ei riipu kiinni Päässä, josta koko ruumis jäsenistä ja ravioista saa väkevyyden ja kokoon liitetty on, ja niin siinä lisäämisessä kasvaa, jonka Jumala antaa.

2:20 Jos te siis olette Kristuksen kanssa maailman säädyistä kuolleet, miksi te

te, ikäänkuin eläisitte maailmassa, sallitte määrätä itsellenne säädöksiä:

2:21 "Älä tartu, älä maista, älä koske!"

2:22 - sehän on kaikki tarkoitettu katoamaan käyttämisen kautta -ihmisten käskyjen ja oppien mukaan?

2:23 Tällä kaikella tosin on viisauden maine itsevalitun jumalanpalveluksen ja nöyryyden vuoksi ja sentähden, ettei se ruumista säästä; mutta se on ilman mitään arvoa, ja se tapahtuu lihan tyydyttämiseksi.

3 LUKU

3:1 Jos te siis olette herätetyt Kristuksen kanssa, niin etsikää sitä, mikä on ylhäällä, jossa Kristus on, istuen Jumalan oikealla puolella.

3:2 Olkoon mielenne siihen, mikä ylhäällä on, älköön siihen, mikä on maan päällä.

3:3 Sillä te olette kuolleet, ja teidän elämänne on kätkeytynä Kristuksen kanssa Jumalassa;

3:4 kun Kristus, meidän elämämme, ilmestyy, silloin tekin hänen kanssaan ilmestytte kirkkaudessa.

3:5 Kuolettakaa siis maalliset jäsenenne: haureus, saastaisuus, kiihko, paha himo ja ahneus, joka on epäjumalanpalvelusta,

3:6 sillä niiden tähden tulee Jumalan viha,

3:7 ja niissä tekin ennen vaelsitte, kun niissä elitte.

3:8 Mutta nyt pankaa tekin pois ne kaikki: viha, kiivastus, pahuus, herjaus ja häpeällinen puhe suustanne.

3:9 Älkää puhuko valhetta toisistanne, te, jotka olette riisuneet pois vanhan ihmisen tekoinensa

3:10 ja pukeutuneet uuteen, joka uudistuu tietoon, Luojansa kuvan mukaan.

3:11 Ja tässä ei ole kreikkalaista eikä

teitänne annatte säädöillä solmita, niinkuin te maailmassa eläisitte?

2:21 Älä siihen rupee, (sanovat ne,) älä maista, älä pitele,

2:22 Jotka kaikki kulumisessa hukkuvat, ja ihmisten käskyt ja opit ovat,

2:23 Joilla kyllä viisauden muoto on itsevalitussa palveluksessa ja nöyryydessä, ja siinä, ettei he ruumistansa armahda eikä tee lihalle kunniaa hänen tarpeissansa.

3 LUKU

3:1 Jos te siis Kristuksen kanssa olette nousseet ylös, niin etsikää niitä, jotka ylhäällä ovat, kussa Kristus istuu Jumalan oikiolla kädellä.

3:2 Pyrkikää niiden perään, jotka ylhäällä ovat, ja ei niiden, jotka maan päällä ovat.

3:3 Sillä te olette kuolleet ja teidän elämänne on kätkeyty Kristuksen kanssa Jumalassa.

3:4 Kuin Kristus, meidän elämämme, ilmoitetuksi tulee, silloin tekin hänen kanssansa kunniaassa ilmoitetaan.

3:5 Niin kuolettakaa sentähden teidän jäsenenne, jotka maan päällä ovat, huoruus, saastaisuus, häpiällinen himo, rietas halaus ja ahneus, joka on epäjumalan palvelus,

3:6 Joidenka tähden Jumalan viha epäuskoisten lasten päälle tulee;

3:7 Joissa tekin muinen vaelsitte, kuin te niissä elitte.

3:8 Mutta nyt pankaat myös te pois nämät kaikki, viha, närkästys, pahuus, pilkka, ilkiät sanat, teidän suustanne.

3:9 Älkää valehdelko keskenänne, ja riisukaat pois teistänne vanha ihminen tekoinensa,

3:10 Ja pukekaat päällenne uusi, joka hänen tuntemiseensa uudistetaan, hänen kuvansa jälkeen, joka sen luonut on.

3:11 Kussa ei ole Grekiläinen ja

juutalaista, ei ympärileikkausta eikä ympärileikkaamattomuutta, ei barbaaria, ei skyyttalaista, ei orjaa, ei vapaata, vaan kaikki ja kaikissa on Kristus.

3:12 Pukeutukaa siis te, jotka olette Jumalan valituita, pyhiä ja rakkaita, sydämelliseen armahtavaisuuteen, ystävällisyyteen, nöyryyteen, sävyisyyteen, pitkämielisyyteen,

3:13 kärsikää toinen toistanne ja antakaa toisillenne anteeksi, jos kenellä on moitetta toista vastaan. Niinkuin Herrakin on antanut teille anteeksi, niin myös te antakaa.

3:14 Mutta kaiken tämän lisäksi pukeutukaa rakkauteen, mikä on täydellisyyden side.

3:15 Ja vallitkoon teidän sydämissänne Kristuksen rauha, johon te olette kutsututkin yhdessä ruumiissa, ja olkaa kiitolliset.

3:16 Runsaasti asukoon teissä Kristuksen sana; opettakaa ja neuvokaa toinen toistanne kaikessa viisaudessa, psalmeilla, kiitosvirsillä ja hengellisillä lauluilla, veisaten kiitollisesti Jumalalle sydämissänne.

3:17 Ja kaikki, minkä teette sanalla tai työllä, kaikki tehkää Herran Jeesuksen nimessä, kiittäen Isää Jumalaa hänen kauttansa.

3:18 Vaimot, olkaa miehille alamaiset, niinkuin sopii Herrassa.

3:19 Miehet, rakastakaa vaimojanne, älkääkä olko heitä kohtaan katkerat.

3:20 Lapset, olkaa vanhemmillenne kuuliaiset kaikessa, sillä se on otollista Herrassa.

3:21 Isät, älkää kiihoittako lapsianne, etteivät he kävisi aroiksi.

3:22 Palvelijat, olkaa maallisille isännillenne kaikessa kuuliaiset, ei silmänpalvelijoina, ihmisille mieliksi, vaan sydämen yksinkertaisuudessa peljäten Herraa.

Juudalainen, ympärileikkaus ja esinahka, Barbarus ja Skyta, orja ja vapaa, vaan kaikki ja kaikissa Kristus.

3:12 Niin pukekaat siis teitänne niinkuin Jumalan valitut, pyhät ja rakkaat, sydämellisellä laupiudella, ystävyydellä, nöyryydellä, hiljaisuudella ja pitkämielisyydellä,

3:13 Ja kärsikää toinen toistanne ja anteeksi antakaa toinen toisellenne, jos jollakin on kannetta toista vastaan; niinkuin myös Kristus teille on anteeksi antanut, niin myös tekin tehkää.

3:14 Mutta ylitse näiden kaikkein pukekaat päälleen rakkaus, joka on täydellisyyden side.

3:15 Ja Jumalan rauha hallitkoon teidän sydämissänne, johonka te myös kutsutut olette yhteen ruumiiseen, ja olkaa kiitolliset.

3:16 Asukaan Jumalan sana runsaasti teissä, kaikella viisaudella. Opettakaa ja neuvokaat teitänne keskenänne psalmeilla ja kiitosvirsillä ja hengellisillä lauluilla, veisaten armon kautta Herralle teidän sydämissänne.

3:17 Ja kaikki, mitä te teette puheella eli työllä, niin tehkää kaikki Herran Jeesuksen nimeen, ja kiittäkää Jumalaa ja Isää hänen kauttansa.

3:18 Vaimot, olkaa teidän miehille alamaiset Herrassa, niinkuin kohtuullinen on.

3:19 Miehet, rakastakaa vaimojanne, ja älkääkä olko tylyt heitä vastaan.

3:20 Lapset, olkaa kuuliaiset vanhemmillenne kaikissa; sillä se on Herralle hyvin otollinen.

3:21 Isät, älkää kehoittako teidän lapsianne vihaan, ettei he araksi tulisi.

3:22 Palvelijat, olkaa kuuliaiset kaikissa teidän ruumiillisille isännillenne, ei silmään edessä palvelen, niinkuin ne, jotka ihmisten mieltä noutavat, vaan sydämen yksinkertaisuudessa ja Jumalan pelvossa,

3:23 Kaikki, mitä teette, se tehkää sydämestänne, niinkuin Herralle eikä ihmisille,

3:24 tietäen, että te saatte Herralta palkaksi perinnön; te palvelette Herraa Kristusta.

3:25 Sillä se, joka tekee väärin, on saava takaisin, mitä on väärin tehnyt; ja henkilöön ei katsota.

4 LUKU

4:1 Isännät, tehkää palvelijoillenne, mitä oikeus ja kohtuus vaatii, sillä te tiedätte, että teilläkin on Herra taivaassa.

4:2 Olkaa kestäväiset rukouksessa ja siinä kiittäen valvokaa,

4:3 rukoillen samalla meidänkin edestämme, että Jumala avaisi meille sanan oven puhuaksemme Kristuksen salaisuutta, jonka tähden minä myös olen sidottuna,

4:4 että minä sen ilmoittaisin, niinkuin minun tulee puhua.

4:5 Vaelluksessanne olkaa viisaat ulkopuolella olevia kohtaan, ja ottakaa vaari oikeasta hetkestä.

4:6 Olkoon puheenne aina suloista, suolalla höystettyä, ja tietäkää, kuinka teidän tulee itsekullekin vastata.

4:7 Kaikista minun oloistani antaa teille tiedon Tykikus, rakas veli ja uskollinen palvelija, minun kanssapalvelijani Herrassa.

4:8 Hänet minä lähetän teidän tyköne juuri sitä varten, että saisitte tietää tilamme ja että hän lohduttaisi teidän sydämiänne;

4:9 ja myös Onesimuksen, uskollisen ja rakkaan veljen, joka on teikäläisiä; he ilmoittavat teille, kuinka täällä kaikki on.

4:10 Teille lähettää tervehdyksen Aristarkus, minun vankitoverini, ja Markus, Barnabaan serkku, josta olette saaneet ohjeita - jos hän tulee teidän tyköne, niin ottakaa hänet vastaan-

3:23 Ja kaikki, mitä te teette, se tehkää sydämestänne, niinkuin Herralle ja ei ihmisille,

3:24 Ja tietäkää, että te saatte Herralta perimisen palkan; sillä te palvelette Herraa Kristusta.

3:25 Mutta joka väärin tekee, sen pitää saaman sen jälkeen kuin hän väärin tehnyt on, ja ei pidä muotoa katsottaman.

4 LUKU

4:1 Isännät, se mikä oikeus ja kohtuus on, osoittakaa palvelioille, tietäen, että teilläkin on Herra taivaassa.

4:2 Olkaat alinomaisesti rukouksissa, valvoin niissä kiitoksen kanssa,

4:3 Rukoillen ynnä meidänkin edestämme, että Jumala meille sanansa oven avais, Kristuksen salaisuutta puhumaan, jonka tähden minä myös sidottu olen:

4:4 Että minä sen julistaisin, niinkuin minun puhua tulee.

4:5 Vaeltakaa viisaasti niiden kanssa, jotka ulkona ovat, ja ottakaa ajasta vaari.

4:6 Teidän puheenne olkoon aina otollinen ja suolalla sekoitettu, että te tietäisitte, kuinka teidän pitää jokaista vastaaman.

4:7 Kaikista minun menoistani pitää Tykikuksen, rakkaan veljen ja uskollisen palvelian ja kanssapalvelian Herrassa, teille tiettäväksi tekemän,

4:8 Jonka minä sitä varten lähetin teidän tyköne, että minä saisin tietää teidän tilanne, ja että hän teidän sydämenne lohduttaisi,

4:9 Ynnä Onesimuksen, uskollisen ja rakkaan veljen kanssa, joka yksi teistä on: kuinka kaikki täällä ovat, he teillä tiettäväksi tekevät.

4:10 Aristarkus, minun kanssavankini, tervehtii teitä, ja Markus, Barnabaan nepas, josta te käskyt saaneet olette: jos hän tulee teidän tyköne, niin ottakaa häntä vastaan,

4:11 ja Jeesus, jota sanotaan Justukseksi; nämä ovat ympärileikatuista ainoat, jotka ovat olleet minun auttajani työssä Jumalan valtakunnan hyväksi, ja he ovat olleet minulle lohdutukseksi.

4:12 Tervehdyksen lähettää teille teikäläinen EpafRAS, Kristuksen Jeesuksen palvelija, joka rukouksissaan aina taistelee teidän puolestanne, että te pysyisitte täydellisinä ja täysin vahvoina kaikessa, mikä on Jumalan tahto.

4:13 Sillä minä annan hänestä sen todistuksen, että hän näkee paljon vaivaa teidän hyväksenne ja niiden hyväksi, jotka ovat Laodikeassa, sekä niiden, jotka ovat Hierapolissa.

4:14 Luukas, rakas lääkäri, lähettää teille tervehdyksen, niin myös Deemas.

4:15 Tervehdys Laodikeassa oleville veljille ja Nymfalle sekä hänen kodissaan kokoontuvalle seurakunnalle.

4:16 Ja kun tämä kirje on luettu teille, niin toimittakaa, että se luetaan Laodikeankin seurakunnassa ja että myös te luette Laodikeasta tulevan kirjeen.

4:17 Ja sanokaa Arkippukselle: "Ota vaari virasta, jonka olet saanut Herrassa, että sen täysin toimitat."

4:18 Tervehdys minulta, Paavalilta, omakätisesti. Muistakaa minun kahleitani. Armo olkoon teidän kanssanne.

PAAVALIN ENSIMMÄINEN KIRJE TESSALONIKALAISELLE

1 LUKU

1:1 Paavali ja Silvanus ja Timoteus tessalonikalaisten seurakunnalle Isässä Jumalassa ja Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa. Armo teille ja rauha!

1:2 Me kiitämme Jumalaa aina kaikkien

4:11 Ja Jesus, joka Justukseksi kutsutaan, jotka ympärileikkauksesta ovat: nämät ainoat ovat minun auttajani Jumalan valtakuntaan, jotka minulle lohdutukseksi olleet ovat.

4:12 Teitä tervehtii Epaphras, joka on teistä Kristuksen palvelia, ja rukoilee ahkerasti teidän edestänne, että te täydelliset olisitte, kaikella Jumalan tahdolla täytetyt.

4:13 Sillä minä todistan hänestä, että hän suuren kiivauden teistä pitää ja niistä, jotka Laodikeassa ja Hierapolissa ovat.

4:14 Teitä tervehtii Luukas lääkäri, se rakas, ja Demas.

4:15 Tervehtikää veljiä, jotka ovat Laodikeassa, ja Nymphaa, ja sitä seurakuntaa, joka hänen huoneessansa on.

4:16 Ja kuin tämä lähetyskirja on teidän edessänne luettu, niin laittakaa, että se Laodikeankin seurakunnassa luettaisiin, ja että tekin sen lukisitte, joka Laodikeasta kirjoitettu on,

4:17 Ja sanokaat Arkippukselle: pidä virastas vaaria, jonka Herrassa saanut olet, että sen toimittaisit.

4:18 Tervehdys minun, Paavalin, kädelläni. Muistakaa minun siteitäni. Armo olkoon teidän kanssanne! Amen. «Kolossalaisille kirjoitettu Roomista Tykikuksen ja Onesimuksen kanssa.»

P. PAAVALIN 1 EPISTOLA TESSALONIKALAISILLE

1 LUKU

1:1 Paavali ja Silvanus ja Timoteus Tessalonikan seurakunnalle, Isässä Jumalassa ja Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa: armo olkoon teille ja rauha Jumalalta meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta!

1:2 Me kiitämme aina Jumalaa kaikkein

teidän tähtenne, mainiten teitä
rukouksissamme, sillä lakkaamatta
1:3 me Jumalamme ja Isämme edessä
muistamme teidän työtänne uskossa ja
vaivannäköänne rakkaudessa ja
kärsivällisyyttänne toivossa Herraamme
Jeesukseen Kristukseen,

1:4 tietäen, veljet, te Jumalan rakastetut,
teidän valitsemisenne:

1:5 että meidän evankeliumimme tuli teidän
tykönnne, ei ainoastaan sanana, vaan myös
voimana ja Pyhässä Hengessä ja suurella
varmuudella - niinkuin tiedätte, millaisia me
olimme teidän keskuudessanne, teidän
tähtenne -

1:6 ja teistä tuli meidän seuraajiamme ja
Herran, kun suuressa ahdingossa otitte
sanan vastaan ilolla Pyhässä Hengessä,

1:7 niin että te olette tulleet esikuviksi
kaikille uskoville Makedoniassa ja Akaiassa.

1:8 Sillä teidän tyköänne on Herran sana
kaijunut; ei ainoastaan Makedoniaan ja
Akaiiaan, vaan kaikkialle on teidän uskonne
Jumalaan levinnyt, niin ettei meidän tarvitse
siitä mitään puhua.

1:9 Sillä itse he kertovat meistä, millainen
meidän tulomme teidän tykönnne oli ja
kuinka te epäjumalista käännyitte Jumalan
tykö, palvelemaan elävää ja totista Jumalaa

1:10 ja odottamaan taivaista hänen
Poikaansa, jonka hän on herättänyt
kuolleista, Jeesusta, joka pelastaa meidät
tulevasta vihasta.

2 LUKU

2:1 Tiedättehän itsekkin, veljet, ettei
tulomme teidän tykönnne ollut turha;

2:2 vaan, vaikka me ennen, niinkuin
tiedätte, olimme kärsineet Filippissä ja
meitä siellä oli pahoin pidelty, oli meillä

teidän edestänne ja muistamme meidän
rukouksissamme teitä,

1:3 Ja lakkaamatta muistamme teidän
tekojanne uskossa, ja teidän töitänne
rakkaudessa, ja teidän kärsivällisyyttänne
toivossa, joka on meidän Herramme
Jesuksen Kristuksen päälle Jumalan ja
meidän Isämme edessä.

1:4 Sillä, rakkaat veljet, Jumalalta
rakastetut, me tiedämme, kuinka te valitut
olette,

1:5 Että meidän evankeliumi on teidän
tykönnne ollut, ei ainoastansa puheessa,
vaan myös voimassa ja Pyhässä Hengessä,
ja vahvassa tiedossa; niinkuin te tiedätte,
minkäkaltaiset me teidän tykönnne teidän
tähtenne olimme.

1:6 Ja te olette meitä ja Herra
seuraamaan ruvenneet ja olette sanan
monessa vaivassa, ilolla Pyhässä Hengessä,
ottaneet vastaan,

1:7 Niin että te olette tulleet esikuvaksi
kaikille uskovaisille Makedoniassa ja
Akajassa.

1:8 Sillä teistä on Herran sana kajahtanut,
ei ainoastaan Makedoniassa ja Akajassa,
mutta myös joka paikassa on teidän
uskonne Jumalan tykö kuulunut, niin ettei
meidän tarvitse mitään puhua.

1:9 Sillä he itse ilmoittavat meistä,
minkäkaltainen tulemus meillä on ollut
teidän tykönnne, ja kuinka te Jumalan tykö
epäjumalista käännetyt olette, elävää ja
totista Jumalaa palvelemaan,

1:10 Ja hänen Poikaansa taivaista
odottamaan, jonka hän on kuolleista
herättänyt, Jesuksen, joka meitä
tulevaisesta vihasta vapahtaa.

2 LUKU

2:1 Sillä te tiedätte, rakkaat veljet, meidän
tulemisemme teidän tykönnne, ettei se ole
turha ollut;

2:2 Vaan niinkuin me ennen kärsineet ja
häväistyt olimme Philipissä, niinkuin te
tiedätte, kuitenkin olimme me rohkia

kuitenkin Jumalassamme rohkeutta puhua teille Jumalan evankeliumia, suuressa kilvoituksessa.

2:3 Sillä meidän kehoituspuheemme ei lähde eksymyksestä eikä epäpuhtaasta mielestä eikä ole kavaluudessa puhuttua;

2:4 vaan niinkuin Jumala on katsonut meidän kelpaavan siihen, että meille uskottiin evankeliumi, niin me puhumme, emme, niinkuin tahtoisimme olla mieliksi ihmisille, vaan Jumalalle, joka koettelee meidän sydämemme.

2:5 Sillä me emme koskaan ole liikkuneet liehakoivin sanoin, sen te tiedätte, emmekä millään tekosyillä voittoa ahnehtineet; Jumala on todistajamme,

2:6 emmekä ole etsineet kunniaa ihmisiltä, emme teiltä emmekä muilta,

2:7 vaikka me Kristuksen apostoleina olisimme voineet vaatia arvonantoa; vaan me olimme lempeät teidän keskuudessanne, niinkuin imettävä äiti, joka vaalii lapsiansa;

2:8 niin mekin, teitä hellien, halusimme antaa teille, ei ainoastaan Jumalan evankeliumia, vaan oman henkemmekin, sillä te olitte meille rakkaiksi tulleet.

2:9 Muistattehan, veljet, meidän työmme ja vaivamme: yöt ja päivät työtä tehden, ettemme ketään teistä rasittaisi, me julistimme teille Jumalan evankeliumia.

2:10 Te olette meidän todistajamme, ja Jumala, kuinka pyhät ja oikeamieliset ja nuhteettomat me olimme teitä kohtaan, jotka uskotte,

2:11 samoin kuin te tiedätte, kuinka me, niinkuin isä lapsiansa, kehoitimme itsekutakin teistä ja rohkaisimme teitä,

2:12 ja teroitimme teille, että teidän on vaeltaminen arvollisesti Jumalan edessä, joka kutsuu teitä valtakuntaansa ja kirkkauteensa.

2:13 Ja sentähden me myös lakkaamatta

meidän Jumalassamme, puhumaan teille Jumalan evankeliumia suuressa kilvoittelemisessa.

2:3 Sillä ei meidän neuvomme ollut eksytyksessä, eikä saastaisuudessa, ei myös petoksessa;

2:4 Vaan niinkuin me Jumalalta koetellut olemme, ja meille on evankeliumi uskottu, niin me myös puhumme; ei niin että me tahtoisimme ihmisille kelvata, vaan Jumalalle, joka meidän sydämemme koettelee.

2:5 Sillä emmepä me koskaan vaeltaneet liukkailla sanoilla, niinkuin te tiedätte, emmekä ahneuden tilalla; Jumala on todistaja.

2:6 Emme myös ole ihmisiltä kunniaa pyytäneet, ei teiltä eikä muilta, vaikka me olisimme taitaneet teitä rasittaa, niinkuin Kristuksen apostolit;

2:7 Mutta me olimme hienot teidän keskellänne: niinkuin imettävä lapsiansa holhoo,

2:8 Niin oli myös meidän sydämemme halu teihin, jakamaan teille, ei ainoastaan Jumalan evankeliumia, mutta myös meidän henkeämme; sillä te olette meille rakkaiksi tulleet.

2:9 Sillä te muistatte, rakkaat veljet, meidän työmme ja vaivamme; sillä yöllä ja päivällä me työtä teimme, ettemme ketään teistä rasittaisi, ja saarnasimme Jumalan evankeliumia teidän edessänne.

2:10 Siihen te olette todistajat ja Jumala, kuinka pyhästi, hurskaasti ja nuhteettomasti me olimme teidän tykönänne, jotka uskotte.

2:11 Niinkuin te tiedätte, kuinka me jokaista teitä niinkuin isä lapsiansa olemme neuvoneet ja lohduttaneet,

2:12 Ja todistaneet, että te otollisesti Jumalan edessä vaeltaisitte, joka teitä valtakuntaansa ja kunniaansa kutsunut on.

2:13 Sentähden me myös lakkaamatta

kiitämme Jumalaa siitä, että te, kun saitte meiltä kuulemanne Jumalan sanan, otitte sen vastaan, ette ihmisten sanana, vaan, niinkuin se totisesti on, Jumalan sanana, joka myös vaikuttaa teissä, jotka uskotte.

2:14 Sillä teistä, veljet, on tullut niiden Kristuksessa Jeesuksessa olevien Jumalan seurakuntain seuraajia, jotka ovat Juudeassa, sillä tekin olette kärsineet omilta kansalaisiltanne samaa kuin he juutalaisilta,

2:15 jotka tappoivat Herran Jeesuksenkin ja profeetat ja ovat vainonneet meitä, eivätkä ole Jumalalle otollisia, vaan ovat kaikkien ihmisten vihollisia,

2:16 kun estävät meitä puhumasta pakanoille heidän pelastumiseksensa. Näin he yhäti täyttävät syntiensä mittaa. Viha onkin jo saavuttanut heidät, viimeiseen määräänsä asti.

2:17 Mutta kun meidät nyt, veljet, on hetkeksi aikaa erotettu teistä, ulkonaisesti, ei sydämeltä, niin on meille tullut yhä suurempi halu päästä näkemään teidän kasvojanne.

2:18 Sentähden olemme tahtoneet tulla teidän tyköne, minä, Paavali, puolestani, en vain kerran, vaan kahdestikin, mutta saatana on meidät estänyt.

2:19 Sillä kuka on meidän toivomme tai ilomme tai meidän kerskauksemme kruunu? Ettekö myös te, meidän Herramme Jeesuksen edessä hänen tulemuksessaan?

2:20 Sillä te olette meidän kunniamme ja meidän ilomme.

3 LUKU

3:1 Sentähden me, kun emme enää voineet kestää kauemmin, päätimme jäädä yksinämme Ateenaan,

3:2 ja lähetimme Timoteuksen, veljemme ja Jumalan palvelijan Kristuksen evankeliumissa, vahvistamaan teitä ja rohkaisemaan teitä uskossanne,

kiitämme Jumalaa, että kuin te saitte sen sanan Jumalasta, jonka te meiltä kuulitte, niin te sen otitte vastaan, ei niinkuin ihmisen sanan, vaan (niinkuin se totisesti on) kuin Jumalan sanan, joka myös teissä uskovaisissa vaikuttaa.

2:14 Sillä te olette tulleet, rakkaat veljet, Jumalan seurakuntain, jotka ovat Juudeassa, tavoittajaksi, Kristuksessa Jeesuksessa, että te olette myös niitä kärsineet teidän omilta langoiltanne, niinkuin hekin Juudalaisilta,

2:15 Jotka myös tappoivat Herran Jeesuksen ja omat prophetansa, ja ovat meitä vainonneet, ja ei he Jumalalle kelpaa, ja ovat kaikille ihmisille vastahakoiset;

2:16 Jotka meidän kieltävät pakanoille puhumasta, että he autuaiksi tulisivat, että he aina syntinsä täyttäisivät; sillä viha on jo peräti heidän päällensä tullut.

2:17 Mutta me, rakkaat veljet, sitte kuin me hetkeksi olemme teiltä otetut pois, näkyvistä, ei sydämestä, niin me olemme sitä enemmän suurella halulla pyytäneet teidän kasvojanne nähdä.

2:18 Sentähden tahdoimme me tulla teidän tyköne, (minä Paavali,) kerran ja kaksi, mutta saatana esti meitä.

2:19 Sillä mikä on meidän toivomme taikka ilomme, eli meidän kerskauksemme kruunu? Ettekö myös te meidän Herran Jeesuksen Kristuksen edessä hänen tulemisessansa?

2:20 Sillä te olette meidän kunniamme ja ilomme.

3 LUKU

3:1 Sentähden emme saaneet sitä enempi viivyttää, vaan olemme mielistyneet jäämään Ateenaan yksinänsä,

3:2 Ja lähetimme Timoteuksen, meidän veljemme, Jumalan palvelijan ja meidän apulaisemme Kristuksen evankeliumissa, vahvistamaan ja lohduttamaan teitä teidän

3:3 ettei kukaan horjuisi näissä ahdingoissa. Sillä itse te tiedätte, että meidät on semmoisiin pantu.

3:4 Sanoimmehan, kun olimme teidän tykönänne, teille jo edeltäpäin, että meidän oli ahdinkoon joutuminen, niinkuin on käynytkin ja te tiedätte käyneen.

3:5 Sentähden minä, kun en enää jaksanut kestää kauemmin, lähetinkin tiedustelemaan teidän uskoanne, ettei vain kiusaaja liene teitä kiusannut ja meidän vaivannäkömmen mennyt hukkaan.

3:6 Mutta nyt, kun Timoteus tuli teidän tyköänne meidän tykömme ja toi meille ilosanoman teidän uskostanne ja rakkaudestanne ja siitä, että te aina pidätte meitä rakkaassa muistossa ikävöiden meitä nähdäksenne niinkuin mekin teitä:

3:7 sentähden olemme teidän uskostanne, veljet, saaneet lohdutusta teihin nähden kaikessa hädässämme ja ahdistuksessamme;

3:8 sillä nyt me elämme, jos te seisotte lujina Herrassa.

3:9 Kuinka voimmekaan kyllin kiittää Jumalaa teidän tähtenne kaikesta siitä ilosta, mikä meillä teistä on Jumalamme edessä!

3:10 Öin ja päivin me mitä hartaimmin rukoilemme saadaksemme nähdä teidän kasvonne ja täyttää sen, mitä teidän uskostanne puuttuu.

3:11 Mutta hän itse, meidän Jumalamme ja Isämme, ja meidän Herramme Jeesus ohjatkoon meidän tiemme teidän tykönne.

3:12 Ja teille Herra antakoon yhä enemmän ja runsaammin rakkautta toisianne kohtaan ja kaikkia kohtaan, niinkuin meilläkin on teitä kohtaan,

3:13 vahvistaaksensa teidän sydämenne nuhteettomiksi pyhyydessä meidän Jumalamme ja Isämme edessä, meidän Herramme Jeesuksen tulemuksessa, kun hän tulee kaikkien pyhiensä kanssa.

uskossanne:

3:3 Ettei kenkään näissä vaivoissa murehtisi; sillä te tiedätte, että me olemme sitä varten pannut.

3:4 Ja tosin, kuin me olimme teidän tykönänne, niin me sen teille edellä sanoimme, että meidän piti vaivaa kärsimän, niinkuin te tapahtuneenkin tiedätte.

3:5 Sentähden myös minä en taitanut enään malttaa itsiäni, mutta lähetin tietämään teidän uskoanne, ettei kiusaaja olisi teitä kiusannut, ja niin meidän työmmen turhaksi tullut.

3:6 Mutta nyt, kuin Timoteus tuli teiltä meidän tykömme ja ilmoitti meille teidän uskonne ja rakkautenne, että te aina meitä hyvässä muistossa pidätte ja halajatte meitä nähdä, niinkuin mekin teitä,

3:7 Niin me saimme teistä, rakkaat veljet, lohdutuksen kaikessa meidän vaivassamme ja tuskassamme, teidän uskonne tähden;

3:8 Sillä nyt me elämme, jos te Herrassa pysytte.

3:9 Minkä kiitoksen siis me taidamme Jumalalle antaa teidän tähtenne, kaikesta tästä ilosta, jolla me iloitsemme teistä meidän Jumalamme edessä?

3:10 Yötä ja päivää rukoillen ahkerasti, että me teidän kasvonne näkisimme ja täyttäisimme, mitä teidän uskostanne puuttuu.

3:11 Mutta itse Jumala ja meidän Isämme, ja meidän Herra Jeesus Kristus saattakoon meidän tiemme teidän tykönne.

3:12 Mutta Herra lisätköön teitä ja antakoon rakkauden yltäkylläisen olla teidän seassanne ja jokaista kohtaan, niinkuin mekin teille olemme:

3:13 Että hän teidän laittamattomat sydämenne vahvistais pyhyydessä, Jumalan ja meidän Isämme edessä meidän Herran Jeesuksen Kristuksen tulemisessa, kaikkein hänen pyhäinsä kanssa.

4 LUKU

4:1 Sitten vielä, veljet, me pyydämme teitä ja kehoitamme Herrassa Jeesuksessa, että te, niinkuin olette meiltä oppineet, miten teidän tulee vaeltaa ja olla Jumalalle otolliset, niinkuin vaellattekkin, siinä yhä enemmän varttuisitte.

4:2 Tiedättehän, mitkä käskyt me olemme Herran Jeesuksen kautta teille antaneet.

4:3 Sillä tämä on Jumalan tahto, teidän pyhityksenne, että kartatte haureutta,

4:4 että kukin teistä tietää ottaa oman vaimon pyhyydessä ja kunniassa,

4:5 ei himon kiihkossa niinkuin pakanat, jotka eivät Jumalaa tunne;

4:6 ettei kukaan sorra veljeänsä eikä tuota hänelle vahinkoa missään asiassa, sillä Herra on kaiken tämän kostaja, niinkuin myös ennen olemme teille sanoneet ja todistaneet.

4:7 Sillä ei Jumala ole kutsunut meitä saastaisuuteen, vaan pyhitykseen.

4:8 Sentähden, joka nämä hylkää, ei hylkää ihmistä, vaan Jumalan, joka myös antaa Pyhän Henkensä teihin.

4:9 Veljellisestä rakkaudesta ei ole tarvis teille kirjoittaa; sillä itse te olette Jumalalta oppineet rakastamaan toisianne;

4:10 niin te myös teette kaikkia veljiä kohtaan koko Makedoniassa. Mutta me kehoitamme teitä, veljet, siinä varttumaan yhä enemmän

4:11 ja katsomaan kunniaksenne, että elätte hiljaisuudessa ja toimitatte omia tehtäviänne ja teette työtä käsillänne, niinkuin olemme teitä käskeneet,

4:12 että vaelluksessanne olisitte säädylliset ulkopuolella olevia kohtaan ettekä olisi kenenkään avun tarpeessa.

4:13 Mutta me emme tahdo pitää teitä, veljet, tietämättöminä siitä, kuinka poisnukkuneiden on, ettette murehtisi niinkuin muut, joilla ei toivoa ole.

4:14 Sillä jos uskomme, että Jeesus on

4 LUKU

4:1 Vielä siis, rakkaat veljet, rukoilemme me teitä ja neuvomme Herrassa Jeesuksessa, niinkuin te meiltä saaneet olette, kuinka teidän vaeltaman ja Jumalalle kelpaaman pitää, että te täydellisemmäksi tulisitte.

4:2 Sillä te tiedätte ne käskyt, jotka me Herran Jeesuksen kautta teille annoimme.

4:3 Sillä se on Jumalan tahto, teidän pyhyyttenne, että te huoruutta vältätte,

4:4 Että jokainen tietäis pitää astiansa pyhyydessä ja kunniassa,

4:5 Ei himoin halauksissa niinkuin pakanat, jotka ei Jumalasta mitään tiedä,

4:6 Ja ettei yksikään sortaisi eikä pettäisi veljeänsä jossakussa asiassa; sillä Herra on kaikkein näiden kostaja, kuin me myös teille ennen sanoneet ja todistaneet olemme.

4:7 Sillä ei Jumala ole meitä kutsunut saastaisuuteen, vaan pyhyyteen.

4:8 Joka siis nämät katsoo ylön, ei hän katso ylön ihmistä, vaan Jumalan, joka myös Pyhän Henkensä meihin antanut on.

4:9 Mutta veljellisestä rakkaudesta ei minun tarvitse teille kirjoittaa; sillä te olette itse Jumalalta opetellut rakastamaan toistanne,

4:10 Ja sen te myös kaikille veljille teette, jotka koko Makedoniassa ovat; mutta me neuvomme teitä, rakkaat veljet, että te vielä täydellisemmäksi tulisitte,

4:11 Ja pyytäkää olla levolliset ja ottakaat vaari omista askareistanne, tehden työtä käsillänne, niinkuin me käskeneet olemme,

4:12 Että te itsenne kunniallisesti ulkonaisten kohtaan käyttäisitte, ettette mitään tarvitsisi.

4:13 Mutta emme myös tahdo teiltä salata, rakkaat veljet, niistä, jotka nukkuneet ovat, ettette murehtisi niinkuin muut, joilla ei toivoa ole:

4:14 Sillä jos me uskomme, että Jesus on

kuollut ja noussut ylös, niin samoin on Jumala Jeesuksen kautta myös tuova poisnukkuneet esiin yhdessä hänen kanssaan.

4:15 Sillä sen me sanomme teille Herran sanana, että me, jotka olemme elossa, jotka jäämme tänne Herran tulemukseen, emme suinkaan ehdi ennen niitä, jotka ovat nukkuneet.

4:16 Sillä itse Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelin äänen ja Jumalan pasunan kuuluessa, ja Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin;

4:17 sitten meidät, jotka olemme elossa, jotka olemme jääneet tänne, temmataan yhdessä heidän kanssaan pilvissä Herraa vastaan yläilmoihin; ja niin me saamme aina olla Herran kanssa.

4:18 Niin lohduttakaa siis toisianne näillä sanoilla.

5 LUKU

5:1 Mutta aikakausista ja määrähetkistä ei teille, veljet, ole tarvis kirjoittaa;

5:2 sillä itse te varsin hyvin tiedätte, että Herran päivä tulee niinkuin varas yöllä.

5:3 Kun he sanovat: "Nyt on rauha, ei hätää mitään", silloin yllättää heidät yhtäkkiä turmio, niinkuin synnytyskipu raskaan vaimon, eivätkä he pääse pakoon.

5:4 Mutta te, veljet, ette ole pimeydessä, niin että se päivä voisi yllättää teidät niinkuin varas;

5:5 sillä kaikki te olette valkeuden lapsia ja päivän lapsia; me emme ole yön emmekä pimeyden lapsia.

5:6 Älkäämme siis nukkuko niinkuin muut, vaan valvokaamme ja olkaamme raittiit.

5:7 Sillä ne, jotka nukkuvat, ne yöllä nukkuvat, ja jotka juovat itsensä juovuksiin, ne yöllä juovuksissa ovat.

5:8 Mutta me, jotka olemme päivän lapsia, olkaamme raittiit, ja olkoon pukunamme uskon ja rakkauden haarniska ja

kuollut ja noussut ylös, niin on Jumala myös ne, jotka nukkuneet ovat, Jeesuksen kautta tuova edes hänen kanssansa.

4:15 Sillä sen me sanomme teille Herran puolesta: että me, jotka elämme ja jälkeen jäämme Herran tulemiseen, emme suinkaan ennätä niitä, jotka nukkuneet ovat.

4:16 Sillä itse Herra astuu alas taivaasta, suurella huudolla, ja ylimmäisen enkelin äänellä ja Jumalan basunalla, ja kuolleet Kristuksessa ensin nousevat ylös.

4:17 Sitte me, jotka elämme ja jälkeen jäämme, temmataan ynnä heidän kanssansa pilviin, Herraa vastaan tuulihin, ja niin me aina Herran kanssa olemme.

4:18 Lohduttakaat siis teitä keskenänne näillä sanoilla.

5 LUKU

5:1 Mutta ajoista ja hetkistä, rakkaat veljet, ei teille tarvitse kirjoittaa;

5:2 Sillä te itse visusti tiedätte, että Herran päivä on tuleva niinkuin varas yöllä.

5:3 Sillä kuin he sanovat: nyt on rauha ja ei mitään hätää, silloin kadotus lankee äkisti heidän päällensä, niinkuin raskaan vaimon kipu, ja ei he suinkaan saa paeta.

5:4 Mutta te, rakkaat veljet, ettepä te ole pimeydessä, ettei se päivä teitä käsittäisi niinkuin varas.

5:5 Te olette kaikki valkeuden lapset ja päivän lapset: emme ole yön emmekä pimeyden.

5:6 Niin älkäämme siis maatko niinkuin muut, vaan valvokaamme ja olkaamme raittiit.

5:7 Sillä jotka makaavat, ne yöllä makaavat, ja ne, jotka juopuvat, ne yöllä juovuksissa ovat.

5:8 Mutta me, jotka päivän lapset olemme, olkaamme raittiit, puetut uskon ja rakkauden rintaraudalla ja autuuden toivon

kypärinämme pelastuksen toivo.

5:9 Sillä ei Jumala ole määrännyt meitä vihaan, vaan saamaan pelastuksen Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, 5:10 joka on kuollut meidän edestämme, että me, valvoimmepa tai nukuimme, eläisimme yhdessä hänen kanssaan.

5:11 Sentähden kehoittakaa toisianne ja rakentakaa toinen toistanne, niinkuin teettekin.

5:12 Mutta me pyydämme teitä, veljet, antamaan tunnustuksenne niille, jotka tekevät työtä teidän keskuudessanne ja ovat teidän johtajanne Herrassa ja neuvovat teitä,

5:13 sekä pitämään heitä erinomaisen rakkaina heidän työnsä tähden. Eläkää rauhassa keskenänne.

5:14 Me kehoitamme teitä, veljet: nuhdelkaa kurittomia, rohkaiskaa alakuloisia, holhotkaa heikkoja, olkaa pitkämieliset kaikkia kohtaan.

5:15 Katsokaa, ettei kukaan kosta kenellekään pahaa pahalla, vaan pyrkikää aina tekemään hyvää toinen toisellenne ja kaikille.

5:16 Olkaa aina iloiset.

5:17 Rukoilkaa lakkaamatta.

5:18 Kiittäkää joka tilassa. Sillä se on Jumalan tahto teihin nähden Kristuksessa Jeesuksessa.

5:19 Henkeä älkää sammuttako,

5:20 profetoimista älkää halveksuko,

5:21 mutta koetelkaa kaikki, pitäkää se, mikä hyvää on;

5:22 karttakaa kaikenlaista pahaa.

5:23 Mutta itse rauhan Jumala pyhittäköön teidät kokonansa, ja säilyköön koko teidän henkenne ja sielunne ja ruumiinne nuhteettomana meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tulemukseen.

5:24 Hän, joka teitä kutsuu, on uskollinen, ja hän on sen myös tekevä.

5:25 Veljet, rukoilkaa meidän edestämme.

rautalakilla.

5:9 Sillä ei Jumala ole meitä pannut vihaan, vaan autuutta omistamaan, meidän Herran Jeesuksen Kristuksen kautta, 5:10 Joka meidän edestämme kuollut on: että jos me valvomme eli makaamme, me ynnä hänen kanssaan eläisimme.

5:11 Sentähden neuvokaat teitänne keskenänne ja rakentakaa toinen toistanne, niinkuin te myös teette.

5:12 Mutta me rukoilemme teitä, rakkaat veljet, että te ne tuntisitte, jotka teidän seassanne työtä tekevät, ja teidän esimiehenne ovat Herrassa, ja teitä neuvovat.

5:13 Pitäkää heitä sitä rakkaampana heidän tekonsa tähden. Olkaat rauhalliset keskenänne.

5:14 Mutta me neuvomme teitä, rakkaat veljet: neuvokaat tavattomia, lohduttakaa heikkomielisiiä, holhokaat heikkoja, olkaat kärsiväiset jokaisen kanssa,

5:15 Katsokaat, ettei joku pahaa pahalla kosta, vaan noudattakaa hyvää, sekä keskenänne, että jokaista kohtaan.

5:16 Olkaat aina iloiset.

5:17 Rukoilkaat lakkaamatta.

5:18 Kiittäkää kaikkein edestä; sillä se on Jumalan tahto teistä Kristuksessa Jeesuksessa.

5:19 Älkää henkeä sammuttako.

5:20 Älkää prophetiaa katsoko ylö.

5:21 Koetelkaat kaikki, ja pitäkää se mikä hyvä on.

5:22 Välttäkää kaikkea, mikä pahaksi näkyy.

5:23 Mutta itse rauhan Jumala pyhittäköön teitä kokonansa, että koko teidän henkenne ja sielunne ja ruumiinne meidän Herran Jeesuksen Kristuksen tulemisessa nuhteetoinna pidettäisiin.

5:24 Hän on uskollinen, joka teitä kutsunut on ja sen myös täyttää.

5:25 Rakkaat veljet, rukoilkaat meidän

5:26 Tervehtikää kaikkia veljiä pyhällä suunannolla.

5:27 Minä vannotan teitä Herran kautta, että luetatte tämän kirjeen kaikille veljille.

5:28 Meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armo olkoon teidän kanssanne.

PAAVALIN TOINEN KIRJE TESSALONIKALAISILLE

1 LUKU

1:1 Paavali ja Silvanus ja Timoteus tessalonikalaisten seurakunnalle Jumalassa, meidän Isässämme, ja Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa.

1:2 Armo teille ja rauha Isältä Jumalalta ja Herralta Jeesukselta Kristukselta!

1:3 Me olemme velvolliset aina kiittämään Jumalaa teidän tähtenne, veljet, niinkuin oikein onkin, koska teidän uskonne runsaasti kasvaa ja keskinäinen rakkautenne lisääntyy itsekussakin, kaikissa teissä,

1:4 niin että me itsekin Jumalan seurakunnissa kerskaamme teistä, teidän kärsivällisyydestänne ja uskostanne kaikissa vainoissanne ja ahdistuksissa, joita teillä on kestettävänä

1:5 ja jotka ovat osoituksena Jumalan vanhurskaasta tuomiosta, että teidät katsottaisiin arvollisiksi Jumalan valtakuntaan, jonka tähden kärsittekin,

1:6 koskapa Jumala katsoo oikeaksi kostaa ahdistuksella niille, jotka teitä ahdistavat,

1:7 ja antaa teille, joita ahdistetaan, levon yhdessä meidän kanssamme, kun Herra Jeesus ilmestyy taivaasta voimansa enkelien kanssa

1:8 tulen liekissä ja kostaa niille, jotka eivät tunne Jumalaa eivätkä ole kuuliais

edestämme.

5:26 Tervehtikää kaikkia veljiä pyhällä suunannolla.

5:27 Minä vannotan teitä Herran kautta, että te tämän lähetykskirjan kaikkein pyhain veljein edessä lukea annatte.

5:28 Meidän Herran Jeesuksen Kristuksen armo olkoon teidän kanssanne, amen!
«Ensimmäinen Epistola Tessalonikalaisille, kirjoitettu Atenasta.»

1. P. PAAVALIN 2 EPISTOLA TESSALONIKALAISILLE

1 LUKU

1:1 Paavali ja Silvanus ja Timoteus Tessalonikan seurakunnalle Jumalassa, meidän Isässämme, ja Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa:

1:2 Armo olkoon teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme ja Herralta Jeesukselta Kristukselta!

1:3 Meidän pitää aina teidän edestänne, rakkaat veljet, Jumalaa kiittämän, niinkuin kohtuullinen on: sillä teidän uskonne kasvaa jalosti ja kaikkein teidän rakkautenne lisääntyy jokaista kohtaan,

1:4 Niin että me teistä Jumalan seurakunnissa kerskaamme, teidän kärsivällisyydestänne ja uskostanne kaikessa teidän vainoissanne ja vaivassanne, jota te kärsitte:

1:5 Jotka osoittavat, että Jumala on oikein tuomitseva, ja te Jumalan valtakuntaan soveliaaksi tulette, jonka tähden te myös kärsitte,

1:6 Että se on oikein Jumalan edessä niitä taas vaivata, jotka teitä vaivaavat;

1:7 Mutta teille, jotka vaivataan, antaa levon meidän kanssamme, kuin Herra Jesus taivaasta ilmaantuu, voimansa enkelien kanssa.

1:8 Ja tulen leimauksella, joka niille kostaa, jotka ei Jumalaa tunteneet, ja niille, jotka

meidän Herramme Jeesuksen evankeliumille.

1:9 Heitä kohtaa silloin rangaistukseksi iankaikkinen kadotus Herran kasvoista ja hänen voimansa kirkkaudesta,

1:10 kun hän sinä päivänä tulee, että hän kirkastuisi pyhissängsä ja olisi ihmeteltävä kaikissa uskovissa, sillä te olette uskoneet meidän todistuksemme.

1:11 Sitä varten me aina rukoilemmekin teidän puolestanne, että meidän Jumalamme katsoisi teidät kutsumisensa arvoisiksi ja voimallisesti saattaisi täydelliseksi kaiken teidän halunne hyvään ja teidän uskonne teot,

1:12 että meidän Herramme Jeesuksen nimi teissä kirkastuisi ja te hänessä, meidän Jumalamme ja Herran Jeesuksen Kristuksen armon mukaan.

2 LUKU

2:1 Mutta mitä tulee meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tulemukseen ja meidän kokoontumiseemme hänen tykönsä, niin me pyydämme teitä, veljet,

2:2 ettette anna minkään hengen ettekä sanan ettekä minkään muka meidän lähettämämme kirjeen heti järkyttää itseänne, niin että menetätte mielenne maltin, ettekä anna niiden itseänne peljästyttää, ikäänkuin Herran päivä jo olisi käsissä.

2:3 Älkää antako kenenkään vietellä itseänne millään tavalla. Sillä se päivä ei tule, ennenkuin luopumus ensin tapahtuu ja laittomuuden ihminen ilmestyy, kadotuksen lapsi,

2:4 tuo vastustaja, joka korottaa itsensä yli kaiken, mitä jumalaksi tai jumaloitavaksi kutsutaan, niin että hän asettuu Jumalan temppeliin ja julistaa olevansa Jumala.

2:5 Ettekö muista, että minä, kun vielä olin teidän tykönänne, sanoin tämän teille?

2:6 Ja nyt te tiedätte, mikä pidättää, niin

ei meidän Herran Jeesuksen Kristuksen evankeliumia tottele,

1:9 Jotka vaivaa kärsimän pitää, ijankaikkisen kadotuksen, Herran kasvoista ja hänen kunniansa väkevyydestä:

1:10 Kuin hän tuleva on, kirkastettaa pyhäinsä kanssa, ja ihmeelliseksi tulemaan kaikkein uskovaisten kanssa; sillä meidän todistuksemme teidän tyköenne siitä päivästä olette te uskoneet.

1:11 Ja sentähden me myös aina rukoilemme teidän edestänne, että meidän Jumalamme teitä otolliseksi tekis siihen kutsumiseen, ja täyttäis kaiken hyvyyden suosion ja uskon vaikutuksen, voimassa:

1:12 Että meidän Herran Jeesuksen Kristuksen nimi teissä ylistettäisiin, ja te taas hänessä, meidän Jumalan ja Herran Jeesuksen Kristuksen armon kautta.

2 LUKU

2:1 Mutta me rukoilemme teitä, rakkaat veljet, meidän Herran Jeesuksen Kristuksen tulemisen ja meidän kokoontumisemme kautta hänen tykönsä,

2:2 Ettette aivan nopiasti teitänne salli teidän mielestänne kääntää pois eli peljätettää, ei hengen, eikä puheen, eikä kirjan kautta, niin kuin se meiltä lähetetty olis, niinkuin Kristuksen päivä jo käsissä olis.

2:3 Älkää antako kenenkään teitänne vietellä millään tavalla; sillä ei hän ennen tule kuin luopumus tapahtuu ja synnin ihminen ilmoitetaan, kadotuksen lapsi,

2:4 Joka on vastaanseisoja, ja korottaa itsensä kaikkein päälle, mikä jumalaksi taikka jumalanpalveluksi kutsutaan, niin että hän istuttaa itsensä Jumalan templiin niinkuin Jumala, ja tekee itsensä jumalaksi.

2:5 Ettekö te muista, että minä teidän tykönänne ollessani näitä jo teille sanoin?

2:6 Ja mikä nyt estää, te tiedätte, että hän

että hän vasta ajallansa ilmestyy.

2:7 Sillä laittomuuden salaisuus on jo vaikuttamassa; jahka vain tulee tieltä poistetuksi se, joka nyt vielä pidättää,

2:8 niin silloin ilmestyy tuo laitton, jonka Herra Jeesus on surmaava suunsa henkäyksellä ja tuhoava tulemuksensa ilmestyksellä,

2:9 tuo, jonka tulemus tapahtuu saatanan vaikutuksesta valheen kaikella voimalla ja tunnusteilla ja ihmeillä

2:10 ja kaikilla vääryyden viettelyksillä niille, jotka joutuvat kadotukseen, sentähden etteivät ottaneet vastaan rakkautta totuuteen, voidaksensa pelastua.

2:11 Ja sentähden Jumala lähettää heille väkevän eksytyksen, niin että he uskovat valheen,

2:12 että kaikki ne tuomittaisiin, jotka eivät ole uskoneet totuutta, vaan mielistyneet vääryyteen.

2:13 Mutta me olemme velvolliset aina kiittämään Jumalaa teidän tähtenne, veljet, te Herran rakastetut, sentähden että Jumala alusta alkaen valitsi teidät pelastukseen Hengen pyhityksessä ja uskossa totuuteen.

2:14 Siihen hän on myös kutsunut teidät meidän evankeliumimme kautta, omistamaan meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kirkkauden.

2:15 Niin seisokaa siis, veljet, lujina ja pitäkää kiinni niistä opetuksista, joita olette oppineet joko meidän puheestamme tai kirjeestämme.

2:16 Ja meidän Herramme Jeesus Kristus itse ja Jumala, meidän Isämme, joka on rakastanut meitä ja armossa antanut meille iankaikkisen lohdutuksen ja hyvän toivon,

2:17 lohduttakoon teidän sydämiänne ja vahvistakoon teitä kaikessa hyvässä työssä ja puheessa.

3 LUKU

3:1 Sitten vielä, veljet, rukoilkaa meidän

pitää ajallansa ilmoitettaman.

2:7 Sillä hän nyt pahuutta vaikuttaa salaisesti, ainoastaan että se, mikä nyt estää, tulee pois.

2:8 Ja silloin se pahanilkinen ilmoitetaan, jonka Herra suunsa hengellä tappaa, ja tekee hänen kanssansa lopun, tulemisensa ilmoituksen kautta,

2:9 Jonka tulemus saatanan vaikutuksen jälkeen tapahtuu, kaikella voimalla ja merkeillä ja petollisilla ihmeillä,

2:10 Ja kaikella vääryyden petoksella niiden seassa, jotka kadotukseen tulevat, ettei he rakkautta totuuden puoleen ottaneet, autuaaksi tullaksensa.

2:11 Sentähden on Jumala heille lähettävä väkevän eksytyksen, niin että he valheen uskovat:

2:12 Että ne kaikki tuomittaisiin, jotka ei totuutta uskoneet, vaan vääryyteen suostuvat.

2:13 Mutta meidän pitää aina teidän edestänne Jumalaa kiittämän, rakkaat veljet Herrassa, että Jumala on teidät alusta autuuteen valinnut, Hengen pyhityksen kautta ja totuuden uskossa,

2:14 Johonka hän teitä meidän evankeliumin kautta kutsunut on, meidän Herran Jeesuksen Kristuksen kunnian omaisuuteen.

2:15 Niin olkaat siis, rakkaat veljet, pysyväiset ja pitäkää ne säädyt, jotka te oppineet olette, olkoon se meidän saarnastamme taikka kirjastamme.

2:16 Mutta itse meidän Herra Jesus Kristus, ja Jumala ja meidän Isämme, joka meitä rakasti ja antoi meille iankaikkisen lohdutuksen ja hyvän toivon armon kautta,

2:17 Lohduttakoon teidän sydämenne, ja teitä kaikkinaisessa opissa ja hyvässä työssä vahvistakoon!

3 LUKU

3:1 Vielä, rakkaat veljet, rukoilkaat meidän

edestämme, että Herran sana nopeasti leviäisi ja tulisi kirkastetuksi muuallakin niinkuin teidän keskuudessanne,

3:2 ja että me pelastuisimme nurjista ja häijyistä ihmisistä; sillä usko ei ole joka miehen.

3:3 Mutta Herra on uskollinen, ja hän on vahvistava teitä ja varjeleva teidät pahasta.

3:4 Ja me luotamme teihin Herrassa, että te sekä nyt että vasta teette, mitä me käskemme.

3:5 Ja Herra ohjatkoon teidän sydämenne Jumalan rakkauteen ja Kristuksen kärsivällisyyteen.

3:6 Mutta Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä me käskemme teitä, veljet, vetäytymään pois jokaisesta veljestä, joka vaelttaa kurittomasti eikä sen opetuksen mukaan, jonka olette meiltä saaneet.

3:7 Tiedättehän itse, kuinka meidän jälkiämme on seurattava, sillä me emme ole olleet kurittomia teidän keskuudessanne,

3:8 emmekä ilmaiseksi syöneet kenenkään leipää, vaan työssä ja vaivassa me ahkeroitsimme yöt ja päivät, ettemme olisi kenellekään teistä rasitukseksi;

3:9 ei niin, ettei meillä olisi siihen valtaa, vaan me tahdomme olla teille esikuvaksi, että te kulkisitte meidän jälkiämme.

3:10 Sillä jo silloin, kun olimme teidän tykönänne, me sääsimme teille, että kuka ei tahdo työtä tehdä, ei hänen syömänkään pidä.

3:11 Sillä me olemme kuulleet, että muutamat teidän keskuudessanne vaeltavat kurittomasti, eivät tee työtä, vaan puuhailevat sellaisessa, mikä ei heille kuulu.

3:12 Semmoisia me käskemme ja kehoitamme Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa, tekemään työtä hiljaisuudessa ja syömään omaa leipäänsä.

3:13 Mutta te, veljet, älkää väsykö tekemästä sitä, mikä hyvää on.

edestämme, että Herran sana menestyis ja niin kunnioitettaisiin kuin teidänkin tykönänne,

3:2 Ja että me häijyistä ja pahoista ihmisistä pelastettaisiin; sillä ei usko ole joka miehen.

3:3 Mutta Herra on uskollinen, joka teitä vahvistaa ja pahasta varjelee.

3:4 Mutta me toivomme Herrassa teistä, että te teette ja tekeväiset olette, mitä me teille olemme käskeneet.

3:5 Mutta Herra ojentakoon teidän sydämenne Jumalan rakkauteen ja Kristuksen kärsivällisyyteen!

3:6 Mutta me käskemme teitä, rakkaat veljet, meidän Herran Jeesuksen Kristuksen nimeen, että te teitänne eroittaisitte jokaisesta veljestä, joka häijyisti itsensä käyttää ja ei sen säädyn jälkeen, jonka hän meiltä saanut on.

3:7 Sillä te itse tiedätte, kuinka teidän meitä seuraaman pitää: emmepä me ole tavattomasti teidän seassanne olleet.

3:8 Emme myös ole leipää keltään ilman ottaneet, vaan työllä ja hiellä: yöllä ja päivällä olemme me työtä tehneet, ettemme kellenkään teidän seassanne kuormaksi olisi.

3:9 Ei, ettei meillä se valta olisi, vaan että me itsemme opiksi teille antaisimme, seurataksenne meitä.

3:10 Ja kuin me teidän tykönänne olimme, niin me senkaltaisia teille käskimme, että jos ei joku tahdo työtä tehdä, niin ei hänen syömänkään pidä.

3:11 Sillä me kuulemme, että muutamat teidän seassanne tavattomasti vaeltavat, ja ei tee työtä, vaan joutilaina ovat.

3:12 Mutta senkaltaisia me käskemme ja neuvomme meidän Herran Jeesuksen Kristuksen kautta, että he hiljaisuudessa työtä tekisivät ja omaa leipäänsä söisivät.

3:13 Mutta te, rakkaat veljet, älkää väsykö hyvää tekemästä.

3:14 Mutta jos kuka ei tottele sitä, mitä me tässä kirjeessä olemme sanoneet, niin merkitkää hänet älkääkä seurustelko hänen kanssaan, että hän häpeäisi.

3:15 Älkää kuitenkaan pitäkö häntä vihollisena, vaan neuvokaa niinkuin veljeä.

3:16 Mutta itse rauhan Herra antakoon teille rauhan, aina ja kaikella tavalla. Herra olkoon kaikkien teidän kanssanne.

3:17 Tervehdys minulta, Paavalilta, omakätisesti. Tämä on merkinä jokaisessa kirjeessäni; näin minä kirjoitan.

3:18 Meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armo olkoon kaikkien teidän kanssanne.

PAAVALIN ENSIMMÄINEN KIRJE TIMOTEUKSELLE

1 LUKU

1:1 Paavali, Kristuksen Jeesuksen apostoli, Jumalan, meidän vapahtajamme, ja Kristuksen Jeesuksen, meidän toivomme, asettama,

1:2 Timoteukselle, oikealle pojallensa uskossa. Armo, laupeus ja rauha Isältä Jumalalta ja Kristukselta Jeesukselta, meidän Herraltamme!

1:3 Niinkuin minä Makedoniaan lähtiessäni kehoitin sinua jäämään Efesoon, käskeäksesi eräitä kavahtamaan, etteivät vieraita oppeja opettaisi

1:4 eivätkä puuttuisi taruihin ja loppumattomiin sukuluetteloihin, jotka pikemmin edistävät turhaa mietiskelyä kuin Jumalan armotaloutta, joka perustuu uskoon, niin kehoitan nytkin.

1:5 Mutta käskyn päämäärä on rakkaus, joka tulee puhtaasta sydäimestä ja hyvästä omastatunnosta ja vilpittömästä uskosta.

1:6 Muutamat ovat hairahtuneet niistä pois ja poikenneet turhiin jaarituksiin,

1:7 tahtoen olla lainopettajia, vaikka eivät ymmärrä, mitä puhuvat ja minkä varmaksi

3:14 Ellei siis joku tottele meidän sanaamme lähetykskirjan kautta, niin merkitkää se ja älkäätkä kanssakäymistä pitäkö hänen kanssansa, että hän häpeäisi,

3:15 Ja älkäätkä häntä pitäkö niinkuin vihollisena, vaan neuvokaat niinkuin veljeä.

3:16 Mutta itse rauhan Herra antakoon teille rauhan aina kaikella tavalla! Herra olkoon teidän kanssanne!

3:17 Tervehdys minun Paavalin kädelläni, joka on merkki kaikissa lähetykskirjoissa: näin minä kirjoitan.

3:18 Meidän Herran Jeesuksen Kristuksen armo olkoon kaikkein teidän kanssanne, amen! «Toinen Epistola Tessalonikalaisille, kirjoitettu Atenasta.»

P. PAAVALIN 1 EPISTOLA TIMOTEUKSELLE

1 LUKU

1:1 Paavali, Jeesuksen Kristuksen apostoli Jumalan meidän Lunastajamme asetuksen jälkeen, ja Herran Jeesuksen Kristuksen, joka meidän toivomme on,

1:2 Timoteukselle, minun vakaalle pojalleni uskossa, armo, laupius ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja meidän Herralta Jeesukselta Kristukselta!

1:3 Niinkuin minä Makedoniaan lähteissäni käskin sinun olla Ephesossa, niin neuvo muutamia, ettei he toisin opettaisi,

1:4 Eikä juttuja tottelisi ja polvilukuja, joilla ei loppua ole, jotka enemmän tutkimiset matkaan saattavat kuin parannuksen Jumalan tykö, joka on uskossa.

1:5 Mutta käskyn päätös on rakkaus puhtaasta sydäimestä, ja hyvästä omastatunnosta, ja vilpittömästä uskosta.

1:6 Joista muutamat ovat hairahtuneet ja ovat turhiin jaarituksiin kääntyneet,

1:7 Ja tahtovat lainopettajat olla, ja ei ymmärrä, mitä he puhuvat eli päättävät.

väittävät.

1:8 Mutta me tiedämme, että laki on hyvä, kun sitä lain mukaisesti käytetään

1:9 ja tiedetään, että lakia ei ole pantu vanhurskaalle, vaan laittomille ja niskoitteleville, jumalattomille ja syntisille, epähurskaille ja epäpyhille, isänsä tappajille ja äitinsä tappajille, murhamiehille,

1:10 haureellisille, miehimyksille, ihmiskauppiaille, valhettelijoille, valapattoisille ja kaikelle muulle, mikä on tervettä oppia vastaan -

1:11 autuaan Jumalan kirkkauden evankeliumin mukaisesti, joka on minulle uskottu.

1:12 Minä kiitän häntä, joka minulle on voimaa antanut, Kristusta Jeesusta, meidän Herraamme, siitä, että hän katsoi minut uskolliseksi ja asetti palvelukseensa

1:13 minut, entisen pilkkaajan ja vainoojan ja väkivallantekijän. Mutta minä sain laupeuden, koska olin tehnyt sitä tietämättömänä, epäuskossa;

1:14 ja meidän Herraamme armo oli ylen runsas, vaikuttaen uskoa ja rakkautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa.

1:15 Varma on se sana ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan, joista minä olen suurin.

1:16 Mutta sentähden minä sain laupeuden, että Jeesus Kristus minussa ennen muita osoittaisi kaiken pitkämielisyytensä, esikuvaksi niille, jotka tulevat uskomaan häneen, itsellensä iankaikkiseksi elämäksi.

1:17 Mutta iankaikkiselle kuninkaalle, katoamattomalle, näkymättömälle, ainoalle Jumalalle, kunnia ja kirkkaus aina ja iankaikkisesti! Amen.

1:18 Tämän käskyn minä annan sinun toimitettavaksesi, poikani Timoteus, aikaisempien, sinusta lausuttujen ennustusten mukaisesti, että niiden nojalla taistelisit jalon taistelun,

1:19 säilyttäen uskon ja hyvän

1:8 Mutta me tiedämme lain hyväksi, jos se oikein käytetään,

1:9 Tietäen sen, ettei vanhurskaalle ole laki pantu, vaan väärille ja tottelemattomille, jumalattomille ja syntisille, pakanallisille ja kelvottomille, isänsä tappajille ja äitinsä tappajille, miehentappajille,

1:10 Huorintekiöille, miesten kanssa makaajille, ihmisten varkaille, valehtelijoille, valapattoisille, ja mitä muuta senkaltaista sitä terveellistä oppia on:

1:11 Autuaan Jumalan kunniallisen evankeliumin jälkeen, joka minulle uskottu on.

1:12 Ja minä kiitän meidän Herraamme Kristusta Jeesusta, joka minun voimalliseksi tehnyt on, ja luki minun uskolliseksi, asettain tähän virkaan,

1:13 Joka ennen pilkkaaja ja vainooja ja häpäisiä olin, mutta minulle on laupius tapahtunut; sillä minä tein sitä tietämättä epäuskossa.

1:14 Mutta meidän Herraamme armo oli sitä runsaampi, uskon ja rakkauden kanssa, joka Kristuksessa Jeesuksessa on.

1:15 Se on totinen sana ja kaiketi mahdollinen ottaa vastaan, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä vapahtamaan, joista minä suurin olen:

1:16 Mutta sentähden on minulle laupius tapahtunut, että Jeesus Kristus minussa ensin osoittaisi kaiken pitkämielisyyden niille esikuvaksi jotka hänen päällensä pitää uskoman iankaikkiseen elämään.

1:17 Mutta Jumalalle, iankaikkiselle kuninkaalle, kuolemattomalle ja näkymättömälle, ja ainoalle viisaalle olkoon kunnia ja ylistys iankaikkisesta iankaikkiseen, amen!

1:18 Tämän käskyn minä annan sinulle, minun poikani Timoteus, entisten ennustusten jälkeen sinusta, että niissä sotisit niinkuin jalo sotamies,

1:19 Ja pitäisit uskon ja hyvän

omantunnon, jonka eräät ovat hyljänneet ja uskossaan haaksirikkoon joutuneet

1:20 Niitä ovat Hymeneus ja Aleksander, jotka minä olen antanut saatanan haltuun, kuritettaviksi, etteivät enää pilkkaisi.

2 LUKU

2:1 Minä kehoitan siis ennen kaikkea anomaan, rukoilemaan, pitämään esirukouksia ja kiittämään kaikkien ihmisten puolesta,

2:2 kuningasten ja kaiken esivallan puolesta, että saisimme viettää rauhallista ja hiljaista elämää kaikessa jumalisuudessa ja kunniallisuudessa.

2:3 Sillä se on hyvää ja otollista Jumalalle, meidän vapahtajallemme,

2:4 joka tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden.

2:5 Sillä yksi on Jumala, yksi myös välimies Jumalan ja ihmisten välillä, ihminen Kristus Jeesus,

2:6 joka antoi itsensä lunnaiksi kaikkien edestä, josta todistus oli annettava aikansa,

2:7 ja sitä varten minä olen saarnaajaksi ja apostoliksi asetettu - minä puhun totta, en valhettele - pakanain opettajaksi uskossa ja totuudessa.

2:8 Minä tahdon siis, että miehet rukoilevat, joka paikassa kohottaen pyhät kädet ilman vihaa ja epäilystä;

2:9 niin myös, että naiset ovat säädyllyisessä puvussa, kaunistavat itseään kainosti ja siveästi, ei palmikoiduilla hiuksilla, ei kullalla, ei helmillä eikä kallisarvoisilla vaatteilla,

2:10 vaan hyvillä teoilla, niinkuin sopii naisille, jotka tunnustautuvat jumalaapelkääviksi.

2:11 Oppikoon nainen hiljaisuudessa, kaikin puolin alistuvaisena;

omantunnon, jonka muutamat ovat hyljänneet ja ovat uskon puolesta haaksirikkoon tulleet,

1:20 Joista on Hymeneus ja Aleksander, jotka minä olen saatanan haltuun antanut, että he tulisivat kuritetuksi enempi pilkkaamasta.

2 LUKU

2:1 Niin minä siis neuvon, että ennen kaikkia pidettäisiin rukoukset, anomiset, toivotukset ja kiitokset kaikkein ihmisten edestä:

2:2 Kuningasten ja kaiken esivallan edestä, että me rauhassa ja levossa eläisimme, kaikessa jumalisuudessa ja kunniallisuudessa;

2:3 Sillä se on hyvä ja otollinen Jumalan meidän Vapahtajamme edessä,

2:4 Joka tahtoo kaikkia ihmisiä autuaaksi, ja että he totuuden tuntoon tulisivat.

2:5 Sillä yksi on Jumala, ja yksi välimies Jumalan ja ihmisten välillä, ihminen Kristus Jesus,

2:6 Joka itsensä kaikkein edestä lunastuksen hinnaksi on antanut, että senkaltaista piti ajallansa saarnattaman:

2:7 Johonka minä myös olen saarnaajaksi ja apostoliksi asetettu (minä sanon toden Kristuksessa ja en valehtele,) pakanain opettajaksi uskossa ja totuudessa.

2:8 Niin minä tahdon siis, että miehet rukoilisivat joka paikassa ja nostaisivat ylös pyhät kädet, ilman vihaa ja epäilystä,

2:9 Niin myös että vaimot kohtuullisissa vaatteissa olisivat ja kaunistaisivat itsensä hävyllä ja kainoudella, ei kahara-hiuksilla, eli kullalla, eli päärlyillä, eli kalliilla vaatteilla,

2:10 Vaan niinkuin niille vaimoille sopii, jotka jumalisuuden hyväin töiden kautta osoittavat.

2:11 Oppikaan vaimo hiljaisuudessa, kaikella nöyryydellä.

2:12 mutta minä en salli, että vaimo opettaa, enkä että hän vallitsee miestänsä, vaan eläköön hän hiljaisuudessa.

2:13 Sillä Adam luotiin ensin, sitten Eeva;

2:14 eikä Aadamia petetty, vaan nainen petettiin ja joutui rikkomukseen.

2:15 Mutta hän on pelastuva lastensynnyttämisen kautta, jos hän pysyy uskossa ja rakkaudessa ja pyhityksessä ynnä siveydessä.

3 LUKU

3:1 Varma on tämä sana: jos joku pyrkii seurakunnan kaitsijan virkaan, niin hän haluaa jaloön toimeen.

3:2 Niin tulee siis seurakunnan kaitsijan olla nuhteeton, yhden vaimon mies, raitis, maltillinen, säädyllinen, vieraanvarainen, taitava opettamaan,

3:3 ei juomari, ei tappelija, vaan lempeä, ei riitaisa, ei rahanahne,

3:4 vaan sellainen, joka oman kotinsa hyvin hallitsee ja kaikella kunniallisuudella pitää lapsensa kuuliaisina;

3:5 sillä jos joku ei osaa hallita omaa kotiansa, kuinka hän voi pitää huolta Jumalan seurakunnasta?

3:6 Älköön hän olko äsken kääntynyt, ettei hän paisuisi ja joutuisi perkeleen tuomion alaiseksi.

3:7 Ja hänellä tulee myös olla hyvä todistus ulkopuolella olevilta, ettei hän joutuisi häväistyksen alaiseksi eikä perkeleen paulaan.

3:8 Niin myös seurakuntapalvelijain tulee olla arvokkaita, ei kaksikielisiä, ei paljon viinin nauttijoita, ei häpeällisen voiton pyytäjiä,

3:9 vaan sellaisia, jotka pitävät uskon salaisuuden puhtaassa omassatunnossa.

3:10 Mutta heitäkin koeteltakoon ensin, sitten palvelkoot, jos ovat nuhteettomat.

3:11 Samoin tulee vaimojen olla arvokkaita,

2:12 Mutta en minä salli vaimon opettaa enkä miestänsä vallita, vaan että hän on hiljaisuudessa.

2:13 Sillä Adam on ensin luotu ja sitte Eva.

2:14 Ja ei Adam petetty; mutta vaimo petettiin ja saatti ylitsekäymisen.

2:15 Mutta kuitenkin hän lasten synnyttämisen kautta autuaaksi tulee, jos hän pysyy uskossa ja rakkaudessa ja pyhyydessä siveyden kanssa.

3 LUKU

3:1 Se on totinen sana: jos joku piispan virkaa pyytää, hän hyvää työtä halajaa.

3:2 Niin pitää siis piispan oleman nuhteettoman, yhden emännän miehen, valppaan, raittiin, siviän, vierasten holhojan, opettavaisen.

3:3 Ei juomarin, ei tappelian, ei ilkiän voiton pyytäjän, vaan armeliaan, ei riitaisen eikä ahneen,

3:4 Joka oman huoneensa hyvin hallitsee, jolla kuuliaiset lapset ovat, kaikella kunniallisuudella:

3:5 (Mutta jos joku ei taida omaa huonettansa hallita, kuinkas hän Jumalan seurakunnan taitaa hallita?)

3:6 Ei äsken kristityn, ettei hän paisuneena laittajan tuomioon lankeaisi.

3:7 Mutta hänellä pitää myös hyvä todistus oleman niiltä, jotka ulkona ovat, ettei hän laittajan pilkkaan ja paulaan lankeaisi.

3:8 Niin pitää myös seurakunnan palveliat toimelliset oleman, ei kaksikieliset, ei juomarit, ei häpiällisen voiton pyytäjät,

3:9 Jotka uskon salaisuuden puhtaassa omassatunnossa pitävät,

3:10 Jotka pitää ensin koeteltaman, ja palvelkaan sitte kuin he nuhteettomiksi löydetään.

3:11 Heidän emäntänsä pitää myös siviät

ei panettelijoita, vaan raittiita, uskollisia kaikessa.

3:12 Seurakuntapalvelija olkoon yhden vaimon mies, lapsensa ja kotinsa hyvin hallitseva.

3:13 Sillä ne, jotka ovat hyvin palvelleet, saavuttavat itselleen kunnioitettavan aseman ja suuren pelottomuuden uskossa, Kristuksessa Jeesuksessa.

3:14 Vaikka toivon pian pääseväni sinun tykösi, kirjoitan sinulle tämän,

3:15 että, jos viivyn, tietäisit, miten tulee olla Jumalan huoneessa, joka on elävän Jumalan seurakunta, totuuden pylväs ja perustus.

3:16 Ja tunnustetusti suuri on jumalisuuden salaisuus: Hän, joka on ilmestynyt lihassa, vanhurskautunut Hengessä, näyttäytynt enkeleille, saarnattu pakanain keskuudessa, uskottu maailmassa, otettu ylös kirkkauteen.

4 LUKU

4:1 Mutta Henki sanoo selvästi, että tulevina aikoina moniaat luopuvat uskosta ja noudattavat villitseviä henkiä ja riivaajien oppeja

4:2 valheenpuhujain ulkokultaisuuden vaikutuksesta, joiden omatunto on poltinraudalla merkitty

4:3 ja jotka kieltävät menemästä naimisiin ja nauttimasta ruokia, mitkä Jumala on luonut niiden nautittavaksi kiitoksella, jotka uskovat ja ovat tulleet totuuden tuntemaan.

4:4 Sillä kaikki, minkä Jumala on luonut, on hyvää, eikä mikään ole hyljättävää, kun se kiitoksella vastaanotetaan;

4:5 sillä se pyhitetään Jumalan sanalla ja rukouksella.

4:6 Kun tätä veljille opetat, niin olet hyvä Kristuksen Jeesuksen palvelija, joka ravitset itseäsi uskon ja sen hyvän opin sanoilla, jota olet noudattanut.

4:7 Mutta epäpyhiä ämmäin taruja karta ja harjoita itseäsi jumalisuuteen.

4:8 Sillä ruumiillisesta harjoituksesta on

oleman, ei laittajat, vaan raittiit, kaikissa uskolliset.

3:12 Seurakunnan palveliat olkoon yhden emännän miehet, jotka lapsensa ja oman huoneensa hyvin hallitsevat.

3:13 Sillä jotka hyvin palvelevat, he hyvän menestyksen ansaitsevat ja suuren vapauden uskossa, joka on Kristuksessa Jeesuksessa.

3:14 Näitä minä kirjoitan sinulle, ja toivon pian tulevani sinun tykösi;

3:15 Mutta jos minä viivyn, ettäs tietäisit kuinka sinun pitää Jumalan huoneessa vaeltaman, joka on elävän Jumalan seurakunta, totuuden patsas ja perustus.

3:16 Ja se on julkisesti suuri jumalisuuden salaisuus, että Jumala on ilmoitettu lihassa, vanhurskautettu hengessä, nähty enkeleiltä, saarnattu pakanoille, uskottu maailmassa ja otettu ylös kunniaan.

4 LUKU

4:1 Mutta Henki sanoo selkiästi, että viimeisillä ajoilla muutamat luopuvat uskosta ja ottavat vaarin viettelevistä hengistä ja perkeleiden opetuksista,

4:2 Niiden kautta, jotka ulkokullaisuudessa valheenpuhujat ovat, joiden omatunto on poltinraudalla merkitty,

4:3 Ja kieltävät naimasta ja ottamasta ruokaa, jonka Jumala loi uskollisille kiitoksella nautittavaksi ja niille, jotka totuuden ymmärtäneet ovat.

4:4 Sillä kaikki, mitä Jumala luonut on, on hyvää, ja ei ole mitään hyljättävää, kuin se kiitoksella nautitaan.

4:5 Sillä se Jumalan sanalla ja rukouksella pyhitetään.

4:6 Kuin nyt senkaltaista veljille opetat, niin sinä Jeesuksen Kristuksen uskollinen palvelia olet, uskon sanoissa, hyvässä opissa kasvatettu, jotka sinä seurannut olet.

4:7 Mutta vältä kelvottomia ämmän juttuja, ja harjoita sinuas jumalisuuteen.

4:8 Sillä ruumiillinen harjoitus vähän kelpaa;

hyötyä vain vähään; mutta jumalisuudesta on hyötyä kaikkeen, koska sillä on elämän lupaus, sekä nykyisen että tulevaisen.

4:9 Varma on se sana ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen.

4:10 Sillä siksi me vaivaa näemme ja kilvoittelemme, että olemme panneet toivomme elävään Jumalaan, joka on kaikkien ihmisten vapahtaja, varsinkin uskovien.

4:11 Tätä káske ja opeta.

4:12 Älköön kukaan nuoruuttasi katsoko ylen, vaan ole sinä uskovaisten esikuva puheessa, vaelluksessa, rakkaudessa, uskossa, puhtaudessa.

4:13 Lue, kehoita ja opeta ahkerasti, kunnes minä tulen.

4:14 Älä laiminlyö armolahjaa, joka sinussa on ja joka sinulle annettiin profetian kautta, vanhinten pannaha kätensä sinun päällesi.

4:15 Harrasta näitä, elä näissä, että edistymisesi olisi kaikkien nähtävissä.

4:16 Valvo itseäsi ja opetustasi, ole siinä kestävä; sillä jos sen teet, olet pelastava sekä itsesi että ne, jotka sinua kuulevat.

5 LUKU

5:1 Älä nuhtelee kovasti vanhaa miestä, vaan neuvo niinkuin isää, nuorempia niinkuin veljiä,

5:2 vanhoja naisia niinkuin äitejä, nuorempia niinkuin sisaria, kaikessa puhtaudessa.

5:3 Kunnioita leskiä, jotka ovat oikeita leskiä.

5:4 Mutta jos jollakin leskellä on lapsia tai lapsenlapsia, oppikoot nämä ensin hurskaasti hoitamaan omaa perhekuntaansa ja maksamaan, mitä ovat velkaa vanhemmilleen, sillä se on otollista Jumalan edessä.

5:5 Oikea leski ja yksinäiseksi jäänyt panee toivonsa Jumalaan ja anoo ja rukoilee

mutta jumalisuus on tarpeellinen kaikissa asioissa, jolla on sekä nykyisen että tulevaisen elämän lupaus.

4:9 Tämä on totinen sana, ja kaiketi mahdollinen ottaa vastaan;

4:10 Sillä sitä vasten me työtäkin teemme ja meitä pilkataan, että me elävän Jumalan päälle toivoneet olemme, joka kaikkein ihmisten vapahtaja on, erinomattain uskovaisten.

4:11 Näitä sinä neuvo ja opeta.

4:12 Älköön kenkään sinun nuoruuttas katsoko ylö, vaan ole sinä uskovaisten esikuva sanassa, kanssakäymisessä, rakkaudessa, hengessä, uskossa, puhtaudessa.

4:13 Ota lukemisesta, neuvosta ja opista vaari, siihenasti kuin minä tulen.

4:14 Älä unohda sitä lahjaa, joka sinulle profetian kautta annettu on, vanhimpain kätten päällepanemisessa.

4:15 Ota näistä vaari, pysy näissä, että sinun menestykses kaikille julistetuksi tulis.

4:16 Ota itsestäs vaari ja opista, pysy alati näissä; sillä jos sinä sen teet, niin sinä itses autuaaksi saatat ja ne, jotka sinua kuulevat.

5 LUKU

5:1 Älä vanhaa kovin nuhtelee, vaan neuvo häntä niinkuin isää, nuoria niinkuin veljiä,

5:2 Vanhoja vaimoja niinkuin äitejä, nuoria niinkuin sisaria, kaikella puhtaudella.

5:3 Kunnioita niitä leskiä, jotka oikiat lesket ovat.

5:4 Mutta jos jollakulla leskellä lapsia on eli lasten lapsia, ne oppikaan ensin oman huoneensa jumalisesti hallitsemaan ja vanhempainsa hyvän työn maksamaan; sillä se on hyvin tehty ja Jumalalle otollinen.

5:5 Ja se on oikia leski, joka yksinänsä on ja asettaa toivonsa Jumalan päälle, pysyin

alinomaa, yötä päivää;

5:6 mutta hekumoitseva on jo eläessään kuollut.

5:7 Teroita tätäkin, että he olisivat nuhteettomat.

5:8 Mutta jos joku ei pidä huolta omaisistaan ja varsinkaan ei perhekuntalaisistaan, niin hän on kieltänyt uskon ja on uskotonta pahempi.

5:9 Luettelo on otettakoon ainoastaan semmoinen leski, joka ei ole kuuttakymmentä vuotta nuorempi ja joka on ollut yhden miehen vaimo,

5:10 josta on todistettu, että hän on tehnyt hyviä töitä, on lapsia kasvattanut, vieraita holhonnut, pyhien jalkoja pessyt, ahdistettuja auttanut ja kaiken hyvän tekemistä harrastanut.

5:11 Mutta nuoret lesket hylkää; sillä kun he himokkaiksi käyden vieraantuvat Kristuksesta, tahtovat he mennä naimisiin,

5:12 ja ovat tuomion alaisia, koska ovat ensimmäisen uskonsa hyljänneet.

5:13 He oppivat kylää kierrellessään vielä laiskoiksi, eikä ainoastaan laiskoiksi, vaan myös juoruisiksi ja monitouhuisiksi ja sopimattomia puhumaan.

5:14 Minä tahdon sentähden, että nuoret lesket menevät naimisiin, synnyttävät lapsia, hoitavat kotiansa eivätkä anna vastustajalle mitään aihetta solvaamiseen.

5:15 Sillä muutamat ovat jo kääntyneet pois seuraamaan saatanaa.

5:16 Jos jollakin uskovaisella naisella on leskiä, niin pitääköön niistä huolen, älköönkä seurakuntaa rasitettako, että se voisi pitää huolta oikeista leskistä.

5:17 Vanhimpia, jotka seurakuntaa hyvin hoitavat, pidettäköön kahdenkertaisen kunnian ansainneina, varsinkin niitä, jotka sanassa ja opetuksessa työtä tekevät.

5:18 Sillä Raamattu sanoo: "Älä sido puivan härän suuta", ja: "Työmies on palkkansa

aina rukouksissa ja avuksihuutamisessa yötä ja päivää;

5:6 Mutta joka hekumassa elää, se on elävältä kuollut.

5:7 Senkaltaisia neuvo, että he nuhteettomat olisivat.

5:8 Mutta jos ei joku omistansa, liiatenkin perheestänsä, murhetta pidä, se on uskon kieltänyt ja on pakanaa pahempi.

5:9 Älä salli nuorempaa leskeä otettaa kuin kuudenkymmenen ajastaikaista, joka yhden miehen emäntä on ollut,

5:10 Ja jolla on hyvistä töistä todistus, jos hän lapsia kasvattanut on, jos hän vierasten holhooja ollut on, jos hän pyhain jalkoja pessyt on, jos hän murheellisia auttanut on, jos hän on kaikessa hyvässä työssä ahkera ollut.

5:11 Mutta nuoret lesket hylkää; sillä koska he suuttuvat Kristukseen, niin he tahtovat huolla,

5:12 Joilla on heidän tuomionsa, että he sen ensimmäisen uskon rikkoneet ovat.

5:13 Niin myös joutilaina ollessansa oppivat he huoneita ympärinsä juoksentelemaan; vaan ei he ainoastaan ole joutilaat, mutta myös kielevät, hemevät ja puhuvat luvattomia.

5:14 Sentähden minä tahdon, että nuoret lesket huolisivat, lapsia kasvattaisivat, huoneen hallituksesta vaaria pitäisivät, eikä antaisi tilaa vastaanaseisojille pahoin puhua.

5:15 Sillä muutamat ovat jo saatanan jälkeen palanneet.

5:16 Jos nyt jollakin uskollisella miehellä eli vaimolla leskiä on, se heitä holhokoon ja älkään seurakuntaa rasittako, että oikeille leskille täytyis.

5:17 Vanhimmat, jotka hyvin hallitsevat, pitää kaksinkertaisessa kunniaassa pidettämän, erinomattain ne, jotka sanassa ja opissa työtä tekevät.

5:18 Sillä Raamattu sanoo: ei sinun pidä riittä tappavan härjän suuta sitoman kiinni,

ansainnut."

5:19 Älä ota huomioosi syytettä vanhinta vastaan, ellei ole kahta tai kolmea todistajaa.

5:20 Syntiä tekeviä nuhtelee kaikkien kuullen, että muutkin pelkäisivät.

5:21 Minä vannotan sinua Jumalan ja Kristuksen Jeesuksen ja valittujen enkelien edessä, että noudatat tätä, tekemättä ennakoita päätöksiä ja ketään suosimatta.

5:22 Älä ole liian kerkeä panemaan käsiäsi kenenkään päälle, äläkä antaudu osalliseksi muiden synteihin. Pidä itsesi puhtaana.

5:23 Älä enää juo vain vettä, vaan käytä vähän viiniä vatsasi tähden ja usein uudistuvien vaivojesi vuoksi.

5:24 Muutamien ihmisten synnit ovat ilmeiset ja joutuvat ennen tuomittaviksi, toisten taas seuraavat jäljestäpäin;

5:25 samoin myös hyvät teot ovat ilmeiset, eivätkä nekään, jotka eivät ole ilmeisiä, voi salassa pysyä.

6 LUKU

6:1 Kaikki, jotka ovat orjina ikeen alla, pitäkööt isäntiänsä kaikkea kunnioitusta ansaitsevina, ettei Jumalan nimi ja oppi tulisi häväistyksi.

6:2 Mutta ne, joilla on uskovaiset isännät, älkööt pitäkö heitä vähemmässä arvossa sentähden, että he ovat veljiä, vaan palvelkoot heitä sitä mielummin, koska he ovat uskovia ja rakastettuja ja harrastavat hyväntekemistä. Tätä opeta ja tähän kehoita.

6:3 Jos joku muuta oppia opettaa eikä pitäydy meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen terveisiin sanoihin eikä siihen oppiin, joka on jumalisuuden mukainen,

6:4 niin hän on paisunut eikä ymmärrä mitään, vaan on riitakysymyksien ja sanakiistojen kipeä, joista syntyy kateutta, riitaa, herjauksia, pahoja epäluuloja,

ja työmies on palkkansa ansainnut.

5:19 Älä salli vanhinta vastaan yhtään kannetta, vaan kahden eli kolmen todistuksen kautta.

5:20 Nuhtelee niitä, jotka syntiä tekevät, kaikkein kuullen, että muutkin pelkäisivät.

5:21 Minä rukoilen Jumalan ja Herran Jeesuksen Kristuksen ja valittuina enkelien edessä, että nämät pidät ilman valitsemista, ja älä mitään tee toisen puolta pitäin.

5:22 Älä pikaisesti jonkun päälle käsiäsi pane, ja älä ole muiden synneistä osallinen: pidä itsesi puhtaana.

5:23 Älä silleen vettä juo, vaan nautitse jotakin viinaa sydämes tähden ja että myös usein sairastat.

5:24 Muutamain ihmisten synnit ovat kyllä julkiset, että ne ennen tuomita taidetaan; mutta muutamain äsken jälistä julkiseksi tulevat.

5:25 Niin myös muutamia hyvät työt ovat jo ennen julkiset, ja ne mitkä muutoin tapahtuvat, ei taideta salattaa.

6 LUKU

6:1 Palveliat, jotka ikeen alla ovat, pitää isäntänsä kaikessa kunniaassa pitämän, ettei Jumalan nimi ja oppi pilkatuksi tulisi.

6:2 Mutta joilla uskolliset isännät ovat, niin älköön niitä katsoko ylön, että he veljekset ovat; vaan olkoon sitä kuuliaisemmat, että he uskolliset ovat ja rakkaat, jotka hyvästä työstä osalliset ovat. Näitä opeta ja neuvo.

6:3 Jos joku toisin opettaa, ja ei pysy meidän Herran Jeesuksen Kristuksen terveellisissä sanoissa ja siinä opissa, joka jumalisuudesta on,

6:4 Hän on paisunut ja ei taida mitään, vaan on sairas kysymyksissä ja sanain kilvoituksissa, joista kateus, riita, häväistys ja pahat luulot tulevat,

6:5 alituisia kinastuksia niiden ihmisten kesken, jotka ovat turmeltuneet mieleltään ja totuuden menettäneet ja jotka pitävät jumalisuutta keinona voiton saamiseen.

6:6 Ja suuri voitto onkin jumalisuus yhdessä tyytyväisyyden kanssa.

6:7 Sillä me emme ole maailmaan mitään tuoneet, emme myös voi täältä mitään viedä;

6:8 mutta kun meillä on elatus ja vaatteet, niin tyytykäämme niihin.

6:9 Mutta ne, jotka rikastua tahtovat, lankeavat kiusaukseen ja paulaan ja moniin mielettömiin ja vahingollisiin himoihin, jotka upottavat ihmiset turmioon ja kadotukseen.

6:10 Sillä rahan himo on kaiken pahan juuri; sitä haluten monet ovat eksyneet pois uskosta ja lävistäneet itsensä monella tuskalla.

6:11 Mutta sinä, Jumalan ihminen, pakene semmoista, ja tavoita vanhurskautta, jumalisuutta, uskoa, rakkautta, kärsivällisyyttä, hiljaisuutta.

6:12 Kilvoittele hyvä uskon kilvoitus, tartu kiinni iankaikkiseen elämään, johon olet kutsuttu ja johon hyvällä tunnustuksella olet tunnustautunut monen todistajan edessä.

6:13 Jumalan edessä, joka kaikki eläväksi tekee, ja Kristuksen Jeesuksen edessä, joka Pontius Pilatuksen edessä todisti, tunnustaen hyvän tunnustuksen, minä kehoitan sinua,

6:14 että tahrattomasti ja moitteettomasti pidät käskyn meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen ilmestymiseen saakka,

6:15 jonka aikansa on antava meidän nähdä se autuas ja ainoa valtias, kuningasten Kuningas ja herrain Herra,

6:16 jolla ainoalla on kuolemattomuus; joka asuu valkeudessa, mihin ei kukaan taida tulla; jota yksikään ihminen ei ole nähnyt eikä voi nähdä - hänen olkoon kunnia ja iankaikkinen valta. Amen.

6:5 Häijyt kamppaukset niiden ihmisten seassa, jotka mielessänsä riivatut ovat, ja joilta totuus otettu pois on, jotka jumalisuuden voitoksi luulevat. Eroita sinus senkaltaisista.

6:6 Mutta se on suuri voitto, olla jumalinen ja tyytyä onneensa.

6:7 Sillä emmepä me ole mitään maailmaan tuoneet, on siis tietävä, ettemme myös mitään täältä taida viedä ulos.

6:8 Mutta koska meillä on elatus ja vaatteet, niin tyytykäämme niihin.

6:9 Mutta ne, jotka rikastua tahtovat, lankeavat kiusaukseen ja paulaan ja moniin tyhmiin ja vahingollisiin himoihin, jotka ihmiset vahinkoon ja kadotukseen upottavat.

6:10 Sillä ahneus on kaiken pahuuden juuri, jota muutamat ovat himoinneet, ja ovat uskosta eksyneet ja itsellensä paljon murhetta saattaneet.

6:11 Mutta sinä, Jumalan ihminen, karta niitä ja noudata vanhurskautta, jumalisuutta, uskoa, rakkautta, kärsivällisyyttä ja hiljaisuutta.

6:12 Kilvoittele hyvä uskon kilvoitus, käsitä ijankaikkinen elämä, johonka sinä kutsuttu olet, ja olet tunnustanut hyvän tunnustuksen monen todistajan edessä.

6:13 Minä käsken sinua Jumalan edessä, joka kaikki eläväksi tekee, ja Jeesuksen Kristuksen edessä, joka Pontius Pilatuksen alla hyvän todistuksen tunnusti,

6:14 Ettäs käskyn saastatoinna ja nuhteetoinna pidät, hamaan meidän Herran Jeesuksen Kristuksen ilmoitukseen asti,

6:15 Jonka meille aikansa osoittaa se autuas ja ainoa valtias, kuningasten Kuningas ja kaikkein herrain Herra,

6:16 Jolla ainoalla on kuolemattomuus, joka asuu kirkkaudessa, johon ei yksikään tulla taida, jota ei yksikään ihminen nähnyt ole eikä taida nähdä: jolle olkoon kunnia ja ijankaikkinen voima, amen!

6:17 Kehoita niitä, jotka nykyisessä maailmanajassa ovat rikkaita, etteivät ylpeilisi eivätkä panisi toivoansa epävarmaan rikkauteen, vaan Jumalaan, joka runsaasti antaa meille kaikkea nautittavaksemme,

6:18 kehoita heitä, että tekevät hyvää, hyvissä töissä rikastuvat, ovat anteliaita ja omastansa jakelevat,

6:19 kooten itsellensä aarteen, hyvän perustuksen tulevaisuuden varalle, että saisivat todellisen elämän.

6:20 Oi Timoteus, talleta se, mikä sinulle on uskottu, ja vältä tiedon nimellä kulkevan valhetiedon epäpyhiä ja tyhjiä puheita ja vastaväitteitä,

6:21 johon tunnustautuen muutamat ovat uskosta hairahtuneet. Armo olkoon teidän kansanne!

PPAAVALIN TOINEN KIRJE TIMOTEUKSELLE

1 LUKU

1:1 Paavali, Jumalan tahdosta Kristuksen Jeesuksen apostoli, lähetetty julistamaan lupausta siitä elämästä, joka on Kristuksessa Jeesuksessa,

1:2 rakkaalle pojalleni Timoteukselle. Armo, laupeus ja rauha Isältä Jumalalta ja Kristukselta Jeesukselta, meidän Herraltamme!

1:3 Minä kiitän Jumalaa, jota esivanhemmistani asti palvelen puhtaalla omallatunnolla - samoin kuin minä lakkaamatta muistan sinua rukouksissani öin ja päivin,

1:4 haluten, muistaessani kyyneleitäsi, saada sinua nähdä, että täytyisin ilolla -

1:5 kun mieleeni muistuu se vilpitön usko, joka sinulla on, joka ensin oli isoäidilläsi Looiksella ja äidilläsi Eunikella ja joka, siitä olen varma, on sinullakin.

6:17 Käske niitä, jotka rikkaat tässä maailmassa ovat, ettei he ylpeilisi eikä panisi toivoansa katoovaisen rikkauden, vaan elävän Jumalan päälle, joka meille antaa nautitaksemme runsaasti kaikkinaista:

6:18 Että he tekisivät hyvää ja hyvissä töissä rikastuisivat, antaisivat hyvällä mielellä, olisivat avulliset,

6:19 Ja tallelle panisivat itsellensä hyvän perustuksen edespäin, käsittääkseen ijankaikkista elämää.

6:20 Oi Timoteus! kätke se, mikä sinulle uskottu on, ja vältä turhia ja kelvottomia juttuja ja niitä riitoja, jotka väärin kerskatusta taidosta tulevat,

6:21 Josta muutamat paljon pitävät, ja uskosta eksyneet ovat. Armo olkoon sinun kansas, amen! «Timoteukselle edellinen, kirjoitettu Laodikeasta, joka on Phrygiassa Pakatianassa pääkaupunki.»

P. PAAVALIN 2 EPISTOLA TIMOTEUKSELLE

1 LUKU

1:1 Paavali, Jesuksen Kristuksen apostoli Jumalan tahdon kautta elämän lupauksen jälkeen, joka on Kristuksessa Jeesuksessa:

1:2 Minun rakkaalle pojalleni Timoteukselle armo, laupius ja rauha Isältä Jumalalta ja Jesukselta Kristukselta meidän Herraltamme!

1:3 Minä kiitän Jumalaa, jota minä hamasta minun esivanhemmistani palvelen puhtaalla omallatunnolla, että minä lakkaamatta sinua yöllä ja päivällä minun rukouksissani muistan,

1:4 Ja haluan sinua nähdä, koska minä sinun kyynelees muistan, että minä ilolla täytettäisiin,

1:5 Kuin minun mieleeni tulee se vilpitön usko, joka sinussa on, joka ennen sinun isossa äidissä Loidassa myös asui ja sinun äidissä Eunikassa ja, kuin minä totisesti tiedän, sinussakin.

1:6 Siitä syystä minä sinua muistutan virittämään palavaksi Jumalan armolahjan, joka sinussa on minun kätteni päällepanemisen kautta.

1:7 Sillä Jumala ei ole antanut meille pelkuruuden henkeä, vaan voiman ja rakkauden ja raittiuden hengen.

1:8 Älä siis häpeä todistusta Herrastamme äläkä minua, hänen vankiaan, vaan kärsi yhdessä minun kanssani vaivaa evankeliumin tähden, sen mukaan kuin Jumala antaa voimaa,

1:9 hän, joka on meidät pelastanut ja kutsunut pyhällä kutsumuksella, ei meidän tekojemme mukaan, vaan oman aivoituksensa ja armonsa mukaan, joka meille on annettu Kristuksessa Jeesuksessa ennen ikuisia aikoja,

1:10 mutta nyt ilmisaatettu meidän Vapahtajamme Kristuksen Jeesuksen ilmestymisen kautta, joka kukisti kuoleman ja toi valoon elämän ja katoamattomuuden evankeliumin kautta,

1:11 jonka julistajaksi ja apostoliksi ja opettajaksi minä olen asetettu.

1:12 Siitä syystä minä myös näitä kärsin, enkä sitä häpeä; sillä minä tunnen hänet, johon minä uskon, ja olen varma siitä, että hän on voimallinen siihen päivään asti säilyttämään sen, mikä minulle on uskottu.

1:13 Ota esikuvaksi ne terveelliset sanat, jotka olet minulta kuullut, uskossa ja rakkaudessa, joka on Kristuksessa Jeesuksessa.

1:14 Säilytä se hyvä, mikä sinulle on uskottu, Pyhän Hengen kautta, joka meissä asuu.

1:15 Sinä tiedät, että kaikki aasialaiset ovat kääntyneet minusta pois; niiden joukossa ovat Fygelus ja Hermogenes.

1:16 Antakoon Herra laupeutta Onesiforuksen huonekunnalle, sillä usein hän on minua virvoittanut, eikä ole kahleitani hävennyt;

1:17 vaan kun hän tuli Roomaan, etsi hän minua innokkaasti ja löysi minut.

1:6 Jonka tähden minä sinua neuvon, ettäs herätät sen Jumalan lahjan, joka sinussa on, minun kätteni päällepanemisen kautta;

1:7 Sillä ei Jumala ole meille antanut pelvon henkeä, vaan väkevyyden, rakkauden ja raittiuden.

1:8 Sentähden älä häpeä meidän Herran Jeesuksen Kristuksen todistusta eikä minua, joka hänen vankinsa olen; vaan ole osallinen evankeliumin vaivassa, Jumalan voiman jälkeen,

1:9 Joka meitä on autuaaksi tehnyt ja pyhällä kutsumisella kutsunut, ei meidän töidemme perästä, vaan aivoituksensa ja armonsa jälkeen, joka meille Kristuksessa Jeesuksessa ennen ijankaikkisia aikoja annettu on,

1:10 Mutta nyt meidän Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen kautta julistettu, joka kuoleman otti pois ja elämän ja kuolemattomuuden toi evankeliumin kautta valkeuteen,

1:11 Johonka minä olen pantu saarnaajaksi ja apostoliksi ja pakanain opettajaksi.

1:12 Jonka tähden minä myös näitä kärsin, ja en kuitenkaan häpeä; sillä minä tiedän, kenen päälle minä uskon, ja olen luja, että hän voi minulle kätkeä minun uskotun kaluni siihen päivään asti.

1:13 Pysy siis niiden terveellisten sanain muodossa, jotka sinä minulta kuullut olet, uskossa ja rakkaudessa, joka on Kristuksessa Jeesuksessa.

1:14 Tämä hyvä uskottu kalu kätke Pyhän Hengen kautta, joka meissä asuu.

1:15 Sinä tiedät sen, että kaikki, jotka Asiassa ovat, luopuivat minusta, joista on Phygellus ja Hermogenes.

1:16 Herra antakoon laupiutensa Onesiforin perheelle, joka minun usein virvoittanut on ja ei minun kahleitani hävennyt,

1:17 Vaan etsi minua visusti Roomissa ollessansa, ja löysi minun.

1:18 Suokoon Herra, että hän löytää laupeuden Herran tykönä sinä päivänä. Ja kuinka suuria ne palvelukset olivat, joita hän teki Efesosssa, sen sinä parhaiten tiedät.

2 LUKU

2:1 Vahvistu siis, poikani, siinä armossa, joka on Kristuksessa Jeesuksessa.

2:2 Ja minkä olet kuullut minulta ja minkä monet ovat todistaneet, usko se luotettaville miehille, jotka sitten ovat soveliaita muitakin opettamaan.

2:3 Kärsi vaivaa niinkuin ainakin jalo Kristuksen Jeesuksen sotamies.

2:4 Ei kukaan, joka sodassa palvelee, sekaannu elatuksen toimiin, sillä hän tahtoo olla mieliksi sille, joka on hänet palkannut.

2:5 Eihän sitäkään, joka kilpailee, seppelöidä, ellei hän kilpaile sääntöjen mukaisesti.

2:6 Peltomiehen, joka vaivan näkee, tulee ennen muita päästä osalliseksi hedelmistä.

2:7 Tarkkaa, mitä sanon; Herra on antava sinulle ymmärrystä kaikkeen.

2:8 Muista Jeesusta Kristusta, joka on kuolleista herätetty ja on Daavidin siementä minun evankeliumini mukaan,

2:9 jonka julistamisessa minä kärsin vaivaa, kahleisiin asti, niinkuin pahantekijä; mutta Jumalan sana ei ole kahlehdittu.

2:10 Siitä syystä minä kärsin kaikki valittujen tähden, että hekin saavuttaisivat pelastuksen, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, ynnä iankaikkisen kirkkauden.

2:11 Varma on tämä sana; sillä: jos olemme kuolleet yhdessä hänen kanssaan, saamme myös hänen kanssaan elää;

2:12 jos kärsimme yhdessä, saamme hänen kanssaan myös hallita; jos kiellämme hänet, on hänkin kieltävä meidät;

2:13 jos me olemme uskottomat, pysyy kuitenkin hän uskollisena; sillä itseänsä kieltää hän ei saata.

1:18 Herra antakoon hänen löytää laupiuden sinä päivänä Herran tykönä! Ja kuinka monessa asiassa hän minulle Efesosssa oli avullinen, sinä parhain tiedät.

2 LUKU

2:1 Vahvista siis sinus, minun poikani, sen armon kautta, joka Jeesuksessa Kristuksessa on.

2:2 Ja mitä sinä olet minulta monen todistajan kautta kuullut, niin käske uskollisille ihmisille, jotka myös muita olisivat soveliaat opettamaan.

2:3 Kärsi vaivaa niinkuin luja Jeesuksen Kristuksen sotamies.

2:4 Ei yksikään sotamies sekoita itsiänsä elatuksen menoihin, sille kelvataksensa, joka hänen sotaan ottanut on.

2:5 Ja jos joku kilvoittelee, niin ei hän kruunata, ellei hän toimillisesti kilvoittele.

2:6 Peltomiehen, joka pellon rakentaa, pitää ensin hedelmästä nautitseman.

2:7 Ymmärrä, mitä minä sanon: Herra antakoon sinulle ymmärryksen kaikissa;

2:8 Muista Jeesuksen Kristuksen päälle, joka kuolleista noussut on: Davidin siemenestä minun evankeliumini jälkeen,

2:9 jossa minä vaivaa kärsin kahleisiin asti niinkuin pahantekijä; vaan ei Jumalan sana ole sidottu.

2:10 Sentähden minä kärsin kaikki valittuin tähden, että hekin saisivat Jeesuksessa Kristuksessa autuuden, ijankaikkisen kunnian kanssa.

2:11 Se on totinen sana: jos me ynnä olemme kuolleet, niin me myös ynnä elämme;

2:12 Jos me kärsimme, niin me myös ynnä hallitsemme; jos me hänen kiellämme, niin hän meidätkin kieltää;

2:13 Ellemme usko, niin hän pysyy kuitenkin uskollisena, joka ei itsiänsä kieltää taida.

2:14 Muistuta tästä, ja teroita heille Jumalan edessä, etteivät kiistelisi sanoista, mikä ei ole miksikään hyödyksi, vaan niiden turmioksi, jotka kuulevat.

2:15 Pyri osoittautumaan Jumalalle semmoiseksi, joka koetukset kestää, työntekijäksi, joka ei työtään häpeä, joka oikein jakelee totuuden sanaa.

2:16 Mutta pysy erilläsi epäpyhistä ja tyhjistä puheista, sillä niiden puhujat menevät yhä pitemmälle jumalattomuudessa,

2:17 ja heidän puheensa jäytää ympäristöään niinkuin syöpä. Niitä ovat Hymeneus ja Filetus,

2:18 jotka ovat totuudesta eksyneet, kun sanovat, että ylösnousemus jo on tapahtunut, ja he turmelevat useiden uskon.

2:19 Kuitenkin Jumalan vahva perustus pysyy lujana, ja siinä on tämä sinetti: "Herra tuntee omansa", ja: "Luopukoon vääryydestä jokainen, joka Herran nimeä mainitsee."

2:20 Mutta suuressa talossa ei ole ainoastaan kulta- ja hopea-astioita, vaan myös puu- ja saviastioita, ja toiset ovat jaloa, toiset halpaa käyttöä varten.

2:21 Jos nyt joku puhdistaa itsensä tämänkaltaisista, tulee hänestä astia jaloa käyttöä varten, pyhitetty, isännälleen hyödyllinen, kaikkiin hyviin tekoihin valmis.

2:22 Pakene nuoruuden himoja, harrasta vanhurskautta, uskoa, rakkautta, rauhaa niiden kanssa, jotka huutavat avuksensa Herraa puhtaasta sydäimestä.

2:23 Mutta vältä tyhmiä ja taitamattomia väittelyjä, sillä tiedäthän, että ne synnyttävät riitoja.

2:24 Mutta Herran palvelijan ei sovi riidellä, vaan hänen tulee olla lempeä kaikkia kohtaan, kyetä opettamaan ja pahaa kärsimään;

2:25 hänen tulee sävyisästi ojentaa vastustelijoita; ehkäpä Jumala antaa heille mielenmuutoksen, niin että tulevat

2:14 Näitä neuvo ja todista Herran edessä, ettei he sanoista riitelisi, joka ei mihinkään kelpaa, vaan ainoastaan luovuttamaan niitä jotka kuulevat.

2:15 Pyydä itses Jumalalle osoittaa toimelliseksi ja laittamattomaksi työntekijäksi, joka oikein totuuden sanan jakaa.

2:16 Mutta siivottomat ja kelvottomat sanat hylkää, jotka paljon jumalatointa menoa saattavat.

2:17 Ja heidän puheensa syö ympäriltänsä niinkuin ruumiin mato; joista on Hymeneus ja Philetus,

2:18 Jotka totuudesta ovat erehtyneet, sanoen ylösnousemisen jo tapahtuneen, ja ovat muuttamat uskosta kääntäneet.

2:19 Mutta Jumalan vahva perustus kuitenkin pysyy, joka tällä kiinnitetty on: Herra tuntee omansa: ja lakatkaan jokainen vääryydestä, joka Kristuksen nimeä mainitsee.

2:20 Mutta suuressa huoneessa ei ole ainoastaan kultaiset ja hopiaiset astiat, vaan myös puiset ja saviset, ja muuttamat tosin kunniaksi, mutta muuttamat häpiäksi.

2:21 Jos joku itsensä senkaltaisista ihmisistä puhdistaa, se tulee kunniaan pyhitetyksi astiaksi, perheenisännälle tarpeelliseksi ja kaikkiin hyviin töihin valmistetuksi.

2:22 Nuoruuden himot vältä; mutta noudata vanhurskautta, uskoa, rakkautta ja rauhaa kaikkein niiden kanssa, jotka puhtaasta sydäimestä Herraa rukoilevat.

2:23 Hullut ja turhat kysymykset hylkää, tietäen, että ne ainoastaan riidat synnyttävät.

2:24 Mutta ei Herran palvelian tule riitaisen olla, vaan siviän jokaista kohtaan, opettavaisen, pahoja kärsiväisen.

2:25 Hiljaisuudessa nuhtelevaisen vastahakoisia; jos Jumala heille joskus antais parannuksen totuutta ymmärtämään,

tuntemaan totuuden

2:26 ja selviävät perkeleen pauloista, joka on heidät vanginnut tahtoansa tekemään.

3 LUKU

3:1 Mutta tiedä se, että viimeisinä päivinä on tuleva vaikeita aikoja.

3:2 Sillä ihmiset ovat silloin itserakkaita, rahanahneita, kerskailijoita, ylpeitä, herjaajia, vanhemmilleen tottelemattomia, kiittämättömiä, epähurskaita,

3:3 rakkaudettomia, epäsopuisia, panettelijoita, hillittömiä, raakoja, hyvän vihamiehiä,

3:4 pettureita, väkivaltaisia, pöyhkeitä, hekumaa enemmän kuin Jumalaa rakastavia;

3:5 heissä on jumalisuuden ulkokuori, mutta he kieltävät sen voiman. Senkaltaisia karta.

3:6 Sillä niitä ovat ne, jotka tungettelevat taloihin ja pauloihinsa kietovat syntien rasittamia ja monenlaisten himojen heiteltäviä naisparkoja,

3:7 jotka aina ovat opetusta ottamassa, eivätkä koskaan voi päästä totuuden tuntemiseen.

3:8 Ja niinkuin Jannes ja Jambres vastustivat Moosesta, niin nuokin vastustavat totuutta, nuo mieleltään turmeltuneet ihmiset, jotka eivät uskonkoetuksissa kestä.

3:9 Mutta he eivät pitemmälle edisty, sillä heidän mielettömyytensä on käyvä ilmeiseksi kaikille, niinkuin noidenkin mielettömyys kävi ilmi.

3:10 Mutta sinä olet seurannut minun opetustani, vaellustani, aivoitustani, uskoani, pitkämielisyyttäni, rakkauttani, kärsivällisyyttäni,

3:11 vainoissa ja kärsimyksissä, samanlaisissa kuin minun osakseni tuli Antiokiassa, Ikonionissa ja Lystrassa. Mimmoisia vainoja olenkaan kärsinyt, ja

2:26 Ja he jälleen katuisivat ja perkeleen paulasta pääsisivät, jolta he hänen tahtonsa jälkeen vangitut ovat.

3 LUKU

3:1 Mutta sen sinun pitää tietämän, että viimeisinä päivinä vaaralliset ajat lähenevät;

3:2 Sillä ne ihmiset, jotka itsiänsä rakastavat, ahneet, kerskaajat, ylpiät, pilkkaajat, vanhemmillensa tottelemattomat, kiittämättömät, jumalattomat,

3:3 Haluttomat, sopimattomat, laittajat, irtaalliset, kiukkuiset, kateet,

3:4 Pettäjät, tuimat, paisuneet, jotka enemmän hekumaa kuin Jumalaa rakastavat,

3:5 Joilla on jumalinen meno olevinansa, mutta sen voiman he kieltävät pois. Karta siis senkaltaisia.

3:6 Sillä ne ovat niitä, jotka huoneesta huoneeseen juoksevat ja vaimoväen vangiksi vievät, jotka synneillä rasitetut ovat ja moninaisten himoin kanssa käyvät,

3:7 Aina oppivaiset, ja ei koskaan totuuden tuntoon tulevaiset.

3:8 Mutta niinkuin Jannes ja Jambres olivat Mosesta vastaan, niin nämätkin ovat totuutta vastaan: ne ovat ihmiset taidosta turmellut ja kelvottomat uskoon.

3:9 Mutta ei heidän pidä silleen menestymän; sillä heidän hulluutensa pitää kaikille julki tuleman, niinkuin niidenkin oli.

3:10 Mutta sinä olet seurannut minun opetustani, säätyäni, aivoitustani, uskoani, pitkämielisyyttäni, rakkauttani, kärsivällisyyttäni,

3:11 Vainoomisiani, vaivojani, jotka minulle Antiokiassa, Ikoniossa ja Lystrassa tapahtuivat, jotka vainoomiset minä kärsin, ja kaikista on minun Herra päästänyt.

kaikista Herra on minut pelastanut!

3:12 Ja kaikki, jotka tahtovat elää jumalisesti Kristuksessa Jeesuksessa, joutuvat vainottaviksi.

3:13 Mutta pahat ihmiset ja petturit menevät yhä pitemmälle pahuudessa, eksyttäen ja eksyen.

3:14 Mutta pysy sinä siinä, minkä olet oppinut ja mistä olet varma, koska tiedät, keiltä olet sen oppinut,

3:15 ja koska jo lapsuudestasi saakka tunnet pyhät kirjoitukset, jotka voivat tehdä sinut viisaaksi, niin että pelastut uskon kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa.

3:16 Jokainen kirjoitus, joka on syntynyt Jumalan Hengen vaikutuksesta, on myös hyödyllinen opetuksesi, nuhteeksi, ojennukseksi, kasvatukseksi vanhurskaudessa,

3:17 että Jumalan ihminen olisi täydellinen, kaikkiin hyviin tekoihin valmistunut.

4 LUKU

4:1 Minä vannotan sinua Jumalan ja Kristuksen Jeesuksen edessä, joka on tuomitseva eläviä ja kuolleita, sekä hänen ilmestymisensä että hänen valtakuntansa kautta:

4:2 saarnaa sanaa, astu esiin sopivalla ja sopimattomalla ajalla, nuhtele, varoita, kehoita, kaikella pitkämielisyydellä ja opetuksella.

4:3 Sillä aika tulee, jolloin he eivät kärsi tervettä oppia, vaan omien himojensa mukaan korvasyhyhensä haalivat itselleen opettajia

4:4 ja kääntävät korvansa pois totuudesta ja kääntyvät taruihin.

4:5 Mutta ole sinä raitis kaikessa, kärsi vaivaa, tee evankelistan työ, toimita virkasi täydellisesti.

4:6 Sillä minut jo uhrataan, ja minun lähtöni aika on jo tullut.

4:7 Minä olen hyvän kilvoituksen kilvoitellut, juoksun päättänyt, uskon säilyttänyt.

3:12 Mutta myös kaikkein, jotka jumalisesti Jeesuksessa Kristuksessa elää tahtovat, pitää vainoa kärsimän.

3:13 Mutta pahoille ja petollisille ihmisille on tapahtuva jota edemmä sitä pahemmin, sekä vietteliöille että vietellyille.

3:14 Mutta pysy niissä, joita sinä oppinut olet ja sinulle uskottu on, tietäen keneltäs oppinut olet,

3:15 Ja ettäs jo lapsuudesta olet Pyhän Raamatun taitanut, joka sinun taitaa autuuteen neuvoa, sen uskon kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa.

3:16 Sillä kaikkalainen kirjoitus on Jumalalta annettu, ja tarpeellinen opiksi, nuhteeksi, ojennukseksi, kuritukseksi, joka on vanhurskaudessa:

3:17 Että Jumalan ihminen täydellinen olis, ja kaikkiin hyviin töihin sovelias.

4 LUKU

4:1 Niin minä siis todistan Jumalan ja Herran Jeesuksen Kristuksen edessä, joka on tuleva tuomitsemaan eläviä ja kuolleita, hänen ilmestyksesssä ja valtakunnassansa:

4:2 Saarnaa sanaa, pidä päälle sekä hyvällä että sopimattomalla ajalla, rankaise, nuhtele, neuvo kaikella siveydellä ja opetuksella;

4:3 Sillä aika tulee, jona ei he voi terveellistä oppia kärsiä, vaan omain himoinsa jälkeen kokoovat itsellensä opettajat, että heidän korvansa syyhyvät,

4:4 Ja kääntävät korvansa pois totuudesta, ja turhiin juttuihin poikkeevat.

4:5 Mutta valvo sinä kaikissa, kärsi ja kestä vaivoissa, tee evankeliumin saarnaajan työ ja toimita virkas täydellisesti.

4:6 Sillä minä jo uhrataan ja minun pääsemiseni aika lähestyy.

4:7 Minä olen hyvän kilvoituksen kilvoitellut, juoksun päättänyt, uskon pitänyt.

4:8 Tästedes on minulle talletettuna vanhurskauden seppele, jonka Herra, vanhurskas tuomari, on antava minulle sinä päivänä, eikä ainoastaan minulle, vaan myös kaikille, jotka hänen ilmestymistään rakastavat.

4:9 Koeta päästä pian tulemaan luokseni.

4:10 Sillä tähän nykyiseen maailmaan rakastuneena jätti minut Deemas ja matkusti Tessalonikaan, Kreskes meni Galatiaan ja Tiitus Dalmatiaan.

4:11 Luukas yksin on minun kanssani. Ota Markus mukaasi ja tuo hänet tänne, sillä hän on minulle hyvin tarpeellinen palvelukseen.

4:12 Mutta Tykikuksen minä olen lähettänyt Efesoon.

4:13 Tuo tullessasi päällysvaippa, jonka jätin Trooaaseen Karpuksen luo, ja kirjat, ennen kaikkea pergamentit.

4:14 Aleksander, vaskiseppä, on tehnyt minulle paljon pahaa; Herra on maksava hänelle hänen tekojensa mukaan.

4:15 Kavahda sinäkin häntä, sillä hän on kovin vastustanut meidän sanojamme.

4:16 Ensi kertaa puolustautuessani ei kukaan tullut avukseni, vaan kaikki jättivät minut; älköön sitä heille syyksi luettako.

4:17 Mutta Herra auttoi minua ja vahvisti minua, että sanan julistaminen minun kauttani tulisi täydelleen suoritetuksi, ja kaikki pakanat sen kuulisivat; ja minä pelastuin jalopeuran kidasta.

4:18 Ja Herra on vapahtava minut kaikesta ilkevallasta ja pelastava minut taivaalliseen valtakuntaansa; hänelle kunnia aina ja iankaikkisesti! Amen.

4:19 Tervehdys Priskalle ja Akylaalle ja Onesiforuksen huonekunnalle.

4:20 Erastus jäi Korinttoon, mutta Trofimuksen minä jätin Miletoon sairastamaan.

4:21 Koeta päästä tulemaan ennen talvea. Tervehdyksen lähettävät sinulle Eubulus ja

4:8 Tästedes on minulle tallelle pantu vanhurskauden kruunu, jonka Herra, vanhurskas tuomari, sinä päivänä minulle antaa, mutta ei ainoastansa minulle, vaan myös kaikille, jotka hänen ilmestystänsä rakastavat.

4:9 Ahkeroitse, ettäs pian minun tyköni tulet;

4:10 Sillä Demas antoi minun ylön ja halasi tätä maailmaa ja meni Tessalonikaan, Kreskens Galatiaan, Titus Dalmatiaan.

4:11 Ainoastaan Luukas on minun kanssani. Ota Markus tykö ja tuo häntä kanssas; sillä hän on sangen tarpeellinen minulle palvelukseen.

4:12 Tykikuksen minä lähetin Ephesoon.

4:13 Se hame, jonka minä Troadassa Karpuksen tykö jätin, tuo tullessas ja kirjat, mutta liiatenkin pärmäkirjat.

4:14 Aleksander vaskiseppä on minulle paljon pahaa tehnyt: Herra maksakoon hänelle hänen työnsä jälkeen!

4:15 Jota sinä kavahda; sillä hän on kovin meidän saarnojamme vastaan ollut.

4:16 Minun ensimmäisessä edesvastauksessani ei yksikään minun kanssani ollut, vaan kaikki antoivat ylön minun; (älköön se heille olko soimattu!)

4:17 Mutta Herra oli minun puolellani ja vahvisti minun, että saarna minun kauttani piti vahvistettaman, ja kaikki pakanat piti sen kuuleman; ja minä pelastettiin jalopeuran suusta.

4:18 Ja Herra pelastaa minun kaikesta pahasta teosta, ja auttaa taivaalliseen valtakuntaansa, jolle olkoon kunnia iankaikkisesta iankaikkiseen, amen!

4:19 Tervehdi Priskaa ja Akvilaa ja Onesiphorin perhettä.

4:20 Erastus jäi Korintiin, mutta Trophimon minä jätin Miletoon sairastamaan.

4:21 Ahkeroitse ennen talvea tulla. Sinua tervehtii Eubulus, ja Pudens, ja Linus, ja

Pudes ja Linus ja Klaudia ja kaikki veljet.
4:22 Herra olkoon sinun henkesi kanssa.
Armo olkoon teidän kanssanne.

PAAVALIN KIRJE TIITUKSELLE

1 LUKU

1:1 Paavali, Jumalan palvelija ja Jeesuksen Kristuksen apostoli Jumalan valittujen uskoa ja sen totuuden tuntemista varten, joka on jumalisuuden mukainen,

1:2 apostoli sen iankaikkisen elämän toivon perusteella, jonka Jumala, joka ei valhettele, on luvannut ennen ikuisia aikoja-

1:3 mutta kun aika oli tullut, ilmoitti hän sanansa saarnassa, joka on uskottu minulle Jumalan, meidän vapahtajamme käskyn mukaan:

1:4 Tiitukselle, oikealle pojalleni yhteisen uskomme perusteella. Armo ja rauha Isältä Jumalalta ja meidän Vapahtajaltamme Kristukselta Jeesukselta!

1:5 Minä jätin sinut Kreettaan sitä varten, että järjestäisit, mitä vielä jäi järjestämättä, ja että asettaisit, niinkuin minä sinulle määräsin, joka kaupunkiin vanhimmat,

1:6 jos missä olisi joku nuhteeton, yhden vaimon mies, jonka lapset ovat uskovia, eivät irstaudesta syytettyjä eivätkä niskoittelevia.

1:7 Sillä seurakunnan kaitsijan on, niinkuin Jumalan huoneenhaltijan tulee, oltava nuhteeton, ei itserakas, ei pikavihainen, ei juomari, ei tappelija, ei häpeällisen voiton pyytjä,

1:8 vaan vieraanvarainen, hyvää rakastava, maltillinen, oikeamielinen, pyhä, itsensähillitseväinen;

1:9 hänen tulee pysyä kiinni opinmukaisessa, luotettavassa sanassa, että

Klaudia, ja kaikki veljet.

4:22 Herra Jesus Kristus olkoon sinun henkes kanssa! Armo olkoon teidän kanssanne, amen! «Toinen Epistola Timoteukselle, kirjoitettu Roomista, kuin Paavali toisen kerran keisari Neron eteen seisatettiin.»

P. PAAVALIN EPISTOLA TIITUKSELLE

1 LUKU

1:1 Paavali, Jumalan palvelija ja Jeesuksen Kristuksen apostoli, Jumalan valittu uskon jälkeen ja totuuden tunnon, joka jumalisuuden jälkeen on,

1:2 Iankaikkisen elämän toivoon, jonka Jumala, joka ei valehdella taida, ennen iankaikkisia aikoja luvannut on,

1:3 Mutta ajallansa sanansa ilmoitti saarnan kautta, joka minulle uskottu on, Jumalan meidän Vapahtajamme käskyn jälkeen,

1:4 Tiitukselle, toimilliselle pojalleni, meidän molempain uskomme jälkeen: armo, laupius, rauha Isältä Jumalalta ja meidän Vapahtajaltamme, Herralta Jeesukselta Kristukselta!

1:5 Sentähden minä sinun Kretaan jätin, että sinun pitää toimittaman, mitä vielä puuttuu, ja pappeja kuhunkin kaupunkiin asettamaan, niinkuin minä sinulle käsenyt olen:

1:6 Jos joku nuhteeton ja yhden emännän mies on, jolla uskolliset lapset ovat, ei juomariksi eli kankeiksi soimatut.

1:7 Sillä piispan tulee nuhteettoman olla, niinkuin Jumalan huoneen haltian, ei röyhkiän, ei tylyn, ei juomarin, ei tappelian, ei ilkiän voiton pyytäjän,

1:8 Mutta vierasten holhojan, hyväntahtoisen, siivollisen, hurskaan, pyhän ja puhtaan,

1:9 Ja kiinnipitävän puhtaasta ja opettavaisesta sanasta, että hän olis

olisi kykenevä sekä neuvomaan terveellä opilla että kumoamaan vastaansanojain väitteet.

1:10 Sillä paljon on niskoittelevia, turhanpuhujia ja eksyttäjiä, varsinkin ympärileikattujen joukossa;

1:11 semmoisilta on suu tukittava, sillä he kääntävät ylösalaisin kokonaisia huonekuntia opettamalla sopimattomia häpeällisen voiton vuoksi.

1:12 Eräs heistä, heidän oma profeettansa, on sanonut: "Petturi Kreetan mies, peto ilkeä, laiskurivatsa."

1:13 Tämä todistus on tosi; sentähden nuhtele heitä ankarasti, että tulisivat uskossa terveiksi

1:14 eivätkä kiinnittäisi huomiotansa juutalaisiin taruihin eikä totuudesta pois kääntyvien ihmisten käskyihin.

1:15 Kaikki on puhdasta puhtaille; mutta saastaisille ja uskottomille ei mikään ole puhdasta, vaan heidän sekä mielensä että omatuntonsa on saastainen.

1:16 He väittävät tuntevansa Jumalan, mutta teoillaan he hänet kieltävät, sille he ovat inhottavia ja tottelemattomia ja kaikkiin hyviin tekoihin kelvottomia.

2 LUKU

2:1 Mutta sinä puhu sitä, mikä terveeseen oppiin soveltuu:

2:2 vanhat miehet olkoot raittiit, arvokkaat, siveät ja uskossa, rakkaudessa ja kärsivällisyydessä terveet;

2:3 niin myös vanhat naiset olkoot käytöksessään niinkuin pyhien sopii, ei panettelihoita, ei paljon viinin orjia, vaan hyvään neuvoja,

2:4 voidakseen ohjata nuoria vaimoja rakastamaan miehiänsä ja lapsiansa,

2:5 olemaan siveitä, puhtaita, kotinsa hoitajia, hyviä, miehilleen alamaisia, ettei Jumalan sana pilkatuksi tulisi.

2:6 Nuorempia miehiä samoin kehoita

väkevä terveellisen opin kautta neuvomaan ja vastaanseisotkia voittamaan.

1:10 Sillä monta on tottelematointa, turhan puhujaa ja mielen kääntäjää, enimmästi ne, jotka ympärileikkauksesta ovat,

1:11 Joidenka suu pitää tukittaman, jotka koko huoneet kääntävät pois ja häpiällisen voiton tähden kelvottomia opettavat.

1:12 Yksi heistä sanoi, heidän oma prophetansa: Kretalaiset ovat aina valehtelijat, pahat pedot ja laiskat vatsat.

1:13 Tämä todistus on tosi; sentähden nuhtele heitä kovin, että he uskossa terveet olisivat,

1:14 Eikä Juudalaisten turhia juttuja ja ihmisten käskyjä tottelisi, jotka itsensä totuudesta kääntävät pois.

1:15 Kaikki ovat puhtaille puhtaat, mutta saastaisille ja uskottomille ei mikään puhdas ole, vaan sekä heidän mielensä että omatuntonsa on saastainen.

1:16 He sanovat tuntevansa Jumalan, mutta töilläänsä he sen kieltävät, ja ovat kauhiat ja kovakorvaiset ja kaikkiin hyviin töihin kelvottomat.

2 LUKU

2:1 Mutta puhu sinä niitä, mitkä ovat terveelliseen oppiin soveliaat:

2:2 Että vanhat olisivat raittiit, kunnialliset, siivolliset, lujat uskossa, rakkaudessa ja kärsivällisyydessä;

2:3 Vanhat vaimot myös käyttäisivät itsensä niin kuin pyhäin sopii, ei panettelijat, eikä juomarit, mutta hyvin opettavaiset:

2:4 Että nuoret vaimot heiltä hyviä tapoja oppisivat, miehiänsä rakastaisivat, lapsensa rakkaina pitäisivät,

2:5 Olisivat siviät, puhtaat, kotonansa pysyväiset, hyvät, miehilleen alamaiset, ettei Jumalan sana pilkatuksi tulisi.

2:6 Neuvo myös nuoria miehiä siviästi

käyttäytymään siveästi.

2:7 Aseta itsesi kaikessa hyvien tekojen esikuvaksi, olkoon opetuksesi puhdasta ja arvokasta

2:8 ja puheesi tervettä ja moitteetonta, että vastustaja häpeäisi, kun hänellä ei ole meistä mitään paha sanottavana.

2:9 Kehota palvelijoita olemaan isännilleen kaikessa alamaisia, heille mieliksi, etteivät vastustele,

2:10 etteivät näpistele, vaan kaikin tavoin osoittavat vilpittömyyttä uskollisuutta, että he Jumalan, meidän vapahtajamme, opin kaikessa kaunistaisivat.

2:11 Sillä Jumalan armo on ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille

2:12 ja kasvattaa meitä, että me, hyljäten jumalattomuuden ja maailmalliset himot, eläisimme siveästi ja vanhurskaasti ja jumalisesti nykyisessä maailmanajassa,

2:13 odottaessamme autuaallisen toivon täyttymistä ja suuren Jumalan ja Vapahtajamme Kristuksen Jeesuksen kirkkauden ilmestymistä,

2:14 hänen, joka antoi itsensä meidän edestämme lunastaakseen meidät kaikesta laittomuudesta ja puhdistakseen itselleen omaisuudeksi kansan, joka hyviä tekoja ahkeroitsee.

2:15 Puhu tätä ja kehoita ja nuhtele kaikella käskyvallalla. Älköön kukaan sinua halveksiko.

3 LUKU

3:1 Muistuta heitä olemaan hallituksille ja esivalloille alamaiset, kuuliaiset, kaikkiin hyviin tekoihin valmiit,

3:2 etteivät ketään herjaa, eivät riitele, vaan ovat lempeitä ja osoittavat kaikkea sävyisyyttä kaikkia ihmisiä kohtaan.

3:3 Olimmehan mekin ennen ymmärtämättömiä, tottelemattomia, eksyksissä, moninaisten himojen ja hekumain orjia, elimme pahuudessa ja

olemaan.

2:7 Aseta itses kaikissa hyväin töiden esikuvaksi, vilpittömällä opetuksella ja kunniallisuudella,

2:8 Terveellisellä ja nuhteettomalla sanalla, että se, joka itsensä vastaan panee, häpeäis eikä mitään löytäisi meistä pahoin puhuaksensa.

2:9 Neuvo palvelioita isännillensä alamaiset olemaan, ja kaikissa kelvolliseksi, ei vastaan sanojat,

2:10 Ei pettäväiset, vaan kaiken hyvän uskollisuuden näyttäväiset, että he Jumalan meidän Vapahtajamme opin kaikissa kaunistavat.

2:11 Sillä Jumalan armo, kaikille ihmisille terveellinen, on ilmestynyt.

2:12 Joka meidät opettaa kaiken jumalattoman menon hylkäämään ja maailmalliset himot, ja tässä maailmassa siviästi ja hurskaasti ja jumalisesti elämään,

2:13 Ja odottamaan autuaallista toivoa, ja suuren Jumalan ja meidän Lunastajamme Jeesuksen Kristuksen ilmestystä,

2:14 Joka itsensä antoi meidän edestämme, että hän meitä kaikesta vääryydestä lunastais ja itsellensä erinomaiseksi kansaksi puhdistais, ahkeraksi hyviin töihin.

2:15 Näitä sinä puhu ja neuvo, ja kaikella todella nuhtele: ei myös kenenkään pidä sinun katsoman ylön.

3 LUKU

3:1 Neuvo heitä, että he päämiehille ja esivalloille kuuliaiset olisivat, että he kaikkiin hyviin töihin valmiit olisivat:

3:2 Ettei he ketään pilkkaisi, eikä riitaisi olisi, vaan sopivaiset, osoittain kaikille ihmisille siveyttä.

3:3 Sillä me olimme myös muinen taitamattomat, kovakorvaiset, eksyväiset, palvelen himoja ja moninaisia hekumia, ja vaelsimme pahuudessa ja kateudessa,

kateudessa, olimme inhottavia ja vihasimme toisiamme.

3:4 Mutta kun Jumalan, meidän vapahtajamme, hyvyys ja ihmisrakkaus ilmestyi,

3:5 pelasti hän meidät, ei vanhurskaudessa tekemiemme tekojen ansiosta, vaan laupeutensa mukaan uudestisyntymisen peson ja Pyhän Hengen uudistuksen kautta,

3:6 jonka Hengen hän runsaasti vuodatti meihin meidän Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen kautta,

3:7 että me vanhurskautettuina hänen armonsa kautta tulisimme iankaikkisen elämän perillisiksi toivon mukaan.

3:8 Tämä sana on varma, ja minä tahdon, että sinä näitä teroitat, niin että ne, jotka Jumalaan uskovat, ahkeroisivat hyvien tekojen harjoittamista. Nämä ovat hyviä ja hyödyllisiä ihmisille.

3:9 Mutta vältä mielettömiä riitakysymyksiä ja sukuuetteloita ja kinastelua ja kiistoja laista, sillä ne ovat hyödyttömiä ja turhia.

3:10 Harhaoppista ihmistä karta, varoitettuasi häntä kerran tai kahdesti,

3:11 sillä sinä tiedät, että semmoinen ihminen on joutunut harhaan ja tekee syntiä, ja hän on itse itsensä tuominnut.

3:12 Kun lähetän luoksesi Artemaan tai Tykikuksen, niin tule viipymättä minun tyköni Nikopoliin, sillä siellä olen päättänyt viettää talven.

3:13 Varusta huolellisesti matkalle Zeenas, lainoppinut, ja Apollos, ettei heiltä mitään puuttuisi.

3:14 Oppikoot meikäläisetkin, tarpeen vaatiessa, harjoittamaan hyviä tekoja, etteivät jäisi hedelmättömiksi.

3:15 Tervehdyksen lähettävät sinulle kaikki, jotka ovat minun kanssani. Sano tervehdys niille, jotka pitävät meitä rakkaina uskossa. Armo olkoon kaikkien teidän kanssanne.

vainoten ja vihaten toinen toistamme.

3:4 Mutta sittekuin Jumalan meidän Vapahtajamme hyvyys ja rakkaus ihmisille ilmestyi,

3:5 Ei vanhurskauden töiden kautta, joita me tehneet olemme, vaan laupiutensa kautta hän meidät autuaaksi teki, uuden syntymisen peson ja Pyhän Hengen uudistuksen kautta,

3:6 Jonka hän meidän päällemme, Jeesuksen Kristuksen meidän Vapahtajamme kautta, runsaasti vuodattanut on:

3:7 Että me hänen armonsa kautta vanhurskaiksi tulisimme ja iankaikkisen elämän perillisiksi toivon jälkeen.

3:8 Tämä on totinen sana ja näitä minä tahdon sinun vahvasti opettaman, että ne, jotka Jumalan päälle uskoneet ovat, ahkeroisivat hyvissä töissä muiden edellä käydä: nämät ovat ihmisille hyvät ja tarpeelliset.

3:9 Mutta hulluja tutkimisia, polvilukuja, riitoja ja kilvoituksia laista vältä; sillä ne ovat turhat ja kelvottomat.

3:10 Eriseuraista ihmistä pakene, kun häntä kerta taikka kahdesti neuvottu on,

3:11 Tietäen, että senkaltainen on käännetty pois ja syntiä tekee, niinkuin se, joka itsensä tuominnut on.

3:12 Kun minä Artemaan eli Tykikuksen sinun tykösi lähetän, niin riennä sinä minun tyköni Nikopoliin; sillä minä olen aikonut siellä talvea pitää.

3:13 Lähetä Zenas, lainoppinut, ja Apollo visusti matkaan, ettei heiltä mitään puuttuisi.

3:14 Mutta anna myös niidenkin, jotka meidän ovat, oppia hyvissä töissä muiden edellä käymään, kussa niin tarvitaan, ettei hekään hedelmättömät olisi.

3:15 Sinua tervehtivät kaikki, jotka minun kanssani ovat. Tervehdi niitä, jotka meitä uskossa rakastavat. Armo olkoon teidän kaikkein kanssanne, amen! «Kirjoitettu Titukselle, Kretan ensimmäiselle piispalle,

PAAVALIN KIRJE FILEMONILLE

1 LUKU

1:1 Paavali, Kristuksen Jeesuksen vanki, ja veli Timoteus rakkaalle Filemonille, työtoverillemme,

1:2 ja Appialle, sisarellemme, ja Arkippukselle, taistelutoverillemme, ja sinun kodissasi kokoontuvalle seurakunnalle.

1:3 Armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta!

1:4 Minä kiitän Jumalaani aina, muistaessani sinua rukouksissani,

1:5 sillä minä olen kuullut sinun rakkaudestasi ja uskostasi, joka sinulla on Herraan Jeesukseen ja kaikkia pyhiä kohtaan;

1:6 ja rukoukseni on, että sinun uskosi, se usko, joka on meille yhteinen, olisi väkevä kaiken hyvän tuntemisessa, mikä meillä Kristuksessa on.

1:7 Sillä minä olen saanut paljon iloa ja lohdutusta sinun rakkaudestasi, koska pyhien sydämet ovat virvoittuneet sinun kauttasi, veljeni.

1:8 Sentähden, vaikka minulla Kristuksessa on paljon rohkeutta käskeä sinua tekemään, mitä tehdä tulee,

1:9 niin rakkauden tähden minä kuitenkin mieluummin pyydän, ollen tämmöinen kuin olen, minä vanha Paavali, ja nyt myös Kristuksen Jeesuksen vanki -

1:10 pyydän sinua poikani puolesta, jonka minä kahleissani synnytin, Onesimuksen puolesta,

1:11 sinulle ennen hyödyttömän, mutta nyt sekä sinulle että minulle hyödyllisen;

1:12 hänet minä lähetän sinulle takaisin, hänet, se on: oman sydämeni.

1:13 Olisin tahtonut pidättää hänet

P. PAAVALIN EPISTOLA PHILEMONILLE

1 LUKU

1:1 Paavali, Kristuksen Jeesuksen vanki, ja veli Timoteus, rakkaalle Philemonille, ja meidän apulaisellemme,

1:2 Ja rakkaalle Appialle ja Arkippukselle, meidän kanssapalveliallemme, ja seurakunnalle, joka sinun huoneessas on:

1:3 Armo olkoon teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme ja Herralta Jeesukselta Kristukselta!

1:4 Minä kiitän minun Jumalaani ja muistan aina sinua minun rukouksissani,

1:5 Että minä kuulen siitä rakkaudesta ja uskosta, joka sinulla Herran Jeesuksen päälle on ja kaikkein pyhäin tykö:

1:6 Että sinun uskos, joka meille yhteinen on, tulis sinussa kaiken hyvyyden tuntemisen kautta voimalliseksi, joka teillä Kristuksessa Jeesuksessa on.

1:7 Sillä meillä on suuri ilo ja lohdutus sinun rakkaudestas, että pyhäin sydämet sinun kauttas, rakas veljeni, virvoitetut ovat.

1:8 Sentähden vaikka minulla on suuri uskallus Kristuksessa käskeä sinua, mitä sinun tehdä tulee,

1:9 Niin minä kuitenkin tahdon rakkauden puolesta ennen rukoilla, minä, joka tainkaltainen olen, nimittäin vanha Paavali, mutta nyt myös Jeesuksen Kristuksen vanki.

1:10 Niin minä siis neuvon sinua, minun poikani Onesimuksen puolesta, jonka minä siteissäni siitin,

1:11 Joka sinulle muinen kelvotoin oli, mutta nyt sinulle ja minulle kyllä tarpeellinen, jonka minä nyt olen lähettänyt jälleen.

1:12 Mutta ota häntä vastaan; sillä hän on minun oma sydämeni.

1:13 Minä tahdoin häntä pitää minun

tykönäni, että hän sinun sijassasi olisi palvelut minua, joka olen evankeliumin tähden kahleissa;

1:14 mutta ilman sinun suostumustasi en tahtonut tehdä mitään, ettei hyvyytesi olisi ikäänkuin pakollinen, vaan vapaaehtoinen.

1:15 Sillä ehkäpä hän sentähden joutui eroamaan sinusta ajaksi, että saisit hänet takaisin iäksi,

1:16 ei enää orjana, vaan orjaa enempänä: rakkaana veljenä, ylen rakkaana jo minulle, kuinka paljoa enemmän sitten sinulle, sekä ihmisenä että Herran omana!

1:17 Jos siis pidät minua toverinasi, niin ota hänet luoksesi niinkuin minut;

1:18 mutta jos hän on tehnyt sinulle jotakin vääryyttä tai on sinulle jotakin velkaa, niin pane se minun laskuuni.

1:19 Minä, Paavali, kirjoitan omalla kädelläni: "Minä sen maksan"; saattaisinpa sanoa: pane se omaan laskuusi; sillä sinä olet minulle velkaa oman itsesikin.

1:20 Niin, veljeni, jospa saisin sinusta hyötyä Herrassa; virvoita sydäntäni Kristuksessa.

1:21 Luottaen kuuliaisuutesi minä kirjoitan sinulle, ja minä tiedän, että sinä teet enemmänkin, kuin mitä sanon.

1:22 Lisäksi vielä: valmista minulle maja luonasi; toivon näet, että minut rukoustenne kautta lahjoitetaan teille.

1:23 Tervehdyksen lähettävät sinulle Epafras, minun vankitoverini Kristuksessa Jeesuksessa,

1:24 Markus, Aristarkus, Deemas ja Luukas, jotka ovat minun työtovereitani.

1:25 Herran Jeesuksen Kristuksen armo olkoon teidän henkenne kanssa.

tykönäni, että hän minua sinun puolestas evankeliumin siteissä palvelis.

1:14 Mutta en minä tahtonut mitään ilman sinun suosiotas tehdä, ettei sinun hyvyytes pitänyt oleman niinkuin vaadittu, vaan vapaamielinen.

1:15 Sillä sentähden hän hetkeksi sinulta läksi, että hänen ijäksi saisit jälleensä,

1:16 Ei nyt silleen niinkuin palvelian, vaan enemmän palvelian ja niinkuin rakkaan veljen, erinomattain minulle, mutta kuinka paljoa enemmän sinulle, sekä lihan kautta että Herrassa.

1:17 Jos sinä siis minun kumppaninas pidät, niin ota häntä vastaan niinkuin minuakin.

1:18 Mutta jos hän jotakin sinua vahingoittanut on eli on sinulle velkaa, niin sano minun syykseni.

1:19 Minä Paavali olen tämän omalla kädelläni kirjoittanut ja tahdon sen sinulle maksaa, etten minä sinulle sanoisi, että myös sinun itses minulle velkapää olet.

1:20 Armas veljeni! suo minun ihastua sinusta Herrassa, virvoita minun sydämeni Herrassa.

1:21 Minä kirjoitin sinulle luottain sinun kuuliaisuutes, tietäen sinun enemmän tekevän kuin minä sanonkaan.

1:22 Valmista myös minulle majaa; sillä minä toivon, että minä teidän rukoustenne kautta teille lahjoitetaan.

1:23 Sinua tervehtivät Epaphras, (minun kanssavankini Kristuksessa Jeesuksessa,)

1:24 Markus, Aristarkus, Demas, Luukas, minun apulaiseni.

1:25 Meidän Herran Jeesuksen Kristuksen armo olkoon teidän henkenne kanssa, amen! «Kirjoitettu Philemonille Roomista palvelian Onesimuksen kanssa.»

KIRJE HEBREALAISILLE

1 LUKU

1:1 Sittenkuin Jumala muinoin monesti ja monella tapaa oli puhunut isille profeettain kautta,

1:2 on hän näinä viimeisinä päivinä puhunut meille Pojan kautta, jonka hän on pannut kaiken perilliseksi, jonka kautta hän myös on maailman luonut

1:3 ja joka, ollen hänen kirkkautensa säteily ja hänen olemuksensa kuva ja kantaen kaikki voimansa sanalla, on, toimitettuaan puhdistuksen synneistä, istunut Majesteetin oikealle puolelle korkeuksissa,

1:4 tullen enkeleitä niin paljoa korkeammaksi, kuin hänen perimänsä nimi on jalompi kuin heidän.

1:5 Sillä kenelle enkeleistä hän koskaan on sanonut: "Sinä olet minun Poikani, tänä päivänä minä sinut synnytin"; ja taas: "Minä olen oleva hänen Isänsä, ja hän on oleva minun Poikani"?

1:6 Ja siitä, kun hän jälleen tuo esikoisensa maailmaan, hän sanoo: "Ja kumartakoot häntä kaikki Jumalan enkelit."

1:7 Ja enkeleistä hän sanoo: "Hän tekee enkelinsä tuuliksi ja palvelijansa tulen liekiksi";

1:8 mutta Pojasta: "Jumala, sinun valtaistuimesi pysyy aina ja iankaikkisesti, ja sinun valtakuntasi valtikka on oikeuden valtikka.

1:9 Sinä rakastit vanhurskautta ja vihasit laittomuutta; sentähden on Jumala, sinun Jumalasi, voidellut sinua iloöljyllä, enemmän kuin sinun osaveljiäsi."

1:10 Ja: "Sinä, Herra, olet alussa maan perustanut, ja taivaat ovat sinun kättesi tekoja;

1:11 ne katoavat, mutta sinä pysyt, ja ne vanhenevat kaikki niinkuin vaate,

1:12 ja niinkuin vaipan sinä ne käärit,

EPISTOLA HEBREALAISILLE

1 LUKU

1:1 Jumala puhui muinen usein ja monella muotoa isille prophetain kautta; näinä viimeisinä päivinä on hän meille puhunut Poikansa kautta,

1:2 Jonka on hän kaikkein perilliseksi pannut, ja on myös hänen kauttansa maailman tehnyt;

1:3 Joka, että hän on hänen kunniansa kirkkaus ja hänen olemuksensa juurikuva, ja kantaa kaikki voimansa sanalla, ja on itse kauttansa meidän synteimme puhdistuksen tehnyt, ja istunut majesteetin oikialla puolella korkeuksissa:

1:4 On tullut niin paljoa paremmaksi enkeleitä, että hän ylimmäisemmän nimen on heidän suhteensa perinyt.

1:5 Sillä kenelle hän on koskaan enkeleistä sanonut: sinä olet minun Poikani, tänäpäpä minä sinun synnytin! ja taas: minä olen hänen Isänsä ja hän on minun Poikani!

1:6 Ja taas: koska hän tuo esikoisen maailmaan, sanoo hän: häntä pitää kaikki Jumalan enkelit kumartaen rukoileman?

1:7 Mutta enkeleistä hän sanoo: hän tekee enkelinsä hengeksi ja palveliansa tulenleimaukseksi.

1:8 Mutta Pojalle: Jumala! sinun istuimes pysyy ijankaikkisesta ijankaikkiseen: sinun valtakuntas valtikka on oikeuden valtikka.

1:9 Sinä rakastit vanhurskautta ja vihasit vääryyttä, sentähden on sinun, oi Jumala, sinun Jumalasi voidellut ilo-öljyllä enempi kuin sinun osaveljes.

1:10 Ja: sinä Herra olet alusta maan perustanut, ja taivaat ovat sinun käsialas:

1:11 Ne katoovat, mutta sinä pysyt; ja he kaikki vanhenevat niinkuin vaate.

1:12 Ja niinkuin puvun sinä heitä muuttelet,

niinkuin vaatteen, ja ne muuttuvat; mutta sinä olet sama, eivätkä sinun vuotesi loppu."

1:13 Kenelle enkeleistä hän koskaan on sanonut: "Istu minun oikealle puolelleni, kunnes minä panen sinun vihollisesi sinun jalkojesi astinlaudaksi"?

1:14 Eivätkö he kaikki ole palvelevia henkiä, palvelukseen lähetettyjä niitä varten, jotka saavat autuuden periä?

2 LUKU

2:1 Sentähden tulee meidän sitä tarkemmin ottaa vaari siitä, mitä olemme kuulleet, ettemme vain kulkeutuisi sen ohitse.

2:2 Sillä jos enkelien kautta puhuttu sana pysyi lujana, ja jokainen rikkomus ja tottelemattomuus sai oikeudenmukaisen palkkansa,

2:3 kuinka me voimme päästä pakoon, jos emme välitä tuosta niin suuresta pelastuksesta, jonka Herra alkuaan julisti ja joka niiden vahvistamana, jotka olivat sen kuulleet, saatettiin meille,

2:4 kun Jumala yhdessä heidän kanssaan todisti tunnusmerkeillä ja ihmeillä ja moninaisilla väkevillä teoilla ja jakamalla Pyhää Henkeä tahtonsa mukaan?

2:5 Sillä enkelien alle hän ei alistanut tulevaa maailmaa, josta me puhumme.

2:6 Vaan joku on jossakin paikassa todistanut, sanoen: "Mikä on ihminen, että sinä häntä muistat, tai ihmisen poika, että pidät hänestä huolen?"

2:7 Sinä teit hänet vähäksi aikaa enkeleitä halvemmaksi, kirkkaudella ja kunnialla sinä hänet seppelöitsit, ja sinä panit hänet hallitsemaan kättesi tekoja;

2:8 asetit kaikki hänen jalkojensa alle." Sillä, asettaessaan kaikki hänen valtansa alle, hän ei jättänyt mitään hänen allensa alistamatta. Mutta nyt emme vielä näe kaikkea hänen valtansa alle asetetuksi.

2:9 Mutta hänet, joka vähäksi aikaa oli tehty enkeleitä halvemmaksi, Jeesuksen, me näemme hänen kuolemansa kärsimyksen

ja he muuttuvat: mutta sinä kohdallasi pysyt ja ei sinun ajastaikas puutu.

1:13 Mutta kelle enkeleistä on hän koskaan sanonut: istu minun oikealle kädelleni, siihenasti kuin minä panen vihollisesi sinun jalkais astinlaudaksi?

1:14 Eikö he kaikki ole palvelevaiset henget, palvelukseen lähetetyt niille, jotka autuuden perimän pitää?

2 LUKU

2:1 Sentähden pitää meidän sitä visummin niistä vaarin ottaman, joita me kuulleet olemme, ettemme joskus pahenis.

2:2 Sillä jos se sana oli vahva, joka enkelitten kautta puhuttiin, ja kaikki ylitsekäymys ja tottelemattomuus on jo ansaitun palkkansa saanut:

2:3 Kuinkas me välttäisimme, jos me senkaltaisen autuuden katsomme ylönsä? joka sitte, kuin se ensin Herralta saarnattu oli, meissä vahvistetuksi tuli niiden kautta, jotka sen kuulleet olivat.

2:4 Ja Jumala on siihen todistuksensa antanut sekä ihmeillä että tunnustähdillä, niin myös moninaisilla voimallisilla töillä ja Pyhän Hengen jakamisilla tahtonsa jälkeen.

2:5 Sillä ei hän ole enkelitten alle antanut tulevaista maailmaa, josta me puhumme.

2:6 Mutta yksi sen todistaa toisessa paikassa ja sanoo: mikä on ihminen, että sinä häntä muistat, eli ihmisen poika, että häntä etsiskelet?

2:7 Sinä olet hänen vähäksi hetkeksi enkelitten suhteen alentanut: sinä olet hänen kunnialla ja ylistyksellä kaunistanut, ja asettanut kättes töiden päälle.

2:8 Kaikki olet sinä heittänyt hänen jalkainsa alle. Sillä siinä, että hän kaikki on hänen allensa heittänyt, ei hän mitään jättänyt, jota ei hän ole hänen allensa heittänyt; mutta nyt emme vielä näe kaikkia hänen allensa heitettyksi.

2:9 Vaan Jeesuksen, joka vähäksi hetkeksi enkelitten suhteen alennettu oli, näemme me kuoleman kärsimisen kautta

tähden kirkkaudella ja kunnialla seppelöidyksi, että hän Jumalan armosta olisi kaikkien edestä joutunut maistamaan kuolemaa.

2:10 Sillä hänen, jonka tähden kaikki on ja jonka kautta kaikki on, sopi, saattaessaan paljon lapsia kirkkauteen, kärsimysten kautta tehdä heidän pelastuksensa päämies täydelliseksi.

2:11 Sillä sekä hän, joka pyhittää, että ne, jotka pyhitetään, ovat kaikki alkuisin yhdestä. Sentähden hän ei häpeä kutsua heitä veljiksi,

2:12 kun hän sanoo: "Minä julistan sinun nimeäsi veljilleni, ylistän sinua seurakunnan keskellä";

2:13 ja taas: "Minä panen uskallukseni häneen"; ja taas: "Katso, minä ja lapset, jotka Jumala on minulle antanut!"

2:14 Koska siis lapsilla on veri ja liha, tuli hänkin niistä yhtäläisellä tavalla osalliseksi, että hän kuoleman kautta kukistaisi sen, jolla oli kuolema vallassaan, se on perkeleen,

2:15 ja vapauttaisi kaikki ne, jotka kuoleman pelosta kautta koko elämänsä olivat olleet orjuuden alaisia.

2:16 Sillä ei hän ota huomaansa enkeleitä, vaan Aabrahamin siemenen hän ottaa huomaansa.

2:17 Sentähden piti hänen kaikessa tuleman veljiensä kaltaiseksi, että hänestä tulisi laupias ja uskollinen ylimmäinen pappi tehtävissään Jumalan edessä, sovittaakseen kansan synnit.

2:18 Sillä sentähden, että hän itse on kärsinyt ja ollut kiusattu, voi hän kiusattuja auttaa.

3 LUKU

3:1 Sentähden, pyhät veljet, jotka olette taivaallisesta kutsumuksesta osalliset, kiinnittäkää mielenne meidän tunnustuksemme apostoliin ja ylimmäiseen pappiin, Jeesukseen,
3:2 joka on uskollinen asettajalleen, niinkuin

kaunistetuksi kunnialla ja ylistyksellä, että hänen piti Jumalan armosta kaikkein edestä kuolemaa maistaman.

2:10 Sillä se sopi hänen, jonka tähden kaikki ovat ja jonka kautta kaikki ovat, joka paljon lapsia kunniaan saattaa, että hän heidän autuutensa Pääruhtinaan kärsimisen kautta täydelliseksi tekis.

2:11 Sillä ne kaikki yhdestä ovat, sekä se, joka pyhittää, että ne, jotka pyhitetään, jonka tähden ei hän myös häpee heitä veljiksensä kutsua,

2:12 Sanoen: minä julistan sinun nimes minun veljilleni ja keskellä seurakuntaa sinua veisulla ylistän;

2:13 Ja taas: minä turvaan häneen; ja taas: katso, minä ja ne lapset, jotka Jumala minulle antanut on,

2:14 Että siis lapsilla on liha ja veri, niin on hän myös niistä osalliseksi tullut, että hän olis kuoleman kautta hukuttanut sen, jolla kuoleman valta oli, se on: perkeleen,

2:15 Ja päästänyt ne, jotka kuoleman pelvosta piti kaiken ikänsä orjana oleman.

2:16 Sillä ei tosin hän koskaan enkeleitä päällensä ota, vaan Aabrahamin siemenen hän päällensä ottaa,

2:17 Josta hänen kaiketi piti veljiensä kaltainen oleman, että hän armollinen ja uskollinen ylimmäinen Pappi Jumalan edessä olis, sovittamaan kansan syntejä.

2:18 Sillä siitä, että hän kärsinyt on ja on kiusattu, taitaa hän myös niitä auttaa, jotka kiusataan.

3 LUKU

3:1 Sentähden pyhät veljet, jotka taivaallisessa kutsumisessa osalliset olette! ottakaat vaari siitä apostolista ja ylimmäisestä Papista, jonka me tunnustamme, Kristuksesta Jesuksesta,
3:2 Joka on uskollinen sille, joka hänen

Mooseskin oli "uskollinen koko hänen huoneessansa."

3:3 Sillä hänen on Moosekseen verraten katsottu ansaitsevan niin paljoa suuremman kirkkauden, kuin huoneen rakentajan kunnia on suurempi kuin huoneen.

3:4 Sillä jokainen huone on jonkun rakentama, mutta kaiken rakentaja on Jumala.

3:5 Ja Mooses tosin oli "palvelijana uskollinen koko hänen huoneessansa", todistukseksi siitä, mikä vastedes piti sanottaman,

3:6 mutta Kristus on uskollinen Poikana, hänen huoneensa haltijana; ja hänen huoneensa olemme me, jos loppuun asti pidämme vahvana toivon, rohkeuden ja kerskauksen.

3:7 Sentähden, niinkuin Pyhä Henki sanoo: "Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä,

3:8 älkää paaduttako sydämiänne, niinkuin teitte katkeroituksessa, kiusauksen päivänä erämaassa,

3:9 jossa teidän isänne minua kiusasivat ja koettelivat, vaikka olivat nähneet minun tekojani neljäkymmentä vuotta;

3:10 sentähden minä vihastuin tähän sukupolveen ja sanoin: 'Aina he eksyvät sydämessään'; mutta he eivät oppineet tuntemaan minun teitäni;

3:11 ja niin minä vihassani vannoin: 'He eivät pääse minun lepoonii.'"

3:12 Katsokaa, veljet, ettei vain kenelläkään teistä ole paha, epäuskoinen sydän, niin että hän luopuu elävästä Jumalasta,

3:13 vaan kehoittakaa toisianne joka päivä, niin kauan kuin sanotaan: "tänä päivänä", ettei teistä kukaan synnin pettämänä paatuisi;

3:14 sillä me olemme tulleet osallisiksi Kristuksesta, kunhan vain pysymme luottamuksessa, joka meillä alussa oli, vahvoina loppuun asti.

3:15 Kun sanotaan: "Tänä päivänä, jos te

tehnyt oli, niinkuin Mooseskin koko hänen huoneeseensa.

3:3 Mutta tämä on sitä suuremman kunnian ansainnut kuin Moses, että sillä suurempi kunnia huoneesta olis, joka sen rakensi, kuin itse huoneella.

3:4 Sillä jokainen huone on joltakin rakennettu; mutta joka kaikki rakensi, se on Jumala.

3:5 Ja Moses tosin oli uskollinen kaikessa hänen huoneessansa, niinkuin palvelia, niiden todistukseksi, joita sitte sanottaman piti;

3:6 Mutta Kristus niinkuin Poika ylitse huoneensa, jonka huone me olemme, jos me muutoin uskalluksen ja toivon kerskaamisen loppuun asti vahvana pidämme.

3:7 Sentähden, niinkuin Pyhä Henki sanoo: tänäpäpä, jos te kuulette hänen äänensä,

3:8 Niin älkää paaduttako sydämiänne, niinkuin haikeudessa tapahtui kiusauksen päivänä korvessa,

3:9 Kussa teidän isänne minua kiusasivat: he koettelivat minua, ja näkivät minun työni neljäkymmentä ajastaikaa.

3:10 Sentähden minä närkästyin tämän sukukunnan päälle ja sanoin: aina he eksyvät sydämellänsä, mutta ei he tunteneet minun teitäni,

3:11 Niin että minä vannoin minun vihassani: ei heidän pidä minun lepoonii tuleman.

3:12 Katsokaat, rakkaat veljet, ettei teissä joskus olisi kelläkään paha, uskotoin sydän, joka elävästä Jumalasta luopuis,

3:13 Vaan neuvokaat teitänne keskenänne joka päivä, niinkauvan kuin tänäpäpä sanotaan, ettei joku teistä synnin petoksen kautta paatuisi.

3:14 Sillä me olemme Kristuksesta osallisiksi tulleet, jos me muutoin aljetun uskon loppuun asti vahvana pidämme,

3:15 Kuin sanotaan: tänäpäpä, jos te

kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydämiänne, niinkuin teitte katkeroituksessa",

3:16 ketkä sitten, vaikka kuulivat, katkeroittivat hänet? Eivätkö kaikki, jotka olivat Mooseksen johdolla lähteneet Egyptistä?

3:17 Mutta keihin hän oli vihastunut neljäkymmentä vuotta? Eikö niihin, jotka olivat syntiä tehneet, joiden ruumiit kaatuivat erämaahan?

3:18 Ja keille hän vannoi, etteivät he pääse hänen lepoonsa? Eikö tottelemattomille?

3:19 Ja niin me näemme, että he epäuskon tähden eivät voineet siihen päästä.

4 LUKU

4:1 Varokaamme siis, koska lupaus päästä hänen lepoonsa vielä pysyy varmana, ettei vain havaittaisi kenenkään teistä jääneen taipaleelle.

4:2 Sillä hyvä sanoma on julistettu meille niinkuin heillekin; mutta heidän kuulemansa sana ei heitä hyödyttänyt, koska se ei uskossa sulautunut niihin, jotka sen kuulivat.

4:3 Sillä me pääsemme lepoon, me, jotka tulimme uskoon, niinkuin hän on sanonut: "Ja niin minä vihassani vannoin: 'He eivät pääse minun lepooni'", vaikka hänen tekonsa olivat valmiina maailman perustamisesta asti.

4:4 Sillä hän on jossakin sanonut seitsemännestä päivästä näin: "Ja Jumala lepäsi seitsemäntenä päivänä kaikista teoistansa";

4:5 ja tässä taas: "He eivät pääse minun lepooni."

4:6 Koska siis varmana pysyy, että muutamat pääsevät siihen, ja ne, joille hyvä sanoma ensin julistettiin, eivät päässeet siihen tottelemattomuuden tähden,

4:7 niin hän taas määrää päivän, "tämän päivän", sanomalla Daavidin kautta niin pitkän ajan jälkeen, niinkuin ennen on

kuulette hänen äänensä; niin älkää paaduttako sydämiänne, niinkuin haikeudessa tapahtui.

3:16 Sillä koska muutamat sen kuulivat, niin he vihoittivat hänen, vaan ei kaikki, jotka Egyptistä Mooseksen kautta läksivät ulos.

3:17 Mutta keille hän neljäkymmentä ajastaikaa vihainen oli? eikö niille, jotka syntiä tekivät, joiden ruumiit korvessa hukkuivat?

3:18 Mutta keille hän vannoi, ettei heidän pitänyt hänen lepoonsa tuleman? eikö uskomattomille?

3:19 Ja me näemme, ettei he voineet epäuskon tähden sinne tulla.

4 LUKU

4:1 Niin peljätkäämme siis, ettemme joskus hänen lepoonsa tulemisen lupausta hylkäisi, ja ettei kenkään meistä takaperin jäisi;

4:2 Sillä se on meille ilmoitettu niinkuin heillekin; mutta ei heitä sanan kuulo mitään auttanut, koska ei he niitä uskoneet, jotka sen kuulivat.

4:3 Sillä me, jotka uskoimme, tulemme lepoon, niinkuin hän sanoi: niinkuin minä vannoin minun vihassani: ei heidän pidä minun lepooni tuleman; ja tosin, koska työt maailman alusta täytetyt olivat.

4:4 Sillä hän sanoi yhdessä paikassa seitsemännestä päivästä näin: ja Jumala lepäsi seitsemäntenä päivänä kaikista töistänsä;

4:5 Ja taas tässä: ei heidän pidä minun lepooni tuleman.

4:6 Että siis se vielä edespäin on, että muutamain pitää siihen tuleman, ja ne, joille se ensin ilmoitettu oli, ei ole siihen tulleet epäuskon tähden,

4:7 Määrää hän taas yhden päivän, niin pitkän ajan perästä, ja Davidin kautta sanoo: tänäpäpä, (niinkuin sanottu on)

sanottu: "Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydämiänne."

4:8 Sillä jos Joosua olisi saattanut heidät lepoon, niin hän ei puhuisi toisesta, senjälkeisestä päivästä.

4:9 Niin on Jumalan kansalle sapatinlepo varmasti tuleva.

4:10 Sillä joka on päässyt hänen lepoonsa, on saanut levon teoistaan, hänkin, niinkuin Jumala omista teoistansa.

4:11 Ahkeroikaamme siis päästä siihen lepoon, ettei kukaan lankeaisi seuraamaan samaa tottelemattomuuden esimerkkiä.

4:12 Sillä Jumalan sana on elävä ja voimallinen ja terävämpi kuin mikään kaksiteräinen miekka ja tunkee lävitse, kunnes se erottaa sielun ja hengen, nivelet sekä ytimet, ja on sydämen ajatusten ja aivoitusten tuomitsija;

4:13 eikä mikään luotu ole hänelle näkymätön, vaan kaikki on alastonta ja paljastettua hänen silmänsä edessä, jolle meidän on tehtävä tili.

4:14 Kun meillä siis on suuri ylimmäinen pappi, läpi taivasten kulkenut, Jeesus, Jumalan Poika, niin pitäkäämme kiinni tunnustuksesta.

4:15 Sillä ei meillä ole sellainen ylimmäinen pappi, joka ei voi sääliä meidän heikkouksiamme, vaan joka on ollut kaikessa kiusattu samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä.

4:16 Käykäämme sentähden uskalluksella armon istuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon, avuksemme oikeaan aikaan.

5 LUKU

5:1 Sillä jokainen ylimmäinen pappi, ollen ihmisten joukosta otettu, asetetaan ihmisten puolesta toimittamaan sitä, mikä Jumalalle tulee, uhraamaan lahjoja ja uhreja syntien edestä,

5:2 ja hän voi säälien kohdella tietämättömiä ja eksyviä, koska hän itsekin

tänäpäpä, jos te kuulette hänen äänensä, niin älkää paaduttako teidän sydämiänne.

4:8 Sillä jos Josua olisi heidät lepoon saattanut, niin ei hän olisi toisesta päivästä puhunut.

4:9 Sentähden on Jumalan kansalle yksi lepo vielä tarjona.

4:10 Sillä joka hänen lepoonsa jo tullut on, se lepää töistänsä, niinkuin Jumalakin lepää töistänsä.

4:11 Niin ahkeroitkaamme siis siihen lepoon tulla, ettei joku samaan epäuskon esikuvaan lankeaisi.

4:12 Sillä Jumalan sana on elävä ja voimallinen, ja terävämpi kuin joku kaksiteräinen miekka, ja tunkee lävitse, siihenasti kuin se sielun ja hengen eroittaa, ja jäsenet ja ytimet, ja on ajatusten ja sydämen aivoitusten tuomari,

4:13 Ja ei ole yhtään luontokappaletta hänen edessänsä näkymättä, mutta kaikki ovat paljaat ja julki hänen silmänsä edessä, josta me puhumme.

4:14 Että siis meillä suuri ylimmäinen Pappi on, Jesus Jumalan Poika, joka taivaisiin mennyt on, niin pysykäämme siinä tunnustuksessa;

4:15 Sillä ei meillä ole se ylimmäinen pappi, joka ei taida meidän heikkouttamme armahtaa, vaan se, joka kaikissa kiusattu on, niin kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä.

4:16 Sentähden käykäämme edes uskalluksella armoistuimen tykö, että me laupiuden saisimme ja löytäisimme silloin armon, kuin me apua tarvitsemme.

5 LUKU

5:1 Sillä jokainen ylimmäinen pappi, otettu ihmisistä, pannaan ihmisten edestä niissä asioissa, jotka Jumalalle tulevat, uhraamaan lahjoja ja uhreja syntein edestä,

5:2 Joka niitä armahtaisi, jotka taitamattomat ja eksyväiset ovat, että hän

on heikkouden alainen,
5:3 ja tämän heikkoutensa tähden hänen täytyy, samoin kuin kansan puolesta, niin itsensäkin puolesta uhrata syntien edestä.

5:4 Eikä kukaan sitä arvoa itselleen ota, vaan Jumala kutsuu hänet niinkuin Aaroninkin.

5:5 Niinpä Kristuskaan ei itse korottanut itseänsä ylimmäisen papin kunniaan, vaan hän, joka sanoi hänelle: "Sinä olet minun Poikani, tänä päivänä minä sinut synnytin";

5:6 niinkuin hän toisessakin paikassa sanoo: "Sinä olet pappi iankaikkisesti Melkisedekin järjestyksen mukaan."

5:7 Ja lihansa päivinä hän väkevällä huudolla ja kyynelillä uhrasi rukouksia ja anomuksia sille, joka voi hänet kuolemasta pelastaa; ja hänen rukouksensa kuultiin hänen jumalanpelkonsa tähden.

5:8 Ja niin hän, vaikka oli Poika, oppi siitä, mitä hän kärsi, kuuliaisuuden,

5:9 ja kun oli täydelliseksi tullut, tuli hän iankaikkisen autuuden aikaansaajaksi kaikille, jotka ovat hänelle kuuliaiset,

5:10 hän, jota Jumala nimittää "ylimmäiseksi papiksi Melkisedekin järjestyksen mukaan."

5:11 Tästä meillä on paljon sanottavaa, ja sitä on vaikea selittää, koska olette käyneet hitaiksi kuulemaan.

5:12 Sillä te, joiden olisi jo aika olla opettajia, olette taas sen tarpeessa, että teille opetetaan Jumalan sanojen ensimmäisiä alkeita; te olette tulleet maitoa tarvitseviksi, ei vahvaa ruokaa.

5:13 Sillä jokainen, joka vielä nauttii maitoa, on kokematon vanhurskauden sanassa, sillä hän on lapsi;

5:14 mutta vahva ruoka on täysi-ikäisiä varten, niitä varten, joiden aistit tottumuksesta ovat harjaantuneet erottamaan hyvän pahasta.

itsekin heikkoudella ympärikäärity on,
5:3 Ja tämän tähden tulee hänen niinkuin kansan edestä, niin itsensäkin edestä uhrata syntein edestä.

5:4 Ja ei yksikään omista itsellensä sitä kunniaa, vaan se, joka Jumalalta kutsutaan, niinkuin myös Aaron.

5:5 Niin myös Kristus ei ole itsiänsä kunnioittanut, että hän ylimmäiseksi Papiksi oli tuleva, mutta se, joka hänelle sanoi: sinä olet minun Poikani, tänäpäpä minä sinun synnytin.

5:6 Niinkuin hän sanoo toisessa paikassa: sinä olet Pappi iankaikkisesti, Melkisedekin säädyn jälkeen.

5:7 Joka lihansa päivinä on uhrannut rukoukset ja nöyrät anomiset, väkevällä huudolla ja kyynelillä sen tykö, joka hänen voi kuolemasta pelastaa, ja on myös kuultu, että hän Jumalaa kunnioitti.

5:8 Ja vaikka hän (Jumalan) Poika oli, on hän kuitenkin niistä, joita hän kärsi, kuuliaisuuden oppinut.

5:9 Ja kuin hän täydelliseksi tuli, on hän kaikille niille, jotka hänelle kuuliaiset ovat, syy iankaikkiseen autuuteen,

5:10 Ja on Jumalalta ylimmäiseksi Papiksi nimitetty, Melkisedekin säädyn jälkeen,

5:11 Josta meillä on paljon sanomista, ja se on työläs selittää; sillä te olette kovakorvaisiksi tulleet.

5:12 Sillä te, joiden piti alkaa opettajat oleman, tarvitsette taas, että me teille ensimmäiset puustavit Jumalan sanan opista opettaisimme, ja olette tulleet niiksi, jotka tarvitsevat rieskaa ja ei vahvaa ruokaa.

5:13 Sillä jolle vielä rieskaa pitää annettaman, se on harjoittamaton vanhurskauden sanaan; (sillä hän on lapsi;)

5:14 Mutta täydellisten sopii vahva ruoka, joilla ovat tottumisen kautta harjoitetut mielet hyvää ja pahaa erottamaan.

6 LUKU

6:1 Jättäkäämme sentähden Kristuksen opin alkeet ja pyrkikäämme täydellisyyteen, ryhtymättä taas uudestaan laskemaan perustusta: parannusta kuolleista töistä ja uskoa Jumalaan,

6:2 oppia kasteista ja kätten päällepanemisesta, kuolleitten ylösnousemisesta ja iankaikkisesta tuomiosta.

6:3 Ja niin me tahdomme tehdä, jos vain Jumala sallii.

6:4 Sillä mahdotonta on niitä, jotka kerran ovat valistetut ja taivaallista lahjaa maistaneet ja Pyhästä Hengestä osallisiksi tulleet

6:5 ja maistaneet Jumalan hyvää sanaa ja tulevan maailmanajan voimia,

6:6 ja sitten ovat luopuneet - taas uudistaa parannukseen, he kun jälleen itsellensä ristiinnaulitsevat Jumalan Pojan ja häntä julki häpäisevät.

6:7 Sillä maa, joka särpii sisäänsä sen päälle usein tulevan sateen ja kantaa kasvun hyödyksi niille, joita varten sitä viljelläänkin, saa siunauksen Jumalalta;

6:8 mutta se, joka tuottaa orjantappuroita ja ohdakkeita, on kelvoton ja lähellä kirousta, ja sen loppu on, että se poltetaan.

6:9 Mutta teistä, rakkaat, uskomme sitä, mikä on parempaa ja mikä koituu teille pelastukseksi - vaikka puhummekin näin.

6:10 Sillä Jumala ei ole väärämielinen, niin että hän unhottaisi teidän työnne ja rakkautenne, jota olette osoittaneet hänen nimeänsä kohtaan, kun olette palvelleet pyhiä ja vielä palvelette.

6:11 Mutta me halajamme sitä, että kukin teistä osoittaa samaa intoa, säilyttääkseen toivon varmuuden loppuun asti,

6:12 ettette kävisi veltoiksi, vaan että teistä tulisi niiden seuraajia, jotka uskon ja kärsivällisyyden kautta perivät sen, mikä luvattu on.

6 LUKU

6:1 Sentähden antakaamme Kristuksen opin alun sillänsä olla, ja ruvetkaamme niihin, jotka täydellisyyteen saattavat: ei vasta-uudesta perustusta laskein parannukseen kuolevaisista töistä ja uskoon Jumalan päälle,

6:2 Kasteen oppiin, kätten päällepanemiseen, kuolleitten ylösnousemiseen ja ijankaikkiseen tuomioon.

6:3 Ja sen me tahdomme tehdä, jos Jumala muutoin sallii.

6:4 Sillä se on mahdotoin, että ne, jotka kerran valaistus ovat, ja sitä taivaallista lahjaa maistaneet, ja ovat Pyhästä Hengestä osallisiksi tulleet,

6:5 Ja maistaneet Jumalan hyvää sanaa, ja tulevaisen maailman voimaa,

6:6 Jos he lankeevat pois, että he vasta-uudesta parannukseen uudistettaisiin, jotka toistamiseen itsellensä Jumalan Pojan ristiinnaulitsevat ja pilkkana pitävät.

6:7 Sillä maa, joka sateen sisällensä särpää, joka usein sen päälle tulee, ja kasvaa tarpeellisia ruohoja niille, jotka sitä viljelevät, se saa siunauksen Jumalalta.

6:8 Mutta joka orjantappuroita ja ohdakkeita kasvaa, se on kelvotoin ja lähin kirousta, jonka loppu on, että se poltetaan.

6:9 Mutta me toivomme teiltä rakkahimmat, parempaa ja sitä, mikä autuuteen sopii, ehkä me näin puhomme.

6:10 Sillä ei Jumala ole väärä, että hän unohtaisi teidän tekonne ja työnne rakkaudessa, jonka te hänen nimellensä osoititte, koska te pyhiä palvelitte ja vielä palvelette.

6:11 Mutta me halajamme, että jokainen teistä sen ahkeruuden osoittaisi, pitäin toivon vahvuuden hamaan loppuun asti,

6:12 Ettette hitaiksi tulisi, vaan olisitte niiden seuraajat, jotka uskon ja pitkämielisyyden kautta luvattun perimisen saavat.

6:13 Sillä kun Jumala oli antanut lupauksen Aabrahamille, vannoi hän itse kauttansa, koska hänellä ei ollut ketään suurempaa, kenen kautta vannoa,

6:14 ja sanoi: "Totisesti, siunaamalla minä sinut siunaan, ja enentämällä minä sinut enennän";

6:15 ja näin Aabraham, kärsivällisesti odotettuaan, sai, mitä luvattu oli.

6:16 Sillä ihmiset vannovat suurempansa kautta, ja vala on heille asian vahvistus ja tekee lopun kaikista vastaväitteistä.

6:17 Sentähden, kun Jumala lupauksen perillisille vielä tehokkaammin tahtoi osoittaa, että hänen päätöksensä on muuttumaton, vakuutti hän sen valalla,

6:18 että me näistä kahdesta muuttumattomasta asiasta, joissa Jumala ei ole voinut valhetella, saisimme voimallisen kehoituksen, me, jotka olemme paenneet pitämään kiinni edessämme olevasta toivosta.

6:19 Se toivo meille on ikäänkuin sielun ankkuri, varma ja luja, joka ulottuu esiripun sisäpuolelle asti,

6:20 jonne Jeesus edelläjuoksijana meidän puolestamme on mennyt, tultuaan ylimmäiseksi papiksi Melkisedekin järjestyksen mukaan, iankaikkisesti.

7 LUKU

7:1 Sillä tämä Melkisedek, Saalemin kuningas, Jumalan, Korkeimman, pappi, joka meni Aabrahamia vastaan, hänen palatessaan kuninkaita voittamasta, ja siunasi hänet;

7:2 jolle Aabraham myös antoi kymmenykset kaikesta ja joka ensiksi, niinkuin hänen nimensäkin merkitsee, on "vanhurskauden kuningas" ja sen lisäksi vielä "Saalemin kuningas", se on "rauhan kuningas";

7:3 jolla ei ole isää, ei äitiä, ei sukua, ei päivien alkua eikä elämän loppua, mutta

6:13 Sillä Jumala, joka Abrahamille lupauksen antoi, koska ei hän taitanut yhdenkään suuremman kautta vannoa, niin hän vannoi itse kauttansa,

6:14 Sanoen: totisesti tahdon minä siunaten siunata sinua ja enentäen enentää sinua.

6:15 Ja että hän kärsivällisesti odotti, niin hän sai lupauksen.

6:16 Sillä ihmiset tosin vannovat sen kautta, joka suurempi on kuin he, ja se on kaiken heidän riitansa loppu, jos se valalla vahvistetaan.

6:17 Jossa Jumala tahtoi lupauksen perillisille neuvonsa vahvuuden yltäkyläisesti osoittaa, vannoi hän valan:

6:18 Että me kahden liikkumattoman kappaleen kautta, joissa mahdollisesti on Jumalan valehdella, juuri vahvan uskalluksen pitäisimme, me jotka siihen turvaamme, että me taritun toivon saisimme,

6:19 Jonka me pidämme vahvana ja lujana meidän sielumme ankkurina, joka ulottuu sisälle hamaan niihinkin asti, jotka esiripun sisälmäisellä puolella ovat,

6:20 Johonka edelläjuoksia on meidän edellämme mennyt sisälle, Jesus, Melkisedekin säädyn jälkeen, ylimmäiseksi Papiksi tehty iankaikkisesti.

7 LUKU

7:1 Sillä tämä Melkisedek oli Salemin kuningas, kaikkein korkeimman Jumalan pappi, joka Abrahamia vastaan meni, kuin hän palasi kuningasten taposta, ja siunasi häntä,

7:2 Jolle myös Abraham jakoi kymmenykset kaikista. Ensin hän tulkitaan vanhurskauden kuninkaaksi, vaan sen jälkeen Salemin kuninkaaksi, se on: rauhan kuningas,

7:3 Ilman isää, ilman äitiä, ilman sukua, ja ei hänellä ole päivien alkua eikä elämän

joka on Jumalan Poikaan verrattava - hän pysyy pappina ainaisesti.

7:4 Katsokaa, kuinka suuri hän on, jolle itse kantaisä Aabraham antoi kymmenykset parhaimmasta saaliistaan.

7:5 Onhan niillä Leevin pojista, jotka saavat pappeuden, käsky lain mukaan ottaa kymmenyksiä kansalta, se on veljiltään, vaikka nämä ovatkin Aabrahamin kupeista lähteneet;

7:6 mutta hän, jonka sukua ei johdeta heistä, otti kymmenykset Aabrahamilta ja siunasi sen, jolla oli lupaukset.

7:7 Mutta kieltämätöntä on, että halvempi saa siunauksen paremmaltaan.

7:8 Ja täällä kuolevaiset ihmiset ottavat kymmenyksiä, mutta siellä se, jonka todistetaan elävän.

7:9 Ja Aabrahamin kautta, niin sanoakseni, on Leevikin, joka kymmenyksiä ottaa, maksanut kymmenyksiä;

7:10 sillä hän oli vielä isänsä kupeissa, kun Melkisedek meni tätä vastaan.

7:11 Jos siis täydellisyys olisi saavutettu leeviläisen pappeuden kautta, sillä tähän on kansa laissa sidottu, miksi sitten oli tarpeen, että nousi toinen pappi Melkisedekin järjestyksen mukaan eikä tullut nimitetyksi Aaronin järjestyksen mukaan?

7:12 Sillä pappeuden muuttuessa tapahtuu välttämättä myös lain muutos.

7:13 Sillä se, josta tämä sanotaan, oli toista sukukuntaa, josta ei kukaan ole alttaritointa hoitanut.

7:14 Onhan tunnettua, että meidän Herramme on noussut Juudasta, jonka sukukunnan pappeudesta Mooses ei ole mitään puhunut.

7:15 Ja tämä käy vielä paljoka selvemmäksi, kun nousee toinen pappi, Melkisedekin kaltainen,

7:16 joka ei ole siksi tullut lihallisen käskyn lain mukaan, vaan katoamattoman elämän voimasta.

loppua; mutta hän on Jumalan Poikaan verrattu ja pysyy pappina ijankaikkisesti.

7:4 Mutta katsokaat, kuinka suuri tämä on, jolle Abraham patriarkka saaliista kymmenykset antoi.

7:5 Ja ne, jotka Levin pojista papin viran ottavat, niin heillä on käsky kymmenyksiä kansalta ottaa lain jälkeen, se on: heidän veljiltänsä, vaikka ne Abrahamin kupeista tulleet ovat.

7:6 Mutta se, jonka sukua ei heidän seassansa lueta, otti Abrahamilta kymmenykset ja siunasi häntä, jolla lupaukset olivat.

7:7 Mutta ei yksikään sitä kiellä, että vähempi siunataan siltä, joka enempi on.

7:8 Ja tässä tosin kuolevaiset ihmiset kymmenyksiä ottavat; mutta siellä hän todistaa hänen elävän.

7:9 Ja (että minun niin sanoman pitää,) Levin, joka tottui kymmenyksiä ottamaan, täytyi myös Abrahamissa kymmenyksiä antaa;

7:10 Sillä hän oli vielä isänsä kupeissa, kuin Melkisedek häntä vastaan meni.

7:11 Sentähden, jos täydellisyys on Levin pappeuden kautta tapahtunut; (sillä sen alla on kansa lain saanut,) mitä sitte oli tarvetta sanoa, että toinen pappi oli Melkisedekin säädyn jälkeen tuleva, ja ei Aaronin säädyn jälkeen?

7:12 Sillä kussa pappeus muutetaan, siinä pitää myös laki muutettaman.

7:13 Sillä se, josta näitä sanotaan, on toisesta suvusta, josta ei yksikään alttaria palvelut.

7:14 Sillä se on julkinen, että meidän Herramme on Juudan sukukunnasta tullut, jolle sukukunnalle ei Moses ole mitään pappeudesta puhunut;

7:15 Ja se on vielä selkeämpi, jos Melkisedekin säädyn jälkeen toinen pappi tulee ylös,

7:16 Joka ei lihallisen käskyn lain jälkeen tehty ole, vaan loppumattoman elämän voiman jälkeen.

7:17 Sillä hänestä todistetaan: "Sinä olet pappi iankaikkisesti Melkisedekin järjestyksen mukaan."

7:18 Täten kyllä entinen säädös kumotaan, koska se oli voimaton ja hyödytön

7:19 - sillä laki ei tehnyt mitään täydelliseksi mutta sijaan tulee parempi toivo, jonka kautta me lähestymme Jumalaa.

7:20 Ja niinkuin tämä ei tapahtunut ilman valan vannomista - nuo taas ovat papeiksi tulleet ilman heistä vannottua valaa,

7:21 mutta tämä hänestä vannotulla valalla, sen asettamana, joka hänelle sanoi: "Herra on vannonut eikä ole katuva: 'Sinä olet pappi iankaikkisesti'"

7:22 niin on myös se liitto parempi, jonka takaajaksi Jeesus on tullut.

7:23 Ja noita toisia pappeja on tullut useampia, koska kuolema ei sallinut heidän pysyä;

7:24 mutta tällä on katoamaton pappeus, sentähden että hän pysyy iankaikkisesti,

7:25 jonka tähden hän myös voi täydellisesti pelastaa ne, jotka hänen kauttaan Jumalan tykö tulevat, koska hän aina elää rukoillakseen heidän puolestansa.

7:26 Senkaltainen ylimmäinen pappi meille sopikin: pyhä, viaton, tahraton, syntisistä erotettu ja taivaita korkeammaksi tullut,

7:27 jonka ei joka päivä ole tarvis, niinkuin ylimmäisten pappien, ensiksi uhrata omien syntiensä edestä ja sitten kansan; sillä tämän hän teki kerta kaikkiaan, uhratessaan itsensä.

7:28 Sillä laki asettaa ylimmäisiksi papeiksi ihmisiä, jotka ovat heikkoja, mutta valan sana, joka on myöhäisempi kuin laki, asettaa Pojan, iankaikkisesti täydelliseksi tulleen.

8 LUKU

8:1 Mutta pääkohta siinä, mistä me

7:17 Sillä näin hän todistaa: sinä olet pappi iankaikkisesti Melkisedekin säädyn jälkeen.

7:18 Sillä ensimmäinen laki lakkaa, sen heikkouden ja kelvottomuuden tähden;

7:19 Sillä ei se laki taitanut täydelliseksi tehdä, vaan se oli sisällejohdatus parempaan toivoon, jonka kautta me Jumalaa lähenemme,

7:20 (Ja niin paljoa enempi, ettei ilman valaa;

7:21 Sillä ne olivat tosin ilman valaa papiksi tulleet, mutta tämä valalla, hänen kauttansa, joka hänelle sanoi: Herra on vannonut ja ei sitä kadu: sinä olet pappi Melkisedekin säädyn jälkeen iankaikkisesti.)

7:22 Ja näin paljoa paremman Testamentin toimittajaksi on Jeesus tullut.

7:23 Ja niitä tosin monta papiksi tuli, ettei kuolema sallinut heidän pysyä;

7:24 Mutta tällä, että hän pysyy iankaikkisesti, on katoamaton pappeus,

7:25 Josta hän myös taitaa ne iankaikkisesti autuaiksi tehdä, jotka hänen kauttansa Jumalan tykö tulevat, ja elää aina ja rukoilee alati heidän edestänsä.

7:26 Sillä senkaltainen ylimmäinen Pappi meille sopii, pyhä, viatoin, saastatoin, syntisistä eroitettu ja korkeammaksi taivaita tullut,

7:27 Jolla ei olisi joka päivä tarve, niinkuin muut ylimmäiset papit, ensin omain synteensä edestä uhraamaan, sitte kansan syntein edestä; sillä sen hän on jo silloin tehnyt, kuin hän itsensä uhrasi.

7:28 Sillä laki asettaa ihmiset ylimmäiseksi papiksi, joilla heikkous on; mutta valan sana, joka lain jälkeen sanottiin, asettaa Pojan iankaikkisesti täydelliseksi.

8 LUKU

8:1 Mutta tämä on pääkappale niistä, joita

puhumme, on tämä: meillä on sellainen ylimmäinen pappi, joka istuu Majesteetin valtaistuimen oikealla puolella taivaissa, 8:2 tehdäkseen pappispalvelusta kaikkeinpyhimmässä, siinä oikeassa majassa, jonka on rakentanut Herra eikä ihminen.

8:3 Sillä jokainen ylimmäinen pappi asetetaan uhraamaan lahjoja ja uhreja, jonka tähden on välttämätöntä, että tälläkin on jotakin uhraamista.

8:4 Jos hän siis olisi maan päällä, ei hän olisikaan pappi, koska jo ovat olemassa ne, jotka lain mukaan esiinkantavat lahjoja,

8:5 ja jotka palvelevat siinä, mikä on taivaallisten kuva ja varjo, niinkuin ilmoitettiin Moosekselle, kun hänen oli valmistettava maja. Sillä hänelle sanottiin: "Katso, että teet kaikki sen kaavan mukaan, joka sinulle vuorella näytettiin."

8:6 Mutta tämä taas on saanut niin paljoa jalomman viran, kuin hän on myös paremman liiton välimies, liiton, joka on paremmille lupauksille perustettu.

8:7 Sillä jos ensimmäinen liitto olisi ollut moitteeton, ei olisi etsitty sijaa toiselle.

8:8 Sillä moittien heitä hän sanoo: "Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin minä teen Israelin heimon ja Juudan heimon kanssa uuden liiton,

8:9 en sellaista liittoa kuin se, jonka minä tein heidän isäinsä kanssa silloin, kun minä tartuin heidän käteensä ja vein heidät pois Egyptin maasta. Sillä he eivät pysyneet minun liitossani, ja niin en minäkään heistä huolinut, sanoo Herra.

8:10 Sillä tämä on se liitto, jonka minä teen Israelin heimon kanssa näiden päivien jälkeen, sanoo Herra: Minä panen lakini heidän mieleensä, ja kirjoitan ne heidän sydämiinsä, ja niin minä olen heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani.

me puhumme: meillä on senkaltainen ylimmäinen Pappi, joka istuu oikialla kädellä majesteetin istumella taivaissa,

8:2 Ja on pyhain lahjain palvelia, ja sen totisen majan, jonka Jumala asetti ja ei ihminen.

8:3 Sillä jokainen ylimmäinen pappi asetetaan uhraamaan lahjoja ja uhreja: sentähden tarvitaan, että tälläkin olis jotakin uhraamista.

8:4 Sillä jos hän nyt maan päällä olis, niin ei hän olisi pappi; sillä papit ovat, jotka lain jälkeen lahjoja uhraavat,

8:5 Jotka palvelevat taivaallisten esikuvaa ja varjoa, niinkuin jumalallinen vastaus Moosekselle sanoi, kuin hänen piti majan päättämän: katso, sanoo hän, että kaikki teet sen kuvan jälkeen, mikä sinulle vuorella osoitettu on.

8:6 Mutta nyt on hän paremman viran saanut, niinkuin hän paremman Testamentinkin välimies on, joka parempain lupauksen päällä seisoo.

8:7 Sillä jos entinen olis puuttumaton ollut, niin ei toiselle olisi siaan tehty;

8:8 Sillä hän nuhtelee heitä ja sanoo: katso, päivät tulevat, sanoo Herra, että minä Israelin huoneelle ja Juudan huoneelle tahdon Uuden Testamentin päättää,

8:9 En sen Testamentin jälkeen, jonka minä heidän isillensä sinä päivänä annoin, kuin minä heidän käteensä rupesin, heitä Egyptin maalta johdattaakseni; sillä ei he pysyneet minun Testamentissani, niin en minäkään ole heistä lukua pitänyt, sanoo Herra.

8:10 Sillä tämä on se Testamentti, jonka minä tahdon säätää Israelin huoneelle, niiden päivän jälkeen, sanoo Herra: minä tahdon antaa minun lakini heidän mieleensä, ja tahdon ne kirjoittaa heidän sydämiinsä, ja tahdon olla heidän Jumalansa, ja heidän pitää oleman minun kansani.

8:11 Ja silloin ei enää kukaan opeta kansalaistaan eikä veli veljeään sanoen: 'Tunne Herra'; sillä he kaikki, pienimmästä suurimpaan, tuntevat minut.

8:12 Sillä minä annan anteeksi heidän vääryytensä enkä enää muista heidän syntejensä."

8:13 Sanoessaan "uuden" hän on julistanut ensimmäisen liiton vanhentuneeksi; mutta se, mikä vanhenee ja käy iälliseksi, on lähellä häviämistään.

9 LUKU

9:1 Olihan tosin ensimmäiselläkin liitolla jumalanpalvelussäännöt ja maallinen pyhäkkö.

9:2 Sillä maja oli valmistettu niin, että siinä oli etumainen maja, jossa oli sekä lampunjalka että pöytä ja näkyleivät, ja sen nimi on "pyhä."

9:3 Mutta toisen esiripun takana oli se maja, jonka nimi on "kaikeinpyhin";

9:4 siinä oli kultainen suitsutusalttari ja liiton arkki, yltympäri kullalla päällystetty, jossa säilytettiin kultainen mannaa sisältävä astia ja Aaronin viheriöinyt sauva ja liiton taulut,

9:5 ja arkin päällä kirkkauden kerubit varjostamassa armoistuinta. Mutta näistä nyt ei ole syytä puhua kustakin erikseen.

9:6 Kun nyt kaikki on näin järjestetty, menevät papit joka aika etumaiseen majaan jumalanpalvelusta toimittamaan,

9:7 mutta toiseen majaan menee ainoastaan ylimmäinen pappi kerran vuodessa, ei ilman verta, jonka hän uhraa itsensä edestä ja kansan tahattomien syntien edestä.

9:8 Näin Pyhä Henki osoittaa, että tie kaikeinpyhimpään vielä on ilmoittamatta, niin kauan kuin etumainen maja vielä seisoo.

9:9 Tämä on nykyistä aikaa tarkoittava vertauskuva, ja sen mukaisesti uhrataan

8:11 Ja ei yhdenkään pidä lähimmäistensä opettaman eikä veljeänsä, ja sanoman: tunne Herra! sillä kaikki pitää minun tunteman, hamasta pienestä heidän seassansa niin suurimpaan asti.

8:12 Sillä minä tulen lepytetyksi heidän vääryydestänsä ja heidän synneistänsä, ja heidän vääryyttänsä en minä tahdo enempi muistaa.

8:13 Siinä kuin hän sanoo: uusi, vanhensi hän entisen; sillä joka vanha ja ijällinen on, se on läsnä loppuansa.

9 LUKU

9:1 Niin oli tosin entiselläkin majalla jumalanpalveluksen oikeus ja ulkonainen pyhyys.

9:2 Sillä ensimmäinen maja oli rakennettu, jossa olivat kynttiläjalka, ja pöytä, ja katselmusleivät, joka pyhäksi kutsuttiin.

9:3 Mutta toisen esiripun takana oli se maja, joka kaikein pyhimmäksi kutsuttiin,

9:4 jossa oli kultainen pyhän savun astia ja Testamentin arkki kaikkialta kullalla silattu, siinä myös oli kultainen astia, jossa oli manna, ja kukoistavainen Aaronin sauva ja Testamentin taulut.

9:5 Mutta sen päällä olivat kunnian Kerubimit, jotka armo-istuimen varjosivat; joista ei nyt ole erinomattain sanomista.

9:6 Mutta kuin ne näin asetetut olivat, menivät papit aina siihen ensimmäiseen majaan ja toimittivat jumalanpalveluksen;

9:7 Vaan toiseen meni ainoasti ylimmäinen pappi kerran vuodessa yksinänsä, ei ilman verta, jonka hän uhrasi omainsa ja kansan rikosten edestä:

9:8 Jolla Pyhä Henki ilmoitti, ettei pyhityksen tietä niinkauvan julistettu, kuin se entinen maja seisoo,

9:9 Joka sillä ajalla oli esikuva, jossa lahjat ja uhrat uhrattiin, jotka ei voineet

lahjoja ja uhreja, jotka eivät kykene tekemään täydelliseksi omassatunnossaan sitä, joka jumalanpalvelusta toimittaa,

9:10 vaan jotka, niinkuin ruuat ja juomat ja erilaiset pesotkin, ovat ainoastaan lihan sääntöjä, jotka ovat voimassa uuden järjestyksen aikaan asti.

9:11 Mutta kun Kristus tuli tulevaisen hyvän ylimmäiseksi papiksi, niin hän suuremman ja täydellisemmän majan kautta, joka ei ole käsillä tehty, se on: joka ei ole tätä luomakuntaa,

9:12 meni, ei kauristen ja vasikkain veren kautta, vaan oman verensä kautta kerta kaikkiaan kaikkeinpyhimpään ja sai aikaan iankaikkisen lunastuksen.

9:13 Sillä jos kauristen ja härkain veri ja hiehon tuhka, saastaisten päälle vihmittuna, pyhittää lihanpuhtauteen,

9:14 kuinka paljoa enemmän on Kristuksen veri, hänen, joka iankaikkisen Hengen kautta uhrasi itsensä viattomana Jumalalle, puhdistava meidän omantuntomme kuolleista teoista palvelemaan elävää Jumalaa!

9:15 Ja sentähden hän on uuden liiton välimies, että, koska hänen kuolemansa on tapahtunut lunastukseksi ensimmäisen liiton aikuisista rikkomuksista, ne, jotka ovat kutsutut, saivat luvattun iankaikkisen perinnön.

9:16 Sillä missä on testamentti, siinä on sen tekijän kuolema toteennäytettävä;

9:17 sillä vasta kuoleman jälkeen testamentti on pitävä, koska se ei milloinkaan ole voimassa tekijänsä eläessä.

9:18 Sentähden ei myöskään ensimmäistä liittoa verettä vihitty.

9:19 Sillä kun Mooses oli kaikelle kansalle julkilukenuk kaikki käskyt, niinkuin ne laissa kuuluvat, otti hän vasikkain ja kauristen veren ynnä vettä ja purppuravillaa ja isopin ja vihmoi sekä itse kirjan että kaiken kansan,

omantunnon perään täydelliseksi tehdä sitä, joka jumalanpalvelusta teki.

9:10 Ainoastaan ruilla ja juomilla, ja moninaisilla pesemisillä ja lihan säädyissä, jotka ojennuksen aikaan asti olivat päälle pannut.

9:11 Mutta Kristus on tullut tulevaisten tavarain ylimmäiseksi Papiksi, suuremman ja täydellisemmän majan kautta, joka ei käsillä tehty ole, se on: joka ei näin ole rakennettu;

9:12 Eikä kauristen taikka vasikkain veren kautta, vaan hän on kerran oman verensä kautta mennyt pyhään, ja iankaikkisen lunastuksen löytänyt.

9:13 Sillä jos härkain ja kauristen veri, ja hehkoisen tuhka, priiskotettu saastaisten päälle, pyhittää lihalliseen puhtauteen,

9:14 Kuinka paljoa enemmän Kristuksen veri, joka itsensä ilman kaiketa viata iankaikkisen hengen kautta Jumalalle uhrannut on, on puhdistava omantuntomme kuolevaisista töistä, elävää Jumalaa palvelemaan?

9:15 Ja sentähden on hän myös Uuden Testamentin välimies, että ne, jotka kutsutut ovat, sen luvattun iankaikkisen perimisen saivat, että hänen kuolemansa siinä välillä kävi niiden ylitsekäymisten lunastukseksi, jotka entisen Testamentin alla olivat.

9:16 Sillä kussa Testamentti on, siinä pitää myös hänen kuolemansa oleman, joka Testamentin teki.

9:17 Sillä kuolemalla testamentti vahvistetaan, joka ei ole niin kauvan vahva, kuin se elää, joka sen teki.

9:18 Sentähden ei se entinenkään ilman verta sääty.

9:19 Sillä kuin Mooses oli puhunut kaikelle kansalle jokaisen käskyn lain jälkeen, otti hän vasikkain ja kauristen verta veden kanssa, ja purpuravilloja, ja isoppia, ja priiskotti sekä Raamatun että kaiken kansan,

9:20 sanoen: "Tämä on sen liiton veri, jonka Jumala on teille säätänyt."

9:21 Ja samoin hän verellä vihmoi myös majan ja kaikki palvelukseen kuuluvat esineet.

9:22 Niin puhdistetaan lain mukaan miltei kaikki verellä, ja ilman verenvuodatusta ei tapahdu anteeksiantamista.

9:23 On siis välttämätöntä, että taivaallisten kuvat tällä tavalla puhdistetaan, mutta että taivaalliset itse puhdistetaan paremmilla uhreilla kuin nämä.

9:24 Sillä Kristus ei mennyt käsillä tehtyyn kaikkeinpyhimpään, joka vain on sen oikean kuva, vaan itse taivaaseen, nyt ilmestyäkseen Jumalan kasvojen eteen meidän hyväksemme.

9:25 Eikä hän mennyt uhratakseen itseänsä monta kertaa, niinkuin ylimmäinen pappi joka vuosi menee kaikkeinpyhimpään, vierasta verta mukanaan,

9:26 sillä muutoin hänen olisi pitänyt kärsimän monta kertaa maailman perustamisesta asti; mutta nyt hän on yhden ainoan kerran maailmanajojen lopulla ilmestynyt, poistaakseen synnin uhraamalla itsensä.

9:27 Ja samoin kuin ihmisille on määrätty, että heidän kerran on kuoleminen, mutta sen jälkeen tulee tuomio,

9:28 samoin Kristuskin, kerran uhrattuna ottaakseen pois monien synnit, on toistamiseen ilman syntiä ilmestyvä pelastukseksi niille, jotka häntä odottavat.

10 LUKU

10:1 Sillä koska laissa on vain tulevan hyvän varjo, ei itse asiain olemusta, ei se koskaan voi samoilla jokavuotisilla uhreilla, joita he alinomaan kantavat esiin, tehdä niiden tuojia täydellisiksi.

10:2 Sillä eikö muutoin olisi lakattu niitä uhraamasta, koska näillä, jotka jumalanpalvelustaan toimittavat, kerran puhdistettuina, ei enää olisi ollut mitään

9:20 Sanoen: tämä on sen Testamentin veri, jonka Jumala teille käskenynt on.

9:21 Ja majan ja kaikki jumalanpalveluksen astiat priiskotti hän myös verellä.

9:22 Ja lähes kaikki verellä lain jälkeen puhdistetaan, ja paitsi veren vuodatusta ei yhtään anteeksiantamusta tapahdu.

9:23 Niin siis tarvitaan, että taivaallisten kuvat senkaltaisilla puhdistetaan; mutta itse taivaalliset pitää paremmilla uhreilla puhdistettaman kuin ne olivat.

9:24 Sillä ei Kristus mennyt käsillä tehtyyn pyhään, joka totisen kuva on, vaan hän meni itse taivaaseen, että hän nyt Jumalan kasvoin edessä meidän tähtemme ilmestyis;

9:25 Ei, että hänen pitää useimmin itsensä uhraaman, niinkuin ylimmäinen pappi joka vuosi meni muukalaisella verellä pyhään:

9:26 (Muutoin olisi hänen useammin tullut jo maailman alusta kärsiä,) mutta nyt kerran maailman lopulla on hän oman uhrinsa kautta ilmestynyt synnin poispanemiseksi.

9:27 Ja niinkuin kaikkein ihmisten pitää kerran kuoleman, mutta sen jälkeen tuomio,

9:28 Niin on myös Kristus kerran uhrattu monen syntejä ottamaan pois; mutta toisella haavalla on hän ilman syntiä ilmestyvä niille, jotka häntä odottavat autuudeksi.

10 LUKU

10:1 Sillä lailla on tulevaisten tavarain varjo, ei itse hyvyyden olento; niillä uhreilla, joita he joka vuosi alinomaan uhraavat, ei se ikänä taida niitä täydelliseksi tehdä, jotka uhraavat.

10:2 Muutoin olisi uhraamasta lakattu, jos ei niillä, jotka uhrasivat, synneistä silleen omaatuntoa olisi, koska he kerran puhdistetut ovat.

tuntoa synneistä?

10:3 Mutta niissä on jokavuotinen muistutus synneistä.

10:4 Sillä mahdotonta on, että härkäin ja kauristen veri voi ottaa pois syntejä.

10:5 Sentähden hän maailmaan tullessaan sanoo: "Uhria ja antia sinä et tahtonut, mutta ruumiin sinä minulle valmistit;

10:6 polttouhreihiin ja syntiuhreihiin sinä et mielistynyt.

10:7 Silloin minä sanoin: 'Katso, minä tulen - kirjakkääröön on minusta kirjoitettu tekemään sinun tahtosi, Jumala.'

10:8 Kun hän ensin sanoo: "Uhreja ja anteja ja polttouhreja ja syntiuhreja sinä et tahtonut etkä niihin mielistynyt", vaikka niitä lain mukaan uhrataankin,

10:9 sanoo hän sitten: "Katso, minä tulen tekemään sinun tahtosi." Hän poistaa ensimmäisen, pystyttääkseen toisen.

10:10 Ja tämän tahdon perusteella me olemme pyhitetyt Jeesuksen Kristuksen ruumiin uhrilla kerta kaikkiaan.

10:11 Ja kaikki papit seisovat päivä päivältä palvelustaan toimittamassa ja usein uhraamassa, aina samoja uhreja, jotka eivät ikinä voi syntejä poistaa;

10:12 mutta tämä on, uhrattuaan yhden ainoan uhrin syntien edestä, ainiaaksi istuutunut Jumalan oikealle puolelle,

10:13 ja odottaa nyt vain, kunnes hänen vihollisensa pannaan hänen jalkojensa astinlaudaksi.

10:14 Sillä hän on yhdellä ainoalla uhrilla ainiaaksi tehnyt täydelliseksi ne, jotka pyhitetään.

10:15 Todistaahan sen meille myös Pyhä Henki; sillä sanottuaan:

10:16 "Tämä on se liitto, jonka minä näiden päivien jälkeen teen heidän kanssaan", sanoo Herra: "Minä panen lakini heidän sydämiinsä ja kirjoitan ne heidän mieleensä";

10:3 Vaan sillä tapahtuu joka vuosi synnin muistuttamus.

10:4 Sillä mahdotoin on härkäin ja kauristen veren kautta syntejä ottaa pois.

10:5 Sentähden, kuin hän maailmaan tuli, sanoi hän: uhria ja lahjaa et sinä tahtonut, mutta ruumiin olet sinä minulle valmistanut;

10:6 Polttouhrit ja syntiuhrit ei ole sinun mieleises.

10:7 Silloin minä sanoin: katso, minä tulen, (Raamatussa on minusta kirjoitettu,) että minun pitää tekemän sinun tahtos, Jumala.

10:8 Niinkuin hän ennen sanoi: uhria ja lahjaa, ja polttouhria ja syntiuhria et sinä tahtonut, ei myös ne sinulle kelvanneet, (jotka lain jälkeen uhrataan,)

10:9 Silloin hän sanoi: katso, minä tulen tekemään, Jumala, sinun tahtos. Hän ottaa pois entisen, että hän toisen asettais.

10:10 Jonka tahdon kautta me kerran pyhitetyt olemme, Jeesuksen Kristuksen ruumiin uhraamisella.

10:11 Ja jokainen pappi on siihen pantu, että hänen joka päivä jumalanpalvelusta tekemän pitää ja usein yhtäläistä uhria uhraaman, jotka ei koskaan voi syntejä ottaa pois.

10:12 Mutta kuin tämä oli yhden ijankaikkisesti kelpaavan uhrin syntein edestä uhrannut, istuu hän nyt Jumalan oikiällä kädellä,

10:13 Ja odottaa, että hänen vihollisensa pannaan hänen jalkainsa astinlaudaksi.

10:14 Sillä yhdellä uhrilla on hän ijankaikkisesti täydelliseksi tehnyt ne, jotka pyhitetään.

10:15 Mutta sen todistaa myös meille itse Pyhä Henki, sillä että hän ennen sanoi:

10:16 Tämä on se Testamentti, jonka minä tahdon heille tehdä niiden päivän jälkeen, sanoo Herra: minä tahdon antaa minun lakini heidän sydämiinsä, ja heidän mieliinsä minä ne kirjoitan,

10:17 ja: "heidän syntejänsä ja laittomuuksiansa en minä enää muista."

10:18 Mutta missä nämä ovat anteeksi annetut, siinä ei uhria synnin edestä enää tarvita.

10:19 Koska meillä siis, veljet, on luottamus siihen, että meillä Jeesuksen veren kautta on pääsy kaikkeinpyhimpään, 10:20 jonka pääsyn hän on vihkinyt meille uudeksi ja eläväksi tieksi, joka käy esiripun, se on hänen lihansa, kautta,

10:21 ja koska meillä on "suuri pappi, Jumalan huoneen haltija",

10:22 niin käykäämme esiin totisella sydämellä, täydessä uskon varmuudessa, sydän vihmottuna puhtaaksi pahasta omastatunnosta ja ruumis puhtaalla vedellä pestynä;

10:23 pysykäämme järkähtämättä toivon tunnustuksessa, sillä hän, joka antoi lupauksen, on uskollinen;

10:24 ja valvokaamme toinen toistamme rohkaisuksi toisillemme rakkauteen ja hyviin tekoihin;

10:25 älkäämme jättäkö omaa seurakunnankokoustamme, niinkuin muutamien on tapana, vaan kehoittakaamme toisiamme, sitä enemmän, kuta enemmän näette tuon päivän lähestyvän.

10:26 Sillä jos me tahallamme teemme syntiä, päästyämme totuuden tuntoon, niin ei ole enää uhria meidän syntiemme edestä,

10:27 vaan hirmuinen tuomion odotus ja tulen kiivaus, joka on kuluttava vastustajat.

10:28 Joka hylkää Mooseksen lain, sen pitää armotta kahden tai kolmen todistajan todistuksen nojalla kuoleman:

10:29 kuinka paljoa ankaramman rangaistuksen luulettekaan sen ansaitsevan, joka tallaa jalkoihinsa Jumalan Pojan ja pitää epäpyhänä liiton veren, jossa hänet on pyhitetty, ja pilkkaa armon Henkeä!

10:17 Ja heidän syntejänsä ja vääryyttänsä en minä enempi tahdo muistaa.

10:18 Mutta kussa näiden anteeksiantamus on, siinä ei silleen uhria syntein edestä ole.

10:19 Että siis meillä, rakkaat veljet, on vapaus mennä pyhään, Jeesuksen veren kautta.

10:20 Jonka hän meille on valmistanut uudeksi ja eläväksi tieksi, esiripun kautta, se on: hänen lihansa kautta,

10:21 Ja meillä on yksi suuri Pappi, Jumalan huoneen haltia;

10:22 Niin käykäämme hänen tykönsä totisella sydämellä, täydellä uskolla, priiskotetut meidän sydämissämme, (ja päästetyt) pahasta omastatunnosta,

10:23 Ja pestyt ruumiin puolesta puhtaalla vedellä, ja pitäkäämme horjumaton toivon tunnustus: (sillä se on uskollinen, joka ne lupasi),

10:24 Ja ottakaamme vaari toinen toisestamme, että me ahkeroitsemme rakkaudesta ja hyvistä töistä,

10:25 Ei antain ylön yhteistä seurakuntaa, niinkuin muutamain tapa on, vaan neuvokaat teitänne keskenänne, ja sitä enemmän kuin te näette sen päivän lähestyvän.

10:26 Sillä jos me ehdollamme sitte syntiä teemme, kuin me olemme totuuden tuntoon tulleet, niin ei meillä ole enään yhtään uhria syntein edestä,

10:27 Vaan hirmuinen tuomion odotus ja tulen kiivaus, joka vastahakoiset syövä on.

10:28 Jos joku Mooseksen lain rikkoo, hänen pitää ilman armoa kuoleman kahden taikka kolmen todistajan kautta.

10:29 Kuinka paljoa enemmän rangaistuksen te luulette sen ansainneen, joka Jumalan Pojan jaloilla tallaa ja Testamentin veren saastuttaa, jonka kautta hän pyhitetty on, ja armon Henkeä pilkkaa?

10:30 Sillä me tunnemme hänet, joka on sanonut: "Minun on kosto, minä olen maksava"; ja vielä: "Herra on tuomitseva kansansa."

10:31 Hirmuista on langeta elävän Jumalan käsiin.

10:32 Mutta muistakaa entisiä päiviä, jolloin te, valistetuiksi tultuanne, kestitte monet kärsimysten kilvoitukset,

10:33 kun te toisaalta olitte häväistysten ja ahdistusten alaisina, kaikkien katseltavina, toisaalta taas tulitte niiden osaveljiksi, joiden kävi samalla tavalla.

10:34 Sillä vankien kanssa te olette kärsineet ja ilolla pitäneet hyvänänne omaisuutenne ryöstön, tietäen, että teillä on parempi tavara, joka pysyy.

10:35 Älkää siis heittäkö pois uskallustanne, jonka palkka on suuri.

10:36 Sillä te tarvitsette kestäväisyyttä, tehdäksenne Jumalan tahdon ja saadaksenne sen, mikä luvattu on.

10:37 Sillä "vähän, aivan vähän aikaa vielä, niin tulee hän, joka tuleva on, eikä viivyttele;

10:38 mutta minun vanhurskaani on elävä uskosta, ja jos hän vetäytyy pois, ei minun sieluni mielisty häneen."

10:39 Mutta me emme ole niitä, jotka vetäytyvät pois omaksi kadotukseksen, vaan niitä, jotka uskovat sielunsa pelastukseksi.

11 LUKU

11:1 Mutta usko on luja luottamus siihen, mitä toivotaan, ojentautuminen sen mukaan, mikä ei näy.

11:2 Sillä sen kautta saivat vanhat todistuksen.

11:3 Uskon kautta me ymmärrämme, että maailma on rakennettu Jumalan sanalla, niin että se, mikä nähdään, ei ole syntynyt näkyväisestä.

10:30 Sillä me tunnemme hänen, joka sanoi: minun on kosto, minä tahdon kostaa, sanoo Herra; ja taas: Herra on kansansa tuomitseva.

10:31 Hirmuinen on langeta elävän Jumalan käsiin.

10:32 Muistakaa siis entisiä päiviä, joina te valistetut olitte ja kärsitte monen vaivan kilvoituksen:

10:33 Puolittain silloin, kuin te sekä pilkkain että tuskain kautta kaikille ihmeeksi olitte: puolittain, kuin te niiden kanssa osalliset olitte, joille myös niin kävi.

10:34 Sillä te olette myös niistä vaivoista, jotka minun siteistäni tapahtuivat, osalliset olleet, ja teidän hyvyytenne raatelemisen olette te ilolla kärsineet, tietäen, että teillä on parempi ja pysyväisempi tavara taivaissa.

10:35 Älkää siis heittäkö pois teidän uskallustanne, jolla suuri palkan makso on.

10:36 Sillä kärsivällisyys on teille tarpeellinen, tehdäksenne Jumalan tahtoa, että te lupauksen saisitte.

10:37 Sillä vähän hetken perästä tulee se, joka tuleva on, ja ei viivyttele.

10:38 Mutta vanhurskas elää uskosta: ja joka välttää, siihen ei minun sieluni mielisty.

10:39 Mutta emme ole ne, jotka meitämme kadotukseen vältämme, vaan jotka uskomme sielun tallella pitämiseen.

11 LUKU

11:1 Mutta usko on vahva uskallus niihin, joita toivotaan, ja ei näkymättömistä epäile.

11:2 Sen kautta ovat vanhat todistuksen saaneet.

11:3 Uskon kautta me ymmärrämme, että maailma on Jumalan sanalla valmistettu, ja että kaikki, mitä me näemme, ne ovat tyhjistä tehty.

11:4 Uskon kautta uhrasi Aabel Jumalalle paremman uhrin kuin Kain, ja uskon kautta hän sai todistuksen, että hän oli vanhurskas, kun Jumala antoi todistuksen hänen uhrilahjoistaan; ja uskonsa kautta hän vielä kuoltuaankin puhuu.

11:5 Uskon kautta otettiin Ee nok pois, näkemättä kuolemaa, "eikä häntä enää ollut, koska Jumala oli ottanut hänet pois." Sillä ennen poisottamistaan hän oli saanut todistuksen, että hän oli otollinen Jumalalle.

11:6 Mutta ilman uskoa on mahdoton olla otollinen; sillä sen, joka Jumalan tykö tulee, täytyy uskoa, että Jumala on ja että hän palkitsee ne, jotka häntä etsivät.

11:7 Uskon kautta rakensi Nooa, saatuaan ilmoituksen siitä, mikä ei vielä näkynyt, pyhässä pelossa arkin perhekuntansa pelastukseksi; ja uskonsa kautta hän tuomitsi maailman, ja hänestä tuli sen vanhurskauden perillinen, joka uskosta tulee.

11:8 Uskon kautta oli Aabraham kuuliainen, kun hänet kutsuttiin lähtemään siihen maahan, jonka hän oli saava perinnöksi, ja hän lähti tietämättä, minne oli saapuva.

11:9 Uskon kautta hän eli muukalaisena lupauksen maassa niinkuin vieraassa maassa, asuen teltoissa lisäksi ja Jaakobin kanssa, jotka olivat saman lupauksen perillisiä;

11:10 sillä hän odotti sitä kaupunkia, jolla on perustukset ja jonka rakentaja ja luoja on Jumala.

11:11 Uskon kautta sai Saarakin voimaa suvun perustamiseen, vieläpä yli-ikäisenä, koska hän piti luotettavana sen, joka oli antanut lupauksen.

11:12 Sentähden syntyikin yhdestä miehestä, vieläpä kuolettuneesta, niin suuri paljous, kuin on tähtiä taivaalla ja kuin meren rannalla hiekkaa, epäluokuisesti.

11:13 Uskossa nämä kaikki kuolivat eivätkä luvattua saavuttaneet, vaan kaukaa he olivat sen nähneet ja sitä tervehtineet ja

11:4 Uskon kautta Abel uhrasi Jumalalle suuremman uhrin kuin Kain, jonka kautta hän sai todistuksen, että hän oli vanhurskas, kuin Jumala hänen lahjoistaan todisti; ja sen kautta hän vielä puhuu, vaikka hän kuollut on.

11:5 Uskon kautta Enok otettiin pois, ettei hän kuolemaa nähnyt, ja ei ole löydetty, että Jumala hänen otti pois; sillä ennenkuin hän otettiin pois, oli hänellä todistus, että hän kelpasi Jumalalle.

11:6 Sillä ilman uskoa on mahdotoin kelvata (Jumalalle); sillä joka Jumalan tykö tulla tahtoo, sen pitää uskoman, että hän on, ja on niille kostaja, jotka häntä etsivät.

11:7 Uskon kautta sai Noa Jumalan käskyn niistä, jotka ei vielä näkyneet, pelkäsi ja valmisti arkin huoneensa autuudeksi; jonka kautta hän maailman tuomitsi, ja tuli sen vanhurskauden perilliseksi, joka uskon kautta tulee.

11:8 Uskon kautta tuli Abraham kuuliaiseksi, kuin hän kutsuttiin menemään siihen maahan, jonka hän oli perivä, ja hän meni eikä tietänyt kuhunka hän tuleva oli.

11:9 Uskon kautta oli hän muukalainen luvatussa maassa, niinkuin vieraalla maalla, ja asui majoissa Isaakin ja Jakobin kanssa, jotka olivat sen lupauksen kanssaperilliset.

11:10 Sillä hän oli odottanut sitä kaupunkia, jolla perustus oli, jonka rakentaja ja luoja on Jumala.

11:11 Uskon kautta myös Saara sai voiman siittäöksensä, ja synnytti jälkeen ikänsä ajan; sillä hän piti sen uskollisena, joka sen hänelle luvannut oli.

11:12 Sentähden myös yhdestä, joka niin jo kuollut oli, syntyi monta, niinkuin tähtiä on taivaassa ja niinkuin santaa meren rannassa, joka epäluokuisen on.

11:13 Nämät kaikki ovat uskossa kuolleet ja ei ole niistä lupauksista saaneet, vaan ainoastansa taampaa nähneet ja kuitenkin

tunnustaneet olevansa vieraita ja muukalaisia maan päällä.

11:14 Sillä jotka näin puhuvat, ilmaisevat etsivänsä isänmaata.

11:15 Ja jos he olisivat tarkoittaneet sitä maata, josta olivat lähteneet, niin olisihan heillä ollut tilaisuus palata takaisin;

11:16 mutta nyt he pyrkivät parempaan, se on taivaalliseen. Sentähden Jumala ei heitä häpeä, vaan sallii kutsua itseään heidän Jumalaksensa; sillä hän on valmistanut heille kaupungin.

11:17 Uskon kautta uhrasi Aabraham, koetukselle pantuna, lisäkin, uhrasi ainoan poikansa, hän, joka oli lupaukset vastaanottanut

11:18 ja jolle oli sanottu: "lisäkista sinä saat nimellesi jälkeläisen",

11:19 sillä hän päätti, että Jumala on voimallinen kuolleistakin herättämään; ja sen vertauskuvana hän saikin hänet takaisin.

11:20 Uskon kautta antoi lisä Jaakobille ja Eesaulle siunauksen, joka koski tulevaisiaakin.

11:21 Uskon kautta siunasi Jaakob kuollessaan kumpaisenkin Joosefin pojista ja rukoili sauvansa päähän nojaten.

11:22 Uskon kautta muistutti Joosef loppunsa lähetessä Israelin lasten lähdestä ja antoi määräyksen luistansa.

11:23 Uskon kautta pitivät Mooseksen vanhemmat häntä heti hänen syntymänsä jälkeen kätöksessä kolme kuukautta, sillä he näkivät, että lapsi oli ihana; eivätkä he peljänneet kuninkaan käskyä.

11:24 Uskon kautta kieltäytyi Mooses suureksi tultuaan kantamasta faraon tyttären pojan nimeä.

11:25 Hän otti mieluummin kärsiäkseen vaivaa yhdessä Jumalan kansan kanssa kuin saadakseen synnistä lyhytaikaista nautintoa,

11:26 katsoen "Kristuksen pilkan" suuremmaksi rikkaudeksi kuin Egyptin aarteet; sillä hän käänsi katseensa

niihin turvanneet ja hyvin tyytyivät ja tunnustivat, että he vieraat ja muukalaiset maan päällä olivat.

11:14 Sillä ne, jotka näitä sanovat, he osoittavat, että he isänmaata etsivät.

11:15 Ja jos he sitte muistaneet olisivat, kusta he lähteneet olivat, olis heillä kyllä aikaa palata ollut.

11:16 Mutta he pyytävät parempaa, se on: taivaallista. Sentähden ei Jumala häpee kutsuttaa heidän Jumalaksensa; sillä hän valmisti heille kaupungin.

11:17 Uskon kautta uhrasi Abraham Isaakin, kuin hän kiusattiin, ja uhrasi ainokaisensa, kuin hän jo oli lupaukset saanut,

11:18 Josta sanottu oli: Isaakissa kutsutaan sinulle siemen,

11:19 Ja ajatteli, että Jumala voi kuolleistakin herättää; josta hän myös hänen niinkuin yhdessä esikuvassa jälleen sai.

11:20 Uskon kautta siunasi Isaak tulevaisista asioista Jakobia ja Esauta.

11:21 Uskon kautta siunasi Jakob kuollessansa molemmat Josephin pojat, rukoili ja nojasi sauvansa päälle.

11:22 Uskon kautta puhui Joseph kuollessansa Israelin lasten lähtemisestä ja antoi käskyn luistansa.

11:23 Uskon kautta Moses, kuin hän syntynyt oli, salattiin kolme kuukautta vanhemmiltansa, että he näkivät, kuinka kaunis poikainen hän oli, ja ei peljänneet kuninkaan haastoa.

11:24 Uskon kautta Moses, kuin hän jo suureksi tuli, kielsi kutsuttaa itsensä Pharaon tyttären pojaksi,

11:25 Ja valitsi paljoa paremmaksi kärsiä vaivaa Jumalan joukon kanssa, kuin ajallista tarvetta synnissä nautita,

11:26 Ja luki suuremmaksi rikkaudeksi Kristuksen pilkan, kuin Egyptin tavarat; sillä hän katsoi palkan maksoa.

palkintoa kohti.

11:27 Uskon kautta hän jätti Egyptin pelkäämättä kuninkaan vihaa; sillä koska hän ikäänkuin näki sen, joka on näkymätön, niin hän kesti.

11:28 Uskon kautta hän pani toimeen pääsiäisenvieton ja verensivelyn, ettei esikoisten surmaaja koskisi heihin.

11:29 Uskon kautta he kulkivat poikki Punaisen meren ikäänkuin kuivalla maalla; jota yrittäessään egyptiläiset hukkuivat.

11:30 Uskon kautta kaatuivat Jerikon muurit, sittenkuin niiden ympäri oli kuljettu seitsemän päivää.

11:31 Uskon kautta pelastui portto Raahab joutumasta perikatoon yhdessä uppiniskaisten kanssa, kun oli, rauha mielessään, ottanut vakoojat luoksensa.

11:32 Ja mitä minä vielä sanoisin? Sillä minulta loppuisi aika, jos kertoisin Gideonista, Baarakista, Simsonista, Jeftasta, Daavidista ja Samuelista ja profeetoista,

11:33 jotka uskon kautta kukistivat valtakuntia, pitivät vanhurskautta voimassa, saivat kokea lupauksien toteutumista, tukkivat jalopeurain kidat,

11:34 sammuttivat tulen voiman, pääsivät miekanteriä pakoon, voimistuivat heikkoudesta, tulivat väkeviksi sodassa, ajoivat pakoon muukalaisten sotajoukot.

11:35 On ollut vaimoja, jotka ylönousemuksen kautta ovat saaneet kuolleensa takaisin. Toiset ovat antaneet kiduttaa itseään eivätkä ole ottaneet vastaan vapautusta, että saisivat paremman ylönousemuksen;

11:36 toiset taas ovat saaneet kokea pilkkaa ja ruoskimista, vieläpä kahleita ja vankeutta;

11:37 heitä on kivitetty, kiusattu, rikki sahattu, miekalla surmattu; he ovat kierrelleet ympäri lampaannoissa ja vuohenoissa, puutteenalaisina,

11:27 Uskon kautta jätti hän Egyptin ja ei peljännyt kuninkaan hirmuisuutta; sillä hän riippui hänessä, jota ei hän nähnyt, niinkuin hän jo olis hänen nähnyt.

11:28 Uskon kautta piti hän pääsiäistä ja veren vuodatusta, ettei se, joka esikoiset tappoi, olisi ruvennut heihin.

11:29 Uskon kautta kävivät ne Punaisen meren lävitse niinkuin kuivaa maata myöten, jota myös Egyptiläiset koettelivat ja upposivat.

11:30 Uskon kautta Jerikon muurit lankesivat, kuin niitä seitsemän päivää käytiin ympäri.

11:31 Uskon kautta ei portto Rahab hukkunut uskomattomain kanssa, koska vakoojat rauhallisesti huoneeseensa korjasi.

11:32 Ja mitä minun pitää enempi sanoman? Sillä aika tulis minulle lyhyeksi, jos minun pitäis luetteleman Gideonista, ja Barakista, ja Simsonista, ja Jephtasta, ja Davidista, ja Samuelista, ja prophetaista,

11:33 Jotka uskon kautta ovat valtakunnat voittaneet, tehneet vanhurskautta, saaneet lupaukset, tukkineet jalopeurain suut,

11:34 Sammuttaneet tulen voiman, välttäneet miekan terän, ovat väkeväksi heikkoudesta tulleet ovat voimalliseksi sodassa tulleet, muukalaisten sotajoukot maahan lyöneet.

11:35 Vaimot ovat kuolleensa ylönousemisesta jälleen saaneet; mutta muut ovat rikki revityt, ja ei pelastusta ottaneet vastaan, että heidän paremman ylönousemisen saaman piti.

11:36 Muutamat taas ovat pilkkoja ja haavoja kärsineet, ja vielä sittekin kahleet ja vankiuden,

11:37 Ovat kivitetyt, rikki hakatut, lävitse pistetyt, miekalla surmatut, vaeltaneet ympäri lammasten ja vuohen nahoissa, ovat olleet köyhät, ahdistetut, vaivatut.

ahdistettuina, pahoinpideltyinä -

11:38 he, jotka olivat liian hyviä tälle maailmalle -; he ovat harhailleet erämaissa ja vuorilla ja luolissa ja maakuopissa.

11:39 Ja vaikka nämä kaikki uskon kautta olivat todistuksen saaneet, eivät he kuitenkaan saavuttaneet sitä, mikä oli luvattu;

11:40 sillä Jumala oli varannut meitä varten jotakin parempaa, etteivät he ilman meitä pääsisi täydellisyyteen.

12 LUKU

12:1 Sentähden, kun meillä on näin suuri pilvi todistajia ympärillämme, pankaaamme mekin pois kaikki, mikä meitä painaa, ja synti, joka niin helposti meidät kietoo, ja juoskaamme kestävinä edessämme olevassa kilvoituksessa,

12:2 silmät luotuina uskon alkajaan ja täyttäjään, Jeesukseen, joka hänelle tarjona olevan ilon sijasta kärsi ristin, häpeästä välittämättä, ja istui Jumalan valtaistuimen oikealle puolelle.

12:3 Ajatelkaa häntä, joka syntisiltä on saanut kärsiä sellaista vastustusta itseänsä kohtaan, ettette väsyisi ja menettäisi toivoanne.

12:4 Ette vielä ole verille asti tehneet vastarintaa, taistellessanne syntiä vastaan,

12:5 ja te olette unhottaneet kehoituksen, joka puhuu teille niinkuin lapsille: "Poikani, älä pidä halpana Herran kuritusta, äläkä menetä toivoasi, kun hän sinua nuhtelee;

12:6 sillä jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa; ja hän ruoskii jokaista lasta, jonka hän ottaa huomaansa."

12:7 Kuritukseksenne te kärsitte; Jumala kohtelee teitä niinkuin lapsia. Sillä mikä on se lapsi, jota isä ei kurita?

12:8 Mutta jos te olette ilman kuritusta, josta kaikki ovat osallisiksi tulleet, silloinhan te olette äpäriä ettekä lapsia.

11:38 (Joille maailma oli mahdotoin), ovat korvessa eksyneet ja vuorilla, ja mäen rotkoissa ja maan kuopissa.

11:39 Ja kaikki nämät ovat uskon kautta todistuksen saaneet, eikä saaneet sitä lupautusta:

11:40 Että Jumala on jotakin paremmin meille edeskatsonut, ettei he ilman meitä täydelliseksi tulleet olisi.

12 LUKU

12:1 Sentähden myös me, että meillä on näin suuri todistusten joukko meidän ympärillämme, niin pankaaamme pois kaikki kuorma ja synti, joka aina meihin tarttuu ja hitaaksi tekee, ja juoskaamme kärsivällisyyden kautta siinä kilvoituksessa, joka meidän eteemme pantu on,

12:2 Ja katsokaamme uskon alkajan ja päättäjän Jesuksen päälle, joka, vaikka hän olis kyllä taitanut iloita, kärsi ristiä, ei totellut pilkkaa, ja nyt istuu oikiolla kädellä Jumalan istuimella.

12:3 Niin muistakaat häntä, joka senkaltaisen vastahakoisuuden on syntisiltä itse vastaansa kärsinyt, ettette väsy teidän mielessänne ja lakkaa.

12:4 Sillä ette ole vielä hamaan vereen asti kilvoitellen syntiä vastaan olleet,

12:5 Ja te olette jo unohtaneet sen manauksen, joka teille niinkuin lapsille puhuu: minun poikani, älä katso ylön Herran kuritusta, ja älä näänny, koska häneltä rangaistaan,

12:6 Sillä jota Herra rakastaa, sitä hän myös rankaisee; mutta jokaista poikaa hän pieksää, jonka hän korjaa.

12:7 Jos te kurituksen kärsitte, niin Jumala taritsee itsensä teille niinkuin lapsillensa; sillä kuka on se poika, jota ei isä kurita?

12:8 Mutta jos te olette ilman kuritusta, josta kaikki ovat osalliset olleet, niin te olette äpäriä ja ette lapset.

12:9 Ja vielä: meillä oli ruumiilliset isämme kurittajina, ja heitä me kavahdimme; emmekö paljoa enemmän olisi alamaiset henkien Isälle, että eläisimme?

12:10 Sillä nuo kurittivat meitä vain muutamia päiviä varten, oman ymmärryksensä mukaan, mutta tämä kurittaa meitä tosi parhaaksemme, että me pääsisimme osallisiksi hänen pyhydestään.

12:11 Mikään kuritus ei tosin sillä kertaa näytä olevan iloksi, vaan murheeksi, mutta jälkepäin se antaa vanhurskauden rauhanhedelmän niille, jotka sen kautta ovat harjoitetut.

12:12 Sentähden: "Ojentakaa hervonneet kätenne ja rauenneet polvenne";

12:13 ja: "tehkää polut suoriksi jaloillenne", ettei ontuvan jalka nyrjähtäisi, vaan enemmän parantuisi.

12:14 Pyrkikää rauhaan kaikkien kanssa ja pyhitykseen, sillä ilman sitä ei kukaan ole näkevä Herraa;

12:15 ja pitäkää huoli siitä, ettei kukaan jää osattomaksi Jumalan armosta, "ettei mikään katkeruuden juuri pääse kasvamaan ja tekemään häiriötä", ja monet sen kautta tule saastutetuiksi,

12:16 ja ettei kukaan olisi haureellinen tahi epäpyhä niinkuin Eesau, joka yhdestä ateriasta myi esikoisuutensa.

12:17 Sillä te tiedätte, että hänet sittemmin, kun hän tahtoi päästä siunausta perimään, hyljättiin; sillä hän ei löytänyt tilaa peruutukselle, vaikka hän kyynelin sitä pyysi.

12:18 Sillä te ette ole käyneet sen vuoren tykö, jota voidaan käsin koskea ja joka tulesta palaa, ettekä synkeyden, ette pimeyden, ette myrskyn,

12:19 ette pasunan kaiun ettekä äänen tykö, joka puhui niin, että ne, jotka sen kuulivat, pyysivät, ettei heille enää puhuttaisi;

12:20 sillä he eivät voineet kestää tätä

12:9 Ja kuin meillä ovat lihalliset isät olleet kurittajana, niin me olemme niitä kavahtaneet: eikö meidän siis paljoa enemmän pidä hengelliselle Isälle alamaiset oleman, että me eläisimme?

12:10 Sillä ne tosin ovat meitä kurittaneet harvoina päivinä luulonsa jälkeen; mutta tämä meidän tarpeeksemme, että me hänen pyhyytensä saisimme.

12:11 Mutta koska kaikkalainen rangaistus käsissä on, niin ei se näy meille iloksi, vaan murheeksi; mutta sitte antaa hän rauhallisen vanhurskauden hedelmän niille, jotka siinä harjoitetut ovat.

12:12 Sentähden ojentakaat vaipuneet kätenne ja väsyneet polvenne,

12:13 Ja astukaat vilpittömät askeleet jaloillanne, ettei joku kompastuisi niinkuin ontuva, vaan paljoa enemmän terveeksi tulis.

12:14 Noudattakaat rauhaa kaikkein kanssa ja pyhyyttä, paitsi jota ei yksikään saa Herraa nähdä,

12:15 Ja ottakaat vaari, ettei joku Jumalan armosta tulisi pois, ettei joskus kasvaisi joku karvas juuri jotakuta vastahakoisuutta tekemään ja monta sen kautta tulisi saastutetuksi;

12:16 Ettei joku olisi huorintekiä eli jumalatoimittajaksi niinkuin Eesau, joka yhden atriinan tähden myi pois esikoisuutensa oikeuden.

12:17 Sillä te tiedätte, että kuin hän sitte tahtoi periä siunausta, tuli hän hyljättyksi; sillä ei hän löytänyt yhtään parannuksen siasa, vaikka hän sitä kyyneleillä etsi.

12:18 Sillä ette ole käyneet sen vuoren tykö, johon ei ruveta saa, ja joka tulesta paloi, ette myös käyneet siihen synkeyteen ja pimeyteen, ja sen hirmuisen ilman tykö,

12:19 Sen basunan kajauksen ja sanain äänen tykö, josta ne, jotka sen kuulivat, rukoilivat, ettei se sana pitänyt heille sanottaman.

12:20 Sillä ei he voineet kärsiä niitä, mitkä

käskyä: "Koskettakoon vuorta vaikka eläinkin, se kivitettäköön";

12:21 ja niin hirmuinen oli se näky, että Mooses sanoi: "Minä olen peljästynyt ja vapisen";

12:22 vaan te olette käyneet Siionin vuoren tykö ja elävän Jumalan kaupungin, taivaallisen Jerusalemin tykö, ja kymmenien tuhansien enkelien tykö,

12:23 taivaissa kirjoitettujen esikoisten juhlijoukon ja seurakunnan tykö, ja tuomarin tykö, joka on kaikkien Jumala, ja täydellisiksi tulleitten vanhurskasten henkien tykö,

12:24 ja uuden liiton välimiehen, Jeesuksen, tykö, ja vihmontaveren tykö, joka puhuu parempaa kuin Aabelin veri.

12:25 Katsokaa, ettette torju luotanne häntä, joka puhuu; sillä jos nuo, jotka torjuivat luotaan hänet, joka ilmoitti Jumalan tahdon maan päällä, eivät voineet päästä pakoon, niin paljoa vähemmän me, jos käännymme pois hänestä, joka ilmoittaa sen taivaista.

12:26 Silloin hänen äänensä järkytti maata, mutta nyt hän on luvannut sanoen: "Vielä kerran minä liikutan maan, jopa taivaankin."

12:27 Mutta tuo "vielä kerran" osoittaa, että ne, mitkä järkkyvät, koska ovat luotuja, tulevat muuttumaan, että ne, jotka eivät järky, pysyisivät.

12:28 Sentähden, koska me saamme valtakunnan, joka ei järky, olkaamme kiitolliset ja siten palvelkaamme Jumalaa, hänelle mielihyväksi, pyhällä arkuudella ja pelolla;

12:29 sillä meidän Jumalamme on kuluttavainen tuli.

13 LUKU

13:1 Pysyköön veljellinen rakkaus.

13:2 Älkää unhottako vieraanvaraisuutta; sillä sitä osoittamalla muutamat ovat

siinä sanottiin, ja jos joku peto siihen vuoreen sattui, niin se piti kivitettämän eli nuolella ammuttaman lävitse.

12:21 Niin hirmuinen sen näky oli, että Moseskin sanoi: minä olen hämmästyksissä ja vapisen.

12:22 Vaan te olette käyneet Zionin vuoren tykö, ja elävän Jumalan kaupungin, taivaallisen Jerusalemin, ja monen tuhannen enkelitten joukon tykö,

12:23 Yhteisen kokouksen ja esikoisten seurakunnan tykö, jotka taivaissa kirjoitetut ovat, ja Jumalan, kaikkein tuomarin tykö ja täydellisten vanhurskasten henkein tykö,

12:24 Ja uuden Testamentin välimiehen Jesuksen tykö, ja priiskotusveren tykö, joka parempia puhuu kuin Aabelin (veri).

12:25 Katsokaat, ettette häntä kiellä pois, joka puhuu; sillä jos ei ne paeta saaneet, jotka kielsivät sen, joka maan päällä käskyn antoi, paljoa vähemmän me, jos me sitä pyydämme karttaa, joka taivaasta puhuu,

12:26 Jonka ääni silloin maata järjisti; mutta nyt hän lupaa ja sanoo: vielä minä nytkin kerran tahdon järjittää, en ainoastansa maata, mutta myös taivasta.

12:27 Mutta kuin hän sanoo: vielä kerran, tahtoo hän osoittaa, että järiseväiset pitää muutettaman niinkuin ne, jotka rakennetut ovat, että järisemättömät pysyisivät.

12:28 Sentähden saamme me sen valtakunnan, joka ei järjistä taida, meillä on armo, jonka kautta me Jumalaa palvelemme, hänen mielensä nouteeksi, siveydellä ja pelvolla.

12:29 Sillä meidän Jumalamme on kuluttavainen tuli.

13 LUKU

13:1 Pysykää vahvana veljellisessä rakkaudessa.

13:2 Huoneesen ottamista älkää unohtako; sillä sen kautta ovat muutamat tietämättä

tietämättään saaneet pitää enkeleitä vierinaan.

13:3 Muistakaa vankeja, niinkuin olisitte itsekkin heidän kanssaan vangittuina; muistakaa pahoinpideltyjä, sillä onhan teillä itsellännekin ruumis.

13:4 Avioliitto pidettäköön kunniasa kaikkien kesken, ja aviovuode saastuttamaton; sillä haureelliset ja avionrikkojat Jumala tuomitsee.

13:5 Älkää olko vaelluksessanne ahneita; tyytykää siihen, mitä teillä on; sillä hän itse on sanonut: "En minä sinua hylkää enkä sinua jätä";

13:6 niin että me turvallisesti mielin sanomme: "Herra on minun auttajani, en minä pelkää; mitä voi ihminen minulle tehdä?"

13:7 Muistakaa johtajianne, jotka ovat puhuneet teille Jumalan sanaa; katsokaa, kuinka heidän vaelluksensa on päätynyt, ja seuratkaa heidän uskoansa.

13:8 Jeesus Kristus on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti.

13:9 Älkää antako monenlaisten ja vieraiden oppien itseänne vietellä; sillä on hyvä, että sydän saa vahvistusta armosta eikä ruuista, joista ne, jotka niitä menoja ovat noudattaneet, eivät ole mitään hyötäneet.

13:10 Meillä on uhrialttari, josta majassa palvelevilla ei ole valta syödä.

13:11 Sillä niiden eläinten ruumiit, joiden veren ylimmäinen pappi syntien sovituksiksi kantaa kaikkeinpyhimpään, poltetaan ulkopuolella leirin.

13:12 Sentähden myös Jeesus, pyhittääkseen omalla verellensä kansan, kärsi portin ulkopuolella.

13:13 Niin menkäämme siis hänen tykönsä "ulkopuolelle leirin", hänen pilkkaansa kantaen;

13:14 sillä ei meillä ole täällä pysyväistä kaupunkia, vaan tulevaista me etsimme.

13:15 Uhratkaamme siis hänen kauttansa Jumalalle joka aika kiitosuhria, se on:

enkeleitäkin huoneeseensa ottaneet.

13:3 Muistakaa sidotuita, niin kuin te heidän kanssansa sidotut olisitte, ja niitä, jotka murhetta kärsivät, niinkuin te itse vielä lihassa olisitte.

13:4 Aviokäsky pitää kunniallisesti kaikkein seassa pidettämän ja aviovuode saastatoinna; mutta huorintekiät ja salavuoteiset Jumala tuomitsee.

13:5 Teidän menonne olkoon ilman ahneutta, ja tyytyvät niihin, mitkä teillä on; sillä hän on sanonut: en suinkaan minä sinua anna ylön, enkä ikänä sinua hylkää;

13:6 Niin että me hyvässä turvassa sanomme: Herra on minun auttajani, enkä minä pelkää, mitä ihminen minulle tekis.

13:7 Muistakaa teidän opettajianne, jotka teille Jumalan sanaa puhuneet ovat, joiden uskoa te seuratkaa, ja ottakaat vaari, millainen loppu heidän menollansa oli.

13:8 Jeesus Kristus sama eilen ja tänäpäpä ja myös iankaikkisesti.

13:9 Älkää antako vietellä teitä moninaisilla ja muukalaisilla opetuksilla; sillä se on hyvä, että sydän vahvistuu armolla ja ei ruuilla, joista ei ne mitään hyötäneet, jotka niissä vaelsivat.

13:10 Meillä on alttari, josta ei ole niiden lupa syödä, jotka majassa palvelevat.

13:11 Sillä joiden eläinten veren ylimmäinen pappi vie pyhään syntein edestä, niiden ruumis ulkona leiristä poltetaan.

13:12 Sentähden myös Jeesus, että hän oli pyhittävä kansan omalla verellensä, on ulkona portista kärsinyt.

13:13 Niin menkäämme siis hänen tykönsä ulos leiristä, kantain hänen pilkkaansa.

13:14 Sillä ei meillä tässä ole pysyväistä kaupunkia, vaan tulevaista me etsimme.

13:15 Niin uhratkaamme siis aina Jumalalle kiitosuhri hänen kauttansa, se on: niiden

niiden huulten hedelmää, jotka hänen nimeänsä ylistävät.

13:16 Mutta älkää unhohtako tehdä hyvää ja jakaa omastanne, sillä senkaltaisiin uhreihin Jumala mielistyy.

13:17 Olkaa kuuliaisat johtajillenne ja tottelevaiset, sillä he valvovat teidän sielujanne niinkuin ne, joiden on tehtävä tili, että he voisivat tehdä sitä ilolla eikä huokaillen; sillä se ei ole teille hyödyllistä.

13:18 Rukoilkaa meidän edestämme; sillä me tiedämme, että meillä on hyvä omatunto, koska tahdomme kaikessa hyvin vaeltaa.

13:19 Vielä hartaammin kehoitan teitä näin tekemään, että minut sitä pikemmin annettaisiin teille takaisin.

13:20 Mutta rauhan Jumala, joka on kuolleista nostanut hänet, joka iankaikkisen liiton veren kautta on se suuri lammasten paimen, meidän Herramme Jeesuksen,

13:21 hän tehköön teidät kykeneviksi kaikkeen hyvään, voidaksenne toteuttaa hänen tahtonsa, ja vaikuttakoon teissä sen, mikä on hänelle otollista, Jeesuksen Kristuksen kautta; hänelle kunnia aina ja iankaikkisesti! Amen.

13:22 Minä pyydän teitä, veljet: kestäkää tämä kehoituksen sana; sillä lyhykäisesti minä olen teille kirjoittanut.

13:23 Tietäkää, että veljemme Timoteus on päästetty vapaaksi; ja jos hän pian tulee, saan minä hänen kanssaan nähdä teidät.

13:24 Sanokaa tervehdys kaikille johtajillenne ja kaikille pyhille. Tervehdyksen lähettävät teille ne, jotka ovat Italiasta.

13:25 Armo olkoon kaikkien teidän kanssanne.

huulten hedelmät, jotka hänen nimensä tunnustavat.

13:16 Mutta älkää hyvin tekemistä ja jakamista unohtako; sillä senkaltaiset uhrit kelpaavat Jumalalle.

13:17 Olkaat teidän opettajillenne kuuliaisat ja seuratkaat heitä; sillä he valvovat teidän sieluanne niinkuin ne, jotka luvun niistä tekemän pitää; että he sen ilolla tekisivät ja ei huokauksella; sillä ei se ole teille hyödyllinen.

13:18 Rukoilkaat meidän edestämme; sillä se on meidän uskalluksemme, että meillä on hyvä omatunto, ja että me ahkeroitsemme pitää hyvää menoa kaikkein seassa.

13:19 Mutta päälliseksi minä neuvon teidän näitä tekemään, että minä sitä pikemmin teidän tyköne tulisin.

13:20 Mutta rauhan Jumala, joka on kuolleista jälleen tuottanut suuren lammaspaimenen, iankaikkisen Testamentin veren kautta, meidän Herran Jeesuksen,

13:21 Saattakoon teidät kaikessa hyvässä työssä toimellisiksi, tekemään hänen tahtoansa jaa tehköön teissä, mitä hänen edessänsä otollinen on, Jeesuksen Kristuksen kautta, jolle olkoon kunnia iankaikkisesta iankaikkiseen, amen!

13:22 Minä neuvon teitä, rakkaat veljet: ottakaat tämä neuvon sana hyväksi; sillä minä olen lyhykäisesti teille kirjoittanut.

13:23 Tietäkää, että meidän veljemme Timoteus on päässyt, jonka kanssa, jos hän pian tulee, minä tahdon teitä nähdä.

13:24 Tervehtikää kaikkia teidän opettajianne ja kaikkia pyhiä. Teitä tervehtivät veljet Italiasta.

13:25 Armo olkoon kaikkein teidän kanssanne, amen! «Hebrealaisille kirjoitettu Italiasta Timoteuksen kanssa.»

PIETARIN ENSIMMÄINEN KIRJE

1 LUKU

1:1 Pietari, Jeesuksen Kristuksen apostoli, valituille muukalaisille, jotka asuvat hajallaan Pontossa, Galatiassa, Kappadokiassa, Aasiassa ja Bityniassa, 1:2 ja jotka Isän Jumalan edeltätietämisen mukaan ovat Hengen pyhittämisen kautta valitut Jeesuksen Kristuksen kuuliaisuuteen ja hänen verellensä vihmottaviksi. Lisääntyköön teille armo ja rauha.

1:3 Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka suuren laupeutensa mukaan on uudestisyntyttänyt meidät elävään toivoon Jeesuksen Kristuksen kuolleistanousemisen kautta,

1:4 turmeltumattomaan ja saastumattomaan ja katoamattomaan perintöön, joka taivaissa on säilytettynä teitä varten,

1:5 jotka Jumalan voimasta uskon kautta varjellutte pelastukseen, joka on valmis ilmoitettavaksi viimeisenä aikana.

1:6 Sentähden te riemuitsette, vaikka te nyt, jos se on tarpeellista, vähän aikaa kärsittekin murhetta moninaisissa kiusauksissa,

1:7 että teidän uskonne kestäväisyys koetuksissa havaittaisiin paljoa kallisarvoisemmaksi kuin katoava kulta, joka kuitenkin tulessa koetellaan, ja koituisi kiitokseksi, ylistykseksi ja kunniaksi Jeesuksen Kristuksen ilmestyessä.

1:8 Häntä te rakastatte, vaikka ette ole häntä nähneet, häneen te uskotte, vaikka ette nyt häntä näe, ja riemuitsette sanomattomalla ja kirkastuneella ilolla,

1:9 sillä te saavutate uskon päämäärän, sielujen pelastuksen.

1:10 Sitä pelastusta ovat etsineet ja tutkineet profeetat, jotka ovat ennustaneet teidän osaksenne tulevasta armosta,

1:11 ovat tutkineet, mihin tai millaiseen

P. PIETARIN 1 EPISTOLA

1 LUKU

1:1 Pietari, Jesuksen Kristuksen apostoli, valituille muukalaisille, hajalla asuvaisille Pontossa, Galatiassa, Kappadokiassa, Asiassa ja Bityniassa,

1:2 Isän Jumalan aivoituksen jälkeen Hengen pyhittämisen kautta, kuuliaisuuteen ja Jesuksen Kristuksen veren priiskottamiseen: armo ja rauha lisääntyköön teille!

1:3 Kiitetty olkoon Jumala ja meidän Herran Jesuksen Kristuksen Isä, joka meitä suuresta laupiudestansa on synnyttänyt jälleen elävään toivoon, Jesuksen Kristuksen ylösnousemisen kautta kuolleista,

1:4 Katoomattomaan ja saastuttamattomaan ja turmelemattomaan perintöön, joka taivaassa tähdelle pantu on teitä varten,

1:5 Jotka Jumalan väellä uskon kautta autuuteen kätketään, joka sitä varten valmistettu on, että se viimeisellä ajalla ilmi tulis.

1:6 Jossa te saatte iloita, te, joita nyt vähän aikaa, (jos tarvitaan,) moninaisilla kiusauksilla vaivataan:

1:7 Että teidän uskonne koettelemus paljoa kalliimmaksi löydettäisiin kuin katoava kulta, joka tulessa koetellaan, kiitokseksi, ylistykseksi ja kunniaksi, koska Jesus Kristus ilmaantuu,

1:8 Jota te rakastatte, vaikka ette häntä näe, jonka päälle te myös uskotte, ehkette nyt häntä näe, niin te kuitenkin saatte iloita sanomattomalla ja kunniallisella ilolla,

1:9 Ja käsitätte teidän uskonne lopun, sieluin autuuden,

1:10 Jota autuutta prophetat ovat etsineet ja tutkineet, jotka teille tulevaista armoa ennustaneet ovat;

1:11 Ja ovat tutkineet, millä taikka

aikaan heissä oleva Kristuksen Henki viittasi, edeltäpäin todistaessaan Kristusta kohtaavista kärsimyksistä ja niiden jälkeen tulevasta kunniaista.

1:12 Ja heille, koska he eivät palvelleet itseänsä, vaan teitä, ilmoitettiin se, mikä nyt on teille julistettu niiden kautta, jotka taivaasta lähetetyssä Pyhässä Hengessä ovat teille evankeliumia julistaneet; ja siihen enkelitkin halajavat katsahtaa.

1:13 Vyöttäkää sentähden mielenne kupeet ja olkaa raittiit; ja pankaa täysi toivonne siihen armoon, joka teille tarjotaan Jeesuksen Kristuksen ilmestymisessä.

1:14 Niinkuin kuuliaisten lasten tulee, älkää mukautuko niiden himojen mukaan, joissa te ennen, tietämättömyytenne aikana, elitte,

1:15 vaan sen Pyhän mukaan, joka on teidät kutsunut, tulkaa tekin kaikessa vaelluksessanne pyhiksi.

1:16 Sillä kirjoitettu on: "Olkaa pyhät, sillä minä olen pyhä."

1:17 Ja jos te Isänänne huudatte avuksi häntä, joka henkilöön katsomatta tuomitsee kunkin hänen tekojensa mukaan, niin vaeltakaa pelossa tämä muukalaisuutenne aika,

1:18 tietäen, ettette ole millään katoavaisella, ette hopealla ettekä kullalla, lunastetut turhasta, isiltä peritystä vaelluksestanne,

1:19 vaan Kristuksen kalliilla verellä, niinkuin virheettömän ja tahrattoman karitsan,

1:20 hänen, joka tosin oli edeltätiedetty jo ennen maailman perustamista, mutta vasta viimeisinä aikoina on ilmoitettu teitä varten,

1:21 jotka hänen kauttansa uskotte Jumalaan, joka herätti hänet kuolleista ja antoi hänelle kirkkauden, niin että teidän uskonne on myös toivo Jumalaan.

1:22 Puhdistakaa sielunne totuuden kuuliaisuudessa vilpittömään

minkäkaltaisella ajalla Kristuksen Henki, joka heissä oli, ilmoitti, joka oli jo ennen todistanut niistä vaivoista, jotka Kristuksessa ovat, ja siitä kunniaista, joka niiden jälkeen tapahtuva oli:

1:12 Joille se ilmoitettu oli, sillä ei he itseänsä sen kautta palvelleet, vaan meitä, jotka nyt teille niiden kautta julistetut ovat, jotka teille evankeliumia saarnanneet ovat Pyhän Hengen kautta, taivaasta lähetetyn, jota enkelit nähdä himoitsevat.

1:13 Sentähden vyöttäkää mielenne kupeet, olkaa raittiit, pankaat täydellinen toivonne siihen armoon, joka teille Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen kautta taritaan,

1:14 Niinkuin kuuliaiset lapset, ei asettaen teitänsä niinkuin ennen, kuin te teidän tyhmyydessänne himoissa elitte,

1:15 Vaan sen jälkeen, joka teitä kutsunut on, ja on pyhä, olkaat te myös pyhät kaikissa teidän menoissanne.

1:16 Sillä kirjoitettu on: teidän pitää pyhät oleman, sillä minä olen pyhä.

1:17 Ja jos te rukoilette sitä Isää, joka tuomitsee kunkin töidensä jälkeen ilman ihmisten muodon katsomista, niin katsokaat, että te teidän viipymisenne ajan pelvossa vaeltaisitte,

1:18 Tietäen, ettette ole katoovaisella hopiolla eli kullalla lunastetut teidän turhasta menostanne, jonka te isäin säädystä saitte,

1:19 Vaan kalliilla Kristuksen verellä, niinkuin viattoman ja puhtaan Karitsan;

1:20 Joka tosin jo ennen oli aivottu kuin maailman perustus pantu oli, mutta ilmoitettu viimeisinä aikoina teidän tähtenne,

1:21 Jotka hänen kauttansa uskotte Jumalan päälle, joka hänen kuolleista herätti ja hänelle kunnian antoi, että teillä olis usko ja toivo Jumalan päälle.

1:22 Ja tehkää puhtaaksi teidän sielunne totuuden kuuliaisuudessa, Hengen kautta,

veljenrakkauteen ja rakastakaa toisianne hartaasti puhtaasta sydäimestä,

1:23 te, jotka olette uudestisyntyneet, ette katoavasta, vaan katoamattomasta siemenestä, Jumalan elävän ja pysyvän sanan kautta.

1:24 Sillä: "kaikki liha on kuin ruoho, ja kaikki sen kauneus kuin ruohon kukkanen; ruoho kuivuu, ja kukkanen varisee,

1:25 mutta Herran sana pysyy iankaikkisesti." Ja tämä on se sana, joka on teille ilosanomana julistettu.

2 LUKU

2:1 Pankaa siis pois kaikki pahuus ja kaikki vilppi ja ulkokultaisuus ja kateus ja kaikki panettelu,

2:2 ja halatkaa niinkuin vastasyntyneet lapset sanan väärentämätöntä maitoa, että te sen kautta kasvaisitte pelastukseen,

2:3 jos "olette maistaneet, että Herra on hyvä."

2:4 Ja tulkaa hänen tykönsä, elävän kiven tykö, jonka ihmiset tosin ovat hyljänneet, mutta joka Jumalan edessä on valittu, kallis,

2:5 ja rakentukaa itsekin elävinä kivinä hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papistoksi, uhraamaan hengellisiä uhreja, jotka Jeesuksen Kristuksen kautta ovat Jumalalle mieluisia.

2:6 Sillä Raamatussa sanotaan: "Katso, minä lasken Siioniin valitun kiven, kalliin kulmakiven; ja joka häneen uskoo, ei ole häpeään joutuva."

2:7 Teille siis, jotka uskotte, se on kallis, mutta niille, jotka eivät usko, "on se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, tullut kulmakiveksi"

2:8 ja "kompastuskiveksi ja loukkauskallioksi." Koska he eivät tottele sanaa, niin he kompastuvat; ja siihen

veljelliseen rakkauteen, joka vilpitöin olis, ja olkaat keskenänne palavaisessa rakkaudessa puhtaasta sydäimestä,

1:23 Niinkuin ne, jotka jälleen syntyneet ovat, ei katoovaisesta, vaan katoomattomasta siemenestä, elävästä Jumalan sanasta, joka ijankaikkisesti pysyy.

1:24 Sillä kaikki liha on niinkuin ruoho ja kaikki ihmisen kunnia niinkuin ruohon kukkanen. Ruoho on kuivunut, ja sen kukkanen lakastunut;

1:25 Mutta Herran sana pysyy iankaikkisesti, ja se on se sana, joka teidän seassanne saarnattu on.

2 LUKU

2:1 Niin pankaat pois nyt kaikki pahuus ja kaikki petos, ja ulkokullaisuus ja kateus, ja kaikki panetus,

2:2 Ja halaitkaat sitä terveellistä sanan rieskaa, niinkuin äsken-syntyneet lapsukaiset, että te sen kautta kasvaisitte.

2:3 Jos te muutoin maistaneet olette, että Herra on suloinen,

2:4 Jonka tykö te myös tulleet olette niinkuin elävän kiven tykö, joka kyllä ihmisiltä hyljätty on, mutta Jumalalta valittu, kallis.

2:5 Ja myös te, niinkuin elävät kivet, rakentakaat teitänne hengelliseksi huoneeksi ja pyhäksi pappeudeksi uhraamaan hengellisiä uhreja, jotka Jumalalle Jeesuksen Kristuksen kautta otolliset ovat.

2:6 Sentähden on myös Raamatussa: katso, minä panen Zioniin valitun kalliin kulmakiven: joka uskoo hänen päällensä, ei hän suinkaan tule häpiään.

2:7 Teille siis, jotka nyt uskotte, on hän kallis; mutta uskottomille on se kivi, jonka rakentajat hyljänneet ovat, kulmakiveksi tullut, ja loukkauskiveksi, ja pahennuksen kallioksi,

2:8 Nimittäin niille, jotka itsensä sanaan loukkaavat, ja ei sitä usko, johonka he myös asetetut olivat.

heidät on pantukin.

2:9 Mutta te olette "valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuuskansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja", joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa;

2:10 te, jotka ennen "ette olleet kansa", mutta nyt olette "Jumalan kansa", jotka ennen "ette olleet armahdetut", mutta nyt "olette armahdetut."

2:11 Rakkaani, niinkuin outoja ja muukalaisia minä kehoitan teitä pidättymään lihallisista himoista, jotka sotivat sielua vastaan,

2:12 ja vaeltamaan nuhteettomasti pakanain keskuudessa, että he siitä, mistä he parhaavat teitä niinkuin pahantekijöitä, teidän hyvien tekojenne tähden, niitä tarkatessaan, ylistäisivät Jumalaa etsikkopäivänä.

2:13 Olkaa alamaiset kaikelle inhimilliselle järjestykselle Herran tähden, niin hyvin kuninkaalle, joka on ylin,

2:14 kuin käskynhaltijoille, jotka hän on lähettänyt pahaan tekeville rangaistukseksi, mutta hyvää tekeville kiitokseksi;

2:15 sillä se on Jumalan tahto, että te hyvää tekemällä tukitte suun mielettömäin ihmisten ymmärtämättömyydeltä -

2:16 niinkuin vapaat, ei niinkuin ne, joilla vapaus on pahuuden verhona, vaan niinkuin Jumalan palvelijat.

2:17 Kunnioittakaa kaikkia, rakastakaa veljiä, peljätkää Jumalaa, kunnioittakaa kuningasta.

2:18 Palvelijat, olkaa kaikella pelolla isännillenne alamaiset, ei ainoastaan hyville ja lempeille, vaan nurjillekin.

2:19 Sillä se on armoa, että joku omantunnon tähden Jumalan edessä kestää vaivoja, syyttömästi kärsien.

2:20 Sillä mitä kiitettävää siinä on, jos te olette kärsivällisiä silloin, kun teitä syntienne tähden piestään? Mutta jos olette kärsivällisiä, kun hyvien tekojenne tähden saatte kärsiä, niin se on Jumalan armoa.

2:9 Mutta te olette valittu suku, kuninkaallinen pappeus, pyhä kansa, omaisuuden kansa, ilmoittamaan sen voimaa, joka teitä pimeydestä ihmeelliseen valkeuteensa kutsunut on,

2:10 Jotka ette muinen kansa olleet, mutta nyt olette Jumalan kansa: jotka ette muinen armossa olleet, mutta nyt te armossa olette.

2:11 Rakkaat veljet! minä neuvon teitä, niinkuin outoja ja muukalaisia: välttäkää lihallisia himoja, jotka sotivat sielua vastaan,

2:12 Ja pitäkää hyvä meno pakanain seassa, että ne, jotka teitä panettelevat niinkuin pahointekijöitä, näkisivät teidän hyvistä töistänne ja kiittäisivät Jumalaa etsikon päivänä.

2:13 Sentähden olkaat alamaiset kaikelle inhimilliselle säädylle Herran tähden, olisiko se kuninkaalle, niinkuin ylimmäiselle,

2:14 Taikka päämiehille, niinkuin niille, jotka häneltä lähetetyt ovat pahointekiöille rangaistukseksi ja hurskaille kiitokseksi.

2:15 Sillä se on Jumalan tahto, että te hyvällä työllä tukitsette hulluin ja tyhmäin ihmisten suun,

2:16 Niinkuin vapaat, ja ei niin, että se vapaus olis niinkuin pahuuden peite, vaan niinkuin Jumalan palveliat.

2:17 Olkaat kunnialliset jokaista kohtaan, rakastakaa veljiä, peljätkää Jumalaa, kunnioittakaa kuningasta.

2:18 Te palveliat! olkaat alamaiset kaikella pelvolla teidän isännillenne, ei ainoastaan hyville ja siveille, vaan myös tuimille.

2:19 Sillä se on armo, jos joku omantuntonsa tähden Jumalan tykö vaivaa kärsii, ja syyttömästi kärsii.

2:20 Sillä mikä kiitos se on, jos te pahain tekoinne tähden piestään, ja te kärsitte? Mutta kuin te hyvin teette ja kuitenkin vaivataan, ja te sen kärsitte, niin se on armo Jumalan edessä.

2:21 Sillä siihen te olette kutsutut, koska Kristuskin kärsi teidän puolestanne, jättäen teille esikuvan, että te noudattaisitte hänen jälkiänsä,

2:22 joka "ei syntiä tehnyt ja jonka suussa ei petosta ollut",

2:23 joka häntä herjattaessa ei herjannut takaisin, joka kärsiessään ei uhannut, vaan jätti asiansa sen haltuun, joka oikein tuomitsee,

2:24 joka "itse kantoi meidän syntimme" ruumiissansa ristinpuuhun, että me, synneistä pois kuolleina, eläisimme vanhurskaudelle; ja hänen "haavainsa kautta te olette paratut."

2:25 Sillä te olitte "eksyksissä niinkuin lampaat", mutta nyt te olette palanneet sielujenne paimenen ja kaitsijan tykö.

3 LUKU

3:1 Samoin te, vaimot, olkaa alamaiset miehellenne, että nekin, jotka ehkä eivät ole sanalle kuuliaisista, vaimojen vaelluksen kautta sanoittakin voitettaisiin,

3:2 kun he katselevat, kuinka te vaellatte puhtaina ja pelossa.

3:3 Älköön teidän kaunistuksenne olko ulkonaista, ei hiusten palmikoimista eikä kultien ympärillenne ripustamista eikä koreihin vaatteisiin pukeutumista,

3:4 vaan se olkoon salassa oleva sydämen ihminen, hiljaisen ja rauhaisan hengen katoamattomuudessa; tämä on Jumalan silmissä kallis.

3:5 Sillä näin myös muinoin pyhät vaimot, jotka panivat toivonsa Jumalaan, kaunistivat itsensä ja olivat miehillensä alamaiset;

3:6 niin oli Saara kuuliainen Aabrahamille, kutsuen häntä herraksi; ja hänen lapsikseen te olette tulleet, kun teette sitä, mikä hyvää on, ettekä anna minkään itseänne peljättää.

3:7 Samoin te, miehet, eläkää taidollisesti kukin vaimonne kanssa, niinkuin heikomman astian kanssa, ja osoittakaa heille

2:21 Sillä sitä varten olette te kutsutut, että Kristus myös kärsi meidän edestämme ja jätti meille esikuvan, että teidän pitää hänen askeleitansa noudattaman,

2:22 Joka ei yhtään syntiä tehnyt eikä yhtään petosta ole hänen suustansa löydetty,

2:23 Joka ei kironnut, kuin häntä kirottiin, ei uhannut, kuin hän kärsi; mutta antoi hänelle koston, joka oikein tuomitsee;

2:24 Joka meidän syntimme itse uhrasi omassa ruumiissansa puun päällä, että me synneistä pois kuolleet eläisimme vanhurskaudelle; jonka haavain kautta te olette terveiksi tulleet.

2:25 Sillä te olitte niinkuin eksyväiset lampaat, vaan nyt te olette palanneet teidän sieluinne paimenen ja piispan tykö.

3 LUKU

3:1 Niin olkaan vaimot myös miehillensä alamaiset, että nekin, jotka ei sanaa usko, vaimoin tavoista ilman sanaa voitetuksi tulisivat,

3:2 Kun he teidän puhtaan menonne näkevät pelvossa.

3:3 Joidenka kaunistus ei pidä oleman ulkonaisissa hiusten palmikoissa ja kullan ympäri-ripustamisessa eli vaatteen puvussa,

3:4 Vaan salainen ihminen ilman vikaa sydämessä, lakiolla ja hiljaisella hengellä, se on kallis Jumalan edessä.

3:5 Sillä näin ovat pyhätkin vaimot muinen itsensä kaunistaneet, jotka toivonsa panivat Jumalan päälle ja olivat miehillensä alamaiset,

3:6 Niinkuin Sara oli Abrahamille kuuliainen ja kutsui hänen herraksi, jonka tyttäreiksi te tulleet olette, jos te hyvin teette ja pelkäämättä olette.

3:7 Te, miehet, myös asukaat heidän kanssansa taidolla ja antakaat vaimolliselle niinkuin heikommalle astialle hänen

kunnioitusta, koska he ovat elämän armon perillisiä niinkuin tekin; etteivät teidän rukouksenne estyisi.

3:8 Ja lopuksi: olkaa kaikki yksimielisiä, helläsydämiä, veljiä kohtaan rakkaita, armahtavaisia, nöyriä.

3:9 Älkää kostako pahaa pahalla, älkää herjausta herjauksella, vaan päinvastoin siunatkaa; sillä siihen te olette kutsututkin, että siunauksen perisitte.

3:10 Sillä: "joka tahtoo rakastaa elämää ja nähdä hyviä päiviä, varjelkoon kielensä pahasta ja huulensa vilppiä puhumasta,

3:11 kääntyköön pois pahasta ja tehköön hyvää, etsiköön rauhaa ja pyrkiköön siihen.

3:12 Sillä Herran silmät tarkkaavat vanhurskaita ja hänen korvansa heidän rukouksiansa, mutta Herran kasvot ovat pahantekijöitä vastaan."

3:13 Ja kuka on, joka voi teitä vahingoittaa, jos teillä on kiivaus hyvään?

3:14 Vaan vaikka saisittekin kärsiä vanhurskauden tähden, olette kuitenkin autuaita. "Mutta älkää antako heidän pelkonsa peljättää itseänne, älkääkä hämmästykö",

3:15 vaan pyhittäkää Herra Kristus sydämissänne ja olkaa aina valmiit vastaamaan jokaiselle, joka teiltä kysyy sen toivon perustusta, joka teissä on, kuitenkin sävyisyydellä ja pelolla,

3:16 pitäen hyvän omantunnon, että ne, jotka parhaavat teidän hyvää vaellustanne Kristuksessa, joutuisivat häpeään siinä, mistä he teitä panettelevat.

3:17 Sillä parempi on hyvää tehden kärsiä, jos niin on Jumalan tahto, kuin pahaa tehden.

3:18 Sillä myös Kristus kärsi kerran kuoleman syntien tähden, vanhurskas vääräin puolesta, johdattaaksensa meidät Jumalan tykö; hän, joka tosin kuoletettiin lihassa, mutta tehtiin eläväksi hengessä,

3:19 jossa hän myös meni pois ja saarnasi

kunniansa, niinkuin myös elämän armon kanssaperillisille, ettei teidän rukouksenne estetyiksi tulisi.

3:8 Mutta viimein olkaat kaikki yksimieliset, ynnä kärsiväiset, pitäin veljellistä rakkautta keskenänne, laupiaat, ystävälliset,

3:9 Ei kostain pahaa pahalla, eikä kirouksella kirousta, vaan paremmin siunatkaat, tietäen, että te olette kutsutut siunausta perimään.

3:10 Sillä joka elää tahtoo ja hyviä päiviä nähdä, hän hillitkään kielensä pahuudesta ja huulensa vilppiä puhumasta,

3:11 Hän välttäkään pahaa ja tehkään hyvää, etsikään rauhaa ja noudattamaan sitä.

3:12 Sillä Herran silmät ovat vanhurskasten päälle ja hänen korvansa heidän rukouksissansa; mutta Herran kasvot ovat pahointekiöitä vastaan.

3:13 Ja kuka on, joka taitaa teitä vahingoittaa, jos te hyvää pyydätte?

3:14 Ja jos te vielä oikeudenkin tähden kärsisitte, niin te kuitenkin autuaat olette; mutta älkää peljätkö heidän vaatimistansa, alkää myös heitä hämmästykö.

3:15 Mutta pyhittäkää Herra Jumala teidän sydämissänne. Olkaat myös aina valmiit vastaamaan jokaista, joka teidän toivonne perustusta tutkistelee, joka teissä on, hiljaisuudella ja pelvolla,

3:16 Ja pitäkää hyvä omatunto, että ne, jotka teitä panettelevat niinkuin pahantekiöitä, häpeäisivät, että he ovat häväisseet teidän hyvän menonne Kristuksessa.

3:17 Sillä se on parempi, jos Jumalan tahto niin on, että te hyvän työn tähden kärsitte kuin pahan.

3:18 Sillä Kristus myös kerran kärsi meidän synteimme tähden, hurskas vääräin edestä, että hän meitä Jumalalle uhrais: lihan kautta tosin kuoletettu, mutta Hengen kautta eläväksi tehty,

3:19 Jossa hän myös meni pois ja

vankeudessa oleville hengille,
3:20 jotka muinoin eivät olleet kuuliaiset,
kun Jumalan pitkämielisyys odotti Nooan
päivinä, silloin kun valmistettiin arkkia, jossa
vain muutamat, se on kahdeksan sielua,
pelastuivat veden kautta.

3:21 Tämän vertauskuvan mukaan vesi nyt
teidätkin pelastaa, kasteena - joka ei ole
lihan saastan poistamista, vaan hyvän
omantunnon pyytämistä Jumalalta -
Jeesuksen Kristuksen ylösnousemuksen
kautta,

3:22 hänen, joka on mennyt taivaaseen ja
on Jumalan oikealla puolella; ja hänen
allensa ovat enkelit ja vallat ja voimat
alistetut.

4 LUKU

4:1 Koska siis Kristus on kärsinyt lihassa,
niin ottakaa tekin aseksenne sama mieli -
sillä joka lihassa kärsii, se lakkaa synnistä -

4:2 ettette enää eläisi tätä lihassa vielä
elettävää aikaa ihmisten himojen mukaan,
vaan Jumalan tahdon mukaan.

4:3 Riittäähän, että menneen ajan olette
täyttäneet pakanain tahtoa vaeltaessanne
irstaudessa, himoissa, juoppoudessa,
mässäyksissä, juomingeissa ja kauheassa
epäjumalain palvelemisessa.

4:4 Sentähden he oudoksuvat sitä, ettette
juokse heidän mukansa samaan
riettauden lätkkөөn, ja herjaavat.

4:5 Mutta heidän on tehtävä tili hänelle,
joka on valmis tuomitsemaan eläviä ja
kuolleita.

4:6 Sillä sitä varten kuolleillekin on
julistettu evankeliumi, että he tosin olisivat
tuomitut lihassa niinkuin ihmiset, mutta että
heillä hengessä olisi elämä, niinkuin Jumala
elää.

4:7 Mutta kaiken loppu on lähellä.
Sentähden olkaa maltilliset ja raittiit
rukoilemaan.

4:8 Ennen kaikkea olkoon teidän

saarnasi hengille vankeudessa,
3:20 Jotka ei muinen uskoneet, kuin
Jumala kerran Noan aikana odotti ja
kärsiväinen oli, kuin arkki valmistettiin,
jossa harvat (se on: kahdeksan sielua)
veden kautta päästetyksi tulivat.

3:21 Se nyt meitäkin kasteessa autuaaksi
tekee, joka sitä aavisti (ei että lihan
saastaisuudet pannaan pois, vaan että se
on hyvän omantunnon liitto Jumalan
tykönä) Jeesuksen Kristuksen
ylösnousemisen kautta,

3:22 Joka on Jumalan oikialle kädelle,
taivaasen mennyt, ja hänelle ovat enkelit ja
vallat ja voimat alamaiset.

4 LUKU

4:1 Että siis Kristus lihassa meidän
edestämme on kärsinyt, niin te myös
varustakaat teitänne sillä mielellä; sillä joka
lihassa kärsii, se lakkaa synnistä,

4:2 Ettei hän enään sitä aikaa, jonka hän
lihassa edespäin on, ihmisten himon
jälkeen, vaan Jumalan tahdon jälkeen eläisi.

4:3 Sillä kyllä siinä on, että me
edemenneen ajan elämästä kulutimme
pakanain mielen jälkeen, vaeltaissamme
irstaudessa, himoissa, juopumisessa,
ylönsuömisessä, ylönjuomisessa ja
hirmuisissa epäjumalan palveluksissa.

4:4 He oudoksuvat, ettette heidän
kanssansa juokse samaan säädyttömän
hekuman menoon, ja pilkkaavat.

4:5 Niiden pitää luvun tekemän hänelle,
joka on valmis tuomitsemaan eläviä ja
kuolleita.

4:6 Sillä sitä varten evankeliumi kuolleillekin
saarnattu on, että he kyllä tuomittaisiin
ihmisten jälkeen lihassa, mutta Jumalan
jälkeen eläisivät hengessä.

4:7 Mutta nyt kaikkein loppu lähestyy. Niin
olkaat siis raittiit ja valppaat rukoilemaan.

4:8 Mutta ennen kaikkia pitäkää

rakkautenne toisianne kohtaan harras, sillä "rakkaus peittää syntien paljouden."

4:9 Olkaa vieraanvaraisia toinen toistanne kohtaan, nurkumatta.

4:10 Palvelkaa toisianne, kukin sillä armolahjalla, minkä on saanut, Jumalan moninaisen armon hyvinä huoneenhaltijoina.

4:11 Jos joku puhuu, puhukoon niinkuin Jumalan sanoja; jos joku palvelee, palvelkoon sen voiman mukaan, minkä Jumala antaa, että Jumala tulisi kaikessa kirkastetuksi Jeesuksen Kristuksen kautta. Hänen on kunnia ja valta aina ja iankaikkisesti. Amen.

4:12 Rakkaani, älkää oudoksuko sitä hellettä, jossa olette ja joka on teille koetukseksi, ikäänkuin teille tapahtuisi jotakin outoa,

4:13 vaan iloitkaa, sitä myöten kuin olette osallisia Kristuksen kärsimyksistä, että te myös hänen kirkkautensa ilmestymisessä saisitte iloita ja riemuita.

4:14 Jos teitä solvataan Kristuksen nimen tähden, niin te olette autuaat, sillä kirkkauden ja Jumalan Henki lepää teidän päällänne.

4:15 Älköön näet kukaan teistä kärsikö murhaajana tai varkaana tai pahantekijänä tahi sentähden, että sekaantuu hänelle kuulumattomiin;

4:16 mutta jos hän kärsii kristittynä, älköön hävetkö, vaan ylistäköön sen nimensä tähden Jumalaa.

4:17 Sillä aika on tuomion alkaa Jumalan huoneesta; mutta jos se alkaa ensiksi meistä, niin mikä on niiden loppu, jotka eivät ole Jumalan evankeliumille kuuluiset?

4:18 Ja "jos vanhurskas vaivoin pelastuu, niin mihinkä joutuukaan jumalaton ja syntinen?"

4:19 Sentähden, uskokoot myös ne, jotka Jumalan tahdon mukaan kärsivät, sielunsa uskolliselle Luojalle, tehden sitä, mikä hyvää

keskenänne palava rakkaus; sillä rakkaus peittää paljon rikoksia.

4:9 Olkaat vierasten holhoojat keskenänne napisematta,

4:10 Ja palvelkaat toinen toistanne, jokainen sillä lahjalla, minkä hän saanut on, niinkuin hyvät Jumalan moninaisen armon huoneenhaltiat.

4:11 Jos joku puhuu, hän puhukaan niinkuin Jumalan sanoja: jos jollakin on joku virka, hän tehkään niinkuin siitä voimasta, jonka Jumala antaa, että Jumala kaikissa Jeesuksen Kristuksen kautta kunnioitettaisiin, jolla on kunnia ja valta iankaikkisesta iankaikkiseen, amen!

4:12 Minun rakkaani! älkää oudoksuko sitä hellettä, joka teille tapahtuu, että teitä koetellaan, niinkuin teille jotakin outoa tapahtuis;

4:13 Vaan iloitkaat, että te Kristuksen kanssa kärsitte, että tekin ajallansa hänen kunniansa ilmestyksessä iloitsisitte ja riemuitsisitte.

4:14 Autuaat olette te, jos teitä Kristuksen nimen tähden pilkataan; sillä se Henki, joka on kunnian ja Jumalan Henki, lepää teidän päällänne: heiltä hän pilkataan, vaan teiltä hän kunnioitetaan.

4:15 Älkään yksikään teistä kärsikö niinkuin murhaaja eli varas, taikka pahantekiä, eli niinkuin se, joka toisen virkaan rupee;

4:16 Mutta jos hän kärsii niinkuin kristitty, älköön hävetkö, vaan kiittäkään Jumalaa sen osan tähden.

4:17 Sillä aika on, että tuomion pitää Jumalan huoneesta alkaman. Mutta jos se ensin meistä alkaa, minkäs lopun ne saavat, jotka ei Jumalan evankeliumia usko?

4:18 Ja jos hurskas tuskalla vapaaksi tulee, kussa sitte jumalaton ja syntinen näkyy?

4:19 Sentähden ne, jotka Jumalan tahdon jälkeen kärsivät, antakaan sielunsa niinkuin uskolliselle Luojalle hyvissä töissä.

on.

5 LUKU

5:1 Vanhimpia teidän joukossanne minä siis kehoitan, minä, joka myös olen vanhin ja Kristuksen kärsimysten todistaja ja osallinen myös siihen kirkkauteen, joka vastedes on ilmestyvä:

5:2 kaitkaa teille uskottua Jumalan laumaa, ei pakosta, vaan vapaaehtoisesti, Jumalan tahdon mukaan, ei häpeällisen voiton tähden, vaan sydämen halusta,

5:3 ei herroina halliten niitä, jotka ovat teidän osallenne tulleet, vaan ollen laumalle esikuvina,

5:4 niin te, ylipaimenen ilmestyessä, saatte kirkkauden kuihtumattoman seppeleen.

5:5 Samoin te, nuoremmat, olkaa vanhemmille alamaiset ja pukeutukaa kaikki keskinäiseen nöyryyteen, sillä "Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon."

5:6 Nöyrytkää siis Jumalan väkevän käden alle, että hän ajallansa teidät korottaisi,

5:7 ja "heittäkää kaikki murheenne hänen päällensä, sillä hän pitää teistä huolen."

5:8 Olkaa raittiit, valvokaa. Teidän vastustajanne, perkele, käy ympäri niinkuin kiljuva jalopeura, etsien, kenen hän saisi niellä.

5:9 Vastustakaa häntä lujina uskossa, tietäen, että samat kärsimykset täytyy teidän veljiennekin maailmassa kestää.

5:10 Mutta kaiken armon Jumala, joka on kutsunut teidät iankaikkiseen kirkkauteensa Kristuksessa, vähän aikaa kärsittyänne, hän on teidät valmistava, teitä tukeva, vahvistava ja lujittava.

5:11 Hänen olkoon valta aina ja iankaikkisesti! Amen.

5:12 Silvanuksen, uskollisen veljen, kautta - jona häntä pidän olen lyhyesti teille tämän

5 LUKU

5:1 Vanhoja pappeja teidän seassanne minä neuvon, joka myös pappi olen ja Kristuksen kärsimisten tunnustaja ja osallinen siitä kunniaista, joka ilmestyvä on:

5:2 Kaitkaat Kristuksen laumaa, joka teidän hallussanne on, ja pitäkää sitä vaari, ei vaaditut, vaan hyvällä mielellä, ei turhan voiton tähden, vaan hyvästä tahdosta,

5:3 Ei myös niinkuin herrat kansansa päälle, vaan olkaat laumalle esikuvaksi.

5:4 Niin te, ylimmäisen Paimenen ilmestyessä, katoomattoman kunnian kruunun saatte.

5:5 Niin myös te nuoret, olkaat vanhoille alamaiset ja olkaat kaikki toinen toisellenne alamaiset, ja pitäkää teitänne kiintiästi nöyryyteen; sillä Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon.

5:6 Nöyryyttäkää siis teitänne Jumalan väkevän käden alle, että hän teitä ajallansa korottais.

5:7 Kaikki teidän murheenne pankaat hänen päällensä; sillä hän pitää murheen teistä.

5:8 Olkaat raittiit, valvokaat; sillä teidän vihollisenne perkele käy ympäri niinkuin kiljuva jalopeura, ja etsii, kenen hän nielis.

5:9 Sitä te seisokaat vastaan, vahvat uskossa, tietäen, että ne vaivat tapahtuvat teidän veljillennekin maailmassa.

5:10 Mutta Jumala, jolta kaikki armo tulee, joka meitä on kutsunut iankaikkiseen kunniaansa Kristuksessa Jesuksessa, teitä, jotka vähän aikaa kärsitte, valmistaa, vahvistaa, tukee, perustaa,

5:11 Sille olkoon kunnia ja väkevyys iankaikkisesta iankaikkiseen! amen.

5:12 Silvanuksen, teidän uskollisen veljenne kanssa (niinkuin minä luulen) olen minä

kirjoittanut, kehoittaen teitä ja vakuuttaen, että se armo, jossa te olette, on Jumalan totinen armo.

5:13 Tervehdyksen lähettää teille Babylonissa oleva seurakunta, valittu niinkuin tekin, ja minun poikani Markus.

5:14 Tervehtikää toisianne rakkauden suunnolla. Rauha teille kaikille, jotka Kristuksessa olette!

PIETARIN TOINEN KIRJE

1 LUKU

1:1 Simeon Pietari, Jeesuksen Kristuksen palvelija ja apostoli, niille, jotka ovat saaneet yhtä kalliin uskon kuin mekin meidän Jumalamme ja Vapahtajan Jeesuksen Kristuksen vanhurskaudessa.

1:2 Armo ja rauha lisääntykään teille Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen tuntemisen kautta.

1:3 Koska hänen jumalallinen voimansa on lahjoittanut meille kaiken, mikä elämään ja jumalisuuteen tarvitaan, hänen tuntemisensa kautta, joka on kutsunut meidät kirkkaudellaan ja täydellisyydellään,

1:4 joiden kautta hän on lahjoittanut meille kalliit ja mitä suurimmat lupaukset, että te niiden kautta tulisitte jumalallisesta luonnosta osallisiksi ja pelastuisitte siitä turmeluksesta, joka maailmassa himojen tähden vallitsee,

1:5 niin pyrkikää juuri sentähden kaikella ahkeruudella osoittamaan uskossanne avuja, avuissa ymmärtäväisyyttä,

1:6 ymmärtäväisyydessä itsenne hillitsemistä, itsenne hillitsemisessä kärsivällisyyttä, kärsivällisyydessä jumalisuutta,

1:7 jumalisuudessa veljellistä rakkautta, veljellisessä rakkaudessa yhteistä rakkautta.

1:8 Sillä jos teillä on nämä ja ne yhä

teidän tykönne harvoilla sanoilla kirjoittanut, neuvoen ja tunnustain, että tämä on se oikia Jumalan armo, jossa te olette.

5:13 Teitä tervehtivät valitut Babyloniasa ja minun poikani Markus.

5:14 Tervehtikää toinen toistanne rakkauden suun-annolla. Rauha olkoon teille kaikille, jotka Kristuksessa Jesuksessa olette, amen!

P. PIETARIN 2 EPISTOLA

1 LUKU

1:1 Simon Pietari, Jeesuksen Kristuksen palvelia ja apostoli, niille, jotka ovat saaneet meidän kanssamme yhdenkaltaisen kalliin uskon vanhurskaudessa, jonka meidän Jumalamme ja Vapahtajamme Jesus Kristus antaa:

1:2 Armo ja rauha lisääntykään teille, Jumalan ja meidän Herran Jeesuksen Kristuksen tuntemisen kautta!

1:3 Että hänen jumalallinen voimansa meille kaikkinaiset (jotka elämään ja jumaliseen menoon sopivat) on lahjoittanut hänen tuntemisensa kautta, joka meitä kunniaan ja avuun kutsunut on,

1:4 Joidenka kautta meille ne suurimmat ja kalliit lupaukset lahjoitetut ovat, että te niiden kautta Jumalan luonnosta osalliseksi tulisitte, jos te katoovaisen maailman himon vältätte.

1:5 Niin ahkeroitkaat kaikella vireydellä teidän uskonne avua osoittamaan, ja avussa tointa,

1:6 Ja toimessa kohtuullisuutta, ja kohtuullisuudessa kärsivällisyyttä, ja kärsivällisyydessä jumalisuutta,

1:7 Ja jumalisuudessa veljellistä rakkautta, ja veljellisessä rakkaudessa yhteistä rakkautta.

1:8 Sillä koska nämät täydellisesti teissä

enenevät, niin ne eivät salli teidän olla toimeettomia eikä hedelmättömiä meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa.

1:9 Jolla sitä vastoin ei niitä ole, se on sokea, likinäköinen, on unhottanut puhdistuneensa entisistä synneistensä.

1:10 Pyrkikää sentähden, veljet, sitä enemmän tekemään kutsumisenne ja valitsemisenne lujaksi; sillä jos sen teette, ette koskaan lankea;

1:11 sillä näin teille runsain määrin tarjotaan pääsy meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen iankaikkiseen valtakuntaan.

1:12 Sentähden minä aina aion muistuttaa teitä tästä, vaikka sen tiedättekin ja olette vahvistetut siinä totuudessa, joka teillä on.

1:13 Ja minä katson oikeaksi, niin kauan kuin tässä majassa olen, näin muistuttamalla herättää teitä.

1:14 Sillä minä tiedän, että tämän majani poispaneminen tapahtuu äkisti, niinkuin myös meidän Herramme Jeesus Kristus minulle ilmoitti.

1:15 Mutta minä olen huolehtiva siitä, että te minun lähtöni jälkeenkin aina voisitte tämän muistaa.

1:16 Sillä me emme seuranneet viekkaasti sommiteltuja taruja tehdessämme teille tiettäväksi Herramme Jeesuksen Kristuksen voimaa ja tulemusta, vaan me olimme omin silmin nähneet hänen valtasuuruutensa.

1:17 Sillä hän sai Isältä Jumalalta kunnian ja kirkkauden, kun tältä ylhäisimmältä kirkkaudelta tuli hänelle tämä ääni: "Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt."

1:18 Ja tämän äänen me kuulimme tulevan taivaasta, kun olimme hänen kanssaan pyhällä vuorella.

1:19 Ja sitä lujempi on meille nyt profetallinen sana, ja te teette hyvin, jos

ovat, niin ei he teitä salli löydettyä joutilaina eli hedelmättöminä meidän Herran Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa.

1:9 Mutta jolla ei näitä ole, hän on sokia, ja ei näe mitään kaukaa, ja on unohtanut itsensä olleen puhdistetun entisistä synneistensä.

1:10 Sentähden, rakkaat veljet, ahkeroitkaat paremmin sitä, että te teidän kutsumisenne ja valitsemisenne vahvistaisitte; sillä jos te sen teette, niin ette suinkaan koskaan kompastu.

1:11 Sillä teidän sallitaan alttiisti käydä sisälle meidän Herran ja Vapahtajan Jeesuksen Kristuksen iankaikkiseen valtakuntaan.

1:12 Sentähden en minä tahdo unohtaa teille aina näistä muistuttaa, vaikka te tiedätte ja vahvistetut olette tässä nykyisessä totuudessa.

1:13 Sillä minä arvaan sen kohtuulliseksi, niinkauvan kuin minä tässä majassa olen, herättää teitä ja muistuttaa teille;

1:14 Sillä minä tiedän, että minun pitää pian tämän minun majani paneman pois, niinkuin meidän Herra Jeesus Kristus minulle ilmoitti.

1:15 Mutta minä tahdon myös aina ahkeroida, että te nämät minun lähtemiseni jälkeen muistossa pidätte.

1:16 Sillä emmepä me ole kavaloita juttuja noudatelleet, teille tiettäväksi tehdessämme meidän Herran Jeesuksen Kristuksen voimaa ja tulemista; vaan me olemme itse nähneet hänen suuren kunniansa,

1:17 Kuin hän Isältä Jumalalta sai kunnian ja ylistyksen, äänen kautta, joka hänelle näin siltä suurelta kunnialta tapahtui: tämä on minun rakas Poikani, johon minä mielistyin.

1:18 Ja tämän äänen me kuulimme tulevan taivaasta, kuin me pyhällä vuorella hänen kanssansa olimme.

1:19 Ja meillä on vahva prophetallinen sana, ja te teette hyvin, että te siitä vaarin

otatte siitä vaarin, niinkuin pimeässä paikassa loistavasta lampusta, kunnes päivä valkenee ja kointähti koittaa teidän sydämässänne.

1:20 Ja tietäkää ennen kaikkea se, ettei yksikään Raamatun profetia ole kenenkään omin neuvoin selitettävissä;

1:21 sillä ei koskaan ole mitään profetiaa tuotu esiin ihmisen tahdosta, vaan Pyhän Hengen johtamina ihmiset ovat puhuneet sen, minkä saivat Jumalalta.

2 LUKU

2:1 Mutta myös valheprofeettoja oli kansan seassa, niinkuin teidänkin keskuudessanne on oleva valheenopettajia, jotka salaa kuljettavat sisään turmiollisia harhaoppeja, kieltävätpä Herrankin, joka on heidät ostanut, ja tuottavat itselleen äkillisen perikadon.

2:2 Ja moni on seuraava heidän irstauksiaan, ja heidän tähtensä totuuden tie tulee häväistyksi;

2:3 ja ahneudessaan he valheellisilla sanoilla kiskovat teistä hyötyä; mutta jo ammoisista ajoista heidän tuomionsa valvoo, eikä heidän perikatonsa torku.

2:4 Sillä ei Jumala säästänyt enkeleitä, jotka syntiä tekivät, vaan syöksi heidät syvyyteen, pimeyden kuiluihin, ja hylkäsi heidät tuomiota varten säilytettäväksi.

2:5 Eikä hän säästänyt muinaista maailmaa, vaikka varjelikin Nooan, vanhurskauden saarnaajan, ynnä seitsemän muuta, vaan antoi vedenpaisumuksen tulla jumalattomain maailman päälle.

2:6 Ja hän poltti poroksi Sodomian ja Gomorran kaupungit ja tuomitsi ne häviöön, asettaen ne varoitukseksi niille, jotka vastedes jumalattomasti elävät.

2:7 Kuitenkin hän pelasti hurskaan Lootin, jota rietasten vaellus irstaudessa vaivasi;

2:8 sillä asuessaan heidän keskuudessansa tuo hurskas mies kiusaantui hurskaassa sielussaan joka päivä heidän pahain

otatte niinkuin kynttilästä, joka pimeässä valistaa, niinkauvan kuin päivä valkenee ja kointähti koittaa teidän sydämässänne.

1:20 Ja se tulee teidän ensin tietää, ettei yksikään profetia Raamatussa tapahdu omasta selityksestä.

1:21 Sillä ei yksikään profetia ole vielä ihmisen tahdosta tuotu edes; vaan pyhät Jumalan ihmiset ovat puhuneet, vaikutetut Pyhältä Hengeltä.

2 LUKU

2:1 Niin oli myös vääriä prophetaita kansan seassa, niinkuin teidänkin sekaanne vääriä opettajia tulee, jotka vahingolliset eriseurur tuovat ja kieltävät sen Herran, joka heidät ostanut on, saattain itsellensä nopian kadotuksen,

2:2 Ja moni noudattaa heidän kadotustansa, joiden kautta totuuden tie pilkataan.

2:3 Ja ahneudesta ajatelluilla sanoilla pitää heidän teitä kauppaaman, joiden tuomio ei silleen kauvan viivy, eikä heidän kadotuksensa makaa.

2:4 Sillä jos ei Jumala armahtanut niitä enkeleitä, jotka syntiä tekivät, vaan on pimeyden kahleilla helvettiin syössyt, ja antoi ylöns heidät tuomioon kätkeä,

2:5 Ja ei ole armahtanut entistä maailmaa, vaan vapahti Noan vanhurskauden saarnaajan itse kahdeksantena, ja toi vedenpaisumisen jumalattomain maailman päälle;

2:6 Ja on ne kaupungit Sodomian ja Gomorran tuhaksi tehnyt, kukistanut ja kadottanut, ja teki ne jumalattomille peljästykseksi, jotka sitte tulevat olivat;

2:7 Ja on pelastanut hurskaan Lotin, joka riettaisilta ihmisiltä heidän haureutensa menolla vaivattiin;

2:8 (Sillä hän oli hurskas ja asui heidän seassansa, ja kuitenkin senkaltaista piti näkemän ja kuuleman, he vaivasivat sitä

tekojensa tähden, joita hänen täytyi nähdä ja kuulla.

2:9 Näin Herra tietää pelastaa jumaliset kiusauksesta, mutta tuomion päivään säilyttää rangaistuksen alaisina väärät,

2:10 ja varsinkin ne, jotka lihan jäljessä kulkevat saastaisissa himoissa ja ylenkatsovat herrauden. Nuo uhkarohkeat, itserakkaat eivät kammo herjata henkivaltoja,

2:11 vaikka enkelitkään, jotka väkevyydeltään ja voimaltaan ovat suuremmat, eivät lausu heitä vastaan herjaavaa tuomiota Herran edessä.

2:12 Mutta niinkuin järjettömät, luonnostaan pyydystettäväksi ja häviämään syntyneet eläimet, niin joutuvat myös nämä, kun herjaavat sitä, mitä eivät tunne, häviämään omaan turmelukseensa,

2:13 saaden vääryyden palkan; he pitävät nautintonaan elää päivänsä hekumassa; he ovat tahra- ja häpeäpilkkuja; he herkuttelevat petoksissaan, kemuillessaan teidän kanssanne;

2:14 heidän silmänsä ovat täynnä haureutta eivätkä saa kylläänsä synnistä; he viekoittelevat horjuvia sieluja, heillä on ahneuteen harjaantunut sydän; he ovat kirouksen lapsia.

2:15 He ovat hyljänneet suoran tien, ovat eksyneet ja seuranneet Bileamin, Beorin pojan, tietä, hänen, joka rakasti vääryyden palkkaa,

2:16 mutta sai rikkomuksestaan ojennuksen: mykkä juhta puhui ihmisen äänellä ja esti profeetan mielettömyyden.

2:17 Sellaiset ovat vedettömiä lähteitä ja myrskytuulen ajamia hattaroita, ja pimeyden synkeys on heille varattu.

2:18 Sillä he puhuvat pöyhkeitä turhuuden sanoja ja viekoittelevat lihan himoissa irstauksilla niitä, jotka tuskin ovat päässeet eksyksissä vaeltavia pakoon,

2:19 ja lupaavat heille vapautta, vaikka itse ovat turmeluksen orjia; sillä kenen voittama

hurskasta sielua joka päivä väärillä töillensä;)

2:9 Niin Herra tietää jumaliset kiusauksista pelastaa, mutta väärät kätkeä tuomiopäivään asti vaivattaa.

2:10 Mutta enimmästi ne, jotka lihan jälkeen saastaisessa himossa vaeltavat ja herrauden katsovat ylön, rohkiat, itsestänsä paljon pitäväiset, jotka ei pelkää valtojakaan pilkata.

2:11 Vaikka ne enkelit, jotka väessä ja voimassa suuremmat ovat, ei kärsi heitä vastaan Herran tykönä pilkallista tuomiota,

2:12 Kuitenkin he niinkuin järjettömät luontokappaleet, jotka luonnostansa kiiniotettaa ja teurastettaa tehdyt ovat, pilkkaavat niitä, joita ei he ymmärrä, ja hukkuvat turmeluksessansa,

2:13 Ja saavat vääryyden palkan, pitäin sen hekumana, että he ajallisissa herkuissa elävät, he ovat ilkeydet ja pilkat, kerskaavat heidän petoksistansa, nautiten herkkuja teidän kanssanne.

2:14 Heillä on silmät huoruutta täynnä ja ei taida synnistä lakata, he houkuttelevat tykönsä horjuvat sielut, he ovat sydämensä ahneudessa harjaantuneet, kirottu kansa:

2:15 Jotka antoivat ylön oikian tien ja eksyivät, he noudattavat Balaamin, Bosorin pojan, tietä, joka vääryyden palkkaa rakasti.

2:16 Mutta hän rangaistiin vääryydestänsä; mykkä työjuhta puhui ihmisen äänellä, ja esti prophetan hulluuden.

2:17 Ne ovat vedettömät lähteet ja pilvet, jotka tuulispäältä ympäri ajetaan, joille on kätkeyty synkiä pimeys ijankaikkisesti.

2:18 Sillä he puhuvat röyhkeitä sanoja, jotka turhat ovat, ja yllyttävät tavattomuuden kautta lihallisiin himoihin niitä, jotka tosin ovat niitä välttäneet, kuin eksyksissä vaeltavat,

2:19 Ja lupaavat heille vapauden, vaikka he itse turmeluksen palveliat ovat; sillä jolta

joku on, sen orja hän on.

2:20 Sillä jos he meidän Herramme ja Vapahtajan Jeesuksen Kristuksen tuntemisen kautta ovat päässeetkin maailman saastutuksia pakoon, mutta niihin taas kietoutuvat ja tulevat voitetuiksi, niin on viimeinen tullut heille ensimmäistä pahemmaksi.

2:21 Parempi olisi heille ollut, etteivät olisi tulleet tuntemaan vanhurskauden tietä, kuin että sen tunnettuaan kääntyvät pois heille annetusta pyhästä käskystä.

2:22 Heille on tapahtunut, mitä tosi sananlasku sanoo: "Koira palaa oksennukselleen", ja: "Pesty sika rypee rapakossa."

3 LUKU

3:1 Tämä on jo toinen kirje, jonka minä kirjoitan teille, rakkaani, ja näissä molemmissa minä muistuttamalla herätän teidän puhdasta mieltänne,

3:2 että muistaisitte niitä sanoja, joita pyhät profeetat ennen ovat puhuneet, ja Herran ja Vapahtajan käskyä, jonka te apostoleiltanne olette saaneet.

3:3 Ja ennen kaikkea tietäkää se, että viimeisinä päivinä tulee pilkkapuheinensa pilkkaajia, jotka vaeltavat omien himojensa mukaan

3:4 ja sanovat: "Missä on lupaus hänen tulemisestansa? Sillä onhan siitä asti, kuin isät nukkuivat pois, kaikki pysynyt, niinkuin se on ollut luomakunnan alusta."

3:5 Sillä tietensä he eivät ole tietävinään, että taivaat ja samoin maa, vedestä ja veden kautta rakennettu, olivat ikivanhastaan olemassa Jumalan sanan voimasta

3:6 ja että niiden kautta silloinen maailma hukkui vedenpaisumukseen.

3:7 Mutta nykyiset taivaat ja maa ovat samalla sanalla talletetut tulelle, säästetyt jumalattomien ihmisten tuomion ja kadotuksen päivään.

joku voitetaan, sen palvelia hän myös on.
2:20 Ja sittenkuin he ovat paenneet maailman saastaisuudesta Herran ja Vapahtajan Jeesuksen Kristuksen tuntemiseen, niin he kuitenkin heitensä niihin käärivät, ja voitetaan, ja on heille viimeinen pahemmaksi tullut kuin ensimmäinen.

2:21 Sillä se olisi heille parempi ollut, ettei he vanhurskauden tietä tunteneetkaan olisi, kuin että he tunsivat sen ja poikkesivat pois pyhästä käskystä, joka heille annettu oli.

2:22 Niille on tapahtunut se totinen sananlasku: koira syö oksennuksensa, ja pesty sika rypee rapakossa jälleen.

3 LUKU

3:1 Tämän nyt toisen lähetykskirjan minä teille, minun rakkaani, kirjoitan, jolla minä herätän ja neuvon teidän vakaata mieltänne,

3:2 Että te muistaisitte ne sanat, jotka ennen pyhiltä prophetailta sanotut ovat, ja myös meidän käskymme, jotka olemme Herran ja Vapahtajan apostolit.

3:3 Ja tietäkää se ensin, että viimeisinä päivinä tulevat pilkkaajat, jotka oman himonsa jälkeen vaeltavat,

3:4 Ja sanovat: kussa on lupaus hänen tulemisestansa? Sillä siitä päivästä, kuin isät ovat nukkuneet, pysyvät kaikki niinkuin ne luonnon alusta olleet ovat.

3:5 Mutta tietäen ei he tahdo tietää, että taivaat muinen olivat, ja maa vedestä, joka vedessä Jumalan sanan kautta seisoo.

3:6 Kuitenkin siihen aikaan se maailma niiden kautta vedenpaisumisella hukkui.

3:7 Niin myös ne taivaat ja maa, jotka nyt ovat, hänen sanansa kautta säästetään tulen varaksi tuomiopäivään asti, jona jumalattomat ihmiset kadotetaan.

3:8 Mutta tämä yksi älköön olko teiltä, rakkaani, salassa, että "yksi päivä on Herran edessä niinkuin tuhat vuotta ja tuhat vuotta niinkuin yksi päivä."

3:9 Ei Herra viivytä lupauksensa täyttämistä, niinkuin muutamat pitävät sitä viivyttelämisenä, vaan hän on pitkämielinen teitä kohtaan, sillä hän ei tahdo, että kukaan hukkuu, vaan että kaikki tulevat parannukseen.

3:10 Mutta Herran päivä on tuleva niinkuin varas, ja silloin taivaat katoavat pauhinalla, ja alkuaineet kuumuudesta hajoavat, ja maa ja kaikki, mitä siihen on tehty, palavat.

3:11 Kun siis nämä kaikki näin hajoavat, millaisia tuleekaan teidän olla pyhässä vaelluksessa ja jumalisuudessa,

3:12 teidän, jotka odotatte ja joudutatte Jumalan päivän tulemista, jonka voimasta taivaat hehkuen hajoavat ja alkuaineet kuumuudesta sulavat!

3:13 Mutta hänen lupauksensa mukaan me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu.

3:14 Sentähden, rakkaani, pyrkikää tätä odottaessanne siihen, että teidät havaittaisiin tahrattomiksi ja nuhteettomiksi, rauhassa, hänen edessänne;

3:15 ja lukekaa meidän Herramme pitkämielisyys pelastukseksi, josta myös meidän rakas veljemme Paavali hänelle annetun viisauden mukaan teille on kirjoittanut;

3:16 niinkuin hän tekee kaikissa kirjeissään, kun hän niissä puhuu näistä asioista, vaikka niissä tosin on yhtä ja toista vaikeatajuista, jota tietämättömät ja vakaantumattomat vääntävät kieroon niinkuin muitakin kirjoituksia, omaksi kadotukseksi.

3:17 Koska te siis, rakkaani, tämän jo edeltäpäin tiedätte, niin olkaa varuillanne, ettette rietasten eksymyksen mukaansa tempaamina lankeaisi pois omalta lujalta

3:8 Mutta tätä yhtä ei pidä teiltä salattaman, minun rakkaani: yksi päivä on Herran edessä niinkuin tuhannen ajastaikaa, ja tuhannen ajastaikaa niinkuin yksi päivä.

3:9 Ei Herra viivytä lupaustansa, (niinkuin muutamat sen viipyvän luulevat,) vaan hän on meidän kanssamme kärsiväinen, ja ei tahdo, että jonkun pitäis hukkuman, vaan että jokainen itsensä parannukseen kääntäisi.

3:10 Mutta Herran päivä on tuleva niinkuin varas yöllä, ja silloin taivaat suurella pauhinalla menevät pois, mutta elementit pitää palavuudesta sulaman, ja maa, ja rakennukset, jotka hänessä ovat, pitää palaman ylös.

3:11 Että kaikki nämät pitää katoaman, minkäkaltaiset tulee teidän silloin olla pyhissä menoissa ja jumalisuudessa:

3:12 Niin että te odotatte ja ikävöitsette Jumalan päivän tulemista, jona taivaat tulesta raukeevat ja elementit palavuudesta sulavat?

3:13 Mutta me odotamme uusia taivaita ja uutta maata hänen lupauksensa jälkeen, joissa vanhurskaus asuu.

3:14 Sentähden, minun rakkaani, että te näitä odotatte, niin ahkeroitkaat, että te hänen edessänne puhtaiksi ja nuhteettomiksi rauhassa löydettäisiin;

3:15 Ja lukekaa meidän Herran Jesuksen Kristuksen pitkämielisyys teidän autuudeksenne, niinkuin myös meidän rakas veljemme Paavali siitä viisaudesta, joka hänelle annettu on, teille on kirjoittanut,

3:16 Joka myös jokaisessa kirjassansa näistä puhuu, joissa muutamat ovat työläät ymmärtää, jotka taitamattomat ja huikentelevaiset turmelevat, niinkuin muutkin Raamatut, omaksi kadotukseksensa.

3:17 Nyt että te, minun rakkaani, sen jo ennen tiedätte, niin karttakaat, ettette vieteltäisi jumalattomain eksytyksellä ynnä heidän kanssansa, ja lankeaisi pois omasta

pohjaltanne,

3:18 ja kasvaka meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen armossa ja tuntemisessa. Hänen olkoon kunnia sekä nyt että hamaan iankaikkisuuden päivään.

JOHANNEKSEN ENSIMMÄINEN KIRJE

1 LUKU

1:1 Mikä on alusta ollut, minkä olemme kuulleet, minkä omin silmin nähneet, mitä katselimme ja käsin kosketimme, siitä me puhumme: elämän Sanasta -

1:2 ja elämä ilmestyi, ja me olemme nähneet sen ja todistamme siitä ja julistamme teille sen iankaikkisen elämän, joka oli Isän tykönä ja ilmestyi meille -

1:3 minkä olemme nähneet ja kuulleet, sen me myös teille julistamme, että teilläkin olisi yhteys meidän kanssamme; ja meillä on yhteys Isän ja hänen Poikansa, Jeesuksen Kristuksen, kanssa.

1:4 Ja tämän me kirjoitamme, että meidän ilomme olisi täydellinen.

1:5 Ja tämä on se sanoma, jonka olemme häneltä kuulleet ja jonka me teille julistamme: että Jumala on valkeus ja ettei hänessä ole mitään

1:6 Jos sanomme, että meillä on yhteys hänen kanssaan, mutta vaellamme pimeydessä, niin me valhettemme emmekä tee totuutta.

1:7 Mutta jos me valkeudessa vaellamme, niinkuin hän on valkeudessa, niin meillä on yhteys keskenämme, ja Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä.

1:8 Jos sanomme, ettei meillä ole syntiä, niin me eksytämme itsemme, ja totuus ei ole meissä.

1:9 Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä.

vahvuudestanne,

3:18 Vaan kasvakaat meidän Herramme ja Vapahtajan Jesuksen Kristuksen armossa ja tuntemisessa: jolle olkoon kunnia sekä nyt että ijankaikkiseen aikaan, amen!

P. JOHANNEKSEN 1 EPISTOLA

1 LUKU

1:1 Joka alusta oli, jonka me kuulimme, jonka me silmillämme näimme, jota me katselleet olemme, ja meidän kätemme pidelleet ovat elämän sanasta,

1:2 (Ja elämä on ilmestynyt, ja me olemme nähneet, ja todistamme ja ilmoitamme teille sen elämän, joka ijankaikkinen on, joka oli Isän tykönä, ja on meille ilmestynyt.)

1:3 Mitä me nähneet ja kuulleet olemme, sen me teille ilmoitamme, että teilläkin meidän kanssamme osallisuus olis ja meidän osallisuutemme on Isän ja hänen Poikansa Jesuksen Kristuksen kanssa.

1:4 Ja näitä me teille kirjoitamme, että teidän ilonne täydellinen olis.

1:5 Ja tämä on se ilmoitus, jonka me häneltä kuulleet olemme, ja teille ilmoitamme, että Jumala on valkeus, ja ei hänessä ole yhtään pimeyttä.

1:6 Jos me sanomme, että meillä on osallisuus hänen kanssansa, ja vaellamme pimeydessä, niin me valehtelemme ja emme tee totuutta.

1:7 Mutta jos me valkeudessa vaellamme, niinkuin hänkin valkeudessa on, niin meillä on osallisuus keskenämme, ja Jesuksen Kristuksen, hänen Poikansa veri puhdistaa meitä kaikesta synnistä.

1:8 Jos me sanomme, ettei meillä ole syntiä, niin me petämme itsemme, ja ei ole totuus meissä.

1:9 Jos me tunnustamme meidän syntimme, niin hän on uskollinen ja hurskas, joka meille synnit anteeksi antaa ja puhdistaa meitä kaikesta vääryydestä,

1:10 Jos sanomme, ettemme ole syntiä tehneet, niin me teemme hänet valhettelijaksi, ja hänen sanansa ei ole meissä.

2 LUKU

2:1 Lapsukaiseni, tämän minä kirjoitan teille, ettette syntiä tekisi; mutta jos joku syntiä tekeekin, niin meillä on puolustaja Isän tykönä, Jeesus Kristus, joka on vanhurskas.

2:2 Ja hän on meidän syntiemme sovitus; eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien.

2:3 Ja siitä me tiedämme hänet tuntevamme, että pidämme hänen käskynsä.

2:4 Joka sanoo: "Minä tunnen hänet", eikä pidä hänen käskyjensä, se on valhettelija, ja totuus ei ole hänessä.

2:5 Mutta joka pitää hänen sanansa, hänessä on Jumalan rakkaus totisesti täydelliseksi tullut. Siitä me tiedämme, että me hänessä olemme.

2:6 Joka sanoo hänessä pysyvänsä, on velvollinen vaeltamaan, niinkuin hän vaelsi.

2:7 Rakkaani, en minä kirjoita teille uutta käskyä, vaan vanhan käskyn, joka teillä on alusta ollut; tämä vanha käsky on se sana, jonka te olette kuulleet.

2:8 Ja kuitenkin minä kirjoitan teille uuden käskyn, sen, mikä on totta hänessä ja teissä; sillä pimeys katoaa, ja totinen valkeus jo loistaa.

2:9 Joka sanoo valkeudessa olevansa, mutta vihaa veljeänsä, se on yhä vielä pimeydessä.

2:10 Joka rakastaa veljeänsä, se pysyy valkeudessa, ja hänessä ei ole pahennusta.

2:11 Mutta joka vihaa veljeänsä, se on pimeydessä ja vaeltaa pimeydessä, eikä hän tiedä, mihin menee; sillä pimeys on sokaissut hänen silmänsä.

2:12 Minä kirjoitan teille, lapsukaiset, sillä

1:10 Jos me sanomme: emmepä me syntiä tehneet ole, niin me teemme hänet valehteliaksi ja ei hänen sanansa ole meissä.

2 LUKU

2:1 Minun lapsukaiseni! näitä minä teille kirjoitan, ettette syntiä tekisi. Ja jos joku syntiä tekee, niin meillä on edesvastaaja Isän tykönä, Jesus Kristus, joka vanhurskas on,

2:2 Ja hän on sovinto meidän synteimme edestä, ei ainoastaan meidän, vaan myös kaiken maailman edestä.

2:3 Ja siitä me ymmärrämme, että me hänen tuntemme, jos me hänen käskynsä pidämme.

2:4 Joka sanoo: minä tunnen hänen, ja ei pidä hänen käskyjensä, hän on valehtelia, ja ei hänessä ole totuus.

2:5 Mutta joka hänen sanansa pitää, totisesti on Jumalan rakkaus hänessä täydellinen. Siitä me tiedämme, että me hänessä olemme.

2:6 Joka sanoo itsensä hänessä pysyvän, hänen pitää niin vaeltaman kuin hänkin vaelsi.

2:7 Rakkaat veljet, en minä uutta käskyä teille kirjoita, vaan vanhan käskyn, joka teillä alusta oli. Vanha käsky on se sana, jonka te alusta kuulitte.

2:8 Minä kirjoitan teille taas uuden käskyn, se mikä hänessä totinen on, ja teissä myös; sillä pimeys on mennyt pois ja totinen valkeus nyt paistaa.

2:9 Joka sanoo valkeudessa olevansa ja vihaa veljeänsä, hän on vielä pimeydessä.

2:10 Joka veljeänsä rakastaa, se pysyy valkeudessa ja ei hänessä ole pahennusta.

2:11 Mutta joka veljeänsä vihaa, hän on pimeydessä ja vaeltaa pimeydessä, eikä tiedä, kuhunka hän menee; sillä pimeydet ovat hänen silmänsä soaisseet.

2:12 Rakkaat poikaseni, minä kirjoitan teille,

synnit ovat teille anteeksi annetut hänen nimensä tähden.

2:13 Minä kirjoitan teille, isät, sillä te olette oppineet tuntemaan hänet, joka alusta on ollut. Minä kirjoitan teille, nuorukaiset, sillä te olette voittaneet sen, joka on paha.

Minä olen kirjoittanut teille, lapsukaiset, sillä te olette oppineet tuntemaan Isän.

2:14 Minä olen kirjoittanut teille, isät, sillä te olette oppineet tuntemaan hänet, joka alusta on ollut. Minä olen kirjoittanut teille, nuorukaiset, sillä te olette väkevät, ja Jumalan sana pysyy teissä, ja te olette voittaneet sen, joka on paha.

2:15 Älkää rakastako maailmaa älkääkä sitä, mikä maailmassa on. Jos joku maailmaa rakastaa, niin Isän rakkaus ei ole hänessä.

2:16 Sillä kaikki, mikä maailmassa on, lihan himo, silmäin pyyntö ja elämän korskeus, se ei ole Isästä, vaan maailmasta.

2:17 Ja maailma katoaa ja sen himo; mutta joka tekee Jumalan tahdon, se pysyy iankaikkisesti.

2:18 Lapsukaiset, nyt on viimeinen aika. Ja niinkuin te olette kuulleet, että antikristus tulee, niin onkin nyt monta antikristusta ilmaantunut; siitä me tiedämme, että nyt on viimeinen aika.

2:19 Meistä he ovat lähteneet, mutta he eivät olleet yhtä meidän kanssamme; sillä jos he olisivat olleet yhtä meidän kanssamme, niin he olisivat meidän kanssamme pysyneet; mutta heissä oli tuleva ilmi, että kaikki eivät ole yhtä meidän kanssamme.

2:20 Teillä on voiteltu Pyhältä, ja kaikilla teillä on tieto.

2:21 En minä ole kirjoittanut teille sentähden, ettette totuutta tiedä, vaan sentähden, että te tiedätte sen ja ettei mikään valhe ole totuudesta.

2:22 Kuka on valhettelija, ellei se, joka kieltää sen, että Jeesus on Kristus? Hän on antikristus, se, joka kieltää Isän ja Pojan.

2:23 Kuka ikinä kieltää Pojan, hänellä ei

että teille synnit anteeksi annetaan hänen nimensä tähden.

2:13 Minä kirjoitan teille, isät; sillä te tunsitte hänen, joka alusta on. Minä kirjoitan teille nuorukaiset, sillä te voititte pahan. Minä kirjoitan teille, lapsukaiseni; sillä te tunsitte Isän.

2:14 Minä kirjoitin teille, isät; sillä te tunsitte sen, joka alusta on. Minä kirjoitin teille, nuorukaiset; sillä te olette väkevät, ja Jumalan sana pysyy teissä, ja te olette pahan voittaneet.

2:15 Älkää maailmaa rakastako eli mitään mitä maailmassa on. Jos joku maailmaa rakastaa, ei hänessä ole Isän rakkaus.

2:16 Sillä kaikki, mitä maailmassa on, lihan himo, silmäin pyyntö ja elämän koreus, ei se ole Isästä, vaan se on maailmasta.

2:17 Ja maailma katoaa ja hänen himonsa; mutta joka tekee Jumalan tahdon, se pysyy iankaikkisesti.

2:18 Lapsukaiset, nyt on viimeinen aika, ja niinkuin te olette kuulleet, että antikristus tulee, niin nyt myös monta antikristusta rupee olemaan; sillä me tunnemme, että viimeinen aika on.

2:19 He ovat meistä lähteneet, mutta ei he olleet meistä; sillä jos he meistä olleet olisivat, niin he tosin olisivat meidän kanssamme pysyneet: mutta että ne julki tulisivat, ettei he kaikki ole meistä.

2:20 Ja teillä on voide häneltä, joka pyhä on, ja te tiedätte kaikki.

2:21 En minä teille kirjoittanut niinkuin totuuden tietämättömille, vaan niinkuin sen tietäville, ja ettei yksikään valhe ole totuudesta.

2:22 Kuka on valehtelia, vaan se joka kieltää Jeesuksen olevan Kristuksen? Se on antikristus, joka kieltää Isän ja Pojan.

2:23 Jokainen joka kieltää Pojan, ei hänellä

ole Isääkään. Joka tunnustaa Pojan, hänellä on myös Isä.

2:24 Minkä te olette alusta asti kuulleet, se pysyköön teissä. Jos teissä pysyy se, minkä olette alusta asti kuulleet, niin tekin pysytte Pojassa ja Isässä.

2:25 Ja tämä on se lupaus, minkä hän on meille luvannut: iankaikkinen elämä.

2:26 Tämän minä olen kirjoittanut teille niistä, jotka teitä eksyttävät.

2:27 Mutta te - teissä pysyy se voitelu, jonka olette häneltä saaneet, ja te ette ole kenenkään opetuksen tarpeessa; vaan niinkuin hänen voitelunsa opettaa teitä kaikessa, niin se opetus on myös totta eikä ole valhetta; ja niinkuin se on opettanut teitä, niin pysykää hänessä.

2:28 Ja nyt, lapsukaiset, pysykää hänessä, että meillä hänen ilmestyessään olisi turva eikä meitä häpeällä karkoitettaisi pois hänen tykönsä hänen tulemuksessaan.

2:29 Jos tiedätte, että hän on vanhurskas, niin te ymmärrätte, että myös jokainen, joka vanhurskauden tekee, on hänestä syntynyt.

3 LUKU

3:1 Katsokaa, minkäkaltaisen rakkauden Isä on meille antanut, että meitä kutsutaan Jumalan lapsiksi, joita me olemmekin. Sentähden ei maailma tunne meitä, sillä se ei tunne häntä.

3:2 Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä ole vielä käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena, kuin hän on.

3:3 Ja jokainen, joka panee häneen tämän toivon, puhdistaa itsensä, niinkuin hän on puhdas.

3:4 Jokainen, joka tekee synnin, tekee myös laittomuuden; ja synti on laittomuus.

3:5 Ja te tiedätte hänen ilmestyneen ottamaan pois synnit; ja hänessä ei ole

Isääkään ole.

2:24 Mitä te siis alusta kuulitte, se teissä pysykään: jos se teissä pysyy, minkä te alusta kuulitte, niin te myös Pojassa ja Isässä pysytte.

2:25 Ja tämä on se lupaus, jonka hän meille luvannut on, sen iankaikkisen elämän.

2:26 Nämät minä teille niistä kirjoitin, jotka teitä viettelevät.

2:27 Ja se voide, jonka te häneltä saaneet olette, pysyy teissä, ja ette tarvitse, että joku teitä opettaa; vaan niinkuin se voide teitä kaikista opettaa, niin on se tosi ja ei valhe, ja niinkuin se teitä opetti, niin myös te hänessä pysykää,

2:28 Ja nyt, lapsukaiseni, pysykää hänessä: että kuin hän ilmestyy, meillä olisi turva, ettemme hänen edessään häpiään tulisi hänen tulemisessansa.

2:29 Jos te tiedätte, että hän vanhurskas on, niin tietäkää myös, että jokainen, joka vanhurskautta tekee, se on syntynyt hänestä.

3 LUKU

3:1 Katsokaat, minkäkaltaisen rakkauden Isä on meille osoittanut, että me Jumalan lapsiksi nimitetään. Sentähden ei maailma teitä tunne; sillä ei hän häntäkään tunne.

3:2 Minun rakkaani! nyt me olemme Jumalan lapset, ja ei ole se vielä ilmestynyt, miksi me tulemme; mutta me tiedämme, kuin se ilmestyy, niin me hänen kaltaisiksensa tulemme; sillä me saamme hänen nähdä niinkuin hän on.

3:3 Ja jokainen, jolla tämä toivo on hänen tykönsä, puhdistaa itsensä, niinkuin hänkin puhdas on.

3:4 Jokainen, joka syntiä tekee, se myös tekee vääryyttä, ja synti on vääryys.

3:5 Ja te tiedätte hänen ilmestyneen, että hän meidän syntimme ottais pois; ja ei

syntiä.

3:6 Kuka ikinä hänessä pysyy, hän ei tee syntiä; kuka ikinä syntiä tekee, hän ei ole häntä nähnyt eikä häntä tuntenut.

3:7 Lapsukaiset, älköön kukaan saako teitä eksyttää. Se, joka vanhurskauden tekee, on vanhurskas, niinkuin hän on vanhurskas.

3:8 Joka syntiä tekee, se on perkeleestä, sillä perkele on tehnyt syntiä alusta asti. Sitä varten Jumalan Poika ilmestyi, että hän tekisi tyhjäksi perkeleen teot.

3:9 Ei yksikään Jumalasta syntynyt tee syntiä, sillä Jumalan siemen pysyy hänessä; eikä hän saata syntiä tehdä, sillä hän on Jumalasta syntynyt.

3:10 Siitä käy ilmi, ketkä ovat Jumalan lapsia ja ketkä perkeleen lapsia. Kuka ikinä ei tee vanhurskautta, hän ei ole Jumalasta, ei myöskään se, joka ei veljeänsä rakasta.

3:11 Sillä tämä on se sanoma, jonka te olette alusta asti kuulleet, että meidän tulee rakastaa toinen toistamme

3:12 eikä olla Kainin kaltaisia, joka oli pahasta ja tappoi veljensä. Ja minkätähden hän tappoi hänet? Sentähden, että hänen tekonsa olivat pahat, mutta hänen veljensä teot vanhurskaat.

3:13 Älkää ihmetelkö, veljeni, jos maailma teitä vihaa.

3:14 Me tiedämme siirtyneemme kuolemasta elämään, sillä me rakastamme veljiä. Joka ei rakasta, pysyy kuolemassa.

3:15 Jokainen, joka vihaa veljeänsä, on murhaaja; ja te tiedätte, ettei kenessäkään murhaajassa ole iankaikkista elämää, joka hänessä pysyisi.

3:16 Siitä me olemme oppineet tuntemaan rakkauden, että hän antoi henkensä meidän edestämme; meidänkin tulee antaa henkemme veljimmme edestä.

3:17 Jos nyt jollakin on tämän maailman hyvyttä ja hän näkee veljensä olevan puutteessa, mutta sulkee häneltä

hänessä ole syntiä.

3:6 Jokainen, joka hänessä pysyy, ei hän syntiä tee; mutta jokainen, joka syntiä tekee, ei se ole häntä nähnyt eikä häntä tuntenut.

3:7 Lapsukaiset, älkäät antako kenenkään teitänne vietellä. Joka vanhurskautta tekee, se on vanhurskas, niinkuin hänkin vanhurskas on.

3:8 Joka syntiä tekee, hän on perkeleestä; sillä perkele tekee syntiä alusta. Sitä varten Jumalan Poika ilmestyi, että hän perkeleen työt särkis.

3:9 Jokainen, joka Jumalasta syntynyt on, ei se syntiä tee; sillä hänen siemenensä pysyy hänessä, ja ei hän taida syntiä tehdä, sillä hän on Jumalasta syntynyt.

3:10 Siitä ilmaantuvat Jumalan lapset ja perkeleen lapset. Jokainen, joka ei tee vanhurskautta, ei se ole Jumalasta, ja joka ei rakasta veljeänsä.

3:11 Sillä tämä on ilmoitus, jonka te alusta kuulitte, että me toinen toistamme rakastaisimme.

3:12 Ei niinkuin Kain, joka pahasta oli, ja tappoi veljensä; ja minkätähden hän tappoi hänen? Sillä hänen työnsä olivat pahat, ja hänen veljensä vanhurskaat.

3:13 Älkäät ihmetelkö, minun veljeni, jos teitä maailma vihaa.

3:14 Me tiedämme, että me olemme kuolemasta elämään siirretyt, sillä me rakastamme veljiä. Joka ei veljeänsä rakasta, se pysyy kuolemassa.

3:15 Jokainen, joka veljeänsä vihaa, hän on murhaaja; ja te tiedätte, ettei yhdessäkään murhaajassa ole ijankaikkinen elämä pysyvä.

3:16 Siitä me tunsimme rakkauden, että hän on henkensä meidän edestämme pannut; niin pitää meidän veljeimme edestä henkemme paneman.

3:17 Mutta jos jollakin olis tämän maailman hyvyttä, ja näkis veljensä tarvitseman, ja sulkee sydämensä häneltä, kuinkas

sydämensä, kuinka Jumalan rakkaus saattaa pysyä hänessä?

3:18 Lapsukaiset, älkäämme rakastako sanalla tai kielellä, vaan teossa ja totuudessa.

3:19 Siitä me tiedämme, että olemme totuudesta, ja me saatamme hänen edessään rauhoittaa sydämemme sillä,
3:20 että jos sydämemme syyttää meitä, niin Jumala on suurempi kuin meidän sydämemme ja tietää kaikki.

3:21 Rakkaani, jos sydämemme ei syytä meitä, niin meillä on uskallus Jumalaan,

3:22 ja mitä ikinä anomme, sen me häneltä saamme, koska pidämme hänen käskynsä ja teemme sitä, mikä on hänelle otollista.

3:23 Ja tämä on hänen käskynsä, että meidän tulee uskoa hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen nimeen ja rakastaa toinen toistamme, niinkuin hän on meille käskyn antanut.

3:24 Ja joka pitää hänen käskynsä, se pysyy Jumalassa ja Jumala hänessä. Ja siitä me tiedämme hänen meissä pysyvän, siitä Hengestä, jonka hän on meille antanut.

4 LUKU

4:1 Rakkaani, älkää jokaista henkeä uskoko, vaan koetelkaa henget, ovatko ne Jumalasta; sillä monta väärää profeettaa on lähtenyt maailmaan.

4:2 Tästä te tunnette Jumalan Hengen: jokainen henki, joka tunnustaa Jeesuksen Kristukseksi, lihaan tullee, on Jumalasta;
4:3 ja yksikään henki, joka ei tunnusta Jeesusta, ei ole Jumalasta; se on antikristuksen henki, jonka olette kuulleet olevan tulossa, ja se on jo nyt maailmassa.

4:4 Lapsukaiset, te olette Jumalasta ja olette voittaneet heidät; sillä hän, joka teissä on, on suurempi kuin se, joka on maailmassa.

Jumalan rakkaus pysyy hänessä?

3:18 Lapsukaiseni, älkäämme rakastako sanalla eli kielellä, vaan työllä ja totuudella.

3:19 Siitä me tiedämme, että me totuudesta olemme ja taidamme hänen edessänsä meidän sydämemme hillitä,
3:20 Että jos meidän sydämemme tuomitsee meitä, niin on Jumala suurempi kuin meidän sydämemme ja tietää kaikki.

3:21 Te rakkahimmat! jos ei meidän sydämemme tuomitse meitä, niin meillä on turva Jumalaan.

3:22 Ja mitä me anomme, niin me saamme häneltä, että me hänen käskynsä pidämme ja teemme, mitä hänelle kelpaa.

3:23 Ja tämä on hänen käskynsä, että me hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen nimen päälle uskoisimme, ja rakastaisimme toinen toistamme, niinkuin hän käskyn meille antoi.

3:24 Ja joka hänen käskynsä pitää, se pysyy hänessä ja hän siinä, ja siitä me tiedämme, että hän meissä pysyy, siitä Hengestä, jonka hän on meille antoi.

4 LUKU

4:1 Te rakkaimmat! älkää jokaista henkeä uskoko, vaan koetelkaat henget, josko he Jumalasta ovat; sillä monta väärää prophetaa ovat tulleet maailmaan.

4:2 Sillä te tuntekaa Jumalan Henki, että jokainen henki, joka tunnustaa Jeesuksen Kristuksen lihaan tulleen, se on Jumalasta,
4:3 Ja jokainen henki, joka ei tunnusta Jeesusta Kristusta lihaan tullee, ei se ole Jumalasta: ja se on antikristuksen henki, josta te kuulitte, että hän on tuleva, ja on jo parhaallansa maailmassa.

4:4 Lapsukaiseni, te olette Jumalasta ja olette heidät voittaneet; sillä se, joka teissä on, hän on suurempi kuin se, joka maailmassa on.

4:5 He ovat maailmasta; sentähden he puhuvat, niinkuin maailma puhuu, ja maailma kuulee heitä.

4:6 Me olemme Jumalasta. Joka tuntee Jumalan, se kuulee meitä; joka ei ole Jumalasta, se ei kuule meitä. Siitä me tunnemme totuuden hengen ja eksytyksen hengen.

4:7 Rakkaani, rakastakaamme toinen toistamme, sillä rakkaus on Jumalasta; ja jokainen, joka rakastaa, on Jumalasta syntynyt ja tuntee Jumalan.

4:8 Joka ei rakasta, se ei tunne Jumalaa, sillä Jumala on rakkaus.

4:9 Siinä ilmestyi meille Jumalan rakkaus, että Jumala lähetti ainokaisen Poikansa maailmaan, että me eläisimme hänen kauttansa.

4:10 Siinä on rakkaus - ei siinä, että me rakastimme Jumalaa, vaan siinä, että hän rakasti meitä ja lähetti Poikansa meidän syntiemme sovituksi.

4:11 Rakkaani, jos Jumala on näin meitä rakastanut, niin mekin olemme velvolliset rakastamaan toinen toistamme.

4:12 Jumalaa ei kukaan ole koskaan nähnyt. Jos me rakastamme toinen toistamme, niin Jumala pysyy meissä, ja hänen rakkautensa on tullut täydelliseksi meissä.

4:13 Siitä me tiedämme pysyvämme hänessä ja hänen pysyvän meissä, että hän on antanut meille Henkeänsä.

4:14 Ja me olemme nähneet ja todistamme, että Isä on lähettänyt Poikansa maailman Vapahtajaksi.

4:15 Joka tunnustaa, että Jeesus on Jumalan Poika, hänessä Jumala pysyy, ja hän Jumalassa.

4:16 Ja me olemme oppineet tuntemaan ja me uskomme sen rakkauden, mikä Jumalalla on meihin. Jumala on rakkaus, ja joka pysyy rakkaudessa, se pysyy Jumalassa, ja Jumala pysyy hänessä.

4:17 Näin on rakkaus tullut täydelliseksi meissä, että meillä olisi turva

4:5 He ovat maailmasta, sentähden he puhuvat maailmasta ja maailma kuulee heitä.

4:6 Me olemme Jumalasta: ja joka Jumalan tuntee, hän kuulee meitä; joka ei Jumalasta ole, ei hän kuule meitä. Siitä me tunnemme totuuden hengen ja eksytyksen hengen.

4:7 Te rakkahimmat, rakastakaamme toinen toistamme, sillä rakkaus on Jumalasta: ja jokainen, joka rakastaa, se on Jumalasta syntynyt ja tuntee Jumalan.

4:8 Joka ei rakasta, ei hän tunne Jumalaa; sillä Jumala on rakkaus.

4:9 Sen kautta ilmestyi Jumalan rakkaus meidän kohtaamme, että Jumala lähetti ainoan Poikansa maailmaan, että me hänen kauttansa eläisimme.

4:10 Siinä on rakkaus, ei että me rakastimme Jumalaa, vaan että hän rakasti meitä ja lähetti Poikansa sovinnoksi meidän synteimme edestä.

4:11 Te rakkahimmat, jos Jumala meitä niin rakasti, niin meidän pitää myös toinen toistamme rakastaman.

4:12 Ei ole yksikään Jumalaa koskaan nähnyt. Jos me rakastamme toinen toistamme, niin Jumala pysyy meissä, ja hänen rakkautensa on täydellinen meissä.

4:13 Siitä me tunnemme, että me pysymme hänessä ja hän meissä, ja että hän antoi meille Hengestänsä.

4:14 Ja me näimme ja todistamme, että Isä on lähettänyt Poikansa maailman Vapahtajaksi.

4:15 Jokainen, joka tunnustaa Jesuksen Jumalan Pojaksi, hänessä pysyy Jumala ja hän Jumalassa.

4:16 Ja me tunsimme ja uskoimme sen rakkauden, jolla Jumala meitä rakastaa. Jumala on rakkaus, ja joka rakkaudessa pysyy, hän pysyy Jumalassa ja Jumala hänessä.

4:17 Siinä täytetään rakkaus meissä, että meillä olisi turva tuomiopäivänä; sillä

tuomiopäivänä; sillä sellainen kuin hän on, sellaisia mekin olemme tässä maailmassa.

4:18 Pelkoa ei rakkaudessa ole, vaan täydellinen rakkaus karkoittaa pelon, sillä pelossa on rangaistusta; ja joka pelkää, se ei ole päässyt täydelliseksi rakkaudessa.

4:19 Me rakastamme, sillä hän on ensin rakastanut meitä.

4:20 Jos joku sanoo: "Minä rakastan Jumalaa", mutta vihaa veljeänsä, niin hän on valhettelija. Sillä joka ei rakasta veljeänsä, jonka hän on nähnyt, se ei voi rakastaa Jumalaa, jota hän ei ole nähnyt.

4:21 Ja tämä käsky meillä on häneltä, että joka rakastaa Jumalaa, se rakastakoon myös veljeänsä.

5 LUKU

5:1 Jokainen, joka uskoo, että Jeesus on Kristus, on Jumalasta syntynyt; ja jokainen, joka rakastaa häntä, joka on synnyttänyt, rakastaa myöskin sitä, joka hänestä on syntynyt.

5:2 Siitä me tiedämme, että rakastamme Jumalan lapsia, kun rakastamme Jumalaa ja noudatamme hänen käskyjäänsä.

5:3 Sillä rakkaus Jumalaan on se, että pidämme hänen käskynsä. Ja hänen käskynsä eivät ole raskaat;

5:4 sillä kaikki, mikä on syntynyt Jumalasta, voittaa maailman; ja tämä on se voitto, joka on maailman voittanut, meidän uskomme.

5:5 Kuka on se, joka voittaa maailman, ellei se, joka uskoo, että Jeesus on Jumalan Poika?

5:6 Hän on se, joka on tullut veden ja veren kautta, Jeesus Kristus, ei ainoastaan vedessä, vaan vedessä ja veressä; ja Henki on se, joka todistaa, sillä Henki on totuus.

5:7 Sillä kolme on, jotka todistavat:

5:8 Henki ja vesi ja veri, ja ne kolme

niinkuin hän on, niin olemme me myös tässä maailmassa.

4:18 Ei pelko ole rakkaudessa, vaan täydellinen rakkaus ajaa pois pelvon, sillä pelvolla on vaiva; mutta joka pelkää, ei hän ole täydellinen rakkaudessa.

4:19 Me rakastamme häntä; sillä hän rakasti meitä ensin.

4:20 Jos joku sanoo: minä rakastan Jumalaa, ja vihaa veljeänsä, se on valehtelia; sillä joka ei rakasta veljeänsä, jonka hän näkee, kuinka hän taitaa Jumalaa rakastaa, jota ei hän näe?

4:21 Ja tämä käsky on meillä häneltä: joka Jumalaa rakastaa, hänen pitää myös veljeänsä rakastaman.

5 LUKU

5:1 Jokainen, joka uskoo, että Jesus on Kristus, hän on Jumalasta syntynyt, ja jokainen, joka rakastaa sitä, joka synnytti, hän rakastaa myös sitä, joka hänestä syntynyt on.

5:2 Siitä me tunnemme, että me rakastamme Jumalan lapsia, koska me Jumalaa rakastamme ja hänen käskynsä pidämme.

5:3 Sillä tämä on rakkaus Jumalan tykö, että me hänen käskynsä pidämme, ja hänen käskynsä ei ole raskaat.

5:4 Sillä kaikki, mitä Jumalasta syntynyt on, se voittaa maailman, ja meidän uskomme on se voitto, joka maailman voitti.

5:5 Kuka siis on, joka voittaa maailman, mutta se joka uskoo, että Jesus on Jumalan Poika?

5:6 Tämä on se, joka vedellä ja verellä tulee, Jesus Kristus, ei ainoastansa vedellä, vaan vedellä ja verellä. Ja Henki todistaa, että Henki on totuus.

5:7 Sillä kolme ovat, jotka todistavat taivaassa: Isä, Sana ja Pyhä Henki, ja ne kolme yksi ovat:

5:8 Ja kolme ovat, jotka todistavat maan

pitävät yhtä.

5:9 Jos me otamme vastaan ihmisten todistuksen, niin onhan Jumalan todistus suurempi. Ja tämä on Jumalan todistus, sillä hän on todistanut Pojastansa.

5:10 Joka uskoo Jumalan Poikaan, hänellä on todistus itsessänsä; joka ei usko Jumalaa, tekee hänet valhettelijaksi, koska hän ei usko sitä todistusta, jonka Jumala on todistanut Pojastansa.

5:11 Ja tämä on se todistus: Jumala on antanut meille iankaikkisen elämän, ja tämä elämä on hänen Pojassansa.

5:12 Jolla Poika on, sillä on elämä; jolla Jumalan Poikaa ei ole, sillä ei ole elämää.

5:13 Tämän minä olen kirjoittanut teille, jotka uskotte Jumalan Pojan nimeen, tietääksenne, että teillä on iankaikkinen elämä.

5:14 Ja tämä on se uskallus, joka meillä on häneen, että jos me jotakin anomme hänen tahtonsa mukaan, niin hän kuulee meitä.

5:15 Ja jos me tiedämme hänen kuulevan meitä, mitä ikinä anommekin, niin tiedämme, että meillä myös on kaikki se, mitä olemme häneltä anoneet.

5:16 Jos joku näkee veljensä tekevän syntiä, joka ei ole kuolemaksi, niin rukoilkoon, ja hän on antava hänelle elämän, niille nimittäin, jotka eivät tee syntiä kuolemaksi. On syntiä, joka on kuolemaksi; siitä minä en sano, että olisi rukoiltava.

5:17 Kaikki vääryys on syntiä. Ja on syntiä, joka ei ole kuolemaksi.

5:18 Me tiedämme, ettei yksikään Jumalasta syntynyt tee syntiä; vaan Jumalasta syntynyt pitää itsestensä vaarin, eikä häneen ryhdy se paha.

5:19 Me tiedämme, että olemme Jumalasta, ja koko maailma on pahan vallassa.

5:20 Mutta me tiedämme, että Jumalan

päällä: Henki ja vesi ja veri, ja ne kolme yhdessä ovat.

5:9 Jos me ihmisten todistuksen otamme, niin on Jumalan todistus suurempi; sillä tämä on Jumalan todistus, jonka hän Pojastansa todisti.

5:10 Joka uskoo Jumalan Pojan päälle, hänellä on todistus itsessänsä: joka ei usko Jumalaa, hän tekee hänen valehteliaksi; sillä ei hän uskonut sitä todistusta, jonka Jumala on Pojastansa todistanut.

5:11 Ja tämä on se todistus, että Jumala on meille iankaikkisen elämän antanut, ja se elämä on hänen Pojassansa.

5:12 Jolla Jumalan Poika on, hänellä on elämä; jolla ei Jumalan Poika ole, ei hänellä ole elämää.

5:13 Näitä minä teille kirjoitin, jotka Jumalan Pojan nimen päälle uskotte: että te tietäisitte teillänne iankaikkisen elämän olevan, ja että te uskoisitte Jumalan Pojan nimen päälle.

5:14 Ja tämä on se turva, joka meillä on häneen, että jos me jotakin anomme hänen tahtonsa jälkeen, niin hän meitä kuulee.

5:15 Ja jos me tiedämme, että hän meitä kuulee, mitä ikänä me anomme, niin me tiedämme, että meillä ovat ne anomiset, joita me häneltä anoimme.

5:16 Jos joku näkee veljensä tekevän jonkun synnin, ei kuolemaan, hän rukoilkaan, niin hän on antava niille elämän, jotka syntiä tekevät, ei kuolemaan. Jos synti on kuolemaan: senkaltaisista en minä sano, että joku rukoilis.

5:17 Kaikki vääryys on synti; on myös muutama synti ei kuolemaan.

5:18 Me tiedämme, että jokainen, joka Jumalasta syntynyt on, ei hän syntiä tee; vaan joka Jumalasta syntynyt on, se varjelee itsensä, ja paha ei rupee häneen.

5:19 Me tiedämme, että me olemme Jumalasta ja koko maailma on pahuudessa.

5:20 Mutta me tiedämme, että Jumalan

Poika on tullut ja antanut meille ymmärryksen, tunteaksemme sen Totisen; ja me olemme siinä Totisessa, hänen Pojassansa, Jeesuksessa Kristuksessa. Hän on totinen Jumala ja iankaikkinen elämä.
5:21 Lapsukaiset, kavahtakaa epäjumalia.

JOHANNEKSEN TOINEN KIRJE

1 LUKU

1:1 Vanhin valitulle rouvalle ja hänen lapsillensa, joita minä totuudessa rakastan - enkä ainoastaan minä, vaan myös kaikki, jotka ovat tulleet totuuden tuntemaan -

1:2 totuuden tähden, joka meissä pysyy ja on oleva meidän kanssamme iankaikkisesti.

1:3 Armo, laupeus ja rauha Isältä Jumalalta ja Jeesukselta Kristukselta, Isän Pojalta, on oleva meidän kanssamme, totuudessa ja rakkaudessa.

1:4 Minua on suuresti ilahuttanut, että olen lastesi joukossa havainnut olevan niitä, jotka totuudessa vaeltavat sen käskyn mukaan, jonka me olemme saaneet Isältä.

1:5 Ja nyt, rouva, minulla on sinulle pyyntö, ei niinkuin kirjoittaisin sinulle uuden käskyn, vaan minä kirjoitan sen, joka meillä alusta asti on ollut: että meidän tulee rakastaa toinen toistamme.

1:6 Ja tämä on rakkaus, että me vaellamme hänen käskyjensä mukaan. Tämä on käsky, että teidän, niinkuin olette alusta kuulleet, tulee siinä vaelttaa.

1:7 Sillä monta villitsijää on lähtenyt maailmaan, jotka eivät tunnusta Jeesusta Kristukseksi, joka oli lihaan tuleva; tämä tällainen on villitsijä ja antikristus.

1:8 Ottakaa vaari itsestänne, ettette menetä sitä, minkä me olemme työllämme aikaansaaneet, vaan että saatte täyden palkan.

1:9 Kuka ikinä menee edemmäksi eikä pysy Kristuksen opissa, hänellä ei ole Jumalaa;

Poika tuli ja on meille mielen antanut, että me sen totisen tunnemme, ja olemme siinä totisessa, hänen Pojassansa Jeesuksessa Kristuksessa: Tämä on totinen Jumala ja iankaikkinen elämä.

5:21 Lapsukaiset, kavahtakaat epäjumalia, amen!

P. JOHANNEKSEN 2 EPISTOLA

1 LUKU

1:1 Vanhin valitulle rouvalle ja hänen lapsillensa, joita minä totuudessa rakastan, ja en ainoastaan minä, mutta myös kaikki, jotka totuuden tunteneet ovat,

1:2 Sen totuuden tähden, joka meissä pysyy ja on meidän kanssamme oleva iankaikkisesti:

1:3 Armo, laupius, rauha Isältä Jumalalta ja Herralta Jeesukselta Kristukselta, Isän Pojalta, totuudessa ja rakkaudessa olkoon teidän kanssanne!

1:4 Minä olen suuresti ihastunut, että minä löysin sinun lapsistas niitä, jotka totuudessa vaeltavat, niinkuin me käskyn Isältä saaneet olemme.

1:5 Ja nyt rukoilin minä sinua, rouva, en, että minä uutta käskyä sinulle kirjoittaisin, vaan sen mikä meillä alusta oli, että me toinen toistamme rakastaisimme.

1:6 Ja tämä on rakkaus, että me hänen käskynsä jälkeen vaellamme. Tämä on käsky, jonka te alusta kuulitte, että te siinä vaeltaisitte.

1:7 Sillä monta vietteliiä on maailmaan tullut, jotka ei tunnusta Jesusta Kristusta, että hän on lihaan tullut. Tämä on vietteliiä ja antikristus.

1:8 Katsokaat visusti teitänne, ettemme kadottaisi, mitä me työtä tehneet olemme, vaan että me täyden palkan saisimme.

1:9 Jokainen, joka harhaelee ja ei pysy Kristuksen opissa, ei hänellä ole Jumalaa:

joka siinä opissa pysyy, hänellä on sekä Isä että Poika.

1:10 Jos joku tulee teidän luoksenne eikä tuo mukanaan tätä oppia, niin älkää ottako häntä huoneeseen älkääkä sanoko häntä tervetulleeksi;

1:11 sillä joka sanoo hänet tervetulleeksi, joutuu osalliseksi hänen pahoihin tekoihinsa.

1:12 Minulla olisi paljon kirjoittamista teille, mutta en tahdo tehdä sitä paperilla ja musteella; vaan toivon pääseväni teidän tyköne ja saavani puhutella teitä suullisesti, että meidän ilomme olisi täydellinen.

1:13 Valitun sisaresi lapset lähettävät sinulle tervehdysten.

JOHANNEKSEN KOLMAS KIRJE

1 LUKU

1:1 Vanhin rakkaalle Gaiukselle, jota minä totuudessa rakastan.

1:2 Rakkaani, minä toivotan sinulle, että kaikessa menestyt ja pysyt terveenä, niinkuin sielusikin menestyy.

1:3 Minua ilahutti suuresti, kun veljet tulivat ja antoivat todistuksen sinun totuudestasi, niinkuin sinä totuudessa vaellatkin.

1:4 Minulla ei ole suurempaa iloa kuin se, että kuulen lasteni vaeltavan totuudessa.

1:5 Rakkaani, sinä toimit uskollisesti kaikessa, mitä teet veljien, vieläpä vieraittenkin hyväksi.

1:6 He ovat seurakunnan edessä antaneet todistuksen sinun rakkaudestasi; ja sinä teet hyvin, kun autat heitä eteenpäin heidän matkallaan, niinkuin Jumalan edessä arvollista on.

1:7 Sillä hänen nimensä tähden he ovat matkalle lähteneet eivätkä ota pakanoilta mitään.

1:8 Me olemme siis velvolliset ottamaan semmoisia vastaan, auttaaksemme yhdessä totuutta eteenpäin.

joka pysyy Kristuksen opissa, hänellä on sekä Isä että Poika.

1:10 Jos joku tulee teidän tyköne ja ei tuo tätä opetusta kanssansa, niin älkää häntä huoneeseen ottako, älkää myös häntä tervehtikö.

1:11 Sillä joka häntä tervehtii, hän on osallinen hänen pahoista töistensä.

1:12 Minulla olisi paljon teille kirjoittamista, mutta en minä tahtonut paperilla ja läkillä; vaan minä toivon tulevani teidän tyköne, ja tahdon läsnä ollessani teidän kanssanne puhua, että meidän ilomme täydellinen olisi.

1:13 Sinua tervehtivät sinun valitun sisares lapset, amen!

P. JOHANNEKSEN 3 EPISTOLA

1 LUKU

1:1 Vanhin rakkaalle Gajukselle, jota minä totuudessa rakastan.

1:2 Minun rakkaani! ylitse kaikkein minä toivotan, ettäs menestyisit ja terveenä olisit, niinkuin sinun sielus menestyy.

1:3 Sillä minä ihastuin suuresti, kuin veljet tulivat ja todistivat sinun totuudestas, niinkuin sinä totuudessa vaellat.

1:4 Ei minulla ole suurempaa iloa kuin se, että minä kuulen lapseni totuudessa vaeltavan.

1:5 Minun rakkaani! sinä teet uskollisesti, mitäs veljille ja vieraille teet,

1:6 Jotka myös sinun rakkaudestas seurakunnan edessä todistaneet ovat. Ja sinä teet hyvin, ettäs heidät kauniisti lähettänyt olet, Jumalan edessä.

1:7 Sillä hänen nimensä tähden he ovat lähteneet, ja ei ole pakanoilta mitään ottaneet.

1:8 Niin meidän pitää senkaltaisia korjaaman, että me totuuden apulaiset olisimme.

1:9 Minä kirjoitin seurakunnalle; mutta Diotrefes, joka haluaa olla ensimmäinen heidän joukossaan, ei ota meitä vastaan.

1:10 Sentähden minä, jos tulen, muistutan hänen teoistansa, mitä hän tekee, kun pahoilla sanoilla meistä juoruaa; ja vielä siihenkään tyytymättä, hän ei itse ota veljiä vastaan, vaan estää niitäkin, jotka tahtovat sen tehdä, ja ajaa heidät pois seurakunnasta.

1:11 Rakkaani, älä seuraa pahaa, vaan hyvää. Joka hyvin tekee, se on Jumalasta; joka pahoin tekee, se ei ole Jumalaa nähnyt.

1:12 Demetrius on kaikilta, jopa itse totuudeltakin, saanut hyvän todistuksen; ja mekin todistamme hänestä samaa, ja sinä tiedät, että meidän todistuksemme on tosi.

1:13 Minulla olisi paljon kirjoittamista sinulle, mutta en tahdo kirjoittaa sinulle musteella ja kynällä,

1:14 sillä minä toivon pian näkeväni sinut, ja silloin saamme suullisesti puhella.

1:15 Rauha sinulle! Ystävät tervehtivät sinua. Tervehdys ystäville, kullekin erikseen.

JAAKOBIN KIRJE

1 LUKU

1:1 Jaakob, Jumalan ja Herran Jeesuksen Kristuksen palvelija, lähettää tervehdyksen kahdelletoista hajalla asuvalle sukukunnalle.

1:2 Veljeni, pitäkää pelkkänä ilona, kun joudutte moninaiisiin kiusauksiin,

1:3 tietäen, että teidän uskonne kestäväisyys koetuksissa saa aikaan kärsivällisyyttä.

1:4 Ja kärsivällisyys tuottakoon täydellisen teon, että te olisitte täydelliset ja eheät ettekä missään puuttuvaiset.

1:9 Minä kirjoitin seurakunnalle; mutta Diotrefes, joka heidän seassansa tahtoo jalo olla, ei ota meitä vastaan.

1:10 Sentähden, jos minä tulen, niin minä tahdon ilmoittaa hänen työnsä, joita hän tekee, joka pullikoitsee meitä vastaan pahoilla sanoilla, ja ei niihinkään pysäähny, ja ei hän itse veljiä korjaa, estää myös muita, jotka niitä korjata tahtovat, ja ajaa heitä pois seurakunnasta.

1:11 Minun rakkaani, älä seuraa pahaa, vaan hyvää: joka hyvin tekee, se on Jumalasta; mutta joka pahoin tekee, ei se ole nähnyt Jumalaa.

1:12 Demetriuksella on jokaiselta todistus, ja itse totuudesta. Ja me myös todistamme, ja te tiedätte, että meidän todistuksemme on tosi.

1:13 Minulla olisi paljo sinun tykösi kirjoittamista, vaan en minä tahtonut läkillä ja kynällä kirjoittaa.

1:14 Mutta minä toivon sinun pian näkeväni, ja läsnä ollessani me saamme toinen toistamme puhutella.

1:15 Rauha olkoon sinulle! Ystävät tervehtivät sinua. Tervehdi ystäviä, kutakin nimeltänsä.

P. JAKOBIN EPISTOLA

1 LUKU

1:1 Jakob, Jumalan ja Herran Jeesuksen Kristuksen palvelia, kahdelletoistakymmenelle sukukunnalle, jotka hajalla ovat, toivottaa terveyttä!

1:2 Minun rakkaat veljeni, pitäkää se sulana riemuna, kuin te moninaiisiin kiusauksiin lankeatte,

1:3 Tietäen, että teidän uskonne koettelemus vaikuttaa kärsivällisyyden.

1:4 Mutta olkoon kärsivällisyydellä täydellinen työ, että te täydelliset ja kokonaiset olisitte ja ei missään puuttuvaiset.

1:5 Mutta jos joltakin teistä puuttuu viisautta, anokoon sitä Jumalalta, joka antaa kaikille alttiisti ja soimaamatta, niin se hänelle annetaan.

1:6 Mutta anokoon uskossa, ollenkaan epäilemättä; sillä joka epäilee, on meren aallon kaltainen, jota tuuli ajaa ja heittelee.

1:7 Älköön sellainen ihminen luulko Herralta mitään saavansa,

1:8 kaksimielinen mies, epävakainen kaikilla teillään.

1:9 Alhainen veli kerskatkoon ylhäisyydestään,

1:10 mutta rikas alhaisuudestaan, sillä hän on katoava niinkuin ruohon kukka.

1:11 Aurinko nousee helteineen ja kuivaa ruohon, ja sen kukka varisee, ja sen muodon sulous häviää; niin on rikaskin lakastuva retkillänsä.

1:12 Autuas se mies, joka kiusauksen kestää, sillä kun hänet on koeteltu, on hän saava elämän kruunun, jonka Herra on luvannut niille, jotka häntä rakastavat!

1:13 Älköön kukaan, kiusauksessa ollessaan, sanoko: Jumala minua kiusaa; sillä Jumala ei ole pahan kiusattavissa, eikä hän ketään kiusaa.

1:14 Vaan jokaista kiusaa hänen oma himonsa, joka häntä vetää ja houkuttelee;

1:15 kun sitten himo on tullut raskaaksi, synnyttää se synnin, mutta kun synti on täytetty, synnyttää se kuoleman.

1:16 Älkää eksykö, rakkaat veljeni.

1:17 Jokainen hyvä anti ja jokainen täydellinen lahja tulee ylhäältä, valkeuksien Isältä, jonka tykönä ei ole muutosta, ei vaihteen varjoa.

1:18 Tahtonsa mukaan hän synnytti meidät totuuden sanalla, ollaksemme hänen luotujensa esikoiset.

1:19 Te tiedätte sen, rakkaat veljeni. Mutta

1:5 Mutta jos joltain teistä viisautta puuttuis, hän anokaan sitä Jumalalta, joka hänelle antaa yksinkertaisesti, ja ei soimaa, ja se hänelle annetaan.

1:6 Mutta anokaan uskossa epäilemättä; sillä joka epäilee, se on meren aallon kaltainen, joka tuulelta ajetaan ja liikutetaan,

1:7 Älkään se ihminen luulko jotakin Herralta saavansa.

1:8 Epäileväinen mies horjuu kaikissa teissänsä.

1:9 Mutta veli, joka nöyrä on, kehukaan korotuksestansa;

1:10 Ja taas, joka rikas on, (se kehukaan) alentamisestansa; sillä niinkuin ruohon kukoistus pitää hänen katooman pois.

1:11 Sillä aurinko nousi helteen kanssa ja kuivasi ruohon, ja sen kukkanen varisi, ja hänen kauneutensa katosi; niin myös rikkaan pitää teissänsä lakastuman.

1:12 Autuas on se mies, joka kiusauksen kärsii; sillä koska hän koeteltu on, niin hänen pitää elämän kruunun saaman, jonka Herra niille luvannut on, jotka häntä rakastavat.

1:13 Älkään kenkään sanoko, kuin häntä kiusataan, että hän Jumalalta kiusataan; sillä ei Jumala ole kiusaaja pahuuteen, ja ei hän ketään kiusaa,

1:14 Vaan jokainen kiusataan, kuin hän omalta himoltansa vietellään ja houkutteellaan.

1:15 Sitte kuin himo on siittänyt, niin hän synnyttää synnin; mutta kuin synti täytetty on, niin se synnyttää kuoleman.

1:16 Älkää eksykö, minun rakkaat veljeni!

1:17 Kaikkalainen hyvä anto ja kaikkalainen täydellinen lahja tulee ylhäältä valkeuden Isältä, jonka tykönä ei ole muutosta eikä valkeuden ja pimeyden vaihetusta.

1:18 Hän on meidät synnyttänyt tahtonsa jälkeen totuuden sanalla, että me uutiset hänen luontokappaleistansa olisimme.

1:19 Sentähden, minun rakkaat veljeni,

olkoon jokainen ihminen nopea kuulemaan, hidas puhumaan, hidas vihaan;

1:20 Sillä miehen viha ei tee sitä, mikä on oikein Jumalan edessä.

1:21 Sentähden pankaa pois kaikki saastaisuus ja kaikkalainen pahuus ja ottakaa hiljaisuudella vastaan sana, joka on teihin istutettu ja joka voi teidän sielunne pelastaa.

1:22 Mutta olkaa sanan tekijöitä, eikä vain sen kuulijoita, pettäen itsenne.

1:23 Sillä jos joku on sanan kuulija eikä sen tekijä, niin hän on miehen kaltainen, joka katselee kuvastimessa luonnollisia kasvojaan;

1:24 hän katselee itseään, lähtee pois ja unhottaa heti, millainen hän oli.

1:25 Mutta joka katsoo täydelliseen lakiin, vapauden lakiin, ja pysyy siinä, eikä ole muistamaton kuulija, vaan todellinen tekijä, hän on oleva autuas tekemisessään.

1:26 Jos joku luulee olevansa jumalanpalvelija, mutta ei hillitse kieltään, vaan pettää sydämensä, niin hänen jumalanpalveluksensa on turha.

1:27 Puhdas ja tahraton jumalanpalvelus Jumalan ja Isän silmissä on käydä katsomassa orpoja ja leskiä heidän ahdistuksessaan ja varjella itsensä niin, ettei maailma saastuta.

2 LUKU

2:1 Veljeni, älköön teidän uskonne meidän kirkastettuun Herraamme, Jeesukseen Kristukseen, olko sellainen, joka katsoo henkilöön.

2:2 Sillä jos kokoukseenne tulee mies, kultasormus sormessa ja loistavassa puvussa, ja tulee myös köyhä ryysyissä,

2:3 ja te katsotte loistavapukuisen puoleen ja sanotte: Istu sinä tähän mukavasti, ja köyhälle sanotte: Seiso sinä tuossa, tahi: Istu tähän jalkajakkarani viereen,

olkoon jokainen ihminen nopea kuulemaan, (mutta) hidas puhumaan, ja hidas vihaan;

1:20 Sillä miehen viha ei tee Jumalan edessä sitä, mikä oikein on.

1:21 Sentähden pankaat pois kaikkalainen saastaisuus ja kaikkalainen pahuus, ja ottakaa sana siveydellä vastaan, joka teissä istutettu on ja voi teidän sielunne autuaaksi saattaa.

1:22 Mutta olkaat myös sanantekiät ja ei ainoastaan kuulijat, pettäin teitä.

1:23 Sillä jos joku on sanan kuulija ja ei tekiä, hän on sen miehen kaltainen, joka ruumiillisen kasvonsa peilissä kurkistelee,

1:24 Ja sittekuin hän itsensä kurkistellut on, niin hän menee pois ja unohtaa kohta, millainen hän oli.

1:25 Mutta joka katsoo vapauden täydelliseen lakiin ja pysyy, ja ei ole unohtava kuulija, vaan tekiä, se tulee hänen teossansa autuaaksi.

1:26 Mutta jos joku teistä näkyy jumalinen olevan, ja ei suista kieltänsä, vaan viettelee sydämensä, sen jumalanpalvelus on turha.

1:27 Se on Isälle ja Jumalalle puhdas ja saastatoin jumalanpalvelus: oppia orpoja ja leskiä heidän murheessansa, ja itsensä saastatoinna maailmassa pitää.

2 LUKU

2:1 Rakkaat veljeni, älkäät muodonkatsomisessa pitäkö uskoa kunnian Herran Jeesuksen Kristuksen päälle.

2:2 Sillä jos teidän seurakuntaanne tulis joku mies, kantain kultasormusta, ja kiiltävällä vaatteella puetettu; ja tulis myös köyhä ryysyllä,

2:3 Ja te katsoisitte sitä, joka kiiltävissä vaatteissa on, ja sanoisitte hänelle: istu tässä hyvästi; ja sille köyhälle sanoisitte: seiso sinä siellä, taikka istu tässä minun jaloissani:

2:4 niin ettekö ole joutuneet ristiriitaan itsenne kanssa, ja eikö teistä ole tullut väärämielisiä tuomareita?

2:5 Kuulkaa, rakkaat veljeni. Eikö Jumala ole valinnut niitä, jotka maailman silmissä ovat köyhiä, olemaan rikkaita uskossa ja sen valtakunnan perillisiä, jonka hän on luvannut niille, jotka häntä rakastavat?

2:6 Mutta te olette häväisseet köyhän. Eivätkö juuri rikkaat teitä sorra, ja eivätkö juuri he vedä teitä tuomioistuimien eteen?

2:7 Eivätkö juuri he pilkkaa sitä jaloa nimeä, joka on lausuttu teidän ylitsenne?

2:8 Vaan jos täytätte kuninkaallisen lain Raamatun mukaan: Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi, niin te hyvin teette;

2:9 mutta jos te henkilöön katsotte, niin teette syntiä, ja laki näyttää teille, että olette lainrikkooja.

2:10 Sillä joka pitää koko lain, mutta rikkoo yhtä kohtaa vastaan, se on syyppää kaikissa kohdin.

2:11 Sillä hän, joka on sanonut: Älä tee huorin, on myös sanonut: Älä tapa; jos et teekään huorin, mutta tapat, olet lainrikkooja.

2:12 Puhukaa niin ja tehkää niin kuin ne, jotka vapauden laki on tuomitseva.

2:13 Sillä tuomio on laupeudeton sille, joka ei ole laupeutta tehnyt; laupeudelle tuomio koituu kerskaukseksi.

2:14 Mitä hyötyä, veljeni, siitä on, jos joku sanoo itsellään olevan uskon, mutta hänellä ei ole tekoja? Ei kaikesti usko voi häntä pelastaa?

2:15 Jos veli tai sisar on alaston ja jokapäiväistä ravintoa vailla

2:16 ja joku teistä sanoo heille: Menkää rauhassa, lämmitelkää ja ravitkaa itsenne, mutta ette anna heille ruumiin tarpeita, niin mitä hyötyä siitä on?

2:17 Samoin uskokin, jos sillä ei ole tekoja, on itsessään kuollut.

2:4 Niin ette sitä oikein ajattele, vaan te tulette tuomariksi ja teette pahan eroituksen.

2:5 Kuulkaat, rakkaat veljeni: eikö Jumala ole tämän maailman köyhiä valinnut, jotka uskossa rikkaat ja valtakunnan perilliset ovat, jonka hän lupasi niille, jotka häntä rakastavat?

2:6 Mutta te olette häväisseet köyhän. Eikö rikkaat ole väkivaltaiset teitä polkemaan ja vetämään teitä oikeuden eteen?

2:7 Eikö he pilkkaa sitä hyvää nimeä, josta te nimitetyt olette?

2:8 Jos te kuninkaallisen lain, Raamatun jälkeen, täytätte: rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi, niin te hyvin teette.

2:9 Mutta jos te ihmisten muotoa katsotte, niin te syntiä teette ja rangaistaan lailta, niinkuin sen rikkojat.

2:10 Sillä jos joku koko lain pitää, ja rikkoo yhdessä, hän on vikapää kaikissa.

2:11 Sillä se, joka sanoi: ei sinun pidä huorin tekemän, hän on myös sanonut: ei sinun pidä tappaman. Jos et sinä huorin tee, mutta tapat, niin sinä olet lainrikkoojaksi tullut.

2:12 Näin te puhukaat ja näin te tehkää, niinkuin ne, jotka vapauden lain kautta pitää tuomittaman.

2:13 Sillä armotoin tuomio pitää hänen päällensä tuleman, joka ei laupiutta tehnyt; ja laupius kehuu tuomiota vastaan.

2:14 Mitä se auttaa, rakkaat veljeni, jos joku sanoo hänellensä uskon olevan, ja ei hänellä kuitenkaan ole töitä? Taitaako usko hänen autuaaksi saattaa?

2:15 Mutta jos veli taikka sisar alasti olis ja puuttuis jokapäiväistä ravintoa,

2:16 Jos joku teistä heille sanois: menkää rauhassa, lämmittäkää ja ravitkaat teitänne; ja ette kuitenkaan anna heille mitään ruumiin tarvetta: mitä se heitä auttais?

2:17 Näin myös usko, jos ei hänellä töitä ole, on kuollut itsessään.

2:18 Joku ehkä sanoo: Sinulla on usko, ja minulla on teot; näytä sinä minulle uskosi ilman tekoja, niin minä teoistani näytän sinulle uskon.

2:19 Sinä uskot, että Jumala on yksi. Siinä teet oikein; riivaajatkin sen uskovat ja vapisevat.

2:20 Mutta tahdotko tietää, sinä turha ihminen, että usko ilman tekoja on voimaton?

2:21 Eikö Aabraham, meidän isämme, tullut vanhurskaaksi teoista, kun vei poikansa lisäksi uhrialttarille?

2:22 Sinä näet, että usko vaikutti hänen tekojensa mukana, ja teoista usko tuli täydelliseksi;

2:23 ja niin toteutui Raamatun sana: Aabraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi, ja häntä sanottiin Jumalan ystäväksi.

2:24 Te näette, että ihminen tulee vanhurskaaksi teoista eikä ainoastaan uskosta.

2:25 Eikö samoin myös portto Raahab tullut vanhurskaaksi teoista, kun hän otti lähettiläät luokseen ja päästi heidät toista tietä pois?

2:26 Sillä niinkuin ruumis ilman henkeä on kuollut, niin myös usko ilman tekoja on kuollut.

3 LUKU

3:1 Veljeni, älkööt aivan monet teistä pyrkikö opettajiksi, sillä te tiedätte, että me saamme sitä kovemman tuomion.

3:2 Sillä monessa kohden me kaikki hairahdumme. Jos joku ei hairahdu puheessa, niin hän on täydellinen mies ja kykenee hillitsemään myös koko ruumiinsa.

3:3 Kun panemme suitset hevosten suuhun, että ne meitä tottelisivat, niin voimme ohjata niiden koko ruumiin.

3:4 Katso, laivatkin, vaikka ovat niin suuria ja tuimain tuulten kuljetettavia, ohjataan varsin pienellä peräsimellä, minne

2:18 Mutta sanokaan joku: sinulla on usko, ja minulla on työt: osoita minulle sinun uskos sinun töillä, niin minäkin tahdon minun uskoni osoittaa minun töilläni.

2:19 Sinä uskot, että yksi Jumala on, sen sinä oikein teet; perkeleet myös sen uskovat ja vapisevat.

2:20 Mutta tahdotkos tietää, sinä turha ihminen, että usko ilman töitä kuollut on?

2:21 Eikö Abraham, meidän isämme, töiden kautta vanhurskautetuksi osoitettu, kuin hän poikansa Isaakin alttarille uhrasi?

2:22 Näetkös, että usko on myös vaikuttanut hänen töissäänsä, ja että usko on töissä täydelliseksi tullut?

2:23 Ja se Raamattu on täytetty, joka sanoo: Abraham uskoi Jumalan, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi, ja hän kutsuttiin Jumalan ystäväksi.

2:24 Niin te siis näette, että ihminen töistä vanhurskautetuksi osoitetaan ja ei ainoastansa uskosta.

2:25 Niin myös portto Rahab, eikö hän töiden kautta vanhurskautetuksi nähty, koska hän korjasi ne vakoojat ja toista tietä heidät päästi ulos?

2:26 Sillä niinkuin ruumis ilman henkeä on kuollut, niin myös usko on ilman töitä kuollut.

3 LUKU

3:1 Älkää, rakkaat veljeni, jokainen pyytäkö opettajana olla, tietäen, että me sitä suuremman tuomion saamme.

3:2 Sillä moninaisissa me kukin puutumme. Mutta joka ei puheessa lankee, se on täydellinen mies, joka voi myös koko ruumiinsa suistaa.

3:3 Katso, me panemme hevosten suuhun suitset, että he meitä kuulisivat, ja heidän koko ruumiinsa me käännämme ympäri.

3:4 Katso, laivat myös, ehkä kuinka suuret he ovat ja jaloilta tuulilta ajetaan, kuitenkin he käännetään ympäri vähällä perälaudalla,

perämiehen mieli tekee.

3:5 Samoin myös kieli on pieni jäsen ja voi kuitenkin kerskata suurista asioista. Katso, kuinka pieni tuli, ja kuinka suuren metsän se sytyttää!

3:6 Myös kieli on tuli, on vääryyden maailma; kieli on se meidän jäsenistämme, joka tahraa koko ruumiin, sytyttää tuleen elämän pyörän, itse syttyen helvetistä.

3:7 Sillä kaiken luonnon, sekä petojen että lintujen, sekä matelijain että merieläinten luonnon, voi ihmisluonto kesyttää ja onkin kesyttänyt;

3:8 mutta kieltä ei kukaan ihminen voi kesyttää; se on levoton ja paha, täynnä kuolettavaa myrkyä.

3:9 Kielellä me kiitämme Herraa ja Isää, ja sillä me kiroamme ihmisiä, Jumalan kaltaisiksi luotuja;

3:10 samasta suusta lähtee kiitos ja kirous. Näin ei saa olla, veljeni.

3:11 Uhkuuko lähde samasta silmästä makeaa ja karvasta vettä?

3:12 Eihän, veljeni, viikunapuu voi tuottaa öljymarjoja eikä viinipuu viikunoita? Eikä myöskään suolainen lähde voi antaa makeata vettä.

3:13 Kuka on viisas ja ymmärtäväinen teidän joukossanne? Tuokoon hän näkyviin tekonsa hyvällä vaelluksellaan viisauden sävyisyydessä.

3:14 Mutta jos teillä on katkera kiivaus ja riitaisuus sydämässänne, niin älkää kerskatko älkääkä valhetelko totuutta vastaan.

3:15 Tämä ei ole se viisaus, joka ylhäältä tulee, vaan se on maallista, sielullista, riivaajien viisautta.

3:16 Sillä missä kiivaus ja riitaisuus on, siellä on epäjärjestys ja kaikinainen paha meno.

3:17 Mutta ylhäältä tuleva viisaus on

kuhunka se tahtoo, joka sitä hallitsee.

3:5 Niin myös kieli on piskuinen jäsen, ja kuitenkin suuria asioita toimittaa. Katso, vähä tuli, kuinka suuren metsän se sytyttää,

3:6 Ja kieli on myös tuli, maailma vääryyttä täynnänsä; niin on myös kieli meidän jäsentemme seassa, joka koko ruumiin saastuttaa, ja sytyttää kaiken meidän menomme, koska se helvetistä syttyy.

3:7 Sillä kaikki luonto, sekä petoin että lintuin ja kärmetten ja merellisten, tehdään lakiaksi, ja on lakiaksi tehty inhimilliseltä luonnolta.

3:8 Mutta kieltä ei taida yksikään ihminen asettaa, sitä levotointa pahuutta, kuolettavaista myrkyä täynnänsä.

3:9 Sen kautta me kiitämme Jumalaa ja Isää, ja sen kautta me myös kiroilemme ihmisiä, jotka Jumalan kuvan jälkeen luodut ovat.

3:10 Yhdestä suusta kiitos ja kirous käy ulos. Ei se niin, rakkaat veljeni, oleman pidä.

3:11 Kuohuuko joku lähde yhdestä huovosta makiaa ja karvasta vettä?

3:12 Taitaako, rakkaat veljeni, fikunapuu kantaa öljyä, taikka viinapuu fikunia? Niin ei taida myös yksikään lähde suolaista ja makiaa vettä vuotaa.

3:13 Kuka viisas ja taitava on teidän seassanne, se osoittakaan hyvällä menollansa työnsä viisauden siveydessä.

3:14 Mutta jos teillä on katkera kiivaus ja riita sydämässänne, niin älkää kerskatko ja älkää valehdelko totuutta vastaan;

3:15 Sillä ei se ole viisaus, joka ylhäältä tullut on, vaan maallinen, inhimillinen ja perkeleellinen.

3:16 Sillä kussa kiivaus ja riita on, siellä on myös sekaseuraisuus ja kaikki paha meno.

3:17 Mutta se viisaus, joka ylhäältä on, se

ensiksikin puhdas, sitten rauhaisa, lempeä, taipuisa, täynnä laupeutta ja hyviä hedelmiä, se ei epäile, ei teeskentele.
3:18 Vanhurskauden hedelmä kylvetään rauhassa rauhan tekijöille.

4 LUKU

4:1 Mistä tulevat taistelut ja mistä riidat teidän keskuudessanne? Eikö teidän himoistanne, jotka sotivat jäsenissänne?

4:2 Te himoitsette, eikä teillä kuitenkaan ole; te tapatte ja kiivaillette, ettekä voi saavuttaa; te riitelette ja taistelette. Teillä ei ole, sentähden ettette ano.

4:3 Te anotte, ettekä saa, sentähden että anotte kelvottomasti, kuluttaaksenne sen himoissanne.

4:4 Te avionrikkojat, ettekö tiedä, että maailman ystävyys on vihollisuutta Jumalaa vastaan? Joka siis tahtoo olla maailman ystävä, siitä tulee Jumalan vihollinen.

4:5 Vai luuletteko, että Raamattu turhaan sanoo: Kateuteen asti hän halajaa henkeä, jonka hän on pannut meihin asumaan?

4:6 Mutta hän antaa sitä suuremman armon. Sentähden sanotaan: Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon.

4:7 Olkaa siis Jumalalle alamaiset; mutta vastustakaa perkelettä, niin se teistä pakenee.

4:8 Lähestykää Jumalaa, niin hän lähestyy teitä. Puhdistakaa kätenne, te syntiset, ja tehkää sydämenne puhtaiksi, te kaksimieliset.

4:9 Tuntekaa kurjuutenne ja murehtikaa ja itkekää; naurunne muuttukoon murheeksi ja ilonne suruksi.

4:10 Nöyrytkää Herran edessä, niin hän teidät korottaa.

4:11 Älkää panetelko toisianne, veljet. Joka veljeään panettelee tai veljensä tuomitsee,

on ensisti tosin puhdas, sitte rauhallinen, siviä, uskova, täynnä laupiutta ja hyviä hedelmiä, eriseuratoim ja ulkokullatoim.
3:18 Mutta vanhurskauden hedelmä rauhassa kylvetään niille, jotka rauhan pitävät.

4 LUKU

4:1 Kusta sodat ja tappelukset tulevat teidän seassanne? Eikö siitä, (nimittäin) teidän himoistanne, jotka teidän jäsenissänne sotivat?

4:2 Te himoitsette, ja ette saa sillä mitään. Te kadehditte ja kiivaatte, ja ette sillä voita mitään. Te soditte ja tappelette, ja ei teillä mitään ole, ettette mitään anokaan.

4:3 Te anotte, ja ette saa, että te kelvottomasti anotte, että te teidän himoissanne sen kuluttaisitte.

4:4 Te huorintekiät ja huorat! ettekö te tiedä, että maailman ystävyys on viha Jumalaa vastaan? Joka siis tahtoo maailman ystävä olla, hän tulee Jumalan vihamieheksi.

4:5 Eli luuletteko, että Raamattu sanoo turhaan: henki, joka meissä asuu, himoitsee kateutta vastaan?

4:6 Ja antaa runsaasti armon; sentähden hän sanoo: Jumala seisoo ylpeitä vastaan, mutta nöyrille antaa hän armon.

4:7 Niin olkaat siis Jumalalle alamaiset, mutta vastaan seisokaat perkelettä, niin hän teistä pakenee.

4:8 Lähestykää Jumalaa, niin hän lähestyy teitä. Puhdistakaa kätenne, te syntiset, ja peratkaa teidän sydämenne, te kaksimieliset.

4:9 Olkaat surulliset, murehtikaa ja itkekää. Teidän naurunne kääntyköön itkuksi ja ilonne murheeksi.

4:10 Nöyryttäkää teitä Jumalan kasvoin edessä, niin hän teitä ylentää.

4:11 Älkää toinen toistanne panetelko, rakkaat veljet: joka veljeänsä panettelee ja

se panettelee lakia ja tuomitsee lain; mutta jos sinä tuomitset lain, niin et ole lain noudattaja, vaan sen tuomari.

4:12 Yksi on lainsäätävä ja tuomari, hän, joka voi pelastaa ja hukuttaa; mutta kuka olet sinä, joka tuomitset lähimmäisesi?

4:13 Kuulkaa nyt, te, jotka sanotte: Tänään tai huomenna lähdemme siihen ja siihen kaupunkiin ja viivymme siellä vuoden ja teemme kauppaa ja saamme voittoa -

4:14 te, jotka ette tiedä, mitä huomenna tapahtuu; sillä mikä on teidän elämänne? Savu te olette, joka hetkisen näkyy ja sitten haihtuu -

4:15 sen sijaan, että teidän tulisi sanoa: Jos Herra tahtoo ja me elämme, niin teemme tämän tai tuon.

4:16 Mutta nyt te kerskaatte ylvästelyssänne. Kaikki sellainen kerskaaminen on paha.

4:17 Joka siis ymmärtää tehdä sitä, mikä hyvää on, eikä tee, hänelle se on synniksi.

5 LUKU

5:1 Kuulkaa nyt, te rikkaat: itkekää ja vaikeroikaa sitä kurjuutta, joka on teille tulossa.

5:2 Teidän rikkautenne on mädännyt, ja teidän vaatteenne ovat koin syömät;

5:3 teidän kultanne ja hopeanne on ruostunut, ja niiden ruoste on oleva todistuksena teitä vastaan ja syövä teidän lihanne niinkuin tuli. Te olette koonneet aarteita viimeisinä päivinä.

5:4 Katso, työmiesten palkka, jonka te vainioittenne niittäjiltä olette pidättäneet, huutaa, ja leikkuumiesten valitukset ovat tulleet Herran Sebaotin korviin.

5:5 Te olette herkutelleet maan päällä ja hekumoineet, te olette sydäntänne syötelleet teurastuspäivänä.

veljensä tuomitsee, se panettelee lakia ja tuomitsee lain. Mutta jos sinä tuomitset lain, niin et sinä ole lain tekiä vaan tuomari.

4:12 Yksi on lain antaja, joka voi vapahtaa ja kadottaa. Kuka sinä olet, joka toista tuomitset?

4:13 Nyt hyvin, te jotka sanotte: menkäämme tänäpäpä taikka huomenna siihen eli siihen kaupunkiin, ja viettäkäämme siinä yksi vuosi, ja tehkäämme kauppaa ja voittakaamme,

4:14 Jotka ette tiedä, mitä huomenna tapahtuu. Sillä mikä on teidän elämänne? Se on löyhkä, joka vähäksi (hetkeksi) näkyy, mutta sitte kato.

4:15 Mutta teidän pitää sanoman: jos Herra tahtoo, ja me elämme, niin me tätä taikka sitä tahdomme tehdä.

4:16 Mutta nyt te kerskaatte teidän ylpeydessänne. Kaikki senkaltainen kerskaus on paha.

4:17 Sillä joka taitaa hyvää tehdä, ja ei tee, niin se on hänelle synniksi.

5 LUKU

5:1 Nyt hyvin, te rikkaat! itkekää ja ulvokaat teidän viheliäisyyttänne, joka teidän päällenne tuleva on.

5:2 Teidän rikkautenne ovat mädänneet, teidän vaatteenne ovat koidellut.

5:3 Teidän kultanne ja hopianne ovat ruostuneet, ja niiden ruoste pitää oleman teille todistukseksi, ja pitää syömän teidän lihanne niinkuin tuli. Te olette rikkauden koonneet teillenne viimeisinä päivinä.

5:4 Katso, työmiesten palkka, jotka teidän maakuntainne elon niittäneet ovat, joka petoksella teiltä pidetty on, huutaa, ja elonleikkaajain parut ja huudot ovat tulleet Herran Zebaotin korville:

5:5 Te olette herkuissa eläneet maan päällä, ja olette teidän hekumanne pitäneet, ja teidän sydämenne syötelleet niinkuin teuraspäivänä.

5:6 Vanhurskaan te olette tuominneet ja tappaneet; hän ei vastusta teitä.

5:7 Niin olkaa kärsivällisiä, veljet, Herran tulemukseen asti. Katso, peltomies odottaa maan kallista hedelmää, kärsivällisesti sitä vartoen, kunnes saa syksyisen sateen ja keväisen.

5:8 Olkaa tekin kärsivällisiä, vahvistakaa sydämenne, sillä Herran tulemus on lähellä.

5:9 Älkää huokailko, veljet, toisianne vastaan, ettei teitä tuomittaisi; katso, tuomari seisoo ovelta.

5:10 Ottakaa, veljet, vaivankestämisen ja kärsivällisyyden esikuvaksi profeetat, jotka ovat puhuneet Herran nimessä.

5:11 Katso, me ylistämme autuaiksi niitä, jotka ovat kestäneet; Jobin kärsivällisyyden te olette kuulleet, ja lopun, jonka Herra antaa, te olette nähneet. Sillä Herra on laupias ja armahtavainen.

5:12 Mutta ennen kaikkea, veljeni, älkää vannoko, älkää taivaan kautta älkääkään maan, älkää mitään muutakaan valaa; vaan on olkoon teillä on, ja ei olkoon teillä ei, ettette joutuisi tuomion alle.

5:13 Jos joku teistä kärsii vaivaa, niin rukoilkoon; jos joku on hyvillä mielin, veisatkoon kiitosta.

5:14 Jos joku teistä sairastaa, kutsukoon tykönsä seurakunnan vanhimmat, ja he rukoilkoot hänen edestään, voidellen häntä öljyllä Herran nimessä.

5:15 Ja uskon rukous pelastaa sairaan, ja Herra antaa hänen nousta jälleen; ja jos hän on syntejä tehnyt, niin ne annetaan hänelle anteeksi.

5:16 Tunnustakaa siis toisillenne syntinne ja rukoilkaa toistenne puolesta, että te parantuisitte; vanhurskaan rukous voi paljon, kun se on harras.

5:17 Elias oli ihminen, yhtä vajavainen kuin mekin, ja hän rukoili rukoilemalla, ettei

5:6 Te olette tuominneet, te olette tappaneet vanhurskaan, joka ei ole teitä vastaan ollut.

5:7 Niin olkaat siis kärsivälliset, rakkaat veljet, Herran tulemiseen asti. Katso, peltomies odottaa kallista maan hedelmää, ja on kärsivällinen siihenasti kuin hän saa varhaisen ja hiljaisen sateen.

5:8 Niin olkaat te myös kärsivälliset ja vahvistakaa sydämenne; sillä Herran tulemus lähestyy.

5:9 Älkää huoatko, rakkaat veljet, toinen toistanne vastaan, ettette kadotetuksi tulisi. Katso, tuomari seisoo oven edessä.

5:10 Ottakaat, rakkaat veljeni, vaivan ja kärsivällisyyden esikuva niistä prophetaista, jotka Herran nimeen puhuneet ovat.

5:11 Katso, me sanomme ne autuaiksi, jotka kärsineet ovat. Jobin kärsivällisyyden te olette kuulleet ja Herran lopun te nähneet olette; sillä Herra on sangen laupias ja armollinen.

5:12 Ennen kaikkia, rakkaat veljeni, älkää vannoko, ei taivaan kautta eikä maan, ei myös yhtään muuta valaa; mutta olkoon teidän puheenne niin kuin niin on, ja se olkoon ei kuin ei on, ettette ulkokullaisuuteen lankeaisi.

5:13 Jos joku kärsii vaivaa teidän seassanne, se rukoilkaan, jos joku on hyvillä mielellä, se veisatkaan virsiä.

5:14 Jos joku sairastaa teidän seassanne, hän kutsukaan tykönsä seurakunnan papit, ja ne rukoilkaan hänen edestänsä, voidellen häntä öljyllä Herran nimeen.

5:15 Ja uskon rukous parantaa sairaan, ja Herra ojentaa hänen, ja jos hän on syntiä tehnyt, niin ne hänelle anteeksi annetaan.

5:16 Tunnustakaat toinen toisellenne teidän rikoksenne ja rukoilkaat toinen toisenne edestä, että te terveeksi tulisitte. Vanhurskaan rukous voi paljon, koska se totinen on.

5:17 Elias oli ihminen, niissä haluissa vikapää kuin mekin ja hän rukoili

sataisi; eikä satanut maan päällä kolmeen vuoteen ja kuuteen kuukauteen.

5:18 Ja hän rukoili uudestaan, ja taivas antoi sateen, ja maa kasvoi hedelmänsä.

5:19 Veljeni, jos joku teistä eksyy totuudesta ja hänet joku palauttaa,

5:20 niin tietäkää, että joka palauttaa syntisen hänen eksymyksensä tieltä, se pelastaa hänen sielunsa kuolemasta ja peittää syntien paljouden.

JUUDAAN KIRJE

1 LUKU

1:1 Juudas, Jeesuksen Kristuksen palvelija ja Jaakobin veli, kutsutuille, jotka ovat Isässä Jumalassa rakastetut ja Jeesukselle Kristukselle varjellut.

1:2 Lisääntyköön teille laupeus ja rauha ja rakkaus.

1:3 Rakkaani! Kun minulla on ollut harras halu kirjoittaa teille yhteisestä pelastuksestamme, tuli minulle pakko kirjoittaa ja kehoittaa teitä kilvoittelemaan sen uskon puolesta, joka kerta kaikkiaan on pyhille annettu.

1:4 Sillä teidän keskuuteenne on pujahtanut eräitä ihmisiä, joiden jo aikoja sitten on kirjoitettu tulevan tähän tuomioon, jumalattomia, jotka kääntävät meidän Jumalamme armon irstaudeksi ja kieltävät meidän ainoan valtiaamme ja Herramme, Jeesuksen Kristuksen.

1:5 Vaikka jo kerran olette saaneet tietää kaiken, tahdon kuitenkin muistuttaa teitä siitä, että Herra, joka oli pelastanut kansan Egyptistä, toisella kertaa hukutti ne, jotka eivät uskoneet;

1:6 ja että hän ne enkelit, jotka eivät säilyttäneet valta-asemaansa, vaan jättivät oman asumuksensa, pani pimeyteen iankaikkisissa kahleissa säilytettäväksi suuren päivän tuomioon;

1:7 samoin kuin Sodoma ja Gomorra ja niiden ympärillä olevat kaupungit, jotka

rukouksella, ettei pitänyt sataman, ja ei satanutkaan maan päällä kolmena vuotena ja kuutena kuukautena,

5:18 Ja hän taas rukoili, ja taivas antoi sateen, ja maa kasvoi hedelmänsä.

5:19 Rakkaat veljeni, jos joku teistä eksyis totuudesta ja joku palauttais hänen,

5:20 Se tietäkään, että joka syntisen palauttaa tiensä erehdyksestä, se vapahtaa sielun kuolemasta ja peittää syntein paljouden.

P. JUUDAAN EPISTOLA

1 LUKU

1:1 Juudas, Jesuksen Kristuksen palvelia, mutta Jakobin veli, niille kutsutuille, jotka Isässä Jumalassa pyhitetyt ovat ja Jesuksessa Kristuksessa vapahdetut:

1:2 Laupius ja rauha ja rakkaus lisääntyköön teille!

1:3 Te rakkaat! että minulla oli suuri ahkeruus teille yhteisestä autuudesta kirjoittaa, pidin minä sen tarpeellisena teitä kirjoituksella neuvoa, että te uskon puolesta kilvoittelisitte, joka kerta pyhille annettu on.

1:4 Sillä muutamat ihmiset ovat luikahtaneet sisälle, jo muinen kirjoitetut tähän tuomioon, jumalattomat, jotka meidän Jumalan armon vetävät haureuteen ja kieltävät Jumalan, joka ainoa hallitsia on, ja meidän Herran Jesuksen Kristuksen.

1:5 Mutta minä tahdon teille muistuttaa, että te sen kerran tietäisitte, että koska Herra kansansa Egyptistä terveenä pelastanut oli, hukkasi hän sitte ne, jotka ei uskoneet.

1:6 Ja ne enkelit, jotka ei alkuansa pitäneet, vaan antoivat ylön kotonsa, on hän kätkenyt pimeyteen iankaikkisilla kahleilla suuren päivän tuomioon asti,

1:7 Niinkuin Sodoma ja Gomorra ja ne lähikaupungit, jotka sillä muotoa kuin hekin

samalla tavalla kuin nekin harjoittivat haureutta ja eksyivät luonnottomiin lihanhimoihin, ovat varoittavana esimerkkinä, kärsiessään iankaikkisen tullen rangaistusta.

1:8 Yhtäkaikki nämä uneksijat samoin saastuttavat lihan; he halveksivat herrautta, herjaavat kirkkauden henkiolentoja.

1:9 Mutta ei ylienkele Miikaelkaan, kun riiteli ja väitteli perkeleen kanssa Mooseksen ruumiista, rohjennut lausua herjaavaa tuomiota, vaan sanoi: "Rangaiskoon sinua Herra!"

1:10 Nämä sitävastoin herjaavat sitä, mitä eivät tunne; mutta minkä he järjettömäin eläinten tavoin luonnostaan ymmärtävät, sillä he turmelevat itsensä.

1:11 Voi heitä, sillä he kulkevat Kainin tietä ja heittäytyvät palkan tähden Bileamin eksytykseen ja hukkuvat niskoitteluunsa niinkuin Kooral!

1:12 He likapilkkuna teidän rakkausaterioillanne julkeasti kemuilevat ja itseään kestitsevät. He ovat vedettämiä, tuulten ajeltavia pilviä, paljaita, syksyisiä puita, hedelmättömiä, kahdesti kuolleita, juurineen maasta reväistyjä,

1:13 rajuja meren aaltoja, jotka vaahtoavat omia häpeitään, harhailevia tähtiä, joille pimeyden synkeys ikuisiksi ajoiksi on varattu.

1:14 Heistäkin Eenok, Aadamista seitsemäs, on ennustanut, sanoen: "Katso, Herra tulee tuhannen tuhansine pyhinensä

1:15 tuomitsemaan kaikkia ja rankaisemaan kaikkia jumalattomia kaikista heidän jumalattomista teoistansa, joita he jumalattomuudessaan ovat tehneet, ja kaikesta julkeasta, mitä nuo jumalattomat syntiset ovat häntä vastaan puhuneet."

1:16 He ovat napsijoita, kohtalonsa nurkujia ja vaeltavat himojensa mukaan; heidän suunsa puhuu pöyhkeitä, ja he mielitelevät ihmisiä oman etunsa tähden.

huorin tehneet olivat ja muukalaisen lihan jälkeen menneet, ovat pannut muille opiksi, ijankaikkisen tullen vaivaa kärsimään.

1:8 Niin ovat myös nämät unennäkiät, jotka lihan saastuttavat, hallitukset katsovat ylön ja majesteetteja pilkkaavat.

1:9 Mutta Mikael, ylimmäinen enkeli, kuin hän perkeleen kanssa riiteli ja kamppaili Moseksen ruumiista, ei rohjennut sanoa sen pilkan tuomiota, vaan sanoi: Herra sinua rangaiskoon!

1:10 Mutta nämät pilkkaavat niitä, joista ei he mitään tiedä; vaan mitä he luonnon kautta tietävät niinkuin muut järjettömät eläimet, niissä he turmeltuvat.

1:11 Voi heitä! sillä he käyvät Kainin tiellä ja lankeevat Balaamin eksytykseen palkan tähden, ja hukkuvat Koren kapinassa.

1:12 Nämät ovat häpiäpilkkut vieraana ollessansa teidän rakkaus-aterioissanne, jotka ravitsevat itsiänsä pelkäämättä: he ovat vedettömät pilvet, jotka tuulelta ajetaan ympäri, paljaat, hedelmättömät puut, kahdesti kuolleet, juurineen reväistyt ylös;

1:13 Meren julmat aallot, jotka oman häpiänsä vaahtuvat; eksyväiset tähdet, joille pimeyden kauheus on ijankaikkisesti tähdelle pantu.

1:14 Niin on myös Enok, seitsemäs Adamista, senkaltaisista ennustanut ja sanonut: katso, Herra tulee monen tuhannen pyhäinsä kanssa,

1:15 Tekemään kaikkein tuomiota, ja rankaisemaan kaikkia jumalattomia heidän seassansa, kaikkein heidän jumalattomain töittensä tähden, joilla he pahaa tehneet ovat, ja kaikkea sitä kovaa, jota ne jumalattomat syntiset häntä vastaan puhuneet ovat.

1:16 Nämät ovat napsijat ja valittajat, omain himoinsa jälkeen vaeltavaiset, ja heidän suunsa puhuu röyhkeitä sanoja ja he ihmettelevät ihmisiä hyödytyksen tähden.

1:17 Mutta te, rakkaani, muistakaa nämä sanat, mitkä meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen apostolit ovat edeltäpäin puhuneet,

1:18 sanoen teille: "Viimeisenä aikana tulee pilkkaajia, jotka vaeltavat jumalattomuutensa himojen mukaan."

1:19 Nämä juuri saavat aikaan hajaannusta, he ovat sielullisia, henkeä heillä ei ole.

1:20 Mutta te, rakkaani, rakentakaa itseänne pyhimmän uskonne perustukselle, rukoilkaa Pyhässä Hengessä

1:21 ja pysyttäkää niin itsenne Jumalan rakkaudessa, odottaessanne meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen laupeutta iankaikkiseksi elämäksi.

1:22 Ja armahtakaa toisia, niitä, jotka epäilevät, pelastakaa heidät, tulesta temmaten;

1:23 toisia taas armahtakaa pelolla, inhoten lihan tahraamaa ihokastakin.

1:24 Mutta hänelle, joka voi varjella teidät lankeamasta ja asettaa teidät nuhteettomina, riemuitsevina, kirkkautensa eteen,

1:25 hänelle, ainoalle Jumalalle ja meidän pelastajallemme Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, hänelle kunnia, majesteetti, voima ja valta ennen kaikkia aikoja ja nyt ja iankaikkisesti! Amen.

JOHANNEKSEN ILMESTYS

1 LUKU

1:1 Jeesuksen Kristuksen ilmestys, jonka Jumala antoi hänelle, näyttääkseen palvelijoilleen, mitä pian tapahtuman pitää; ja sen hän lähettämänsä enkelin kautta antoi tiedoksi palvelijalleen Johannekselle,

1:2 joka tässä todistaa Jumalan sanan ja

1:17 Mutta te, rakkaat veljet, muistakaaat niitä sanoja, joita ennen meidän Herran Jeesuksen Kristuksen apostoleilta sanottiin:

1:18 Että viimeisellä ajalla tulevat pilkkaajat, jotka jumalattomissa himoissansa vaeltavat.

1:19 Nämät ovat ne, jotka eriseurattavat, lihalliset, joilla ei henkeä ole.

1:20 Mutta te, minun rakkaani! rakentakaaat itsiänne teidän kaikkein pyhimmän uskonne päälle, Pyhän Hengen kautta, ja rukoilkaat, pitäin teitä keskenänne Jumalan rakkaudessa,

1:21 Ja odottakaaat meidän Herran Jeesuksen Kristuksen laupiutta iankaikkiseen elämään.

1:22 Ja pitäkää se eroitus, että te muutamia armahtaisitte,

1:23 Mutta muutamia pelvolla autuaaksi tekisitte, ja temmatkaat heitä ulos tulesta, ja vihatkaat sitä lihalta saastutettua hametta.

1:24 Mutta hänelle, joka teidät voi viasta varjella ja asettaa nuhteetoinna kunniansa kasvoin eteen, riemulla,

1:25 Ainoalle viisaalle Jumalalle, meidän Vapahtajallemme, olkoon kunnia, ja majesteetti, ja valta, ja voima, nyt ja kaikessa iankaikkisuudessa, amen!

P. JOHANNEKSEN ILMESTYS

1 LUKU

1:1 Jeesuksen Kristuksen Ilmestys, jonka Jumala hänelle antoi, ilmoittaa palvelioilleen niitä, mitkä pian tapahtuman pitää, ja on tietäväksi tehnyt ja lähettänyt enkelinsä kautta palvelijalleen Johannekselle.

1:2 Joka todisti Jumalan sanaa, ja sen

Jeesuksen Kristuksen todistuksen, kaiken sen, minkä hän on nähnyt.

1:3 Autuas se, joka lukee, ja autuaat ne, jotka kuulevat tämän profetian sanat ja ottavat vaarin siitä, mitä siihen kirjoitettu on; sillä aika on lähellä!

1:4 Johannes seitsemälle Aasian seurakunnalle: Armo teille ja rauha häneltä, joka on ja joka oli ja joka tuleva on, ja niiltä seitsemältä hengeltä, jotka ovat hänen valtaistuimensa edessä,

1:5 ja Jeesukselta Kristukselta, uskolliselta todistajalta, häneltä, joka on kuolleitten esikoinen ja maan kuningasten hallitsija! Hänelle, joka meitä rakastaa ja on päästänyt meidät synneistämme verellensä

1:6 ja tehnyt meidät kuningaskunnaksi, papeiksi Jumalalleen ja Isälleen, hänelle kunnia ja voima aina ja iankaikkisesti! Amen.

1:7 Katso, hän tulee pilvissä, ja kaikki silmät saavat nähdä hänet, niidenkin, jotka hänet lävistivät, ja kaikki maan sukukunnat vaikeroitsevat hänen tullessansa. Totisesti, amen.

1:8 "Minä olen A ja O", sanoo Herra Jumala, joka on ja joka oli ja joka tuleva on, Kaikkivaltias.

1:9 Minä, Johannes, teidän veljenne, joka teidän kanssanne olen osallinen ahdistukseen ja valtakuntaan ja kärsivällisyyteen Jeesuksessa, minä olin Jumalan sanan ja Jeesuksen todistuksen tähden saarella, jonka nimi on Patmos.

1:10 Minä olin hengessä Herran päivänä, ja kuulin takaani suuren äänen, ikäänkuin pasunan äänen,

1:11 joka sanoi: "Kirjoita kirjaan, mitä näet, ja lähetä niille seitsemälle seurakunnalle, Efesoon ja Smyrnaan ja Pergamoon ja Tyatiraan ja Sardeeseen ja Filadelfiaan ja Laodikeaan."

1:12 Ja minä käännyin katsomaan, mikä ääni minulle puhui; ja kääntyessäni minä näin seitsemän kultaista lampunjalkaa,

todistuksen Jeesuksesta Kristuksesta, ja mitä hän nähnyt oli.

1:3 Autuas on se, joka lukee, ja ne, jotka kuulevat prophetian sanat ja pitävät ne, mitkä siinä kirjoitetut ovat; sillä aika on läsnä.

1:4 Johannes seitsemälle Asian seurakunnalle: armo olkoon teille ja rauha siltä, joka on, joka oli, ja joka tuleva on, ja seitsemältä hengeltä, jotka hänen istuimensa edessä ovat,

1:5 Ja Jeesukselta Kristukselta, joka se uskollinen todistaja on, ja esikoinen kuolleista, ja maan kuningasten Päämies: joka meitä rakasti ja on meitä verellensä meidän synneistämme pesty,

1:6 Ja teki meidät kuninkaiksi ja papeiksi Jumalan ja Isänsä edessä: hänelle olkoon kunnia ja valta ijankaikkisesta ijankaikkiseen, amen!

1:7 Katso, hän tulee pilvien kanssa, ja jokaisen silmän pitää hänen näkemän ja ne, jotka häntä pistäneet ovat ja kaikki maan sukukunnat pitää parkuman. Niin, amen!

1:8 Minä olen A ja O, alku ja loppu, sanoo Herra, joka on, joka oli, ja joka tuleva on, kaikkivaltias.

1:9 Minä Johannes, teidän veljenne ja osallinen vaivassa ja valtakunnassa ja kärsivällisyydessä, Jeesuksessa Kristuksessa, olin luodossa, joka kutsutaan Patmos, Jumalan sanan ja Jeesuksen Kristuksen todistuksen tähden.

1:10 Minä olin hengessä yhtenä sunnuntaina ja kuulin minun jäljessäni suuren äänen, niinkuin basunan,

1:11 Sanovan: minä olen A ja O, ensimmäinen ja viimeinen. Mitäs näet, kirjoita kirjaan ja lähetä Asian seurakunnille, jotka Ephesossa ovat, ja Smyrnassa, ja Pergamossa, ja Tyatirassa, ja Sardissa, ja Philadelphiassa, ja Laodikeassa.

1:12 Ja minä käännyin sitä ääntä katsomaan, joka minun kanssani puhui, ja minun kääntyessäni näin minä seitsemän

1:13 ja lampunjalkain keskellä Ihmisen Pojan muotoisen, pitkäliepeiseen viittaaan puetun ja rinnan kohdalta kultaisella vyöllä vyötetyn.

1:14 Ja hänen päänsä ja hiuksensa olivat valkoiset niinkuin valkoinen villa, niinkuin lumi, ja hänen silmänsä niinkuin tulen liekki;

1:15 hänen jalkansa olivat ahjossa hehkuvan, kiiltävän vasken kaltaiset, ja hänen äänensä oli niinkuin paljosten vetten pauhina.

1:16 Ja hänellä oli oikeassa kädessään seitsemän tähteä, ja hänen suustaan lähti kaksiteräinen, terävä miekka, ja hänen kasvonsa olivat niinkuin aurinko, kun se täydeltä terältä paistaa.

1:17 Ja kun minä hänet näin, kaaduin minä kuin kuolleena hänen jalkojensa juureen. Ja hän pani oikean kätensä minun päälleni sanoen: "Älä pelkää! Minä olen ensimmäinen ja viimeinen,

1:18 ja minä elän; ja minä olin kuollut, ja katso, minä elän aina ja iankaikkisesti, ja minulla on kuoleman ja tuonelan avaimet.

1:19 Kirjoita siis, mitä olet nähnyt ja mikä nyt on ja mitä tämän jälkeen on tapahtuva.

1:20 Niiden seitsemän tähden salaisuus, jotka näit minun oikeassa kädessäni, ja niiden seitsemän kultaisen lampunjalan salaisuus on tämä: ne seitsemän tähteä ovat niiden seitsemän seurakunnan enkelit, ja ne seitsemän lampunjalkaa ovat ne seitsemän seurakuntaa."

2 LUKU

2:1 "Efeson seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo hän, joka pitää niitä seitsemää tähteä oikeassa kädessään, hän, joka käyskelee niiden seitsemän kultaisen lampunjalan keskellä:

2:2 Minä tiedän sinun tekosi ja vaivannäkösi ja kärsivällisyytesi, ja ettet voi pahoja sietää; sinä olet koetellut niitä, jotka

kultaista kynttiläjalkaa,

1:13 Ja kultaisten kynttiläjalkain keskellä Ihmisen Pojan muotoisen, vaetetun pitkällä hameella ja vyötetyn rinnoilta kultaisella vyöllä.

1:14 Mutta hänen päänsä ja hiuksensa olivat valkiat niinkuin valkia villa ja niinkuin lumi, ja hänen silmänsä niinkuin tulen liekki,

1:15 Ja hänen jalkansa valantovasken kaltaiset, niinkuin pätsissä palavaiset, ja hänen äänensä oli niinkuin paljon veden kuohina.

1:16 Ja seitsemän tähteä oli hänen oikiassa kädessänsä, ja hänen suustansa kävi ulos kaksiteräinen terävä miekka, ja hänen kasvonsa, niinkuin aurinko paistaa voimassansa.

1:17 Ja kuin minä hänen näin, lankesin minä hänen jalkainsa eteen niinkuin kuollut, ja hän pani oikean kätensä minun päälleni ja sanoi minulle: älä pelkää, minä olen ensimmäinen ja viimeinen,

1:18 Ja elävä, ja olin kuollut, ja katso, minä olen elävä iankaikkisesta iankaikkiseen, amen! Ja minulla on helvetin ja kuoleman avaimet.

1:19 Kirjoita, mitäs nähnyt olet, mitä nyt on, ja mitä tästälähin tapahtuva on;

1:20 Se salaisuus niistä seitsemästä tähdestä, jotka sinä minun oikiassa kädessäni nähnyt olet, ja seitsemän kultaista kynttiläjalkaa. Ne seitsemän tähteä ovat seitsemän seurakunnan enkelit: ja ne seitsemän kynttiläjalkaa, jotka sinä nähnyt olet, ovat seitsemän seurakuntaa.

2 LUKU

2:1 Kirjoita Epheson seurakunnan enkelille: näitä sanoo se, joka seitsemän tähteä pitää oikiassa kädessänsä, joka käy seitsemän kultaisen kynttiläjalan keskellä:

2:2 Minä tiedän sinun työs ja tekos ja sinun kärsivällisyytes, ettet sinä voi kärsiä pahoja: sinä olet niitä jo kiusannut, jotka

sanovat itseänsä apostoleiksi, eivätkä ole, ja olet havainnut heidät valhetteliokoiksi;

2:3 ja sinulla on kärsivällisyyttä, ja paljon sinä olet saanut kantaa minun nimeni tähden, etkä ole uupunut.

2:4 Mutta se minulla on sinua vastaan, että olet hyljännyt ensimmäisen rakkautesi.

2:5 Muista siis, mistä olet langennut, ja tee parannus, ja tee niitä ensimmäisiä tekoja; mutta jos et, niin minä tulen sinun tykösi ja työnnän sinun lampunjalkasi pois paikaltaan, ellet tee parannusta.

2:6 Mutta se sinulla on, että sinä vihaat nikolaiittain tekoja, joita myös minä vihaan.

2:7 Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo. Sen, joka voittaa, minä annan syödä elämän puusta, joka on Jumalan paratiisissa.'

2:8 Ja Smyrnan seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo ensimmäinen ja viimeinen, joka kuoli ja virkosi elämään:

2:9 Minä tiedän sinun ahdistuksesi ja köyhyytesi - sinä olet kuitenkin rikas - ja mitä pilkkaa sinä kärsit niiltä, jotka sanovat olevansa juutalaisia, eivätkä ole, vaan ovat saatanan synagooga.

2:10 Älä pelkää sitä, mitä tulet kärsimään. Katso, perkele on heittävä muutamia teistä vankeuteen, että teidät pantaisiin koetukselle, ja teidän on oltava ahdistuksessa kymmenen päivää. Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle elämän kruunun.

2:11 Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo. Sitä, joka voittaa, ei toinen kuolema vahingoita.'

2:12 Ja Pergamon seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo hän, jolla on se kaksiteräinen, terävä miekka:

2:13 Minä tiedän, missä sinä asut: siellä, missä saatanan valtaistuini on; ja sinä pidät minun nimestäni kiinni etkä ole kieltänyt minun uskoani niinäkään päivinä, jolloin Antipas, minun todistajani, minun uskolliseni, tapettiin teidän luonanne, siellä,

itsensä apostoleiksi sanovat ja ei ole, ja löysit heidät valehtelijoiksi.

2:3 Ja sinä kannoit ja kärsit, ja minun nimeni tähden sinä työtä teit ja et väsynyt.

2:4 Mutta minulla on sinua vastaan, että sinä sinun ensimmäisen rakkautes annoit ylön.

2:5 Muista siis, kusta lankesit pois, ja tee parannus, ja tee niitä ensimmäisiä töitä; vaan jos ei, niin minä tulen sinulle pian ja syöksen kynttiläjalkas pois sialtansa, ellet sinä tee parannusta.

2:6 Mutta se sinulla on, että vihaat Nikolailaisten töitä, joita minäkin vihaan.

2:7 Jolla korva on, se kuulkaan, mitä Henki seurakunnille sanoo. Sen, joka voittaa, annan minä elämän puusta syödä, joka keskellä Jumalan paradisia on.

2:8 Ja Smyrnan seurakunnan enkelille kirjoita: näitä sanoo ensimmäinen ja viimeinen, joka oli kuollut ja elää:

2:9 Minä tiedän sinun tekos ja vaivas ja köyhyytes, (mutta sinä olet rikas,) ja niiden pilkan, jotka itsensä Juudalaisiksi sanovat ja ei olekaan, vaan ovat saatanan joukko.

2:10 Älä sinä ensinkään pelkää, mitä sinun kärsimän pitää. Katso, perkele on muutamia teistä heittävä vankiuteen, kiusattaa; ja teillä pitää oleman vaiva kymmenen päivää. Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä sinulle elämän kruunun annan.

2:11 Jolla korva on, se kuulkaan, mitä Henki seurakunnille sanoo: Joka voittaa, ei se toiselta kuolemalta vahingoiteta.

2:12 Ja Pergamon seurakunnan enkelille kirjoita: näitä sanoo se, jolla on kaksiteräinen terävä miekka:

2:13 Minä tiedän sinun tekos, ja kussas asut, kussa saatanan istuin on: ja sinä pidät minun nimeni ja et kieltänyt minun uskoani niinäkään päivinä, joina Antipas, minun uskollinen todistajani, teidän tykönänne tapettu on, kussa saatana asuu.

missä saatana asuu.

2:14 Mutta minulla on vähän sinua vastaan: sinulla on siellä niitä, jotka pitävät kiinni Bileamin opista, hänen, joka opetti Baalakia virittämään Israelin lapsille sen viettelyksen, että söisivät epäjumalille uhrattua ja haureutta harjoittaisivat.

2:15 Niin on myös sinulla niitä, jotka samoin pitävät kiinni nikolaiittain opista.

2:16 Tee siis parannus; mutta jos et, niin minä tulen sinun tykösi pian ja sodin heitä vastaan suuni miekalla.

2:17 Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo. Sille, joka voittaa, minä annan salattua mannaa ja annan hänelle valkoisen kiven ja siihen kiveen kirjoitetun uuden nimen, jota ei tiedä kukaan muu kuin sen saaja.'

2:18 Ja Tyatiran seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo Jumalan Poika, jolla on silmät niinkuin tulen liekki ja jonka jalat ovat niinkuin kiiltävä vaski:

2:19 Minä tiedän sinun tekosi ja rakkautesi ja uskosi ja palveluksesi ja kärsivällisyytesi ja että sinun viimeiset tekosi ovat useammat kuin ensimmäiset.

2:20 Mutta se minulla on sinua vastaan, että sinä suvaitset tuota naista, Isebeliä, joka sanoo itseään profeetaksi ja opettaa ja eksyttää minun palvelijoitani harjoittamaan haureutta ja syömään epäjumalille uhrattua.

2:21 Ja minä olen antanut hänelle aikaa parannuksen tekoon, mutta hän ei tahdo parannusta tehdä eikä luopua haureudestaan.

2:22 Katso, minä syöksen hänet tautivuoteeseen, ja ne, jotka hänen kanssaan tekevät huorin, minä syöksen suureen ahdistukseen, jos eivät tee parannusta ja luovu hänen teoistansa;

2:23 ja hänen lapsensa minä tappamalla tapan, ja kaikki seurakunnat saavat tuntea, että minä olen se, joka tutkin munaskuut ja

2:14 Mutta minulla on vähä sinua vastaan: että sinulla siellä on niitä, jotka Balaamin oppia pitävät, joka opetti Balakin antamaan pahennusta Israelin lasten edessä, epäjumalten uhria syödä ja salavuoteudessa maata.

2:15 Niin myös sinulla on niitä, jotka Nikolailaisten oppia pitävät, jota minä vihaan.

2:16 Tee parannus; vaan jos ei, niin minä tulen sinulle pian, ja tappelen heidän kanssansa minun suuni miekalla.

2:17 Jolla korva on, se kuulkaan, mitä Henki seurakunnille sanoo: sen, joka voittaa, annan minä syödä siitä salatusta mannasta, ja tahdon hänelle hyvän todistuksen antaa, ja sillä todistuksella uuden kirjoitetun nimen, jota ei yksikään tiedä, vaan se, joka sen saa.

2:18 Ja Tyatiran seurakunnan enkelille kirjoita: näitä sanoo Jumalan Poika, jonka silmät ovat niinkuin tulen liekki ja hänen jalkansa valantovasken kaltaiset:

2:19 Minä tiedän sinun tekos ja rakkautes, ja palvelukses ja uskos, ja sinun kärsivällisyytes ja sinun tekos, ja ne viimeiset usiammat kuin ensimmäiset.

2:20 Vaan minulla on vähä sinua vastaan, että sallit sen vaimon Jesabelin, joka itsensä profeetaksi sanoo, opettavan ja minun palvelioitani viettelevän, salavuoteudessa makaavan ja epäjumalan uhria syövän.

2:21 Ja minä annoin hänelle ajan parannusta tehdä salavuoteudestansa, mutta ei hän tehnytkään.

2:22 Katso, minä panen hänen vuoteesen ja ne, jotka hänen kanssansa huorin tekevät, suureen vaivaan, ellei he tee parannusta töistänsä.

2:23 Ja hänen lapsensa minä tapan kuolemalla. Ja jokaisen seurakunnan pitää tietämän, että minä olen se, joka

sydämet; ja minä annan teille kullekin tekojenne mukaan.

2:24 Mutta teille muille Tyatirassa oleville, kaikille, joilla ei ole tätä oppia, teille, jotka ette ole tulleet tuntemaan, niinkuin ne sanovat, saatanan syvyyksiä, minä sanon: en minä pane teidän päällenne muuta kuormaa;

2:25 pitäkää vain, mitä teillä on, siihen asti kuin minä tulen.

2:26 Ja joka voittaa ja loppuun asti ottaa minun teoistani vaarin, sille minä annan vallan hallita pakanoita,

2:27 ja hän on kaitseva heitä rautaisella valtikalla, niinkuin saviastiat heidät särjetään - niinkuin minäkin sen vallan lsältäni sain -

2:28 ja minä annan hänelle kointähden.

2:29 Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo."

3 LUKU

3:1 "Ja Sardeen seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo hän, jolla on ne Jumalan seitsemän henkeä ja ne seitsemän tähteä: Minä tiedän sinun tekosi: sinulla on se nimi, että elät, mutta sinä olet kuollut.

3:2 Heräjä valvomaan ja vahvista jäljellejääneitä, niitä, jotka ovat olleet kuolemaisillaan; sillä minä en ole havainnut sinun tekojasi täydellisiksi Jumalani edessä.

3:3 Muista siis, mitä olet saanut ja kuullut, ja ota siitä vaari ja tee parannus. Jos et valvo, niin minä tulen kuin varas, etkä sinä tiedä, millä hetkellä minä sinun päällesi tulen.

3:4 Kuitenkin on sinulla Sardeessa muutamia harvoja nimiä, jotka eivät ole tahranneet vaatteitaan, ja he saavat käyskennellä minun kanssani valkeissa vaatteissa, sillä he ovat siihen arvolliset.

3:5 Joka voittaa, se näin puetaan valkeihin vaatteisiin, enkä minä pyyhi pois hänen nimeänsä elämän kirjasta, ja minä olen tunnustava hänen nimensä lsäni edessä ja hänen enkeliensä edessä.

munaskuut ja sydämet tutkin, ja annan kullekin teistä teidän työnne jälkeen.

2:24 Mutta teille minä sanon ja muille, jotka Tyatirassa olette, joilla ei tämä oppi ole ja jotka ei saatanan syvyyttä tunteneet, niinkuin he sanovat: en minä laske teidän päällenne muuta kuormaa;

2:25 Kuitenkin se, mikä teillä on, pitäkää siihenasti kuin minä tulen,

2:26 Ja joka voittaa ja minun tekoni hamaan loppuun asti pitää, sille minä annan voiman pakanain ylitse,

2:27 Ja hänen pitää heitä rautaisella vitsalla hallitseman ja niinkuin savenvalajan astioita heitä särkemän, niinkuin minäkin lsältäni sain;

2:28 Ja annan hänelle kointähden.

2:29 Jolla korva on, se kuulkaan, mitä Henki seurakunnille sanoo.

3 LUKU

3:1 Ja kirjoita Sardin seurakunnan enkelille: näitä sanoo se, jolla ne seitsemän Jumalan henkeä ja ne seitsemän tähteä ovat: minä tiedän sinun tekos; sillä sinulla on nimi että elät, ja olet kuollut.

3:2 Ole valpas ja vahvista niitä muita, jotka kuolemallansa ovat; sillä en minä löytänyt sinun tekojas täydellisiksi Jumalan edessä.

3:3 Niin ajattele siis, kuinka sinä saanut ja kuullut olet, ja pidä se, ja tee parannus. Ellet sinä siis valvo, niin minä tulen sinun päälles niinkuin varas, ja et sinä tiedä, millä hetkellä minä sinun päälles tulen.

3:4 Sinulla on myös muutamat nimet Sardissa, jotka ei ole vaatteitansa saastuttaneet: niiden pitää minun kanssani valkeissa vaatteissa vaeltaman; sillä he ovat mahdolliset.

3:5 Joka voittaa, se pitää valkeilla vaatteilla puettettaman, ja en minä pyyhi hänen nimeänsä elämän kirjasta, ja minä tahdon tunnustaa hänen nimensä minun lsäni edessä ja hänen enkeleinsä edessä.

3:6 Jolla on korva, se kuulכון, mitä Henki seurakunnille sanoo.'

3:7 Ja Filadelfian seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo Pyhä, Totinen, jolla on Daavidin avain, hän, joka avaa, eikä kukaan sulje, ja joka sulkee, eikä kukaan avaa:

3:8 Minä tiedän sinun tekosi. Katso, minä olen avannut sinun eteesi oven, eikä kukaan voi sitä sulkea; sillä tosin on sinun voimasi vähäinen, mutta sinä olet ottanut vaarin minun sanastani etkä ole minun nimeäni kieltänyt.

3:9 Katso, minä annan sinulle saatanan synagoogasta niitä, jotka sanovat olevansa juutalaisia, eivätkä ole, vaan valhettelevat; katso, minä olen saattava heidät siihen, että he tulevat ja kumartuvat sinun jalkojesi eteen ja ymmärtävät, että minä sinua rakastan.

3:10 Koska sinä olet ottanut minun kärsivällisyyteni sanasta vaarin, niin minä myös otan sinusta vaarin ja pelastan sinut koetuksen hetkestä, joka on tuleva yli koko maanpiirin koettelemaan niitä, jotka maan päällä asuvat.

3:11 Minä tulen pian; pidä, mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi sinun kruunuasi.

3:12 Joka voittaa, sen minä teen pylvääksi Jumalani temppeliin, eikä hän koskaan enää lähde sieltä ulos, ja minä kirjoitan häneen Jumalani nimen ja Jumalani kaupungin nimen, sen uuden Jerusalemin, joka laskeutuu alas taivaasta minun Jumalani tyköä, ja oman uuden nimeni.

3:13 Jolla on korva, se kuulכון, mitä Henki seurakunnille sanoo.'

3:14 Ja Laodikean seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo Amen, se uskollinen ja totinen todistaja, Jumalan luomakunnan alku:

3:15 Minä tiedän sinun tekosi: sinä et ole kylmä etkä palava; oi, jospa olisit kylmä tai palava!

3:6 Jolla korva on, se kuulkaan, mitä Henki seurakunnille sanoo.

3:7 Ja Philadelphian seurakunnan enkelille kirjoita: näitä sanoo se Pyhä, se totinen, jolla on Davidin avain, joka avaa ja ei yksikään sulje, joka sulkee ja ei yksikään avaa;

3:8 Minä tiedän sinun tekos: katso, minä annoin sinun etees aukian oven, ja ei yksikään voi sitä sulkea; sillä sinulla on vähä voimaa, ja pidät minun sanani, etkä minun nimeäni kieltänyt.

3:9 Katso, minä annan sinulle saatanan joukosta ne, jotka itsensä Juudalaisiksi sanovat, ja ei olekaan, vaan he valehtelevat. Katso, minä tahdon vaatia heitä siihen, että heidän pitää tuleman ja kumartaman sinun jalkais edessä, ja heidän pitää tietämän, että minä sinua rakastin.

3:10 Ettäs pidit minun kärsivällisyyteni sanat, niin minä tahdon sinun varjella kiusauksen hetkestä, joka koko maan piirin päälle tuleva on, niitä kiusaamaan, jotka maan päällä asuvat.

3:11 Katso, minä tulen pian: pidä mitä sinulla on, ettei kenkään sinun kruunuas ottaisi.

3:12 Joka voittaa, hänen minä teen patsaaksi minun Jumalani templissä, ja ei hänen pidä silleen sieltä lähtemän ulos, ja tahdon kirjoittaa hänen päällensä minun Jumalani nimen ja minun kaupunkini, uuden Jerusalemin nimen, joka taivaasta minun Jumalaltani tuli alas, ja minun uuden nimeni.

3:13 Jolla korva on, se kuulkaan, mitä Henki seurakunnille sanoo.

3:14 Ja Laodikean seurakunnan enkelille kirjoita: näitä sanoo Amen, uskollinen ja totinen todistaja, Jumalan luontokappalten alku:

3:15 Minä tiedän sinun tekos, ettet sinä kylmä etkä palava ole: oi jospa kylmä taikka palava olisit!

3:16 Mutta nyt, koska olet penseä, etkä ole palava etkä kylmä, olen minä oksentava sinut suustani ulos.

3:17 Sillä sinä sanot: Minä olen rikas, minä olen rikastunut enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston.

3:18 Minä neuvon sinua ostamaan minulta kultaa, tulessa puhdistettua, että rikastuisit, ja valkeat vaatteet, että niihin pukeutuisit eikä alastomuutesi häpeä näkyisi, ja silmävoidetta voidellaksesi silmäsi, että näkisit.

3:19 Kaikkia niitä, joita minä pidän rakkaina, minä nuhtelen ja kuritan; ahkeroitse siis ja tee parannus.

3:20 Katso, minä seison ovella ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani.

3:21 Joka voittaa, sen minä annan istua kanssani valtaistuimellani, niinkuin minäkin olen voittanut ja istunut Isäni kanssa hänen valtaistuimellensa.

3:22 Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo."

4 LUKU

4:1 Sen jälkeen minä näin, ja katso: taivaassa oli ovi avoinna, ja ensimmäinen ääni, jonka minä olin kuullut ikäänkuin pasunan puhuvan minulle, sanoi: "Nouse ylös tänne, niin minä näytän sinulle, mitä tämän jälkeen on tapahtuva."

4:2 Ja kohta minä olin hengessä. Ja katso, taivaassa oli valtaistuin, ja valtaistuimella oli istuja.

4:3 Ja istuja oli näöltänsä jaspis- ja sardionkiven kaltainen; ja valtaistuimen ympärillä oli taivaankaari, näöltänsä smaragdin kaltainen.

4:4 Ja valtaistuimen ympärillä oli kaksikymmentä neljä valtaistuinta, ja niillä valtaistuimilla istui kaksikymmentä neljä vanhinta, puettuina valkeihin vaatteisiin, ja

3:16 Sentähden ettäs pensiä olet, ja et kylmä etkä palava, rupean minä sinua minun suustani oksentamaan ulos.

3:17 Ettäs sanot: minä olen rikas, minä olen rikastunut ja en minä mitään tarvitse; ja et tiedä, että viheliäinen ja raadollinen olet, köyhä, sokia ja alaston.

3:18 Minä neuvon sinua minulta ostamaan kultaa tulella selitettyä, että rikastuisit, ja valkiat vaatteet, joillas sinus pukisit, ettei sinun alastomuutes häpy näkyisi, ja voitele silmäsi silmäin voiteella, että näkisit.

3:19 Joita minä rakastan, niitä minä myös nuhtelen ja kuritan; niin ole siis ahkera ja tee parannus.

3:20 Katso, minä seison ovesa ja kolkutan: jos joku minun ääneni kuulee ja avaa oven, sen tykö minä tahdon mennä sisälle, ja pitää ehtoollista hänen kanssansa ja hän minun kanssani.

3:21 Joka voittaa, sen minä annan istua minun kanssani minun istuimellani, niinkuin minäkin voitoin ja olen minun isäni kanssa hänen istuimellansa istunut.

3:22 Jolla korva on, se kuulkaan, mitä Henki seurakunnille sanoo.

4 LUKU

4:1 Sitte näin minä, ja katso, ovi avattiin taivaassa, ja ensimmäinen ääni, jonka minä kuulin niinkuin basunan puhuvan minun kanssani, sanoen: astu tänne ylös, ja minä osoitan sinulle, mitä tästälähin tapahtuva on.

4:2 Ja kohta minä olin hengessä, ja katso, istuin oli pantu taivaasen, ja istuimella oli (yksi) istuva.

4:3 Ja se, joka istui, oli näkyänsä kiven jaspiksen ja sardin kaltainen, ja taivaan kaari istuimen ympäri näkyänsä smaragdin kaltainen.

4:4 Ja sen istuimen ympärillä oli neljäkolmattakymmentä istuinta, ja niillä istuimilla näin minä neljäkolmattakymmentä vanhinta istuvan, valkeilla vaatteilla

heillä oli päässänsä kultaiset kruunut.

4:5 Ja valtaistuimesta lähti salamoita ja ääniä ja ukkosen jylinää; ja valtaistuimen edessä paloi seitsemän tulisoitua, jotka ovat ne seitsemän Jumalan henkeä.

4:6 Ja valtaistuimen edessä oli ikäänkuin lasinen meri, kristallin näköinen; ja valtaistuimen keskellä ja valtaistuimen ympärillä oli neljä olentoa, edestä ja takaa silmiä täynnä.

4:7 Ja ensimmäinen olento oli leijonan näköinen, ja toinen olento nuoren härän näköinen, ja kolmannella olenolla oli ikäänkuin ihmisen kasvot, ja neljäs olento oli lentävän kotkan näköinen.

4:8 Ja niillä neljällä olenolla oli kullakin kuusi siipeä, ja ne olivat yltympäri ja sisältä silmiä täynnä. Ja ne sanoivat lakkaamatta yötä päivää: "Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Jumala, Kaikkivaltias, joka oli ja joka on ja joka tuleva on."

4:9 Ja niin usein kuin olennot antavat ylistyksen, kunnian ja kiitoksen hänelle, joka valtaistuimella istuu, joka elää aina ja iankaikkisesti,

4:10 lankeavat ne kaksikymmentä neljä vanhinta hänen eteensä, joka valtaistuimella istuu, ja kumartaen rukoilevat häntä, joka elää aina ja iankaikkisesti, ja heittävät kruununsa valtaistuimen eteen sanoen:

4:11 "Sinä, meidän Herramme ja meidän Jumalamme, olet arvollinen saamaan ylistyksen ja kunnian ja voiman, sillä sinä olet luonut kaikki, ja sinun tahdostasi ne ovat olemassa ja ovat luodut."

5 LUKU

5:1 Ja minä näin valtaistuimella-istuvan oikeassa kädessä kirjakäärön, sisältä ja päältä täyteen kirjoitetun, seitsemällä sinetillä suljetun.

5:2 Ja minä näin väkevän enkelin, joka suurella äänellä kuulutti: "Kuka on arvollinen avaamaan tämän kirjan ja

puetettuna, ja heidän päässänsä olivat kultaiset kruunut.

4:5 Ja istuimesta kävivät ulos leimaukset ja pitkäiset ja äänet, ja seitsemän tulista lamppua paloi istuimen edessä, jotka seitsemän Jumalan henkeä ovat.

4:6 Ja istuimen edessä oli niinkuin lasinen meri, kristallin muotoinen, ja keskellä istuinta ja ympäri istuinta neljä eläintä, edestä ja takaa silmiä täynnänsä.

4:7 Ja ensimmäinen eläin oli jalopeuran muotoinen, ja toinen eläin vasikan muotoinen, ja kolmannella eläimellä olivat niinkuin ihmisen kasvot, ja neljäs eläin lentäväisen kotkan muotoinen.

4:8 Ja niillä neljällä eläimellä oli kullakin kuusi siipeä ympärillä, ja he olivat sisältä silmiä täynnänsä; ja ei heillä ollut lepoa päivällä eikä yöllä, ja sanoivat: pyhä, pyhä, pyhä on Herra Jumala kaikkivaltias, joka oli, ja joka on, ja joka tuleva on.

4:9 Ja kuin ne eläimet antoivat kiitoksen ja kunnian ja siunauksen sille, joka istuimella istui, joka elää iankaikkisesta iankaikkiseen.

4:10 Niin ne neljäkolmattakymmentä vanhinta lankesivat istuimella istuvaisen eteen, ja kumartaen rukoilivat sitä, joka elää iankaikkisesta iankaikkiseen, ja heittivät kruununsa istuimen eteen ja sanoivat:

4:11 Herra! sinä olet mahdollinen saamaan ylistyksen ja kunnian ja voiman; sillä sinä olet kaikki luonut, ja sinun tahdostasi he ovat, ja luodut ovat.

5 LUKU

5:1 Ja minä näin istuimella istuvaisen oikeassa kädessä kirjan, sisältä ja ulkoa kirjoitetun, seitsemällä sinetillä lukitun.

5:2 Ja minä näin väkevän enkelin suurella äänellä saarnaavan: kuka on mahdollinen tätä kirjaa avaamaan ja hänen sinettiänsä

murtamaan sen sinetit?"

5:3 Eikä kukaan taivaassa eikä maan päällä eikä maan alla voinut avata kirjaa eikä katsoa siihen.

5:4 Ja minä itkin kovin sitä, ettei ketään havaittu arvolliseksi avaamaan kirjaa eikä katsomaan siihen.

5:5 Ja yksi vanhimmista sanoi minulle: "Älä itke; katso, jalopeura Juudan sukukunnasta, Daavidin juurivesa, on voittanut, niin että hän voi avata kirjan ja sen seitsemän sinettiä."

5:6 Ja minä näin, että valtaistuimen ja niiden neljän olennon ja vanhinten keskellä seisoivat Karitsa, ikäänkuin teurastettu; sillä oli seitsemän sarvea ja seitsemän silmää, jotka ovat ne seitsemän Jumalan henkeä, lähetetyt kaikkeen maailmaan.

5:7 Ja se tuli ja otti kirjan valtaistuimella istuvan oikeasta kädestä.

5:8 Ja kun se oli ottanut kirjan, niin ne neljä olentoa ja kaksikymmentä neljä vanhinta lankesivat Karitsan eteen, ja heillä oli kantele kullakin, ja heillä oli kultaiset maljat täynnä suitsutuksia, jotka ovat pyhien rukoukset,

5:9 ja he veisasivat uutta virttä, sanoen: "Sinä olet arvollinen ottamaan kirjan ja avaamaan sen sinetit, sillä sinä olet tullut teurastetuksi ja olet verelläsi ostanut Jumalalle ihmiset kaikista sukukunnista ja kielistä ja kansoista ja kansanheimoista

5:10 ja tehnyt heidät meidän Jumalallemme kuningaskunnaksi ja papeiksi, ja he tulevat hallitsemaan maan päällä."

5:11 Ja minä näin, ja minä kuulin monien enkelien äänen valtaistuimen ja olentojen ja vanhinten ympäriltä, ja heidän lukunsa oli kymmentuhatta kertaa kymmentuhatta ja tuhat kertaa tuhat,

5:12 ja he sanoivat suurella äänellä: "Karitsa, joka on teurastettu, on arvollinen saamaan voiman ja rikkauden ja viisauden ja väkevyyden ja kunnian ja kirkkauden ja ylistyksen."

5:13 Ja kaikkien luotujen, jotka ovat

päästämään?

5:3 Ja ei yksikään voinut, ei taivaassa, eikä maassa, eikä maan alla, kirjaa avata, eikä siihen katsoa.

5:4 Ja minä itkin kovin, ettei yksikään löydetty mahdolliseksi kirjaa avaamaan eikä sitä näkemään.

5:5 Ja yksi vanhimmista sanoi minulle: älä itke! katso, Jalopeura voitti, joka on Juudan sukukunnasta, Davidin juuri, avaamaan sitä kirjaa ja päästämään sen seitsemää sinettiä.

5:6 Ja minä näin, ja katso, keskellä istuinta, ja neljän eläimen ja vanhimpien keskellä seisoivat Karitsa, niinkuin tapettu, jolla oli seitsemän sarvea ja seitsemän silmää, jotka ovat seitsemän Jumalan henkeä kaikelle maalle lähetetyt:

5:7 Ja se tuli ja otti kirjan istuimella istuvaisen oikeasta kädestä.

5:8 Ja kuin hän kirjan ottanut oli, lankesivat ne neljä eläintä ja neljäkolmekymmentä vanhinta Karitsan eteen, ja jokaisella oli kantele ja kultaiset maljat suitsutusta täynnä, jotka ovat pyhäin rukoukset,

5:9 Ja veisasivat uutta virttä, sanoen: sinä olet mahdollinen kirjaa ottamaan ja sen sineteitä avaamaan; sillä sinä olet tapettu ja verelläsi meitä Jumalalle lunastit kaikkinaisista sukukunnista, ja kielistä, ja kansoista ja pakanoista,

5:10 Ja olet meidät tehnyt meidän Jumalallemme kuninkaiksi ja papeiksi, ja me saamme vallita maan päällä.

5:11 Ja minä näin ja kuulin monen enkelin äänen istuimen ja eläinten ja vanhimpien ympärillä, ja heidän lukunsa oli kymmentuhatta kertaa kymmentuhatta, ja tuhannen kertaa tuhatta,

5:12 Ja sanoivat suurella äänellä: Karitsa, joka tapettu on, on mahdollinen ottamaan voiman, ja rikkauden, ja viisauden, ja kunnian, ja kiitoksen, ja siunauksen.

5:13 Ja kaikki luontokappaleet, jotka

taivaassa ja maan päällä ja maan alla ja meren päällä, ja kaikkien niissä olevain minä kuulin sanovan: "Hänelle, joka valtaistuimella istuu, ja Karitsalle ylistys ja kunnia ja kirkkaus ja valta aina ja iankaikkisesti!"

5:14 Ja ne neljä olentoa sanoivat: "Amen", ja vanhimmat lanquesivat kasvoilleen ja kumartaen rukoilivat.

6 LUKU

6:1 Ja minä näin, kuinka Karitsa avasi yhden niistä seitsemästä sinetistä, ja kuulin yhden niistä neljästä olennota sanovan niinkuin ukkosen äänellä: "Tule!"

6:2 Ja minä näin, ja katso: valkea hevonen; ja sen selässä istuvalla oli jousi, ja hänelle annettiin seppele, ja hän lähti voittajana ja voittamaan.

6:3 Ja kun Karitsa avasi toisen sinetin, kuulin minä toisen olennon sanovan: "Tule!"

6:4 Niin lähti toinen hevonen, tulipunainen, ja sen selässä istuvalle annettiin valta ottaa pois rauha maasta, että ihmiset surmaisivat toisiaan; ja hänelle annettiin suuri miekka.

6:5 Ja kun Karitsa avasi kolmannen sinetin, kuulin minä kolmannen olennon sanovan: "Tule!" Ja minä näin, ja katso: musta hevonen; ja sen selässä istuvalla oli kädessään vaaka.

6:6 Ja minä kuulin ikäänkuin äänen niiden neljän olennon keskeltä sanovan: "Koiniksmitta nisuja yhden denarin, ja kolme koiniksia ohria yhden denarin! Mutta älä turmele öljyä äläkä viiniä."

6:7 Ja kun Karitsa avasi neljännen sinetin, kuulin minä neljännen olennon äänen sanovan: "Tule!"

6:8 Ja minä näin, ja katso: hallava hevonen; ja sen selässä istuvan nimi oli Kuolema, ja Tuonela seurasi hänen mukanaan, ja heidän valtaansa annettiin neljäs osa maata, annettiin valta tappaa miekalla ja nälällä ja rutolla ja maan

taivaassa ovat, ja maan päällä, ja maan alla, ja meressä, ja kaikki, jotka niissä ovat, kuulin minä sille sanovan, joka istuimella istui, ja Karitsalle: siunaus ja kunnia, ja ylistys ja voima, ijankaikkisesta ijankaikkiseen.

5:14 Ja ne neljä eläintä sanoivat: amen! Ja ne neljäkolmattakymmentä vanhinta lanquesivat maahan, kumarsivat ja rukoilivat sitä, joka elää ijankaikkisesta ijankaikkiseen.

6 LUKU

6:1 Ja minä näin, kuin Karitsa ensimmäisen sinetin avasi, ja minä kuulin yhden neljästä eläimestä sanovan, niinkuin pitkäisen jylinän: tule ja katso!

6:2 Ja minä näin, ja katso, valkiahorse; ja se, joka sen päällä istui, piti joutsea, ja hänelle annettiin kruunu, ja hän läksi voittamaan ja saamaan voittoa.

6:3 Ja kuin hän toisen sinetin avasi, kuulin minä toisen eläimen sanovan: tule ja katso!

6:4 Ja ruskeahorse meni ulos; ja sille, joka sen päällä istui, annettiin rauha maasta ottaa pois, että heidän piti keskenänsä toinen toisensa tappaman; ja hänelle oli suuri miekka annettu.

6:5 Ja kuin hän kolmannen sinetin avasi, kuulin minä kolmannen eläimen sanovan: tule ja katso! Ja minä näin, ja katso, mustahorse; ja sillä, joka sen päällä istui, oli vaaka kädessä.

6:6 Ja minä kuulin äänen neljän eläimen keskeltä sanovan: mitta nisuja yhteen penninkiin ja kolme mittaa ohria yhteen penninkiin, ja älä viinaa eikä öljyä vahingoita.

6:7 Ja kuin hän avasi neljännen sinetin, kuulin minä neljännen eläimen äänen sanovan: tule ja katso!

6:8 Ja minä näin, ja katso, hiirenkarvainen orhi, ja joka sen päällä istui, sen nimi oli kuolema; ja helvetti noudatti häntä. Ja hänelle annettiin voima tappaa neljättä osaa maan päältä miekalla ja nälällä, ja surmalla ja pedoilla maan päällä.

petojen kautta.

6:9 Ja kun Karitsa avasi viidennen sinetin, näin minä alttarin alla niiden sielut, jotka olivat surmatut Jumalan sanan tähden ja sen todistuksen tähden, joka heillä oli.

6:10 Ja he huusivat suurella äänellä sanoen: "Kuinka kauaksi sinä, pyhä ja totinen Valtias, siirät tuomiosi ja jätät kostamatta meidän veremme niille, jotka maan päällä asuvat?"

6:11 Ja heille kullekin annettiin pitkä valkoinen vaippa, ja heille sanottiin, että vielä vähän aikaa pysyisivät levollisina, kunnes oli täyttyvä myös heidän kanssapalvelijainsa ja veljiensä luku, joiden tuli joutua tapettaviksi niinkuin hekin.

6:12 Ja minä näin, kuinka Karitsa avasi kuudennen sinetin; ja tuli suuri maanjäristys, ja aurinko meni mustaksi niinkuin karvainen säkkipuku, ja kuu muuttui kokonaan kuin vereksi,

6:13 ja taivaan tähdet putosivat maahan, niinkuin viikunapuu varistaa raakaleensa, kun suuri tuuli sitä pudistaa,

6:14 ja taivas väistyi pois niinkuin kirja, joka kääritään kokoon, ja kaikki vuoret ja saaret siirtyivät sijoiltansa.

6:15 Ja maan kuninkaat ja ylimykset ja sotapäälliköt ja rikkaat ja väkevät ja kaikki orjat ja vapaat kätkeytyivät luoliin ja vuorten rotkoihin

6:16 ja sanoivat vuorille ja kallioille: "Langetkaa meidän päallemme ja kätkekää meidät hänen kasvoiltansa, joka valtaistuimella istuu, ja Karitsan vihalta!

6:17 Sillä heidän vihansa suuri päivä on tullut, ja kuka voi kestää?"

7 LUKU

7:1 Sen jälkeen minä näin neljä enkeliä seisovan maan neljällä kulmalla ja pitävän kiinni maan neljää tuulta, ettei mikään tuuli pääsisi puhaltamaan maan päälle eikä meren päälle eikä yhteenkään puuhun.

7:2 Ja minä näin erään muun enkelin

6:9 Ja kuin hän viidennen sinetin avasi, näin minä alttarin alla niiden sielut, jotka Jumalan sanan tähden tapetut olivat ja sen todistuksen tähden, joka heillä oli.

6:10 Ja he huusivat suurella äänellä sanoen: sinä pyhä ja totinen Herra! kuinka kauvan et sinä tuomitse ja meidän vertamme kosta niille, jotka maan päällä asuvat?

6:11 Ja kullekin heistä annettiin valkua vaate ja sanottiin heille, että heidän piti vielä vähän aikaa lepäämään, siihenasti kuin heidän kanssapalvelijainsa ja veljeinsä luku täytetyksi tulis, jotka piti tapettaman niinkuin hekin.

6:12 Ja minä näin, kuin hän kuudennen sinetin avasi, katso, niin tapahtui suuri maanjäristys, ja aurinko tuli mustaksi niinkuin karvasäkki ja kuu tuli kokonansa niinkuin veri,

6:13 Ja tähdet putosivat taivaasta maan päälle, niinkuin fikunapuu fikunansa varistaa, kuin hän suurelta tuulelta häilytetään.

6:14 Ja taivas pakeni niinkuin kämärtynyt kirja, ja kaikki vuoret ja luodot siirrettiin sioistansa.

6:15 Ja kuninkaat maan päällä, ja ylimäiset, ja rikkaat, ja päämiehet, ja väkevät, ja kaikki orjat, ja kaikki vapaat kätkivät itsensä luoliin ja vuorten rotkoihin,

6:16 Ja sanoivat vuorille ja kukkuloille: langetkaat meidän päallemme ja peittäkää meitä sen kasvoin edestä, joka istuimella istuu, ja Karitsan vihasta.

6:17 Sillä se suuri hänen vihansa päivä on tullut, ja kuka voi pysyä?

7 LUKU

7:1 Ja sitte näin minä neljä enkeliä seisovan neljän maan kulman päällä, ja neljää maan tuulta pitävän, ettei tuuli oisi puhaltanut maan päälle, eikä meren päälle, eikä yhdenkään puun päälle.

7:2 Ja minä näin toisen enkelin auringon

kohoavan auringonnoususta, ja hänellä oli elävän Jumalan sinetti, ja hän huusi suurella äänellä niille neljälle enkelille, joille oli annettu valta vahingoittaa maata ja merta,

7:3 ja sanoi: "Älkää vahingoittako maata älkääkä merta, älkää myös puita, ennenkuin me olemme painaneet sinetin Jumalamme palvelijain otsaan."

7:4 Ja minä kuulin sinetillä merkittyjen luvun, sata neljäkymmentä neljä tuhatta merkittyä kaikista Israelin lasten sukukunnista:

7:5 Juudan sukukunnasta kaksitoista tuhatta merkittyä, Ruubenin sukukunnasta kaksitoista tuhatta, Gaadin sukukunnasta kaksitoista tuhatta,

7:6 Asserin sukukunnasta kaksitoista tuhatta, Naftalin sukukunnasta kaksitoista tuhatta, Manassen sukukunnasta kaksitoista tuhatta,

7:7 Simeonin sukukunnasta kaksitoista tuhatta, Leevin sukukunnasta kaksitoista tuhatta, Isaskarin sukukunnasta kaksitoista tuhatta,

7:8 Sebulonin sukukunnasta kaksitoista tuhatta, Joosefin sukukunnasta kaksitoista tuhatta, Benjaminin sukukunnasta kaksitoista tuhatta merkittyä.

7:9 Tämän jälkeen minä näin, ja katso, oli suuri joukko, jota ei kukaan voinut lukea, kaikista kansanheimoista ja sukukunnista ja kansoista ja kielistä, ja ne seisoivat valtaistuimen edessä ja Karitsan edessä puettuina pitkiin valkeihin vaatteisiin, ja heillä oli palmut käsissään,

7:10 ja he huusivat suurella äänellä sanoen: "Pelastus tulee meidän Jumalaltamme, joka valtaistuimella istuu, ja Karitsalta."

koitosta tulevan ylös jolla oli elävän Jumalan sinetti, ja hän huusi suurella äänellä niille neljälle enkelille, joiden maata ja merta oli annettu vahingoittaa.

7:3 Ja sanoi: älkää maata eikä merta eikä puita vahingoittako siihenasti kuin me merkitsemme meidän Jumalamme palveliat heidän otsissansa.

7:4 Ja minä kuulin, että merkittyin luku oli sata ja neljäviidettäkymmentä tuhatta, jotka kaikkein Israelin lasten sukukunnista merkityt olivat:

7:5 Juudan sukukunnasta kaksitoistakymmentä tuhatta merkityt Rubenin sukukunnasta kaksitoistakymmentätuhatta merkityt, Gadin sukukunnasta kaksitoistakymmentätuhatta merkityt:

7:6 Asserin sukukunnasta kaksitoistakymmentä tuhatta merkityt, Naphtalin sukukunnasta kaksitoistakymmentä tuhatta merkityt, Manassen sukukunnasta kaksitoistakymmentä tuhatta merkityt:

7:7 Simeonin sukukunnasta kaksitoistakymmentä tuhatta merkityt, Levin sukukunnasta kaksitoistakymmentä tuhatta merkityt, Isaskarin sukukunnasta kaksitoistakymmentä tuhatta merkityt:

7:8 Zebulonin sukukunnasta kaksitoistakymmentä tuhatta merkityt, Josephin sukukunnasta kaksitoistakymmentä tuhatta merkityt, Benjaminin sukukunnasta kaksitoistakymmentä tuhatta merkityt.

7:9 Sen jälkeen näin minä, ja katso, suuri joukko, jota ei yksikään lukea taitanut, kaikista pakanoista, ja sukukunnista, ja kansoista ja kielistä, seisovan istuimen edessä ja Karitsan edessä, valkeilla vaatteilla puuetut, ja palmut heidän käsissänsä.

7:10 Ja he huusivat suurella äänellä, sanoen: autuus olkoon meidän Jumalallemme, joka istuimella istuu, ja Karitsalle!

7:11 Ja kaikki enkelit seisoivat piirissä valtaistuimen ja vanhinten ja neljän olennon ympärillä ja lankesivat kasvoilleen valtaistuimen eteen ja kumartaen rukoilivat Jumalaa,

7:12 sanoen: "Amen! Ylistys ja kirkkaus ja viisaus ja kiitos ja kunnia ja voima ja väkevyys meidän Jumalallemme aina ja iankaikkisesti, amen!"

7:13 Ja yksi vanhimmista puhui minulle ja sanoi: "Keitä ovat nämä pitkiin valkeihin vaatteisiin puetut, ja mistä he ovat tulleet?"

7:14 Ja minä sanoin hänelle: "Herrani, sinä tiedät sen." Ja hän sanoi minulle: "Nämä ovat ne, jotka siitä suuresta ahdistuksesta tulevat, ja he ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä.

7:15 Sentähden he ovat Jumalan valtaistuimen edessä ja palvelevat häntä päivät ja yöt hänen temppelissään, ja hän, joka valtaistuimella istuu, on levittävä telttamajansa heidän ylitsensä.

7:16 Ei heidän enää tule nälkä eikä enää jano, eikä aurinko ole sattuva heihin, eikä mikään helle,

7:17 sillä Karitsa, joka on valtaistuimen keskellä, on kaitseva heitä ja johdattava heidät elämän vetten lähteille, ja Jumala on pyyhkivä pois kaikki kyyneleet heidän silmistänsä."

8 LUKU

8:1 Ja kun Karitsa avasi seitsemännen sinetin, tuli taivaassa äänettömyys, jota kesti noin puoli hetkeä.

8:2 Ja minä näin ne seitsemän enkeliä, jotka seisoivat Jumalan edessä, ja heille annettiin seitsemän pasunaa.

8:3 Ja tuli eräs muu enkeli ja asettui alttarin ääreen pitäen kultaista suitsutusastiaa, ja hänelle annettiin paljon suitsukkeita pantavaksi kaikkien pyhien rukouksiin kultaiselle alttarille, joka oli valtaistuimen edessä.

8:4 Ja suitsukkeiden savu nousi pyhien

7:11 Ja kaikki enkelit seisoivat ympäri istuinta, ja vanhimpia, ja neljää eläintä, ja lankesivat kasvoilleen istuimen eteen, kumarsivat ja rukoilivat Jumalaa,

7:12 Sanoen: amen! Siunaus, ja ylistys, ja viisaus, ja kiitos, ja kunnia, ja voima, ja väkevyys olkoon meidän Jumalallemme ijankaikkisesta ijankaikkiseen. Amen!

7:13 Ja yksi vanhimmista vastasi ja sanoi minulle: kutka nämät valkeilla vaatteilla puetetut ovat, ja kusta he tulleet ovat?

7:14 Ja minä sanoin hänelle: herra, sinäpä sen tiedät. Ja hän sanoi minulle: nämät ovat ne, jotka suuresta vaivasta tulivat, ja he ovat vaatteensa pesseet ja ovat vaatteensa Karitsan veressä valaisseet.

7:15 Sentähden ovat he Jumalan istuimen edessä ja palvelevat häntä päivällä ja yöllä hänen templissänsä. Ja se, joka istuimella istuu, asuu heidän päällensä.

7:16 Ei heidän pidä enään isooman, eikä enään janooman, eikä aurinko lankee heidän päällensä, ei myös yksikään palavuus.

7:17 Sillä Karitsa, joka istuimen keskellä on, kaitsee heitä ja johdattaa heitä elävään vesilähdetien tykö, ja Jumala on kuivaava kaikki kyyneleet heidän silmistänsä.

8 LUKU

8:1 Ja kuin hän seitsemännen sinetin avasi, oltiin ääneti taivaassa lähes puoli hetkeä.

8:2 Ja minä näin seitsemän enkeliä Jumalan edessä seisovan, joille seitsemän basunaa annettiin.

8:3 Ja toinen enkeli tuli ja seisoi alttarin edessä, ja hänellä oli kultainen pyhän savun astia, jolle paljo suitsutusta annettiin, kaikkein pyhäin rukouksiin, kultaiselle alttarille antaaksensa, joka on istuimen edessä.

8:4 Ja suitsutuksen savu pyhäin rukouksista

rukousten kanssa enkelin kädestä Jumalan eteen.

8:5 Ja enkeli otti suitsutusastian ja täytti sen alttarin tulella ja heitti maan päälle; silloin syntyi ukkosenjylinää ja ääniä ja salamoita ja maanjäristystä.

8:6 Ja ne seitsemän enkeliä, joilla oli ne seitsemän pasunaa, hankkiutuivat puhaltamaan pasunoihin.

8:7 Ja ensimmäinen enkeli puhalsi pasunaan; niin tuli rakeita ja tulta, verellä sekoitettuja, ja ne heitettiin maan päälle; ja kolmas osa maata paloi, ja kolmas osa puita paloi, ja kaikki vihanta ruoho paloi.

8:8 Ja toinen enkeli puhalsi pasunaan; niin heitettiin mereen ikäänkuin suuri, tulena palava vuori; ja kolmas osa merta muuttui vereksi,

8:9 ja kolmas osa luoduista, mitä meressä on ja joissa henki on, kuoli, ja kolmas osa laivoista hukkui.

8:10 Ja kolmas enkeli puhalsi pasunaan; niin putosi taivaasta suuri tähti, palava kuin tulisoihutu, ja se putosi virtoihin, kolmanteen osaan niistä, ja vesilähteisiin.

8:11 Ja tähden nimi oli Koiruoho. Ja kolmas osa vesistä muuttui koiruohoksi, ja paljon ihmisiä kuoli vedestä, koska se oli karvaaksi käynyt.

8:12 Ja neljäs enkeli puhalsi pasunaan; niin kolmas osa auringosta ja kolmas osa kuusta ja kolmas osa tähdistä lyötiin vitsauksella, niin että kolmas osa niistä pimeni ja päivä kolmannelta osaltaan oli valoton, ja niin myös yö.

8:13 Ja minä näin, ja minä kuulin kotkan, joka lensi keskitaivaalla, sanovan suurella äänellä: "Voi, voi, voi maan päällä asuvaisia niiden jäljellä olevain pasunain äänten tähden, joihin kolmen enkelin vielä on määrä puhaltaa!"

9 LUKU

9:1 Ja viides enkeli puhalsi pasunaan; niin minä näin tähden, taivaasta maan päälle pudonneen, ja sille annettiin syvyyden

nousi enkelin kädestä Jumalan eteen.

8:5 Ja enkeli otti pyhän savun astian, ja täytti sen alttarin tulesta, ja heitti maan päälle, ja niin tapahtuivat äänet ja pitkäisen jylinät ja leimaukset ja maanjäristykset.

8:6 Ja ne seitsemän enkeliä seitsemällä basunalla hankitsivat basunilla soittamaan.

8:7 Ja ensimmäinen enkeli soitti basunalla, ja tuli rakeita ja tulta verellä sekoitettuja, jotka maan päälle heitettiin; ja kolmas osa puista paloi ja kaikki viheriäinen ruoho paloi.

8:8 Ja toinen enkeli soitti basunalla, ja mereen heitettiin niinkuin suuri vuori tulussa palava: ja kolmas osa merestä tuli vereksi,

8:9 Ja kolmas osa elävistä luontokappaleista meressä kuoli ja kolmas osa haaksista hukkui.

8:10 Ja kolmas enkeli soitti basunalla, ja suuri tähti lankesi taivaasta, palava niinkuin tulisoitto, ja lankesi kolmannen osan virtain ja vesilähdetten päälle.

8:11 Ja tähti kutsutaan koiruohoksi: ja kolmas osa vesistä muuttui koiruohoksi, ja monta ihmistä kuoli vetten tähden, että ne haikiaksi tehdyt olivat.

8:12 Ja neljäs enkeli soitti basunalla, ja kolmas osa auringosta lyötiin, ja kolmas osa kuusta, ja kolmas osa tähdistä, niin että kolmas osa heistä pimeni, ja ei kolmas osa päivästä valaissut, eikä yöstä.

8:13 Ja minä näin ja kuulin enkelin keskelle taivasta lentävän ja suurella äänellä sanovan: voi, voi, voi, asuvaisia maan päällä, muiden kolmen enkelin basunan äänistä, jotka vielä basunilla soittaman pitää!

9 LUKU

9:1 Ja viides enkeli soitti basunalla, ja minä näin tähden taivaasta maan päälle putoovan, ja hänelle annettiin syvyyden

kaivon avain;

9:2 ja se avasi syvyyden kaivon, ja kaivosta nousi savu, niinkuin savu suuresta pätsistä, ja kaivon savu pimitti auringon ja ilman.

9:3 Ja savusta lähti heinäsiirkkoja maan päälle, ja niille annettiin valta, niinkuin maan skorpioneilla on valta;

9:4 ja niille sanottiin, etteivät ne saa vahingoittaa maan ruohoa eikä mitään vihantaa eikä yhtään puuta, vaan ainoastaan niitä ihmisiä, joilla ei ole Jumalan sinettiä otsassaan.

9:5 Ja niille annettiin valta vaivata heitä viisi kuukautta, vaan ei tappaa heitä; ja ne vaivasivat, niinkuin vaivaa skorpionin, kun se ihmistä pistää.

9:6 Ja niinä päivinä ihmiset etsivät kuolemaa, eivätkä sitä löydä; he haluavat kuolla, mutta kuolema pakenee heitä.

9:7 Ja heinäsiirkat olivat sotaan varustettujen hevosten kaltaiset, ja niillä oli päässään ikäänkuin sepeleet, kullan näköiset, ja niiden kasvot olivat ikäänkuin ihmisten kasvot;

9:8 ja niillä oli hiukset niinkuin naisten hiukset, ja niiden hampaat olivat niinkuin leijonain hampaat.

9:9 Ja niillä oli haarniskat ikäänkuin rautahaarniskat, ja niiden siipien kohina oli kuin sotavaunujen ryske monien hevosten kiitäessä taisteluun.

9:10 Ja niillä oli pyrstöt niinkuin skorpioneilla ja pistimet, ja pyrstöissäänsä niillä oli voima vahingoittaa ihmisiä viisi kuukautta.

9:11 Niillä oli kuninkaanaan syvyyden enkeli, jonka nimi hebreaksi on Abaddon ja kreikaksi Apollyon.

9:12 Ensimmäinen "voi!" on mennyt; katso, tulee vielä kaksi "voi!"-huutoa tämän jälkeen.

9:13 Ja kuudes enkeli puhalsi pasunaan; niin minä kuulin äänen tulevan kultaisen

kaivon avain.

9:2 Ja hän avasi syvyyden kaivon, ja kaivon savu kävi ylös niinkuin suuren pätsin savu, ja aurinko ja ilma pimisi kaivon savusta.

9:3 Ja savusta läksivät metsäsiirkat maan päälle, ja heille annettiin voima, niinkuin skorpionilla on voima maan päällä.

9:4 Ja heille sanottiin, ettei heidän pitänyt vahingoittaman maan ruohoa eikä mitään viheriäistä, ei myös yhtään puuta, vaan ainoastaan ihmisiä, joiden otsissa ei Jumalan sinetti ole.

9:5 Ja se annettiin heille, ettei heidän pitänyt heitä tappaman, vaan viisi kuukautta vaivaaman, ja heidän vaivaamisensa oli niinkuin skorpionin vaivaaminen, kuin hän on ihmistä pistänyt.

9:6 Ja niinä päivinä ihmiset etsivät kuolemaa, ja ei löydä häntä, ja pyytää kuolla, vaan kuolema pakenee heitä.

9:7 Ja metsäsiirkat ovat orhitten kaltaiset, jotka sotaan valmistetut ovat, ja heidän päässäänsä niinkuin kruunut, kullan muotoiset, ja heidän kasvonsa niin-ihmisten kasvot.

9:8 Ja heillä olivat hiukset, ja heidän hampaansa olivat niinkuin jalopeuran.

9:9 Ja heillä oli pantsari niinkuin rautapantsarit; ja heidän siipiensä havina niinkuin ratasten kituma, kussa monta hevosta sotaan juoksee.

9:10 Ja heillä oli pyrstöt niinkuin skorpionilla, ja heidän pyrstöissäänsä olivat neulaiset, ja heidän voimansa oli ihmisiä viisi kuukautta vahingoittaa.

9:11 Ja heidän kuninkaansa on syvyyden enkeli, jonka nimi Hebrean kielellä on Abaddon, ja Grekan kielellä on hänen nimensä Apollyon.

9:12 Yksi voi on mennyt edes, katso, vielä kaksi voita sen jälkeen tulevat.

9:13 Ja kuudes enkeli soitti basunalla, ja minä kuulin äänen neljästä kultaisen

alttarin neljästä sarvesta, Jumalan edestä, 9:14 ja se sanoi kuudennelle enkelille, jolla oli pasuna: "Päästä ne neljä enkeliä, jotka ovat sidottuina suuren Euftrat-virran varrella."

9:15 Silloin päästettiin ne neljä enkeliä, jotka hetkelleen, päivälleen, kuukaudelleen ja vuodelleen olivat valmiina tappamaan kolmannen osan ihmisistä.

9:16 Ja ratsuväen joukkojen luku oli kaksikymmentä tuhatta kertaa kymmenen tuhatta; minä kuulin niiden luvun.

9:17 Ja tämänkaltaisilta minusta näyttivät hevoset ja niiden selässä istujat näyssä: ratsastajilla oli tulipunaiset ja tummansinervät ja tulikivenkeltaiset haarniskat; ja hevosten päät olivat kuin leijonain päät, ja niiden suusta lähti tuli ja savu ja tulikivi.

9:18 Näistä kolmesta vitsauksesta sai kolmas osa ihmisiä surmansa: tulesta ja savusta ja tulikivestä, jotka lähtivät niiden suusta.

9:19 Sillä hevosten voima oli niiden suussa ja niiden hännässä; niiden hännät näet olivat käärmeitten kaltaiset, ja niissä oli päät, joilla ne vahingoittavat.

9:20 Ja jäljelle jääneet ihmiset, ne, joita ei tapettu näillä vitsauksilla, eivät tehneet parannusta kättensä teoista, niin että olisivat lakanneet kumartamasta riivaajia ja kultaisia ja hopeaisia ja vaskisia ja kivisiä ja puisia epäjumalankuvia, jotka eivät voi nähdä eikä kuulla eikä kävellä.

9:21 He eivät tehneet parannusta murhistaan eikä velhouksistaan eikä haureudestaan eikä varkauksistaan.

10 LUKU

10:1 Ja minä näin erään toisen, väkevän enkelin tulevan alas taivaasta; hänen verhonaan oli pilvi, ja taivaankaari oli hänen päänsä päällä, ja hänen kasvonsa olivat niinkuin aurinko, ja hänen jalkansa

alttarin sarvesta, joka Jumalan edessä on, 9:14 Sanovan sille kuudennelle enkelille, jolla basuna oli: päästä ne neljä enkeliä, jotka suuressa Euphratin virrassa sidottuna ovat.

9:15 Ja ne neljä enkeliä päästettiin, jotka olivat valmiit hetkeksi, ja päiväksi, ja kuukaudeksi ja vuodeksi, tappamaan kolmatta osaa ihmisistä.

9:16 Ja ratsasmiesten sotajoukon luku oli kaksin kerroin kymmentuhatta kertaa kymmenentuhatta, ja minä kuulin heidän lukunsa.

9:17 Ja niin minä näin ne orhiit näyssä, ja niillä, jotka heidän päällensä istuivat, olivat tuliset ja keltaiset ja tulikiviset pantsarit, ja orhitten päät olivat niinkuin jalopeurain päät, ja heidän suustansa kävi ulos tuli, ja savu, ja tulikivi.

9:18 Näillä kolmella vitsauksella tapettiin kolmas osa ihmisistä, tulella, savulla ja tulikivellä, jotka kävivät ulos heidän suustansa.

9:19 Sillä heidän voimansa oli heidän suussansa ja heidän pyrstöissänsä, ja heidän pyrstönsä olivat kärmetten muotoiset, heillä olivat päät ja niillä he vahingoitsivat.

9:20 Ja muut ihmiset, jotka ei näillä vitsauksilla ole tapetut, ei heidän kättensä töistä parannusta tehneet: ettei he olisi perkeleitä kumartaneet ja kultaisia, ja hopiaisia, ja vaskisia, ja kivisiä ja puisia epäjumalia, jotka ei nähdä taida, eikä kuulla, ei myös käydä.

9:21 Ja ei tehneet parannusta murhistansa, eikä velhoudestansa, eikä huoruudestaan, ei myös varkaudestaan.

10 LUKU

10:1 Ja minä näin toisen väkevän enkelin tulevan alas taivaasta, joka pilvellä puetettu oli, ja taivaan kaari hänen päänsä päällä, ja hänen kasvonsa olivat niinkuin aurinko, ja hänen jalkansa niinkuin tulen patsaat.

niinkuin tulipatsaat,

10:2 ja hänellä oli kädessään avattu kirjanen. Ja hän laski oikean jalkansa meren päälle ja vasemman maan päälle

10:3 ja huusi suurella äänellä, niinkuin leijona ärjyy; ja kun hän huusi, antoivat ne seitsemän ukkosenjylinää ääntensä puhua.

10:4 Ja kun ne seitsemän ukkosenjylinää olivat puhuneet, yritin minä kirjoittaa, mutta minä kuulin äänen taivaasta sanovan: "Pane sinetin taakse, mitä ne seitsemän ukkosenjylinää puhuivat, äläkä sitä kirjoita."

10:5 Ja enkeli, jonka minä näin seisovan meren päällä ja maan päällä, kohotti oikean kätensä taivasta kohti

10:6 ja vannoi hänen kauttansa, joka elää aina ja iankaikkisesti, hänen, joka on luonut taivaan ja mitä siinä on, ja maan ja mitä siinä on, ja meren ja mitä siinä on, ettei enää ole oleva aikaa,

10:7 vaan että niinä päivinä, jolloin seitsemännen enkelin ääni kuuluu hänen puhaltaessaan pasunaan, Jumalan salaisuus käy täytöntöön sen hyvän sanoman mukaan, jonka hän on ilmoittanut palvelijoilleen profeteille.

10:8 Ja sen äänen, jonka minä olin kuullut taivaasta, kuulin taas puhuvan minulle ja sanovan: "Mene ja ota tuo avattu kirjakäärö, joka on meren ja maan päällä seisovan enkelin kädessä."

10:9 Ja minä menin enkelin tykö ja pyysin, että hän antaisi minulle sen kirjasen. Ja hän sanoi minulle: "Ota ja syö se; se on karvasteleva vatsassasi, mutta suussasi se on oleva makea kuin hunaja."

10:10 Niin minä otin kirjasen enkelin kädestä ja söin sen; se oli minun suussani makea kuin hunaja; mutta sen syötyäni minun vatsaani karvasteli.

10:11 Ja minulle sanottiin: "Sinun tulee taas profetoida monista kansoista ja kansanheimoista ja kielistä ja kuninkaista."

10:2 Ja hänen kädessään oli avoin kirja, ja hän pani oikean jalkansa meren päälle ja vasemman maan päälle.

10:3 Ja huusi suurella äänellä, niinkuin jalopeura kiljuu. Ja koska hän huusi, puhuivat ne seitsemän pitkäistä äänensä.

10:4 Ja kuin ne seitsemän pitkäistä olivat äänensä puhuneet, tahdoin minä sen kirjoittaa. Ja minä kuulin äänen taivaasta sanovan minulle: lukitse se, mitä ne seitsemän pitkäistä puhuivat, ja älä niitä kirjoita.

10:5 Ja enkelin, jonka minä meren päällä ja maan päällä näin seisovan, nosti kätensä taivaasen päin,

10:6 Ja vannoi sen kautta, joka elää iankaikkisesta iankaikkiseen, joka taivaan luonut oli ja ne, mitkä siinä on, ja maan ja ne, mitkä siinä on, ja meren ja ne, mitkä siinä on, ettei silleen aikaa enempi oleman pidä:

10:7 Vaan seitsemännen enkelin äänen päivinä, kuin hän rupee basunalla soittamaan, niin pitää Jumalan salaisuus täytettämän, niinkuin hän on palvelioillensa prophetaille ilmoittanut.

10:8 Ja ääni, jonka minä kuulin taivaasta, puhui taas minun kanssani ja sanoi: mene ja ota avoin kirja enkelin kädestä, joka meren ja maan päällä seisoo.

10:9 Ja minä menin enkelin tykö ja sanoin: anna kirja minulle. Ja hän sanoi minulle: ota ja syö se! ja se on karvasteleva sinun vatsassasi, vaan sinun suussasi pitää sen oleman makian niinkuin hunaja.

10:10 Ja minä otin kirjan enkelin kädestä ja söin sen, ja se oli makia minun suussani niinkuin hunaja. Ja kuin minä sen syönyt olin, karvasteli se minun vatsassani.

10:11 Ja hän sanoi minulle: taas tulee sinun propheteerata kansoille, ja pakanoille, ja kielille, ja monelle kuninkaalle.

11 LUKU

11:1 Ja minulle annettiin sauvan kaltainen ruoko ja sanottiin: "Nouse ja mittaa Jumalan temppeli ja alttari ja ne, jotka siinä kumartaen rukoilevat.

11:2 Mutta temppelin ulkopuolella oleva esikartano erota pois, äläkä sitä mittaa, sillä se on annettu pakanakansoille; ja he tallaavat pyhää kaupunkia neljäkymmentäkaksi kuukautta.

11:3 Ja minä annan kahdelle todistajalleni toimeksi säkkipukuihin puettuina profetoida tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen päivän ajan."

11:4 Nämä ovat ne kaksi öljypuuta ja ne kaksi lampunjalkaa, jotka seisovat maan Herran edessä.

11:5 Ja jos joku tahtoo heitä vahingoittaa, lähtee tuli heidän suustaan ja kuluttaa heidän vihollisensa; ja jos joku tahtoo heitä vahingoittaa, on hän saava surmansa sillä tavalla.

11:6 Heillä on valta sulkea taivas, niin ettei sadetta tule heidän profetoimisensa päivinä, ja heillä on valta muuttaa vedet vereksi ja löydä maata kaikkinaisilla vitsauksilla, niin usein kuin tahtovat.

11:7 Ja kun he ovat lopettaneet todistamisensa, on peto, se, joka nousee syvyydestä, käyvä sotaa heitä vastaan ja voittava heidät ja tappava heidät.

11:8 Ja heidän ruumiinsa viruvat sen suuren kaupungin kadulla, jota hengellisesti puhuen kutsutaan Sodomaksi ja Egyptiksi ja jossa myös heidän Herransa ristiinnaulittiin.

11:9 Ja ihmiset eri kansoista ja sukukunnista ja kielistä ja kansanheimoista näkevät heidän ruumiinsa kolme ja puoli päivää, eivätkä salli, että heidän ruumiinsa pannaan hautaan.

11:10 Ja ne, jotka maan päällä asuvat, iloitsevat heidän kohtalostaan ja riemuitsevat ja lähettävät lahjoja toisilleen; sillä nämä kaksi profeettaa olivat

11 LUKU

11:1 Ja minulle annettiin ruoko niinkuin sauva, ja enkeli seiso i ja sanoi: nouse ja mittaa Jumalan templi ja alttari, ja ne, jotka siinä rukoilevat.

11:2 Mutta syökse sisälmäinen kuori ulos templistä, ja älä sitä mittaa; sillä se on pakanoille annettu, ja he tallaavat pyhää kaupunkia kaksiviidettäkymmentä kuukautta.

11:3 Ja minä annan kahdelle minun todistajalleni, ja heidän pitää tuhannen kaksisataa ja kuusikymmentä päivää propheteeraaman, säkeissä puettuna.

11:4 Nämät ovat kaksi öljypuuta ja kaksi kynttiläjalkaa, jotka maan Jumalan edessä seisovat.

11:5 Ja jos joku heitä tahtoo vahingoittaa, niin tuli käy ulos heidän suustansa, ja syö heidän vihollisensa; ja jos joku tahtoo heitä vahingoittaa, niin se tapetaan.

11:6 Näillä on valta taivasta sulkea, ettei niinä päivinä, joina he propheteeraavat, sataman pidä; ja heillä on valta vesiä vereksi muuttaa, ja löydä maata kaikkinaisella vitsauksella, niin usein kuin he tahtovat.

11:7 Ja koska he todistuksensa lopettaneet ovat, niin peto, joka astui ylös syvyydestä, on heidän kanssansa sotiva, ja heitä voittava ja tappava heidät.

11:8 Ja heidän ruumiinsa pitää makaavan sen suuren kaupungin kaduilla, joka hengellisesti kutsutaan Sodoma ja Egypti, kussa myös meidän Herramme ristiinnaulittu on.

11:9 Ja muutamat sukukunnista, ja kansoista, ja kielistä, ja pakanoista pitää näkemän heidän ruumiinsa kolme päivää ja puolen, ja ei he salli heidän ruumiitansa haudattaa.

11:10 Ja jotka maan päällä asuvat, ne iloitsevat heistä, ja riemuitsevat, ja lahjoja keskenänsä lähettelevät, sillä nämä kaksi profetaa ahdistelivat niitä, jotka maan

vaivanneet niitä, jotka maan päällä asuvat.

11:11 Ja niiden kolmen ja puolen päivän kuluttua meni heihin Jumalasta elämän henki, ja he nousivat jaloilleen, ja suuri pelko valtasi ne, jotka näkivät heidät.

11:12 Ja he kuulivat suuren äänen taivaasta sanovan heille: "Nouskaa tänne!" Niin he nousivat taivaaseen pilvessä, ja heidän vihollisensa näkivät heidät.

11:13 Ja sillä hetkellä tapahtui suuri maanjäristys, ja kymmenes osa kaupunkia kukistui, ja maanjäristyksessä sai surmansa seitsemäntuhatta henkeä, ja muut peljästyivät ja antoivat taivaan Jumalalle kunnian.

11:14 Toinen "voi!" on mennyt; katso, kolmas "voi!" tulee pian.

11:15 Ja seitsemäs enkeli puhalsi pasunaan; niin kuului taivaassa suuria ääniä, jotka sanoivat: "Maailman kuninkuus on tullut meidän Herrallemme ja hänen Voidellullensa, ja hän on hallitseva aina ja iankaikkisesti."

11:16 Ja ne kaksikymmentä neljä vanhinta, jotka istuivat valtaistuimillaan Jumalan edessä, lankesivat kasvoillensa ja kumartaen rukoilivat Jumalaa,

11:17 sanoen: "Me kiitämme sinua, Herra Jumala, Kaikkivaltias, joka olet ja joka olit, siitä, että olet ottanut suuren voimasi ja ottanut hallituksen.

11:18 Ja pakanakansat ovat vihastuneet, mutta sinun vihasi on tullut, ja tullut on aika tuomita kuolleet ja maksaa palkka sinun palvelijoillesi profeetoille ja pyhille ja niille, jotka sinun nimeäsi pelkäävät, pienille ja suurille, ja turmella ne, jotka maan turmelevat."

11:19 Ja Jumalan temppeli taivaassa aukeni, ja hänen liittonsa arkki näkyi hänen temppelissään, ja tuli salamoita ja ääniä ja ukkosenjylinää ja maanjäristystä ja suuria rakeita.

12 LUKU

12:1 Ja näkyi suuri merkki taivaassa:

päällä asuivat.

11:11 Ja kolmen päivän perästä ja puolen meni Jumalalta elämän henki heihin: ja he seisoivat jaloillansa, ja suuri pelko tuli niiden päälle, jotka heidät näkivät.

11:12 Ja he kuulivat suuren äänen taivaasta sanovan heille: astukaat tänne. Ja he astuivat taivaasen pilvessä, ja heidän vihollisensa näkivät heidät.

11:13 Ja sillä hetkellä tapahtui suuri maanjäristys, ja kymmenes osa kaupungista lankesi maahan. Ja siinä maanjäristyksessä tapettiin seitsemäntuhannen ihmisten nimi, ja ne muut hämmästyivät ja antoivat kunnian taivaan Jumalalle.

11:14 Toinen voi on mennyt edes, ja katso, kolmas voi pian tulee.

11:15 Ja seitsemäs enkeli soitti basunalla, ja suuret äänet kuuluivat taivaassa, sanoen: maailman valtakunnat ovat meidän Herrallemme ja hänen Kristuksellensa tulleet, ja hän on hallitseva ijankaikkisesta iankaikkiseen.

11:16 Ja neljäkolmattakymmentä vanhinta, jotka Jumalan edessä istuimillansa istuvat, lankesivat kasvoillensa ja kumarsivat Jumalaa,

11:17 Sanoen: me kiitämme sinua Herra, kaikkivaltias Jumala, joka olet, ja olit, ja tuleva olet: että sinä olet saanut sinun suuren voimas, ja hallinnut;

11:18 Ja pakanat ovat vihastuneet, ja sinun vihas on tullut, ja kuolleitten aika heitä tuomittaa, ja sinun palveliais prophetain palkka maksettaa, ja pyhain, ja niiden, jotka sinun nimeäs pelkäävät, pienten ja suurten, ja kadottaa niitä, jotka maan turmelleet ovat.

11:19 Ja Jumalan templi aukeni taivaassa, ja hänen testamenttinsa arkki nähtiin hänen templissänsä; ja tapahtuivat leimaukset, ja äänet ja pitkäiset, ja maanjäristykset, ja suuret rakeet.

12 LUKU

1. Ja suuri ihme ilmestyi taivaassa: vaimo

vaimo, vaateitettu auringolla, ja kuu hänen jalkojensa alla, ja hänen päässään sepeleenä kaksitoista tähteä.

12:2 Hän oli raskaana ja huusi synnytyskivuissaan, ja hänen oli vaikea synnyttää.

12:3 Ja näkyi toinen merkki taivaassa, ja katso: suuri, tulipunainen lohikäärme, jolla oli seitsemän päätä ja kymmenen sarvea, ja sen päissä seitsemän kruunua;

12:4 ja sen pyrstö pyyhkäisi pois kolmannen osan taivaan tähtiä ja heitti ne maan päälle. Ja lohikäärme seiso synnyttämälänsä olevan vaimon edessä nielläkseen hänen lapsensa, kun hän sen synnyttäisi.

12:5 Ja hän synnytti poikalapsen, joka on kaitseva kaikkia pakanakansoja rautaisella valtikalla; ja hänen lapsensa temmattiin Jumalan tykö ja hänen valtaistuimensa tykö.

12:6 Ja vaimo pakeni erämaahan, jossa hänellä oli Jumalan valmistama paikka, että häntä elätettäisiin siellä tuhat kaksisataa kuusikymmentä päivää.

12:7 Ja syttyi sota taivaassa: Miikael ja hänen enkelinsä sotivat lohikäärmettä vastaan; ja lohikäärme ja hänen enkelinsä sotivat,

12:8 mutta eivät voittaneet, eikä heillä enää ollut sijaa taivaassa.

12:9 Ja suuri lohikäärme, se vanha käärme, jota perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan, koko maanpiirin villitsijä, heitettiin maan päälle, ja hänen enkelinsä heitettiin hänen kanssansa.

12:10 Ja minä kuulin suuren äänen taivaassa sanovan: "Nyt on tullut pelastus ja voima ja meidän Jumalamme valtakunta ja hänen Voideltunsa valta, sillä meidän veljimme syyttäjä, joka yöt ja päivät syytti heitä meidän Jumalamme edessä, on heitetty ulos.

12:11 Ja he ovat voittaneet hänet Karitsan veren kautta ja todistuksensa sanan kautta,

oli puuetettu auringolla, ja kuu hänen jalkainsa alla, ja hänen päässänsä kruunu kahdestatoistakymmenestä tähdestä.

2. Ja hän oli raskas, ja huusi synnyttäissänsä, ja hänellä oli suuri vaiva synnyttää.

3. Ja toinen ihme näkyi taivaassa, katso: suuri ruskia lohikäärme, jolla oli seitsemän päätä ja kymmenen sarvea, ja hänen päissänsä seitsemän kruunua.

4. Ja hänen pyrstönsä veti kolmannen osan taivaan tähdistä, ja heitti ne maan päälle. Ja lohikäärme seiso vaimon edessä, joka oli synnyttämälänsä, että kuin hän olis synnyttänyt, se olisi syönyt hänen lapsensa.

5. Ja hän synnytti poikalapsen, joka oli kaikki pakanat hallitseva rautaisella vitsalla. Ja hänen poikansa temmattiin Jumalan tykö ja hänen istuimensa tykö.

6. Ja vaimo pakeni korpeen, kussa hänelle oli sia Jumalalta valmistettu, siinä ruokittaa tuhannen kaksisataa ja kuusikymmentä päivää.

7. Ja (suuri) sota tapahtui taivaassa: Mikael ja hänen enkelinsä sotivat lohikärmeen kanssa, ja lohikäärme soti ja hänen enkelinsä.

8. Ja ei he voittaneet, eikä heidän siaansa enää löydetty taivaassa.

9. Ja suuri lohikäärme, vanha mato, joka perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan, heitettiin ulos, joka koko maan piirin viettelee, hän heitettiin maan päälle, ja hänen enkelinsä myös hänen kanssansa heitettiin sinne.

10. Ja minä kuulin suuren äänen taivaassa sanovan: nyt on autuus, ja voima, ja valtakunta, ja väki meidän Jumalamme, ja valta hänen Kristuksensa: että meidän veljimme päällekkantaja on heitetty ulos, joka heidän päällensä yötä ja päivää Jumalan edessä kantoi.

11. Ja he ovat hänen voittaneet Karitsan veren kautta, ja heidän todistuksensa

eivätkä ole henkeänsä rakastaneet, vaan olleet alttiit kuolemaan asti.

12:12 Sentähden riemuitkaa, taivaat, ja te, jotka niissä asutte! Voi maata ja merta, sillä perkele on astunut alas teidän luoksenne pitäen suurta vihaa, koska hän tietää, että hänellä on vähän aikaa!"

12:13 Ja kun lohikäärme näki olevansa heitetty maan päälle, ajoi hän takaa sitä vaimoa, joka oli poikalapsen synnyttänyt.

12:14 Mutta vaimolle annettiin sen suuren kotkan kaksi siipeä hänen lentääksensä erämaahan sille paikalleen, jossa häntä elätetään aika ja kaksi aikaa ja puoli aikaa poissa käärmeen näkyvistä.

12:15 Ja käärme syöksi kidastansa vaimon jälkeen vettä niinkuin virran, saattaakseen hänet virran vietäväksi.

12:16 Mutta maa auttoi vaimoa: maa avasi suunsa ja nieli virran, jonka lohikäärme oli syössyt kidastansa.

12:17 Ja lohikäärme vihastui vaimoon ja lähti käymään sotaa muita hänen jälkeläisiänsä vastaan, jotka pitävät Jumalan käskyt ja joilla on Jeesuksen todistus.

12:18 Ja se asettui seisomaan meren hiekalle.

13 LUKU

13:1 Ja minä näin pedon nousevan merestä; sillä oli kymmenen sarvea ja seitsemän päätä, ja sarvissansa kymmenen kruunua, ja sen päihin oli kirjoitettu pilkkaavia nimiä.

13:2 Ja peto, jonka minä näin, oli leopardin näköinen, ja sen jalat ikäänkuin karhun, ja sen kita niinkuin leijonan kita. Ja lohikäärme antoi sille voimansa ja valtaistuimensa ja suuren vallan.

13:3 Ja minä näin yhden sen päistä olevan ikäänkuin kuoliaaksi haavoitetun, mutta sen kuolinhaava parantui. Ja koko maa seurasi ihmetellen petoa.

13:4 Ja he kumarsivat lohikäärmettä, koska

sanan kautta; ja ei he henkeänsä kuolemaan asti rakastaneet.

12. Sentähden te, taivaat, iloitkaat, ja jotka niissä asutte. Voi maan ja meren asuvia! sillä perkele astuu alas teidän tyköne, pitäin suurta vihaa, tietäen itsellensä vähän aikaa olevan.

13. Ja kuin lohikärme näki itsensä maahan heitetyksi, vainosi hän vaimoa, joka pojan synnytti.

14. Ja vaimolle annettiin kaksi suuren kotkan siipeä, että hän olis korpeen siaansa lentänyt, kussa hän elätetään ajan, ja kaksi aikaa, ja puolen aikaa, käärmeen kasvoin edestä.

15. Ja kärme puuskasi vaimon jälkeen suustansa vettä niinkuin kosken, upottaaksensa häntä.

16. Mutta maa autti vaimoa, ja maa avasi suunsa, ja särpi veden, jonka lohikärme suustansa puuskannut oli.

17. Ja lohikärme vihastui vaimon päälle, ja meni sotimaan muiden kanssa hänen siemenestänsä, jotka Jumalan käskyt kätkevät ja Jeesuksen Kristuksen todistuksen pitävät.

18. Ja minä seisoin meren sannalla.

13 LUKU

13:1 Ja minä näin pedon merestä astuvan ylös, jolla oli seitsemän päätä ja kymmenen sarvea, ja hänen sarvissansa kymmenen kruunua, ja hänen päissäänsä pilkan nimi.

13:2 Ja peto, jonka minä näin, oli pardin muotoinen, ja hänen jalkansa olivat niinkuin karhun kypälät, ja hänen suunsa oli niinkuin jalopeurain suu; ja lohikärme antoi sille voimansa, ja istuimensa, ja suuren vallan.

13:3 Ja minä näin yhden hänen päistäänsä niinkuin se olis kuoliaaksi haavoitettu ollut, ja hänen kuolemahaavansa parani, ja koko maan piiri ihmetteli sitä petoa,

13:4 Ja kumarsivat lohikäärmettä, joka

se oli antanut sellaisen vallan pedolle, ja kumarsivat petoa sanoen: "Kuka on pedon vertainen, ja kuka voi sotia sitä vastaan?"

13:5 Ja sille annettiin suu puhua suuria sanoja ja pilkkapuheita, ja sille annettiin valta tehdä sitä neljäkymmentä kaksi kuukautta.

13:6 Ja se avasi suunsa Jumalaa pilkkaamaan, pilkatakseen hänen nimeänsä ja hänen majaan, niitä, jotka taivaassa asuvat.

13:7 Ja sille annettiin valta käydä sotaa pyhiä vastaan ja voittaa heidät, ja sen valtaan annettiin kaikki sukukunnat ja kansat ja kielet ja kansanheimot.

13:8 Ja kaikki maan päällä asuvaset kumartavat sitä, jokainen, jonka nimi ei ole kirjoitettu teurastetun Karitsan elämäkirjaan, hamasta maailman perustamisesta.

13:9 Jos kenellä on korva, hän kuulkoon.

13:10 Jos kuka vankeuteen vie, niin hän itse vankeuteen joutuu; jos kuka miekalla tappaa, hänet pitää miekalla tapettaman. Tässä on pyhien kärsivällisyys ja usko.

13:11 Ja minä näin toisen pedon nousevan maasta, ja sillä oli kaksi sarvea niinkuin karitsan sarvet, ja se puhui niinkuin lohikäärme.

13:12 Ja se käyttää kaikkea ensimmäisen pedon valtaa sen nähden ja saattaa maan ja siinä asuvaset kumartamaan ensimmäistä petoa, sitä, jonka kuolinhaava parani.

13:13 Ja se tekee suuria ihmeitä, niin että saa tulenkin taivaasta lankeamaan maahan ihmisten nähden.

13:14 Ja se villitsee maan päällä asuvaset niillä ihmeillä, joita sen sallittiin tehdä pedon nähden; se yllyttää maan päällä asuvaset tekemään sen pedon kuvan, jossa oli miekanhaava ja joka virkosi.

13:15 Ja sille annettiin valta antaa pedon kuvalle henki, että pedon kuva puhuisikin ja saisi aikaan, että ketkä vain eivät kumartaneet pedon kuvaa, ne tapettaisiin.

pedolle voiman antoi. Ja he kumarsivat petoa ja sanoivat: kuka on tämän pedon kaltainen? kuka voi sotia häntä vastaan?

13:5 Ja hänelle annettiin suu puhua suuria asioita ja pilkkoja, ja hänelle annettiin valta pitää sotaa kaksiviidettä kuukautta.

13:6 Ja hän avasi suunsa pilkkoja puhumaan Jumalaa vastaan, pilkkaamaan hänen nimeänsä, ja hänen majaan, ja niitä, jotka taivaassa asuvat.

13:7 Ja hänen sallittiin sotia pyhain kanssa ja voittaa heitä. Ja hänelle annettiin valta kaikkein sukukuntain päälle, ja kansain, ja kielten, ja pakanain.

13:8 Ja kaikki, jotka maassa asuvat, kumarsivat häntä, joiden nimet ei ole kirjoitetut Karitsan elämän kirjassa, joka maailman alusta tapettu on.

13:9 Jos jollakin korva on, se kuulkaan.

13:10 Joka vankiuteen vie, se vankiuteen menee, joka miekalla tappaa, se miekalla tapetaan. Tässä on pyhain kärsivällisyys ja usko.

13:11 Ja minä näin toisen pedon maasta astuvan ylös, ja hänellä oli kaksi sarvea niinkuin lampaalla, ja hän puhui niinkuin lohikäärme.

13:12 Ja se tekee kaiken entisen pedon voiman, sen nähden, ja saattaa maan ja sen asuvaset ensimmäistä petoa kumartamaan, jonka kuolemahaava parantunut oli.

13:13 Ja tekee suuria ihmeitä, niin että hän saattaa tulenkin putoamaan taivaasta alas maan päälle, ihmisten edestä;

13:14 Ja viettelee maan asuvia niillä ihmeillä, joita hänen oli annettu pedon edessä tehdä, sanoen maan asuville, että he tekisivät pedon kuvan, jolla miekan haava on, ja joka virkosi.

13:15 Ja sallittiin hänelle antaa hengen pedon kuvalle, että pedon kuva myös puhuis, ja tekis, että jokainen, joka ei pedon kuvaa kumarra, pitää tapettaman.

13:16 Ja se saa kaikki, pienet ja suuret, sekä rikkaat että köyhät, sekä vapaat että orjat, panemaan merkin oikeaan käteensä tai otsaansa,

13:17 ettei kukaan muu voisi ostaa eikä myydä kuin se, jossa on merkki: pedon nimi tai sen nimen luku.

13:18 Tässä on viisaus. Jolla ymmärrys on, se laskekoon pedon luvun; sillä se on ihmisen luku. Ja sen luku on kuusisataa kuusikymmentä kuusi.

14 LUKU

14:1 Ja minä näin, ja katso, Karitsa seiso i Siionin vuorella, ja hänen kanssaan sata neljäkymmentä neljä tuhatta, joiden otsaan oli kirjoitettu hänen nimensä ja hänen Isänsä nimi.

14:2 Ja minä kuulin äänen taivaasta ikäänkuin paljojen vetten pauhinan ja ikäänkuin suuren ukkosenjylinän, ja ääni, jonka minä kuulin, oli ikäänkuin kanteleensoittajain, kun he kanteleitaan soittavat.

14:3 Ja he veisasivat uutta virttä valtaistuimen edessä ja neljän olennon ja vanhinten edessä; eikä kukaan voinut oppia sitä virttä, paitsi ne sata neljäkymmentä neljä tuhatta, jotka ovat ostetut maasta.

14:4 Nämä ovat ne, jotka eivät ole saastuttaneet itseään naisten kanssa; sillä he ovat niinkuin neitsyet. Nämä ovat ne, jotka seuraavat Karitsaa, mihin ikinä hän menee. Nämä ovat ostetut ihmisistä esikoiseksi Jumalalle ja Karitsalle,

14:5 eikä heidän suussa ole valhetta havaittu; he ovat tahrattomat.

14:6 Ja minä näin lentävän keskitaivaalla erään toisen enkelin, jolla oli iankaikkinen evankeliumi julistettavana maan päällä asuvaisille, kaikille kansanheimoille ja sukukunnille ja kielille ja kansoille.

14:7 Ja hän sanoi suurella äänellä:

13:16 Ja se saattaa kaikki, pienet ja suuret, rikkaat ja köyhät, vapaat ja palveliat, ottamaan merkin oikiaan käteensä taikka otsiinsa;

13:17 Ja ettei kenkään taitanut ostaa eikä myydä, jolla ei se merkki ollut, taikka pedon nimi, eli hänen nimensä luku.

13:18 Tässä on viisaus. Jolla on ymmärrys, laskekaan pedon luvun; sillä se on ihmisen luku, ja hänen lukunsa on kuusisataa kuusikymmentä ja kuusi.

14 LUKU

14:1 Ja minä näin, ja katso, Karitsa seiso i Zionin vuorella, ja hänen kanssansa sata ja neljäviidettäkymmentä tuhatta, joilla oli hänen Isänsä nimi kirjoitettu heidän otsissansa.

14:2 Ja minä kuulin äänen taivaasta niinkuin paljon veden äänen, ja niinkuin suuren pitkäisen äänen. Ja se ääni, jonka minä kuulin, oli niinkuin kanteleen soittajain, jotka kanteleitansa soittavat,

14:3 Ja veisasivat niinkuin uutta virttä istuimen edessä, ja neljän eläimen edessä, ja vanhinten. Ja ei yksikään taitanut sitä virttä oppia, paitsi niitä sataa ja neljäviidettäkymmentä tuhatta, jotka maasta ostetut ovat.

14:4 Nämät ovat ne, jotka ei vaimoin kanssa ole saastutetut; sillä he ovat neitseet: nämät ovat ne, jotka seuraavat Karitsaa, kuhunka hän menee. Nämät ovat ihmisistä ostetut Jumalalle ja Karitsalle uutiseksi,

14:5 Joiden suussa ei ole petosta löydetty; sillä he ovat ilman saastaisuutta Jumalan istuimen edessä.

14:6 Ja minä näin toisen enkelin lentävän taivaan keskitse, jolla ijankaikkinen evankeliumi oli, jota hänen pitää niille ilmoittaman, jotka maan päällä asuvat, ja kaikille pakanoille ja sukukunnille, ja kielille ja kansoille;

14:7 Joka sanoi suurella äänellä: peljätäkää

"Peljätäkää Jumalaa ja antakaa hänelle kunnia, sillä hänen tuomionsa hetki on tullut, ja kumartakaa häntä, joka on tehnyt taivaan ja maan ja meren ja vetten lähteet."

14:8 Ja seurasi vielä toinen enkeli, joka sanoi: "Kukistunut, kukistunut on se suuri Babylon, joka haureutensa vihan viinillä on juottanut kaikki kansat."

14:9 Ja heitä seurasi vielä kolmas enkeli, joka sanoi suurella äänellä: "Jos joku kumartaa petoa ja sen kuvaa ja ottaa sen merkin otsaansa tai käteensä,

14:10 niin hänkin on juova Jumalan vihan viiniä, joka sekoittamattomana on kaadettu hänen vihansa maljaan, ja häntä pitää tulella ja tulikivellä vaivattaman pyhien enkelien edessä ja Karitsan edessä.

14:11 Ja heidän vaivansa savu on nouseva aina ja iankaikkisesti, eikä heillä ole lepoa päivällä eikä yöllä, heillä, jotka petoa ja sen kuvaa kumartavat, eikä kenelläkään, joka ottaa sen nimen merkin.

14:12 Tässä on pyhien kärsivällisyys, niiden, jotka pitävät Jumalan käskyt ja Jeesuksen uskon.

14:13 Ja minä kuulin äänen taivaasta sanovan: "Kirjoita: Autuaat ovat ne kuolleet, jotka Herrassa kuolevat tästedes. Totisesti - sanoo Henki - he saavat levätä vaivoistansa, sillä heidän tekonsa seuraavat heitä."

14:14 Ja minä näin, ja katso: valkoinen pilvi, ja pilvellä istui Ihmisen Pojan muotoinen, päässänsä kultainen kruunu ja kädessänsä terävä sirppi.

14:15 Ja temppelistä tuli eräs toinen enkeli huutaen suurella äänellä pilvellä istuvalle: "Lähetä sirppisi ja leikkaa, sillä leikkuu-aika on tullut, ja maan elo on kypsynyt."

14:16 Ja pilvellä istuva heitti sirppinsä maan päälle, ja maa tuli leikatuksi.

14:17 Ja taivaan temppelistä lähti eräs toinen enkeli, ja hänelläkin oli terävä sirppi.

Jumalaa, ja antakaat hänelle kunnia; sillä hänen tuomionsa hetki on tullut: ja kumartakaat ja rukoilkaat sitä, joka taivaan ja maan ja meret ja vesilähteet teki.

14:8 Ja toinen enkeli seurasi, sanoen: lankesi, lankesi Babylon, suuri kaupunki; sillä hän oli huoruutensa vihan viinillä kaikki pakanat juottanut.

14:9 Ja kolmas enkeli seurasi niitä, sanoen suurella äänellä: jos joku petoa ja hänen kuvaansa kumartaa, ja ottaa sen merkin otsaansa taikka käteensä,

14:10 Sen pitää myös Jumalan vihan viinaa juoman, selkiää viinaa, joka hänen vihansa maljaan kaadettu on; ja häntä pitää tulella ja tulikivellä pyhäin enkeleitten edessä ja Karitsan edessä vaivattaman.

14:11 Ja heidän vaivansa savu astuu ylös ijankaikkisesta ijankaikkiseen, ja ei heillä ole lepoa päivällä eikä yöllä, jotka petoa ja hänen kuvaansa kumartavat, ja jos joku on hänen nimensä merkin ottanut.

14:12 Tässä on pyhäin kärsivällisyys. Tässä ne ovat, jotka Jumalan käskyt ja Jeesuksen uskon pitävät.

14:13 Ja minä kuulin äänen taivaasta minulle sanovan: kirjoita: autuaat ovat ne kuolleet, jotka Herrassa kuolevat tästälähin. Jaa, Henki sanoo: heidän pitää lepäämän töistänsä; sillä heidän tekonsa noudattavat heitä.

14:14 Ja minä näin, ja katso, valkoinen pilvi, ja pilven päällä istui Ihmisen Pojan muotoinen, jonka päässä oli kultainen kruunu ja terävä sirppi hänen kädessänsä.

14:15 Ja toinen enkeli läksi templistä, huutaen suurella äänellä pilven päällä istuvalle: sivalla sirpilläs ja leikkaa; sillä sinulle tuli hetki leikatakses, ja elo on maan päällä kuivaksi tullut.

14:16 Ja se, joka pilven päällä istui, sivalsi sirpillänsä maan päältä, ja maa tuli leikatuksi.

14:17 Ja toinen enkeli läksi templistä, joka taivaassa on, jolla myös terävä sirppi oli.

14:18 Ja alttarista lähti vielä toinen enkeli, jolla oli tuli vallassaan, ja hän huusi suurella äänellä sille, jolla oli se terävä sirppi, sanoen: "Lähetä terävä sirppisi ja korjaa tertut maan viinipuusta, sillä sen rypäleet ovat kypsyneet."

14:19 Ja enkeli heitti sirppinsä alas maahan ja korjasi maan viinipuun hedelmät ja heitti ne Jumalan vihan suureen kuurna.

14:20 Ja kuurna poljettiin kaupungin ulkopuolella, ja kuurnasta kuohui veri hevosten kuolaimiin asti, tuhannen kuudensadan vakomitan päähän.

15 LUKU

15:1 Ja minä näin toisen tunnusmerkin taivaassa, suuren ja ihmeellisen: seitsemän enkeliä, joilla oli seitsemän viimeistä vitsausta, sillä niissä Jumalan viha täyttyy.

15:2 Ja minä näin ikäänkuin lasisen meren, tulella sekoitetun, ja niiden, jotka olivat saaneet voiton pedosta ja sen kuvasta ja sen nimen luvusta, seisovan sillä lasisella merellä, ja heillä oli Jumalan kanteleet.

15:3 Ja he veisasivat Mooseksen, Jumalan palvelijan, virttä ja Karitsan virttä, sanoen: "Suuret ja ihmeelliset ovat sinun tekosi, Herra Jumala, Kaikkivaltias; vanhurskaat ja totiset ovat sinun tiesi, sinä kansojen kuningas.

15:4 Kuka ei pelkäisi, Herra, ja ylistäisi sinun nimeäsi? Sillä sinä yksin olet Pyhä; sillä kaikki kansat tulevat ja kumartavat sinua, koska sinun vanhurskaat tuomiosi ovat julki tulleet."

15:5 Ja sen jälkeen minä näin: todistuksen majan temppelel taivaassa avattiin;

15:6 ja ne seitsemän enkeliä, joilla oli ne seitsemän vitsausta, lähtivät temppeleistä, puettuina puhtaisiin, hohtaviin pellavavaatteisiin ja rinnoilta vyötettyinä kultaisilla vöillä.

15:7 Ja yksi niistä neljästä olennosta antoi niille seitsemälle enkelille seitsemän

14:18 Ja toinen enkeli läksi alttarista, jolla oli valta tulen päälle, ja huusi suurella äänellä sille, jolla terävä sirppi oli, ja sanoi: sivalla terävällä sirpilläs, ja leikkaa ne viinoksen versot maan päältä; sillä hänen viinamarjansa ovat kypsyneet.

14:19 Ja enkeli sivalsi terävällä sirpillänsä maan päällä, ja niitti maan viinamäen, ja heitti ne Jumalan vihan suureen kuurna.

14:20 Ja kuurna sotkuttiin ulkona kaupungista, ja veri kuurnasta kuohui ulos hamaan orhitten suitsiin asti, tuhannen ja kuusisataa vakomittaa.

15 LUKU

15:1 Ja minä näin toisen merkin taivaassa, suuren ja ihmeellisen: seitsemän enkeliä, joilla seitsemän viimeistä vitsausta oli; sillä niissä on Jumalan viha täytetty.

15:2 Ja minä näin niinkuin lasisen meren, tulella sekoitetun, ja ne, jotka pedosta voiton saaneet olivat ja hänen kuvastansa ja hänen merkistänsä ja hänen nimensä luvusta, seisovan lasisen meren päällä, ja heillä oli Jumalan kanteleet,

15:3 Ja he veisasivat Moseksen, Jumalan palvelian virttä, sanoen: suuret ja ihmeelliset ovat sinun tekos, Herra Jumala kaikkivaltias! oikiat ja totiset ovat sinun ties, sinä pyhäin Kuningas!

15:4 Kuka ei pelkää sinua, Herra, ja sinun nimeäs ylistä? Sillä sinä yksinäs pyhä olet; sillä kaikki pakanat tulevat, ja sinun kasvois edessä kumartavat ja rukoilevat: että sinun tuomios julistetut ovat.

15:5 Sitte näin minä, ja katso, todistuksen majan templi avattiin taivaassa.

15:6 Ja templistä läksivät seitsemän enkeliä, joilla seitsemän vitsausta oli, puetetut puhtailla ja kirkkailla liinavaatteilla, ja vyötetyt rinnoilta kultaisilla vöillä.

15:7 Ja yksi neljästä eläimestä antoi seitsemälle enkelille seitsemän kultaista

kultaista maljaa, täynnä Jumalan vihaa, hänen, joka elää aina ja iankaikkisesti.

15:8 Ja temppeli tuli savua täyteen Jumalan kirkkaudesta ja hänen voimastansa, eikä kukaan voinut mennä sisälle temppeliin, ennenkuin niiden seitsemän enkelin seitsemän vitsausta oli käynyt täytäntöön.

16 LUKU

16:1 Ja minä kuulin suuren äänen temppelistä sanovan niille seitsemälle enkelille: "Menkää ja vuodattakaa ne seitsemän Jumalan vihan maljaa maan päälle."

16:2 Ja ensimmäinen lähti ja vuodatti maljansa maan päälle; ja tuli pahoja ja ilkeitä paiseita niihin ihmisiin, joissa oli pedon merkki ja jotka kumarsivat sen kuvaa.

16:3 Ja toinen enkeli vuodatti maljansa mereen, ja se tuli vereksi, ikäänkuin kuolleen vereksi, ja jokainen elävä olento kuoli, mitä meressä oli.

16:4 Ja kolmas enkeli vuodatti maljansa jokiin ja vesilähteisiin, ja ne tulivat vereksi.

16:5 Ja minä kuulin vetten enkelin sanovan: "Vanhurskas olet sinä, joka olet ja joka olit, sinä Pyhä, kun näin olet tuominnut.

16:6 Sillä pyhien ja profeettain verta he ovat vuodattaneet, ja verta sinä olet antanut heille juoda; sen he ovat ansainneet."

16:7 Ja minä kuulin alttarin sanovan: "Totisesti, Herra Jumala, Kaikkivaltias, totiset ja vanhurskaat ovat sinun tuomiosi."

16:8 Ja neljäs enkeli vuodatti maljansa aurinkoon, ja sille annettiin valta paahtaa ihmisiä tulella.

16:9 Ja ihmiset paahtuivat kovassa helteessä ja pilkkasivat Jumalan nimeä, hänen, jolla on vallassaan nämä vitsaukset; mutta he eivät tehneet parannusta, niin että olisivat antaneet hänelle kunnian.

maljaa, täynnänsä Jumalan vihaa, joka elää iankaikkisesta iankaikkiseen.

15:8 Ja templi täytettiin savulla Jumalan kunniaa ja hänen voimastansa, ja ei yksikään voinut templiin mennä sisälle, siihenasti kuin seitsemän enkelin seitsemän vitsausta täytetyiksi tulivat.

16 LUKU

16:1 Ja minä kuulin suuren äänen templistä sanovan seitsemälle enkelille: menkää ja vuodattakaa Jumalan vihan maljat maan päälle!

16:2 Ja ensimmäinen meni ja vuodatti maljansa maan päälle: ja tuli paha ja häijy haava ihmisten päälle, joilla pedon merkki oli, ja niiden päälle, jotka sen kuvaa kumarsivat.

16:3 Ja toinen enkeli vuodatti maljansa mereen, ja se tuli niinkuin kuolleen veri, ja kaikki eläväiset sielut kuolivat meressä.

16:4 Ja kolmas enkeli vuodatti maljansa virtoihin ja vesilähteisiin: ja se tuli vereksi.

16:5 Ja minä kuulin vetten enkelin sanovan: Herra, sinä olet vanhurskas, joka olet, ja joka oli, ja pyhä, ettäs nämät tuomitsit;

16:6 Sillä he ovat pyhain ja prophetain veren vuodattaneet, ja sinä annoit heille verta juoda; sillä he ovat sen ansainneet.

16:7 Ja minä kuulin toisen (enkelin) alttarilta sanovan: jaa, Herra kaikkivaltias Jumala, sinun tuomios ovat totiset ja oikiat.

16:8 Ja neljäs enkeli vuodatti maljansa aurinkoon: ja sille annettiin ihmisiä vaivata helteellä tulen kautta.

16:9 Ja ihmiset tulivat palavaksi suuresta helteestä, ja pilkkasivat Jumalan nimeä, jolla niiden vitsausten päälle valta oli, ja ei tehneet parannusta antaaksensa hänelle kunniaa.

16:10 Ja viides enkeli vuodatti maljansa pedon valtaistuimelle, ja sen valtakunta pimeni; ja he pureskelivat kielensä rikki tuskissansa

16:11 ja pilkkasivat taivaan Jumalaa tuskiensa ja paiseittensa tähden, mutta eivät tehneet parannusta teoistansa.

16:12 Ja kuudes enkeli vuodatti maljansa suureen Euftrat-virtaan, ja sen vesi kuivui, että tie valmistuisi auringon noususta tuleville kuninkaille.

16:13 Ja minä näin lohikäärmeen suusta ja pedon suusta ja väärän profetaan suusta lähtevän kolme saastaista henkeä, sammakon muotoista.

16:14 Sillä ne ovat riivaajain henkiä, jotka tekevät ihmeitä; ne lähtevät koko maanpiirin kuningasten luo kokoamaan heidät sotaan Jumalan, Kaikkivaltiaan, suurena päivänä.

16:15 - Katso, minä tulen niinkuin varas; autuas se, joka valvoo ja pitää vaatteistansa vaarin, ettei hän kulkisi alastomana eikä hänen häpeätänsä nähtäisi! -

16:16 Ja ne kokosivat heidät siihen paikkaan, jonka nimi hebreaksi on Harmagedon.

16:17 Ja seitsemäs enkeli vuodatti maljansa ilmaan, ja temppelistä, valtaistuimelta, lähti suuri ääni, joka sanoi: "Se on tapahtunut."

16:18 Ja tuli salamoita ja ääniä ja ukkosenjylinää; ja tuli suuri maanjäristys, niin ankara ja suuri maanjäristys, ettei sen vertaista ole ollut siitä asti, kuin ihmisiä on ollut maan päällä.

16:19 Ja se suuri kaupunki meni kolmeen osaan, ja kansojen kaupungit kukistuivat. Ja se suuri Babylon tuli muistetuksi Jumalan edessä, niin että hän antoi sille vihansa kiivauden viinimaljan.

16:20 Ja kaikki saaret pakenivat, eikä vuoria enää ollut.

16:21 Ja suuria rakeita, leiviskän painoisia, satoi taivaasta ihmisten päälle; ja ihmiset

16:10 Ja viides enkeli vuodatti maljansa pedon istuimelle; ja hänen valtakuntansa tuli pimiäksi, ja he pureskelivat kielensä rikki kivuillansa,

16:11 Ja pilkkasivat taivaan Jumalaa kipuinsa ja haavainsa tähden, ja ei tehneet parannusta töistänsä.

16:12 Ja kuudes enkeli vuodatti maljansa suuren virran Euphratin päälle: ja sen vesi kuivui, että tie olis valmistettu itäisille kuninkaille.

16:13 Ja minä näin lohikäärmeen suusta ja pedon suusta ja väärän prophetan suusta lähtevän kolme rietasta henkeä, sammakkoin muotoista;

16:14 Sillä he ovat perkeleiden henget, jotka ihmeitä tekevät ja menevät maan ja koko maanpiirin kuningasten tykö, kokoomaan heitä sotaan suurena kaikkivaltiaan Jumalan päivänä.

16:15 Katso, minä tulen niinkuin varas: autuas on se, joka valvoo ja kätkee vaatteensa, ettei hän alasti kävisi, ettei hänen häpiäänsä nähtäisi.

16:16 Ja hän on koonnut heitä siihen siaan, jota kutsutaan Hebreaksi Armageddon.

16:17 Ja seitsemäs enkeli vuodattaa maljansa ilmaan: ja taivaan templistä läksi suuri ääni, istuimelta, joka sanoi: se on tapahtunut.

16:18 Ja äänet tulivat ja pitkäiset ja leimaukset, ja suuri maanjäristys tapahtui, jonka kaltaista ei ole ollut sitte kuin ihmiset tulivat maan päälle, senkaltainen suuri maanjäristys.

16:19 Ja se suuri kaupunki tuli kolmeksi osaksi, ja pakanain kaupungit lankesivat; ja se suuri Babylon muistettiin Jumalan edessä, että hän antais hänelle juomaastian hirmuisen vihansa viinasta;

16:20 Ja kaikki luodot pakenivat, ja ei vuoria löydetty;

16:21 Ja suuri rae niinkuin leiviskän paino lankesi alas taivaasta ihmisten päälle. Ja

pilkkasivat Jumalaa raesateen vitsauksen tähden, sillä se vitsaus oli ylen suuri.

17 LUKU

17:1 Ja tuli yksi niistä seitsemästä enkelistä, joilla oli ne seitsemän maljaa, ja puhui minulle sanoen: "Tule, minä näytän sinulle sen suuren porton tuomion, joka istuu paljojen vetten päällä,

17:2 hänen, jonka kanssa maan kuninkaats ovat haureutta harjoittaneet ja jonka haureuden viinistä maan asukkaats ovat juopuneet."

17:3 Ja hän vei minut hengessä erämaahan. Siellä minä näin naisen istuvan helakanpunaisen pedon selässä; peto oli täynnä pilkkaavia nimiä, ja sillä oli seitsemän päätä ja kymmenen sarvea.

17:4 Ja nainen oli puettu purppuraan ja helakanpunaan ja koristettu kullalla ja jalokivillä ja helmillä ja piti kädessään kultaista maljaa, joka oli täynnä kauhistuksia ja hänen haureutensa riettauksia.

17:5 Ja hänen otsaansa oli kirjoitettu nimi, salaisuus: "Suuri Babylon, maan porttojen ja kauhistuksien äiti."

17:6 Ja minä näin sen naisen olevan juovuksissa pyhien verestä ja Jeesuksen todistajain verestä; ja nähdessäni hänet minä suuresti ihmettelin.

17:7 Ja enkeli sanoi minulle: "Miksi ihmettelet? Minä sanon sinulle tuon naisen salaisuuden ja tuon pedon salaisuuden, joka häntä kantaa ja jolla on seitsemän päätä ja kymmenen sarvea.

17:8 Peto, jonka sinä näit, on ollut, eikä sitä enää ole, mutta se on nouseva syvyydestä ja menevä kadotukseen; ja ne maan päällä asuvaset, joiden nimet eivät ole kirjoitetut elämän kirjaan, hamasta maailman perustamisesta, ihmettelevät, kun he näkevät pedon, että se on ollut eikä sitä enää ole, mutta se on tuleva.

17:9 Tässä on ymmärrys, jossa viisaus on:

ihmiset pilkkasivat Jumalaa rakeen vitsauksen tähden, sillä sen vitsaus oli sangen suuri.

17 LUKU

17:1 Ja tuli yksi seitsemästä enkelistä, joilla seitsemän maljaa oli, ja puhui minun kanssani ja sanoi minulle: tule, minä osoitan sinulle sen suuren porton tuomion, joka paljoin vetten päällä istuu,

17:2 Jonka kanssa maan kuninkaats huorin tehneet ovat, ja ne, jotka maan päällä asuvat, ovat hänen huoruutensa viinasta juopuneet.

17:3 Ja hän vei minun hengessä korpeen. Ja minä näin vaimon istuvan verenkarpaisen pedon päällä, täynnänsä pilkkanimiä, jolla oli seitsemän päätä ja kymmenen sarvea.

17:4 Ja vaimo oli vaatetettu purpuralla ja verenkarpaisella, ja oli kullalla kullattu, ja kalliilla kivillä ja päärtyillä, ja piti kädessänsä kultaisen maljan, täynnä kauhistuksia ja hänen huoruutensa riettautta.

17:5 Ja hänen otsassansa oli nimi kirjoitettu: salaus: suuri Babylon, huoruuden ja maan kauhistuksen äiti.

17:6 Ja minä näin vaimon juopuneena pyhain ja Jeesuksen todistajain verestä; ja minä ihmettelin suuresti, kuin minä sen näin.

17:7 Ja enkeli sanoi minulle, miksis ihmettelet? Minä sanon sinulle vaimon salaisuuden ja pedon salaisuuden, joka häntä kantaa, ja jolla on seitsemän päätä ja kymmenen sarvea.

17:8 Peto, jonka näit, on ollut ja ei ole, ja se on syvyydestä tuleva ylös ja on kadotukseen menevä: ja ne, jotka maan päällä asuvat, (joidenka nimet ei ole elämän kirjassa maailman alusta kirjoitetut,) ihmettelevät, kuin he näkevät pedon, joka oli ja ei ole, vaikka hän kuitenkin on.

17:9 Ja tässä on mieli, jolla viisaus on. Ne

Ne seitsemän päätä ovat seitsemän vuotta, joiden päällä nainen istuu; ne ovat myös seitsemän kuningasta;

17:10 heistä on viisi kaatunut, yksi on, viimeinen ei ole vielä tullut, ja kun hän tulee, pitää hänen vähän aikaa pysymän.

17:11 Ja peto, joka on ollut ja jota ei enää ole, on itse kahdeksas, ja on yksi noista seitsemästä, ja menee kadotukseen.

17:12 Ja ne kymmenen sarvea, jotka sinä näit, ovat kymmenen kuningasta, jotka eivät vielä ole saaneet kuninkuutta, mutta saavat vallan niinkuin kuninkaas yhdeksi hetkeksi pedon kanssa.

17:13 Näillä on yksi ja sama mieli, ja he antavat voimansa ja valtansa pedolle.

17:14 He sotivat Karitsaa vastaan, mutta Karitsa on voittava heidät, sillä hän on herrain Herra ja kuningasten Kuningas; ja kutsutut ja valitut ja uskolliset voittavat hänen kanssansa."

17:15 Ja hän sanoi minulle: "Vedet, jotka sinä näit, tuolla, missä portto istuu, ovat kansoja ja väkijoukkoja ja kansanheimoja ja kieliä.

17:16 Ja ne kymmenen sarvea, jotka sinä näit, ja peto, ne vihaavat porttoa ja riisuvat hänet paljaaksi ja alastomaksi ja syövät hänen lihansa ja polttavat hänet tulella.

17:17 Sillä Jumala on pannut heidän sydämeensä, että he täyttävät hänen aivoituksensa, yksimielisesti, ja antavat kuninkuutensa pedolle, kunnes Jumalan sanat täyttyvät.

17:18 Ja nainen, jonka sinä näit, on se suuri kaupunki, jolla on maan kuninkaitten kuninkuus."

18 LUKU

18:1 Sen jälkeen minä näin tulevan taivaasta alas erään toisen enkelin, jolla oli suuri valta, ja maa valkeni hänen kirkkaudestaan.

seitsemän päätä ovat seitsemän vuotta, joidenka päällä vaimo istuu.

17:10 Ja ovat seitsemän kuningasta: viisi ovat langenneet, ja yksi on, ja toinen ei ole vielä tullut, ja kuin hän tulee, niin hänen pitää vähän aikaa pysymän.

17:11 Ja peto, joka oli ja ei ole, on itse kahdeksas, ja on niistä seitsemästä, ja menee kadotukseen.

17:12 Ja ne kymmenen sarvea, jotkas näit, ovat kymmenen kuningasta, jotka ei vielä valtakuntaa saaneet ole, mutta niinkuin kuninkaas saavat voiman yhdeksi hetkeksi pedon kanssa.

17:13 Näillä on yksi neuvo, ja he antavat pedolle voimansa ja valtansa.

17:14 Nämät sotivat Karitsan kanssa, ja Karitsa on heidät voittava; sillä hän on herrain Herra, ja kuningasten Kuningas: ja ne, jotka hänen kanssansa ovat, kutsutut ja valitut ja uskolliset.

17:15 Ja hän sanoi minulle: vedet, jotkas näit, kussa portto istuu, ovat kansat ja joukot, ja pakanat ja kielet.

17:16 Ja ne kymmenen sarvea, jotka sinä pedossa näit, ne pitää porttoa vihaaman, ja pitää hänen hävittämän ja alastomaksi tekevän, ja heidän pitää syömän hänen lihansa, ja sen tulella polttavat.

17:17 Sillä Jumala on antanut heidän sydämeensä, että he hänen suosionsa jälkeen tekevät, ja että he sen yhdestä tahdosta tekevät, ja antavat valtakuntansa pedolle, siihenasti kuin Jumalan sanat täytetyksi tulevat.

17:18 Ja vaimo, jonka sinä näit, on suuri kaupunki, jolla on valta maan kuningasten ylitse.

18 LUKU

1. Ja sitte näin minä toisen enkelin tulevan alas taivaasta, jolla oli suuri voima: ja maa valistui hänen kirkkaudestaan.

18:2 Ja hän huusi voimallisella äänellä sanoen: "Kukistunut, kukistunut on suuri Babylon ja tullut riivaajain asuinpaikaksi ja kaikkien saastaisten henkien tyyssijaksi ja kaikkien saastaisten ja vihattavain lintujen tyyssijaksi.

18:3 Sillä hänen haureutensa vihan viiniä ovat kaikki kansat juoneet, ja maan kuninkaat ovat haureutta harjoittaneet hänen kanssansa, ja maan kauppiat ovat rikastuneet hänen hekumansa runsaudesta."

18:4 Ja minä kuulin toisen äänen taivaasta sanovan: "Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, ettette tulisi hänen synteihinsä osallisiksi ja saisi tekin kärsiä hänen vitsauksistansa.

18:5 Sillä hänen syntinsä ulottuvat taivaaseen asti, ja Jumala on muistanut hänen rikoksensa.

18:6 Kostakaa hänelle sen mukaan, kuin hän on tehnyt, ja antakaa hänelle kaksinkertaisesti hänen teoistansa; siihen maljaan, johon hän on kaatanut, kaatakaa te hänelle kaksin verroin.

18:7 Niin paljon kuin hän on itselleen kunniaa ja hekumaa hankkinut, niin paljon antakaa hänelle vaivaa ja surua. Koska hän sanoo sydämessään: 'Minä istun kuningattarena enkä ole leski enkä ole surua näkevä',

18:8 sentähden hänen vitsauksensa tulevat yhtenä päivänä: kuolema ja suru ja nälkä, ja hän joutuu tulessa poltettavaksi, sillä väkevä on Herra Jumala, joka on hänet tuominut."

18:9 Ja maanpiirin kuninkaat, jotka hänen kanssansa ovat haureutta harjoittaneet ja hekumallisesti eläneet, itkevät ja parkuvat häntä, kun näkevät hänen palonsa savun;

18:10 he seisovat loitolla kauhistuen hänen vaivaansa ja sanovat: "Voi, voi sinua, Babylon, sinä suuri kaupunki, sinä vahva kaupunki, sillä sinun tuomiosi tuli yhdessä hetkessä!"

2. Ja hän huusi väkevästi suurella äänellä ja sanoi: lankei, lankei suuri Babylon, ja on tullut perkeleitten asumasiaksi, ja kaikkein rietasten henkein kätköksi, ja kaikkein rietasten ja vihattavain lintuin kätköksi.

3. Sillä hänen huoruutensa vihan viinasta ovat kaikki pakanat juoneet, ja maan kuninkaat hänen kanssansa huorin tehneet, ja kaupiamiehet maan päällä ovat rikastuneet hänen herkkuihinsa voimasta.

4. Ja minä kuulin toisen äänen taivaasta sanovan: te. minun kansani, lähtekää ulos hänestä, ettette hänen synneistensä osallisiksi tulisi, ettette myös jotakin hänen vitsauksistansa saisi.

5. Sillä hänen syntinsä ovat ulottuneet hamaan taivaaseen asti, ja Jumala muisti hänen vääryytensä.

6. Maksakaa hänelle niinkuin hänkin maksoi teille, ja kertokaat hänelle kaksinkertaisesti hänen töittensä jälkeen; sillä juoma-astialla, josta hän teille pani sisälle, niin pankaat hänelle kaksinkertaisesti.

7. Niin paljon kuin hän itsiänsä kunnioitti ja koreili, niin antakaa hänelle niin paljon vaivaa ja itkua; sillä hän sanoo sydämessänsä: minä istun ja olen kuningatar ja en leski, ja ei minun pidä itkua näkemän.

8. Sentähden pitää hänen vitsauksensa yhtenä päivänä tuleman: kuolema ja itku ja nälkä, ja hän pitää tulella poltettaman; sillä Herra Jumala on väkevä, joka hänen tuomitsee.

9. Ja häntä pitää itkettämän, ja maan kuninkaat parkuvat häntä, jotka hänen kanssansa huorin tekivät ja hekumassa elivät, kuin he hänen palonsa savun näkevät.

10. Ja pitää taampana seisoman hänen vaivansa pelvon tähden ja sanoman: voi, voi suurta kaupunkia Babylonia, väkevää kaupunkia! sillä yhdellä hetkellä tuli sinun tuomios.

18:11 Ja maanpiirin kauppiaat itkevät ja surevat häntä, kun ei kukaan enää osta heidän tavaraansa,

18:12 kaupaksi tuotua kultaa ja hopeata ja jalokiviä ja helmiä ja pellavakangasta ja purppuraa ja silkkiä ja helakanpunaista ja kaikkinaista hajupuuta ja kaikenlaisia norsunluu-esineitä ja kaikenlaisia kalleimmasta puusta ja vaskesta ja raudasta ja marmorista tehtyjä esineitä,

18:13 ja kanelia ja hiusvoidetta ja suitsuketta ja hajavoidetta ja suitsutuspihkaa ja viiniä ja öljyä ja lestyjä jauhoja ja viljaa ja karjaa ja lampaita ja hevosia ja vaunuja ja orjia ja ihmisieluja.

18:14 Ja hedelmät, joita sinun sielusi himoitsi, ovat sinulta menneet, ja kaikki kalleutesi ja komeutesi ovat sinulta hävinneet, eikä niitä enää koskaan löydetä.

18:15 Niiden kauppiaat, ne, jotka rikastuivat tästä kaupungista, seisovat loitolla kauhistuen hänen vaivaansa, itkien ja surren,

18:16 ja sanovat: "Voi, voi sitä suurta kaupunkia, joka oli puettu pellavaan ja purppuraan ja helakanpunaan ja koristettu kullalla ja jalokivillä ja helmillä, kun semmoinen rikkaus yhdessä hetkessä tuhoutui!"

18:17 Ja kaikki laivurit ja kaikki rannikkopurjehtijat ja merimiehet ja kaikki merenkulkijat seisoivat loitolla

18:18 ja huusivat nähdessään hänen palonsa savun ja sanoivat: "Mikä on tämän suuren kaupungin vertainen?"

18:19 Ja he heittivät tomua pänsä päälle ja huusivat itkien ja surren ja sanoivat: "Voi, voi sitä suurta kaupunkia, jonka kalleuksista rikastuivat kaikki, joilla oli laivoja merellä, kun se yhdessä hetkessä tuhoutui!"

18:20 Riemuitse hänestä, taivas, ja te pyhät ja apostolit ja profeetat; sillä Jumala on hänet tuominnut ja kostanut hänelle teidän

11. Ja kauppamiehet maan päällä itkevät ja murehtivat häntä, ettei kenkään enempi heidän kalujansa osta:

12. Kultra- ja hopenakaluja, ja kalliita kiviä ja päärlyjä, ja kalliita liinavaatteita, ja purppuraa ja silkkiä, ja tulipunaista, ja kaikkinaisia kalliita puita, ja kaikkinaisia astioita elefantin luista, ja kaikkinaisia astioita kalleimmista puista, ja vaskesta, ja raudasta, ja marmorista,

13. Ja kanelia ja hyvähajullisia, ja voidetta, ja pyhää savua, ja viinaa, ja öljyä, ja sämpylä, ja nisuja, ja karjaa, lampaita ja hevosia, rattaita, ja orjia ja ihmisten sieluja.

14. Ja hedelmät, joita sinun sielusi himoitsee, ovat sinulta paenneet pois, ja kaikki, jotka lihavat ja kauniit olivat, ne ovat sinusta oljonneet pois, ja ei sinun pidä niitä enää löytämän.

15. Näiden kaluin kauppamiehet, jotka hänestä rikastuneet ovat, pitää taampana seisoman hänen vaivansa pelvon tähden, itkemän ja murehtiman.

16. Ja sanoman: voi, voi suurta kaupunkia! joka puettu oli kalliilla liinalla ja purpuralla, ja tulipunaisella, ja kullalla yltäkullattu, ja kalliilla kivillä, ja päärlyillä; yhdellä hetkellä ovat senkaltaiset rikkaudet hävitetyt.

17. Ja kaikki haahdenhaltiat, ja kaikki haaksiväki, jotka laivoissa asuvat, ja merimiehet, ja jotka merellä vaeltavat, seisoivat taampana,

18. Ja huusivat, kuin he savun hänen palostansa näkivät, ja sanoivat: kuka on tämän suuren kaupungin verta?

19. Ja he heittivät multaa päittänsä päälle, huusivat, itkivät ja murehtivat, sanoen: voi, voi suurta kaupunkia! jossa kaikki rikastuneet ovat, joilla laivat meressä olivat, hänen kalliista kaluistansa; yhdellä hetkellä on hän hävitetty.

20. Ihastu, taivas, hänestä, ja te pyhät apostolit ja profeetat! sillä Jumala tuomitsee teidän tuomionne hänen

tuomionne.

18:21 Ja väkevä enkeli otti kiven, niinkuin suuren myllynkiven, ja heitti sen mereen sanoen: "Näin heitetään kiivaasti pois Babylon, se suuri kaupunki, eikä sitä enää löydetä."

18:22 Ei kuulla sinussa enää kanteleensoittajain ja laulajain, huilun- ja torvensoittajain ääntä; ei löydetä sinusta enää minkään ammatin taituria; ei kuulla sinussa enää myllyn jyryä;

18:23 ei loista sinussa enää lampun valo; ei kuulla sinussa enää huutoa yljälle eikä huutoa morsiamelle; sillä sinun kauppiasi olivat maan mahtavia, ja sinun velhoutesi villitsi kaikki kansat;

18:24 ja hänestä on löydetty profeettain ja pyhien veri ja kaikkien veri, jotka maan päällä ovat tapetut.

19 LUKU

19:1 Sen jälkeen minä kuulin ikäänkuin kansan paljouden suuren äänen taivaassa sanovan: "Halleluja! Pelastus ja kunnia ja voima on Jumalan, meidän Jumalamme.

19:2 Sillä totiset ja vanhurskaat ovat hänen tuomionsa; sillä hän on tuominnut sen suuren porton, joka turmeli maan haureudellaan, ja on kostanut ja on vaatinut hänen kädestänsä palvelijainsa veren."

19:3 Ja he sanoivat toistamiseen: "Halleluja!" Ja hänen savunsa nousee aina ja iankaikkisesti.

19:4 Ja ne kaksikymmentä neljä vanhinta ja neljä olentoa lankesivat maahan ja kumartaen rukoilivat Jumalaa, joka valtaistuimella istuu, ja sanoivat: "Amen, halleluja!"

19:5 Ja valtaistuimelta lähti ääni, joka sanoi: "Ylistäkää meidän Jumalaamme, kaikki hänen palvelijansa, te, jotka häntä pelkätte, sekä pienet että suuret."

19:6 Ja minä kuulin ikäänkuin kansan

päällensä.

21. Ja yksi väkevä enkeli nosti ison kiven, niinkuin myllynkiven, ja heitti sen mereen ja sanoi: näin äkisti pitää suuri kaupunki Babylon heitettämän pois, ja ei häntä pidä enempi löydettämän.

22. Ja kanteleiden soittajain ja laulajain, ja huilun ja basunan soittajain ääni ei pidä enempi sinusta kuuluman, ja ei yhtäkään virkamiestä yhdestäkään virasta pidä enempi sinussa löydettämän, ja myllyn ääni ei pidä enempi sinussa kuuluman;

23. Ja kynttilän valkeus ei pidä sinussa enää valistaman, ja yljän ja morsiamen ääni ei pidä enää sinussa kuuluman; sillä sinun kauppiamiehes olivat maan päämiehet, ja sinun noitumises kautta ovat kaikki pakanat eksyneet.

24. Ja hänessä on prophetain ja pyhäin veri löydetty, ja kaikkein niiden, jotka maan päällä tapetut ovat.

19 LUKU

19:1 Ja sitte kuulin minä suuren äänen, niinkuin paljolta kansalta taivaassa, sanovan: halleluja! autuus ja ylistys, kunnia ja voima olkoon Herralle meidän Jumalalle!

19:2 Sillä hänen tuomionsa ovat totiset ja vanhurskaat: että hän on suuren porton tuominnut, joka huoruudellansa maan turmeli, ja on palveliainsa veren sen kädestä kostanut.

19:3 Ja taas he sanoivat: halleluja! Ja sen savu käy ylös iankaikkisesta iankaikkiseen.

19:4 Ja neljäkolmattakymmentä vanhinta ja neljä eläintä maahan lankesivat ja rukoilivat Jumalaa, istuimella istuvaista, ja sanoivat: amen! halleluja!

19:5 Ja ääni kuului istuimelta, sanoen: kiittäkää meidän Jumalaamme kaikki hänen palveliansa ja jotka häntä pelkätte, sekä pienet että suuret.

19:6 Ja minä kuulin niinkuin paljon kansan

paljouden äänen ja ikäänkuin paljojen vetten pauhinan ja ikäänkuin suuren ukkosenjylinän sanovan: "Halleluja! Sillä Herra, meidän Jumalamme, Kaikkivaltias, on ottanut hallituksen.

19:7 Iloitkaamme ja riemuitkaamme ja antakaamme kunnia hänelle, sillä Karitsan häät ovat tulleet, ja hänen vaimonsa on itsensä valmistanut.

19:8 Ja hänen annettiin pukeutua liinavaatteeseen, hohtavaan ja puhtaaseen: se liina on pyhien vanhurskautus."

19:9 Ja hän sanoi minulle: "Kirjoita: Autuaat ne, jotka ovat kutsutut Karitsan hääaterialle!" Vielä hän sanoi minulle: "Nämä sanat ovat totiset Jumalan sanat."

19:10 Ja minä lankesin hänen jalkojensa juureen, kumartaen rukoillakseni häntä. Mutta hän sanoi minulle: "Varo, ettet sitä tee; minä olen sinun ja sinun veljiesi kanssapalvelija, niiden, joilla on Jeesuksen todistus; kumarra ja rukoile Jumalaa. Sillä Jeesuksen todistus on profetian henki."

19:11 Ja minä näin taivaan auenneena. Ja katso: valkoinen hevonen, ja sen selässä istuvan nimi on Uskollinen ja Totinen, ja hän tuomitsee ja sotii vanhurskaudessa.

19:12 Ja hänen silmänsä olivat niinkuin tulen liekit, ja hänen päässään oli monta kruunua, ja hänellä oli kirjoitettuna nimi, jota ei tiedä kukaan muu kuin hän itse,

19:13 ja hänellä oli yllään vereen kastettu vaippa, ja nimi, jolla häntä kutsutaan, on Jumalan Sana.

19:14 Ja häntä seurasivat ratsastaen valkoisilla hevosilla taivaan sotajoukot, puettuina valkeaan ja puhtaaseen pellavavaatteeseen.

19:15 Ja hänen suustaan lähtee terävä miekka, että hän sillä löisi kansoja. Ja hän on kaitseva heitä rautaisella valtikalla, ja hän polkee kaikkivaltiaan Jumalan vihan kiivauden viinikuurnan.

19:16 Ja hänellä on vaipassa kupeellaan kirjoitettuna nimi: "Kuningasten Kuningas ja

äänen, ja niinkuin suuren veden äänen, ja niinkuin suurten pitkäisten äänen, jotka sanoivat: halleluja! sillä Herra kaikkivaltias Jumala on valtakunnan omistanut.

19:7 Iloitkaamme ja riemuitkaamme, ja antakaamme kunnia hänelle, sillä Karitsan häät ovat tulleet, ja sen emäntä valmisti itsensä.

19:8 Ja hänen annettiin pukea itsensä puhtaalla ja kiiltävällä kalliilla liinalla, joka kallis liina on pyhain vanhurskaus.

19:9 Ja hän sanoi minulle: kirjoita: autuaat ovat ne, jotka ovat Karitsan häihin ehtoolliselle kutsutut. Ja hän sanoi minulle: nämät Jumalan sanat ovat totiset.

19:10 Ja minä lankesin hänen jalkainsa eteen häntä rukoilemaan. Mutta hän sanoi minulle: katso, ettes sitä tee; minä olen sinun ja sinun veljeis kanssapalvelia ja niiden, joilla Jeesuksen todistus on: kumarra ja rukoile Jumalaa, sillä Jeesuksen todistus on prophetain henki.

19:11 Ja minä näin taivaan avatuksi, ja katso, valkia orhi, ja se, joka sen päällä istui, kutsuttiin uskolliseksi ja totiseksi, ja vanhurskaudella hän tuomitsee ja sotii.

19:12 Ja hänen silmänsä ovat niinkuin tulen liekki, ja hänen päässään on monta kruunua, ja hänellä oli kirjoitettu nimi, jota ei kenkään tietänyt, vaan hän itse.

19:13 Ja hän oli vaatetettu vereen kastetulla vaatteella. Ja sen nimi kutsutaan Jumalan sanaksi.

19:14 Ja sotajoukko, joka taivaassa on, seurasi häntä valkeilla hevosilla, vaatetetut valkiilla puhtaalla kalliilla liinalla.

19:15 Ja hänen suustansa kävi ulos terävä miekka, jolla hänen pitää pakanoita lyömän, joita hän on hallitseva rautaisella vitsalla. Ja hän on sotokuva kaikkivaltiaan Jumalan närkästyksen ja vihan viinakuurnan.

19:16 Ja hänellä on vaatteessansa ja reidessään nimi kirjoitettu: kuningasten

herrain Herra."

19:17 Ja minä näin enkelin seisovan auringossa, ja hän huusi suurella äänellä sanoen kaikille keskitaivaalla lentäville linnuille: "Tulkaa, kokoontukaa Jumalan suurelle aterialle

19:18 syömään kuningasten lihaa ja sotapäällikköjen lihaa ja väkevien lihaa ja hevosten sekä niiden selässä istuvien lihaa ja kaikkien vapaitten ja orjien lihaa, sekä pienten että suurten."

19:19 Ja minä näin pedon ja maan kuninkaat ja heidän sotajoukkonsa kokoontuneina sotiaksensa hevosen selässä istuvaa vastaan ja hänen sotajoukkoansa vastaan.

19:20 Ja peto otettiin kiinni, ja sen kanssa väärä profeetta, joka sen nähden oli tehnyt ihmetekonsa, joilla hän oli eksyttänyt ne, jotka olivat ottaneet pedon merkin, ja ne, jotka olivat sen kuvaa kumartaneet; ne molemmat heitettiin elävältä tuliseen järveen, joka tulikiveä palaa.

19:21 Ja ne muut saivat surmansa hevosen selässä istuvan miekasta, joka lähti hänen suustaan; ja kaikki linnut tulivat ravituiksi heidän lihastansa.

20 LUKU

20:1 Ja minä näin tulevan taivaasta alas enkelin, jolla oli syvyyden avain ja suuret kahleet kädessään.

20:2 Ja hän otti kiinni lohikäärmeen, sen vanhan käärmeen, joka on perkele ja saatana, ja satoi hänet tuhanneksi vuodeksi

20:3 ja heitti hänet syvyyteen ja sulki ja lukitsi sen sinetillä hänen jälkeensä, ettei hän enää kansoja villitsisi, siihen asti kuin ne tuhat vuotta ovat loppuun kuluneet; sen jälkeen hänet pitää päästettämän irti vähäksi aikaa.

20:4 Ja minä näin valtaistuimia, ja he istuivat niille, ja heille annettiin tuomiovalta; ja minä näin niiden sielut, jotka olivat teloitettut Jeesuksen todistuksen ja Jumalan sanan tähden, ja niiden, jotka eivät olleet

Kuningas ja herrain Herra.

19:17 Ja minä näin enkelin seisovan auringossa, joka huusi suurella äänellä ja sanoi kaikille linnuille, jotka taivaan alla lentävät: tulkaat ja kokoontukaat suuren Jumalan ehtoolliselle.

19:18 Syömään kuningasten lihaa ja päämiesten lihaa, ja väkeväin lihaa, ja orhitten lihaa, ja niillä ajavaisten, ja kaikkein vapaitten ja orjain, sekä pienten että suurten.

19:19 Ja minä näin pedon, ja maan kuninkaat, ja heidän sotaväkensä koottuna sotimaan sen kanssa, joka oriin päällä istui, ja myös hänen sotaväkensä kanssa.

19:20 Ja peto otettiin kiinni, ja hänen kanssansa väärä propheta, joka ihmeitä hänen edessänsä teki, joilla hän niitä vietteli, jotka pedon merkin ottivat, ja jotka hänen kuvaansa kumarsivat: nämä kaksi ovat elävältä tuliseen järveen heitettyt, joka tulikivestä paloi.

19:21 Ja muut tapettiin miekalla, joka sen suusta kävi ulos, joka oriin päällä istui; ja kaikki linnut ravittiin heidän lihastansa.

20 LUKU

20:1 Ja minä näin enkelin astuvan alas taivaasta, jolla oli syvyyden avain ja suuri kahle hänen kädessänsä.

20:2 Ja hän otti lohikäärmeen kiinni, vanhan madon, joka on perkele ja saatana, ja satoi hänen tuhanneksi vuodeksi,

20:3 Ja heitti hänen syvyyteen, ja sulki hänen, ja lukitsi päältä, ettei hänen enempi pitäisi pakanoita viettelemän, siihenasti kuin tuhannen vuotta kuluu; ja sitte pitää hän vähäksi hetkeksi päästettämän.

20:4 Ja minä näin istuimet, ja he istuivat niiden päällä, ja heille annettiin tuomio; ja niiden sielut, jotka Jeesuksen todistuksen ja Jumalan sanan tähden mestatut olivat, ja jotka ei petoa kumartaneet eikä hänen

kumartaneet petoa eikä sen kuvaa eivätkä ottaneet sen merkkiä otsaansa eikä käteensä; ja he virkosivat eloon ja hallitsivat Kristuksen kanssa tuhannen vuotta.

20:5 Muut kuolleet eivät vironneet eloon, ennenkuin ne tuhat vuotta olivat loppuun kuluneet. Tämä on ensimmäinen ylösnousemus.

20:6 Autuas ja pyhä on se, jolla on osa ensimmäisessä ylösnousemuksessa; heihin ei toisella kuolemalla ole valtaa, vaan he tulevat olemaan Jumalan ja Kristuksen pappeja ja hallitsevat hänen kanssaan ne tuhannen vuotta.

20:7 Ja kun ne tuhat vuotta ovat loppuun kuluneet, päästetään saatana vankeudestaan,

20:8 ja hän lähtee villitsemään maan neljällä kulmalla olevia kansoja, Googia ja Maagogia, kootakseen heidät sotaan, ja niiden luku on kuin meren hiekka.

20:9 Ja he nousevat yli maan avaruuden ja piirittävät pyhien leirin ja sen rakastetun kaupungin. Mutta tuli lankeaa taivaasta ja kuluttaa heidät.

20:10 Ja perkele, heidän villitsijänsä, heitetään tuli- ja tulikivijärveen, jossa myös peto ja väärä profeetta ovat, ja heitä vaivataan yöt päivät, aina ja iankaikkisesti.

20:11 Ja minä näin suuren, valkean valtaistuimen ja sillä istuvaisen, jonka kasvoja maa ja taivas pakenivat, eikä niille sijaa löytynyt.

20:12 Ja minä näin kuolleet, suuret ja pienet, seisomassa valtaistuimen edessä, ja kirjat avattiin; ja avattiin toinen kirja, joka on elämän kirja; ja kuolleet tuomittiin sen perusteella, mitä kirjoihin oli kirjoitettu, tekojensa mukaan.

20:13 Ja meri antoi ne kuolleet, jotka siinä olivat, ja Kuolema ja Tuonela antoivat ne kuolleet, jotka niissä olivat, ja heidät tuomittiin, kukin tekojensa mukaan.

kuvaansa, ja ei ottaneet hänen merkkiänsä otsiinsa taikka käsiinsä; ja he elivät ja hallitsivat Kristuksen kanssa tuhannen vuotta.

20:5 Mutta ne muut ei kuolleista virvonneet siihenasti kuin tuhannen ajastaikaa kului. Tämä on ensimmäinen ylösnousemus.

20:6 Autuas ja pyhä on se, jolla on osa ensimmäisessä ylösnousemisessa: niiden ylitse ei ole toisella kuolemalla yhtään valtaa, vaan he tulevat Jumalan ja Kristuksen papeiksi, ja hallitsevat hänen kanssansa tuhannen vuotta.

20:7 Ja kuin tuhannen vuotta kuluneet ovat, niin saatana päästetään vankiudestansa.

20:8 Ja hän menee ulos pakanoita viettelemään, jotka neljällä maankulmalla ovat, Gog ja Magog, että hän heitä sotaan kokoais, joidenka luku on niinkuin meren santa.

20:9 Ja he astuivat maan avaruuden päälle, ja piirittivät pyhain leirin ja rakkaan kaupungin. Ja tuli lankeasi Jumalalta taivaasta ja söi heidät.

20:10 Ja perkele, joka heitä vietteli, heitettiin tuliseen ja tulikiviseen järveen, jossa sekä peto että väärä propheta oli; ja ne pitää vaivattaman päivää ja yötä ijankaikkisesta ijankaikkiseen.

20:11 Ja minä näin suuren valkian istuimen ja senpäällä istuvan, jonka kasvoin edestä maa ja taivas pakeni; ja ei heille löydetty sias.

20:12 Ja minä näin kuolleet, sekä pienet että suuret, seisovan Jumalan kasvoin edessä, ja kirjat avattiin, ja toinen kirja avattiin, joka on elämän, ja kuolleet tuomittiin niistä, mitkä kirjoissa kirjoitetut olivat, töittensä jälkeen.

20:13 Ja meri antoi ne kuolleet, jotka hänessä olivat, ja kuolema ja helveti antoi ne kuolleet, jotka heissä olivat: ja ne tuomittiin jokainen töittensä jälkeen.

20:14 Ja Kuolema ja Tuonela heitettiin tuliseen järveen. Tämä on toinen kuolema, tulinen järvi.

20:15 Ja joka ei ollut elämän kirjaan kirjoitettu, se heitettiin tuliseen järveen.

21 LUKU

21:1 Ja minä näin uuden taivaan ja uuden maan; sillä ensimmäinen taivas ja ensimmäinen maa ovat kadonneet, eikä merta enää ole.

21:2 Ja pyhän kaupungin, uuden Jerusalemin, minä näin laskeutuvan alas taivaasta Jumalan tyköä, valmistettuna niinkuin morsian, miehellensä kaunistettu.

21:3 Ja minä kuulin suuren äänen valtaistuimelta sanovan: "Katso, Jumalan maja ihmisten keskellä! Ja hän on asuva heidän keskellensä, ja he ovat hänen kansansa, ja Jumala itse on oleva heidän kanssaan, heidän Jumalansa;

21:4 ja hän on pyyhkivä pois kaikki kyneleet heidän silmistänsä, eikä kuolemaa ole enää oleva, eikä murhetta eikä parkua eikä kipua ole enää oleva, sillä kaikki entinen on mennyt."

21:5 Ja valtaistuimella istuva sanoi: "Katso, uudeksi minä teen kaikki." Ja hän sanoi: "Kirjoita, sillä nämä sanat ovat vakaat ja todet."

21:6 Ja hän sanoi minulle: "Se on tapahtunut. Minä olen A ja O, alku ja loppu. Minä annan janoavalle elämän veden lähteestä lahjaksi.

21:7 Joka voittaa, on tämän perivä, ja minä olen oleva hänen Jumalansa, ja hän on oleva minun poikani.

21:8 Mutta pelkuriin ja epäuskoisten ja saastaisten ja murhaajien ja huorintekijäin ja velhojen ja epäjumalanpalvelijain ja kaikkien valhettelijain osa on oleva siinä järvässä, joka tulta ja tulikiveä palaa; tämä on toinen kuolema."

21:9 Ja tuli yksi niistä seitsemästä enkelistä, joilla oli ne seitsemän maljaa täynnä seitsemää viimeistä vitsausta, ja

20:14 Ja kuolema ja helvetti heitettiin tuliseen järveen. Tämä on toinen kuolema.

20:15 Ja joka ei löydetty elämän kirjassa kirjoitetuksi, se heitettiin tuliseen järveen.

21 LUKU

21:1 Ja minä näin uuden taivaan ja uuden maan, sillä ensimmäinen taivas ja ensimmäinen maa katosi, ja ei meri silleen ole.

21:2 Ja minä Johannes näin pyhän kaupungin, uuden Jerusalemin, astuvan alas taivaasta, Jumalalta valmistetun, niinkuin morsiamen kaunistetun hänen miehellensä.

21:3 Ja kuulin suuren äänen taivaasta sanovan: katso Jumalan maja ihmisten seassa, ja hän on asuva heidän kanssansa, ja he tulevat hänen kansaksensa, ja itse Jumala on oleva heidän kanssansa ja heidän Jumalansa.

21:4 Ja Jumala on pyyhkivä pois kaikki kyneleet heidän silmistänsä, ja ei kuolemaa pidä silleen oleman, eikä itkua, eikä parkua, eikä kipua pidä silleen oleman; sillä ne entiset poismenivät.

21:5 Ja se, joka istuimella istui, sanoi: katso, minä uudistan kaikki. Ja sanoi minulle: kirjoita! sillä nämä sanat ovat totiset ja vahvat.

21:6 Ja hän sanoi minulle: Se on tapahtunut. Minä olen A ja O, alku ja loppu. Minä annan janoavalle elämän veden lähteestä lahjaksi.

21:7 Joka voittaa, sen pitää kaikki nämät perimän, ja minä olen hänen Jumalansa, ja hänen pitää oleman minun poikani.

21:8 Mutta pelkureille ja uskottomille, ja hirmuisille, ja murhaajille, ja salavuoteisille, ja velhoille, ja epäjumalisille, ja kaikille valehtelioille pitää osa oleman siinä järvässä, joka tulesta ja tulikivistä palaa, joka on toinen kuolema.

21:9 Ja minun tyköni tuli yksi seitsemästä enkelistä, joilla oli seitsemän maljaa täynnä seitsentä viimeistä vitsausta, ja puhui minun

puhui minun kanssani sanoen: "Tule tänne, minä näytän sinulle morsiamen, Karitsan vaimon."

21:10 Ja hän vei minut hengessä suurelle ja korkealle vuorelle ja näytti minulle pyhän kaupungin, Jerusalemin, joka laskeutui alas taivaasta Jumalan tyköä,

21:11 ja siinä oli Jumalan kirkkaus; sen hohto oli kaikkein kalleimman kiven kaltainen, niinkuin kristallinkirkas jaspiskivi;

21:12 siinä oli suuri ja korkea muuri, jossa oli kaksitoista porttia ja porteilla kaksitoista enkeliä, ja niihin oli kirjoitettu nimiä, ja ne ovat Israelin lasten kahdentoista sukukunnan nimet;

21:13 idässä kolme porttia ja pohjoisessa kolme porttia ja etelässä kolme porttia ja lännessä kolme porttia.

21:14 Ja kaupungin muurilla oli kaksitoista perustusta, ja niissä Karitsan kahdentoista apostolin kaksitoista nimeä.

21:15 Ja sillä, joka minulle puhui, oli mittasauvana kultainen ruoko, mitatakseen kaupungin ja sen portit ja sen muurin.

21:16 Ja kaupunki oli neliskulmainen, ja sen pituus oli yhtä suuri kuin sen leveys. Ja hän mittasi sillä ruovolla kaupungin: se oli kaksitoista tuhatta vakomittaa. Sen pituus ja leveys ja korkeus olivat yhtä suuret.

21:17 Ja hän mittasi sen muurin: se oli sata neljäkymmentä neljä kyynärää, ihmismitan mukaan, joka on enkelin mitta.

21:18 Ja sen muuri oli rakennettu jaspiksesta, ja kaupunki oli puhdasta kultaa, puhtaan lasin kaltaista.

21:19 Ja kaupungin muurin perustukset olivat kaunistetut kaikkinaisilla kalleilla kivillä; ensimmäinen perustus oli jaspis, toinen safiiri, kolmas kalkedon, neljäs smaragdi,

21:20 viides sardonyks, kuudes sardion, seitsemäs krysoliitti, kahdeksas berylli, yhdeksäs topaasi, kymmenes krysoprasi,

kanssani, sanoen: tule, minä osoitan sinulle morsiamen, Karitsan emännän.

21:10 Ja hän vei minun hengessä suurelle ja korkialle vuorelle, ja osoitti minulle suuren kaupungin, pyhän Jerusalemin, astuvan alas taivaasta Jumalalta,

21:11 Jolla oli Jumalan kirkkaus; ja sen valkeus oli kaikkein kalleimman kiven muotoinen, niinkuin kirkas jaspis.

21:12 Ja hänellä oli suuri ja korkia muuri, jolla oli kaksitoistakymmentä porttia, ja porteissa kaksitoistakymmentä enkeliä, ja nimet kirjoitetut, jotka ovat kahdentoistakymmenen Israelin lasten sukukuntain nimet:

21:13 Idässä kolme porttia, pohjoisessa kolme porttia, etelässä kolme porttia, lännessä kolme porttia.

21:14 Ja sen kaupungin muurilla oli kaksitoistakymmentä perustusta, ja niissä Karitsan kahdentoistakymmenen apostolin nimet.

21:15 Ja sillä, joka minun kanssani puhui, oli kultainen ruoko, kaupunkia mitataksensa ja hänen porttejansa ja muuriansa.

21:16 Ja kaupunki on pantu nelikulmaiseksi, ja hänen pituutensa on niin suuri kuin hänen leveytensä. Ja hän mittasi kaupungin ruovolla kaksitoistakymmentä tuhatta vakomittaa; ja hänen pituutensa ja leveytensä ja korkeutensa ovat yhtäläiset.

21:17 Ja mittasi hänen muurinsa, sata ja neljäviidettäkymmentä kyynärää ihmisen mitan jälkeen, joka enkelillä oli.

21:18 Ja muurin rakennus oli jaspiksesta, ja itse kaupunki puhtaasta kullasta, puhtaan lasin kaltainen.

21:19 Ja kaupungin muurin perustukset olivat kaikkinaisilla kalliilla kivillä kaunistetut: ensimmäinen perustus oli jaspis, toinen saphiri, kolmas kalkedoni, neljäs smaragdi,

21:20 Viides sardoniks, kuudes sardius, seitsemäs krysoliti, kahdeksas berilli, yhdeksäs topasis, kymmenes krysoprasi,

yhdestoista hyasintti, kahdestoista ametisti.

21:21 Ja ne kaksitoista porttia olivat kaksitoista helmeä; kukin portti oli yhdestä helmestä; ja kaupungin katu oli puhdasta kultaa, ikäänkuin läpikuultavaa lasia.

21:22 Mutta temppeliä minä en siinä nähnyt; sillä Herra Jumala, Kaikkivaltias, on sen temppeli, ja Karitsa.

21:23 Eikä kaupunki tarvitse valoksensa aurinkoa eikä kuuta; sillä Jumalan kirkkaus valaisee sen, ja sen lamppu on Karitsa.

21:24 Ja kansat tulevat vaeltamaan sen valkeudessa, ja maan kuninkaat vievät sinne kunniansa.

21:25 Eikä sen portteja suljeta päivällä, ja yötä ei siellä ole,

21:26 ja sinne viedään kansojen kunnia ja kalleudet.

21:27 Eikä sinne ole pääsevä mitään epäpyhää eikä ketään kauhistusten tekijää eikä valhettelijaa, vaan ainoastaan ne, jotka ovat kirjoitetut Karitsan elämäkirjaan.

22 LUKU

22:1 Ja hän näytti minulle elämän veden virran, joka kirkkaana kuin kristalli juoksi Jumalan ja Karitsan valtaistuimesta.

22:2 Keskellä sen katuja ja virran molemmilla puolilla oli elämän puu, joka kantoi kahdettoista hedelmät, antaen joka kuukausi hedelmänsä, ja puun lehdet ovat kansojen tervehtymiseksi.

22:3 Eikä mitään kirousta ole enää oleva. Ja Jumalan ja Karitsan valtaistuin on siellä oleva, ja hänen palvelijansa palvelevat häntä

22:4 ja näkevät hänen kasvonsa, ja hänen nimensä on heidän otsissansa.

yksitoistakymmenes hyakinti, kaksitoistakymmenes ametysti.

21:21 Ja ne kaksitoistakymmentä porttia olivat kaksitoistakymmentä päärlyä, ja kukin portti oli yhdestä päärlystä; ja kaupungin kadut olivat puhdas kultaa, niinkuin lävitse paistavainen lasi.

21:22 Ja en minä hänessä templiä nähnyt; sillä Herra kaikkivaltias Jumala on hänen templinsä, ja Karitsa.

21:23 Ja ei se kaupunki tarvitse aurinkoa eikä kuuta hänessä valistamaan; sillä Jumalan kirkkaus valistaa hänessä, ja hänen valkeutensa on Karitsa.

21:24 Ja pakanat, jotka autuaaksi tulevat, pitää hänen valkeudessaan vaeltaman, ja maan kuninkaat tuovat kunniansa ja ylistyksensä siihen.

21:25 Ja ei sen portteja suljeta päivillä; sillä ei siellä yötä pidä oleman.

21:26 Ja pakanain ylistys ja kunnia tuodaan siihen.

21:27 Ja ei pidä häneen mitään saastuttavaa tuleman sisälle, taikka sitä, mikä kauhistuksen eli valheen saattaa; vaan ne, jotka Karitsan elämän kirjassa kirjoitetut ovat.

22 LUKU

22:1 Ja hän osoitti minulle puhtaan elämän veden virran, selkiän niinkuin kristallin, vuotavan Jumalan ja Karitsan istuimesta.

22:2 Keskellä hänen katuansa ja molemmilla puolilla virtaa seisoi elämän puu, joka kantoi kaksitoistakymmeniset hedelmät, ja antoi hedelmänsä kunakin kuukautena, ja puun lehdet pakanain terveydeksi.

22:3 Ja ei kirousta pidä silleen ensinkään oleman; vaan Jumalan ja Karitsan istuin pitää hänessä oleman, ja hänen palveliansa pitää häntä palvelemaan,

22:4 Ja näkemän hänen kasvonsa, ja hänen nimensä pitää heidän otsissansa oleman.

22:5 Eikä yötä ole enää oleva, eivätkä he tarvitse lampun valoa eikä auringon valoa, sillä Herra Jumala on valaiseva heitä, ja he hallitsevat aina ja iankaikkisesti.

22:6 Ja hän sanoi minulle: "Nämä sanat ovat vakaat ja todet, ja Herra, profeettain henkien Jumala, on lähettänyt enkelinsä näyttämään palvelijoilleen, mitä pian tapahtuman pitää.

22:7 Ja katso, minä tulen pian. Autuas se, joka ottaa tämän kirjan ennustuksen sanoista vaarin!"

22:8 Ja minä, Johannes, olen se, joka tämän kuulin ja näin. Ja kun olin sen kuullut ja nähnyt, minä lankesin maahan kumartuakseni sen enkelin jalkojen eteen, joka tämän minulle näytti.

22:9 Ja hän sanoi minulle: "Varo, ettet sitä tee; minä olen sinun ja sinun veljiesi, profeettain, kanssapalvelija, ja niiden, jotka ottavat tämän kirjan sanoista vaarin; kumartaen rukoile Jumalaa."

22:10 Ja hän sanoi minulle: "Älä lukitse tämän kirjan profetian sanoja; sillä aika on lähellä.

22:11 Vääryyden tekijä tehköön edelleen vääryyttä, ja joka on saastainen, saastukoon edelleen, ja joka on vanhurskas, tehköön edelleen vanhurskautta, ja joka on pyhä, pyhittyköön edelleen.

22:12 Katso, minä tulen pian, ja minun palkkani on minun kanssani, antaakseni kullekin hänen tekojensa mukaan.

22:13 Minä olen A ja O, ensimmäinen ja viimeinen, alku ja loppu.

22:14 Autuaat ne, jotka pesevät vaatteensa, että heillä olisi valta syödä elämän puusta ja he pääsisivät porteista sisälle kaupunkiin!

22:15 Ulkopuolella ovat koirat ja velhot ja huorintekijät ja murhaajat ja epäjumalanpalvelijat ja kaikki, jotka valhetta rakastavat ja tekevät.

22:16 Minä, Jeesus, lähetin enkelini

22:5 Ja yötä ei pidä siellä oleman, eikä he tarvitse kynttilää taikka auringon valkeutta; sillä Herra Jumala valaisee heitä: ja heidän pitää hallitseman ijankaikkisesta ijankaikkiseen.

22:6 Ja hän sanoi minulle: nämä sanat ovat vahvat ja totiset, ja Herra, pyhäin prophetain Jumala, on enkelinsä lähettänyt osoittamaan palvelioillensa niitä, mitkä pian tapahtuman pitää.

22:7 Katso, minä tulen nopeasti. Autuas on se, joka kätkee tämän kirjan prophetian sanat.

22:8 Ja minä Johannes olen se, joka näitä näin ja kuulin. Ja kuin minä näitä kuulin ja näin, lankesin minä maahan rukoilemaan enkelin jalkain eteen, joka minulle näitä osoitti.

22:9 Ja hän sanoi minulle: katso, ettes sitä tee; sillä minä olen sinun kanssapalvelias, ja sinun veljeis prophetain ja niiden, jotka tämän kirjan sanat kätkevät: kumarra ja rukoile Jumalaa.

22:10 Ja hän sanoi minulle: älä tämän kirjan prophetian sanoja lukitse; sillä aika on läsnä.

22:11 Joka paha on, se olkoon vielä paha, ja joka saastainen on, se tulkoon vielä saastaiseksi; mutta joka vanhurskas on, se tulkoon vielä hurskaaksi, ja joka pyhä on, se tulkoon vielä pyhäksi.

22:12 Ja katso, minä tulen pian, ja minun palkkani on minun kanssani, antamaan kullekin niinkuin hänen työnsä on.

22:13 Minä olen A ja O, alku ja loppu, ensimmäinen ja viimeinen.

22:14 Autuaat ovat ne, jotka hänen käskynsä pitävät, että heidän voimansa elämän puussa olis ja he porteista kaupunkiin sisälle menisivät.

22:15 Mutta ulkona ovat koirat ja velhot, ja huorintekiät ja murhaajat, ja epäjumalan palveliat, ja kaikki ne, jotka valhetta rakastavat ja tekevät.

22:16 Minä Jesus lähetin minun enkelini

todistamaan näitä teille seurakunnissa. Minä olen Daavidin juurivesa ja hänen suvustansa, se kirkas kointähti."

22:17 Ja Henki ja morsian sanovat: "Tule!" Ja joka kuulee, sanokoon: "Tule!" Ja joka janoaa, tulkoon, ja joka tahtoo, ottakoon elämän vettä lahjaksi.

22:18 Minä todistan jokaiselle, joka tämän kirjan profetian sanat kuulee: Jos joku panee niihin jotakin lisää, niin Jumala on paneva hänen päällensä ne vitsaukset, jotka ovat kirjoitetut tähän kirjaan;

22:19 ja jos joku ottaa pois jotakin tämän profetian kirjan sanoista, niin Jumala on ottava pois sen osan, mikä hänellä on elämän puuhun ja pyhään kaupunkiin, joista tässä kirjassa on kirjoitettu.

22:20 Hän, joka näitä todistaa, sanoo: "Totisesti, minä tulen pian." Amen, tule, Herra Jeesus!

22:21 Herran Jeesuksen armo olkoon kaikkien kanssa. Amen.

todistamaan näitä teille seurakunnissa.

Minä olen Davidin juuri ja suku, se kirkas kointahti.

22:17 Ja henki ja morsian sanovat: tule. Ja joka kuulee, se sanokaan: tule. Joka janoo, se tulkaan, ja joka tahtoo, se ottakaan elämän vettä lahjaksi.

22:18 Mutta minä todistan jokaiselle, joka tämän kirjan prophetian sanoja kuuleva on: jos joku lisää näihin, niin Jumala on paneva hänen päällensä ne vitsaukset, jotka tässä kirjassa kirjoitetut ovat.

22:19 Ja jos joku tämän kirjan prophetian sanoista ottaa pois, niin Jumala ottaa pois hänen osansa elämän kirjasta, ja pyhästä kaupungista, ja niistä, mitkä tässä kirjassa kirjoitetut ovat.

22:20 Se, joka näitä todistaa, sanoo: jaa, minä tulen pian: amen! Niin tule, Herra Jeesus!

22:21 Meidän Herran Jeesuksen Kristuksen armo olkoon teidän kaikkein kanssanne. Amen!